

Knjiga Urantije / THE URANTIA BOOK

CROATIAN / ENGLISH: GGS-SCR-001-2017-1.3 / UF-ENG-001-1955-20.1

The Croatian text of this translation of THE URANTIA BOOK was

Translated and Copyrighted © by:

The Golden Gate Circle

This pdf-formatted document (scr01e) was designed, created, and
freely provided as a service by the Urantia Society of Greater New York (USGNY).
www.urantia.nyc

KNJIGA URANTIJE

PREDGOVOR

PREDGOVOR

Knjiga Urantije

001 ⇨

PREDGOVOR

Sekcije

Uvod

I. BOŽANSTVO I BOŽANSTVENOST

II. BOG

III. PRVI IZVOR I SREDIŠTE

IV. KOZMIČKA STVARNOST

V. STVARNOSTI LIČNOSTI

VI. ENERGIJA I UZORAK

VII. VRHOVNO BIĆE

VIII. SEDMOSTRUKI BOG

IX. KRAJNJI BOG

X. APSOLUTNI BOG

XI. TRI APSOLUTA

XII. TROJSTVA

FOREWORD

SECTIONS

Introduction

I. Deity and Divinity

II. God

III. The First Source and Center

IV. Universe Reality

V. Personality Realities

VI. Energy and Pattern

VII. The Supreme Being

VIII. God the Sevenfold

IX. God the Ultimate

X. God the Absolute

XI. The Three Absolutes

XII. The Trinities

Uvod

U UMOVIMA smrtnika Urantije - kako se vaš svijet zove - vlada velika zbrka u vezi značenja pojmova kao što su Bog, božanstvenost i božanstvo. Ljudska bića su k tome još više zbunjena i nesigurna kad se radi o odnosima božanskih ličnosti koje su označene tim brojnim nazivima. Zbog ove konceptualne nedostatnosti i s njom povezane velike idejne pometnje, primio sam uputu da sastavim ovu uvodnu izjavu u cilju objašnjenja značenja koja su pripojena određenim jezičkim simbolima koje koristimo u poglavljima koja je povjerenstvo obznanjivača istine iz Orvontona odobrilo za prijevod na engleski jezik Urantije.

Izuzetno nam je teško predstaviti proširene pojmove i naprednu istinu, budući da smo u našem nastojanju da proširimo kozmičku svijest i unaprijedimo duhovnu percepciju ograničeni na

INTRODUCTION

0:0.1 (1.1) IN THE MINDS of the mortals of Urantia — that being the name of your world — there exists great confusion respecting the meaning of such terms as God, divinity, and deity. Human beings are still more confused and uncertain about the relationships of the divine personalities designated by these numerous appellations. Because of this conceptual poverty associated with so much ideational confusion, I have been directed to formulate this introductory statement in explanation of the meanings which should be attached to certain word symbols as they may be hereinafter used in those papers which the Orvonton corps of truth revealers have been authorized to translate into the English language of Urantia.

0:0.2 (1.2) It is exceedingly difficult to present enlarged concepts and advanced truth, in our endeavor to expand cosmic consciousness and enhance spiritual perception, when we are restricted to the use of a circumscribed language

korištenje ograničenog zemaljskog jezika. No, primili smo uputu da uložimo svaki napor da prenesemo ove koncepte pomoću riječnih simbola engleskog jezika. Upućeni smo uvesti nove pojmove samo ako novi koncept koji nastojimo prikazati ne nalazi odgovarajući izraz na engleskom jeziku za djelomičan prikaz ili čak manje ili veće izobličenje značenja.

U nastojanju da olakšamo razumijevanje i spriječimo konfuziju smrtnika koji budu čitali ova poglavlja, smatramo da je mudro u ovom uvodnom izlaganju u glavnim crtama prikazati značenja koja će biti pripojena određenim engleskim riječima koje koristimo za oznaku Božanstva i određenim povezanim koncepcijama stvari, značenja i vrijednosti univerzalne stvarnosti.

No, kako bi formulirali ovaj Predgovor definicija i ograničenja terminologije, potrebno je predvidjeti korištenje tih pojmova u narednim izlaganjima. Ovaj Predgovor dakle nije cjelovit zapis sam po sebi; on je samo definicijski vodič osmišljen da olakša vaše razumijevanje narednih poglavlja koja govore o Božanstvu i svemiru nad svemirima, koja je sastavilo povjerenstvo Orvontona u tu svrhu poslano na Urantiju.

Vaš svijet, Urantija, jedan je od mnogih sličnih naseljenih planeta koji čine lokalni svemir *Nebadon*. Ovaj svemir, zajedno sa sličnim stvaranjima, čini supersvemir *Orvonton*, sa čijeg glavnog središta, Uverse, potječe naša komisij a. Orvonton je jedan od sedam evolucijskih supersvemira vremena i prostora koji kruže oko stvaranja božanskog savršenstva koja je bez početka i svršetka - središnjeg svemira *Havone*. U srcu ovog vječnog i središnjeg svemira je stacionarni Otok Raj, geografsko središte beskonačnosti i prebivalište vječnog Boga.

Sedam supersvemira koji podilaze evoluciju, zajedno sa središnjim i božanskim svemirom, obično nazivamo *veliki svemir*; ova stvaranja su već organizirana i naseljena. Ona su dio *glavnog svemira*, koji pored toga obuhvaća nenaseljene ali aktivirane svemire vanjskog prostora.

I. BOŽANSTVO I BOŽANSTVENOST

Svemir nad svemirima pruža svjedočanstvo o aktivnostima božanstva na različitim razinama kozmičkih stvarnosti, značenja uma i vrijednosti duha, ali sve ove službe - osobne ili druge - su božanski koordinirane.

BOŽANSTVO se može personalizirati kao Bog, te biti predlično i nadlično na načine koji

of the realm. But our mandate admonishes us to make every effort to convey our meanings by using the word symbols of the English tongue. We have been instructed to introduce new terms only when the concept to be portrayed finds no terminology in English which can be employed to convey such a new concept partially or even with more or less distortion of meaning.

0:0.3 (1.3) In the hope of facilitating comprehension and of preventing confusion on the part of every mortal who may peruse these papers, we deem it wise to present in this initial statement an outline of the meanings to be attached to numerous English words which are to be employed in designation of Deity and certain associated concepts of the things, meanings, and values of universal reality.

0:0.4 (1.4) But in order to formulate this Foreword of definitions and limitations of terminology, it is necessary to anticipate the usage of these terms in the subsequent presentations. This Foreword is not, therefore, a finished statement within itself; it is only a definitive guide designed to assist those who shall read the accompanying papers dealing with Deity and the universe of universes which have been formulated by an Orvonton commission sent to Urantia for this purpose.

0:0.5 (1.5) Your world, Urantia, is one of many similar inhabited planets which comprise the local universe of *Nebadon*. This universe, together with similar creations, makes up the superuniverse of *Orvonton*, from whose capital, Uversa, our commission hails. Orvonton is one of the seven evolutionary superuniverses of time and space which circle the never-beginning, never-ending creation of divine perfection — the central universe of *Havona*. At the heart of this eternal and central universe is the stationary Isle of Paradise, the geographic center of infinity and the dwelling place of the eternal God.

0:0.6 (1.6) The seven evolving superuniverses in association with the central and divine universe, we commonly refer to as the *grand universe*; these are the now organized and inhabited creations. They are all a part of the *master universe*, which also embraces the uninhabited but mobilizing universes of outer space.

I. DEITY AND DIVINITY

0:1.1 (2.1) The universe of universes presents phenomena of deity activities on diverse levels of cosmic realities, mind meanings, and spirit values, but all of these ministrations — personal or otherwise — are divinely co-ordinated.

0:1.2 (2.2) DEITY is personalizable as God, is prepersonal and superpersonal in ways not

čovjeku nisu u potpunosti razumljivi. Božanstvo se odlikuje svojstvom jedinstva - aktualnog ili potencijalnog - na svim nadmaterijalnim razinama stvarnosti; a to ujedinjujuće svojstvo stvorena bića najbolje razumiju kao božanstvenost.

Božanstvo djeluje na ličnim, predličnim i nadličnim razinama. Cjelokupno Božanstvo djeluje na sljedećih sedam razina:

1. *Statičkoj* - samosadržano i samopostojeće Božanstvo.

2. *Potencijalnoj* - samovoljno i samosvrshodno Božanstvo.

3. *Asocijativno* - samopersonalizirano i božanstveno bratinsko Božanstvo.

4. *Stvaralačkoj* - samodistributivno i božanski obznanjeno Božanstvo.

5. *Evolucijskoj* — samoekspanzivno Božanstvo i Božanstvo koje se poistovjećuje sa stvorenim bićem.

6. *Vrhovnoj* — samoiskustveno Božanstvo i Božanstvo koje ujedinjuje stvoreno biće sa Stvoriteljem. Božanstvo koje djeluje na prvoj razini poistovjećenja sa stvorenim bićem kao najviši vremensko-prostorni kontrolori velikog svemira, često označeno kao Vrhovnost Božanstva.

7. *Krajnjoj* - samoprojicirano Božanstvo koje nadilazi vrijeme i prostor. Božanstvo koje je svemoguće, sveznajuće i sveprisutno. Božanstvo koje djeluje na drugoj razini ujedinjujućeg izražaja božanstvenosti kao učinkoviti vrhunski kontrolori i apsonitniodržavatelji glavnog svemira. U usporedbi sa službom Božanstava u velikom svemiru, ova se apsonitna funkcija u glavnom svemiru svodi na sveopću kozmičku nadkontrolu i vrhunsko održavanje, ponekad označeno kao Krajnost Božanstva.

Konačnu razinu stvarnosti obilježava život stvorenih bića i vremensko-prostorna ograničenja. Konačne stvarnosti ne moraju imati svršetke, ali uvijek imaju početke - one su stvorene. Na razini Vrhovnosti, Božanstvo se može promatrati kao djelovanje u odnosu na konačne egzistencije.

Apsonitnu razinu stvarnosti obilježavaju stvari i bića bez početaka ili svršetaka, te nadilaženje vremena i prostora. Apsoniteri nisu stvoreni; oni su se pojavili - oni jednostavno jesu. Razina Krajnosti Božanstva podrazumijeva funkciju u odnosu na apsonite stvarnosti. Bez obzira o kojem je dijelu glavnog svemira riječ, kad god dođe do nadilaženja vremena i prostora, takav apsonitni fenomen je čin Krajnosti Božanstva.

Apsolutna razina je bez početka, bez svršetka, bezvremena i bezprostorna. Na primjer: Na Raju ne postoje vrijeme i prostor; vremensko-

altogether comprehensible by man. Deity is characterized by the quality of unity — actual or potential — on all supermaterial levels of reality; and this unifying quality is best comprehended by creatures as divinity.

0:1.3 (2.3) Deity functions on personal, prepersonal, and superpersonal levels. Total Deity is functional on the following seven levels:

0:1.4 (2.4) 1. *Static* — self-contained and self-existent Deity.

0:1.5 (2.5) 2. *Potential* — self-willed and self-purposive Deity.

0:1.6 (2.6) 3. *Associative* — self-personalized and divinely fraternal Deity.

0:1.7 (2.7) 4. *Creative* — self-distributive and divinely revealed Deity.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutional* — self-expansive and creature-identified Deity.

0:1.9 (2.9) 6. *Supreme* — self-experiential and creature-Creator-unifying Deity. Deity functioning on the first creature-identificational level as time-space overcontrollers of the grand universe, sometimes designated the Supremacy of Deity.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultimate* — self-projected and time-space-transcending Deity. Deity omnipotent, omniscient, and omnipresent. Deity functioning on the second level of unifying divinity expression as effective overcontrollers and absonite upholders of the master universe. As compared with the ministry of the Deities to the grand universe, this absonite function in the master universe is tantamount to universal overcontrol and supersustenance, sometimes called the Ultimacy of Deity.

0:1.11 (2.11) *The finite level* of reality is characterized by creature life and time-space limitations. Finite realities may not have endings, but they always have beginnings — they are created. The Deity level of Supremacy may be conceived as a function in relation to finite existences.

0:1.12 (2.12) *The absonite level* of reality is characterized by things and beings without beginnings or endings and by the transcendence of time and space. Absoniters are not created; they are eventuated — they simply are. The Deity level of Ultimacy connotes a function in relation to absonite realities. No matter in what part of the master universe, whenever time and space are transcended, such an absonite phenomenon is an act of the Ultimacy of Deity.

0:1.13 (2.13) *The absolute level* is beginningless, endless, timeless, and spaceless. For example: On Paradise, time and space are nonexistent; the

prostorni status Raja je apsolutan. Rajska Božanstava su egzistencijalno postigla ovu razinu Trojstva, ali ovaj treći stupanj ujedinjujućeg izražaja Božanstva još nije u potpunosti ujedinjen iskustveno. Kad god, gdje god i kako god funkcionira apsolutna razina Božanstva, dolazi do manifestacije rajsko-apsolutnih vrijednosti i značenja.

Božanstvo može biti egzistencijalno, kao u Vječnom Sinu; iskustveno, kao u Vrhovnom Biću; asocijativno, kao u Sedmostrukome Bogu; nepodijeljeno, kao u Rajskom Trojstvu.

Božanstvo je izvor svega božanskog. Božanstvo je samo po sebi i neminovno božanstveno, ali sve što je božanstveno ne mora biti Božanstvo, premda će biti koordinirano s Božanstvom i težiti nekoj fazi jedinstva s Božanstvom - duhovnog, umnog ili osobnog.

BOŽANSTVENOST je svojstvena, ujedinjujuća i koordinirajuća kvaliteta Božanstva.

Božanstvenost je shvatljiva sa gledišta stvorenih bića kao istina, ljepota i dobrota; u ličnosti ona postiže usklađenje kao ljubav, milost i služenje; na neosobnim razinama se ispoljava kao pravda, snaga i suverenitet.

Božanstvenost može biti savršena - potpuna - kao na egzistencijalnim i stvoriteljskim razinama savršenstva Raja; može biti nesavršena, kao na iskustvenim razinama i razinama stvorenih bića vremensko-prostorne evolucije; ili može biti relativna, ni savršena niti nesavršena, kao na nekim razinama egzistencijalno-iskustvenih odnosa Havone.

Kad pokušamo shvatiti savršenstvo u svim fazama i oblicima relativnosti, susrećemo sedam zamislivih oblika:

1. Apsolutno savršenstvo u svim aspektima.
2. Apsolutno savršenstvo u nekim fazama i relativno savršenstvo u svim drugim aspektima.
3. Apsolutne, relativne i nesavršene aspekte u različitim vezama.
4. Apsolutno savršenstvo u nekim aspektima, nesavršenstvo u svim ostalim.
5. Odsutnost apsolutnog savršenstva u svakom smjeru, relativno savršenstvo u svim drugim ispoljenjima.
6. Odsutnost apsolutnog savršenstva u svakoj fazi, relativno savršenstvo u nekim, nesavršenstvo u drugim.
7. Odsutnost apsolutnog savršenstva u svakom pogledu, nesavršenstvo u svemu.

time-space status of Paradise is absolute. This level is Trinity attained, existentially, by the Paradise Deities, but this third level of unifying Deity expression is not fully unified experientially. Whenever, wherever, and however the absolute level of Deity functions, Paradise-absolute values and meanings are manifest.

0:1.14 (3.1) Deity may be existential, as in the Eternal Son; experiential, as in the Supreme Being; associative, as in God the Sevenfold; undivided, as in the Paradise Trinity.

0:1.15 (3.2) Deity is the source of all that which is divine. Deity is characteristically and invariably divine, but all that which is divine is not necessarily Deity, though it will be co-ordinated with Deity and will tend towards some phase of unity with Deity — spiritual, mindal, or personal.

0:1.16 (3.3) DIVINITY is the characteristic, unifying, and co-ordinating quality of Deity.

0:1.17 (3.4) Divinity is creature comprehensible as truth, beauty, and goodness; correlated in personality as love, mercy, and ministry; disclosed on impersonal levels as justice, power, and sovereignty.

0:1.18 (3.5) Divinity may be perfect — complete — as on existential and creator levels of Paradise perfection; it may be imperfect, as on experiential and creature levels of time-space evolution; or it may be relative, neither perfect nor imperfect, as on certain Havona levels of existential-experiential relationships.

0:1.19 (3.6) When we attempt to conceive of perfection in all phases and forms of relativity, we encounter seven conceivable types:

- 0:1.20 (3.7) 1. Absolute perfection in all aspects.
- 0:1.21 (3.8) 2. Absolute perfection in some phases and relative perfection in all other aspects.
- 0:1.22 (3.9) 3. Absolute, relative, and imperfect aspects in varied association.
- 0:1.23 (3.10) 4. Absolute perfection in some respects, imperfection in all others.
- 0:1.24 (3.11) 5. Absolute perfection in no direction, relative perfection in all manifestations.
- 0:1.25 (3.12) 6. Absolute perfection in no phase, relative in some, imperfect in others.
- 0:1.26 (3.13) 7. Absolute perfection in no attribute, imperfection in all.

II. BOG

Evolucijska smrtna stvorena bića imaju neodoljivu potrebu da simboliziraju svoje konačne koncepcije Boga. Čovjekova svijest o moralnoj dužnosti i njegov duhovni idealizam predstavljaju razinu vrijednosti - iskustvenu stvarnost - koju je teško simbolizirati.

Kozmička svijest podrazumijeva priznavanje Prvog Uzroka, jedne jedine neprouzrokovane stvarnosti. Bog, Otac Svih, djeluje na tri razine Božanstva-ličnosti podbeskonačnih vrijednosti i relativnog izražaja božanstvenosti:

1. *Predličnoj* - u službi fragmenata Oca, kao što su Misaoni Ispravljači.

2. *Ličnoj* - u evolucijskom iskustvu stvorenih bića ili onih koja nastaju reprodukcijom.

3. *Nadličnoj* - u egzistencijama koje su se pojavile, određenim apsonitnim i s njima povezanim bićima.

BOG je jezični simbol koji označava sve personalizacije Božanstva. Ovaj pojam se mora različito definirati na svakoj osobnoj razini djelovanja Božanstva i dalje ponovo definirati unutar svake od tih razina, kako se može koristiti za označavanje različitih istorednih i podređenih personalizacija Božanstva; na primjer: Rajskih Sinova Stvoritelja - očeva lokalnih svemira.

Pojam Boga, kako ga mi koristimo, može se razumjeti:

Prema imenu - kao Bog Otac.

Prema kontekstu - kad se koristi u raspravi neke pojedine razine ili asocijacije božanstva. Kad se nađete u nedoumici kako najispravnije protumačiti riječ Bog, bilo bi poželjno da se ovaj pojam odnosi na osobu Oca Svih.

Izraz Bog uvijek obilježava *ličnost*. Božanstvo može, ali ne mora, podrazumijevati ličnosti božanstvenosti.

Riječ Bog, kako se koristi u ovim poglavljima, ima sljedeća značenja:

1. *Bog Otac* - Stvoritelj, Kontrolor i Održavatelj. Otac Svih, Prva Osoba Božanstva.

2. *Bog Sin* - Istoredni Stvoritelj, Kontrolor Duha i Duhovni Administrator. Vječni Sin, Duga Osoba Božanstva.

3. *Bog Duh* - Združeni Činitelj, Univerzalni Ujedinitelj i Darovatelj Uma. Beskonačni Duh, Treća Osoba Božanstva.

II. GOD

0:2.1 (3.14) Evolving mortal creatures experience an irresistible urge to symbolize their finite concepts of God. Man's consciousness of moral duty and his spiritual idealism represent a value level — an experiential reality — which is difficult of symbolization.

0:2.2 (3.15) Cosmic consciousness implies the recognition of a First Cause, the one and only uncaused reality. God, the Universal Father, functions on three Deity-personality levels of subinfinite value and relative divinity expression:

0:2.3 (3.16) 1. *Prepersonal* — as in the ministry of the Father fragments, such as the Thought Adjusters.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal* — as in the evolutionary experience of created and procreated beings.

0:2.5 (3.18) 3. *Superpersonal* — as in the eventuated existences of certain absonite and associated beings.

0:2.6 (3.19) GOD is a word symbol designating all personalizations of Deity. The term requires a different definition on each personal level of Deity function and must be still further redefined within each of these levels, as this term may be used to designate the diverse co-ordinate and subordinate personalizations of Deity; for example: the Paradise Creator Sons — the local universe fathers.

0:2.7 (4.1) The term God, as we make use of it, may be understood:

0:2.8 (4.2) *By designation* — as God the Father.

0:2.9 (4.3) *By context* — as when used in the discussion of some one deity level or association. When in doubt as to the exact interpretation of the word God, it would be advisable to refer it to the person of the Universal Father.

0:2.10 (4.4) The term God always denotes *personality*. Deity may, or may not, refer to divinity personalities.

0:2.11 (4.5) The word GOD is used, in these papers, with the following meanings:

0:2.12 (4.6) 1. *God the Father* — Creator, Controller, and Upholder. The Universal Father, the First Person of Deity.

0:2.13 (4.7) 2. *God the Son* — Co-ordinate Creator, Spirit Controller, and Spiritual Administrator. The Eternal Son, the Second Person of Deity.

0:2.14 (4.8) 3. *God the Spirit* — Conjoint Actor, Universal Integrator, and Mind Bestower. The Infinite Spirit, the Third Person of Deity.

4. *Vrhovni Bog* - aktualizirajući ili evoluirajući Bog vremena i prostora. Osobno Božanstvo koje asocijativno ostvaruje vremensko-prostorno iskustveno postignuće poistovjećenja Stvoritelja i stvorenog bića. Vrhovno Biće osobno doživljava postignuće jedinstva Božanstva kao evolucijskog i iskustvenog Boga evolucijskih stvorenih bića vremena i prostora.

5. *Sedmostruki Bog* - ličnost Božanstva koja doista funkcionira svugdje u vremenu i prostoru. Osobna Rajska Božanstva i njihovi stvaralački suradnici koji funkcioniraju unutar i izvan granica središnjeg svemira i koji se u moći personaliziraju kao Vrhovno Biće na prvoj razini stvorenih bića pri ujedinjujućem otkrivenju Božanstva u vremenu i prostoru. Ova razina, veliki svemir, je područje vremensko- prostornog silaska ličnosti Raja uzajamno povezanog s vremensko-prostornim uzlazom evolucijskih stvorenih bića.

6. *Krajnji Bog* - javljajući Bog svega što nadilazi vrijeme i prostor. Druga iskustvena razina ujedinjujućegispoljenja Božanstva. Krajnji Bog podrazumijeva dostignutu realizaciju sintetiziranih apsonitno-nadličnih, javljajuće-iskustvenih vrijednosti koje nadilaze vrijeme i prostor, koordiniranih na najvišim stvaralačkim razinama stvarnosti Božanstva.

7. *Apsolutni Bog* - iskustveno doživljeni Bog koji nadilazi nadlične vrijednosti i značenja božanstvenosti, koji trenutno postoji kao *Božanstvo Apsolut*. Ovo je treća razina ujedinjujućeg izražavanja i proširenja Božanstva. Na ovoj nadstvaralačkoj razini, Božanstvo doživljava iscrpljenje potencijala koji se može personalizirati, susreće upotpunjenje božanstvenosti i podilazi iscrpljivanje kapaciteta za samootkrivenje uzastopnom slijedu sve naprednijih razina personalizacije drugih. Božanstvo sada susreće, nadodaje se i poistovječuje s *Bezuvjetnim Apsolutom*.

0:2.15 (4.9) 4. *God the Supreme* — the actualizing or evolving God of time and space. Personal Deity associatively realizing the time-space experiential achievement of creature-Creator identity. The Supreme Being is personally experiencing the achievement of Deity unity as the evolving and experiential God of the evolutionary creatures of time and space.

0:2.16 (4.10) 5. *God the Sevenfold* — Deity personality anywhere actually functioning in time and space. The personal Paradise Deities and their creative associates functioning in and beyond the borders of the central universe and power-personalizing as the Supreme Being on the first creature level of unifying Deity revelation in time and space. This level, the grand universe, is the sphere of the time-space descension of Paradise personalities in reciprocal association with the time-space ascension of evolutionary creatures.

0:2.17 (4.11) 6. *God the Ultimate* — the eventuating God of supertime and transcended space. The second experiential level of unifying Deity manifestation. God the Ultimate implies the attained realization of the synthesized absonite-superpersonal, time-space-transcended, and eventuated-experiential values, co-ordinated on final creative levels of Deity reality.

0:2.18 (4.12) 7. *God the Absolute* — the experientializing God of transcended superpersonal values and divinity meanings, now existential as the *Deity Absolute*. This is the third level of unifying Deity expression and expansion. On this supercreative level, Deity experiences exhaustion of personalizable potential, encounters completion of divinity, and undergoes depletion of capacity for self-revelation to successive and progressive levels of other-personalization. Deity now encounters, impinges upon, and experiences identity with, the *Unqualified Absolute*.

III. PRVI IZVOR I SREDIŠTE

Ukupna, beskonačna stvarnost je egzistencijalna u sedam faza i kao sedam koordiniranih Apsoluta:

1. Prvog Izvora i Središta.
2. Drugog Izvora i Središta.
3. Trećeg Izvora i Središta.
4. Otoka Raja.
5. Božanstva Apsoluta.
6. Sveopćeg Apsoluta.
7. Bezuvjetnog Apsoluta.

III. THE FIRST SOURCE AND CENTER

0:3.1 (4.13) Total, infinite reality is existential in seven phases and as seven co-ordinate Absolutes:

- 0:3.2 (5.1) 1. The First Source and Center.
- 0:3.3 (5.2) 2. The Second Source and Center.
- 0:3.4 (5.3) 3. The Third Source and Center.
- 0:3.5 (5.4) 4. The Isle of Paradise.
- 0:3.6 (5.5) 5. The Deity Absolute.
- 0:3.7 (5.6) 6. The Universal Absolute.
- 0:3.8 (5.7) 7. The Unqualified Absolute.

Bog, kao Prvi Izvor i Središte, je prvotan u odnosu na cjelokupnu stvarnost - bezuvjetno. Prvi Izvor i Središte je beskonačan kao i vječan i stoga ograničen ili uvjetovan jedino vlastitom voljom.

Bog - Otac Svih - je ličnost Prvog Izvora i Središta i kao takav održava osobne odnose beskonačne kontrole nad svim ravnopravnim i podređenim izvorima i središtima. Takva kontrola je osobna i beskonačna u *potencijalu*, iako kao takva ne mora nikada stvarno funkcionirati u savršenom djelovanju ovih ravnopravnih i podređenih izvora, središta i ličnosti.

Prvi Izvor i Središte je, dakle, prvotan u svim domenama: obožanstvljenim ili neobožanstvljenim, ličnim ili neličnim, aktualnim ili potencijalnim, konačnim ili beskonačnim. Nema stvari ili bića, relativnosti ili konačnosti, koje postoje osim u izravnom ili neizravnom odnosu i ovisnosti o prvotnosti Prvog Izvora i Središta.

Prvi Izvor i Središte je ovako povezan sa svemirom:

1. Gravitacijske sile materijalnih svemira konvergiraju u gravitacijsko težište nižeg Raja. Upravo je zato geografski položaj njegove osobe vječno fiksiran u apsolutnom odnosu naspram središta sile-energije koji je smješten na nižoj ili materijalnoj ravni Raja. No, apsolutna ličnost Božanstva egzistira na višoj ili duhovnoj ravni Raja.

2. Sile uma konvergiraju u Beskonačni Duh; diferencijalni i zasebni kozmički um u Sedam Glavnih Duhova; ostvarujući um Vrhovnog kao vremensko- prostorno iskustvo u Sferi Veličanstva.

3. Kozmičke sile duha konvergiraju u Vječnom Sinu.

4. Neograničeni kapacitet za funkcioniranje božanstva počiva u Božanstvu Apsolutu.

5. Neograničena sposobnost za reagiranje na beskonačnost egzistira u Bezuvjetnom Apsolutu.

6. Dva Apsoluta – Uvjetni i Bezuvjetni – su koordinirana i uedinjena u Sveopćem Apsolutu i istim.

7. Potencijalna ličnost evolucijskog moralnog bića ili bilo kojeg drugog moralnog bića je usredotočena u ličnosti Oca Svih.

STVARNOST, kako je konačna bića razumiju, je djelomična, relativna i sjenovita. Vrhunac stvarnosti Božanstva koji je potpuno razumljiv evolucijskim bićima ulazi u okvire Vrhovnog Bića. No, postoje prethodne i vječne stvarnosti, nadkonačne stvarnosti, koje su

0:3.9 (5.8) God, as the First Source and Center, is primal in relation to total reality — unqualifiedly. The First Source and Center is infinite as well as eternal and is therefore limited or conditioned only by volition.

0:3.10 (5.9) God — the Universal Father — is the personality of the First Source and Center and as such maintains personal relations of infinite control over all co-ordinate and subordinate sources and centers. Such control is personal and infinite in *potential*, even though it may never actually function owing to the perfection of the function of such co-ordinate and subordinate sources and centers and personalities.

0:3.11 (5.10) The First Source and Center is, therefore, primal in all domains: deified or undeified, personal or impersonal, actual or potential, finite or infinite. No thing or being, no relativity or finality, exists except in direct or indirect relation to, and dependence on, the primacy of the First Source and Center.

0:3.12 (5.11) *The First Source and Center* is related to the universe as:

0:3.13 (5.12) 1. The gravity forces of the material universes are convergent in the gravity center of nether Paradise. That is just why the geographic location of his person is eternally fixed in absolute relation to the force-energy center of the nether or material plane of Paradise. But the absolute personality of Deity exists on the upper or spiritual plane of Paradise.

0:3.14 (5.13) 2. The mind forces are convergent in the Infinite Spirit; the differential and divergent cosmic mind in the Seven Master Spirits; the factualizing mind of the Supreme as a time-space experience in Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. The universe spirit forces are convergent in the Eternal Son.

0:3.16 (5.15) 4. The unlimited capacity for deity action resides in the Deity Absolute.

0:3.17 (5.16) 5. The unlimited capacity for infinity response exists in the Unqualified Absolute.

0:3.18 (5.17) 6. The two Absolutes — Qualified and Unqualified — are co-ordinated and unified in and by the Universal Absolute.

0:3.19 (5.18) 7. The potential personality of an evolutionary moral being or of any other moral being is centered in the personality of the Universal Father.

0:3.20 (5.19) REALITY, as comprehended by finite beings, is partial, relative, and shadowy. The maximum Deity reality fully comprehensible by evolutionary finite creatures is embraced within the Supreme Being. Nevertheless there are antecedent and eternal realities, superfinite

prethodile ovom Vrhovnom Božanstvu evolucijskih vremensko – prostornih stvorenih bića. U pokušaju prikaza porijekla i prirode sveopće stvarnosti, prisiljeni smo uposliti vještinu vremensko-prostornog rasuđivanja kako bi dostigli razinu konačnog uma. Stoga mnoge istodobne događaje vječnosti moramo predstaviti kao slijed događaja.

Kako vremensko-prostorno stvoreno biće vidi porijeklo i diferencijaciju Stvarnosti, vječni i beskonačni JA JESAM je postigao oslobođenje Božanstva od okova neograničene beskonačnosti koristeći se svojom prirodnom i vječnom slobodnom voljom, i ovim je udaljavanjem od svoje neograničene beskonačnosti proizveo prvi *apsolutni napon božanstvenosti*. Ovaj je napon diferencijacije beskonačnosti razriješen Univerzalnim Apsolutom, koji funkcionira u smjeru ujedinjenja i koordinacije dinamične beskonačnosti Sveukupnog Božanstva sa statičkom beskonačnosti Bezuvjetnog Apsoluta.

U ovoj je izvornoj transakciji teoretski JA JESAM postigao ostvarenje ličnosti tako što je postao Vječni Otac koji je otac Izvornog Sina i istodobno Vječni Izvor koji je izvor Otoka Raja. Supostojeći s diferencijacijom Sina od Oca i u prisutnosti Raja, pojavila se osoba Beskonačnog Duha i središnji svemir Havona. S pojavom supostojećeg osobnog Božanstva, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha, Otac je, kao ličnost, izbjegao inače neizbježnu difuziju u potencijalu Ukupnog Božanstva. Otada na dalje, samo u povezanosti u okvirima Trojstva sa svoja dva ravnopravna Božanstva, Otac ispunjava sve potencijale božanstva, dok se sve iskustvenije Božanstvo aktualizira na razinama božanstvenosti Vrhovnosti, Krajnosti i Apsolutnosti.

Koncept JA JESAM je filozofski ustupak koji činimo u korist vremenski ograničenog i prostorno sputanog konačnog uma čovjeka, stvorenog bića koje nije sposobno shvatiti egzistencije vječnosti – stvarnosti i odnose bez početka i svršetka. Vremensko-prostornim bićima, sve mora imati početak osim NEPROUZROKOVANOG – iskonskog uzroka svih uzroka. Stoga smo osmislili ovu filozofsku vrijednosnu razinu kao JA JESAM, a u isto vrijeme skrećemo pažnju svim stvorenim bićima da su Vječni Sin i Beskonačni Duh jednako vječni kao JA JESAM; drugim riječima, da nikada nije bilo vrijeme kada JA JESAM nije bio *Otac* koji je roditelj Sina i s njim, Duha.

Beskonačni je koncept koji koristimo kao oznaku punine – konačnosti – implicirane u prvenstvu Prvog Izvora i Središta. *Teoretski* JA JESAM je proširenje „beskonačnosti volje“ u filozofiji stvorenih bića, ali Beskonačni je stvarna vrijednosna razina koja predstavlja namjeru u

realities, which are ancestral to this Supreme Deity of evolutionary time-space creatures. In attempting to portray the origin and nature of universal reality, we are forced to employ the technique of time-space reasoning in order to reach the level of the finite mind. Therefore must many of the simultaneous events of eternity be presented as sequential transactions.

0:3.21 (6.1) As a time-space creature would view the origin and differentiation of Reality, the eternal and infinite I AM achieved Deity liberation from the fetters of unqualified infinity through the exercise of inherent and eternal free will, and this divorcement from unqualified infinity produced the first *absolute divinity-tension*. This tension of infinity differential is resolved by the Universal Absolute, which functions to unify and co-ordinate the dynamic infinity of Total Deity and the static infinity of the Unqualified Absolute.

0:3.22 (6.2) In this original transaction the theoretical I AM achieved the realization of personality by becoming the Eternal Father of the Original Son simultaneously with becoming the Eternal Source of the Isle of Paradise. Coexistent with the differentiation of the Son from the Father, and in the presence of Paradise, there appeared the person of the Infinite Spirit and the central universe of Havona. With the appearance of coexistent personal Deity, the Eternal Son and the Infinite Spirit, the Father escaped, as a personality, from otherwise inevitable diffusion throughout the potential of Total Deity. Thenceforth it is only in Trinity association with his two Deity equals that the Father fills all Deity potential, while increasingly experiential Deity is being actualized on the divinity levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:3.23 (6.3) *The concept of the I AM* is a philosophic concession which we make to the time-bound, space-fettered, finite mind of man, to the impossibility of creature comprehension of eternity existences — nonbeginning, nonending realities and relationships. To the time-space creature, all things must have a beginning save only the ONE UNCAUSED — the primeval cause of causes. Therefore do we conceptualize this philosophic value-level as the I AM, at the same time instructing all creatures that the Eternal Son and the Infinite Spirit are coeternal with the I AM; in other words, that there never was a time when the I AM was not the *Father* of the Son and, with him, of the Spirit.

0:3.24 (6.4) *The Infinite* is used to denote the fullness — the finality — implied by the primacy of the First Source and Center. The *theoretical* I AM is a creature-philosophic extension of the “infinity of will,” but the Infinite is an *actual* value-level representing the eternity-intension of the true

vječnosti te istinske beskonačnosti apsolutne i nesputane slobodne volje Oca Svih. Ovaj koncept se ponekad označava kao Otac-Beskonačni.

Velik dio konfuzije svih redova bića, visokih i niskih, u njihovim nastojanjima da otkriju Oca-Beskonačnog, je svojstven ograničenjima njihova razumijevanja. Apsolutni primat Oca Svih nije očigledan na podbeskonačnim razinama; stoga je vjerojatno da jedino Vječni Sin i Beskonačni Duh istinski poznaju Oca kao beskonačnost; sve druge ličnosti spoznaju taj koncept kroz prakticiranje vjere.

IV. KOZMIČKA STVARNOST

Stvarnost se različito aktualizira na različitim razinama svemira; stvarnost nastaje u beskonačnoj volji Oca Svih djelovanjem ove volje i ostvaruje se u tri prvotne faze na mnogim različitim razinama kozmičke aktualizacije:

1. *Neobožanstvljena stvarnost* se kreće u rasponu od energetskih domena neličnog do područja stvarnosti tih vrijednosti kozmičke egzistencije koje se ne mogu personalizirati, čak i do prisutnosti Bezuvjetnog Apsoluta.

2. *Obožanstvljena stvarnost* obuhvaća sveukupni potencijal beskonačnog Božanstva u svim domenama ličnosti, od najniže konačne do najviše beskonačne, što obuhvaća domenu svega što se može personalizirati, čak i više — do prisutnosti Božanstva Apsoluta.

3. *Međupovezana stvarnost*. Kozmička stvarnost koja je navodno bilo obožanstvljena ili neobožanstvljena, dok podobožanstvljena bića poznaju ogromnu domenu međupovezane stvarnosti, potencijalne i aktualizirajuće, koja se teško može identificirati. Velik dio ove koordinirane stvarnosti pripada području Sveopćeg Apsoluta.

Ovo je osnovni koncept izvorne stvarnosti: Otac inicira i održava Stvarnost. Prvotne *diferencijacije* su obožanstvljena i neobožanstvljena stvarnost -Božanstvo Apsolut i Bezuvjetni Apsolut. Prvobitni odnos je napetost između njih. Ovaj se napon božanstvenosti koji inicira sam Otac može savršeno riješiti i uvijekovječiti pomoću Sveopćeg Apsoluta i istim.

Sa stanovišta vremena i prostora, stvarnost je dalje djeljiva kao:

1. *Aktualna i potencijalna*. Stvarnosti koje postoje u punoći izražaja za razliku od stvarnosti s neobznanjenim kapacitetom za rast. Vječni Sin je apsolutna duhovna aktualnost; smrtni čovjek je najvećim dijelom neostvorena duhovna potencijalnost.

2. *Apsolutna ipodapsolutna*. Apsolutne

infinity of the absolute and unfettered free will of the Universal Father. This concept is sometimes designated the Father-Infinite.

0:3.25 (6.5) Much of the confusion of all orders of beings, high and low, in their efforts to discover the Father-Infinite, is inherent in their limitations of comprehension. The absolute primacy of the Universal Father is not apparent on subinfinite levels; therefore is it probable that only the Eternal Son and the Infinite Spirit truly know the Father as an infinity; to all other personalities such a concept represents the exercise of faith.

IV. UNIVERSE REALITY

0:4.1 (6.6) Reality differentially actualizes on diverse universe levels; reality originates in and by the infinite volition of the Universal Father and is realizable in three primal phases on many different levels of universe actualization:

0:4.2 (6.7) 1. *Undeified reality* ranges from the energy domains of the nonpersonal to the reality realms of the nonpersonalizable values of universal existence, even to the presence of the Unqualified Absolute.

0:4.3 (7.1) 2. *Deified reality* embraces all infinite Deity potentials ranging upward through all realms of personality from the lowest finite to the highest infinite, thus encompassing the domain of all that which is personalizable and more — even to the presence of the Deity Absolute.

0:4.4 (7.2) 3. *Interassociated reality*. Universe reality is supposedly either deified or undeified, but to subdeified beings there exists a vast domain of interassociated reality, potential and actualizing, which is difficult of identification. Much of this co-ordinate reality is embraced within the realms of the Universal Absolute.

0:4.5 (7.3) This is the primal concept of original reality: The Father initiates and maintains Reality. The primal *differentials* of reality are the deified and the undeified — the Deity Absolute and the Unqualified Absolute. The primal *relationship* is the tension between them. This Father-initiated divinity-tension is perfectly resolved by, and eternalizes as, the Universal Absolute.

0:4.6 (7.4) From the viewpoint of time and space, reality is further divisible as:

0:4.7 (7.5) 1. *Actual and Potential*. Realities existing in fullness of expression in contrast to those which carry undisclosed capacity for growth. The Eternal Son is an absolute spiritual actuality; mortal man is very largely an unrealized spiritual potentiality.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolute and Subabsolute*. Absolute

stvarnosti su egzistencije vječnosti. Podapsolutne stvarnosti su projicirane na dvije razine: Apsoniti - stvarnosti koje su relativne u odnosu na vrijeme i na vječnost. Finiti - stvarnosti koje su projicirane u prostoru i aktualizirane u vremenu.

3. *Egzistencijalna i iskustvena*. Rajsko Božanstvo je egzistencijalno, dok su javljajući Vrhovni i Krajnji iskustveni.

4. *Lična i nelična*. Proširenje Božanstva, izražaj ličnosti i evolucija svemira su zauvijek uvjetovani činom Očeve slobodne volje koji zauvijek odvađa značenja uma- duha-ličnosti i vrijednosti aktualnosti i potencijalnosti koje imaju za središte Vječnog Sina od onoga što ima za središte i što je svojstveno vječnom Otoku Raju.

RAJ je pojam koji uključuje lične i nelične Apsolute usredotočenja svih faza kozmičke stvarnosti. Raj, ispravno definiran, može obznačavati bilo koji i sve oblike stvarnosti, Božanstva, božanstvenosti, ličnosti i energije – duhovne, umne ili materijalne. Svi dijele Raj kao izvor porijekla, funkcije i sudbine što se tiče vrijednosti, značenja i činjeničnog postojanja.

Otok Raj – Raj, ako nije drukčije definiran – je Apsolut materijalno-gravitacijske kontrole Prvog Izvora i Središta. Raj je nepomičan, i to je jedina stacionarna stvar u svemiru nad svemirima. Otok Raj je smješten u svemiru, ali nema položaja u prostoru. Ovaj vječni Otok je stvarni izvor fizičkih svemira – prošlih, sadašnjih i budućih. Jezgra Otoka Svjetla je izvedenica Božanstva, ali se teško može smatrati Božanstvom; niti su materijalna stvaranja dio Božanstva; ona su posljedica.

Raj nije stvoritelj; on je jedinstveni kontrolor mnogih kozmičkih aktivnosti, daleko više kontrolor nego reaktor. Širom materijalnih svemira Raj ispoljava utjecaj na reakcije i ponašanje svih bića povezanih sa silom, energijom i snagom, ali Raj je sam po sebi jedinstven, isključiv i izoliran u svemirima. Raj ne predstavlja ništa i ništa ne predstavlja Raj. Raj nije ni sila ni prisutnost; to je jednostavno *Raj*.

V. STVARNOSTI LIČNOSTI

Ličnost je razina obožanstvljene stvarnosti koja se kreće od razine smrtnih i srednjih bića na višoj umnoj aktivaciji obožavanja i mudrosti i koja poseže naviše, kroz morontijalnu i duhovnu razinu, do postignuća najvišeg statusa ličnosti. To je evolucijski uspon smrtnih i njima srodnih ličnosti stvorenja, ali postoje i brojni drugi redovi kozmičkih ličnosti.

realities are eternity existences. Subabsolute realities are projected on two levels: Absonites — realities which are relative with respect to both time and eternity. Finites — realities which are projected in space and are actualized in time.

0:4.9 (7.7) 3. *Existential and Experiential*. Paradise Deity is existential, but the emerging Supreme and Ultimate are experiential.

0:4.10 (7.8) 4. *Personal and Impersonal*. Deity expansion, personality expression, and universe evolution are forever conditioned by the Father's freewill act which forever separated the mind-spirit-personal meanings and values of actuality and potentiality centering in the Eternal Son from those things which center and inhere in the eternal Isle of Paradise.

0:4.11 (7.9) PARADISE is a term inclusive of the personal and the nonpersonal focal Absolutes of all phases of universe reality. Paradise, properly qualified, may connote any and all forms of reality, Deity, divinity, personality, and energy — spiritual, mindal, or material. All share Paradise as the place of origin, function, and destiny, as regards values, meanings, and factual existence.

0:4.12 (7.10) *The Isle of Paradise* — Paradise not otherwise qualified — is the Absolute of the material-gravity control of the First Source and Center. Paradise is motionless, being the only stationary thing in the universe of universes. The Isle of Paradise has a universe location but no position in space. This eternal Isle is the actual source of the physical universes — past, present, and future. The nuclear Isle of Light is a Deity derivative, but it is hardly Deity; neither are the material creations a part of Deity; they are a consequence.

0:4.13 (7.11) Paradise is not a creator; it is a unique controller of many universe activities, far more of a controller than a reactor. Throughout the material universes Paradise influences the reactions and conduct of all beings having to do with force, energy, and power, but Paradise itself is unique, exclusive, and isolated in the universes. Paradise represents nothing and nothing represents Paradise. It is neither a force nor a presence; it is just *Paradise*.

V. PERSONALITY REALITIES

0:5.1 (8.1) Personality is a level of deified reality and ranges from the mortal and midway level of the higher mind activation of worship and wisdom up through the morontial and spiritual to the attainment of finality of personality status. That is the evolutionary ascent of mortal- and kindred-creature personality, but there are numerous other orders of universe personalities.

Stvarnost je predmet sveopće ekspanzije, beskonačne varijacije ličnosti, dok su i jedno i drugo u stanju dostići gotovo neograničenu koordinaciju s Božanstvom i vječnu stabilizaciju. Dok je metamorfni raspon nelične stvarnosti jasno ograničen, nismo upoznati s bilo kakvim ograničenjima u progresivnoj evoluciji stvarnosti ličnosti.

Na postignutim iskustvenim razinama, svi tipovi ili vrijednosti ličnosti su asocijativni, pa čak i sustvaralački. Čak i Bog i čovjek mogu koegzistirati u spojenoj ličnosti, kao što je tako izvrsno prikazano u trenutnom statusu Krista Mihaela - Sina Čovječjeg i Sina Božjeg.

Svi podbeskonačni tipovi i faze ličnosti su asocijativna postignuća koja su potencijalno sustvaralačka. Prelično, lično i nadlično su svi povezani uzajamnim potencijalom koordiniranog dostignuća, progresivnog postignuća i sustvaralačkog kapaciteta. Ali nelično se nikada izravno ne pretvara u lično. Ličnost nikada nije spontana; ona je dar Rajskog Oca. Ličnost je superponirana na energiju, povezana samo s živim energetske sustavima; identitet se može povezati s neživim energetske uzorcima.

Otac Svih je tajna stvarnosti ličnosti, darivanja ličnosti i sudbine ličnosti. Vječni Sin je apsolutna ličnost, tajna duhovne energije, morontija duhova i usavršenih duhova. Združeni Činitelj je ličnost duha-uma, izvor inteligencije, rasuđivanja i univerzalnog uma. Ali Otok Raj je neličan i izvan-duhovan, sama suština kozmičkog tijela, izvor i središte fizičke materije i apsolutni glavni uzorak univerzalne materijalne stvarnosti.

Ove se osobine univerzalne stvarnosti očituju u životnom iskustvu ljudi Urantije na ovim razinama:

1. *Tijela.* Materijalni ili fizički organizam čovjeka. Živi elektrokemijski mahanizam životinjskog porijekla i prirode.

2. *Uma.* Mehanizam ljudskog tijela koji služi razmišljanju, perciji i osjećajima. Ukupno svjesno i nesvjesno iskustvo. Inteligencija povezana s emocionalnim životom koja putem obožavanja i mudrosti poseže naviše do razine duha.

3. *Duha.* Božanski duh koji živi u umu čovjeka – Misaoni Ispravljač. Ovaj je besmrtni duh predličan – on nije ličnost, iako mu je suđeno postati dijelom ličnosti preživjelog smrtnog bića.

4. *Duše.* Čovjekova duša je iskustveno

0:5.2 (8.2) Reality is subject to universal expansion, personality to infinite diversification, and both are capable of well-nigh unlimited Deity co-ordination and eternal stabilization. While the metamorphic range of nonpersonal reality is definitely limited, we know of no limitations to the progressive evolution of personality realities.

0:5.3 (8.3) On attained experiential levels all personality orders or values are associable and even cocreational. Even God and man can coexist in a unified personality, as is so exquisitely demonstrated in the present status of Christ Michael — Son of Man and Son of God.

0:5.4 (8.4) All subinfinite orders and phases of personality are associative attainables and are potentially cocreational. The prepersonal, the personal, and the superpersonal are all linked together by mutual potential of co-ordinate attainment, progressive achievement, and cocreational capacity. But never does the impersonal directly transmute to the personal. Personality is never spontaneous; it is the gift of the Paradise Father. Personality is superimposed upon energy, and it is associated only with living energy systems; identity can be associated with nonliving energy patterns.

0:5.5 (8.5) The Universal Father is the secret of the reality of personality, the bestowal of personality, and the destiny of personality. The Eternal Son is the absolute personality, the secret of spiritual energy, morontia spirits, and perfected spirits. The Conjoint Actor is the spirit-mind personality, the source of intelligence, reason, and the universal mind. But the Isle of Paradise is nonpersonal and extraspirtual, being the essence of the universal body, the source and center of physical matter, and the absolute master pattern of universal material reality.

0:5.6 (8.6) These qualities of universal reality are manifest in Urantian human experience on the following levels:

0:5.7 (8.7) 1. *Body.* The material or physical organism of man. The living electrochemical mechanism of animal nature and origin.

0:5.8 (8.8) 2. *Mind.* The thinking, perceiving, and feeling mechanism of the human organism. The total conscious and unconscious experience. The intelligence associated with the emotional life reaching upward through worship and wisdom to the spirit level.

0:5.9 (8.9) 3. *Spirit.* The divine spirit that indwells the mind of man — the Thought Adjuster. This immortal spirit is prepersonal — not a personality, though destined to become a part of the personality of the surviving mortal creature.

0:5.10 (8.10) 4. *Soul.* The soul of man is an

postignuće. Kada stvoreni smrtnik odluči "činiti volju Oca na nebu," tada unutarnji duh postaje otac *nove stvarnosti* u ljudskom iskustvu. Smrtni i materijalni um je majka te iste nastajuće stvarnosti. A suština ove nove stvarnosti nije ni materijalna niti duhovna - ona je *morontijalna*. To je nastajuća i besmrtna duša kojoj je suđeno da preživi smrtnu smrt i započne uzašašće prema Raju.

Ličnosti. Ličnost smrtnog čovjeka nije tijelo, um ili duh, niti je to duša. Ličnost je jedina nemijenajuća stvarnost u inače stalno mijenjajućem iskustvu stvorenog bića; ona je to što ujedinjuje sve ostale povezane čimbenike individualnosti. Ličnost je jedinstveni dar koji Otac Svih daruje živim i s njima povezanim energijama materije, uma i duha, a koja preživljava s opstankom morontijalne duše.

Morontija je pojam koji obilježava ogromnu razinu koja posreduje između materijalnog i duhovnog. Ona može označavati lične ili nelične stvarnosti, žive ili nežive energije. Vertikalne pređe morontije su duhovne; njezine potke su fizičke.

VI. ENERGIJA I UZORAK

Sve što reagira na krug ličnosti Oca, nazivamo ličnim. Sve što reagira na krug duha Sina, nazivamo duhom. Sve što reagira na krug uma Združenog Činitelja, zovemo umom, umom kao osobinom Beskonačnog Duha – umom u svim njegovim fazama. Sve što reagira na materijalno-gravitacijski krug sa središtem u nižem Raju, nazivamo materijom – energijom-materijom u svim njezinim preobražajnim stanjima.

ENERGIJA je izraz koji obuhvaća duhovna, umna i materijalna područja. *Sila* je pojam koji se daleko šire koristi. *Snaga* je uglavnom ograničena na elektroničku materijalnu razinu ili razinu tvari koja reagira na linearnu gravitaciju u velikom svemiru. Pojam snage također koristimo kao obilježje suvereniteta. Ne možemo slijediti vaše općeprihvaćene definicije sile, energije i snage. Radi nedostatka pojmova moramo ovim izrazima dodijeliti više od jednog značenja.

Fizička energija je pojam koji označava sve faze i oblike fenomena kretanja, djelovanja i potencijala.

Kad je riječ o fizičko-energetskim ispoljenjima, općenito koristimo pojmove kozmičke sile, javljajuće energije i kozmičke snage. Te izraze obično ovako koristimo:

experiential acquirement. As a mortal creature chooses to "do the will of the Father in heaven," so the indwelling spirit becomes the father of a *new reality* in human experience. The mortal and material mind is the mother of this same emerging reality. The substance of this new reality is neither material nor spiritual — it is *morontial*. This is the emerging and immortal soul which is destined to survive mortal death and begin the Paradise ascension.

0:5.11 (9.1) *Personality.* The personality of mortal man is neither body, mind, nor spirit; neither is it the soul. Personality is the one changeless reality in an otherwise ever-changing creature experience; and it unifies all other associated factors of individuality. The personality is the unique bestowal which the Universal Father makes upon the living and associated energies of matter, mind, and spirit, and which survives with the survival of the morontial soul.

0:5.12 (9.2) *Morontia* is a term designating a vast level intervening between the material and the spiritual. It may designate personal or impersonal realities, living or nonliving energies. The warp of morontia is spiritual; its woof is physical.

VI. ENERGY AND PATTERN

0:6.1 (9.3) Any and all things responding to the personality circuit of the Father, we call personal. Any and all things responding to the spirit circuit of the Son, we call spirit. Any and all that responds to the mind circuit of the Conjoint Actor, we call mind, mind as an attribute of the Infinite Spirit — mind in all its phases. Any and all that responds to the material-gravity circuit centering in nether Paradise, we call matter — energy-matter in all its metamorphic states.

0:6.2 (9.4) ENERGY we use as an all-inclusive term applied to spiritual, mindal, and material realms. Force is also thus broadly used. Power is ordinarily limited to the designation of the electronic level of material or linear-gravity-responsive matter in the grand universe. Power is also employed to designate sovereignty. We cannot follow your generally accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must assign multiple meanings to these terms.

0:6.3 (9.5) *Physical energy* is a term denoting all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential.

0:6.4 (9.6) In discussing physical-energy manifestations, we generally use the terms cosmic force, emergent energy, and universe power. These are often employed as follows:

1. *Kozmička sila* podrazumijeva sve energije koje proizlaze od Bezuvjetnog Apsoluta, ali koje još uvijek ne reagiraju na gravitaciju Raja.

2. *Javljujuća energija* obuhvaća one energije koje reagiraju na gravitaciju Raja, ali još uvijek ne reagiraju na lokalnu ili linearnu gravitaciju. To je predelektronska razina energije-materije.

3. *Kozmička snaga* uključuje sve oblike energije koji, dok još uvijek reagiraju na gravitaciju Raja, izravno reagiraju na linearnu gravitaciju. To je elektronska razina energije-materije i svih njezinih naknadnih evolucija.

Um je pojava koja označava prisutnost-djelovanje *žive službe* povezane s različitim energetskim sustavima; i to je istina na svim razinama inteligencije. U ličnosti, um nikada ne posreduje između duha i materije; svemir stoga obasjavaju tri vrste svjetla: materijalno svjetlo, intelektualni uvid i luminiscencija duha.

Svjetlost – luminiscencija duha – je riječni simbol, slikovni izraz, koji podrazumijeva ispoljenje ličnosti svojstveno različitim redovima bića duha. Ovo svjetlosno zračenje nije povezano bilo s intelektualnim uvidom ili fizičko-svjetlosnim pojavama.

UZORAK može biti projiciran kao materijalni, duhovni ili umni, ili bilo koja kombinacija tih energija. On može prožimati ličnosti, identitete, jedinke ili neživu tvar. Ali uzorak je uzorak i ostaje uzorak; jedino *kopije* se mogu umnožiti.

Uzorak može konfigurirati energiju, ali je ne kontrolira. Jedino gravitacija kontrolira energiju-materiju. Ni prostor ni uzorak ne reagiraju na gravitaciju, ali ne postoji odnos između prostora i uzorka; prostor nije ni uzorak niti potencijalni uzorak. Uzorak je konfiguracija stvarnosti koja je već podmirila sve obveze prema gravitaciji; *stvarnost* bilo kojeg uzorka se sastoji u njegovim energijama, umu, duhu ili materijalnim komponentama.

Za razliku od aspekta ukupnog, uzorak otkriva *individualni* aspekt energije i ličnosti. Oblici ličnosti ili identiteta predstavljaju uzorke koji proizlaze od energije (fizičke, duhovne ili umne), ali im nisu svojstveni. Tu kvalitetu energije ili ličnosti koja uzrokuje pojavu uzorka možemo pripisati Bogu – Božanstvu – obdarenju sile Raja, istodobnom postojanju ličnosti i snage.

Uzorak je glavni dizajn od kojeg se prave kopije. Vječni Raj je apsolut uzoraka; Vječni Sin je uzorak ličnosti; Otac Svih je izravni izvorni predak jednog i drugog. Ali Raj ne daruje uzorak, a Sin ne može podariti ličnost.

0:6.5 (9.7) 1. *Cosmic force* embraces all energies deriving from the Unqualified Absolute but which are as yet unresponsive to Paradise gravity.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energy* embraces those energies which are responsive to Paradise gravity but are as yet unresponsive to local or linear gravity. This is the pre-electronic level of energy-matter.

0:6.7 (9.9) 3. *Universe power* includes all forms of energy which, while still responding to Paradise gravity, are directly responsive to linear gravity. This is the electronic level of energy-matter and all subsequent evolutions thereof.

0:6.8 (9.10) *Mind* is a phenomenon connoting the presence-activity of *living ministry* in addition to varied energy systems; and this is true on all levels of intelligence. In personality, mind ever intervenes between spirit and matter; therefore is the universe illuminated by three kinds of light: material light, intellectual insight, and spirit luminosity.

0:6.9 (10.1) *Light* — spirit luminosity — is a word symbol, a figure of speech, which connotes the personality manifestation characteristic of spirit beings of diverse orders. This luminous emanation is in no respect related either to intellectual insight or to physical-light manifestations.

0:6.10 (10.2) *PATTERN* can be projected as material, spiritual, or mindal, or any combination of these energies. It can pervade personalities, identities, entities, or nonliving matter. But pattern is pattern and remains pattern; only *copies* are multiplied.

0:6.11 (10.3) Pattern may configure energy, but it does not control it. Gravity is the sole control of energy-matter. Neither space nor pattern are gravity responsive, but there is no relationship between space and pattern; space is neither pattern nor potential pattern. Pattern is a configuration of reality which has already paid all gravity debt; the *reality* of any pattern consists of its energies, its mind, spirit, or material components.

0:6.12 (10.4) In contrast to the aspect of the *total*, pattern discloses the *individual* aspect of energy and of personality. Personality or identity forms are patterns resultant from energy (physical, spiritual, or mindal) but are not inherent therein. That quality of energy or of personality by virtue of which pattern is caused to appear may be attributed to God — Deity — to Paradise force endowment, to the coexistence of personality and power.

0:6.13 (10.5) Pattern is a master design from which copies are made. Eternal Paradise is the absolute of patterns; the Eternal Son is the pattern personality; the Universal Father is the direct ancestor-source of both. But Paradise does not

bestow pattern, and the Son cannot bestow personality.

VII. VRHOVNO BIĆE

Mehanizam Božanstva glavnog svemira je dvostruk u pogledu odnosa vječnosti. Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh su vječni – su egzistencijalna bića – dok su Vrhovni Bog, Krajnji Bog i Apsolutni Bog *aktualizirajuće* ličnosti Božanstva u epohama koje slijede za Havonom u evolucijskom vremensko-prostornom proširenju glavnog svemira i proširenju u domenama koje nadilaze vrijeme i prostor. Ove aktualizirajuće ličnosti Božanstva postaju vječne u vremenu kako i kada se snagom personaliziraju u rastućim svemirima tehnikom iskustvene aktualizacije asocijativno-stvaralačkih potencijala vječnih Rajskih Božanstava.

Božanstvo, dakle, ima dvostruku prisutnost:

1. *Egzistencijalnu* – kao bića vječne egzistencije, prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.

2. *Iskustvenu* – kao bića koja se aktualiziraju u sadašnjosti koja je nastupila poslije Havone, a imaju beskraju egzistenciju u cijeloj budućoj vječnosti.

Otac, Sin i Duh su egzistencijalni – egzistencijalni u aktualnosti (iako su svi potencijali navodno iskustveni). Vrhovni i Krajnji su potpuno iskustveni. Božanstvo Apsolut je iskustveno u aktualizaciji, ali je egzistencijalno u potencijalnosti. Bit Božanstva je vječna, ali su samo tri izvorne osobe Božanstva bezuvjetno vječne. Sve ostale ličnosti Božanstva imaju porijeklo, ali su vječne u sudbini.

Postigavši egzistencijalni samoizražaj Božanstva u Sinu i u Duhu, Otac sada postiže iskustveni izražaj na dotada neličnim i neotkrivenim razinama božanstva, kao što su Vrhovni Bog, Krajnji Bog i Apsolutni Bog; ali ova iskustvena Božanstva trenutno nemaju punu egzistenciju; ona su u procesu aktualizacije.

Vrhovni Bog u Havoni je osobni duh koji je odraz trojedinog Rajskog Božanstva. Ovaj se asocijativni odnos Božanstva trenutno stvaralački širi prema vani u Sedmostrukom Bogu i sintetizira u iskustvenoj snazi Svemogućeg Vrhovnog u velikom svemiru. Rajsko Božanstvo, egzistencijalno kao tri osobe, na taj način iskustveno evoluira u dvije faze Vrhovnosti, a ove dvojne faze postižu ujedinjenje snage i ličnosti kao jedan Gospodin, Vrhovno Biće.

VII. THE SUPREME BEING

0:7.1 (10.6) The Deity mechanism of the master universe is twofold as concerns eternity relationships. God the Father, God the Son, and God the Spirit are eternal — are existential beings — while God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute are *actualizing* Deity personalities of the post-Havona epochs in the time-space and the time-space-transcended spheres of master universe evolutionary expansion. These actualizing Deity personalities are future eternal from the time when, and as, they power-personalize in the growing universes by the technique of the experiential actualization of the associative-creative potentials of the eternal Paradise Deities.

0:7.2 (10.7) Deity is, therefore, dual in presence:

0:7.3 (10.8) 1. *Existential* — beings of eternal existence, past, present, and future.

0:7.4 (10.9) 2. *Experiential* — beings actualizing in the post-Havona present but of unending existence throughout all future eternity.

0:7.5 (10.10) The Father, Son, and Spirit are existential — existential in actuality (though all potentials are supposedly experiential). The Supreme and the Ultimate are wholly experiential. The Deity Absolute is experiential in actualization but existential in potentiality. The essence of Deity is eternal, but only the three original persons of Deity are unqualifiedly eternal. All other Deity personalities have an origin, but they are eternal in destiny.

0:7.6 (10.11) Having achieved existential Deity expression of himself in the Son and the Spirit, the Father is now achieving experiential expression on hitherto impersonal and unrevealed deity levels as God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute; but these experiential Deities are not now fully existent; they are in process of actualization.

0:7.7 (11.1) *God the Supreme* in Havona is the personal spirit reflection of the triune Paradise Deity. This associative Deity relationship is now creatively expanding outward in God the Sevenfold and is synthesizing in the experiential power of the Almighty Supreme in the grand universe. Paradise Deity, existential as three persons, is thus experientially evolving in two phases of Supremacy, while these dual phases are power-personality unifying as one Lord, the Supreme Being.

Otac dragovoljno ostvaruje oslobođenje od okova beskrajsnosti i spona vječnosti tehnikom potroštvljenja, trostruke personalizacije Božanstva. Vrhovno Biće u ovom času evoluirao kao podvječno ujedinjenje ličnosti sedmostrukog ispoljenja Božanstva u vremensko-prostornim segmentima velikog svemira.

Vrhovno Biće nije izravni stvoritelj, osim što je otac Sfere Veličanstva, ali on je ujedinitelj i koordinator svih kozmičkih aktivnosti stvorenog bića i Stvoritelja. Vrhovno Biće, koje se upravo aktualizira u evolucijskim svemirima, je Božanski uskladitelj i ujedinitelj vremensko-prostorne božanstvenosti, trojedinog Rajskog Božanstva u iskustvenoj vezi s Vrhovnim Stvoriteljima vremena i prostora. Kad se napokon aktualizira, to evolucijsko Božanstvo će predstavljati vječnu fuziju konačnog i beskonačnog – neprekidno i neraskidivo jedinstvo iskustvene snage i ličnosti duha.

Sva vremensko-prostorna konačna stvarnost, pod smjernicom poriva evoluirajućeg Vrhovnog Bića, radi na sve većoj mobilizaciji i sve savršenijem ujedinjenju (sintezi snage i ličnosti) svih faza i vrijednosti konačnih stvarnosti u suradnji s različitim fazama stvarnosti Raja, s tim ciljem i namjerom da pokuša dostići apsonite razine postignuća iznad statusa stvorenih bića.

VIII. SEDMOSTRUKI BOG

Kako bi iskupio konačno st. statusa i nadoknadio konceptualna ograničenja stvorenih bića, Otac Svih je uspostavio sedmostruki pristup Božanstvu kroz:

1. Rajske Sinove Stvoritelje.
2. Stare Dane.
3. Sedam Glavnih Duhova.
4. Vrhovno Biće.
5. Boga Duha.
6. Boga Sina.
7. Boga Oca.

Ova sedmostruka personalizacija Božanstva u vremenu i prostoru i u svih sedam nadsvemira, omogućuje smrtnom čovjeku da postigne prisutnost Boga, koji je duh. Ovo sedmostruko Božanstvo, koje sa stanovišta konačnih vremensko-prostornih stvorenih bića nekom prilikom postiže snagu i personalizaciju u Vrhovnom Biću, je funkcionalno Božanstvo smrtnih evolucijskih stvorenih bića koja uzlaze prema Raju. Takva iskustvena karijera realizacije

0:7.8 (11.2) The Universal Father achieves freewill liberation from the bonds of infinity and the fetters of eternity by the technique of trinitization, threefold Deity personalization. The Supreme Being is even now evolving as a subeternal personality unification of the sevenfold manifestation of Deity in the time-space segments of the grand universe.

0:7.9 (11.3) *The Supreme Being* is not a direct creator, except that he is the father of Majeston, but he is a synthetic co-ordinator of all creature-Creator universe activities. The Supreme Being, now actualizing in the evolutionary universes, is the Deity correlator and synthesizer of time-space divinity, of triune Paradise Deity in experiential association with the Supreme Creators of time and space. When finally actualized, this evolutionary Deity will constitute the eternal fusion of the finite and the infinite — the everlasting and indissoluble union of experiential power and spirit personality.

0:7.10 (11.4) All time-space finite reality, under the directive urge of the evolving Supreme Being, is engaged in an ever-ascending mobilization and perfecting unification (power-personality synthesis) of all phases and values of finite reality, in association with varied phases of Paradise reality, to the end and for the purpose of subsequently embarking upon the attempt to reach absonite levels of supercreature attainment.

VIII. GOD THE SEVENFOLD

0:8.1 (11.5) To atone for finity of status and to compensate for creature limitations of concept, the Universal Father has established the evolutionary creature's sevenfold approach to Deity:

- 0:8.2 (11.6) 1. The Paradise Creator Sons.
- 0:8.3 (11.7) 2. The Ancients of Days.
- 0:8.4 (11.8) 3. The Seven Master Spirits.
- 0:8.5 (11.9) 4. The Supreme Being.
- 0:8.6 (11.10) 5. God the Spirit.
- 0:8.7 (11.11) 6. God the Son.
- 0:8.8 (11.12) 7. God the Father.

0:8.9 (11.13) This sevenfold Deity personalization in time and space and to the seven superuniverses enables mortal man to attain the presence of God, who is spirit. This sevenfold Deity, to finite time-space creatures sometime power-personalizing in the Supreme Being, is the functional Deity of the mortal evolutionary creatures of the Paradise-ascension career. Such an experiential discovery-career of the realization of God begins with the recognition of the divinity of the Creator Son of the

Boga počinje s priznavanjem božanstvenosti Sina Stvoritelja lokalnog svemira i uzlazi uz Stare Dane nadsvemira i putem osobe jednog od Sedam Glavnih Duhova do postignuća otkrića i priznanja božanske ličnosti Oca Svih na Raju.

Veliki svemir je trostruka domena Božanstva, domena Trojstva Vrhovnosti, Sedmostrukog Boga i Vrhovnog Bića. Vrhovni Bog je potencijalan u Rajskom Trojstvu, od kojeg potječe njegova ličnost i atributi duha; ali on se sada aktualizira u Sinovima Stvoriteljima, Starim Danima i Glavnim Duhovima, od kojih crpi snagu kao Svemoguću naspram nadsvemira vremena i prostora. Ova manifestacija snage neposrednog Boga evolucijskih bića zapravo vremenski-prostorno evoluiru istodobno s njima. Svemoguću Vrhovni, koji evoluiru na vrijednosnoj razini neličnih aktivnosti i duh koji je osoba Vrhovnog Boga su *jedna stvarnost* – Vrhovno Biće.

Sinovi Stvoritelji, u povezanosti Božanstva sa Sedmostrukim Bogom, nude mehanizam kojim smrtno postaje besmrtno i kojim konačno postaje obujmljeno u beskonačnosti. Vrhovno Biće nudi tehniku za mobilizaciju snage-ličnosti – božansku sintezu – svih tih mnogostrukih transakcija koje omogućuju konačnom da postigne apsonitno i da u mogućim budućim aktualizacijama pokuša postići Krajnjeg. Sinovi Stvoritelji i njihove suradnice Božanske Služiteljice su sudionici u ovoj vrhovnoj mobilizaciji, dok Stari Dani i Sedam Glavnih Duhova vjerojatno zauvijek ostaju na poziciji administrativnih upravitelja velikog svemira.

Funkcija Sedmostrukog Boga datira od organizacije sedam nadsvemira, a vjerojatno se treba proširiti u vezi s budućom evolucijom stvaranja vanjskog prostora. Organizacija ovih budućih svemira prvih, drugih, trećih i četvrtih razina prostora progresivne evolucije nesumnjivo treba posvjedočiti inauguraciju transcendentnog i apsonitnog pristupa Božanstvu.

IX. KRAJNI BOG

Upravo kao što Vrhovno Biće progresivno evoluiru od prethodnog obdarenja božanstvenosti koje je obuhvaćeno u potencijalu energije i ličnosti velikog svemira, tako se Krajnji Bog javlja iz potencijala božanstvenosti koji prebivaju u transcendiranim vremensko-prostornim domenama glavnog svemira. Aktualizacija Krajnjeg Božanstva signalizira apsonitno

local universe and ascends through the superuniverse Ancients of Days and by way of the person of one of the Seven Master Spirits to the attainment of the discovery and recognition of the divine personality of the Universal Father on Paradise.

0:8.10 (12.1) The grand universe is the threefold Deity domain of the Trinity of Supremacy, God the Sevenfold, and the Supreme Being. God the Supreme is potential in the Paradise Trinity, from whom he derives his personality and spirit attributes; but he is now actualizing in the Creator Sons, Ancients of Days, and the Master Spirits, from whom he derives his power as Almighty to the superuniverses of time and space. This power manifestation of the immediate God of evolutionary creatures actually time-space evolves concomitantly with them. The Almighty Supreme, evolving on the value-level of nonpersonal activities, and the spirit person of God the Supreme are *one reality* — the Supreme Being.

0:8.11 (12.2) The Creator Sons in the Deity association of God the Sevenfold provide the mechanism whereby the mortal becomes immortal and the finite attains the embrace of the infinite. The Supreme Being provides the technique for the power-personality mobilization, the divine synthesis, of *all* these manifold transactions, thus enabling the finite to attain the absonite and, through other possible future actualizations, to attempt the attainment of the Ultimate. The Creator Sons and their associated Divine Ministers are participants in this supreme mobilization, but the Ancients of Days and the Seven Master Spirits are probably eternally fixed as permanent administrators in the grand universe.

0:8.12 (12.3) The function of God the Sevenfold dates from the organization of the seven superuniverses, and it will probably expand in connection with the future evolution of the creations of outer space. The organization of these future universes of the primary, secondary, tertiary, and quartan space levels of progressive evolution will undoubtedly witness the inauguration of the transcendent and absonite approach to Deity.

IX. GOD THE ULTIMATE

0:9.1 (12.4) Just as the Supreme Being progressively evolves from the antecedent divinity endowment of the encompassed grand universe potential of energy and personality, so does God the Ultimate eventuate from the potentials of divinity residing in the transcended time-space domains of the master universe. The actualization of Ultimate Deity signalizes absonite unification of the first experiential Trinity and signifies unifying

ujedinjenje prvog iskustvenog Trojstva i označava ujedinjujuće proširenje Božanstva na drugoj razini stvaralačkog samoostvarenja. To podrazumijeva sintezu moći i ličnosti koja je ekvivalentna kozmičkoj aktualizaciji iskustvenog Božanstva apsonitnih stvarnosti Raja na javljajućim razinama koje nadilaze vremensko-prostorne vrijednosti. U potpunjenje takvog iskustvenog slijeda događaja je osmišljeno kako bi se ostvarila krajnja službasudbina za sva vremensko-prostorna stvorena bića koja su postigla apsonitne razine potpunjenom realizacijom Vrhovnog Bića i službom Sedmostrukog Boga.

Krajnji Bog obilježava osobno Božanstvo koje djeluje na apsonitnim razinama božanstvenosti i na kozmičkim domenama koje nadilaze vrijeme i prostor. Krajnji je nadvrhovno javljanje Božanstva. Vrhovni je Trojstveno ujedinjenje kako ga shvaćaju konačna bića; Krajnji je ujedinjenje Rajskog Trojstva kako ga shvaćaju apsonita bića.

Otac Svih, kroz mehanizam evolucijskog Božanstva, zapravo radi na ogromnom i nevjerojatnom činu fokalizacije ličnosti i mobilizacije snage, na njihovim specifičnim razinama značenja i vrijednosti, božanskih stvarnosnih vrijednosti konačnog, apsonitnog, pa čak i apsolutnog.

Prva tri Božanstva Raja koja imaju vječnu prošlost – Otac Svih, Vječni Sin i Beskonačni Duh – će u vječnoj budućnosti u svojim ličnostima biti dopunjena iskustvenom aktualizacijom s njima povezanih evolucijskih Božanstava – Vrhovnog Boga, Krajnjeg Boga, a možda i Apsolutnog Boga.

Vrhovni Bog i Krajnji Bog, koji trenutno evoluiraju u iskustvenim svemirima, nisu egzistencijalni – nemaju vječnu prošlost nego samo vječnu budućnost – su vječne pojave koje su uvjetovane vremenski-prostorno kao i transcendentalno. Oni su Božanstva vrhovnih, krajnjih, a možda i vrhovno-krajnjih obdarenja, ali imaju povijesno porijeklo u svemiru. Oni nikada neće imati kraj, ali svaki ima početak ličnosti. Oni su doista aktualizacije vječnih i beskonačnih potencijala Božanstva, ali oni sami nisu ni bezuvjetno vječni ni beskonačni.

X. APSOLUTNI BOG

Postoje mnoge značajke vječne stvarnosti *Božanstva Apsoluta* koje se ne mogu u potpunosti objasniti konačnom vremensko-prostornom umu, ali aktualizacija *Apsolutnog Boga* treba nastupiti iz ujedinjenja drugog iskustvenog Trojstva, Apsolutnog Trojstva. To bi tvorilo iskustveno

Deity expansion on the second level of creative self-realization. This constitutes the personality-power equivalent of the universe experiential-Deity actualization of Paradise absonite realities on the eventuating levels of transcended time-space values. The completion of such an experiential unfoldment is designed to afford ultimate service-destiny for all time-space creatures who have attained absonite levels through the completed realization of the Supreme Being and by the ministry of God the Sevenfold.

0:9.2 (12.5) *God the Ultimate* is designative of personal Deity functioning on the divinity levels of the absonite and on the universe spheres of supertime and transcended space. The Ultimate is a supersupreme eventuation of Deity. The Supreme is the Trinity unification comprehended by finite beings; the Ultimate is the unification of the Paradise Trinity comprehended by absonite beings.

0:9.3 (13.1) The Universal Father, through the mechanism of evolutionary Deity, is actually engaged in the stupendous and amazing act of personality focalization and power mobilization, on their respective universe meaning-levels, of the divine reality values of the finite, the absonite, and even of the absolute.

0:9.4 (13.2) The first three and past-eternal Deities of Paradise — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — are, in the eternal future, to be personality-complemented by the experiential actualization of associate evolutionary Deities — God the Supreme, God the Ultimate, and possibly God the Absolute.

0:9.5 (13.3) God the Supreme and God the Ultimate, now evolving in the experiential universes, are not existential — not past eternals, only future eternals, time-space-conditioned and transcendental-conditioned eternals. They are Deities of supreme, ultimate, and possibly supreme-ultimate endowments, but they have experienced historic universe origins. They will never have an end, but they do have personality beginnings. They are indeed actualizations of eternal and infinite Deity potentials, but they themselves are neither unqualifiedly eternal nor infinite.

X. GOD THE ABSOLUTE

0:10.1 (13.4) There are many features of the eternal reality of the *Deity Absolute* which cannot be fully explained to the time-space finite mind, but the actualization of *God the Absolute* would be in consequence of the unification of the second experiential Trinity, the Absolute Trinity. This would

ostvarenje apsolutne božanstvenosti, ujedinjenje apsolutnih značenja na apsolutnim razinama; ali nismo sigurni da li to obuhvaća sve apsolutne vrijednosti, jer nismo upućeni da li je Uvjetovani Apsolut isto što i Beskonačni. Nadkrajnje sudbine su dio apsolutnih značenja i beskonačne duhovnosti, i bez obje ove neostvarene stvarnosti ne možemo utvrditi apsolutne vrijednosti.

Apsolutni Bog je ostvarenje i postignuće cilja svih nadapsonitnih bića, ali snaga i ličnost potencijala Božanstva Apsoluta nadilaze naše shvaćanje, a mi se ustručavamo razgovarati o stvarnostima koje su tako daleko od iskustvene aktualizacije.

XI. TRI APSOLUTA

Kad je spojena misao Oca Svih i Vječnog Sina, djelujući u Bogu Akcije, vodila stvaranju božanskog i središnjeg svemira, Otac je slijedio izražaj svoje misli u riječi svoga Sina i u činu njihova Združenog Izvršitelja tako što je odvojio svoju prisutnost u Havoni od potencijala beskonačnosti. I ovi neobznajeni potencijali beskonačnosti ostaju prostorno skriveni u Bezuvjetnom Apsolutu i božanstveno obavijeni Božanstvom Apsolutom, a oni su ujedinjeni u djelovanju Sveopćeg Apsoluta, neobznajene beskonačnosti i jedinstva Rajskog Oca.

Jakost kozmičke sile i jakost potencije duha su u procesu progresivnog otkrivenja spoznaje dok se obogaćivanje sveukupne stvarnosti izvršava iskustvenim rastom i kroz povezanost iskustvenog s egzistencijalnim pomoću Sveopćeg Apsoluta. Pomoću uravnotežujuće prisutnosti Sveopćeg Apsoluta, Prvi Izvor i Središte ostvaruje proširenje iskustvene moći, uživa poistovjećenje sa svojim evolucijskim stvorenim bićima i postiže proširenje iskustvenog Božanstva na razinama Vrhovnosti, Krajnosti i Apsolutnosti.

Kad nije moguće u potpunosti identificirati Božanstvo Apsolut of Bezuvjetnog Apsoluta, njihovo se navodno ujedinjeno djelovanje ili koordinirana prisutnost uzimaju kao djelovanje Sveopćeg Apsoluta.

1. *Božanstvo Apsolut* se čini kao svemogućí aktivator, dok se Bezuvjetni Apsolut čini kao sveučinkovituskladitelj mehanizma iznimno ujedinjenog i krajnje koordiniranog svemira nad svemirima, čak i svemira svih svemira koji su stvoreni, u procesu stvaranja ili će biti stvoreni.

constitute the experiential realization of absolute divinity, the unification of absolute meanings on absolute levels; but we are not certain regarding the encompassment of all absolute values since we have at no time been informed that the Qualified Absolute is the equivalent of the Infinite. Superultimate destinies are involved in absolute meanings and infinite spirituality, and without both of these unachieved realities we cannot establish absolute values.

0:10.2 (13.5) God the Absolute is the realization-attainment goal of all superabsonite beings, but the power and personality potential of the Deity Absolute transcends our concept, and we hesitate to discuss those realities which are so far removed from experiential actualization.

XI. THE THREE ABSOLUTES

0:11.1 (13.6) When the combined thought of the Universal Father and the Eternal Son, functioning in the God of Action, constituted the creation of the divine and central universe, the Father followed the expression of his thought into the word of his Son and the act of their Conjoint Executive by differentiating his Havona presence from the potentials of infinity. And these undisclosed infinity potentials remain space concealed in the Unqualified Absolute and divinely enshrouded in the Deity Absolute, while these two become one in the functioning of the Universal Absolute, the unrevealed infinity-unity of the Paradise Father.

0:11.2 (13.7) Both potency of cosmic force and potency of spirit force are in process of progressive revelation-realization as the enrichment of all reality is effected by experiential growth and through the correlation of the experiential with the existential by the Universal Absolute. By virtue of the equiposing presence of the Universal Absolute, the First Source and Center realizes extension of experiential power, enjoys identification with his evolutionary creatures, and achieves expansion of experiential Deity on the levels of Supremacy, Ultimacy, and Absoluteness.

0:11.3 (14.1) When it is not possible fully to distinguish the Deity Absolute from the Unqualified Absolute, their supposedly combined function or co-ordinated presence is designated the action of the Universal Absolute.

0:11.4 (14.2) 1. *The Deity Absolute* seems to be the all-powerful activator, while the Unqualified Absolute appears to be the all-efficient mechanizer of the supremely unified and ultimately co-ordinated universe of universes, even universes upon universes, made, making, and yet to be made.

Božanstvo Apsolut ne može reagirati ili to barem ne čini, na bilo koju kozmičku situaciju na podapsolutan način. Svaki odgovor tog Apsoluta na bilo koju situaciju naočigled uzima u obzir dobrobit čitavog stvaranja stvari i bića, ne samo u njegovu sadašnjem stanju postojanja, već i s obzirom na beskonačne mogućnosti sveukupne buduće vječnosti.

Božanstvo Apsolut je taj potencijal koji je odvojen od ukupne, beskonačne stvarnosti Očevim činom slobodne volje, a unutar kojeg se odvijaju sve – egzistencijalne i iskustvene – božanske aktivnosti. To je Uvjetni Apsolut u suprotnosti s *Bezuvjetnim Apsolutom*; a Sveopći Apsolut postoji povrh njih i obuhvaća sve apsolutne potencijale.

2. *Bezuvjetni Apsolut* je neličan, izvanbožanski i neobožanstvjen. Bezuvjetni Apsolut dakle nema ličnosti, božanstvenosti ili bilo kakvih storiteljskih povlastica. Ni činjenica niti istina, ni iskustvo niti otkrivenje, ni filozofija niti apsonitnost, nisu u stanju prodrijeti u prirodu i karakter ovog Apsoluta bez bilo kakve kozmičke uvjetovanosti.

Neka bude jasno da je Bezuvjetni Apsolut *pozitivna stvarnost* koja prožima veliki svemir i koja naočigled s jednakom prostornom prisutnosti zalazi u aktivnosti sila i prijematerijalnih evolucija nestalnih prostranstava prostornih regija izvan sedam nadsvemira. Bezuvjetni Apsolut nije puki negativizam filozofskog koncepta koji počiva na pretpostavkama metafizičkih sofisterija u vezi univerzalnosti, dominacije i prvotnosti bezuvjetnog i neograničenog. Bezuvjetni Apsolut je pozitivna kozmička nadkontrola u beskonačnosti; ova nadkontrola nije ograničena vremenom i silom, ali je zasigurno uvjetovana prisutnošću života, uma, duha i ličnosti, kao i reakcijama volje i namjera Rajskeg Trojstva.

Uvjereni smo da Bezuvjetni Apsolut nije nediferenciran i sveprožimajući utjecaj koji se može usporediti bilo s panteističkim konceptima metafizike ili s često prozaičnim hipotezama znanosti. Bezuvjetni Apsolut nije ograničen silom već je uvjetovan Božanstvom, ali mi nismo u potpunosti u stanju shvatiti odnos ovog Apsoluta prema kozmičkim stvarnostima duha.

3. *Sveopći Apsolut*, što je logično zaključiti, je bio neizbježan u apsolutnom činu slobodne volje Oca Svih koji je podijelio kozmičke stvarnosti na obožanstvljene i neobožanstvljene vrijednosti, one koje se mogu i one koje se ne mogu personalizirati. Sveopći Apsolut je fenomen

0:11.5 (14.3) The Deity Absolute cannot, or at least does not, react to any universe situation in a subabsolute manner. Every response of this Absolute to any given situation appears to be made in terms of the welfare of the whole creation of things and beings, not only in its present state of existence, but also in view of the infinite possibilities of all future eternity.

0:11.6 (14.4) The Deity Absolute is that potential which was segregated from total, infinite reality by the freewill choice of the Universal Father, and within which all divinity activities — existential and experiential — take place. This is the *Qualified* Absolute in contradistinction to the *Unqualified* Absolute; but the Universal Absolute is superadditive to both in the encompassment of all absolute potential.

0:11.7 (14.5) 2. *The Unqualified Absolute* is nonpersonal, extradivine, and undeified. The Unqualified Absolute is therefore devoid of personality, divinity, and all creator prerogatives. Neither fact nor truth, experience nor revelation, philosophy nor absonity are able to penetrate the nature and character of this Absolute without universe qualification.

0:11.8 (14.6) Let it be made clear that the Unqualified Absolute is a *positive reality* pervading the grand universe and, apparently, extending with equal space presence on out into the force activities and prematerial evolutions of the staggering stretches of the space regions beyond the seven superuniverses. The Unqualified Absolute is not a mere negativism of philosophic concept predicated on the assumptions of metaphysical sophistries concerning the universality, dominance, and primacy of the unconditioned and the unqualified. The Unqualified Absolute is a positive universe overcontrol in infinity; this overcontrol is space-force unlimited but is definitely conditioned by the presence of life, mind, spirit, and personality, and is further conditioned by the will-reactions and purposeful mandates of the Paradise Trinity.

0:11.9 (14.7) We are convinced that the Unqualified Absolute is not an undifferentiated and all-pervading influence comparable either to the pantheistic concepts of metaphysics or to the sometime ether hypothesis of science. The Unqualified Absolute is force unlimited and Deity conditioned, but we do not fully perceive the relation of this Absolute to the spirit realities of the universes.

0:11.10 (14.8) 3. *The Universal Absolute*, we logically deduce, was inevitable in the Universal Father's absolute freewill act of differentiating universe realities into deified and undeified — personalizable and nonpersonalizable — values. The Universal Absolute is the Deity phenomenon

Božanstva koji ukazuje na razrješenje napetosti stvorenih činom slobodne volje koji je vodio diferencijaciji kozmičke stvarnosti i koji funkcionira kao asocijativni koordinator ove ukupne sume egzistencijalnih potencijalnosti.

Napetost-prisutnost Sveopćeg Apsoluta označava prilagodbu razlike između stvarnosti božanstva i neobožanstvljene stvarnosti svojstvene odvajanju dinamike slobodne volje božanstva od statike bezuvjetne beskonačnosti.

Uvijek zapamtite: Potencijalna beskonačnost je apsolutna i neodvojiva od vječnosti. Aktualna beskonačnost u vremenu nikada ne može biti ništa drugo doli djelomična i stoga neapsolutna; tako ni beskonačnost aktualne ličnosti ne može biti apsolutna osim u bezuvjetnom Božanstvu. I to je diferencijal beskonačnosti potencijala u Bezuvjetnom Apsolutu i Božanstvu Apsolutu koji ovjekovječuje Sveopći Apsolut, što omogućuje kozmičko postojanje materijalnih svemira u prostoru i duhovno postojanje konačnih ličnosti u vremenu.

Konačno može postojati u svemiru usporedo s Beskonačnim samo zato što asocijativna prisutnost Sveopćeg Apsoluta tako savršeno izjednačava napetosti između vremena i vječnosti, konačnosti i beskonačnosti, stvarnosti potencijala i stvarnosti aktualnosti, Raja i prostora, čovjeka i Boga. Asocijativno, Sveopći Apsolut predstavlja identifikaciju zone sve naprednije evolucijske stvarnosti koja postoji u vremenu-prostoru i transcendiranom vremenu-prostoru u svemirima podbeskonačnispoljenja Božanstva.

Sveopći Apsolut je potencijal statičko-dinamičkog Božanstva koji se funkcionalno ostvaruje na vremensko- vječnim razinama kao konačno-apsolutne vrijednosti i kao mogući iskustveno-egzistencijalni pristup. Ovaj nerazumljivi aspekt Božanstva može biti statičan, potencijalan i asocijativan, ali nije iskustveno kreativan ili evolucijski što se tiče inteligentnih ličnosti koje danas djeluju u glavnom svemiru.

Apsolut. Dva Apsoluta – uvjetovani i neuvjetovani – koji se tako očito razlikuju u funkciji sa stanovišta uma stvorenih bića, su savršeno i božanski ujedinjeni unutar i uz pomoć Sveopćeg Apsoluta. U posljednjoj analizi i u skladu s konačnim razumijevanjem, sva tri su jedan Apsolut. Na podbeskonačnim razinama su funkcionalno razdvojeni, ali u beskonačnosti su JEDAN.

Mi nikada ne koristimo pojam Apsoluta kao negaciju ili poricanje. Niti smatramo da je Sveopći Apsolut samoopredjeljiv, neka vrsta panteističkog i neosobnog Božanstva. Apsolutni je, u svemu što se tiče kozmičke ličnosti, strogo ograničen Trojstvom i dominiran Božanstvom.

indicative of the resolution of the tension created by the freewill act of thus differentiating universe reality, and functions as the associative co-ordinator of these sum totals of existential potentialities.

0:11.11 (15.1) The tension-presence of the Universal Absolute signifies the adjustment of differential between deity reality and undeified reality inherent in the separation of the dynamics of freewill divinity from the statics of unqualified infinity.

0:11.12 (15.2) Always remember: Potential infinity is absolute and inseparable from eternity. Actual infinity in time can never be anything but partial and must therefore be nonabsolute; neither can infinity of actual personality be absolute except in unqualified Deity. And it is the differential of infinity potential in the Unqualified Absolute and the Deity Absolute that eternalizes the Universal Absolute, thereby making it cosmically possible to have material universes in space and spiritually possible to have finite personalities in time.

0:11.13 (15.3) The finite can coexist in the cosmos along with the Infinite only because the associative presence of the Universal Absolute so perfectly equalizes the tensions between time and eternity, finity and infinity, reality potential and reality actuality, Paradise and space, man and God. Associatively the Universal Absolute constitutes the identification of the zone of progressing evolutionary reality existent in the time-space, and in the transcended time-space, universes of subinfinite Deity manifestation.

0:11.14 (15.4) The Universal Absolute is the potential of the static-dynamic Deity functionally realizable on time-eternity levels as finite-absolute values and as possible of experiential-existential approach. This incomprehensible aspect of Deity may be static, potential, and associative but is not experientially creative or evolutionary as concerns the intelligent personalities now functioning in the master universe.

0:11.15 (15.5) *The Absolute.* The two Absolutes — qualified and unqualified — while so apparently divergent in function as they may be observed by mind creatures, are perfectly and divinely unified in and by the Universal Absolute. In the last analysis and in the final comprehension all three are one Absolute. On subinfinite levels they are functionally differentiated, but in infinity they are ONE.

0:11.16 (15.6) We never use the term the Absolute as a negation of aught or as a denial of anything. Neither do we regard the Universal Absolute as self-determinative, a sort of pantheistic and impersonal Deity. The Absolute, in all that pertains to universe personality, is strictly Trinity limited and Deity dominated.

XII. TROJSTVA

Izvorno i vječno Rajsko Trojstvo je egzistencijalno i bilo je neizbježno. To je Trojstvo koje nema početka svojstveno činjenici razdvajanja činom Očeve slobodne volje onoga što je lično od onoga što je nelično i ostvareno u času kad je njegova osobna volja koordinirala te dualne stvarnosti pomoću uma. Trojstva koja su nastala poslije Havone su iskustvena – su prirođena stvaranju dvaju podapsolutnih i evolucijskih razina ispoljenja snage-ličnosti u glavnom svemiru.

Rajsko Trojstvo – vječno jedinstvo Oca Svih, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha u Božanstvu – je egzistencijalno u aktualnosti, a svi potencijali su iskustveni. Stoga ovo Trojstvo predstavlja jedinu stvarnost Božanstva koja obuhvaća beskonačnost, te tako nastupaju kozmičke pojave aktualizacije Vrhovnog Boga, Krajnjeg Boga i Apsolutnog Boga.

Prvo i drugo iskustveno Trojstvo, Trojstva koja su nastala poslije Havone, ne mogu biti beskonačna jer obuhvaćaju *izvedena Božanstva*, Božanstva koja su evoluirala iskustvenom aktualizacijom stvarnosti bilo djevanjem ili kao posljedica egzistencijalnog Rajskog Trojstva. Beskonačnost božanstva se neprestano obogaćuje, ako ne i povećava, pomoću konačnosti i apsonitnosti iskustva stvorenog bića i Stvoritelja.

Trojstva su istine odnosa i činjenice koordiniranog ispoljenja Božanstva. Funkcije Trojstva obuhvaćaju stvarnosti Božanstva, a stvarnosti Božanstva uvijek teže realizaciji i ispoljenju u personalizaciji. Vrhovni Bog, Krajnji Bog, pa čak i Apsolutni Bog su stoga božanske neminovnosti. Ova su tri iskustvena Božanstva bila potencijalna u egzistencijalnom Trojstvu – Rajskom Trojstvu – ali njihova kozmička pojava kao ličnosti snage dijelom ovisi o njihovom vlastitom iskustvenom funkcioniranju u svemirima snage i ličnosti, a dijelom i o iskustvenim postignućima Stvoritelja i Trojstava koji su nastali poslije Havone.

Dva Trojstva koja su uslijedila za Havonom – Krajnji i Apsolutni koji su iskustvena Trojstva – trenutno nisu u potpunosti očitovani; oni su u procesu kozmičke realizacije. Ove se udruge Božanstva ovako mogu opisati:

1. *Krajnje Trojstvo*, koje je u procesu evolucije, s vremenom treba obuhvatiti Vrhovno Biće, Vrhovne Stvaralačke Ličnosti i apsonitne Akhitekte Glavnog Svemira, te jedinstvene kozmičke dizajnere koji nisu ni stvoritelji niti stvorena bića. Krajnji Bog na kraju

XII. THE TRINITIES

0:12.1 (15.7) The original and eternal Paradise Trinity is existential and was inevitable. This never-beginning Trinity was inherent in the fact of the differentiation of the personal and the nonpersonal by the Father's unfettered will and factualized when his personal will co-ordinated these dual realities by mind. The post-Havona Trinities are experiential — are inherent in the creation of two subabsolute and evolutionary levels of power-personality manifestation in the master universe.

0:12.2 (15.8) *The Paradise Trinity* — the eternal Deity union of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — is existential in actuality, but all potentials are experiential. Therefore does this Trinity constitute the only Deity reality embracing infinity, and therefore do there occur the universe phenomena of the actualization of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute.

0:12.3 (15.9) The first and second experiential Trinities, the post-Havona Trinities, cannot be infinite because they embrace *derived Deities*, Deities evolved by the experiential actualization of realities created or eventuated by the existential Paradise Trinity. Infinity of divinity is being ever enriched, if not enlarged, by finity and absonity of creature and Creator experience.

0:12.4 (16.1) Trinities are truths of relationship and facts of co-ordinate Deity manifestation. Trinity functions encompass Deity realities, and Deity realities always seek realization and manifestation in personalization. God the Supreme, God the Ultimate, and even God the Absolute are therefore divine inevitabilities. These three experiential Deities were potential in the existential Trinity, the Paradise Trinity, but their universe emergence as personalities of power is dependent in part on their own experiential functioning in the universes of power and personality and in part on the experiential achievements of the post-Havona Creators and Trinities.

0:12.5 (16.2) The two post-Havona Trinities, the Ultimate and the Absolute experiential Trinities, are not now fully manifest; they are in process of universe realization. These Deity associations may be described as follows:

0:12.6 (16.3) 1. *The Ultimate Trinity*, now evolving, will eventually consist of the Supreme Being, the Supreme Creator Personalities, and the absonite Architects of the Master Universe, those unique universe planners who are neither creators nor creatures. God the Ultimate will eventually and

treba postići realizaciju snage i personalizaciju kao Božanstvo koje je reakcija na ujedinjenje tog iskustvenog Krajnjeg Trojstva u sve širim područjima gotovo bezgraničnog glavnog svemira.

2. *Apsolutno Trojstvo* - drugo iskustveno Trojstvo - trenutno u procesu aktualizacije, treba uključiti Vrhovnog Boga, Krajnjeg Boga i neobznanjenog Dopravitelja Kozmičke Sudbine. Ovo Trojstvo funkcionira na ličnim i nadličnim razinama, sve do granica neličnog, i njegovo ujedinjenje u univerzalnosti treba dati iskustvenost Apsolutnom Božanstvu.

Krajnje Trojstvo se iskustveno ujedinjuje u upotpunjenju, ali mi doista sumnjamo u mogućnost takvog potpunog ujedinjenja Apsolutnog Trojstva. Unatoč tome, naše shvaćanje vječnog Rajskog Trojstva služi kao vječna opomena da potrojstvljenje Božanstva može postići nešto što je inače nedostižno; tako ćemo pretpostaviti mogućnost buduće pojave *Vrhovnog-Krajnjeg* i moguće potrojstvljenje-ostvarenje Boga Apsoluta.

Filozofi svemira navješćuju mogućnost *Trojstva nad Trojstvima*, egzistencijalno-iskustvenog Beskonačnog Trojstva, ali oni ne mogu predvidjeti njegovu personalizaciju; moguće je da bi ona bila jednaka osobi Oca Svih na konceptualnoj razini JA JESAM. No, bez obzira na sve to, izvorno Rajsko Trojstvo je potencijalno beskonačno, jer je Otac doista beskonačan.

PRIZNANJE

U formuliranju predstojećih prezentacija o karakteru Oca Svih i prirodi njegovih suradnika s Raja, u nastojanju da oslikamo savršeni središnji svemir i sedam nadsvemira koji ga okružuju, vodili smo se prema mandatu nadkozmičkih vladara da u svim nastojanjima obznamo istinu i koordiniramo suštinsko znanje dajući prednost najvišim postojećim ljudskim pojmovima o bilo kojem predmetu rasprave. Možemo se poslužiti čistim otkrivenjem samo ako koncept koji želimo predstaviti nije prethodno adekvatno izražen od strane ljudskog uma.

Slijed planetarnih otkrivenja božanske istine uvijek obuhvaća najviše postojeće koncepte duhovnih vrijednosti kao dio nove i poboljšane koordinacije planetarnog znanja. Tako smo, u izradi ove prezentacije o Bogu i njegovim kozmičkim suradnicima, odabrali kao osnovu za ova poglavlja više od tisuću ljudskih pojmova koji predstavljaju najveće i najnaprednije planetarno znanje duhovnih vrijednosti i kozmičkih značenja. Ako se pokaže da su ove ljudske ideje smrtnika iz

inevitably powerize and personalize as the Deity consequence of the unification of this experiential Ultimate Trinity in the expanding arena of the well-nigh limitless master universe.

0:12.7 (16.4) 2. *The Absolute Trinity* — the second experiential Trinity — now in process of actualization, will consist of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. This Trinity functions on both personal and superpersonal levels, even to the borders of the nonpersonal, and its unification in universality would experientialize Absolute Deity.

0:12.8 (16.5) The Ultimate Trinity is experientially unifying in completion, but we truly doubt the possibility of such full unification of the Absolute Trinity. Our concept, however, of the eternal Paradise Trinity is an ever-present reminder that Deity trinitization may accomplish what is otherwise nonattainable; hence do we postulate the sometime appearance of the *Supreme-Ultimate* and the possible trinitization-factualization of God the Absolute.

0:12.9 (16.6) The philosophers of the universes postulate a *Trinity of Trinities*, an existential-experiential Trinity Infinite, but they are not able to envisage its personalization; possibly it would equvalate to the person of the Universal Father on the conceptual level of the I AM. But irrespective of all this, the original Paradise Trinity is potentially infinite since the Universal Father actually is infinite.

0:12.10 (16.7) Acknowledgment

0:12.11 (16.8) In formulating the succeeding presentations having to do with the portrayal of the character of the Universal Father and the nature of his Paradise associates, together with an attempted description of the perfect central universe and the encircling seven superuniverses, we are to be guided by the mandate of the superuniverse rulers which directs that we shall, in all our efforts to reveal truth and co-ordinate essential knowledge, give preference to the highest existing human concepts pertaining to the subjects to be presented. We may resort to pure revelation only when the concept of presentation has had no adequate previous expression by the human mind.

0:12.12 (17.1) Successive planetary revelations of divine truth invariably embrace the highest existing concepts of spiritual values as a part of the new and enhanced co-ordination of planetary knowledge. Accordingly, in making these presentations about God and his universe associates, we have selected as the basis of these papers more than one thousand human concepts representing the highest and most advanced planetary knowledge of spiritual values

prošlosti i sadašnjosti koji su poznavali Boga, neprihvatljive za prikaz istine, bez oklijevanja ćemo ih nadopuniti, oslanjajući se na naše naprednije znanje stvarnosti i božanstvenosti Rajskih Božanstava i njihovog transcendentalnog kozmičkog prebivališta.

Potpuno smo svjesni poteškoća naše zadaće; jasno nam je da je nemoguće u potpunosti prevesti jezik koji posjeduje pojmove božanstvenosti i vječnosti u jezične simbole konačnih pojmova smrtnog uma. Ali znamo da u ljudskom umu prebiva fragment Boga i da u ljudskoj duši boravi Duh Istine; i dalje znamo da ove sile duha svojim kombiniranim djelovanjem osposobljuju čovjeka da shvati stvarnost duhovnih vrijednosti i da razumije filozofiju kozmičkih značenja. I s još većom sigurnošću znamo da su ti duhovi Božanske Prisutnosti u mogućnosti pomoći čovjeku da duhovno prisvoji svu istinu koja doprinosi unaprijeđenju stalno napredujuće stvarnosti osobnog religioznog iskustva - svijesti Boga.

[Predstavio Božanski Savjetnik Orvontona, Načelnik Zbora Nadkozmičkih Ličnosti koji je primio zadaću da prikaže bićima Urantije istinu o Rajskim Božanstvima i svemiru nad svemirima.]

and universe meanings. Wherein these human concepts, assembled from the God-knowing mortals of the past and the present, are inadequate to portray the truth as we are directed to reveal it, we will unhesitatingly supplement them, for this purpose drawing upon our own superior knowledge of the reality and divinity of the Paradise Deities and their transcendent residential universe.

0:12.13 (17.2) We are fully cognizant of the difficulties of our assignment; we recognize the impossibility of fully translating the language of the concepts of divinity and eternity into the symbols of the language of the finite concepts of the mortal mind. But we know that there dwells within the human mind a fragment of God, and that there sojourns with the human soul the Spirit of Truth; and we further know that these spirit forces conspire to enable material man to grasp the reality of spiritual values and to comprehend the philosophy of universe meanings. But even more certainly we know that these spirits of the Divine Presence are able to assist man in the spiritual appropriation of all truth contributory to the enhancement of the ever-progressing reality of personal religious experience — God-consciousness.

0:12.14 (17.3) [Indited by an Orvonton Divine Counselor, Chief of the Corps of Superuniverse Personalities assigned to portray on Urantia the truth concerning the Paradise Deities and the universe of universes.]

KNJIGA URANTIJE

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 1. OTAC SVIH

⇐ 000

Knjiga Urantije

002 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 1 OTAC SVIH

Sekcije

Uvod

1. OČEVO IME
2. STVARNOST BOGA
3. BOG JE SVEOPĆI DUH
4. BOŽJA TAJNOVITOST
5. LIČNOST OCA SVIH
6. LIČNOST U SVEMIRU
7. DUHOVNA VRIJEDNOST KONCEPCIJE LIČNOSTI

PAPER 1

THE UNIVERSAL FATHER

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Name
2. The Reality of God
3. God is a Universal Spirit
4. The Mystery of God
5. Personality of the Universal Father
6. Personality in the Universe
7. Spiritual Value of the Personality Concept

Uvod

OTAC Svih je Bog svega stvorenog, Prvi Izvor i Središte svih stvari i bića. Prvo trebate misliti o Bogu kao stvoritelju, zatim kao nadgledniku, te konačno kao beskonačnom održavatelju. Istina o Ocu Svih je počela svitati nad čovječanstvom kada je prorok rekao: "Ti si, Bože, jedini; nema drugog osim tebe. Ti si stvorio nebo i nebesa nad nebesima i vojsku njihovu; ti ih čuvaš i nadgledaš. Sinovi Božji su stvorili svemire. Stvoritelj se svjetlošću ogrče kao plaštom, nebo si razapinje kao šator." Jedino zahvaljujući konceptu Oca Svih - jednom Bogu umjesto mnogih bogova - smrtni čovjek je bio u stanju shvatiti da je Otac božanski stvoritelj i beskonačni kontrolor.

Mnoštvo planetarnih sustava je sazdana kako bi se tu s vremenom naselilo mnogo različitih vrsta inteligentnih stvorenih bića, bića koja bi mogla poznati Boga, primiti božansku ljubav i zauzvat ga voljeti. Svemir nad svemirima je djelo Boga i prebivalište njegovih raznovrsnih stvorenja. "Bog je oblikovao i sazdao zemlju; on je učvrstio svemir i stvorio ovaj svijet i nije ga stvorio nizašto;

INTRODUCTION

1:0.1 (21.1) THE Universal Father is the God of all creation, the First Source and Center of all things and beings. First think of God as a creator, then as a controller, and lastly as an infinite upholder. The truth about the Universal Father had begun to dawn upon mankind when the prophet said: "You, God, are alone; there is none beside you. You have created the heaven and the heaven of heavens, with all their hosts; you preserve and control them. By the Sons of God were the universes made. The Creator covers himself with light as with a garment and stretches out the heavens as a curtain." Only the concept of the Universal Father — one God in the place of many gods — enabled mortal man to comprehend the Father as divine creator and infinite controller.

1:0.2 (21.2) The myriads of planetary systems were all made to be eventually inhabited by many different types of intelligent creatures, beings who could know God, receive the divine affection, and love him in return. The universe of universes is the work of God and the dwelling place of his diverse creatures. "God created the heavens and formed the earth; he established the universe and created

uobličio je svijet za obitavanje."

Svi prosvijetljeni svjetovi priznaju i obožavaju Oca Svih, vječnog stvoritelja i beskonačnog održavatelja svega stvorenog. U svemiru nad svemirima bića obdarena voljom započinju dugo, dugo putovanje prema Raju, čarobnu borbu vječne pustolovine koja vodi postignuću Boga Oca. Transcendentni cilj djece vremena je pronaći vječnog Boga, spoznati božansku prirodu i prepoznati Oca Svih. Stvorena bića koja poznaju Boga imaju samo jednu vrhovnu ambiciju, samo jednu prožimajuću želju, a to je da postanu, u svojim vlastitim domenama, poput njega u savršenstvu njegove ličnosti na Raju i u njegovoj univerzalnoj domeni pravedne nadmoći. Od Oca Svih koji živi u vječnosti dolazi vrhovni mandat: "Budite savršeni kao što sam ja savršen." U ljubavi i milosrđu glasnici Raja stoljećima raznose tu božansku opomenu širom svemira, čak i tako niskim stvorenim bićima životinjskog porijekla kao što su ljudske rase Urantije.

Ova veličanstvena i sveopća opomena koja nalaže postignuće savršenstva božanstvenosti je prva dužnost i treba biti najviša ambicija svih napaćenih stvorenih bića Boga savršenstva. Ta je mogućnost postizanja božanskog savršenstva konačna i garantirana sudbina cjelokupnog čovjekovog duhovnog napredovanja u vječnosti.

Smrtnici Urantije se teško mogu nadati savršenstvu u beskonačnom smislu, ali ljudska bića mogu, nakon što započnu život na ovom planetu, postići uzvišeni i božanski cilj koji je beskonačni Bog postavio smrtnom čovjeku; a kad postignu tu sudbinu, oni će u svemu što se odnosi na samoostvarenje i umno postignuće, biti jednako preobilni u svojoj domeni božanskog savršenstva kao što je Bog preobilan u svojoj domeni beskonačnosti i vječnosti. Takvo savršenstvo ne mora biti univerzalno u materijalnom smislu, neograničeno u intelektualnom shvaćanju ili krajnje u duhovnom iskustvu, ali je krajnje i potpuno u svim konačnim aspektima božanstvenosti volje, savršenstva motivacije ličnosti i svijesti Boga.

To je pravi smisao te božanske naredbe, "Budite savršeni kao što sam ja savršen," koja neprestano nagoni smrtnog čovjeka da stremi prema unutra u toj dugoj i fascinantnoj borbi za postizanje sve viših i viših razina duhovnih vrijednosti i istinskih kozmičkih značenja. Ova vrhunska potraga za Bogom svemira predstavlja najvišu pustolovinu žitelja svih svjetova vremena i prostora.

this world not in vain; he formed it to be inhabited."

1:0.3 (21.3) The enlightened worlds all recognize and worship the Universal Father, the eternal maker and infinite upholder of all creation. The will creatures of universe upon universe have embarked upon the long, long Paradise journey, the fascinating struggle of the eternal adventure of attaining God the Father. The transcendent goal of the children of time is to find the eternal God, to comprehend the divine nature, to recognize the Universal Father. God-knowing creatures have only one supreme ambition, just one consuming desire, and that is to become, as they are in their spheres, like him as he is in his Paradise perfection of personality and in his universal sphere of righteous supremacy. From the Universal Father who inhabits eternity there has gone forth the supreme mandate, "Be you perfect, even as I am perfect." In love and mercy the messengers of Paradise have carried this divine exhortation down through the ages and out through the universes, even to such lowly animal-origin creatures as the human races of Urantia.

1:0.4 (22.1) This magnificent and universal injunction to strive for the attainment of the perfection of divinity is the first duty, and should be the highest ambition, of all the struggling creature creation of the God of perfection. This possibility of the attainment of divine perfection is the final and certain destiny of all man's eternal spiritual progress.

1:0.5 (21.2) Urantia mortals can hardly hope to be perfect in the infinite sense, but it is entirely possible for human beings, starting out as they do on this planet, to attain the supernal and divine goal which the infinite God has set for mortal man; and when they do achieve this destiny, they will, in all that pertains to self-realization and mind attainment, be just as replete in their sphere of divine perfection as God himself is in his sphere of infinity and eternity. Such perfection may not be universal in the material sense, unlimited in intellectual grasp, or final in spiritual experience, but it is final and complete in all finite aspects of divinity of will, perfection of personality motivation, and God-consciousness.

1:0.6 (22.3) This is the true meaning of that divine command, "Be you perfect, even as I am perfect," which ever urges mortal man onward and beckons him inward in that long and fascinating struggle for the attainment of higher and higher levels of spiritual values and true universe meanings. This sublime search for the God of universes is the supreme adventure of the inhabitants of all the worlds of time and space.

1. OČEVO IME

1. THE FATHER'S NAME

Od svih imena po kojima je Otac Svih poznat širom svemira, najčešće se sreću ona koja ga opisuju kao Prvi Izvor i Kozmičko Središte. Prvi Otac je poznat po različitim imenima u različitim svemirima i u različitim sektorima u istom svemiru. Imena kojima određeno stvorenje naziva Stvoritelja uveliko ovise o načinu na koji to biće spoznaje Stvoritelja. Prvi Izvor i Kozmičko Središte sebe nikada nije obznanio po imenu, već samo po prirodi. Ako vjerujemo da smo djeca ovog Stvoritelja, prirodno je da ćemo ga prije ili kasnije nazvati Ocem. No, to je ime stvarnašeg vlastitog izbora i ono izrasta iz naše spoznaje vlastitog osobnog odnosa s Prvim Izvorom i Središtem.

Otac Svih nikada ne nameće bilo kakav oblik proizvoljnog priznanja, formalnog obožavanja ili ropske službe od svojih inteligentnih stvorenja u svemirima. Evolucijski žitelji svjetova vremena i prostora moraju sami - u svojim srcima - prepoznati, voljeti Boga i od svoje volje obožavati Boga. Stvoritelj odbija prisiliti ili prinuditi svoja materijalna stvorenja da mu potčine svoju duhovnu slobodnu volju. Ljubavlju motivirano posvećuje ljudske volje izvršenju Očeve volje je čovjekov najodabraniji dar Bogu; ustvari, takvo posvećenje volje stvorenog bića tvori jedini mogući dar od istinske vrijednosti koji čovjek može dati Rajskom Ocu. U Bogu čovjek živi, kreće se i jeste; ne postoji ništa što čovjek može dati Bogu, osim što će izabrati da živi prema Očevog volji, a kad inteligentna stvorena bića slobodne volje koja žive u svemirima donesu takvu odluku, ona tvori stvarnost tog istinskog obožavanja koje donosi tako duboko zadovoljstvo Ocu Stvoritelju kojim dominira ljubav.

Kada postanete istinski svjesni Boga, nakon što stvarno otkrijete veličanstvenog Stvoritelja i počnete doživljavati ostvarenje unutarne prisutnosti božanskog nadglednika, tada, sukladno vašem prosvjetljenju i načinu i postupku kojima božanski Sinovi obznajuju Boga, možete naći ime za Oca Svih koje će prikladno izraziti vaš koncept Prvog Velikog Izvora i Središta. I tako, na različitim svjetovima i u različitim svemirima, Stvoritelj je poznat po različitim imenima koja u duhu odnosa imaju isto značenje, ali svako u riječi i simbolima obilježava različit stupanj, dubinu i mjeru Očeva ustoličenja u srcima njegovih stvorenih bića određenog svijeta.

U blizini središta svemira nad svemirima, Otac Svih je uglavnom poznat po imenima čije značenje približno odgovara konceptu Prvog Izvora. Što se više udaljimo od ovog središta u svemire prostora, pojmovi koji opisuju Oca Svih sve češće imaju značenje Univerzalnog Centra.

1:1.1 (22.4) Of all the names by which God the Father is known throughout the universes, those which designate him as the First Source and the Universe Center are most often encountered. The First Father is known by various names in different universes and in different sectors of the same universe. The names which the creature assigns to the Creator are much dependent on the creature's concept of the Creator. The First Source and Universe Center has never revealed himself by name, only by nature. If we believe that we are the children of this Creator, it is only natural that we should eventually call him Father. But this is the name of our own choosing, and it grows out of the recognition of our personal relationship with the First Source and Center.

1:1.2 (22.5) The Universal Father never imposes any form of arbitrary recognition, formal worship, or slavish service upon the intelligent will creatures of the universes. The evolutionary inhabitants of the worlds of time and space must of themselves — in their own hearts — recognize, love, and voluntarily worship him. The Creator refuses to coerce or compel the submission of the spiritual free wills of his material creatures. The affectionate dedication of the human will to the doing of the Father's will is man's choicest gift to God; in fact, such a consecration of creature will constitutes man's only possible gift of true value to the Paradise Father. In God, man lives, moves, and has his being; there is nothing which man can give to God except this choosing to abide by the Father's will, and such decisions, effected by the intelligent will creatures of the universes, constitute the reality of that true worship which is so satisfying to the love-dominated nature of the Creator Father.

1:1.3 (22.6) When you have once become truly God-conscious, after you really discover the majestic Creator and begin to experience the realization of the indwelling presence of the divine controller, then, in accordance with your enlightenment and in accordance with the manner and method by which the divine Sons reveal God, you will find a name for the Universal Father which will be adequately expressive of your concept of the First Great Source and Center. And so, on different worlds and in various universes, the Creator becomes known by numerous appellations, in spirit of relationship all meaning the same but, in words and symbols, each name standing for the degree, the depth, of his enthronement in the hearts of his creatures of any given realm.

1:1.4 (23.1) Near the center of the universe of universes, the Universal Father is generally known by names which may be regarded as meaning the First Source. Farther out in the universes of space, the terms employed to designate the Universal Father more often mean the Universal

Još dublje u zvjezdanom stvaranju, kao i na svijetu glavnog središta vašeg lokalnog svemira, vidimo da je Bog poznat kao Prvi Stvaralački Izvor i Božansko Središte. Otac je u jednom obližnjem zviježđu poznat kao Otac Svemira. U drugom, kao Beskonačni Održavatelj, a prema istoku kao Božanski Kontrolor. On je također poznat kao Otac Svjetla, Dar Života i Svemoguća.

Na onim svjetovima gdje su Rajski Sinovi živjeli svoje darovane živote, Bog je općenito poznat po nekom imenu koje označava osobni odnos, nježnu ljubav i očinsku odanost. Na glavnom centru vašega zviježđa, Bog je poznat kao Otac Svih, dok je na drugim planetarna vašeg lokalnog sustava naseljenih svjetova različito poznat kao Otac Očeva, Rajski Otac, Otac Havone i Duh Otac. Oni koji su upoznali Boga kroz otkrivenja darivanja Rajskih Sinova, na kraju podliježu sentimentalnom dojmu dirljivog odnosa stvorenog bića i Stvoritelja i obično govore o Bogu kao "Ocu našem."

Na planetu spolnih bića, svijetu gdje su impulsi roditeljskih emocija duboko uvriježeni u srcima inteligentnih bića, pojam Oca postaje vrlo izražajan i prikladan naziv za vječnog Boga. On je najbolje poznat i općenito prihvaćen na vašem planetu, Urantiji, po imenu Bog. Ime koje mu dajete je od male važnosti; to što je bitno je da ga poznate i da želite biti poput njega. Vaši drevni proroci su ga ispravno zvali "vječnim Bogom" i onim koji "stoluje u vječnosti."

2. STVARNOST BOGA

Bog je iskonska stvarnost u svijetu duha; Bog je izvor istine u domenama uma; Bog nadsjenjuje sve u materijalnim svjetovima. Za sve stvorene inteligencije, Bog je ličnost i svemiru nad svemirima, on je Prvi Izvor i Središte vječne stvarnosti. Bog nije bilo poput čovjeka niti poput stroja. Prvi Otac je univerzalni duh, vječna istina, beskonačna stvarnost i očinska ličnost.

Vječni Bog je beskonačno mnogo više od idealizirane stvarnosti ili personaliziranog svemira. Bog nije samo vrhovna želja čovjeka, konkretizirano smrtno nastojanje. Bog nije puki koncept, snaga i potencijal pravednosti. Otac Svih nije sinonim za prirodu, niti je personalizirani prirodni zakon. Bog je transcendentna stvarnost, a ne samo čovjekov tradicionalni koncept najviših vrijednosti. Bog nije psihološko usredotočenje duhovnih značenja, niti je "čovjekova najplemenitija tvorevina." Bog može biti bilo koji ili svi ti koncepti u umovima ljudi, ali on je više. On je

Center. Still farther out in the starry creation, he is known, as on the headquarters world of your local universe, as the First Creative Source and Divine Center. In one near-by constellation God is called the Father of Universes. In another, the Infinite Upholder, and to the east, the Divine Controller. He has also been designated the Father of Lights, the Gift of Life, and the All-powerful One.

1:1.5 (23.2) On those worlds where a Paradise Son has lived a bestowal life, God is generally known by some name indicative of personal relationship, tender affection, and fatherly devotion. On your constellation headquarters God is referred to as the Universal Father, and on different planets in your local system of inhabited worlds he is variously known as the Father of Fathers, the Paradise Father, the Havona Father, and the Spirit Father. Those who know God through the revelations of the bestowals of the Paradise Sons, eventually yield to the sentimental appeal of the touching relationship of the creature-Creator association and refer to God as "our Father."

1:1.6 (23.3) On a planet of sex creatures, in a world where the impulses of parental emotion are inherent in the hearts of its intelligent beings, the term Father becomes a very expressive and appropriate name for the eternal God. He is best known, most universally acknowledged, on your planet, Urantia, by the name *God*. The name he is given is of little importance; the significant thing is that you should know him and aspire to be like him. Your prophets of old truly called him "the everlasting God" and referred to him as the one who "inhabits eternity."

2. THE REALITY OF GOD

1:2.1 (23.4) God is primal reality in the spirit world; God is the source of truth in the mind spheres; God overshadows all throughout the material realms. To all created intelligences God is a personality, and to the universe of universes he is the First Source and Center of eternal reality. God is neither manlike nor machinelike. The First Father is universal spirit, eternal truth, infinite reality, and father personality.

1:2.2 (23.5) The eternal God is infinitely more than reality idealized or the universe personalized. God is not simply the supreme desire of man, the mortal quest objectified. Neither is God merely a concept, the power-potential of righteousness. The Universal Father is not a synonym for nature, neither is he natural law personified. God is a transcendent reality, not merely man's traditional concept of supreme values. God is not a psychological focalization of spiritual meanings, neither is he "the noblest work of man." God may be any or all of these concepts in the minds of men, but he is more. He is a saving person and a

osoba spasenja i Otac ljubavi svima koji uživaju duhovni mir na zemlji i koji žude doživjeti opstanak ličnosti u smrti.

Aktualnost postojanja Boga se pokazuje u ljudskom iskustvu unutarnje božanske prisutnosti, duhu Osmatraču koji je poslan iz Raja da živi u smrtnom umu čovjeka i tu da pomogne u razvoju besmrtni duše vječnog opstanka. Prisutnost tog božanskog Ispravljača u ljudskom umu se može vidjeti u tri iskustvene pojave:

1. Intelktualnom kapacitetu za poznavanje Boga - svijesti Boga.
2. Duhovnom porivu potrage za Bogom - žudnji za Bogom.
3. Težnji ličnosti da bude nalik Bogu - svesrdnoj želji da se izvrši Očeva volja.

Postojanje Boga nikada ne može biti dokazano znanstvenim eksperimentom ili čistim sudom logičkog zaključivanja. Bog se može spoznati samo u domenama ljudskog iskustva; unatoč tome, istinski koncept Božje stvarnosti je razuman sa stanovišta logike, uvjerljiv sa stanovišta filozofije, neizostavan sa stanovišta religije i neophodan za postojanje bilo kakve nade u opstanak ličnosti.

Oni koji poznaju Boga su doživjeli činjenicu njegove prisutnosti; takvi smrtnici koji poznaju Boga imaju u svom osobnom iskustvu jedini pozitivan dokaz o postojanju živućeg Boga koji ljudsko biće može pružiti svojim bližnjima. Doslovno je nemoguće dokazati postojanje Boga osim kontaktom između ljudskog uma koji je svjestan Boga i Božje prisutnosti - Misaonog Ispravljača koji živi u smrtnom intelektu - kojeg je Oca Svih čovjeku badava darovao.

U teoriji možete misliti o Bogu kao Stvoritelju i on je osobno stvorio Raj i središnji svemir savršenstva, ali svemire vremena i prostora stvara i organizira Rajski zbor Sinova Stvoritelja. Otac Svih nije osobno stvorio lokalni svemir Nebadon; svemir u kojem živite je djelo njegova Sina Mihaela. Iako Otac osobno ne stvara evolucijske svemire, on kontrolira mnoge njihove univerzalne odnose i neke njihove manifestacije fizičkih, umnih i duhovnih energija. Bog Otac je osobno stvorio Rajski svemir, dok je zajedno s Vječnim Sinom stvorio sve druge osobne kozmičke Stvoritelje.

Kao fizički kontrolor u materijalnom svemiru nad svemirima, Prvi Izvor i Središte djeluje u uzorcima vječnog Rajskog Otoka i kroz ovo apsolutno gravitacijsko težište, vječni Bog

loving Father to all who enjoy spiritual peace on earth, and who crave to experience personality survival in death.

1:2.3 (24.1) The actuality of the existence of God is demonstrated in human experience by the indwelling of the divine presence, the spirit Monitor sent from Paradise to live in the mortal mind of man and there to assist in evolving the immortal soul of eternal survival. The presence of this divine Adjuster in the human mind is disclosed by three experiential phenomena:

1:2.4 (24.2) 1. The intellectual capacity for knowing God — God-consciousness.

1:2.5 (24.3) 2. The spiritual urge to find God — God-seeking.

1:2.6 (24.4) 3. The personality craving to be like God — the wholehearted desire to do the Father's will.

1:2.7 (24.5) The existence of God can never be proved by scientific experiment or by the pure reason of logical deduction. God can be realized only in the realms of human experience; nevertheless, the true concept of the reality of God is reasonable to logic, plausible to philosophy, essential to religion, and indispensable to any hope of personality survival.

1:2.8 (24.6) Those who know God have experienced the fact of his presence; such God-knowing mortals hold in their personal experience the only positive proof of the existence of the living God which one human being can offer to another. The existence of God is utterly beyond all possibility of demonstration except for the contact between the God-consciousness of the human mind and the God-presence of the Thought Adjuster that indwells the mortal intellect and is bestowed upon man as the free gift of the Universal Father.

1:2.9 (24.7) In theory you may think of God as the Creator, and he is the personal creator of Paradise and the central universe of perfection, but the universes of time and space are all created and organized by the Paradise corps of the Creator Sons. The Universal Father is not the personal creator of the local universe of Nebadon; the universe in which you live is the creation of his Son Michael. Though the Father does not personally create the evolutionary universes, he does control them in many of their universal relationships and in certain of their manifestations of physical, mindal, and spiritual energies. God the Father is the personal creator of the Paradise universe and, in association with the Eternal Son, the creator of all other personal universe Creators.

1:2.10 (24.8) As a physical controller in the material universe of universes, the First Source and Center functions in the patterns of the eternal Isle of Paradise, and through this absolute gravity

ostvaruje vrhovnu kozmičku kontrolu nad fizičkom razinom u središnjem svemiru i cijelom svemiru nad svemirima. Kao um, Bog djeluje u Božanstvu Beskonačnog Duha; kao duh, Bog se ispoljava u osobi Vječnog Sina i u osobama božanske djece Vječnog Sina. Ovaj odnos između Prvog Izvora i Središta i ravnopravnih Osoba i Apsoluta Raja ni najmanje ne isključuje *izravno* osobno djelovanje Oca Svih širom sveg stvaranja i na svim njezinim razinama. Kroz prisutnost svog fragmentiranog duha, Otac Stvoritelj održava neposredan kontakt sa svojom stvorenom djecom i svojim stvorenim svemirima.

3. BOG JE SVEOPĆI DUH

"Bog je duh." On je sveopća duhovna prisutnost. Otac Svih je beskonačna duhovna stvarnost; on je "suvereni vladar koji je vječan, besmrtn, nevidljiv i jedini pravi Bog." Iako "od njega potječete," ne trebate misliti da vam Otac naliči u formi i fizičkom obliću zato što vam je rečeno da ste stvoreni "njemu na sliku" - da u vama žive Tajnoviti Osmatrači koji su odaslati iz središnjeg prebivališta njegove vječne prisutnosti. Bića duha su stvarna, bez obzira što su nevidljiva ljudskim očima; što nisu od krvi i mesa.

Kako je rekao drevni mudrac: "Evo, ide ispred mene, a ja ga ne vidim, on prolazi, ali ja ga ne opažam." Možemo neprestano promatrati Božja djela i biti duboko svjesni materijalnih dokaza njegovih veličanstvenih aktivnosti, ali rijetko imamo priliku vidjeti ispoljenje njegove božanstvenosti ili prisutnost njegova odaslanog duha koji prebiva u čovjeku.

Otac Svih nije nevidljiv jer se krije od niskih stvorenja koja su opsjednuta materijalnim teškoćama i ograničena nedostatnošću svojih duhovnih obdarenja. Prije je slučaj da: "Ti moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati." Materijalni čovjek ne može vidjeti Boga koji je duh i sačuvati svoju smrtnu egzistenciju. Niže grupe bića duha i druge vrste materijalnih ličnosti ne mogu prići slavi i duhovom sjaju prisutnosti božanske ličnosti. Duhovni sjaj Očeve osobne prisutnosti je "svjetlo kojem ni jedan smrtnik ne može prići; koje ni jedan smrtni čovjek nije vidio niti može vidjeti." Ali nije potrebno da čovjek vidi Boga tjelesnim očima, kako bi ga opazio vizijom vjere produhovljenog uma.

Otac Svih u potpunosti dijeli svoju prirodu duha sa svojim supostojećim "ja," Vječnim Sinom Raja. Otac i Sin na jednak način dijele potpuno i

center the eternal God exercises cosmic overcontrol of the physical level equally in the central universe and throughout the universe of universes. As mind, God functions in the Deity of the Infinite Spirit; as spirit, God is manifest in the person of the Eternal Son and in the persons of the divine children of the Eternal Son. This interrelation of the First Source and Center with the co-ordinate Persons and Absolutes of Paradise does not in the least preclude the *direct* personal action of the Universal Father throughout all creation and on all levels thereof. Through the presence of his fragmentized spirit the Creator Father maintains immediate contact with his creature children and his created universes.

3. GOD IS A UNIVERSAL SPIRIT

1:3.1 (25.1) "God is spirit." He is a universal spiritual presence. The Universal Father is an infinite spiritual reality; he is "the sovereign, eternal, immortal, invisible, and only true God." Even though you are "the offspring of God," you ought not to think that the Father is like yourselves in form and physique because you are said to be created "in his image" — indwelt by Mystery Monitors dispatched from the central abode of his eternal presence. Spirit beings are real, notwithstanding they are invisible to human eyes; even though they have not flesh and blood.

1:3.2 (25.2) Said the seer of old: "Lo, he goes by me, and I see him not; he passes on also, but I perceive him not." We may constantly observe the works of God, we may be highly conscious of the material evidences of his majestic conduct, but rarely may we gaze upon the visible manifestation of his divinity, not even to behold the presence of his delegated spirit of human indwelling.

1:3.3 (25.3) The Universal Father is not invisible because he is hiding himself away from the lowly creatures of materialistic handicaps and limited spiritual endowments. The situation rather is: "You cannot see my face, for no mortal can see me and live." No material man could behold the spirit God and preserve his mortal existence. The glory and the spiritual brilliance of the divine personality presence is impossible of approach by the lower groups of spirit beings or by any order of material personalities. The spiritual luminosity of the Father's personal presence is a "light which no mortal man can approach; which no material creature has seen or can see." But it is not necessary to see God with the eyes of the flesh in order to discern him by the faith-vision of the spiritualized mind.

1:3.4 (25.4) The spirit nature of the Universal Father is shared fully with his coexistent self, the Eternal Son of Paradise. Both the Father and the Son in

bezrezervno svoj sveopći i vječni duh sa sebi ravnopravnom pridruženom ličnosti, Beskonačnim Duhom. Božji duh je u sebi i po sebi apsolutan; u Sinu je bezuvjetan, u Duhu je sveopći, dok je u njima i kroz sve njih, beskonačan.

Bog je sveopći duh; Bog je sveopća osoba. Najviša osobna stvarnost konačnog stvaranja je duh; krajnja stvarnost osobnog kozmosa je apsonitni duh. Samo su razine beskonačnosti apsolutne i samo na takvim razinama vlada krajnje jedinstvo između materije, uma i duha.

U svemirima Bog Otac je u potencijalu vrhovni kontrolor materije, uma i duha. Samo pomoću svog rasprostranjenog kruga ličnosti Bog može izravno saobraćati s ličnostima svog ogromnog stvaranja bića slobodne volje, ali ova bića mogu uspostaviti kontakt s Bogom (izvan Raja) samo u prisutnostima njegovih fragmentiranih jedinki koje su volja Božja u svemirima. Ovaj Rajski duh koji živi u umovima smrtnika vremena i koji tu potiče evoluciju besmrtnih duša preživjelog stvorenog bića, ima prirodu i božanstvenost Oca Svih. Ali umovi takvih evolucijskih stvorenih bića vuku porijeklo iz lokalnih svemira i moraju steći božansko savršenstvo postizanjem iskustvene transformacije duhovnog postignuća koja je neminovna posljedica odabira stvorenog bića da čini volju Oca na nebu.

U unutarnjem iskustvu čovjeka, um je pridružen materiji. Takvi umovi koji su povezani s materijom ne mogu preživjeti tjelesnu smrt. Tehnika preživljavanja je u tim prilagodbama ljudske volje i tim transformacijama u smrtnom umu kojima takav intelekt koji je svjestan Boga postupno postaje prvo poučen duhom i na kraju vođen duhom. Ova evolucija ljudskog uma od materijalne povezanosti do sjedinjenja s duhom rezultira u transmutaciji tih faza smrtnog uma koje potencijalno imaju prirodu duha u morontija stvarnosti besmrtnih duša. Smrtnom umu koji je podređen materiji suđeno je da postane sve više materijalan, i da doživi prekid postojanja ličnosti; umu kojim upravlja duh suđeno je da postane sve duhovniji i da s vremenom postigne jedinstvo s preživjelim i upravnim božanskim duhom i na taj način postigne opstanak i vječno postojanje ličnosti.

Ja dolazim od Vječnoga, i više sam puta imao priliku biti u prisutnosti Oca Svih. Poznajem aktualnost i ličnost Prvog Izvora i Središta, Vječnog Oca Svih. Znam da je veliki Bog apsolutan, vječan i beskonačan, ali je isto tako dobar, božanski i milostiv. Znam istinu velikih izjava: "Bog je duh" i "Bog je ljubav," a te se osobine najpotpunije objavljuju svemiru u Vječnom Sinu.

like manner share the universal and eternal spirit fully and unreservedly with their conjoint personality co-ordinate, the Infinite Spirit. God's spirit is, in and of himself, absolute; in the Son it is unqualified, in the Spirit, universal, and in and by all of them, infinite.

1:3.5 (25.5) God is a universal spirit; God is the universal person. The supreme personal reality of the finite creation is spirit; the ultimate reality of the personal cosmos is absonite spirit. Only the levels of infinity are absolute, and only on such levels is there finality of oneness between matter, mind, and spirit.

1:3.6 (25.6) In the universes God the Father is, in potential, the overcontroller of matter, mind, and spirit. Only by means of his far-flung personality circuit does God deal directly with the personalities of his vast creation of will creatures, but he is contactable (outside of Paradise) only in the presences of his fragmented entities, the will of God abroad in the universes. This Paradise spirit that indwells the minds of the mortals of time and there fosters the evolution of the immortal soul of the surviving creature is of the nature and divinity of the Universal Father. But the minds of such evolutionary creatures originate in the local universes and must gain divine perfection by achieving those experiential transformations of spiritual attainment which are the inevitable result of a creature's choosing to do the will of the Father in heaven.

1:3.7 (26.1) In the inner experience of man, mind is joined to matter. Such material-linked minds cannot survive mortal death. The technique of survival is embraced in those adjustments of the human will and those transformations in the mortal mind whereby such a God-conscious intellect gradually becomes spirit taught and eventually spirit led. This evolution of the human mind from matter association to spirit union results in the transmutation of the potentially spirit phases of the mortal mind into the morontia realities of the immortal soul. Mortal mind subservient to matter is destined to become increasingly material and consequently to suffer eventual personality extinction; mind yielded to spirit is destined to become increasingly spiritual and ultimately to achieve oneness with the surviving and guiding divine spirit and in this way to attain survival and eternity of personality existence.

1:3.8 (26.2) I come forth from the Eternal, and I have repeatedly returned to the presence of the Universal Father. I know of the actuality and personality of the First Source and Center, the Eternal and Universal Father. I know that, while the great God is absolute, eternal, and infinite, he is also good, divine, and gracious. I know the truth of the great declarations: "God is spirit" and "God is love," and these two attributes are most

completely revealed to the universe in the Eternal Son.

4. BOŽJA TAJNOVITOST

Beskonačnost savršenstva Boga je takva da Bog mora ostati vječna tajna. A najveća od svih nemjerljivih otajstava Boga je fenomen da on živi u smrtnim umovima. Način na koji Otac Svih prebiva u stvorenim bićima vremena je najveći misterij svemira; božanska prisutnost u umu čovjeka je tajna nad tajnama.

Fizička tijela smrtnika su "hramovi Božji." Bez obzira što se Suvereni Sinovi Stvoritelji mogu približiti stvorenim bićima naseljenih svjetova i "privući sebi sve ljude," iako oni "stoje na vratima" svijesti "i kucaju" i raduju se kad mogu ući i prići svima koji "otvore vrata svojih srca," iako zaista postoji takva intimna osobna komunikacija između Sinova Stvoritelja i njihovih smrtnih stvorenja, smrtni ljudi imaju nešto od samog Boga što aktualno živi u njima; njihova tijela su hramovi ove prisutnosti.

Po završetku života tamo dolje, po isteku vašeg privremenom oblića na zemlji, kad se vaše pokusno putovanje u tijelu završi i kad se prah od kojeg je napravljeno smrtno tijelo "vrati u zemlju iz koje je došao" tada se, kako je obznanjeno, "duh vraća Bogu koji ga je dao." U svakom moralnom biću ovog planeta prebiva fragment Boga, dio paketa božanstvenosti. On još nije u vašem posjedu, ali izvorno je planirano da se s vama sjedini ako preživite smrtnu egzistenciju.

Mi smo stalno suočeni s otajstvom Boga; zapanjeni smo sa sve većim otkrivenjem beskrajne panorame istine njegove beskonačne dobrote, beskrajnog milosrđa, neusporedive mudrosti i vrhunskog karaktera.

Božansko otajstvo počiva u razlici između konačnog i beskonačnog, vremenskog i vječnog, vremensko-prostornog stvorenja i Sveopćeg Stvoritelja, materijalnog i duhovnog, nesavršenosti čovjeka i savršenstva Rajskog Božanstva. Bog sveopće ljubavi se nepogrešivo očituje svakom svom stvorenju do punine sposobnosti tog stvorenog bića da duhovno shvati osobine božanske istine, ljepote i dobrote.

Svakom duhu i svakom smrtnom stvorenju u svakoj domeni i na svakom svijetu svemira nad svemirima, Otac Svih otkriva svoje milostivo i božansko "ja" koje taj duh ili to smrtno stvorenje ima sposobnost razabrati ili razumjeti. Bog nije

4. THE MYSTERY OF GOD

1:4.1 (26.3) The infinity of the perfection of God is such that it eternally constitutes him mystery. And the greatest of all the unfathomable mysteries of God is the phenomenon of the divine indwelling of mortal minds. The manner in which the Universal Father sojourns with the creatures of time is the most profound of all universe mysteries; the divine presence in the mind of man is the mystery of mysteries.

1:4.2 (26.4) The physical bodies of mortals are "the temples of God." Notwithstanding that the Sovereign Creator Sons come near the creatures of their inhabited worlds and "draw all men to themselves"; though they "stand at the door" of consciousness "and knock" and delight to come in to all who will "open the doors of their hearts"; although there does exist this intimate personal communion between the Creator Sons and their mortal creatures, nevertheless, mortal men have something from God himself which actually dwells within them; their bodies are the temples thereof.

1:4.3 (26.5) When you are through down here, when your course has been run in temporary form on earth, when your trial trip in the flesh is finished, when the dust that composes the mortal tabernacle "returns to the earth whence it came"; then, it is revealed, the indwelling "Spirit shall return to God who gave it." There sojourns within each moral being of this planet a fragment of God, a part and parcel of divinity. It is not yet yours by right of possession, but it is designedly intended to be one with you if you survive the mortal existence.

1:4.4 (26.6) We are constantly confronted with this mystery of God; we are nonplused by the increasing unfolding of the endless panorama of the truth of his infinite goodness, endless mercy, matchless wisdom, and superb character.

1:4.5 (26.7) The divine mystery consists in the inherent difference which exists between the finite and the infinite, the temporal and the eternal, the time-space creature and the Universal Creator, the material and the spiritual, the imperfection of man and the perfection of Paradise Deity. The God of universal love unfailingly manifests himself to every one of his creatures up to the fullness of that creature's capacity to spiritually grasp the qualities of divine truth, beauty, and goodness.

1:4.6 (27.1) To every spirit being and to every mortal creature in every sphere and on every world of the universe of universes, the Universal Father reveals all of his gracious and divine self that can be discerned or comprehended by such spirit

pristran ni prema kojoj osobi, bilo duhovnoj ili materijalnoj. Božanska prisutnost koju bilo koje kozmičko dijete svemira može primiti je ograničena samo kapacitetom takvog bića da primi i razabere aktualnosti duha nadmaterijalnog svijeta.

Bog nije tajna kao stvarnost u ljudskom duhovnom iskustvu. Ali kada pokušamo objasniti stvarnosti svijeta duha fizičkim umovima materijalnog reda, pojavljuje se tajnovitost: otajstva tako suptilna i tako duboka da samo smrtnik koji poznaje Boga može postići to filozofsko čudo samo pomoću shvaćanja svoje vjere, prepoznavanje Beskonačnog od strane konačnog, razlučivanje vječnoga Boga od strane evolucijskih smrtnika materijalnih svjetova vremena i prostora.

5. LIČNOST OCA SVIH

Nemojte dopustiti veličini Boga, njegovoj beskonačnosti, da bilo zasjeni ili pomuti njegovu ličnost. "Onaj što uho zasadi, da ne čuje? Koji stvori oko, da ne vidi?" Otac Svih je vrhunac božanske ličnosti; on je izvor i sudbina ličnosti širom svega stvorenog. Bog je beskonačan i osoban; on je beskonačna ličnost. Otac je uistinu ličnost, unatoč tome što ga beskonačnost njegove ličnosti zauvijek stavlja izvan dometa punog shvaćanja materijalnih i konačnih bića.

Bog je mnogo više od ličnosti, kako ljudski um razumije ličnost; on je čak daleko više nego bilo koji mogući pojam nadličnosti. Ali posve je uzaludno raspravljati takve nepojmljive pojmove božanske ličnosti s umovima materijalnih stvorenih bića čija najviša koncepcija stvarnosti bića počiva u ideji i idealu ličnosti. Najviši koncept Sveopćeg Stvoritelja koji stvoreno materijalno biće može razumjeti počiva u duhovnim idealima uzvišene ideje božanske ličnosti. Dakle, iako vam može biti jasno da je Bog mnogo više od ljudskog koncepta ličnosti, jednako tako trebate znati da Otac Svih ne može biti ništa manje nego vječna, beskonačna, istinita, dobra i prekrasna ličnost.

Bog se ne krije ni od jednog svog stvorenja. On je nedostupan mnogim redovima bića samo zato što "prebiva u svjetlu kojem ni jedno materijalno biće ne može pristupiti." Beskraj i raskoš božanske ličnosti je izvan dosega nesavršenog uma evolucijskih smrtnika. On "mjeri more i nebesa šakom svojom, mjeri svemir rukom svojom. On je taj koji stoluje nad krugom

beings and by such mortal creatures. God is no respecter of persons, either spiritual or material. The divine presence which any child of the universe enjoys at any given moment is limited only by the capacity of such a creature to receive and to discern the spirit actualities of the supermaterial world.

1:4.7 (27.2) As a reality in human spiritual experience God is not a mystery. But when an attempt is made to make plain the realities of the spirit world to the physical minds of the material order, mystery appears: mysteries so subtle and so profound that only the faith-grasp of the God-knowing mortal can achieve the philosophic miracle of the recognition of the Infinite by the finite, the discernment of the eternal God by the evolving mortals of the material worlds of time and space.

5. PERSONALITY OF THE UNIVERSAL FATHER

1:5.1 (27.3) Do not permit the magnitude of God, his infinity, either to obscure or eclipse his personality. "He who planned the ear, shall he not hear? He who formed the eye, shall he not see?" The Universal Father is the acme of divine personality; he is the origin and destiny of personality throughout all creation. God is both infinite and personal; he is an infinite personality. The Father is truly a personality, notwithstanding that the infinity of his person places him forever beyond the full comprehension of material and finite beings.

1:5.2 (27.4) God is much more than a personality as personality is understood by the human mind; he is even far more than any possible concept of a superpersonality. But it is utterly futile to discuss such incomprehensible concepts of divine personality with the minds of material creatures whose maximum concept of the reality of being consists in the idea and ideal of personality. The material creature's highest possible concept of the Universal Creator is embraced within the spiritual ideals of the exalted idea of divine personality. Therefore, although you may know that God must be much more than the human conception of personality, you equally well know that the Universal Father cannot possibly be anything less than an eternal, infinite, true, good, and beautiful personality.

1:5.3 (27.5) God is not hiding from any of his creatures. He is unapproachable to so many orders of beings only because he "dwells in a light which no material creature can approach." The immensity and grandeur of the divine personality is beyond the grasp of the unperfected mind of evolutionary mortals. He "measures the waters in the hollow of his hand, measures a universe with

zemaljskim, koji je nebesa kao kao šator protegao, za stan u svemiru razapeo." "Podignite oči i gledajte: tko je sve to stvorio, tko svjetove po broju stvori i sve ih zove po imenu"; i tako je istina da su "nevidljiva njegova vječna svojstva i samo djelomično razumljiva onima koje je stvorio." Danas, onakvi kakvi jeste, morate razlučiti nevidljivog Stvoritelja po njegovom mnogostrukom i raznolikom stvaranju, te kroz otkrivenja i službu njegovih Sinova i njihovih mnogobrojnih podređenih bića.

Iako materijalni smrtnici ne mogu vidjeti osobu Boga, oni se trebaju radovati u uvjerenju da je Bog osoba; vjerom prihvatite istinu da je Otac Svih toliko volio svijet da je osigurao vječno duhovno napredovanje njegovih niskih žitelja; da "on uživa u svojoj djeci." Bogu ne nedostaje ni jedna nadljudska i božanska osobina koja ulazi u savršenu, vječnu, dragu i beskonačnu ličnost Stvoritelja.

U lokalnim stvaranjima (izuzev osoblja supersvemira), Bog nema osobnih ili stambenih manifestacija osim Rajskih Sinova Stvoritelja koji su očevi naseljenih svjetova i suvereni vladari lokalnih svemira. Da je vjera stvorenog bića savršena, ono bi zasigurno znalo da kad vidi Sina Stvoritelja, u njemu vidi Oca Svih; u potrazi za Ocem, biće ne bi tražilo niti očekivalo da vidi bilo što osim Sina. Smrtni čovjek jednostavno ne može vidjeti Boga dok ne postigne potpunu preobrazbu duha i istinski ne postigne Raj.

Naravi Rajskih Sinova Stvoritelja ne obuhvaćaju sve bezuvjetne potencijale univerzalne apsolutnosti koji obilježavaju beskonačnu narav Prvog Velikog Izvora i Središta, ali Otac Svih je na svaki način božanski prisutan u Sinovima Stvoriteljima. Otac i njegovi Sinovi su jedno. Ovi Rajski Sinovi iz reda Mihaela su savršene ličnosti, čak i uzorak za sve ličnosti lokalnog svemira, od Sjajne Jutarnje Zvijezde do najnižeg stvorenog bića životinjske evolucije.

Da nije Boga i njegove velike i središnje osobe, ne bi mogla postojati ličnost u prostranom svemiru nad svemirima. Bog je ličnost.

Bez obzira na to što je Bog vječna moć, veličanstvena prisutnost, transcendentni ideal i uzvišeni duh, iako je sve to i beskonačno mnogo više, on je istinski i zauvijek savršena ličnost Stvoritelja, osoba koja može "poznati i biti poznata," koja može "voljeti i biti voljena" i s kojom se možemo prijateljit; vi možete postati, kao što

the span of his hand. It is he who sits on the circle of the earth, who stretches out the heavens as a curtain and spreads them out as a universe to dwell in." "Lift up your eyes on high and behold who has created all these things, who brings out their worlds by number and calls them all by their names"; and so it is true that "the invisible things of God are partially understood by the things which are made." Today, and as you are, you must discern the invisible Maker through his manifold and diverse creation, as well as through the revelation and ministration of his Sons and their numerous subordinates.

1:5.4 (28.1) Even though material mortals cannot see the person of God, they should rejoice in the assurance that he is a person; by faith accept the truth which portrays that the Universal Father so loved the world as to provide for the eternal spiritual progression of its lowly inhabitants; that he "delights in his children." God is lacking in none of those superhuman and divine attributes which constitute a perfect, eternal, loving, and infinite Creator personality.

1:5.5 (28.2) In the local creations (excepting the personnel of the superuniverses) God has no personal or residential manifestation aside from the Paradise Creator Sons who are the fathers of the inhabited worlds and the sovereigns of the local universes. If the faith of the creature were perfect, he would assuredly know that when he had seen a Creator Son he had seen the Universal Father; in seeking for the Father, he would not ask nor expect to see other than the Son. Mortal man simply cannot see God until he achieves completed spirit transformation and actually attains Paradise.

1:5.6 (28.3) The natures of the Paradise Creator Sons do not encompass all the unqualified potentials of the universal absoluteness of the infinite nature of the First Great Source and Center, but the Universal Father is in every way *divinely* present in the Creator Sons. The Father and his Sons are one. These Paradise Sons of the order of Michael are perfect personalities, even the pattern for all local universe personality from that of the Bright and Morning Star down to the lowest human creature of progressing animal evolution.

1:5.7 (28.4) Without God and except for his great and central person, there would be no personality throughout all the vast universe of universes. *God is personality.*

1:5.8 (28.5) Notwithstanding that God is an eternal power, a majestic presence, a transcendent ideal, and a glorious spirit, though he is all these and infinitely more, nonetheless, he is truly and everlastingly a perfect Creator personality, a person who can "know and be known," who can "love and be loved," and one who can befriend us;

su drugi smrtnici bili poznati, kao prijatelj Boga. On je stvarni duh i duhovna stvarnost.

Vidimo kako se Otac Svih obznanjuje širom svoga svemira; opažamo kako prebiva u nebrojenom mnoštvu stvorenja; vidimo ga u osobama njegovih Suverenih Sinova; tu i tamo, blizu i daleko, osjećamo njegovu božansku prisutnost, ali nemojmo sumnjati ili dovoditi u pitanje primat njegove ličnosti. Bez obzira na sve te daleke distribucije, on ostaje istinska osoba koja zauvijek održava osobnu vezu s nebrojenim mnoštvom svojih stvorenja razasutih širom svemira nad svemirima.

Ideja ličnosti Oca Svih je prošireni i istinitiji koncept Boga koji je čovječanstvu najvećim dijelom došao od otkrivenja. Razum, mudrost i religiozno iskustvo sugeriraju i podrazumijevaju ličnost Boga, ali je nisu u potpunosti u stanju potvrditi. Čak je i unutarnji Misaoni Ispravljač predličan. Istina i zrelost bilo koje religije izravno ovise o njezinom konceptu beskonačne ličnosti Boga i njezinoj spoznaji apsolutnog jedinstva Božanstva. Ideja osobnog Božanstva postaje, dakle, mjera religiozne zrelosti nakon što religija formulira koncept jedinstva Boga.

Primitivna religija je imala mnoge osobne bogove, koji su bili oblikovani u ljudskom obličju. Otkrivenje potvrđuje koncept ličnosti Boga koji teško može postojati u znanstvenoj pretpostavci Prvog Uzroka i koji je samo provizorno sugeriran u filozofskoj ideji Sveopćeg Jedinstva. Samo pristupom ličnosti može bilo koja osoba početi shvaćati jedinstvo Boga. Poricanje ličnosti Prvog Izvora i Središta ostavlja samo dvije filozofske dileme: materijalizam ili panteizam.

U razmatranju Božanstva, koncept ličnosti mora biti lišen ideje tjelesnosti. Materijalno tijelo nije neophodan dio ličnosti bilo čovjeka ili Boga. Zablude da Bog ima tijelo postaje očigledna u obje krajnosti ljudske filozofije. U materijalizmu, čovjek gubi svoje tijelo u trenutku smrti, kada prestaje postojati kao ličnost; u panteizmu, kako Bog nema tijelo, on ne može biti osoba. Nadljudski oblik progresivne funkcije ličnosti počiva u jedinstvu uma i duha.

Ličnost nije samo osobina Boga; ona prije predstavlja ukupnost koordinirane beskonačne prirode i ujedinjene božanske volje koja se ispoljava u vječnosti i univerzalnosti savršenog izražavanja. Ličnost, u najvišem smislu, je otkrivenje Boga svemiru nad svemirima.

while you can be known, as other humans have been known, as the friend of God. He is a real spirit and a spiritual reality.

1:5.9 (28.6) As we see the Universal Father revealed throughout his universe; as we discern him indwelling his myriads of creatures; as we behold him in the persons of his Sovereign Sons; as we continue to sense his divine presence here and there, near and afar, let us not doubt nor question his personality primacy. Notwithstanding all these far-flung distributions, he remains a true person and everlastingly maintains personal connection with the countless hosts of his creatures scattered throughout the universe of universes.

1:5.10 (28.7) The idea of the personality of the Universal Father is an enlarged and truer concept of God which has come to mankind chiefly through revelation. Reason, wisdom, and religious experience all infer and imply the personality of God, but they do not altogether validate it. Even the indwelling Thought Adjuster is prepersonal. The truth and maturity of any religion is directly proportional to its concept of the infinite personality of God and to its grasp of the absolute unity of Deity. The idea of a personal Deity becomes, then, the measure of religious maturity after religion has first formulated the concept of the unity of God.

1:5.11 (29.1) Primitive religion had many personal gods, and they were fashioned in the image of man. Revelation affirms the validity of the personality concept of God which is merely possible in the scientific postulate of a First Cause and is only provisionally suggested in the philosophic idea of Universal Unity. Only by personality approach can any person begin to comprehend the unity of God. To deny the personality of the First Source and Center leaves one only the choice of two philosophic dilemmas: materialism or pantheism.

1:5.12 (29.2) In the contemplation of Deity, the concept of personality must be divested of the idea of corporeality. A material body is not indispensable to personality in either man or God. The corporeality error is shown in both extremes of human philosophy. In materialism, since man loses his body at death, he ceases to exist as a personality; in pantheism, since God has no body, he is not, therefore, a person. The superhuman type of progressing personality functions in a union of mind and spirit.

1:5.13 (29.3) Personality is not simply an attribute of God; it rather stands for the totality of the coordinated infinite nature and the unified divine will which is exhibited in eternity and universality of perfect expression. Personality, in the supreme sense, is the revelation of God to the universe of universes.

Bog, koji je vječan, sveopći, apsolutan i beskonačan, ne može rasti u znanju niti se može povećati u mudrosti. Bog ne stječe iskustvo, kako to konačni čovjek zamišlja i shvaća, ali unutar područja svoje vječne ličnosti, on uživa neprestano proširenje samoostvarenja koje se na određeni način može analogno usporediti s procesom stjecanja novog iskustva konačnih bića evolucijskih svjetova.

Apsolutno savršenstvo beskonačnog Boga bi prouzrokovalo užasna ograničenja bezuvjetne konačnosti savršenstva da nije činjenice da Otac izravno sudjeluje u borbi svake ličnosti svake nesavršene duše u prostranom svemiru koja traži, uz božansku pomoć, da se usigne na duhovno savršene svjetove na visini. To progresivno iskustvo svakog bića duha i svakog smrtnog stvorenja širom svemira nad svemirima, je dio Očeve šireće svijesti Božanstva beskrajnog božanskog kruga neprestanog samoostvarenja.

Doslovno je istina: "U svim vašim nevoljama, on pati." "U svim vašim trijumfima, on pobjeđuje u vama i sa vama." Njegov predlični božanski duh je stvarni dio vas. Rajski Otok reagira na sve fizičke metamorfoze svemira nad svemirima; Vječni Sin u sebi ima sve impulse duha svega stvorenog; Združeni Činitelj obuhvaća sve umne izražaje širećeg svemira. Otac Svih ostvaruje u punini božanske svijesti svako individualno iskustvo u naprednim borbama širećih umova i uzlaznih duhova svakog entiteta, bića i ličnosti cjelokupnog evolucijskog stvaranja prostora i vremena. I sve je to doslovno istina, jer "u njemu svi živimo, mičemo se i jesmo."

6. LIČNOST U SVEMIRU

Ljudska ličnost je vremensko-prostorna sjena božanske ličnosti Stvoritelja. Niti jedna aktualnost se ne može prikladno shvatiti izučavanjem njezine sjene. Sjene trebaju biti protumačene u smislu istinske tvari.

Bog je uzrok sa stanovišta znanosti, ideja s stanovišta filozofije, i osoba sa stanovišta religije, čak sam nebeski Otac ljubavi. Bog je znanstveniku prvobitna sila, filozofu hipoteza jedinstva, a praktikantu religije je živuće duhovno iskustvo. Čovjekov neadekvatni pojam ličnosti Oca Svih mogu uznapredovati samo čovjekovim duhovnim napretkom u svemiru i postaje istinski adekvatan samo kada hodočasnici vremena i prostora konačno postignu božanski zagrljaj

1:5.14 (29.4) God, being eternal, universal, absolute, and infinite, does not grow in knowledge nor increase in wisdom. God does not acquire experience, as finite man might conjecture or comprehend, but he does, within the realms of his own eternal personality, enjoy those continuous expansions of self-realization which are in certain ways comparable to, and analogous with, the acquirement of new experience by the finite creatures of the evolutionary worlds.

1:5.15 (29.5) The absolute perfection of the infinite God would cause him to suffer the awful limitations of unqualified finality of perfectness were it not a fact that the Universal Father directly participates in the personality struggle of every imperfect soul in the wide universe who seeks, by divine aid, to ascend to the spiritually perfect worlds on high. This progressive experience of every spirit being and every mortal creature throughout the universe of universes is a part of the Father's ever-expanding Deity-consciousness of the never-ending divine circle of ceaseless self-realization.

1:5.16 (29.6) It is literally true: "In all your afflictions he is afflicted." "In all your triumphs he triumphs in and with you." His prepersonal divine spirit is a real part of you. The Isle of Paradise responds to all the physical metamorphoses of the universe of universes; the Eternal Son includes all the spirit impulses of all creation; the Conjoint Actor encompasses all the mind expression of the expanding cosmos. The Universal Father realizes in the fullness of the divine consciousness all the individual experience of the progressive struggles of the expanding minds and the ascending spirits of every entity, being, and personality of the whole evolutionary creation of time and space. And all this is literally true, for "in Him we all live and move and have our being."

6. PERSONALITY IN THE UNIVERSE

1:6.1 (29.7) Human personality is the time-space image-shadow cast by the divine Creator personality. And no actuality can ever be adequately comprehended by an examination of its shadow. Shadows should be interpreted in terms of the true substance.

1:6.2 (30.1) God is to science a cause, to philosophy an idea, to religion a person, even the loving heavenly Father. God is to the scientist a primal force, to the philosopher a hypothesis of unity, to the religionist a living spiritual experience. Man's inadequate concept of the personality of the Universal Father can be improved only by man's spiritual progress in the universe and will become truly adequate only when the pilgrims of time and space finally attain the divine embrace of the living

živoga Boga na Raju.

Nikada nemojte izgubiti iz vida dijametralno različito poimanje ličnosti u shvaćanju Boga i čovjeka. Čovjek vidi i razumije ličnost gledajući od konačnog na beskonačno; Bog gleda od beskonačnog na konačno. Čovjek ima najniži oblik ličnosti; Bog ima najviši, čak vrhovni, krajnji i apsolutni. Stoga više koncepcije božanske ličnosti moraju strpljivo čekati na pojavu naprednijih ideja o ljudskoj ličnosti, a posebno na poboljšano otkrivenje ljudske kao i božanske ličnosti u darivanju Mihaela, Sina Stvoritelja na Urantiji.

Predlični božanski duh koji živi u smrtnom umu nosi, u samoj svojoj prisutnosti, valjan dokaz svog aktualnog postojanja, ali koncept božanske ličnosti može biti poznat jedino duhovnim uvidom istinskog osobnog religioznog iskustva. Bilo koja osoba, ljudska ili božanska, može biti poznata i shvaćena od strane bilo koje druge osobe neovisno o njezinim vanjskih reakcijama ili materijalnoj prisutnosti te osobe.

Neki stupanj moralne bliskosti i duhovnog sklada mora postojati da osigura prijateljstvo između dvaju osoba; ličnost puna ljubavi sebe teško može obznaniiti osobi koja u sebi nema ljubavi. Čak i da pristupi poznavanju božanske ličnosti, sva obdarenja čovjekove ličnosti moraju biti u potpunosti posvećena ovom nastojanju; malodušna i djelomična odanost će biti uzaludna.

Što više čovjek razumije samoga sebe i cijeni vrijednost ličnosti svojih bližnjih, on to više žudi da upozna Izvornu Ličnost, i to više takav čovjek koji poznaje Boga nastoji postati poput Izvorne Ličnosti. Možete raspravljati svoja mišljenja o Bogu, ali iskustvo s njim i u njemu postoji iznad i izvan svake ljudske polemike i posve intelektualne logike. Čovjek koji zna Boga opisuje svoja duhovna iskustva, ne kako bi uvjerio nevjernike, već u cilju prosvjećivanja i obostranog zadovoljstva vjernika.

Pretpostaviti da svemir može biti poznat, da je razumljiv, je pretpostaviti da je svemir proizvod uma i da njime upravlja ličnost. Čovjekov um može shvatiti jedino umne pojave drugih umova, bilo ljudskih ili nadljudskih. Ako čovjekova ličnost može doživjeti svemir, to znači da negdje u tom svemiru postoji božanski um i aktualna ličnost.

Bog je duh - ličnost duha; čovjek je također duh - potencijalna ličnost duha. Isus iz Nazareta je dostigao punu realizaciju tog potencijala ličnosti duha u svom ljudskom iskustvu; stoga njegov život postizanja Očeve volje postaje čovjekovo najstvarnije i najidealnije otkrivenje ličnosti Boga. Iako se ličnost Oca Svih može razumjeti samo u

God on Paradise.

1:6.3 (30.2) Never lose sight of the antipodal viewpoints of personality as it is conceived by God and man. Man views and comprehends personality, looking from the finite to the infinite; God looks from the infinite to the finite. Man possesses the lowest type of personality; God, the highest, even supreme, ultimate, and absolute. Therefore did the better concepts of the divine personality have patiently to await the appearance of improved ideas of human personality, especially the enhanced revelation of both human and divine personality in the Urantian bestowal life of Michael, the Creator Son.

1:6.4 (30.3) The prepersonal divine spirit which indwells the mortal mind carries, in its very presence, the valid proof of its actual existence, but the concept of the divine personality can be grasped only by the spiritual insight of genuine personal religious experience. Any person, human or divine, may be known and comprehended quite apart from the external reactions or the material presence of that person.

1:6.5 (30.4) Some degree of moral affinity and spiritual harmony is essential to friendship between two persons; a loving personality can hardly reveal himself to a loveless person. Even to approach the knowing of a divine personality, all of man's personality endowments must be wholly consecrated to the effort; halfhearted, partial devotion will be unavailing.

1:6.6 (30.5) The more completely man understands himself and appreciates the personality values of his fellows, the more he will crave to know the Original Personality, and the more earnestly such a God-knowing human will strive to become like the Original Personality. You can argue over opinions about God, but experience with him and in him exists above and beyond all human controversy and mere intellectual logic. The God-knowing man describes his spiritual experiences, not to convince unbelievers, but for the edification and mutual satisfaction of believers.

1:6.7 (30.6) To assume that the universe can be known, that it is intelligible, is to assume that the universe is mind made and personality managed. Man's mind can only perceive the mind phenomena of other minds, be they human or superhuman. If man's personality can experience the universe, there is a divine mind and an actual personality somewhere concealed in that universe.

1:6.8 (30.7) God is spirit — spirit personality; man is also a spirit — potential spirit personality. Jesus of Nazareth attained the full realization of this potential of spirit personality in human experience; therefore his life of achieving the Father's will becomes man's most real and ideal revelation of the personality of God. Even though the

stvarnom religioznom iskustvu, u Isusovu zemaljskom životu nalazimo nadahnuće u savršenoj demonstraciji takve realizacije i otkrivenju ličnosti Boga u istinski ljudskom iskustvu.

personality of the Universal Father can be grasped only in actual religious experience, in Jesus' earth life we are inspired by the perfect demonstration of such a realization and revelation of the personality of God in a truly human experience.

7. DUHOVNA VRIJEDNOST KONCEPCIJE

LIČNOSTI

Kad je Isus govorio o "živućem Bogu," to se odnosilo na osobno Božanstvo - Oca na nebu. Pojam ličnosti Božanstva olakšava prijateljstvo; on pogoduje inteligentnom štovanju; on potiče snagu osvježavajućeg pouzdanja. Između neličnih predmeta može doći do interakcije, ali ne i prijateljstva. Prijateljski odnos između oca i sina, kao što je odnos između Boga i čovjeka, ne može postojati ako i čovjek i Bog nisu osobe. Samo ličnosti mogu stupiti u duhovnu komunikaciju, iako prisutnost nelične jedinka poput Misaonog Ispravljača može uveliko olakšati to duhovno zajedništvo između dvaju ličnosti.

Čovjek ne postiže jedinstvo s Bogom onako kako kap vode postiže jedinstvo s oceanom. Čovjek postiže jedinstvo s Božanstvom progresivnom uzajamnom duhovnom zajednicom, odnosom svoje ličnosti s osobnim Bogom, sve većim postizanjem božanske prirode svesrdnim i inteligentnim suglašavanjem s božanskom voljom. Takav uzvišeni odnos može postojati jedino između ličnosti.

Pojam istine eventualno može postojati odvojeno od ličnosti, pojam ljepote može postojati bez ličnosti, ali koncept božanske dobrote je razumljiv samo u odnosu s ličnosti. Samo *osoba* može voljeti i biti voljena. Čak i ljepota i istina bi bile lišene nade u preživljavanje da nisu osobine osobnog Boga, Oca ljubavi.

Mi ne možemo u potpunosti razumjeti kako Bog može biti prvobitan, nemijenajući, svemoćan i savršen, a istovremeno biti okružen mijenjajućim i evoluirajućim svemirom očiglednih zakonskih ograničenja i relativnih nesavršenosti. Ali mi možemo *znati* takvu istinu u osobnom iskustvu, budući da svi održavamo identitet ličnosti i jedinstvo volje unatoč neprestanoj promjeni kako nas samih tako i naše okoline.

Krajnja kozmička stvarnost se ne može biti shvaćena od strane matematike, logike ili filozofije, već samo osobnim iskustvom u progresivnom skladu s božanskom voljom osobnog Boga. Znanost, filozofija i teologija ne mogu potvrditi postojanje ličnosti Boga. Samo osobno iskustvo onih koji su vjerom postali sinovi nebeskog Oca može voditi k stvarnoj duhovnoj spoznaji ličnosti Boga.

7. SPIRITUAL VALUE OF THE PERSONALITY CONCEPT

1:7.1 (31.1) When Jesus talked about "the living God," he referred to a personal Deity — the Father in heaven. The concept of the personality of Deity facilitates fellowship; it favors intelligent worship; it promotes refreshing trustfulness. Interactions can be had between nonpersonal things, but not fellowship. The fellowship relation of father and son, as between God and man, cannot be enjoyed unless both are persons. Only personalities can commune with each other, albeit this personal communion may be greatly facilitated by the presence of just such an impersonal entity as the Thought Adjuster.

1:7.2 (31.2) Man does not achieve union with God as a drop of water might find unity with the ocean. Man attains divine union by progressive reciprocal spiritual communion, by personality intercourse with the personal God, by increasingly attaining the divine nature through wholehearted and intelligent conformity to the divine will. Such a sublime relationship can exist only between personalities.

1:7.3 (31.3) The concept of truth might possibly be entertained apart from personality, the concept of beauty may exist without personality, but the concept of divine goodness is understandable only in relation to personality. Only a *person* can love and be loved. Even beauty and truth would be divorced from survival hope if they were not attributes of a personal God, a loving Father.

1:7.4 (31.4) We cannot fully understand how God can be primal, changeless, all-powerful, and perfect, and at the same time be surrounded by an ever-changing and apparently law-limited universe, an evolving universe of relative imperfections. But we can *know* such a truth in our own personal experience since we all maintain identity of personality and unity of will in spite of the constant changing of both ourselves and our environment.

1:7.5 (31.5) Ultimate universe reality cannot be grasped by mathematics, logic, or philosophy, only by personal experience in progressive conformity to the divine will of a personal God. Neither science, philosophy, nor theology can validate the personality of God. Only the personal experience of the faith sons of the heavenly Father can effect the actual spiritual realization of the personality of God.

Viši koncepti kozmičke ličnosti podrazumijevaju: identitet, samosvijest, slobodnu volju i sposobnost samootkrivenja. I ove osobine dodatno podrazumijevaju prijateljsko zajedništvo s drugim i ravnopravnim ličnostima, kao što postoji u odnosima ličnosti Rajskih Božanstava. A apsolutno jedinstvo tih udruga je toliko savršeno da božanstvenost postaje poznata po nedjeljivosti, jedinstvu. "Gospodin Bog je *jedan*." Nepodjeljivost ličnosti se ne kosi s činjenicom da Bog daruje svoj duh da živi u srcima smrtnih bića. Nedjeljivost ličnosti čovjeka-oca ne sprječava njegovu reprodukciju i stvaranje smrtnih sinova i kćerki.

Ovaj koncept nedjeljivosti zajedno s pojmom jedinstva podrazumijeva nadilaženje vremena i prostora Krajnosti Božanstva; stoga ni prostor ni vrijeme ne mogu biti apsolutni ili beskonačni. Prvi Izvor i Središte je ta beskonačnost koja bezuvjetno nadilazi sav um, svu materiju i sav duh.

Postojanje Rajskog Trojstva nikako ne pobija istinu božanskog jedinstva. Tri ličnosti Rajskog Božanstva su, u svim kozmičkim reakcijama na stvarnost i u svim odnosima sa stvorenim bićima, kao jedna. Niti postojanje ovih triju vječnih ličnosti pobija istinitost nedjeljivosti Božanstva. Potpuno sam svjestan da ne postoji adekvatan jezik kojim bih smrtnom umu prikladno objasnio kako ti kozmički problemi izgledaju s našeg stanovišta. Ali to vas ne treba obeshrabriti; sva ova pitanja nisu u potpunosti jasna čak ni visokim ličnostima koje pripadaju mojoj skupini bića Raja. Uvijek imajte na umu da ove dubokoumne istine u vezi Božanstva postaju sve jasnije kako vaš um bude postajao sve duhovniji za dugog niza epoha smrtnog uspona prema Raju.

[Predstavio Božanski Savjetnik, pripadnik grupe nebeskih ličnosti kojima su Stari Dani Uverse, glavnog sjedišta sedmog super-svemira, povjerili nadzor nad formiranjem zabilješke tih dijelova nadolazećeg otkrivenja koji imaju veze s poslovima izvan granica lokalnog svemira Nebadona. Postavljen sam kao sponzor onih poglavlja koja oslikavaju prirodu i osobine Boga, jer predstavljam najveći izvor informacija koje stoje na raspolaganju u takve svrhe na bilo kojem naseljenom svijetu. Služio sam kao Božanski Savjetnik u svih sedam nadsvemira, i već dugo boravim na Raju, koji je središte svih materijalnih stvari. Često sam uživao u vrhunskom užitku boravka u neposrednoj osobnoj prisutnosti Oca Svih. Ja predstavljam stvarnost i istinu Očeve prirode i osobina s neosporivim autoritetom; znam što govorim.]

1:7.6 (31.6) The higher concepts of universe personality imply: identity, self-consciousness, self-will, and possibility for self-revelation. And these characteristics further imply fellowship with other and equal personalities, such as exists in the personality associations of the Paradise Deities. And the absolute unity of these associations is so perfect that divinity becomes known by indivisibility, by oneness. "The Lord God is *one*." Indivisibility of personality does not interfere with God's bestowing his spirit to live in the hearts of mortal men. Indivisibility of a human father's personality does not prevent the reproduction of mortal sons and daughters.

1:7.7 (31.7) This concept of indivisibility in association with the concept of unity implies transcendence of both time and space by the Ultimacy of Deity; therefore neither space nor time can be absolute or infinite. The First Source and Center is that infinity who unqualifiedly transcends all mind, all matter, and all spirit.

1:7.8 (31.8) The fact of the Paradise Trinity in no manner violates the truth of the divine unity. The three personalities of Paradise Deity are, in all universe reality reactions and in all creature relations, as one. Neither does the existence of these three eternal persons violate the truth of the indivisibility of Deity. I am fully aware that I have at my command no language adequate to make clear to the mortal mind how these universe problems appear to us. But you should not become discouraged; not all of these things are wholly clear to even the high personalities belonging to my group of Paradise beings. Ever bear in mind that these profound truths pertaining to Deity will increasingly clarify as your minds become progressively spiritualized during the successive epochs of the long mortal ascent to Paradise.

1:7.9 (32.1) [Presented by a Divine Counselor, a member of a group of celestial personalities assigned by the Ancients of Days on Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, to supervise those portions of this forthcoming revelation which have to do with affairs beyond the borders of the local universe of Nebadon. I am commissioned to sponsor those papers portraying the nature and attributes of God because I represent the highest source of information available for such a purpose on any inhabited world. I have served as a Divine Counselor in all seven of the superuniverses and have long resided at the Paradise center of all things. Many times have I enjoyed the supreme pleasure of a sojourn in the immediate personal presence of the Universal Father. I portray the reality and truth of the Father's nature and attributes with unchallengeable authority; I know whereof I speak.]

POGLAVLJE 2. PRIRODA BOGA

⇐ 001

Knjiga Urantije

003 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 2 PRIRODA BOGA

Sekcije

Uvod

1. BESKONAČNOST BOGA
2. OČEVO VJEČNO SAVRŠENSTVO
3. PRAVDA I ISPRAVNOST
4. BOŽANSKO MILOSRĐE
5. BOŽJA LJUBAV
6. BOŽJA DOBROTA
7. BOŽANSKA ISTINA I LJEPOTA

PAPER 2 THE NATURE OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Infinity of God
2. The Father's Eternal Perfection
3. Justice and Righteousness
4. The Divine Mercy
5. The Love of God
6. The Goodness of God
7. Divine Truth and Beauty

Uvod

BUDUĆI da čovjekov najviši koncept Boga počiva u ljudskoj ideji i idealu iskonske i beskonačne ličnosti, dopustivo je, a može se pokazati i korisnim, proučiti određene osobine božanske naravi koje tvore karakter Božanstva. Priroda Boga se najbolje može razumjeti u otkrivenju Oca koje je Michael od Nebadona učinio u svojim mnogostrukim učenjima i svom vrhunskom smrtnom životu u tijelu. Čovjek dalje najbolje može razumjeti božansku narav ako sebe smatrao djetetom Božjim i ako promatra Rajskog Stvoritelja kao svog istinskog duhovnog Oca.

Priroda Boga se može proučavati u otkrivenju vrhovnih ideja, božanski karakter se može zamisliti kao prikaz visokih ideala, ali najprosvjetljenije i duhovno najpoučnije od svih otkrivenja božanske naravi može se naći u razumijevanju vjerskog života Isusa iz Nazareta i prije i nakon što je stekao punu svjesnost svoje božanstvenosti. Ako se utjelovljeni život Michaela uzme kao pozadina otkrivenju Boga u čovjeku, onda možemo pokušati staviti u ljudske riječne simbole određene ideje i ideale u vezi božanske naravi koji eventualno mogu pridonijeti daljnjem

INTRODUCTION

2:0.1 (33.1) INASMUCH as man's highest possible concept of God is embraced within the human idea and ideal of a primal and infinite personality, it is permissible, and may prove helpful, to study certain characteristics of the divine nature which constitute the character of Deity. The nature of God can best be understood by the revelation of the Father which Michael of Nebadon unfolded in his manifold teachings and in his superb mortal life in the flesh. The divine nature can also be better understood by man if he regards himself as a child of God and looks up to the Paradise Creator as a true spiritual Father.

2:0.2 (33.2) The nature of God can be studied in a revelation of supreme ideas, the divine character can be envisaged as a portrayal of supernal ideals, but the most enlightening and spiritually edifying of all revelations of the divine nature is to be found in the comprehension of the religious life of Jesus of Nazareth, both before and after his attainment of full consciousness of divinity. If the incarnated life of Michael is taken as the background of the revelation of God to man, we may attempt to put in human word symbols certain ideas and ideals concerning the divine nature which may possibly

osvjetljenju i ujedinjenju ljudskog koncepta prirode i karaktera ličnosti Oca Svih.

U svim našim naporima na povećanju i produhovljenju ljudskog koncepta Boga, strahovito nas ometa ograničeni kapacitet smrtnog uma. Također smo ozbiljno hendikepirani u izvršenju ovog zadatka ograničenjima jezika i nedostatkom materijala koji možemo upotrijebiti u svrhu ilustracije i usporedbe u našim nastojanjima da prikazemo božanske vrijednosti i predstavimo duhovna značenja konačnom smrtnom umu čovjeka. Svi naši naponi na proširenju ljudskog koncepta Boga bi bili gotovo beznačajni da nije činjenice da u smrtnom umu živi darovani Ispravljač koji čovjek prima od Oca Svih, i da ovaj um nije prožet Duhom Istine koji je dar Sina Stvoritelja. Oslanjajući se, dakle, na prisutnost ovih božanskih duhova u čovjekovu srcu za pomoći u proširenju koncepta Boga, ja se veselo prihvaćam izvršenja svog mandata da ljudskom umu pokušam dati daljnji prikaz Božje naravi.

contribute to a further illumination and unification of the human concept of the nature and the character of the personality of the Universal Father.

2:0.3 (33.3) In all our efforts to enlarge and spiritualize the human concept of God, we are tremendously handicapped by the limited capacity of the mortal mind. We are also seriously handicapped in the execution of our assignment by the limitations of language and by the poverty of material which can be utilized for purposes of illustration or comparison in our efforts to portray divine values and to present spiritual meanings to the finite, mortal mind of man. All our efforts to enlarge the human concept of God would be well-nigh futile except for the fact that the mortal mind is indwelt by the bestowed Adjuster of the Universal Father and is pervaded by the Truth Spirit of the Creator Son. Depending, therefore, on the presence of these divine spirits within the heart of man for assistance in the enlargement of the concept of God, I cheerfully undertake the execution of my mandate to attempt the further portrayal of the nature of God to the mind of man.

1. BESKONAČNOST BOGA

"Dodirujući Beskonačnog, spoznati ga ne možemo. Božanskih tragova nitko ne vidi." "Njegovo razumijevanje je beskonačno i njegova veličina je neistražljiva." Blistavo svjetlo Očeve prisutnosti je takvo da se njegovim niskim stvorenjima čini da on "prebiva u gustoj tami." Ne samo što su njegove misli i planovi neistraživi, "nedokučiva on djela silna stvori, čudesa koja se izbrojati ne mogu." "Bog je velik; mi ga pojmit ne možemo, nedokučiv je broj ljeta njegovih." "Ali zar će Bog zaista boraviti s ljudima na zemlji? Ta nebesa (svemir) ni nebesa nad nebesima (svemir nad svemirima) ne mogu ga obuhvatiti." "Kako su nedokučivi sudovi njegovi i neistraživi njegovi putovi!"

"Mi nemamo nego jednog Boga, beskonačnog Oca, koji je također vjerni Stvoritelj." "Božanski Stvoritelj je također Onaj koji Svima Raspolaže, izvor i sudbina duša. On je Vrhovna Duša, Prvotni Um i Neograničeni Duh svega stvorenoga." "Veliki Kontrolor ne čini greške. On je sjajan veličanstvu i slavi. Stvoritelj, Bog, ne pati od straha ineprijateljstva. On je besmrtni, vječan, samopostojeći, božanski i dobronamjeran." "Kako je čist i lijep, kako je dubok i nedokučiv, najviši Predak svih stvari!" "Beskonačni je veličanstven po tome što čovjeku daje dio sebe. On je početak i svršetak, Otac svake dobre i savršene namjere." "S Bogom je sve moguće; vječni Stvoritelj je uzrok uzroka."

1. THE INFINITY OF GOD

2:1.1 (33.4) "Touching the Infinite, we cannot find him out. The divine footsteps are not known." "His understanding is infinite and his greatness is unsearchable." The blinding light of the Father's presence is such that to his lowly creatures he apparently "dwells in the thick darkness." Not only are his thoughts and plans unsearchable, but "he does great and marvelous things without number." "God is great; we comprehend him not, neither can the number of his years be searched out." "Will God indeed dwell on the earth? Behold, the heaven (universe) and the heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." "How unsearchable are his judgments and his ways past finding out!"

2:1.2 (34.1) "There is but one God, the infinite Father, who is also a faithful Creator." "The divine Creator is also the Universal Disposer, the source and destiny of souls. He is the Supreme Soul, the Primal Mind, and the Unlimited Spirit of all creation." "The great Controller makes no mistakes. He is resplendent in majesty and glory." "The Creator God is wholly devoid of fear and enmity. He is immortal, eternal, self-existent, divine, and bountiful." "How pure and beautiful, how deep and unfathomable is the supernal Ancestor of all things!" "The Infinite is most excellent in that he imparts himself to men. He is the beginning and the end, the Father of every good and perfect purpose." "With God all things are possible; the eternal Creator is the cause of causes."

Bez obzira na beskonačnost čudesnih manifestacija Očeve vječne i univerzalne ličnosti, on je bezuvjetno samosvjestan svoje beskonačnosti i vječnosti; on pored toga u potpunosti poznaje svoje savršenstvo i snagu. On je jedino biće u svemiru, osim njemu ravnopravnih božanskih osoba, koje doživljava savršenu, prikladnu i potpunu ocjenu samoga sebe.

Otac neprestano i nepogrešivo zadovoljava potrebu različite potražnje za njim, koja se mijenja s vremena na vrijeme u raznim dijelovima njegovog glavnog svemira. Veliki Bog sebe zna i razumije; on je beskonačno samosvjestan svih njegovih prvotnih osobina savršenstva. Bog nije kozmička slučajnost; niti je on eksperimentator u svemiru. Suvereni Vladari Svemira se mogu odati avanturi; Očevi Zvijezda mogu eksperimentirati; poglavari sustava se mogu uvježbavati, ali Otac Svih vidi svršetak od početka, a njegov božanski plan i vječna namjera istinski obuhvaćaju i razumiju sve eksperimente i sve avanture svih njemu podređenih osoba u svakom svijetu, sustavu i zvijezdu svakog svemira njegovih golemih domena.

Bogu ništa nije novo i ni jedan kozmički događaj ga ne iznenađuje; on živi u krugu vječnosti. On je bez početka i svršetka dana. Bog nema prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti; sve vrijeme je prisutno u bilo kojem trenutku. On je veliki i jedini JA JESAM.

Otac Svih je apsolutno i neograničeno beskonačan u svim svojim osobinama; i ta činjenica, sama po sebi, automatski isključuje mogućnosti uspostave izravnog osobnog kontakta s konačnim materijalnim bićima i drugim niskim stvorenim inteligencijama.

I sve to zahtijeva takve aranžmane za kontakt i komunikaciju s njegovim mnogostrukim stvorenjima kakvi postoje, prvo, u ličnosti Rajskih Sinova Boga koji, iako su savršeni u božanstvu, često sudjeluju u tjelesnoj prirodi planetarnih rasa, postajući jedan od vas i jedno s vama; Bog, dakle, postaje čovjekom, kao što se dogodilo u darivanju Mihaela, koji je bio prozvan Sin Božji kao i Sin Čovječji. I drugo, tu su ličnosti Beskonačnog Duha, razni redovi serafskog mnoštva i drugih nebeskih inteligencija koje mogu prići materijalnim bićima ponizna porijekla i na tako mnogo načina im služiti. I treće, tu su nelični Tajnoviti Osmatrači, Misaoni Ispravljači, stvarni dar velikog Boga koji ih sam šalje da žive u ljudima poput smrtnika Urantije i koji su tu poslani bez najave i objašnjenja. U beskrajnom izobilju, oni se spuštaju s visina slave da počaste i nasele skromne umove onih smrtnika koji posjeduju sposobnost ili potencijal za svijest Boga.

2:1.3 (34.2) Notwithstanding the infinity of the stupendous manifestations of the Father's eternal and universal personality, he is unqualifiedly self-conscious of both his infinity and eternity; likewise he knows fully his perfection and power. He is the only being in the universe, aside from his divine co-ordinates, who experiences a perfect, proper, and complete appraisal of himself.

2:1.4 (34.3) The Father constantly and unfailingly meets the need of the differential of demand for himself as it changes from time to time in various sections of his master universe. The great God knows and understands himself; he is infinitely self-conscious of all his primal attributes of perfection. God is not a cosmic accident; neither is he a universe experimenter. The Universe Sovereigns may engage in adventure; the Constellation Fathers may experiment; the system heads may practice; but the Universal Father sees the end from the beginning, and his divine plan and eternal purpose actually embrace and comprehend all the experiments and all the adventures of all his subordinates in every world, system, and constellation in every universe of his vast domains.

2:1.5 (34.4) No thing is new to God, and no cosmic event ever comes as a surprise; he inhabits the circle of eternity. He is without beginning or end of days. To God there is no past, present, or future; all time is present at any given moment. He is the great and only I AM.

2:1.6 (34.5) The Universal Father is absolutely and without qualification infinite in all his attributes; and this fact, in and of itself, automatically shuts him off from all direct personal communication with finite material beings and other lowly created intelligences.

2:1.7 (34.6) And all this necessitates such arrangements for contact and communication with his manifold creatures as have been ordained, first, in the personalities of the Paradise Sons of God, who, although perfect in divinity, also often partake of the nature of the very flesh and blood of the planetary races, becoming one of you and one with you; thus, as it were, God becomes man, as occurred in the bestowal of Michael, who was called interchangeably the Son of God and the Son of Man. And second, there are the personalities of the Infinite Spirit, the various orders of the seraphic hosts and other celestial intelligences who draw near to the material beings of lowly origin and in so many ways minister to them and serve them. And third, there are the impersonal Mystery Monitors, Thought Adjusters, the actual gift of the great God himself sent to indwell such as the humans of Urantia, sent without announcement and without explanation. In endless profusion they descend from the heights of glory to grace and indwell the humble minds of

Na ove načine i na mnoge druge, načine koji su vama nepoznati i potpuno izvan konačnog shvaćanja, Rajski Otac ljubavi se rado unizuje i na druge načine mijenja, razrjeđuje i ublažuje svoju beskonačnost kako bi mogao biti u stanju prići bliže konačnim umovima svoje stvorene djece. I tako, kroz niz distribucija ličnosti koje su sve manje apsolutne, beskonačnom Ocu je omogućeno da uživa u bliskom kontaktu s različitim inteligencijama mnogih područja njegovog prostranog svemira.

Sve to je činio i sada čini, i zauvijek će nastaviti činiti, ni u najmanjem ne umanjujući činjenicu i stvarnost njegove beskonačnosti, vječnosti i primata. I sve to je apsolutna istina, bez obzira što je teško shvatljivo, što je obavljeno otajstvom i što nije potpuno shvatljivo sa stanovišta stvorenih bića poput žitelja Urantije.

Budući da je prvi Otac beskonačan u svojim planovima i vječan u svojim namjerama, samo po sebi je nemoguće da bilo koje konačno biće ikada može razumjeti ove božanske planove i namjere u njihovoj punini. Smrtni čovjek može nazrijeti Očeve svrhe tek s vremena na vrijeme, tu i tamo, onako kako su otkrivene u planu uzašašća stvorenih bića na sve višim razinama kozmičkog napretka. Iako čovjek ne može shvatiti značenje beskonačnosti, beskonačni Otac zasigurno i u potpunosti razumije i s ljubavlju obuhvaća svu konačnost sve svoje djece u svim svemirima.

Otac dijeli božanstvenost i vječnost s velikim brojem viših bića Raja, ali nismo sigurni da li - osim Bogu ravnopravnih suradnika iz Rajskog Trojstva - i jedan drugi suradnik u potpunosti dijeli njegovu beskonačnost i iz nje proističući sveopći primat. Beskonačnost ličnosti neminovno mora obuhvaćati svu konačnost ličnosti; odatle proizlazi istina - doslovna istina - izjave koja kaže da "u njemu, naime, živimo, mičemo se i jesmo." Taj fragment čistog Božanstva koji je od Oca Svih i koji živi u smrtnom čovjeku, je dio beskonačnosti Prvog Velikog Izvora i Središta, Oca Očeva.

2. OČEVO VJEČNO SAVRŠENSTVO

Čak su i vaši drevni proroci razumjeli vječnu, neprestanu, kružnu prirodu Oca Svih koja je bez početka i svršetka. Bog je doslovno i vječno prisutan u svom svemiru nad svemirima. On živi u sadašnjem trenutku sa svom svojom apsolutnom veličanstvenosti i vječnom veličinom. "Otac ima život u sebi, a to je život vječni." Kroz vječna

those mortals who possess the capacity for God-consciousness or the potential therefor.

2:1.8 (35.1) In these ways and in many others, in ways unknown to you and utterly beyond finite comprehension, does the Paradise Father lovingly and willingly downstep and otherwise modify, dilute, and attenuate his infinity in order that he may be able to draw nearer the finite minds of his creature children. And so, through a series of personality distributions which are diminishingly absolute, the infinite Father is enabled to enjoy close contact with the diverse intelligences of the many realms of his far-flung universe.

2:1.9 (35.2) All this he has done and now does, and evermore will continue to do, without in the least detracting from the fact and reality of his infinity, eternity, and primacy. And these things are absolutely true, notwithstanding the difficulty of their comprehension, the mystery in which they are enshrouded, or the impossibility of their being fully understood by creatures such as dwell on Urantia.

2:1.10 (35.3) Because the First Father is infinite in his plans and eternal in his purposes, it is inherently impossible for any finite being ever to grasp or comprehend these divine plans and purposes in their fullness. Mortal man can glimpse the Father's purposes only now and then, here and there, as they are revealed in relation to the outworking of the plan of creature ascension on its successive levels of universe progression. Though man cannot encompass the significance of infinity, the infinite Father does most certainly fully comprehend and lovingly embrace all the finity of all his children in all universes.

2:1.11 (35.4) Divinity and eternity the Father shares with large numbers of the higher Paradise beings, but we question whether infinity and consequent universal primacy is fully shared with any save his co-ordinate associates of the Paradise Trinity. Infinity of personality must, perforce, embrace all finitude of personality; hence the truth — literal truth — of the teaching which declares that "In Him we live and move and have our being." That fragment of the pure Deity of the Universal Father which indwells mortal man is a part of the infinity of the First Great Source and Center, the Father of Fathers.

2. THE FATHER'S ETERNAL PERFECTION

2:2.1 (35.5) Even your olden prophets understood the eternal, never-beginning, never-ending, circular nature of the Universal Father. God is literally and eternally present in his universe of universes. He inhabits the present moment with all his absolute majesty and eternal greatness. "The Father has life in himself, and this life is eternal life."

stoljeća, Otac je taj koji je "svima daje život." U božanskoj cjelovitosti vlada beskonačno savršenstvo. "Ja sam Gospodin; ne mijenjam se." Naše znanje o svemiru nad svemirima otkriva ne samo to da je on Otac svjetla, već i da u njegovom vođenju međuplanetarnih poslova nema "ni promjene, ni zasjenjenja zbog mijene." On "unaprijed javlja što još se nije zbilo." On kaže: "Moj sud je trajno na snazi; ja ću sprovesti svako svoje zadovoljstvo" "prema vječnom naumu koji ostvari u mom Sinu." Tako su namjere i planovi Prvog Izvora i Središta poput njega samoga: vječni, savršeni i zauvijek nemijenajući.

Postoji konačnost potpunost i savršenstvo prepunosti u mandatima Oca. "Sve što Bog čini, čini za stalno; tome se ništa dodati ne može, niti mu se može oduzeti." Otac Svih se ne kaje zbog svojih izvornih namjera mudrosti i savršenstva. Njegovi su planovi postojani, njegov je sud neopoziv, njegova djela su božanstvena i nepogrešiva. "Tisuću je godina u očima njegovim kao jučerašnji dan koji je minuo i kao straža noćna." Savršenstvo božanstvenosti i veličina vječnosti su zauvijek izvan dosega punog shvaćanja ograničenog uma smrtnog čovjeka.

Reakcije nemijenajućeg Boga, u obavljanju njegove vječne svrhe, mogu djelovati kao nešto što varira u skladu sa promjenljivim stavovima i nepostojanim umovima njegovih stvorenih inteligencija; to jest, one naočigled i površinski mogu varirati; ali ispod površine i ispod svih spoljašnjih manifestacija, tu je još uvijek prisutna nemijenajuća namjera, vječni plan vječnog Boga.

U svemirima, savršenstvo mora biti relativan pojam, ali u središnjem svemira, a posebno na Raju, savršenstvo je nerazrijeđeno; u određenim fazama je čak i apsolutno. Manifestacije Trojstva modificiraju izražaj božanskog savršenstva, ali ga ne mogu razrijediti.

Božje iskonsko savršenstvo ne počiva u umišljenoj pravednosti, nego u savršenstvu dobrote njegove božanske prirode. On je konačan, potpun i savršen. Ništa ne nedostaje ljepoti i savršenstvu njegovog pravednog karaktera. A cijela shema egzistencije živih bića na svjetovima prostora ima za središte božansku namjeru podizanja svih stvorenih bića slobodne volje do visoke sudbine i iskustva dijeljenja Očevog savršenstva koje postoji na Raju. Bog nije egocentričan, niti je sam sebi dovoljan; on neprestano daruje samoga sebe svim samosvjesnim bićima prostranog svemira nad svemirima.

Bog je vječno i beskonačno savršen i ne može poznavati nesavršenstvo kao svoje vlastito iskustvo, ali on uistinu dijeli svjesnost cjelokupnog

Throughout the eternal ages it has been the Father who "gives to all life." There is infinite perfection in the divine integrity. "I am the Lord; I change not." Our knowledge of the universe of universes discloses not only that he is the Father of lights, but also that in his conduct of interplanetary affairs there "is no variableness neither shadow of changing." He "declares the end from the beginning." He says: "My counsel shall stand; I will do all my pleasures" "according to the eternal purpose which I purposed in my Son." Thus are the plans and purposes of the First Source and Center like himself: eternal, perfect, and forever changeless.

2:2.2 (35.6) There is finality of completeness and perfection of repleteness in the mandates of the Father. "Whatsoever God does, it shall be forever; nothing can be added to it nor anything taken from it." The Universal Father does not repent of his original purposes of wisdom and perfection. His plans are steadfast, his counsel immutable, while his acts are divine and infallible. "A thousand years in his sight are but as yesterday when it is past and as a watch in the night." The perfection of divinity and the magnitude of eternity are forever beyond the full grasp of the circumscribed mind of mortal man.

2:2.3 (36.1) The reactions of a changeless God, in the execution of his eternal purpose, may seem to vary in accordance with the changing attitude and the shifting minds of his created intelligences; that is, they may apparently and superficially vary; but underneath the surface and beneath all outward manifestations, there is still present the changeless purpose, the everlasting plan, of the eternal God.

2:2.4 (36.2) Out in the universes, perfection must necessarily be a relative term, but in the central universe and especially on Paradise, perfection is undiluted; in certain phases it is even absolute. Trinity manifestations vary the exhibition of the divine perfection but do not attenuate it.

2:2.5 (36.3) God's primal perfection consists not in an assumed righteousness but rather in the inherent perfection of the goodness of his divine nature. He is final, complete, and perfect. There is no thing lacking in the beauty and perfection of his righteous character. And the whole scheme of living existences on the worlds of space is centered in the divine purpose of elevating all will creatures to the high destiny of the experience of sharing the Father's Paradise perfection. God is neither self-centered nor self-contained; he never ceases to bestow himself upon all self-conscious creatures of the vast universe of universes.

2:2.6 (36.4) God is eternally and infinitely perfect, he cannot personally know imperfection as his own experience, but he does share the consciousness

iskustva nesavršenosti svih napaćenih živih bića evolucijskih svemira svih Rajskih Sinova Stvoritelja. Osobni i oslobađajući dodir Boga savršenstva nadsjenjuje srca i uključuje u svoj krug prirode svih smrtnih bića koja su se uspela na kozmičku razinu moralnog rasuđivanja. Na taj način, kao i kroz kontakte božanske prisutnosti, Otac Svih uistinu sudjeluje u iskustvu sa nezrelosti i nesavršenstvom u evoluirajućem životnom putu svakog moralnog bića cijelog svemira.

Ljudska ograničenja, potencijalno zlo, nisu dio božanske prirode, ali smrtnikovo iskustvo sa zlom i svi čovjekovi odnosi prema zlu zasigurno ulaze u sve šire samoostvarenje Boga u djeci vremena - stvorena bića moralne odgovornosti koja evoluiraju Rajski Sinovi Stvoritelji.

3. PRAVDA I ISPRAVNOST

Bog je ispravan; stoga je pravedan. "Pravedan si Gospode, na svim putovima svojim." "Ne učinih bez razloga što god poduzeh," kaže Gospodin." "Presudba Gospodnja je istinita i uopćeno pravedna." Na pravdu Oca Svih ne utječu djela i aktivnosti njegovih stvorenja, "jer u Gospodina Boga našega nema ni nepravde ni pristranosti, niti on prima mita."

Kako je uzaludno i djetinjasto pokušati navesti Boga da promijeni svoje nemijenajuće uredbe, tako da možemo izbjeći pravedne posljedice njegovih mudrih prirodnih zakona i ispravnih duhovnih naloga! "Ne varajte se: Bog se ne da izrugivati! Što tko sije, to će i žeti." Istina, i u pravednosti žetve posljedica čovjekovih vlastitih prijestupa, ovu božansku pravednost uvijek ublažava milosrđe. Beskonačna mudrost je vječni sudac koji određuje proporcije pravde i milosrđa koje će biti izručene u određenim okolnostima. Najveća kazna (ustvari neizbježna posljedica) prijestupa i namjerne pobune protiv Božje vlade je gubitak egzistencije individualnog podanika te uprave. Krajnji rezultat svesrdnog grijeha je anihilacija. U posljednjoj analizi, individualni čovjek koji se identificira s grijehom uništi samoga sebe tako što postaje u potpunosti nestvaran kroz prihvaćanje pokvarenosti. Činjenica nestanka takvog bića se, međutim, uvijek odgađa dok ne bude u punom skladu s odobrenjem smjernica pravednosti u tom svemiru.

Odluke o prestanku postojanja se obično donose prilikom razdiobene ili epohalne presude nad svijetom ili svjetovima. Na svijetu poput

of all the experience of imperfectness of all the struggling creatures of the evolutionary universes of all the Paradise Creator Sons. The personal and liberating touch of the God of perfection overshadows the hearts and encircuits the natures of all those mortal creatures who have ascended to the universe level of moral discernment. In this manner, as well as through the contacts of the divine presence, the Universal Father actually participates in the experience *with* immaturity and imperfection in the evolving career of every moral being of the entire universe.

2:2.7 (36.5) Human limitations, potential evil, are not a part of the divine nature, but mortal experience *with* evil and all man's relations thereto are most certainly a part of God's ever-expanding self-realization in the children of time — creatures of moral responsibility who have been created or evolved by every Creator Son going out from Paradise.

3. JUSTICE AND RIGHTEOUSNESS

2:3.1 (36.6) God is righteous; therefore is he just. "The Lord is righteous in all his ways." "I have not done without cause all that I have done," says the Lord." "The judgments of the Lord are true and righteous altogether." The justice of the Universal Father cannot be influenced by the acts and performances of his creatures, "for there is no iniquity with the Lord our God, no respect of persons, no taking of gifts."

2:3.2 (36.7) How futile to make puerile appeals to such a God to modify his changeless decrees so that we can avoid the just consequences of the operation of his wise natural laws and righteous spiritual mandates! "Be not deceived; God is not mocked, for whatsoever a man sows that shall he also reap." True, even in the justice of reaping the harvest of wrongdoing, this divine justice is always tempered with mercy. Infinite wisdom is the eternal arbiter which determines the proportions of justice and mercy which shall be meted out in any given circumstance. The greatest punishment (in reality an inevitable consequence) for wrongdoing and deliberate rebellion against the government of God is loss of existence as an individual subject of that government. The final result of wholehearted sin is annihilation. In the last analysis, such sin-identified individuals have destroyed themselves by becoming wholly unreal through their embrace of iniquity. The factual disappearance of such a creature is, however, always delayed until the ordained order of justice current in that universe has been fully complied with.

2:3.3 (37.1) Cessation of existence is usually decreed at the dispensational or epochal adjudication of the realm or realms. On a world such as Urantia it comes at the end of a planetary

Urantije, one nastupaju po svršetku planetarne razdiobe. Odluka o prestanku postojanja može biti donesena u takvim okolnostima pod usklađenim djelovanjem svih sudova nadležnosti, od planetarnih vijeća naviše, do sudova Sina Stvoritelja i dalje do sudova pravorijeka Starih Dana. Mandat o raščlanjenju stiže iz viših sudova nadsvemira nakon što rodni svijet takvog prijestupnika potvrdi njegovu optužnicu; a onda, kad se odluka o ukinuću egzistencije potvrdi na visini, ona se izvršava izravnim činom sudaca koji žive i djeluju na sjedištu nadsvemira.

Kad se ova odluka konačno potvrdi, biće koje se identificiralo s grijehom odmah postaje kao da ga nikada nije ni bilo. Nema uskrснуća od takve sudbine; ona je trajna i vječna. Živi energetske faktori identiteta se raspadaju kroz preobrazbe vremena i metamorfoze prostora u kozmičke potencijale iz kojih su se pojavili. Što se tiče ličnosti pokvarene osobe, ona je lišena životnog mehanizma radi neuspjeha stvorenog bića da formira prosudbe i da donese konačne odluke koje bi osigurale vječni život. Kada pridruženi um obgrli grijeh za grijehom, i nakon što ta grešnost dostigne vrhunac u potpunom samopoistovjećenju s nepravdom, nakon prestanka života, nakon kozmičkog raspada, tako izoliranu ličnost apsorbira nad-duša cijele tvorevine i ona postaje dijelom evoluirajućeg iskustva Vrhovnog Bića. Ona se nikada više ne javlja kao ličnost; njezin identitet postaje kao da ga nikada nije ni bilo. U slučaju ličnosti u kojoj živi Ispravljač, iskustvene vrijednosti duha preživljavaju u stvarnosti besmrtnog Ispravljača.

U slučaju bilo kakvog kozmičkog spora između aktualnih razina stvarnosti, ličnost više razine na koncu mora izvojevati pobjedu nad ličnosti niže razine. Ovaj neizbježni ishod svemirske polemike je svojstven činjenici da božanstvenost ličnosti odgovara stupnju stvarnosti ili aktualnosti bilo kojeg stvorenog bića koje ima volju. Cjelovito zlo, potpuna pogreška, namjerno počinjen grijeh i čista pokvarenost, automatski sami sebe uništavaju. Takvi stavovi kozmičke nestvarnosti mogu postojati u svemiru samo radi prolaznog milosrđa i tolerancije tijekom djelovanja mehanizama pravosuđa i odmjeravanja pravednosti u kozmičkim sudovima pravednog suđenja.

Vladavina Sinova Stvoritelja u lokalnim svemirima je uprava stvaranja i produhovljavanja. Ovi Sinovi odano rade kako na učinkovitom izvršenju rajskog plana naprednog smrtničkog uspona, rehabilitacije pobunjenika i mislilaca koji su u zabludi, ali kada oni zauvijek i neopozivo odbace sva ova brižna nastojanja, na snagu stupa konačna odluka o raščlanjenju koju se izvršava

dispensation. Cessation of existence can be decreed at such times by co-ordinate action of all tribunals of jurisdiction, extending from the planetary council up through the courts of the Creator Son to the judgment tribunals of the Ancients of Days. The mandate of dissolution originates in the higher courts of the superuniverse following an unbroken confirmation of the indictment originating on the sphere of the wrongdoer's residence; and then, when sentence of extinction has been confirmed on high, the execution is by the direct act of those judges residential on, and operating from, the headquarters of the superuniverse.

2.3.4 (37.2) When this sentence is finally confirmed, the sin-identified being instantly becomes as though he had not been. There is no resurrection from such a fate; it is everlasting and eternal. The living energy factors of identity are resolved by the transformations of time and the metamorphoses of space into the cosmic potentials whence they once emerged. As for the personality of the iniquitous one, it is deprived of a continuing life vehicle by the creature's failure to make those choices and final decisions which would have assured eternal life. When the continued embrace of sin by the associated mind culminates in complete self-identification with iniquity, then upon the cessation of life, upon cosmic dissolution, such an isolated personality is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the evolving experience of the Supreme Being. Never again does it appear as a personality; its identity becomes as though it had never been. In the case of an Adjuster-indwelt personality, the experiential spirit values survive in the reality of the continuing Adjuster.

2.3.5 (37.3) In any universe contest between actual levels of reality, the personality of the higher level will ultimately triumph over the personality of the lower level. This inevitable outcome of universe controversy is inherent in the fact that divinity of quality equals the degree of reality or actuality of any will creature. Undiluted evil, complete error, willful sin, and unmitigated iniquity are inherently and automatically suicidal. Such attitudes of cosmic unreality can survive in the universe only because of transient mercy-tolerance pending the action of the justice-determining and fairness-finding mechanisms of the universe tribunals of righteous adjudication.

2.3.6 (37.4) The rule of the Creator Sons in the local universes is one of creation and spiritualization. These Sons devote themselves to the effective execution of the Paradise plan of progressive mortal ascension, to the rehabilitation of rebels and wrong thinkers, but when all such loving efforts are finally and forever rejected, the final decree of dissolution is executed by forces acting

silama pod sudskom nadležnosti Starih Dana.

under the jurisdiction of the Ancients of Days.

4. BOŽANSKO MILOSRĐE

Milosrđe je jednostavno pravda ublažena mudrosti koja raste iz savršenog poznavanja i punog priznavanja prirodnih slabosti konačnih stvorenih bića i prepreka u njihovu okruženju. "Naš Bog je pun sućuti i blag, spor na srdžbu i pun ljubavi." Stoga, "tko god zazove ime Gospodnje, bit će spašen," "jer on je velikodušan u praštanju." "Milost Gospodina je od vječnosti do vječnosti"; da, "milost je njegova do vijeka." "Ja sam Gospodin koji izvršava dobrotu, presudu i pravednost na zemlji, jer to mi je milo." "Ja ne ponižavam dragovoljno niti rado rascvilim sinove čovjeka," jer ja sam "Otac milosrđa i Bog svake utjehe."

Bog je sam po sebi ljubazan, prirodno suosjećajan i zauvijek milostiv. I nikada nije potrebno da se bilo kakav utjecaj pokuša ispoljiti na Oca kao apel na njegovu ljubav i milosrđe. Sama potreba stvorenog bića je u potpunosti dovoljna da osigura puni tijek Očeva nježnog milosrđa i njegove spasiteljske milosti. Budući da Bog zna sve o svojoj djeci, lako mu je da im oprost. Što bolje čovjek bude razumio svoga bližnjega, to će mu lakše oprostiti, čak da ga ljubi.

Samo razlučivanje beskonačne mudrosti omogućuje pravednom Bogu da izvrši pravdu i milosrđe u isto vrijeme i naspram bilo koje svemirske situacije. Nebeskog Oca nikada ne raskidaju proturječni stavovi prema njegovoj kozmičkoj djeci; Bog nikada nije žrtva stavova antagonizama. Božje sveznanje nepogrešivo usmjerava njegovu slobodnu volju u izboru tog kozmičkog ponašanja koje savršeno, istovremeno i jednako zadovoljava zahtjeve svih njegovih božanskih osobina i beskonačnih kvaliteta njegove vječne prirode.

Milosrđe je prirodan i neminovan rezultat dobrote i ljubavi. Dobra priroda Oca ljubavi nikako ne može uskratiti mudru službu milosti bilo kojem članu bilo koje skupine njegove djece u svemiru. Vječna pravda i božansko milosrđe tvore ono što se u ljudskom iskustvu zove *pravičnost*.

Božansko milosrđe predstavlja tehniku pravednosti u prilagodbi svemirskih razina savršenstva i nesavršenstva. Milosrđe je pravednost Vrhovnosti prilagođena prilikama evoluirajućeg svijeta konačnosti, ispravnost vječnosti modificirana u skladu s najvišim interesima i kozmičkom blagodat djece vremena. Milosrđe nije suprotno pravdi nego je stvar suosjećajnog tumačenja zahtijeva uzvišene pravde, koja se pošteno primjenjuje na podređena

4. THE DIVINE MERCY

2:4.1 (38.1) Mercy is simply justice tempered by that wisdom which grows out of perfection of knowledge and the full recognition of the natural weaknesses and environmental handicaps of finite creatures. "Our God is full of compassion, gracious, long-suffering, and plenteous in mercy." Therefore "whosoever calls upon the Lord shall be saved," "for he will abundantly pardon." "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting"; yes, "his mercy endures forever." "I am the Lord who executes loving-kindness, judgment, and righteousness in the earth, for in these things I delight." "I do not afflict willingly nor grieve the children of men," for I am "the Father of mercies and the God of all comfort."

2:4.2 (38.2) God is inherently kind, naturally compassionate, and everlastingly merciful. And never is it necessary that any influence be brought to bear upon the Father to call forth his loving-kindness. The creature's need is wholly sufficient to insure the full flow of the Father's tender mercies and his saving grace. Since God knows all about his children, it is easy for him to forgive. The better man understands his neighbor, the easier it will be to forgive him, even to love him.

2:4.3 (38.3) Only the discernment of infinite wisdom enables a righteous God to minister justice and mercy at the same time and in any given universe situation. The heavenly Father is never torn by conflicting attitudes towards his universe children; God is never a victim of attitudinal antagonisms. God's all-knowingness unfailingly directs his free will in the choosing of that universe conduct which perfectly, simultaneously, and equally satisfies the demands of all his divine attributes and the infinite qualities of his eternal nature.

2:4.4 (38.4) Mercy is the natural and inevitable offspring of goodness and love. The good nature of a loving Father could not possibly withhold the wise ministry of mercy to each member of every group of his universe children. Eternal justice and divine mercy together constitute what in human experience would be called *fairness*.

2:4.5 (38.5) Divine mercy represents a fairness technique of adjustment between the universe levels of perfection and imperfection. Mercy is the justice of Supremacy adapted to the situations of the evolving finite, the righteousness of eternity modified to meet the highest interests and universe welfare of the children of time. Mercy is not a contravention of justice but rather an understanding interpretation of the demands of supreme justice as it is fairly applied to the

duhovna bića i materijalna stvorenja evoluirajućih svemira. Milosrđe je pravda Rajskog Trojstva koja je mudro i s ljubavi podarena mnogostrukim inteligencijama tvorevina vremena i prostora, koju je formulirala božanska mudrost i odredio sveznajući um i suverena slobodna volja Oca Svih i svih njegovih suradnika Stvoritelja.

5. BOŽJA LJUBAV

"Bog je ljubav"; stoga je njegov osobni stav prema poslovima svemira uvijek reakcija božanske ljubavi. Otac nas toliko voli da nam daruje svoj život. "On čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima i šalje kišu da pada nad pravednicima i nepravednicima."

To je pogrešno misliti o Bogu kao nekome koga je potrebno navesti da voli svoju djecu žrtvovanjem njegovih sinova ili zagovaranjem podređenih stvorenja, "jer sam vas Otac ljubi." Upravo radi takve roditeljske ljubavi, Otac šalje svoje veličanstvene Ispravljače da žive u umovima ljudi. Božja ljubav je univerzalna; "tko god želi, može doći." On "hoće da se svi ljudi spase i dođu do potpune spoznaje istine." On "ne želi da itko propadne."

Stvoritelji su prvi koji čovjeka nastoje spasti od katastrofalnih rezultata njegovih ludih prijestupa božanskih zakona. Božja ljubav je po prirodi očinska; stoga nas on ponekad "kažnjava za vlastitu korist, da možemo biti sudionici njegove svetosti." Čak i za vrijeme najtežih kušnji, sjetite se da je "u svim našim nevoljama on pogođen s nama."

Bog je božanstveno ljubazan prema grešnicima. Kad se pobunjenici vrate u pravednost, on ih milostivo prima, "jer naš je Bog velikodušan u oprost." "A ja radi sebe opaçine tvoje brišem i grijeha se tvojih ne pominjem." "Vidi koliko nam je ljubavi Otac darovao da se zovemo sinovi Božji."

Uostalom, najveći dokaz Božje dobrote i najveći razlog zbog kojeg ga trebate voljeti je to što u vama živi Očev dar - Ispravljač koji tako strpljivo čeka na čas kad ćete zauvijek postati jedno. Iako ne možete naći Boga traganjem, ako se predate smjernici ovog unutarnjeg duha, on će vas nepogrešivo voditi, korak po korak, život po život, kroz svemir za svemirom i razdoblje za razdobljem, dok konačno ne budete stajali u prisutnosti rajske ličnosti Oca Svih.

Kako je nerazumno ne obožavati Boga zato što ga, zbog ograničenja ljudske prirode i prepreka

subordinate spiritual beings and to the material creatures of the evolving universes. Mercy is the justice of the Paradise Trinity wisely and lovingly visited upon the manifold intelligences of the creations of time and space as it is formulated by divine wisdom and determined by the all-knowing mind and the sovereign free will of the Universal Father and all his associated Creators.

5. THE LOVE OF GOD

2:5.1 (38.6) "God is love"; therefore his only personal attitude towards the affairs of the universe is always a reaction of divine affection. The Father loves us sufficiently to bestow his life upon us. "He makes his sun to rise on the evil and on the good and sends rain on the just and on the unjust."

2:5.2 (39.1) It is wrong to think of God as being coaxed into loving his children because of the sacrifices of his Sons or the intercession of his subordinate creatures, "for the Father himself loves you." It is in response to this paternal affection that God sends the marvelous Adjusters to indwell the minds of men. God's love is universal; "whosoever will may come." He would "have all men be saved by coming into the knowledge of the truth." He is "not willing that any should perish."

2:5.3 (39.2) The Creators are the very first to attempt to save man from the disastrous results of his foolish transgression of the divine laws. God's love is by nature a fatherly affection; therefore does he sometimes "chasten us for our own profit, that we may be partakers of his holiness." Even during your fiery trials remember that "in all our afflictions he is afflicted with us."

2:5.4 (39.3) God is divinely kind to sinners. When rebels return to righteousness, they are mercifully received, "for our God will abundantly pardon." "I am he who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins." "Behold what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God."

2:5.5 (39.4) After all, the greatest evidence of the goodness of God and the supreme reason for loving him is the indwelling gift of the Father — the Adjuster who so patiently awaits the hour when you both shall be eternally made one. Though you cannot find God by searching, if you will submit to the leading of the indwelling spirit, you will be unerringly guided, step by step, life by life, through universe upon universe, and age by age, until you finally stand in the presence of the Paradise personality of the Universal Father.

2:5.6 (39.5) How unreasonable that you should not worship God because the limitations of human

vašeg materijalnog okruženja, niste u mogućnosti vidjeti. Između vas i Boga postoji ogromna udaljenost (fizički prostor) koji trebate preći. Između vas također vlada veliki jaz duhovne razlike koji se mora premostiti; ali bez obzira na sve što vas fizički i duhovno odvaja od osobne prisutnosti Boga na Raju, na trenutak razmislite o veličanstvenoj činjenici da Bog živi u vama; Bog je na svoj način već premostio ovaj jaz. On je poslao svoj duh, dio sebe, da živi u vama i da s vama surađuje za vrijeme vaše vječne svemirske karijere.

Meni je lako i ugodno obožavati onoga koji je tako velik i istovremeno tako nježno posvećen službi uzdizanja njegovih najnižih stvorenja. Ja naravno volim onoga koji je toliko moćan u stvaranju i u kontroli nad svojom tvorevinom, a opet tako savršen u dobroti i tako vjeran u ljubavi koja nas neprestano zasjenjuje. Mislim da bi volio Boga i da ne bi bio tako velik i moćan, dokle god je tako dobar i milosrdan. Mi svi volimo Oca više zbog njegove naravi nego zbog poznavanja njegovih čudesnih svojstava.

Kad vidim kako se Sinovi Stvoritelji i njima podređeni administratori bore s mnogostrukim teškoćama vremena koje su svojstvene evoluciji svemira prostora, jasno mi je da prema ovim nižim vladarima svemira osjećam veliku i duboku ljubav. Uostalom, mislim da mi svi, uključujući i zemaljske smrtnike, volimo Oca Svih i sva druga bića - božanska ili ljudska - zbog toga što uviđamo da nas ove ličnosti istinski vole. Iskustvo ljubavi je uveliko izravan odgovor na doživljaj ljubavi koju primamo od drugih. Znajući da me Bog voli, nastavio bih ga neizmjereno voljeti čak i da je lišen svih njegovih osobina vrhovnosti, krajnosti i apsolutnosti.

Očeva ljubav nas prati sada i kroz beskonačni krug vječnih dobi. Dok razmišljamo o ljubavi Božje prirode, postoji samo jedna razumna i prirodna reakcija kojom naša ličnost može odgovoriti na njih: To je da sve više volimo našeg Stvoritelja; to je da Bogu dajemo ljubav koju dijete osjeća prema svome zemaljskom roditelju; ljubav kojom otac, pravi otac, istinski otac, voli svoju djecu onako kako Otac Svih voli svoje stvorene sinove i kćeri i zauvijek teži njihovoj dobrobiti.

Ali Božja ljubav je inteligentna i dalekovidna roditeljska ljubav. Božanska ljubav djeluje u jedinstvenoj povezanosti s božanskom mudrošću i svim ostalim beskonačnim osobinama savršene naravi Oca Svih. Bog je ljubav, ali ljubav nije Bog. Najveći izražaj božanske ljubavi prema smrtnim bićima je darivanje Misaonog Ispravljača, ali vaše najveće otkrivenje Očeve ljubavi je u idealnom

nature and the handicaps of your material creation make it impossible for you to see him. Between you and God there is a tremendous distance (physical space) to be traversed. There likewise exists a great gulf of spiritual differential which must be bridged; but notwithstanding all that physically and spiritually separates you from the Paradise personal presence of God, stop and ponder the solemn fact that God lives within you; he has in his own way already bridged the gulf. He has sent of himself, his spirit, to live in you and to toil with you as you pursue your eternal universe career.

2:5.7 (39.6) I find it easy and pleasant to worship one who is so great and at the same time so affectionately devoted to the uplifting ministry of his lowly creatures. I naturally love one who is so powerful in creation and in the control thereof, and yet who is so perfect in goodness and so faithful in the loving-kindness which constantly overshadows us. I think I would love God just as much if he were not so great and powerful, as long as he is so good and merciful. We all love the Father more because of his nature than in recognition of his amazing attributes.

2:5.8 (39.7) When I observe the Creator Sons and their subordinate administrators struggling so valiantly with the manifold difficulties of time inherent in the evolution of the universes of space, I discover that I bear these lesser rulers of the universes a great and profound affection. After all, I think we all, including the mortals of the realms, love the Universal Father and all other beings, divine or human, because we discern that these personalities truly love us. The experience of loving is very much a direct response to the experience of being loved. Knowing that God loves me, I should continue to love him supremely, even though he were divested of all his attributes of supremacy, ultimacy, and absoluteness.

2:5.9 (40.1) The Father's love follows us now and throughout the endless circle of the eternal ages. As you ponder the loving nature of God, there is only one reasonable and natural personality reaction thereto: You will increasingly love your Maker; you will yield to God an affection analogous to that given by a child to an earthly parent; for, as a father, a real father, a true father, loves his children, so the Universal Father loves and forever seeks the welfare of his created sons and daughters.

2:5.10 (40.2) But the love of God is an intelligent and farseeing parental affection. The divine love functions in unified association with divine wisdom and all other infinite characteristics of the perfect nature of the Universal Father. God is love, but love is not God. The greatest manifestation of the divine love for mortal beings is observed in the bestowal of the Thought Adjusters, but your

životu darivanja njegova Sina Mihaela koji je živio idealni duhovni život. Unutarnji Ispravljač je taj koji individualizira Božju ljubav svakoj ljudskoj duši.

S vremena na vrijeme se osjećam gotovo onemoćan u prikazu božanske ljubavi kojom nebeski Otac voli svoju kozmičku djecu, kad se nađem primoran na korištenje ljudskog jezičnog simbola *ljubavi*. Ovaj pojam, iako izražava čovjekov najveći koncept smrtnih odnosa poštovanja i odanosti, toliko često obilježava ljudske odnose koji su u potpunosti nečasni i ne zaslužuju da se opišu pomoću riječi koja se također koristi za označavanje neusporedive ljubavi živoga Boga prema njegovim kozmičkim stvorenjima! Kako je jadro što ne mogu upotrijebiti neki blaženi izraz koji nema nikakvog drugog značenja, koji ljudskom umu može prenijeti istinsku prirodu i prelijepu veličinu božanske ljubavi Rajskog Oca.

Kada čovjek izgubi iz vida ljubav osobnog Boga, Božje kraljevstvo se svodi samo na kraljevstvo dobra. Bez obzira na beskonačno jedinstvo božanske prirode, ljubav je dominantna karakteristika svih Božjih osobnih poslova s njegovim stvorenjima.

6. BOŽJA DOBROTA

U fizičkom svemiru možemo vidjeti božansku ljepotu, u intelektualnom svijetu možemo razabrati vječnu istinu, ali Božja dobrota se može naći samo u duhovnom svijetu osobnog religioznog iskustva. U svojoj istinskoj biti, religija je vjeropovjerenje u dobrotu Boga. Bog može veliki i apsolutan, i na neki način inteligentan i osoban u filozofiji, ali u religiji, Bog mora biti moralan; on mora biti dobar. Čovjek se može bojati velikog Boga, ali on vjeruje i voli samo dobrog Boga. Ova Božja dobrota je dio ličnosti Boga, a njegova se puna objava javlja samo u osobnom religioznom iskustvu Božjih sinova vjernika.

Religija podrazumijeva da je nadsvijet duha svjestan i osjetljiv na osnovne potrebe ljudskog svijeta. Evolucijska religija može postati etična, ali samo religija otkrivenja može postati istinski i duhovno moralna. Isus je uzvisio zastarjeli koncept Boga kao Božanstva koje slijedi smjernicu kraljevske moralnosti, na tu nježnu i dirljivu razinu intimne obiteljske moralnosti odnosa između roditelja i djeteta, a u smrtnom iskustvu nema ljepšeg i nježnijeg odnosa.

"Bogatstvo dobrote Božje želi vodi čovjeka na obraćenje." "Svaki dobar dar, svaki savršen poklon silazi od Oca svjetla." Bog je dobar; on je vječno

greatest revelation of the Father's love is seen in the bestowal life of his Son Michael as he lived on earth the ideal spiritual life. It is the indwelling Adjuster who individualizes the love of God to each human soul.

2:5.11 (40.3) At times I am almost pained to be compelled to portray the divine affection of the heavenly Father for his universe children by the employment of the human word symbol *love*. This term, even though it does connote man's highest concept of the mortal relations of respect and devotion, is so frequently designative of so much of human relationship that is wholly ignoble and utterly unfit to be known by any word which is also used to indicate the matchless affection of the living God for his universe creatures! How unfortunate that I cannot make use of some supernal and exclusive term which would convey to the mind of man the true nature and exquisitely beautiful significance of the divine affection of the Paradise Father.

2:5.12 (40.4) When man loses sight of the love of a personal God, the kingdom of God becomes merely the kingdom of good. Notwithstanding the infinite unity of the divine nature, love is the dominant characteristic of all God's personal dealings with his creatures.

6. THE GOODNESS OF GOD

2:6.1 (40.5) In the physical universe we may see the divine beauty, in the intellectual world we may discern eternal truth, but the goodness of God is found only in the spiritual world of personal religious experience. In its true essence, religion is a faith-trust in the goodness of God. God could be great and absolute, somehow even intelligent and personal, in philosophy, but in religion God must also be moral; he must be good. Man might fear a great God, but he trusts and loves only a good God. This goodness of God is a part of the personality of God, and its full revelation appears only in the personal religious experience of the believing sons of God.

2:6.2 (40.6) Religion implies that the superworld of spirit nature is cognizant of, and responsive to, the fundamental needs of the human world. Evolutionary religion may become ethical, but only revealed religion becomes truly and spiritually moral. The olden concept that God is a Deity dominated by kingly morality was upstepped by Jesus to that affectionately touching level of intimate family morality of the parent-child relationship, than which there is none more tender and beautiful in mortal experience.

2:6.3 (41.1) The "richness of the goodness of God leads erring man to repentance." "Every good gift and every perfect gift comes down from the Father

utočište dušama ljudi." "Gospodin Bog je milosrdan i milostiv. On je spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću." "Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin! Blago čovjeku koji se njemu utječe." "Gospodin je milostiv i pun samilosti. On je Bog spasenja." "On liječi srca slomljena i povija rane duše. On je čovjekov svemoćni dobročinitelj."

Koncept Boga kao kralja-suca, iako je potaknuo visoki moralni standard i stvorio društvenu grupu koja je poštivala zakone, je ostavio individualnog vjernika u tužnom položaju nesigurnosti u vezi njegova statusa u vremenu i vječnosti. Kasniji hebrejski proroci su objavio da je Bog Otac Izraela; Isus je otkrio Boga kao Oca svakog ljudskog bića. Isusov život je transcendentno osvijetlio sveukupnu smrtnu koncepciju Boga. Nesebičnost je dio roditeljske ljubavi. Bog voli *poput* oca, već kao otac. On je Rajski Otac svake ličnosti svemira.

Pravednost podrazumijeva da je Bog izvor moralnog zakona svemira. Istina prikazuje Boga kao otkrivaatelja, kao učitelja. Ali ljubav daje i traži ljubav, traži suosjećajno zajedništvo, kao što postoji između roditelja i djeteta. Pravda može biti božanska misao, ali ljubav je očinski stav. Pogrešne pretpostavke da je Božja pravednost nepomirljiva s nesebičnom ljubavi nebeskog Oca, pretpostavljaju odsustvo jedinstva u prirodi Božanstva i izravno vode doktrini iskupljenja putem muke i smrti Isusove, koja je filozofski napad ne samo na jedinstvo već i na slobodnu volju Boga.

Nježni nebeski Otac, čiji duh živi u njegovoj zemaljskoj djeci, nije podijeljena ličnost - jedna ličnost pravde a druga milosti - niti je potrebno tražiti posrednika da osigura Očevu naklonost i oprost. Božanska ispravnost nije pod dominacijom neke krute osvetničke pravde; Bog kao otac nadilazi Boga kao suca.

Bog nikada nije bijesan, osvetoljubiv ili ljut. Istina da mudrost često obuzdava njegovu ljubav, dok pravda uvjetuje odbačenu milost. Njegova ljubav prema pravednosti ne može biti ispoljena kao jednaka mržnja prema grijehu. Otac nije nedosljedna ličnost; božansko jedinstvo je savršeno. U Rajskom Trojstvu postoji apsolutno jedinstvo, unatoč vječnom identitetu osoba koje su ravnopravne Bogu.

Bog voli grešnika i *mrzi* grijeh: takva izjava je istinita filozofski, ali Bog je transcendentna ličnost, osobe mogu jedino voljeti ili mrziti druge osobe. Grijeh nije osoba. Bog ljubi grešnika, jer je ličnost stvarnost (potencijalno vječna), dok prema grijehu Bog ne zauzima nikakav osobni stav, jer grijeh nije

of lights." "God is good; he is the eternal refuge of the souls of men." "The Lord God is merciful and gracious. He is long-suffering and abundant in goodness and truth." "Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts him." "The Lord is gracious and full of compassion. He is the God of salvation." "He heals the brokenhearted and binds up the wounds of the soul. He is man's all-powerful benefactor."

2:6.4 (41.2) The concept of God as a king-judge, although it fostered a high moral standard and created a law-respecting people as a group, left the individual believer in a sad position of insecurity respecting his status in time and in eternity. The later Hebrew prophets proclaimed God to be a Father to Israel; Jesus revealed God as the Father of each human being. The entire mortal concept of God is transcendently illuminated by the life of Jesus. Selflessness is inherent in parental love. God loves not *like* a father, but as a father. He is the Paradise Father of every universe personality.

2:6.5 (41.3) Righteousness implies that God is the source of the moral law of the universe. Truth exhibits God as a revealer, as a teacher. But love gives and craves affection, seeks understanding fellowship such as exists between parent and child. Righteousness may be the divine thought, but love is a father's attitude. The erroneous supposition that the righteousness of God was irreconcilable with the selfless love of the heavenly Father, presupposed absence of unity in the nature of Deity and led directly to the elaboration of the atonement doctrine, which is a philosophic assault upon both the unity and the free-willness of God.

2:6.6 (41.4) The affectionate heavenly Father, whose spirit indwells his children on earth, is not a divided personality — one of justice and one of mercy — neither does it require a mediator to secure the Father's favor or forgiveness. Divine righteousness is not dominated by strict retributive justice; God as a father transcends God as a judge.

2:6.7 (41.5) God is never wrathful, vengeful, or angry. It is true that wisdom does often restrain his love, while justice conditions his rejected mercy. His love of righteousness cannot help being exhibited as equal hatred for sin. The Father is not an inconsistent personality; the divine unity is perfect. In the Paradise Trinity there is absolute unity despite the eternal identities of the co-ordinates of God.

2:6.8 (41.6) God loves the sinner and *hates* the sin: such a statement is true philosophically, but God is a transcendent personality, and persons can only love and hate other persons. Sin is not a person. God loves the sinner because he is a personality reality (potentially eternal), while

duhovna stvarnost; on nije osoban; stoga samo Božja pravda obraća pažnju na njegovo postojanje. Božja ljubav spašava grešnika; Božji zakon uništava grijeh. Ovaj stav božanske prirode bi očigledno bio promijenjen ako bi se grešnik potpuno poistovijetio s grijehom, isto kao što se taj smrtni um može u potpunosti identificirati s unutarnjim duhom, Ispravljačem. Takav smrtnik koji je identificiran s grijehom poprima posve neduhovnu narav (što ga čini osobno nestvarnim), te bi vremenom doživljava prestanak postojanja. Nestvarnost, čak i nepotpunost prirode stvorenog bića, ne mogu postojati zauvijek u svemiru koji svaki dan postaje sve stvarniji i duhovniji.

Ako se okrenemo svijetu ličnosti, Bog se otkriva kao osoba ljubavi; ako se okrenemo duhovnom svijetu, on je osobna ljubav; u religioznom iskustvu je oboje. Ljubav identificira slobodnu volju Boga. Božja dobrota počiva na dnu slobode božanske slobodne volje - univerzalne sklonosti prema ljubavi, ukazanju milosti, očitovanju stpljenja i službi oprost.

7. BOŽANSKA ISTINA I LJEPOTA

Svo konačno znanje i razumijevanje stvorenih bića je *relativno*. Informacije i saznanja, sakupljene čak iz najviših izvora, su samo relativno potpune, lokalno ispravne i osobno istinite.

Fizičke činjenice su prilično jednolike, ali istina je živ i fleksibilan činitelj u filozofiji svemira. Ličnosti koje prolaze procesom evolucije su samo djelomično mudre i relativno istinite u svojim komunikacijama. One mogu biti sigurne samo što se tiče njihova osobnog iskustva. Ono što može biti u potpunosti istinito na jednom mjestu može biti samo relativno istinito u drugom segmentu tvorevine.

Božanska istina, najviša istina, je jednolika i univerzalna, ali prikaz duhovnih istina koji je promatran sa stanovišta brojnih osoba koje potiču s različitih planeta, ponekad varira u pogledu detalja zahvaljujući ovoj relativnosti u potpunosti njihova osobnog iskustva kao i dubini i opsegu tog iskustva. Dok su zakoni i uredbe, misli i stavovi, Prvog Izvora i Sredita vječno, beskonačno i univerzalno istiniti, u isto vrijeme, njihova primjena i prilagodba određenom svemiru, sustavu, svijetu ili stvorenoj inteligenciji, teku u skladu s planovima i metodama Sinova Stvoritelja koji djeluju u svojim svemirima, kao i u skladu s lokalnim planovima i postupcima Beskonačnog Duha i svih ostalih s njima povezanih nebeskih ličnosti.

towards sin God strikes no personal attitude, for sin is not a spiritual reality; it is not personal; therefore does only the justice of God take cognizance of its existence. The love of God saves the sinner; the law of God destroys the sin. This attitude of the divine nature would apparently change if the sinner finally identified himself wholly with sin just as the same mortal mind may also fully identify itself with the indwelling spirit Adjuster. Such a sin-identified mortal would then become wholly unspiritual in nature (and therefore personally unreal) and would experience eventual extinction of being. Unreality, even incompleteness of creature nature, cannot exist forever in a progressively real and increasingly spiritual universe.

2:6.9 (42.1) Facing the world of personality, God is discovered to be a loving person; facing the spiritual world, he is a personal love; in religious experience he is both. Love identifies the volitional will of God. The goodness of God rests at the bottom of the divine free-willness — the universal tendency to love, show mercy, manifest patience, and minister forgiveness.

7. DIVINE TRUTH AND BEAUTY

2:7.1 (42.2) All finite knowledge and creature understanding are *relative*. Information and intelligence, gleaned from even high sources, is only relatively complete, locally accurate, and personally true.

2:7.2 (42.3) Physical facts are fairly uniform, but truth is a living and flexible factor in the philosophy of the universe. Evolving personalities are only partially wise and relatively true in their communications. They can be certain only as far as their personal experience extends. That which apparently may be wholly true in one place may be only relatively true in another segment of creation.

2:7.3 (42.4) Divine truth, final truth, is uniform and universal, but the story of things spiritual, as it is told by numerous individuals hailing from various spheres, may sometimes vary in details owing to this relativity in the completeness of knowledge and in the repleteness of personal experience as well as in the length and extent of that experience. While the laws and decrees, the thoughts and attitudes, of the First Great Source and Center are eternally, infinitely, and universally true; at the same time, their application to, and adjustment for, every universe, system, world, and created intelligence, are in accordance with the plans and technique of the Creator Sons as they function in their respective universes, as well as in harmony with the local plans and procedures of the Infinite Spirit and of all other associated celestial

Lažna znanost materijalizma želi osuditi smrtnog čovjeka da postane otpadnik u svemiru. Takvo djelomično znanje je potencijalno zlo; to je znanje koje je mješavina dobra i od zla. Istina je lijepa jer je obilna i simetrična. Kad čovjek traži istinu, on traga za onim što je božanski stvarno.

Filozofi čine najveću grešku kad dopuste da ih zavede zabluda apstrakcije, praksa usmjerava pažnje na jedan aspekt stvarnosti i proglašavanja takvog izoliranog aspekta cijelom istinom. Mudar filozof uvijek traži kreativni dizajn koji je u pozadini i koji prethodi svim drugim kozmičkim pojavama. Misao stvoritelja uvijek mora prethoditi kreativnom djelovanju.

Intelektualna samosvijest može otkriti ljepotu istine, njezinu duhovnu kvalitetu, ne samo na osnovu filozofske dosljednosti svojih koncepcija već, što je još pouzdanije i sigurnije, na osnovu nepogrešivog uvjerenja sveprisutnog Duha Istine. Sreća proizlazi iz prepoznavanja istine, jer istinu čovjek može pretvoriti u djelo; on je može živjeti. Razočaranje i patnja prate zablude jer, budući da nisu stvarnost, one se ne mogu ostvariti u iskustvu. Božanska istina se najbolje može poznati po svoj *duhovnoj aromi*.

Vječno nastojanje je težnja za ujedinjenjem, za božanskim utjecanjem. Prostrani fizički svemir se utječe- prijanja u Otoku Raju; intelektualni svemir prijanja u Bogu uma, Združenom Činitelju; duhovni svemir prijanja u ličnosti Vječnog Sina. Ali izolirani smrtnik vremena i prostora prijanja u Bogu Ocu kroz izravnu vezu između unutarnjeg Misaonog Ispravljača i Oca Svih. Čovjekov Ispravljač je fragment Boga i vječito teži ujedinjenju s Bogom; on prijanja unutar i sa Rajskim Božanstvom Prvog Izvora i Središta.

Opažanje vrhunske ljepote je otkriće i integracija stvarnosti: Opažanje božanske dobrote u vječnoj istini, to je krajnja ljepota. Čak se i čar ljudske umjetnosti sastoji u skladu njezina jedinstva.

Velika pogreška židovske religije je njezin neuspjeh da poveže Božju dobrotu s činjenicama i istinama znanosti i privlačnom ljepotom umjetnosti. Kako je civilizacija napredovala i kako je religija nastavila ići svojim nerazumnim putem pretjeranog isticanja Božje dobrote uz relativno isključenje istine i zanemarivanje ljepote, određene vrste ljudi su razvile sve veću tendenciju da se udalje od apstraktnih i nepovezanih koncepcija izolirane dobrote. Prenaglašena i izolirana moralnost suvremene religije koja ne uspijeva održati odanost i lojalnost mnogih ljudi iz

personalities.

2:7.4 (42.5) The false science of materialism would sentence mortal man to become an outcast in the universe. Such partial knowledge is potentially evil; it is knowledge composed of both good and evil. Truth is beautiful because it is both replete and symmetrical. When man searches for truth, he pursues the divinely real.

2:7.5 (42.6) Philosophers commit their gravest error when they are misled into the fallacy of abstraction, the practice of focusing the attention upon one aspect of reality and then of pronouncing such an isolated aspect to be the whole truth. The wise philosopher will always look for the creative design which is behind, and pre-existent to, all universe phenomena. The creator thought invariably precedes creative action.

2:7.6 (42.7) Intellectual self-consciousness can discover the beauty of truth, its spiritual quality, not only by the philosophic consistency of its concepts, but more certainly and surely by the unerring response of the ever-present Spirit of Truth. Happiness ensues from the recognition of truth because it can be *acted out*; it can be lived. Disappointment and sorrow attend upon error because, not being a reality, it cannot be realized in experience. Divine truth is best known by its *spiritual flavor*.

2:7.7 (42.8) The eternal quest is for unification, for divine coherence. The far-flung physical universe coheres in the Isle of Paradise; the intellectual universe coheres in the God of mind, the Conjoint Actor; the spiritual universe is coherent in the personality of the Eternal Son. But the isolated mortal of time and space coheres in God the Father through the direct relationship between the indwelling Thought Adjuster and the Universal Father. Man's Adjuster is a fragment of God and everlastingly seeks for divine unification; it coheres with, and in, the Paradise Deity of the First Source and Center.

2:7.8 (43.1) The discernment of supreme beauty is the discovery and integration of reality: The discernment of the divine goodness in the eternal truth, that is ultimate beauty. Even the charm of human art consists in the harmony of its unity.

2:7.9 (43.2) The great mistake of the Hebrew religion was its failure to associate the goodness of God with the factual truths of science and the appealing beauty of art. As civilization progressed, and since religion continued to pursue the same unwise course of overemphasizing the goodness of God to the relative exclusion of truth and neglect of beauty, there developed an increasing tendency for certain types of men to turn away from the abstract and dissociated concept of isolated goodness. The overstressed and isolated morality of modern religion, which fails to hold the devotion

dvadesetog stoljeća, bi se oporavila ako, uz svoje moralne mandate posveti jednaku pažnju istinama znanosti, filozofije i duhovnog iskustva, kao i ljepotama fizičke tvorevine, čarima intelektualne umjetnosti i raskoši istinskog postignuća karaktera.

Religiozni izazov ove dobi je pred onim dalekovidim i naprednim muškarcima i ženama duhovnog uvida koji imaju u hrabrosti izgraditi novu i privlačnu filozofiju življenja iz proširenih i vrlo ujedinjenih suvremenih koncepcija kozmičke istine, ljepote svemira i božanske dobrote. Takvo novo i ispravno viđenje moralnosti može privući sve što je dobro u čovjekovu umu i dati podstreka svemu najboljem u ljudskoj duši. Istina, ljepota i dobrota su božanske stvarnosti, i kako čovjek uzlazi ljestvicom duhovnog življenja, ove uzvišene osobine Vječnoga postaju sve više koordinirane i ujedinjene u Bogu, koji je ljubav.

Sva istina - materijalna, filozofska ili duhovna - je lijepa i dobra. Sva stvarna ljepota - materijalna umjetnost ili duhovna simetrija - je istinita i dobra. Sva istinska dobrota - osobna moralnost, društvena pravda ili božanska služba - je jednako istinita i lijepa. Zdravlje, razum, i sreća su integracija istine, ljepote i dobrote koje su uklopljene u ljudskom iskustvu. Takva razina učinkovitog življenja vodi ujedinjenju energetskih sustava, idejnih sustava i sustava duha.

Istina je koherentna, ljepota je privlačna, a dobrota stabilizirajuća. A kad se ove vrijednosti onoga što je stvarno koordiniraju u iskustvu ličnosti, rezultat je visoki stupanj ljubavi koji je uvjetovan smjernicama mudrosti i odanosti. Stvarna svrha svega svemira obrazovanja je utjecati na bolju koordinaciju izoliranog djeteta svjetova s većim stvarnostima njegova proširenog iskustva. Stvarnost je konačna na ljudskoj razini, a beskonačna i vječna na višim i božanskim razinama.

[Predstavio Božanski Savjetnik djelujući pod autoritetom Starih Dana na Uversi.]

and loyalty of many twentieth-century men, would rehabilitate itself if, in addition to its moral mandates, it would give equal consideration to the truths of science, philosophy, and spiritual experience, and to the beauties of the physical creation, the charm of intellectual art, and the grandeur of genuine character achievement.

2:7.10 (43.3) The religious challenge of this age is to those farseeing and forward-looking men and women of spiritual insight who will dare to construct a new and appealing philosophy of living out of the enlarged and exquisitely integrated modern concepts of cosmic truth, universe beauty, and divine goodness. Such a new and righteous vision of morality will attract all that is good in the mind of man and challenge that which is best in the human soul. Truth, beauty, and goodness are divine realities, and as man ascends the scale of spiritual living, these supreme qualities of the Eternal become increasingly co-ordinated and unified in God, who is love.

2:7.11 (43.4) All truth — material, philosophic, or spiritual — is both beautiful and good. All real beauty — material art or spiritual symmetry — is both true and good. All genuine goodness — whether personal morality, social equity, or divine ministry — is equally true and beautiful. Health, sanity, and happiness are integrations of truth, beauty, and goodness as they are blended in human experience. Such levels of efficient living come about through the unification of energy systems, idea systems, and spirit systems.

2:7.12 (43.5) Truth is coherent, beauty attractive, goodness stabilizing. And when these values of that which is real are co-ordinated in personality experience, the result is a high order of love conditioned by wisdom and qualified by loyalty. The real purpose of all universe education is to effect the better co-ordination of the isolated child of the worlds with the larger realities of his expanding experience. Reality is finite on the human level, infinite and eternal on the higher and divine levels.

2:7.13 (43.5) [Presented by a Divine Counselor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

POGLAVLJE 3. SVOJSTVA BOGA

⇐ 002

Knjiga Urantije

004 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 3 SVOJSTVA BOGA

Sekcije

Uvod

1. POSVUDAŠNJOST BOGA
2. BESKONAČNA MOĆ BOGA
3. SVEOPĆE ZNANJE BOGA
4. BEZGRANIČNOST BOGA
5. VRHOVNA UPRAVA OCA
6. OČEVO PRVENSTVO

PAPER 3

THE ATTRIBUTES OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. God's Everywhere-ness
2. God's Infinite Power
3. God's Universal Knowledge
4. God's Limitlessness
5. The Father's Supreme Rule
6. The Father's Primacy

Uvod

BOG je svugdje prisutan; Otac Svih vlada krugom vječnosti. No, on vlada u lokalnim svemirima u osobama svojih Rajskih Sinova Stvoritelja, i kroz ove Sinove on daruje život. "Bog nam je dao život vječni i taj je život u njegovim Sinovima." Ovi su Sinovi Stvoritelji Božji osobni izraz njega samoga u sektorima vremena i djeci planeta koji kruže evolucijskim svemirima prostora.

Izrazito personalizirani Božji Sinovi su jasno primjetni nižim redovima stvorenih inteligencija, što služi kao nadoknada nevidljivosti beskonačnog i stoga manje uočljivog Oca. Rajski Sinovi Stvoritelji Oca Svih su otkrivenje inače nevidljiva bića, nevidljiva zbog apsolutnosti i beskonačnosti svojstvenih krugu vječnosti i ličnostima Rajskih Božanstava.

Teško se može reći da je stvoriteljstvo osobina Boga; ono je prije svezupnost njegove djelujuće prirode. A ta se sveopća funkcija stvoriteljstva vječno očituje dok je uvjetovana i kontrolirana svim usklađenim atributima

INTRODUCTION

3:0.1 (44.1) GOD is everywhere present; the Universal Father rules the circle of eternity. But he rules in the local universes in the persons of his Paradise Creator Sons, even as he bestows life through these Sons. "God has given us eternal life, and this life is in his Sons." These Creator Sons of God are the personal expression of himself in the sectors of time and to the children of the whirling planets of the evolving universes of space.

3:0.2 (44.2) The highly personalized Sons of God are clearly discernible by the lower orders of created intelligences, and so do they compensate for the invisibility of the infinite and therefore less discernible Father. The Paradise Creator Sons of the Universal Father are a revelation of an otherwise invisible being, invisible because of the absoluteness and infinity inherent in the circle of eternity and in the personalities of the Paradise Deities.

3:0.3 (44.3) Creatorship is hardly an attribute of God; it is rather the aggregate of his acting nature. And this universal function of creatorship is eternally manifested as it is conditioned and controlled by all the co-ordinated attributes of the infinite and divine

beskonačne i božanske stvarnosti Prvog Izvora i Središta. Iskreno sumnjamo da se bilo koja pojedina osobina božanske prirode može smatrati prethodnom ostalima, ali da je to slučaj, onda je stvoriteljstvo prirode Božanstva to što ima prednost nad svim ostalim naravima, aktivnostima i svojstvima. A stvoriteljstvo Božanstva kulminira u sveopćoj istini očinstva Boga.

1. POSVUDAŠNJOST BOGA

Sposobnost Oca Svih da bude svugdje prisutan, i to u isto vrijeme, predstavlja njegovu sveprisutnost. Samo Bog može biti na dva mjesta, u nebrojenim mjestima, u isto vrijeme. Bog je istovremeno prisutan "gore na nebu i dolje na zemlji"; kako je psalmist uzviknuo: "Kamo da idem od duha tvogega i kamo da od lica tvoga pobjegnem?"

"Ja sam Bog izbliza kao i izdaleka," govori Gospodin. "Ne ispunjam li ja nebo i zemlju?" Otac Svih je uvijek prisutan u svim dijelovima i u svim srcima svoga prostranog stvaranja. On je "punina Onoga koji ispunja sve u svima" i "koji čini sve u svima," a ovaj je koncept njegove ličnosti dodatno takav da ga "nebo (svemir) i nebesa nad nebesima (svemir nad svemirima) ne mogu sadržavati." Doslovno je istina da je Bog sve i u svemu. No, ni to nije sve što je Bog. Beskonačni se može potpuno otkriti tek u beskonačnosti; uzrok se nikada ne može u potpunosti shvatiti na osnovu analize učinaka; živi Bog je neizmjereno veći od zbroja stvaranja koje proizlazi iz kreativnih djela njegove nesputane slobodne volje. Bog se otkriva u cijelom svemiru, ali svemir nikada ne može sadržavati ili obuhvatiti cjelokupnost beskonačnosti Boga.

Očeva prisutnost neprestano patrolira glavnim svemirom. "Izlazi on od nebeskog kraja i put mu se opet s krajem spaja i ne postoji ništa skriveno od njegova svjetla."

Stvorenje ne postoji samo u Bogu, već i Bog živi u stvorenju. "Po tome znamo da živimo u njemu, jer on živi u nama; on nam je dao svoj duh. Ovaj je dar Oca iz Raja čovjekov neodvojivi pratilac." "On je uvijek prisutni i sveprožimajući Bog." "Duh vječnog Oca se krije u umu svakog smrtnog djeteta." "Čovjek ide u svijet u potrazi za prijateljem, a taj prijatelj živi u njegovom vlastitom srcu." "Istiniti Bog nije daleko; on je dio nas; njegov duh govori u nama." "Otac živi u djetetu. Bog je uvijek s nama. On je duh koji je vodio vječne sudbine."

O ljudskoj je rasi ispravno rečeno: "Vi ste od Boga" jer "onaj koji prebiva u ljubavi, živi u Bogu i

reality of the First Source and Center. We sincerely doubt whether any one characteristic of the divine nature can be regarded as being antecedent to the others, but if such were the case, then the creatorship nature of Deity would take precedence over all other natures, activities, and attributes. And the creatorship of Deity culminates in the universal truth of the Fatherhood of God.

1. GOD'S EVERYWHERENESS

3:1.1 (44.4) The ability of the Universal Father to be everywhere present, and at the same time, constitutes his omnipresence. God alone can be in two places, in numberless places, at the same time. God is simultaneously present "in heaven above and on the earth beneath"; as the Psalmist exclaimed: "Whither shall I go from your spirit? or whither shall I flee from your presence?"

3:1.2 (44.5) "I am a God at hand as well as afar off," says the Lord. "Do not I fill heaven and earth?" The Universal Father is all the time present in all parts and in all hearts of his far-flung creation. He is "the fullness of him who fills all and in all," and "who works all in all," and further, the concept of his personality is such that "the heaven (universe) and heaven of heavens (universe of universes) cannot contain him." It is literally true that God is all and in all. But even that is not *all* of God. The Infinite can be finally revealed only in infinity; the cause can never be fully comprehended by an analysis of effects; the living God is immeasurably greater than the sum total of creation that has come into being as a result of the creative acts of his unfettered free will. God is revealed throughout the cosmos, but the cosmos can never contain or encompass the entirety of the infinity of God.

3:1.3 (45.1) The Father's presence unceasingly patrols the master universe. "His going forth is from the end of the heaven, and his circuit to the ends of it; and there is nothing hidden from the light thereof."

3:1.4 (45.1) The creature not only exists in God, but God also lives in the creature. "We know we dwell in him because he lives in us; he has given us his spirit. This gift from the Paradise Father is man's inseparable companion." "He is the ever-present and all-pervading God." "The spirit of the everlasting Father is concealed in the mind of every mortal child." "Man goes forth searching for a friend while that very friend lives within his own heart." "The true God is not afar off; he is a part of us; his spirit speaks from within us." "The Father lives in the child. God is always with us. He is the guiding spirit of eternal destiny."

3:1.5 (45.1) Truly of the human race has it been said, "You are of God" because "he who dwells in love

Bog u njemu." Čak i svojim nedjelima mučite glas unutarnjeg Božjeg dara, jer Misaoni Ispravljač ne može ne prolaziti kroz posljedice zlog razmišljanja s ljudskim umom svoga utjelovljenja.

Božja je sveprisutnost doista dio njegove beskonačne prirode; prostor ne predstavlja nikakvu prepreku Božanstvu. Bog je, u savršenstvu i bez ograničenja, primjetno prisutan samo na Raju i u središnjem svemiru. On tako nije primjetno prisutan u stvaranjima koja okružuju Havonu, jer je Bog ograničio svoju izravnu i stvarnu prisutnost priznanjem suvereniteta i božanskih povlastica istorednih stvoritelja i vladara u svemirima vremena i prostora. Stoga se konceptu božanske prisutnosti mora omogućiti široki raspon u metodu i načinu manifestiranja uključujući krugove prisutnosti Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i Otoka Raja. Niti je uvijek moguće uočiti razliku između prisutnosti Oca Svih i postupaka njegovih vječnih istorednika i agencija koje tako savršeno vrše sve beskonačne zahtjeve njegove nemijenajuće namisli. Ali to nije slučaj s krugom ličnosti i Ispravljačima; tu Bog djeluje jedinstveno, neposredno i isključivo.

Sveopći Kontrolor je potencijalno prisutan u gravitacijskim krugovima Otoka Raja u svim dijelovima svemira u svakom trenutku i u istom stupnju, u skladu s masom i u odgovoru na fizičke zahtjeve za ovom prisutnosti, i to zbog svojstvene prirode svih stvorenja koja uzrokuje da se sve pridržava i sastoji u njemu. Isto je tako Prvi Izvor i Središte potencijalno prisutan u Bezuvjetnom Apsolutu, spremištu nestvorenih svemira vječne budućnosti. Bog tako potencijalno prožima fizičke svemire iz prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. On je praiskonski temelj koherentnosti tzv materijalne tvorevine. Taj neduhovni potencijal Božanstva postaje stvaran tu i tamo kroz razinu fizičkih egzistencija neobjašnjivim upadom neke od svojih ekskluzivnih agencija na pozornicu kozmičkog djelovanja.

Umna prisutnost Boga je u uzajamnoj vezi s apsolutnim umom Združenog Činitelja, Beskonačnog Duha, ali se u konačnim stvaranjima bolje raspoznaje u posvudašnjem funkcioniranju kozmičkog uma Glavnih Duhova Raja. Baš kao što je Prvi Izvor i Središte potencijalno prisutan u umnim krugovima Združenog Činitelja, tako je on potencijalno prisutan u naponima Univerzalnog Apsoluta. Ali um ljudskog reda je darivanje od strane Kćeri Združenog Činitelja, Božanskih Služiteljica evolucijskih svemira.

Sveprisutni se duh Oca Svih koordinira s funkcijom sveopće prisutnosti duha Vječnog Sina i

dwells in God, and God in him." Even in wrongdoing you torment the indwelling gift of God, for the Thought Adjuster must needs go through the consequences of evil thinking with the human mind of its incarceration.

3.1.6 (45.1) The omnipresence of God is in reality a part of his infinite nature; space constitutes no barrier to Deity. God is, in perfection and without limitation, discernibly present only on Paradise and in the central universe. He is not thus observably present in the creations encircling Havona, for God has limited his direct and actual presence in recognition of the sovereignty and the divine prerogatives of the co-ordinate creators and rulers of the universes of time and space. Hence must the concept of the divine presence allow for a wide range of both mode and channel of manifestation embracing the presence circuits of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Isle of Paradise. Nor is it always possible to distinguish between the presence of the Universal Father and the actions of his eternal co-ordinates and agencies, so perfectly do they fulfill all the infinite requirements of his unchanging purpose. But not so with the personality circuit and the Adjusters; here God acts uniquely, directly, and exclusively.

3.1.7 (45.1) The Universal Controller is potentially present in the gravity circuits of the Isle of Paradise in all parts of the universe at all times and in the same degree, in accordance with the mass, in response to the physical demands for this presence, and because of the inherent nature of all creation which causes all things to adhere and consist in him. Likewise is the First Source and Center potentially present in the Unqualified Absolute, the repository of the uncreated universes of the eternal future. God thus potentially pervades the physical universes of the past, present, and future. He is the primordial foundation of the coherence of the so-called material creation. This nonspiritual Deity potential becomes actual here and there throughout the level of physical existences by the inexplicable intrusion of some one of his exclusive agencies upon the stage of universe action.

3.1.8 (45.1) The mind presence of God is correlated with the absolute mind of the Conjoint Actor, the Infinite Spirit, but in the finite creations it is better discerned in the everywhere functioning of the cosmic mind of the Paradise Master Spirits. Just as the First Source and Center is potentially present in the mind circuits of the Conjoint Actor, so is he potentially present in the tensions of the Universal Absolute. But mind of the human order is a bestowal of the Daughters of the Conjoint Actor, the Divine Ministers of the evolving universes.

3.1.9 (46.1) The everywhere-present spirit of the Universal Father is co-ordinated with the function

vječnog božanskog potencijala Božanstva Apsoluta. No, ni duhovno djelovanje Vječnog Sina i njegovih Sinova Raja, niti darivanja uma od strane Beskonačnog Duha, naočigled ne isključuju izravno djelovanje Misaonih Ispravljača, unutarnjih fragme nata B oga, koj i žive u srcima njegove stvorene djece.

Što se tiče Božje prisutnosti na planetu, sustavu, zvijezdu ili svemiru, stupanj takve prisutnosti u svakoj stvaralačkoj jedinici je mjera stupnja evolucijske prisutnosti Vrhovnog Bića: Određuje se masovnim priznanjem Boga i odanosti prema njemu u tom dijelu prostrane kozmičke organizacije koja se proteže sve do sustava i planeta. Stoga se ponekad, u nadi očuvanja i zaštite ove faze Božje dragocene prisutnosti, neki planeti (ili čak i sustavi) koji su potonuli duboko u duhovnu tamu, moraju u određenom smislu zatvoriti u karantenu ili djelomično izolirati od komunikacije s većim jedinicama stvaranja. I upravo to, što danas djeluje na Urantiji, je duhovno-obrambena reakcija većine svjetova u nastojanju da se spase, koliko je to moguće, od patnji izolacije od separatističkih djela svojeglave, opake i buntovne manjine.

Dok Otac na roditeljski način uključuje u svoj krug sve svoje sinove - sve ličnosti - njegov je utjecaj u njima često ograničen udaljenosti njihova porijekla od Druge i Treće Osobe Božanstva i raste kako se njihovo postignuće sudbine bliži takvim razinama. Činjenica Božje prisutnosti u umovima stvorenih bića ovisi o tome da li u njima žive fragmenti Oca, kao što su Tajnoviti Osmatrači, dok se njegova učinkovita prisutnost određuje stupnjem suradnje koju u tim unutarnjim Ispravljačima odobravaju umovi u kojima prebivaju.

Oscilacije Očeve nazočnosti ne proizlaze iz Božje nestalnosti. Otac se ne povlači u osamu jer mu je netko iskazao prezir; njegovi se osjećaji ne otuđuju zbog nedjela nekog stvorenog bića. Umjesto toga, nakon što njegova djeca budu obdarena snagom izboru (o njemu), u ostvarivanju tog izbora, ona izravno određuju stupanj i ograničenja Očevog božanskog utjecaja u svojim srcima i dušama. Otac nam sebe badava daruje, bez ograničenja i svima podjednako. On nije pristran nekim osobama, planetima, sustavima ili svemirima. U sektorima vremena on dodjeljuje različitu čast samo Rajskim ličnostima Sedmostrukog Boga, istorednim kreatorima konačnih svemira.

of the universal spirit presence of the Eternal Son and the everlasting divine potential of the Deity Absolute. But neither the spiritual activity of the Eternal Son and his Paradise Sons nor the mind bestowals of the Infinite Spirit seem to exclude the direct action of the Thought Adjusters, the indwelling fragments of God, in the hearts of his creature children.

3:1.10 (46.2) Concerning God's presence in a planet, system, constellation, or a universe, the degree of such presence in any creational unit is a measure of the degree of the evolving presence of the Supreme Being: It is determined by the en masse recognition of God and loyalty to him on the part of the vast universe organization, running down to the systems and planets themselves. Therefore it is sometimes with the hope of conserving and safeguarding these phases of God's precious presence that, when some planets (or even systems) have plunged far into spiritual darkness, they are in a certain sense quarantined, or partially isolated from intercourse with the larger units of creation. And all this, as it operates on Urantia, is a spiritually defensive reaction of the majority of the worlds to save themselves, as far as possible, from suffering the isolating consequences of the alienating acts of a headstrong, wicked, and rebellious minority.

3:1.11 (46.3) While the Father parentally encircuits all his sons — all personalities — his influence in them is limited by the remoteness of their origin from the Second and the Third Persons of Deity and augmented as their destiny attainment nears such levels. The *fact* of God's presence in creature minds is determined by whether or not they are indwelt by Father fragments, such as the Mystery Monitors, but his *effective* presence is determined by the degree of co-operation accorded these indwelling Adjusters by the minds of their sojourn.

3:1.12 (46.4) The fluctuations of the Father's presence are not due to the changeableness of God. The Father does not retire in seclusion because he has been slighted; his affections are not alienated because of the creature's wrongdoing. Rather, having been endowed with the power of choice (concerning Himself), his children, in the exercise of that choice, directly determine the degree and limitations of the Father's divine influence in their own hearts and souls. The Father has freely bestowed himself upon us without limit and without favor. He is no respecter of persons, planets, systems, or universes. In the sectors of time he confers differential honor only on the Paradise personalities of God the Sevenfold, the co-ordinate creators of the finite universes.

2. BESKONAČNA MOĆ BOGA

2. GOD'S INFINITE POWER

Svi svemiri znaju da "Gospodin Bog svemogući vlada." Poslovi ovoga svijeta i drugih svjetova se božanski nadziru. "Po svojoj volji postupa on s vojskom nebeskom i sa stanovnicima zemaljskim." To je vječno istina, "nema snage osim od Boga."

Unutar granica onoga što je u skladu s božanskom prirodom, doslovno je istina da je "s Bogom sve moguće." Dugotrajni evolucijski procesi razvoja naroda, planeta i svemira pod savršenom su kontrolom kozmičkih stvoritelja i administrativnih upravitelja i odvijaju se prema vječnoj namisli Oca Svih, tekući u redu i prema svemudrom planu Boga. Postoji samo jedan zakonodavac. On održava svjetove u prostoru i okreće svemire u beskrajnoj kružnici vječnoga kruga.

Od svih božanskih osobina, najlakše je razumjeti njegovu svemoć, pogotovo kako ona prevladava u materijalnom svemiru. Gledano kao neduhovna pojava, Bog je energija. Ova izjava o fizičkoj činjenici počiva na nepojmljivoj istini da je Prvi Izvor i Središte osnovni uzrok sveopćih fizičkih pojava cjelokupnog prostora. Iz ove se božanske aktivnosti izvodi sva fizička energija i druge materijalne manifestacije. Svjetlost, to jest svjetlost bez topline, je još jedna neduhovna manifestacija Božanstava. A postoji i jedan drugi oblik neduhovne energije koji je gotovo nepoznat na Urantiji; još uvijek nije prepoznat.

Bog kontrolira svu snagu; on je "i gromovima puteve nametnuo"; on je uredio sve krugove energije. On je odredio vrijeme i način očitovanja svih oblika energije - materije. I sve su te pojave zauvijek sadržane u njegovom vječnom stisku - u gravitacijskoj kontroli sa središtem na nižem Raju. Svjetlost i energija vječnog Boga tako zauvijek kruže oko njegovog veličanstvenog kruga u nepreglednoj, ali urednoj povorci zvjezdanog mnoštva koje čini svemir nad svemirima. Sve stvoreno zauvijek kruži oko središta Raja-Ličnosti svih stvari i bića.

Svemoć Oca se odnosi na svugdje prisutnu dominaciju apsolutne razine, gdje se tri energije (materijalna, umna i duhovna) ne mogu razlikovati u blizini njega - Izvora svih stvari. Um stvorenog bića, koji nije ni Rajska monota ni duh Raja, izravno ne reagira na Oca Svih. Bog se prilagođava s umom nesavršenosti - u slučaju smrtnika Urantije to čini kroz Misaone Ispravljače.

Otac Svih nije prolazna sila, naizmjenična snaga ili fluktuirajuća energija. Moć i mudrost Oca u cijelosti su adekvatni nositi se s bilo kojom i sa

3:2.1 (46.5) All the universes know that "the Lord God omnipotent reigns." The affairs of this world and other worlds are divinely supervised. "He does according to his will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth." It is eternally true, "there is no power but of God."

3:2.2 (46.6) Within the bounds of that which is consistent with the divine nature, it is literally true that "with God all things are possible." The long-drawn-out evolutionary processes of peoples, planets, and universes are under the perfect control of the universe creators and administrators and unfold in accordance with the eternal purpose of the Universal Father, proceeding in harmony and order and in keeping with the all-wise plan of God. There is only one lawgiver. He upholds the worlds in space and swings the universes around the endless circle of the eternal circuit.

3:2.3 (47.1) Of all the divine attributes, his omnipotence, especially as it prevails in the material universe, is the best understood. Viewed as an unspiritual phenomenon, God is energy. This declaration of physical fact is predicated on the incomprehensible truth that the First Source and Center is the primal cause of the universal physical phenomena of all space. From this divine activity all physical energy and other material manifestations are derived. Light, that is, light without heat, is another of the nonspiritual manifestations of the Deities. And there is still another form of nonspiritual energy which is virtually unknown on Urantia; it is as yet unrecognized.

3:2.4 (47.2) God controls all power; he has made "a way for the lightning"; he has ordained the circuits of all energy. He has decreed the time and manner of the manifestation of all forms of energy-matter. And all these things are held forever in his everlasting grasp — in the gravitational control centering on nether Paradise. The light and energy of the eternal God thus swing on forever around his majestic circuit, the endless but orderly procession of the starry hosts composing the universe of universes. All creation circles eternally around the Paradise-Personality center of all things and beings.

3:2.5 (47.3) The omnipotence of the Father pertains to the everywhere dominance of the absolute level, whereon the three energies, material, mindal, and spiritual, are indistinguishable in close proximity to him — the Source of all things. Creature mind, being neither Paradise monota nor Paradise spirit, is not directly responsive to the Universal Father. God *adjusts* with the mind of imperfection — with Urantia mortals through the Thought Adjusters.

3:2.6 (47.4) The Universal Father is not a transient force, a shifting power, or a fluctuating energy. The power and wisdom of the Father are wholly

svim vanrednim situacijama u svemiru. Kako se hitni slučajevi javljaju u ljudskom iskustvu, on ih je sve prevideo, pa stoga ne reagira na poslove svemira u samostojećem smislu riječi, već u skladu s diktatima vječne mudrosti i u suglasju s mandatima beskonačnog suda. Bez obzira na nastupe, Božja moć ne djeluje u svemiru kao slijepa sila.

U nekim se situacijama čini da je došlo do donošenja vanrednih odluka, suspendiranja prirodnih zakona, priznanja pogrešnih prilagodbi, te da su učinjeni napor da se takva stanja otklone; ali to nije slučaj. Takvi koncepti Boga vuku porijeklo iz ograničenog opsega vašeg stajališta, iz konačnosti vašeg shvaćanja, te skučenosti vašeg istraživanja; takvo nerazumijevanje Boga proizlazi iz vašeg dubokog neznanja u pogledu postojanja viših zakona koji vladaju svijetom, te u pogledu veličine Očeva karaktera, beskonačnosti njegovih osobina i činjenice njegove slobodne volje.

Planetarna stvorena bića u kojima živi Božji duh, koja žive tu i tamo u svemirima prostora, toliko su gotovo beskonačna u broju i redu, njihovi su intelekti toliko različiti, njihovi umovi tako ograničeni i ponekad tako skučeni, njihova je vizija tako uska i lokalizirana, da je gotovo nemoguće formulirati generalizacije zakona koji može prikladno izraziti Očeve beskonačne osobine i u isto vrijeme u bilo kojem stupnju biti shvatljiv tim stvorenim inteligencijama. Tako se vama, stvorenim bićima, mnoga djela svemoćnog Stvoritelja čine proizvoljna, samostojeća, a nerijetko i bezdušna i okrutna. Ali ja vas opet uvjeravam da to nije istina. Sva su Božja djela svrhovita, inteligentna, mudra, ljubazna i vječno obzirna o najvišoj dobrobiti, ako ne pojedinačnog bića, pojedinačne rase, pojedinačnog planeta pa čak i pojedinačnog svemira, ono o najvećoj dobrobiti i najvišoj koristi svih zainteresiranih, od najnižih do najviših. U razdobljima vremena dobrobit dijela ponekad djeluje različito od dobrobiti cjeline; u krugu vječnosti takve prividne razlike ne postoje.

Mi smo svi dio Božje obitelji i tako ponekad moramo sudjelovati u obiteljskoj disciplini. Mnoga Božja djela koja čovjeka uznemiruju i zbunjuju proizlaze iz odluka i konačnih prosudbi svemudrog i osnažujućeg Združenog Činitelja koji izvršava odabiranje nepogrešive volje beskonačnog uma, kako bi se provele odluke ličnosti savršenstva čija uprava, vizija i brižnost podrazumijevaju najvišu i vječnu dobrobit cijelog njegovog ogromnog i prostranog stvaranja.

adequate to cope with any and all universe exigencies. As the emergencies of human experience arise, he has foreseen them all, and therefore he does not react to the affairs of the universe in a detached way but rather in accordance with the dictates of eternal wisdom and in consonance with the mandates of infinite judgment. Regardless of appearances, the power of God is not functioning in the universe as a blind force.

3:2.7 (47.5) Situations do arise in which it appears that emergency rulings have been made, that natural laws have been suspended, that misadaptations have been recognized, and that an effort is being made to rectify the situation; but such is not the case. Such concepts of God have their origin in the limited range of your viewpoint, in the finiteness of your comprehension, and in the circumscribed scope of your survey; such misunderstanding of God is due to the profound ignorance you enjoy regarding the existence of the higher laws of the realm, the magnitude of the Father's character, the infinity of his attributes, and the fact of his free-willness.

3:2.8 (47.6) The planetary creatures of God's spirit indwelling, scattered hither and yon throughout the universes of space, are so nearly infinite in number and order, their intellects are so diverse, their minds are so limited and sometimes so gross, their vision is so curtailed and localized, that it is almost impossible to formulate generalizations of law adequately expressive of the Father's infinite attributes and at the same time to any degree comprehensible to these created intelligences. Therefore, to you the creature, many of the acts of the all-powerful Creator seem to be arbitrary, detached, and not infrequently heartless and cruel. But again I assure you that this is not true. God's doings are all purposeful, intelligent, wise, kind, and eternally considerate of the best good, not always of an individual being, an individual race, an individual planet, or even an individual universe; but they are for the welfare and best good of all concerned, from the lowest to the highest. In the epochs of time the welfare of the part may sometimes appear to differ from the welfare of the whole; in the circle of eternity such apparent differences are nonexistent.

3:2.9 (48.1) We are all a part of the family of God, and we must therefore sometimes share in the family discipline. Many of the acts of God which so disturb and confuse us are the result of the decisions and final rulings of all-wisdom, empowering the Conjoint Actor to execute the choosing of the infallible will of the infinite mind, to enforce the decisions of the personality of perfection, whose survey, vision, and solicitude embrace the highest and eternal welfare of all his vast and far-flung creation.

Tako vaše samostojeće, lokalno, konačno, grubo i nadasve materijalističko gledište i ograničenja koja postoje u prirodi vašeg bića predstavljaju takav hendikep da niste u stanju vidjeti, shvatiti ili znati mudrost i dobrotu mnogih božanskih djela koja vama djeluju puna takve nepojmljivo teške okrutnosti, i za koja vam se čini da se odlukuju takvom krajnjom ravnodušnosti prema udobnosti i dobrobiti, planetarnoj sreći i osobnom blagostanju vaših bližnjih stvorenih bića. Zbog ograničenja ljudskog stajališta, zbog skučenosti i konačnosti vašeg razumijevanja, krivo shvaćate motive Boga i izobličujete njegove namisli. No, mnoge se stvari događaju na evolucijskim svjetovima koje nisu osobna djela Oca Svih.

Božanska svemoć je savršeno usklađena s ostalim atributima ličnosti Boga. Božja moć je, inače, samo ograničena u svojoj kozmičkoj duhovnoj manifestaciji u tri uvjeta ili situacije:

1. Prirodom Boga, posebno zbog njegove beskonačne ljubavi, istine, ljepote i dobrote.

2. Voljom Boga, njegovom službom milosrđa i očinskim odnosom s poznatim ličnostima svemira.

3. Zakonom Boga, pravednosti i pravdom vječnog Rajskog Trojstva.

Bog je neograničen u moći, božanski u prirodi, neopoziv u volji, beskonačan u atributima, vječan u mudrosti i apsolutan u stvarnosti. No, sve su te karakteristike Oca Svih ujedinjene u Božanstvu i uopćeno izražene u Rajskom Trojstvu i božanskim Sinovima Trojstva. Inače, izvan Raja i u središnjem svemira Havone, sve što se odnosi na Boga ograničeno je evolucijskom prisutnošću Vrhovnog, uvjetovano javljajućom prisutnošću Krajnjeg i koordinirano s tri egzistencijalna Apsoluta - Božanstvom, Sveopćim i Bezuvjetnim Apsolutom. Tako je prisutnost Boga ograničena jer tako želi Božja volja.

3. SVEOPĆE ZNANJE BOGA

"Bog sve zna." Božanski um je svjestan i upoznat s mislima cijelog stvaranja. Njegovo je poznavanje događaja sveopće i savršeno. Božanske jedinice koje izlaze iz njega njegov su dio; on koji "regulira oblake" je također "savršen u znanju." "Oči su Gospodnje na svakome mjestu." Kako kaže vaš veliki učitelj o beznačajnom vrapcu: "Ni jedan od njih ne pada na zemlju bez znanja Oca mogega," te su i "vama vlasni na glavi izbrojene." "On određuje broj zvijezda; svaku

3:2.10 (48.2) Thus it is that your detached, sectional, finite, gross, and highly materialistic viewpoint and the limitations inherent in the nature of your being constitute such a handicap that you are unable to see, comprehend, or know the wisdom and kindness of many of the divine acts which to you seem fraught with such crushing cruelty, and which seem to be characterized by such utter indifference to the comfort and welfare, to the planetary happiness and personal prosperity, of your fellow creatures. It is because of the limits of human vision, it is because of your circumscribed understanding and finite comprehension, that you misunderstand the motives, and pervert the purposes, of God. But many things occur on the evolutionary worlds which are not the personal doings of the Universal Father.

3:2.11 (48.3) The divine omnipotence is perfectly coordinated with the other attributes of the personality of God. The power of God is, ordinarily, only limited in its universe spiritual manifestation by three conditions or situations:

3:2.12 (48.4) 1. By the nature of God, especially by his infinite love, by truth, beauty, and goodness.

3:2.13 (48.5) 2. By the will of God, by his mercy ministry and fatherly relationship with the personalities of the universe.

3:2.14 (48.6) 3. By the law of God, by the righteousness and justice of the eternal Paradise Trinity.

3:2.15 (48.6) God is unlimited in power, divine in nature, final in will, infinite in attributes, eternal in wisdom, and absolute in reality. But all these characteristics of the Universal Father are unified in Deity and universally expressed in the Paradise Trinity and in the divine Sons of the Trinity. Otherwise, outside of Paradise and the central universe of Havona, everything pertaining to God is limited by the evolutionary presence of the Supreme, conditioned by the eventuating presence of the Ultimate, and co-ordinated by the three existential Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified. And God's presence is thus limited because such is the will of God.

3. GOD'S UNIVERSAL KNOWLEDGE

3:3.1 (48.8) "God knows all things." The divine mind is conscious of, and conversant with, the thought of all creation. His knowledge of events is universal and perfect. The divine entities going out from him are a part of him; he who "balances the clouds" is also "perfect in knowledge." "The eyes of the Lord are in every place." Said your great teacher of the insignificant sparrow, "One of them shall not fall to the ground without my Father's knowledge," and also, "The very hairs of your head

njezinim imenom naziva."

Otac Svih je jedina ličnost u cijelom svemiru koja uistinu zna broj zvijezda i planeta prostora. Svi su svjetovi svakog svemira stalno u svijesti Boga. On također kaže: "Vidio sam jade svojega naroda i čuo njihove vapaje, znane su mi muke njegove." Jer "Gospodin motri s nebesa; on gleda sve sinove čovječje; iz mjesta svog prebivanja on motri sve stanovnike zemlje." Svako stvoreno dijete doista može reći: "On zna put kojim kročim, a kad me kuša izaći ću čist kao zlato." "Bog zna kad sjednem i kad ustanem; on razumije naše misli izdaleka i upoznat je sa svim našim putovima." "Sve je golo i otkriveno očima onoga komu nam je dati račun." I treba biti na pravu utjehu svakom ljudskom biću shvatiti da "on zna kako si sazdán; spominje se da si prah." Isus je, govoreći o živom Bogu, rekao: "Otac tvoj zna što ti treba čak i prije nego što ga upitaš."

Bog posjeduje neograničenu moć sveznanja; njegova je svijest sveopća. Njegov osobni krug obuhvaća sve ličnosti, a njegovo se poznavanje čak i niskih stvorenja dopunjuje neizravno preko silaznog niza božanskih Sinova i izravno kroz unutarnje Misaone Ispravljače. I nadalje, Beskonačni Duh je cijelo vrijeme posvuda prisutan.

Mi nismo u potpunosti sigurni da li Bog odabire predvidjeti događanje grijeha. No, čak i ako Bog predviđa djela slobodne volje svoje djece, takvo predznanje ni najmanje ne ukida njihovu slobodu. Jedno je sigurno: Bog nikada nije izložen iznenađenju.

Svemoć ne znači moć učiniti neučinivo, nešto što ne nalikuje Bogu. Niti sveznanje podrazumijeva znanje o tome što se ne može znati. No, takve su izjave teško razumljive konačnom umu. Stvorenje teško može razumjeti opseg i ograničenja volje Stvoritelja.

4. BEZGRANIČNOST BOGA

Slijed darivanja samoga sebe svemirima prilikom njihova dovođenja u postojanje ni po čemu ne umanjuje potencijal snage niti zalihe mudrosti koje i dalje počivaju u središnjoj ličnosti Božanstva. U potencijalu sile, mudrosti i ljubavi, Otac nikada nije umanjio niti najmanji dio svoga posjeda, niti je bio lišen bilo kojeg atributa svoje slavne ličnosti kao rezultat obilnog darivanja samoga sebe Sinovima Raja, svojim podređenim

are numbered." "He tells the number of the stars; he calls them all by their names."

3:3.2 (49.1) The Universal Father is the only personality in all the universe who does actually know the number of the stars and planets of space. All the worlds of every universe are constantly within the consciousness of God. He also says: "I have surely seen the affliction of my people, I have heard their cry, and I know their sorrows." For "the Lord looks from heaven; he beholds all the sons of men; from the place of his habitation he looks upon all the inhabitants of the earth." Every creature child may truly say: "He knows the way I take, and when he has tried me, I shall come forth as gold." "God knows our downittings and our uprisings; he understands our thoughts afar off and is acquainted with all our ways." "All things are naked and open to the eyes of him with whom we have to do." And it should be a real comfort to every human being to understand that "he knows your frame; he remembers that you are dust." Jesus, speaking of the living God, said, "Your Father knows what you have need of even before you ask him."

3:3.3 (49.2) God is possessed of unlimited power to know all things; his consciousness is universal. His personal circuit encompasses all personalities, and his knowledge of even the lowly creatures is supplemented indirectly through the descending series of divine Sons and directly through the indwelling Thought Adjusters. And furthermore, the Infinite Spirit is all the time everywhere present.

3:3.4 (49.3) We are not wholly certain as to whether or not God chooses to foreknow events of sin. But even if God should foreknow the freewill acts of his children, such foreknowledge does not in the least abrogate their freedom. One thing is certain: God is never subjected to surprise.

3:3.5 (49.4) Omnipotence does not imply the power to do the nondoable, the ungodlike act. Neither does omniscience imply the knowing of the unknowable. But such statements can hardly be made comprehensible to the finite mind. The creature can hardly understand the range and limitations of the will of the Creator.

4. GOD'S LIMITLESSNESS

3:4.1 (49.5) The successive bestowal of himself upon the universes as they are brought into being in no wise lessens the potential of power or the store of wisdom as they continue to reside and repose in the central personality of Deity. In potential of force, wisdom, and love, the Father has never lessened aught of his possession nor become divested of any attribute of his glorious personality as the result of the unstinted bestowal

stvaranjima i mnogostrukim stvorenjima koja tu žive.

Stvaranje svakog novog svemira poziva na nove prilagodbe gravitacije; ali čak i ako se stvaranje nastavi neprekidno, vječno, čak i do beskonačnosti, tako da na kraju materijalno stvaranje postoji bez ograničenja, i dalje moć kontrole i koordinacije mora počivati u Otoku Raju i biti primjerna i pripravna upravi, kontroli i koordinaciji takvog beskonačnog svemira. I nakon ovog darivanja neograničene sile i moći bezgraničnom svemiru, Beskonačni bi još uvijek bio u suvišku s istim stupnjem sile i energije; Bezuvjetni Apsolut bi i dalje ostao nesmanjen; Bog bi i dalje imao u svom posjedu isti beskonačni potencijal, baš kao da sila, energija i snaga nikada nisu bile izlivenne u obdarenju svemira za svemirom.

A tako je i s mudrošću: Činjenica da se um tako slobodno distribuira misaonim domenama ni u čemu ne osiromašuje središnji izvor božanske mudrosti. Kako se svemiri umnožavaju i broj kozmičkih bića raste do granica razumijevanja, ako se um i dalje bez kraja nastavi darovati tim bićima visokog i niskog statusa, i dalje će Božja središnja ličnost čuvati u svom obujmu isti vječni, beskonačni i svemudri um.

Činjenica da on šalje svoje glasnike duha da žive u muškarcima i ženama vašeg svijeta i drugih svjetova ni po čemu ne umanjuje njegovu sposobnost djelovanja kao božanske i svemoćne ličnosti duha; i ne postoje apsolutno nikakva ograničenja u pogledu mjere ili broja takvih duhova Osmatrača koje on može i hoće odaslati. To davanje sebe svojim stvorenim bićima stvara neograničenu, gotovo nezamislivu buduću mogućnost progresivnih i uzastopnih egzistencija tih božanski obdarenih smrtnika. Ta rasipna distribucija sebe u vidu ovih služiteljskih jedinki duha ni na koji način ne umanjuje mudrost i savršenstvo istine i znanja koji počivaju u osobi svemudrog, sveznajućeg i svemoćnog Oca.

Za smrtnike vremena postoji budućnost, ali Bog obituje u vječnosti. Iako vučem porijeklo iz blizine samog trajnog prebivališta Božanstva, ne usuđujem se govariti sa savršenstvom razumijevanja o beskonačnosti mnogih božanskih atributa. Samo beskonačnost uma može u potpunosti shvatiti beskonačnost postojanja i vječnost djelovanja.

Smrtni čovjek ne može znati beskonačnost nebeskog Oca. Konačni um ne može zamisliti tako apsolutnu istinu ili činjenicu. No, taj isti konačni čovjek zaista može *osjetiti* - doslovno doživjeti - puno i neumanjeno djelovanje LJUBAVI

of himself upon the Paradise Sons, upon his subordinate creations, and upon the manifold creatures thereof.

3:4.2 (49.6) The creation of every new universe calls for a new adjustment of gravity; but even if creation should continue indefinitely, eternally, even to infinity, so that eventually the material creation would exist without limitations, still the power of control and co-ordination reposing in the Isle of Paradise would be found equal to, and adequate for, the mastery, control, and co-ordination of such an infinite universe. And subsequent to this bestowal of limitless force and power upon a boundless universe, the Infinite would still be surcharged with the same degree of force and energy; the Unqualified Absolute would still be undiminished; God would still possess the same infinite potential, just as if force, energy, and power had never been poured forth for the endowment of universe upon universe.

3:4.3 (50.1) And so with wisdom: The fact that mind is so freely distributed to the thinking of the realms in no wise impoverishes the central source of divine wisdom. As the universes multiply, and beings of the realms increase in number to the limits of comprehension, if mind continues without end to be bestowed upon these beings of high and low estate, still will God's central personality continue to embrace the same eternal, infinite, and all-wise mind.

3:4.4 (50.2) The fact that he sends forth spirit messengers from himself to indwell the men and women of your world and other worlds in no wise lessens his ability to function as a divine and all-powerful spirit personality; and there is absolutely no limit to the extent or number of such spirit Monitors which he can and may send out. This giving of himself to his creatures creates a boundless, almost inconceivable future possibility of progressive and successive existences for these divinely endowed mortals. And this prodigal distribution of himself as these ministering spirit entities in no manner diminishes the wisdom and perfection of truth and knowledge which repose in the person of the all-wise, all-knowing, and all-powerful Father.

3:4.5 (50.3) To the mortals of time there is a future, but God inhabits eternity. Even though I hail from near the very abiding place of Deity, I cannot presume to speak with perfection of understanding concerning the infinity of many of the divine attributes. Infinity of mind alone can fully comprehend infinity of existence and eternity of action.

3:4.6 (50.4) Mortal man cannot possibly know the infinitude of the heavenly Father. Finite mind cannot think through such an absolute truth or fact. But this same finite human being can actually *feel* — literally experience — the full and undiminished

takvog beskonačnog Oca. Takva se ljubav istinski može doživjeti, ali dok je ovo iskustvo neograničeno u kvaliteti, količina takvog iskustva strogo je ograničena ljudskom sposobnosti za duhovnu prijemčivost i njegovom sposobnosti uzvraćanja ljubavi Ocu.

Uvažavanje beskonačnih osobina od strane konačnog bića daleko nadilazi logično ograničene sposobnosti stvorenog bića zbog činjenice da je smrtni čovjek stvoren na sliku Božju - u njemu živi fragment beskonačnosti. Tako je čovjekov najbliži i najdraži pristup Bogu kroz ljubav, jer Bog je ljubav. A taj je sveukupni jedinstveni odnos stvarno iskustvo u kozmičkoj sociologiji, odnos Stvoritelja sa stvorenjem - ljubav između Oca i djeteta.

5. VRHOVNA UPRAVA OCA

Pri svom kontaktu sa stvaranjem koje je dovedeno u postojanje poslije Havone, Otac Svih ne koristi svoju beskonačnu moć i autoritet neposrednim dostavljanjem, nego putem svojih Sinova i njima podređenih ličnosti. A Bog sve to čini svojom slobodnom voljom. Bilo koje ovlaštenje i sva ona zajedno, ako se stvori povod i ukoliko to bude odabir božanskog uma, mogu biti ostvareni izravno; ali, u pravilu, do takvih odvijanja dolazi samo kao posljedica neuspjeha delegirane ličnosti da ispuni božansko povjerenje. U takvim trenucima i prilikom takvih propusta te unutar granica rezervacije božanske moći i potencijala, Otac djeluje samostalno i u skladu s mandatima vlastitog izbora; a taj je izbor uvijek stvar neiscrpnog savršenstva i beskonačne mudrosti.

Otac vlada preko svojih sinova; s vrha na dolje, kroz svemirsku organizaciju, postoji neprekinuti lanac vladara koji se završava s Planetarnim Prinčevima, koji upravljaju sudbinama evolucijskih planeta Očevih ogromnih domena. To nije samo pjesnički izraz koji kliče: "Zemlja je Gospodnja i njezina punina." "On uklanja kraljeve i postavlja kraljeve." "Svevišnji vladaju u kraljevstvima ljudi."

U poslovima ljudskih srca, Otac Svih ne mora imati posljednju riječ; ali u upravi i sudbini planeta, božanski plan prevladava; tu trijumfira vječna namisao mudrosti i ljubavi.

Isus je rekao: "Otac moj, koji mi ih daje, veći je od svih i nitko ih ne može oteći iz ruke Oca mojega." Kao što povremeno uspijevate opaziti mnogostruka djelovanja i vidjeti zapanjujuću neizmjernost Božjeg gotovo neograničenog stvaranja, možete posustati u shvaćanju njegova prvenstva, ali ne trebate propustiti prihvatiti da on sigurno i zauvijek stoluje u Rajskom središtu svih

impact of such an infinite Father's LOVE. Such a love can be truly experienced, albeit while quality of experience is unlimited, quantity of such an experience is strictly limited by the human capacity for spiritual receptivity and by the associated capacity to love the Father in return.

3:4.7 (50.5) Finite appreciation of infinite qualities far transcends the logically limited capacities of the creature because of the fact that mortal man is made in the image of God — there lives within him a fragment of infinity. Therefore man's nearest and dearest approach to God is by and through love, for God is love. And all of such a unique relationship is an actual experience in cosmic sociology, the Creator-creature relationship — the Father-child affection.

5. THE FATHER'S SUPREME RULE

3:5.1 (50.6) In his contact with the post-Havona creations, the Universal Father does not exercise his infinite power and final authority by direct transmittal but rather through his Sons and their subordinate personalities. And God does all this of his own free will. Any and all powers delegated, if occasion should arise, if it should become the choice of the divine mind, could be exercised direct; but, as a rule, such action only takes place as a result of the failure of the delegated personality to fulfill the divine trust. At such times and in the face of such default and within the limits of the reservation of divine power and potential, the Father does act independently and in accordance with the mandates of his own choice; and that choice is always one of unfailing perfection and infinite wisdom.

3:5.2 (51.1) The Father rules through his Sons; on down through the universe organization there is an unbroken chain of rulers ending with the Planetary Princes, who direct the destinies of the evolutionary spheres of the Father's vast domains. It is no mere poetic expression that exclaims: "The earth is the Lord's and the fullness thereof." "He removes kings and sets up kings." "The Most Highs rule in the kingdoms of men."

3:5.3 (51.2) In the affairs of men's hearts the Universal Father may not always have his way; but in the conduct and destiny of a planet the divine plan prevails; the eternal purpose of wisdom and love triumphs.

3:5.4 (51.3) Said Jesus: "My Father, who gave them to me, is greater than all; and no one is able to pluck them out of my Father's hand." As you glimpse the manifold workings and view the staggering immensity of God's well-nigh limitless creation, you may falter in your concept of his primacy, but you should not fail to accept him as securely and everlastingly enthroned at the

stvari kao dobronamjerni Otac svih inteligentnih bića. Postoji samo "jedan Bog i Otac svijeta, koji je nad svima i u svima", "on je prije svega i sve se u njemu sastoji."

Nesigurnosti života i nestalnosti postojanja ni na koji način nisu u suprotnosti konceptu sveopće suverenosti Boga. Sva evolucijska stvorenja su u svom životu suočena s određenim *neminovnostima*. Razmislite o sljedećem:

1. *Je li hrabrost* - snaga karaktera - poželjna? Čovjek tada mora biti podizan u okruženju koje zahtijeva borbu s teškoćama i reagiranje na razočaranja.

2. *Je li altruizam* - služba bližnjima - poželjan? Onda mora životno iskustvo nuditi brojne situacije društvene nejednakosti.

3. *Je li nada* - veličanstvenost povjerenja - poželjna? Tada ljudsko postojanje neprekidno nudi suočavanje s nesigurnošću i neprestanim neizvjesnostima.

4. *Je li vjera* - vrhovna tvrdnja ljudske misli - poželjna? Onda se čovjekov um mora nalaziti u tom problematičnom tjesnacu gdje uvijek manje zna nego što može vjerovati.

5. *Je li ljubav prema istini* i spremnost da se ide gdje god ona vodi, poželjna? Čovjek tada mora odrastati u svijetu sveprisutne neistine i uvijek moguće pogreške.

6. *Je idealizam* - približavanje konceptu božanskog - poželjan? Čovjek se tada mora boriti u okruženju relativne dobrote i ljepote, okolici stimulativnoj neukrotivom posegu za boljim stvarima.

7. *Je li odanost* - vjernost najvišoj dužnosti - poželjna? Čovjek se tada mora nositi s mogućnosti izdaje i dezertiranja. Hrabrost predanosti dužnost podrazumijeva opasnost od poraza.

8. *Je li nesebičnost* - duh samozaborava - poželjna? Onda smrtni čovjek mora živjeti suočen s neprestanim vapajima neizbježnog sebstva koje teži priznanju i časti. Čovjek ne bi mogao dinamički odabrati božanski život da nije pozvan odreći se samozivosti. Čovjek nikada ne bi mogao postići spasonosnu pravednost da nije potencijalnog zla čiji kontrast ističe i veliča dobro.

9. *Je li zadovoljstvo* - radost sreće - poželjno? Čovjek tada mora živjeti u svijetu u kojem su alternativa boli i vjerojatnost patnje uvijek prisutne iskustvene mogućnosti.

Diljem svemira, svaka se jedinka smatra dijelom cjeline. Opstanak dijela ovisi o suradnji s

Paradise center of all things and as the beneficent Father of all intelligent beings. There is but "one God and Father of all, who is above all and in all," "and he is before all things, and in him all things consist."

3:5.5 (51.4) The uncertainties of life and the vicissitudes of existence do not in any manner contradict the concept of the universal sovereignty of God. All evolutionary creature life is beset by certain *inevitable*s. Consider the following:

3:5.6 (51.5) 1. Is *courage* — strength of character — desirable? Then must man be reared in an environment which necessitates grappling with hardships and reacting to disappointments.

3:5.7 (51.6) 2. Is *altruism* — service of one's fellows — desirable? Then must life experience provide for encountering situations of social inequality.

3:5.8 (51.7) 3. Is *hope* — the grandeur of trust — desirable? Then human existence must constantly be confronted with insecurities and recurrent uncertainties.

3:5.9 (51.8) 4. Is *faith* — the supreme assertion of human thought — desirable? Then must the mind of man find itself in that troublesome predicament where it ever knows less than it can believe.

3:5.10 (51.9) 5. Is the *love of truth* and the willingness to go wherever it leads, desirable? Then must man grow up in a world where error is present and falsehood always possible.

3:5.11 (51.10) 6. Is *idealism* — the approaching concept of the divine — desirable? Then must man struggle in an environment of relative goodness and beauty, surroundings stimulative of the irrepressible reach for better things.

3:5.12 (51.11) 7. Is *loyalty* — devotion to highest duty — desirable? Then must man carry on amid the possibilities of betrayal and desertion. The valor of devotion to duty consists in the implied danger of default.

3:5.13 (51.12) 8. Is *unselfishness* — the spirit of self-forgetfulness — desirable? Then must mortal man live face to face with the incessant clamoring of an inescapable self for recognition and honor. Man could not dynamically choose the divine life if there were no self-life to forsake. Man could never lay saving hold on righteousness if there were no potential evil to exalt and differentiate the good by contrast.

3:5.14 (51.13) 9. Is *pleasure* — the satisfaction of happiness — desirable? Then must man live in a world where the alternative of pain and the likelihood of suffering are ever-present experiential possibilities.

3:5.15 (52.1) Throughout the universe, every unit is regarded as a part of the whole. Survival of the

planom i namisli cjeline, svesrdnom željom i savršenom voljom izvršenja Očeve božanske volje. Jedini evolucijski svijet bez pogreške (mogućnosti nerazborite presude) bio bi svijet bez *slobodne* inteligencije. U svemiru Havone postoji milijarde savršenih svjetova sa savršenim žiteljima, ali evolucijski čovjek mora biti u prilici pogriješiti ako želi biti slobodan. Slobodna i neiskusna inteligencija ne može isprva sva biti jednako mudra. Mogućnost pogrešnog suda (zlo) postaje grijeh samo ako čovjek svjesno prihvati i promišljeno odobri namjerno donesenu nemoralnu presudu.

Puno uvažavanje istine, ljepote i dobrote svojstveno je savršenstvu božanskog svemira. Stanovnicima svjetova Havone ne treba potencijal relativnih razina vrijednosti kao poticaj izbora; takva savršena bića imaju sposobnost prepoznati i izabrati dobro u nedostatku svih kontrastivnih moralnih situacija koje služe kao stimulus razmišljanju. Ali takva su savršena bića to što jesu u moralnoj prirodi i duhovnom stanju, zahvaljujući činjenici postojanja. Oni su iskustveno stekli samo napredak unutar svog unutarnjeg stanja. Smrtni čovjek mora zaraditi po svojoj vjeri i nadi čak i status koji ima kao kandidat za uzašašće. Sve božansko što ljudski um shvaća i što ljudska duša stječe predstavlja iskustveno postignuće; ono je *stvarnost* osobnog iskustva i stoga jedinstveni posjed, u suprotnosti s nerazdvojom dobrotom i pravednosti nepogrešivih ličnosti Havone.

Stvorena bića Havone su prirodno odvažna, ali nisu hrabra u ljudskom smislu. Oni su prirodno ljubazni i obzirni, ali se teško može reći da su altruistični na ljudski način. Žive u iščekivanju ugodne budućnosti, ali se ne nadaju s onim izvanrednim povjerenjem smrtnika na nesigurnim planetima evolucije. Oni imaju vjeru u stabilnost svemira, ali im je strana ta spasonosna vjera kojom se smrtni čovjek uspinje od statusa životinje do portala Raja. Oni vole istinu, ali ne znaju da je ona spasenje duši. Oni su idealisti, ali su kao takvi rođeni; posve su neupućeni u ekstazu procesa kojim čovjek postaje idealista svojim uzbudljivim odlukama. Oni su odani, ali nikada nisu doživjeli uzbuđenje svesrdne i inteligentne odanosti dužnosti u suočavanju s iskušenjem. Oni su nesebični, ali nikada nisu stekli takve razine iskustva veličanstvenim osvajanjem svog agresivnog sebstva. Oni uživaju u zadovoljstvu, ali ne razumiju slatkoću radosti izbjegavanja potencijala boli.

part is dependent on co-operation with the plan and purpose of the whole, the wholehearted desire and perfect willingness to do the Father's divine will. The only evolutionary world without error (the possibility of unwise judgment) would be a world without *free* intelligence. In the Havona universe there are a billion perfect worlds with their perfect inhabitants, but evolving man must be fallible if he is to be free. Free and inexperienced intelligence cannot possibly at first be uniformly wise. The possibility of mistaken judgment (evil) becomes sin only when the human will consciously endorses and knowingly embraces a deliberate immoral judgment.

3:5.16 (52.2) The full appreciation of truth, beauty, and goodness is inherent in the perfection of the divine universe. The inhabitants of the Havona worlds do not require the potential of relative value levels as a choice stimulus; such perfect beings are able to identify and choose the good in the absence of all contrastive and thought-compelling moral situations. But all such perfect beings are, in moral nature and spiritual status, what they are by virtue of the fact of existence. They have experientially earned advancement only within their inherent status. Mortal man earns even his status as an ascension candidate by his own faith and hope. Everything divine which the human mind grasps and the human soul acquires is an experiential attainment; it is a *reality* of personal experience and is therefore a unique possession in contrast to the inherent goodness and righteousness of the inerrant personalities of Havona.

3:5.17 (52.3) The creatures of Havona are naturally brave, but they are not courageous in the human sense. They are innately kind and considerate, but hardly altruistic in the human way. They are expectant of a pleasant future, but not hopeful in the exquisite manner of the trusting mortal of the uncertain evolutionary spheres. They have faith in the stability of the universe, but they are utter strangers to that saving faith whereby mortal man climbs from the status of an animal up to the portals of Paradise. They love the truth, but they know nothing of its soul-saving qualities. They are idealists, but they were born that way; they are wholly ignorant of the ecstasy of becoming such by exhilarating choice. They are loyal, but they have never experienced the thrill of wholehearted and intelligent devotion to duty in the face of temptation to default. They are unselfish, but they never gained such levels of experience by the magnificent conquest of a belligerent self. They enjoy pleasure, but they do not comprehend the sweetness of the pleasure escape from the pain potential.

6. OČEVO PRVENSTVO

6. THE FATHER'S PRIMACY

Sa božanskom nesebičnosti, besprijeckornom velikodušnosti, Otac prepušta ovlasti i prenosi moć na druge, ali on i dalje ima prvenstvo; njegova je ruka na moćnoj poluzi koja upravlja okolnostima svjetova svemira; on rezervira sve konačne odluke i nepogrešivo drži svemoćni veto žezlom svoje vječne namisli s neosporivim autoritetom nad dobrobiti i sudbinom prostranog vrtloga svog kružnog stvaranja.

Božji je suverenitet neograničen; on je temeljna činjenica svega stvorenog. Svemir nije bio neizbježan. Svemir nije slučajnost, niti je samopostojeći. Svemir je djelo stvaranja i stoga podložan volji Stvoritelja. Božja volja je božanska istina, živa ljubav; stoga su usavršavajuća stvaranja evolucijskih svemira obilježena dobrotom - blizinom božanstvu; ili potencijalnim zlom - udaljenosti od božanstva.

Sve religijska filozofija, prije ili kasnije, dostiže koncept jedinstvene svemirske vlasti, jednog Boga. Kozmički uzroci ne mogu biti niži od kozmičkih posljedica. Izvor struja kozmičkog života i kozmičkog uma mora biti iznad razina njihove manifestacije. Ljudski se um ne može dosljedno objasniti u smislu nižih redova postojanja. Čovjekov se um može istinski shvatiti samo prepoznavanjem stvarnosti viših redova misli i svrsishodne volje. Čovjek se ne može objasniti kao moralno biće, osim ako se prizna stvarnost Oca.

Mehanistički filozof tvrdi da odbacuje ideju o univerzalnoj i suverenoj volji, samoj onoj suverenoj volji čiju aktivnost u izradi kozmičkih zakona tako duboko poštuje. Ali kakvo poštovanje ovaj mehanista nenamjerno iskazuje zakonu-Stvoritelju smatrajući takve zakone samodjelujućim i samoobjašnjivim!

Velika je greška humanizirati Boga, osim u konceptu unutaršnjeg Misaonog Ispravljača, ali čak i to nije tako glupo kao potpuno mehanizirati ideju Prvog Velikog Izvora i Središta.

Da li Rajski Otac pati? Ne znam. Sinovi Stvoritelji sigurno mogu patiti i to ponekad čine, kao i smrtnici. Vječni Sin i Beskonačni Duh pate u izmijenjenom smislu. Mislim da Otac Svih pati, ali ne mogu shvatiti *kako*; možda kroz krug ličnosti ili putem individualnosti Misaonih Ispravljača i drugih darivanja svoje vječne prirode. On je rekao smrtnicima: "U svim vašim žalostima, ja sam ožalošćen." On nesumnjivo doživljava očinsko i suosjećajno razumijevanje; moguće da on istinski pati, ali ja ne mogu shvatiti *kako*.

3:6.1 (52.4) With divine selflessness, consummate generosity, the Universal Father relinquishes authority and delegates power, but he is still primal; his hand is on the mighty lever of the circumstances of the universal realms; he has reserved all final decisions and unerringly wields the all-powerful veto scepter of his eternal purpose with unchallengeable authority over the welfare and destiny of the outstretched, whirling, and ever-circling creation.

3:6.2 (52.5) The sovereignty of God is unlimited; it is the fundamental fact of all creation. The universe was not inevitable. The universe is not an accident, neither is it self-existent. The universe is a work of creation and is therefore wholly subject to the will of the Creator. The will of God is divine truth, living love; therefore are the perfecting creations of the evolutionary universes characterized by goodness — nearness to divinity; by potential evil — remoteness from divinity.

3:6.3 (53.1) All religious philosophy, sooner or later, arrives at the concept of unified universe rule, of one God. Universe causes cannot be lower than universe effects. The source of the streams of universe life and of the cosmic mind must be above the levels of their manifestation. The human mind cannot be consistently explained in terms of the lower orders of existence. Man's mind can be truly comprehended only by recognizing the reality of higher orders of thought and purposive will. Man as a moral being is inexplicable unless the reality of the Universal Father is acknowledged.

3:6.4 (53.2) The mechanistic philosopher professes to reject the idea of a universal and sovereign will, the very sovereign will whose activity in the elaboration of universe laws he so deeply reverences. What unintended homage the mechanist pays the law-Creator when he conceives such laws to be self-acting and self-explanatory!

3:6.5 (53.3) It is a great blunder to humanize God, except in the concept of the indwelling Thought Adjuster, but even that is not so stupid as completely to *mechanize* the idea of the First Great Source and Center.

3:6.6 (53.4) Does the Paradise Father suffer? I do not know. The Creator Sons most certainly can and sometimes do, even as do mortals. The Eternal Son and the Infinite Spirit suffer in a modified sense. I think the Universal Father does, but I cannot understand *how*; perhaps through the personality circuit or through the individuality of the Thought Adjusters and other bestowals of his eternal nature. He has said of the mortal races, "In all your afflictions I am afflicted." He unquestionably experiences a fatherly and sympathetic understanding; he may truly suffer, but I do not comprehend the nature thereof.

Beskonačni i vječni Vladač svemira nad svemirima je moć, obrazac, energija, proces, uzorak, princip, prisutnost i idealizirana stvarnost. Ali on je i više; on je osoban; on iskaljuje suverenu volju, doživljava samosvijest o božanstvenosti, izvršava mandate stvaralačkog uma, slijedi zadovoljstvo realizacije vječne namisli i manifestira ljubav i naklonost Oca svoje djece u svemiru. A ove se osobnije značajke Oca mogu bolje razumjeti ako se promatraju onako kako su obznanjene u darovanom životu Mihaela, vašeg Sina Stvoritelja, dok je bio utjelovljen na Urantiji.

Bog Otac voli ljude; Bog Sin služi ljude, Bog Duh nadahnjuje djecu svemira u uzlaznoj avanturi pronalaženja Boga Oca na način koji utvrđuju Sinovi Božji kroz službu milosti Boga Duha.

[Ja sam Božanski Savjetnik kojem je dodijeljeno predstavljanje otkrivenja Oca Svih i nastavljam s ovim izlaganjem o osobinama Božanstva.]

3:6.7 (53.5) The infinite and eternal Ruler of the universe of universes is power, form, energy, process, pattern, principle, presence, and idealized reality. But he is more; he is personal; he exercises a sovereign will, experiences self-consciousness of divinity, executes the mandates of a creative mind, pursues the satisfaction of the realization of an eternal purpose, and manifests a Father's love and affection for his universe children. And all these more personal traits of the Father can be better understood by observing them as they were revealed in the bestowal life of Michael, your Creator Son, while he was incarnated on Urantia.

3:6.8 (53.6) God the Father loves men; God the Son serves men; God the Spirit inspires the children of the universe to the ever-ascending adventure of finding God the Father by the ways ordained by God the Sons through the ministry of the grace of God the Spirit.

3:6.9 (53.7) [Being the Divine Counselor assigned to the presentation of the revelation of the Universal Father, I have continued with this statement of the attributes of Deity.]

POGLAVLJE 4. BOŽJI ODNOS PREMA SVEMIRU

⇐ 003

Knjiga Urantije

005 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 4 BOŽJI ODNOS PREMA SVEMIRU

Sekcije

Uvod

1. STAV OCA PREMA SVEMIRU
2. BOG I PRIRODA
3. NEMIJENJAJUĆI KARAKTER BOGA
4. SPOZNAJA BOGA
5. ZABLUDE O BOGU

Uvod

OTAC Svih ima vječnu namisao u vezi materijalnih, intelektualnih i duhovnih pojava svemira nad svemirima, koju sprovodi širom svih domena vremena. Bog je stvorio svemire vlastitom slobodnom i suverenom voljom, i stvorio ih je u skladu sa svojom svemudrom i vječnom namisli. Upitno je da li je osim Rajskih Božanstava i njihovih najviših suradnika zapravo itko drugi odveć upućen u vječnu namisao Boga. Čak i uzvišeni državljani Raja imaju vrlo različita mišljenja o prirodi vječne namisli Božanstava.

Lako je zaključiti da je namisao u stvaranju savršenog središnjeg svemira Havone bila puko zadovoljstvo božanske prirode. Havona može poslužiti bilo kao uzorak za stvaranje svih drugih svemira ili kao završna škola hodočasnika vremena na njihovu putu prema Raju; međutim, tako uzvišeno stvaranje mora postojati prije svega radi užitka i zadovoljstva savršenih i beskonačnih Stvoritelja.

Zadivljujući plan usavršavanja evolucijskih smrtnika, te nakon njihova postignuća Raja i Zbora finalista, stvaranje uvjeta za daljnju obuku

PAPER 4 GOD'S RELATION TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Attitude of the Father
2. God and Nature
3. God's Unchanging Character
4. The Realization of God
5. Erroneous Ideas of God

INTRODUCTION

4:0.1 (54.1) THE Universal Father has an eternal purpose pertaining to the material, intellectual, and spiritual phenomena of the universe of universes, which he is executing throughout all time. God created the universes of his own free and sovereign will, and he created them in accordance with his all-wise and eternal purpose. It is doubtful whether anyone except the Paradise Deities and their highest associates really knows very much about the eternal purpose of God. Even the exalted citizens of Paradise hold very diverse opinions about the nature of the eternal purpose of the Deities.

4:0.2 (54.2) It is easy to deduce that the purpose in creating the perfect central universe of Havona was purely the satisfaction of the divine nature. Havona may serve as the pattern creation for all other universes and as the finishing school for the pilgrims of time on their way to Paradise; however, such a supernal creation must exist primarily for the pleasure and satisfaction of the perfect and infinite Creators.

4:0.3 (54.3) The amazing plan for perfecting evolutionary mortals and, after their attainment of Paradise and the Corps of the Finality, providing

za neki nepoznati budući rad, čini se da je u ovom trenutku, jedna od glavnih preokupacija sedam nadsvemira i njihovih brojnih podgrupa; ali ovaj plan uzašašća u cilju produhovljenja i obuke smrtnika vremena i prostora nipošto nije isključiva preokupacija svemirskih inteligencija. Doista postoje i mnoge druge fascinantne aktivnosti koje zaokupljaju vrijeme i koriste energije nebeskog mnoštva.

1. STAV OCA PREMA SVEMIRU

Žitelji Urantije su stoljećima pogrešno shvaćali Božju providnost. Na vašem svijetu doista djeluje božanska providnost, ali to nije djetinjasta, proizvoljna i materijalna služba kakvom je mnogi smrtnici smatraju. Božja se providnost sastoji u isprepletenim aktivnostima nebeskih bića i božanskih duhova koji u skladu s kozmičkim zakonom, neprestano rade u čast Boga i u interesu duhovnog napretka svemirske djece.

Zar ne možete uznapredovati u svom konceptu Božjeg odnosa prema čovjeku do razine gdje možete prepoznati da je parola svemira *napredak*? Ljudska rasa se kroz duga stoljeća borila da dostigne svoj trenutni status. Kroz sva ova tisućljeća Providnost je sprovodila plan progresivne evolucije. Ova dva pojma nisu protivna u praksi, već samo u čovjekovim pogrešnim koncepcijama. Božanska se providnost nikada nije usprotivila stvarnom ljudskom napretku, svjetovnom ili duhovnom. Providnost je uvijek u skladu s nepromjenjivom i savršenom prirodom vrhovnog Zakonodavca.

"Bog je vjeran" i "sve su njegove zapovijedi pravedne." "Njegova je vjernost ustanovljena na samom nebu." "Dovijeka, Gospodine, riječ tvoja ostaje, stalna poput nebesa. Od koljena do koljena je tvoja vjernost; učvrstio si zemlju i ona stoji." "On je vjeran Stvoritelj."

Ne postoje ograničenja nad silama i ličnostima koje Otac može upotrijebiti u sprovedbi svoje namisli i održavanju svojih stvorenja. "Bog je vječni tvoje utočište, a na zemlji drevna mišica njegova." "Tko prebiva u tajnom mjestu Svevišnjega, počiva u sjeni Svemogućega." "Gle, ne dremlje i ne spava čuvar naš." "Znamo da Bog u svemu doprinosi dobru onih koji ga ljube," jer Gospodin ima oči na pravednicima i uši svoje priklanja molitvama njihovim."

Bog podupire "sve po riječi moći svoje." A kad se novi svjetovi rode, on "šalje svoje Sinove i oni ih stvaraju." Bog ne samo da stvara, on ih "sviju čuva." Bog neprestano podupire sve materijalne

further training for some undisclosed future work, does seem to be, at present, one of the chief concerns of the seven superuniverses and their many subdivisions; but this ascension scheme for spiritualizing and training the mortals of time and space is by no means the exclusive occupation of the universe intelligences. There are, indeed, many other fascinating pursuits which occupy the time and enlist the energies of the celestial hosts.

1. THE UNIVERSE ATTITUDE OF THE FATHER

4:1.1 (54.4) For ages the inhabitants of Urantia have misunderstood the providence of God. There is a providence of divine outworking on your world, but it is not the childish, arbitrary, and material ministry many mortals have conceived it to be. The providence of God consists in the interlocking activities of the celestial beings and the divine spirits who, in accordance with cosmic law, unceasingly labor for the honor of God and for the spiritual advancement of his universe children.

4:1.2 (54.5) Can you not advance in your concept of God's dealing with man to that level where you recognize that the watchword of the universe is *progress*? Through long ages the human race has struggled to reach its present position. Throughout all these millenniums Providence has been working out the plan of progressive evolution. The two thoughts are not opposed in practice, only in man's mistaken concepts. Divine providence is never arrayed in opposition to true human progress, either temporal or spiritual. Providence is always consistent with the unchanging and perfect nature of the supreme Lawmaker.

4:1.3 (55.1) "God is faithful" and "all his commandments are just." "His faithfulness is established in the very skies." "Forever, O Lord, your word is settled in heaven. Your faithfulness is to all generations; you have established the earth and it abides." "He is a faithful Creator."

4:1.4 (55.2) There is no limitation of the forces and personalities which the Father may use to uphold his purpose and sustain his creatures. "The eternal God is our refuge, and underneath are the everlasting arms." "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." "Behold, he who keeps us shall neither slumber nor sleep." "We know that all things work together for good to those who love God," "for the eyes of the Lord are over the righteous, and his ears are open to their prayers."

4:1.5 (55.3) God upholds "all things by the word of his power." And when new worlds are born, he "sends forth his Sons and they are created." God not only creates, but he "preserves them all." God

stvari i sva duhovna bića. Svemiri su vječno stabilni. Ta stabilnost postoji usred prividne nestabilnosti. Red i sigurnost vladaju u pozadini energetskih preokreta i fizičkih kataklizmi zvjezdanih carstava.

Otac Svih se nije povukao iz upravljanja svemirima; on nije neaktivno Božanstvo. Ako bi se Bog povukao kao nazočni održavatelj sveukupnog stvaranja, smjesta bi nastupio sveopći kolaps. Bez Boga ne bi postojalo to što zovemo *stvarnošću*. U ovom trenutku, kao i kroz daleka doba prošlosti i vječne budućnosti, Bog nastavlja podupirati. Božanski se doseg proteže oko kruga vječnosti. Svemir nije navijen kao sat da radi neko vrijeme, pa da onda prestane funkcionirati; sve se stvari neprestano obnavljaju. Otac neprestano izliva energiju, svjetlost i život. Božja djela su doslovna kao i duhovna. "On povrh praznine sjever razapinje, drži zemlji o ništa obješenu."

Moj red bića ima sposobnost opaziti vrhunski sklad i dalekosežnu i duboku koordinaciju u rutinskim administrativnim poslovima svemira. Mnogo toga što smrtnom umu djeluje nepovezano i nasumično, meni izgleda uredno i konstruktivno. Ali puno toga što se događa u svemirima ni ja posve ne razumijem. Dugo sam se bavio izučavanjem i više ili manje sam upoznat s priznatim silama, energijama, umovima, morontijama, duhovima i ličnostima lokalnih svemira i nadsvemira. Imam uopćeno razumijevanje toga kako ovi činitelji i ličnosti djeluju, i blisko sam upoznat s djelovanjem akreditiranih inteligencija duha u velikom svemiru. Ali bez obzira na svoju upoznatost s fenomenima svemira, stalno sam suočen s kozmičkim reakcijama koje ne mogu u potpunosti shvatiti. Neprestano susrećem naizgled slučajne zavjere međupovezanosti sila, energija, intelekta i duhova koje ne mogu prihvatljivo objasniti.

U potpunosti sam sposoban ustanoviti i analizirati djelovanja svih pojava koje proizlaze izravno iz djelovanja Oca Svih, Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i, do velike mjere, Rajskog Otoka. Moju zbunjenost izazivaju susreti s pojavama koje djeluju kao ispoljenja njihovih tajansvenih istovjetnika, triju Absoluta potencijalnosti. Ovi Apsoluti naočigled nadomještaju materiju, transcendiraju um i nadilaze duh. Neprestano sam zbunjen i često zapanjen vlastitom nasposobnošću shvaćanja ovih složenih djelovanja koja pripisujem prisutnostima i djelovanjima Neograničenog Apsoluta, Božanstva Apsoluta i Sveopćeg Apsoluta.

constantly upholds all things material and all beings spiritual. The universes are eternally stable. There is stability in the midst of apparent instability. There is an underlying order and security in the midst of the energy upheavals and the physical cataclysms of the starry realms.

4:1.6 (55.4) The Universal Father has not withdrawn from the management of the universes; he is not an inactive Deity. If God should retire as the present upholder of all creation, there would immediately occur a universal collapse. Except for God, there would be no such thing as *reality*. At this very moment, as during the remote ages of the past and in the eternal future, God continues to uphold. The divine reach extends around the circle of eternity. The universe is not wound up like a clock to run just so long and then cease to function; all things are constantly being renewed. The Father unceasingly pours forth energy, light, and life. The work of God is literal as well as spiritual. "He stretches out the north over the empty space and hangs the earth upon nothing."

4:1.7 (55.5) A being of my order is able to discover ultimate harmony and to detect far-reaching and profound co-ordination in the routine affairs of universe administration. Much that seems disjointed and haphazard to the mortal mind appears orderly and constructive to my understanding. But there is very much going on in the universes that I do not fully comprehend. I have long been a student of, and am more or less conversant with, the recognized forces, energies, minds, morontias, spirits, and personalities of the local universes and the superuniverses. I have a general understanding of how these agencies and personalities operate, and I am intimately familiar with the workings of the accredited spirit intelligences of the grand universe. Notwithstanding my knowledge of the phenomena of the universes, I am constantly confronted with cosmic reactions which I cannot fully fathom. I am continually encountering apparently fortuitous conspiracies of the interassociation of forces, energies, intellects, and spirits, which I cannot satisfactorily explain.

4:1.8 (55.6) I am entirely competent to trace out and to analyze the working of all phenomena directly resulting from the functioning of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and, to a large extent, the Isle of Paradise. My perplexity is occasioned by encountering what appears to be the performance of their mysterious co-ordinates, the three Absolutes of potentiality. These Absolutes seem to supersede matter, to transcend mind, and to supervene spirit. I am constantly confused and often perplexed by my inability to comprehend these complex transactions which I attribute to the presences and performances of the Unqualified Absolute, the Deity Absolute, and the Universal Absolute.

Ovi Apsoluti moraju biti te nepotpuno obznanjene prisutnosti u svemiru koje, u pojavama prostorne potencije i funkciji drugih super-krajnosti, onemogućuju fizičarima, filozofima pa čak i praktikantima religije sa sigurnošću predvidjeti upravo kako praiskoni sile, koncepta ili duha mogu odgovoriti na zahtjeve složenih situacija stvarnosti koje podrazumijevaju najviša usklađenja i krajnje vrijednosti.

U svemirima vremena i prostora postoji organsko jedinstvo koje je naočigled podloga cjelokupnog tkiva kozmičkih događaja. Ova se živa prisutnost evoluirajućeg Vrhovnog Bića, ova Imanentnost Projiciranog Nepotpunog, neprestano neobjašnjivo ispoljava kao naočigled nevjerojatno slučajna koordinacija naizgled nepovezanih kozmičkih događaja. Ovo mora biti djelo Providnosti - domena Vrhovnog Bića i Združenog Činitelja.

Sklon sam vjerovati da je upravo ova dalekosežna i općenito neprepoznatljiva kontrola koordinacije i međupovezanosti svih faza i oblika svemirske aktivnosti to što omogućuje da tako šarolika i naizgled beznažno zbrkana mješavina fizičkih, mentalnih, moralnih i duhovnih pojava tako nepogrešivo djeluje u slavu Bogu i za dobro ljudi i anđela.

No u širem su smislu, naočite "nezgode" kozmosa nedvojbeno dio konačne drame vremensko-prostorne avanture Beskrajnog u njegovoj vječnoj manipulaciji Apsoluta.

2. BOG I PRIRODA

Priroda je u užem smislu uobičajeni način fizičkog ispoljenja Boga. Djela ili ponašanje Boga su uvjetovani i privremeno modificirani eksperimentalnim planovima i evolucijskim uzorcima lokalnog svemira, zvijezda, sustava ili planeta. Bog djeluje u skladu s jasno definiranim, nemijenjajućim i nepromjenljivim zakonom diljem široko rasprostranjenog glavnog svemira; ali on mijenja uzorke svog djelovanja u cilju koordinog i uravnoteženog upravljanja svakim svemirom, zvijezdom, sustavom, planetom i ličnosti u skladu s lokalnim namislima, ciljevima i planovima konačnih projekata evolucijskog odvijanja.

Priroda, dakle, kako je smrtni čovjek shvaća, predstavlja osnovni temelj i fundamentalnu podlogu nemijenjajućeg Božanstva i njegovih nepromjenjivih zakona koji se modificiraju i podilaze varijacije i prevrate djelovanjem lokalnih planova, ciljeva i uvjeta koje otvaraju i sprovode sile i ličnosti lokalnog svemira zvijezda, sustava i

4:1.9 (56.1) These Absolutes must be the not-fully-revealed presences abroad in the universe which, in the phenomena of space potency and in the function of other superultimates, render it impossible for physicists, philosophers, or even religionists to predict with certainty as to just how the primordials of force, concept, or spirit will respond to demands made in a complex reality situation involving supreme adjustments and ultimate values.

4:1.10 (56.2) There is also an organic unity in the universes of time and space which seems to underlie the whole fabric of cosmic events. This living presence of the evolving Supreme Being, this Immanence of the Projected Incomplete, is inexplicably manifested ever and anon by what appears to be an amazingly fortuitous co-ordination of apparently unrelated universe happenings. This must be the function of Providence — the realm of the Supreme Being and the Conjoint Actor.

4:1.11 (56.3) I am inclined to believe that it is this far-flung and generally unrecognizable control of the co-ordination and interassociation of all phases and forms of universe activity that causes such a variegated and apparently hopelessly confused medley of physical, mental, moral, and spiritual phenomena so unerringly to work out to the glory of God and for the good of men and angels.

4:1.12 (56.4) But in the larger sense the apparent "accidents" of the cosmos are undoubtedly a part of the finite drama of the time-space adventure of the Infinite in his eternal manipulation of the Absolutes.

2. GOD AND NATURE

4:2.1 (56.5) Nature is in a limited sense the physical habit of God. The conduct, or action, of God is qualified and provisionally modified by the experimental plans and the evolutionary patterns of a local universe, a constellation, a system, or a planet. God acts in accordance with a well-defined, unchanging, immutable law throughout the wide-spreading master universe; but he modifies the patterns of his action so as to contribute to the co-ordinate and balanced conduct of each universe, constellation, system, planet, and personality in accordance with the local objects, aims, and plans of the finite projects of evolutionary unfolding.

4:2.2 (56.6) Therefore, nature, as mortal man understands it, presents the underlying foundation and fundamental background of a changeless Deity and his immutable laws, modified by, fluctuating because of, and experiencing upheavals through, the working of the local plans, purposes, patterns, and conditions which have

planeta. Na primjer: Nakon njihove uredbe u Nebadonu, Božji se zakoni modificiraju planovima koje utvrđuju Sin Stvoritelj i Stvaralački Duh ovog lokalnog svemira; a pored svega toga, na djelovanje tih zakona dalje utječu pogreške, propusti i pobune određenih bića s boravištem na vašoj planeti koja pripadaju vašem neposrednom planetarnom sustavu Satanije.

Priroda je vremensko-prostorna rezultanta dviju kozmičkih faktora: prvo, nepromjenjivosti, savršenstva i pravičnosti Rajskog Božanstva, te drugo, eksperimentalnih planova, izvršnih omaški, pobunjeničkih pogrešaka, nepotpunog razvoja i nesavršene mudrosti izvan-Rajskih bića, od najviših do najnižih. Stoga je jasno da priroda nosi jednoliku, nepromjenjivu, veličanstvenu i čudesnu nit savršenstva iz kružnice vječnosti; ali u svakom svemiru, na svakom planetu i u svakom pojedinom životu, tu prirodu mijenjaju, uvjetuju i eventualno narušavaju djela, pogreške i nelojalnosti stvorenih bića evolucijskih sustava i svemira; i tako, premda je ispod površine stabilna, priroda zauvijek mora odražavati promjenjivo raspoloženje, te štoviše biti hirovita, varirajući u skladu s operativnim postupcima lokalnog svemira.

Priroda je savršenstvo Raja podijeljeno nepotpunošću, zlom i grijehom nedovršenih svemira. Taj kvocijent postaje pokazatelj savršenog kao i djelomičnog, vječnog kao i vremenskog. Evolucija u svom tijeku mijenja prirodu povećavajući sadržaj Rajskog savršenstva i umanjujući mjeru zla, pogreške i nesklada relativne stvarnosti.

Bog nije osobno prisutan u prirodi niti u bilo kojoj prirodnoj sili, jer su fenomeni prirode stvar nadodavanja nesavršenosti progresivne evolucije, a ponekad i posljedica ustaničke pobune, na Rajske temelje sveopćeg Božjeg zakona. Onakva kakva se javlja na svijetu poput Urantije, priroda nikako ne može biti prihvatljivi izražaj, istinsko predočenje ili vjerni portret svemudrog i beskonačnog Boga.

Priroda je, na vašem svijetu, modifikacija zakona savršenstva putem evolucijskih planova lokalnog svemira. Kakva je lakrdija obožavati prirodu zato što je u ograničenom, uvjetovanom smislu prožeta Bogom; zato što je jedna faza univerzalne i stoga, božanske moći! Priroda je pored toga ispoljenje nedovršenih, nepotpunih i nesavršenih tokova razvoja, rasta i napretka svemirskog eksperimenta u kozmičkoj evoluciji.

been inaugurated and are being carried out by the local universe, constellation, system, and planetary forces and personalities. For example: As God's laws have been ordained in Nebadon, they are modified by the plans established by the Creator Son and Creative Spirit of this local universe; and in addition to all this the operation of these laws has been further influenced by the errors, defaults, and insurrections of certain beings resident upon your planet and belonging to your immediate planetary system of Satania.

4:2.3 (56.7) Nature is a time-space resultant of two cosmic factors: first, the immutability, perfection, and rectitude of Paradise Deity, and second, the experimental plans, executive blunders, insurrectionary errors, incompleteness of development, and imperfection of wisdom of the extra-Paradise creatures, from the highest to the lowest. Nature therefore carries a uniform, unchanging, majestic, and marvelous thread of perfection from the circle of eternity; but in each universe, on each planet, and in each individual life, this nature is modified, qualified, and perchance marred by the acts, the mistakes, and the disloyalties of the creatures of the evolutionary systems and universes; and therefore must nature ever be of a changing mood, whimsical withal, though stable underneath, and varied in accordance with the operating procedures of a local universe.

4:2.4 (57.1) Nature is the perfection of Paradise divided by the incompleteness, evil, and sin of the unfinished universes. This quotient is thus expressive of both the perfect and the partial, of both the eternal and the temporal. Continuing evolution modifies nature by augmenting the content of Paradise perfection and by diminishing the content of the evil, error, and disharmony of relative reality.

4:2.5 (57.2) God is not personally present in nature or in any of the forces of nature, for the phenomenon of nature is the superimposition of the imperfections of progressive evolution and, sometimes, the consequences of insurrectionary rebellion, upon the Paradise foundations of God's universal law. As it appears on such a world as Urantia, nature can never be the adequate expression, the true representation, the faithful portrayal, of an all-wise and infinite God.

4:2.6 (57.3) Nature, on your world, is a qualification of the laws of perfection by the evolutionary plans of the local universe. What a travesty to worship nature because it is in a limited, qualified sense pervaded by God; because it is a phase of the universal and, therefore, divine power! Nature also is a manifestation of the unfinished, the incomplete, the imperfect outworkings of the development, growth, and progress of a universe experiment in cosmic evolution.

Prividne mane prirodnog svijeta ne ukazuju na istovjetne nedostatke u karakteru Boga. Takve su nepravilnosti samo neizbježni zastoji u ispoljenju stalno pokretnog svitka slikovne predstave beskonačnosti. Ovi su nedostaci ili prekidu u kontinuitetu savršenstva to što omogućuje konačnom umu materijalnog čovjeka povremeno uhvatiti kratkotrajni uvid u božanske stvarnosti u vremenu i prostoru. Materijalne manifestacije božanstva djeluju neispravno evolucijskom umu čovjeka samo zato što smrtni čovjek neprestano promatra fenomene prirode kroz prirodne oči, ljudsku viziju koja nije ojačana morontija motom ili otkrivenjem, njezinom kompenzacijskom zamjenom na svjetovima vremena.

Priroda je nagrađena, njezino je lijepo lice puno ožiljaka, njezine su značajke unakažene pobunom, nadoličnim ponašanjem i nepromišljenošću nebrojenih stvorenih bića koja su dio prirode, a koja su doprinijela njezinu unakaženju u vremenu. Ne, priroda nije Bog. Priroda nije predmet obožavanja.

3. NEMIJENJAJUĆI KARAKTER BOGA

Čovjek je predugo držao da je Bog poput njega samoga. Bog nije, nikada nije bio i nikada neće biti ljubomoran na čovjeka ili bilo koje drugo biće u svemiru nad svemirima. Budući da znate da je Sin Stvoritelj namjerio da čovjek bude remek-djelo planetarnog stvaranja, da bude gospodar cijelog svijeta, prizor čovjeka koji j e opsjednut vlastitim niskim strastima ili koji se klanja idolima od drveta, kamena, zlata i sebične ambicije - takvi bijedni prizori navode Boga i njegove Sinove na ljubomoru radi čovjeka, ali nikada na njega.

Vječni Bog nije u stanju biti srdit i ljut u smislu ovih ljudskih emocija i kako čovjek razumije takve reakcije. Ovi su osjećaji bijedni i prezreni; oni su jedva vrijedni da ih se nazove ljudskim, a kamoli božanskim; takvi su stavovi potpuno strani savršenoj prirodi i milostivnom karakteru Oca Svih.

Mnogo, vrlo mnogo, poteškoća smrtnika Urantije pri pokušaju razumijevanja Boga proizlaze iz dalekosežnih posljedica Luciferove pobune i Kaligastijine izdaje. Na svjetovima koji nisu bili izolirani grijehom, evolucijske rase imaju mogućnost izgraditi bolje ideje o Ocu Svih; one manje pate od idejne zbunjenosti, iskrivljenosti i perversije.

Bog ne žali ni zbog čega što je učinio, sada čini ili će ikada učiniti. On je svemudar kao i svemoćan. Čovjekova mudrost proizrasta iz

4:2.7 (57.4) The apparent defects of the natural world are not indicative of any such corresponding defects in the character of God. Rather are such observed imperfections merely the inevitable stop-moments in the exhibition of the ever-moving reel of infinity picturization. It is these very defect-interruptions of perfection-continuity which make it possible for the finite mind of material man to catch a fleeting glimpse of divine reality in time and space. The material manifestations of divinity appear defective to the evolutionary mind of man only because mortal man persists in viewing the phenomena of nature through natural eyes, human vision unaided by morontia mota or by revelation, its compensatory substitute on the worlds of time.

4:2.8 (57.5) And nature is marred, her beautiful face is scarred, her features are seared, by the rebellion, the misconduct, the mistic thinking of the myriads of creatures who are a part of nature, but who have contributed to her disfigurement in time. No, nature is not God. Nature is not an object of worship.

3. GOD'S UNCHANGING CHARACTER

4:3.1 (57.6) All too long has man thought of God as one like himself. God is not, never was, and never will be jealous of man or any other being in the universe of universes. Knowing that the Creator Son intended man to be the masterpiece of the planetary creation, to be the ruler of all the earth, the sight of his being dominated by his own baser passions, the spectacle of his bowing down before idols of wood, stone, gold, and selfish ambition — these sordid scenes stir God and his Sons to be jealous *for* man, but never of him.

4:3.2 (57.7) The eternal God is incapable of wrath and anger in the sense of these human emotions and as man understands such reactions. These sentiments are mean and despicable; they are hardly worthy of being called human, much less divine; and such attitudes are utterly foreign to the perfect nature and gracious character of the Universal Father.

4:3.3 (58.1) Much, very much, of the difficulty which Urantia mortals have in understanding God is due to the far-reaching consequences of the Lucifer rebellion and the Caligastia betrayal. On worlds not segregated by sin, the evolutionary races are able to formulate far better ideas of the Universal Father; they suffer less from confusion, distortion, and perversion of concept.

4:3.4 (58.2) God repents of nothing he has ever done, now does, or ever will do. He is all-wise as well as all-powerful. Man's wisdom grows out of

poteškoća i pogrešaka ljudskog iskustva; Božja mudrost počiva u bezuvjetnom savršenstvu njegova beskonačnog kozmičkog uvida i ovo božansko predznanje učinkovito vodi kreativnu slobodnu volju.

Otac Svih nikada ne čini ništa što izaziva patnju i kajanje, ali stvorena bića obdarena voljom koja proizlaze iz planiranja i izrade ličnosti njegovih Stvoritelja u prostranim svemirima, po svom vlastitom nesretnom izboru, nekom prigodom bude emocije božanske tuge u ličnostima svojih Stvoriteljskih roditelja. No, iako Otac ne činiti pogreške, ne osjeća žaljenje, niti doživljava bol, on je biće puno očinske ljubavi i njegovo srce nedvojbeno žali kad njegova djeca ne uspiju dostići duhovne razine koje su u stanju dostići uz darežljivu pomoć planova duhovnog postignuća i utvrđenih metoda smrtnog uzašašća svemirima.

Beskonačno dobrota Oca je izvan shvaćanja konačnog uma vremena; stoga se uvijek mora nuditi kontrast komparativnog zla (ne grijeha) radi učinkovitog prikaza svih faza relativne dobrote. Nesavršenost smrtnikova uvida može prepoznati savršenstvo božanske dobrote samo zato što ono stoji u kontrastivnoj vezi s relativnom nesavršenosti u odnosima vremena i materije u kretnjama prostora.

Božji karakter je beskonačno nadljudski; stoga ova priroda božanstvenosti mora biti personificirana, kao u božanskim Sinovima, prije nego što je konačni um čovjeka može pojmiti svojom vjerom.

4. SPOZNAJA BOGA

Bog je jedino stacionarno, samosadržano i nemijenjajuće biće u cijelom svemiru nad svemirima, koje nema spoljašnjosti, vanjštine, prošlosti ili budućnosti. Bog je svrhovita energija (kreativni duh) i apsolutna volja, koje su samopostojeće i uopćene.

Budući da je Bog samopostojeći, on je apsolutno neovisan. Sam se Božji identitet protivi promjeni. "Ja, Gospod, ne mijenjam se." Bog je nepromjenjiv; ali dok ne postignete status Raja, ne možete ni izdaleka razumjeti kako Bog može proći od jednostavnosti do složenosti, od identiteta do varijacije, od nepomičnosti do kretanja, od beskonačnosti do konačnosti, od božanskog do ljudskog, te od jedinstva do dualiteta i trojinstva. A Bog može tako modificirati manifestacije svoje apsolutnosti zbog toga što božanska nepromjenljivost ne podrazumijeva nepokretnost; Bog ima volju - on je volja.

the trials and errors of human experience; God's wisdom consists in the unqualified perfection of his infinite universe insight, and this divine foreknowledge effectively directs the creative free will.

4:3.5 (58.3) The Universal Father never does anything that causes subsequent sorrow or regret, but the will creatures of the planning and making of his Creator personalities in the outlying universes, by their unfortunate choosing, sometimes occasion emotions of divine sorrow in the personalities of their Creator parents. But though the Father neither makes mistakes, harbors regrets, nor experiences sorrows, he is a being with a father's affection, and his heart is undoubtedly grieved when his children fail to attain the spiritual levels they are capable of reaching with the assistance which has been so freely provided by the spiritual-attainment plans and the mortal-ascension policies of the universes.

4:3.6 (58.4) The infinite goodness of the Father is beyond the comprehension of the finite mind of time; hence must there always be afforded a contrast with comparative evil (not sin) for the effective exhibition of all phases of relative goodness. Perfection of divine goodness can be discerned by mortal imperfection of insight only because it stands in contrastive association with relative imperfection in the relationships of time and matter in the motions of space.

4:3.7 (58.5) The character of God is infinitely superhuman; therefore must such a nature of divinity be personalized, as in the divine Sons, before it can even be faith-grasped by the finite mind of man.

4. THE REALIZATION OF GOD

4:4.1 (58.6) God is the only stationary, self-contained, and changeless being in the whole universe of universes, having no outside, no beyond, no past, and no future. God is purposive energy (creative spirit) and absolute will, and these are self-existent and universal.

4:4.2 (58.7) Since God is self-existent, he is absolutely independent. The very identity of God is inimical to change. "I, the Lord, change not." God is immutable; but not until you achieve Paradise status can you even begin to understand how God can pass from simplicity to complexity, from identity to variation, from quiescence to motion, from infinity to finitude, from the divine to the human, and from unity to duality and triunity. And God can thus modify the manifestations of his absoluteness because divine immutability does not imply immobility; God has will — he is will.

Bog je biće apsolutnog samoopredjeljenja; njegove kozmičke reakcije nemaju ograničenja osim onih samo- nametnutih, dok su djela njegove slobodne volje uvjetovana samo onim božanskim svojstvima i savršenim osobinama koje su neodvojive od njegove vječne prirode. Stoga se Bog odnosi prema svemiru kao biće vrhunske dobrote i slobodne volje kreativne beskonačnosti.

Otac-Absolut je stvoritelj središnjeg i savršenog svemira i Otac svih ostalih Stvoritelja. Ličnost, dobrotu i brojne druge karakteristike, Bog dijeli s čovjekom i drugim bićima, ali beskonačnost volje je samo njegova. Bog je ograničen u svojim stvaralačkim djelima samo nazorima svoje vječne prirode i odlukama svoje beskonačne mudrosti. Bog osobno bira samo ono što je beskonačno savršeno, što objašnjava visoko savršenstvo središnjeg svemira; i dok Sinovi Stvoritelji u potpunosti dijele njegovu božanstvenost, pa čak i neke faze njegove apsolutnosti, oni nisu u cijelosti ograničeni tom najvišom mudrošću koja usmjerava beskonačnost Očeve volje. Dakle, u Mihaelovom redu sinova, kreativna slobodna volja postaje još aktivnija, u potpunosti božanska i gotovo krajnja, ako ne i apsolutna. Otac je beskonačan i vječan, ali oduzeti ovoj slobodnoj volji mogućnost samoograničenja znači zanijekati ovom konceptu njegovu apsolutnost.

Božja apsolutnost prožima svih sedam razina kozmičke stvarnosti. A ova je apsolutna priroda podređena odnosu Stvoritelja prema njegovoj svemirskoj obitelji stvorenih bića. Preciznost može biti svojstvena trinitarnoj pravdi u svemiru nad svemirima, ali Bog svemira se povodi za svojim božanskim emocijama u cijelom svom opsežnom obiteljskom odnosu naspram stvorenih bića vremena. Na početku i na kraju - vječno - beskonačni Bog je Otac. Od svih mogućih naziva kojima se može prikladno nazvati, upućen sam prikazati Boga sveukupnog stvaranja kao Oca Svih.

U Boga Oca, djelima slobodne volje ne upravljaju ni snaga ni puki intelekt; božanska se ličnost definira kao biće koje se sastoji u duhu, koje sebe manifestira u svemirima kao ljubav. Dakle, u svim svojim osobnim odnosima sa stvorenim ličnostima svemira, Prvi Izvor i Središte je uvijek i dosljedno Otac koji je ispunjen ljubavlju. Bog je Otac u najvišem smislu te riječi. On je vječno motiviran savršenim idealizmom božanske ljubavi, a ova nježna priroda ispoljava svoj najjači izražaj i svoje najveće zadovoljstvo u davanju i primanju ljubavi.

U znanosti, Bog je Prvi Uzrok; u religiji je sveopći Otac ljubavi; u filozofiji je jedino biće koje postoji samo po sebi, ne oviseći o bilo kom drugom biću za svoju egzistenciju, ali koje

4.4.3 (58.8) God is the being of absolute self-determination; there are no limits to his universe reactions save those which are self-imposed, and his freewill acts are conditioned only by those divine qualities and perfect attributes which inherently characterize his eternal nature. Therefore is God related to the universe as the being of final goodness plus a free will of creative infinity.

4.4.4 (58.9) The Father-Absolute is the creator of the central and perfect universe and the Father of all other Creators. Personality, goodness, and numerous other characteristics, God shares with man and other beings, but infinity of will is his alone. God is limited in his creative acts only by the sentiments of his eternal nature and by the dictates of his infinite wisdom. God personally chooses only that which is infinitely perfect, hence the supernal perfection of the central universe; and while the Creator Sons fully share his divinity, even phases of his absoluteness, they are not altogether limited by that finality of wisdom which directs the Father's infinity of will. Hence, in the Michael order of sonship, creative free will becomes even more active, wholly divine and well-nigh ultimate, if not absolute. The Father is infinite and eternal, but to deny the possibility of his volitional self-limitation amounts to a denial of this very concept of his volitional absoluteness.

4.4.5 (59.1) God's absoluteness pervades all seven levels of universe reality. And the whole of this absolute nature is subject to the relationship of the Creator to his universe creature family. Precision may characterize trinitarian justice in the universe of universes, but in all his vast family relationship with the creatures of time the God of universes is governed by *divine sentiment*. First and last — eternally — the infinite God is a *Father*. Of all the possible titles by which he might appropriately be known, I have been instructed to portray the God of all creation as the Universal Father.

4.4.6 (59.2) In God the Father freewill performances are not ruled by power, nor are they guided by intellect alone; the divine personality is defined as consisting in spirit and manifesting himself to the universes as love. Therefore, in all his personal relations with the creature personalities of the universes, the First Source and Center is always and consistently a loving Father. God is a Father in the highest sense of the term. He is eternally motivated by the perfect idealism of divine love, and that tender nature finds its strongest expression and greatest satisfaction in loving and being loved.

4.4.7 (59.3) In science, God is the First Cause; in religion, the universal and loving Father; in philosophy, the one being who exists by himself, not dependent on any other being for existence but

blagonaklono prenosi stvarnost postojanja na sve stvari i sva ostala bića. Ali jedino otkrivenje može pokazati da su Prvi Uzrok znanosti i samopostojeće Jedinstvo filozofije jedan te isti Bog religije pun milosti i dobrote i posvećen garantiranju vječnog života njegove djeci na zemlji.

Mi žudimo konceptu Beskonačnog, ali obožavamo doživljaj-ideju Boga, našu sposobnost posvudašnjeg i svakovremenog shvaćanja ličnosti i božanskih osobina našeg najvišeg koncepta Božanstva.

Svijest o pobjedonosnom ljudskom životu na zemlji izrasta iz te vjere stvorenog bića koja se usuđuje prkositi svakoj novoj epizodi egzistencije kad je suočena s bolnom spoznajom ljudskih ograničenja, tom neumoljivom izjavom: Čak i ako ja to ne mogu učiniti, u meni živi onaj koji to može i hoće učiniti, dio Oca-Apsoluta svemira nad svemirima. To je "pobjeda koja nadvladava svijet, pa čak i tvoju vjeru."

beneficently conferring reality of existence on all things and upon all other beings. But it requires revelation to show that the First Cause of science and the self-existent Unity of philosophy are the God of religion, full of mercy and goodness and pledged to effect the eternal survival of his children on earth.

4:4.8 (59.4) We crave the concept of the Infinite, but we worship the experience-idea of God, our anywhere and any-time capacity to grasp the personality and divinity factors of our highest concept of Deity.

4:4.9 (59.5) The consciousness of a victorious human life on earth is born of that creature faith which dares to challenge each recurring episode of existence when confronted with the awful spectacle of human limitations, by the unfailing declaration: Even if I cannot do this, there lives in me one who can and will do it, a part of the Father-Absolute of the universe of universes. And that is "the victory which overcomes the world, even your faith."

5. ZABLUDE O BOGU

Religijska tradicija je nasavršeno sačuvani zapis o iskustvima ljudi koji su poznavali Boga u davnini, ali takvi zapisi nisu pouzdani kao vodiči za religiozno življenje ili kao izvor istinske informacije o Ocu Svih. Ta su drevna vjerovanja bez izuzetka izmijenjena činjenicom da je primitivni čovjek bio kreativan izumitelj mitologije.

Jedan od najvećih izvora pometnje na Urantiji u pogledu Božje prirode izrasta odatle što vaše svete knjige ne uspijevaju uočiti jasnu razliku između triju ličnosti Rajskog Trojstva, te između Božanstva Raja i stvoritelja i administratora lokalnog svemira. Tijekom proteklih upravnih razdoblja djelomičnog razumijevanja, vaši svećenici i proroci nisu uočili razliku između Planetarnih Knezova, Suverenih Vladara Sustava, Očeva Zvijezda, Sinova Stvoritelja, Vladara Nadsvemira, Vrhovnog Bića i Oca Svih. Mnoge poruke podređenih ličnosti, kao primjerice Nositelja Života i raznih redova anđela, vaši zapisi predočuju kao da dolaze od samog Boga. Religiozni mislioci Urantije i dalje brkaju Oca Svih s pomoćnim ličnostima Božanstva, uključujući sviju pod jedan te isti naziv.

Žitelji Urantije još uvijek pate od primitivnih ideja o Bogu. Bogovi koji bjesne poput oluje; koji tresu zemlju u srdžbi i obaraju čovjeka u svojoj ljutnji, koji dosuđuju muke u vremenima gladi i poplava - to su bogovi primitivne religije; oni nisu Bogovi koji žive i upravljaju u svemirima. Takvi su

5. ERRONEOUS IDEAS OF GOD

4:5.1 (59.6) Religious tradition is the imperfectly preserved record of the experiences of the God-knowing men of past ages, but such records are untrustworthy as guides for religious living or as the source of true information about the Universal Father. Such ancient beliefs have been invariably altered by the fact that primitive man was a mythmaker.

4:5.2 (60.1) One of the greatest sources of confusion on Urantia concerning the nature of God grows out of the failure of your sacred books clearly to distinguish between the personalities of the Paradise Trinity and between Paradise Deity and the local universe creators and administrators. During the past dispensations of partial understanding, your priests and prophets failed clearly to differentiate between Planetary Princes, System Sovereigns, Constellation Fathers, Creator Sons, Superuniverse Rulers, the Supreme Being, and the Universal Father. Many of the messages of subordinate personalities, such as Life Carriers and various orders of angels, have been, in your records, presented as coming from God himself. Urantian religious thought still confuses the associate personalities of Deity with the Universal Father himself, so that all are included under one appellation.

4:5.3 (60.2) The people of Urantia continue to suffer from the influence of primitive concepts of God. The gods who go on a rampage in the storm; who shake the earth in their wrath and strike down men in their anger; who inflict their judgments of displeasure in times of famine and flood — these

koncepti relikta vremena kad su ljudi vjerovali da svemirom upravljaju i vladaju hirovi takvih izmišljenih bogova. Ali smrtni čovjek počinje shvaćati da živi u svijetu zakonitosti i reda u pogledu utvrđenih administrativnih metoda i djelovanja Vrhovnih Stvoritelja i Vrhovnih Upravitelja.

Primitivna ideja da je potrebno umiriti ljutog Boga, odobrovoljiti uvrijeđenog Boga ili pridobiti naklonost Božanstva kroz žrtve i pokore, čak i prolijevanjem krvi, predstavlja primitivnu i djetinjastu religiju, filozofiju koja nije vrijedna prosvjetljenog doba znanosti i istine. Takva su vjerovanja krajnje odbojna nebeskim bićima i božanskim vladarima koji služe i vladaju u svemirima. To je uvreda Bogu vjerovati, držati ili učiti da nevina krv mora biti prolivena kako bi se pridobila naklonost ili preusmjerio fiktivni božanski gnjev.

Hebreji su vjerovali da "bez prolijevanja krvi nema oprostjenja grijeha." Oni nisu našli izbjavljenje od stare poganske ideje da se Bogovi mogu umiriti samo prolijevanjem krvi, iako je Mojsije postigao značajan napredak kada je zabranio žrtvovanje ljudi, postavljajući na njegovo mjesto, u primitivnim umovima svojih djetinjastih beduinskih sljedbenika, ceremonijalno žrtvovanje životinja.

Darivanje Rajskog Sina na vašem svijetu dio je završetka jedne planetarne dobi; bilo je neizbježno, ali nije bilo neophodno radi zadobijanja Božje naklonosti. Ovo je darivanje pored toga bilo zaključni osobni čin Sina Stvoritelja u njegovoj dugoj pustolovini kojom je zaslužno stekao iskustvenu vlast nad svojim svemirom. Kakvo je sknavljenje Božjeg beskonačnog karaktera učiti da je njegovo očinsko srce u svojoj okorjeloj hladnoći i tvrdoći bilo tako neumoljivo da ga se nisu dirnule nesreće i boli njegovih stvorenja i da ništa nije moglo probuditi njegovo milosrđe dok nije vidio kako njegov besprijeekorni Sin krvari i umire na križu Golgote!

Ali žitelji Urantije se trebaju osloboditi ovih prastarih pogrešaka i poganskih predrasuda u vezi prirode Oca Svih. Otkrivenje istine o Bogu još uvijek traje i ljudskoj rasi je suđeno upoznati Oca Svih u sveukupnoj ljepoti karaktera i nježnosti osobina koje je Sin Stvoritelj tako veličanstveno predočio za svoga boravka na Urantiji u liku Sina Čovječjeg i Sina Božjeg.

[Predstavio Božanski Savjetnik Uverse.]

are the gods of primitive religion; they are not the Gods who live and rule the universes. Such concepts are a relic of the times when men supposed that the universe was under the guidance and domination of the whims of such imaginary gods. But mortal man is beginning to realize that he lives in a realm of comparative law and order as far as concerns the administrative policies and conduct of the Supreme Creators and the Supreme Controllers.

4:5.4 (60.3) The barbarous idea of appeasing an angry God, of propitiating an offended Lord, of winning the favor of Deity through sacrifices and penance and even by the shedding of blood, represents a religion wholly puerile and primitive, a philosophy unworthy of an enlightened age of science and truth. Such beliefs are utterly repulsive to the celestial beings and the divine rulers who serve and reign in the universes. It is an affront to God to believe, hold, or teach that innocent blood must be shed in order to win his favor or to divert the fictitious divine wrath.

4:5.5 (60.4) The Hebrews believed that "without the shedding of blood there could be no remission of sin." They had not found deliverance from the old and pagan idea that the Gods could not be appeased except by the sight of blood, though Moses did make a distinct advance when he forbade human sacrifices and substituted therefor, in the primitive minds of his childlike Bedouin followers, the ceremonial sacrifice of animals.

4:5.6 (60.5) The bestowal of a Paradise Son on your world was inherent in the situation of closing a planetary age; it was inescapable, and it was not made necessary for the purpose of winning the favor of God. This bestowal also happened to be the final personal act of a Creator Son in the long adventure of earning the experiential sovereignty of his universe. What a travesty upon the infinite character of God! this teaching that his fatherly heart in all its austere coldness and hardness was so untouched by the misfortunes and sorrows of his creatures that his tender mercies were not forthcoming until he saw his blameless Son bleeding and dying upon the cross of Calvary!

4:5.7 (60.6) But the inhabitants of Urantia are to find deliverance from these ancient errors and pagan superstitions respecting the nature of the Universal Father. The revelation of the truth about God is appearing, and the human race is destined to know the Universal Father in all that beauty of character and loveliness of attributes so magnificently portrayed by the Creator Son who sojourned on Urantia as the Son of Man and the Son of God.

4:5.8 (61.1) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 5. ODNOS BOGA PREMA INDIVIDUI

⇐ 004

Knjiga Urantije

006 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 5 ODNOS BOGA PREMA INDIVIDUI

Sekcije

Uvod

1. PRISTUP BOGU
2. PRISUTNOST BOGA
3. ISTINSKO OBOŽAVANJE
4. BOG U RELIGIJI
5. SVJESNOST BOGA
6. BOG LIČNOSTI

PAPER 5 GOD'S RELATION TO THE INDIVIDUAL

SECTIONS

Introduction

1. The Approach to God
2. The Presence of God
3. True Worship
4. God in Religion
5. The Consciousness of God
6. The God of Personality

Uvod

AKO konačni um čovjeka nije u stanju shvatiti kako se tako velik i tako veličanstven Bog kao što je Otac Svih može spustiti iz svog vječnog prebivališta u beskonačnom savršenstvu kako bi uspostavio odnos s individualnim ljudskim bićem, onda taj konačani intelekt mora naći svoje uvjerenje u božansko zajedništvo u istini činjenice da stvarni fragment živog Boga prebiva u intelektu svakog smrtnika Urantije koji ima normalan um i moralnu svijest. Unutarnji Misaoni Ispravljači su dio vječnog Božanstva Rajskog Oca. Čovjek ne mora ići dalje od svog vlastitog unutarnjeg iskustva dušine kontemplacije ove duhovno-stvarnosne prisutnosti da nađe Boga i da pokuša stupiti u duhovno zajedništvo s njim.

Bog je razdijelio beskonačnost svoje vječne prirode kroz egzistencijalne stvarnosti svojih šest apsolutnih istorednika, ali on može, u bilo koje vrijeme, uspostaviti izravan osobni kontakt s bilo kojim dijelom ili fazom ili vrstom stvaranja posredstvom svojih predličnih fragmenata. Vječni Bog je također sebi rezervirao povlasticu darivanja ličnosti božanskim Stvoriteljima i stvorenim živim bićima svemira nad svemirima, te nastavlja

INTRODUCTION

5:0.1 (62.1) IF THE finite mind of man is unable to comprehend how so great and so majestic a God as the Universal Father can descend from his eternal abode in infinite perfection to fraternize with the individual human creature, then must such a finite intellect rest assurance of divine fellowship upon the truth of the fact that an actual fragment of the living God resides within the intellect of every normal-minded and morally conscious Urantia mortal. The indwelling Thought Adjusters are a part of the eternal Deity of the Paradise Father. Man does not have to go farther than his own inner experience of the soul's contemplation of this spiritual-reality presence to find God and attempt communion with him.

5:0.2 (62.2) God has distributed the infinity of his eternal nature throughout the existential realities of his six absolute co-ordinates, but he may, at any time, make direct personal contact with any part or phase or kind of creation through the agency of his prepersonal fragments. And the eternal God has also reserved to himself the prerogative of bestowing personality upon the divine Creators and the living creatures of the universe of

rezervirati povlasticu održavanja izravnog i roditeljskog kontakta sa svim ovim osobnim bićima putem kruga ličnosti.

universes, while he has further reserved the prerogative of maintaining direct and parental contact with all these personal beings through the personality circuit.

1. PRISTUP BOGU

Nesposobnost konačnog bića da pristupi beskonačnom Ocu nije svojstvena Očevoj distanciranosti, već je rezultat konačnosti i materijalnih ograničenja stvorenih bića. Nezamisliva je veličina duhovne razlike između najviše ličnosti kozmičke egzistencije i nižih skupina stvorenih inteligencija. Da je moguće transportirati bića nižih redova inteligencije u samu prisutnost Oca, ona ne bi znala da se tu nalaze. Ona ne bi bila ništa više svjesna prisutnosti Oca Svih nego što su toga svjesna tamo gdje se trenutno nalaze. Smrtni čovjek mora preći dugi, dugi put prije nego dosljedno i unutar područja mogućnosti bude mogao tražiti sigurno uvođenje u prisutnost Oca Svih na Raju. Duhovno, čovjek mora biti preveden mnogo puta prije nego što postigne čak i razinu koja će mu dati duhovnu viziju da može vidjeti čak i jednog od Sedam Glavnih Duhova.

Naš Otac nije u skrivanju; on nije u proizvoljnoj osami. On je mobilizirao resurse božanske mudrosti u beskrajnom nastojanju da se otkrije djeci svojih svemirskih domena. Postoji beskonačna raskoš i neizreciva velikodušnost u veličanstvu njegove ljubavi koja ga navodi da žudi za vezivanjem sa svakim stvorenim bićem koje ga može razumjeti i voljeti i prići mu; to su, dakle, ograničenja koja postoje u vama, koja su neodvojiva od vaše konačne ličnosti i materijalne egzistencije, koja određuju mjesto i vrijeme i okolnosti u kojima možete postići cilj putovanja smrtnog uzašašća i stajati u prisutnosti Oca u središtu svega.

Iako pristup Očevoj prisutnosti na Raju mora čekati na vaše postizanje najviših konačnih razina napredovanja duha, trebate se radovati prepoznavanju sveprisutne mogućnosti stupanja u neposredno duhovno zajedništvo s duhom koji je dar Oca, tako intimno povezan s vašom unutarnjom dušom i vašim sve duhovnijim 'ja.'

Smrtnici svjetova vremena i prostora se mogu uveliko razlikovati u urođenim sposobnostima i intelektualnom daru, oni mogu uživati u okruženju izuzetno povoljnom za društveni napredak i moralni progres ili patiti od nedostatka svake ljudske pomoći u postignuću

1. THE APPROACH TO GOD

5:1.1 (62.3) The inability of the finite creature to approach the infinite Father is inherent, not in the Father's aloofness, but in the finiteness and material limitations of created beings. The magnitude of the spiritual difference between the highest personality of universe existence and the lower groups of created intelligences is inconceivable. Were it possible for the lower orders of intelligence to be transported instantly into the presence of the Father himself, they would not know they were there. They would there be just as oblivious of the presence of the Universal Father as where they now are. There is a long, long road ahead of mortal man before he can consistently and within the realms of possibility ask for safe conduct into the Paradise presence of the Universal Father. Spiritually, man must be translated many times before he can attain a plane that will yield the spiritual vision which will enable him to see even any one of the Seven Master Spirits.

5:1.2 (62.4) Our Father is not in hiding; he is not in arbitrary seclusion. He has mobilized the resources of divine wisdom in a never-ending effort to reveal himself to the children of his universal domains. There is an infinite grandeur and an inexpressible generosity connected with the majesty of his love which causes him to yearn for the association of every created being who can comprehend, love, or approach him; and it is, therefore, the limitations inherent in you, inseparable from your finite personality and material existence, that determine the time and place and circumstances in which you may achieve the goal of the journey of mortal ascension and stand in the presence of the Father at the center of all things.

5:1.3 (63.1) Although the approach to the Paradise presence of the Father must await your attainment of the highest finite levels of spirit progression, you should rejoice in the recognition of the ever-present possibility of immediate communion with the bestowal spirit of the Father so intimately associated with your inner soul and your spiritualizing self.

5:1.4 (63.2) The mortals of the realms of time and space may differ greatly in innate abilities and intellectual endowment, they may enjoy environments exceptionally favorable to social advancement and moral progress, or they may suffer from the lack of almost every human aid to culture and supposed advancement in the arts of

kulture i takozvanih umjetnost civilizacije; ali mogućnosti za duhovni napredak u usponu su svima jednake; povećanje razina duhovnog uvida i kozmičkih značenja postiže se sasvim neovisno o svim takvim društveno-moralnim različitostima u raznim materijalnim sredinama na evolucijskim svjetovima.

Smrtnici Urantije se mogu razlikovati u svojim intelektualnim, društvenim, ekonomskim, pa čak i moralnim prilikama i obdarenjima, ali ne zaboravite da je njihovo duhovno obdarenje jednoliko i jedinstveno. Oni svi uživaju istu božansku prisutnost koju primaju na dar od Oca i svima se jednako pruža privilegija osobne intimne duhovne zajednice s ovim unutarnjim duhom božanskog porijekla, dok svi jednako mogu odlučiti prihvatiti jednoliko duhovno vodstvo ovih Tajnovitih Nadglednika.

Ako je smrtni čovjek od srca duhovno motiviran, bezrezervno posvećen činjenju Očeve volje, onda, s obzirom da je tako sigurno i djelotvorno duhovno obdaren unutarnjim i božanskim Ispravljačem, on ne može ne uspjeti da razvije u svom osobnom iskustvu uzvišenu svijest poznavanja Boga i blaženo jamstvo u sigurnost osobnog preživljavanja u svrhu pronalaženja Boga progresivnim iskustvom postajanja sve više i više poput njega.

U čovjeku duhovno živi vječno-postojeći Misaoni Ispravljač. Ako takav ljudski um bude iskreno i duhovno motiviran, ako takva ljudska duša želi upoznati Boga i postati poput njega, iskreno želi činiti Očevu volju, ne postoji nikakav negativni utjecaj smrtno deprivacije niti bilo kakva smetnja koja može spriječiti takvu božanski motiviraninu dušu od se sigurno uspne do portala Raja.

Otac želi da sva njegova stvorenja budu u osobnom duhovnom zajedništvu s njim. On na Raju ima mjesta za primiti sve one čiji status preživljavanja i duhovna priroda omogućuju takvo postignuće. Stoga neka to bude dijelom vaše filozofije danas i zauvijek: Za svakog od vas i za sve nas, Bog je pristupačan, Otac je dostižan, put je otvoren; sve sile božanske ljubavi i putevi i metode božanske uprave su međusobno povezane u nastojanju da se olakša napredovanje svake vrijedne inteligencije svakog svemira do Rajske prisutnosti Oca Svih.

Činjenica da je tako dugo vremena potrebno za postignuće Boga ne čini prisutnost i ličnost Beskonačnog išta manje stvarnom. Vaše uzašašće je dio kruga sedam nadsvemira i premda ćete njime kružiti bezbroj puta, to što možete očekivati, u duhu i u statusu, je da ćete uvijek kružno ići prema unutra. Možete se uzdati da ćete biti prevedeni od planete na planetu, od vanjskih krugova sve bliže užem centru, dok

civilization; but the possibilities for spiritual progress in the ascension career are equal to all; increasing levels of spiritual insight and cosmic meanings are attained quite independently of all such sociomoral differentials of the diversified material environments on the evolutionary worlds.

5:1.5 (63.3) However Urantia mortals may differ in their intellectual, social, economic, and even moral opportunities and endowments, forget not that their spiritual endowment is uniform and unique. They all enjoy the same divine presence of the gift from the Father, and they are all equally privileged to seek intimate personal communion with this indwelling spirit of divine origin, while they may all equally choose to accept the uniform spiritual leading of these Mystery Monitors.

5:1.6 (63.4) If mortal man is wholeheartedly spiritually motivated, unreservedly consecrated to the doing of the Father's will, then, since he is so certainly and so effectively spiritually endowed by the indwelling and divine Adjuster, there cannot fail to materialize in that individual's experience the sublime consciousness of knowing God and the supernal assurance of surviving for the purpose of finding God by the progressive experience of becoming more and more like him.

5:1.7 (63.5) Man is spiritually indwelt by a surviving Thought Adjuster. If such a human mind is sincerely and spiritually motivated, if such a human soul desires to know God and become like him, honestly wants to do the Father's will, there exists no negative influence of mortal deprivation nor positive power of possible interference which can prevent such a divinely motivated soul from securely ascending to the portals of Paradise.

5:1.8 (63.6) The Father desires all his creatures to be in personal communion with him. He has on Paradise a place to receive all those whose survival status and spiritual nature make possible such attainment. Therefore settle in your philosophy now and forever: To each of you and to all of us, God is approachable, the Father is attainable, the way is open; the forces of divine love and the ways and means of divine administration are all interlocked in an effort to facilitate the advancement of every worthy intelligence of every universe to the Paradise presence of the Universal Father.

5:1.9 (63.7) The fact that vast time is involved in the attainment of God makes the presence and personality of the Infinite none the less real. Your ascension is a part of the circuit of the seven superuniverses, and though you swing around it countless times, you may expect, in spirit and in status, to be ever swinging inward. You can depend upon being translated from sphere to sphere, from the outer circuits ever nearer the

jednoga dana, bez sumnje, ne budete stajali u božanskoj i središnjoj prisutnosti i vidjeli ga, figurativno govoreći, licem u lice. To je pitanje postizanja stvarnih i doslovnih duhovnih razina; a te duhovne razine može postići svako biće a kojom živi Tajnoviti Osmatrač, koje se zatim vječno spoji s tim Misaonim Ispravljačem.

Otac nije u duhovnom skrivanju, ali tolika njegova stvorenja su se sakrila u magli vlastitih samovoljnih odluka i za sada se odvojila od duhovnog zajedništva s njegovim duhom i duhom njegova Sina, birajući vlastite perverzne misli i udovoljavajući samodokazivanju svojih netolerantnih umova i neduhovnih priroda.

Smrtni čovjek se može približiti Bogu i više puta odbaciti božansku volju, toliko dugo dok mu ostaje moć izbora. Čovjekova krajnja osuda nije zapečaćena sve dok ne izgubi moć izbora Očeve volje. Očevo se srce nikad ne zatvara pred potrebama i molbama njegove djece. Samo njegovo potomstvo može zauvijek zatvoriti svoja srca i oduprijeti se Očevoj privlačnoj moći kada konačno i zauvijek izgubi želju da čini njegovu božansku volju - da ga spozna i da bude poput njega. I tako je čovjekova vječna sudbina sigurna nakon što spajanje s Ispravljačem proglasi svemiru da je takvo uzlazno biće donijelo konačnu i neopozivu odluku da će živjeti Očevu volju.

Veliki Bog čini izravan kontakt sa smrtnim čovjekom i daje dio svog beskonačnog, vječnog i neshvatljivog bića da živi i prebiva u njemu. Bog se upustio u vječnu pustolovinu s čovjekom. Ako se predate vodstvima duhovnih sila u vama i oko vas, ne možete ne postići visoku sudbinu koju Bog ljubavi postavlja kao kozmički zgoditak svojih uzlaznih bića s evolucijskih svjetova prostora.

2. PRISUTNOST BOGA

Fizička prisutnost Beskonačnog je stvarnost materijalnog svemira. Umna prisutnost Božanstva mora ovisiti o dubini individualnog intelektualnog iskustva i evolucijskoj razini ličnosti. Duhovna prisutnost Božanstva nužno varira u svemiru. Određuje se duhovnim kapacitetom za prijemчивost i stupnjem posvećenja volje stvorenja vršenju božanske volje.

Bog živi u svakom od svojih duhom rođenih sinova. Rajski Sinovi uvijek imaju pristup prisutnosti Boga, "zdesna Ocu," i sve njegove stvorene ličnosti imaju pristup "krilu Očevu." To se odnosi na krug ličnosti kad god, gdje god i kako

inner center, and some day, doubt not, you shall stand in the divine and central presence and see him, figuratively speaking, face to face. It is a question of the attainment of actual and literal spiritual levels; and these spiritual levels are attainable by any being who has been indwelt by a Mystery Monitor, and who has subsequently eternally fused with that Thought Adjuster.

5:1.10 (64.1) The Father is not in spiritual hiding, but so many of his creatures have hidden themselves away in the mists of their own willful decisions and for the time being have separated themselves from the communion of his spirit and the spirit of his Son by the choosing of their own perverse ways and by the indulgence of the self-assertiveness of their intolerant minds and unspiritual natures.

5:1.11 (64.2) Mortal man may draw near God and may repeatedly forsake the divine will so long as the power of choice remains. Man's final doom is not sealed until he has lost the power to choose the Father's will. There is never a closure of the Father's heart to the need and the petition of his children. Only do his offspring close their hearts forever to the Father's drawing power when they finally and forever lose the desire to do his divine will — to know him and to be like him. Likewise is man's eternal destiny assured when Adjuster fusion proclaims to the universe that such an ascender has made the final and irrevocable choice to live the Father's will.

5:1.12 (64.3) The great God makes direct contact with mortal man and gives a part of his infinite and eternal and incomprehensible self to live and dwell within him. God has embarked upon the eternal adventure with man. If you yield to the leadings of the spiritual forces in you and around you, you cannot fail to attain the high destiny established by a loving God as the universe goal of his ascendant creatures from the evolutionary worlds of space.

2. THE PRESENCE OF GOD

5:2.1 (64.4) The physical presence of the Infinite is the reality of the material universe. The mind presence of Deity must be determined by the depth of individual intellectual experience and by the evolutionary personality level. The spiritual presence of Divinity must of necessity be differential in the universe. It is determined by the spiritual capacity of receptivity and by the degree of the consecration of the creature's will to the doing of the divine will.

5:2.2 (64.5) God lives in every one of his spirit-born sons. The Paradise Sons always have access to the presence of God, "the right hand of the Father," and all of his creature personalities have access to the "bosom of the Father." This refers to

god bića kontaktirala ili na druge načine stupila u osobni, samosvjesni kontakt i duhovno zajedništvo s Ocem Svih, da li na središnjem prebivalištu ili na nekom drugom određenom mjestu, kao na jednom od sedam svetih planeta Raja.

Božanska prisutnost, međutim, ne može biti otkrivena bilo gdje u prirodi, pa čak ni u životima Boga- znajućih smrtnika, tako potpuno i tako sigurno kao u vašem pokušaju uspostave zajedništva s unutarnjim Tajnovitim Osmatračem, Rajskim Misaonim Ispravljačem. Kakva je pogreška da sanjariti o Bogu daleko na nebu kada duh Oca Svih živi unutar samog vašeg uma!

Zbog toga što u vama živi fragment Boga možete se nadati da ćete, dok budete napredovali u usklađenju s Ispravljačevim duhovnim vodstvima, moći potpunije razabrati prisutnost i preobražajnu snagu tih drugih duhovnih utjecaja koji vas okružuju i na vas djeluju, a koji funkcionalno nisu sastavni dio vas. Činjenica da niste intelektualno svjesni bliskog i intimnog kontakta s unutarnjim Ispravljačem ni u najmanju ruku ne opovrgava takvo uzvišeno iskustvo. Dokaz o bratskom odnosu s božanskim Ispravljačem u cjelosti počiva u prirodi i opsegu plodova duha koje donosi životno iskustvo individualnog vjernika. "Po njihovim plodovima ćete ih znati."

Izuzetno je teško slabo produhovljenom, materijalnom umu smrtnog čovjeka doživjeti veću svjesnost aktivnosti duha takvih božanskih jedinki kao što su Misaoni Ispravljači. Kako duša, koja je zajedničko stvaranje duha i Ispravljača, počinje sve više postojati, tako postoji i evoluirana nova faza dušine svijesti koja je u stanju doživjeti prisutnost i prepoznati vodstva duha i druge nadmaterijalne aktivnosti Tajanstvenih Osmatrača.

Cijeli doživljaj duhovnog zajedništva s Ispravljačem uključuje moralni status, mentalnu motivaciju i duhovno iskustvo. Samospoznaja takvog postignuća je uglavnom, ali ne isključivo, ograničena na područja svijesti duše, dok su dokazi mnogi i obilno se očituju u ispoljenju plodova duha u životima svih takvih bića koja održavaju kontakt s unutarnjim duhom.

3. ISTINSKO OBOŽAVANJE

Iako su Rajska Božanstva kao jedno sa svemirskog stajališta, u njihovim duhovnim odnosima s bićima poput onih koja nastanjuju Urantiju, oni su također tri različite i odvojene osobe. Postoji razlika između osoba Boga u pitanju osobnih molitvi, duhovnog zajedništva i drugih intimnih odnosa. U najvišem smislu, mi

the personality circuit, whenever, wherever, and however contacted, or otherwise entails personal, self-conscious contact and communion with the Universal Father, whether at the central abode or at some other designated place, as on one of the seven sacred spheres of Paradise.

5:2.3 (64.6) The divine presence cannot, however, be discovered anywhere in nature or even in the lives of God-knowing mortals so fully and so certainly as in your attempted communion with the indwelling Mystery Monitor, the Paradise Thought Adjuster. What a mistake to dream of God far off in the skies when the spirit of the Universal Father lives within your own mind!

5:2.4 (64.7) It is because of this God fragment that indwells you that you can hope, as you progress in harmonizing with the Adjuster's spiritual leadings, more fully to discern the presence and transforming power of those other spiritual influences that surround you and impinge upon you but do not function as an integral part of you. The fact that you are not intellectually conscious of close and intimate contact with the indwelling Adjuster does not in the least disprove such an exalted experience. The proof of fraternity with the divine Adjuster consists wholly in the nature and extent of the fruits of the spirit which are yielded in the life experience of the individual believer. "By their fruits you shall know them."

5:2.5 (65.1) It is exceedingly difficult for the meagerly spiritualized, material mind of mortal man to experience marked consciousness of the spirit activities of such divine entities as the Paradise Adjusters. As the soul of joint mind and Adjuster creation becomes increasingly existent, there also evolves a new phase of soul consciousness which is capable of experiencing the presence, and of recognizing the spirit leadings and other supermaterial activities, of the Mystery Monitors.

5:2.6 (65.2) The entire experience of Adjuster communion is one involving moral status, mental motivation, and spiritual experience. The self-realization of such an achievement is mainly, though not exclusively, limited to the realms of soul consciousness, but the proofs are forthcoming and abundant in the manifestation of the fruits of the spirit in the lives of all such inner-spirit contactors.

3. TRUE WORSHIP

5:3.1 (65.3) Though the Paradise Deities, from the universe standpoint, are as one, in their spiritual relations with such beings as inhabit Urantia they are also three distinct and separate persons. There is a difference between the Godheads in the matter of personal appeals, communion, and other intimate relations. In the highest sense, we

obožavamo Oca Svih i samo njega. Istina, mi možemo i hoćemo obožavati Oca kako se ovaj očituje u njegovim Sinova Stvoritelja, ali to je naposljetku Otac, izravno ili neizravno, koji se štuje i obožava.

Sve vrste molitvi pripadaju području Vječnog Sina i Sinove duhovne organizacije. Molitve, sve formalne komunikacije, sve osim štovanja i obožavanja Oca Svih, su pitanja koja se tiču lokalnog svemira; ona obično ne izlaze iz područja nadležnosti Sina Stvoritelja. No, obožavanje je nesumnjivo uključeno u krug i usmjereno osobi Stvoritelja funkcijom Očeva kruga ličnosti. Mi dalje vjerujemo da takvu registraciju iskazanja poštovanja stvorenja s unutrnjim Ispravljačem, olakšava Očeva prisutnost duha. Postoji ogroman broj dokaza koji mogu potkrijepiti takvo vjerovanje i znamo da su svi redovi Očevih fragmenata ovlašteni registrirati vjerodostojno poštovanje svojih podanika u prisutnost Oca Svih. Ispravljači pored toga nesumnjivo koriste izravne predlične kanale za komunikaciju s Bogom, a također su u mogućnosti iskoristiti krugove gravitacije duha Vječnog Sina.

Obožavanje je samo sebi cilj; molitva utjelovljuje element čovjekova vlastitog ili osobnog interesa; postoji velika razlika između obožavanja i molitve. U istinskom obožavanju ne iznosi se apsolutno nikakav osobni zahtjev ili drugi element osobnog interesa; mi jednostavno obožavamo Boga zbog onoga za što ga držimo. Obožavatelj ne traži ništa i ne očekuje ništa. Mi ne obožavamo Oca zbog bilo čega što mislimo da možemo izvući iz takvog poštovanja; mi pružamo takvu odanost i sudjelujemo u takvom obožavanju kao prirodnoj i spontanoj reakciji na priznanje Očeve nenadmašive ličnosti i njegove dražesne prirode i izvanrednih osobina.

U trenutku kada element osobnog interesa proдре u obožavanje, u tom trenutku odanost prelazi iz obožavanja u molitvu i na odgovarajući način treba biti usmjerena osobi Vječnog Sina ili Sina Stvoritelja. Ali u praktičnom religioznom iskustvu ne postoji razlog zašto se molitva ne bi trebala usmjeriti Bogu Ocu kao dio istinskog obožavanja.

Kad se bavite praktičnim pitanjima svakodnevnog života, vi ste u rukama ličnosti duha koje su porijeklom od Trećeg Izvora i Središta; vi tada surađujete sa agencijama Združenog Činitelja. I tako jeste: Vi obožavate Boga; vi se molite i održavate duhovno zajedništvo sa Sinom; vi razrađujete detalje svog zemaljskog života s inteligencijama Beskonačnog Duha koje djeluju na vašem svijetu i širom vašeg svemira.

Stvoriteljski ili Suvereni Sinovi koji

worship the Universal Father and him only. True, we can and do worship the Father as he is manifested in his Creator Sons, but it is the Father, directly or indirectly, who is worshiped and adored.

5.3.2 (65.4) Supplications of all kinds belong to the realm of the Eternal Son and the Son's spiritual organization. Prayers, all formal communications, everything except adoration and worship of the Universal Father, are matters that concern a local universe; they do not ordinarily proceed out of the realm of the jurisdiction of a Creator Son. But worship is undoubtedly encircuited and dispatched to the person of the Creator by the function of the Father's personality circuit. We further believe that such registry of the homage of an Adjuster-indwelt creature is facilitated by the Father's spirit presence. There exists a tremendous amount of evidence to substantiate such a belief, and I know that all orders of Father fragments are empowered to register the bona fide adoration of their subjects acceptably in the presence of the Universal Father. The Adjusters undoubtedly also utilize direct prepersonal channels of communication with God, and they are likewise able to utilize the spirit-gravity circuits of the Eternal Son.

5.3.3 (65.5) Worship is for its own sake; prayer embodies a self- or creature-interest element; that is the great difference between worship and prayer. There is absolutely no self-request or other element of personal interest in true worship; we simply worship God for what we comprehend him to be. Worship asks nothing and expects nothing for the worshiper. We do not worship the Father because of anything we may derive from such veneration; we render such devotion and engage in such worship as a natural and spontaneous reaction to the recognition of the Father's matchless personality and because of his lovable nature and adorable attributes.

5.3.4 (65.6) The moment the element of self-interest intrudes upon worship, that instant devotion translates from worship to prayer and more appropriately should be directed to the person of the Eternal Son or the Creator Son. But in practical religious experience there exists no reason why prayer should not be addressed to God the Father as a part of true worship.

5.3.5 (66.1) When you deal with the practical affairs of your daily life, you are in the hands of the spirit personalities having origin in the Third Source and Center; you are co-operating with the agencies of the Conjoint Actor. And so it is: You worship God; pray to, and commune with, the Son; and work out the details of your earthly sojourn in connection with the intelligences of the Infinite Spirit operating on your world and throughout your universe.

5.3.6 (66.2) The Creator or Sovereign Sons who

predsjedavaju sudbinama lokalnih svemira zastupaju Oca Svih i Vječnog Sina Raja. Ovi Svemirski Sinovi primaju, u ime Oca, iskazanje obožavanja i uslišuju molbe stvorenih podanika iz svih dijelova njihova stvaranja. Za djecu lokalnog svemira, Sin Mihael je za sve praktične svrhe i ciljeve, Bog. On je u lokalnom svemiru personalizacija Oca Svih i Vječnog Sina. Beskonačni Duh održava osobni kontakt s djecom ovih svjetova kroz Svemirske Duhove, upravne i kreativne suradnice Rajskih Sinova Stvoritelja.

Iskreno obožavanje podrazumijeva mobilizaciju svih sila ljudske ličnosti pod dominacijom evolucijske duše i podložno božanskom usmjerenju pripadajućeg Misaonog Ispravljača. Um materijalnih ograničenja nikada ne može postati izrazito svjestan stvarnog značaja istinskog obožavanja. Čovjekovo realizacija stvarnosti iskustva obožavanja uglavnom određuje razvojni status njegove evolucijske besmrtno duše. Duhovni rast duše odvija se u potpunosti neovisno o intelektualnoj samosvijesti.

Doživljaj obožavanja se sastoji u uzvišenom pokušaju zaručenog Ispravljača da komunicira božanskom Ocu neizrecive čežnje i neiskazive aspiracije ljudske duše - združenog stvaranja smrtnog uma koji traži Boga i besmrtnog Ispravljača koji otkriva Boga. Obožavanje je stoga čin kojim se materijalni um slaže s pokušajem vlastitog prođuhovljujućeg "ja" da komunicira, pod vodstvom pridruženog duha, s Bogom kao sin po vjeri Oca Svih. Smrtni um pristaje na obožavanje; besmrtna duša traži i inicira obožavanje; prisutnost božanskog Ispravljača upravlja takvim obožavanjem u ime smrtnog uma i evolucijske besmrtno duše. Istinsko obožavanje, na kraju, postaje iskustvo koji se ostvaruje na četiri kozmičke razine: intelektualnoj, morontijalnoj, duhovnoj i osobnoj - u svijesti uma, duše i duha, i njihovog ujedinjenja u ličnosti.

4. BOG U RELIGIJI

Moralnost religija evolucije djeluje kao podstrek koji ljude navodi na potragu za Bogom motivacijom straha. Religije otkrivenja mame ljude da traže Boga ljubavi, jer žele postati poput njega. Ali religija nije samo pasivni osjećaj "apsolutne ovisnosti" i "uvjerenja u nastavak života"; ona je živo i dinamičko iskustvo postizanja božanstvenosti koje počiva na službi čovječanstvu.

preside over the destinies of the local universes stand in the place of both the Universal Father and the Eternal Son of Paradise. These Universe Sons receive, in the name of the Father, the adoration of worship and give ear to the pleas of their petitioning subjects throughout their respective creations. To the children of a local universe a Michael Son is, to all practical intents and purposes, God. He is the local universe personification of the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit maintains personal contact with the children of these realms through the Universe Spirits, the administrative and creative associates of the Paradise Creator Sons.

5:3.7 (66.3) Sincere worship connotes the mobilization of all the powers of the human personality under the dominance of the evolving soul and subject to the divine directionization of the associated Thought Adjuster. The mind of material limitations can never become highly conscious of the real significance of true worship. Man's realization of the reality of the worship experience is chiefly determined by the developmental status of his evolving immortal soul. The spiritual growth of the soul takes place wholly independently of the intellectual self-consciousness.

5:3.8 (66.4) The worship experience consists in the sublime attempt of the betrothed Adjuster to communicate to the divine Father the inexpressible longings and the unutterable aspirations of the human soul — the conjoint creation of the God-seeking mortal mind and the God-revealing immortal Adjuster. Worship is, therefore, the act of the material mind's assenting to the attempt of its spiritualizing self, under the guidance of the associated spirit, to communicate with God as a faith son of the Universal Father. The mortal mind consents to worship; the immortal soul craves and initiates worship; the divine Adjuster presence conducts such worship in behalf of the mortal mind and the evolving immortal soul. True worship, in the last analysis, becomes an experience realized on four cosmic levels: the intellectual, the morontial, the spiritual, and the personal — the consciousness of mind, soul, and spirit, and their unification in personality.

4. GOD IN RELIGION

5:4.1 (66.5) The morality of the religions of evolution drives men forward in the God quest by the motive power of fear. The religions of revelation allure men to seek for a God of love because they crave to become like him. But religion is not merely a passive feeling of "absolute dependence" and "surety of survival"; it is a living and dynamic experience of divinity attainment predicated on humanity service.

Velika i neposredna služba istinske religije je u uspostavi trajnog jedinstva u ljudskom iskustvu, trajnog mira i duboke sigurnosti. U primitivnog čovjeka, čak i mnogoboštvo je relativno ujedinjenje evolucijskog koncepta Božanstva; mnogoboštvo je jednobštvo u izradi. Prije ili kasnije, čovjeku je suđeno da shvati Boga kao stvarnost vrijednosti, suštinu značenja i život istine.

Bog nije samo odreditelj sudbine; on *jest* čovjekovo vječno odredište. Sve svjetovne ljudske aktivnosti nastoje preokupirati svemir u iskrivljenu službu čovjekovom "ja"; istinski religiozni pojedinci nastoje sebe identificirati sa svemirom, a onda posvetiti aktivnosti svog ujedinjenog bića službi svemirskoj obitelji svojih bližnjih, ljudi i nadljudi.

Područja filozofije i umjetnosti interveniraju između nereligioznih i religioznih aktivnosti ljudskog "ja." Kroz umjetnost i filozofiju materijalno naklonjeni čovjek je privoljen na razmatranje duhovnih stvarnosti i svemirskih vrijednosti vječnih značenja.

Sve religije poučavaju obožavanje Božanstva i neki nauk o ljudskom spasenju. Budistička religija obećava spasenje od patnje, beskrajni mir; židovska religija obećava spasenje od teškoća, blagostanje utemeljeno na ispravnosti; grčka religija je obećavala spasenje od nesklada, ružnoće, spoznajom ljepote; kršćanstvo obećava spasenje od grijeha, svetost; islam daje oslobođenje od strogih moralnih standarda judaizma i kršćanstva. Isusova religija *jest* spas od čovjekova "ja," oslobođenje od svih oblika zla koji proizlaze iz izolacije stvorenog bića u vremenu i u vječnosti.

Hebreji su utemeljili svoju religiju na dobroti; Grci na ljepoti; obje religije su tražile istinu. Isus je obznanio Boga ljubavi, a ljubav je sveobuhvatnost istine, ljepote i dobrote.

Zaratustrianci su imali religiju morala; hindusi religiju metafizike; konfucionisti religiju etike. Isus je živio religiju službe. Sve ove religije imaju vrijednost samo u tome da su valjani pristupi religiji Isusa. Religiji je suđeno da postane stvarnost duhovnog sjedinjenja svega dobrog, lijepog i istinitog u ljudskom iskustvu.

Grčka religija je imala slogan "spoznaj sebe"; Hebreji su usmjerili svoje učenje na "spoznavanje Boga tvogega"; kršćani propovijedaju evanđelje usmjereno na "spoznavanje Gospodina Isusa Krista"; Isus je proglasio radosnu vijest o "spoznavanju Boga i sebe kao Božjeg sina." Ove različite koncepcije o svrsi religije određuju stav pojedinca u različitim životnim situacijama i nagovještaju

5:4.2 (66.6) The great and immediate service of true religion is the establishment of an enduring unity in human experience, a lasting peace and a profound assurance. With primitive man, even polytheism is a relative unification of the evolving concept of Deity; polytheism is monotheism in the making. Sooner or later, God is destined to be comprehended as the reality of values, the substance of meanings, and the life of truth.

5:4.3 (67.1) God is not only the determiner of destiny; he *is* man's eternal destination. All nonreligious human activities seek to bend the universe to the distorting service of self; the truly religious individual seeks to identify the self with the universe and then to dedicate the activities of this unified self to the service of the universe family of fellow beings, human and superhuman.

5:4.4 (67.2) The domains of philosophy and art intervene between the nonreligious and the religious activities of the human self. Through art and philosophy the material-minded man is inveigled into the contemplation of the spiritual realities and universe values of eternal meanings.

5:4.5 (67.3) All religions teach the worship of Deity and some doctrine of human salvation. The Buddhist religion promises salvation from suffering, unending peace; the Jewish religion promises salvation from difficulties, prosperity predicated on righteousness; the Greek religion promised salvation from disharmony, ugliness, by the realization of beauty; Christianity promises salvation from sin, sanctity; Mohammedanism provides deliverance from the rigorous moral standards of Judaism and Christianity. The religion of Jesus *is* salvation from self, deliverance from the evils of creature isolation in time and in eternity.

5:4.6 (67.4) The Hebrews based their religion on goodness; the Greeks on beauty; both religions sought truth. Jesus revealed a God of love, and love is all-embracing of truth, beauty, and goodness.

5:4.7 (67.5) The Zoroastrians had a religion of morals; the Hindus a religion of metaphysics; the Confucianists a religion of ethics. Jesus lived a religion of *service*. All these religions are of value in that they are valid approaches to the religion of Jesus. Religion is destined to become the reality of the spiritual unification of all that is good, beautiful, and true in human experience.

5:4.8 (67.6) The Greek religion had a watchword "Know yourself"; the Hebrews centered their teaching on "Know your God"; the Christians preach a gospel aimed at a "knowledge of the Lord Jesus Christ"; Jesus proclaimed the good news of "knowing God, and yourself as a son of God." These differing concepts of the purpose of religion determine the individual's attitude in various life

dubinu njegova obožavanja i prirodu njegovih osobnih navika molitve. Duhovni status bilo koje religije može se odrediti prema prirodi njenih molitvi.

Koncept poluljudskog i ljubomornog Boga je neizbježan prijelaz iz politeizma u uvišeni monoteizam. Uzvišeni antropomorfizam je najviša razina postignuća čisto evolucijske religije. Kršćanstvo je uzdiglo koncept antropomorfizma od ideala čovjeka do transcendentnog i božanskog koncepta osobe proslavljenog Krista. A to je najviši antropomorfizam koji je čovjek u stanju začeti.

Kršćanski koncept Boga je pokušaj da se kombiniraju tri odvojena učenja:

1. *Hebrejski koncept* - Bog kao branitelj moralnih vrijednosti, pravedni Bog.

2. *Grčki koncept* - Bog kao ujedinitelj, Bog mudrosti.

3. *Isusov koncept* - Bog kao živi prijatelj, Otac ljubavi, božanska prisutnost.

Stoga mora biti jasno da kompozitna kršćanska teologija nailazi na velike poteškoće u postizanju dosljednosti. Ove poteškoće dodatno otežava činjenica da se doktrine ranog kršćanstva uglavnom temelje na osobnom religioznom iskustvu tri različite osobe: Filona iz Aleksandrije, Isusa iz Nazareta i Pavla iz Tarza.

U studiji vjerskog života Isusa, gledajte na njega pozitivno. Ne mislite toliko o njegovoj bezgrješnosti koliko o njegovoj ispravnosti, službi njegove ljubavi. Isus je unaprijedio pasivnu ljubav otkrivenu u hebrejskom pojmu nebeskog Oca do aktivne ljubavi prema stvorenom biću od strane Boga koji je Otac svakog čovjeka, pa i zločinca.

situations and foreshadow the depth of worship and the nature of his personal habits of prayer. The spiritual status of any religion may be determined by the nature of its prayers.

5:4.9 (67.7) The concept of a semihuman and jealous God is an inevitable transition between polytheism and sublime monotheism. An exalted anthropomorphism is the highest attainment level of purely evolutionary religion. Christianity has elevated the concept of anthropomorphism from the ideal of the human to the transcendent and divine concept of the person of the glorified Christ. And this is the highest anthropomorphism that man can ever conceive.

5:4.10 (67.8) The Christian concept of God is an attempt to combine three separate teachings:

5:4.11 (67.9) 1. *The Hebrew concept* — God as a vindicator of moral values, a righteous God.

5:4.12 (67.10) 2. *The Greek concept* — God as a unifier, a God of wisdom.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesus' concept* — God as a living friend, a loving Father, the divine presence.

5:4.14 (68.2) It must therefore be evident that composite Christian theology encounters great difficulty in attaining consistency. This difficulty is further aggravated by the fact that the doctrines of early Christianity were generally based on the personal religious experience of three different persons: Philo of Alexandria, Jesus of Nazareth, and Paul of Tarsus.

5:4.15 (68.3) In the study of the religious life of Jesus, view him positively. Think not so much of his sinlessness as of his righteousness, his loving service. Jesus upstepped the passive love disclosed in the Hebrew concept of the heavenly Father to the higher *active* and creature-loving affection of a God who is the Father of every individual, even of the wrongdoer.

5. SVJESNOST BOGA

Moralnost vuče porijeklo iz prosuđivanja samosvijesti; ona je nadživotinjska ali u potpunosti evolucijska. Ljudska evolucija obuhvaća u svom razvoju sva obdarenja koja su prethodila darivanju Ispravljača i izlivanju Duha Istine. No, dostizanje razina moralnosti ne oslobađa čovjeka od istinskih borbi smrtnog življenja. Čovjekovo fizičko okruženje podrazumijeva borbu za opstanak; društvena okruženja zahtijevaju etičke prilagodbe; moralne situacije zahtijevaju donošenje odluka u najvišim sferama razuma; duhovno iskustvo (da je spoznao Boga) zahtijeva da ga čovjek nađe i da iskreno nastoji biti poput njega.

5. THE CONSCIOUSNESS OF GOD

5:5.1 (68.4) Morality has its origin in the reason of self-consciousness; it is superanimal but wholly evolutionary. Human evolution embraces in its unfolding all endowments antecedent to the bestowal of the Adjusters and to the pouring out of the Spirit of Truth. But the attainment of levels of morality does not deliver man from the real struggles of mortal living. Man's physical environment entails the battle for existence; the social surroundings necessitate ethical adjustments; the moral situations require the making of choices in the highest realms of reason; the spiritual experience (having realized God) demands that man find him and sincerely strive to be like him.

Religija nije utemeljena na činjenicama znanosti, obvezama društva, pretpostavkama filozofije ili impliciranim dužnostima moralnosti. Religija je nezavisno područje ljudskog odgovora na životne situacije i nepogrešivo se ispoljava u svim fazama ljudskog razvoja koje su nadmoralne. Religija može prožeti sve četiri razine ostvarenja vrijednosti i uživanja kozmičke zajednice: fizičku ili materijalnu razinu samoodržanja; društvenu ili emocionalnu razinu zajedništva; moralnu ili dužnosnu razinu razuma; duhovnu razinu svijesti kozmičke zajednice kroz bogoštovlje.

Znanstvenik koji traži činjenice shvaća Boga kao Prvi Uzrok, Boga sile. Emocionalni umjetnik vidi Boga kao ideal ljepote, Boga estetike. Misliilac-filozof je ponekad sklon postulirati Boga sveopćeg jedinstva, čak panteističko Božanstvo. Religionista vjere vjeruje u Boga koji omogućuje opstanak, Ocu na nebu, Boga ljubavi.

Moralno ponašanje je uvijek prethodnik evolucijske religije te dio čak i objavljene religije, ali nikada nije cijelo religiozno iskustvo. Društvena služba je rezultat moralnog razmišljanja i religioznog življenja. Moralnost ne može biološki voditi do viših duhovnih razina religioznog iskustva. Štovanje apstraktne ljepote nije obožavanje Boga; niti je veličanje prirode ili poštovanje jedinstva obožavanje Boga.

Evolucijska religija je majka znanosti, umjetnosti i filozofije koje uzdižu čovjeka na razinu prijemčivosti za primanje objavljene religije, uključujući darivanje Ispravljača i dolazak Duha Istine. Evolucijska slika ljudske egzistencije počinje i završava s religijom, ali to su dvije vrlo različite religije, od kojih je prva evolucijska i biološka, a druga obznanjena i periodična. I tako, dok je religija normalna i prirodna čovjeku, ona je također stvar slobodnog izbora. Čovjek ne mora biti religiozan protiv svoje volje.

Religiozno iskustvo, koje je u suštini duhovno, se nikad ne može u potpunosti razumjeti materijalnim umom; odatle potreba za teologijom, psihologijom religije. Bitna doktrina ljudske spoznaje Boga stvara paradoks u konačnom razumijevanju. Ljudskoj logici i konačnom rasuđivanju je gotovo nemoguće uskladiti koncept božanske imanencije, Boga koji je unutar i dio svakog pojedinca, s idejom Božje transcendencije, božanske dominacije u svemiru nad svemirima. Ove dvije bitne koncepcije Božanstva moraju biti ujedinjene u stisku vjere koncepcijom transcendencije osobnog Boga i realizacijom unutarnje prisutnosti fragmenta toga Boga kako bi se opravdalo inteligentno obožavanje i potkrijepila nada u opstanak ličnosti. Teškoće i

5:5.2 (68.5) Religion is not grounded in the facts of science, the obligations of society, the assumptions of philosophy, or the implied duties of morality. Religion is an independent realm of human response to life situations and is unfailingly exhibited at all stages of human development which are postmoral. Religion may permeate all four levels of the realization of values and the enjoyment of universe fellowship: the physical or material level of self-preservation; the social or emotional level of fellowship; the moral or duty level of reason; the spiritual level of the consciousness of universe fellowship through divine worship.

5:5.3 (68.6) The fact-seeking scientist conceives of God as the First Cause, a God of force. The emotional artist sees God as the ideal of beauty, a God of aesthetics. The reasoning philosopher is sometimes inclined to posit a God of universal unity, even a pantheistic Deity. The religionist of faith believes in a God who fosters survival, the Father in heaven, the God of love.

5:5.4 (68.7) Moral conduct is always an antecedent of evolved religion and a part of even revealed religion, but never the whole of religious experience. Social service is the result of moral thinking and religious living. Morality does not biologically lead to the higher spiritual levels of religious experience. The adoration of the abstract beautiful is not the worship of God; neither is exaltation of nature nor the reverence of unity the worship of God.

5:5.5 (68.8) Evolutionary religion is the mother of the science, art, and philosophy which elevated man to the level of receptivity to revealed religion, including the bestowal of Adjusters and the coming of the Spirit of Truth. The evolutionary picture of human existence begins and ends with religion, albeit very different qualities of religion, one evolutionary and biological, the other revelational and periodical. And so, while religion is normal and natural to man, it is also optional. Man does not have to be religious against his will.

5:5.6 (69.1) Religious experience, being essentially spiritual, can never be fully understood by the material mind; hence the function of theology, the psychology of religion. The essential doctrine of the human realization of God creates a paradox in finite comprehension. It is well-nigh impossible for human logic and finite reason to harmonize the concept of divine immanence, God within and a part of every individual, with the idea of God's transcendence, the divine domination of the universe of universes. These two essential concepts of Deity must be unified in the faith-grasp of the concept of the transcendence of a personal God and in the realization of the indwelling presence of a fragment of that God in order to justify intelligent worship and validate the

paradoksi religije počiva na činjenici da su stvarnosti religije potpuno izvan ljudske sposobnosti za intelektualno razumijevanje.

Smrtni čovjek izvlači tri velika zadovoljstva iz vjerskog iskustva, čak i za vrijeme svoga vremenskog boravka na zemlji:

1 . *Intelektualno* on stječe zadovoljstva ujedinjenje ljudske svijesti.

2 . *Filozofski* on uživa obrazloženja svojih ideala moralnih vrijednosti.

3 . *Duhovno* on napreduje u iskustvu božanskog druženja, u duhovnim zadovoljstvima istinskog obožavanja.

Svjesnost Boga, kako je doživljava evolucijski smrtnik svijeta, mora se sastojati u tri različita faktora, tri zasebne razine realizacije stvarnosti. Prvo nastupa svijest uma - razumijevanje *ideje* Boga. Zatim slijedi svijest duše - realizacija *ideala* Boga. Na kraju sviče svijest duha - realizacija *stvarnosti duha* Boga. Ujedinjenjem tih čimbenika božanske realizacije, bez obzira na to koliko nepotpuni mogli biti, smrtna ličnost u svakom trenutku nadilazi sve svjesne razine s realizacijom *ličnosti* Boga. U onih smrtnika koji su dostigli Zbor Finalista, sve će to s vremenom dovesti do realizacije *vrhovnosti* Boga i može se naknadno javiti kao realizacija *krajnosti* Boga, neke faze apsonitne nadsvijesti Rajskog Oca.

Iskustvo svijesti Boga ostaje nepromijenjeno iz generacije u generaciju, ali sa svakom novom epohom u ljudskom znanju, filozofski koncept i teološke definicije Boga se *moraju* promijeniti. Spoznaja Boga, religijska svijest, je stvarnost stvarnost, ali bez obzira na valjanost (stvarnost) religioznog iskustva, ono mora biti spremno da se podvrgne inteligentnoj kritici i razumnom filozofskom tumačenju; ne smije tražiti da postoji osim u ukupnosti ljudskog iskustva.

Vječni život ličnosti u cjelosti ovisi o izboru smrtnog uma, čije odluke određuju potencijal preživljavanja besmrtnu dušu. Kada um vjeruje u Boga i duša poznaje Boga, i kada, uz pomoć Ispravljača, oni svi teže za Bogom, onda je opstanak osiguran. Ograničenja intelekta, nedostatak obrazovanja, nedostatak kulture, osiromašenje društvenog statusa, pa čak ni inferiornost ljudskih moralnih standarda koja proizlazi iz nesretnog nedostatka obrazovnih, kulturnih, i društvenih prednosti, ne mogu poništiti prisutnost božanskog duha u takvim nesrećnim i u

hope of personality survival. The difficulties and paradoxes of religion are inherent in the fact that the realities of religion are utterly beyond the mortal capacity for intellectual comprehension.

5:5.7 (69.2) Mortal man secures three great satisfactions from religious experience, even in the days of his temporal sojourn on earth:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellectually* he acquires the satisfactions of a more unified human consciousness.

5:5.9 (69.4) 2. *Philosophically* he enjoys the substantiation of his ideals of moral values.

5:5.10 (69.5) 3. *Spiritually* he thrives in the experience of divine companionship, in the spiritual satisfactions of true worship.

5:5.11 (69.6) God-consciousness, as it is experienced by an evolving mortal of the realms, must consist of three varying factors, three differential levels of reality realization. There is first the mind consciousness — the comprehension of the *idea* of God. Then follows the soul consciousness — the realization of the *ideal* of God. Last, dawns the spirit consciousness — the realization of the *spirit reality* of God. By the unification of these factors of the divine realization, no matter how incomplete, the mortal personality at all times overspreads all conscious levels with a realization of the *personality* of God. In those mortals who have attained the Corps of the Finality all this will in time lead to the realization of the *supremacy* of God and may subsequently eventuate in the realization of the *ultimacy* of God, some phase of the absonite superconsciousness of the Paradise Father.

5:5.12 (69.7) The experience of God-consciousness remains the same from generation to generation, but with each advancing epoch in human knowledge the philosophic concept and the theologic definitions of God *must* change. God-knowingness, religious consciousness, is a universe reality, but no matter how valid (real) religious experience is, it must be willing to subject itself to intelligent criticism and reasonable philosophic interpretation; it must not seek to be a thing apart in the totality of human experience.

5:5.13 (69.8) Eternal survival of personality is wholly dependent on the choosing of the mortal mind, whose decisions determine the survival potential of the immortal soul. When the mind believes God and the soul knows God, and when, with the fostering Adjuster, they all *desire* God, then is survival assured. Limitations of intellect, curtailment of education, deprivation of culture, impoverishment of social status, even inferiority of the human standards of morality resulting from the unfortunate lack of educational, cultural, and social advantages, cannot invalidate the presence of the divine spirit in such unfortunate and humanly

ljudskom pogledu hendikepiranim pojedincima koji imaju vjeru. Unutarnji Tajanstveni Osmatrač predstavlja nastanak i osigurava mogućnost potencijala za rast i opstanak besmrtno duše.

Smrtni roditelji imaju sposobnost dobiti djecu neovisno o svom obrazovnom, kulturnom, društvenom ili ekonomskom statusu. Spajanje nasljednog materijala dvaju roditelja pod prirodnim uvjetima sasvim je dovoljno da osigura začetak potomstva. To što ljudski um razlikuje između dobra i zla, posjeduje kapacitet za obožavanje Boga, u zajednici s božanskim Ispravljačem, je sve što taj smrtnik treba da se inicira i pokrene proizvodnja njegove besmrtno duše s osobinama koje imaju moć preživljavanja, ako takav duhom-obdareni pojedinac traži Boga i iskreno želi postati poput njega, iskreno odluči vršiti volju Oca na nebu.

6. BOG LIČNOSTI

Otac Svih je Bog ličnosti. Područje svemirske ličnosti, od najnižeg smrtnog i materijalnog bića sa statusom ličnosti do najviših osoba stvaralačnog dostojanstva i božanskog statusa, ima svoje središte i obujam u Ocu Svih. Bog Otac je darovatelj i očuvatelj svake ličnosti. Rajski Otac je isto tako sudbina svih konačnih ličnosti koje zdušno odluču činiti božansku volju, koje ga ljube i žele biti poput njega.

Ličnost je jedna od neriješenih misterija svemira. Mi smo u mogućnosti formirati adekvatne pojmove faktora koji ulaze u sastav raznih vrsta i razina ličnosti, ali ne možemo potpuno shvatiti pravu prirodu same ličnosti. Mi jasno uočavamo brojne čimbenike koji, kada se sastave, čine mehanizam ljudske ličnosti, ali ne možemo u potpunosti shvatiti prirodu i značaj takve konačne ličnosti.

Ličnost je potencijalna u svim stvorenim bićima koja posjeduju obdarenje uma u rasponu od minimalne samosvijesti do maksimalne svjesnosti Boga. Ali obdarenje uma, samo po sebi, nije ličnost, niti su duh ili fizička energija ličnost. Ličnost je ta kvaliteta i vrijednost u kozmičkoj stvarnosti koja je isključivi dar Boga Oca tim živim sustavima povezanih i koordiniranih energija materije, uma i duha. Niti je ličnost progresivno postignuće. Ličnost može biti materijalna ili duhovna, ali ona bilo postoji ili ne postoji. Ono što nije ličnost nikada ne doseže razinu ličnog osim izravnim činom Rajskog Oca.

handicapped but believing individuals. The indwelling of the Mystery Monitor constitutes the inception and insures the possibility of the potential of growth and survival of the immortal soul.

5:5.14 (70.1) The ability of mortal parents to procreate is not predicated on their educational, cultural, social, or economic status. The union of the parental factors under natural conditions is quite sufficient to initiate offspring. A human mind discerning right and wrong and possessing the capacity to worship God, in union with a divine Adjuster, is all that is required in that mortal to initiate and foster the production of his immortal soul of survival qualities if such a spirit-endowed individual seeks God and sincerely desires to become like him, honestly elects to do the will of the Father in heaven.

6. THE GOD OF PERSONALITY

5:6.1 (70.2) The Universal Father is the God of personalities. The domain of universe personality, from the lowest mortal and material creature of personality status to the highest persons of creator dignity and divine status, has its center and circumference in the Universal Father. God the Father is the bestower and the conservator of every personality. And the Paradise Father is likewise the destiny of all those finite personalities who wholeheartedly choose to do the divine will, those who love God and long to be like him.

5:6.2 (70.3) Personality is one of the unsolved mysteries of the universes. We are able to form adequate concepts of the factors entering into the make-up of various orders and levels of personality, but we do not fully comprehend the real nature of the personality itself. We clearly perceive the numerous factors which, when put together, constitute the vehicle for human personality, but we do not fully comprehend the nature and significance of such a finite personality.

5:6.3 (70.4) Personality is potential in all creatures who possess a mind endowment ranging from the minimum of self-consciousness to the maximum of God-consciousness. But mind endowment alone is not personality, neither is spirit nor physical energy. Personality is that quality and value in cosmic reality which is exclusively bestowed by God the Father upon these living systems of the associated and co-ordinated energies of matter, mind, and spirit. Neither is personality a progressive achievement. Personality may be material or spiritual, but there either is personality or there is no personality. The other-than-personal never attains the level of the personal except by the direct act of the Paradise Father.

Darivanje ličnosti je isključiva funkcija Oca Svih, personalizacija živih energetskih sustava koje on opskrbljuje atributima relativne stvaralačke svijesti i stavlja pod kontrolu slobodne volje. Ličnost ne može postojati bez Boga Oca, i ličnost ne može postojati osim od Boga Oca. Temeljne osobine ljudske egzistencije, te Ispravljač koji je apsolutna jezgra ljudske osobnosti, su darivanja Oca koji djeluje u njegovoj isključivo osobnoj domeni kozmičke službe.

Ispravljači predličnog statusa borave u brojnim tipovima smrtnih stvorenja, tako osiguravajući da ta bića mogu preživjeti tjelesnu smrt te se personalizirati kao morontija bića s potencijalom konačnog postignuća duha. Jer, kad u takvom umu stvorenog bića koje primi obdarenje ličnosti živi fragment duha vječnog Boga, predlični dar ličnog Oca, onda ta konačna ličnost posjeduje potencijal za božansko i vječno i teži sudbini koja je srodna Krajnjem, čak posežući za realizacijom Apsoluta.

Predlični Ispravljač ima sposobnost za božansku ličnost; ljudsko biće s obdarenjem kozmičkog uma ima kapacitet za potencijal ljudske ličnosti. No, iskustvena ličnost smrtnog čovjeka je uočljiva kao aktivna i funkcionalna stvarnost tek nakon što materijalni životni mehanizam smrtnog bića dođe pod djelovanje oslobađajuće božanstvenosti Oca Svih, što ga odašilja na iskustvena mora kao samosvjesnu i (relativno) samoopredjeljenu i samostvaralačku ličnost. Materijalno "ja" je istinski i bezuvjetno *osobno*.

Materijalno "ja" ima ličnost i identitet, privremeni identitet; predlični duh Ispravljač također ima identitet, vječni identitet. Ova materijalna ličnost i ovaj predlični duh imaju sposobnost za takvo ujedinjenje svojih stvaralačkih atributa da mogu dovesti u postojanje identitet besmrtno duše koji preživljava smrt.

Nakon što se na taj način osigura rast besmrtno duše i nakon što se oslobodi čovjekovo unutarnje "ja" od okova apsolutne ovisnosti o apriornoj uzročnosti, Otac se povlači u stranu. Sada, čovjek koji je tako oslobođen od okova uzročnog reagiranja, barem u pogledu svoje vječne sudbine, te pružanjem uvjeta za rast besmrtnog "ja" - duše - ostaje na samom čovjeku da pokrene ili inhibira stvaranje ovog vječnog "ja" koje preživljava smrt. Ni jedno drugo biće, sila, stvoritelj ili djelovanje u cijelom prostranom svemiru nad svemirima ni najmanje ne može povrijediti apsolutni suverenitet smrtno slobodne u pogledu vječne sudbine ličnosti smrtnika koji donosi takve odluke. Kad se radi o vječnom

5:6.4 (70.5) The bestowal of personality is the exclusive function of the Universal Father, the personalization of the living energy systems which he endows with the attributes of relative creative consciousness and the freewill control thereof. There is no personality apart from God the Father, and no personality exists except for God the Father. The fundamental attributes of human selfhood, as well as the absolute Adjuster nucleus of the human personality, are the bestowals of the Universal Father, acting in his exclusively personal domain of cosmic ministry.

5:6.5 (70.6) The Adjusters of prepersonal status indwell numerous types of mortal creatures, thus insuring that these same beings may survive mortal death to personalize as morontia creatures with the potential of ultimate spirit attainment. For, when such a creature mind of personality endowment is indwelt by a fragment of the spirit of the eternal God, the prepersonal bestowal of the personal Father, then does this finite personality possess the potential of the divine and the eternal and aspire to a destiny akin to the Ultimate, even reaching out for a realization of the Absolute.

5:6.6 (71.1) Capacity for divine personality is inherent in the prepersonal Adjuster; capacity for human personality is potential in the cosmic-mind endowment of the human being. But the experiential personality of mortal man is not observable as an active and functional reality until after the material life vehicle of the mortal creature has been touched by the liberating divinity of the Universal Father, being thus launched upon the seas of experience as a self-conscious and a (relatively) self-determinative and self-creative personality. The material self is truly and *unqualifiedly personal*.

5:6.7 (71.2) The material self has personality and identity, temporal identity; the prepersonal spirit Adjuster also has identity, eternal identity. This material personality and this spirit prepersonality are capable of so uniting their creative attributes as to bring into existence the surviving identity of the immortal soul.

5:6.8 (71.3) Having thus provided for the growth of the immortal soul and having liberated man's inner self from the fetters of absolute dependence on antecedent causation, the Father stands aside. Now, man having thus been liberated from the fetters of causation response, at least as pertains to eternal destiny, and provision having been made for the growth of the immortal self, the soul, it remains for man himself to will the creation or to inhibit the creation of this surviving and eternal self which is his for the choosing. No other being, force, creator, or agency in all the wide universe of universes can interfere to any degree with the absolute sovereignty of the mortal free will, as it operates within the realms of choice, regarding the

životu, Bog je dao suverenitet materijalnoj i smrtnoj volji, i ta je uredba apsolutna.

Kad stvoreno biće primi podarenu ličnost, ono primi relativno oslobođenje od ropske ovisnosti o apriornoj uzročnosti i ličnosti svih takvih moralnih bića, evolucijskih ili drugih, imaju za centar ličnost Oca Svih. Oni su zauvijek izloženi privlačnom djelovanju njegove Rajske prisutnosti zahvaljujući toj srodnosti između bića koja povezuje ogromni i univerzalni obiteljski krug i bratsku kružnicu vječnog Boga. Među ličnostima vlada srodstvo božanske spontanosti.

Krug ličnosti svemira nad svemirima ima za središte osobu Oca Svih, a Rajski Otac je osobno svjestan i u osobnom kontaktu, sa svim ličnostima svih razina samosvjesne egzistencije. A ta svjesnost ličnosti svega stvorenog postoji neovisno o poslanju Misaonih Ispravljača.

Kako sva gravitacija podliježe krugu Rajskog Otoka, kako je sav um uključen u Združenog Činitelja i sav duh u Vječnog Sina, tako je sva ličnost uključena u krug osobne prisutnosti Oca Svih, a taj krug nepogrešivo prenosi obožavanje svih ličnosti Izvornoj i Vечноj Ličnosti.

Što se tiče onih ličnosti u kojima ne žive unutarnji Ispravljači: Svojestvo izbora slobodne volje je također darovanje Oca Svih i takve osobe također ulaze u veliki krug božanske ljubavi, krug ličnosti Oca Svih. Bog daje sposobnost suverenog izbora svoj istinskoj ličnosti. Ni jedno osobno stvorenje ne može biti prisiljeno na vječnu pustolovinu; portal vječnosti otvara se samo u odgovor na dragovoljan izbor dragovoljnih sinova Boga slobodne volje.

I to predstavlja moje pokušaje predočenja odnosa živog Boga prema djeci vremena. A kada je sve rečeno i učinjeno, ne mogu ponuditi ništa korisnije nego vam još jednom ponoviti da je Bog vaš svemirski Otac, i da ste svi vi njegova planetarna djeca.

[Ovo je peta i posljednja u nizu predstava o Ocu Svih koju je sastavio Božanski Savjetnik Uversa.]

eternal destiny of the personality of the choosing mortal. As pertains to eternal survival, God has decreed the sovereignty of the material and mortal will, and that decree is absolute.

5:6.9 (71.4) The bestowal of creature personality confers relative liberation from slavish response to antecedent causation, and the personalities of all such moral beings, evolutionary or otherwise, are centered in the personality of the Universal Father. They are ever drawn towards his Paradise presence by that kinship of being which constitutes the vast and universal family circle and fraternal circuit of the eternal God. There is a kinship of divine spontaneity in all personality.

5:6.10 (71.5) The personality circuit of the universe of universes is centered in the person of the Universal Father, and the Paradise Father is personally conscious of, and in personal touch with, all personalities of all levels of self-conscious existence. And this personality consciousness of all creation exists independently of the mission of the Thought Adjusters.

5:6.11 (71.6) As all gravity is circuited in the Isle of Paradise, as all mind is circuited in the Conjoint Actor and all spirit in the Eternal Son, so is all personality circuited in the personal presence of the Universal Father, and this circuit unerringly transmits the worship of all personalities to the Original and Eternal Personality.

5:6.12 (71.7) Concerning those personalities who are not Adjuster indwelt: The attribute of choice-liberty is also bestowed by the Universal Father, and such persons are likewise embraced in the great circuit of divine love, the personality circuit of the Universal Father. God provides for the sovereign choice of all true personalities. No personal creature can be coerced into the eternal adventure; the portal of eternity opens only in response to the freewill choice of the freewill sons of the God of free will.

5:6.13 (72.1) And this represents my efforts to present the relation of the living God to the children of time. And when all is said and done, I can do nothing more helpful than to reiterate that God is your universe Father, and that you are all his planetary children.

5:6.14 (72.2) [This is the fifth and last of the series presenting the narrative of the Universal Father by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 6. VJEČNI SIN

⇐ 005

Knjiga Urantije

007 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 6 VJEČNI SIN

Sekcije

Uvod

1. IDENTITET VJEČNOG SINA
2. PRIRODA VJEČNOG SINA
3. SLUŽBA OČEVE LJUBAVI
4. OSOBINE VJEČNOG SINA
5. OGRANIČENJA VJEČNOG SINA
6. DUH UM
7. LIČNOST VJEČNOG SINA
8. REALIZACIJA VJEČNOG SINA

PAPER 6 THE ETERNAL SON

SECTIONS

Introduction

1. Identity of the Eternal Son
2. Nature of the Eternal Son
3. Ministry of the Father's Love
4. Attributes of the Eternal Son
5. Limitations of the Eternal Son
6. The Spirit Mind
7. Personality of the Eternal Son
8. Realization of the Eternal Son

Uvod

VJEČNI Sin je savršeni i krajnji izraz "prvog" osobnog i apsolutnog koncepta Oca Svih. Prema tome, kad god i kako god se Otac osobno i apsolutno izražava, on to čini kroz svog Vječnog Sina koji je uvijek bio, sada jeste i uvijek će biti, živuća i božanska Riječ. A ovaj Vječni Sin živi u središtu svega, u suradnji s njim, i neposredno obavijajući osobnu prisutnost Vječnog Oca Svih.

Mi govorimo o Božjoj "prvoj" misli i aludiramo da je postojalo vrijeme nastajanja Vječnog Sina, kako bi prišli misaonim kanalima ljudskog intelekta. Takva jezična izobličenja predstavljaju naša najiskrenija nastojanja u uspostavi kompromisnog kontakta s vremenski ograničenim umovima stvorenih smrtnika. U sekvencijalnom smislu Otac Svih nikada nije mogao imati prvu misao, niti Vječni Sin ikada imati početak. Ali dobio sam upute predočiti stvarnosti vječnosti vremenski ograničenim umovima smrtnika takvim simbolima misli i opisati odnose vječnosti takvim vremenskim konceptima sekvencijalnosti.

INTRODUCTION

6:0.1 (73.1) THE Eternal Son is the perfect and final expression of the "first" personal and absolute concept of the Universal Father. Accordingly, whenever and however the Father personally and absolutely expresses himself, he does so through his Eternal Son, who ever has been, now is, and ever will be, the living and divine Word. And this Eternal Son is residential at the center of all things, in association with, and immediately enshrouding the personal presence of, the Eternal and Universal Father.

6:0.2 (73.2) We speak of God's "first" thought and allude to an impossible time origin of the Eternal Son for the purpose of gaining access to the thought channels of the human intellect. Such distortions of language represent our best efforts at contact-compromise with the time-bound minds of mortal creatures. In the sequential sense the Universal Father never could have had a first thought, nor could the Eternal Son ever have had a beginning. But I was instructed to portray the realities of eternity to the time-limited minds of mortals by such symbols of thought and to designate the relationships of eternity by such time

Vječni Sin je duhovna personalizacija univerzalnog i beskonačnog koncepta božanske stvarnosti, bezuvjetnog duha i apsolutne ličnosti Rajskog Oca. I na taj način Sin predstavlja božansko otkrivenje kreatorskog identiteta Oca Svih. Savršena ličnost Sina otkriva da je Otac zapravo vječni i sveopći izvor svih značenja i vrijednosti svega duhovnog, slobodovoljnog, svjesnog i osobnog.

U nastojanju da omogućimo konačnom umu vremena da formira neki sekvencijalni koncept u odnosima vječnih i beskonačnih bića Rajskog Trojstva, uzimamo konceptualnu slobodu govoriti o "Očevoj prvoj osobnoj, univerzalnoj i beskonačnoj misli." Nemoguće mi je prenijeti ljudskom umu adekvatnu ideju vječnih odnosa Božanstava; stoga se koristim pojmovima koji će konačnom umu navijestiti nešto odnosa tih vječnih bića u budućim stoljećima vremena. Vjerujemo da je Sin potekao od Oca; nama je rečeno da su obojica bezuvjetno vječni. Očito je, dakle, da ni jedno stvoreno biće vremena nikada ne može u potpunosti shvatiti tu tajnu kako je Sin koji je izveden od Oca, opet jednako vječan kao i Otac.

1. IDENTITET VJEČNOG SINA

Vječni Sin je izvorni i jednorodni Božji Sin. On je Bog-Sin, Druga Osoba Božanstva i sustvoritelj svih stvari. Kao što je Otac Prvi Veliki Izvor i Središte, Vječni Sin je tako Drugi Veliki Izvor i Središte.

Vječni Sin je duhovno središte i božanski administrativni upravitelj duhovne vlade svemira nad svemirima. Otac Svih je prvo stvoritelj a zatim nadglednik; Vječni Sin je prvo sustvoritelj a zatim *duhovni administrator*. "Bog je Duh," a Sin je osobno otkrivenje ovog duha. Prvi Izvor i Središte je Apsolut Volje; Drugi Izvor i Središte je Apsolut Ličnosti.

Otac Svih nikada osobno ne djeluje kao stvoritelj, osim u vezi sa Sinom ili u koordinatnom djelovanju sa Sinom. Da je novozavjetni pisac govorio o Vječnom Sinu, bio bi u pravu kad je rekao: "U početku bijaše Riječ i Riječ bijaše kod Boga i Riječ bijaše Bog. Sve po njemu postade, a bez njega ne bi postalo ništa što je postalo."

concepts of sequentiality.

6:0.3 (73.3) The Eternal Son is the spiritual personalization of the Paradise Father's universal and infinite concept of divine reality, unqualified spirit, and absolute personality. And thereby does the Son constitute the divine revelation of the creator identity of the Universal Father. The perfect personality of the Son discloses that the Father is actually the eternal and universal source of all the meanings and values of the spiritual, the volitional, the purposeful, and the personal.

6:0.4 (73.4) In an effort to enable the finite mind of time to form some sequential concept of the relationships of the eternal and infinite beings of the Paradise Trinity, we utilize such license of conception as to refer to the "Father's first personal, universal, and infinite concept." It is impossible for me to convey to the human mind any adequate idea of the eternal relations of the Deities; therefore do I employ such terms as will afford the finite mind something of an idea of the relationship of these eternal beings in the subsequent eras of time. We believe the Son sprang from the Father; we are taught that both are unqualifiedly eternal. It is apparent, therefore, that no time creature can ever fully comprehend this mystery of a Son who is derived from the Father, and yet who is co-ordinately eternal with the Father himself.

1. IDENTITY OF THE ETERNAL SON

6:1.1 (73.5) The Eternal Son is the original and only-begotten Son of God. He is God the Son, the Second Person of Deity and the associate creator of all things. As the Father is the First Great Source and Center, so the Eternal Son is the Second Great Source and Center.

6:1.2 (74.1) The Eternal Son is the spiritual center and the divine administrator of the spiritual government of the universe of universes. The Universal Father is first a creator and then a controller; the Eternal Son is first a cocreator and then a *spiritual administrator*. "God is spirit," and the Son is a personal revelation of that spirit. The First Source and Center is the Volitional Absolute; the Second Source and Center is the Personality Absolute.

6:1.3 (74.2) The Universal Father never personally functions as a creator except in conjunction with the Son or with the co-ordinate action of the Son. Had the New Testament writer referred to the Eternal Son, he would have uttered the truth when he wrote: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. All things were made by him, and without him was not anything made that was made."

Kad se Sin Vječnog Sina pojavio na Urantiji, oni koji su imali priliku upoznati ovo božansko biće u ljudskom obliku aludirali su na njega kao "onoga što bijaše od samog početka, kojeg smo čuli, kojega smo vidjeli očima svojim, kojega smo promatrali i kojega su naše ruke opipale, čak Riječi života." A ovaj je darovani Sin došao od Oca jednako kao što je od njega došao i Izvorni Sin, na što ukazuje jedna od njegovih zemaljskih molitvi: "A sada, Oče moj, proslavi ti mene kod sebe sa slavom koju imadoh kod tebe prije nego postade svijet."

Vječni Sin je poznat po različitim imenima u različitim svemirima. U središnjem je svemiru poznat kao Ravnopravni Izvor, Sustvoritelj i Pridruženi Apsolut. Na Uversi, sjedištu nadsvemira, opisujemo Sina kao Ravnopravno Središte Duha, te kao Vječnog Administora Duha. Na Sferi Spasenja, glavnom sjedištu vašeg lokalnog svemira, ovaj je Sin obično poznat kao Drugi Vječni Izvor i Središte. Melkizedeci o njemu govore kao o Sinu nad Sinovima. Na vašem svijetu, ali ne u vašem sustavu naseljenih svjetova, taj je Izvorni Sin greškom zamijenjen s njemu ravnim Sinom Stvoriteljem, Mihaelom od Nebadona, koji je sebe darovao smrtnim rasama Urantije.

Iako se svaki od Rajskih Sinova može prikladno nazvati Sinom Božjim, mi obično koristimo naziv "Vječni Sin" kad govorimo o ovom Izvornom Sinu, Drugom Izvoru i Središtu, sustvoritelju sa Ocem Svih središnjeg svemira moći i savršenstva i sustvoritelju svih ostalih božanskih Sinova koji izvoru iz beskonačnih Božanstava.

2. PRIRODA VJEČNOG SINA

Vječni Sin je jednako nepromjenjiv i beskrajno pouzdan kao Otac Svih. On je također jednako duhovan kao Otac, u jednakoj mjeri neograničeni duh. Vama koji ste niskog porijekla, Sin bi se učinio osobnijim jer vam je jedan korak pristupačniji od Oca Svih.

Vječni Sin je vječna Riječ Boga. On je u cijelosti poput Oca; u stvari, Vječni Sin *jeste* Bog Otac osobno obznanjen svemiru nad svemirima. I tako je bilo i jeste i zauvijek će biti kada je riječ o Vječnom Sinu i svim njemu ravnim Sinovima Stvoriteljima: "Tko je vidio Sina, vidio je i Oca."

U prirodi je Sin u cijelosti poput Oca koji je duh. Kad obožavamo Oca Svih, zapravo u isto vrijeme štujuemo Boga Sina i Boga Duha. Bog Sin je jednako božanstveno stvaran i vječan po prirodi

6:1.4 (74.3) When a Son of the Eternal Son appeared on Urantia, those who fraternized with this divine being in human form alluded to him as "He who was from the beginning, whom we have heard, whom we have seen with our eyes, whom we have looked upon, and our hands have handled, even the Word of life." And this bestowal Son came forth from the Father just as truly as did the Original Son, as is suggested in one of his earthly prayers: "And now, O my Father, glorify me with your own self, with the glory which I had with you before this world was."

6:1.5 (74.4) The Eternal Son is known by different names in various universes. In the central universe he is known as the Co-ordinate Source, the Cocreator, and the Associate Absolute. On Uversa, the headquarters of the superuniverse, we designate the Son as the Co-ordinate Spirit Center and as the Eternal Spirit Administrator. On Salvington, the headquarters of your local universe, this Son is of record as the Second Eternal Source and Center. The Melchizedeks speak of him as the Son of Sons. On your world, but not in your system of inhabited spheres, this Original Son has been confused with a co-ordinate Creator Son, Michael of Nebadon, who bestowed himself upon the mortal races of Urantia.

6:1.6 (74.5) Although any of the Paradise Sons may fittingly be called Sons of God, we are in the habit of reserving the designation "the Eternal Son" for this Original Son, the Second Source and Center, cocreator with the Universal Father of the central universe of power and perfection and cocreator of all other divine Sons who spring from the infinite Deities.

2. NATURE OF THE ETERNAL SON

6:2.1 (74.6) The Eternal Son is just as changeless and infinitely dependable as the Universal Father. He is also just as spiritual as the Father, just as truly an unlimited spirit. To you of lowly origin the Son would appear to be more personal since he is one step nearer you in approachability than is the Universal Father.

6:2.2 (74.7) The Eternal Son is the eternal Word of God. He is wholly like the Father; in fact, the Eternal Son *is* God the Father personally manifest to the universe of universes. And thus it was and is and forever will be true of the Eternal Son and of all the co-ordinate Creator Sons: "He who has seen the Son has seen the Father."

6:2.3 (74.8) In nature the Son is wholly like the spirit Father. When we worship the Universal Father, actually we at the same time worship God the Son and God the Spirit. God the Son is just as divinely real and eternal in nature as God the Father.

kao Bog Otac.

Sin ne samo da ima svu Očevu beskonačnu i transcendentu ispravnost, nego Sin isto tako odražava svu svetost Očeva karaktera. Sin dijeli Očevu savršenstvo i oni zajednički dijele odgovornost za pružanje pomoći svim nesavršenim stvorenim bićima u njihovim duhovnim nastojanjima da postignu božansko savršenstvo.

Vječni Sin posjeduje svu božanstvenost i sve attribute duhovnosti Očeva karaktera. Sin je punina Božje apsolutnosti u ličnosti i duhu, a ove osobine Sin otkriva u svom osobnom upravljanju duhovnom vladom svemira nad svemirima.

Bog je, doista, univerzalni duh; Bog je duh; i ta je Očeva narav duha usredotočena i personalizirana u Božanstvu Vječnog Sina. U Sinu sva duhovna svojstva izgledaju znatno povećana radi odvojenosti od univerzalnosti Prvog Izvora i Središta. A upravo kao što Otac dijeli svoju prirodu duha sa Sinom, oni isto tako potpuno i bezrezervno dijele božanski duh sa Združenim Činiteljem, Beskonačnim Duhom.

U ljubavi prema istini i stvaranju ljepote, Otac i Sin su jednaki, osim što se Sin *naočigled* više posvećuje realizaciji isključivo duhovne ljepote univerzalnih vrijednosti.

U božanskoj dobroti ne opažam razliku između Oca i Sina. Otac voli svoju kozmičku djecu kao otac; Vječni Sin promatra sva stvorena bića kao otac i kao brat.

3. SLUŽBA OČEVE LJUBAVI

Sin dijeli pravdu i ispravnost Trojstva, ali on zasjenjuje ove osobine božanstvenosti beskonačnom personalizacijom Očeve ljubavi i milosti; Sin je otkrivenje božanske ljubavi svemirima. Kao što je Bog ljubav, Sin je milost. Sin ne može voljeti više od Oca, ali on može pokazati milost stvorenim bićima na jedan dodatni način jer on nije samo prvotni stvoritelj poput Oca, već je i Vječni Sin istog tog Oca, čime sudjeluje u iskustvu sinovstva svih ostalih sinova Oca Svih.

Vječni Sin daruje veliku milost svemu stvorenom. Milosrđe je suština Sinova duhovnog karaktera. Mandati Vječnog Sina, preko krugova duha Drugog Izvora i Središta, odzvanjaju tonovima milosrđa.

6:2.4 (75.1) The Son not only possesses all the Father's infinite and transcendent righteousness, but the Son is also reflective of all the Father's holiness of character. The Son shares the Father's perfection and jointly shares the responsibility of aiding all creatures of imperfection in their spiritual efforts to attain divine perfection.

6:2.5 (75.2) The Eternal Son possesses all the Father's character of divinity and attributes of spirituality. The Son is the fullness of God's absoluteness in personality and spirit, and these qualities the Son reveals in his personal management of the spiritual government of the universe of universes.

6:2.6 (75.3) God is, indeed, a universal spirit; God is spirit; and this spirit nature of the Father is focalized and personalized in the Deity of the Eternal Son. In the Son all spiritual characteristics are apparently greatly enhanced by differentiation from the universality of the First Source and Center. And as the Father shares his spirit nature with the Son, so do they together just as fully and unreservedly share the divine spirit with the Conjoint Actor, the Infinite Spirit.

6:2.7 (75.4) In the love of truth and in the creation of beauty the Father and the Son are equal except that the Son *appears* to devote himself more to the realization of the exclusively spiritual beauty of universal values.

6:2.8 (75.5) In divine goodness I discern no difference between the Father and the Son. The Father loves his universe children as a father; the Eternal Son looks upon all creatures both as father and as brother.

3. MINISTRY OF THE FATHER'S LOVE

6:3.1 (75.6) The Son shares the justice and righteousness of the Trinity but overshadows these divinity traits by the infinite personalization of the Father's love and mercy; the Son is the revelation of divine love to the universes. As God is love, so the Son is mercy. The Son cannot love more than the Father, but he can show mercy to creatures in one additional way, for he not only is a primal creator like the Father, but he is also the Eternal Son of that same Father, thereby sharing in the sonship experience of all other sons of the Universal Father.

6:3.2 (75.7) The Eternal Son is the great mercy minister to all creation. Mercy is the essence of the Son's spiritual character. The mandates of the Eternal Son, as they go forth over the spirit circuits of the Second Source and Center, are keyed in tones of mercy.

Kako bi shvatili ljubav Vječnog Sina, najprije morate spoznati njezin božanski izvor, Oca koji je ljubav, a onda uočiti otkrivenje te beskonačne ljubavi u široko rasprostranjenosti službi Beskonačnog Duha i njegova gotovo bezgraničnog mnoštva služećih ličnosti.

Služenje Vječnog Sina posvećeno je otkrivenju Boga ljubavi svemiru nad svemirima. Ovaj se božanski Sin ne upušta u nečasna nastojanja da navede svog milostivog Oca na ljubav prema njegovim niskim stvorenim bićima i na milost prema zlotvorima vremena. Kako je pogrešno misliti da Vječni Sin moli Oca Svih da bude milostiv prema svojim niskim stvorenim bićima na materijalnim svjetovima prostora! Kako su takve ideje o Bogu grube i groteskne. Umjesto toga trebate spoznati da je sva milostiva služba Božjih Sinova izravna objava Očeve univerzalne ljubavi i beskonačnog suosjećanja. Očeva je ljubav stvarni i vječni izvor Sinova milosrđa.

Bog je ljubav, Sin je milost. Milosrđe je primjenjena ljubav, Očeva ljubav na djelu u osobi njegova Vječnog Sina. Ljubav ovog univerzalnog Sina također je univerzalna. Kako se ljubav shvaća na planetu spolnih bića, Božja je ljubav više usporediva s ljubavlju oca, dok je ljubav Vječnog Sina više poput ljubavi majke. Takve su ilustracije dapače grube, ali ih koristim u nadi da će ljudskom umu predočiti ideju da postoji razlika ne u božanskom sadržaju, već u kvaliteti i tehnici izražavanja, između ljubavi Oca i ljubavi Sina.

4. OSOBINE VJEČNOG SINA

Vječni Sin aktivira tu razinu kozmičke stvarnosti koja ima prirodu duha; duhovna moć Sina je apsolutna u odnosu na sve kozmičke aktualnosti. On ostvaruje savršenu kontrolu nad međupovezanosti sve nediferencirane energije duha i sve aktualizirane stvarnosti duha kroz svoju apsolutnu kontrolu nad gravitacijom duha. Sav čisti nefragmentizirani duh i sva duhovna bića i vrijednosti reagiraju na beskonačnu privlačnu moć prvotnog Rajskog Sina. A ako u vječnoj budućnosti posvjedočimo pojavu neograničenog svemira, duh gravitacije i snaga duha Izvornog Sina će u cjelosti biti pripravi za duhovnu kontrolu i djelotvornu administrativnu upravu nad takvim bezgraničnim stvaranjem.

Sin je svemoguć samo u duhovnoj domeni. U vječnoj organizaciji kozmičke administracije, nikad se ne javlja rastrošnost ili nepotrebno ponavljanje funkcija; Božanstva se ne odaju beskorisnom dupliciranju kozmičke službe.

6:3.3 (75.8) To comprehend the love of the Eternal Son, you must first perceive its divine source, the Father, who *is* love, and then behold the unfolding of this infinite affection in the far-flung ministry of the Infinite Spirit and his almost limitless host of ministering personalities.

6:3.4 (75.9) The ministry of the Eternal Son is devoted to the revelation of the God of love to the universe of universes. This divine Son is not engaged in the ignoble task of trying to persuade his gracious Father to love his lowly creatures and to show mercy to the wrongdoers of time. How wrong to envisage the Eternal Son as appealing to the Universal Father to show mercy to his lowly creatures on the material worlds of space! Such concepts of God are crude and grotesque. Rather should you realize that all the merciful ministrations of the Sons of God are a direct revelation of the Father's heart of universal love and infinite compassion. The Father's love is the real and eternal source of the Son's mercy.

6:3.5 (75.10) God is love, the Son is mercy. Mercy is applied love, the Father's love in action in the person of his Eternal Son. The love of this universal Son is likewise universal. As love is comprehended on a sex planet, the love of God is more comparable to the love of a father, while the love of the Eternal Son is more like the affection of a mother. Crude, indeed, are such illustrations, but I employ them in the hope of conveying to the human mind the thought that there is a difference, not in divine content but in quality and technique of expression, between the love of the Father and the love of the Son.

4. ATTRIBUTES OF THE ETERNAL SON

6:4.1 (76.1) The Eternal Son motivates the spirit level of cosmic reality; the spiritual power of the Son is absolute in relation to all universe actualities. He exercises perfect control over the interassociation of all undifferentiated spirit energy and over all actualized spirit reality through his absolute grasp of spirit gravity. All pure unfragmented spirit and all spiritual beings and values are responsive to the infinite drawing power of the primal Son of Paradise. And if the eternal future should witness the appearance of an unlimited universe, the spirit gravity and the spirit power of the Original Son will be found wholly adequate for the spiritual control and effective administration of such a boundless creation.

6:4.2 (76.2) The Son is omnipotent only in the spiritual realm. In the eternal economy of universe administration, wasteful and needless repetition of function is never encountered; the Deities are not given to useless duplication of universe ministry.

Sveprisutnost Izvornog Sina tvori duhovno jedinstvo svemira nad svemirima. Duhovna povezanost svega stvorenog ovisi o posvuda aktivnoj prisutnosti božanskog duha Vječnog Sina. Kada nastojimo spoznati Očevu duhovnu prisutnost, teško da se ona razlikuje u našim razmišljanjima od duhovne prisutnosti Vječnog Sina. Duh Oca vječno živi u duhu Sina.

Otac mora biti duhovno sveprisutan, ali sveprisutnost se čini neodvojiva od sveprisutnih aktivnosti duha Vječnog Sina. Mi, međutim, vjeruju da je u svim situacijama Očeve i Sinove prisutnosti dvojne duhovne prirode, duh Sina ravnopravan duhu Oca.

U svom dodiru s ličnosti, Otac djeluje u krugu ličnosti. U osobnom i primjetnom kontaktu s duhovnim stvaranjem, ona se naočigled pojavljuje u fragmentima ukupnosti njegova Božanstva, a ovi Očevi fragmenti imaju osamljenu, jedinstvenu i ekskluzivnu funkciju gdje god i kad god se pojave u svemirima. U svim takvim situacijama, duh Sina je ravnopravan s duhovnim djelovanjem fragmentizirane prisutnosti Oca.

Duhovno, Vječni Sin je sveprisutan. Duh Vječnog Sina je svakako s vama i oko vas, ali ne u vama i dio vas poput Tajnovitog Osmatrača. Unutarnji fragment Oca postupno prilagođava ljudski um sve božanstvenijim stavovima, nakon čega takav uzlazni um postaje sve više osjetljiv na duhovnu privlačnost moći svemoćnog kruga gravitacije duha Drugog Izvora i Središta.

Izvorni Sin je univerzalno i duhovno samosvjestan. U mudrosti Sin je posve jednak Ocu. U područjima znanja, sveznanja, ne možemo razlikovati Prvi i Drugi Izvor; poput Oca, Sin sve zna; on nikada nije iznenađen bilo kojim kozmičkim događajem; on razumije svršetak od početka.

Otac i Sin uistinu znaju broj i boravište svih duhova i produhovljenih bića u svemiru nad svemirima. Ne samo da Sin sve zna na temelju svojeg vlastitog sveznajućeg duha već je Sin, jednako s Ocem i Združenim Činiteljem, u potpunosti upoznat s širokim djelovanjem odražajnosti inteligencije Vrhovnog Bića, koja je u svakom trenutku svjesna svega što se događa u svim svjetovima svih sedam nadsvemira. A postoje i drugi načini na koje je Rajski Sin sveznajući.

Vječni Sin je, kao nježna, milostiva, poslušna duhovna ličnost, potpuno i beskonačno jednak s Ocem Svih, dok je u svim milostivim i nježnim

6:4.3 (76.3) The omnipresence of the Original Son constitutes the spiritual unity of the universe of universes. The spiritual cohesion of all creation rests upon the everywhere active presence of the divine spirit of the Eternal Son. When we conceive of the Father's spiritual presence, we find it difficult to differentiate it in our thinking from the spiritual presence of the Eternal Son. The spirit of the Father is eternally resident in the spirit of the Son.

6:4.4 (76.4) The Father must be spiritually omnipresent, but such omnipresence appears to be inseparable from the everywhere spirit activities of the Eternal Son. We do, however, believe that in all situations of Father-Son presence of a dual spiritual nature the spirit of the Son is co-ordinate with the spirit of the Father.

6:4.5 (76.5) In his contact with personality, the Father acts in the personality circuit. In his personal and detectable contact with spiritual creation, he appears in the fragments of the totality of his Deity, and these Father fragments have a solitary, unique, and exclusive function wherever and whenever they appear in the universes. In all such situations the spirit of the Son is co-ordinate with the spiritual function of the fragmented presence of the Universal Father.

6:4.6 (76.6) Spiritually the Eternal Son is omnipresent. The spirit of the Eternal Son is most certainly with you and around you, but not within you and a part of you like the Mystery Monitor. The indwelling Father fragment adjusts the human mind to progressively divine attitudes, whereupon such an ascending mind becomes increasingly responsive to the spiritual drawing power of the all-powerful spirit-gravity circuit of the Second Source and Center.

6:4.7 (76.7) The Original Son is universally and spiritually self-conscious. In wisdom the Son is the full equal of the Father. In the realms of knowledge, omniscience, we cannot distinguish between the First and Second Sources; like the Father, the Son knows all; he is never surprised by any universe event; he comprehends the end from the beginning.

6:4.8 (77.1) The Father and the Son really know the number and whereabouts of all the spirits and spiritualized beings in the universe of universes. Not only does the Son know all things by virtue of his own omnipresent spirit, but the Son, equally with the Father and the Conjoint Actor, is fully cognizant of the vast reflectivity intelligence of the Supreme Being, which intelligence is at all times aware of all things that transpire on all the worlds of the seven superuniverses. And there are other ways in which the Paradise Son is omniscient.

6:4.9 (77.2) The Eternal Son, as a loving, merciful, and ministering spiritual personality, is wholly and infinitely equal with the Universal Father, while in

osobnim kontaktima s uzlaznim bićima nižih svjetova, Vječni Sin jednako dobar i obziran, jednako strpljiv i ustrajan, kao njegovi Rajski Sinovi u lokalnim svemirima koji tako često sami sebe poklanjaju evolucijskim svjetovima vremena.

Nepotrebno je dalje razmatrati osobine Vječnog Sina. Uz navedene iznimke, potrebno je samo proučiti duhovne attribute Boga Oca kako bi shvatili i pravilno procijenili attribute Boga Sina.

5. OGRANIČENJA VJEČNOG SINA

Vječni Sin ne djeluje osobno u fizičkim domenama, niti funkcionira, osim kroz Združenog Činitelja, u razinama umne službe stvorenim bićima. No, ova ograničenja ni na koji način ne sputavaju Vječnog Sina u punom i slobodnom izražaju svih božanskih osobina duhovnog sveznanja, sveprisutnosti i svemoći.

Vječni Sin osobno ne prožima potencijale duha svojstvene beskonačnosti Božanstva Apsoluta, ali kako ti potencijali postaju stvarni, oni dolaze u svemoćni dohvat gravitacije duha Sinova kruga.

Ličnost je ekskluzivni dar Oca Svih. Vječni Sin prima svoju ličnost od Oca, ali bez Oca ne može podariti ličnost. Sin daje podrijetlo ogromnom mnoštvu bića duha, ali takve derivacije nisu ličnosti. Kad Sin stvara ličnost, on to čini zajedno s Ocem ili Združenim Činiteljem, koji može djelovati u ime Oca u takvim odnosima. Vječni Sin je tako sustvoritelj ličnosti, ali on sam nikada ne daruje ličnost sam i od sebe, niti ikada sam stvara osobna bića. Ovo ograničenje djelovanja, međutim, ne lišava Sina sposobnost za stvaranje bilo koje ili svih vrsta vidova stvarnosti koji nisu ličnost.

Vječni Sin ima ograničenu moć prenošenja stvoriteljskih povlastica. Učinivši Izvornog Sina vječnim, Otac mu je podario moć i povlasticu da se naknadno pridruži Ocu u božanskom činu stvaranja drugih Sinova koji posjeduju stvaralačka svojstva, a to su činili i sada čine. Ali kad se proizvedu ti ravnopravni Sinovi, na njih se naočigled ne prenose stvoriteljske povlastice. Vječni Sin prenosi stvaralačke ovlasti samo na svoju prvu ili izravnu personalizaciju. Stoga, kad se Otac i Sin ujedine u personaliziranju Sina Stvoritelja, oni postižu svoj cilj; ali Sin Stvoritelj koji se tako dovodi u postojanje nije u mogućnosti prenijeti ili delegirati stvoriteljske povlastice raznim

all those merciful and affectionate personal contacts with the ascendant beings of the lower realms the Eternal Son is just as kind and considerate, just as patient and long-suffering, as are his Paradise Sons in the local universes who so frequently bestow themselves upon the evolutionary worlds of time.

6:4.10 (77.3) It is needless further to expatiate on the attributes of the Eternal Son. With the exceptions noted, it is only necessary to study the spiritual attributes of God the Father to understand and correctly evaluate the attributes of God the Son.

5. LIMITATIONS OF THE ETERNAL SON

6:5.1 (77.4) The Eternal Son does not personally function in the physical domains, nor does he function, except through the Conjoint Actor, in the levels of mind ministry to creature beings. But these qualifications do not in any manner otherwise limit the Eternal Son in the full and free exercise of all the divine attributes of *spiritual* omniscience, omnipresence, and omnipotence.

6:5.2 (77.5) The Eternal Son does not personally pervade the potentials of spirit inherent in the infinity of the Deity Absolute, but as these potentials become actual, they come within the all-powerful grasp of the spirit-gravity circuit of the Son.

6:5.3 (77.6) Personality is the exclusive gift of the Universal Father. The Eternal Son derives personality from the Father, but he does not, without the Father, bestow personality. The Son gives origin to a vast spirit host, but such derivations are not personalities. When the Son creates personality, he does so in conjunction with the Father or with the Conjoint Creator, who may act for the Father in such relationships. The Eternal Son is thus a cocreator of personalities, but he bestows personality upon no being and of himself, alone, never creates personal beings. This limitation of action does not, however, deprive the Son of the ability to create any or all types of other-than-personal reality.

6:5.4 (77.7) The Eternal Son is limited in transmittal of creator prerogatives. The Father, in eternalizing the Original Son, bestowed upon him the power and privilege of subsequently joining with the Father in the divine act of producing additional Sons possessing creative attributes, and this they have done and now do. But when these co-ordinate Sons have been produced, the prerogatives of creatorship are apparently not further transmissible. The Eternal Son transmits creatorship powers only to the first or direct personalization. Therefore, when the Father and the Son unite to personalize a Creator Son, they achieve their purpose; but the Creator Son thus

redovima Sinova koje on može naknadno stvoriti, bez obzira na to što se, u najvišim Sinovima lokalnog svemira, naočigled javlja vrlo ograničen odraz kreativnih osobina Sina Stvoritelja.

Vječni Sin, kao beskonačno i isključivo osobno biće, ne može fragmentizirati svoju prirodu, ne može distribuirati i podariti individualizirane dijelove svoga bića na druge entitete ili osobe kako to čine Otac Svih i Beskonačni Duh. Ali Sin može i hoće darovati sebe samoga u vidu neograničenog duha, prožimajući sve stvaranje i k sebi i neprestano privlačeći sve ličnosti duha i duhovne stvarnosti.

Uvijek imajte na umu, Vječni Sin je osobni portret Oca koji je duh cijele tvorevine. Sin je osoban i ništa drugo nego osoban u smislu Božanstva; kao božanska i apsolutna ličnost ne može se raspliniti ili rascjepkati. Bog Otac i Bog Duh su istinski osobni, ali oni su i sve drugo osim što su takve ličnosti Božanstva.

Iako Vječni Sin ne može osobno sudjelovati u darivanju Misaonih Ispravljača, u vječnoj prošlosti se savjetovao s Ocem Svih, odobrio plan i obećao svoju beskrajnu suradnju kada je Otac, planirajući darivanje Misaonih Ispravljača, predložio Sinu: "Načinimo čovjeka na svoju sliku." I kako duh fragment Oca prebiva u vama, tako vas okružuje duh prisutnosti Sina, a ova dvojica neprestano rade na vašem duhovnom napredovanju.

6. DUH UM

Vječni Sin je duh i ima um, ali ne um ili duh koji smrtni um može shvatiti. Smrtni čovjek razumije um na konačnim, kozmičkim, materijalnim i osobnim razinama. Čovjek također opaža umne pojave u živim organizmima koji funkcioniraju na podosobnoj (životinjskoj) razini, ali mu je teško shvatiti prirodu uma povezanog s nadmaterijalnim bićima koji je dio ekskluzivne ličnosti duha. Um mora, međutim, biti drugačije definiran, kada se odnosi na razinu postojanja duha i kada se koristi za označavanje inteligencije koja ima prirodu duha. Ta vrsta uma koja je izravno povezana s duhom ne može se usporediti ni s umom koji koordinira duh i materiju niti s umom koji je povezan jedino s materijom.

Duh je uvijek svjestan, uman, i posjeduje raznovrsne faze identiteta. Bez određene faze uma ne bi bilo duhovne svijesti u bratstvu bića

brought into existence is never able to transmit or delegate the prerogatives of creatorship to the various orders of Sons which he may subsequently create, notwithstanding that, in the highest local universe Sons, there does appear a very limited reflection of the creative attributes of a Creator Son.

6:5.5 (78.1) The Eternal Son, as an infinite and exclusively personal being, cannot fragmentize his nature, cannot distribute and bestow individualized portions of his selfhood upon other entities or persons as do the Universal Father and the Infinite Spirit. But the Son can and does bestow himself as an unlimited spirit to bathe all creation and unceasingly draw all spirit personalities and spiritual realities to himself.

6:5.6 (78.2) Ever remember, the Eternal Son is the personal portrayal of the spirit Father to all creation. The Son is personal and nothing but personal in the Deity sense; such a divine and absolute personality cannot be disintegrated or fragmentized. God the Father and God the Spirit are truly personal, but they are also everything else in addition to being such Deity personalities.

6:5.7 (78.3) Though the Eternal Son cannot personally participate in the bestowal of the Thought Adjusters, he did sit in council with the Universal Father in the eternal past, approving the plan and pledging endless co-operation, when the Father, in projecting the bestowal of the Thought Adjusters, proposed to the Son, "Let us make mortal man in our own image." And as the spirit fragment of the Father dwells within you, so does the spirit presence of the Son envelop you, while these two forever work as one for your spiritual advancement.

6. THE SPIRIT MIND

6:6.1 (78.4) The Eternal Son is spirit and has mind, but not a mind or a spirit which mortal mind can comprehend. Mortal man perceives mind on the finite, cosmic, material, and personal levels. Man also observes mind phenomena in living organisms functioning on the subpersonal (animal) level, but it is difficult for him to grasp the nature of mind when associated with supermaterial beings and as a part of exclusive spirit personalities. Mind must, however, be differently defined when it refers to the spirit level of existence, and when it is used to denote spirit functions of intelligence. That kind of mind which is directly allied with spirit is comparable neither to that mind which coordinates spirit and matter nor to that mind which is allied only with matter.

6:6.2 (78.5) Spirit is ever conscious, minded, and possessed of varied phases of identity. Without mind in some phase there would be no spiritual

duha. Ekvivalent uma, sposobnost znati i biti poznat, je autohtona Božanstvu. Božanstvo može biti lično, predlično, nadlično ili nelično, ali Božanstvo nikada nije bezumno, to jest, nikada nije bez mogućnosti barem da komunicira sa sličnim entitetima, bićima ili ličnostima.

Um Vječnog Sina nalikuje Očevu umu, ali se razlikuje od bilo kojeg drugog uma u svemiru, ali s umom Oca, on je prethodnik raznolikih i široko raspostranjenih umova Združenog Stvoritelja. Um Oca i Sina, taj intelekt koji je prethodio apsolutnom umu Trećeg Izvora i Središta, se eventualno može najbolje ilustrirati u predumu Misaonog Ispravljača, jer ovi fragmenti Oca, iako su potpuno izvan umnih krugova Združenog Činitelja, imaju neki oblik preduma; oni poznaju i njih se poznaje; oni uživaju ekvivalent ljudske sposobnosti razmišljanja.

Vječni Sin je posve duhovan; čovjek je gotovo u potpunosti materijalan; dakle, mnogo toga što se odnosi na ličnost duha Vječnog Sina, njegovih sedam duhovnih sfera koje okružuju Raj i prirodu neosobnih stvaranja Rajskog Sina, mora čekati na vaše postizanje statusa duha po završetku morontija uzlaza lokalnim svemirom Nebadonom. A onda, kako budete prolazili kroz nadsvemir i dostigli Havonu, mnoge od tih duboko skrivenih tajni će se pojasniti nakon što počnete biti obdareni "umom duha" - duhovnim uvidom.

7. LIČNOST VJEČNOG SINA

Vječni Sin je ta beskonačna ličnost od čijih se neograničenih okova ličnosti Otac Svih oslobodio tehnikom potrojstvljenja, i na temelju koje je od tada nastavio sebe darivati u beskrajnom obilju po svom rastućem svemiru Stvoritelja i stvorenih bića. Sin je *apsolutna ličnost*; Bog je *očinska ličnost* - izvor ličnosti, darovatelj ličnosti, uzrok ličnosti. Svako osobno biće prima ličnost od Oca Svih, upravo kao što Izvorni Sin vječno prima svoju ličnost od Rajskog Oca.

Ličnost Rajskog Sina je apsolutna i čisto duhovna, i ta apsolutna ličnost je također božanski i vječni uzorak, prvo Očevo darivanje ličnosti Združenom Činitelju, a potom, njegovo darivanje ličnosti nebrojenom mnoštvu njegovih stvorenih bića širom prostranog svemira.

Vječni Sin je uistinu milostivi poslužitelj, božanski duh, duhovna snaga i stvarna ličnost.

consciousness in the fraternity of spirit beings. The equivalent of mind, the ability to know and be known, is indigenous to Deity. Deity may be personal, prepersonal, superpersonal, or impersonal, but Deity is never mindless, that is, never without the ability at least to communicate with similar entities, beings, or personalities.

6:6.3 (78.6) The mind of the Eternal Son is like that of the Father but unlike any other mind in the universe, and with the mind of the Father it is ancestor to the diverse and far-flung minds of the Conjoint Creator. The mind of the Father and the Son, that intellect which is ancestral to the absolute mind of the Third Source and Center, is perhaps best illustrated in the premind of a Thought Adjuster, for, though these Father fragments are entirely outside of the mind circuits of the Conjoint Actor, they have some form of premind; they know as they are known; they enjoy the equivalent of human thinking.

6:6.4 (78.7) The Eternal Son is wholly spiritual; man is very nearly entirely material; therefore much pertaining to the spirit personality of the Eternal Son, to his seven spiritual spheres encircling Paradise and to the nature of the impersonal creations of the Paradise Son, will have to await your attainment of spirit status following your completion of the morontia ascension of the local universe of Nebadon. And then, as you pass through the superuniverse and on to Havona, many of these spirit-concealed mysteries will clarify as you begin to be endowed with the "mind of the spirit" — spiritual insight.

7. PERSONALITY OF THE ETERNAL SON

6:7.1 (79.1) The Eternal Son is that infinite personality from whose unqualified personality fetters the Universal Father escaped by the technique of trinitization, and by virtue of which he has ever since continued to bestow himself in endless profusion upon his ever-expanding universe of Creators and creatures. The Son is *absolute personality*; God is *father personality* — the source of personality, the bestower of personality, the cause of personality. Every personal being derives personality from the Universal Father just as the Original Son eternally derives his personality from the Paradise Father.

6:7.2 (79.2) The personality of the Paradise Son is absolute and purely spiritual, and this absolute personality is also the divine and eternal pattern, first, of the Father's bestowal of personality upon the Conjoint Actor and, subsequently, of his bestowal of personality upon the myriads of his creatures throughout a far-flung universe.

6:7.3 (79.3) The Eternal Son is truly a merciful minister, a divine spirit, a spiritual power, and a real

Sin je duhovna i osobna priroda Boga koja se ispoljava svemirima - zbroj i bit Prvog Izvora i Središta, lišena svega neličnog, vanbožanskog, neduhovnog i čisto potencijalnog. Ali, nemoguće je prenijeti ljudskom umu sliku ljepote i veličanstvenost uzvišene ličnosti Vječnog Sina. Sve što ima tendenciju zasjeniti Oca Svih gotovo jednako otežava konceptualno priznanje Vječnog Sina. Morate sačekati na svoje ostvarenje Raja, a onda ćete shvatiti zašto nisam bio u mogućnosti prikazati karakter ove apsolutne ličnosti razumijevanju konačnog uma.

personality. The Son is the spiritual and personal nature of God made manifest to the universes — the sum and substance of the First Source and Center, divested of all that which is nonpersonal, extradivine, nonspiritual, and pure potential. But it is impossible to convey to the human mind a word picture of the beauty and grandeur of the supernal personality of the Eternal Son. Everything that tends to obscure the Universal Father operates with almost equal influence to prevent the conceptual recognition of the Eternal Son. You must await your attainment of Paradise, and then you will understand why I was unable to portray the character of this absolute personality to the understanding of the finite mind.

8. REALIZACIJA VJEČNOG SINA

Što se tiče identiteta, prirode i drugih osobina ličnosti, Vječni Sin je posve ravnopravan Ocu Svih, te je njegova savršena nadopuna i vječni suradnik. U istom smislu u kojem je Bog Otac Svih, Sin je tako Majka Svih. A svi mi, visoka i niska bića, predstavljamo njihovu svemirsku obitelj.

Kako bi cijenili karakter Sina, trebate proučiti otkrivenje božanske naravi Oca; oni su zauvijek i neodvojivo jedno. Kao božanskih ličnosti su gotovo neprimjetni nižim redovima inteligencija. Oni nisu tako teško zasebno uočljivi onima koji vuku porijeklo iz kreativnih djela samih Božanstava. Bića porijeklom iz Raja i iz središnjeg svemira raspoznaju Oca i Sina ne samo kao osobno jedinstvo općeg nadzora, već i kao dvije odvojene ličnosti koje djeluju u određenim područjima kozmičke administracije.

Kako osobe možete si predočiti Oca Svih i Vječnog Sina kao dvije zasebne individue, jer oni to doista jesu; ali u administraciji svemira toliko su isprepleteni i povezani da ih nije uvijek moguće razlikovati. Kada u poslovima svemira, nađete na tu zbunjujuću međupovezanost Oca i Sina, nije uvijek isplativo pokušati razdvojiti njihova djelovanja; samo se podsjetite da je Bog pobudna misao i da je Sin izražajna riječ. U svakom lokalnom svemiru, ova je nedjeljivosti personalizirana u božanstvenosti Sina Stvoritelja koji predstavlja i Oca i Sina stvorenim bićima deset milijuna naseljenih svjetova.

Vječni Sin je beskonačan, ali je pristupačan preko osoba njegovih Rajskih Sinova i kroz strpljivu službu Beskonačnog Duha. Bez službe darivanja Rajskih Sinova i nježne službe stvorenih

8. REALIZATION OF THE ETERNAL SON

6:8.1 (79.4) Concerning identity, nature, and other attributes of personality, the Eternal Son is the full equal, the perfect complement, and the eternal counterpart of the Universal Father. In the same sense that God is the Universal Father, the Son is the Universal Mother. And all of us, high and low, constitute their universal family.

6:8.2 (79.5) To appreciate the character of the Son, you should study the revelation of the divine character of the Father; they are forever and inseparably one. As divine personalities they are virtually indistinguishable by the lower orders of intelligence. They are not so difficult of separate recognition by those whose origin is in the creative acts of the Deities themselves. Beings of nativity in the central universe and on Paradise discern the Father and the Son not only as one personal unity of universal control but also as two separate personalities functioning in definite domains of universe administration.

6:8.3 (79.6) As persons you may conceive of the Universal Father and the Eternal Son as separate individuals, for they indeed are; but in the administration of the universes they are so intertwined and interrelated that it is not always possible to distinguish between them. When, in the affairs of the universes, the Father and the Son are encountered in confusing interassociations, it is not always profitable to attempt to segregate their operations; merely recall that God is the initiating thought and the Son is the expressionful word. In each local universe this inseparability is personalized in the divinity of the Creator Son, who stands for both Father and Son to the creatures of ten million inhabited worlds.

6:8.4 (80.1) The Eternal Son is infinite, but he is approachable through the persons of his Paradise Sons and through the patient ministry of the Infinite Spirit. Without the bestowal service of the

bića Beskonačnog Duha, bića materijalnog porijekla se teško mogu nadati da dostignu Vječnog Sina. A jednako je istina: Uz pomoć i vodstvo tih nebeskih utjecaja Boga-svjesno smrtno biće sigurno dostiže Raj i dolazi u osobnu prisutnost ovog veličanstvenog Sina nad Sinovima.

Iako je Vječni Sin je uzorak smrtnog postignuća ličnosti, naći ćete da je lakše shvatiti stvarnost Oca i Duha, jer je Otac stvarni darovatelj vaše ljudske ličnosti, a Beskonačni Duh apsolutni izvor vašeg smrtnog uma. Ali, dok na Rajskom putu duhovnog napredovanja, ličnost Vječnog Sina će vam postajati sve stvarnija, a stvarnost njegovog beskrajno duhovnog uma će postati sve vidljivija vašem progresivno poduhovljenom umu.

Nikad ne može koncept Vječnog Sina zasjati u vašem materijalom ili naknadno morontijalnom umu; sve dok ne postanete poduhovljeni i ne započnete svoj uspon duha, vaše sagledavanje ličnosti Vječnog Sina neće dostići živost vašeg koncepta ličnosti Sina Stvoritelja koji je porijekom iz Raja, a koji je osobno i kao osoba nekoć živio utjelovljen na Urantiji kao jedan od ljudi.

Kroz vaš doživljaj Sina Stvoritelja u lokalnom svemiru, čija je ličnost razumljiva čovjeku, ta razumljivost mora nadoknaditi vašu nesposobnost shvaćanja punog značenja isključivije duhovnog, ali ništa manje osobnog, Vječnog Sina Raja. Kako budete napredovali Orvontonom i Havonom, kad ostavite iza sebe živopisnu sliku i duboka sjećanja na Sina Stvoritelja vašeg lokalnog svemira, gubitak ovog materijalnog i morontijalnog iskustva kompenzira sve šire poimanje i dublje razumijevanje Vječnog Sina Raja, čija će stvarnost i blizina sve više rasti kako budete napredovali prema Raju.

Iako je izvan ovlasti smrtnoga i materijalnog uma da shvati aktualnost ličnosti takvog beskonačnog bića, bez sumnje, on je osoba. Znam što govorim. Gotovo nebrojeno puta sam stajao u božanskoj prisutnosti ovog Vječnog Sina, a zatim se zaputio natrag u druge dijelove svemira izvršavati njegove milostive naloge.

[Iznio Božanski Savjetnik kojemu je povjerena dužnost da sastavi izjavu koja opisuje Vječnog Sina Raja.]

Paradise Sons and the loving ministry of the creatures of the Infinite Spirit, beings of material origin could hardly hope to attain the Eternal Son. And it is equally true: With the help and guidance of these celestial agencies the God-conscious mortal will certainly attain Paradise and sometime stand in the personal presence of this majestic Son of Sons.

6:8.5 (80.2) Even though the Eternal Son is the pattern of mortal personality attainment, you find it easier to grasp the reality of both the Father and the Spirit because the Father is the actual bestower of your human personality and the Infinite Spirit is the absolute source of your mortal mind. But as you ascend in the Paradise path of spiritual progression, the personality of the Eternal Son will become increasingly real to you, and the reality of his infinitely spiritual mind will become more discernible to your progressively spiritualizing mind.

6:8.6 (80.3) Never can the concept of the Eternal Son shine brightly in your material or subsequent morontial mind; not until you spiritize and commence your spirit ascension will the comprehension of the personality of the Eternal Son begin to equal the vividness of your concept of the personality of the Creator Son of Paradise origin who, in person and as a person, onetime incarnated and lived on Urantia as a man among men.

6:8.7 (80.4) Throughout your local universe experience the Creator Son, whose personality is comprehensible by man, must compensate for your inability to grasp the full significance of the more exclusively spiritual, but none the less personal, Eternal Son of Paradise. As you progress through Orvonton and Havona, as you leave behind you the vivid picture and deep memories of the Creator Son of your local universe, the passing of this material and morontia experience will be compensated by ever-enlarging concepts and intensifying comprehension of the Eternal Son of Paradise, whose reality and nearness will ever augment as you progress Paradiseward.

6:8.8 (80.5) The Eternal Son is a grand and glorious personality. Although it is beyond the powers of the mortal and material mind to grasp the actuality of the personality of such an infinite being, doubt not, he is a person. I know whereof I speak. Times almost without number I have stood in the divine presence of this Eternal Son and then journeyed forth in the universe to execute his gracious bidding.

6:8.9 (80.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

POGLAVLJE 7. ODNOS VJEČNOG SINA PREMA SVEMIRU

⇐ 006

Knjiga Urantije

008 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 7 ODNOS VJEČNOG SINA PREMA SVEMIRU

Sekcije

Uvod

1. KRUG GRAVITACIJE DUHA
2. ADMINISTRATIVNA UPRAVA
VJEČNOG SINA
3. ODNOS VJEČNOG SINA PREMA
INDIVIDUI
4. BOŽANSKI PLANovi USAVRŠAVANJA
5. DUH DARIVANJA
6. RAJSKI SINOVI BOGA
7. VRHOVNO OTKRIVENJE OCA

PAPER 7 RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Spirit-Gravity Circuit
2. The Administration of the Eternal Son
3. Relation of the Eternal Son to the
Individual
4. The Divine Perfection Plans
5. The Spirit of Bestowal
6. The Paradise Sons of God
7. The Supreme Revelation of the Father

Uvod

IZVORNI Sin se uvijek bavi izvršenjem duhovnih aspekata Očeve vječne namjere koja se postupno očituje u pojavama evoluirajućih svemira u kojima žive raznolike skupine živih bića. Mi nismo sasvim u stanju razumjeti ovaj vječni plan, ali Rajski Sin nesumnjivo to jeste.

Sin je poput Oca kad nastoji podariti što je moguće veći dio sebe svojim ravnopravnim i podređenim Sinovima. Sin dijeli Očevu samodjeljivu prirodu u izlišnom darivanju samoga sebe Beskonačnom Duhu, njihovom zajedničkom izvršitelju.

Kao održavatelj stvarnosti duha, Drugi Izvor i Središte je vječna protuteža Rajskog Otoka, koji tako veličanstveno podupire sve materijalne stvari. Tako je Prvi Izvor i Središte zauvijek obznanjen u materijalnoj ljepoti izvanrednih uzoraka središnjeg Otoka i u duhovnim vrijednostima uzvišene

INTRODUCTION

7:0.1 (81.1) THE Original Son is ever concerned with the execution of the spiritual aspects of the Father's eternal purpose as it progressively unfolds in the phenomena of the evolving universes with their manifold groups of living beings. We do not fully comprehend this eternal plan, but the Paradise Son undoubtedly does.

7:0.2 (81.2) The Son is like the Father in that he seeks to bestow everything possible of himself upon his co-ordinate Sons and upon their subordinate Sons. And the Son shares the Father's self-distributive nature in the unstinted bestowal of himself upon the Infinite Spirit, their conjoint executive.

7:0.3 (81.3) As the upholder of spirit realities, the Second Source and Center is the eternal counterpoise of the Isle of Paradise, which so magnificently upholds all things material. Thus is the First Source and Center forever revealed in the material beauty of the exquisite patterns of the central Isle and in the spiritual values of the

ličnosti Vječnoga Sina.

Vječni Sin uistinu održava ogromno stvaranje stvarnosti duha i duhovnih bića. Svijet duha je Sinova navika, osobno ispoljenje Sina, a nelične stvarnosti duha uvijek reagiraju na volju i namjeru savršene ličnosti Apsolutnog Sina.

Sin, međutim, nije osobno odgovoran za ponašanje svih ličnosti duha. Volja osobnog stvorenog bića je relativno slobodna i stoga odlučuje o djelima takvih voljom obdarenih bića. Zbog toga svijet duha - svijet slobodne volje - ne mora biti vjeran prikaz karaktera Vječnog Sina, kao što ni priroda na Urantiji nije istinsko otkrivenje savršenstva i nepromjenjivosti Raja i Božanstva. No, što god karakteriziralo dragovoljno djelovanje bilo kojeg čovjeka ili anđela, Sinova vječna uprava nad univerzalnom gravitacijskom kontrolom svih stvarnostim duha i dalje ostaje apsolutna.

1. KRUG GRAVITACIJE DUHA

Sve što smo rekli o imanentnosti Boga, njegovoj sveprisutnosti, svemoći i sveznanju, jednako vrijedi za Sina u duhovnim domenama. Čista i univerzalna gravitacija duha koja prožima svo stvaranje, taj isključivo duhovni krug, vodi izravno osobi Drugog Izvora i Središta na Raju. On upravlja kontrolom i djelovanjem te uvijek prisutne i nepogrešive duhovne sile koja privlači sve istinske vrijednosti duha. Zahvaljujući tome, Vječni Sin posjeduje apsolutnu duhovnu vlast. On doslovno drži sve stvarnosti duha i sve produhovljene vrijednosti, tako reći, u svojim rukama. Kontrola univerzalne duhovne gravitacije *jest* univerzalni duhovni suverenitet.

Ova gravitacijska kontrola nad duhovnim stvarima ne ovisi o vremenu i prostoru; duhovna energija stoga ne opada prilikom prijenosa. Gravitacija duha ne trpi vremenske odgode, niti se umanjuje s udaljavanjem. Ona se ne smanjuje s kvadratom udaljenosti u prijenosu; krugovi moći čistog duha ne gube na vrijednosti pri porastu mase materijalnog stvaranja. Ovo je nadilaženje vremena i prostora od strane čistih energija duha svojstveno apsolutnosti Sina; ono nije rezultat uplitanja protugravitacijskih sila Trećeg Izvora i Središta.

Stvarnosti duha reagiraju na privlačnu silu središta duhovne gravitacije u skladu s vlastitom kvalitativnom vrijednosti, svojim stvarnim stupnjem prirode duha. Tvar duha (kvaliteta) je jednako osjetljiva na gravitaciju duha kao što je energija fizičke materije (količina) osjetljiva na fizičku

supernal personality of the Eternal Son.

7:0.4 (81.4) The Eternal Son is the actual upholder of the vast creation of spirit realities and spiritual beings. The spirit world is the habit, the personal conduct, of the Son, and the impersonal realities of spirit nature are always responsive to the will and purpose of the perfect personality of the Absolute Son.

7:0.5 (81.5) The Son is not, however, personally responsible for the conduct of all spirit personalities. The will of the personal creature is relatively free and hence determines the actions of such volitional beings. Therefore the freewill spirit world is not always truly representative of the character of the Eternal Son, even as nature on Urantia is not truly revelatory of the perfection and immutability of Paradise and Deity. But no matter what may characterize the freewill action of man or angel, the Son's eternal grasp of the universal gravity control of all spirit realities continues as absolute.

1. THE SPIRIT-GRAVITY CIRCUIT

7:1.1 (81.6) Everything taught concerning the immanence of God, his omnipresence, omnipotence, and omniscience, is equally true of the Son in the spiritual domains. The pure and universal spirit gravity of all creation, this exclusively spiritual circuit, leads directly back to the person of the Second Source and Center on Paradise. He presides over the control and operation of that ever-present and unerring spiritual grasp of all true spirit values. Thus does the Eternal Son exercise absolute spiritual sovereignty. He literally holds all spirit realities and all spiritualized values, as it were, in the hollow of his hand. The control of universal spiritual gravity is universal spiritual sovereignty.

7:1.2 (82.1) This gravity control of spiritual things operates independently of time and space; therefore is spirit energy undiminished in transmission. Spirit gravity never suffers time delays, nor does it undergo space diminution. It does not decrease in accordance with the square of the distance of its transmission; the circuits of pure spirit power are not retarded by the mass of the material creation. And this transcendence of time and space by pure spirit energies is inherent in the absoluteness of the Son; it is not due to the interposition of the antigravity forces of the Third Source and Center.

7:1.3 (82.2) Spirit realities respond to the drawing power of the center of spiritual gravity in accordance with their qualitative value, their actual degree of spirit nature. Spirit substance (quality) is just as responsive to spirit gravity as the organized energy of physical matter (quantity) is responsive

gravitaciju. Duhovne vrijednosti i sile duha su stvarne. Sa stanovišta ličnosti, duh je duša stvaranja; tvar je njezino sjenovito fizičko tijelo.

Reakcije i fluktuacije gravitacije duha uvijek ovise o količini duhovnih vrijednosti, kvalitativnom duhovnom statusu pojedinca ili svijeta. Ova privlačna sila neposredno reagira na vrijednosti inter-duha i intra-duha bilo koje svemirske situacije ili planetarnog stanja. Svaki put kad se duhovna stvarnost aktualizira u svemirima, ta promjena zahtijeva neposredno i trenutno preuskladenje gravitacije duha. Takav je novi duh zapravo dio Drugog Izvora i Središta; i baš kao što smrtni čovjek sigurno postaje poduhovljeno biće, on tako dostiže duhovnog Sina koji je izvor i središte gravitacije duha.

Sinova privlačna duhovna moć je u manjoj mjeri inherentna u mnogim drugim Rajskim redovima sinovstva. To je zato što u apsolutnom krugu gravitacije duha ovih lokalnih sustava postoje duhovna privlačenja koja djeluju u manjim jedinicama stvaranja. Takve su podapsolutne fokalizacije gravitacije duha dio božanstvenosti Stvoriteljskih ličnosti vremena i prostora i u korelaciji s nastajućom iskustvenom nadkontrolom Vrhovnog Bića.

Gravitacija duha i reakcija na ovo djelovanje ne djeluju samo na svemir kao cjelinu, nego čak i između pojedinaca i skupina pojedinaca. Duhovna kohezija vlada među duhovnim i poduhovljenim ličnostima bilo kojeg svijeta, rase, nacije ili skupine individualnih vjernika. Izravna privlačnost duha vlada među duhovno naklonjenim osobama sličnih ukusa i težnji. Pojam *srodne duše* nije u potpunosti govorna figura. Poput materijalne gravitacije Raja, duhovna gravitacija Vječnog Sina je apsolutna. Grijeh i pobuna mogu omesti rad krugova lokalnog svemira, ali ništa ne može obustaviti gravitaciju duha Vječnog Sina. Luciferova pobuna je uvela velike promjene u vašem sustavu naseljenih svjetova i na Urantiji, ali ne vidimo da je rezultatna duhovna karantena vašeg planeta i najmanje utjecala na prisutnost i djelovanje bilo sveprisutnog duha Vječnog Sina ili s njim povezanog kruga gravitacije duha.

Sve reakcije kruga gravitacije duha velikog svemira su predvidljive. Svjesni smo svih akcija i reakcija sveprisutnog duha Vječnog Sina i nalazimo ih pouzdanim.

U skladu s poznatim zakonima, možemo

to physical gravity. Spiritual values and spirit forces are *real*. From the viewpoint of personality, spirit is the soul of creation; matter is the shadowy physical body.

7:1.4 (82.3) The reactions and fluctuations of spirit gravity are ever true to the content of spiritual values, the qualitative spiritual status of an individual or a world. This drawing power is instantly responsive to the inter- and intraspirit values of any universe situation or planetary condition. Every time a spiritual reality actualizes in the universes, this change necessitates the immediate and instantaneous readjustment of spirit gravity. Such a new spirit is actually a part of the Second Source and Center; and just as certainly as mortal man becomes a spiritized being, he will attain the spiritual Son, the center and source of spirit gravity.

7:1.5 (82.4) The Son's spiritual drawing power is inherent to a lesser degree in many Paradise orders of sonship. For there do exist within the absolute spirit-gravity circuit those local systems of spiritual attraction that function in the lesser units of creation. Such subabsolute focalizations of spirit gravity are a part of the divinity of the Creator personalities of time and space and are correlated with the emerging experiential overcontrol of the Supreme Being.

7:1.6 (82.5) Spirit-gravity pull and response thereto operate not only on the universe as a whole but also even between individuals and groups of individuals. There is a spiritual cohesiveness among the spiritual and spiritized personalities of any world, race, nation, or believing group of individuals. There is a direct attractiveness of a spirit nature between spiritually minded persons of like tastes and longings. The term *kindred spirits* is not wholly a figure of speech.

7:1.7 (82.6) Like the material gravity of Paradise, the spiritual gravity of the Eternal Son is absolute. Sin and rebellion may interfere with the operation of local universe circuits, but nothing can suspend the spirit gravity of the Eternal Son. The Lucifer rebellion produced many changes in your system of inhabited worlds and on Urantia, but we do not observe that the resultant spiritual quarantine of your planet in the least affected the presence and function of either the omnipresent spirit of the Eternal Son or the associated spirit-gravity circuit.

7:1.8 (82.7) All reactions of the spirit-gravity circuit of

mjeriti duhovnu gravitaciju, upravo kao što čovjek pokušava izračunati djelovanje konačne fizičke gravitacije. Uvijek nalazimo isti odgovor, naime da Sinov duh reagira na sve stvari, bića i osobe duha, a taj je odgovor uvijek u skladu sa stupnjem aktualnosti (kvalitativnim stupnjem stvarnosti) svih takvih duhovnih vrijednosti.

Ali pored ovog izrazito pouzdanog i predvidljivog djelovanja duhovne prisutnosti Vječnog Sina, moguće je susresti pojave koje nisu toliko predvidljive u svojim reakcijama. Takve pojave vjerojatno ukazuju na usklađeno djelovanje Božanstva Apsoluta u domenama javljajućih duhovnih potencijala. Znamo da je prisutnost duha Vječnog Sina utjecaj veličanstvene i beskonačne ličnosti, ali nam je teško promatrati reakcije povezane s onim što se uzima kao djelovanje Božanstva Apsoluta kao osobno djelovanje.

Gledano sa stanovišta ličnosti i od strane osoba, čini se da su Vječni Sin i Božanstvo Apsolut povezani na ovaj način: Vječni Sin vlada domenom aktualnih duhovnih vrijednosti, dok Božanstvo Apsolut naizgled prožima ogromnu domenu potencijalnih vrijednosti duha. Sva aktualna vrijednost duha je izložena utjecaju privlačnog djelovanja gravitacije Vječnoga Sina, ali ako je potencijalna, onda naočigled spada u prisutnost Božanstva Apsoluta.

Duh se naizgled javlja iz potencijala Božanstva Apsoluta; evoluirajući duh nalazi korelaciju s iskustvenim i nepotpunim privlačnim djelovanjima Vrhovnog i Krajnjeg; duh na koncu pronalazi završnu sudbinu u apsolutnom privlačnom djelovanju duhovne gravitacije Vječnog Sina. To djeluje kao ciklus iskustvenog duha, ali egzistencijalni duh je svojstven beskonačnosti Drugog Izvora i Središta.

2. ADMINISTRATIVNA UPRAVA VJEČNOG SINA

Na Raju prisutnost i osobna aktivnost Izvornog Sina su vrlo snažni, u duhovnom smislu apsolutni. Što se više udaljavamo od Raja kroz Havonu i u domene sedam nadsvemira, možemo opaziti sve manje i manje osobne aktivnosti Vječnog Sina. U svemirima post-Havone, prisutnost Vječnog Sina je personalizirana u Rajskim Sinovima, uvjetovana iskustvenim stvarnostima Vrhovnog i Krajnjeg i usklađena s neograničenim potencijalom duha Božanstva Apsoluta.

the grand universe are predictable. We recognize all actions and reactions of the omnipresent spirit of the Eternal Son and find them to be dependable. In accordance with well-known laws, we can and do measure spiritual gravity just as man attempts to compute the workings of finite physical gravity. There is an unvarying response of the Son's spirit to all spirit things, beings, and persons, and this response is always in accordance with the degree of actuality (the qualitative degree of reality) of all such spiritual values.

7:1.9 (83.1) But alongside this very dependable and predictable function of the spiritual presence of the Eternal Son, there are encountered phenomena which are not so predictable in their reactions. Such phenomena probably indicate the co-ordinate action of the Deity Absolute in the realms of emerging spiritual potentials. We know that the spirit presence of the Eternal Son is the influence of a majestic and infinite personality, but we hardly regard the reactions associated with the conjectured performances of the Deity Absolute as personal.

7:1.10 (83.2) Viewed from the personality standpoint and by persons, the Eternal Son and the Deity Absolute appear to be related in the following way: The Eternal Son dominates the realm of actual spiritual values, whereas the Deity Absolute seems to pervade the vast domain of potential spirit values. All actual value of spirit nature finds lodgment in the gravity grasp of the Eternal Son but, if potential, then apparently in the presence of the Deity Absolute.

7:1.11 (83.3) Spirit seems to emerge from the potentials of the Deity Absolute; evolving spirit finds correlation in the experiential and incomplete grasps of the Supreme and the Ultimate; spirit eventually finds final destiny in the absolute grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. This appears to be the cycle of experiential spirit, but existential spirit is inherent in the infinity of the Second Source and Center.

2. THE ADMINISTRATION OF THE ETERNAL SON

7:2.1 (83.4) On Paradise the presence and personal activity of the Original Son is profound, absolute in the spiritual sense. As we pass outward from Paradise through Havona and into the realms of the seven superuniverses, we detect less and less of the personal activity of the Eternal Son. In the post-Havona universes the presence of the Eternal Son is personalized in the Paradise Sons, conditioned by the experiential realities of the Supreme and the Ultimate, and co-ordinated with the unlimited spirit potential of the Deity Absolute.

U središnjem svemiru osobna aktivnost Izvornog Sina postaje izražajna u izvanrednom duhovnom skladu vječnog stvaranja. Havona je tako veličanstveno savršena da su duhovni status i energetska stanja ovog svemira koji je uzorak za stvaranje svih drugih, u savršenoj i neprestanoj ravnoteži.

U nadsvemirima Sin nije osobno prisutan ili nastanjen; u tim stvaranjima on održava samo nadličnu zastupljenost. Ove manifestacije Sinova duha nisu osobne; one nisu u krugu ličnosti Oca Svih. Nemamo boljeg izraza na raspolaganju nego ih opisati kao *nadličnosti*; to su konačna bića; nisu apsonitni, niti apsolutni.

Administracija Vječnog Sina u nadsvemirima, kako je isključivo duhovna i nadosobna, nije primjetna ličnostima stvorenih bića. Ipak, sveprožimajući duhovni poriv Sinova osobnog utjecaja djeluje u svakoj fazi aktivnosti svih sektora u okviru nadležnosti Starih Dana. U lokalnim svemirima, međutim, opažamo da je Vječni Sin osobno prisutan u osobama Rajskih Sinova. Ovdje beskonačni Sin djeluje duhovno i stvaralački u osobama veličanstvenog zbora ravnopravnih Sinova Stvoritelja.

3. ODNOS VJEČNOG SINA PREMA INDIVIDUI

Uzlazeći lokalnim svemirom, smrtnici vremena promatraju Sina Stvoritelja kao osobnog predstavnika Vječnog Sina. Ali kada započnu uspon nadkozmičkim programom obuke, hodočasnici vremena sve više otkrivaju uzvišenu prisutnost inspirativnog duha Vječnog Sina i u mogućnosti su primiti podstrek od ove službe duhovnog osnaživanja. U Havoni uzlazna bića postaju još više svjesna brižnog naručja sveprožimajućeg duha Izvornog Sina. Ni u jednom stadiju smrtnog uspona duh Vječnog Sina ne dolazi živjeti u umu ili duši hodočasnika vremena, ali je njegova blagonaklonost uvijek blizu i neprestano na raspolaganju dobrobiti i duhovnoj sigurnosti napredujuće djece vremena.

Privlačnost duhovne gravitacije Vječnog Sina predstavlja svojstvenu tajnu napredovanja preživjelih ljudskih duša u usponu prema Raju. Sve istinske vrijednosti duha i sve dobronamjerne produhovljene osobe ulaze u neiscrpni zahvat duhovne gravitacije Vječnog Sina. Smrtni um, na primjer, započinje svoju karijeru kao materijalni mehanizam, dok vremenom ulazi u Zbor Finalista kao gotovo usavršeni duh sve manje podložan

7:2.2 (83.5) In the central universe the personal activity of the Original Son is discernible in the exquisite spiritual harmony of the eternal creation. Havona is so marvelously perfect that the spiritual status and the energy states of this pattern universe are in perfect and perpetual balance.

7:2.3 (83.6) In the superuniverses the Son is not personally present or resident; in these creations he maintains only a superpersonal representation. These spirit manifestations of the Son are not personal; they are not in the personality circuit of the Universal Father. We know of no better term to use than to designate them *superpersonalities*; and they are finite beings; they are neither absonite nor absolute.

7:2.4 (83.7) The administration of the Eternal Son in the superuniverses, being exclusively spiritual and superpersonal, is not discernible by creature personalities. Nonetheless, the all-pervading spiritual urge of the Son's personal influence is encountered in every phase of the activities of all sectors of the domains of the Ancients of Days. In the local universes, however, we observe the Eternal Son personally present in the persons of the Paradise Sons. Here the infinite Son spiritually and creatively functions in the persons of the majestic corps of the co-ordinate Creator Sons.

3. RELATION OF THE ETERNAL SON TO THE INDIVIDUAL

7:3.1 (84.1) In the local universe ascent the mortals of time look to the Creator Son as the personal representative of the Eternal Son. But when they begin the ascent of the superuniverse training regime, the pilgrims of time increasingly detect the supernal presence of the inspiring spirit of the Eternal Son, and they are able to profit by the intake of this ministry of spiritual energization. In Havona the ascenders become still more conscious of the loving embrace of the all-pervading spirit of the Original Son. At no stage of the entire mortal ascension does the spirit of the Eternal Son indwell the mind or soul of the pilgrim of time, but his beneficence is ever near and always concerned with the welfare and spiritual security of the advancing children of time.

7:3.2 (84.2) The spiritual-gravity pull of the Eternal Son constitutes the inherent secret of the Paradise ascension of surviving human souls. All genuine spirit values and all bona fide spiritualized individuals are held within the unfailing grasp of the spiritual gravity of the Eternal Son. The mortal mind, for example, initiates its career as a material mechanism and is eventually mustered into the Corps of the Finality as a well-nigh perfected spirit

materijalnoj gravitaciji, utoliko više reagirajući na unutarnje privlačno djelovanje gravitacije duha tijekom cijelog ovog iskustva. Krug gravitacije duha doslovno vuče čovjekovu dušu u smjeru Raja.

Krug gravitacije duha je osnovni kanal kroz koji se iskrene molitve vjerničkog ljudskog srca prenose od razine ljudske svijesti do istinske svijesti Božanstva. Ono što predstavlja istinsku duhovnu vrijednost u vašim molitvama putuje univerzalnim krugom gravitacije duha i odmah i istovremeno se odašilja svim božanskim ličnostima kojih se ta pitanja tiču. Svaka će se zanimati za ono što je u njejoj osobnoj domeni. Dakle, u svom praktičnom religioznom iskustvu, nebitno je da li u upućivanju molbi zamišljate Sina Stvoritelja svog lokalnog svemira ili Vječnog Sina koji je u središtu svega.

Razlučivanje u djelovanju kruga gravitacije duha možemo usporediti s djelovanjem nervnih krugova materijalnog ljudskog tijela: Osjećaji putuju prema središtu neuronskim putovima; neki se zadržavaju i na njih odgovaraju niži automatski centri kralježnice; drugi stižu do manje automatskih centara donjeg mozga kojima vladaju navike, dok one najvažnije i odlučujuće dolazne poruke prolaze mimo tih podređenih centara i odmah se registriraju na najvišim razinama ljudske svijesti.

No, koliko je savršenija ova veličanstvena tehnika duhovnog svijeta! Ako se u vašoj svijesti začne bilo što od visoke duhovne vrijednosti, nakon što tome date izražaja, nema te sile u svemiru koja može spriječiti da taj sadržaj smjesti stigne do Apsolutne Ličnosti Duha cijelog stvaranja.

S druge strane, ako su vaše molitve isključivo materijalne i potpuno sebične, ne postoji plan kojim takve beskorisne molitve mogu stići do kruga duha Vječnog Sina. Sadržaj bilo koje molitve koji nije "duhom zapisan" ne može naći svoje mjesto u univerzalnom duhovnom krugu; takvi sasvim sebični i materijalni zahtjevi su posve bezivotni; oni se ne mogu uspeti rijekovima istinskih vrijednosti duha. Takve su riječi poput "mjedi što ječi i cimbala što zveči."

Motivirajuća misao, duhovni sadržaj, je to što potvrđuje valjanost bilo koje molitve. Riječi su bezvrijedne.

existence, becoming progressively less subject to material gravity and correspondingly more responsive to the inward pulling urge of spirit gravity during this entire experience. The spirit-gravity circuit literally pulls the soul of man Paradiseward.

7:3.3 (84.3) The spirit-gravity circuit is the basic channel for transmitting the genuine prayers of the believing human heart from the level of human consciousness to the actual consciousness of Deity. That which represents true spiritual value in your petitions will be seized by the universal circuit of spirit gravity and will pass immediately and simultaneously to all divine personalities concerned. Each will occupy himself with that which belongs to his personal province. Therefore, in your practical religious experience, it is immaterial whether, in addressing your supplications, you visualize the Creator Son of your local universe or the Eternal Son at the center of all things.

7:3.4 (84.4) The discriminative operation of the spirit-gravity circuit might possibly be compared to the functions of the neural circuits in the material human body: Sensations travel inward over the neural paths; some are detained and responded to by the lower automatic spinal centers; others pass on to the less automatic but habit-trained centers of the lower brain, while the most important and vital incoming messages flash by these subordinate centers and are immediately registered in the highest levels of human consciousness.

7:3.5 (84.5) But how much more perfect is the superb technique of the spiritual world! If anything originates in your consciousness that is fraught with supreme spiritual value, when once you give it expression, no power in the universe can prevent its flashing directly to the Absolute Spirit Personality of all creation.

7:3.6 (84.6) Conversely, if your supplications are purely material and wholly self-centered, there exists no plan whereby such unworthy prayers can find lodgment in the spirit circuit of the Eternal Son. The content of any petition which is not "spirit indited" can find no place in the universal spiritual circuit; such purely selfish and material requests fall dead; they do not ascend in the circuits of true spirit values. Such words are as "sounding brass and a tinkling cymbal."

7:3.7 (85.1) It is the motivating thought, the spiritual content, that validates the mortal supplication. Words are valueless.

4. BOŽANSKI PLANOVI USAVRŠAVANJA

Vječni Sin je u vječnoj vezi s Ocem u

4. THE DIVINE PERFECTION PLANS

7:4.1 (85.2) The Eternal Son is in everlasting liaison

uspješnom izvršavanju *božanskog plana napredovanja*: univerzalnog plana stvaranja, evoluiranja, uspona i uzavršavanja volje stvorenog bića. A u pogledu božanske odanosti, Sin je vječno jednak Ocu.

Otac i Sin su kao jedno u formulaciji i izvršavanju ovog golemog plana za unapređenje materijalnih bića vremena do savršenstva vječnosti. Ovaj je projekat duhovnog uzdizanja uzlaznih duša prostora zajedničko djelo Oca i Sina, koji se u suradnji s Beskonačnim Duhom, bave izvršenjem svoje božanske namisli.

Ovaj božanski plan postignuća savršenstva obuhvaća tri jedinstvena poduzeća univerzalne avanture koja su ipak u čudesno korelaciji:

1. *Plan sve naprednijeg postignuća.* To je plan Oca Svih u vezi evolucijskog uspona, program koji je Vječni Sin bezrezervno prihvatio kad se složio s Očevim prijedlogom da "Načine čovjeka na svoju sliku." Ova odredba za unaprijeđenje stvorenih bića vremena podrazumijeva Očevo darivanje Misaonih Ispravljača i obdarenje materijalnih stvorenja povlasticama ličnosti.

2. *Plan darivanja.* Sljedeći univerzalni plan je otkrivenje Oca koje sprovede Vječni Sin i njemu ravnopravni Sinovi. Ovo je namisao Vječnog Sina i sastoji se od njegova darivanja Božjih Sinova evolucijskim stvaranjima, a oni tu personaliziraju i čine konkretnim, utjelovljuju i daju stvarnost, ljubavi Oca i milosti Sina svim stvorenim bićima svih svemira. Svojestveno planu darivanja i kao obilježje ove službe ljubavi, Rajski Sinovi djeluju da povrate ono što je duhovno ugroženo zavedenom voljom stvorenog bića. Kad god i gdje god nastupi zastoj u djelovanju plana postignuća, kao recimo u slučaju da pobuna naruši ili zakomplicira ovaj plan, onda odmah na snagu stupaju hitne mjere plana darivanja. Rajski Sinovi odano i spremno stupaju u akciju da povrate ono što je izgubljeno, idući u domene zahvaćene pobunom da povrate duhovni status ovih planeta. A takvu je herojsku službu izveo i njima ravnopravni Sin Stvoritelj na Urantiji u vezi svog iskustvenog darivanja kojim je stekao suverenu vlast.

3. *Plan službe milosti.* Nakon razrade i zvaničnog proglašenja plana postignuća i plana darivanja, sam po sebi i od sebe, Beskonačni Duh je izradio i stavio na snagu veličanstveno i univerzalno poduzeće službe milosti. Ta je služba bitna radi praktičnog i djelotvornog funkcioniranja oba poduhvata - plana postignuća i plana darivanja - i sve duhovne ličnosti Trećeg Izvora i Središta

with the Father in the successful prosecution of the *divine plan of progress*: the universal plan for the creation, evolution, ascension, and perfection of will creatures. And, in divine faithfulness, the Son is the eternal equal of the Father.

7:4.2 (85.3) The Father and his Son are as one in the formulation and prosecution of this gigantic attainment plan for advancing the material beings of time to the perfection of eternity. This project for the spiritual elevation of the ascendant souls of space is a joint creation of the Father and the Son, and they are, with the co-operation of the Infinite Spirit, engaged in associative execution of their divine purpose.

7:4.3 (85.4) This divine plan of perfection attainment embraces three unique, though marvelously correlated, enterprises of universal adventure:

7:4.4 (85.5) 1. *The Plan of Progressive Attainment.* This is the Universal Father's plan of evolutionary ascension, a program unreservedly accepted by the Eternal Son when he concurred in the Father's proposal, "Let us make mortal creatures in our own image." This provision for upstepping the creatures of time involves the Father's bestowal of the Thought Adjusters and the endowing of material creatures with the prerogatives of personality.

7:4.5 (85.6) 2. *The Bestowal Plan.* The next universal plan is the great Father-revelation enterprise of the Eternal Son and his co-ordinate Sons. This is the proposal of the Eternal Son and consists of his bestowal of the Sons of God upon the evolutionary creations, there to personalize and factualize, to incarnate and make real, the love of the Father and the mercy of the Son to the creatures of all universes. Inherent in the bestowal plan, and as a provisional feature of this ministration of love, the Paradise Sons act as rehabilitators of that which misguided creature will has placed in spiritual jeopardy. Whenever and wherever there occurs a delay in the functioning of the attainment plan, if rebellion, perchance, should mar or complicate this enterprise, then do the emergency provisions of the bestowal plan become active forthwith. The Paradise Sons stand pledged and ready to function as retrievers, to go into the very realms of rebellion and there restore the spiritual status of the spheres. And such a heroic service a co-ordinate Creator Son did perform on Urantia in connection with his experiential bestowal career of sovereignty acquirement.

7:4.6 (85.7) 3. *The Plan of Mercy Ministry.* When the attainment plan and the bestowal plan had been formulated and proclaimed, alone and of himself, the Infinite Spirit projected and put in operation the tremendous and universal enterprise of mercy ministry. This is the service so essential to the practical and effective operation of both the attainment and the bestowal undertakings, and the

nose obilježja duha ove službe milosti koja je u tolikoj mjeri dio prirode Treće Osobe Božanstva. Ne samo u stvaranju, već i u upravi, Beskonačni Duh istinski i doslovno djeluje kao zajednički izvršitelj Oca i Sina.

Vječni Sin je osobni povjerenik, božanski čuvar Očeva univerzalnog plana uzašašća stvorenih bića. Nakon što je proglasio opći mandat, "Budite savršeni kao što sam ja savršen," Otac je povjerio izvršenje ovog ogromnog poduzeća Vječnom Sinu; a Vječni Sin dijeli izvedbu ovog božanskog zadatka sa sebi ravnopravnim božanskim bićem, Beskonačnim Duhom. Dakle, Božanstva djelotvorno surađuju u radu stvaranja, evolucije, otkrivenja i službe - i ako je potrebno, obnove i rehabilitacije.

5. DUH DARIVANJA

Vječni Sin se bezrezervno pridružio Ocu Svih u emitiranju tog veličanstvenog naloga cijelom stvaranju: "Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš u Havoni." I od tada je ovaj poziv-naredba bio u podlozi svih planova preživljavanja i svih darivanja Vječnog Sina i njegove velike obitelji ravnopravnih Sinova. A u ovim darivanjima, Božji Sinovi su postali "put, istina i život" svim evolucijskim stvorenim bićima.

Vječni Sin ne može izravno kontaktirati s ljudima kao što to čini Otac kroz dar predličnih Misaonih Ispravljača, ali Vječni Sin zauvijek prilazi sve bliže stvorenim ličnostima nizom silaznih gradacijama božanskog sinovstva, dok mu ne bude omogućeno da stoji u samoj prisutnosti čovjeka a, s vremena na vrijeme, i kao sam čovjek.

Posve osobna priroda Vječnog Sina ne dopušta fragmentaciju. Vječni Sin služi bića kao duhovni utjecaj ili kao osoba, ali nikako drugačije. Sin ne može postati dio iskustva stvorenog bića onako kako to čini Otac-Ispravljač, ali Vječni Sin može nadoknaditi ovo ograničenje vještinom darivanja. To što iskustvo fragmentiziranih entiteta znači Ocu Svih, iskustva utjelovljenja Rajskih Sinova znače Vječnom Sinu.

Vječni Sin ne dolazi do smrtnog čovjeka kao božanska volja, Misaoni Ispravljač koji živi u ljudskom umu, ali je Vječni Sin prišao smrtnom čovjeku na Urantiji kad je božanska *ličnost* njegova Sina, Mihaela iz Nebadona, utjelovljena u

spiritual personalities of the Third Source and Center all partake of the spirit of mercy ministry which is so much a part of the nature of the Third Person of Deity. Not only in creation but also in administration, the Infinite Spirit functions truly and literally as the conjoint executive of the Father and the Son.

7:4.7 (86.1) The Eternal Son is the personal trustee, the divine custodian, of the Father's universal plan of creature ascension. Having promulgated the universal mandate, "Be you perfect, even as I am perfect," the Father intrusted the execution of this tremendous undertaking to the Eternal Son; and the Eternal Son shares the fostering of this supernal enterprise with his divine co-ordinate, the Infinite Spirit. Thus do the Deities effectively co-operate in the work of creation, control, evolution, revelation, and ministration — and if required, in restoration and rehabilitation.

5. THE SPIRIT OF BESTOWAL

7:5.1 (86.2) The Eternal Son without reservation joined with the Universal Father in broadcasting that tremendous injunction to all creation: "Be you perfect, even as your Father in Havona is perfect." And ever since, that invitation-command has motivated all the survival plans and the bestowal projects of the Eternal Son and his vast family of co-ordinate and associated Sons. And in these very bestowals the Sons of God have become to all evolutionary creatures "the way, the truth, and the life."

7:5.2 (86.3) The Eternal Son cannot contact directly with human beings as does the Father through the gift of the prepersonal Thought Adjusters, but the Eternal Son does draw near to created personalities by a series of downstepping gradations of divine sonship until he is enabled to stand in man's presence and, at times, as man himself.

7:5.3 (86.4) The purely personal nature of the Eternal Son is incapable of fragmentation. The Eternal Son ministers as a spiritual influence or as a person, never otherwise. The Son finds it impossible to become a part of creature experience in the sense that the Father-Adjuster participates therein, but the Eternal Son compensates this limitation by the technique of bestowal. What the experience of fragmented entities means to the Universal Father, the incarnation experiences of the Paradise Sons mean to the Eternal Son.

7:5.4 (86.5) The Eternal Son comes not to mortal man as the divine will, the Thought Adjuster indwelling the human mind, but the Eternal Son did come to mortal man on Urantia when the divine *personality* of his Son, Michael of Nebadon,

ljudskoj prirodi Isusa iz Nazareta. Kako bi podijelili iskustvo stvorenih ličnosti, Rajski Sinovi Boga moraju poprimiti same prirode takvih stvorenih bića i utjeloviti svoje božanske ličnosti u obličju samih stvorenja. Utjelovljenje, tajna Sfere Sinova, je vještina Sinova oslobođenja od sveobuhvatnih okova apsolutizma ličnosti.

Davno, davno, Vječni Sin je sebe darovao svakom pojedinom krugu središnje tvorevine kako bi prosvjetlio i unaprijedio sve žitelje i hodočasnike Havone, uključujući i same uzlazne hodočasnike vremena. Ni na jednom od ovih sedam darivanja, on nije djelovao bilo kao uspinjuće biće ili kao žitelj Havone. Postajao je kao on sam. Njegovo je iskustvo bilo jedinstveno; to nije bilo iskustvo sa čovjekom ili kao čovjek ili neki drugi hodočasnik, već na neki asocijativni način i u nekom nadličnom smislu.

Niti je on prošao kroz ostatak iskustva koji posreduje između unutarnjeg kruga Havone i obala Raja. Njemu nije moguće, kao apsolutnom biću, privremeno izgubiti svijest ličnosti, jer je u njemu središte svih linija duhovne gravitacije. A u vrijeme tih darivanja, središnje Rajsko stanište duhovnog sjaja nije bilo poremećeno, dok je Sinova kontrola univerzalne gravitacije duha ostala na najvišoj razini.

Darivanja Vječnog Sina u Havoni nisu u okviru ljudske imaginacije; ona su transcendentalna. On je ovom prilikom kao i poslije toga učinio dodatak iskustvu sveukupne Havone, ali ne znamo da li je učinio dodatak navodno iskustvenoj sposobnosti svoje egzistencijalne prirode. To pitanje spada pod otajstvo misije darivanja Rajskih Sinova. Mi, međutim, vjerujemo da je Vječni Sin zadržao sve što je stekao prilikom ovih misija darivanja; ali ne znamo o čemu se tu radi.

Bez obzira koliko teško bilo razumjeti darivanja Druge Osobe Božanstva, možemo razumjeti darivanje Sina ovog Vječnog Sina koji je doslovno prošao krugovima središnjeg svemira i uistinu podijelio iskustva koja služe kao priprema uzlaznih bića u postignuću Božanstva. Bio je to izvorni Mihael, prvorođeni Sin Stvoritelj, koji je krug za krugom prolazio kroz životna iskustva uzlaznih hodočasnika, osobno s njima putujući stadijima svake kružnice u vrijeme Grandfande, prvog od svih smrtnika koji će postići Havonu.

Bez obzira što je ovaj izvorni Mihael otkrio, on je pokazao stvarnost transcendentnog darivanja Izvornog Majčinskog Sina svim stvorenim bićima Havone. Takvu stvarnost, da svaki hodočasnik vremena koji prolazi kroz avanturu putovanja krugovima Havone zauvijek nalazi snagu i potporu

incarnated in the human nature of Jesus of Nazareth. To share the experience of created personalities, the Paradise Sons of God must assume the very natures of such creatures and incarnate their divine personalities as the actual creatures themselves. Incarnation, the secret of Sonarington, is the technique of the Son's escape from the otherwise all-encompassing fetters of personality absolutism.

7:5.5 (86.6) Long, long ago the Eternal Son bestowed himself upon each of the circuits of the central creation for the enlightenment and advancement of all the inhabitants and pilgrims of Havona, including the ascending pilgrims of time. On none of these seven bestowals did he function as either an ascender or a Havoner. He existed as himself. His experience was unique; it was not *with* or as a human or other pilgrim but in some way associative in the superpersonal sense.

7:5.6 (86.7) Neither did he pass through the rest that intervenes between the inner Havona circuit and the shores of Paradise. It is not possible for him, an absolute being, to suspend consciousness of personality, for in him center all lines of spiritual gravity. And during the times of these bestowals the central Paradise lodgment of spiritual luminosity was undimmed, and the Son's grasp of universal spirit gravity was undiminished.

7:5.7 (87.1) The bestowals of the Eternal Son in Havona are not within the scope of human imagination; they were transcendental. He added to the experience of all Havona then and subsequently, but we do not know whether he added to the supposed experiential capacity of his existential nature. That would fall within the bestowal mystery of the Paradise Sons. We do, however, believe that whatever the Eternal Son acquired on these bestowal missions, he has ever since retained; but we do not know what it is.

7:5.8 (87.2) Whatever our difficulty in comprehending the bestowals of the Second Person of Deity, we do comprehend the Havona bestowal of a Son of the Eternal Son, who literally passed through the circuits of the central universe and actually shared those experiences which constitute an ascender's preparation for Deity attainment. This was the original Michael, the first-born Creator Son, and he passed through the life experiences of the ascending pilgrims from circuit to circuit, personally journeying a stage of each circle with them in the days of Grandfanda, the first of all mortals to attain Havona.

7:5.9 (87.3) Whatever else this original Michael revealed, he made the transcendent bestowal of the Original Mother Son real to the creatures of Havona. So real, that forevermore each pilgrim of time who labors in the adventure of making the Havona circuits is cheered and strengthened by

u sigurnosti spoznaje da se Vječni Sin Boga sedam puta odrekao moći i slave Raja da sudjeluje u iskustvima vremensko-prostornih hodočasnika u sedam krugova sve većeg postignuća Havone.

Vječni Sin je primjer i nadahnuće svim Božjim Sinovima prilikom njihovih službi darivanja diljem svemira vremena i prostora. Svi ravnopravni Sinovi Stvoritelji i njihovi suradnici Arbitražni Sinovi, zajedno s drugim neobznanjenim redovima sinova, dionici su ove prekrasne spremnosti da sebe daruju različitim vrstama stvorenih bića i da poprime njihovo obličje. Stoga, u duhu i zbog srodstva prirode, kao i činjenice porijekla, postaje istina da je u darivanju svakog Sina Božjega po svjetovima prostora, te kroz ova darivanja, Vječni Sin sebe darovao inteligentnim bićima svemira.

Po duhu i prirodi, ako ne i po svim osobinama, svaki Rajski Sin je božanstveno savršen prikaz Izvornog Sina. Doslovno je istina da tko je vidio Rajskog Sina, vidio je i Vječnog Sina Boga.

6. RAJSKI SINOVI BOGA

Nedostatak upoznatosti s višestrukim Sinovima Boga je izvor velike zbrke na Urantiji. A to neznanje i dalje postoji unatoč takvih izjava kao što je zapis s jednog skupa ovih božanskih ličnosti: "Kada su Sinovi Božji proglašavali radost, klicale su sve Zvijezde Jutarnje." Svako tisućljeće lokalnog vremena periodično se okupljaju različite vrste božanskih Sinova.

Vječni Sin je osobni izvor izvanrednih osobina milosti i službe koje tako izdašno obilježavaju sve redove silaznih Sinova Boga širom cijelog stvaranja. Svu božansku prirodu, ako ne i svu beskonačnost svojstava, Vječni Sin nepogrešivo prenosi na Rajske Sinove koji idu iz vječnog Otoka otkriti svoj božanski karakter u svemiru nad svemirima.

Izvorni i Vječni Sin je osoba koja je potomak "prve" upotpunjene i beskonačne misli Oca Svih. Svaki put kad Otac Svih i Vječni Sin zamisle neku novu, izvornu, ravnopravnu, jedinstvenu i apsolutnu osobnu misao, u istom trenutku ova kreativna ideja postaje savršeno i konačno personalizirana u biću i ličnosti novog i izvornog Sina Stvoritelja. Po naravi duha, božanskoj mudrosti i ravnopravnoj kreativnoj snazi, ovi Sinovi Stvoritelji su potencijalno jednaki Bogu Ocu i Bogu Sinu.

the certain knowledge that the Eternal Son of God seven times abdicated the power and glory of Paradise to participate in the experiences of the time-space pilgrims on the seven circuits of progressive Havona attainment.

7:5.10 (87.4) The Eternal Son is the exemplary inspiration for all the Sons of God in their ministrations of bestowal throughout the universes of time and space. The co-ordinate Creator Sons and the associate Magisterial Sons, together with other unrevealed orders of sonship, all partake of this wonderful willingness to bestow themselves upon the varied orders of creature life and as the creatures themselves. Therefore, in spirit and because of kinship of nature as well as fact of origin, it becomes true that in the bestowal of each Son of God upon the worlds of space, in and through and by these bestowals, the Eternal Son has bestowed himself upon the intelligent will creatures of the universes.

7:5.11 (87.5) In spirit and nature, if not in all attributes, each Paradise Son is a divinely perfect portraiture of the Original Son. It is literally true, whosoever has seen a Paradise Son has seen the Eternal Son of God.

6. THE PARADISE SONS OF GOD

7:6.1 (87.6) The lack of a knowledge of the multiple Sons of God is a source of great confusion on Urantia. And this ignorance persists in the face of such statements as the record of a conclave of these divine personalities: "When the Sons of God proclaimed joy, and all of the Morning Stars sang together." Every millennium of sector standard time the various orders of the divine Sons forgather for their periodic conclaves.

7:6.2 (87.7) The Eternal Son is the personal source of the adorable attributes of mercy and service which so abundantly characterize all orders of the descending Sons of God as they function throughout creation. All the divine nature, if not all the infinity of attributes, the Eternal Son unfailingly transmits to the Paradise Sons who go out from the eternal Isle to reveal his divine character to the universe of universes.

7:6.3 (88.1) The Original and Eternal Son is the offspring-person of the "first" completed and infinite thought of the Universal Father. Every time the Universal Father and the Eternal Son jointly project a new, original, identical, unique, and absolute personal thought, that very instant this creative idea is perfectly and finally personalized in the being and personality of a new and original *Creator Son*. In spirit nature, divine wisdom, and co-ordinate creative power, these Creator Sons are potentially equal with God the Father and God the Son.

Sinovi Stvoritelji izlaze iz Raja u svemire vremena i u suradnji s nadzornim i kreativnim agencijama Trećeg Izvora i Središta, upotpunjuju organizaciju lokalnih svemira sve naprednije evolucije. Ovi Sinovi nisu vezani niti se bave središnjim i univerzalnim kontrolama materije, uma i duha. Stoga su u svojim kreativnim djelima ograničeni predegzistencijom, prvenstvom i primatom Prvog Izvora i Središta i njemu ravnopravnih Apsoluta. Ovi su Sinovi u stanju upravljati samo onim što su oni sami stvorili. Apsolutna uprava je svojstvena prioritetu postojanja i neodvojiva od vječnosti prisutnosti. Otac ostaje prvobitan u svemirima.

Koliko god su Sinovi Stvoritelji personalizacija Oca i Sina, tako da su *Arbitražni Sinovi* personalizacija Sina i Duha. To su Sinovi koji su, u iskustvima utjelovljenja u obličju stvorenih bića, stekli pravo donošenja odluka koje se tiču preživljavanja u stvaranjima vremena i prostora.

Otac, Sin i Duh se također ujedinjuju da personaliziraju svestrane *Trojske Sinove Učitelje*, koji se kreću velikim svemirom kao božanstveni učitelji svih ličnosti, ljudskih i božanskih. A tu su i brojni drugi redovi Rajskog sinovstva koji nisu stekli pozornost smrtnika Urantije.

Između Izvornog Majčinskog Sina i ovog mnoštva Rajskih Sinova razasutih diljem cijelog stvaranja, postoji izravan i isključiv kanal komunikacije, kanal čija je funkcija svojstvena kvaliteti duhovnog srodstva koja ih ujedinjuje sponama gotovo apsolutne duhovne povezanosti. Ovaj se krug u potpunosti razlikuje od univerzalnog kruga gravitacije duha, koji također ima za centar osobu Drugog Izvora i Središta. Svi Božji Sinovi koji potječu od osoba Rajskih Božanstava su u izravnoj i neprestanoj komunikaciji s Vječnim Majčinskim Sinom. A takva komunikacija je trenutačna; ona ne ovisi o vremenu, premda je ponekad uvjetovana prostorom.

Vječni Sin ne samo da ima u svakom trenutku savršeno znanje o statusu, mislima i mnogostrukim aktivnostima svih redova Rajskih sinova, on uvijek ima i savršenstvo znanja u vezi svega što ima duhovnu vrijednost, što postoji u srcima svih stvorenja u primarnom središnjem stvaranju vječnosti kao i u sekundarnim vremenskim stvaranjima njemu ravnopravnih Sinova Stvoritelja.

7:6.4 (88.2) The Creator Sons go out from Paradise into the universes of time and, with the co-operation of the controlling and creative agencies of the Third Source and Center, complete the organization of the local universes of progressive evolution. These Sons are not attached to, nor are they concerned with, the central and universal controls of matter, mind, and spirit. Hence are they limited in their creative acts by the pre-existence, priority, and primacy of the First Source and Center and his co-ordinate Absolutes. These Sons are able to administer only that which they bring into existence. Absolute administration is inherent in priority of existence and is inseparable from eternity of presence. The Father remains primal in the universes.

7:6.5 (88.3) Much as the Creator Sons are personalized by the Father and the Son, so are the *Magisterial Sons* personalized by the Son and the Spirit. These are the Sons who, in the experiences of creature incarnation, earn the right to serve as the judges of survival in the creations of time and space.

7:6.6 (88.4) The Father, Son, and Spirit also unite to personalize the versatile *Trinity Teacher Sons*, who range the grand universe as the supernal teachers of all personalities, human and divine. And there are numerous other orders of Paradise sonship that have not been brought to the attention of Urantia mortals.

7:6.7 (88.5) Between the Original Mother Son and these hosts of Paradise Sons scattered throughout all creation, there is a direct and exclusive channel of communication, a channel whose function is inherent in the quality of spiritual kinship which unites them in bonds of near-absolute spiritual association. This intership circuit is entirely different from the universal circuit of spirit gravity, which also centers in the person of the Second Source and Center. All Sons of God who take origin in the persons of the Paradise Deities are in direct and constant communication with the Eternal Mother Son. And such communication is instantaneous; it is independent of time though sometimes conditioned by space.

7:6.8 (88.6) The Eternal Son not only has at all times perfect knowledge concerning the status, thoughts, and manifold activities of all orders of Paradise sonship, but he also has perfection of knowledge at all times regarding everything of spiritual value which exists in the hearts of all creatures in the primary central creation of eternity and in the secondary time creations of the co-ordinate Creator Sons.

7. VRHOVNO OTKRIVENJE OCA

7. THE SUPREME REVELATION OF THE FATHER

Vječni Sin je potpuno, isključivo, univerzalno i krajnje otkrivenje duha i ličnosti Oca Svih. Svo znanje i informacije koje se odnose na Oca Svih moraju doći od Vječnog Sina i njegovih Rajskih Sinova. Vječni Sin je od vječnosti, te je u potpunosti i bezuvjetno jedno s Ocem. U božanskoj ličnosti oni su ravnopravni; u duhovnoj prirodi su jednaki, dok su u božanstvu identični.

Karakter Boga nikako ne može biti istinski poboljšani u osobi Sina, jer je božanski Otac beskrajno savršen, ali su njegov karakter i ličnost tu pojačani lišavanjem od svega neličnog i neduhovnog u cilju prosvjetljenja stvorenih bića. Prvi Izvor i Središte je puno više od ličnosti, ali su sve kvalitete duha očinske ličnosti Prvog Izvora i Središta duhovno prisutne u apsolutnoj ličnosti Vječnog Sina.

Prvotni Sin i njegovi Sinovi su sudjelovali u izradi univerzalnog otkrivenja duhovne i osobne naravi Oca u cijelom stvaranju. U središnjem svemiru, u nadsvemirima, lokalnim svemirima ili na naseljenim planetima, Rajski Sin je taj koji obznanjuje Oca Svih ljudima i anđelima. Vječni Sin i njegovi Sinovi otkrivaju put kojim stvoreno biće pristupa Ocu Svih. A čak i mi koji smo visokog porijekla mnogo potpunije razumijemo Oca proučavajući objavu njegova karaktera i ličnosti u Vječnom Sinu i u Sinovima Vječnog Sina.

Otac vama prilazi kao ličnost samo putem božanskih Sinova Vječnog Sina. A vi dostižete Oca istim ovim živim putem; vi se uspinjete Ocu slijedeći vodstvo ove skupine božanskih Sinova. I to ostaje istina bez obzira na to što je ličnost izravno darivanje od Oca Svih.

U svim ovim rasprostranjenim aktivnostima ogromne duhovne administracije Vječnog Sina, ne zaboravite da je Sin jednako istinito i stvarno osoba kao što je Otac osoba. Uistinu, bićima koja su nekoć pripadala ljudskom redu Vječni Sin je daleko dostupniji od Oca Svih. U napredovanju hodočasnika vremena kroz krugove Havone, bit ćete sposobni dostići Sina mnogo prije nego što budete spremni raspoznati Oca.

Vi ćete biti u stanju bolje razumjeti karakter i milostivu prirodu Vječnog Sina ako razmislite o otkrivenju njegovih božanskih osobina koje je u svom služenju obznanio vaš vlastiti Sin Stvoritelj, nekadašnji Sin Čovječji koji je živio na zemalji i koji je sada uzvišeni suvereni vladar vaše g lokalno g svemira - Sin Čovječji i Sin Božji.

7:7.1 (88.7) The Eternal Son is a complete, exclusive, universal, and final revelation of the spirit and the personality of the Universal Father. All knowledge of, and information concerning, the Father must come from the Eternal Son and his Paradise Sons. The Eternal Son is from eternity and is wholly and without spiritual qualification one with the Father. In divine personality they are co-ordinate; in spiritual nature they are equal; in divinity they are identical.

7:7.2 (89.1) The character of God could not possibly be intrinsically improved upon in the person of the Son, for the divine Father is infinitely perfect, but that character and personality are amplified, by divestment of the nonpersonal and nonspiritual, for revelation to creature beings. The First Source and Center is much more than a personality, but all of the spirit qualities of the father personality of the First Source and Center are spiritually present in the absolute personality of the Eternal Son.

7:7.3 (89.2) The primal Son and his Sons are engaged in making a universal revelation of the spiritual and personal nature of the Father to all creation. In the central universe, the superuniverses, the local universes, or on the inhabited planets, it is a Paradise Son who reveals the Universal Father to men and angels. The Eternal Son and his Sons reveal the avenue of creature approach to the Universal Father. And even we of high origin understand the Father much more fully as we study the revelation of his character and personality in the Eternal Son and in the Sons of the Eternal Son.

7:7.4 (89.3) The Father comes down to you as a personality only through the divine Sons of the Eternal Son. And you attain the Father by this same living way; you ascend to the Father by the guidance of this group of divine Sons. And this remains true notwithstanding that your very personality is a direct bestowal of the Universal Father.

7:7.5 (89.4) In all these widespread activities of the far-flung spiritual administration of the Eternal Son, do not forget that the Son is a person just as truly and actually as the Father is a person. Indeed, to beings of the onetime human order the Eternal Son will be more easy to approach than the Universal Father. In the progress of the pilgrims of time through the circuits of Havona, you will be competent to attain the Son long before you are prepared to discern the Father.

7:7.6 (89.5) More of the character and merciful nature of the Eternal Son of mercy you should comprehend as you meditate on the revelation of these divine attributes which was made in loving service by your own Creator Son, onetime Son of Man on earth, now the exalted sovereign of your local universe — the Son of Man and the Son of

God.

[Iznio Božanski Savjetnik kojem je povjerena dužnost da sastavi izjavu koja opisuje Vječnog Sina Raja.]

7:7.7 (89.6) [Indited by a Divine Counselor assigned to formulate this statement depicting the Eternal Son of Paradise.]

POGLAVLJE 8. BESKONAČNI DUH

⇐ 007

Knjiga Urantije

009 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 8 BESKONAČNI DUH

Sekcije

Uvod

1. BOG DJELOVANJA
2. PRIRODA BESKONAČNOG DUHA
3. ODNOS DUHA PREMA OCU I SINU
4. DUH BOŽANSKOG SLUŽENJA
5. PRISUTNOST BOGA
6. LIČNOST BESKONAČNOG DUHA

PAPER 8 THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The God of Action
2. Nature of the Infinite Spirit
3. Relation of the Spirit to the Father and the Son
4. The Spirit of Divine Ministry
5. The Presence of God
6. Personality of the Infinite Spirit

Uvod

NATRAG u vječnosti, kada "prva" beskonačna i apsolutna misao Oca Svih pronalazi u Vječnom Sinu tako savršenu i odgovarajuću riječ prikladnu za božanski izražaj, javlja se vrhovna zajednička želja Boga-Misli i Boga-Riječi za univerzalnim i beskonačnim uzajamnim izražajem i spojenim djelovanjem.

U zoru vječnosti Otac i Sin postaju beskonačno svjesni njihove međusobne ovisnosti, njihova vječna i apsolutna jedinstva; i oni zato ulaze u beskonačni i vječni savez kao božanski partneri. Ovaj vječni dogovor omogućuje ostvarenje njihovih ujedinjenih koncepata u cijelom krugu vječnosti; i od tog događaja vječnosti Otac i Sin i dalje djeluju u ovom božanskom jedinstvu.

Sada dolazimo licem u lice s pitanjem vječnosti porijekla Beskonačnog Duha, Treće Osobe Božanstva. U trenutku kada Bog Otac i Bog Sin zajednički zamisle identično i beskonačno djelo - izvršenje apsolutnog misaonog plana - u samom tom trenutku, Beskonačni Duh prima punu egzistenciju.

INTRODUCTION

8:0.1 (90.1) BACK in eternity, when the Universal Father's "first" infinite and absolute thought finds in the Eternal Son such a perfect and adequate word for its divine expression, there ensues the supreme desire of both the Thought-God and the Word-God for a universal and infinite agent of mutual expression and combined action.

8:0.2 (90.2) In the dawn of eternity both the Father and the Son become infinitely cognizant of their mutual interdependence, their eternal and absolute oneness; and therefore do they enter into an infinite and everlasting covenant of divine partnership. This never-ending compact is made for the execution of their united concepts throughout all of the circle of eternity; and ever since this eternity event the Father and the Son continue in this divine union.

8:0.3 (90.3) We are now face to face with the eternity origin of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity. The very instant that God the Father and God the Son conjointly conceive an identical and infinite action — the execution of an absolute thought-plan — that very moment, the Infinite Spirit springs full-fledgedly into existence.

U pregledu redosljeda porijekla Božanstava, ovako govorim samo kako bi vam omogućio misliti o njihovom odnosu. U stvarnosti sva tri postoje od vječnosti; oni su egzistencijalni. Nemaju početka ni završetka; oni su ravopravni, vrhovni, krajnji, apsolutni i beskonačni. Uvijek su bili i uvijek će biti. I oni su tri izrazito individualizirane, ali zauvijek povezane osobe, Bog Otac, Bog Sin i Bog Duh

8:0.4 (90.4) In thus reciting the order of the origin of the Deities, I do so merely to enable you to think of their relationship. In reality they are all three existent from eternity; they are existential. They are without beginning or ending of days; they are co-ordinate, supreme, ultimate, absolute, and infinite. They are and always have been and ever shall be. And they are three distinctly individualized but eternally associated persons, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

1. BOG DJELOVANJA

U vječnosti prošlosti, nakon personalizacije Beskonačnog Duha, božanski ciklus ličnosti postaje savršen i potpun. Bog Djelovanja postoji i postavlja se velika pozornica prostora za veličanstvenu dramu stvaranja - sveopću svemirsku pustolovinu - božansku panoramu vječnih doba.

Prvi čin Beskonačnog Duha je pregled i prepoznavanje njegovih božanskih roditelja, Oca-Oca i Majke-Sina. On, Duh, bezuvjetno utvrđuje obojicu. On je potpuno svjestan njihovih zasebnih ličnosti i beskonačnih osobina, kao i njihove zajedničke prirode i ujedinjenog djelovanja. Nakon toga, dobrovoljno, s transcendentnom spremnosti i inspirativnom spontanosti, Treća Osoba Božanstva, bez obzira na njegovu ravnopravnost s prvom i drugom osobom, obećava vječnu odanost Bogu Ocu, i priznaje vječnu ovisnost o Bogu Sinu.

Svojstveno prirodi ove transakcije i u uzajamnom priznavanju neovisnosti ličnosti svakog pojedinca kao i izvršnog sjedinjenja sva tri, uspostavlja se ciklus vječnosti. Rajsko Trojstvo postoji. Otvara se stupanj univerzalnog prostora za mnogostruku i beskrajnu panoramu kreativnog odvijanja namisli Oca Svih kroz ličnost Vječnog Sina i izvršenjem Boga Djelovanja, izvršnog agenta za predstavljanja stvarnosti stvoriteljskog partnerstva Oca-Sina.

Bog Djelovanja funkcionira i tako se pokreću mrtve komore prostora. Milijarda savršenih svjetova stupa u postojanje. Prije ovog pretpostavljenog trenutka vječnosti, prostorne energije Raja postoje i djeluju potencijalno, ali nemaju aktualnosti postojanja; nije moguće izmjeriti njihovu fizičku gravitaciju, osim kroz reakciju materijalnih stvarnosti na njihovo neprestano privlačno djelovanje. U ovom (pretpostavljenom) vječno dalekom trenutku ne postoji materijalni svemir, ali čim se materijalizira milijarda svjetova, javlja se dokaz postojanju gravitacije koji je dovoljan i adekvatan da ih drži u

1. THE GOD OF ACTION

8:1.1 (90.5) In the eternity of the past, upon the personalization of the Infinite Spirit the divine personality cycle becomes perfect and complete. The God of Action is existent, and the vast stage of space is set for the stupendous drama of creation — the universal adventure — the divine panorama of the eternal ages.

8:1.2 (90.6) The first act of the Infinite Spirit is the inspection and recognition of his divine parents, the Father-Father and the Mother-Son. He, the Spirit, unqualifiedly identifies both of them. He is fully cognizant of their separate personalities and infinite attributes as well as of their combined nature and united function. Next, voluntarily, with transcendent willingness and inspiring spontaneity, the Third Person of Deity, notwithstanding his equality with the First and Second Persons, pledges eternal loyalty to God the Father and acknowledges everlasting dependence upon God the Son.

8:1.3 (90.7) Inherent in the nature of this transaction and in mutual recognition of the personality independence of each and the executive union of all three, the cycle of eternity is established. The Paradise Trinity is existent. The stage of universal space is set for the manifold and never-ending panorama of the creative unfolding of the purpose of the Universal Father through the personality of the Eternal Son and by the execution of the God of Action, the executive agency for the reality performances of the Father-Son creator partnership.

8:1.4 (91.1) The God of Action functions and the dead vaults of space are astir. One billion perfect spheres flash into existence. Prior to this hypothetical eternity moment the space-energies inherent in Paradise are existent and potentially operative, but they have no actuality of being; neither can physical gravity be measured except by the reaction of material realities to its incessant pull. There is no material universe at this (assumed) eternally distant moment, but the very instant that one billion worlds materialize, there is in evidence gravity sufficient and adequate to hold them in the everlasting grasp of Paradise.

vječnom stisku Raja.

Sada treperi kroz stvaranje Bogova jedan drugi oblik energije, a taj duh koji se izlijeva odmah dolazi pod kontrolu duhovne gravitacije Vječnog Sina. Tako je svemir koji je prožet dvostrukim djelovanjem gravitacije sada dotaknut s energijom beskonačnosti i uronjen u duh božanstva. Na taj način je pripremljeno tlo života za očitovanje svijesti uma u povezanim krugovima inteligencije Beskonačnog Duha.

Nakon sijanja tog sjemena potencijalnog postojanja, Otac djeluje difuzno kroz središnje stvaranje Bogova i dolazi do pojave ličnosti stvorenog bića. Tada prisutnost Rajskih Božanstava ispunjava sav organizirani prostor i počinje učinkovito privlačiti sve stvari i bića Raju.

Beskonačni Duh se ovjekovječuje istodobno s rođenjem svjetova Havone, središnjeg svemira koji je stvoren s njim i u njemu, u poslušnosti zajedničkoj ideji i ujedinjenim voljama Oca i Sina. Treća Osoba se pobožanstvljuje samim ovim činom združenog stvaranja i on tako zauvijek postaje Združeni Stvoritelj.

Ta se velika i stravična vremena stvaralačkog proširenja Oca i Sina sprovode djelovanjem i u okviru njihova zajedničkog suradnika i ekskluzivnog izvršitelja, Trećeg Izvora i Središta. Ne postoji zapis o ovim uzbudljivim vremenima. Imamo samo oskudna razotkrivanja Beskonačnog Duha o ovim moćnim događajima, a on tek potvrđuje činjenicu da je središnji svemir i sve što se na njega odnosi ovjekovječno istovremeno s njegovim postignućem ličnosti i svjesnog postojanja.

Ukratko, Beskonačni Duh svjedoči da je, s obzirom da je on sam vječan i središnji svemir vječan. A to je tradicionalno polazna točka u povijesti svemira nad svemirima. Apsolutno ništa se ne zna, i ne postoje evidencije vezano uz bilo koji događaj ili transakciju prije ove zapanjujuće erupcije stvaralačke energije i upravne mudrosti koja je kristalizirala ogromni svemir koji postoji i koji tako izvrsno funkcionira, u središtu svega. Iza ovog događaja nalaze se neistraživi događaji vječnosti i dubine beskonačnosti - apsolutni misterij.

I mi smo na taj način prikazali slijed događaja u vezi porijekla Trećeg Izvora i Središta kao interpretativni sažetak vremenski ograničenog i prostorno uvjetovanog uma smrtnih stvorenja. Čovjekov um mora imati polaznu točku za vizualizaciju kozmičke povijesti, a ja sam bio usmjeren na pružanje ove tehnike pristupa povijesnom konceptu vječnosti. U materijalnom umu, dosljednost zahtijeva Prvi Uzrok; stoga ćemo pretpostaviti Oca kao Prvi Izvor i Apsolutno Središte cijelog stvaranja, a u isto vrijeme

8:1.5 (91.2) There now flashes through the creation of the Gods the second form of energy, and this outflowing spirit is instantly grasped by the spiritual gravity of the Eternal Son. Thus the twofold gravity-embraced universe is touched with the energy of infinity and immersed in the spirit of divinity. In this way is the soil of life prepared for the consciousness of mind made manifest in the associated intelligence circuits of the Infinite Spirit.

8:1.6 (91.3) Upon these seeds of potential existence, diffused throughout the central creation of the Gods, the Father acts, and creature personality appears. Then does the presence of the Paradise Deities fill all organized space and begin effectively to draw all things and beings Paradiseward.

8:1.7 (91.4) The Infinite Spirit eternalizes concurrently with the birth of the Havona worlds, this central universe being created by him and with him and in him in obedience to the combined concepts and united wills of the Father and the Son. The Third Person deities by this very act of conjoint creation, and he thus forever becomes the Conjoint Creator.

8:1.8 (91.5) These are the grand and awful times of the creative expansion of the Father and the Son by, and in, the action of their conjoint associate and exclusive executive, the Third Source and Center. There exists no record of these stirring times. We have only the meager disclosures of the Infinite Spirit to substantiate these mighty transactions, and he merely verifies the fact that the central universe and all that pertains thereto eternalized simultaneously with his attainment of personality and conscious existence.

8:1.9 (91.6) In brief, the Infinite Spirit testifies that, since he is eternal, so also is the central universe eternal. And this is the traditional starting point of the history of the universe of universes. Absolutely nothing is known, and no records are in existence, regarding any event or transaction prior to this stupendous eruption of creative energy and administrative wisdom that crystallized the vast universe which exists, and so exquisitely functions, at the center of all things. Beyond this event lie the unsearchable transactions of eternity and the depths of infinity — absolute mystery.

8:1.10 (91.7) And we thus portray the sequential origin of the Third Source and Center as an interpretative condescension to the time-bound and space-conditioned mind of mortal creatures. The mind of man must have a starting point for the visualization of universe history, and I have been directed to provide this technique of approach to the historic concept of eternity. In the material mind, consistency demands a First Cause; therefore do we postulate the Universal Father as the First Source and the Absolute Center of all

sugeriramo umovima stvorenih bića da su Sin i Duh istovječni s Ocem u svim fazama kozmičke povijesti i u svim područjima stvaralačke djelatnosti. Mi ni na koji način ne želimo zanemariti stvarnosti i vječnosti Rajskog Otoka, Bezuvjetnog i Sveopćeg Apsoluta i Božanstva Apsoluta.

Dovoljno je za doseg materijalnog uma djece vremena zamisliti Oca u vječnosti. Znamo da dijete najbolje uspostavlja odnos sa stvarnošću ako prvo ovlada odnosima između djece i roditelja, te zatim uveća ovaj koncept da obuhvati obitelj kao cjelinu. Nakon toga je djetetov rastući um u mogućnosti da se prilagodi konceptu obiteljskih odnosa, te odnosa zajednice, rase i svijeta, i nakon toga odnosa u svemiru, nadsvemiru, pa čak i svemiru nad svemirima.

2. PRIRODA BESKONAČNOG DUHA

Združeni Stvoritelj je od vječnosti, te je u cijelosti i bez kvalifikacije jedan s Ocem Svih i Vječnim Sinom. Beskonačni Duh odražava ne samo savršenstvo prirode Rajskog Oca, nego i prirode Izvornog Sina.

Treći Izvor i Središte je poznat po brojnim imenima: Univerzalni Duh, Vrhovni Vodič, Združeni Stvoritelj, Božanski Izvršitelj, Beskonačni Um, Duh Duhova, Rajski Duh Majke, Združeni Činitelj, Najviši Koordinator, Sveprisutni Duh, Apsolutna Inteligencija, Božansko Djelovanje; na Urantiji se ponekad greškom naziva kozmičkim umom.

Posve je ispravno nazvati Treću Osobu Božanstva Beskonačnim Duhom, jer je Bog duh. Ali materijalnim bićima, koja imaju tendenciju smatrati materiju osnovom stvarnosti, a um i duh postulatima ukorijenjenim u materiji, lakše je razumjeti Treći Izvor i Središte ako ga nazovemo Beskonačnom Stvarnošću, Univerzalnim Organizatorom i Koordinatorom Ličnosti.

Beskonačni Duh, kao kozmičko otkrivenje božanstva, je neistražljiv i posve izvan ljudskog shvaćanja. Kako bi osjetili apsolutnost Duha, samo trebate promatrati beskonačnost Oca Svih i cijeliti vječnost Izvornog Sina.

U osobi Beskonačnog Duha doista postoji tajna, ali ne toliko kao u Oca i Sina. Od svih aspekata Očeve prirode, Združeni Stvoritelj najupečatljivije otkriva njegovu beskonačnost. Čak i ako se glavni svemir s vremenom proširi u

creation, at the same time instructing all creature minds that the Son and the Spirit are coeternal with the Father in all phases of universe history and in all realms of creative activity. And we do this without in any sense being disregarding of the reality and eternity of the Isle of Paradise and of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes.

8:1.11 (92.1) It is enough of a reach of the material mind of the children of time to conceive of the Father in eternity. We know that any child can best relate himself to reality by first mastering the relationships of the child-parent situation and then by enlarging this concept to embrace the family as a whole. Subsequently the growing mind of the child will be able to adjust to the concept of family relations, to relationships of the community, the race, and the world, and then to those of the universe, the superuniverse, even the universe of universes.

2. NATURE OF THE INFINITE SPIRIT

8:2.1 (92.2) The Conjoint Creator is from eternity and is wholly and without qualification one with the Universal Father and the Eternal Son. The Infinite Spirit reflects in perfection not only the nature of the Paradise Father but also the nature of the Original Son.

8:2.2 (92.3) The Third Source and Center is known by numerous titles: the Universal Spirit, the Supreme Guide, the Conjoint Creator, the Divine Executive, the Infinite Mind, the Spirit of Spirits, the Paradise Mother Spirit, the Conjoint Actor, the Final Co-ordinator, the Omnipresent Spirit, the Absolute Intelligence, the Divine Action; and on Urantia he is sometimes confused with the cosmic mind.

8:2.3 (92.4) It is altogether proper to denominate the Third Person of Deity the Infinite Spirit, for God is spirit. But material creatures who tend towards the error of viewing matter as basic reality and mind, together with spirit, as postulates rooted in matter, would better comprehend the Third Source and Center if he were called the Infinite Reality, the Universal Organizer, or the Personality Co-ordinator.

8:2.4 (92.5) The Infinite Spirit, as a universe revelation of divinity, is unsearchable and utterly beyond human comprehension. To sense the absoluteness of the Spirit, you need only contemplate the infinity of the Universal Father and stand in awe of the eternity of the Original Son.

8:2.5 (92.6) There is mystery indeed in the person of the Infinite Spirit but not so much as in the Father and the Son. Of all aspects of the Father's nature, the Conjoint Creator most strikingly discloses his infinity. Even if the master universe eventually expands to infinity, the spirit presence, energy

beskonačnost, prisutnost duha, kontrola energije i potencijal uma Združenog Činitelja će se naći adekvatnim da zadovolje zahtjeve tako neograničena stvaranja.

Iako u svakom pogledu dijeli savršenstvo, ispravnost i ljubav Oca Svih, Beskonačni Duh nagnje atributima milosti Vječnog Sina, čime postaje poslužitelj milosti Rajskih Božanstava u velikom svemiru. Zauvijek je istina - univerzalno i vječno - da je Duh poslužitelj milosti, jer, kako božanski Sinovi otkrivaju Božju ljubav, tako božanski Duh oslikava Božje milosrđe.

Nije moguće da je Duh mogao imati više dobrote od Oca, jer sva dobrota ima porijeklo u Ocu, ali u djelima Duha možemo bolje shvatiti takvu dobrotu. Vjernost Oca i stalnost Sina se čine vrlo stvarnim bićima duha i materijalnim stvorenim bićima planeta zahvaljujući službi ljubavi i neprestanom služenju ličnosti Beskonačnog Duha.

Združeni Stvoritelj nasljeđuje svu Očevu ljepotu misli i karakter istine. A te su uzvišene osobine božanstvenosti koordinirane na približno-vrhovnim razinama kozmičkog uma u podređenosti beskonačnoj i vječnoj mudrosti bezuvjetnog i neograničenog uma Trećeg Izvora i Središta.

3. ODNOS DUHA PREMA OCU I SINU

Kao što je Vječni Sin riječni izraz „prve” apsolutne i beskonačne misli Oca Svih, tako je Združeni Činitelj savršeno izvršenje „prvog” upotpunjenog stvaralačkog koncepta ili plana partnerstva ličnosti Oca-Sina apsolutne unije misli-riječi. Treći Izvor i Središte se ovjekovječuje istodobno sa središnjim stvaranjem koje je dovedeno u postojanje dekretom, a samo to središnje stvaranje ima vječno postojanje među svemirima.

Nakon personalizacije Trećeg Izvora, Prvi Izvor prestaje osobno sudjelovati u stvaranju svemira. Otac Svih predaje sve što je moguće predati svom Vječnom Sinu; isto tako, Vječni Sin daruje svu moguću vlast i moć Združenom Stvoritelju.

Kao partneri i kroz svoje ravnopravne ličnosti, Vječni Sin i Združeni Činitelj planiraju i stvaraju sve svemire koji se dovode u postojanje poslije Havone. U stvaranju svih naknadno stvorenih svemira, Duh održava isti osobni odnos prema Sinu koji Sin održava prema Ocu pri tvoridbi prvog i središnjeg svemira.

control, and mind potential of the Conjoint Actor will be found adequate to meet the demands of such a limitless creation.

8:2.6 (92.7) Though in every way sharing the perfection, the righteousness, and the love of the Universal Father, the Infinite Spirit inclines towards the mercy attributes of the Eternal Son, thus becoming the mercy minister of the Paradise Deities to the grand universe. Ever and always — universally and eternally — the Spirit is a mercy minister, for, as the divine Sons reveal the love of God, so the divine Spirit depicts the mercy of God.

8:2.7 (93.1) It is not possible that the Spirit could have more of goodness than the Father since all goodness takes origin in the Father, but in the acts of the Spirit we can the better comprehend such goodness. The Father's faithfulness and the Son's constancy are made very real to the spirit beings and the material creatures of the spheres by the loving ministry and ceaseless service of the personalities of the Infinite Spirit.

8:2.8 (93.2) The Conjoint Creator inherits all the Father's beauty of thought and character of truth. And these sublime traits of divinity are co-ordinated in the near-supreme levels of the cosmic mind in subordination to the infinite and eternal wisdom of the unconditioned and limitless mind of the Third Source and Center.

3. RELATION OF THE SPIRIT TO THE FATHER AND THE SON

8:3.1 (93.3) As the Eternal Son is the word expression of the "first" absolute and infinite thought of the Universal Father, so the Conjoint Actor is the perfect execution of the "first" completed creative concept or plan for combined action by the Father-Son personality partnership of absolute thought-word union. The Third Source and Center eternalizes concurrently with the central or fiat creation, and only this central creation is eternal in existence among universes.

8:3.2 (93.4) Since the personalization of the Third Source, the First Source no more personally participates in universe creation. The Universal Father delegates everything possible to his Eternal Son; likewise does the Eternal Son bestow all possible authority and power upon the Conjoint Creator.

8:3.3 (93.5) The Eternal Son and the Conjoint Creator have, as partners and through their co-ordinate personalities, planned and fashioned every post-Havona universe which has been brought into existence. The Spirit sustains the same personal relation to the Son in all subsequent creation that the Son sustains to the

Sin Stvoritelj Vječnog Sina i Stvaralački Duh Beskonačnog Duha su stvorili vas i vaš svemir; i dok Otac vjerno održava organizaciju koju su oni uspostavili, Kozmički Sin i Kozmički Duh preuzimaju odgovornost za unaprijeđenje i održanje svoje tvorevine kao i službu svojim stvorenim bićima.

Beskonačni Duh je djelotvorni izvršitelj koji djeluje u ime Oca ljubavi i milostivog Sina, sprovodeći njihov zajednički plan privlačenja svih duša na svim svjetovima vremena i prostora koje tragaju za istinom. U trenutku kada Vječni Sin prihvati plan Oca da sva stvorena kozmička bića postignu savršenstvo, u trenutku kada Otac i Sin usvoje plan o usponu stvorenih bića, Beskonačni Duh postaje združeni administrativni upravitelj Oca i Sina koji izvršava njihovu zajedničku i vječnu namisao. I tako čineći Beskonačni Duh stavlja sva sredstva svoje božanske prisutnosti i svojih ličnosti duha na raspolaganje Ocu i Sinu; on sve predaje veličanstvenom izvršenju plana uzdizanja preživjelih stvorenih bića koja su obdarena voljom na božanske visine savršenstva Raja.

Beskonačni Duh je kompletno, ekskluzivno i univerzalno otkrivenje Oca Svih i njegovog Vječnog Sina. Svako poznavanje ličnosti Oca-Sina mora biti kroz Beskonačnog Duha, združenog predstavnika božanske unije misli-riječi.

Vječni Sin je jedini prilaz Ocu Svih, a Beskonačni Duh je jedino sredstvo za postizanje Vječnog Sina. Jedino strpljivom službom Duha uzlazna bića vremena mogu otkriti Sina.

U središtu svega Beskonačni Duh je prvo od Rajskih Božanstava koje uzlazni hodočasnici trebaju postići. Treća Osoba obavlja Drugu i Prvu Osobu i stoga je on uvijek prvi kojega prepoznaju svi kandidati za prezentaciju Sinu i njegovom Ocu.

I na mnoge druge načine, Duh ravnopravno zastupa i na sličan način služi Oca i Sina.

4. DUH BOŽANSKOG SLUŽENJA

Paralelno fizičkom svemiru gdje gravitacija Raja drži sve na okupu, postoji duhovni svemir gdje riječ Sina interpretira misao Boga I tada „tijelom postaje“, pokazujući milosrđe i ljubav kombinirane prirode povezanih Stvaratelja. Ali u svim ovim materijalnim i duhovnim kreacijama

Father in the first and central creation.

8:3.4 (93.6) A Creator Son of the Eternal Son and a Creative Spirit of the Infinite Spirit created you and your universe; and while the Father in faithfulness upholds that which they have organized, it devolves upon this Universe Son and this Universe Spirit to foster and sustain their work as well as to minister to the creatures of their own making.

8:3.5 (93.7) The Infinite Spirit is the effective agent of the all-loving Father and the all-merciful Son for the execution of their conjoint project of drawing to themselves all truth-loving souls on all the worlds of time and space. The very instant the Eternal Son accepted his Father's plan of perfection attainment for the creatures of the universes, the moment the ascension project became a Father-Son plan, that instant the Infinite Spirit became the conjoint administrator of the Father and the Son for the execution of their united and eternal purpose. And in so doing the Infinite Spirit pledged all his resources of divine presence and of spirit personalities to the Father and the Son; he has dedicated *all* to the stupendous plan of exalting surviving will creatures to the divine heights of Paradise perfection.

8:3.6 (93.8) The Infinite Spirit is a complete, exclusive, and universal revelation of the Universal Father and his Eternal Son. All knowledge of the Father-Son partnership must be had through the Infinite Spirit, the conjoint representative of the divine thought-word union.

8:3.7 (93.9) The Eternal Son is the only avenue of approach to the Universal Father, and the Infinite Spirit is the only means of attaining the Eternal Son. Only by the patient ministry of the Spirit are the ascendant beings of time able to discover the Son.

8:3.8 (94.1) At the center of all things the Infinite Spirit is the first of the Paradise Deities to be attained by the ascending pilgrims. The Third Person enshrouds the Second and the First Persons and therefore must always be first recognized by all who are candidates for presentation to the Son and his Father.

8:3.9 (94.2) And in many other ways does the Spirit equally represent and similarly serve the Father and the Son.

4. THE SPIRIT OF DIVINE MINISTRY

8:4.1 (94.3) Paralleling the physical universe wherein Paradise gravity holds all things together is the spiritual universe wherein the word of the Son interprets the thought of God and, when “made flesh,” demonstrates the loving mercy of the combined nature of the associated Creators. But

postoji ogromni podijum na kojem Beskonačni Duh i njegovo potomstvo duha vidljivo kombiniraju milosrđe, strpljenje i vječnu naklonost božanskih roditelja prema inteligentnoj djeci njihova združenog osmišljavanja i izrade. Vječna služba umu je suština božanskog karaktera Duha. A svi su potomci Združenog Činitelja koji su u prirodi duh, dionici ove žudnje za služenjem, ovog božanskog poticaja da budu na usluzi.

Bog je ljubav, Sin je milost, Duh je služba - služba božanske ljubavi i beskrajne milosti cijelom inteligentnom stvaranju. Duh je personalizacija ljubavi Oca i milosrđa Sina; u njemu su oni vječno ujedinjeni radi univerzalnog služenja. Duh je ljubav u primjeni stvorenom stvaranju, kombinirana ljubav Oca i Sina.

Na Urantiji, Beskonačni Duh je poznat kao sveprisutni utjecaj, univerzalna prisutnost, ali na Havoni ćete ga znati kao osobnu prisutnost stvarnog služenja. Ovdje služba Rajskog Duha daje primjeran i inspirativan uzor za sve njegove ravnopravne Duhove i podređene ličnosti koje poslužuju stvorena bića na svjetovima vremena i prostora. U ovom božanskom svemiru, Beskonačni Duh je u potpunosti sudjelovao u sedam transcendentalnih nastupa Vječnog Sina; isto tako je sudjelovao s izvornim Sinom Mihaelom u sedam darivanja na krugovima Havone, čime je postao suosjećajni duh-služitelj pun razumijevanja i na usluzi svakom hodočasniku vremena koji putuje jednim od ovih savršenih krugova na visini.

Kada Sin Stvoritelj Božji prihvaća stvoriteljsku odgovornost za projicirani lokalni svemir, ličnosti Beskonačnog Duha se obvezuju kao neumorne služiteljice ovog Sina Mihaela sudjelujući u njegovoj misiji kreativne avanture. Pogotovo u osobama Stvaralačkih Kćeri, Majčinskih Duhova lokalnog svemira, možemo vidjeti s kakvom odanošću Beskonačni Duh potiče uspon materijalnih stvorenih bića prema sve višim razinama duhovnog postignuća. I sva se ova služba stvorenim bićima izvodi u u savršenom skladu s namislima, te u uskoj suradnji s ličnostima, Sinova Stvoritelja tih lokalnih svemira.

Kao što se Božji Sinovi bave gigantskim zadatkom otkrivanja Očeve nježne ličnosti u svemirima, tako se Beskonačni Duh posvećuje beskrajnoj službi otkrivanja kombinirane ljubavi Oca i Sina individualnim umovima sve djece svakog svemira. U tim lokalnim stvaranjima Duh ne prilazi materijalnim rasama u obličju nekog od Božjih Sinova, ali Beskonačni Duh i njemu ravnopravni Duhovi mogu sami sebe spustiti, radosno proći nevjerovatnu seriju oslabljenja božanstvenosti, dok se ne pojave kao anđeli da

in and through all this material and spiritual creation there is a vast stage whereon the Infinite Spirit and his spirit offspring show forth the combined mercy, patience, and everlasting affection of the divine parents towards the intelligent children of their co-operative devising and making. Everlasting ministry to mind is the essence of the Spirit's divine character. And all the spirit offspring of the Conjoint Actor partake of this desire to minister, this divine urge to service.

8:4.2 (94.4) God is love, the Son is mercy, the Spirit is ministry — the ministry of divine love and endless mercy to all intelligent creation. The Spirit is the personification of the Father's love and the Son's mercy; in him are they eternally united for universal service. The Spirit is *love applied* to the creature creation, the combined love of the Father and the Son.

8:4.3 (94.5) On Urantia the Infinite Spirit is known as an omnipresent influence, a universal presence, but in Havona you shall know him as a personal presence of actual ministry. Here the ministry of the Paradise Spirit is the exemplary and inspiring pattern for each of his co-ordinate Spirits and subordinate personalities ministering to the created beings on the worlds of time and space. In this divine universe the Infinite Spirit fully participated in the seven transcendental appearances of the Eternal Son; likewise did he participate with the original Michael Son in the seven bestowals upon the circuits of Havona, thereby becoming the sympathetic and understanding spirit minister to every pilgrim of time traversing these perfect circles on high.

8:4.4 (94.6) When a Creator Son of God accepts the creatorship charge of responsibility for a projected local universe, the personalities of the Infinite Spirit pledge themselves as the tireless ministers of this Michael Son when he goes forth on his mission of creative adventure. Especially in the persons of the Creative Daughters, the local universe Mother Spirits, do we find the Infinite Spirit devoted to the task of fostering the ascension of the material creatures to higher and higher levels of spiritual attainment. And all this work of creature ministry is done in perfect harmony with the purposes, and in close association with the personalities, of the Creator Sons of these local universes.

8:4.5 (94.7) As the Sons of God are engaged in the gigantic task of revealing the Father's personality of love to a universe, so is the Infinite Spirit dedicated to the unending ministry of revealing the combined love of the Father and the Son to the individual minds of all the children of each universe. In these local creations the Spirit does not come down to the material races in the likeness of mortal flesh as do certain of the Sons of God, but the Infinite Spirit and his co-ordinate Spirits do downstep themselves, do joyfully

stanu pored vas i da vas vode niskim stazama zemaljske egzistencije.

Upravo ovom serijom umanjenja, Beskonačni Duh zapravo može, kao osoba, prići vrlo blizu svakom biću životinjskog porijekla. I sve to Duh radi ni u najmanju ruku ne poništavajući stvarnost svoje egzistencije kao Treća Osoba Božanstva u središtu svega.

Združeni Činitelj je istinski i zauvijek velika poslušna ličnost, kozmičkog darovatelj milosti. Kako bi shvatili službu Duha, razmislite o istini da je on kombinirani prikaz Očeve beskrajne ljubavi i Sinova vječnog milosrđa. Služba Duha, međutim, nije ograničena isključivo na predodjenje Vječnog Sina i Oca Svih. Beskonačni Duh također posjeduje moć služenja stvorenim bićima svjetova u svoje ime i sa svojim pravom; Treća Osoba ima božansko dostojanstvo i daruje univerzalnu službu milosti u svoje vlastito ime.

Što više čovjek bude upoznavao ljubav i neumornu službu nižih redova stvorene obitelji ovog Beskonačnog Duha, on će se sve više diviti i obožavati transcendentalnu prirodu neusporediva karkatera ovog kombiniranog Djelovanja Oca Svih i Vječnog Sina. Doista, ovaj je Duh "oči Gospodinove koje su uvijek na pravednicima" i "božanske uši koje su uvijek priklonjene njihovim molitvama."

5. PRISUTNOST BOGA

Izuzetni atribut Beskonačnog Duha je sveprisutnost. Kroz sve svemire nad svemirima, postoji svugdje prisutan taj sveprožimajući duh koji je toliko nalik prisutnosti univerzalnog i božanskog uma. Na svim svjetovima Drugu Osobu i Treću Osobu Božanstva zastupaju njihovi sveprisutni duhovi.

Otac je beskonačan i stoga ograničen jedino vlastitom voljom. U darivanju Ispravljača i pri uključenju u krug ličnosti, Otac djeluje samostalno, ali u kontaktu snaga duha s inteligentnim bićima, on se koristi duhovima i ličnostima Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. On je po volji duhovno prisutan jednako sa Sinom ili Združenim Činiteljem; on je prisutan sa Sinom i u Duhu. Otac je zasigurno svugdje prisutan, a mi razabiremo njegovu prisutnost pomoću i kroz bilo koje pojedine i svih zajedno, njegovih različitih ali povezanih sila, utjecaja i prisutnosti.

U vašim svetim spisima, termin Duh Božji se

undergo an amazing series of divinity attenuations, until they appear as angels to stand by your side and guide you through the lowly paths of earthly existence.

8:4.6 (95.1) By this very diminishing series the Infinite Spirit does actually, and as a person, draw very near to every being of the animal-origin spheres. And all this the Spirit does without in the least invalidating his existence as the Third Person of Deity at the center of all things.

8:4.7 (95.2) The Conjoint Creator is truly and forever the great ministering personality, the universal mercy minister. To comprehend the ministry of the Spirit, ponder the truth that he is the combined portrayal of the Father's unending love and of the Son's eternal mercy. The Spirit's ministry is not, however, restricted solely to the representation of the Eternal Son and the Universal Father. The Infinite Spirit also possesses the power to minister to the creatures of the realm in his own name and right; the Third Person is of divine dignity and also bestows the universal ministry of mercy in his own behalf.

8:4.8 (95.3) As man learns more of the loving and tireless ministry of the lower orders of the creature family of this Infinite Spirit, he will all the more admire and adore the transcendent nature and matchless character of this combined Action of the Universal Father and the Eternal Son. Indeed is this Spirit "the eyes of the Lord which are ever over the righteous" and "the divine ears which are ever open to their prayers."

5. THE PRESENCE OF GOD

8:5.1 (95.4) The outstanding attribute of the Infinite Spirit is omnipresence. Throughout all the universe of universes there is everywhere present this all-pervading spirit, which is so akin to the presence of a universal and divine mind. Both the Second Person and the Third Person of Deity are represented on all worlds by their ever-present spirits.

8:5.2 (95.5) The Father is *infinite* and is therefore limited only by volition. In the bestowal of Adjusters and in the encirclement of personality, the Father acts alone, but in the contact of spirit forces with intelligent beings, he utilizes the spirits and personalities of the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is at will spiritually present equally with the Son or with the Conjoint Actor; he is present *with* the Son and *in* the Spirit. The Father is most certainly everywhere present, and we discern his presence by and through any and all of these diverse but associated forces, influences, and presences.

8:5.3 (95.6) In your sacred writings the term *Spirit of*

koristi kao sinonim za označavanje Beskonačnog Duha na Raju kao i Stvaralačkog Duha vašeg lokalnog svemira. Sveti Duh je duhovni krug ove Stvaralačke Kćerke koja potječe od Beskonačnog Duha Raja. Sveti Duh je krug autohton svakom lokalnom svemiru i ograničen na duhovno područje tog stvorenja; ali Beskonačni Duh je sveprisutan.

Postoje mnogi duhovni utjecaji, a oni su svi kao jedan. Čak se i djelovanje Misaonih Ispravljača, iako neovisno od svih drugih utjecaja, neminovno podudara sa službom duha kombiniranih utjecaja Beskonačnog Duha i Majčinskog Duha lokalnog svemira. Kako ove duhovne prisutnosti djeluju u životu žitelja Urantije, one se ne mogu odvojiti. U vašim umovima i u vašim dušama oni djeluju kao jedan duh, bez obzira na različitost porijekla. I kako vi doživljavate tu ujedinjenu duhovnu službu, ona za vas postaje utjecaj Vrhovnog, "koji ima moć zauvijek čuvati od neuspjeha i predstaviti vas bez mane vašem Ocu na visini."

Uvijek imajte na umu da je Beskonačni Duh Združeni Činitelj; i Otac i Sin djeluju u njemu i kroz njega; on je prisutan ne samo kao on sam, već i kao Otac i kao Sin i kao Otac-Sin. U znak priznanja ovih i iz mnogih drugih dodatnih razloga, prisutnost duha Beskonačnog Duha se često naziva "duhom Božjim."

Bilo bi skladno govoriti o povezanosti svih oblika duhovne službe kao Božjem duhu, jer je takva je povezanost zaista jedinstvo duha u Bogu Ocu, Bogu Sinu i Bogu Duhu, te Sedmostrukom Bogu, pa čak i duhu Vrhovnog.

6. LIČNOST BESKONAČNOG DUHA

Nemojte dopustiti širokoj rasprostranjenosti i dalekoj distribuciji Trećeg Izvora i Središta da zataška ili na drugi način umanju činjenicu njegove ličnosti. Beskonačni Duh je svemirska prisutnost, vječno djelovanje, kozmička snaga, sveti utjecaj i univerzalni um; on je sve to i beskonačno više, ali je također istinska i božanska ličnost.

Beskonačni Duh je potpuna i savršena ličnost, božanski jednaka i ravnopravna Ocu Svih i Vječnom Sinu. Združeni Stvoritelj je jednako stvaran i vidljiv višim inteligencijama u svemirima kao što su Otac i Sin; doista čak i više, jer je Duh taj kojega sva uzlazna bića moraju postići prije nego što se mogu obratiti Ocu kroz Sina.

God seems to be used interchangeably to designate both the Infinite Spirit on Paradise and the Creative Spirit of your local universe. The Holy Spirit is the spiritual circuit of this Creative Daughter of the Paradise Infinite Spirit. The Holy Spirit is a circuit indigenous to each local universe and is confined to the spiritual realm of that creation; but the Infinite Spirit is omnipresent.

8:5.4 (95.7) There are many spiritual influences, and they are all as *one*. Even the work of the Thought Adjusters, though independent of all other influences, unvaryingly coincides with the spirit ministry of the combined influences of the Infinite Spirit and a local universe Mother Spirit. As these spiritual presences operate in the lives of Urantians, they cannot be segregated. In your minds and upon your souls they function as one spirit, notwithstanding their diverse origins. And as this united spiritual ministration is experienced, it becomes to you the influence of the Supreme, "who is ever able to keep you from failing and to present you blameless before your Father on high."

8:5.5 (96.1) Ever remember that the Infinite Spirit is the *Conjoint* Actor; both the Father and the Son are functioning in and through him; he is present not only as himself but also as the Father and as the Son and as the Father-Son. In recognition of this and for many additional reasons the spirit presence of the Infinite Spirit is often referred to as "the spirit of God."

8:5.6 (95.2) It would also be consistent to refer to the liaison of all spiritual ministry as the spirit of God, for such a liaison is truly the union of the spirits of God the Father, God the Son, God the Spirit, and God the Sevenfold — even the spirit of God the Supreme.

6. PERSONALITY OF THE INFINITE SPIRIT

8:6.1 (96.3) Do not allow the widespread bestowal and the far-flung distribution of the Third Source and Center to obscure or otherwise detract from the fact of his personality. The Infinite Spirit is a universe presence, an eternal action, a cosmic power, a holy influence, and a universal mind; he is all of these and infinitely more, but he is also a true and divine personality.

8:6.2 (96.4) The Infinite Spirit is a complete and perfect personality, the divine equal and co-ordinate of the Universal Father and the Eternal Son. The Conjoint Creator is just as real and visible to the higher intelligences of the universes as are the Father and the Son; indeed more so, for it is the Spirit whom all ascenders must attain before they may approach the Father through the Son.

Beskonačni Duh, Treća Osoba Božanstva, posjeduje sve osobine koje povezujemo s ličnošću. Duh je obdaren apsolutnim umom: "Duh sve ispituje, čak i dubine Božje." Duh je obdaren ne samo umom već i i voljom. U darivanju svojih darova je zapisano: "Sve to čini jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose i kako hoće."

"Ljubav Duha" je stvarna, kao i njegove patnje; dakle, "Ne žalostite Duha Božjega." Bilo da promatramo Beskonačni Duh kao Rajsko Božanstvo ili kao Stvaralački Duh lokalnog svemira, nalazimo da Združeni Činitelj nije samo Treći Izvor i Središte, već i božanska osoba. Ta božanska ličnost reagira na svemir kao osoba. Duh vam govori: "Tko ima uho, neka posluša što Duh govori." "Duh posreduje za vas." Duh ispoljava izravan i osoban utjecaj na stvorena bića i "svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji."

Iako opažamo službu Beskonačnog Duha na udaljenim svjetovima svemira nad svemirima, iako predviđamo da će to isto koordinirajuće Božanstvo djelovati u sastavu i putem nebrojenih legiona mnogostrukih bića koja vuku porijeklo iz Trećeg Izvora i Središta, premda razaznajemo sveprisutnost Duha, svejedno svjedočimo da je taj isti Treći Izvor i Središte osoba, Združeni Stvoritelj svih stvari i svih bića i svih svemira.

U administraciji svemira, Otac, Sin i Duh su savršeno i vječno međupovezani. Iako se svaki bavi pojedinačnim služenjem svemu stvorenom, sva tri su božanski i apsolutno isprepleteni u službi i kontroli stvaranja, što ih zauvijek čini jednim.

U osobi Beskonačnog Duha su Otac i Sin uzajamno prisutni, uvijek i u bezuvjetnom savršenstvu, jer Duh je poput Oca i poput Sina, a također i poput Oca i Sina kako su njih dvojica zauvijek jedno.

[Predstavio na Urantiji Božanski Savjetnik Uverse kojeg su Stari Dani zadužili da predoči prirodu i djelovanje Beskonačnog Duha.]

8:6.3 (96.5) The Infinite Spirit, the Third Person of Deity, is possessed of all the attributes which you associate with personality. The Spirit is endowed with absolute mind: "The Spirit searches all things, even the deep things of God." The Spirit is endowed not only with mind but also with will. In the bestowal of his gifts it is recorded: "But all these works that one and the selfsame Spirit, dividing to every man severally and as he wills."

8:6.4 (96.6) "The love of the Spirit" is real, as also are his sorrows; therefore "Grieve not the Spirit of God." Whether we observe the Infinite Spirit as Paradise Deity or as a local universe Creative Spirit, we find that the Conjoint Creator is not only the Third Source and Center but also a divine person. This divine personality also reacts to the universe as a person. The Spirit speaks to you, "He who has an ear, let him hear what the Spirit says." "The Spirit himself makes intercession for you." The Spirit exerts a direct and personal influence upon created beings, "For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of God."

8:6.5 (96.7) Even though we behold the phenomenon of the ministry of the Infinite Spirit to the remote worlds of the universe of universes, even though we envisage this same co-ordinating Deity acting in and through the untold legions of the manifold beings who take origin in the Third Source and Center, even though we recognize the omnipresence of the Spirit, nonetheless, we still affirm that this same Third Source and Center is a person, the Conjoint Creator of all things and all beings and all universes.

8:6.6 (96.8) In the administration of universes the Father, Son, and Spirit are perfectly and eternally interassociated. Though each is engaged in a personal ministry to all creation, all three are divinely and absolutely interlocked in a service of creation and control which forever makes them *one*.

8:6.7 (97.1) In the person of the Infinite Spirit the Father and the Son are mutually present, always and in unqualified perfection, for the Spirit is like the Father and like the Son, and also like the Father and the Son as they two are forever one.

8:6.8 (97.2) [Presented on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

POGLAVLJE 9. ODNOS BESKONAČNOG DUHA. PREMA SVEMIRU

⇨ 008

Knjiga Urantije

010 ⇨

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 9 ODNOS BESKONAČNOG DUHA PREMA SVEMIRU

Sekcije

Uvod

1. OSOBINE TREĆEG IZVORA I SREDIŠTA
2. SVEPRISUTNI DUH
3. UNIVERZALNI MANIPULATOR
4. APSOLUTNI UM
5. SLUŽBA UMA
6. KRUG UMNE GRAVITACIJE
7. KOZMIČKA ODRAŽAJNOST
8. LIČNOSTI BESKONAČNOG DUHA

PAPER 9 RELATION OF THE INFINITE SPIRIT TO THE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Attributes of the Third Source and Center
2. The Omnipresent Spirit
3. The Universal Manipulator
4. The Absolute Mind
5. The Ministry of Mind
6. The Mind-Gravity Circuit
7. Universe Reflectivity
8. Personalities of the Infinite Spirit

Uvod

ČUDNA stvar se dogodila kada su se Otac Svih i Vječni Sin ujedinili u prisutnosti Raja da se personaliziraju. Ništa u ovom događaju vječnosti nije navijestilo personalizaciju Združenog Činitelja kao neograničene duhovnosti usklađene s apsolutnim umom i obdarene jedinstvenim povlasticama energetske manipulacije. S njegovim dolaskom u postojanje završava se Očevo oslobođenje od spona središnjeg savršenstva i okova apsolutizma ličnosti. I ovo se oslobođenje ispoljava u čudesnoj moći Združenog Stvoritelja da stvori bića duha prilagođena služiti kao duhovi-pomoćnici čak i materijalnim stvorenim bićima naknadno evoluiranih svemira.

Otac je beskonačan u ljubavi i slobodnoj volji, u duhovnoj misli i namjeri; on je univerzalni održavatelj. Sin je beskonačan u mudrosti i istini, duhovnom izražaju i tumačenju; on je univerzalni obznaniatelj. Raj je beskonačan u potencijalu za

INTRODUCTION

9:0.1 (98:1) A STRANGE thing occurred when, in the presence of Paradise, the Universal Father and the Eternal Son unite to personalize themselves. Nothing in this eternity situation foreshadows that the Conjoint Actor would personalize as an unlimited spirituality coordinated with absolute mind and endowed with unique prerogatives of energy manipulation. His coming into being completes the Father's liberation from the bonds of centralized perfection and from the fetters of personality absolutism. And this liberation is disclosed in the amazing power of the Conjoint Creator to create beings well adapted to serve as ministering spirits even to the material creatures of the subsequently evolving universes.

9:0.2 (98:2) The Father is infinite in love and volition, in spiritual thought and purpose; he is the universal upholder. The Son is infinite in wisdom and truth, in spiritual expression and interpretation; he is the universal revealer. Paradise is infinite in potential

obdarenje silom i kapacitetu za energetska dominaciju; on je univerzalni stabilizator. Združeni Činitelj posjeduje jedinstvene povlastice sinteze, beskonačni kapacitet koordiniranja svih postojećih svemirskih energija, svih istinskih kozmičkih duhova i svih stvarnih svemirskih intelekta; Treći Izvor i Središte je univerzalni ujedinitelj mnogostrukih energija i razolikih stvaranja koja su nastala kao rezultat božanskog plana i vječne namisli Oca Svih.

Beskonačni Duh, Združeni Stvoritelj, je univerzalni i božanski služitelj. Služba Duha počiva u neprestanom darivanju Sinove milosti i Očeve ljubavi, čak u skladu s postojanom, nemijenjajućom i ispravnom pravdom Rajskog Trojstva. Njegov utjecaj i ličnosti su vam uvijek blizu; oni vas stvarno poznaju i istinski razumiju.

Širom svih kozmosa utjecaji koji potječu od Združenog Činitelja neprestano manipuliraju sile i energije cijelog prostora. Poput Prvog Izvora i Središta, Treći Izvor reagira na duhovno kao i na materijalno. Združeni Činitelj je otkrivenje jedinstva Boga, u kojemu je sve sadržano - stvari, značenja i vrijednosti; energije, umovi i duhovi.

Beskonačni Duh prožima sav prostor; on živi u kružnici vječnosti; i Duh je, kao što su Otac i Sin, savršen i nemijenjajući - apsolutan.

1. OSOBINE TREĆEG IZVORA I SREDIŠTA

Treći Izvor i Središte je poznat po mnogim imenima, koja sva obilježavaju njegov odnos i priznaju njegovu funkciju: Kao Bog Duh, on je ravnopravna ličnost božanski jednaka Bogu Sinu i Bogu Ocu. Kao Beskonačni Duh, on je sveprisutni duhovni utjecaj. Kao Kozmički Operater, on je predak stvorenih bića koja se bave kontrolom snage i aktivator kozmičkih sila svemira. Kao Združeni Činitelj, on je zajednički predstavnik i izvršitelj partnerstva Oca-Sina. Kao Apsolutni Um, on je izvor intelektualnog obdarenja širom svih svemira. Kad Bog Djelovanja, on je očigledni predak kretanja, promjene i odnosa.

Neki od atributa Trećeg Izvora i Središta su izvedeni od Oca, neki od Sina, dok se ostali ne mogu opaziti kao aktivno i osobno prisutni u bilo Ocu ili Sinu - atributi koji se teško mogu objasniti osim uz pretpostavku da partnerstvo Oca-Sina koje ovjekovječuje Treći Izvor i Središte dosljedno djeluje u skladu i uz priznanje vječne činjenice apsolutnosti Raja. Združeni Stvoritelj utjelovljuje

for force endowment and in capacity for energy dominance; it is the universal stabilizer. The Conjoint Actor possesses unique prerogatives of synthesis, infinite capacity to co-ordinate all existing universe energies, all actual universe spirits, and all real universe intellects; the Third Source and Center is the universal unifier of the manifold energies and diverse creations which have appeared in consequence of the divine plan and the eternal purpose of the Universal Father.

9:0.3 (98.3) The Infinite Spirit, the Conjoint Creator, is a universal and divine minister. The Spirit unceasingly ministers the Son's mercy and the Father's love, even in harmony with the stable, unvarying, and righteous justice of the Paradise Trinity. His influence and personalities are ever near you; they really know and truly understand you.

9:0.4 (98.4) Throughout the universes the agencies of the Conjoint Actor ceaselessly manipulate the forces and energies of all space. Like the First Source and Center, the Third is responsive to both the spiritual and the material. The Conjoint Actor is the revelation of the unity of God, in whom all things consist — things, meanings, and values; energies, minds, and spirits.

9:0.5 (98.5) The Infinite Spirit pervades all space; he indwells the circle of eternity; and the Spirit, like the Father and the Son, is perfect and changeless — absolute.

1. ATTRIBUTES OF THE THIRD SOURCE AND CENTER

9:1.1 (98.6) The Third Source and Center is known by many names, all designative of relationship and in recognition of function: As God the Spirit, he is the personality co-ordinate and divine equal of God the Son and God the Father. As the Infinite Spirit, he is an omnipresent spiritual influence. As the Universal Manipulator, he is the ancestor of the power-control creatures and the activator of the cosmic forces of space. As the Conjoint Actor, he is the joint representative and partnership executive of the Father-Son. As the Absolute Mind, he is the source of the endowment of intellect throughout the universes. As the God of Action, he is the apparent ancestor of motion, change, and relationship.

9:1.2 (98.19) Some of the attributes of the Third Source and Center are derived from the Father, some from the Son, while still others are not observed to be actively and personally present in either the Father or the Son — attributes that can hardly be explained except by assuming that the Father-Son partnership which eternalizes the Third Source and Center consistently functions in

punoću kombiniranih i beskonačnih predodžbi Prve i Druge Osobe Božanstva.

Dok Oca pojmite kao izvornog stvoritelja a Sina kao duhovnog administratora, Treći Izvor i Središte trebate smatrati kozmičkim uskladjateljem, sprovediteljem neograničene suradnje. Združeni Činitelj usklađuje svu aktualnu stvarnost; on je Božanstvo koje je spremište Očeve misli i Sinove riječi i koje u djelu vječno poštuje materijalnu apsolutnost središnjeg Otoka. Rajsko Trojstvo je uredilo univerzalni tijek *napredovanja*, a Božja providnost je domena Združenog Stvoritelja i evoluirajućeg Vrhovnog Bića. Ni aktualizirana stvarnost niti stvarnost u procesu ostvarivanja ne mogu izbjeći stupanju u odnos s Trećim Izvorom i Središtem.

Otac Svih predsjedava domenama pred-energije, pred-duha i ličnosti; Vječni Sin dominira domenama duhovnih aktivnosti; prisutnost Rajskog Otoka ujedinjuje domene fizičke energije i materijalizirajuće moći; Združeni Činitelj djeluje ne samo kao beskonačni duh u ime Sina, već i kao univerzalni operater koji manipulira silama i energijama Raja, na taj način dovodeći u postojanje univerzalni i apsolutni um. Združeni Činitelj djeluje širom velikog svemira kao prepoznatljiva i samostalna ličnost, posebno u višim domenama duhovnih vrijednosti, fizičko-energetskih odnosa i istinskih značenja uma. On funkcionira gdje god i kad god energija i duh dolaze u dodir i uzajamno djelovanje; on dominira svim reakcijama uma, posjeduje veliku moć u duhovnom svijetu i ispoljava moćan utjecaj na energiju i materiju. U svakom trenutku Treći Izvor i Središte izražava prirodu Prvog Izvora i Središta.

Treći Izvor i Središte savršeno i bezuvjetno dijeli sveprisutnost Prvog Izvora i Središta, tako da ponekad nosi naziv Sveprisutni Duh. Na osebujan i vrlo osoban način, Bog uma dijeli sveznanje Oca Svih i njegova Vječnog Sina; znanje Duha je duboko i potpuno. Združeni Stvoritelj ispoljava određene faze svemoći Oca Svih, ali je zapravo svemoguć samo u domeni uma. Treća Osoba Božanstva je intelektualni centar i univerzalni administrator domena uma; on je apsolutan - njegov je suverenitet bezuvjetan.

Čini se da je Združeni Činitelj motiviran partnerstvom Oca-Sina, ali svi njegovi postupci neočigled priznaju odnos Oca-Raja. S vremena na vrijeme i u nekim funkcijama čini se da je on

consonance with, and in recognition of, the eternal fact of the absoluteness of Paradise. The Conjoint Creator embodies the fullness of the combined and infinite concepts of the First and Second Persons of Deity.

9:1.3 (98.8) While you envisage the Father as an original creator and the Son as a spiritual administrator, you should think of the Third Source and Center as a universal co-ordinator, a minister of unlimited co-operation. The Conjoint Actor is the correlator of all actual reality; he is the Deity repository of the Father's thought and the Son's word and in action is eternally regardful of the material absoluteness of the central Isle. The Paradise Trinity has ordained the universal order of *progress*, and the providence of God is the domain of the Conjoint Creator and the evolving Supreme Being. No actual or actualizing reality can escape eventual relationship with the Third Source and Center.

9:1.4 (98.9) The Universal Father presides over the realms of pre-energy, prespirit, and personality; the Eternal Son dominates the spheres of spiritual activities; the presence of the Isle of Paradise unifies the domain of physical energy and materializing power; the Conjoint Actor operates not only as an infinite spirit representing the Son but also as a universal manipulator of the forces and energies of Paradise, thus bringing into existence the universal and absolute mind. The Conjoint Actor functions throughout the grand universe as a positive and distinct personality, especially in the higher spheres of spiritual values, physical-energy relationships, and true mind meanings. He functions specifically wherever and whenever energy and spirit associate and interact; he dominates all reactions with mind, wields great power in the spiritual world, and exerts a mighty influence over energy and matter. At all times the Third Source is expressive of the nature of the First Source and Center.

9:1.5 (98.10) The Third Source and Center perfectly and without qualification shares the omnipresence of the First Source and Center, sometimes being called the Omnipresent Spirit. In a peculiar and very personal manner the God of mind shares the omniscience of the Universal Father and his Eternal Son; the knowledge of the Spirit is profound and complete. The Conjoint Creator manifests certain phases of the omnipotence of the Universal Father but is actually omnipotent only in the domain of mind. The Third Person of Deity is the intellectual center and the universal administrator of the mind realms; herein is he absolute — his sovereignty is unqualified.

9:1.6 (98.11) The Conjoint Actor seems to be motivated by the Father-Son partnership, but all his actions appear to recognize the Father-Paradise relationship. At times and in certain

nadoknada nepotpunosti razvoja iskustvenih Božanstava - Vrhovnog Boga i Krajnjeg Boga.

I ovdje je beskonačna tajna: To da je Beskonačni istodobno ispoljio svoju beskonačnost u Sinu i u vidu Raja, nakon čega je dovedeno u postojanje biće jednako Bogu u pogledu božanstvenosti, koje odražava Sinovu duhovnu prirodu i ima sposobnost aktivirati uzorak Raja, biće uvjetno podređeno u pogledu suverenosti, ali na mnoge načine naočigled najsvestranije u *djelovanju*. I tako je prividna nadmoć u djelovanju koja se otkriva u svojstvu Trećeg Izvora i Središta superiorna čak i fizičkoj gravitaciji - univerzalnoj manifestaciji Rajskog Otoka.

Pored ove vrhovne kontrole nad energijom i fizičkim stvarima, Beskonačni Duh je vrhunski obdaren atributima strpljenja, milosrđa i ljubavi koji su tako izvrsno otkriveni u njegovoj duhovnoj službi. Duh je vrlo sposoban služiti ljubav i stavljati milost iznad pravde. Bog Duh posjeduje svu uzvišenu dobrotu i milostivu ljubav Izvornog i Vječnog Sina. Vaš svemir je iskovan između nakovnja pravde i čekića patnje; ali tim čekićem rukuju djeca milosrđa, bića duha koja su potomstvo Beskonačnog Duha.

2. SVEPRISUTNI DUH

Bog je duh u trostrukom smislu: On sam je duh; u svom Sinu se javlja kao bezuvjetni duh; u Združenom Činitelju se javlja kao duh povezan s umom. Pored tih duhovnih stvarnosti, mislimo da opažamo razine iskustvenih fenomena duha - duhove Vrhovnog Bića, Krajnjeg Božanstva i Božanstva Apsoluta.

Beskonačni Duh je u jednakoj mjeri nadopuna Vječnom Sinu koliko je Sin nadopuna Ocu Svih. Vječni Sin je produhovljena personalizacija Oca; Beskonačni Duh je personalizirano produhovljenje Vječnog Sina i Oca Svih.

Postoje mnoge linije duhovne sile koje nisu uključene u mrežu i mnogi izvori nadmaterijalne moći koji izravno povezuju ljude Urantije s Božanstvima Raja. Postoji povezanost Misaonih Ispravljača izravno s Ocem Svih, rasprostranjeni utjecaj duhovno-gravitacijskog nagona Vječnog Sina i duhovna prisutnost Združenog Stvoritelja. Postoji razlika u funkciji između duha Sina i duha Duha. Treća Osoba u duhovnoj službi može funkcionirati kao um uz dodatak duha ili kao sam duh.

functions he seems to compensate for the incompleteness of the development of the experiential Deities — God the Supreme and God the Ultimate.

9:1.7 (100.1) And herein is an infinite mystery: That the Infinite simultaneously revealed his infinity in the Son and as Paradise, and then there springs into existence a being equal to God in divinity, reflective of the Son's spiritual nature, and capable of activating the Paradise pattern, a being provisionally subordinate in sovereignty but in many ways apparently the most versatile in *action*. And such apparent superiority in action is disclosed in an attribute of the Third Source and Center which is superior even to physical gravity — the universal manifestation of the Isle of Paradise.

9:1.8 (100.2) In addition to this supercontrol of energy and things physical, the Infinite Spirit is superbly endowed with those attributes of patience, mercy, and love which are so exquisitely revealed in his spiritual ministry. The Spirit is supremely competent to minister love and to overshadow justice with mercy. God the Spirit possesses all the supernal kindness and merciful affection of the Original and Eternal Son. The universe of your origin is being forged out between the anvil of justice and the hammer of suffering; but those who wield the hammer are the children of mercy, the spirit offspring of the Infinite Spirit.

2. THE OMNIPRESENT SPIRIT

9:2.1 (100.3) God is spirit in a threefold sense: He himself is spirit; in his Son he appears as spirit without qualification; in the Conjoint Actor, as spirit allied with mind. And in addition to these spiritual realities, we think we discern levels of experiential spirit phenomena — the spirits of the Supreme Being, Ultimate Deity, and Deity Absolute.

9:2.2 (100.4) The Infinite Spirit is just as much a complement of the Eternal Son as the Son is a complement of the Universal Father. The Eternal Son is a spiritualized personalization of the Father; the Infinite Spirit is a personalized spiritualization of the Eternal Son and the Universal Father.

9:2.3 (100.5) There are many untrammelled lines of spiritual force and sources of supermaterial power linking the people of Urantia directly with the Deities of Paradise. There exist the connection of the Thought Adjusters direct with the Universal Father, the widespread influence of the spiritual-gravity urge of the Eternal Son, and the spiritual presence of the Conjoint Creator. There is a difference in function between the spirit of the Son and the spirit of the Spirit. The Third Person in his spiritual ministry may function as mind plus spirit or as spirit alone.

Osim ovih Rajskih prisutnosti, žitelji Urantije primaju korist od duhovnih utjecaja i aktivnosti lokalnog svemira i supersvemira, s gotovo beskonačnim nizom brižnih ličnosti koje uvijek vode one koji imaju iskrene namjene i čisto srce prema gore i prema unutra k idealima božanstva i cilju vrhovnog savršenstva.

Mi poznajemo prisutnost univerzalnog duha Vječnog Sina - nepogrešivo je možemo prepoznati. Prisutnost Beskonačnog Duha, Treće Osobe Božanstva, čak i smrtni čovjek može znati, kako materijalna stvorena bića zaista mogu doživjeti blagotvorno djelovanje ovog božanskog utjecaja koji djeluje kao Sveti Duh lokalnog svemira koji je darovan ljudskim rasama. Ljudska bića također mogu do određene mjere postati svjesna Ispravljača, nelične prisutnosti Oca Svih. Svi ovi božanski duhovi koji služe čovjekovu nadahnuću i produhovljenju, djeluju složno i u savršenoj suradnji. Oni su kao jedan u duhovnoj izradi planova smrtnog uspona i postignuća savršenstva.

3. UNIVERZALNI MANIPULATOR

Rajski Otok je izvor i supstanca fizičke gravitacije; i to bi trebalo biti dovoljno da vas obavijesti da gravitacija predstavlja jednu od najstvarnijih i vječno pouzdanih stvari u cijelom fizičkom svemiru nad svemirima. Gravitacija se ne može izmijeniti ili poništiti, izuzev pomoću sila i energija pod zajedničkim pokroviteljstvom Oca i Sina, koje su povjerene i funkcionalno povezane s osobom Trećeg Izvora i Središta.

Beskonačni Duh posjeduje jedinstvenu i izvanrednu moć -*protugravitaciju*. Ova moć nije funkcionalno (uočljivo) prisutna u bilo Ocu ili Sinu. Ta sposobnost opiranja privlačnom djelovanju materijalne gravitacije koja je svojstvena Trećem Izvoru, otkriva se u osobnim reakcijama Združenog Činitelja na određene faze kozmičkih odnosa. I ovaj jedinstveni atribut može biti prenesen na neke od viših ličnosti Beskonačnog Duha.

Protugravitacija može poništiti gravitaciju unutar lokalnog okvira; to čini koristeći se jednako moćnom prisutnosti sile. Ona djeluje samo s obzirom na materijalnu gravitaciju i nije djelovanje uma. Gravitacijsko-otporno djelovanje žiroskopa je prihvatljiv prikaz *učinka* protugravitacije, ali je bez vrijednosti za ilustraciju *uzroka* protugravitacije.

Združeni Činitelj pored toga ispoljava moći koje nadilaze silu i neutraliziraju energiju. Takve moći djeluju usporavanjem energije do točke

9:2.4 (100.6) In addition to these Paradise presences, Urantians benefit by the spiritual influences and activities of the local and the superuniverse, with their almost endless array of loving personalities who ever lead the true of purpose and the honest of heart upward and inward towards the ideals of divinity and the goal of supreme perfection.

9:2.5 (100.7) The presence of the universal spirit of the Eternal Son we *know* — we can unmistakably recognize it. The presence of the Infinite Spirit, the Third Person of Deity, even mortal man may know, for material creatures can actually experience the beneficence of this divine influence which functions as the Holy Spirit of local universe bestowal upon the races of mankind. Human beings can also in some degree become conscious of the Adjuster, the impersonal presence of the Universal Father. These divine spirits which work for man's uplifting and spiritualization all act in unison and in perfect co-operation. They are as one in the spiritual operation of the plans of mortal ascension and perfection attainment.

3. THE UNIVERSAL MANIPULATOR

9:3.1 (101.1) The Isle of Paradise is the source and substance of physical gravity; and that should be sufficient to inform you that gravity is one of the most *real* and eternally dependable things in the whole physical universe of universes. Gravity cannot be modified or annulled except by the forces and energies conjointly sponsored by the Father and the Son, which have been intrusted to, and are functionally associated with, the person of the Third Source and Center.

9:3.2 (101.2) The Infinite Spirit possesses a unique and amazing power — *antigravity*. This power is not functionally (observably) present in either the Father or the Son. This ability to withstand the pull of material gravity, inherent in the Third Source, is revealed in the personal reactions of the Conjoint Actor to certain phases of universe relationships. And this unique attribute is transmissible to certain of the higher personalities of the Infinite Spirit.

9:3.3 (101.3) Antigravity can annul gravity within a local frame; it does so by the exercise of equal force presence. It operates only with reference to material gravity, and it is not the action of mind. The gravity-resistant phenomenon of a gyroscope is a fair illustration of the *effect* of antigravity but of no value to illustrate the *cause* of antigravity.

9:3.4 (101.4) Still further does the Conjoint Actor display powers which can transcend force and neutralize energy. Such powers operate by slowing down energy to the point of materialization

materijalizacije i drugim vještinama s kojima niste upoznati.

Združeni Stvoritelj nije energija, izvor energije, niti sudbina energije; on je manipulator energije. Združeni Stvoritelj je djelovanje - kretanje, izmjena, modifikacija, koordinacija, stabilizacija i ravnoteža. Energije koje podliježu izravnoj ili neizravnoj kontroli Raja po prirodi reagiraju na djela Trećeg Izvora i Središta i njegovih mnogostrukih utjecaja.

Svemir nad svemirima je prožet stvorenim bićima Trećeg Izvora i Središta koja upravljaju energijom: fizičkim kontrolorima, upraviteljima moći, centrima moći, te drugim predstavnicima Boga Djelovanja koji se bave regulacijom i stabilizacijom fizičkih energija. Ova jedinstvena stvorena bića fizičkog djelovanja posjeduju različite sposobnosti kontroliranja moći, kao što je protugravitacija, kojima se koriste u nastojanjima uspostave fizičke ravnoteže materije i energija velikog svemira.

Sve ove materijalne aktivnosti Boga Djelovanja naočigled upućuju na njegovu funkciju naspram Rajskog Otoka i doista se svi njegovi zastupnici moći obaziru, čak i ovisi, o apsolutnosti vječnog Otoka. No, Združeni Činitelj ne djeluje u ime Raja ili kao reakcija na Raj. On djeluje, osobno, za Oca i za Sina. Raj nije osoba. Sva nelična i bezlična djelovanja Trećeg Izvora i Središta, ili njegova djelovanja koja na druge načine nemaju ličnost, su voljni akti samog Združenog Činitelja; oni nisu refleksija, izvedenice ili posljedice bilo čega ili bilo koga.

Raj je uzorak beskonačnosti; Bog Djelovanja je osoba koja aktivira taj uzorak. Raj je materijalno uporište beskonačnosti; utjecaji Trećeg Izvora i Središta djeluju kao poluge inteligencije koje daju podstreka materijalnoj razini i unose spontanost u mehanizam fizičke tvorevine.

4. APSOLUTNI UM

Treći Izvor i Središte ima intelektualnu narav koja se razlikuje od njegovih fizičkih i duhovnih osobina. S takvom je naravi teško uspostaviti kontakt, ali ona je asocijativna - intelektualno, ali ne lično. Ona se razlikuje od fizičkih atributa i duhovnog karaktera Treće Osobe na razinama umnog djelovanja, ali kad se radi o moći opažanja ličnosti, ova priroda nikada ne djeluje neovisno o fizičkim ili duhovnim manifestacijama.

Apsolutni um je um Treće Osobe; on je neodvojiv od ličnosti Boga Duha. Um, u

and by other techniques unknown to you.

9:3.5 (101.5) The Conjoint Creator is not energy nor the source of energy nor the destiny of energy; he is the *manipulator* of energy. The Conjoint Creator is action — motion, change, modification, co-ordination, stabilization, and equilibrium. The energies subject to the direct or indirect control of Paradise are by nature responsive to the acts of the Third Source and Center and his manifold agencies.

9:3.6 (101.6) The universe of universes is permeated by the power-control creatures of the Third Source and Center: physical controllers, power directors, power centers, and other representatives of the God of Action who have to do with the regulation and stabilization of physical energies. These unique creatures of physical function all possess varying attributes of power control, such as antigravity, which they utilize in their efforts to establish the physical equilibrium of the matter and energies of the grand universe.

9:3.7 (101.7) All these material activities of the God of Action appear to relate his function to the Isle of Paradise, and indeed the agencies of power are all regardful of, even dependent on, the absoluteness of the eternal Isle. But the Conjoint Actor does not act for, or in response to, Paradise. He acts, personally, for the Father and the Son. Paradise is not a person. The nonpersonal, impersonal, and otherwise not personal doings of the Third Source and Center are all volitional acts of the Conjoint Actor himself; they are not reflections, derivations, or repercussions of anything or anybody.

9:3.8 (101.8) Paradise is the pattern of infinity; the God of Action is the activator of that pattern. Paradise is the material fulcrum of infinity; the agencies of the Third Source and Center are the levers of intelligence which motivate the material level and inject spontaneity into the mechanism of the physical creation.

4. THE ABSOLUTE MIND

9:4.1 (102.1) There is an intellectual nature of the Third Source and Center that is distinct from his physical and spiritual attributes. Such a nature is hardly contactable, but it is associable — intellectually though not personally. It is distinguishable from the physical attributes and the spiritual character of the Third Person on mind levels of function, but to the discernment of personalities this nature never functions independently of physical or spiritual manifestations.

9:4.2 (102.2) The absolute mind is the mind of the Third Person; it is inseparable from the personality

funkcionirajućih bića, nije odvojen od energije ili duha, ili oboje. Um nije svojstven energiji; energija je osjetljiva i reaktivna naspram uma; um se može dodati energiji, ali svijest nije dio posve materijalne razine. Um ne mora biti dodan čistom duhu, jer je duhu svojstvena svijest i identifikacija. Duh je uvijek inteligentan, *uman* na neki način. Um može biti ovaj um ili onaj um, predum ili nad-um, čak i duh-um, ali um uvijek ima ekvivalent razmišljanja i znanja. Uvid duha nadilazi, pridodaje se i teoretski prethodi svijesti uma.

Združeni Stvoritelj je apsolutan samo u domeni uma, u oblasti univerzalne inteligencije. Um Trećeg Izvora i Središta je beskonačan; posve nadilazi aktivne i funkcionalne krugove uma u svemiru nad svemirima. Umno obdarenje svih sedam supersvemira potječe od Sedam Glavnih Duhova, primarnih ličnosti Združenog Stvoritelja. Ovi Glavni Duhovi distribuiraju um velikom svemiru kao kozmički um, a vaš lokalni svemir je prožet nebadonskom varijantom orvontonskog tipa kozmičkog uma.

Beskonačni um se na osvrće na vrijeme, krajnji um nadilazi vrijeme, a kozmički um je uvjetovan vremenom. Tako je i sa prostorom: Beskonačni Um ne ovisi o prostoru, ali kako se spuštamo od beskonačnog uma do razina djelovanja duhova-pomoćnika, intelekt sve više mora računati na činjenicu i ograničenosti prostora.

Kozmička sila reagira na um kao što kozmički um reagira na duh. Duh je božanska namisao, a um-duh je božanska namiso u akciji. Energija je tvar, um je značenje, duh je vrijednost. Čak i u vremenu i prostoru, um uspostavlja te relativne odnose između energije i duha koji upućuju u na njihovu uzajamnu srodnost u vječnosti.

Um preobražava vrijednosti duha u značenja intelekta; volja ima moć da izazove sazrijevanje značenja uma u materijalnim kao i u duhovnim domenama. Uspon prema Raju podrazumijeva relativan i osebujan rast u duhu, umu i energiji. Ličnost je ujedinitelj ovih komponenti iskustvene individualnosti.

5. SLUŽBA UMA

Treći Izvor i Središte je beskonačan u umu. Ako svemir postane beskonačan, umni potencijal će biti u stanju obdariti nebrojena stvorena bića s odgovarajućim umovima i drugim preduvjetima intelekta.

of God the Spirit. Mind, in functioning beings, is not separated from energy or spirit, or both. Mind is not inherent in energy; energy is receptive and responsive to mind; mind can be superimposed upon energy, but consciousness is not inherent in the purely material level. Mind does not have to be added to pure spirit, for spirit is innately conscious and identifying. Spirit is always intelligent, *minded* in some way. It may be this mind or that mind, it may be premind or supermind, even spirit mind, but it does the equivalent of thinking and knowing. The insight of spirit transcends, supervenes, and theoretically antedates the consciousness of mind.

9:4.3 (102.3) The Conjoint Creator is absolute only in the domain of mind, in the realms of universal intelligence. The mind of the Third Source and Center is infinite; it utterly transcends the active and functioning mind circuits of the universe of universes. The mind endowment of the seven superuniverses is derived from the Seven Master Spirits, the primary personalities of the Conjoint Creator. These Master Spirits distribute mind to the grand universe as the cosmic mind, and your local universe is pervaded by the Nebadon variant of the Orvonton type of cosmic mind.

9:4.4 (102.4) Infinite mind ignores time, ultimate mind transcends time, cosmic mind is conditioned by time. And so with space: The Infinite Mind is independent of space, but as descent is made from the infinite to the adjutant levels of mind, intellect must increasingly reckon with the fact and limitations of space.

9:4.5 (102.5) Cosmic force responds to mind even as cosmic mind responds to spirit. Spirit is divine purpose, and spirit mind is divine purpose in action. Energy is thing, mind is meaning, spirit is value. Even in time and space, mind establishes those relative relationships between energy and spirit which are suggestive of mutual kinship in eternity.

9:4.6 (102.6) Mind transmutes the values of spirit into the meanings of intellect; volition has power to bring the meanings of mind to fruit in both the material and spiritual domains. The Paradise ascent involves a relative and differential growth in spirit, mind, and energy. The personality is the unifier of these components of experiential individuality.

5. THE MINISTRY OF MIND

9:5.1 (102.7) The Third Source and Center is infinite in mind. If the universe should grow to infinity, still his mind potential would be adequate to endow limitless numbers of creatures with suitable minds and other prerequisites of intellect.

U domeni *stvorenog uma*, Treća Osoba, sa svojim ravnopravnim i podređenih suradnicima, ima neograničenu vlast. Domene uma stvorenih bića proizlaze isključivo iz Trećeg Izvora i Središta; on je darovatelj uma. Čak i fragmenti Oca nemaju sposobnost doći u umove ljudi dok se ne pripremi put za njih funkcioniranjem uma i duhovnim djelovanjem Beskonačnog Duha.

Jedinstveno obilježje uma je da može biti podaren tako širokom spektru života. Kroz svoje kreativne i stvorene suradnike, Treći Izvor i Središte služi svim umovima svih planeta. On služi ljudskom i podljudskom intelektu kroz duhove-pomoćnike lokalnog svemira a posredstvom fizičkih kontrolera, služi čak i najnižim entitetima najprimitivnijih oblika živih bića koji nemaju iskustvene sposobnosti. Um je uvijek usmjeren služenju ličnosti uma-duha ili uma-energije.

Budući da je Treća Osoba Božanstva izvor uma, sasvim je prirodno da je evolucijskim stvorenim bićima koja posjeduju volju lakše shvatiti koncepte Beskonačnog Duha nego bilo Vječog Sina ili Oca Svih. Stvarnost Združenog Stvoritelja se nesavršeno obznanjuje u samom postojanju ljudskog uma. Združeni Stvoritelj je predak kozmičkog uma, a um čovjeka je individualizirani krug, nelični dio, tog kozmičkog uma koji bića lokalnog svemira primaju na dar od Stvaralačke Kćerke Trećeg Izvora i Središta.

Budući da je Treća Osoba izvor uma, nemojte misliti da su svi fenomeni uma božanski. Ljudski intelekt je ukorijenjen u materijalnom porijeklu životinjskih rasa. Svemirska inteligencija nije u većoj mjeri istinsko otkrivenje Boga koji je um nego što je fizička priroda istinsko otkrivenje ljepote i sklada Raja. Savršenstvo je u prirodi, ali priroda nije savršena. Združeni Stvoritelj je izvor uma, ali um nije Združeni Stvoritelj.

Um, na Urantiji, je kompromis između suštine misaonog savršenstva i evoluirajućeg mentaliteta vaše nezrele ljudske naravi. Plan vaše intelektualne evolucije je naime plan visokog savršenstva, ali ste daleko od tog božanskog cilja dok funkcionirate u ljudskom obličju. Um je uistinu božanskog podrijetla i ima božansku sudbinu, ali vaši smrtni umovi još uvijek nisu postigli božansko dostojanstvo.

Tako često, prečesto, ljudi kvare svoje umove kad pribjegavaju neiskrenosti i kad ih narušavaju nepravdom; kad ih podvrgavaju životinjskom strahu i iskrivljuju beskorisnom tjeskobom. Dakle, iako je izvor uma božanski, um kao što je poznat

9:5.2 (102.8) In the domain of *created mind* the Third Person, with his co-ordinate and subordinate associates, rules supreme. The realms of creature mind are of exclusive origin in the Third Source and Center; he is the bestower of mind. Even the Father fragments find it impossible to indwell the minds of men until the way has been properly prepared for them by the mind action and spiritual function of the Infinite Spirit.

9:5.3 (103.1) The unique feature of mind is that it can be bestowed upon such a wide range of life. Through his creative and creature associates the Third Source and Center ministers to all minds on all spheres. He ministers to human and subhuman intellect through the adjutants of the local universes and, through the agency of the physical controllers, ministers even to the lowest nonexperiencing entities of the most primitive types of living things. And always is the direction of mind a ministry of mind-spirit or mind-energy personalities.

9:5.4 (103.2) Since the Third Person of Deity is the source of mind, it is quite natural that the evolutionary will creatures find it easier to form comprehensible concepts of the Infinite Spirit than they do of either the Eternal Son or the Universal Father. The reality of the Conjoint Creator is disclosed imperfectly in the very existence of human mind. The Conjoint Creator is the ancestor of the cosmic mind, and the mind of man is an individualized circuit, an impersonal portion, of that cosmic mind as it is bestowed in a local universe by a Creative Daughter of the Third Source and Center.

9:5.5 (103.3) Because the Third Person is the source of mind, do not presume to reckon that all phenomena of mind are divine. Human intellect is rooted in the material origin of the animal races. Universe intelligence is no more a true revelation of God who is mind than is physical nature a true revelation of the beauty and harmony of Paradise. Perfection is in nature, but nature is not perfect. The Conjoint Creator is the source of mind, but mind is not the Conjoint Creator.

9:5.6 (103.4) Mind, on Urantia, is a compromise between the essence of thought perfection and the evolving mentality of your immature human nature. The plan for your intellectual evolution is, indeed, one of sublime perfection, but you are far short of that divine goal as you function in the tabernacles of the flesh. Mind is truly of divine origin, and it does have a divine destiny, but your mortal minds are not yet of divine dignity.

9:5.7 (103.5) Too often, all too often, you mar your minds by insincerity and sear them with unrighteousness; you subject them to animal fear and distort them by useless anxiety. Therefore, though the source of mind is divine, mind as you know it on your world of ascension can hardly

na vašem svijetu uzašašća teško može biti premet velikog divljenja, a još manje poštovanja ili obožavanja. Spoznaja nezrelosti i pasivnosti ljudskog intelekta jedino treba izazvati reakcije poniznosti.

6. KRUG UMNE GRAVITACIJE

Treći Izvor i Središte, univerzalna inteligencija, je osobno svjestan svakog uma, svakog intelekta u cijelom stvaranju, i održava osoban i savršen kontakt sa svim ovim fizičkim, morontijalnim i duhovnim stvorenim bićima prostranih svemira koja su obdarena umom. Sve ove aktivnosti uma ulaze u apsolutni krug umne gravitacije koji ima za centar Treći Izvor i Središte i koji je dio osobne svijesti Beskonačnog Duha.

Slično kao što Otac k sebi privlači sve ličnosti i kao što Sin privlači svu duhovnu stvarnost, tako Združeni Činitelj ima privlačnu moć nad svim umovima; on bezuvjetno dominira i upravlja univerzalnim krugom uma. Sve istinske i prave intelektualne vrijednosti, sve božanske misli i savršene ideje, nepogrešivo reagiraju na privlačno djelovanje ovog apsolutnog kruga uma.

Gravitacija uma može djelovati neovisno od materijalne i duhovne gravitacije, ali gdje god i kad god potonja dva međusobno dođu u sukob, tu uvijek funkcionira gravitacija uma. Kad sve tri dođu u vezu, gravitacija ličnosti može zahvatiti materijalno stvoreno biće - fizičko ili morontijalno, konačno ili apsonitno. No bez obzira na to, obdarenje uma, i u slučaju bezličnih bića, kvalificira ta bića da misle i daruje im svijest unatoč odsustvu ličnosti.

Čovjekovo 'ja' koje ima dostojanstvo ličnosti, ljudske ili božanske, besmrtno ili potencijalno besmrtno, ne potječe ni od duha, uma ili materije; ono je darivanje Oca Svih. Niti je interakcija duha, uma i materijalne gravitacije preduvjet za pojavu gravitacije ličnosti. Očev krug može u sebe uključiti um materijalnog bića koje ne reagira na gravitaciju duha, kao i um bića duha koje ne reagira na materijalnu gravitaciju. Djelovanje gravitacije ličnosti je uvijek voljni čin Oca Svih.

Dok je um energija povezana u čisto materijalnim bićima i dok je duh energija povezana u čisto duhovnim ličnostima, bezbrojni redovi ličnosti, uključujući i čovjekovu, posjeduju umove koji su povezani s oboje, energijom i duhom. Duhovni aspekti uma stvorenog bića nepogrešivo reagiraju na gravitaciju duha Vječnog Sina; materijalni aspekti reagiraju na gravitacijsko djelovanje materijalnog svemira.

become the object of great admiration, much less of adoration or worship. The contemplation of the immature and inactive human intellect should lead only to reactions of humility.

6. THE MIND-GRAVITY CIRCUIT

9:6.1 (103.6) The Third Source and Center, the universal intelligence, is personally conscious of every *mind*, every intellect, in all creation, and he maintains a personal and perfect contact with all these physical, morontial, and spiritual creatures of mind endowment in the far-flung universes. All these activities of mind are grasped in the absolute mind-gravity circuit which focalizes in the Third Source and Center and is a part of the personal consciousness of the Infinite Spirit.

9:6.2 (103.7) Much as the Father draws all personality to himself, and as the Son attracts all spiritual reality, so does the Conjoint Actor exercise a drawing power on all minds; he unqualifiedly dominates and controls the universal mind circuit. All true and genuine intellectual values, all divine thoughts and perfect ideas, are unerringly drawn into this absolute circuit of mind.

9:6.3 (104.1) Mind gravity can operate independently of material and spiritual gravity, but wherever and whenever the latter two impinge, mind gravity always functions. When all three are associated, personality gravity may embrace the material creature — physical or morontial, finite or absonite. But irrespective of this, the endowment of mind even in impersonal beings qualifies them to think and endows them with consciousness despite the total absence of personality.

9:6.4 (104.2) Selfhood of personality dignity, human or divine, immortal or potentially immortal, does not however originate in either spirit, mind, or matter; it is the bestowal of the Universal Father. Neither is the interaction of spirit, mind, and material gravity a prerequisite to the appearance of personality gravity. The Father's circuit may embrace a mind-material being who is unresponsive to spirit gravity, or it may include a mind-spirit being who is unresponsive to material gravity. The operation of personality gravity is always a volitional act of the Universal Father.

9:6.5 (104.3) While mind is energy associated in purely material beings and spirit associated in purely spiritual personalities, innumerable orders of personality, including the human, possess minds that are associated with both energy and spirit. The spiritual aspects of creature mind unfailingly respond to the spirit-gravity pull of the Eternal Son; the material features respond to the gravity urge of the material universe.

Kozmički um, kada nije povezan s bilo energijom ili duhom, ne podliježe gravitacijskim zahtjevima bilo materijalnih ili duhovnih krugova. Čisti um je podvrgnut samo univerzalnoj gravitaciji Združenog Činitelja. Čisti um je blizak po rodu beskonačnom umu, a beskonačni um (teoretski ravnopravan s apsolutima duha i energije) je naočigled zakon sam po sebi.

Što je veći raskol između duha i energije, to je veća primjetna funkcija uma; što je manja razlika između energije i duha, to je manje primjetno djelovanje uma. Kozmički um naočigled ostvaruje maksimalnu funkciju u vremenskim svemirima prostora. Čini se da um tu funkcionira u posredničkoj zoni između energije i duha, što nije slučaj na višim razinama uma; na Raju, energija i duh su u biti jedno.

Krug umne gravitacije je pouzdan; on proizlazi iz Treće Osobe Božanstva na Raju, ali sva vidljiva funkcija uma nije predvidljiva. Širom cijelog poznatog stvaranja, uporedo s ovim krugom uma, djeluje prisutnost čija funkcija nije predvidljiva. Vjerujemo da se ova nepredvidivost dijelom može pripisati funkciji Sveopćeg Apsoluta. Što je ova funkcija, ne znamo; što je aktivira, možemo samo nagađati; o njezinu odnosu prema stvorenim bićima, možemo samo špekulirati.

Moguće je da određene faze nepredvidivosti konačnog uma proizlaze iz nepotpunosti Vrhovnog Bića, a postoji i velika zona aktivnosti u kojima se Združeni Činitelj i Sveopći Apsolut eventualno mogu dodirivati. Postoji mnogo toga nepoznatog u vezi uma, no u jedno smo sigurni: Beskonačni Duh je savršeno ispoljenje uma Stvoritelja svim stvorenim bićima; Vrhovno Biće je evoluirajući izražaj umova svih stvorenih bića njihovom Stvoritelju.

7. KOZMIČKA ODRAŽAJNOST

Združeni Činitelj je u stanju koordinirati sve razine kozmičke aktualnosti na način koji omogućuje istodobno prepoznavanje svega mentalnog, materijalnog i duhovnog. To je fenomen kozmičke odražajnosti, jedinstvene i neobjašnjive moći vidjeti, čuti, osjetiti i znati sve što se događa širom cijelog supersvemira, te usredotočiti, uz pomoć odražajnosti, sve ove informacije i znanja u bilo koju željenu točku. Djelovanje odražajnosti se prikazuje u savršenstvu na svakom od sjedišnih svjetova svih sedam supersvemira. Također je operativno u svim sektorima supersvemira i unutar granica lokalnih svemira. Odražajnost se na koncu sabire

9:6.6 (104.4) Cosmic mind, when not associated with either energy or spirit, is subject to the gravity demands of neither material nor spiritual circuits. Pure mind is subject only to the universal gravity grasp of the Conjoint Actor. Pure mind is close of kin to infinite mind, and infinite mind (the theoretical co-ordinate of the absolutes of spirit and energy) is apparently a law in itself.

9:6.7 (104.5) The greater the spirit-energy divergence, the greater the observable function of mind; the lesser the diversity of energy and spirit, the lesser the observable function of mind. Apparently, the maximum function of the cosmic mind is in the time universes of space. Here mind seems to function in a mid-zone between energy and spirit, but this is not true of the higher levels of mind; on Paradise, energy and spirit are essentially one.

9:6.8 (104.6) The mind-gravity circuit is dependable; it emanates from the Third Person of Deity on Paradise, but not all the observable function of mind is predictable. Throughout all known creation there parallels this circuit of mind some little-understood presence whose function is not predictable. We believe that this unpredictability is partly attributable to the function of the Universal Absolute. What this function is, we do not know; what actuates it, we can only conjecture; concerning its relation to creatures, we can only speculate.

9:6.9 (104.7) Certain phases of the unpredictability of finite mind may be due to the incompleteness of the Supreme Being, and there is a vast zone of activities wherein the Conjoint Actor and the Universal Absolute may possibly be tangent. There is much about mind that is unknown, but of this we are sure: The Infinite Spirit is the perfect expression of the mind of the Creator to all creatures; the Supreme Being is the evolving expression of the minds of all creatures to their Creator.

7. UNIVERSE REFLECTIVITY

9:7.1 (105.1) The Conjoint Actor is able to co-ordinate all levels of universe actuality in such manner as to make possible the simultaneous recognition of the mental, the material, and the spiritual. This is the phenomenon of *universe reflectivity*, that unique and inexplicable power to see, hear, sense, and know all things as they transpire throughout a superuniverse, and to focalize, by reflectivity, all this information and knowledge at any desired point. The action of reflectivity is shown in perfection on each of the headquarters worlds of the seven superuniverses. It is also operative throughout all sectors of the superuniverses and within the boundaries of the local universes.

u Raju.

Odražajnost, prikazana na svjetovima supersvemirskih sjedišta u iznenađujućim djelima tamo stacioniranih odražajnih ličnosti, predstavlja najsloženiju međupovezanost svih faza postojanja koja se može naći u cijelom stvaranju. Linije duha se mogu pratiti natrag do Sina, fizičke energije do Raja, a um do Trećeg Izvora; ali u ovoj se izvanrednoj pojavi kozmičke odražajnosti krije jedinstveno i izuzetno ujedinjenje sve tri pojave, i to tako povezane da čim se nešto dogodi u udaljenim dijelovima svemira, svemirski vladari istog trenutka znaju o tim udaljenim okolnostima, istovremeno s njihovom pojavom.

Velik dio vještine odražajnosti možemo shvatiti, ali postoje faze koje nas zbunjuju. Znamo da je Združeni Činitelj kozmički centar umnog kruga, predač kozmičkog uma, te da taj kozmički um djeluje pod dominacijom apsolutne umne gravitacije Trećeg Izvora i Središta. Također znamo da krugovi kozmičkog uma ispoljavaju utjecaj na intelektualne razine sve poznate egzistencije; oni sadrže izvješća o svim događajima prostora i jednako pozudano se usredotočuju u Sedam Glavnih Duhova i uviru u Treći Izvor i Središte.

Odnos između konačnog kozmičkog uma i božanskog apsolutnog uma naočigled evoluirao u iskustvenom umu Vrhovnog. Poučeni smo da je u početku vremena ovaj iskustveni um bio darovan Svevišnjem od Beskonačnog Duha i pretpostavljamo da se određena obilježja fenomena odražajnosti mogu objasniti samo ako se uzme u obzir aktivnost Vrhovnog Uma. Ako Vrhovni ne sudjeluje u odražajnosti, onda nismo u stanju objasniti zamršene operacije i nepogrešiva djelovanja ove svijesti svemira.

Čini se da odražajnost posjeduje sveznanje u okvirima iskustveno-konačnog i moguće je da predstavlja pojavu prisutnosti-svijesti Vrhovnog Bića. Ako je ova pretpostavka istinita, onda je korištenje odražajnosti u bilo kojoj od njezinih faza jednako djelomičnom kontaktu sa sviješću Vrhovnog.

8. LIČNOSTI BESKONAČNOG DUHA

Beskonačni Duh posjeduje punu moć prijenosa mnogih svojih ovlasti i povlastica na sebi ravnopravne i podređene ličnosti i agencije.

Prvim kreativnim činom Božanstva u funkcioniranju Beskonačnog Duha, djelujući

Reflectivity finally focalizes on Paradise.

9:7.2 (105.2) The phenomenon of reflectivity, as it is disclosed on the superuniverse headquarters worlds in the amazing performances of the reflective personalities there stationed, represents the most complex interassociation of all phases of existence to be found in all creation. Lines of spirit can be traced back to the Son, physical energy to Paradise, and mind to the Third Source; but in the extraordinary phenomenon of universe reflectivity there is a unique and exceptional unification of all three, so associated as to enable the universe rulers to know about remote conditions instantaneously, simultaneously with their occurrence.

9:7.3 (105.3) Much of the technique of reflectivity we comprehend, but there are many phases which truly baffle us. We know that the Conjoint Actor is the universe center of the mind circuit, that he is the ancestor of the cosmic mind, and that cosmic mind operates under the dominance of the absolute mind gravity of the Third Source and Center. We know further that the circuits of the cosmic mind influence the intellectual levels of all known existence; they contain the universal space reports, and just as certainly they focus in the Seven Master Spirits and converge in the Third Source and Center.

9:7.4 (105.4) The relationship between the finite cosmic mind and the divine absolute mind appears to be evolving in the experiential mind of the Supreme. We are taught that, in the dawn of time, this experiential mind was bestowed upon the Supreme by the Infinite Spirit, and we conjecture that certain features of the phenomenon of reflectivity can be accounted for only by postulating the activity of the Supreme Mind. If the Supreme is not concerned in reflectivity, we are at a loss to explain the intricate transactions and unerring operations of this consciousness of the cosmos.

9:7.5 (105.5) Reflectivity appears to be omniscience within the limits of the experiential finite and may represent the emergence of the presence-consciousness of the Supreme Being. If this assumption is true, then the utilization of reflectivity in any of its phases is equivalent to partial contact with the consciousness of the Supreme.

8. PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

9:8.1 (105.6) The Infinite Spirit possesses full power to transmit many of his powers and prerogatives to his co-ordinate and subordinate personalities and agencies.

9:8.2 (105.7) The first Deity-creating act of the Infinite Spirit, functioning apart from the Trinity but in

neovisno od Trojstva ali u nekoj neobznanjenoj povezanosti s Ocem i Sinom, personalizirano je postojanje Sedam Glavnih Duhova Raja, koje Beskonačni Duh šalje svemirima.

Sjedište supersvemira nema izravnog predstavnika Trećeg Izvora i Središta. Svaka od tih sedam kreacija ovisi o jednom od Glavnih Duhova Raja, a on djeluje kroz sedam Odražajnih Duhova smještenih na sjedištu supersvemira.

Sljedeći i neprekinuti kreativni čin Beskonačnog Duha se s vremena na vrijeme otkriva u proizvodnji Stvaralačkih Duhova. Svaki put kad Otac Svih i Vječni Sin postanu roditelji novog Sina Stvoritelja, Beskonačni Duh postaje predač novog Stvaralačkog Duha u lokalnom svemiru, koji postaje bliski suradnik tog Sina Stvoritelja u svim njegovim naknadnim kozmičkim iskustvima.

Baš kao što je potrebno razlikovati Vječnog Sina od Sinova Stvoritelja, tako je potrebno razlikovati Beskonačni Duh od Stvaralačkih Duhova koji su ravnopravni sa Sinovima Stvoriteljima u lokalnim svemirima. Što je Beskonačni Duh ukupnom stvaranju, to je Stvaralački Duh lokalnom svemiru.

Treći Izvor i Središte je zastupljen u velikom svemiru ogromnim brojem služiteljskih duhova, glasnika, učitelja, sudaca, pomagača i savjetnika, zajedno s nadzornicima određenih krugova fizičke, morontijalne i duhovne prirode. Sva ta bića nisu ličnosti u strogom smislu te riječi. Ličnost konačnih stvorenih bića karakterizira:

1. Subjektivna samosvijest.
2. Objektivno reagiranje na Očev krug ličnosti.

Postoje stvoriteljske ličnosti i ličnosti stvorenih bića, a osim tih dvaju temeljnih tipova postoje i *ličnosti Trećeg Izvora i Središta*, bića koja su osobna Beskonačnom Duhu, ali koja nisu bezuvjetno osobna stvorenim bićima. Ove ličnosti Trećeg Izvora nisu dio Očeva kruga ličnosti. Ličnost Prvog Izvora i ličnost Trećeg Izvora mogu jedna drugu kontaktirati; svaka ličnost se može kontaktirati.

Otac daruje ličnost prema svojoj osobnoj slobodnoj volji. Zašto to čini možemo samo nagađati; kako to čini nije nam poznato. Niti znamo zašto Treći Izvor daruje ličnost koja nije od Oca, ali to Beskonačni Duh čini u vlastito ime, u kreativnoj suradnji s Vječnim Sinom i na brojne načine s kojima niste upoznati. Beskonačni Duh također može djelovati naspram Oca u davanju ličnosti Prvog Izvora.

some unrevealed association with the Father and the Son, personalized in the existence of the Seven Master Spirits of Paradise, the distributors of the Infinite Spirit to the universes.

9:8.3 (106.1) There is no direct representative of the Third Source and Center on the headquarters of a superuniverse. Each of these seven creations is dependent on one of the Master Spirits of Paradise, who acts through the seven Reflective Spirits situated at the capital of the superuniverse.

9:8.4 (106.2) The next and continuing creative act of the Infinite Spirit is disclosed, from time to time, in the production of the Creative Spirits. Every time the Universal Father and the Eternal Son become parent to a Creator Son, the Infinite Spirit becomes ancestor to a local universe Creative Spirit who becomes the close associate of that Creator Son in all subsequent universe experience.

9:8.5 (106.3) Just as it is necessary to distinguish between the Eternal Son and the Creator Sons, so it is necessary to differentiate between the Infinite Spirit and the Creative Spirits, the local universe co-ordinates of the Creator Sons. What the Infinite Spirit is to the total creation, a Creative Spirit is to a local universe.

9:8.6 (106.4) The Third Source and Center is represented in the grand universe by a vast array of ministering spirits, messengers, teachers, adjudicators, helpers, and advisers, together with supervisors of certain circuits of physical, morontial, and spiritual nature. Not all of these beings are personalities in the strict meaning of the term. Personality of the finite-creature variety is characterized by:

- 9:8.7 (106.5) 1. Subjective self-consciousness.
- 9:8.8 (106.6) 2. Objective response to the Father's personality circuit.

9:8.9 (106.7) There are creator personalities and creature personalities, and in addition to these two fundamental types there are *personalities of the Third Source and Center*, beings who are personal to the Infinite Spirit, but who are not unqualifiedly personal to creature beings. These Third Source personalities are not a part of the Father's personality circuit. First Source personality and Third Source personality are mutually contactable; all personality is contactable.

9:8.10 (106.8) The Father bestows personality by his personal free will. Why he does so we can only conjecture; how he does so we do not know. Neither do we know why the Third Source bestows non-Father personality, but this the Infinite Spirit does in his own behalf, in creative conjunction with the Eternal Son and in numerous ways unknown to you. The Infinite Spirit can also act for the Father in the bestowal of First Source

Postoje brojne vrste ličnosti Trećeg Izvora. Beskonačni Duh daruje ličnost Trećeg Izvora brojnim skupinama koje nisu uključene u Očev krug ličnosti, kao što su neki upravitelji moći. Beskonačni Duh pored toga tretira brojne skupine bića kao ličnosti, kao što su Stvaralački Duhovi koji su klasa sami po sebi u svojim odnosima prema stvorenim bićima uključenim u krug Oca.

Ličnosti Prvog Izvora kao i ličnosti Trećeg Izvora su obdarene sa svim onim što čovjek povezuje s pojmom ličnosti, pa i više od toga; njihovi umovi posjeduju pamćenje, razum, prosudbu, kreativnu maštu, idejnu asocijaciju, moć odlučivanja, odabir, i brojne dodatne moći intelekta koje nisu u potpunosti poznate smrtnicima. Uz nekoliko iznimaka bića koja obznanjujemo posjeduju obličje i izražajnu individualnost; oni su stvarna bića. Većina njih su vidljivi svim vrstama egzistencija duha.

Čak i vi ćete moći vidjeti svoje duhovne suradnike koji pripadaju nižim redovima čim budete isporučeni od ograničenog gledišta vaših sadašnjih materijalnih očiju i obdareni morontija obličjem s povećanom osjetljivošću na spoznaju duhovnih stvari.

Funkcionalna obitelj Trećeg Izvora i Središta, kako je obznanjena u ovim zapisima, spada u tri velike grupe:

I . *Vrhovni Duhovi*. Skupina višestrukog porijekla koja obuhvaća, između ostalog, sljedeće redove:

1. Sedam Glavnih Duhova Raja.
2. Odražajne Duhove Supersvemira.
3. Stvaralačke Duhove Lokalnih Svemira.

II . *Upravitelji Moći*. Skupina kontrolnih stvorenih bića i agencija koje djeluju diljem cijelog organiziranog prostora.

III. *Ličnosti Beskonačnog Duha*. Ova oznaka ne znači nužno da su ta bića ličnosti Trećeg Izvora, iako su neki od njih jedinstveni kao stvorena bića s voljom. Oni su obično grupirani u tri glavne klasifikacije:

1. Više Ličnosti Beskonačnog Duha.
2. Glasnička Mnoštva Prostora.
3. Služiteljski Duhovi Vremena.

personality.

9:8.11 (106.9) There are numerous types of Third Source personalities. The Infinite Spirit bestows Third Source personality upon numerous groups who are not included in the Father's personality circuit, such as certain of the power directors. Likewise does the Infinite Spirit treat as personalities numerous groups of beings, such as the Creative Spirits, who are in a class by themselves in their relations to encircled creatures of the Father.

9:8.12 (106.10) Both First Source and Third Source personalities are endowed with all and more than man associates with the concept of personality; they have minds embracing memory, reason, judgment, creative imagination, idea association, decision, choice, and numerous additional powers of intellect wholly unknown to mortals. With few exceptions the orders revealed to you possess form and distinct individuality; they are real beings. A majority of them are visible to all orders of spirit existence.

9:8.13 (107.1) Even you will be able to see your spiritual associates of the lower orders as soon as you are delivered from the limited vision of your present material eyes and have been endowed with a morontia form with its enlarged sensitivity to the reality of spiritual things.

9:8.14 (107.2) *The functional family of the Third Source and Center*, as it is revealed in these narratives, falls into three great groups:

9:8.15 (107.3) I. *The Supreme Spirits*. A group of composite origin that embraces, among others, the following orders:

9:8.16 (107.4) 1. The Seven Master Spirits of Paradise.

9:8.17 (107.5) 2. The Reflective Spirits of the Superuniverses.

9:8.18 (107.6) 3. The Creative Spirits of the Local Universes.

9:8.19 (107.7) II. *The Power Directors*. A group of control creatures and agencies that function throughout all organized space.

9:8.20 (107.8) III. *The Personalities of the Infinite Spirit*. This designation does not necessarily imply that these beings are Third Source personalities though some of them are unique as will creatures. They are usually grouped in three major classifications:

9:8.21 (107.9) 1. The Higher Personalities of the Infinite Spirit.

9:8.22 (107.10) 2. The Messenger Hosts of Space.

9:8.23 (107.11) 3. The Ministering Spirits of Time.

Te grupe služe na Raju, u središnjem ili rezidencijalnom svemiru, te u supersvemirima, i obuhvaćaju redove koji funkcioniraju u lokalnim svemirima, čak i zvijezdima, sustavima i planetima.

Ličnosti duha iz ogromne obitelji Božanskog i Beskonačnog Duha zauvijek se bave pružanjem ljubavi Boga i milosti Sina svim inteligentim stvorenim bićima evolucijskih svjetova vremena i prostora. Ta bića duha tvore žive ljestve kojima smrtni čovjek uzlazi od kaosa do slave.

[Na Urantiji obznanio Božanski Savjetnik Uverse kojeg su Stari Dani zadužili da predoči prirodu i djelovanje Beskonačnog Duha.]

9:8.24 (107.12) These groups serve on Paradise, in the central or residential universe, in the superuniverses, and they embrace orders that function in the local universes, even to the constellations, systems, and planets.

9:8.25 (107.13) The spirit personalities of the vast family of the Divine and Infinite Spirit are forever dedicated to the service of the ministry of the love of God and the mercy of the Son to all the intelligent creatures of the evolutionary worlds of time and space. These spirit beings constitute the living ladder whereby mortal man climbs from chaos to glory.

9:8.26 (107.14) [Revealed on Urantia by a Divine Counselor of Uversa commissioned by the Ancients of Days to portray the nature and work of the Infinite Spirit.]

POGLAVLJE 10. RAJSKO TROJSTVO

⇐ 009

Knjiga Urantije

011 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 10 RAJSKO TROJSTVO

Sekcije

Uvod

1. SAMODISTRIBUCIJA PRVOG IZVORA I SREDIŠTA
2. PERSONALIZACIJA BOŽANSTVA
3. TRI OSOBE BOŽANSTVA
4. TROJSKA ZAJEDNICA BOŽANSTVA
5. FUNKCIJE TROJSTVA
6. STACIONARNI SINOVI TROJSTVA
7. NADKONTROLA VRHOVNOSTI
8. TROJSTVO IZNAD KONAČNOG

Uvod

RAJSKO Trojstvo vječnih Božanstava omogućuje Očevu oslobođenje od apsolutizma ličnosti. Trojstvo savršeno povezuje bezgranični izražaj Božje beskonačne osobne volje s apsolutnosti Božanstva. Vječni Sin i razni Sinovi božanskog porijekla, zajedno sa Združenim Činiteljem i njegovom kozmičkom djecom, učinkovito osiguravaju Očevu oslobođenje od ograničenja inače prisutnih u primatu, savršenstvu, nemijenjivosti, vječnosti, sveopćoj apsolutnosti i beskonačnosti.

Rajsko Trojstvo djelotvorno omogućuje puni izražaj i savršeno otkrivenje vječne naravi Božanstva. Stacionarni Sinovi Trojstva također donose puno i savršeno otkrivenje božanske pravde. Trojstvo je jedinstvo Božanstva, a to jedinstvo počiva vječno na apsolutnim temeljima božanskog jedinstva triju izvornih, ravnopravnih i supostojećih ličnosti, Boga Oca, Boga Sina i Boga Duha.

Iz sadašnjeg stanja u krugu vječnosti,

PAPER 10 THE PARADISE TRINITY

SECTIONS

Introduction

1. Self-Distribution of the First Source and Center
2. Deity Personalization
3. The Three Persons of Deity
4. The Trinity Union of Deity
5. Functions of the Trinity
6. The Stationary Sons of the Trinity
7. The Overcontrol of Supremacy
8. The Trinity Beyond the Finite

INTRODUCTION

10:0.1 (108.1) THE Paradise Trinity of eternal Deities facilitates the Father's escape from personality absolutism. The Trinity perfectly associates the limitless expression of God's infinite personal will with the absoluteness of Deity. The Eternal Son and the various Sons of divine origin, together with the Conjoint Actor and his universe children, effectively provide for the Father's liberation from the limitations otherwise inherent in primacy, perfection, changelessness, eternity, universality, absoluteness, and infinity.

10:0.2 (108.2) The Paradise Trinity effectively provides for the full expression and perfect revelation of the eternal nature of Deity. The Stationary Sons of the Trinity likewise afford a full and perfect revelation of divine justice. The Trinity is Deity unity, and this unity rests eternally upon the absolute foundations of the divine oneness of the three original and co-ordinate and coexistent personalities, God the Father, God the Son, and God the Spirit.

10:0.3 (108.3) From the present situation on the circle

gledajući unatrag u beskrajnu prošlost, možemo otkriti samo jednu neizbježnu neminovnost u kozmičkim poslovima, a to je Rajsko Trojstvo. Smatram da je Trojstvo bilo neizbježno. Kako promatram prošlost, sadašnjost i budućnost vremena, smatram da ništa drugo u cijelom svemiru nad svemirima nije bilo neizbježno. Ovaj je glavni svemir, gledan unatrag ili unaprijed, nezamisliv bez Trojstva. Pošavši od Rajskog Trojstva, možemo pretpostaviti alternativne ili čak višestruke načina djelovanja, no bez Trojstva koje obuhvaća Oca, Sina i Duha, ne možemo zamisliti kako Beskrajni može postići trostruku i istorednu personalizaciju unatoč apsolutnom jedinstvu Božanstva. Niti jedan drugi koncept stvaranja nije usporediv sa standardima Trojstva u potpunosti apsolutnosti jedinstva Božanstva i prepunosti dobrovoljnog oslobođenja sadržanog u trostrukoj personalizaciji Božanstva.

1. SAMODISTRIBUCIJA PRVOG IZVORA I SREDIŠTA

Čini se da je otac, u prošloj vječnosti, uveo princip korjenite samodistribucije. U nesebičnoj i brižnoj prirodi i ljubavi Oca Svih postoji nešto što ga vodi rezervirati za sebe izvršenje samo onih sila i ovlasti koje je očito smatrao nemogućim prenijeti ili darovati.

Otac Svih se uvijek lišava svakog dijela sebe koji se može podariti bilo kojem drugom Stvoritelju ili stvorenom biću. On je predao svojim božanskim Sinovima i njima pridruženim inteligencijama sve snage i ovlasti koje su mogle biti prenesene. On je istinski prenio na svoje Suverene Sinove, u njihovim svemirima, svako isključivo upravno tijelo koje je bilo prenosivo. U poslovima lokalnog svemira, on je učinio svakog Suverenog Sina Stvoritelja jednako savršenim, nadležnim i autoritativnim kao što je Vječni Sin u izvornom i središnjem svemiru. On je prenio, zapravo darovao, s dostojanstvom i svetošću posjedovanja svoje ličnosti, sve od sebe i svih svojih atributa čega se mogao na bilo koji način osloboditi u svakom dobu, na svakom mjestu, za svaku osobu i u svakom svemiru, osim njegova središnjeg prebivališta.

Božanska ličnost nije sebična; samodistribucija i uzajamno dijeljenje ličnosti karakteriziraju božansko jastvo slobodne volje. Stvorena bića žude za povezanosti s drugim osobnim stvorenjima; Stvoritelji imaju potrebu podijeliti božanstvenost sa svojom kozmičkom djecom; ličnost Beskonačnog je obznanjena kao

of eternity, looking backward into the endless past, we can discover only one inescapable inevitability in universe affairs, and that is the Paradise Trinity. I deem the Trinity to have been inevitable. As I view the past, present, and future of time, I consider nothing else in all the universe of universes to have been inevitable. The present master universe, viewed in retrospect or in prospect, is unthinkable without the Trinity. Given the Paradise Trinity, we can postulate alternate or even multiple ways of doing all things, but without the Trinity of Father, Son, and Spirit we are unable to conceive how the Infinite could achieve threefold and co-ordinate personalization in the face of the absolute oneness of Deity. No other concept of creation measures up to the Trinity standards of the completeness of the absoluteness inherent in Deity unity coupled with the repleteness of volitional liberation inherent in the threefold personalization of Deity.

1. SELF-DISTRIBUTION OF THE FIRST SOURCE AND CENTER

10:1.1 (108.4) It would seem that the Father, back in eternity, inaugurated a policy of profound self-distribution. There is inherent in the selfless, loving, and lovable nature of the Universal Father something which causes him to reserve to himself the exercise of only those powers and that authority which he apparently finds it impossible to delegate or to bestow.

10:1.2 (108.5) The Universal Father all along has divested himself of every part of himself that was bestowable on any other Creator or creature. He has delegated to his divine Sons and their associated intelligences every power and all authority that could be delegated. He has actually transferred to his Sovereign Sons, in their respective universes, every prerogative of administrative authority that was transferable. In the affairs of a local universe, he has made each Sovereign Creator Son just as perfect, competent, and authoritative as is the Eternal Son in the original and central universe. He has given away, actually bestowed, with the dignity and sanctity of personality possession, all of himself and all of his attributes, everything he possibly could divest himself of, in every way, in every age, in every place, and to every person, and in every universe except that of his central indwelling.

10:1.3 (109.1) Divine personality is not self-centered; self-distribution and sharing of personality characterize divine freewill selfhood. Creatures crave association with other personal creatures; Creators are moved to share divinity with their universe children; the personality of the Infinite is disclosed as the Universal Father, who shares

Otac Svih, koji dijeli stvarnost bića i jednakost svoga "ja" s dvije ravnopravne ličnosti, Vječnim Sinom i Združenim Činiteljem.

Za znanje o Očevoj ličnosti i božanskim osobinama uvijek ovisimo o otkrivenjima Vječnog Sina, jer nakon izvršenja združenog čina stvaranja, kada Treća Osoba Božanstva stekne postojanje ličnosti i sprovede zajednički koncept svojih božanskih roditelja, Otac prestaje postojati kao bezuvjetna ličnost. Stupanjem u postojanje Združenog Činitelja i materijaliziranjem središnje jezgre stvaranja, dolazi do određenih vječnih promjena. Bog je sebe dao kao apsolutnu ličnost svome Vječnom Sinu. Tako Otac daruje "ličnost beskonačnosti" svome Sinu jedinorođencu, dok njih dvojica daruju "združenu ličnost" njihovog vječnog jedinstva Beskonačnom Duhu.

Iz tih i drugih razloga koji su izvan shvaćanja konačnog uma, ljudskim bićima je izuzetno teško shvatiti Božju beskonačnu očinsku ličnost, osim kao što se ova univerzalno otkriva u Vječnom Sinu i kao što je sa Sinom, univerzalno aktivna u Beskonačnom Duhu.

Kako Rajski Sinovi Boga posjećuju evolucijske svjetove i ponekad tu dolaze prebivati u ljudskom obličju, i kako ova darivanja omogućuju smrtnom čovjeku istinski upoznati prirodu i karakter božanske ličnosti, stvorena bića planetarnih domena doista moraju naći u darivanjima tih Rajskih Sinova pouzdane i vjerodostojne informacije o Ocu, Sinu i Duhu.

2. PERSONALIZACIJA BOŽANSTVA

Tehnikom potrojstvljenja Otac sebe lišava te bezuvjetne ličnosti duha koja je Sin, te na taj način sebe čini Ocem ovog Sina, tako dajući samom sebi neograničenu sposobnost da postane božanski Otac svih inteligentnih bića s voljom koja će naknadno biti stvorena, dovedena u postojanje ili na druge načine personalizirana. Kao *apsolutna i bezuvjetna ličnost* Otac može djelovati samo kao Sin i sa Sinom, ali kao *osobni Otac*, on nastavlja darivati ličnost raznim skupinama različitih razina inteligentnih bića s voljom, uvijek održavajući osobne odnose ljubavi i povezanosti sa svojom velikom obitelji svemirske djece.

Nakon što Bog daruje puninu samoga sebe ličnosti svoga Sina i nakon što je ovaj čin samodarivanja potpun i savršen, od beskonačne moći i naravi koja sada počiva u uniji Oca i Sina, vječni partneri dogovorno daruju svojstva i attribute

reality of being and equality of self with two co-ordinate personalities, the Eternal Son and the Conjoint Actor.

10:1.4 (109.2) For knowledge concerning the Father's personality and divine attributes we will always be dependent on the revelations of the Eternal Son, for when the conjoint act of creation was effected, when the Third Person of Deity sprang into personality existence and executed the combined concepts of his divine parents, the Father ceased to exist as the unqualified personality. With the coming into being of the Conjoint Actor and the materialization of the central core of creation, certain eternal changes took place. God gave himself as an absolute personality to his Eternal Son. Thus does the Father bestow the "personality of infinity" upon his only-begotten Son, while they both bestow the "conjoint personality" of their eternal union upon the Infinite Spirit.

10:1.5 (109.3) For these and other reasons beyond the concept of the finite mind, it is exceedingly difficult for the human creature to comprehend God's infinite father-personality except as it is universally revealed in the Eternal Son and, with the Son, is universally active in the Infinite Spirit.

10:1.6 (109.4) Since the Paradise Sons of God visit the evolutionary worlds and sometimes even there dwell in the likeness of mortal flesh, and since these bestowals make it possible for mortal man actually to know something of the nature and character of divine personality, therefore must the creatures of the planetary spheres look to the bestowals of these Paradise Sons for reliable and trustworthy information regarding the Father, the Son, and the Spirit.

2. DEITY PERSONALIZATION

10:2.1 (109.5) By the technique of trinitization the Father divests himself of that unqualified spirit personality which is the Son, but in so doing he constitutes himself the Father of this very Son and thereby possesses himself of unlimited capacity to become the divine Father of all subsequently created, eventuated, or other personalized types of intelligent will creatures. As the *absolute and unqualified personality* the Father can function only as and with the Son, but as a *personal Father* he continues to bestow personality upon the diverse hosts of the differing levels of intelligent will creatures, and he forever maintains personal relations of loving association with this vast family of universe children.

10:2.2 (109.6) After the Father has bestowed upon the personality of his Son the fullness of himself, and when this act of self-bestowal is complete and perfect, of the infinite power and nature which are thus existent in the Father-Son union, the eternal

koji čine jedno novo biće poput njih samih; i ta objedinjena ličnost, Beskonačni Duh, upotpunjuje egzistencijalnu personalizaciju Božanstva.

Sin je neophodan za očinstvo Boga. Duh je neophodan za bratinstvo Druge i Treće Osobe. Tri osobe su najmanja društvena skupina, ali to je najmanji od mnogobrojnih razloga za vjerovanje u neobježnost Združenog Činitelja.

Prvi Izvor i Središte je beskonačna *očinska ličnost*, neograničeni izvor ličnosti. Vječni Sin je bezuvjetni *apsolut ličnosti*, božansko biće koje postoji tijekom svih vremena i vječnosti kao savršeno otkrivenje osobne naravi Boga. Beskonačni Duh je *združena ličnost*, jedinstvena osobna posljedica vječne Oca-Sina.

Ličnost Prvog Izvora i Središta je ličnost beskonačnosti, minus apsolutna ličnost Vječnog Sina. Ličnost Trećeg Izvora i Središta je veća od zbrojne posljedice sjedinjenja oslobođene ličnosti Oca i apsolutne ličnosti Sina.

Otac Svih, Vječni Sin i Beskonačni Duh su jedinstvene osobe; oni nisu duplikati; svaki je sebi nalik; sva tri su ujedinjeni.

Vječni Sin je jedini koji doživljava puninu božanskog odnosa ličnosti, svijest da je sin Oca i roditelj Duha i da ima božansku jednakost s Ocem od kojeg je potekao i s Duhom čiji je suradnik. Otac doživljava spoznaju da ima ravnopravnog Sina, ali Otac ne poznaje predaka niti prethodnika. Vječni Sin ima iskustvo posinjenja, priznavanje porijekla ličnosti, a Sin je ujedno svjestan da je jedan od roditelja Beskonačnog Duha. Beskonačni Duh je svjestan dvostrukog porijekla ličnosti, ali nije roditelj neke ravnopravne ličnosti Božanstva. S Duhom se zatvara egzistencijalni ciklus personalizacije Božanstva; primarne ličnosti Trećeg Izvora i Središta su iskustvene i ima ih sedam.

Ja sam porijeklom od Rajskog Trojstva. Znam Trojstvo kao sjedinjeno Božanstvo; također znam da Otac, Sin i Duh postoje i djeluju u svojim jasno određenim osobnim ulogama. Sa sigurnošću znam da oni ne djeluju samo osobno i zajednički, već da također usklađuju svoja djela u raznim grupacijama, tako da na kraju djeluju u sedam različitih singularnih i pluralnih uloga. A budući da ovih sedam udruženja iscrpljuju mogućnost formiranja novih kombinacija

partners conjointly bestow those qualities and attributes which constitute still another being like themselves; and this conjoint personality, the Infinite Spirit, completes the existential personalization of Deity.

10:2.3 (110.1) The Son is indispensable to the fatherhood of God. The Spirit is indispensable to the fraternity of the Second and Third Persons. Three persons are a minimum social group, but this is least of all the many reasons for believing in the inevitability of the Conjoint Actor.

10:2.4 (110.2) The First Source and Center is the infinite *father-personality*, the unlimited source personality. The Eternal Son is the unqualified *personality-absolute*, that divine being who stands throughout all time and eternity as the perfect revelation of the personal nature of God. The Infinite Spirit is the *conjoint personality*, the unique personal consequence of the everlasting Father-Son union.

10:2.5 (110.3) The personality of the First Source and Center is the personality of infinity minus the absolute personality of the Eternal Son. The personality of the Third Source and Center is the superadditive consequence of the union of the liberated Father-personality and the absolute Son-personality.

10:2.6 (110.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are unique persons; none is a duplicate; each is original; all are united.

10:2.7 (110.5) The Eternal Son alone experiences the fullness of divine personality relationship, consciousness of both sonship with the Father and paternity to the Spirit and of divine equality with both Father-ancestor and Spirit-associate. The Father knows the experience of having a Son who is his equal, but the Father knows no ancestral antecedents. The Eternal Son has the experience of sonship, recognition of personality ancestry, and at the same time the Son is conscious of being joint parent to the Infinite Spirit. The Infinite Spirit is conscious of twofold personality ancestry but is not parental to a co-ordinate Deity personality. With the Spirit the existential cycle of Deity personalization attains completion; the primary personalities of the Third Source and Center are experiential and are seven in number.

10:2.8 (110.6) I am of origin in the Paradise Trinity. I know the Trinity as unified Deity; I also know that the Father, Son, and Spirit exist and act in their definite personal capacities. I positively know that they not only act personally and collectively, but that they also co-ordinate their performances in various groupings, so that in the end they function in seven different singular and plural capacities. And since these seven associations exhaust the possibilities for such divinity combination, it is

božanstva, neizbježno je da se stvarnosti svemira javljaju u sedam varijacija vrijednosti, značenja i ličnosti.

inevitable that the realities of the universe shall appear in seven variations of values, meanings, and personality.

3. TRI OSOBE BOŽANSTVA

Bez obzira što postoji samo jedno Božanstvo, postoje tri jasno utvrđene i božanske personalizacije Božanstva. O obdarenju čovjeka s božanskim Ispravljačem, Otac je rekao: "Načinimo čovjeka na svoju sliku." Nebrojeno puta u svetim spisima Urantije javlja se ovo pozivanje na djela i učinke pluralnog Božanstva, jasno ukazujući na priznavanje postojanja i djelovanja tri izvora i Središta.

Poučeni smo da Sin i Duh održavaju jednake i ravopravne odnose s Ocem u organizaciji Trojstva. U vječnosti i kao Božanstva oni to nesumnjivo čine, ali u vremenu i kao ličnosti oni sigurno otkrivaju odnose vrlo različite prirode. Gledajući iz Raja u svemiru, ti odnosi se čine vrlo sličnima, ali kada se gleda iz domena prostora, oni djeluju dosta drugačije.

Božanski Sinovi su uistinu "Riječ Božja," a djeca Duha su doista "Djelo Božje." Bog govori kroz Sina i sa Sinom i djeluje kroz Beskonačnog Duha, dok se u svim kozmičkim aktivnostima Sin i Duh uzajamno odnose bratinski, radeći kao dva ravnopravna brata s divljenjem i ljubavi prema časnom i božanski poštovanom zajedničkom Ocu.

Otac, Sin i Duh su, naravno, jednaki u prirodi i ravnopravni u bitku, dok postoje nepogrešive razlike u njihovim kozmičkim nastupima, a djelujući pojedinačno, svaka osoba Božanstva je naočigled ograničena u apsolutnosti.

Otac, prije nego se svojom vlastitom voljom lišio ličnosti, ovlasti i atributa koji ulaze u Sina i Duha, čini se da je (filozofski govoreći) bio bezuvjetno, apsolutno i beskonačno Božanstvo. Ali bez Sina, takav teoretski Prvi Izvor i Središte se nije mogao u bilo kojem smislu te riječi smatrati *Ocem Svih*; očinstvo nije stvarno bez sina. Nadalje je Otac, kako bi bio apsolutan u ukupnom smislu, morao postojati sam samcat u nekom vječno dalekom trenutku. Ali on nikada nije imao to osamljeno postojanje; Sin i Duh su jednako vječni sa Ocem. Prvi Izvor i Središte je uvijek bio i zauvijek će biti vječni Otac Izvornog Sina i s ovim Sinom, vječni praotac Beskonačnog Duha.

Opažamo da se Otac lišio svih izravnih

3. THE THREE PERSONS OF DEITY

10:3.1 (110.7) Notwithstanding there is only one Deity, there are three positive and divine personalizations of Deity. Regarding the endowment of man with the divine Adjusters, the Father said: "Let us make mortal man in our own image." Repeatedly throughout the Urantian writings there occurs this reference to the acts and doings of plural Deity, clearly showing recognition of the existence and working of the three Sources and Centers.

10:3.2 (110.8) We are taught that the Son and the Spirit sustain the same and equal relations to the Father in the Trinity association. In eternity and as Deities they undoubtedly do, but in time and as personalities they certainly disclose relationships of a very diverse nature. Looking from Paradise out on the universes, these relationships do seem to be very similar, but when viewed from the domains of space, they appear to be quite different.

10:3.3 (111.1) The divine Sons are indeed the "Word of God," but the children of the Spirit are truly the "Act of God." God speaks through the Son and, with the Son, acts through the Infinite Spirit, while in all universe activities the Son and the Spirit are exquisitely fraternal, working as two equal brothers with admiration and love for an honored and divinely respected common Father.

10:3.4 (111.2) The Father, Son, and Spirit are certainly equal in nature, co-ordinate in being, but there are unmistakable differences in their universe performances, and when acting alone, each person of Deity is apparently limited in absoluteness.

10:3.5 (111.3) The Universal Father, prior to his self-willed divestment of the personality, powers, and attributes which constitute the Son and the Spirit, seems to have been (philosophically considered) an unqualified, absolute, and infinite Deity. But such a theoretical First Source and Center without a Son could not in any sense of the word be considered the *Universal Father*; fatherhood is not real without sonship. Furthermore, the Father, to have been absolute in a total sense, must have existed at some eternally distant moment alone. But he never had such a solitary existence; the Son and the Spirit are both coeternal with the Father. The First Source and Center has always been, and will forever be, the eternal Father of the Original Son and, with the Son, the eternal progenitor of the Infinite Spirit.

10:3.6 (111.4) We observe that the Father has

manifestacija apsolutnosti izuzev apsolutnog očinstva i apsolutne volje. Ne znamo da li je volja neotuđivi atribut Oca; možemo samo zamijetiti da se *nije* lišio svoje volje. Takva beskonačnost volje mora biti vječno svojstvena Prvom Izvoru i Središtu.

U darovanju apsolutnosti ličnosti Vječnom Sinu, Otac Svih se oslobađa okova apsolutizma ličnosti, ali time čini nešto što mu zauvijek onemogućuje samostalno djelovati kao apsolut ličnosti. Sa konačnom personalizacijom supostojećeg Božanstva - Združenog Činitelja - javlja se kritična trinitarna međuovisnost triju božanskih ličnosti s obzirom na ukupnost djelovanja Božanstva u apsolutu.

Bog je Otac-Apsolut svih ličnosti u svemiru nad svemirima. Otac je osobno apsolutan u slobodi djelovanja, ali u svemirima vremena i prostora koji su stvoreni, u izradi ili će biti stvoreni, Otac nije primjetno apsolutan kao ukupno Božanstvo osim u Rajskom Trojstvu.

Prvi Izvor i Središte djeluje izvan Havone u fenomenima svemira, kako slijedi:

1. Kao stvoritelj, kroz Sinove Stvoritelje, svoje unuke.
2. Kao kontrolor, kroz gravitacijsko težište Raja.
3. Kao Duh, kroz Vječnog Sina.
4. Kao um, kroz Združenog Stvoritelja.
5. Kao Otac, on održava roditeljski kontakt sa svim stvorenim bićima preko kruga ličnosti.
6. Kao osoba, on djeluje *izravno* širom cijelog stvaranja kroz svoje ekskluzivne fragmente - u smrtnom čovjeku, to su Misaoni Ispravljajući.
7. Kao ukupno Božanstvo, djeluje samo u Rajskom Trojstvu.

Sva ova predavanja i prenošenja nadležnosti od strane Oca Svih su u cijelosti dobrovoljna i samo-nametnuta. Svemoćni Otac dragovoljno usvaja ta ograničenja nad svojom kozmičkom ovlasti.

Vječni Sin naočigled funkcionira kao jedno s Ocem u svim duhovnim aspektima osim u darivanju fragmenata Boga i drugim predličnim aktivnostima. Niti se Sin usko poistovjećuje s intelektualnim aktivnostima materijalnih bića ili s energetskim djelatnostima materijalnih svemira. Kao apsolut Sin funkcionira kao osoba i to samo u

divested himself of all direct manifestations of absoluteness except absolute fatherhood and absolute volition. We do not know whether volition is an inalienable attribute of the Father; we can only observe that he did *not* divest himself of volition. Such infinity of will must have been eternally inherent in the First Source and Center.

10:3.7 (111.5) In bestowing absoluteness of personality upon the Eternal Son, the Universal Father escapes from the fetters of personality absolutism, but in so doing he takes a step which makes it forever impossible for him to act alone as the personality-absolute. And with the final personalization of coexistent Deity — the Conjoint Actor — there ensues the critical trinitarian interdependence of the three divine personalities with regard to the totality of Deity function in absolute.

10:3.8 (111.6) God is the Father-Absolute of all personalities in the universe of universes. The Father is personally absolute in liberty of action, but in the universes of time and space, made, in the making, and yet to be made, the Father is not discernibly absolute as total Deity except in the Paradise Trinity.

10:3.9 (111.7) The First Source and Center functions outside of Havona in the phenomenal universes as follows:

10:3.10 (111.8) 1. As creator, through the Creator Sons, his grandsons.

10:3.11 (111.9) 2. As controller, through the gravity center of Paradise.

10:3.12 (111.10) 3. As spirit, through the Eternal Son.

10:3.13 (111.11) 4. As mind, through the Conjoint Creator.

10:3.14 (111.12) 5. As a Father, he maintains parental contact with all creatures through his personality circuit.

10:3.15 (111.13) 6. As a person, he acts *directly* throughout creation by his exclusive fragments — in mortal man by the Thought Adjusters.

10:3.16 (111.14) 7. As total Deity, he functions only in the Paradise Trinity.

10:3.17 (112.1) All these relinquishments and delegations of jurisdiction by the Universal Father are wholly voluntary and self-imposed. The all-powerful Father purposefully assumes these limitations of universe authority.

10:3.18 (112.2) The Eternal Son seems to function as one with the Father in all spiritual respects except in the bestowals of the God fragments and in other prepersonal activities. Neither is the Son closely identified with the intellectual activities of material creatures nor with the energy activities of the material universes. As absolute the Son functions

domeni duhovnog svemira.

Beskonačni Duh je izvanredno univerzalan i nevjerojatno svestran u svim svojim operacijama. On djeluje u sferama uma, materije i duha. Združeni Činitelj predstavlja udrugu Oca-Sina, ali on također djeluje i kao on sam. On se ne bavi izravno fizičkom gravitacijom, duhovnom gravitacijom ili krugom ličnosti, ali više ili manje sudjeluje u svim drugim kozmičkim aktivnostima. Dok naočigled ovisi o tri egzistencijalne i apsolutne gravitacijske kontrole, Beskonačni Duh prividno posjeduje i tri superkontrole. Ova trostruka zadužbina je uposlena na više načina da prevaziđe i naizgled neutralizira čak i manifestacije primarnih sila i energija, sve do superkrajnjih granica apsolutnosti. U nekim slučajevima te superkontrole apsolutno transcendiraju čak i iskonske manifestacije kozmičke stvarnosti.

4. TROJSKA ZAJEDNICA BOŽANSTVA

Od svih apsolutnih veza, Rajsko Trojstvo (prvo trojedinstvo) je jedinstveno kao ekskluzivna udruga osobnog Božanstva. Bog djeluje kao Bog samo u odnosu prema Bogu i onima koji mogu poznati Boga, a kao apsolutno Božanstvo samo u Rajskom Trojstvu i u odnosu na svemirsku ukupnost.

Vječno Božanstvo je savršeno ujedinjeno; ali ipak postoje tri savršeno individualizirane osobe Božanstva. Rajsko Trojstvo omogućuje simultano izražavanje sve raznolikosti karakternih crta i beskonačnih moći Prvog Izvora i Središta i njemu ravnopravnih vječnih bića i cijelog božanskog jedinstva svemirskih funkcija nepodijeljenog Božanstva.

Trojstvo je udruga beskonačnih osoba koje djeluju u neličnoj ulozi, ali ne u suprotnosti s ličnosti. To je gruba ilustracija, ali otac, sin i unuk mogu formirati korporaciju koja je nelična, ali ipak podliježe njihovoj osobnoj volji.

Rajsko Trojstvo je *stvarno*. Ono postoji kao Božanstvo koje je zajednica Oca, Sina i Duha; a Otac, Sin i Duh ili bilo koja dva, mogu funkcionirati u odnosu na ovo Rajsko Trojstvo. Otac, Sin i Duh mogu surađivati na način koji nije Trojstvo, ali ne kao tri Božanstva. Kao osobe mogu surađivati kako god žele, ali to nije Trojstvo.

Uvijek imajte na umu da je ono što Beskonačni Duh čini djelovanje Združenog Činitelja. Otac i Sin također funkcioniraju kroz

as a person and only in the domain of the spiritual universe.

10:3.19 (112.3) The Infinite Spirit is amazingly universal and unbelievably versatile in all his operations. He performs in the spheres of mind, matter, and spirit. The Conjoint Actor represents the Father-Son association, but he also functions as himself. He is not directly concerned with physical gravity, with spiritual gravity, or with the personality circuit, but he more or less participates in all other universe activities. While apparently dependent on three existential and absolute gravity controls, the Infinite Spirit appears to exercise three supercontrols. This threefold endowment is employed in many ways to transcend and seemingly to neutralize even the manifestations of primary forces and energies, right up to the superultimate borders of absoluteness. In certain situations these supercontrols absolutely transcend even the primal manifestations of cosmic reality.

4. THE TRINITY UNION OF DEITY

10:4.1 (112.4) Of all absolute associations, the Paradise Trinity (the first triunity) is unique as an exclusive association of personal Deity. God functions as God only in relation to God and to those who can know God, but as absolute Deity only in the Paradise Trinity and in relation to universe totality.

10:4.2 (112.5) Eternal Deity is perfectly unified; nevertheless there are three perfectly individualized persons of Deity. The Paradise Trinity makes possible the simultaneous expression of all the diversity of the character traits and infinite powers of the First Source and Center and his eternal co-ordinates and of all the divine unity of the universe functions of undivided Deity.

10:4.3 (112.6) The Trinity is an association of infinite persons functioning in a nonpersonal capacity but not in contravention of personality. The illustration is crude, but a father, son, and grandson could form a corporate entity which would be nonpersonal but nonetheless subject to their personal wills.

10:4.4 (112.7) The Paradise Trinity is *real*. It exists as the Deity union of Father, Son, and Spirit; yet the Father, the Son, or the Spirit, or any two of them, can function in relation to this selfsame Paradise Trinity. The Father, Son, and Spirit can collaborate in a non-Trinity manner, but not as three Deities. As persons they can collaborate as they choose, but that is not the Trinity.

10:4.5 (112.8) Ever remember that what the Infinite Spirit does is the function of the Conjoint Actor. Both the Father and the Son are functioning in and

njega i kao on. Ali bilo bi uzaludno pokušati razjasniti misterij Trojstva: tri kao jedan i u jednom, a jedan kao dvojica i za dvojicu.

Trojstvo je tako povezano s ukupnim kozmičkim poslovima da se mora uzeti u obzir u našim pokušajima objašnjenja ukupnost izoliranih kozmičkog događaja ili odnosa ličnosti. Trojstvo funkcionira na svim razinama kozmosa, a smrtni čovjek ograničen na konačnu razinu; stoga čovjek mora biti zadovoljan s konačnim konceptom Trojstva kao Trojstva.

Kao smrtnik u tijelu trebate promatrati Trojstvo u skladu s vašim individualnim prosvjetljenjem i u skladu s reakcijama vašeg uma i duše. Trenutno ste slabo upoznati s apsolutnosti Trojstva, ali dok se budete uspinjali prema Raju, mnogo puta ćete biti zaprepašteni uzastopnim objavama i neočekivanim otkrićima vrhovnosti i krajnosti, ako ne i apsolutnosti, Trojstva.

5. FUNKCIJE TROJSTVA

Osobna Božanstva imaju attribute, ali je teško dosljedno govoriti o Trojstvu kao posjedniku atributa. Za ovo se udruženje božanskih bića ispravnije može reći da ima *funkcije*, kao što su pravosuđe, ukupnost stavova, koordinirano djelovanje i kozmička superkontrola. Ove funkcije su aktivno vrhovne, krajnje i (u granicama Božanstva) apsolutne ukoliko se tu radi o svim živim stvarnostima vrijednosti ličnosti.

Funkcije Rajskog Trojstva nisu samo zbog Očevih vidljivih obdarenja božanstva plus tih specijaliziranih atributa koji su jedinstveni osobnom postojanju Sina i Duha. Trojska udruga triju Rajskih Božanstava rezultira u evoluciji, pojavljivanju i obožanstvljenju novih značenja, vrijednosti, ovlasti i kapaciteta za univerzalnu objavu, djelovanje i upravu. Žive udruge, ljudske obitelji, društvene grupe ili Rajsko Trojstvo ne rastu samo aritmetičkim zbrajanjem. Potencijal grupa je uvijek daleko veći od jednostavnog zbroja svojstava sastavnih osoba.

Trojstvo održava jedinstven stav kao Trojstvo prema cijelom svemiru prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. A funkcije Trojstva se najbolje mogu promatrati u odnosu prema svemirskim stavovima Trojstva. Takvi stavovi su istodobni i mogu biti višestruki u vezi bilo koje pojedinačne situacije ili događaja:

1. *Stav prema Konačnom.* Maksimalno samo-ograničenje Trojstva je njegov stav prema konačnom. Trojstvo nije osoba, niti je Vrhovno

through and as him. But it would be futile to attempt to elucidate the Trinity mystery: three as one and in one, and one as two and acting for two.

10:4.6 (112.9) The Trinity is so related to total universe affairs that it must be reckoned with in our attempts to explain the totality of any isolated cosmic event or personality relationship. The Trinity functions on all levels of the cosmos, and mortal man is limited to the finite level; therefore must man be content with a finite concept of the Trinity as the Trinity.

10:4.7 (113.1) As a mortal in the flesh you should view the Trinity in accordance with your individual enlightenment and in harmony with the reactions of your mind and soul. You can know very little of the absoluteness of the Trinity, but as you ascend Paradiseward, you will many times experience astonishment at successive revelations and unexpected discoveries of Trinity supremacy and ultimacy, if not of absoluteness.

5. FUNCTIONS OF THE TRINITY

10:5.1 (113.2) The personal Deities have attributes, but it is hardly consistent to speak of the Trinity as having attributes. This association of divine beings may more properly be regarded as having *functions*, such as justice administration, totality attitudes, co-ordinate action, and cosmic overcontrol. These functions are actively supreme, ultimate, and (within the limits of Deity) absolute as far as all living realities of personality value are concerned.

10:5.2 (113.3) The functions of the Paradise Trinity are not simply the sum of the Father's apparent endowment of divinity plus those specialized attributes that are unique in the personal existence of the Son and the Spirit. The Trinity association of the three Paradise Deities results in the evolution, eventuation, and deitization of new meanings, values, powers, and capacities for universal revelation, action, and administration. Living associations, human families, social groups, or the Paradise Trinity are not augmented by mere arithmetical summation. The group potential is always far in excess of the simple sum of the attributes of the component individuals.

10:5.3 (113.4) The Trinity maintains a unique attitude as the Trinity towards the entire universe of the past, present, and future. And the functions of the Trinity can best be considered in relation to the universe attitudes of the Trinity. Such attitudes are simultaneous and may be multiple concerning any isolated situation or event:

10:5.4 (113.5) 1. *Attitude toward the Finite.* The maximum self-limitation of the Trinity is its attitude toward the finite. The Trinity is not a person, nor is

Biće isključiva personalizacija Trojstva, no Vrhovni je nablizi pristup usredotočenju sinteze snage i ličnosti Trojstva koju konačna bića mogu shvatiti. Stoga se o Trojstvu u odnosu prema konačnom ponekad govori kao o Trojstvu Vrhovnosti.

2. *Stav prema Apsonitnom.* Rajsko Trojstvo uzima u obzir one razine postojanja koje su više od konačnih a manje od apsolutnih, i ta se veza ponekad naziva Trojstvo Krajnosti. Ni Krajnji niti Vrhovni nisu u potpunosti prikaz Rajskog Trojstva, ali pod određenim uvjetima i na njihovim razinama, čini se da svaki predstavlja Trojstvo tijekom predličnih era razvoja iskustvene snage.

3. *Apsolutni stav* Rajskog Trojstva je u odnosu s apsolutnim egzistencijama i dostiže vrhunac u djelovanju cjelokupnog Božanstva.

Beskonačno Trojstvo podrazumijeva koordinirano djelovanje svih odnosa trojedinstva Prvog Izvora i Središta - neobožanstvljenih kao i obožanstvljenih - i stoga je vrlo teško razumljivo ličnostima. U razmatranju Trojstva kao beskonačnog, nemojte previdjeti sedam trojedinstava; tako se mogu izbjeći određene teškoće i djelomično riješiti određeni paradoksi.

Ali ne nalazim riječi kojima bih mogao prenijeti ograničenom ljudskom umu punu istinu i vječno značenje Rajskog Trojstva i prirode beskraje međupovezanosti triju bića beskonačnog savršenstva.

6. STACIONARNI SINOVI TROJSTVA

Sav zakon vuče porijeklo iz Prvog Izvora i Središta; *on je zakon*. Administracija duhovnog zakona je sadržana u Drugom Izvoru i Središtu. Otkrivenje zakona, proglašenje i tumačenje božanskih odredbi, je funkcija Trećeg Izvora i Središta. Primjena zakona, pravda, spada u domene Rajskog Trojstva, a nju sprovode određeni Sinovi Trojstva.

Pravda je svojstvena sveopćoj suverenosti Rajskog Trojstva, ali dobrotu, milost i istina su svemirsko službovanje božanskih ličnosti čija božanska unija čini Trojstvo. Pravda nije stav Oca, Sina ili Duha. Pravda je stav Trojstva, njegovih ličnosti ljubavi, milosti i službe. Niti jedno od Rajskih Božanstava ne sprovodi pravdu pojedinačno. Pravda nikad nije osobni stav; ona je

the Supreme Being an exclusive personalization of the Trinity, but the Supreme is the nearest approach to a power-personality focalization of the Trinity which can be comprehended by finite creatures. Hence the Trinity in relation to the finite is sometimes spoken of as the Trinity of Supremacy.

10:5.5 (113.6) 2. *Attitude toward the Absonite.* The Paradise Trinity has regard for those levels of existence which are more than finite but less than absolute, and this relationship is sometimes denominated the Trinity of Ultimacy. Neither the Ultimate nor the Supreme are wholly representative of the Paradise Trinity, but in a qualified sense and to their respective levels, each seems to represent the Trinity during the prepersonal eras of experiential-power development.

10:5.6 (113.7) 3. *The Absolute Attitude* of the Paradise Trinity is in relation to absolute existences and culminates in the action of total Deity.

10:5.7 (113.8) The Trinity Infinite involves the co-ordinate action of all triunity relationships of the First Source and Center — undeified as well as deified — and hence is very difficult for personalities to grasp. In the contemplation of the Trinity as infinite, do not ignore the seven triunities; thereby certain difficulties of understanding may be avoided, and certain paradoxes may be partially resolved.

10:5.8 (114.1) But I do not command language which would enable me to convey to the limited human mind the full truth and the eternal significance of the Paradise Trinity and the nature of the never-ending interassociation of the three beings of infinite perfection.

6. THE STATIONARY SONS OF THE TRINITY

10:6.1 (114.2) All law takes origin in the First Source and Center; *he is law*. The administration of spiritual law inheres in the Second Source and Center. The revelation of law, the promulgation and interpretation of the divine statutes, is the function of the Third Source and Center. The application of law, justice, falls within the province of the Paradise Trinity and is carried out by certain Sons of the Trinity.

10:6.2 (114.3) *Justice* is inherent in the universal sovereignty of the Paradise Trinity, but goodness, mercy, and truth are the universe ministry of the divine personalities, whose Deity union constitutes the Trinity. Justice is not the attitude of the Father, the Son, or the Spirit. Justice is the Trinity attitude of these personalities of love, mercy, and ministry. No one of the Paradise Deities fosters the administration of justice. Justice is never a

uvijek pluralna funkcija.

Dokazi, koji su temelj pravičnosti (pravde u skladu s milosrđem), su nešto što dostavljaju ličnosti Trećeg Izvora i Središta, zajedničkog predstavnika Oca i Sina u svim područjima i u umovima inteligentnih bića cijelog stvaranja.

Presuda, zaključna primjena pravde u skladu s dokazima koje dostavljaju ličnosti Beskonačnog Duha, je djelovanje Stacionarnih Sinova Trojstva, bića koja sudjeluju u prirodi Trojstva ujedinjenog Oca, Sina i Duha.

U ovu skupinu Trojskih Sinova ulaze sljedeće ličnosti:

1. Potrojstvljene Tajne Vrhovnosti.
2. Vječni Dani.
3. Stari Dani.
4. Savršeni Dani.
5. Skori Dani.
6. Sjedinjeni Dani.
7. Vjerni Dani.
8. Usavršitelji Mudrosti.
9. Božanski Savjetnici.
10. Sveopći Cenzori.

Mi smo djeca triju Rajskih Božanstava koja funkcionira kao Trojstvo, a ja pripadam desetom redu ove skupine, Sveopćim Cenzorima. Ovi redovi nisu predstavnici stava Trojstva u univerzalnom smislu; oni predstavljaju kolektivni stav Božanstva jedino u domenama izvršne presude - pravde. Oni su posebno dizajnirani od strane Trojstva za precizan rad na dužnostima koje su im dodijeljene i predstavljaju Trojstvo samo u funkcijama za koje su posebno nalizirani.

Stari Dani i njihovi suradnici porijeklom od Trojstva, određuju mjeru pravedne presude vrhovnog poštenja u sedam supersvemira. U središnjem svemiru takve funkcije postoje samo teoretski; tu je pravednost očita u savršenstvu, a savršenstvo Havone isključuje svaku mogućnost nesklada.

Pravda je kolektivna misao ispravnosti; milost je osobni izraz. Milost je stav ljubavi; preciznost karakterizira djelovanje zakona; božanski sud je duša pravednosti, uvijek u skladu s pravdom Trojstva, uvijek ispunjavajući božansku ljubav Boga. Kada se u potpunosti shvate i potpuno razumju, ispravnost pravde Trojstva i milosrdna ljubav Oca se podudaraju. Ali čovjek nema tako

personal attitude; it is always a plural function.

10:6.3 (114.4) *Evidence*, the basis of fairness (justice in harmony with mercy), is supplied by the personalities of the Third Source and Center, the conjoint representative of the Father and the Son to all realms and to the minds of the intelligent beings of all creation.

10:6.4 (114.5) *Judgment*, the final application of justice in accordance with the evidence submitted by the personalities of the Infinite Spirit, is the work of the Stationary Sons of the Trinity, beings partaking of the Trinity nature of the united Father, Son, and Spirit.

10:6.5 (114.6) This group of Trinity Sons embraces the following personalities:

- 10:6.6 (114.7) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 10:6.7 (114.8) 2. Eternals of Days.
- 10:6.8 (114.9) 3. Ancients of Days.
- 10:6.9 (114.10) 4. Perfections of Days.
- 10:6.10 (114.11) 5. Recents of Days.
- 10:6.11 (114.12) 6. Unions of Days.
- 10:6.12 (114.13) 7. Faithfuls of Days.
- 10:6.13 (114.14) 8. Perfectioners of Wisdom.
- 10:6.14 (114.15) 9. Divine Counselors.
- 10:6.15 (114.16) 10. Universal Censors.

10:6.16 (114.17) We are the children of the three Paradise Deities functioning as the Trinity, for I chance to belong to the tenth order of this group, the Universal Censors. These orders are not representative of the attitude of the Trinity in a universal sense; they represent this collective attitude of Deity only in the domains of executive judgment — justice. They were specifically designed by the Trinity for the precise work to which they are assigned, and they represent the Trinity only in those functions for which they were personalized.

10:6.17 (115.1) The Ancients of Days and their Trinity-origin associates mete out the just judgment of supreme fairness to the seven superuniverses. In the central universe such functions exist in theory only; there fairness is self-evident in perfection, and Havona perfection precludes all possibility of disharmony.

10:6.18 (115.2) Justice is the collective thought of righteousness; mercy is its personal expression. Mercy is the attitude of love; precision characterizes the operation of law; divine judgment is the soul of fairness, ever conforming to the justice of the Trinity, ever fulfilling the divine love of God. When fully perceived and completely understood, the righteous justice of the Trinity and

cjelovito razumijevanje božanske pravde. Tako su u Trojstvu, kako ga čovjek vidi, osobnosti Oca, Sina i Duha prilagođene koordiniranoj službi ljubavi i zakona u iskustvenim svemirima vremena.

7. NADKONTROLA VRHOVNOSTI

Prva, Druga i Treća Osoba Božanstva imaju jednak status; one su jedno. "Gospodin Bog naš je jedan Bog." Savršenstvo namjere i jedinstvo izvršenja počivaju u božanskom Trojstvu vječnih Božanstava. Otac, Sin i Združeni Činitelj su istinski i božanski jedno. Istina je zapisana u riječima: "Ja sam prvi i ja sam posljednji i osim me ne B o g a ne ma."

Kako se stvari čine smrtniku na konačnoj razini, Rajsko Trojstvo, poput Vrhovnog Bića, se brine samo za ukupnost - ukupni planet, ukupni svemir, ukupni supersvemir, ukupni veliki svemir. Ovaj stav ukupnosti postoji jer je Trojstvo ukupnost Božanstva i iz mnogih drugih razloga.

Vrhovno Biće je nešto manje i nešto drugo od onih koji djeluju kao Trojstvo u konačnim svemirima; ali u određenim granicama i tijekom ovog doba nepotpune personalizacije moći, čini se da ovo evolucijsko Božanstvo odražava stav Trojstva Vrhovnosti. Otac, Sin i Duh osobno ne funkcioniraju s Vrhovnim Bićem, ali tijekom ovog kozmičkog doba oni surađuju s njim kao Trojstvo. Prema našem shvaćanju oni održavaju sličan odnos prema Krajnjem. Često nagađamo što će biti osobni odnos između Rajskih Božanstava i Vrhovnog Boga kada ovaj konačno evoluirao, ali stvarno ne znamo.

Držimo da nadkontrola Vrhovnosti nije u potpunosti predvidiva. Nadalje, čini se da se ova napredvidivost odlikuje određenom razvojem nepotpunosti, nesumnjivo obilježjem nepotpunosti Vrhovnog i nepotpunosti reagiranja konačnog na Rajsko Trojstvo.

Smrtni um može odmah pomisliti na tisuću i jednu grozu - katastrofalne fizičke događaje, užasne nesreće, strašne katastrofe, kobne bolesti i svjetske pošasti - i pitati da li su takve pojave eventualno u korelaciji s tajanstvenim manipulacijama funkcioniranja Vrhovnog Bića. Iskreno, mi to ne znamo; doista nismo sigurni. Ali smo primijetiti da kako vrijeme prolazi, sve te manje-više tajanstvene situacije *uvijek* djeluju za dobrobit i napredak svemira. Može biti da su okolnosti postojanja i neobjašnjive nestalnosti

the merciful love of the Universal Father are coincident. But man has no such full understanding of divine justice. Thus in the Trinity, as man would view it, the personalities of Father, Son, and Spirit are adjusted to co-ordinate ministry of love and law in the experiential universes of time.

7. THE OVERCONTROL OF SUPREMACY

10:7.1 (115.3) The First, Second, and Third Persons of Deity are equal to each other, and they are one. "The Lord our God is one God." There is perfection of purpose and oneness of execution in the divine Trinity of eternal Deities. The Father, the Son, and the Conjoint Actor are truly and divinely one. Of a truth it is written: "I am the first, and I am the last, and beside me there is no God."

10:7.2 (115.4) As things appear to the mortal on the finite level, the Paradise Trinity, like the Supreme Being, is concerned only with the total — total planet, total universe, total superuniverse, total grand universe. This totality attitude exists because the Trinity is the total of Deity and for many other reasons.

10:7.3 (115.5) The Supreme Being is something less and something other than the Trinity functioning in the finite universes; but within certain limits and during the present era of incomplete power-personalization, this evolutionary Deity does appear to reflect the attitude of the Trinity of Supremacy. The Father, Son, and Spirit do not personally function with the Supreme Being, but during the present universe age they collaborate with him as the Trinity. We understand that they sustain a similar relationship to the Ultimate. We often conjecture as to what will be the personal relationship between the Paradise Deities and God the Supreme when he has finally evolved, but we do not really know.

10:7.4 (115.6) We do not find the overcontrol of Supremacy to be wholly predictable. Furthermore, this unpredictability appears to be characterized by a certain developmental incompleteness, undoubtedly an earmark of the incompleteness of the Supreme and of the incompleteness of finite reaction to the Paradise Trinity.

10:7.5 (115.7) The mortal mind can immediately think of a thousand and one things — catastrophic physical events, appalling accidents, horrific disasters, painful illnesses, and world-wide scourges — and ask whether such visitations are correlated in the unknown maneuvering of this probable functioning of the Supreme Being. Frankly, we do not know; we are not really sure. But we do observe that, as time passes, all these difficult and more or less mysterious situations *always* work out for the welfare and progress of

života sve utkane u smisleni uzorak visoke vrijednosti djelovanjem Vrhovnog i nadkontrolom Trojstva.

Kao sin Božji možete razaznati osobni stav ljubavi u svim djelima Boga Oca. Ali nećete uvijek biti u stanju razumjeti kako mnoga svemirska djela Rajskog Trojstva doprinose dobrobiti pojedinačnih smrtnika na evolucijskim svjetovima prostora. U tijeku vječnosti djela Trojstva će se pokazati kao sasvim smisljena i obzirna, ali ona se ne moraju uvijek činiti takvima u očima stvorenja vremena.

8. TROJSTVO IZNAD KONAČNOG

Mnoge istine i činjenice koje se odnose na Rajsko Trojstvo mogu biti djelomično shvaćene prepoznavanjem djelovanja koje nadilazi konačno.

Nije uputno razmatrati djelovanje Trojstva Krajnosti, ali možemo reći da je Krajnji Bog manifestacija shvaćanja Trojstva sa stanovišta Transcendentalista. Skloni smo vjerovati da je ujedinjenje glavnog svemira javljajući čin Krajnjeg i da je vjerojatno odraz neke, ali ne svih, faza apsonitne nadkontrola Rajskog Trojstva. Krajnji je uvjetovana manifestacija Trojstva u odnosu na apsonit samo u smislu da Vrhovni tako djelomično predstavlja Trojstvo u odnosu prema konačnom.

Otac, Vječni Sin i Beskonačni Duh su u određenom smislu, sastavne ličnosti ukupnog Božanstva. Njihovo se jedinstvo u Rajskom Trojstvu i apsolutno djelovanje Trojstva izjednačuju s djelovanjem cjelokupnog Božanstva. I takvo upotpunjenje Božanstva nadilazi konačno kao i apsonitno.

Dok ni jedna osoba Rajskog Božanstva zapravo ne ispunjava sav potencijal Božanstva, one to čine zajednički. Tri beskonačne osobe su naočigled minimalni broj bića potreban za aktiviranje predličnog i egzistencijalnog potencijala ukupnog Božanstva - Božanstva Apsoluta.

Mi znamo Oca Svih, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha kao osobe, ali ja osobno ne znam Božanstvo Apsoluta. Volim i obožavam Boga Oca; ukazujem počast i štovanje Božanstvu Apsolutu.

Jednom sam boravio na jednom mjestu u svemiru gdje je određena grupa bića poučavala da finalisti, u vječnosti, s vremenom postaju djeca Božanstva Apsoluta. Ali ne želim prihvatiti ovo

the universes. It may be that the circumstances of existence and the inexplicable vicissitudes of living are all interwoven into a meaningful pattern of high value by the function of the Supreme and the overcontrol of the Trinity.

10:7.6 (116.1) As a son of God you can discern the personal attitude of love in all the acts of God the Father. But you will not always be able to understand how many of the universe acts of the Paradise Trinity redound to the good of the individual mortal on the evolutionary worlds of space. In the progress of eternity the acts of the Trinity will be revealed as altogether meaningful and considerate, but they do not always so appear to the creatures of time.

8. THE TRINITY BEYOND THE FINITE

10:8.1 (116.2) Many truths and facts pertaining to the Paradise Trinity can only be even partially comprehended by recognizing a function that transcends the finite.

10:8.2 (116.3) It would be inadvisable to discuss the functions of the Trinity of Ultimacy, but it may be disclosed that God the Ultimate is the Trinity manifestation comprehended by the Transcendentalers. We are inclined to the belief that the unification of the master universe is the eventuating act of the Ultimate and is probably reflective of certain, but not all, phases of the absonite overcontrol of the Paradise Trinity. The Ultimate is a qualified manifestation of the Trinity in relation to the absonite only in the sense that the Supreme thus partially represents the Trinity in relation to the finite.

10:8.3 (116.4) The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are, in a certain sense, the constituent personalities of total Deity. Their union in the Paradise Trinity and the absolute function of the Trinity equvalate to the function of total Deity. And such completion of Deity transcends both the finite and the absonite.

10:8.4 (116.5) While no single person of the Paradise Deities actually fills all Deity potential, collectively all three do. Three infinite persons seem to be the minimum number of beings required to activate the prepersonal and existential potential of total Deity — the Deity Absolute.

10:8.5 (116.6) We know the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit as *persons*, but I do not personally know the Deity Absolute. I love and worship God the Father; I respect and honor the Deity Absolute.

10:8.6 (116.7) I once sojourned in a universe where a certain group of beings taught that the finaliters, in eternity, were eventually to become the children of the Deity Absolute. But I am unwilling to accept

objašnjenje kao rješenje misterije koja obavlja budućnost finalista.

Korpus Finalista obuhvaća, između ostalih, te smrtnike vremena i prostora koji su postigli savršenstvo u svemu što se odnosi na Božju volju. Kao stvorena bića i u granicama sposobnosti stvorenih bića, oni su istinski i potpuno spoznali Boga. Nakon što su tako pronašli Boga kao Oca svih stvorenih bića, ovi finalisti moraju nekom prilikom započeti potragu za Ocem koji nadilazi konačno. Ali ovaj zadatak obuhvaća razumijevanje apsonitne prirode krajnjih osobina i karaktera Rajskog Oca. Vječnost će pokazati da li je takvo postignuće moguće, ali mi smo uvjereni da čak i ako finalisti postignu razumijevanje ove krajnje božanstvenosti, oni vjerojatno neće biti u stanju postići razine apsolutnog Božanstva koje nadilaze krajnost.

Možda je moguće da će finalisti djelomično postići Božanstvo Apsoluta, ali čak i u tom slučaju, i dalje u vječnosti nad vječnostima problem Sveopćeg Apsoluta nastavlja intrigirati, mistificirati, zbunjivati i izazivati napredujuće finaliste, jer opažamo da nepojmljivost proporcija kozmičkih odnosa Sveopćeg Apsoluta ima tendenciju rasti u omjeru s porastom materijalnih svemira i proširenjem njihove duhovne administracije.

Samo beskonačnost može otkriti Oca-Beskonačnost.

[Pod pokroviteljstvom Sveopćeg Cenzora koji dje luj e prema ovlasti Starih Dana na Uversi.]

this solution of the mystery which enshrouds the future of the finaliters.

10:8.7 (116.8) The Corps of the Finality embrace, among others, those mortals of time and space who have attained perfection in all that pertains to the will of God. As creatures and within the limits of creature capacity they fully and truly know God. Having thus found God as the Father of all creatures, these finaliters must sometime begin the quest for the superfinite Father. But this quest involves a grasp of the absonite nature of the ultimate attributes and character of the Paradise Father. Eternity will disclose whether such an attainment is possible, but we are convinced, even if the finaliters do grasp this ultimate of divinity, they will probably be unable to attain the superultimate levels of absolute Deity.

10:8.8 (116.9) It may be possible that the finaliters will partially attain the Deity Absolute, but even if they should, still in the eternity of eternities the problem of the Universal Absolute will continue to intrigue, mystify, baffle, and challenge the ascending and progressing finaliters, for we perceive that the unfathomability of the cosmic relationships of the Universal Absolute will tend to grow in proportions as the material universes and their spiritual administration continue to expand.

10:8.9 (117.1) Only infinity can disclose the Father-Infinite.

10:8.10 (117.2) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority from the Ancients of Days resident on Uversa.]

POGLAVLJE 11. VJEČNI RAJSKI OTOK

⇐ 010

Knjiga Urantije

012 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 11 VJEČNI RAJSKI OTOK

Sekcije

Uvod

1. BOŽANSKO PREBIVALIŠTE
2. PRIRODA VJEČNOG OTOKA
3. GORNJI RAJ
4. PERIFERALNI RAJ
5. DONJI RAJ
6. RESPIRACIJA PROSTORA
7. PROSTORNE FUNKCIJE RAJA
8. RAJSKA GRAVITACIJA
9. JEDINSTVENOST RAJA

Uvod

RAJ je vječno središte svemira nad svemirima i prebivalište Oca Svih, Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i njihovih božanskih suradnika i ravnopravnih bića. Ovaj središnji Otok je najveće gigantsko organizirano tijelo kozmičke stvarnosti u cijelom glavnom svemiru. Raj je materijalni planet i duhovno prebivalište. Sva inteligentna stvorena bića Oca Svih žive na materijalnim prebivalištima; stoga i apsolutno kontrolno središte također mora biti materijalno, doslovno. Opet treba ponoviti da su stvari duha i duhovna bića *stvarni*.

Materijalna ljepota Raja počiva u veličanstvenosti njegova fizičkog savršenstva; veličanstvenost Božjeg Otoka se otkriva u vrhunskim intelektualnim postignućima i umnom razvoju njegovih stanovnika; slava središnjeg otoka se iskazuje u beskrajnom obdarenju božanske ličnosti duha - svjetlu života. Ali dubine duhovne ljepote i čuda ove veličanstvene cjeline potpuno su izvan shvaćanja konačnog uma

PAPER 11 THE ETERNAL ISLE OF PARADISE

SECTIONS

Introduction

1. The Divine Residence
2. Nature of the Eternal Isle
3. Upper Paradise
4. Peripheral Paradise
5. Nether Paradise
6. Space Respiration
7. Space Functions of Paradise
8. Paradise Gravity
9. The Uniqueness of Paradise

INTRODUCTION

11:0.1 (118.1) PARADISE is the eternal center of the universe of universes and the abiding place of the Universal Father, the Eternal Son, the Infinite Spirit, and their divine co-ordinates and associates. This central Isle is the most gigantic organized body of cosmic reality in all the master universe. Paradise is a material sphere as well as a spiritual abode. All of the intelligent creation of the Universal Father is domiciled on material abodes; hence must the absolute controlling center also be material, literal. And again it should be reiterated that spirit things and spiritual beings are *real*.

11:0.2 (118.2) The material beauty of Paradise consists in the magnificence of its physical perfection; the grandeur of the Isle of God is exhibited in the superb intellectual accomplishments and mind development of its inhabitants; the glory of the central Isle is shown forth in the infinite endowment of divine spirit personality — the light of life. But the depths of the spiritual beauty and the wonders of this magnificent ensemble are utterly beyond the

materijalnih stvorenih bića. Slava i duhovni sjaj božanskog prebivališta nadilaze smrtno razumijevanje. Raj postoji od vječnosti; ne postoje zapisi ni predanja o porijeklu ovog središnjeg Otoka Svjetla i Života.

1. BOŽANSKO PREBIVALIŠTE

Raj služi u mnoge svrhe u administraciji svemirskih područja, ali sa stanovišta stvorenih bića postoji prvenstveno kao mjesto prebivanja Božanstva. Osobna prisutnost Oca Svih prebiva u samom središtu gornje površine ovog kružnog, ali ne posve okruglog, prebivališta Božanstava. Ova je prisutnost Oca Svih na Raju neposredno obavljena osobnom prisutnosti Vječnog Sina, dok su obojica obavijeni neizrecivom slavom Beskonačnog Duha.

Bog prebiva, oduvijek je prebivao i zauvijek će prebivati u samom ovom središnjem i vječnom prebivalištu. Tu smo ga uvijek nalazili i uvijek ćemo ga nalaziti. Otac Svih je kozmički usredotočen, duhovno personaliziran i geografski nastanjen u ovom središtu svemira nad svemirima.

Mi svi znamo izravni put koji vodi do Oca Svih. Vi niste u stanju shvatiti puno toga u vezi božanskog prebivališta zbog svoje udaljenosti i neizmjernosti međuprostora, ali oni koji su u mogućnosti shvatiti značenje tih ogromnih udaljenosti poznaju mjesto i lokaciju Božjeg stanovanja jednako sigurno i doslovno kao što vi poznajete lokaciju New Yorka, Londona, Rima ili Singapura, gradova koji su doslovce i zemljopisno smješteni na Urantiji. Svaki inteligentni navigator opremljen brodom, kartama i kompasom, lako može pronaći te gradove. Isto tako, da imate vremena i putničkih sredstava, da ste duhovno osposobljeni i da imate prikladnog vodiča, mogli bi ste putovati kroz svemir za svemirom i krug za krugom zvjezdanim carstvima prema unutrašnjosti svemira, sve dok konačno ne budete stigli do središnjeg sjaja duhovne slave Oca Svih. Uz sve što je potrebno za putovanje, mogli bi ste pronaći osobnu prisutnost Boga u središtu cijelog stvaranja, jednako kao što bi ste mogli pronaći udaljene gradove na vašem planetu. To što niste posjetili ta mjesta ni na koji način ne osporava njihovu stvarnost ili doslovno postojanje. To što je samo mali broj stvorenih bića svemira pronašao Boga na Raju ni na koji način ne osporava ni stvarnost njegova postojanja niti aktualnost njegove duhovne osobe u središtu svega.

Otac se uvijek nalazi na ovom središnjem

comprehension of the finite mind of material creatures. The glory and spiritual splendor of the divine abode are impossible of mortal comprehension. And Paradise is from eternity; there are neither records nor traditions respecting the origin of this nuclear Isle of Light and Life.

1. THE DIVINE RESIDENCE

11:1.1 (118.3) Paradise serves many purposes in the administration of the universal realms, but to creature beings it exists primarily as the dwelling place of Deity. The personal presence of the Universal Father is resident at the very center of the upper surface of this well-nigh circular, but not spherical, abode of the Deities. This Paradise presence of the Universal Father is immediately surrounded by the personal presence of the Eternal Son, while they are both invested by the unspeakable glory of the Infinite Spirit.

11:1.2 (118.4) God dwells, has dwelt, and everlastingly will dwell in this same central and eternal abode. We have always found him there and always will. The Universal Father is cosmically focalized, spiritually personalized, and geographically resident at this center of the universe of universes.

11:1.3 (118.5) We all know the direct course to pursue to find the Universal Father. You are not able to comprehend much about the divine residence because of its remoteness from you and the immensity of the intervening space, but those who are able to comprehend the meaning of these enormous distances know God's location and residence just as certainly and literally as you know the location of New York, London, Rome, or Singapore, cities definitely and geographically located on Urantia. If you were an intelligent navigator, equipped with ship, maps, and compass, you could readily find these cities. Likewise, if you had the time and means of passage, were spiritually qualified, and had the necessary guidance, you could be piloted through universe upon universe and from circuit to circuit, ever journeying inward through the starry realms, until at last you would stand before the central shining of the spiritual glory of the Universal Father. Provided with all the necessities for the journey, it is just as possible to find the personal presence of God at the center of all things as to find distant cities on your own planet. That you have not visited these places in no way disproves their reality or actual existence. That so few of the universe creatures have found God on Paradise in no way disproves either the reality of his existence or the actuality of his spiritual person at the center of all things.

11:1.4 (119.1) The Father is always to be found at this

mjestu. Kad bi ga napustio, nastao bi opći poremećaj, jer u njegov prebivališni centar konvergiraju kozmičke linije gravitacije od najudaljenijih granica stvaranja. Bilo da pratimo krug ličnosti putujući kroz svemire ili da slijedimo uzlazne ličnosti na njihovu putovanju prema Ocu; bilo da slijedimo linije materijalne gravitacije koje se ulijevaju u niži Raj ili uviranje ciklusa kozmičke sile; bilo da slijedimo linije duhovne gravitacije Vječnog Sina ili da pratimo slijed Rajskih Sinova Boga od nižih prema višima; bilo da pratimo krugove uma ili da slijedimo trilijune za trilijuna nebeskih bića koja proizlaze iz Beskonačnog Duha - bilo kojim od tih gledišta da pođemo, sva vode izravno natrag do nazočnosti Oca, do njegova središnjeg prebivališta. Ovdje je Bog osobno, doslovno i stvarno prisutan. I iz njegovabeskonačnog bića izviru struje života, energije i ličnosti u svim svemirima.

central location. Did he move, universal pandemonium would be precipitated, for there converge in him at this residential center the universal lines of gravity from the ends of creation. Whether we trace the personality circuit back through the universes or follow the ascending personalities as they journey inward to the Father; whether we trace the lines of material gravity to nether Paradise or follow the insurging cycles of cosmic force; whether we trace the lines of spiritual gravity to the Eternal Son or follow the inward processional of the Paradise Sons of God; whether we trace out the mind circuits or follow the trillions upon trillions of celestial beings who spring from the Infinite Spirit — by any of these observations or by all of them we are led directly back to the Father's presence, to his central abode. Here is God personally, literally, and actually present. And from his infinite being there flow the flood-streams of life, energy, and personality to all universes.

2. PRIRODA VJEČNOG OTOKA

Budući da već počinjete uviđati golemu veličinu materijalnog svemira koji se može raspoznati čak i s vašeg astronomskog položaja, vaše prostorne pozicije u zvjezdanim sustavima, trebalo bi vam postati jasno da takav ogromni materijalni svemir mora imati dovoljan i vrijedan glavni centar, sjedište u skladu s dostojanstvom i beskonačnosti sveopćeg Vladara svega ovoga ogromnog i prostranog stvaranja materijalnih područja i živih bića.

Raj se u obliću razlikuje od naseljenih domena prostora: on nije okrugao. Definitivno je elipsoidan, kako mu je sjeverno-južni promjer jednu šestinu dulji od istočno- zapadnog. Središnji je otok suštinski pljosnat, a udaljenost između gornje i donje površine iznosi jednu desetinu istočno-zapadnog promjera.

Zahvaljujući ovim dimenzijama, te stacionarnosti njegova statusa i višem pritisku energetske sile na sjevernom kraju Otoka, omogućeno je uspostavljanje apsolutnog smjera u glavnom svemiru.

Središnji je Otok geografski podijeljen na tri područja djelovanja:

1. Gornji Raj.
2. Periferni Raj.
3. Donji Raj.

Onu površinu Raja na kojoj se odvijaju osobne aktivnosti nazivamo gornjom, a suprotnu površinu donjom. Na perifernoj se strani Raja odvijaju aktivnosti koje nisu strogo osobne ili neosobne. Čini se da Trojstvo dominira osobnom

2. NATURE OF THE ETERNAL ISLE

11:2.1 (119.2) Since you are beginning to glimpse the enormousness of the material universe discernible even from your astronomical location, your space position in the starry systems, it should become evident to you that such a tremendous material universe must have an adequate and worthy capital, a headquarters commensurate with the dignity and infinitude of the universal Ruler of all this vast and far-flung creation of material realms and living beings.

11:2.2 (119.3) In form Paradise differs from the inhabited space bodies: it is not spherical. It is definitely ellipsoid, being one-sixth longer in the north-south diameter than in the east-west diameter. The central Isle is essentially flat, and the distance from the upper surface to the nether surface is one tenth that of the east-west diameter.

11:2.3 (119.4) These differences in dimensions, taken in connection with its stationary status and the greater out-pressure of force-energy at the north end of the Isle, make it possible to establish absolute direction in the master universe.

11:2.4 (119.5) The central Isle is geographically divided into three domains of activity:

11:2.5 (119.6) 1. Upper Paradise.

11:2.6 (119.7) 2. Peripheral Paradise.

11:2.7 (119.8) 3. Nether Paradise.

11:2.8 (119.9) We speak of that surface of Paradise which is occupied with personality activities as the upper side, and the opposite surface as the nether side. The periphery of Paradise provides for activities that are not strictly personal or

ili gornjom stranom, a Bezuvjetni Apsolut nižom ili neosobnom stranom. Ne možemo zamisliti Bezuvjetnog Apsoluta kao osobu, ali mislimo da je funkcionalna prostorna prisutnost ovog Apsoluta usredotočena na donjem Raju.

Vječni se otok sastoji od jednog jedinog oblika materijalizacije - stacionarnih sustava stvarnosti. Ovaje doslovna supstancija Raja homogena organizacija prostorne potencijalnosti koja se ne može naći bilo gdje drugdje u cijelom prostranom svemiru nad svemirima. Dok u različitim svemirima ova tvar nosi mnoga različita imena, MelkizedeciNebadon već dugo nazivaju ovaj materijal *apsolutumom*. Ovaj izvorni materijal Raja nije bilo živ ili neživ; ovo je izvorni neduhovni izražaj Prvog Izvora i Središta; ovo je *Raj* i Raj je jedan jedini.

Čini nam se da je Prvi Izvor i Središte koncentrirao sve apsolutne potencijale za kozmičku stvarnost u Raju kao dio tehnike samooslobođenja od ograničenja beskonačnosti, kao sredstvo koje omogućuje podbeskonačna, čak vremensko-prostorna stvaranja. Ali iz toga ne slijedi da je Raj vremenski-prostorno ograničen samo zato što je to slučaj sa svemirom nad svemirima. Raj postoji izvan vremena i nema poziciju u svemiru.

Grubo rečeno: prostor naizgled izvire neposredno ispod donjeg Raja; vrijeme izvire neposredno iznad gornjeg Raja. Vrijeme, kako ga vi shvaćate, nije značajka egzistencije Raja, iako su građani središnjeg Otoka potpuno svjesni nevremenog slijeda događaja. Kretanje nije svojstveno Raju; ono je stvar slobodne volje. Ali pojam udaljenosti, čak i apsolutne udaljenosti, ima bitno značenje jer se može primijeniti na relativne lokacije na Raju. Raj je bezprostoran; stoga su njegova područja apsolutna i mogu se koristiti na mnogo načina izvan shvaćanja smrtnog uma.

3. GORNJI RAJ

Na gornjem Raju postoje tri velike domene djelovanja - *prisutnost Božanstva*, *Presveta Domena* i *Sveta Oblast*. Velika regija koja neposredno okružuje prisutnost Božanstva izdvaja se kao Presveta Domena i rezervirana je za funkciju obožavanja, potrojstvljenja i visokog duhovnog postignuća. U ovoj zoni ne postoje materijalne građevine niti potpuno intelektualna stvaranja; ona tu ne bi mogla postojati. Uzaludu je pokušati prikazati ljudskom umu božansku narav i prelijepo veličanstvo Presvete Domene Raja. Ovo je područje posve duhovno, a vi ste gotovo posve materijalni. Posve duhovna stvarnost, sa stanovišta posve materijalnog bića, djeluju nepostojeće.

nonpersonal. The Trinity seems to dominate the personal or upper plane, the Unqualified Absolute the nether or impersonal plane. We hardly conceive of the Unqualified Absolute as a person, but we do think of the functional space presence of this Absolute as focalized on nether Paradise.

11:2.9 (120.1) The eternal Isle is composed of a single form of materialization — stationary systems of reality. This literal substance of Paradise is a homogeneous organization of space potency not to be found elsewhere in all the wide universe of universes. It has received many names in different universes, and the Melchizedeks of Nebadon long since named it *absolutum*. This Paradise source material is neither dead nor alive; it is the original nonspiritual expression of the First Source and Center; it is *Paradise*, and Paradise is without duplicate.

11:2.10 (120.2) It appears to us that the First Source and Center has concentrated all absolute potential for cosmic reality in Paradise as a part of his technique of self-liberation from infinity limitations, as a means of making possible subinfinite, even time-space, creation. But it does not follow that Paradise is time-space limited just because the universe of universes discloses these qualities. Paradise exists without time and has no location in space.

11:2.11 (120.3) Roughly: space seemingly originates just below nether Paradise; time just above upper Paradise. Time, as you understand it, is not a feature of Paradise existence, though the citizens of the central Isle are fully conscious of nontime sequence of events. Motion is not inherent on Paradise; it is volitional. But the concept of distance, even absolute distance, has very much meaning as it may be applied to relative locations on Paradise. Paradise is nonspatial; hence its areas are absolute and therefore serviceable in many ways beyond the concept of mortal mind.

3. UPPER PARADISE

11:3.1 (120.4) On upper Paradise there are three grand spheres of activity, the *Deity presence*, the *Most Holy Sphere*, and the *Holy Area*. The vast region immediately surrounding the presence of the Deities is set aside as the Most Holy Sphere and is reserved for the functions of worship, trinitization, and high spiritual attainment. There are no material structures nor purely intellectual creations in this zone; they could not exist there. It is useless for me to undertake to portray to the human mind the divine nature and the beautiful grandeur of the Most Holy Sphere of Paradise. This realm is wholly spiritual, and you are almost wholly material. A purely spiritual reality is, to a purely material being, apparently nonexistent.

Iako na području Presvete Domene nema fizičkih materijalizacija, u Svetoj Oblasti postoji mnoštvo suvenira koji podsjećaju na vaše materijalne dane, a još više ih se nalazi u povijesnim područjima periferijskog Raja.

Presveto Područje, izvanjska ili stambena oblast, podijeljeno je u sedam koncentričnih zona. Raj se ponekad naziva "Očevom kućom" budući da je to njegovo vječno prebivalište, a tih se sedam zona često nazivaju "Očeve Rajske nastambe." Unutarnju ili prvu zonu zauzimaju Državljeni Raja i domaći Havonci koji mogu boraviti na Raju. Sljedeća ili druga zona je rezidencijalna oblast bića koja su rodom iz sedam supersvemira vremena i prostora. Ova je druga zona djelomično podijeljena na sedam ogromnih odjeljaka, Rajske domove bića duha i uzlaznih stvorenja iz svemira evolucijskog napredovanja. Svaki od tih sektora isključivo je posvećen dobrobiti i napredovanju ličnosti iz jednog supersvemira, no ti objekti gotovo beskonačno nadilaze potrebe trenutno postojećih sedam supersvemira.

Svaki od sedam sektora Raja je dalje podijeljen u stambene jedinice pogodne za prebivanje milijarde proslavljenih pojedinačnih radnih grupa. Tisuća tih jedinica čini jedno odjeljenje. Stotina tisuća odjeljenja čini zajednicu. Deset milijuna zajednica čine skupštinu. Milijarda skupština čini jednu veliku jedinicu. I ovaj se uzlazni slijed nastavlja kroz niz velikih jedinica, sve do njih sedam. A sedam velikih jedinica čine jednu nadređenu jedinicu; i tako se sedam po sedam ovaj slijed uzdiže kroz višnje, nadvišnje, nebeske, nadnebeske i vrhovne jedinice. Ali čak ni one ne pokrivaju sav dostupni prostor. Ovaj ogromni broj stambenih jedinica Raja koji nadilazi vaše shvaćanje, zauzima znatno manje od jednog procenta dodijeljenog područja Presvete Oblasti. Još uvijek ima dosta mjesta za one koji putuju unutra, čak i za one koji neće početi uspon prema Raju do nekih vremena vječne budućnosti.

4. PERIFERALNI RAJ

Središnji Otok se naglo završava na periferiji, a njegova je veličina tolika da je ovaj terminalni kut relativno nedokučiv u bilo kojem ograničenom okruženju. Periferiju površinu Raja djelomično zauzimaju pristajališta i otpremna polja za slijetanje i polijetanje različitih skupina ličnosti duha. Budući da zone neprožetog prostora gotovo

11:3.2 (120.5) While there are no physical materializations in the area of the Most Holy, there are abundant souvenirs of your material days in the Holy Land sectors and still more in the reminiscent historic areas of peripheral Paradise.

11:3.3 (120.6) The Holy Area, the outlying or residential region, is divided into seven concentric zones. Paradise is sometimes called "the Father's House" since it is his eternal residence, and these seven zones are often designated "the Father's Paradise mansions." The inner or first zone is occupied by Paradise Citizens and the natives of Havona who may chance to be dwelling on Paradise. The next or second zone is the residential area of the natives of the seven superuniverses of time and space. This second zone is in part subdivided into seven immense divisions, the Paradise home of the spirit beings and ascendant creatures who hail from the universes of evolutionary progression. Each of these sectors is exclusively dedicated to the welfare and advancement of the personalities of a single superuniverse, but these facilities are almost infinitely beyond the requirements of the present seven superuniverses.

11:3.4 (121.1) Each of the seven sectors of Paradise is subdivided into residential units suitable for the lodgment headquarters of one billion glorified individual working groups. One thousand of these units constitute a division. One hundred thousand divisions equal one congregation. Ten million congregations constitute an assembly. One billion assemblies make one grand unit. And this ascending series continues through the second grand unit, the third, and so on to the seventh grand unit. And seven of the grand units make up the master units, and seven of the master units constitute a superior unit; and thus by sevens the ascending series expands through the superior, supersuperior, celestial, supercelestial, to the supreme units. But even this does not utilize all the space available. This staggering number of residential designations on Paradise, a number beyond your concept, occupies considerably less than one per cent of the assigned area of the Holy Land. There is still plenty of room for those who are on their way inward, even for those who shall not start the Paradise climb until the times of the eternal future.

4. PERIPHERAL PARADISE

11:4.1 (121.2) The central Isle ends abruptly at the periphery, but its size is so enormous that this terminal angle is relatively indiscernible within any circumscribed area. The peripheral surface of Paradise is occupied, in part, by the landing and dispatching fields for various groups of spirit personalities. Since the nonpervaded-space

zahvaćaju samu periferiju, svi transporti ličnosti koje dolaze na Raj slijeću u tim područjima. Ni gornji niti donji Raj nisu pristupačni transportnim supernafimima ili drugim vrstama putnika koji se kreću prostorom.

Sedam Glavnih Duhova imaju svoja osobna sjedišta moći i autoriteta na sedam planeta Duha koji kruže oko Raja u prostoru između sjajnih planeta Sina i unutarnjeg kruga svjetova Havone, dok se njihovo glavno središte usredotočenja sile nalazi na periferiji Raja. Ovdje polako kružeće prisutnosti Sedam Vrhovnih Upravitelja Duha određuju lokaciju sedam blistavih postaja za određene energije Raja koje zrače u smjeru sedam supersvemira.

Ovdje na perifernom Raju postoje golemi povijesni i proročki izložbeni saloni posvećeni Sinovima Stvoriteljima i njihovim lokalnim svemirima vremena i prostora. Trenutno postoji samo sedam trilijuna tih povijesnih rezervacija u opticaju ili u rezervi, ali ovi aranžmani zajedno zauzimaju samo oko četiri posto tog dijela periferne površine koja im je na ovaj način dodijeljena. Zaključujemo da ove velike pričuve pripadaju stvaranjima koja će biti smještena izvan granica današnjih poznatih i nastanjenih sedam supersvemira.

Taj dio Raja koji je namijenjen za korištenje postojećih svemira zauzima samo jedan do četiri posto, dok je područje dodijeljeno tim aktivnostima barem milijun puta veće nego što je to potrebno u takve svrhe. Raj je dovoljno velik za smještaj aktivnosti gotovo beskonačnog stvaranja.

No, uzaludan je svaki daljnji pokušaj predstave Rajske slave. Morate pričekati i nastaviti uzlaziti u svom čekanju, jer uistinu: "Oko nije vidjelo niti uho čulo, niti je ušlo u um smrtnog čovjeka, ono što je Otac Svih pripremio za one koji prežive život u tijelu na svjetovima vremena i prostora."

5. DONJI RAJ

Što se tiče donjeg Raja, znamo samo ono što je obznanjeno; ličnosti onamo ne borave. To područje nema nikakve veze s poslovima inteligencija duha, niti tu funkcionira Božanstvo Apsolut. Obaviješteni smo da svi krugovi fizičke energije i kozmičke sile vuku porijeklo iz donjeg Raja i da su konstituirani kako slijedi:

1. Neposredno ispod položaja Trojstva, u središnjem dijelu Donjeg Raja, nalazi se

zones nearly impinge upon the periphery, all personality transports destined to Paradise land in these regions. Neither upper nor nether Paradise is approachable by transport supernaphim or other types of space traversers.

11:4.2 (121.3) The Seven Master Spirits have their personal seats of power and authority on the seven spheres of the Spirit, which circle about Paradise in the space between the shining orbs of the Son and the inner circuit of the Havona worlds, but they maintain force-focal headquarters on the Paradise periphery. Here the slowly circulating presences of the Seven Supreme Power Directors indicate the location of the seven flash stations for certain Paradise energies going forth to the seven superuniverses.

11:4.3 (121.4) Here on peripheral Paradise are the enormous historic and prophetic exhibit areas assigned to the Creator Sons, dedicated to the local universes of time and space. There are just seven trillion of these historic reservations now set up or in reserve, but these arrangements all together occupy only about four per cent of that portion of the peripheral area thus assigned. We infer that these vast reserves belong to creations sometime to be situated beyond the borders of the present known and inhabited seven superuniverses.

11:4.4 (121.5) That portion of Paradise which has been designated for the use of the existing universes is occupied only from one to four per cent, while the area assigned to these activities is at least one million times that actually required for such purposes. Paradise is large enough to accommodate the activities of an almost infinite creation.

11:4.5 (121.6) But a further attempt to visualize to you the glories of Paradise would be futile. You must wait, and ascend while you wait, for truly, "Eye has not seen, nor ear heard, neither has it entered into the mind of mortal man, the things which the Universal Father has prepared for those who survive the life in the flesh on the worlds of time and space."

5. NETHER PARADISE

11:5.1 (122.1) Concerning nether Paradise, we know only that which is revealed; personalities do not sojourn there. It has nothing whatever to do with the affairs of spirit intelligences, nor does the Deity Absolute there function. We are informed that all physical-energy and cosmic-force circuits have their origin on nether Paradise, and that it is constituted as follows:

11:5.2 (122.2) 1. Directly underneath the location of the Trinity, in the central portion of nether

nepoznata i neotkrivena zona beskonačnosti.

2. Ova je zona neposredno okružena neimenovanim područjem.

3. Na spoljašnjim rubovima donje površine je područje koje se uglavnom bavi sa svemirskim potencijalom i energetsom silom. Aktivnosti ovog ogromnog eliptičnog središta sile ne mogu se poistovjetiti s poznatim funkcijama bilo koje trojedinosti, ali se čini da je primordijalni naboj sile prostora usredotočen na ovo područje. Ovo se središte sastoji od tri koncentrične eliptičke zone: U centru je središnja točka snage i energije djelovanja samog Raja; najudaljenija se točka možda može identificirati s funkcijama Bezuvjetnog Apsoluta, ali nismo sigurni kakve su svemirske funkcije srednje zone.

Unutarnja zona ovog središta sile naočigled djeluje kao ogromno srce čije pulsiranje usmjerava struje do najudaljenijih granica fizičkog prostora. Ono usmjerava i modificira energetske sile, ali se teško može reći da ih tjera. Stvarnost prisutnosti-pritiska ove prvobitne sile svakako je veća na sjevernom kraju Rajskog središta nego na južnim područjima; ovo je ujednačeno registrirana razlika. Čini se da se matična sila prostora ulijeva na jugu i izliva na sjeveru djelovanjem nekog nepoznatog optjecajnog sustava koji se bavi difuzijom ovog osnovnog oblika energetske sile. S vremena na vrijeme postoje i zabilježene su razlike u istočno-zapadnom pritisku. Sile koje izviru iz ove zone ne reaguju na uočljivu fizičku gravitaciju, već se uvijek povinuju gravitaciji Raja.

Srednja zona središta sile neposredno okružuje ovo područje. Ova je srednja zona naočigled statična, izuzev što se širi i skuplja u skladu sa tri ciklusa aktivnosti. Najslabija od ovih pulsacija djeluje u smjeru istok-zapad, sljedeća u smjeru sjever-jug, dok je najveća fluktuacija u svakom smjeru, generalizirana ekspanzija i kontrakcija. Funkcija ovog srednjeg područja nikad nije stvarno identificirana, ali mora imati veze s recipročnom prilagodbom unutarnje i vanjske zone središta sile. Mnogi vjeruju da je srednja zona kontrolni mehanizam srednjeg područja ili tih zona koje razdvajaju uzastopne razine glavnog svemira, no nikakvi dokazi ili objave to ne potvrđuju. Ovaj zaključak proizlazi iz spoznaje da je ovo srednje područje na neki način povezano s funkcioniranjem neprožetog prostora koji je mehanizam glavnog svemira.

Vanjska zona je najveća i najaktivnija od tri koncentrična i eliptična pojasa neidentificiranog potencijala. Ovo je područje nezamislivih aktivnosti, središnje točke kruga emanacija koje putuju u svaki smjer svemira do najudaljenijih

Paradise, is the unknown and unrevealed Zone of Infinity.

11:5.3 (122.3) 2. This Zone is immediately surrounded by an unnamed area.

11:5.4 (122.4) 3. Occupying the outer margins of the under surface is a region having mainly to do with space potency and force-energy. The activities of this vast elliptical force center are not identifiable with the known functions of any triunity, but the primordial force-charge of space appears to be focalized in this area. This center consists of three concentric elliptical zones: The innermost is the focal point of the force-energy activities of Paradise itself; the outermost may possibly be identified with the functions of the Unqualified Absolute, but we are not certain concerning the space functions of the mid-zone.

11:5.5 (122.5) *The inner zone* of this force center seems to act as a gigantic heart whose pulsations direct currents to the outermost borders of physical space. It directs and modifies force-energies but hardly drives them. The reality pressure-presence of this primal force is definitely greater at the north end of the Paradise center than in the southern regions; this is a uniformly registered difference. The mother force of space seems to flow in at the south and out at the north through the operation of some unknown circulatory system which is concerned with the diffusion of this basic form of force-energy. From time to time there are also noted differences in the east-west pressures. The forces emanating from this zone are not responsive to observable physical gravity but are always obedient to Paradise gravity.

11:5.6 (122.6) *The mid-zone* of the force center immediately surrounds this area. This mid-zone appears to be static except that it expands and contracts through three cycles of activity. The least of these pulsations is in an east-west direction, the next in a north-south direction, while the greatest fluctuation is in every direction, a generalized expansion and contraction. The function of this mid-area has never been really identified, but it must have something to do with reciprocal adjustment between the inner and the outer zones of the force center. It is believed by many that the mid-zone is the control mechanism of the midspace or quiet zones which separate the successive space levels of the master universe, but no evidence or revelation confirms this. This inference is derived from the knowledge that this mid-area is in some manner related to the functioning of the nonpervaded-space mechanism of the master universe.

11:5.7 (122.7) *The outer zone* is the largest and most active of the three concentric and elliptical belts of unidentified space potential. This area is the site of unimagined activities, the central circuit point of emanations which proceed spaceward in every

granica sedam supersvemira i dalje kako bi se rasprostranile ogromne i neshvatljive domene sveg vanjskog prostora. Ova je prisutnost u prostoru potpuno bezlična unatoč tome što na neki neotkriveni način neizravno reagira na volju i mandate beskonačnih božanstava kada djeluje kao Trojstvo. Vjeruje se da je to središnje usredotočenje, centar Raja, prostorna prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta.

Čini se da su svi oblici sile i sve faze energije uključeni u krug; oni kruže po svemirima i vraćaju se utvrđenim stazama. No, s emanacijama aktiviranog područja Bezuvjetnog Apsoluta oni se pojavljuju kao odlazni ili dolazni - nikada oboje istodobno. Ova vanjska zona pulsira u stoljećim ciklusima golemih razmjera. Za malo više od jedne milijarde godina Urantije, prostorna snaga ovog centra je odlazna; onda će u sličnom razdoblju vremena biti dolazna. A manifestacije svemirske sile ovog centra su univerzalne; protežu se kroz sav prostor koji može biti prožet.

Sve fizičke sile, energije i tvari su jedno. Sva energetska sila je izvorno proizašla iz nižeg Raja i na kraju se tu vraća nakon upotpunjenja svemirskog kruga. Ali energija i materijalne organizacije svemira nad svemirima nisu sve došle iz nižeg Raja u njihovim sadašnjim pojavnim stanjima; prostor je maternica nekoliko oblika materije i pramaterije. Premda je vanjska zona središnjeg Raja izvor prostornih energija, prostor ne potječe iz ovog izvora. Prostor nije sila, energija ili moć. Niti pulsiranje ove zone odgovara na respiraciju prostora, već se ulazne i izlazne faze ove zone usklađuju s periodičnim dvomilijarditim ciklusima ekspanzije i kontrakcije prostora.

6. RESPIRACIJA PROSTORA

Ne poznajemo stvarni mehanizam respiracije prostora; samo možemo primijetiti da se sav prostor naizmjence skuplja i širi. Ova respiracija utječe i na horizontalno produljenje prožetog prostora kao i vertikalno proširenje neprožetog prostora koji postoji u golemim prostornim rezervoarima iznad i ispod Raja. U pokušaju da zamislite obujam obrisa ovih prostornih rezervoara, možete zamisliti pješčani sat.

Kako se proširuju horizontalni prostori prožetog prostora, skupljaju se rezervoari vertikalnog produžetka neprožetog prostora i obrnuto. Postoji sjecište prožetog i neprožetog prostora koje se nalazi ispod donjeg Raja. Oba tipa prostora tamo prolaze kroz preobražajne regulacijske kanale, gdje dolazi do promjene

direction to the outermost borders of the seven superuniverses and on beyond to overspread the enormous and incomprehensible domains of all outer space. This space presence is entirely impersonal notwithstanding that in some undisclosed manner it seems to be indirectly responsive to the will and mandates of the infinite Deities when acting as the Trinity. This is believed to be the central focalization, the Paradise center, of the space presence of the Unqualified Absolute.

11:5.8 (123.1) All forms of force and all phases of energy seem to be encircuited; they circulate throughout the universes and return by definite routes. But with the emanations of the activated zone of the Unqualified Absolute there appears to be either an outgoing or an incoming — never both simultaneously. This outer zone pulsates in agelong cycles of gigantic proportions. For a little more than one billion Urantia years the space-force of this center is outgoing; then for a similar length of time it will be incoming. And the space-force manifestations of this center are universal; they extend throughout all pervadable space.

11:5.9 (123.2) All physical force, energy, and matter are one. All force-energy originally proceeded from nether Paradise and will eventually return thereto following the completion of its space circuit. But the energies and material organizations of the universe of universes did not all come from nether Paradise in their present phenomenal states; space is the womb of several forms of matter and prematter. Though the outer zone of the Paradise force center is the source of space-energies, space does not originate there. Space is not force, energy, or power. Nor do the pulsations of this zone account for the respiration of space, but the incoming and outgoing phases of this zone are synchronized with the two-billion-year expansion-contraction cycles of space.

6. SPACE RESPIRATION

11:6.1 (123.3) We do not know the actual mechanism of space respiration; we merely observe that all space alternately contracts and expands. This respiration affects both the horizontal extension of pervaded space and the vertical extensions of unpervaded space which exist in the vast space reservoirs above and below Paradise. In attempting to imagine the volume outlines of these space reservoirs, you might think of an hourglass.

11:6.2 (123.4) As the universes of the horizontal extension of pervaded space expand, the reservoirs of the vertical extension of unpervaded space contract and vice versa. There is a confluence of pervaded and unpervaded space just underneath nether Paradise. Both types of space there flow through the transmuting

prostora koji može biti prožet u prostor koji ne može biti prožet i obrnuto u kontrakcijskim i ekspanzijskim ciklusima kozmosa.

"Neprožeti" znači: prostor koji nije prožet onim silama, energijama, moćima i prisutnostima koje postoje u prožetom prostoru. Ne znamo da li vertikalni prostor (u rezervoaru) uvijek funkcionira kao protuteža horizontalnom (svemirskom) prostoru; ne znamo da li postoji neka kreativna namjera u vezi neprožetog prostora; zbilja nismo bolje upoznati s rezervoarima prostora, osim da postoje i da naočigled pružaju protutežu kozmičkim ciklusima širenja i skupljanja prostora u svemiru nad svemirima.

Krugovi prostorne respiracije se protežu u svakoj fazi kroz više od milijardu godina Urantija vremena. Tijekom jedne faze, svemiri se šire; tijekom sljedeće se skupljaju. Prožeti prostor se sada približava srednjoj točki faze širenja, dok se neprožeti prostor približava srednjoj točki faze skupljanja, a obaviješteni smo da vanjska ograničenja oba ova proširenja prostora trenutno stoje, teorijski, na jednakoj udaljenosti od Raja. Akumulacijski spremnici neprožetog prostora se sada prostiru okomito iznad gornjeg Raja i ispod donjeg Rajanja, dok se prožeti prostor svemira proteže vodoravno prema van od periferijskog Raja, sve do pa čak i izvan četvrte razine svemira.

Za milijardu godina Urantija vremena rezervoari prostora podilaze kontrakciju, dok se glavni svemir i aktivnosti sile svih horizontalnih prostora šire. Stoga je potrebno malo više od dvije milijarde godina Urantije za dovršetak cijelog ciklusa ekspanzije i kontrakcije.

7. PROSTORNE FUNKCIJE RAJA

Prostor ne postoji ni na jednoj površini Raja. Ako bi netko "pogledao" izravno s gornje površine Raja, ne bi "vidio" ništa osim neprekidnog prostora koji izlazi ili ulazi, a upravo sada ulazi. Prostor ne dodiruje Raj; samo su mirne zone *srednjeg područja* u kontaktu sa središnjim Otokom.

Raj je zapravo nepomična jezgra relativno mirnih zona koje postoje između prožetog i neprožetog prostora. Zemljopisno ta područja izgledaju kao relativno proširenje Raja, ali vjerojatno postoji neko gibanje u njima. Vrlo malo znamo o njima, ali vidimo da ove zone smanjenog svemirskog gibanja odvajaju prožeti i neprožeti prostor. Jednako su nekoć postojale zone između razina prožetog prostora, ali one su sada manje u stanju mirovanja.

regulation channels, where changes are wrought making pervadable space nonpervadable and vice versa in the contraction and expansion cycles of the cosmos.

11:6.3 (123.5) "Unpervaded" space means: unpervaded by those forces, energies, powers, and presences known to exist in pervaded space. We do not know whether vertical (reservoir) space is destined always to function as the equipoise of horizontal (universe) space; we do not know whether there is a creative intent concerning unpervaded space; we really know very little about the space reservoirs, merely that they exist, and that they seem to counterbalance the space-expansion-contraction cycles of the universe of universes.

11:6.4 (123.6) The cycles of space respiration extend in each phase for a little more than one billion Urantia years. During one phase the universes expand; during the next they contract. Pervaded space is now approaching the mid-point of the expanding phase, while unpervaded space nears the mid-point of the contracting phase, and we are informed that the outermost limits of both space extensions are, theoretically, now approximately equidistant from Paradise. The unpervaded-space reservoirs now extend vertically above upper Paradise and below nether Paradise just as far as the pervaded space of the universe extends horizontally outward from peripheral Paradise to and even beyond the fourth outer space level.

11:6.5 (124.1) For a billion years of Urantia time the space reservoirs contract while the master universe and the force activities of all horizontal space expand. It thus requires a little over two billion Urantia years to complete the entire expansion-contraction cycle.

7. SPACE FUNCTIONS OF PARADISE

11:7.1 (124.2) Space does not exist on any of the surfaces of Paradise. If one "looked" directly up from the upper surface of Paradise, one would "see" nothing but unpervaded space going out or coming in, just now coming in. Space does not touch Paradise; only the quiescent *mid-space zones* come in contact with the central Isle.

11:7.2 (124.3) Paradise is the actually motionless nucleus of the relatively quiescent zones existing between pervaded and unpervaded space. Geographically these zones appear to be a relative extension of Paradise, but there probably is some motion in them. We know very little about them, but we observe that these zones of lessened space motion separate pervaded and unpervaded space. Similar zones once existed between the levels of pervaded space, but these are now less quiescent.

Okomiti poprečni presjek ukupnog prostora pomalo sliči malteškom križu, s vodoravnim rukama koje predstavljaju prožeti prostor (svemir) i vertikalnim krakovima koji predstavljaju neprožeti prostor (u rezervoaru). Područje između četiri ruke bi ih donekle razdvojilo, kako zone srednjeg područja odvajaju prožeti prostor od neprožetog. Ove zone u stanju mirovanja rastu sve veće i veće s povećanjem udaljenosti od Raja i na kraju obuhvaćaju granice svega prostora i potpuno inkapsuliraju rezervoare prostora i cijelo horizontalno proširenje prožetog prostora.

Prostor nije podapsolutno stanje unutar Bezuvjetnog Apsoluta, prisutnost u njemu, niti funkcija Krajnjeg. To je dar Raja i vjeruje se da je prostor velikog svemira i svih vanjskih područja zapravo prožet praotadžkom prostornom potencijom Bezuvjetnog Apsoluta. Od približnog pristupa periferijskom Raju, ovaj se prožeti prostor prostire vodoravno prema van kroz četvrtu razinu prostora i izvan periferije glavnog svemira, ali ne znamo koliko daleko izvan toga.

Ako zamislite konačnu, ali nezamislivo veliku ravninu u obliku slova V, koja se nalazi pod pravim kutom i na gornjoj i donjoj površini Raja, sa svojom točkom gotovo tangencijalno periferijskom Raju, te zatim vizualizirate ovu ravninu u eliptičnom obrtanju oko Raja, njegova rotacija grubo opisuje volumen prožetog prostora.

Postoji gornja i donja granica horizontalnog prostora s obzirom na bilo koju određenu lokaciju u svemirima. Ako bi se netko mogao pomaknuti dovoljno daleko pod pravim kutom naspram ravnini Orvontona, gore ili dolje, na kraju bi mogao susresti gornju ili donju granicu prožetog prostora. Unutar poznatih dimenzija glavnog svemira ta se ograničenja sve više i više udaljuju sa većim i većim udaljenostima od Raja; prostor se zgušnjava nešto nego je to slučaj s ravninom stvaranja, svemirima.

Relativno mirna zona između razina prostora, kao što je ona koja odvaja sedam supersvemira od prve razine svemira, jesu ogromne eliptične regije mirnih aktivnosti svemira. Ove zone odvajaju ogromne galaksije koje rotiraju oko Raja u urednoj procesiji. Možete vizualizirati prvu svemirsku razinu, u kojoj su nepregledni svemiri sada u tijeku formiranja, kao ogromnu procesiju galaksija koje se okreću oko Raja, koje su iznad i ispod granica prema srednjim zonama mirovanja i koje su relativno mirne na unutarnjim i vanjskim granicama prostornih zona.

Razina prostora dakle funkcionira kao

11:7.3 (124.4) The vertical cross section of total space would slightly resemble a Maltese cross, with the horizontal arms representing pervaded (universe) space and the vertical arms representing unpervaded (reservoir) space. The areas between the four arms would separate them somewhat as the midspace zones separate pervaded and unpervaded space. These quiescent midspace zones grow larger and larger at greater and greater distances from Paradise and eventually encompass the borders of all space and completely incapsulate both the space reservoirs and the entire horizontal extension of pervaded space.

11:7.4 (124.5) Space is neither a subabsolute condition within, nor the presence of, the Unqualified Absolute, neither is it a function of the Ultimate. It is a bestowal of Paradise, and the space of the grand universe and that of all outer regions is believed to be actually pervaded by the ancestral space potency of the Unqualified Absolute. From near approach to peripheral Paradise, this pervaded space extends horizontally outward through the fourth space level and beyond the periphery of the master universe, but how far beyond we do not know.

11:7.5 (124.6) If you imagine a finite, but inconceivably large, V-shaped plane situated at right angles to both the upper and lower surfaces of Paradise, with its point nearly tangent to peripheral Paradise, and then visualize this plane in elliptical revolution about Paradise, its revolution would roughly outline the volume of pervaded space.

11:7.6 (124.7) There is an upper and a lower limit to horizontal space with reference to any given location in the universes. If one could move far enough at right angles to the plane of Orvonton, either up or down, eventually the upper or lower limit of pervaded space would be encountered. Within the known dimensions of the master universe these limits draw farther and farther apart at greater and greater distances from Paradise; space thickens, and it thickens somewhat faster than does the plane of creation, the universes.

11:7.7 (125.1) The relatively quiet zones between the space levels, such as the one separating the seven superuniverses from the first outer space level, are enormous elliptical regions of quiescent space activities. These zones separate the vast galaxies which race around Paradise in orderly procession. You may visualize the first outer space level, where untold universes are now in process of formation, as a vast procession of galaxies swinging around Paradise, bounded above and below by the midspace zones of quiescence and bounded on the inner and outer margins by relatively quiet space zones.

11:7.8 (125.2) A space level thus functions as an elliptical region of motion surrounded on all sides

eliptična regija kretanja okružena sa svih strana relativnom nepokretnošću. Takvi odnosi kretanja i mirovanja predstavljaju zakrivljeni prostorni put slabijeg otpora prema gibanju koji univerzalno prati kozmička sila i javljajuća energija koje zauvijek kruže oko Rajskog Otoka.

Ovo je alternativno zoniranje glavnog svemira, zajedno s alternativnim protjecanjem smjera galaksija u smjeru kazaljke na satu i obrnuto, faktor stabilizacije fizičke gravitacije dizajniran kako bi se spriječilo povišenje gravitacijskog tlaka do točke poremećenih i disperzivnih aktivnosti. Takav raspored pokazuje utjecaj protugravitacije i djeluje kao kočnica inače opasnih brzina.

8. RAJSKA GRAVITACIJA

Neizbježno privlačno djelovanje gravitacije učinkovito zahvaća sve svjetove svih svemira sveukupnog prostora. Gravitacija je svemoćno privlačno djelovanje fizičke prisutnosti Raja. Gravitacija je svemoguća nit na koju su nanizane blistave zvijezde, užarena sunca i rotirajući planeti koji su svemirski fizički ukrasi vječnog Boga koji je sve, koji ispunjava sve i u kojemu je sve sadržano.

Središte i fokus apsolutne materijalne gravitacije je Rajski Otok, nadopunjen tamnim gravitacijskim tijelima koja okružju Havonu i uravnotežuju gornje i donje rezervoare prostora. Sva poznata zračenja nižeg Raja neminovno i nepogrešivo reagiraju na središnje gravitacijsko privlačenje koje djeluje na vječne krugove eliptičnih prostornih razina glavnog svemira. Svaki poznati oblik kozmičke stvarnosti nosi obilježje zakrivljenja, zaokruženosti i rotacije ove velike elipse.

Prostor ne reagira na gravitaciju, već djeluje kao ravnoteža gravitaciji. Bez prostornog štita, eksplozivna akcija bi zahvatila obližnja svemirska tijela. Prožeti prostor također ispoljavaprotugravitacijski utjecaj na fizičku ili linearnu gravitaciju; prostor može neutralizirati takvu gravitacijsku akciju iako je ne može osujetiti. Rajska gravitacija je apsolutna. Lokalna ili linearna gravitacija se odnosi na električni stupanj energije ili tvari; ona djeluje unutar središnjeg svemira, supersvemira i spoljašnjih svemira, gdje god je došlo do prikladne materijalizacije.

Brojni oblici kozmičke sile, fizikalne energije, svemirske moći i različitih oblika materijalizacije otkrivaju tri opća, iako ne sasvim jasna stadija reagiranja na Rajsku gravitaciju:

1. *Faze predgravitacije (Sile).* Ovo je prvi

by relative motionlessness. Such relationships of motion and quiescence constitute a curved space path of lessened resistance to motion which is universally followed by cosmic force and emergent energy as they circle forever around the Isle of Paradise.

11:7.9 (125.3) This alternate zoning of the master universe, in association with the alternate clockwise and counterclockwise flow of the galaxies, is a factor in the stabilization of physical gravity designed to prevent the accentuation of gravity pressure to the point of disruptive and dispersive activities. Such an arrangement exerts antigravity influence and acts as a brake upon otherwise dangerous velocities.

8. PARADISE GRAVITY

11:8.1 (125.4) The inescapable pull of gravity effectively grips all the worlds of all the universes of all space. Gravity is the all-powerful grasp of the physical presence of Paradise. Gravity is the omnipotent strand on which are strung the gleaming stars, blazing suns, and whirling spheres which constitute the universal physical adornment of the eternal God, who is all things, fills all things, and in whom all things consist.

11:8.2 (125.5) The center and focal point of absolute material gravity is the Isle of Paradise, complemented by the dark gravity bodies encircling Havona and equilibrated by the upper and nether space reservoirs. All known emanations of nether Paradise invariably and unerringly respond to the central gravity pull operating upon the endless circuits of the elliptical space levels of the master universe. Every known form of cosmic reality has the bend of the ages, the trend of the circle, the swing of the great ellipse.

11:8.3 (125.6) Space is nonresponsive to gravity, but it acts as an equilibrant on gravity. Without the space cushion, explosive action would jerk surrounding space bodies. Pervaded space also exerts an antigravity influence upon physical or linear gravity; space can actually neutralize such gravity action even though it cannot delay it. Absolute gravity is Paradise gravity. Local or linear gravity pertains to the electrical stage of energy or matter; it operates within the central, super-, and outer universes, wherever suitable materialization has taken place.

11:8.4 (125.7) The numerous forms of cosmic force, physical energy, universe power, and various materializations disclose three general, though not perfectly clear-cut, stages of response to Paradise gravity:

11:8.5 (126.1) 1. *Pregravity Stages (Force).* This is

korak u pronalaženju svemirske potencije u predenergetskimoblicima kozmičke sile. Ovaj je stadij analogan konceptu primordijalnog naboja prostora, ponekad poznat kao *čista energija* ili *segregata*.

2. *Faze gravitacije (Energije)*. Ovo modifikacija prostornog naboja nastaje djelovanjem Rajskih organizatora sile. Ona signalizira pojavu energetskih sustava koji reagiraju na privlačenje Rajske gravitacije. Ova je javljajuća energija izvorno neutralna, ali usljed daljnjeg preoblikovanja ispoljava tzv. negativne i pozitivne osobine. Mi označavamo ove faze imenom *ultimata*.

3. *Faze postgravitacije (Svemirske snage)*. U ovoj fazi, energija-materija ispoljava reakciju na kontrolu linearne gravitacije. U središnjem svemiru ti fizički sustavi trostruke organizacije su poznati kao *triata*. To su majstorski sustavi stvaranja vremena i prostora. Fizički sustavi supersvemira su mobilizirani od strane Svemirskih Upravitelja Moći i njihovih suradnika. Te su materijalne organizacije dvojne u ustavu i poznate kao *gravita*. Tamna gravitacijska tijela koja okružuju Havonu nisu ni *triata* ni *gravita*, a njihova privlačna moć otkriva oba oblika fizičke gravitacije, linearni i apsolutni.

Svemirska potencija ne podliježe interakcijama bilo kojeg oblika gravitacije. Ovo primarno obdarenje Raja nije stvarna razina stvarnosti, već je predaka svim relativnim djelovanjima stvarnosti koje nisu od duha - svim ispoljenjima energetske sile i organizacije moći i materije. Svemirska potencija je pojam koji se teško definira. To ne znači ono što je predaka u svemiru; njezino bi značenje trebalo prenijeti ideju postojanja potencija i potencijala u prostoru. Može se grubo zamisliti da uključuje sve one apsolutne utjecaje i potencijale koji proizlaze iz Raja i predstavljaju prostornu prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta.

Raj je apsolutni izvor i vječna središnja točka sve energetske tvari u svemiru nad svemirima. Bezuvjetni Apsolut je otkrivač, regulator i spremište onoga što izvire i počinje iz Raja. Kozmička prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta je naočigled jednaka pojmu potencijalne beskonačnosti gravitacijskog produžetka, elastične napetosti prisutnosti Raja. Ovaj koncept nam pomaže u shvaćanju činjenice da sve podliježe privlačnom djelovanju koje vuče u smjeru Raja. Ilustracija je sirova, ali ipak korisna. Ona također objašnjava zašto gravitacija uvijek djeluje preferencijalno u ravni okomitoj na masu, fenomen koji ukazuje na diferencijalne dimenzije Raja i okolnih stvaranja.

the first step in the individuation of space potency into the pre-energy forms of cosmic force. This state is analogous to the concept of the primordial force-charge of space, sometimes called *pure energy* or *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravity Stages (Energy)*. This modification of the force-charge of space is produced by the action of the Paradise force organizers. It signalizes the appearance of energy systems responsive to the pull of Paradise gravity. This emergent energy is originally neutral but consequent upon further metamorphosis will exhibit the so-called negative and positive qualities. We designate these stages *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Postgravity Stages (Universe Power)*. In this stage, energy-matter discloses response to the control of linear gravity. In the central universe these physical systems are threefold organizations known as *triata*. They are the superpower mother systems of the creations of time and space. The physical systems of the superuniverses are mobilized by the Universe Power Directors and their associates. These material organizations are dual in constitution and are known as *gravita*. The dark gravity bodies encircling Havona are neither *triata* nor *gravita*, and their drawing power discloses both forms of physical gravity, linear and absolute.

11:8.8 (126.4) Space potency is not subject to the interactions of any form of gravitation. This primal endowment of Paradise is not an actual level of reality, but it is ancestral to all relative functional nonspirit realities — all manifestations of force-energy and the organization of power and matter. Space potency is a term difficult to define. It does not mean that which is ancestral to space; its meaning should convey the idea of the potencies and potentials existent within space. It may be roughly conceived to include all those absolute influences and potentials which emanate from Paradise and constitute the space presence of the Unqualified Absolute.

11:8.9 (126.5) Paradise is the absolute source and the eternal focal point of all energy-matter in the universe of universes. The Unqualified Absolute is the revealer, regulator, and repository of that which has Paradise as its source and origin. The universal presence of the Unqualified Absolute seems to be equivalent to the concept of a potential infinity of gravity extension, an elastic tension of Paradise presence. This concept aids us in grasping the fact that everything is drawn inward towards Paradise. The illustration is crude but nonetheless helpful. It also explains why gravity always acts preferentially in the plane perpendicular to the mass, a phenomenon indicative of the differential dimensions of Paradise and the surrounding creations.

9. JEDINSTVENOST RAJA

Raj je jedinstven u tome što je područje izvornog porijekla i konačni cilj sudbine svih ličnosti duha. Iako je istina da sva niža bića duha iz lokalnih svemira trenutno nisu neposredno predodređena za Raj, Raj je i dalje najpoželjniji cilj postignuća svih nadmaterijalnih ličnosti.

Raj je geografsko središte beskonačnosti; to nije dio svemirskog stvaranja, ni pravi dio vječnog svemira Havone. Obično govorimo o središnjem Otoku kao da pripada božanskom svemiru, ali to doista nije slučaj. Raj je vječno i ekskluzivno postojanje.

U vječnosti prošlosti, kada je Otac Svih darovao beskonačni izraz ličnosti svoga jastva duha biću Vječnog Sina, istodobno je otkrio beskonačni potencijal svog neosobnog sebstva kao Raj. Čini se da je neosobni i neduhovni Raj bio neizbježna posljedica Očeve volje i čin koji je dao vječnost Izvornom Sinu. Tako je Otac projicirao stvarnost u dvije stvarne faze - kao osobnu i neosobnu, duhovnu i neduhovnu. Napetost između njih, pod djelovanjem volje Oca i Sina, dala je postojanje Združenom Činitelju i središnjem svemiru materijalnih svjetova i duhovnih bića.

Kada se stvarnost diferencirala u osobno i neosobno (Vječnog Sina i Raj), teško je nazvati ono što je neosobno "Božanstvom" ako se taj izraz nekako ne kvalificira. Energetske i materijalne posljedice djelovanja Božanstva teško mogu biti nazvane Božanstvom. Božanstvo može uzrokovati mnogo toga što nije Božanstvo, a Raj nije Božanstvo; niti je Raj svjestan u smislu čovjekova razumijevanja ovog pojma.

Raj nije pravi predak bilo kojem biću ili živom entitetu; Raj nije stvoritelj. Ličnost i odnosi uma-duha su *prenosivi*, ali uzorak nije. Uzorci nikada nisu odrazi; oni su dupliciranja - reprodukcije. Raj je apsolut uzoraka; Havona je ispoljenjelih potencijala u stvarnosti.

Božje prebivalište je središnje i vječno, slavno i idealno. Njegov je dom lijepi uzorak za sva svjetska svemirska sjedišta; a središnji je svemir njegovog neposrednog stvaranja uzorak za sve svemire u njihovim idealima, organizaciji i krajnjoj sudbini.

Raj je univerzalno sjedište svih aktivnosti ličnosti i izvorno središte svih ispoljenja prostorne sile i energetskih manifestacija. Sve što je bilo, sada jeste ili će tek biti, došlo je, sada dolazi ili će

9. THE UNIQUENESS OF PARADISE

11:9.1 (126.6) Paradise is unique in that it is the realm of primal origin and the final goal of destiny for all spirit personalities. Although it is true that not all of the lower spirit beings of the local universes are immediately destined to Paradise, Paradise still remains the goal of desire for all supermaterial personalities.

11:9.2 (126.7) Paradise is the geographic center of infinity; it is not a part of universal creation, not even a real part of the eternal Havona universe. We commonly refer to the central Isle as belonging to the divine universe, but it really does not. Paradise is an eternal and exclusive existence.

11:9.3 (127.1) In the eternity of the past, when the Universal Father gave infinite personality expression of his spirit self in the being of the Eternal Son, simultaneously he revealed the infinity potential of his nonpersonal self as Paradise. Nonpersonal and nonspiritual Paradise appears to have been the inevitable repercussion to the Father's will and act which eternalized the Original Son. Thus did the Father project reality in two actual phases — the personal and the nonpersonal, the spiritual and the nonspiritual. The tension between them, in the face of will to action by the Father and the Son, gave existence to the Conjoint Actor and the central universe of material worlds and spiritual beings.

11:9.4 (127.2) When reality is differentiated into the personal and the nonpersonal (Eternal Son and Paradise), it is hardly proper to call that which is nonpersonal "Deity" unless somehow qualified. The energy and material repercussions of the acts of Deity could hardly be called Deity. Deity may cause much that is not Deity, and Paradise is not Deity; neither is it conscious as mortal man could ever possibly understand such a term.

11:9.5 (127.3) Paradise is not ancestral to any being or living entity; it is not a creator. Personality and mind-spirit relationships are *transmissible*, but pattern is not. Patterns are never reflections; they are duplications — reproductions. Paradise is the absolute of patterns; Havona is an exhibit of these potentials in actuality.

11:9.6 (127.4) God's residence is central and eternal, glorious and ideal. His home is the beauteous pattern for all universe headquarters worlds; and the central universe of his immediate indwelling is the pattern for all universes in their ideals, organization, and ultimate destiny.

11:9.7 (127.5) Paradise is the universal headquarters of all personality activities and the source-center of all force-space and energy manifestations. Everything which has been, now is, or is yet to be,

doći iz ovog središnjeg boravišta vječnih Bogova. Raj je središte svega stvorenja, izvor svih energija i mjesto izvornog porijekla svih ličnosti.

Uostalom, najvažnije pitanje smrtnim ljudima vezano za vječni Raj je činjenica da je to savršeno prebivalište Oca Svih stvarna i daleka sudbina besmrtnih duša smrtnih i materijalnih sinova Boga, uzlaznih bića evolucijskih svjetova vremena i prostora. Svaki smrtnik koji poznaje Boga, koji je prihvatio karijeru obavljanja Očeve volje, već je krenuo na dugi, dugi put prema Raju koji se sastoji u ostvarenju božanskih težnji i postignuću savršenstva. I kada se takvo biće životinjskog porijekla bude našlo, kao što se njih bezbroj sada nalazi, pred Bogovima na Raju, nakon što se bude uselo iz niskih sfera prostora, takvo postignuće predstavlja stvarnost duhovne transformacije koja dodiruje granice vrhovnosti.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti koji je primio dužnost djelovanja u ovoj ulozi od Starih Dana Uverse.]

has come, now comes, or will come forth from this central abiding place of the eternal Gods. Paradise is the center of all creation, the source of all energies, and the place of primal origin of all personalities.

11:9.8 (127.6) After all, to mortals the most important thing about eternal Paradise is the fact that this perfect abode of the Universal Father is the real and far-distant destiny of the immortal souls of the mortal and material sons of God, the ascending creatures of the evolutionary worlds of time and space. Every God-knowing mortal who has espoused the career of doing the Father's will has already embarked upon the long, long Paradise trail of divinity pursuit and perfection attainment. And when such an animal-origin being does stand, as countless numbers now do, before the Gods on Paradise, having ascended from the lowly spheres of space, such an achievement represents the reality of a spiritual transformation bordering on the limits of supremacy.

11:9.9 (127.7) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

POGLAVLJE 12. SVEMIR NAD SVEMIRIMA

⇐ 011

Knjiga Urantije

013 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 12 SVEMIR NAD SVEMIRIMA

Sekcije

Uvod

1. PROSTORNE RAZINE GLAVNOG SVEMIRA
2. DOMENE BEZUVJETNOG APSOLUTA
3. SVEMIRSKA GRAVITACIJA
4. PROSTOR I KRETANJE
5. PROSTOR I VRIJEME
6. UNIVERZALNA NADKONTROLA
7. DIO I CJELINA
8. MATERIJA, UMI DUH
9. OSOBNE STVARNOSTI

PAPER 12 THE UNIVERSE OF UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Space Levels of the Master Universe
2. The Domains of the Unqualified Absolute
3. Universal Gravity
4. Space and Motion
5. Space and Time
6. Universal Overcontrol
7. The Part and the Whole
8. Matter, Mind, and Spirit
9. Personal Realities

Uvod

NEIZMJERNOST dalekosežnog stvaranja Oca Svih potpuno je izvan dosega konačne mašte; ogromna veličina glavnog svemira iznenađuje čak i bića moga reda. Ali smrtni um je u stanju upoznati plan i raspored svemira; vi možete naučiti o njihovoj fizičkoj organizaciji i čudesnoj administrativnoj upravi; možete naučiti mnogo toga o različitim skupinama inteligentnih bića koja nastanjuju sedam supersvemira vremena i središnji svemir vječnosti.

U načelu, to jest u vječnom potencijalu, zamišljamo materijalno stvaranje kao beskonačno jer je Otac Svih doista beskonačan, ali dok proučavamo i promatramo cjelokupno materijalno stvaranje, znamo da je u svakom trenutku vremenski ograničeno, iako je vašim konačnim umovima relativno neograničeno, praktično bezgranično.

Uživajući smo na nepovratno proučavanju

INTRODUCTION

12:0.1 (128.1) THE immensity of the far-flung creation of the Universal Father is utterly beyond the grasp of finite imagination; the enormousness of the master universe staggers the concept of even my order of being. But the mortal mind can be taught much about the plan and arrangement of the universes; you can know something of their physical organization and marvelous administration; you may learn much about the various groups of intelligent beings who inhabit the seven superuniverses of time and the central universe of eternity.

12:0.2 (128.2) In principle, that is, in eternal potential, we conceive of material creation as being infinite because the Universal Father is actually infinite, but as we study and observe the total material creation, we know that at any given moment in time it is limited, although to your finite minds it is comparatively limitless, virtually boundless.

12:0.3 (128.3) We are convinced, from the study of

Uvjereni smo, na osnovu proučavanja fizičkog zakona i promatranja zvjezdanih domena, da beskonačni Stvoritelj još nije očitovan u konačnosti kozmičkog izraza, da je velik dio kozmičkog potencijala Beskonačnog još uvijek samosadržan i neotkriven. Stvorenim bićima moćni svemir može izgledati gotovo beskonačan, ali on je daleko od upotpunjenja; još uvijek postoje fizičke granice materijalnog stvaranja, a iskustveno je otkrivenje vječne svrhe još uvijek u tijeku.

1. PROSTORNE RAZINE GLAVNOG SVEMIRA

Svemir nad svemirima nije beskonačna ravšina, bezgranična kocka, niti neograničeni krug; on svakako ima dimenzije. Zakoni fizičke organizacije i administracije zasigurno dokazuju da cijeli ovaj ogromni agregat energetske sile i materijalne snage na kraju funkcionira kao prostorna jedinica, kao organizirana i koordinirana cjelina. Vidljivo ponašanje materijalnog stvaranja svjedoči o fizičkom svemiru određenih granica. Najviši dokaz kružnog i ograničenog svemira počiva u nama poznatoj činjenici da svi oblici osnovne energije neprestano kruže zakrivljenom stazom prostornih razina glavnog svemira povinujući se neprestanoj i apsolutnoj privlačnoj sili gravitacije Raja.

Niz kozmičkih razina glavnog svemira čine glavne dijelove prožetog prostora - cijelo stvaranje, organiziranu i djelomično naseljenu tvorevinu ili onu koja će tek biti organizirana i naseljena. Da glavni svemir nije niz eliptičkih prostornih razina sve manje otpornosti na gibanje, koje se smjenjuju sa zonama relatinog mirovanja, mislimo da bi neke od kozmičkih energija iskočile iz beskonačnog polja i pravolinijski otišle u neistraženi prostor; ali nikada ne nalazimo silu, energiju ili tvar koja se tako ponaša; uvijek se kreću u krugu, rotiraju putanjama velikih krugova prostora.

Polazeći van iz Raja kroz vodoravno proširenje prožetog prostora, glavni svemir postoji u šest koncentričnih elipsa, prostornih razina koje okružuju središnji Otok, kao:

1. Središnji svemir - Havona.
2. Sedam nadvemira.
3. Prva razina vanjskog prostora.
4. Druga razina vanjskog prostora.
5. Treća razina vanjskog prostora.

We are convinced, from the study of physical law and from the observation of the starry realms, that the infinite Creator is not yet manifest in finality of cosmic expression, that much of the cosmic potential of the Infinite is still self-contained and unrevealed. To created beings the master universe might appear to be almost infinite, but it is far from finished; there are still physical limits to the material creation, and the experiential revelation of the eternal purpose is still in progress.

1. SPACE LEVELS OF THE MASTER UNIVERSE

12.1.1 (128.4) The universe of universes is not an infinite plane, a boundless cube, nor a limitless circle; it certainly has dimensions. The laws of physical organization and administration prove conclusively that the whole vast aggregation of force-energy and matter-power functions ultimately as a space unit, as an organized and co-ordinated whole. The observable behavior of the material creation constitutes evidence of a physical universe of definite limits. The final proof of both a circular and delimited universe is afforded by the, to us, well-known fact that all forms of basic energy ever swing around the curved path of the space levels of the master universe in obedience to the incessant and absolute pull of Paradise gravity.

12.1.2 (128.5) The successive space levels of the master universe constitute the major divisions of pervaded space — total creation, organized and partially inhabited or yet to be organized and inhabited. If the master universe were not a series of elliptical space levels of lessened resistance to motion, alternating with zones of relative quiescence, we conceive that some of the cosmic energies would be observed to shoot off on an infinite range, off on a straight-line path into trackless space; but we never find force, energy, or matter thus behaving; ever they whirl, always swinging onward in the tracks of the great space circuits.

12.1.3 (129.1) Proceeding outward from Paradise through the horizontal extension of pervaded space, the master universe is existent in six concentric ellipses, the space levels encircling the central Isle:

- 12.1.4 (129.2)** 1. The Central Universe — Havona.
- 12.1.5 (129.3)** 2. The Seven Superuniverses.
- 12.1.6 (129.4)** 3. The First Outer Space Level.
- 12.1.7 (129.5)** 4. The Second Outer Space Level.
- 12.1.8 (129.6)** 5. The Third Outer Space Level.

6. Četvrta i najudaljenija razina svemira.

Havona, središnji svemir, nije stvaranje vremena; to je vječno postojanje. Ovaj se svemir bez početka i završetka sastoji od jedne milijarde planeta uzvišenog savršenstva koji su okruženi ogromnim tamnim gravitacijskim tijelima. U središtu Havone je stacionarni i apsolutno stabilizirani Rajski Otok, okružen s dvadeset i jednim satelitom. Zahvaljujući golemim okruglim masama tamnih gravitacijskih tijela oko ruba središnjeg svemira, masovni sadržaj ove središnje kreacije daleko je veći od ukupne poznate mase svih sedam sektora velikog svemira.

Rajsko-Havonski sustav, vječni svemir koji okružuje vječni Otok, predstavlja savršenu i vječnu jezgru glavnog svemira; svih sedam supersvemira i sve oblasti svemira rotiraju u utvrđenim orbitama oko ogromne središnje agregacije Rajskih satelita i planeta Havone.

Sedam supersvemira nisu entiteti primarne fizičke organizacije; njihove granice nigdje ne dodiruju nebularnu obitelj, niti prelaze lokalni svemir, osnovnu cjelinu stvaranja. Svaki je supersvemir jednostavno zemljopisni prostor koji grupira otprilike jednu sedminu organiziranog i djelomično naseljenog stvaranja koje je postalo poslije Havone, a svako od njih u sebi ima jednak broj lokalnih svemira i obuhvaćenog prostora. *Nebadon*, vaš lokalni svemir, jedna je od novijih kreacija u *Orvontonu*, sedmom supersvemiru.

Veliki svemir je u ovom trenutku organizirano i nastanjeno stvaranje. Sastoji se od sedam supersvemira, s ukupnim evolucijskim potencijalom od oko sedam trilijuna naseljenih planeta, a da ne spominjemo vječne planete središnjeg stvaranja. Ali ovaj procijenjeni proračun ne uzima u obzir arhitektonske administrativne planete, niti obuhvaća vanjske skupine neorganiziranih svemira. Današnji ogoljeni rub velikog svemira, ispunjen neujednačenim i nedovršenim perifernim prostorom, zajedno sa strahovitim zapletom cijelog astronomskog kovitlanja, sugerira našim studentima zvijezda da čak ni sedam supersvemira još nisu dovršeni. Dok se krećemo od unutrašnjosti, od božanskog središta prema van u bilo kojem smjeru, naposljetku dolazimo do vanjskih granica organiziranog i naseljenog stvaranja; dolazimo do vanjskih granica velikog svemira. A blizu vanjske granice, u dalekom kutu tako veličanstvenog stvaranja, vaš lokalni svemir ima svoje uzbudljivo postojanje.

Razine vanjskog prostora. Daleko u svemiru,

12:1.9 (129.7) 6. The Fourth and Outermost Space Level.

12:1.10 (129.8) *Havona*, the central universe, is not a time creation; it is an eternal existence. This never-beginning, never-ending universe consists of one billion spheres of sublime perfection and is surrounded by the enormous dark gravity bodies. At the center of Havona is the stationary and absolutely stabilized Isle of Paradise, surrounded by its twenty-one satellites. Owing to the enormous encircling masses of the dark gravity bodies about the fringe of the central universe, the mass content of this central creation is far in excess of the total known mass of all seven sectors of the grand universe.

12:1.11 (129.9) *The Paradise-Havona System*, the eternal universe encircling the eternal Isle, constitutes the perfect and eternal nucleus of the master universe; all seven of the superuniverses and all regions of outer space revolve in established orbits around the gigantic central aggregation of the Paradise satellites and the Havona spheres.

12:1.12 (129.10) *The Seven Superuniverses* are not primary physical organizations; nowhere do their boundaries divide a nebular family, neither do they cross a local universe, a prime creative unit. Each superuniverse is simply a geographic space clustering of approximately one seventh of the organized and partially inhabited post-Havona creation, and each is about equal in the number of local universes embraced and in the space encompassed. *Nebadon*, your local universe, is one of the newer creations in *Orvonton*, the seventh superuniverse.

12:1.13 (129.11) *The Grand Universe* is the present organized and inhabited creation. It consists of the seven superuniverses, with an aggregate evolutionary potential of around seven trillion inhabited planets, not to mention the eternal spheres of the central creation. But this tentative estimate takes no account of architectural administrative spheres, neither does it include the outlying groups of unorganized universes. The present ragged edge of the grand universe, its uneven and unfinished periphery, together with the tremendously unsettled condition of the whole astronomical plot, suggests to our star students that even the seven superuniverses are, as yet, uncompleted. As we move from within, from the divine center outward in any one direction, we do, eventually, come to the outer limits of the organized and inhabited creation; we come to the outer limits of the grand universe. And it is near this outer border, in a far-off corner of such a magnificent creation, that your local universe has its eventful existence.

12:1.14 (129.12) *The Outer Space Levels.* Far out in

na ogromnoj udaljenosti od sedam naseljenih supersvemira, okupljaju se ogromni i nevjerojatni krugovi sile i materijalizirajućih energija. Između energetskih krugova sedam supersvemira i ovog golemog vanjskog pojasa aktivnosti sile, nalazi se poprilično mirna prostorna zona koja varira po širini, ali u prosjeku ima oko četiri stotine tisuća svjetlosnih godina. Ove prostorne zone u sebi nemaju zvjezdane prašine - kozmičke magle. Naši studenti tih fenomena sumnjaju u točan status svemirskih sila koje postoje u ovoj zoni relativnog mirovanja koja okružuje sedam supersvemira. No oko pola milijuna svjetlosnih godina izvan periferije današnjeg velikog svemira možemo vidjeti početke zone nevjerovatne energije koja raste u volumenu i intenzitetu više od dvadeset pet milijuna svjetlosnih godina. Ovi se ogromni kotači energizirajućih sila nalaze u prvom vanjskom prostoru, neprekidnom pojasu kozmičke aktivnosti koja okružuje čitavo poznato, organizirano i nastanjeno stvaranje.

Još veće aktivnosti se odvijaju izvan tih područja, jer su fizičari Uversa otkrili rane dokaze o pojavama sile više od pedeset milijuna svjetlosnih godina izvan najudaljenijih raspona fenomena u prvoj razini vanjskog svemira. Ove aktivnosti nesumnjivo predviđaju organizaciju materijalnih kreacija druge svemirske razine glavnog svemira.

Središnji svemir je stvaranje vječnosti; sedam supersvemira su stvaranja vremena; četiri vanjske razine prostora nedvojbeno su predodređene evoluranju krajnosti stvaranja. A postoje i oni koji tvrde da Beskonačni nikada ne može postići puni izraz osim u beskonačnosti; stoga tvrde da postoji još jedno dodatno i neotkriveno stvaranje izvan četvrte i najudaljenije razine svemira, mogući stalno-šireći svemir beskonačnosti koji nema završetka. U teoriji ne znamo kako ograničiti bilo beskonačnost Stvoritelja ili potencijalnu beskonačnost stvaranja, ali u svom postojanju i upravi, smatramo da glavni svemir ima svoja ograničenja, da je definitivno ograničen i omeđen na svom vanjskom rubu otvorenim prostorom.

2. DOMENE BEZUVJETNOG APSOLUTA

Kad astronomi Urantije sa svojim sve moćnijim teleskopima promatraju tajanstvene prostore vanjskog svemira i tu vide nevjerovatnu evoluciju gotovo nebrojenih fizičkih svemira, oni trebaju shvatiti da svjedoče moćnom izvođenju neobjašnjivih planova Arhitekata Glavnog Svemira. Istina, posjedujemo dokaze koji upućuju na

space, at an enormous distance from the seven inhabited superuniverses, there are assembling vast and unbelievably stupendous circuits of force and materializing energies. Between the energy circuits of the seven superuniverses and this gigantic outer belt of force activity, there is a space zone of comparative quiet, which varies in width but averages about four hundred thousand light-years. These space zones are free from star dust — cosmic fog. Our students of these phenomena are in doubt as to the exact status of the space-forces existing in this zone of relative quiet which encircles the seven superuniverses. But about one-half million light-years beyond the periphery of the present grand universe we observe the beginnings of a zone of an unbelievable energy action which increases in volume and intensity for over twenty-five million light-years. These tremendous wheels of energizing forces are situated in the first outer space level, a continuous belt of cosmic activity encircling the whole of the known, organized, and inhabited creation.

12:1.15 (130.1) Still greater activities are taking place beyond these regions, for the Uversa physicists have detected early evidence of force manifestations more than fifty million light-years beyond the outermost ranges of the phenomena in the first outer space level. These activities undoubtedly presage the organization of the material creations of the second outer space level of the master universe.

12:1.16 (130.2) The central universe is the creation of eternity; the seven superuniverses are the creations of time; the four outer space levels are undoubtedly destined to eventuate-evolve the ultimacy of creation. And there are those who maintain that the Infinite can never attain full expression short of infinity; and therefore do they postulate an additional and unrevealed creation beyond the fourth and outermost space level, a possible ever-expanding, never-ending universe of infinity. In theory we do not know how to limit either the infinity of the Creator or the potential infinity of creation, but as it exists and is administered, we regard the master universe as having limitations, as being definitely delimited and bounded on its outer margins by open space.

2. THE DOMAINS OF THE UNQUALIFIED ABSOLUTE

12:2.1 (130.3) When Urantia astronomers peer through their increasingly powerful telescopes into the mysterious stretches of outer space and there behold the amazing evolution of almost countless physical universes, they should realize that they are gazing upon the mighty outworking of the unsearchable plans of the Architects of the Master

prisutnost određenih utjecaja Rajskih ličnosti tu i tamo širom ogromnih energetskih manifestacija koje trenutno obilježavaju ove vanjske domene, ali sa šireg gledišta prostornih regija koje se protežu izvan vanjskih granica sedam supersvemira, općenito priznajemo da ova stvaranja tvore domene Bezuvjetnog Apsoluta.

Premda bez teleskopa ljudsko oko može vidjeti tek dvije do tri maglice izvan granica supersvemira Orvontona, vaši teleskopi doslovce otkrivaju milijune nad milijunima tih fizičkih svemira u procesu stvaranja. Većina zvjezdanih područja koja se mogu vidjeti vašim današnjim teleskopima ulaze u sastav Orvontona, ali fotografskim vještinama veći teleskopi prodiru daleko izvan granica velikog svemira u domene vanjskog prostora, gdje je u tijeku organizacija neizrecivog broja svemira. A postoje i milijuni svemira izvan dosega vaših sadašnjih instrumenata.

U ne tako udaljenoj budućnosti, novi će teleskopi otkriti začuđenom pogledu astronoma Urantije ne manje od 375 milijuna novih galaksija u udaljenim područjima vanjskog prostora. U isto vrijeme, ovi će moćniji teleskopi otkriti da su mnogi izolirani svemiri koji su prethodno smatrani dijelom vanjskog svemira, zapravo dio galaktičkog sustava Orvontona. Sedam supersvemira i dalje rastu; obod svakog se postupno širi; nove se nebule stalno stabiliziraju i organiziraju; a neke od nebula koje astronomi Urantije smatraju ekstragalaktičkim zapravo su na rubu Orvontona i putuju zajedno s nama.

Studenti zvijezda Uverse opazaju da je veliki svemir okružen precima niza zvjezdastih i planetarnih klastera koji u potpunosti okružuju sadašnje naseljeno stvaranje kao koncentrični prstenovi vanjskih svemira nad svemirima. Fizičari Uverse izračunavaju da su energija i materija tih vanjskih i neistraženih područja već jednake mnogo puta ukupnoj materijalnoj masi i energiji nabijenoj u svih sedam supersvemira. Mi smo obaviješteni da je metamorfoza kozmičke sile u tim vanjskim prostorima funkcija Rajskih organizatora sile. Također znamo da su te sile praisvori tih fizičkih energija koje trenutno aktiviraju veliki svemir. Orvontonski upravitelji snage, međutim, nemaju nikakve veze s tim dalekim područjima, niti su njihova energetska djelovanja vidljivo povezana s krugovima moći organiziranih i naseljenih stvaranja.

Vrlo malo znamo o značenju tih ogromnih

Universe. True, we do possess evidences which are suggestive of the presence of certain Paradise personality influences here and there throughout the vast energy manifestations now characteristic of these outer regions, but from the larger viewpoint the space regions extending beyond the outer borders of the seven superuniverses are generally recognized as constituting the domains of the Unqualified Absolute.

12:2.2 (130.4) Although the unaided human eye can see only two or three nebulae outside the borders of the superuniverse of Orvonton, your telescopes literally reveal millions upon millions of these physical universes in process of formation. Most of the starry realms visually exposed to the search of your present-day telescopes are in Orvonton, but with photographic technique the larger telescopes penetrate far beyond the borders of the grand universe into the domains of outer space, where untold universes are in process of organization. And there are yet other millions of universes beyond the range of your present instruments.

12:2.3 (130.5) In the not-distant future, new telescopes will reveal to the wondering gaze of Urantian astronomers no less than 375 million new galaxies in the remote stretches of outer space. At the same time these more powerful telescopes will disclose that many island universes formerly believed to be in outer space are really a part of the galactic system of Orvonton. The seven superuniverses are still growing; the periphery of each is gradually expanding; new nebulae are constantly being stabilized and organized; and some of the nebulae which Urantian astronomers regard as extragalactic are actually on the fringe of Orvonton and are traveling along with us.

12:2.4 (131.1) The Uversa star students observe that the grand universe is surrounded by the ancestors of a series of starry and planetary clusters which completely encircle the present inhabited creation as concentric rings of outer universes upon universes. The physicists of Uversa calculate that the energy and matter of these outer and uncharted regions already equal many times the total material mass and energy charge embraced in all seven superuniverses. We are informed that the metamorphosis of cosmic force in these outer space levels is a function of the Paradise force organizers. We also know that these forces are ancestral to those physical energies which at present activate the grand universe. The Orvonton power directors, however, have nothing to do with these far-distant realms, neither are the energy movements therein discernibly connected with the power circuits of the organized and inhabited creations.

12:2.5 (131.2) We know very little of the significance

pojava vanjskog prostora. U tijeku je formiranje većeg stvaranja budućnosti. Možemo promatrati njegovu neizmjernu veličinu, možemo prepoznati njegovu veličinu i osjetiti njegove veličanstvene dimenzije, ali inače znamo tek malo više o tim područjima od astronoma Urantije. Koliko znamo, u ovom vanjskom prstenu maglica, sunca i planeta ne postoje nikakva materijalna bića iz reda ljudi, anđela ili drugih bića duha. Ova udaljena domena je izvan nadležnosti i administrative uprave supersvemirskih vlada.

Širom Orvontona se vjeruje da je u tijeku nova vrsta stvaranja, poredak u svemirima koji će postati podij budućih aktivnosti rastućeg Korpusa Finalnosti; ako su naše pretpostavke točne, onda beskonačna budućnost može pružiti vama iste one fenomenalne i očaravajuće prizore koje je beskonačna prošlost pružila vašim precima i prethodnicima.

3. SVEMIRSKA GRAVITACIJA

Svi oblici energetske sile - materijalna, umna i duhovna - jednako se podvrgavaju tim privlačnim silama, tim univerzalnim svemirskim prisutnostima koje nazivamo gravitacijom. Ličnost također reagira na gravitaciju - na ekskluzivni krug Oca; ali iako taj krug pripada isključivo Ocu, on nije isključen iz drugih krugova; Otac Svih je beskonačan i djeluje u sva četiri apsolutno-gravitacijska kruga u glavnom svemiru, a to su:

1. Gravitacija ličnosti Oca Svih.
2. Gravitacija duha Vječnog Sina.
3. Gravitacija uma Združenog Činitelja.
4. Kozmička gravitacija Rajskog Otoka.

Ta četiri kruga nisu povezana sa središtem sile nižeg Raja; to nisu krugovi sile, energije, niti moći. To su apsolutni krugovi *prisutnosti* koji su poput Bog neovisni o vremenu i prostoru.

S tim u vezi zanimljivo je zabilježiti određena opažanja na Uversi tijekom posljednjih tisućljeća od strane znanstvenika korpusa gravitacije. Ova je stručna skupina radnika došla do sljedećih zaključaka o različitim gravitacijskim sustavima glavnog svemira:

1. *Fizička gravitacija*. Nakon što su formulirali procjenu zbrajanja cjelokupnog fizičko-gravitacijskog kapaciteta velikog svemira, uložili su velike napore u usporedbi ovog nalaza s procijenjenom ukupnom apsolutnom

of these tremendous phenomena of outer space. A greater creation of the future is in process of formation. We can observe its immensity, we can discern its extent and sense its majestic dimensions, but otherwise we know little more about these realms than do the astronomers of Urantia. As far as we know, no material beings on the order of humans, no angels or other spirit creatures, exist in this outer ring of nebulae, suns, and planets. This distant domain is beyond the jurisdiction and administration of the superuniverse governments.

12:2.6 (131.3) Throughout Orvonton it is believed that a new type of creation is in process, an order of universes destined to become the scene of the future activities of the assembling Corps of the Finality; and if our conjectures are correct, then the endless future may hold for all of you the same enthralling spectacles that the endless past has held for your seniors and predecessors.

3. UNIVERSAL GRAVITY

12:3.1 (131.4) All forms of force-energy — material, mindal, or spiritual — are alike subject to those grasps, those universal presences, which we call gravity. Personality also is responsive to gravity — to the Father's exclusive circuit; but though this circuit is exclusive to the Father, he is not excluded from the other circuits; the Universal Father is infinite and acts over *all* four absolute-gravity circuits in the master universe:

12:3.2 (131.5) 1. The Personality Gravity of the Universal Father.

12:3.3 (131.6) 2. The Spirit Gravity of the Eternal Son.

12:3.4 (131.7) 3. The Mind Gravity of the Conjoint Actor.

12:3.5 (131.8) 4. The Cosmic Gravity of the Isle of Paradise.

12:3.6 (131.9) These four circuits are not related to the nether Paradise force center; they are neither force, energy, nor power circuits. They are absolute *presence* circuits and like God are independent of time and space.

12:3.7 (132.1) In this connection it is interesting to record certain observations made on Uversa during recent millenniums by the corps of gravity researchers. This expert group of workers has arrived at the following conclusions regarding the different gravity systems of the master universe:

12:3.8 (132.2) 1. *Physical Gravity*. Having formulated an estimate of the summation of the entire physical-gravity capacity of the grand universe, they have laboriously effected a comparison of this finding with the estimated total of absolute gravity presence now operative. These calculations

gravitacijskom prisutnošću koja je trenutno operativna. Ovi proračuni pokazuju da je ukupno gravitacijsko djelovanje velikog svemira mali dio procijenjenog gravitacijskog povlačenja Raja, izračunatog na temelju gravitacijskog odziva osnovnih fizičkih jedinica kozmičke materije. Ti su istraživači došli do iznenađujućeg zaključka da središnji svemir i sedam supersvemira koji ga okružuju u ovom trenutku iskorištavaju samo oko pet posto aktivnog funkcioniranja apsolutno-gravitacijskog privlačenja Raja. Drugim riječima: Trenutno oko devedeset pet posto aktivnog djelovanja kozmičke gravitacije Rajskog Otoka, izračunate u skladu s ovom teorijom ukupnosti, kontrolira materijalne sustave izvan granica sadašnjih organiziranih svemira. Ovi se izračuni odnose na apsolutnu gravitaciju; linearna gravitacija je interaktivni fenomen koji se može izračunati samo poznavanjem stvarne gravitacije Raja.

2. *Duhovna gravitacija.* Istim tehnikama komparativne procjene i proračuna, ti su istraživači ustanovili trenutni reaktivni kapacitet gravitacije duha, te su u suradnji sa Osamljenim Glasnicima i drugim ličnostima duha, došli do zbroja aktivne gravitacije duha Drugog Izvora i Središta. Poučno je imati na umu da su ustanovili jednaku vrijednost stvarne i funkcionalne prisutnosti gravitacije duha u velikom svemiru, što vodi postulatu sadašnje aktivne gravitacije duha. Drugim riječima: U današnje vrijeme praktički je čitava gravitacija vječnog Sina, izračunata na osnovu ove teorije cjelovitosti, vidljiva je kako funkcionira u velikom svemiru. Ako su ovi nalazi pouzdani, možemo zaključiti da su sadašnji svemiri koji se razvijaju u vanjskom svemiru u potpunosti neduhovni. A ako je to istina, to prihvatljivo objašnjava zašto duhovna bića imaju malo ili nimalo informacija o tim golemim energetskim manifestacijama, osim što znaju činjenicu njihovog fizičkog postojanja.

3. *Gravitacija uma.* Po tim istim načelima komparativnog računanja, ovi su se stručnjaci prihvatili problema prisutnosti i odazivanja na gravitaciju uma. Uмна jedinica procjene predstavlja prosjek tri materijalna i tri duhovna tipa mentaliteta, iako je vrsta uma koja djeluje u upraviteljima snage i njihovim suradnicima bila uznemirujući činitelj u nastojanju da se dođe do osnovne jedinice za procjenu gravitacije uma. Malo je toga moglo stati na put procjeni sadašnjeg kapaciteta Trećeg Izvora i Središta za funkciju gravitacije uma u skladu s tom teorijom cjelovitosti. Iako nalazi u ovom slučaju nisu toliko ubjedljivi kao u procjenama tjelesne i duhovne gravitacije, oni su, relativno govoreći, vrlo poučni, čak i intrigantni. Ovi istraživači zaključuju da oko osamdeset pet posto reaktivnog djelovanja

indicate that the total gravity action on the grand universe is a very small part of the estimated gravity pull of Paradise, computed on the basis of the gravity response of basic physical units of universe matter. These investigators reach the amazing conclusion that the central universe and the surrounding seven superuniverses are at the present time making use of only about five per cent of the active functioning of the Paradise absolute-gravity grasp. In other words: At the present moment about ninety-five per cent of the active cosmic-gravity action of the Isle of Paradise, computed on this totality theory, is engaged in controlling material systems beyond the borders of the present organized universes. These calculations all refer to absolute gravity; linear gravity is an interactive phenomenon which can be computed only by knowing the actual Paradise gravity.

12:3.9 (132:3) 2. *Spiritual Gravity.* By the same technique of comparative estimation and calculation these researchers have explored the present reaction capacity of spirit gravity and, with the co-operation of Solitary Messengers and other spirit personalities, have arrived at the summation of the active spirit gravity of the Second Source and Center. And it is most instructive to note that they find about the same value for the actual and functional presence of spirit gravity in the grand universe that they postulate for the present total of active spirit gravity. In other words: At the present time practically the entire spirit gravity of the Eternal Son, computed on this theory of totality, is observable as functioning in the grand universe. If these findings are dependable, we may conclude that the universes now evolving in outer space are at the present time wholly nonspiritual. And if this is true, it would satisfactorily explain why spirit-endowed beings are in possession of little or no information about these vast energy manifestations aside from knowing the fact of their physical existence.

12:3.10 (132:4) 3. *Mind Gravity.* By these same principles of comparative computation these experts have attacked the problem of mind-gravity presence and response. The mind unit of estimation was arrived at by averaging three material and three spiritual types of mentality, although the type of mind found in the power directors and their associates proved to be a disturbing factor in the effort to arrive at a basic unit for mind-gravity estimation. There was little to impede the estimation of the present capacity of the Third Source and Center for mind-gravity function in accordance with this theory of totality. Although the findings in this instance are not so conclusive as in the estimates of physical and spirit gravity, they are, comparatively considered, very instructive, even intriguing. These investigators deduce that about eighty-five per cent

gravitacije uma na intelektualno privlačno djelovanje Združenog Činitelja potječe iz postojećeg velikog svemira. To bi upućivalo na mogućnost da su aktivnosti uma uključene u krug s vidljivim fizičkim aktivnostima koje su u tijeku diljem vanjskog prostora. Iako ova procjena vjerojatno nije posve točna, u principu se slaže s našim uvjerenjem da inteligentni organizatori sile trenutačno usmjeravaju evoluciju svemira u prostoru iznad onih izvanskih granica velikog svemira. Bez obzira na prirodu ove pretpostavljene inteligencije, ona očito ne reagira na gravitaciju duha.

Ali svi su ti proračuni u najboljem slučaju procjene utemeljene na zakonskim pretpostavkama. Smatramo ih prilično pouzdanim. Čak i ako se nekoliko bića duha nalazi u vanjskom svemiru, njihova zajednička prisutnost ne bi značajno utjecala na proračune tako ogromnih razmjera.

Gravitacija ličnosti se ne može računski mjeriti. Prepoznavamo krug, ali ne možemo mjeriti ni kvalitativne ni kvantitativne stvarnosti koje na njega reagiraju.

4. PROSTOR I KRETANJE

Sve su jedinice kozmičke energije u primarnoj rotaciji i sudjeluju u izvršenju svojih misija dok se kreću u sveobuhvatnoj orbiti. Svemiri prostora i njihovi sastavni dijelovi i svjetovi su rotirajuće sfere i kreću se beskrajnim krugovima prostornih razina glavnog svemira. Apsolutno ništa u cijelom glavnom svemiru nije stacionarno, osim samog središta Havone, vječnog Rajskog Otoka, središta gravitacije.

Bezuvjetni Apsolut je funkcionalno ograničen na prostor, ali nismo sigurni kakav je odnos ovog Apsoluta prema kretanju. Da li je nerazdvojiv od kretanja? Ne znamo. Znamo da kretanje nije svojstveno prostoru; čak ni kretanje prostora nije nerazdvojivo. Ali nismo tako sigurni u vezi odnosa Bezuvjetnog prema kretanju. Tko ili što je stvarno odgovoran za ogromne aktivnosti transmutacija sile i energije koje su sada u tijeku izvan granica sadašnjih sedam supersvemira? Što se tiče porijekla kretanja, imamo sljedeća mišljenja:

1. Smatramo da Združeni Činitelj aktivira kretanje u prostoru.

2. Ako Združeni Činitelj uzrokuje *kretanja prostora*, ne možemo to dokazati.

3. Sveopći Apsolut ne uzrokuje početno kretanje, već izjednačava i kontrolira sve napone

of the mind-gravity response to the intellectual drawing of the Conjoint Actor takes origin in the existing grand universe. This would suggest the possibility that mind activities are involved in connection with the observable physical activities now in progress throughout the realms of outer space. While this estimate is probably far from accurate, it accords, in principle, with our belief that intelligent force organizers are at present directing universe evolution in the space levels beyond the present outer limits of the grand universe. Whatever the nature of this postulated intelligence, it is apparently not spirit-gravity responsive.

12:3.11 (133.1) But all these computations are at best estimates based on assumed laws. We think they are fairly reliable. Even if a few spirit beings were located in outer space, their collective presence would not markedly influence calculations involving such enormous measurements.

12:3.12 (133.2) *Personality Gravity* is noncomputable. We recognize the circuit, but we cannot measure either qualitative or quantitative realities responsive thereto.

4. SPACE AND MOTION

12:4.1 (133.3) All units of cosmic energy are in primary revolution, are engaged in the execution of their mission, while swinging around the universal orbit. The universes of space and their component systems and worlds are all revolving spheres, moving along the endless circuits of the master universe space levels. Absolutely nothing is stationary in all the master universe except the very center of Havona, the eternal Isle of Paradise, the center of gravity.

12:4.2 (133.4) The Unqualified Absolute is functionally limited to space, but we are not so sure about the relation of this Absolute to motion. Is motion inherent therein? We do not know. We know that motion is not inherent in space; even the motions of space are not innate. But we are not so sure about the relation of the Unqualified to motion. Who, or what, is really responsible for the gigantic activities of force-energy transmutations now in progress out beyond the borders of the present seven superuniverses? Concerning the origin of motion we have the following opinions:

12:4.3 (133.5) 1. We think the Conjoint Actor initiates motion *in* space.

12:4.4 (133.6) 2. If the Conjoint Actor produces the motions of space, we cannot prove it.

12:4.5 (133.7) 3. The Universal Absolute does not originate initial motion but does equalize and

koje potječu od kretanja.

U vanjskom prostoru organizatori sile su naočigled odgovorni za proizvodnju golemih svemirskih kotača koji su sada u procesu zvjezdane evolucije, ali njihova bi sposobnost funkcioniranja morala biti omogućena nekim promjenama prostorne prisutnosti Bezuvjetnog Apsoluta.

Prostor je, s ljudskog gledišta, ništica - negativ; on postoji samo u vezi s nečim pozitivnim i neprostornim. Prostor je, međutim, stvaran. On sadrži i uvjetuje kretanje. Čak se i kreće. Svemirska kretanja se mogu grubo klasificirati na sljedeći način:

1. Primarno kretanje - respiracija prostora, kretanje samog prostora.

2. Sekundarno kretanje - naizmjenična promjena smjera vrtnje sukcesivnih razina prostora.

3. Relativna kretanja - relativna u smislu da se ne ocjenjuju s Rajom kao osnovnom točkom. Primarna i sekundarna kretanja su apsolutna, kretanja u odnosu na nepokretni Raj.

4. Kompenzatorna ili korelacijska kretanja smišljena za usklađivanje svih ostalih kretanja.

Sadašnji odnos vašeg sunca i njegovih povezanih planeta, dok otkriva mnogo relativnih i apsolutnih kretanja u svemiru, pridonosi dojmju koji navodi promatrače zvijezda zaključku da je zemlja relativno stacionarna u svemiru, te da se okolni zvjezdani klasteri i struje kreću prema vani sve većim brzinama kako vaši proračuni obuhvaćaju vanjski svemir. Ali to nije slučaj. Vi ne uzimate u obzir sadašnje vanjsko i ujednačeno širenje fizičkih stravanja cijelog prožetog prostora. Vaše vlastito stvaranje (Nebadon) sudjeluje u ovom kretanju sveopće ekspanzije prema vani. Svih sedam supersvemira sudjeluju u dvo milijarditim ciklusima respiracije prostora, zajedno s vanjskim područjima glavnog svemira.

Kad se svemiri šire i skupljaju, materijalne mase u prožetom prostoru naizmjenično se kreću protiv i u smjeru povlačenja Rajske gravitacije. Rad koji se vrši u pomicanju materijalne energije stvaranja *prostorni* je posao, ali nije stvar *energetske snage*.

Iako su vaše spektroskopske procjene astronomske brzine prilično pouzdane kada se primjenjuju na zvijezde koje pripadaju vašem supersvemiru i susjednim supersvemirima, takvi su izračuni potpuno nepouzdan kad se odnose na područja vanjskog prostora. Spektralne linije se kreću od normale prema ljubičastoj boji ako se

control all of the tensions originated by motion.

12.4.6 (133.8) In outer space the force organizers are apparently responsible for the production of the gigantic universe wheels which are now in process of stellar evolution, but their ability so to function must have been made possible by some modification of the space presence of the Unqualified Absolute.

12.4.7 (133.9) Space is, from the human viewpoint, nothing — negative; it exists only as related to something positive and nonspatial. Space is, however, real. It contains and conditions motion. It even moves. Space motions may be roughly classified as follows:

12.4.8 (133.10) 1. Primary motion — space respiration, the motion of space itself.

12.4.9 (133.11) 2. Secondary motion — the alternate directional swings of the successive space levels.

12.4.10 (133.12) 3. Relative motions — relative in the sense that they are not evaluated with Paradise as a base point. Primary and secondary motions are absolute, motion in relation to unmoving Paradise.

12.4.11 (133.13) 4. Compensatory or correlating movement designed to co-ordinate all other motions.

12.4.12 (134.1) The present relationship of your sun and its associated planets, while disclosing many relative and absolute motions in space, tends to convey the impression to astronomic observers that you are comparatively stationary in space, and that the surrounding starry clusters and streams are engaged in outward flight at ever-increasing velocities as your calculations proceed outward in space. But such is not the case. You fail to recognize the present outward and uniform expansion of the physical creations of all pervaded space. Your own local creation (Nebadon) participates in this movement of universal outward expansion. The entire seven superuniverses participate in the two-billion-year cycles of space respiration along with the outer regions of the master universe.

12.4.13 (134.2) When the universes expand and contract, the material masses in pervaded space alternately move against and with the pull of Paradise gravity. The work that is done in moving the material energy mass of creation is *space* work but not *power-energy* work.

12.4.14 (134.3) Although your spectroscopic estimations of astronomic velocities are fairly reliable when applied to the starry realms belonging to your superuniverse and its associate superuniverses, such reckonings with reference to the realms of outer space are wholly unreliable. Spectral lines are displaced from the normal

zvijezda približava; te iste linije se primiču crvenoj boji ako se zvijezda udaljava. Zahvaljujući djelovanju mnogih utjecaja čini se da se recesijska brzina vanjskih svemira povećava brzinom od više od sto milja u sekundi za svakih milijun svjetlosnih godina povećanja udaljenosti. Ovom metodom računanja, nakon što usavršite svoje teleskope, steći ćete dojam da se ti udaljeni sustavi udaljavaju od vašeg dijela svemira nevjerojatnom brzinom od više od trideset tisuća milja u sekundi. Ali ova prividna brzina uzmicanja nije stvarna; ona proizlazi iz brojnih faktora pogreške koji obuhvaćaju kutove promatranja i drugih vremensko- prostornih iskrivljenja.

Ali najveća od svih takvih iskrivljenja proizlaze odatle što ogromni svemiri vanjskog prostora izvan domena sedam supersvemira, naočigled rotiraju u suprotnom smjeru od velikog svemira. To jest, ove nebrojene nebule i njihova sunca i pridruženi planeti u ovom trenutku rotiraju oko središnjeg stvaranja u smjeru kazaljke na satu. Sedam supersvemira se okreću oko Raja suprotno od smjera kazaljke na satu. Čini se da se sljedeći vanjski svemir galaksija, zajedno sa sedam supersvemira, okreću oko Raja suprotno smjeru kazaljke na satu. A zvjezdani promatrači Uverse misle da imaju dokaza o postojanju rotacijskih kretanja u trećem vanjskom pojasu udaljenog prostora koji počinju pokazivati smjerne tendencije kazaljke na satu.

Ovi alternativni smjerovi uzastopnih prostornih procesija svemira, sa stanovišta glavnog svemira, vjerojatno imaju veze s unutarnjom gravitacijskom vještinom Sveopćeg Apsoluta koja se sastoji u koordinaciji sila i izjednačavanju napetosti prostora. Kretanje, kao i prostor, je komplement ili uravnoteženje gravitacije.

5. PROSTOR I VRIJEME

Kao i prostor, vrijeme je dar Raja, ali ne u istom smislu, već neizravno. Vrijeme proizlazi iz kretanja i odatle što je um prirodno svjestan sekvencijalnosti. S praktičnog gledišta, kretanje omogućuje postojanje vremena, ali ne postoji sveopća vremenska jedinica utemeljena na kretanju, osim u onoj mjeri u kojoj je standardni dan Raja-Havone proizvoljno tako priznat. Svekupnost prostornog disanja poništava vlastitu lokalnu vrijednost kao izvor vremena.

Prostor nije beskonačan, iako vuče porijeklo od Raja; on nije apsolutan, jer je prožet Bezuvjetnim Apsolutom. Ne znamo apsolutne granice prostora, ali znamo da je vječnost apsolut vremena.

towards the violet by an approaching star; likewise these lines are displaced towards the red by a receding star. Many influences interpose to make it appear that the recessional velocity of the external universes increases at the rate of more than one hundred miles a second for every million light-years increase in distance. By this method of reckoning, subsequent to the perfection of more powerful telescopes, it will appear that these far-distant systems are in flight from this part of the universe at the unbelievable rate of more than thirty thousand miles a second. But this apparent speed of recession is not real; it results from numerous factors of error embracing angles of observation and other time-space distortions.

12.4.15 (134.4) But the greatest of all such distortions arises because the vast universes of outer space, in the realms next to the domains of the seven superuniverses, seem to be revolving in a direction opposite to that of the grand universe. That is, these myriads of nebulae and their accompanying suns and spheres are at the present time revolving clockwise about the central creation. The seven superuniverses revolve about Paradise in a counterclockwise direction. It appears that the second outer universe of galaxies, like the seven superuniverses, revolves counterclockwise about Paradise. And the astronomic observers of Uversa think they detect evidence of revolutionary movements in a third outer belt of far-distant space which are beginning to exhibit directional tendencies of a clockwise nature.

12.4.16 (134.5) It is probable that these alternate directions of successive space processions of the universes have something to do with the intramaster universe gravity technique of the Universal Absolute, which consists of a co-ordination of forces and an equalization of space tensions. Motion as well as space is a complement or equilibrant of gravity.

5. SPACE AND TIME

12.5.1 (134.6) Like space, time is a bestowal of Paradise, but not in the same sense, only indirectly. Time comes by virtue of motion and because mind is inherently aware of sequentiality. From a practical viewpoint, motion is essential to time, but there is no universal time unit based on motion except in so far as the Paradise-Havona standard day is arbitrarily so recognized. The totality of space respiration destroys its local value as a time source.

12.5.2 (135.1) Space is not infinite, even though it takes origin from Paradise; not absolute, for it is pervaded by the Unqualified Absolute. We do not know the absolute limits of space, but we do know that the absolute of time is eternity.

12.5.3 (135.2)

Vrijeme i prostor su neodvojivi samo u vremenskom prostoru, u sedam supersvemira. Nevremenski prostor (prostor bez vremena) teorijski postoji, ali jedino istinski nevremeno mjesto je *područje* Raja. Neprostorno vrijeme (vrijeme bez prostora) postoji u umu Rajske razine djelovanja.

Relativno nepomične zone međuprostora koje se nadovezuju na Raj i razdvajaju prožeti prostor od neprožetog, su prijelazne zone od vremena do vječnosti, stoga je nužnost da Rajski hodočasnici izgube svijest vremena za ovog tranzita koji kulminira u Rajskom državljanstvu. *Posjetitelji* koji su svjesni vremena mogu posjetiti Raj u budnom stanju, ali oni ostaju stvorenja vremena.

Odnosi s vremenom ne mogu postojati bez kretanja u svemiru, ali svijest o vremenu može. Sekvencija može stvoriti svijest o vremenu čak i u odsutnosti kretanja. Čovjekov je um manje vremenski nego prostorno vezan zbog unutarnje prirode uma. Čak i za vrijeme života u tijelu, iako je čovjekov um čvrsto vezan za prostor, kreativna ljudska imaginacija je relativno oslobođena od vremena. Ali vrijeme nije genetska kvaliteta uma.

Postoje tri različite razine vremenske spoznaje:

1. Vrijeme spoznato umom - svjesnost slijeda, kretanja i osjećaja trajanja.

2. Vrijeme spoznato duhom - uvid u kretanje prema Bogu i svjesnost uzlaznog kretanja prema razinama sve veće božanstvenosti.

3. Ličnost *stvara* jedinstven osjećaj vremena iz uvida u stvarnost plus svjesnosti prisutnosti i spoznaje trajanja.

Neduhovne životinje znaju samo prošlost i žive u sadašnjosti. Čovjek u kojem živi duh ima sposobnost predviđanja (uvid); on može predočiti budućost. Samo oni stavovi koji su okrenuti budućnosti i progresivni su osobno stvarni. Statička etika i tradicionalna moralnost su tek malo iznad životinjskog stadija. Ni stoicism nije visoki stupanj samospoznaje. Etika i moralnost postaju istinski ljudski kad su dinamični i progresivni, oživljeni kozmičkom stvarnosti.

Ljudska ličnost nije samo popratna pojava vremensko-prostornih događanja; ljudska ličnost također može djelovati kao kozmički uzrok tih događanja.

12:5.3 (135.2) Time and space are inseparable only in the time-space creations, the seven superuniverses. Nontemporal space (space without time) theoretically exists, but the only truly nontemporal place is *Paradise area*. Nonspatial time (time without space) exists in mind of the Paradise level of function.

12:5.4 (135.3) The relatively motionless midspace zones impinging on Paradise and separating pervaded from unpervaded space are the transition zones from time to eternity, hence the necessity of Paradise pilgrims becoming unconscious during this transit when it is to culminate in Paradise citizenship. Time-conscious *visitors* can go to Paradise without thus sleeping, but they remain creatures of time.

12:5.5 (135.4) Relationships to time do not exist without motion in space, but consciousness of time does. Sequentiality can consciosize time even in the absence of motion. Man's mind is less time-bound than space-bound because of the inherent nature of mind. Even during the days of the earth life in the flesh, though man's mind is rigidly space-bound, the creative human imagination is comparatively time free. But time itself is not genetically a quality of mind.

12:5.6 (135.5) There are three different levels of time cognizance:

12:5.7 (135.6) 1. Mind-perceived time — consciousness of sequence, motion, and a sense of duration.

12:5.8 (135.7) 2. Spirit-perceived time — insight into motion Godward and the awareness of the motion of ascent to levels of increasing divinity.

12:5.9 (135.8) 3. Personality *creates* a unique time sense out of insight into Reality plus a consciousness of presence and an awareness of duration.

12:5.10 (135.9) Unspiritual animals know only the past and live in the present. Spirit-indwelt man has powers of prevision (insight); he may visualize the future. Only forward-looking and progressive attitudes are personally real. Static ethics and traditional morality are just slightly superanimal. Nor is stoicism a high order of self-realization. Ethics and morals become truly human when they are dynamic and progressive, alive with universe reality.

12:5.11 (135.10) The human personality is not merely a concomitant of time-and-space events; the human personality can also act as the cosmic cause of such events.

6. UNIVERZALNA NADKONTROLA

6. UNIVERSAL OVERCONTROL

Kozmos nije statičan. Stabilnost nije rezultat inercije nego je proizvod uravnoteženih energija, kooperativnih umova, usklađenih morontija, nadkontrola duha i ujedinjenja ličnosti. Stabilnost je u cijelosti i uvijek proporcionalna božanstvenosti.

U fizičkoj kontroli glavnog svemira, Otac Svih ima prvenstvo i ispoljava primarnost kroz Rajski Otok; Bog je apsolutan u duhovnoj administraciji svemira u osobi Vječnog Sina. Što se tiče domena uma, Otac i Sin djeluju ravnopravno u Združenom Činitelju.

Treći Izvor i Središte pomaže u održavanju ravnoteže i koordinacije kombiniranih fizičkih i duhovnih energija i organizacija zahvaljujući apsolutnosti privlačnog djelovanja njegova kozmičkog uma i njemu svojstvenih komplemenata sveopće fizičke i duhovne gravitacije. Kad god i gdje god dođe do veze između materijalnog i duhovnog, takav fenomen uma je čin Beskonačnog Duha. Samo um može međusobno povezati fizičke sile i energije materijalne razine s duhovnim silama i bićima koja su na razini duha.

U svim svojim kontemplacijama kozmičkih pojava, pazite da uzmete u obzir međusobnu povezanost fizičkih, intelektualnih i duhovnih energija, i da uzmete u obzir neočekivane fenomene koji prate njihovo ujedinjenje pomoću ličnosti i nepredvidljive pojave koje proizlaze iz djela i reakcija iskustvenog Božanstva i Apsoluta.

Svemir je vrlo predvidljiv samo u smislu kvantitativnog ili gravitacijskog mjerenja; čak ni primarne fizičke sile ne reagiraju na linearnu gravitaciju, niti to čine viša značenja uma i istinske vrijednosti duha krajnjih stvarnosti svemira. Kvalitativno, svemir nije vrlo predvidljiv u vezi s novim asocijacijama sila, bilo fizičkih, umnih ili duhovnih, iako mnoge takve kombinacije energija ili sila postanu djelomično predvidljive kada se podvrgnu kritičnom promatranju. Kad se materija, um i duh sjedine u okviru ličnosti stvorenog bića, mi nismo potpuno sposobni predvidjeti odluke takvog bića koje ima slobodnu volju.

Čini se da sve faze iskonske sile, javljajućeg duha i drugih neosobnih krajnjih pojava reagiraju u skladu s određenim relativno stabilnim ali nepoznatim zakonima, i da su svi obilježeni širokim spektrom djelovanja i elastičnosti reagiranja koji su često uznemirujući kad se s njima susretnemo u fenomenima ograničenih i izoliranih situacija. Kako objasniti ovu nepredvidivu slobodu reagiranja koja se otkriva u ovim

12:6.1 (135.11) The universe is nonstatic. Stability is not the result of inertia but rather the product of balanced energies, co-operative minds, co-ordinated morontias, spirit overcontrol, and personality unification. Stability is wholly and always proportional to divinity.

12:6.2 (135.12) In the physical control of the master universe the Universal Father exercises priority and primacy through the Isle of Paradise; God is absolute in the spiritual administration of the cosmos in the person of the Eternal Son. Concerning the domains of mind, the Father and the Son function co-ordinately in the Conjoint Actor.

12:6.3 (136.1) The Third Source and Center assists in the maintenance of the equilibrium and co-ordination of the combined physical and spiritual energies and organizations by the absoluteness of his grasp of the cosmic mind and by the exercise of his inherent and universal physical- and spiritual-gravity complements. Whenever and wherever there occurs a liaison between the material and the spiritual, such a mind phenomenon is an act of the Infinite Spirit. Mind alone can interassociate the physical forces and energies of the material level with the spiritual powers and beings of the spirit level.

12:6.4 (135.14) In all your contemplation of universal phenomena, make certain that you take into consideration the interrelation of physical, intellectual, and spiritual energies, and that due allowance is made for the unexpected phenomena attendant upon their unification by personality and for the unpredictable phenomena resulting from the actions and reactions of experiential Deity and the Absolutes.

12:6.5 (135.15) The universe is highly predictable only in the quantitative or gravity-measurement sense; even the primal physical forces are not responsive to linear gravity, nor are the higher mind meanings and true spirit values of ultimate universe realities. Qualitatively, the universe is not highly predictable as regards new associations of forces, either physical, mindal, or spiritual, although many such combinations of energies or forces become partially predictable when subjected to critical observation. When matter, mind, and spirit are unified by creature personality, we are unable fully to predict the decisions of such a freewill being.

12:6.6 (135.16) All phases of primordial force, nascent spirit, and other nonpersonal ultimates appear to react in accordance with certain relatively stable but unknown laws and are characterized by a latitude of performance and an elasticity of response which are often disconcerting when encountered in the phenomena of a circumscribed and isolated situation. What is the explanation of this unpredictable freedom of reaction disclosed

javljujućim svemirskim stvarnostima? Te nepoznate, nedokučive nepredvidivosti - bilo da se odnose na ponašanje primordijalne jedinice sile, reakciju neidentificirane razine uma ili fenomen ogromnog ranog predsvemirskog stadija u domenama javljujućeg svemira - vjerojatno otkrivaju aktivnosti Krajnjeg i prisutnosti- djelovanja Apsoluta, koji prethode funkciji svih Stvoritelja svemira.

Mi zapravo ne znamo, ali pretpostavljamo da takva nevjerovatna svestranost i takva duboka koordinacija označavaju prisutnost i djelovanje Apsoluta, te da takva raznolikost reagiranja unatoč prividno jednolikoj uzročnosti otkriva reakciju Apsoluta, ne samo neposrednoj i situacijskoj uzročnosti, nego i svim ostalim povezanim uzročnicima diljem cijelog glavnog svemira.

Ljudi imaju svoje osobne čuvare sudbine; svaki planet, sustav, zvijezde, svemir i supersvemir ima svoje vladare koji djeluju za njihovo dobro i u interesu svojih domena. Havonom, pa čak i velikim svemirom, upravljaju oni kojima su povjerene takve visoke odgovornosti. Ali tko potiče i nadzire temeljne potrebe glavnog svemira kao cjeline, od Raja do četvrte i najudaljenije razine prostora? Egzistencijalno se takva visoka kontrola vjerojatno može pripisati Rajskom Trojstvu, ali iz iskustvenog gledišta, pojava svemira koji su stvoreni poslije Havone ovisi o:

1. Apsolutima u potencijalu.
2. Krajnjem u usmjerenju.
3. Vrhovnom u evolucijskoj koordinaciji.

4. Arhitektima Glavnog Svemira u upravi prije pojave određenih vladara.

Bezuvjetni Apsolut prožima cijeli prostor. Nije nam potpuno jasan točni status Božanstva Apsoluta i Sveopćeg Apsoluta, ali znamo da Sveopći Apsolut djeluje gdje god djeluju Božanstvo Apsolut i Bezuvjetni Apsolut. Božanstvo Apsolut može biti sveopće prisutno, ali teško može biti prisutno u prostoru. Krajnji je, ili će jednom biti, prostorno prisutan sve do vanjskih rubova četvrte razine prostora. Sumnjamo da će Krajnji ikada imati prostornu prisutnost izvan periferije glavnog svemira, ali unutar tog ograničenja, Krajnji sve više integrira kreativnu organizaciju potencijala triju Apsoluta.

7. DIO I CJELINA

Širom cijelog vremena i prostora i u pogledu

by these emerging universe actualities? These unknown, unfathomable unpredictables — whether pertaining to the behavior of a primordial unit of force, the reaction of an unidentified level of mind, or the phenomenon of a vast preuniverse in the making in the domains of outer space — probably disclose the activities of the Ultimate and the presence-performances of the Absolutes, which antedate the function of all universe Creators.

12:6.7 (135.17) We do not really know, but we surmise that such amazing versatility and such profound co-ordination signify the presence and performance of the Absolutes, and that such diversity of response in the face of apparently uniform causation discloses the reaction of the Absolutes, not only to the immediate and situational causation, but also to all other related causations throughout the entire master universe.

12:6.8 (135.18) Individuals have their guardians of destiny; planets, systems, constellations, universes, and superuniverses each have their respective rulers who labor for the good of their domains. Havona and even the grand universe are watched over by those intrusted with such high responsibilities. But who fosters and cares for the fundamental needs of the master universe as a whole, from Paradise to the fourth and outermost space level? Existentially such overcare is probably attributable to the Paradise Trinity, but from an experiential viewpoint the appearance of the post-Havona universes is dependent on:

12:6.9 (135.19) 1. The Absolutes in potential.

12:6.10 (135.20) 2. The Ultimate in direction.

12:6.11 (137.1) 3. The Supreme in evolutionary co-ordination.

12:6.12 (137.2) 4. The Architects of the Master Universe in administration prior to the appearance of specific rulers.

12:6.13 (137.3) The Unqualified Absolute pervades all space. We are not altogether clear as to the exact status of the Deity and Universal Absolutes, but we know the latter functions wherever the Deity and Unqualified Absolutes function. The Deity Absolute may be universally present but hardly space present. The Ultimate is, or sometime will be, space present to the outer margins of the fourth space level. We doubt that the Ultimate will ever have a space presence beyond the periphery of the master universe, but within this limit the Ultimate is progressively integrating the creative organization of the potentials of the three Absolutes.

7. THE PART AND THE WHOLE

12:7.1 (137.4) There is operative throughout all time

cjelokupne stvarnosti bilo koje prirode, djeluje neumoljiv i neosoban zakon koji je ekvivalent funkcije kozmičke providnosti. Milosrđe obilježava Božji stav ljubavi prema pojedincu; nepristranost motivira Božji stav prema ukupnom. Božja volja ne mora prevladati u svakom djelu - u srcu svake pojedine ličnosti - ali će njegova volja uvijek prevladati nad cjelinom, svemirom nad svemirima.

U svim njegovim odnosima sa svim njegovim bićima, istina je da Božji zakoni nisu sami po sebi samovoljni. Vama, s ograničenom vizijom i konačnim gledištem, Božja djela često djeluju diktatorska i samovoljna. Božji zakoni su samo Božje navike, njegov način uobičajenog djelovanja; a on sve čini kako treba. Uočavate da Bog sve čini na isti način, neprestano ponavljajući jedno te isto, jednostavno zato što je to najbolji način djelovanja u toj određenoj situaciji; a najbolji je način pravi način, i zbog toga beskonačna mudrost uvijek nalaže da se sve čini na taj precizni i savršeni način. Trebate također zapamtiti da priroda nije ekskluzivni čin Božanstva; drugi utjecaji su prisutni u onim fenomenima koje čovjek naziva prirodom.

Mrsko je božanskoj prirodi da pretrpi bilo kakvo pogoršanje ili da ikada dopusti izvršenje bilo kojeg osobnog čina na lošiji način. Trebalo bi, međutim, biti jasno da ako u božanstvenosti bilo koje situacije, u krajnosti bilo koje okolnosti, u svakom slučaju gdje tijek vrhovne mudrosti može ukazati na poželjnost različitog djelovanja - ako bi zahtjevi savršenstva mogli iz bilo kojeg razloga diktirati drugačije i bolje reakcije, tada i tamo bi svemudri Bog funkcionirao na taj bolji i prikladniji način. To bi bio izraz višeg zakona, a ne poništenje nižeg zakona.

Bog nije rob služenja ustaljenom ponavljanju vlastitih djela slobodne volje. Nema sukoba među zakonima Beskonačnog; oni su svi savršenosti nepogrešive prirode; oni su svi neupitna djela koja izražavaju besprijekorne odluke. Zakon je nepromjenjiva reakcija beskonačnog, savršenog i božanskog uma. Božja djela su sva voljna, bez obzira na ovu vidljivu istovjetnost. U Bogu "nema promjenljivosti niti sjene promjene." Ali sve to što se uistinu može reći o Ocu Svih ne može se reći jednako sigurno o svim njegovim podređenim inteligencijama ili njegovim evolucijskim stvorenjima.

Budući da je Bog nepromjenjiv, vi dakle možete, u svim uobičajenim okolnostima, ovisiti o tome da on sve obavlja na svoj identični i uobičajeni način. Bog je jamstvo stabilnosti za sve stvorene stvari i bića. On je Bog; stoga se ne mijenja.

and space and with regard to all reality of whatever nature an inexorable and impersonal law which is equivalent to the function of a cosmic providence. Mercy characterizes God's attitude of love for the individual; impartiality motivates God's attitude toward the total. The will of God does not necessarily prevail in the part — the heart of any one personality — but his will does actually rule the whole, the universe of universes.

12:7.2 (137.5) In all his dealings with all his beings it is true that the laws of God are not inherently arbitrary. To you, with your limited vision and finite viewpoint, the acts of God must often appear to be dictatorial and arbitrary. The laws of God are merely the habits of God, his way of repeatedly doing things; and he ever does all things well. You observe that God does the same thing in the same way, repeatedly, simply because that is the best way to do that particular thing in a given circumstance; and the best way is the right way, and therefore does infinite wisdom always order it done in that precise and perfect manner. You should also remember that nature is not the exclusive act of Deity; other influences are present in those phenomena which man calls nature.

12:7.3 (137.6) It is repugnant to the divine nature to suffer any sort of deterioration or ever to permit the execution of any purely personal act in an inferior way. It should be made clear, however, that, *if*, in the divinity of any situation, in the extremity of any circumstance, in any case where the course of supreme wisdom might indicate the demand for different conduct — if the demands of perfection might for any reason dictate another method of reaction, a better one, then and there would the all-wise God function in that better and more suitable way. That would be the expression of a higher law, not the reversal of a lower law.

12:7.4 (137.7) God is not a habit-bound slave to the chronicity of the repetition of his own voluntary acts. There is no conflict among the laws of the Infinite; they are all perfections of the infallible nature; they are all the unquestioned acts expressive of faultless decisions. Law is the unchanging reaction of an infinite, perfect, and divine mind. The acts of God are all volitional notwithstanding this apparent sameness. In God there "is no variableness neither shadow of changing." But all this which can be truly said of the Universal Father cannot be said with equal certainty of all his subordinate intelligences or of his evolutionary creatures.

12:7.5 (137.8) Because God is changeless, therefore can you depend, in all ordinary circumstances, on his doing the same thing in the same identical and ordinary way. God is the assurance of stability for all created things and beings. He is God; therefore he changes not.

A sva je ta postojanost ponašanja i ujednačenost djelovanja osobna, svjesna i rezultat slobodne volje, jer veliki Bog nije neki bespomoćni rob svog vlastitog savršenstva i beskonačnosti. Bog nije neka samodjelujuća automatska sila; on nije snaga koja robuje zakonu. Bog nije matematička jednadžba niti kemijska formula. On je slobodna i primarna ličnost. On je Otac Svih, biće prepuno ličnosti i sveopći izvor ličnosti svakog stvorenja.

Božja volja ne mora prevladati u srcu svakog materijalnog smrtnika koji traži Boga, ali ako se vremenski okvir proširi izvan trenutnog vremena da obuhvati cijeli prvi život, onda se Božja volja sve više prepoznaje u plodovima duha koji se nose u životima Božje djece koja se povode za duhom. A onda, ako se ljudski život dodatno proširi kako bi uključio morontija iskustvo, božanska se volja može vidjeti kako svijetli sve jasnije i jasnije u produhovljujućim djelima onih stvorenih bića vremena koja su počela kušati božanske radosti doživljavanja odnosa između čovjekove ličnosti i ličnosti Oca Svih.

Očinstvo Boga i bratstvo ljudi predstavljaju paradoks dijela i cjeline na razini ličnosti. Bog ljubi svakog pojedinca kao individualno dijete nebeske obitelji. Ipak, Bog tako voli svaku osobu; on ne poštuje bilo koga više od nekog drugog, a općenitost njegove ljubavi stvara odnos cjeline, bratstva svih ljudi.

Ljubav Oca apsolutno individualizira svaku ličnost kao jedinstveno dijete Oca Svih, dijete bez duplikata u beskonačnosti, biće obdareno slobodnom voljom koje je nezamjenjivo u cijeloj vječnosti. Očeva ljubav veliča svako Božje dijete, osvjetljavajući svakog člana nebeske obitelji, oštro izražavajući jedinstvenu prirodu svakog osobnog bića nasuprot neosobnih razina koje leže izvan bratskoga kruga Oca sviju. Božja je ljubav nadahnuće u oslikavanju transcendentne vrijednosti svakog stvorenog bića slobodne volje, i ona nedvojbeno otkriva visoku vrijednost koju je Otac Svih stavio na svako svoje dijete, od najvišeg osobnog stvoritelja Rajskog statusa do najniže ličnosti koja ima dostojanstvo volje među divljim plemenima ljudi na samom začetku ljudskog roda na nekom evolucijskom svijetu vremena i prostora.

Sama ova ljubav Boga prema pojedincu stvara božansku obitelj svih pojedinaca, sveopće bratstvo djece Rajskog Oca koja imaju slobodnu volju. A ovo bratstvo, koje je sveopće, odnos je cjeline. Bratstvo, kada je sveopće, ne otkriva svaki odnos, nego sve odnose. Bratstvo je stvarnost cjeline i stoga otkriva kvalitetu cjeline u suprotnosti

12:7.6 (138.1) And all this steadfastness of conduct and uniformity of action is personal, conscious, and highly volitional, for the great God is not a helpless slave to his own perfection and infinity. God is not a self-acting automatic force; he is not a slavish law-bound power. God is neither a mathematical equation nor a chemical formula. He is a freewill and primal personality. He is the Universal Father, a being surcharged with personality and the universal fount of all creature personality.

12:7.7 (138.2) The will of God does not uniformly prevail in the heart of the God-seeking material mortal, but if the time frame is enlarged beyond the moment to embrace the whole of the first life, then does God's will become increasingly discernible in the spirit fruits which are borne in the lives of the spirit-led children of God. And then, if human life is further enlarged to include the morontia experience, the divine will is observed to shine brighter and brighter in the spiritualizing acts of those creatures of time who have begun to taste the divine delights of experiencing the relationship of the personality of man with the personality of the Universal Father.

12:7.8 (138.3) The Fatherhood of God and the brotherhood of man present the paradox of the part and the whole on the level of personality. God loves *each* individual as an individual child in the heavenly family. Yet God thus loves *every* individual; he is no respecter of persons, and the universality of his love brings into being a relationship of the whole, the universal brotherhood.

12:7.9 (138.4) The love of the Father absolutely individualizes each personality as a unique child of the Universal Father, a child without duplicate in infinity, a will creature irreplaceable in all eternity. The Father's love glorifies each child of God, illuminating each member of the celestial family, sharply silhouetting the unique nature of each personal being against the impersonal levels that lie outside the fraternal circuit of the Father of all. The love of God strikingly portrays the transcendent value of each will creature, unmistakably reveals the high value which the Universal Father has placed upon each and every one of his children from the highest creator personality of Paradise status to the lowest personality of will dignity among the savage tribes of men in the dawn of the human species on some evolutionary world of time and space.

12:7.10 (138.5) This very love of God for the individual brings into being the divine family of all individuals, the universal brotherhood of the freewill children of the Paradise Father. And this brotherhood, being universal, is a relationship of the whole. Brotherhood, when universal, discloses not the *each* relationship, but the *all* relationship.

s kvalitetama bilo kojeg dijela.

Bratstvo utvrđuje činjenicu odnosa između svih ličnosti u sveopćoj svemirskoj egzistenciji. Ni jedna osoba ne može izbjeći prednosti ili kazne koje nastaju kao posljedica odnosa s drugim osobama. Dio izvlači korist ili patnju u skladu sa cjelinom. Dobar trud svakog čovjeka koristi svim ljudima; greška ili zlo svakog čovjeka povećavaju nevolju svih ljudi. Kako se pomiče dio, tako se pomiče cjelina. Kako napreduje cjelina, tako napreduje i dio. Relativne brzine u kretanju dijela i cjeline određuju da li se dio usporava inercijom cjeline ili ubrzava zamahom kozmičkog bratstva.

To je otajstvo da je Bog jedno izrazito samosvjesno biće koje ima stambeno sjedište, koje je istodobno osobno prisutno u tako ogromnom svemiru dok je osobno u kontaktu s tako beskrajnim brojem bića. To što je takav fenomen otajstvo izvan ljudskog shvaćanja ni u najmanju ruku ne smije umanjiti vašu vjeru. Ne dopustite da vas nadvladaju, pometu ili obeshrabre veličina beskonačnosti, neizmjernost vječnosti, te veličina i slava Božjeg neusporedivog karaktera; jer Otac nije daleko od bilo koga od vas; on prebiva u vama i u njemu se svi doslovno krećemo, doista živimo i stvarno imamo svoje postojanje.

Iako Rajski Otac djeluje preko svojih božanskih stvoritelja i djece stvorenja, on također uživa najintimniji unutarnji kontakt s vama koji je tako uzvišen, toliko osoban, da je čak i izvan mog shvaćanja - tajanstveno zajedništvo Očevog fragmenta s ljudskom dušom i smrtnim umom u kojem doista živi. Kako ste već upoznati s ovim Božjim darovima, znate da je Otac u intimnom kontaktu, ne samo sa svojim božanskim suradnicima, nego i s evolucijskom smrtnom djecom vremena. Otac doista prebiva na Raju, ali njegova božanska prisutnost također živi u umovima ljudi.

Iako je duh Sina izliven na sve ljude, iako je Sin nekoć živio s vama u sličnosti smrtnog tijela, iako vas serafimi osobno čuvaju i vode, kako se bilo koje od tih božanskih bića Drugog i Trećeg Središta ikada mogu nadati da vam se približe ilida vas razumiju tako potpuno kako vas razumije Otac, koji vam je dao dio sebe da bude vaše pravo i božansko, čak i vječno, jastvo?

Brotherhood is a reality of the total and therefore discloses qualities of the whole in contradistinction to qualities of the part.

12-7.11 (138.6) Brotherhood constitutes a fact of relationship between every personality in universal existence. No person can escape the benefits or the penalties that may come as a result of relationship to other persons. The part profits or suffers in measure with the whole. The good effort of each man benefits all men; the error or evil of each man augments the tribulation of all men. As moves the part, so moves the whole. As the progress of the whole, so the progress of the part. The relative velocities of part and whole determine whether the part is retarded by the inertia of the whole or is carried forward by the momentum of the cosmic brotherhood.

12-7.12 (139.1) It is a mystery that God is a highly personal self-conscious being with residential headquarters, and at the same time personally present in such a vast universe and personally in contact with such a well-nigh infinite number of beings. That such a phenomenon is a mystery beyond human comprehension should not in the least lessen your faith. Do not allow the magnitude of the infinity, the immensity of the eternity, and the grandeur and glory of the matchless character of God to overawe, stagger, or discourage you; for the Father is not very far from any one of you; he dwells within you, and in him do we all literally move, actually live, and veritably have our being.

12-7.13 (139.2) Even though the Paradise Father functions through his divine creators and his creature children, he also enjoys the most intimate inner contact with you, so sublime, so highly personal, that it is even beyond my comprehension — that mysterious communion of the Father fragment with the human soul and with the mortal mind of its actual indwelling. Knowing what you do of these gifts of God, you therefore know that the Father is in intimate touch, not only with his divine associates, but also with his evolutionary mortal children of time. The Father indeed abides on Paradise, but his divine presence also dwells in the minds of men.

12-7.14 (139.3) Even though the spirit of a Son be poured out upon all flesh, even though a Son once dwelt with you in the likeness of mortal flesh, even though the seraphim personally guard and guide you, how can any of these divine beings of the Second and Third Centers ever hope to come as near to you or to understand you as fully as the Father, who has given a part of himself to be in you, to be your real and divine, even your eternal, self?

8. MATERIJJA, UM I DUH

8. MATTER, MIND, AND SPIRIT

"Bog je duh," ali Raj to nije. Materijalni svemir je uvijek arena u kojoj se odvijaju sve duhovne aktivnosti; bića duha i uzlazni duhovi žive i rade na fizičkim planetima materijalne stvarnosti.

Davanje kozmičke sile, domena kozmičke gravitacije, su funkcija Rajskog Otoka. Sva izvorna sila- energija proizlazi iz Raja, a materija za stvaranje neizbrojenih svemira sada cirkulira cijelim velikim svemirom u obliku supergravitacijske prisutnosti koja tvori napetost sile prožetog prostora.

Bez obzira na transformaciju sile u izvanjskim svemirima, nakon što izađe iz Raja, sila putuje pod utjecajem neprestanog, uvijek prisutnog, neprekidnog privlačenja vječnog Otoka, dok se poslušno i sama od sebe zauvijek vrti vječnim putovima svemira nad svemirima. Fizička energija je jedina stvarnost koja je istinita i postojana u svojoj poslušnosti sveopćem zakonu. Samo u područjima volje stvorenja dolazi do odstupanja od božanskih staza i izvornih planova. Snaga i energija su sveopći dokazi stabilnosti, postojanosti i vječnosti središnjeg Rajskog Otoka.

Darivanje duha i produhovljenje ličnosti, domena duhovne gravitacije, jest područje Vječnog Sina. I ova je gravitacija duha koja izvire iz Sina i koja zauvijek privlači sve duhovne stvarnosti prema sebi, jednako stvarna i apsolutna kao i svemoćno materijalno privlačno djelovanje Rajskog Otoka. No, materijalni čovjek je, naravno, više upoznat s materijalnim manifestacijama fizičke prirode nego s jednako stvarnim i moćnim operacijama duhovne prirode koje se prepoznaju samo duhovnim uvidom duše.

Kako um bilo koje pojedine ličnosti u svemiru postaje sve duhovniji - sve više nalik Bogu - on sve manje reagira na materijalnu gravitaciju. Stvarnost, mjerena fizičko-gravitacijskom reakcijom, je antiteza stvarnosti određena kvalitetom sadržaja duha. Fizičko-gravitacijsko djelovanje je kvantitativni odreditelj neduhovne energije; duhovno-gravitacijsko djelovanje je kvalitativna mjera žive energije božanstvenosti.

To što je Raj za fizičku tvorevinu i što je Vječni Sin za duhovni svemir, to je Združeni Činitelj u domenama uma - inteligentni svemir materijalnih, morontijalnih i duhovnih bića i ličnosti.

Združeni Činitelj reagira na materijalne kao i duhovne stvarnosti i stoga prirodno postaje sveopći služitelj svih inteligentnih bića, bića koja mogu biti mješavina materijalnih i duhovnih faza stvaranja. Obdarenje inteligencijom, služba

12:8.1 (139.4) "God is spirit," but Paradise is not. The material universe is always the arena wherein take place all spiritual activities; spirit beings and spirit ascenders live and work on physical spheres of material reality.

12:8.2 (139.5) The bestowal of cosmic force, the domain of cosmic gravity, is the function of the Isle of Paradise. All original force-energy proceeds from Paradise, and the matter for the making of untold universes now circulates throughout the master universe in the form of a supergravity presence which constitutes the force-charge of pervaded space.

12:8.3 (139.6) Whatever the transformations of force in the outlying universes, having gone out from Paradise, it journeys on subject to the never-ending, ever-present, unfailing pull of the eternal Isle, obediently and inherently swinging on forever around the eternal space paths of the universes. Physical energy is the one reality which is true and steadfast in its obedience to universal law. Only in the realms of creature volition has there been deviation from the divine paths and the original plans. Power and energy are the universal evidences of the stability, constancy, and eternity of the central Isle of Paradise.

12:8.4 (139.7) The bestowal of spirit and the spiritualization of personalities, the domain of spiritual gravity, is the realm of the Eternal Son. And this spirit gravity of the Son, ever drawing all spiritual realities to himself, is just as real and absolute as is the all-powerful material grasp of the Isle of Paradise. But material-minded man is naturally more familiar with the material manifestations of a physical nature than with the equally real and mighty operations of a spiritual nature which are discerned only by the spiritual insight of the soul.

12:8.5 (140.1) As the mind of any personality in the universe becomes more spiritual — Godlike — it becomes less responsive to material gravity. Reality, measured by physical-gravity response, is the antithesis of reality as determined by quality of spirit content. Physical-gravity action is a quantitative determiner of nonspirit energy; spiritual-gravity action is the qualitative measure of the living energy of divinity.

12:8.6 (140.2) What Paradise is to the physical creation, and what the Eternal Son is to the spiritual universe, the Conjoint Actor is to the realms of mind — the intelligent universe of material, morontial, and spiritual beings and personalities.

12:8.7 (140.3) The Conjoint Actor reacts to both material and spiritual realities and therefore inherently becomes the universal minister to all intelligent beings, beings who may represent a union of both the material and spiritual phases of

onome što je materijalno i duhovno u fenomenu uma, je ekskluzivna domena Združenog Činitelja, koji tako postaje partner duhovnog uma, suština morontija uma i supstanca materijalnog uma evolucijskih stvorenja vremena.

Um je tehnika kojom stvarnosti duha postaju iskustvene ličnosti stvorenih bića. U posljednjoj analizi, ujedinjujuće sposobnosti čak i ljudskog uma, sposobnost koordiniranja stvari, ideja i vrijednosti, su nad-materijalne.

Iako je smrtnom umu teško shvatiti sedam razina relativne kozmičke stvarnosti, ljudski intelekt treba biti u stanju shvatiti veći dio značenja triju funkcionalnih razina konačne stvarnosti, a to su:

1 . *Materija*. Organizirana energiju koja je podložna linearnoj gravitaciji, osim što je modificirana kretanjem i uvjetovana umom.

2 . *Um*. Organizirana svijest koja nije u potpunosti podložna materijalnoj gravitaciji i koja postaje doista oslobođena kad je izmijenjena duhom.

3 . *Duh*. Najviša osobna stvarnost. Istinski duh ne podliježe fizičkoj gravitaciji, već na kraju postaje motivirajući utjecaj svih evoluirajućih sustava koji imaju dostojanstvo ličnosti.

Duh je svrha postojanja svih ličnosti; materijalna ispoljenja su relativna, a kozmički um intervenira između tih kozmičkih suprotnosti. Darivanje uma i služenje duha djelo su suradnika Božanstva, Beskonačnog Duha i Vječnog Sina. Sveukupna stvarnost Božanstva nije um, nego duh-um - um-duh sjedinjen pomoću ličnosti. Ipak, apsoluti duha kao i apsoluti materije konvergira u osobi Oca Svih.

Na Raju su tri energije - fizička, umna i duhovna - usklađene. U evolucijskom svemiru vlada energija-materija osim u ličnosti, gdje duh, posredovanjem uma, nastoji prevladati. Duh je temeljna stvarnost iskustva ličnosti svih stvorenja, jer je Bog duh. Duh je nepromjenjiv i stoga, u svim odnosima ličnosti, nadilazi i um i materiju, koje su iskustvene varijable progresivnog postignuća.

U kozmičkoj evoluciji materija postaje filozofska sjena koju um baca u prisutnosti blistavila duha božanskog prosvjetljenja, ali to ne poništava stvarnost materije- energije. Um, materija i duh su jednako stvarni, ali nisu od jednake vrijednosti sa stanovišta ličnosti kad se

creation. The endowment of intelligence, the ministry to the material and the spiritual in the phenomenon of mind, is the exclusive domain of the Conjoint Actor, who thus becomes the partner of the spiritual mind, the essence of the morontia mind, and the substance of the material mind of the evolutionary creatures of time.

12:8.8 (140.4) Mind is the technique whereby spirit realities become experiential to creature personalities. And in the last analysis the unifying possibilities of even human mind, the ability to co-ordinate things, ideas, and values, is supermaterial.

12:8.9 (140.5) Though it is hardly possible for the mortal mind to comprehend the seven levels of relative cosmic reality, the human intellect should be able to grasp much of the meaning of three functioning levels of finite reality:

12:8.10 (140.6) 1. *Matter*. Organized energy which is subject to linear gravity except as it is modified by motion and conditioned by mind.

12:8.11 (140.7) 2. *Mind*. Organized consciousness which is not wholly subject to material gravity, and which becomes truly liberated when modified by spirit.

12:8.12 (140.8) 3. *Spirit*. The highest personal reality. True spirit is not subject to physical gravity but eventually becomes the motivating influence of all evolving energy systems of personality dignity.

12:8.13 (140.9) The goal of existence of all personalities is spirit; material manifestations are relative, and the cosmic mind intervenes between these universal opposites. The bestowal of mind and the ministration of spirit are the work of the associate persons of Deity, the Infinite Spirit and the Eternal Son. Total Deity reality is not mind but spirit-mind — mind-spirit unified by personality. Nevertheless the absolutes of both the spirit and the thing converge in the person of the Universal Father.

12:8.14 (140.10) On Paradise the three energies, physical, mindal, and spiritual, are co-ordinate. In the evolutionary cosmos energy-matter is dominant except in personality, where spirit, through the mediation of mind, is striving for the mastery. Spirit is the fundamental reality of the personality experience of all creatures because God is spirit. Spirit is unchanging, and therefore, in all personality relations, it transcends both mind and matter, which are experiential variables of progressive attainment.

12:8.15 (140.11) In cosmic evolution matter becomes a philosophic shadow cast by mind in the presence of spirit luminosity of divine enlightenment, but this does not invalidate the reality of matter-energy. Mind, matter, and spirit are equally real, but they are not of equal value to

radi o postizanju božanstvenosti. Svijest božanstva je progresivno duhovno iskustvo.

Što je sjajnije blistavilo poduhovljene ličnosti (Otac u svemiru, fragment potencijalne ličnosti duha u pojedinom stvorenom biću), veća je sjena koju posrednički um baca na materijalno okružje. U vremenu je čovjekovo tijelo jednako stvarno kao i um ili duh, ali u smrti, um (identitet) i duh preživljavaju, ali tijelo to ne čini. Kozmička stvarnost ne mora biti prisutna u iskustvu ličnosti. I tako vaš grčki slikovni izražaj - da je materija sjena stvarnije supstance duha - ima stvarni filozofski smisao.

personality in the attainment of divinity. Consciousness of divinity is a progressive spiritual experience.

^{12:8.16 (141.1)} The brighter the shining of the spiritualized personality (the Father in the universe, the fragment of potential spirit personality in the individual creature), the greater the shadow cast by the intervening mind upon its material investment. In time, man's body is just as real as mind or spirit, but in death, both mind (identity) and spirit survive while the body does not. A cosmic reality can be nonexistent in personality experience. And so your Greek figure of speech — the material as the shadow of the more real spirit substance — does have a philosophic significance.

9. OSOBNE STVARNOSTI

Duh je temeljna osobna stvarnost u svemirima, a ličnost je temelj sve naprednijeg iskustva s duhovnom stvarnosti. Svaka faza iskustva ličnosti na svakoj uzastopnoj razini svemirske progresije pokazuje tragove otkrića privlačnih osobnih stvarnosti. Čovjekova se prava sudbina sastoji u stvaranju novih ciljeva, ciljeva duha, te zatim u reagiranju na kozmičke privlačnosti takvih blaženih ciljeva nematerijalne vrijednosti.

Ljubav je tajna blagonaklonih odnosa između ličnosti. Ne možete znati osobu kao rezultat jednog kontakta. Ne možete cijeniti glazbu kroz matematički izračun, iako je glazba oblik matematičkog ritma. Broj dodijeljen telefonskom pretplatniku ni na koji način ne identificira ličnost tog pretplatnika ili bilo što u vezi s njegovim karakterom.

Matematika, materijalna znanost, neophodna je za inteligentnu raspravu o materijalnim aspektima svemira, ali takvo znanje nije nužno dio višeg ostvarenja istine ili osobnog poštovanja duhovnih stvarnosti. Ne samo u životnim područjima, već i u svijetu fizičke energije, zbroj dvaju ili više stvari vrlo je često nešto *više* ili nešto *drugačije* od predvidljivih dodatnih posljedica takvih zbrajanja. Cijela znanost matematike, cijela domena filozofije, najviša fizika ili kemija, nije mogla predvidjeti niti znati da bi spoj dvaju plinovitih atoma vodika s jednim plinovitim atomom kisika rezultirao novom i kvalitativno nad-zbrojnom supstancom - tekućom vodom. Razumijevanje i poznavanje ovog fizikalno-kemijskog fenomena trebalo je spriječiti razvoj materijalne filozofije i mehanističke kozmologije.

9. PERSONAL REALITIES

^{12:9.1 (141.2)} Spirit is the basic personal reality in the universes, and personality is basic to all progressing experience with spiritual reality. Every phase of personality experience on every successive level of universe progression swarms with clues to the discovery of alluring personal realities. Man's true destiny consists in the creation of new and spirit goals and then in responding to the cosmic allurements of such supernal goals of nonmaterial value.

^{12:9.2 (141.3)} Love is the secret of beneficial association between personalities. You cannot really know a person as the result of a single contact. You cannot appreciatingly know music through mathematical deduction, even though music is a form of mathematical rhythm. The number assigned to a telephone subscriber does not in any manner identify the personality of that subscriber or signify anything concerning his character.

^{12:9.3 (141.4)} Mathematics, material science, is indispensable to the intelligent discussion of the material aspects of the universe, but such knowledge is not necessarily a part of the higher realization of truth or of the personal appreciation of spiritual realities. Not only in the realms of life but even in the world of physical energy, the sum of two or more things is very often something *more* than, or something *different* from, the predictable additive consequences of such unions. The entire science of mathematics, the whole domain of philosophy, the highest physics or chemistry, could not predict or know that the union of two gaseous hydrogen atoms with one gaseous oxygen atom would result in a new and qualitatively superadditive substance — liquid water. The understanding knowledge of this one physiochemical phenomenon should have prevented the development of materialistic

Tehnička analiza ne otkriva što osoba ili stvar mogu učiniti. Na primjer: Voda se učinkovito koristi za gašenje požara. Da će voda ugasiti vatru je činjenica svakodnevnog iskustva, ali nikakva analiza vode nikada ne bi mogla otkriti takvo svojstvo. Analiza određuje da se voda sastoji od vodika i kisika; daljnja studija tih elemenata otkriva da kisik potpomaže sagorijevanje, dok će sam vodik slobodno gorjeti.

Vaša religija postaje stvarna jer se oslobađa od okova straha i tereta praznovjerja. Vaša se filozofija bori za emancipaciju od dogme i tradicije. Vaša se znanost bavi višestoljećnim natjecanjem između istine i pogreške u nastojanju da postigne oslobođenje od okova apstrakcije, ropstva matematike i relativne sljepostimehanističkog materijalizma.

Duh je nukleus smrtnog čovjeka. Um je osobno - energetski sustav koji okružuje božanski nukleus duha koji djeluje u materijalnom okruženju. Takav živi odnos između osobnog uma i duha tvori kozmički potencijal vječne ličnosti. Stvarni problemi, trajno razočaranje, ozbiljni porazi i neminovna smrt mogu nastupiti samo ako sečovjekovi osobni koncepti usude zauzeti mjesto vladajuće moći

[Presented by a
Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

philosophy and mechanistic cosmology.

12:9.4 (141.5) Technical analysis does not reveal what a person or a thing can do. For example: Water is used effectively to extinguish fire. That water will put out fire is a fact of everyday experience, but no analysis of water could ever be made to disclose such a property. Analysis determines that water is composed of hydrogen and oxygen; a further study of these elements discloses that oxygen is the real supporter of combustion and that hydrogen will itself freely burn.

12:9.5 (141.6) Your religion is becoming real because it is emerging from the slavery of fear and the bondage of superstition. Your philosophy struggles for emancipation from dogma and tradition. Your science is engaged in the agelong contest between truth and error while it fights for deliverance from the bondage of abstraction, the slavery of mathematics, and the relative blindness of mechanistic materialism.

12:9.6 (142.1) Mortal man has a spirit nucleus. The mind is a personal-energy system existing around a divine spirit nucleus and functioning in a material environment. Such a living relationship of personal mind and spirit constitutes the universe potential of eternal personality. Real trouble, lasting disappointment, serious defeat, or inescapable death can come only after self-concepts presume fully to displace the governing power of the central spirit nucleus, thereby disrupting the cosmic scheme of personality identity.

12:9.7 (142.2) [Presented by a Perfector of Wisdom acting by authority of the Ancients of Days.]

POGLAVLJE 13. SVETE SFERE RAJA

⇐ 012

Knjiga Urantije

014 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 13 SVETE SFERE RAJA

Sekcije

Uvod

1. SEDAM SVEIH SVJETOVA OCA
2. ODNOSI NA SVIJETU OCA
3. SVEIH SVJETOVI VJEČNOG SINA
4. SVJETOVI BESKONAČNOG DUHA

Uvod

IZMEĐU središnjeg Rajskog Otoka i najdubljih planetarnih krugova Havone, smještena su u prostoru tri manja kruga posebnih sfera. Unutarnji krug se sastoji od sedam tajnih sfera Oca Svih; druga se skupina sastoji od sedam blistavih svjetova Vječnog Sina; na kraju je tu sedam neizmernih sfera Beskonačnog Duha, svjetova izvršnog sjedišta Sedam Glavnih Duhova.

Ta tri kruga Oca, Sina i Duha od kojih svaki broji sedam svjetova, su sfere nenadmašive veličine i nezamislive slave. Čak je i njihova materijalna ili fizička građa nešto vama neotkriveno. Svaki je krug raznolik u materijalu, dok je svaki svijet svakog kruga drugačiji, osim sedam svjetova Sina koji su slični po fizičkoj konstituciji. Svih dvadeset i jedna su ogromne sfere, a svaka sedmočlana skupina je drugačije povučena. Koliko znamo, uvijek su bili; poput Raja su vječni. Ne postoji ni zapis ni tradicija o njihovom porijeklu.

Sedam tajnih sfera Oca Svih koje kruže oko Raja u neposrednoj blizini vječnog Otoka, snažno odražavaju duhovno blistavilo središnjeg sjaja

PAPER 13 THE SACRED SPHERES OF PARADISE SECTIONS

Introduction

1. The Seven Sacred Worlds of the Father
2. Father-World Relationships
3. The Sacred Worlds of the Eternal Son
4. The Worlds of the Infinite Spirit

INTRODUCTION

13:0.1 (143.1) BETWEEN the central Isle of Paradise and the innermost of the Havona planetary circuits there are situated in space three lesser circuits of special spheres. The innermost circuit consists of the seven secret spheres of the Universal Father; the second group is composed of the seven luminous worlds of the Eternal Son; in the outermost are the seven immense spheres of the Infinite Spirit, the executive-headquarters worlds of the Seven Master Spirits.

13:0.2 (143.2) These three seven-world circuits of the Father, the Son, and the Spirit are spheres of unexcelled grandeur and unimagined glory. Even their material or physical construction is of an order unrevealed to you. Each circuit is diverse in material, and each world of each circuit is different excepting the seven worlds of the Son, which are alike in physical constitution. All twenty-one are enormous spheres, and each group of seven is differently eternalized. As far as we know they have always been; like Paradise they are eternal. There exists neither record nor tradition of their origin.

13:0.3 (143.3) The seven secret spheres of the Universal Father, circulating about Paradise in close proximity to the eternal Isle, are highly

vječnih Božanstava, proljevajući ovu svjetlost božanske slave diljem Raja, pa čak i na sedam krugova Havone.

Čini se da je sedam svetih svjetova Vječnog Sina izvor neosobnih energija blistavosti duha. Ni jedno osobno biće ne može boraviti na bilo kojem od tih sedam sjajnih područja. Oni osvjetljuju duhovnom slavom sav Raj i Havonu i usmjeravaju čistoću blistavosti duha na sedam supersvemira. Ove briljantne sfere drugog kruga isto tako emitiraju svoje svjetlo (svjetlo bez topline) na Raj i milijarde svjetova sedmokružnog središnjeg svemira.

Na sedam svjetova Beskonačnog Duha smješteno je Sedam Glavnih Duhova, koji upravljaju sudbinama sedam supersvemira, šaljući blistavilo duha Treće Osobe Božanstva na ta stvaranja vremena i prostora. Cijela Havona, ali ne i sav Rajski Otok, je preplavljena ovim produhovljujućim utjecajima.

Premda su Očevi svjetovi krajnje statusne sfere za sve ličnosti koje su obdarene Oca, to nije njihova isključiva funkcija. Mnoga bića i entiteti osim onih koji su osobe, borave na tim svjetovima. Svaki svijet u krugu Oca i krugu Duha ima poseban tip stalnog državljanstva, ali mislimo da na svjetovima Sina žive uobičajeni tipovi bića koja nisu osobna. Očevi fragmenti su starosjedioci porijeklom sa Sfere Božanstvenosti; ostali redovi stalnog državljanstva vam nisu otkriveni.

Dvadeset i jedan Rajski satelit služi mnogobrojnim svrhama u središnjem svemiru i supersvemirima koje nisu otkrivene u ovim pripovijestima. Vi ste u stanju shvatiti toliko malo o životu tih sfera da se ne možete nadati da ćete ih dosljedno vidjeti, bilo u prirodi ili funkciji; tu se odvijaju tisuće aktivnosti koje vam nisu otkrivene. Ova dvadeset jedna sfera obuhvaća potencijale funkcija glavnog svemira. Ova poglavlja pružaju samo sažeti uvid u određene ograničene aktivnosti koje se odnose na sadašnje svemirsko doba velikog svemira - ili prije, na jedan od sedam sektora velikog svemira.

1. SEDAM SVETIH SVJETOVA OCA

Očev krug svetih životnih sfera sadrži jedine nerazdvojive tajne u vezi ličnosti u svemiru nad svemirima. Ovi sateliti Raja, najdublji od tri kruga, jedine su zabranjene domene ličnostima iz središnjeg svemira. Niži Raj i svjetovi Sina su

reflective of the spiritual luminosity of the central shining of the eternal Deities, shedding this light of divine glory throughout Paradise and even upon the seven circuits of Havona.

13:0.4 (143.4) On the seven sacred worlds of the Eternal Son there appear to take origin the impersonal energies of spirit luminosity. No personal being may sojourn on any of these seven shining realms. With spiritual glory they illuminate all Paradise and Havona, and they directionize pure spirit luminosity to the seven superuniverses. These brilliant spheres of the second circuit likewise emit their light (light without heat) to Paradise and to the billion worlds of the seven-circuited central universe.

13:0.5 (143.5) The seven worlds of the Infinite Spirit are occupied by the Seven Master Spirits, who preside over the destinies of the seven superuniverses, sending forth the spiritual illumination of the Third Person of Deity to these creations of time and space. And all Havona, but not the Isle of Paradise, is bathed in these spiritualizing influences.

13:0.6 (143.6) Although the worlds of the Father are ultimate status spheres for all Father-endowed personalities, this is not their exclusive function. Many beings and entities other than personal sojourn on these worlds. Each world in the circuit of the Father and the circuit of the Spirit has a distinct type of permanent citizenship, but we think the Son's worlds are inhabited by uniform types of other-than-personal beings. Father fragments are among the natives of Divinington; the other orders of permanent citizenship are unrevealed to you.

13:0.7 (143.7) The twenty-one Paradise satellites serve many purposes in both central and superuniverses not disclosed in these narratives. You are able to understand so little of the life of these spheres that you cannot hope to gain anything like a consistent view of them, either as to nature or function; thousands of activities are there going on which are unrevealed to you. These twenty-one spheres embrace the *potentials* of the function of the master universe. These papers afford only a fleeting glimpse of certain circumscribed activities pertaining to the present universe age of the grand universe — rather, one of the seven sectors of the grand universe.

1. THE SEVEN SACRED WORLDS OF THE FATHER

13:1.1 (144.1) The Father's circuit of sacred life spheres contains the only inherent personality secrets in the universe of universes. These satellites of Paradise, the innermost of the three circuits, are the only forbidden domains concerned

također zatvoreni za pristup ličnostima, ali niti jedno od tih područja se na bilo koji način izravno ne bavi ličnošću.

Rajskim svjetovima Oca upravlja najviši red Stacionarnih Sinova Trojstva - Potrojstvljene Tajne Vrhovnosti. O ovim svjetovima mogu reći vrlo malo; o njihovim mnogostrukim aktivnostima još manje. Takve informacije se tiču samo onih bića koja tamo djeluju i odatle potječu. A iako sam pomalo upoznat sa šest od ovih sedam posebnih svjetova, nikada nisam sletio na Sferu Božanstva; taj je svijet meni posve zabranjen.

Jedan od razloga za tajnovitost ovih svjetova je to što svaka od tih svetih sfera uživa specijaliziranu reprezentaciju ili manifestaciju Božanstva koja čine Rajsko Trojstvo; ne ličnost, nego jedinstvenu prisutnost Božanstva koju mogu razumjeti i shvatiti samo one skupine inteligencija koje žive ili kojima je dopušteno stupiti na tu određenu sferu. Potrojstvljene Tajne Vrhovnosti su osobni agenti ovih specijaliziranih i neosobnih prisutnosti Božanstva. A Tajne Vrhovnosti su vrlo osobna bića, vrhunski obdarena i čudesno prilagođena svom uzvišenom i zahtjevnom radu.

1. SFERA BOŽANSTVA. Ovaj svijet je, u jedinstvenom smislu, "okrilje Oca," sfera osobnog duhovnog zajedništva Oca Svih, i na njemu je posebna manifestacija njegova božanstva. Sfera Božanstva je Rajska lokacija za susret Misaonih Ispravljača, ali je i dom brojnih drugih entiteta, ličnosti i drugih bića koja potječu iz Oca Svih. Mnoge ličnosti pored Vječnog Sina izravno su nastale samostalnim djelima Oca Svih. Samo ovi fragmenti Oca, te ličnosti i druga bića izravnog i ekskluzivnog porijekla u Ocu Svih, se druže i djeluju na ovom prebivalištu.

Tajne Sfere Božanstva uključuju tajnu darivanja i misije Misaonih Ispravljača. Njihova priroda, porijeklo, kao i tehnika njihova kontakta s niskim stvorenim bićima evolucijskih svjetova su tajna ove Rajske sfere. Ove nevjerojatne transakcije ne osobno se tiču nas ostalih, pa zato Božanstva smatraju da je prikladno uskratiti određena obilježja ove velike i božanske službe našem potpunom razumijevanju. U onoj mjeri u kojoj dolazimo u kontakt s tom fazom božanske djelatnosti, dopušteno nam je puno poznavanje ovih transakcija, no u vezi s intimnim pojedinostima ovog velikog darivanja, nismo u potpunosti upoznati.

Ova sfera također sadrži tajne prirode, svrhe i djelovanja svih drugih oblika Očevih fragmenata, Gravitacijskih Glasnika i mnoštva drugih bića koja

with personality in the central universe. Nether Paradise and the worlds of the Son are likewise closed to personalities, but neither of those realms is in any way directly concerned with personality.

13:1.2 (144.2) The Paradise worlds of the Father are directed by the highest order of the Stationary Sons of the Trinity, the Trinitized Secrets of Supremacy. Of these worlds I can tell little; of their manifold activities I may tell less. Such information concerns only those beings who function thereon and go forth therefrom. And though I am somewhat familiar with six of these special worlds, never have I landed on Divinington; that world is wholly forbidden to me.

13:1.3 (144.3) One of the reasons for the secrecy of these worlds is because each of these sacred spheres enjoys a specialized representation, or manifestation, of the Deities composing the Paradise Trinity; not a personality, but a unique presence of Divinity which can only be appreciated and comprehended by those particular groups of intelligences resident on, or admissible to, that particular sphere. The Trinitized Secrets of Supremacy are the personal agents of these specialized and impersonal presences of Divinity. And the Secrets of Supremacy are highly personal beings, superbly endowed and marvelously adapted to their exalted and exacting work.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. This world is, in a unique sense, the "bosom of the Father," the personal-communion sphere of the Universal Father, and thereon is a special manifestation of his divinity. Divinington is the Paradise rendezvous of the Thought Adjusters, but it is also the home of numerous other entities, personalities, and other beings taking origin in the Universal Father. Many personalities besides the Eternal Son are of direct origin by the solitary acts of the Universal Father. Only the Father fragments and those personalities and other beings of direct and exclusive origin in the Universal Father fraternize and function on this abode.

13:1.5 (144.5) *The secrets of Divinington* include the secret of the bestowal and mission of Thought Adjusters. Their nature, origin, and the technique of their contact with the lowly creatures of the evolutionary worlds is a secret of this Paradise sphere. These amazing transactions do not personally concern the rest of us, and therefore do the Deities deem it proper to withhold certain features of this great and divine ministry from our full understanding. In so far as we come in contact with this phase of divine activity, we are permitted full knowledge of these transactions, but concerning the intimate details of this great bestowal we are not fully informed.

13:1.6 (145.1) This sphere also holds the secrets of the nature, purpose, and activities of all other forms of Father fragments, of the Gravity

vam nisu otkrivena. Vrlo je vjerojatno da bi me one istine koje se odnose na Sferu Božanstva, koje mi nisu obznanjene, ako se otkriju, samo zbunile i pomele u u mojim sadašnjim poslovima, a opet, možda su izvan konceptualnog kapaciteta mogega reda bića.

2. SFERA SINA. Ova sfera je "okrilje Sina," osobni prijemni svijet Vječnog Sina. To je Rajsko sjedište silaznih i uzlaznih Božjih Sinova kada i nakon što ovi budu u potpunosti akreditirani i do kraja odobreni. Ovaj je svijet Rajski dom za sve Sinove Vječnog Sina i njegove koordinirane i suradničke Sinove. Postoje brojni redovi božanskih sinova povezani s ovim veličanstvenim prebivalištem koji nisu otkriveni smrtnicima jer se ne bave planovima vezanim za program ljudskog uzlaza duhovnim napredovanjem kroz svemire i na Raj.

Tajne Sfere Sina uključuju i tajnu utjelovljenja božanskih sinova. Kada Sin Boga postaje Sin Čovječji, njega doslovno rađa majka, kao što se dogodilo na vašem svijetu prije tisuću devet stotina godina, što je otajstvo svemira. Ta se pojava može susresti po cijelom svemiru i ona je otajstvo božanskog sinovstva Sfere Sina. Ispravljači su otajstvo Boga Oca. Utjelovljenje božanskih Sinova je otajstvo Boga-Sina; to je tajna koja se krije u sedmom sektoru Sfere Sina, području u koje mogu prodrijeti samo oni koji su osobno prošli kroz ovo jedinstveno iskustvo. Vi ste upoznati samo s onim fazama utjelovljenja koje se tiču vaše uzlazne karijere. Postoje mnoge druge faze otajstva utjelovljenja Rajskih Sinova neotkrivenih tipova na misijama svemirske službe koje vama nisu objavljene. A postoje i druge misterije Sfere Sina.

3. SFERA DUHA. Ovaj je svijet "okrilje Duha," Rajski dom visokih bića koja isključivo predstavljaju Beskonačni Duh. Ovo je sastajalište Sedam Glavnih Duhova i njihovih određenih potomaka iz svih svemira. Na ovom nebeskom prebivalištu mogu se naći i mnogi neobjavljeni redovi ličnosti duha, bića koja se bave mnogostrukim aktivnostima svemira koje nisu povezane s planovima uzdizanja smrtnih bića vremena na Rajske razine vječnosti.

Tajne Sfere Duha uključuju neprobna otajstva odražajnosti. Nastojimo vas upoznati s ovim široko rasprostranjenim i sveopćim fenomenom odražajnosti, a naročito s njegovim djelovanjem na svjetovima sjedišta sedam supersvemira, ali mi nikada ne objašnjavamo tu pojavu u potpunosti, jer je ni mi sami u potpunosti

Messengers, and of hosts of other beings unrevealed to you. It is highly probable that those truths pertaining to Divinington which are withheld from me, if revealed, would merely confuse and handicap me in my present work, and still again, perhaps they are beyond the conceptual capacity of my order of being.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. This sphere is the "bosom of the Son," the personal receiving world of the Eternal Son. It is the Paradise headquarters of the descending and ascending Sons of God when, and after, they are fully accredited and finally approved. This world is the Paradise home for all Sons of the Eternal Son and of his co-ordinate and associate Sons. There are numerous orders of divine sonship attached to this supernal abode which have not been revealed to mortals since they are not concerned with the plans of the ascension scheme of human spiritual progression through the universes and on to Paradise.

13:1.8 (145.3) *The secrets of Sonarington* include the secret of the incarnation of the divine Sons. When a Son of God becomes a Son of Man, is literally born of woman, as occurred on your world nineteen hundred years ago, it is a universal mystery. It is occurring right along throughout the universes, and it is a Sonarington secret of divine sonship. The Adjusters are a mystery of God the Father. The incarnation of the divine Sons is a mystery of God the Son; it is a secret locked up in the seventh sector of Sonarington, a realm penetrated by none save those who have personally passed through this unique experience. Only those phases of incarnation having to do with your ascension career have been brought to your notice. There are many other phases of the mystery of the incarnation of the Paradise Sons of unrevealed types on missions of universe service which are undisclosed to you. And there are still other Sonarington mysteries.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. This world is the "bosom of the Spirit," the Paradise home of the high beings that exclusively represent the Infinite Spirit. Here forgather the Seven Master Spirits and certain of their offspring from all universes. At this celestial abode may also be found numerous unrevealed orders of spirit personalities, beings assigned to the manifold activities of the universe not associated with the plans of upstepping the mortal creatures of time to the Paradise levels of eternity.

13:1.10 (145.5) *The secrets of Spiritington* involve the impenetrable mysteries of reflectivity. We tell you of the vast and universal phenomenon of reflectivity, more particularly as it is operative on the headquarters worlds of the seven superuniverses, but we never fully explain this phenomenon, for we do not fully understand it.

ne razumijemo. Mnogo, vrlo mnogo, toga mi shvaćamo, ali nam mnogi važni detalji još uvijek ostaju tajanstveni. Odražajnost je tajna Boga-Duha. Upućeni ste u vezi s djelovanjem odražajnosti u vezi uzlaznih planova smrtnog preživljavanja i točno je da ona tu operira, no odražajnost je također neophodna značajka uobičajenog rada brojnih drugih faza naseljenog svemira. Ovo se obdarenje Beskonačnog Duha također koristi u kanalima koji se ne tiču samo prikupljanja obavještajnih podataka i širenja informacija. A postoje i druge tajne Sfere Duha.

4. SFERA ZASTUPNIKA. Ovaj je planet "okrilje Oca i Sina" i tajna planeta nekih neotkrivenih bića koja su zajednički stvorili Otac i Sin. Ovo je također Rajski dom mnogih proslavljenih bića složenog porijekla, onih čiji je nastanak složen zbog više različitih tehnika koje djeluju u sedam supersvemira. Mnoge grupe bića se okupljaju na ovom svijetu čiji identitet nije otkriven smrtnicima Urantije.

Tajne Sfere Zastupnika uključuju tajne potrojstvjenja, a potrojstvjenje predstavlja tajnu ovlasti djelovanja u ime Trojstva, kao zastupnik Bogova. Ovlaštenje za zastupanje Trojstva imaju samo ona bića, bilo otkrivena i neotkrivena, koja su potrojstvena, stvorena, dovedena u postojanje ili ovješnjena od bilo koje dvije ili tri osobe Rajskog Trojstva. Ličnosti koje su stvorene potrojstavljenjem određenih vrsta proslavljenih stvorenja predstavljaju samo konceptualni potencijal mobiliziran u tom potrojstavljenju, iako se takva stvorenja mogu uspeti putem obgrljenja Božanstva koji je dostupan njihovom redu.

Nepotrojstveljena bića u potpunosti ne razumiju tehniku potrojstvjenja bilo od dva ili tri Stvoritelja ili od određenih stvorenja. Nikada nećete u potpunosti razumjeti takav fenomen, osim ako u dalekoj budućnosti svoje proslavljene karijere ne budete oprobali i ovladali takvom pustolovinom, jer inače će vam zauvijek biti nedostupne tajne Sfere Zastupnika. Ali meni su, s obzirom na moje visoko porijeklo od Trojstva, otvoreni svi sektori Sfere Zastupnika. U potpunosti razumijem i jednako potpuno i sveto štitim, tajnu mog podrijetla i sudbine.

Postoje i drugi oblici i faze potrojstvjenja s kojima ljudi Urantije nisu upoznati, a ta su iskustva, u njihovim osobnim aspektima, propisno zaštićena u tajnom sektoru Sfere Zastupnika.

5. SFERA OSAMLJENIKA. Ovaj je svijet "okrilje Oca i Duha" i sastajalište veličanstvenog mnoštva neotkrivenih bića koja vuku porijeklo iz zajedničkog čina Oca Svih i Beskonačnog Duha,

Much, very much, we do comprehend, but many basic details are still mysterious to us. Reflectivity is a secret of God the Spirit. You have been instructed concerning reflectivity functions in relation to the ascension scheme of mortal survival, and it does so operate, but reflectivity is also an indispensable feature of the normal working of numerous other phases of universe occupation. This endowment of the Infinite Spirit is also utilized in channels other than those of intelligence gathering and information dissemination. And there are other secrets of Spiritington.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. This planet is the "bosom of the Father and the Son" and is the secret sphere of certain unrevealed beings who take origin by the acts of the Father and the Son. This is also the Paradise home of many glorified beings of complex ancestry, those whose origin is complicated because of the many diverse techniques operative in the seven superuniverses. Many groups of beings forgather on this world whose identity has not been revealed to Urantia mortals.

13:1.12 (146.1) *The secrets of Vicegerington* include the secrets of trinitization, and trinitization constitutes the secret of authority to represent the Trinity, to act as vicegerents of the Gods. Authority to represent the Trinity attaches only to those beings, revealed and unrevealed, who are trinitized, created, eventuated, or eternalized by any two or all three of the Paradise Trinity. Personalities brought into being by the trinitizing acts of certain types of glorified creatures represent no more than the conceptual potential mobilized in that trinitization, albeit such creatures may ascend the path of Deity embrace open to all of their kind.

13:1.13 (146.2) Nontrinitized beings do not fully understand the technique of trinitization by either two or three Creators or by certain creatures. You will never fully understand such a phenomenon unless, in the far-distant future of your glorified career, you should essay and succeed in such an adventure, because otherwise these secrets of Vicegerington will always be forbidden you. But to me, a high Trinity-origin being, all sectors of Vicegerington are open. I fully understand, and just as fully and sacredly protect, the secret of my origin and destiny.

13:1.14 (146.3) There are still other forms and phases of trinitization which have not been brought to the notice of the Urantia peoples, and these experiences, in their personal aspects, are duly protected in the secret sector of Vicegerington.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. This world is the "bosom of the Father and the Spirit" and is the rendezvous of a magnificent host of unrevealed beings of origin in the conjoint acts of the Universal

bića imaju svojstva Oca kao i nasljedstvo Duha.

Ovo je ujedno i dom Osamljenih Glasnika i drugih ličnosti koje pripadaju visokim redovima anđela. Vi ste upoznati s malim brojem tih bića; postoji mnogo redova koji nisu obznanjeni na Urantiji. Budući da imaju prebivalište na petom svijetu, ne mora nužno slijediti da je Otac bio povezan sa stvaranjem Osamljenih Glasnika ili njihovih visokih anđeoskih suradnika, ali u ovom svemirskom dobu on ima veze s njihovom funkcijom. U današnjem svemirskom dobu to je također statusna sfera Upravitelja Moći Svemira.

Postoje i mnogi drugi redovi ličnosti duha, bića koja nisu poznata smrtnom čovjeku, koja smatraju Sferu Osamljenika kao svoj Rajski dom. Treba imati na umu da su sve podjele i razine svemirskih djelatnosti jednako potpuno opskrbljene služiteljima duha kao što je područje koje asistira uzlaz smrtnog čovjeka na njegovu božansku Rajsku sudbinu.

Tajne Sfere Osamljenika. Osim određenih tajni potrojstvljenja, ovaj je svijet obavljen tajnama intimnog odnosa Beskonačnog Duha s određenim višim potomstvom Trećeg Izvora i Središta. Na Sferi Osamljenika se čuvaju tajne intimnog udruživanja brojnih neobznanjenih redova s duhovima Oca, Sina i Duha, s trostrukim duhom Trojstva i sa duhovima Vrhovnog, Krajnjeg i Vrhovno-Krajnjeg.

6. SFERA SERAFIMA. Ova je sfera "okrilje Sina i Duha" i dom golemog mnoštva neotkrivenih bića koja su stvorili Sin i Duh. To je također sudbinska sfera svih poslužnih redova anđeoskog mnoštva, uključujući supernafime, sekonafime i serafime. U središnjem kao i u vanjskim svemirima, služe i mnogi redovi uzvišenih duhova koji nisu "služitelji onima koji će biti nasljednici spasenja." Svi ti duhovi-radnici na svim razinama i područjima svemirskih aktivnosti gledaju na Sferu Serafima kao svoj Rajski dom.

Tajne Sfere Serafima obuhvaćaju trostruko otajstvo, od kojih mogu spomenuti samo jedno - otajstvo serafimskog prijevoza. Sposobnost raznih redova serafima i njima pridruženih bića duha da obuhvate u svom obličju duha sve redove nematerijalnih ličnosti i da ih ponesu na duga međuplanetarna putovanja, je tajna koju kriju sveti sektori Sfere Serafima. Prijevozni serafimi shvaćaju tu misteriju, ali oni o tome ne govore drugima ili možda ne mogu učiniti. Druga otajstva Sfere Serafima tiču se osobnih iskustava duhovnih poslužitelja koji još nisu otkriveni smrtnicima. A mi ne bismo raspravljali o tajnama

Father and the Infinite Spirit, beings who partake of the traits of the Father in addition to their Spirit inheritance.

13.1.16 (146.5) This is also the home of the Solitary Messengers and of other personalities of the superangelic orders. You know of very few of these beings; there are vast numbers of orders unrevealed on Urantia. Because they are domiciled on the fifth world, it does not necessarily follow that the Father had aught to do with the creation of Solitary Messengers or their superangelic associates, but in this universe age he does have to do with their function. During the present universe age this is also the status sphere of the Universe Power Directors.

13.1.17 (146.6) There are numerous additional orders of spirit personalities, beings unknown to mortal man, who look upon Solitarington as their Paradise home sphere. It should be remembered that all divisions and levels of universe activities are just as fully provided with spirit ministers as is the realm concerned with helping mortal man ascend to his divine Paradise destiny.

13.1.18 (146.7) *The secrets of Solitarington.* Besides certain secrets of trinitization, this world holds the secrets of the personal relation of the Infinite Spirit with certain of the higher offspring of the Third Source and Center. On Solitarington are held the mysteries of the intimate association of numerous unrevealed orders with the spirits of the Father, of the Son, and of the Spirit, with the threefold spirit of the Trinity, and with the spirits of the Supreme, the Ultimate, and the Supreme-Ultimate.

13.1.19 (146.8) 6. SERAPHINGTON. This sphere is the "bosom of the Son and the Spirit" and is the home world of the vast hosts of unrevealed beings created by the Son and the Spirit. This is also the destiny sphere of all ministering orders of the angelic hosts, including supernaphim, seconaphim, and seraphim. There also serve in the central and outlying universes many orders of superb spirits who are not "ministering spirits to those who shall be heirs of salvation." All these spirit workers in all levels and realms of universe activities look upon Seraphington as their Paradise home.

13.1.20 (147.1) *The secrets of Seraphington* involve a threefold mystery, only one of which I may mention — the mystery of seraphic transport. The ability of various orders of seraphim and allied spirit beings to envelop within their spirit forms all orders of nonmaterial personalities and to carry them away on lengthy interplanetary journeys, is a secret locked up in the sacred sectors of Seraphington. The transport seraphim comprehend this mystery, but they do not communicate it to the rest of us, or perhaps they cannot. The other mysteries of Seraphington pertain to the personal experiences of types of spirit servers as yet not revealed to

takvih blisko povezanih bića jer ste vi gotovo u stanju shvatiti takve bliske redove egzistencije i bilo bi slično izdaji povjerenja uputiti čak i naše djelomično znanje o takvim fenomenima.

7. SFERA UZLAZA. Ovaj je jedinstveni svijet "okrilje Oca, Sina i Duha," sastajalište uzlaznih stvorenih bića prostora, primateljska sfera hodočasnika vremena koji prolaze kroz Havonski svemir na putu za Raj. Sfera Uzlaza je stvarni dom uzlaznih duša vremena i prostora sve dok ne postignu status Raja. Vi smrtnici provodit ćete većinu svojih "godišnjih odmora" u Havoni na Sferi Uzlaza. Tijekom vašeg Havonskog života, Sfera Uzlaza će vam biti ono što su vam voditelji razonode bili tijekom uspona lokalnim svemirom i supersvemirom. Ovdje ćete sudjelovati u tisućama aktivnosti koje su izvan dosega vaše smrtničke mašte. I kao što je to bio slučaj tijekom vašeg prethodnog napretka u usponu prema Bogu, vaše će ljudsko "ja" ovdje ući u nove odnose s vašim božanskim "ja."

Tajne Sfere Uzlaza uključuju otajstvo postupnog i određenog stvaranja materijalnog i smrtnog uma duhovnog i potencijalno besmrtnog ekvivalenta karaktera i identiteta. Taj fenomen predstavlja jednu od najzbrkanijih tajni svemira - evoluciju besmrtnih duše unutar uma smrtnog i materijalnog bića.

Nećete u potpunosti razumjeti tu misterioznu transakciju dok ne dođete na Sferu Uzlaza. I to je upravo razlog zašto je cijela Sfera Uzlaza zatvorena vašem upitnom pogledu. Meni je zabranjeno stupiti samo na jednu sedminu Sfere Uzlaza - sektor koji se bavi upravo ovom tajnom koja je (ili će biti) isključivo iskustvo i posjed vašeg reda bića. Ovo iskustvo pripada vašem ljudskom redu egzistencije. Moja red ličnosti nije izravno povezan s takvim transakcijama. Stoga mi je zabranjeno to što će vama biti otkriveno. Ali čak i nakon što vam se otkrije, iz nekog razloga to zauvijek ostaje vaša tajna. Ne otkrivajte ove tajne nama niti bilo kojem drugom redu bića. Mi znamo o vječnom spajanju božanskog Ispravljača i besmrtnoj duši ljudskog porijekla, ali uzlazni finalisti poznaju ovo iskustvo kao apsolutnu stvarnost.

2. ODNOSI NA SVIJETU OCA

Ti su domaći svjetovi raznolikih redova duhovnih bića ogromne i veličanstvene sfere, koje su slične Raju u svojoj neusporedivoj ljepoti i veličanstvenoj slavi. Ovo su sastajališni svjetovi, zborna mjesta, koja služe kao trajne kozmičke adrese. Kao finalisti ćete biti smješteni na Raju, ali

mortals. And we refrain from discussing the secrets of such closely related beings because you can almost comprehend such near orders of existence, and it would be akin to betrayal of trust to present even our partial knowledge of such phenomena.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. This unique world is the "bosom of the Father, Son, and Spirit," the rendezvous of the ascendant creatures of space, the receiving sphere of the pilgrims of time who are passing through the Havona universe on their way to Paradise. Ascendington is the actual Paradise home of the ascendant souls of time and space until they attain Paradise status. You mortals will spend most of your Havona "vacations" on Ascendington. During your Havona life Ascendington will be to you what the reversion directors were during the local and superuniverse ascension. Here you will engage in thousands of activities which are beyond the grasp of mortal imagination. And as on every previous advance in the Godward ascent, your human self will here enter into new relationships with your divine self.

13:1.22 (147.3) *The secrets of Ascendington* include the mystery of the gradual and certain building up in the material and mortal mind of a spiritual and potentially immortal counterpart of character and identity. This phenomenon constitutes one of the most perplexing mysteries of the universes — the evolution of an immortal soul within the mind of a mortal and material creature.

13:1.23 (147.4) You will never fully understand this mysterious transaction until you reach Ascendington. And that is just why all Ascendington will be open to your wondering gaze. One seventh of Ascendington is forbidden to me — that sector concerned with this very secret which is (or will be) the exclusive experience and possession of your type of being. This experience belongs to your human order of existence. My order of personality is not directly concerned with such transactions. It is therefore forbidden to me and eventually revealed to you. But even after it is revealed to you, for some reason it forever remains your secret. You do not reveal it to us nor to any other order of beings. We know about the eternal fusion of a divine Adjuster and an immortal soul of human origin, but the ascendant finalizers know this very experience as an absolute reality.

2. FATHER-WORLD RELATIONSHIPS

13:2.1 (147.5) These home worlds of the diverse orders of spiritual beings are tremendous and stupendous spheres, and they are equal to Paradise in their matchless beauty and superb glory. They are rendezvous worlds, reunion spheres, serving as permanent cosmic

Sfera Uzlaza će u svako vrijeme služiti kao vaša kućna adresa, čak i nakon što stupite u službu u vanjskom svemiru. Kroz cijelu vječnost ćete vidjeti Sferu Uzlaza kao svoj dom sentimentalnih uspomena i dragih sjećanja. Kada postanete bića sedmog stadija duha, onda se možda odreknete svog prebivališnog statusa na Raju.

Ako su vanjski svemiri u izradi, ako trebaju biti naseljeni vremenskim stvorenjima uzlaznog potencijala, onda zaključujemo da će ta djeca budućnosti također biti predodređena da vide Sferu Uzlaza kao svoj rodni Rajski svijet.

Sfera Uzlaza je jedina sveta sfera koja će vam biti bezrezervno otvorena po dolasku na Raj. Sfera Zastupnika je jedina sveta sfera koja je meni potpuno i bezrezervno otvorena. Iako se mnoge tajne ove sfere tiču mog porijekla, ja u ovom svemirskom dobu ne vidim Sferu Zastupnika kao moj dom. Bića koja su porijeklom od Trojstva i potrojstvljena bića nisu jedna te ista.

Bića porijeklom od Trojstva ne dijele u potpunosti Očeve svjetove; njihovi su domovi smješteni samo na Rajskom Otoku u neposrednoj blizini Previšnje Sfere. Često se pojavljaju na Sferi Uzlaza, "okrilju Oca-Sina-Duha," gdje se druže sa svojom braćom sa niskih svjetova prostora.

Mogli biste pretpostaviti da Sinovi Stvoritelji, koji su porijeklom od Oca-Sina, smatraju Sferu Zastupnika kao njihov dom, ali to nije slučaj u ovom svemirskom dobu funkcije Sedmostrukog Boga. A ima i mnogo sličnih problema koji će vas zbuniti, jer ćete zasigurno naići na mnoge poteškoće dok pokušavate razumjeti ove stvari koje su toliko blizu Raju. Vi ne možete uspješno razjasniti ova pitanja; znate tako malo. A ako biste znali više o Očevim svjetovima, jednostavno biste se susreli s više poteškoća dok ne znate sve o njima. Status na bilo kojem od ovih tajnih svjetova stječe se služenjem, kao i po prirodi porijekla, a sukcesivna svemirska doba mogu i preraspodijeliti neke od tih grupacija ličnosti.

Svjetovi unutarnjeg kruga zapravo su sastajališni ili statusni svjetovi, a ne toliko stvarne stambene sfere. Smrtnici će postići neki status na svakom od Očevih svjetova, osim jednoga. Na primjer: Kad vi smrtni ljudi dođete na Havonu, dobit ćete odobrenje za Sferu Uzlaza, gdje ćete biti dobrodošli, ali vam neće biti dopušteno posjetiti ostalih šest svetih svjetova. Nakon što prođete kroz Rajski program i budete primljeni u Korpus Finalista, dobivate odobrenje otići na Sferu Sina, budući da ste sinovi Božji kao i uzlazne osobe - a vi ste i više od toga. Ali uvijek će ostati jedna sedmina Sfere Sina, sektor tajni utjelovljenja

addresses. As finalizers you will be domiciled on Paradise, but Ascendington will be your home address at all times, even when you enter service in outer space. Through all eternity you will regard Ascendington as your home of sentimental memories and reminiscent recollections. When you become seventh-stage spirit beings, possibly you will give up your residential status on Paradise.

13:2.2 (148.1) If outer universes are in the making, if they are to be inhabited by time creatures of ascension potential, then we infer that these children of the future will also be destined to look upon Ascendington as their Paradise home world.

13:2.3 (148.2) Ascendington is the only sacred sphere that will be unreservedly open to your inspection as a Paradise arrival. Vicegerington is the only sacred sphere that is wholly and unreservedly open to my scrutiny. Though its secrets are concerned in my origin, in this universe age I do not regard Vicegerington as my home. Trinity-origin beings and trinitized beings are not the same.

13:2.4 (148.3) The Trinity-origin beings do not fully share the Father's worlds; they have their sole homes on the Isle of Paradise in close proximity to the Most Holy Sphere. They often appear on Ascendington, the "bosom of the Father-Son-Spirit," where they fraternize with their brethren who have come up from the lowly worlds of space.

13:2.5 (148.4) You might assume that Creator Sons, being of Father-Son origin, would regard Vicegerington as their home, but such is not the case in this universe age of the function of God the Sevenfold. And there are many similar problems that will perplex you, for you are sure to encounter many difficulties as you attempt to understand these things which are so near Paradise. Nor can you successfully reason out these questions; you know so little. And if you knew more about the Father's worlds, you would simply encounter more difficulties until you knew *all* about them. Status on any of these secret worlds is acquired by service as well as by nature of origin, and the successive universe ages may and do redistribute certain of these personality groupings.

13:2.6 (148.5) The worlds of the inner circuit are really fraternal or status worlds more than actual residential spheres. Mortals will attain some status on each of the Father's worlds save one. For example: When you mortals attain Havona, you are granted clearance for Ascendington, where you are most welcome, but you are not permitted to visit the other six sacred worlds. Subsequent to your passage through the Paradise regime and after your admission to the Corps of the Finality, you are granted clearance for Sonarington since you are sons of God as well as ascenders — and you are even more. But there will always remain

božanskih Sinova, koji neće biti otvoren vašem proučavanju. Nikada neće otkriti one tajne uzlaznih sinova Boga.

Na kraju ćete imati puni pristup Sferi Uzlaza i relativni pristup drugim sferama Oca, osim Sfere Božanstva. Ali čak i kada dobijete dozvolu za slijetanje na pet dodatnih tajnih sfera, nakon što postanete finalista, neće vam biti dopušteno posjetiti sve sektore takvih svjetova. Niti će vam biti dozvoljeno sletiti na obale Sfere Božanstva, "okrilje Oca," iako ćete zacijelo više puta stajati na "desnoj strani Oca." Nikada tijekom cijele vječnosti neće nastati nikakva potreba za vašom prisutnošću na svijetu Misaonih Ispravljača.

Ovi su sastajališni svjetovi bića duha zabranjeni do te mjere da se od nas traži da ne apliciramo pristup onim fazama tih sfera koje su potpuno izvan naših dosega iskustva. Vi možete postati savršeni kao stvoreno biće onako kako je Otac Svih savršen božanstveno, ali ne možete upoznati sve iskustvene tajne svih ostalih redova kozmičkih ličnosti. Kada Stvoritelj ima neku iskustvenu osobnu tajnu sa svojim stvorenjem, Stvoritelj čuva tu tajnu u vječnom povjerenju.

Sve ove tajne navodno su poznate kolektivnom tijelu Potrojstveljenih Tajni Vrhovnosti. Ova su bića u potpunosti poznata samo njihovim posebnim svjetskim skupinama; druge vrste ih vrlo slabo poznaju. Nakon što dostignete Raj, znat ćete i duboko voljeti deset Tajni Vrhovnosti koje upravljaju Sferom Uzlaza. Osim Sfere Božanstva, također ćete postići djelomično razumijevanje Tajni Vrhovnosti na drugim svjetovima Oca, iako ne tako savršeno kao na Sferi Uzlaza.

Potrojstvljene Tajne Vrhovnosti, kao što im ime sugerira, odnose se na Vrhovnog; one su također povezane s Krajnjim i budućim Vrhovno-Krajnjim. Ove tajne Vrhovnosti su tajne Vrhovnog i također tajne Krajnjeg, čak i tajne Vrhovno-Krajnjeg.

3. SVETI SVJETOVI VJEČNOG SINA

Sedam blistavih svjetova Vječnog Sina su svjetovi sedam faza egzistencije čistog duha. Ove su blistave sfere izvor trostruke svjetlosti Raja i Havone, čiji je utjecaj uglavnom, ali ne u cijelosti, ograničen na središnji svemir.

one seventh of Sonarington, the sector of the incarnation secrets of the divine Sons, which will not be open to your scrutiny. Never will those secrets be revealed to the ascendant sons of God.

13:2.7 (148.6) Eventually you will have full access to Ascendington and relative access to the other spheres of the Father except Divinington. But even when you are granted permission to land on five additional secret spheres, after you have become a finaliter, you will not be allowed to visit all sectors of such worlds. Nor will you be permitted to land on the shores of Divinington, the "bosom of the Father," though you shall surely stand repeatedly at the "right hand of the Father." Never throughout all eternity will there arise any necessity for your presence on the world of the Thought Adjusters.

13:2.8 (149.1) These rendezvous worlds of spirit life are forbidden ground to the extent that we are asked not to negotiate entrance to those phases of these spheres which are wholly outside our realms of experience. You may become creature perfect even as the Universal Father is deity perfect, but you may not know all the experiential secrets of all other orders of universe personalities. When the Creator has an experiential personality secret with his creature, the Creator preserves that secret in eternal confidence.

13:2.9 (149.2) All these secrets are supposedly known to the collective body of the Trinitized Secrets of Supremacy. These beings are fully known only by their special world groups; they are little comprehended by other orders. After you attain Paradise, you will know and ardently love the ten Secrets of Supremacy who direct Ascendington. Excepting Divinington, you will also achieve a partial understanding of the Secrets of Supremacy on the other worlds of the Father, though not so perfectly as on Ascendington.

13:2.10 (149.3) The Trinitized Secrets of Supremacy, as their name might suggest, are related to the Supreme; they are likewise related to the Ultimate and to the future Supreme-Ultimate. These Secrets of Supremacy are the secrets of the Supreme and also the secrets of the Ultimate, even the secrets of the Supreme-Ultimate.

3. THE SACRED WORLDS OF THE ETERNAL SON

13:3.1 (149.4) The seven luminous spheres of the Eternal Son are the worlds of the seven phases of pure-spirit existence. These shining orbs are the source of the threefold light of Paradise and Havona, their influence being largely, but not wholly, confined to the central universe.

Ličnost nije prisutna na ovim Rajskim satelitima; stoga je malo toga u vezi s tim prebivalištima čistog duha što se može predstaviti smrtnoj i materijalnoj ličnosti. Mi smo učili da se ti svjetovi bave životom bića Vječnog Sina koja nisu osobna. Zaključujemo da se ovi entiteti okupljaju za službu u projiciranim novim svemirima vanjskog prostora. Rajski filozofi tvrde da svaki Rajski ciklus, oko dvije milijarde godina vremena Urantije, svjedoči o stvaranju dodatnih zaliha ovih redova na tajnim svjetovima Vječnog Sina.

Koliko znam, ni jedna ličnost nikada nije bila na bilo kojoj sferi Vječnog Sina. Nikad nisam bio zadužen da posjetim jedan od tih svjetova u svom dugom iskustvu unutar i izvan Raja. Čak i ličnosti koje je jednim dijelom stvorio Vječni Sin ne idu na te svjetove. Zaključujemo da se sve vrste neosobnih duhova - bez obzira na njihove roditelje - primaju u ove domove duha. Ja sam osoba i imam obličje duha, i bez sumnje bi mi takav svijet djelovao praznim i pustim čak i da mi ga je dopušteno posjetiti. Visoke ličnosti duha ne traže priliku da zadovolje praznu znatiželju, posve beskorisnu avanturu. U svakom nam se trenutku pruža prilika za intrigantne i svrsishodne pustolovine, te tako ne pokazujemo neki veći interes za projekte koji su bilo isprazni ili nestvarni.

4. SVJETOVI BESKONAČNOG DUHA

Između unutarnjeg kruga Havone i sjajnih sfera Vječnog Sina, kruži sedam sfera Beskonačnog Duha, svjetova nastanjenih potomstvom Beskonačnog Duha, potrojtveljenim sinovima proslavljenih stvorenih ličnosti i drugih vrsta neotkrivenih bića koja se bave učinkovitom primjenom mnogih poduzeća različitih područja kozmičkih aktivnosti.

Sedam Glavnih Duhova su vrhovni i krajnji predstavnici Beskonačnog Duha. Oni održavaju svoje osobne postaje, usredotočenja svoje snage, na periferiji Raja, ali sve operacije koje se tiču upravljanja i usmjeravanja velikog svemira provode se na i sa ovih sedam posebnih izvršnih sfera Beskonačnog Duha. Sedam Glavnih Duhova su, u stvarnosti, ravnotežni kotači uma-duha svemira nad svemirima, svezahvatna, sveobuhvatna i svekoordinirajuća moć središnje lokacije.

Sa tih sedam posebnih sfera, Glavni Duhovi djeluju kako bi izjednačili i stabilizirali krugove kozmičkog uma velikog svemira. Oni također imaju veze s različitim duhovnim stavom i prisutnošću Božanstava kroz veliki svemir.

13:3.2 (149.5) Personality is not present on these Paradise satellites; therefore is there little concerning these pure-spirit abodes which can be presented to the mortal and material personality. We are taught that these worlds teem with the otherwise-than-personal life of the beings of the Eternal Son. We infer that these entities are being assembled for ministry in the projected new universes of outer space. The Paradise philosophers maintain that each Paradise cycle, about two billion years of Urantia time, witnesses the creation of additional reserves of these orders on the secret worlds of the Eternal Son.

13:3.3 (149.6) As far as I am informed, no personality has ever been on any one of these spheres of the Eternal Son. I have never been assigned to visit one of these worlds in all my long experience in and out of Paradise. Even the personalities cocreated by the Eternal Son do not go to these worlds. We infer that all types of impersonal spirits — regardless of parentage — are admitted to these spirit homes. As I am a person and have a spirit form, no doubt such a world would seem empty and deserted even if I were permitted to pay it a visit. High spirit personalities are not given to the gratification of purposeless curiosity, purely useless adventure. There is at all times altogether too much intriguing and purposeful adventure to permit the development of any great interest in those projects which are either futile or unreal.

4. THE WORLDS OF THE INFINITE SPIRIT

13:4.1 (149.7) Between the inner circuit of Havona and the shining spheres of the Eternal Son there circle the seven orbs of the Infinite Spirit, worlds inhabited by the offspring of the Infinite Spirit, by the trinitized sons of glorified created personalities, and by other types of unrevealed beings concerned with the effective administration of the many enterprises of the various realms of universe activities.

13:4.2 (150.1) The Seven Master Spirits are the supreme and ultimate representatives of the Infinite Spirit. They maintain their personal stations, their power focuses, on the periphery of Paradise, but all operations concerned with their management and direction of the grand universe are conducted on and from these seven special executive spheres of the Infinite Spirit. The Seven Master Spirits are, in reality, the mind-spirit balance wheel of the universe of universes, an all-embracing, all-encompassing, and all-coordinating power of central location.

13:4.3 (150.2) From these seven special spheres the Master Spirits operate to equalize and stabilize the cosmic-mind circuits of the grand universe. They also have to do with the differential spiritual attitude and presence of the Deities throughout the grand

Fizičke reakcije su jednake, istovjetne i uvijek trenutačne i automatske. Ali iskustvena duhovna prisutnost je u skladu s temeljnim uvjetima ili stanjima duhovne prijemljivosti koji su svojstveni pojedinim umovima u svemiru.

Fizički autoritet, prisutnost i funkcija neprestano su prisutni u svim svemirima, malim ili velikim. Različitost mjere duhovne prisutnosti, ili reakcije, proizlazi iz razlike u prepoznavanju i prihvaćanju od strane stvorenih bića koja imaju volju. Dok duhovna prisutnost apsolutnog i egzistencijalnog Božanstva nije na bilo koji način pod utjecajem stavova lojalnosti ili nepoštovanja stvorenih bića, istodobno je istina da je funkcioniranje prisutnosti podapsolutnog i iskustvenog Božanstva definitivno i izravno pod utjecajem odluka, izbora i stavova volje takvih konačnih stvorenih bića - odanosti i predanosti bilo kojeg pojedinog bića, planeta, sustava, konstelacije ili svemira. Ali ta duhovna prisutnost božanstva nije kapriciozna niti proizvoljna; njegova je iskustvena varijacija nerazdvojiva slobodnoj volji osobnih stvorenja.

To što utvrđuje razliku u mjeri duhovne prisutnosti postoji u vašim vlastitim srcima i umovima i sastoji se u vašem vlastitom izboru, u odlukama vaših umova i odabiru vaših vlastitih volja. Razlika je inherentna reakcijama voljnih obveza inteligentnih osobnih bića, bića koja je Otac Svih obdario sposobnošću korištenja ove slobode izbora. A Božanstva uvijek podržavaju opadanje i porast tijeka svojih duhova u susretanju i zadovoljavanju uvjeta i zahtjeva svakog pojedinog izbora stvorenja, nekom prilikom dajući više svoje prisutnosti kao odgovor na iskrenu želju za istim, a drugom prilikom se povlačeći sa scene kad im se njihova bića odluče suprotstaviti u korištenju njihove božanski darovane slobode izbora. I tako se duh božanstva ponizno povinuje odabiru stvorenih bića u svemirima.

Izvršna prebivališta Sedam Glavnih Duhova zapravo su u Rajskom stožeru sedam supersvemira i njihovih povezanih segmenata u vanjskom svemiru. Svaki Glavni Duh predsjedava nad jednim supersvemirom, a svaki od ovih sedam svjetova isključivo je dodijeljen jednom od Glavnih Duhova. Ne postoji doslovno nikakva faza pod- Rajske uprave sedam supersvemira koja nije predviđena na ovim izvršnim svjetovima. Oni nisu tako ekskluzivni kao što je sfera Oca ili Sina, a iako je stambeni status ograničen na izvorna bića i one koji obavljaju poslove na tim svjetovima, tih je sedam administrativnih planeta uvijek otvoreno svim bićima koja ih žele posjetiti i koja mogu opskrbiti potrebna sredstva za tranzit.

universe. Physical reactions are uniform, unvarying, and always instantaneous and automatic. But experiential spiritual presence is in accordance with the underlying conditions or states of spiritual receptivity inherent in the individual minds of the realms.

13:4.4 (150.3) Physical authority, presence, and function are unvarying in all the universes, small or great. The differing factor in spiritual presence, or reaction, is the fluctuating differential in its recognition and reception by will creatures. Whereas the spiritual presence of absolute and existential Deity is in no manner whatever influenced by attitudes of loyalty or disloyalty on the part of created beings, at the same time it is true that the functioning presence of subabsolute and experiential Deity is definitely and directly influenced by the decisions, choices, and will-attitudes of such finite creature beings — by the loyalty and devotion of the individual being, planet, system, constellation, or universe. But this spiritual presence of divinity is not whimsical nor arbitrary; its experiential variance is inherent in the freewill endowment of personal creatures.

13:4.5 (150.4) The determiner of the differential of spiritual presence exists in your own hearts and minds and consists in the manner of your own choosing, in the decisions of your minds, and in the determination of your own wills. This differential is inherent in the freewill reactions of intelligent personal beings, beings whom the Universal Father has ordained shall exercise this liberty of choosing. And the Deities are ever true to the ebb and flow of their spirits in meeting and satisfying the conditions and demands of this differential of creature choice, now bestowing more of their presence in response to a sincere desire for the same and again withdrawing themselves from the scene as their creatures decide adversely in the exercise of their divinely bestowed freedom of choice. And thus does the spirit of divinity become humbly obedient to the choosing of the creatures of the realms.

13:4.6 (150.5) The executive abodes of the Seven Master Spirits are, in reality, the Paradise headquarters of the seven superuniverses and their correlated segments in outer space. Each Master Spirit presides over one superuniverse, and each of these seven worlds is exclusively assigned to one of the Master Spirits. There is literally no phase of the sub-Paradise administration of the seven superuniverses which is not provided for on these executive worlds. They are not so exclusive as the spheres of the Father or those of the Son, and though residential status is limited to native beings and those who work thereon, these seven administrative planets are always open to all beings who desire to visit them, and who can command the necessary means of transit.

Za mene, ovi su izvršni svjetovi najzanimljivija i najintragantnija mjesta izvan Raja. U nijednom drugom mjestu u prostranom svemiru ne možemo naći tako raznovrsne aktivnosti, te toliku raznolikost u redovima živih bića, što sve ima veze s djelovanjem na toliko različitih razina i zanimanja koja su istodobno materijalna, intelektualna i duhovna. Kad mi bude odobreno razdoblje slobode od dužnosti, ako imam priliku biti na Raju ili u Havoni, obično idem na jedan od ovih prometnih svjetova Sedam Glavnih Duhova, da nadahnem svoj um takvim prizorima poduzetništva, predanosti, lojalnosti, mudrosti i učinkovitosti. Nigdje drugdje ne mogu vidjeti tako nevjerojatnu međusobnu povezanost osobnih performansi kao na svih sedam razina kozmičke stvarnosti. I uvijek me stimuliraju aktivnosti onih koji dobro znaju obaviti svoj posao i koji tako u njemu uživaju.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti koji je primio ovlast djelovanja od Starih Dana na Uversi.]

13:4.7 (151.1) To me, these executive worlds are the most interesting and intriguing spots outside of Paradise. In no other place in the wide universe can one observe such varied activities, involving so many different orders of living beings, having to do with operations on so many diverse levels, occupations at once material, intellectual, and spiritual. When I am accorded a period of release from assignment, if I chance to be on Paradise or in Havona, I usually proceed to one of these busy worlds of the Seven Master Spirits, there to inspire my mind with such spectacles of enterprise, devotion, loyalty, wisdom, and effectiveness. Nowhere else can I observe such an amazing interassociation of personality performances on all seven levels of universe reality. And I am always stimulated by the activities of those who well know how to do their work, and who so thoroughly enjoy doing it.

13:4.8 (151.2) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

POGLAVLJE 14. SREDIŠNJI I BOŽANSKI SVEMIR

⇐ 013

Knjiga Urantije

015 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 14 SREDIŠNJI I BOŽANSKI SVEMIR

Sekcije

Uvod

1. SUSTAV RAJA-HAVONE
2. GRAĐA HAVONE
3. SVJETOVI HAVONE
4. STVORENA BIĆA SREDIŠNJEG SVEMIRA
5. ŽIVOT NA HAVONI
6. SVRHA SREDIŠNJEG SVEMIRA

PAPER 14 THE CENTRAL AND DIVINE UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise-Havona System
2. Constitution of Havona
3. The Havona Worlds
4. Creatures of the Central Universe
5. Life in Havona
6. The Purpose of the Central Universe

Uvod

SAVRŠENI i božanski svemir zauzima središte sveg stvaranja; to je vječna jezgra oko koje se kreću ogromna stvaranja vremena i prostora. Raj je ogromni nuklearni Otok apsolutne stabilnosti koji nepomično počiva u samom srcu veličanstvenoga vječnoga svemira. Ova se središnja planetarna obitelj zove Havona i daleko je udaljena od lokalnog svemira Nebadona. Ima gigantske dimenzije i gotovo nevjerojatnu masu i sastoji se od milijarde sfera nezamislene ljepote i ogromne veličine, ali prava veličina ove ogromne kreacije zapravo je izvan razumijevanja ljudskog uma.

Ovo je jedna i jedina uređena, savršena i utemeljena agregacija svjetova. Ovo je u potpunosti stvoren i savršen svemir; to nije rezultat evolucijskog razvoja. To je vječna jezgra savršenstva oko koje kruži beskrajna procesija svemira koji čine golemi evolucijski eksperiment, smionu avanturu Božijih Sinova Stvoritelja, koji žele duplicirati u vremenu i reproducirati u prostoru uzorak savršenog svemira, ideal božanske cjelovitosti, vrhovne završenosti, krajnje

INTRODUCTION

14:0.1 (152.1) THE perfect and divine universe occupies the center of all creation; it is the eternal core around which the vast creations of time and space revolve. Paradise is the gigantic nuclear Isle of absolute stability which rests motionless at the very heart of the magnificent eternal universe. This central planetary family is called Havona and is far-distant from the local universe of Nebadon. It is of enormous dimensions and almost unbelievable mass and consists of one billion spheres of unimagined beauty and superb grandeur, but the true magnitude of this vast creation is really beyond the understanding grasp of the human mind.

14:0.2 (152.2) This is the one and only settled, perfect, and established aggregation of worlds. This is a wholly created and perfect universe; it is not an evolutionary development. This is the eternal core of perfection, about which swirls that endless procession of universes which constitute the tremendous evolutionary experiment, the audacious adventure of the Creator Sons of God, who aspire to duplicate in time and to reproduce in space the pattern universe, the ideal of divine completeness, supreme finality, ultimate reality,

stvarnosti i vječnog savršenstva.

and eternal perfection.

1. SUSTAV RAJA-HAVONE

Od periferije Raja do unutarnjih granica sedam supersvemira postoji sljedećih sedam prostornih uvjeta i kretanja:

1. Zone srednjeg prostora u stanju mirovanja koje se nadovezuju na Raj.

2. Procesija u smjeru kazaljke na satu triju Rajskih i sedam Havonskih krugova.

3. Polumirujuća prostorna zona koja odvaja krugove Havone od tamnih gravitacijskih tijela središnjeg svemira.

4. Unutarnji pojas tamnih gravitacijskih tijela koji se kreće suprotno smjeru kazaljke na satu.

5. Druga jedinstvena prostorna zona koja dijeli dvije prostorne putanje tamnih gravitacijskih tijela.

6. Vanjski pojas tamnih gravitacijskih tijelakoj i se okreće oko Raja u smjeru kazaljke na satu.

7. Treća prostorna zona — polumirna zona — koja odvaja vanjski pojas tamnih gravitacijskih tijela od unutarnjih krugova u središtu sedam supersvemira.

Milijarde svjetova Havone uređene su u sedam koncentričnih krugova koji neposredno okružuju tri kruga Rajskih satelita. U najskrovitijem krugu Havone ima više od trideset i pet milijuna svjetova i preko dvjesto četrdeset pet milijuna na najudaljenijem dijelu, s razmjernim brojem u međuprostoru. Svaki krug se razlikuje od drugih, ali su svi savršeno uravnoteženi i izvrsno organizirani, a svaki je prožet specijaliziranom predstavom Beskonačnog Duha, jednog od Sedam Duhova Krugova. Pored drugih funkcija, ovaj neosobni Duh koordinira ponašanje nebeskih poslova u svakom krugu.

Planetarni krugovi Havone se ne preklapaju; ovi svjetovi slijede jedan za drugim u urednoj linijskoj procesiji. Središnji svemir kruži oko stacionarnog Rajskog Otoka u jednoj prostranoj ravni koja se sastoji od deset koncentričnih stabiliziranih jedinica — triju krugova Rajskih sfera i sedam krugova svjetova Havone. Fizički gledano, Havona i Rajski krugovi su svi jedan te isti sustav; oni imaju razdvojene funkcionalne i administrativne uloge.

Vrijeme se ne računa na Raju; slijed događaja je nerazdvojitiv shvaćanju onih koji su autohtoni središnjem otoku. Ali vrijeme je

1. THE PARADISE-HAVONA SYSTEM

14:1.1 (152:3) From the periphery of Paradise to the inner borders of the seven superuniverses there are the following seven space conditions and motions:

14:1.2 (152:4) 1. The quiescent midspace zones impinging on Paradise.

14:1.3 (152:5) 2. The clockwise processional of the three Paradise and the seven Havona circuits.

14:1.4 (152:6) 3. The semiquiet space zone separating the Havona circuits from the dark gravity bodies of the central universe.

14:1.5 (152:7) 4. The inner, counterclockwise-moving belt of the dark gravity bodies.

14:1.6 (152:8) 5. The second unique space zone dividing the two space paths of the dark gravity bodies.

14:1.7 (152:9) 6. The outer belt of dark gravity bodies, revolving clockwise around Paradise.

14:1.8 (152:10) 7. A third space zone — a semiquiet zone — separating the outer belt of dark gravity bodies from the innermost circuits of the seven superuniverses.

14:1.9 (152:11) The billion worlds of Havona are arranged in seven concentric circuits immediately surrounding the three circuits of Paradise satellites. There are upwards of thirty-five million worlds in the innermost Havona circuit and over two hundred and forty-five million in the outermost, with proportionate numbers intervening. Each circuit differs, but all are perfectly balanced and exquisitely organized, and each is pervaded by a specialized representation of the Infinite Spirit, one of the Seven Spirits of the Circuits. In addition to other functions this impersonal Spirit co-ordinates the conduct of celestial affairs throughout each circuit.

14:1.10 (153:1) The Havona planetary circuits are not superimposed; their worlds follow each other in an orderly linear procession. The central universe whirls around the stationary Isle of Paradise in one vast plane, consisting of ten concentric stabilized units — the three circuits of Paradise spheres and the seven circuits of Havona worlds. Physically regarded, the Havona and the Paradise circuits are all one and the same system; their separation is in recognition of functional and administrative segregation.

14:1.11 (153:2) Time is not reckoned on Paradise; the sequence of successive events is inherent in the concept of those who are indigenous to the central

povezano s krugovima Havone i brojnim bićima nebeskog i zemaljskog porijekla koja na njima borave. Svaki svijet Havone ima svoje lokalno vrijeme, određeno njegovim krugom. Svi svjetovi u određenom krugu imaju iste duljine godine budući da ravnomjerno kruže oko Raja, a duljina tih planetarnih godina smanjuje se od najudaljenijeg kruga prema središnjem.

Osim Havonskog kruga vremena, postoji i standardni Rajsko-Havonski dan i druge vremenske oznake određene na osnovu i u skladu sa sedam Rajskih satelita Beskonačnog Duha. Standardni dan Raja-Havone temelji se na duljini vremena potrebnog da planetarna prebivališta prvog ili unutarnjeg kruga Havone dovrše jedan okretaj oko Rajskog Otoka; a iako su njihove brzine ogromne, zbog svoje pozicije između tamnih gravitacijskih tijela i gigantskog Raja, potrebno je gotovo tisuću godina da ove sfere naprave jedan krug. Ljudi nisu svjesni koliko je istine sadržano u izjavi da je "jedan dan kao tisuću godina s Bogom, ali kao noćni sat." Jedan dan Raja-Havone je samo sedam minuta, tri i jednu osminu sekundi kraći od tisuću godina prema današnjem kalendaru Urantije.

Ovaj je dan Rajsko-Havonsko standardno mjerenje vremena za sedam supersvemira, iako svaki ima svoje unutarnje vremenske standarde.

Na rubu ovog golemog središnjeg svemira, daleko izvan sedmog pojasa Havonskih svjetova, vrti se nevjerovatan broj ogromnih tamnih gravitacijskih tijela. Ovo mnoštvo mračnih masa se u mnogim pojedinostima razlikuje od ostalih svemirskih tijela; razlikuju se i u samom obliku. Ova tamna gravitacijska tijela ne odražavaju niti apsorbiraju svjetlost; oni nisu reaktivni prema fizičko-energetskom svjetlu i tako u potpunosti okružuju i zaklanjaju Havonu, krijući je od pogleda čak i obližnjih naseljenih svemira vremena i prostora.

Veliki pojas tamnih gravitacijskih tijela podijeljen je u dva jednaka eliptična kruga jedinstvenim razmakom prostora. Unutarnji pojas se okreće suprotno smjeru kazaljke na satu; vanjski se okreće u smjeru kazaljke na satu. Ovi različiti smjerovi kretanja, zajedno s ogromnim masama tamnih tijela, tako učinkovito izjednačavaju linije gravitacije Havone da čine središnji svemir fizički uravnoteženim i savršeno stabiliziranim stvaranjem.

Unutarnja procesija tamnih gravitacijskih tijela je cjevastog oblika i sastoji se od tri kružne skupine. Poprečni presjek ovog kruga pokazuje tri koncentrična kruga približno jednake gustoće. Vanjski krug tamnih gravitacijskih tijela je

Isle. But time is germane to the Havona circuits and to numerous beings of both celestial and terrestrial origin sojourning thereon. Each Havona world has its own local time, determined by its circuit. All worlds in a given circuit have the same length of year since they uniformly swing around Paradise, and the length of these planetary years decreases from the outermost to the innermost circuit.

14:1.12 (153.3) Besides Havona-circuit time, there is the Paradise-Havona standard day and other time designations which are determined on, and are sent out from, the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit. The Paradise-Havona standard day is based on the length of time required for the planetary abodes of the first or inner Havona circuit to complete one revolution around the Isle of Paradise; and though their velocity is enormous, owing to their situation between the dark gravity bodies and gigantic Paradise, it requires almost one thousand years for these spheres to complete their circuit. You have unwittingly read the truth when your eyes rested on the statement "A day is as a thousand years with God, as but a watch in the night." One Paradise-Havona day is just seven minutes, three and one-eighth seconds less than one thousand years of the present Urantia leap-year calendar.

14:1.13 (153.4) This Paradise-Havona day is the standard time measurement for the seven superuniverses, although each maintains its own internal time standards.

14:1.14 (153.5) On the outskirts of this vast central universe, far out beyond the seventh belt of Havona worlds, there swirl an unbelievable number of enormous dark gravity bodies. These multitudinous dark masses are quite unlike other space bodies in many particulars; even in form they are very different. These dark gravity bodies neither reflect nor absorb light; they are nonreactive to physical-energy light, and they so completely encircle and enshroud Havona as to hide it from the view of even near-by inhabited universes of time and space.

14:1.15 (153.6) The great belt of dark gravity bodies is divided into two equal elliptical circuits by a unique space intrusion. The inner belt revolves counterclockwise; the outer revolves clockwise. These alternate directions of motion, coupled with the extraordinary mass of the dark bodies, so effectively equalize the lines of Havona gravity as to render the central universe a physically balanced and perfectly stabilized creation.

14:1.16 (153.7) The inner procession of dark gravity bodies is tubular in arrangement, consisting of three circular groupings. A cross section of this circuit would exhibit three concentric circles of about equal density. The outer circuit of dark

postavljen okomito, a deset tisuća puta je većod unutarnjeg kruga. Okomiti promjer vanjskog kruga je pedeset tisuća puta veći od poprečnog promjera.

Intervenirajući prostor koji postoji između ta dva kruga gravitacijskih tijela *jedinstven* je po tome što ništa takvo ne postoji nigdje drugdje u cijelom prostranom svemiru. Tu zonu karakteriziraju golemi valovi kretanja gore-dolje i prožimaju je ogromne energetske aktivnosti nepoznatog reda.

Vjerujemo da ništa poput tamnih gravitacijskih tijela središnjeg svemira neće obilježiti buduću evoluciju vanjskih razina prostora; mi smatramo ove naizmjenične procesije ogromnih tijela za balansiranje gravitacije jedinstvenim u glavnom svemiru.

2. GRAĐA HAVONE

Bića duha ne žive u prostorima maglica; ona ne obitavaju na eteričnim svjetovima; ona prebivaju na stvarnim sferama materijalne prirode, svjetovima jednako stvaranim kao svjetovi na kojima žive smrtnici. Svjetovi Havone su stvarni i doslovni, iako se njihova doslovna supstanca razlikuje od materijalne organizacije planeta sedam supersvemira.

Fizičke stvarnosti Havone predstavljaju poredak energetske organizacije radikalno različit od bilo kojeg koji prevladava u evolucijskim svemirima prostora. Havonske energije su trostruke; supersvemirske jedinice energetske tvari sadrže dvostruki energetski naboj, iako jedan oblik energije postoji u pozitivnim i negativnim fazama. Stvaranje središnjeg svemira je trostruko (Trojstvo); stvaranje lokalnog svemira (direktno) je dvostruko, djelo Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha.

Materijal Havone sastoji se od organizacije točno tisuću osnovnih kemijskih elemenata i uravnoteženih funkcija sedam oblika energije Havone. Svaka od tih osnovnih energija očituje sedam faza pobuđivanja, tako da domaći žitelji Havone reagiraju na četrdeset devet različitih osjetnih podražaja. Drugim riječima, gledano sa čisto fizičkog stajališta, bića rodnom iz središnjeg svemira posjeduju četrdeset devet specijaliziranih oblika osjeta. Morontija bića imaju sedamdeset osjetila, a reaktivnost bića viših duhovnih redova varira u različitim vrstama od sedamdeset do dvjesto i deset.

Fizička bića središnjeg svemira ne bi bila vidljiva ljudima Urantije. Niti jedan fizički podražaj tih udaljenih svjetova ne bi izazvao reakciju u vašim grubim organima osjetila. Ako bi smrtnik Urantije

gravity bodies is arranged perpendicularly, being ten thousand times higher than the inner circuit. The up-and-down diameter of the outer circuit is fifty thousand times that of the transverse diameter.

14:1.17 (154.1) The intervening space which exists between these two circuits of gravity bodies is *unique* in that nothing like it is to be found elsewhere in all the wide universe. This zone is characterized by enormous wave movements of an up-and-down nature and is permeated by tremendous energy activities of an unknown order.

14:1.18 (154.2) In our opinion, nothing like the dark gravity bodies of the central universe will characterize the future evolution of the outer space levels; we regard these alternate processions of stupendous gravity-balancing bodies as unique in the master universe.

2. CONSTITUTION OF HAVONA

14:2.1 (154.3) Spirit beings do not dwell in nebulous space; they do not inhabit ethereal worlds; they are domiciled on actual spheres of a material nature, worlds just as real as those on which mortals live. The Havona worlds are actual and literal, albeit their literal substance differs from the material organization of the planets of the seven superuniverses.

14:2.2 (154.4) The physical realities of Havona represent an order of energy organization radically different from any prevailing in the evolutionary universes of space. Havona energies are threefold; superuniverse units of energy-matter contain a twofold energy charge, although one form of energy exists in negative and positive phases. The creation of the central universe is threefold (Trinity); the creation of a local universe (directly) is twofold, by a Creator Son and a Creative Spirit.

14:2.3 (154.5) The material of Havona consists of the organization of exactly one thousand basic chemical elements and the balanced function of the seven forms of Havona energy. Each of these basic energies manifests seven phases of excitation, so that the Havona natives respond to forty-nine differing sensation stimuli. In other words, viewed from a purely physical standpoint, the natives of the central universe possess forty-nine specialized forms of sensation. The morontia senses are seventy, and the higher spiritual orders of reaction response vary in different types of beings from seventy to two hundred and ten.

14:2.4 (154.6) None of the physical beings of the central universe would be visible to Urantians. Neither would any of the physical stimuli of those faraway worlds excite a reaction in your gross

mogao biti prevezen u Havonu, bio bi gluhi, slijep i bez bilo kakvih drugih osjetilnih reakcija; mogao bi funkcionirati samo kao ograničeno samosvjesno biće lišeno svih utjecaja okoline i svih reakcija na nj.

Postoje brojni fizički fenomeni i duhovne reakcije koje vladaju na središnjem stvaranju, koje su nepoznate na svjetovima poput Urantije. Osnovna organizacija trostrukog stvaranja potpuno je različita od dvostruke građe stvorenih svemira vremena i prostora.

Sav prirodni zakon je usklađen na sasvim drugačijoj osnovi nego u sustavima dvostrukog energetskog stvaranja evolucije. Cijeli središnji svemir je organiziran u skladu s trostrukim sustavom savršene i simetrične kontrole. Kroz cijeli Rajsko-Havonski sustav održava se savršena ravnoteža između svih kozmičkih stvarnosti i svih duhovnih sila. Raj, sa apsolutnom kontrolom materijalnog stvaranja, savršeno regulira i održava fizičke energije ovog središnjeg svemira; Vječni Sin, kao dio njegovog sveobuhvatnog privlačenja duha, savršeno podržava duhovno stanje sviji koji žive na Havoni. Na Raju ništa nije eksperimentalno, a Raj-Havona je sustavna jedinica kreativnog savršenstva.

Sveopća duhovna gravitacija Vječnog Sina nevjerovatno je aktivna u cijelom središnjem svemiru. Sve vrijednosti duha i duhovne ličnosti neprekidno se privlače unutra prema boravištu Bogova. Ovaj je nagon koji vuče postizanju Boga intenzivan i neizbježan. Ambicija za postizanje Boga je jača u središnjem svemiru, ne zato što je duhovna gravitacija tu jača nego u vanjskim svemirima, nego zato što su ona bića koja su dostigla Havonu potpunije prođuhovljena i stoga više reagiraju na sveprisutno djelovanje sveopćeg duha gravitacijskog povlačenja Vječnog Sina.

Isto tako, Beskonačni Duh privlači sve intelektualne vrijednosti u smjeru Raja. U središnjem svemiru umna gravitacija Beskonačnog Duha djeluje u vezi s gravitacijom duha Vječnog Sina, a one zajedno tvore spojeni nagon uzlaznih duša da pronađu Boga, postignu Božanstvo, dostignu Raj i poznaju Oca.

Havona je duhovno savršen i fizički stabilan svemir. Čini se da je kontrola i uravnotežena stabilnost središnjeg svemira savršena. Sve što je fizičko ili duhovno savršeno je predvidljivo, ali pojave uma i volje ličnosti to nisu. Zaključujemo da se grijeh može smatrati nemogućim, ali to činimo na temelju toga što izvorni volonteri Havone nikada nisu bili krivi za prekršaj volje Božanstva. Kroz cijelu vječnost su ta uzvišena bića dosljedno

sense organs. If a Urantia mortal could be transported to Havona, he would there be deaf, blind, and utterly lacking in all other sense reactions; he could only function as a limited self-conscious being deprived of all environmental stimuli and all reactions thereto.

14:2.5 (154.7) There are numerous physical phenomena and spiritual reactions transpiring in the central creation which are unknown on worlds such as Urantia. The basic organization of a threefold creation is wholly unlike that of the twofold constitution of the created universes of time and space.

14:2.6 (154.8) All natural law is co-ordinated on a basis entirely different than in the dual-energy systems of the evolving creations. The entire central universe is organized in accordance with the threefold system of perfect and symmetrical control. Throughout the whole Paradise-Havona system there is maintained a perfect balance between all cosmic realities and all spiritual forces. Paradise, with an absolute grasp of material creation, perfectly regulates and maintains the physical energies of this central universe; the Eternal Son, as a part of his all-embracing spirit grasp, most perfectly sustains the spiritual status of all who indwell Havona. On Paradise nothing is experimental, and the Paradise-Havona system is a unit of creative perfection.

14:2.7 (155.1) The universal spiritual gravity of the Eternal Son is amazingly active throughout the central universe. All spirit values and spiritual personalities are unceasingly drawn inward towards the abode of the Gods. This Godward urge is intense and inescapable. The ambition to attain God is stronger in the central universe, not because spirit gravity is stronger than in the outlying universes, but because those beings who have attained Havona are more fully spiritualized and hence more responsive to the ever-present action of the universal spirit-gravity pull of the Eternal Son.

14:2.8 (155.2) Likewise does the Infinite Spirit draw all intellectual values Paradiseward. Throughout the central universe the mind gravity of the Infinite Spirit functions in liaison with the spirit gravity of the Eternal Son, and these together constitute the combined urge of the ascendant souls to find God, to attain Deity, to achieve Paradise, and to know the Father.

14:2.9 (155.3) Havona is a spiritually perfect and physically stable universe. The control and balanced stability of the central universe appear to be perfect. Everything physical or spiritual is perfectly predictable, but mind phenomena and personality volition are not. We do infer that sin can be reckoned as impossible of occurrence, but we do this on the ground that the native freewill creatures of Havona have never been guilty of

lojalna Vječnim Danima. Grijeh se nije pojavio ni u jednom stvorenju koje je došlo na Havonu kao hodočasnik. Nikada nije postojao slučaj lošeg ponašanja bilo kojeg stvorenja bilo koje skupine ličnosti ikada stvorene ili primljene u središnji svemir Havonu. Tako su savršene i tako božanske metode i sredstva izbora u svemirima vremena, da u zapisima Havone nikada nije zabilježena pogreška; tu nikada nije bilo pogrešaka; niti jedna uzlazna duša nikada nije prerano primljena u središnji svemir.

3. SVJETOVI HAVONE

Što se tiče vlade središnjeg svemira, ona ne postoji. Havona je tako izvrsno savršena da tu nije potreban bilo kakav intelektualni sustav vlasti. Tu nema redovitih konstitutivnih sudova, niti tu postoje zakonski skupovi; Havona zahtijeva samo upravni smjer. Ovdje se može vidjeti najviši oblik tog visokog ideala istinske samouprave.

Nema potrebe za vladom među tako savršenim i približno savršenim inteligencijama. Njima ne treba regulacija, jer ovo su bića prirodnog savršenstva s kojima prebivaju evolucijska stvorena bića koja su odavno prošla kroz proces ispitivanja u vrhovnim sudovima supersvemira.

Administracija Havone nije automatska, ali je čudesno savršena i božanski učinkovita. To je uglavnom planetarna uprava i povjerena je domaćim Vječnim Danima, a svakom sferom Havone upravlja jedna od tih ličnosti porijeklom od Trojstva. Vječni Dani nisu kreatori, ali su savršeni administratori. Oni poučavaju vrhovnim vještinama i usmjeravaju svoju planetarnu djecu savršenom mudrošću koja graniči s apsolutnošću.

Milijarde sfera središnjeg svemira tvore svjetove obuke visokih ličnosti iz Raja i Havone, a služe i kao posljednji dokazni teren uzlaznim stvorenjima iz evolucijskih svjetova vremena. U izvršenju velikog plana Oca Svih za uzlaz stvorenih hodočasnika vremena na prijemne svjetove vanjskog ili sedmog kruga, te nakon dodatne obuke i proširenog iskustva, oni postupno napreduju prema unutra, s planeta na planet i iz kruga u krug, sve dok konačno ne postignu Božanstavo i ne ostvare prebivalište na Raju.

Trenutno, iako sfere sedam krugova postoje u stanju uzvišene slave, samo se jedan posto sveg planetarnog kapaciteta koristi u radu unaprijeđenja Očevog sveopćeg plana smrtničkog uzlaza. Oko

transgressing the will of Deity. Through all eternity these supernal beings have been consistently loyal to the Eternals of Days. Neither has sin appeared in any creature who has entered Havona as a pilgrim. There has never been an instance of misconduct by any creature of any group of personalities ever created in, or admitted to, the central Havona universe. So perfect and so divine are the methods and means of selection in the universes of time that never in the records of Havona has an error occurred; no mistakes have ever been made; no ascendant soul has ever been prematurely admitted to the central universe.

3. THE HAVONA WORLDS

14:3.1 (155.4) Concerning the government of the central universe, there is none. Havona is so exquisitely perfect that no intellectual system of government is required. There are no regularly constituted courts, neither are there legislative assemblies; Havona requires only administrative direction. Here may be observed the height of the ideals of true *self*-government.

14:3.2 (155.5) There is no need of government among such perfect and near-perfect intelligences. They stand in no need of regulation, for they are beings of native perfection interspersed with evolutionary creatures who have long since passed the scrutiny of the supreme tribunals of the superuniverses.

14:3.3 (155.6) The administration of Havona is not automatic, but it is marvelously perfect and divinely efficient. It is chiefly planetary and is vested in the resident Eternal of Days, each Havona sphere being directed by one of these Trinity-origin personalities. Eternals of Days are not creators, but they are perfect administrators. They teach with supreme skill and direct their planetary children with a perfection of wisdom bordering on absoluteness.

14:3.4 (156.1) The billion spheres of the central universe constitute the training worlds of the high personalities native to Paradise and Havona and further serve as the final proving grounds for ascending creatures from the evolutionary worlds of time. In the execution of the Universal Father's great plan of creature ascension the pilgrims of time are landed on the receiving worlds of the outer or seventh circuit, and subsequent to increased training and enlarged experience, they are progressively advanced inward, planet by planet and circle by circle, until they finally attain the Deities and achieve residence on Paradise.

14:3.5 (156.2) At present, although the spheres of the seven circuits are maintained in all their supernal glory, only about one per cent of all planetary capacity is utilized in the work of furthering the

desetine jednog postotka područja ovih ogromnih svjetova posvećeno je životu i aktivnostima Korpusa Finalista, bića vječno naseljenih u svjetlu i životu koja često borave i poslužuju na svjetovima Havone. Ta uzvišena bića imaju svoje osobne rezidencije na Raju.

Planetarna građa Havonskih sfera potpuno je drugačija od građe evolucijskih svjetova i sustava prostora. Nigdje drugdje u cijelom velikom svemiru nije praktično koristiti tako ogromne sfere kao naseljene svjetove. Triatna fizička konstitucija, zajedno s balansiranim učinkom golemih gravitacijskih tamnih tijela, omogućava tako savršeno izjednačavanje fizičkih sila i izvršno uravnotežuje različite atrakcije ove ogromne kreacije. Protugravitacija se također koristi u organizaciji materijalnih funkcija i duhovnim aktivnostima ovih golemih svjetova

Arhitektura, rasvjeta i grijanje, kao i biološka i umjetnička ukrašenost Havonskih sfera, doista su izvan najveće moguće sposobnosti ljudske mašte. Ne možemo vam reći mnogo toga u vezi Havone; da bi ste shvatili njezinu ljepotu i raskoš, morate je vidjeti. Ali postoje prave rijeke i jezera na tim savršenim svjetovima.

Duhovno su ti svjetovi idealno postavljeni; oni su prikladno prilagođeni svojoj svrsi pružanja utočišta brojnim redovima različitih bića u središnjem svemiru. Raznolikost aktivnosti koje se odvijaju na ovim prekrasnim svjetovima daleko je izvan ljudskog shvaćanja.

4. STVORENA BIĆA SREDIŠNJEG SVEMIRA

Postoji sedam osnovnih oblika živih stvari i bića na svjetovima Havone, a svaki od tih osnovnih oblika postoji u tri različite faze. Svaka od tih triju faza podijeljena je na sedamdeset glavnih odjeljaka, a svaki glavni odjeljak se sastoji od tisuću manjih dijelova, s još pododjeljaka i tako dalje. Ove osnovne životne skupine mogu se klasificirati kao:

1. Materijalna.
2. Morontijalna.
3. Duhovna.
4. Apsonitna.
5. Krajnja.
6. Koapsolutna.
7. Apsolutna.

Father's universal plan of mortal ascension. About one tenth of one per cent of the area of these enormous worlds is dedicated to the life and activities of the Corps of the Finality, beings eternally settled in light and life who often sojourn and minister on the Havona worlds. These exalted beings have their personal residences on Paradise.

14:3.6 (156.3) The planetary construction of the Havona spheres is entirely unlike that of the evolutionary worlds and systems of space. Nowhere else in all the grand universe is it convenient to utilize such enormous spheres as inhabited worlds. Triata physical constitution, coupled with the balancing effect of the immense dark gravity bodies, makes it possible so perfectly to equalize the physical forces and so exquisitely to balance the various attractions of this tremendous creation. Antigravity is also employed in the organization of the material functions and the spiritual activities of these enormous worlds.

14:3.7 (156.4) The architecture, lighting, and heating, as well as the biologic and artistic embellishment, of the Havona spheres, are quite beyond the greatest possible stretch of human imagination. You cannot be told much about Havona; to understand its beauty and grandeur you must see it. But there are real rivers and lakes on these perfect worlds.

14:3.8 (156.5) Spiritually these worlds are ideally appointed; they are fittingly adapted to their purpose of harboring the numerous orders of differing beings who function in the central universe. Manifold activities take place on these beautiful worlds which are far beyond human comprehension.

4. CREATURES OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:4.1 (156.6) There are seven basic forms of living things and beings on the Havona worlds, and each of these basic forms exists in three distinct phases. Each of these three phases is divided into seventy major divisions, and each major division is composed of one thousand minor divisions, with yet other subdivisions, and so on. These basic life groups might be classified as:

14:4.2 (156.7) 1. Material.

14:4.3 (156.8) 2. Morontial.

14:4.4 (156.9) 3. Spiritual.

14:4.5 (156.10) 4. Absonite.

14:4.6 (156.11) 5. Ultimate.

14:4.7 (156.12) 6. Coabsolute.

14:4.8 (156.13) 7. Absolute.

Propadanje i smrt nisu dio ciklusa života na svjetovima Havone. U središnjem svemiru niži životni oblici prolaze transmutaciju materijalizacije. Oni mijenjaju oblik i manifestaciju, ali se ne raspadaju procesom propadanja i smrti stanica.

Domaća bića Havone su izvorni potomci Rajskog Trojstva. Njih nisu stvorili roditelji i oni nisu reproduktivna bića. Ne možemo prikazati proces stvaranja tih građana središnjeg svemira, bića koja nikada nisu stvorena. Cijela priča o stvaranju Havone je pokušaj vremenski-prostornog prikaza činjenica vječnosti koje nemaju odnosa s vremenom ili prostorom kako ih smrtni čovjek razumije. No slijedimo ljudsku filozofiju koja traži ishodište; čak i ličnosti daleko iznad ljudske razine zahtijevaju pojam "početaka." Ipak, sustav Raja-Havone je vječan.

Domaća bića Havone žive na milijardi sfera središnjeg svemira u istom smislu u kojem drugi redovi bića stalnog državljanstva žive na svojim rodnim planetima. Kao što se materijalni red sinova bavi materijalnim, intelektualnim i duhovnim poslovima milijarde lokalnih sustava supersvemira, tako, u širem smislu, domoroci Havone žive i rade na milijardi svjetova središnjeg svemira. Vi eventualno možete smatrati ove žitelje Havone materijalnim stvorenjima ako se riječ "materijalni" proširi na opis fizičkih stvarnosti božanskog svemira.

Postoji život koji je porijeklom iz Havone i posjeduje značaj sam po sebi. Havoneri na mnogo načina služe silaznim bićima Raja i uzlaznim bićima supersvemira, ali oni također žive živote koji su jedinstveni u središnjem svemiru i imaju relativno značenje sasvim odvojeno od Raja ili supersvemira.

Kao što iskazanje štovanja sinova evolucijskih svjetova pruža zadovoljstvo ljubavi Oca Svih, tako uzvišeno obožavanje ovih stvorenih bića Havone zadovoljava savršene ideale božanske ljepote i istine. Kao što smrtni čovjek nastoji činiti Božju volju, ova bića središnjeg svemira žive da zadovolje ideale Rajskog Trojstva. U svojoj prirodi oni jesu Božja volja. Čovjek se raduje Božjoj dobroti, Havoneri se vesele božanskoj ljepoti, a oboje uživaju u službi slobode žive istine.

Havoneri imaju prepuštene slobodnom izboru sadašnje kao i neistražene buduće sudbine. A postoji i napredovanje izvornih stvorenja svojstvenih središnjem svemiru, napredovanje koje ne uključuje ni uzlaz na Raj niti prodiranje u supersvemire. Ovo se napredovanje na viši status Havone može opisati na sljedeći način:

1. Iskustveni napredak prema van od prvog

14:4.9 (157.1) Decay and death are not a part of the cycle of life on the Havona worlds. In the central universe the lower living things undergo the transmutation of materialization. They do change form and manifestation, but they do not resolve by process of decay and cellular death.

14:4.10 (157.2) The Havona natives are all the offspring of the Paradise Trinity. They are without creature parents, and they are nonreproducing beings. We cannot portray the creation of these citizens of the central universe, beings who never were created. The entire story of the creation of Havona is an attempt to time-space an eternity fact which has no relation to time or space as mortal man comprehends them. But we must concede human philosophy a point of origin; even personalities far above the human level require a concept of "beginnings." Nevertheless, the Paradise-Havona system is eternal.

14:4.11 (157.3) The natives of Havona live on the billion spheres of the central universe in the same sense that other orders of permanent citizenship dwell on their respective spheres of nativity. As the material order of sonship carries on the material, intellectual, and spiritual economy of a billion local systems in a superuniverse, so, in a larger sense, do the Havona natives live and function on the billion worlds of the central universe. You might possibly regard these Havoners as material creatures in the sense that the word "material" could be expanded to describe the physical realities of the divine universe.

14:4.12 (157.4) There is a life that is native to Havona and possesses significance in and of itself. Havoners minister in many ways to Paradise descenders and to superuniverse ascenders, but they also live lives that are unique in the central universe and have relative meaning quite apart from either Paradise or the superuniverses.

14:4.13 (157.5) As the worship of the faith sons of the evolutionary worlds ministers to the satisfaction of the Universal Father's love, so the exalted adoration of the Havona creatures satiates the perfect ideals of divine beauty and truth. As mortal man strives to do the will of God, these beings of the central universe live to gratify the ideals of the Paradise Trinity. In their very nature they are the will of God. Man rejoices in the goodness of God, Havoners exult in the divine beauty, while you both enjoy the ministry of the liberty of living truth.

14:4.14 (157.6) Havoners have both optional present and future unrevealed destinies. And there is a progression of native creatures that is peculiar to the central universe, a progression that involves neither ascent to Paradise nor penetration of the superuniverses. This progression to higher Havona status may be suggested as follows:

14:4.15 (157.7) 1. Experiential progress outward from

do sedmog kruga.

2. Napredak prema unutra od sedmog do prvog kruga.

3. Napredak unutar kruga — napredovanje unutar svjetova određenog kruga.

Pored domorodaca Havone, stanovnici središnjeg svemira obuhvaćaju brojne klase bića koja služe kao uzorak za razne kozmičke skupine — savjetnike, upravitelje, učitelje i druge vrste širomstvaranja. Sva bića u svim svemirima oblikovana su po nekom redu uzorka koji živi na jednom od milijardu svjetova Havone. Čak i smrtnici vremena imaju cilj i ideale postojanja stvorenih bića na vanjskim krugovima ovih sfera na visinama.

Postoje i bića koja su postigla Oca Svih i imaju pravo dolaziti i odlaziti, koja su dodijeljena tu i tamo u svemirima na misijama posebne službe. A na svakom svijetu Havone nalaze se kandidati za postignuće, oni koji su fizički postigli središnji svemir, ali koji još nisu postigli takav duhovni razvitak koji će im omogućiti da tu potraže prebivalište.

Beskonačni Duh je zastupljen na svjetovima Havone u mnoštvu ličnosti, bića milosti i slave koja upravljaju detaljima zamršenih intelektualnih i duhovnih poslova središnjeg svemira. Na tim svjetovima božanskog savršenstva oni obavljaju posao koji je autohton uobičajenom ponašanju ove ogromne kreacije i pored toga nosi i višestruke zadaće poučavanja, obuke i služenja ogromnom broju uzlaznih bića koja su se popela na slavu iz tamnih svjetova prostora.

Postoje brojne skupine bića porijeklom iz susava Raja-Havone, koja ni na koji način nisu izravno povezana s planom uzlaza i postignuća savršenstva; stoga ih izostavljamo iz klasifikacije ličnosti u ovoj predstavi smrtnim ljudima. Ovdje su prikazane samo glavne skupine nadljudskih bića i redovi koji su izravno povezani s vašim iskustvom preživljavanja.

Havona obiluje životom svih faza inteligentnih bića koja tamo traže unaprjeđenje od nižih do viših krugova u njihovim nastojanjima da postignu višu razinu realizacije božanstva i prošireno uvažavanje vrhovnih značenja, krajnjih vrijednosti i apsolutne stvarnosti.

5. ŽIVOT NA HAVONI

Na Urantiji prolazite kratkim i intenzivnim

the first to the seventh circuit.

14.4.16 (157.8) 2. Progress inward from the seventh to the first circuit.

14.4.17 (157.9) 3. Intracircuit progress — progression within the worlds of a given circuit.

14.4.18 (157.10) In addition to the Havona natives, the inhabitants of the central universe embrace numerous classes of pattern beings for various universe groups — advisers, directors, and teachers of their kind and to their kind throughout creation. All beings in all universes are fashioned along the lines of some one order of pattern creature living on some one of the billion worlds of Havona. Even the mortals of time have their goal and ideals of creature existence on the outer circuits of these pattern spheres on high.

14.4.19 (157.11) Then there are those beings who have attained the Universal Father, and who are entitled to go and come, who are assigned here and there in the universes on missions of special service. And on every Havona world will be found the attainment candidates, those who have physically attained the central universe, but who have not yet achieved that spiritual development which will enable them to claim Paradise residence.

14.4.20 (158.1) The Infinite Spirit is represented on the Havona worlds by a host of personalities, beings of grace and glory, who administer the details of the intricate intellectual and spiritual affairs of the central universe. On these worlds of divine perfection they perform the work indigenous to the normal conduct of this vast creation and, in addition, carry on the manifold tasks of teaching, training, and ministering to the enormous numbers of ascendant creatures who have climbed to glory from the dark worlds of space.

14.4.21 (158.2) There are numerous groups of beings native to the Paradise-Havona system that are in no way directly associated with the ascension scheme of creature perfection attainment; therefore are they omitted from the personality classifications presented to the mortal races. Only the major groups of superhuman beings and those orders directly connected with your survival experience are herein presented.

14.4.22 (158.3) Havona teems with the life of all phases of intelligent beings, who there seek to advance from lower to higher circuits in their efforts to attain higher levels of divinity realization and enlarged appreciation of supreme meanings, ultimate values, and absolute reality.

5. LIFE IN HAVONA

14.5.1 (158.4) On Urantia you pass through a short

testom tijekom svog početnog života materijalnog postojanja. Na prebivališnim svjetovima te dalje kroz vaš sustav, zvijezde i lokalni svemir, prolazite morontija fazama uzlaza. Na svjetovima treninga u supersvemiru prolazite istinskim duhovnim etapama napredovanja i spremni ste za eventualni prijevoz na Havonu. Na sedam krugova Havone vaše je postignuće intelektualno, duhovno i iskustveno. A postoji i specijalna zadaća koja se mora postići na svakom svjetu svakog kruga.

Život na božanskim svjetovima središnjeg svemira toliko je ispunjen i bogat, toliko je kompletni i prepun, da u potpunosti nadilazi ljudski koncept svega što stvoreno biće može doživjeti. Društvene i ekonomske aktivnosti ovog vječnog stvaranja potpuno su različite od zanimanja materijalnih stvorenja koja žive na evolucijskim svjetovima poput Urantije. Čak je i tehnika misli na Havoni drugačija od procesa razmišljanja na Urantiji.

Propisi središnjeg svemira su prikladno i sami po sebi prirodni; pravila ponašanja nisu proizvoljna. U svakom zahtjevu Havone otkrivaju se razlozi pravednosti i vladavine pravde. A kombinacija ta dva čimbenika jednaka je onome što bi se na Urantiji nazvalo pravednost. Kada stignete u Havonu, prirodno ćete uživati u obavljanju svega onako kako se to treba obaviti.

Kada inteligentna bića prvi put dostignu središnji svemir, primaju se i dobijaju prebivalište na pilotskom svijetu sedmog kruga Havone. Kako ove pridošlice sve više duhovno napreduju i postižu identitet razumijevanja Glavnog Duha njihovog supersvemira, oni se prenose na šesti krug. (U skladu s tim se u središnjem svemiru određuju krugovi napretka u ljudskom umu.) Nakon što ta uzlazna bića postignu spoznaju Vrhovnosti i time budu pripremljena za Božansku avanturu, ona ulaze u peti krug; i nakon postizanja Beskonačnog Duha, prenose se na četvrti. Nakon postignuća Vječnog Sina, uklanjaju se na treći; a kada prepoznaju Oca Svih, idu boraviti na drugom krugu svjetova, gdje se bolje upoznaju sa Rajskim domaćinima. Dolazak na prvi krug Havone označava prihvaćanje kandidata vremena u službu Raja. Na neodređeno vrijeme, prema duljini i prirodi uzlaza stvorenja, zadržat će se na unutarnjem krugu progresivnog duhovnog postignuća. Od ovog unutarnjeg kruga uzlazni hodočasnici ulaze unutra prema Rajskom prebivalištu i primaju se u Korpus Finalista.

Tijekom vašeg boravka u Havoni u uloziti uzlaznih hodočasnika, moći ćete slobodno posjetiti svjetove vašeg kruga. Također ćete imati

and intense test during your initial life of material existence. On the mansion worlds and up through your system, constellation, and local universe, you traverse the morontia phases of ascension. On the training worlds of the superuniverse you pass through the true spirit stages of progression and are prepared for eventual transit to Havona. On the seven circuits of Havona your attainment is intellectual, spiritual, and experiential. And there is a definite task to be achieved on each of the worlds of each of these circuits.

14:5.2 (158.5) Life on the divine worlds of the central universe is so rich and full, so complete and replete, that it wholly transcends the human concept of anything a created being could possibly experience. The social and economic activities of this eternal creation are entirely dissimilar to the occupations of material creatures living on evolutionary worlds like Urantia. Even the technique of Havona thought is unlike the process of thinking on Urantia.

14:5.3 (158.6) The regulations of the central universe are fittingly and inherently natural; the rules of conduct are not arbitrary. In every requirement of Havona there is disclosed the reason of righteousness and the rule of justice. And these two factors, combined, equal what on Urantia would be denominated *fairness*. When you arrive in Havona, you will naturally enjoy doing things the way they should be done.

14:5.4 (158.7) When intelligent beings first attain the central universe, they are received and domiciled on the pilot world of the seventh Havona circuit. As the new arrivals progress spiritually, attain identity comprehension of their superuniverse Master Spirit, they are transferred to the sixth circle. (It is from these arrangements in the central universe that the circles of progress in the human mind have been designated.) After ascenders have attained a realization of Supremacy and are thereby prepared for the Deity adventure, they are taken to the fifth circuit; and after attaining the Infinite Spirit, they are transferred to the fourth. Following the attainment of the Eternal Son, they are removed to the third; and when they have recognized the Universal Father, they go to sojourn on the second circuit of worlds, where they become more familiar with the Paradise hosts. Arrival on the first circuit of Havona signifies the acceptance of the candidates of time into the service of Paradise. Indefinitely, according to the length and nature of the creature ascension, they will tarry on the inner circuit of progressive spiritual attainment. From this inner circuit the ascending pilgrims pass inward to Paradise residence and admission to the Corps of the Finality.

14:5.5 (159.1) During your sojourn in Havona as a pilgrim of ascent, you will be allowed to visit freely among the worlds of the circuit of your

dopuštenje vratiti se na planete onih krugova kroz koje ste prethodno prolazili. A sve to je moguće za one koji borave u krugovima Havone, bez pomoći supernafimljenja. Hodočasnici vremena se sami mogu opremiti za putovanje "postignutim" prostorom, ali moraju ovisiti o određenoj tehnici kako bi putovali "nepostignutim" prostorom; hodočasnik ne može napustiti Havonu niti ići naprijed izvan njegovog dodijeljenog kruga bez pomoći transportnog supernafima.

Postoji osvježavajuća originalnost o ovom ogromnom središnjem stvaranju. Osim fizičke organizacije materije i temeljnih ustava osnovnih redova inteligentna bića i drugih živih entiteta, ne postoji ništa zajedničko između svjetova Havone. Svaki od tih planeta je originalno, jedinstveno i ekskluzivno stvaranje; svaki je planet neusporediva, vrhunska i savršena produkcija. A ta raznolikost individualnosti proteže se na sva obilježja fizičkih, intelektualnih i duhovnih aspekta planetarnog postojanja. Svaka od ovih milijardu savršenih sfera razvijena je i ukrašena u skladu s planovima rezidencijalnih Vječnih Dana. A to je upravo razlog zašto nijedan od njih nije sličan drugima.

Dok ne prijeđete posljednji krug Havone i budete posjetili posljednje svjetove Havone, vaše putovanje neće izgubiti aromu avanture i poticaj znatiželje. A onda će novi nagon, progresivni impuls vječnosti, zamijeniti onu raniju, pustolovnu privlačnost vremena.

Monotonija je pokazatelj nezrelosti stvaralačke imaginacije i neaktivnosti intelektualne koordinacije s duhovnim obdarenjem. U vrijeme kada uzlazni smrtnici počinju istraživanje tih nebeskih svjetova, oni su već postigli emocionalnu, intelektualnu i društvenu, ako ne i duhovnu, zrelost.

Ne samo da ćete naći neslućene promjene dok budete napredovali od kruga do kruga Havone, već ćete biti neizrecivo začuđeni u svom napredovanju od planeta do planeta unutar svakog novog kruga. Svaki od ovih milijardi studijskih svjetova je pravo sveučilište iznenađenja. Neprestano čuđenje, neizmjerena začuđenost, iskustvo je onih koji prolaze kroz ove krugove i obilaze ove gigantske sfere. Monotonija nije dio karijere Havone.

Ljubav prema avanturi, znatiželja i strah od monotonije — ove osobine svojstvene evoluirajućoj ljudskoj prirodi — nisu tu stavljene kako bi vas zamarale i ometale tijekom kratkog boravka na zemlji, nego kako bi navijestile da je smrt samo početak beskrajne karijere avanture, vječni život očekivanja, vječno putovanje otkrića.

Znatiželja - duh istraživanja, poriv koji vodi

assignment. You will also be permitted to go back to the planets of those circuits you have previously traversed. And all this is possible to those who sojourn on the circles of Havona without the necessity of being ensupernaphimed. The pilgrims of time are able to equip themselves to traverse "achieved" space but must depend on the ordained technique to negotiate "unachieved" space; a pilgrim cannot leave Havona nor go forward beyond his assigned circuit without the aid of a transport supernaphim.

14:5.6 (159.2) There is a refreshing originality about this vast central creation. Aside from the physical organization of matter and the fundamental constitution of the basic orders of intelligent beings and other living things, there is nothing in common between the worlds of Havona. Every one of these planets is an original, unique, and exclusive creation; each planet is a matchless, superb, and perfect production. And this diversity of individuality extends to all features of the physical, intellectual, and spiritual aspects of planetary existence. Each of these billion perfection spheres has been developed and embellished in accordance with the plans of the resident Eternal of Days. And this is just why no two of them are alike.

14:5.7 (159.3) Not until you traverse the last of the Havona circuits and visit the last of the Havona worlds, will the tonic of adventure and the stimulus of curiosity disappear from your career. And then will the urge, the forward impulse of eternity, replace its forerunner, the adventure lure of time.

14:5.8 (159.4) Monotony is indicative of immaturity of the creative imagination and inactivity of intellectual co-ordination with the spiritual endowment. By the time an ascendant mortal begins the exploration of these heavenly worlds, he has already attained emotional, intellectual, and social, if not spiritual, maturity.

14:5.9 (159.5) Not only will you find undreamed-of changes confronting you as you advance from circuit to circuit in Havona, but your astonishment will be inexpressible as you progress from planet to planet within each circuit. Each of these billion study worlds is a veritable university of surprises. Continuing astonishment, unending wonder, is the experience of those who traverse these circuits and tour these gigantic spheres. Monotony is not a part of the Havona career.

14:5.10 (159.6) Love of adventure, curiosity, and dread of monotony — these traits inherent in evolving human nature — were not put there just to aggravate and annoy you during your short sojourn on earth, but rather to suggest to you that death is only the beginning of an endless career of adventure, an everlasting life of anticipation, an eternal voyage of discovery.

14:5.11 (160.1) Curiosity — the spirit of investigation,

otkriću, istraživačka težnja - dio je urođenog i božanskog obdarenja evolucijskih stvorenja prostora. Ovi vam prirodni impulsi nisu dati samo da ih vi frustrirate i potisnete. Istina, često morate suzdržati ove ambiciozne pozive tijekom vašeg kratkog života na zemlji i često morate doživjeti razočaranje, ali oni moraju biti potpuno shvaćeni i veličanstveno zadovoljeni tijekom dugih godina budućnosti.

6. SVRHA SREDIŠNJEG SVEMIRA

Raspon aktivnosti sedam krugova Havone je ogroman. Općenito, oni se mogu opisati kao:

1. Havonski.
2. Rajski.
3. Uzlazno-konačni — Vrhovno-Krajnje evolucijski.

Mnoge nadkonačne aktivnosti odvijaju se u Havoni današnjeg svemirskog doba, uključujući neizrecive raznolikosti apsonitnih i drugih faza uma i funkcija duha. Moguće je da središnji svemir služi mnogim svrhama koje mi nisu otkrivene, jer funkcionira na brojne načine izvan razumijevanja stvorenog uma. Ipak, nastojat ću prikazati kako ovo savršeno stvaranje služi potrebama i pridonosi zadovoljavanju sedam redova svemirske inteligencije.

1. *Otac Svih* — Prvi Izvor i Središte. Bog Otac doživljava vrhunsko zadovoljstvo roditelja u savršenstvu središnjeg stvaranja. On uživa u zasićenju iskustva ljubavi s približno ravnopravnim bićima. Savršeni Stvoritelj je tu božanstveno zadovoljan s obožavanjem savršenog stvorenja.

Havona pruža Ocu vrhovno postignuće zadovoljstva. Savršenstvo realizacije u Havoni nadoknađuje vremensko - prostornu odgodu vječnog poriva beskonačnog širenja.

U Havoni Otac uživa uzvraćanje božanske ljepote. Ona zadovoljava božanski um pružanjem savršenog uzorka izuzetnog sklada za sve evoluirajuće svemire.

Naš Otac savršeno uživa u središnjem svemiru jer je to vrijedna objava duhovne stvarnosti svim osobama svemira nad svemirima.

Bog svemira se blagonaklono odnosi prema Havoni i Raju kao vječnoj jezgri moći za sve kasnije proširenje svemira u vremenu i prostoru.

the urge of discovery, the drive of exploration — is a part of the inborn and divine endowment of evolutionary space creatures. These natural impulses were not given you merely to be frustrated and repressed. True, these ambitious urges must frequently be restrained during your short life on earth, disappointment must be often experienced, but they are to be fully realized and gloriously gratified during the long ages to come.

6. THE PURPOSE OF THE CENTRAL UNIVERSE

14:6.1 (160.2) The range of the activities of seven-circuited Havona is enormous. In general, they may be described as:

14:6.2 (160.3) 1. Havonal.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisiacal.

14:6.4 (160.5) 3. Ascendant-finite — Supreme-Ultimate evolutionary.

14:6.5 (160.6) Many superfinite activities take place in the Havona of the present universe age, involving untold diversities of absonite and other phases of mind and spirit functions. It is possible that the central universe serves many purposes which are not revealed to me, as it functions in numerous ways beyond the comprehension of the created mind. Nevertheless, I will endeavor to depict how this perfect creation ministers to the needs and contributes to the satisfactions of seven orders of universe intelligence.

14:6.6 (160.7) 1. *The Universal Father* — the First Source and Center. God the Father derives supreme parental satisfaction from the perfection of the central creation. He enjoys the experience of love satiety on near-equality levels. The perfect Creator is divinely pleased with the adoration of the perfect creature.

14:6.7 (160.8) Havona affords the Father supreme achievement gratification. The perfection realization in Havona compensates for the time-space delay of the eternal urge of infinite expansion.

14:6.8 (160.9) The Father enjoys the Havona reciprocation of the divine beauty. It satisfies the divine mind to afford a perfect pattern of exquisite harmony for all evolving universes.

14:6.9 (160.10) Our Father beholds the central universe with perfect pleasure because it is a worthy revelation of spirit reality to all personalities of the universe of universes.

14:6.10 (160.11) The God of universes has favorable regard for Havona and Paradise as the eternal power nucleus for all subsequent universe

Vječni Otac gleda s neprestanim zadovoljstvom na Havonu kao vrijedni i primamljivi cilj kandidata koji uzlaze vremenom, njegove smrtne unučadi prostora koji postižu vječni dom svog Stvoritelja i Oca. Bog uživa u svemiru Raja-Havone kao vječnom domu Božanstva i božanske obitelji.

2. *Vječni Sin* - Drugi Izvor i Središte. Vječnom Sinu vrhunsko središnje stvaranje daje vječni dokaz učinkovitosti božanske obitelji triju partnera - Oca, Sina i Duha. To je duhovna i materijalna osnova za apsolutno povjerenje u Oca Svih.

Havona pruža Vječnom Sinu gotovo neograničenu bazu za sve širu realizaciju moći duha. Središnji svemir je pružio Vječnom Sinu arenu u kojoj je mogao sigurno i pouzdano pokazati duh i tehniku službe darivanja u cilju pouke njegovih suradnika, Rajskih Sinova.

Havona je temeljna stvarnost Vječnom Sinu u pružanju gravitacije duha u svemiru nad svemirima. Ovaj svemir pruža Sinu zadovoljenje roditeljske žudnje, duhovne reprodukcije.

Svjetovi Havone i njihovi savršeni stanovnici prvi su i vječno konačni dokaz da je Sin doista Riječ Očeva. U njemu je savršeno zadovoljena svjesnost Sina kao beskonačna nadopuna Oca.

Ovaj svemir također pruža priliku za ostvarenje recipročne jednakosti bratstva između Oca Svih i Vječnog Sina, a to predstavlja vječni dokaz beskonačne ličnosti i jednog i drugog.

3. *Beskonačni Duh* — Treći Izvor i Središte. Svemir Havona pruža dokaz Beskonačnom Duhu da je on uistinu Združeni Činitelj, beskonačni predstavnik ujedinjenog Oca- Sina. U Havoni, Beskonačni Duh doživljava spojeno zadovoljstvo kreativnog djelovanja uživajući u zadovoljstvu apsolutnog suživota s ovim božanskim dostignućem.

U Havoni je Beskonačni Duh našao arenu u kojoj može pokazati sposobnost i spremnost djelovanja kao potencijalni služitelj milosti. U ovom savršenom stvaranju, Duh se uvježbao za avanturu služenja u evolucijskim svemirima.

Ova savršena tvorevina pruža priliku Beskonačnom Duhu za sudjelovanje u upravljanju svemirima sa oba božanska roditelja — u administraciji svemira kao potomak koji je također

expansion in time and space.

14:6.11 (160.12) The eternal Father views with never-ending satisfaction the Havona creation as the worthy and alluring goal for the ascension candidates of time, his mortal grandchildren of space achieving their Creator-Father's eternal home. And God takes pleasure in the Paradise-Havona universe as the eternal home of Deity and the divine family.

14:6.12 (160.13) 2. *The Eternal Son* — the Second Source and Center. To the Eternal Son the superb central creation affords eternal proof of the partnership effectiveness of the divine family — Father, Son, and Spirit. It is the spiritual and material basis for absolute confidence in the Universal Father.

14:6.13 (160.14) Havona affords the Eternal Son an almost unlimited base for the ever-expanding realization of spirit power. The central universe afforded the Eternal Son the arena wherein he could safely and securely demonstrate the spirit and technique of the bestowal ministry for the instruction of his associate Paradise Sons.

14:6.14 (161.1) Havona is the reality foundation for the Eternal Son's spirit-gravity control of the universe of universes. This universe affords the Son the gratification of parental craving, spiritual reproduction.

14:6.15 (161.2) The Havona worlds and their perfect inhabitants are the first and the eternally final demonstration that the Son is the Word of the Father. Thereby is the consciousness of the Son as an infinite complement of the Father perfectly gratified.

14:6.16 (161.3) And this universe affords the opportunity for the realization of reciprocation of equality fraternity between the Universal Father and the Eternal Son, and this constitutes the everlasting proof of the infinite personality of each.

14:6.17 (161.4) 3. *The Infinite Spirit* — the Third Source and Center. The Havona universe affords the Infinite Spirit proof of being the Conjoint Actor, the infinite representative of the unified Father-Son. In Havona the Infinite Spirit derives the combined satisfaction of functioning as a creative activity while enjoying the satisfaction of absolute coexistence with this divine achievement.

14:6.18 (161.5) In Havona the Infinite Spirit found an arena wherein he could demonstrate the ability and willingness to serve as a potential mercy minister. In this perfect creation the Spirit rehearsed for the adventure of ministry in the evolutionary universes.

14:6.19 (161.6) This perfect creation afforded the Infinite Spirit opportunity to participate in universe administration with both divine parents — to administer a universe as associate-Creator

suradnik-Stvoritelj, time pripremajući uvjete za zajedničko upravljanje lokalnim svemirima u osobama Stvaralačkih Duhova, suradnica Sinova Stvoritelja.

Svjetovi Havone su umni laboratorij stvoritelja kozmičkog uma i služitelja svakom umu u postojanju. Um je različit na svakom svijetu Havone i služi kao uzorak za oblikovanje intelekta svih duhovnih i materijalnih stvorenja.

Ti su savršeni svjetovi postdiplomske škole uma za sva bića koja trebaju postići Rajsko društvo. Oni pružaju obilnu priliku Duhu za testiranje tehnike umne službe na siguran način i u prisutnosti savjetodavnih ličnosti.

Havona je naknada Beskonačnom Duhu koja omogućuje njegovo rasprostranjeno i nesebično djelovanje u svemirima prostora. Havona je savršeni dom i odmaralište ovom neumornom služitelju vremena i prostora.

4. *Vrhovno Biće* — evolucijsko ujedinjenje iskustvenog Božanstva. Havona je stvaranje koja pruža vječni i savršeni dokaz duhovne stvarnosti Vrhovnog Bića. Ovo je savršeno stvaranje otkrivenje savršene i simetrične prirode duha Vrhovnog Boga prije početaka sinteze moći i ličnosti konačnih odražaja Rajskih Božanstava u iskustvenim svemirima vremena i prostora.

U Havoni se potencijali moći Svemogućeg ujedinjuju s duhovnom prirodom Vrhovnog. Ovo je središnje stvorenje primjer buduće-vječnog jedinstva Vrhovnog.

Havona je savršeni uzorak potencijala univerzalnosti Vrhovnog. Ovaj je svemir gotov portret budućeg savršenstva Vrhovnog koji sugerira potencijal Krajnjeg.

Havona pokazuje konačnost vrijednosti duha koje postoje kao živa bića vrhunske i savršene samokontrole; um tu postoji kao krajnji ekvivalent duha; stvarnost i jedinstvo inteligencije s neograničenim potencijalom.

5. *Ravnopravni Sinovi Stvoritelji*. Havona je obrazovni teren za učenje gdje se Rajski Mihaeli spremaju za svoje kasnije avanture u stvaranju svemira. Ovo je božansko i savršeno stvaranje uzorak na raspolaganju svakom Sinu Stvoritelju. On nastoji stvoriti vlastiti svemir koji će na kraju doseći ove razine Rajsko-Havonskog savršenstva.

Sin Stvoritelj koristi ličnosti-uzorke bića Havone kao model za oblikovanje svoje vlastite djece, smrtnih bića i bića duha. Mihaeli i drugi

offspring, thereby preparing for the joint administration of the local universes as the Creative Spirit associates of the Creator Sons.

14:6.20 (161.7) The Havona worlds are the mind laboratory of the creators of the cosmic mind and the ministers to every creature mind in existence. Mind is different on each Havona world and serves as the pattern for all spiritual and material creature intellects.

14:6.21 (161.8) These perfect worlds are the mind graduate schools for all beings destined for Paradise society. They afforded the Spirit abundant opportunity to test out the technique of mind ministry on safe and advisory personalities.

14:6.22 (161.9) Havona is a compensation to the Infinite Spirit for his widespread and unselfish work in the universes of space. Havona is the perfect home and retreat for the untiring Mind Minister of time and space.

14:6.23 (161.10) 4. *The Supreme Being* — the evolutionary unification of experiential Deity. The Havona creation is the eternal and perfect proof of the spiritual reality of the Supreme Being. This perfect creation is a revelation of the perfect and symmetrical spirit nature of God the Supreme before the beginnings of the power-personality synthesis of the finite reflections of the Paradise Deities in the experiential universes of time and space.

14:6.24 (161.11) In Havona the power potentials of the Almighty are unified with the spiritual nature of the Supreme. This central creation is an exemplification of the future-eternal unity of the Supreme.

14:6.25 (161.12) Havona is a perfect pattern of the universality potential of the Supreme. This universe is a finished portrayal of the future perfection of the Supreme and is suggestive of the potential of the Ultimate.

14:6.26 (162.1) Havona exhibits finality of spirit values existing as living will creatures of supreme and perfect self-control; mind existing as ultimately equivalent to spirit; reality and unity of intelligence with an unlimited potential.

14:6.27 (162.2) 5. *The Co-ordinate Creator Sons*. Havona is the educational training ground where the Paradise Michaels are prepared for their subsequent adventures in universe creation. This divine and perfect creation is a pattern for every Creator Son. He strives to make his own universe eventually attain to these Paradise-Havona levels of perfection.

14:6.28 (162.3) A Creator Son uses the creatures of Havona as personality-pattern possibilities for his own mortal children and spirit beings. The Michael

Rajski Sinovi vide Raj i Havonu kao božansku sudbinu djece vremena.

Sinovi Stvoritelji znaju da je središnje stvaranje pravi izvor one nezamjenjive svemirske nadkontrole koja stabilizira i ujedinjuje njihove lokalne svemire. Oni znaju da su osobno prisustvo i uvijekprisutni utjecaj Vrhovnog i Krajnjeg smješteni u Havoni.

Havona i Raj su izvor kreativne moći Sinova Mihaela. Ovdje žive bića koja surađuju s njima u stvaranju svemira. Iz Raja dolaze Kozmičke Majke Duha, sustvarateljice lokalnih svemira.

Rajski Sinovi smatraju središnje stvaranje domom nj ihovih božanskih roditelja njihovim domom. To je mjesto kojem se uvijek i zauvijek vole vraćati.

6. *Ravnopravne Kćeri Služiteljice*. Kozmičke Majke Duha, sustvoriteljice lokalnih svemira, primaju predosobno osposobljavanje na svjetovima Havone u uskoj suradnji s Duhovima Krugova. U središnjem su svemiru Kćeri Duha lokalnih svemira propisno obučene u metodama suradnje sa Sinovima Raja, sve dok je predmetom volje Oca.

Na svjetovima Havone, Duh i Kćeri Duha pronalaze umne uzorke za oblikovanje svih skupina duhovnih i materijalnih inteligencija, a taj je središnji svemir buduća sudbina onih stvorenja koja Svemirski Majčinski Duh zajednički stvara u suradnji sa Sinom Stvoriteljem.

Kozmička Majka Stvoriteljica pamti Raj i Havonu kao mjesto njezina nastanka i dom Beskonačnog Majčinskog Duha, prebivalište prisutnosti ličnosti Beskonačnog Uma.

Iz ovog središnjeg svemira došlo je i darivanje osobnih povlastica stvaranja koje Kozmička Božanska Služiteljica upošljava kao nadopunu radu Sina Stvoritelja u stvaranja živih bića s obdarenjem volje.

I na kraju, budući da se ove Kćeri-Duhovi Beskonačnog Majčinskog Duha vjerojatno neće nikada vratiti u njihov Rajski dom, one pronalaze veliko zadovoljstvo u sveopćem fenomenu odražajnosti koji je povezan s Vrhovnim Bićem u Havoni i personaliziran u Sferi Veličanstva na Raju.

7. *Evolucijski smrtnici uzlazne karijere*. Havona je dom uzorka-ličnosti prema kojem se modelira ličnost svakog smrtničkog tipa i dom svih nadljudskih ličnosti smrtničkog udruženja koje nisu

and other Paradise Sons view Paradise and Havona as the divine destiny of the children of time.

14:6.29 (162.4) The Creator Sons know that the central creation is the real source of that indispensable universe overcontrol which stabilizes and unifies their local universes. They know that the personal presence of the ever-present influence of the Supreme and of the Ultimate is in Havona.

14:6.30 (162.5) Havona and Paradise are the source of a Michael Son's creative power. Here dwell the beings who co-operate with him in universe creation. From Paradise come the Universe Mother Spirits, the cocreators of local universes.

14:6.31 (162.6) The Paradise Sons regard the central creation as the home of their divine parents — their home. It is the place they enjoy returning to ever and anon.

14:6.32 (162.7) 6. *The Co-ordinate Ministering Daughters*. The Universe Mother Spirits, cocreators of the local universes, secure their prepersonal training on the worlds of Havona in close association with the Spirits of the Circuits. In the central universe the Spirit Daughters of the local universes were duly trained in the methods of co-operation with the Sons of Paradise, all the while subject to the will of the Father.

14:6.33 (162.8) On the worlds of Havona the Spirit and the Daughters of the Spirit find the mind patterns for all their groups of spiritual and material intelligences, and this central universe is the sometime destiny of those creatures which a Universe Mother Spirit jointly sponsors with an associated Creator Son.

14:6.34 (162.9) The Universe Mother Creator remembers Paradise and Havona as the place of her origin and the home of the Infinite Mother Spirit, the abode of the personality presence of the Infinite Mind.

14:6.35 (162.10) From this central universe also came the bestowal of the personal prerogatives of creatorship which a Universe Divine Minister employs as complementary to a Creator Son in the work of creating living will creatures.

14:6.36 (162.11) And lastly, since these Daughter Spirits of the Infinite Mother Spirit will not likely ever return to their Paradise home, they derive great satisfaction from the universal reflectivity phenomenon associated with the Supreme Being in Havona and personalized in Majeston on Paradise.

14:6.37 (162.12) 7. *The Evolutionary Mortals of the Ascending Career*. Havona is the home of the pattern personality of every mortal type and the home of all superhuman personalities of mortal association who are not native to the creations of

izvorne u stvaranjima vremena.

Ti svjetovi pružaju poticaj svim ljudskim impulsima prema postizanju istinskih vrijednosti duha na najvišim mogućim razinama stvarnosti. Havona je cilj pred-Rajske obuke svakog uzlaznog smrtnika. Ovdje smrtnici postižu pred-Rajsko Božanstvo — Vrhovno Biće. Havona stoji pred svim stvorenjima s voljom kao portal za Raj i postignuće Boga.

Raj je dom finalista, a Havona njihova učionica. A svaki smrtnik koji zna Boga žudi biti finalist.

Središnji svemir nije samo čovjekova utemeljena sudbina, nego je i polazna točka vječne karijere finalista koji će jednom krenuti na neotkrivenu i univerzalnu pustolovinu u iskustvu upoznavanja beskonačnosti Oca Svih.

Havona će bez sumnje nastaviti funkcionirati s apsonitnim značenjem čak i u budućim svemirskim dobima za kojih prostorni hodočasnici mogu pokušati naći Boga na nadkonačnim razinama. Havona ima sposobnost služiti kao svemir za obuku apsonitnih bića. Vjerojatno će to biti završna škola kada sedam supersvemira bude funkcioniralo kao srednja škola za maturante osnovnih škola vanjskog prostora. I skloni smo mišljenju da su potencijali vječne Havone zaista neograničeni, da središnji svemir ima vječnu sposobnost služiti kao iskustveni svemir za obuku svih prošlih, sadašnjih ili budućih vrsta stvorenih bića.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti koji je primio ovlast od Starih Dana na Uversa.]

time.

14:6.38 (162.13) These worlds provide the stimulus of all human impulses towards the attainment of true spirit values on the highest conceivable reality levels. Havona is the pre-Paradise training goal of every ascending mortal. Here mortals attain pre-Paradise Deity — the Supreme Being. Havona stands before every will creature as the portal to Paradise and God attainment.

14:6.39 (163.1) Paradise is the home, and Havona the workshop and playground, of the finaliters. And every God-knowing mortal craves to be a finaliter.

14:6.40 (163.1) The central universe is not only man's established destiny, but it is also the starting place of the eternal career of the finaliters as they shall sometime be started out on the undisclosed and universal adventure in the experience of exploring the infinity of the Universal Father.

14:6.41 (163.1) Havona will unquestionably continue to function with absonite significance even in future universe ages which may witness space pilgrims attempting to find God on superfinite levels. Havona has capacity to serve as a training universe for absonite beings. It will probably be the finishing school when the seven superuniverses are functioning as the intermediate school for the graduates of the primary schools of outer space. And we incline to the opinion that the potentials of eternal Havona are really unlimited, that the central universe has eternal capacity to serve as an experiential training universe for all past, present, or future types of created beings.

14:6.42 (163.1) [Presented by a Perfector of Wisdom commissioned thus to function by the Ancients of Days on Uversa.]

POGLAVLJE 15. SEDAM SUPERSVEMIRA

⇨ 014

Knjiga Urantije

016 ⇨

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 15 SEDAM SUPERSVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. SUPERSVEMIRSKA RAZINA PROSTORA
2. ORGANIZACIJA SUPERSVEMIRA
3. SUPERSVEMIR ORVONTON
4. MAGLICE - PRECI SVEMIRA
5. PORIJEKLO SVEMIRSKIH TIJELA
6. SFERE PROSTORA
7. ARHITEKTONSKE SFERE
8. KONTROLA I REGULACIJA ENERGIJE
9. KRUGOVI SUPERSVEMIRA
10. VLADARI SUPERSVEMIRA
11. SAVJETODAVNA SKUPŠTINA
12. VRHOVNI SUDOVI
13. SEKTORNE VLADE
14. SVRHE SEDAM SUPERSVEMIRA

Uvod

KAD JE u pitanju Otac Svih - kao Otac - svemiri su gotovo nepostojeći; on se zanima za ličnosti; on je Otac ličnosti. Kad je riječ o Vječnom Sinu i Beskonačnom Duhu - kao stvoriteljskim partnerima - svemiri su lokalizirani i individualizirani pod zajedničkom upravom Sinova Stvoritelja i Stvarateljskih Duhova. Što se tiče Rajskog Trojstva, izvan Havone postoji samo sedam naseljenih svemira, sedam supersvemira koji imaju nadležnost nad krugom prve poslijehavonske razine prostora. Sedam Glavnih Duhova zrače svoj utjecaj sa središnjeg Otoka i tako prožimaju ogromno stvaranje jednog gigantskog kotača sa središtem u vječnom Rajskom Otoku i sedam krakova koji su zračenja Sedam Glavnih Duhova, te rubom u vanjskim

PAPER 15 THE SEVEN SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Superuniverse Space Level
2. Organization of the Superuniverses
3. The Superuniverse of Orvonton
4. Nebulae — The Ancestors of Universes
5. The Origin of Space Bodies
6. The Spheres of Space
7. The Architectural Spheres
8. Energy Control and Regulation
9. Circuits of the Superuniverses
10. Rulers of the Superuniverses
11. The Deliberative Assembly
12. The Supreme Tribunals
13. The Sector Governments
14. Purposes of the Seven Superuniverses

INTRODUCTION

^{15:0.1 (164.1)} AS FAR as the Universal Father is concerned — as a Father — the universes are virtually nonexistent; he deals with personalities; he is the Father of personalities. As far as the Eternal Son and the Infinite Spirit are concerned — as creator partners — the universes are localized and individual under the joint rule of the Creator Sons and the Creative Spirits. As far as the Paradise Trinity is concerned, outside Havona there are just seven inhabited universes, the seven superuniverses which hold jurisdiction over the circle of the first post-Havona space level. The Seven Master Spirits radiate their influence out from the central Isle, thus constituting the vast creation one gigantic wheel, the hub being the eternal Isle of Paradise, the seven spokes the

područjima velikog svemira.

U ranoj materijalizaciji svemirskog stvaranja formuliran je sedmostruki plan supersvemirske organizacije i vlade. Prvo post-havonsko stvaranje je podijeljeno u sedam golemih segmenata, te su dizajnirani i konstruirani svjetovi sjedišta tih upravnih supersvemira. Sadašnja shema uprave postojala je gotovo od vječnosti, a vladari ovih sedam supersvemira s pravom se nazivaju Stari Dani.

Od ogromnog znanja o supersvemirama malo vam toga mogu reći, osim da u tim područjima djeluje tehnika inteligentne kontrole nad fizičkim i duhovnim silama i da tu djeluje sveopća gravitacijska prisutnost u veličanstvenoj moći i savršenom skladu. Važno je najprije dobiti adekvatnu ideju o fizičkoj građi i materijalnoj organizaciji supersvemirskih domena, jer ćete tada bolje biti u stanju shvatiti važnost čudesne organizacije koja je predviđena za njihovu duhovnu vlast i intelektualni napredak bića slobodne volje koja žive na tisućama naseljenih planeta razasutih tu i tamo širom ovih sedam supersvemira.

1. SUPERSVEMIRSKA RAZINA PROSTORA

U ograničenom rasponu zapisa, promatranja i sjećanja više generacija milijuna ili milijarde vaših kratkih godina, u sve praktične svrhe i namjere, Urantia i svemir kojem vaš svijet pripada prolaze avanturom jednog dugog i neistraženog putovanja u novi prostor; ali prema zapisima Uverse, u skladu sa starijim opažanjima, u skladu s većim iskustvom i proračunima našeg reda bića, te kao rezultat zaključaka utemeljenih na tim i drugim nalazima, znamo da su svemiri dio uredne, dobro poznate i savršeno kontrolirane procesije i da rotiraju u veličanstvenoj raskoši oko Prvog Velikog Izvora i Središta i rezidencijalnog svemira koji mu pripada.

Odavno smo otkrili da sedam supersvemira putuju jednom velikom elipsom, gigantskim i izduženim krugom. Vaš solarni sustav i ostali svjetovi vremena ne putuju nasumice, bez karte i kompasa, neistraženim prostorom. Lokalni svemir kojem vaš sustav pripada putuje jasno definiranom i dobro poznatom putanjom oko središnjeg svemira suprotno smjeru kretanja kazaljke na satu. Ovaj je kozmički put dobro obilježen i jednako je dobro poznat promatračima zvijezda u supersvemiru kao što su orbite planeta

radiations of the Seven Master Spirits, the rim the outer regions of the grand universe.

15:0.2 (164.2) Early in the materialization of the universal creation the sevenfold scheme of the superuniverse organization and government was formulated. The first post-Havona creation was divided into seven stupendous segments, and the headquarters worlds of these superuniverse governments were designed and constructed. The present scheme of administration has existed from near eternity, and the rulers of these seven superuniverses are rightly called Ancients of Days.

15:0.3 (164.3) Of the vast body of knowledge concerning the superuniverses, I can hope to tell you little, but there is operative throughout these realms a technique of intelligent control for both physical and spiritual forces, and the universal gravity presences there function in majestic power and perfect harmony. It is important first to gain an adequate idea of the physical constitution and material organization of the superuniverse domains, for then you will be the better prepared to grasp the significance of the marvelous organization provided for their spiritual government and for the intellectual advancement of the will creatures who dwell on the myriads of inhabited planets scattered hither and yon throughout these seven superuniverses.

1. THE SUPERUNIVERSE SPACE LEVEL

15:1.1 (164.4) Within the limited range of the records, observations, and memories of the generations of a million or a billion of your short years, to all practical intents and purposes, Urantia and the universe to which it belongs are experiencing the adventure of one long and uncharted plunge into new space; but according to the records of Uversa, in accordance with older observations, in harmony with the more extensive experience and calculations of our order, and as a result of conclusions based on these and other findings, we know that the universes are engaged in an orderly, well-understood, and perfectly controlled processional, swinging in majestic grandeur around the First Great Source and Center and his residential universe.

15:1.2 (165.1) We have long since discovered that the seven superuniverses traverse a great ellipse, a gigantic and elongated circle. Your solar system and other worlds of time are not plunging headlong, without chart and compass, into unmapped space. The local universe to which your system belongs is pursuing a definite and well-understood counterclockwise course around the vast swing that encircles the central universe. This cosmic path is well charted and is just as thoroughly known to the superuniverse star observers as the orbits of the planets constituting

koje tvore vaš solarni sustav poznate astronomima Urantije.

Urantija se nalazi u lokalnom svemiru i supersvemiru koji nisu potpuno organizirani, a vaš lokalni svemir je u neposrednoj blizini brojnih djelomično završenih fizičkih stvaranja. Vi pripadate jednom od relativno novijih svemira. Ali niste na nekom mahnitom putovanju neistraženim prostorom, niti se naslijepo krećete nepoznatim regijama. Putujete jednom urednom i unaprijed utvrđenom putanjom kroz prostorne razine supersvemira. Sada prolazite kroz isti ovaj prostor kojim su vaš planetarni sustav i njegovi prethodnici putovali u prošlosti; a jednog će dana u dalekoj budućnosti vaš sustav ili njegovi nasljednici ponovno putovati istim ovim prostorom kojim se sada tako brzo krećete.

U ovoj dobi i u smjeru promatranja sa Urantije, supersvemir broj jedan putuje prema sjeveru, otprilike nasuprot i istočno od Rajske rezidencije Velikog Izvora i Središta i središnjeg svemira Havone. Taj položaj, zajedno sa suprotnom pozicijom na zapadu, predstavlja najbližu točku fizičkog pristupa sfera vremena vječnom Otoku. Supersvemir broj dva nalazi se na sjeveru i sprema se skrenuti na zapad, dok je broj tri trenutno u najsjevernijem segmentu velike svemirske putanje koja se zavija prema južnom ponoru. Četvrti je relativno izravan u južnom zaletu, s prednjim regijama koje se upravo približavaju poziciji nasuprot Velikih Središta. Broj pet je otprilike napustio svoj položaj nasuprot samog Središta svih Središta, dok se nastavlja gibati izravno u južnom smjeru prije nego krene prema istoku; broj šest zauzima većinu južne krivulje, segmenta kojim je vaš supersvemir upravo prošao.

Vaš lokalni svemir Nebadon pripada Orvontonu, sedmom supersvemiru, koji se giba između prvog i šestog supersvemira i koji je nedavno (kao mi računamo vrijeme) prošao jugoistočnim zavojem prostorne razine supersvemira. Danas je solarni sustav kojem pripada Urantija nekoliko milijardi godina udaljen od južne krivulje, tako da se tek sada udaljavate od jugoistočnog zavoja dok se brzo krećete dugom i relativno nezakrivljenom sjevernom putanjom. Kroz neizmjerne dobi Orvonton će nastaviti u ovom skoro izravnom sjevernom kursu.

Urantija pripada sustavu na spoljašnjim granicama vašeg lokalnog svemira; a vaš lokalni svemir trenutno putuje periferijom Orvontona. Osim vašeg postoje i drugi svemiri, ali su odveć udaljeni od onih fizičkih sustava koji se vrte u velikom krugu u neposrednoj blizini Velikog Izvora i

your solar system are known to Urantia astronomers.

15.1.3 (165.2) Urantia is situated in a local universe and a superuniverse not fully organized, and your local universe is in immediate proximity to numerous partially completed physical creations. You belong to one of the relatively recent universes. But you are not, today, plunging on wildly into uncharted space nor swinging out blindly into unknown regions. You are following the orderly and predetermined path of the superuniverse space level. You are now passing through the very same space that your planetary system, or its predecessors, traversed ages ago; and some day in the remote future your system, or its successors, will again traverse the identical space through which you are now so swiftly plunging.

15.1.4 (165.3) In this age and as direction is regarded on Urantia, superuniverse number one swings almost due north, approximately opposite, in an easterly direction, to the Paradise residence of the Great Sources and Centers and the central universe of Havona. This position, with the corresponding one to the west, represents the nearest physical approach of the spheres of time to the eternal Isle. Superuniverse number two is in the north, preparing for the westward swing, while number three now holds the northernmost segment of the great space path, having already turned into the bend leading to the southerly plunge. Number four is on the comparatively straightaway southerly flight, the advance regions now approaching opposition to the Great Centers. Number five has about left its position opposite the Center of Centers while continuing on the direct southerly course just preceding the eastward swing; number six occupies most of the southern curve, the segment from which your superuniverse has nearly passed.

15.1.5 (165.4) Your local universe of Nebadon belongs to Orvonton, the seventh superuniverse, which swings on between superuniverses one and six, having not long since (as we reckon time) turned the southeastern bend of the superuniverse space level. Today, the solar system to which Urantia belongs is a few billion years past the swing around the southern curvature so that you are just now advancing beyond the southeastern bend and are moving swiftly through the long and comparatively straightaway northern path. For untold ages Orvonton will pursue this almost direct northerly course.

15.1.6 (165.5) Urantia belongs to a system which is well out towards the borderland of your local universe; and your local universe is at present traversing the periphery of Orvonton. Beyond you there are still others, but you are far removed in space from those physical systems which swing

Središta.

around the great circle in comparative proximity to the Great Source and Center.

2. ORGANIZACIJA SUPERSVEMIRA

Samo Otac Svih poznaje mjesto i stvarni broj naseljenih svjetova u svemiru; on ih sve naziva po imenu i broju. Ja znam samo približan broj planeta koji su naseljeni ili pogodni za naseljenje, jer neki lokalni svemiri imaju više svjetova pogodnih za inteligentni život od drugih. Nisu svi projicirani lokalni svemiri trenutno organizirani. Stoga procjene koje nudim služe isključivo u svrhu pružanja neke ideje o neizmjernosti materijalnog stvaranja.

Postoji sedam supersvemira u velikom svemiru i konstituirani su približno kako slijedi:

Sustav. Osnovna jedinica supervlade koja se sastoji od oko tisuću naseljenih ili naseljivih svjetova. Blistava sunca, hladni svjetovi, planeti preblizu vrućim suncima i druge sfere koje nisu prikladne za život bića nisu uključene u ovu skupinu. Te tisuće svjetova prilagođenih podržavanju života nazivaju se sustavom, a u mlađim sustavima može se naseliti samo relativno mali broj ovih svjetova. Svakim naseljenim planetom predsjedava Planetarni Knez, a svaki lokalni sustav ima za sjedište svoju arhitektonsku sferu kojom upravlja Vlada Sustava.

Zvijezde. Stotinu sustava (oko 100,000 naseljivih planeta) čine zvijezde. Svako zvijezde ima arhitektonsku sferu za sjedište i tri Sina Vorondadeka - Svevišnja - kao vladare. Svako zvijezde također ima Vjerne Dane kao promatrače i ambasadore Rajskog Trojstva.

Lokalni svemir. Stotinu zvijezda (oko 10,000,000 naseljivih planeta) čine lokalni svemir. Svaki lokalni svemir ima za sjedište jedan veličanstveni arhitektonski svijet kojim upravlja jedan od ravnopravnih Božjih Sinova Stvoritelja iz reda Mihaela. Svaki je svemir blagoslovljen prisutnošću Unije Dana, predstavnika Rajskog Trojstva.

Manji sektor. Stotina lokalnih svemira (oko 1.000.000.000 naseljivih planeta) čine manji sektor supersvemirske vlade; on ima divno sjedište, svijet na kojem njegovi vladari, Skori Dani, upravljaju poslovima manjeg sektora. Postoje tri Skora Dana, Vrhovne Ličnosti Trojstva, na svakom sjedištu manjeg sektora.

2. ORGANIZATION OF THE SUPERUNIVERSES

15:2.1 (165.6) Only the Universal Father knows the location and actual number of inhabited worlds in space; he calls them all by name and number. I can give only the approximate number of inhabited or inhabitable planets, for some local universes have more worlds suitable for intelligent life than others. Nor have all projected local universes been organized. Therefore the estimates which I offer are solely for the purpose of affording some idea of the immensity of the material creation.

15:2.2 (166.1) There are seven superuniverses in the grand universe, and they are constituted approximately as follows:

15:2.3 (166.2) 1. *The System.* The basic unit of the supergovernment consists of about one thousand inhabited or inhabitable worlds. Blazing suns, cold worlds, planets too near the hot suns, and other spheres not suitable for creature habitation are not included in this group. These one thousand worlds adapted to support life are called a system, but in the younger systems only a comparatively small number of these worlds may be inhabited. Each inhabited planet is presided over by a Planetary Prince, and each local system has an architectural sphere as its headquarters and is ruled by a System Sovereign.

15:2.4 (166.3) 2. *The Constellation.* One hundred systems (about 100,000 inhabitable planets) make up a constellation. Each constellation has an architectural headquarters sphere and is presided over by three Vorondadek Sons, the Most Highs. Each constellation also has a Faithful of Days in observation, an ambassador of the Paradise Trinity.

15:2.5 (166.4) 3. *The Local Universe.* One hundred constellations (about 10,000,000 inhabitable planets) constitute a local universe. Each local universe has a magnificent architectural headquarters world and is ruled by one of the co-ordinate Creator Sons of God of the order of Michael. Each universe is blessed by the presence of a Union of Days, a representative of the Paradise Trinity.

15:2.6 (166.5) 4. *The Minor Sector.* One hundred local universes (about 1,000,000,000 inhabitable planets) constitute a minor sector of the superuniverse government; it has a wonderful headquarters world, wherefrom its rulers, the Recents of Days, administer the affairs of the minor sector. There are three Recents of Days, Supreme Trinity Personalities, on each minor

Glavni sektor. Stotinu manjih sektora (oko 100.000.000.000 naseljivih svjetova) čine jedan glavni sektor. Svaki glavni sektor je opremljen čudesnim sjedištima njime predsjedavaju tri Savršena Dana, Vrhovne Ličnosti Trojstva.

Supersvemiri. Deset glavnih sektora (oko 1.000.000.000.000 naseljivih planeta) čine supersvemir. Svaki supersvemir ima ogroman i slavan svijet sjedišta kojima upravljaju trojica Starih Dana.

Veliki svemir. Sedam supersvemira čine trenutno organizam veliki svemir, koji se sastoji od približno sedam trilijuna naseljivih svjetova, pored arhitektonskih sfera i jedne milijarde naseljenih sfera Havone. Supersvemirima neizravno i odražajno vlada i upravlja Sedam Glavnih Duhova sa Raja. Milijardom svjetova Havone izravno upravljaju Vječni Dani, a jedna takva Vrhovna Trojska Ličnost predsjedava svakom od tih savršenih sfera.

Izuzev sfera Raja-Havone, plan organizacije svemira sadrži sljedeće jedinice:

Supersvemiri.....	7
Glavni sektori.....	70
Manji sektori.....	7,000
Lokalni svemiri.....	700,000
Zviježđa.....	70,000,000
Lokalni sustavi	7,000,000,000
Naseljivi planeti. . .	7.000.000.000.000

Svaki od sedam supersvemira građen je približno kako slijedi:

Jedan sustav obuhvaća približno 1,000 svjetova

Jedno zviježđe (100 sustava) 100,000 svjetova

Jedan svemir (100 zviježđa) 10,000,000 svjetova

Jedan manji sektor (100 svemira). . . 1,000,000,000 svjetova

Jedan glavni sektor (100 manjih sektora). . 100,000,000,000 svjetova

Jedan supersvemir (10 glavnih sektora) . 1,000,000,000,000 svjetova

sector headquarters.

15:2.7 (166.6) 5. The Major Sector. One hundred minor sectors (about 100,000,000,000 inhabitable worlds) make one major sector. Each major sector is provided with a superb headquarters and is presided over by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:2.8 (166.7) 6. The Superuniverse. Ten major sectors (about 1,000,000,000,000 inhabitable planets) constitute a superuniverse. Each superuniverse is provided with an enormous and glorious headquarters world and is ruled by three Ancients of Days.

15:2.9 (166.8) 7. The Grand Universe. Seven superuniverses make up the present organized grand universe, consisting of approximately seven trillion inhabitable worlds plus the architectural spheres and the one billion inhabited spheres of Havona. The superuniverses are ruled and administered indirectly and reflectively from Paradise by the Seven Master Spirits. The billion worlds of Havona are directly administered by the Eternals of Days, one such Supreme Trinity Personality presiding over each of these perfect spheres.

15:2.10 (167.1) Excluding the Paradise-Havona spheres, the plan of universe organization provides for the following units:

<i>15:2.11 (167.2)</i>	Superuniverses.....	7
<i>15:2.12 (167.3)</i>	Major sectors.....	70
<i>15:2.13 (167.4)</i>	Minor sectors.....	7,000
<i>15:2.14 (167.5)</i>	Local universes.....	700,000
<i>15:2.15 (167.6)</i>	Constellations.....	70,000,000
<i>15:2.16 (167.7)</i>	Local systems.....	7,000,000,000
<i>15:2.17 (167.8)</i>	Inhabitable planets..	7,000,000,000,000

15:2.18 (167.9) Each of the seven superuniverses is constituted, approximately, as follows:

15:2.19 (167.10) One system embraces, approximately..... 1,000 worlds

15:2.20 (167.11) One constellation (100 systems)..... 100,000 worlds

15:2.21 (167.12) One universe (100 constellations)..... 10,000,000 worlds

15:2.22 (167.13) One minor sector (100 universes)..... 1,000,000,000 worlds

15:2.23 (167.14) One major sector (100 minor sectors).... 100,000,000,000 worlds

15:2.24 (167.15) One superuniverse (10 major sectors)... 1,000,000,000,000 worlds

Sve takve procjene su u najboljem slučaju aproksimacije, jer se novi sustavi stalno razvijaju dok druge organizacije privremeno prolaze iz materijalnog postojanja.

3. SUPERSVEMIR ORVONTON

Praktično sve zvijezde koje su vidljive golim okom na Urantiji pripadaju sedmom dijelu velikog svemira, supersvemiru Orvontonu. Ogromni zvjezdani sustav Mliječne staze predstavlja središnju jezgru Orvontona, koja je uglavnom izvan granica vašeg lokalnog svemira. Ova velika agregacija sunca, tamnih otoka prostora, dvostrukih zvijezda, loptastih klastera, zvjezdanih oblaka, spiralnih i drugih maglica, zajedno s mnoštvom pojedinačnih planeta, tvore izduženu kružnu grupaciju koja sadrži otprilike jednu sedminu nastanjenih evolucijskih svemira.

Sa astronomskog položaja Urantije, dok gledate kroz poprečni presjek susjednih sustava na veliku Mliječnu stazu, vidite kako sfere Orvontona putuju u golemoj izduženoj ravnini, čija je širina daleko veća od debljine, a duljina daleko veća od širine.

Promatranje takozvanog Mliječnog puta ukazuje na relativno povećanje zvjezdane gustoće Orvontona kad se nebesa promatraju u jednom smjeru, sa smanjenjem gustoće u drugom; broj zvijezda i drugih sfera se smanjuje od glavne ravnine našeg materijalnog supersvemira. Kada je kut promatranja prikladan, gledajući kroz glavno tijelo ovog područja maksimalne gustoće, gledate prema rezidencijalnom svemiru i središtu svega.

Od deset glavnih odjeljaka Orvontona, astronomi Urantije su samo grubo identificirali osam. Druge dvije je teško odvojeno identificirati jer niste u mogućnosti vidjeti ove pojave iznutra. Da možete vidjeti supersvemir Orvonton s pozicije veće udaljenosti u svemiru, odmah biste prepoznali deset glavnih sektora sedme galaksije.

Rotacijsko središte vašeg manjeg sektora nalazi se daleko u ogromnom i gustom zvjezdanom oblaku Strijelca, oko kojeg se kreću vaš lokalni svemir i pripadajuće kreacije, dok sa strane nasuprot golemom podgalaktičkom sustavu Strijelca možete promatrati pojavu dvaju velikih struja zvjezdanih oblaka u veličanstvenim zvjezdanim zavojima.

Jezgra fizičkog sustava kojem pripadaju vaše sunce i s njim povezani planeti središte je nekadašnje Andronoverove maglice. Ta je bivša

15:2.25 (167.16) All such estimates are approximations at best, for new systems are constantly evolving while other organizations are temporarily passing out of material existence.

3. THE SUPERUNIVERSE OF ORVONTON

15:3.1 (167.17) Practically all of the starry realms visible to the naked eye on Urantia belong to the seventh section of the grand universe, the superuniverse of Orvonton. The vast Milky Way starry system represents the central nucleus of Orvonton, being largely beyond the borders of your local universe. This great aggregation of suns, dark islands of space, double stars, globular clusters, star clouds, spiral and other nebulae, together with myriads of individual planets, forms a watchlike, elongated-circular grouping of about one seventh of the inhabited evolutionary universes.

15:3.2 (167.18) From the astronomical position of Urantia, as you look through the cross section of near-by systems to the great Milky Way, you observe that the spheres of Orvonton are traveling in a vast elongated plane, the breadth being far greater than the thickness and the length far greater than the breadth.

15:3.3 (167.19) Observation of the so-called Milky Way discloses the comparative increase in Orvonton stellar density when the heavens are viewed in one direction, while on either side the density diminishes; the number of stars and other spheres decreases away from the chief plane of our material superuniverse. When the angle of observation is propitious, gazing through the main body of this realm of maximum density, you are looking toward the residential universe and the center of all things.

15:3.4 (167.20) Of the ten major divisions of Orvonton, eight have been roughly identified by Urantian astronomers. The other two are difficult of separate recognition because you are obliged to view these phenomena from the inside. If you could look upon the superuniverse of Orvonton from a position far-distant in space, you would immediately recognize the ten major sectors of the seventh galaxy.

15:3.5 (168.1) The rotational center of your minor sector is situated far away in the enormous and dense star cloud of Sagittarius, around which your local universe and its associated creations all move, and from opposite sides of the vast Sagittarius subgalactic system you may observe two great streams of star clouds emerging in stupendous stellar coils.

15:3.6 (168.2) The nucleus of the physical system to which your sun and its associated planets belong is the center of the onetime Andronover nebula.

spiralna maglica malo izobličena gravitacijskim poremećajima povezanim s događajima koji neposredno prate rođenje vašeg sunčevog sustava i koji su nastali približavanjem velike susjedne maglice. Tu je umalo došlo do sudara, što je promijenilo Andronover u pomalo okruglu jedinicu, ali nije potpuno uništilo dvosmjernu procesiju sunca i s njima povezanih fizičkih skupina. Vaš solarni sustav sada zauzima prilično središnji položaj u jednom kraku ove iskrivljene spirale, na pola puta od središta prema rubu zvjezdane struje.

Strijelac i svi ostali sektori i odjeljenja Orvontona rotiraju oko Uverse, a dio pometnje među promatračima zvijezda na Urantiji proizlazi iz iluzija i relativnih izobličenja koja proizlaze iz sljedećih višestrukih kružnih gibanja:

1. Okretanja Urantije oko sunca.

2. Kruženja vašeg solarnog sustava oko jezgre bivše Andronoverove maglice.

3. Rotacije Andronoverove zvjezdane obitelji i povezanih klastera oko složenog središta rotacije i gravitacije zvijezdanog oblaka Nebadona.

4. Zakretanja lokalnog zvijezdanog oblaka Nebadona i pratećih kreacija oko zvijezda Strijelca, središta vašeg manjeg sektora.

5. Rotacije sto manjih sektora, uključujući i Strijelca, oko njihovog glavnog sektora.

6. Okretanja deset glavnih sektora, tzv. zvijezdanog nanosa, oko Uverse koja je sjedište Orvontona.

7. Kretanja Orvontona i šest povezanih supersvemira oko Raja i Havone, suprotno smjeru kazaljke na satu na razini supersvemirskog prostora.

Ta višestruka kretanja imaju nekoliko redova: Prostorni putevi vašeg planeta i vašeg solarnog sustava su genetički, svojstveni porijeklu. Apsolutno kretanje Orvontona suprotno smjeru kazaljke na satu također je genetičko, svojstveno arhitektonskim planovima glavnog svemira. No intervenirajuća gibanja imaju složeno porijeklo, izvedeno dijelom od konstitutivne segmentacije materije-energije u supersvemirima, a djelomice izvedeno inteligentnim i svrhovitim djelovanjem Rajskih organizatora sile.

Lokalni svemiri su u neposrednoj blizini dok idu prema Havoni; krugovi su veći u broju i povećana je superpozicija sloj na sloj. Ali dalje od vječnog središta ima sve manje i manje sustava,

This former spiral nebula was slightly distorted by the gravity disruptions associated with the events which were attendant upon the birth of your solar system, and which were occasioned by the near approach of a large neighboring nebula. This near collision changed Andronover into a somewhat globular aggregation but did not wholly destroy the two-way procession of the suns and their associated physical groups. Your solar system now occupies a fairly central position in one of the arms of this distorted spiral, situated about halfway from the center out towards the edge of the star stream.

15:3.7 (168.3) The Sagittarius sector and all other sectors and divisions of Orvonton are in rotation around Uversa, and some of the confusion of Urantian star observers arises out of the illusions and relative distortions produced by the following multiple revolutionary movements:

15:3.8 (168.4) 1. The revolution of Urantia around its sun.

15:3.9 (168.5) 2. The circuit of your solar system about the nucleus of the former Andronover nebula.

15:3.10 (168.6) 3. The rotation of the Andronover stellar family and the associated clusters about the composite rotation-gravity center of the star cloud of Nebadon.

15:3.11 (168.7) 4. The swing of the local star cloud of Nebadon and its associated creations around the Sagittarius center of their minor sector.

15:3.12 (168.8) 5. The rotation of the one hundred minor sectors, including Sagittarius, about their major sector.

15:3.13 (168.9) 6. The whirl of the ten major sectors, the so-called star drifts, about the Uversa headquarters of Orvonton.

15:3.14 (168.10) 7. The movement of Orvonton and six associated superuniverses around Paradise and Havona, the counterclockwise processional of the superuniverse space level.

15:3.15 (168.11) These multiple motions are of several orders: The space paths of your planet and your solar system are genetic, inherent in origin. The absolute counterclockwise motion of Orvonton is also genetic, inherent in the architectural plans of the master universe. But the intervening motions are of composite origin, being derived in part from the constitutive segmentation of matter-energy into the superuniverses and in part produced by the intelligent and purposeful action of the Paradise force organizers.

15:3.16 (168.12) The local universes are in closer proximity as they approach Havona; the circuits are greater in number, and there is increased superimposition, layer upon layer. But farther out

slojeva, krugova i svemira.

4. MAGLICE - PRECI SVEMIRA

Dok stvaranje i svemirska organizacija ostaju zauvijek pod kontrolom beskonačnih Stvoritelja i njihovih suradnika, cijeli fenomen odvija se u skladu s uređenom tehnikom i prema gravitacijskim zakonima sile, energije i materije. No, postoji nešto misterije povezano sa univerzalnim nabojem prostorne sile; mi sasvim razumijemo organizaciju materijalnih kreacija od ultimatona nadalje, ali ne možemo potpuno shvatiti kozmičko porijeklo ultimatona. Uvjereni smo da ove predačke sile vuku porijeklo od Raja, jer zauvijek kruže prožetim prostorom u točnim gigantskim obrisima Raja. Iako ne reagiraju na gravitaciju Raja, ove prostorne sile-naboji, precisveukupne materijalizacije, uvijek reagiraju na prisutnost nižeg Raja, te se očigledno spajaju sa i izvan nižeg Rajskog središta.

Rajski organizatori snage preoblikuju svemirsku potenciju u iskonsku silu i evoluiraju ovaj predmaterijalni potencijal u primarne i sekundarne energetske manifestacije fizičke stvarnosti. Kada ova energija dostigne razinu reagiranja na gravitaciju, na scenu stupaju upravitelji moći i njihovi suradnici supersvemirskog programa koji započinju svoje beskraje manipulacije osmišljene uspostavi višestrukih krugova moći i energetskih kanala u svemirima vremena i prostora. Tako se fizička materija pojavljuje u svemiru, čime se otvara pozornica za inauguraciju svemirske organizacije.

Ta segmentacija energije je fenomen koji fizičari Nebadona nikada nisu uspjeli riješiti. Njihova glavna poteškoća leži u relativnoj nedostupnosti organizatora Rajske sile, jer živi upravitelji snage, iako su sposobni nositi se sa energijom prostora, nemaju ni najmanju predodžbu o porijeklu energija kojima tako vješto i inteligentno manipuliraju.

Rajski organizatori sile su pokretači maglica; oni su sposobni inicirati ogromne ciklone sile koji, kad jednom započnu, nikada ne mogu biti zaustavljeni ili ograničeni sve dok se prožimajuće sile ne mobiliziraju za eventualno pojavljivanje ultimatonskih jedinica svemira. Tako nastaju spirale i druge maglice, matični kotači sunaca izravnog porijekla i njihovi različiti sustavi. U svemiru se može vidjeti deset različitih oblika maglice, faza primarne evolucije svemira, a ti su

from the eternal center there are fewer and fewer systems, layers, circuits, and universes.

4. NEBULAE — THE ANCESTORS OF UNIVERSES

15:4.1 (169.1) While creation and universe organization remain forever under the control of the infinite Creators and their associates, the whole phenomenon proceeds in accordance with an ordained technique and in conformity to the gravity laws of force, energy, and matter. But there is something of mystery associated with the universal force-charge of space; we quite understand the organization of the material creations from the ultimatonic stage forward, but we do not fully comprehend the cosmic ancestry of the ultimatons. We are confident that these ancestral forces have a Paradise origin because they forever swing through pervaded space in the exact gigantic outlines of Paradise. Though nonresponsive to Paradise gravity, this force-charge of space, the ancestor of all materialization, does always respond to the presence of nether Paradise, being apparently circuited in and out of the nether Paradise center.

15:4.2 (169.2) The Paradise force organizers transmute space potency into primordial force and evolve this prematerial potential into the primary and secondary energy manifestations of physical reality. When this energy attains gravity-responding levels, the power directors and their associates of the superuniverse regime appear upon the scene and begin their never-ending manipulations designed to establish the manifold power circuits and energy channels of the universes of time and space. Thus does physical matter appear in space, and so is the stage set for the inauguration of universe organization.

15:4.3 (169.3) This segmentation of energy is a phenomenon which has never been solved by the physicists of Nebadon. Their chief difficulty lies in the relative inaccessibility of the Paradise force organizers, for the living power directors, though they are competent to deal with space-energy, do not have the least conception of the origin of the energies they so skillfully and intelligently manipulate.

15:4.4 (169.4) Paradise force organizers are nebulae originators; they are able to initiate about their space presence the tremendous cyclones of force which, when once started, can never be stopped or limited until the all-pervading forces are mobilized for the eventual appearance of the ultimatonic units of universe matter. Thus are brought into being the spiral and other nebulae, the mother wheels of the direct-origin suns and their varied systems. In outer space there may be seen

ogromni energetska kotači imali isto porijeklo kao i oni u sedam supersvemira.

Maglice se jako razlikuju po veličini i u rezultiranom broju i agregatnoj masi njihovih zvjezdanih i planetarnih potomaka. Jedna nebula koja formira sunca sjeverno od granica Orvontona, ali unutar razine supersvemirskog prostora, već je vodila pojavi oko četrdeset tisuća sunca, a matični kotač i dalje nastavlja izbacivati sunca, od kojih je većina mnogo puta veća od vašeg. Neke od većih maglica vanjskog prostora vode stvaranju čak 100 milijuna sunaca.

Maglice nisu izravno povezane s administrativnim jedinicama, kao što su manji sektori ili lokalni svemiri, iako su neki lokalni svemiri organizirani iz materije koja je proizašla iz jedne jedine maglice. Svaki lokalni svemir obuhvaća točno jedan stotinu tisućiti dio ukupnog energetskog naboja supersvemira bez obzira na nebularni odnos, jer energija ne organizira maglice — one su sveopće raspodijeljene.

Nisu sve spiralne maglice uključene u izradu sunca. Neke su zadržale kontrolu nad mnogim svojim odvojenim zvjezdanim potomstvom, a njihova spiralna pojava potiče iz činjenice da njihova sunca izlaze u bliskoj formaciji iz nebularne ruke ali se vraćaju drugačijim stazama, tako da se lako mogu vidjeti u jednom trenutku, a teže kada su široko rasprostranjena na različitim povratnim stazama sve dalje i dalje od nebularne ruke. Trenutno u Orvontonu nema mnogo maglica koje stvaraju sunca, iako je Andromeda, koja se nalazi izvan naseljenog supersvemira, vrlo aktivna. Ova je daleka maglica vidljiva golim okom, a kad je pogledate, pomislite na trenutak da vidite svjetlost koja je napustila ta udaljena sunca prije gotovo milijun godina.

Galaksija Mliječni put sastoji se od velikog broja bivših spiralnih i drugih maglica, a mnoge još uvijek zadržavaju svoju izvornu konfiguraciju. No, kao posljedica unutarnjih katastrofa i vanjske privlačnosti, mnoge su pretrpjele takvo izobličenje i preraspodjelu da ti ogromni agregati djeluju kao gigantske svjetleće mase plamenih sunca, poput Magelanovog Oblaka. Kuglasti tip klastera zvijezda prevladava u blizini vanjskih rubova Orvontona.

Ogromne zvjezdane oblake Orvontona trebate smatrati individualnim agregacijama materije usporedivim sa zasebnim maglicama koje se mogu vidjeti u prostornim područjima izvan galaksije Mliječnog puta. Međutim, mnogi takozvani zvjezdani oblaci prostora se sastoje samo od plinovitog materijala. Energetski je

ten different forms of nebulae, phases of primary universe evolution, and these vast energy wheels had the same origin as did those in the seven superuniverses.

15.4.5 (169.5) Nebulae vary greatly in size and in the resulting number and aggregate mass of their stellar and planetary offspring. A sun-forming nebula just north of the borders of Orvonton, but within the superuniverse space level, has already given origin to approximately forty thousand suns, and the mother wheel is still throwing off suns, the majority of which are many times the size of yours. Some of the larger nebulae of outer space are giving origin to as many as one hundred million suns.

15.4.6 (169.6) Nebulae are not directly related to any of the administrative units, such as minor sectors or local universes, although some local universes have been organized from the products of a single nebula. Each local universe embraces exactly one one-hundred-thousandth part of the total energy charge of a superuniverse irrespective of nebular relationship, for energy is not organized by nebulae — it is universally distributed.

15.4.7 (170.1) Not all spiral nebulae are engaged in sun making. Some have retained control of many of their segregated stellar offspring, and their spiral appearance is occasioned by the fact that their suns pass out of the nebular arm in close formation but return by diverse routes, thus making it easy to observe them at one point but more difficult to see them when widely scattered on their different returning routes farther out and away from the arm of the nebula. There are not many sun-forming nebulae active in Orvonton at the present time, though Andromeda, which is outside the inhabited superuniverse, is very active. This far-distant nebula is visible to the naked eye, and when you view it, pause to consider that the light you behold left those distant suns almost one million years ago.

15.4.8 (170.2) The Milky Way galaxy is composed of vast numbers of former spiral and other nebulae, and many still retain their original configuration. But as the result of internal catastrophes and external attraction, many have suffered such distortion and rearrangement as to cause these enormous aggregations to appear as gigantic luminous masses of blazing suns, like the Magellanic Cloud. The globular type of star clusters predominates near the outer margins of Orvonton.

15.4.9 (170.3) The vast star clouds of Orvonton should be regarded as individual aggregations of matter comparable to the separate nebulae observable in the space regions external to the Milky Way galaxy. Many of the so-called star clouds of space, however, consist of gaseous material only. The energy potential of these stellar

potencijal ovih zvjezdanih plinskih oblaka nevjerojatno ogroman, a jedan njegov dio preuzimaju bliska sunca koja ga ponovno isporučuju u prostor kao solarna zračenja.

gas clouds is unbelievably enormous, and some of it is taken up by near-by suns and redispersed in space as solar emanations.

5. PORIJEKLO SVEMIRSKIH TIJELA

Većina mase koja se nalazi u suncima i planetima supersvemira potječe iz nebularnih kotača; vrlo malo supersvemirske mase se organizira izravno djelovanjem upravitelja snage (kao u izgradnji arhitektonskih sfera), iako se stalno mijenja količina materije koja nastaje u otvorenom prostoru.

Što se tiče porijekla, većina sunaca, planeta i drugih sfera mogu se svrstati u jednu od sljedećih deset skupina:

1. *Prstenovi koncentričnih kontrakcija.* Nisu sve maglice spirale. Mnoge goleme maglice, umjesto da se podijele u sustav dvostrukih zvijezda ili preobrazu u spirale, prolaze kondenzaciju formiranjem višestrukih prstenova. Za dugih perioda takva maglica izgleda kao ogromno središnje sunce okruženo brojnim gigantskim oblacima koji okružuju prstenaste formacije materije.

2. *Vrtložne zvijezde* obuhvaćaju ona sunca koja su izbačena iz velikog matičnog kotača visoko zagrijanih plinova. Oni nisu izbačeni kao prstenovi, već u desnim i lijevim procesijama. Vrtložne zvijezde dalje vuku porijeklo od maglica koje nisu spirale.

3. *Planete gravitacijske eksplozije.* Nakon što se sunce rodi iz spiralne ili rešetkaste maglice, nerijetko se izbacuje na znatnu udaljenost. Takvo je sunce visoko plinovito, a nakon toga, nakon što se ponešto ohladi i zgusne, može se dogoditi da pride nekoj ogromnoj masi materije, gigantskom suncu ili tamnom otoku prostora. Takav pristup ne mora biti dovoljno blizu da rezultira sudarom, ali ipak može biti dovoljno blizu da bi se omogućilo gravitacijsko povlačenje većeg tijela i pokrenuli plimni valovi u manjem, čime se pokreće niz naglih plimnih promjena koje se javljaju istodobno na suprotnim stranama zgrčenog sunca. Na njihovoj visini ove eksplozivne erupcije proizvode niz manjih ili većih agregata tvari koji se mogu projicirati izvan područja gravitacije za regeneraciju eksplozivnog sunca i tako se stabilizirati u vlastitim orbitama oko jednog od dva pomenuta tijela. Kasnije se veće zbirke materije sjedinjuju i postupno sebi privlače manja tijela. Na taj način nastaju mnogi čvrsti planeti manjih sustava. Vaš vlastiti solarni sustav imao je upravo takvo porijeklo.

4. *Centrifugalne planetarne kćeri.* Ogromna

5. THE ORIGIN OF SPACE BODIES

15:5.1 (170.4) The bulk of the mass contained in the suns and planets of a superuniverse originates in the nebular wheels; very little of superuniverse mass is organized by the direct action of the power directors (as in the construction of architectural spheres), although a constantly varying quantity of matter originates in open space.

15:5.2 (170.5) As to origin, the majority of the suns, planets, and other spheres can be classified in one of the following ten groups:

15:5.3 (170.6) 1. *Concentric Contraction Rings.* Not all nebulae are spiral. Many an immense nebula, instead of splitting into a double star system or evolving as a spiral, undergoes condensation by multiple-ring formation. For long periods such a nebula appears as an enormous central sun surrounded by numerous gigantic clouds of encircling, ring-appearing formations of matter.

15:5.4 (170.7) 2. *The Whirled Stars* embrace those suns which are thrown off the great mother wheels of highly heated gases. They are not thrown off as rings but in right- and left-handed processions. Whirled stars are also of origin in other-than-spiral nebulae.

15:5.5 (170.8) 3. *Gravity-explosion Planets.* When a sun is born of a spiral or of a barred nebula, not infrequently it is thrown out a considerable distance. Such a sun is highly gaseous, and subsequently, after it has somewhat cooled and condensed, it may chance to swing near some enormous mass of matter, a gigantic sun or a dark island of space. Such an approach may not be near enough to result in collision but still near enough to allow the gravity pull of the greater body to start tidal convulsions in the lesser, thus initiating a series of tidal upheavals which occur simultaneously on opposite sides of the convulsed sun. At their height these explosive eruptions produce a series of varying-sized aggregations of matter which may be projected beyond the gravity-reclamation zone of the erupting sun, thus becoming stabilized in orbits of their own around one of the two bodies concerned in this episode. Later on the larger collections of matter unite and gradually draw the smaller bodies to themselves. In this way many of the solid planets of the lesser systems are brought into existence. Your own solar system had just such an origin.

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugal Planetary Daughters.*

sunca, kada se nađu u određenim fazama razvoja i ako se njihova rotacijska brzina znatno poveća, počinju izbacivati velike količine materije koja se kasnije može formirati u male svijetove koji nastavljaju rotirati oko sunca od kojeg su nastala.

5. *Sfere nedostatne gravitacije.* Postoji kritična granica veličine pojedinih zvijezda. Kada sunce dosegne tu granicu, ako se ne uspori njegova rotacijska brzina, osuđeno je na podjelu; dolazi do podjele sunca i rođenja nove dvostruke zvijezde iste vrste. Mnogobrojni mali planeti mogu se naknadno formirati kao nusproizvod ovog golemog poremećaja.

6. *Kontrakcijske zvijezde.* U manjim sustavima najveći vanjski planet ponekad privlači susjedne svjetove, a planeti koji se nalaze blizu sunca započinju završno poniranje. U vašem Sunčevom sustavu, takav bi kraj značio da bi sunce progutalo četiri unutarnja planeta, dok bi veliki planet Jupiter bio uvećan gutanjem preostalih svjetova. Takav kraj Sunčevog sustava bi rezultirao proizvodnjom dva susjedna ali nejednaka sunca, jednom vrstom dvostruke zvjezdane formacije. Takve katastrofe su rijetke osim na rubu zvjezdanih agregata u superversumirima.

7. *Kumulativne sfere.* Iz velike količine materije koja kruži u svemiru, mogu se polako akumulirati mali planeti. Oni rastu meteorijskim nakupljanjem i manjim sudarima. U određenim sektorima prostora pogoduju uvjeti takvim oblicima planetarnog rođenja. Mnogi naseljeni svijetovi imaju takvo porijeklo.

Neki od gustih tamnih otoka su izravni rezultat srastanja usljed prijenosa energije u prostoru. Druga skupina tih tamnih otoka nastala je nakupljanjem ogromnih količina hladne materije, fragmenata i meteora, koji su kružili prostorom. Takve agregacije materije nikada nisu bile vruće i osim po gustoći, u sastavu su vrlo slične Urantiji.

8. *Izgorjela sunca.* Neki od tamnih otoka prostora su izgorjela izolirana sunca, iz kojih je izišla sva raspoloživa prostorna energija. Organizirane jedinice materije prilaze punoj kondenzaciji, gotovo potpunoj konsolidaciji; a potrebno je mnogo vremena da se takve ogromne mase visoko kondenzirane materije ponovo uključe u krugove prostora i na taj način pripreme za nove cikluse svemirskog djelovanja nakon oživljavanja sudarom ili nekim drugim kozmičkim događajem.

9. *Sudarne sfere.* U tim područjima debljih nakupljanja klastera, sudari nisu neuobičajeni. Za takvom astronomskom prilagodbom slijede ogromne promjene energije i preobrazbe materije.

Enormous suns, when in certain stages of development, and if their revolutionary rate greatly accelerates, begin to throw off large quantities of matter which may subsequently be assembled to form small worlds that continue to encircle the parent sun.

15:5.7 (171.2) 5. *Gravity-deficiency Spheres.* There is a critical limit to the size of individual stars. When a sun reaches this limit, unless it slows down in revolutionary rate, it is doomed to split; sun fission occurs, and a new double star of this variety is born. Numerous small planets may be subsequently formed as a by-product of this gigantic disruption.

15:5.8 (171.3) 6. *Contractural Stars.* In the smaller systems the largest outer planet sometimes draws to itself its neighboring worlds, while those planets near the sun begin their terminal plunge. With your solar system, such an end would mean that the four inner planets would be claimed by the sun, while the major planet, Jupiter, would be greatly enlarged by capturing the remaining worlds. Such an end of a solar system would result in the production of two adjacent but unequal suns, one type of double star formation. Such catastrophes are infrequent except out on the fringe of the superuniverse starry aggregations.

15:5.9 (171.4) 7. *Cumulative Spheres.* From the vast quantity of matter circulating in space, small planets may slowly accumulate. They grow by meteoric accretion and by minor collisions. In certain sectors of space, conditions favor such forms of planetary birth. Many an inhabited world has had such an origin.

15:5.10 (171.5) Some of the dense dark islands are the direct result of the accretions of transmuting energy in space. Another group of these dark islands have come into being by the accumulation of enormous quantities of cold matter, mere fragments and meteors, circulating through space. Such aggregations of matter have never been hot and, except for density, are in composition very similar to Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. *Burned-out Suns.* Some of the dark islands of space are burned-out isolated suns, all available space-energy having been emitted. The organized units of matter approximate full condensation, virtual complete consolidation; and it requires ages upon ages for such enormous masses of highly condensed matter to be recharged in the circuits of space and thus to be prepared for new cycles of universe function following a collision or some equally revivifying cosmic happening.

15:5.12 (171.7) 9. *Collisional Spheres.* In those regions of thicker clustering, collisions are not uncommon. Such an astronomic readjustment is accompanied by tremendous energy changes and

Sudari koji uključuju mrtva sunca su osobito utjecajni u stvaranju široko rasprostranjenih energetske fluktuacije. Kolizijski ostaci često predstavljaju materijalne jezgre za naknadno stvaranje planetarnih tijela prilagođenih smrtnom stanovanju.

10. *Arhitektonski svjetovi*. Ti su svjetovi izgrađeni prema planovima i specifikacijama za neku posebnu namjenu, kao što je Sfera Spasenja, sjedište vašeg lokalnog svemira i Uversa, sjedište vlade našeg supersvemira.

Postoje brojne druge tehnike za razvijanje sunaca i odvajanje planeta, ali gore navedeni postupci upućuju na metode kojima se stvara velika većina zvjezdanih sustava i planetarnih obitelji. Kako bi se navele sve različite tehnike zvjezdane metamorfoze i planetarne evolucije potrebno je opisati gotovo stotinu različitih metoda stvaranja sunaca i planetarne evolucije. Promatrajući nebesa, vaši studenti zvijezda imaju priliku uočiti fenomene koji ukazuju na sve te oblike zvjezdane evolucije, ali će rijetko otkriti dokaze o formiranju onih malih, nesjajnih zbirki materije koje služe kao naseljeni planeti, najvažnije kreacije golemog materijalnog stvaranja.

6. SFERE PROSTORA

Bez obzira na porijeklo, različite sfere prostora su klasificirane u sljedeće glavne podjele:

1. Sunca - zvijezde prostora.
2. Tamni otoci prostora.
3. Manja svemirska tijela - komete, meteori i planetezimali.
4. Planeti, uključujući i naseljene svjetove.
5. Arhitektonske sfere - svjetovi po narudžbi

S izuzetkom arhitektonskih sfera, sva svemirska tijela imaju evolucijsko porijeklo, evolucijsko u smislu da nisu stvoreni na zapovijed Božanstva, evolucijsko u smislu da su to Božja stvaralačka djela koja se razvijaju vremensko-prostornom tehnikom kroz djelovanje mnogih stvorenih i nastalih inteligencija Božanstva.

Sunca. To su zvijezde prostora u svim njihovim različitim fazama postojanja. Neka su samostalni evoluirajući svemirski sustavi; druge su dvostruke zvijezde, kontrakcijski ili nestajući planetski sustavi. Zvijezde prostora postoje u ne

matter transmutations. Collisions involving dead suns are peculiarly influential in creating widespread energy fluctuations. Collisional debris often constitutes the material nucleuses for the subsequent formation of planetary bodies adapted to mortal habitation.

15.5.13 (172.1) 10. *Architectural Worlds*. These are the worlds which are built according to plans and specifications for some special purpose, such as Salvington, the headquarters of your local universe, and Uversa, the seat of government of our superuniverse.

15.5.14 (172.2) There are numerous other techniques for evolving suns and segregating planets, but the foregoing procedures suggest the methods whereby the vast majority of stellar systems and planetary families are brought into existence. To undertake to describe all the various techniques involved in stellar metamorphosis and planetary evolution would require the narration of almost one hundred different modes of sun formation and planetary origin. As your star students scan the heavens, they will observe phenomena indicative of all these modes of stellar evolution, but they will seldom detect evidence of the formation of those small, nonluminous collections of matter which serve as inhabited planets, the most important of the vast material creations.

6. THE SPHERES OF SPACE

15.6.1 (172.3) Irrespective of origin, the various spheres of space are classifiable into the following major divisions:

15.6.2 (172.4) 1. The suns — the stars of space.

15.6.3 (173.1) 2. The dark islands of space.

15.6.4 (173.2) 3. Minor space bodies — comets, meteors, and planetesimals.

15.6.5 (173.3) 4. The planets, including the inhabited worlds.

15.6.6 (173.4) 5. Architectural spheres — worlds made to order.

15.6.7 (173.5) With the exception of the architectural spheres, all space bodies have had an evolutionary origin, evolutionary in the sense that they have not been brought into being by fiat of Deity, evolutionary in the sense that the creative acts of God have unfolded by a time-space technique through the operation of many of the created and eventuated intelligences of Deity.

15.6.8 (173.6) *The Suns*. These are the stars of space in all their various stages of existence. Some are solitary evolving space systems; others are double stars, contracting or disappearing planetary systems. The stars of space exist in no

manje od tisuću različitih stanja i faza. Poznata su vam sunca koja emitiraju svjetlost uz toplinu; ali postoje i sunca koja sjaje bez topline.

Tisućama bilijuna do trilijuna godina sunce obično nastavlja davati toplinu i svjetlost, što govori o golemoj energiji sadržanoj u svakoj jedinici tvari. Stvarna energija pohranjena u tim nevidljivim česticama fizičke materije gotovo je nezamisliva. Ta energija postaje gotovo potpuno dostupna kao svjetlost podvrgnuta ogromnom toplinskom pritisku s povezanim energetske aktivnostima koje prevladavaju u unutrašnjosti plamenih sunaca. Postoje i drugi uvjeti koji omogućuju tim suncima da preobraze i pošalju veliku količinu prostorne energije koja putuje uspostavljenim prostornim krugovima. Ova solarna dinamika privlače, te potom raspodjeljuju, mnoge faze fizičke energije i sve oblike materije. Na taj način sunca služe kao lokalni akceleratori cirkulacije energije, djelujući kao automatske postaje za kontrolu snage.

Supersvemir Orvonton osvijetljuje i zagrijava više od deset trilijuna plamenih sunca. Ova sunca su zvijezde iz vama vidljivog astronomske sustava. Više od dva trilijuna sustava su previše udaljeni i premali da ih se vidi s Urantije. Ali u glavnom svemiru ima toliko mnogo sunca koliko ima čaša vode u oceanima vašeg svijeta.

Tamni otoci prostora. To su mrtva sunca i druge velike nakupine materije bez svjetlosti i topline. Tamni otoci ponekad su ogromni u masi i snažno utječu na ravnotežu svemira i manipulaciju energije. Gustoća nekih od tih velikih masa gotovo je nevjerojatna. A ta velika koncentracija mase omogućuje tim tamnim otocima da djeluju kao moćni balansni kotači, držeći velike susjedne sustave na učinkovitoj uzici. Oni drže gravitacijsku ravnotežu moći u mnogim zvijezdama; mnogi fizički sustavi koji bi inače brzo zaronili u razaranje u blizini sunca, održavaju se sigurno u gravitacijskom djelovanju tih zaštitnih tamnih otoka. Upravo zbog te funkcije možemo ih točno locirati. Izmjerili smo gravitacijsko privlačenje luminoznih tijela, pa stoga možemo izračunati točnu veličinu i položaj tamnih otoka prostora koji tako učinkovito funkcioniraju održavajući sustave u njihovim smjerovima.

Manja svemirska tijela. Meteori i druge male čestice tvari koje kruže i evoluiraju u svemiru čine ogromnu količinu energije i materijalne tvari.

Mnogi kometi su neotkriveni divlji potomci solarnih kotača, koju se postupno dovode pod kontrolu središnjeg vladajućeg sunca. Kometi

less than a thousand different states and stages. You are familiar with suns that emit light accompanied by heat; but there are also suns which shine without heat.

15:6.9 (173.7) The trillions upon trillions of years that an ordinary sun will continue to give out heat and light well illustrates the vast store of energy which each unit of matter contains. The actual energy stored in these invisible particles of physical matter is well-nigh unimaginable. And this energy becomes almost wholly available as light when subjected to the tremendous heat pressure and the associated energy activities which prevail in the interior of the blazing suns. Still other conditions enable these suns to transform and send forth much of the energy of space which comes their way in the established space circuits. Many phases of physical energy and all forms of matter are attracted to, and subsequently distributed by, the solar dynamos. In this way the suns serve as local accelerators of energy circulation, acting as automatic power-control stations.

15:6.10 (173.8) The superuniverse of Orvonton is illuminated and warmed by more than ten trillion blazing suns. These suns are the stars of your observable astronomic system. More than two trillion are too distant and too small ever to be seen from Urantia. But in the master universe there are as many suns as there are glasses of water in the oceans of your world.

15:6.11 (173.9) *The Dark Islands of Space.* These are the dead suns and other large aggregations of matter devoid of light and heat. The dark islands are sometimes enormous in mass and exert a powerful influence in universe equilibrium and energy manipulation. The density of some of these large masses is well-nigh unbelievable. And this great concentration of mass enables these dark islands to function as powerful balance wheels, holding large neighboring systems in effective leash. They hold the gravity balance of power in many constellations; many physical systems which would otherwise speedily dive to destruction in near-by suns are held securely in the gravity grasp of these guardian dark islands. It is because of this function that we can locate them accurately. We have measured the gravity pull of the luminous bodies, and we can therefore calculate the exact size and location of the dark islands of space which so effectively function to hold a given system steady in its course.

15:6.12 (173.10) *Minor Space Bodies.* The meteors and other small particles of matter circulating and evolving in space constitute an enormous aggregate of energy and material substance.

15:6.13 (173.11) Many comets are unestablished wild offspring of the solar mother wheels, which are being gradually brought under control of the central

također imaju i brojne druge izvore porijekla. Rep komete je usmjeren suprotno tijelu ili suncu koje ih privlači zbog električne reakcije širećih plinova i zbog stvarnog pritiska svjetlosti i drugih energija koje proizlaze iz sunca. Taj fenomen predstavlja jedan od pozitivnih dokaza stvarnosti *svjetlosti* i s njom povezanih energija; on pokazuje da svjetlost ima težinu. Svjetlost je stvarna tvar, a ne samo valovi hipotetskog etera.

Planeti. To su veće agregacije materije koje slijede orbitu oko sunca ili nekog drugog prostornog tijela; kreću se u veličini od mini planeta do ogromnih plinovitih, tekućih ili čvrstih sfera. Hladni svjetovi, izgrađeni skupljanjem plutajućeg prostornog materijala, kada se nađu u pravilnom odnosu s obližnjim suncem, idealna su staništa za inteligentna bića. Mrtva sunca nisu, u pravilu, pogodna za život; ona su obično previše udaljena od živućeg, plamenog sunca ipreviše masivna; imaju ogromnu gravitaciju na površini.

U vašem supersvemiru niti jedan od četrdeset hladnih planeta nije pogodan za bića vašeg reda. A užarena sunca i hladni vanjski svjetovi svakako nisu pogodni za održavanje višeg oblika života. U vašem solarnom sustavu samo tri planeta su trenutno prikladna za život. Urantija je po veličini, gustoći i položaju, u mnogo čemu idealna za ljudsko stanovanje.

Zakoni fizičko-energetskog ponašanja su u osnovi univerzalni, ali lokalni utjecaji su uveliko povezani s fizičkim uvjetima koji prevladavaju na pojedinim planetima i lokalnim sustavima. Gotovo beskrajn niz živih stvorenja i drugih živih manifestacija obilježava bezbrojne svjetove prostora. Postoje, međutim, određene točke sličnosti koje povezuju skupinu svjetova u određenom sustavu, dok postoji i svemirski uzorak prema kojem je oblikovan inteligentni život. Određeni fizički odnosi vladaju između planetarnih sustava koji pripadaju istom fizičkom krugu i koji usko slijede jedni druge u beskrajnom krugu svemirske rotacije.

7. ARHITEKTONSKE SFERE

Dok vlada svakog supersvemira predsjedava u blizini središta evolucijskih svemira pojedinog prostornog segmenta, one zauzimaju svijet napravljen po narudžbi i naseljen akreditiranim ličnostima. Ovi sjedišta na arhitektonskim sferama su svemirska tijela posebno konstruirana za njihovu posebnu svrhu. Dok primaju svjetlost od obližnjih sunca, ove sfere su nezavisno osvijetljene i grijane. Svaka od njih ima sunce koje daje svjetlost bez topline, poput satelita Raja, a

governing sun. Comets also have numerous other origins. A comet's tail points away from the attracting body or sun because of the electrical reaction of its highly expanded gases and because of the actual pressure of light and other energies emanating from the sun. This phenomenon constitutes one of the positive proofs of the reality of light and its associated energies; it demonstrates that light has weight. Light is a real substance, not simply waves of hypothetical ether.

15:6.14 (173.12) The Planets. These are the larger aggregations of matter which follow an orbit around a sun or some other space body; they range in size from planetesimals to enormous gaseous, liquid, or solid spheres. The cold worlds which have been built up by the assemblage of floating space material, when they happen to be in proper relation to a near-by sun, are the more ideal planets to harbor intelligent inhabitants. The dead suns are not, as a rule, suited to life; they are usually too far away from a living, blazing sun, and further, they are altogether too massive; gravity is tremendous at the surface.

15:6.15 (173.13) In your superuniverse not one cool planet in forty is habitable by beings of your order. And, of course, the superheated suns and the frigid outlying worlds are unfit to harbor higher life. In your solar system only three planets are at present suited to harbor life. Urantia, in size, density, and location, is in many respects ideal for human habitation.

15:6.16 (173.14) The laws of physical-energy behavior are basically universal, but local influences have much to do with the physical conditions which prevail on individual planets and in local systems. An almost endless variety of creature life and other living manifestations characterizes the countless worlds of space. There are, however, certain points of similarity in a group of worlds associated in a given system, while there also is a universe pattern of intelligent life. There are physical relationships among those planetary systems which belong to the same physical circuit, and which closely follow each other in the endless swing around the circle of universes.

7. THE ARCHITECTURAL SPHERES

15:7.1 (174.1) While each superuniverse government presides near the center of the evolutionary universes of its space segment, it occupies a world made to order and is peopled by accredited personalities. These headquarters worlds are architectural spheres, space bodies specifically constructed for their special purpose. While sharing the light of near-by suns, these spheres are independently lighted and heated. Each has a sun which gives forth light without heat, like the

svaki se opskrbljuje topline cirkulacijom određenih energetskih struja u blizini planetarne površine. Ti svjetovi sjedišta pripadaju jednom od većih sustava smještenih u blizini astronomskog središta njihovih supersvemira.

Vrijeme je standardizirano na sjedištu supersvemira. Standardni dan supersvemira Orvontona jednak je gotovo trideset dana Urantije, a godina Orvontona iznosi stotinu standardnih dana. Ova godina Uverse je standardna u sedmom supersvemiru i traje dvadeset dvije minute manje od tri tisuće dana Urantije, oko osam i jedne petine vaših godina.

Središnji svjetovi sedam supersvemira dijele prirodu i veličanstvenost Raja, središnjeg uzorka savršenstva. U stvarnosti su svi sjedišni svjetovi rajski. Oni su doista nebeska prebivališta koja rastu u materijalnoj veličini, morontija ljepoti i slavi duha od Jeruzema do središnjeg Otoka. A svi sateliti ovih svjetskih sjedišta također su arhitektonske sfere.

Različiti svjetovi sjedišta obuhvaćaju svaku fazu materijalnog i duhovnog stvaranja. Sve vrste materijalnih, morontijalnih i duhovnih bića su kod kuće na ovim susretnim svjetovima svemira. Kako smrtna stvorena bića uzlaze svemirom, prolazeći od materijalnih do duhovnih područja, ona nikada ne gube zahvalnost i uživanje u svojim negdašnjim razinama postojanja.

Jeruzem, sjedište vašeg lokalnog sustava Satanije, ima sedam svjetova prijelazne kulture, od kojih je svaki okružen sa sedam satelita, među kojima je sedam svjetova morontije, prvih postmortalnih prebivališta smrtnih ljudi. Kako se pojam neba koristi na Urantiji, njime se ponekad označava tih sedam prebivališnih svjetova, gdje se prvi prebivališni svijet naziva prvim nebom i tako dalje do sedmog.

Edentia, sjedište vaše konstelacije Norlatiadek, ima sedamdeset satelita društvene kulture i obuke na kojima uzlazna bića borave po završetku Jeruzemskog režima mobilizacije, ujedinjenja i realizacije ličnosti.

Sfera Spasenja, sjedište vašeg lokalnog svemira Nebadona, okružena je sa deset sveučilišnih klastera od kojih svaki ima četrdeset devet sfera. Tu se čovjek produhovljuje po završetku društvenog razvoja na zvijezdu.

Uminor Treći, sjedište vašeg manjeg sektora Ense, okružen je sa sedam sfera viših fizičkih studija uzlaznog života.

satellites of Paradise, while each is supplied with heat by the circulation of certain energy currents near the surface of the sphere. These headquarters worlds belong to one of the greater systems situated near the astronomical center of their respective superuniverses.

15:7.2 (174.2) Time is standardized on the headquarters of the superuniverses. The standard day of the superuniverse of Orvonton is equal to almost thirty days of Urantia time, and the Orvonton year equals one hundred standard days. This Uversa year is standard in the seventh superuniverse, and it is twenty-two minutes short of three thousand days of Urantia time, about eight and one fifth of your years.

15:7.3 (174.3) The headquarters worlds of the seven superuniverses partake of the nature and grandeur of Paradise, their central pattern of perfection. In reality, all headquarters worlds are paradisiacal. They are indeed heavenly abodes, and they increase in material size, morontia beauty, and spirit glory from Jerusem to the central Isle. And all the satellites of these headquarters worlds are also architectural spheres.

15:7.4 (174.4) The various headquarters worlds are provided with every phase of material and spiritual creation. All kinds of material, morontial, and spiritual beings are at home on these rendezvous worlds of the universes. As mortal creatures ascend the universe, passing from the material to the spiritual realms, they never lose their appreciation for, and enjoyment of, their former levels of existence.

15:7.5 (174.5) *Jerusem*, the headquarters of your local system of Satania, has its seven worlds of transition culture, each of which is encircled by seven satellites, among which are the seven mansion worlds of morontia detention, man's first postmortal residence. As the term heaven has been used on Urantia, it has sometimes meant these seven mansion worlds, the first mansion world being denominated the first heaven, and so on to the seventh.

15:7.6 (174.6) *Edentia*, the headquarters of your constellation of Norlatiadek, has its seventy satellites of socializing culture and training, on which ascenders sojourn upon the completion of the Jerusem regime of personality mobilization, unification, and realization.

15:7.7 (174.7) *Salvington*, the capital of Nebadon, your local universe, is surrounded by ten university clusters of forty-nine spheres each. Hereon is man spiritualized following his constellation socialization.

15:7.8 (174.8) *Uminor the third*, the headquarters of your minor sector, Ensa, is surrounded by the seven spheres of the higher physical studies of the ascendant life.

Umajor Peti, sjedište vašeg glavnog sektora Splandona, okružen je sa sedamdeset sfera naprednog intelektualnog treninga u supersvemiru.

Uversa, sjedište vašeg supersvemira Orvontona, neposredno je okružena sa sedam viših sveučilišta naprednog duhovnog treninga uzlaznih bića. Svaki od tih sedam klastera čudesnih sfera sastoji se od sedamdeset specijaliziranih svjetova koji sadrže tisuće i tisuće odličnih ustanova i organizacija posvećenih svemirskoj obuci i kulturi duha na kojima se hodočasnici vremena ponovo obrazuju i preispituju u pripremi za dugi let na Havonu. Dolazeći hodočasnici vremena uvijek se primaju na tim povezanim svjetovima, dok se odlazeći diplomci uvijek šalju za Havonu izravno sa obala Uverse.

Uversa je duhovno i administrativno sjedište za oko trilion naseljenih ili naseljivih svjetova. Slava, raskoš i savršenstvo glavne sfere Orvontona nadilaze sva čudesa vremena i prostora.

Ako bi svi projicirani lokalni svemiri i njihovi sastavni dijelovi bili dovršeni, bilo bi nešto manje od pet stotina milijardi arhitektonskih svjetova u sedam supersvemira.

8. KONTROLA I REGULACIJA ENERGIJE

Sjedišta supersvemira tako su konstruirana da mogu funkcionirati kao učinkoviti regulatori snage i energije u svojim sektorima, a služe i kao žarišne točke za usmjeravanje energije u svojim sastavnim lokalnim svemirima. Oni snažno utječu na ravnotežu i kontrolu fizičkih energija koje cirkuliraju kroz organizirani prostor.

Postoje i druge regulacijske funkcije koje obavljaju supersvemirska središta snage i fizički kontrolori, živi i poluživi inteligentni entiteti napravljeni upravo za tu svrhu. Teško je razumjeti ta središta i kontrolore snage; niži redovi ne donose slobodne odluke, ne posjeduju volju, nemaju moć odabira, njihove su funkcije vrlo inteligentne, ali naočigled automatske i svojstvene njihovoj visoko specijaliziranoj organizaciji. Središta snage i fizički kontrolori supersvemira preuzimaju smjer i djelomičnu kontrolu nad trideset energetskih sustava koji čine područje gravite. Krugovima fizičke energije kojima upravlja središte snage na Uversi treba nešto više od 968 milijuna godina da zatvore puni krug u supersvemiru.

15:7.9 (174.9) Umajor the fifth, the headquarters of your major sector, Splandon, is surrounded by the seventy spheres of the advancing intellectual training of the superuniverse.

15:7.10 (175.1) Uversa, the headquarters of Orvonton, your superuniverse, is immediately surrounded by the seven higher universities of advanced spiritual training for ascending will creatures. Each of these seven clusters of wonder spheres consists of seventy specialized worlds containing thousands upon thousands of replete institutions and organizations devoted to universe training and spirit culture wherein the pilgrims of time are re-educated and re-examined preparatory to their long flight to Havona. The arriving pilgrims of time are always received on these associated worlds, but the departing graduates are always dispatched for Havona direct from the shores of Uversa.

15:7.11 (175.2) Uversa is the spiritual and administrative headquarters for approximately one trillion inhabited or inhabitable worlds. The glory, grandeur, and perfection of the Orvonton capital surpass any of the wonders of the time-space creations.

15:7.12 (175.3) If all the projected local universes and their component parts were established, there would be slightly less than five hundred billion architectural worlds in the seven superuniverses.

8. ENERGY CONTROL AND REGULATION

15:8.1 (175.4) The headquarters spheres of the superuniverses are so constructed that they are able to function as efficient power-energy regulators for their various sectors, serving as focal points for the directionization of energy to their component local universes. They exert a powerful influence over the balance and control of the physical energies circulating through organized space.

15:8.2 (175.5) Further regulative functions are performed by the superuniverse power centers and physical controllers, living and semiliving intelligent entities constituted for this express purpose. These power centers and controllers are difficult of understanding; the lower orders are not volitional, they do not possess will, they do not choose, their functions are very intelligent but apparently automatic and inherent in their highly specialized organization. The power centers and physical controllers of the superuniverses assume direction and partial control of the thirty energy systems which comprise the gravita domain. The physical-energy circuits administered by the power centers of Uversa require a little over 968 million years to complete the encirclement of the superuniverse.

Energija koja podilazi evoluciju ima substanciju; ima težinu, iako je težina uvijek relativna, ovisno o brzini okretanja, masi i protugravitaciji. Masa u materiji teži usporavanju brzine u energiji; a svugdje prisutna brzina energije predstavlja: početno obdarenje brzine minus usporavanje po jedinici mase koja se susreće u tranzitu, plus regulatorno djelovanje živućih kontrolora energije supersvemira i fizički utjecaj obližnjih visoko zagrijanih tijela ili tijela visokog naboja.

Univerzalni plan održavanja ravnoteže između materije i energije zahtijeva vječno stvaranje i uklanjanje manjih jedinica materije. Svemirski Upravitelji Snage imaju sposobnost bilo kondenzirati i zadržati ili proširiti i osloboditi, različite količine energije.

Ako utjecaj usporavanja dostigne određenu mjeru, gravitacija bi preobrazila svu energiju u materiju da nije dva čimbenika: Prvo, protugravitacijskog utjecaja kontrolora energije i drugo, budući da organizirana tvar teži raspadu pod određenim uvjetima koji postoje u visoko zagrijanim zvijezdama i pod određenim neobičnim uvjetima u prostoru u blizini visoko energetski nabijenih hladnih tijela kondenzirane tvari.

Kada pretjerano nakupljanje mase zaprijeti poremećajem energetske ravnoteže i pražnjenjem fizičkih krugova snage, dolazi do intervencije fizičkih upravitelja, osim ako sama gravitacijska tendencija koja je uzrokovala pretjerano materijaliziranje energije ne bude poništena sudarom mrtvih divova prostora, usljed čega se u trenu mogu potpuno rasuti kumulativna nakupljanja gravitacije. U takvim kolizijskim epizodama odjednom se ogromne mase materije pretvaraju u najrjeđi oblik energije, nakon čega iznova počinje borba za sveopću ravnotežu. Na kraju veći fizički sustavi postaju stabilizirani, postaju fizički smireni, te se prebacuju u uravnotežene i uspostavljene krugove supersvemira. Nakon ovih događaja u takvim utemeljenim sustavima više ne dolazi do sudara ili drugih razornih katastrofa.

Tijekom perioda napajanja energije dolazi do poremećaja snage i fluktuacija topline u pratnji električnih pojava. Tijekom perioda gubitka energije dolazi do povećane tendencije prema agregiraju i kondenziranju tvari i gubitka kontrole u delikatnije uravnoteženim krugovima, što rezultira plimnim ili kolizijskim prilagodbama koje brzo vraćaju ravnotežu između cirkulacijske energije i doslovnije stabilizirane materije. Predviđanje i bolje razumijevanje ponašanja plamenih sunca i tamnih otoka prostora jedna je od zadaća promatrača nebeskih zvijezda.

^{15:8.3 (175.6)} Evolving energy has substance; it has weight, although weight is always relative, depending on revolutionary velocity, mass, and antigravity. Mass in matter tends to retard velocity in energy; and the anywhere-present velocity of energy represents: the initial endowment of velocity, minus retardation by mass encountered in transit, plus the regulatory function of the living energy controllers of the superuniverse and the physical influence of near-by highly heated or heavily charged bodies.

^{15:8.4 (175.7)} The universal plan for the maintenance of equilibrium between matter and energy necessitates the everlasting making and unmaking of the lesser material units. The Universe Power Directors have the ability to condense and detain, or to expand and liberate, varying quantities of energy.

^{15:8.5 (175.8)} Given a sufficient duration of retarding influence, gravity would eventually convert all energy into matter were it not for two factors: First, because of the antigravity influences of the energy controllers, and second, because organized matter tends to disintegrate under certain conditions found in very hot stars and under certain peculiar conditions in space near highly energized cold bodies of condensed matter.

^{15:8.6 (176.1)} When mass becomes overaggregated and threatens to unbalance energy, to deplete the physical power circuits, the physical controllers intervene unless gravity's own further tendency to overmaterialize energy is defeated by the occurrence of a collision among the dead giants of space, thus in an instant completely dissipating the cumulative collections of gravity. In these collisional episodes enormous masses of matter are suddenly converted into the rarest form of energy, and the struggle for universal equilibrium is begun anew. Eventually the larger physical systems become stabilized, become physically settled, and are swung into the balanced and established circuits of the superuniverses. Subsequent to this event no more collisions or other devastating catastrophes will occur in such established systems.

^{15:8.7 (176.2)} During the times of plus energy there are power disturbances and heat fluctuations accompanied by electrical manifestations. During times of minus energy there are increased tendencies for matter to aggregate, condense, and to get out of control in the more delicately balanced circuits, with resultant tidal or collisional adjustments which quickly restore the balance between circulating energy and more literally stabilized matter. To forecast and otherwise to understand such likely behavior of the blazing suns and the dark islands of space is one of the tasks of the celestial star observers.

U mogućnosti smo prepoznati većinu zakona koji upravljaju uravnoteženjem svemira i predviđjeti mnogo toga što se odnosi na svemisku stabilnost. Praktično, naše prognoze su pouzdane, ali uvijek smo suočeni s određenim silama koje nisu u potpunosti podložne zakonima kontrole energije i ponašanja materije koji su nam poznati. Predvidljivost svih fizičkih fenomena postaje sve teža kako se više udaljavamo od Raja u vanjske svemire. Kada pređemo granice osobne uprave Rajskih Vladara, suočeni smo s povećom nesposobnošću računanja u skladu s uspostavljenim standardima i iskustvom stečenim u vezi s promatranjima koja se isključivo odnose na fizičke fenomene obližnjih astronomskih sustava. Čak i u područjima sedam supersvemira živimo usred akcija sile i reakcija energije koje prožimaju sve naše domene i protežu se u jedinstvenoj ravnoteži kroz sve oblasti vanjskog svemira.

Što dalje idemo, to se više susrećemo s onim varijacijskim i nepredvidljivim pojavama koje su tako nepogrešivo karakteristične nedokučivoj prisutnosti i nastupima Apsoluta i iskustvenih Božanstva. A ti fenomeni moraju biti indikatori nekog sveopćeg visokog nadzora nad svim stvaranjem.

Supersvemir Orvonton je naočigled u ovom času u fazi spuštanja; čini se da se vanjski svemiri spremaju za neke neusporedive buduće aktivnosti; središnji svemir Havona vječno je stabiliziran. Gravitacija i odsustvo topline (hladnoća) organiziraju i drže stvari naokupu; toplina i protugravitacija vode poremećuju materije i trošenju energije. Živi upravitelji snage i organizatori sile tajna su posebne kontrole i inteligentnog usmjerenja beskrajskih metamorfoza u izradi, uništenju i obnavljanju svemira. Maglice se mogu dispergirati, sunčeva energija može izgorjeti, sustavi mogu nestati i planeti propasti, ali svemiri nastavljaju postojati.

9. KRUGOVI SUPERSVEMIRA

Univerzalni krugovi Raja uistinu prožimaju područja sedam supersvemira. Ti krugovi prisutnosti su: gravitacija ličnosti Oca Svih, duhovna gravitacija Vječnog Sina, umna gravitacija Združenog Činitelja i materijalna gravitacija vječnog Otoka.

Osim univerzalnih krugova Raja i pored prisutnosti i djelovanja Apsoluta i iskustvenih Božanstava, unutar razine supersvemirskog prostora djeluju samo dvije razdiobe energetskih krugova ili odvajanja snage: krugovi supersvemira i krugovi lokalnog svemira.

15:8.8 (176.3) We are able to recognize most of the laws governing universe equilibrium and to predict much pertaining to universe stability. Practically, our forecasts are reliable, but we are always confronted by certain forces which are not wholly amenable to the laws of energy control and matter behavior known to us. The predictability of all physical phenomena becomes increasingly difficult as we proceed outward in the universes from Paradise. As we pass beyond the borders of the personal administration of the Paradise Rulers, we are confronted with increasing inability to reckon in accordance with the standards established and the experience acquired in connection with observations having exclusively to do with the physical phenomena of the near-by astronomic systems. Even in the realms of the seven superuniverses we are living in the midst of force actions and energy reactions which pervade all our domains and extend in unified equilibrium on through all regions of outer space.

15:8.9 (176.4) The farther out we go, the more certainly we encounter those variational and unpredictable phenomena which are so unerringly characteristic of the unfathomable presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities. And these phenomena must be indicative of some universal overcontrol of all things.

15:8.10 (176.5) The superuniverse of Orvonton is apparently now running down; the outer universes seem to be winding up for unparalleled future activities; the central Havona universe is eternally stabilized. Gravity and absence of heat (cold) organize and hold matter together; heat and antigravity disrupt matter and dissipate energy. The living power directors and force organizers are the secret of the special control and intelligent direction of the endless metamorphoses of universe making, unmaking, and remaking. Nebulae may disperse, suns burn out, systems vanish, and planets perish, but the universes do not run down.

9. CIRCUITS OF THE SUPERUNIVERSES

15:9.1 (176.6) The universal circuits of Paradise do actually pervade the realms of the seven superuniverses. These presence circuits are: the personality gravity of the Universal Father, the spiritual gravity of the Eternal Son, the mind gravity of the Conjoint Actor, and the material gravity of the eternal Isle.

15:9.2 (177.1) In addition to the universal Paradise circuits and in addition to the presence-performances of the Absolutes and the experiential Deities, there function within the superuniverse space level only two energy-circuit divisions or power segregations: the superuniverse circuits

Krugovi supersvemira:

1. Objedinjujući krug inteligencije jednog od Sedam Glavnih Duhova Raja. Takav krug kozmičkog uma ograničen je na jedan supersvemir.

2. Krug službe odražajnosti sedam Odražajnih Duhova u svakom supersvemiru.

3. Tajni krugovi Tajanstvenih Osmatrača koje Sfera Božanstva na neki način međusobno povezuje i preusmjerava na Oca Svih na Raju.

4. Krug međukomunikacije Vječnog Sina sa njegovim Rajskim Sinovima.

5. Bljesak prisutnosti Beskonačnog Duha.

6. Emisije Raja, svemirski izvještaji Havone.

7. Energetski krugovi središta snage i fizičkih kontrolera.

Krugovi lokalnog svemira:

1. Duh darivanja Rajskih Sinova, Utješitelj svjetova darivanja. Duh Istine, Mihaelov duh na Urantiji.

2. Krug Božanskih Služiteljica, Majčinskih Duhova lokalnog svemira, Sveti Duh vašega svijeta.

3. Krug inteligencijske službe lokalnog svemira, uključujući različito funkcioniranje prisutnosti pomoćnih duhova uma.

Kad se u lokalnom svemiru razvije takav duhovni sklad da se njegovi pojedinačni i kombinirani krugovi ne razlikuju od krugova supersvemira, kada takav identitet funkcije i jedinstva službe uistinu prevlada, tada se lokalni svemir neodložno uključuje u utemeljene krugove svjetla i života, postajući istodobno prihvatljiv za prijem u duhovnu konfederaciju usavršenog jedinstva superstvaranja. Uvjeti za prijem u vijeća Starih Dana, članstvo u konfederaciji supersvemira, jesu:

1. *Fizička stabilnost.* Zvijezde i planete lokalnog svemira moraju biti u ravnoteži; razdoblja neposredne zvjezdane metamorfoze moraju biti završena. Svemir mora biti na jasno definiranoj stazi; njegova orbita mora biti sigurna i jasno riješena.

2. *Duhovna odanost.* Mora doći do sveopćeg priznanja i odanosti Suverenom Božjem Sinu koji predsjedava poslovima takvog lokalnog svemira. Mora postojati stanje skladne suradnje između pojedinih planeta, sustava i zvijezda cijelog

and the local universe circuits.

15:9.3 (177.2) The Superuniverse Circuits:

15:9.4 (177.3) 1. The unifying intelligence circuit of one of the Seven Master Spirits of Paradise. Such a cosmic-mind circuit is limited to a single superuniverse.

15:9.5 (177.4) 2. The reflective-service circuit of the seven Reflective Spirits in each superuniverse.

15:9.6 (177.5) 3. The secret circuits of the Mystery Monitors, in some manner interassociated and routed by Divinington to the Universal Father on Paradise.

15:9.7 (177.6) 4. The circuit of the intercommunion of the Eternal Son with his Paradise Sons.

15:9.8 (177.7) 5. The flash presence of the Infinite Spirit.

15:9.9 (177.8) 6. The broadcasts of Paradise, the space reports of Havona.

15:9.10 (177.9) 7. The energy circuits of the power centers and the physical controllers.

15:9.11 (177.10) The Local Universe Circuits:

15:9.12 (177.11) 1. The bestowal spirit of the Paradise Sons, the Comforter of the bestowal worlds. The Spirit of Truth, the spirit of Michael on Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. The circuit of the Divine Ministers, the local universe Mother Spirits, the Holy Spirit of your world.

15:9.14 (177.13) 3. The intelligence-ministry circuit of a local universe, including the diversely functioning presence of the adjutant mind-spirits.

15:9.15 (177.14) When there develops such a spiritual harmony in a local universe that its individual and combined circuits become indistinguishable from those of the superuniverse, when such identity of function and oneness of ministry actually prevail, then does the local universe immediately swing into the settled circuits of light and life, becoming at once eligible for admission into the spiritual confederation of the perfected union of the supercreation. The requisites for admission to the councils of the Ancients of Days, membership in the superuniverse confederation, are:

15:9.16 (177.15) 1. *Physical Stability.* The stars and planets of a local universe must be in equilibrium; the periods of immediate stellar metamorphosis must be over. The universe must be proceeding on a clear track; its orbit must be safely and finally settled.

15:9.17 (177.16) 2. *Spiritual Loyalty.* There must exist a state of universal recognition of, and loyalty to, the Sovereign Son of God who presides over the affairs of such a local universe. There must have come into being a state of harmonious co-

lokalnog svemira.

Vaš lokalni svemir se ne računa među fizički utemeljene svjetove supersvemira, a još manje među svjetove koji imaju članstvo u priznatoj duhovnoj obitelji supervlade. Iako Nebadon još uvijek nema zastupljenost na Uversi, mi iz supersvemirske vlade s vremena na vrijeme dolazimo na njegove svjetove na posebnim misijama, a ja sam došao na Urantiju izravno iz Uverse. Mi pružamo svu moguću pomoć vašim upraviteljima i vladarima u rješavanju njihovih zamršenih problema; želimo vidjeti vaš svemir osposobljen za puni prijem u obližnja stvaranja supersvemirske obitelji.

10. VLADARI SUPERSVEMIRA

Sjedište supersvemira je središte visoke duhovne vlade u područjima vremena i prostora. Izvršnom granom ove supervlade koja vuče podrijetlo iz Vijeća Trojstva, neposredno upravlja jedan od Sedam Glavnih Duhova vrhovnog nadzora, bića koja sjede na pozicijama Rajske vlasti i upravljaju supersvemirima kroz Sedam Vrhovnih Izvršitelja smještenih na sedam posebnih svjetova Beskonačnog Duha, najudaljenijih satelita Raja.

Supersvemirska sjedišta su stalna prebivališta Odražajnih Duhova i Odražajnih Slikovnih Pomagača. S ovog središnjeg položaja ta čudesna bića obavljaju svoje ogromne operacije odražajnosti, tako služeći središnjem svemiru iznad i lokalnim svemirima ispod njih.

Svakim supersvemirom predsjedaju tri Stara Dana koji zajednički djeluju kao direktori supervlade. U izvršnu granu supersvemirske vlade ulazi ovih sedam različitih skupina:

1. Stari Dani.
2. Usavršitelji Mudrosti.
3. Božanski Savjetnici.
4. Univerzalni Cenzori.
5. Moćni Glasnici.
6. Oni Visokih Ovlasti.
7. Oni bez Imena i Broja.

Trojici Starih Dani nesporedno asistira jedan korpus od milijardu Usavršitelja Mudrosti, s kojim su povezane tri milijarde Božanskih Savjetnika.

operation between the individual planets, systems, and constellations of the entire local universe.

15:9.18 (177.17) Your local universe is not even reckoned as belonging to the settled physical order of the superuniverse, much less as holding membership in the recognized spiritual family of the supergovernment. Although Nebadon does not yet have representation on Uversa, we of the superuniverse government are dispatched to its worlds on special missions from time to time, even as I have come to Urantia directly from Uversa. We lend every possible assistance to your directors and rulers in the solution of their difficult problems; we are desirous of seeing your universe qualified for full admission into the associated creations of the superuniverse family.

10. RULERS OF THE SUPERUNIVERSES

15:10.1 (178.1) The headquarters of the superuniverses are the seats of the high spiritual government of the time-space domains. The executive branch of the supergovernment, taking origin in the Councils of the Trinity, is immediately directed by one of the Seven Master Spirits of supreme supervision, beings who sit upon seats of Paradise authority and administer the superuniverses through the Seven Supreme Executives stationed on the seven special worlds of the Infinite Spirit, the outermost satellites of Paradise.

15:10.2 (178.2) The superuniverse headquarters are the abiding places of the Reflective Spirits and the Reflective Image Aids. From this midway position these marvelous beings conduct their tremendous reflectivity operations, thus ministering to the central universe above and to the local universes below.

15:10.3 (178.3) Each superuniverse is presided over by three Ancients of Days, the joint chief executives of the supergovernment. In its executive branch the personnel of the superuniverse government consists of seven different groups:

- 15:10.4 (178.4) 1. Ancients of Days.
- 15:10.5 (178.5) 2. Perfectioners of Wisdom.
- 15:10.6 (178.6) 3. Divine Counselors.
- 15:10.7 (178.7) 4. Universal Censors.
- 15:10.8 (178.8) 5. Mighty Messengers.
- 15:10.9 (178.9) 6. Those High in Authority.
- 15:10.10 (178.10) 7. Those without Name and Number.

15:10.11 (178.11) The three Ancients of Days are immediately assisted by a corps of one billion Perfectioners of Wisdom, with whom are associated

Jedna milijarda Univerzalnih Cenzora se pridodaje svakoj vladi supersvemira. Ove tri skupine su Koordinirane Ličnosti Trojstva koje izravno i božanski vuku porijeklo iz Rajskog Trojstva.

Preostala tri reda, Moćni Glasnici, Oni Visokih Ovlasti i Oni bez Imena i Broja, su proslavljeni uzlazni smrtnici. Prvi od tih redova nastao je usponom uzlaznim programom i prošao kroz Havonu u vrijeme Grandfande. Nakon što su postigli Raj, primljeni su u Korpus Finalista, obujmljeni Rajskim Trojstvom, te zatim dodijeljeni uzvišenoj službi Starih Dana. Kao klasa, ta tri reda su poznati kao Potrojstvljeni Sinovi Postignuća koji su dvojnog porijekla, a trenutno djeluju u službi Trojstva. Tako je izvršna grana supersvemirske vlade proširena uključivanjem proslavljene i usavršene djece evolucijskih svjetova.

Koordinirano vijeće supersvemira se sastoji od sedam izvršnih skupina koje smo već naveli i sljedećih sektornih vladara i ostalih regionalnih nadglednika:

1. Savršeni Dani - vladari glavnih sektora supersvemira.

2. Skori Dani - upravitelji manjih sektora supersvemira.

3. Ujedinjeni Dani - Rajski savjetnici vladara lokalnih svemira.

4. Vjerni Dani - Rajski savjetnici Svevišnjih vladara u vladama zvijezda.

5. Trojstveni Sinovi Učitelji koji se mogu naći na dužnosti u sjedištima supersvemira.

6. Vječni Dani koji mogu biti prisutni u sjedištima supersvemira.

7. Sedam Odražajnih Slikovnih Pomagača - koji govore u ime sedam Odražajnih Duhova i preko njih zastupaju Sedam Glavnih Duhova Raja.

Odražajni Slikovni Pomagači također funkcioniraju kao predstavnici brojnih skupina bića utjecajnih u vladama supersvemira, ali koja trenutačno i iz različitih razloga nisu potpuno aktivna u svojim individualnim kapacitetima. U ovu skupinu ulaze: manifestacija ličnosti supersvemirskog očitovanja Vrhovnog Bića u procesu evolucije, Bezuvjetni Nadzornici Vrhovnog, Kvalificirani Namjesnici Krajnjeg, neimenovana veza odražajnosti Sfere Veličanstva i nadosobni zastupnici duha Vječnog Sina.

three billion Divine Counselors. One billion Universal Censors are attached to each superuniverse administration. These three groups are Co-ordinate Trinity Personalities, taking origin directly and divinely in the Paradise Trinity.

15.10.12 (178.12) The remaining three orders, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number, are glorified ascendant mortals. The first of these orders came up through the ascendant regime and passed through Havona in the days of Grandfanda. Having attained Paradise, they were mustered into the Corps of the Finality, embraced by the Paradise Trinity, and subsequently assigned to the supernal service of the Ancients of Days. As a class, these three orders are known as Trinitized Sons of Attainment, being of dual origin but now of Trinity service. Thus was the executive branch of the superuniverse government enlarged to include the glorified and perfected children of the evolutionary worlds.

15.10.13 (178.13) The co-ordinate council of the superuniverse is composed of the seven executive groups previously named and the following sector rulers and other regional overseers:

15.10.14 (179.1) 1. Perfections of Days — the rulers of the superuniverse major sectors.

15.10.15 (179.2) 2. Recents of Days — the directors of the superuniverse minor sectors.

15.10.16 (179.3) 3. Unions of Days — the Paradise advisers to the rulers of the local universes.

15.10.17 (179.4) 4. Faithfuls of Days — the Paradise counselors to the Most High rulers of the constellation governments.

15.10.18 (179.5) 5. Trinity Teacher Sons who may chance to be on duty at superuniverse headquarters.

15.10.19 (179.6) 6. Eternals of Days who may happen to be present at superuniverse headquarters.

15.10.20 (179.7) 7. The seven Reflective Image Aids — the spokesmen of the seven Reflective Spirits and through them representatives of the Seven Master Spirits of Paradise.

15.10.21 (179.8) The Reflective Image Aids also function as the representatives of numerous groups of beings who are influential in the superuniverse governments, but who are not, at present, for various reasons, fully active in their individual capacities. Embraced within this group are: the evolving superuniverse personality manifestation of the Supreme Being, the Unqualified Supervisors of the Supreme, the Qualified Vicegerents of the Ultimate, the unnamed liaison reflectivators of Majeston, and the superpersonal spirit representatives of the Eternal Son.

U gotovo svakom času moguće je pronaći predstavnike svih skupina stvorenih bića na svjetovima sjedišta supersvemira. Rutinski službeni rad supersvemira obavljaju moćni sekonafigmi i drugi članovi velike obitelji Beskonačnog Duha. U aktivnostima tih čudesnih središta supersvemirske uprave, nadzora, službe i izvršne presude, inteligencije svih sfera kozmičkog života zajednički sudjeluju u učinkovitoj službi, mudroj upravi, milosrdnoj službi i pravednoj prosudbi.

Supersvemiri nemaju bilo kakvih veleposlanika; oni su potpuno izolirani jedni od drugih. Upoznati su s međusobnim poslovima samo kroz Rajsku analizu ponude i potražnje Sedam Glavnih Duhova. Njihovi vladari sudjeluju u radu vijeća božanske mudrosti za dobrobit svojih supersvemira, bez obzira na to što se događa u drugim dijelovima univerzalnog stvaranja. Ova izolacija supersvemira treba ustrajati sve dok ne dođe do koordinacije potpunijim osvarenjem suvereniteta ličnosti iskustvenog Vrhovnog Bića koji je u procesu evolucije.

11. SAVJETODAVNA SKUPŠTINA

Na svjetovima poput Uverse susreću se licem u lice bića koja su predstavnici autokracije savršenstva sa predstavnicima demokracije evolucije. Izvršna grana supervlade potječe iz područja savršenstva; zakonodavna grana vlade je plod evolucijskih svemira.

Savjetodavna skupština supersvemira ograničena je na sjedišne svjetove. Ovo zakonodavno ili savjetodavno vijeće sastoji se od sedam kuća u koje svaki lokalni svemir šalje svog izabranog predstavnika. Ti predstavnici biraju viša vijeća lokalnih svemira među uzlaznim diplomiranim hodočasnicima Orvontona koji se nalaze na Uversi, a koji su akreditirani za prijevoz na Havonu. Prosječni rok služenja je oko stotinu godina standardnog vremena supersvemira.

Nikad nisam čuo o bilo kakvom slučaju neslaganja između rukovoditelja Orvontona i skupštine Uverse. Još nikad u povijesti našeg supersvemira, nije postojao slučaj gdje je savjetodavno tijelo donijelo odluku koju je izvršni odjel nadzornog odbora i najmanje oklijevao sprovesti. Uvijek je prevladavao najsavršeniji sklad i radni sporazum, a sve to svjedoči o činjenici da evolucijska bića doista mogu postići visinu usavršene mudrosti i tako ispuniti uvjete za

^{15:10.22 (179.9)} At almost all times it is possible to find representatives of all groups of created beings on the headquarters worlds of the superuniverses. The routine ministering work of the superuniverses is performed by the mighty seconaphim and by other members of the vast family of the Infinite Spirit. In the work of these marvelous centers of superuniverse administration, control, ministry, and executive judgment, the intelligences of every sphere of universal life are mingled in effective service, wise administration, loving ministry, and just judgment.

^{15:10.23 (179.10)} The superuniverses do not maintain any sort of ambassadorial representation; they are completely isolated from each other. They know of mutual affairs only through the Paradise clearinghouse maintained by the Seven Master Spirits. Their rulers work in the councils of divine wisdom for the welfare of their own superuniverses regardless of what may be transpiring in other sections of the universal creation. This isolation of the superuniverses will persist until such time as their co-ordination is achieved by the more complete factualization of the personality-sovereignty of the evolving experiential Supreme Being.

11. THE DELIBERATIVE ASSEMBLY

^{15:11.1 (179.11)} It is on such worlds as Uversa that the beings representative of the autocracy of perfection and the democracy of evolution meet face to face. The executive branch of the supergovernment originates in the realms of perfection; the legislative branch springs from the flowering of the evolutionary universes.

^{15:11.2 (179.12)} The deliberative assembly of the superuniverse is confined to the headquarters world. This legislative or advisory council consists of seven houses, to each of which every local universe admitted to the superuniverse councils elects a native representative. These representatives are chosen by the high councils of such local universes from among the ascending-pilgrim graduates of Orvonton who are tarrying on Uversa, accredited for transport to Havona. The average term of service is about one hundred years of superuniverse standard time.

^{15:11.3 (180.1)} Never have I known of a disagreement between the Orvonton executives and the Uversa assembly. Never yet, in the history of our superuniverse, has the deliberative body ever passed a recommendation that the executive division of the supergovernment has even hesitated to carry out. There always has prevailed the most perfect harmony and working agreement, all of which testifies to the fact that evolutionary beings can really attain the heights of perfected

druženje s ličnostima savršenog porijekla i božanske prirode. Prisutnost savjetodavnih skupština na sjedištu supersvemira otkriva mudrost i predskazuje krajnji trijumf cijelog nepreglednog evolucijskog koncepta Oca Svih i njegovog Vječnog Sina.

wisdom which qualifies them to consort with the personalities of perfect origin and divine nature. The presence of the deliberative assemblies on the superuniverse headquarters reveals the wisdom, and foreshadows the ultimate triumph, of the whole vast evolutionary concept of the Universal Father and his Eternal Son.

12. VRHOVNI SUDOVI

Kada govorimo o izvršnim i savjetodavnim granama vlade Uverse, moguće je da se ljudi oslone na analogiju s određenim oblicima civilne vlasti na Urantiji i izvedu zaključak da i mi moramo imati treću ili pravosudnu granu vlade, što je ispravno zaključiti; ali ona u našem slučaju nema posebno osoblje. Naši su sudovi konstituirani na sljedeći način: U skladu s prirodom i težinom slučaja, njima predsjedava jedan od Starih Dana, Usavršitelja Mudrosti ili Božanskih Savjetnika. Dokaze za ili protiv pojedinca, planeta, sustava, zvijezda ili svemira iznose i tumače Cenzori. Obranu djece vremena i evolucijskih planeta nude Moćni Glasnici, službeni promatrači supersvemirske vlade u lokalnim svemirima i sustavima. Na stav više vlade ukazuju Oni Visokih Ovlašti. Presudu obično formuliraju veća ili manja vijeća u koja podjednako ulaze Oni bez Imena i Broja i skupine promišljenih ličnosti izabranih iz savjetodavne skupštine.

Sudovi Starih Dana su visoki revizijski tribunali za duhovno sudbeno rješavanje svih komponenti svemira. Suvereni Sinovi lokalnih svemira su vrhovni u svojim domenama; oni su podložni supersvemirskoj vladi samo u onoj mjeri u kojoj dobrovoljno dostavljaju pitanja na savjet ili presuđivanje Starih Dana osim u pitanjima koja uključuju uništenje stvorenih bića koja imaju volju. Mandati prosuđivanja potječu iz lokalnih svemira, ali presude koje podrazumijevaju terminaciju stvorenih bića volje uvijek se donose i izvršavaju na sjedištu supersvemira. Sinovi lokalnih svemira mogu donijeti presudu u korist smrtnog čovjeka, ali samo Stari Dani mogu donijeti izvršnu presudu o pitanjima vječnog života i smrti.

U svim stvarima koje ne zahtijevaju sudski proces, podnošenje dokaza, Stari Dani ili njihovi suradnici donose odluke, a ta rješenja su uvijek jednoglasna. Ovdje se radi o vijećima savršenstva. Ne postoje neslaganja niti manjinska mišljenja u uredbama ovih vrhovnih i vrhunskih tribunala.

12. THE SUPREME TRIBUNALS

15:12.1 (180.2) When we speak of executive and deliberative branches of the Uversa government, you may, from the analogy of certain forms of Urantian civil government, reason that we must have a third or judicial branch, and we do; but it does not have a separate personnel. Our courts are constituted as follows: There presides, in accordance with the nature and gravity of the case, an Ancient of Days, a Perfector of Wisdom, or a Divine Counselor. The evidence for or against an individual, a planet, system, constellation, or universe is presented and interpreted by the Censors. The defense of the children of time and the evolutionary planets is offered by the Mighty Messengers, the official observers of the superuniverse government to the local universes and systems. The attitude of the higher government is portrayed by Those High in Authority. And ordinarily the verdict is formulated by a varying-sized commission consisting equally of Those without Name and Number and a group of understanding personalities chosen from the deliberative assembly.

15:12.2 (180.3) The courts of the Ancients of Days are the high review tribunals for the spiritual adjudication of all component universes. The Sovereign Sons of the local universes are supreme in their own domains; they are subject to the supergovernment only in so far as they voluntarily submit matters for counsel or adjudication by the Ancients of Days except in matters involving the extinction of will creatures. Mandates of judgment originate in the local universes, but sentences involving the extinction of will creatures are always formulated on, and executed from, the headquarters of the superuniverse. The Sons of the local universes can decree the survival of mortal man, but only the Ancients of Days may sit in executive judgment on the issues of eternal life and death.

15:12.3 (180.4) In all matters not requiring trial, the submission of evidence, the Ancients of Days or their associates render decisions, and these rulings are always unanimous. We are here dealing with the councils of perfection. There are no disagreements nor minority opinions in the decrees of these supreme and superlative tribunals.

Uz određene male iznimke, supervlada ima nadležnost nad svim stvarima i svim bićima određene domene. Ne postoji žalba na rješenja i odluke superkozmičkih vlasti, jer one predstavljaju složna mišljenja Starih Dana i tog Glavnog Duha s Raja koji predsjedava sudbinom određenog supersvemira.

13. SEKTORNE VLADE

Glavni sektor obuhvaća otprilike jednu desetinu supersvemira i sastoji se od stotinu manjih sektora, deset tisuća lokalnih svemira i otprilike milijardu svjetova koji pogoduju stanovanju. Ovim glavnim sektorima upravljaju tri Savršena Dana, Vrhovne Ličnosti Trojstva.

Sudovi Savršenih Dana su uglavnom konstituirani kao i sudovi Starih Dana, osim što oni ne sjede u duhovnoj prosudbi nad njihovim područjima. Rad ovih glavnih sektorskih vlada prvenstveno se odnosi na intelektualni status dalekosežnog stvaranja. Glavni sektori zadržavaju, presuđuju, izdvajaju i sastavljaju spise za prijavljivanje na sudove Starih Dana, sva pitanja supersvemirske važnosti rutinske i administrativne prirode koja se ne odnose na duhovnu upravu svjetova ili na sprovedbu planova Rajskih Vladara u vezi uzlaza smrtnih bića. Osoblje glavne vlade sektora ne razlikuje se od osoblja supersvemira.

Budući da se prekrasni sateliti Uverse bave vašom posljednjom duhovnom pripremom za Havonu, tako je i sedamdeset satelita Umajora Petog posvećeno intelektualnom treningu i razvoju supersvemira. Iz cijelog Orvontona, ovdje se okupljaju mudra bića koja neumorno rade na pripremi smrtnika vremena za daljnji napredak prema karijeri vječnosti. Većina ovog treninga uzlaznih smrtnika provodi se na sedamdeset svjetova studija.

Vladama *manjih sektora* predsjedaju tri Skora Dana. Njihova se administracija uglavnom bavi pitanjima fizičke kontrole, ujedinjenja, stabilizacije i rutinske koordinacije administracijskih komponenti lokalnih svemira. Svaki manji sektor obuhvaća čak sto lokalnih svemira, deset tisuća zvijezda, milijun sustava ili oko milijardu svjetova pogodnih za stanovanje.

Glavni upravni svjetovi manjih sektora su mjesta velikih sastanaka Glavnih Fizičkih Upravitelja. Ova sjedišta svijetova okružuje sedam obrazovnih sfera koje predstavljaju ulazne škole

15:12.4 (180.5) With certain few exceptions the supergovernments exercise jurisdiction over all things and all beings in their respective domains. There is no appeal from the rulings and decisions of the superuniverse authorities since they represent the concurred opinions of the Ancients of Days and that Master Spirit who, from Paradise, presides over the destiny of the superuniverse concerned.

13. THE SECTOR GOVERNMENTS

15:13.1 (181.1) A major sector comprises about one tenth of a superuniverse and consists of one hundred minor sectors, ten thousand local universes, about one hundred billion inhabitable worlds. These major sectors are administered by three Perfections of Days, Supreme Trinity Personalities.

15:13.2 (181.2) The courts of the Perfections of Days are constituted much as are those of the Ancients of Days except that they do not sit in spiritual judgment upon the realms. The work of these major sector governments has chiefly to do with the intellectual status of a far-flung creation. The major sectors detain, adjudicate, dispense, and tabulate, for reporting to the courts of the Ancients of Days, all matters of superuniverse importance of a routine and administrative nature which are not immediately concerned with the spiritual administration of the realms or with the outworking of the mortal-ascension plans of the Paradise Rulers. The personnel of a major sector government is no different from that of the superuniverse.

15:13.3 (181.3) As the magnificent satellites of Uversa are concerned with your final spiritual preparation for Havona, so are the seventy satellites of Umajor the fifth devoted to your superuniverse intellectual training and development. From all Orvonton, here are gathered together the wise beings who labor untiringly to prepare the mortals of time for their further progress towards the career of eternity. Most of this training of ascending mortals is conducted on the seventy study worlds.

15:13.4 (181.4) The *minor sector* governments are presided over by three Recents of Days. Their administration is concerned mainly with the physical control, unification, stabilization, and routine co-ordination of the administration of the component local universes. Each minor sector embraces as many as one hundred local universes, ten thousand constellations, one million systems, or about one billion inhabitable worlds.

15:13.5 (181.5) Minor sector headquarters worlds are the grand rendezvous of the Master Physical Controllers. These headquarters worlds are surrounded by the seven instruction spheres

supersvemira i središta za osposobljavanje u pogledu fizičkog i administrativnog znanja o svemiru nad svemirima.

Administratori vlada manjeg sektora su pod neposrednom nadležnošću vladara glavnih sektora. Skori Dani primaju sva izvješća o zapažanjima i koordiniraju sve preporuke koje dolaze u supersvemire od Ujedinjenih Dana koji su postavljeni kao promatrači Trojstva i savjetnici na sjedištima lokalnih svemira i od Vjernih Dana koji su slično povezani s vijećima Svevišnjih na sjedištu zvijezda. Sva takva izvješća prenose se Savršenim Danima na glavnim sektorima, a potom se prenose na sudove Starih Dana. Tako se režim Trojstva proteže od zvijezda lokalnog svemira do sjedišta supersvemira. Sjedišta lokalnih sustava nemaju predstavnike Trojstva.

14. SVRHE SEDAM SUPERSVEMIRA

Postoji sedam glavnih svrha koje ulaze u realizaciju evolucije sedam supersvemira. Svaka glavna svrha evolucije supersvemira pronalazi svoj najveći izraz u samo jednom od sedam supersvemira, pa stoga svaki supersvemir ima posebnu funkciju i jedinstvenu prirodu.

Orvonton, sedmi supersvemir, taj kojem pripada vaš lokalni svemir, poznat je uglavnom zbog golemog i raskošnog darivanja milosrdnog služenja smrtnicima domena. Poznat je po prevladavanju pravednosti koja je ublažena milosrđem i moći snage koja su ublažena strpljivošću, kao i slobodnom žrtvovanju vremena da se osigura stabilizacija vječnosti. Orvonton je svemirska demonstracija ljubavi i milosrđa.

Međutim, vrlo je teško opisati našu koncepciju prave prirode evolucijske svrhe koja se realizira u Orvontonu, no možemo reći da u ovoj superkreaciji vidimo šest jedinstvenih ciljeva kozmičke evolucije koji se očituju u šest povezanih superkreacija koje su ovdje međusobno povezane u značenje cjeline; i stoga smo ponekad nagađali da će evoluirana i završena personalizacija Vrhovnog Boga volje u dalekoj budućnosti iz Uverse vladati nad usavršenih sedam supersvemira u svom njihovom iskustvenom veličanstvu tada postignute svemoćne suverene vlasti.

which constitute the entrance schools of the superuniverse and are the centers of training for physical and administrative knowledge concerning the universe of universes.

15:13.6 (181.6) The administrators of the minor sector governments are under the immediate jurisdiction of the major sector rulers. The Recents of Days receive all reports of observations and co-ordinate all recommendations which come up to a superuniverse from the Unions of Days who are stationed as Trinity observers and advisers on the headquarters spheres of the local universes and from the Faithfuls of Days who are similarly attached to the councils of the Most Highs at the headquarters of the constellations. All such reports are transmitted to the Perfections of Days on the major sectors, subsequently to be passed on to the courts of the Ancients of Days. Thus the Trinity regime extends from the constellations of the local universes up to the headquarters of the superuniverse. The local system headquarters do not have Trinity representatives.

14. PURPOSES OF THE SEVEN SUPERUNIVERSES

15:14.1 (181.7) There are seven major purposes which are being unfolded in the evolution of the seven superuniverses. Each major purpose in superuniverse evolution will find fullest expression in only one of the seven superuniverses, and therefore does each superuniverse have a special function and a unique nature.

15:14.2 (182.1) Orvonton, the seventh superuniverse, the one to which your local universe belongs, is known chiefly because of its tremendous and lavish bestowal of merciful ministry to the mortals of the realms. It is renowned for the manner in which justice prevails as tempered by mercy and power rules as conditioned by patience, while the sacrifices of time are freely made to secure the stabilization of eternity. Orvonton is a universe demonstration of love and mercy.

15:14.3 (182.2) It is, however, very difficult to describe our conception of the true nature of the evolutionary purpose which is unfolding in Orvonton, but it may be suggested by saying that in this supercreation we feel that the six unique purposes of cosmic evolution as manifested in the six associated supercreations are here being interassociated into a meaning-of-the-whole; and it is for this reason that we have sometimes conjectured that the evolved and finished personalization of God the Supreme will in the remote future and from Uversa rule the perfected seven superuniverses in all the experiential majesty of his then attained almighty sovereign power.

Kao što je Orvonton jedinstven u prirodi i pojedinačnoj sudbini, isto vrijedi za svih šest povezanih supersvemira. Međutim, mnogo se toga događa u Orvontonu što vama ne otkrivamo, a od tih neotkrivenih osobina orvontskog života mnoge trebaju pronaći najpotpuniji izraz u nekom drugom supersvemiru. Sedam svrha evolucije supersvemira djeluje u svih sedam supersvemira, ali svaka superkreacija daje puni izraz samo jednoj od tih svrha. Da biste bolje razumjeli ove svrhe supersvemira, mnogo toga što ne razumijete mora biti otkriveno, a čak i tada bi uspjeli shvatiti vrlo malo onoga što navodimo. Cijela ova pripovijest predstavlja samo kratkotrajni uvid u neizmjernu tvorevinu koja obuhvaća vaš svijet i lokalni sustav.

Vaš svijet se zove Urantija i nosi broj 606 njegove planetarne skupine ili sustava Satanije. Ovaj sustav trenutno ima 619 naseljenih svjetova i više od dvjesto drugih planeta u razvoju koji će postati naseljeni svjetovi u nekom budućem vremenu.

Satanija ima sjedišni svijet koji se zove Jeruzem, a to je sustav broj dvadeset četiri u zviježđu Norlatiadek. Vaše zviježđe, Norlatiadek, sastoji se od sto lokalnih sustava i ima za sjedište svijet koji se zove Edentija. Norlatiadek je broj sedamdeset u svemiru Nebadonu. Lokalni svemir Nebadon sastoji se od stotinu zviježđa i ima glavni grad poznat kao Sfera Spasenja. Svemir Nebadon je broj osamdeset i četiri u manjem sektoru Ensi.

Manji sektor Ensa sastoji se od sto lokalnih svemira i ima sjedište koje se zove Uminor Treći. Ovaj manji sektor je treći u glavnim sektoru Splandonu. Splandon se sastoji od sto manjih sektora i ima sjedišni svijet po imenu Umajor Peti. To je peti glavni sektor supersvemira Orvontona, sedmog segmenta velikog svemira. Tako možete pronaći svoj planet u shemi organizacije i uprave svemira nad svemirima.

U velikom svemiru broj vašeg svijeta, Urantije, je 5,342,482,337,666. To je registarski broj na Uversi i na Raju, vaš broj u katalogu naseljenih svjetova. Poznajem broj registra fizičkog kruga, ali je takve izvanredne veličine da je od malo praktične vrijednosti smrtnom umu.

Vaš planet je dio ogromnog svemira; pripadate skoro beskonačnoj obitelji svjetova, ali vaša sfera ima jednako preciznu upravu i brižnu negu kao da je to jedini nastanjeni svijet u cijelom postojanju.

15:14.4 (182.3) As Orvonton is unique in nature and individual in destiny, so also is each of its six associated superuniverses. A great deal that is going on in Orvonton is not, however, revealed to you, and of these unrevealed features of Orvonton life, many are to find most complete expression in some other superuniverse. The seven purposes of superuniverse evolution are operative throughout all seven superuniverses, but each supercreation will give fullest expression to only one of these purposes. To understand more about these superuniverse purposes, much that you do not understand would have to be revealed, and even then you would comprehend but little. This entire narrative presents only a fleeting glimpse of the immense creation of which your world and local system are a part.

15:14.5 (182.4) Your world is called Urantia, and it is number 606 in the planetary group, or system, of Satania. This system has at present 619 inhabited worlds, and more than two hundred additional planets are evolving favorably toward becoming inhabited worlds at some future time.

15:14.6 (182.5) Satania has a headquarters world called Jerusem, and it is system number twenty-four in the constellation of Norlatiadek. Your constellation, Norlatiadek, consists of one hundred local systems and has a headquarters world called Edentia. Norlatiadek is number seventy in the universe of Nebadon. The local universe of Nebadon consists of one hundred constellations and has a capital known as Salvington. The universe of Nebadon is number eighty-four in the minor sector of Ensa.

15:14.7 (182.6) The minor sector of Ensa consists of one hundred local universes and has a capital called Uminor the third. This minor sector is number three in the major sector of Splandon. Splandon consists of one hundred minor sectors and has a headquarters world called Umajor the fifth. It is the fifth major sector of the superuniverse of Orvonton, the seventh segment of the grand universe. Thus you can locate your planet in the scheme of the organization and administration of the universe of universes.

15:14.8 (182.7) The grand universe number of your world, Urantia, is 5,342,482,337,666. That is the registry number on Uversa and on Paradise, your number in the catalogue of the inhabited worlds. I know the physical-sphere registry number, but it is of such an extraordinary size that it is of little practical significance to the mortal mind.

15:14.9 (183.1) Your planet is a member of an enormous cosmos; you belong to a well-nigh infinite family of worlds, but your sphere is just as precisely administered and just as lovingly fostered as if it were the only inhabited world in all existence.

Predstavio Univerzalni Cenzor s Uverse.

15:14.10 (183.2) [Presented by a Universal Censor
hailing from Uversa.]

POGLAVLJE 16. SEDAM GLAVNIH DUHOVA

⇐ 015

Knjiga Urantije

017 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 16 SEDAM GLAVNIH DUHOVA

Sekcije

Uvod

1. ODNOS PREMA TROJEDINOM BOŽANSTVU
2. ODNOS PREMA BESKONAČNOM DUHU
3. IDENTITET I RAZNOLIKOST GLAVNIH DUHOVA
4. OSOBINE I FUNKCIJE GLAVNIH DUHOVA
5. ODNOS PREMA STVORENIM BIĆIMA
6. KOZMIČKI UM
7. MORALNOST, VRLINA I LIČNOST
8. URANTIJA LIČNOST
9. STVARNOST LJUDSKE SVIJESTI

PAPER 16 THE SEVEN MASTER SPIRITS

SECTIONS

Introduction

1. Relation to Triune Deity
2. Relation to the Infinite Spirit
3. Identity and Diversity of the Master Spirits
4. Attributes and Functions of the Master Spirits
5. Relation to Creatures
6. The Cosmic Mind
7. Morals, Virtue, and Personality
8. Urantia Personality
9. Reality of Human Consciousness

Uvod

SEDAM Glavnih Duhova Raja su primarne ličnosti Beskonačnog Duha. U ovom sedmostrukom stvaralačkom činu samodupliciranja, Beskonačni Duh je iscrpio asocijativne mogućnosti matematički svojstvene činjeničnom postojanju tri osobe Božanstva. Da je bilo moguće proizvesti veći broj Glavnih Duhova, oni bi bili stvoreni, ali postoji sedam i samo sedam asocijativnih mogućnosti nerazdvojivih u tri Božanstva. To objašnjava zašto je svemir uređen u sedam velikih dijelova i zašto je broj sedam u osnovi njegove organizacije i uprave.

Sedam Glavnih Duhova tako vuku porijeklo i izvode svoja pojedinačna svojstva iz sljedećih sedam sličnosti:

INTRODUCTION

16:0.1 (184.1) THE Seven Master Spirits of Paradise are the primary personalities of the Infinite Spirit. In this sevenfold creative act of self-duplication the Infinite Spirit exhausted the associative possibilities mathematically inherent in the factual existence of the three persons of Deity. Had it been possible to produce a larger number of Master Spirits, they would have been created, but there are just seven associative possibilities, and only seven, inherent in three Deities. And this explains why the universe is operated in seven grand divisions, and why the number seven is basically fundamental in its organization and administration.

16:0.2 (184.2) The Seven Master Spirits thus have their origin in, and derive their individual characteristics from, the following seven likenesses:

1. Oca Svih.
2. Vječnog Sina.
3. Beskonačnog Duha.
4. Oca i Sina.
5. Oca i Duha.
6. Sina i Duha.
7. Oca, Sina i Duha.

Vrlo malo znamo o djelovanju Oca i Sina u stvaranju Glavnih Duhova. Čini se da su ih stvorili osobnim djelima Beskonačnog Duha, ali svakako smo upućeni da su i Otac i Sin sudjelovali u njihovom stvaranju.

U karakteru duha i prirodi, ovih Sedam Duhova Raja su kao jedan, ali u svim drugim aspektima identiteta su vrlo različiti, a rezultati njihovog funkcioniranja u supersvemirima su takvi da su pojedinačne razlike svakog nedvojbeno prepoznatljive. Sve što proizlazi iz sedmo-segmentne građe velikog svemira - čak i korelativnih segmenata vanjskog svemira - uvjetovano je neduhovnom raznolikosti tih Sedam Glavnih Duhova vrhovnog i krajnjeg nadzora.

Glavni duhovi imaju mnoge funkcije, ali u ovom trenutku njihova posebna domena je središnji nadzor nad sedam supersvemira. Svaki Glavni Duh održava ogromno sjedište središnje sile koje polako cirkulira oko periferije Raja, uvijek održavajući položaj nasuprot supersvemira neposrednog nadzora smješteno na rajskoj žarišnoj točki njegove specijalizirane kontrole snage i distribucije segmentalne energije. Radijalne granične linije svakog supersvemira uistinu konvergiraju u rajskom stožeru nadzornog Glavnog Duha.

1. ODNOS PREMA TROJEDINOM BOŽANSTVU

Združeni Stvoritelj, Beskonačni Duh, nužan je za dovršetak trojedinog personaliziranja nepodijeljenog Božanstva. Ova trostruka personalizacija Božanstva sama posebi je sedam puta u mogućnosti individualnog i asocijativnog izraza; stoga je kasniji plan stvaranja svemira nastanjenih inteligentnim i potencijalno duhovnim bićima koja dolično izražavaju Oca, Sina i Duha, učinio neizbježnom personalizaciju Sedam Glavnih Duhova. Govorimo o trostrukoj personalizaciji Božanstva kao *apsolutnoj neizbježnosti*, dok promatramo pojavu Sedam

16:0.3 (184.3) 1. The Universal Father.

16:0.4 (184.4) 2. The Eternal Son.

16:0.5 (184.5) 3. The Infinite Spirit.

16:0.6 (184.6) 4. The Father and the Son.

16:0.7 (184.7) 5. The Father and the Spirit.

16:0.8 (184.8) 6. The Son and the Spirit.

16:0.9 (184.9) 7. The Father, Son, and Spirit.

16:0.10 (184.10) We know very little about the action of the Father and the Son in the creation of the Master Spirits. Apparently they were brought into existence by the personal acts of the Infinite Spirit, but we have been definitely instructed that both the Father and the Son participated in their origin.

16:0.11 (184.11) In spirit character and nature these Seven Spirits of Paradise are as one, but in all other aspects of identity they are very unlike, and the results of their functioning in the superuniverses are such that the individual differences of each are unmistakably discernible. All the afterplans of the seven segments of the grand universe — and even the correlative segments of outer space — have been conditioned by the other-than-spiritual diversity of these Seven Master Spirits of supreme and ultimate supervision.

16:0.12 (184.12) The Master Spirits have many functions, but at the present time their particular domain is the central supervision of the seven superuniverses. Each Master Spirit maintains an enormous force-focal headquarters, which slowly circulates around the periphery of Paradise, always maintaining a position opposite the superuniverse of immediate supervision and at the Paradise focal point of its specialized power control and segmental energy distribution. The radial boundary lines of any one of the superuniverses do actually converge at the Paradise headquarters of the supervising Master Spirit.

1. RELATION TO TRIUNE DEITY

16:1.1 (185.1) The Conjoint Creator, the Infinite Spirit, is necessary to the completion of the triune personalization of undivided Deity. This threefold Deity personalization is inherently sevenfold in possibility of individual and associative expression; hence the subsequent plan to create universes inhabited by intelligent and potentially spiritual beings, duly expressive of the Father, Son, and Spirit, made the personalization of the Seven Master Spirits inescapable. We have come to speak of the threefold personalization of Deity as the *absolute inevitability*, while we have come to

Glavnih Duhova kao *podapsolute neizbježnosti*.

Dok se teško može reći da Sedam Glavnih Duhova izražavaju *trostruko* Božanstvo, oni su vječni prikaz *sedmostrukog* Božanstva, aktivne i asocijativne funkcije triju uvijek-postojećih osoba Božanstva. U i kroz ovih Sedam Duhova, Otac Svih, Vječni Sin, Beskonačni Duh ili bilo koja dvostruka udruga, mogu funkcionirati kao takvi. Kada Otac, Sin i Duh djeluju zajedno, oni mogu djelovati i djeluju kroz Glavnog Duha Broj Sedam, ali ne kao Trojstvo. Glavni Duhovi pojedinačno i kolektivno predstavljaju svaku moguću funkciju Božanstva, pojedinačnu i množinsku, ali ne i kolektivnu, ne kao Trojstvo. Glavni Duh Broj Sedam osobno je nefunkcionalan s obzirom na Rajsko Trojstvo, i to je upravo razlog zašto on može funkcionirati *osobno* za Vrhovno Biće.

Ali kada Sedam Glavnih Duhova napuste svoja pojedinačna mjesta osobne moći i supersvemirske vlasti i okupe se oko Združenog Činitelja u trojedinoj prisutnosti Rajskog Božanstva, tada i tamo oni zajedno predstavljaju funkcionalnu moć, mudrost i autoritet nepodijeljenog Božanstva - Trojstva - prema evoluirajućim svemirima i u istima. Takva rajska unija prvobitnog sedmostrukog izraza Božanstva zapravo obuhvaća, doslovce obuhvaća, sve moguće attribute i stavove tri vječna Božanstva u Vrhovnosti i Krajnosti. Svim praktičnim namjerama i svrhama, Sedam Glavnih Duhova obuhvaćaju, tada i tamo, funkcionalnu domenu Vrhovno-Krajnjeg naspram glavnog svemira i u njemu.

Koliko možemo razaznati, ovih Sedam Duhova su povezani s božanskim aktivnostima triju vječnih osoba Božanstva; ne možemo otkriti nikakve dokaze o izravnoj povezanosti s funkcionalnim prisutnostima triju vječnih faza Apsoluta. Kada su povezani, Glavni Duhovi predstavljaju Rajsko Božanstvo u onom što može biti grubo koncipirano kao konačna područja djelovanja. Ona mogu obuhvatiti mnogo toga što je konačno, ali ne i apsolutno.

2. ODNOS PREMA BESKONAČNOM DUHU

Baš kao što se Vječni i Izvorni Sin otkriva kroz osobe stalno rastućeg broja božanskih Sinova, tako se Beskonačni i Božanski Duh otkriva kroz kanale Sedam Glavnih Duhova i njihovih povezanih skupina duha. U središtu središta Beskonačni Duh je pristupačan, ali nisu svi koji postignu Raj odmah sposobni prepoznati njegovu ličnost i njegovu diferenciranu prisutnost; ali svi koji dođu do središnjeg svemira mogu ući i odmah ulaze u duhovnu zajednicu s jednim od

look upon the appearance of the Seven Master Spirits as the *subabsolute inevitability*.

16:1.2 (185.2) While the Seven Master Spirits are hardly expressive of *threefold* Deity, they are the eternal portrayal of *sevenfold* Deity, the active and associative functions of the three ever-existent persons of Deity. By and in and through these Seven Spirits, the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit, or any dual association, is able to function as such. When the Father, the Son, and the Spirit act together, they can and do function through Master Spirit Number Seven, but not as the Trinity. The Master Spirits singly and collectively represent any and all possible Deity functions, single and several, but not collective, not the Trinity. Master Spirit Number Seven is personally nonfunctional with regard to the Paradise Trinity, and that is just why he can function *personally* for the Supreme Being.

16:1.3 (185.3) But when the Seven Master Spirits vacate their individual seats of personal power and superuniverse authority and assemble about the Conjoint Actor in the triune presence of Paradise Deity, then and there are they collectively representative of the functional power, wisdom, and authority of undivided Deity — the Trinity — to and in the evolving universes. Such a Paradise union of the primal sevenfold expression of Deity does actually embrace, literally encompass, all of every attribute and attitude of the three eternal Deities in Supremacy and in Ultimacy. To all practical intents and purposes the Seven Master Spirits do, then and there, encompass the functional domain of the Supreme-Ultimate to and in the master universe.

16:1.4 (185.4) As far as we can discern, these Seven Spirits are associated with the divine activities of the three eternal persons of Deity; we detect no evidence of direct association with the functioning presences of the three eternal phases of the Absolute. When associated, the Master Spirits represent the Paradise Deities in what may be roughly conceived as the finite domain of action. It might embrace much that is ultimate but *not* absolute.

2. RELATION TO THE INFINITE SPIRIT

16:2.1 (185.5) Just as the Eternal and Original Son is revealed through the persons of the constantly increasing number of divine Sons, so is the Infinite and Divine Spirit revealed through the channels of the Seven Master Spirits and their associated spirit groups. At the center of centers the Infinite Spirit is approachable, but not all who attain Paradise are immediately able to discern his personality and differentiated presence; but all who attain the central universe can and do immediately

Sedam Glavnih Duhova, onim koji upravlja supersvemiri iz koje dolazi ovaj novopristigli hodočasnik.

Svemiru nad svemirima Rajski Otac govori samo preko svog Sina, dok on i Sin zajedno djeluju samo kroz Beskonačnog Duha. Izvan Raja i Havone, Beskonačni Duh *govori* samo glasovima Sedam Glavnih Duhova.

Beskonačni Duh ispoljava utjecaj *osobne prisutnosti* unutar granica sustava Raja-Havone; drugdje se njegova osobna prisutnost duha ispoljava kroz jednog od Sedam Glavnih Duhova. Stoga je supersvemirsko prisustvo duha Trećeg Izvora i Središta na bilo kojem svijetu ili u bilo kojem pojedincu uvjetovano jedinstvenom prirodom supervizorskog Glavnog Duha tog dijela stvaranja. Nasuprot tome, kombinirane linije snage duha i inteligencije prolaze prema unutra u smjeru Treće Osobe Božanstva putem Sedam Glavnih Duhova.

Sedam Glavnih Duhova kolektivno su obdareni vrhunski-krajnjim atributima Trećeg Izvora i Središta. Dok svaki od njih pojedinačno sudjeluje u ovom obdarenju, jedino zajednički oni otkrivaju attribute svemoći, sveznanja i sveprisutnosti. Niti jedan od njih ne može tako funkcionirati univerzalno; kao pojedinci i u vršenju tih ovlasti vrhovnosti i krajnosti, svaki je osobno ograničen na supersvemir neposrednog nadzora.

Sve što vam je rečeno o božanstvenosti i ličnosti Združenog Činitelja jednako i potpuno vrijedi za Sedam Glavnih Duhova koji tako učinkovito distribuiraju Beskonačni Duh na sedam segmenata velikog svemira u skladu s njihovim božanskim obdarenjem i prema njihovoj različitoj i pojedinačno jedinstvenoj prirodi. Stoga bi bilo prikladno pripojiti kolektivnoj skupini od sedam bilo koje ili sva imena Beskonačnog Duha. Zajedno su jedno sa Združenim Stvoriteljem na svim podapsolutnim razinama.

3. IDENTITET I RAZNOLIKOST GLAVNIH DUHOVA

Sedam Glavnih Duhova su neopisiva bića, ali su jasno i definitivno osobni. Imaju imena, ali smo ih izabrali označiti brojem. Kao primarne personalizacije Beskonačnog Duha, oni su slični, ali kao primarni izrazi sedam mogućih asocijacija trojedinog Božanstva, bitno se razlikuju u prirodi, a ta različitost prirode određuje njihovu razliku u proceduri supersvemira. Ovih Sedam Glavnih Duhova mogu se opisati na sljedeći način:

commune with one of the Seven Master Spirits, the one presiding over the superuniverse from which the newly arrived space pilgrim hails.

16:2.2 (186.1) To the universe of universes the Paradise Father speaks only through his Son, while he and the Son conjointly act only through the Infinite Spirit. Outside of Paradise and Havona the Infinite Spirit *speaks* only by the voices of the Seven Master Spirits.

16:2.3 (186.2) The Infinite Spirit exerts an influence of *personal presence* within the confines of the Paradise-Havona system; elsewhere his personal spirit presence is exerted by and through one of the Seven Master Spirits. Therefore is the superuniverse spirit presence of the Third Source and Center on any world or in any individual conditioned by the unique nature of the supervisory Master Spirit of that segment of creation. Conversely, the combined lines of spirit force and intelligence pass inward to the Third Person of Deity by way of the Seven Master Spirits.

16:2.4 (186.3) The Seven Master Spirits are collectively endowed with the supreme-ultimate attributes of the Third Source and Center. While each one individually partakes of this endowment, only collectively do they disclose the attributes of omnipotence, omniscience, and omnipresence. No one of them can so function universally; as individuals and in the exercise of these powers of supremacy and ultimacy each is personally limited to the superuniverse of immediate supervision.

16:2.5 (186.4) All of everything which has been told you concerning the divinity and personality of the Conjoint Actor applies equally and fully to the Seven Master Spirits, who so effectively distribute the Infinite Spirit to the seven segments of the grand universe in accordance with their divine endowment and in the manner of their differing and individually unique natures. It would therefore be proper to apply to the collective group of seven any or all of the names of the Infinite Spirit. Collectively they are one with the Conjoint Creator on all subabsolute levels.

3. IDENTITY AND DIVERSITY OF THE MASTER SPIRITS

16:3.1 (186.5) The Seven Master Spirits are indescribable beings, but they are distinctly and definitely personal. They have names, but we elect to introduce them by number. As primary personalizations of the Infinite Spirit, they are akin, but as primary expressions of the seven possible associations of triune Deity, they are essentially diverse in nature, and this diversity of nature determines their differential of superuniverse conduct. These Seven Master Spirits may be

Glavni Duh Broj Jedan. Na poseban način ovaj je Duh izravno predstavljanje Rajskog Oca. On je osebujna i učinkovita manifestacija moći, ljubavi i mudrosti Oca Svih. On je bliski suradnik i predivni savjetnik šefa Tajanstvenih Osmatrača, bića koje predsjedava Kolegijem Personaliziranih Ispravljača na Svijetu Božanstva. U svim udruženjima Sedam Glavnih Duhova, uvijek je Glavni Duh Broj Jedan taj koji govori za Oca Svih.

Ovaj Duh predsjedava nad prvim supersvemirom i dok neprestano izražava božansku prirodu primarne personalizacije Beskonačnog Duha, čini se da posebno nalikuje Ocu Svih u karakteru. Uvijek je u osobnoj vezi sa sedam Odražajnih Duhova u sjedištu prvog supersvemira.

Glavni Duh Broj Dva. Ovaj Duh adekvatno prikazuje neusporedivu prirodu i šarmantni karakter Vječnog Sina, prvenca svega stvaranja. On je uvijek blisko povezan sa svim zapovijedima Božjih Sinova kad god se dogodi da budu u rezidencijalnom svemiru kao pojedinci ili u radosnoj konklavi. U svim okupljanjima Sedam Glavnih Duhova uvijek govori za i u ime Vječnog Sina.

Ovaj Duh usmjerava sudbine supersvemira broj dva i vlada tom golemom domenom baš kao što bi to učinio Vječni Sin. Uvijek je u vezi sa sedam Odražajnih Duhova smještenih na glavnom sjedištu drugog supersvemira.

Glavni Duh Broj Tri. Ova ličnost Duha osobito sličí Beskonačnom Duhu i usmjerava pokrete i rad mnogih visokih ličnosti Beskonačnog Duha. On predsjedava njihovim skupštinama i usko je povezan sa svim ličnostima koje su isključivo porijeklom iz Trećeg Izvora i Središta. Kada se Sedam Glavnih Duhova okupe, Glavni Duh Broj Tri je taj koji uvijek govori za Beskonačnog Duha.

Ovaj je Duh zadužen za supersvemir broj tri i on upravlja poslovima ovog segmenta onako kako bi to učinio Beskonačni Duh. Uvijek je u vezi s Odražajnim Duhovima u sjedištu trećeg supersvemira.

Glavni Duh Broj Četiri. Sudjelujući u zajedničkoj naravi Oca i Sina, ovaj Glavni Duh je odlučujući utjecaj u vezi s procedurom i postupcima Oca-Sina u vijećima Sedam Glavnih Duhova. Ovaj je Duh glavni upravitelj i savjetnik onih uzlaznih bića koja su postigla Beskonačni Duh i koja su time postala kandidati za vidjeti Sina

described as follows:

16:3.2 (186.6) *Master Spirit Number One.* In a special manner this Spirit is the direct representation of the Paradise Father. He is a peculiar and efficient manifestation of the power, love, and wisdom of the Universal Father. He is the close associate and supernal adviser of the chief of Mystery Monitors, that being who presides over the College of Personalized Adjusters on Divinington. In all associations of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number One who speaks for the Universal Father.

16:3.3 (186.7) This Spirit presides over the first superuniverse and, while unfailingly exhibiting the divine nature of a primary personalization of the Infinite Spirit, seems more especially to resemble the Universal Father in character. He is always in personal liaison with the seven Reflective Spirits at the headquarters of the first superuniverse.

16:3.4 (187.1) *Master Spirit Number Two.* This Spirit adequately portrays the matchless nature and charming character of the Eternal Son, the first-born of all creation. He is always in close association with all orders of the Sons of God whenever they may happen to be in the residential universe as individuals or in joyous conclave. In all the assemblies of the Seven Master Spirits he always speaks for, and in behalf of, the Eternal Son.

16:3.5 (187.2) This Spirit directs the destinies of superuniverse number two and rules this vast domain much as would the Eternal Son. He is always in liaison with the seven Reflective Spirits situated at the capital of the second superuniverse.

16:3.6 (187.3) *Master Spirit Number Three.* This Spirit personality especially resembles the Infinite Spirit, and he directs the movements and work of many of the high personalities of the Infinite Spirit. He presides over their assemblies and is closely associated with all personalities who take exclusive origin in the Third Source and Center. When the Seven Master Spirits are in council, it is Master Spirit Number Three who always speaks for the Infinite Spirit.

16:3.7 (187.4) This Spirit is in charge of superuniverse number three, and he administers the affairs of this segment much as would the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the third superuniverse.

16:3.8 (187.5) *Master Spirit Number Four.* Partaking of the combined natures of the Father and the Son, this Master Spirit is the determining influence regarding Father-Son policies and procedures in the councils of the Seven Master Spirits. This Spirit is the chief director and adviser of those ascendant beings who have attained the Infinite

i Oca. On potiče tu ogromnu skupinu ličnosti koje vuku porijeklo u Ocu i Sinu. Kad postane nužno zastupati Oca i Sina u asocijaciji Sedam Glavnih Duhova, uvijek je Glavni Duh Broj Četiri taj koji ima riječ.

Ovaj Duh potiče četvrti segment velikog svemira u skladu s njegovom osebujućom povezanosti atributa Oca Svih i Vječnog Sina. Uvijek je u osobnoj vezi s Odražajnim Duhovima sjedišta četvrtog supersvemira.

Glavni Duh Broj Pet. Ova božanska ličnost koja izvršno kombinira karakter Oca Svih i Beskonačnog Duha je savjetnik te ogromne skupine bića poznatih kao upravitelji moći, središta moći i fizički kontrolori. Ovaj Duh također podržava sve ličnosti koje imaju porijeklo u Ocu i Združenom Činitelju. U vijećima Sedam Glavnih Duhova, kad je u pitanju stav Oca-Duha, uvijek je Glavni Duh Broj Pet taj koji govori.

Ovaj Duh usmjerava dobrobit petog supersvemira na takav način da sugerira kombinirano djelovanje Oca Svih i Beskonačnog Duha. Uvijek je u vezi s Odražajnim Duhovima u sjedištu petog supersvemira.

Glavni Duh Broj Šest. Ovo božansko biće čini se da prikazuje zajednički karakter Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. Kad god se bića koja su stvorena od strane Sina i Duha okupe u središnjem svemiru, taj Glavni Duh djeluje kao njihov savjetnik; i kad god, u vijećima Sedam Glavnih Duhova, postaje nužno govoriti zajedno za Vječnog Sina i Beskonačni Duh, Glavni Duh Broj Šest je taj koji odgovara.

Ovaj Duh usmjerava poslove šestog supersvemira baš kao što bi to učinio Vječni Sin i Beskonačni Duh. Uvijek je u vezi s Odražajnim Duhovima u sjedištu šestog supersvemira.

Glavni Duh Broj Sedam. Predsjedavajući Duh sedmog supersvemira jedinstveno je jednak prikazivanju Oca Svih, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. Sedmi duh, savjetnik svih bića trojedinog porijekla, također je savjetnik i upravitelj svih uzlaznih hodočasnika Havone, onih niskih bića koja su dosegla sudove slave kroz kombinirano služenje Oca, Sina i Duha.

Sedmi Glavni Duh nije organska reprezentacija Rajskog Trojstva; ali je poznata

Spirit and thus have become candidates for seeing the Son and the Father. He fosters that enormous group of personalities taking origin in the Father and the Son. When it becomes necessary to represent the Father and the Son in the association of the Seven Master Spirits, it is always Master Spirit Number Four who speaks.

16:3.9 (187.6) This Spirit fosters the fourth segment of the grand universe in accordance with his peculiar association of the attributes of the Universal Father and the Eternal Son. He is always in personal liaison with the Reflective Spirits of the headquarters of the fourth superuniverse.

16:3.10 (187.7) *Master Spirit Number Five.* This divine personality who exquisitely blends the character of the Universal Father and the Infinite Spirit is the adviser of that enormous group of beings known as the power directors, power centers, and physical controllers. This Spirit also fosters all personalities taking origin in the Father and the Conjoint Actor. In the councils of the Seven Master Spirits, when the Father-Spirit attitude is in question, it is always Master Spirit Number Five who speaks.

16:3.11 (187.8) This Spirit directs the welfare of the fifth superuniverse in such a way as to suggest the combined action of the Universal Father and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the fifth superuniverse.

16:3.12 (187.9) *Master Spirit Number Six.* This divine being seems to portray the combined character of the Eternal Son and the Infinite Spirit. Whenever the creatures jointly created by the Son and the Spirit forgather in the central universe, it is this Master Spirit who is their adviser; and whenever, in the councils of the Seven Master Spirits, it becomes necessary to speak conjointly for the Eternal Son and the Infinite Spirit, it is Master Spirit Number Six who responds.

16:3.13 (188.1) This Spirit directs the affairs of the sixth superuniverse much as would the Eternal Son and the Infinite Spirit. He is always in liaison with the Reflective Spirits at the headquarters of the sixth superuniverse.

16:3.14 (188.2) *Master Spirit Number Seven.* The presiding Spirit of the seventh superuniverse is a uniquely equal portrayal of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. The Seventh Spirit, the fostering adviser of all triune-origin beings, is also the adviser and director of all the ascending pilgrims of Havona, those lowly beings who have attained the courts of glory through the combined ministry of the Father, the Son, and the Spirit.

16:3.15 (188.3) The Seventh Master Spirit is not organically representative of the Paradise Trinity;

činjenica da je njegova osobna i duhovna priroda portret Združenog Činitelja koji u jednakom omjeru opisuju tri beskonačne osobe kandidatima za uskrснуće čija je Božanska unija Rajsko Trojstvo i čija je funkcija kao takva izvor osobne i duhovne prirode Boga Vrhovnog. Zato Sedmi Glavni Duh otkriva osobni i organski odnos osobe duha evoluirajućeg Vrhovnog. Stoga u visokim vijećima Glavnog Duha, kada postaje neophodno baciti glasački listić za kombinirani osobni stav Oca, Sina i Duha ili prikazati duhovni stav Vrhovnog Bića, to je funkcija Glavnog Duha Broj Sedam. On tako sam po sebi postaje predsjedavajuća glava rajskog vijeća Sedam Glavnih Duhova.

Nitko od Sedam Duhova nije organska reprezentacija Rajskog Trojstva, no kada se ujedine kao sedmostruko Božanstvo, ova unija u božanskom smislu - ne u osobnom smislu - odgovara funkcionalnoj razini koja se može povezati s funkcijama Trojstva. U tom je smislu "Sedmostruki Duh" funkcionalno povezan s Rajskim Trojstvom. U tom smislu, također, Glavni Duh Broj Sedam ponekad govori u potvrdi o stavovima Trojstva ili, bolje rečeno, djeluje kao glasnogovornik stavova sjedinjenog Sedmostrukog Duha glede stavova sjedinjenog Trostrukog Božanstva, stava Rajskog Trojstva.

Mnogobrojne funkcije Sedmog Glavnog Duha tako se kreću od kombiniranog portretiranja *osobnih priroda* Oca, Sina i Duha, predstavljanja *osobnog stava* Boga Vrhovnog, do otkrivanja *stava božanstva* Rajskog Trojstva. I u izvjesnim smjernicama taj predsjedavajući Duh slično izražava *stavove* Krajnjeg i Vrhovno-Krajnjeg.

Glavni Duh Broj Sedam je taj koji, u svojim višestrukim ulogama, osobno sponzorira napredak kandidata za uskrснуće iz svjetova vremena u njihovim pokušajima razumijevanja nepodijeljenog Božanstva Vrhovnosti. Takvo razumijevanje obuhvaća shvaćanje egzistencijalne suverenosti Trojstva Vrhovnosti, pritom usklađeno s konceptom rastućeg iskustvenog suvereniteta Vrhovnog Bića, tako da stvorena bića time shvaćaju jedinstvo Vrhovnosti. Realizacija tih triju faktora od strane stvorenih bića jednaka je havonskom razumijevanju stvarnosti Trojstva i daje hodočasniciima vremena sposobnost da dođu do Trojstva, da otkriju tri beskonačne osobe Božanstva.

Nesposobnost hodočasnika Havone da u potpunosti pronađu Boga Vrhovnog nadoknađuje Sedmi Glavni Duh, čija trojedina priroda na tako osebujuć način otkriva osobu duha Vrhovnog. U današnjem svemirskom dobu kada bića nisu u stanju kontaktirati osobu Vrhovnog, Glavni Duh

but it is a known fact that his personal and spiritual nature *is* the Conjoint Actor's portraiture in equal proportions of the three infinite persons whose Deity union *is* the Paradise Trinity, and whose function as such *is* the source of the personal and spiritual nature of God the Supreme. Hence the Seventh Master Spirit discloses a personal and organic relationship to the spirit person of the evolving Supreme. Therefore in the Master Spirit councils on high, when it becomes necessary to cast the ballot for the combined personal attitude of the Father, Son, and Spirit or to depict the spiritual attitude of the Supreme Being, it is Master Spirit Number Seven who functions. He thus inherently becomes the presiding head of the Paradise council of the Seven Master Spirits.

16:3.16 (188.4) No one of the Seven Spirits is organically representative of the Paradise Trinity, but when they unite as sevenfold Deity, this union in a deity sense — not in a personal sense — equivalates to a functional level associable with Trinity functions. In this sense the "Sevenfold Spirit" is functionally associable with the Paradise Trinity. It is also in this sense that Master Spirit Number Seven sometimes speaks in confirmation of Trinity attitudes or, rather, acts as spokesman for the attitude of the Sevenfold-Spirit-union regarding the attitude of the Threefold-Deity-union, the attitude of the Paradise Trinity.

16:3.17 (188.5) The multiple functions of the Seventh Master Spirit thus range from a combined portraiture of the *personal natures* of the Father, Son, and Spirit, through a representation of the *personal attitude* of God the Supreme, to a disclosure of the *deity attitude* of the Paradise Trinity. And in certain respects this presiding Spirit is similarly expressive of the *attitudes* of the Ultimate and of the Supreme-Ultimate.

16:3.18 (188.6) It is Master Spirit Number Seven who, in his multiple capacities, personally sponsors the progress of the ascension candidates from the worlds of time in their attempts to achieve comprehension of the undivided Deity of Supremacy. Such comprehension involves a grasp of the existential sovereignty of the Trinity of Supremacy so co-ordinated with a concept of the growing experiential sovereignty of the Supreme Being as to constitute the creature grasp of the unity of Supremacy. Creature realization of these three factors equals Havona comprehension of Trinity reality and endows the pilgrims of time with the ability eventually to penetrate the Trinity, to discover the three infinite persons of Deity.

16:3.19 (188.7) The inability of the Havona pilgrims fully to find God the Supreme is compensated by the Seventh Master Spirit, whose triune nature in such a peculiar manner is revelatory of the spirit person of the Supreme. During the present universe age of the noncontactability of the person

Broj Sedam djeluje na mjestu Boga uzlaznih stvorenja u pitanju osobnih odnosa. On je to visoko biće duha koje sva uzlazna bića mogu prepoznati i pomalo shvatiti kada dođu do središta slave.

Ovaj Glavni Duh uvijek je u vezi s Odražajnim Duhovima Uverse, sjedišta sedmog supersvemira, našeg vlastitog segmenta stvaranja. Njegova administracija Orvontona otkriva čudesnu simetriju usklađivanja božanskih naravi Oca, Sina i Duha.

4. OSOBINE I FUNKCIJE GLAVNIH DUHOVA

Sedam Glavnih Duhova su puni prikaz Beskonačnog Duha evolucijskim svemirima. Oni predstavljaju Treći Izvor i Središte u odnosima energije, uma i duha. Dok oni funkcioniraju kao koordinacijske glave sveopće administrativne kontrole Združenog Činitelja, nemojte zaboraviti da imaju svoje porijeklo u kreativnim djelima Rajskih Božanstava. Doslovno je istina da su tih Sedam Duhova personalizirana fizička snaga, kozmički um i duhovna prisutnost trojedinog Božanstva, "Sedam Duhova Božjih je poslato cijelom svemiru."

Glavni Duhovi su jedinstveni po tome što funkcioniraju na svim razinama stvarnosti svemira, osim apsolutne. Stoga su učinkoviti i savršeni nadzornici svih faza upravnih poslova na svim razinama supersvemirskih aktivnosti. Smrtni um ne može razumjeti mnogo toga u vezi Glavnih Duhova jer je njihov rad tako visoko specijaliziran, a u isto vrijeme tako sveobuhvatan, tako iznimno materijalan i istovremeno tako izvrsno duhovan. Ovi svestrani stvaratelji kozmičkog uma preci su Kozmičkih Upravitelja Snage i sami su vrhovni upravitelji velikog i dalekosežnog stvaranja stvorenih bića duha.

Sedam Glavnih Duhova su stvaratelji Kozmičkih Upravitelja Snage i njihovih suradnika, entiteta koji su neophodni za organizaciju, kontrolu i regulaciju u fizičkih energija velikog svemira. A ti isti Glavni Duhovi vrlo materijalno pomažu Sinovima Stvoriteljima u radu oblikovanja i organiziranja lokalnih svemira.

Nismo u mogućnosti pratiti nikakvu osobnu vezu između kozmičko-energetskog djelovanja Glavnih Duhova i sila djelovanja Bezuvjetnog Apsoluta. Energetske manifestacije pod jurisdikcijom Glavnih Duhova su sve usmjerene s

of the Supreme, Master Spirit Number Seven functions in the place of the God of ascendant creatures in the matter of personal relationships. He is the one high spirit being that all ascenders are certain to recognize and somewhat comprehend when they reach the centers of glory.

16:3.20 (189.1) This Master Spirit is always in liaison with the Reflective Spirits of Uversa, the headquarters of the seventh superuniverse, our own segment of creation. His administration of Orvonton discloses the marvelous symmetry of the co-ordinate blending of the divine natures of Father, Son, and Spirit.

4. ATTRIBUTES AND FUNCTIONS OF THE MASTER SPIRITS

16:4.1 (189.2) The Seven Master Spirits are the full representation of the Infinite Spirit to the evolutionary universes. They represent the Third Source and Center in the relationships of energy, mind, and spirit. While they function as the co-ordinating heads of the universal administrative control of the Conjoint Actor, do not forget that they have their origin in the creative acts of the Paradise Deities. It is literally true that these Seven Spirits are the personalized physical power, cosmic mind, and spiritual presence of the triune Deity, "the Seven Spirits of God sent forth to all the universe."

16:4.2 (189.3) The Master Spirits are unique in that they function on all universe levels of reality excepting the absolute. They are, therefore, efficient and perfect supervisors of all phases of administrative affairs on all levels of superuniverse activities. It is difficult for the mortal mind to understand very much about the Master Spirits because their work is so highly specialized yet all-embracing, so exceptionally material and at the same time so exquisitely spiritual. These versatile creators of the cosmic mind are the ancestors of the Universe Power Directors and are, themselves, supreme directors of the vast and far-flung spirit-creature creation.

16:4.3 (189.4) The Seven Master Spirits are the creators of the Universe Power Directors and their associates, entities who are indispensable to the organization, control, and regulation of the physical energies of the grand universe. And these same Master Spirits very materially assist the Creator Sons in the work of shaping and organizing the local universes.

16:4.4 (189.5) We are unable to trace any personal connection between the cosmic-energy work of the Master Spirits and the force functions of the Unqualified Absolute. The energy manifestations under the jurisdiction of the Master Spirits are all

periferije Raja; oni naočigled nisu na bilo koji izravni način povezani s pojavama sile identificiranim na nižoj površini Raja.

Neosporno, kada se susretnemo s funkcionalnim aktivnostima raznih Morontija Nadglednika Snage, suočavamo se s određenim neotkrivenim aktivnostima Glavnih Duhova. Tko je, osim ovih predaka obaju fizičkih kontrolora i služitelja duha, mogao biti u stanju osmisлити takvo kombiniranje i povezivanje materijalnih i duhovnih energija kako bi proizveo do tada nepostojeću fazu kozmičke stvarnosti - morontija supstancu i morontija um?

Velik dio stvarnosti duhovnih svjetova je morontija reda, faze svemirske stvarnosti potpuno nepoznate na Urantiji. Cilj postojanja ličnosti je duhovan, ali morontija kreacije uvijek interveniraju, premošćujući rascjep između materijalnih područja smrtnog porijekla i supersvemirskih sfera sve naprednijeg duhovnog statusa. U ovom području Glavni Duhovi čine svoj veliki doprinos planu čovjekovog rajskog uzlaza.

Sedam Glavnih Duhova imaju osobne predstavnike koji djeluju kroz veliki svemir; ali budući da velika većina tih podređenih bića nisu izravno posvećeni uzlaznoj shemi smrtničke progresije na putu rajskog savršenstva, malo je ili ništa otkriveno o njima. Puno, jako puno, djelovanja Sedam Glavnih Duhova ostaje skriveno od ljudskog razumijevanja, jer se ni na koji način ne odnosi izravno na vaš problem rajskog uspona.

Vrlo je vjerojatno, iako ne možemo ponuditi definitivan dokaz, da Glavni Duh Orvontona ispoljava utjecaj i odlučuje u sljedećim područjima djelovanja:

1. Postupcima iniciranja života lokalno svemirskih Nositelja Života.

2. Aktiviranju života od strane pomoćnih duhova uma koje Stvaralački Duh lokalnog svemira daruje svjetovima.

3. Fluktuacijama u energetske manifestacijama jedinica organizirane materije koja podliježe linearno - gravitacijskom reagiranju.

4. Ponašanju novonastajuće energije kada je u potpunosti oslobođena privlačnog djelovanja Bezuvjetnog Apsoluta, tako da postaje osjetljiva na izravan utjecaj linearne gravitacije i manipulacije Kozmičkih Upravitelja Snage i njihovih suradnika.

5. Darivanju služenja duha lokalnog svemira, Stvaralačkog Duha, koji je poznat na Urantiji kao Duh Sveti.

directed from the periphery of Paradise; they do not appear to be in any direct manner associated with the force phenomena identified with the nether surface of Paradise.

16:4.5 (189.6) Unquestionably, when we encounter the functional activities of the various Morontia Power Supervisors, we are face to face with certain of the unrevealed activities of the Master Spirits. Who, aside from these ancestors of both physical controllers and spirit ministers, could have contrived so to combine and associate material and spiritual energies as to produce a hitherto nonexistent phase of universe reality — morontia substance and morontia mind?

16:4.6 (189.7) Much of the reality of the spiritual worlds is of the morontia order, a phase of universe reality wholly unknown on Urantia. The goal of personality existence is spiritual, but the morontia creations always intervene, bridging the gulf between the material realms of mortal origin and the superuniverse spheres of advancing spiritual status. It is in this realm that the Master Spirits make their great contribution to the plan of man's Paradise ascension.

16:4.7 (190.1) The Seven Master Spirits have personal representatives who function throughout the grand universe; but since a large majority of these subordinate beings are not directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression in the path of Paradise perfection, little or nothing has been revealed about them. Much, very much, of the activity of the Seven Master Spirits remains hidden from human understanding because in no way does it directly pertain to your problem of Paradise ascent.

16:4.8 (190.2) It is highly probable, though we cannot offer definite proof, that the Master Spirit of Orvonton exerts a decided influence in the following spheres of activity:

16:4.9 (190.3) 1. The life-initiation procedures of the local universe Life Carriers.

16:4.10 (190.4) 2. The life activations of the adjutant mind-spirits bestowed upon the worlds by a local universe Creative Spirit.

16:4.11 (190.5) 3. The fluctuations in energy manifestations exhibited by the linear-gravity-responding units of organized matter.

16:4.12 (190.6) 4. The behavior of emergent energy when fully liberated from the grasp of the Unqualified Absolute, thus becoming responsive to the direct influence of linear gravity and to the manipulations of the Universe Power Directors and their associates.

16:4.13 (190.7) 5. The bestowal of the ministry spirit of a local universe Creative Spirit, known on Urantia as the Holy Spirit.

6. Naknadnom darivanju duha darovanih Sinova koji se na Urantiji zove Utješitelj ili Duh Istine.

7. Mehanizmu odražajnosti lokalnih svemira i supersvemira. Mnoge se značajke povezane s ovim izuzetnim fenomenom teško mogu razumno objasniti ili racionalno shvatiti bez pretpostavke djelovanja Glavnih Duhova u suradnji sa Združenim Činiteljima i Vrhovnim Bićem.

Unatoč našem neuspjehu da adekvatno shvatimo mnogostruka djelovanja Sedam Glavnih Duhova, uvjereni smo da postoje dva područja u širokom spektru kozmičkih aktivnosti s kojima nemaju veze: darivanje i služenje Misaonih Ispravljača i nedokučive funkcije Bezuvjetnog Apsoluta.

5. ODNOS PREMA STVORENIM BIĆIMA

Svaki segment velikog svemira, svaki pojedini svemir i svijet, uživa blagodati zajedničkog savjetovanja i mudrosti svih Sedam Glavnih Duhova, ali prima osobni dodir i nijansu samo jednog. Osobna priroda svakog Glavnog Duha posve prožima i jedinstveno uvjetuje njegov supersvemir.

Kroz ovaj osobni utjecaj Sedam Glavnih Duhova, svako stvoreno biće svakog reda inteligentnih bića izvan Raja i Havone, neminovno nosi karakterističan pečat individualnosti koji ukazuje na suptilnu prirodu jednog od ovih Sedam Duhova Raja. Što se tiče sedam supersvemira, svako domaće stvorenje, čovjek ili anđeo, zauvijek će nositi ovu oznaku natalne identifikacije.

Sedam Glavnih Duhova ne prodiru izravno u materijalne umove pojedinih stvorenih bića koja žive na evolucijskim svjetovima prostora. Smrtnici Urantije ne doživljavaju osobnu prisutnost utjecaja uma-duhainfluence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual Glavnog Duha Orvontona. Ako ovaj Glavni Duh ostvari bilo kakav kontakt s pojedinačnim smrtnim umom u ranijim evolucijskim dobima naseljenog svijeta, to je jedino moguće kroz službu Stvaralačkog Duha lokalnog svemira, družiteljice i suradnice Božjeg Sina Stvoritelja koji predsjedava sudbinama lokalnog stvaranja. Ali ovaj je Stvaralački Majčinski Duh, u prirodi i karakteru, baš nalik Glavnom Duhu Orvontona.

Fizički pečat Glavnog Duha dio je čovjekovog materijalnog porijekla. Cijela morontija karijera je pod trajnim utjecajem tog istog Glavnog Duha. Nije čudno da naknadna duhovna karijera takvog

^{16:4.14 (190.8)} 6. The subsequent bestowal of the spirit of the bestowal Sons, on Urantia called the Comforter or the Spirit of Truth.

^{16:4.15 (190.9)} 7. The reflectivity mechanism of the local universes and the superuniverse. Many features connected with this extraordinary phenomenon can hardly be reasonably explained or rationally understood without postulating the activity of the Master Spirits in association with the Conjoint Actor and the Supreme Being.

^{16:4.16 (190.10)} Notwithstanding our failure adequately to comprehend the manifold workings of the Seven Master Spirits, we are confident there are two realms in the vast range of universe activities with which they have nothing whatever to do: the bestowal and ministry of the Thought Adjusters and the inscrutable functions of the Unqualified Absolute.

5. RELATION TO CREATURES

^{16:5.1 (190.1)} Each segment of the grand universe, each individual universe and world, enjoys the benefits of the united counsel and wisdom of all Seven Master Spirits but receives the personal touch and tinge of only one. And the personal nature of each Master Spirit entirely pervades and uniquely conditions his superuniverse.

^{16:5.2 (190.1)} Through this personal influence of the Seven Master Spirits every creature of every order of intelligent beings, outside of Paradise and Havona, must bear the characteristic stamp of individuality indicative of the ancestral nature of some one of these Seven Paradise Spirits. As concerns the seven superuniverses, each native creature, man or angel, will forever bear this badge of natal identification.

^{16:5.3 (191.1)} The Seven Master Spirits do not directly invade the material minds of the individual creatures on the evolutionary worlds of space. The mortals of Urantia do not experience the personal presence of the mind-spirit influence of the Master Spirit of Orvonton. If this Master Spirit does attain any sort of contact with the individual mortal mind during the earlier evolutionary ages of an inhabited world, it must occur through the ministry of the local universe Creative Spirit, the consort and associate of the Creator Son of God who presides over the destinies of each local creation. But this very Creative Mother Spirit is, in nature and character, quite like the Master Spirit of Orvonton.

^{16:5.4 (191.2)} The physical stamp of a Master Spirit is a part of man's material origin. The entire morontia career is lived under the continuing influence of this same Master Spirit. It is hardly

uzlaznog smrtnika nikada u potpunosti ne iskorjenjuje karakteristični pečat ovog istog nadzornog Duha. Nijansa Glavnog Duha je osnova samom postojanju svake post-Havonske faze smrtničkog uzlaza.

Značajni trendovi ličnosti ispoljeni u životnom iskustvu evolucijskih smrtnika koji su karakteristični u svakom supersvemiru i koji izravno izražavaju prirodu dominantnog Glavnog Duha, nikada neće biti u potpunosti uklonjeni, čak ni nakon što takvi uzlazni smrtnici budu podvrgnuti dugoj izobrazbi i ujedinjujućoj disciplini na milijardi obrazovnih sfera Havone. Čak ni naknadna intenzivna kultura Raja neće moći iskorjeniti predodžbe supersvemirskog porijekla. Kroz cijelu vječnost uzlazni čovjek pokazuje osobine koje ukazuju na predsjedavajući Duh njegovog rodnog supersvemira. Čak i u Korpusu Finalista, kada se želi doći do ili prikazati *cjeloviti* odnos Trojstva s evolucijskim stvaranjem, uvijek se okuplja skupina od sedam finalista, jedan iz svakog supersvemira.

6. KOZMIČKI UM

Glavni Duhovi su sedmerostruki izvor kozmičkog uma, intelektualni potencijal velikog svemira. Ovaj kozmički um je podapsolutna manifestacija uma Trećeg Izvora i Središta, i na određene načine, funkcionalno je povezan s umom evoluirajućeg Vrhovnog Bića.

U svijetu poput Urantije ne susrećemo izravni utjecaj Sedam Glavnih Duhova u poslovima ljudskih rasa. Živite pod neposrednim utjecajem Stvaralačkog Duha Nebadona. Ipak, ti isti Glavni Duhovi dominiraju osnovnim reakcijama svih stvorenih umova jer su stvarni izvori intelektualnih i duhovnih potencijala koji su specijalizirani u lokalnim svemirima za funkcioniranje u životima onih pojedinaca koji nastanjuju evolucijske svjetove vremena i prostora.

Činjenica kozmičkog uma objašnjava srodstvo različitih vrsta ljudskih i nadljudskih umova. Ne samo da srodni duhovi jedni druge privlače, nego su i srodni umovi također vrlo bratski i skloni suradnji jedni s drugima. Ponekad opažamo kako ljudski umovi teku u kanalima zapanjujuće sličnosti i neobjašnjivog slaganja.

U svim udrugama ličnosti kozmičkog uma postoji kakvoća koja se može nazvati "reakcija na stvarnost." To univerzalno kozmičko obdarenje bića slobodne volje je ono što ih spašava da ne

strange that the subsequent spirit career of such an ascending mortal never fully eradicates the characteristic stamp of this same supervising Spirit. The impress of a Master Spirit is basic to the very existence of every pre-Havona stage of mortal ascension.

16:5.5 (191.3) The distinctive personality trends exhibited in the life experience of evolutionary mortals, which are characteristic in each superuniverse, and which are directly expressive of the nature of the dominating Master Spirit, are never fully effaced, not even after such ascenders are subjected to the long training and unifying discipline encountered on the one billion educational spheres of Havona. Even the subsequent intense Paradise culture does not suffice to eradicate the earmarks of superuniverse origin. Throughout all eternity an ascendant mortal will exhibit traits indicative of the presiding Spirit of his superuniverse of nativity. Even in the Corps of the Finality, when it is desired to arrive at or to portray a *complete* Trinity relationship to the evolutionary creation, always a group of seven finalizers is assembled, one from each superuniverse.

6. THE COSMIC MIND

16:6.1 (191.4) The Master Spirits are the sevenfold source of the cosmic mind, the intellectual potential of the grand universe. This cosmic mind is a subabsolute manifestation of the mind of the Third Source and Center and, in certain ways, is functionally related to the mind of the evolving Supreme Being.

16:6.2 (191.5) On a world like Urantia we do not encounter the direct influence of the Seven Master Spirits in the affairs of the human races. You live under the immediate influence of the Creative Spirit of Nebadon. Nevertheless these same Master Spirits dominate the basic reactions of all creature mind because they are the actual sources of the intellectual and spiritual potentials which have been specialized in the local universes for function in the lives of those individuals who inhabit the evolutionary worlds of time and space.

16:6.3 (191.6) The fact of the cosmic mind explains the kinship of various types of human and superhuman minds. Not only are kindred spirits attracted to each other, but kindred minds are also very fraternal and inclined towards co-operation the one with the other. Human minds are sometimes observed to be running in channels of astonishing similarity and inexplicable agreement.

16:6.4 (191.7) There exists in all personality associations of the cosmic mind a quality which might be denominated the "reality response." It is this universal cosmic endowment of will creatures

postanu bespomoćne žrtve podrazumijevanih a priori pretpostavki znanosti, filozofije i religije. Ta osjetljivost kozmičkog uma naspram stvarnosti reagira na određene faze stvarnosti baš onako kako energija- materija reagira na gravitaciju. Još je ispravnije reći da ove nadmaterijalne stvarnosti tako odgovaraju na um svemira.

Kozmički um nepogrešivo reagira (prepoznaje odgovor) na tri razine svemirske stvarnosti. Ti su odgovori samo očiti umovima jasnog i dubokog razmišljanja. Ove razine stvarnosti su:

1. *Uzročnost* - domena stvarnosti fizičkih osjetila, znanstveno područje logičke uniformnosti, diferencijacija činjeničnog od nečinjeničnog, reflektirajući zaključci zasnovani na kozmičkom odgovoru. To je matematički oblik kozmičkog raspoznavanja.

2. *Dužnost* - domena stvarnosti morala u filozofskom području, arena razuma, prepoznavanje relativno pravog i krivog. To je prosudbeni oblik kozmičkog raspoznavanja.

3. *Obožavanje* - duhovno područje stvarnosti religioznog iskustva, osobna realizacija božanske zajednice, priznanje vrijednosti duha, osiguranje vječnog preživljavanja, uspon od statusa Božjih sluga u radost i slobodu sinova Boga. Ovo je najviši uvid kozmičkog uma, štovalački i obožavalački oblik kozmičkog raspoznavanja.

Ti znanstveni, moralni i duhovni uvidi, ta kozmička reagiranja, urođena su kozmičkom umu koji obdaruje sva bića slobodne volje. Iskustvo življenja uvijek razvija ove tri kozmičke intuicije; one su konstitutivne u samosvijesti reflektivnog razmišljanja. Ali tužno je zabilježiti da tako mali broj ljudi na Urantiji uživa u njegovanju tih osobina hrabrog i neovisnog kozmičkog razmišljanja.

U lokalno svemirskom obdarenju uma, ta tri uvida kozmičkog uma čine a priori pretpostavke koje omogućuju čovjeku da funkcionira kao racionalna i samosvjesna ličnost u područjima znanosti, filozofije i religije. Drugim riječima, prepoznavanje *stvarnosti* ovih triju manifestacija Beskonačnog je kozmička tehnika samootkrivenja. Matematička logika osjetila prepoznaje materiju-energiju; um-razum intuitivno poznaje svoju moralnu dužnost; duh- vjera (obožavanje) je religija stvarnosti duhovnog iskustva. Ta tri osnovna čimbenika u reflektivnom razmišljanju mogu biti ujedinjena i koordinirana u razvoju ličnosti, ili mogu postati nerazmjerna i praktički nepovezana u svojim pojedinačnim funkcijama. Ali kada postanu ujedinjeni, oni stvaraju snažan karakter koji se sastoji u korelaciji činjenične znanosti, moralne filozofije i istinskog religioznog

which saves them from becoming helpless victims of the implied a priori assumptions of science, philosophy, and religion. This reality sensitivity of the cosmic mind responds to certain phases of the cosmic mind just as energy-material responds to gravity. It would be still more correct to say that these supermaterial realities so respond to the mind of the cosmos.

16:6.5 (192.1) The cosmic mind unfailingly responds (recognizes response) on three levels of universe reality. These responses are self-evident to clear-reasoning and deep-thinking minds. These levels of reality are:

16:6.6 (192.2) 1. *Causation* — the reality domain of the physical senses, the scientific realms of logical uniformity, the differentiation of the factual and the nonfactual, reflective conclusions based on cosmic response. This is the mathematical form of the cosmic discrimination.

16:6.7 (192.3) 2. *Duty* — the reality domain of morals in the philosophic realm, the arena of reason, the recognition of relative right and wrong. This is the judicial form of the cosmic discrimination.

16:6.8 (192.4) 3. *Worship* — the spiritual domain of the reality of religious experience, the personal realization of divine fellowship, the recognition of spirit values, the assurance of eternal survival, the ascent from the status of servants of God to the joy and liberty of the sons of God. This is the highest insight of the cosmic mind, the reverential and worshipful form of the cosmic discrimination.

16:6.9 (192.5) These scientific, moral, and spiritual insights, these cosmic responses, are innate in the cosmic mind, which endows all will creatures. The experience of living never fails to develop these three cosmic intuitions; they are constitutive in the self-consciousness of reflective thinking. But it is sad to record that so few persons on Urantia take delight in cultivating these qualities of courageous and independent cosmic thinking.

16:6.10 (192.6) In the local universe mind bestowals, these three insights of the cosmic mind constitute the a priori assumptions which make it possible for man to function as a rational and self-conscious personality in the realms of science, philosophy, and religion. Stated otherwise, the recognition of the *reality* of these three manifestations of the Infinite is by a cosmic technique of self-revelation. Matter-energy is recognized by the mathematical logic of the senses; mind-reason intuitively knows its moral duty; spirit-faith (worship) is the religion of the reality of spiritual experience. These three basic factors in reflective thinking may be unified and co-ordinated in personality development, or they may become disproportionate and virtually unrelated in their respective functions. But when they become unified, they produce a strong character consisting in the correlation of a factual

iskustva. A te tri kozmičke intuicije daju objektivnu valjanost, stvarnost, čovjekovom iskustvu u stvarima, značenjima i vrijednostima, i sa istim.

Svrha je obrazovanja kako razviti i izoštriti ove urođene darove ljudskog uma; svrha je civilizacije kako ih izraziti; svrha je životnog iskustva kako ih ostvariti; svrha je religije kako ih oplemeniti; i svrha je ličnosti kako ih ujediniti.

7. MORALNOST, VRLINA I LIČNOST

Inteligencija sama po sebi ne može objasniti moralnu prirodu. Moralnost, vrlina, autohtona je čovjekovoj ličnosti. Moralna intuicija, realizacija dužnosti, je sastavni dio obdarenja ljudskog uma i povezana je s drugim neotuđivostima ljudske prirode: znanstvenom radoznalosti i duhovnim uvidom. Čovjek svojim mentalitetom daleko nadilazi svoje životinjske rođake, dok se po svojoj moralnoj i religioznoj naravi osobito razlikuje od životinjskog svijeta.

Selektivno reagiranje životinje ograničeno je na motoričku razinu ponašanja. Pretpostavljeni uvid viših životinja je na motoričkoj razini i obično se javlja tek nakon iskustva motoričkog pokusa i pogreške. Čovjek je sposoban ostvariti znanstveni, moralni i duhovni uvid prije svih istraživanja ili eksperimentiranja.

Samo ličnost može znati što čini prije nego što to učini; samo ličnosti imaju uvid prije iskustva. Ličnost može razmotriti ponašanje i tako učiti iz razmatranja kao i samog čina. Neosobna životinja obično uči samo iz čina djelovanja.

Kao rezultat iskustva, životinja postaje sposobna ispitati različite načine postizanja cilja i odabrati pristup utemeljen na rezervoaru iskustva. Ali ličnost pored toga može ispitati sam cilj i prosuditi njegovu valjanost, njegovu vrijednost. Inteligencija može izabrati najbolji metod za postizanje cilja po svaku cijenu, ali moralno biće ima uvid koji mu omogućuje razlikovati između ciljeva kao i između sredstava. A u odabiru vrline moralno biće je ipak inteligentno. Zna što radi, zašto to radi, gdje ide i kako će doći do cilja.

Kada čovjek ne uspije razlikovati između ciljeva u svojim smrtnim nastojanjima, on funkcionira na životinjskoj razini postojanja. Nije uspio iskoristiti nadmoćne prednosti tog materijalnog oštroumlja, moralnog uočavanja razlike i duhovnog uvida koji su sastavni dio kozmičkog uma kojim je obdaren kao osobno

science, a moral philosophy, and a genuine religious experience. And it is these three cosmic intuitions that give objective validity, reality, to man's experience in and with things, meanings, and values.

16:6.11 (192.7) It is the purpose of education to develop and sharpen these innate endowments of the human mind; of civilization to express them; of life experience to realize them; of religion to ennoble them; and of personality to unify them.

7. MORALS, VIRTUE, AND PERSONALITY

16:7.1 (192.8) Intelligence alone cannot explain the moral nature. Morality, virtue, is indigenous to human personality. Moral intuition, the realization of duty, is a component of human mind endowment and is associated with the other inalienables of human nature: scientific curiosity and spiritual insight. Man's mentality far transcends that of his animal cousins, but it is his moral and religious natures that especially distinguish him from the animal world.

16:7.2 (193.1) The selective response of an animal is limited to the motor level of behavior. The supposed insight of the higher animals is on a motor level and usually appears only after the experience of motor trial and error. Man is able to exercise scientific, moral, and spiritual insight prior to all exploration or experimentation.

16:7.3 (193.2) Only a personality can know what it is doing before it does it; only personalities possess insight in advance of experience. A personality can look before it leaps and can therefore learn from looking as well as from leaping. A nonpersonal animal ordinarily learns only by leaping.

16:7.4 (193.3) As a result of experience an animal becomes able to examine the different ways of attaining a goal and to select an approach based on accumulated experience. But a personality can also examine the goal itself and pass judgment on its worth-whileness, its value. Intelligence alone can discriminate as to the best means of attaining indiscriminate ends, but a moral being possesses an insight which enables him to discriminate between ends as well as between means. And a moral being in choosing virtue is nonetheless intelligent. He knows what he is doing, why he is doing it, where he is going, and how he will get there.

16:7.5 (193.4) When man fails to discriminate the ends of his mortal striving, he finds himself functioning on the animal level of existence. He has failed to avail himself of the superior advantages of that material acumen, moral discrimination, and spiritual insight which are an integral part of his cosmic-mind endowment as a

biće.

Vrlina je pravednost - sukladnost sa svemirom. Imenovati vrline nije ih definirati, ali živjeti ih je znati ih. Vrlina nije puko znanje niti je mudrost, nego je to stvarnost progresivnog iskustva u postizanju sve viših razina kozmičkog postignuća. U svakodnevnom životu smrtnog čovjeka vrlina se ostvaruje konzistentnim odabirom dobra umjesto zla, a takva sposobnost odabira dokaz je posjedovanja moralne prirode.

Na čovjekov odabir između dobra i zla ne utječe samo oštrina njegove moralne prirode, nego i utjecaji kao što su neznanje, nezrelost i zabluda. Osjećaj proporcije također sudjeluje u odabiru vrline jer se zlo može počiniti samo kad se manje izabire na mjesto većeg kao posljedica iskrivljene vizije ili obmane. Umjetnost relativne procjene ili usporednog mjerenja ulazi u praksu odabira vrline u moralnom području.

Čovjekova moralna priroda bila bi nemoćna bez mjeriteljske umjetnosti, razlučivanja utjelovljenog u čovjekovoj sposobnosti razmatranja značenja. Isto tako bi moralno biranje bilo uzaludno da nije tog kozmičkog uvida koji daje svijest o duhovnim vrijednostima. S gledišta inteligencije, čovjek se uzdiže do razine moralnog bića jer je obdaren ličnosti.

Moralnost se nikada ne može unaprijediti zakonom ili silom. Ona je osobna stvar slobodne volje i jedno se može prenijeti s moralnijih osoba u njihovom kontaktu s manje moralno osjetljivim osobama koje također u nekoj mjeri žele raditi Očevu volju.

Moralna djela su ta ljudska djela koja karakterizira najviša inteligencija, usmjerena selektivnom diskriminacijom u izboru vrhunskih ciljeva kao i u odabiru moralnih sredstava za postizanje tih ciljeva. Takvo ponašanje je vrlina. Vrhovna je vrlina, dakle, od srca odlučiti činiti volju Oca na nebu.

8. URANTIJA LIČNOST

Otac Svih daruje ličnost brojnim redovima bića koja djeluju na različitim razinama kozmičke aktualnosti. Ljudska bića Urantije su obdarena ličnošću konačnog smrtnog tipa koja djeluje na razini uzlaznih sinova Boga.

Premda teško možemo poduzeti definiranje ličnosti, možemo pokušati predočiti naše razumijevanje poznatih čimbenika koji ulaze u sastav cjeline materijalnih, mentalnih i duhovnih

personal being.

^{16.7.6 (193.5)} Virtue is righteousness — conformity with the cosmos. To name virtues is not to define them, but to live them is to know them. Virtue is not mere knowledge nor yet wisdom but rather the reality of progressive experience in the attainment of ascending levels of cosmic achievement. In the day-by-day life of mortal man, virtue is realized by the consistent choosing of good rather than evil, and such choosing ability is evidence of the possession of a moral nature.

^{16.7.7 (193.6)} Man's choosing between good and evil is influenced, not only by the keenness of his moral nature, but also by such influences as ignorance, immaturity, and delusion. A sense of proportion is also concerned in the exercise of virtue because evil may be perpetrated when the lesser is chosen in the place of the greater as a result of distortion or deception. The art of relative estimation or comparative measurement enters into the practice of the virtues of the moral realm.

^{16.7.8 (193.7)} Man's moral nature would be impotent without the art of measurement, the discrimination embodied in his ability to scrutinize meanings. Likewise would moral choosing be futile without that cosmic insight which yields the consciousness of spiritual values. From the standpoint of intelligence, man ascends to the level of a moral being because he is endowed with personality.

^{16.7.9 (193.8)} Morality can never be advanced by law or by force. It is a personal and freewill matter and must be disseminated by the contagion of the contact of morally fragrant persons with those who are less morally responsive, but who are also in some measure desirous of doing the Father's will.

^{16.7.10 (193.9)} Moral acts are those human performances which are characterized by the highest intelligence, directed by selective discrimination in the choice of superior ends as well as in the selection of moral means to attain these ends. Such conduct is virtuous. Supreme virtue, then, is wholeheartedly to choose to do the will of the Father in heaven.

8. URANTIA PERSONALITY

^{16.8.1 (194.1)} The Universal Father bestows personality upon numerous orders of beings as they function on diverse levels of universe actuality. Urantia human beings are endowed with personality of the finite-mortal type, functioning on the level of the ascending sons of God.

^{16.8.2 (194.2)} Though we can hardly undertake to define personality, we may attempt to narrate our understanding of the known factors which go to make up the ensemble of material, mental, and

energija čija međusobna povezanost predstavlja mehanizam u kojemu i na kojemu i kojim Otac Svih uzrokuje funkcioniranje darovane ličnosti.

Ličnost je jedinstveno obdarenje izvorne prirode čije je postojanje nezavisno i prethodno darivanju Misaonog Ispravljača. Ipak, prisutnost Ispravljača povećava kvalitativnu manifestaciju ličnosti. Misaoni Ispravljači, kad dolaze od Oca, identični su u prirodi, dok je ličnost raznolika, originalna i ekskluzivna; a manifestacija ličnosti dodatno je uvjetovana i kvalificirana prirodom i kvalitetama povezanih energija materijalne, umne i duhovne prirode koje tvore organsko sredstvo za manifestiranje ličnosti.

Ličnosti mogu biti slične, ali nikada nisu iste. Osobe određene serije, tipa, reda ili uzorka mogu podsjećati i podsjećaju jedna na drugu, ali nikada nisu identične. Ličnost je ta osobina pojedinca koju *poznajemo*, a koja nam omogućuje da identificiramo to biće u budućem vremenu, bez obzira na prirodu i opseg promjena u obliku, umu ili statusu duha. Ličnost je taj dio svakog pojedinca koji nam omogućuje da prepoznamo i pozitivno identificiramo tu osobu kao onu koju smo ranije poznavali, bez obzira na to koliko se promijenila zbog modifikacije načina izražavanja i manifestacije ličnosti.

Osobnost stvorenja se razlikuje po dvije samooblikovne i karakteristične pojave smrtničkog reaktivnog ponašanja: samosvijesti i povezanoj relativnoj slobodnoj volji.

Samosvijest se sastoji od intelektualne svijesti aktualnosti ličnosti; ona uključuje sposobnost prepoznavanja stvarnosti drugih ličnosti. To ukazuje na sposobnost individualiziranog iskustva u kozmičkim stvarnostima i sa istim, što je ekvivalentno postizanju statusa identiteta u odnosima ličnosti svemira. Samosvijest označava prepoznavanje aktualnosti služenja uma i ostvarenje relativne neovisnosti kreativne i odlučujuće slobodne volje.

Relativna slobodna volja koja karakterizira samosvijest ljudske ličnosti ulazi u:

1. Moralne odluke, najveću mudrost.
2. Duhovni izbor, razlučivanje istine.
3. Nesebičnu ljubav, služenje bratstva.
4. Svrishodnu suradnju, lojalnost skupine.

spiritual energies whose interassociation constitutes the mechanism wherein and whereon and wherewith the Universal Father causes his bestowed personality to function.

16:8.3 (194.3) Personality is a unique endowment of original nature whose existence is independent of, and antecedent to, the bestowal of the Thought Adjuster. Nevertheless, the presence of the Adjuster does augment the qualitative manifestation of personality. Thought Adjusters, when they come forth from the Father, are identical in nature, but personality is diverse, original, and exclusive; and the manifestation of personality is further conditioned and qualified by the nature and qualities of the associated energies of a material, mindal, and spiritual nature which constitute the organismal vehicle for personality manifestation.

16:8.4 (194.4) Personalities may be similar, but they are never the same. Persons of a given series, type, order, or pattern may and do resemble one another, but they are never identical. Personality is that feature of an individual which we *know*, and which enables us to identify such a being at some future time regardless of the nature and extent of changes in form, mind, or spirit status. Personality is that part of any individual which enables us to recognize and positively identify that person as the one we have previously known, no matter how much he may have changed because of the modification of the vehicle of expression and manifestation of his personality.

16:8.5 (194.5) Creature personality is distinguished by two self-manifesting and characteristic phenomena of mortal reactive behavior: self-consciousness and associated relative free will.

16:8.6 (194.6) Self-consciousness consists in intellectual awareness of personality actuality; it includes the ability to recognize the reality of other personalities. It indicates capacity for individualized experience in and with cosmic realities, equivalating to the attainment of identity status in the personality relationships of the universe. Self-consciousness connotes recognition of the actuality of mind ministrations and the realization of relative independence of creative and determinative free will.

16:8.7 (194.7) The relative free will which characterizes the self-consciousness of human personality is involved in:

16:8.8 (194.8) 1. Moral decision, highest wisdom.

16:8.9 (194.9) 2. Spiritual choice, truth discernment.

16:8.10 (194.10) 3. Unselfish love, brotherhood service.

16:8.11 (194.11) 4. Purposeful co-operation, group loyalty.

5. Kozmički uvid, shvaćanje svemirskih značenja.

6. Predanost ličnosti, svesrdnu predanost činjenju Očeve volje.

7. Obožavanje, iskrenu potragu za božanskim vrijednostima i svesrdnu ljubav božanskog Davatelja Vrijednosti.

Urantija tip ljudske ličnosti može se promatrati kao funkcioniranje u fizičkom mehanizmu koji se sastoji od planetarne modifikacija nebadonskog tipa organizma koji pripada elektrokemijskom poretku životne aktivacije i koji je obdaren nebadonskim redom orvontonskog niza kozmičkog uma roditeljskog reproduktivnog uzorka. Darivanje božanskog dara ličnosti takvom umno obdarenom smrtnom mehanizmu obdaruje isti dostojanstvom kozmičkog državljanstva i omogućuje da takvo smrtno stvorenje odmah postane reaktivno naspram konstitutivnog prepoznavanja tri osnovne umne stvarnosti kozmosa:

1. Matematičkom ili logičnom prepoznavanju jednolikosti fizičke uzročnosti.

2. Razumnom priznanju obveze moralnog ponašanja.

3. Poimanju pomoću vjere zajedništva u obožavanju Božanstva, zajedno sa ljubavi u službi čovječanstva.

Puno djelovanje takvog obdarenja ličnosti je početak realizacije srodstva s Božanstvom. Takvo je sebstvo, koje je prepoznalo predosobni fragment Boga Oca, u istini i činjenici duhovni sin Boga. Takvo stvorenje ne samo da otkriva sposobnost za primanje dara božanske nazočnosti, nego također pokazuje reaktivni odgovor na krug ličnosti i krug gravitacije Rajskog Oca svih ličnosti.

9. STVARNOST LJUDSKE SVIJESTI

Osobno biće s kozmičkim obdarenjem uma u kojem živi Ispravljač, posjeduje urođeno prepoznavanje-realizaciju stvarnosti energije, stvarnosti uma i stvarnosti duha. Stvoreno biće slobodne volje stoga je sposobno razlučiti između činjenice, zakona i ljubavi Boga. Osim ovih triju neotuđivosti ljudske svijesti, sve ljudsko iskustvo je doista subjektivno, osim intuitivne spoznaje valjanosti koja pridaje kozmičko prepoznavanje *ujedinjenju* ovih triju svemirskih odgovora na stvarnost.

Smrtnik koji vidi Boga može osjetiti ujedinjuću vrijednost ovih triju kozmičkih svojstava u evoluciji preživjele duše, čovjekovom vrhovnom pothvatu u fizičkom prebivalištu gdje

16:8.12 (194.12) 5. Cosmic insight, the grasp of universe meanings.

16:8.13 (194.13) 6. Personality dedication, wholehearted devotion to doing the Father's will.

16:8.14 (195.1) 7. Worship, the sincere pursuit of divine values and the wholehearted love of the divine Value-Giver.

16:8.15 (195.2) The Urantia type of human personality may be viewed as functioning in a physical mechanism consisting of the planetary modification of the Nebadon type of organism belonging to the electrochemical order of life activation and endowed with the Nebadon order of the Orvonton series of the cosmic mind of parental reproductive pattern. The bestowal of the divine gift of personality upon such a mind-endowed mortal mechanism confers the dignity of cosmic citizenship and enables such a mortal creature forthwith to become reactive to the constitutive recognition of the three basic mind realities of the cosmos:

16:8.16 (195.3) 1. The mathematical or logical recognition of the uniformity of physical causation.

16:8.17 (195.4) 2. The reasoned recognition of the obligation of moral conduct.

16:8.18 (195.5) 3. The faith-grasp of the fellowship worship of Deity, associated with the loving service of humanity.

16:8.19 (195.6) The full function of such a personality endowment is the beginning realization of Deity kinship. Such a selfhood, indwelt by a prepersonal fragment of God the Father, is in truth and in fact a spiritual son of God. Such a creature not only discloses capacity for the reception of the gift of the divine presence but also exhibits reactive response to the personality-gravity circuit of the Paradise Father of all personalities.

9. REALITY OF HUMAN CONSCIOUSNESS

16:9.1 (195.7) The cosmic-mind-endowed, Adjuster-indwelt, personal creature possesses innate recognition-realization of energy reality, mind reality, and spirit reality. The will creature is thus equipped to discern the fact, the law, and the love of God. Aside from these three inalienables of human consciousness, all human experience is really subjective except that intuitive realization of validity attaches to the *unification* of these three universe reality responses of cosmic recognition.

16:9.2 (195.8) The God-discerning mortal is able to sense the unification value of these three cosmic qualities in the evolution of the surviving soul, man's supreme undertaking in the physical

moralni um surađuje s unutarnjim božanskim duhom kako bi udvostručio besmrtnu dušu. Od svog najranijeg začetka duša je *stvarna*; ona ima kozmičke kvalitete preživljavanja.

Ako smrtni čovjek ne uspije preživjeti prirodnu smrt, stvarne duhovne vrijednosti njegovog ljudskog iskustva preživljavaju kao dio trajnog iskustva Misaonog Ispravljača. Vrijednosti ličnosti takve nepreživjele osobe nastavljaju postojati kao čimbenik u ličnosti aktualizirajućeg Vrhovnog Bića. Takve trajne osobine ličnosti lišene su identiteta, ali ne i iskustvenih vrijednosti akumuliranih tijekom smrtnog života u tijelu. Opstanak identiteta ovisi o opstanku besmrtno duše morontija statusa i sve više božanske vrijednosti. Identitet ličnosti preživljava unutar i putem preživljavanja duše.

Ljudska samosvijest podrazumijeva prepoznavanje stvarnosti jastava koja nisu dio svjesnog "ja" i dalje implicira da je takva svjesnosti uzajamna; da je "ja" poznato kao što poznaje. To se prikazuje na čisto ljudski način u društvenom životu čovjeka. Ali ne možete postati tako apsolutno sigurni u stvarnost nekog drugog bića kako možete biti sigurni u stvarnost Božje prisutnosti koja živi u vama. Društvena svijest nije neotuđiva poput božanske svijesti; ona je kulturni razvoj i ovisi o znanju, simbolima i doprinosu konstitutivnih obdarenja čovjeka - znanosti, moralnosti i religiji. A ovi kozmički darovi, podruštvljeni, čine civilizaciju.

Civilizacije su nestabilne jer nisu kozmičke; nisu urođene u pojedincima rasa. Mora ih se hraniti kombiniranim doprinosima konstitutivnih čimbenika čovjeka - znanosti, morala i religije. Civilizacije dolaze i odlaze, ali znanost, moralnost i religija uvijek preživljavaju propast civilizacije.

Isus nije samo objavio Boga čovjeku, već je objavio novu spoznaju čovjeka samom sebi i drugim ljudima. U Isusovom životu vidite čovjeka u najboljem svjetlu. Čovjek postaje tako lijepo stvaran zato što je Isus imao toliko Boga u svom životu, a realizacija (prepoznavanje) Boga je neotuđiva i konstitutivna u svim ljudima.

Nesebičnost, osim roditeljskog nagona, nije potpuno prirodna; čovjek prirodno ne voli i društveno ne služi druge osobe. Potrebno je imati prosvjetljenje razuma, moralnost, i vjeru religije, poznavanje Boga, za stvaranje nesebičnog i altruističnog društvenog poretka. Čovjekova svjesnost vlastite ličnosti, samosvijest, također je izravno ovisna o toj činjenici urođene svjesnosti drugih, toj urođenoj sposobnosti prepoznavanja i shvaćanja stvarnosti drugih ličnosti, od ljudske do božanske.

tabernacle where the moral mind collaborates with the indwelling divine spirit to dualize the immortal soul. From its earliest inception the soul is *real*; it has cosmic survival qualities.

16:9.3 (195.9) If mortal man fails to survive natural death, the real spiritual values of his human experience survive as a part of the continuing experience of the Thought Adjuster. The personality values of such a nonsurvivor persist as a factor in the personality of the actualizing Supreme Being. Such persisting qualities of personality are deprived of identity but not of experiential values accumulated during the mortal life in the flesh. The survival of identity is dependent on the survival of the immortal soul of morontia status and increasingly divine value. Personality identity survives in and by the survival of the soul.

16:9.4 (195.10) Human self-consciousness implies the recognition of the reality of selves other than the conscious self and further implies that such awareness is mutual; that the self is known as it knows. This is shown in a purely human manner in man's social life. But you cannot become so absolutely certain of a fellow being's reality as you can of the reality of the presence of God that lives within you. The social consciousness is not inalienable like the God-consciousness; it is a cultural development and is dependent on knowledge, symbols, and the contributions of the constitutive endowments of man — science, morality, and religion. And these cosmic gifts, socialized, constitute civilization.

16:9.5 (196.1) Civilizations are unstable because they are not cosmic; they are not innate in the individuals of the races. They must be nurtured by the combined contributions of the constitutive factors of man — science, morality, and religion. Civilizations come and go, but science, morality, and religion always survive the crash.

16:9.6 (196.2) Jesus not only revealed God to man, but he also made a new revelation of man to himself and to other men. In the life of Jesus you see man at his best. Man thus becomes so beautifully real because Jesus had so much of God in his life, and the realization (recognition) of God is inalienable and constitutive in all men.

16:9.7 (196.3) Unselfishness, aside from parental instinct, is not altogether natural; other persons are not naturally loved or socially served. It requires the enlightenment of reason, morality, and the urge of religion, God-knowingness, to generate an unselfish and altruistic social order. Man's own personality awareness, self-consciousness, is also directly dependent on this very fact of innate other-awareness, this innate ability to recognize and grasp the reality of other personality, ranging from the human to the divine.

Nesebična društvena svijest mora biti, u biti, religijska svijest; to jest, ako je objektivna; inače je isključivo subjektivna filozofska apstrakcija i stoga lišena ljubavi. Samo pojedinac koji poznaje Boga može voljeti drugu osobu onako kako voli samoga sebe.

Samosvijest je u suštini zajednička svijest: Bog i čovjek, Otac i sin, Stvoritelj i stvorenje. U ljudskoj samosvijesti postoje četiri realizacije svemira-stvarnosti koje su latentne i nerazdvojive:

1. Potraga za znanjem, logika znanosti.
2. Potraga za moralnim vrijednostima, osjećaj dužnosti.
3. Potraga za duhovnim vrijednostima, religiozno iskustvo.
4. Potraga za vrijednostima ličnosti, sposobnost prepoznavanja Božje stvarnosti kao ličnosti i istovremena realizacija našeg bratskoga odnosa s drugim ličnostima.

Postajete svjesni čovjeka kao svog bratskog stvorenog bića jer ste već svjesni Boga kao svoga Stvoritelja. Očinstvo je odnos koji vodi racionalnom prepoznavanju bratstva. A Očinstvo postaje ili može postati kozmička stvarnost svim moralnim stvorenim bićima jer je Otac sam osobno darovao ličnost svakom takvom stvorenom biću i zato što ih je sve uključio u djelovanje svog univerzalnog kruga ličnosti. Prvo obožavamo Boga zato što *jest*, zatim zato što je *on u nama* i na kraju zato što *smo mi u njemu*.

Je li čudno da kozmički um treba biti samosvjesno svjestan svog vlastitog izvora, beskonačnog uma Beskonačnog Duha i istodobno svjestan fizičke stvarnosti dalekosežnih svemira, duhovne stvarnosti Vječnog Sina i stvarnosti ličnosti Oca Svih?

[Sponzorirano od strane Univerzalnog Censora izUverse.]

16:9.8 (196.4) Unselfish social consciousness must be, at bottom, a religious consciousness; that is, if it is objective; otherwise it is a purely subjective philosophic abstraction and therefore devoid of love. Only a God-knowing individual can love another person as he loves himself.

16:9.9 (196.5) Self-consciousness is in essence a communal consciousness: God and man, Father and son, Creator and creature. In human self-consciousness four universe-reality realizations are latent and inherent:

- 16:9.10 (196.6) 1. The quest for knowledge, the logic of science.
- 16:9.11 (196.7) 2. The quest for moral values, the sense of duty.
- 16:9.12 (196.8) 3. The quest for spiritual values, the religious experience.
- 16:9.13 (196.9) 4. The quest for personality values, the ability to recognize the reality of God as a personality and the concurrent realization of our fraternal relationship with fellow personalities.

16:9.14 (196.10) You become conscious of man as your creature brother because you are already conscious of God as your Creator Father. Fatherhood is the relationship out of which we reason ourselves into the recognition of brotherhood. And Fatherhood becomes, or may become, a universe reality to all moral creatures because the Father has himself bestowed personality upon all such beings and has encircled them within the grasp of the universal personality circuit. We worship God, first, because *he is*, then, because *he is in us*, and last, because *we are in him*.

16:9.15 (196.11) Is it strange that the cosmic mind should be self-consciously aware of its own source, the infinite mind of the Infinite Spirit, and at the same time conscious of the physical reality of the far-flung universes, the spiritual reality of the Eternal Son, and the personality reality of the Universal Father?

16:9.16 (196.12) [Sponsored by a Universal Censor from Uversa.]

POGLAVLJE 017. SEDAM SKUPINA VRHOVNOG DUHA

⇨ 016

Knjiga Urantije

018 ⇨

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 017 SEDAM SKUPINA VRHOVNOG DUHA

Sekcije

Uvod

1. SEDAM VRHOVNIH IZVRŠITELJA
2. VELIČANSTVENIK - ŠEF ODRAŽAJNOSTI
3. ODRAŽAJNI DUHOVI
4. ODRAŽAJNI POMOĆNICI VIZIJE
5. SEDAM DUHOVA KRUGOVA
6. STVARALAČKI DUHOVI LOKALNOG SVEMIRA
7. DUHOVI POMOĆNICI UMA
8. DJELOVANJA VRHOVNIH DUHOVA

Uvod

Sedam skupina Vrhovnog Duha su sveopći koordinirajući upravitelji sedam segmenata administracije velikog svemira. Iako kao klasa svi ulaze u funkcionalnu obitelj Beskonačnog Duha, sljedeće tri skupine obično su klasificirane kao djeca Rajskog Trojstva:

1. Sedam Glavnih Duhova.
2. Sedam Vrhovnih Izvršitelja.
3. Odražajni Duhovi.

Preostale četiri skupine nastaju stvaralačkim djelima Beskonačnog Duha ili njegovih suradnika stvaralačkog statusa:

4. Odražajni Pomoćnici Vizije.
5. Sedam Duhova Krugova.
6. Stvaralački Duhovi Lokalnog Svemira.
7. Duhovi Pomoćnici Uma.

PAPER 17 THE SEVEN SUPREME SPIRIT GROUPS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Executives
2. Majeston — Chief of Reflectivity
3. The Reflective Spirits
4. The Reflective Image Aids
5. The Seven Spirits of the Circuits
6. The Local Universe Creative Spirits
7. The Adjutant Mind-Spirits
8. Functions of the Supreme Spirits

INTRODUCTION

17:0.1 (197.1) THE seven Supreme Spirit groups are the universal co-ordinating directors of the seven-segmented administration of the grand universe. Although all are classed among the functional family of the Infinite Spirit, the following three groups are usually classified as children of the Paradise Trinity:

17:0.2 (197.2) 1. The Seven Master Spirits.

17:0.3 (197.3) 2. The Seven Supreme Executives.

17:0.4 (197.4) 3. The Reflective Spirits.

17:0.5 (197.5) The remaining four groups are brought into being by the creative acts of the Infinite Spirit or by his associates of creative status:

17:0.6 (197.6) 4. The Reflective Image Aids.

17:0.7 (197.7) 5. The Seven Spirits of the Circuits.

17:0.8 (197.8) 6. The Local Universe Creative Spirits.

17:0.9 (197.9) 7. The Adjutant Mind-Spirits.

Ovih sedam redova su na Uversi poznati kao sedam skupina Vrhovnog Duha. Njihova funkcionalna domena proteže se od osobne prisutnosti Sedam Glavnih Duhova na periferiji vječnog Otoka, kroz sedam Rajskih satelita Duha, krugove Havone, vlade supersvemira, administrativne i upravne organe lokalnih svemira, sve do niske službe pomoćnika duha koji su podareni područjima evolucijskog uma na svjetovima vremena i prostora.

Sedam Glavnih Duhova su koordinirajući upravitelji ovog dalekosežnog administrativnog područja. U nekim pitanjima u vezi administrativne regulacije organizirane fizičke snage, energije uma i neosobnog služenja duha, oni djeluju osobno i neposredno, dok u drugima funkcioniraju kroz svoje raznovrsne suradnike. U svim pitanjima izvršne prirode - odlukama, propisima, prilagodbama i administrativnim rješenjima - Glavni Duhovi djeluju u osobama Sedam Vrhovnih Izvršitelja. U središnjem svemiru Glavni Duhovi mogu djelovati kroz Sedam Duhova iz Krugova Havone; na sjedištu sedam supersvemira oni sebe otkrivaju kroz Odražajne Duhove i djeluju kroz osobe Starih Dana s kojima su u osobnoj komunikaciji kroz Odražajne Pomagače Vizije.

Sedam Glavnih Duhova ne kontaktiraju izravno i osobno svemirsku upravu ispod sudova Starih Dana. Vašim lokalnim svemirom kao dijelom našeg supersvemira Orvontona upravlja Glavni Duh Orvontona, ali njegovo se djelovanje u odnosu na izvorna bića Nebadona neposredno oslobađa i njime osobno upravlja Stvaralački Majčinski Duh koji prebiva na Svijetu Spasenja, sjedištu vašeg lokalnog svemira.

1. SEDAM VRHOVNIH IZVRŠITELJA

Izvršno sjedište Glavnih Duhova zauzima sedam Rajskih satelita Beskonačnog Duha koji se okreću oko središnjeg otoka između sjajnih sfera Vječnog Sina i najdubljeg kruga Havone. Ove su izvršne sfere pod vodstvom Vrhovnih Izvršitelja, sedmočlane skupine koju su potrojstili Sin i Duh u skladu sa specifikacijama Sedam Glavnih Duhova za tip bića koji ima sposobnost funkcionirati kao njihovi univerzalni predstavnici.

Glavni Duhovi održavaju kontakt s različitim odjelima vlada supersvemira kroz ove Vrhovne Izvršitelje. Upravo oni su ti koji u velikoj mjeri određuju osnovne konstitutivne tendencije sedam

17:0.10 (197.10) These seven orders are known on Uversa as the seven Supreme Spirit groups. Their functional domain extends from the personal presence of the Seven Master Spirits on the periphery of the eternal Isle, through the seven Paradise satellites of the Spirit, the Havona circuits, the governments of the superuniverses, and the administration and supervision of the local universes, even to the lowly service of the adjutants bestowed upon the realms of evolutionary mind on the worlds of time and space.

17:0.11 (197.11) The Seven Master Spirits are the coordinating directors of this far-flung administrative realm. In some matters pertaining to the administrative regulation of organized physical power, mind energy, and impersonal spirit ministry, they act personally and directly, and in others they function through their multifarious associates. In all matters of an executive nature — rulings, regulations, adjustments, and administrative decisions — the Master Spirits act in the persons of the Seven Supreme Executives. In the central universe the Master Spirits may function through the Seven Spirits of the Havona Circuits; on the headquarters of the seven superuniverses they reveal themselves through the channel of the Reflective Spirits and act through the persons of the Ancients of Days, with whom they are in personal communication through the Reflective Image Aids.

17:0.12 (197.12) The Seven Master Spirits do not directly and personally contact universe administration below the courts of the Ancients of Days. Your local universe is administered as a part of our superuniverse by the Master Spirit of Orvonton, but his function in relation to the native beings of Nebadon is immediately discharged and personally directed by the Creative Mother Spirit resident on Salvington, the headquarters of your local universe.

1. THE SEVEN SUPREME EXECUTIVES

17:1.1 (198.1) The executive headquarters of the Master Spirits occupy the seven Paradise satellites of the Infinite Spirit, which swing around the central Isle between the shining spheres of the Eternal Son and the innermost Havona circuit. These executive spheres are under the direction of the Supreme Executives, a group of seven who were trinitized by the Father, Son, and Spirit in accordance with the specifications of the Seven Master Spirits for beings of a type that could function as their universal representatives.

17:1.2 (198.2) The Master Spirits maintain contact with the various divisions of the superuniverse governments through these Supreme Executives. It is they who very largely determine the basic

supersvemira. Oni su ravnomjerno i božanski savršeni, ali također posjeduju različitost ličnosti. Nemaju predsjedavajuću glavu; prilikom svakog okupljanja biraju jednog svog člana da predsjedava tim zajedničkim vijećem. Povremeno putuju u Raj da se posavjetuju sa Sedam Glavnih Duhova.

Sedam Vrhovnih Izvršitelja djeluju kao administrativni koordinatori velikog svemira; možemo ih nazvati upravnim odborom kozmičkog segmenta koji je stvoren nakon Havone. Oni se ne bave unutarnjim poslovima Raja i usmjeravaju svoje ograničene domene aktivnosti Havone kroz Sedam Duhova Krugova. Inače postoji malo ograničenja u opsegu njihova nadzora; oni se bave smjerom fizičkih, intelektualnih i duhovnih stvari; oni sve vide, sve čuju, sve osjećaju, pa čak i sve znaju što se događa na Havoni i u sedam supersvemira.

Ovi Vrhovni Izvršitelji ne definiraju procedure niti mijenjaju svemirske postupke; oni se bave izvršenjem planova božanstvenosti koje objavljuje Sedam Glavnih Duhova. Ne upliću se bilo u vladavinu Starih Dana u supersvemirima ili u suverenitet Sinova Stvoritelja u lokalnim svemirima. Oni su koordinirajući izvršitelji čija je zadaća provoditi kombiniranu proceduru svih propisno konstituiranih vladara u velikom svemiru.

Svaki izvršitelj i sve ustanove njegove domene posvećene su učinkovitoj administraciji samo jednog supersvemira. Vrhovni Izvršitelj Broj Jedan koji djeluje na izvršnom svijetu broj jedan, potpuno je posvećen poslovima prvog supersvemira i tako dalje do Vrhovnog Izvršitelja Broj Sedam koji radi na sedmom rajskom satelitu Duha i posvećuje svoje energije upravljanju sedmim supersvemirom. Ovaj sedmi svijet nosi naziv Orvonton, jer Rajski sateliti Duha imaju ista imena kao i s njima povezani supersvemiri; u stvari, supersvemiri su dobili ime po njima.

Na izvršnoj sferi sedmog supersvemira, osoblje koje se bavi vođenjem poslova Orvontona nailazi na brojeve koji su izvan ljudskog shvaćanja i koji obuhvaćaju gotovo svaki red nebeske inteligencije. Sve supersvemirske službe otpuštanja ličnosti (osim Nadahnutih Duhova Trojstva i Misaonih Ispravljača) prolaze kroz jedan od ovih sedam izvršnih svjetova na svojim svemirskim putovanjima u Raj i iz Raja, a ovdje se čuvaju i središnji registri svih ličnosti koje nastaju činom stvaranja Trećeg Izvora i Središta koji funkcionira u supersvemirima. Sustav materijalnih, morontijalnih i duhovnih zapisa o

constitutive trends of the seven superuniverses. They are uniformly and divinely perfect, but they also possess diversity of personality. They have no presiding head; each time they meet together, they choose one of their number to preside over that joint council. Periodically they journey to Paradise to sit in council with the Seven Master Spirits.

17.1.3 (198.3) The Seven Supreme Executives function as the administrative co-ordinators of the grand universe; they might be termed the board of managing directors of the post-Havona creation. They are not concerned with the internal affairs of Paradise, and they direct their limited spheres of Havona activity through the Seven Spirits of the Circuits. Otherwise there are few limits to the scope of their supervision; they engage in the direction of things physical, intellectual, and spiritual; they see all, hear all, feel all, even know all, that transpires in the seven superuniverses and in Havona.

17.1.4 (198.4) These Supreme Executives do not originate policies, nor do they modify universe procedures; they are concerned with the execution of the plans of divinity promulgated by the Seven Master Spirits. Neither do they interfere with the rule of the Ancients of Days in the superuniverses nor with the sovereignty of the Creator Sons in the local universes. They are the co-ordinating executives whose function it is to carry out the combined policies of all duly constituted rulers in the grand universe.

17.1.5 (198.5) Each of the executives and the facilities of his sphere are devoted to the efficient administration of a single superuniverse. Supreme Executive Number One, functioning on executive sphere number one, is wholly occupied with the affairs of superuniverse number one, and so on to Supreme Executive Number Seven, working from the seventh Paradise satellite of the Spirit and devoting his energies to the management of the seventh superuniverse. The name of this seventh sphere is Orvonton, for the Paradise satellites of the Spirit have the same names as their related superuniverses; in fact, the superuniverses were named after them.

17.1.6 (198.6) On the executive sphere of the seventh superuniverse the staff engaged in keeping straight the affairs of Orvonton runs into numbers beyond human comprehension and embraces practically every order of celestial intelligence. All superuniverse services of personality dispatch (except Inspired Trinity Spirits and Thought Adjusters) pass through one of these seven executive worlds on their universe journeys to and from Paradise, and here are maintained the central registries for all personalities created by the Third Source and Center who function in the superuniverses. The system of material,

jednom od ovih izvršnih svjetova Duha oduševljava čak i biće mojega reda.

Neposredna podređena bića Vrhovnog Izvršitelja sastoje se od većine potrojstvljenih sinova koji su ličnosti Raja-Havone i potrojstvljenih potomaka proslavljenih smrtnika koji su diplomci višestoljećnog treninga uzlaznog programa vremena i prostora. Ovi se potrojstvljeni sinovi određuju za službu u suradnji s Vrhovnim Izvršiteljima od strane šefa Vrhovnog Vijeća Rajskog Korpusa Finalista.

Svaki Vrhovni Izvršitelj ima dva savjetodavna kabineta: Djeca Beskonačnog Duha na sjedištu svakog supersvemira izabiru predstavnike svojih redova da služe jedno tisućljeće u primarnom savjetodavnom kabinetu svoga Vrhovnog Izvršitelja. U svim pitanjima koja utječu na uzlazne smrtnike vremena, postoji sekundarni kabinet koji se sastoji od smrtnika Rajskog dostignuća i potrojstvljenih sinova proslavljenih smrtnika; ovo tijelo odabiru uzlazna bića koja podilaze usavršavanje i privremeno prebivaju na sjedištima sedam supersvemira. Sve ostale direktore imenuju Vrhovni Izvršitelji.

S vremena na vrijeme, na ovim rajskim satelitima Duha održavaju se sjajne konklave. Potrojstvljeni sinovi dodijeljeni tim svjetovima, zajedno s uzlaznicima koji su postigli Raj, okupljaju se s ličnostima duha Trećeg Izvora i Središta u višestrukim susretima kroz borbe i pobjede uzlazne karijere. Vrhovni Izvršitelji uvijek upravljaju takvim bratskim okupljanjima.

Jednom u svakom tisućljeću Raja, Sedam Vrhovnih Izvršitelja napuštaju svoje pozicije autoriteta i idu na Raj, gdje drže tisućljetnu konklavu sveopćeg okupljanja i izražavanja blagodatni mnoštvu inteligentnih stvorenih bića. Ovaj se značajni događaj odvija u neposrednoj nazočnosti Veličanstvenika, šefa svih odražajnih skupina duha. I oni su u stanju međusobno komunicirati sa svim svojim suradnicima u velikom svemiru kroz jedinstveno funkcioniranje sveopće odražajnosti.

2. VELIČANSTVENIK - ŠEF ODRAŽAJNOSTI

Odražajni Duhovi imaju božansko porijeklo od Trojstva. Postoji pedeset tih jedinstvenih i pomalo tajanstvenih bića. Sedam od tih izvanrednih ličnosti nastalo je u isto vrijeme, a svaka takva stvaralačka epizoda učinjena je povezivanjem Rajskog Trojstva i jednog od Sedam Glavnih Duhova.

morontial, and spiritual records on one of these executive worlds of the Spirit amazes even a being of my order.

17:1.7 (199.1) The immediate subordinates of the Supreme Executives consist for the greater part of the trinitized sons of Paradise-Havona personalities and of the trinitized offspring of the glorified mortal graduates from the agelong training of the ascendant scheme of time and space. These trinitized sons are designated for service with the Supreme Executives by the chief of the Supreme Council of the Paradise Corps of the Finality.

17:1.8 (199.2) Each Supreme Executive has two advisory cabinets: The children of the Infinite Spirit on the headquarters of each superuniverse choose representatives from their ranks to serve for one millennium in the primary advisory cabinet of their Supreme Executive. In all matters affecting the ascending mortals of time, there is a secondary cabinet, consisting of mortals of Paradise attainment and of the trinitized sons of glorified mortals; this body is chosen by the perfecting and ascending beings who transiently dwell on the seven superuniverse headquarters. All other chiefs of affairs are appointed by the Supreme Executives.

17:1.9 (199.3) From time to time, great conclaves take place on these Paradise satellites of the Spirit. Trinitized sons assigned to these worlds, together with the ascenders who have attained Paradise, assemble with the spirit personalities of the Third Source and Center in the reunions of the struggles and triumphs of the ascendant career. The Supreme Executives always preside over such fraternal gatherings.

17:1.10 (199.4) Once in each Paradise millennium the Seven Supreme Executives vacate their seats of authority and go to Paradise, where they hold their millennial conclave of universal greeting and well-wishing to the intelligent hosts of creation. This eventful occasion takes place in the immediate presence of Majeston, the chief of all reflective spirit groups. And they are thus able to communicate simultaneously with all their associates in the grand universe through the unique functioning of universal reflectivity.

2. MAJESTON — CHIEF OF REFLECTIVITY

17:2.1 (199.5) The Reflective Spirits are of divine Trinity origin. There are fifty of these unique and somewhat mysterious beings. Seven of these extraordinary personalities were created at a time, and each such creative episode was effected by a liaison of the Paradise Trinity and one of the Seven Master Spirits.

Ova važna transakcija, koja se pojavljuje u zoru vremena, predstavlja početni napor Vrhovnih Stvoritelj skih Ličnosti koje zastupaju Glavni Duhovi, da djeluju u stvaralačnoj suradnji s Rajskim Trojstvom. Ta veza kreativne snage Vrhovnih Stvoritelja s kreativnim potencijalima Trojstva je sam izvor aktualnosti Vrhovnog Bića. Stoga, pri samom završetku ciklusa odražajnog stvoriteljskog čina, kad je svaki od Sedam Glavnih Duhova našao savršenu kreativnu sinkronizaciju s Rajskim Trojstvom, kada se personalizirao četrdeset i deveti odražajni duh, onda je došlo do nove i dalekosežne reakcije u Božanstvu Apsolutu koja je dala nove prerogative ličnosti Vrhovnog Bića i kulminirala u personalizaciji Veličanstvenika, šefa odražajnosti i Rajskog sjedišta cjelokupnog djelovanja četrdeset devet Odražajnih Duhova i njihovih suradnika diljem svemira nad svemirima.

Veličanstvenik je prava osoba, osobno i nepogrešivo središte odražajnih pojava u svih sedam supersvemira vremena i prostora. On održava stalno sjedište na Raju u središtu svih stvari prilikom okupljanja Sedam Glavnih Duhova. Ne bavi se ničim osim koordinacijom i održavanjem službe odražajnosti u dalekosežnom stvaranju; on nije inače uključen u administraciju svemirskih poslova.

Veličanstvenik ne ulazi u naš katalog Rajskih ličnosti jer je on jedina postojeća ličnost božanstva koju je stvorilo Vrhovno Biće u funkcionalnoj vezi s Božanstvom Apsolutom. On je osoba, ali se isključivo i očito automatski bavi ovom jednom fazom svemirskog gospodarstva; on sada ne funkcionira u bilo kojem osobnom svojstvu u odnosu na druge (neodražajne) redove kozmičkih ličnosti.

Stvaranje Veličanstvenika signalizira prvi vrhovni stvaralački čin Vrhovnog Bića. Ovo je djelovanje voljnosti bilo dobrovoljno u Vrhovnom Biću, ali fenomenalna reakcija Božanstva Apsoluta nije bila unaprijed poznata. Sve od vječnog pojavljivanja svemira Havone nije bilo moguće posvjedočiti tako ogromno ostvarivanje takvog divovskog i dalekosežnog usklađivanja moći i koordinacije djelovanja duha. Odaziv Božanstva na kreativne volje Vrhovnog Bića i njegovih suradnika znatno je izvan njihove svrhovitosti i daleko iznad njihovih konceptualnih predviđanja.

Zadivljeni smo mogućnostima budućih doba, kada Vrhovni i Krajnji postignu nove razine božanstvenosti i uziđu na nove domene djelovanja ličnosti, kad budemo svjedočili u područjima pobožanstvljenja još neka neočekivana i nepredviđena bića koji će posjedovati nezamislive

17:2.2 (199.6) This momentous transaction, occurring in the dawn of time, represents the initial effort of the Supreme Creator Personalities, represented by the Master Spirits, to function as cocreators with the Paradise Trinity. This union of the creative power of the Supreme Creators with the creative potentials of the Trinity is the very source of the actuality of the Supreme Being. Therefore, when the cycle of reflective creation had run its course, when each of the Seven Master Spirits had found perfect creative synchrony with the Paradise Trinity, when the forty-ninth Reflective Spirit had personalized, then a new and far-reaching reaction occurred in the Deity Absolute which imparted new personality prerogatives to the Supreme Being and culminated in the personalization of Majeston, the reflectivity chief and Paradise center of all the work of the forty-nine Reflective Spirits and their associates throughout the universe of universes.

17:2.3 (200.1) Majeston is a true person, the personal and infallible center of reflectivity phenomena in all seven superuniverses of time and space. He maintains permanent Paradise headquarters near the center of all things at the rendezvous of the Seven Master Spirits. He is concerned solely with the co-ordination and maintenance of the reflectivity service in the far-flung creation; he is not otherwise involved in the administration of universe affairs.

17:2.4 (200.2) Majeston is not included in our catalogue of Paradise personalities because he is the only existing personality of divinity created by the Supreme Being in functional liaison with the Deity Absolute. He is a person, but he is exclusively and apparently automatically concerned with this one phase of universe economy; he does not now function in any personal capacity with relation to other (nonreflective) orders of universe personalities.

17:2.5 (200.3) The creation of Majeston signaled the first supreme creative act of the Supreme Being. This will to action was volitional in the Supreme Being, but the stupendous reaction of the Deity Absolute was not foreknown. Not since the eternity-appearance of Havona had the universe witnessed such a tremendous factualization of such a gigantic and far-flung alignment of power and co-ordination of functional spirit activities. The Deity response to the creative wills of the Supreme Being and his associates was vastly beyond their purposeful intent and greatly in excess of their conceptual forecasts.

17:2.6 (200.4) We stand in awe of the possibility of what the future ages, wherein the Supreme and the Ultimate may attain new levels of divinity and ascend to new domains of personality function, may witness in the realms of the deitization of still other unexpected and undreamed of beings who

moći unaprijeđene koordinacije svemira. Čini se da nema ograničenjapotencijalu Božanstva Apsoluta da odgovori na takvo ujedinjenje odnosa između iskustvenog Božanstva i egzistencijalnog Rajskog Trojstva.

3. ODRAŽAJNI DUHOVI

Četrdeset devet Odražajnih Duhova su porijeklom od Trojstva, ali svaka od sedam stvaralačkih epizoda koje prate njihov postanak rezultira prozivodnjom neke vrste bića koja u prirodi nalikuju obilježjima Glavnog Duha od kojeg djelomično vuku porijeklo. Oni tako svaki na svoj način odražavaju prirode i obilježja sedam mogućih kombinacija povezanosti božanstvenih obilježja Rajskog Oca, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. Zbog toga je potrebno imati sedam od ovih Odražajnih Duhova na sjedištu svakog supersvemira. Jedan od svake od sedam vrsta je potreban kako bi se postigao savršeni odraz svih faza svake moguće manifestacije tri Rajska Božanstva, jer se takvi fenomeni mogu pojaviti u bilo kojem dijelu sedam supersvemira. Jedan od svake vrste je sukladno tome bio dodijeljen službi u svakom od supersvemira. Ove skupine od sedam uzajamno različitih Odražajnih Duhova imaju sjedišta na glavnim središtima supersvemira u odražajnoj žizi svakog svijeta, koja se ne podudara s točkom duhovne polarizacije.

Odražajni Duhovi imaju imena, ali ona nisu otkrivena na svjetovima prostora. Ona se odnose na prirodu i karakter tih bića i dio su jedne od sedam sveopćih misterija tajnih sfera Raja.

Atribut odražajnosti, pojava umnih razina Združenog Činitelja, Vrhovnog Bića i Glavnih Duhova, prenosi se svim bićima koja se bave radom ove ogromne sheme univerzalne inteligencije. I ovdje je velika tajna: Ni Glavni Duhovi ni Rajska Božanstva, pojedinačno ili skupno, ne otkrivaju ove ovlasti koordinirane kozmičke odražajnosti onako kako se one očituju u tih četrdeset devet povezanih ličnosti Veličanstvenika, a ipak su oni tvorci svih tih čudesno obdarenih bića. Božansko naslijeđe ponekad otkriva u stvorenju neke osobine koje nisu vidljive u Stvoritelju.

Osoblje službe odražajnosti, osim Veličanstvenika i Odražajnih Duhova, ubraja sva stvorenja Beskonačnog Duha i njegovih nebrojenih suradnika i podređenih. Odražajni Duhovi svakog supersvemira su tvorci svojih

will possess unimagined powers of enhanced universe co-ordination. There would seem to be no limit to the Deity Absolute's potential of response to such unification of relationships between experiential Deity and the existential Paradise Trinity.

3. THE REFLECTIVE SPIRITS

17:3.1 (200.5) The forty-nine Reflective Spirits are of Trinity origin, but each of the seven creative episodes attendant upon their appearance was productive of a type of being in nature resembling the characteristics of the coancestral Master Spirit. Thus they variously reflect the natures and characters of the seven possible combinations of the association of the divinity characteristics of the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. For this reason it is necessary to have seven of these Reflective Spirits on the headquarters of each superuniverse. One of each of the seven types is required in order to achieve the perfect reflection of all phases of every possible manifestation of the three Paradise Deities as such phenomena might occur in any part of the seven superuniverses. One of each type was accordingly assigned to service in each of the superuniverses. These groups of seven dissimilar Reflective Spirits maintain headquarters on the capitals of the superuniverses at the reflective focus of each realm, and this is not identical with the point of spiritual polarity.

17:3.2 (200.6) The Reflective Spirits have names, but these designations are not revealed on the worlds of space. They pertain to the nature and character of these beings and are a part of one of the seven universal mysteries of the secret spheres of Paradise.

17:3.3 (201.1) The attribute of reflectivity, the phenomenon of the mind levels of the Conjoint Actor, the Supreme Being, and the Master Spirits, is transmissible to all beings concerned in the working of this vast scheme of universal intelligence. And herein is a great mystery: Neither the Master Spirits nor the Paradise Deities, singly or collectively, disclose these powers of co-ordinate universal reflectivity just as they are manifested in these forty-nine liaison personalities of Majeston, and yet they are the creators of all these marvelously endowed beings. Divine heredity does sometimes disclose in the creature certain attributes which are not discernible in the Creator.

17:3.4 (201.2) The personnel of the reflectivity service, with the exception of Majeston and the Reflective Spirits, are all the creatures of the Infinite Spirit and his immediate associates and subordinates. The Reflective Spirits of each

Pomoćnika Odražajne Vizije, njihovi osobni glasovi na sudovima Starih Dana.

Odražajni Duhovi nisu samo prijenosni agenti; oni su i zadržajne ličnosti. Njihovi potomci, sekonafigmi, također su zadržajne ili zabilježne ličnosti. Sve što ima istinsku duhovnu vrijednost ostaje zabilježeno u duplikatu, a jedan se snimak čuva u osobnom posjedu jednog člana brojnih redova sekorafigmskih ličnosti koje pripadaju golemom osoblju Odražajnih Duhova.

Formalni zapisi svemira prolaze kroz anđeoske snimače, ali pravi duhovni zapisi se prikupljaju tehnikom odražajnosti i čuvaju u umovima doličnih i prikladnih ličnosti iz obitelji Beskonačnog Duha. To su *živi* zapisi nasuprot formalnim i *mrtvim* zapisima svemira, koji se savršeno čuvaju u živim umovima osobnih zabilježnih ličnosti Beskonačnog Duha.

Organizacija reflektivnosti također je prikupljanje vijesti i mehanizam diseminacije dekreta cijelom stvaranju. Ona je u kontinuiranom djelovanju suprotno redovitom funkcioniranju raznih službi emitiranja.

Sve što je bitno i što se događa na sjedištu lokalnog svemira samo po sebi odražava se na glavno sjedište odgovarajućeg supersvemira. I obrnuto, sve što se tiče lokalnog svemira odražava se prema glavnim sjedištima svemira iz sjedišta njihovog supersvemira. Služba odražavanja iz svemira vremena u supersvemire može djelovati automatska ili samodjelujuća, ali ona to nije. Sve je to vrlo osobno i inteligentno; njegova preciznost proizlazi iz savršenstva suradnje ličnosti i stoga se teško može pripisati neosobnim djelovanjima-prisustvovanjima Absoluta.

Dok Misaoni Ispravljači ne sudjeluju u radu sustava svemirske odražajnosti, imamo svaki razlog vjerovati da su svi fragmenti Oca u potpunosti upoznati s ovim transakcijama i da se mogu koristiti njihovim sadržajem.

Tijekom današnje svemirske dobi može djelovati da je prostorni raspon izvan-Rajske službe odražajnosti ograničen periferijom sedam supersvemira. Osim toga, funkcija ove službe djeluje neovisna o vremenu i prostoru. Čini se da je neovisna o svim poznatim podapsolutnim svemirskim krugovima.

Na sjedištu svakog supersvemira odražajna organizacija djeluje kao odvojena jedinka; ali u nekim posebnim prigodama, pod vodstvom

superuniverse are the creators of their Reflective Image Aids, their personal voices to the courts of the Ancients of Days.

17:3.5 (201.3) The Reflective Spirits are not merely transmitting agents; they are retentive personalities as well. Their offspring, the seconaphim, are also retentive or record personalities. Everything of true spiritual value is registered in duplicate, and one impression is preserved in the personal equipment of some member of one of the numerous orders of secoraphic personalities belonging to the vast staff of the Reflective Spirits.

17:3.6 (201.4) The formal records of the universes are passed up by and through the angelic recorders, but the true spiritual records are assembled by reflectivity and are preserved in the minds of suitable and appropriate personalities belonging to the family of the Infinite Spirit. These are the *live* records in contrast with the formal and *dead* records of the universe, and they are perfectly preserved in the living minds of the recording personalities of the Infinite Spirit.

17:3.7 (201.5) The reflectivity organization is also the news-gathering and the decree-disseminating mechanism of all creation. It is in constant operation in contrast with the periodic functioning of the various broadcast services.

17:3.8 (201.6) Everything of import transpiring on a local universe headquarters is inherently reflected to the capital of its superuniverse. And conversely, everything of local universe significance is reflected outward to the local universe capitals from the headquarters of their superuniverse. The reflectivity service from the universes of time up to the superuniverses is apparently automatic or self-operating, but it is not. It is all very personal and intelligent; its precision results from perfection of personality co-operation and therefore can hardly be attributed to the impersonal presence-performances of the Absolutes.

17:3.9 (201.7) While Thought Adjusters do not participate in the operation of the universal reflectivity system, we have every reason to believe that all Father fragments are fully cognizant of these transactions and are able to avail themselves of their content.

17:3.10 (201.8) During the present universe age the space range of the extra-Paradise reflectivity service seems to be limited by the periphery of the seven superuniverses. Otherwise, the function of this service seems to be independent of time and space. It appears to be independent of all known subabsolute universe circuits.

17:3.11 (201.9) On the headquarters of each superuniverse the reflective organization acts as a segregated unit; but on certain special occasions, under the direction of Majeston, all seven may and

Veličanstvenika, svih sedam mogu i djeluju u sveopćoj udruzi, kao u slučaju jubileja prilikom stupanja čitavog lokalnog svemira u stadij svjetlosti i života i u doba milenijskih čestitki koje upućuje Sedam Vrhovnih Izvršitelja.

4. ODRAŽAJNI POMOĆNICI VIZIJE

Četrdeset devet Odražajnih Pomoćnika Vizije su Odražajni Duhovi, a postoji samo sedam Pomoćnika na sjedištu svakog supersvemira. Prvi stvaralački čin sedam Odražajnih Duhova Uverse bio je proizvodnja njihovih sedam Pomoćnika Vizije, kada je svaki odražajni duh stvorio svog vlastitog Pomoćnika. Pomoćnici Vizije, u određenim atributima i svojstvima, savršene su reprodukcije svojih Odražajnih Majčinih Duhova; oni su virtualna dupliciranja osim što nemaju atributa odražajnosti. Oni su istinske vizije i neprestano funkcioniraju kao kanal komunikacije između Odražajnih Duhova i supersvemirskih vlasti. Pomoćnici Vizije nisu samo asistenti; oni su stvarni prikazi Duhova od kojih vuku porijeklo; oni su *vizije* i vjerni su svom imenu.

Odražajni Duhovi su istinske ličnosti, ali ličnosti takva reda da su nerazumljivi materijalnim bićima. Čak i na sferi glavnoga supersvemira potrebno je djelovanje njihovih Pomoćnika Vizije u svim osobnim odnosima sa Starim Danima i njihovim suradnicima. U kontaktima između Pomoćnika Vizije i Starih Dana, ponekad jedan Pomoćnik funkcionira prihvatljivo, a u drugim prigodama su dva, tri, četiri ili čak sedam, potrebni za potpun i pravilan prikaz komunikacije povjerene njihovom prijenosu. Slično tome, poruke Pomoćnika Vizije različito primaju jedan, dva ili sva tri Stara Dana, ovisno o tome što sadržaj komunikacije može zahtijevati.

Pomoćnici Vizije zauvijek služe u suradnji sa svojim predačkim Duhovima, a na raspolaganju im je nevjerovatno mnoštvo pomoćnika iz redova sekonafima. Pomoćnici Vizije ne djeluju neposredno u vezi sa svjetovima obuke uzlaznih smrtnika. Usko su povezani s obavještajnom službom svemirske sheme smrtnog napredovanja, ali osobno nećete stupiti u kontakt s njima za vašeg boravka u školama Uverse jer su ta naizgled osobna bića lišena volje; oni nemaju snagu izbora. Oni su istinske vizije, potpuno odražavajući ličnost i um Duha od kojeg su postali. Kao zasebna skupina, uzlazni smrtnici ne dolaze u kontakt s tehnikom odražajnosti. Uvijek će neko biće odražajne prirode stati između vas i stvarnog djelovanja ove službe.

do act in universal unison, as in the event of the jubilee occasioned by the settling of an entire local universe in light and life and at the times of the millennial greetings of the Seven Supreme Executives.

4. THE REFLECTIVE IMAGE AIDS

17:4.1 (202.1) The forty-nine Reflective Image Aids were created by the Reflective Spirits, and there are just seven Aids on the headquarters of each superuniverse. The first creative act of the seven Reflective Spirits of Uversa was the production of their seven Image Aids, each Reflective Spirit creating his own Aid. The Image Aids are, in certain attributes and characteristics, perfect reproductions of their Reflective Mother Spirits; they are virtual duplications minus the attribute of reflectivity. They are true images and constantly function as the channel of communication between the Reflective Spirits and the superuniverse authorities. The Image Aids are not merely assistants; they are actual representations of their respective Spirit ancestors; they are *images*, and they are true to their name.

17:4.2 (202.2) The Reflective Spirits themselves are true personalities but of such an order as to be incomprehensible to material beings. Even on a superuniverse headquarters sphere they require the assistance of their Image Aids in all personal intercourse with the Ancients of Days and their associates. In contacts between the Image Aids and the Ancients of Days, sometimes one Aid functions acceptably, while on other occasions two, three, four, or even all seven are required for the full and proper presentation of the communication intrusted to their transmission. Likewise, the messages of the Image Aids are variously received by one, two, or all three Ancients of Days, as the content of the communication may require.

17:4.3 (202.3) The Image Aids serve forever by the sides of their ancestral Spirits, and they have at their disposal an unbelievable host of helper seconaphim. The Image Aids do not directly function in connection with the training worlds of ascending mortals. They are closely associated with the intelligence service of the universal scheme of mortal progression, but you will not personally come in contact with them when you sojourn in the Uversa schools because these seemingly personal beings are devoid of will; they do not exercise the power of choice. They are true images, wholly reflective of the personality and mind of the individual Spirit ancestor. As a class, ascending mortals do not intimately contact with reflectivity. Always some being of the reflective nature will be interposed between you and the actual operation of the service.

5. SEDAM DUHOVA KRUGOVA

Sedam Duhova iz Krugova Havone su skupa neosobna predstava Beskonačnog Duha i Sedam Glavnih Duhova u sedam krugova središnjeg svemira. Oni su služitelji Glavnih Duhova i njihovi kolektivni potomci. Glavni Duhovi pružaju jedinstvenu i raznoliku upravnu individualnost u sedam supersvemira. Kroz ove jedinstvene Duhove iz Krugova Havone omogućeno je jedinstveno, ujednačeno i koordinirano duhovno nadgledanje središnjeg svemira.

Svaki od Sedam Duhova Krugova je ograničen na propusnost jednog kruga Havone. Oni se izravno ne bave aktivnostima Vječnih Dana, vladara pojedinačnih svjetova Havone. Ali oni su u vezi sa Sedam Vrhovnih Izvršitelja, i oni se sinkroniziraju sa središnjim svemirskim prisustvom Vrhovnog Bića. Njihov je rad u cijelosti ograničen na Havonu.

Ti duhovi krugova uspostavljaju vezu s onima koji borave u Havoni kroz svoje osobno potomstvo, tercijarne supernafime. Dok su Duhovi Krugova koegzistirajući sa Sedam Glavnih Duhova, njihova uloga u stvaranju tercijarnog supernafima nije postigla značajnu važnost dok prvi hodočasnici vremena nisu stigli na vanjski krug Havone u dane Grandfande.

Kako budete napredovali od kruga do kruga u Havoni, upoznat ćete Duhove Krugova, ali s njima nećete moći ući u osobno zajedništvo, iako ćete moći osobno uživati i prepoznati njihovu neosobnu prisutnost, njihov duhovni utjecaj.

Duhovi krugova vezani su za domaće stanovnike Havone umnogom kao što su Misaoni Ispravljači povezani sa smrtnim stvorenjima koja nastanjuju svjetove evolucijskih svemira. Kao i Misaoni Ispravljači, Duhovi Krugova su neosobni i povezuju se sa savršenim umovima bića Havone umnogom onako kako neosobni duhovi Oca Svih nastanjuju konačne umove smrtnih ljudi. Ali Duhovi Krugova nikada ne postaju stalni dio ličnosti Havone.

6. STVARALAČKI DUHOVI LOKALNOG SVEMIRA

Mnogo toga što se odnosi na prirodu i funkciju lokalnog svemira Stvaralačkih Duhova ispravno

5. THE SEVEN SPIRITS OF THE CIRCUITS

17:5.1 (202.4) The Seven Spirits of the Havona Circuits are the joint impersonal representation of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits to the seven circuits of the central universe. They are the servants of the Master Spirits, whose collective offspring they are. The Master Spirits provide a distinct and diversified administrative individuality in the seven superuniverses. Through these uniform Spirits of the Havona Circuits they are enabled to provide a unified, uniform, and co-ordinated spiritual supervision for the central universe.

17:5.2 (202.5) The Seven Spirits of the Circuits are each limited to the permeation of a single Havona circuit. They are not directly concerned with the regimes of the Eternals of Days, the rulers of the individual Havona worlds. But they are in liaison with the Seven Supreme Executives, and they synchronize with the central universe presence of the Supreme Being. Their work is wholly confined to Havona.

17:5.3 (203.1) These Spirits of the Circuits make contact with those who sojourn in Havona through their personal offspring, the tertiary supernaphim. While the Circuit Spirits are coexistent with the Seven Master Spirits, their function in the creation of tertiary supernaphim did not attain major importance until the first pilgrims of time arrived on the outer circuit of Havona in the days of Grandfanda.

17:5.4 (203.2) As you advance from circuit to circuit in Havona, you will learn of the Spirits of the Circuits, but you will not be able to hold personal communion with them, even though you may personally enjoy, and recognize the impersonal presence of, their spiritual influence.

17:5.5 (203.3) The Circuit Spirits are related to the native inhabitants of Havona much as the Thought Adjusters are related to the mortal creatures inhabiting the worlds of the evolutionary universes. Like the Thought Adjusters, the Circuit Spirits are impersonal, and they consort with the perfect minds of Havona beings much as the impersonal spirits of the Universal Father indwell the finite minds of mortal men. But the Spirits of the Circuits never become a permanent part of Havona personalities.

6. THE LOCAL UNIVERSE CREATIVE SPIRITS

17:6.1 (203.4) Much that pertains to the nature and function of the local universe Creative Spirits

pripada pripovijesti o njihovoj povezanosti sa Stvoriteljima u organizaciji i upravljanju lokalnim stvaranjima; ali postoje mnoga obilježja izuzetnih kozmičkih iskustava tih čudesnih bića koja se mogu pripovijedati kao dio ove rasprave o sedam grupa Vrhovnih Duhova.

Razumijemo šest faza karijere Majčinskog Duha lokalnog svemira i nagađamo mnogo toga o vjerojatnosti sedme faze aktivnosti. Te različite faze postojanja jesu:

1. *Inicijalna Rajska diferencijacija.* Kada se Sin Stvoritelj personalizira zajedničkim djelovanjem Oca Svih i Vječnog Sina, istodobno se pojavljuje u osobi Beskonačnog Duha to što je poznato kao "vrhovna reakcija komplementa." Ne shvaćamo prirodu ove reakcije, ali shvaćamo da ona označava samu po sebi promjenu tih potencijala personifikacije koji se prihvaćaju unutar kreativnog potencijala Združenog Stvoritelja. Rođenje ravnopravnog Sina Stvoritelja signalizira rođenje u osobi Beskonačnog Duha potencijala buduće lokalno-svemirske supruge ovog Rajskog Sina. Mi nismo svjesni ove nove predlične identifikacije entiteta, ali znamo da ta činjenica uzlazi u Rajske zapise o karijeri takvog Sina Stvoritelja.

2. *Preliminarni trening za kreativnost.* Tijekom dugog razdoblja pripreme izobrazbe Sina Mihaela u organizaciji i upravljanju svemirima, njegova buduća družica prolazi kroz daljnji razvoj entiteta i postaje svjesna njihove zajedničke sudbine. Ne znamo, ali sumnjamo da takav entitet grupe svijesti postaje svjestan svemira i započinje taj preliminarni trening potreban za stjecanje duhovne vještine u njezinom budućem radu suradnje s komplementarnim Mihaelom u stvaranju i administraciji svemira.

3. *Stadij fizičke tvorevine.* U vrijeme kada Vječni Sin prenosi stvaralačko zaduženje na Sina Mihaela, Glavni Duh koji upravlja supersvemirovom kojem se taj novi Sin Stvoritelj daruje, daje izraza "molitvi prepoznavanja" u prisutnosti Beskonačnog Duha; i po prvi put se javlja entitet Stvaralačkog Duha kao jedinstvena osoba različita od Beskonačnog Duha. I krećući se izravno u smjeru Glavnog Duha koji daje izraza ovoj molbi, taj se entitet odmah gubi iz našeg vidokruga, naočigled postajući dio osobe ovog Glavnog Duha. Novootkriveni Stvaralački Duh ostaje s Glavnim Duhom sve do trenutka kada Sin Stvoritelj krene u avanturu prostora; nakon toga Glavni Duh predaje svoju novu suradnicu Duha na čuvanje Sinu Stvoritelju, dok mu ova suradnica Duha istovremeno podaje svoju vječnu vjernost i

properly belongs to the narrative of their association with the Creator Sons in the organization and management of the local creations; but there are many features of the prelocal universe experiences of these marvelous beings which may be narrated as a part of this discussion of the seven Supreme Spirit groups.

17:6.2 (203.5) We are conversant with six phases of the career of a local universe Mother Spirit, and we speculate much concerning the probability of a seventh stage of activity. These different stages of existence are:

17:6.3 (203.6) 1. *Initial Paradise Differentiation.* When a Creator Son is personalized by the joint action of the Universal Father and the Eternal Son, simultaneously there occurs in the person of the Infinite Spirit what is known as the "supreme reaction of complement." We do not comprehend the nature of this reaction, but we understand that it designates an inherent modification of those personalizable possibilities which are embraced within the creative potential of the Conjoint Creator. The birth of a co-ordinate Creator Son signalizes the birth within the person of the Infinite Spirit of the potential of the future local universe consort of this Paradise Son. We are not cognizant of this new prepersonal identification of entity, but we know that this fact finds place on the Paradise records of the career of such a Creator Son.

17:6.4 (203.7) 2. *Preliminary Creatorship Training.* During the long period of the preliminary training of a Michael Son in the organization and administration of universes, his future consort undergoes further development of entity and becomes group conscious of destiny. We do not know, but we suspect that such a group-conscious entity becomes space cognizant and begins that preliminary training requisite to the acquirement of spirit skill in her future work of collaboration with the complementary Michael in universe creation and administration.

17:6.5 (204.1) 3. *The Stage of Physical Creation.* At the time the creatorship charge is administered to a Michael Son by the Eternal Son, the Master Spirit who directs the superuniverse to which this new Creator Son is destined gives expression to the "prayer of identification" in the presence of the Infinite Spirit; and for the first time, the entity of the subsequent Creative Spirit appears as differentiated from the person of the Infinite Spirit. And proceeding directly to the person of the petitioning Master Spirit, this entity is immediately lost to our recognition, becoming apparently a part of the person of this Master Spirit. The newly identified Creative Spirit remains with the Master Spirit until the moment of the departure of the Creator Son for the adventure of space; whereupon the Master Spirit commits the new

beskrajnu odanost. A onda se javlja jedna od najdirljivijih epizoda koje se ikada događaju na Raju. Otac Svih priznaje ovu vječnu zajednicu Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha i u skladu s darivanjem određenih zajedničkih ovlasti pod upravom Glavnog Duha supersvemirske jurisdikcije.

Sin Stvoritelj i Stvaralački Duh koje je Otac ujediniio odlaze na svoju avanturu stvaranja svemira. I oni rade zajedno u ovom obliku udruživanja tijekom dugog i teškog razdoblja materijalne organizacije njihova svemira.

4. *Era stvaranja života.* Nakon što Sin Stvoritelj izrazi svoju namjeru o stvaranju života, na Raju nastupaju "ceremonije personalizacije" u kojima sudjeluje Sedam Glavnih Duhova i koje osobno doživljava nadležni Glavni Duh. Ovo je doprinos Rajskog Božanstva individualnosti suradnice Duha vezane za Sina Stvoritelja i ovaj čin postaje očitovan u svemiru u fenomenu "primarne erupcije" u osobi Beskonačnog Duha. Istodobno s tim fenomenom na Raju, dosad neosobna suradnica Duha koja surađuje sa Sinom Stvoriteljem postaje, u svim praktičnim namjerama i svrhama, prava pravcata osoba. Odsad i zauvijek, ovaj se Majčinski Duh lokalnog svemira smatra osobom i održava osobne odnose s mnoštvom domaćih ličnosti do tada stvorenog života.

5. *Period poslije darivanja.* Još jedna velika promjena nastupa u dugotrajnoj karijeri Stvaralačkog Duha kad se Sin Stvoritelj vrati u svemirski stožer nakon završetka sedmog darivanja i nakon stjecanja punine svemirskoga suvereniteta. Tom prigodom, pred okupljenim upraviteljima svemira, trijumfalni Sin Stvoritelj uzdiže Majčinski Duh Svemira na poziciju suvereniteta i priznaje svoju suradnicu Duha kao sebi ravnopravnu.

6. *Doba svjetlosti i života.* Po uspostavljanju ere svjetlosti i života, ravnopravna upraviteljica lokalnog svemira ulazi u šestu fazu karijere Stvaralačkog Duha. Ali ne možemo prikazati prirodu ovog velikog iskustva. Takve se stvari odnose na buduću stadij evolucije u Nebadonu.

7. *Neobjavljena karijera.* Znamo o ovih šest faza karijere Majčinskog Duha lokalnog svemira. Neizbježno je da pitamo: Postoji li i sedma karijera? Imamo na umu da, kada finalisti postignu ono što se čini konačnom sudbinom smrtnog uskrsnuća, oni se vode u registraturi kao početnici

Spirit consort to the keeping of the Creator Son, at the same time administering to the Spirit consort the charge of eternal fidelity and unending loyalty. And then occurs one of the most profoundly touching episodes which ever take place on Paradise. The Universal Father speaks in acknowledgment of the eternal union of the Creator Son and the Creative Spirit and in confirmation of the bestowal of certain joint powers of administration by the Master Spirit of superuniverse jurisdiction.

17:6.6 (204.2) The Father-united Creator Son and Creative Spirit then go forth on their adventure of universe creation. And they work together in this form of association throughout the long and arduous period of the material organization of their universe.

17:6.7 (204.3) 4. *The Life-Creation Era.* Upon the declaration of intention to create life by the Creator Son, there ensue on Paradise the "personalization ceremonies," participated in by the Seven Master Spirits and personally experienced by the supervising Master Spirit. This is a Paradise Deity contribution to the individuality of the Spirit consort of the Creator Son and becomes manifest to the universe in the phenomenon of "the primary eruption" in the person of the Infinite Spirit. Simultaneously with this phenomenon on Paradise, the heretofore impersonal Spirit consort of the Creator Son becomes, to all practical intents and purposes, a bona fide person. Henceforth and forevermore, this same local universe Mother Spirit will be regarded as a person and will maintain personal relations with all the personality hosts of the ensuing life creation.

17:6.8 (204.4) 5. *The Postbestowal Ages.* Another and great change occurs in the never-ending career of a Creative Spirit when the Creator Son returns to universe headquarters after the completion of his seventh bestowal and subsequent to his acquirement of full universe sovereignty. On that occasion, before the assembled administrators of the universe, the triumphant Creator Son elevates the Universe Mother Spirit to cosovereignty and acknowledges the Spirit consort as his equal.

17:6.9 (204.5) 6. *The Ages of Light and Life.* Upon the establishment of the era of light and life the local universe cosovereign enters upon the sixth phase of a Creative Spirit's career. But we may not portray the nature of this great experience. Such things pertain to a future stage of evolution in Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *The Unrevealed Career.* We know of these six phases of the career of a local universe Mother Spirit. It is inevitable that we should ask: Is there a seventh career? We are mindful that, when finalizers attain what appears to be their final destiny of mortal ascension, they are

šestoga stupnja karijere duha. Pretpostavljamo da finaliste čeka još jedna i neobjavljena karijera u svemirskim poslovima. Trebamo očekivati da i Majčinski Duhovi Svemira pred sobom imaju neku neobjavljenu karijeru koja će činiti sedmu fazu njihovog osobnog iskustva u svemirskoj službi i lojalnoj suradnji sa Stvoriteljima iz reda Mihaela.

of record as entering upon the career of sixth-stage spirits. We conjecture that there awaits the finalizers still another and unrevealed career in universe assignment. It is only to be expected that we would likewise regard the Universe Mother Spirits as having ahead of them some undisclosed career which will constitute their seventh phase of personal experience in universe service and loyal co-operation with the order of the Creator Michaels.

7. DUHOVI POMOĆNICI UMA

Ti pomoćni duhovi su sedmostruko darivanje uma Majčinog Duha lokalnog svemira živim stvorenim bićima koja su zajednički stvorili Sin Stvoritelj i ovaj isti Stvaralački Duh. Ovo darivanje postaje moguće u vrijeme kada Duh bude uzdignut do statusa povlastica ličnosti. Opisivanje prirode i funkcioniranja sedam duhova pomoćnika uma prikladnije ulaze u pripovijest o vašem lokalnom svemiru Nebadon.

7. THE ADJUTANT MIND-SPIRITS

17:7.1 (205.1) These adjutant spirits are the sevenfold mind bestowal of a local universe Mother Spirit upon the living creatures of the conjoint creation of a Creator Son and such a Creative Spirit. This bestowal becomes possible at the time of the Spirit's elevation to the status of personality prerogatives. The narration of the nature and functioning of the seven adjutant mind-spirits belongs more appropriately to the story of your local universe of Nebadon.

8. DJELOVANJA VRHOVNIH DUHOVA

Sedam grupa Vrhovnih Duhova čine jezgru funkcionalne obitelji Trećeg Izvora i Središta koji djeluje kao Beskonačni Duh i kao Združeni Činitelj. Domena Vrhovnih Duhova proteže se od prisutnosti Trojstva na Raju do funkcioniranja uma evolucijsko-smrtnog reda na planetima prostora. Tako oni ujedinjuju silazne administrativne razine i koordiniraju višestruke funkcije njegovog osoblja. Bilo da se radi o skupini Odražajnih Duhova u vezi sa Starim Danima, Duhu Stvoritelju u suradnji sa Sinom Mihaelom ili Sedam Glavnih Duhova koji okružuju Rajsko Trojstvo, djelovanje Vrhovnih Duhova se susreće posvuda u središnjem svemiru, supersvemiru i lokalnim svemirima. Oni funkcioniraju podjednako s ličnostima Trojstva iz reda "Dana" kao i s Rajskim ličnostima iz reda "Sinova."

8. FUNCTIONS OF THE SUPREME SPIRITS

17:8.1 (205.2) The seven groups of Supreme Spirits constitute the nucleus of the functional family of the Third Source and Center both as the Infinite Spirit and as the Conjoint Actor. The domain of the Supreme Spirits extends from the presence of the Trinity on Paradise to the functioning of mind of the evolutionary-mortal order on the planets of space. Thus do they unify the descending administrative levels and co-ordinate the manifold functions of the personnel thereof. Whether it is a Reflective Spirit group in liaison with the Ancients of Days, a Creative Spirit acting in concert with a Michael Son, or the Seven Master Spirits encircuited around the Paradise Trinity, the activity of the Supreme Spirits is encountered everywhere in the central, super-, and local universes. They function alike with the Trinity personalities of the order of "Days" and with the Paradise personalities of the order of "Sons."

Zajedno s njihovim Beskonačnim Majčinskim Duhom, skupine Vrhovnih Duhova su neposredni stvoritelji velike obitelji stvorenja Trećeg Izvora i Središta. Svi redovi služiteljskih duhova proizlaze iz ove udruge. Primarni supernafimi potječu iz Beskonačnog Duha; sekundarna bića ovog reda su proizvod Glavnih Duhova; tercijarne supernafime stvara Sedam Duhova Krugova. Odražajni Duhovi su kolektivno majke čudesnog reda andeoskog mnoštva, moćnih sekonaforma koji služe u supersvemirima. Stvaralački Duh je majka andeoskih redova lokalnog svemira; takvi serafimski služitelji i su izvorni u svakom lokalnom

17:8.2 (205.3) Together with their Infinite Mother Spirit, the Supreme Spirit groups are the immediate creators of the vast creature family of the Third Source and Center. All orders of the ministering spirits spring from this association. Primary supernaphim originate in the Infinite Spirit; secondary beings of this order are created by the Master Spirits; tertiary supernaphim by the Seven Spirits of the Circuits. The Reflective Spirits, collectively, are the mother-makers of a marvelous order of the angelic hosts, the mighty seconaphim of the superuniverse services. A Creative Spirit is the mother of the angelic orders of a local creation;

svemiru, iako su oblikovani po uzorcima središnjeg svemira. Svim tim tvorcima službenih duhova neizravno pomaže središnja postaja Beskonačnog Duha, izvorna i vječna majka svih anđeoskih služitelja.

Sedam skupina Vrhovnog Duha su koordinatori naseljenog stvaranja. Udruženje njihovih upravnih poglavara, Sedam Glavnih Duhova, naočigled koordinira dalekosežne aktivnosti Boga Sedmostrukog:

1. Zajedno su Glavni Duhovi približno ekvivalentni s božanskom razinom Trojstva Rajskih Božanstava.

2. Pojedinačno iscrpljuju primarne mogućnosti povezivanja trojedinog Božanstva.

3. Kao raznovrsni predstavnici Združenog Činitelja oni su repozitoriji toga suvereniteta duha-uma-moći Vrhovnog Bića koji ovaj još nije osobno upotrijebio.

4. Pomoću Odražajnih Duhova, oni sinkroniziraju supersvemirske vlade Starih Dana s Veličanstvenikom, Rajskim središtem sveopće odražajnosti.

5. U njihovom sudjelovanju u individualizaciji Božanskih Služiteljica lokalnog svemira, Glavni Duhovi pridonose posljednjoj razini Boga Sedmostrukog, povezivanju Sina Stvoritelja i Stvaralačkog duha lokalnih svemira.

Funkcionalno jedinstvo, svojstveno Združenom Činitelju, otkriveno je evolucijskim svemirima u Sedam Glavnih Duhova, njegovim primarnim osobama. Ali u usavršenim supersvemirima budućnosti to će jedinstvo nesumnjivo biti neodvojivo od iskustvene suverenosti Vrhovnog.

[Predstavio je Božanski savjetnik iz Uverse.]

such seraphic ministers are original in each local universe, though they are fashioned after the patterns of the central universe. All these creators of ministering spirits are only indirectly assisted by the central lodgment of the Infinite Spirit, the original and eternal mother of all the angelic ministers.

17:8.3 (205.4) The seven Supreme Spirit groups are the co-ordinators of the inhabited creation. The association of their directing heads, the Seven Master Spirits, appears to co-ordinate the far-flung activities of God the Sevenfold:

17:8.4 (205.5) 1. Collectively the Master Spirits near-equivalate to the divinity level of the Trinity of Paradise Deities.

17:8.5 (205.6) 2. Individually they exhaust the primary associable possibilities of triune Deity.

17:8.6 (206.1) 3. As diversified representatives of the Conjoint Actor they are the repositories of that spirit-mind-power sovereignty of the Supreme Being which he does not yet personally exercise.

17:8.7 (206.2) 4. Through the Reflective Spirits they synchronize the superuniverse governments of the Ancients of Days with Majeston, the Paradise center of universal reflectivity.

17:8.8 (206.3) 5. In their participation in the individualization of the local universe Divine Ministers, the Master Spirits contribute to the last level of God the Sevenfold, the Creator Son-Creative Spirit union of the local universes.

17:8.9 (206.4) Functional unity, inherent in the Conjoint Actor, is disclosed to the evolving universes in the Seven Master Spirits, his primary personalities. But in the perfected superuniverses of the future this unity will undoubtedly be inseparable from the experiential sovereignty of the Supreme.

17:8.10 (206.5) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 018. VRHOVNE LIČNOSTI TROJSTVA

⇨ 017

Knjiga Urantije

019 ⇨

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 018 VRHOVNE LIČNOSTI TROJSTVA

Sekcije

Uvod

1. POTROJSTVLJENE TAJNE VRHOVNOSTI
2. VJEČNI DANI
3. STARI DANI
4. SAVRŠENI DANI
5. SKORI DANI
6. UJEDINJENI DANI
7. VJERNI DANI

Uvod

SVE Vrhovne Osobe Trojstva su stvorene u cilju određene službe. One predstavljaju djelo božanskog Trojstva koje služi izvršenju određenih dužnosti i imaju punu kvalifikaciju za savršenu službu kako u tehničkom pogledu tako i u pogledu najviše o danosti . Po stoj i slijedećih sedam redova Vrhovnih Osoba Trojstva:

1. Potrojstvljene Tajne Vrhovnosti.
2. Vječni Dani.
3. Stari Dani.
4. Savršeni Dani.
5. Skori Dani.
6. Sjedinjeni Dani.
7. Vjerni Dani.

Ova bića administrativnog savršenstva postoje u ograničenom i konačnom broju. Stvorena su u prošlosti; obustavljena je daljnja personifikacija.

PAPER 18 THE SUPREME TRINITY PERSONALITIES

SECTIONS

Introduction

1. The Trinitized Secrets of Supremacy
2. The Eternals of Days
3. The Ancients of Days
4. The Perfections of Days
5. The Recents of Days
6. The Unions of Days
7. The Faithfuls of Days

INTRODUCTION

18:0.1 (207.1) SUPREME Trinity Personalities are all created for specific service. They are designed by the divine Trinity for the fulfillment of certain specific duties, and they are qualified to serve with perfection of technique and finality of devotion. There are seven orders of the Supreme Trinity Personalities:

- 18:0.2 (207.2) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 18:0.3 (207.3) 2. Eternals of Days.
- 18:0.4 (207.4) 3. Ancients of Days.
- 18:0.5 (207.5) 4. Perfections of Days.
- 18:0.6 (207.6) 5. Recents of Days.
- 18:0.7 (207.7) 6. Unions of Days.
- 18:0.8 (207.8) 7. Faithfuls of Days.

18:0.9 (207.9) These beings of administrative perfection are of definite and final numbers. Their creation is a past event; no more are being personalized.

Širom cijelog velikog svemira, ove vrhovne Osobe Trojstva zastupaju administrativnu proceduru Rajskog Trojstva; one zastupaju pravdu i izvršni sud Rajskog Trojstva. One formiraju međupovezanu liniju administrativnog savršenstva koja se proteže od Očevih svjetova Raja sve do upravnih svjetova lokalnih svemira i centara sastavnih zvijezda.

Po svim svojim božanskim obilježjima, bića koja vuku porijeklo od Trojstva su stvorena na Raju. Vrijeme uvećava njihovu sposobnost za kozmičku službu jedino u domenama iskustva. Ova bića koja vuku porijeklo od Trojstva neće podlijeći opasnosti od poraza ili pobune. Ona imaju božansku bit i nikad nisu skrenula s božanske i savršene staze osobnog ponašanja.

1. POTROJSTVLJENE TAJNE VRHOVNOSTI

Postoji sedam svjetova unutarnjeg kruga Rajskih satelita i svakim uzvišenim svjetom upravlja desetočlana grupa Potrojestvljenih Tajni Vrhovnosti. Dok nisu stvoritelji, oni su vrhovni i ultimni administrativni upravitelji. Upravljanje poslovima sedam bratstvenih svjetova u cjelosti počiva na ovoj sedamdesetočlanoj grupi vrhovnih upravitelja. Premda potomstvo Trojstva nadgleda ovih sedam svetih svjetova koji se nalaze u neposrednoj blizini Raja, ovi svjetovi su uopćeno poznati kao osobni krug Ova Svih.

Dok na svakom svijetu potrojestvljene Tajne Vrhovnosti djeluju kao desetočlane grupe ravnopravnih i povezanih upravitelja, oni isto tako djeluju individualno u svojim pojedinačnim domenama odgovornosti. U pogledu djelatnosti svaki specijalni svijet je podijeljen u sedam osnovnih podgrupa i svaki ravnopravni vladar upravlja jednim područjem ovih specijaliziranih aktivnosti. Preostala tri upravitelja djeluju kao osobni zastupnici trojedinog Božanstva u pogledu odnosa sa sedmoricom upravitelja; jedan zastupa Oca, drugi Sina a treći Duha.

Unatoč svoje očigledne klasne sličnosti, sve Potrojestvljene Tajne Vrhovnosti istovremeno ispoljavaju određena grupna obilježja. Sedam vrhovnih upravitelja Sfere Božanstvenosti odražavaju osobni karakter i prirodu Oca Svih i isto se može reći o svih sedam svjetova: Svaka desetočlana grupa nalikuje onom Božanstvu ili onoj vezi Božanstva koja obilježava njihovu domenu. Deset upravitelja koji vladaju Sferom Uspona odražavaju spojene prirode Oca, Sina i

18:0.10 (207.10) Throughout the grand universe these Supreme Trinity Personalities represent the administrative policies of the Paradise Trinity; they represent the justice and are the executive judgment of the Paradise Trinity. They form an interrelated line of administrative perfection extending from the Paradise spheres of the Father to the headquarters worlds of the local universes and to the capitals of their component constellations.

18:0.11 (207.11) All Trinity-origin beings are created in Paradise perfection in all their divine attributes. Only in the realms of experience has the passing of time added to their equipment for cosmic service. There is never any danger of default or risk of rebellion with Trinity-origin beings. They are of divinity essence, and they have never been known to depart from the divine and perfect path of personality conduct.

1. THE TRINITIZED SECRETS OF SUPREMACY

18:1.1 (207.5) There are seven worlds in the innermost circuit of the Paradise satellites, and each of these exalted worlds is presided over by a corps of ten Trinitized Secrets of Supremacy. They are not creators, but they are supreme and ultimate administrators. The conduct of the affairs of these seven fraternal spheres is wholly committed to this corps of seventy supreme directors. Though the offspring of the Trinity supervise these seven sacred spheres nearest Paradise, this group of worlds is universally known as the personal circuit of the Universal Father.

18:1.2 (208.1) The Trinitized Secrets of Supremacy function in groups of ten as co-ordinate and joint directors of their respective spheres, but they also function individually in particular fields of responsibility. The work of each of these special worlds is divided into seven major departments, and one of these co-ordinate rulers presides over each such division of specialized activities. The remaining three act as the personal representatives of triune Deity in relation to the other seven, one representing the Father, one the Son, and one the Spirit.

18:1.3 (208.2) Although there is a definite class resemblance which typifies the Trinitized Secrets of Supremacy, they also disclose seven distinct group characteristics. The ten supreme directors of Divinington affairs are reflective of the personal character and nature of the Universal Father; and so it is with each of these seven spheres: Each group of ten resembles that Deity or Deity association which is characteristic of their domain. The ten directors who rule Ascendington are reflective of the combined nature of the Father,

Duha.

Ja ne mogu obznaniti ništa više o djelatnostima ovih visokih osoba sedam Očevih svetih svjetova, jer oni su uistinu Tajne Vrhovnosti. Nikakve arbitrarne tajne nisu vezane uz način prilaza Ocu Svih, Vječnom Sinu i Beskonačnom Duhu. Dok su Božanstva u cjelosti obznanjena svima koji postignu božansko savršenstvo, bića nikad ne mogu u cjelosti dostići Tajne Vrhovnosti. Nikad nećemo biti ustanju posve prodrijeti u domene koji kriju osobne tajne Božanstva vezane uz sedmostruku grupaciju stvorenih bića.

Kako se djelatnost ovih vrhovnih upravitelja odnosi na intimni i osobni kontakt Božanstava s ovih sedam osnovnih grupacija kozmičkih bića bilo za njihova boravka na ovih sedam specijalnih svjetova ili djelovanja širom cijelog velikog svemira, najbolje je držati ove osobne odnose i neobične kontakte u najsvetijoj tajnosti. Rajski Stvoritelji uvijek poštuju intimnost i dostojanstvo ličnosti, čak i svojih najnižih stvorenja. I ovo je istina kad je riječ o individualnim osobama kao i raznim naročitim redovima ličnosti.

Čak i bićima visokog kozmičkog postignuća, ovi tajni svjetovi uvijek predstavljaju iskušenje odanosti. Dok imamo priliku potpuno i osobno upoznati vječne Bogove, slobodno upoznati njihove karaktere božanstvenosti i savršenstva, nemamo priliku potpuno prodrijeti u sve osobne odnose Rajskih Vladara s njihovim stvorenim bićima.

2. VJEČNI DANI

Sve i jednim od milijun svjetova Havone upravlja jedna Vrhovna Osoba Trojstva. Ovi vladari su poznati kao Vječni Dani i broje upravo milijun osoba, jednu za svaki svijet Havone. Oni su potomstvo Rajskog Trojstva, ali kao i u slučaju Tajni Vrhovnosti, ne postoje arhivski zapisi o njihovom porijeklu. Ove dvije grupe svemudrih očeva vječno upravljaju svojim veličanstvenim svjetovima Rajsko-Havonskog sistema i drže svoje položaje bez rotacije i smjene dužnosti.

Vječni Dani su vidljivi svim bićima slobodne volje koja žive na njihovim domenama. Oni predsjedavaju redovnim planetarnim sjednicama. Periodično i nasmjenu, oni posjećuju upravne svjetove sedam supersvemira. Oni su bliski po rodu i božanski ravnopravni Starim Danima, bićima koja upravljaju sudbinama sedam supervlada. U slučaju da određeni Vječni Dan privremeno napusti svoj svijet, upravu preuzima Trojski Sin Učitelj.

Son, and Spirit.

18:1.4 (208.3) I can reveal very little about the work of these high personalities on the seven sacred worlds of the Father, for they are truly the *Secrets of Supremacy*. There are no arbitrary secrets associated with the approach to the Universal Father, the Eternal Son, or the Infinite Spirit. The Deities are an open book to all who attain divine perfection, but all the *Secrets of Supremacy* can never be fully attained. Always will we be unable fully to penetrate the realms containing the personality secrets of Deity association with the sevenfold grouping of created beings.

18:1.5 (208.4) Since the work of these supreme directors has to do with the intimate and personal contact of the Deities with these seven basic groupings of universe beings when domiciled on these seven special worlds or while functioning throughout the grand universe, it is fitting that these very personal relations and extraordinary contacts should be held sacredly secret. The Paradise Creators respect the privacy and sanctity of personality even in their lowly creatures. And this is true both of individuals and of the various separate orders of personalities.

18:1.6 (208.5) To beings of even high universe attainment these secret worlds ever remain a test of loyalty. It is given us fully and personally to know the eternal Gods, freely to know their characters of divinity and perfection, but it is not granted us fully to penetrate all of the personal relations of the Paradise Rulers with all of their creature beings.

2. THE ETERNALS OF DAYS

18:2.1 (208.6) Each of the billion worlds of Havona is directed by a Supreme Trinity Personality. These rulers are known as the *Eternals of Days*, and they number exactly one billion, one for each of the Havona spheres. They are the offspring of the Paradise Trinity, but like the *Secrets of Supremacy* there are no records of their origin. Forever have these two groups of all-wise fathers ruled their exquisite worlds of the Paradise-Havona system, and they function without rotation or reassignment.

18:2.2 (208.7) The *Eternals of Days* are visible to all will creatures dwelling in their domains. They preside over the regular planetary conclaves. Periodically, and by rotation, they visit the headquarters spheres of the seven superuniverses. They are close of kin to, and are the divine equals of, the *Ancients of Days*, who preside over the destinies of the seven supergovernments. When an *Eternal of Days* is absent from his sphere, his world is directed by a Trinity Teacher Son.

Izuzev kad se radi o utvrđenim redovima bića--bićima s Havone i drugim živim bićima centralnog svemira--domaći Vječni Dani rade na razvoju svojih svjetova u cjelostiuskladu sa svojim osobnim idejama i idealima. Dok razmjenjuju planetarne posjete, oni ne kradu i ne imitiraju tuđe ideje; uvijek i po svemu djeluju originalno.

Arhitektura, prirodno uređenje, morontija građevine i tvorevine duha--predstavljaju originalne i izvorne elemente svakog svijeta. Svaki svijet je mjesto vječne ljepote, po svemu se razlikujući od svih drugih svjetova centralnog svemira. I svi ćete na svom unutarnjem putovanju Havonom prema Raju, imati priliku provesti manje ili više vremena na ovim jedinstvenim i uzbudljivim svjetovima. Dok je na vašem svjetu prirodno govoriti o Raju kao višnjoj lokaciji, bilo bi pravilnije aludirati na ovaj božanski cilj uspona kao unutarnju lokaciju.

3. STARI DANI

Kad smrtnici vremena polože završne ispite na obrazovnim svjetovima koji okružuju upravne svjetove lokalnog svemira i kad uznapreduju do obrazovnih svjetova supersvemira, oni time uznapreduju u duhovnom razvoju do točke raspoznavanja i komunikacije s visokim duhovnim vladarima i upraviteljima ovih naprednih svjetova, uključujući i Stare Dane.

Stari Dani su u osnovi identični; oni ispoljavaju spojeni karakter i sjedinjenu prirodu Trojstva. Unatoč individualnosti i osobnim razlikama, nisu uzajamno različiti do mjere koja obilježava Sedam Glavnih Duhova. Oni pružaju jednolike upraviteljske metode u sedam po svemu drugom vrlo različitih supersvemira--sedam zasebnih, odvojenih i jedinstvenih tvorevina. Dok se Sedam Glavnih Duhova razlikuju po prirodi i osobinama, Stari Dani--osobni vladari supersvemira--predstavljaju međusobno jednako i supersavršeno potomstvo Rajskog Trojstva.

Dok Sedam Glavnih Duhova s visine odlučuju o prirodi svojih supersvemira, Stari Dani donose odluke o administrativnim pitanjima istih ovih supersvemira. Oni postavljaju administrativnu jednolikost iznad stvaralačke raznolikosti kako bi osigurali harmoniju unatoč stvaralačkoj specifičnosti koja leži u podlozi ovih sedam segmentalnih grupacija velikog svemira.

Svi Stari Dani su potrojstveljeni u isto vrijeme. Njihovo ime obilježava početak arhivskih zapisa o stvaranju ličnosti, odakle su dobili i ime--Stari Dani. Kad dostignete Raj i počnete

18:2.3 (209.1) Except for the established orders of life, such as the Havona natives and other living creatures of the central universe, the resident Eternals of Days have developed their respective spheres entirely in accordance with their own personal ideas and ideals. They visit each other's planets, but they do not copy or imitate; they are always and wholly original.

18:2.4 (209.2) The architecture, natural embellishment, morontia structures, and spirit creations are exclusive and unique on each sphere. Every world is a place of everlasting beauty and is wholly unlike any other world in the central universe. And you will each spend a longer or shorter time on each of these unique and thrilling spheres on your way inward through Havona to Paradise. It is natural, on your world, to speak of Paradise as *upward*, but it would be more correct to refer to the divine goal of ascension as *inward*.

3. THE ANCIENTS OF DAYS

18:3.1 (209.3) When mortals of time graduate from the training worlds surrounding the headquarters of a local universe and are advanced to the educational spheres of their superuniverse, they have progressed in spiritual development to that point where they are able to recognize and communicate with the high spiritual rulers and directors of these advanced realms, including the Ancients of Days.

18:3.2 (209.4) The Ancients of Days are all basically identical; they disclose the combined character and unified nature of the Trinity. They possess individuality and are in personality diverse, but they do not differ from each other as do the Seven Master Spirits. They provide the uniform directorship of the otherwise differing seven superuniverses, each of which is a distinct, segregated, and unique creation. The Seven Master Spirits are unlike in nature and attributes, but the Ancients of Days, the personal rulers of the superuniverses, are all uniform and superperfect offspring of the Paradise Trinity.

18:3.3 (209.5) The Seven Master Spirits on high determine the *nature* of their respective superuniverses, but the Ancients of Days dictate the *administration* of these same superuniverses. They superimpose administrative uniformity on creative diversity and insure the harmony of the whole in the face of the underlying creational differences of the seven segmental groupings of the grand universe.

18:3.4 (209.6) The Ancients of Days were all trinitized at the same time. They represent the beginning of the personality records of the universe of universes, hence their name — *Ancients* of Days.

istraživati arhivske zapise najranijih početaka, otkrit ćete da prvi zapis u dijelu koji govori o stvaranju ličnosti pruža svjedočanstvo o potrojstvu dvadeset i jednog bića iz reda Starih Dana.

Ova visoka bića uvijek ostvaruju upravne djelatnosti u tročlanim grupama. Dok u nekim fazama aktivnosti djeluju individualno, i dok u drugim formiraju proizvoljne parove, pri izvršenju visokih domena administrativnih aktivnosti uvijek moraju djelovati zajednički. Oni ne napuštaju svoje svjetove, što nije ni potrebno, jer ovi svjetovi djeluju kao superkozmički fokusni centri dalekosežnog sistema reflektivnosti.

Osobna prebivališta svaka tri pripadnika iz reda Starih Dana počivaju u točki duhovnog polariteta njihovog upravnog svijeta. Takav svijet je podjeljen u sedamdeset administrativnih sektora i sedamdeset odjeljenskih centara u kojima Stari Dani borave s vremena na vrijeme.

U pogledu moći, autoritativnog djelokruga i stupnja sudbene nadležnosti, Stari Dani su najmoćniji i najsnažniji od svih neposrednih vladara vremensko- prostornih tvorevina. U cijelom prostranom svemiru nad svemirima, jedino oni imaju visoke moći da donesu konačni sud o prestanku vječne egzistencije stvorenja koja imaju slobodnu volju. I sva tri Stara Dana moraju sudjelovati u donošenju konačne odluke pri djelovanju superkozmičkih visokih sudova.

Pored Božanstava i njihovih Rajskeih suradnika, Stari Dani su najsavršeniji, najraznovrsniji i najbožanstvenije obdareni vladari vremensko- prostorne egzistencije. Čini se da Stari Dani djeluju kao vrhovni vladari supersvemira; ali kako nisu iskustveno stekli ovo vladarsko pravo, njihovu poziciju s vremenom mora preuzeti Vrhovno Biće--iskustveni vladar--i oni nesumnjivo moraju postati njegovi zamjenici.

Vrhovno Biće postiže suverenitet sedam supersvemira iskustvenom službom u korist svih sedam nadsvemira, upravo kao što Sin Stvoritelj iskustveno zaslužuje suverenu vlast nad svojim lokalnim svemirom. Ali tijekom suvremenog doba tekućeg i nepotpunog evolutivnog razvoja Vrhovnog, Stari Dani pružaju savršenu administrativnu kontrolu nad evolutivno rastućim svemirima vremena i prostora. I sve odluke i nalozi Starih Dana nose obilježje mude originalnosti i inicijativne individualnosti.

4. SAVRŠENI DANI

Postoji ništa više nego dvije stotine i deset

When you reach Paradise and search the written records of the beginning of things, you will find that the first entry appearing in the personality section is the recital of the trinitization of these twenty-one Ancients of Days.

18:3.5 (209.7) These high beings always govern in groups of three. There are many phases of activity in which they work as individuals, still others in which any two can function, but in the higher spheres of their administration they must act jointly. They never personally leave their residential worlds, but then they do not have to, for these worlds are the superuniverse focal points of the far-flung reflectivity system.

18:3.6 (209.8) The personal abodes of each trio of the Ancients of Days are located at the point of spiritual polarity on their headquarters sphere. Such a sphere is divided into seventy administrative sectors and has seventy divisional capitals in which the Ancients of Days reside from time to time.

18:3.7 (210.1) In power, scope of authority, and extent of jurisdiction the Ancients of Days are the most powerful and mighty of any of the direct rulers of the time-space creations. In all the vast universe of universes they alone are invested with the high powers of final executive judgment concerning the eternal extinction of will creatures. And all three Ancients of Days must participate in the final decrees of the supreme tribunal of a superuniverse.

18:3.8 (210.2) Aside from the Deities and their Paradise associates, the Ancients of Days are the most perfect, most versatile, and the most divinely endowed rulers in all time-space existence. Apparently they are the supreme rulers of the superuniverses; but they have not experientially earned this right to rule and are therefore destined sometime to be superseded by the Supreme Being, an experiential sovereign, whose vicegerents they will undoubtedly become.

18:3.9 (210.3) The Supreme Being is achieving the sovereignty of the seven superuniverses by experiential service just as a Creator Son experientially earns the sovereignty of his local universe. But during the present age of the unfinished evolution of the Supreme, the Ancients of Days provide the co-ordinated and perfect administrative overcontrol of the evolving universes of time and space. And the wisdom of originality and the initiative of individuality characterize all the decrees and rulings of the Ancients of Days.

4. THE PERFECTIONS OF DAYS

18:4.1 (210.4) There are just two hundred and ten

Savršenih Dana koji upravljaju vladama deset glavnih sektora svakog supersvemira. Oni su potrojtstveljni u cilju specijalne službe u korist superkozmičkih upravitelja i vladaju kao neposredni i osobni zamjenici Starih Dana.

Dok su tri Savršena Dana na dužnosti na svakom centru glavnog sektora, za razliku od Starih Dana, oni ne moraju uvijek svi biti prisutni na tom mjestu. S vremena na vrijeme, jedan od njih može napustiti centar kako bi se osobno posavjetovao sa Starim Danima vezano uz dobrostanje svoga svijeta.

Ovi trojedini vladari glavnih sektora ispoljavaju neobično savršenstvo u pogledu ostvarenja administrativnih detalja, odakle su dobili ime--Savršeni Dani. Pri zapisu imena ovih bića, suočeni smo s problemom ispravnog prijevoda, kako je vrlo često jako teško postići zadovoljavajuće značenje. Ne želimo samovoljno pribjeći upotrebi imena koja bi vam djelovala besmisleno; stoga nam je često j ako teško izabrati prikladno ime--riječ jasnog značenja koja je istovremeno više-manje vjerna originalu.

U sastavu vlade Savršenih Dana postoji veća grupa Božanskih Savjetnika, Usavršitelja Mudrosti i Univerzalnih Cenzora. U ovu grupu se pored toga ubraja i veći broj kako Moćnih Glasnika, tako i Onih Visokog Autoriteta i Onih Bez Imena i Broja. Ali veći dio rutinskih djelatnosti glavnog sektora obavljaju Nebeski Čuvari i Visoki Sinovi Pomoćnici. Ove dvije grupe pripadaju redovima potrojtstveljenog potomstva bilo Rajsko-Havonskih ličnosti ili uzvišenih smrtnih finalista. Rajska Božanstva izvode ponovno potrojtstveljenje određenih dvaju vrsta ovih potrojtstveljenih stvorenih bića, nakon čega se ova bića odašiljaju na dužnost administrativnih pomagača superkozmičkih vlada.

Dok Nebeski Čuvari i Visoki Sinovi Pomoćnici primaju služiteljsku dužnost glavnih i sporednih sektora, Potrojtstveljeni Čuvari (serafi i midvejeri koji su prošli kroz Trojskoobujmljenje) djeluju kao sudski službenici sve tri kategorije--u sudovima Starih Dana, Savršenih Dana i Skorih Dana. Dok se Potrojtstveljeni Ambasadori (uspinjući smrtnici koji su prošli kroz Trojskoobujmljenje i koji se spajaju sa Sinom i Duhom) mogu susresti u svim dijelovima supersve mira, većina se nalazi na dužnosti u sporednim sektorima.

Prethodno punom ostvarenju upraviteljskog plana sedam supersvemira, praktično svi administrativni upravitelji iz različitih upravnih odjeljenja, s izuzetkom Starih Dana, su služili u nauku kao šegrti pod upravom Vječnih Dana na

Perfections of Days, and they preside over the governments of the ten major sectors of each superuniverse. They were trinitized for the special work of assisting the superuniverse directors, and they rule as the immediate and personal vicegerents of the Ancients of Days.

18.4.2 (210.5) Three Perfections of Days are assigned to each major sector capital, but unlike the Ancients of Days, it is not necessary that all three be present at all times. From time to time one of this trio may absent himself to confer in person with the Ancients of Days concerning the welfare of his realm.

18.4.3 (210.6) These triune rulers of the major sectors are peculiarly perfect in the mastery of administrative details, hence their name—*Perfections of Days*. In recording the names of these beings of the spiritual world, we are confronted with the problem of translating into your tongue, and very often it is exceedingly difficult to render a satisfactory translation. We dislike to use arbitrary designations which would be meaningless to you; hence we often find it difficult to choose a suitable name, one which will be clear to you and at the same time be somewhat representative of the original.

18.4.4 (210.7) The Perfections of Days have a moderate-sized corps of Divine Counselors, Perfectors of Wisdom, and Universal Censors attached to their governments. They have still larger numbers of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number. But much of the routine work of major sector affairs is carried on by the Celestial Guardians and the High Son Assistants. These two groups are drawn from among the trinitized offspring of either Paradise-Havona personalities or glorified mortal finalizers. Certain of these two orders of creature-trinitized beings are retrinitized by the Paradise Deities and then are dispatched to assist in the administration of the superuniverse governments.

18.4.5 (211.1) Most of the Celestial Guardians and the High Son Assistants are assigned to the service of the major and the minor sectors, but the Trinitized Custodians (Trinity-embraced seraphim and midwayers) are the officers of the courts of all three divisions, functioning in the tribunals of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. The Trinitized Ambassadors (Trinity-embraced ascendant mortals of Son- or Spirit-fused nature) may be encountered anywhere in a superuniverse, but the majority are in the service of the minor sectors.

18.4.6 (211.2) Before the times of the full unfolding of the governmental scheme of the seven superuniverses, practically all administrators of the various divisions of these governments, excepting the Ancients of Days, served apprenticeships of

različitim svjetovima Havone. Skorija potrojstvljena bića su jednako tako prošla kroz period obuke pod upravom Vječnih Dana, prije nego što su bili pripojeni službi Starih Dana, Savršenih Dana i Skorih Dana. Svi su prekaljeni, okušani i iskusni administrativni upravitelji.

Rano ćete imati priliku sresti Savršene Dane, čim stignete do glavnog upravnog centra Splandona po boravku na svjetovima domaćeg sporednog sektora, kako ovi uzvišeni vladari usko djeluju u vezi sa sedamdeset glavnih sektora višeg obrazovanja uspinjućih stvorenih bića prostora. Savršeni Dani osob no upravljaju grupnim polaganjem zakletviuspinjućih bića pri diplomiranju iz obrazovnih institucija glavnog sektora.

Aktivnosti hodočasnika vremena na svjetovima koji okružuju glavni sektor upravnog svijeta uglavnom umaju intelektualnu prirodu, u suprotnosti s pretežno fizičkom i materijalnom prirodom obrazovanja na sedam obrazovnih svjetova sporednog sektora, ili s duhovnim poružecima četiri stotine devedeset kozmičkim svjetova superkozmičkog upravnog svijeta.

Premda ulazite jedino u registar glavnog sektora Splandona koji obuhvaća vaš domaći lokalni svemir, morate proći kroz svih deset glavnih dijelova supersvemira. Prije nego dostignete Uversu, imat ćete priliku vidjeti svih trideset Orvonstonskih Savršenih Dana.

5. SKORI DANI

Skori Dani su najmlađi vrhovni upravitelji supersvemira; u tročlanim grupama, ova bića predsjedavaju poslovima sporednih sektora. Dok su po prirodi ravnopravni Savršenim Danima, podložni su im u pogledu administrativnog autoriteta. Ove osobno veličanstvene i božanski djelotvorne ličnosti Trojstva broje ništa više nego dvije tisuće stotinu bića. Stvoreni su istovremeno i zajednički su prošli kroz obrazovni sistem Havone kojim rukovode Vječni Dani.

Slično zboru Savršenih Dana, i Skori Dani imaju svoj zbor suradnika i pomoćnika. Pored toga im je pridružen ogroman broj različitih podređenih redova nebeskih bića. Pri administrativnoj upravi nad sporednim sektorima, koriste velik broj uspinjućih domaćih smrtnika, osoblje različitih uslužnih kolonija i različitih grupa koje vuku porijeklo od Beskonačnog Duha.

varying duration under the Eternals of Days on the various worlds of the perfect Havona universe. The later trinitized beings likewise passed through a season of training under the Eternals of Days before they were attached to the service of the Ancients of Days, the Perfections of Days, and the Recents of Days. They are all seasoned, tried, and experienced administrators.

18:4.7 (211.3) You will early see the Perfections of Days when you advance to the headquarters of Splandon after your sojourn on the worlds of your minor sector, for these exalted rulers are closely associated with the seventy major sector worlds of higher training for the ascendant creatures of time. The Perfections of Days, in person, administer the group pledges to the ascending graduates of the major sector schools.

18:4.8 (211.4) The work of the pilgrims of time on the worlds surrounding a major sector headquarters is chiefly of an intellectual nature in contrast with the more physical and material character of the training on the seven educational spheres of a minor sector and with the spiritual undertakings on the four hundred ninety university worlds of a superuniverse headquarters.

18:4.9 (211.5) Although you are entered only upon the registry of the major sector of Splandon, which embraces the local universe of your origin, you will have to pass through every one of the ten major divisions of our superuniverse. You will see all thirty of the Orvonton Perfections of Days before you reach Uversa.

5. THE RECENTS OF DAYS

18:5.1 (211.6) The Recents of Days are the youngest of the supreme directors of the superuniverses; in groups of three they preside over the affairs of the minor sectors. In nature they are co-ordinate with the Perfections of Days, but in administrative authority they are subordinate. There are just twenty-one thousand of these personally glorious and divinely efficient Trinity personalities. They were created simultaneously, and together they passed through their Havona training under the Eternals of Days.

18:5.2 (211.7) The Recents of Days have a corps of associates and assistants similar to that of the Perfections of Days. In addition they have assigned to them enormous numbers of the various subordinate orders of celestial beings. In the administration of the minor sectors they utilize large numbers of the resident ascending mortals, the personnel of the various courtesy colonies, and the various groups originating in the Infinite Spirit.

Vlade sporednih sektora se najvećim dijelom, premda ne isključivo, bave bitnim fizičkim problemima supersvemira. Svjetovi sporednog sektora služe kao upravni svjetovi Glavnih Fizičkih Upravitelja. Na ovim svjetovima uspinjući smrtnici sprovode studije i izvode eksperimente koji se tiču ispitivanja aktivnosti trećeg reda Vrhovnih Centara Moći i svih sedam redova Glavnih Fizičkih Upravitelja.

Kako se režim sporednog sektora tako isključivo bavi fizičkim problemima, njegova se tri Skora Dana vrlo rijetko mogu naći na glavnom centralnom planetu. Jedan se u većini slučajeva nalazi bilo na vijećanju sa Savršenim Danima nadležnog glavnog sektora ili u ulozi zamjenika Starih Dana na sjednici visokih bića koja vuku porijeklo od Trojstva. Zajedno sa Savršenim Danima, oni nasmjenu zastupaju Stare Dane na vrhovnim Rajskim sjednicama. Neki drugi pripadnik Skorih Dana može istovremeno otići u inspekciju upravnim svjetovima lokalnog svemira koji pripadaju njegovoj nadležnosti. Ali u svakom slučaju, jedan od ova tri vladara uvijek ostaje na dužnosti na upravnom centru sporednog sektora.

Svi ćete jednom imati priliku da upoznate tri Skora Dana koji upravljaju Ensom, vašim sporednim sektorom, kako morate proći kroz njihove ruke na unutarnjem putovanju obrazovnim svjetovima sporednog sektora. Na putu k Uversi prolazite samo jednom grupom obrazovnih svjetova sporednog sektora.

6. UJEDINJENI DANI

Ličnosti Trojstva koje pripadaju redu "Dana" ne djeluju na administrativnim položajima ispod razine superkozmičkih vlada. U evolutivnim lokalnim svemirima djeluju jedino kao savjetnici i vijećnici. Ujedinjeni Dani predstavljaju grupu vezivnih ličnosti koje imaju ovlaštenje Rajskog Trojstva da djeluju kao dualni vladari lokalnih svemira. Svaki organizirani i naseljeni svemir ima jednog od ovih Rajskih savjetnika koji djeluje kao zastupnik Trojstva, a u nekim pogledima i kao zastupnik Oca Svih u odnosu na lokalnu tvorevinu.

Postoji sedam stotina tisuća ovih bića, premda sva nisu na dužnosti. Na Raju, Rezervni zbor Ujedinjenih Dana djeluje u ulozi Vrhovnog Vijeća Kozmičkog Usklađenja.

Na osobit način ovi Trojski promatrači usklađuju administrativne aktivnosti svih grana kozmičke vlade, od lokalnih svemira pa sve do sektorskih vlada supersvemira, odakle su dobili

18:5.3 (211.8) The governments of the minor sectors are very largely, though not exclusively, concerned with the great physical problems of the superuniverses. The minor sector spheres are the headquarters of the Master Physical Controllers. On these worlds ascending mortals carry on studies and experiments having to do with an examination of the activities of the third order of the Supreme Power Centers and of all seven orders of the Master Physical Controllers.

18:5.4 (212.1) Since the regime of a minor sector is so extensively concerned with physical problems, its three Recents of Days are seldom together on the capital sphere. Most of the time one is away in conference with the Perfections of Days of the supervising major sector or absent while representing the Ancients of Days at the Paradise conclaves of the high Trinity-origin beings. They alternate with the Perfections of Days in representing the Ancients of Days at the supreme councils on Paradise. Meanwhile, another Recent of Days may be away on a tour of inspection of the headquarters worlds of the local universes belonging to his jurisdiction. But at least one of these rulers always remains on duty at the headquarters of a minor sector.

18:5.5 (212.2) You will all sometime know the three Recents of Days in charge of Ensa, your minor sector, since you must pass through their hands on your way inward to the training worlds of the major sectors. In ascending to Uversa, you will pass through only one group of minor sector training spheres.

6. THE UNIONS OF DAYS

18:6.1 (212.3) The Trinity personalities of the order of "Days" do not function in an administrative capacity below the level of the superuniverse governments. In the evolving local universes they act only as counselors and advisers. The Unions of Days are a group of liaison personalities accredited by the Paradise Trinity to the dual rulers of the local universes. Each organized and inhabited local universe has assigned to it one of these Paradise counselors, who acts as the representative of the Trinity, and in some respects, of the Universal Father, to the local creation.

18:6.2 (212.4) There are seven hundred thousand of these beings in existence, though they have not all been commissioned. The reserve corps of the Unions of Days functions on Paradise as the Supreme Council of Universe Adjustments.

18:6.3 (212.5) In a special manner these Trinity observers co-ordinate the administrative activities of all branches of the universal government, from those of the local universes up through the sector governments to those of the superuniverse, hence

ime-- Ujedinjeni Dani. Oni podnose trostruki izvještaj svojim nadgednicima: Izvještaj o relevantnom stanju stvari fizičke i poluintelektualne prirode Skorim Danima svog sporednog sektora; intelektualne i poluduhovne događaje Savršenim Danima svog glavnog sektora; i duhovna i polurajska pitanja Starim Danima glavnog superkozmičkog centra.

Kako ova bića vuku porijeklo od Trojstva, ona imaju pristupa svim međukomunikacijskim krugovima Raja i tako su uvijek u dodiru međusobno kao i sa svim drugim neizostavnim ličnostima sve do vrhovnih savjetnika Raja.

Ni jedan Ujedinjeni Dan nije organski povezan s vladom lokalnog svemira s kojom je povezan. Nastranu od dužnosti koje nosi u ulozi promatrača, on jedino djeluje na zahtjev lokalnih vlasti. Po dužnosti, on je član svih prvotnih vijeća i svih bitnih sjednica lokalne tvorevine, premda ne sudjeluje pri tehničkom razmatranju administrativnih problema.

Kada lokalni svemir dostigne status svjetola i života, njegova se uzvišena bića mogu slobodno povezivati s Ujedinjenim Danima koji zatim djeluju u proširenoj dužnosti u takvoj domeni evlutivnog savršenstva. Ali on je i dalje prvenstveno Trojski ambasador i Rajski savjetnik.

Dok lokalnim svemirom neposredno upravlja božanski Sin dualnog Božanskog porijekla, uz njega je uvijek njegov Rajski brat, ličnost koja vuče porijeklo od Trojstva. U slučaju privremene odsutnosti Sina Stvoritelja s upravnog svijeta njegovog lokalnog svemira, postavljeni vladari se najvećim dijelom povode pri svojim odlukama za savjetom Ujedinjenih Dana.

7. VJERNI DANI

Ove visoke ličnosti Trojskog porijekla djeluju kao Rajski savjetnici vladarima stotinu zvijezda svih lokalnih svemira. Postoji sedamdeset milijuna Vjernih Dana i poput Ujedinjenih Dana, oni nisu svi na dužnosti. Savjetodavna Komisija Međukozmičke Etike i Samouprave djeluje kao njihov rezervni zbor Raja. Vjerni Dani se smjenjuju na dužnosti u skladu s odlukama vrhovnih vijeća rezervnog zbora.

Sve što Ujedinjeni Dan predstavlja Sinu Stvoritelju lokalnog svemira, to Vjerni Dani predstavljaju Sinovima Vorondadecima koji vladaju zvijezdima lokalnog svemira. Oni su vrhunski odani i božanski vjerni blagostanju zvijezda kojima su pridruženi, te su tako dobili ime--Vjerni Dani. Oni djeluju kao savjetnici; oni ne sudjeluju u

their name — *Unions* of Days. They make a threefold report to their superiors: They report pertinent data of a physical and semi-intellectual nature to the Recents of Days of their minor sector; they report intellectual and quasi-spiritual happenings to the Perfections of Days of their major sector; they report spiritual and semiparadisiacal matters to the Ancients of Days at the capital of their superuniverse.

18:6.4 (212.6) Since they are Trinity-origin beings, all of the Paradise circuits are available to them for intercommunication, and thus are they always in touch with each other and with all other required personalities up to the supreme councils of Paradise.

18:6.5 (212.7) A Union of Days is not organically connected with the government of the local universe of his assignment. Aside from his duties as an observer, he acts only at the request of the local authorities. He is an ex officio member of all primary councils and all important conclaves of the local creation, but he does not participate in the technical consideration of administrative problems.

18:6.6 (213.1) When a local universe is settled in light and life, its glorified beings associate freely with the Union of Days, who then functions in an enlarged capacity in such a realm of evolutionary perfection. But he is still primarily a Trinity ambassador and Paradise counselor.

18:6.7 (213.2) A local universe is directly ruled by a divine Son of dual Deity origin, but he has constantly by his side a Paradise brother, a Trinity-origin personality. In the event of the temporary absence of a Creator Son from the headquarters of his local universe, the acting rulers are largely guided in their major decisions by the counsel of their Union of Days.

7. THE FAITHFULS OF DAYS

18:7.1 (213.3) These high Trinity-origin personalities are the Paradise advisers to the rulers of the one hundred constellations in each local universe. There are seventy million Faithfuls of Days, and like the Unions of Days, not all are in service. Their Paradise reserve corps is the Advisory Commission of Interuniverse Ethics and Self-government. Faithfuls of Days rotate in service in accordance with the rulings of the supreme council of their reserve corps.

18:7.2 (213.4) All that a Union of Days is to a Creator Son of a local universe, the Faithfuls of Days are to the Vorondadek Sons who rule the constellations of that local creation. They are supremely devoted and divinely faithful to the welfare of their constellations of assignment, hence the name — *Faithfuls* of Days. They act

administrativnim aktivnostima izuzev ako prime naročiti poziv vlasti određenog zvijezda. Oni se pored toga ne miješaju izravno u obrazovnu službu hodočasnika uspona na arhitektonskim obrazovnim svjetovima koji okružuju upravne centre zvijezda. Sva takva poduzeća počivaju po d nadležno šću Sinova Vorondadeka.

Vjerni Dani koji djeluju u zvijezdima lokalnog svemira počivaju pod nadležnošću Ujedinjenih Dana kojima podnose neposredna izvješća. Oni nemaju dalekosežnog sistema međukomunikacije, te su uglavnom samoograničeno međusobno povezani u okviru lokalnog svemira. Svaki Vjerni Dan koji se nalazi na dužnosti ima i koristi moć komunikacije sa svim drugim istorednim bićima na dužnosti u ovom lokalnom svemiru.

Poput Ujedinjenih Dana na kozmičkom centru, Vjerni Dani drže osobne rezidencije na upravnim svjetovima zvijezda koje ne dijele s administrativnim upraviteljima ovih domena. Njihov smještaj je u svakom pogledu skroman u usporedbi s rezidencijama Vorondadeških vladara zvijezda.

Vjerni Dani predstavljaju posljednju kariku u dugom administrativno-savjetodavnom lancu koji se proteže od svetih svjetova Oca Svih u blizini samog univerzalnog centra sve do osnovnih segmenata lokalnih svemira. Režim Trojskog porijekla ne ide dalje od zvijezda; ni na jednom se sastavnom sistemu ili naseljenom svijetu ne mogu naći ovakvi Rajski savjetnici. Ove novije administrativne jedinice u cjelosti počivaju pod nadležnošću domaćih bića ovih lokalnih svemira.

[Predočio Božanski Savjetnik Uverse.]

only as counselors; never do they participate in administrative activities except upon the invitation of the constellation authorities. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons. Neither are they directly concerned in the educational ministry to the pilgrims of ascension on the architectural training spheres surrounding a constellation headquarters. All such undertakings are under the supervision of the Vorondadek Sons.

18.7.3 (213.5) All Faithfuls of Days functioning in the constellations of a local universe are under the jurisdiction of, and report directly to, the Union of Days. They do not have a far-flung system of intercommunication, being ordinarily self-limited to an interassociation within the limits of a local universe. Any Faithful of Days on duty in Nebadon can and does communicate with all others of his order on duty in this local universe.

18.7.4 (213.6) Like the Union of Days on a universe headquarters, the Faithfuls of Days maintain their personal residences on the constellation capitals separate from those of the administrative directors of such realms. Their abodes are indeed modest in comparison with the homes of the Vorondadek rulers of the constellations.

18.7.5 (213.7) The Faithfuls of Days are the last link in the long administrative-advisory chain which reaches from the sacred spheres of the Universal Father near the center of all things to the primary divisions of the local universes. The Trinity-origin regime stops with the constellations; no such Paradise advisers are permanently situated on their component systems or on the inhabited worlds. These latter administrative units are wholly under the jurisdiction of beings native to the local universes.

18.7.6 (213.8) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 019. RAVNOPRAVNA BIĆA TROJSKOGPORIJEKLA

⇐ 018

Knjiga Urantije

020 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI**POGLAVLJE 019
RAVNOPRAVNA BIĆA
TROJSKOGPORIJEKLA****Sekcije****Uvod**

1. TROJSKI SINOVİ UČITELJI
2. USAVRŠITELJI MUDROSTI
3. BOŽANSKI SAVJETNICI
4. UNIVERZALNI CENZORI
5. NADAHNUTI DUHOVI TROJSTVA
6. DOMAĆA BIĆA HAVONE
7. DRŽAVLJANI RAJA

**PAPER 19
THE CO-ORDINATE TRINITY-
ORIGIN BEINGS****SECTIONS****Introduction**

1. The Trinity Teacher Sons
2. The Perfectors of Wisdom
3. The Divine Counselors
4. The Universal Censors
5. Inspired Trinity Spirits
6. Havona Natives
7. Paradise Citizens

Uvod

Ova grupa rajskih bića koja nose naziv Ravnopravna Bića Trojskog Porijekla, obuhvaćaju Trojske Sinove Učitelje koji pored toga pripadaju među Rajske Sinove Boga, tri grupe visokih nadkozmičkih administratora i ponešto neosobnu kategoriju Nadahnutih Duhova Trojstva. Štoviše i domaća bića Havone mogu biti uključena u ovu skupinu Trojskih ličnosti, zajedno s brojnim grupama bića koja prebivaju na Raju. U ovoj diskusiji pominjemo slijedeća bića Trojskog porijekla:

1. Trojske Sinove Učitelje.
2. Usavršitelje Mudrosti.
3. Božanske Savjetnike
4. Univerzalne Cenzore.
5. Nadahnute Duhove Trojstva.
6. Domaća Bića Havone.
7. Građane Raja.

Izuzev Trojskih Sinova Učitelja i eventualno

INTRODUCTION

19:0.1 (214.1) THIS Paradise group, designated the Co-ordinate Trinity-origin Beings, embraces the Trinity Teacher Sons, also classed among the Paradise Sons of God, three groups of high superuniverse administrators, and the somewhat impersonal category of the Inspired Trinity Spirits. Even the Havona natives may properly be included in this classification of Trinity personalities along with numerous groups of beings resident on Paradise. Those Trinity-origin beings to be considered in this discussion are:

19:0.2 (214.2) 1. Trinity Teacher Sons.

19:0.3 (214.3) 2. Perfectors of Wisdom.

19:0.4 (214.4) 3. Divine Counselors.

19:0.5 (214.5) 4. Universal Censors.

19:0.6 (214.6) 5. Inspired Trinity Spirits.

19:0.7 (214.7) 6. Havona Natives.

19:0.8 (214.8) 7. Paradise Citizens.

19:0.9 (214.9) Excepting the Trinity Teacher Sons and

Nadahnutih Duhova Trojstva, sve ove grupe imaju definitivan broj pripadnika; njihovo stvaranje je završen događaj iz prošlosti.

possibly the Inspired Trinity Spirits, these groups are of definite numbers; their creation is a finished and past event.

1. TROJSKI SINOVI UČITELJI

Od svih visokih redova nebeskih ličnosti koje su vam obznanjene, jedino Trojski Sinovi Učitelji djeluju u dvostrukoj ulozi. Oni vuku porijeklo od Rajske prirode, dok su u ulozi gotovo potpuno posvećeni služenju božanskim sinovima. Ovo su vezivna bića koja svojom ulogom premošćuju jaz između Trojstva i ličnosti dvostrukog porijekla.

Dok Stacionarni Sinovi Trojstva imaju konačan broj, broj Sinova Učitelja predstavlja rastuću pojavu. Nije nam poznato koliko će Sinova Učitelja biti stvoreno. Svejedno mogu izjaviti da su pri posljednjem periodičnom izvješću Uversi rajski zapisi pokazali da se trenutno 21,001,624,821 sin nalazi u službi.

Ova bića predstavljaju jedino grupu Božjih Sinova koja vam je obznanjena čije porijeklo pripada Raj skom T roj stvu. Oni djeluju u centralnom svemiru i nadsvemirima, dok u svakom lokalnom svemiru djeluju veliki zborovi. Oni jednako tako služe u korist individualnih planeta, kao i drugi Rajski Sinovi Boga. Kako planirana izgradnja velikog svemira još uvijek nije upotpunjena, velik broj Sinova Učitelja trenutno čeka u rezervi na Raju, djelujući u vanrednim slučajevima ili pri nesvakidašnjim prilikama u svim dijelovima velikog svemira, lokalnih svemira i nadsvemira kao i svjetova Havone. Oni jednako tako djeluju na Raju, ali bolje je sačekati na detaljniju raspravu njihove prirode dok ne dođemo do poglavlja koja govore o Rajskim Sinovima Boga.

Međutim, s tim u vezi može se pomenuti da Sinovi Učitelji djeluju kao vrhovne koordinirajuće ličnosti trojskog porijekla. U tako prostranom svemiru nad svemirima, bića uvijek mogu podlijeći opasnosti prihvaćanja greške ograničenog gledišta, zla segmentirane koncepcije stvarnosti i božanstvenosti.

Na primjer: Ljudski um normalno teži prilazu kozmičkoj filozofiji predstavljenoj u ovim otkrivenjima idući od jednostavne i konačne do složene i beskonačne, od ljudskog porijekla dobožanskih sudbina. Ali ovaj put ne vodi duhovnoj mudrosti. Dok ovaj proces predstavlja najjednostavniji put prilaza određenom obliku genetskog znanja, on u najboljem slučaju može ukazati na čovjekovo porijeklo; on ništa ne govori o čovjekovoj božanskoj sudbini.

Čak i pri proučavanju čovjekove biološke evolucije na Urantiji, najozbiljnije možemo primjedbovati isključivo povijesnom prilazu

1. THE TRINITY TEACHER SONS

19:1.1 (214.10) Of all the high orders of celestial personalities revealed to you, the Trinity Teacher Sons alone act in a dual capacity. By origin of Trinity nature, in function they are almost wholly devoted to the services of divine sonship. They are the liaison beings who bridge the universe gulf between Trinity- and dual-origin personalities.

19:1.2 (214.11) While the Stationary Sons of the Trinity are of completed numbers, the Teacher Sons are constantly increasing. What the final number of Teacher Sons will be I do not know. I can, however, state that, at the last periodic report to Uversa, the Paradise records indicated 21,001,624,821 of these Sons in service.

19:1.3 (214.12) These beings are the only group of the Sons of God revealed to you whose origin is in the Paradise Trinity. They range the central and superuniverses, and an enormous corps is assigned to each local universe. They also serve the individual planets as do the other Paradise Sons of God. Since the scheme of the grand universe is not fully developed, large numbers of Teacher Sons are held in the reserves on Paradise, and they volunteer for emergency duty and unusual service in all divisions of the grand universe, on the lone worlds of space, in the local and superuniverses, and on the worlds of Havona. They also function on Paradise, but it will be more helpful to postpone their detailed consideration until we come to the discussion of the Paradise Sons of God.

19:1.4 (215.1) In this connection, however, it may be noted that Teacher Sons are the supreme coordinating personalities of Trinity origin. In such a far-flung universe of universes there is always great danger of succumbing to the error of the circumscribed viewpoint, to the evil inherent in a segmentalized conception of reality and divinity.

19:1.5 (215.2) For example: The human mind would ordinarily crave to approach the cosmic philosophy portrayed in these revelations by proceeding from the simple and the finite to the complex and the infinite, from human origins to divine destinies. But that path does not lead to *spiritual wisdom*. Such a procedure is the easiest path to a certain form of *genetic knowledge*, but at best it can only reveal man's origin; it reveals little or nothing about his divine destiny.

19:1.6 (215.3) Even in the study of man's biologic evolution on Urantia, there are grave objections to the exclusive historic approach to his present-day

čovjekovom suvremenom statusu i tekućim problemima. Bića mogu naći istinsku perspektivu svakog problema stvarnosti -ljudskog ili božanskog, zemaljskog ili kozmičkog -- jedino punim i nepredrasudnim izučavanjem i korelacijom triju faza kozmičke stvarnosti: porijekla, povijesti i sudbine. Pravilno razumijevanje ovih triju iskustvenih stvarnosti predstavlja osnovu mudre procjene čovjekovog trenutnog statusa.

Pri svakom pokušaju slijeđenja filozofskih vještina prilaza od nižeg prema višem, bilo u okviru biologije ili teologije, ljudski um uvijek susreće opasnost slijedeće četiri neispravnosti u procesu razmišljanja:

1. Može doslovce propustiti priliku spoznaje konačnog i upotpunjenog evolutivnog cilja osobnog postignuća ili kozmičke sudbine.

2. Može počiniti najveću filozofsku grešku pretjeranim pojednostavljenjem kozmičke evolutivne (iskustvene) stvarnosti, što može rezultirati izobliženjem odavanja strahu, perverzijom istine i pogrešnim tumačenjem sudbuina.

3. Izučavanjem uzročne povezanosti pri studiju povijesti. Ako poznajete način postanka određenog bića, ne morate inteligentno razumijevati trenutni status i istinski karakter dotičnog bića.

4. Sama povijest nije u stanju prikladno obznanići budući razvoj -- sudbinu. Dok je korisno znati konačne izvore, jedino poznavanje božanskih uzroka ukazuje na konačne posljedice. Vremenski počeci ne ukazuju na vječne svršetke. Sadašnjost se može istinski protumačiti jedino u svjetlu usklađenja prošlosti i budućnosti.

Stoga iz ovih kao i drugih razloga, koristimo vještinu prilaza čovjeku i njegovim planetarnim problemima putem vremensko- prostornog putovanja koje vodi od beskonačnog, vječnog i božanskog Rajskog Izvora i Centra svake ličnosti i cjelokupne kozmičke egzistencije.

2. USAVRŠITELJI MUDROSTI

Usavršitelji Mudrosti predstavljaju specijalizirani prizvod Rajskog Trojstva koji je načinjen u cilju personifikacije mudrosti božanstvenosti u nadsvemirima. Ovaj red brojni ni manje ni više nego sedam milijardi i u svakom od sedam svemira djeluje milijarda ovih bića.

Poput svojih ravnopravnih suradnika Božanskih Savjetnika i Univerzalnih Cenzora, Usavršitelji Mudrosti prolaze mudrošću svjetova Raja i Havone i s izuzetkom Diviningtona, Očevih

status and his current problems. The true perspective of any reality problem — human or divine, terrestrial or cosmic — can be had only by the full and unprejudiced study and correlation of three phases of universe reality: origin, history, and destiny. The proper understanding of these three experiential realities affords the basis for a wise estimate of the current status.

19:1.7 (215.4) When the human mind undertakes to follow the philosophic technique of starting from the lower to approach the higher, whether in biology or theology, it is always in danger of committing four errors of reasoning:

19:1.8 (215.5) 1. It may utterly fail to perceive the final and completed evolutionary goal of either personal attainment or cosmic destiny.

19:1.9 (215.6) 2. It may commit the supreme philosophical blunder by oversimplifying cosmic evolutionary (experiential) reality, thus leading to the distortion of facts, to the perversion of truth, and to the misconception of destinies.

19:1.10 (215.7) 3. The study of causation is the perusal of history. But the knowledge of *how* a being becomes does not necessarily provide an intelligent understanding of the present status and true character of such a being.

19:1.11 (215.8) 4. History alone fails adequately to reveal future development — destiny. Finite origins are helpful, but only divine causes reveal final effects. Eternal ends are not shown in time beginnings. The present can be truly interpreted only in the light of the correlated past and future.

19:1.12 (215.9) Therefore, because of these and for still other reasons, do we employ the technique of approaching man and his planetary problems by embarkation on the time-space journey from the infinite, eternal, and divine Paradise Source and Center of all personality reality and all cosmic existence.

2. THE PERFECTORS OF WISDOM

19:2.1 (215.10) The Perfectors of Wisdom are a specialized creation of the Paradise Trinity designed to personify the wisdom of divinity in the superuniverses. There are exactly seven billion of these beings in existence, and one billion are assigned to each of the seven superuniverses.

19:2.2 (215.11) In common with their co-ordinates, the Divine Counselors and the Universal Censors, the Perfectors of Wisdom passed through the wisdom of Paradise, of Havona, and except for

rajskih svjetova. Nakon ovih iskustava, Usavršitelji Mudrosti primaju trajne pozicije u okviru službe Starih Dana. Oni ne služe bilo na Raju ili na svjetovima rajsko-havonskih krugova; u cjelosti su zaokupljeni administrativnih poslovima nadkozmičke uprave.

Kad god i gdje god djeluje Usavršitelj Mudrosti, tu i tada djeluje božanska mudrosti. Znanje i mudrost očitovani u aktivnostima ovih moćnih i veličanstvenih ličnosti u sebi nose aktualnost prisutnosti i savršenstvo manifestacije. Nemojte misliti da odražavaju mudrost Rajskog Trojstva; oni jesu sama ta mudrost. Oni su izvori mudrosti svih učitelja u procesu primjene kozmičkog znanja; oni su temelji prosudbe i izvori opažanja u obrazovnim institucijama kao i oštroomne spoznaje u prostranstvu svih svemira.

Mudrosti ima dvojako porijeklo, izvirući bilo iz savršenstva božanskog uvida savšenih bića ili iz osobnog iskustva koje predstavlja postignuće evolutivnih stvorenja. Usavršitelji Mudrosti jesu božanska mudrost rajskog savršenstva uvida Božanstva. Djelujući zajednički njihovi administrativni suradnici s Uverse--Moćni Glasnici, Bića bez Imena i Broja kao i Bića Viskog Autoriteta-- jesu kozmička mudrost iskustva. Božansko biće može imati savršenstvo božanskog znanja. Dok evolutivni smrtnik u nekim slučajevima može postići savršenstvo uzlaznog znanja, ni jedan od ova dva reda bića sam za sebe ne može iscrpiti potencijale cjelokupne moguće mudrosti. Prema tome, pri svakom pokušaju postignuća vrhunske mjere aadministrativne mudrosti, ovi usavršitelji mudrosti božanskog uvida uvijek djeluju u suradnji s uzlaznim ličnostima koje su uznapredovale do pozicija visokih dužnosti nadkozmičkog autoriteta putem iskustvenih napora i teškoća evolutivnog napretka.

Usavršitelji Mudrosti uvijek zahtijevaju komplementarno djelovanje iskustvene mudrosti u cilju upotpunjenja svoje administrativne oštroomnosti. Ali prema određenim pretpostavkama navedena je mogućnost postignuća visoke i neostvarene razine mudrosti rajskih finalista nakon uvođenja u sedmi stadij egzistencije duha. Ako se ova pretpostavka uspostavi ispravnom, ova bi usavršena bića evolutivnog uzlaza postala najdjelotvorniji administratori cijelog stvorenog svemira. Vjerujem da u tome počiva visoka sudbina svih finalista.

Zahvaljujući svojoj svestranosti, Usavršitelji Mudrosti mogu sudjelovati u praktično svim oblicima nebeske službe u korist uzlaznih bića. Zajedno Univerzalnim Cenzorima i bićima moga reda, Božanskim Savjetnicima, Usavršitelji

Divinington, of the Father's Paradise spheres. After these experiences the Perfectors of Wisdom were permanently assigned to the service of the Ancients of Days. They serve neither on Paradise nor on the worlds of the Paradise-Havona circuits; they are wholly occupied with the administration of the superuniverse governments.

19:2.3 (216.1) Wherever and whenever a Perfector of Wisdom functions, there and then divine wisdom functions. There is actuality of presence and perfection of manifestation in the knowledge and wisdom represented in the doings of these mighty and majestic personalities. They do not *reflect* the wisdom of the Paradise Trinity; they *are* that wisdom. They are the sources of wisdom for all teachers in the application of universe knowledge; they are the fountains of discretion and the wellsprings of discrimination to the institutions of learning and discernment in all universes.

19:2.4 (216.2) Wisdom is twofold in origin, being derived from the perfection of divine insight inherent in perfect beings and from the personal experience acquired by evolutionary creatures. The Perfectors of Wisdom *are* the divine wisdom of the Paradise perfection of Deity insight. Their administrative associates on Uversa, the Mighty Messengers, Those without Name and Number, and Those High in Authority, when acting together, *are* the universe wisdom of experience. A divine being can have perfection of divine knowledge. An evolutionary mortal can sometime attain perfection of ascendant knowledge, but neither of these beings alone exhausts the potentials of all possible wisdom. Accordingly, whenever in the conduct of the superuniverse it is desired to achieve the maximum of administrative wisdom, these perfectors of the wisdom of divine insight are always associated with those ascendant personalities who have come up to the high responsibilities of superuniverse authority through the experiential tribulations of evolutionary progression.

19:2.5 (216.3) The Perfectors of Wisdom will always require this complement of experiential wisdom for the completion of their administrative sagacity. But it has been postulated that a high and hitherto unattained level of wisdom may possibly be achieved by the Paradise finaliters *after* they are sometime inducted into the seventh stage of spirit existence. If this inference is correct, then would such perfected beings of evolutionary ascent undoubtedly become the most effective universe administrators ever to be known in all creation. I believe that such is the high destiny of finaliters.

19:2.6 (216.4) The versatility of the Perfectors of Wisdom enables them to participate in practically all of the celestial services of the ascendant creatures. The Perfectors of Wisdom and my order of personality, the Divine Counselors,

mudrosti predstavljaju najviši red bića koji posjeduje i koristi sposobnost djelovanja u cilju otkrivenja istine endividualnim planetima i sustavima, bilo za ranijih epoha ili po utemeljenju stadija svjetla i života. S vremena na vrijeme svi stupamo u kontakt sa službom u korist uzlaznih smrtnika, od planeta najranijih stadija života tijekom uzlaza lokalnim svemirima i nadsvemiriom--naročito nadsvemiriom.

3. BOŽANSKI SAVJETNICI

Ova bića trojskog porijekla djeluju kao svjetnici Božanstva u okvirima sedam nadsvemira. Nemojte misliti da predstavljaju odraz božanskog savjeta Trojstva; oni su sam taj savjet. U službi trenutno djeluje dvadeset jedna milijarda ovih Savjetnika i u svakom nadsvemiru djeluju tri milijarde.

Božanski Savjetnici djeluju kao ravnopravni suradnici Univerzalnih Cenzora i Usavršitelja Mudrosti, dok je sa svakim Usavršiteljem Mudrosti povezan jedan do sedam Savjetnika. Sva tri reda sudjeluju u djelovanju vlade Starih Dana, uključujući i veće i manje sektore, kako u okviru lokalnih svemira i zviježđa, tako i u vijećima lokalnokozmičkih vlada.

Dok možemo djelovati osobno, kao što činim pri diktatu ovog poglavlja, kad god to okolnosti zahtijevaju možemo djelovati kao trio. Pri svakom djelovanju u izvršnoj ulozi, uvijek surađuju Usavršitelj Mudrosti, Univerzalni Cenzor i jedan do sedam Božanskih Savjetnika.

Jedan Usavršitelj Mudrosti, sedam Božanskih Savjetnika i jedan Univerzalni Cenzor predstavljaju tribunal trojskog božanstva, najviše pokretno savjetodavno tijelo u svemirima vremena i prostora. Takve devetočlane grupe nose imena koja odgovaraju ulozi pronalaženja činjenica ili otkrivenja istine i svaka prosudba problema kao i svaka donesena odluka nije ništa drugačija od riješenja Starih Dana, kako u nadkozmičkim povijesnim bilješkama ne postoji slučaj gdje su ovakva riješenja poništena odlukom Starih Dana.

Rajsko Trojstvo djeluje pri svakom djelovanju triju pripadnika Starih Dana. U svakom cilju i pogledu, Stari Dani djeluju pri svakoj odluci zajedničkog savjetovanja devetočlanog tribunala. U upravo na taj način Rajski Vladari ostvaruju osobni kontakt, u administrativnim pitanjima i upravnim regulacijama, s individualnim svjetovima, sustavima i svemirima.

Božanski Savjetnici jesu savršenstvo božanskog savjeta Rajskog Trojstva. Mi

together with the Universal Censors, constitute the highest orders of beings who may and do engage in the work of revealing truth to the individual planets and systems, whether in their earlier epochs or when settled in light and life. From time to time we all make contact with the service of the ascending mortals, from an initial-life planet on up through a local universe and the superuniverse, particularly the latter.

3. THE DIVINE COUNSELORS

19:3.1 (216.5) These Trinity-origin beings are the counsel of Deity to the realms of the seven superuniverses. They are not *reflective* of the divine counsel of the Trinity; they *are* that counsel. There are twenty-one billion Counselors in service, and three billion are assigned to each superuniverse.

19:3.2 (217.1) Divine Counselors are the associates and equals of the Universal Censors and the Perfectors of Wisdom, from one to seven Counselors being associated with each of these latter personalities. All three orders participate in the government of the Ancients of Days, including major and minor sectors, in the local universes and constellations, and in the councils of the local system sovereigns.

19:3.3 (217.2) We act as individuals, as I do in inditing this statement, but we also function as a trio whenever the occasion requires. When we act in an executive capacity, always there are associated together a Perfector of Wisdom, a Universal Censor, and from one to seven Divine Counselors.

19:3.4 (217.3) One Perfector of Wisdom, seven Divine Counselors, and one Universal Censor constitute a tribunal of Trinity divinity, the highest mobile advisory body in the universes of time and space. Such a group of nine is known either as a fact-finding or as a truth-revealing tribunal, and when it sits in judgment upon a problem and renders a decision, it is just as if an Ancient of Days had adjudicated the matter, for in all the annals of the superuniverses such a verdict has never been reversed by the Ancients of Days.

19:3.5 (217.4) When the three Ancients of Days function, the Paradise Trinity functions. When the tribunal of nine arrives at a decision following its united deliberations, to all intents and purposes the Ancients of Days have spoken. And it is in this manner that the Paradise Rulers make personal contact, in administrative matters and governmental regulation, with the individual worlds, systems, and universes.

19:3.6 (217.5) Divine Counselors are the perfection of the divine counsel of the Paradise Trinity. We

predstavljamo i mi ustvari jesmo, vijeće savršenstva. Dopunjeni smo iskustvenim savjetom svojih suradnika, usavršenih bića evolutivnog uzlaza koja primaju obujmljenje Trojstva--naši zajednički zaključci nisu samopotpuni već su k tome prepuni. Svakom prilikom kad Univerzalni Cenzor poveže, prosudi, potvrdi i objavi naše zajedničke odluke, vrlo je vjerojatno da ove odluke dodiruju sam prag univerzalne totalnosti. Takve odluke predstavljaju najbliži mogući prilaz apsolutnom stavu Božanstva u okviru vremensko-prostornih ograničenja situacije koja obuhvaća dotični problem.

Sedam Božanskih Savjetnika u zajednici s potrojsstvenim evolutivnom triom -- Moćnim Glasnicima, Bićima Visokog Autoriteta i Bićima bez Imena i Broja -predstavljaju najbliži nadkozmički prilaz sjedinjenju ljudskog gledišta i božanskog stava na gotovo-rajskim razinama duhovnih značenja i vrijednosti stvarnosti. Jedino rajski Sinovi podarenja koji su u svakoj fazi iskustva ličnosti Bog i čovjek, nadilaze tako blisku aproksimaciju sjedinjenog kozmičkog stava stvorenja i Stvoritelja

4. UNIVERZALNI CENZORI

Univerzalni Cenzori imaju ni manje ni više nego osam milijuna pripadnika. Ova jedinstvena bića jesu sud Božanstva. Nemojte misliti da jedino odražavaju odluke savšenstva; oni su sud Rajskog Trojstva. Čak i Stari Dani ne donose sudske odluke izuzev djelujući u zajednici s Univerzalnim Cenzorima.

Jedan Cenzor djeluje na svakom od milijarde svjetova centralnog svemira, povezan s planetarnom administracijom domaćeg pripadnika Vječnih Dana. Ni Usavršitelji Mudrosti ni Božanski Savjetnici nisu trajno pripojeni administrativnoj upravi Havone i nismo posve sigurni zašto Univerzalni Cenzori održavaju stalne poticije u centralnom svemiru. Njihove trenutne aktivnosti teško opravdavaju pripojenost Havoni, što nas navodi na zaključak da tijekom nekog budućeg kozmičkog doba može doći do primjene u potrebama nekog segmenta havonskih žitelja.

Milijarda Cenzora djeluje pripojena svakom od sedam nadsvemira. Kako u individualnoj ulozi tako i vezi s Usavršiteljima Mudrosti i Božanskim Savjetnicima, oni djeluju u svim odjeljenjima sedam nadsvemira. Cenzori tako djeluju na svim razinama velikog svemira, od savršenih svjetova Havone do vijeća Sustavskih Vladara i predstavljaju organski dio svih epohalnih presuda koje se tiču evolutivnih svjetova.

represent, in fact *are*, the counsel of perfection. When we are supplemented by the experiential counsel of our associates, the perfected and Trinity-embraced beings of evolutionary ascent, our combined conclusions are not only complete but replete. When our united counsel has been associated, adjudicated, confirmed, and promulgated by a Universal Censor, it is very probable that it approaches the threshold of universal totality. Such verdicts represent the nearest possible approach to the absolute attitude of Deity within the time-space limits of the situation involved and the problem concerned.

19:3.7 (217.6) Seven Divine Counselors in liaison with a trinitized evolutionary trio — a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number — represent the nearest superuniverse approach to the union of the human viewpoint and the divine attitude on near-paradisiacal levels of spiritual meanings and reality values. Such close approximation of the united cosmic attitudes of the creature and the Creator is only surpassed in the Paradise bestowal Sons, who are, in every phase of personality experience, God and man.

4. THE UNIVERSAL CENSORS

19:4.1 (217.7) There are exactly eight billion Universal Censors in existence. These unique beings *are* the judgment of Deity. They are not merely reflective of the decisions of perfection; they *are* the judgment of the Paradise Trinity. Even the Ancients of Days do not sit in judgment except in association with the Universal Censors.

19:4.2 (217.8) One Censor is commissioned on each of the billion worlds of the central universe, being attached to the planetary administration of the resident Eternal of Days. Neither Perfectioners of Wisdom nor Divine Counselors are thus permanently attached to the Havona administrations, nor do we altogether understand why Universal Censors are stationed in the central universe. Their present activities hardly account for their assignment in Havona, and we therefore suspect that they are there in anticipation of the needs of some future universe age in which the Havona population may partially change.

19:4.3 (218.1) One billion Censors are assigned to each of the seven superuniverses. Both in an individual capacity and in association with Perfectioners of Wisdom and Divine Counselors, they operate throughout all divisions of the seven superuniverses. Thus the Censors act on all levels of the grand universe, from the perfect worlds of Havona to the councils of the System Sovereigns, and they are an organic part of all

Pri svakoj prisutnosti Univerzalnog Cenzora, djeluje sud Božanstva. I kako Cenzori uvijek donose svoje odluke u zajednici sa Usavršiteljima Mudrosti i Božanskim Savjetnicima, takve odluke obuhvaćaju sjedinjenje mudrosti, savjeta i suda Rajskog Trojstva. U okviru ove sudbene trojke, Usavršitelj Mudrosti djeluje kao "Ja sam bio," Božanski Savjetnik kao "Ja ću biti," dok je Univerzalni Cenzor uvijek "Ja jesam."

Cenzori su kozmičke ličnosti totalnosti. Nakon što tisuće svjedoka polože svjedočanstvo - ili milijarda svjetoka -- nakon što progovori glas mudrosti i nakon što se zabilježi savjet božanstvenosti, kad se k tome doda svjedočanstvo uzlaznog savršenstva, Cenzori zatim djeluju nakon čega nastupa neposredno zbrajanje svih prethodnih događaja; i ova obznana predstavlja božanski zaključak, zbroj i bit konačne i savršene odluke. Stoga nakon Cenzorova govora nitko više ne smije progovoriti, kako Cenzor predstavlja istinski i nepogrešiv zbroj svih prethodnih događaja. Nakon njegova govora, nije više moguće uložiti tužbu.

Dok u cjelostitazumijem djelovanje uma Usavršitelja Mudrosti, zasigurno nisam u cjelosti u stanju spoznati djelovanje prosudbenog uma Univerzalnog Cenzora. Meni djeluje da Cenzori formuliraju nova značenja i daju izvora novim vrijednostima na temeljima povezanosti činjenica, istina i otkrića predočenih pri istrazi kozmičkih poslova. Čini se vjerojatnim da Univerzalni Cenzori imaju sposobnost pronalazačenja izvornih tumačenja u spoju savršenog uvida Stvoritelja i usavršenog iskustva stvorenog bića. Ovo povezivanje rajskog savršenstva s kozmičkim iskustvom nesumnjivo rezultira pojavom nove vrijednosti u ultimatumima.

Ali ovo ne predstavlja posljednju u nizu teškoća u pogledu aktivnosti uma Univerzalnih Cenzora. Ako ostavimo dovoljno prostora oko svega što znamo ili što možemo pretpostaviti o djelovanju Cenzora u bilo kojoj određenoj kozmičkoj situaciji, još uvijek nismo u stanju bilo predvidjeti njihove odluke ili nagovijestiti njihova rješenja. Dok možemo vrlo precizno ustanoviti moguće rezultate povezivanja stvoriteljeva stava s iskustvom stvorenog bića, ovi zaključci nisu uvijek precizni nagoviještaji Cenzorovih objava. Vrlo je moguće da Cenzori na nekinačin djeluju u zajednici s Božanstvom Apsolutom; inače ne možemo objasniti mnoge njihove odluke i rješenja.

Usavršitelji Mudrosti, Božanski Savjetnici, Univerzalni Cenzori, zajedno sa sedam redova

dispensational adjudications of the evolutionary worlds.

19:4.4 (218.2) Whenever and wherever a Universal Censor is present, then and there is the judgment of Deity. And since the Censors always render their verdicts in liaison with Perfectors of Wisdom and Divine Counselors, such decisions embrace the united wisdom, counsel, and judgment of the Paradise Trinity. In this juridical trio the Perfector of Wisdom would be the "I was," the Divine Counselor the "I will be," but the Universal Censor is always "I am."

19:4.5 (218.3) The Censors are universe totaling personalities. When a thousand witnesses have given testimony — or a million — when the voice of wisdom has spoken and the counsel of divinity has recorded, when the testimony of ascendant perfection has been added, then the Censor functions, and there is immediately revealed an unerring and divine totaling of all that has transpired; and such a disclosure represents the divine conclusion, the sum and substance of a final and perfect decision. Therefore, when a Censor has spoken, no one else may speak, for the Censor has depicted the true and unmistakable total of all that has gone before. When he speaks, there is no appeal.

19:4.6 (218.4) Most fully do I understand the operation of the mind of a Perfector of Wisdom, but I certainly do not fully comprehend the working of the adjudicating mind of a Universal Censor. It appears to me that the Censors formulate new meanings and originate new values from the association of the facts, truths, and findings presented to them in the course of an investigation of universe affairs. It seems probable that the Universal Censors are able to bring forth original interpretations of the combination of perfect Creator insight and the perfected creature experience. This association of Paradise perfection and universe experience undoubtedly eventuates a new value in ultimates.

19:4.7 (218.5) But this is not the end of our difficulties regarding the working of the minds of the Universal Censors. Having made due allowances for all that we know or conjecture about the functioning of a Censor in any given universe situation, we find that we are still unable to predict decisions or to forecast verdicts. We very accurately determine the probable result of the association of Creator attitude and creature experience, but such conclusions are not always accurate forecasts of Censor disclosures. It seems likely that the Censors are in some manner in liaison with the Deity Absolute; we are otherwise unable to explain many of their decisions and rulings.

19:4.8 (218.6) Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors, together with

Vrhovnih Ličnosti Trojstva, predstavljaju onih deset grupa koje nekom prilikom nose naziv Stacionarni Sinovi Trojstva. Oni zajednički čine veliki zbir trojskih administratora, vladara, izvršitelja, savjetnika, povjerenika i sudaca. Njihovi redovi neznatno nadilaze trideset sedam milijuna. Dva milijuna i sedamdeset pripadnika ovog reda prebiva u centralnom svemiru, dok nešto više od pet milijuna prebiva u svakom nadsvemiru.

Vrlo je teško predočiti funkcionalna ograničenja Stacionarnih Sinova Trojstva. Bilo bi neispravno opisati njihova djela kao konačno ograničena kako se ovo protivi određenim transakcijama iz nadkozmičkih arhiva. Oni djeluju na svakoj razini kozmičke administracije ili prosudbe koja može nastati kao rezultat vremensko-prostornih uvjeta i koja se tiče prošle, sadašnje ili buduće evolucije glavnog svemira.

5. NADAHNUTI DUHOVI TROJSTVA

Ne mogu opširnije govoriti o Nadahnutim Duhovima Trojstva kako pripadaju malobrojnoj grupi tajanstvenih redova postojećih bića, dok njihova tajnovitost nesumnjivo potječe odatle što sebe ne mogu u cjelosti obznaniti čak ni bićima našeg reda vrlo bliskog porijekla. Oni primaju egzistenciju zahvaljujući djelovanju Rajskog Trojstva i mogu djelovati u korist bilo koja dva, kao i sva tri Božanstva. Dok ne znamo da li ovi duhovi imaju fiksiran ili rastući broj pripadnika, naginjemo vjerovanju da nemaju stalnog broja.

Mi nismo cjelovito upoznati bilo s prirodom ili s djelovanjem Nadahnutih Duhova. Moguće je da pripadaju kategoriji nadosobnih duhova. Čini se da koriste sve poznate krugove i da sprovode svoje aktivnosti gotovo nezavisno o vremenu i prostoru. Ali slabo ih poznajemo izuzev na osnovu toga što možemo zaključiti o njihovom karakteru na osnovu prirode njihovih aktivnosti, čije rezultate definitivno povremeno zamjećujemo u svemirima.

Pod određenim uvjetima ovi Nadahnuti Duhovi sebe mogu dovoljno individualizirati kako bi bili raspoznatljivi drugim bićima Trojskog porijekla. Ja sam ih imao prilike vidjeti; ali niži redovi nebeskih bića ih nikad ne bi mogli raspoznati. S vremena na vrijeme nastupaju određeni uvjeti u poslovima evoluirajućih svemira, kada sva bića Trojskog porijekla mogu neposredno uposliti ove Duhove u sprovođenju svojih zaduženja. Mi smo stoga upoznati s njihovom egzistencijom i činjenicom da pod određenim uvjetima možemo zahtijevati i primiti njihovu pomoć, te nekom prilikom opaziti njihovu prisutnost. Ali oni nisu dio očitovane i jasno obznanjene organizacije kojoj je povjerna uprava nad vremensko-prostornim

the seven orders of Supreme Trinity Personalities, constitute those ten groups which have been sometimes designated *Stationary Sons of the Trinity*. Together they comprise the grand corps of Trinity administrators, rulers, executives, advisers, counselors, and judges. Their numbers slightly exceed thirty-seven billion. Two billion and seventy are stationed in the central universe and just over five billion in each superuniverse.

19:4.9 (219.1) It is very difficult to portray the functional limits of the Stationary Sons of the Trinity. It would be incorrect to state that their acts are finite limited, for there are transactions of superuniverse record which indicate otherwise. They act on any level of universe administration or adjudication that may be required by time-space conditions and that pertains to the past, present, and future evolution of the master universe.

5. INSPIRED TRINITY SPIRITS

19:5.1 (219.2) I will be able to tell you very little concerning the Inspired Trinity Spirits, for they are one of the few wholly secret orders of beings in existence, secret, no doubt, because it is impossible for them fully to reveal themselves even to those of us whose origin is so near the source of their creation. They come into being by the act of the Paradise Trinity and may be utilized by any one or two of the Deities as well as by all three. We do not know whether these Spirits are of completed numbers or are constantly increasing, but we incline to the belief that their number is not fixed.

19:5.2 (219.3) We fully understand neither the nature nor the conduct of the Inspired Spirits. They may possibly belong to the category of superpersonal spirits. They seem to operate over all known circuits and appear to act well-nigh independently of time and space. But we know little about them except as we deduce their character from the nature of their activities, the results of which we certainly observe here and there in the universes.

19:5.3 (219.4) Under certain conditions these Inspired Spirits can individualize themselves sufficiently for recognition by beings of Trinity origin. I have seen them; but it would never be possible for the lower orders of celestial beings to recognize one of them. Certain circumstances also arise from time to time in the conduct of the evolving universes in which any being of Trinity origin may directly employ these Spirits in the furtherance of his assignments. We therefore know that they exist, and that under certain conditions we may command and receive their assistance, sometimes recognize their presence. But they are not a part of the manifest and definitely revealed organization intrusted with the conduct of the time-

svemirima prethodno stabilizaciji ovih stvorenih domena u stadiju svjetla i života. Oni nemaju jasno očitovanog mjesta u trenutačnom uređenju ili administraciji sedam evolutivnih nadsvemira. Oni su tajna Rajskog Trojstva.

Prema učenjima nebadonskih Melchizedeka, Nadahnuti Duhovi Trojstva u nekom budućem času trebaju početi djelovati na mjestu Osamljenih Glasnika, čiji redovi neprestano opadaju zahvaljujući prihvatanju dužnosti u ulozi suradnika određenih redova potrojstvenih sinova.

Nadahnuti Sinovi predstavljaju osamljene Duhove svemira nad svemirima. Kao Duhovi dosta sličje Osamljenim Glasnicima, izuzev što ovi imaju jasno definirane ličnosti. Dosta smo naučili o Nadahnutim Duhovima od Osamljenih Glasnika, koji imaju sposobnost raspoznavanja njihove prisutnosti zahvaljujući prirođenoj osjetljivosti na prisutnost Nadahnutih Duhova koja djeluje jednako nepogrešivo kao magnetska igla naspram magnetskog pola. Kad se Osamljeni Glasnik nađe u blizini Nadahnutog Duha Trojstva, svjestan je kvalitativne indikacije na takvu božansku prisutnost kao što je svjestan i vrlo jasne kvantitativne registracije zahvaljujući kojoj poznaje klasifikaciju ili broj jednočlane ili mnogočlane prisutnosti ovog Duha.

Dalje mogu iznijeti zanimljivu činjenicu: Kad god se Osamljeni Glasnik nađe na planetu u čijim žiteljima žive Tajnoviti Osmatrači, kao što je slučaj na Urantiji, svjestan je kvalitativnog signala koji pobuđuje njegovu detekciju osjetljivosti na prisutnost duha. U takvim slučajevima ne dolazi do kvantitativnog pobuđenja, već jedino kvalitativnog. Kad se nađu na planetu gdje Ispravljajući još uvijek nisu stigli, kontakt s domaćim bićima ne proizvodi takvu reakciju. Ovo sugerira moguću srodnost ili povezanost Misaonih Ispravljajuća s Nadahnutim Duhovima Rajskog Trojstva. Oni mogu na neki način bitipovezani u određenim fazama svojih aktivnosti; ali mi nemamo odgovora. Dok i jedni i drugi vuku porijeklo nedaleko od samog izvora svih stvari i bića, ne pripadaju jednom te istom redu bića. Misaoni Ispravljajući potječu od samog Oca; Nadahnuti Duhovi vuku porijeklo od Rajskog Trojstva.

Dok Nadahnuti Duhovi naočigled ne pripadaju evolutivnom programu individualnih planeta i svemira, oni nalaze gotovo posvuda. Čak i prilikom moje aktivnosti na formulaciji ovog poglavlja, zahvaljujući svojoj osobnoj osjetljivosti na prisutnost ovog reda Duha, moj suradnik iz reda Osamljenih Glasnika svjedoči da se s nama upravo ovog časa, na udaljenosti od ništa više od dvadeset pet stopa, nalazi Duh iz Nadahnutog reda koji ima trećurazinu prisutnosti moći. Treća razina prisutnosti moći sugerira mogućnost

space universes before such material creations are settled in light and life. They have no clearly discernible place in the present economy or administration of the evolving seven superuniverses. They are a secret of the Paradise Trinity.

19:5.4 (219.5) The Melchizedeks of Nebadon teach that Inspired Trinity Spirits are destined, sometime in the eternal future, to function in the places of the Solitary Messengers, whose ranks are slowly but certainly being depleted by their assignment as associates of certain types of trinitized sons.

19:5.5 (219.6) The Inspired Spirits are the solitary Spirits of the universe of universes. As Spirits they are very much like the Solitary Messengers except that the latter are distinct personalities. We obtain much of our knowledge of the Inspired Spirits from the Solitary Messengers, who detect their nearness by virtue of an inherent sensitivity to the presence of the Inspired Spirits which functions just as unfailingly as a magnetic needle points to a magnetic pole. When a Solitary Messenger is near an Inspired Trinity Spirit, he is conscious of a qualitative indication of such a divine presence and also of a very definite quantitative registration which enables him actually to know the classification or number of the Spirit presence or presences.

19:5.6 (220.1) I may relate a further interesting fact: When a Solitary Messenger is on a planet whose inhabitants are indwelt by Thought Adjusters, as on Urantia, he is aware of a qualitative excitation in his detection-sensitivity to spirit presence. In such instances there is no quantitative excitation, only a qualitative agitation. When on a planet to which Adjusters do not come, contact with the natives does not produce any such reaction. This suggests that Thought Adjusters are in some manner related to, or are connected with, the Inspired Spirits of the Paradise Trinity. In some way they may possibly be associated in certain phases of their work; but we do not really know. They both originate near the center and source of all things, but they are not the same order of being. Thought Adjusters spring from the Father alone; Inspired Spirits are the offspring of the Paradise Trinity.

19:5.7 (220.2) The Inspired Spirits do not apparently belong to the evolutionary scheme of the individual planets or universes, and yet they seem to be almost everywhere. Even as I am engaged in the formulation of this statement, my associated Solitary Messenger's personal sensitivity to the presence of this order of Spirit indicates that there is with us at this very moment, not over twenty-five feet away, a Spirit of the Inspired order and of the third volume of power presence. The third volume of power presence suggests to us the probability

eventualne suradnje tri Nadahnuta Duha.

Od više od dvanaest redova bića s kojima upravo surađujem, Osamljeni Glasnik je jedini kojije svjestan prisutnosti ovih tajanstvenih jedinki Trojstva. I dalje, dok nas ovo informira o blizini ovih božanskih Duhova, nitko od nas nije upoznat s njihovom misijom. Uistinu ne znamo da li su jednostavno zainteresirani kao promatrači naših aktivnosti ili na neki nama nepoznati način doprinose uspjehu naših nastojanja.

Znamo da su Trojski Sinovi Učitelji posvećeni svjesnom prosvjećenju kozmičkih stvorenja. Došao sam do čvrstog zaključka da Nadahnuti Duhovi Trojstva štoviše nadsvesnim vještinama djeluju kao kozmički učitelji. Uvjeren sam da postoji veliko tijelo bitnog duhovnog znanja, istine koja je neodvojiva od duhovnog postignuća, koje ne može biti primljeno svjesnim putem; samosvjesnost djelotvorno ugrožava sigurnost prijema takvog znanja. Ako ne griješimo u ovom pogledu, s kojim se slažu sva bića moga reda, moguće je da ovi Nadahnuti Duhovi imaju zadatak svojom misijom prevazići ovu poteškoću, premostiti ovaj jaz u kozmičkom programu moralnog prosvjećenja i duhovnog napredovanja. Vjerujemo da ova dva oblika učitelja porijeklom od Trojstva proizvode određeni oblik saveza pri svojim aktivnostima, ali to ne možemo potvrditi sa sigurnošću.

Na nadkozmičkim obrazovnim svjetovima kao i na vječnom krugu Havone, imao sam priliku družiti se sa usavršenim smrtnicima--produhovljenim i uzlaznimdušama s evolutivnih svjetova -- ali oni nikad nisu bili svjesni Nadahnutih Duhova, čiju bi prisutnost detektirale prirodene moći Osamljenih Glasnika. Imao sam prilike slobodno porazgovarati sa svim redovima Božjih Sinova, visokim i niskim, i oni jednako nemaju svijesti o prisutnosti Nadahnutih Duhova Trojstva. Koliko se god mogu vratiti nazad u sjećanju, mogu se prisjetiti događaja koji se teško mogu objasniti ako se ne uzme u obzir djelovanje ovih Duhova. Ali izuzev Osamljenih Glasnika i nekom prilikom bića trojskog porijekla, ni jedan pripadanik nebeske obitelji nikad nije bio svjestan blizine Nadahnutih Duhova.

Ne vjerujem da se Nadahnuti Duhovi Trojstva namjerno i u igri kriju od mene. Oni navjerojatnije ulažu svako nastojanje da mi se obznane upravo kao što ja ulažem svako nastojanje da komuniciram s njima; naše teškoće i ograničenja moraju biti uzajamna i prirodna. Drago mi je što u svemiru nema arbitrarnih tajni; stoga nikad neću odustati od nastojanja da riješim tajnovitost izolacije ovih Duhova iz moga reda bića.

that three Inspired Spirits are functioning in liaison.

19:5.8 (220.3) Of more than twelve orders of beings associated with me at this time, the Solitary Messenger is the only one aware of the presence of these mysterious entities of the Trinity. And further, while we are thus apprised of the nearness of these divine Spirits, we are all equally ignorant of their mission. We really do not know whether they are merely interested observers of our doings, or whether they are, in some manner unknown to us, actually contributing to the success of our undertaking.

19:5.9 (220.4) We know that the Trinity Teacher Sons are devoted to the *conscious* enlightenment of universe creatures. I have arrived at the settled conclusion that the Inspired Trinity Spirits, by *superconscious* techniques, are also functioning as teachers of the realms. I am persuaded that there is a vast body of essential spiritual knowledge, truth indispensable to high spiritual attainment, which cannot be consciously received; self-consciousness would effectively jeopardize the certainty of reception. If we are right in this concept, and my entire order of being shares it, it may be the mission of these Inspired Spirits to overcome this difficulty, to bridge this gap in the universal scheme of moral enlightenment and spiritual advancement. We think that these two types of Trinity-origin teachers effect some kind of liaison in their activities, but we do not really know.

19:5.10 (220.5) On the superuniverse training worlds and on the eternal circuits of Havona, I have fraternized with the perfecting mortals — spiritualized and ascendant souls from the evolutionary realms — but never have they been aware of the Inspired Spirits, which ever and anon the powers of detection resident in the Solitary Messengers would indicate were very near us. I have freely conversed with all orders of the Sons of God, high and low, and they likewise are unconscious of the admonitions of the Inspired Trinity Spirits. They can and do look back in their experiences and recount happenings which are difficult to explain if the action of such Spirits is not taken into account. But excepting Solitary Messengers, and sometimes Trinity-origin beings, none of the celestial family have ever been conscious of the nearness of the Inspired Spirits.

19:5.11 (221.1) I do not believe the Inspired Trinity Spirits are playing hide and seek with me. They are probably trying just as hard to disclose themselves to me as I am to communicate with them; our difficulties and limitations must be mutual and inherent. I am satisfied that there are no arbitrary secrets in the universe; therefore will I never cease in my efforts to solve the mystery of the isolation of these Spirits belonging to my order of creation.

I iz svega ovoga vi smrtnici koji upravo sada poduzimate prvi korak na putovanju vječnom stazom, možete vidjeti da vas čeka dug put rije nego uznapređujete do "vidljivog" i "materijalnog" uvjerenja. Dugo ćete morati koristiti vjeru i ovisiti o otkrivenju ako se nadate brzom i sigurnom napretku.

6. DOMAĆA BIĆA HAVONE

Domaća bića Havone predstavljaju neposredno djelo Rajskog Trojstva i vaši ograničeni umovi nisu u stanju pojmiti brojnost njihovih redova. Bića Urantije jednako tako nisu u stanju shvatiti prirodna obdarenja tako božanstveno savršenih bića trojskog porijekla u vječnom svemiru. Nikad si ne možete istinski predočiti ova veličanstvena bića; morate sačekati da stignete na Havonu, kad ih možete pozdraviti kao svoje suradnike duha.

Takom cijelog svog dugog putovanja milijardom svjetova Havone, imate prilike razviti vječno prijateljstvo s ovim veličanstvenim bićima. I kako je duboko prijateljstvo koje se rađa između najnižih osobnih stvorenja sa svjetova vremena i prostora i ovih visokih osobnih bića, domaćih žitelja savršenih svjetova centralnog svemira! Uzlazni smrtnici, pri svom dugotrajnom i bliskom odnosu s domaćim bićima Havone, uveliko dube svoje negdašnje duhovne nedostatnosti iz ranijih stadija smrtničkog napredovanja. U isto vrijeme, zahvaljujući svom kontaktu s uzlaznim smrtnicima, bića Havone stječu iskustvo koje u bitnoj mjeri nadilazi iskustvene nedostatke koji proizlaze iz življenja božanskog savršenstva. I uzlazni smrtnici kao i domaća bića Havone izvlače velike i uzajamne koristi.

Domaća bića Havone kao i druge ličnosti trojskog porijekla, primaju božansko obličje i kao što je slučaj i s drugim ličnostima trojskog porijekla, vrijeme može pridodati mjeri njihovih iskustvenih obdarenja. Ali za razliku od Stacionarnih Sinova Trojstva, domaća bića Havone mogu evoluirati u pogledu statusa, mogu imati neobznanju budućnost vječne sudbine. Ovo se može vidjeti u primjeru domaćih bića Havone koja službom primaju sposobnost za ostvarenje spoja s fragmentom Oca (ne s Ispravljačem) tako primajući kvalifikaciju za članstvo u Smrtničkom Zboru Finalista. A postoje i drugi finalistički redovi otvoreni ovim domaćim bićima centralnog svemira.

Evolucija statusa domaćih bića Havone otvara prostora mnogim nagađanjima na Uversa. Kako neprestano prodiru unutar više Rajskih Zborova Finalnosti i kako više neće biti stvorena nova bića, jasno je da broj domaćih bića koja

19:5.12 (221.2) And from all this, you mortals, just now taking your first step on the eternal journey, can well see that you must advance a long way before you will progress by "sight" and "material" assurance. You will long use faith and be dependent on revelation if you hope to progress quickly and safely.

6. HAVONA NATIVES

19:6.1 (221.3) The Havona natives are the direct creation of the Paradise Trinity, and their number is beyond the concept of your circumscribed minds. Neither is it possible for Urantians to conceive of the inherent endowments of such divinely perfect creatures as these Trinity-origin races of the eternal universe. You can never truly envisage these glorious creatures; you must await your arrival in Havona, when you can greet them as spirit comrades.

19:6.2 (221.4) During your long sojourn on the billion worlds of Havona culture you will develop an eternal friendship for these superb beings. And how deep is that friendship which grows up between the lowest personal creature from the worlds of space and these high personal beings native to the perfect spheres of the central universe! Ascending mortals, in their long and loving association with the Havona natives, do much to compensate for the spiritual impoverishment of the earlier stages of mortal progression. At the same time, through their contacts with ascending pilgrims, the Havoners gain an experience which to no small extent overcomes the experiential handicap of having always lived a life of divine perfection. The good to both ascending mortal and Havona native is great and mutual.

19:6.3 (221.5) Havona natives, like all other Trinity-origin personalities, are projected in divine perfection, and as with other Trinity-origin personalities, the passing of time may add to their stores of experiential endowments. But unlike the Stationary Sons of the Trinity, Havoners may evolve in status, may have an unrevealed future eternity-destiny. This is illustrated by those Havoners who service-factualize capacity for fusion with a non-Adjuster Father fragment and so qualify for membership in the Mortal Corps of the Finality. And there are other finaliter corps open to these natives of the central universe.

19:6.4 (221.6) The status evolution of Havona natives has occasioned much speculation on Uversa. Since they are constantly filtering into the several Paradise Corps of the Finality, and since no more are being created, it is apparent that the number of

ostaju u Havoni mora neprestano opadati. Dok nam nikad nisu obznanjene krajne posljedice ovih događaja, vjerujemo da Havona nikad neće ostati bez svojih domaćih bića. Bavimo se mišlju da u nekom budućem stadiju stvaranja spoljašnjih razina prostora, domaća bića Havone eventualno trebaju prestati stupati u redove finalističkog zbora. Također smo se bavili mišlju da ova buduća razdoblja u životu centralnog svemira mogu biti primiti miješanu grupu domaćeg pučanstva jedino djelomično sastavljenu od izvornih domaćih bića Havone. Dok ne znamo koji red ili oblik stvorenja treba na ovaj način primiti domaći status u budućnosti Havone, pomišljali smo o slijedećim mogućnostima:

1. Pripadnicima univitatij e koj i trenutno imaju stalno državljanstvo u okvirima zvijezda lokalnog svemira.

2. Budućih smirtnika koji mogu vući porijeklo s naseljenih svjetova nadsvemira tijekom naprednih stadija svjetla i života.

3. Pridolazeće duhovne aristokracije iz niza spoljašnjih svemira.

Poznato nam je da se Havona iz prijašnjih kozmičkih epoha ponešto razlikuje od Havone suvremenog doba. Vjerujemo da je više nego moguće pretpostaviti da trenutno svjedočimo polagane promjene u centralnom svemiru koje daju nagovještaja budućim stoljećima. U jedno smo sigurni: Svemir nije statičan; Bog je jedini koji se ne mijenja.

7. DRŽAVLJANI RAJA

Na Raju žive mnogobrojne grupe blaženih bića, Rajskih Državljana. Oni se ne bave neposredno programom usavršavajućih stvorenih bića obdarenih voljom i stoga nisu obznajeni smrtnicima Urantije. Postoji više od tri tisuće redova ovih veličanstvenih inteligencija, dok je posljednja grupa primila personifikaciju istovremeno s odlukom Trojstva koja je vodila k izvršenju stvaralačkog plana u okvirima sedam nadsvemira vremena i prostora.

Državljeni Raja kao i domaća bića Havone često nose zajednički naziv Rajsko- Havonske ličnosti.

Ovako se završava pripovijed o ovim bićima čija egzistencija predstavlja djelo Rajskog Trojstva. Ni jedno od njih nikad nije skrenulo s puta. A pored toga, u najvišem smislu, svi su obdareni slobodnom voljom.

Bića koja vuku porijeklo od Trojstva imaju

natives remaining in Havona is constantly diminishing. The ultimate consequences of these transactions have never been revealed to us, but we do not believe that Havona will ever be entirely depleted of its natives. We have entertained the theory that Havoners will possibly cease entering the finaliter corps sometime during the ages of the successive creations of the outer space levels. We have also entertained the thought that in these subsequent universe ages the central universe may be peopled by a mixed group of resident beings, a citizenship consisting only in part of the original Havona natives. We do not know what order or type of creature may be thus destined to residential status in the future Havona, but we have thought of:

19:6.5 (222.1) 1. The univitatia, who are at present the permanent citizens of the local universe constellations.

19:6.6 (222.2) 2. Future types of mortals who may be born on the inhabited spheres of the superuniverses in the flowering of the ages of light and life.

19:6.7 (222.3) 3. The incoming spiritual aristocracy of the successive outer universes.

19:6.8 (222.4) We know that the Havona of the previous universe age was somewhat different from the Havona of the present age. We deem it no more than reasonable to assume that we are now witnessing those slow changes in the central universe that are anticipatory of the ages to come. One thing is certain: The universe is nonstatic; only God is changeless.

7. PARADISE CITIZENS

19:7.1 (222.5) There are resident on Paradise numerous groups of superb beings, the Paradise Citizens. They are not directly concerned with the scheme of perfecting ascending will creatures and are not, therefore, fully revealed to Urantia mortals. There are more than three thousand orders of these supernal intelligences, the last group having been personalized simultaneously with the mandate of the Trinity which promulgated the creative plan of the seven superuniverses of time and space.

19:7.2 (222.6) Paradise Citizens and Havona natives are sometimes designated collectively as *Paradise-Havona personalities*.

19:7.3 (222.7) This completes the story of those beings who are brought into existence by the Paradise Trinity. None of them have ever gone astray. And yet, in the highest sense, they are all freewill endowed.

19:7.4 (222.8) Trinity-origin beings possess

prijevozne povlastice zahvaljujući kojima posjeduju nezavisnost o prijevoznim ličnostima kao što je serafim. Mi svi posjedujemo moć slobodnog i brzog kretanja u svemiru nad svemirima. Dok s izuzetkom Nadahnutih Duhova Trojstva, ne možemo dostići gotovo nevjerojatnu brzinu Osamljenih Glasnika, u stanju smo tako iskoristiti ukupnu sumu prijevoznih sredstava u prostoru, da s kozmičkog centra možemo stići do gotovo svih dijelova svemira u nešto manje od godinu dana Urantija vremena. Meni je trebalo 109 dana da stignem da Urantiju s Uverse.

Zahvaljujući istim ovim metodama, imamo sposobnost trenutačne uzajamne komunikacije. Cijeli naš red tvorevine održava dodir sa svim drugim individuama u svim odjeljenjima djece Rajskog Trojstva, s jedininim izuzetkom Nadahnutih Duhova.

[Predočio Božanski Savjetnik sUverse.]

prerogatives of transit which make them independent of transport personalities, such as seraphim. We all possess the power of moving about freely and quickly in the universe of universes. Excepting the Inspired Trinity Spirits, we cannot attain the almost unbelievable velocity of the Solitary Messengers, but we are able so to utilize the sum total of the transport facilities in space that we can reach any point in a superuniverse, from its headquarters, in less than one year of Urantia time. It required 109 days of your time for me to journey from Uversa to Urantia.

19:7.5 (222.9) Through these same avenues we are enabled to intercommunicate instantaneously. Our entire order of creation finds itself in touch with every individual embraced within every division of the children of the Paradise Trinity save only the Inspired Spirits.

19:7.6 (222.10) [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 20. RAJSKI SINOVI BOGA

⇐ 019

Knjiga Urantije

021 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 20 RAJSKI SINOVI BOGA

Sekcije

Uvod

1. SILAZNI SINOVI BOGA
2. ARBITRAŽNI SINOVI
3. PRAVOSUDNI POSTUPCI
4. ARBITRAŽNE MISIJE
5. DARIVANJE RAJSKIH SINOVA BOGA
6. KARIJERE SMRTNOG DARIVANJA
7. SINOVI UČITELJI TROJSTVA
8. SLUŽBA DAJNALA U LOKALNOM SVEMIRU
9. PLANETARNE SLUŽBE DAJNALA
10. UJEDINJENA SLUŽBA RAJSKIH SINOVA

PAPER 20 THE PARADISE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Descending Sons of God
2. The Magisterial Sons
3. Judicial Actions
4. Magisterial Missions
5. Bestowal of the Paradise Sons of God
6. The Mortal-Bestowal Careers
7. The Trinity Teacher Sons
8. Local Universe Ministry of the Daynals
9. Planetary Service of the Daynals
10. United Ministry of the Paradise Sons

Uvod

PO NAČINU djelovanja u supersvemiru Orvontonu, Božji Sinovi se dijele u tri opće skupine:

1. Silazne Sinove Boga.
2. Uzlazni Sinove Boga.
3. Potrojstvljene Sinove Boga.

Silazni redovi sinovstva uključuju ličnosti izravnog i božanskog stvaranja. Uzlazni sinovi, poput smrtnih stvorenih bića, ostvaruju ovaj status iskustvenim sudjelovanjem u kreativnoj tehnici koja je poznata kao evolucija. Potrojstvljeni Sinovi su skupina složenog porijekla koja obuhvaća sva bića obuhvaćena Rajskim Trojstvom, čak i ako ne moraju imati izravno porijeklo iz Trojstva.

INTRODUCTION

20:0.1 (223.1) AS THEY function in the superuniverse of Orvonton, the Sons of God are classified under three general heads:

20:0.2 (223.2) 1. The Descending Sons of God.

20:0.3 (223.3) 2. The Ascending Sons of God.

20:0.4 (223.4) 3. The Trinitized Sons of God.

20:0.5 (223.5) Descending orders of sonship include personalities who are of direct and divine creation. Ascending sons, such as mortal creatures, achieve this status by experiential participation in the creative technique known as evolution. Trinitized Sons are a group of composite origin which includes all beings embraced by the Paradise Trinity even though not of direct Trinity origin.

1. SILAZNI SINOVI BOGA

Svi silazni Sinovi Boga imaju visoko i božansko porijeklo. Posvećeni su silaznim aktivnostima služenja na svjetovima i sustavima vremena i prostora, kako bi olakšali napredak u usponu na Raj niskih stvorenja evolucijskog porijekla - uzlaznih sinova Boga. Od brojnih redova silaznih Sinova, sedam prikazujemo u ovim pripovijestima. Oni Sinovi koji dolaze iz Božanstava na središnjem Otoku Svjetlosti i Života, nazivaju se *Rajski Sinovi Boga* i obuhvaćaju sljedeća tri reda:

1. Sinovi Stvoritelji - Mihaeli.
2. Arbitražni Sinovi - Avonali.
3. Sinovi Učitelji Trojstva - Dajnali.

Preostala četiri reda silaznih sinova poznata su kao Božji Sinovi Lokalnog Svemira:

4. Sinovi Melkizedeci.
5. Sinovi Vorondadeci.
6. Sinovi Lanonandeci.
7. Nositelji Života.

Melkizedeci su zajedničko potomstvo Sina Stvoritelja lokalnog svemira, Stvaralačkog Duha i Oca Melkizedeka. Vorondadeke i Lanonandeki stvaraju Sin Stvoritelj i njegova suradnica Stvaralački Duh. Vorondadeci su najbolje poznati kao Svevišnji ili Očevi Zvijezda; Lanonandeci kao vladari Sustava ili Planetarni Kneževi. Trostruki red Nositelja Života nastaje djelovanjem Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha povezanog s jednim od tri Stara Dana supersvemirske nadležnosti. Ali priroda i djelovanje ovih Božjih Sinova Lokalnog Svemira ispravnije se prikazuju u poglavljima koja se bave pitanjima lokalnih stvaranja.

Rajski Sinovi Boga imaju trostruko porijeklo: Primarni ili Sinovi Stvoritelji su stvoreni od strane Oca Svih i Vječnog Sina; sekundarni ili Arbitražni Sinovi su djeca Vječnog Sina i Beskonačnog Duha; Sinovi Učitelji Trojstva su potomstvo Oca, Sina i Duha. S gledišta služenja, obožavanja i molitve, Rajski Sinovi su kao jedan; njihov duh je jedan, a njihov rad je identičan u kvaliteti i cjelovitosti.

Kao što su se rajski redovi Dana pokazali božanski odličnim upraviteljima, tako su se redovi Rajskih Sinova pokazali božanski odličnim služiteljima - stvarateljima, poslužiteljima,

1. THE DESCENDING SONS OF GOD

20:1.1 (223.3) All descending Sons of God have high and divine origins. They are dedicated to the descending ministry of service on the worlds and systems of time and space, there to facilitate the progress in the Paradise climb of the lowly creatures of evolutionary origin — the ascending sons of God. Of the numerous orders of descending Sons, seven will be depicted in these narratives. Those Sons who come forth from the Deities on the central Isle of Light and Life are called the *Paradise Sons of God* and embrace the following three orders:

20:1.2 (223.4) 1. Creator Sons — the Michaels.

20:1.3 (223.5) 2. Magisterial Sons — the Avonals.

20:1.4 (223.6) 3. Trinity Teacher Sons — the Daynals.

20:1.5 (223.7) The remaining four orders of descending sonship are known as the *Local Universe Sons of God*:

20:1.6 (223.8) 4. Melchizedek Sons.

20:1.7 (223.9) 5. Vorondadek Sons.

20:1.8 (223.10) 6. Lanonandek Sons.

20:1.9 (223.11) 7. The Life Carriers.

20:1.10 (223.12) Melchizedeks are the joint offspring of a local universe Creator Son, Creative Spirit, and Father Melchizedek. Both Vorondadeks and Lanonandeks are brought into being by a Creator Son and his Creative Spirit associate. Vorondadeks are best known as the Most Highs, the Constellation Fathers; Lanonandeks as System Sovereigns and as Planetary Princes. The threefold order of Life Carriers is brought into being by a Creator Son and Creative Spirit associated with one of the three Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. But the natures and activities of these Local Universe Sons of God are more properly portrayed in those papers dealing with the affairs of the local creations.

20:1.11 (224.1) The Paradise Sons of God are of threefold origin: The primary or Creator Sons are brought into being by the Universal Father and the Eternal Son; the secondary or Magisterial Sons are children of the Eternal Son and the Infinite Spirit; the Trinity Teacher Sons are the offspring of the Father, Son, and Spirit. From the standpoint of service, worship, and supplication the Paradise Sons are as one; their spirit is one, and their work is identical in quality and completeness.

20:1.12 (224.2) As the Paradise orders of Days proved to be divine administrators, so have the orders of Paradise Sons revealed themselves as divine ministers — creators, servers, bestowers,

darovateljima, sucima, učiteljima i otkrivačima istine. Oni se kreću svemirom nad svemirima od obala vječnog Otoka do naseljenih svjetova vremena i prostora, obavljajući mnogobrojne uslužne poslove u središnjem svemiru i supersvemirima koji nisu otkriveni u ovim poglavljima. Različito su organizirani, ovisno o prirodi i lokaciji službe, ali u lokalnim svemirima Arbitražni Sinovi i Sinovi Učitelji služe pod upravom Sina Stvoritelja koji predsjedava tom domenom.

Čini se da Sinovi Stvoritelji posjeduju duhovno obdarenje koje se usredotočuje u njihovoj osobi, koje oni kontroliraju i koje mogu dati drugima, kao što je vaš Sin Stvoritelj učinio kad je izlio svoj duh na sve smrtno ljude na Urantiji. Svaki Sin Stvoritelj je obdaren tom duhovnom snagom u svojoj vlastitoj oblasti; on je osobno svjestan svakog čina i svake emocije svakog silaznog Božjeg Sina koji služi u njegovoj domeni. Ovdje je božanski odraz, lokalno-svemirsko dupliciranje, te apsolutne duhovne snage Vječnog Sina koja mu omogućuje da dopre i da uspostavi i održava kontakt sa svim svojim Rajskim Sinovima, bez obzira gdje se nalaze u cijelom svemiru nad svemirima.

Rajski Sinovi Stvoritelji služe ne samo kao Sinovi u njihovim silaznim aktivnostima služenja i darivanja, već po završetku svojih karijera darivanja svaki djeluje kao svemirski Otac svoga stvaranja, dok drugi Božji Sinovi nastavljaju službu darivanja i duhovnog uzdizanja, osmišljenju za pridobivanje planeta, jednog po jednog, u voljnom priznanju ljubavi i vlasti Oca Svih, što kulminira posvećenem stvorenih bića volji Rajskog Oca i planetarnoj odanosti svemirskom suverenitetu Sina Stvoritelja.

U sedmostrukom Sinu Stvoritelju, Stvoritelj i stvorenje su zauvijek povezani u razumijevanju i suosjećajnosti milosrdnog udruživanja. Cijeli red Mihaela, Sinova Stvoritelja, toliko je jedinstven da će razmatranje njihove prirode i aktivnosti biti rezervirano za sljedeće poglavlje u ovoj seriji, dok će ova pripovijest biti uglavnom posvećena razmatranju dva preostala reda Rajskog sinovstva: Arbitražnih Sinova i Sinova Učitelja Trojstva.

2. ARBITRAŽNI SINOVI

Svaki put kada se izvorni i apsolutni koncept bića koji formulira Vječni Sin ujedinjuje s novim i božanskim idealom ljubavi-nadahnutog služenja koji je smišljen od strane Beskonačnog Duha, tu nastaje novi i izvorni Božji Sin, Arbitražni Sin Raja. Ovi Sinovi predstavljaju red Avonala koji se razlikuje od Mihaela, Sinova Stvoritelja. Iako nisu

judges, teachers, and truth revealers. They range the universe of universes from the shores of the eternal Isle to the inhabited worlds of time and space, performing manifold services in the central and superuniverses not disclosed in these narratives. They are variously organized, dependent on the nature and whereabouts of their service, but in a local universe both Magisterial and Teacher Sons serve under the direction of the Creator Son who presides over that domain.

20:1.13 (224.3) The Creator Sons seem to possess a spiritual endowment centering in their persons, which they control and which they can bestow, as did your own Creator Son when he poured out his spirit upon all mortal flesh on Urantia. Each Creator Son is endowed with this spiritual drawing power in his own realm; he is personally conscious of every act and emotion of every descending Son of God serving in his domain. Here is a divine reflection, a local universe duplication, of that absolute spiritual drawing power of the Eternal Son which enables him to reach out to make and maintain contact with all his Paradise Sons, no matter where they may be in all the universe of universes.

20:1.14 (224.4) The Paradise Creator Sons serve not only as Sons in their descending ministrations of service and bestowal, but when they have completed their bestowal careers, each functions as a universe Father in his own creation, while the other Sons of God continue the service of bestowal and spiritual uplifting designed to win the planets, one by one, to the willing recognition of the loving rule of the Universal Father, culminating in creature consecration to the will of the Paradise Father and in planetary loyalty to the universe sovereignty of his Creator Son.

20:1.15 (224.5) In a sevenfold Creator Son, Creator and creature are forever blended in understanding, sympathetic, and merciful association. The entire order of Michael, the Creator Sons, is so unique that the consideration of their natures and activities will be reserved to the next paper in this series, while this narrative will be chiefly concerned with the two remaining orders of Paradise sonship: the Magisterial Sons and the Trinity Teacher Sons.

2. THE MAGISTERIAL SONS

20:2.1 (224.6) Every time an original and absolute concept of being formulated by the Eternal Son unites with a new and divine ideal of loving service conceived by the Infinite Spirit, a new and original Son of God, a Paradise Magisterial Son, is produced. These Sons constitute the order of Avonals in contradistinction to the order of Michael,

kreatori u osobnom smislu, oni su usko povezani s Mihaelima u svom radu. Avonali su planetarni služitelji i suci, prosuditelji u vremensko-prostornim područjima - svim rasama, svim svjetovima i u svim svemirima.

Imamo razloga vjerovati da je ukupan broj Arbitražnih Sinova u velikom svemiru oko milijardu. Oni su samoupravni red nad kojim upravlja njihovo vrhovno vijeće na Raju, u koje ulaze iskusni Avonali na dužnostima širom svih svemira. Ali kad se dodjeljuju i postavljaju na dužnost u lokalnim svemirima, služe pod upravom Sina Stvoritelja te domene.

Avonali su Rajski Sinovi služenja i darivanja pojedinačnim planetima lokalnih svemira. Budući da svaki Sin Avonal ima jedinstvenu ličnost i da ne postoje dva koja su među sobom jednaka, njihov je rad individualno jedinstven u domeni njihovog boravka, gdje se često javljaju inkarnirani kao ljudi, a ponekad se rađaju kao djeca zemaljskih majki na evolucijskim svjetovima.

Pored svojih aktivnosti na višim administrativnim razinama, Avonali imaju trostruku ulogu na naseljenim svjetovima, sprovodeći:

1. *Arbitražne poslove.* Oni djeluju na kraju planetarnih upravnih razdoblja. S vremena na vrijeme, više - na stotine - takvih misija mogu se izvršiti na svakom pojedinom svijetu, a oni mogu ići na svjet gdje su prije služili ili na druge svjetove nebrojeno mnogo puta kako bi okončali upravna razdoblja i oslobodili preživjele spavače.

2. *Arbitražne misije.* Planetarno posjećivanje ovog tipa obično se događa prije dolaska darovanog Sina. U takvoj misiji Avonal se pojavljuje kao odrasla osoba svijeta tehnikom inkarnacije koja ne uključuje smrtno rođenje. Nakon ovog prvog i uobičajenog arbitražnog posjeta, Avonali mogu ponovo služiti u arbitražnom kapacitetu na istom planetu, prije kao i poslije pojavljivanja darovanog Sina. Na ovim dodatnim arbitražnim zadaćama Avonal se može ali ne mora pojaviti u materijalnom i vidljivom obliku, ali ni na jednom od njih neće se roditi u svijetu kao bespomoćna beba.

3. *Misije darivanja.* Sinovi Avonali svi najmanje jednom sebe daruju smrtnicima evolucijskih svjetova. Dok arbitražni posjeti mogu biti brojni i dok se arbitražne misije mogu više puta ponoviti, na svakom planetu se javlja samo jedan darovani Sin. Darovani Avonali se tu pojavljuju kao bebe, baš kao što je Mihael iz Nebadon utjelovljen na Urantiji.

Ne postoji ograničenje koliko puta Sinovi Avonali mogu služiti na arbitražnim misijama i

the Creator Sons. Though not creators in the personal sense, they are closely associated with the Michaels in all their work. The Avonals are planetary ministers and judges, the magistrates of the time-space realms — of all races, to all worlds, and in all universes.

20:2.2 (225.1) We have reasons for believing that the total number of Magisterial Sons in the grand universe is about one billion. They are a self-governing order, being directed by their supreme council on Paradise, which is made up of experienced Avonals drawn from the services of all universes. But when assigned to, and commissioned in, a local universe, they serve under the direction of the Creator Son of that domain.

20:2.3 (225.2) Avonals are the Paradise Sons of service and bestowal to the individual planets of the local universes. And since each Avonal Son has an exclusive personality, since no two are alike, their work is individually unique in the realms of their sojourn, where they are often incarnated in the likeness of mortal flesh and sometimes are born of earthly mothers on the evolutionary worlds.

20:2.4 (225.3) In addition to their services on the higher administrative levels, the Avonals have a threefold function on the inhabited worlds:

20:2.5 (225.4) 1. *Judicial Actions.* They act at the close of the planetary dispensations. In time, scores — hundreds — of such missions may be executed on each individual world, and they may go to the same or to other worlds times without number as dispensation terminators, liberators of the sleeping survivors.

20:2.6 (225.5) 2. *Magisterial Missions.* A planetary visitation of this type usually occurs prior to the arrival of a bestowal Son. On such a mission an Avonal appears as an adult of the realm by a technique of incarnation not involving mortal birth. Subsequent to this first and usual magisterial visit, Avonals may repeatedly serve in a magisterial capacity on the same planet both before and after the appearance of the bestowal Son. On these additional magisterial missions an Avonal may or may not appear in material and visible form, but on none of them will he be born into the world as a helpless babe.

20:2.7 (225.6) 3. *Bestowal Missions.* The Avonal Sons do all, at least once, bestow themselves upon some mortal race on some evolutionary world. Judicial visits are numerous, magisterial missions may be plural, but on each planet there appears but one bestowal Son. Bestowal Avonals are born of woman as Michael of Nebadon was incarnated on Urantia.

20:2.8 (225.7) There is no limit to the number of times the Avonal Sons may serve on magisterial and on

misijama darivanja, ali obično, nakon što steknu iskustvo sedam puta, dolazi do suspenzije u korist onih koji nisu imali priliku za takva služenja. Ovi Sinovi višestrukog iskustva darivanja dodjeljuju se visokom osobnom vijeću Sina Stvoritelja, čime postaju sudionici u upravljanju svemirskim poslovima.

U svim svojim djelovanjima u korist i unutar naseljenih svjetova, Arbitražnim Sinovima pomažu dva reda stvorenih bića lokalnog svemira, Melkizedeci i arhanđeli, dok ih na misijama darivanja također prate i Brillantne Večernje Zvijezde koje su također porijeklom iz lokalnih stvaranja. U svakom planetarnom radu sekundarni Rajski Sinovi, Avonali, primaju punu snagu i autoritet primarnog Rajskog Sina, Sina Stvoritelja iz lokalnog svemira njegovog služenja. Svim namjerama i svrhama njihovo djelovanje na naseljenim sferama jednako je učinkovito i prihvatljivo kao što bi bila služba Sina Stvoritelja na takvim svjetovima smrtnog stanovanja.

3. PRAVOSUDNI POSTUPCI

Avonali su poznati kao Arbitražni Sinovi jer djeluju kao visoki suci svjetova, suditelji sukcesivnih upravnih razdoblja na svjetovima vremena. Oni upravljaju buđenjem preživjelih spavača, donose presude svjetovima, okončavaju davanje suspendirane pravde i izvršavaju mandate epohalnog probnog milosrđa, nakon čega postavljaju svemirska stvorenja planetarnog služenja na zadaće novog upravnog razdoblja i vraćaju se u sjedište svog lokalnog svemira po završetku svoje misije.

Kada donose presude o sudbinama epoha, Avonali određuju sudbinu evolucijskih rasa, međutim premda oni mogu donijeti presude koje ukidaju postojanje identiteta osobnih stvorenih bića, oni ne izvršavaju takve kazne. Presude ove prirode ne provodi nitko drugi osim vlasti presvemira.

Dolazak Rajskog Avonala na evolucijski svijet u svrhu okončanja planetarnog upravnog razdoblja i otvaranja nove ere planetarnog napredovanja ne mora biti bilo arbitražna misija ili misija darivanja. Sudske misije se ponekad, a misije darivanja uvijek, izvode kao inkarnacije; to jest, na takvim zadacima Avonali služe na planetima u materijalnom obliku - doslovno. Njihovi drugi posjeti su "tehnički," a u tom svojstvu Avonal se ne utjelovljuje za planetarno služenje. Ako Arbitražni Sin dolazi isključivo kao suditelj u okončanju planetarnog upravnog razdoblja, on stiže na planet kao duhovno biće, nevidljiv materijalnim

bestowal missions, but usually, when the experience has been seven times traversed, there is suspension in favor of those who have had less of such service. These Sons of multiple bestowal experience are then assigned to the high personal council of a Creator Son, thus becoming participants in the administration of universe affairs.

20:2.9 (225.8) In all their work for and on the inhabited worlds, the Magisterial Sons are assisted by two orders of local universe creatures, the Melchizedeks and the archangels, while on bestowal missions they are also accompanied by the Brilliant Evening Stars, likewise of origin in the local creations. In every planetary effort the secondary Paradise Sons, the Avonals, are supported by the full power and authority of a primary Paradise Son, the Creator Son of their local universe of service. To all intents and purposes their work on the inhabited spheres is just as effective and acceptable as would have been the service of a Creator Son upon such worlds of mortal habitation.

3. JUDICIAL ACTIONS

20:3.1 (226.1) The Avonals are known as Magisterial Sons because they are the high magistrates of the realms, the adjudicators of the successive dispensations of the worlds of time. They preside over the awakening of the sleeping survivors, sit in judgment on the realm, bring to an end a dispensation of suspended justice, execute the mandates of an age of probationary mercy, reassign the space creatures of planetary ministry to the tasks of the new dispensation, and return to the headquarters of their local universe upon the completion of their mission.

20:3.2 (226.2) When they sit in judgment on the destinies of an age, the Avonals decree the fate of the evolutionary races, but though they may render judgments extinguishing the identity of personal creatures, they do not execute such sentences. Verdicts of this nature are executed by none but the authorities of a superuniverse.

20:3.3 (226.3) The arrival of a Paradise Avonal on an evolutionary world for the purpose of terminating a dispensation and of inaugurating a new era of planetary progression is not necessarily either a magisterial mission or a bestowal mission. Magisterial missions sometimes, and bestowal missions always, are incarnations; that is, on such assignments the Avonals serve on a planet in material form — literally. Their other visits are "technical," and in this capacity an Avonal is not incarnated for planetary service. If a Magisterial Son comes solely as a dispensational adjudicator, he arrives on a planet as a spiritual being, invisible

stvorenjima svijeta. Do takvih tehničkih posjeta dolazi u više navrata u dugoj povijesti naseljenog svijeta.

Sinovi Avonali mogu djelovati kao planetarni suci prethodno arbitražnim misijama kao i iskustvima darivanja. Međutim, na svakoj od tih misija, utjelovljeni Sin donosi prosudbu o okončanju planetarne epohe; isto može učiniti i Sin Stvoritelj u misiji darivanja u smrtnom obličju. Kad Rajski Sin posjeti evolucijski svijet i tu se pojavi kao jedan od ljudi, njegova nazočnost ukida upravo radoblje i donosi prosudbu nad tom domenom.

4. ARBITRAŽNE MISIJE

Prije planetarne pojave darovanog Sina, nastanjeni svijet obično posjećuju Rajski Avonali na arbitražnoj misiji. Prilikom prve arbitražne posjete, Avonal je uvijek utjelovljen kao materijalno biće. On se pojavljuje na tom planetu kao punopravni muškarac iz jedne od smrtnih rasa, biće potpuno vidljivo i u fizičkom kontaktu sa smrtnim stvorenjima njegovog vremena i generacije. Tijekom arbitražnog utjelovljenja, održava se potpuna i neprekinuta veza Sina Avonala s lokalnim i svemirskim duhovnim silama.

Planet može doživjeti više arbitražnih posjeta i prije i poslije pojavljivanja darovanog Sina. Jedan te isti ili neki drugi Avonal može posjećivati svijet mnogo puta, djelujući kao sudionik upravnog razdoblja, ali takve tehničke misije prosudbe nisu ni darivanja niti arbitražne misije, a Avonali se pri tome nikada ne inkarniraju. Čak i kad planet bude blagoslovljen ponavljajućim arbitražnim misijama, Avonali se ne moraju uvijek pojaviti kao utjelovljeni smrtnici; a kad ne služe u sličnosti smrtog tijela, uvijek se javljaju kao odrasla bića tog svijeta; ne rađaju ih majke.

Kada se utjelovljuju bilo na misiji darivanja ili arbitražnoj misiji, Rajski Sinovi primaju iskusne Ispravljače, a ti Ispravljači se razlikuju za svaku inkarnaciju. Ispravljači koji služe u umovima utjelovljenih Sinova Boga nikada se ne mogu nadati spajanju s ličnosti ljudsko-božanskog bića njihovog prebivanja, ali se često personaliziraju odlukom Oca Svih. Takvi Ispravljači čine vrhovno vijeće Sfere Božanstva za usmjeravanje administracije, identifikacije i otpuštanja Tajanstvenih Osmatrača u naseljena područja. Oni također primaju i akreditiraju Ispravljače pri njihovom povratku u "krilo Očevu" nakon što smrt uništi tijelo njihovog zemaljskog prebivanja. Na taj način vjerni Ispravljači svjetskih sudaca postaju uzvišeni šefovi njihove vrste.

to the material creatures of the realm. Such technical visits occur repeatedly in the long history of an inhabited world.

20:3.4 (226.4) Avonal Sons may act as planetary judges prior to both the magisterial and bestowal experiences. On either of these missions, however, the incarnated Son will judge the passing planetary age; likewise does a Creator Son when incarnated on a mission of bestowal in the likeness of mortal flesh. When a Paradise Son visits an evolutionary world and becomes like one of its people, his presence terminates a dispensation and constitutes a judgment of the realm.

4. MAGISTERIAL MISSIONS

20:4.1 (226.5) Prior to the planetary appearance of a bestowal Son, an inhabited world is usually visited by a Paradise Avonal on a magisterial mission. If it is an initial magisterial visitation, the Avonal is always incarnated as a material being. He appears on the planet of assignment as a full-fledged male of the mortal races, a being fully visible to, and in physical contact with, the mortal creatures of his day and generation. Throughout a magisterial incarnation the connection of the Avonal Son with the local and the universal spiritual forces is complete and unbroken.

20:4.2 (226.6) A planet may experience many magisterial visitations both before and after the appearance of a bestowal Son. It may be visited many times by the same or other Avonals, acting as dispensational adjudicators, but such technical missions of judgment are neither bestowal nor magisterial, and the Avonals are never incarnated at such times. Even when a planet is blessed with repeated magisterial missions, the Avonals do not always submit to mortal incarnation; and when they do serve in the likeness of mortal flesh, they always appear as adult beings of the realm; they are not born of woman.

20:4.3 (227.1) When incarnated on either bestowal or magisterial missions, the Paradise Sons have experienced Adjusters, and these Adjusters are different for each incarnation. The Adjusters that occupy the minds of the incarnated Sons of God can never hope for personality through fusion with the human-divine beings of their indwelling, but they are often personalized by fiat of the Universal Father. Such Adjusters form the supreme Divinington council of direction for the administration, identification, and dispatch of Mystery Monitors to the inhabited realms. They also receive and accredit Adjusters on their return to the "bosom of the Father" upon the mortal dissolution of their earthly tabernacles. In this way the faithful Adjusters of the world judges become the exalted chiefs of their kind.

Urantija nikada nije primila Sina Avonala na arbitražnoj misiji. Da je Urantija slijedila opći plan naseljenih svjetova, bila bi blagoslovljena arbitražnom misijom negdje između vremena Adama i darivanja Krista Mihaela. Ali redoviti slijed Rajskih Sinova na vašem planetu bio je potpuno poremećen pojavom vašeg Sina Stvoritelja na njegovom završnom darivanju prije tisuću devet stotina godina.

Urantiju još uvijek može posjetiti Avonal utjelovljen na arbitražnoj misiji, ali u pogledu buduće pojave Rajskih Sinova, čak ni "anđeli na nebu ne znaju vrijeme ili način takvih posjeta," jer svijet koji prima Mihaela postaje individualni i osobni štićenik Glavnog Sina, i kao takav, potpuno je podložan njegovim vlastitim planovima i odlukama. A s vašim svijetom ovo je dodatno komplicirano Mihaelovim obećanjem da se tu vrati. Bez obzira na nesporazume oko boravka Mihaela iz Nebadon na Urantiji, jedno je sigurno autentično - njegovo obećanje da se namjerava vratiti na vaš svijet. S obzirom na ovu perspektivu, samo vrijeme može otkriti budući redoslijed posjeta Rajskih Sinova Boga na Urantiji.

5. DARIVANJE RAJSKIH SINOVA BOGA

Vječni Sin je vječna Božja Riječ. Vječni Sin je savršen izraz "prve" apsolutne i beskonačne misli njegovog vječnog Oca. Kada se osobna duplikacija ili božansko produženje ovog Izvornog Sina pojavi na misiji darivanja smrtno inkarnacije, postaje doslovno istinito da je božanska "Riječ tijelom postala" i da Riječ stoga prebiva među niskim bićima životinjskog porijekla.

Na Urantiji postoji široko rasprostranjeno uvjerenje da je svrha Sinovog darivanja to da treba, na neki način, utjecati na stav Oca Svih. Ali vaše prosvjetljenje treba naznačiti da to nije istina. Darivanja Sinova Avonala i Mihaela nužni su dio iskustvenog procesa koji je osmišljen kako bi ovi Sinovi postali sigurni i suosjećajni suci i vladari naroda i planeta vremena i prostora. Karijera sedmostrukog darivanja vrhunski je cilj svih Rajskih Sinova Stvoritelja. A svi Arbitražni Sinovi potaknuti su tim istim duhom služenja koji tako obilno obilježava primarne Sinove Stvoritelje i Vječnog Sina Raja.

Neki red Rajskih Sinova mora biti darovan svakom svijetu koji je nastanjen smrtnicima kako bi Misaoni Ispravljači mogli doći u umove svih normalnih ljudskih bića na toj sferi, jer Ispravljači

20:4.4 (227.2) Urantia has never been host to an Avonal Son on a magisterial mission. Had Urantia followed the general plan of inhabited worlds, it would have been blessed with a magisterial mission sometime between the days of Adam and the bestowal of Christ Michael. But the regular sequence of Paradise Sons on your planet was wholly deranged by the appearance of your Creator Son on his terminal bestowal nineteen hundred years ago.

20:4.5 (227.3) Urantia may yet be visited by an Avonal commissioned to incarnate on a magisterial mission, but regarding the future appearance of Paradise Sons, not even "the angels in heaven know the time or manner of such visitations," for a Michael-bestowal world becomes the individual and personal ward of a Master Son and, as such, is wholly subject to his own plans and rulings. And with your world, this is further complicated by Michael's promise to return. Regardless of the misunderstandings about the Urantian sojourn of Michael of Nebadon, one thing is certainly authentic — his promise to come back to your world. In view of this prospect, only time can reveal the future order of the visitations of the Paradise Sons of God on Urantia.

5. BESTOWAL OF THE PARADISE SONS OF GOD

20:5.1 (227.4) The Eternal Son is the eternal Word of God. The Eternal Son is the perfect expression of the "first" absolute and infinite thought of his eternal Father. When a personal duplication or divine extension of this Original Son starts on a bestowal mission of mortal incarnation, it becomes literally true that the divine "Word is made flesh," and that the Word thus dwells among the lowly beings of animal origin.

20:5.2 (227.5) On Urantia there is a widespread belief that the purpose of a Son's bestowal is, in some manner, to influence the attitude of the Universal Father. But your enlightenment should indicate that this is not true. The bestowals of the Avonal and the Michael Sons are a necessary part of the experiential process designed to make these Sons safe and sympathetic magistrates and rulers of the peoples and planets of time and space. The career of sevenfold bestowal is the supreme goal of all Paradise Creator Sons. And all Magisterial Sons are motivated by this same spirit of service which so abundantly characterizes the primary Creator Sons and the Eternal Son of Paradise.

20:5.3 (227.6) Some order of Paradise Son must be bestowed upon each mortal-inhabited world in order to make it possible for Thought Adjusters to indwell the minds of all normal human beings on

ne dolaze u sva istinska ljudska bića sve dok se Duh Istine ne izlije na svijetu; a slanje Duha Istine ovisi o povratku u svemirski stožer Rajskog Sina koji je uspješno izvršio misiju smrtnog darivanja na svijetu koji je u procesu evolucije.

Tijekom duge povijesti naseljenog planeta, drži se više suđenja upravnim razdobljima i može doći do više od jedne arbitražne misije, ali obično darovani Sin samo jednom služi na toj sferi. Potrebno je samo da svaki naseljenih svijet primi jedno darivanje Sina koji živi puni smrtni život od rođenja do smrti. Prije ili kasnije, bez obzira na duhovni status, svaki smrtni naseljeni svijet je predodređen da bude domaćin Arbitražnom Sinu na misiji darivanja, osim jednog planeta u svakom lokalnom svemiru koji je Sin Stvoritelj odabrao za svoje smrtno darivanje.

Razumijevajući više o podarenim Sinovima, prepoznajete zašto toliko interesa pripada Urantiji u povijesti Nebadona. Vaš mali i beznačajni planet je postao predmet zanimanja lokalnog svemira samo zato što je to smrtni dom Isusa iz Nazareta. Bio je to podij konačnog i pobjedničkog darivanja vašeg Sina Stvoritelja, arena u kojoj je Mihael osvojio vrhovnu osobnu suverenost svemira Nebadona.

U sjedištu njegovog lokalnog svemira Sin Stvoritelj, osobito nakon dovršetka vlastitog smrtnog darivanja, provodi veći dio svog vremena u savjetovanju i poučavanju kolega iz reda srodnih Sinova, Arbitražnih Sinova i drugih. U ljubavi i odanosti, s nježnom milošću i brižnim obzirom, ovi Arbitražni Sinovi sebe daruju svjetovima prostora. Ni na koji način nisu ova planetarna služenja inferiorna smrtnim darivanjima Mihaela. Istina je da je vaš Sin Stvoritelj odabrao za područje njegove posljednje avanture u iskustvu stvorenog bića svijet neobičajene nesreće. Ali niti jedan planet nikada ne bi mogao biti u takvom stanju da jedino darivanje Sina Stvoritelja može voditi njegovoj duhovnoj rehabilitaciji. Bilo koji Sin darivateljske skupine bio bi jednako učinkovit, jer su u svome radu na svjetovima lokalnog svemira Arbitražni Sinovi jednako božanski djelotvorni i svemudri kao što bi bio njihov Rajski brat, Sin Stvoritelj.

Iako mogućnost katastrofe uvijek prijete ovim Rajskim Sinovima tijekom njihovih inkarnacija darivanja, nisam naišao na zapis o bilo kakvom neuspjehu ili promašaju na misijama darivanja bilo Arbitražnog Sina ili Sina Stvoritelja. Oba su porijeklom preblizu apsolutnom savršenstvu da bi doživjeli neuspjeh. Oni doista preuzimaju rizik, stvarno postaju poput smrtnih bića od krvi i mesa i stoga dobivaju jedinstveno iskustvo stvorenih

that sphere, for the Adjusters do not come to *all* bona fide human beings until the Spirit of Truth has been poured out upon all flesh; and the sending of the Spirit of Truth is dependent upon the return to universe headquarters of a Paradise Son who has successfully executed a mission of mortal bestowal upon an evolving world.

20:5.4 (228.1) During the course of the long history of an inhabited planet, many dispensational adjudications will take place, and more than one magisterial mission may occur, but ordinarily only once will a bestowal Son serve on the sphere. It is only required that each inhabited world have one bestowal Son come to live the full mortal life from birth to death. Sooner or later, regardless of spiritual status, every mortal-inhabited world is destined to become host to a Magisterial Son on a bestowal mission except the one planet in each local universe whereon a Creator Son elects to make his mortal bestowal.

20:5.5 (228.2) Understanding more about the bestowal Sons, you discern why so much interest attaches to Urantia in the history of Nebadon. Your small and insignificant planet is of local universe concern simply because it is the mortal home world of Jesus of Nazareth. It was the scene of the final and triumphant bestowal of your Creator Son, the arena in which Michael won the supreme personal sovereignty of the universe of Nebadon.

20:5.6 (228.3) At the headquarters of his local universe a Creator Son, especially after the completion of his own mortal bestowal, spends much of his time in counseling and instructing the college of associate Sons, the Magisterial Sons and others. In love and devotion, with tender mercy and affectionate consideration, these Magisterial Sons bestow themselves upon the worlds of space. And in no way are these planetary services inferior to the mortal bestowals of the Michaels. It is true that your Creator Son selected for the realm of his final adventure in creature experience one which had had unusual misfortunes. But no planet could ever be in such a condition that it would require the bestowal of a Creator Son to effect its spiritual rehabilitation. Any Son of the bestowal group would have equally sufficed, for in all their work on the worlds of a local universe the Magisterial Sons are just as divinely effective and all wise as would have been their Paradise brother, the Creator Son.

20:5.7 (228.4) Though the possibility of disaster always attends these Paradise Sons during their bestowal incarnations, I have yet to see the record of the failure or default of either a Magisterial or a Creator Son on a mission of bestowal. Both are of origin too close to absolute perfection to fail. They indeed assume the risk, really become like the mortal creatures of flesh and blood and thereby gain the unique creature experience, but within the

bića, ali u rasponu mog promatranja uvijek u tome uspijevaju. Nikada nisu doživjeli neuspjeh u postizanju cilja misije darivanja. Priča o njihovom darivanju i planetarnom služenju u cijelom Nebadonu predstavlja najplemenitije i najfascinantiije poglavlje u povijesti vašeg lokalnog svemira.

6. KARIJERE SMRTNOG DARIVANJA

Način na koji se Rajski Sin sprema za smrtno utjelovljenje kao darovani Sin, postaje dijete koje se rađa od majke na planetima darivanja, univerzalno je otajstvo; i bilo koji napor na otkrivanju djelovanje ove tehnike utjelovljenja koja se sprovodi na Sferi Sina osuđen je na neuspjeh. Dopustite uzvišenom znanju o smrtnom životu Isusa iz Nazareta da utone u vašu dušu, ali nemojte gubiti vrijeme u beskorisnim nagađanjima o tome kako je izvršena ova tajanstvena inkarnacija Mihaela iz Nebadona. Neka se svi radujemo spoznaji i uvjerenju da su takva dostignuća moguća božanskoj prirodi i ne gubimo vrijeme u uzaludnim nagađanjima o tehnici koju božanska mudrost koristi u obavljanju takvog fenomena.

Na smrtnoj misiji darivanja, Rajski Sin se uvijek rađa kao dijete i odrasta kao muškarac, kao što je Isus učinio na Urantiji. Ovi Sinovi vrhovne službe svi prolaze od ranog djetinjstva preko mladosti do muškosti baš kao što to čini svako ljudsko biće. U svakom pogledu postupaju poput smrtnika iz rase u koju se rađaju. Obraćaju se Ocu kao djeca svijeta na kojem služe. S materijalnog gledišta, ti ljudsko-božanski Sinovi žive obični život samo s jednim izuzetkom: oni ne ostavljaju potomstvo na svjetovima svog boravka; to je sveopće ograničenje nametnuto svim redovima Rajskih Sinova darivanja.

Kao što je Isus na vašem svijetu bio zaposlen kao sin stolara, tako i drugi Rajski Sinovi rade u različitim kapacitetima na planetima njihovih darivanja. Teško je zamisliti poziv koji nije slijedio neki Rajski Sin tijekom njegovog darivanja na nekom evolucijskom planetu vremena.

Kada darovani Sin savlada iskustvo življenja smrtnog života, kada postigne savršenstvo usklađenosti s njegovim unutarnjim Ispravljačem, onda započinje onaj dio njegove planetarne misije osmišljen kako bi osvijetlio umove i nadahnuo duše njegove braće u tijelu. Kao učitelji, ti Sinovi isključivo se posvećuju duhovnom prosvjetljenju smrtnih rasa na svjetovima njihovog boravka.

Karijere smrtnog darivanja Mihaela i Avonala, iako se u većini slučajeva mogu usporediti, uopće

range of my observation they always succeed. They never fail to achieve the goal of the bestowal mission. The story of their bestowal and planetary service throughout Nebadon constitutes the most noble and fascinating chapter in the history of your local universe.

6. THE MORTAL-BESTOWAL CAREERS

20:6.1 (228.5) The method whereby a Paradise Son becomes ready for mortal incarnation as a bestowal Son, becomes enmothered on the bestowal planet, is a universal mystery; and any effort to detect the working of this Sonarington technique is doomed to meet with certain failure. Let the sublime knowledge of the mortal life of Jesus of Nazareth sink into your souls, but waste no thought in useless speculation as to how this mysterious incarnation of Michael of Nebadon was effected. Let us all rejoice in the knowledge and assurance that such achievements are possible to the divine nature and waste no time on futile conjectures about the technique employed by divine wisdom to effect such phenomena.

20:6.2 (229.1) On a mortal-bestowal mission a Paradise Son is always born of woman and grows up as a male child of the realm, as Jesus did on Urantia. These Sons of supreme service all pass from infancy through youth to manhood just as does a human being. In every respect they become like the mortals of the race into which they are born. They make petitions to the Father as do the children of the realms in which they serve. From a material viewpoint, these human-divine Sons live ordinary lives with just one exception: They do not beget offspring on the worlds of their sojourn; that is a universal restriction imposed on all orders of the Paradise bestowal Sons.

20:6.3 (229.2) As Jesus worked on your world as the carpenter's son, so do other Paradise Sons labor in various capacities on their bestowal planets. You could hardly think of a vocation that has not been followed by some Paradise Son in the course of his bestowal on some one of the evolutionary planets of time.

20:6.4 (229.3) When a bestowal Son has mastered the experience of living the mortal life, when he has achieved perfection of attunement with his indwelling Adjuster, thereupon he begins that part of his planetary mission designed to illuminate the minds and to inspire the souls of his brethren in the flesh. As teachers, these Sons are exclusively devoted to the spiritual enlightenment of the mortal races on the worlds of their sojourn.

20:6.5 (229.4) The mortal-bestowal careers of the Michaels and the Avonals, while comparable in

nisu identične: Arbitražni Sin nikada neće proglasiti "Tko je vidio Sina, vidio je Oca," kao što je proglasio vaš Sin Stvoritelj kad je bio utjelovljen na Urantiji. Ali darovani Avonal izjavljuje, "Tko je vidio mene, vidio je Vječnog Sina Božjeg." Arbitražni Sinovi nisu neposredno porijeklom od Oca Svih, niti se utjelovljuju podložno Očevoj volji; uvijek se daju kao Rajski Sinovi podložni volji Vječnog Sina Raja.

Kada darovani Sinovi, Stvoritelji ili Arbitražni, prođu kroz portale smrti, ponovno se pojavljuju trećeg dana. Ali ne biste trebali misliti da se uvijek susreću s tragičnim krajem s kojim se susreo Sin Stvoritelj koji je živio na vašem svijetu prije tisuću devet stotina godina. Izvanredno i neobično okrutno iskustvo kroz koje je Isus iz Nazareta prošao prouzročilo je da Urantija postane lokalno poznata kao "svijet križa." Nije neophodno da Sin Boga prođe kroz takvo nečovječno postupanje, a velika većina planeta im je pružila prijatniji prijem, dopuštajući im da dovrše svoje smrtno karijere, okončaju arbitražnu epohu, odluče o preživjelim spavačima i otvore novo upravno razdoblje, bez prolaska kroz nasilnu smrt. Darovani Sin mora proći kroz smrt, mora proći kroz cijelo stvarno iskustvo smrtnika domena, ali nije božanski plan da ta smrt bude nasilna ili neobična.

Kada darovani Sinovi nisu pogubljeni nasiljem, oni dobrovoljno napuštaju svoje živote i prolaze kroz portal smrti, ne kako bi zadovoljili zahtjeve "neumoljive pravde" ili "božanskog gnjeva," nego da dovrše svoje darivanje, da "ispiju čašu" karijere utjelovljenja i osobnog iskustva u svemu što čini život stvorenih bića koji se živi na planetima smrtnog postojanja. Darivanje je planetarna i svemirska nužnost, a tjelesna smrt nije ništa više od neophodnog dijela misije darivanja.

Kad se završi smrtno utjelovljenje, Avonal koji je služio u ovoj ulozi prelazi na Raj, gdje ga prihvaća Otac Svih, te se vraća na dužnosti u lokalnom svemiru kojem je pripojen, gdje prima priznanje Sina Stvoritelja. Nakon toga darovani Sin Avonal i Sin Stvoritelj šalju svoj zajednički Duh Istine da djeluje u srcima smrtnih rasa koje žive na svijetu darivanja. Prije ostvarenja suvereniteta u lokalnom svemiru, to je zajednički duh ova dva Sina, kojeg provodi Stvaralački Duh. On se nešto razlikuje od Duha Istine koji karakterizira lokalni svemir u dobi nakon Mihaelova sedmog darivanja.

Po završetku posljednjeg darivanja Sina Stvoritelja, Duh Istine koji je prije toga poslan u sve svjetove tog lokalnog svemira koji su primili

most respects, are not identical in all: Never does a Magisterial Son proclaim, "Whosoever has seen the Son has seen the Father," as did your Creator Son when on Urantia and in the flesh. But a bestowed Avonal does declare, "Whosoever has seen me has seen the Eternal Son of God." The Magisterial Sons are not of immediate descent from the Universal Father, nor do they incarnate subject to the Father's will; always do they bestow themselves as Paradise Sons subject to the will of the Eternal Son of Paradise.

20:6.6 (229.5) When the bestowal Sons, Creator or Magisterial, enter the portals of death, they reappear on the third day. But you should not entertain the idea that they always meet with the tragic end encountered by the Creator Son who sojourned on your world nineteen hundred years ago. The extraordinary and unusually cruel experience through which Jesus of Nazareth passed has caused Urantia to become locally known as "the world of the cross." It is not necessary that such inhuman treatment be accorded a Son of God, and the vast majority of planets have afforded them a more considerate reception, allowing them to finish their mortal careers, terminate the age, adjudicate the sleeping survivors, and inaugurate a new dispensation, without imposing a violent death. A bestowal Son must encounter death, must pass through the whole of the actual experience of mortals of the realms, but it is not a requirement of the divine plan that this death be either violent or unusual.

20:6.7 (229.6) When bestowal Sons are not put to death by violence, they voluntarily relinquish their lives and pass through the portals of death, not to satisfy the demands of "stern justice" or "divine wrath," but rather to complete the bestowal, "to drink the cup" of the career of incarnation and personal experience in all that constitutes a creature's life as it is lived on the planets of mortal existence. Bestowal is a planetary and a universe necessity, and physical death is nothing more than a necessary part of a bestowal mission.

20:6.8 (230.1) When the mortal incarnation is finished, the Avonal of service proceeds to Paradise, is accepted by the Universal Father, returns to the local universe of assignment, and is acknowledged by the Creator Son. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Son send their conjoint Spirit of Truth to function in the hearts of the mortal races dwelling on the bestowal world. In the presovereignty ages of a local universe, this is the joint spirit of both Sons, implemented by the Creative Spirit. It differs somewhat from the Spirit of Truth which characterizes the local universe ages following a Michael's seventh bestowal.

20:6.9 (230.2) Upon the completion of a Creator Son's final bestowal the Spirit of Truth previously sent into all Avonal-bestowal worlds of that local

darivanje Avonala, podilazi promjenu u prirodi i postaje doslovce duh suverenog Mihaela. Taj fenomen se događa istodobno s oslobađanjem Duha Istine za službu na planetu Mihaelovog smrtnog darivanja. Nakon toga, svaki svijet koji je bio počašćen darivanjem Arbitražnog Sina prima taj isti duh Utješitelj od sedmostrukog Sina Stvoritelja, u suradnji s tim Arbitražnim Sinom kojeg bi bio primio da se Suveren lokalnog svemira nije osobno utjelovio kao darovani Sin.

universe changes in nature, becoming more literally the spirit of the sovereign Michael. This phenomenon takes place concurrently with the liberation of the Spirit of Truth for service on the Michael-mortal-bestowal planet. Thereafter, each world honored by a Magisterial bestowal will receive the same spirit Comforter from the sevenfold Creator Son, in association with that Magisterial Son, which it would have received had the local universe Sovereign personally incarnated as its bestowal Son.

7. SINOVI UČITELJI TROJSTVA

Ovi vrlo osobni i visoko duhovni Rajski Sinovi stvoreni su od strane Rajskog Trojstva. Poznati su u Havoni kao red Dajnala. U Orvontonu su zabilježeni kao Sinovi Učitelji Trojstva, tako nazvani zbog svojih roditelja. Na Sferi Spasenja se ponekad naziva Rajski Duhovni Sinovi.

Broj Sinova Učitelja se neprestano povećava. Posljednji opći popis prikazuje broj tih Sinova Trojstva koji djeluju u središnjem svemiru i supersvemirima kao nešto više od dvadeset jedne milijarde, što ne uključuje Rajske rezerviste koji broje više od trećine svih Sinova Učitelja Trojstva u postojanju.

Red Sinova Dajnala nije organski dio lokalne ili supersvemirske uprave. Njezini članovi nisu ni stvoritelji niti donosioci, nisu ni suci niti vladari. Oni se ne bave toliko svemirskom administracijom koliko se bave moralnim prosvjetljenjem i duhovnim razvojem. Oni su univerzalni odgajatelji, posvećeni duhovnom buđenju i moralnim smjernicama svih svjetova. Njihova je služba blisko povezana s ličnostima Beskonačnog Duha i usko vezana s uzlazom stvorenih bića na Raj.

Ti Sinovi Trojstva sudjeluju u kombinaciji prirode tri Rajska Božanstva, ali u Havoni čini se da više odražavaju prirodu Oca Svih. U supersvemirima čini se da prikazuju prirodu Vječnog Sina, dok u lokalnim stvaranjima pokazuju karakter Beskonačnog Duha. U svim svemirima, oni su utjelovljenje službe i diskrecije mudrosti.

Za razliku od njihove Rajske braće, Mihaela i Avonala, Sinovi Učitelji Trojstva ne dobivaju prethodnu obuku u središnjem svemiru. Oni se šalju izravno u sjedište supersvemira i od tamo se odašiljaju na službu u nekom lokalnom svemiru. U svom služenju tim evolucijskim područjima koriste

7. THE TRINITY TEACHER SONS

20:7.1 (230.3) These highly personal and highly spiritual Paradise Sons are brought into being by the Paradise Trinity. They are known in Havona as the order of Daynals. In Orvonton they are of record as Trinity Teacher Sons, so named because of their parentage. On Salvington they are sometimes denominated the Paradise Spiritual Sons.

20:7.2 (230.4) In numbers the Teacher Sons are constantly increasing. The last universal census broadcast gave the number of these Trinity Sons functioning in the central and superuniverses as a little more than twenty-one billion, and this is exclusive of the Paradise reserves, which include more than one third of all Trinity Teacher Sons in existence.

20:7.3 (230.5) The Daynal order of sonship is not an organic part of the local or superuniverse administrations. Its members are neither creators nor retrievers, neither judges nor rulers. They are not so much concerned with universe administration as with moral enlightenment and spiritual development. They are the universal educators, being dedicated to the spiritual awakening and moral guidance of all realms. Their ministry is intimately interrelated with that of the personalities of the Infinite Spirit and is closely associated with the Paradise ascension of creature beings.

20:7.4 (230.6) These Sons of the Trinity partake of the combined natures of the three Paradise Deities, but in Havona they seem more to reflect the nature of the Universal Father. In the superuniverses they seem to portray the nature of the Eternal Son, while in the local creations they appear to show forth the character of the Infinite Spirit. In all universes they are the embodiment of service and the discretion of wisdom.

20:7.5 (230.7) Unlike their Paradise brethren, Michaels and Avonals, Trinity Teacher Sons receive no preliminary training in the central universe. They are dispatched directly to the headquarters of the superuniverses and from there are commissioned for service in some local

se spojem duhovnog utjecaja Sina Stvoritelja i povezanih Arbitražnih Sinova, jer Dajnali sami od sebe nemaju privlačne duhove snage.

universe. In their ministry to these evolutionary realms they utilize the combined spiritual influence of a Creator Son and the associated Magisterial Sons, for the Daynals do not possess a spiritual drawing power in and of themselves.

8. SLUŽBA DAJNALA U LOKALNOM SVEMIRU

Rajski Duhovni Sinovi su jedinstvena bića porijeklom od Trojstva i jedina stvorenja Trojstva koja su tako potpuno povezana s vođenjem svemira dvostrukog porijekla. Oni su nježno posvećeni obrazovnom služenju smrtnim stvorenjima i nižim redovima duhovnih bića. Oni započinju svoje radove u lokalnim sustavima i u skladu s iskustvom i dostignućima, napreduju prema unutra kroz službu zvijezda prema najvišim aktivnostima lokalnog stvaranja. Nakon certificiranja mogu postati duhovni veleposlanici koji predstavljaju lokalne svemire svoje službe.

Nije mi poznat točan broj Sinova Učitelja u Nebadonu; postoji ih mnogo tisuća. Mnogi od voditelja odjela u Melkizedekovim školama pripadaju ovom redu, a kombinirano osoblje redovito konstituiranog Sveučilišta na Sferi Spasenja obuhvaća više od stotinu tisuća uključujući ove Sinove. Veliki brojevi nalaze se na različitim svjetovima morontija obučavanja, ali oni nisu potpuno zaokupljeni duhovnim i intelektualnim napredovanjem smrtnih bića; jednako se bave instrukcijama serafskih bića i drugih domaćih bića lokalnih stvaranja. Mnogi njihovi asistenti dolaze iz redova stvorenih potrojstvenih bića.

Sinovi Učitelji ulaze u nastavničko osoblje koje provodi sve ispite i obavlja sve testove za kvalifikaciju i certifikaciju svih podređenih faza svemirske službe, od dužnosti predstojnika do studenata zvijezda. Oni provode vječni trening, od planetarnih tečajeva do visokog Fakulteta Mudrosti koji se nalazi na Sferi Spasenja. Prepoznavanje truda i postignuća dodjeljuje se svima, uzlaznim smrtnicima kao i ambicioznim kerubima, koji do kraja upotpune ove avanture u mudrosti i istini.

U svim svemirima svi Božji Sinovi imaju obveze prema tim uvijek-vjernim i sveopće učinkovitim Sinovima Učiteljima Trojstva. Oni su uzvišeni učitelji svih ličnosti duha, čak i iskušani i istinski učitelji samih Sinova Boga. Ali u beskrajne pojedinosti dužnosti i rada Sinova Učitelja teško da vas mogu uputiti. Velike domene aktivnosti Sinova Dajnala bolje možete shvatiti na Urantiji kada budete napredovali u inteligenciji i nakon što

8. LOCAL UNIVERSE MINISTRY OF THE DAYNALS

20:8.1 (231.1) The Paradise Spiritual Sons are unique Trinity-origin beings and the only Trinity creatures to be so completely associated with the conduct of the dual-origin universes. They are affectionately devoted to the educational ministry to mortal creatures and the lower orders of spiritual beings. They begin their labors in the local systems and, in accordance with experience and achievement, are advanced inward through the constellation service to the highest work of the local creation. Upon certification they may become spiritual ambassadors representing the local universes of their service.

20:8.2 (231.2) The exact number of Teacher Sons in Nebadon I do not know; there are many thousands of them. Many of the heads of departments in the Melchizedek schools belong to this order, while the combined staff of the regularly constituted University of Salvington embraces over one hundred thousand including these Sons. Large numbers are stationed on the various morontia-training worlds, but they are not wholly occupied with the spiritual and intellectual advancement of mortal creatures; they are equally concerned with the instruction of seraphic beings and other natives of the local creations. Many of their assistants are drawn from the ranks of the creature-trinitized beings.

20:8.3 (231.3) The Teacher Sons compose the faculties who administer all examinations and conduct all tests for the qualification and certification of all subordinate phases of universe service, from the duties of outpost sentinels to those of star students. They conduct an agelong course of training, ranging from the planetary courses up to the high College of Wisdom located on Salvington. Recognition indicative of effort and attainment is granted to all, ascending mortal or ambitious cherubim, who complete these adventures in wisdom and truth.

20:8.4 (231.4) In all universes all the Sons of God are beholden to these ever-faithful and universally efficient Trinity Teacher Sons. They are the exalted teachers of all spirit personalities, even the tried and true teachers of the Sons of God themselves. But of the endless details of the duties and functions of the Teacher Sons I can hardly instruct you. The vast domain of Daynals-sonship activities will be better understood on

dođe do prekida duhovne izolacije vašeg planeta.

Urantia when you are more advanced in intelligence, and after the spiritual isolation of your planet has been terminated.

9. PLANETARNE SLUŽBE DAJNALA

Kada napredovanje događaja na evolucijskom svijetu ukaže da je vrijeme zrelo za otvaranje nove duhovne epohe, Sinovi Učitelji Trojstva uvijek volontiraju za ovu službu. Niste upoznati s ovim redom sinovstva jer Urantija još nije doživjela duhovnu epohu, tisućljeće kozmičkog prosvjetljenja. Ali Sinovi Učitelji i sada posjećuju vaš svijet u svrhu formuliranja planova koji se tiču njihovog projiciranog boravka na vašoj sferi. Oni se trebaju pojaviti na Urantiji nakon što njezini stanovnici steknu komparativno oslobođenje iz okova animalizma i skučenosti materijalizma.

Sinovi Učitelji Trojstva nemaju nikakve veze s okončanjem planetarnih upravnih razdoblja. Oni ne sude mrtvima niti prevode preživjele, ali na svakoj planetarnoj misiji djeluju u pratnji Arbitražnog Sina koji obavlja te dužnosti. Sinovi Učitelji u potpunosti se bave inauguracijom nove duhovne epohe, osvitu ere duhovnih stvarnosti na evolucijskom planetu. Oni daju stvarnost duhovnim ekvivalentima materijalnog znanja i vremenske mudrosti.

Sinovi Učitelji obično ostaju u posjetu na svojim planetima tisuću godina planetarnog vremena. Jedan te isti Sin Učitelj predsjedava planetom jedno tisućljeće u suradnji sa sedamdeset suradnika njegovog reda. Dajnali se ne utjelovljuju ili na druge načine materijaliziraju kako bi bili vidljivi smrtnim bićima; stoga se kontakt sa svijetom posjeta odvija kroz aktivnosti Briljantnih Večernih Zvijezda, ličnosti lokalnog svemira koje su povezane sa Sinovima Učiteljima Trojstva.

Dajnali se mnogo puta mogu vratiti u neki naseljeni svijet, a nakon njihove završne misije, planet se uvodi u utemeljeni status svjetlosti i života, evolucijski cilj svih smrtno naseljenih svjetova današnje svemirske dobi. Smrtni Korpus Finalista je usko povezan sa sferama utemeljenim u svjetlosti i životu, a njihove planetarne aktivnosti dotiču i ove Sinove Učitelje. Zapravo, cijeli poredak Sinova Dajнала je usko povezan sa svim fazama aktivnosti finalista u evolucijskim stvaranjima vremena i prostora.

Čini se da su Sinovi Učitelji Trojstva u potpunosti poistovjećeni s režimom smrtnog napredovanja kroz ranije faze evolucijskog uzlaza, što nas često navodi na nagađanje o njihovoj mogućoj povezanosti s finalistima u neobjavljenoj karijeri budućih svemira. Primijetili smo da su

9. PLANETARY SERVICE OF THE DAYNALS

20:9.1 (231.5) When the progress of events on an evolutionary world indicates that the time is ripe to initiate a spiritual age, the Trinity Teacher Sons always volunteer for this service. You are not familiar with this order of sonship because Urantia has never experienced a spiritual age, a millennium of cosmic enlightenment. But the Teacher Sons even now visit your world for the purpose of formulating plans concerning their projected sojourn on your sphere. They will be due to appear on Urantia after its inhabitants have gained comparative deliverance from the shackles of animalism and from the fetters of materialism.

20:9.2 (231.6) Trinity Teacher Sons have nothing to do with terminating planetary dispensations. They neither judge the dead nor translate the living, but on each planetary mission they are accompanied by a Magisterial Son who performs these services. Teacher Sons are wholly concerned with the initiation of a spiritual age, with the dawn of the era of spiritual realities on an evolutionary planet. They make real the spiritual counterparts of material knowledge and temporal wisdom.

20:9.3 (232.1) The Teacher Sons usually remain on their visitation planets for one thousand years of planetary time. One Teacher Son presides over the planetary millennial reign and is assisted by seventy associates of his order. The Daynals do not incarnate or otherwise so materialize themselves as to be visible to mortal beings; therefore is contact with the world of visitation maintained through the activities of the Brilliant Evening Stars, local universe personalities who are associated with the Trinity Teacher Sons.

20:9.4 (232.2) The Daynals may return many times to an inhabited world, and following their final mission the planet will be ushered into the settled status of a sphere of light and life, the evolutionary goal of all the mortal-inhabited worlds of the present universe age. The Mortal Corps of the Finality has much to do with the spheres settled in light and life, and their planetary activities touch upon those of the Teacher Sons. Indeed, the whole order of Daynal sonship is intimately connected with all phases of finaliter activities in the evolutionary creations of time and space.

20:9.5 (232.3) The Trinity Teacher Sons seem to be so completely identified with the regime of mortal progression through the earlier stages of evolutionary ascension that we are often led to speculate regarding their possible association with the finaliters in the undisclosed career of the future

administratori supersvemira dijelom ličnosti porijeklom od Trojstva, a dijelom uzlazna evolucijska bića obuhvaćena Trojstvom. Čvrsto vjerujemo da su Sinovi Učitelji i finalisti sada angažirani u stjecanju iskustva povezanosti vremena, što može biti preliminarna obuka da ih se pripremi za blisku povezanost u nekoj neotkrivenoj budućoj sudbini. Na Uversi vjerujemo da će, kad se supersvemiri konačno ustale u svjetlosti i životu, ti Sinovi Učitelji Raja, koji su postali toliko temeljito upoznati s problemima evolucijskih svjetova i koji su bili tako dugo povezani s karijerom evolucijskih smrtnika, vjerojatno biti preneseni na vječnu povezanost s Rajskim Korpusom Finalista.

10. UJEDINJENA SLUŽBA RAJSKIH SINOVA

Svi Rajski Sinovi Boga su božanski u porijeklu i prirodi. Rad svakog Rajskog Sina za svaki svijet jednak je kao da je Sin službe bio prvi i jedini Božji Sin.

Rajski Sinovi su božanska prezentacija djelujuće prirode tri osobe Božanstva domenama vremena i prostora. Sinovi Stvoritelji, Arbitražni Sinovi i Sinovi Učitelji su darovi vječnih Božanstava djeci ljudi i svim drugim svemirskim stvorenjima uzlaznog potencijala. Ti Božji Sinovi su božanski ministri koji su neprestano posvećeni radu pomaganja stvorenjima vremena da postignu visoki duhovni cilj vječnosti.

U Sinovima Stvoritelja ljubav Oca Svih je pomiješana s milošću Vječnog Sina i otkrivena je lokalnim svemirima u stvaralačkoj moći, brižnoj službi i suosjećajnom suverenitetu Mihaela. U Arbitražnim Sinovima milosrđe Vječnog Sina, ujedinjeno sa službom Beskonačnog Duha, otkriva se evolucijskim područjima u karijeri ovih Avonala prosuđivanja, služenja i darivanja. U Sinovima Učiteljima Trojstva ljubav, milosrđe i služba tri Rajska Božanstva usklađeni su na najvišim razinama vrijednosti vremena i prostora i predstavljani su svemirima kao živa istinu, božanska dobrota i istinska duhovna ljepota.

U lokalnim svemirima ti redovi sinovstva surađuju kako bi sproveli otkrivenje Rajskih Božanstva stvorenjima prostora: Kao Otac lokalnog svemira, Sin Stvoritelj oslikava beskonačni karakter Oca Svih. Kao darovani Sinovi milosrđa, Avonali otkrivaju neusporedivu prirodu Vječnog Sina beskrajnog suosjećanja. Kao pravi učitelji uzlaznih ličnosti, Sinovi Dajnali Trojstva otkrivaju učiteljsku ličnost Beskonačnog

universes. We observe that the administrators of the superuniverses are part Trinity-origin personalities and part Trinity-embraced ascendant evolutionary creatures. We firmly believe that the Teacher Sons and the finalists are now engaged in acquiring the experience of time-association which may be the preliminary training to prepare them for close association in some unrevealed future destiny. On Uversa it is our belief that, when the superuniverses are finally settled in light and life, these Paradise Teacher Sons, who have become so thoroughly familiar with the problems of evolutionary worlds and have been so long associated with the career of evolutionary mortals, will probably be transferred to eternal association with the Paradise Corps of the Finality.

10. UNITED MINISTRY OF THE PARADISE SONS

20:10.1 (232:4) All the Paradise Sons of God are divine in origin and in nature. The work of each Paradise Son in behalf of each world is just as if the Son of service were the first and only Son of God.

20:10.2 (232:5) The Paradise Sons are the divine presentation of the acting natures of the three persons of Deity to the domains of time and space. The Creator, Magisterial, and Teacher Sons are the gifts of the eternal Deities to the children of men and to all other universe creatures of ascension potential. These Sons of God are the divine ministers who are unceasingly devoted to the work of helping the creatures of time attain the high spiritual goal of eternity.

20:10.3 (232:6) In the Creator Sons the love of the Universal Father is blended with the mercy of the Eternal Son and is disclosed to the local universes in the creative power, loving ministry, and understanding sovereignty of the Michaels. In the Magisterial Sons the mercy of the Eternal Son, united with the ministry of the Infinite Spirit, is revealed to the evolutionary domains in the careers of these Avonals of judgment, service, and bestowal. In the Trinity Teacher Sons the love, mercy, and ministry of the three Paradise Deities are co-ordinated on the highest time-space value-levels and are presented to the universes as living truth, divine goodness, and true spiritual beauty.

20:10.4 (233:1) In the local universes these orders of sonship collaborate to effect the revelation of the Deities of Paradise to the creatures of space: As the Father of a local universe, a Creator Son portrays the infinite character of the Universal Father. As the bestowal Sons of mercy, the Avonals reveal the matchless nature of the Eternal Son of infinite compassion. As the true teachers of ascending personalities, the Trinity Daynal Sons

Duha. U njihovoj božanski savršenoj suradnji, Mihaeli, Avonali i Dajnali pridonose aktualizaciji i otkrivanju ličnosti i suvereniteta Vrhovnog Boga unutar i naspram vremensko-prostornih svemira. U harmoniji svoga trojedinog djelovanja, ovi Rajski Sinovi Boga uvijek funkcioniraju kao avangardne ličnosti Božanstva, slijedeći beskrajno širenje božanstvenosti Prvog Velikog Izvora i Središta iz vječnog Otoka Raja u nepoznate dubine prostora.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti iz Uverse.]

disclose the teacher personality of the Infinite Spirit. In their divinely perfect co-operation, Michaels, Avonals, and Daynals are contributing to the actualization and revelation of the personality and sovereignty of God the Supreme in and to the time-space universes. In the harmony of their triune activities these Paradise Sons of God ever function in the vanguard of the personalities of Deity as they follow the never-ending expansion of the divinity of the First Great Source and Center from the everlasting Isle of Paradise into the unknown depths of space.

20:10.5 (233.2) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

POGLAVLJE 021. RAJSKI SINOVI STVORITELJI

⇐ 020

Knjiga Urantije

022 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 021 RAJSKI SINOVI STVORITELJI

Sekcije

Uvod

1. PORIJEKLO I PRIRODA SINOVA STVORITELJA
2. STVORITELJI LOKALNIH SVEMIRA
3. VLAST NAD LOKALNIM SVEMIROM
4. MIHAELOVA DARIVANJA
5. ODNOS GLAVNIH SINOVA PREMA SVEMIRU
6. SUDBINA GLAVNIH MIHAELA

PAPER 21 THE PARADISE CREATOR SONS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Creator Sons
2. The Creators of Local Universes
3. Local Universe Sovereignty
4. The Michael Bestowals
5. Relation of Master Sons to the Universe
6. Destiny of the Master Michaels

Uvod

Sinovi Stvoritelji su stvoritelji i vladari lokalnih svemira vremena i prostora. Ovi stvoritelji i suvereni ladari svemir su dvostrukog porijekla, utjelovljujući značajke Boga Oca i Boga Sina. Ali svaki Sin Stvoritelj razlikuje se od svakog drugog; svaki je jedinstven po prirodi kao i u ličnosti; svaki je "jedinorođeni Sin" savršenog božanskog ideala u svom porijeklu.

U ogromnom radu organiziranja, evolucije i usavršavanja lokalnog svemira, ovi visoki Sinovi uvijek uživaju neosporno odobrenje Oca Svih. Odnos Sinova Stvoritelja s njihovim Rajskim Ocem je dirljiv i najvišeg stupnja. Nema sumnje da je duboka ljubav roditelja iz Božanstva prema njihovom božanskom potomstvu izvor te prelijepe i gotovo božanske ljubavi koju čak i smrtni roditelji osjećaju prema svojoj djeci.

Ovi primarni Rajski Sinovi personalizirani su kao Mihaeli. Kada izlaze iz Raja i idu raditi na utemeljenju svojih svemira, poznati su kao Stvoritelji Mihaeli. Kad prime najvišu vlast, nazivaju se Glavni Mihaeli. Ponekad nazivamo

INTRODUCTION

21:0.1 (234.1) THE Creator Sons are the makers and rulers of the local universes of time and space. These universe creators and sovereigns are of dual origin, embodying the characteristics of God the Father and God the Son. But each Creator Son is different from every other; each is unique in nature as well as in personality; each is the "only-begotten Son" of the perfect deity ideal of his origin.

21:0.2 (234.2) In the vast work of organizing, evolving, and perfecting a local universe, these high Sons always enjoy the sustaining approval of the Universal Father. The relationship of the Creator Sons with their Paradise Father is touching and superlative. No doubt the profound affection of the Deity parents for their divine progeny is the wellspring of that beautiful and well-nigh divine love which even mortal parents bear their children.

21:0.3 (234.3) These primary Paradise Sons are personalized as Michaels. As they go forth from Paradise to found their universes, they are known as Creator Michaels. When settled in supreme authority, they are called Master Michaels.

suverena vašeg svemira Nebadona Kristom Mihaelom. Uvijek i zauvijek vladaju po "redu Mihaela," što je obilježje prvog Sina njihovog reda i prirode.

Izvorni ili prvorodeni Mihael nikada nije iskusio utjelovljenje kao materijalno biće, ali sedam puta je prošao kroz iskustvo duhovnog uzlaza kojim prolaze stvorena bića na sedam krugova Havone, napredujući od vanjskih sfera do najdubljug kruga središnjeg stvaranja. Red Mihaela poznaje veliki svemir s jednog kraja na drugi; ne postoji bitno iskustvo bilo kojeg djeteta vremena i prostora u kojem Mihaeli nisu osobno sudjelovali; oni su zapravo sudionici ne samo božanske prirode već i vaše prirode, što znači svih priroda, od najviše do najniže.

Izvorni Mihael je predsjedavajuća glava primarnih Sinova Raja kada se okupljaju na konferenciji u središtu svega. Nedugo prije na Uversi smo zabilježili univerzalno emitiranje jedinstvene sjednice na vječnom Otoku na kojoj je sudjelovalo pedeset tisuća Sinova Stvoritelja okupljenih u roditeljskoj nazočnosti i posvećenih raspravama u vezi napretka ujedinjenja i stabilizacije svemira nad svemirima. Bila je to odabrana skupina Suverenih Mihaela, sedmostruko darovanih Sinova.

1. PORIJEKLO I PRIRODA SINOVA STVORITELJA

Kad se punina apsolutne duhovne ideje u Vječnom Sinu susreće s puninom apsolutne koncepcije ličnosti u Ocu Svih, kada se takva kreativna unija napokon i potpuno postigne, kada se pojavi takav apsolutni identitet duha i takva beskrajna jednina u koncepciji ličnosti, onda, tada i tamo, bez gubitka bilo čega iz ličnosti ili prerogativnosti i jednog beskonačnog Božanstva, bljesne u punopravno bivanje novi i originalni Sin Stvoritelj, jednorodeni Sin savršenog ideala i moćne ideje čija zajednica stvara ovu novu kreativnu ličnost moći i savršenstva.

Svaki Sin Stvoritelj je jednorodeno i jedino moguće potomstvo savršenog sjedinjenja prvobitnih pojmova dvaju beskonačnih, vječnih i savršenih umova uvijek-postojećih Stvoritelja svemira nad svemirima. Nikad ne može biti drugi takav Sin jer je svaki Sin Stvoritelj bezuvjetan, završen i konačan izraz i utjelovljenje svake faze svakog obilježja svake mogućnosti svake božanske stvarnosti koja bi se tijekom cijele vječnosti, ikada mogla naći, biti izražena ili se razviti iz onih božanskih stvaralačkih potencijala koji su se ujedinili da bi se ovaj Sin Mihael stvorio.

Sometimes we refer to the sovereign of your universe of Nebadon as Christ Michael. Always and forever do they reign after the "order of Michael," that being the designation of the first Son of their order and nature.

21:0.4 (234.4) The original or first-born Michael has never experienced incarnation as a material being, but seven times he passed through the experience of spiritual creature ascent on the seven circuits of Havona, advancing from the outer spheres to the innermost circuit of the central creation. The order of Michael knows the grand universe from one end to the other; there is no essential experience of any of the children of time and space in which the Michaels have not personally participated; they are in fact partakers not only of the divine nature but also of your nature, meaning all natures, from the highest to the lowest.

21:0.5 (234.5) The original Michael is the presiding head of the primary Paradise Sons when they assemble for conference at the center of all things. Not long since on Uversa we recorded a universal broadcast of a conclave extraordinary on the eternal Isle of one hundred fifty thousand Creator Sons assembled in the parental presence and engaged in deliberations having to do with the progress of the unification and stabilization of the universe of universes. This was a selected group of Sovereign Michaels, sevenfold bestowal Sons.

1. ORIGIN AND NATURE OF CREATOR SONS

21:1.1 (234.6) When the fullness of absolute spiritual ideation in the Eternal Son encounters the fullness of absolute personality concept in the Universal Father, when such a creative union is finally and fully attained, when such absolute identity of spirit and such infinite oneness of personality concept occur, then, right then and there, without the loss of anything of personality or prerogative by either of the infinite Deities, there flashes into full-fledged being a new and original Creator Son, the only-begotten Son of the perfect ideal and the powerful idea whose union produces this new creator personality of power and perfection.

21:1.2 (235.1) Each Creator Son is the only-begotten and only-begettable offspring of the perfect union of the original concepts of the two infinite and eternal and perfect minds of the ever-existent Creators of the universe of universes. There never can be another such Son because each Creator Son is the unqualified, finished, and final expression and embodiment of all of every phase of every feature of every possibility of every divine reality that could, throughout all eternity, ever be found in, expressed by, or evolved from, those divine creative potentials which united to bring this

Svaki Sin Stvoritelj je apsolut ujedinjenih pojmova božanstva koji ulaze u njegovo božansko porijeklo.

Božanske prirode ovih Sinova Stvoritelja u načelu su proizašle iz atributa oba njegova roditelja iz Raja. Svi sudjeluju u punini božanske prirode Oca Svih i stvaralačkih povlastica Vječnog Sina, ali promatrajući praktični rad Mihaelovih funkcija u svemirima, uočavamo prividne razlike. Čini se da neki Sinovi Stvoritelji više nalikuju Bogu Ocu; drugi su više poput Boga Sina. Na primjer: Trend uprave u svemiru Nebadonu sugerira da je njegov Stvoritelj i vladajući Sin taj čija priroda i karakter više sliče prirodi Vječnog Majčinskog Sina. Treba nadalje reći da nekim svemirima predsjedaju Rajski Mihaeli koji naočigled jednako sliče Bogu Ocu i Bogu Sinu. A ta promatranja ni u kojem smislu ne podrazumijevaju kritiku; ona su jednostavno zapisivanje činjenica.

Ne znam točan broj postojećih Sinova Stvoritelja, ali imam dobre razloge za vjerovanje da ih ima više od sedamsto tisuća. Sada znamo da postoji točno sedamsto tisuća Ujedinjenih Dana i više ih se ne stvara. Također, primjećujemo da zacrtani planovi sadašnjeg svemirskog doba ukazuju na to da se u svakom lokalnom svemiru mora postaviti jedan od Ujedinjenih Dana kao savjetodavni veleposlanik Trojstva. Napominjemo da stalni broj Sinova Stvoritelja već premašuje stacionarni broj Ujedinjenih Dana. No, što se tiče sudbine Mihaela iznad sedamsto tisuća, o tome nikada nismo bili obaviješteni.

2. STVORITELJI LOKALNIH SVEMIRA

Rajski Sinovi primarnog reda djeluju kao dizajneri, stvoritelji, graditelji i administratori njihovih domena, lokalnih svemira vremena i prostora, osnovnih tvoridbenih jedinica u sedam evolucijskih supersvemira. Sinu Stvoritelju je dopušteno odabrati prostor svoga budućeg kozmičkog djelovanja, ali prije nego što započne čak i fizičku organizaciju svoga svemira, mora provesti dugo razdoblje promatranja posvećeno proučavanju napora svoje starije braće u različitim stvaranjima koja se nalaze u supersvemiru njegovogprojiciranogdjelovanj a. I prije svega toga, Sin Mihael će dovršiti svoje dugo i jedinstveno iskustvo promatranja Raja i obuke Havone.

Kada Sin Stvoritelj napusti Raj i krene u avanturu stvaranja svemira, on postane glavom -

Michael Son into existence. Each Creator Son is the absolute of the united deity concepts which constitute his divine origin.

21:1.3 (235.2) The divine natures of these Creator Sons are, in principle, derived equally from the attributes of both Paradise parents. All partake of the fullness of the divine nature of the Universal Father and of the creative prerogatives of the Eternal Son, but as we observe the practical outworking of the Michael functions in the universes, we discern apparent differences. Some Creator Sons appear to be more like God the Father; others more like God the Son. For example: The trend of administration in the universe of Nebadon suggests that its Creator and ruling Son is one whose nature and character more resemble that of the Eternal Mother Son. It should be further stated that some universes are presided over by Paradise Michaels who appear equally to resemble God the Father and God the Son. And these observations are in no sense implied criticisms; they are simply a recording of fact.

21:1.4 (235.3) I do not know the exact number of Creator Sons in existence, but I have good reasons for believing that there are more than seven hundred thousand. Now, we know that there are exactly seven hundred thousand Unions of Days and no more are being created. We also observe that the ordained plans of the present universe age seem to indicate that one Union of Days is to be stationed in each local universe as the counseling ambassador of the Trinity. We note further that the constantly increasing number of Creator Sons already exceeds the stationary number of the Unions of Days. But concerning the destiny of the Michaels beyond seven hundred thousand, we have never been informed.

2. THE CREATORS OF LOCAL UNIVERSES

21:2.1 (235.4) The Paradise Sons of the primary order are the designers, creators, builders, and administrators of their respective domains, the local universes of time and space, the basic creative units of the seven evolutionary superuniverses. A Creator Son is permitted to choose the space site of his future cosmic activity, but before he may begin even the physical organization of his universe, he must spend a long period of observation devoted to the study of the efforts of his older brothers in various creations located in the superuniverse of his projected action. And prior to all this, the Michael Son will have completed his long and unique experience of Paradise observation and Havona training.

21:2.2 (235.5) When a Creator Son departs from Paradise to embark upon the adventure of universe making, to become the head — virtually

gotovo Bogom - lokalnog svemira svoje organizacije, onda se po prvi put nađe u intimnom kontaktu i u mnogim aspektima ovisan o, Trećem Izvoru i Središtu. Beskonačni Duh, iako ostaje kod Oca i Sina u središtu svega, ima subinu djelovati kao stvarni i učinkovit pomagač svakog Sina Stvoritelja. Zato svakog Sina Stvoritelja prati Stvaralačka Kćer Beskonačnog Duha, to biće kojem je predodređeno da postane Božanska Služiteljica, Majčinski Duh novog lokalnog svemira.

Odlazak Sina Mihaela na ovu prigodu zauvijek oslobađa njegove stvaralačke povlastice iz Rajskih Izvora i Središta, podložno samo određenim ograničenjima koja su svojstvena prethodnom postojanju ovih Izvora i Središta i nekim drugim prethodnim silama i prisutnostima. Među tim ograničenjima nad inače svemogućim stvaralačkim povlasticama ovog Oca lokalnog svemira su sljedeće:

1. Energijom-materijom dominira Beskonačni Duh. Prije nego što se mogu stvoriti bilo kakvi novi oblici stvari, velikih ili malih, prije nego što se bilo kakve nove transformacije energije-materije mogu pokušati stvoriti, Sin Stvoritelj mora osigurati suglasnost i suradnju Beskonačnog Duha.

2. Stvorena bića i tipove kontrolira Vječni Sin. Prije nego što Sin Stvoritelj može sudjelovati u stvaranju bilo kakvog novog bića, bilo kojeg novog dizajna stvorenja, on mora osigurati suglasnost Vječnog i Izvornog Majčinskog Sina.

3. Ličnost je osmišljena i darovana od strane OcaSvih.

Vrste i uzorci uma određeni su pretpostavljenim čimbenicima postojanja. Nakon što su oni povezani da bi stvorili biće (osobno ili neko drugo), um je obdarenje Trećeg Izvora i Središta, sveopćeg izvora umnog služenja svim bićima ispod razine Rajskih Stvoritelja.

Kontrola oblika i tipova duha ovisi o razini njihove manifestacije. U posljednjoj analizi, duhovni dizajn kontrolira Trojstvo ili obdarenja duha ličnosti Trojstva koja su postojala prije Trojstva - Otac, Sin i Duh.

Kada takav savršeni i božanski Sin preuzme posjedovanje prostora svoga izabranog svemira; kada se riješe početni problemi materijalizacije svemira i bruto ravnoteže; kada se formira djelotvorna i suradnička radna zajednicu s komplementarnom Kćerkom Beskonačnog Duha - onda ovaj Svemirski Sin i ovaj Svemirski Duh pokreću tu vezu koja je dizajnirana da vodi porijeklu neprojenog mnoštva njihove lokalne

the God — of the local universe of his own organization, then, for the first time, he finds himself in intimate contact with, and in many respects dependent upon, the Third Source and Center. The Infinite Spirit, though abiding with the Father and the Son at the center of all things, is destined to function as the actual and effective helper of each Creator Son. Therefore is each Creator Son accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit, that being who is destined to become the Divine Minister, the Mother Spirit of the new local universe.

21:2.3 (236.1) The departure of a Michael Son on this occasion forever liberates his creator prerogatives from the Paradise Sources and Centers, subject only to certain limitations inherent in the pre-existence of these Sources and Centers and to certain other antecedent powers and presences. Among these limitations to the otherwise all-powerful creator prerogatives of a local universe Father are the following:

21:2.4 (236.2) 1. *Energy-matter* is dominated by the Infinite Spirit. Before any new forms of things, great or small, may be created, before any new transformations of energy-matter may be attempted, a Creator Son must secure the consent and working co-operation of the Infinite Spirit.

21:2.5 (236.3) 2. *Creature designs and types* are controlled by the Eternal Son. Before a Creator Son may engage in the creation of any new type of being, any new design of creature, he must secure the consent of the Eternal and Original Mother Son.

21:2.6 (236.4) 3. *Personality* is designed and bestowed by the Universal Father.

21:2.7 (236.5) The types and patterns of *mind* are determined by the precreature factors of being. After these have been associated to constitute a creature (personal or otherwise), mind is the endowment of the Third Source and Center, the universal source of mind ministry to all beings below the level of Paradise Creators.

21:2.8 (236.6) The control of *spirit* designs and types depends on the level of their manifestation. In the last analysis, spiritual design is controlled by the Trinity or by the pre-Trinity spirit endowments of the Trinity personalities — Father, Son, and Spirit.

21:2.9 (236.7) When such a perfect and divine Son has taken possession of the space site of his chosen universe; when the initial problems of universe materialization and of gross equilibrium have been resolved; when he has formed an effective and co-operative working union with the complemental Daughter of the Infinite Spirit — then do this Universe Son and this Universe Spirit initiate that liaison which is designed to give origin to the innumerable hosts of their local universe

svemirske djece. U svezi s ovim događajem, usredotočenost Stvaralačkog Duha u Rajskom Beskrajnom Duhu postaje promijenjena u prirodi, uzimajući osobne osobine Majčinskog Duha lokalnog svemira.

Bez obzira na činjenicu da su svi Sinovi Stvoritelji božanstveno poput njihovih roditelja na Raju, nitko baš ne nalikuje drugom; svaki je jedinstven, raznolik, ekskluzivan i izvoran u prirodi, kao i u ličnosti. A budući da su arhitekti i kreatori životnih planova njihovih vlastitih područja, sama ova raznolikost osigurava da će njihove domene također biti različite u svakom obliku i fazi živih egzistencija koje nastaju iz Mihaela i koje se iz njega mogu stvoriti ili kasnije evoluirati. Stoga su redovi domaćih stvorenih bića lokalnih svemira prilično različiti. Ne postoje dva kojima vladaju ili koja naseljavaju domaća bića s dvojnim porijeklom, koji su u svakom pogledu identični. Unutar svakog supersvemira, polovica njihovih svojstvenih atributa vrlo je slična, proizašla iz jedinstvenih Stvaralačkih Duhova; druga polovina varira, proizlazi iz raznolikih Sinova Stvoritelja. Ali takva različitost ne karakterizira ona bića koja potječu iz Stvaralačkog Duha, niti ona uvezena bića koja su izvorna u središnjem svemiru ili supersvemirima.

Kada je Sin Mihael odsutan iz svoga svemira, njegovu vladu usmjerava prvorodeno domaće biće, Sjajna i Jutarnja Zvijezda, izvršni šef lokalnog svemira. Savjeti i preporuke Ujedinjenih Dana su neprocjenjivi u takvim vremenima. Tijekom tih odsutnosti, Sin Stvoritelj može poveriti sebi pripojenom Majčinskom Duhu najviši nadzor njegove duhovne prisutnosti na naseljenim svjetovima i u srcima njegove smrtno djece. A Majčinski Duh lokalnog svemira ostaje uvijek u svom sjedištu, pružajući njezino skrbništvo i duhovno služenje najudaljenijim dijelovima takve evolucijske domene.

Osobna prisutnost Sina Stvoritelja u njegovom lokalnom svemiru nije nužna za glatko vođenje utvrđenog materijalnog stvaranja. Takvi bi Sinovi mogli putovati u Raj, a da se njihovi svemiri nastave kretati kroz prostor. Oni mogu spustiti prisege svoje moći kako bi se inkarnirali kao djeca vremena; a ipak njihova područja nastavljaju kružiti oko njihovih središta. Niti jedna materijalna organizacija nije ovisna o apsolutno-gravitacijskom privlačenju Raja ili kozmičkom nadzoru koji je svojstven svemirskom prisustvu Bezuvjetnog Apsoluta.

3. VLAST NAD LOKALNIM SVEMIROM

Sin Stvoritelj prima svoju kozmičku domenu pristankom Rajskog Trojstva i potvrdom nadglednog Glavnog Duha njegovog

children. In connection with this event the Creative Spirit focalization of the Paradise Infinite Spirit becomes changed in nature, taking on the personal qualities of the Mother Spirit of a local universe.

21:2.10 (236.8) Notwithstanding that all Creator Sons are divinely like their Paradise parents, none exactly resembles another; each is unique, diverse, exclusive, and original in *nature* as well as in personality. And since they are the architects and makers of the life plans of their respective realms, this very diversity insures that their domains will also be diverse in every form and phase of Michael-derived living existence which may be created or subsequently evolved therein. Hence the orders of creatures native to the local universes are quite varied. No two are administered or inhabited by dual-origin native beings who are in all respects identical. Within any superuniverse, one half of their inherent attributes are quite alike, being derived from the uniform Creative Spirits; the other half vary, being derived from the diversified Creator Sons. But such diversity does not characterize those creatures of sole origin in the Creative Spirit nor those imported beings who are native to the central or superuniverses.

21:2.11 (237.1) When a Michael Son is absent from his universe, its government is directed by the first-born native being, the Bright and Morning Star, the local universe chief executive. The advice and counsel of the Union of Days is invaluable at such times. During these absences a Creator Son is able to invest the associated Mother Spirit with the overcontrol of his spiritual presence on the inhabited worlds and in the hearts of his mortal children. And the Mother Spirit of a local universe remains always at its headquarters, extending her fostering care and spiritual ministry to the uttermost parts of such an evolutionary domain.

21:2.12 (237.2) The personal presence of a Creator Son in his local universe is not necessary to the smooth running of an established material creation. Such Sons may journey to Paradise, and still their universes swing on through space. They may lay down their lines of power to incarnate as the children of time; still their realms whirl on about their respective centers. No material organization is independent of the absolute-gravity grasp of Paradise or of the cosmic overcontrol inherent in the space presence of the Unqualified Absolute.

3. LOCAL UNIVERSE SOVEREIGNTY

21:3.1 (237.3) A Creator Son is given the range of a universe by the consent of the Paradise Trinity and with the confirmation of the supervising Master

supersvemira. Takvim činom on prima titulu fizičkog posjedovanja, kozmički zakup. Ali uzdizanje Sina Mihaela iz ove početne i samovoljno ograničene etape vladavine do iskustvene nadmoći samostalno stečenog suvereniteta dolazi kao rezultat vlastitih osobnih iskustava u radu stvaranja svemira i utjelovljenog darivanja. Dok ne postigne suverenost vlasti kroz iskustvo darivanja, on vlada kao namjesnik Oca Svih.

Sin Stvoritelj može u svakom trenutku potvrditi punu suverenost nad svojim osobnim stvaranjem, ali mudro odabire to ne učiniti. Ako bi prije prolaska kroz darivanja stvorenim bićima nezasluženo preuzeo vrhovni suverenitet, Rajske ličnosti koje prebivaju u njegovom lokalnom svemiru bi se povukle s njihovih pozicija. Ali to se nikada nije dogodilo u bilo kojem stvaranju vremena i prostora.

Činjenica kreativnosti podrazumijeva puninu suvereniteta, ali Mihaeli odabiru iskustveno zaraditi taj suverenitet, tako zadržavajući punu suradnju svih Rajskih ličnosti vezanih uz upravu lokalnog svemira. Mi ne znamo da je bilo koji Mihael ikada učinio drugačije; ali svi su mogli, jer su to Sinovi istinski slobodne volje.

Suverenost Sina Stvoritelja u lokalnom svemiru prolazi kroz šest, možda sedam, stadija iskustvene manifestacije. Prikazuju se sljedećim redoslijedom:

1. Prvotni suverenitet namjesnika - jedino privremeni autoritet Sina Stvoritelja prije stjecanja osobnih kvaliteta od strane pridruženog Stvaralačkog Duha.

2. Združena namjesnička suverenost - zajednička vlast Rajskog para nakon što Majčinski Duh Svemira postigne ostvarenje ličnosti.

3. Povećanje namjesničkog suvereniteta - unaprijeđenje autoriteta Sina Stvoritelja tijekom razdoblja njegovih sedam darivanja stvorenim bićima.

4. Vrhovni suverenitet - postignuti autoritet nakon završetka sedmog darivanja. U Nebadonu, vrhovni suverenitet potječe od završetka Mihaelovog darivanja na Urantiji. On postoji samo malo više od tisuću devet stotina godina vašeg planetarnog vremena.

5. Povećanje vrhovnog suvereniteta - napredni odnos koji izrasta iz utemeljenja većine domena u svjetlosti i životu. Ova se faza odnosi na neostvarenu budućnost vašeg lokalnog svemira.

6. Trojstvena suverenost - ostvarena nakon što se cijeli lokalni svemir stabilizira u svjetlosti i životu.

Spirit of the superuniverse concerned. Such action constitutes title of physical possession, a cosmic leasehold. But the elevation of a Michael Son from this initial and self-limited stage of rulership to the experiential supremacy of self-earned sovereignty comes as a result of his own personal experiences in the work of universe creation and incarnated bestowal. Until the achievement of bestowal-earned sovereignty, he rules as vicegerent of the Universal Father.

21:3.2 (237.4) A Creator Son could assert full sovereignty over his personal creation at any time, but he wisely chooses not to. If, prior to passing through the creature bestowals, he assumed an unearned supreme sovereignty, the Paradise personalities resident in his local universe would withdraw. But this has never happened throughout all the creations of time and space.

21:3.3 (237.5) The fact of creatorship implies the fullness of sovereignty, but the Michaels choose to experientially *earn* it, thereby retaining the full co-operation of all Paradise personalities attached to the local universe administration. We know of no Michael who ever did otherwise; but they all could, they are truly freewill Sons.

21:3.4 (237.6) The sovereignty of a Creator Son in a local universe passes through six, perhaps seven, stages of experiential manifestation. These appear in the following order:

21:3.5 (237.7) 1. Initial vicegerent sovereignty — the solitary provisional authority exercised by a Creator Son before the acquirement of personal qualities by the associated Creative Spirit.

21:3.6 (237.8) 2. Conjoint vicegerent sovereignty — the joint rule of the Paradise pair subsequent to the personality achievement of the Universe Mother Spirit.

21:3.7 (238.1) 3. Augmenting vicegerent sovereignty — the advancing authority of a Creator Son during the period of his seven creature bestowals.

21:3.8 (238.2) 4. Supreme sovereignty — the settled authority following the completion of the seventh bestowal. In Nebadon, supreme sovereignty dates from the completion of Michael's bestowal on Urantia. It has existed just slightly over nineteen hundred years of your planetary time.

21:3.9 (238.3) 5. Augmenting supreme sovereignty — the advanced relationship growing out of the settling of a majority of the creature domains in light and life. This stage pertains to the unachieved future of your local universe.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitarian sovereignty — exercised subsequent to the settling of the entire local universe in light and life.

7. Neotkriveni suverenitet - nepoznati odnosi budućeg svemirskog doba.

Prihvaćajući prvotni namjesnički suverenitet projiciranog lokalnog svemira, Stvoritelj Mihael polaže zekletvu Trojstvu da neće preuzeti vrhovnu suverenost sve dok ne dovrši sedam darivanja stvorenim bićima i dok ona ne budu ovjerena od strane supersvemirskih vladara. Ali da Sin Michael ne može samovoljno preuzeti nezarađeni suverenitet, ne bi bilo nikakvog smisla polagati zakletvu da to neće učini.

Čak i prethodno epohi darivanja, Sin Stvoritelj vlada svojom domenom nadmoćno kada nema bilo kakvih neslaganja ni u jednom od njezinih dijelova. Ograničeno vladanje se teško očituje ako suverenost nikad nije bila dovedena u pitanje. Suverenost koju je Sin Stvoritelj imao u svemiru bez pobune prije svog darivanja nije bila veća nego što je u svemiru s pobunom; ali u prvom slučaju ograničenja suvereniteta nisu očigledna; u drugom jesu.

U svakoj situaciji gdje su autoritet ili uprava Sina Stvoritelja osporeni, napadnuti ili ugroženi, vječno je obećao održati, zaštititi, braniti i ako je potrebno, povratiti svoje osobno stvaranje. Takve Sinove mogu napasti ili uznemiriti samo stvorenja njihovog vlastitog stvaranja ili stvaranja od strane viših bića po njihovom vlastitom izboru. Može se zaključiti da "viša bića," ona koja potječu iz razina iznad lokalnog svemira, vjerojatno neće stvarati probleme Sinu Stvoritelju, i to je istina. Ali ona to mogu učiniti ako hoće. Vrlina je stvar slobodne volje u ličnosti; pravednost nije automatska u stvorenjima koja imaju slobodnu volju.

Prije završetka karijere darivanja, Sin Stvoritelj vlada s određenim samonametnutim ograničenjima suvereniteta, ali nakon završetka službe darivanja, on vlada na temelju svog stvarnog iskustva u obliku i sličnosti njegovih mnogostrukih stvorenja. Kada Stvoritelj sedam puta boravi među svojim stvorenjima, kada se završi karijera darivanja, onda se vrhovno ustali njegov svemirski autoritet; on postaje Glavni Sin, suvereni i vrhovni vladar.

Tehnika dobivanja vrhovnog suvereniteta nad lokalnim svemirom uključuje sljedećih sedam iskustvenih koraka:

1. Eksperimentalno prodrijeti kroz sedam životnih razina stvorenog bića tehnikom utjelovljenog darivanja u samoj sličnosti stvorenja na dotičnoj razini.

2. Učiniti iskustveno posvećenje svakoj fazi sedmostruke volje Rajskog Božanstva kako je ta volja utjelovljena u Sedam Glavnih Duhova.

21:3.11 (238.5) 7. Unrevealed sovereignty — the unknown relationships of a future universe age.

21:3.12 (238.6) In accepting the initial vicegerent sovereignty of a projected local universe, a Creator Michael takes an oath to the Trinity not to assume supreme sovereignty until the seven creature bestowals have been completed and certified by the superuniverse rulers. But if a Michael Son could not, at will, assert such unearned sovereignty, there would be no meaning in taking an oath not to do so.

21:3.13 (238.7) Even in the prebestowal ages a Creator Son rules his domain well-nigh supremely when there is no dissent in any of its parts. Limited rulership would hardly be manifest if sovereignty were never challenged. The sovereignty exercised by a prebestowal Creator Son in a universe without rebellion is no greater than in a universe with rebellion; but in the first instance sovereignty limitations are not apparent; in the second, they are.

21:3.14 (238.8) If ever the authority or administration of a Creator Son is challenged, attacked, or jeopardized, he is eternally pledged to uphold, protect, defend, and if necessary retrieve his personal creation. Such Sons can be troubled or harassed only by the creatures of their own making or by higher beings of their own choosing. It might be inferred that "higher beings," those of origin on levels above a local universe, would be unlikely to trouble a Creator Son, and this is true. But they could if they chose to. Virtue is volitional with personality; righteousness is not automatic in freewill creatures.

21:3.15 (238.9) Before the completion of the bestowal career a Creator Son rules with certain self-imposed limitations of sovereignty, but subsequent to his finished bestowal service he rules by virtue of his actual experience in the form and likeness of his manifold creatures. When a Creator has seven times sojourned among his creatures, when the bestowal career is finished, then is he supremely settled in universe authority; he has become a Master Son, a sovereign and supreme ruler.

21:3.16 (238.10) The technique of obtaining supreme sovereignty over a local universe involves the following seven experiential steps:

21:3.17 (238.11) 1. Experientially to penetrate seven creature levels of being through the technique of incarnated bestowal in the very likeness of the creatures on the level concerned.

21:3.18 (238.12) 2. To make an experiential consecration to each phase of the sevenfold will of Paradise Deity as it is personified in the Seven Master Spirits.

3. Proći kroz svako od sedam iskustava na razini stvorenja istodobno s izvršenjem jedne od sedam posvećenja volji Rajskog Božanstva.

4. Na svakoj razini stvorenja, iskustveno prikazati vrhunac života stvorenog bića Rajskom Božanstvu i svim kozmičkim inteligencijama.

5. Na svakoj razini stvorenja, iskustveno otkriti jednu fazu sedmostruke volje Božanstva toj razini darivanja kao i cijelom svemiru.

6. Iskustveno ujediniti sedmostruko iskustvo stvorenog bića sa sedmostrukim iskustvom posvećenja otkrivenju prirode i volje Božanstva.

7. Postići novi i viši odnos s Vrhovnim Bićem. Posljedica cjelokupnosti ovog iskustva Stvoritelja i stvorenja povećava supersvemirsku stvarnost Vrhovnog Boga i vremensko-prostorni suverenitet Svemogućeg Vrhovnog i ostvaruje činjeničnost vrhovnog suvereniteta Rajskog Mihaela u lokalnom svemiru.

U rješavanju pitanja suvereniteta u lokalnom svemiru, Sin Stvoritelj ne samo da pokazuje svoju sposobnost vladanja, nego također otkriva prirodu i prikazuje sedmostruki stav Rajskih Božanstava. Konačno razumijevanje i prihvaćanje Očevog prvenstva u očima stvorenog bića svrha je avanture Sina Stvoritelja kad se spušta s visina na sebe preuzeti oblik i iskustva njegovih stvorenja. Ti primarni Rajski Sinovi pravi su otkrivači Očeve brižne ljubavi i vlasti njegovog dobročinstva, istog onog Oca koji je zajedno sa Sinom i Duhom, sveopći šef svake moći, ličnosti i vlade u svim područjima svemira.

4. MIHAELOVA DARIVANJA

Postoji sedam skupina darujućih Sinova Stvoritelja i oni su tako klasificirani prema broju puta koji su se darivali stvorenjima njihovih područja. Oni se kreću od početnog iskustva do pet dodatnih sfera progresivnog darivanja sve dok ne postignu sedmu i posljednju epizodu iskustva između stvorenja i Stvoritelja.

Avonalna darivanja su uvijek u obliku smrtnog tijela, ali sedam darivanja Sina Stvoritelja uključuju njegovo pojavljivanje na sedam razina stvorenih bića i odnosi se na otkrivanje sedam primarnih izraza volje i prirode Božanstva. Bez iznimke, svi Sinovi Stvoritelji prolaze kroz ovih sedam davanja sebe njihovoj vlastitoj stvorenoj djeci prije nego što preuzmu ustaljenju i vrhovnu nadležnost nad

21:3.19 (239.1) 3. To traverse each of the seven experiences on the creature levels simultaneously with the execution of one of the seven consecrations to the will of Paradise Deity.

21:3.20 (239.2) 4. On each creature level, experientially to portray the acme of creature life to Paradise Deity and to all universe intelligences.

21:3.21 (239.3) 5. On each creature level, experientially to reveal one phase of the sevenfold will of Deity to the bestowal level and to all the universe.

21:3.22 (239.4) 6. Experientially to unify the sevenfold creature experience with the sevenfold experience of consecration to the revelation of the nature and will of Deity.

21:3.23 (239.5) 7. To achieve new and higher relationship with the Supreme Being. The repercussion of the totality of this Creator-creature experience augments the superuniverse reality of God the Supreme and the time-space sovereignty of the Almighty Supreme and factualizes the supreme local universe sovereignty of a Paradise Michael.

21:3.24 (239.6) In settling the question of sovereignty in a local universe, the Creator Son is not only demonstrating his own fitness to rule but is also revealing the nature and portraying the sevenfold attitude of the Paradise Deities. The finite understanding and creature appreciation of the Father's primacy is concerned in the adventure of a Creator Son when he condescends to take upon himself the form and experiences of his creatures. These primary Paradise Sons are the real revealers of the Father's loving nature and beneficent authority, the same Father who, in association with the Son and the Spirit, is the universal head of all power, personality, and government throughout all the universal realms.

4. THE MICHAEL BESTOWALS

21:4.1 (239.7) There are seven groups of bestowal Creator Sons, and they are so classified in accordance with the number of times they have bestowed themselves upon the creatures of their realms. They range from the initial experience up through five additional spheres of progressive bestowal until they attain the seventh and final episode of creature-Creator experience.

21:4.2 (239.8) Avonal bestowals are always in the likeness of mortal flesh, but the seven bestowals of a Creator Son involve his appearing on seven creature levels of being and pertain to the revelation of the seven primary expressions of the will and nature of Deity. Without exception, all Creator Sons pass through this seven times giving of themselves to their created children

svemirima vlastitog stvaranja.

Premda se tih sedam darivanja razlikuju u različitim sektorima i svemirima, oni uvijek obuhvaćaju avanturu smrtnog darivanja. U završnom darivanju, Sin Stvoritelj se pojavljuje kao član jedne od viših smrtnih rasa na nekom naseljenom svijetu, obično kao pripadnik one rasne skupine koja sadrži najveću nasljednu baštinu adamičke krvi koja je prethodno bila uvezena kako bi se povizio fizički status naroda životinjskog porijekla. Samo jednom u svojoj sedmostrukoj karijeri djelovanja u ulozi darujućeg Sina se Rajski Mihael rađa od žene, kao u vašim zapisima o rođenju u Betlehemu. Samo jednom živi i umire kao član najnižeg reda evolucijskih bića slobodne volje.

Nakon svakog od njegovih darivanja, Sin Stvoritelj odlazi do "desne ruke Oca," gdje dobija Očevo prihvaćanje darivanja i prima upute za pripremu naredne epizode svemirske službe. Nakon sedmog i konačnog darivanja, Sin Stvoritelj prima od Oca Svih vrhovni autoritet i nadležnost nad njegovim svemirom.

Zapisano je da je božanski Sin posljednjeg pojavljivanja na vašem planetu bio Rajski Sin Stvoritelj koji je završio šest faza svoje karijere darivanja; dakle, kad je odustao od svjesnosti svog utjelovljenog života na Urantiji, mogao je reći i doista je rekao: "Gotovo je" - i doslovno je bilo gotovo. Njegova smrt na Urantiji dovršila je karijeru darivanja; bila je posljednji korak u ispunjenju svete zakletve Rajskog Sina Stvoritelja. I kada steknu ovo iskustvo, takvi su sinovi vrhovni suvereni vladari svemira; više ne vladaju kao namjesnici Oca, nego u svojem vlastitom pravu i imenu kao "Kralj Kraljeva i Gospodar Gospodara." Uz određene iznimke, ti sedmostruko darovni Sinovi bezuvjetno imaju vrhovno mjesto u svemirima njihovog prebivanja. Što se tiče njegovog lokalnog svemira, "sva moć na nebu i na zemlji" bila je podarena ovom trijumfalnom i ustoličenom Glavnom Sinu.

Sinovi Stvoritelji, nakon završetka njihovih karijera darivanja, smatraju se zasebnim redom sedmostrukih Glavnih Sinova. U osobi su Glavni Sinovi identični sa Sinovima Stvoriteljima, ali su bili podvrgnuti takvom jedinstvenom iskustvu darivanja da ih se obično smatra različitim redom. Kada se Stvoritelj odluči izvršiti darivanje, zaista je predodređeno da prođe kroz stvarnu i trajnu promjenu. Istina je da je Sin darivanja i dalje u jednakoj mjeri Stvoritelj, no dodao je svojoj prirodi iskustvo stvorenog bića koje ga zauvijek uklanja s božanske razine Sina Stvoritelja i podiže ga na iskustvenu ravninu Glavnog Sina, onoga tko je u potpunosti zaradio pravo vladanja svemirom i

before they assume settled and supreme jurisdiction over the universes of their own creation.

21:4.3 (239.9) Though these seven bestowals vary in the different sectors and universes, they always embrace the mortal-bestowal adventure. In the final bestowal a Creator Son appears as a member of one of the higher mortal races on some inhabited world, usually as a member of that racial group which contains the largest hereditary legacy of the Adamic stock which has previously been imported to upstep the physical status of the animal-origin peoples. Only once in his sevenfold career as a bestowal Son is a Paradise Michael born of woman as you have the record of the babe of Bethlehem. Only once does he live and die as a member of the lowest order of evolutionary will creatures.

21:4.4 (239.10) After each of his bestowals a Creator Son proceeds to the "right hand of the Father," there to gain the Father's acceptance of the bestowal and to receive instruction preparatory to the next episode of universe service. Following the seventh and final bestowal a Creator Son receives from the Universal Father supreme authority and jurisdiction over his universe.

21:4.5 (240.1) It is of record that the divine Son of last appearance on your planet was a Paradise Creator Son who had completed six phases of his bestowal career; consequently, when he gave up the conscious grasp of the incarnated life on Urantia, he could, and did, truly say, "It is finished" — it was literally finished. His death on Urantia completed his bestowal career; it was the last step in fulfilling the sacred oath of a Paradise Creator Son. And when this experience has been acquired, such Sons are supreme universe sovereigns; no longer do they rule as vicegerents of the Father but in their own right and name as "King of Kings and Lord of Lords." With certain stated exceptions these sevenfold bestowal Sons are unqualifiedly supreme in the universes of their abode. Concerning his local universe, "all power in heaven and on earth" was relegated to this triumphant and enthroned Master Son.

21:4.6 (240.2) Creator Sons, subsequent to the completion of their bestowal careers, are reckoned as a separate order, sevenfold Master Sons. In person the Master Sons are identical with the Creator Sons, but they have undergone such a unique bestowal experience that they are commonly regarded as a different order. When a Creator deigns to effect a bestowal, a real and permanent change is destined to take place. True, the bestowal Son is still and none the less a Creator, but he has added to his nature the experience of a creature, which forever removes him from the divine level of a Creator Son and elevates him to the experiential plane of a Master

upravljanja njegovim svjetovima. Takva bića utjelovljuju sve što se može osigurati od božanskog roditeljstva i obuhvaćaju sve što se izvodi iz iskustva savršenog stvorenja. Zašto bi čovjek mrzio svoje ponizno porijeklo i nametnutu evolucijsku karijeru kada sami Bogovi moraju proći kroz ekvivalentno iskustvo prije nego što se smatraju iskustveno vrijednim i sposobnim konačno i potpuno vladati nad njihovim svemirskim domenama!

5. ODNOS GLAVNIH SINOVA PREMA SVEMIRU

Snaga Glavnog Mihaela je neograničena, jer proizlazi iz iskusne povezanosti s Rajskim Trojstvom, neupitna je jer proizlazi iz stvarnog iskustva samih stvorenih bića koja su podložna takvom autoritetu. Priroda suverenosti sedmostrukog Sina Stvoritelja je vrhovna jer:

1. Obuhvaća sedmostruko gledište Rajskog Božanstva.

2. Utjelovljuje sedmostruki stav vremensko-prostornih stvorenja.

3. Savršeno sintetizira stav Raja i stajalište stvorenja.

Ovo iskustveno suverenstvo je dakle sveobuhvatno u posjedu božanstva Boga Sedmostrukog kulminirajući u Vrhovnom Biću. I osobna suverenost sedmostrukog Sina je poput budućeg suvereniteta Vrhovnog Bića čiji se status nekoć tek trebao ispuniti, obuhvaćajući najveći mogući sadržaj moći i autoriteta Rajskog Trojstva koji se manifestira unutar dotičnih vremensko-prostornih ograničenja.

S postizanjem vrhovnog suvereniteta lokalnog svemira, od Sina Mihaela prolazi snaga i prilika za stvaranje sasvim novih vrsta stvorenih bića tijekom današnjeg svemirskog doba. Ali to što Glavni Sin gubi moć inicirati stvaranje posve novih redova bića ni na koji način ne utječe na rad u razradi života koji je već uspostavljen ili je u procesu razvijanja; ovaj ogromni program evolucije svemira nastavlja se bez prekida ili ograničenja. Stjecanje vrhovnog suvereniteta od strane Glavnog Sina podrazumijeva odgovornost osobne odanosti njegovanju i administriranju onoga što je već projektirano i stvoreno, kao i onoga koje će biti naknadno proizvedeno od strane onih koji su tako dizajnirani i stvoreni. S vremenom se može razviti gotovo beskonačna evolucija različitih bića, ali nikakav posve novi uzorak ili vrsta inteligentnog stvorenja od tada na dalje neće imati izravno porijeklo od Glavnog Sina. Ovo je prvi korak, početak, ustaljene uprave u bilo

Son, one who has fully earned the right to rule a universe and administer its worlds. Such beings embody all that can be secured from divine parentage and embrace everything to be derived from perfected-creature experience. Why should man bemoan his lowly origin and enforced evolutionary career when the very Gods must pass through an equivalent experience before they are accounted experientially worthy and competent finally and fully to rule over their universe domains!

5. RELATION OF MASTER SONS TO THE UNIVERSE

21:5.1 (240.3) The power of a Master Michael is unlimited because derived from experienced association with the Paradise Trinity, is unquestioned because derived from actual experience as the very creatures subject to such authority. The nature of the sovereignty of a sevenfold Creator Son is supreme because it:

21:5.2 (240.4) 1. Embraces the sevenfold viewpoint of Paradise Deity.

21:5.3 (240.5) 2. Embodies a sevenfold attitude of time-space creatures.

21:5.4 (240.6) 3. Perfectly synthesizes Paradise attitude and creature viewpoint.

21:5.5 (240.7) This experiential sovereignty is thus all-inclusive of the divinity of God the Sevenfold culminating in the Supreme Being. And the personal sovereignty of a sevenfold Son is like the future sovereignty of the sometime-to-be-completed Supreme Being, embracing as it does the fullest possible content of the power and authority of the Paradise Trinity manifestable within the time-space limits concerned.

21:5.6 (240.8) With the achievement of supreme local universe sovereignty, there passes from a Michael Son the power and opportunity to create entirely new types of creature beings during the present universe age. But a Master Son's loss of power to originate entirely new orders of beings in no way interferes with the work of life elaboration already established and in process of unfoldment; this vast program of universe evolution goes on without interruption or curtailment. The acquirement of supreme sovereignty by a Master Son implies the responsibility of personal devotion to the fostering and the administering of that which has already been designed and created, and of that which will subsequently be produced by those who have been thus designed and created. In time there may develop an almost endless evolution of diverse beings, but no entirely new pattern or type of intelligent creature will henceforth take direct origin from a Master Son. This is the first step, the

kojem lokalnom svemiru.

Povišenje sedmostrukog darovanog Sina na poziciju neupitnog suvereniteta njegovog svemira znači početak kraja dugoročne nesigurnosti i relativne konfuzije. Nakon ovog događaja, ono što se s vremenom ne može produhoviti na kraju će biti raščlanjeno; ono što se ne može uskladiti s kozmičkom stvarnosti bit će uništeno. Kada se iscrpe odredbe beskrajnog milosrđa i bezimenog strpljenja u nastojanju osvajanja lojalnosti i predanosti stvorenih bića slobodne volje u nekom području, prevladat će pravednost i ispravnost. Ono što milost ne može povratiti u život, pravda će konačno uništiti.

Glavni Mihaeli su svemoćni u svojim lokalnim svemirima nakon što budu instalirani kao suvereni vladari. Mali broj ograničenja nad njihovim vladanjem su ona koja su svojstvena prethodnom kozmičkom postojanju određenih sila i ličnosti. Inače, ovi Glavni Sinovi su vrhovni u vlasti, odgovornosti i upravnoj moći u svojim svemirima; oni su kao Stvoritelji i Bogovi, vrhovni u gotovo svim stvarima. Ne može se prodrijeti dalje od njihove mudrosti u pogledu funkcioniranja danog svemira.

Nakon uzvišenja na poziciju utemeljnog suvereniteta u lokalnom svemiru, Rajski Mihael u potpunosti kontrolira sve druge Božje Sinove koji djeluju u njegovoj domeni i slobodno može vladati u skladu s vlastitom koncepcijom potreba u njegovim domenama. Glavni Sin može po volji mijenjati redoslijed duhovne prosudbe i evolucijske prilagodbe naseljenih planeta. I takvi Sinovi izrađuju i provode planove po vlastitom izboru u svim pitanjima posebnih planetarnih potreba, posebice u vezi svjetova gdje su boravili u obliku stvorenog bića, a naročito u području njihovog završnog darivanja, planeta utjelovljenja u sličnosti ljudskog tijela.

Čini se da Glavni Sinovi imaju savršenu komunikaciju s njihovim svjetovima darivanja, ne samo svjetovima njihovog osobnog boravka, nego i svim svjetovima na kojima se podario Arbitražni Sin. Taj kontakt održava se njihovom duhovnom prisutnošću, Duhom Istine koji su u stanju "izliti na svako tijelo." Ovi Glavni Sinovi također održavaju neprekinutu vezu s Vječnim Majčinskim Sinom u središtu svega. Oni posjeduju doseg susojećanosti koji se proteže od Oca Svih na visini do niskih rasa planetarnog života u vremenskim domanama vremena.

6. SUDBINA GLAVNIH MIHAELA

Nitko ne može s konačnom vlasti preuzeti da

beginning, of a settled administration in any local universe.

21:5.7 (241.1) The elevation of a sevenfold bestowal Son to the unquestioned sovereignty of his universe means the beginning of the end of agelong uncertainty and relative confusion. Subsequent to this event, that which cannot be sometime spiritualized will eventually be disorganized; that which cannot be sometime coordinated with cosmic reality will eventually be destroyed. When the provisions of endless mercy and nameless patience have been exhausted in an effort to win the loyalty and devotion of the will creatures of the realms, justice and righteousness will prevail. That which mercy cannot rehabilitate justice will eventually annihilate.

21:5.8 (241.2) The Master Michaels are supreme in their own local universes when once they have been installed as sovereign rulers. The few limitations upon their rule are those inherent in the cosmic pre-existence of certain forces and personalities. Otherwise these Master Sons are supreme in authority, responsibility, and administrative power in their respective universes; they are as Creators and Gods, supreme in virtually all things. There is no penetration beyond their wisdom regarding the functioning of a given universe.

21:5.9 (241.3) After his elevation to settled sovereignty in a local universe a Paradise Michael is in full control of all other Sons of God functioning in his domain, and he may freely rule in accordance with his concept of the needs of his realms. A Master Son may at will vary the order of the spiritual adjudication and evolutionary adjustment of the inhabited planets. And such Sons do make and carry out the plans of their own choosing in all matters of special planetary needs, in particular regarding the worlds of their creature sojourn and still more concerning the realm of terminal bestowal, the planet of incarnation in the likeness of mortal flesh.

21:5.10 (241.4) The Master Sons seem to be in perfect communication with their bestowal worlds, not only the worlds of their personal sojourn but all worlds whereon a Magisterial Son has bestowed himself. This contact is maintained by their own spiritual presence, the Spirit of Truth, which they are able to "pour out upon all flesh." These Master Sons also maintain an unbroken connection with the Eternal Mother Son at the center of all things. They possess a sympathetic reach which extends from the Universal Father on high to the lowly races of planetary life in the realms of time.

6. DESTINY OF THE MASTER MICHAELS

21:6.1 (241.5) No one may with finality of authority

raspravlja prirode ili sudbine sedmostrukih Glavnih Suverena lokalnih svemira; ipak, svi možemo nagađati o ovim pitanjima. Naučili smo i vjerujemo da je svaki Rajski Mihael apsolut dualne koncepcije božanstva njegovog porijekla; stoga utjelovljuje stvarne faze beskonačnosti Oca Svih i Vječnog Sina. Mihaeli moraju biti djelomični u odnosu na ukupnu beskonačnost, ali su vjerojatno apsolutni u odnosu na taj dio beskonačnosti koji se tiče njihova porijekla. No, dok promatramo njihov rad u sadašnjem svemirskom dobu, ne otkrivamo nikakve radnje koje su više nego konačne; svaki pretpostavljeni superkonačni kapacitet mora biti samosadržan i još neotkriven.

Završetak karijere darivanja u ulozi stvorenog bića i podizanje na vrhovni svemirski suverenitet moraju značiti dovršenost oslobađanja Mihaelovih sposobnosti konačnog djelovanja, što je praćeno pojavom sposobnosti za više od konačne službe. S tim u vezi napominjemo da su takvi Glavni Sinovi ograničeni u proizvodnji novih vrsta bića, ograničenje koje je nesumnjivo potrebno radi oslobađanja njihovih nadkonačnih potencijala.

Vrlo je vjerojatno da će te neotkrivene moći stvoritelja ostati samosadržane tijekom današnjeg svemirskog doba. No, negdje u dalekoj budućnosti, u sada mobilizirajućim svemirima vanjskog prostora, vjerujemo da veza između sedmostrukog Glavnog Sina i sedmog stadija Stvaralačkog Duha može postići apsonitne razine služenja za kojima slijedi pojavljivanje novih stvari, značenja i vrijednosti na transcendentalnim razinama krajnje svemirske važnosti.

Baš kao što se Božanstvo Vrhovnosti aktualizira pomoću iskustvene službe, tako i Sinovi Stvoritelji ostvaruju osobnu realizaciju potencijala božanstva Raja sadržanu u njihovim nedokučivim prirodama. Kada je bio na Urantiji, Krist Michael je jednom rekao: "Ja sam put, istina i život." I vjerujemo da su Mihaeli u vječnosti doslovno predodređeni biti "put, istina i život," zauvijek pripremajući za sve kozmičke ličnosti put koji vodi od vrhovnog božanstva kroz krajnji apsonitet do konačnosti vječnog božanstva.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti iz Uverse.]

presume to discuss either the natures or the destinies of the sevenfold Master Sovereigns of the local universes; nevertheless, we all speculate much regarding these matters. We are taught, and we believe, that each Paradise Michael is the *absolute* of the dual deity concepts of his origin; thus he embodies actual phases of the infinity of the Universal Father and the Eternal Son. The Michaels must be partial in relation to total infinity, but they are probably absolute in relation to that part of infinity concerned in their origin. But as we observe their work in the present universe age, we detect no action that is more than finite; any conjectured superfinite capacities must be self-contained and as yet unrevealed.

21:6.2 (242.1) The completion of the creature-bestowal careers and the elevation to supreme universe sovereignty must signify the completed liberation of a Michael's finite-action capacities accompanied by the appearance of capacity for more-than-finite service. For in this connection we note that such Master Sons are then restricted in the production of new types of creature beings, a restriction undoubtedly made necessary by the liberation of their superfinite potentialities.

21:6.3 (242.2) It is highly probable that these undisclosed creator powers will remain self-contained throughout the present universe age. But sometime in the far-distant future, in the now mobilizing universes of outer space, we believe that the liaison between a sevenfold Master Son and a seventh-stage Creative Spirit may attain to absonite levels of service attended by the appearance of new things, meanings, and values on transcendental levels of ultimate universe significance.

21:6.4 (242.3) Just as the Deity of the Supreme is actualizing by virtue of experiential service, so are the Creator Sons achieving the personal realization of the Paradise-divinity potentials bound up in their unfathomable natures. When on Urantia, Christ Michael once said, "I am the way, the truth, and the life." And we believe that in eternity the Michaels are literally destined to be "the way, the truth, and the life," ever blazing the path for all universe personalities as it leads from supreme divinity through ultimate absonity to eternal deity finality.

21:6.5 (242.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

POGLAVLJE 22. POTROJSTVLJENI BOŽJI SINOVI

⇐ 021

Knjiga Urantije

023 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 22 POTROJSTVLJENI BOŽJI SINOVI

Sekcije

Uvod

1. TROJSTVOM OBUHVAĆENI SINOVI
2. MOĆNI GLASNICI
3. ONI VISOKOG AUTORITETA
4. ONI BEZ IMENA I BROJA
5. POTROJSTVLJENI SKRBNICI
6. POTROJSTVLJENI VELEPOSLANICI
7. TEHNIKA POTROJSTVLJENJA
8. STVORENJE-POTROJSTVLJENI SINOVI
9. NEBESKI ČUVARI
10. VISOKI SINOVI POMOĆNICI

PAPER 22 THE TRINITIZED SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Trinity-Embraced Sons
2. The Mighty Messengers
3. Those High in Authority
4. Those Without Name and Number
5. The Trinitized Custodians
6. The Trinitized Ambassadors
7. Technique of Trinitization
8. The Creature-Trinitized Sons
9. The Celestial Guardians
10. High Son Assistants

Uvod

POSTOJE tri skupine bića koja se nazivaju Sinovi Božji. Pored silaznih i uzlaznih redova sinovstva, postoji i treća skupina poznata kao Potrojstvljeni Božji Sinovi. Potrojstvljeni poredak sinovstva podijeljen je u tri primarne podjele u skladu s porijeklom mnogobrojnih ličnosti, otkrivenih i neotkrivenih, koje u njega ulaze. Ove primarne podjele su:

1. Božanstvom potrojstvljeni Sinovi.
2. Trojstvom obuhvaćeni Sinovi.
3. Stvorenjem-potrojstvljeni Sinovi.

Bez obzira na porijeklo, svi Potrojstvljeni Sinovi Boga imaju zajedničko iskustvo potrojstvljenja, bilo kao dio njihovog porijekla ili kao iskustvo naknadno postignutog obuhvaćanja od strane Trojstva. Božanstvom potrojstvljeni Sinovi nisu otkriveni u ovim pripovijestima; stoga će ova prezentacija biti ograničena na prikaz preostalih

INTRODUCTION

22:0.1 (243.1) THERE are three groups of beings who are called Sons of God. In addition to descending and ascending orders of sonship there is a third group known as the Trinitized Sons of God. The trinitized order of sonship is subdivided into three primary divisions in accordance with the origins of its many types of personalities, revealed and unrevealed. These primary divisions are:

- 22:0.2 (243.2) 1. Deity-trinitized Sons.
- 22:0.3 (243.3) 2. Trinity-embraced Sons.
- 22:0.4 (243.4) 3. Creature-trinitized Sons.

22:0.5 (243.5) Irrespective of origin all Trinitized Sons of God have in common the experience of trinitization, either as a part of their origin or as an experience of Trinity embrace subsequently attained. The Deity-trinitized Sons are unrevealed in these narratives; therefore will this presentation be confined to a portrayal of the remaining two

dviju skupina, osobito Trojstvom obuhvaćenih sinova Boga.

groups, more particularly the Trinity-embraced sons of God.

1. TROJSTVOM OBUHVAĆENI SINOVI

Svi sinovi obuhvaćeni Trojstvom izvorno su dvojnog ili singularnog porijekla, ali nakon obuhvaćanja od strane Trojstva zauvijek su posvećeni službi i zadaćama Trojstva. Taj korpus, otkriven i organiziran za službu supersvemira, obuhvaća sedam redova ličnosti:

1. Moćne Glasnike.
2. One Visokog Autoriteta.
3. One bez Imena i Broja.
4. Potrojstvljene Skrbnike.
5. Potrojstvljene Veleposlanike.
6. Nebeske Čuvare.
7. Visoke Sinove Pomoćnike.

Ovih sedam skupina ličnosti dalje su klasificirane prema porijeklu, prirodi i funkciji, u tri glavne podjele: Potrojstvljene Sinove Postignuća, Potrojstvljene Sinove Odabira i Potrojstvljene Sinove Savršenstva.

Potrojstvljeni Sinovi Postignuća - Moćni Glasnici, Oni Visokog Autoriteta i Oni bez Imena i Broja - svi su uzlazni smrtnici koji su spojeni s Ispravljačima, koji su dosegli Raj i ušli u Korpus Finalista. Ali oni nisu finalisti; kada budu obuhvaćeni Trojstvom, njihova se imena uklanjaju iz prozivke finalista. Novi sinovi ovog reda prolaze kroz posebne tečajeve treninga, za relativno kratko vrijeme, na krugu planetarnog sjedišta Havonskih krugova pod upravom Vječnih Dana. Nakon toga se dodjeljuju službi Starih Dana u sedam supersvemira.

Potrojstvljeni Sinovi Odabira obuhvaćaju Potrojstvljene Skrbnike i Potrojstvljene Veleposlanike. Oni su regrutirani iz redova određenih evolucijskih serafima i prevedenih srednjih bića koja su već proputovala Havonom i dostigla Raj, kao i nekih smrtnika koji su spojeni sa Duhom ili Sinom, koji su također uzašli na središnji Otok Svjetlosti i Života. Nakon njihovog obuhvaćanja od strane Rajskog Trojstva i nakon kratke obuke na Havoni, Potrojstvljeni Sinovi Odabira dodjeljuju se sudovima Starih Dana.

Potrojstvljeni Sinovi Savršenstva. Nebeski Čuvari i njima istoredni Visoki Sinovi Pomoćnici, čine jedinstvenu skupinu dvostruko potrojstvljenih ličnosti. Oni su stvorenjem-potrojstvljeni sinovi

1. THE TRINITY-EMBRACED SONS

22:1.1 (243.6) All Trinity-embraced sons are originally of dual or single origin, but subsequent to the Trinity embrace they are forever devoted to Trinity service and assignment. This corps, as revealed and as organized for superuniverse service, embraces seven orders of personalities:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mighty Messengers.
- 22:1.3 (243.8) 2. Those High in Authority.
- 22:1.4 (243.9) 3. Those without Name and Number.
- 22:1.5 (243.10) 4. Trinitized Custodians.
- 22:1.6 (243.11) 5. Trinitized Ambassadors.
- 22:1.7 (243.12) 6. Celestial Guardians.
- 22:1.8 (243.13) 7. High Son Assistants.

22:1.9 (243.14) These seven groups of personalities are further classified, according to origin, nature, and function, into three major divisions: the Trinitized Sons of Attainment, the Trinitized Sons of Selection, and the Trinitized Sons of Perfection.

22:1.10 (244.1) *The Trinitized Sons of Attainment* — the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number — are all Adjuster-fused ascendant mortals who have attained Paradise and the Corps of the Finality. But they are not finalizers; when they have been Trinity embraced, their names are removed from the finaliter roll call. The new sons of this order pass through specific courses of training, for comparatively short periods, on the circuit headquarters planets of the Havona circuits under the direction of the Eternals of Days. Thereafter they are assigned to the services of the Ancients of Days in the seven superuniverses.

22:1.11 (244.2) *The Trinitized Sons of Selection* embrace the Trinitized Custodians and the Trinitized Ambassadors. They are recruited from certain of the evolutionary seraphim and translated midway creatures who have traversed Havona and have attained Paradise, as well as from certain of the Spirit-fused and the Son-fused mortals who have likewise ascended to the central Isle of Light and Life. Subsequent to their embrace by the Paradise Trinity and after a brief training in Havona, the Trinitized Sons of Selection are assigned to the courts of the Ancients of Days.

22:1.12 (244.3) *The Trinitized Sons of Perfection*. The Celestial Guardians and their co-ordinates, the High Son Assistants, comprise a unique group of twice-trinitized personalities. They are the

ličnosti Raja-Havone ili usavršeni uzlazni smrtnici koji su se dugo istakli u Korpusu Finalista. Neki od tih stvorenjem-potrojstvljenih sinova, nakon službe s Vrhovnim Izvršiteljima Sedam Glavnih Duhova i nakon služenja pod Sinovima Učiteljima Trojstva, još jednom su potrojstvljeni (obuhvaćeni) od strane Rajskog Trojstva i potom postavljeni na dužnosti u sudovima Starih Dana kao Nebeski Čuvari i Visoki Sinovi Pomoćnici. Potrojstvljeni Sinovi Savršenstva dodjeljuju se izravno u službu supersvemira bez daljnjeg usavršavanja.

Naši suradnici porijeklom iz Trojstva - Usavršitelji Mudrosti, Božanski Savjetnici i Univerzalni Cenzori - imaju fiksni broj, dok se stalno povećava broj Trojstvom obuhvaćenih sinova. Svih sedam redova Trojstvom obuhvaćenih sinova primaju dužnosti kao članovi jedne od sedam supersvemirskih vlada, a u svakom supersvemiru služi isti broj; nitko nikada nije bio izgubljen. Bića koja su obuhvaćena Trojstvom nikada nisu skrenula s puta; oni mogu posrnuti privremeno, ali nikada im se nije sudilo zbog nepoštivanja supersvemirskih vlada. Sinovi Postignuća i Sinovi Odabira nikada nisu posrnuli u službi Orvontona, a Potrojstvljeni Sinovi Savršenstva ponekad su pogriješili u prosudbi i time prouzročili prolaznu konfuziju.

Pod upravom Starih Dana svih sedam redova funkcioniraju uglavnom kao samoupravne skupine. Imaju dalekosežan opseg službe; Potrojstvljeni Sinovi Savršenstva ne napuštaju supersvemirske zadatke, ali njihovi potrojstvljeni suradnici kreću se od velikog svemira, putujući kroz evolucijske svjetove vremena i prostora do vječnog otoka Raja. Mogu funkcionirati u bilo kojem od supersvemira, ali oni to uvijek čine kao članovi supervlade njihovih izvornih supersvemira.

Čini se da Trojstvom-obuhvaćeni sinovi zastalno ostaju na dužnosti u sedam supersvemira; svakako tu je riječ o ovom kozmičkom dobu, ali nikada nismo čuli da će na toj dužnosti ostati vječno.

2. MOĆNI GLASNICI

Moćni Glasnici pripadaju uzlaznoj skupini Potrojstvljenih Sinova. Oni su klasa usavršenih smrtnika koji su testirani pobunom ili su na druge načine dokazali svoju osobnu lojalnost; svi su prošli kroz određeni test svemirske odanosti. Nekom prilikom su se u svom uzlazu na Raj čvrsto i lojalno suočili s nevjernosti svojih

creature-trinitized sons of Paradise-Havona personalities or of perfected ascendant mortals who have long distinguished themselves in the Corps of the Finality. Some of these creature-trinitized sons, after service with the Supreme Executives of the Seven Master Spirits and after serving under the Trinity Teacher Sons, are re-trinitized (embraced) by the Paradise Trinity and then commissioned to the courts of the Ancients of Days as Celestial Guardians and as High Son Assistants. Trinitized Sons of Perfection are assigned directly to the superuniverse service without further training.

22.1.13 (244.4) Our Trinity-origin associates — Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors — are of stationary numbers, but the Trinity-embraced sons are constantly increasing. All seven orders of Trinity-embraced sons are commissioned as members of one of the seven superuniverse governments, and the number in the service of each superuniverse is exactly the same; not one has ever been lost. Trinity-embraced beings have never gone astray; they may stumble temporarily, but not one has ever been adjudged in contempt of the superuniverse governments. The Sons of Attainment and the Sons of Selection have never faltered in the service of Orvonton, but the Trinitized Sons of Perfection have sometimes erred in judgment and thereby caused transient confusion.

22.1.14 (244.5) Under the direction of the Ancients of Days all seven orders function very much as self-governing groups. Their scope of service is far-flung; Trinitized Sons of Perfection do not leave the superuniverse of assignment, but their trinitized associates range the grand universe, journeying from the evolutionary worlds of time and space to the eternal Isle of Paradise. They may function in any of the superuniverses, but they do so always as members of the supergovernment of original designation.

22.1.15 (244.6) Apparently the Trinity-embraced sons have been permanently assigned to the service of the seven superuniverses; certainly this assignment is for the duration of the present universe age, but we have never been informed that it is to be eternal.

2. THE MIGHTY MESSENGERS

22.2.1 (245.1) Mighty Messengers belong to the ascendant group of the Trinitized Sons. They are a class of perfected mortals who have been rebellion tested or otherwise equally proved as to their personal loyalty; all have passed through some definite test of universe allegiance. At some time in their Paradise ascent they stood firm and loyal in the face of the disloyalty of their superiors,

nadređenih, a neki su aktivno i vjerno djelovali na mjestima takvih nevjernih vođa.

Uz takve osobne evidencije o vjernosti i odanosti, ti uzlazni smrtnici prolaze kroz Havonu s procesijom hodočasnika vremena, stižu na Raj, tu diplomiraju, i ulaze u Korpus Finalista. Nakon toga su potrojstvljeni u tajnom obuhvaćanju Rajskog Trojstva i potom primaju dužnosti u suradnji sa Starim Danima u upravljanju vladama sedam supersvemira.

Svaki uzlazni smrtnik koji se suoči s pobunom i koji ostane vjeran svemiru na kraju je predodređen postati Moćni Glasnik u službi supersvemira. Slično je u slučaju bilo kojeg uzlaznog stvorenja koje učinkovito spriječi previranja izazvana pogreškama, zlom ili grijehom; jer svaki čin osmišljen da spriječi pobunu ili da pobudi više oblike lojalnosti u krizi svemira, smatra se da ima još veću vrijednost od odanosti u slučaju stvarne pobune.

Viši Moćni Glasnici izabrani su od onih uzlaznih smrtnika vremena i prostora koji su bili među ranim dolaznicima na Raj, od kojih su mnogi prolazili Havonom u vrijeme Grandfande. No, prvo potrojstvljenje Moćnih Glasnika nije bilo izvršeno sve dok kandidatski korpus nije imao predstavnike iz svakog od sedam supersvemira. A zadnja skupina ovog reda koja se kvalificirala na Raju obuhvaćala je uzlazne hodočasnike iz lokalnog svemira Nebadona.

Moćni Glasnici primaju obuhvaćanje Rajskog Trojstva u skupinama od sedamsto tisuća, sto tisuća za dodjelu iz svakog supersvemira. Gotovo jedan trilijun Moćnih Glasnika postavljen je na dužnosti u Uversi, i postoji svaki razlog za vjerovanje da je broj koji služi u svakom od sedam supersvemira točno jednak.

Ja sam Moćni Glasnik i bića Urantije mogu se zanimati znanjem da je pratilac i suradnik mog smrtnog života također izvojevao pobjedu u velikom testu, i iako smo mnogo puta i dugo vremena bili razdvojeni u višestoljećnom uzlazu prema Havoni, bili smo obuhvaćni u istoj skupini od sedamsto tisuća osoba, te smo zajedno provodili vrijeme putujući kroz Sferu Namjesnika u bliskoj i nježnoj vezi. Konačno smo zajedno bili postavljeni na dužnost i imenovani na Uversi u Orvontonu, te nas često zajedno šalju u izvršavanje zadataka koji zahtijevaju usluge dvaju Glasnika.

Moćni Glasnici, kao i svi sinovi obuhvaćeni Trojstvom, dodjeljuju se svim fazama supersvemirskih aktivnosti. Oni održavaju stalnu

and some did actively and loyally function in the places of such unfaithful leaders.

22:2.2 (245.2) With such personal records of fidelity and devotion, these ascending mortals pass on through Havona with the stream of the pilgrims of time, attain Paradise, graduate therefrom, and are mustered into the Corps of the Finality. Thereupon they are trinitized in the secret embrace of the Paradise Trinity and subsequently are commissioned to become associated with the Ancients of Days in the administration of the governments of the seven superuniverses.

22:2.3 (245.3) Every ascendant mortal of insurrectionary experience who functions loyally in the face of rebellion is eventually destined to become a Mighty Messenger of the superuniverse service. Likewise is any ascendant creature who effectively prevents such upheavals of error, evil, or sin; for action designed to prevent rebellion or to effect higher types of loyalty in a universe crisis is regarded as of even greater value than loyalty in the face of actual rebellion.

22:2.4 (245.4) The senior Mighty Messengers were chosen from those ascendant mortals of time and space who were among the earlier Paradise arrivals, many having traversed Havona in the times of Grandfanda. But the first trinitizing of Mighty Messengers was not effected until the candidate corps contained representatives from each of the seven superuniverses. And the last group of this order to qualify on Paradise embraced ascendant pilgrims from the local universe of Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mighty Messengers are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven hundred thousand, one hundred thousand for assignment to each superuniverse. Almost one trillion Mighty Messengers are commissioned on Uversa, and there is every reason to believe that the number serving in each of the seven superuniverses is exactly the same.

22:2.6 (245.6) I am a Mighty Messenger, and it may interest Urantians to know that the companion and associate of my mortal experience was also triumphant in the great test, and that, though we were many times and for long periods separated in the agelong inward ascent to Havona, we were embraced in the same seven-hundred-thousand group, and that we spent our time passing through Vicegerington in close and loving association. We were finally commissioned and together assigned to Uversa of Orvonton, and we are often dispatched in company for the execution of assignments requiring the services of two Messengers.

22:2.7 (245.7) Mighty Messengers, in common with all Trinity-embraced sons, are assigned to all phases of superuniverse activities. They maintain constant

povezanost sa svojim sjedištima kroz službu supersvemirskedražajnosti. Moćni Glasnici služe u svim sektorima supersvemira i često izvršavaju misije u lokalnim svemirima, pa čak i individualnim svjetovima, kao i ja u ovoj prigodi.

U sudovima supersvemira, Moćni Glasnici djeluju kao branitelji pojedinaca i planeta koji se pojave na suđenju; oni također pomažu Savršenim Danima u vođenju poslova glavnih sektora. Kao skupina, njihov glavni zadatak je da budu promatrači supersvemira. Oni su stacionirani na različitim sjedišnjim svjetovima i na pojedinim planetima od značaja kao službeni promatrači Starih Dana. Kada su tako dodijeljeni, oni također služe kao savjetnici vlasti koji usmjeravaju poslove sfera njihovog boravka. Glasnici aktivno sudjeluju u svim fazama uzlaznog sustava smrtnog napredovanja. Sa svojim suradnicima smrtnog porijekla, oni drže supervlade u bliskom i osobnom dodiru sa statusom i progresijom planova silaznih Božjih Sinova.

Moćni Glasnici u potpunosti su svjesni cijelih svojih uzlaznih karijera i zato su tako korisni i suosjećajni služitelji, razboriti glasnici, koji su spremni služiti u bilo kojem svijetu prostora i bilo kojem stvorenju vremena. Čim budete isporučeni iz tijela, s nama ćete slobodno i razumljivo komunicirati, budući da proizlazimo iz svih rasa sa svih evolucijskih svjetova prostora, to jeste, iz onih smrtnih rasa u kojima žive Misaoni Ispravljači i koje se naknadno s njima spajaju.

3. ONI VISOKOG AUTORITETA

Oni Visokog Autoriteta, druga skupina Potrojstvljenih Sinova Postignuća, svi su bića smrtnog porijekla koja su spojena sa svojim Ispravljačima. To su usavršeni smrtnici koji imaju nadmoćnu upravnu sposobnost i koji su pokazali izvanredni izvršni genij za svojih dugih uzlaznih karijera. Oni su najuspješniji primjer vladajuće sposobnosti izvedene iz preživjelih smrtnika prostora.

Sedamdeset tisuća Onih Visokog Autoriteta potrojstvljuju se u svakoj poveznici Trojstva. Iako je lokalni svemir Nebadon relativno mlado stvaranje, ima predstavnike među nedavno potrojstvljenom klasom ovog reda. Sada se u Orvontonu nalazi na postavci više od deset milijardi tih vještih administratora. Kao i svi zasebni redovi nebeskih bića, oni održavaju svoje sjedište na Uversi, a kao i ostali sinovi koji su obuhvaćeni Trojstvom, njihove rezerve na Uversi djeluju kao središnje upravno tijelo njihovog reda u

connection with their headquarters through the superuniverse reflectivity service. Mighty Messengers serve in all sectors of a superuniverse and frequently execute missions to the local universes and even to the individual worlds, as I do on this occasion.

22:2.8 (245.8) In the superuniverse courts, Mighty Messengers act as defenders of both individuals and planets when they come up for adjudication; they also assist the Perfections of Days in the direction of the affairs of the major sectors. As a group, their chief assignment is that of superuniverse observers. They are stationed on the various headquarters worlds and on individual planets of importance as the official observers of the Ancients of Days. When so assigned, they also serve as advisers to the authorities directing the affairs of the spheres of their sojourn. The Messengers take active part in all phases of the ascendant scheme of mortal progression. With their associates of mortal origin they keep the supergovernments in close and personal touch with the status and progression of the plans of the descending Sons of God.

22:2.9 (246.1) Mighty Messengers are fully conscious of their entire ascendant careers, and that is why they are such useful and sympathetic ministers, understanding messengers, for service on any world of space and to any creature of time. As soon as you are delivered from the flesh, you will communicate freely and understandingly with us since we spring from all the races on all the evolutionary worlds of space, that is, from those mortal races that are indwelt by, and subsequently fused with, Thought Adjusters.

3. THOSE HIGH IN AUTHORITY

22:3.1 (246.2) Those High in Authority, the second group of the Trinitized Sons of Attainment, are all Adjuster-fused beings of mortal origin. These are the perfected mortals who have exhibited superior administrative ability and have shown extraordinary executive genius throughout their long ascending careers. They are the cream of governing ability derived from the surviving mortals of space.

22:3.2 (246.3) Seventy thousand of Those High in Authority are trinitized at each Trinity liaison. Though the local universe of Nebadon is a comparatively young creation, it has representatives among a recently trinitized class of this order. There are now commissioned in Orvonton more than ten billion of these skillful administrators. Like all separate orders of celestial beings, they maintain their own headquarters on Uversa, and like the other Trinity-embraced sons, their reserves on Uversa act as the central

Orvontonu.

Oni Visokog Autoriteta su administratori bez ograničenja. Oni su posvuda prisutni i uvijek učinkoviti izvršitelji Starih Dana. Oni služe u bilo kojoj sferi, na bilo kojem naseljenom svijetu i u bilo kojoj fazi djelovanja u bilo kojem od sedam supersvemira.

Budući da imaju vrhunsku administrativnu mudrost i neobičnu izvršnu vještinu, ta briljantna bića na sebe preuzimaju predstavljanje uzroka pravde u ime tribunala supersvemira; oni potiču izvršenje pravde i ispravljanje pogrešnih prilagodbi u evolucijskim svemirima. Stoga, ako biste ikada trebali biti citirani zbog pogrešnih presuda dok uzlazite svjetovima i sferama kozmičkog napredovanja, teško je da ćete pretrpjeti nepravdu jer će vaši tužitelji biti bivša uzlazna bića koja su osobno upoznata sa svakim korakom karijere koju ste prošli i kojem prolazite.

4. ONI BEZ IMENA I BROJA

Oni bez Imena i Broja čine treću i posljednju skupinu Potrojstvljenih Sinova Postignuća; oni su uzlazne duše koje su razvile veću sposobnost obožavanja od svih drugih sinova i kćeri evolucijskih rasa sa svjetova vremena i prostora. Oni su stekli duhovnu koncepciju vječne namisli Oca Svih koja nadilazi uobičajeno razumijevanje evolucijskih bića koja se mogu označiti imenom ili brojem; tako su stekli naziv Oni bez Imena i Broja. U preciznijem prijevodu bi bili označeni kao "Oni *iznad* Imena i Broja."

Ovaj red sinova obuhvaćen je Rajskim Trojstvom u skupinama od sedam tisuća. Na Uversi ima zapisa o preko stotinu milijuna tih sinova postavljenih u Orvontonu.

Kako su Oni bez Imena i Broja superiorni duhovni umovi preživjelih rasa, posebno su sposobni sjediti na sudu i davati mišljenja kad se traži duhovno gledište i kad je iskustvo u uzlaznoj karijeri neophodno za adekvatno razumijevanje pitanja koja su uključena u problem koji se presuđuje. Oni su vrhovni porotnici Orvontona. Nekorektno organiziran porotni sustav može uzrokovati veću ili manju parodiju pravde na nekim svjetovima, ali na Uversi i njezinim rasprostranjenim sudovima koristimo najvišu vrstu evolucijskog duhovnog mentaliteta u ulozi porotnika i sudaca. Postupak presuđivanja je najviša funkcija bilo koje vlade, a oni kojima je povjereno donošenje presuda trebaju odabrati

directing body of their order in Orvonton.

22:3.3 (246.4) Those High in Authority are administrators without limitation. They are the everywhere-present and always-efficient executives of the Ancients of Days. They serve on any sphere, on any inhabited world, and in any phase of activity in any of the seven superuniverses.

22:3.4 (246.5) Having superb administrative wisdom and unusual executive skill, these brilliant beings assume to present the cause of justice in behalf of the superuniverse tribunals; they foster the execution of justice and the rectification of misadaptations in the evolutionary universes. Therefore, if you should ever be cited for errors of judgment while you are ascending the worlds and spheres of your ordained cosmic progression, it is hardly likely that you would suffer injustice since your prosecutors would be onetime ascendant creatures who are personally familiar with every step of the career you have traversed and are traversing.

4. THOSE WITHOUT NAME AND NUMBER

22:4.1 (246.6) Those without Name and Number constitute the third and last group of the Trinitized Sons of Attainment; they are the ascendant souls who have developed the ability to worship beyond the skill of all the sons and daughters of the evolutionary races from the worlds of time and space. They have acquired a spiritual concept of the eternal purpose of the Universal Father which comparatively transcends the comprehension of the evolutionary creatures of name or number; therefore are they denominated Those without Name and Number. More strictly translated, their name would be "Those *above* Name and Number."

22:4.2 (247.1) This order of sons is embraced by the Paradise Trinity in groups of seven thousand. There are of record on Uversa over one hundred million of these sons commissioned in Orvonton.

22:4.3 (247.2) Since Those without Name and Number are the superior spiritual minds of the survival races, they are especially qualified to sit in judgment and to render opinions when a spiritual viewpoint is desirable, and when experience in the ascendant career is essential to an adequate comprehension of the questions involved in the problem to be adjudicated. They are the supreme jurors of Orvonton. A maladministered jury system may be more or less of a travesty of justice on some worlds, but on Uversa and its extension tribunals we employ the highest type of evolved spiritual mentality as juror-judges. Adjudication is the highest function of any government, and those who are intrusted with verdict rendering should be

između najviših i najplemenitijih tipova najiskusnijih i najsuosjećajnijih pojedinaca.

Izbor kandidata za potrojstvljenje klasa Moćnih Glasnika, Onih Visokog Autoriteta i Onih bez Imena i Broja je svojstven i automatski. Selektivne tehnike Raja nisu u bilo kojem smislu proizvoljne. Osobno iskustvo i duhovne vrijednosti određuju osoblje Potrojstvljenih Sinova Postignuća. Takva su bića jednaka u vlasti i jednolika u administrativnom statusu, ali svi posjeduju individualnost i različita obilježja; oni nisu standardizirana bića. Svi su karakteristično različiti, ovisno o razlikama njihovih uzlaznih karijera.

Osim ovih iskustvenih kvalifikacija, Potrojstvljeni Sinovi Postignuća su potrojstvljeni u božanskom obuhvaćanju Rajskih Božanstva. Stoga oni djeluju kao istoredni suradnici Stacionarnih Sinova Trojstva, jer se čini da obuhvaćanje Trojstva precipira iz tokova budućeg vremena mnoge nerealizirane potencijale stvorenih bića. Ali to vrijedi samo za ono što se odnosi na sadašnju kozmičku dob.

Ova skupina sinova se uglavnom, ali ne u potpunosti, bavi služenjem uzlazne karijere smrtnika vremena i prostora. Ako je gledište smrtnog bića ikada u nedoumici, to se pitanje rješava traženjem mišljenja uzlazne komisije koja se sastoji od Moćnog Glasnika, Onog Visokog Autoriteta i Onog bez Imena i Broja.

Vi smrtnici koji čitate ova poglavlja možete uzaći na Raj, postići obuhvaćanje Trojstvom i u dalekim stoljećima budućnosti biti povezani sa službom Starih Dana u jednom od sedam supersvemira, a nekom prilikom možete biti postavljeni na dužnosti širenja objavljene istine na nekom naseljenom planetu u procesu evolucije, kao što ja sada radim na Urantiji.

5. POTROJSTVLJENI SKRBNICI

Potrojstvljeni Skrbnici su Potrojstvljeni Sinovi Odabira. Ne samo da vaše rase i drugi smrtnici koji imaju vrijednost preživljavanja putuju kroz Havonu, postižu Raj, i ponekad se nalaze predodređeni za službu u supersvemirima sa Stacionarnim Sinovima Trojstva, već i vaši vjerni serafimski čuvari i vaši jednako vjerni suradnici iz redova srednjih bića također mogu postati kandidati za isto priznanje Trojstva i vrhunsku sudbinu ličnosti.

Potrojstvljeni Skrbnici su uzlazni serafimi i prevedena srednja bića koja su prošla kroz

chosen from the highest and most noble types of the most experienced and understanding individuals.

22.4.4 (247.3) The selection of candidates for the trinitization classes of Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number is inherent and automatic. The selective techniques of Paradise are not in any sense arbitrary. Personal experience and spiritual values determine the personnel of the Trinitized Sons of Attainment. Such beings are equal in authority and uniform in administrative status, but they all possess individuality and diverse characters; they are not standardized beings. All are characteristically different, depending on the differentials of their ascendant careers.

22.4.5 (247.4) In addition to these experiential qualifications, the Trinitized Sons of Attainment have been trinitized in the divine embrace of the Paradise Deities. Consequently they function as the co-ordinate associates of the Stationary Sons of the Trinity, for the Trinity embrace does seem to precipitate out of the stream of future time many of the unrealized potentials of creature beings. But this is true concerning only that which pertains to the present universe age.

22.4.6 (247.5) This group of sons is chiefly, but not wholly, concerned with the services of the ascendant career of the time-space mortals. If the viewpoint of a mortal creature is ever in doubt, the question is settled by appeal to an ascendant commission consisting of a Mighty Messenger, One High in Authority, and One without Name and Number.

22.4.7 (247.6) You mortals who read this message may yourselves ascend to Paradise, attain the Trinity embrace, and in remote future ages be attached to the service of the Ancients of Days in one of the seven superuniverses, and sometime be assigned to enlarge the revelation of truth to some evolving inhabited planet, even as I am now functioning on Urantia.

5. THE TRINITIZED CUSTODIANS

22.5.1 (247.7) The Trinitized Custodians are Trinitized Sons of Selection. Not only do your races and other mortals of survival value traverse Havona, attain Paradise, and sometimes find themselves destined to superuniverse service with the Stationary Sons of the Trinity, but your faithful seraphic guardians and your equally faithful midway associates may also become candidates for the same Trinity recognition and superb personality destiny.

22.5.2 (248.1) Trinitized Custodians are ascendant seraphim and translated midway creatures who

Havonu i postigla Raj i Korpus Finalista. Nakon toga primaju obuhvaćanje od strane Rajskog Trojstva i bivaju dodijeljeni službi Starih Dana.

Kandidati za obuhvaćanje Trojstva među uzlaznim serafima dobivaju ovo priznanje zbog njihove hrabre suradnje s nekim uzlaznim smrtnikom koji je postigao Korpus Finalista i naknadno bio potrojstvljen. Moj vlastiti serafimski čuvar koji me pratio za smrtnog života putovao je sa mnom i kasnije je bio potrojstvljen, a sada je veza za vladu Uverse kao Potrojstvljeni Skrbnik.

Isto je slučaj sa srednjim bićima; mnoga su prevedena i nakon što postignu Raj, zajedno sa serafima i iz istih razloga, primaju obuhvaćanje Trojstvom i postavku na dužnost kao Skrbnici u supersvemirima.

Potrojstvljeni Skrbnici primaju obuhvaćanje Rajskog Trojstva u skupinama od sedamdeset tisuća, a jedna sedmina svake skupine je dodijeljena supersvemirima. Sad je u službi Orvontona nešto više od deset milijuna tih pouzdanih i visokih Skrbnika. Oni služe na Uversi i na sferama sjedišta glavnih i malih sektora. U svom radu primaju pomoć korpusa od nekoliko milijardi sekonafima i drugih sposobnih ličnosti supersvemira.

Potrojstvljeni Skrbnici započinju svoje karijere kao skrbnici, a onda kao takvi nastavljaju djelovati u poslovima supervlada. Na neki način, oni su službenici supervladasupersvemira, ali se ne bave pojedincima, kao što to čine Nebeski Čuvari. Potrojstvljeni Skrbnici upravljaju grupnim poslovima i potiču kolektivne projekte. Oni su skrbnici zapisa, planova i institucija; oni djeluju kao povjerenici poduzeća, grupa ličnosti, uzlaznih projekata, planova morontije, projekcija svemira i bezbroj drugih poduzeća.

6. POTROJSTVLJENI VELEPOSLANICI

Potrojstvljeni Veleposlanici su drugi red Potrojstvljenih Sinova Odabira i slično njihovim suradnicima, Skrbnicima, regrutiraju se iz dva reda uzlaznih stvorenja. Nije slučaj da se svi uzlazni smrtnici spajaju s Ispravljačem ili Ocem; neki se spajaju s Duhom, a neki sa Sinom. Neki od tih smrtnika koji se spajaju s Duhom i Sinom dostižu Havonu i postižu Raj. Iz redova ovih Raj skihuzlaznika, odabiru se kandidati za obuhvaćanje Trojstvom koji s vremena na vrijeme primaju potrojstvljenje u skupinama od sedam tisuća. Oni se tada postavljaju na dužnosti u supersvemire kao Potrojstveni Veleposlanici Starih Dana. Gotovo pola milijarde je registrirano

have passed through Havona and have attained Paradise and the Corps of the Finality. Subsequently they were embraced by the Paradise Trinity and were assigned to the service of the Ancients of Days.

22:5.3 (248.2) The candidates for the Trinity embrace from among the ascendant seraphim are accorded this recognition because of their valiant co-operation with some ascendant mortal who attained the Corps of the Finality and was subsequently trinitized. My own seraphic guardian of the mortal career went through with me, was later trinitized, and now is attached to the Uversa government as a Trinitized Custodian.

22:5.4 (248.3) And so with the midway creatures; many are translated and achieve Paradise and, along with the seraphim and for the same reasons, are Trinity embraced and commissioned as Custodians in the superuniverses.

22:5.5 (248.4) The Trinitized Custodians are embraced by the Paradise Trinity in groups of seventy thousand, and one seventh of each group is assigned to a superuniverse. There are now in the service of Orvonton slightly over ten million of these trusted and high Custodians. They serve on Uversa and on the major and minor headquarters spheres. In their labors they are assisted by a corps of several billion seconaphim and other able superuniverse personalities.

22:5.6 (248.5) The Trinitized Custodians start out their careers as custodians, and they continue as such in the affairs of the supergovernments. In a way, they are officers of their superuniverse governments, but they do not deal with individuals, as do the Celestial Guardians. The Trinitized Custodians administer group affairs and foster collective projects. They are the custodians of records, plans, and institutions; they act as the trustees of undertakings, personality groups, ascendant projects, morontia plans, universe projections, and innumerable other enterprises.

6. THE TRINITIZED AMBASSADORS

22:6.1 (248.6) Trinitized Ambassadors are the second order of the Trinitized Sons of Selection and like their associates, the Custodians, are recruited from two types of ascendant creatures. Not all ascending mortals are Adjuster or Father fused; some are Spirit fused, some are Son fused. Certain of these Spirit- and Son-fused mortals reach Havona and attain Paradise. From among these Paradise ascenders, candidates are selected for the Trinity embrace, and from time to time they are trinitized in classes of seven thousand. They are then commissioned in the superuniverses as Trinitized Ambassadors of the Ancients of Days. Almost one-half billion are

na Uversi.

Potrojtstveni Veleposlanci se odabiraju za obuhvaćanje Trojstvom na savjet svojih učitelja iz Havone. Oni predstavljaju vrhunske umove njihovih skupina i stoga su najbolje osposobljeni da pomažu vladarima supersvemira u razumijevanju i upravljanju interesima onih svjetova iz kojih dolaze smrtni ljudi koji se spajaju s Duhom. Veleposlanci koji se spajaju sa Sinom su od velike pomoći u našim odnosima s problemima koji se tiču reda bića koji se spaja sa Sinom.

Potrojtstveni Veleposlanci su izaslanici Starih Dana za bilo koju i sve namjene, na bilo kojem i svim svjetovima ili svemirima unutar supersvemira njihove postavke. Oni pružaju posebne i važne usluge u sjedištu malih sektora, a obavljaju i bezbroj različitih zadataka supersvemira. Oni su hitni ili rezervni zbor Potrojtstvljenih Sinova supervlada, pa su stoga dostupni za veliku paletu dužnosti. Oni sudjeluju u tisućama i tisućama poduzeća u supersvemirskim poslovima koje je nemoguće prikazati ljudskim umovima jer ne postoji ništa što se događa na Urantiji što je na bilo koji način analogno tim aktivnostima.

7. TEHNIKA POTROJTSTVLJENJA

Nisam u stanju u potpunosti razotkriti materijalnom umu vrhovno kreativnu izvedbu radova savršenih i usavršenih duhovna bića - čin potrojtstvljenja. Tehnike potrojtstvljenja su među tajnama Sfere Namjesnika i Sfere Osamljenika i ne mogu se otkrivati ili biti razumljive od bilo koga, osim onih koji su prošli kroz ta jedinstvena iskustva. Stoga je izvan mogućnosti da bilo tko od nas uspješno prikaže ljudskom umu prirodu i značenje ove izvanredne transakcije.

Osim Božanstava, samo se ličnosti Raja-Havone i pojedini članovi svakog pojedinog korpusa finalista bave potrojtstvljenjem. U specijaliziranim uvjetima Rajskog savršenstva, ta predivna bića mogu se upustiti u jedinstvenu pustolovinu konceptualnog identiteta, a oni su mnogo puta uspješni u proizvodnji novog bića, stvorenjem- potrojtstvljenog sina.

Proslavljena bića koja sudjeluju u takvim avanturama potrojtstvljenja mogu sudjelovati samo u jednom takvom iskustvu, a u slučaju Rajskih Božanstava čini se da nema ograničenja nad novim poduzećima potrojtstvljenja. Božanstvo je naočigled ograničeno u samo jednom pogledu: Postoji samo jedan izvorni i beskrajni Duh, samo

registered on Uversa.

22:6.2 (248.7) Trinitized Ambassadors are selected for the Trinity embrace upon the advices of their Havona teachers. They represent the superior minds of their respective groups and are, therefore, best qualified to assist the superuniverse rulers in understanding and in administering the interests of those worlds from which the Spirit-fused mortals hail. The Son-fused Ambassadors are of great assistance in our dealings with problems involving the Son-fused order of personality.

22:6.3 (248.8) Trinitized Ambassadors are the emissaries of the Ancients of Days for any and all purposes, to any and all worlds or universes within the superuniverse of their assignment. They render particular and important services on the headquarters of the minor sectors, and they perform the numberless miscellaneous assignments of a superuniverse. They are the emergency or reserve corps of the Trinitized Sons of the supergovernments, and they are therefore available for a great range of duties. They engage in thousands upon thousands of undertakings in superuniverse affairs which it is impossible to portray to human minds since there is nothing transpiring on Urantia that is in any way analogous to these activities.

7. TECHNIQUE OF TRINITIZATION

22:7.1 (249.1) I cannot fully unfold to the material mind the experience of the supreme creative performance of perfect and perfected spiritual beings — the act of trinitization. The techniques of trinitization are among the secrets of Vicegerington and Solitarington and are revealable to, and understandable by, none save those who have passed through these unique experiences. Therefore is it beyond the possibility of any being successfully to portray to the human mind the nature and purport of this extraordinary transaction.

22:7.2 (249.2) Aside from the Deities, only Paradise-Havona personalities and certain members of each of the finaliter corps engage in trinitization. Under specialized conditions of Paradise perfection, these superb beings may embark upon the unique adventure of concept-identity, and they are many times successful in the production of a new being, a creature-trinitized son.

22:7.3 (249.3) The glorified creatures who engage in such adventures of trinitization may participate in only one such experience, whereas with the Paradise Deities there seems to be no limit to the continued enactment of trinitization episodes. Deity seems to be limited in just one respect: There can be only one Original and Infinite Spirit,

jedan beskonačni izvršitelj ujedinjene volje Oca-Sina.

Uzlazni smrtni finalisti koji se spajaju s Ispravljačem koji su postigli određene razine Rajske kulture i duhovnog razvoja su među onima koji mogu poduzeti potrojtstvljenje stvorenog bića. Skupine smrtnika-finalista, kada su stacionirane na Raju, primaju odobrenje za razdoblje odmora svakog tisućljeća po vremenu Havone. Postoji sedam različitih načina na koje takvi finalisti mogu izabrati da provedu ovo razdoblje bez dužnosti, a jedan od njih je, zajedno s nekim kolegom finalistom ili nekom ličnosti iz Raja-Havone, pokušati poduzeti potrojtstvljenje stvorenja.

Ako dvoje smrtnih finalista koji idu pred Arhitekta Glavnog Svemira, pokazu da su samostalno odabrali istovjetan koncept za potrojtstvljenje, Arhitekti su ovlašteni, po vlastitom nahođenju, objaviti mandate koji dopuštaju ovim proslavljenim uzlaznim smrtnicima da produže vrijeme odmora i da neko vrijeme borave na sektoru potrojtstvljenja Rajskih Državljana. Na kraju ovog odobrenog povlačenja, ako kažu da su pojedinačno i zajednički izabrani za rajsko poduzeće produhovljenja, idealiziranja, aktualizacije odabranog i originalnog koncepta koji do tada nije bio potrojtstvljen, tada Glavni Duh Broj Sedam izdaje naredbe ovlaštenja za takvo izvanredno poduzeće.

Nevjerojatno dugo razdoblje ponekad se konzumira u ovim avanturama; čini se da cijelo jedno doba prođe prije nego ovi vjerni i odlučni nekadašnji smrtnici - a ponekad i ličnosti Raja-Havone - konačno postignu svoj cilj, stvarno uspiju sprovesti svoj odabrani koncept sveopće istine u stvarno biće. A nije svaki put slučaj da ovi predani parovi postignu uspjeh; mnogo puta oni ne uspiju i to bez ikakve otkrivene pogreške s njihove strane. Kandidati za potrojtstvljenje koji tako dožive neuspjeh, primaju se u posebnu skupinu finalista koji su označeni kao bića koja su uložila najveće napore i doživjela najveće razočaranje. Kad se Rajska Božanstva ujedanjuju za potrojtstvljenje, uvijek su uspješna, ali to ne mora biti slučaj s homogenim parom stvorenja u pokušaju udruživanja dvaju članova istog reda bića.

Kada Bogovi rade na potrojtstvljenju novog i originalnog bića, božanski roditelji ostaju nepromijenjeni u potencijalu božanstvenosti; ali kada uzvišena stvorena bića stupe u takvu kreativnu epizodu, jedno od bića koja sudjeluju u tom procesu prolazi kroz jedinstvenu modifikaciju ličnosti. Dva roditelja ovog stvorenjem-potrojtstvenog sina postaju u određenom smislu duhovno kao jedan. Vjerujemo da će ovaj status dvostrukog ujedinenja pojedinih duhovnih faza ličnosti vjerojatno prevladati sve dok Vrhovno Biće

only one infinite executive of the united will of the Father-Son.

22:7.4 (249.4) The ascendant Adjuster-fused mortal finaliters who have attained certain levels of Paradise culture and spiritual development are among those who can essay to trinitize a creature being. Mortal-finaliter companies, when stationed on Paradise, are granted a recess every millennium of Havona time. There are seven different ways such finaliters may elect to spend this duty-free period, and one of these is, in association with some fellow finaliter or some Paradise-Havona personality, to attempt the enactment of creature trinitization.

22:7.5 (249.5) If two mortal finaliters, on going before the Architects of the Master Universe, demonstrate that they have independently chosen an identical concept for trinitization, the Architects are empowered, on their own discretion, to promulgate mandates permitting these glorified mortal ascenders to extend their recess and to remove themselves for a time to the trinitizing sector of the Paradise Citizens. At the end of this assigned retreat, if they report that they have singly and jointly elected to make the paradisiacal effort to spiritualize, idealize, and actualize a selected and original concept which has not theretofore been trinitized, then does Master Spirit Number Seven issue orders authorizing such an extraordinary undertaking.

22:7.6 (249.6) Unbelievably long periods of time are sometimes consumed in these adventures; an age seems to pass before these faithful and determined onetime mortals — and sometimes Paradise-Havona personalities — finally achieve their goal, really succeed in bringing their chosen concept of universal truth into actual being. And not always do these devoted couples meet with success; many times they fail, and that through no discoverable error on their part. Candidates for trinitization who thus fail are admitted to a special group of finaliters who are designated as beings who have made the supreme effort and sustained the supreme disappointment. When the Paradise Deities unite to trinitize, they always succeed, but not so with a homogeneous pair of creatures, the attempted union of two members of the same order of being.

22:7.7 (250.1) When a new and original being is trinitized by the Gods, the divine parents are in deity potential unchanged; but when exalted creature beings enact such a creative episode, one of the contracting and participating individuals undergoes a unique personality modification. The two ancestors of a creature-trinitized son become in a certain sense spiritually as one. We believe that this status of bi-unification of certain spiritual phases of personality will probably prevail until such time as the Supreme Being shall have

ne postigne punu i dovršenu manifestaciju ličnosti u velikom svemiru.

Istodobno s pojavom novog stvorenjem-potrojtvljenog sina, pojavljuje se ova funkcionalna duhovna zajednica dvaju predaka; dva roditelja koji se potrojtvljuju postaju jedan na konačnoj funkcionalnoj razini. Niti jedno stvoreno biće u svemiru ne može u potpunosti objasniti ovaj nevjerovatni fenomen; to je gotovo božansko iskustvo. Kad su se Otac i Sin ujedinili u ovjekovječenju Beskonačnog Duha, po ostvarenju njihove namjere odmah su postali jedno i od tada su ostali jedno. I dok je zajednica potrojtvljenja dvaju stvorenja red beskonačnog opsega savršenog Božanstva jedinstva Oca Svih i Vječnog Sina, posljedice postojstvljenja stvorenja nisu vječne prirode; one se prekidaju nakon dovršenja činjenice iskustvenih Božanstava.

Dok ovi roditelji stvorenjem-potrojtvljenih sinova postaju kao jedan u svojim svemirskim zadaćama, i dalje se smatraju dvjema ličnostima u sudjelovanju i odazivanju na prozivku u Korpusu Finalista i Arhitekata Glavnog Svemira. Tijekom tekućeg svemirskog doba, svi potrojtvljenjem ujedinjeni roditelji neodvojivi su u zadatku i funkciji; gdje jedan ide, ide i drugi; što jedan radi, radi i drugi. Ako roditeljsko dvojno ujedinjenje uključuje smrtno (ili druge) finaliste i ličnost Raja-Havone, ujedinjena roditeljska bića ne djeluju bilo s ličnostima Raja i Havone, niti s finalistima. Takve mješovite zajednice pripadaju posebnom korpusu koji se sastoji od sličnih bića. I u svim trojstvenim zajednicama, mješovitim ili drugim, roditeljska bića su svjesna jedno drugog i mogu međusobno komunicirati i obavljati poslove koje prije nisu mogli obavljati.

Sedam Glavnih Duhova imaju ovlasti sankcionirati potrojtvljenu uniju finalista i ličnosti Raja-Havone, a takve mješovite veze uvijek su uspješne. Rezultirajući veličanstveni stvorenjem-potrojtvljeni sinovi predstavljaju pojmove neprikladne za razumijevanje bilo vječnih stvorenja Raja ili vremenskih stvorenja prostora; stoga postaju štićenici Arhitekata Glavnog Svemira. Ovi potrojtvljeni sinovi sudbine utjelovljuju ideje, ideale i *iskustvo* koji se naočigled odnose na buduće svemirsko doba te stoga i nemaju neposredne praktične vrijednosti bilo za upravu supersvemira ili središnjeg svemira. Ovi jedinstveni sinovi djece vremena i državljani vječnosti svi se drže u rezervi na Sferi Namjesnika, gdje se bave proučavanjem pojma vremena i stvarnosti vječnosti u posebnom sektoru sfere na kojoj su smještena tajna učilišta korpusa Sinova Stvoritelja.

Vrhovno Biće je ujedinjenje tri faze stvarnosti

attained full and completed manifestation of personality in the grand universe.

22:7.8 (250.2) Simultaneously with the appearance of a new creature-trinitized son, there occurs this functional spiritual union of the two ancestors; the two trinitizing parents become one on the ultimate functional level. No created being in the universe can fully explain this amazing phenomenon; it is a near-divine experience. When the Father and the Son united to eternalize the Infinite Spirit, upon the accomplishment of their purpose they immediately became as one and ever since have been one. And while the trinitization union of two creatures is on the order of the infinite scope of the perfect Deity union of the Universal Father and the Eternal Son, the repercussions of creature trinitization are not eternal in nature; they will terminate upon the completed factualization of the experiential Deities.

22:7.9 (250.3) While these parents of creature-trinitized sons become as one in their universe assignments, they continue to be reckoned as two personalities in the make-up and roll calls of the Corps of the Finality and of the Architects of the Master Universe. During the current universe age, all trinitization-united parents are inseparable in assignment and function; where one goes the other goes, what one does the other does. If parental bi-unification involves a mortal (or other) finaliter and a Paradise-Havona personality, the united parental beings function neither with the Paradisers, Havoners, nor finaliters. Such mixed unions forgather in a special corps made up of similar beings. And in all trinitization unions, mixed or otherwise, the parental beings are conscious of, and can communicate with, each other, and they can perform duties that neither could have previously discharged.

22:7.10 (250.4) The Seven Master Spirits have authority to sanction the trinitizing union of finaliters and Paradise-Havona personalities, and such mixed liaisons are always successful. The resultant magnificent creature-trinitized sons are representative of concepts unsuited to the comprehension of either the eternal creatures of Paradise or the time creatures of space; hence they become the wards of the Architects of the Master Universe. These trinitized sons of destiny embody ideas, ideals, and *experience* which apparently pertain to a future universe age and are therefore of no immediate practical value to either the super- or central universe administrations. These unique sons of the children of time and the citizens of eternity are all held in reserve on Vicegerington, where they are engaged in the study of the concepts of time and the realities of eternity in a special sector of the sphere occupied by the secret colleges of the corps of the Creator Sons.

22:7.11 (251.1) The Supreme Being is the unification

Božanstva: Vrhovnog Boga, duhovno ujedinjenje određenih konačnih aspekata Rajskog Trojstva; Svemogućeg Vrhovnog, moćno ujedinjenje Stvoritelja velikog svemira; i Vrhovnog Uma, pojedinačnog doprinosa Trećeg Izvora i Središta i njemu istorednih bića stvarnosti Vrhovnog Bića. U njihovim avanturama potrojstvjenja, ta predivna stvorenja središnjeg svemira i Raja sudjeluju u trostrukom istraživanju Božanstva Vrhovnog što rezultira izradom tri reda stvorenjem-potrojstvljenih sinova:

1 . *Uzlazno-potrojstvljeni Sinovi*. U svojim kreativnim naporima finalisti pokušavaju potrojstviti određene konceptualne stvarnosti Svemogućeg Vrhovnog koje su iskustveno stekli u svom uzlazu kroz vrijeme i prostor u Raj.

2 . *Rajsko-Havonski-potrojstvljeni Sinovi*. Kreativni naponi Rajskih Državljana i Havonera rezultiraju potrojstvljenjem određenih visokih duhovnih aspekata Vrhovnog Bića kojega su iskustveno stekli na supervrhovnoj pozadini koja graniči s Krajnjim i Vječnim.

3 . *Potrojstvljeni Sinovi Sudbine*. Ali kada finalista i ličnost Raja-Havone zajedno potrojstvljuju novo stvorenje, ovaj objedinjeni napor utječe na određene faze u Vrhovno- Krajnjem Umu. Nastali stvorenjem-potrojstvljeni sinovi su superkreativni; oni predstavljaju aktualnosti Vrhovno- Krajnjeg Božanstva koje nisu doživljavane na drugačiji način i koje, dakle, automatski ulaze u domenu Arhitekata Glavnog Svemira, skrbnika svega onoga što nadilazi stvaralačke granice sadašnjeg svemirskog doba. Potrojstvljeni sinovi sudbine utjelovljuju određene aspekte neotkrivene funkcije Vrhovnog-Krajnjeg u glavnom svemiru. Ne znamo mnogo o toj objedinjenoj djeci vremena i vječnosti, ali znamo mnogo više nego što nam je dopušteno otkriti.

8. STVORENJE-POTROJSTVLJENI SINOVI

Pored stvorenjem-potrojstvljenih sinova koji se razmatraju u ovoj pripovijesti, postoje brojni neobjavljeni redovi stvorenjem-potrojstvljenih bića - raznoliko potomstvo višestrukih veza sedam konačnih korpusa i ličnosti Raja-Havone. Ali sva ta stvorenjem-potrojstvljena bića, otkrivena i neobjavljena, obdarena su ličnošću od strane Oca Svih.

Kada su novi uzlazno-potrojstvljeni i Rajsko-Havonsko-potrojstvljeni sinovi mladi i neusavršeni, obično se šalju na duže razdoblje služenja na sedam Rajskih sfera Beskonačnog Duha, gdje

of three phases of Deity reality: God the Supreme, the spiritual unification of certain finite aspects of the Paradise Trinity; the Almighty Supreme, the power unification of the grand universe Creators; and the Supreme Mind, the individual contribution of the Third Source and Center and his co-ordinates to the reality of the Supreme Being. In their trinitization adventures the superb creatures of the central universe and Paradise are engaged in a threefold exploration of the Deity of the Supreme which results in the production of three orders of creature-trinitized sons:

22:7.12 (251.2) 1. *Ascender-trinitized Sons*. In their creative efforts the finalizers are attempting to trinitize certain conceptual realities of the Almighty Supreme which they have experientially acquired in their ascension through time and space to Paradise.

22:7.13 (251.3) 2. *Paradise-Havona-trinitized Sons*. The creative efforts of the Paradise Citizens and the Havoners result in the trinitization of certain high spiritual aspects of the Supreme Being which they have experientially acquired on a supersupreme background bordering on the Ultimate and the Eternal.

22:7.14 (251.4) 3. *Trinitized Sons of Destiny*. But when a finalizer and a Paradise-Havoner together trinitize a new creature, this conjoint effort repercusses in certain phases of the Supreme-Ultimate Mind. The resulting creature-trinitized sons are supercreational; they represent actualities of Supreme-Ultimate Deity which have not been otherwise experientially attained, and which, therefore, automatically fall within the province of the Architects of the Master Universe, custodians of those things which transcend the creational limits of the present universe age. The trinitized sons of destiny embody certain aspects of the unrevealed master universe function of the Supreme-Ultimate. We do not know a great deal about these conjoint children of time and eternity, but we know much more than we are permitted to reveal.

8. THE CREATURE-TRINITIZED SONS

22:8.1 (251.5) In addition to the creature-trinitized sons considered in this narrative, there are numerous unrevealed orders of creature-trinitized beings — the diverse progeny of the multiple liaisons of seven finalizer corps and Paradise-Havona personalities. But all these creature-trinitized beings, revealed and unrevealed, are endowed with personality by the Universal Father.

22:8.2 (251.6) When new ascender-trinitized and Paradise-Havona-trinitized sons are young and untrained, they are usually dispatched for long periods of service on the seven Paradise spheres

služe pod pokroviteljstvom Sedam Vrhovnih Izvršitelja. Nakon toga mogu biti usvojeni za daljnje usavršavanje u lokalnim svemirima od strane Sinova Učitelja Trojstva.

Ovi usvojeni sinovi visokog i veličanstvenog porijekla su učenici, studentski pomagači Sinova Učitelja, a za klasifikaciju se često privremeno ubrajaju u te Sinove. Mogu i izvesti mnoge plemenite zadatke u samoodricanju u ime svojih izabranih područja služenja.

Sinovi Učitelji u lokalnim svemirima mogu imenovati svoje stvorenjem-potrojtvene štice ike za obuhvaćanje od Rajskog Trojstva. Oni izlaze iz ovog obuhvaćanja kao Potrojtvljeni Sinovi Savršenstva i ulaze u službu Starih Dana u sedam supersvemira, a to je danas poznata sudbina ove jedinstvene skupine dvostruko potrojtvenih bića.

Nisu svi stvorenjem-potrojtvljeni sinovi primili obuhvaćanje od strane Trojstva; mnogi su postali suradnici i veleposlanici Sedam Glavnih Duhova Raja, Odražajnih Duhova supersvemira i Majčinskih Duhova lokalnih stvaranja. Neki mogu prihvatiti posebne zadatke na vječnom Otoku. Ipak drugi mogu ući u posebne službe na tajnim svjetovima Oca i na sferama Duha na Raju. Na kraju, mnogi pronalaze put u zajednički korpus Potrojtvljenih Sinova na unutarnjem krugu Havone.

Izuzet Potrojtvljenih Sinova Savršenstva i onih koji su smješteni na Sferi Namjesnika, čini se da je vrhovna sudbina svih stvorenjem-potrojtvljenih sinova ulazak u Korpus Potrojtvljenih Finalista, jedan od sedam Rajskih Korpusa Finalnosti.

9. NEBESKI ČUVARI

Stvorenjem-potrojtvljeni sinovi obuhvaćeni su Rajskim Trojstvom u klasi od sedam tisuća. Ovi potrojtvljeni potomci usavršenih ljudi i ličnosti Raja- Havone jednako su svi prihvaćeni od strane Božanstava, ali su dodijeljeni supersvemirima u skladu sa savjetima svojih bivših instruktora, Potrojtvljenih Sinova Učitelja. Oni koji sprovode prihvatljiviju službu postaju Visoki Sinovi Pomoćnici; oni s manje vrijednim izvedbama pripajaju se Nebesnim Čuvarima.

Kada ova jedinstvena bića prime obuhvaćanje Trojstva, postaju vrijedni doprinosi vladama supersvemira. Oni su upućeni u poslove uzlazne karijere, ali ne po osobnom uzlazu, nego kao rezultat njihove službe sa Sinovima Učiteljima

of the Infinite Spirit, where they serve under the tutelage of the Seven Supreme Executives. Subsequently they may be adopted for further training in the local universes by the Trinity Teacher Sons.

22:8.3 (251.7) These adopted sons of high and glorified creature origin are the apprentices, student helpers, of the Teacher Sons, and as regards classification they are often temporarily numbered with these Sons. They may and do execute many noble assignments in self-denial in behalf of their chosen realms of service.

22:8.4 (251.8) The Teacher Sons in the local universes may nominate their creature-trinitized wards for embrace by the Paradise Trinity. Emerging from this embrace as Trinitized Sons of Perfection, they enter the service of the Ancients of Days in the seven superuniverses, that being the present known destiny of this unique group of twice-trinitized beings.

22:8.5 (252.1) Not all creature-trinitized sons are Trinity embraced; many become the associates and ambassadors of the Seven Master Spirits of Paradise, of the Reflective Spirits of the superuniverses, and of the Mother Spirits of the local creations. Others may accept special assignments on the eternal Isle. Still others may enter the special services on the secret worlds of the Father and on the Paradise spheres of the Spirit. Eventually many find their way into the conjoint corps of the Trinitized Sons on the inner circuit of Havona.

22:8.6 (252.2) Excepting the Trinitized Sons of Perfection and those who are forgathering on Vicegerington, the supreme destiny of all creature-trinitized sons appears to be entrance into the Corps of Trinitized Finalists, one of the seven Paradise Corps of the Finality.

9. THE CELESTIAL GUARDIANS

22:9.1 (252.3) Creature-trinitized sons are embraced by the Paradise Trinity in classes of seven thousand. These trinitized offspring of perfected humans and of Paradise-Havona personalities are all equally embraced by the Deities, but they are assigned to the superuniverses in accordance with the advice of their former instructors, the Trinity Teacher Sons. Those of more acceptable service are commissioned High Son Assistants; those of less distinguished performance are designated Celestial Guardians.

22:9.2 (252.4) When these unique beings have been Trinity embraced, they become valuable adjuncts to the superuniverse governments. They are versed in the affairs of the ascendant career, not by personal ascension, but as a result of their

Trojstva na svjetovima prostora.

Gotovo jedna milijarda Nebeskih Čuvara je postavljena na dužnosti u Orvontonu. Oni su uglavnom dodijeljeni upravama Savršenih Dana na sjedištu glavnih sektora, a njima vješto pomaže korpus uzlaznih smrtnika spojenih sa Sinom.

Nebeski Čuvari su službenici sudova Starih Dana koji djeluju kao sudski glasnici i kao nositelji poziva i odluka raznih sudova u vladama supersvemira. Oni su agenti za uhićenje pod upravom Starih Dana; oni odlaze iz Uverse kako bi vratili bića čija je prisutnost potrebna pred sucima supersvemira; oni izvršavaju mandate pritvaranja supersvemirskih ličnosti. Oni također prate smrtnike lokalnih svemira koji se spajaju s Duhom, kada se iz bilo kojeg razloga njihova prisutnost traži na Uversi.

U Nebeskim Čuvarima i njihovim suradnicima, Visokim Sinovima Pomoćnicima nikada nisu živjeli spravljači. Niti se oni spajaju s Duhom ili Sinom. Obuhvaćanje od Rajskog Trojstva, međutim, nadoknađuje nespojeni status Potrojstvljenih Sinova Savršenstva. Obuhvaćanje od Trojstva može djelovati isključivo na ideju koja se personificira u stvorenjem-potrojstvljenom sinu, a sin koji prima obuhvaćanje ostaje inače nepromijenjen, dok se takva ograničenja javljaju samo kada je tako planirano.

Ovi dvaput potrojstvljeni sinovi su čudesna bića, ali nisu ni svestrani niti pouzdani kao njihovi uzlazni suradnici; nedostaje im to silno i duboko osobno iskustvo koje drugi pripadnici ove skupine doista doživljavaju uspješnim uzlazom do slave iz tamnih područja prostora. Mi koji smo prošli uzlaznu karijeru volimo ih i činimo sve u našoj moći da nadoknade svoje nedostatke, a oni nas zauvijek čine zahvalnim za naše nisko porijeklo i naš iskustveni kapacitet. Njihova spremnost da prepoznaju i priznaju svoje nedostatke u iskustvenim stvarnostima svemirskog uzlaza je transcendentno lijepa i ponekad duboko patetična.

Potrojstvljeni Sinovi Savršenstva ograničeni su u kontrastu s drugim sinovima obuhvaćenim Trojstvom, jer je njihova iskustvena sposobnost vremenski-prostorno ograničena. Oni su nedovoljno iskusni, usprkos dugotrajnom treningu s Vrhovnim Izvršiteljima i Sinovima Učiteljima, a da to nije slučaj, iskustveno zasićenje bi spriječilo njihovo stavljanje u rezervu za stjecanje iskustva u budućem svemirskom dobu. Jednostavno ne postoji ništa u svemirskom postojanju što može zauzeti mjesto stvarnog osobnog iskustva, a ti stvorenjem-potrojstvljeni sinovi se drže u rezervi

service with the Trinity Teacher Sons on the worlds of space.

22:9.3 (252.5) Almost one billion Celestial Guardians have been commissioned in Orvonton. They are chiefly assigned to the administrations of the Perfections of Days on the headquarters of the major sectors and are ably assisted by a corps of ascendant Son-fused mortals.

22:9.4 (252.6) The Celestial Guardians are the officers of the courts of the Ancients of Days, functioning as court messengers and as bearers of the summonses and decisions of the various tribunals of the superuniverse governments. They are the apprehending agents of the Ancients of Days; they go forth from Uversa to bring back beings whose presence is required before the superuniverse judges; they execute the mandates for the detention of any personality in the superuniverse. They also accompany Spirit-fused mortals of the local universes when, for any reason, their presence is required on Uversa.

22:9.5 (252.7) The Celestial Guardians and their associates, the High Son Assistants, have never been indwelt by Adjusters. Neither are they Spirit nor Son fused. The embrace of the Paradise Trinity does, however, compensate for the nonfused status of the Trinitized Sons of Perfection. The Trinity embrace may act solely upon the idea which is personified in a creature-trinitized son, leaving the embraced son otherwise unchanged, but such a limitation occurs only when so planned.

22:9.6 (252.8) These twice-trinitized sons are marvelous beings, but they are neither as versatile nor dependable as their ascendant associates; they lack that tremendous and profound personal experience which the rest of the sons belonging to this group have acquired by actually climbing up to glory from the dark domains of space. We of the ascendant career love them and do all in our power to compensate their deficiencies, but they make us ever grateful for our lowly origin and our capacity for experience. Their willingness to recognize and acknowledge their deficiencies in the experiential realities of universe ascension is transcendently beautiful and sometimes most touchingly pathetic.

22:9.7 (253.1) Trinitized Sons of Perfection are limited in contrast to other Trinity-embraced sons because their experiential capacity is time-space inhibited. They are experience-deficient, despite long training with the Supreme Executives and the Teacher Sons, and if this were not the case, experiential saturation would preclude their being left in reserve for acquiring experience in a future universe age. There is simply nothing in all universal existence which can take the place of actual personal experience, and these creature-trinitized sons are held in reserve for experiential

za iskustvene funkcije u nekoj budućoj svemirskoj epohi.

Na rezidencijalnim svjetovima često sam vidio kako ovi dostojanstveni službenici visokih sudova supersvemira čeznutljivo i željno gledaju na skore pridošlice iz evolucijskih svjetova prostora, da ne možemo odoljeti spoznaji da ti posjednici neiskustvenog potrojstvijenja doista zavide svojoj navodno manje srećnoj braći koja uzlaze svemirom koracima istinskog iskustva i stvarnog življenja. Bez obzira na njihove nedostatke i ograničenja oni su čudesno korisni i uvijek pripravní korpus radnika kada je u pitanju izvršenje složenih administrativnih planova supersvemirske vlade.

10. VISOKI SINOVI POMOĆNICI

Visoki Sinovi Pomoćnici su nadmoćna skupina ponovo-potrojstvljenihpotrojstvljenih sinova proslavljenih uzlaznih bića Smrtnog Korpusa Finalnosti i njihovih vječnih suradnika, ličnosti Raja-Havone. Oni su dodijeljeni na služenje supersvemira i djeluju kao osobni pomagači visokim sinovima vlada Starih Dana. Oni se prikladno mogu nazvati privatnim tajnicima. S vremena na vrijeme djeluju kao službenici za posebna povjerenstva i druge grupne udruge visokih sinova. Oni služe Usavršitelje Mudrosti, Božanske Savjetnike, Univerzalne Cenzore, Moćne Glasnike, One Visokog Autoriteta i One bez Imena i Broja.

Ako sam, razgovarajući o Nebeskim Čuvarima, skrenuo pažnju na ograničenja i nedostatke tih dvostruko potrojstvljenih sinova, dopustite mi da se sada u interesu pravednosti, pozovem na njihovu veliku snagu, osobinu zbog koje su nam gotovo neprocjenjivi. Ta bića duguju svoje postojanje činjenici da su oni personifikacija jednog jedinog i najvišeg koncepta. Oni su utjelovljenje ličnosti neke božanske ideje, nekog univerzalnog ideala, koji nikada prije nije bio zamišljen, izražen ili potrojstvljen. I nakon toga su primili obuhvaćanje Trojstva; tako pokazuju i zapravo utjelovljuju samu mudrost božanskog Trojstva u vezi idejnog ideala postojanja njihove ličnosti. Ukoliko se taj koncept može otkriti svemirima, te ličnosti utjelovljuju sve što bilo koje stvorenje ili Stvoriteljska inteligencija mogli zamisliti, izraziti ili ilustrirati. *Oni su ta ideja personificirana.*

Možete li vidjeti da bi takve živuće koncentracije jednog vrhovnog koncepta svemirske stvarnosti bile od neizrecive službe

function in some future universe epoch.

22:9.8 (253.2) On the mansion worlds I have often seen these dignified officers of the high courts of the superuniverse look so longingly and appealingly at even the recent arrivals from the evolutionary worlds of space that one could not help realizing that these possessors of nonexperiential trinitization really envied their supposedly less fortunate brethren who ascend the universal path by steps of bona fide experience and actual living. Notwithstanding their handicaps and limitations they are a wonderfully useful and ever-willing corps of workers when it comes to the execution of the complex administrative plans of the superuniverse governments.

10. HIGH SON ASSISTANTS

22:10.1 (253.3) The High Son Assistants are the superior group of the retrinitized trinitized sons of glorified ascendant beings of the Mortal Corps of the Finality and of their eternal associates, the Paradise-Havona personalities. They are assigned to the superuniverse service and function as personal aids to the high sons of the governments of the Ancients of Days. They might fittingly be denominated private secretaries. They act, from time to time, as clerks for special commissions and other group associations of the high sons. They serve Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

22:10.2 (253.4) If, in discussing the Celestial Guardians, I have seemed to call attention to the limitations and handicaps of these twice-trinitized sons, let me now, in all fairness, call attention to their one point of great strength, the attribute which makes them almost invaluable to us. These beings owe their very existence to the fact that they are the personification of a single and supreme concept. They are the personality embodiment of some divine idea, some universal ideal, as it has never before been conceived, expressed, or trinitized. And they have subsequently been Trinity embraced; thus they show forth and actually embody the very wisdom of the divine Trinity as concerns the idea-ideal of their personality existence. As far as that particular concept is revealable to the universes, these personalities embody all of everything that any creature or Creator intelligence could possibly conceive, express, or exemplify. *They are that idea personified.*

22:10.3 (253.5) Can you not see that such living concentrations of a single supreme concept of universe reality would be of untold service to those who are intrusted with the administration of the

onima kojima je povjerena administracija supersvemira?

Nedugo sam bio usmjeren na vođenje povjerenstva od šest članova - jednog od svakog od visokih sinova - dodijeljeno studiji triju problema koji se odnose na skupinu novih svemira u južnim dijelovima Orvontona. Bio sam jako svjestan vrijednosti Visokih Sinova Pomoćnika kad sam na Uversi podnosio zahtjev šefu njihovog reda za privremeno dodjeljivanje takvih tajnika mome povjerenstvu. Prvu od naših zamisli zastupao je Visoki Sin Pomoćnik na Uversi, koji je odmah bio pridružen našoj skupini. Naš drugi problem utjelovljen je u Visokom Sinu Pomoćniku dodijeljenom supersvemiru broju tri. Od ovog izvora osigurali smo pomoć kroz središnje svemirsko klirinško središte za koordinaciju i širenje bitnog znanja, ali to se ne može usporediti s pomoći koju pruža stvarna prisutnost ličnosti koja *jest* koncept koji je stvorenjem-potrojstavljen u vrhovnosti i Božanstvom-potrojstavljen u konačnosti. Što se tiče našeg trećeg problema, zapisi Raja otkrili su da takva ideja nije bila stvorenjem-potrojstvljena.

Visoki Sinovi Pomoćnici su jedinstvene i originalne personalizacije velikih koncepcija i vrhunskih ideala. I kao takvi, s vremena na vrijeme mogu prenijeti neizrecivo osvjetljenje našim promišljanjima. Kada djelujem na nekom udaljenom zadatku u svemirima prostora, pomislite što to znači, kao pomoć, ako sam tako sretan da se mojoj misiji pridruži Visoki Sin Pomoćnik koji je punina božanskog koncepta u vezi sa samim tim problemom koji sam poslan razmrsiti i riješiti, a više sam puta imao upravo ovo iskustvo. Jedina poteškoća s ovim planom je da nijedan supersvemir ne može imati potpuno izdanje tih potrojstavljenih ideja; dobivamo samo jednu sedminu tih bića; tako da je to samo otprilike jednom u svakih sedam puta da uživamo u osobnoj vezi s tim bićima čak i kada zapisi pokazuju da je ideja potrojstvljena.

Mogli bismo iskoristiti mnogo veći broj tih bića na Uversi. Zbog njihove vrijednosti upravama supersvemira, na svaki mogući način, potičemo hodočasnike prostora i stanovnike Raja da pokušaju potrojstavljenje nakon što su jedni drugima doprinijeli one iskustvene stvarnosti koje su neophodne za sprovođenje takvih kreativnih avantura.

U našem supersvemiru sada imamo oko jedan i četvrt milijuna Visokih Sinova Pomoćnika, a služe i na glavnim i malim sektorima, čak i kad djeluju na Uversi. Vrlo često nas prate na našim zadacima u udaljenim svemirima. Visoki Sinovi Pomoćnici nisu trajno dodijeljeni ni jednom Sinu

superuniverses?

22:10.4 (254.1) Not long since I was directed to head a commission of six — one of each of the high sons — assigned to the study of three problems pertaining to a group of new universes in the south parts of Orvonton. I was made acutely aware of the value of the High Son Assistants when I made requisition on the chief of their order on Uversa for temporary assignment of such secretaries to my commission. The first of our ideas was represented by a High Son Assistant on Uversa, who was forthwith attached to our group. Our second problem was embodied in a High Son Assistant assigned to superuniverse number three. We secured much help from this source through the central universe clearinghouse for the co-ordination and dissemination of essential knowledge, but nothing comparable to the assistance afforded by the actual presence of a personality who *is* a concept creature-trinitized in supremacy and Deity-trinitized in finality. Concerning our third problem, the records of Paradise disclosed that such an idea had never been creature trinitized.

22:10.5 (254.2) High Son Assistants are unique and original personalizations of tremendous concepts and stupendous ideals. And as such they are able to impart inexpressible illumination to our deliberations from time to time. When I am acting on some remote assignment out in the universes of space, think what it means, by way of assistance, if I am so fortunate as to have attached to my mission a High Son Assistant who is the fullness of divine concept regarding the very problem I have been sent to attack and solve; and I have repeatedly had this very experience. The only difficulty with this plan is that no superuniverse can have a complete edition of these trinitized ideas; we only get one seventh of these beings; so it is only about one time in seven that we enjoy the personal association of these beings even when the records indicate that the idea has been trinitized.

22:10.6 (254.3) We could use to great advantage much larger numbers of these beings on Uversa. Because of their value to the superuniverse administrations, we, in every way possible, encourage the pilgrims of space and also the residents of Paradise to attempt trinitization after they have contributed to one another those experiential realities which are essential to the enactment of such creative adventures.

22:10.7 (254.4) We now have in our superuniverse about one and a quarter million High Son Assistants, and they serve on both the major and minor sectors, even as they function on Uversa. They very often accompany us on our assignments to the remote universes. High Son

niti bilo kojem povjerenstvu. Oni su u stalnoj cirkulaciji, služeći gdje god ideja ili ideal koji oni *jesu* najbolje može pospješiti vječne namisli Rajskog Trojstva, čiji su sinovi postali.

Oni su dojmljivo privrženi, predivno vjerni, izvrsno inteligentni, vrhunski mudri - s obzirom na jednu jedinu ideju - i transcendentalno ponizni. Dok vam mogu prenijeti znanje o svemiru u vezi s jednom idejom ili idealom, vrlo je jedno promatrati ih u potrazi za znanjem i informacijama o mnoštvu drugih predmeta, čak i od uzlaznih smrtnika.

I ovo je pripovijed o porijeklu, prirodi i djelovanju onih koji se nazivaju Potrojstvljeni Božji Sinovi, a posebno onih koji su prošli kroz božansko prihvaćanje Rajskog Trojstva i koji su zatim bili dodijeljeni službama u supersvemiru, pružajući mudru i razumijevajuću suradnju s administratorima Starih Dana u svojim neumornim nastojanjima da olakšaju unutarnji napredak uzlaznih smrtnika vremena prema Havoni koja je njihova neposredna destinacija i Raju koji je njihovom naredni cilj.

[Predstavio Moćni Glasnik orvontonskog korpusa otkrivenja.]

Assistants are not permanently assigned to any Son or to any commission. They are in constant circulation, serving where the idea or ideal which they *are* can best further the eternal purposes of the Paradise Trinity, whose sons they have become.

22:10.8 (254.5) They are touchingly affectionate, superbly loyal, exquisitely intelligent, supremely wise — regarding a single idea — and transcendently humble. While they can impart to you the lore of the universe concerning their one idea or ideal, it is well-nigh pathetic to observe them seeking knowledge and information on hosts of other subjects, even from the ascending mortals.

22:10.9 (254.6) And this is the narrative of the origin, nature, and functioning of certain of those who are called the Trinitized Sons of God, more particularly of those who have passed through the divine embrace of the Paradise Trinity, and who have then been assigned to the services of the superuniverses, there to give wise and understanding co-operation with the administrators of the Ancients of Days in their untiring efforts to facilitate the inward progress of the ascending mortals of time toward their immediate Havona destination and their eventual Paradise goal.

22:10.10 (255.1) [Narrated by a Mighty Messenger of the revelatory corps of Orvonton.]

POGLAVLJE 23. OSAMLJENI GLASNICI

⇐ 022

Knjiga Urantije

024 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 23 OSAMLJENI GLASNICI

Sekcije

Uvod

1. PRIRODA I PORIJEKLO OSAMLJENIH GLASNIKA
2. DUŽNOSTI OSAMLJENIH GLASNIKA
3. VREMENSKA I PROSTORNA SLUŽENJA OSAMLJENIH GLASNIKA
4. SPECIJALNA SLUŽBA OSAMLJENIH GLASNIKA

PAPER 23 THE SOLITARY MESSENGERS

SECTIONS

Introduction

1. Nature and Origin of Solitary Messengers
2. Assignments of Solitary Messengers
3. Time and Space Services of Solitary Messengers
4. Special Ministry of Solitary Messengers

Uvod

OSAMLJENI Glasnici su osobni sveopći korpus Združenog Činitelja; oni su prvi i najviši red Viših Ličnosti Beskonačnog Duha. Oni predstavljaju početno stvaralačko djelovanje Beskonačnog Duha u samostalnoj funkciji u svrhu dovođenja u postojanje osamljenih duhova ličnosti. Ni Otac ni Sin nisu izravno sudjelovali u ovom golemom produhovljenju.

Ovi glasnici duha personalizirani su u jednoj kreativnoj epizodi, a njihov je broj stacionaran. Iako sam na ovoj sadašnjoj misiji povezan s jednim od tih izvanrednih bića, ne znam koliko takvih ličnosti postoji u svemiru nad svemirima. Samo znam, s vremena na vrijeme, koliki je broj upisan u registraturu u trenutnoj nadležnosti našeg supersvemira. Posljednji izvještaj Uverse pokazuje da je bilo gotovo 7,690 trilijuna Osamljenih Glasnika koji su tada djelovali unutar granica Orvontona; i pretpostavljam da je ovo znatno manje od jedne sedmine njihovog ukupnog broja.

INTRODUCTION

23:0.1 (256.1) SOLITARY Messengers are the personal and universal corps of the Conjoint Creator; they are the first and senior order of the Higher Personalities of the Infinite Spirit. They represent the initial creative action of the Infinite Spirit in solitary function for the purpose of bringing into existence solitary personality spirits. Neither the Father nor the Son directly participated in this stupendous spiritualization.

23:0.2 (256.2) These spirit messengers were personalized in a single creative episode, and their number is stationary. Although I have one of these extraordinary beings associated with me on this present mission, I do not know how many such personalities exist in the universe of universes. I only know, from time to time, how many are of registry-record as functioning for the time being within the jurisdiction of our superuniverse. From the last Uversa report I observe that there were almost 7,690 trillion Solitary Messengers then operating within the boundaries of Orvonton; and I conjecture that this is considerably less than one seventh of their total number.

1. PRIRODA I PORIJEKLO OSAMLJENIH**GLASNIKA**

Neposredno nakon stvaranja Sedam Duhova Havonskih Krugova, Beskonačni Duh je stvorio ogromni korpus Osamljenih Glasnika. Niti jedan dio svemirskog stvaranja nije postojao prije Osamljenih Glasnika osim Raja i krugova Havone; počeli su djelovati kroz veliki svemir blizu vječnosti. Oni su temeljni za božansku tehniku Beskonačnog Duha za samoobjavljivanje i osobni kontakt s dalekosežnim stvaranjima vremena i prostora.

Bez obzira na to da ovi glasnici postoje od gotovo same vječnosti, svi su svjesni početka egzistencije. Oni su svjesni vremena, budući da su prvo stvaranje Beskonačnog Duha koje posjeduje takvu svjesnost vremena. Oni su prvorodena stvaranja Beskonačnog Duha koja su personalizirana u vremenu i produhovljena u prostoru.

Ovi osamljeni duhovi postoje od samog svanuća vremena kao punopravna i savršeno obdarena bića duha. Oni svi imaju jednak status i ne postoje klase ili podvrste utemeljene na osobnim obilježjima. Njihova klasifikacija temelji se na vrsti posla kojemu se dodjeljuju s vremena na vrijeme.

Smrtnici započinju život kao gotovo posve materijalna bića na svjetovima prostora i uzdižu se prema Velikim Središtima; ti osamljeni duhovi počinju u središtu svega i traže dužnosti u udaljenim stvaranjima, do pojedinih svjetova najudaljenijih lokalnih svemira, pa čak i dalje.

Iako nose naziv Osamljeni Glasnici, oni se ne osjećaju usamljeni kao duhovi, jer zaista vole raditi sami. Oni su jedina bića u svemu stvaranju koja mogu uživati i uživaju u samotnom postojanju, iako jednako uživaju u pridruživanju s vrlo malo redova svemirske inteligencije s kojima se mogu družiti.

Osamljeni Glasnici nisu izolirani u službi; oni su stalno u kontaktu s riznicom intelekta sveg stvaranja, jer su sposobni "slušati" sve emisijame u područjima svojeg boravka. Oni također mogu međusobno komunicirati s pripadnicima svojeg neposrednog korpusa, bićima koja obavljaju istu vrstu posla u istom supersvemiru. Mogli bi komunicirati s drugima iz njihove skupine, ali ih je vijeće Sedam Glavnih Duhova uputilo da to ne učine, a oni su vjerna skupina; poslušni su i neće skrenuti s puta. Nema zapisa da je Osamljeni Glasnik ikad posrnuo u tami.

1. NATURE AND ORIGIN OF SOLITARY**MESSENGERS**

23:1.1 (256.3) Immediately following the creation of the Seven Spirits of the Havona Circuits the Infinite Spirit brought into being the vast corps of Solitary Messengers. There is no part of the universal creation which is pre-existent to the Solitary Messengers except Paradise and the Havona circuits; they have functioned throughout the grand universe from near eternity. They are fundamental to the divine technique of the Infinite Spirit for self-revelation to, and personal contact with, the far-flung creations of time and space.

23:1.2 (256.4) Notwithstanding that these messengers are existent from the near times of eternity, they are all aware of a beginning of selfhood. They are conscious of time, being the first of the creation of the Infinite Spirit to possess such a time consciousness. They are the first-born creatures of the Infinite Spirit to be personalized in time and spiritualized in space.

23:1.3 (256.5) These solitary spirits came forth in the dawn of time as full-fledged and perfectly endowed spirit beings. They are all equal, and there are no classes or subdivisions founded on personal variation. Their classifications are based wholly on the type of work to which they are assigned from time to time.

23:1.4 (256.6) Mortals start out as well-nigh material beings on the worlds of space and ascend inward towards the Great Centers; these solitary spirits start out at the center of all things and crave assignment to the remote creations, even to the individual worlds of the outermost local universes and even on beyond.

23:1.5 (256.7) Though denominated Solitary Messengers, they are not lonesome spirits, for they truly like to work alone. They are the only beings in all creation who can and do enjoy a solitary existence, albeit they equally enjoy association with the very few orders of universe intelligence with whom they can fraternize.

23:1.6 (257.1) Solitary Messengers are not isolated in their service; they are constantly in touch with the wealth of the intellect of all creation as they are capable of "listening in" on all the broadcasts of the realms of their sojourn. They can also intercommunicate with members of their own immediate corps, those beings doing the same kind of work in the same superuniverse. They could communicate with others of their number, but they have been directed by the council of the Seven Master Spirits not to do so, and they are a loyal group; they do not disobey or default. There is no record that a Solitary Messenger ever stumbled into darkness.

Osamljeni Glasnici, kao i Upravitelji Snaga Svemira, jedna su od rijetkih vrsta bića koja djeluju širom svemira koje su oslobođene od stegovnog postupka ili pritvora od strane tribunala vremena i prostora. Od njih se jedino može zvanično zahtijevati da se pojavljuju pred Sedam Glavnih Duhova, ali u svim analima glavnog svemira to Rajsko vijeće nikada nije bilo pozvano da presudi slučaj Osamljenog Glasnika.

Ovi glasnici osamljenog poduzeća su pouzdana, samostalna, svestrana, temeljito duhovna i duboko suosjećajna skupina stvorenih bića izvedenih iz Trećeg Izvora i Središta; oni posluju pod autoritetom Beskonačnog Duha koji živi na središnjem Otoku Raja i koji se personalizira na sjedišnim svjetovima lokalnih svemira. Oni su stalni sudionici izravnog kruga koji izvire iz Beskonačnog Duha, čak i kad djeluju u lokalnim stvaranjima pod neposrednim utjecajem Majčinskog Duha lokalnog svemira.

Postoji tehnički razlog zašto ti Osamljeni Glasnici moraju putovati i raditi sami. Za kratka razdoblja i kada su stacionarni, mogu surađivati u skupini, ali kada su tako spojeni, potpuno su odsječeni od potpore i usmjeravanja njihovog kruga Raja; oni su potpuno izolirani. Kada su u tranzitu ili kada rade u krugovima prostora i strujama vremena, ako su dva ili više bića ovog reda u neposrednoj blizini, oboje ili svi se izbacuju iz veze s višim cirkulacijskim silama. Oni su "kratki spojeni," kao što biste to mogli opisati ilustrativnim simbolima. Stoga u sebi imaju moć automatskog alarma, signal upozorenja, koji nepogrešivo djeluje upozoravajući ih na približavanje sukoba i neprekidno ih držeći dovoljno odvojene kako ne bi došlo do ometanja njihovog ispravnog i učinkovitog funkcioniranja. Oni također posjeduju svojstvene i automatske moći koje otkrivaju i upućuju na blizinu Nadahnutih Duhova Trojstva i božanskih Misaonih i spravljača.

Ti poslanici nemaju moć proširenja ili reprodukcije ličnosti, ali praktički nema rada u svemirima u kojem se ne mogu angažirati i pri kojem ne mogu doprinijeti nečemu neophodnom i korisnom. Posebno štede vrijeme za one koji se bave administracijom svemirskih poslova; i pomažu nama svima, o d najviših do najnižih.

2. DUŽNOSTI OSAMLJENIH GLASNIKA

Osamljeni Glasnici nisu trajno vezani za bilo

23:1.7 (257.2) The Solitary Messengers, like the Universe Power Directors, are among the very few types of beings operating throughout the realms who are exempt from apprehension or detention by the tribunals of time and space. They could be cited to appear before no one except the Seven Master Spirits, but not in all the annals of the master universe has this Paradise council ever been called upon to adjudicate the case of a Solitary Messenger.

23:1.8 (257.3) These messengers of solitary assignment are a dependable, self-reliant, versatile, thoroughly spiritual, and broadly sympathetic group of created beings derived from the Third Source and Center; they operate by the authority of the Infinite Spirit resident on the central Isle of Paradise and as personalized on the headquarters spheres of the local universes. They are constant partakers of the direct circuit emanating from the Infinite Spirit, even when they function in the local creations under the immediate influence of the local universe Mother Spirits.

23:1.9 (257.4) There is a technical reason why these Solitary Messengers must travel and work alone. For short periods and when stationary, they can collaborate in a group, but when thus ensembled, they are altogether cut off from the sustenance and direction of their Paradise circuit; they are wholly isolated. When in transit, or when operating in the circuits of space and the currents of time, if two or more of this order are in close proximity, both or all are thrown out of liaison with the higher circulating forces. They are "short circuited" as you might describe it in illustrative symbols. Therefore they have inherent within them a power of automatic alarm, a warning signal, which unerringly operates to apprise them of approaching conflicts and unfailingly keeps them sufficiently separated as not to interfere with their proper and effective functioning. They also possess inherent and automatic powers which detect and indicate the proximity of both the Inspired Trinity Spirits and the divine Thought Adjusters.

23:1.10 (257.5) These messengers possess no power of personality extension or reproduction, but there is practically no work of the universes in which they cannot engage, and to which they cannot contribute something essential and helpful. Especially are they the great timesavers for those who are concerned in the administration of universe affairs; and they assist us all, from the highest to the lowest.

2. ASSIGNMENTS OF SOLITARY MESSENGERS

23:2.1 (257.6) Solitary Messengers are not

koju osobu ili grupu božanskih ličnosti. Oni su na dužnosti, uvijek po postavci, i za vrijeme takve službe rade pod neposrednim nadzorom onih koji usmjeravaju područja njihove pridruženosti. Među njima nema ni organizacije ni vlade bilo koje vrste; oni su *Osamljeni Glasnici*.

Osamljene Glasnike postavlja Beskonačni Duh u sljedećih sedam odjela služenja, kao:

1. Glasnike Rajskog Trojstva.
2. Glasnike krugova Havone.
3. Glasnike supersvemira.
4. Glasnike lokalnih svemira.
5. Istraživače neupravljenih dužnosti.
6. Veleposlanike i Poslanike posebnih zadataka.
7. Otkrivače istine.

Ovi glasnici duha u svakom su smislu međusobno zamjenjivi iz jedne vrste službe u drugu; takvi transferi se neprekidno odvijaju. Nema zasebnih redova Osamljenih Glasnika; oni su duhovno slični i u svakom smislu jednaki. Dok su općenito označeni brojem, Beskonačni Duh ih poznaje po osobnim imenima. Nama su poznati po imenu ili broju koji označava njihov trenutni zadatak.

1. *Glasnici Rajskog Trojstva*. Nije mi dopušteno otkriti veći dio aktivnosti ove skupine glasnika dodijeljenih Trojstvu. Oni su vjerodostojne i tajne sluge Božanstava, a kada im se dodjeljuju posebne poruke koje uključuju neotkrivene procedure i buduće poslove Bogova, nikada nisu otkrili tajnu ili izdali povjerenje koje im se uvijek i iznova povjerava. I sve je to uzajamno povezano s ovim u vezi, ne kako bi se hvalili njihovom savršenosti, nego da se istakne kako Božanstva mogu stvoriti savršena bića i kako ih stvaraju.

Zbunjenost i previranja Urantije ne znače da Rajski Vladari nemaju interesa ili sposobnosti drugačije upravljati poslovima. Stvoritelji posjeduju punu moć pretvoriti Urantiju u pravi raj, ali takav Eden ne bi doprinio razvoju jakog, plemenitog i iskusnog ljudskog karaktera koji Bogovi tako sigurno kuju na vašem svijetu na nakovnju nužde i pomoću čekića tjeskobe. Vaše tjeskobe i tuga, vaše kušnje i razočaranja jednako su dio božanskog plana na vašoj sferi, kao i izvršno savršenstvo i beskonačna prilagodba svih stvari njihovoj vrhovnoj namisli na svjetovima središnjeg i savršenog svemira.

permanently attached to any individual or group of celestial personalities. They are on duty, always by assignment, and during such service they work under the immediate supervision of those who direct the realms of their attachment. Among themselves they have neither organization nor government of any kind; they are *Solitary Messengers*.

23:2.2 (258.1) Solitary Messengers are assigned by the Infinite Spirit to the following seven divisions of service:

23:2.3 (258.2) 1. Messengers of the Paradise Trinity.

23:2.4 (258.3) 2. Messengers of the Havona Circuits.

23:2.5 (258.4) 3. Messengers of the Superuniverses.

23:2.6 (258.5) 4. Messengers of the Local Universes.

23:2.7 (258.6) 5. Explorers of Undirected Assignment.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.

23:2.9 (258.8) 7. Revelators of Truth.

23:2.10 (258.9) These spirit messengers are in every sense interchangeable from one type of service to another; such transfers are constantly taking place. There are no separate orders of Solitary Messengers; they are spiritually alike and in every sense equal. While they are generally designated by number, they are known to the Infinite Spirit by personal names. They are known to the rest of us by the name or number designative of their current assignment.

23:2.11 (258.10) 1. *Messengers of the Paradise Trinity*. I am not permitted to reveal much of the work of the group of messengers assigned to the Trinity. They are the trusted and secret servants of the Deities, and when intrusted with special messages which involve the unrevealed policies and future conduct of the Gods, they have never been known to divulge a secret or betray the confidence reposed in their order. And all this is related in this connection, not to appear boastful of their perfection, but rather to point out that the Deities can and do create *perfect beings*.

23:2.12 (258.11) The confusion and turmoil of Urantia do not signify that the Paradise Rulers lack either interest or ability to manage affairs differently. The Creators are possessed of full power to make Urantia a veritable paradise, but such an Eden would not contribute to the development of those strong, noble, and experienced characters which the Gods are so surely forging out on your world between the anvils of necessity and the hammers of anguish. Your anxieties and sorrows, your trials and disappointments, are just as much a part of the divine plan on your sphere as are the exquisite perfection and infinite adaptation of all things to their supreme purpose on the worlds of the central

2 . *Glasnici krugova Havone.* Tijekom uzlazne karijere bit ćete nejasno, ali sve više, sposobni otkriti prisutnost Osamljenih Glasnika, ali dok ne dođete u Havonu, nećete ih moći nepogrešivo prepoznati. Prvi glasnici koje ćete vidjeti licem u lice bit će oni iz krugova Havone.

Osamljeni Glasnici uživaju posebne odnose s domaćim bićima svjetova Havone. Ovi glasnici, koji su tako funkcionalno hendikepirani kada se međusobno povezuju, mogu imati i imaju vrlo blisku i osobnu zajednicu s domaćim bićima Havone. Ali sasvim je nemoguće prenijeti ljudima najviše radosti koje slijede iz kontakta umova ovih božanski savršenih bića s duhovima takvih približno transcendentnih ličnosti.

3 . *Glasnici supersvemira.* Stari Dani, te ličnosti porijeklom iz Trojstva koje upravljaju sudbinama sedam supersvemira, te trojke božanske moći i administrative mudrosti, imaju na raspolaganju veliki broj Osamljenih Glasnika. Samo zahvaljujući ovom redu glasnika, ovi trojedini vladari bilo kojeg supersvemira mogu izravno i osobno komunicirati s vladarima drugih supersvemira. Osamljeni Glasnici su jedini dostupni tipovi inteligencije duha - na stranu, eventualno, od Nadahnutih Duhova Trojstva - koji mogu biti poslani iz sjedišta jednog supersvemira izravno u sjedište drugog. Sve ostale ličnosti moraju putovati preko Havone i izvršnih svjetova Glavnih Duhova.

Postoje neke vrste informacija koje se ne mogu poslati preko bilo preko Gravitacijskih Glasnika, tehnike odražajnosti ili emitiranja. A kako bi Stari Dani zasigurno znali ove stvari, oni moraju poslati Osamljenog Glasnika do izvora znanja. Dugo prije prisutnosti života na Urantiji, glasnik koji je sada povezan sa mnom bio je dodijeljen misiji koja je zahtijevala njegov odlazak iz Uverse u središnji svemir - bio je odsutan iz pozivke Orvontona gotovo milijun godina, ali se vratio u pravo vrijeme sa željenim informacijama.

Nema ograničenja u službi Osamljenih Glasnika u supersvemirima; oni mogu funkcionirati kao izvršitelji visokih tribunala ili kao sakupljači obavještajnih službi za dobro svemirskih područja. Od svih superstvaranja najviše vole služiti u Orvontonu jer ovdje vlada najveća potreba za njihovom službom kao i velik broj prilika za herojski trud. U nepovoljnijim područjima svi uživamo u zadovoljstvu obilnijeg djelovanja.

and perfect universe.

23:2.13 (258.12) 2. *Messengers of the Havona Circuits.* Throughout the ascendant career you will be vaguely, but increasingly, able to detect the presence of the Solitary Messengers, but not until you reach Havona will you recognize them unmistakably. The first of the messengers you will see face to face will be those of the Havona circuits.

23:2.14 (258.13) Solitary Messengers enjoy special relations with the natives of the Havona worlds. These messengers, who are so functionally handicapped when associating with one another, can and do have a very close and personal communion with the Havona natives. But it is quite impossible to convey to human minds the supreme satisfactions consequent upon the contact of the minds of these divinely perfect beings with the spirits of such near-transcendent personalities.

23:2.15 (259.1) 3. *Messengers of the Superuniverses.* The Ancients of Days, those personalities of Trinity origin who preside over the destinies of the seven superuniverses, those trios of divine power and administrative wisdom, are bountifully supplied with Solitary Messengers. It is only through this order of messengers that the triune rulers of one superuniverse can directly and personally communicate with the rulers of another. Solitary Messengers are the only available type of spirit intelligence — aside, possibly, from the Inspired Trinity Spirits — that can be dispatched from the headquarters of one superuniverse directly to the headquarters of another. All other personalities must make such excursions by way of Havona and the executive worlds of the Master Spirits.

23:2.16 (259.2) There are some kinds of information which cannot be obtained either by Gravity Messengers, reflectivity, or broadcast. And when the Ancients of Days would certainly know these things, they must dispatch a Solitary Messenger to the source of knowledge. Long before the presence of life on Urantia the messenger now associated with me was assigned on a mission out of Uversa to the central universe — was absent from the roll calls of Orvonton for almost a million years but returned in due time with the desired information.

23:2.17 (259.3) There is no limitation upon the service of Solitary Messengers in the superuniverses; they may function as executioners of the high tribunals or as intelligence gatherers for the good of the realm. Of all the supercreations they most delight to serve in Orvonton because here the need is greatest and the opportunities for heroic effort are greatly multiplied. In the more needy realms we all enjoy the satisfaction of a more replete function.

4. *Glasnici lokalnih svemira.* U službama lokalnih svemira na postoje ograničenja nad funkcioniranjem Osamljenih Glasnika. Oni su vjerni otkrivači motiva i namjere Majčinskog Duha lokalnog svemira, iako su pod punom jurisdikcijom vladajućeg Glavnog Sina. I to vrijedi za sve glasnike koji djeluju u lokalnom svemiru, bilo da putuju izravno iz svemirskog stožera, bilo da privremeno djeluju u vezi s Očevima Zvijezda, Vladarima Sustava ili Planetarnim Kneževima. Prije koncentracije punine moći u rukama Sina Stvoritelja u vrijeme njegova uzvišenja na poziciju suverenog vladara njegovog svemira, ti glasnici lokalnih svemira djeluju pod općim smjernicama Starih Dana i neposredno su odgovorni njihovom rezidentnom predstavniku, Ujedinjenom Danu.

5. *Istraživači neupravljenih dužnosti.* U slučaju da je rezervni korpus Osamljenih Glasnika prepunjen, jedan od Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage izdaje poziv za istraživačke volontere; i uvijek se javi mnogo volontera, jer uživaju biti poslani kao slobodni i neobuzdani istraživači, doživjeti uzbuđenje pronalaženja organizacijskih jezgri novih svjetova i svemira.

Oni idu istražiti indicije koje šalju svemirski projektantni novih područja. Bez sumnje Rajska Božanstva znaju o postojanju tih neotkrivenih energetskih sustava prostora, ali nikada ne otkrivaju takve informacije. Ako Osamljeni Glasnici ne istraže i ne prikažu ova novoorganizirana energetska središta, takvi bi fenomeni dugo ostali nezapaženi čak i inteligencijama susjednih područja. Kao klasa, Osamljeni Glasnici, su vrlo osjetljivi na gravitaciju; prema tome ponekad mogu otkriti vjerojatnu prisutnost vrlo malih tamnih planeta, upravo onih svjetova koji su najbolje prilagođeni eksperimentiranju životom.

Ovi glasnici-istraživači neupravljenih zadataka patroliraju glavnim svemirom. Neprestano sudjeluju u istraživačkim ekspedicijama na neistraženim područjima sveg vanjskog prostora. Velik dio informacija koje posjedujemo o transakcijama u prostorima svemira, dugujemo istraživanju Osamljenih Glasnika, jer često rade i studiraju s nebeskim astronomima.

6. *Veleposlanici i poslanici posebnih zadataka.* Lokalni svemiri koji se nalaze unutar istog supersvemira obično razmjenjuju veleposlanike odabrane iz njihovih rodničkih sinovstva. No, kako bi se izbjegla zakašnjenja, često se traži od Osamljenih Glasnika da odu kao ambasadori iz jednog lokalnog stvaranja u drugo, kako bi zastupali i interpretirali jedno područje

23:2.18 (259.4) 4. *Messengers of the Local Universes.* In the services of a local universe there is no limit upon the functioning of the Solitary Messengers. They are the faithful revealers of the motives and intent of the local universe Mother Spirit, although they are under the full jurisdiction of the reigning Master Son. And this is true of all messengers operating in a local universe, whether they are traveling out directly from universe headquarters, or whether they are acting temporarily in liaison with Constellation Fathers, System Sovereigns, or Planetary Princes. Before the concentration of all power in the hands of a Creator Son at the time of his elevation as sovereign ruler of his universe, these messengers of the local universes function under the general direction of the Ancients of Days and are immediately responsible to their resident representative, the Union of Days.

23:2.19 (259.5) 5. *Explorers of Undirected Assignment.* When the reserve corps of the Solitary Messengers is overrecruited, there issues from one of the Seven Supreme Power Directors a call for exploration volunteers; and there is never a lack of volunteers, for they delight to be dispatched as free and untrammelled explorers, to experience the thrill of finding the organizing nucleuses of new worlds and universes.

23:2.20 (259.6) They go forth to investigate the clues furnished by the space contemplators of the realms. Undoubtedly the Paradise Deities know of the existence of these undiscovered energy systems of space, but they never divulge such information. If the Solitary Messengers did not explore and chart these newly organizing energy centers, such phenomena would long remain unnoticed even by the intelligences of adjacent realms. Solitary Messengers, as a class, are highly sensitive to gravity; accordingly they can sometimes detect the probable presence of very small dark planets, the very worlds which are best adapted to life experiments.

23:2.21 (260.1) These messenger-explorers of undirected assignment patrol the master universe. They are constantly out on exploring expeditions to the uncharted regions of all outer space. Very much of the information which we possess of transactions in the realms of outer space, we owe to the explorations of the Solitary Messengers as they often work and study with the celestial astronomers.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadors and Emissaries of Special Assignment.* Local universes situated within the same superuniverse customarily exchange ambassadors selected from their native orders of sonship. But to avoid delay, Solitary Messengers are frequently asked to go as ambassadors from one local creation to another, to represent and interpret one realm to another.

drugom. Na primjer: Kada se otkrije novonaseljeno područje, može se pokazati da je njegova lokacija daleko u prostoru, pa će dugo vremena proći prije nego što neki userafimljeni ambasador može dosegnuti ovaj daleki svemir. Userafimljeno biće ne može premašiti brzinu od 899,370 kilometara u jednoj sekundi vašeg vremena. Masivne zvijezde, križanja i obilaznice, kao i atrakcijske tangente, sve će usporiti takvu brzinu, tako da na dugom putovanju brzina prosječno iznosi oko 885,000 kilometara u sekundi.

Kada se pokaže da je potrebno više stotina godina da izvorni veleposlanik dođe u daleki lokalni svemir, često se traži da Osamljeni Glasnik odmah tu ode kao privremeni ambasador. Osamljeni Glasnici mogu biti spremni za vrlo kratko vrijeme, neovisno o vremenu i prostoru, ne kao Gravitacijski Glasnici, ali gotovo tako. Oni također služe u drugim okolnostima kao poslanici posebnih zadataka.

7 . *Otkrivači Istine.* Osamljeni Glasnici smatraju zadatak otkrivanja istine najvišom dužnosti njihovog reda. Oni uvijek i iznova djeluju u tom svojstvu, od supersvemira do individualnih planeta prostora. Često su povezani s povjerenstvima koja se šalju da proširuju otkrivenje istine svjetovima i sustavima.

3. VREMENSKA I PROSTORNA SLUŽENJA OSAMLJENIH GLASNIKA

Osamljeni Glasnici su najviši tip savršene i povjerljive ličnosti dostupan u svim područjima za brzi prijenos važnih i hitnih poruka kada je nepraktično koristiti službu emitiranja ili mehanizam odražajnosti. Oni služe u beskonačnoj raznolikosti zadataka, pomažući duhovnim i materijalnim bićima područja, osobito tamo gdje je uključen element vremena. Od svih redova dodijeljenih službama supersvemirskih domena, oni su najviša i najsvestranija personalizirana bića koja su tako blizu posjedovanju sposobnosti da prkose vremenu i prostoru.

Svemir je dobro opskrbljen duhovima koji mogu koristiti gravitaciju u svrhu tranzita; oni mogu ići bilo gdje u bilo kojem trenutku - kao instanteri - ali oni nisu osobe. Neki drugi gravitacijski putnici su osobna bića, poput Gravitacijskih Glasnika i Transcendentalnih Snimača, ali nisu dostupni administratorima supersvemira i lokalnih svemira. Svjetovi su prepuni anđela i ljudskih bića i drugih vrlo osobnih bića, ali oni su hendikepirani vremenom i prostorom: Ograničenje brzine za većinu

For example: When a newly inhabited realm is discovered, it may prove to be so remote in space that a long time will pass before an enseraphimed ambassador can reach this far-distant universe. An enseraphimed being cannot possibly exceed the velocity of 558,840 Urantia miles in one second of your time. Massive stars, crosscurrents, and detours, as well as attraction tangents, will all tend to retard such speed so that on a long journey the velocity will average about 550,000 miles per second.

23:2.23 (260.3) When it develops that it will require hundreds of years for a native ambassador to reach a far-distant local universe, a Solitary Messenger is often asked to proceed there immediately to act as ambassador ad interim. Solitary Messengers can go in very short order, not independently of time and space as do the Gravity Messengers, but nearly so. They also serve in other circumstances as emissaries of special assignment.

23:2.24 (260.4) 7. *Revelators of Truth.* The Solitary Messengers regard the assignment to reveal truth as the highest trust of their order. And they function ever and anon in this capacity, from the superuniverses to the individual planets of space. They are frequently attached to commissions which are sent to enlarge the revelation of truth to the worlds and systems.

3. TIME AND SPACE SERVICES OF SOLITARY MESSENGERS

23:3.1 (260.5) The Solitary Messengers are the highest type of perfect and confidential personality available in all realms for the quick transmission of important and urgent messages when it is inexpedient to utilize either the broadcast service or the reflectivity mechanism. They serve in an endless variety of assignments, helping out the spiritual and material beings of the realms, particularly where the element of time is involved. Of all orders assigned to the services of the superuniverse domains, they are the highest and most versatile personalized beings who can come so near to defying time and space.

23:3.2 (260.6) The universe is well supplied with spirits who utilize gravity for purposes of transit; they can go anywhere any time — instant — but they are not persons. Certain other gravity traversers are personal beings, such as Gravity Messengers and Transcendental Recorders, but they are not available to the super- and the local universe administrators. The worlds teem with angels and men and other highly personal beings, but they are handicapped by time and space: The limit of velocity for most nonenseraphimed beings

neuserafimljenih bića je 299,790 kilometara vašeg svijeta u sekundi vašeg vremena; srednja bića i neki drugi mogu, i često učine, postići dvostruku brzinu - 599,580 kilometara u sekundi, dok serafimi i drugi mogu prolaziti prostorom trostrukom brzinom, oko 899,370 kilometara u sekundi. Međutim, nema tranzitnih ili glasničkih ličnosti koje djeluju između trenutačne brzine gravitacijskih prolaznika i relativno sporih brzina serafima, osim Osamljenih Glasnika.

Osamljeni Glasnici se, dakle, općenito koriste za otpremu i službu u onim situacijama gdje je ličnost bitna za postizanje zadatka i gdje se želi izbjeći gubitak vremena izazvan slanjem bilo koje druge lako dostupne vrste osobnog glasnika. To su jedina definitivno personalizirana bića koja se mogu sinkronizirati s kombiniranim sveopćim strujama velikog svemira. Njihova je brzina u prolaznom prostoru varijabilna, ovisno o velikom broju utjecajnih interferencija, no zapisnik pokazuje da je na putu za ispunjenje ove misije moj suradnik iz redova ovih glasnika putovao brzinom od 1,354,458,739 kilometara u sekundi vašeg vremena.

To je sasvim izvan moje sposobnosti objašnjavanja materijalnom tipu uma kako duh može biti stvarna osoba i istodobno prolaziti kroz prostor tako ogromnim brzinama. Ali ovi Osamljeni Glasnici doista dolaze i odlaze s Urantije takvim neshvatljivim brzinama; doista, cjelokupno gospodarstvo svemirske uprave bi u velikoj mjeri bilo lišeno njihovog osobnog elementa da nije ove činjenice.

Osamljeni Glasnici mogu funkcionirati kao hitne linije komunikacije u svim regijama udaljenog prostora, područjima koja nisu obuhvaćena unutar uspostavljenih krugova velikog svemira. Pokazalo se da jedan glasnik, kada tako funkcionira, može prenijeti poruku ili poslati impuls kroz prostor drugom glasniku updaljenom oko stotinu svjetlosnih godina, kako astronomi Urantije procjenjuju zvjezdane udaljenosti.

Od bezbroj bića koja surađuju s nama u obavljanju poslova supersvemira, nitko nije bitniji u praktičnoj pomoći i uštedi vremena. U svemirima prostora moramo računati s hendikapima vremena; stoga nam toliko pomaže velika služba Osamljenih Glasnika, koji su svojim osobnim prerogativima komunikacije ponešto neovisni o prostoru, a zbog svojih ogromnih tranzitnih brzina toliko su neovisni o vremenu.

Nisam u stanju objasniti smrtnicima Urantije kako Osamljeni Glasnici mogu biti bez oblika, a ipak posjedovati stvarne i jasno određene ličnosti. Iako su bez tog oblika koji bi prirodno bio povezan

is 186,280 miles of your world per second of your time; the midway creatures and certain others can, often do, attain double velocity — 372,560 miles per second — while the seraphim and others can traverse space at triple velocity, about 558,840 miles per second. There are, however, no transit or messenger personalities who function between the instantaneous velocities of the gravity traversers and the comparatively slow speeds of the seraphim, except the Solitary Messengers.

23:3.3 (261.1) Solitary Messengers are, therefore, generally used for dispatch and service in those situations where personality is essential to the achievement of the assignment, and where it is desired to avoid the loss of time which would be occasioned by the sending of any other readily available type of personal messenger. They are the only definitely personalized beings who can synchronize with the combined universal currents of the grand universe. Their velocity in traversing space is variable, depending on a great variety of interfering influences, but the record shows that on the journey to fulfill this mission my associate messenger proceeded at the rate of 841,621,642,000 of your miles per second of your time.

23:3.4 (261.2) It is wholly beyond my ability to explain to the material type of mind how a spirit can be a real person and at the same time traverse space at such tremendous velocities. But these very Solitary Messengers actually come to, and go from, Urantia at these incomprehensible speeds; indeed, the whole economy of universal administration would be largely deprived of its personal element were this not a fact.

23:3.5 (261.3) The Solitary Messengers are able to function as emergency lines of communication throughout remote space regions, realms not embraced within the established circuits of the grand universe. It develops that one messenger, when so functioning, can transmit a message or send an impulse through space to a fellow messenger about one hundred light-years away as Urantia astronomers estimate stellar distances.

23:3.6 (261.4) Of the myriads of beings who co-operate with us in the conduct of the affairs of the superuniverse, none are more important in practical helpfulness and timesaving assistance. In the universes of space we must reckon with the handicaps of time; hence the great service of the Solitary Messengers, who, by means of their personal prerogatives of communication, are somewhat independent of space and, by virtue of their tremendous transit velocities, are so nearly independent of time.

23:3.7 (261.5) I am at a loss to explain to Urantia mortals how the Solitary Messengers can be without form and yet possess real and definite personalities. Although they are without that form

s ličnošću, oni posjeduju nazočnost duha koja je prepoznatljiva svim višim vrstama bića duha. Osamljeni Glasnici jedina su klasa bića koja izgleda kao da posjeduje gotovo sve prednosti bezobličnog duha zajedno sa svim prednostima punopravne ličnosti. Oni su istinite osobe, ali su obdareni gotovo svim atributima bezlične manifestacije duha.

U sedam supersvemira, obično - ali ne i uvijek - sve što nastoji povećati oslobađanje bilo kojeg stvorenja od nedostataka vremena i prostora proporcionalno smanjuje prerogative ličnosti. Osamljeni Glasnici su izuzetak od ovog općeg zakona. Oni su u svom djelovanju gotovo neograničeni u iskorištavanju bilo koje i svih neograničenih puteva duhovnog izražavanja, božanske službe, osobnog služenja i kozmičke komunikacije. Ako biste mogli vidjeti ova izvanredna bića u svjetlu mog iskustva u svemirskoj administraciji, shvatili biste koliko bi bilo teško koordinirati poslove supersvemira da nije njihove svestrane suradnje.

Bez obzira koliko se svemir može povećati, vjerojatno više nikada neće biti stvoreni novi Osamljeni Glasnici. Kako svemiri rastu, prošireni rad uprave mora sve više opskrbljivati druge vrste služitelja duha i onih bića koja imaju porijeklo u tim novim stvaranjima, kao što su stvorenja Suverenih Sinova i Majčinskih Duhova lokalnog svemira.

4. SPECIJALNA SLUŽBA OSAMLJENIH GLASNIKA

Čini se da su Osamljeni Glasnici koordinatori ličnosti za sve vrste bića duha. Njihovo služenje pomaže srodnosti među svim ličnostima dalekosežnog duhovnog svijeta. Oni pridonose razvoju, u svim bićima duha, svijesti o grupnom identitetu. Svaka vrsta bića duha prima usluge posebne skupine Osamljenih Glasnika koji potiču sposobnost takvih bića da razumiju i da se druže sa svim ostalim vrstama i redovima, koliko god različitim.

Osamljeni Glasnici pokazuju takvu zadivljujuću sposobnost da koordiniraju sve vrste i redove konačne ličnosti - čak i da stupaju u dodir s apsonitnim režimom nadređenih upravitelja glavnog svemira - da neki od nas postuliraju da je stvaranje tih glasnika od strane Benskonačnog Duh na neki način povezano s darivanjem Vrhovno-Krajnjeg Uma od strane Združenog Činitelja.

Kad finalista i Državljanin Raja surađuju u

which would naturally be associated with personality, they do possess a spirit presence which is discernible by all higher types of spirit beings. The Solitary Messengers are the only class of beings who seem to be possessed of well-nigh all the advantages of a formless spirit coupled with all the prerogatives of a full-fledged personality. They are true persons, yet endowed with nearly all of the attributes of impersonal spirit manifestation.

23:3.8 (261.6) In the seven superuniverses, ordinarily — but not always — everything which tends to increase any creature's liberation from the handicaps of time and space proportionately diminishes personality prerogatives. Solitary Messengers are an exception to this general law. They are in their activities all but unrestricted in the utilization of any and all of the limitless avenues of spiritual expression, divine service, personal ministry, and cosmic communication. If you could view these extraordinary beings in the light of my experience in universe administration, you would comprehend how difficult it would be to co-ordinate superuniverse affairs were it not for their versatile co-operation.

23:3.9 (262.1) No matter how much the universe may enlarge, no more Solitary Messengers will probably ever be created. As the universes grow, the expanded work of administration must be increasingly borne by other types of spirit ministers and by those beings who take origin in these new creations, such as the creatures of the Sovereign Sons and the local universe Mother Spirits.

4. SPECIAL MINISTRY OF SOLITARY MESSENGERS

23:4.1 (262.2) The Solitary Messengers seem to be personality co-ordinators for all types of spirit beings. Their ministry helps to make all the personalities of the far-flung spiritual world akin. They contribute much to the development, in all spirit beings, of a consciousness of group identity. Every type of spirit being is served by special groups of Solitary Messengers who foster the ability of such beings to understand and fraternize with all other types and orders, however dissimilar.

23:4.2 (262.3) The Solitary Messengers demonstrate such an amazing ability to co-ordinate all types and orders of finite personality — even to make contact with the absonite regime of the master universe overcontrollers — that some of us postulate that the creation of these messengers by the Infinite Spirit is in some manner related to the Conjoint Actor's bestowal of Supreme-Ultimate Mind.

23:4.3 (262.4) When a finaliter and a Paradise Citizen

potrojstvljenju "djeteta vremena i vječnosti" - transakcije koja uključuje neotkrivene umne potencijale Vrhovno- Krajnjeg - i kada se takva neklasificirana ličnost otpremi na Sferu Namjesnika, Osamljeni Glasnik (ličnost koja je pretpostavljena reperkusija darivanja takvog božanskog uma) uvijek je dodijeljena kao skrbnik-pratitelj takvom stvorenjem-potrojstvljenom sinu. Ovaj glasnik prati novog sina sudbine na svijet njegove postavke i više nikad ne napušta Sferu Namjesnika. Kada je tako pripojen sudbini djeteta vremena i vječnosti, Osamljeni Glasnik se zauvijek prebacuje pod isključivi nadzor Arhitekata Glavnog Svemira. Kakva je budućnost takve izvanredne udruge, ne znamo. Takva su partnerstva jedinstvenih ličnosti već stoljećima nakupljaju na Sferi Namjesnika, ali ni jedan par nikada nije odatle izašao.

Osamljeni Glasnici imaju fiksni broj, ali potrojstvljenje sinova sudbine očito je neograničena tehnika. Budući da svaki potrojstvljeni sin sudbine ima sebi dodijeljenog Osamljenog Glasnika, čini se da će se nekom prilikom u dalekoj budućnosti opskrba glasnika iscrpiti. Tko će preuzeti ovaj posao u velikom svemiru? Hoće li njihova služba biti preuzeta od strane nekog novog razvoja među Nadahnutim Duhovima Trojstva? Hoće li velikim svemirom u nekom udaljenom razdoblju upravljati bića koja su porijeklom bliže Trojstvu, dok će bića s jednim ili dva porijekla preći u domene vanjskog svemira? Ako se glasnici vrate na svoje bivše pozicije služenja, hoće li biti u pratnji ovih sinova sudbine? Hoće li potrojstvljenja između finalista i bića Raja-Havone prestati kad se apsorbira opskrba Osamljenih Glasnika kao skrbnika-drugova tih sinova sudbine? Jesu li svi naši učinkoviti Osamljeni Glasnici koncentrirani na Sferi Namjesnika? Jesu li te izvanredne ličnosti duha vječno povezane s tim potrojstvljenim sinovima neobjavljene sudbine? Koja bi se važnost trebala pridružiti činjenici da su ti parovi koji se nakupljaju na Sferi Namjesnika pod isključivom smjernicom tih moćnih tajanstvenih bića, Arhitekata Glavnog Svemira? Ova i mnoga druga slična pitanja postavljamo sebi kao i brojnim drugim redovima nebeskih bića, ali nemamo odgovora.

Ova transakcija, zajedno s mnogim sličnim pojavama u svemirskoj administraciji, nedvojbeno ukazuje na to da osoblje velikog svemira, pa čak i Havone i Raja, prolazi kroz jasnu i određenu reorganizaciju u koordinaciji sa i s obzirom na ogromne evolucije energije koje se sada odvijaju širom područja vanjskog svemira.

Mi smo skloni uvjerenju da će vječna

co-operate in the trinitization of a "child of time and eternity" — a transaction involving the unrevealed mind potentials of the Supreme-Ultimate — and when such an unclassified personality is dispatched to Vicegerington, a Solitary Messenger (a conjectured personality repercussion of the bestowal of such deity mind) is always assigned as guardian-companion to such a creature-trinitized son. This messenger accompanies the new son of destiny to the world of his assignment and nevermore leaves Vicegerington. When thus attached to the destinies of a child of time and eternity, a Solitary Messenger is forever transferred to the sole supervision of the Architects of the Master Universe. What the future of such an extraordinary association may be, we do not know. For ages these partnerships of unique personalities have continued to forgather on Vicegerington, but not even a single pair has ever gone forth therefrom.

23:4.4 (262:5) Solitary Messengers are of stationary numbers, but the trinitization of the sons of destiny is apparently an unlimited technique. Since each trinitized son of destiny has assigned to him a Solitary Messenger, it appears to us that at some time in the remote future the supply of messengers will become exhausted. Who will take up their work in the grand universe? Will their service be assumed by some new development among the Inspired Trinity Spirits? Is the grand universe at some remote period going to be more nearly administered by Trinity-origin beings while the single- and dual-origin creatures move on into the realms of outer space? If the messengers return to their former service, will these sons of destiny accompany them? Will the trinitizations between finalizers and Paradise-Havoners cease when the supply of Solitary Messengers has been absorbed as guardian-companions of these sons of destiny? Are all our efficient Solitary Messengers going to be concentrated on Vicegerington? Are these extraordinary spirit personalities going to be eternally associated with these trinitized sons of unrevealed destiny? What significance should we attach to the fact that these couples forgathering on Vicegerington are under the exclusive direction of those mighty mystery beings, the Architects of the Master Universe? These and many similar questions we ask ourselves, and ask numerous other orders of celestial beings, but we do not know the answers.

23:4.5 (263:1) This transaction, together with many similar occurrences in universe administration, unmistakably indicates that the personnel of the grand universe, even that of Havona and Paradise, is undergoing a definite and certain reorganization in co-ordination with, and with reference to, the vast energy evolutions now taking place throughout the realms of outer space.

23:4.6 (263:2) We incline to the belief that the eternal

budućnost svjedočiti fenomene svemirske evolucije koji će nadilaziti sve što je doživjela vječna prošlost. Mi predviđamo takve neobične avanture, kao što i vi trebate činiti, s oduševljenjem i sa sve većim očekivanjem.

[Predstavio je Božanski Savjetnik iz Uversa.]

future will witness phenomena of universe evolution which will far transcend all that the eternal past has experienced. And we anticipate such tremendous adventures, even as you should, with keen relish and ever-heightening expectation.

23:4.7 (263.3) [Presented by a Divine Counselor from Uversa.]

POGLAVLJE 24. VIŠE LIČNOSTI BESKONAČNOG DUHA

⇐ 023

Knjiga Urantije

025 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 24 VIŠE LIČNOSTI BESKONAČNOG DUHA

Sekcije

Uvod

1. NADZORNICI KOZMIČKIH KRUGOVA
2. POPISNI DIREKTORI
3. OSOBNI POMOĆNICI BESKONAČNOG DUHA
4. POMOĆNI INSPEKTORI
5. DODIJELJENI STRAŽARI
6. DIPLOMSKI VODIČI
7. PORIJEKLO DIPLOMSKIH VODIČA

PAPER 24 HIGHER PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Circuit Supervisors
2. The Census Directors
3. Personal Aids of the Infinite Spirit
4. The Associate Inspectors
5. The Assigned Sentinels
6. The Graduate Guides
7. Origin of the Graduate Guides

Uvod

NA UVERSI dijelimo sve ličnosti i jedinke Združenog Činitelja u tri velike skupine: Više Ličnosti Beskonačnog Duha, Glasnička Mnoštva Prostora i Služiteljske Duhove Vremena, bića duha koja se bave poučavanjem i služenjem stvorenja uzlazne sheme smrtnog napredovanja.

Ove Više Ličnosti Beskonačnog Duha koje se spominju u ovim pripovijestima djeluju širom cijelog velikog svemira u sedam odjeljaka:

1. Osamljeni Glasnici.
2. Nadzornici Krugova Svemira.
3. Popisni Direktori.
4. Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha.
5. Pomoćni Inspektori.
6. Dodijeljeni Stražari.

INTRODUCTION

24:0.1 (264.1) ON UVERSA we divide all personalities and entities of the Conjoint Creator into three grand divisions: the Higher Personalities of the Infinite Spirit, the Messenger Hosts of Space, and the Ministering Spirits of Time, those spirit beings who are concerned with teaching and ministering to the will creatures of the ascendant scheme of mortal progression.

24:0.2 (264.2) Those Higher Personalities of the Infinite Spirit that find mention in these narratives function throughout the grand universe in seven divisions:

- 24:0.3 (264.3) 1. Solitary Messengers.
- 24:0.4 (264.4) 2. Universe Circuit Supervisors.
- 24:0.5 (264.5) 3. Census Directors.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
- 24:0.7 (264.7) 5. Associate Inspectors.
- 24:0.8 (264.8) 6. Assigned Sentinels.

7. Diplomski Vodiči.

Osamljeni Glasnici, Nadzornici Krugova, Popisni Direktori i Osobni Pomoćnici nose obilježje golemih obdarenja protugravitacije. Osamljeni Glasnici su bez poznatog glavnog stožera; oni lutaju svemirom nad svemirima. Nadzornici Krugova Svemira i Popisni Direktori imaju sjedište na glavnim svjetovima supersvemira. Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha postavljeni su na središnjem Otoku Svjetlosti. Pomoćni Inspektori i Dodijeljeni Stražari postavljeni su na glavnim sjedištima lokalnih svemira i na glavnim sjedištima njihovih sastavnih sustava. Diplomski Vodiči nalaze se u svemiru Havoni i funkcioniraju na svih njegovih milijardu svjetova. Većina tih viših ličnosti ima stanice u lokalnim svemirima, ali nisu organski povezani s upravama evolucijskih područja.

Od sedam klasa koje pripadaju ovoj skupini, samo se Osamljeni Glasnici i možda Osobni Pomoćnici kreću svemirom nad svemirima. Osamljeni Glasnici se susreću od Raja prema vani: kroz krugove Havone do glavnih sjedišta supersvemira i odatle kroz sektore i lokalne svemire, njihove podjele, pa čak i na naseljenim svjetovima. Premda Osamljeni Glasnici pripadaju Višim Ličnostima Beskonačnog Duha, njihovo porijeklo, priroda i služba raspravljaju se u prethodnom poglavlju.

1. NADZORNICI KOZMIČKIH KRUGOVA

Čini se da ogromne struje prostora i krugovi energije duha djeluju automatski; oni naočigled funkcioniraju bez potpore ili ometanja, ali to nije slučaj. Svi ovi ogromni sustavi energije su pod kontrolom; podložni su inteligentnom nadzoru. Nadzornici Krugova Svemira ne bave se područjima čisto fizičke ili materijalne energije - domenom Upravitelja Snage Svemira - nego krugovima relativne duhovne energije i onim izmijenjenim krugovima koji su neophodni za održavanje visoko razvijenih duhovnih bića kao i morontija ili prijelazne vrste inteligentnih stvorenja. Nadzornici ne daju porijeklo krugovima energije i nadmoćnosti božanstvenosti, već općenito imaju veze sa svim višim krugovima duha vremena i vječnosti i sa svim relativnim krugovima duha koji se tiču administracije sastavnih dijelova velikog svemira. Oni usmjeravaju i manipuliraju sve takve krugove energije duha izvan Rajskog Otoka.

Nadzornici Krugova Svemira su ekskluzivno

24:0.9 (264.9) 7. Graduate Guides.

24:0.10 (264.10) Solitary Messengers, Circuit Supervisors, Census Directors, and the Personal Aids are characterized by the possession of tremendous endowments of antigravity. The Solitary Messengers are without known general headquarters; they roam the universe of universes. The Universe Circuit Supervisors and the Census Directors maintain headquarters on the capitals of the superuniverses. The Personal Aids of the Infinite Spirit are stationed on the central Isle of Light. The Associate Inspectors and the Assigned Sentinels are respectively stationed on the capitals of the local universes and on the capitals of their component systems. The Graduate Guides are resident in the Havona universe and function on all its billion worlds. Most of these higher personalities have stations in the local universes, but they are not organically attached to the administrations of the evolutionary realms.

24:0.11 (264.11) Of the seven classes composing this group, only the Solitary Messengers and perhaps the Personal Aids range the universe of universes. Solitary Messengers are encountered from Paradise outward: through the Havona circuits to the superuniverse capitals and thence out through the sectors and local universes, with their subdivisions, and even to the inhabited worlds. Although Solitary Messengers belong to the Higher Personalities of the Infinite Spirit, their origin, nature, and service have been discussed in the preceding paper.

1. THE UNIVERSE CIRCUIT SUPERVISORS

24:1.1 (265.1) The vast power currents of space and the circuits of spirit energy may seem to operate automatically; they may appear to function without let or hindrance, but such is not the case. All these stupendous systems of energy are under control; they are subject to intelligent supervision. Universe Circuit Supervisors are concerned, not with the realms of purely physical or material energy — the domain of the Universe Power Directors — but with the circuits of relative spiritual energy and with those modified circuits which are essential to the maintenance of both the highly developed spiritual beings and the morontia or transition type of intelligent creatures. The supervisors do not give origin to circuits of energy and superessence of divinity, but in general they have to do with all higher spirit circuits of time and eternity and with all relative spirit circuits concerned in the administration of the component parts of the grand universe. They direct and manipulate all such spirit-energy circuits outside the Isle of Paradise.

24:1.2 (265.2) Universe Circuit Supervisors are the

stvaranje Beskonačnog Duha, a djeluju isključivo kao agenti Združenog Činitelja. Oni su personalizirani za služenje u sljedeća četiri reda, kao:

1. Vrhovni Nadzornici Krugova.
2. Pomoćni Nadzornici Krugova.
3. Sekundarni Nadzornici Krugova.
4. Tercijarni Nadzornici Krugova.

Vrhovni nadzornici Havone i pomoćni nadzornici sedam supersvemira imaju fiksni broj; više se ne stvara. Vrhovnih nadzornika je sedam, i stacionirani su na pilotskim svjetovima sedam krugova Havona. Krugovi sedam supersvemirazuženi su za čudesnu skupinu od sedam suradničkih nadzornika koji održavaju sjedište na sedam Rajskih sfera Beskonačnog Duha, svjetova Sedam Vrhovnih Izvršitelja. Odatle nadziru i usmjeravaju krugove supersvemira prostora.

Na ovim Rajskim sferama Duha sedam pomoćnih nadzornika krugova i prvi red Vrhovnih Središta Snage utječu na vezu koja, pod vodstvom Vrhovnih Izvršitelja, rezultira pod-Rajskom koordinacijom svih materijalnih i duhovnih krugova koji idu u smjeru sedam supersvemira.

Na svjetovima sjedišta svakog supersvemira nalaze se sekundarni nadzornici lokalnih svemira vremena i prostora. Glavni i mali sektori su upravne podjele supervlada, ali se ne bave tim pitanjima nadzora energije duha. Ne znam koliko je sekundarnih nadzornika krugova u velikom svemiru, ali na Uversi postoji 84,691 tih bića. Sekundarni nadzornici su u procesu stvaranja; s vremena na vrijeme pojavljuju se u skupinama od sedamdeset na svjetovima Vrhovnih Izvršitelja. Mi ih pribavljamo na zahtjev dok organiziramo uspostavljanje odvojenih krugova energije duha i s njima povezane snage u novonastalim svemirima naše nadležnosti.

Tercijarni nadzornik krugova funkcionira na sjedištu svakog lokalnog svemira. Ovaj je red, poput sekundarnih nadzornika, u procesu stvaranja, a stvara se u skupinama od sedam stotina. Oni su dodijeljeni lokalnim svemirima od strane Starih Dana.

Nadzornici krugova kreiraju se za svoje specifične zadatke i vječno služe u skupinama njihovih izvornih zadataka. Oni se ne rotiraju u službi i stoga provode više stoljeća u studiju problema u područjima svog prvobitnog zadatka. Na primjer: Nadzornik tercijarnog kruga br.

exclusive creation of the Infinite Spirit, and they function solely as the agents of the Conjoint Actor. They are personalized for service in the following four orders:

- 24:1.3 (265.3) 1. Supreme Circuit Supervisors.
- 24:1.4 (265.4) 2. Associate Circuit Supervisors.
- 24:1.5 (265.5) 3. Secondary Circuit Supervisors.
- 24:1.6 (265.6) 4. Tertiary Circuit Supervisors.

24:1.7 (265.7) The supreme supervisors of Havona and the associate supervisors of the seven superuniverses are of completed numbers; no more of these orders are being created. The supreme supervisors are seven in number and are stationed on the pilot worlds of the seven Havona circuits. The circuits of the seven superuniverses are in the charge of a marvelous group of seven associate supervisors, who maintain headquarters on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, the worlds of the Seven Supreme Executives. From here they supervise and direct the circuits of the superuniverses of space.

24:1.8 (265.8) On these Paradise spheres of the Spirit the seven associate circuit supervisors and the first order of the Supreme Power Centers effect a liaison which, under the direction of the Supreme Executives, results in the sub-Paradise co-ordination of all material and spiritual circuits passing out to the seven superuniverses.

24:1.9 (265.9) On the headquarters worlds of each superuniverse are stationed the secondary supervisors for the local universes of time and space. The major and minor sectors are administrative divisions of the supergovernments but are not concerned in these matters of spirit-energy supervision. I do not know how many secondary circuit supervisors there are in the grand universe, but on Uversa there are 84,691 of these beings. Secondary supervisors are being created right along; from time to time they appear in groups of seventy on the worlds of the Supreme Executives. We obtain them on requisition as we arrange for the establishment of separate circuits of spirit energy and liaison power to the newly evolving universes of our jurisdiction.

24:1.10 (265.10) A tertiary circuit supervisor functions on the headquarters world of every local universe. This order, like the secondary supervisors, is of continuous creation, being created in groups of seven hundred. They are assigned to the local universes by the Ancients of Days.

24:1.11 (266.1) Circuit supervisors are created for their specific tasks, and they eternally serve in the groups of their original assignment. They are not rotated in service and hence make an agelong study of the problems found in the realms of their original assignment. For example: Tertiary circuit

572,842 djelovao je na Sferi Spasenja od ranog koncipiranja vašeg lokalnog svemira i član je osobnog osoblja Mihaela od Nebadona.

Bez obzira da li djeluju u lokalnom ili višim svemirima, nadzornici krugova izravno usmjeravaju sve relevantne krugove koji će se koristiti za prijenos svih poruka duha i za provođenje svih ličnosti. U svom radu nadzora nad krugovima ova učinkovita bića koriste sve agencije, sile i ličnosti u svemiru nad svemirima. Oni koriste neotkrivene "visoke ličnosti duha koje se bave kontrolom krugova," a njima pomaže brojno osoblje sastavljeno od ličnosti Beskonačnog Duha. Oni su ti koji izoliraju evolucijski svijet u slučaju pobune Planetarnog Kneza protiv Oca Svih i njegovog Sina Namjesnika. U stanju su izbaci bilo koji svijet iz određenih kozmičkih krugova višeg duhovnog poretka, ali ne mogu poništiti materijalne struje upravitelja snage.

Nadzornici Krugova Svemira imaju uglavnom isti odnos naspram krugova duha koji Upravitelji Snage Svemira imaju naspram materijalnih krugova. To su dva komplementarna reda, koji zajedno imaju nadzor nad puninom duha i svim materijalnim krugovima koji se mogu kontrolirati i manipulirati od strane bića.

Nadzornici krugova vrše određeni nadzor onih umnih krugova koji su povezani s duhom, upravo kao što upravitelji snage imaju određenu nadležnost nad tim fazama uma koje su fizičko-energetski povezane - mehaničkim umom. Općenito, funkcije svakog reda proširene su međusobnim povezivanjem, no krugovi čistog uma nisu podložni nadzoru ni jednog ni drugog. Niti su dva reda usklađena; u svim njihovim višestrukim naporima Nadzornici Kruga svemira podložni su Sedmorici Vrhovnih Izvršitelja Snage i njihovim podređenima.

Dok su nadglednici krugova potpuno slični unutar svojih redova, svi su oni različiti pojedinci. Oni su uistinu osobna bića, ali posjeduju neku ličnost koja nije osobno od Oca, a koja se ne susreće u bilo kojem drugom stvorenju u cjelokupnom svemirskom postojanju.

Premda ćete ih prepoznati i poznavati dok budete putovali prema Raju, nećete imati osobnih odnosa s njima. Oni su nadzornici krugova, koji se strogo i učinkovito drže svog poslovanja. Bave se isključivo tim ličnostima i entitetima koji nadziru one aktivnosti koje se tiču krugova podvrgnutih njihovom nadzoru.

2. POPISNI DIREKTORI

supervisor number 572,842 has functioned on Salvington since the early concept of your local universe, and he is a member of the personal staff of Michael of Nebadon.

24:1.12 (266.2) Whether acting in the local or higher universes, circuit supervisors direct all concerned as to the proper circuits to employ for the transmission of all spirit messages and for the transit of all personalities. In their work of circuit supervision these efficient beings utilize all agencies, forces, and personalities in the universe of universes. They employ the unrevealed "high spirit personalities of circuit control" and are ably assisted by numerous staffs composed of personalities of the Infinite Spirit. It is they who would isolate an evolutionary world if its Planetary Prince should rebel against the Universal Father and his vicegerent Son. They are able to throw any world out of certain universe circuits of the higher spiritual order, but they cannot annul the material currents of the power directors.

24:1.13 (266.3) The Universe Circuit Supervisors have something of the same relationship to spirit circuits that the Universe Power Directors have to material circuits. The two orders are complementary, together having the oversight of all spirit and all material circuits that are controllable and manipulatable by creatures.

24:1.14 (266.4) The circuit supervisors exercise certain oversight of those mind circuits which are spirit associated much as the power directors have certain jurisdiction over those phases of mind which are physical-energy associated — mechanical mind. In general the functions of each order are expanded by liaison with the other, but the circuits of pure mind are subject to the supervision of neither. Neither are the two orders co-ordinate; in all their manifold labors the Universe Circuit Supervisors are subject to the Seven Supreme Power Directors and their subordinates.

24:1.15 (266.5) While the circuit supervisors are entirely alike within their respective orders, they are all distinct individuals. They are truly personal beings, but they possess a type of other-than-Father-endowed personality not encountered in any other type of creature in all universal existence.

24:1.16 (266.6) Although you will recognize and know them as you journey inward towards Paradise, you will have no personal relations with them. They are circuit supervisors, and they attend strictly and efficiently to their business. They deal solely with those personalities and entities having the oversight of those activities which are concerned with the circuits subject to their supervision.

2. THE CENSUS DIRECTORS

Bez obzira na to što je kozmički um Univerzalne Inteligencije svjestan prisutnosti i lokacije svih stvorenja koja *razmišljaju*, u svemiru nad svemirima djeluje neovisna metoda čuvanja popisa svih bića koja imaju volju.

Popisni Direktori su posebno i dovršeno stvaranje Beskonačnog Duha, a oni postoje u brojevima koji nam nisu poznati. Stvoreni su tako da mogu održati savršenu sinkroniju s tehnikom odražajnosti supersvemira, dok su istodobno osobno osjetljivi i prijemljivi na inteligentnu volju. Ovi direktori, nepotpuno shvaćenom tehnikom, odmah su svjesni rođenja volje u bilo kojem dijelu velikog svemira. Stoga su uvijek sposobni dati nam broj, prirodu i mjesto boravka svih stvorenih bića koja imaju volju, u bilo kojem dijelu središnjeg stvaranja i sedam supersvemira. Ali oni ne rade na Raju; tamo nema potrebe za njima. Na Raju je znanje svojstveno; Božanstva sve znaju.

U Havoni djeluje sedam Popisnih Direktora, od kojih je jedan smješten na pilotskom svijetu svakog kruga Havone. Osim ovih sedam i rezervnog reda na Rajskim svjetovima Duha, svi Popisni Direktori funkcioniraju pod jurisdikcijom Starih Dana.

Jedan Popisni Direktor predsjedava u sjedištu svakog supersvemira, dok se pod jednim takvim glavnim direktorom nalazi njih tisuću nad tisućama, jedan na glavnom sjedištu svakog lokalnog svemira. Sve ličnosti ovog reda su jednake osim onih na pilotskim svjetovima Havone i šefova sedam supersvemira.

U sedmom supersvemiru ima stotinu tisuća Popisnih Direktora. I taj se broj sastoji isključivo od onih koji se mogu dodijeliti lokalnim svemirima; ne uključuje osobno osoblje Usatije, nadređenog šefa svih direktora Orvontona. Usatia, kao i ostali supersvemirski šefovi, nije izravno prilagođen da primi registraciju inteligentne volje. On je isključivo usklađen sa svojim podređenima koji su stacionirani u svemirima Orvontona; tako djeluje kao veličanstvena ličnost koja prikuplja izvještaje koji dolaze iz glavnih sjedišta lokalnih kreacija.

S vremena na vrijeme službeni snimači Uverse bilježe evidenciju statusa supersvemira upisivanjem ovih podataka u i na ličnost Usatije. Takvi podaci o popisu stanovništva su autohtoni supersvemiru; ta se izvješća ne šalju ni Havoni ni Raju.

Popisni Direktori bave se ljudskim bićima - kao i drugim bićima koja imaju volju - samo u mjeri

24:2.1 (266.7) Notwithstanding that the cosmic mind of the Universal Intelligence is cognizant of the presence and whereabouts of all *thinking* creatures, there is operative in the universe of universes an independent method of keeping count of all *will* creatures.

24:2.2 (266.8) The Census Directors are a special and completed creation of the Infinite Spirit, and they exist in numbers unknown to us. They are so created as to be able to maintain perfect synchrony with the reflectivity technique of the superuniverses, while at the same time they are personally sensitive and responsive to intelligent *will*. These directors, by a not-fully-understood technique, are made immediately aware of the birth of will in any part of the grand universe. They are, therefore, always competent to give us the number, nature, and whereabouts of all will creatures in any part of the central creation and the seven superuniverses. But they do not function on Paradise; there is no need for them there. On Paradise knowledge is inherent; the Deities know all things.

24:2.3 (267.1) Seven Census Directors operate in Havona, one being stationed on the pilot world of each Havona circuit. Excepting these seven and the reserves of the order on the Paradise worlds of the Spirit, all Census Directors function under the jurisdiction of the Ancients of Days.

24:2.4 (267.2) One Census Director presides at the headquarters of each superuniverse, while subject to such a chief director are thousands upon thousands, one on the capital of every local universe. All personalities of this order are equal excepting those on the Havona pilot worlds and the seven superuniverse chiefs.

24:2.5 (267.3) In the seventh superuniverse there are one hundred thousand Census Directors. And this number consists entirely of those assignable to local universes; it does not include the personal staff of Usatia, the superuniverse chief of all Orvonton directors. Usatia, like the other superuniverse chiefs, is not directly attuned to the registration of intelligent will. He is solely attuned to his subordinates stationed in the Orvonton universes; thus he acts as a magnificent totaling personality for their reports coming in from the capitals of the local creations.

24:2.6 (267.4) From time to time the official recorders of Uversa place on their records the status of the superuniverse as it is indicated by the registrations in and upon the personality of Usatia. Such census data is indigenous to the superuniverses; these reports are transmitted neither to Havona nor to Paradise.

24:2.7 (267.5) The Census Directors are concerned with human beings — as with other will creatures

u kojoj se bilježi činjenica djelovanja volje. Ne bave se zapisima vašeg života i njegovih pojedinosti; oni ni u kojem smislu nisu snimačke ličnosti. Popisni Direktor Nebadon broj 81,412 na Orvontonu, koji je sada stacioniran na Sferi Spasenja, u ovom trenutku je osobno svjestan i percipira vašu živuću prisutnost ovdje na Urantiji; i on će pribaviti evidenciju potvrde vaše smrti u trenutku kada prestanete funkcionirati kao stvoreno biće slobodne volje.

Popisni Direktori registriraju postojanje novog stvorenog bića kada se izvrši prvi čin volje; ukazuju na smrt stvorenog bića volje kada nastupi posljednji čin volje. Djelomična pojava volje promatrana u reakcijama nekih od viših životinja ne pripada domeni Popisnih Direktora. Oni uvode jedino broj istinskih stvorenih bića s voljom i ne reagiraju ni na šta drugo osim *djelovanja volje*. Točno kako oni registriraju funkciju volje, ne znamo.

Ta su bića uvijek bila i uvijek će biti Popisni Direktori. Bili bi relativno beskorisni u bilo kojoj drugoj podjeli rada u svemiru. Ali oni su nepogrešivi u funkciji; nikada nisu pogriješili, niti krivotvoriti podatke. Bez obzira na njihove čudesne moći i nevjerojatne prerogative, oni su osobe; imaju prepoznatljivu prisutnost duha i oblik.

3. OSOBNI POMOĆNICI BESKONAČNOG DUHA

Nemamo autentično znanje o vremenu i načinu stvaranja Osobnih Pomoćnika. Njihov broj mora biti velik, ali nije zabilježen u Uversi. Prema konzervativnim zaključcima utemeljenim na našem znanju o njihovom radu, procijenjujem da se njihov broj proteže visoko u trilijune. Smatramo da Beskonačni Duh nije brojno ograničen u stvaranju ovih Osobnih Pomoćnika.

Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha postoje isključivo za pomoć Rajskoj prisutnosti Treće Osobe Božanstva. Premda su izravno povezani s Beskonačnim Duhom i nalaze se na Raju, oni bljeskaju tu i tamo s kraja na kraj naudaljenijih dijelova stvaranja. Gdje god se protežu krugovi Združenog Stvoritelja, tu se mogu pojaviti Osobni Pomoćnici u svrhu izvršavanja nahođenja Beskonačnog Duha. Oni prolaze prostorom kao što to čine Osamljeni Glasnici, ali nisu osobe u smislu glasnika.

Osobni Pomoćnici su svi jednaki i identični; oni ne otkrivaju razliku individualnosti. Iako ih Združeni Činitelj promatra kao prave ličnosti, drugima ih je teško smatrati pravim ličnostima; oni

— only to the extent of recording the fact of will function. They are not concerned with the records of your life and its doings; they are not in any sense recording personalities. The Census Director of Nebadon, number 81,412 of Orvonton, now stationed on Salvington, is at this very moment personally conscious and aware of your living presence here on Urantia; and he will afford the records confirmation of your death the moment you cease to function as a will creature.

24:2.8 (267.6) Census Directors register the existence of a new will creature when the first act of will is performed; they indicate the death of a will creature when the last act of will takes place. The partial emergence of will observed in the reactions of certain of the higher animals does not belong to the domain of the Census Directors. They keep count of nothing but bona fide will creatures, and they are responsive to nothing but *will function*. Exactly how they register the function of will, we do not know.

24:2.9 (267.7) These beings always have been, and always will be, Census Directors. They would be comparatively useless in any other division of universe labor. But they are infallible in function; they never default, neither do they falsify. And notwithstanding their marvelous powers and unbelievable prerogatives, they are persons; they have recognizable spirit presence and form.

3. PERSONAL AIDS OF THE INFINITE SPIRIT

24:3.1 (268.1) We have no authentic knowledge as to the time or manner of the creation of the Personal Aids. Their number must be legion, but it is not of record on Uversa. From conservative deductions based on our knowledge of their work, I venture to estimate that their number extends high into the trillions. We hold the opinion that the Infinite Spirit is not limited as to numbers in the creation of these Personal Aids.

24:3.2 (268.2) The Personal Aids of the Infinite Spirit exist for the exclusive assistance of the Paradise presence of the Third Person of Deity. Although attached directly to the Infinite Spirit and located on Paradise, they flash to and fro to the uttermost parts of creation. Wherever the circuits of the Conjoint Creator extend, there these Personal Aids may appear for the purpose of executing the bidding of the Infinite Spirit. They traverse space much as do the Solitary Messengers but are not persons in the sense that the messengers are.

24:3.3 (268.3) The Personal Aids are all equal and identical; they disclose no differentiation of individuality. Though the Conjoint Actor looks upon them as true personalities, it is difficult for others

ne manifestiraju prisutnost duha drugim bićima duha. Bića porijeklom iz Raja uvijek su svjesna blizine ovih Pomoćnika; ali ne prepoznajemo prisutnost ličnosti. Nedostatak takvog oblika prisutnosti nedvojbeno ih čini još korisnijima Trećoj Osobi Božanstva.

Od svih otkrivenih redova bića duha koja potječu iz Beskonačnog Duha, Osobni Pomoćnici su više ili manje jedini koje nećete susresti na svom unutarnjem usponu na Raj.

4. POMOĆNI INSEKTORI

Sedam Vrhovnih Izvršitelja na sedam Rajskih svjetova Beskonačnog Duha, zajedno djeluju kao upravni odbor nadgledatelja za sedam supersvemira. Pomoćni Inspektori su osobno utjelovljenje vlasti Vrhovnih Izvršitelja lokalnim svemirima vremena i prostora. Ovi visoki promatrači poslova lokalnih kreacija zajednički su potomci Beskonačnog Duha i sedam Glavnih Duhova. U bliskom vremenu vječnosti, sedamsto tisuća ih je personalizirano, a njihov rezervni korpus ostaje na Raju.

Pomoćni Inspektori djeluju pod izravnim nadzorom Sedam Vrhovnih Izvršitelja, kao njihovi osobni i moćni zastupnici lokalnim svemirima vremena i prostora. Jedan Inspektor se nalazi na sjedištu svakog lokalnog stvaranja i bliski je suradnik Ujedinjenog Dana koji tu prebiva.

Pomoćni Inspektori dobivaju izvješća i preporuke samo od njihovih podređenih, dodijeljenih stražara, stacioniranih na glavnim sjedištima lokalnih sustava naseljenih svjetova, dok izvješćuju samo njihovog neposredno nadređenog, Vrhovnog Izvršitelja tog supersvemira.

5. DODIJELJENI STRAŽARI

Dodijeljeni Stražari koordiniraju ličnosti i vezivne predstavnike sedam Vrhovnih Izvršitelja. Oni su personalizirani na Raju od strane Beskonačnog Duha i stvoreni su za specifične svrhe njihovog zadatka. Imaju stacionaran broj i postoji ih točno sedam milijardi.

Slično kao što Pomoćni Inspektor predstavlja Sedam Vrhovnih Izvršitelja cijelom lokalnom svemiru, tako u svakom od deset tisuća sustava tog lokalnog stvaranja postoji Dodijeljeni Stražar koji djeluje kao izravni predstavnik daleko

to regard them as real persons; they do not manifest a spirit presence to other spirit beings. Paradise-origin beings are always aware of the proximity of these Aids; but we do not recognize a personality presence. The lack of such a presence-form undoubtedly renders them all the more serviceable to the Third Person of Deity.

24:3.4 (268.4) Of all the revealed orders of spirit beings taking origin in the Infinite Spirit, the Personal Aids are about the only ones you will not encounter on your inward ascent to Paradise.

4. THE ASSOCIATE INSPECTORS

24:4.1 (268.5) The Seven Supreme Executives, on the seven Paradise spheres of the Infinite Spirit, collectively function as the administrative board of supermanagers for the seven superuniverses. The Associate Inspectors are the personal embodiment of the authority of the Supreme Executives to the local universes of time and space. These high observers of the affairs of the local creations are the joint offspring of the Infinite Spirit and the Seven Master Spirits of Paradise. In the near times of eternity seven hundred thousand were personalized, and their reserve corps abides on Paradise.

24:4.2 (268.6) Associate Inspectors work under the direct supervision of the Seven Supreme Executives, being their personal and powerful representatives to the local universes of time and space. An inspector is stationed on the headquarters sphere of each local creation and is a close associate of the resident Union of Days.

24:4.3 (268.7) The Associate Inspectors receive reports and recommendations only from their subordinates, the Assigned Sentinels, stationed on the capitals of the local systems of inhabited worlds, while they make reports only to their immediate superior, the Supreme Executive of the superuniverse concerned.

5. THE ASSIGNED SENTINELS

24:5.1 (268.8) The Assigned Sentinels are coordinating personalities and liaison representatives of the Seven Supreme Executives. They were personalized on Paradise by the Infinite Spirit and were created for the specific purposes of their assignment. They are of stationary numbers, and there are exactly seven billion in existence.

24:5.2 (269.1) Much as an Associate Inspector represents the Seven Supreme Executives to a whole local universe, so in each of the ten thousand systems of that local creation there is an Assigned Sentinel, who acts as the direct

udaljenog i vrhovnog odbora nadzora za poslove svih sedam supersvemira. Službenici u lokalnom sustavu vlada Orvontona djeluju pod neposrednim ovlastima Vrhovnog Izvršitelja Broj Sedam, koordinatora sedmog supersvemira. No, u njihovoj administrativnoj organizaciji, svi zapovjednici naručeni u lokalnom svemiru podređeni su Pomoćnom Inspektoru koji se nalazi u sjedištu svemira.

Unutar lokalnog stvaranja Dodijeljeni Stražari služe u rotaciji, a prenosi ih se iz sustava u sustav. Obično se mijenjaju svako tisućljeće po vremenu lokalnog svemira. Oni su među najvišim ličnostima postavljenim na sjedištu sustava, ali nikad ne sudjeluju u raspravama koje se odnose na sustavne poslove. U lokalnim sustavima služe po položaju kao voditelji dvadeset četvorice administratora koji dolaze iz evolucijskih svjetova, ali inače uzlazni smrtnici imaju malo kontakta s njima. Stražari gotovo isključivo rade održavajući Pomoćnog Inspektora njihovog svemira potpuno informiranim o svim pitanjima koja se odnose na dobrobit i stanje sustava njihove postavke.

Dodijeljeni Stražari i Pomoćni Inspektori ne podnose izvješća Vrhovnim Izvršiteljima preko sjedišta supersvemira. Oni su odgovorni isključivo Vrhovnom Izvršitelju dotičnog supersvemira; njihove su aktivnosti različite od uprave Starih Dana.

Vrhovni Izvršitelji, Pomoćni Inspektori i Dodijeljeni Stražari, zajedno s omniafimom i niz neotkrivenih ličnosti, čine učinkovit, izravan, centraliziran, ali dalekosežan sustav savjetodavne i administrativne koordinacije cijelog velikog svemira stvari i bića.

6. DIPLOMSKI VODIČI

Diplomski Vodiči, kao skupina, nadgledaju i provode visoku tehničku i duhovnu naobrazbu koja je toliko bitna za smrtno ostvarenje cilja vjekova: Bog, odmor, a zatim vječnost usavršene službe. Ova vrlo osobna bića izvode svoje ime iz prirode i svrhe njihovog rada. Oni su isključivo posvećeni zadaćama usmjeravanja smrtnih diplomaca iz supersvemira vremena kroz tečaj podučavanja i osposobljavanja na Havoni koji služi pripremi uzlaznih hodočasnika za prijem u Rajski Korpus Finalnosti.

Nije mi zabranjeno obavijestiti vas o radu ovih Diplomskih Vodiča, ali je taj rad tako krajnje duhovan da očajavam što nemam sposobnost

representative of the far-distant and supreme board of supercontrol for the affairs of all seven superuniverses. The sentinels on duty in the local system governments of Orvonton are acting under the direct authority of Supreme Executive Number Seven, the co-ordinator of the seventh superuniverse. But in their administrative organization all sentinels commissioned in a local universe are subordinate to the Associate Inspector stationed at universe headquarters.

24:5.3 (269.2) Within a local creation the Assigned Sentinels serve in rotation, being transferred from system to system. They are usually changed every millennium of local universe time. They are among the highest ranking personalities stationed on a system capital, but they never participate in deliberations concerned with system affairs. In the local systems they serve as the ex officio heads of the four and twenty administrators hailing from the evolutionary worlds, but otherwise, ascending mortals have little contact with them. The sentinels are almost exclusively concerned in keeping the Associate Inspector of their universe fully informed on all matters relating to the welfare and state of the systems of their assignment.

24:5.4 (269.3) Assigned Sentinels and Associate Inspectors do not report to the Supreme Executives through a superuniverse headquarters. They are responsible solely to the Supreme Executive of the superuniverse concerned; their activities are distinct from the administration of the Ancients of Days.

24:5.5 (269.4) The Supreme Executives, Associate Inspectors, and Assigned Sentinels, together with the omniaphim and a host of unrevealed personalities, constitute an efficient, direct, centralized, but far-flung system of advisory and administrative co-ordination of all the grand universe of things and beings.

6. THE GRADUATE GUIDES

24:6.1 (269.5) The Graduate Guides, as a group, sponsor and conduct the high university of technical instruction and spiritual training which is so essential to mortal attainment of the goal of the ages: God, rest, and then eternity of perfected service. These highly personal beings take their name from the nature and purpose of their work. They are exclusively devoted to the tasks of guiding the mortal graduates from the superuniverses of time through the Havona course of instruction and training which serves to prepare the ascending pilgrims for admission to Paradise and the Corps of the Finality.

24:6.2 (269.6) I am not forbidden to undertake to tell you of the work of these Graduate Guides, but it is so ultraspiritual that I despair of being able to

adekvatno prikazati materijalnom umu koncepciju njihovih mnogostrukih aktivnosti. Na razidencijalnim svjetovima, nakon proširenja vidnog područja i oslobađanja od materijalnih usporedbi, možete početi shvaćati značenje onih stvarnosti koje "oči ne mogu vidjeti niti uho slušati i koje nikad nisu ušle u koncepciju ljudskih umova," čak i onih stvari koje je "Bog pripremio za one koji vole takve vječne istine." Nećete uvijek biti tako ograničeni u rasponu vaše vizije i duhovnog razumijevanja.

Diplomski Vodiči sudjeluju u pilotiranju hodočasnika vremena kroz sedam krugova svjetova Havone. Vodič koji vas pozdravlja na dolasku na prijemni svijet vanjskog kruga Havone ostat će s vama tijekom cijele vaše karijere na nebeskim krugovima. Iako ćete se povezati s bezbrojnim drugim ličnostima tijekom svog boravka na milijardi svjetova, vaš će vas Diplomski Vodič slijediti do kraja vašeg napredovanja Havonom i svjedočit će o vašem ulazu u završni san vremena, spavanje vječnosti u tranzitu na Rajski cilj, gdje će vas po buđenju dočekati Rajski Pratilac koji će vas pozdraviti i eventualno ostati s vama sve dok ne budete inicirani kao član Smrtnog Korpusa Finalnosti.

Broj Diplomskih Vodiča je izvan snage shvaćanja ljudskih umova, a oni se i dalje pojavljuju. Njihovo porijeklo je ponešto tajno. Nisu postojali iz vječnosti; misteriozno se pojavljuju po potrebi. Nema nikakvih zapisa o Diplomskim Vodičima u područjima središnjeg svemira do onog daleko udaljenog dana kad je prvi smrtni hodočasnik cijelog vremena stigao na vanjski pojas središnjeg stvaranja. Čim je stigao na pilotski svijet vanjskog kruga, primio je prijateljski pozdrav od Malvoriana, prvog od Diplomskih Vodiča koji je sada šef njihovog vrhovnog savjeta i direktor njihove ogromne obrazovne organizacije.

U Rajskim dokumentima Havone, u rubrici nazvanoj kao "Diplomski Vodiči," pojavljuje se ovaj početni unos:

"Malvorian, prvi iz ovog reda, pozdravio je i uputio hodočasnika koji je upravo otkrio Havonu i vodio ga od vanjskih krugova početnog iskustva, korak po korak i krug za krugom, sve dok nije stajao u samoj prisutnosti Izvora i Sudbine sve ličnosti, nakon čega prelazi prag vječnosti u Raj •"

Ja sam u to davno doba bio pripojen službi Starih Dana na Uversi, i svi smo se radovali u uvjerenju da će na kraju hodočasnici iz našeg supersvemira doći u Havonu. Godinama smo poučavali da evolucijska bića prostora dostižu Raj, a uzbuđenje svih vremena proletjelo je kroz

adequately portray to the material mind a concept of their manifold activities. On the mansion worlds, after your vision range is extended and you are freed from the fetters of material comparisons, you can begin to comprehend the meaning of those realities which "eye cannot see nor ear hear, and which have never entered the concept of human minds," even those things which "God has prepared for those who love such eternal verities." You are not always to be so limited in the range of your vision and spiritual comprehension.

24:6.3 (270.1) The Graduate Guides are engaged in piloting the pilgrims of time through the seven circuits of Havona worlds. The guide who greets you upon your arrival on the receiving world of the outer Havona circuit will remain with you throughout your entire career on the heavenly circuits. Though you will associate with countless other personalities during your sojourn on a billion worlds, your Graduate Guide will follow you to the end of your Havona progression and will witness your entrance into the terminal slumber of time, the sleep of eternity transit to the Paradise goal, where, upon awakening, you will be greeted by the Paradise Companion assigned to welcome you and perhaps to remain with you until you are initiated as a member of the Mortal Corps of the Finality.

24:6.4 (270.2) The number of Graduate Guides is beyond the power of human minds to grasp, and they continue to appear. Their origin is something of a mystery. They have not existed from eternity; they mysteriously appear as they are needed. There is no record of a Graduate Guide in all the realms of the central universe until that far-distant day when the first mortal pilgrim of all time made his way to the outer belt of the central creation. The instant he arrived on the pilot world of the outer circuit, he was met with friendly greetings by Malvorian, the first of the Graduate Guides and now the chief of their supreme council and the director of their vast educational organization.

24:6.5 (270.3) On the Paradise records of Havona, in the section denominated "Graduate Guides," there appears this initial entry:

24:6.6 (270.4) "And Malvorian, the first of this order, did greet and instruct the pilgrim discoverer of Havona and did conduct him from the outer circuits of initial experience, step by step and circuit by circuit, until he stood in the very presence of the Source and Destiny of all personality, subsequently crossing the threshold of eternity to Paradise."

24:6.7 (270.5) At that far-distant time I was attached to the service of the Ancients of Days on Uversa, and we all rejoiced in the assurance that, eventually, pilgrims from our superuniverse would reach Havona. For ages we had been taught that the evolutionary creatures of space would attain

nebeske dvorove kad je tu došao prvi hodočasnik.

Ovaj prvi hodočasnik Havone je *Grandfanda*, koji je došao s planeta broj 341 iz sustava broj 84 iz zvijezda broj 64 lokalnog svemira broj 1,131 smještenog u supersvemiru broj jedan. Njegov dolazak bio je signal za uspostavljanje službe emitiranja u svemiru nad svemirima. Dotad su samo operacije supersvemira i lokalnih svemira bile u pogonu, ali najava dolaska *Grandfande* na portale Havone signalizirala je otvaranje "svemirskih izvještaja slave," tako nazvanih jer je početni svemirski prijenos emitirao vrijeti o dolasku prvih evolucijskih bića na Havonu u postizanju prilaza cilju uzlazne egzistencije.

Diplomski Vodiči nikada ne napuštaju svjetove Havone; posvećeni su službi diplomiranih hodočasnika vremena i prostora. A jednom ćete susresti ova plemenita bića licem u lice ako ne odbijete određeni i savršeni plan osmišljen za ostvarivanje vašeg opstanka i uzlaza.

7. PORIJEKLO DIPLOMSKIH VODIČA

Premda evolucija nije poredak središnjeg svemira, vjerujemo da su Diplomski Vodiči usavršeni ili iskusniji članovi drugog reda stvorenja središnjeg svemira, Havona Servitala. Diplomski Vodiči pokazuju takvu širinu simpatije i takve sposobnosti za razumijevanje uzlaznih stvorenja da smo uvjereni da su ovu kulturu stekli stvarnom službom u supersvemirskim područjima kao Servitali Havone u općoj službi. Ako ovo gledište nije točno, kako onda možemo objasniti kontinuirani nestanak starijih ili iskusnijih servitala?

Servital može dugo biti odsutan iz Havone u poslovima supersvemira, jer oni sudjeluju mnogim takvim misijama, ali kad se vrati kući, prima privilegiju "osobnog kontakta" s Rajskim Središnjim Sjajem, prima obuhvaćanje Svjetlosnih Osoba i nestaje iz prepoznavanja njegovih bližnjih duhova, da se nikad više ne bi ponovno pojavio među onima svoje vrste.

Kad se vrati iz službe supersvemira, Havonski Servital može uživati u brojnim božanskim obuhvaćanjima i iz njih izaći samo kao uzvišeni servital. Doživljavanje svjetlosnog obuhvaćanja ne mora nužno značiti da se servital mora prevesti u Diplomskog Vodiča, ali gotovo jedna četvrtina onih koji postižu božansko obuhvaćanje nikad se ne vraća u službu svemira.

Paradise, and the thrill of all time swept through the heavenly courts when the first pilgrim actually arrived.

24:6.8 (270.6) The name of this pilgrim discoverer of Havona is *Grandfanda*, and he hailed from planet 341 of system 84 in constellation 62 of local universe 1,131 situated in superuniverse number one. His arrival was the signal for the establishment of the broadcast service of the universe of universes. Theretofore only the broadcasts of the superuniverses and the local universes had been in operation, but the announcement of the arrival of *Grandfanda* at the portals of Havona signalized the inauguration of the "space reports of glory," so named because the initial universe broadcast reported the Havona arrival of the first of the evolutionary beings to attain entrance upon the goal of ascendant existence.

24:6.9 (270.7) Graduate Guides never leave the Havona worlds; they are dedicated to the service of the graduate pilgrims of time and space. And you will sometime meet these noble beings face to face if you do not reject the certain and all-perfected plan designed to effect your survival and ascension.

7. ORIGIN OF THE GRADUATE GUIDES

24:7.1 (270.8) Though evolution is not the order of the central universe, we believe that the Graduate Guides are the perfected or more experienced members of another order of central universe creatures, the Havona Servitals. Graduate Guides show such a breadth of sympathy and such a capacity for understanding the ascendant creatures that we are convinced they have gained this culture by actual service in the superuniverse realms as the Havona Servitals of universal ministry. If this view is not correct, how then can we account for the continuous disappearance of the senior or more experienced servitals?

24:7.2 (271.1) A servital will be long absent from Havona on superuniverse assignment, having been on many such missions previously, will return home, be granted the privilege of "personal contact" with the Paradise Central Shining, will be embraced by the Luminous Persons, and disappear from the recognition of his spirit fellows, never more to reappear among those of his kind.

24:7.3 (271.2) On returning from superuniverse service, a Havona Servital may enjoy numerous divine embraces and emerge therefrom merely an exalted servital. Experiencing the luminous embrace does not necessarily signify that the servital must translate into a Graduate Guide, but almost one quarter of those who achieve the divine embrace never return to the service of the realms.

U visokim zapisima pojavljuje se niz takvih evidencija kao što je ova:

"Službeni broj 842,842,682,846,782 Havone, po imenu Sudna, došao je iz službe supersvemira, primljen je na Raj, poznavao je Oca, ušao u božanski zagrljaj i više ga nema."

Kada se takav unos pojavi u zapisima, karijera takvog servita je zatvorena. Ali u samo tri trenutka (nešto manje od tri dana vašeg vremena) novorođeni Diplomski Vodič "spontano" se pojavljuje na vanjskom krugu svemira Havone. A broj Diplomskih Vodiča, ako dopustimo malu varijaciju bez sumnje za one u prijelazu, upravo je jednak broju nestalih servita.

Postoji i dodatni razlog za pretpostavku da Diplomski Vodiči evoluiraju u Havonske Servitale, a to je neprestana tendencija ovih vodiča i s njima povezanih servitala da formiraju tako divnu privrženost. Način na koji ti navodno zasebni redovi bića razumiju i suosjećaju jedni s drugima potpuno je neobjašnjiv. Osvježavajuće i nadahnjujuće svjedoči o njihovoj međusobnoj odanosti.

Sedam Glavnih Duhova i pripadajućih Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage, su osobni rezervoari umnog potencijala i potencijala snage Vrhovnog Bića kojim on, za sada, ne upravlja osobno. I kada ti suradnici Raja surađuju kako bi stvorili Servitale Havone, potonji su sami po sebi uključeni u određene faze Vrhovnosti. Servitali Havone su, dakle, u stvarnosti odraz u savršenom središnjem svemiru određenih evolucijskih potencijala vremensko-prostornih domena, što se sve otkriva kada servital prolazi kroz transformaciju i ponovno stvaranje. Vjerujemo da se ta transformacija odvija kao odgovor na volju Beskonačnog Duha, nesumnjivo djelujući u ime Vrhovnog. Vrhovno Biće ne stvara Diplomске Vodiče, ali svi pretpostavljamo da se iskustveno Božanstvo na neki način zanima za one transakcije koje ih stvaraju.

Havona kojom sada putuju uzlazni smrtnici, u mnogočemu se razlikuje od središnjeg svemira koji je postojao prije vremena Grandfanda. Dolazak smrtnih uzlaznika na krugove Havone otvorio je sveobuhvatne modifikacije u organizaciji središnje i božanske kreacije, modifikacije koje je nedvojbeno pokrenulo Vrhovno Biće - Bog evolucijskih stvorenih bića - kao odgovor na dolazak prve njegove iskustvene djece iz sedam supersvemira. Pojava Diplomskih Vodiča, zajedno sa stvaranjem tercijarnogsupemafima, svjedoči o djelovanju Vrhovnog Boga.

24:7.4 (271.3) There appears on the high records a succession of such entries as this:

24:7.5 (271.4) "And servital number 842,842,682,846,782 of Havona, named Sudna, came over from the superuniverse service, was received on Paradise, knew the Father, entered the divine embrace, and is not."

24:7.6 (271.5) When such an entry appears on the records, the career of such a servital is closed. But in just three moments (a little less than three days of your time) a newborn Graduate Guide "spontaneously" appears on the outer circuit of the Havona universe. And the number of Graduate Guides, allowing for a slight difference, due no doubt to those in transition, exactly equals the number of vanished servitals.

24:7.7 (271.6) There is an additional reason for supposing the Graduate Guides to be evolved Havona Servitals, and that is the unfailing tendency of these guides and their associated servitals to form such extraordinary attachments. The manner in which these supposedly separate orders of beings understand and sympathize with one another is wholly inexplicable. It is refreshing and inspiring to witness their mutual devotion.

24:7.8 (271.7) The Seven Master Spirits and the associated Seven Supreme Power Directors, respectively, are the personal repositories of the mind potential and of the power potential of the Supreme Being which he does not, as yet, operate personally. And when these Paradise associates collaborate to create the Havona Servitals, the latter are inherently involved in certain phases of Supremacy. Havona Servitals are thus, in actuality, a reflection in the perfect central universe of certain evolutionary potentialities of the time-space domains, all of which is disclosed when a servital undergoes transformation and re-creation. We believe that this transformation takes place in response to the will of the Infinite Spirit, undoubtedly acting in behalf of the Supreme. Graduate Guides are not created by the Supreme Being, but we all conjecture that experiential Deity is in some way concerned in those transactions which bring these beings into existence.

24:7.9 (271.8) The Havona now traversed by ascending mortals differs in many respects from the central universe as it was before the times of Grandfanda. The arrival of mortal ascenders on the Havona circuits inaugurated sweeping modifications in the organization of the central and divine creation, modifications undoubtedly initiated by the Supreme Being — the God of evolutionary creatures — in response to the arrival of the first of his experiential children from the seven superuniverses. The appearance of the Graduate Guides, together with the creation of the tertiary

supernaphim, is indicative of these performances of God the Supreme.

[Predstavio je Božanski Savjetnik iz Uverse.]

^{24:7.10 (271.1)} [Presented by a Divine Counselor of Uversa.]

POGLAVLJE 25. GLASNIČKA MNOŠTVA PROSTORA

⇐ 024

Knjiga Urantije

026 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 25 GLASNIČKA MNOŠTVA PROSTORA

Sekcije

Uvod

1. SERVITALI HAVONE
2. UNIVERZALNI MIRITELJI
3. DALEKOSEŽNA SLUŽBA MIRITELJA
4. TEHNIČKI SAVJEINICI
5. ČUVARI EVIDENCIJE NA RAJU
6. NEBESKI SNIMATELJI
7. MORONTIJA PRATITELJI
8. RAJSKI PRATITELJI

PAPER 25 THE MESSENGER HOSTS OF SPACE

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Servitals
2. The Universal Conciliators
3. The Far-Reaching Service of Conciliators
4. Technical Advisers
5. The Custodians of Records on Paradise
6. The Celestial Recorders
7. The Morontia Companions
8. The Paradise Companions

Uvod

U SREDNJEM rangu u obitelji Beskonačnog Duha su Glasnička Mnoštva Prostora. Ta svestrana bića djeluju kao vezivne sponne između viših ličnosti i služiteljskih duhova. Glasnička mnoštva prostora uključuju sljedeće redove nebeskih bića:

1. Servitali Havone.
2. Univerzalni Miritelji.
3. Tehnički Savjetnici.
4. Čuvari Evidencija na Raju.
5. Nebeski Snimatelji.
6. Morontija Pratitelji.
7. Rajski Pratitelji.

Od sedam nabrojenih skupina, samo tri - servitali, miritelji i Morontija Pratitelji - su stvoreni kao takvi; preostale četiri skupine predstavljaju razine anđeoskog postignuća. U skladu s unutarnjom prirodom i postignutim statusom, glasnička mnoštva različito služe u svemiru nad

INTRODUCTION

25:0.1 (273.1) RANKING intermediately in the family of the Infinite Spirit are the Messenger Hosts of Space. These versatile beings function as the connecting links between the higher personalities and the ministering spirits. The messenger hosts include the following orders of celestial beings:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havona Servitals.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universal Conciliators.
- 25:0.4 (273.4) 3. Technical Advisers.
- 25:0.5 (273.5) 4. Custodians of Records on Paradise.
- 25:0.6 (273.6) 5. Celestial Recorders.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontia Companions.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradise Companions.

25:0.9 (273.9) Of the seven groups enumerated, only three — servitals, conciliators, and Morontia Companions — are created as such; the remaining four represent attainment levels of the angelic orders. In accordance with inherent nature and attained status, the messenger hosts

svemirima, ali uvijek podliježu smjernicama onih koji vladaju nad područjima njihovog dodijeljenja.

variously serve in the universe of universes but always subject to the direction of those who rule the realms of their assignment.

1. SERVITALI HAVONE

Premda su nazvani serviteti, ta "srednja bića" središnjeg svemira nisu sluge ni u kakvom ropskom smislu riječi. U duhovnom svijetu nema robovanja u poslu; svaka služba je sveta i uzbudljiva; niti viši redovi bića gledaju na niže redove postojanja kao manje vrijedne.

Servitali Havone zajedničko su stvaralačko djelo Sedam Glavnih Duhova i njihovih suradnika, Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage. Ova kreativna suradnja najbliže prilazi uzorku za reprodukciju dugog niza dvostrukog reda bića u evolucijskim svemirima koji se proteže od stvaranja Sjajne Jutarnje Zvijezde od strane Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha, do spolnog rađanja na svjetovima poput Urantije.

Servitala ima nevjerovatan broj, a još više ih se neprestano stvara. Oni se pojavljuju u skupinama od tisuću u trećem trenutku nakon spajanja Glavnih Duhova i Vrhovnih Upravitelja Snage u njihovom zajedničkom području u dalekom sjevernom sektoru Raja. Svaki četvrti servital ima izražajni fizički oblik od drugih; to jest, od svake tisuće, sedam stotina i pedeset naočigled su istinski tip duha, a njih dvjesto pedeset su polufizične prirode. Ova *četvrta stvorenja* ponešto su nalik materijalnim bićima (materijalnim u smislu Havone), nalikujući upraviteljima fizičke snage više nego Glavnim Duhovima.

U odnosima ličnosti, ono što je duhovno dominira nad onim što je materijalno, iako se tako ne čini na Urantiji; a u proizvodnji Servitala Havone prevladava zakon duha; uspostavljeni omjer stvara tri duhovna bića na jedno polufizičko.

Novostvoreni servitali, zajedno s Diplomskim Vodičima koji su se nedavno pojavili, prolaze kroz tečajeve treninga koje stariji vodiči neprekidno vode na svakom od sedam krugova Havone. Servitali se onda dodjeljuju aktivnostima za koje su najbolje prilagođeni, a budući da imaju dva tipa - duhovni i polufizički - postoji mali broj ograničenja u rasponu aktivnosti koje ta svestrana bića mogu obavljati. Više ili skupine duha selektivno se dodjeljuju službama Oca, Sina i Duha, te djelovanju Sedam Glavnih Duhova. U velikom broju oni se povremeno šalju na svjetove proučavanja koji okružuju sjedišta sedam supersvemira, posvećene završnoj obuci i duhovnoj kulturi uzlaznih duša vremena koje se

1. THE HAVONA SERVITALS

25:1.1 (273.10) Though denominated servitals, these "midway creatures" of the central universe are not servants in any menial sense of the word. In the spiritual world there is no such thing as menial work; all service is sacred and exhilarating; neither do the higher orders of beings look down upon the lower orders of existence.

25:1.2 (273.11) The Havona Servitals are the joint creative work of the Seven Master Spirits and their associates, the Seven Supreme Power Directors. This creative collaboration comes the nearest to being the pattern for the long list of reproductions of the dual order in the evolutionary universes, extending from the creation of a Bright and Morning Star by a Creator Son-Creative Spirit liaison down to sex procreation on worlds like Urantia.

25:1.3 (273.12) The number of servitals is prodigious, and more are being created all the time. They appear in groups of one thousand on the third moment following the assembly of the Master Spirits and the Supreme Power Directors at their joint area in the far northerly sector of Paradise. Every fourth servital is more physical in type than the others; that is, out of each thousand, seven hundred and fifty are apparently true to spirit type, but two hundred and fifty are semiphysical in nature. These *fourth creatures* are somewhat on the order of material beings (material in the Havona sense), resembling the physical power directors more than the Master Spirits.

25:1.4 (274.1) In personality relationships the spiritual is dominant over the material, even though it does not now so appear on Urantia; and in the production of Havona Servitals the law of spirit dominance prevails; the established ratio yields three spiritual beings to one semiphysical.

25:1.5 (274.2) The newly created servitals, together with newly appearing Graduate Guides, all pass through the courses of training which the senior guides continuously conduct on each of the seven Havona circuits. Servitals are then assigned to the activities for which they are best adapted, and since they are of two types — spiritual and semiphysical — there are few limits to the range of work these versatile beings can do. The higher or spirit groups are assigned selectively to the services of the Father, the Son, and the Spirit, and to the work of the Seven Master Spirits. In large numbers they are dispatched, from time to time, to serve on the study worlds encircling the headquarters spheres of the seven

pripremaju za napredovanje na krugove Havone. Servitali koji imaju prirodu duha kao i njihovi izražajnije fizički suradnici imenuju se asistentima i suradnicima Diplomskih Vodiča u pomaganju i upućivanju različitih redova uzlaznih bića koja su postigla Havonu i koja nastoje postići Raj.

Servitali Havone i Diplomski Vodiči pokazuju transcendentnu odanost prema svom radu i međusobno dirljivu ljubav, osjećaj koji, iako je duhovan, možete razumjeti u usporedbi s ljudskom ljubavi. Božanska tuga prati odvajanje servitala od vodiča, kao prilikom otpremanja servitala na misije izvan granica središnjeg svemira; ali oni idu s radošću, a ne s tugom. Zadovoljavajuća radost visoke dužnosti je emocija koja prevladava u duhovnim bićima. Tuga ne može postojati uoči svjesnosti božanske dužnosti koja se vjerno izvodi. A kad čovjekova uzlazna duša stoji pred Vrhovnim Sucem, odlučivanje o vječnom životu neće počivati na materijalnim uspjesima ili kvantitativnim postignućima; visokim sudovima odjekuje presuda koja kaže: "Dobro si učinio, valjani i *vjerni* slugo, bio si vjeran u nekoliko bitnih stvari; ti ćeš biti vladar nad stvarnostima svemira."

U službi supersvemira, Servitali Havone uvijek se dodjeljuju području pod upravom Glavnog Duha kojemu najviše nalikuju općenito i u posebnim povlasticama duha. Oni služe samo na obrazovnim svjetovima koji okružuju glavna sjedišta sedam supersvemira, a posljednje izvješće Uverse pokazuje da gotovo 138 milijardi servitala služe na gotovo 490 satelita. Oni sudjeluju u beskrajnom nizu aktivnosti vezanih za rad ovih obrazovnih svjetova na kojima su smještena vrhovna sveučilišta supersvemira Orvontona. Ovdje će biti vaši drugovi; oni silaze iz vaše sljedeće karijere da vas prouče i da u vas udahnu stvarnost i sigurnost ideje da ćete s vremenom maturirati iz svemira vremena u područja vječnosti. Kroz te kontakte servitali primaju iskustvo služenja uzlaznim stvorenjima vremena koje je jako korisno u njihovom naknadnom radu na krugovima Havone u ulozi suradnika Diplomskih Vodiča ili - kao prevedeni servitali - kao sami Diplomski Vodiči.

superuniverses, the worlds devoted to the final training and spiritual culture of the ascending souls of time who are preparing for advancement to the circuits of Havona. Both spirit servitals and their more physical fellows are also designated assistants and associates of the Graduate Guides in helping and instructing the various orders of ascending creatures who have attained Havona, and who seek to attain Paradise.

25:1.6 (274.3) The Havona Servitals and the Graduate Guides manifest a transcendent devotion to their work and a touching affection for one another, an affection which, while spiritual, you could only understand by comparison with the phenomenon of human love. There is divine pathos in the separation of the servitals from the guides, as so often occurs when the servitals are dispatched on missions beyond the limits of the central universe; but they go with joy and not with sorrow. The satisfying joy of high duty is the eclipsing emotion of spiritual beings. Sorrow cannot exist in the face of the consciousness of divine duty faithfully performed. And when man's ascending soul stands before the Supreme Judge, the decision of eternal import will not be determined by material successes or quantitative achievements; the verdict reverberating through the high courts declares: "Well done, good and *faithful* servant; you have been faithful over a few essentials; you shall be made ruler over universe realities."

25:1.7 (274.4) On superuniverse service the Havona Servitals are always assigned to that domain presided over by the Master Spirit whom they most resemble in general and special spirit prerogatives. They serve only on the educational worlds surrounding the capitals of the seven superuniverses, and the last report of Uversa indicates that almost 138 billion servitals were ministering on its 490 satellites. They engage in an endless variety of activities in connection with the work of these educational worlds comprising the superuniversities of the superuniverse of Orvonton. Here they are your companions; they have come down from your next career to study you and to inspire you with the reality and certainty of your eventual graduation from the universes of time to the realms of eternity. And in these contacts the servitals gain that preliminary experience of ministering to the ascending creatures of time which is so helpful in their subsequent work on the Havona circuits as associates of the Graduate Guides or — as translated servitals — as Graduate Guides themselves.

2. UNIVERZALNI MIRITELJI

Za svakog stvorenog Servitala Havone,

2. THE UNIVERSAL CONCILIATORS

25:2.1 (275.1) For every Havona Servital created,

dovodi se u postojanje sedam Univerzalnih Miritelja, po jedan u svakom supersvemiru. Ovaj kreativni čin uključuje definitivnu supersvemirsku tehniku odražajnog odziva na transakcije koje se odvijaju na Raju.

Na sjedišnim svjetovima sedam supersvemira djeluje sedam odražaja Sedam Glavnih Duhova. Teško je poduzeti prikazivanje prirode tih Odražajnih Duhova materijalnim umovima. Oni su istinske ličnosti; no svaki član supersvemirske skupine savršeno odražava samo jednog od Sedam Glavnih Duhova. Svaki put kad se Glavni Duhovi spoje s upraviteljima snage u svrhu stvaranja skupine Servitala Havone, dođe do istodobnog usredotočenja u jednom od Odražajnih Duhova svake supersvemirske skupine, i odmah i punopravno pojavljuje se jednak broj Univerzalnih Miritelja na sjedištima superstvaranja. Ako bi, u stvaranju servitala, Glavni Duh Broj Sedam poduzeo inicijativu, nitko osim Odražajnih Duhova sedmog reda ne bi zatrudnio s miriteljima; a istodobno sa stvaranjem tisuću servitala u obličju Orvontona, na svakom sjedištu supersvemira pojavit će se tisuću sedamdeset miritelja. Od tih epizoda, odražavajući sedmostruku prirodu Glavnih Duhova, pojavljuju se sedam stvorenih redova miritelja koji služe u svakom supersvemiru.

Miritelji koji nisu ostvarili status na Raju ne služe u različitim supersvemirima, budući da su ograničeni na njihove rodne segmente stvaranja. Svaki supersvemirski korpus obuhvaća jednu sedminu svakog stvorenog reda, dakle provodi jako dugo vremena pod utjecajem jednog od Glavnih Duhova isključujući druge, jer dok se svih *s e d a m odražavaju* na glavnim sjedištima supersvemira, samo jedan je *dominantan* u svakom superstvaranju.

Svako od sedam superstvaranja doista je prožeto jednim od Glavnih Duhova koji predsjedava nad njegovim sudbinama. Svaki supersvemir tako postaje poput ogromnog zrcala koje odražava prirodu i karakter nadzornog Glavnog Duha, a sve to se nastavlja u svakoj podružnici lokalnog svemira prisutnošću i djelovanjem Stvaralačkih Majčinskih Duhova. Učinak takvog okruženja na evolucijski rast toliko je dubok da u svojim karijerama u post-supersvemirima miritelji kolektivno očituju četrdeset i devet iskustvenih gledišta ili uvida, svaki iz jednog kuta - dakle nepotpun - ali svi jedan drugodopunjuju i zajednički nastoje obuhvatiti krug Vrhovnosti.

U svakom supersvemiru Univerzalni Miritelji su čudno i urođeno podijeljeni u grupe od četiri,

seven Universal Conciliators are brought into being, one in each superuniverse. This creative enactment involves a definite superuniverse technique of reflective response to transactions taking place on Paradise.

25:2.2 (275.2) On the headquarters worlds of the seven superuniverses there function the seven reflections of the Seven Master Spirits. It is difficult to undertake to portray the natures of these Reflective Spirits to material minds. They are true personalities; still each member of a superuniverse group is perfectly reflective of just one of the Seven Master Spirits. And every time the Master Spirits associate themselves with the power directors for the purpose of creating a group of Havona Servitals, there is a simultaneous focalization upon one of the Reflective Spirits in each of the superuniverse groups, and forthwith and full-fledgedly an equal number of Universal Conciliators appear on the headquarters worlds of the supercreations. If, in the creation of servitals, Master Spirit Number Seven should take the initiative, none but the Reflective Spirits of the seventh order would become pregnant with conciliators; and concurrently with the creation of one thousand Orvontonlike servitals, one thousand of the seventh-order conciliators would appear on each superuniverse capital. Out of these episodes, reflecting the sevenfold nature of the Master Spirits, arise the seven created orders of conciliators serving in each superuniverse.

25:2.3 (275.3) Conciliators of pre-Paradise status do not serve interchangeably between superuniverses, being restricted to their native segments of creation. Every superuniverse corps, embracing one seventh of each created order, therefore spends a very long time under the influence of one of the Master Spirits to the exclusion of the others, for, while all seven are *reflected* on the superuniverse capitals, only one is *dominant* in each supercreation.

25:2.4 (275.4) Each of the seven supercreations is actually pervaded by that one of the Master Spirits who presides over its destinies. Each superuniverse thus becomes like a gigantic mirror reflecting the nature and character of the supervising Master Spirit, and all of this is further continued in every subsidiary local universe by the presence and function of the Creative Mother Spirits. The effect of such an environment upon evolutionary growth is so profound that in their postsuperuniverse careers the conciliators collectively manifest forty-nine experiential viewpoints, or insights, each angular — hence incomplete — but all mutually compensatory and together tending to encompass the circle of Supremacy.

25:2.5 (275.5) In each superuniverse the Universal Conciliators find themselves strangely and innately

udruge u kojima i dalje služe. U svakoj grupi, tri su ličnosti duha, a jedna, ono četvrto stvoreno biće među servitalima, je polumaterijalno biće. Taj kvartet predstavlja kompenzacijsko povjerenstvo i u njega ulaze:

1 . *Sudac-arbiter*. Onaj kojeg jednoglasno odrede ostala trojica kao najkompetentnijeg i najkvalificiranijeg da djeluje kao pravosudni voditelj skupine.

2. *Duh-Odvjetnik*. Onaj kojeg imenuje sudac-arbiter za davanje dokaza i zaštitu prava svih osoba uključenih u bilo koje pitanje dodijeljeno presudi povjerenstva za mirenje.

3 . *Božanski Izvršitelj*. Miritelj svojstveno kvalificiran da stupi u kontakt s materijalnim bićima svjetova i izvrši odluke povjerenstva. Božanski izvršitelji, kao četvrta stvorena bića - kvazimaterijalna bića - gotovo su, ali ne sasvim, vidljivi kratkodometnoj viziji smrtnih rasa.

4 . *Snimatelj*. Preostali član povjerenstva automatski postaje snimatelj, službenik tribunala. On provjerava da su svi zapisi pravilno pripremljeni za arhive supersvemira i za zapise lokalnog svemira. Ako komisija služi evolucijskom svijetu, treće se izvješće, uz pomoć izvršitelja, priprema za fizičku evidenciju sustavne uprave.

Prilikom sjednice, povjerenstvo funkcionira kao skupina od tri, budući da je odvjetnik odvojen za vrijeme suđenja i sudjeluje u izradi presude samo na završetku ročišta. Zbog toga se ove komisije ponekad nazivaju presudne trojke.

Miritelji su od velike važnosti u održavanju glatkog poslovanja svemira nad svemirima. Kako imaju sposobnost tranzita u prostoru trostruko većom brzinom od serafa, služe kao putujući sudovi svjetova, povjerenstava posvećena brzoj presudi manjih poteškoća. Da nije ove mobilne i eminentno poštene provizije, tribunali sfera bi bili beznadno zasuti malim nesporazumima iz svemirskih područja.

Ove presudne trojke ne donose odluke o pitanjima vječnosti; opstanak duše, vječni izgledi stvorenja vremena, nikad se ne dovodi u pitanje njihovim djelima. Miritelji se ne bave pitanjima koja se protežu izvan vremenskog postojanja i kozmičke dobrobiti stvorenja vremena. No, kada komisija jednom prihvati nadležnost problema, njezine odluke su konačne i uvijek jednodušne; ne postoji žalba na odluku suca-arbitra.

segregated into groups of four, associations in which they continue to serve. In each group, three are spirit personalities, and one, like the fourth creatures of the servitals, is a semimaterial being. This quartet constitutes a conciliating commission and is made up as follows:

25:2.6 (275.6) 1. *The Judge-Arbiter*. The one unanimously designated by the other three as the most competent and best qualified to act as judicial head of the group.

25:2.7 (275.7) 2. *The Spirit-Advocate*. The one appointed by the judge-arbiter to present evidence and to safeguard the rights of all personalities involved in any matter assigned to the adjudication of the conciliating commission.

25:2.8 (276.1) 3. *The Divine Executioner*. The conciliator qualified by inherent nature to make contact with the material beings of the realms and to execute the decisions of the commission. Divine executioners, being fourth creatures — quasi-material beings — are almost, but not quite, visible to the short-range vision of the mortal races.

25:2.9 (276.2) 4. *The Recorder*. The remaining member of the commission automatically becomes the recorder, the clerk of the tribunal. He makes certain that all records are properly prepared for the archives of the superuniverse and for the records of the local universe. If the commission is serving on an evolutionary world, a third report, with the assistance of the executioner, is prepared for the physical records of the system government of jurisdiction.

25:2.10 (276.3) When in session a commission functions as a group of three since the advocate is detached during adjudication and participates in the formulation of the verdict only at the conclusion of the hearing. Hence these commissions are sometimes called referee trios.

25:2.11 (276.4) The conciliators are of great value in keeping the universe of universes running smoothly. Traversing space at the seraphic rate of triple velocity, they serve as the traveling courts of the worlds, commissions devoted to the quick adjudication of minor difficulties. Were it not for these mobile and eminently fair commissions, the tribunals of the spheres would be hopelessly overspread with the minor misunderstandings of the realms.

25:2.12 (276.5) These referee trios do not pass upon matters of eternal import; the soul, the eternal prospects of a creature of time, is never placed in jeopardy by their acts. Conciliators do not deal with questions extending beyond the temporal existence and the cosmic welfare of the creatures of time. But when a commission has once accepted jurisdiction of a problem, its rulings are final and always unanimous; there is no appeal

from the decision of the judge-arbiter.

3. DALEKOSEŽNA SLUŽBA MIRITELJA

Miritelji održavaju sjedište svoje skupine na glavnom središtu njihovog supersvemira, gdje se održava njihov primarni rezervni korpus. Njihove sekundarne rezerve nalaze se na glavnim sjedištima lokalnih svemira. Mlađi i manje iskusni povjerenici započinju službu na nižim svjetovima, svjetovima poput Urantije, i napreduju u rješavanju većih problema nakon što steknu punije iskustvo.

Red miritelja je u potpunosti pouzdan; nitko nikada nije skrenuo s puta. Iako nisu nepogrešivi u mudrosti i prosudbi, neupitno su pouzdani i nepogrešivi u vjernosti. Oni potječu iz sjedišta supersvemira i na kraju se vraćaju na njih, napredujući kroz sljedeće razine svemirske službe:

1. *Miritelji svjetova.* Kad god se nadzorne ličnosti pojedinih svjetova nađu u nedoumici u vezi nekog problema ili dovedene u zastoju u vezi pravilnog postupka u postojećim okolnostima, ako stvar nije toliko važna da se stavi pred redovito uspostavljene svemirske tribunale, tada, po primitku peticija dviju ličnosti, od kojih svaka drži različito gledište, odmah će početi djelovati povjerenstvo za mirenje.

Kad se te administrativne i jurisdikcijske poteškoće stave u ruke miritelja za proučavanje i suđenje, oni su vrhovna ovlast. No, oni neće formulirati odluku sve dok se ne čuju svi dokazi, a ne postoje apsolutno nikakva ograničenja nad njihovom ovlašću da pozovu svjedoke s bilo kojeg mjesta. I dok se nitko ne može žaliti na njihove odluke, ponekad je važno utvrditi da komisija zatvara svoje zapise u određenoj točki, zaključuje svoja mišljenja i prenosi cijelo pitanje višim tribunalima svemira.

Odluke povjerenika stavljaju se na planetarne zapise i ako je potrebno, stupaju na snagu djelovanjem božanskog izvršitelja. Njegova je moć vrlo velika, a raspon njegovih aktivnosti na naseljenom svijetu vrlo je širok. Božanski izvršitelji su spretni manipulatori onoga što je u interesu toga što treba biti. Njihov se rad nekom prilikom provodi u korist očiglednog blagostanja, a drugom prilikom se njihovo djelovanje na svjetovima vremena i prostora teško može objasniti. U izvršavanju propisa koji ne priječe nikakav prirodni

3. THE FAR-REACHING SERVICE OF CONCILIATORS

25:3.1 (276.6) Conciliators maintain group headquarters on the capital of their superuniverse, where their primary reserve corps is held. Their secondary reserves are stationed on the capitals of the local universes. The younger and less experienced commissioners begin their service on the lower worlds, worlds like Urantia, and are advanced to the adjudication of greater problems after they have acquired riper experience.

25:3.2 (276.7) The order of conciliators is wholly dependable; not one has ever gone astray. Though not infallible in wisdom and judgment, they are of unquestioned reliability and unerring in faithfulness. They take origin on the headquarters of a superuniverse and eventually return thereto, advancing through the following levels of universe service:

25:3.3 (276.8) 1. *Conciliators to the Worlds.* Whenever the supervising personalities of the individual worlds become greatly perplexed or actually deadlocked concerning the proper procedure under existing circumstances, and if the matter is not of sufficient importance to be brought before the regularly constituted tribunals of the realm, then, upon the receipt of a petition of two personalities, one from each contention, a conciliating commission will begin to function forthwith.

25:3.4 (277.1) When these administrative and jurisdictional difficulties have been placed in the hands of the conciliators for study and adjudication, they are supreme in authority. But they will not formulate a decision until all the evidence has been heard, and there is absolutely no limit to their authority to call witnesses from anywhere and everywhere. And while their decisions may not be appealed, sometimes matters so develop that the commission closes its records at a given point, concludes its opinions, and transfers the whole question to the higher tribunals of the realm.

25:3.5 (277.2) The commissioners' decisions are placed on the planetary records and, if necessary, are put into effect by the divine executioner. His power is very great, and the range of his activities on an inhabited world is very wide. Divine executioners are masterful manipulators of that which is in the interests of that which ought to be. Their work is sometimes carried out for the apparent welfare of the realm, and sometimes their acts on the worlds of time and space are difficult of explanation. Though executing decrees

zakon i ne remete utvrđene svemirske običaje, oni često sprovode svoja čudna djela i miriteljske mandate u skladu s višim zakonima administracije sustava.

2. Miritelji sjedišta sustava. Od službe na evolucijskim svjetovima ove komisije od četiri su napredovale na dužnost na sjedištu sustava. Ovdje im je mnogo posla i oni se pokazuju susjećajni prijatelji ljudi, anđela i drugih bića duha. Presudne trojke nisu toliko zainteresirane za osobne razlike koliko su zainteresirane za grupne sporove i nesporazume između različitih redova stvorenja; a na sjedištu sustava žive i duhovna i materijalna bića, kao i kombinirane vrste, kao što su Materijalni Sinovi.

U istom trenutku kad Stvoritelji dovedu u postojanje pojedince koji su razvili snagu izbora, dolazi do odstupanja od glatkog djelovanja božanskog savršenstva; sigurno će se pojaviti nesporazumi, a mora se predvidjeti i mogućnost pravedne prilagodbe tih iskrenih razlika u gledištu. Svi se trebamo sjetiti da su potpuno mudri i svemoćni Stvoritelji mogli napraviti lokalni svemir jednako savršen kao što je Havona. Komisije za pomirenje nisu potrebne u središnjem svemiru. No, Stvoritelji u svojoj mudrosti nisu odabrali to učiniti. I dok su proizveli svemire koji obiluju različitostima i teškoćama, oni su također pružali mehanizme i sredstva za pomirenje svih tih razlika i za usklađivanje svih prividnih zbunjenosti.

3. Miritelji zvijezda. Nakon služenja u sustavima, miritelji prelaze na procjenu problema zvijezda, gdje preuzimaju manje poteškoće u stotinjak sustava naseljenih svjetova. Mnogi problemi koji se razvijaju na sjedištu zvijezda ne spadaju pod njihovu nadležnost, ali su od sustava do sustava zaokupljeni prikupljanjem dokaza i pripremom preliminarne izjave. Ako je spor iskren, ako poteškoće proizlaze iz iskrenih razlika u mišljenju i poštene razlike u gledištu, bez obzira na to koliko je malo osoba uključeno, bez obzira na to koliko je naizgled trivijalan nesporazum, komisija za mirenje uvijek može procijeniti temelje kontroverze.

4. Miritelji lokalnih svemira. U ovom širem radu svemira, povjerenici su od velike pomoći Melkizedecima i Arbitražnim Sinovima, te vladarima zvijezda i mnoštvu ličnosti koje se bave koordinacijom i upravom stotine zvijezda. Različiti redovi serafima i drugi stanovnici sjedišta lokalnog

in defiance of neither natural law nor the ordained usages of the realm, they do oftentimes effect their strange doings and enforce the mandates of the conciliators in accordance with the higher laws of the system administration.

25:3.6 (277.3) 2. Conciliators to the System Headquarters. From service on the evolutionary worlds these commissions of four are advanced to duty on a system headquarters. Here they have much work to do, and they prove to be the understanding friends of men, angels, and other spirit beings. The referee trios are not so much concerned with personal differences as with group contentions and with misunderstandings arising between different orders of creatures; and on a system headquarters there live both spiritual and material beings, as well as the combined types, such as the Material Sons.

25:3.7 (277.4) The moment the Creators bring into existence evolving individuals with the power of choice, that moment a departure is made from the smooth working of divine perfection; misunderstandings are certain to arise, and provision for the fair adjustment of these honest differences of viewpoint must be made. We should all remember that the all-wise and all-powerful Creators could have made the local universes just as perfect as Havona. No conciliating commissions need function in the central universe. But the Creators did not choose in their all-wisdom to do this. And while they have produced universes which abound in differences and teem with difficulties, they have likewise provided the mechanisms and the means for composing all these differences and for harmonizing all this seeming confusion.

25:3.8 (277.5) 3. The Constellation Conciliators. From service in the systems the conciliators are promoted to the adjudication of the problems of a constellation, taking up the minor difficulties arising between its one hundred systems of inhabited worlds. Not many problems developing on the constellation headquarters fall under their jurisdiction, but they are kept busy going from system to system gathering evidence and preparing preliminary statements. If the contention is honest, if the difficulties arise out of sincere differences of opinion and honest diversity of viewpoints, no matter how few persons may be involved, no matter how apparently trivial the misunderstanding, a conciliating commission can always be had to pass upon the merits of the controversy.

25:3.9 (277.6) 4. Conciliators to the Local Universes. In this larger work of a universe the commissioners are of great assistance to both the Melchizedeks and the Magisterial Sons and to the constellation rulers and the hosts of personalities concerned with the co-ordination and

svemira također koriste pomoć i odluke presudnih trojki.

Gotovo je nemoguće objasniti prirodu tih razlika koje mogu nastati u detaljnim poslovima sustava, zvijezda ili svemira. Poteškoće se javljaju, ali uveliko se razlikuju od sitničavih problema i poteškoća materijalnog postojanja na evolucijskim svjetovima.

5. *Miritelji malih sektora supersvemira.* Od problema lokalnih svemira, povjerenici napreduju na proučavanju pitanja koja se pojavljuju u malim sektorima njihovog supersvemira. Što se više udaljimo od individualnih planeta i približimo unutašnjosti, manji je broj materijalnih dužnosti božanskog izvršitelja; on postupno preuzima novu ulogu tumača pravednosti, dok istodobno - budući da je kvazimaterijalan - čuva povjerenstvo kao cjelinu u razumljivom dodiru s materijalnim aspektima istraga.

6. *Miritelji velikih sektora supersvemira.* Priroda rada ovih povjerenika i nastavlja se mijenjati dok sve više napreduju. Postoji sve manje i manje nesporazuma za presuđivanje i sve više i više tajnovitih pojava za objašnjenje i tumačenje. Iz stadija u stadij oni se razvijaju od arbitara razlika u objašnjivače misterija - suci postaju interpretativni učitelji. Nekad su bili arbitri onih koji preko neznanja dopuštaju nastanak poteškoća i nesporazuma; ali sada postaju instruktori onih koji su dovoljno inteligentni i tolerantni kako bi izbjegli sukobe uma i ratove mišljenja. Što je više obrazovanje stvorenog bića, to je više njegovo poštovanje prema znanju, iskustvu i mišljenjima drugih.

7. *Miritelji supersvemira.* Ovdje miritelji postaju koordinatori - četvorica se međusobno razumiju i savršeno funkcioniraju kao arbitri-učitelji. Božanski izvršitelj nema kaznene moći i postaje fizički glas trojke duha. Do tog vremena ti su savjetnici i učitelji postali stručni poznavatelji većine stvarnih problema i poteškoća s kojima se susreću u obavljanju poslova supersvemira. Tako postaju prekrasni savjetnici i mudri učitelji uzlaznih hodočasnika na odgojnim područjima koja okružuju sjedišta supersvemira.

Svi miritelji služe pod općim nadzorom Starih Dana i pod neposrednom smjernicom Pomoćnika Vizije sve vremena kad uznapreduju u Raj. Tijekom boravka u Raju izvještavaju Glavnog Duha koji predsjedava supersvemirom njihovog

administration of the one hundred constellations. The different orders of seraphim and other residents of the headquarters spheres of a local universe also avail themselves of the help and decisions of the referee trios.

25:3.10 (278.1) It is almost impossible to explain the nature of those differences which may arise in the detailed affairs of a system, a constellation, or a universe. Difficulties do develop, but they are very unlike the petty trials and travails of material existence as it is lived on the evolutionary worlds.

25:3.11 (278.2) 5. *Conciliators to the Superuniverse Minor Sectors.* From the problems of local universes the commissioners are advanced to the study of questions arising in the minor sectors of their superuniverse. The farther they ascend inward from the individual planets, the fewer are the material duties of the divine executioner; gradually he assumes a new role of mercy-justice interpreter, at the same time — being quasi-material — keeping the commission as a whole in sympathetic touch with the material aspects of its investigations.

25:3.12 (278.3) 6. *Conciliators to the Superuniverse Major Sectors.* The character of the work of the commissioners continues to change as they advance. There is less and less of misunderstanding to adjudicate and more and more of mysterious phenomena to explain and interpret. From stage to stage they are evolving from arbiters of differences to *explainers of mysteries* — judges evolving into interpretative teachers. Arbiters of those who through ignorance permit difficulties and misunderstandings to arise, they once were; but they are now becoming instructors of those who are sufficiently intelligent and tolerant to avoid clashes of mind and wars of opinions. The higher a creature's education, the more respect he has for the knowledge, experience, and opinions of others.

25:3.13 (278.4) 7. *Conciliators to the Superuniverse.* Here the conciliators become co-ordinate — four mutually understood and perfectly functioning arbiter-teachers. The divine executioner is divested of retributive power and becomes the physical voice of the spirit trio. By this time these counselors and teachers have become expertly familiar with most of the actual problems and difficulties encountered in the conduct of superuniverse affairs. Thus they become wonderful advisers and wise teachers of the ascending pilgrims who are in residence on the educational spheres surrounding the headquarters worlds of the superuniverses.

25:3.14 (278.5) All conciliators serve under the general supervision of the Ancients of Days and under the immediate direction of the Image Aids until such time as they are advanced to Paradise. During the Paradise sojourn they report to the Master Spirit

porijekla.

Registar supersvemira ne ubraja one miritelje koji su prošli izvan svoje nadležnosti, a takva su povjerenstva široko razasuta kroz veliki svemir. Posljednje izvješće o registru Uverse pokazuje da u Orvontonu djeluje gotovo osamnaest trilijuna komisija - više od sedamdeset trilijuna pojedinaca. Ali to je samo mali dio mnoštva miritelja koji su stvoreni u Orvontonu; taj broj je još veći i jednak je ukupnom broju Servitala Havone, bez onih koji se preobražavaju u Diplomatske Vodiče.

S vremena na vrijeme, kako se povećava broj supersvemirskih miritelja, oni se prevode u vijeće savršenstva na Raju, iz kojeg se kasnije pojavljuju kao koordinirajući korpus koji je evoluirao djelovanjem Beskonačnog Duha svemira nad svemirima, čudesna skupina bića koja se stalno povećava u broju i učinkovitosti. Iskustvenim uzlazom i obukom na Raju stekli su jedinstveni doživljaj nadolazeće stvarnosti Vrhovnog Bića i sada lutaju svemirom nad svemirima na posebnim zadacima.

Članovi komisije za mirenje nikad se ne razdvajaju. Skupina od četiri zauvijek služi zajedno baš kao što su izvorno bili povezani. Čak i u svojoj proslavljenoj službi nastavljaju djelovati kao kvarteti akumuliranog kozmičkog iskustva i usavršene iskustvene mudrosti. Oni su vječno povezani kao utjelovljenje vrhovne pravde vremena i prostora.

4. TEHNIČKI SAVJETNICI

Ovi pravni i tehnički umovi duha nisu stvoreni kao takvi. Od ranih supernafima i omniafima, Beskonačni Duh odabrao je milijun najodgovornijih umova kao jezgru te velike i svestrane skupine. I od tog daleko udaljenog vremena, od svih onih koji žele postati Tehnički Savjetnici, traži se stvarno iskustvo u primjeni zakona savršenstva na planove evolucijskog stvaranja.

Tehnički Savjetnici regrutiraju se iz redova sljedećih ličnosti:

1. Supernafima.
2. Sekonafima.
3. Tertiافima.

who presides over the superuniverse of their origin.

25:3.15 (278.6) The superuniverse registries do not enumerate those conciliators who have passed beyond their jurisdiction, and such commissions are widely scattered through the grand universe. The last report of registry on Uversa gives the number operating in Orvonton as almost eighteen trillion commissions — over seventy trillion individuals. But these are only a very small fraction of the multitude of conciliators that have been created in Orvonton; that number is of an altogether higher magnitude and is the equivalent of the total number of Havona Servitals, with allowances for the transmutation into Graduate Guides.

25:3.16 (278.7) From time to time, as the numbers of the superuniverse conciliators increase, they are translated to the council of perfection on Paradise, from which they subsequently emerge as the coordinating corps evolved by the Infinite Spirit for the universe of universes, a marvelous group of beings which is constantly increasing in numbers and efficiency. By experiential ascent and Paradise training they have acquired a unique grasp of the emerging reality of the Supreme Being, and they roam the universe of universes on special assignment.

25:3.17 (279.1) The members of a conciliating commission are never separated. A group of four forever serve together just as they were originally associated. Even in their glorified service they continue to function as quartets of accumulated cosmic experience and perfected experiential wisdom. They are eternally associated as the embodiment of the supreme justice of time and space.

4. TECHNICAL ADVISERS

25:4.1 (279.2) These legal and technical minds of the spirit world were not created as such. From the early supernaphim and omniaphim, one million of the most orderly minds were chosen by the Infinite Spirit as the nucleus of this vast and versatile group. And ever since that far-distant time, actual experience in the application of the laws of perfection to the plans of evolutionary creation has been required of all who aspire to become Technical Advisers.

25:4.2 (279.3) The Technical Advisers are recruited from the ranks of the following personality orders:

- 25:4.3 (279.4) 1. The Supernaphim.
- 25:4.4 (279.5) 2. The Seconaphim.
- 25:4.5 (279.6) 3. The Tertiaphim.

4. Omniafima.

5. Serafima.

6. Određenih Vrsta Uzlaznih Smrtnika.

7. Određenih Vrsta Uzlaznih Srednjih Bića.

U današnje vrijeme, ne računajući smrtnike i srednja bića privremeno na dužnosti, broj Tehničkih Savjetnika koji su registrirani na Uversi i koji posluju u Orvontonu nešto je iznad šezdeset i jednog trilijuna.

Tehnički Savjetnici često djeluju kao pojedinci, ali su organizirani za službu i održavanje zajedničkih sjedišta na područjima dodjele u skupinama od sedam. U svakoj grupi najmanje pet mora biti stalnog statusa, a dva mogu biti privremena. Uzlazni smrtnici i uzlazna srednja bića služe na ovim savjetodavnim komisijama dok rade na svom uzlazu na Raj, ali ne ulaze u redovne tečajeve obuke za Tehničke Savjetnike niti postaju stalni članovi ovog reda.

Oni smrtnici i srednja bića koji služe kratkotrajno sa savjetnicima izabrani su za takav rad zbog svoje stručnosti u konceptu univerzalnog prava i vrhovne pravde. Dok putujete prema Rajskom cilju, dok neprekidno stječete dodatna znanja i poboljšane vještine, stalno imate priliku dati drugima mudrost i iskustvo koje ste sami već prikupili; sve do Havone igrate ulogu učitelja kao i učenika. Napređujete kroz uzlaznu razinu ovog velikog iskustvenog sveučilišta davanjem onima koji su neposredno ispod vas znanja koja ste nedavno stekli o vašoj karijeri napredovanja. U univerzalnom programu ne računa se da posjedujete znanje i istinu sve dok ne dokažete svoju sposobnost i spremnost da drugima uputite to znanje i istinu.

Nakon dugog treninga i stvarnog iskustva, bilo kojem od poslužiteljskih duhova iznad statusa kerubina dopušteno je primiti stalno imenovanje kao Tehnički Savjetnik. Svi kandidati dobrovoljno ulaze u ovaj red službe; ali nakon što preuzmu takve odgovornosti, ne mogu ih se odreći. Samo Stari Dani mogu prenijeti ove savjetnike na druge aktivnosti.

Obuka Tehničkih Savjetnika, koja započinje u učilištima Melchizedeka u lokalnim svemirima, nastavlja se na sudovima Starih Dana. Od ovog supersvemirskog treninga oni prelaze na "škole sedam krugova" na pilotskim svjetovima krugova Havone. A s pilotskih svjetova primaju se na "koledž pravne etike i tehnike Vrhovnosti," školu Raja koja služi usavršavanju Tehničkih Savjetnika.

25:4.6 (279.7) 4. The Omniaphim.

25:4.7 (279.8) 5. The Seraphim.

25:4.8 (279.9) 6. Certain Types of Ascending Mortals.

25:4.9 (279.10) 7. Certain Types of Ascending Midwayers.

25:4.10 (279.11) At the present time, not counting the mortals and midwayers who are all of transient attachment, the number of Technical Advisers registered on Uversa and operating in Orvonton is slightly in excess of sixty-one trillion.

25:4.11 (279.12) Technical Advisers frequently function as individuals but are organized for service and maintain common headquarters on the spheres of assignment in groups of seven. In each group at least five must be of permanent status, while two may be of temporary association. Ascending mortals and ascending midway creatures serve on these advisory commissions while pursuing the Paradise ascent, but they do not enter the regular courses of training for Technical Advisers, nor do they ever become permanent members of the order.

25:4.12 (279.13) Those mortals and midwayers who serve transiently with the advisers are chosen for such work because of their expertness in the concept of universal law and supreme justice. As you journey toward your Paradise goal, constantly acquiring added knowledge and enhanced skill, you are continuously afforded the opportunity to give out to others the wisdom and experience you have already accumulated; all the way in to Havona you enact the role of a pupil-teacher. You will work your way through the ascending levels of this vast experiential university by imparting to those just below you the new-found knowledge of your advancing career. In the universal regime you are not reckoned as having possessed yourself of knowledge and truth until you have demonstrated your ability and your willingness to impart this knowledge and truth to others.

25:4.13 (280.1) After long training and actual experience, any of the ministering spirits above the status of cherubim are permitted to receive permanent appointment as Technical Advisers. All candidates voluntarily enter this order of service; but having once assumed such responsibilities, they may not relinquish them. Only the Ancients of Days can transfer these advisers to other activities.

25:4.14 (280.2) The training of Technical Advisers, begun in the Melchizedek colleges of the local universes, continues to the courts of the Ancients of Days. From this superuniverse training they proceed to the "schools of the seven circles" located on the pilot worlds of the Havona circuits. And from the pilot worlds they are received into the "college of the ethics of law and the technique of

Ti savjetnici su više od pravnih stručnjaka; oni su studenti i učitelji *primijenjenog* zakona, svemirskog zakona primijenjenog na živote i sudbine svih koji žive u golemim područjima dalekosežnog stvaranja. Kako vrijeme prolazi, oni postaju žive zakonske knjižnice vremena i prostora, sprječavajući beskrajne nevolje i nepotrebne kašnjenja upućivanjem ličnosti vremena u pogledu oblika i načina postupaka koji su prihvatljivi vladarima vječnosti. Oni su u stanju savjetovati radnike prostora kako bi im omogućili da funkcioniraju u skladu s zahtjevima Raja; oni su učitelji svih stvorenja o tehnici Stvoritelja.

Takva živa knjižnica primijenjenog zakona nije mogla biti stvorena; takva bića moraju se razvijati stvarnim iskustvom. Beskonačna Božanstva su egzistencijalna, stoga se mora nadoknaditi njihov nedostatak iskustva; oni sve znaju čak i prije nego što sve doživljavaju, ali oni ne prenose svojim podređenim stvorenjima ovo znanje koje nije utemeljeno na iskustvu.

Tehnički Savjetnici posvećeni su radu na sprječavanju kašnjenja, olakšavanju napretka i davanju savjeta koji olakšava postignuće. Uvijek postoji *najbolji* i *pravi* način da se nešto obavi; uvijek postoji tehnika savršenstva, božanska metoda, a ti savjetnici znaju kako nas sve usmjeriti u nalaženju ovog boljeg načina.

Ova veoma mudra i praktična bića uvijek su usko povezana sa službom i radom Univerzalnih Cenzora. Melkizedeci u njima imaju na raspolaganju jedan moćan korpus. Vladari sustava, zvijezda, svemira i supersvemirskih sektora svi su bogato opskrbljeni ovim tehničkim ili pravnim referentnim umovima duhovnog svijeta. Posebna skupina djeluje kao savjetnici zakona Nositeljima Života, koji savjetuju ove Sinove o opsegu dopuštenog odstupanja od uspostavljenog programa propagiranja života i na drugi način ih upućuju da poštuju njihove prerogative i širinu djelovanja. Oni su savjetnici svih klasa bića o pravilnim običajima i tehnikama svih transakcija svijeta duha. Ali oni se izravno i osobno ne bave materijalnim stvorenjima.

Osim savjetovanja o pravnim sredstvima, Tehnički Savjetnici jednako su posvećeni učinkovitom tumačenju svih zakona koji se odnose na stvorena bića - tjelesnih, umnih i duhovnih. Dostupni su Univerzalnim Miriteljima i svima onima koji žele znati istinu o pravu; drugim riječima, znati kako se možemo pouzdati u reagiranje Vrhovnosti Božanstva na određenu situaciju koja ima čimbenike utvrđenog fizičkog, duhovnog i duhovnog poretka. Oni čak pokušavaju

Supremacy," the Paradise training school for the perfecting of Technical Advisers.

25:4.15 (280.3) These advisers are more than legal experts; they are students and teachers of *applied* law, the laws of the universe applied to the lives and destinies of all who inhabit the vast domains of the far-flung creation. As time passes, they become the living law libraries of time and space, preventing endless trouble and needless delays by instructing the personalities of time regarding the forms and modes of procedure most acceptable to the rulers of eternity. They are able so to counsel the workers of space as to enable them to function in harmony with the requirements of Paradise; they are the teachers of all creatures concerning the technique of the Creators.

25:4.16 (280.4) Such a living library of applied law could not be created; such beings must be evolved by actual experience. The infinite Deities are existential, hence are compensated for lack of experience; they know all even before they experience all, but they do not impart this nonexperiential knowledge to their subordinate creatures.

25:4.17 (280.5) Technical Advisers are dedicated to the work of preventing delay, facilitating progress, and counseling achievement. There is always a *best* and *right* way to do things; there is always the technique of perfection, a divine method, and these advisers know how to direct us all in the finding of this better way.

25:4.18 (280.6) These exceedingly wise and practical beings are always closely associated with the service and work of the Universal Censors. The Melchizedeks are provided with an able corps. The rulers of the systems, constellations, universes, and superuniverse sectors are all bountifully supplied with these technical or legal reference minds of the spiritual world. A special group act as law counselors to the Life Carriers, advising these Sons concerning the extent of permissible departure from the established order of life propagation and otherwise instructing them respecting their prerogatives and latitudes of function. They are the advisers of all classes of beings regarding the proper usages and techniques of all spirit-world transactions. But they do not directly and personally deal with the material creatures of the realms.

25:4.19 (280.7) Besides counseling regarding legal usages, Technical Advisers are equally devoted to the efficient interpretation of all laws concerning creature beings — physical, mindal, and spiritual. They are available to the Universal Conciliators and to all others who desire to know the truth of law; in other words, to know how the Supremacy of Deity may be depended upon to react in a given situation having factors of an established physical, mindal, and spiritual order. They even essay to

razjasnili tehniku Krajnjeg.

Tehnički savjetnici su odabrana i testirana bića; nije mi poznati da je neki od njih skrenuo s puta. Na Uversi nije zabilježeno da se ovim bićima sudilo zbog nepoštivanja božanskih zakona koje toliko učinkovito tumače i tako rječito izlažu. Nema poznatog ograničenja nad domenom njihove službe, niti ograničenja nad njihovim napretkom. Nastavljaju djelovati kao savjetnici čak i na portalu Raja; njima je otvoren cijeli svemir zakona i iskustva.

5. ČUVARI EVIDENCIJE NA RAJU

Od tercijarnih supernafima u Havoni, neki od starijih glavnih snimatelja izabrani su kao Čuvari Evidencije, skrbnici formalnih arhiva Otoka Svjetlosti, arhiva koje se razlikuju od životnih zapisa registra u umovima čuvara znanja, ponekad označenih kao "živa biblioteka Raja."

Anđeli snimatelji naseljenih planeta izvor su svih pojedinačnih zapisa. Širom svemira, i drugi snimatelji funkcioniraju u pogledu formalnih zapisa i živih zapisa. Od Urantije do Raja, susreću se različita snimanja: u lokalnom svemiru, više pisanih snimanja a manje živih; na Raju, više živih a manje formalnih; na Uversi su ove dvije vrste jednako dostupne.

Svaki događaj od značaja u organizaciji naseljenog stvaranja postaje predmet snimanja. Dok se događaji od lokalnog značaja samo lokalno snimaju, oni koji su od šireg značaja tretiraju se kao takvi. Od planeta i zvijezda Nebadona, sve što ima svemirsku važnost objavljuje se na Sferi Spasenja; a s tih svemirskih sjedišta one epizode idu na viša snimanja koje se odnose na poslove sektora i supervlada. Raj također ima relevantan pregled podataka supersvemira i Havone; ova povijesna i kumulativna priča o svemiru nad svemirima u skrbništvu je tih uzvišenih tercijarnih supernafima.

Dok su neka od tih bića poslana u supersvemire da služe kao Načelnici Snimanja koji usmjeravaju aktivnosti Nebeskih Snimatelja, niti jedan do sada nije bio premješten iz stalne prozivke njihovog reda.

6. NEBESKI SNIMATELJI

elucidate the technique of the Ultimate.

25:4.20 (281.1) Technical Advisers are selected and tested beings; I have never known one of them to go astray. We have no records on Uversa of their ever having been adjudged in contempt of the divine laws they so effectively interpret and so eloquently expound. There is no known limit to the domain of their service, neither has any been placed upon their progress. They continue as advisers even to the portals of Paradise; the whole universe of law and experience is open to them.

5. THE CUSTODIANS OF RECORDS ON PARADISE

25:5.1 (281.2) From among the tertiary supernaphim in Havona, certain of the senior chief recorders are chosen as Custodians of Records, as keepers of the formal archives of the Isle of Light, those archives which stand in contrast to the living records of registry in the minds of the custodians of knowledge, sometimes designated the "living library of Paradise."

25:5.2 (281.3) The recording angels of the inhabited planets are the source of all individual records. Throughout the universes other recorders function regarding both formal records and living records. From Urantia to Paradise, both recordings are encountered: in a local universe, more of the written records and less of the living; on Paradise, more of the living and less of the formal; on Uversa, both are equally available.

25:5.3 (281.4) Every occurrence of significance in the organized and inhabited creation is a matter of record. While events of no more than local importance find only a local recording, those of wider significance are dealt with accordingly. From the planets, systems, and constellations of Nebadon, everything of universe import is posted on Salvington; and from such universe capitals those episodes are advanced to higher recording which pertain to the affairs of the sector and supergovernments. Paradise also has a relevant summary of superuniverse and Havona data; and this historic and cumulative story of the universe of universes is in the custody of these exalted tertiary supernaphim.

25:5.4 (281.5) While certain of these beings have been dispatched to the superuniverses to serve as Chiefs of Records directing the activities of the Celestial Recorders, not one has ever been transferred from the permanent roll call of their order.

6. THE CELESTIAL RECORDERS

To su snimatelji koji izrađuju sva snimanja u duplikatu, čineći izvorni snimak duha i njegovu polumaterijalnu verziju - koja se može nazvati kopijom. To mogu učiniti zbog svoje neobične sposobnosti istovremenog manipuliraju duhovne i materijalne energije. Nebeski Snimatelji nisu stvoreni kao takvi; oni su uzlazni serafimi iz lokalnih svemira. Njih primaju, klasificiraju i postavljaju na dužnost u njihovim sferama rada vijeća Načelnika Snimanja na sjedištima sedam supersvemira. Tu se također nalaze škole za obuku Nebeskih Snimatelja. Školom na Uversi upravljaju Usavršitelji Mudrosti i Božanski Savjetnici.

Dok napreduju u svemirskoj službi, snimatelji nastavljaju sustav dvostrukog snimanja, što čini njihove zapise uvijek dostupnim svim klasama bića, od onih materijalnog reda do visokih duhova svjetlosti. U vašem prijelaznom iskustvu, dokle budete uzlazili iz ovog materijalnog svijeta, uvijek ćete moći konzultirati i na druge načine upoznati, snimanja povijesti i tradicija svoje rodne sfere.

Snimatelji su testirani i iskušani korpus. Nije mi poznat slučaj da je neki Nebeski Snimatelj skrenuo s puta, i u njihovim snimanjima nikada nije bilo otkriveno krivotvorenje. Oni su podvrgnuti dvostrukom nadzoru, kako njihove evidencije pregledavaju njihove uzvišene kolege s Uverse i Moćni Glasnici, koji potvrđuju ispravnost kvazifizičkih duplikata izvornih snimanja duha.

Dok ovi sve napredniji snimatelji smješteni na podređenim registriranim sferama Orvontona broje više od trilijun, onih koji su postigli status na Uversi nešto je manje od osam milijuna. Ovi viši ili diplomirani snimatelji su skrbnici supersvemira i špediteri sponzoriranih snimaka vremena i prostora. Njihova stalna sjedišta nalaze se u kružnim prebivalištima koja okružuju područje snimanja na Uversi. Nikada ne ostavljaju skrbništvo nad tim zapisima drugima; kao pojedinci mogu biti odsutni, ali nikada u velikom broju.

Poput onih supernafima koji su postali Čuvari Zapisa, korpus Nebeskih Snimatelja je na stalnoj postavi. Nakon što serafimi i supernafimi stupe u službu, oni ostaju Nebeski Snimatelji i Čuvari Zapisa sve do dana nove i izmijenjene administracije koja prati punu personalizaciju Boga Vrhovnog.

Na Uversi ti najviši Nebeski Snimatelji mogu prikazati snimanja o svemu što je kozmički uvezano u bilo koji dio Orvontona od dalekih

25:6.1 (281.6) These are the recorders who execute all records in duplicate, making an original spirit recording and a semimaterial counterpart — what might be called a carbon copy. This they can do because of their peculiar ability simultaneously to manipulate both spiritual and material energy. Celestial Recorders are not created as such; they are ascendant seraphim from the local universes. They are received, classified, and assigned to their spheres of work by the councils of the Chiefs of Records on the headquarters of the seven superuniverses. There also are located the schools for training Celestial Recorders. The school on Uversa is conducted by the Perfectioners of Wisdom and the Divine Counselors.

25:6.2 (281.7) As the recorders advance in universe service, they continue their system of dual recording, thus making their records always available to all classes of beings, from those of the material order to the high spirits of light. In your transition experience, as you ascend from this material world, you will always be able to consult the records of, and to be otherwise conversant with, the history and traditions of your status sphere.

25:6.3 (282.1) The recorders are a tested and tried corps. Never have I known of the defection of a Celestial Recorder, and never has there been discovered a falsification in their records. They are subjected to a dual inspection, their records being scrutinized by their exalted fellows from Uversa and by the Mighty Messengers, who certify to the correctness of the quasi-physical duplicates of the original spirit records.

25:6.4 (282.2) While the advancing recorders stationed on the subordinate spheres of record in the Orvonton universes number trillions upon trillions, those of attained status on Uversa are not quite eight million in number. These senior or graduate recorders are the superuniverse custodians and forwarders of the sponsored records of time and space. Their permanent headquarters are in the circular abodes surrounding the area of records on Uversa. They never leave the custody of these records to others; as individuals they may be absent, but never in large numbers.

25:6.5 (282.3) Like those supernaphim who have become Custodians of Records, the corps of Celestial Recorders is of permanent assignment. Once seraphim and supernaphim are mustered into these services, they will respectively remain Celestial Recorders and Custodians of Records until the day of the new and modified administration of the full personalization of God the Supreme.

25:6.6 (282.4) On Uversa these senior Celestial Recorders can show the records of everything of cosmic import in all Orvonton since the far-distant

vremena dolaska Starih Dana, a na Vječnom Oku ovi Čuvari Zapisa čuvaju arhive toga područja koje svjedoče o poslovima Raja od vremena personifikacije Beskonačnog Duha.

times of the arrival of the Ancients of Days, while on the eternal Isle the Custodians of Records guard the archives of that realm which testify to the transactions of Paradise since the times of the personification of the Infinite Spirit.

7. MORONTIJA PRATITELJI

Ova djeca Majčinskog Duha lokalnog svemira su prijatelji i suradnici svih koji žive uzlazni morontija život. Oni nisu neophodni za stvarni rad uzlazne progresije stvorenih bića, niti u bilo kojem smislu preuzimaju mjesto radu serafskih skrbnika koji često prate svoje smrtni suradnike pri putovanju na Raj. Morontija Pratelji su jednostavno milostivi domaćini onih koji tek počinju dugi unutarnji uspon. Oni su također vješti sponzori igara i vrijedni pomoćnici direktora rekreacije.

Iako pred vama stoje ozbiljni i sve teži zadaci koje ćete izvoditi na morontija svjetovima obuke u Nebadonu, uvijek ćete imati redovita razdoblja odmora i rekreacije. Na putu za Raj, uvijek će biti vremena za odmor i igre duha; a u karijeri svjetlosti i života uvijek postoji vrijeme za obožavanje i nova postignuća.

Ovi Morontija Pratelji su tako prijateljski suradnici da, kada napokon napustite posljednju fazu iskustva morontije, kad se pripremite započeti supersvemirsku avanturu duha, doista ćete žaliti što vas ta društvena stvorenja ne mogu pratiti, ali oni služe isključivo u lokalnim svemirima. U svakom stadiju uzlazne karijere, sve ličnosti koje budete imali sposobnost kontaktirati bit će prijateljske i druželjubive, ali dok ne upoznate Rajske Pratelje, nećete naći drugu skupinu koja je tako posvećena prijateljstvu i druženju.

Rad Morontija Pratelja detaljnije je opisan u dijelu koji govori o poslovima vašeg lokalnog svemira.

8. RAJSKI PRATITELJI

Rajski Pratelji su složena ili asemblirana skupina koja se regrutira iz redova serafima, seconafima, supernafima i omniafima. Iako služe tijekom onoga što biste vi smatrali izvanredno dugim razdobljem vremena, oni nisu stalnog statusa. Kad je ova služba dovršena, u pravilu (ali ne i uvijek), vraćaju se onim dužnostima koje su obavljali kada su pozvani na službu Raja.

Članove anđeoskog mnoštva nominiraju za

7. THE MORONTIA COMPANIONS

25.7.1 (282.5) These children of the local universe Mother Spirits are the friends and associates of all who live the ascending morontia life. They are not indispensable to an ascender's real work of creature progression, neither do they in any sense displace the work of the seraphic guardians who often accompany their mortal associates on the Paradise journey. The Morontia Companions are simply gracious hosts to those who are just beginning the long inward ascent. They are also skillful play sponsors and are ably assisted in this work by the reversion directors.

25.7.2 (282.6) Though you will have earnest and progressively difficult tasks to perform on the morontia training worlds of Nebadon, you will always be provided with regular seasons of rest and reversion. Throughout the journey to Paradise there will always be time for rest and spirit play; and in the career of light and life there is always time for worship and new achievement.

25.7.3 (282.7) These Morontia Companions are such friendly associates that, when you finally leave the last phase of the morontia experience, as you prepare to embark upon the superuniverse spirit adventure, you will truly regret that these companionable creatures cannot accompany you, but they serve exclusively in the local universes. At every stage of the ascending career all contactable personalities will be friendly and companionable, but not until you meet the Paradise Companions will you find another group so devoted to friendship and companionship.

25.7.4 (283.1) The work of the Morontia Companions is more fully depicted in those narratives dealing with the affairs of your local universe.

8. THE PARADISE COMPANIONS

25.8.1 (283.2) The Paradise Companions are a composite or assembled group recruited from the ranks of the seraphim, seconaphim, supernaphim, and omniaphim. Though serving for what you would regard as an extraordinary length of time, they are not of permanent status. When this ministry has been completed, as a rule (but not invariably) they return to those duties they performed when summoned to Paradise service.

25.8.2 (283.3) Members of the angelic hosts are nominated for this service by the local universe

ovu službu Majčinski Duh lokalnog svemira, supersvemirski Odražajni Duhovi i Veličanstvenik Raja. Pozvani su na Središnji Otok i dodijeljeni kao Rajski Suradnici jednog od sedam Glavnih Duhova. Osim stalnog statusa na Raju, ova privremena služba Rajskog druženja najveća je čast ikada povjerena služiteljskom duhu.

Ovi odabrani anđeli posvećeni su službi druženja i dodijeljeni su kao suradnici svim klasama bića koja sama borave na Raju, uglavnom uzlaznim smrtnicima, ali i svima ostalima koji su sami na središnjem Otoku. Rajski Pratitelji nemaju nikakvu posebnu ulogu u vezi služenja onih s kojima se druže; oni su jednostavno pratitelji. Gotovo svaka druga osoba koju će smrtni ljudi susresti tijekom boravka u Raju - osim vaših kolega hodočasnika - imat će zadatak učiniti nešto određeno s vama ili za vas; ali ovi pratitelji dodjeljuju se samo da budu s vama i da komuniciraju s vama kao suradnici vaših ličnosti. Često im pomažu u njihovu služenju milosrdni i sjajni Državljeni Raja.

Smrtnici dolaze iz rasa koje su vrlo društvene. Stvoritelji dobro znaju da "nije dobro za čovjeka da bude sam" i zato stvaraju uvjete za druženje, čak i na Raju.

Ako vi kao uzlazni smrtnik dođete na Raj u društvu pratitelja ili bliskog suradnika vaše zemaljske karijere ili ako vaš serafski čuvar sudbine treba doći s vama ili vas čekati, onda vam neće biti dodijeljen stalni pratilac. Ali ako stignete sami, pratitelj će vas sigurno čekati kad se probudite na Otoku Svjetlosti iz posljednjeg sna vremena. Čak i ako je poznato da će vas pratiti netko iz uzlaznog udruženja, privremeni će vas pratitelji pozvati na vječne obale i uputiti vas na rezervaciju koja je spremna za prijem vama i vašim suradnicima. Vi možete biti sigurni da ćete primiti toplu dobrodošlicu kad doživite uskrснуće u vječnosti na vječnim obalama Raja.

Pratitelji za prijem dodjeljuju se tijekom posljednjih dana boravka uzlaznog bića na zadnjem krugu Havone i pažljivo ispituju arhive o smrtnom porijeklu i sadržajnom uzlazu kroz svjetove prostora i krugove Havone. Kad budu izrazili dobrodošlicu smrtnicima vremena, već će biti dobro upućeni u detalje karijere ovih dolaznih hodočasnika i odmah se pokazati suosjećajnim i intrigantnim pratiteljima.

Tijekom boravka na Raju, prije nego postanete finalista, ako se iz bilo kojeg razloga privremeno odvojite od svog suradnika u uzlaznoj karijeri - smrtnog ili serafskog - Rajski Pratitelj će

Mother Spirits, by the superuniverse Reflective Spirits, and by Majeston of Paradise. They are summoned to the central Isle and are commissioned as Paradise Companions by one of the Seven Master Spirits. Aside from permanent status on Paradise, this temporary service of Paradise companionship is the highest honor ever conferred upon the ministering spirits.

25:8.3 (283.4) These selected angels are dedicated to the service of companionship and are assigned as associates to all classes of beings who may chance to be alone on Paradise, chiefly to the ascendant mortals but also to all others who are alone on the central Isle. Paradise Companions have nothing especial to accomplish in behalf of those with whom they fraternize; they are simply companions. Almost every other being you mortals will encounter during your Paradise sojourn — aside from your fellow pilgrims — will have something definite to do with you or for you; but these companions are assigned only to be with you and to commune with you as personality associates. They are often assisted in their ministry by the gracious and brilliant Paradise Citizens.

25:8.4 (283.5) Mortals come from races that are very social. The Creators well know that it is "not good for man to be alone," and provision is accordingly made for companionship, even on Paradise.

25:8.5 (283.6) If you, as an ascendant mortal, should reach Paradise in the company of the companion or close associate of your earthly career, or if your seraphic guardian of destiny should chance to arrive with you or were waiting for you, then no permanent companion would be assigned you. But if you arrive alone, a companion will certainly welcome you as you awaken on the Isle of Light from the terminal sleep of time. Even if it is known that you will be accompanied by someone of ascendant association, temporary companions will be designated to welcome you to the eternal shores and to escort you to the reservation made ready for the reception of you and your associates. You may be certain of being warmly welcomed when you experience the resurrection into eternity on the everlasting shores of Paradise.

25:8.6 (283.7) Reception companions are assigned during the terminal days of the ascenders' sojourn on the last circuit of Havona, and they carefully examine the records of mortal origin and eventful ascent through the worlds of space and the circles of Havona. When they greet the mortals of time, they are already well versed in the careers of these arriving pilgrims and immediately prove to be sympathetic and intriguing companions.

25:8.7 (283.8) During your prefinaliter sojourn on Paradise, if for any reason you should be temporarily separated from your associate of the ascending career — mortal or seraphic — a

vam odmah biti dodijeljen za savjet i druženje. Nakon što bude dodijeljen uzlaznom smrtniku u osami na Raju, ovaj pratitelj ostaje s njim sve dok mu se ne pridruži njegov uzlazni suradnik ili dok ne bude uredno primljen u Korpus Finalista.

Rajski Pratitelji postavljaju se na dužnost kako koji dođe na raspolaganje, osim što uzlazni smrtnik nikad ne prima pratitelja koji se svojom prirodom razlikuje od njegovog supersvemirskog tipa. Ako bi smrtnik Urantije danas došao na Raj, bio bi mu dodijeljen prvi raspoloživi pratitelj koji je porijeklom iz Orvontona ili na drugi način slični prirodi Sedmog Glavnog Duha. Zbog toga omniafimi ne služe s uzlaznim stvorenjima iz sedam supersvemira.

Rajski Pratitelji obavljaju mnoge dodatne službe: Ako uzlazni smrtnik sam dođe u središnji svemir i ako putujući kroz Havonu doživi neuspjeh u nekoj fazi avanture Božanstva, pravodobno će se vratiti u svemire vremena i odmah će se pozvati jedan rezervni Rajski Pratitelj. Jedna osoba iz ovog reda bi bila dodijeljena da slijedi neuspjelog hodočasnika, da s njim bude, da ga utješi i razvedri i da ostane s njim sve dok se ne vrati u središnji svemir kako bi nastavio s uzlazom na Raj.

Ako uzlazni hodočasnik ne uspije u avanturi Božanstva na putovanju Havonom u društvu uzlaznog serafima, anđela čuvara smrtne karijere, ona može izabrati da prati njezinog smrtnog suradnika. Ovi serafimi uvijek volontiraju i dopušteno im je pratiti njihove dugogodišnje smrtne drugove natrag u službu vremena i prostora.

Ali ovo nije slučaj s dva blisko povezana uzlazna smrtnika: Ako jedan postigne Boga, a drugi privremeno ne uspije u tom nastojanju, uspješna osoba uvijek se odluči vratiti na evolucijska stvaranja s razočaranom ličnosti, ali to mu nije dopušteno. Umjesto toga, pozivaju se rezervisti iz reda Rajskih Pratitelja, a jedan od volontera odabran je da prati razočaranog hodočasnika. Dobrovoljac iz reda Rajskih Državljana tada postaje povezan s uspješnim smrtnikom, koji ostaje na središnjem Otoku da čeka povratak poraženog druga u Havonu i u međuvremenu drži predavanja u određenim školama Raja predstavljajući avanturističku priču evolucijskog uzlaza.

[Sponzorirao Onaj Visokog Autoriteta iz Uverse.]

Paradise Companion would be forthwith assigned for counsel and companionship. When once assigned to an ascendant mortal of solitary residence on Paradise, the companion remains with this person until he either is rejoined by his ascendant associates or is duly mustered into the Corps of the Finality.

25:8.8 (284.1) Paradise Companions are assigned in order of waiting except that an ascender is never placed in the charge of a companion whose nature is unlike his superuniverse type. If a Urantia mortal were arriving on Paradise today, there would be assigned to him the first waiting companion either of origin in Orvonton or otherwise of the nature of the Seventh Master Spirit. Hence the omniaphim serve not with the ascendant creatures from the seven superuniverses.

25:8.9 (284.2) Many additional services are performed by the Paradise Companions: If an ascending mortal should reach the central universe alone and, while traversing Havona, should fail in some phase of the Deity adventure, in due course he would be remanded to the universes of time, and forthwith a call would be made to the reserves of the Paradise Companions. One of this order would be assigned to follow the defeated pilgrim, to be with him and to comfort and cheer him, and to remain with him until he returned to the central universe to resume the Paradise ascent.

25:8.10 (284.3) If an ascending pilgrim met defeat in the Deity adventure while traversing Havona in the company of an ascending seraphim, the guardian angel of the mortal career, she would elect to accompany her mortal associate. These seraphim always volunteer and are permitted to accompany their long-time mortal comrades back to the service of time and space.

25:8.11 (284.4) But not so with two closely associated mortal ascenders: If one attains God while the other temporarily fails, the successful individual invariably chooses to go back to the evolutionary creations with the disappointed personality, but this is not permitted. Instead, a call is made to the reserves of the Paradise Companions, and one of the volunteers is selected to accompany the disappointed pilgrim. A volunteer Paradise Citizen then becomes associated with the successful mortal, who carries on the central Isle awaiting the Havona return of the defeated comrade and in the meantime teaches in certain Paradise schools, presenting the adventurous story of the evolutionary ascent.

25:8.12 (284.5) [Sponsored by One High in Authority from Uversa.]

POGLAVLJE 26. SLUŽITELJSKI DUHOVI SREDIŠNJE SVEMIRA

⇐ 025

Knjiga Urantije

027 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 26 SLUŽITELJSKI DUHOVI SREDIŠNJE SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. SLUŽITELJSKI DUHOVI
2. MOĆNI SUPERNAFIMI
3. TERCIJARNI SUPERNAFIMI
4. SEKUNDARNI SUPERNAFIMI
5. POMAGAČI HODOČASNIKA
6. VODIČI VRHOVNOSTI
7. TROJSTVENI VODIČI
8. PRONALAZAČI SINA
9. OČEVI VODIČI
10. SAVJETNICI I KONZULTANTI
11. DOPUNITELJI ODMORA

Uvod

Supernafimi su služiteljski duhovi Raja i središnjeg svemira; oni su najviši red najniže skupine djece Beskonačnog Duha - anđela. Takvi služiteljski duhovi se susreću na Otoku Raju i na svjetovima vremena i prostora. Niti jedan veći dio organizirane i naseljene tvorevine nije bez njihove službe.

1. SLUŽITELJSKI DUHOVI

Anđeli su služiteljski duhovi koji su suradnici evolucijskih i uzlaznih stvorenja svih prostora; oni su također i radni kolege suradnici velikog mnoštva božanskih ličnosti svjetova. Anđeli svih redova su distinktni ličnosti koje su visoko individualizirane. Oni svi imaju veliku sposobnost da cijene službu direktora rasonode. Zajedno s

PAPER 26 MINISTERING SPIRITS OF THE CENTRAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Ministering Spirits
2. The Mighty Supernaphim
3. The Tertiary Supernaphim
4. The Secondary Supernaphim
5. The Pilgrim Helpers
6. The Supremacy Guides
7. The Trinity Guides
8. The Son Finders
9. The Father Guides
10. The Counselors and Advisers
11. The Complements of Rest

INTRODUCTION

26:0.1 (285.1) SUPERNAPHIM are the ministering spirits of Paradise and the central universe; they are the highest order of the lowest group of the children of the Infinite Spirit — the angelic hosts. Such ministering spirits are to be encountered from the Isle of Paradise to the worlds of time and space. No major part of the organized and inhabited creation is without their services.

1. THE MINISTERING SPIRITS

26:1.1 (285.2) Angels are the ministering-spirit associates of the evolutionary and ascending will creatures of all space; they are also the colleagues and working associates of the higher hosts of the divine personalities of the spheres. The angels of all orders are distinct personalities and are highly individualized. They all have a large

Glasničkim Mnoštvom Prostora, služiteljski duhovi uživaju u sezoni odmora i promjene; oni imaju vrlo društvenu prirodu i asocijativne kapacitete koji daleko nadilaze one od ljudskih bića.

Služiteljski duhovi velikog svemira su klasificirani na sljedeći način:

1. Supernafimi.
2. Seconafimi.
3. Tertiafimi.
4. Omniafimi.
5. Serafimi.
6. Kerubini i Sanobimi.
7. Srednja Bića.

Pojedini članovi anđeoskih redova nemaju sasvim stacionarni osobni status u svemiru. Anđeli određenih redova mogu privremeno postati Rajski Pratitelji; drugi mogu postati Nebeski Snimatelji; treći se uzdižu do redova Tehničkih Savjetnika. Neki od kerubina mogu težiti anđeoskom statusu i sudbini, a evolucijski serafimi mogu postići duhovne razine uzlaznih Božjih Sinova.

Sedam redova služiteljskih duhova, kao što je otkriveno, su grupirani u skladu s tim koliko je njihovo djelovanje važno uzlaznim stvorenjima, kao:

1. *Služiteljski Duhovi Središnjeg Svemira*. Tri reda supernafima služe u Rajsko-Havonskom sustavu. Beskonačni Duh stvara primarne ili Rajske supernafime. Glavni Duhovi i Duhovi Krugova stvaraju sekundarne i tercijarne redove koji služe u Havoni.

2. *Služiteljski Duhovi Supersvemira* - sekonafimi, tertiafimi i omniafimi. *Sekonafimi*, djeca Reflektirajućih Duhova, različito djeluju u sedam supersvemira. *Tertiafimi*, podrijetlom od Beskonačnog Duha, na kraju su posvećeni služenju veze između Sinova Stvoritelja i Starih Dana. *Omniafime* zajednički stvaraju Beskonačni Duh i Sedam Vrhovnih Rukovoditelja i oni isključivo služe posljednjim. Rasprava o ova tri reda predstavlja predmet sljedećeg poglavlja u ovoj seriji.

3. *Služiteljski Duhovi Lokalnih Svemira* uključuju serafime i njihove pomoćnike, kerubine. S ovim potomcima Majčinskog Duha Svemira uzlazni smrtnici imaju početni kontakt. Srednja

capacity for appreciation of the ministrations of the reversion directors. Together with the Messenger Hosts of Space, the ministering spirits enjoy seasons of rest and change; they possess very social natures and have an associative capacity far transcending that of human beings.

26:1.2 (285.3) The ministering spirits of the grand universe are classified as follows:

26:1.3 (285.4) 1. Supernaphim.

26:1.4 (285.5) 2. Seconaphim.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiaphim.

26:1.6 (285.7) 4. Omniaphim.

26:1.7 (285.8) 5. Seraphim.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubim and Sanobim.

26:1.9 (285.10) 7. Midway Creatures.

26:1.10 (285.11) The individual members of the angelic orders are not altogether stationary as to personal status in the universe. Angels of certain orders may become Paradise Companions for a season; some become Celestial Recorders; others ascend to the ranks of the Technical Advisers. Certain of the cherubim may aspire to seraphic status and destiny, while evolutionary seraphim can achieve the spiritual levels of the ascending Sons of God.

26:1.11 (285.12) The seven orders of ministering spirits, as revealed, are grouped for presentation in accordance with their functions of greatest importance to ascending creatures:

26:1.12 (285.13) 1. *The Ministering Spirits of the Central Universe*. The three orders of *supernaphim* serve in the Paradise-Havona system. Primary or Paradise *supernaphim* are created by the Infinite Spirit. The secondary and tertiary orders, serving in Havona, are respectively the offspring of the Master Spirits and of the Spirits of the Circuits.

26:1.13 (286.1) 2. *The Ministering Spirits of the Superuniverses* — the *seconaphim*, the *tertiaphim*, and the *omniafimi*. *Seconaphim*, the children of the Reflective Spirits, variously serve in the seven superuniverses. *Tertiaphim*, of origin in the Infinite Spirit, are eventually dedicated to the liaison service of the Creator Sons and the Ancients of Days. *Omniaphim* are created concertedly by the Infinite Spirit and the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants of the latter. The discussion of these three orders forms the subject of a succeeding narrative in this series.

26:1.14 (286.2) 3. *The Ministering Spirits of the Local Universes* embrace the *seraphim* and their assistants, the *cherubim*. With these offspring of a Universe Mother Spirit mortal ascenders have

Bića, koja vuku porijeklo s naseljenih svjetova, zapravo nisu redanđela, iako su često funkcionalno grupirani sa služiteljskim duhovima. Njihova priča, uključujući i serafime i kerubine, prikazana je u tim poglavljima koja se bave poslovima vašeg lokalnog svemira.

Svi redovi anđela su posvećeni različitim svemirskim službama, a oni vrše službu na jedan ili drugi način u korist viših redova nebeskih bića; a to su supernafimi, sekonaufimi i serafimi koji su u velikom broju zaposleni u cilju pomoći uzlaznoj shemi progresivnog savršenstva za djecu vremena. Djelovanjem u središnjem svemiru, supersvemiru i lokalnim svemirima, oni čine neprekinuti lanac duhovnog služenja koje je osigurano od strane Beskonačnog Duha za pomoć i vodstvo svima koji nastoje postići Oca kroz Vječnog Sina.

Supernafimi su ograničeni u "duhu polariteta" u samo jednoj fazi djelovanja, onoj koja se tiče Oca Svih. Oni mogu raditi pojedinačno, osim ako izravno koriste krugove koji pripadaju isključivo Ocu. Kada primaju moć od Očeve izravne službe, supernafimi dobrovoljno moraju djelovati u parovima da bi mogli funkcionirati. Sekonaufimi su također ograničeni i također moraju raditi u parovima kako bi se uskladili sa krugovima Vječnog Sina. Serafimi mogu raditi pojedinačno kao diskretne i lokalizirane ličnosti, ali oni su u mogućnosti da se usklade sa krugovima samo kao polarizirani vezani parovi. Kada se takva duhovna bića povežu u par, jedan govori komplementarno za drugog. Komplementalni odnosi mogu biti prolazni; oni nisu nužno trajne prirode.

Ova brilijantna bića svjetla izravno egzistiraju zahvaljujući neprekidnom unosu duhovne energije iz primarnih krugova svemira. Smrtnici Urantije moraju dobiti svjetlosnu energiju kroz vegetativnootjelovljenje, dok anđeli primaju energiju iz mreže; anđeoski energetske krugovi "su hrana koju ne znate." Oni su također uključeni u krug cirkularnih učenja čudesnih Trojstvenih Sinova Učitelja; oni primaju znanje i apsorbiraju mudrost na način koji uveliko nalikuje vještini asimiliranja životnih energija.

2. MOĆNI SUPERNAFIMI

Supernafimi su vješti služitelji za sve vrste bića koja borave na Raju i u središnjem svemiru. Ovi visoki anđeli su stvoreni u tri glavne grupe: primarnoj, sekundarnoj i tercijarnoj.

Primarni supernafimi su isključivo potomci Združenog Stvoritelja. Oni dijele svoju službu

initial contact. The *midway creatures*, of nativity on the inhabited worlds, are not really of the angelic orders proper, though often functionally grouped with the ministering spirits. Their story, with an account of the seraphim and cherubim, is presented in those papers dealing with the affairs of your local universe.

26:1.15 (286.3) All orders of the angelic hosts are devoted to the various universe services, and they minister in one way or another to the higher orders of celestial beings; but it is the supernaphim, seconaphim, and seraphim who, in large numbers, are employed in the furtherance of the ascending scheme of progressive perfection for the children of time. Functioning in the central, super-, and local universes, they form that unbroken chain of spirit ministers which has been provided by the Infinite Spirit for the help and guidance of all who seek to attain the Universal Father through the Eternal Son.

26:1.16 (286.4) Supernaphim are limited in "spirit polarity" regarding only one phase of action, that with the Universal Father. They can work singly except when directly employing the exclusive circuits of the Father. When they are in power reception on the Father's direct ministry, supernaphim must voluntarily associate in pairs to be able to function. Seconaphim are likewise limited and in addition must work in pairs in order to synchronize with the circuits of the Eternal Son. Seraphim can work singly as discrete and localized personalities, but they are able to encircuit only when polarized as liaison pairs. When such spirit beings are associated as pairs, the one is spoken of as complementary to the other. Complementary relationships may be transient; they are not necessarily of a permanent nature.

26:1.17 (286.5) These brilliant creatures of light are sustained directly by the intake of the spiritual energy of the primary circuits of the universe. Urantia mortals must obtain light-energy through the vegetative incarnation, but the angelic hosts are encircuited; they "have food that you know not." They also partake of the circulating teachings of the marvelous Trinity Teacher Sons; they have a reception of knowledge and an intake of wisdom much resembling their technique of assimilating the life energies.

2. THE MIGHTY SUPERNAPHIM

26:2.1 (286.6) The supernaphim are the skilled ministers to all types of beings who sojourn on Paradise and in the central universe. These high angels are created in three major orders: primary, secondary, and tertiary.

26:2.2 (287.1) *Primary supernaphim* are the exclusive offspring of the Conjoint Creator. They divide their

podjednako između pojedinih skupina građana Raja i sve proširenijeg korpusa uzlaznih hodočasnika. Ovi anđeli vječnog Otoka su vrlo djelotvorni u unaprjeđivanju bitne obuke obje grupe Rajskih stanovnika. Oni pridonose mnogo toga što je korisno za međusobno razumijevanje tih dvaju jedinstvenih grupa svemirskih stvorenja - jedne koja je najviša vrsta božanskih i savršenih stvorenja i druge koja je evolucijom usavršena najniža vrsta bića u svemiru nad svemirima.

Rad primarnih supernafima je tako jedinstven i prepoznatljiv da će se posebno uzeti u obzir u narednoj pripovijesti.

Sekundarni supernafimi su direktori poslova uzlaznih bića na sedam krugova Havone. Oni se jednako bave služenjem u korist obrazovanja i osposobljavanja brojnih redova Rajskih Građana koji dugo borave na svjetovima krugova središnje tvorevine, ali ne možemo razgovarati o ovoj fazi njihove službe.

Postoji sedam tipova tih visokih anđela, a svaki je podrijetlom od jednog od Sedam Glavnih Duhova i u prirodi obilježen njegovom mustrom. Kolektivno, Sedam Glavnih Duhova stvaraju mnogo različitih skupina jedinstvenih bića i entiteta, te su pojedini članovi svakog reda usporedno jedinstveni u prirodi. Ali kad tih istih Sedam Duhova stvaraju individualno, to rezultira vrstama koje su uvijek sedmerostruke u prirodi; djeca svakog Glavnog Duha nose obilježja prirode svojih Stvoritelja i sukladno tome su različiti od drugih. Takav je izvor sekundarnih supernafima, a anđeli iz svih sedam stvorenih vrsta funkcioniraju u svim kanalima aktivnosti koji su otvoreni cijelom njihovom redu, uglavnom na sedam krugova središnjeg i božanskog svemira.

Svaki od sedam planetarnih krugova Havone je pod izravnim nadzorom jednog od Sedam Duhova Krugova koji su sami po sebi kolektivna - dakle jednolika - tvorevina Sedam Glavnih Duhova. Iako sudjeluju u prirodi Trećeg Izvora i Centra, ovih sedam podružnica Duhova Havone nisu bili dio izvorne mustre svemira. Oni su u funkciji oblikovani prema prvobitnoj (vječnoj) tvorevini, ali davno prije vremena Grandfande. Oni su se nedvojbeno pojavili kao kreativni odgovor Glavnih Duhova na javljajuću namisao Vrhovnog Bića i oni su otkriveni kako djeluju u organizaciji velikih svemira. Beskonačni Duh i svi njegovi kreativni suradnici, kao univerzalni koordinatori, su naočigled obilno obdareni sposobnošću za odgovarajući kreativni odgovor na istodobna zbivanja u iskustvenim Božanstvima evolucijskih svemira.

Tercijarni supernafimi su podrijetlom iz ovih Sedam Duhova Krugova. Svaki od njih, na

ministry about equally between certain groups of the Paradise Citizens and the ever-enlarging corps of ascendant pilgrims. These angels of the eternal Isle are highly efficacious in furthering the essential training of both groups of Paradise dwellers. They contribute much that is helpful to the mutual understanding of these two unique orders of universe creatures — the one being the highest type of divine and perfect will creature, and the other, the perfected evolution of the lowest type of will creature in all the universe of universes.

26:2.3 (287.2) The work of the primary supernaphim is so unique and distinctive that it will be separately considered in the succeeding narrative.

26:2.4 (287.3) *Secondary supernaphim* are the directors of the affairs of ascending beings on the seven circuits of Havona. They are equally concerned in ministering to the educational training of numerous orders of Paradise Citizens who sojourn for long periods on the world circuits of the central creation, but we may not discuss this phase of their service.

26:2.5 (287.4) There are seven types of these high angels, each of origin in one of the Seven Master Spirits and in nature patterned accordingly. Collectively, the Seven Master Spirits create many different groups of unique beings and entities, and the individual members of each order are comparatively uniform in nature. But when these same Seven Spirits create individually, the resulting orders are always sevenfold in nature; the children of each Master Spirit partake of the nature of their creator and are accordingly diverse from the others. Such is the origin of the secondary supernaphim, and the angels of all seven created types function in all channels of activity open to their entire order, chiefly on the seven circuits of the central and divine universe.

26:2.6 (287.5) Each of the seven planetary circuits of Havona is under the direct supervision of one of the Seven Spirits of the Circuits, themselves the collective — hence uniform — creation of the Seven Master Spirits. Though partaking of the nature of the Third Source and Center, these seven subsidiary Spirits of Havona were not a part of the original pattern universe. They were in function after the original (eternal) creation but long before the times of Grandfanda. They undoubtedly appeared as a creative response of the Master Spirits to the emerging purpose of the Supreme Being, and they were discovered in function upon the organization of the grand universe. The Infinite Spirit and all his creative associates, as universal co-ordinators, seem abundantly endowed with the ability to make suitable creative responses to the simultaneous developments in the experiential Deities and in the evolving universes.

26:2.7 (287.6) *Tertiary supernaphim* take origin in these Seven Spirits of the Circuits. Each one of

odvojenim Havonskim krugovima, ima ovlaštenje Beskonačnog Duha da stvori dovoljan broj visokih superafimskih služitelja tercijarnog reda kako bi se zadovoljile potrebe središnjeg svemira. Dok Krugovi Duhova proizvode relativno malo tih anđeoskih služitelja prije nego hodočasnici vremena dođu u Havonu, Sedam Glavnih Duhova nije ni počelo stvaranje sekundarnih supernafima do pristizanja Grandfande. Kako su starija od dvije vrste, tercijarni supernafimi će biti prvi u razmatranju.

3. TERCIJARNI SUPERNAFIMI

Ovi službenici Sedam Glavnih Duhova su anđeoski stručnjaci različitih krugova Havone, i njihove službe protežu se na uzlazne hodočasnike vremena kao i na silazne hodočasnike vječnosti. Na milijardi studijskih svjetova savršene središnje tvorevine, vaši supernafimski suradnici svih redova će vama biti u potpunosti vidljivi. Tamo ćete svi biti, u najvišem smislu, bratska i razumijevajuća bića međusobnog kontakta i suosjećanja. Također ćete u potpunosti prepoznati i izvršno se bratimiti sa silaznim hodočasnici, Rajskim Građanima, koji su prošli ove krugove od unutar prema van, koji ulaze na Havonu kroz pilotski svijet prvog kruga i nastavljaju putovati prema vani do sedmog kruga.

Uzlazni hodočasnici iz sedam supersvemira prolaze kroz Havonu u suprotnom smjeru, ulazeći putem pilotskog svijeta sedmog kruga i postupno putujući prema unutra. Nema vremenskog ograničenja koje određuje napredak uzlaznih stvorenja iz svijeta u svijet i iz kruga u krug, baš kao što nema fiksnih raspona vremena koji proizvoljno određuju vrijeme prebivanja na morontija svjetovima. No, dok adekvatno razvijeni pojedinci mogu biti izuzeti od boravka na jednom ili više lokalnih svemirskih svjetova treninga, hodočasnici ne mogu izbjeći prolaz kroz svih sedam Havonskih krugova progresivnog produhovljenja.

Korpus tercijarnih supemafima koji se uglavnom dodjeljuje službi hodočasnika vremena je podijeljen kako slijedi:

1. *Nadglednici Sklada.* Mora biti j asno da će neke vrste koordinacijskog utjecaja biti potrebne, čak i u savršenoj Havoni, a za održavanje sustava i osiguranje sklada u svim poslovima pripreme hodočasnika vremena za njihova naknadna Rajska dostignuća. Takva je prava misija Nadglednika Skladada osiguraju da se sve kreće glatko i ekspeditivno. Izvorno su iz prvog kruga, a služe cijeloj Havoni, i njihova prisutnost na krugovima znači da ništa eventualno ne može ići krivo. Velika sposobnost za koordinaciju raznolikih

them, on the separate Havona circles, is empowered by the Infinite Spirit to create a sufficient number of high superaphic ministers of the tertiary order to meet the needs of the central universe. While the Circuit Spirits produced comparatively few of these angelic ministers prior to the arrival in Havona of the pilgrims of time, the Seven Master Spirits did not even begin the creation of secondary supernaphim until the landing of Grandfanda. As the older of the two orders, the tertiary supernaphim will therefore receive first consideration.

3. THE TERTIARY SUPERNAPHIM

26:3.1 (288.1) These servants of the Seven Master Spirits are the angelic specialists of the various circuits of Havona, and their ministry extends to both the ascending pilgrims of time and the descending pilgrims of eternity. On the billion study worlds of the perfect central creation, your superaphic associates of all orders will be fully visible to you. There you will all be, in the highest sense, fraternal and understanding beings of mutual contact and sympathy. You will also fully recognize and exquisitely fraternize with the descending pilgrims, the Paradise Citizens, who traverse these circuits from within outward, entering Havona through the pilot world of the first circuit and proceeding outward to the seventh.

26:3.2 (288.2) The ascending pilgrims from the seven superuniverses pass through Havona in the opposite direction, entering by way of the pilot world of the seventh circuit and proceeding inward. There is no time limit set on the progress of the ascending creatures from world to world and from circuit to circuit, just as no fixed span of time is arbitrarily assigned to residence on the morontia worlds. But, whereas adequately developed individuals may be exempted from sojourn on one or more of the local universe training worlds, no pilgrim may avoid passing through all seven of the Havona circuits of progressive spiritualization.

26:3.3 (288.3) That corps of tertiary supernaphim which is chiefly assigned to the service of the pilgrims of time is classified as follows:

26:3.4 (288.4) 1. *The Harmony Supervisors.* It must be apparent that some sort of co-ordinating influence would be required, even in perfect Havona, to maintain system and to insure harmony in all the work of preparing the pilgrims of time for their subsequent Paradise achievements. Such is the real mission of the harmony supervisors — to keep everything moving along smoothly and expeditiously. Originating on the first circuit, they serve throughout Havona, and their presence on the circuits means that nothing can

aktivnosti koje uključuju ličnosti različitih redova - čak iz više različitih razina omogućuju tim supemafima koji daju pomoć gdje god i kad god je potrebno. Oni doprinose bitku međusobnog razumijevanja hodočasnika vremena i hodočasnika vječnosti.

2. *Glavni snimači.* Ovi anđeli su stvoreni na drugom krugu, ali djeluju posvuda u središnjem svemiru. Oni su zapisničari koji u tri primjerka rade evidencije za arhivu Havone, za duhovne datoteke svoga reda, kao i za formalne evidencije Raja. Osim toga oni automatski prenose transakcije istine-znanja i unose ih u žive knjižnice Raja, čuvare znanja iz primarnog reda supemafima.

3. *Emiteri.* Ova djeca trećeg Kruga Duha funkcioniraju širom Havone, iako se njihova službena stanica nalazi na planeti broj sedamdeset u najudaljenijem krugu. Ti glavni tehničari djeluju primajući i odašiljajući emitiranja širom središnje tvorevine, te kao redatelji prostornih izvješća svih Božanstvenih fenomena na Raju. Oni mogu raditi u sklopu svih osnovnih krugova prostora.

4. *Glasnici* su podrijetlom sa kruga broj četiri. Oni se kreću Rajsko-Havonskim sustavom kao nositelji svih poruka koje zahtijevaju osobni prijenos. Oni služe svoje bližnje, nebeske ličnosti, Rajske hodočasnike, pa čak i uzlazne duše vremena.

5. *Obavještajni koordinatori.* Ovi tercijarni supernafimi, djeca petog Kruga Duha, su uvijek mudri i suosjećajni promotori bratske povezanosti između uzlaznih i silaznih hodočasnika. Oni su služitelji za sve stanovnike Havone, a osobito uzlazne, tako da ih održavanju ažurno informiranim o poslovima svemira nad svemirima. Na temelju osobnih kontakata s emiterima i reflektorima, te "žive novine" Havone su odmah upoznate sa svim informacijama koje prolaze preko velikih obavještajnih krugova središnjeg svemira. Oni osiguravaju obavještenja Havonskom metodom grafiranja, koja im omogućuje da automatski asimiliraju više informacija u jednom satu Urantijinog vremena nego što ljudska bića mogu snimiti u tisuću godina najbržim telegrafskim vještinama.

6. *Prijevozne ličnosti.* Ta bića, podrijetlom sa kruga broj šest, obično sprovode svoje aktivnosti sa planeta broj četrdeset u najudaljenijem krugu. To su oni koji odvoze razočarane kandidate koji privremeno doživljavaju neuspjeh u svojoj Božanskoj avanturi. Oni su spremni služiti svima koji moraju doći i otići u službu na Havonu, a koji nemaju sposobnost za prelaženje prostora.

possibly go amiss. A great ability to co-ordinate a diversity of activities involving personalities of differing orders — even multiple levels — enables these supernaphim to give assistance wherever and whenever required. They contribute enormously to the mutual understanding of the pilgrims of time and the pilgrims of eternity.

26:3.5 (288.5) 2. *The Chief Recorders.* These angels are created on the second circuit but operate everywhere in the central universe. They record in triplicate, executing records for the literal files of Havona, for the spiritual files of their order, and for the formal records of Paradise. In addition they automatically transmit the transactions of true-knowledge import to the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge of the primary order of supernaphim.

26:3.6 (288.6) 3. *The Broadcasters.* The children of the third Circuit Spirit function throughout Havona, although their official station is located on planet number seventy in the outermost circle. These master technicians are the broadcast receivers and senders of the central creation and the directors of the space reports of all Deity phenomena on Paradise. They can operate all of the basic circuits of space.

26:3.7 (288.7) 4. *The Messengers* take origin on circuit number four. They range the Paradise-Havona system as bearers of all messages requiring personal transmission. They serve their fellows, the celestial personalities, the Paradise pilgrims, and even the ascendant souls of time.

26:3.8 (289.1) 5. *The Intelligence Co-ordinators.* These tertiary supernaphim, the children of the fifth Circuit Spirit, are always the wise and sympathetic promoters of fraternal association between the ascending and the descending pilgrims. They minister to all the inhabitants of Havona, and especially to the ascenders, by keeping them currently informed regarding the affairs of the universe of universes. By virtue of personal contacts with the broadcasters and the reflectors, these "living newspapers" of Havona are instantly conversant with all information passing over the vast news circuits of the central universe. They secure intelligence by the Havona graph method, which enables them automatically to assimilate as much information in one hour of Urantia time as would require a thousand years for your most rapid telegraphic technique to record.

26:3.9 (289.2) 6. *The Transport Personalities.* These beings, of origin on circuit number six, usually operate from planet number forty in the outermost circuit. It is they who take away the disappointed candidates who transiently fail in the Deity adventure. They stand ready to serve all who must come and go in the service of Havona, and who are not space traversers.

7. *Rezervni Korpus*. Promjene u radu s uzlaznim bićima, Rajskim hodočasnicima i drugim redovima bića koja borave na Havoni, nameću potrebu za održavanjem tog rezervnog korpusa supernafima na pilotskom svijetu sedmog kruga, od kud su podrijetlom. Oni su stvoreni bez posebnog dizajna i nadležni su za službu u manje zahtjevnim fazama nekih dužnosti njihovih superafimskih suradnika tercijarnog reda.

4. SEKUNDARNI SUPERNAFIMI

Sekundarni supernafimi su služitelji u sedam planetarnih krugova središnjeg svemira. Dio je posvećen službi hodočasnika vremena, a jedna polovina ukupnog broja dodijeljena je za obuku Rajskih hodočasnika vječnosti. Te Rajske Građane, u njihovom hodočašću kroz Havonske krugove, također prate i volonteri iz Smrtnog Korpusa Finalista, a to je aranžman koji je prevladao nakon završetka prve finalističke grupe.

Prema njihovim povremenim zadacima u službi uzlaznih hodočasnika, sekundarni supernafimi rade u sljedećih sedam skupina kao:

1. Pomagači Hodočasnika.
2. Vodiči Vrhovnosti.
3. Troj stveni Vodiča.
4. Pronalazači Sina.
5. Vodiči Oca.
6. Odgojitelji i Savjetnici.
7. Nadopunitelji Odmora.

U svakoj od ovih radnih skupina nalaze se anđeli svih sedam stvorenih vrsta, a hodočasniku prostora uvijek je vodič sekundarni supernafim podrijetlom od Glavnog Duha koji predsjedava supersvemirovom u kojem je hodočasnik rođen. Kad smrtnici Urantije postignu Havonu, sigurno će vas voditi supernafimi čije stvorene naravi - kao što je vaša vlastita evolucijska priroda - proizlaze iz Glavnog Duha Orvontona. A budući da vašitutori proizlaze iz Glavnog Duha vašeg supersvemira, oni su posebno kvalificirani da razumiju, shvate i pomažu u svim vašim naporima da postignete savršenstvo Raja.

Prijevozne ličnosti primarnog reda sekonafima koje djeluju iz sjedišta sedam supersvemira, prevoze hodočasnike vremena mimo tamnih gravitacijskih tijela Havone na vanjski planetarni krug. Većina, ali ne svi, serafimi u službi planeta i lokalnih svemira koji su

26:3.10 (289.3) 7. *The Reserve Corps*. The fluctuations in the work with the ascendant beings, the Paradise pilgrims, and other orders of beings sojourning in Havona, make it necessary to maintain these reserves of supernaphim on the pilot world of the seventh circle, where they take origin. They are created without special design and are competent to take up service in the less exacting phases of any of the duties of their superaphic associates of the tertiary order.

4. THE SECONDARY SUPERNAPHIM

26:4.1 (289.4) The secondary supernaphim are ministers to the seven planetary circuits of the central universe. Part are devoted to the service of the pilgrims of time, and one half of the entire order is assigned to the training of the Paradise pilgrims of eternity. These Paradise Citizens, in their pilgrimage through the Havona circuits, are also attended by volunteers from the Mortal Finality Corps, an arrangement that has prevailed since the completion of the first finaliter group.

26:4.2 (289.5) According to their periodic assignment to the ministry of the ascending pilgrims, secondary supernaphim work in the following seven groups:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrim Helpers.
- 26:4.4 (289.7) 2. Supremacy Guides.
- 26:4.5 (289.8) 3. Trinity Guides.
- 26:4.6 (289.9) 4. Son Finders.
- 26:4.7 (289.10) 5. Father Guides.
- 26:4.8 (289.11) 6. Counselors and Advisers.
- 26:4.9 (289.12) 7. Complements of Rest.

26:4.10 (289.13) Each of these working groups contains angels of all seven created types, and a pilgrim of space is always tutored by secondary supernaphim of origin in the Master Spirit who presides over that pilgrim's superuniverse of nativity. When you mortals of Urantia attain Havona, you will certainly be piloted by supernaphim whose created natures — like your own evolved natures — are derived from the Master Spirit of Orvonton. And since your tutors spring from the Master Spirit of your own superuniverse, they are especially qualified to understand, comfort, and assist you in all your efforts to attain Paradise perfection.

26:4.11 (290.1) The pilgrims of time are transported past the dark gravity bodies of Havona to the outer planetary circuit by the transport personalities of the primary order of seconaphim, operating from the headquarters of the seven superuniverses. A majority, but not all, of the seraphim of planetary

akreditirani za Rajski uspon će se oprostiti od svojih smrtnih suradnika prije dugog leta za Havonu i smjesta će početi dug i intenzivan trening za vrhovni zadatak, očekujući da će postići, kao serafimi, savršenstvo postojanja i nadmoći službe. I to oni postižu, nadajući se da će ponovno sresti hodočasnike vremena kako bi ušli među one koji vječno prate put takvih smrtnika koji su postigli Oca i bili postavljeni na dužnosti neobjavljene službe u Korpusu Finalista.

Hodočasnik stiže na prijemnu planetu Havone, pilotski svijet sedmog kruga, uz samo jedno obdarenje savršenstva, savršenstvo namisli. Kako je Otac Svih odredio: "Budite savršeni kao što sam ja savršen." Taj se zapanjujući poziv i naredba prenosi konačnoj djeci na svjetovima prostora. Objava ovog naloga je pokrenula mobilizaciju cijele tvorevine u grupnom naporu nebeskih bića da pomognu u donošenju, ispunjavanju i provedbi te silne naredbe Prvog Velikog Izvora i Centra.

Kada, kroz i od strane službe ovog mnoštva pomagača univerzalne sheme za preživljavanje, napokon budete smješteni na prijemnom svijetu Havone, dolazite sa samo jednom vrstom savršenstva - *savršenstvom namisli*. Vaša namisao je temeljito dokazana; vaša vjera je testirana. Dokazali ste da neće podijeliti razočaranju. Čak i ako doživite neuspjeh u raspoznavanju Oca Svih, to ne može uzdrmati vjeru ili ozbiljno narušiti povjerenje uzlaznog smrtnika koji je prošao kroz iskustvo koje svi moraju proći kako bi postigli savršene sfere Havone. Do vremena kada dođete do Havone, vaša iskrenost postaje uzvišena. Savršenstvo svrhe i božanstvo želje, uz postojanost vjere, su osigurali vaš ulazak za utemeljena prebivališta vječnosti; vaše oslobođenje od neizvjesnosti vremena je potpuno i cjelovito; a sada morate doći licem u lice s problemima Havone i ogromnom veličinom Raja, u susret onoga za što ste tako dugo bili na treningu u iskustvenim epohama vremena na svjetskim školama prostora.

Vjera je izborila za uzlaznog hodočasnika savršenstvo namisli koje dopušta djeci vremena da prođu kroz portale vječnosti. Sada hodočasnik i njegovi pomagači moraju početi rad na razvoju savršenstva razumijevanja i te tehnike spoznavanja koja je neophodna za Rajsko savršenstvo ličnosti.

Sposobnost spoznavanja je smrtnikova putovnica za Raj. Spremnost da vjeruje je ključ za Havonu. Prihvatanje posinjenja, suradnja s unutarnjim Ispravljačem, je cijena evolucijskog preživljavanja.

and local universe service who have been accredited for the Paradise ascent will part with their mortal associates before the long flight to Havona and will at once begin a long and intense training for supernal assignment, expecting to achieve, as seraphim, perfection of existence and supremacy of service. And this they do, hoping to rejoin the pilgrims of time, to be reckoned among those who forever follow the course of such mortals as have attained the Universal Father and have received assignment to the undisclosed service of the Corps of the Finality.

26:4.12 (290.2) The pilgrim lands on the receiving planet of Havona, the pilot world of the seventh circuit, with only one endowment of perfection, perfection of purpose. The Universal Father has decreed: "Be you perfect, even as I am perfect." That is the astounding invitation-command broadcast to the finite children of the worlds of space. The promulgation of that injunction has set all creation astir in the co-operative effort of the celestial beings to assist in bringing about the fulfillment and realization of that tremendous command of the First Great Source and Center.

26:4.13 (290.3) When, through and by the ministry of all the helper hosts of the universal scheme of survival, you are finally deposited on the receiving world of Havona, you arrive with only one sort of perfection — *perfection of purpose*. Your purpose has been thoroughly proved; your faith has been tested. You are known to be disappointment proof. Not even the failure to discern the Universal Father can shake the faith or seriously disturb the trust of an ascendant mortal who has passed through the experience that all must traverse in order to attain the perfect spheres of Havona. By the time you reach Havona, your sincerity has become sublime. Perfection of purpose and divinity of desire, with steadfastness of faith, have secured your entrance to the settled abodes of eternity; your deliverance from the uncertainties of time is full and complete; and now must you come face to face with the problems of Havona and the immensities of Paradise, to meet which you have so long been in training in the experiential epochs of time on the world schools of space.

26:4.14 (290.4) Faith has won for the ascendant pilgrim a perfection of purpose which admits the children of time to the portals of eternity. Now must the pilgrim helpers begin the work of developing that perfection of understanding and that technique of comprehension which are so indispensable to Paradise perfection of personality.

26:4.15 (290.5) *Ability to comprehend is the mortal passport to Paradise.* Willingness to believe is the key to Havona. The acceptance of sonship, co-operation with the indwelling Adjuster, is the price of evolutionary survival.

5. POMAGAČI HODOČASNIKA

Prva od sedam skupina sekundarnih supernafima koju trebate susresti su pomagači hodočasnika, bića brzog razumijevanja i duboke simpatije koja dočekuju naputovana uzlazna bića vremena na stabiliziranim svjetova i uvode ih u utemeljene poslove središnjeg svemira. Istovremeno ovi visoki služitelji počinju raditi u korist Rajskih hodočasnika vječnosti, a prvi koji je stigao na pilotski svijet unutarnjeg Havonskog kruga došao je istodobno sa slijetanjem Grandfande na pilotskom svijetu vanjskog kruga. Davno u toj dalekoj prošlosti, hodočasnici iz Raja i hodočasnici iz vremena su se prvi sreli na prijemnom svijetu kruga broj četiri.

Ovi hodočasnički pomagači, funkcionirajući na sedmom krugu Havonskih svjetova, provode svoj rad za uzlazne smrtnike u tri glavne grupe: prvo, grupi posvećenoj vrhovnom razumijevanju Rajskog Trojstva; drugo, grupi posvećenoj duhovnom spoznavanju partnerstva Oca-Sina; i treće, grupi posvećenoj intelektualnom prepoznavanju Beskonačnog Duha. Svaka od tih faza naobrazbe podijeljena je u sedam grana dvanaest manjih odjela sedamdeset podružnih skupina; i svaka od tih sedamdeset obrazovnih podružnica prikazana je u tisuću klasifikacija. Detaljnije upute se dostavljaju na sljedećim krugovima, ali hodočasnički pomagači tu drže predavanja na temu svakog Rajskog zahtjeva.

To je, dakle, primarni ili osnovni tečaj koji stoji pred naputovanim hodočasnicima prostora koji su prošli kroz ispite vjere. No, davno prije postizanja Havone, ova uzlazna djeca vremena su naučila naslađivati se na nesigurnosti, gojiti se na razočaranju, radovati se prividnim porazima, krijepti se u prisutnosti teškoća, pokazati nesalomljivu hrabrost pri suočenju s neizmjernosti i ispoljiti nepokolebljivu vjeru pred izazovom neobjašnjiva. Oдавно su ovi hodočasnici usvojili bojni pokrik: "U partnerstvu s Bogom, ništa - apsolutno ništa - nije nemoguće."

Pred hodočasnicima vremena na svakom od Havonskih krugova stoji definitivna zadaća; i dok svaki hodočasnik nastavlja pod tutorstvom supernafima koji je prirodno prilagođen da služi određenu vrstu uzlaznih stvorenja, pred svim uzlaznim smrtnicima koji dolaze u središnji svemir stoji više- manje isti put. Ovaj tečaj postignuća je kvantitativni, kvalitativni i iskustveni - intelektualni, duhovni, i vrhovni.

Vrijeme je od male važnosti na Havonskim krugovima. Na ograničeni način, vrijeme ulazi u

5. THE PILGRIM HELPERS

26:5.1 (291.1) The first of the seven groups of secondary supernaphim to be encountered are the pilgrim helpers, those beings of quick understanding and broad sympathy who welcome the much-traveled ascenders of space to the stabilized worlds and settled economy of the central universe. Simultaneously these high ministers begin their work for the Paradise pilgrims of eternity, the first of whom arrived on the pilot world of the inner Havona circuit concomitantly with the landing of Grandfanda on the pilot world of the outer circuit. Back in those far-distant days the pilgrims from Paradise and the pilgrims of time first met on the receiving world of circuit number four.

26:5.2 (291.2) These pilgrim helpers, functioning on the seventh circle of Havona worlds, conduct their work for the ascending mortals in three major divisions: first, the supreme understanding of the Paradise Trinity; second, the spiritual comprehension of the Father-Son partnership; and third, the intellectual recognition of the Infinite Spirit. Each of these phases of instruction is divided into seven branches of twelve minor divisions of seventy subsidiary groups; and each of these seventy subsidiary groupings of instruction is presented in one thousand classifications. More detailed instruction is provided on subsequent circles, but an outline of every Paradise requirement is taught by the pilgrim helpers.

26:5.3 (291.3) That, then, is the primary or elementary course which confronts the faith-tested and much-traveled pilgrims of space. But long before reaching Havona, these ascendant children of time have learned to feast upon uncertainty, to fatten upon disappointment, to enthuse over apparent defeat, to invigorate in the presence of difficulties, to exhibit indomitable courage in the face of immensity, and to exercise unconquerable faith when confronted with the challenge of the inexplicable. Long since, the battle cry of these pilgrims became: "In liaison with God, nothing — absolutely nothing — is impossible."

26:5.4 (291.4) There is a definite requirement of the pilgrims of time on each of the Havona circles; and while every pilgrim continues under the tutelage of supernaphim by nature adapted to helping that particular type of ascendant creature, the course that must be mastered is fairly uniform for all ascenders who reach the central universe. This course of achievement is quantitative, qualitative, and experiential — intellectual, spiritual, and supreme.

26:5.5 (291.5) Time is of little consequence on the Havona circles. In a limited manner it enters into the possibilities of advancement, but achievement

proračun napredovanja, ali postignuća su konačna i najveća kušnja. U trenutku kad vaš superafimski suradnik smatra da ste sposobni proći unutra u smjeru sljedećeg kruga, doći ćete pred dvanaest pomoćnika sedmog Kruga Duha. Ovdje ćete morati proći testove kruga čiji izbor ovisi od vašeg supersvemirskog i sustavnog podrijetla. Božansko ostvarenje tog kruga stječe se na pilotskom svijetu i sastoji se u duhovnom prepoznavanju i realizaciji Glavnog Duha supersvemira uzlaznog hodočasnika.

Kad je rad vanjskog Havonskog kruga završen i kursevi savladani, pomagači hodočasnika uzimaju njihove štíćenike sa pilotskih svjetova na sljedeći krug te ih predaju brizi vodiča vrhovnosti. Pomoćnici hodočasnika ostanu neko vrijeme kako bi osigurali ugodan i uspješan prijenos.

6. VODIČI VRHOVNOSTI

Uspinjući smrtnici prostora nose naziv "duhovni maturanati" pri prijevodu sa sedmog na šesti krug i tu dolaze pod neposredni nadzor vodiča vrhovnosti. Nemojte zamijeniti ove vodiče s Vodičima Diplomaca - oni pripadaju Višim Ličnostima Beskonačnog Duha - koji, sa svojim suradnicima servitalima, službuju na svim krugovima Havone za obje grupe, uzlazne i silazne hodočasnike. Vodiči vrhovnosti funkcioniraju samo na šestom krugu središnjeg svemira.

U ovom krugu uzlazni smrtnici postižu novo ostvarenje Vrhovne Božanstvenosti. Kroz svoje duge karijere u evolucijskim svemirima hodočasnici vremena postaju sve više svjesni stvarnosti svemoguće superkontrole koja vlada nad vremensko-prostornim kreacijama. Ovdje, na ovom Havonskom krugu, oni dolaze u blizinu i nailaze na središnji svemirski izvor vremensko-prostornog jedinstva - duhovnu stvarnost Vrhovnog Boga.

Ja sam u nedoumici pri pokušaju objašnjenja što se odvija na ovom krugu. Ulazna bića ne mogu perceptirati personaliziranu prisutnost Vrhovnog. U nekim aspektima, novi odnosi sa Sedmim Glavnim Duhom nadoknađuju ovo nekontaktiranje Vrhovnog Bića. No, bez obzira što nismo u stanju shvatiti tehniku ovih zbivanja, svako uzlazno stvorenje izgleda da će proći kroz transformativni rast, novu integraciju svijesti, novo produhovljenje namisli, novu osjetljivost naspram božanstva, što sve jedva da se može na zadovoljavajući način objasniti bez pretpostavljanja skrivene aktivnosti Vrhovnog Bića. Za one od nas koji su promatrali ove tajanstvene transakcije, čini se da Vrhovni Bog s ljubavlju daruje svojoj iskustvenoj djeci, do samih granica

is the final and supreme test. The very moment your superaphic associate deems you to be competent to pass inward to the next circle, you will be taken before the twelve adjutants of the seventh Circuit Spirit. Here you will be required to pass the tests of the circle determined by the superuniverse of your origin and by the system of your nativity. The divinity attainment of this circle takes place on the pilot world and consists in the spiritual recognition and realization of the Master Spirit of the ascending pilgrim's superuniverse.

26:5.6 (291.6) When the work of the outer Havona circle is finished and the course presented is mastered, the pilgrim helpers take their subjects to the pilot world of the next circle and commit them to the care of the supremacy guides. The pilgrim helpers always tarry for a season to assist in making the transfer both pleasant and profitable.

6. THE SUPREMACY GUIDES

26:6.1 (292.1) Ascenders of space are designated "spiritual graduates" when translated from the seventh to the sixth circle and are placed under the immediate supervision of the supremacy guides. These guides should not be confused with the Graduate Guides — belonging to the Higher Personalities of the Infinite Spirit — who, with their servital associates, minister on all circuits of Havona to both ascending and descending pilgrims. The supremacy guides function only on the sixth circle of the central universe.

26:6.2 (292.2) It is in this circle that the ascenders achieve a new realization of Supreme Divinity. Through their long careers in the evolutionary universes the pilgrims of time have been experiencing a growing awareness of the reality of an almighty overcontrol of the time-space creations. Here, on this Havona circuit, they come near to encountering the central universe source of time-space unity — the spiritual reality of God the Supreme.

26:6.3 (292.3) I am somewhat at a loss to explain what takes place on this circle. No personalized presence of Supremacy is perceptible to the ascenders. In certain respects, new relationships with the Seventh Master Spirit compensate this noncontactability of the Supreme Being. But regardless of our inability to grasp the technique, each ascending creature seems to undergo a transforming growth, a new integration of consciousness, a new spiritualization of purpose, a new sensitivity for divinity, which can hardly be satisfactorily explained without assuming the unrevealed activity of the Supreme Being. To those of us who have observed these mysterious transactions, it appears as if God the Supreme were affectionately bestowing upon his experiential

njihovih iskustvenih sposobnosti, ta poboljšanja intelektualnog shvaćanja, duhovnog uvida i dosega ličnosti koja će im biti potrebna u svim njihovim naporima za prodor na božanstvenu razinu Trojstvene Vrhovnosti, za postignuće vječnih i egzistencijalnih Božanstva Raja.

Kada vodiči vrhovnosti smatraju svoje učenike zrelim za napredak, oni ih dovode pred komisiju od sedamdeset, mješovitu skupinu koja služi kao ispitivači na pilotskom svijetu kruga broj šest. Nakon što se ovo povjerenstvo uvjeri da biće ima sposobnost spoznaje Vrhovnog Bića i Trojstva Vrhovnosti, hodočasnici su certificirani za prijevod na peti krug.

7. TROJSTVENI VODIČI

Trojstveni vodiči su neumorni služitelji petog kruga Havonske obuke u napredovanju hodočasnika vremena i prostora. Duhovni diplomanti ovdje nose naziv "kandidati za Božansku avanturu" budući da na tom krugu, pod vodstvom Trojstvenih vodiča, hodočasnici primaju napredne upute o božanskom Trojstvu u pripremi za pokušaj prepoznavanja ličnosti Beskonačnog Duha. I ovdje uzlazni hodočasnici otkrivaju značenje istinskih studija i pravog mentalnog napora kako počinju razotkrivati prirodu još težih i daleko napornijih duhovnih nastojanja koja će im biti potrebna kako bi se zadovoljili zahtjevi visokog cilja postavljenog za njihovo ostvarenje na svjetovima ovog kruga.

Trojstveni vodiči su jako vjerni i učinkoviti; i svaki hodočasnik dobiva nepodijeljenu pažnju i uživa cijelu naklonost sekundarnih supernafima iz ovog reda. Nikada ne bi hodočasnici vremena pronašli prvu pristupačnu osobu Rajskog Trojstva da nije pomoći i podrške ovih vodiča i mnoštva drugih duhovnih bića koja se bave poukom uspinjujućih smrtnika u vezi prirode i tehnike predstojeće Božanstvene avanture.

Nakon završetka tečaja osposobljavanja na ovom krugu, Trojstveni vodiči odvođe svoje učenike na pripadajući pilotski svijet i prezentiraju ih pred jednim od mnogih trojednih povjerenstava koja funkcioniraju kao ispitivači kandidata za certificiranje za Božansku avanturu. Ova povjerenstva sastoje se od jednog kolege finaliste, jednog direktora ponašanja iz primarnog reda supernafima i bilo jednog Osamljenog Glasnika prostora ili Potrojstvljenog Sina Raja.

Kada uzlazna duša zapravo započne put za Raj, ona je u pratnji samo tranzitnog tria: superafimskog pomoćnika kruga, Vodiča Diplomaca i stalno prisutnog potonjeg servitalskog

children, up to the very limits of their experiential capacities, those enhancements of intellectual grasp, of spiritual insight, and of personality outreach which they will so need, in all their efforts at penetrating the divinity level of the Trinity of Supremacy, to achieve the eternal and existential Deities of Paradise.

26:6.4 (292.4) When the supremacy guides deem their pupils ripe for advancement, they bring them before the commission of seventy, a mixed group serving as examiners on the pilot world of circuit number six. After satisfying this commission as to their comprehension of the Supreme Being and of the Trinity of Supremacy, the pilgrims are certified for translation to the fifth circuit.

7. THE TRINITY GUIDES

26:7.1 (292.5) Trinity guides are the tireless ministers of the fifth circle of the Havona training of the advancing pilgrims of time and space. The spiritual graduates are here designated "candidates for the Deity adventure" since it is on this circle, under the direction of the Trinity guides, that the pilgrims receive advanced instruction concerning the divine Trinity in preparation for the attempt to achieve the personality recognition of the Infinite Spirit. And here the ascending pilgrims discover what true study and real mental effort mean as they begin to discern the nature of the still-more-taxing and far-more-arduous spiritual exertion that will be required to meet the demands of the high goal set for their achievement on the worlds of this circuit.

26:7.2 (292.6) Most faithful and efficient are the Trinity guides; and each pilgrim receives the undivided attention, and enjoys the whole affection, of a secondary supernaphim belonging to this order. Never would a pilgrim of time find the first approachable person of the Paradise Trinity were it not for the help and assistance of these guides and the host of other spiritual beings engaged in instructing the ascenders respecting the nature and technique of the forthcoming Deity adventure.

26:7.3 (293.1) After the completion of the course of training on this circuit the Trinity guides take their pupils to its pilot world and present them before one of the many triune commissions functioning as examiners and certifiers of candidates for the Deity adventure. These commissions consist of one fellow of the finalizers, one of the directors of conduct of the order of primary supernaphim, and either a Solitary Messenger of space or a Trinitized Son of Paradise.

26:7.4 (293.2) When an ascendant soul actually starts for Paradise, he is accompanied only by the transit trio: the superaphic circle associate, the Graduate Guide, and the ever-present servital

suradnika. Ovi izleti iz Havonskih krugova u Raj služe kao testovi; uzlazna bića još nisu stekla Rajski status. Oni ne postižu rezidencijalni status na Raju dok ne prođu kroz terminalni ostatak vremena nakon postizanja Oca Svih i konačnog napuštanja Havonskih krugova. Tek nakon božanskog odmora oni mogu sudjelovati u "biti božanstva" i "duhu vrhovnosti" i time stvarno početi djelovati u krugu vječnosti i u prisutnosti Trojstva.

Pratioci uzlaznih smrtnika iz tranzitnog tria nisu potrebni kako bi im pomogli da pronađu geografsku prisutnosti duhovne svjetlosti Trojstva, nego prije da hodočasniku priušte svu moguću pomoć u teškom zadatku prepoznavanja, razotkrivanja i spoznaje Beskonačnog Duha do te mjere da omoguće prepoznavanje njegove ličnosti. Svaki uzlazni hodočasnik na Raju može uočiti zemljopisnu ili lokacijsku prisutnost Trojstva, velika većina je u mogućnosti da se obrati intelektualnoj stvarnosti Božanstava, a posebno Treće Osobe, ali svi nisu u stanju prepoznati, pa čak i djelomično spoznati stvarnost duhovne prisutnosti Oca i Sina. Još teža je čak i najmanja duhovna spoznaja Oca Svih.

Rijetko dolazi do neuspjeha u potrazi za Beskonačnim Duhom i kad štićenici Trojstvenih vodiča dožive uspjeh u ovoj fazi Božanske avanture, oni primaju na raspolaganje službu pronalazača Sina na četvrtom krugu Havone.

8. PRONALAZAČI SINA

Četvrti Havonski krug se ponekad naziva "krug Sinova." Sa svjetova ovog kruga uzlazni hodočasnici idu u Raj za postizanje kontakta razumijevanja sa Vječnim Sinom, dok na svjetovima ovog kruga silazni hodočasnici postižu novu spoznaju prirode i misije Sinova Stvoritelja vremena i prostora. Postoji sedam svjetova u ovom krugu na kojemu rezervni korpus Rajskih Mihaela održava posebne službene škole uzajamnog djelovanja u korist kako uzlaznih tako i silaznih hodočasnika; i na ovim svjetovima Sinova Mihaela hodočasnici vremena i hodočasnici vječnost stižu na svoje prvo istinsko međusobno razumijevanje. U mnogim aspektima, iskustva ovog kruga su najintrantrantnija od cijelog Havonskog boravka.

Pronalazači Sina su superafimski služitelji uzlaznih smrtnika četvrtog kruga. Osim općih radnji pripreme svojih kandidata za realizaciju Trojstvenih odnosa Vječnog Sina, ovi pronalazači

associate of the latter. These excursions from the Havona circles to Paradise are trial trips; the ascenders are not yet of Paradise status. They do not achieve residential status on Paradise until they have passed through the terminal rest of time subsequent to the attainment of the Universal Father and the final clearance of the Havona circuits. Not until after the divine rest do they partake of the "essence of divinity" and the "spirit of supremacy" and thus really begin to function in the circle of eternity and in the presence of the Trinity.

26:7.5 (293.3) The ascender's companions of the transit trio are not required to enable him to locate the geographic presence of the spiritual luminosity of the Trinity, rather to afford all possible assistance to a pilgrim in his difficult task of recognizing, discerning, and comprehending the Infinite Spirit sufficiently to constitute personality recognition. Any ascendant pilgrim on Paradise can discern the geographic or locational presence of the Trinity, the great majority are able to contact the intellectual reality of the Deities, especially the Third Person, but not all can recognize or even partially comprehend the reality of the spiritual presence of the Father and the Son. Still more difficult is even the minimum spiritual comprehension of the Universal Father.

26:7.6 (293.4) Seldom does the quest for the Infinite Spirit fail of consummation, and when their subjects have succeeded in this phase of the Deity adventure, the Trinity guides prepare to transfer them to the ministry of the Son finders on the fourth circle of Havona.

8. THE SON FINDERS

26:8.1 (293.5) The fourth Havona circuit is sometimes called the "circuit of the Sons." From the worlds of this circuit the ascending pilgrims go to Paradise to achieve an understanding contact with the Eternal Son, while on the worlds of this circuit the descending pilgrims achieve a new comprehension of the nature and mission of the Creator Sons of time and space. There are seven worlds in this circuit on which the reserve corps of the Paradise Michaels maintain special service schools of mutual ministry to both the ascending and descending pilgrims; and it is on these worlds of the Michael Sons that the pilgrims of time and the pilgrims of eternity arrive at their first truly mutual understanding of one another. In many respects the experiences of this circuit are the most intriguing of the entire Havona sojourn.

26:8.2 (294.1) The Son finders are the superaphic ministers to the ascending mortals of the fourth circuit. In addition to the general work of preparing their candidates for a realization of the Trinity relationships of the Eternal Son, these Son finders

Sina moraju tako potpuno uputiti svoje štićenike da ih učine u potpunosti uspješnim: prvo, u odgovarajućoj duhovnoj spoznaji Sina; drugo, u zadovoljavajućem prepoznavanju Sinove ličnosti; i treće, u pravilnom razlikovanju Sina od ličnosti Beskonačnog Duha.

Nakon postizanja Beskonačnog Duha, nema više ispita. Ponašanje hodočasničkih kandidata kada dođu u zagrljaj plašta Božanstava predstavlja testove unutarnjih krugova. Napredovanje je određeno isključivo prema duhovnosti pojedinca, a Bogovi su jedini koji mogu o tome prosuditi. Ukoliko dođe do neuspjeha, nikad se ne navode razlozi, niti su sami kandidati ili njihovi različiti tutori i vodiči ukoreni ili kritizirani. Na Raju, razočaranja se ne smatraju porazom; odgoda se nikada ne smatra sramotom; prividni neuspjesi vremena nikada se ne miješaju sa značajnim kašnjenjima u vječnosti.

Nema mnogo hodočasnika koji dožive kašnjenja i prividni neuspjeh u Božanskoj avanturi. Gotovo svi postižu Beskonačnog Duha, iako povremeno hodočasnici iz supersvemira broj jedan ne uspiju u prvom pokušaju. U rijetkim slučajevima hodočasnici koji imaju za cilj postignuće Duha dožive neuspjeh u pronalaženju Sina; onih koji ne uspiju u prvoj avanturi, gotovo svi dolaze iz supersvemira tri i pet. Velika većina onih koji ne uspiju postići Oca u prvoj avanturi, nakon što nađu i Duha i Sina, dolaze iz supersvemira broj šest, iako nekoliko njih iz supersvemira dva i tri također mogu biti neuspješni. A sve to jasno ukazuje da postoji neki dobar i opravdan razlog za ove očite propuste; u stvarnosti, to su jednostavno neizbježna kašnjenja.

Poraženi kandidati Božanske avanture stavljeni su u nadležnosti načelnika zadataka, skupine primarnih supernafima, i vraćaju se na rad u područja prostora za razdoblje od ne manje od jednog tisućljeća. Oni se nikada ne vraćaju u supersvemire njihova rođenja, već uvijek idu na te superkreacije koje su najpogodnije za njihovu prekvalifikaciju u pripremi za drugu Božansku avanturu. Nakon ove službe, na vlastitu inicijativu, oni se vraćaju u vanjski krug Havone gdje su odmah postavljeni u krugove svojih prekinutih karijera, dok istodobno nastavljaju pripreme za Božansku avanturu. Nikad nisu sekundarni supernafimi doživjeli neuspjeh u pilotiranju svojih štićenika pri drugom pokušaju, a isti superafimski služitelji i drugi vodiči uvijek su prisutni sa ovim kandidatima tijekom ove druge avanture.

must so fully instruct their subjects that they will be wholly successful: first, in the adequate spiritual comprehension of the Son; second, in the satisfactory personality recognition of the Son; and third, in the proper differentiation of the Son from the personality of the Infinite Spirit.

26:8.3 (294.2) After the attainment of the Infinite Spirit, no more examinations are conducted. The tests of the inner circles are the performances of the pilgrim candidates when in the embrace of the enshrouding of the Deities. Advancement is determined purely by the spirituality of the individual, and no one but the Gods presumes to pass upon this possession. In the event of failure no reasons are ever assigned, neither are the candidates themselves nor their various tutors and guides ever chided or criticized. On Paradise, disappointment is never regarded as defeat; postponement is never looked upon as disgrace; the apparent failures of time are never confused with the significant delays of eternity.

26:8.4 (294.3) Not many pilgrims experience the delay of seeming failure in the Deity adventure. Nearly all attain the Infinite Spirit, though occasionally a pilgrim from superuniverse number one does not succeed on the first attempt. The pilgrims who attain the Spirit seldom fail in finding the Son; of those who do fail on the first adventure, almost all hail from superuniverses three and five. The great majority of those who fail on the first adventure to attain the Father, after finding both the Spirit and the Son, hail from superuniverse number six, though a few from numbers two and three are likewise unsuccessful. And all this seems clearly to indicate that there is some good and sufficient reason for these apparent failures; in reality, simply unescapable delays.

26:8.5 (294.4) The defeated candidates for the Deity adventure are placed under the jurisdiction of the chiefs of assignment, a group of primary supernaphim, and are remanded to the work of the realms of space for a period of not less than one millennium. They never return to the superuniverse of their nativity, always to that supercreation most propitious for their retraining in preparation for the second Deity adventure. Following this service, on their own motion, they return to the outer circle of Havona, are immediately escorted to the circle of their interrupted career, and at once resume their preparations for the Deity adventure. Never do the secondary supernaphim fail to pilot their subjects successfully on the second attempt, and the same superaphic ministers and other guides always attend these candidates during this second adventure.

9. OČEVI VODIČI

9. THE FATHER GUIDES

Kad postigne treći krug Havone, hodočasnikova duša dolazi pod tutorstvo Očevih vodiča, starijih, vrlo vještih i najiskusnijh superafimskih služitelja. Na svjetovima ovog kruga Očevi vodiči održavaju škole mudrosti i fakultete tehnike u kojima sva bića koja nastanjuju središnji svemir služe kao učitelji. Ništa nije zanemareno što će biti na usluzi stvorenjima u ovoj transcendentalnoj avanturi postignuća vječnosti.

Postizanje Oca Svih je putovnica za vječnost, bez obzira na ostale krugove koje treba prijeći. Stoga je to bitan događaj kada pri dolasku na pilotski svijet kruga broj tri, tranzitni trio objavi da je to posljednji pothvat; da će vrijeme uskoro uslijediti da stvorenje prostora potraži ulazak u Raj kroz portale vječnosti.

Test vremena je gotovo završen; uskoro počinje utrka vječnosti. Završeni su dani neizvjesnosti; iščezlo je iskušenje koje rađa sumnje; biće je poslušalo nalog da bude savršeno. Od samog dna ljestvice inteligentnog postojanja, vremensko stvorenje i materijalna ličnost su uzašli kroz evolucijske sfere prostora i sada služe kao dokaz izvedivosti plana uzlaza, zauvijek dokazuju pravdu i pravednost zapovijedi koju Otac Svih daje svojim niskim stvorenjima svjetova: "Budite savršeni, kao što sam ja savršen".

Korak po korak, iz života u život, iz svijeta u svijet, biće je ovladalo uzlaznom karijerom, postiglo cilj Božanstva. Preživljavanje je kompletno u savršenstvu, a savršenstvo je prepuno u vrhovnosti božanstvenosti. Vrijeme je nestalo u vječnosti; prostor je iščezao u identitetu obožavanja i skladu sa Ocem Svih. Havonska emitiranja presijecaju prostor izvješćima slave, radosnom vijesti da u samoj istini savjesna stvorenja životinjske prirode i materijalnog podrijetla evolucijskim uzlazom, u stvarnosti i vječnosti postaju usavršeni sinovi Božji.

10. SAVJETNICI I KONZULTANTI

Superafimski savjetnici i konzultanti drugog kruga su instruktori djece vremena u vezi karijere vječnosti. Postignuće Raj a podrazumijeva odgovornosti novog i višeg reda, i boravak na drugom krugu pruža mnogo prilika za primanje pomoći i savjeta tih posvećenih supernafima.

Oni koji su neuspješni u prvim naporima na postizanju Božanstva napreduju iz kruga neuspjeha izravno na drugi krug prije nego se

26:9.1 (294.5) When the pilgrim soul attains the third circle of Havona, he comes under the tutelage of the Father guides, the older, highly skilled, and most experienced of the superaphic ministers. On the worlds of this circuit the Father guides maintain schools of wisdom and colleges of technique wherein all the beings inhabiting the central universe serve as teachers. Nothing is neglected which would be of service to a creature of time in this transcendent adventure of eternity attainment.

26:9.2 (294.6) The attainment of the Universal Father is the passport to eternity, notwithstanding the remaining circuits to be traversed. It is therefore a momentous occasion on the pilot world of circle number three when the transit trio announce that the last venture of time is about to ensue; that another creature of space seeks entry to Paradise through the portals of eternity.

26:9.3 (295.1) The test of time is almost over; the race for eternity has been all but run. The days of uncertainty are ending; the temptation to doubt is vanishing; the injunction to be *perfect* has been obeyed. From the very bottom of intelligent existence the creature of time and material personality has ascended the evolutionary spheres of space, thus proving the feasibility of the ascension plan while forever demonstrating the justice and righteousness of the command of the Universal Father to his lowly creatures of the worlds: "Be you perfect, even as I am perfect."

26:9.4 (295.2) Step by step, life by life, world by world, the ascendant career has been mastered, and the goal of Deity has been attained. Survival is complete in perfection, and perfection is replete in the supremacy of divinity. Time is lost in eternity; space is swallowed up in worshipful identity and harmony with the Universal Father. The broadcasts of Havona flash forth the space reports of glory, the good news that in very truth the conscientious creatures of animal nature and material origin have, through evolutionary ascension, become in reality and eternally the perfected sons of God.

10. THE COUNSELORS AND ADVISERS

26:10.1 (295.3) The superaphic counselors and advisers of the second circle are the instructors of the children of time regarding the career of eternity. The attainment of Paradise entails responsibilities of a new and higher order, and the sojourn on the second circle affords ample opportunity to receive the helpful counsel of these devoted supernaphim.

26:10.2 (295.4) Those who are unsuccessful in the first effort at Deity attainment are advanced from the circle of failure directly to the second circle

vrate u supersvemirsku službu. Tako savjetnici i konzultanti također služe kao savjetnici i tješioći tih razočaranih hodočasnika. Oni sami su naišli na svoje najveće razočaranje koje se ni na koji način ne razlikuje od dugog slijeda takvih iskustava na njihovom putu uspona, penjanja ljestvicom, od kaosa do slave - osim u pogledu veličine. To su oni koji su ispraznili iskustvenu šalicu do samog taloga; i ja sam primijetio da se privremeno vraćaju na službu supersvemira kao najviši red suosjećajnih služitelja djeci vremena u vremenskim razočaranjima.

Nakon dugog boravka na krugu broj dva, bića koja prime razočaranje izlaze pred vijeća savršenstva koja sjede na ovom pilotskom krugu i primaju certificiranje o položenom Havonskom testu; i ovo, u pogledu dotičnog neduhovnog statusa, daje im isti položaj u svemirima vremena kao da su oni zapravo uspjeli u Božanskoj avanturi. Duh takvih kandidata bio je posve prihvatljiv; njihov neuspjeh je sastavni dio neke faze tehnike njihovog pristupa ili nekog aspekta njihove iskustvene pozadine.

Njih tada uzimaju savjetnici kruga, izvode ih ispred šefova zadatka na Raju i vraćaju ih u službi vremena na svjetovima prostora; i oni idu sa radošću i veseljem na poslove bivših dana i dobi. Neki drugi put oni će se vratiti u krug njihovih najvećih razočaranja i pokušati ponovno Božansku avanturu.

Za uspješne hodočasnike na drugom krugu minuo je poticaj evolucijske neizvjesnost, ali avantura vječnog zadatka još nije počela; i boravak na ovom krugu je potpuno ugodan i jako profitabiln, ali tu nema nekog očekivanog entuzijazama bivših krugova. Mnogi su hodočasnici koji se u tom trenutku osvrnu na dugu, dugu borbu sa radosnom zavisti i stvarno žele da se na neki način mogu vratiti na svjetove vremena i početi ispočetka, baš kao što se vi smrtnici, kad se primaknete poodmaktoj dobi, ponekad osvrnete na borbe ranijeg i mlađeg života i doista želite da možete živjeti svoje živote ispočetka.

Ali pred njima je putovanje najskrivenijim krugom, i ubrzo nakon toga probudiće se iz zadnjeg tranzitnog sna i započeti nove avanture vječne karijere. Savjetnici i konzultanti na drugom krugu počinju pripreme njihovih subjekata za taj veliki i konačni odmor, neizbježan san koji nikada ne intervenira između epohalnih faza uzlaznih karijera.

Kad oni uzlazni hodočasnici koji su došli do Oca prođu kompletan drugi krug iskustva, Vodiči

before they are returned to superuniverse service. Thus the counselors and advisers also serve as the counselors and comforters of these disappointed pilgrims. They have just encountered their greatest disappointment, in no way differing from the long list of such experiences whereon they climbed, as on a ladder, from chaos to glory — except in its magnitude. These are they who have drained the experiential cup to its dregs; and I have observed that they temporarily return to the services of the superuniverses as the highest type of loving ministrators to the children of time and temporal disappointments.

26:10.3 (295.5) After a long sojourn on circuit number two the subjects of disappointment are examined by the councils of perfection sitting on the pilot world of this circle and are certified as having passed the Havona test; and this, so far as nonspiritual status is concerned, grants them the same standing in the universes of time as if they had actually succeeded in the Deity adventure. The spirit of such candidates was wholly acceptable; their failure was inherent in some phase of the technique of approach or in some part of their experiential background.

26:10.4 (295.6) They are then taken by the counselors of the circle before the chiefs of assignment on Paradise and are remanded to the service of time on the worlds of space; and they go with joy and gladness to the tasks of former days and ages. In another day they will return to the circle of their greatest disappointment and attempt anew the Deity adventure.

26:10.5 (296.1) For the successful pilgrims on the second circuit the stimulus of evolutionary uncertainty is over, but the adventure of the eternal assignment has not yet begun; and while the sojourn on this circle is wholly pleasurable and highly profitable, it lacks some of the anticipative enthusiasm of the former circles. Many are the pilgrims who, at such a time, look back upon the long, long struggle with a joyous envy, really wishing they might somehow go back to the worlds of time and begin it all over again, just as you mortals, in approaching advanced age, sometimes look back over the struggles of youth and early life and truly wish you might live your lives over once again.

26:10.6 (296.2) But the traversal of the innermost circle lies just ahead, and soon thereafter the last transit sleep will terminate, and the new adventure of the eternal career will begin. The counselors and advisers on the second circle begin the preparation of their subjects for this great and final rest, the inevitable sleep which ever intervenes between the epochal stages of the ascendant career.

26:10.7 (296.3) When those ascendant pilgrims who have attained the Universal Father complete the

Diplomaca, njihovi vjerni pratitelji, izdaju nalog za njihov prijem u posljednji krug. Ovi vodiči osobno pilotiraju svoje subjekte na unutarnjem krugu i tamo ih smjeste u skrbništvo nadopunitelja odmora, posljednji od tih redova sekundarnih supernafima dodijeljenih službi hodočasnika vremena na svjetskim krugovima Havone.

11. DOPUNITELJI ODMORA

Veći dio vremena koje uspinjući smrtnici provedu na zadnjem krugu posvećeno je nastavku studija predstojećih problema Rajskih prebivališta. Velika i raznolika mnoštva bića, od kojih je većina neoboznanjena, su trajni i prijelazni stanovnici tog unutarnjeg prstena Havonskih svjetova. A miješanje ovih mnogostrukih vrsta pruža superafimskim dopuniteljima odmora bogati slijed situacija koje su jako korisne u daljnjem obrazovanju uzlaznih hodočasnika, osobito s obzirom na probleme prilagodbe na mnoge grupe bića koja ćete nedugo zatim susresti na Raju.

Među onima koji borave na tom unutarnjem krugu su stvorena bića iz reda potrojstvljenih sinova. Primarni i sekundarni supernafimi su opći čuvari objedinjenog korpusa tih sinova, uključujući potrojstvljeno potomstvo smrtnih finalista i slično potomstvo Rajskih Građana. Neki od tih sinova su primili zagrljaj Trojstva i pozicije povjerenstva u supervladama, drugi su različito raspoređeni, ali velika većina se okuplja u objedinjenom korpusu na savršenim svijetovima unutarnjeg kruga Havone. Ovdje, pod nadzorom supernafima, oni se pripremaju za neki budući rad tako poseban u neimenovanom zboru visokih Rajskih Građana koji su, prije vremena Grandfande, djelovali kao prvi izvršni pomoćnici Vječnih Dana. Postoje mnogi razlozi za pretpostavku da ove dvije jedinstvene grupe potrojstvljenih bića čekaju zajednički radovi u dalekoj budućnosti, da ne pominjemo njihovu zajedničku sudbinu rada u rezervnom Rajskom Korpusu Potrojstvljenih Finalista.

Na ovom najintimnijem krugu, uzlazni i silazni hodočasnici bratime se jedni s drugima i sa stvorenim bićima iz reda potrojstvljenih sinova. Kao i njihovi roditelji, ti sinovi izvlače velike koristi od tih internih grupa, a to je posebna misija supernafima kako bi se olakšalo i osiguralo bratimljenje potrojstvljenih sinova smrtnih finalista i potrojstvljenih sinova Rajskih Građana. Superafimski nadopunitelji odmora ne bave se toliko obukom kao promicanjem svojeg razumijevanja vezano s različitim skupinama.

second-circle experience, their ever-attendant Graduate Guides issue the order admitting them to the final circle. These guides personally pilot their subjects to the inner circle and there place them in the custody of the complements of rest, the last of those orders of secondary supernaphim assigned to the ministry of the pilgrims of time on the world circuits of Havona.

11. THE COMPLEMENTS OF REST

26:11.1 (296.4) Much of an ascender's time on the last circuit is devoted to a continuation of the study of the impending problems of Paradise residence. A vast and diverse host of beings, the majority unrevealed, are permanent and transient residents of this inner ring of Havona worlds. And the commingling of these manifold types provides the superaphic complements of rest with a rich situational environment which they effectively utilize in furthering the education of the ascending pilgrims, especially with regard to the problems of adjustment to the many groups of beings soon to be encountered on Paradise.

26:11.2 (296.5) Among those who dwell on this inner circuit are the creature-trinitized sons. The primary and the secondary supernaphim are the general custodians of the conjoint corps of these sons, including the trinitized offspring of the mortal finalizers and similar progeny of the Paradise Citizens. Certain of these sons are Trinity embraced and commissioned in the supergovernments, others are variously assigned, but the great majority are being gathered together in the conjoint corps on the perfect worlds of the inner Havona circuit. Here, under the supervision of the supernaphim, they are being prepared for some future work by a special and unnamed corps of high Paradise Citizens who were, prior to the times of Grandfanda, first executive assistants to the Eternals of Days. There are many reasons for conjecturing that these two unique groups of trinitized beings are going to work together in the remote future, not the least of which is their common destiny in the reserves of the Paradise Corps of Trinitized Finalizers.

26:11.3 (296.6) On this innermost circuit, both the ascending and the descending pilgrims fraternize with each other and with the creature-trinitized sons. Like their parents, these sons derive great benefits from interassociation, and it is the special mission of the supernaphim to facilitate and to insure the confraternity of the trinitized sons of the mortal finalizers and the trinitized sons of the Paradise Citizens. The superaphic complements of rest are not so much concerned with their training as with promoting their understanding association with diverse groups.

Smrtnici primaju zapovijed: "Budite savršeni, kao što je Rajski Otac savršen." Za ove potrojstvljene sinove, objedinjeni korpus nadzornih supernafima ne prestaje govoriti: "Budite puni razumijevanja za vašu uzlaznu braću, kao što ih Rajski Sinovi Stvoritelji znaju i vole."

Smrtno stvorenje mora naći Boga. Sin Stvoritelj nikada ne staje u svojim nastojanjima dok ne nađe čovjeka - najniže stvorenje koje ima slobodnu volju. Izvan svake sumnje, Sinovi Stvoritelji i smrtna djeca se pripremaju za neku buduću i nepoznatu svemirsku službu. Obje grupe prolaze široka prostranstva iskustvenog svemira i tako su obrazovani i obučeni za njihovu vječnu misiju. Širom svemira dolazi do ovog jedinstvenog stapanja ljudskog i božanskog, stvorenja i Stvoritelja. Nepromišljeni smrtnici ukazuju na božansko milosrđe i nježnost, a posebno prema slabim i ugroženim, kao pokazatelj antropomorfog Boga. Što je pogreška! Umjesto toga treba takvu manifestaciju milosrđa i tolerancije prema ljudima uzeti kao dokaz da u smrtnom čovjeku obitava duh živog Boga; da je stvoreno biće, naposljetku, božanski motivirano.

Pred kraj boravka na prvom krugu uzlazni hodočasnici prvo susreću poticatelje odmora iz primarnog reda supernafima. To su anđeli Raja koji izlaze da pozdrave one koji stoje na pragu vječnosti i da im pomognu završiti pripreme za tranzitni san njihovog posljednjeg uskršnuća. Vi nećete zbilja postati dijete Raja dok ne pređete unutarnji krug i ne budete doživjeli uskršnuće vječnosti iz posljednjeg sna vremena. Usavršeni hodočasnici počinju ovaj odmor odlaskom na počinak na prvom krugu Havone i buđenjem na vječnom otoku Raja. Od svih koji uzlaze na vječni otok, samo oni koji na taj način dolaze su djeca vječnosti; ostali idu kao posjetitelji, kao gosti bez rezidencijskog statusa.

I sada, na vrhuncu Havonske karijere, dok smrtnici idu na počinak na pilotskom svijetu unutarnjeg kruga, vi ne idete na počinak kao što ste to učinili na svijetu vašeg porijekla kada ste zatvorili oči u prirodnom snu smrtničke smrti, niti kao što ste to učinili prilikom dugog tranzita u pripremi za putovanje na Havonu. Sada, dok se pripremate za ostatak postignuća, s vama putuje vaš dugovječni suradnik iz prvog kruga, veličanstveni dopunitelj odmora, koji se priprema za ulazak u ostatak puta kao jedan s vama, kao zalog Havone da je tranzicija završena, te da se čekaju samo završni potezi u ostvarenju savršenstva.

Vaš prvi prijelaz je doista bio smrti, drugi je bio idealni san, a treća metamorfoza je pravi odmor, epohalna relaksacija.

26:11.4 (297.1) Mortals have received the Paradise command: "Be you perfect, even as your Paradise Father is perfect." To these trinitized sons of the conjoint corps the supervising supernaphim never cease to proclaim: "Be you understanding of your ascendant brethren, even as the Paradise Creator Sons know and love them."

26:11.5 (297.2) The mortal creature must find God. The Creator Son never stops until he finds man — the lowest will creature. Beyond doubt, the Creator Sons and their mortal children are preparing for some future and unknown universe service. Both traverse the gamut of the experiential universe and so are educated and trained for their eternal mission. Throughout the universes there is occurring this unique blending of the human and the divine, the commingling of creature and Creator. Unthinking mortals have referred to the manifestation of divine mercy and tenderness, especially towards the weak and in behalf of the needy, as indicative of an anthropomorphic God. What a mistake! Rather should such manifestations of mercy and forbearance by human beings be taken as evidence that mortal man is indwelt by the spirit of the living God; that the creature is, after all, divinity motivated.

26:11.6 (297.3) Near the end of the first-circle sojourn the ascending pilgrims first meet the instigators of rest of the primary order of supernaphim. These are the angels of Paradise coming out to greet those who stand at the threshold of eternity and to complete their preparation for the transition slumber of the last resurrection. You are not really a child of Paradise until you have traversed the inner circle and have experienced the resurrection of eternity from the terminal sleep of time. The perfected pilgrims begin this rest, go to sleep, on the first circle of Havona, but they awaken on the shores of Paradise. Of all who ascend to the eternal Isle, only those who thus arrive are the children of eternity; the others go as visitors, as guests without residential status.

26:11.7 (297.4) And now, at the culmination of the Havona career, as you mortals go to sleep on the pilot world of the inner circuit, you go not alone to your rest as you did on the worlds of your origin when you closed your eyes in the natural sleep of mortal death, nor as you did when you entered the long transit trance preparatory for the journey to Havona. Now, as you prepare for the attainment rest, there moves over by your side your long-time associate of the first circle, the majestic complement of rest, who prepares to enter the rest as one with you, as the pledge of Havona that your transition is complete, and that you await only the final touches of perfection.

26:11.8 (297.5) Your first transition was indeed death, the second an ideal sleep, and now the third metamorphosis is the true rest, the relaxation of

the ages.

[Predstavio usavršitelj Mudrosti iz Uverse.]

^{26:11.9 (297.6)} [Presented by a Perfector of Wisdom
from Uversa.]

POGLAVLJE 27. SLUŽBA PRVOTNIH SUPERNAFIMA

⇐ 026

Knjiga Urantije

028 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 27 SLUŽBA PRVOTNIH SUPERNAFIMA

Sekcije

Uvod

1. POTICATELJI ODMORA
2. STARJEŠINE PODUZEĆA
3. TUMAČI ETIKE
4. UPRAVITELJI PONAŠANJA
5. ČUVARI ZNANJA
6. UČITELJI FILOZOFIJE
7. VODITELJI OBOŽAVANJA

PAPER 27 MINISTRY OF THE PRIMARY SUPERNAPHIM

SECTIONS

Introduction

1. Instigators of Rest
2. Chiefs of Assignment
3. Interpreters of Ethics
4. Directors of Conduct
5. The Custodians of Knowledge
6. Masters of Philosophy
7. Conductors of Worship

Uvod

PRVOTNI supemafimi su veličanstveni služitelji Božanstava vječnog Rajskog Otoka. Nije poznato da su ova bića ikad skrenula s puteva ispravnosti i svjetla. Oni se uvijek svi jave pri prozivci; kroz cijelu vječnost nije izgubljeno ni jedno od ovih veličanstvenih bića. Dok su ovi visoki supemafimi savršena bića, bića obilježena najvišim savršenstvom, oni nisu bilo apsonitni ili apsolutni. Kako imaju savršenu bit, ova djeca Beskonačnog Duha djeluju dobrovoljno i naizmjenice na svim fazama svojih mnogostrukih dužnosti. Oni obično ne djeluju bitnije izvan Raja, premda sudjeluju u različitim tisućugodišnjim skupovima i periodičnim sastancima širom centralnog svemira. Oni pored toga djeluju kao specijalni glasnici Božanstava, te u velikom broju uzlaze na poziciju Tehničkih Savjetnika.

Prvotni supemafim pored toga zapovijeda serafimskim mnoštvom na svjetovima koji su izolirani pobunom. U slučaju podarenja Rajskog Sina takvom svijetu, po upotpunjenju njegove misije i uzašašću do Oca Svih, te nakon što se po Očevu odobrenju vrati kao akreditirani izručitelj

INTRODUCTION

27:0.1 (298.1) PRIMARY supernaphim are the supernal servants of the Deities on the eternal Isle of Paradise. Never have they been known to depart from the paths of light and righteousness. The roll calls are complete; from eternity not one of this magnificent host has been lost. These high supernaphim are perfect beings, supreme in perfection, but they are not absonite, neither are they absolute. Being of the essence of perfection, these children of the Infinite Spirit work interchangeably and at will in all phases of their manifold duties. They do not function extensively outside Paradise, though they do participate in the various millennial gatherings and group reunions of the central universe. They also go forth as special messengers of the Deities, and in large numbers they ascend to become Technical Advisers.

27:0.2 (298.2) Primary supernaphim are also placed in command of the seraphic hosts ministering on worlds isolated because of rebellion. When a Paradise Son is bestowed upon such a world, completes his mission, ascends to the Universal Father, is accepted, and returns as the accredited

ovog izoliranog svijeta, starješine ovog poduzeća uvijek postavljaju prvotnog supernafima za upravitelja nad služiteljskim duhovima ovog novopovraćenog svijeta. Supernafimi koji služe na ovoj specijalnoj misiji povremeno rotiraju na svojim položajima. Na Urantiji trenutno služi drugi po redu "poglavar serafima" od darivanja Krista Mihaela.

Prvotni supernafimi su od vječnosti služili na Otoku Svjetla i na različitim upraviteljskim misijama na svjetovima prostora, dok su svoju sadašnju klasifikaciju primili jedino po dolasku hodočasnika vremena s Havone na Raj. Ovi visoki anđeli danas služe uglavnom u slijedećih sedam redova službe, kao:

1. Voditelj i obožavanj a.
2. Učitelji filozofije.
3. Čuvari znanja.
4. Upravitelj i ponašanj a.
5. Tumači etike.
6. Starješine poduzeća.
7. Poticatelji Odmora.

Uzlazni hodočasnici ne dolaze pod neposrednu upravu ovih supernafima sve do konačnog postignuća prebivališnog statusa na Raju, nakon čega započinju program obuke pod upravom ovih anđela, od zadnjeg do prvog. Ljudska bića tako započinju svoj Rajski put pod nadzorom poticatelja odmora, dok nakon niza prijelaznih faza završavaju ovaj obrazovni program s voditeljima obožavanja. I po završetku ovog programa, spremni ste krenuti b e skonačnim pute m finalističkog statusa.

1. POTICATELJI ODMORA

Poticatelji odmora djeluju kao Rajski inspektori koji odlaze s centralog Otoka u unutarnji krug Havone kako bi surađivali s dopuniteljima odmora, svojim kolegama iz drugotnog reda supernafima. Odmor--božanski odmor--predstavlja osnovu udobnosti na Raju; i ovi poticatelji odmora djeluju kao posljednji u nizu instruktora koji pripremaju hodočasnike vremena za boravak u vječnosti. Njihovo djelovanje započinje na posljednjem krugu centralnog svemira i nastavlja se nakon što se hodočasnici probude iz prijelaznog sna koji prevodi uspješna prostorna bića u domene vječnosti.

Odmor ima sedmostruku prirodu: To može biti odmor počinka i igre nižih bića, odmor otkrića

deliverer of this isolated world, a primary supernaphim is always designated by the chiefs of assignment to assume command of the ministering spirits on duty in the newly reclaimed sphere. Supernaphim in this special service are periodically rotated. On Urantia the present "chief of seraphim" is the second of this order to be on duty since the times of the bestowal of Christ Michael.

27:0.3 (298.3) From eternity the primary supernaphim have served on the Isle of Light and have gone forth on missions of leadership to the worlds of space, but they have functioned as now classified only since the arrival on Paradise of the Havona pilgrims of time. These high angels now minister chiefly in the following seven orders of service:

- 27:0.4 (298.4) 1. Conductors of Worship.
- 27:0.5 (298.5) 2. Masters of Philosophy.
- 27:0.6 (298.6) 3. Custodians of Knowledge.
- 27:0.7 (298.7) 4. Directors of Conduct.
- 27:0.8 (298.8) 5. Interpreters of Ethics.
- 27:0.9 (298.9) 6. Chiefs of Assignment.
- 27:0.10 (298.10) 7. Instigators of Rest.

27:0.11 (298.11) Not until the ascending pilgrims actually attain Paradise residence do they come under the direct influence of these supernaphim, and then they pass through a training experience under the direction of these angels in the reverse order of their naming. That is, you enter upon your Paradise career under the tutelage of the instigators of rest and, after successive seasons with the intervening orders, finish this training period with the conductors of worship. Thereupon are you ready to begin the endless career of a finaliter.

1. INSTIGATORS OF REST

27:1.1 (299.1) The instigators of rest are the inspectors of Paradise who go forth from the central Isle to the inner circuit of Havona, there to collaborate with their colleagues, the complements of rest of the secondary order of supernaphim. The one essential to the enjoyment of Paradise is rest, divine rest; and these instigators of rest are the final instructors who make ready the pilgrims of time for their introduction to eternity. They begin their work on the final attainment circle of the central universe and continue it when the pilgrim awakes from the last transition sleep, the slumber which graduates a creature of space into the realm of the eternal.

27:1.2 (299.2) Rest is of a sevenfold nature: There is the rest of sleep and of play in the lower life orders,

viših bića ili odmor obožavanja koji obilježava ličnosti duha. Pored toga postoji normalni odmor koji služi prikupljanju energije, osvježanju bića fizičkom ili duhovnom energijom. Tu je zatim prijelazni san, nesvjesni počinak pri userafimljenju, pri prijelazu sa svijeta na svijet. Duboki san metamorfoze ne nalikuje ni jednoj drugoj vrsti odmora i predstavlja odmor pri prijelazu iz jednog stadija postojanja u drugi, iz jednog života u drugi, iz jednog stadija egzistencije u drugi; ovaj san uvijek prati prijelaz kroz stadije kozmičkog statusa, za razliku od evolucije kroz više stadija jednog te istog statusa.

Ali posljednji metamorfički san predstavlja nešto više od ovih ranijih oblika prijelaznog počinaka koji obilježavaju niz statusnih postignuća uzlaznog puta; ovom prilikom, stvorena bića vremena i prostora prelaze unutarnje centralne granice vremenskih i prostornih domena kako bi postigla prebivališni status u bezvremenim i bezspostornim domenama Raja. Poticatelji i dopunitelji odmora igraju jednako bitnu ulogu pri ovoj prijelaznoj metamorfozi, upravo kao što serafimi i njihovi suradnici igraju bitnu ulogu u procesu opstanka smrtnih bića.

Dok ljudska bića odlaze na počinak na posljednjem krugu Havone, na Raju se bude u vječni život. I dok ovdje prolazite procesom duhovne repersonifikacije, odmah možete prepoznati poticatelja odmora koji vas čeka na vječnim obalama kao isti onaj prvotni supernafim koji je zaslužan za vaš konačni počinak na unutarnjem krugu Havone; i doći će vam u sjećanje taj posljednji veliki korak vjere dok se ovom prilikom ponovo budete spremali prepustiti identitet svoga bića u ruke Oca Svih.

Već ste imali priliku osjetiti prijetnost posljednjeg počinaka; doživjeli ste posljednji prijelazni san; sad se budite u beskonačni život na obalama vječnog prebivališta. "I neće više biti počinaka. Pred vama je prisutnost Boga i njegovih Sinova i vječno ste njegove služe; vidjeli ste njegovo lice i njegovo ime je postalo vaš duh. Neće više biti noći; i neće trebati ni svjetla od sunca, jer im Veliki Izvor i Centar daje svjetlost; oni imaju život vječni. I Bog će otrti svaku suzu s njihovih očiju; smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, niti će biti boli, jer stari svijet prođe."

discovery in the higher beings, and worship in the highest type of spirit personality. There is also the normal rest of energy intake, the recharging of beings with physical or with spiritual energy. And then there is the transit sleep, the unconscious slumber when enseraphimed, when in passage from one sphere to another. Entirely different from all of these is the deep sleep of metamorphosis, the transition rest from one stage of being to another, from one life to another, from one state of existence to another, the sleep which ever attends transition from actual universe *status* in contrast to evolution through various *stages* of any one status.

27:1.3 (299.3) But the last metamorphic sleep is something more than those previous transition slumbers which have marked the successive status attainments of the ascendant career; thereby do the creatures of time and space traverse the innermost margins of the temporal and the spatial to attain residential status in the timeless and spaceless abodes of Paradise. The instigators and the complements of rest are just as essential to this transcending metamorphosis as are the seraphim and associated beings to the mortal creature's survival of death.

27:1.4 (299.4) You enter the rest on the final Havona circuit and are eternally resurrected on Paradise. And as you there spiritually repersonalize, you will immediately recognize the instigator of rest who welcomes you to the eternal shores as the very primary supernaphim who produced the final sleep on the innermost circuit of Havona; and you will recall the last grand stretch of faith as you once again made ready to commend the keeping of your identity into the hands of the Universal Father.

27:1.5 (299.5) The last rest of time has been enjoyed; the last transition sleep has been experienced; now you awake to life everlasting on the shores of the eternal abode. "And there shall be no more sleep. The presence of God and his Son are before you, and you are eternally his servants; you have seen his face, and his name is your spirit. There shall be no night there; and they need no light of the sun, for the Great Source and Center gives them light; they shall live forever and ever. And God shall wipe away all tears from their eyes; there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any more pain, for the former things have passed away."

2. STARJEŠINE PODUZEĆA

Poglavar supernafima, "izvorni uzorak anđela," s vremena na vrijeme postavlja ovu grupu na upravno organizacijski položaj nad sva tri serafska reda-- prvotnim, drugotnim i tercijarnim. Supernafimi predstavljaju posve samoupravno i

2. CHIEFS OF ASSIGNMENT

27:2.1 (300.1) This is the group designated from time to time by the chief supernaphim, "the original pattern angel," to preside over the organization of all three orders of these angels — primary, secondary, and tertiary. The supernaphim, as a

samoorganizacijsko tijelo zuzev kad je riječ o djelima ovog zajedničkog poglavara, prvog Rajskog anđela koji zauvijek upravlja svim ovim ličnostima duha.

Anđeli poduzeća djeluju u bliskoj vezi s proslavljenim smrtnim žiteljima Raja prije njihovog primitka u Zbor Finalnosti. Obrazovanje i obuka nisu jedine aktivnosti novopristiglih žitelja Raja; služba igra jednako bitnu ulogu u prijefinalističkom obrazovnom programu Raja. I primijetio sam da kad god uspinjući smrtnici nađu trenutak odmora, oni jasno nastoje uspostaviti prijateljski odnos s pripadnicima rezervnog zbora superafskih starješina poduzeća.

Nakon što smrtna uzlazna bića dostignu Raj, njihovi društveni odnosi podrazumijevaju mnogo više od kontakta s mnoštvom uzvišenih i božanskih bića i proslavljenih bližnjih smrtnika koje su već imali prilike upoznati. Pored toga morate uspostaviti odnos s više od tri tisuće različitih redova Rajskih državljana, različitih grupa Transcendentalista i brojnih drugih vrsta trajnih i privremenih Rajskih žitelja koji nisu obznani na Urantiji. Po uspostavi značajnog kontakta s ovim moćnim Rajskim intelektima, ljudi nalaze spokoj u kontaktu sa serafskim oblicima uma; ova ih bića podsjećaju na period druženja sa serafima s kojima su proveli tako dugo vremena i s kojima su imali tako prijatan odnos.

3. TUMAČI ETIKE

Što se više budete uspinjali ljestvicom života, to ćete više obraćati pažnju na pitanje kozmičke etike. Čovjek djeluje etički kad priznaje i prepoznaje prava koja obilježavaju egzistenciju svih drugih osoba. Ali duhovna etika daleko nadilazi smrtnički pa čak i morontijalni koncept osobnih i grupnih odnosa.

Na svom dugom uzlaznom putu prema Rajskoj slavi, hodočasnici vremena imaju prilike podrobno proučiti i adekvatno savladati etičke lekcije. Kako ovo uzlazno putovanje k čovjekovoj nutrimi uistinu započinje na rodnim svjetovima vremena, uzlazna bića nastavljaju pripajati nove grupe poznanika svom rastućem krugu kozmičkih suradnika. Dok svaka nova grupa kolega dodaje novu razinu priznate i primijenjene etike, u času postignuća Raja smrtnicima je istinski potreban prijateljski i srdačan savjet vezano uz tumačenje etičkih odnosa. Dok im ne trebaju časovi iz etike, potrebno im je tumačenje prethodno i detaljno savladanih lekcija koje će ih dovesti licem u lice s izvanrednom zadaćom upoznavanja novih iskustava.

body, are wholly self-governing and self-regulatory except for the functions of their mutual chief, the first angel of Paradise, who ever presides over all these spirit personalities.

27:2.2 (300.2) The angels of assignment have much to do with glorified mortal residents of Paradise before they are admitted to the Corps of the Finality. Study and instruction are not the exclusive occupations of Paradise arrivals; service also plays its essential part in the prefinaliter educational experiences of Paradise. And I have observed that, when the ascendant mortals have periods of leisure, they evince a predilection to fraternize with the reserve corps of the superaphic chiefs of assignment.

27:2.3 (300.3) When you mortal ascenders attain Paradise, your societal relationships involve a great deal more than contact with a host of exalted and divine beings and with a familiar multitude of glorified fellow mortals. You must also fraternize with upwards of three thousand different orders of Paradise Citizens, with the various groups of the Transcendentals, and with numerous other types of Paradise inhabitants, permanent and transient, who have not been revealed on Urantia. After sustained contact with these mighty intellects of Paradise, it is very restful to visit with the angelic types of mind; they remind the mortals of time of the seraphim with whom they have had such long contact and such refreshing association.

3. INTERPRETERS OF ETHICS

27:3.1 (300.4) The higher you ascend in the scale of life, the more attention must be paid to universe ethics. Ethical awareness is simply the recognition by any individual of the rights inherent in the existence of any and all other individuals. But spiritual ethics far transcends the mortal and even the morontia concept of personal and group relations.

27:3.2 (300.5) Ethics has been duly taught and adequately learned by the pilgrims of time in their long ascent to the glories of Paradise. As this inward-ascending career has unfolded from the nativity worlds of space, the ascenders have continued to add group after group to their ever-widening circle of universe associates. Every new group of colleagues met with adds one more level of ethics to be recognized and complied with until, by the time the mortals of ascent reach Paradise, they really need someone to provide helpful and friendly counsel regarding ethical interpretations. They do not need to be taught ethics, but they do need to have what they have so laboriously learned properly *interpreted* to them as they are brought face to face with the extraordinary task of contacting with so much that is new.

Služba tumača etike ima neprocjenjivu vrijednost ovim novopristiglim žiteljima Raja, pomažući im da se prilagode brojnim grupama veličanstvenih bića za vrijeme ovog bitnog razdoblja od postignuća prebivališnog statusa do službenog ulaska u Zbor Smrtničkih Finalista. Uzlazni hodočasnici su već imali prilike upoznati mnoge vrste Rajskih Državljana na sedam krugova Havone. Proslavljeni smrtnici su pored toga imali prilike uživati u bliskom kontaktu s bićima potrojstvenih sinova koji pripadaju združenom zboru unutarnjeg kruga Havone gdje primaju najveći dio naobrazbe. I uzlazni hodočasnici su na drugim krugovima imali prilike upoznati mnoge neobznanjene žitelje Rajsko - Havonskog sustava koji prolaze procesom grupne obuke u pripremi za neobznanjene zadaće budućnosti.

Svi ovi nebeski odnosi imaju nedvojbeno uzajamnu prirodu. Ne samo što vi kao uzlazni smrtnici izvlačite korist iz ovog niza kozmičkih odnosa i mnogobrojnih vrsta sve božanstvenijih suradnika, već svakom od ovih božanstvenih bića imate prilike uputiti jedan dio svoje ličnosti i iskustva koji zauvijek mijenjaju i unapređuju svakog od njih zahvaljujući ovom kontaktu s uspinjućim smrtnicima s evolutivnih svjetova vremena i prostora.

4. UPRAVITELJI PONAŠANJA

Nakon što potpuno ovladaju pitanjem etike Rajskih odnosa--ne besmislenih formalnosti i diktata vještačkih kasti, već unutarnjih osobina--uzlazni smrtnici izvlače veliku korist iz savjetovanja sa superafskim upraviteljima ponašanja koji pripremaju ove nove pripadnike Rajskog društva za ovladavanje postupcima savršenog ponašanja viših bića koja žive na centralnom Otoku Svjetla i Života.

Sklad je osnovni ton centralnog svemira i cijelim Rajem vlada sveprimijetan red i sklad. Ispravno držanje je bit napretka uz pomoć znanja i putem filozofije, do duhovnih visina spontanog obožavanja. Božanska vještina obilježava proces prilaza k Božanstvenosti; i hodočasnici mogu ovladati ovom vještinom jedino po dolasku na Raj. Dok su već imali prilike primiti duh ove vještine na krugovima Havone, hodočasnici mogu primiti završne detalje ove obuke jedino nakon istinskog postignuća Otoka Svjetla.

Svaki oblik ponašanja na Raju je posve spontan, u svakom pogledu prirodan i slobodan. Ali i pored toga postoji način ophođenja koji je posve prikladan i savršen za vječni Otok i upravitelji ponašanja uvijek stoje pored "došljaka

27:3.3 (300.6) The interpreters of ethics are of inestimable assistance to the Paradise arrivals in helping them to adjust to numerous groups of majestic beings during that eventful period extending from the attainment of residential status to formal induction into the Corps of Mortal Finalists. Many of the numerous types of Paradise Citizens the ascendant pilgrims have already met on the seven circuits of Havona. The glorified mortals have also enjoyed intimate contact with the creature-trinitized sons of the conjoint corps on the inner Havona circuit, where these beings are receiving much of their education. And on the other circuits the ascending pilgrims have met numerous unrevealed residents of the Paradise-Havona system who are there pursuing group training in preparation for the unrevealed assignments of the future.

27:3.4 (301.1) All these celestial companionships are invariably mutual. As ascending mortals you not only derive benefit from these successive universe companions and such numerous orders of increasingly divine associates, but you also impart to each of these fraternal beings something from your own personality and experience which forever makes every one of them different and better for having been associated with an ascending mortal from the evolutionary worlds of time and space.

4. DIRECTORS OF CONDUCT

27:4.1 (301.2) Having already been fully instructed in the ethics of Paradise relationships — neither meaningless formalities nor the dictations of artificial castes but rather the inherent proprieties — the ascendant mortals find it helpful to receive the counsel of the superaphic directors of conduct, who instruct the new members of Paradise society in the usages of the perfect conduct of the high beings who sojourn on the central Isle of Light and Life.

27:4.2 (301.3) Harmony is the keynote of the central universe, and detectable order prevails on Paradise. Proper conduct is essential to progress by way of knowledge, through philosophy, to the spiritual heights of spontaneous worship. There is a divine technique in the approach to Divinity; and the acquirement of this technique must await the pilgrims' arrival on Paradise. The spirit of it has been imparted on the circles of Havona, but the final touches of the training of the pilgrims of time can be applied only after they actually attain the Isle of Light.

27:4.3 (301.4) All Paradise conduct is wholly spontaneous, in every sense natural and free. But there still is a proper and perfect way of doing things on the eternal Isle, and the directors of conduct are ever by the side of the "strangers

unutar vrata" kako bi im pomogli da se osjećaju prijatno i ugodno, istovremeno učeći ove hodočasnike da izbjegnu inače neminovnu zbrku i nesigurnost. Ovo je jedini način da se izbjegne beskrajna zbrka; i zbrka se nikad ne javlja na Raju.

Ovi upravitelji ponašanja istinski služe kao proslavljeni učitelji i vodiči. Oni prvenstveno nastoje pripremiti pridošle smrtne žitelje gotovo beskrajom nizu novih situacija i nepoznatih običaja. Unatoč cijeloj dugoj pripremi i dugom procesu putovanja, Raj je još uvijek neizrecivo čudno i nevjerojatno iznenađujuće mjesto svim osobama koje tu konačno uspiju ostvariti prebivališni status.

5. ČUVARI ZNANJA

Superafski čuvari znanja su viša "pisma preporuke" i svi Rajski žitelji imaju priliku upoznati i pročitati ova bića. Oni su božanski zapisi istine, živuće knjige stvarnog znanja. Već ste čuli o zapisima iz "knjige života." Čuvari znanja su upravo takve živuće knjige, zapisi savršenstva zabilježeni na vječnim pločama božanskog života i vrhovne sigurnosti. Oni su uistinu živuće, automatske biblioteke. Kozmičke činjenice predstavljaju unutarnju osobinu ovih prvotnih supernafima, nešto što je istinski u njima zabilježeno; i njihove unutarnje osobine jednako ne dopuštaju prodor neistine u umove ovih savršenih i preobilnih skladišta istine vječnosti i inteligencije vremena.

Dok ovi čuvari povremeno drže neslužbena predavanja žiteljima vječnog Otoka, oni prvenstveno služe kao izvori informacije i verifikacije. I svaka osoba koja dođe na Raj slobodno može iskoristiti ovo živuće spremište zanimljivih činjenica i istina. Na sjevernom kraju Otoka, bića mogu upotrijebiti živuće pronalazače znanja koji pozivaju na dužnost upravitelja grupe koja posjeduje željenu informaciju, nakon čega se javljaju veličanstvena bića koja predstavljaju upravo ono što je biće željelo doznati. Nećete više morati tragati za prosvjetljenjem na stranicama knjiga; ovo je susret licem u lice s živućom inteligencijom. Na ovaj način možete primiti najviše znanje od samih živućih bića kojima je ova istina povjerena na čuvanje.

Nakon što pronađete supernafima koji je upravo ono što pokušavate verificirati, imat ćete na raspolaganju sve poznate činjenice svih kozmosa, kako ovi čuvari znanja djeluju u ulozi posljednjih čuvara završnih i živućih sažetaka ogromne mreže anđeoskih registratora, od serafima i sekonafima lokalnog svemira i supersvemira, do glavnih registratora tercijarnih

within the gates" to instruct them and so guide their steps as to put them at perfect ease and at the same time to enable the pilgrims to avoid that confusion and uncertainty which would otherwise be inevitable. Only by such an arrangement could endless confusion be avoided; and confusion never appears on Paradise.

27:4.4 (301.5) These directors of conduct really serve as glorified teachers and guides. They are chiefly concerned with instructing the new mortal residents regarding the almost endless array of new situations and unfamiliar usages. Notwithstanding all the long preparation therefor and the long journey thereto, Paradise is still inexpressibly strange and unexpectedly new to those who finally attain residential status.

5. THE CUSTODIANS OF KNOWLEDGE

27:5.1 (301.6) The superaphic custodians of knowledge are the higher "living epistles" known and read by all who dwell on Paradise. They are the divine records of truth, the living books of real knowledge. You have heard about records in the "book of life." The custodians of knowledge are just such living books, records of perfection imprinted upon the eternal tablets of divine life and supreme surety. They are in reality living, automatic libraries. The facts of the universes are inherent in these primary supernaphim, actually recorded in these angels; and it is also inherently impossible for an untruth to gain lodgment in the minds of these perfect and replete repositories of the truth of eternity and the intelligence of time.

27:5.2 (302.1) These custodians conduct informal courses of instruction for the residents of the eternal Isle, but their chief function is that of reference and verification. Any sojourner on Paradise may at will have by his side the living repository of the particular fact or truth he may wish to know. At the northern extremity of the Isle there are available the living finders of knowledge, who will designate the director of the group holding the information sought, and forthwith will appear the brilliant beings who are the very thing you wish to know. No longer must you seek enlightenment from engrossed pages; you now commune with living intelligence face to face. Supreme knowledge you thus obtain from the living beings who are its final custodians.

27:5.3 (302.2) When you locate that supernaphim who is exactly what you desire to verify, you will find available *all* the known facts of all universes, for these custodians of knowledge are the final and living summaries of the vast network of the recording angels, ranging from the seraphim and seconaphim of the local and superuniverses to the chief recorders of the tertiary supernaphim in

supernafimaHavone. I ovaj se proces živućeg prikupljanja znanja uveliko razlikuje od formalnih zabilježbi eški Raja koje predstavljaju najviši sažetak kozmičke povijesti.

Dok mudrost istine vuče porijeklo iz božanstvenosti centralnog svemira, znanje (iskustveno znanje) najvećim dijelom vuče porijeklo iz domena vremena i prostora—i upravo zbog toga je potrebno održavati brojne dalekosežne nadkozmičke organizacije serafimskih i supernafimskih registratora koj i djeluju pod nadzorom Nebeskih Registratora.

Ovi prvotni supernafimi koji u sebi imaju svo kozmičko znanje, snose odgovornost za organizaciju i klasifikaciju ovog znanja. Preuzimajući ulogu živućih stručnih knjižnica kozmosa nad kozmosima, podijelili su znanje u sedam velikih grupa, od kojih svaka ima milijun podgrupa. Proces kojim žitelji Raja mogu dobiti pristup ovoj ogromnoj masi znanja umnogome počiva na dobrovoljnim i mudrim naporima ovih čuvara znanja. Ovi čuvari su pored toga uzvišeni učitelji centralnog svemira koji badava daju svoja živuća blaga svim bićima svih krugova Havone, dok i sami sudovi Starih Dana opsežno premda indirektno koriste usluge ovih čuvara znanja. Ali ova živuća knjižnica koja stoji na raspolaganju cijelom centralnom svemiru i nadsvemiru, nije dostupna bićima lokalnih svemira. Bića lokalnih svemira mogu steći pristup ovoj riznici Rajskog znanja jedino indirektnim i reflektivnim metodama.

6. UČITELJI FILOZOFIJE

Slijedeća velika radost obožavanja počiva u uzbudljivoj doživljaju filozofije. Za cijelog uzlaznog puta, vaša pozicija nikad neće biti tako uzvišena da se nećete morati osloniti na filozofiju u cilju rješavanja tisuće nebrojenih misterija.

Učitelji filozofije s velikom radošću upravljaju kako domaće tako i uzlazne umove pridošlica, u smjeru uzbudljivog rješavanja ovih kozmičkih problema. Ovi superafski učitelji filozofije djeluju kao "nebeski mudraci," bića mudrosti koja koriste istinu znanja i činjenice iskustva pri naporima na savladanju nepoznatog. Znanje s njima dostiže istinu, dok iskustvo uzlazi do mudrosti. Uzlazne ličnosti prostora na Raju imaju priliku doživjeti uzvišenost bića: Oni posjeduju znanje, poznaju istinu i mogu filozofirati—misliti istinu; oni štoviše mogu uložiti nastojanje da obujme koncepte Ultimnog i da spoznaju vještine Apsoluta.

Havona. And this living accumulation of knowledge is distinct from the formal records of Paradise, the cumulative summary of universal history.

27:5.4 (302.3) The wisdom of truth takes origin in the divinity of the central universe, but knowledge, experiential knowledge, largely has its beginnings in the domains of time and space — therefore the necessity for the maintenance of the far-flung superuniverse organizations of the recording seraphim and supernaphim sponsored by the Celestial Recorders.

27:5.5 (302.4) These primary supernaphim who are inherently in possession of universe knowledge are also responsible for its organization and classification. In constituting themselves the living reference library of the universe of universes, they have classified knowledge into seven grand orders, each having about one million subdivisions. The facility with which the residents of Paradise can consult this vast store of knowledge is solely due to the voluntary and wise efforts of the custodians of knowledge. The custodians are also the exalted teachers of the central universe, freely giving out their living treasures to all beings on any of the Havona circuits, and they are extensively, though indirectly, utilized by the courts of the Ancients of Days. But this living library, which is available to the central and superuniverses, is not accessible to the local creations. Only by indirection and reflectively are the benefits of Paradise knowledge secured in the local universes.

6. MASTERS OF PHILOSOPHY

27:6.1 (302.5) Next to the supreme satisfaction of worship is the exhilaration of philosophy. Never do you climb so high or advance so far that there do not remain a thousand mysteries which demand the employment of philosophy in an attempted solution.

27:6.2 (302.6) The master philosophers of Paradise delight to lead the minds of its inhabitants, both native and ascendant, in the exhilarating pursuit of attempting to solve universe problems. These superaphic masters of philosophy are the "wise men of heaven," the beings of wisdom who make use of the truth of knowledge and the facts of experience in their efforts to master the unknown. With them knowledge attains to truth and experience ascends to wisdom. On Paradise the ascendant personalities of space experience the heights of being: They have knowledge; they know the truth; they may philosophize — think the truth; they may even seek to encompass the concepts of the Ultimate and attempt to grasp the techniques of the Absolutes.

Na južnom kraju ogromne Rajske domene, učitelji filozofije održavaju opsežna predavanja na temu sedamdeset funkcionalnih podjela mudrosti. Oni tu raspravljaju planove i ciljeve Beskonačnosti i nastoje postići koordinaciju iskustava i usklađenje znanja svih bića koja imaju pristupa njihovoj mudrosti. Unatoč tome što imaju visoko specijalizirane stavove prema različitim kozmičkim problemima, učitelji filozofije svejedno uvijek donose jednoglasne zaključke.

Ovi Rajski filozofi koriste u svojim predavanjima sve moguće metode instrukcije, uključujući i naprednije grafičke vještine Havone kao i određene Rajske metode komuniciranja informacije. Sve ove napredne vještine upućivanja znanja i komuniciranja ideja doslovce nadilaze spoznajne sposobnosti čak i najrazvijenijeg ljudskog uma. Na Raju, jedan sat instrukcije pruža jednake rezultate kao deset tisuća godina verbalnih memorativnih metoda koje koristite na Urantiji. Vi ne samo što niste u stanju razviti takve metode komunikacije, već u smrtničkom iskustvu ne postoji ništa što be se moglo usporediti ili izjednačiti s ovim procesom.

Učitelji filozofije jako uživaju kad god im se ukaže prilika da ponude svoja tumačenja kozmosa nad kozmosima bićima koja uzlaze iz svjetova prostora. I dok filozofija nikad ne može postići sigurnost zaključaka koja obilježava činjenice znanja ili istine iskustva, nakon što čujete rasprave ovih prvotnih supernafima o neriješenim problemima vječnosti i aktivnostima Apsoluta, svejedno ćete doživjeti pouzdano i trajno zadovoljstvo u pogledu svih ovih nerazjašnjenih pitanja.

Ove intelektualne aktivnosti žitelja Raja nisu dostupne emitiranjem; bića mogu primiti filozofiju savršenstva jedino iz prve ruke. Ova učenja prodiru na okolne svjetove jedino zahvaljujući osobnom iskustvu onih koji su imali prilike proći ovim procesom i koji zatim nose ove mudrosti u svemire prostora.

7. VODITELJI OBOŽAVANJA

Obožavanje je najviša privilegija i prva dužnost svih stvorenih inteligencija. Obožavanje je svjestan i radostan čin prepoznavanja i priznavanja istine i činjenice bliskog i osobnog odnosa između Stvoritelja i njihovih stvorenja. Kvaliteta obožavanja ovisi o dubini spoznaje stvorenog bića; i kako bića sve više upoznaju beskonačni karakter Bogova, čin obožavanja postaje sve obuhvatniji, sve dok s vremenom ne postigne slavu najviše iskustvene radosti i najveličanstvenijeg užitka koji je dostupan

27:6.3 (303.1) At the southern extremity of the vast Paradise domain the masters of philosophy conduct elaborate courses in the seventy functional divisions of wisdom. Here they discourse upon the plans and purposes of Infinity and seek to co-ordinate the experiences, and to compose the knowledge, of all who have access to their wisdom. They have developed a highly specialized attitude toward various universe problems, but their final conclusions are always in uniform agreement.

27:6.4 (303.2) These Paradise philosophers teach by every possible method of instruction, including the higher graph technique of Havona and certain Paradise methods of communicating information. All of these higher techniques of imparting knowledge and conveying ideas are utterly beyond the comprehension capacity of even the most highly developed human mind. One hour's instruction on Paradise would be the equivalent of ten thousand years of the word-memory methods of Urantia. You cannot grasp such communication techniques, and there is simply nothing in mortal experience with which they may be compared, nothing to which they can be likened.

27:6.5 (303.3) The masters of philosophy take supreme pleasure in imparting their interpretation of the universe of universes to those beings who have ascended from the worlds of space. And while philosophy can never be as settled in its conclusions as the facts of knowledge and the truths of experience, yet, when you have listened to these primary supernaphim discourse upon the unsolved problems of eternity and the performances of the Absolutes, you will feel a certain and lasting satisfaction concerning these unmastered questions.

27:6.6 (303.4) These intellectual pursuits of Paradise are not broadcast; the philosophy of perfection is available only to those who are personally present. The encircling creations know of these teachings only from those who have passed through this experience, and who have subsequently carried this wisdom out to the universes of space.

7. CONDUCTORS OF WORSHIP

27:7.1 (303.5) Worship is the highest privilege and the first duty of all created intelligences. Worship is the conscious and joyous act of recognizing and acknowledging the truth and fact of the intimate and personal relationships of the Creators with their creatures. The quality of worship is determined by the depth of creature perception; and as the knowledge of the infinite character of the Gods progresses, the act of worship becomes increasingly all-encompassing until it eventually attains the glory of the highest experiential delight

stvorenim bićima.

Dok na Rajskom Otoku postoje lokacije koje su rezervirane isključivo za obožavanje, cijeli Raj predstavlja jedan veliki sveti hram božanske službe. Obožavanje je prva i osnovna strast svih bića koja se uspinju blaženim obalama Raja—ono je spontana provala čuvstva svih koji su dovoljno spoznali Boga kako bi postigli njegovu prisutnost. Krug za krugom, tijekom cijelog unutarnjeg putovanja Havonom, obožavanje predstavlja sve veću strast, dok je na Raju potrebno upraviti i inače kontrolirati njegov izražaj.

Specijalni zbor prvotnih supernafima upravlja periodičnim, spontanim, grupnim i drugim specijalnim oblicima provale najvišeg poštovanja i duhove zahvalnosti koju bića mogu osjetiti na Raju. Pod upravom ovih upravitelja obožavanja, takva zakletva na vjernost dostiže najviši cilj zadovoljstva stvorenih bića kao i vrhunce savršenstva blaženog samoizražaja i osobnog užitka. Svi prvotni supernafimi žele djelovati u poziciji upravitelja obožavanja; i sva bi uspinjuća bića htjela vječno uživati u neprekidnom procesu obožavanja kad starije poduzeća ne bi povremeno rastjerale ovakve skupove. Ali ni jedno uspinjuće biće ne mora prihvatiti zadaće vječne službe sve dok prvo ne postigne puno zadovoljstvo obožavanja.

Upravitelji obožavanja trebaju poučiti uzlazna stvorenja metodama obožavanja koje vode k postignuću ovog samoizražajnog zadovoljstva, istovremeno omogućujući punu odanost bitnim aktivnostima Rajskog režima. Bez unaprijeđenja vještine obožavanja, prosječnim smrtnim bićima koja dostignu Raj treba više stotina godina kako bi postigla puni i zadovoljavajući izražaj svojih emocija inteligentnog poštovanja i uzlazne zahvalnosti. Upravitelji obožavanja otvaraju nove i prethodno nepoznate puteve izražaja zahvaljujući kojima ova izvanredna djeca iz maternice prostora i teškoća vremena mogu postići puno zadovoljstvo obožavanja u mnogo kraćem roku.

Sva umijeća svih bića iz cijelog svemira koja mogu osnažiti i uzvisiti moći samoizražaja i odašiljanja zahvalnosti, odano i svesrdno rade na procesu obožavanja Rajskih Božanstava. Obožavanje je najveća radost Rajske egzistencije; ono je prijatna igra Rajskih bića. Isto što igra znači vašim izmorenim umovima na zemlji, obožavanje treba pružiti vašim usavršenim dušama na Raju. Dok smrtna bića jednostavno nisu u stanju shvatiti metode Rajskog obožavanja, ona mogu spoznati duh ovog procesa čak i za života na Urantiji, jer u vama čak i danas žive duhovi Bogova koji lebde nad vama i koji u vama

and the most exquisite pleasure known to created beings.

27.7.2 (303.6) While the Isle of Paradise contains certain places of worship, it is more nearly one vast sanctuary of divine service. Worship is the first and dominant passion of all who climb to its blissful shores — the spontaneous ebullition of the beings who have learned enough of God to attain his presence. Circle by circle, during the inward journey through Havona, worship is a growing passion until on Paradise it becomes necessary to direct and otherwise control its expression.

27.7.3 (304.1) The periodic, spontaneous, group, and other special outbursts of supreme adoration and spiritual praise enjoyed on Paradise are conducted under the leadership of a special corps of primary supernaphim. Under the direction of these conductors of worship, such homage achieves the creature goal of supreme pleasure and attains the heights of the perfection of sublime self-expression and personal enjoyment. All primary supernaphim crave to be conductors of worship; and all ascendant beings would enjoy forever remaining in the attitude of worship did not the chiefs of assignment periodically disperse these assemblages. But no ascendant being is ever required to enter upon the assignments of eternal service until he has attained full satisfaction in worship.

27.7.4 (304.2) It is the task of the conductors of worship so to teach the ascendant creatures how to worship that they may be enabled to gain this satisfaction of self-expression and at the same time be able to give attention to the essential activities of the Paradise regime. Without improvement in the technique of worship it would require hundreds of years for the average mortal who reaches Paradise to give full and satisfactory expression to his emotions of intelligent appreciation and ascendant gratitude. The conductors of worship open up new and hitherto unknown avenues of expression so that these wonderful children of the womb of space and the travail of time are enabled to gain the full satisfactions of worship in much less time.

27.7.5 (304.3) All the arts of all the beings of the entire universe which are capable of intensifying and exalting the abilities of self-expression and the conveyance of appreciation, are employed to their highest capacity in the worship of the Paradise Deities. *Worship is the highest joy of Paradise existence*; it is the refreshing play of Paradise. What play does for your jaded minds on earth, worship will do for your perfected souls on Paradise. The mode of worship on Paradise is utterly beyond mortal comprehension, but the spirit of it you can begin to appreciate even down here on Urantia, for the spirits of the Gods even now

bude i stinski poriv k obožavanju.

Dok na Raju postoji vrijeme i mjesto koje je posvećeno jedino obožavanju, ove restrikcije ne mogu udovoljiti zahtjevima rastuće rijeke duhovnih emocija sve većeg broja inteligencija i sve šire spoznaje božanstvenosti veličanstvenih bića koja su iskustveno uzašla do vječnog Otoka. Sve od vremena Grandfande, supernafimi nisu bili u stanju cjelovito udovoljiti potrebama duhovnog obožavanja na Raju. Ovdje uvijek postoji određeni višak obožavatelj skog osjećaja koji se može vidjeti iz procesa pripreme za obožavanje. I ovo je slučaj zato što ličnosti unutarnjeg savršenstva ne mogu postići puno razumijevanje neshvatljivih reakcija i duhovnih emocija onih bića koja postižu Rajsku slavu sporim i teških procesom uspona od nizina duhovne tame nižih svjetova vremena i prostora, do visoke Rajske slave. Kada takvi anđeli i smrtnici prostora postignu prisutnost Rajskih Moći, nastupa takav izražaj nakupljenih emocija iz više stoljeća, prizor koji je tako neshvatljiv Rajskim anđelima i koji izaziva najveću radost božanskog zadovoljstva u Rajskim Božanstvima.

Cijeli Raj je povremeno preplavljen ovom sveprožimajućom strujom duhovnog i obožavateljskog izražaja. Upravitelji obožavanja vrlo često nisu u stanju kontrolirati takve pojave sve dok se iz samog prebivališta Božanstva ne pojavi trostruka fluktuacija svjetlosti koja svjedoči da je srce Bogova cjelovito i potpuno zadovoljeno iskrenim obožavanjem Rajskih žitelja, savršenih državljana slave i uspinjućih stvorenja vremena. Kakva pobjedonosna vještina! Kakvo ostvarenje vječnog plana i namisli Bogova, ideje da inteligentna ljubav stvorenog djeteta treba pružiti punu radost i zadovoljstvo beskonačnoj ljubavi Oca Stvoritelja!

Nakon postignuća vrhovnog zadovoljstva cjelovitosti obožavanja, konačno ste spremni pristupiti Zboru Finalnosti. Uzlazni put je gotovo završen i nastupa početak proslave sedme svečanosti. Prva svečanost je označila smrtnikovo prihvaćanje saveza s Misaonim Ispravljačem kojim je zapečaćena namjera opstanka; druga je označila početak i buđenje morontija života; treća je označila spoj s Misaonim Ispravljačem; četvrta je označila buđenje na Havoni; peta je proslavila pronalaženje Oca Svih; i šesta svečanost obilježava Rajsko buđenje iz posljednjeg prijevoznog počinaka vremena. Sedma svečanost obilježava ulazak u smrtnički zbor finalista i početak vječne službe. Postignuće sedmog stadija finalističkog ostvarenja duha najvjerojatnije predstavlja događaj koji treba označiti proslavu prve svečanosti vječnosti.

I tako se završava pripovijed o Rajskim

indwell you, hover over you, and inspire you to true worship.

27.7.6 (304.4) There are appointed times and places for worship on Paradise, but these are not adequate to accommodate the ever-increasing overflow of the spiritual emotions of the growing intelligence and expanding divinity recognition of the brilliant beings of experiential ascension to the eternal Isle. Never since the times of Grandfanda have the supernaphim been able fully to accommodate the spirit of worship on Paradise. Always is there an excess of worshipfulness as gauged by the preparation therefor. And this is because personalities of inherent perfection never can fully appreciate the tremendous reactions of the spiritual emotions of beings who have slowly and laboriously made their way upward to Paradise glory from the depths of the spiritual darkness of the lower worlds of time and space. When such angels and mortals of time attain the presence of the Powers of Paradise, there occurs the expression of the accumulated emotions of the ages, a spectacle astounding to the angels of Paradise and productive of the supreme joy of divine satisfaction in the Paradise Deities.

27.7.7 (304.5) Sometimes all Paradise becomes engulfed in a dominating tide of spiritual and worshipful expression. Often the conductors of worship cannot control such phenomena until the appearance of the threefold fluctuation of the light of the Deity abode, signifying that the divine heart of the Gods has been fully and completely satisfied by the sincere worship of the residents of Paradise, the perfect citizens of glory and the ascendant creatures of time. What a triumph of technique! What a fruition of the eternal plan and purpose of the Gods that the intelligent love of the creature child should give full satisfaction to the infinite love of the Creator Father!

27.7.8 (305.1) After the attainment of the supreme satisfaction of the fullness of worship, you are qualified for admission to the Corps of the Finality. The ascendant career is well-nigh finished, and the seventh jubilee prepares for celebration. The first jubilee marked the mortal agreement with the Thought Adjuster when the purpose to survive was sealed; the second was the awakening in the morontia life; the third was the fusion with the Thought Adjuster; the fourth was the awakening in Havona; the fifth celebrated the finding of the Universal Father; and the sixth jubilee was the occasion of the Paradise awakening from the final transit slumber of time. The seventh jubilee marks entrance into the mortal finaliter corps and the beginning of the eternity service. The attainment of the seventh stage of spirit realization by a finaliter will probably signalize the celebration of the first of the jubilees of eternity.

27.7.9 (305.2) And thus ends the story of the Paradise

supernafima, najvišem redu služiteljskih duhova, bića koja vas kao zasebna kozmička vrsta prate od vašeg rodnog svijeta do konačnog oproštajnog pozdrava upravitelja obožavanja u času polaganja Trojstvene zakletve vječnosti i ulaska u sastav Smrtničkog Zbora Finalnosti.

Ovaj događaj obilježava početak beskrajne službe Rajskog Trojstva; i finalista ovom prilikom stoji licem u lice s izazovom Ultimnog Boga.

[Predstavio Usavršitelj Mudrosti s Uverse.]

supernaphim, the highest order of all the ministering spirits, those beings who, as a universal class, ever attend you from the world of your origin until you are finally bidden farewell by the conductors of worship as you take the Trinity oath of eternity and are mustered into the Mortal Corps of the Finality.

27:7.10 (305.3) The endless service of the Paradise Trinity is about to begin; and now the finaliter is face to face with the challenge of God the Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Presented by a Perfector of Wisdom from Uversa.]

POGLAVLJE 028. SLUŽITELJSKI DUHOVI SUPERSVEMIRA

⇐ 027

Knjiga Urantije

029 ⇒

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 028 SLUŽITELJSKI DUHOVI SUPERSVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. TERTIAFIMI
2. OMNIAFIMI
3. SEKONAFIMI
4. PRIMARNI SEKONAFIMI
5. SEKUNDARNI SEKONAFIMI
6. TERCIJARNI SEKONAFIMI
7. SLUŽBA SEKONAFIMA

PAPER 28 MINISTERING SPIRITS OF THE SUPERUNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. The Tertiaphim
2. The Omniaphim
3. The Seconaphim
4. The Primary Seconaphim
5. The Secondary Seconaphim
6. The Tertiary Seconaphim
7. Ministry of the Seconaphim

Uvod

JEDNAKO kao što su supemafimi redovi anđela iz centralnog svemira i serafimi iz lokalnih svemira, tako su sekonafimi duhovi koji služe u supersvemirima. No, po stupnju božanstvenosti i potencijalu vrhovnosti, ta djeca Reflektirajućih Duhova su mnogo više nalik supemafima nego serafima. Oni nisu jedini koji služe u supertvorevinama, kako njihovi neobznanjeni suradnici tu sprovode mnogobrojne i intrigantane transakcije.

Predloženi u ovim pripovijestima, služiteljski duhovi supersvemira obuhvaćaju sljedeća tri reda:

1. Sekonafime.
2. Tertiafime.
3. Omniafime.

Budući da posljednja dva reda nisu izravno uposlena u radu na uzlaznom programu smrtnog napredovanja, kratko ćemo ih razmotriti prije nego se okrenemo opširnijem razmatranju sekonafima. Tehnički, ni tertiafimi ni omniafimi nisu služiteljski

INTRODUCTION

28:0.1 (306.1) AS THE supernaphim are the angelic hosts of the central universe and the seraphim of the local universes, so are the seconaphim the ministering spirits of the superuniverses. In degree of divinity and in potential of supremacy, however, these children of the Reflective Spirits are much more like supernaphim than seraphim. They serve not alone in the supercreations, and both numerous and intriguing are the transactions sponsored by their unrevealed associates.

28:0.2 (306.2) As presented in these narratives, the ministering spirits of the superuniverses embrace the following three orders:

28:0.3 (306.3) 1. The Seconaphim.

28:0.4 (306.4) 2. The Tertiaphim.

28:0.5 (306.5) 3. The Omniaphim.

28:0.6 (306.6) Since the latter two orders are not so directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression, they will be briefly discussed prior to the more extended consideration of seconaphim. Technically, neither tertiaphim nor

duhovi iz supersvemira, premda i jedni i drugi služe kao duhovi *unutar* tih područja.

omniaphim are ministering spirits of the superuniverses, though both serve as spirit ministers *in* these domains.

1. TERTIAFIMI

Ovi visoki anđeli su registrirani na sjedištima supersvemira i unatoč svom služiteljskom djelovanju u lokalnim tvorevinama, rezidencijalno se vode na glavnim supersvemirskim centrima kako ne vuku porijeklo iz lokalnih svemira. Tertiafimi su djeca Beskonačnog Duha personalizirana na Raju u skupinama od tisuću. Beskonačni Duh daruje ova veličanstvena bića božanske originalnosti i gotovo vrhovne svestranosti na poklon Božjim Sinovima Stvoriteljima.

Kada se Sin Mihael spremi napustiti roditeljski regiment na Raju i poduzeti svemirsku avanturu u domenama prostora, Beskonačni Duh mu poklanja skupinu od tisuću pratećih duhova. I ovi veličanstveni tertiafimi prate ovog Sina Stvoritelja pri upuštanju na pustolovinu svemirske organizacije.

Tijekom ranog razdoblja kozmičke izgradnje, tih tisuću tertiafima su jedino osobno osoblje Sina Stvoritelja. Oni stječu moćno iskustvo kao Sinovi pomoćnici tijekom tih nestabilnih doba svemirske izgradnje i drugih astronomskih manipulacija. Oni služe na strani Sina Stvoritelja do dana personalizacije Sjajne Zvijezde Danice, prvorođenca lokalnog svemira. Nakon toga tertiafimi podnose formalne ostavke koje se odmah prihvaćaju. Ali s pojavom prvih redova anđela iz ovih domena, tertiafimi se povlače iz aktivne službe lokalnog svemira i u svom radu služenja povezuju Sina Stvoritelja kojem su nekoć bili pripojeni sa Starim Danima dotičnog supersvemira.

2. OMNIAFIMI

Omniafimi su proizvod Beskonačnog Duha u suradnji sa Sedam Vrhovnih Izvršitelja i djeluju kao isključivi služitelji i glasnici tih Vrhovnih Izvršitelja. Omniafimi obavljaju zadaće velikog svemira, dok u Orvontonu njihov zbor održava sjedište u sjevernim dijelovima Uverse, gdje žive u ugostiteljskoj koloniji. Oni nisu upisani u arhive Uverse, niti su priključeni našoj administraciji. Niti se oni izravno bave uzlaznim programom smrtnog napredovanja.

Ommafimi su u cijelosti zaokupljeni

1. THE TERTIAPHIM

28:1.1 (306.4) These high angels are of record on the superuniverse headquarters, and despite service in the local creations, technically they are residents of these superuniverse capitals inasmuch as they are not native to the local universes. Tertiaphim are children of the Infinite Spirit and are personalized on Paradise in groups of one thousand. These supernal beings of divine originality and near-supreme versatility are the gift of the Infinite Spirit to the Creator Sons of God.

28:1.2 (306.5) When a Michael Son is detached from the parental regime of Paradise and is made ready to go forth on the universe adventure of space, the Infinite Spirit is delivered of a group of one thousand of these companion spirits. And these majestic tertiaphim accompany this Creator Son when he embarks upon the adventure of universe organization.

28:1.3 (306.6) Throughout the early times of universe building, these one thousand tertiaphim are the only personal staff of a Creator Son. They acquire a mighty experience as Son assistants during these stirring ages of universe assembling and other astronomical manipulations. They serve by the side of the Creator Son until the day of the personalization of the Bright and Morning Star, the first-born of a local universe. Thereupon the formal resignations of the tertiaphim are tendered and accepted. And with the appearance of the initial orders of native angelic life, they retire from active service in the local universe and become the liaison ministers between the Creator Son of former attachment and the Ancients of Days of the superuniverse concerned.

2. THE OMNIAPHIM

28:2.1 (307.1) Omniaphim are created by the Infinite Spirit in liaison with the Seven Supreme Executives, and they are the exclusive servants and messengers of these same Supreme Executives. Omniaphim are of grand universe assignment, and in Orvonton their corps maintains headquarters in the northerly parts of Uversa, where they reside as a special courtesy colony. They are not of registry on Uversa, nor are they attached to our administration. Neither are they directly concerned with the ascendant scheme of mortal progression.

28:2.2 (307.2) The omniaphim are wholly occupied

nadgledanjem supersvemira u interesu upravne koordinacije sa stajališta Sedam Vrhovnih Izvršitelja. Naša kolonija omniafima na Uversi jedino prima upute od Vrhovnog Izvršitelja Orvontona i njemu jedinom podnosi izvješća, a on se nalazi na zajedničkom izvršiteljskom svijetu broj sedam u vanjskom prstenu Rajskih satelita.

3. SEKONAFIMI

Sekorafimi su proizvod sedam Reflektirajućih Duhova koji su pripojeni sjedištima svakog pojedinog supervemira. Jasno definirana Rajsko-prijemljiva metoda sudjeluje u stvaranju tih anđela u grupama od sedam. U svakoj sedmočlanoj grupi tu se uvijek nalazi jedan primarni, tri sekundarna i tri tercijarna reda sekonafiga; uvijek se personaliziraju u ovom točnom razmjeru. Kada dođe do stvaranja sedam takvih redova sekonafiga, jedan od njih koji pripada primarnoj grupi postaje privržen služenju Starih Dana. Tri sekundarna anđela postaju povezana sa tri skupine administratora Rajskog porijekla u supervladama: Božanskim Savjetnicima, Usavršiteljima Mudrosti i Univerzalnim Cenzorima. Tri tercijarna anđela se priključuju uzlaznim potrojstvljenim suradnicima supersvemirskih vladara: Moćnim Glasnicima, Onim Visoke Vlasti i Onim Bez Imena i Broja.

Ovi supersvemirski redovi sekonafiga su potomci Reflektivnih Duhova i reflektivnost je time svojstvena njihovoj prirodi. Oni reflektivno reagiraju na svaki aspekt svake faze svakog stvorenog bića porijeklom iz kombinacije Trećeg Izvora i Centra i Rajskih Sinova Stvoritelja, ali oni nisu izravno reflektivni kad se radi o odražavanju bića i jedinki, osobno ili na druge načine, koje vuku porijeklo isključivo iz Prvog Izvora i Centra. Posjedujemo brojne dokaze o aktualnosti postojanja univerzalnih obavještajnih krugova Beskonačnog Duha, ali čak i da nemamo takve dokaze, reflektirajuće djelovanje sekonafiga bi bilo sasvim dovoljno da seprikaže stvarnost univerzalne prisutnosti beskonačnog uma Združenog Činitelja.

4. PRIMARNI SEKONAFIMI

Primarni redovi sekonafiga koji primaju dužnosti od Starih Dana, su živa ogledala u službi tih trojedinih vladara. Razmislite što to znači u gospodarstvu supersvemira, biti u mogućnosti svakodnevno se obratiti, u nedostatku boljeg izraza, živom zrcalu i u njemu vidjeti i čuti reakcije bića udaljenih tisuću ili stotinu tisuća svjetlosnih godina i vidjeti i čuti ova bića neodložno i nepogrešivo. Zapisi su bitni za vođenje svemira,

with the oversight of the superuniverses in the interests of administrative co-ordination from the viewpoint of the Seven Supreme Executives. Our colony of omniaphim on Uversa receives instructions from, and makes reports to, only the Supreme Executive of Orvonton, situated on conjoint executive sphere number seven in the outer ring of Paradise satellites.

3. THE SECONAPHIM

28:3.1 (307.3) The seconaphic hosts are produced by the seven Reflective Spirits assigned to the headquarters of each superuniverse. There is a definite Paradise-responsive technique associated with the creation of these angels in groups of seven. In each seven there are always one primary, three secondary, and three tertiary seconaphim; they always personalize in this exact proportion. When seven such seconaphim are created, one, the primary, becomes attached to the service of the Ancients of Days. The three secondary angels are associated with three groups of Paradise-origin administrators in the supergovernments: the Divine Counselors, the Perfectors of Wisdom, and the Universal Censors. The three tertiary angels are attached to the ascendant trinitized associates of the superuniverse rulers: the Mighty Messengers, Those High in Authority, and Those without Name and Number.

28:3.2 (307.4) These seconaphim of the superuniverses are the offspring of the Reflective Spirits, and therefore reflectivity is inherent in their nature. They are reflectively responsive to all of each phase of every creature of origin in the Third Source and Center and the Paradise Creator Sons, but they are not directly reflective of the beings and entities, personal or otherwise, of sole origin in the First Source and Center. We possess many evidences of the actuality of the universal intelligence circuits of the Infinite Spirit, but even if we had no other proof, the reflective performances of the seconaphim would be quite sufficient to demonstrate the reality of the universal presence of the infinite mind of the Conjoint Actor.

4. THE PRIMARY SECONAPHIM

28:4.1 (307.5) The primary seconaphim, of assignment to the Ancients of Days, are living mirrors in the service of these triune rulers. Think what it means in the economy of a superuniverse to be able to turn, as it were, to a living mirror and therein to see and therewith to hear the certain responses of another being a thousand or a hundred thousand light-years distant and to do all this instantly and unerringly. Records are essential

prijenosi služe svojoj svrsi, rad Osamljenih i drugih glasnika je vrlo koristan, ali Stari Dani sa svojih položaja na pola puta između naseljenih svjetova i Raja — između čovjeka i Boga — mogu bez odlaganja pogledati u oba smjera, čuti u oba smjera i *znati* u oba smjera.

Stari Dani su jedini koji mogu savršeno realizirati ovu sposobnost — da čuju i vide takoreći sve — i tu sposobnost imaju samo na svijetu njihovog glavnog centra. No čak i tu nailaze na ograničenja: Komunikacije s Uverse su ograničene na svjetove i svemire Orvontona i dok reflektivnost ne djeluje između različitih svemira, ta ista vještina reflektiranja održava svaki pojedini svijet i svemir u bliskom kontaktu s centralnim svemirom i Rajom. Dok svaka od sedam supervlada djeluje pojedinačno, one savršeno reflektiraju u smjeru viših upravnih tijela i imaju potpunu suosjećajnost i upoznatost sa djelovanjem nižih upravnih tijela.

Primarni redovi sekonaforma pokazuju prirodene sklonosti prema pružanju sedam oblika službe i prikladno je što njihov prvi serijal ima unutarnje obdarenje koje omogućuje tumačenje uma Duha umovima Starih Dana:

1 . *Glas Združenog Činitelja*. U svakom supersvemiru, prvi primarni red sekonaforma kao i svaki njihov kasnije stvoreni sedmi pripadnik pokazuju visoku sposobnost prilagođenja razumijevanju i tumačenju uma Beskonačnog Duha umu Starih Dana i njihovim suradnicima u supervladama. To je od velikog značaja na sjedištima supersvemirima, kako za razliku od lokalnih tvorevina u kojima djeluju Božanski Služitelji, sjedišta supervlade nemaju specijaliziranu personifikaciju Beskonačnog Duha. Stoga ovi sekoraformski glasovi najbliže djeluju u ulozi osobnih predstavnika Trećeg Izvora i Centra na ovim upravnim sferama. Istina, dok je sedam Reflektirajućih Duhova tu smješteno, te majke sekoraformskih anđela manje istinski i automatski reflektiraju Združenog Činitelja nego Sedam Glavnih Duhova.

2 . *Glas Sedam Glavnih Duhova*. Drugi primarni red sekonaforma i svaki sedmi koji se nakon toga stvaraju naginju portretiranju kolektivne prirode i reakcija Sedam Glavnih Duhova. Iako je svaki Glavni Duh već zastupljen na glavnom centru supersvemira u vidu jednog od sedam Reflektirajućih Duhova koji se tu nalaze na dužnosti, takva zastupljenost je individualna, a ne kolektivna. Kolektivno, oni su samo reflektivno prisutni; stoga Glavni Duhovi cijene usluge tih vrlo osobnih anđela iz drugog slijeda primarnog reda sekonaforma koji su tako vješti u prezentiranju ovih Glavnih Duhova Starim Danima.

to the conduct of the universes, broadcasts are serviceable, the work of the Solitary and other messengers is very helpful, but the Ancients of Days from their position midway between the inhabited worlds and Paradise — between man and God — can instantly look both ways, hear both ways, and *know* both ways.

28:4.2 (308.1) This ability — to hear and see, as it were, all things — can be perfectly realized in the superuniverses only by the Ancients of Days and only on their respective headquarters worlds. Even there limits are encountered: From Uversa, such communication is limited to the worlds and universes of Orvonton, and while inoperative between the superuniverses, this same reflective technique keeps each one of them in close touch with the central universe and with Paradise. The seven supergovernments, though individually segregated, are thus perfectly reflective of the authority above and are wholly sympathetic, as well as perfectly conversant, with the needs below.

28:4.3 (308.2) The primary seconaphim are found to incline by inherent nature towards seven types of service, and it is befitting that the first serials of this order should be so endowed as inherently to interpret the mind of the Spirit to the Ancients of Days:

28:4.4 (308.3) 1. *The Voice of the Conjoint Actor*. In each superuniverse the first primary seconaphim and every seventh one of that order subsequently created exhibit a high order of adaptability for understanding and interpreting the mind of the Infinite Spirit to the Ancients of Days and their associates in the supergovernments. This is of great value on the headquarters of the superuniverses, for, unlike the local creations with their Divine Ministers, the seat of a supergovernment does not have a specialized personalization of the Infinite Spirit. Hence these seconaphic voices come the nearest to being the personal representatives of the Third Source and Center on such a capital sphere. True, the seven Reflective Spirits are there, but these mothers of the seconaphic hosts are less truly and automatically reflective of the Conjoint Actor than of the Seven Master Spirits.

28:4.5 (308.4) 2. *The Voice of the Seven Master Spirits*. The second primary seconaphim and every seventh one thereafter created incline towards portraying the collective natures and reactions of the Seven Master Spirits. Though each Master Spirit is already represented on a superuniverse capital by some one of the seven Reflective Spirits of assignment, such representation is individual, not collective. Collectively, they are only reflectively present; therefore do the Master Spirits welcome the services of these highly personal angels, the second serials of the primary seconaphim, who

3. *Glas Sinova Stvoritelja*. Beskonačni Duh mora biti povezan sa procesom stvaranja i obuke Rajskih Sinova iz reda Mihaela, kako treći primarni sekonafim i svaki sedmi iz slijeda koji je kasnije stvoren, posjeduje izuzetan dar reflektiranja umova tih Sinova Stvoritelja. Ako Stari Dani žele znati — stvarno znati — stav Mihaela iz Nebadona glede nekih pitanja koja se nalaze u procesu razmatranja, oni ga ne moraju zvati na linijama prostora; sve što trebaju učiniti je nazvati Šefa Nebadonskih Glasova, koji na zahtjev predstavlja Mihaela ovom redu sekonafima iz zapisa; i na licu mjesta, Stari Dani spoznaju glas Glavnog Sina Nebadona.

Niti jedan drugi red sinova nije tako "reflektibilan" i niti jedan drugi red anđela ne može tako djelovati. Mi nismo u stanju u potpunosti razumjeti kako se ovo postiže, ali sumnjam da i sami Sinovi Stvoritelji u potpunosti razumiju ovaj proces. No, sa sigurnošću znamo o njegovoj djelotvornosti i nepogrešivoj prihvatljivosti djelovanja, jer u cijeloj povijesti Uverse sekorafimski glasovi nikada nisu pogriješili u svojim izlaganjima.

Ovdje počinjete upoznavati način na koji božanstvo obuhvaća prostor vremena i kontrolira vrijeme prostora. Ovdje stječete jedan od svojih prvih prolaznih uvida u djelovanje vještine ciklusa vječnosti koja za trenutak skreće s puta kako bi pomogla djeci vremena u njihovim zadacima svladavanja teških problema prostora. I ove pojave se nadovezuju na djelovanje kozmičke vještine Reflektirajućih Duhova.

Iako su naizgled lišeni osobne prisutnosti Glavnih Duhova koji djeluju odozgo i Sinova Stvoritelja koji djeluju odozdo, Stari Dani imaju pod svojom zapovijedi živa bića koja su usklađena s kozmičkim mehanizmima reflektirajućeg savršenstva i krajnje preciznosti zahvaljujući kojima mogu uživati u reflektirajućoj prisutnosti svih onih uzvišenih bića čija osobna prisutnost im je uskraćena. Pomoću tih sredstava i zahvaljujući njihovom djelovanju kao i drugima vama nepoznatim, Bog je potencijalno prisutan na glavnim centrima supersvemira.

Stari Dani savršeno izvode zaključke o Očevoj volji procesom izjednačavanja glasa-bljeska Duha odozgo i Mihaelovog glasa-bljeska odozdo. Na taj način mogu biti nepogrešivo sigurni u proračunu Očeve volje u vezi administrativnih poslova lokalnih svemira. No kako biizveli zaključke o volji jednog od Bogova za razliku od druga dva, tri Stara Dana moraju djelovati zajedno; dvojica ne bi mogli postići ispravan odgovor. Iz tog razloga, čak i da nema drugih,

are so competent to represent them before the Ancients of Days.

28:4.6 (308.5) 3. *The Voice of the Creator Sons*. The Infinite Spirit must have had something to do with the creation or training of the Paradise Sons of the order of Michael, for the third primary seconaphim and every seventh serial thereafter possess the remarkable gift of being reflective of the minds of these Creator Sons. If the Ancients of Days would like to know — really know — the attitude of Michael of Nebadon regarding some matter under consideration, they do not have to call him on the lines of space; they need only call for the Chief of Nebadon Voices, who, upon request, will present the Michael seconaphim of record; and right then and there the Ancients of Days will perceive the voice of the Master Son of Nebadon.

28:4.7 (309.1) No other order of sonship is thus "reflectible," and no other order of angel can thus function. We do not fully understand just how this is accomplished, and I doubt very much that the Creator Sons themselves fully understand it. But of a certainty we know it works, and that it unfailingly works acceptably we also know, for in all the history of Uversa the secoraphic voices have never erred in their presentations.

28:4.8 (309.2) You are here beginning to see something of the manner in which divinity encompasses the space of time and masters the time of space. You are here obtaining one of your first fleeting glimpses of the technique of the eternity cycle, divergent for the moment to assist the children of time in their tasks of mastering the difficult handicaps of space. And these phenomena are additional to the established universe technique of the Reflective Spirits.

28:4.9 (309.3) Though apparently deprived of the personal presence of the Master Spirits above and of the Creator Sons below, the Ancients of Days have at their command living beings attuned to cosmic mechanisms of reflective perfection and ultimate precision whereby they may enjoy the reflective presence of all those exalted beings whose personal presence is denied them. By and through these means, and others unknown to you, God is potentially present on the headquarters of the superuniverses.

28:4.10 (309.4) The Ancients of Days perfectly deduce the Father's will by equating the Spirit voice-flash from above and the Michael voice-flashes from below. Thus may they be unerringly certain in calculating the Father's will concerning the administrative affairs of the local universes. But to deduce the will of one of the Gods from a knowledge of the other two, the three Ancients of Days must act together; two would not be able to achieve the answer. And for this reason, even

supersvemirima uvijek predsjedavaju tri Stara Dana, a ne jedan ili čak dva.

4. *Glas anđeoskih redova.* Pokazalo se da su četvrti primarni red sekonafima i svaki sedmi u sljedu anđeli koji čudesno reagiraju na osjećaje svih redova anđela, uključujući supernafime koji su iznad njih i serafime koji su ispod. Tako je stav bilo kojeg zapovjednog ili nadglednog anđela odmah dostupan za razmatranje bilo kojem vijeću Starih Dana. Nikad ne prođe ni dan na vašem svijetu da šef anđela na Urantiji ne postane svjestan fenomena reflektirajućih prijenosa sa Uverse koji se emitiraju u neku svrhu; ali izuzev ako primi upozorenje od jedinog Osamljenog Glasnika, ona ostaje u potpunom neznanju o tome koje se informacije traže i kako se do njih došlo. Ovi služiteljski duhovi koji djeluju u vremenu stalno emitiraju nesvjesna i stoga nepristrana svjedočenja u vezi beskrajnog niza pitanja koja zaokupljaju pozornost i predstavljaju predmet savjetodavstva Starih Dana i njihovih suradnika.

5. *Primatelji Emitiranja.* Tu se radi o posebnoj klasi emitiranih poruka koje primaju jedino ovi prvotni redovi sekonafima. Iako se ne ubrajaju među redovite izvjestitelje Uverse, oni rade u suradnji s anđelima refleksivnih glasova u svrhu sinkronizacije reflektirajuće vizije Starih Dana s određenim stvarnim porukama koje stižu preko više etabliranih krugova kozmičke komunikacije. Primatelji emitiranja pripadaju petom redu ovog slijeda, petom primarnom sekonafimu koji je stvoren i svakom sedmom nakon toga.

6. *Prometne Osobe.* To su sekonafimi koji prevoze hodočasnike vremena iz glavnih centralnih svjetova supersvemirima na vanjski krug Havone. Oničine prijevozni korpus supersvemira, djelujući prema unutra u smjeru Raja i prema vani u smjeru svjetova njihovih odgovarajućih sektora. Ovaj zbor je sastavljen od šestog primarnog reda sekonafima i svakog sedmog koji je naknadno stvoren.

7. *Rezervni zbor.* Ovo je vrlo brojna grupa sekonafima iz sedmog primarnog slijeda koja predstavlja rezervne snage postavljene na različite dužnosti i hitna poduzeća. Nisu bitnije specijalizirani i mogu prilično dobro funkcionirati u bilo kojoj ulozi svojih različitih suradnika, ali takav specijalizirani rad obavljaju samo u hitnim slučajevima. Njihovi uobičajeni zadaci obuhvaćaju generalizirane dužnosti supersvemira koje ne pokrivaju raspon djelovanja anđela specifične postavke.

were there no others, the superuniverses are always presided over by three Ancients of Days, and not by one or even two.

28:4.11 (309.5) 4. *The Voice of the Angelic Hosts.* The fourth primary seconaphim and every seventh serial prove to be angels peculiarly responsive to the sentiments of all orders of angels, including the supernaphim above and the seraphim below. Thus the attitude of any commanding or supervising angel is immediately available for consideration at any council of the Ancients of Days. Never a day passes on your world that the chief of seraphim on Urantia is not made conscious of the phenomenon of reflective transference, of being drawn upon from Uversa for some purpose; but unless forewarned by a Solitary Messenger, she remains wholly ignorant of what is sought and of how it is secured. These ministering spirits of time are constantly furnishing this sort of unconscious and certainly, therefore, unprejudiced testimony concerning the endless array of matters engaging the attention and counsel of the Ancients of Days and their associates.

28:4.12 (309.6) 5. *Broadcast Receivers.* There is a special class of broadcast messages which are received only by these primary seconaphim. While they are not the regular broadcasters of Uversa, they work in liaison with the angels of the reflective voices for the purpose of synchronizing the reflective vision of the Ancients of Days with certain actual messages coming in over the established circuits of universe communication. Broadcast receivers are the fifth serials, the fifth primary seconaphim to be created and every seventh one thereafter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transport Personalities.* These are the seconaphim who carry the pilgrims of time from the headquarters worlds of the superuniverses to the outer circle of Havona. They are the transport corps of the superuniverses, operating inward to Paradise and outward to the worlds of their respective sectors. This corps is composed of the sixth primary seconaphim and every seventh one subsequently created.

28:4.14 (310.2) 7. *The Reserve Corps.* A very large group of seconaphim, the seventh primary serials, are held in reserve for the unclassified duties and the emergency assignments of the realms. Not being highly specialized, they can function fairly well in any of the capacities of their diverse associates, but such specialized work is undertaken only in emergencies. Their usual tasks are the performance of those generalized duties of a superuniverse which do not fall within the scope of the angels of specific assignment.

5. SEKUNDARNI SEKONAFIMI

5. THE SECONDARY SECONAPHIM

Sekonafimi sekundarnog reda nisu manje refleksivni od svojih primarnih kolega. To što pripadaju primarnom, sekundarnom i tercijarnom redu ne ukazuje na razlike u statusu ili djelovanju sekonafima; to samo obilježava slijed njihove procedure. Sve tri skupine ispoljavaju identične osobine u svojim aktivnostima.

Sedam reflektirajućih vrsta sekundarnih sekonafima primaju dužnosti od koordiniranih suradnika Starih Dana koji su trojskog podrijetla, kako slijedi:

Usavršitelji Mudrosti — Glasovi Mudrosti, Duše Filozofije i Unije Duša.

Božanski Savjetnici — Srca Savjetovanja, Radosti Postojanja i Zadovoljstva Službe.

Univerzalni Cenzori - Razotkrivači Duhova.

Kao i primami red, ova skupina je stvorena serijski; to jest, prvorodenac je bio Glas Mudrosti, sedmi po redu nakon njega mu je bio sličan, i tako sa šest drugih vrsta tih reflektirajućih anđela.

1. *Glas mudrosti.* Neki od tih sekonafima su u vječnoj vezi sa živim knjižnicama Raja, čuvarima znanja koji pripadaju primarnim superafima. U specijaliziranoj reflektirajućoj službi, Glasovi Mudrosti su živuće, aktualne, prepune i temeljito pouzdane koncentracije i fokalizacije koordinirane mudrosti svemira nad svemirima. Kad se radi o skoro beskonačnom volumenu informacija koje kruže glavnim krugovima supersvemira, ta vrhunska bića su tako reflektirajuća, tako selektivna, tako osjetljiva, da su u stanju razabrati i primiti samu bit mudrosti i nepogrešivo prenijeti ove bisere mentalne aktivnosti svojim nadređenima, Usavršiteljima Mudrosti. I oni funkcioniraju na takav način da Usavršitelji Mudrosti ne samo čuju stvarne i izvorne izraze ove mudrosti, nego štoviše odražajno vide sama bića, bilo visokog ili niskog podrijetla, koja joj daju glas.

Kako je zabilježeno: "Ako netko nema mudrosti, neka je ište." Na Uversa, kada je potrebno donijeti odluke mudrosti u zbunjujućim situacijama i složenim poslovima supersvemirske vlade, kada se mora naći korektan spoj mudrosti savršenstva i praktične izvodljivosti, Usavršitelji Mudrosti se obraćaju grupi Glasova Mudrosti i oslanjajući se na besprijeckornu vještinu bića ovog reda, tako podešavaju i usmjeravaju živuće primatelje mudrosti koji su uključeni u umni i mudrosni krug svemira nad svemirima da s vremenom od tih sekonafimskih glasova poteče rijeka mudrosti božanstvenosti iz viših svemira,

28:5.1 (310.3) Seconaphim of the secondary order are no less reflective than their primary fellows. Being classed as primary, secondary, and tertiary does not indicate a differential of status or function in the case of seconaphim; it merely denotes orders of procedure. Identical qualities are exhibited by all three groups in their activities.

28:5.2 (310.4) The seven reflective types of secondary seconaphim are assigned to the services of the co-ordinate Trinity-origin associates of the Ancients of Days as follows:

28:5.3 (310.5) To the Perfectors of Wisdom — the Voices of Wisdom, the Souls of Philosophy, and the Unions of Souls.

28:5.4 (310.6) To the Divine Counselors — the Hearts of Counsel, the Joys of Existence, and the Satisfactions of Service.

28:5.5 (310.7) To the Universal Censors — the Discerners of Spirits.

28:5.6 (310.8) Like the primary order, this group is created serially; that is, the first-born was a Voice of Wisdom, and the seventh thereafter was similar, and so with the six other types of these reflective angels.

28:5.7 (310.9) 1. *The Voice of Wisdom.* Certain of these seconaphim are in perpetual liaison with the living libraries of Paradise, the custodians of knowledge belonging to the primary supernaphim. In specialized reflective service the Voices of Wisdom are living, current, replete, and thoroughly reliable concentrations and focalizations of the co-ordinated wisdom of the universe of universes. To the well-nigh infinite volume of information circulating on the master circuits of the superuniverses, these superb beings are so reflective and selective, so sensitive, as to be able to segregate and receive the essence of wisdom and unerringly to transmit these jewels of mentation to their superiors, the Perfectors of Wisdom. And they so function that the Perfectors of Wisdom not only hear the actual and original expressions of this wisdom but also reflectively see the very beings, of high or lowly origin, who gave voice to it.

28:5.8 (310.10) It is written, "If any man lack wisdom, let him ask." On Uversa, when it becomes necessary to arrive at the decisions of wisdom in the perplexing situations of the complex affairs of the superuniverse government, when both the wisdom of perfection and of practicability must be forthcoming, then do the Perfectors of Wisdom summon a battery of the Voices of Wisdom and, by the consummate skill of their order, so attune and directionize these living receivers of the enminded and circulating wisdom of the universe of universes that presently, from these seconaphic voices, there ensues a stream of the wisdom of

kao i rijeka mudrosti praktičnosti od viših umova nižih svemira.

Ako dođe do zbunjenosti glede usklađenja tih dvaju verzija mudrosti, neodložno se upućuje žalba Božanskim Savjetnicima koji na licu mjesta donose odluku o pravilnoj kombinaciji postupaka. Ako postoji bilo kakva sumnja u autentičnost nečega što dolazi iz područja obuhvaćenih pobunom, žalba se upućuje Cenzorima koji svojim Razotkrivačima Duhova na licu mjesta donose odluku o tome "kakva vrsta duha" upravlja njezinim izvorom. Tako su stoljetna mudrost i trenutni intelekt uvijek prisutni u Starim Danima, kao otvorena knjiga pred njihovim dobronamjernim očima.

Teško da možete shvatiti što sve to znači onima koji su odgovorni za vođenje uprave supersvemira. Neizmjernost i sveobuhvatnost ovih transakcija uglavnom prevazilaze sposobnost shvaćanja konačnih bića. Kad se nađete, kao što sam se više puta našao, u posebnim prijemnim komorama hrama mudrosti na Uversi i budete vidjeli ovu proceduru na djelu, osjetićete poriv prema iskazanju obožavanja pred ovom slikom savršene složenosti, pred garancijom djelotvornosti međuplanetarnih komunikacija u svemirima. Iskazaćete svoju zahvalnost i divljenje božanskoj mudrosti i dobroti Bogova, vrhunskom savršenstvu njihovog planiranja i izvedbe. I sve ovo se uistinu ovako odvija.

2. *Duše filozofije.* Ti predivni učitelji također surađuju sa Usavršiteljima Mudrosti i kad nisu na druge načine usmjereni, ostaju u fokalnoj sinkronizaciji sa filozofskim stručnjacima na Raju. Zamislite da se možete uključiti, tako reći, u stvarno živuće ogledalo ogromnih razmjera, ali umjesto da u njemu vidite obličje vašeg konačnog i materijalnog sebstva, u njemu opaziti odraz mudrosti božanstva i filozofije Raja. A ako postane poželjno "utjeloviti" tu filozofiju savršenstva, tako je razrijediti kako bi postala praktično primjenjiva i podložna asimilaciji od strane niskih bića nižih svjetova, ta živa ogledala jedino trebaju okrenuti glave prema dolje i na taj način reflektirati standarde i potrebe drugih svjetova ili svemira.

Istim ovim vještinama, Usavršitelji Mudrosti adaptiraju odluke i preporuke u odnosu na stvarne potrebe i stvarno stanje naroda i svjetova koje razmatraju i uvijek djeluju u dogovoru s Božanskim Savjetnicima i Univerzalnim Cenzorima. Ali uzvišena potpunost tih transakcija je izvan čak i moje sposobnosti shvaćanja.

3. *Unije Duša.* Posljednja karika u lancu trojedinog osoblja pripojenog Usavršiteljima

divinity from the universe above and a flood of the wisdom of practicality from the higher minds of the universes below.

28:5.9 (311.1) If confusion arises regarding the harmonization of these two versions of wisdom, immediate appeal is made to the Divine Counselors, who forthwith rule as to the proper combination of procedures. If there is any doubt as to the authenticity of something coming in from realms where rebellion has been rife, appeal is made to the Censors, who, with their Discerners of Spirits, are able to rule immediately as to "what manner of spirit" actuated the adviser. So are the wisdom of the ages and the intellect of the moment ever present with the Ancients of Days, like an open book before their beneficent gaze.

28:5.10 (311.2) You can just faintly comprehend what all this means to those who are responsible for the conduct of the superuniverse governments. The immensity and the comprehensiveness of these transactions are quite beyond finite conception. When you stand, as I repeatedly have, in the special receiving chambers of the temple of wisdom on Uversa and see all this in actual operation, you will be moved to adoration by the perfection of the complexity, and by the surety of the working, of the interplanetary communications of the universes. You will pay homage to the divine wisdom and goodness of the Gods, who plan and execute with such superb technique. And these things actually happen just as I have portrayed them.

28:5.11 (311.3) 2. *The Soul of Philosophy.* These wonderful teachers are also attached to the Perfectors of Wisdom and, when not otherwise directionized, remain in focal synchrony with the masters of philosophy on Paradise. Think of stepping up to a huge living mirror, as it were, but instead of beholding the likeness of your finite and material self, of perceiving a reflection of the wisdom of divinity and the philosophy of Paradise. And if it becomes desirable to "incarnate" this philosophy of perfection, so to dilute it as to make it practical of application to, and assimilation by, the lowly peoples of the lower worlds, these living mirrors have only to turn their faces downward to reflect the standards and needs of another world or universe.

28:5.12 (311.4) By these very techniques do the Perfectors of Wisdom adapt decisions and recommendations to the real needs and actual status of the peoples and worlds under consideration, and always do they act in concert with the Divine Counselors and the Universal Censors. But the sublime repleteness of these transactions is beyond even my ability to comprehend.

28:5.13 (311.5) 3. *The Union of Souls.* Completing the triune staff of attachment to the Perfectors of

Mudrosti, su ti reflektori ideala i statusa etičkih odnosa. Od svih problema u svemiru koji zahtijevaju prakticiranje besprijekorne mudrosti iskustva i prilagodljivosti, ništa nije važnije od onih koji proizlaze iz odnosa i asocijacija između inteligentnih bića. Bilo da je riječ o ljudskim udruženjima trgovine i razmjene, prijateljstva i braka, ili odnosima između anđela, postoje i dalje se mogu javiti sitna trvenja, manji nesporazumi previše trivijalni kako bi skrenuli pozornost miritelja, ali dovoljno iritantni i zabrinjavajući da mogu ugroziti neometano djelovanje svemira ako im bude dopušteno da se nastave i umnože. Stoga Usavršitelji Mudrosti čine dostupnim mudro iskustvo svoga reda kao "posvećeno ulje za pomirenje" za cijeli supersvemir. U svim tim poslovima, tim mudracima supersvemira vješto pomažu njihovi reflektirajući suradnici, Unije Duša, koji čine dostupnim aktuelne informacije o statusu svemira i istovremeno prikazuju Rajski ideal najboljih prilagodbi tim zbunjujućim problemima. Kada nisu posebno usmjereni drugdje, ovi sekonafimi ostaju u reflektirajućoj suradnji s tumačima etike na Raju.

To su anđeli koji njeguju i promiču timski rad svih bića Orvontona. Jedna od najvažnijih lekcija koju možete naučiti tijekom svog smrtnog života je *timski rad*. U sferama savršenstva žive oni koji su savladali ovu vještinu suradnje s drugim bićima. Mali je broj dužnosti u svemiru koji se može obavljati u osami. Što više budete napredovali, to ćete biti osamljeniji ako privremeno ne budete okruženi svojim bližnjima.

4. *Srca Savjetovanja*. To je prva skupina tih reflektirajućih genija koji djeluju pod nadzorom Božanskih Savjetnika. Sekonafimi ovog tipa su u posjedu činjenica prostora, kako su oni ti koji tragaju za takvim podacima u krugovima vremena. Oni su prije svega odraz superafimskih obavještajnih koordinatora, dok pored toga selektivno reflektiraju savjete svim bićima, visokim i niskim. Kad god se obratimo Božanskim Savjetnicima tražeći važan savjet ili odluku, oni odmah pošalju grupu Srca Savjetovanja koja u pravo vrijeme donose presudu koja istinski uključuje koordinaciju mudrosti sa savjetom najkompetentnijih umova cijelog supersvemira, u skladu sa cenzurom i revidiranjem u svjetlu savjeta visokih umova Havone, pa čak i Raja.

5. *Radosti Postojanja*. Po prirodi su ta bića reflektivno usklađena sa superafimskim skladom nadzornika koji djeluju odozgo i određenih serafima koji djeluju odozdo, ali teško je objasniti što članovi ove zanimljive skupine stvarno čine.

Wisdom, are these reflectors of the ideals and status of ethical relationships. Of all the problems in the universe requiring an exercise of the consummate wisdom of experience and adaptability, none are more important than those arising out of the relationships and associations of intelligent beings. Whether in human associations of commerce and trade, friendship and marriage, or in the liaisons of the angelic hosts, there continue to arise petty frictions, minor misunderstandings too trivial even to engage the attention of conciliators but sufficiently irritating and disturbing to mar the smooth working of the universe if they were allowed to multiply and continue. Therefore do the Perfectors of Wisdom make available the wise experience of their order as the "oil of reconciliation" for an entire superuniverse. In all this work these wise men of the superuniverses are ably seconded by their reflective associates, the Unions of Souls, who make available current information regarding the status of the universe and concurrently portray the Paradise ideal of the best adjustment of these perplexing problems. When not specifically directionized elsewhere, these seconaphim remain in reflective liaison with the interpreters of ethics on Paradise.

28:5.14 (312.1) These are the angels who foster and promote the teamwork of all Orvonton. One of the most important lessons to be learned during your mortal career is *teamwork*. The spheres of perfection are manned by those who have mastered this art of working with other beings. Few are the duties in the universe for the lone servant. The higher you ascend, the more lonely you become when temporarily without the association of your fellows.

28:5.15 (312.2) 4. *The Heart of Counsel*. This is the first group of these reflective geniuses to be placed under the supervision of the Divine Counselors. Seconaphim of this type are in possession of the facts of space, being selective for such data in the circuits of time. Especially are they reflective of the superaphic intelligence co-ordinators, but they are also selectively reflective of the counsel of all beings, whether of high or low estate. Whenever the Divine Counselors are called upon for important advice or decisions, they immediately requisition an ensemble of the Hearts of Counsel, and presently there is handed down a ruling which actually incorporates the co-ordinated wisdom and advice of the most competent minds of the entire superuniverse, all of which has been censored and revised in the light of the counsel of the high minds of Havona and even of Paradise.

28:5.16 (312.3) 5. *The Joy of Existence*. By nature these beings are reflectively attuned to the superaphic harmony supervisors above and to certain of the seraphim below, but it is difficult to explain just what the members of this interesting

Njihove glavne aktivnosti su usmjerene na promicanje reakcija radosti među različitim grupama anđela i nižih stvorenja koja su obdarena voljom. Božanski Savjetnici, kojima su oni priključeni, ih nekom prilikom koriste za traženje određenih izraza radosti. U općenitijem smislu i u suradnji s upraviteljima reverzije, oni funkcioniraju kao klirinški zavodi radosti koji nastoje povisiti izražaje zadovoljstva u domenama svemira, dok istovremeno rade na unaprijeđenju kvalitete duhovitosti, na promicanju superduhovitosti među smrtnicima i anđelima. Oni nastoje ukazati na to da u čovjekovom postojanju i slobodnoj volji postoji radost koja ne ovisi o bilo kakvim stranim utjecajima; i oni su u pravu, premda nailaze na veliku teškoću u promociji te istine u umovima primitivnih ljudi. Više ličnosti duha i anđeli brže reagiraju na ova obrazovna nastojanja.

6 . *Zadovoljstva Službe*. Ovi anđeli odražavaju stav direktora ponašanja na Raju i slično Radostima Postojanja, nastoje uvećati vrijednost službe i produbiti zadovoljstva koja iz nje proizlaze. Oni su uveliko doprinijeli iluminaciji određenih odgođenih nagrada i dobrobiti svojstvenih nesebičnoj službi, službi koja ima za cilj proširenje kraljevstva istine.

Božanski Savjetnici, s kojima je ovaj red povezan, koriste ova bića kako bi reflektirali s jednog svijeta na drugi blagodatni duhovne službe. I koristeći primjer najboljih bića kako bi potaknuli i ohrabрили ona osrednja, ovi sekonafimi neizmerno doprinose kvaliteti odane službe u supersvemirima. Učinkovito koristeći prijateljski natjecateljski duh, oni cirkuliraju informacije o događajima na pojedinim svjetovima, a naročito onim koji su najbolji. Oni štoviše potiču zdrav i inspirativan rivalitet među serafima.

7 . *Razotkrivači Duhova*. Posebna veza postoji između savjetnika i savjetodavaca iz drugog kruga Havone i ovih reflektirajućih anđela. Oni su jedini sekonafimi koji su pripojeni Univerzalnim Cenzorima, ali su vjerojatno jedinstvenije specijalizirani od svojih kolega. Bez obzira na izvor ili kanal informacija, bez obzira o kako se slabom dokazu radi, kad podvrgnu i najslabije dokaze svom reflektirajućem povećanju, ovi razotkrivači nas smjesta obavijeste o naravi instinskog motiva, stvarne namjere i prave prirode njezinog podrijetla. Divim se izvrsnom funkcioniranju tih anđela koji tako nepogrešivo odražavaju stvarni moralni i duhovni karakter svakog pojedinca na kojeg usmjere pažnju.

Razotkrivači Duhova sprovode svoje zamršene aktivnosti pomoću urođenog "duhovnog uvida," ako mogu upotrijebiti ovaj izraz u nastojanju da prenesem ljudskom umu ideju da ovi reflektirajući anđeli tako funkcioniraju intuitivno,

group really do. Their principal activities are directed toward promoting reactions of joy among the various orders of the angelic hosts and the lower will creatures. The Divine Counselors, to whom they are attached, seldom use them for specific joy finding. In a more general manner and in collaboration with the reversion directors, they function as joy clearinghouses, seeking to upstep the pleasure reactions of the realms while trying to improve the humor taste, to develop a superhumor among mortals and angels. They endeavor to demonstrate that there is inherent joy in freewill existence, independent of all extraneous influences; and they are right, although they meet with great difficulty in inculcating this truth in the minds of primitive men. The higher spirit personalities and the angels are more quickly responsive to these educational efforts.

28:5.17 (312.4) 6. *The Satisfaction of Service*. These angels are highly reflective of the attitude of the directors of conduct on Paradise, and functioning much as do the Joys of Existence, they strive to enhance the value of service and to augment the satisfactions to be derived therefrom. They have done much to illuminate the deferred rewards inherent in unselfish service, service for the extension of the kingdom of truth.

28:5.18 (312.5) The Divine Counselors, to whom this order is attached, utilize them to reflect from one world to another the benefits to be derived from spiritual service. And by using the performances of the best to inspire and encourage the mediocre, these seconaphim contribute immensely to the quality of devoted service in the superuniverses. Effective use is made of the fraternal competitive spirit by circulating to any one world information about what the others, particularly the best, are doing. A refreshing and wholesome rivalry is promoted even among the seraphic hosts.

28:5.19 (313.1) 7. *The Discerner of Spirits*. A special liaison exists between the counselors and advisers of the second Havona circle and these reflective angels. They are the only seconaphim attached to the Universal Censors but are probably the most uniquely specialized of all their fellows. Regardless of the source or channel of information, no matter how meager the evidence at hand, when it is subjected to their reflective scrutiny, these discerners will forthwith inform us as to the true motive, the actual purpose, and the real nature of its origin. I marvel at the superb functioning of these angels, who so unerringly reflect the actual moral and spiritual character of any individual concerned in a focal exposure.

28:5.20 (313.2) The Discerners of Spirits carry on these intricate services by virtue of inherent "spiritual insight," if I may use such words in an endeavor to convey to the human mind the thought that these reflective angels thus function intuitively,

sami po sebi i nepogrešivo. Kad Univerzalni Cenzori prime ove prezentacije, oni se nađu licem u lice s golom dušom reflektiranog pojedinca; i ova duboka sigurnost i savršenstvo portretiranja dijelom objašnjavaju zašto Cenzori uvijek mogu funkcionirati kao pravedni sudci. Razotkrivači uvijek prate Cenzore na svim misijama izvan Uverse i jednako su učinkoviti pri svom djelovanju u svemirima kao što su na svom centru na Uversi.

Želim vas uvjeriti da su sve ove transakcije duhovnog svijeta stvarne, da se događaju u skladu s utvrđenom procedurom i nepromjenjivim zakonima svemirskih domena. Bića svakog novostvorenog reda odmah po primitku daha života počinju reflektirati prema gore; sjedišta supersvemira u blizu primaju živi prikaz prirode i potencijala svakog stvorenja. Dakle, zahvaljujući djelovanju razotkrivača, Cenzori su potpuno svjesni točno kakva je "narav duha" koji se rađa na svjetovima prostora.

Tako je i sa smrtnim čovjekom: Majčinski Duh Salvingtona u potpunosti poznaje svakog čovjeka, jer Sveti Duh na vašem svijetu "sve ispituje," i što god božanski Duh zna o vama neodložno se stavlja na raspolaganje kad god sekorafimski razotkrivači reflektiraju s Duhom u vezi vaše prirode. Valja, međutim, napomenuti da znanje i planovi Očevih fragmenata nisu reflektibilni. Razotkrivači mogu odražavati i odražavaju prisutnost Ispravljača (koje Cenzori smatraju božanskim), ali oni ne mogu odgonetnuti sadržaj umnosti Tajanstvenih Monitora.

6. TERCIJARNI SEKONAFIMI

Na isti način kao i njihovi bližnji, ovi anđeli su stvoreni serijski i u sedam reflektirajućih redova, ali ovi redovi ne primaju pojedinačne dužnosti u ulozi supersvemirskih administratora. Svi tercijarni sekonafimi se zajednički pripajaju Potrojstvljenim Sinovima Postignuća, a ovi uspinjući sinovi ih koriste alternativno; to jest, Moćni Glasnici mogu koristiti i koriste bilo kojeg pripadnika tercijarnih redova, kako to čine i njihovi suradnici, Oni Visoke Vlasti i Oni Bez Imena i Broja. Ovih sedam vrsta tercijarnih sekonafima su:

1. *Značaji Porijekla*. Uzlazni Potrojstvljeni Sinovi iz supersvemirske vlade snose odgovornost za sva pitanja koja se tiču podrijetla bilo kojeg pojedinca, rase ili svijeta; i značaj podrijetla je važno pitanje u svim našim planovima koji su vezani za kozmički napredak živih bića svemira. Svi odnosi i primjena etike izrastaju iz

inherently, and unerringly. When the Universal Censors behold these presentations, they are face to face with the naked soul of the reflected individual; and this very certainty and perfection of portraiture in part explains why the Censors can always function so justly as righteous judges. The discerners always accompany the Censors on any mission away from Uversa, and they are just as effective out in the universes as at their Uversa headquarters.

28:5.21 (313.3) I assure you that all these transactions of the spirit world are real, that they take place in accordance with established usages and in harmony with the immutable laws of the universal domains. The beings of every newly created order, immediately upon receiving the breath of life, are instantly reflected on high; a living portrayal of the creature nature and potential is flashed to the superuniverse headquarters. Thus, by means of the discerners, are the Censors made fully cognizant of exactly "what manner of spirit" has been born on the worlds of space.

28:5.22 (313.4) So it is with mortal man: The Mother Spirit of Salvington knows you fully, for the Holy Spirit on your world "searches all things," and whatsoever the divine Spirit knows of you is immediately available whenever the secoraphic discerners reflect with the Spirit concerning the Spirit's knowledge of you. It should, however, be mentioned that the knowledge and plans of the Father fragments are not reflectible. The discerners can and do reflect the presence of the Adjusters (and the Censors pronounce them divine), but they cannot decipher the content of the mindedness of the Mystery Monitors.

6. THE TERTIARY SECONAPHIM

28:6.1 (313.5) In the same manner as their fellows, these angels are created serially and in seven reflective types, but these types are not assigned individually to the separate services of the superuniverse administrators. All tertiary seconaphim are collectively assigned to the Trinitized Sons of Attainment, and these ascendant sons use them interchangeably; that is, the Mighty Messengers can and do utilize any of the tertiary types, and so do their co-ordinates, Those High in Authority and Those without Name and Number. These seven types of tertiary seconaphim are:

28:6.2 (314.1) 1. *The Significance of Origins*. The ascendant Trinitized Sons of a superuniverse government are charged with the responsibility of dealing with all issues growing out of the origin of any individual, race, or world; and the significance of origin is the paramount question in all our plans for the cosmic advancement of the living creatures of the realm. All relationships and the application of

temeljne činjenice o podrijetlu. Podrijetlo je osnova relacijske reakcije Bogova. Združeni Činitelj uvijek "pristupa čovjeku u kontekstu njegovog rođenja."

Kad se radi o bićima višeg podrijetla, podrijetlo je jednostavno činjenica koja se treba utvrditi; ali kad je riječ o uzlaznim bićima, uključujući i niže redove anđela, priroda i okolnosti nastanka nisu uvijek tako jasni, premda su ova pitanja od vitalne važnosti na gotovo svakom koraku pri vođenju kozmičkih poslova — tako da vidimo vrijednost informacija koje niz reflektiraj ućih redova sekonaforma bez odgode može iznijeti na vidjelo glede geneze bilo kojeg bića u centralnom svemiru ili na cijelom području supersvemira.

Značaji Porijekla su živući i uvijek dostupni arhivi u kojima se vodi genealogija velikog mnoštva bića — ljudi, anđela i drugih — koji nastanjuju sedam supersvemira. Oni su uvijek spremni dati svojim nadređenima ažuriranu, prepunu i pouzdanu procjenu izvornih čimbenika i stvarnog aktuelnog statusa bilo kojeg pojedinca na bilo kojem svijetu supersvemira; i njihov proračun činjenica koje im stoje na raspolaganju je uvijek nepogrešivo ažuriran i korektan.

2. *Sjećanja Milosti.* To su stvarni, puni i preobilni dnevni zapisi o milosti koju pojedini ljudi i rase primaju od brižnih djela i posrednika Beskonačnog Duha u misiji prilagođenja pravde ispravnosti statusu pojedinih domena, kako su isti predloženi u portretiranju Značaja Porijekla. Sjećanja Milosti otkrivaju moralni dug djece milosti — njihove duhovne obveze — koje se računaju nasuprot njihove imovine koja je dar Božjih Sinova. U otkrivanju Očeve pretpostojće milosti, Božji Sinovi uspostavljaju neophodan kredit kako bi osigurali opstanak svih bića. A onda, u skladu s nalazima Značaja Porijekla, oni depozitiraju ovaj kredit milostiu cilju osiguranja opstanka svakog racionalnog bića, kredit raskošnih proporcija s dovoljno milosti kako bi se osigurao opstanak svake duše koja istinski želi božansko državljanstvo.

Sjećanja Milosti su živuća dnevna provjera bilance, ažurirani račun koji se vodi za svakog čovjeka o njegovom odnosu s natprirodnim silama. To su živući zapisi o djelovanju milosti koji služe kao svjedočba pred sudovima Uverse pri donošenju odluka o pravu bilo kojeg pojedinca na beskrajni život, kad "Prijestolja bjehu postavljena i Stari Dani sjede. Rijeka prijenosa Uverse izvire ispred njih; tisuće tisuća služahu njima, mirijade stajahu pred njima. Sud sjede, knjige se otvoriše." Knjige koje se otvaraju uoči ove bitne prigode su živuće evidencije tercijarnih sekonaforma supersvemira. Oni pored toga imaju

ethics grow out of the fundamental facts of origin. Origin is the basis of the relational reaction of the Gods. Always does the Conjoint Actor "take note of the man, in what manner he was born."

28:6.3 (314.2) With the higher descendant beings, origin is simply a fact to be ascertained; but with the ascending beings, including the lower orders of angels, the nature and circumstances of origin are not always so clear, though of equally vital importance at almost every turn of universe affairs — hence the value of having at our disposal a series of reflective seconaphim who can instantly portray anything required respecting the genesis of any being in either the central universe or throughout the entire realm of a superuniverse.

28:6.4 (314.3) The Significances of Origins are the living ready-reference genealogies of the vast hosts of beings — men, angels, and others — who inhabit the seven superuniverses. They are always ready to supply their superiors with an up-to-date, replete, and trustworthy estimate of the ancestral factors and the current actual status of any individual on any world of their respective superuniverses; and their computation of possessed facts is always up to the minute.

28:6.5 (314.4) 2. *The Memory of Mercy.* These are the actual, full and replete, living records of the mercy which has been extended to individuals and races by the tender ministrations of the instrumentalities of the Infinite Spirit in the mission of adapting the justice of righteousness to the status of the realms, as disclosed by the portrayals of the Significance of Origins. The Memory of Mercy discloses the moral debt of the children of mercy — their spiritual liabilities — to be set down against their assets of the saving provision established by the Sons of God. In revealing the Father's pre-existent mercy, the Sons of God establish the necessary credit to insure the survival of all. And then, in accordance with the findings of the Significance of Origins, a mercy credit is established for the survival of each rational creature, a credit of lavish proportions and one of sufficient grace to insure the survival of every soul who really desires divine citizenship.

28:6.6 (314.5) The Memory of Mercy is a living trial balance, a current statement of your account with the supernatural forces of the realms. These are the living records of mercy ministration which are read into the testimony of the courts of Uversa when each individual's right to unending life comes up for adjudication, when "thrones are cast up and the Ancients of Days are seated. The broadcasts of Uversa issue and come forth from before them; thousands upon thousands minister to them, and ten thousand times ten thousand stand before them. The judgment is set, and the books are opened." And the books which are opened on such

na raspolaganju formalne arhive kojima po potrebi mogu potvrditi svjedodžbe Sjećanja Milosti.

Sjećanja Milosti moraju pokazati da je kredit milosti koji bića primaju od Božjih Sinova potpuno i vjerno isplaćen u službi ljubavi strpljivih osoba Trećeg Izvora i Centra. Ali kad se milost iscrpi, kada "sjećanja" istih svjedoče o njenom iscrpljenju, onda mora prevagnuti pravda i na snagu stupiti dekret pravednosti. Milost se ne nameće onima koji je preziru; milost nije dar koji ustrajni pobunjenici vremena mogu gaziti pod nogama. No, unatoč tako preciznom i štedljivom podarenju milosti, vaše individualne kreditne kartice uvijek imaju daleko veću bilancu od vaše sposobnosti crpljenja ako imate iskrene namjere i pošteno srce.

Reflektori milosti, sa svojim tercijarnim suradnicima, sudjeluju u brojnim supersvemirskim službama, uključujući i naobrazbu uzlaznih stvorenja. Između ostalog, Značenja Porijekla obrazuju ova uzlazna bića u primjeni duha etike, nekon čega ih Sjećanja Milostiuče kako će biti istinski milostivi. Dok vještine duha ove službe milosti prevazilaze vašu sposobnost shvaćanja, već trebate znati da je milost kvaliteta rasta. Trebate spoznati da velika nagrada osobnog zadovoljstva slijedi onima koji su prije svega ispravni, zatim poštjeni, a potom strpljivi. A onda, na tim temeljima, ako se odlučite i ako to budete imali u svom srcu, možete poduzeti sljedeći korak i ukazati istinsku milost; ali ne možete ukazati milost samu od sebe. Morate poduzeti navedene korake; inače nema prave milosti. Tu može biti riječ o pokroviteljstvu, susretljivosti ili ljubavi — čak i sažaljenju — ali ne milosti. Istinska milost jedino može biti prekrasni vrhunac koji prati ove inicijalne korake društvenog razumijevanja, uzajamnog uvažavanja, bratskog zajedništva, duhovne razmjene i božanske harmonije.

3. *Značaji Vremena.* Vrijeme je jedno univerzalno obdarenje svih stvorenja koja imaju slobodnu volju; to je "jedan talent" povjeren svim inteligentnim bićima. Svi imate vrijeme tijekom kojeg možete osigurati svoj opstanak; i smrtno ćete proćerdati ovo vrijeme samo ako ga zanemarite, ako ga ne upotrijebite kako bi osigurali opstanak svoje duše. Ako ga ne uspijete maksimalno iskoristiti, to nije fatalno; to samo usporava hodočasnike vremena na putu uspona. Ako postignete opstanak, možete nadoknaditi sve ostale gubitke.

Značaji Vremena su neprocjenjivi u raspodjeli povjerenstva. Vrijeme je bitan faktor u svemu s ove strane Havone i Raja. U konačnom sudskom

a momentous occasion are the living records of the tertiary seconaphim of the superuniverses. The formal records are on file to corroborate the testimony of the Memories of Mercy if they are required.

28:6.7 (314.6) The Memory of Mercy must show that the saving credit established by the Sons of God has been fully and faithfully paid out in the loving ministry of the patient personalities of the Third Source and Center. But when mercy is exhausted, when the "memory" thereof testifies to its depletion, then does justice prevail and righteousness decree. For mercy is not to be thrust upon those who despise it; mercy is not a gift to be trampled under foot by the persistent rebels of time. Nevertheless, though mercy is thus precious and dearly bestowed, your individual drawing credits are always far in excess of your ability to exhaust the reserve if you are sincere of purpose and honest of heart.

28:6.8 (315.1) The mercy reflectors, with their tertiary associates, engage in numerous superuniverse ministries, including the teaching of the ascending creatures. Among many other things the Significances of Origins teach these ascenders how to apply spirit ethics, and following such training, the Memories of Mercy teach them how to be truly merciful. While the spirit techniques of mercy ministry are beyond your concept, you should even now understand that mercy is a quality of growth. You should realize that there is a great reward of personal satisfaction in being first just, next fair, then patient, then kind. And then, on that foundation, if you choose and have it in your heart, you can take the next step and really show mercy; but you cannot exhibit mercy in and of itself. These steps must be traversed; otherwise there can be no genuine mercy. There may be patronage, condescension, or charity — even pity — but not mercy. True mercy comes only as the beautiful climax to these preceding adjuncts to group understanding, mutual appreciation, fraternal fellowship, spiritual communion, and divine harmony.

28:6.9 (315.2) 3. *The Import of Time.* Time is the one universal endowment of all will creatures; it is the "one talent" intrusted to all intelligent beings. You all have time in which to insure your survival; and time is fatally squandered only when it is buried in neglect, when you fail so to utilize it as to make certain the survival of your soul. Failure to improve one's time to the fullest extent possible does not impose fatal penalties; it merely retards the pilgrim of time in his journey of ascent. If survival is gained, all other losses can be retrieved.

28:6.10 (315.3) In the assignment of trusts the counsel of the Imports of Time is invaluable. Time is a vital factor in everything this side of Havona

postupku pred Starim Danima, vrijeme je dio svjedodžbe. Značaji Vremena uvijek pružaju dokaze da je svaki okrivljenik imao dovoljno vremena donijeti svoje odluke, ostvariti odabir.

U ovim vremenskim ocjenjivačima krije se tajna predznanja; oni prikazuju element vremena potreban za sprovedbu bilo kakvog poduzeća i jednako su pouzdani pokazatelji vremena kao što su frandalanksi i kronoldeksi drugih živih redova. Bogovi imaju moć predviđanja, stoga imaju predznanje; ali uzlazne vlasti vremenskih svemira se moraju posavjetovati sa Značajima Vremena kako bi mogli predvidjeti događaje budućnosti.

Vi ćete prvo susresti ova bića na rezidencijalnim svjetovima i oni će vas uputiti u vještinu ispravne uporabe toga što zovete "vrijeme," kako pozitivne - pri radu - tako i negativne, pri odmaranju. Obje su važne.

4 . *Svetosti Povjerenja*. Povjerenje je odlučujući ispit volje stvorenog bića. Pouzdanost je pravo mjerilo samokontrole, karaktera. Ovi sekonafimi ostvaruju dvostruku svrhu u gospodarstvu supersvemira: Oni upućuju sva stvorena bića na obvezu, dostojanstvo i svetost povjerenja. U isto vrijeme oni nepogrešivo reflektiraju upravnoj vladi preciznu vjerodostojnost bilo kojeg kandidata u pogledu pouzdanosti i povjerenja.

Dok na Urantiji groteskno pokušavate pročitati karakter i ocijeniti određene sposobnosti svojih bližnjih, mi na Uversi savršeno uspijevamo sprovesti ova nastojanja. Ovi sekonafi su sposobni izvagati pouzdanost na živim vagama nepogrešive procjene karaktera i kad vas jednom pogledaju, jedino se moramo osvrnuti na njih kako bi na njima pročitali vaša ograničenja u snošenju odgovornosti, izvršenju povjerenja i sprovedbi misija.

Oni mjere tegove vaše vjerodostojnosti nasuprot tegova eventualnog skretanja s puta ili izdaje. Vaši nadređeni imaju za plan da vas unaprijede ukazanjem povjerenja upravo do mjere razvoja vaše osobnosti i sposobnosti da graciozno nosite te dodatne odgovornosti, ali oni znaju da preopterećenje jedino vodi katastrofi i neminovnom razočaranju. Pogrešno je prerano staviti odgovornost na čovjeka ili anđela i kako bi se ta greška izbjegla, koristimo službu tih nepogrešivih procjenitelja istinske pouzdanosti pojedinaca vremena i prostora. Ovi sekonafimi uvijek prate One Visoke Vlasti i ovi rukovoditelji nikada ne daju zadaću dok prvo ne izvažu svoje kandidate nasekorafimskoj tegulji i "ne nađu da nisu prelagani."

5. *Svetosti Službe*. Služenje je privilegija koja

and Paradise. In the final judgment before the Ancients of Days, time is an element of evidence. The Imports of Time must always afford testimony to show that every defendant has had ample time for making decisions, achieving choice.

28:6.11 (315.4) These time evaluators are also the secret of prophecy; they portray the element of time which will be required in the completion of any undertaking, and they are just as dependable as indicators as are the frandalanks and chronoldeks of other living orders. The Gods foresee, hence foreknow; but the ascendant authorities of the universes of time must consult the Imports of Time to be able to forecast events of the future.

28:6.12 (315.5) You will first encounter these beings on the mansion worlds, and they will there instruct you in the advantageous use of that which you call "time," both in its positive employment, work, and in its negative utilization, rest. Both uses of time are important.

28:6.13 (315.6) 4. *The Solemnity of Trust*. Trust is the crucial test of will creatures. Trustworthiness is the true measure of self-mastery, character. These seconaphim accomplish a double purpose in the economy of the superuniverses: They portray to all will creatures the sense of the obligation, sacredness, and solemnity of trust. At the same time they unerringly reflect to the governing authorities the exact trustworthiness of any candidate for confidence or trust.

28:6.14 (316.1) On Urantia, you grotesquely essay to read character and to estimate specific abilities, but on Uversa we actually do these things in perfection. These seconaphim weigh trustworthiness in the living scales of unerring character appraisal, and when they have looked at you, we have only to look at them to know the limitations of your ability to discharge responsibility, execute trust, and fulfill missions. Your assets of trustworthiness are clearly set forth alongside your liabilities of possible default or betrayal.

28:6.15 (316.2) It is the plan of your superiors to advance you by augmented trusts just as fast as your character is sufficiently developed to gracefully bear these added responsibilities, but to overload the individual only courts disaster and insures disappointment. And the mistake of placing responsibility prematurely upon either man or angel may be avoided by utilizing the ministry of these infallible estimators of the trust capacity of the individuals of time and space. These seconaphim ever accompany Those High in Authority, and never do these executives make assignments until their candidates have been weighed in the secoraphic balances and pronounced "not wanting."

28:6.16 (316.3) 5. *The Sanctity of Service*. The

neposredno slijedi za otkrićem pouzdanosti. Jedino što može stati na put između vas i prilike za uvećano služenje je vaša nepouzdanost, nedostatak vaše sposobnosti da cijenite svetost ukazanog povjerenja.

Služenje — svrhovito, a ne ropsko služenje — vodi najvišem zadovoljstvu i izražava najblaženije dostojanstvo. Služenje — uvećano služenje, prošireno služenje, teško služenje, avanturističko služenje i na koncu božansko i savršeno služenje — je cilj vremena i odredište prostora. No, vremenski period igranja uvijek se mora smjenjivati sa služiteljskim ciklusom napredovanja. I nakon službe vremena nastupa super- služba vječnosti. Tijekom vremenskog ciklusa igranja trebate održavati viziju rada vječnosti, isto kao što ćete se za službe u vječnosti prisjećati igara vremena.

Univerzalno gospodarstvo se temelji na proračunu prihoda i troškova; tijekom vječnog putovanja nikada nećete naići na monotoniju nedjelovanja ili stagnaciju ličnosti. Progres je moguć zahvaljujući inherentnom kretanju, napredak raste iz božanske sposobnosti za akciju, dok je uspjeh proizvod maštovite avanture. No, svojstvena toj sposobnosti za postignuće je odgovornost etike, nužnost prepoznavanja da su svijet i svemir ispunjeni s mnoštvom različitih vrsta bića. Sve ove veličanstvene kreacije, *uključujući i vas*, nisu napravljene samo za vas. Svemir nije egocentričan. Bogovi su odredili, "Blaženije je davati nego primati," i kako je rekao vaš Sin Gospodar, "Tko će biti najveći među vama, neka bude sluga svima."

Stvarna priroda bilo kojeg služenja, bilo da ga provodi čovjek ili anđeo, potpuno se objavljuje u licima tih sekorafimskih pokazatelja služenja, Svetinja Službe. Tu se jasno pokazuje cjelovita analizu istine iskrivenih motiva. Ovi anđeli su doista čitavaju um, pretražuju srca i obznaju duše svemirima. Smrtnici mogu riječima prikriti svoje misli, ali ovi visoki sekonafigmi obznaju duboke motive ljudskog srca i anđeoskog uma.

6. i 7. *Tajne Veličine i Duše Dobrote*. Nakon što uzlazni hodočasnici postanu svjesni uloge vremena, pripravlja se put za realizaciju svetosti povjerenja i cijenjenje blaženosti službe. Premda je tu riječ o moralnim elementima veličine, bitno je obratiti pažnju i na njezine tajne. Pri primjeni duhovnih ispita veličine ne smijete zanemariti moralni element, ali kvaliteta nesebičnosti u radu koji ne služi samom čovjeku nego se obavlja za dobrobit njegovih bližnjih na zemlji, a naročito onih vrijednih bića koja su suočena sa neimaštinom i nevoljom, je prava *mjera* planetarne veličine. A *manifestacija* veličine na svijetu poput Urantije

privilege of service immediately follows the discovery of trustworthiness. Nothing can stand between you and opportunity for increased service except your own untrustworthiness, your lack of capacity for appreciation of the solemnity of trust.

28:6.17 (316.4) Service — purposeful service, not slavery — is productive of the highest satisfaction and is expressive of the divinest dignity. Service — more service, increased service, difficult service, adventurous service, and at last divine and perfect service — is the goal of time and the destination of space. But ever will the play cycles of time alternate with the service cycles of progress. And after the service of time there follows the superservice of eternity. During the play of time you should envision the work of eternity, even as you will, during the service of eternity, reminisce the play of time.

28:6.18 (316.5) The universal economy is based on intake and output; throughout the eternal career you will never encounter monotony of inaction or stagnation of personality. Progress is made possible by inherent motion, advancement grows out of the divine capacity for action, and achievement is the child of imaginative adventure. But inherent in this capacity for achievement is the responsibility of ethics, the necessity for recognizing that the world and the universe are filled with a multitude of differing types of beings. All of this magnificent creation, *including yourself*, was not made just for you. This is not an egocentric universe. The Gods have decreed, "It is more blessed to give than to receive," and said your Master Son, "He who would be greatest among you let him be server of all."

28:6.19 (316.6) The real nature of any service, be it rendered by man or angel, is fully revealed in the faces of these seconaphic service indicators, the Sanctities of Service. The full analysis of the true and of the hidden motives is clearly shown. These angels are indeed the mind readers, heart searchers, and soul revealers of the universe. Mortals may employ words to conceal their thoughts, but these high seconaphim lay bare the deep motives of the human heart and of the angelic mind.

28:6.20 (317.1) 6 and 7. *The Secret of Greatness and the Soul of Goodness*. The ascending pilgrims having awakened to the import of time, the way is prepared for the realization of the solemnity of trust and for the appreciation of the sanctity of service. While these are the moral elements of greatness, there are also secrets of greatness. When the spiritual tests of greatness are applied, the moral elements are not disregarded, but the quality of unselfishness revealed in disinterested labor for the welfare of one's earthly fellows, particularly worthy beings in need and in distress, that is the *real measure* of planetary greatness. And the

počiva u ispoljenju samokontrole. Veliki čovjek nije "osvojitelj grada" ili "rušitelj nacije," nego onaj "tko čuva svoj jezik."

Veličina je sinonim za božanstvenost. Bog je iznimno velik i dobar. *Veličina i dobrotu se jednostavno ne mogu razdvojiti. One su zauvijek sjedinjene u Bogu.* Ta je istina doslovno i upadljivo ilustrirana u reflektirajućoj međuovisnosti Tajni Veličine i Duša Dobrote, jer niti jedni ne mogu funkcionirati bez drugih. Pri kontemplaciji drugih osobina božanstva, supersvemirski sekonafimi mogu djelovati i djeluju samostalno, ali reflektirajuće procjene veličine i dobrote djeluju nerazdvojivo. Dakle na svakom svijetu, u svakom svemiru, ti reflektori veličine i dobrote rade zajedno, uvijek pokazujući dvostruku i uzajamnu ovisnost u procjeni svakog bića na koje usmjere pažnju. Veličina se ne može procijeniti bez procjene sadržaja dobrote, a dobrotu se ne može prikazati bez ispoljenja urođene i božanske veličine.

Procjena veličine varira od svijeta do svijeta. Biti velik znači biti nalik Bogu. A budući da kvaliteta veličine u cijelosti određuje sadržaj dobrote, slijedi da čak i u svom sadašnjem ljudskom stanju, ako uz pomoć milosti postanete dobri, na taj način postajete veliki. Što čvršće usmjerite pogled i što se upornije budete držali pojmova božanske dobrote, to ćete više rasti u veličini, u pravom sjaju istinskog karaktera koji ima moć preživljavanja.

7. SLUŽBA SEKONAFIMA

Dok sekonafimi vuku podrijetlo i sjedište na glavnim centrima supersvemirima, sa svojim bližnjim suradnicima oni pokrivaju domene koji se prostiru od obala Raja do evolucijskih svjetova prostora. Oni služe kao cjenjeni asistenti članovima savjetodavnih vijeća supervlada, te su od velike pomoći na ugostiteljskim kolonijama Uverse gdje služe studentima zvijezda, milenijskim turistima, nebeskim promatračima i nizu drugih, uključujući i uzlazna bića koja očekuju prijevoz na Havonu. Stari Dani uživaju postaviti određene primarne redove sekonafima kao pomoćnike uzlaznih stvorenja koja prebivaju na četristo devedeset studijskih svjetova u okolini Uverse, gdje pored ostalih i mnogi sekundarni i tercijarni redovi služe kao učitelji. Ovi sateliti Uverse su završne škole u svemirima vremena koje predstavljaju pripremni tečaj za sedmokružno sveučilište Havone.

manifestation of greatness on a world like Urantia is the exhibition of self-control. The great man is not he who "takes a city" or "overthrows a nation," but rather "he who subdues his own tongue."

28:6.21 (317.2) Greatness is synonymous with divinity. God is supremely great and good. *Greatness and goodness simply cannot be divorced.* They are forever made one in God. This truth is literally and strikingly illustrated by the reflective interdependence of the Secret of Greatness and the Soul of Goodness, for neither can function without the other. In reflecting other qualities of divinity, the superuniverse seconaphim can and do act alone, but the reflective estimates of greatness and of goodness appear to be inseparable. Hence, on any world, in any universe, must these reflectors of greatness and of goodness work together, always showing a dual and mutually dependent report of every being upon whom they focalize. Greatness cannot be estimated without knowing the content of goodness, while goodness cannot be portrayed without exhibiting its inherent and divine greatness.

28:6.22 (317.3) The estimate of greatness varies from sphere to sphere. To be great is to be Godlike. And since the quality of greatness is wholly determined by the content of goodness, it follows that, even in your present human estate, if you can through grace become good, you are thereby becoming great. The more steadfastly you behold, and the more persistently you pursue, the concepts of divine goodness, the more certainly will you grow in greatness, in true magnitude of genuine survival character.

7. MINISTRY OF THE SECONAPHIM

28:7.1 (317.4) The seconaphim have their origin and headquarters on the capitals of the superuniverses, but with their liaison fellows they range from the shores of Paradise to the evolutionary worlds of space. They serve as valued assistants to the members of the deliberative assemblies of the supergovernments and are of great help to the courtesy colonies of Uversa: the star students, millennial tourists, celestial observers, and a host of others, including the ascendant beings in waiting for Havona transport. The Ancients of Days take pleasure in assigning certain of the primary seconaphim to assist the ascending creatures domiciled on the four hundred ninety study worlds surrounding Uversa, and here also do many of the secondary and tertiary orders serve as teachers. These Uversa satellites are the finishing schools of the universes of time, presenting the preparatory course for the seven-circuited university of Havona.

Od tri reda sekonafima, tercijarna skupina priključena uzlaznim vlastima najopsežnije služi uspinjućim bićima vremena. Vi ćete ih nekom prigodom susresti ubrzo nakon vašeg odlaska s Urantije, iako nećete slobodno koristiti njihove usluge dok ne dođete na smještajne svjetove Orvontona. Vi ćete uživati u njihovom društvu kada postanete u potpunosti upoznati s njima tijekom svog boravka na školskim svjetovima Uverse.

Ti tercijarni sekonafimi djeluju kao ušteditelji vremena, presjecatelji prostora, detektori grešaka, vjerni učitelji i sjevremenski putokazi — živeće potvrde božanske sigurnosti — u milosti postavljeni na raskrižja vremena kao putokazi koji usmjeravaju tjeskobne hodočasnike u velikoj zbunjenosti i duhovnoj nedoumici. Već dugo prije nego dođete pred portale savršenstva, imat ćete pristup instrumentima božanstvenosti i stupiti u kontakt s vještinama Božanstva. Od prvog časa kad dođete na prebivališne svjetove dok ne zatvorite oči u Havoni u dubokom snu spremni za tranzit za Raj, sve više ćete imati priliku iskoristiti hitnu pomoć tih čudesnih bića koja tako potpuno i slobodno reflektiraju pouzdano znanje i nedvojbeno mudrost tih sigurnih i pouzdanih hodočasnika koji su vam prethodili na dugom putovanju prema portalima savršenstva.

Nama je uskraćena puna privilegija korištenja tih reflektirajućih anđela na Urantiji. Oni su česti posjetitelji vašeg svijeta, gdje dolaze u pratnji osoba kojima su pripojeni na dužnostima, ali tu ne mogu slobodno djelovati. Ova sfera je još uvijek pod djelomičnom duhovnom karantenom i neki krugovi koji su bitni za sprovedbu njihovih djelatnosti tu nisu funkcionalni. Kada vaš svijet ponovo bude uključen u ove reflektirajuće krugove, većina poslova međuplanetarne i interkozmičke komunikacije će biti uveliko pojednostavljena i ubrzana. Nebeski radnici na Urantiji nailaze na mnoge poteškoće zbog ove funkcionalne zapreke u djelovanju njihovih reflektirajućih suradnika. Ali mi se svejedno radosno bavimo svojim poslovima sa raspoloživim instrumentima, bez obzira na to što nas ova lokacija lišava mnogih usluga tih čudesnih bića, živih ogledala prostora i vremenskih projektora prisutnosti.

[Predstavljeno pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika Uverse.]

28:7.2 (317.5) Of the three orders of seconaphim, the tertiary group, attached to the ascendant authorities, minister most extensively to the ascending creatures of time. You will on occasion meet them soon after your departure from Urantia, though you will not freely make use of their services until you reach the tarrying worlds of Orvonton. You will enjoy their companionship when you become fully acquainted with them during your sojourn on the Uversa school worlds.

28:7.3 (318.1) These tertiary seconaphim are the timesavers, space abridgers, error detectors, faithful teachers, and everlasting guideposts — living signs of divine surety — in mercy placed at the crossroads of time, there to guide the feet of anxious pilgrims in moments of great perplexity and spiritual uncertainty. Long before attaining the portals of perfection, you will begin to gain access to the tools of divinity and to make contact with the techniques of Deity. Increasingly, from the time you arrive on the initial mansion world until you close your eyes in the Havona sleep preparatory to your Paradise transit, you will avail yourself of the emergency help of these marvelous beings, who are so fully and freely reflective of the sure knowledge and certain wisdom of those safe and dependable pilgrims who have preceded you on the long journey to the portals of perfection.

28:7.4 (318.2) We are denied the full privilege of using these angels of the reflective order on Urantia. They are frequent visitors on your world, accompanying assigned personalities, but here they cannot freely function. This sphere is still under partial spiritual quarantine, and some of the circuits essential to their services are not here at present. When your world is once more restored to the reflective circuits concerned, much of the work of interplanetary and interuniverse communication will be greatly simplified and expedited. Celestial workers on Urantia encounter many difficulties because of this functional curtailment of their reflective associates. But we go on joyfully conducting our affairs with the instrumentalities at hand, notwithstanding our local deprivation of many of the services of these marvelous beings, the living mirrors of space and the presence projectors of time.

28:7.5 (318.3) [Sponsored by a Mighty Messenger of Uversa.]

POGLAVLJE 29. KOZMIČKI UPRAVITELJI SNAGE

⇐ 028

Knjiga Urantije

030 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 29 KOZMIČKI UPRAVITELJI SNAGE

Sekcije

Uvod

1. SEDAM VRHOVNIH UPRAVITELJA SNAGE
2. VRHOVNI CENTRI SNAGE
3. DOMENE CENTARA SNAGE
4. GLAVNI FIZIČKI KONTROLORI
5. GLAVNI ORGANIZATORI SILE

Uvod

OD SVIH kozmičkih ličnosti koje sudjeluju u regulaciji međuplanetarnih i međukozmičkih poslova, na Urantijaslabije razumijete upravitelje snage i njihove suradnike. Dok ljudske rase već odavno znaju za postojanje anđela i sličnih redova nebeskih bića, malo je predočeno o kontrolorima i regulatorima fizičkih domena. Čak i ovom prilikom mi je dopušteno otkriti punu istinu samo o posljednje tri skupine živih bića vezanih s kontrolom sile i regulacijom energije u glavnom svemiru, a to su:

1. Primarni Javljujući Glavni Organizatori Sile.
2. Pomoćni Transcendentalni Glavni Organizatori Sile.
3. Kozmički Upravitelji Snage.

Iako smatram da je nemoguće oslikati individualnost različitih skupina upravitelja, centara i kontrolora kozmičke snage, nadam se da ću biti u stanju objasniti nešto o domenama njihovih aktivnosti. Oni su jedinstvena skupina živih bića povezana s inteligentnom regulacijom energije širom velikog svemira. Uključujući vrhovne

PAPER 29 THE UNIVERSE POWER DIRECTORS

SECTIONS

Introduction

1. The Seven Supreme Power Directors
2. The Supreme Power Centers
3. The Domain of Power Centers
4. The Master Physical Controllers
5. The Master Force Organizers

INTRODUCTION

29:0.1 (319.1) OF ALL the universe personalities concerned in the regulation of interplanetary and interuniverse affairs, the power directors and their associates have been the least understood on Urantia. While your races have long known of the existence of angels and similar orders of celestial beings, little information concerning the controllers and regulators of the physical domain has ever been imparted. Even now I am permitted fully to disclose only the last of the following three groups of living beings having to do with force control and energy regulation in the master universe:

29:0.2 (319.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:0.3 (319.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:0.4 (319.4) 3. Universe Power Directors.

29:0.5 (319.5) Though I deem it impossible to portray the individuality of the various groups of directors, centers, and controllers of universe power, I hope to be able to explain something about the domain of their activities. They are a unique group of living beings having to do with the intelligent regulation of energy throughout the grand universe. Including

upravitelje, oni obuhvaćaju sljedeće glavne skupine:

1. Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage.
2. Vrhovne Centare Snage.
3. Glavne Fizičke Kontrolore.
4. Morontija Nadzornike Snage.

Vrhovni Upravitelji i Centri Snage su bića koja su postojala od gotovo same vječnosti, a koliko znamo, nije ih više stvoreno. Sedam Vrhovnih Upravitelja su prvo personificirani od strane Sedam Glavnih Duhova, a zatim surađuju sa svojim roditeljima u proizvodnji više od deset milijardi suradnika. Prethodno postojanju upravitelja snage, energetski krugovi prostora izvan centralnog svemira su bili pod inteligentnim nadzorom Glavnih Organizatora Sile iz Raja.

Nakon što steknete znanje o materijalnim bićima, postićete ako ništa drugo kontrastivnu koncepciju duhovnih bića; ali smrtnom umu je vrlo teško zamisliti upravitelje snage. U shemi uzlaznog napredovanja prema višim razinama postojanja, vi niste izravno povezani bilo sa vrhovnim upraviteljima ili centrima snage. U rijetkim slučajevima imat ćete posla s fizičkim kontrolorima, dok ćete slobodno surađivati s nadzornicima morontija snage nakon što stignete u prebivališne svjetove. Ovi Nadglednici Morontija Snage tako isključivo funkcioniraju u okviru morontija režima lokalnih kreacija, da smatramo da je najbolje govoriti o njihovim aktivnostima u kontekstu lokalnog svemira.

1. SEDAM VRHOVNIH UPRAVITELJA SNAGE

Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage su fizičko- energetski regulatori velikog svemira. Kad Sedam Glavnih Duhova dovedu u postojanje ova bića, to je prvi zabilježeni primjer stvaranja polumaterijalnih potomaka od roditelja istinskog duha. Kad se svaki od Sedam Glavnih Duhova pojedinačno upusti u čin stvaranja, oni dovode u postojanje izrazito duhovne osobnosti koje ulaze u red anđela; kada se zajednički upuste u čin stvaranja, oni nekom prilikom proizvode ove visoke oblike polumaterijalnih bića. No, čak i ova kvazifizička bića bi bila nevidljiva kratkom dometu vizije Urantija smrtnika.

Vrhovni Upravitelji Snage imaju sedam članova od kojih su svi identični po izgledu i funkciji. Jedan se ne može razlikovati od drugoga

the supreme directors, they embrace the following major divisions:

29:0.6 (319.6) 1. The Seven Supreme Power Directors.

29:0.7 (319.7) 2. The Supreme Power Centers.

29:0.8 (319.8) 3. The Master Physical Controllers.

29:0.9 (319.9) 4. The Morontia Power Supervisors.

29:0.10 (319.10) The Supreme Power Directors and Centers have existed from the near times of eternity, and as far as we know, no more beings of these orders have been created. The Seven Supreme Directors were personalized by the Seven Master Spirits, and then they collaborated with their parents in the production of more than ten billion associates. Before the days of the power directors the energy circuits of space outside of the central universe were under the intelligent supervision of the Master Force Organizers of Paradise.

29:0.11 (319.11) Having knowledge about material creatures, you have at least a contrastive conception of spiritual beings; but it is very difficult for the mortal mind to envisage the power directors. In the scheme of ascendant progression to higher levels of existence you have nothing directly to do with either the supreme directors or the power centers. On certain rare occasions you will have dealings with the physical controllers, and you will work freely with the supervisors of morontia power upon reaching the mansion worlds. These Morontia Power Supervisors function so exclusively in the morontia regime of the local creations that it is deemed best to narrate their activities in the section dealing with the local universe.

1. THE SEVEN SUPREME POWER DIRECTORS

29:1.1 (320.1) The Seven Supreme Power Directors are the physical-energy regulators of the grand universe. Their creation by the Seven Master Spirits is the first recorded instance of the derivation of semimaterial progeny from true spirit ancestry. When the Seven Master Spirits create individually, they bring forth highly spiritual personalities on the angelic order; when they create collectively, they sometimes produce these high types of semimaterial beings. But even these quasi-physical beings would be invisible to the short-range vision of Urantia mortals.

29:1.2 (320.2) The Supreme Power Directors are seven in number, and they are identical in appearance and function. One cannot be

osim od strane onog Glavnog Duha s kojim svaki održava neposrednu vezu i kojem je svaki u cjelosti funkcionalno podređen. Svaki od Glavnih Duhova stoga je u vječnom jedinstvu s jednim od njihovih kolektivnih potomaka. Jedan te isti upravitelj je uvijek u suradnji s jednim te istim Duhom i njihovo aktivno partnerstvo rezultira jedinstvenim spojem fizičkih i duhovnih energija, polufizičkih bića i osobnosti duha.

Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage su stacionirani na periferiji Raja, gdje njihove polako kružeće prisutnosti ukazuju na prisutnost žarišta sile na sjedištima Glavnih Duhova. Dok ovi upravitelji snage djeluju pojedinačno u upravljanju snagom-energijom u supersvemirima, oni djeluju kolektivno u administrativnoj upravi nad centralnom tvorevinom. Dok se njihovo djelovanje sprovodi na Raju, oni također djeluju kao učinkoviti centri snage u svim djelovima velikog svemira.

Ova moćna bića su fizički precizni ogromnog broja centara snage i kroz njih, fizičkih kontrolora razasutih širom svih sedam supersvemira. Takvi podređeni fizičko-kontrolni organizmi su u osnovi uniformni, identični osim u osobenom tonu koji obilježava svaki pojedini supersvemirski zbor. Ako se želi promijeniti ton njihove supersvemirske službe, oni se jednostavno moraju vratiti u Raj na tonalno podešavanje. Fizička tvorevina je u osnovi administrativno uniformna.

2. VRHOVNI CENTRI SNAGE

Dok Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage pojedinačno nemaju sposobnost reprodukcije, kolektivno i u suradnji sa Sedam Glavnih Duhova, oni imaju i koriste sposobnost reproduciranja - stvaranja - sebi sličnih bića. Takvo je podrijetlo Vrhovnih Centara Snage velikog svemira, koji djeluju u sljedećih sedam grupa:

1. Nadglednici Vrhovnih Centara.
2. Havonski Centri.
3. Supersvemirski Centri.
4. Lokalnosvemirski Centri.
5. Centri Zvijezda.
6. Sustavni Centri.
7. Nerazvrstani Centri.

Ovi centri snage zajedno s Vrhovnim Upraviteljima Snage su bića visoke slobode samoodlučivanja i djelovanja. Svi su obdareni osobnostima Trećeg Izvora i obznaju neupitnu

distinguished from another except by that Master Spirit with whom each is in immediate association, and to whom each is in complete functional subservience. Each of the Master Spirits is thus in eternal union with one of their collective offspring. The same director is always in association with the same Spirit, and their working partnership results in a unique association of physical and spiritual energies, of a semiphysical being and a spirit personality.

29:1.3 (320.3) The Seven Supreme Power Directors are stationed on peripheral Paradise, where their slowly circulating presences indicate the whereabouts of the force-focal headquarters of the Master Spirits. These power directors function singly in the power-energy regulation of the superuniverses but collectively in the administration of the central creation. They operate from Paradise but maintain themselves as effective power centers in all divisions of the grand universe.

29:1.4 (320.4) These mighty beings are the physical ancestors of the vast host of the power centers and, through them, of the physical controllers scattered throughout the seven superuniverses. Such subordinate physical-control organisms are basically uniform, identical except for the differential toning of each superuniverse corps. In order to change in superuniverse service, they would merely have to return to Paradise for retoning. The physical creation is fundamentally uniform in administration.

2. THE SUPREME POWER CENTERS

29:2.1 (320.5) The Seven Supreme Power Directors are not able, individually, to reproduce themselves, but collectively, and in association with the Seven Master Spirits, they can and do reproduce — create — other beings like themselves. Such is the origin of the Supreme Power Centers of the grand universe, who function in the following seven groups:

- 29:2.2 (320.6) 1. Supreme Center Supervisors.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havona Centers.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniverse Centers.
- 29:2.5 (320.9) 4. Local Universe Centers.
- 29:2.6 (320.10) 5. Constellation Centers.
- 29:2.7 (320.11) 6. System Centers.
- 29:2.8 (320.12) 7. Unclassified Centers.

29:2.9 (321.1) These power centers together with the Supreme Power Directors are beings of high will freedom and action. They are all endowed with Third-Source personality and disclose

sposobnost djelovanja i visoki oblik slobodne volje. Ovi centri svemirskog usmjerenja snage posjeduju izvanredno obdarenje inteligencije; oni su intelekt sustava snage velikog svemira i tajna tehnike umne kontrole nad cjelokupnom rasprostranjenom mrežom dalekosežnog djelovanja Glavnih Fizičkih Kontrolora i Morontija Nadglednika Snage.

1 . *Nadglednici Vrhovnih Centara.* Ova sedmorica koordinatora i suradnika Vrhovnih Upravitelja Snage su regulatori glavnih energetskih krugova velikog svemira. Svaki nadzornik centra ima sjedište na jednom od posebnih svjetova Sedam Vrhovnih Izvršitelja, a oni rade u uskoj suradnji s tim koordinatorima općih poslova svemira.

Vrhovni Upravitelji Snage i Nadglednici Vrhovnih Centara funkcioniraju i kao pojedinci i kolektivno s obzirom na sve kozmičke fenomene ispod razine "gravitacijske energije." Kada djeluju kolektivno, tih četrnaest bića su kozmičkoj snazi isto što je Sedam Vrhovnih Izvršitelja općim poslovima svemira i što je Sedam Glavnih Duhova kozmičkom umu.

2. *Havonski Centri.* Prije stvaranja svemira vremena i prostora u Havoni nije bilo potrebno funkcioniranje centara snage, ali od tih pradavnih doba u centralnoj tvorevini je imao priliku djelovati milijun pripadnika ovog reda, od kojih svaki centar ima nadzor nad tisuću svjetova Havone. Ovdje u božanskom svemiru vlada savršenstvo energetske kontrole koje ne postoji nigdje drugdje. Savršenstvo regulacije energije je krajnji cilj svih centara moći i fizičkih kontrolora prostora.

3 . *Nadsvemirski Centri.* Zauzimajući ogroman prostor na glavnom području svakog od sedam supersvemira je tisuću centara snage trećeg reda. Tri struje primarne energije od kojih svaka ima deset segregacija ulijevaju se u te centre moći, dok sedam specijaliziranih i dobro usmjerenih premda nesavršeno kontroliranih krugova moći izviru iz njihovog sjedišta ujedinjenog djelovanja. Ovo je elektronička organizacija kozmičke snage.

Dok cjelokupna energija ulazi u krug Rajskog strujanja, Svemirski Upravitelji Snage *usmjeravaju* protok sile-energije donjeg Raja i mijenjaju ovu silu- energiju iz njezinog izvornog oblika u modificirane prostore funkcije centralnih svemira i supersvemira, sprovodeći konverziju i usmjeravanje tih energija u kanale korisne i konstruktivne primjene. Postoji razlika između energije Havone i energija koje djeluju u supersvemirima. Naboj snage supersvemira počiva u tri faze energije od kojih svaka ima deset

unquestioned volitional capacity of a high order. These directing centers of the universe power system are the possessors of exquisite intelligence endowment; they are the intellect of the power system of the grand universe and the secret of the technique of the mind control of all the vast network of the far-flung functions of the Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors.

29:2.10 (321.2) 1. *Supreme Center Supervisors.*

These seven co-ordinates and associates of the Supreme Power Directors are the regulators of the master energy circuits of the grand universe. Each center supervisor is headquartered on one of the special worlds of the Seven Supreme Executives, and they work in close association with these co-ordinators of general universe affairs.

29:2.11 (321.3) The Supreme Power Directors and the Supreme Center Supervisors function both as

individuals and conjointly with regard to all cosmic phenomena below the levels of "gravity energy." When acting in liaison, these fourteen beings are to universe power what the Seven Supreme Executives are to general universe affairs, and what the Seven Master Spirits are to the cosmic mind.

29:2.12 (321.4) 2. *Havona Centers.* Before the

creation of the universes of time and space, power centers were not required in Havona, but ever since these far-distant times, one million have functioned in the central creation, each center having the supervision of a thousand Havona worlds. Here in the divine universe there is perfection of energy control, a condition not existing elsewhere. Perfection of energy regulation is the ultimate goal of all the power centers and the physical controllers of space.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniverse Centers.* Occupying

an enormous area on the capital sphere of each of the seven superuniverses are one thousand power centers of the third order. Three currents of primary energy of ten segregations each come in to these power centers, but seven specialized and well-directed, though imperfectly controlled, circuits of power go forth from their seat of united action. This is the electronic organization of universe power.

29:2.14 (321.6) All energy is circuited in the Paradise

cycle, but the Universe Power Directors *direct* the force-energies of nether Paradise as they find them modified in the space functions of the central and superuniverses, converting and directing these energies into channels of useful and constructive application. There is a difference between Havona energy and the energies of the superuniverses. The power charge of a superuniverse consists of three phases of energy of ten segregations each. This threefold energy

segregacija. Ovaj se trostruki energetski naboj širi cijelim prostorom velikog svemira; on nalikuje velikom pokretnom oceanu energije koja doslovno guta i kupa svaku od sedam supertvorevina.

Elektronička organizacija kozmičke snage funkcionira u sedam faza i obznanjuje različite oblike reakcija na lokalnu ili linearnu gravitaciju. Ovaj sedmerostruki krug izlazi iz nadkozmičkih centara moći i prožima svaku supertvorevinu. Takve specijalizirane struje vremena i prostora primaju oblik jasno definiranih i lokaliziranih kretanja energije pokrenutih i usmjerenih u cilju sprovedbe određene svrhe, isto kao što golfska struja djeluje kao ograničena pojava usred Atlantskog oceana.

4. *Centri Lokalnog Svemira.* Na sjedištu svakog lokalnog svemira nalazi se stacionirano sto centara snage četvrtog reda. Oni funkcioniraju kako bi ublažili i na druge načine izmijenili sedam krugova snage koji struje iz superkozmičkih sjedišta, čime ih prilagođavaju za djelovanje u zvijezdima i sustavima. Lokalne astronomske katastrofe prostora kratkotrajno zaokupljaju pažnju tih centara moći; oni sudjeluju u urednom otpremanju učinkovite energije područnim zvijezdima i sustavima. Oni su od velike pomoći Sinovima Stvoriteljima u kasnijim razdobljima kozmičke organizacije i mobilizacije energije. Ti centri su u mogućnosti pružiti pojačane linije energije koje korisno služe sprovedbi međuplanetarne komunikacije između bitnih naselja. Takva *staza* ili *linija* energije koja se ponekad naziva i energetskom putanjom, je izravni krug energije koji uzajamno povezuje centre snage ili fizičke kontrolore. To je individualizirani tijek snage koji se kao takav razlikuje od slobodnog prostornog kretanja nediferencirane energije.

5. *Centri Zvijezda.* Deset od tih živih centara snage su stacionirani u svakom zvijezdu, gdje funkcioniraju kao energetski projektori u sto pritoka lokalnih sustava. Iz tih bića izviru struje snage koje služe za komunikaciju i transport kao i za energiziranje onih živih bića koja su ovisna o određenim oblicima fizičke energije za održavanje života. Ali ni centri snage niti njima podređeni fizički kontrolori se inače ne bave funkcionalnom organizacijom života.

6. *Sustavni Centri.* Jedan Vrhovni Centar Snage trajno djeluje u okviru svakog pojedinog lokalnog sustava. Ovi sustavni centri otpremaju krugove snage na naseljene svjetove vremena i prostora. Oni koordiniraju aktivnosti podređenih fizičkih kontrolora i inače svojim djelovanjem osiguravaju zadovoljavajuću raspodjelu snage u lokalnom sustavu. Kružni relej između planeta

charge spreads throughout the space of the grand universe; it is like a vast moving ocean of energy which engulfs and bathes the whole of each of the seven supercreations.

29:2.15 (321.7) The electronic organization of universe power functions in seven phases and discloses varying response to local or linear gravity. This sevenfold circuit proceeds from the superuniverse power centers and pervades each supercreation. Such specialized currents of time and space are definite and localized energy movements initiated and directed for specific purposes, much as the Gulf Stream functions as a circumscribed phenomenon in the midst of the Atlantic Ocean.

29:2.16 (321.8) 4. *Local Universe Centers.* On the headquarters of each local universe are stationed one hundred power centers of the fourth order. They function to downstep and otherwise to modify the seven power circuits emanating from superuniverse headquarters, thus making them applicable to the services of the constellations and systems. The local astronomical catastrophes of space are of passing concern to these power centers; they are engaged in the orderly dispatch of effective energy to the subsidiary constellations and systems. They are of great assistance to the Creator Sons during the later times of universe organization and energy mobilization. These centers are able to provide intensified lanes of energy useful for interplanetary communication between important inhabited points. Such a *lane* or *line* of energy, sometimes also called an energy path, is a direct circuit of energy from one power center to another power center or from one physical controller to another controller. It is an individualized stream of power and stands in contrast to the free space movements of undifferentiated energy.

29:2.17 (322.1) 5. *Constellation Centers.* Ten of these living power centers are stationed in each constellation, functioning as energy projectors to the one hundred tributary local systems. From these beings there go forth the power lines for communication and transport and for the energizing of those living creatures who are dependent upon certain forms of physical energy for the maintenance of life. But neither the power centers nor the subordinate physical controllers are otherwise concerned with life as a functional organization.

29:2.18 (322.2) 6. *System Centers.* One Supreme Power Center is permanently assigned to each local system. These system centers dispatch the power circuits to the inhabited worlds of time and space. They co-ordinate the activities of the subordinate physical controllers and otherwise function to insure the satisfactory distribution of power in the local system. The circuit relay

ovisi o savršenoj koordinaciji određenih materijalnih energija i na učinkovitoj regulaciji fizičke snage.

7. *Nerazvrstani Centri.* To su centri koji djeluju u posebnim lokalnim situacijama, ali ne na naseljenim planetima. Pojedini svjetovi nadziru djelovanje Glavnih Fizičkih Kontrolora i primaju linije snage koje su uključene u krug strujanja i koje izviru iz središta snage njihovog sustava. Samo one sfere koje su obilježene najnevjerojatnijim energetskim odnosima imaju centre moći sedmog reda koji djeluju kao svemirski saldo kotači ili guverneri energije. U svakoj fazi djelovanja ovi centri snage imaju punu ravnopravnost s onima koji funkcioniraju na višim jedinicama kontrole, ali manje od jednog od svakih milijun svemirskih tijela u sebi ima toliku živuću organizaciju snage.

3. DOMENE CENTARA SNAGE

Vrhovni Centri Snage koji su raspoređeni širom supersvemira sa svojim suradnicima i podređenima, broje više od deset milijardi. Oni svi djeluju u savršenoj sinkronizaciji i potpunoj povezanosti sa svojim Rajskim roditeljima, Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage. Kontrola snage velikog svemira je stoga povjerena na čuvanje i usmjeravanje Sedam Glavnih Duhova, stvoritelja Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage.

Vrhovni Upravitelji Snage kao i svi njihovi suradnici, pomoćnici i podređeni zauvijek su oslobođeni ograničenja ili uplitanja bilo kakvih sudova iz bilo koje domene prostora; oni štoviše nisu predmet administrativnog usmjerenja supersvemirske vlade Starih Dana ili lokalnosvemirske administrativne uprave Sinova Stvoritelja.

Ti centri i upravitelji snage dolaze u postojanje zahvaljujući djelovanju djece Beskonačnog Duha. Oni nisu povezani sa administracijom Božjih Sinova, iako će biti povezani sa Sinovima Stvoriteljima tijekom kasnijih epoha organizacije kozmičkog materijala. Ali centri snage na neki način imaju blisku vezu sa kozmičkom nadkontrolom Vrhovnog Bića.

Centri moći i fizički kontrolori ne prolaze kroz obuku; svi su stvoreni u savršenstvu i sami od sebe djeluju savršeno. Nikada ne prelaze s jedne funkcije na drugu; uvijek služe tamo gdje su izvorno dodijeljeni. Niti jedan od sedam redova koji pripadaju ovoj skupini ne prolazi kroz proces evolucije.

Kako nemaju uzlaznu prošlost koju mnogu prizvati sjećanju, centri snage i fizički kontrolori se nikad ne odaju igri; oni su temeljito poslovni u svim

between the planets depends upon the perfect co-ordination of certain material energies and upon the efficient regulation of physical power.

29:2.19 (322.3) 7. *Unclassified Centers.* These are the centers who function in special local situations but not on the inhabited planets. The individual worlds are in the charge of Master Physical Controllers and receive the encircuited lines of power dispatched by the power center of their system. Only those spheres of the most extraordinary energy relationships have power centers of the seventh order acting as universe balance wheels or energy governors. In every phase of activity these power centers are the full equals of those who function on the higher units of control, but not one space body in a million harbors such a living power organization.

3. THE DOMAIN OF POWER CENTERS

29:3.1 (322.4) The Supreme Power Centers distributed throughout the superuniverses number, with their associates and subordinates, upward of ten billion. And they are all in perfect synchrony and complete liaison with their Paradise progenitors, the Seven Supreme Power Directors. The power control of the grand universe is thus intrusted to the keeping and direction of the Seven Master Spirits, the creators of the Seven Supreme Power Directors.

29:3.2 (322.5) The Supreme Power Directors and all their associates, assistants, and subordinates are forever exempt from apprehension or interference by all the tribunals of all space; neither are they subject to the administrative direction either of the superuniverse government of the Ancients of Days or of the local universe administration of the Creator Sons.

29:3.3 (323.1) These power centers and directors are brought into being by the children of the Infinite Spirit. They are not germane to the administration of the Sons of God, though they affiliate with the Creator Sons during the later epochs of universe material organization. But the power centers are in some way closely associated with the cosmic overcontrol of the Supreme Being.

29:3.4 (323.2) Power centers and physical controllers undergo no training; they are all created in perfection and are inherently perfect in action. Never do they pass from one function to another; always do they serve as originally assigned. There is no evolution in their ranks, and this is true of all seven divisions of both orders.

29:3.5 (323.3) Having no ascendant past to revert to in memory, power centers and physical controllers never play; they are thoroughly businesslike in all

svojim postupcima. Uvijek se nalaze na dužnosti; kozmička shema ne dopušta prekid fizičkih linija energije; niti za djelić sekunde ta bića ne mogu prekinuti izravni nadzor nad energetskim krugovima vremena i prostora.

Direktori, centri i kontrolori snage nemaju veze s bilo čim drugim u cijeloj tvorevini osim snage, materijalne ili polufizičke energije; oni im nisu izvor, već ih mijenjaju, manipuliraju i usmjeravaju. Niti imaju bilo kakve veze s fizičkom gravitacijom, osim što se mogu oduprijeti njezinoj privlačnoj moći. Oni imaju negativan odnos napram gravitacije.

Centri snage koriste ogromne mehanizme i metode koordinacije materijalnog poretka u suradnji s živućim mehanizmima različitih segregiranih koncentracija energije. Svaki pojedini centar snage se sastoji od točno milijun jedinica funkcionalne kontrole, a ove energetski-modificirane jedinice nisu stacionarne onako kako su stacionarni vitalni organi čovjekovog fizičkog tijela; ti "organi" za regulaciju snage su mobilni i uistinu šaroliki u svojim asocijativnim mogućnostima.

Nisam u stanju objasniti na koji način ta živa bića obuhvaćaju manipulaciju i regulaciju glavnih krugova kozmičke energije. Ako bih vas dalje pokušao informirati o veličini i djelovanju tih golemih i gotovo savršeno učinkovitih centara snage, samo bih vas naveo na još veću zbunjenost i zaprepaštenje. I jedni i drugi su živući i "osobni," ali prevazilaze sposobnost vašeg shvaćanja.

Izvan Havone, Vrhovni Centri Snage funkcioniraju samo na posebno izgrađenim (arhitektonskim) sferama ili na drugi način prikladno konstituiranim svemirskim tijelima. Arhitektonski svjetovi su izgrađeni tako da živući centri snage mogu djelovati kao selektivni prekidači koji usmjeravaju, mijenjaju i koncentriraju prostorne energije koje presjecaju ove sfere. Oni ne mogu tako funkcionirati na običnim evolucijskim suncima ili planetima. Neke skupine se također bave grijanjem i drugim materijalnim potrebama tih posebnih sjedišnih svjetova. Iako je to izvan opsega Urantija znanja, mogu reći da ti redovi živućih snaga i osobnosti imaju puno veze s distribucijom svjetla koje sja bez topline. Oni ne proizvode ovaj fenomen, ali su zaduženi za njegovo širenje i usmjeravanje.

Centri snage i njima podređeni kontrolori nadgledaju funkcioniranje svih fizičkih energija organiziranog prostora. Svaki od njih radi s tri osnovne struje od kojih svaka ima deset energija. To je energetski naboj organiziranog prostora;

their actions. They are always on duty; there is no provision in the universal scheme for the interruption of the physical lines of energy; never for a fraction of a second can these beings relinquish their direct supervision of the energy circuits of time and space.

29:3.6 (323.4) The directors, centers, and controllers of power have nothing to do with anything in all creation except power, material or semiphysical energy; they do not originate it, but they do modify, manipulate, and directionize it. Neither do they have anything whatever to do with physical gravity except to resist its drawing power. Their relation to gravity is wholly negative.

29:3.7 (323.5) The power centers utilize vast mechanisms and co-ordinations of a material order in liaison with the living mechanisms of the various segregated energy concentrations. Each individual power center is constituted in exactly one million units of functional control, and these energy-modifying units are not stationary as are the vital organs of man's physical body; these "vital organs" of power regulation are mobile and truly kaleidoscopic in associative possibilities.

29:3.8 (323.6) It is utterly beyond my ability to explain the manner in which these living beings encompass the manipulation and regulation of the master circuits of universe energy. To undertake to inform you further concerning the size and function of these gigantic and almost perfectly efficient power centers, would only add to your confusion and consternation. They are both living and "personal," but they are beyond your comprehension.

29:3.9 (323.7) Outside of Havona the Supreme Power Centers function only on especially constructed (architectural) spheres or on otherwise suitably constituted space bodies. The architectural worlds are so constructed that the living power centers can act as selective switches to directionize, modify, and concentrate the energies of space as they pour over these spheres. They could not so function on an ordinary evolutionary sun or planet. Certain groups are also concerned in the heating and other material necessities of these special headquarters worlds. And though it is beyond the scope of Urantia knowledge, I may state that these orders of living power personalities have much to do with the distribution of the light that shines without heat. They do not produce this phenomenon, but they are concerned with its dissemination and directionization.

29:3.10 (323.8) The power centers and their subordinate controllers are assigned to the working of all of the physical energies of organized space. They work with the three basic currents of ten energies each. That is the energy charge of

organizirani prostor je domena njihovog djelovanja. Kozmički Upravitelji Snage nemaju veze s ogromnim previranjima snage koja se trenutno javljaju izvan sadašnjih granica sedam supersvemira.

Centri i kontrolori snage održavaju savršenu kontrolu nad samo sedam od deset oblika energije koji ulaze u sastav svake osnovne kozmičke struje; oni oblici koji su djelomično ili potpuno oslobođeni od njihove kontrole moraju predstavljati nepredvidive domene energetske manifestacije nad kojima dominira Bezuvjetni Apsolut. Moguće je da oni ispoljavaju utjecaj na iskonske sile ovog Apsoluta, no mi nismo svjesni takvog djelovanja, premda postoje određeni dokazi koji eventualno opravdavaju mišljenje da određeni fizičkih kontrolori nekom prilikom automatski reagiraju na određene impulse Univerzalnog Apsoluta.

Ovi mehanizmi živeće snage nisu svjesno povezani s supersvemirskomnadkontrolom energije Bezuvjetnog Apsoluta, ali možemo pretpostaviti da je njihova cjelokupna i gotovo savršena shema usmjeravanja snage na neki nepoznati način podređena toj supergravitacijskoj prisutnosti. U svakoj energetskoj situaciji koja nastupa u lokalnom svemiru, centri i kontrolori svojim djelovanjem prilaze samoj vrhovnosti, ali su uvijek svjesni superenergetske prisutnosti i neprepoznatljivog djelovanja Bezuvjetnog Apsoluta.

4. GLAVNI FIZIČKI KONTROLORI

Ta bića su mobilni pomoćnici koji su podređeni Vrhovnim Centrima Snage. Fizički kontrolori su obdareni sposobnošću metamorfoze individualnosti koja im omogućuje nevjerojatno raznolike oblike samoprijevoza i putovanja lokalnim prostorom brzinama koje se mogu usporediti samo sa brzinama Osamljenih Glasnika. No, kao i svimdrugim svemirskim putnicima, potrebna im je pomoć njihovih bližnjih kao i nekih drugih vrsta bića u prevladavanju djelovanja gravitacije i pružanju otpora inerciji pri napuštanju materijalnih sfera.

Glavni Fizički Kontrolori služe širom velikog svemira. Njima izravno upravlja Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage iz Raja koji djeluju na sjedištima supersvemira; odatle ih usmjerava i distribuira Vijeće Ravnoteže, visoki povjerenici snage, a njih odašilja Sedam Glavnih Duhova iz osoblja Pomoćnih Glavnih Organizatora Sile. Ovi visoki povjerenici ovlašteni su tumačiti čitanja i registrature glavnih frandalanksa, tih živih instrumenata koji ukazuju na pritisak snage i naboj energije širom cijelog supersvemira.

organized space; and organized space is their domain. The Universe Power Directors have nothing whatever to do with those tremendous actions of force which are now taking place outside the present boundaries of the seven superuniverses.

29:3.11 (324.1) The power centers and controllers exert perfect control over only seven of the ten forms of energy contained in each basic universe current; those forms which are partly or wholly exempt from their control must represent the unpredictable realms of energy manifestation dominated by the Unqualified Absolute. If they exert an influence upon the primordial forces of this Absolute, we are not cognizant of such functions, though there is some slight evidence which would warrant the opinion that certain of the physical controllers are sometimes automatically reactive to certain impulses of the Universal Absolute.

29:3.12 (324.2) These living power mechanisms are not consciously related to the master universe energy overcontrol of the Unqualified Absolute, but we surmise that their entire and almost perfect scheme of power direction is in some unknown manner subordinated to this supergravity presence. In any local energy situation the centers and controllers exert near-supremacy, but they are always conscious of the superenergy presence and the unrecognizable performance of the Unqualified Absolute.

4. THE MASTER PHYSICAL CONTROLLERS

29:4.1 (324.3) These beings are the mobile subordinates of the Supreme Power Centers. The physical controllers are endowed with capabilities of individuality metamorphosis of such a nature that they can engage in a remarkable variety of autotransport, being able to traverse local space at velocities approaching the flight of Solitary Messengers. But like all other space traversers they require the assistance of both their fellows and certain other types of beings in overcoming the action of gravity and the resistance of inertia in departing from a material sphere.

29:4.2 (324.4) The Master Physical Controllers serve throughout the grand universe. They are directly governed from Paradise by the Seven Supreme Power Directors as far as the headquarters of the superuniverses; from here they are directed and distributed by the Council of Equilibrium, the high commissioners of power dispatched by the Seven Master Spirits from the personnel of the Associate Master Force Organizers. These high commissioners are empowered to interpret the readings and registrations of the master

Dok prisutnost Rajskih Božanstava okružuje veliki svemir i obujmljuje krug vječnosti, utjecaj bilo kojeg od Sedam Glavnih Duhova je ograničen na pojedinačne supersvemire. Postoji uočljiva raspodjela energije i odvajanje krugova snage između svakog od sedam supertvorevina; stoga moraju prevladati individualizirane metode kontrole.

Glavni Fizički Kontrolori su izravni potomci Vrhovnih Centara Snage, a u njih se ubrajaju:

1. Pomoćni Upravitelji Snage.
2. Mehanički Kontrolori.
3. Energetski Transformatori.
4. Energetski Prijenosnici.
5. Primarni Poveznici.
6. Sekundarni Razveznici.
7. Frandalanksi i Kronoldeksi.

Pripadnici ovih redova nisu svi osobe u tom smislu da posjeduju individualne moći izbora. Pogotovo posljednja četiri djeluju u potpunosti automatska i mehanička u načinu reagiranja na impulse svojih nadređenih i u reakcijama na postojeće energetske uvjete. No, iako njihove reakcije djeluju sasvim mehanički, one to nisu; oni mogu djelovati kao automati, ali svi ispoljavaju određeno djelovanje inteligencije.

Osobnost nije nužno povezana s djelovanjem uma. Um može djelovati čak i kada je lišen svake moći izbora, kao što je slučaj s brojnim nižim redovima životinja i s nekim od ovih podređenih fizičkih kontrolora. Mnogi od tih više automatskih regulatora fizičke snage nisu osobe u bilo kojem smislu te riječi. Kako nemaju obdarenje volje i neovisnost samoodlučivanja, u sprovedbi svojih zadaća u potpunosti ovise o mehaničkom savršenstvu svog dizajna. No ipak su svi vrlo inteligentna bića.

Fizički kontrolori uglavnom rade na prilagodbi osnovnih energija koje nisu identificirane na Urantiji. Ove nepoznate energije su vrlo bitne za međuplanetarni sustav transporta i određenih metoda komunikacije. Kad postavimo linije energije u svrhu prijenosa ekvivalenata zvuka ili produbljenja vizije, ovi neotkriveni oblici energije služe kao radni materijal živih fizičkih kontrolora i njihovih suradnika. Srednja bića također povremeno koriste iste ove energije u svom rutinskom radu.

frandalanks, those living instruments which indicate the power pressure and the energy charge of an entire superuniverse.

29:4.3 (324.5) While the presence of the Paradise Deities encircles the grand universe and sweeps around the circle of eternity, the influence of any one of the Seven Master Spirits is limited to a single superuniverse. There is a distinct segregation of energy and a separation of the circuits of power between each of the seven supercreations; hence individualized control methods must and do prevail.

29:4.4 (324.6) The Master Physical Controllers are the direct offspring of the Supreme Power Centers, and their numbers include the following:

- 29:4.5 (324.7) 1. Associate Power Directors.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mechanical Controllers.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energy Transformers.
- 29:4.8 (325.1) 4. Energy Transmitters.
- 29:4.9 (325.2) 5. Primary Associators.
- 29:4.10 (325.3) 6. Secondary Dissociators.
- 29:4.11 (325.4) 7. The Frandalanks and Chronoldeks.

29:4.12 (325.5) Not all of these orders are persons in the sense of possessing individual powers of choice. Especially do the last four seem to be wholly automatic and mechanical in response to the impulses of their superiors and in reaction to existing energy conditions. But though such response appears wholly mechanistic, it is not; they may seem to be automatons, but all of them disclose the differential function of intelligence.

29:4.13 (325.6) Personality is not necessarily a concomitant of mind. Mind can think even when deprived of all power of choice, as in numerous of the lower types of animals and in certain of these subordinate physical controllers. Many of these more automatic regulators of physical power are not persons in any sense of the term. They are not endowed with will and independence of decision, being wholly subservient to the mechanical perfection of design for the tasks of their allotment. Nonetheless all of them are highly intelligent beings.

29:4.14 (325.7) The physical controllers are chiefly occupied in the adjustment of basic energies undiscovered on Urantia. These unknown energies are very essential to the interplanetary system of transport and to certain techniques of communication. When we lay lines of energy for the purpose of conveying sound equivalents or of extending vision, these undiscovered forms of energy are utilized by the living physical controllers and their associates. These same energies are also, on occasion, used by the midway creatures

1. *Pomoćni Upravitelji Snage*. Tim čudesno učinkovitim bićima povjerene su dodjela i sprovedba svih naloga Glavnih Fizičkih Kontrolora u skladu sa neprestano mijenjajućim potrebama nestabilnog energetskog statusa svemirskih domena. Ogromne rezerve fizičkih kontrolora djeluju na glavnom sjedištu svjetova manjih sektora, a pomoćni upravitelji snage ih povremeno odašiljaju od tih točaka koncentracije na glavna sjedišta svemira, zvijezda i sustava, kao i na pojedine planete. Kad prime ove dužnosti, fizički kontrolori privremeno podliježu nalogima božanskih izvršitelja pomirbenih povjerenstava, dok su inače isključivo podložni suradnji sa pomoćnim upraviteljima i Vrhovnim Centrima Snage.

Tri milijuna pomoćnih upravitelja snage su dodijeljena svakom od Orvontonskih manjih sektora, što je ukupno tri milijarde ili nadkozmička kvota tih nevjerojatno svestranih bića. Njihove rezerve se održavaju na tim istim svjetovima manjih sektora, gdje također služe kao instruktori svih koji studiraju znanstvene metode inteligentnog upravljanja i transmutacije energije.

Ovi upravitelji naizmjenice djeluju između izvršne službe u manjim sektorima i jednakih razdoblja inspeksijske službe u domenama prostora. Najmanje jedan aktivni inspektor je uvijek prisutan u svakom lokalnom sustavu, sa sjedištem na glavnoj sustavnoj sferi. Oni održavaju skladnu sinkronizaciju cijelog ogromnog agregata energije.

2. *Mehanički Kontrolori*. To su iznimno svestrani i mobilni asistenti pomoćnih upravitelja snage. Bilijuni nad bilijunima mehaničkih kontrolora djeluju u Ensi, vašem manjem sektoru. Ta bića nose naziv mehanički kontrolori zato što nad njima u cjelosti dominiraju njihovi nadređeni, tako da su u potpunosti podređeni volji pomoćnih upravitelja snage. No oni su ipak sami po sebi vrlo inteligentni i vješto obavljaju svoje mehaničke i suhoparne poslove.

Od svih Glavnih Fizičkih Kontrolora koji djeluju na naseljenim svjetovima, mehanički kontrolori su daleko najmoćniji. Kako posjeduju veće živuće obdarenje antigravitacije od svih drugih bića, svaki kontrolor ima sposobnost da se odupre gravitaciji otporom koji je jednak antigravitaciji ogromnih sfera koje rotiraju velikim brzinama. Deset ovih kontrolora sada su stacionirani na Urantiji, a jedan od njihovih najvažnijih planetarnih aktivnosti je olakšanje polijetanja srafskih prijevoznika. Pri tome svih deset mehaničkih kontrolora djeluju unisono, a

in their routine work.

29:4.15 (325.8) 1. *Associate Power Directors*. These marvelously efficient beings are intrusted with the assignment and dispatch of all orders of the Master Physical Controllers in accordance with the ever-shifting needs of the constantly changing energy status of the realms. The vast reserves of the physical controllers are maintained on the headquarters worlds of the minor sectors, and from these concentration points they are periodically dispatched by the associate power directors to the headquarters of the universes, constellations, and systems, and to the individual planets. When thus assigned, the physical controllers are provisionally subject to the orders of the divine executioners of the conciliating commissions but are otherwise solely amenable to their associate directors and to the Supreme Power Centers.

29:4.16 (325.9) Three million associate power directors are assigned to each of the Orvonton minor sectors, making a total of three billion as the superuniverse quota of these amazingly versatile beings. Their own reserves are maintained on these same minor sector worlds, where they also serve as instructors of all who study the sciences of the techniques of intelligent energy control and transmutation.

29:4.17 (325.10) These directors alternate periods of executive service in the minor sectors with equal periods of inspection service to the realms of space. At least one acting inspector is always present in each local system, maintaining headquarters on its capital sphere. They keep the whole vast living energy aggregation in harmonious synchrony.

29:4.18 (325.11) 2. *Mechanical Controllers*. These are the exceedingly versatile and mobile assistants of the associate power directors. Trillions upon trillions of them are commissioned in Ensa, your minor sector. These beings are called mechanical controllers because they are so completely dominated by their superiors, so fully subservient to the will of the associate power directors. Nevertheless they are, themselves, very intelligent, and their work, though mechanical and matter-of-fact in nature, is skillfully performed.

29:4.19 (326.1) Of all the Master Physical Controllers assigned to the inhabited worlds, the mechanical controllers are by far the most powerful. Possessing the living endowment of antigravity in excess of all other beings, each controller has a gravity resistance equaled only by enormous spheres revolving at tremendous velocity. Ten of these controllers are now stationed on Urantia, and one of their most important planetary activities is to facilitate the departure of seraphic transports. In so functioning, all ten of the mechanical controllers act in unison while a battery of one

tisuću energetskih prijenosnika zajednički omogućuju početni momentum prilikom serafskog polijetanja.

Mehanički kontrolori imaju sposobnost usmjeravanja energetskog protoka i olakšavanja energetske koncentracije u specijaliziranim strujama ili krugovima. Ova moćna bića uveliko omogućuju segregaciju, usmjeravanje i intenziviranje fizičkih energija i izjednačavanje pritiska međuplanetarnih krugova. Oni su stručni u manipuliranju dvadeset i jedne od trideset fizičkih energija prostora, koje čine energetski naboj supersvemira. Oni su također u stanju bitno pomoći pri upravljanju i kontroli šest od devet suptilnijih oblika fizičke energije. Postavkom ovih kontrolora u ispravnom tehničkom odnosu jednog naspram drugog i naspram određenih centara moći, povezani pomoćni upravitelji snage mogu sprovesti nevjerovatne promjene u prilagodbi snage i kontroli energije.

Glavni Fizički Kontrolori često funkcioniraju u skupinama od sto, tisuću, pa čak i milijun pripadnika i variranjem svojih pozicija i postrojbi imaju sposobnost energetske kontrole u kolektivnom kao i u pojedinačnom djelovanju. Kao zahtjevi nalažu, oni mogu pojačati i ubrzati volumen i protok energije ili mogu ograničiti, kondenzirati i ublažiti energetska strujanja. Oni utječu na transformacije energije i snage djelujući poput tzv katalitičkih agenata koji uvećavaju intenzitet kemijskih reakcija. Oni djeluju u skladu sa svojim urođenim sposobnostima i u suradnji s Vrhovnim Centrima Snage.

3 . *Energetski Transformatori.* U supersvemiru djeluje nevjerovatno mnogo ovih bića. U samoj Sataniji ih je gotovo milijun, a uobičajena kvota je sto za svaki naseljeni svijet.

Energetski transformatori su spojena kreacija Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage i Sedam Nadzornika Centara. Oni se ubrajaju među osobnije redove fizičkih kontrolora i zapovijedaju nad individualnim svjetovima osim u slučaju da je pomoćni upravitelj snage prisutan na određenom naseljenom svijetu. Oni su planetarni inspektori svih serafskih prijevoza. Svi redovi nebeskog života mogu se osloniti na ove manje osobne redove fizičkih kontrolora samo ako se povežu s osobnijim redovima pomoćnih upravitelja i energetskih transformatora.

Ovi transformatori su snažni i učinkoviti živući prekidači koji mogu zauzeti stav za ili protiv određenog oslobađanja ili usmjeravanja snage. Oni su također vješti u svojim naporima u zaštiti planeta od jakih energetskih tokova koji struje između gigantskih planetarnih i zvjezdanih susjeda. Zahvaljujući svojim energetsko-

thousand energy transmitters provides the initial momentum for the seraphic departure.

29:4.20 (326.2) The mechanical controllers are competent to directionize the flow of energy and to facilitate its concentration into the specialized currents or circuits. These mighty beings have much to do with the segregation, directionization, and intensification of the physical energies and with the equalization of the pressures of the interplanetary circuits. They are expert in the manipulation of twenty-one of the thirty physical energies of space, constituting the power charge of a superuniverse. They are also able to accomplish much towards the management and control of six of the nine more subtle forms of physical energy. By placing these controllers in proper technical relationship to each other and to certain of the power centers, the associate power directors are enabled to effect unbelievable changes in power adjustment and energy control.

29:4.21 (326.3) The Master Physical Controllers often function in batteries of hundreds, thousands, and even millions and by varying their positions and formations are able to effect energy control in a collective as well as an individual capacity. As requirements vary, they can upstep and accelerate the energy volume and movement or detain, condense, and retard the energy currents. They influence energy and power transformations somewhat as so-called catalytic agents augment chemical reactions. They function by inherent ability and in co-operation with the Supreme Power Centers.

29:4.22 (326.4) 3. *Energy Transformers.* The number of these beings in a superuniverse is unbelievable. There are almost one million in Satania alone, and the usual quota is one hundred for each inhabited world.

29:4.23 (326.5) The energy transformers are the conjoint creation of the Seven Supreme Power Directors and the Seven Center Supervisors. They are among the more personal orders of physical controllers, and except when an associate power director is present on an inhabited world, the transformers are in command. They are the planetary inspectors of all departing seraphic transports. All classes of celestial life can utilize the less personal orders of the physical controllers only by liaison with the more personal orders of the associate directors and the energy transformers.

29:4.24 (326.6) These transformers are powerful and effective living switches, being able to dispose themselves for or against a given power disposition or directionization. They are also skillful in their efforts to insulate the planets against the powerful energy streams passing between gigantic planetary and starry neighbors. Their

transmutivnim osobinama najbolje mogu djelovati u bitnoj zadaći održavanja univerzalnog energetskog balansa ili ravnoteže snage. U jednom trenutku se čini da konzumiraju ili pohranjuju energiju; u drugom se čini da izlučuju ili oslobađaju energiju. Transformatori su u stanju povećati ili smanjiti "kapacitet baterija" potencijalnih živih i mrtvih energija u područjima njihovog djelovanja. No, oni se bave samo s fizičkim i polumaterijalnim energijama i ne djeluju neposredno u području života, niti mijenjaju oblike živih bića.

U nekim pogledima energetski transformatori su najizvanrednija i najtajanstvenija polumaterijalna živa bića. Oni se na neki nepoznati način između sebe fizički razlikuju i mijenjanjem svojih uzajamnih odnosa mogu ispoljiti duboki utjecaj na energiju koja prolazi kroz njihove povezane prisutnosti. Čini se da status fizičkih domena prolazi kroz transformaciju zahvaljujući njihovoj vještoj manipulaciji. *Oni imaju sposobnost promjene fizičkih oblika prostornih energija.* Uz pomoć svojih kolega iz reda kontrolora, istinski su u stanju mijenjati oblik i potencijal dvadeset sedam od trideset fizičkih energija supersvemirskog naboja snage. Ta što tri energije ostaju izvan njihove kontrole pokazuje da oni nisu instrumenti djelovanja Bezuvjetnog Apsoluta.

Preostale četiri skupine Glavnih Fizičkih Kontrolora su jedva osobe u skladu s bilo kakvom prihvatljivom definicijom te riječi. Ovi prijenosnici, poveznici, razveznici i frandalanksi su u cijelosti automatski u svojim reakcijama; no ipak su u svakom smislu inteligentni. Jako smo ograničeni u našem znanju ovih divnih jedinki zato što ne možemo s njima komunicirati. Čini se da oni razumiju jezik svemirskih domena, ali s nama ne mogu komunicirati. Čini se da su sasvim u stanju primiti našu komunikaciju, ali da nemaju sposobnost da nam odgovore.

4 . *Energetski Prijenosnici.* Ta bića funkcioniraju uglavnom, ali ne u cijelosti, u međuplanetarnim ulogama. Oni su sjajni dispečeri energije kao što se očituje na pojedinim svjetovima.

Kad se javi potreba za preusmjeravanjem energije u novi krug, odašiljači zauzmu pozicije uzduž željene energetske putanje i zahvaljujući svojim jedinstvenim osobinama energetske privlačnosti, istinski stimuliraju protok energije u željenom smjeru. To oni čine jednako doslovno kao što neki metalni krugovi usmjeravaju protok određenih oblika električne energije; i oni su živi supervodiči za provod više od polovice od trideset oblika fizičke energije.

Odašiljači između sebe grade vješte

energy-transmutive attributes render them most serviceable in the important task of maintaining universal energy balance, or power equilibrium. At one time they seem to consume or store energy; at other times they appear to exude or liberate energy. The transformers are able to increase or to diminish the "storage-battery" potential of the living and dead energies of their respective realms. But they deal only with physical and semimaterial energies, they do not directly function in the domain of life, neither do they change the forms of living beings.

29:4.25 (327.1) In some respects the energy transformers are the most remarkable and mysterious of all semimaterial living creatures. They are in some unknown manner physically differentiated, and by varying their liaison relationships, they are able to exert a profound influence upon the energy which passes through their associated presences. The status of the physical realms seems to undergo a transformation under their skillful manipulation. *They can and do change the physical form of the energies of space.* With the aid of their fellow controllers they are actually able to change the form and potential of twenty-seven of the thirty physical energies of the superuniverse power charge. That three of these energies are beyond their control proves that they are not instrumentalities of the Unqualified Absolute.

29:4.26 (327.2) The remaining four groups of the Master Physical Controllers are hardly persons within any acceptable definition of that word. These transmitters, associators, dissociators, and frandalanks are wholly automatic in their reactions; nevertheless they are in every sense intelligent. We are greatly limited in our knowledge of these wonderful entities because we cannot communicate with them. They appear to understand the language of the realm, but they cannot communicate with us. They seem fully able to receive our communications but quite powerless to make response.

29:4.27 (327.3) 4. *Energy Transmitters.* These beings function chiefly, but not wholly, in an intraplanetary capacity. They are marvelous dispatchers of energy as it is manifested on the individual worlds.

29:4.28 (327.4) When energy is to be diverted to a new circuit, the transmitters deploy themselves in a line along the desired energy path, and by virtue of their unique attributes of energy-attraction, they can actually induce an increased energy flow in the desired direction. This they do just as literally as certain metallic circuits directionize the flow of certain forms of electric energy; and they are living superconductors for more than half of the thirty forms of physical energy.

29:4.29 (327.5) Transmitters form skillful liaisons

asocijacije koje djelotvorno pojačavaju protok slabijih struja specijalizirane energije s planeta na planet i od postaje do postaje na pojedinim planetima. Oni mogu detektirati struje koje su previše slabe kako bi ih detektirala bilo koja druga vrsta živih bića i tako mogu pomoći tim energijama da komuniciraju savršeno razumljive poruke. Njihove usluge su od neprocjenjive vrijednosti djelovanju radio prijemnika.

Energetski odašiljači mogu funkcionirati u svim oblicima komunikativnih percepcija; oni mogu učiniti udaljenu scenu "vidljivom" i udaljeni zvuk "razgovjetnim." Oni pružaju hitne linije komunikacije u lokalnim sustavima i na pojedinim planetima. Ove usluge koriste gotovo sva stvorenja u cilju komunikacije izvan redovito utemeljenih krugova.

Ta bića, zajedno sa energetskim transformatorima, neophodna su za održavanje smrtnog postojanja na svjetovima koji imaju atmosferu s malo kisika i svojim djelovanjem omogućuju postojanje života na planetima gdje žive bića koja ne dišu.

5 . *Primarni Poveznici*. Ove zanimljive i ambiciozne jedinice su vješti konzervatori i čuvari energije. Slično načinu na koj i biljka pohranjuje sunčevu svjetlost, tako ovi živi organizmi pohranjuju energiju u vrijeme surplusa. Oni sprovode aktivnosti gigantskih razmjera, konvertirajući prostorne energije u fizičko stanje koje nije poznato na Urantiji. Oni su također u stanju prenijeti ove transformacije do točke proizvodnje nekih primitivnih oblika materijalne egzistencije. Oni jednostavno djeluju svojom prisustvom. Ovo ih ne iscrpljuje i ne prazni; djeluju kao živi katalisti.

Tijekom razdoblja energetskog minusa, ovlašteni su osloboditi ove akumulirane energije. No, vaše znanje energije i materije nije dovoljno napredno kako bi vam pomoglo u objašnjenju ove faze njihovog rada. Uvijek djeluju u skladu s univerzalnim zakonom rukujući i manipulirajući atome, elektrone i ultimatoe slično načinu na koji ljudi grupiraju slova u riječi i u priče.

Poveznici su prva grupa života koja se pojavi pri organiziranju materijalnih sfera i oni mogu raditi na fizičkim temperaturama koje su inače nespojive s postojanjem živih bića. Oni predstavljaju red života koji je jednostavno izvan dosega ljudske mašte. Zajedno sa svojim suradnicima, razveznicima, oni najviše nalikuju robovima od svih inteligentnih bića.

which are effective in rehabilitating the weakening currents of specialized energy passing from planet to planet and from station to station on an individual planet. They can detect currents which are much too feeble to be recognized by any other type of living being, and they can so augment these energies that the accompanying message becomes perfectly intelligible. Their services are invaluable to the broadcast receivers.

29:4.30 (327.6) Energy transmitters can function with regard to all forms of communicable perception; they can render a distant scene "visible" as well as a distant sound "audible." They provide the emergency lines of communication in the local systems and on the individual planets. These services must be used by practically all creatures for purposes of communication outside of the regularly established circuits.

29:4.31 (327.7) These beings, together with the energy transformers, are indispensable to the maintenance of mortal existence on those worlds having an impoverished atmosphere, and they are an integral part of the technique of life on the nonbreathing planets.

29:4.32 (328.1) 5. *Primary Associators*. These interesting and invaluable entities are masterly energy conservators and custodians. Somewhat as a plant stores solar light, so do these living organisms store energy during times of plus manifestations. They work on a gigantic scale, converting the energies of space into a physical state not known on Urantia. They are also able to carry forward these transformations to the point of producing some of the primitive units of material existence. These beings simply act by their presence. They are in no way exhausted or depleted by this function; they act like living catalytic agents.

29:4.33 (328.2) During seasons of minus manifestations they are empowered to release these accumulated energies. But your knowledge of energy and matter is not sufficiently advanced to make it possible to explain the technique of this phase of their work. They always labor in compliance with universal law, handling and manipulating atoms, electrons, and ultimatons much as you maneuver adjustable type to make the same alphabetical symbols tell vastly different stories.

29:4.34 (328.3) The associators are the first group of life to appear on an organizing material sphere, and they can function at physical temperatures which you would regard as utterly incompatible with the existence of living beings. They represent an order of life which is simply beyond the range of human imagination. Together with their co-workers, the dissociators, they are the most slavish of all intelligent creatures.

6 . *Sekundarni Razveznici*. Ova bića ogromnog antigravitacijskog obdarenja djeluju suprotno primarnim poveznicima. Nikada neće nastupiti opasnost od iscrpljenja posebnih ili modificiranih oblika fizičke energije na lokalnim svjetovima ili u lokalnim sustavima, zahvaljujući tome što su ove žive organizacije obdarene jedinstvenim moćima razvoja neograničenih zaliha energije. Oni se uglavnom bave evolucijom određenog oblika energije koji je gotovo nepoznat na Urantiji, iz oblika materije koji je još manje poznat. Oni su istinski alkemičari prostora i čarobnjaci vremena. No, u svim čudesima kojima se bave, oni nikada ne krše mandate Svemirske Vrhovnosti.

7. *Frandalanksi*. Ta bića su zajedničko djelo svih triju redova bića koja se bave energetskom extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service: upravitelji snage. Frandalanksi su najbrojniji od svih Glavnih Fizičkih Kontrolora; broj koji funkcionira u Sataniji prevazilazi vašu brojčanu koncepciju. Oni su stacionirani na svim naseljenim svjetovima i uvijek su priključeni višim redovima fizičkih kontrolora. Oni djeluju naizmjenično u centralnom svemiru i supersvemirima i u domenama spoljašnjeg prostora.

Frandalanksi su stvoreni u trideset podjela, po jedan za svaki oblik osnovne kozmičke sile i funkcioniraju isključivo kao živuća i automatska mjerila prisutnosti, tlaka i brzine. Ti živi barometri se isključivo bave automatskom i nepogrešivom registracijom stanja svih oblika sile-energije. Oni su fizičkom svemiru to što je ogromni mehanizam refleksivnosti umnom svemiru. Frandalanksi koji vode registraciju vremena kao i kvantitativnih i kvalitativnih prisutnosti energije nazivaju se *kronoldeksi*.

Priznajem da su frandalanksi inteligentni, ali ih ne mogu klasificirati na bilo koji drugi način nego kao žive strojeve. Jedini način na koji vam mogu pomoći da shvatite te žive mehanizme je ako ih usporedim s vašim mehaničkim pronalascima koji djeluju s gotovo inteligentnom preciznošću i točnošću. Zatim kako bi mogli zamisliti ta bića, trebate usmjeriti maštu i priznati činjenicu da u velikom svemiru postoje inteligentni i živućim mehanizmi (jedinke) koje mogu obavljati više zadataka koji uključuju mnoge zamršene proračune s još delikatnijom ispravnosti, ako ne s vrhunskom preciznošću.

5. GLAVNI ORGANIZATORI SILE

29:4.35 (328.4)

6. Secondary Dissociators.

Compared with the primary associators, these beings of enormous antigravity endowment are the reverse workers. There is never any danger that the special or modified forms of physical energy on the local worlds or in the local systems will be exhausted, for these living organizations are endowed with the unique power of evolving limitless supplies of energy. They are chiefly concerned with the evolution of a form of energy which is hardly known on Urantia from a form of matter which is recognized still less. They are truly the alchemists of space and the wonder-workers of time. But in all the wonders they work, they never transgress the mandates of Cosmic Supremacy.

29:4.36 (328.5)

7. *The Frandalanks*. These beings are the joint creation of all three orders of energy-control beings: the primary and secondary force organizers and the power directors. Frandalanks are the most numerous of all the Master Physical Controllers; the number functioning in Satania alone is beyond your numerical concept. They are stationed on all inhabited worlds and are always attached to the higher orders of physical controllers. They function interchangeably in the central and superuniverses and in the domains of outer space.

29:4.37 (328.6)

The frandalanks are created in thirty divisions, one for each form of basic universe force, and they function exclusively as living and automatic presence, pressure, and velocity gauges. These living barometers are solely concerned with the automatic and unerring registration of the status of all forms of force-energy. They are to the physical universe what the vast reflectivity mechanism is to the minded universe. The frandalanks that register time in addition to quantitative and qualitative energy presence are called *chronoldeks*.

29:4.38 (328.7)

I recognize that the frandalanks are intelligent, but I cannot classify them as other than living machines. About the only way I can help you to understand these living mechanisms is to compare them to your own mechanical contrivances which perform with almost intelligentlike precision and accuracy. Then if you would conceive of these beings, draw upon your imagination to the extent of recognizing that in the grand universe we actually have intelligent and *living* mechanisms (entities) that can perform more intricate tasks involving more stupendous computations with even greater delicacy of accuracy, even with ultimacy of precision.

5. THE MASTER FORCE ORGANIZERS

Organizatori sile prebivaju na Raju, a funkcioniraju diljem glavnog svemira, naročito u područjima neorganiziranog prostora. Ova izvanrednabića nisu ni kreatori ni stvorenja, a obuhvaćaju dvije velike podjele prema prirodi službe:

1. Primarni Javljajući Glavni Organizatori Sile.

2. Pomoćni Transcendentalni Glavni Organizatori Sile.

Ova dva moćna reda manipulatora praiskonske sile isključivo rade pod nadzorom Arhitekata Glavnog Svemira, a u današnje vrijeme ne funkcioniraju u velikoj mjeri unutar granica velikog svemira.

Primari Glavni Organizatori Sile su manipulatori praiskonskih ili osnovnih prostornih snaga Bezuvjetnog Apsoluta; oni su kreatori maglica. Oni su živi začetnici energetskih ciklona prostora i rani organizatori i upravitelji ovih divovskih manifestacija. Ti organizatori sile preobražavaju praiskonsku silu (praenergiju koja ne reagira na izravnu gravitaciju Raja) u osnovnu ili puisantnu energiju, energiju koja se transmutira iz ekskluzivnog centra Bezuvjetnog Apsoluta u privlačno djelovanje gravitacije Rajskog Otoka. Nakon njih na scenu stupaju pomoćni organizatori sile koji nastavljaju proces transmutacije energije od primarnog u sekundarni ili gravitacijsko-energetski stadij.

Po završetku planova za stvaranje lokalnog svemira, razdoblja koje je obilježeno dolaskom Sina Stvoritelja, Pomoćni Glavni Organizatori Sile daju naloge upraviteljima snage koje djeluju u supersvemiru astronomskih proporcija. No, u nedostatku takvih planova, pomoćni organizatori sile nastavljaju na neodređeno vrijeme zapovijedati tim materijalnim kreacijama, kao što to i sada rade u vanjskom svemiru.

Glavni Organizatori Sile mogu podnijeti temperature i djelovati pod fizičkim uvjetima koji bi bili nepodnošljivi čak i svestranim centrima moći i fizičkim kontrolorima Orvontona. Jedine druge vrste obznanjenih bića kojamogu djelovati u tim područjima vanjskog svemira su Osamljeni Glasnici i Nadahnuti Duhovi Trojstva.

[Pod pokroviteljstvom Univerzalnog Cenzora uz odobrenje Starih Dana s Uverse.]

29:5.1 (329.1) The force organizers are resident on Paradise, but they function throughout the master universe, more particularly in the domains of unorganized space. These extraordinary beings are neither creators nor creatures, and they comprise two grand divisions of service:

29:5.2 (329.2) 1. Primary Eventuated Master Force Organizers.

29:5.3 (329.3) 2. Associate Transcendental Master Force Organizers.

29:5.4 (329.4) These two mighty orders of primordial-force manipulators work exclusively under the supervision of the Architects of the Master Universe, and at the present time they do not function extensively within the boundaries of the grand universe.

29:5.5 (329.5) Primary Master Force Organizers are the manipulators of the primordial or basic space-forces of the Unqualified Absolute; they are nebulae creators. They are the living instigators of the energy cyclones of space and the early organizers and directionizers of these gigantic manifestations. These force organizers transmute *primordial force* (pre-energy not responsive to direct Paradise gravity) into primary or *puissant energy*, energy transmuting from the exclusive grasp of the Unqualified Absolute to the gravity grasp of the Isle of Paradise. They are thereupon succeeded by the associate force organizers, who continue the process of energy transmutation from the primary through the secondary or *gravity-energy* stage.

29:5.6 (329.6) Upon the completion of the plans for the creation of a local universe, signaled by the arrival of a Creator Son, the Associate Master Force Organizers give way to the orders of power directors acting in the superuniverse of astronomic jurisdiction. But in the absence of such plans the associate force organizers continue on indefinitely in charge of these material creations, even as they now operate in outer space.

29:5.7 (329.7) The Master Force Organizers withstand temperatures and function under physical conditions which would be intolerable even to the versatile power centers and physical controllers of Orvonton. The only other types of revealed beings capable of functioning in these realms of outer space are the Solitary Messengers and the Inspired Trinity Spirits.

29:5.8 (329.8) [Sponsored by a Universal Censor acting by authority of the Ancients of Days on Uversa.]

POGLAVLJE 30. LIČNOSTI VELIKOG SVEMIRA

⇐ 029

Knjiga Urantije

031 ⇐

DIO I. SREDIŠNJI SVEMIR I SUPERSVEMIRI

POGLAVLJE 30 LIČNOSTI VELIKOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. Rajska klasifikacija živih bića
2. Uversa Registratura Ličnosti
3. Ugostiteljske Kolonije
4. Uzlazni Smrtnici

Uvod

LIČNOSTI i drugi-nego-lični entiteti koji trenutno djeluju na Raju i u velikom svemiru ulaze u sastav gotovo beskonačnog broja živih bića. Čak i sam broj glavnih redova i tipova bio bi dovoljan da vas zaprepasti, a kamoli bezbroj podtipova i varijacija. Poželjno je, međutim, ukratko predložiti dvije osnovne klasifikacije živih bića - navesti glavne osobe Raja i ukratko predložiti Registraturu Ličnosti Uverse.

Nije moguće formulirati sveobuhvatnu i posve dosljednu klasifikaciju ličnosti velikog svemira, jer sve grupe nisu obznanjene. Bili bi primorani predložiti brojne dodatne radove kako bi predložili dodatne detalje otkrivenja koji su potrebni u cilju sistematskog klasificiranja svih skupina. Ovakva bi konceptualna ekspanzija teško bila poželjna jer bi kroz sljedećih tisuću godina oduzela racionalnim smrtnicima taj poticaj kreativne spekulacije koji ti djelomično predloženi koncepti pružaju. Najbolje je čovjeku ne dati previše otkrivenja; ono guši čovjekovu maštu.

PAPER 30 PERSONALITIES OF THE GRAND UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Paradise Classification of Living Beings
2. The Uversa Personality Register
3. The Courtesy Colonies
4. The Ascending Mortals

INTRODUCTION

30:0.1 (330.1) THE personalities and other-than-personal entities now functioning on Paradise and in the grand universe constitute a well-nigh limitless number of living beings. Even the number of major orders and types would stagger the human imagination, let alone the countless subtypes and variations. It is, however, desirable to present something of two basic classifications of living beings — a suggestion of the Paradise classification and an abbreviation of the Uversa Personality Register.

30:0.2 (330.2) It is not possible to formulate comprehensive and entirely consistent classifications of the personalities of the grand universe because *all* of the groups are not revealed. It would require numerous additional papers to cover the further revelation required to systematically classify all groups. Such conceptual expansion would hardly be desirable as it would deprive the thinking mortals of the next thousand years of that stimulus to creative speculation which these partially revealed concepts supply. It is best that man not have an overrevelation; it stifles imagination.

1. RAJSKA KLASIFIKACIJA ŽIVIH BIĆA

Živa bića su klasificirana na Raju u skladu sa svojim urođenim kao i stečenim odnosom naspram Rajskih Božanstava. Tijekom velikih okupljanja u središnjem svemiru i supersvemirima, prisutne su često grupirani u skladu s podrijetlom na: one koji imaju trojedino podrijetlo ili postignuće Trojstva; one koji imaju dualno podrijetlo; i one koji imaju singularnopodrijetlo. Teško je protumačiti Rajsku klasifikaciju živih bića smrtnom umu, no ovlašteni smo predstaviti sljedeće:

I. *Bića trojedinog porijekla.* Bića koja nastaju činom stvaranja triju Rajskih Božanstava, pojedinačno ili djelujući kao Trojstvo, zajedno sa Potrojtstvenim Korpusom, obilježje se odnosi na sve skupine potrojtstvenih bića, obznanjenih i neobznanjenih.

A. *Vrhovni Duhovi.*

1. Sedam Glavnih Duhova.
2. Sedam Vrhovnih Izvršitelj a.
3. Sedam Redova Reflektirajućih Duhova.

B. *Stacionarni Sinovi Trojstva.*

1. Potrojtstvenje Tajne Vrhovnosti.
2. Vječni Dani.
3. Stari Dani.
4. Savršeni Dani.
5. Skori Dani.
6. Ujedinjeni Dani.
7. Vjerni Dani.
8. Usavršitelji Mudrosti.
9. Božanski Savjetnici.
10. Univerzalni Cenzori.

C. *Bića porijeklom od Trojstva i potrojtstvenja bića.*

1. Trojski Sinovi Učitelj i.
2. Nadahnuti Duhovi Trojstva.
3. Havonski Starosjedioci.
4. Građani Raja
5. Neobznanjena bića Trojskog porijekla.
6. Neobznanjena Božanstvom potrojtstvena bića.

1. THE PARADISE CLASSIFICATION OF LIVING BEINGS

30:1.1 (330.3) Living beings are classified on Paradise in accordance with inherent and attained relationship to the Paradise Deities. During the grand gatherings of the central and superuniverses those present are often grouped in accordance with origin: those of triune origin, or of Trinity attainment; those of dual origin; and those of single origin. It is difficult to interpret the Paradise classification of living beings to the mortal mind, but we are authorized to present the following:

30:1.2 (330.4) I. *TRIUNE-ORIGIN BEINGS.*

Beings created by all three Paradise Deities, either as such or as the Trinity, together with the Trinitized Corps, which designation refers to all groups of trinitized beings, revealed and unrevealed.

30:1.3 (330.5) A. *The Supreme Spirits.*

30:1.4 (330.6) 1. The Seven Master Spirits.

30:1.5 (330.7) 2. The Seven Supreme Executives.

30:1.6 (330.8) 3. The Seven Orders of Reflective Spirits.

30:1.7 (330.9) B. *The Stationary Sons of the Trinity.*

30:1.8 (330.10) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.

30:1.9 (330.11) 2. Eternals of Days.

30:1.10 (330.12) 3. Ancients of Days.

30:1.11 (330.13) 4. Perfections of Days.

30:1.12 (331.1) 5. Recents of Days.

30:1.13 (331.2) 6. Unions of Days.

30:1.14 (331.3) 7. Faithfuls of Days.

30:1.15 (331.4) 8. Perfectioners of Wisdom.

30:1.16 (331.5) 9. Divine Counselors.

30:1.17 (331.6) 10. Universal Censors.

30:1.18 (331.7) C. *Trinity-origin and Trinitized Beings.*

30:1.19 (331.8) 1. Trinity Teacher Sons.

30:1.20 (331.9) 2. Inspired Trinity Spirits.

30:1.21 (331.10) 3. Havona Natives.

30:1.22 (331.11) 4. Paradise Citizens.

30:1.23 (331.12) 5. Unrevealed Trinity-origin Beings.

30:1.24 (331.13) 6. Unrevealed Deity-trinitized Beings.

7. Potrojtveljni Sinovi Postignuća.

8. Potrojtveljni Sinovi Odabira.

9. Potrojtveljni Sinovi Savršenstva.

10. Stvoreno-potrojtveljni Sinovi.

II. *Bića dualnogporijekla*. To su bića koja su porijeklom od bilo koje dvije osobe Rajskih Božanstava ili koja na drugi način izravno ili neizravno vuku podrijetlo od bilo koja dva bića Rajskih Božanstava.

A. *Silazni redovi*.

1. Sinovi Stvoritelji.

2. Sudbeni Sinovi.

3. Svjetle i Jutarnje Zvijezde.

4. OciMelkizedeci.

5. Melkizedeci.

6. Vorondadeksi.

7. Lanonandeksi.

8. Sjajne Večernje Zvijezde.

9. Arhanđeli.

10. Nositelji Života.

11. Neobznanjena Pomagala Svemira.

12. Neobznanjeni Sinovi Boga.

B. *Stacionarni redovi*.

1. Abandonteri.

2. Susatia.

3. Univitatia.

4. Spironga.

5. Neobznanjena Bića Dvojnog Podrijetla.

C. *Uzlazni redovi*.

1. Smrtnici koji se spajaju sa Ispravljačem.

2. Smrtnici koji se spajaju sa Sinom.

3. Smrtnici koji se spajaju s Duhom.

4. Prevedena Srednja bića.

5. Neobznanjena uzlazna bića.

III. *Bića singularnogpodrijetla*. Ona bića koja su porijeklom iz bilo kojeg od Rajskih Božanstava ili ih je na neki način stvorilo neko biće koje izravno ili neizravno vuče porijeklo od Rajskih Božanstava.

A. *Vrhovni Duhovi*.

1. Gravitacijski Glasnici.

30:1.25 (331.14) 7. Trinitized Sons of Attainment.

30:1.26 (331.15) 8. Trinitized Sons of Selection.

30:1.27 (331.16) 9. Trinitized Sons of Perfection.

30:1.28 (331.17) 10. Creature-trinitized Sons.

30:1.29 (331.18) II. *DUAL-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any two of the Paradise Deities or otherwise created by any two beings of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.30 (331.19) A. *The Descending Orders*.

30:1.31 (331.20) 1. Creator Sons.

30:1.32 (331.21) 2. Magisterial Sons.

30:1.33 (331.22) 3. Bright and Morning Stars.

30:1.34 (331.23) 4. Father Melchizedeks.

30:1.35 (331.24) 5. The Melchizedeks.

30:1.36 (331.25) 6. The Vorondadeks.

30:1.37 (331.26) 7. The Lanonandeks.

30:1.38 (331.27) 8. Brilliant Evening Stars.

30:1.39 (331.28) 9. The Archangels.

30:1.40 (331.29) 10. Life Carriers.

30:1.41 (331.30) 11. Unrevealed Universe Aids.

30:1.42 (331.31) 12. Unrevealed Sons of God.

30:1.43 (331.32) B. *The Stationary Orders*.

30:1.44 (331.33) 1. Abandonteri.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.

30:1.47 (331.36) 4. Spironga.

30:1.48 (331.37) 5. Unrevealed Dual-origin Beings.

30:1.49 (331.38) C. *The Ascending Orders*.

30:1.50 (331.39) 1. Adjuster-fused Mortals.

30:1.51 (331.40) 2. Son-fused Mortals.

30:1.52 (331.41) 3. Spirit-fused Mortals.

30:1.53 (331.42) 4. Translated Midwayers.

30:1.54 (331.43) 5. Unrevealed Ascenders.

30:1.55 (332.1) III. *SINGLE-ORIGIN BEINGS*. Those of origin in any one of the Paradise Deities or otherwise created by any one being of direct or indirect descent from the Paradise Deities.

30:1.56 (332.2) A. *The Supreme Spirits*.

30:1.57 (332.3) 1. Gravity Messengers.

2. Sedam Duhova Havona Krugova.	30:1.58 (332.4) 2. The Seven Spirits of the Havona Circuits.
3. Dvanaestostruki Pomoćnici iz Havona krugova.	30:1.59 (332.5) 3. The Twelfefold Adjutants of the Havona Circuits.
4. Reflektirajuća Pomagala Slike.	30:1.60 (332.6) 4. The Reflective Image Aids.
5. Kozmički Majčinski Duhovi.	30:1.61 (332.7) 5. Universe Mother Spirits.
6. Sedmostruki Pomoćnici Uma-Duha.	30:1.62 (332.8) 6. The Sevenfold Adjutant Mind-Spirits.
7. Neobznanjena bića porijeklom od Božanstva.	30:1.63 (332.9) 7. Unrevealed Deity-origin Beings.
B. Uzlazni redovi.	30:1.64 (332.10) B. The Ascending Orders.
1. Personalizirani Ispravljači.	30:1.65 (332.11) 1. Personalized Adjusters.
2. Uzlazni Materijalni Sinovi.	30:1.66 (332.12) 2. Ascending Material Sons.
3. Evolucijski Seraphimi.	30:1.67 (332.13) 3. Evolutionary Seraphim.
4. Evolucijski Kerubini.	30:1.68 (332.14) 4. Evolutionary Cherubim.
5. Neobznanjena Uzlazna Bića.	30:1.69 (332.15) 5. Unrevealed Ascenders.
C. Obitelj Beskonačnog Duha.	30:1.70 (332.16) C. The Family of the Infinite Spirit.
1. Osamljeni Glasnici.	30:1.71 (332.17) 1. Solitary Messengers.
2. Kozmički Nadzornici Krugova.	30:1.72 (332.18) 2. Universe Circuit Supervisors.
3. Upravitelji Popisa.	30:1.73 (332.19) 3. Census Directors.
4. Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha.	30:1.74 (332.20) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.
5. Pomoćni Inspektori.	30:1.75 (332.21) 5. Associate Inspectors.
6. Dodijeljeni Sentineli.	30:1.76 (332.22) 6. Assigned Sentinels.
7. Diplomski Vodiči.	30:1.77 (332.23) 7. Graduate Guides.
8. Havonski Servitali.	30:1.78 (332.24) 8. Havona Servitals.
9. Univerzalni Miritelji.	30:1.79 (332.25) 9. Universal Conciliators.
10. Morontija Suputnici.	30:1.80 (332.26) 10. Morontia Companions.
11. Supernafi.	30:1.81 (332.27) 11. Supernaphim.
12. Sekonafi.	30:1.82 (332.28) 12. Seconaphim.
13. Tertiafi.	30:1.83 (332.29) 13. Tertiaphim.
14. Omniafi.	30:1.84 (332.30) 14. Omniaphim.
15. Serafi.	30:1.85 (332.31) 15. Seraphim.
16. Kerubini i Sanobimi.	30:1.86 (332.32) 16. Cherubim and Sanobim.
17. Neobznanjena bića koja potječu od Duha.	30:1.87 (332.33) 17. Unrevealed Spirit-origin Beings.
18. Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage.	30:1.88 (332.34) 18. The Seven Supreme Power Directors.
19. Vrhovni Centri Moći.	30:1.89 (332.35) 19. The Supreme Power Centers.
20. Glavni Fizički Upravitelji.	30:1.90 (332.36) 20. The Master Physical Controllers.
21. Morontija Nadzornici Snage.	30:1.91 (332.37) 21. The Morontia Power Supervisors.
IV. Transcendentalna bića koja su se pojavila.	30:1.92 (332.38) IV. EVENTUATED

Na Raju se mogu naći mnogobrojna transcendentalna bića čije porijeklo se normalno ne obznanjuje svemirima vremena i prostora do nastupanja stadija svjetla i života. Ovi Transcendentalisti nisu ni tvorci ni bića; oni su djeca božanstvenosti, ultimnosti i vječnosti koja su se pojavila. Ovi "pojavitelji" nisu ni konačni ni beskonačni - oni su *apsonitni*; a apsonitnost nije ni beskonačnost ni apsolutnost.

Ovi nestvoreni nestvoritelji su zauvijek odani Rajskom Trojstvu i poslušni Ultimnom. Oni postoje na četiri krajnje razine aktivnosti ličnosti i funkcioniraju na sedam razina apsonita u dvanaest velikih podjela od kojih se svaka sastoji od tisuću velikih radnih skupina od kojih svaka ima sedam klasa. Ova bića koja su se pojavila uključuju sljedeće redove:

1. Arhitekta Glavnog Svemira.
2. Transcendentalne Snimače.
3. Ostale Transcendentaliste.
4. Primarne Glavne Organizatore Sile Koji su se Pojavili.
5. Pomoćne Transcendentalne Glavne Organizatore Sile.

Kao superosoba, Bog se pojavljuje; kao osoba, Bog stvara; kao predosoba, Bog se fragmentira; a kao Ispravljač-fragment, Bog sudjeluje u evoluciji duše koja je duh unutar fizičkog tijela i smrtnog uma u skladu sa izborom slobodne volje ličnosti koja je podarena takvom smrtnom stvorenju roditeljskim činom Boga kao Oca.

V. *Fragmentirane jedinke Božanstva*. Ovaj red živuće egzistencije koji je porijeklom iz Oca najbolje se može obilježiti u primjeru Misaonih Ispravljača, iako ove jedinke nipošto nisu jedine fragmentacije predosobne stvarnosti Prvog Izvora i Centra. Fragmenti koji nisu Ispravljači igraju mnogostruke uloge i o njima se malo zna. Spajanje s Ispravljačem ili s drugim takvim fragmentima čini stvorenje *bićem koje se spaja s Ocem*.

Bitno je pomenuti fragmentacije predumnog duha Trećeg Izvora i Centra, iako se one teško mogu usporediti s fragmentacijama Oca. Takve jedinke se bitno razlikuju od Ispravljača; one kao takve ne prebivaju na Spiritingtonu, niti prolaze krugovima umne gravitacije; one ne prebivaju u smrtnim bićima tijekom života u tijelu. One nisu predosobne u onom smislu u kojem su Ispravljači predosobni, ali takvi fragmenti predumnog duha se podaruju nekim preživjelim smrtnicima koji ovim spajanjem postaju *smrtnici koji se spajaju sa Duhom* za razliku od smrtnika koji se spajaju sa

TRANSCENDENTAL BEINGS. There is to be found on Paradise a vast host of transcendental beings whose origin is not ordinarily disclosed to the universes of time and space until they are settled in light and life. These Transcendentals are neither creators nor creatures; they are the *eventuated* children of divinity, ultimacy, and eternity. These "eventuators" are neither finite nor infinite — they are *absonite*; and absonity is neither infinity nor absoluteness.

30:1.93 (333.1) These uncreated noncreators are ever loyal to the Paradise Trinity and obedient to the Ultimate. They are existent on four ultimate levels of personality activity and are functional on the seven levels of the absonite in twelve grand divisions consisting of one thousand major working groups of seven classes each. These eventuated beings include the following orders:

- 30:1.94 (333.2) 1. The Architects of the Master Universe.
- 30:1.95 (333.3) 2. Transcendental Recorders.
- 30:1.96 (333.4) 3. Other Transcendentals.
- 30:1.97 (333.5) 4. Primary Eventuated Master Force Organizers.
- 30:1.98 (333.6) 5. Associate Transcendental Master Force Organizers.

30:1.99 (333.7) God, as a superperson, eventuates; God, as a person, creates; God, as a preperson, fragments; and such an Adjuster fragment of himself evolves the spirit soul upon the material and mortal mind in accordance with the freewill choosing of the personality which has been bestowed upon such a mortal creature by the parental act of God as a Father.

30:1.100 (333.8) V. *FRAGMENTED ENTITIES OF DEITY*. This order of living existence, originating in the Universal Father, is best typified by the Thought Adjusters, though these entities are by no means the only fragmentations of the prepersonal reality of the First Source and Center. The functions of the other-than-Adjuster fragments are manifold and little known. Fusion with an Adjuster or other such fragment constitutes the creature a *Father-fused being*.

30:1.101 (333.9) The fragmentations of the premind spirit of the Third Source and Center, though hardly comparable to the Father fragments, should be here recorded. Such entities differ very greatly from Adjusters; they do not as such dwell on Spiritington, nor do they as such traverse the mind-gravity circuits; neither do they indwell mortal creatures during the life in the flesh. They are not prepersonal in the sense that the Adjusters are, but such fragments of premind spirit are bestowed upon certain of the surviving mortals, and fusion therewith constitutes them *Spirit-fused mortals* in

Ispravljačima.

Još teže je opisati individualizirani duh Sina Stvoritelja, a spajanjem s ovim duhom stvorenje postaje *smrtnik koji se spaja sa Sinom*. A postoje i druge fragmentacije Božanstva.

VI. *Superosobna bića*. Postoji veliki broj bića božanskog porijekla koja nisu osobna i koja obavljaju brojne oblike službe u svemiru nad svemirima. Neka od tih bića su locirana na Rajskim svjetovima Sina; druga, poput supersobnih predstavnika Vječnog Sina, susrećete na drugim mjestima. Oni se najvećim dijelom ne pominju u ovim pripovijestima, a sasvim je uzaludno pokušati opisati ove jedinke *osobnim* stvorenjima.

VII. *Nerazvrstani i neobznanjeni redovi*. Tijekom ovog kozmičkog doba nije moguće klasificirati sva bića, osobna ili druga, u shemu klasifikacije koja se odnosi na sadašnje kozmičko razdoblje; niti su sve takve kategorije otkrivene u ovim pripovijestima; zbog toga izostavljamo više redova iz ovih popisa. Razmotrite sljedeće:

Conzumatori Kozmičke Sudbine.

Kvalificirani Zamjenici Ultimatnog.

Neograničeni Nadzornici Svevišnjeg.

Neobznanjene Kreativne Agencije Starih Dana.

Mažeston Raja.

Neimenovani Reflektivni Poveznici Mažestona.

Midsonitni Redovi iz Lokalnih Svemira.

Ovi redovi nisu na bilo koji bitan način uzajamno povezani, osim što se ni jedan od njih ne pojavljuje u Rajskoj klasifikaciji koja je ovdje obznanjena. Oni su mali broj nerazvrstanih primjeraka; još ćete imati priliku upoznati veliki broj neobznanjenih primjeraka.

Postoje mnogi duhovi: duhovi-jedinke, duhovi-prisutnosti, osobni duhovi, predlični duhovi, supersobni duhovi, duhovi-postojanja, ličnosti duha - ali smrtni jezik i smrtni intelekt im nisu dorasli. Možemo, međutim, reći da nema ličnosti "čistog uma"; niti jedna jedinka ne može imati ličnost, osim ako primi ovu ličnost na dar od Boga koji je duh. Jedinka uma koja nije povezana s bilo duhovnim ili fizičkim energijama nije ličnost. No, isto kao što postoje ličnosti duha koje imaju um, tako postoje i umne ličnosti koje imaju duh. Mažeston i njegovi suradnici su prilično dobra

contradistinction to Adjuster-fused mortals.

30:1.102 (333.10) Still more difficult of description is the individualized spirit of a Creator Son, union with which constitutes the creature a *Son-fused mortal*. And there are still other fragmentations of Deity.

30:1.103 (333.11) VI. *SUPERPERSONAL BEINGS*. There is a vast host of other-than-personal beings of divine origin and of manifold service in the universe of universes. Certain of these beings are resident on the Paradise worlds of the Son; others, like the superpersonal representatives of the Eternal Son, are encountered elsewhere. They are for the most part unmentioned in these narratives, and it would be quite futile to attempt their description to *personal* creatures.

30:1.104 (333.12) VII. *UNCLASSIFIED AND UNREVEALED ORDERS*. During the present universe age it would not be possible to place all beings, personal or otherwise, within classifications pertaining to the present universe age; nor have all such categories been revealed in these narratives; hence numerous orders have been omitted from these lists. Consider the following:

30:1.105 (333.13) The Consummator of Universe Destiny.

30:1.106 (333.14) The Qualified Vicegerents of the Ultimate.

30:1.107 (334.1) The Unqualified Supervisors of the Supreme.

30:1.108 (334.2) The Unrevealed Creative Agencies of the Ancients of Days.

30:1.109 (334.3) Majeston of Paradise.

30:1.110 (334.4) The Unnamed Reflectivator Liaisons of Majeston.

30:1.111 (334.5) The Midsonite Orders of the Local Universes.

30:1.112 (334.6) No especial significance need attach to the listing of these orders together except that none of them appear in the Paradise classification as revealed herein. These are the unclassified few; you have yet to learn of the unrevealed many.

30:1.113 (334.7) There are spirits: spirit entities, spirit presences, personal spirits, prepersonal spirits, superpersonal spirits, spirit existences, spirit personalities — but neither mortal language nor mortal intellect are adequate. We may however state that there are no personalities of "pure mind"; no entity has personality unless he is endowed with it by God who is spirit. Any mind entity that is not associated with either spiritual or physical energy is not a personality. But in the same sense that there are spirit personalities who have mind there are mind personalities who have spirit.

ilustracija bića kojima dominira um, a postoje i bolje ilustracije ovog tipa ličnosti koji je vama nepoznat. Postoje čak i cijeli neotkriveni redovi takvih *umnih ličnosti*, ali oni su uvijek povezani s duhom. Neka druga neotkrivena stvorenja bi se mogla nazvati *umno-energetskim* i *fizičko-energetskim* ličnostima. Ova vrsta bića ne odgovara na gravitaciju duha, ali je ipak istinska ličnost - ona ulaze u Očev krug.

Ovi radovi ne navode - ne mogu navesti - čak ni početak pripovjedi o živim stvorenjima, stvoriteljima, bićima koja se pojavljuju i bićima koja postoje na druge načine, koja žive, iskazuju obožavanje i služe u prepunim svemirima vremena i u središnjem svemiru vječnosti. Vi smrtnici ste osobe; stoga vam možemo predložiti bića koja *supersonalizirana*, ali kako vam ikad možemo predložiti biće koje je *apersonalizirano*?

2. UVERSA REGISTRATURA LIČNOSTI

Božanska obitelj živih bića je registrirana na Uversi u sedam velikih podjela:

1. Rajska Božanstva.
2. Vrhovni Duhovi.
3. Bića Porijeklom od Trojstva.
4. Božji Sinovi.
5. Ličnosti Beskonačnog Duha.
6. Kozmički Upravitelji Snage.
7. Korpus Stalnog Državljanstva.

Te grupe stvorenih bića koja imaju slobodnu volju su podijeljene u brojne razrede i manje podvrste. Predstavljanje ove klasifikacije ličnosti velikog svemira je ipak prvenstveno posvećeno predloženju tih redova inteligentnih bića koja su otkrivena u ovim pripovijestima, od kojih se većina susreće u uzlaznom iskustvu smrtnika vremena za njihovog progresivnog uspona u Raj. Sljedeći popisi ne pominju mnogostruke redove kozmičkih bića čije djelovanje nije povezano sa smrtnim programom uzlaza.

I. Rajska Božanstva.

1. Otac.
2. Vječni Sin.
3. Beskonačni Duh.

II. Vrhovni Duhovi.

1. Sedam Glavnih Duhova.

Majeston and his associates are fairly good illustrations of mind-dominated beings, but there are better illustrations of this type of personality unknown to you. There are even whole unrevealed orders of such *mind personalities*, but they are always spirit associated. Certain other unrevealed creatures are what might be termed *mindal- and physical-energy personalities*. This type of being is nonresponsive to spirit gravity but is nonetheless a true personality — is within the Father's circuit.

30:1.114 (334.8) These papers do not — cannot — even begin to exhaust the story of the living creatures, creators, eventuator, and still-otherwise-existent beings who live and worship and serve in the swarming universes of time and in the central universe of eternity. You mortals are persons; hence we can describe beings who are *personalized*, but how could an *absonitized* being ever be explained to you?

2. THE UVERSA PERSONALITY REGISTER

30:2.1 (334.9) The divine family of living beings is registered on Uversa in seven grand divisions:

30:2.2 (334.10) 1. The Paradise Deities.

30:2.3 (334.11) 2. The Supreme Spirits.

30:2.4 (334.12) 3. The Trinity-origin Beings.

30:2.5 (334.13) 4. The Sons of God.

30:2.6 (334.14) 5. Personalities of the Infinite Spirit.

30:2.7 (334.15) 6. The Universe Power Directors.

30:2.8 (334.16) 7. The Corps of Permanent Citizenship.

30:2.9 (334.17) These groups of will creatures are divided into numerous classes and minor subdivisions. The presentation of this classification of the personalities of the grand universe is however chiefly concerned in setting forth those orders of intelligent beings who have been revealed in these narratives, most of whom will be encountered in the ascendant experience of the mortals of time on their progressive climb to Paradise. The following listings make no mention of vast orders of universe beings who carry forward their work apart from the mortal ascension scheme.

30:2.10 (335.1) I. THE PARADISE DEITIES.

30:2.11 (335.2) 1. The Universal Father.

30:2.12 (335.3) 2. The Eternal Son.

30:2.13 (335.4) 3. The Infinite Spirit.

30:2.14 (335.5) II. THE SUPREME SPIRITS.

30:2.15 (335.6) 1. The Seven Master Spirits.

2. Sedam Vrhovnih Izvršitelja.
 3. Sedam Grupa Reflektirajućih Duhova.
 4. Reflektirajuća Pomagala Slike.
 5. Sedam Duhova Krugova.
 6. Stvaralački Duhovi Lokalnog Svemira.
 7. Pomoćni Umni Duhovi.
- III. *Bića Porijeklom od Trojstva.*

1. Potrojstveljne Tajne Vrhovnosti.
2. Vječni Dani.
3. Stari Dani.
4. Savršeni Dani.
4. Skori Dani.
5. Ujedinjeni Dani.
6. Vjerni Dani.
7. Trojstveni Sinovi Učitelji.
8. Usavršitelji mudrosti.
9. Božanski Savjetnici.
10. Univerzalni Cenzori.
11. Nadahnuti Duhovi Trojstva.
12. Havonski Starosjedioci.
13. Građani Raja.

IV. *SINOVI BOŽJI.*

A. *Silazni Sinovi.*

1. Sinovi Stvoritelji - Mihaeli.
2. Sudbeni Sinovi - Avonali.
3. Trojstveni Sinovi Učitelji - Dajnali.
4. Sinovi Melkizedeci.
5. Sinovi V orondadeci.
6. Sinovi Lanonandeci.
7. Sinovi Nositelji Života.

B. *Uzlazni Sinovi.*

1. Smrtnici Spojeni s Ocem.
2. Sinovi Spojeni sa Sinom.
3. Sinovi Spojeni s Duhom
4. Evolucijski Seraphimi.
5. Uzlazni Materialni Sinovi.
6. Prevedena Srednja Bića.

- 30:2.16 (335.7) 2. The Seven Supreme Executives.
- 30:2.17 (335.8) 3. The Seven Groups of Reflective Spirits.
- 30:2.18 (335.9) 4. The Reflective Image Aids.
- 30:2.19 (335.10) 5. The Seven Spirits of the Circuits.
- 30:2.20 (335.11) 6. Local Universe Creative Spirits.
- 30:2.21 (335.12) 7. Adjutant Mind-Spirits.

III. *THE TRINITY-ORIGIN BEINGS.*

- 30:2.23 (335.14) 1. Trinitized Secrets of Supremacy.
- 30:2.24 (335.15) 2. Eternals of Days.
- 30:2.25 (335.16) 3. Ancients of Days.
- 30:2.26 (335.17) 4. Perfections of Days.
- 30:2.27 (335.18) 5. Recents of Days.
- 30:2.28 (335.19) 6. Unions of Days.
- 30:2.29 (335.20) 7. Faithfuls of Days.
- 30:2.30 (335.21) 8. Trinity Teacher Sons.
- 30:2.31 (335.22) 9. Perfectioners of Wisdom.
- 30:2.32 (335.23) 10. Divine Counselors.
- 30:2.33 (335.24) 11. Universal Censors.
- 30:2.34 (335.25) 12. Inspired Trinity Spirits.
- 30:2.35 (335.26) 13. Havona Natives.
- 30:2.36 (335.27) 14. Paradise Citizens.
- 30:2.37 (335.28) IV. *THE SONS OF GOD.*

30:2.38 (335.29) A. *Descending Sons.*

- 30:2.39 (335.30) 1. Creator Sons — Michaels.
- 30:2.40 (335.31) 2. Magisterial Sons — Avonals.
- 30:2.41 (335.32) 3. Trinity Teacher Sons — Daynals.
- 30:2.42 (335.33) 4. Melchizedek Sons.
- 30:2.43 (335.34) 5. Vorondadek Sons.
- 30:2.44 (335.35) 6. Lanonandek Sons.
- 30:2.45 (335.36) 7. Life Carrier Sons.

30:2.46 (335.37) B. *Ascending Sons.*

- 30:2.47 (335.38) 1. Father-fused Mortals.
- 30:2.48 (335.39) 2. Son-fused Mortals.
- 30:2.49 (335.40) 3. Spirit-fused Mortals.
- 30:2.50 (335.41) 4. Evolutionary Seraphim.
- 30:2.51 (335.42) 5. Ascending Material Sons.
- 30:2.52 (335.43) 6. Translated Midwayers.

7. Personalizirani Ispravljači.

C. *Potrojstvljeni sinovi.*

1. Moćni Glasnici.

2. Oni sa Velikim Ovlastima.

3. Oni Bez Imena i Broja.

4. Potrojstvljeni Skrbnici.

5. Potrojstvljeni Veleposlanici.

6. Nebeski Čuvari.

7. Visoki Sonovi Pomoćnici.

8. Uzlazno-potrojstvljeni Sinovi.

9. Rajsko-Havonsko-Potrojstvljeni Sinovi.

10. Potrojstvljeni Sinovi Sudbine.

V. *LIČNOSTI BESKONAČNOG DUHA*

A. *Više Ličnosti Beskonačnog Duha.*

1. Osamljeni Glasnici.

2. Kozmički Nadzornici Krugova.

3. Upravitelj i Popisa.

4. Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha.

5. Pomoćni Inspektori.

6. Dodijeljeni Sentineli.

7. Vodiči Diplomaca.

B. *Glasnička Mnoštva Prostora.*

1. Havonski Servitali.

2. Univerzalni Miritelji.

3. Tehnički Savjetnici.

4. Čuvari Zapisa u Raju.

5. Nebeski Snimači.

6. Morontija Suputnici.

7. Rajski Suputnici.

C. *Služiteljski Duhovi.*

1. Supernafimi.

2. Sekonafimi.

3. Tertiafimi.

4. Omniafimi.

5. Serafimi.

6. Kerubini i Sanohimi.

30:2.53 (335.44) 7. Personalized Adjusters.

30:2.54 (336.1) C. *Trinitized Sons.*

30:2.55 (336.2) 1. Mighty Messengers.

30:2.56 (336.3) 2. Those High in Authority.

30:2.57 (336.4) 3. Those without Name and Number.

30:2.58 (336.5) 4. Trinitized Custodians.

30:2.59 (336.6) 5. Trinitized Ambassadors.

30:2.60 (336.7) 6. Celestial Guardians.

30:2.61 (336.8) 7. High Son Assistants.

30:2.62 (336.9) 8. Ascender-trinitized Sons.

30:2.63 (336.10) 9. Paradise-Havona-trinitized Sons.

30:2.64 (336.11) 10. Trinitized Sons of Destiny.

30:2.65 (336.12) V. *PERSONALITIES OF THE INFINITE SPIRIT.*

30:2.66 (336.13) A. *Higher Personalities of the Infinite Spirit.*

30:2.67 (336.14) 1. Solitary Messengers.

30:2.68 (336.15) 2. Universe Circuit Supervisors.

30:2.69 (336.16) 3. Census Directors.

30:2.70 (336.17) 4. Personal Aids of the Infinite Spirit.

30:2.71 (336.18) 5. Associate Inspectors.

30:2.72 (336.19) 6. Assigned Sentinels.

30:2.73 (336.20) 7. Graduate Guides.

30:2.74 (336.21) B. *The Messenger Hosts of Space.*

30:2.75 (336.22) 1. Havona Servitals.

30:2.76 (336.23) 2. Universal Conciliators.

30:2.77 (336.24) 3. Technical Advisers.

30:2.78 (336.25) 4. Custodians of Records on Paradise.

30:2.79 (336.26) 5. Celestial Recorders.

30:2.80 (336.27) 6. Morontia Companions.

30:2.81 (336.28) 7. Paradise Companions.

30:2.82 (336.29) C. *The Ministering Spirits.*

30:2.83 (336.30) 1. Supernaphim.

30:2.84 (336.31) 2. Seconaphim.

30:2.85 (336.32) 3. Tertianaphim.

30:2.86 (336.33) 4. Omniaaphim.

30:2.87 (336.34) 5. Seraphim.

30:2.88 (336.35) 6. Cherubim and Sanohim.

6. Kerubini i Sarobini.

7. Srednja Bića.

VI. KOZMIČKI UPRAVITELJI SNAGE.

A. Sedam Vrhovnih Upravitelja Snage.

B. Vrhovni Centri Snage.

1. Vrhovni Nadgeldnici Centara.

2. Havonski Centri.

3. Supersvemirski Centri.

4. Centri Lokalnog Svemira.

5. Centri Zvijezda.

6. Sustavni Centri.

7. Neobznanjeni Centri.

C. Glavni Fizički Kontrolori.

1. Pomoćni Upravitelji Snage.

2. Mehanički Kontroleri.

3. Energetski Transformatori.

4. Energetski Prijenosnici.

5. Primarni Poveznici.

6. Sekundarni Razveznici.

7. Frandalanksi i Kronoldeksi.

D. MorontijaNadgeldnici Snage.

1. Regulatori Krugova.

2. Koordinatori Sustava.

3. Planetarni Čuvari.

4. Kombinirani Kontroleri.

5. Vezivni Stabilizatori.

6. Selektivni Asorteri.

7. Pomoćni Registrari.

V I I . K O R P U S S T A L N O G DRŽAVLJANSTVA.

1. Planetarna Srednja Bića.

2. Adamički Sinovi Sustava.

3. Zvijezde Univitatija.

4. Lokalni Svemir Susatija.

5. Duhom-Spojeni Smrtnici Lokalnih Svemira.

6. NadkozmičkiAbandonteri.

7. Sinom-Spojeni Smrtnici Supersvemira.

6. Cherubim and Sarobim.

30:2.89 (336.36) 7. Midwayers.

VI. THE UNIVERSE POWER DIRECTORS.

30:2.91 (336.38) A. The Seven Supreme Power Directors.

30:2.92 (336.39) B. Supreme Power Centers.

30:2.93 (336.40) 1. Supreme Center Supervisors.

30:2.94 (336.41) 2. Havona Centers.

30:2.95 (336.42) 3. Superuniverse Centers.

30:2.96 (336.43) 4. Local Universe Centers.

30:2.97 (336.44) 5. Constellation Centers.

30:2.98 (336.45) 6. System Centers.

30:2.99 (336.46) 7. Unclassified Centers.

30:2.100 (337.1) C. Master Physical Controllers.

30:2.101 (337.2) 1. Associate Power Directors.

30:2.102 (337.3) 2. Mechanical Controllers.

30:2.103 (337.4) 3. Energy Transformers.

30:2.104 (337.5) 4. Energy Transmitters.

30:2.105 (337.6) 5. Primary Associators.

30:2.106 (337.7) 6. Secondary Dissociators.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalanks and Chronoldeks.

30:2.108 (337.9) D. Morontia Power Supervisors.

30:2.109 (337.10) 1. Circuit Regulators.

30:2.110 (337.11) 2. System Co-ordinators.

30:2.111 (337.12) 3. Planetary Custodians.

30:2.112 (337.13) 4. Combined Controllers.

30:2.113 (337.14) 5. Liaison Stabilizers.

30:2.114 (337.15) 6. Selective Assorters.

30:2.115 (337.16) 7. Associate Registrars.

30:2.116 (337.17) VII. THE CORPS OF PERMANENT CITIZENSHIP.

30:2.117 (337.18) 1. The Planetary Midwayers.

30:2.118 (337.19) 2. The Adamic Sons of the Systems.

30:2.119 (337.20) 3. The Constellation Univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. The Local Universe Susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Spirit-fused Mortals of the Local Universes.

30:2.122 (337.23) 6. The Superuniverse Abandoners.

30:2.123 (337.24) 7. Son-fused Mortals of the

7. Sinom-Spojeni Smrtnici Supersvemira.

8. Starosjedioci Havone.

9. Starosjedioci iz Rajskih Sfera Duha.

10. Starosjedioci Očevih Rajskih Sfera.

11. Stvoreni Građani Raja.

12. Ispravljачem-spojeni Smrtni Državljeni Raja.

To je radna klasifikacija ličnosti svemira predočena onako kako su oni uvedeni u zapisnik na sjedištnom svijetu Uverse.

MJEŠOVITE SKUPINE LIČNOSTI. Tu su na Uversi evidencije o brojnim dodatnim skupinama inteligentnih bića, bića koja su također usko vezana za organizaciju i administraciju velikog svemira. Među tim redovima su sljedeće tri miješane grupe ličnosti:

A. Rajski Korpus Finalista.

1. Korpus Smrtnih Finalista.

2. Korpus Rajskih Finalista.

3. Korpus Potrojtvljenih Finalista.

4. Korpusa Združenih Potrojtvljenih Finalista.

5. Korpusa Finalista Havone.

6. Korpus Transcendentalnih Finalista.

7. Korpus Neobznanjenih Sinova Sudbine.

O Smrtnom Korpusu Finalista govorimo u sljedećem i završnom p o glavlju ove serije.

B. Svemirska Pomagala.

1. Svijetle i Jutarnje Zvijezde.

2. Sjajne Večernje Zvijezde.

3. Arhanđeli.

4. Previšnji Pomoćnici.

5. Visoki Povjerenici.

6. Nebeski Nadglednici.

7. Učitelji Prebivališnih Svjetova.

Na sva sjedištima svjetova u lokalnim svemirima i supersvemirima, obezbijeđene su akomodacije bićima koja se bave specifičnim misijama Sinova Stvoritelja, vladara lokalnih

7. Confused Members of the Superuniverses.

30:2.124 (337.25) 8. The Havona Natives.

30:2.125 (337.26) 9. Natives of the Paradise Spheres of the Spirit.

30:2.126 (337.27) 10. Natives of the Father's Paradise Spheres.

30:2.127 (337.28) 11. The Created Citizens of Paradise.

30:2.128 (337.29) 12. Adjuster-fused Mortal Citizens of Paradise.

30:2.129 (337.30) This is the working classification of the personalities of the universes as they are of record on the headquarters world of Uversa.

30:2.130 (337.31) **COMPOSITE PERSONALITY GROUPS.** There are on Uversa the records of numerous additional groups of intelligent beings, beings that are also closely related to the organization and administration of the grand universe. Among such orders are the following three composite personality groups:

30:2.131 (337.32) A. *The Paradise Corps of the Finality.*

30:2.132 (337.33) 1. The Corps of Mortal Finaliters.

30:2.133 (337.34) 2. The Corps of Paradise Finaliters.

30:2.134 (337.35) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.

30:2.135 (337.36) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.

30:2.136 (337.37) 5. The Corps of Havona Finaliters.

30:2.137 (337.38) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.

30:2.138 (337.39) 7. The Corps of Unrevealed Sons of Destiny.

30:2.139 (337.40) The Mortal Corps of the Finality is dealt with in the next and final paper of this series.

30:2.140 (338.1) B. *The Universe Aids.*

30:2.141 (338.2) 1. Bright and Morning Stars.

30:2.142 (338.3) 2. Brilliant Evening Stars.

30:2.143 (338.4) 3. Archangels.

30:2.144 (338.5) 4. Most High Assistants.

30:2.145 (338.6) 5. High Commissioners.

30:2.146 (338.7) 6. Celestial Overseers.

30:2.147 (338.8) 7. Mansion World Teachers.

30:2.148 (338.9) On all headquarters worlds of both local and superuniverses, provision is made for these beings who are engaged in specific missions for the Creator Sons, the local universe

svemira. Mi izražavamo dobrodošlicu tim *Kozmičkim Pomoćnicima* na Uversi, ali nemamo nadležnost nad njima. Takvi emisari sprovode svoje dužnosti i zapažanja pod upravom Sinova Stvoritelja. Njihove aktivnosti su detaljnije opisane u pripovijestima o vašem lokalnom svemiru.

C. *Sedam Ugostiteljskih Kolonija.*

1. Studenti Zvijezda.
2. Nebeski Majstori.
3. Upravitelj i Razonode.
4. Instruktori u Školama Proširenja.
5. Razni Rezervni Korpusi.
6. Studenti Posjetitelji.
7. Uzlazni Hodočasnici.

Ovih sedam skupina bića će se naći na taj način organizirano i regulirano na svim sjedištima svjetova od lokalnih sustava do glavnih sjedišta supersvemira, osobito potonjih. Kapituli sedam supersvemira su mjesta za sastanke sa gotovo svih klasa i redova inteligentnih bića. S izuzetkom brojnih skupina Rajskih-Havonera, ovdje stvorena bića slobodne volje mogu promatrati i proučavati svaki oblik i fazu postojanja.

3. UGOSTITELJSKE KOLONIJE

Gosti koji dolaze na boravak u sedam ugostiteljskih kolonija provode duže ili kraće vrijeme na arhitektonskim sferama, dok su angažirani na izvršenju svojih posebnih zadataka. Njihov rad se može opisati kako slijedi:

1. *Studenti Zvijezda*, nebeski astronomi, najviše vole raditi na sferama poput Uverse jer takvi su posebno izgrađeni svjetovi neobično povoljni za njihova zapažanja i kalkulacije. Uversa je povoljno smještena za rad ove kolonije, ne samo zbog svog središnjeg položaja, već i zbog toga što u blizini nema ogromnih živih ili mrtvih sunca koja bi poremetila energetske struje. Ovi studenti nisu na bilo koji način organski povezani s poslovima svemira; oni su samo gosti.

Astronomska kolonija Uverse sadrži osobe iz mnogih obližnjih područja, središnjeg svemira, pa čak i Norlatiadeka. Bilo koje biće iz bilo kojeg svijeta iz bilo kojeg sustava iz bilo kojeg svemira može postati učenik zvijezda, može težiti da se pridruži nekom korpusu nebeskih astronoma. Jedinu rekviziti su: nastavljjanje života i dovoljno poznavanje svjetova prostora, pogotovo njihovih

rulers. We welcome these *Universe Aids* on Uversa, but we have no jurisdiction over them. Such emissaries prosecute their work and carry on their observations under authority of the Creator Sons. Their activities are more fully described in the narrative of your local universe.

30:2.149 (338.10) C. *The Seven Courtesy Colonies.*

- 30:2.150 (338.11) 1. Star Students.
- 30:2.151 (338.12) 2. Celestial Artisans.
- 30:2.152 (338.13) 3. Reversion Directors.
- 30:2.153 (338.14) 4. Extension-school Instructors.
- 30:2.154 (338.15) 5. The Various Reserve Corps.
- 30:2.155 (338.16) 6. Student Visitors.
- 30:2.156 (338.17) 7. Ascending Pilgrims.

30:2.157 (338.18) These seven groups of beings will be found thus organized and governed on all headquarters worlds from the local systems up to the capitals of the superuniverses, particularly the latter. The capitals of the seven superuniverses are the meeting places for almost all classes and orders of intelligent beings. With the exception of numerous groups of Paradise-Havoners, here the will creatures of every phase of existence may be observed and studied.

3. THE COURTESY COLONIES

30:3.1 (338.19) The seven courtesy colonies sojourn on the architectural spheres for a longer or shorter time while engaged in the furtherance of their missions and in the execution of their special assignments. Their work may be described as follows:

30:3.2 (338.20) 1. *The Star Students*, the celestial astronomers, choose to work on spheres like Uversa because such specially constructed worlds are unusually favorable for their observations and calculations. Uversa is favorably situated for the work of this colony, not only because of its central location, but also because there are no gigantic living or dead suns near at hand to disturb the energy currents. These students are not in any manner organically connected with the affairs of the superuniverse; they are merely guests.

30:3.3 (338.21) The astronomical colony of Uversa contains individuals from many near-by realms, from the central universe, and even from Norlatiadek. Any being on any world in any system of any universe may become a star student, may aspire to join some corps of celestial astronomers. The only requisites are: continuing life and sufficient knowledge of the worlds of space, especially their physical laws of evolution and

fizičkih zakona evolucije i kontrole. Učenici zvijezda ne moraju služiti vječno u ovom korpusu, ali studenti se ne mogu povući ako nisu služili jedno tisućljeće prema vremenu Uverse.

Zvijezdama kolonija Uverse u ovom času broji više od milijun članova. Ovi astronomi dolaze i odlaze, iako neki ostaju relativno duže vrijeme. Oni sprovode svoje radove uz pomoć mnoštva mehaničkih instrumenata i fizičkih aparata; oni također uveliko pomažu Osamljenim Glasnicima i drugim istraživačima duha. Ti nebeska astronomi stalnu upotrebljavaju živuće energetske transformatore i odašiljače, kao irefektirajuće ličnosti, u svom radu na proučavanju zvijezda i istraživanju prostora. Oni proučavaju sve oblike i faze u prostornih materijalnih i energetskih manifestacija i oni su jednako zainteresirani za funkcioniranje snage kao i za zvjezdane pojave; ništa u cjelokupnom prostoru ne izmiče njihovoj pozornosti.

Slične astronomske kolonije nalaze se na glavnom središtu sektora supersvemira, kao i na arhitektonskim metropolama lokalnih svemira i njihovim administrativnim jedinicama. Osim na Raju, znanje nije urođeno; razumijevanje fizičkog svemira u velikoj mjeri ovisi o promatranju i istraživanju.

2. *Nebeski Obrtnici* služe u svih sedam svemira. Uzlazni smrtnici imaju svoj početni kontakt s ovim grupama prilikom svoje morontija karijere u lokalnom svemiru, u vezi s kojom su ti obrtnici detaljnije predloženi.

3. *Upravitelji Razonode* promiču opuštanje i humor — prisjećanje na uspomene iz prošlosti. Oni su od velike važnosti u praktičnom radu uzlaznog programa smrtnog napredovanja, osobito tijekom ranijih faza morontija tranzicije i duhovnog iskustva. Njihova pripovijest se vezana sa smrtnom karijerom lokalnog svemira.

4. *Instruktori u Školama Proširenja*. Svaki naredni prebivališni svijet na uzlaznom putu uvijek ima moćan kadar nastavnika na svijetu odmah ispod njega, kao neku vrstu pripremne škole za osiguranje napredovanja među žiteljima tog područja; ovo je faza uzlaznog programa za unaprjeđenje hodočasnika vremena. Ove škole, njihove metode nastave i ispita, uveliko se razlikuju od svega što pokušavate sprovesti na Urantiji.

Cijeli uzlazni plan smrtnog napredovanja je obilježen praksom prenošenja drugim bićima svake novostečene istine. Vi napredujete kroz dugi slijed škola Rajskog postignuća služeći kao učitelji učenicima koji su u pogledu napretka neposredno

control. Star students are not required to serve eternally in this corps, but no one admitted to this group may withdraw under one millennium of Uversa time.

30:3.4 (339.1) The star-observer colony of Uversa now numbers over one million. These astronomers come and go, though some remain for comparatively long periods. They carry on their work with the aid of a multitude of mechanical instruments and physical appliances; they are also greatly assisted by the Solitary Messengers and other spirit explorers. These celestial astronomers make constant use of the living energy transformers and transmitters, as well as of the reflective personalities, in their work of star study and space survey. They study all forms and phases of space material and energy manifestations, and they are just as much interested in force function as in stellar phenomena; nothing in all space escapes their scrutiny.

30:3.5 (339.2) Similar astronomer colonies are to be found on the sector headquarters worlds of the superuniverse as well as on the architectural capitals of the local universes and their administrative subdivisions. Except on Paradise, knowledge is not inherent; understanding of the physical universe is largely dependent on observation and research.

30:3.6 (339.3) 2. *The Celestial Artisans* serve throughout the seven superuniverses. Ascending mortals have their initial contact with these groups in the morontia career of the local universe in connection with which these artisans will be more fully discussed.

30:3.7 (339.4) 3. *The Reversion Directors* are the promoters of relaxation and humor — reversion to past memories. They are of great service in the practical operation of the ascending scheme of mortal progression, especially during the earlier phases of morontia transition and spirit experience. Their story belongs to the narrative of the mortal career in the local universe.

30:3.8 (339.5) 4. *Extension-School Instructors*. The next higher residential world of the ascendant career always maintains a strong corps of teachers on the world just below, a sort of preparatory school for the progressing residents of that sphere; this is a phase of the ascendant scheme for advancing the pilgrims of time. These schools, their methods of instruction and examinations, are wholly unlike anything which you essay to conduct on Urantia.

30:3.9 (339.6) The entire ascendant plan of mortal progression is characterized by the practice of giving out to other beings new truth and experience just as soon as acquired. You work your way through the long school of Paradise attainment by

iza vas.

5. *Razni Rezervni Korpusi.* Ogroman broj rezervih bića koja nisu pod našim neposrednim nadzorom mobiliziran je na Uversi kao kolonija rezervnog korpusa. Postoji sedamdeset osnovnih podjela u okviru ove kolonije na Uversi, a tu se sprovodi slobodna obuka kako vam je dopušteno da provedete vrijeme s ovim izvanrednim ličnostima. Slične opće rezerve se održavaju na Salvingtonu i drugim metropolama svemira; oni se šalju u aktivnoj službi na rekviziciju direktora njihove grupe.

6. *Studenti Posjetitelji.* Iz svih svemira izliva se neprestani slijed nebeskih posjetitelja kroz razna sjedišta svjetova. Kao pojedinci i kao klase ove razne vrste bića u velikom broju dolaze kao promatrači, učenici na razmjeni i studentski pomagači. Na Uversi u ovom trenutku postoji više od jedne milijarde osoba u tim ugostiteljskim kolonijama. Neki od tih posjetitelja mogu ostati dan, drugi mogu ostati godinu dana, sve ovisi o prirodi njihove misije. Ova kolonija sadrži gotovo svaki red kozmičkih bića osim ličnosti Stvoritelja i morontija smrtnika.

Morontija smrtnici su studenti-posjetitelji samo u granicama lokalnog svemira njihovog podrijetla. Oni nam mogu doći u posjetu u supersvemirskom kapacitetu tek nakon što ostvare status duh. Polovica osoba u našoj ugostiteljskoj koloniji se sastoji od "stopera," bića koja su na putu negdje drugdje, koja pauziraju u posjeti glavnom gradu Orvontona. Te ličnosti mogu raditi na izvršenju svemirskih poslova ili uživati u razdoblju slobodnog vremena — slobode od dužnosti. Privilegija intrakozmičkog putovanja i promatranja je dio karijere svih uzlaznih bića. Ljudska želja za putovanjem i upoznavanjem novih naroda i svjetova će biti u potpunosti udovoljena tijekom dugog i bogatog uspona prema Raju lokalnim svemirima, supersvemirima i središnjim svemirima.

7. *Uzlazni Hodočasnici.* Kao što uzlazni hodočasnici primaju razne dužnosti u vezi s njihovim napredovanjem prema Raju, oni provode vrijeme u ugostiteljskim kolonijama na raznim sjedištima sferama. Djelujući tu i tamo tijekom cijelog svemira, takve skupine su uglavnom samoupravne. Oni su neprestano mijenjajuća kolonija koja obuhvaća sve redove evolucijskih smrtnika i njihovih uzlaznih suradnika.

4. UZLAZNI SMRTNICI

Dok smrtnici koji prežive vrijeme i prostor nose naziv *uzlazni hodočasnici* kada prime akreditaciju za progresivni uzlaz prema Raju, ova

serving as teachers to those pupils just behind you in the scale of progression.

30:3.10 (339.7) 5. *The Various Reserve Corps.* Vast reserves of beings not under our immediate supervision are mobilized on Uversa as the reserve-corps colony. There are seventy primary divisions of this colony on Uversa, and it is a liberal education to be permitted to spend a season with these extraordinary personalities. Similar general reserves are maintained on Salvington and other universe capitals; they are dispatched on active service on the requisition of their respective group directors.

30:3.11 (339.8) 6. *The Student Visitors.* From all the universe a constant stream of celestial visitors pours through the various headquarters worlds. As individuals and as classes these various types of beings flock in upon us as observers, exchange pupils, and student helpers. On Uversa, at present, there are over one billion persons in this courtesy colony. Some of these visitors may tarry a day, others may remain a year, all dependent on the nature of their mission. This colony contains almost every class of universe beings except Creator personalities and morontia mortals.

30:3.12 (340.1) Morontia mortals are student visitors only within the confines of the local universe of their origin. They may visit in a superuniverse capacity only after they have attained spirit status. Fully one half of our visitor colony consists of "stopovers," beings en route elsewhere who pause to visit the Orvonton capital. These personalities may be executing a universe assignment, or they may be enjoying a period of leisure — freedom from assignment. The privilege of intrauniverse travel and observation is a part of the career of all ascending beings. The human desire to travel and observe new peoples and worlds will be fully gratified during the long and eventful climb to Paradise through the local, super-, and central universes.

30:3.13 (340.2) 7. *The Ascending Pilgrims.* As the ascending pilgrims are assigned to various services in connection with their Paradise progression, they are domiciled as a courtesy colony on the various headquarters spheres. While functioning here and there throughout a superuniverse, such groups are largely self-governing. They are an ever-shifting colony embracing all orders of evolutionary mortals and their ascending associates.

4. THE ASCENDING MORTALS

30:4.1 (340.3) While the mortal survivors of time and space are denominated *ascending pilgrims* when accredited for the progressive ascent to Paradise,

evolucijska stvorenja zauzimaju tako važno mjesto u ovim pripovijestima da ovdje želimo predstaviti sinopsis sljedećih sedam faza uzlazne svemirske karijere:

1. Planetarni Smrtnici.
2. Uspavani Preživjeli Smrtnici.
3. Studenti Prebivališnih Svjetova.
4. MorontijaProgresori.
5. Supersvemirski Štićenici.
6. Havonski Hodočasnici.
7. Rajske Pristiglice.

Sljedeće pripovijesti govore o svemirskoj karijeri jednog smrtnika u kojem živi Ispravljač. Smrtnici koji se spajaju sa Sinom ili Duhom dijele neki dio te karijere, ali mi smo izabrali ispričati ovu priču jer se ona odnosi na smrtnika u kojem živi Ispravljač, jer takva sudbina očekuje sve ljudske rase Urantije.

1. *Planetarni Smrtnici.* Smrtnici su svi evolucijska bića životinjskog podrijetla koja imaju uzlazni potencijal. U podrijetlu, naravi i sudbini ove razne skupine i vrste ljudskih bića odveć različite od naroda Urantije. Ljudske rase svakog svijeta primaju istu službu Božjih Sinova i uživaju prisutnost služiteljskih duhova vremena. Nakon prirodne smrti sve vrste uzlaznika stižu kao jedna morontija obitelji na prebivališne svjetova.

2. *Uspavani Preživjeli Smrtnici.* Svi smrtnici koji prežive smrt, u skrbništvu osobnih čuvara sudbine, prolaze kroz portale prirodne smrti i nakon tri dana personaliziraju se na prebivališnim svjetovima. Ta akreditirana bića koja iz bilo kojeg razloga nisu bila u stanju postići razinu inteligencije i obdarenje duhovnosti koji im daju pravo na osobnog anđela čuvara, ne mogu na taj način odmah i izravno preći na prebivališne svjetova. Takve preživjele duše prvo moraju preći u stanje nesvjesnog sna do sudnjeg dana nove epohe, do nove dispencije obilježene dolaskom Božjeg Sina, prozivkom nove epohe i presude svijetu, što je opća praksa u cijelom Nebadonu. Kažu da je Krist Mihael, kad je uzašao na visokoj na kraju svoga rada na zemlji, "Sa sobom vodio veliko mnoštvo zarobljenika." Ti zarobljenici su bili usnuli preživjeli smrtnici od doba Adama do dana Gospodinovog uskrsnuća na Urantiji.

Usnuli smrtnici nisu svjesni protoka vremena; oni su u potpunosti nesvjesni i ne vode računa o duljini njihovog odmora. Prilikom ponovnog montiranja ličnosti na kraju epohalnog doba, oni koji su spavali pet tisuća godina neće reagirati drugačije od onih koji su se odmarali pet dana. Osim tog vremenskog odgađanja, ovi preživjeli

these evolutionary creatures occupy such an important place in these narratives that we here desire to present a synopsis of the following seven stages of the ascending universe career:

- 30:4.2 (340.4) 1. Planetary Mortals.
- 30:4.3 (340.5) 2. Sleeping Survivors.
- 30:4.4 (340.6) 3. Mansion World Students.
- 30:4.5 (340.7) 4. Morontia Progressors.
- 30:4.6 (340.8) 5. Superuniverse Wards.
- 30:4.7 (340.9) 6. Havona Pilgrims.
- 30:4.8 (340.10) 7. Paradise Arrivals.

30:4.9 (340.11) The following narrative presents the universe career of an Adjuster-indwelt mortal. The Son- and Spirit-fused mortals share portions of this career, but we have elected to tell this story as it pertains to the Adjuster-fused mortals, for such a destiny may be anticipated by all of the human races of Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetary Mortals.* Mortals are all animal-origin evolutionary beings of ascendant potential. In origin, nature, and destiny these various groups and types of human beings are not wholly unlike the Urantia peoples. The human races of each world receive the same ministry of the Sons of God and enjoy the presence of the ministering spirits of time. After natural death all types of ascenders fraternize as one morontia family on the mansion worlds.

30:4.11 (341.1) 2. *Sleeping Survivors.* All mortals of survival status, in the custody of personal guardians of destiny, pass through the portals of natural death and, on the third period, personalize on the mansion worlds. Those accredited beings who have, for any reason, been unable to attain that level of intelligence mastery and endowment of spirituality which would entitle them to personal guardians, cannot thus immediately and directly go to the mansion worlds. Such surviving souls must rest in unconscious sleep until the judgment day of a new epoch, a new dispensation, the coming of a Son of God to call the rolls of the age and adjudicate the realm, and this is the general practice throughout all Nebadon. It was said of Christ Michael that, when he ascended on high at the conclusion of his work on earth, "He led a great multitude of captives." And these captives were the sleeping survivors from the days of Adam to the day of the Master's resurrection on Urantia.

30:4.12 (341.2) The passing of time is of no moment to sleeping mortals; they are wholly unconscious and oblivious to the length of their rest. On reassembly of personality at the end of an age, those who have slept five thousand years will react no differently than those who have rested five days. Aside from this time delay these survivors

smrtnici prolaze kroz režim uzlaza identično s onima koji su izbjegli duži ili kraći san smrti.

Ove razdiobene klase svjetskih hodočasnika koriste se za grupne morontija aktivnosti u radu lokalnih svemira. Velika je prednost u mobilizaciji tih ogromnih skupina; tako se ove osobe čuvaju zajedno kroz dulja razdoblja učinkovitog služenja.

3. *Studenti Prebivališnih Svjetova.* Svi preživjeli smrtnici koji se probude na prebivališnim svjetovima pripadaju ovoj klasi.

Fizičko tijelo smrtnog čovjeka nije dio nove montaže uspavanog preživjelog smrtnika; fizičko tijelo se vraća u prah. Serafim koji je na dužnosti prilikom ovog buđenja ima zadatak sponzorirati novo tijelo, u morontija obliku, kao novo životno vozilo za besmrtnu dušu i za prebivanje vraćenog Ispravljača. Ispravljač je čuvar duhovnog transkripta uma uspavanog preživjelog čovjeka. Pripojeni Seraphim je čuvar opstalog identiteta - besmrtne duše - koliko god je ta duša evoluirala. I kad njih dvojica, Ispravljač i seraphim, spoje ono što je svaki čuvao u povjerenstvu svoje ličnosti, javlja se nova osoba koja je uskrsnuće stare ličnosti, opstanak progresivnog morontija identiteta duše. Takva se nova asocijacija duše i Ispravljača sasvim ispravno naziva uskrsnućem, novom montažom činitelja ličnosti; ali čak ni to u potpunosti ne objašnjava ponovnu pojavljivu preživjele ličnosti. Iako vjerojatno nikada neće shvatiti činjenicu takve neobjašnjive transakcije, jednom ćete iskustveno znati istinu o tome ako ne odbacite plan smrtnog preživljavanja.

Plan početne smrtnog pritvora na sedam svjetova progresivnog treninga je gotovo univerzalan u Orvontonu. U svakom lokalnom sustavu od približno tisuću naseljenih planeta postoji sedam prebivališnih svjetova, obično satelita ili podsatelita sustavnog sjedišta. Oni su prijemni svjetovi za većinu uzlaznih smrtnika.

Ponekad svi svjetovi obuke smrtnog prebivanja nose naziv svemirski "prebivališni stanovi", a Isus je aludirao na takve sfere kada je rekao: "U kući Oca moga ima mnogo stanova." Oдавде, unutar grupe sfera koje ulaze u sastav prebivališnih svjetova, uzlazna bića pojedinačno napreduju iz sfere u sferu i iz faze u fazu života, dok uvijek napreduju iz jedne razine svemirskog studija u drugu sa drugim studentima iz njihovog razreda.

4. *Morontija Progresori.* Kako se uspinju iz prebivališnih svjetova kroz sfere sustava, zvježda i svemira, smrtnici su klasificirani kao morontijaprogresori; oni putuju prijelaznim sferama smrtničkog uspona. Kako uzlazni

pass on through the ascension regime identically with those who avoid the longer or shorter sleep of death.

30:4.13 (341.3) These dispensational classes of world pilgrims are utilized for group morontia activities in the work of the local universes. There is a great advantage in the mobilization of such enormous groups; they are thus kept together for long periods of effective service.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansion World Students.* All surviving mortals who reawaken on the mansion worlds belong to this class.

30:4.15 (341.5) The physical body of mortal flesh is not a part of the reassembly of the sleeping survivor; the physical body has returned to dust. The seraphim of assignment sponsors the new body, the morontia form, as the new life vehicle for the immortal soul and for the indwelling of the returned Adjuster. The Adjuster is the custodian of the spirit transcript of the mind of the sleeping survivor. The assigned seraphim is the keeper of the surviving identity — the immortal soul — as far as it has evolved. And when these two, the Adjuster and the seraphim, reunite their personality trusts, the new individual constitutes the resurrection of the old personality, the survival of the evolving morontia identity of the soul. Such a reassociation of soul and Adjuster is quite properly called a resurrection, a reassembly of personality factors; but even this does not entirely explain the reappearance of the surviving *personality*. Though you will probably never understand the fact of such an inexplicable transaction, you will sometime experientially know the truth of it if you do not reject the plan of mortal survival.

30:4.16 (341.6) The plan of initial mortal detention on seven worlds of progressive training is nearly universal in Orvonton. In each local system of approximately one thousand inhabited planets there are seven mansion worlds, usually satellites or subsatellites of the system capital. They are the receiving worlds for the majority of ascending mortals.

30:4.17 (341.7) Sometimes all training worlds of mortal residence are called universe "mansions," and it was to such spheres that Jesus alluded when he said: "In my Father's house are many mansions." From here on, within a given group of spheres like the mansion worlds, ascenders will progress individually from one sphere to another and from one phase of life to another, but they will always advance from one stage of universe study to another in class formation.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontia Progressors.* From the mansion worlds on up through the spheres of the system, constellation, and the universe, mortals are classed as morontia progressors; they are traversing the transition spheres of mortal

smrtnici napreduju iz nižih u više morontija svjetove, oni služe na bezbroj zadataka u suradnji sa svojim nastavnicima i u društvu svoje naprednije i starije braće.

Morontija progresija se odnosi na neprestano napredovanje intelekta, duha i oblika ličnosti. Preživjeli smrtnici i dalje imaju tri prirode. Tijekom cijelog morontija iskustva oni su štićenici lokalnog svemira. Režim supersvemira ne početi funkcionirati dok ne dođe do početka karijere duha.

Smrtnici stječu svoj pravi duhovni identitet prije nego što napuste središte lokalnog svemira na putu za prijemne svjetove manjih sektora svemira. Napuštanje posljednje morontija pozornice i stupanje u prvi ili najniži stadij duha djeluje kao blagi prijelaz. Um, ličnost i karakter se ne mijenjaju pri takvom napredovanju; samo oblik prolazi izmjenom. Ali oblik duha je jednako stvaran kao morontija tijela i jednako prepoznatljiv.

Prije napuštanja njihovih izvornih lokalnih svemira i dolaska na superkozmičke prijemne svjetove, smrtnici vremena primaju afirmaciju duha SinaStvoritelja i Majčinskog Duha lokalnog svemira. Od ove točke, zauvijek je riješen status uzlaznog smrtnika. Nije nam poznato da su superkozmički štićenici ikad skrenuli s puta. Uzlazni serafimi također napreduju u svom statusu anđela u trenutku njihovog odlaska iz lokalnih svemira.

5. Nadsvemirski Štićenici. Sva uzlazna bića koja stižu na svjetove supersvemirske obuke postaju štićenici Starih Dana; oni su prošli kroz morontija život lokalnog svemira i postali akreditirani duhovi. Kao mladi duhovi, oni započinju uzlaz superkozmičkim sustavom obuke i kulture koji se proteže od prijemnih sfera njihovog manjeg sektora kroz obrazovne svjetove deset glavnih sektora i do viših kulturnih sfera nadkozmičkog sjedišta.

Studenti-duhovi se dijele u tri grupe ovisno o tome da li prebivaju na manjem sektoru, glavnom sektoru ili superkozmičkom sjedištu progresije duha. Kako morontija uzlazna bića studiraju i rade na svjetovima lokalnog svemira, tako ova uzlazna bića duha nastavljaju ovladavati novim svjetovima dok prakticiraju upućivanje drugima onog znanja koje su sami upili na iskustvenim izvorima mudrosti. No, ići u školu kao biće duha u nadkozmičkoj karijeri uveliko se razlikuje od svega što ste ikada imali priliku zamisliti u domenima materijalnog uma čovjeka.

Prije napuštanja svemira Havone, ti uzlazni duhovi prolaze kroz isti temeljiti tečaj u

ascension. As the ascending mortals progress from the lower to the higher of the morontia worlds, they serve on countless assignments in association with their teachers and in company with their more advanced and senior brethren.

30:4.19 (342.2) Morontia progression pertains to continuing advancement of intellect, spirit, and personality form. Survivors are still three-natured beings. Throughout the entire morontia experience they are wards of the local universe. The regime of the superuniverse does not function until the spirit career begins.

30:4.20 (342.3) Mortals acquire real spirit identity just before they leave the local universe headquarters for the receiving worlds of the minor sectors of the superuniverse. Passing from the final morontia stage to the first or lowest spirit status is but a slight transition. The mind, personality, and character are unchanged by such an advance; only does the form undergo modification. But the spirit form is just as real as the morontia body, and it is equally discernible.

30:4.21 (342.4) Before departing from their native local universes for the superuniverse receiving worlds, the mortals of time are recipients of spirit confirmation from the Creator Son and the local universe Mother Spirit. From this point on, the status of the ascending mortal is forever settled. Superuniverse wards have never been known to go astray. Ascending seraphim are also advanced in angelic standing at the time of their departure from the local universes.

30:4.22 (342.5) **5. Superuniverse Wards.** All ascenders arriving on the training worlds of the superuniverses become the wards of the Ancients of Days; they have traversed the morontia life of the local universe and are now accredited spirits. As young spirits they begin the ascension of the superuniverse system of training and culture, extending from the receiving spheres of their minor sector in through the study worlds of the ten major sectors and on to the higher cultural spheres of the superuniverse headquarters.

30:4.23 (342.6) There are three orders of student spirits in accordance with their sojourn upon the minor sector, major sectors, and the superuniverse headquarters worlds of spirit progression. As morontia ascenders studied and worked on the worlds of the local universe, so spirit ascenders continue to master new worlds while they practice at giving out to others that which they have imbibed at the experiential fountains of wisdom. But going to school as a spirit being in the superuniverse career is very unlike anything that has ever entered the imaginative realms of the material mind of man.

30:4.24 (342.7) Before leaving the superuniverse for Havona, these ascending spirits receive the same

nadkozmičkom upravljanju koji su primili tijekom svog morontija iskustva pod nadzorom lokalnog svemira. Prije nego ti smrtnici duhovi dođu na Havonu, koja je njihov glavni centar studija ali ne i njihov isključivi predmet zanimanja, oni trebaju ovladati praksom lokalne i nadkozmičkeadministrativne uprave. Razlog za sve to iskustvo nije sada potpuno jasno, no nema sumnje da je takav trening pametan i potreban s obzirom na njihovu moguću buduću sudbinu u sastavu Korpusa Finalista.

Nadkozmički režim nije isti za sve uzlazne smrtnike. Oni dobivaju isto opće obrazovanje, ali posebne skupine i klase prolaze kroz posebne tečajeve nastave i kroz specifične tečajeve osposobljavanja.

6. *Havonski Hodočasnici*. Kada se završi razvoj duha, čak i ako nije prepun, preživjeli smrtnik se tada priprema za dugi let do Havone, neba evolucijskih duhova. Na zemlji ste bili stvorenje od krvi i mesa; kroz lokalne svemire ćete bili morontija biće; kroz supersvemir se razvijate kao duh; vaš dolazak na prijemne svjetove Havone obilježava početak vašeg duhovnog obrazovanja u stvarnosti i zbilji; s vremenom ćete doći na Raj kao usavršeni duh.

Putovanje iz nadkozmičkog sjedištem na prijemne sfere Havone uvijek se odvija nasamo. Od sada više neće biti razredne ili grupne obuke. Završili ste s tehničkim i administrativnim usavršavanjem evolutivnih svjetova vremena i prostora. Sada počinje vaše *osobno obrazovanje*, vaš individualni duhovni trening. Od početka do kraja, po svoj Havoni, obuka je osobna i trostruka u prirodi: intelektualna, duhovna i iskustvena.

Prvo što ćete učiniti prilikom dolaska na Havonu je prepoznati i zahvaliti se svom prijevoznom sekonafimu na dugoj i bezbiježnoj vožnji. Zatim ćete imati priliku upoznati ona bića koja će sponzorirati vaše rane aktivnosti na Havoni. Dalje trebate registrirati svoj dolazak i pripremiti poruku hvale i obožavanja upućenu Sinu Stvoritelju vašeg lokalnog svemira, svemirskom Ocu koji je omogućio vaš status i život sina. Tako se zaključuju formalnosti vašeg dolaska na Havonu; nakon toga primete odobrenje za dugo razdoblje slobodnog vremena i promatranja, što vam pruža priliku da potražite svoje prijatelje, bližnje i suradnike iz dugogodišnjeg iskustva uzlaza. Također možete preslušati emitiranja koji će utvrditi tko je od vaših kolega hodočasnika već napustio Havonu od kako ste vi ostavili Uversu.

Činjenica vašeg dolaska na prijemne svjetove Havone uredno se transmitira na sjedište vašeg lokalnog svemira i osobno prenosi vašem anđelu

thorough course in superuniverse management that they received during their morontia experience in local universe supervision. Before spirit mortals reach Havona, their chief study, but not exclusive occupation, is the mastery of local and superuniverse administration. The reason for all of this experience is not now fully apparent, but no doubt such training is wise and necessary in view of their possible future destiny as members of the Corps of the Finality.

30:4.25 (342.8) The superuniverse regime is not the same for all ascending mortals. They receive the same general education, but special groups and classes are carried through special courses of instruction and are put through specific courses of training.

30:4.26 (343.1) 6. *Havona Pilgrims*. When spirit development is complete, even though not replete, then the surviving mortal prepares for the long flight to Havona, the haven of evolutionary spirits. On earth you were a creature of flesh and blood; through the local universe you were a morontia being; through the superuniverse you were an evolving spirit; with your arrival on the receiving worlds of Havona your spiritual education begins in reality and in earnest; your eventual appearance on Paradise will be as a perfected spirit.

30:4.27 (343.2) The journey from the superuniverse headquarters to the Havona receiving spheres is always made alone. From now on no more class or group instruction will be administered. You are through with the technical and administrative training of the evolutionary worlds of time and space. Now begins your *personal education*, your individual spiritual training. From first to last, throughout all Havona, the instruction is personal and threefold in nature: intellectual, spiritual, and experiential.

30:4.28 (343.3) The first act of your Havona career will be to recognize and thank your transport seconaphim for the long and safe journey. Then you are presented to those beings who will sponsor your early Havona activities. Next you go to register your arrival and prepare your message of thanksgiving and adoration for dispatch to the Creator Son of your local universe, the universe Father who made possible your sonship career. This concludes the formalities of the Havona arrival; whereupon you are accorded a long period of leisure for free observation, and this affords opportunity for looking up your friends, fellows, and associates of the long ascension experience. You may also consult the broadcasts to ascertain who of your fellow pilgrims have departed for Havona since the time of your leaving Uversa.

30:4.29 (343.4) The fact of your arrival on the receiving worlds of Havona will be duly transmitted to the headquarters of your local universe and personally

čuvaru, gdje god taj seraphim bio.

Uzlazni smrtnici su temeljito obučeni u poslovima evolucijskih svjetova prostora; sada oni počinju svoj dugi i profitabilni kontakt s stvorenim sferama savršenstva. Kakva je to spojeno, jedinstveno i izvrsno iskustvo prilika za pripremu za neki budući rad! No, ne mogu vam više ništa reći o Havoni; morate vidjeti ove svjetove kako bi mogli cijeniti njihovu slavu ili razumjeti njihovu raskoš.

7. Rajske Pristiglice. Kada dođete u Raj kao biće koje tu ima prebivališni status, započinje vaša progresivna obuka u božanstvenosti i apsonitnosti. To što imate prebivalište u Rajau znači da ste pronašli Boga i trebate ući u smrtni Korpus Finalista. Od svih stvorenja velikog svemira, samo oni koji se spajaju s Ocem ulaze u smrtni Korpus Finalista. Samo takvi pojedinci mogu uzeti prisegu finalista. Ostala bića Rajskog savršenstva ili postignuća mogu biti privremeno pripojena ovom korpusu konačnosti, ali ona ne djeluju na vječnim zadaćama nepoznate i neobznanjene misije ovog kumulativnog mnoštva evolucijskih i usavršenih veterana vremena i prostora.

Rajske Pristiglice primaju odobrenje za razdoblje slobode, nakon čega započinju svoju vezu sa sedam skupina primarnih supernafima. Oni su označeni kao Rajski diplomci nakon što završe tečaj s upraviteljima obožavanja i tada, kao finaliteri, primaju dužnosti u službi promatranja i kooperativne službe u dalekim prostranstvima tvorevine. Čini se da još ne postoji specifična ili jasno definirana pozicija za zapošljenje Smrtnog Korpusa Finalista, iako oni služe u mnogim kapacitetima na svjetovima koji su utemeljeni u svjetlu i životu.

Ako se pokaže da ne bude oostojala bilo kakva buduća ili neobznanjena sudbina za pripadnike Smrtnog Korpusa Finalista, trenutna zadaća ovih uzlaznih bića bi bila sasvim primjerena i veličanstva. Njihova trenutna sudbina u potpunosti opravdava univerzalni plan evolucijskog uspona. No buduća stoljeća evolucije u sferama svemira će nesumnjivo dodatno razraditi i podrobnije božanski iluminirati mudrost i blagost nježne ljubavi Bogova u izvršenju njihovog božanskog plana ljudskog opstanka i smrtnog uzlaza.

Ova pripovijest, zajedno s onim što vam je već otkriveno i sa čim možete doći u vezu u programu obuke vašeg svijeta, predstavlja pregled karijere jednog uzlaznog smrtnika. Priča se znatno se razlikuje u različitim supersvemirima, ali ovaj pregled pruža uvid u prosječni plan smrtnog napredovanja koji je operativan u lokalnom

conveyed to your seraphic guardian, wherever that seraphim may chance to be.

30:4.30 (343.5) The ascendant mortals have been thoroughly trained in the affairs of the evolutionary worlds of space; now they begin their long and profitable contact with the created spheres of perfection. What a preparation for some future work is afforded by this combined, unique, and extraordinary experience! But I cannot tell you about Havona; you must see these worlds to appreciate their glory or to understand their grandeur.

30:4.31 (343.6) *7. Paradise Arrivals.* On reaching Paradise with residential status, you begin the progressive course in divinity and absonity. Your residence on Paradise signifies that you have found God, and that you are to be mustered into the Mortal Corps of the Finality. Of all the creatures of the grand universe, only those who are Father fused are mustered into the Mortal Corps of the Finality. Only such individuals take the finaliter oath. Other beings of Paradise perfection or attainment may be temporarily attached to this finality corps, but they are not of eternal assignment to the unknown and unrevealed mission of this accumulating host of the evolutionary and perfected veterans of time and space.

30:4.32 (343.7) Paradise arrivals are accorded a period of freedom, after which they begin their associations with the seven groups of the primary supernaphim. They are designated Paradise graduates when they have finished their course with the conductors of worship and then, as finaliters, are assigned on observational and co-operative service to the ends of the far-flung creation. As yet there seems to be no specific or settled employment for the Mortal Corps of Finaliters, though they serve in many capacities on worlds settled in light and life.

30:4.33 (344.1) If there should be no future or unrevealed destiny for the Mortal Corps of the Finality, the present assignment of these ascendant beings would be altogether adequate and glorious. Their present destiny wholly justifies the universal plan of evolutionary ascent. But the future ages of the evolution of the spheres of outer space will undoubtedly further elaborate, and with more repleteness divinely illuminate, the wisdom and loving-kindness of the Gods in the execution of their divine plan of human survival and mortal ascension.

30:4.34 (344.2) This narrative, together with what has been revealed to you and with what you may acquire in connection with instruction respecting your own world, presents an outline of the career of an ascending mortal. The story varies considerably in the different superuniverses, but this recital affords a glimpse of the average plan of

svemiru Nebadonu i u sedmom segmentu velikog
svemira, u supersvemiru Orvontonu.

mortal progression as it is operative in the local
universe of Nebadon and in the seventh segment
of the grand universe, the superuniverse of
Orvonton.

[Pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika s
Uverse.]

^{30:4.35 (344.3)} [Sponsored by a Mighty Messenger
from Uversa.]

POGLAVLJE 31. KORPUS FINALISTA

⇐ 030

Knjiga Urantije

032 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 31 KORPUS FINALISTA

Sekcije

Uvod

1. STAROSJEDIOCI HAVONE
2. GRAVITACIJSKI GLASNICI
3. PROSLAVLJENI SMRTNICI
4. USVOJENI SERAFIMI
5. PROSLAVLJENI MATERIJALNI SINOVI
6. PROSLAVLJENA SREDNJA BIĆA
7. EVANGELISTI SVJETLA
8. TRANSCENDENCIJE
9. ARHITEKTI GLAVNOG SVEMIRA
10. KRAJNJA AVANTURA

PAPER 31 THE CORPS OF THE FINALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Havona Natives
2. Gravity Messengers
3. Glorified Mortals
4. Adopted Seraphim
5. Glorified Material Sons
6. Glorified Midway Creatures
7. The Evangels of Light
8. The Transcendentals
9. Architects of the Master Universe
10. The Ultimate Adventure

Uvod

KORPUS Smrtnih Finalista predstavlja danas poznato odredište uzlaznih smrtnika vremena koji su spojeni sa Ispravljačima. Ali postoje i druge skupine, koji su također dodijeljene ovom korpusu. U primarni korpus finalista ulaze sljedeće kategorije:

1. Starosjedioci Havone.
2. Gravitacijski Glasnici.
3. Proslavljeni smrtnici.
4. Usvojeni serafimi.
5. Proslavljeni Materijalni Sinovi.
6. Proslavljena srednja bića.

Ovih šest skupina proslavljenih bića tvore ovo jedinstveno tijelo vječne sudbine. Mislimo da nam je poznat njihov budući rad, ali nismo sigurni. Dok se Korpus Smrtnih Finalista mobilizira na Raju i

INTRODUCTION

31:0.1 (345.1) THE Corps of Mortal Finaliters represents the present known destination of the ascending Adjuster-fused mortals of time. But there are other groups who are also assigned to this corps. The primary finaliter corps is composed of the following:

- 31:0.2 (345.2) 1. Havona Natives.
- 31:0.3 (345.3) 2. Gravity Messengers.
- 31:0.4 (345.4) 3. Glorified Mortals.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopted Seraphim.
- 31:0.6 (345.6) 5. Glorified Material Sons.
- 31:0.7 (345.7) 6. Glorified Midway Creatures.

31:0.8 (345.8) These six groups of glorified beings compose this unique body of eternal destiny. We think we know their future work, but we are not certain. While the Corps of the Mortal Finality is

dok u ovom času tako opsežno služi svemiru prostora i administraciji svjetova utemeljenih u svjetlu i životu, njihovo buduće odredište moraju biti svemiri vanjskog prostora koji su u procesu organizacije. Barem tako nagađamo na Uversi.

Korpus je organiziran u skladu sa radnim udruženjima svjetova prostora i u skladu sa asocijativno stečenim iskustvom tijekom duge i bogate uzlazne karijere. Sva uzlazna stvorenja koja ulaze u ovaj korpus imaju ravnopravan status, ali ta uzvišena jednakost ni na koji način ne ukida individualnost i ne uništava osobni identitet. Mi možemo odmah razlučiti, u komunikaciji s finalistom, da li se tu radi o uzlaznom smrtniku, starosjediocu Havone, usvojenom serafimu, srednjem biću ili Materijalnom Sinu.

Tijekom ovog kozmičkog doba, finalisti se vraćaju služiti u svemirima vremena. Oni su dodijeljeni radu sukcesivno u različitim svemirima i nikad ne primaju postavku u svemirima svoga porijekla sve dok ne ostvare službu u svih šest ostalih supertvorevina. Na taj način mogu steći sedmostruki pojam Vrhovnog Bića.

Jedan ili više skupina smrtnih finalista su stalno u službi na Urantiji. Nema domena kozmičke službe na kojima oni ne primaju postavke; djeluju univerzalno i na smjenu se posvećuju jednakim periodima aktivne dužnosti i slobodne službe.

Nemamo pojma kakva je priroda buduće organizacije ove izvanredne skupine, ali finalisti su sada u cijelosti samoupravno tijelo. Oni biraju vlastite voditelje i direktore, bilo trajne, povremene ili za postavku na specifične dužnosti. Nema vanjskog utjecaja koji ikada može djelovati na njihovu politiku, a svoju zakletvu vjernosti daju samo Rajskom Trojstvu.

Finalisti održavaju vlastita sjedišta na Raju, u supersvemirima, u lokalnim svemirima i na svim okružnim glavnim sjedištima. Oni su zaseban red evolucijskog stvaranja. Mi ih izravno ne usmjeravamo i ne kontroliramo, a ipak oni su apsolutno odani i uvijek kooperativni sa svim našim planovima. Oni su doista bogato iskušane istinite duše vremena i prostora - evolucijska sol svemira - i oni su zauvijek imuni na zlo i osigurani od grijeha.

1. STAROSJEDIOCI HAVONE

Mnogi starosjedioci Havone koji služe kao učitelji u školama hodočasničke obuke središnjeg svemira postaju usko vezani za uzlazne smrtnike i

mobilizing on Paradise, and while they now so extensively minister to the universes of space and administer the worlds settled in light and life, their future destination must be the now-organizing universes of outer space. At least that is the conjecture of Uversa.

31:0.9 (345.9) The corps is organized in accordance with the working associations of the worlds of space and in keeping with the associative experience acquired throughout the long and eventful ascendant career. All the ascendant creatures admitted to this corps are received in equality, but this exalted equality in no way abrogates individuality or destroys personal identity. We can immediately discern, in communicating with a finaliter, whether he is an ascendant mortal, Havona native, adopted seraphim, midway creature, or Material Son.

31:0.10 (345.10) During the present universe age the finaliters return to serve in the universes of time. They are assigned to labor successively in the different superuniverses and never in their native superuniverses until after they have served in all the other six supercreations. Thus may they acquire the sevenfold concept of the Supreme Being.

31:0.11 (345.11) One or more companies of the mortal finaliters are constantly in service on Urantia. There is no domain of universe service to which they are not assigned; they function universally and with alternating and equal periods of assigned duty and free service.

31:0.12 (345.12) We have no idea as to the nature of the future organization of this extraordinary group, but the finaliters are now wholly a self-governing body. They choose their own permanent, periodic, and assignment leaders and directors. No outside influence can ever be brought to bear upon their policies, and their oath of allegiance is only to the Paradise Trinity.

31:0.13 (346.1) The finaliters maintain their own headquarters on Paradise, in the superuniverses, in the local universes, and on all the divisional capitals. They are a separate order of evolutionary creation. We do not directly manage them or control them, and yet they are absolutely loyal and always co-operative with all our plans. They are indeed the accumulating tried and true souls of time and space — the evolutionary salt of the universe — and they are forever proof against evil and secure against sin.

1. THE HAVONA NATIVES

31:1.1 (346.2) Many of the Havona natives who serve as teachers in the pilgrim-training schools of the central universe become greatly attached to the

uveliko zaintrigirani budućim radom i sudbinom Korpusa Smrtnih Finalista. Na Raju, u upravnom sjedištu zbora, održava se registar za volontere Havone kojim predsjedava suradnik Grandfande. Danas ćete naći milijune i milijune starosjedilaca Havone na listi čekanja. Ova savršena bića izravnog i božanskog stvaranja su od velike pomoći u Korpusu Smrtnih Finalista i oni će nesumnjivo biti od još veće službe u dalekoj, dalekoj budućnosti. Oni pružaju gledišta onih koji su rođeni u savršenstvu i božanskom preobilju. Na taj način su finalisti prigrili obje faze iskustvenog postojanja - savršenu i usavršenu.

Havonski starosjedioci moraju postići određena iskustvena postignuća u suradnji s evolucijskim bićima koja će stvoriti kapacitet za prijem darovanog fragmenta duha Oca Svih. U Korpusu Smrtničkih Finalista su kao stalni članovi samo takva bića koja su spojena sa duhom Prvog Izvora i Centra, ili koja - poput Gravitacijskih Glasnika - urođeno utjelovljuju ovaj duh Boga Oca.

Stanovnici središnjeg svemira se primaju u korpus u omjeru jedan na tisuću - koliko je pripadnika u finalističkoj grupi. Korpus je organiziran za privremenu službu u skupinama od tisuću, gdje uzlazna stvorenja broje 997 na jednog starosjedioca Havone i jednog Gravitacijskog Glasnika. Finalisti su dakle mobilizirani u skupinama, ali svoj finalistički priseg daju pojedinačno. To je zakletva širokih implikacija i vječnog značaja. Starosjedioci Havone polažu istu zakletvu i postaju zauvijek vezani za zbor.

Havonski novaci slijede poduzeća njihove dodjele; gdje grupa ide, idu i oni. Ali vi bi trebali vidjeti njihov entuzijazam u novom angažmanu finalista. Mogućnost postizanja Korpusa Finalista jedan je od vrhunskih ushićenja Havone; mogućnost da postane finalista je jedna od vrhovnih avantura ovih savršenih rasa.

Starosjedioci Havone se također primaju, u istom omjeru, u korpus Objedinjenih Potrojsstvenih Finalista na Namjesničkom Svijetu i u korpus Transcendentalnih Finalista na Raju. Havonski građani smatraju ove tri sudbine kao vrhovne ciljeve njihove božanstvene karijere, zajedno sa eventualnim primanjem u Korpus Havonskih Finalista.

2. GRAVITACIJSKI GLASNICI

Gdje god Gravitacijski Glasnici funkcioniraju, oni su u zapovjedništvu finalista. Svi Gravitacijski Glasnici su pod isključivom

ascending mortals and still more intrigued with the future work and destiny of the Corps of Mortal Finaliters. On Paradise there is maintained, at the administrative headquarters of the corps, a registry for Havona volunteers presided over by the associate of Grandfanda. Today, you will find millions upon millions of Havona natives upon this waiting list. These perfect beings of direct and divine creation are of great assistance to the Mortal Corps of Finality, and they will undoubtedly be of even greater service in the far-distant future. They provide the viewpoint of one born in perfection and divine repleteness. The finaliters thus embrace both phases of experiential existence — perfect and perfected.

31:1.2 (346.3) Havona natives must achieve certain experiential developments in liaison with evolutionary beings which will create reception capacity for the bestowal of a fragment of the spirit of the Universal Father. The Mortal Finaliter Corps has as permanent members only such beings as have been fused with the spirit of the First Source and Center, or who, like the Gravity Messengers, innately embody this spirit of God the Father.

31:1.3 (346.4) The inhabitants of the central universe are received into the corps in the ratio of one in a thousand — a finaliter company. The corps is organized for temporary service in companies of one thousand, the ascendant creatures numbering 997 to one Havona native and one Gravity Messenger. Finaliters are thus mobilized in companies, but the finality oath is administered individually. It is an oath of sweeping implications and eternal import. The Havona native takes the same oath and becomes forever attached to the corps.

31:1.4 (346.5) The Havona recruits follow the company of their assignment; wherever the group goes, they go. And you should see their enthusiasm in the new work of the finaliters. The possibility of attaining the Corps of the Finality is one of the superb thrills of Havona; the possibility of becoming a finaliter is one of the supreme adventures of these perfect races.

31:1.5 (346.6) The Havona natives are also received, in the same ratio, into the Corps of Conjoint Trinitized Finaliters on Vicegerington and into the Corps of Transcendental Finaliters on Paradise. The Havona citizens regard these three destinies as constituting the supreme goals of their supernal careers, together with their possible admission to the Corps of Havona Finaliters.

2. GRAVITY MESSENGERS

31:2.1 (346.7) Wherever and whenever Gravity Messengers are functioning, the finaliters are in command. All Gravity Messengers are under the

nadležnosti Grandfande i oni su dodijeljeni samo primarnom Korpusu Finalista. Oni su neprocjenjivi za finaliste čak i sada, a trebaju biti još korisniji u vječnoj budućnosti. Niti jedna druga skupina inteligentnih bića osim personaliziranog glasničkog korpusa nije u stanju transcendentirati prostor i vrijeme. Slične vrste glasnika-snimača vezane su za druge finalističke korpuse koji nisu personalizirani; oni su apsonitizirani.

Gravitacijski Glasnici su porijeklom sa Sfere Božanstvenosti i oni su modificirani i personalizirani Ispravljajući, ali nitko iz naše Uversa grupe neće preuzeti objašnjenje prirode jednog od tih glasnika. Znamo da su vrlo osobna bića, božanska, inteligentna i sa dirljivim razumijevanjem, ali mi ne razumijemo njihovu bezvremensku metodu putovanja prostorom. Čini se da imaju moć za korištenje bilo koje i svih energija, krugova, pa čak i gravitacije. Finalisti smrtnog porijekla ne mogu prkositi vremenu i prostoru, ali oni se povezuju i sebe stavljaju pod zapovjedništvo gotovo beskonačnih ličnosti duha koje to mogu. Postuliramo kad govorimo o Gravitacijskim Glasnicima kao ličnostima, a u stvarnosti oni su bića superduha, neograničene i neizmjerne ličnosti. Oni su potpuno drugačiji red ličnosti od Osamljenih Glasnika.

Gravitacijski Glasnici mogu biti priključeni finalističkoj grupi u neograničenom broju, ali samo jedan glasnik, šef njegovih drugova, vrši smotru Smrtnog Finalističkog Korpusa. Taj glavni ima u svom osoblju stalno zaposlenih 999 kolega glasnika, a kada to traže prilike, on može pozvati iz rezerve pomoćnike u neograničenim brojevima.

Gravitacijski Glasnici i proslavljeni smrtni finalisti postižu dirljiv odnos i duboku uzajamnu naklonost; oni imaju mnogo toga zajedničkog: Jedan je izravna personalizacija fragmenta Oca Svih, dok je drugi ličnost stvorenja koje postoji u preživjelim besmrtnim dušama sjedinjenim s fragmentom istog ovog Oca Svih, Misaonog Ispravljāja koji je duh.

3. PROSLAVLJENI SMRTNICI

Uzlazni smrtnici koji su spojeni s Ispravljajem čine većinu primarnih članova Finalističkog Korpusa. Zajedno s usvojenim i proslavljenim serafima, oni obično predstavljaju 990 članova u svakoj finalističkoj skupini. Udio smrtnika i anđela u bilo kojoj skupini varira, iako broj smrtnika daleko nadmašuje broj serafima. Starosjedioci Havone, proslavljeni Materijalni Sinovi, proslavljena srednja bića, Gravitacijski Glasnici i jedan nepoznati član koji je trenutno odsutan, čine samo jedan posto korpusa; svaka grupa od tisuću finalista ima mjesta za samo

exclusive jurisdiction of Grandfanda, and they are assigned only to the primary Corps of the Finality. They are invaluable to the finaliters even now, and they will be all-serviceable in the eternal future. No other group of intelligent creatures possesses such a personalized messenger corps able to transcend time and space. Similar types of messenger-recorders attached to other finaliter corps are not personalized; they are absonitized.

31:2.2 (347.1) Gravity Messengers hail from Divinington, and they are modified and personalized Adjusters, but no one of our Uversa group will undertake to explain the nature of one of these messengers. We know they are highly personal beings, divine, intelligent, and touchingly understanding, but we do not comprehend their timeless technique of traversing space. They seem to be competent to utilize any and all energies, circuits, and even gravity. Finaliters of the mortal corps cannot defy time and space, but they have associated with them and subject to their command all but infinite spirit personalities who can. We presume to call Gravity Messengers personalities, but in reality they are superspirit beings, unlimited and boundless personalities. They are of an entirely different order of personality as compared with Solitary Messengers.

31:2.3 (347.2) Gravity Messengers may be attached to a finaliter company in unlimited numbers, but only one messenger, the chief of his fellows, is mustered into the Mortal Corps of the Finality. This chief however has assigned to him a permanent staff of 999 fellow messengers, and as occasion may require, he may call upon the reserves of the order for assistants in unlimited numbers.

31:2.4 (347.3) Gravity Messengers and glorified mortal finaliters achieve a touching and profound affection for one another; they have much in common: One is a direct personalization of a fragment of the Universal Father, the other a creature personality existent in the surviving immortal soul fused with a fragment of the same Universal Father, the spirit Thought Adjuster.

3. GLORIFIED MORTALS

31:3.1 (347.4) Ascendant Adjuster-fused mortals compose the bulk of the primary Corps of the Finality. Together with the adopted and glorified seraphim they usually constitute 990 in each finaliter company. The proportion of mortals and angels in any one group varies, though the mortals far outnumber the seraphim. The Havona natives, glorified Material Sons, glorified midway creatures, the Gravity Messengers, and the unknown and missing member make up only one per cent of the corps; each company of one thousand finaliters has places for just ten of these nonmortal and

deset od tih nesmrtnih i neserafičkih ličnosti.

Mi sa Uverse ne znamo kakva je "finalistička sudbina" uzlaznih smrtnika vremena. Trenutačno oni borave na Raju i privremeno služe u Korpusu Svjetla i Života, ali takav ogroman tijek uzlaznog treninga i tako dugotrajana svemirska disciplina moraju biti projektirani u cilju njihovog kvalificiranja za još veća iskušenja u povjerenju i službi još uzvišenije odgovornosti.

Bez obzira na to što ti uzlazni smrtnici postižu Raj, ulaze u Korpus Finalista, te u velikom broju idu natrag kako bi sudjelovali u obavljanju poslova lokalnih svemira i pomogli u upravi supersvemirskih poslova - unatoč tome što to *naočigled djeluje* njihovom sudbinom, bitno je naglasiti da se ova bića uvode u zapisnik samo kao duhovi šestog stupnja. Postoje sumnje da ostaje još jedan korak u karijeri Smrtnika Korpusa Finalista. Mi ne znamo prirodu tog koraka, ali smo uzeli na razmatranje i ovdje skrećemo pozornost na tri činjenice:

1. Mi znamo iz zapisa da se smrtnici vode kao duhovi prvog reda za vrijeme boravka u manjim sektorima, te da su unaprijeđeni u drugi red prilikom prevođenja na glavne sektore, i treći kada budu unaprijeđeni na središnje svjetove treninga u supersvemiru. Smrtnici postaju kvartani ili duhovi-diplomci nakon postizanja šestog kruga Havone i postaju duhovi petog reda kada pronađu Oca Svih. Oni naknadno postižu šesti stadij postojanja duha polaganjem zakletve koja ih zauvijek uvodi u vječnost sudjelovanja u Korpusu Smrtnih Finalista.

Mi možemo primijetiti da su te klasifikacije ili oznake duha utvrđene u skladu sa stvarnim napredovanjem iz jednog područja svemirske službe na drugo ili iz jednog svemira u drugi; i mi pretpostavljamo da će primitak sedme klasifikacije duha pri ulasku u Smrtni Korpus Finalista nastupiti istodobno s njihovim napredovanjem na vječnu postavku na dužnost na dotad neregistriranim i neobznanjenim sferama i njihovo ostvarivanje Vrhovnog Boga. No, osim tih smionih nagađanja, doista ne znamo ništa više o svemu tome nego vi; naše znanje smrtne karijere ne ide dalje od trenutačnog postignuća Rajske sudbine.

2. Smrtni finalisti su u potpunosti ispunili nalog svih stadija i dobi koji kaže: "Budite savršeni"; oni su uzišli univerzalnim putem smrtnog postignuća; oni su pronašli Boga i uredno ušli u Korpus Finalista. Takva bića su dostigla sadašnje granice duhovnog napretka, ali ne i *finalnost konačnog statusa duha*. Oni su postigli sadašnje ograničenje savršenstva stvorenja, ali ne i *finalnosti službe stvorenja*. Oni su postigli

nonseraphic personalities.

31:3.2 (347.5) We of Uversa do not know the "finality destiny" of the ascendant mortals of time. At present they reside on Paradise and temporarily serve in the Corps of Light and Life, but such a tremendous course of ascendant training and such lengthy universe discipline must be designed to qualify them for even greater tests of trust and more sublime services of responsibility.

31:3.3 (347.6) Notwithstanding that these ascendant mortals have attained Paradise, have been mustered into the Corps of the Finality, and have been sent back in large numbers to participate in the conduct of local universes and to assist in the administration of superuniverse affairs — in the face of even this *apparent* destiny, there remains the significant fact that they are of record as only sixth-stage spirits. There undoubtedly remains one more step in the career of the Mortal Corps of the Finality. We do not know the nature of that step, but we have taken cognizance of, and here call attention to, three facts:

31:3.4 (348.1) 1. We know from the records that mortals are spirits of the first order during their sojourn in the minor sectors, and that they advance to the second order when translated to the major sectors, and to the third when they go forward to the central training worlds of the superuniverse. Mortals become quartan or graduate spirits after reaching the sixth circle of Havona and become spirits of the fifth order when they find the Universal Father. They subsequently attain the sixth stage of spirit existence upon taking the oath that musters them forever into the eternity assignment of the Corps of the Mortal Finality.

31:3.5 (348.2) We observe that spirit classification, or designation, has been determined by actual advancement from one realm of universe service to another realm of universe service or from one universe to another universe; and we surmise that the bestowal of seventh-spirit classification upon the Mortal Corps of the Finality will be simultaneous with their advancement to eternal assignment for service on hitherto unrecorded and unrevealed spheres and concomitant with their attainment of God the Supreme. But aside from these bold conjectures, we really know no more about all this than you do; our knowledge of the mortal career does not go beyond present Paradise destiny.

31:3.6 (348.3) 2. The mortal finalizers have fully complied with the injunction of the ages, "Be you perfect"; they have ascended the universal path of mortal attainment; they have found God, and they have been duly inducted into the Corps of the Finality. Such beings have attained the present limit of spirit progression but not *finality of ultimate spirit status*. They have achieved the present limit of creature perfection but not *finality of creature*

iskustvo punine obožavanja Božanstva, ali ne i *finalnost iskustvenog postignuća Božanstva*.

3. Proslavljeni smrtnici Rajskog Korpusa Finalista su uzlazna bića koja imaju iskustveno poznavanje stvarnosti i filozofije svakog koraka najbogatijeg mogućeg života inteligentne egzistencije, dok su tijekom ovih doba uspona od najnižih materijalnih svjetova do duhovnih visina Raja, ova preživjela bića istrenirana do krajnjih granica svojih sposobnosti u svakom detalju svakog božanskog principa pravedne i učinkovite, kao i milosrdane i strpljive, administracije svih univerzalnih tvorevina vremena i prostora.

Smatramo da ljudska bića imaju pravo dijeliti naša mišljenja i slobodu nagađanja o otajstvu konačne sudbine Rajskog Korpusa Finalista. Čini se evidentno da trenutačne zadaće usavršenih evolucijskih bića sudjeluju u prirodi poslijediplomskih tečajeva o svemirskom razumijevanju i u supersvemirskoj upravi; i tako se svi pitamo: "Zašto Bogovi ulažu toliki trud u cilj tako temeljitog osposobljavanja preživjelih smrtnika u tehnici svemirskog upravljanja?"

4. USVOJENI SERAFIMI

Mnogim vjernim anđeoskim čuvarima smrtnika dozvoljeno je proći kroz uzlaznu karijeru sa njihovim ljudskim štićenicima, a mnogi od tih anđela čuvara, nakon što postanu spojeni sa Ocem, pridruže se svojim subjektima u finalističkoj prisezi vječnosti i zauvijek prihvaćaju sudbinu svojih smrtnih suradnika. Anđeli koji prolaze kroz uzlazno iskustvo smrtnih bića mogu dijeliti sudbinu ljudske prirode; oni mogu isto tako ravnopravno i vječno učiti u ovaj Korpus Finalista. Veliki broj usvojenih i proslavljenih serafima su priključeni raznim nesmrtnim finalističkim zborovima.

5. PROSLAVLJENI MATERIJALNI SINOVI

Postoji odredba u svemirima vremena i prostora gdje adamički građani lokalnih sustava, kada dugo čekaju na primanje planetarnog zadatka, mogu pokrenuti zahtjev za otpuštanje iz trajnog statusa državljanstva. A ako je ovaj zahtjev odobren, oni se pridružuju uzlaznim hodočasnici na svemirskim kapitelima i odande nastavljaju dalje u Raj i Korpus Finalista.

Kada napredni evolucijski svijet postigne kasnija razdoblja svjetla i života, Materijalni Sinovi - Planetarni Adam i Eva - mogu izabrati da se

service. They have experienced the fullness of Deity worship but not *finality of experiential Deity attainment*.

31:3.7 (348.4) 3. The glorified mortals of the Paradise Corps of Finality are ascendant beings in possession of experiential knowledge of every step of the actuality and philosophy of the fullest possible life of intelligent existence, while during the ages of this ascent from the lowest material worlds to the spiritual heights of Paradise, these surviving creatures have been trained to the limits of their capacity respecting every detail of every divine principle of the just and efficient, as well as merciful and patient, administration of all the universal creation of time and space.

31:3.8 (348.5) We deem that human beings are entitled to share our opinions, and that you are free to conjecture with us respecting the mystery of the ultimate destiny of the Paradise Corps of Finality. It seems evident to us that the present assignments of the perfected evolutionary creatures partake of the nature of postgraduate courses in universe understanding and superuniverse administration; and we all ask, "Why should the Gods be so concerned in so thoroughly training surviving mortals in the technique of universe management?"

4. ADOPTED SERAPHIM

31:4.1 (348.6) Many of the faithful seraphic guardians of mortals are permitted to go through the ascendant career with their human wards, and many of these guardian angels, after becoming Father fused, join their subjects in taking the finaliter oath of eternity and forever accept the destiny of their mortal associates. Angels who pass through the ascending experience of mortal beings may share the destiny of human nature; they may equally and eternally be mustered into this Corps of the Finality. Large numbers of the adopted and glorified seraphim are attached to the various nonmortal finaliter corps.

5. GLORIFIED MATERIAL SONS

31:5.1 (349.1) There is provision in the universes of time and space whereby the Adamic citizens of the local systems, when long delayed in receiving planetary assignment, may initiate a petition for release from permanent-citizenship status. And if granted, they join the ascending pilgrims on the universe capitals and thence proceed onward to Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.2 (349.2) When an advanced evolutionary world attains the later eras of the age of light and life, the Material Sons, the Planetary Adam and Eve, may

očovječe, da prime Ispravljače i da se ukrcavaju na evolucijski tijek svemirskog uzlaza koji vodi u Korpus Smrtnih Finalista. Neki od tih Materijalnih Sinova su doživjeli djelomični neuspjeh ili praktični krah u svojoj misiji bioloških akceleratora, kao što je bio slučaj s Adamovom misijom na Urantiji; a zatim su bili prisiljeni živjeti prirodnim tijekom života zemaljskih ljudi koji primaju Ispravljače, prolaze kroz smrt, vjerom napreduju kroz uzlazni program i postižu Raj i Korpus Finalista.

Ovi Materijalni Sinovi ne ulaze u mnoge finalističke grupe. Njihova prisutnost ima veliki potencijal u pogledu izvršenja visokih oblika službe u korist takve grupe i oni su uvijek izabrani kao vođe. Ako oba pripadnika edenskog para uđu u istu skupinu, oni obično imaju dopuštenje djelovati zajedno, kao jedna ličnost. Takvi uzlazni parovi su daleko uspješniji u avanturi potrojstvljenja nego uzlazni smrtnici.

6. PROSLAVLJENA SREDNJA BIČA

Na mnogim planetima srednja bića su proizvedena u velikom broju, ali ona rijetko ostanu na njihovom materinjem svijetu nakon što se taj svijet utemelji u svjetlu i životu. Zatim, ili ubrzo nakon toga, oni se oslobađaju trajnog državljanstva i započinju uzaz u Raj, prolazeći kroz morontija svjetove, supersvemire i Havonu u društvu smrtnika vremena i prostora.

Srednja bića iz različitih svemira se uveliko razlikuju u porijeklu i prirodi, ali svima je suđeno ući u neku grupu Rajskog korpusa finalista. Sekundarna srednja bića se sva na kraju spajaju sa Ispravljačima i ulaze u korpus smrtnika. Mnoge grupe finalista imaju jedno od tih proslavljenih bića.

7. EVANGELISTI SVJETLA

U današnje vrijeme u svaku finalističku grupu ulazi 999 ličnosti koje su polaganjem zakletve primile status stalnih članova. Na prazno mjesto dolazi šef pripojenih Evangelista Svjetla koji može biti dodijeljen na bilo koji pojedinačni zadatak. No, ta bića su samo prolazni članovi zbora.

Svaka nebeska ličnost koja ulazi u službu finalističkog zbora nosi naziv Evangelista Svjetla. Ta bića ne uzimaju prisegu kao finalisti, i iako se povode prema organizaciji korpusa, nisu s njim trajno vezani. Ova grupa može obuhvatiti Osamljene Glasnike, supernafime, sekonaime, Građane Raja ili njihove potrojstvljene potomke - bilo koje biće koje je potrebno u izvedbi nekog

elect to humanize, receive Adjusters, and embark upon the evolutionary course of universe ascent leading to the Corps of Mortal Finaliters. Certain of these Material Sons have partially failed or technically defaulted in their mission as biologic accelerators, as Adam did on Urantia; and then are they compelled to take the natural course of the peoples of the realm, receive Adjusters, pass through death, and progress by faith through the ascendant regime, subsequently attaining Paradise and the Corps of the Finality.

31:5.3 (349.3) These Material Sons are not to be found in many finaliter companies. Their presence lends great potential to the possibilities of high service for such a group, and they are invariably chosen as its leaders. If both of the Edenic pair are attached to the same group, they are usually permitted to function jointly, as one personality. Such ascendant pairs are far more successful in the adventure of trinitizing than are the ascendant mortals.

6. GLORIFIED MIDWAY CREATURES

31:6.1 (349.4) On many planets the midway creatures are produced in large numbers, but they seldom tarry on their native world subsequent to its being settled in light and life. Then, or soon thereafter, they are released from permanent-citizenship status and start on the ascension to Paradise, passing through the morontia worlds, the superuniverse, and Havona in company with the mortals of time and space.

31:6.2 (349.5) The midway creatures from various universes differ greatly in origin and nature, but they are all destined to one or another of the Paradise finality corps. The secondary midwayers are all eventually Adjuster fused and are mustered into the mortal corps. Many finaliter companies have one of these glorified beings in their group.

7. THE EVANGELS OF LIGHT

31:7.1 (349.6) At the present time every finaliter company numbers 999 personalities of oath status, permanent members. The vacant place is occupied by the chief of attached Evangels of Light assigned on any single mission. But these beings are only transient members of the corps.

31:7.2 (349.7) Any celestial personality assigned to the service of any finaliter corps is denominated an Evangel of Light. These beings do not take the finaliter oath, and though subject to the corps organization they are not of permanent attachment. This group may embrace Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, Paradise Citizens, or their trinitized offspring —

prolaznog finalističkog zadatka. Ne znamo da li će ta bića biti pripojena korpusu u vječnoj misiji. Na kraju programa, ti Evangelisti Svjetla nastavljaju djelovati u svom bivšem statusu.

Kako je Smrtni Korpus Finalista u ovom trenutku konstituiran, postoji samo šest razreda stalnih članova. Finalisti, kao što se moglo i očekivati, sudjeluju u mnogim spekulacijama o identitetu svojih budućih drugova, ali malo je dogovora među njima.

Mi na Uversi često nagađamo u vezi identiteta sedme skupine finalista. Mi razmatramo mnoge ideje, uključujući i moguće dodjele nekih od gomilajućih korpusa brojnih potrojsstavljenih skupina na Raju, Namjesničkom Svijetu i unutarnjim krugovima Havone. Čak je rašireno i mišljenje da Korpusu Finalista može biti dozvoljeno potrojsstavljenje mnogih njegovih pomoćnika koji djeluju u okviru svemirske administracije, u slučaju da je ovima suđeno služiti u svemirima koji trenutno prolaze kroz proces stvaranja.

Jedan od nas ima mišljenje da će na ovo upražnjeno mjesto u korpusu doći neki oblik bića porijeklom iz novog svemira koji će biti predmetom njihove buduće službe; drugi naginju uvjerenju da će ovo mjesto zauzeti neka vrsta ličnosti Raja koje još nisu stvorene, koje se nisu pojavile ili bile potrojsstvljene. No, finaliste najvjerojatnije čeka ulazak na njihov sedmi stupanj postignuća duha prije nego što to budemo znali.

8. TRANSCENDENCIJE

Dio iskustva koje usavršeni smrtnik stječe na Raju kao finalista se sastoji u nastojanju da postigne razumijevanje prirode i funkcije više od tisuću skupina transcendentalnih supergrađana Raja, bića apsonitnih atributa koja su se pojavila. U svojoj povezanosti s tim superličnostima, uspinjući finalisti dobivaju veliku pomoć pod učinkovitim vodstvom brojnih redova transcendentalnih služitelja koji imaju zadaću da upoznaju evoluirane finaliste sa njihovom novom Rajskom braćom. Cijela skupina Transcendencija živi u zapadnom dijelu Raja, u ogromnom području na kojem se nalaze isključivo oni.

U raspravi o Transcendencijama smo ograničeni, ne samo granicama ljudskog razumijevanja, nego i uvjetima koji uređuju mandat ovog otkrivenja o ličnostima Raja. Ta bića nisu ni na koji način povezana sa smrtničkim usponom na Havonu. Veliko mnoštvo rajskih Transcendencija nemaju veze sa poslovima Havone ili sedam supersvemira, a tiču se samo poslova superadministracije glavnog svemira.

any being required in the prosecution of a transient finaliter assignment. Whether or not the corps is to have these beings attached to the eternal mission, we do not know. At the conclusion of attachment these Evangels of Light resume their former status.

31:7.3 (350.1) As the Mortal Corps of the Finality is at present constituted, there are just six classes of permanent members. The finaliters, as might be expected, engage in much speculation as to the identity of their future comrades, but there is little agreement among them.

31:7.4 (350.2) We of Uversa often conjecture respecting the identity of the seventh group of finaliters. We entertain many ideas, embracing possible assignment of some of the accumulating corps of the numerous trinitized groups on Paradise, Vicegerington, and the inner Havona circuit. It is even conjectured that the Corps of the Finality may be permitted to trinitize many of their assistants in the work of universe administration in the event they are destined to the service of universes now in the making.

31:7.5 (350.3) One of us holds the opinion that this vacant place in the corps will be filled by some type of being of origin in the new universe of their future service; the other inclines to the belief that this place will be occupied by some type of Paradise personality not yet created, eventuated, or trinitized. But we will most likely await the entrance of the finaliters upon their seventh stage of spirit attainment before we really know.

8. THE TRANSCENDENTALERS

31:8.1 (350.4) Part of the perfected mortal's experience on Paradise as a finaliter consists in the effort to achieve comprehension of the nature and function of more than one thousand groups of the transcendental supercitizens of Paradise, eventuated beings of absonite attributes. In their association with these superpersonalities, the ascendant finaliters receive great assistance from the helpful guidance of numerous orders of transcendental ministers who are assigned to the task of introducing the evolved finaliters to their new Paradise brethren. The entire order of the Transcendentalers live in the west of Paradise in a vast area which they exclusively occupy.

31:8.2 (350.5) In the discussion of Transcendentalers we are restricted, not only by the limitations of human comprehension, but also by the terms of the mandate governing these disclosures concerning the personalities of Paradise. These beings are in no way connected with the mortal ascent to Havona. The vast host of the Paradise Transcendentalers have nothing whatever to do with the affairs of either Havona or the seven

Vi, kao stvorenje, možete zamisliti Stvoritelja, ali teško možete shvatiti da postoji ogromna i raznolika agregacija inteligentnih bića koja nisu ni Stvoritelji ni stvorenja. Ove Transcendencije ne stvaraju druga bića, niti su oni ikada stvoreni. Govoreći o njihovom porijeklu, kako bi se izbjeglo uvođenje novog izraza - neke proizvoljne i besmislene riječi - mi smatramo da je najbolje reći da se Transcendencije jednostavno *pojavi*ju. Apsolutno Božanstvo je vjerojatno povezano s njihovim nastankom i može biti povezano s njihovom sudbinom, ali tim jedinstvenim bićima u ovom času ne dominira Apsolutno Božanstvo. Oni djeluju pod upravom Krajnjeg Boga i njihov sadašnji rajski boravak se u svakom pogledu odvija pod nadzorom i uputama Trojstva.

Iako se svi smrtnici koji postignu Raj često druže sa Transcendencijama kao i sa Građanima Raja, evolucijskom čovjeku je to prvi ozbiljniji kontakt sa Transcendencijama, a do njega dolazi tom bitnom prigodom kada, kao član nove finalističke grupe, uspinjući smrtnik stoji u Analitičkom prijemnom krugu polažući zakletvu vječnom Trojstvu u ceremoniji kojom upravlja načelnik Transcendencija, predsjedavajući šef Arhitekata Glavnog Svemira.

9. ARHITEKTI GLAVNOG SVEMIRA

Arhitekti Glavnog Svemira upravljaju korpusom Rajskih Transcendencija. Oni upravljaju zborom od 28.011 ličnosti od kojih svaka ima briljantan um, izvanredan duh i veličanstvenu apsonitnost. Predsjedavajući ove veličanstvene skupine, stariji Glavni Arhitekt, je koordinirani voditelj svih rajskih inteligencija ispod razine Božanstva.

Šesnaesti propis koji slijedimo prilikom ovog otkrivenja kaže: "Ako to smatrate mudrim, možete obznaniti postojanje Arhitekata Glavnog Svemira i njihovih suradnika, ali njihovo porijeklo, prirodu i sudbinu ne smijete u potpunosti otkriti." Možemo, međutim, pomenuti da ti Glavni Arhitekti postoje u sedam razina apsonita. Ovih sedam skupina je klasificirano na sljedeći način:

1. *Razina Raja*. Samo viši ili prvi Arhitekt koji se pojavio funkcionira na ovoj najvišoj razini apsonita. Ova ličnost koja pripada redu krajnjeg - koja nije ni Stvoritelj niti stvorenje - pojavila se u zoru vječnosti i trenutno funkcionira kao vanredni koordinirator Raja i dvadeset jednog svijeta povezanih aktivnosti.

superuniverses, being concerned only with the superadministration of the affairs of the master universe.

31:8.3 (350.6) You, being a creature, can conceive of a Creator, but you can hardly comprehend that there exists an enormous and diversified aggregation of intelligent beings who are neither Creators nor creatures. These Transcendentals create no beings, neither were they ever created. In speaking of their origin, in order to avoid using a new term — an arbitrary and meaningless designation — we deem it best to say that Transcendentals simply *eventuate*. The Deity Absolute may well have been concerned in their origin and may be implicated in their destiny, but these unique beings are not now dominated by the Deity Absolute. They are subject to God the Ultimate, and their present Paradise sojourn is in every way Trinity supervised and directed.

31:8.4 (351.1) Although all mortals who attain Paradise frequently fraternize with the Transcendentals as they do with the Paradise Citizens, it develops that man's first serious contact with a Transcendentaler occurs on that eventful occasion when, as a member of a new finaliter group, the mortal ascender stands in the finaliter receiving circle as the Trinity oath of eternity is administered by the chief of Transcendentals, the presiding head of the Architects of the Master Universe.

9. ARCHITECTS OF THE MASTER UNIVERSE

31:9.1 (351.2) The Architects of the Master Universe are the governing corps of the Paradise Transcendentals. This governing corps numbers 28,011 personalities possessing master minds, superb spirits, and supernal absonites. The presiding officer of this magnificent group, the senior Master Architect, is the co-ordinating head of all Paradise intelligences below the level of Deity.

31:9.2 (351.3) The sixteenth proscription of the mandate authorizing these narratives says: "If deemed wise, the existence of the Architects of the Master Universe and their associates may be disclosed, but their origin, nature, and destiny may not be fully revealed." We may, however, inform you that these Master Architects exist in seven levels of the absonite. These seven groups are classified as follows:

31:9.3 (351.4) 1. *The Paradise Level*. Only the senior or first-eventuated Architect functions on this highest level of the absonite. This ultimate personality — neither Creator nor creature — eventuated in the dawn of eternity and now functions as the exquisite co-ordinator of Paradise and its twenty-one worlds of associated activities.

2. *Razina Havone.* Pojava drugog javljajućeg Arhitekta za sobom povlači tri glavna planera i apsonitna administratora koji su uvijek posvećeni koordinaciji milijardu savršenih sfera središnjeg svemira. Prema predanjima Raja, ta tri Arhitekta, uz savjet pred- pojavljujućeg višeg Arhitekta, pridonijeli su planiranju Havone, ali mi to stvarno ne znamo.

3. *Razina supersvemira.* Treća apsonitna razina obuhvaća sedam Glavnih Arhitekata iz sedam supersvemira, koji sada, kao grupa, provode jednako vrijeme u u društvu Sedam Glavnih Duhova na Raju kao i u društvu Sedam Vrhovnih Rukovoditelja na sedam posebnih svjetova Beskonačnog Duha. Oni su superkoordinatori velikog svemira.

4. *Razina primarnog prostora.* Ova grupa broji sedamdeset Arhitekata, a mi pretpostavljamo da se oni bave krajnjim planovima za prvi svemir vanjskog prostora koji se trenutno mobilizira izvan granica sadašnjih sedam supersvemira.

5. *Razina sekundarnog prostora.* Taj peti korpus Arhitekata broji njih 490 i opet izvodimo zaključak da oni moraju biti zaduženi za drugi svemir vanjskog prostora, gdje su već naši fizičari otkrili jasno detektirane mobilizacije energije.

6. *Razina tercijarnog prostora.* Ova šesta skupina Glavnih Arhitekata broji njih 3.430, a mi smo isto tako zaključili da oni mogu biti zaokupljeni gigantskim planovima vezanim za treći svemir vanjskog prostora.

7. *Razina kvartalnog prostora.* To je završni i najveći korpus koji se sastoji od 24.010 Glavnih Arhitekata, a ako naše prethodne pretpostavke vrijede, on mora biti povezan sa četvrtim i posljednjim rastućim svemirima vanjskog prostora.

Ovih sedam skupina Glavnih Arhitekata ukupno broje 28.011 svemirskih planera. Na Raju postoji predanje da je u dalekoj prošloj vječnosti došlo do pokušaja pojavljivanja 28.012-tog Glavnog Arhitekta, ali da se to biće nije uspjelo apsonitizirati, već je njegovu ličnost prigrabio Univerzalni Apsolut. Moguće je da je uzlazni niz Glavnih Arhitekata postigao granicu apsonitnosti u 28.011-om Arhitektu, te da se u 28.012-om pokušaju susreće matematički stupanj prisutnosti Apsoluta. Drugim riječima, da je na 28.012- toj razini pojavljivanja, kvaliteta apsonitnosti ekvivalentna razini Univerzalnog i postiže vrijednost Apsoluta.

U svojoj funkcionalnoj organizaciji, nadzorna trojka Arhitekata Havone djeluju kao suradnici i

31:9.4 (351.5) 2. *The Havona Level.* The second Architect eventuation yielded three master planners and absonite administrators, and they have always been devoted to the co-ordination of the one billion perfect spheres of the central universe. Paradise tradition asserts that these three Architects, with the counsel of the pre-eventuated senior Architect, contributed to the planning of Havona, but we really do not know.

31:9.5 (351.6) 3. *The Superuniverse Level.* The third absonite level embraces the seven Master Architects of the seven superuniverses, who now, as a group, spend about equal time in the company of the Seven Master Spirits on Paradise and with the Seven Supreme Executives on the seven special worlds of the Infinite Spirit. They are the superco-ordinators of the grand universe.

31:9.6 (351.7) 4. *The Primary Space Level.* This group numbers seventy Architects, and we conjecture that they are concerned with the ultimate plans for the first universe of outer space, now mobilizing beyond the borders of the present seven superuniverses.

31:9.7 (351.8) 5. *The Secondary Space Level.* This fifth corps of Architects numbers 490, and again we conjecture that they must be concerned with the second universe of outer space, where already our physicists have detected definite energy mobilizations.

31:9.8 (352.1) 6. *The Tertiary Space Level.* This sixth group of Master Architects numbers 3,430, and we likewise infer that they may be occupied with the gigantic plans for the third universe of outer space.

31:9.9 (352.2) 7. *The Quartan Space Level.* This, the final and largest corps, consists of 24,010 Master Architects, and if our former conjectures are valid, it must be related to the fourth and last of the ever-increasing-sized universes of outer space.

31:9.10 (352.3) These seven groups of Master Architects total 28,011 universe planners. On Paradise there is a tradition that far back in eternity there was attempted the eventuation of the 28,012th Master Architect, but that this being failed to absonitize, experiencing personality seizure by the Universal Absolute. It is possible that the ascending series of the Master Architects attained the limit of absonity in the 28,011th Architect, and that the 28,012th attempt encountered the mathematical level of the presence of the Absolute. In other words, at the 28,012th eventuation level the quality of absonity equaled to the level of the Universal and attained the value of the Absolute.

31:9.11 (352.4) In their functional organization the three supervising Architects of Havona act as

asistenti osamljenom Rajskom Arhitektu. Sedam Arhitekata supersvemira djeluju kao koordinatori triju nadzornika Havone. Sedamdeset svemirskih planera iz primarne vanjske razine prostora trenutno služe kao suradnici i asistenti sedam Arhitekata iz sedam supersvemira.

Arhitekti Glavnog Svemira imaju na raspolaganju brojne skupine suradnika i pomagača, uključujući i dva velika reda organizatora sile, primarni javljujući i pomoćni transcendentalni. Nemojte brkati ove Glavne Organizatore Sile s upraviteljima snage, koji su povezani sa velikim svemirom.

Sva bića koja proizlaze iz zajednice djece vremena i vječnosti, kao što su potrojstvljeni potomci finalista i Građana Raja, postaju štitenici Glavnih Arhitekata. No od svih drugih bića ili jedinki koje su obznanjene u njihovom funkcioniraju u današnjim organiziranim svemirima, samo Osamljeni Glasnici i Nadahnuti Duhovi Trojstva održavaju bilo kakvu organsku povezanost sa Transcendencijama i arhitektima Glavnog Svemira.

Glavni Arhitekti daju tehničko odobrenje za postavku Sinova Stvoritelja na njihove prostorne lokacije za organizaciju lokalnih svemira. Postoji vrlo uska povezanost između Glavnih Arhitekata i Rajskih Sinova Stvoritelja, i dok je ovaj odnos neobznanjen, vi ste bili informirani o povezanosti Arhitekata i Vrhovnih Stvoritelja velikog svemira u odnosu prvog iskustvenog Trojstva. Ove dvije skupine, zajedno s razvojnim i iskustvenim Vrhovnim Bićem, čine Krajnje Trojstvo transcendentalnih vrijednosti i značenja glavnog svemira.

associate assistants to the solitary Paradise Architect. The seven Architects of the superuniverses act as co-ordinates of the three supervisors of Havona. The seventy planners of the universes of the primary outer space level are at present serving as associate assistants to the seven Architects of the seven superuniverses.

31:9.12 (352.5) The Architects of the Master Universe have at their disposal numerous groups of assistants and helpers, including two vast orders of force organizers, the primary eventuated and the associate transcendental. These Master Force Organizers are not to be confused with the power directors, who are germane to the grand universe.

31:9.13 (352.6) All beings produced by the union of the children of time and eternity, such as the trinitized offspring of the finaliters and the Paradise Citizens, become wards of the Master Architects. But of all other creatures or entities revealed as functioning in the present organized universes, only Solitary Messengers and Inspired Trinity Spirits maintain any organic association with the Transcendentals and the Architects of the Master Universe.

31:9.14 (352.7) The Master Architects contribute technical approval of the assignment of the Creator Sons to their space sites for the organization of the local universes. There is a very close association between the Master Architects and the Paradise Creator Sons, and while this relationship is unrevealed, you have been informed of the association of the Architects and the grand universe Supreme Creators in the relationship of the first experiential Trinity. These two groups, together with the evolving and experiential Supreme Being, constitute the Trinity Ultimate of transcendental values and master universe meanings.

10. KRAJNJA AVANTURA

Viši Glavni Arhitekt ima nadzor nad sedam Korpusa Finalista, a to su:

1. Korpus Smrtnih Finalista.
2. Korpus Rajskih Finalista.
3. Korpus Potrojstvljenih Finalista.
4. Korpus Objedinjenih Potrojstvljenih Finalista.
5. Korpus Havonskih Finalista.
6. Korpus Transcendentalnih Finalista.
7. Korpus Neobznanjenih Sinova Sudbine.

10. THE ULTIMATE ADVENTURE

31:10.1 (352.8) The senior Master Architect has the oversight of the seven Corps of the Finality, and they are:

- 31:10.2 (352.9) 1. The Corps of Mortal Finaliters.
- 31:10.3 (352.10) 2. The Corps of Paradise Finaliters.
- 31:10.4 (352.11) 3. The Corps of Trinitized Finaliters.
- 31:10.5 (353.1) 4. The Corps of Conjoint Trinitized Finaliters.
- 31:10.6 (353.2) 5. The Corps of Havona Finaliters.
- 31:10.7 (353.3) 6. The Corps of Transcendental Finaliters.
- 31:10.8 (353.4) 7. The Corps of Unrevealed Sons of

Svaki od tih korpusa sudbine ima svog šefa, a njih sedam čine Vrhovno Vijeće Sudbine okupljeno na Raju; a tijekom sadašnjeg svemirskog doba Grandfanda je šef ovog vrhovnog tijela svemirske postavke za djecu krajnje sudbine.

Okupljanje ovih sedam korpusa finalista označava stvarnosnu mobilizaciju potencijala, ličnosti, umova, duhova, apsonita i iskustvenih aktualnosti koje vjerojatno nadilaze čak i buduće funkcije Vrhovnog Bića u glavnom svemiru. Ovih sedam finalističkih korpusa vjerojatno označavaju sadašnje aktivnosti Krajnjeg Trojstva koje sudjeluju u pokretanju finalnih i apsonitnih snaga u sklopu priprema nezamislivih razvoja u svemirima vanjskih prostora. Ništa kao što je ova mobilizacija nije postojalo od blizu vremena vječnosti kada je Rajsko Trojstvo slično mobiliziralo tada postojeće ličnosti Raja i Havone te ih postavilo na dužnost kao administratore i vladare projiciranih sedam supersvemira vremena i prostora. Sedam finalističkih korpusa predstavljaju božanski odgovor velikog svemira na buduće potrebe nerazvijenih potencijala u vanjskim svemirima u aktivnostima buduće vječnosti.

Mi se usuđujemo predvidjeti buduće i uvećane vanjske svemire naseljenih svjetova, nove sfere napućene sa novim redovima izuzetnih i jedinstvenih bića, materijalni svemir uzvišen u svojoj krajnosti, veliku tvorevinu kojoj nedostaje samo jedan važan detalj - prisutnost stvarnog *konačnog iskustva* u univerzalnom životu uzlaznog postojanja. Takav svemir će imati ogroman iskustveni hendikep: uskraćivanje sudjelovanja u evoluciji Svemogućeg Vrhovnog. Ovi vanjski svemiri svi će uživati neusporedivu službu i nebesku nadkontrolu Vrhovnog Bića, ali sama činjenica njegove djelatne prisutnosti isključuje njihovo sudjelovanje u ostvarivanju Vrhovnog Božanstva.

Tijekom ovog svemirskog doba evoluirajuće ličnosti velikog svemira pate od mnogih poteškoća koje proizlaze iz nepotpunog ostvarivanja suvereniteta Vrhovnog Boga, ali svi dijele jedinstveno iskustvo njegove evolucije. Mi evoluiramo u njemu i on evoluiru u nama. Negdje u vječnoj budućnosti evolucija Vrhovnog Božanstva će postati završena činjenica svemirske povijesti, a prilika za sudjelovanje u ovom prekrasnom iskustvu će nestati sa scene kozmičkog djelovanja.

No, mi koji smo stekli ovaj jedinstveni doživljaj tijekom ranih stadija svemira ćemo uživati u spoznaji njegove vrijednosti kroz svu buduću vječnost. I mnogi od nas pretpostavljaju da misija

Destiny.

31:10.9 (353.5) Each of these destiny corps has a presiding head, and the seven constitute the Supreme Council of Destiny on Paradise; and during the present universe age Grandfanda is the chief of this supreme body of universe assignment for the children of ultimate destiny.

31:10.10 (353.6) The gathering together of these seven finaliter corps signifies reality mobilization of potentials, personalities, minds, spirits, absonites, and experiential actualities that probably transcend even the future master universe functions of the Supreme Being. These seven finaliter corps probably signify the present activity of the Ultimate Trinity engaged in mustering the forces of the finite and the absonite in preparation for inconceivable developments in the universes of outer space. Nothing like this mobilization has taken place since the near times of eternity when the Paradise Trinity similarly mobilized the then existing personalities of Paradise and Havona and commissioned them as administrators and rulers of the projected seven superuniverses of time and space. The seven finaliter corps represent the divinity response of the grand universe to the future needs of the undeveloped potentials in the outer universes of future-eternal activities.

31:10.11 (353.7) We venture the forecast of future and greater outer universes of inhabited worlds, new spheres peopled with new orders of exquisite and unique beings, a material universe sublime in its ultimacy, a vast creation lacking in only one important detail — the presence of actual *finite experience* in the universal life of ascendant existence. Such a universe will come into being under a tremendous experiential handicap: the deprivation of participation in the evolution of the Almighty Supreme. These outer universes will all enjoy the matchless ministry and supernal overcontrol of the Supreme Being, but the very fact of his active presence precludes their participation in the actualization of the Supreme Deity.

31:10.12 (353.8) During the present universe age the evolving personalities of the grand universe suffer many difficulties due to the incomplete actualization of the sovereignty of God the Supreme, but we are all sharing the unique experience of his evolution. We evolve in him and he evolves in us. Sometime in the eternal future the evolution of Supreme Deity will become a completed fact of universe history, and the opportunity to participate in this wonderful experience will have passed from the stage of cosmic action.

31:10.13 (353.9) But those of us who have acquired this unique experience during the youth of the universe will treasure it throughout all future eternity. And many of us speculate that it may be

postupnog akumuliranja rezervi uspinjućih i usavršenih smrtnika u Korpusu Finalista, u suradnji sa ostalih šest slično regrutiranih korpusa, eventualno može počivati u administriranju nad tim vanjskim svemirima u nastojanju da se nadoknade njihovi iskustveni nedostaci zato što nisu sudjelovali u vremensko-prostornoj evoluciji Vrhovnog Bića.

Ovi nedostaci su neizbježni na svim razinama postojanja svemira. Tijekom ovog svemirskog doba mi koji imamo više razine duhovnog postojanja trenutno silazimo u cilju administracije evolucijskih svemira i služenja uzlaznim smrtnicima, tako nastojeći iskupiti za njihove nedostatke u stvarnostima višeg duhovnog iskustva.

No iako ne znam ništa o planovima Arhitekata Glavnog Svemira u pogledu tih vanjskih kreacija, ipak, postoje tri točke u koje smo sigurni:

1. Stvarno postoji veliki i novi sustav svemira koji se postupno organizira u domenama vanjskog prostora. Nove vrste fizičkih tvorevina, ogromni i divovski krugovi vrvećih svemira nad svemirima daleko izvan granica sadašnjih napučenih i organiziranih kreacija, zapravo su vidljive kroz teleskope. Trenutačno, te vanjske kreacije su posve fizičke; one su naočigled nenaseljene i čini se da nisu pod administrativnom upravom bića.

2. Kroz stoljeće za stoljećem nastavlja se neobjašnjiva i posve tajanstvena Rajska mobilizacija usavršenih i uzlaznih bića vremena i prostora, u suradnji s još šest finalističkih zborova.

3. Istodobno s tim poslovima Vrhovna Osoba Božanstva akumulira moć kao svemogući vladar supertvorevina.

Kako mi vidimo ovaj trojedini razvoj koji obuhvaća stvorenja, svemire i Božanstvo, da li je moguće da griješimo predviđajući da se nešto novo i skriveno približava vrhuncu u glavnom svemiru? Nije li prirodno povezati ovu višestolječnu mobilizaciju i organizaciju fizičkih svemira na dosad nepoznatoj razini i javljanje ličnosti Vrhovnog Bića, sa ovom ogromnom shemom uzdizanja smrtnika vremena do božanskog savršenstva i sa njihovom kasnijom mobilizacijom na Raju u Korpusu Finalista - odredište i sudbinu koja je prikrivena u otajstvu svemira? Svi mi koji smo na Uversi rastemo u uvjerenju da je mobiliziranje Korpusa Finalista predodređeno za neku buduću službu u svemirima vanjskog prostora, gdje smo već u mogućnosti identificirati klastere od najmanje sedamdeset tisuća agregacija materije, od kojih je

the mission of the gradually accumulating reserves of the ascendant and perfected mortals of the Corps of the Finality, in association with the other six similarly recruiting corps, to administer these outer universes in an effort to compensate their experiential deficiencies in not having participated in the time-space evolution of the Supreme Being.

31:10.14 (353.10) These deficiencies are inevitable on all levels of universe existence. During the present universe age we of the higher levels of spiritual existences now come down to administer the evolutionary universes and minister to the ascending mortals, thus endeavoring to atone for their deficiencies in the realities of the higher spiritual experience.

31:10.15 (354.1) But though we really know nothing about the plans of the Architects of the Master Universe respecting these outer creations, nevertheless, of three things we are certain:

31:10.16 (354.2) 1. There actually is a vast and new system of universes gradually organizing in the domains of outer space. New orders of physical creations, enormous and gigantic circles of swarming universes upon universes far out beyond the present bounds of the peopled and organized creations, are actually visible through your telescopes. At present, these outer creations are wholly physical; they are apparently uninhabited and seem to be devoid of creature administration.

31:10.17 (354.3) 2. For ages upon ages there continues the unexplained and wholly mysterious Paradise mobilization of the perfected and ascendant beings of time and space, in association with the six other finaliter corps.

31:10.18 (354.4) 3. Concomitantly with these transactions the Supreme Person of Deity is powerizing as the almighty sovereign of the supercreations.

31:10.19 (354.5) As we view this triune development, embracing creatures, universes, and Deity, can we be criticized for anticipating that something new and unrevealed is approaching culmination in the master universe? Is it not natural that we should associate this agelong mobilization and organization of physical universes on such a hitherto unknown scale and the personality emergence of the Supreme Being with this stupendous scheme of upstepping the mortals of time to divine perfection and with their subsequent mobilization on Paradise in the Corps of the Finality — a designation and destiny enshrouded in universe mystery? It is increasingly the belief of all Uversa that the assembling Corps of the Finality are destined to some future service in the universes of outer space, where we already are able to identify the clustering of at least seventy

svaka veća od bilo kojeg današnjeg supersvemira.

Evolucijski smrtnici se rađaju na planetima prostora, prolaze kroz morontija svjetove, uzlaze kroz svemire duha, prolaze kroz sfere Havone, pronalaze Boga, postižu Raj i ulaze u primarni Korpus Finalista i u njemu očekuju sljedeći zadatak u svojoj svemirskoj službi. Postoji šest drugih Korpusa Finalista koji su također u procesu okupljanja, ali Grandfanda, prvi uspinjući smrtnik, predsjedava kao Rajski šef svih redova finalista. Promatrajući ovaj uzvišeni prizor, svi ushićeno govorimo: Kako je predivna sudbina djece vremena, bića životinjskog porijekla, materijalnih sinova prostora!

[Ovo kazivanje su zajednički sponzorirali Božanski Savjetnik i Onaj bez Imena i Broja koji je primio ovlasti za ovu prezentaciju od Starih Dana na Uversi.]

Ovo trideset jedno poglavlje koje prikazuje prirodu Božanstva, stvarnost Raja, organizaciju i rad središnjeg svemira i supersvemira, ličnosti glavnog svemira i visoku sudbinu evolucijskih smrtnika, je sponzoriralo, formuliralo i izrazilo engleskim jezikom visoko povjerenstvo sastavljeno od dvadeset i četiri administratora Orvontona u skladu s mandatom koji smo primili od Starih Dana Uverse za ovo poružće na Urantiji, svijetu broj 606 u sustavu Satanije, u zviježđu Norlatiadek, u svemiru Nebadonu, u 1934 godini n.e.

thousand aggregations of matter, each of which is greater than any one of the present superuniverses.

31:10.20 (354.6) Evolutionary mortals are born on the planets of space, pass through the morontia worlds, ascend the spirit universes, traverse the Havona spheres, find God, attain Paradise, and are mustered into the primary Corps of the Finality, therein to await the next assignment of universe service. There are six other assembling finality corps, but Grandfanda, the first mortal ascender, presides as Paradise chief of all orders of finaliters. And as we view this sublime spectacle, we all exclaim: What a glorious destiny for the animal-origin children of time, the material sons of space!

31:10.21 (354.7) [Jointly sponsored by a Divine Counselor and One without Name and Number authorized so to function by the Ancients of Days on Uversa.]

31:10.22 (354.8) These thirty-one papers depicting the nature of Deity, the reality of Paradise, the organization and working of the central and superuniverses, the personalities of the grand universe, and the high destiny of evolutionary mortals, were sponsored, formulated, and put into English by a high commission consisting of twenty-four Orvonton administrators acting in accordance with a mandate issued by the Ancients of Days of Uversa directing that we should do this on Urantia, 606 of Satania, in Norlatiadek of Nebadon, in the year A.D. 1934.

KNJIGA URANTIJE

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 32. EVOLUCIJA LOKALNIH SVEMIRA

⇐ 031

Knjiga Urantije

033 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 32 EVOLUCIJA LOKALNIH SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. FIZIČKA POJAVA SVEMIRA
2. KOZMIČKA ORGANIZACIJA
3. EVOLUTIVNA IDEJA
4. BOŽJI ODNOS PREMA LOKALNOM SVEMIRU
5. VJEČNA I BOŽANSKA NAMISAO

Uvod

LOKALNI svemir je rukotvorina Sina Stvoritelja koji pripada Rajskom redu Mihaela. Lokalni svemir obuhvaća stotinu zvježđa, od kojih svako ubraja stotinu sustava naseljenih svjetova. Svaki sustav će s vremenom imati približno tisuću naseljenih svjetova.

Svi ovi svemiri vremena i prostora predstavljaju rezultat evolucije. Bića iz Rajskog reda Mihaela razrađuju stvaralački plan koji uvijek prethodi dugoj stazi postupne evolucije i progresivnog razvoja fizičkih, intelektualnih i duhovnih priroda i sposobnosti mnogostrukih bića koja prebivaju na različitim planetima lokalnog svemira.

Urantija pripada lokalnom svemiru kojim vlada Bog-čovjek iz Nebadona koji je poznat kao Isus iz Nazareta i Mihael iz Salvingtona. I Rajsko Trojstvo je u cjelosti odobrilo sve Mihaelove planove vezane uz pitanja lokalnog svemira još prije nego što je imao prilike započeti ovu najvišu pustolovinu prostora.

Dok Božji Sinovi mogu izabrati domene svojih stvaralačkih aktivnosti, Rajski Arhitekti Glavnog Svemira razrađuju izvorne planove i

PAPER 32 THE EVOLUTION OF LOCAL UNIVERSES

SECTIONS

Introduction

1. Physical Emergence of Universes
2. Universe Organization
3. The Evolutionary Idea
4. God's Relation to a Local Universe
5. The Eternal and Divine Purpose

INTRODUCTION

32:0.1 (357.1) A LOCAL universe is the handiwork of a Creator Son of the Paradise order of Michael. It comprises one hundred constellations, each embracing one hundred systems of inhabited worlds. Each system will eventually contain approximately one thousand inhabited spheres.

32:0.2 (357.2) These universes of time and space are all evolutionary. The creative plan of the Paradise Michaels always proceeds along the path of gradual evolution and progressive development of the physical, intellectual, and spiritual natures and capacities of the manifold creatures who inhabit the varied orders of spheres comprising such a local universe.

32:0.3 (357.3) Urantia belongs to a local universe whose sovereign is the God-man of Nebadon, Jesus of Nazareth and Michael of Salvington. And all of Michael's plans for this local universe were fully approved by the Paradise Trinity before he ever embarked upon the supreme adventure of space.

32:0.4 (357.4) The Sons of God may choose the realms of their creator activities, but these material creations were originally projected and planned by

projekcije za izradu ovih materijalnih tvorevina.

the Paradise Architects of the Master Universe.

1. FIZIČKA POJAVA SVEMIRA

Predkozmičke manipulacije prostorne sile i praiskonskih energija predstavljaju djelo Glavnih Rajskih Organizatora Sile; ali istog časa kad u nadkozmičkim domenama ova novonastala energija počne reagirati na lokalnu ili linearnu gravitaciju, oni predaju svoje aktivnosti upraviteljima moći dotičnog nadsvemira.

Upravitelji moći su jedini koji djeluju u onim fazama lokalnog svemira koje prethode pojavi materije, ali koje slijede za pojavom sile. Sin Stvoritelj ne može započeti kozmičku organizaciju sve dok upravitelji sile ne pokrenu prostorne energije koje djeluju kao materijalni temelji javljajućeg svemira—stvarna sunca i materijalne svjetove.

Dok svi lokalni svemiri imaju približno jednak energetski potencijal, bitno se razlikuju po fizičkim dimenzijama i s vremena na vrijeme mogu varirati u količini vidljive materije. Naboj sile i potencijalno-materijalno obdarenje lokalnog svemira ovise o manipulativnom djelovanju upravitelja sile i njihovih prethodnika, kao i djelatnosti Sina Stvoritelja i unutarnjem obdarenju fizičke kontrole njegove stvaralačke suradnice.

Energetski naboj lokalnog svemira predstavlja otprilike stotinu tisućiti dio sile odgovarajućeg nadsvemira. U slučaju vašeg lokalnog svemira Nebadon, ukupna materijalizacija je neznatno niža. Fizički govoreći, Nebadon ima sva fizička obdarenja energije i materije koja ulaze u sastav svake druge lokalne domene Orvontona. Jedino fizičko ograničenje nad razvojem proširenjem svemira Nebadon počiva u kvantitativnom naboju prostorne energije pod kontrolom gravitacijske uprave zajedničkog djelovanja moći i ličnosti spojenog kozmičkog mehanizma.

Nakon što energija-materija dostigne određeni stadij materijalizacije mase, Rajski Sin Stvoritelj se javlja na sceni djelovanja u pratnji Stvaralačke Kćerke Beskonačnog Duha. Istovremeno s dolaskom Sina Stvoritelja, započinje rad na arhitektonskim svjetovima koji trebaju poslužiti kao upravni centri planiranog lokalnog svemira. Evolucija lokalne tvorevine traje tijekom dugih stoljeća—sunca postižu stabilizaciju, formiraju se planeti sa svojim orbitima, dok se i dalje nastavlja rad na dovršenju arhitektonskih svjetova koji trebaju poslužiti kao upravni centri zvijezda.

1. PHYSICAL EMERGENCE OF UNIVERSES

32:1.1 (357.5) The preuniverse manipulations of space-force and the primordial energies are the work of the Paradise Master Force Organizers; but in the superuniverse domains, when emergent energy becomes responsive to local or linear gravity, they retire in favor of the power directors of the superuniverse concerned.

32:1.2 (357.6) These power directors function alone in the prematerial and postforce phases of a local universe creation. There is no opportunity for a Creator Son to begin universe organization until the power directors have effected the mobilization of the space-energies sufficiently to provide a material foundation — literal suns and material spheres — for the emerging universe.

32:1.3 (357.7) The local universes are all approximately of the same energy potential, though they differ greatly in physical dimensions and may vary in visible-matter content from time to time. The power charge and potential-matter endowment of a local universe are determined by the manipulations of the power directors and their predecessors as well as by the Creator Son's activities and by the endowment of the inherent physical control possessed by his creative associate.

32:1.4 (358.1) The energy charge of a local universe is approximately one one-hundred-thousandth of the force endowment of its superuniverse. In the case of Nebadon, your local universe, the mass materialization is a trifle less. Physically speaking, Nebadon possesses all of the physical endowment of energy and matter that may be found in any of the Orvonton local creations. The only physical limitation upon the developmental expansion of the Nebadon universe consists in the quantitative charge of space-energy held captive by the gravity control of the associated powers and personalities of the combined universe mechanism.

32:1.5 (358.2) When energy-matter has attained a certain stage in mass materialization, a Paradise Creator Son appears upon the scene, accompanied by a Creative Daughter of the Infinite Spirit. Simultaneously with the arrival of the Creator Son, work is begun upon the architectural sphere which is to become the headquarters world of the projected local universe. For long ages such a local creation evolves, suns become stabilized, planets form and swing into their orbits, while the work of creating the architectural worlds which are to serve as constellation headquarters and system capitals continues.

2. KOZMIČKA ORGANIZACIJA

Prethodno djelovanju Sinova Stvoritelja, kozmička organizacija počiva na upraviteljima moći i drugim bićima koja postaju iz Trećeg Izvora i Centra. Mihael, vaš Sin Stvoritelj, je iz ovih prethodno formiranih energija izgradio naseljene svjetove svemira Nebadona, te se od njihovog formiranja odano posvetio njihovoj administrativnoj upravi. Iz ove prepostojeće energije, božanski Sinovi materijaliziraju vidljivu tvar i projiciraju živa bića, te u suradnji s kozmičkom prisutnošću Beskonačnog Duha stvaraju božansku svitu ličnosti duha.

Ovi upravitelji moći i regulatori energije čije djelovanje daleko prethodi aktivnostima Sina Stvoritelja u preliminarnoj fizičkoj organizaciji, kasnije služe u veličanstvenoj i bliskoj suradnji s ovim Kozmičkim Sinom, zauvijek zajednički upravljajući energijama koje su izvorno organizirali i uveli u krugove. Na Salvingtonu danas djeluje istih stotinu centara moći koji su nekoć surađivali s vašim Sinom S tvoritelj em u izvornoj formaciji ovog lokalnog svemira.

Prvi korak pri procesu fizičke izgradnje Nebadona počiva u organizaciji centralnog svijeta, arhitektonskog planeta Salvingtona i njegovih satelita. Od samog početka djelovanja ovih centara moći i fizičkih regulatora, do dolaska živućeg osoblja na završeni planet Salvington, prošlo je nešto više od milijarde godina vašeg suvremenog planetarnog vremena. Odmah nakon izgradnje Salvingtona, uslijedila je izgradnja stotinu centralnih svjetova planiranih zvijezda i deset tisuća centralnih svjetova planiranih lokalnih sustava planetarne kontrole i administracije, zajedno s arhitektonskim satelitima. Takvi arhitektonski svjetovi trebaju poslužiti smještaju ne samo fizičkih i duhovnih ličnosti, već i posredničkih morontija ili prijelaznih stadija egzistencije.

Salvington, centralni svijet Nebadona, počiva u samom energetske-materijalnom centru lokalnog svemira. Ali vaš lokalni svemir nije jedna nepodijeljena astronomska cjelina, premda u njegovom fizičkom centru počiva jedan takav masivni sustav.

Dok Salvington služi kao glavni osobni centar Mihaela iz Nebadona, on nije uvijek prisutan na ovom mjestu. Dok nepomična prisutnost Sina Stvoritelja više nije bitna radi neometanog funkcioniranja centralnog svijeta, ovo nije bio slučaj za ranijih epoha fizičke organizacije. Sin Stvoritelj nije u stanju napustiti centralni svijet sve do postignuća gravitacijske stabilizacije koja predstavlja rezultat adekvatnog materijaliziranja

2. UNIVERSE ORGANIZATION

32:2.1 (358.3) The Creator Sons are preceded in universe organization by the power directors and other beings originating in the Third Source and Center. From the energies of space, thus previously organized, Michael, your Creator Son, established the inhabited realms of the universe of Nebadon and ever since has been painstakingly devoted to their administration. From pre-existent energy these divine Sons materialize visible matter, project living creatures, and with the co-operation of the universe presence of the Infinite Spirit, create a diverse retinue of spirit personalities.

32:2.2 (358.4) These power directors and energy controllers who long preceded the Creator Son in the preliminary physical work of universe organization later serve in magnificent liaison with this Universe Son, forever remaining in associated control of those energies which they originally organized and circuitized. On Salvington there now function the same one hundred power centers who co-operated with your Creator Son in the original formation of this local universe.

32:2.3 (358.5) The first completed act of physical creation in Nebadon consisted in the organization of the headquarters world, the architectural sphere of Salvington, with its satellites. From the time of the initial moves of the power centers and physical controllers to the arrival of the living staff on the completed spheres of Salvington, there intervened a little over one billion years of your present planetary time. The construction of Salvington was immediately followed by the creation of the one hundred headquarters worlds of the projected constellations and the ten thousand headquarters spheres of the projected local systems of planetary control and administration, together with their architectural satellites. Such architectural worlds are designed to accommodate both physical and spiritual personalities as well as the intervening morontia or transition stages of being.

32:2.4 (359.1) Salvington, the headquarters of Nebadon, is situated at the exact energy-mass center of the local universe. But your local universe is not a single astronomic system, though a large system does exist at its physical center.

32:2.5 (359.2) Salvington is the personal headquarters of Michael of Nebadon, but he will not always be found there. While the smooth functioning of your local universe no longer requires the fixed presence of the Creator Son at the capital sphere, this was not true of the earlier epochs of physical organization. A Creator Son is unable to leave his headquarters world until such a time as gravity stabilization of the realm has been

energije koje vodi k uravnoteženju različitih krugova i sustava na osnovu uzajamne materijalne privlačnosti.

Ovdje se završava ostvarenje fizičkih planova kozmičke izgradnje i u zajednici sa Stvaralačkim Duhom, Sin Stvoritelj ovdje započinje realizaciju planova za stvaranje života; i ova zastupnica Beskonačnog Duha ovdje počinje biti kozmički aktivna kao zasebna stvaralačka ličnost. Po formulaciji i izvršenju prvog stvaralačkog čina javlja se Sjajna i Jutarna Zvijezda, personifikacija ovog početnog stvaralačkog koncepta i ideala božanstvenosti. Ovo je glavni izvršitelj svemira, osobni suradnik Sina Stvoritelja koji mu slični po svim osobinama karaktera, dok je daleko ograničeniji u osobinama božanstvenosti.

I istog časa kad Sin Stvoritelj primi svoju desnu ruku pomoćnicu i svog glavnog izvršitelja, nastupa početak egzistencije ogromnog i izvanrednog mnoštva različitih bića. Tako nastaju sinovi i kćerke lokalnog svemira i ovo obilježava početak egzistencije vladarskog osoblja lokalnog svemira, od vrhovnih kozmičkih vijeća do očeva zvijezda i vladara lokalnih sustava--ogromnih skupova istih onih svjetova koji trebaju pružiti utočište različitim smrtničkim bićima s obdarenjem volje; i svakim od ovih svjetova s vremenom treba upravljati Planetarni Knez.

I zatim, nakon potpune organizacije takvog svemira i po obezbijedenju obilnog osoblja, Sin Stvoritelj počinje slijediti Očev prijedlog da načine smrtnog čovjeka na svoju božansku sliku.

U Nebadonu još nije završena organizacija planetarnih svjetova, kako je ovaj svemir istinski mlada skupina nebeskih tijela u okviru zvjezdanih i planetarnih domena Orvontona. Prema posljednjem popisu Nebadon ima 3,840,101 naseljeni svijet, dok vaš lokalni sustav Satanij a ima prilično tipičnu građu.

Satanija nije jednoličan fizički sustav, nepodijeljena jedinka astronomske organizacije. Njezinih 619 naseljenih svjetova ulaze u sastav više od pet stotina različitih fizičkih sustava. Jedino pet imaju više od dva naseljena svijeta, dok od ovih samo jedan ima četiri planeta naseljena ljudima, dok četrdeset šest svjetova imaju dva naseljena svijeta.

Satanijski sustav naseljenih svjetova leži prilično daleko od Uverse i od te ogromne sunčeve skupine nebeskih tijela koja djeluje kao fizički ili astronomski centar sedmog nadsvemira. Jeruzem, centralni svijet Satanije je udaljen više od dvije stotine tisuća svjetlosnih godina od

effected through the materialization of sufficient energy to enable the various circuits and systems to counterbalance one another by mutual material attraction.

32:2.6 (359.3) Presently, the physical plan of a universe is completed, and the Creator Son, in association with the Creative Spirit, projects his plan of life creation; whereupon does this representation of the Infinite Spirit begin her universe function as a distinct creative personality. When this first creative act is formulated and executed, there springs into being the Bright and Morning Star, the personification of this initial creative concept of identity and ideal of divinity. This is the chief executive of the universe, the personal associate of the Creator Son, one like him in all aspects of character, though markedly limited in the attributes of divinity.

32:2.7 (359.4) And now that the right-hand helper and chief executive of the Creator Son has been provided, there ensues the bringing into existence of a vast and wonderful array of diverse creatures. The sons and daughters of the local universe are forthcoming, and soon thereafter the government of such a creation is provided, extending from the supreme councils of the universe to the fathers of the constellations and the sovereigns of the local systems — the aggregations of those worlds which are designed subsequently to become the homes of the varied mortal races of will creatures; and each of these worlds will be presided over by a Planetary Prince.

32:2.8 (359.5) And then, when such a universe has been so completely organized and so repletely manned, does the Creator Son enter into the Father's proposal to create mortal man in their divine image.

32:2.9 (359.6) The organization of planetary abodes is still progressing in Nebadon, for this universe is, indeed, a young cluster in the starry and planetary realms of Orvonton. At the last registry there were 3,840,101 inhabited planets in Nebadon, and Satania, the local system of your world, is fairly typical of other systems.

32:2.10 (359.7) Satania is not a uniform physical system, a single astronomic unit or organization. Its 619 inhabited worlds are located in over five hundred different physical systems. Only five have more than two inhabited worlds, and of these only one has four peopled planets, while there are forty-six having two inhabited worlds.

32:2.11 (359.8) The Satania system of inhabited worlds is far removed from Uversa and that great sun cluster which functions as the physical or astronomic center of the seventh superuniverse. From Jerusem, the headquarters of Satania, it is over two hundred thousand light-years to the

fizičkog centra nasvemira Orvontona, dok ovaj centar leži jako, jako daleko od gustog promjera Mliječne staze. Satania leži na obodu lokalnog svemira i Nebadon trenutno počiva blizu samog ruba Orvontona. Od najudaljenijih sustava naseljenih svjetova do nadkozmičkog centra, prostire se nešto manje od dvije stotine i pedeset tisuća svjetlosnih godina.

Svemir Nebadon trenutno leži na jugoistočnom dijelu Orvontonskog nadkozmičkog kruga. Najbliži svemiri nose imena: Avalon, Hanselon, Sanselon, Portalon, Volvering, Fanoving i Alvoring.

Ali evolucija lokalnog svemira predstavlja dugu pripovijed. Poglavlja koja govore o nadsvemiru uvode ovu temu evolucije lokalnog svemira, određena poglavlja iz ovog dijela knjige koja govore o lokalnoj domeni upotpunjuju ovu raspravu, dok naredna poglavlja o povijesti i sudbini Urantije zaokružuju ovu sliku. Ali vi jedino možete prihvatljivo shvatiti sudbinu smrtnih bića takve lokalne tvorevine nakon što pročitate pripovijed o životu i učenjima vašeg Sina Stvoritelja i njegovog ljudskog života u smrtnom obličju na vašem evolutivnom svijetu.

3. EVOLUTIVNA IDEJA

Centralni svemir po imenu Havona predstavlja jedinu savršeno uređenu stvorenu domenu koja je nastala neposrednom mišlju Oca Svih i riječju Vječnog Sina. Havona je egzistencijalni, savršeni i preobilni svemir koji neposredno opasava prebivalište samih vječnih Božanstava, centar cijelog svemira. Stvorene domene sedam nadsvemira predstavljaju konačna, evolutivna i progresivna područja.

Svi fizički sustavi vremena i prostora imaju evolutivno porijeklo. Oni čak ne postižu fizičku stabilizaciju sve dok se ne počnu kretati ustaljenim orbitima svojih nadsvemira. Lokalni svemiri jednako ne mogu postići stabilizaciju u statusu svjetla i života sve do iscrpljenja fizičkih potencijala proširenja i razvoja i sve do ustaljenja i stabilizacije duhovnog s tatu sa svih naseljenih svjetova.

Osim u centralnom svemiru, savršenstvo predstavlja stvar progresivnog postignuća. Dok uzorak savršenstva prožima cijelu centralnu tvorevinu, sve druge domene moraju postići ovo savršenstvo utemeljenim metodama koje služe napredku dotičnih svjetova ili svemira. I planovi Sinova Stvoritelja nose obilježje gotovo beskonačne varijacije po načinu organizacije, evolucije, discipliniranja i stabilizacije njihovih lokalnih svemira.

Izuzev božanske pristunosti Oca, svaki

physical center of the superuniverse of Orvonton, far, far away in the dense diameter of the Milky Way. Satania is on the periphery of the local universe, and Nebadon is now well out towards the edge of Orvonton. From the outermost system of inhabited worlds to the center of the superuniverse is a trifle less than two hundred and fifty thousand light-years.

32:2.12 (360.1) The universe of Nebadon now swings far to the south and east in the superuniverse circuit of Orvonton. The nearest neighboring universes are: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving, and Alvoring.

32:2.13 (360.2) But the evolution of a local universe is a long narrative. Papers dealing with the superuniverse introduce this subject, those of this section, treating of the local creations, continue it, while those to follow, touching upon the history and destiny of Urantia, complete the story. But you can adequately comprehend the destiny of the mortals of such a local creation only by a perusal of the narratives of the life and teachings of your Creator Son as he once lived the life of man, in the likeness of mortal flesh, on your own evolutionary world.

3. THE EVOLUTIONARY IDEA

32:3.1 (360.3) The only creation that is perfectly settled is Havona, the central universe, which was made directly by the thought of the Universal Father and the word of the Eternal Son. Havona is an existential, perfect, and replete universe, surrounding the home of the eternal Deities, the center of all things. The creations of the seven superuniverses are finite, evolutionary, and consistently progressive.

32:3.2 (360.4) The physical systems of time and space are all evolutionary in origin. They are not even physically stabilized until they are swung into the settled circuits of their superuniverses. Neither is a local universe settled in light and life until its physical possibilities of expansion and development have been exhausted, and until the spiritual status of all its inhabited worlds has been forever settled and stabilized.

32:3.3 (360.5) Except in the central universe, perfection is a progressive attainment. In the central creation we have a pattern of perfection, but all other realms must attain that perfection by the methods established for the advancement of those particular worlds or universes. And an almost infinite variety characterizes the plans of the Creator Sons for organizing, evolving, disciplining, and settling their respective local universes.

32:3.4 (360.6) With the exception of the deity

lokalni svemir na određeni način predstavlja duplikaciju administrativne organizacije uzorka centralne tvorevine. Dok je Otac Svih osobno prisutan u svom prebivališnom svemiru, on ne živi u umovima bića koja vuku porijeklo iz ovog svemira onako kako doslovno živi s dušama smrtnika vremena i prostora. Čini se da proces prilagođenja i regulacije duhovnih poslova prostrane tvorevine u sebi nosi određenu svemudru nadoknadu ili odštetu. Dok je Otac kao takav osobno prisutan u centralnom svemiru, on nije prisutan u umovima djece ove savršene stvorene domene; dok Otac kao osoba nije prisutan u svemirima vremena i prostora gdje ga zastupaju i predstavljaju njegovi Suvereni Sinovi, blisko je prisutan u umovima svoje smrtno djece, gdje ga duhovno predstavljaju Tajanstveni Osmatrači koji žive u umovima ovih stvorenih bića volje.

Na centralnom svijetu lokalnog svemira žive sve stvoriteljske i stvaralačke ličnosti koje predstavljaju samosadržani autoritet i administrativnu autonomiju, izuzev osobne prisutnosti Oca Svih. U lokalnom svemiru možete naći ponekog pripadnika govoto svake klase inteligentnih bića koja žive širom centralnog svemira, izuzev Oca Svih. Dok Otac Svih nije osobno prisutan u lokalnom svemiru, Sin Stvoritelj ovdje djeluje kao Očev osobni zastupnik prvo kao namjesnik Boga, a zatim kao vrhovni i suvereni vladar u svoj e vlastito ime.

Što niže pogledamo na ljestvici života, to teže postaje pronaći nevidljivog Oca pomoću golog oka vjere. Niža bića—a ponekad čak i više ličnosti—nailaze na teškoću pri nastojanju da spoznaju Oca Svih u njegovim Sinovima Stvoriteljima. I tako sve do trenutka duhovne egzaltacije, kad im savršenstvorazvoja pruža sposobnost da osobno ugledaju Boga, oni posustaju u razvoju, počinju duhovno sumnjati i podlijezati zbrci i tako sebe izolirati od naprednih duhovnih ciljeva svoga vremena i svemira. Oni na taj način gube sposobnost spoznaje Oca u prizoru Sina Stvoritelja. Najsigurniji vodič stvorenim bićima prilikom cijele dugotrajne borbe za postignuće Oca, za vrijeme ovog perioda kad unutarnja ograničenja onemogućuju takvo postignuće, počiva u ustrajnom održanju istine i činjenice da Očeva prisutnost počiva u njegovim Sinovima. Doslovno i figurativno, duhovno i osobno, Otac i njegovi Sinovi su jedno. Uvijek je istina da: Tko je vidio Sina Stvoritelja, vidio je Oca.

Isprva, ličnosti određenog svemira mogu imati sigurnost i uvjerenje jedino ovisno o mjeri svoje bliske srodnosti s Božanstvom. Kad god se porijeklo stvorenog bića udalji od izvornih i božanskih Izvora, bilo da se radi o Božjim

presence of the Father, every local universe is, in a certain sense, a duplication of the administrative organization of the central or pattern creation. Although the Universal Father is personally present in the residential universe, he does not indwell the minds of the beings originating in that universe as he does literally dwell with the souls of the mortals of time and space. There seems to be an all-wise compensation in the adjustment and regulation of the spiritual affairs of the far-flung creation. In the central universe the Father is personally present as such but absent in the minds of the children of that perfect creation; in the universes of space the Father is absent in person, being represented by his Sovereign Sons, while he is intimately present in the minds of his mortal children, being spiritually represented by the prepersonal presence of the Mystery Monitors that reside in the minds of these will creatures.

32:3.5 (360.7) On the headquarters of a local universe there reside all those creator and creative personalities who represent self-contained authority and administrative autonomy except the personal presence of the Universal Father. In the local universe there are to be found something of everyone and someone of almost every class of intelligent beings existing in the central universe except the Universal Father. Although the Universal Father is not personally present in a local universe, he is personally represented by its Creator Son, sometime vicegerent of God and subsequently supreme and sovereign ruler in his own right.

32:3.6 (361.1) The farther down the scale of life we go, the more difficult it becomes to locate, with the eye of faith, the invisible Father. The lower creatures — and sometimes even the higher personalities — find it difficult always to envisage the Universal Father in his Creator Sons. And so, pending the time of their spiritual exaltation, when perfection of development will enable them to see God in person, they grow weary in progression, entertain spiritual doubts, stumble into confusion, and thus isolate themselves from the progressive spiritual aims of their time and universe. In this way they lose the ability to see the Father when beholding the Creator Son. The surest safeguard for the creature throughout the long struggle to attain the Father, during this time when inherent conditions make such attainment impossible, is tenaciously to hold on to the truth-fact of the Father's presence in his Sons. Literally and figuratively, spiritually and personally, the Father and the Sons are one. It is a fact: He who has seen a Creator Son has seen the Father.

32:3.7 (361.2) The personalities of a given universe are settled and dependable, at the start, only in accordance with their degree of kinship to Deity. When creature origin departs sufficiently far from the original and divine Sources, whether we are

Sinovima ili služiteljskim bićima koja pripadaju Beskonačnom Duhu, raste mogućnost izbijanja nesklada i zbrke, a nekom prilikom i pobune--grijeha.

Osim savršenih bića koja postaju iz Božanstva, sva nadkozmička stvorenja slobodne volje imaju evolutivnu prirodu i započinju od niskog statusa uzlažeći naviše, dok se zapravo kreću prema svojoj nutрини. Čak se i izrazito duhovne ličnosti nastavljaju uspinjati životnom ljestvicom sve naprednijim prevođenjem iz života u život i sa svijeta na svijet. I u slučaju osoba koje u sebi imaju Tajanstvo Osmatrače, ništa ne može ograničiti moguće visine njihovog duhovnog napretka i kozmičkog postignuća.

Nakon što vremenska bića konačno ostvare savršenstvo, ono je u cjelosti stvar postignuća, ostvarenja vjere koje pripada njihovoj ličnosti. Dok osobe badava primaju darove duhovne milosti, njihova postignuća proizlaze iz individualnih napora i stvarnog života, reakcij a njihove ličnosti na postojeće okružje.

Činjenica da se ljudi evolutivno razvijaju od životinja ne stvara ljagu u očima svemira, kako ovo predstavlja jedinu metodu stvaranja jednog od dva osnovna tipa konačnih inteligentnih bića volje. I s postignućem najvišeg savršenstva i vječnosti, to je više slave onima koji su uzašli sa samog dna i koji su vedro uznapredovali ljestvicom života, krug za krugom, i koji su po ostvarenju vrhunca slave postigli osobno iskustvo koje utjelovljuje stvarno poznavanje svake životne faze, od samog dna do najvišeg vrhunca.

I sve ovo svjedoči o mudrosti naših Stvoritelja. Otac Svih bi jednako lako mogao učiniti sva smrtna bića savšenim, uputiti savršenstvo svojombožanskom riječju. Ali Bog bi tako lišio svoja bića izvanrednog iskustva, programa pustovine i obuke vezanog uz dugi i postupni unutarnji uspon, iskustva jedino onih bića koja su imala sreću da započnu sa samog dna životne egzistencije.

U svemirima koji okružuju Havonu postoji upravo onoliko savršenih stvorenja kolika je potreba za savšenim učiteljskim uzorcima koji služe bićima evolutivne životne ljestvice. Iskustvena priroda evolutivnog tipa ličnosti predstavlja prirodan kozmički komplement svesavršenih priroda Rajsko-Havonskih stvorenih bića. I savršena i nesavršena bića su u stvarnosti nepotpuna u pogledu konačne sveobuhvatnosti. Ali u komplementarnom odnosu egzistencijalno savršenih stvorenja Rajsko-Havonskog sustava s iskustveno usavršenim finalistima koji uzlaže iz evolutivnih svemira, ova dva tipa mogu postići oslobođenje od prirodnih ograničenja i na taj način zajednički pokušati ostvariti blažene visine ultimnog statusa stvorenog bića.

dealing with the Sons of God or the creatures of ministry belonging to the Infinite Spirit, there is an increase in the possibility of disharmony, confusion, and sometimes rebellion — sin.

32:3.8 (361.3) Excepting perfect beings of Deity origin, all will creatures in the superuniverses are of evolutionary nature, beginning in lowly estate and climbing ever upward, in reality inward. Even highly spiritual personalities continue to ascend the scale of life by progressive translations from life to life and from sphere to sphere. And in the case of those who entertain the Mystery Monitors, there is indeed no limit to the possible heights of their spiritual ascent and universe attainment.

32:3.9 (361.4) The perfection of the creatures of time, when finally achieved, is wholly an acquirement, a bona fide personality possession. While the elements of grace are freely admixed, nevertheless, the creature attainments are the result of individual effort and actual living, personality reaction to the existing environment.

32:3.10 (361.5) The fact of animal evolutionary origin does not attach stigma to any personality in the sight of the universe as that is the exclusive method of producing one of the two basic types of finite intelligent will creatures. When the heights of perfection and eternity are attained, all the more honor to those who began at the bottom and joyfully climbed the ladder of life, round by round, and who, when they do reach the heights of glory, will have gained a personal experience which embodies an actual knowledge of every phase of life from the bottom to the top.

32:3.11 (361.6) In all this is shown the wisdom of the Creators. It would be just as easy for the Universal Father to make all mortals perfect beings, to impart perfection by his divine word. But that would deprive them of the wonderful experience of the adventure and training associated with the long and gradual inward climb, an experience to be had only by those who are so fortunate as to begin at the very bottom of living existence.

32:3.12 (362.1) In the universes encircling Havona there are provided only a sufficient number of perfect creatures to meet the need for pattern teacher guides for those who are ascending the evolutionary scale of life. The experiential nature of the evolutionary type of personality is the natural cosmic complement of the ever-perfect natures of the Paradise-Havona creatures. In reality, both perfect and perfected creatures are incomplete as regards finite totality. But in the complemental association of the existentially perfect creatures of the Paradise-Havona system with the experientially perfected finalizers ascending from the evolutionary universes, both types find release from inherent limitations and thus may conjointly attempt to reach the sublime heights of the

Ove djelatnosti stvorenja predstavljaju kozmičke posljedice akcija i reakcija u okviru Sedmostrukog Božanstva, spojišne točke vječne božanstvenosti Rajskog Trojstva s evolutivnom božanstvenosti Vrhovnih Stvoritelja vremensko-prostornih svemira u okvirima, pomoću i putem ostvarenja moći Božanstva Vrhovnog Bića.

Božanski savršeno stvorenje se ne razlikuje od evolutivno usavršenog stvorenja po mjeri, već po vrsti potencijala božanstvenosti. Ova bića veže uzajamna ovisnost u pogledu postignuća vrhovnosti službe. Evolutivni nadsvemiri ovise o savršenoj Havoni radi ostvarenja uvjeta za završnu obuku uzlaznih bića ovih nadsvemira, dok je savršenom centralnom svemiru potrebna egzistencija usavršavajućih svemira radi ostvarenja punog razvoja njegovih silaznih žitelja.

Bilo da se radi o ličnostima ili svemirima, dva osnovna očitovanja konačne stvarnosti--prirođeno i evolutivno savršenstvo--imaju ravnopravan, međuovisan i povezan status. Oni uzajamno ovise radi upotpunjenja pojedinačne uloge, službe i sudbine.

4. BOŽJI ODNOS PREMA LOKALNOM SVEMIRU

Nemojte misliti da je Otac Svih, po podarenju svakog mogućeg dijela svoga bića i moći drugim osobama, postao nečujni i neaktivni član Božanskog saveza. Osim djelovanja u domeni ličnosti i podarenju Ispravljača, on je naočigled najneaktivniji član Rajskih Božanstava zbog toga što predaje izvršenje velikog dijela svoje vječne nakane svojim ravnopravnim suradnicima u sastavu Božanstva kao i brojnim stvorenim inteligencijama. Bog je neaktivni pripadnik stvaralačke trojke jedino po tome što ne izvršava djela koja može povjeriti svojim ravnopravnim i podređenim suradnicima.

Bog u cjelosti razumije da svako njegovo inteligentno stvorenje ima potrebu za djelovanjem i postignućem iskustva i Bog se stoga u svakoj situaciji, bilo da se radi o sudbini kozmosa ili blagodati njegovih najnižih stvorenja, povlači u pozadinu u korist cijele galaksije stvorenja i Stvaralačkih ličnosti koje po svojim unutarnjim obdarenjima posreduju između njega i bilo koje kozmičke situacije ili stvaralačkog događaja. Ali unatoč ovom povlačenju, ovom ispoljenju beskonačne koordinacije, Bog vrlo stvarno, doslovno i osobno sudjeluje u ovim događajima uz pomoć i putem svojih uposlenih sila i ličnosti. Otac djeluje unutar i putem ovih kanala djelovanja radi blagodati cijele svoje prostrane tvorevine.

ultimate of creature status.

32:3.13 (362.2) These creature transactions are the universe repercussions of actions and reactions within the Sevenfold Deity, wherein the eternal divinity of the Paradise Trinity is conjoined with the evolving divinity of the Supreme Creators of the time-space universes in, by, and through the power-actualizing Deity of the Supreme Being.

32:3.14 (362.3) The divinely perfect creature and the evolutionary perfected creature are equal in degree of divinity potential, but they differ in kind. Each must depend on the other to attain supremacy of service. The evolutionary superuniverses depend on perfect Havona to provide the final training for their ascending citizens, but so does the perfect central universe require the existence of the perfecting superuniverses to provide for the full development of its descending inhabitants.

32:3.15 (362.4) The two prime manifestations of finite reality, innate perfection and evolved perfection, be they personalities or universes, are co-ordinate, dependent, and integrated. Each requires the other to achieve completion of function, service, and destiny.

4. GOD'S RELATION TO A LOCAL UNIVERSE

32:4.1 (362.5) Do not entertain the idea that, since the Universal Father has delegated so much of himself and his power to others, he is a silent or inactive member of the Deity partnership. Aside from personality domains and Adjuster bestowal, he is apparently the least active of the Paradise Deities in that he allows his Deity co-ordinates, his Sons, and numerous created intelligences to perform so much in the carrying out of his eternal purpose. He is the silent member of the creative trio only in that he never does aught which any of his co-ordinate or subordinate associates can do.

32:4.2 (362.6) God has full understanding of the need of every intelligent creature for function and experience, and therefore, in every situation, be it concerned with the destiny of a universe or the welfare of the humblest of his creatures, God retires from activity in favor of the galaxy of creature and Creator personalities who inherently intervene between himself and any given universe situation or creative event. But notwithstanding this retirement, this exhibition of infinite co-ordination, there is on God's part an actual, literal, and personal participation in these events by and through these ordained agencies and personalities. The Father is working in and through all these channels for the welfare of all his far-flung creation.

Što se tiče procedura, uprave i administracije lokalnog svemira, Otac Svih djeluje u osobi Sina Stvoritelja. Otac Svih se nikad ne upliće u pitanja uzajamnog odnosa između Božjih Sinova, grupnog odnosa između ličnosti koje postaju iz Trećeg Izvora i Centra ili odnosa bilo kojih drugih stvorenja, kao na primjer ljudskih bića. Ono što uvijek mora prevladati je zakon Sina Stvoritelja, uprava Očeva Zviježđa, Vladara Sustava i Planetarnih Knezova--ustanovljene procedure i principi djelovanja koji vladaju u određenom svemiru. Nikad ne može nastupiti podjela autoriteta; nikada ne dolazi do unakrsnog djelovanja božje moći i nakane. Božanstva djeluju u savršenom i vječnom jednoglasju.

Sin Stvoritelj ima vrhovnu vlast u svim pitanjima etičkih veza, odnosa određene grupe stvorenih bića s drugim redovima stvorenja, kao i odnosa dvaju ili više osoba s određenom grupom; ali takav plan ne znači da Otac Svih ne može na svoj način intervenirati i učiniti bilo što što godi njegovom božanskom umu, s bilo kojim individualnim stvorenjem njegove tvorevine, bilo da se radi o trenutnom statusu ili budućim izgledima ove osobe i što se tiče Očevog vječnog plana i beskonačne nakane.

U svojim smrtnim bićima slobodne volje, Otac je istinski prisutan u unutarnjem Ispravljaču, fragmentu svog predličnog duha, dok je Otac i sam izvor ličnosti ovog smrtnog bića slobodne volje.

Ovi Misaoni Ispravljači, darovi Oca Svih, žive prilično izolirano; prebivajući u ljudskim umovima, oni nemaju nikakve vidljive veze s etičkim pitanjima lokalne tvorevine. Oni nisu neposredno usklađeni bilo sa serafskom službom ili s administrativnom upravom sustava, zviježđa ili lokalnog svemira, kao ni s upravom Sina Stvoritelja, čija volja predstavlja vrhovni zakon njegovog svemira.

Unutarnji Ispravljači predstavljaju jedan od Božjih zasebnih ali ujedinjenih načina kontakta sa stvorenim bićima cijele njegove gotovo beskonačne tvorevine. Onaj koji je nevidljiv ljudskim očima na ovaj način očituje svoju prisutnost i kad bi to bilo moguće, ukazao bi se i na druge načine, ali takva naprednija očitovanja nisu božanski moguća.

Mi možemo vidjeti i shvatiti mehanizam kojim Sinovi postižu blisko i potpuno poznavanje svojih upravnih kozmičkih domena; ali nismo u stanju u cjelosti shvatiti metode koji omogućuju Božje potpuno i osobno poznavanje detalja koji se tiču svemira nad svemirima, premda ako ništa drugo možemo prepoznati metode kojima Otac Svih može primiti informaciju o bićima njegove

32:4.3 (363.1) As regards the policies, conduct, and administration of a local universe, the Universal Father acts in the person of his Creator Son. In the interrelationships of the Sons of God, in the group associations of the personalities of origin in the Third Source and Center, or in the relationship between any other creatures, such as human beings — as concerns such associations the Universal Father never intervenes. The law of the Creator Son, the rule of the Constellation Fathers, the System Sovereigns, and the Planetary Princes — the ordained policies and procedures for that universe — always prevail. There is no division of authority; never is there a cross working of divine power and purpose. The Deities are in perfect and eternal unanimity.

32:4.4 (363.2) The Creator Son rules supreme in all matters of ethical associations, the relations of any division of creatures to any other class of creatures or of two or more individuals within any given group; but such a plan does not mean that the Universal Father may not in his own way intervene and do aught that pleases the divine mind with any *individual creature* throughout all creation, as pertains to that individual's present status or future prospects and as concerns the Father's eternal plan and infinite purpose.

32:4.5 (363.3) In the mortal will creatures the Father is actually present in the indwelling Adjuster, a fragment of his prepersonal spirit; and the Father is also the source of the personality of such a mortal will creature.

32:4.6 (363.4) These Thought Adjusters, the bestowals of the Universal Father, are comparatively isolated; they indwell human minds but have no discernible connection with the ethical affairs of a local creation. They are not directly coordinated with the seraphic service nor with the administration of systems, constellations, or a local universe, not even with the rule of a Creator Son, whose will is the supreme law of his universe.

32:4.7 (363.5) The indwelling Adjusters are one of God's separate but unified modes of contact with the creatures of his all but infinite creation. Thus does he who is invisible to mortal man manifest his presence, and could he do so, he would show himself to us in still other ways, but such further revelation is not divinely possible.

32:4.8 (363.6) We can see and understand the mechanism whereby the Sons enjoy intimate and complete knowledge regarding the universes of their jurisdiction; but we cannot fully comprehend the methods whereby God is so fully and personally conversant with the details of the universe of universes, although we at least can recognize the avenue whereby the Universal

ogromne tvorevine kao i metode očitovanja njegove prisutnosti istim ovim bićima. Zahvaljujući krugu ličnosti, Otac je upoznat--ima osobno znanje--svih misli i djela svih bića iz svih sustava svih svemira cijele stvorene domene. I dok nismo u stanju u cjelosti shvatiti ovu vještinu Božje komunikacije s njegovom djecom, nalazimo veliku snagu u uvjerenju da "Gospodin poznaje svoju djecu" i da "bilježi gdje smo rođeni."

U vašem svemiru kao i u vašem srcu, Otac Svih je prisutan, duhovno govoreći, putem jednog od Sedam Glavnih Duhova centralnog boravišta, te je š tovi š e prisutan putem božanskog Ispravljača koji živi, radi i čeka u dubinama smrtničkog uma.

Bog nije samoživa ličnost; Otac sebe badava podaje svojim stvorenim bićima i svojoj stvorenoj domeni. On živi i djeluje ne samo u Božanstvima, već i u svojim Sinovima kojima povjerava izvršenje svega što su božanski sposobni učiniti. Otac Svih se istinski lišio svake djelatnosti koja može biti povjerena drugim bićima. I ovo jednako važi kad je riječ o smrtnom čovjeku, kao i kad je riječ o Sinu Stvoritelju koji upravlja u Božje ime na samom centru lokalnog svemira. Mi tako možemo vidjeti djelovanje idealne i beskonačne ljubavi Oca Svih.

Ovo univerzalno kozmičko samopodarenje Božjeg bića obilno svjedoči kako o veličini tako i o velikodušnosti Očeve božanske prirode. Ako postoji ikoji Božji dio koji nije podaren univerzalnoj kozmičkoj tvorevini, od ovog svog dijela Bog s izdašnim velikodušjem daruje Misaone Ispravljače svojim zemaljskim smrtnicima--Tajnovite Osmatrače vremena--koji tako strpljivo žive u smrtnim bićima pred kojima stoji mogućnost vječnog života.

Otac Svih je sebe podario, tako reći, kako bi obogatio cijelu tvorevinu posjedom ličnosti i potencijalom duhovnog postignuća. Bog je sebe podario kako bi mu mi mogli nalikovati i on prima jedino onu moć i slavu koja je bitna radi održanja stvari zbog kojih se lišio sveg ostalog.

5. VJEČNA I BOŽANSKA NAMISAO

Velika i veličanstvena namisao obilježava prostorno putovanje svemirima. Čovjekove smrtničke patnje nisu uzaludne. Svi sudjelujemo u jednom ogromnom planu, poduzeću gigantskih razmjera i upravo veličina dimenzija ovog poduzeća onemogućuje promatranje pojedinačnih dijelova u pojedinačnom času i za vrijeme

Father can receive information regarding, and manifest his presence to, the beings of his immense creation. Through the personality circuit the Father is cognizant — has personal knowledge — of all the thoughts and acts of all the beings in all the systems of all the universes of all creation. Though we cannot fully grasp this technique of God's communion with his children, we can be strengthened in the assurance that the "Lord knows his children," and that of each one of us "he takes note where we were born."

32.4.9 (363.7) In your universe and in your heart the Universal Father is present, spiritually speaking, by one of the Seven Master Spirits of central abode and, specifically, by the divine Adjuster who lives and works and waits in the depths of the mortal mind.

32.4.10 (363.8) God is not a self-centered personality; the Father freely distributes himself to his creation and to his creatures. He lives and acts, not only in the Deities, but also in his Sons, whom he intrusts with the doing of everything that it is divinely possible for them to do. The Universal Father has truly divested himself of every function which it is possible for another being to perform. And this is just as true of mortal man as of the Creator Son who rules in God's stead at the headquarters of a local universe. Thus we behold the outworking of the ideal and infinite love of the Universal Father.

32.4.11 (364.1) In this universal bestowal of himself we have abundant proof of both the magnitude and the magnanimity of the Father's divine nature. If God has withheld aught of himself from the universal creation, then of that residue he is in lavish generosity bestowing the Thought Adjusters upon the mortals of the realms, the Mystery Monitors of time, who so patiently indwell the mortal candidates for life everlasting.

32.4.12 (364.2) The Universal Father has poured out himself, as it were, to make all creation rich in personality possession and potential spiritual attainment. God has given us himself that we may be like him, and he has reserved for himself of power and glory only that which is necessary for the maintenance of those things for the love of which he has thus divested himself of all things else.

5. THE ETERNAL AND DIVINE PURPOSE

32.5.1 (364.3) There is a great and glorious purpose in the march of the universes through space. All of your mortal struggling is not in vain. We are all part of an immense plan, a gigantic enterprise, and it is the vastness of the undertaking that renders it impossible to see very much of it at any one time and during any one life. We are all a part of an

pojedinačnog života. Svi smo dio vječnog poduzeća pod Božjim nadzorom i upravom. Cijeli se ovaj čudesni i kozmički mehanizam veličanstveno kreće prostorom u ritmu beskonačne misli i vječne nakane Prvog Velikog Izvora i Centra.

Vječna nakana vječnog Boga predstavlja visoki duhovni ideal. Događaji vremena i borbe materijalne egzistencije predstavljaju jedino privremenu ljestvicu koja vodi do druge obale, obećane zemlje duhovne stvarnosti i blažene egzistencije. Naravno, vi smrtnici ne možete lako shvatiti ideju vječne nakane; vi ste doslovno nesposobni shvatiti misao vječnosti, ideju nečeg što nema početka ni svršetka. Sve što vi poznajete ima svršetak.

Individualni život, vijek trajanja određenog svijeta ili kronološki slijed povezanih događaja, može djelovati kao izolirani raspon vremena; čini se da sve ima početak i svršetak. I može djelovati da slijed takvih događaja, života, stoljeća ili epoha, promatran kao niz epizoda, predstavlja pravolinijsku pojavu, izolirani vremenski događaj koji djeluje kao iznenadni bljesak na beskonačnom licu vječnosti. Ali kad promatramo ove događaje iza kulisa, opsežnije i potpunije razumijevanje vodi k spoznaji da takvo objašnjenje ne može biti prihvatljivo, povezano i na bilo koji način prikladno bilo kao objašnjenje ili kao korelacija vremenskih događaja koji nose temeljne nakane i osnovne reakcije vječnosti.

Meni djeluje prikladnije, u cilju objašnjenja smrtničkom umu, zamisliti vječnost u vidu kruga i vječnu nakanu u vidu beskraje kružnice, gdje se vječnost na neki način sinkronizira s prolaznim materijalnim krugovima vremena. Što se tiče sektora vremena koji su povezani s krugom vječnosti i koji ulaze u sastav ovog kruga vječnosti, primorani smoprepoznati da takve privremene epohe dolaze na svijet, žive i umiru upravo kao što privremena smrtna bića dolaze na svijet, žive i umiru. Većina ljudskih bića umire zbog toga što, nakon što ne uspiju postići razinu duha spojem s unutarnjim Ispravljačem, metamorfoza smrti predstavlja jedino moguće oslobođenje iz okova vremena i spona materijalne tvorevine i jedini način za hvatanje duhovnog koraka s progresivnom povorkom vječnosti. Nakon što preživite probni život vremenske i materijalne egzistencije, možete nastaviti živjeti u dodiru s vječnosti i čak i u sastavu vječnosti, zauvijek putujući svjetovima prostora krugom vječnih stoljeća.

Sektori vremena nalikuju bljesku ličnosti koji se javlja u temporalnom obličju; pojave se jedino na kratko, nakon čega iščeznu pred ljudskim

eternal project which the Gods are supervising and outworking. The whole marvelous and universal mechanism moves on majestically through space to the music of the meter of the infinite thought and the eternal purpose of the First Great Source and Center.

32:5.2 (364.4) The eternal purpose of the eternal God is a high spiritual ideal. The events of time and the struggles of material existence are but the transient scaffolding which bridges over to the other side, to the promised land of spiritual reality and supernal existence. Of course, you mortals find it difficult to grasp the idea of an eternal purpose; you are virtually unable to comprehend the thought of eternity, something never beginning and never ending. Everything familiar to you has an end.

32:5.3 (364.5) As regards an individual life, the duration of a realm, or the chronology of any connected series of events, it would seem that we are dealing with an isolated stretch of time; everything seems to have a beginning and an end. And it would appear that a series of such experiences, lives, ages, or epochs, when successively arranged, constitutes a straightaway drive, an isolated event of time flashing momentarily across the infinite face of eternity. But when we look at all this from behind the scenes, a more comprehensive view and a more complete understanding suggest that such an explanation is inadequate, disconnected, and wholly unsuited properly to account for, and otherwise to correlate, the transactions of time with the underlying purposes and basic reactions of eternity.

32:5.4 (364.6) To me it seems more fitting, for purposes of explanation to the mortal mind, to conceive of eternity as a cycle and the eternal purpose as an endless circle, a cycle of eternity in some way synchronized with the transient material cycles of time. As regards the sectors of time connected with, and forming a part of, the cycle of eternity, we are forced to recognize that such temporary epochs are born, live, and die just as the temporary beings of time are born, live, and die. Most human beings die because, having failed to achieve the spirit level of Adjuster fusion, the metamorphosis of death constitutes the only possible procedure whereby they may escape the fetters of time and the bonds of material creation, thereby being enabled to strike spiritual step with the progressive procession of eternity. Having survived the trial life of time and material existence, it becomes possible for you to continue on in touch with, even as a part of, eternity, swinging on forever with the worlds of space around the circle of the eternal ages.

32:5.5 (365.1) The sectors of time are like the flashes of personality in temporal form; they appear for a season, and then they are lost to human sight,

očima, kako bi se ponovo pojavili kao novi djelatnici i nastavni činitelji višeg života beskrajnog putovanja vječnim krugom. Vječnost se teško može zamisliti kao pravolinijska pojava ako se osvrnemo na vjerovanje u ograničeni svemir koji rotira oko ogromnog izduljenog centralnog prebivališta Oca Svih.

Iskreno govoreći, konačni um vremena nije u stanju spoznati vječnost. Vi jednostavno ne možete shvatiti ovaj pojam; niste ga u stanju razumjeti. Ni ja ne mogu potpuno predočiti vječnost, a čak i kad bih to mogao učiniti, ne bih bio u stanju prenijeti ovu ideju ljudskom umu. Svejedno, uložio sam sve napore da vam predočim dio našeg gledišta, da vam prenesem ponešto našeg razumijevanja vječnih pojava. Nastojim vam pomoći da razjasnite svoje shvaćanje ovih vrijednosti beskonačne prirode i vječnog značaja.

U Božjem umu postoji plan koji obuhvaća svako stvoreno biće svih ogromnih domena i ovaj plan je vječna nakana beskrajnih mogućnosti, neograničenog napredovanja i beskonačnog života. I ljudi jedino trebaju posegnuti za beskonačnim blagom tako neusporedivog života!

Pred vama je cilj vječnosti! Pred vama leži pustolovno postignuće božanstvenosti! Posegnite za savršenstvom! Tko god hoće neka dođe i neka primi pouzdanu nagradu za sva nastojanja svakog ljudskog bića koje odluči sudjelovati u trci vjere i uzdanja, neprestano tražeći oslonca u vodstvu unutarnjeg Ispravljača i upravi ovog dobrog duha Kozmičkog Sina koji je badava izliven na sve ljude.

[Predočio Moćni Glasnik koji je privremeno pripojen Vrhovnom Vijeću Nebadona i koji je primio ovu misiju od Gabrijela iz Salvingtona.]

only to reappear as new actors and continuing factors in the higher life of the endless swing around the eternal circle. Eternity can hardly be conceived as a straightaway drive, in view of our belief in a delimited universe moving over a vast, elongated circle around the central dwelling place of the Universal Father.

32:5.6 (365.2) Frankly, eternity is incomprehensible to the finite mind of time. You simply cannot grasp it; you cannot comprehend it. I do not completely visualize it, and even if I did, it would be impossible for me to convey my concept to the human mind. Nevertheless, I have done my best to portray something of our viewpoint, to tell you somewhat of our understanding of things eternal. I am endeavoring to aid you in the crystallization of your thoughts about these values which are of infinite nature and eternal import.

32:5.7 (365.3) There is in the mind of God a plan which embraces every creature of all his vast domains, and this plan is an eternal purpose of boundless opportunity, unlimited progress, and endless life. And the infinite treasures of such a matchless career are yours for the striving!

32:5.8 (365.4) The goal of eternity is ahead! The adventure of divinity attainment lies before you! The race for perfection is on! whosoever will may enter, and certain victory will crown the efforts of every human being who will run the race of faith and trust, depending every step of the way on the leading of the indwelling Adjuster and on the guidance of that good spirit of the Universe Son, which so freely has been poured out upon all flesh.

32:5.9 (365.5) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the Supreme Council of Nebadon and assigned to this mission by Gabriel of Salvington.]

POGLAVLJE 33. ADMINISTRACIJA LOKALNOG SVEMIRA

⇐ 032

Knjiga Urantije

034 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 33 ADMINISTRACIJA LOKALNOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. MIHAEL IZ NEBADONA
2. NEBADONSKI VLADAR
3. KOZMIČKI SIN I DUH
4. GABRIJEL--GLAVNI IZVRŠITELJ
5. AMBASADORI TROJSTVA
6. UOPĆENA ADMINISTRACIJA
7. NEBDAONSKI SUDOVI
8. ZAKONODAVNI I IZVRŠNI POLOŽAJI

PAPER 33 ADMINISTRATION OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Michael of Nebadon
2. The Sovereign of Nebadon
3. The Universe Son and Spirit
4. Gabriel — The Chief Executive
5. The Trinity Ambassadors
6. General Administration
7. The Courts of Nebadon
8. The Legislative and Executive Functions

Uvod

DOK Otac Svih nedvojbeno upravlja svojom prostranom tvorevinom, on izvršava pitanja lokalnokozmičke administracije kroz osobu Sina Stvoritelja. Otac se inače ne bavi izvršenjem administrativnih poslova lokalnog svemira. Ovi poslovi predstavljaju dužnost Sina Stvoritelja, Majčinskog Duha lokalnog svemira i njihove mnogostruke djece. Ovaj Sin formira i izvršava planove, procedure i administrativne djelatnosti lokalnog svemira i zajedno sa svojim Duhom-suradnikom povjerava izvršiteljsku moć Gabrielu i sudski autoritet Očevima Zviježđa, Vladarima Sustava i Planetarnim Knezovima.

1. MIHAEL IZ NEBADONA

Naš Sin Stvoritelj je personifikacija 611, 121-og koncepta beskonačnog identiteta koji vuče porijeklo od Oca Svih i Vječnog Sina istodobno.

INTRODUCTION

33:0.1 (366.1) WHILE the Universal Father most certainly rules over his vast creation, he functions in a local universe administration through the person of the Creator Son. The Father does not otherwise personally function in the administrative affairs of a local universe. These matters are intrusted to the Creator Son and to the local universe Mother Spirit and to their manifold children. The plans, policies, and administrative acts of the local universe are formed and executed by this Son, who, in conjunction with his Spirit associate, delegates executive power to Gabriel and jurisdictional authority to the Constellation Fathers, System Sovereigns, and Planetary Princes.

1. MICHAEL OF NEBADON

33:1.1 (366.2) Our Creator Son is the personification of the 611,121st original concept of infinite identity of simultaneous origin in the Universal Father and

Mihael iz Nebadona je "jedinorođeni Sin" koji je personifikacija ovog 611,121-og univerzalnog kozmičkog koncepta božanstvenosti i beskonačnosti. Njegovi glavni centar počiva u trostrukoj palati svjetla na Salvingtonu. I Mihael živi u ovom prebivalištu zahvaljujući tome što je proživio duhovnu, morontijalnu i materijalnu fazu, tri faze egzistencije inteligentnih stvorenja. Zbog imena koje je primio prilikom sedmog i završnog darivanja na Urantiji, često nosi i naziv Krist Mihael.

Naš Sin Stvoritelj nije Vječni Sin, egzistencijalni Rajski suradnik Oca Svih i Beskonačnog Duha. Mihael iz Nebadona nije pripadnik Rajskog Trojstva. Ali naš Glavni Sin svejedno posjeduje u svojoj domeni sve božanske osobine i moći koje bi našle ispoljenje u Vječnom Sinu ako bi ovaj istinski bio prisutan na Salvingtonu i aktivan u Nebadonu. Mihael štoviše posjeduje i dodatne moći i povlastice zahvaljujući tome što ne samo što u sebi personificira Vječnog Sina, već što k tome predstavlja i istinski utjelovljuje prisutnost Oca Svih istom ovom lokalnom svemiru u okviru njegovih domena. On štoviše predstavlja i Oca-Sina. Zahvaljujući ovim odnosima, Sin Stvoritelj je najmoćnije, najsvestranije i najutjecajnije božansko biće koje ima sposobnost neposredne administrativne uprave evolutivnim svemirima kao i moć osobnog kontakta s nezrelim stvorenim bićima.

Naš Sin Stvoritelj ispoljava jednaku privlačnu duhovnu moć--gravitaciju duha--iz glavnog centra lokalnog svemira, koju bi Rajski Vječni Sin ispoljio kad bi bio osobno prisutan na Salvingtonu, ako ne i veću; ovaj Kozmički Sin je štoviše personifikacija Oca Svih svemiru Nebadonu. Sinovi Stvoritelji su ličnosti- centri duhovnih sila Rajskog Oca-Sina. Sinovi Stvoritelji su krajnji centri moći-ličnostiveličanstvenih vremensko-prostornih osobina Sedmostrukog Boga.

Sin Stvoritelj je namjesnička personifikacija Oca Svih, biće božanstveno jednako Vječnom Sinu i stvaralački suradnik Beskonačnog Duha. Našem svemiru i svim njegovim naseljenim svjetovima, sa gledišta svih praktičnih namjera i ciljeva, Suvereni Sin je Bog. On u sebi personificira sve osobine Rajskih Božanstava koje evolutivni smrtnici mogu razaznati i shvatiti. Zajedno sa svojim Duhom-pomoćnikom, ovaj Sin je vaš stvaralački roditelj. Mihael je vaš Sin Stvoritelj, vrhovna ličnost; Vječni Sin je s vašeg gledišta nadvrhovni--on je beskonačna Božanska ličnost.

U osobi Sina Stvoritelja imamo vladara i božanskog roditelja koji je ne samo pravedan, već i moćan, djelotvoran i blagotvoran kao što bi Otac Svih i Vječni Sin bili da se zajednički nalaze na Salvingtonu na administrativno-upravnoj poziciji

the Eternal Son. The Michael of Nebadon is the "only-begotten Son" personalizing this 611,121st universal concept of divinity and infinity. His headquarters is in the threefold mansion of light on Salvington. And this dwelling is so ordered because Michael has experienced the living of all three phases of intelligent creature existence: spiritual, morontial, and material. Because of the name associated with his seventh and final bestowal on Urantia, he is sometimes spoken of as Christ Michael.

33:1.2 (366.3) Our Creator Son is not the Eternal Son, the existential Paradise associate of the Universal Father and the Infinite Spirit. Michael of Nebadon is not a member of the Paradise Trinity. Nevertheless our Master Son possesses in his realm all of the divine attributes and powers that the Eternal Son himself would manifest were he actually to be present on Salvington and functioning in Nebadon. Michael possesses even additional power and authority, for he not only personifies the Eternal Son but also fully represents and actually embodies the personality presence of the Universal Father to and in this local universe. He even represents the Father-Son. These relationships constitute a Creator Son the most powerful, versatile, and influential of all divine beings who are capable of direct administration of evolutionary universes and of personality contact with immature creature beings.

33:1.3 (366.4) Our Creator Son exerts the same spiritual drawing power, spirit gravity, from the headquarters of the local universe that the Eternal Son of Paradise would exert if he were personally present on Salvington, and *more*; this Universe Son is also the personification of the Universal Father to the universe of Nebadon. Creator Sons are personality centers for the spiritual forces of the Paradise Father-Son. Creator Sons are the final power-personality focalizations of the mighty time-space attributes of God the Sevenfold.

33:1.4 (367.1) The Creator Son is the vicegerent personalization of the Universal Father, the divinity co-ordinate of the Eternal Son, and the creative associate of the Infinite Spirit. To our universe and all its inhabited worlds the Sovereign Son is, to all practical intents and purposes, God. He personifies all of the Paradise Deities which evolving mortals can discerningly comprehend. This Son and his Spirit associate *are* your creator parents. To you, Michael, the Creator Son, is the supreme personality; to you, the Eternal Son is supersupreme — an infinite Deity personality.

33:1.5 (367.2) In the person of the Creator Son we have a ruler and divine parent who is just as mighty, efficient, and beneficent as would be the Universal Father and the Eternal Son if both were present on Salvington and engaged in the

svemira Nebadona.

administration of the affairs of the universe of Nebadon.

2. NEBADONSKI VLADAR

Iz observacije se može vidjeti da određeni Sinovi Stvoritelji više nalikuju Ocu, neki Sinu, dok drugi u sebi spajaju oba ova beskonačna roditelja. Naš Sin Stvoritelj zacijelo očituje crte i osobine koje više nalikuju u Vječnom Sinu.

Mihael je svojom voljom odlučio formirati ovaj lokalni svemir nad kojim danas neograničeno upravlja. Njegova osobna moć je ograničena prvo preegzistencijalnim krugovima gravitacije koji imaju centar na Raju, a drugo povlasticama Starih Dana iz nadkozmičke vlade vezanim uz konačne izvršiteljske odluke o ukinuću ličnosti. Dok je Otac jedini koji daruje ličnost, uz odobrenje Vječnog Sina, Sinovi Stvoritelji mogu uvesti nove oblike stvorenih bića i uz radnu suradnju svojih Duhova-suradnica, mogu uložiti nastojanja na postignuću novih preobrazbi energije- materije.

Mihael je personifikacija Rajskog Oca-Sinalokalnom svemiru Nebadonu u okvirima istog; stoga, kad je Stvaralački Majčinski Duh, predodređen Beskonačnog Duha lokalnom svemiru, sebe podredila Kristu Mihaelu prilikom njegovog povratka sa završnog utjelovljenja na Urantiji, Glavni Sin je ovom prilikom postigao sudsku vlast nad "svom silom na nebu i na zemlji."

Kad se Božanske Služiteljice podrede Sinovima Stvoriteljima lokalnih svemira, ovi Glavni Sinovi postaju osobni centri velikih zaliha božanstvenosti Oca, Sina i Duha koja se očituje na konačan način, dok zahvaljujući iskustvima darivanja u obličju stvorenih bića koja postižu kao osobe iz reda Mihaela, postižu moć iskustvenog predodređenja božanstvenosti Vrhovnog Bića. Ni jedan drugi red bića nije u stanju bilo tako cjelovito osobno iscrpiti potencijale ovovremenog konačnog iskustva, ili posjedovati takvu sposobnost samostalne uprave.

Dok se Mihaelov službeni centar nalazi na Salvingtonu, glavnom centru Nebadona, on provodi dosta vremena obilazeći zvijezde, centre sustava, pa čak i pojedinačne planete. S vremena na vrijeme, Mihael putuje do Raja i često do Uverse, gdje održava vijećanja sa Starim Danima. Kad se udalji iz Salvingtona, njegovo mjesto preuzima Gabrijel, koji ovom prilikom djeluje kao namjesnik Nebadonskog svemira.

3. KOZMIČKI SIN I DUH

2. THE SOVEREIGN OF NEBADON

33:2.1 (367.3) Observation of Creator Sons discloses that some resemble more the Father, some the Son, while others are a blend of both their infinite parents. Our Creator Son very definitely manifests traits and attributes which more resemble the Eternal Son.

33:2.2 (367.4) Michael elected to organize this local universe, and herein he now reigns supreme. His personal power is limited by the pre-existent gravity circuits centering at Paradise and by the reservation on the part of the Ancients of Days of the superuniverse government of all final executive judgments regarding the extinction of personality. Personality is the sole bestowal of the Father, but the Creator Sons, with the approval of the Eternal Son, do initiate new creature designs, and with the working co-operation of their Spirit associates they may attempt new transformations of energy-matter.

33:2.3 (367.5) Michael is the personification of the Paradise Father-Son to and in the local universe of Nebadon; therefore, when the Creative Mother Spirit, the local universe representation of the Infinite Spirit, subordinated herself to Christ Michael upon the return from his final bestowal on Urantia, the Master Son thereby acquired jurisdiction over "all power in heaven and on earth."

33:2.4 (367.6) This subordination of the Divine Ministers to the Creator Sons of the local universes constitutes these Master Sons the personal repositories of the finitely manifestable divinity of the Father, Son, and Spirit, while the creature-bestowal experiences of the Michaels qualify them to portray the experiential divinity of the Supreme Being. No other beings in the universes have thus personally exhausted the potentials of present finite experience, and no other beings in the universes possess such qualifications for solitary sovereignty.

33:2.5 (367.7) Although Michael's headquarters is officially located on Salvington, the capital of Nebadon, he spends much of his time visiting the constellation and system headquarters and even the individual planets. Periodically he journeys to Paradise and often to Uversa, where he counsels with the Ancients of Days. When he is away from Salvington, his place is assumed by Gabriel, who then functions as regent of the universe of Nebadon.

3. THE UNIVERSE SON AND SPIRIT

Prožimajući sve svemire vremena i prostora, Beskonačni Duh djeluje iz centra lokalnog svemira kao specijalizirano žarište koje postiže potpunost ličnih osobina metodom stvaralačke suradnje sa Sinom Stvoriteljem. Sin Stvoritelj ima najvišu administrativnu vlast u svom lokalnom svemiru; Beskonačni Duh, Božanska Služiteljica, u cjelosti djeluje kao njegova suradnica koja mu je savršeno jednaka.

Kozmički Duh Majke iz Salvingtona, Mihaelov suradnik pri kontroli i administrativnoj upravi nad Nebadonom, pripada šestoj grupi Vrhovnih Duhova i nosi broj 611,121. Ova je dobrovoljno javila da se pridruži Mihaelu prilikom njegovog oslobođenja od Rajskih dužnosti i od ovog je časa s njim surađivala u procesu stvaranja i vladanja nad njegovim svemirom.

Dok Glavni Sin Stvoritelj nosi naziv osobnog vladara njegovog svemira, Kozmički Duh po svim upravnim pitanjima ravnopravo surađuje sa Sinom. Dok Duh uvijek priznaje Sina kao suverenog vladara, Sin uvijek pruža Duhu ravnopravnu i jednaku upravnu poziciju u svim kozmičkih poslovima. Pri cijelom njegovm darivanju ljubavi i života, Sin Stvoritelj uvijek i savršeno prima podršku i vještu pomoć od svemudrog i svezjernog Kozmičkog Duha i cijele njezine raznolike povorke anđeoskih ličnosti. Ovaj Majčinski Duh je zapravo majka duhova i ličnosti duha, sveprisutni i svemudri savjetnik Sina Stvoritelja, vjerno i istinsko predočenje Rajskog Beskonačnog Duha.

Sin djeluje kao Otac svog lokalnog svemira. Duh, prema razumijevanju stvorenog bića, preuzima ulogu majke koja uvijek pomaže Sinu i koja je zauvijek nezamjenjiva pri administrativnoj upravi nad svemirom. Prilikom pobune, jedino Sin i njegovi Sinovi suradnici mogu djelovati kao izručitelji. Dok Duh nikad neće pokušati zaustaviti pobunu ili obraniti vlast, Duh uvijek pruža podršku Sinu pri svemu što je bitno u cilju stabilizacije vlasti i održanja autoriteta na svjetovima koji su zacrnjeni zlom i ovladani grijehom. Jedino Sin može povratiti njihovu zajedničku stvorenu domenu, dok se Sin nikada ne bi mogao ponadati konačnom uspjehu bez neprestane pomoći Božanske Služiteljice i njezinog ogromnog mnoštva služiteljskih bića duha, Božjih kćerki, koje tako vjerno i hrabro brane dobrobit smrtnih ljudi i slavu svojih božanskih roditelja.

Po upotpunjenju sedmog i konačnog darivanja Sina Stvoritelja u vidu stvorenog bića, Božanska Služiteljica više nije izložena periodičnim periodima izolacije, i Sinov kozmički

33:3.1 (368.1) While pervading all the universes of time and space, the Infinite Spirit functions from the headquarters of each local universe as a specialized focalization acquiring full personality qualities by the technique of creative co-operation with the Creator Son. As concerns a local universe, the administrative authority of a Creator Son is supreme; the Infinite Spirit, as the Divine Minister, is wholly co-operative though perfectly co-ordinate.

33:3.2 (368.2) The Universe Mother Spirit of Salvington, the associate of Michael in the control and administration of Nebadon, is of the sixth group of Supreme Spirits, being the 611,121st of that order. She volunteered to accompany Michael on the occasion of his liberation from Paradise obligations and has ever since functioned with him in creating and governing his universe.

33:3.3 (368.3) The Master Creator Son is the personal sovereign of his universe, but in all the details of its management the Universe Spirit is codirector with the Son. While the Spirit ever acknowledges the Son as sovereign and ruler, the Son always accords the Spirit a co-ordinate position and equality of authority in all the affairs of the realm. In all his work of love and life bestowal the Creator Son is always and ever perfectly sustained and ably assisted by the all-wise and ever-faithful Universe Spirit and by all of her diversified retinue of angelic personalities. Such a Divine Minister is in reality the mother of spirits and spirit personalities, the ever-present and all-wise adviser of the Creator Son, a faithful and true manifestation of the Paradise Infinite Spirit.

33:3.4 (368.4) The Son functions as a father in his local universe. The Spirit, as mortal creatures would understand, enacts the role of a mother, always assisting the Son and being everlastingly indispensable to the administration of the universe. In the face of insurrection only the Son and his associated Sons can function as deliverers. Never can the Spirit undertake to contest rebellion or defend authority, but ever does the Spirit sustain the Son in all of everything he may be required to experience in his efforts to stabilize government and uphold authority on worlds tainted with evil or dominated by sin. Only a Son can retrieve the work of their joint creation, but no Son could hope for final success without the incessant co-operation of the Divine Minister and her vast assemblage of spirit helpers, the daughters of God, who so faithfully and valiantly struggle for the welfare of mortal men and the glory of their divine parents.

33:3.5 (368.5) Upon the completion of the Creator Son's seventh and final creature bestowal, the uncertainties of periodic isolation terminate for the Divine Minister, and the Son's universe helper

pomoćnik zauvijek prima sigurnost i kontrolu. Prilikom ustoličenja, kada Sin Stvoritelj primi naslov Glavnog Sina, pri obilježju najveće svečanosti, Kozmički Duh po prvi put i pred velikim mnoštvom okupljenih, javno priznaje svoju podređenost Sinu i obećava vjernost i poslušnost. Ovo se dogodilo u Nebadonu u vrijeme Mihaelovog povratka na Salvingotn nakon podarenja na Urantiji. Nikada prije, Kozmički Duh nije izrazio svoju podređenost Kozmičkom Sinu, i prethodno ovom događaju, prije nego što je Duh dobrovoljno predao moć i autoritet, nije se moglo reći da je "sva moć na nebu i na zemlji povjerena u ruke" Sina.

Nakon što je Stvaralački Majčinski Duh ovom prilikom obećao podređenost, Mihael iz Nebadona je plemenito priznao svoju vječnu ovisnost o Duhu, svom suradniku, što je Duhu pružilo suvladarski status nad njegovim domenama i nakon čega su sva sva njihova stvorena bića obećala jednaku odanost Duhu koju su do ovog časa ukazivala Sinu; i zatim je nastupilo konačno "Proglašenje jednakosti." Premda je Sin bio suvereni vladar svog lokalnog svemira, on je ovom prilikom objavio ravnopravnost Duha po svim obdarenjima ličnosti i stavovima božanskog karaktera. I ovo je postalo transcendentni uzorak obiteljske organizacije i vladarske uprave čak i najnižih stvorenih bića na svjetovima prostora. Ovo je, ustvari i uistinu, visoki ideal obitelji i ljudske institucije dobrovoljnog braka.

Sin i Duh sada valdaju svemirom upravo kao što bi otac i majka pazili i čuvali svoju obitelj sinova i kćeri. Nije posve neprikladno govoriti o Kozmičkom Duhu kao stvaralačkoj suradnici Sina Stvoritelja i označiti stvorena bića njihove domene kao njihove sinove i kćeri--ogromnu i veličanstvenu obitelj nebrojenih odgovornosti i beskrajnog bdijenja.

Dok Sin inicira stvaranje određene kozmičke djece, Duh je u cjelosti isključivo odgovoran za stvaranje razolikih vrsta ličnosti duha koje pružaju ljubav i službu pod upravom i vodstvom istog ovog Majčinskog Duha. U procesu stvaranja drugih vrsta kozmičkih ličnosti, Sin i Duh djeluju zajedno i uvijek traže uzajamni savjet i odobrenje pri svakom stvaralačkom djelu.

4. GABRIJEL--GLAVNI IZVRŠITELJ

Sjajna i Jutarnja Zvijezda predstavlja personifikaciju prvog koncepta identiteta i ideala ličnosti koji je Sin Stvoritelj zamislio s lokalnim očitovanjem Beskonačnog Duha. Ako se

becomes forever settled in surety and control. It is at the enthronement of the Creator Son as a Master Son, at the jubilee of jubilees, that the Universe Spirit, before the assembled hosts, first makes public and universal acknowledgment of subordination to the Son, pledging fidelity and obedience. This event occurred in Nebadon at the time of Michael's return to Salvington after the Urantian bestowal. Never before this momentous occasion did the Universe Spirit acknowledge subordination to the Universe Son, and not until after this voluntary relinquishment of power and authority by the Spirit could it be truthfully proclaimed of the Son that "all power in heaven and on earth has been committed to his hand."

33:3.6 (369.1) After this pledge of subordination by the Creative Mother Spirit, Michael of Nebadon nobly acknowledged his eternal dependence on his Spirit companion, constituting the Spirit coruler of his universe domains and requiring all their creatures to pledge themselves in loyalty to the Spirit as they had to the Son; and there issued and went forth the final "Proclamation of Equality." Though he was the sovereign of this local universe, the Son published to the worlds the fact of the Spirit's equality with him in all endowments of personality and attributes of divine character. And this becomes the transcendent pattern for the family organization and government of even the lowly creatures of the worlds of space. This is, in deed and in truth, the high ideal of the family and the human institution of voluntary marriage.

33:3.7 (369.2) The Son and the Spirit now preside over the universe much as a father and mother watch over, and minister to, their family of sons and daughters. It is not altogether out of place to refer to the Universe Spirit as the creative companion of the Creator Son and to regard the creatures of the realms as their sons and daughters — a grand and glorious family but one of untold responsibilities and endless watchcare.

33:3.8 (369.3) The Son initiates the creation of certain of the universe children, while the Spirit is solely responsible for bringing into existence the numerous orders of spirit personalities who minister and serve under the direction and guidance of this selfsame Mother Spirit. In the creation of other types of universe personalities, both the Son and the Spirit function together, and in no creative act does the one do aught without the counsel and approval of the other.

4. GABRIEL — THE CHIEF EXECUTIVE

33:4.1 (369.4) The Bright and Morning Star is the personalization of the first concept of identity and ideal of personality conceived by the Creator Son and the local universe manifestation of the Infinite

osvrnemo na najraniju egzistenciju lokalnog kozmosa, prije nego što su Sin Stvoritelja i Majčinski Duh uspostavili uzajamnu stvaralačku vezu, prije stvaranja njihove ogromne obitelji sinova i kćeri, prvi zajednički čin rane i slobodne veze ovih dvaju božanskih ličnosti rezultira u stvaranju najviše ličnosti duha, tvorevine Sina i Duha, Sjajne i Jutarnje Zvijezde.

U svakom lokalnom svemiru postoji samo jedno ovakvo biće mudrosti i veličanstva. Otac Svih i Vječni Sin imaju i koriste moć stvaranja neograničenog broja božanstveno jedankih Sinova; ali ovakvi Sinovi, zajedno s Kćerkama Beskonačnog Duha, mogu stvoriti samo jednu Sjajnu i Jutarnju Zvijezdu lokalnog svemira, biće poput njih samih, koje je istinski spoj njihove združene prirode, samo bez stvaralačkih povlastica. Dok Gabrijel iz Salvingtona nalikuje Kozmičkom Sinu po božanstvenosti prirode, on je uveliko ograničen u osobinama Božanstva.

Ovaj prvorodenac roditelja novog svemira predstavlja jedinstvenu ličnost koja posjeduje mnoge veličanstvene osobine koje nisu bile primjetne u njegovim roditeljima, biće neviđene svestranosti i nezamislive veličanstvenosti. Ova blažena ličnost obuhvaća božansku volju Sina kao i stvaralačku maštu Duha. Misli i djela Sjajne Jutarnje Zvijezde uvijek svjedoče kako i Sinu Stvoritelju, tako i o Stvaralačkom Duhu. Ovo biće pored toga ima široku sposobnost razumijevanja i suosjećajnog kontakta s duhovnim serafskim vojskama i materijalnim evolutivnim stvorenjima koja imaju slobodnu volju.

Sjajna i Jutarnja Zvijezda nije stvoritelj, već je veličanstveni administrativni upravitelj, osobni administrativni namjesnik Sina Stvoritelja. Osim u pogledu stvaranja i implantacije života, Sin i Duh nikad ne raspravljaju bitna kozmička pitanja bez Gabrijela.

Gabrijel iz Salvingtona je glavni izvršitelj Nebadonskog svemira, kao i osoba koja riješava sve izvršiteljske apele vezane uz njegovu administraciju. Dok je ovaj kozmički izvršitelj stvoren s punim radnim obdarenjem, on postiže iskustvo s rastom i evolucijom svoje lokalne tvorevine.

Gabrijel je glavni izvršni činovnik nadkozmičke vlasti koja se tiče neosobnih poslova lokalnog svemira. Većina pitanja koja se tiču grupnog suda i buđenja pri epohalnim sudskim razdobljima, o kojima odlučuju Stari Dani, jednako podliježu domeni Gabrijelove punomoći i izvršnim postupcima njegovog osoblja. Gabrijel djeluje u ulozi glavnog izvršitelja nad svim vladarima lokalnog svemira i nadsvemira. On nadzire moćni zbor administrativnih pomoćnika stvorenih u cilju

Spirit. Going back to the early days of the local universe, before the union of the Creator Son and the Mother Spirit in the bonds of creative association, back to the times before the beginning of the creation of their versatile family of sons and daughters, the first conjoint act of this early and free association of these two divine persons results in the creation of the highest spirit personality of the Son and the Spirit, the Bright and Morning Star.

33:4.2 (369.5) Only one such being of wisdom and majesty is brought forth in each local universe. The Universal Father and the Eternal Son can, in fact do, create an unlimited number of Sons in divinity equal to themselves; but such Sons, in union with the Daughters of the Infinite Spirit, can create only one Bright and Morning Star in each universe, a being like themselves and partaking freely of their combined natures but not of their creative prerogatives. Gabriel of Salvington is like the Universe Son in divinity of nature though considerably limited in the attributes of Deity.

33:4.3 (369.6) This first-born of the parents of a new universe is a unique personality possessing many wonderful traits not visibly present in either ancestor, a being of unprecedented versatility and unimagined brilliance. This supernal personality embraces the divine will of the Son combined with the creative imagination of the Spirit. The thoughts and acts of the Bright and Morning Star will ever be fully representative of both the Creator Son and the Creative Spirit. Such a being is also capable of a broad understanding of, and sympathetic contact with, both the spiritual seraphic hosts and the material evolutionary will creatures.

33:4.4 (370.1) The Bright and Morning Star is not a creator, but he is a marvelous administrator, being the personal administrative representative of the Creator Son. Aside from creation and life impartation the Son and the Spirit never confer upon important universe procedures without Gabriel's presence.

33:4.5 (370.2) Gabriel of Salvington is the chief executive of the universe of Nebadon and the arbiter of all executive appeals respecting its administration. This universe executive was created fully endowed for his work, but he has gained experience with the growth and evolution of our local creation.

33:4.6 (370.3) Gabriel is the chief officer of execution for superuniverse mandates relating to nonpersonal affairs in the local universe. Most matters pertaining to mass judgment and dispensational resurrections, adjudicated by the Ancients of Days, are also delegated to Gabriel and his staff for execution. Gabriel is thus the combined chief executive of both the super- and the local universe rulers. He has at his command an able corps of administrative assistants, created

izvršenja specijalnih dužnosti, koji nisu obznajeni evolutivnim smrtnicima. Pored ovih pomoćnika, Gabijel može upotrijebiti i sva nebeska bića koja djeluju u Nebadonu, dok je pored toga i vrhovni upravitelj nad "nebeskim vojskama"-- celestins kim trupama.

Gabrijel i njegovo osoblje ne djeluje u ulozi učitelja; oni imaju administrativnu ulogu. Oni su jedino skrenuli s redovnog tijeka svojih dužnosti prilikom Mihaelovog utjelovljenja u smrtnom obličju. Prilikom takvih darovanja, Gabrijel se uvijek povdio prema volji utjelovljenog Sina, te je u suradnji s Ujedinjenim Danima postao stvarni upravitelj kozmičkih poslova za vrijeme kasnijih darivanja. Gabrijel se blisko poistovjećuje s poviješću i razvojem Urantije od Mihaelovog darivanja smrtnim bićima.

Osim što imaju priliku sresti Gabrijela na svjetovima darivanja za vrijeme općih i specijalnih buđenja, smrtnici ga rijetko mogu sresti dok uzlaze lokalnim svemirom, sve dok ne pristupe administrativnim poslovima u okviru lokalne tvorevine. Djelujući kao administratori bilo kojeg reda ili stupnja, morate doći pod Gabrijelovu upravu.

5. AMBASADORI TROJSTVA

Administrativna uprava ambasadora koji vuku porijeklo od Trojstva završava s nadkozmičkom vladom. Lokalne svemire obilježava dvojna uprava, početak majčinsko-očinskog koncepta. Sin Stvoritelj djeluje kao kozmički otac; Božanska Služiteljica djeluje kao kozmička majka, kao Stvaralački Duh lokalnog svemira. Svaki lokalni svemir je, pored toga, blagoslovljen prisutnošću ličnosti iz centralnog svemira i Raja. Na čelu ove Rajske grupe u Nebadonu stoji ambasador Rajskog Trojstva--Imanuel iz Salvingtona-- pripadnik Ujedinjenih Dana koji je pripojen lokalnom svemiru Nebadonu. Na određeni način, ovaj visoki Sin Trojstva djeluje i kao osobni namjesnik Oca Svih u sudnici Sina Stvoritelja; odatle je dobio ime Imanuel.

Imanuel iz Salvingtona koji nosi broj 611,121 šestog reda Vrhovnih Ličnosti Trojstva, je biće blaženog dostojanstva i tako visoke milostivosti, da odbija primiti obožavanje i divljenje svih živućih bića. On je poznat kao jedina ličnost cijelog Nebadona koja nikad nije priznala podređenost svom bratu Mihaelu. Dok djeluje u ulozi savjetnika Suverenom Sinu, Imanuel daje savjet jedino prema zahtjevu. U odsutnosti Sina Stvoritelja, Imanuel može upravljati bilo kojim visokim kozmičkim vijećem, ali on ne sudjeluje u izvršnim poslovima svemira izuzev prema zahtjevu.

for their special work, who are unrevealed to evolutionary mortals. In addition to these assistants, Gabriel may employ any and all of the orders of celestial beings functioning in Nebadon, and he is also the commander in chief of "the armies of heaven" — the celestial hosts.

33:4.7 (370.4) Gabriel and his staff are not teachers; they are administrators. They were never known to depart from their regular work except when Michael was incarnated on a creature bestowal. During such bestowals Gabriel was ever attendant on the will of the incarnated Son, and with the collaboration of the Union of Days, he became the actual director of universe affairs during the later bestowals. Gabriel has been closely identified with the history and development of Urantia ever since the mortal bestowal of Michael.

33:4.8 (370.5) Aside from meeting Gabriel on the bestowal worlds and at the times of general- and special-resurrection roll calls, mortals will seldom encounter him as they ascend through the local universe until they are inducted into the administrative work of the local creation. As administrators, of whatever order or degree, you will come under the direction of Gabriel.

5. THE TRINITY AMBASSADORS

33:5.1 (370.6) The administration of Trinity-origin personalities ends with the government of the superuniverses. The local universes are characterized by dual supervision, the beginning of the father-mother concept. The universe father is the Creator Son; the universe mother is the Divine Minister, the local universe Creative Spirit. Every local universe is, however, blessed with the presence of certain personalities from the central universe and Paradise. At the head of this Paradise group in Nebadon is the ambassador of the Paradise Trinity — Immanuel of Salvington — the Union of Days assigned to the local universe of Nebadon. In a certain sense this high Trinity Son is also the personal representative of the Universal Father to the court of the Creator Son; hence his name, Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel of Salvington, number 611,121 of the sixth order of Supreme Trinity Personalities, is a being of sublime dignity and of such superb condescension that he refuses the worship and adoration of all living creatures. He bears the distinction of being the only personality in all Nebadon who has never acknowledged subordination to his brother Michael. He functions as adviser to the Sovereign Son but gives counsel only on request. In the absence of the Creator Son he might preside over any high universe council but would not otherwise participate in the executive affairs of the universe except as requested.

Ovaj ambasador Raja koji služi u Nebadonu ne predstavlja predmet sudske uprave lokalnokozmičke vlade. On pored toga ne prakticira visoku autoritativnu upravu nad izvršnim poslovima evolutivnog lokalnog svemira, osim što se bavi nadzorom nad svojom braćom, Vjernim Danima, koji služe na glavnom centru zvijezda.

Poput Ujedinjenih Dana, Vjerni Dani nikad ne pružaj savjet niti nude svoje usluge vladarima zvijezda osim prema zahtjevu. Ovi ambasadori Raja koji djeluju u zvijezdima predstavljaju posljednju osobnu prisutnost Stacionarnih Sinova Trojstva koji djeluju u savjetodavnim ulogama u lokalnim svemirima. Zvijezda su bliže povezana s nadkozmičkomadministrativnom upravom, nego s upravom lokalnih sustava, kojima upravljaju isključivo domaće ličnosti lokalnog svemira.

6. UOPĆENA ADMINISTRACIJA

Gabrijel je glavni izvršitelj i stvarni administrativni upravitelj Nebadona. Mihaelova odsutnost iz Salvingotna ni na koji način ne uzrokuje poremećaj u tijeku kozmičkih poslova. Prilikom Mihaelove odsutnosti, kao što je bio slučaj prilikom posljednjeg periodičnog skupa Orvontonskih Glavnih Sinova na Raju, Gabrijel djeluje u ulozi kozmičkog namjesnika. U takvim situacijama, Gabrijel se uvijek nastoji posavjetovati s Imanuelom iz Salvingtona vezano uz sve bitnije probleme.

Otac Melkizedek je Gabrijelov prvi pomoćnik. Kad god je Sjajna i Jutarnja Zvijezda odsutna iz Salvingtona, njegove dužnosti preuzima izvorniMelkizedeški Sin.

Određene specijalne domene dužnosti predstavljaju dužnost određenih poadministrativnih kozmičkih grupa. Dok se uopćeno vlada lokalnog sustava brine o pitanjima vezanim za dobrobit njegovih planeta, ona se preciznije zanima za pitanja fizičkog statusa živih bića--biološke probleme. Na drugoj strani, vladari zvijezda nadgledaju pitanja društvenih i upraviteljskih uvjeta koji vladaju na različitim planetima i sustavima. Vlada zvijezda se prvenstveno zanima za pitanja ujedinjenja i stabilizacije. Na još višim razinama, kozmički vladari se prvenstveno brinu o pitanjima duhovnog statusa njihovih domena.

Ambasadori primaju dužnosti kao rezultat sudskih odluka i djeluju kao poslanici jednog svemira u okviru drugih svemira. Konzuli djeluju kao predstavnici zvijezda bilo kozmičkom centru ili drugim zvijezdima; oni primaju dužnost kao rezultat zakonodavnih odluka i djeluju jedino u sastavu lokalnog svemira. Promatrači primaju svoje položaje kao rezultat izvršnih odluka Vladara

^{33:5.3 (371.1)} This ambassador of Paradise to Nebadon is not subject to the jurisdiction of the local universe government. Neither does he exercise authoritative jurisdiction in the executive affairs of an evolving local universe except in the supervision of his liaison brethren, the Faithfuls of Days, serving on the headquarters of the constellations.

^{33:5.4 (371.2)} The Faithfuls of Days, like the Union of Days, never proffer advice or offer assistance to the constellation rulers unless it is asked for. These Paradise ambassadors to the constellations represent the final personal presence of the Stationary Sons of the Trinity functioning in advisory roles in the local universes. Constellations are more closely related to the superuniverse administration than local systems, which are administered exclusively by personalities native to the local universe.

6. GENERAL ADMINISTRATION

^{33:6.1 (371.3)} Gabriel is the chief executive and actual administrator of Nebadon. Michael's absence from Salvington in no way interferes with the orderly conduct of universe affairs. During the absence of Michael, as recently on the mission of reunion of Orvonton Master Sons on Paradise, Gabriel is the regent of the universe. At such times Gabriel always seeks the counsel of Immanuel of Salvington regarding all major problems.

^{33:6.2 (371.4)} The Father Melchizedek is Gabriel's first assistant. When the Bright and Morning Star is absent from Salvington, his responsibilities are assumed by this original Melchizedek Son.

^{33:6.3 (371.5)} The various subadministrations of the universe have assigned to them certain special domains of responsibility. While, in general, a system government looks after the welfare of its planets, it is more particularly concerned with the physical status of living beings, with biologic problems. In turn, the constellation rulers pay especial attention to the social and governmental conditions prevailing on the different planets and systems. A constellation government is chiefly exercised over unification and stabilization. Still higher up, the universe rulers are more occupied with the spiritual status of the realms.

^{33:6.4 (371.6)} Ambassadors are appointed by judicial decree and represent universes to other universes. Consuls are representatives of constellations to one another and to the universe headquarters; they are appointed by legislative decree and function only within the confines of the local universe. Observers are commissioned by executive decree of a System Sovereign to

Sustava i oni zastupaju sustave bilo glavnom centru zvijezda ili drugim sustavima, jednako djelujući jedino u okvirima lokalnog svemira.

Iz Salvingtona se istovremeno emitiraju programi centrima zvijezda, glavnom centru sustava, kao i individualnim planetima. Svi viši redovi nebeskih bića imaju sposobnost korištenja ove komunikacijske veze sa svojim suradnicima širom svemira. Kozmički program se prenosi svim naseljenim svjetovima neovisno o njihovom duhovnom statusu. Jedino svjetovi koji počivaju pod duhovnom karantenom ne mogu primiti ovu međuplanetarnu komunikaciju.

Poglavar Očeva Zvijezda povremeno emitira programe određenog zvijezda s njegovog glavnog centra.

Specijalna grupa bića koja žive na Salvingtonu radi na praćenju, računic i usklađenju vremenskih razlika. Standardni dan Nebadonatreja osamnaest dana, šest sati i dvije i pol minute Urantija vremena. Godina dana na Nebadonu predstavlja vremenski period kozmičke rotacije u odnosu na orbitu Uverse i iznosi stotinu dana standardnog kozmičkog vremena, otprilike pet godina Urantija vremena.

Nebadonsko vrijeme koje se računa na Salvingtonu, predstavlja standardno mjerilo svim zvijezdima i sustavima lokalnog svemira. Sva zvijezda upravljaju poslove prema Nebadonskom vremenu, dok sustavi i individualni planeti imaju vlastite računice vremena.

Jedan dan Satanije, kad se računa na Jerusemu, traje nešto kraće (jedan sat, četiri minute i petnaest sekundi) od tri dana Urantija vremena. Ovo je uopćeno poznato kao Salvingtonsko ili kozmičkovrijeme, te kao Satanijsko vrijeme ili vrijeme zvijezda. Kozmičko vrijeme djeluje kao standard.

7. NEBDAONSKI SUDOVI

Glavni Sin Mihael se prije svega zanima za tri pitanja--stvaranje, održavanje i službu. Osobno, on ne sudjeluje u sudskim poslovima svog svemira. Stvoritelji nikad ne sude svojim stvorenim bićima; to jedino mogu učiniti bića koja imaju visoku obuku i stvarno iskustvo življenja stvorenih bića.

Cijeli sudski mehanizam Nebadona počiva pod Gabrijelovim nadzorom. Visoki sudovi Salvingtonariješavaju probleme koji imaju upćeni kozmički značaj, kao i apelacione slučajeve iz sustavskih sudnica. Ovi kozmički sudovi imaju sedamdeset grana i djeluju u sedam grupa od

represent that system to other systems and at the constellation capital, and they, too, function only within the confines of the local universe.

33:6.5 (371.7) From Salvington, broadcasts are simultaneously directed to the constellation headquarters, the system headquarters, and to individual planets. All higher orders of celestial beings are able to utilize this service for communication with their fellows scattered throughout the universe. The universe broadcast is extended to all inhabited worlds regardless of their spiritual status. Planetary intercommunication is denied only those worlds under spiritual quarantine.

33:6.6 (372.1) Constellation broadcasts are periodically sent out from the headquarters of the constellation by the chief of the Constellation Fathers.

33:6.7 (372.2) Chronology is reckoned, computed, and rectified by a special group of beings on Salvington. The standard day of Nebadon is equal to eighteen days and six hours of Urantia time, plus two and one-half minutes. The Nebadon year consists of a segment of the time of universe swing in relation to the Uversa circuit and is equal to one hundred days of standard universe time, about five years of Urantia time.

33:6.8 (372.3) Nebadon time, broadcast from Salvington, is the standard for all constellations and systems in this local universe. Each constellation conducts its affairs by Nebadon time, but the systems maintain their own chronology, as do the individual planets.

33:6.9 (372.4) The day in Satania, as reckoned on Jerusem, is a little less (1 hour, 4 minutes, 15 seconds) than three days of Urantia time. These times are generally known as Salvington or universe time, and Satania or system time. Standard time is universe time.

7. THE COURTS OF NEBADON

33:7.1 (372.5) The Master Son, Michael, is supremely concerned with but three things: creation, sustenance, and ministry. He does not personally participate in the judicial work of the universe. Creators never sit in judgment on their creatures; that is the exclusive function of creatures of high training and actual creature experience.

33:7.2 (372.6) The entire judicial mechanism of Nebadon is under the supervision of Gabriel. The high courts, located on Salvington, are occupied with problems of general universe import and with the appellate cases coming up from the system tribunals. There are seventy branches of these universe courts, and they function in seven

kjih se svaka sastoji od deset odjeljenja. Pri svim sudskim pitanjima, odluku donose dva sudca, sudac silaznog savršenstva i sudac uzlaznog iskustva.

Što se tiče pravosuđa, slijedeća ograničenja vladaju nad sudovima lokalnog svemira:

1. Administracija lokalnog svemira vodi računa o stvaranju, evoluciji, održavanju i služenju. Kozmički sudovi, stoga, nemaju autoriteta nad pitanjima vječnog života i smrti. Ovo se ne odnosi na pitanje prirodne smrti koja se javlja na Urantiji, već ako se bilo kada pri sudbenom procesu oslovi pitanje prava određenog bića na opstanak, vječni život, ova pitanja moraju biti upućena sudovima Orvontona i ako ovi sudovi donesu odluku o ukinući egzistencije, ove se odluke sprovode prema nalogima i putem djelovanja sila i ličnosti nadkozmičke vlade.

2. Pobačaji u postupcima i osobinama određenih Božjih Sinova Lokalnog Svemira koji ugrožavaju status i autoritet ove osobe kao Sina nikad ne podliježu sudskoj nadležnosti Sinova; takvi se nesporazumi i s tog časa prevode nadkozmičkim sudovima.

3. Pitanje ponovne postavke određenog sastavnog dijela lokalnog svemira--kao recimo lokalnog sustava--na izgubljeni položaj i u zajednicu punog duhovnog statusa u okviru lokalne tvorevine nakon duhovne izolacije, mora biti ostvareno u skladu s odobrenjem visokog vijeća nadkozmosa.

Po svim pitanjima, sudovi Salvingtona imaju posljednju i najvišu riječ. Nitko ne može apelirati ili izbjeći njihovim odlukama i odredbama.

Preda odluke koje su donesene nad ljudskim pitanjima Urantije nekom prilikom mogu djelovatinipoštene, znajte da u svemiru uvijek moraju prevladati kozmička pravda i božansko poštenje. Vi živite u uređenom svemiru i morate znati da će vam se prije ili kasnije ukazati pravda, ako ne i milost.

8. ZAKONODAVNI I IZVRŠNI POLOŽAJI

Na Salvingtonu, glavnom centru Nebadona, ne postoje prava zakonodavna tijela. Svjetovi glavnog kozmičkog centra uglavnom riješavaju pitanja pravorijeka. Zakonodavni skupovi lokalnog svemira počivaju na svijetu koji djeluje kao glavni centar stotinu zvijezda. Sustavi se prvenstveno bave izvršnim i administrativnim radom u okviru lokalnih tvorevina. Vladari Sustava i njihovi suradnici provode zakonodavne odluke vladara

divisions of ten sections each. In all matters of adjudication there presides a dual magistracy consisting of one judge of perfection antecedents and one magistrate of ascendant experience.

33:7.3 (372.7) As regards jurisdiction, the local universe courts are limited in the following matters:

33:7.4 (372.8) 1. The administration of the local universe is concerned with creation, evolution, maintenance, and ministry. The universe tribunals are, therefore, denied the right to pass upon those cases involving the question of eternal life and death. This has no reference to natural death as it obtains on Urantia, but if the question of the right of continued existence, life eternal, comes up for adjudication, it must be referred to the tribunals of Orvonton, and if decided adversely to the individual, all sentences of extinction are carried out upon the orders, and through the agencies, of the rulers of the supergovernment.

33:7.5 (372.9) 2. The default or defection of any of the Local Universe Sons of God which jeopardizes their status and authority as Sons is never adjudicated in the tribunals of a Son; such a misunderstanding would be immediately carried to the superuniverse courts.

33:7.6 (372.10) 3. The question of the readmission of any constituent part of a local universe — such as a local system — to the fellowship of full spiritual status in the local creation subsequent to spiritual isolation must be concurred in by the high assembly of the superuniverse.

33:7.7 (373.1) In all other matters the courts of Salvington are final and supreme. There is no appeal and no escape from their decisions and decrees.

33:7.8 (373.2) However unfairly human contentions may sometimes appear to be adjudicated on Urantia, in the universe justice and divine equity do prevail. You are living in a well-ordered universe, and sooner or later you may depend upon being dealt with justly, even mercifully.

8. THE LEGISLATIVE AND EXECUTIVE FUNCTIONS

33:8.1 (373.3) On Salvington, the headquarters of Nebadon, there are no true legislative bodies. The universe headquarters worlds are concerned largely with adjudication. The legislative assemblies of the local universe are located on the headquarters of the one hundred constellations. The systems are chiefly concerned with the executive and administrative work of the local creations. The System Sovereigns and their

zviježđa i izvršavaju sudske odluke viših kozmičkih sudova.

Dok se na glavnom kozmičkom centru ne riješavaju istinska zakonodavna pitanja, u Salvingtonu djeluje više savjetodavnih i istražnih sabora čija glada i upravljanje ovise o pojedinačnom cilju i okviru djelovanja. Neki sabori imaju permanentnu ulogu; drugi se raspuštaju po sprovedbi određenih zadataka.

Vrhovno vijeće lokalnog svemira ubraja tri člana iz svakog sustava i sedam predstavnika iz svakog zviježđa. Dok izolirani sustavi nemaju zastupnika u ovom vijeću, oni mogu poslati promatrače da prisustvuju ovim sjednicama i da prouče njihove odluke.

Na Salvingtonu se pored toga nalazi stotinu vijeća vrhovne sankcije. Predsjedatelji ovih vijeća ulaze u sastav Gabrijelogov neposrednog i radnog kabineta.

Svi rezultati istražnog djelovanja visokih savjetodavnih vijeća kozmosa prelaze bilo pod nadzor Salvingtonskih sudskih tijela ili zakonodavnih sabora zviježđa. Ova visoka vijeća nemaju moć ili pravo sprovedbe svojih odluka. Ako je slučaj da njihovi savjeti počivaju na temeljima bitnih kozmičkih zakona, Nebadonski sudovi donose odluku o ukinuću postojanja; ali ako se njihovi prijedlozi vežu za hitna pitanja lokalnog svemira, oni prvo moraju primiti odobrenje od zakonodavnih sabora zviježđa, a zatim biti prevedeni na sprovedbu vlastima sustava. Dok ova visoka vijeća ustvari djeluju kao najviši kozmički zakonodavci, njihovo djelovanje nema bilo provedbenog autoriteta ili izvršne moći.

Dok govorimo o kozmičkoj administraciji kao "sudovima" ili "saborima," treba vam biti jasno da se ove duhovne aktivnosti uveliko razlikuju od primitivnih i materijalnih aktivnosti Urantije koje nose slične nazive.

[Predstavio Glavni Arhanđel Nebadona.]

associates enforce the legislative mandates of the constellation rulers and execute the judicial decrees of the high courts of the universe.

33:8.2 (373.4) While true legislation is not enacted at the universe headquarters, there do function on Salvington a variety of advisory and research assemblies, variously constituted and conducted in accordance with their scope and purpose. Some are permanent; others disband upon the accomplishment of their objective.

33:8.3 (373.5) *The supreme council* of the local universe is made up of three members from each system and seven representatives from each constellation. Systems in isolation do not have representation in this assembly, but they are permitted to send observers who attend and study all its deliberations.

33:8.4 (373.6) *The one hundred councils of supreme sanction* are also situated on Salvington. The presidents of these councils constitute the immediate working cabinet of Gabriel.

33:8.5 (373.7) All findings of the high universe advisory councils are referred either to the Salvington judicial bodies or to the legislative assemblies of the constellations. These high councils are without authority or power to enforce their recommendations. If their advice is founded on the fundamental laws of the universe, then will the Nebadon courts issue rulings of execution; but if their recommendations have to do with local or emergency conditions, they must pass down to the legislative assemblies of the constellation for deliberative enactment and then to the system authorities for execution. These high councils are, in reality, the universe superlegislatures, but they function without the authority of enactment and without the power of execution.

33:8.6 (373.8) While we speak of universe administration in terms of "courts" and "assemblies," it should be understood that these spiritual transactions are very different from the more primitive and material activities of Urantia which bear corresponding names.

33:8.7 (373.9) [Presented by the Chief of the Archangels of Nebadon.]

POGLAVLJE 34. MAJČINSKI DUH LOKALNOG SVEMIRA

⇐ 033

Knjiga Urantije

035 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 34 MAJČINSKI DUH LOKALNOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. PERSONIFICIRANJE STVARALAČKOG DUHA
2. PRIRODA BOŽANSKE SLUŽITELJICE
3. SIN I DUH U VREMENU I PROSTORU
4. KRUGOVI LOKALNOG SVEMIRA
5. SLUŽBA DUHA
6. DUH U ČOVJEKU
7. DUH I TIJELO

PAPER 34 THE LOCAL UNIVERSE MOTHER SPIRIT

SECTIONS

Introduction

1. Personalization of the Creative Spirit
2. Nature of the Divine Minister
3. The Son and Spirit in Time and Space
4. The Local Universe Circuits
5. The Ministry of the Spirit
6. The Spirit in Man
7. The Spirit and the Flesh

Uvod

NAKON ŠTO Otac Svih i Vječni Sin personificiraju Sina Stvoritelja, Beskonačni Duh individualizira novi i jedinstveni prikaz sebe koji će pratiti ovog Sina Stvoritelja u područjima prostora kao njegova drugarica, prvo u fizičkoj organizaciji, a zatim u stvaranju i služenju stvorenjima novoprojiciranog svemira.

Stvaralački Duh reagira na fizičke i duhovne stvarnosti; tako čini i Sin Stvoritelj; i oni su prema tome ravnopravni i povezani u upravi lokalnog svemira vremena i prostora.

Ove Kćeri-Duhovi su od suštine Beskonačnog Duha, ali one ne mogu funkcionirati u radu fizičke tvorevine i duhovne službe istodobno. U fizičkoj tvorevini Svemirski Sin daje uzorak dizajna, dok Svemirski Duh inicira materijalizaciju fizičkih stvarnosti. Sin radi na dizajniranju ovog moćnog uzorka, dok Duh pretvara ove energetske kreacije u fizičke tvari. Iako je prilično teško predočiti ovu ranu svemirsku

INTRODUCTION

34:0.1 (374.1) WHEN a Creator Son is personalized by the Universal Father and the Eternal Son, then does the Infinite Spirit individualize a new and unique representation of himself to accompany this Creator Son to the realms of space, there to be his companion, first, in physical organization and, later, in creation and ministry to the creatures of the newly projected universe.

34:0.2 (374.2) A Creative Spirit reacts to both physical and spiritual realities; so does a Creator Son; and thus are they co-ordinate and associate in the administration of a local universe of time and space.

34:0.3 (374.3) These Daughter Spirits are of the essence of the Infinite Spirit, but they cannot function in the work of physical creation and spiritual ministry simultaneously. In physical creation the Universe Son provides the pattern while the Universe Spirit initiates the materialization of physical realities. The Son operates in the power designs, but the Spirit transforms these energy creations into physical

prisutnost Beskonačnog Duha kao osobu, svejedno, Sinu Stvoritelju ovaj Duh-suradnik je osoban i uvijek je djelovao kao zasebna osoba.

substances. Although it is somewhat difficult to portray this early universe presence of the Infinite Spirit as a person, nevertheless, to the Creator Son the Spirit associate is personal and has always functioned as a distinct individual.

1. PERSONIFICIRANJE STVARALAČKOG

DUHA

Nakon što supersvemirski centri moći završe fizičku organizaciju zvjezdanih i planetarnih klastera i uspostave energetske krugove, naknadno ovom pripremnom stvaralačkom djelovanju agencija Beskonačnog Duha koje djeluju kroz i pod upravom njegove lokalnosvemirske kreativne fokalizacije, šalje se proglas Sina Mihaela o namjeri projiciranja života u novoorganiziranom svemiru. Nakon što Raj prizna ovu deklaraciju namjere, dolazi do reakcije odobravanja u Rajskom Trojstvu, za kojom slijedi nestanak duhovnog isijavanja Božanstava Glavnog Duha u čijem se supersvemiru ova nova tvorevina organizira. U međuvremenu se ostali Glavni Duhovi približavaju tom centralnom prebivalištu Rajskih Božanstava i nakon toga, kada Božanstvom-obgrljeni Glavni Duh stupi pred svoje bližnje, tu se javlja ono što je poznato kao "primarna erupcija." To je ogroman duhovni bljesak, fenomen jasno vidljiv daleko od sjedišta dotičnog supersvemira; i istodobno s ovom malo razumljivom manifestacijom Trojstva dolazi do značajne promjene u prirodi prisutnosti stvaralačkog duha i u snazi Beskonačnog Duha koji prebiva u tom lokalnom svemiru. Kao odgovor na te Rajske fenomene istovremeno se personificira, u samoj prisutnosti Sina Stvoritelja, nova osobna reprezentacija Beskonačnog Duha. To je Božanska Služiteljica. Individualizirani Stvaralački Duh pomagač Sina Stvoritelja postaje njegov osobni stvaralački suradnik, Majčinski Duh lokalnog svemira.

Od tog novog osobnog odvajanja Združenog Stvoritelja tu dolazi do utvrđivanja struja i uspostavljanja krugova moći duha i duhovnog utjecaja predodređenih da prožimaju sve svjetove i bića tog lokalnog svemira. U stvarnosti, ovo novo i osobno prisustvo nije ništa drugo nego preobrazba već postojećeg i manje osobnog suradnika Sina u njegovom ranijem radu na organizaciji fizičkog svemira.

To je pripovijest o ogromnoj drami ispričana u par riječi, ali to predstavlja otprilike sve što mogu reći u vezi ovih značajnih poslova. Oni se odvijaju na licu mjesta, nedokučivo i neshvatljivo; tajna tehnike i postupka živi u okrilju Rajskog Trojstva.

1. PERSONALIZATION OF THE CREATIVE

SPIRIT

34:1.1 (374.4) After the completion of the physical organization of a starry and planetary cluster and the establishment of the energy circuits by the superuniverse power centers, subsequent to this preliminary work of creation by the agencies of the Infinite Spirit, operating through, and under the direction of, his local universe creative focalization, there goes forth the proclamation of the Michael Son that life is next to be projected in the newly organized universe. Upon the Paradise recognition of this declaration of intention, there occurs a reaction of approval in the Paradise Trinity, followed by the disappearance in the spiritual shining of the Deities of the Master Spirit in whose superuniverse this new creation is organizing. Meanwhile the other Master Spirits draw near this central lodgment of the Paradise Deities, and subsequently, when the Deity-embraced Master Spirit emerges to the recognition of his fellows, there occurs what is known as a "primary eruption." This is a tremendous spiritual flash, a phenomenon clearly discernible as far away as the headquarters of the superuniverse concerned; and simultaneously with this little-understood Trinity manifestation there occurs a marked change in the nature of the creative spirit presence and power of the Infinite Spirit resident in the local universe concerned. In response to these Paradise phenomena there immediately personalizes, in the very presence of the Creator Son, a new personal representation of the Infinite Spirit. This is the Divine Minister. The individualized Creative Spirit helper of the Creator Son has become his personal creative associate, the local universe Mother Spirit.

34:1.2 (375.1) From and through this new personal segregation of the Conjoint Creator there proceed the established currents and the ordained circuits of spirit power and spiritual influence destined to pervade all the worlds and beings of that local universe. In reality, this new and personal presence is but a transformation of the pre-existent and less personal associate of the Son in his earlier work of physical universe organization.

34:1.3 (375.2) This is the relation of a stupendous drama in few words, but it represents about all that can be told regarding these momentous transactions. They are instantaneous, inscrutable, and incomprehensible; the secret of the technique

U samo jedno smo mi sigurni: Prisutnost Duha u lokalnom svemiru za vrijeme čisto fizičkog stvaranja ili organizacije nedovoljno se razlikuje od duha Rajskog Beskonačnog Duha; međutim, nakon novog pojavljivanja nadzornog Glavnog Duha iz tajnog zagrljaja Bogova i nakon bljeska duhovne energije, lokalnosvemirska manifestacija Beskonačnog Duha se iznenada i potpuno mijenja u osobno obličje tog Glavnog Duha koji je bio u preobraznoj vezi s Beskonačnim Duhom. Majčinski Duh lokalnog svemira time stječe osobnu prirodu nijansiranu prirodom Glavnog Duha supersvemira njegove astronomske nadležnosti.

Ova personalizirana prisutnost Beskonačnog Duha, Stvaralački Majčinski Duh lokalnog svemira, poznata je u Sataniji kao Božanska Služiteljica. Za sve praktične svrhe i duhovne potrebe, ova manifestacija Božanstva je božanska individua, osoba duha. I nju kao takvu priznaje i cijeni Sin Stvoritelj. To je da kroz ovu lokalizaciju i personalizaciju Trećeg Izvora i Centra u našem lokalnom svemiru da Duh kasnije može postati u potpunosti podložan Sinu Stvoritelju da je o ovom Sin uistinu rečeno, "sva vlast na nebu i na zemlji je povjerena njemu."

2. PRIRODA BOŽANSKE SLUŽITELJICE

Nakon što prođe kroz značajnu metamorfozu ličnosti u vrijeme stvaranja života, Božanska Služiteljica nakon toga djeluje kao osoba i surađuje na vrlo osoban način uz Sina Stvoritelja u planiranju i upravljanju velikim poslovima njihove lokalne tvorevine. Za mnoge vrste svemirskih bića, čak i ovo zastupanje Beskonačnog Duha ne može djelovati u potpunosti osobno tijekom dobi koje prethode konačnom Mihaelovom darivanju; ali nakon uzvisivanja Sina Stvoritelja na poziciju suverene nadležnosti Glavnog Sina, Stvaralački Majčinski Duh tako postaje proširen u osobnim kvalitetama, da ga osobno priznaju sve osobe s kojima stupa u kontakt.

Od najranije suradnje sa Sinom Stvoriteljem Svemirski Duh posjeduje sve fizičko-kontrolne attribute Beskonačnog Duha, uključujući i puno obdarenjeantigravitacijom. Po postizanju osobnog statusa Svemirski Duh ispoljava jednako punu i potpunu kontrolu nad umnom gravitacijom, u lokalnom svemiru, kao što bi imao Beskonačni Duh, ako bi bio osobno prisutan.

U svakom lokalnom svemiru Božanske Služiteljice funkcioniraju u skladu s prirodom i prirođenim osobinama Beskonačnog Duha

and procedure resides in the bosom of the Paradise Trinity. Of only one thing are we certain: The Spirit presence in the local universe during the time of purely physical creation or organization was incompletely differentiated from the spirit of the Paradise Infinite Spirit; whereas, after the reappearance of the supervising Master Spirit from the secret embrace of the Gods and following the flash of spiritual energy, the local universe manifestation of the Infinite Spirit suddenly and completely changes to the personal likeness of that Master Spirit who was in transmuting liaison with the Infinite Spirit. The local universe Mother Spirit thus acquires a personal nature tinged by that of the Master Spirit of the superuniverse of astronomic jurisdiction.

34:1.4 (375.3) This personalized presence of the Infinite Spirit, the Creative Mother Spirit of the local universe, is known in Satania as the Divine Minister. To all practical intents and spiritual purposes this manifestation of Deity is a divine individual, a spirit person. And she is so recognized and regarded by the Creator Son. It is through this localization and personalization of the Third Source and Center in our local universe that the Spirit could subsequently become so fully subject to the Creator Son that of this Son it was truly said, "All power in heaven and on earth has been intrusted to him."

2. NATURE OF THE DIVINE MINISTER

34:2.1 (375.4) Having undergone marked personality metamorphosis at the time of life creation, the Divine Minister thereafter functions as a person and co-operates in a very personal manner with the Creator Son in the planning and management of the extensive affairs of their local creation. To many universe types of being, even this representation of the Infinite Spirit may not appear to be wholly personal during the ages preceding the final Michael bestowal; but subsequent to the elevation of the Creator Son to the sovereign authority of a Master Son, the Creative Mother Spirit becomes so augmented in personal qualities as to be personally recognized by all contacting individuals.

34:2.2 (375.5) From the earliest association with the Creator Son the Universe Spirit possesses all the physical-control attributes of the Infinite Spirit, including the full endowment of antigravity. Upon the attainment of personal status the Universe Spirit exerts just as full and complete control of mind gravity, in the local universe, as would the Infinite Spirit if personally present.

34:2.3 (375.6) In each local universe the Divine Minister functions in accordance with the nature and inherent characteristics of the Infinite Spirit as

utjelovljenim u jednom od Sedam Glavnih Duhova Raja. Iako postoji temeljna jednoobraznost karaktera u svim Svemirskim Duhovima, tu je i raznolikost djelovanja, ovisno o njihovom podrijetlu kroz jednog od Sedam Glavnih Duhova. Ova razlika u podrijetlu objašnjava različite tehnike u funkciji lokalnosvemirskih Majčinskih Duhova u različitim supersvemirima. Ali u svim bitnim duhovnim atributima ovi Duhovi su identični, jednako duhovni i u cijelosti božanski, bez obzira na supersvemirska razlikovanja.

Stvaralački Duh surađuje sa Sinom Stvoriteljem u stvaranju bića na svjetovima i nikada ne napušta Sina u svim njihovim nastojanjima da podrže i očuvaju ove kreacije. Život prima službu i održavanje kroz agenciju Stvaralačkog Duha. " Pošalješ li duh svoj, opet nastaju. I tako obnavljaš lice zemlje."

U stvaranju svemira inteligentnih bića, Stvaralački Majčinski Duh djeluje prvo u sferi svemirskog savršenstva, surađujući sa Sinom u stvaranju Sjajne Jutarnje Zvijezde. Nakon toga potomci Duha sve više prilaze redu stvorenih bića koja žive na planetama, isto kao što su Sinovi razvrstani naniže od Melkizedeka do Materijalnih Sinova, koji dolaze u kontakt sa zemaljskim smrtnicima. U kasnijoj evoluciji smrtnih stvorenja, Sinovi Nositelji Života proizvode fizičko tijelo iz postojećeg organiziranog materijala dotičnog svijeta, dok Svemirski Duh daje "dah života."

Dok sedmi dio velikog svemira može u mnogim aspektima kasniti u razvoju, pomni učenici koji proučavaju naše probleme predviđaju evoluciju izvanredno dobro uravnotežene tvorevine u budućim vjekovima. Mi predviđamo pojavu ovog visokog stupnja simetrije u Orvontonu zbog toga što je Duh koji predsjedava ovim svemirom šef Glavnih Duhova na visini, duh inteligencije koji utjelovljuje uravnoteženo jedinstvo i savršenu koordinaciju osobina i karaktera sva tri vječna Božanstva. Mi smo spori i nazadni u usporedbi s drugim sektorima, ali nam nesumnjivo predstoji transcendentni razvoj i neviđeno postignuće negdje u vječnim dobima budućnosti.

3. SIN I DUH U VREMENU I PROSTORU

Ni Vječni Sin niti Beskonačni Duh nisu ograničeni ili uvjetovani bilo vremenom ili prostorom, ali većina njihovih potomaka su njima uvjetovani.

Beskonačni Duh prožima sve prostore i živi u

embodied in one of the Seven Master Spirits of Paradise. While there is a basic uniformity of character in all Universe Spirits, there is also a diversity of function, determined by their origin through one of the Seven Master Spirits. This differential of origin accounts for the diverse techniques in the function of the local universe Mother Spirits in different superuniverses. But in all essential spiritual attributes these Spirits are identical, equally spiritual and wholly divine, irrespective of superuniverse differentiation.

34:2.4 (376.1) The Creative Spirit is coresponsible with the Creator Son in producing the creatures of the worlds and never fails the Son in all efforts to uphold and conserve these creations. Life is ministered and maintained through the agency of the Creative Spirit. "You send forth your Spirit, and they are created. You renew the face of the earth."

34:2.5 (376.2) In the creation of a universe of intelligent creatures the Creative Mother Spirit functions first in the sphere of universe perfection, collaborating with the Son in the production of the Bright and Morning Star. Subsequently the offspring of the Spirit increasingly approach the order of created beings on the planets, even as the Sons grade downward from the Melchizedeks to the Material Sons, who actually contact with the mortals of the realms. In the later evolution of mortal creatures the Life Carrier Sons provide the physical body, fabricated out of the existing organized material of the realm, while the Universe Spirit contributes the "breath of life."

34:2.6 (376.3) While the seventh segment of the grand universe may, in many respects, be tardy in development, thoughtful students of our problems look forward to the evolution of an extraordinarily well-balanced creation in the ages to come. We predict this high degree of symmetry in Orvonton because the presiding Spirit of this superuniverse is the chief of the Master Spirits on high, being a spirit intelligence embodying the balanced union and perfect co-ordination of the traits and character of all three of the eternal Deities. We are tardy and backward in comparison with other sectors, but there undoubtedly awaits us a transcendent development and an unprecedented achievement sometime in the eternal ages of the future.

3. THE SON AND SPIRIT IN TIME AND SPACE

34:3.1 (376.4) Neither the Eternal Son nor the Infinite Spirit is limited or conditioned by either time or space, but most of their offspring are.

34:3.2 (376.5) The Infinite Spirit pervades all space

kružnici vječnosti. Ipak, u svom osobnom kontaktu s djecom vremena, ličnosti Beskonačnog Duha moraju često računati sa vremenskim elementima, iako ne toliko s prostorom. Mnogi oblici umne službe ne ovise o prostoru, ali nailaze na vremensko kašnjenje uzrokovano koordinacijom različitih razina kozmičke stvarnosti. Osamljeni Glasnik je gotovo neovisan o prostoru, osim vremena koje je zapravo potrebno za putovanje s mjesta na mjesto; a tu su i slični entiteti za vas nepoznati.

U osobnim povlasticama Stvaralački Duh je u cijelosti i potpuno neovisan od prostora, ali ne i vremena. Ne postoji specijalizirana osobna prisutnost takvog Kozmičkog Duha na bilo zvijezdu ili sjedištu sustava. Ona je podjednako i difuzna prisutna tijekom cijelog svog lokalnog svemira, te je stoga, baš kao što je doslovno i osobno prisutna na jednom svijetu, jednako tako prisutna i na svakom drugom.

Samo što se tiče elementa vremena Stvaralački Duh je ograničen u svojoj kozmičkoj službi. Sin Stvoritelj djeluje trenutačno u cijelom svom svemiru; ali Stvaralački Duh mora računati s vremenom u služenju kozmičkom umu, osim što ona svjesno i sa predumišljajem koristi osobne povlastice Svemirskog Sina. U djelovanju čistog duha Stvaralački Duh djeluje neovisno o vremenu, a isto je slučaj i u njezinoj suradnji u tajanstvenom procesu kozmičke refleksivnosti.

Iako krug gravitacije duha Vječnog Sina djeluje neovisno od vremena i prostora, sve funkcije Sinova Stvoritelja nisu izuzete od prostornih ograničenja. Ako se izuzmu poslovi evolucijskih svjetova, čini se da ti Sinovi Mihaeli imaju sposobnost djelovanja relativno neovisno o vremenu. Sin Stvoritelj nije hendikepiran vremenom, ali on je uvjetovan prostorom; on ne može biti na dva mjesta u isto vrijeme. Mihael od Nebadona djeluje bezvremeno unutar svog vlastitog svemira i zahvaljujući tehnici refleksije gotovo isto tako i u supersvemiru. On bezvremenski komunicira izravno s Vječnim Sinom.

Božanska Služiteljica je pomagač koji razumije Sina Stvoritelja, što joj omogućuje da prevlada i nadoknadi svoja prirodna ograničenja u pogledu prostora, jer kad su njih dvoje u funkcijonalnom upravnom jedinstvu, oni su praktički neovisni o vremenu i prostoru u granicama njihove lokalne tvorevine. Stoga, kao što se praktično može primijetiti širom lokalnog svemira, Sin Stvoritelj i Stvaralački Duh obično funkcioniraju neovisno o vremenu i prostoru jer jedno drugome uvijek stavljaju na raspolaganje svoje individualne neovisnosti.

Samo apsolutna bića su neovisna o vremenu i prostoru u apsolutnom smislu. Većina

and indwells the circle of eternity. Still, in their personal contact with the children of time, the personalities of the Infinite Spirit must often reckon with temporal elements, though not so much with space. Many mind ministries ignore space but suffer a time lag in effecting co-ordination of diverse levels of universe reality. A Solitary Messenger is virtually independent of space except that time is actually required in traveling from one location to another; and there are similar entities unknown to you.

34:3.3 (376.6) In personal prerogatives a Creative Spirit is wholly and entirely independent of space, but not of time. There is no specialized personal presence of such a Universe Spirit on either the constellation or system headquarters. She is equally and diffusely present throughout her entire local universe and is, therefore, just as literally and personally present on one world as on any other.

34:3.4 (376.7) Only as regards the element of time is a Creative Spirit ever limited in her universe ministrations. A Creator Son acts instantaneously throughout his universe; but the Creative Spirit must reckon with time in the ministration of the universal mind except as she consciously and designedly avails herself of the personal prerogatives of the Universe Son. In pure-spirit function the Creative Spirit also acts independently of time as well as in her collaboration with the mysterious function of universe reflectivity.

34:3.5 (377.1) Though the spirit-gravity circuit of the Eternal Son operates independently of both time and space, all functions of the Creator Sons are not exempt from space limitations. If the transactions of the evolutionary worlds are excepted, these Michael Sons seem to be able to operate relatively independent of time. A Creator Son is not handicapped by time, but he is conditioned by space; he cannot personally be in two places at the same time. Michael of Nebadon acts timelessly within his own universe and by reflectivity practically so in the superuniverse. He communicates timelessly with the Eternal Son directly.

34:3.6 (377.2) The Divine Minister is the understanding helper of the Creator Son, enabling him to overcome and atone for his inherent limitations regarding space, for when these two function in administrative union, they are practically independent of time *and* space within the confines of their local creation. Therefore, as practically observed throughout a local universe, the Creator Son and the Creative Spirit usually function independently of both time and space since there is always available to each the time and the space liberation of the other.

34:3.7 (377.3) Only absolute beings are independent of time and space in the absolute sense. The

podređenih osoba Vječnog Sina i Beskonačnog Duha podliježu i vremenu i prostoru.

Kad Stvaralački Duh postane "prostorno svjesan," ona se priprema prepoznati opisanu "svemirsku domenu" kao njezinu, područje u kojem će biti prostorno slobodna za razliku od svih drugih prostora u kojima bi bila uvjetovana. Jedno od njih je slobodno izabrati i djelovati samo unutar područja svoje vlastite svijesti.

4. KRUGOVI LOKALNOG SVEMIRA

Postoje tri različita kruga duha u lokalnom svemiru Nebadonu:

1. Duh koji je dar Sina Stvoritelja, Utješitelj, Duh Istine.

2. Duh kruga Božanske Služiteljice, Duh Sveti.

3. Krug služenja inteligenciji, uključujući i više ili manje objedinjene aktivnosti ali raznoliko funkcioniranje sedam pomoćnika uma-duha.

Sinovi Stvoritelji su obdareni duhom svemirske prisutnosti koji je u mnogo čemu analogan duhovima Sedam Glavnih Duhova Raja. To je Duh Istine koji darovani Sin izlije na svijet nakon što primi duhovno zvanje na takvoj sferi. Taj darovani Utješitelj je duhovna snaga koja uvijek privlači sve tražitelje istine prema Njemu koji je personifikacija istine u lokalnom svemiru. Taj duh je svojstvena zadužbina Sina Stvoritelja koja izlazi iz njegove božanske prirode upravo kao što glavni krugovi velikog svemira proizlaze iz osobne prisutnosti Rajskih Božanstava.

Sin Stvoritelj može doći i otići; njegova osobna prisutnost može biti u lokalnom svemiru ili negdje drugdje; unatoč tome Duh Istine funkcionira nesmetano, jer ova božanska prisutnost, dok je izvedena iz ličnosti Sina Stvoritelja, funkcionalno je usidrena u osobi Božanske Služiteljice.

Svemirski Majčinski Duh, međutim, nikada ne napušta centralni svijet lokalnog svemira. Duh Sina Stvoritelja može djelovati neovisno o osobnoj prisutnosti Sina, ali to nije slučaj sa njezinim osobnim duhom. Duh Sveti Božanske Služiteljice postaje nefunkcionalan ako se njezina osobna prisutnost ukloni iz Salvingtona. Njezina prisutnost duha čini se da je fiksna na centralnom svijetu svemira, a upravo je to činjenica koja omogućuje duhu Sina Stvoritelja da funkcionira neovisno o tome gdje se nalazi Sin. Svemirski Majčinski Duh djeluje kao svemirski fokus i centar Duha Istine

majority of the subordinate persons of both the Eternal Son and the Infinite Spirit are subject to both time and space.

34:3.8 (377.4) When a Creative Spirit becomes "space conscious," she is preparing to recognize a circumscribed "space domain" as hers, a realm in which to be space free in contradistinction to all other space by which she would be conditioned. One is free to choose and act only within the realm of one's consciousness.

4. THE LOCAL UNIVERSE CIRCUITS

34:4.1 (377.5) There are three distinct spirit circuits in the local universe of Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. The bestowal spirit of the Creator Son, the Comforter, the Spirit of Truth.

34:4.3 (377.7) 2. The spirit circuit of the Divine Minister, the Holy Spirit.

34:4.4 (377.8) 3. The intelligence-ministry circuit, including the more or less unified activities but diverse functioning of the seven adjutant mind-spirits.

34:4.5 (377.9) The Creator Sons are endowed with a spirit of universe presence in many ways analogous to that of the Seven Master Spirits of Paradise. This is the Spirit of Truth which is poured out upon a world by a bestowal Son after he receives spiritual title to such a sphere. This bestowed Comforter is the spiritual force which ever draws all truth seekers towards Him who is the personification of truth in the local universe. This spirit is an inherent endowment of the Creator Son, emerging from his divine nature just as the master circuits of the grand universe are derived from the personality presences of the Paradise Deities.

34:4.6 (377.10) The Creator Son may come and go; his personal presence may be in the local universe or elsewhere; yet the Spirit of Truth functions undisturbed, for this divine presence, while derived from the personality of the Creator Son, is functionally centered in the person of the Divine Minister.

34:4.7 (378.1) The Universe Mother Spirit, however, never leaves the local universe headquarters world. The spirit of the Creator Son may and does function independently of the personal presence of the Son, but not so with her personal spirit. The Holy Spirit of the Divine Minister would become nonfunctional if her personal presence should be removed from Salvington. Her spirit presence seems to be fixed on the universe headquarters world, and it is this very fact that enables the spirit of the Creator Son to function independently of the whereabouts of the Son. The Universe Mother

kao i njezinog osobnog utjecaja, Duha Svetoga.

Stvoritelj Otac-Sin i Stvaralački Majčinski Duh različito doprinose umnom obdarenju svoje djece iz lokalnog svemira. Ali Stvaralački Duh ne daruje um dok ne primi obdarenje osobnim povlasticama.

Superevolucijski redovi ličnosti u lokalnom svemiru su obdareni lokalnosvemirskom vrstom supersvemirskog uzorka umnog dizajna. Ljudski i podljudski redovi evolucijskog života su obdareni pomoćnom vrstom duha umnog služenja.

Sedam pomoćnika uma-duha su tvorevina Božanske Služiteljice lokalnog svemira. Ovi duhovi uma su slični po karakteru ali raznoliki u snazi, a svi podjednako u sebi nose obilježja Svemirskog Duha, iako se jedva smatraju ličnostima osim njihove Majke Stvoriteljice. Sedam pomoćnika su dobili sljedeća imena: duh *mudrosti*, duh *obožavanja*, duh *savjeta*, duh znanja, duh hrabrosti, duh razumijevanja, duh intuicije - brze spoznaje.

To je "sedam duhova Božjih", "što pred prijestoljem gore kao sedam zubača," koje je prorok vidio u simbolima vizije. Ali on nije vidio dvadeset i četiri starca oko tih sedam pomoćnih duhova uma. Ovaj zapis predstavlja zbrku dva priopćenja, jednog koje se odnosi na kozmičko sjedište i drugog koje se odnosi na prijestolnicu sustava. Sjedala dvadeset i četiri starca su na Jeruzemu, sjedištu lokalnog sustava naseljenih svjetova.

No, o Salvingtonu je Ivan napisao: "I iz prijestolja izlaze munje, grmljavine i glasovi" - svemirska emitiranja lokalnim sustavima. On je također imao viziju o stvorenjima lokalnog svemira koja djeluju kao upravni kontrolori, živi kompasi centralnog svijeta. Tu upravnu kontrolu Nebadonu održavaju četiri kontrolna stvorenja Salvingtona, koji djeluju preko svemirskih struja i kojima vješto pomaže prvi funkcionalni duh uma, pomoćnik intuicije, duha "brzog razumijevanja." Ali opis tih četiriju bića - pod nazivom zvijeri - je žalosno nagrđen; oni imaju ljepotu koja je bez premca i izvrsno obličje.

Četiri točke kompasa su univerzalne i svojstvene životu Nebadona. Sva živa bića posjeduju tjelesne jedinice koje su osjetljive i reagiraju na te smjerove strujanja. Ovaj aspekt tvorevine je repliciran sve niže i niže kroz svemir

Spirit acts as the universe focus and center of the Spirit of Truth as well as of her own personal influence, the Holy Spirit.

34:4.8 (378.2) The Creator Father-Son and the Creative Mother Spirit both contribute variously to the mind endowment of their local universe children. But the Creative Spirit does not bestow mind until she is endowed with personal prerogatives.

34:4.9 (378.3) The superevolutionary orders of personality in a local universe are endowed with the local universe type of the superuniverse pattern of mind. The human and the subhuman orders of evolutionary life are endowed with the adjutant spirit types of mind ministration.

34:4.10 (378.4) The seven adjutant mind-spirits are the creation of the Divine Minister of a local universe. These mind-spirits are similar in character but diverse in power, and all partake alike of the nature of the Universe Spirit, although they are hardly regarded as personalities apart from their Mother Creator. The seven adjutants have been given the following names: the spirit of *wisdom*, the spirit of *worship*, the spirit of *counsel*, the spirit of *knowledge*, the spirit of *courage*, the spirit of *understanding*, the spirit of *intuition* — of quick perception.

34:4.11 (378.5) These are the "seven spirits of God," "like lamps burning before the throne," which the prophet saw in the symbols of vision. But he did not see the seats of the four and twenty sentinels about these seven adjutant mind-spirits. This record represents the confusion of two presentations, one pertaining to the universe headquarters and the other to the system capital. The seats of the four and twenty elders are on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

34:4.12 (378.6) But it was of Salvington that John wrote: "And out of the throne proceeded lightnings and thunderings and voices" — the universe broadcasts to the local systems. He also envisaged the directional control creatures of the local universe, the living compasses of the headquarters world. This directional control in Nebadon is maintained by the four control creatures of Salvington, who operate over the universe currents and are ably assisted by the first functioning mind-spirit, the adjutant of intuition, the spirit of "quick understanding." But the description of these four creatures — called beasts — has been sadly marred; they are of unparalleled beauty and exquisite form.

34:4.13 (378.7) The four points of the compass are universal and inherent in the life of Nebadon. All living creatures possess bodily units which are sensitive and responsive to these directional currents. These creature creations are duplicated

do pojedinih planeta i, zajedno sa magnetskim silama svjetova, aktivira mnoštva mikroskopskih tijela u životinjskim organizmima tako da ove stanice usmjerenja uvijek ukazuju na sjever i jug. Tako je osjećaj orijentacije zauvijek fiksiran u živim bićima svemira. Taj osjećaj nije u potpunosti odsutan u svjesnoj spoznaji ljudskih bića. Ova tijela su prvi put otkrivena na Urantiji o vremenu ovog pripovijedanja.

5. SLUŽBA DUHA

Božanska Služiteljica surađuje sa Sinom Stvoriteljem u formuliranju života istvaranju novih redova bića do trenutka njegova sedma darivanja, a potom, nakon što je uzdignut na punu suverenu vlast svemira, i dalje surađuje sa Sinom i Sinovim darovanim duhom u daljnjem radu svjetske službe i planetarne progresije.

Na naseljenim svjetovima Duh započinje rad evolucijske progresije, počevši od neživotnog materijala određenog svijeta, prvo obdarujući biljni život, zatim životinjske organizme, pa onda prva ljudska bića; a svako novo darivanje pridonosi širenju i razvijanju evolucijskog potencijala planetarnog života od početnih i primitivnih faza do pojave volje u stvorenim bićima. Ovaj rad Duha uglavnom se vrši kroz sedam pomoćnika, duhova obećanja, koji ujedinjuju i koordiniraju umni duh razvojnih planeta, uvijek i ujedinjeno vodeći ljudske rase prema višim idejama i duhovnim idealima.

Smrtni čovjek prvi put doživljava službu Duha u suradnji sa umom kada čisto životinjski um evolucijskih stvorenih bića razvije kapacitet za prijem pomoćnika obožavanja i mudrosti. Ova služba šestog i sedmog pomoćnika pokazuje da je evolucija uma prekoračila u domene duhovne službe. I odmah se takvi umovi u kojima djeluju duh obožavanja i duh mudrosti uključuju u duhovne krugove Božanske Služiteljice.

Kad je um tako obdaren sa službom Duha Svetoga, on posjeduje kapacitet za (svjestan ili nesvjestan) odabir duhovne prisutnosti Oca Svih - Misaonog Ispravljača. No, nakon što darivani Sin oslobodi Duha Istine za planetarnu službu svim smrtnicima, jedino tada se svi normalni umovi automatski počinju pripremati za prijem Misaonih Ispravljača. Duh Istine radi u suradnji sa prisutnosti duha Božanske Služiteljice. Takva dvojna duhovna veza nadvija se nad svjetovima, tražeći da pouči umove ljudi istini i da duhovno prosvijetli ljudske umove, te da nadahne duše

on down through the universe to the individual planets and, in conjunction with the magnetic forces of the worlds, so activate the hosts of microscopic bodies in the animal organism that these direction cells ever point north and south. Thus is the sense of orientation forever fixed in the living beings of the universe. This sense is not wholly wanting as a conscious possession by mankind. These bodies were first observed on Urantia about the time of this narration.

5. THE MINISTRY OF THE SPIRIT

34:5.1 (379.1) The Divine Minister co-operates with the Creator Son in the formulation of life and the creation of new orders of beings up to the time of his seventh bestowal and, subsequently, after his elevation to the full sovereignty of the universe, continues to collaborate with the Son and the Son's bestowed spirit in the further work of world ministry and planetary progression.

34:5.2 (379.2) On the inhabited worlds the Spirit begins the work of evolutionary progression, starting with the lifeless material of the realm, first endowing vegetable life, then the animal organisms, then the first orders of human existence; and each succeeding impartation contributes to the further unfolding of the evolutionary potential of planetary life from the initial and primitive stages to the appearance of will creatures. This labor of the Spirit is largely effected through the seven adjutants, the spirits of promise, the unifying and co-ordinating spirit-mind of the evolving planets, ever and unitedly leading the races of men towards higher ideas and spiritual ideals.

34:5.3 (379.3) Mortal man first experiences the ministry of the Spirit in conjunction with mind when the purely animal mind of evolutionary creatures develops reception capacity for the adjutants of worship and of wisdom. This ministry of the sixth and seventh adjutants indicates mind evolution crossing the threshold of spiritual ministry. And immediately are such minds of worship- and wisdom-function included in the spiritual circuits of the Divine Minister.

34:5.4 (379.4) When mind is thus endowed with the ministry of the Holy Spirit, it possesses the capacity for (consciously or unconsciously) choosing the spiritual presence of the Universal Father — the Thought Adjuster. But it is not until a bestowal Son has liberated the Spirit of Truth for planetary ministry to all mortals that all normal minds are automatically prepared for the reception of the Thought Adjusters. The Spirit of Truth works as one with the presence of the spirit of the Divine Minister. This dual spirit liaison hovers over the worlds, seeking to teach truth and to spiritually enlighten the minds of men, to inspire the souls of

stvorenih bića uzlaznih rasa i da upravi narode koji prebivaju na evolucijskim planetima prema njihovom Rajskom cilju božanske sudbine.

Iako je Duh Istine izliven na sve ljude, taj duh Sina je gotovo u cjelosti ograničen u funkciji i moći čovjekovom osobnom spoznajom onoga što čini zbroj i bit misije darovanog Sina. Duh Sveti je dijelom neovisan o ljudskom stavu i djelomično uvjetovan odlukama i suradnjom čovjekove volje. Ipak, služba Duha Svetoga postaje sve više učinkovita s posvećivanjem i produhovljenjem unutarnjeg života onih smrtnika koji potpuniye poštuju božansko vodstvo.

Kao pojedinci vi osobno ne posjedujete odvojeni dio ili zasebnu jedinku duha Stvoritelja Oca-Sina ili Stvaralačkog Majčinskog Duha; te službe ne dolaze u kontakt niti obitavaju u misaonim centrima uma pojedinih osoba kako to rade Tajanstveni Osmatrači. Misaoni Ispravljači su jasno definirane individualizirane jedinke predosobne stvarnosti Oca Svih koje istinski žive u vašem smrtnom umu kao sam dio tog uma i koje rade u savršenom skladu s kombiniranim duhovima Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha.

Prisutnost Duha Svetoga koji dolazi od Svemirske Kćerke Beskonačnog Duha, prisutnost Duha Istine koji dolazi od Svemirskog Sina Vječnog Sina i prisutnost Ispravljača-duha koji dolazi od Rajskog Oca koji djeluju u ili sa evolucijskim smrtnikom, označavaju simetriju duhovnog obdarenja službe i omogućuju da takav smrtnik svjesno spozna vjeru-činjenicu da je čovjek sin Boga.

6. DUH U ČOVJEKU

S napredovanjem evolucije naseljenog planeta i daljnjim produhovljenjem njegovih stanovnika, takve zrele ličnosti mogu primiti dodatne duhovne utjecaje. Kako smrtnici napreduju u kontroli uma i duhovnoj percepciji, te višestruke službe duha postaju sve više i više koordinirane u funkciji; one postaju sve više pomiješane sa višom službom Rajskog Trojstva.

Iako Božanstvo može biti množina u manifestaciji, u ljudskom iskustvu Božanstvo je jednina, uvijek *jedno*. Niti je duhovna služba množina u ljudskom iskustvu. Bez obzira na pluralnost podrijetla, svi utjecaji duha su jedan u funkciji. Oni su uistinu jedno, kako predstavljaju službu duha Sedmerostrukog Boga u bićima velikog svemira i njima u korist; i kako bića rastu u poštovanju i prijemčivosti za ovu ujedinjujuću službu duha, ona postaje u njihovu iskustvu služba Vrhovnog Boga.

the creatures of the ascending races, and to lead the peoples dwelling on the evolutionary planets ever towards their Paradise goal of divine destiny.

34:5.5 (379.5) Though the Spirit of Truth is poured out upon all flesh, this spirit of the Son is almost wholly limited in function and power by man's personal reception of that which constitutes the sum and substance of the mission of the bestowal Son. The Holy Spirit is partly independent of human attitude and partially conditioned by the decisions and co-operation of the will of man. Nevertheless, the ministry of the Holy Spirit becomes increasingly effective in the sanctification and spiritualization of the inner life of those mortals who the more fully obey the divine leadings.

34:5.6 (379.6) As individuals you do not personally possess a segregated portion or entity of the spirit of the Creator Father-Son or the Creative Mother Spirit; these ministries do not contact with, nor indwell, the thinking centers of the individual's mind as do the Mystery Monitors. Thought Adjusters are definite individualizations of the prepersonal reality of the Universal Father, actually indwelling the mortal mind as a very part of that mind, and they ever work in perfect harmony with the combined spirits of the Creator Son and Creative Spirit.

34:5.7 (380.1) The presence of the Holy Spirit of the Universe Daughter of the Infinite Spirit, of the Spirit of Truth of the Universe Son of the Eternal Son, and of the Adjuster-spirit of the Paradise Father in or with an evolutionary mortal, denotes symmetry of spiritual endowment and ministry and qualifies such a mortal consciously to realize the faith-fact of sonship with God.

6. THE SPIRIT IN MAN

34:6.1 (380.2) With the advancing evolution of an inhabited planet and the further spiritualization of its inhabitants, additional spiritual influences may be received by such mature personalities. As mortals progress in mind control and spirit perception, these multiple spirit ministries become more and more co-ordinate in function; they become increasingly blended with the overministry of the Paradise Trinity.

34:6.2 (380.3) Although Divinity may be plural in manifestation, in human experience Deity is singular, always *one*. Neither is spiritual ministry plural in human experience. Regardless of plurality of origin, all spirit influences are one in function. Indeed they are one, being the spirit ministry of God the Sevenfold in and to the creatures of the grand universe; and as creatures grow in appreciation of, and receptivity for, this unifying ministry of the spirit, it becomes in their experience the ministry of God the Supreme.

Od visina vječne slave, božanski Duh se spušta dugim nizom koraka da se nađe s vama takvim kakvi ste i gdje se nalazite, te da zatim u partnerstvu vjere s ljubavlju prigrli dušu smrtnog podrijetla i da krene na putovanje sigurnim i jasno definiranim stopama milostivosti kojima je već putovao u suprotnom smjeru, nikad se ne zaustavljajući sve dok evolucijska duša sigurno ne bude uzvišena do samih visina blaženstva iz kojih se božanski Duh izvorno uputio na ovu misiju milosti i službe.

Duhovne snage nepogrešivo traže i postižu svoje izvorne razine. Nakon što iziđu iz Vječnoga, one se sigurno vraćaju u njega, donoseći sa sobom svu tu djecu vremena i prostora koji su prihvatila vodstvo i učenje unutarnjeg Ispravljača, one koji su doista "rođeni od Duha," Božje sinove po vjeri.

Božanski Duh je izvor trajne službe i poticaja djeci ljudi. Tvoja moć i uspjeh je "po njegovom milosrđu, kroz obnavljanje Duha." Duhovni život, kao i fizička energija, se iscrpljuje. Duhovni napor rezultira relativnom duhovnom iscrpljenosti. Cijelo uzlazno iskustvo je stvarno kao i duhovno; stoga je ispravno napisano: "To je Duh koji oživljava." "Duh daje život."

Mrtva teorija čak i najviših religioznih doktrina je nemoćna transformirati ljudski karakter ili kontrolirati smrtno ponašanje. Što svijetu danas treba je istina koju je proglasio vaš stari učitelj: "Ne samo u riječi, nego i u snazi i u Duhu Svetome." Sjeme teoretske istine je mrtvo, najviši moralni pojmovi su bez učinka, sve dok božanski Duh ne udahne neki oblik istine i ne oživi formule pravednosti.

Oni koji su primili i prepoznali unutarnjeg Boga su rođeni od Duha. "Vi ste hram Božji i Duh Božji prebiva u vama." Nije dovoljno da se ovaj duh izlije na vas; božanski Duh mora dominirati i kontrolirati svaku fazu ljudskog iskustva.

To je prisutnost božanskog Duha, vode života, koja spriječava dugotrajnu žeđ smrtnog nezadovoljstva i tu neopisivu glad neproduhovljenog ljudskog uma. Duhom-motivirana bića "nikada ne žedaju, za ova duhovna voda mora biti u njima zadovoljstvo koje struji u život vječni." Takve božanski zalijevane duše su gotovo posve neovisne o materijalnom okruženju što se tiče radosti življenja i zadovoljstva zemaljskog života. One su duhovno osvijetljene i osvježene, moralno ojačane i obdarene.

34:6.3 (380.4) From the heights of eternal glory the divine Spirit descends, by a long series of steps, to meet you as you are and where you are and then, in the partnership of faith, lovingly to embrace the soul of mortal origin and to embark on the sure and certain retracement of those steps of condescension, never stopping until the evolutionary soul is safely exalted to the very heights of bliss from which the divine Spirit originally sallied forth on this mission of mercy and ministry.

34:6.4 (380.5) Spiritual forces unerringly seek and attain their own original levels. Having gone out from the Eternal, they are certain to return thereto, bringing with them all those children of time and space who have espoused the leading and teaching of the indwelling Adjuster, those who have been truly "born of the Spirit," the faith sons of God.

34:6.5 (380.6) The divine Spirit is the source of continual ministry and encouragement to the children of men. Your power and achievement is "according to his mercy, through the renewing of the Spirit." Spiritual life, like physical energy, is consumed. Spiritual effort results in relative spiritual exhaustion. The whole ascendant experience is real as well as spiritual; therefore, it is truly written, "It is the Spirit that quickens." "The Spirit gives life."

34:6.6 (380.7) The dead theory of even the highest religious doctrines is powerless to transform human character or to control mortal behavior. What the world of today needs is the truth which your teacher of old declared: "Not in word only but also in power and in the Holy Spirit." The seed of theoretical truth is dead, the highest moral concepts without effect, unless and until the divine Spirit breathes upon the forms of truth and quickens the formulas of righteousness.

34:6.7 (381.1) Those who have received and recognized the indwelling of God have been born of the Spirit. "You are the temple of God, and the spirit of God dwells in you." It is not enough that this spirit be poured out upon you; the divine Spirit must dominate and control every phase of human experience.

34:6.8 (381.2) It is the presence of the divine Spirit, the water of life, that prevents the consuming thirst of mortal discontent and that indescribable hunger of the unspiritualized human mind. Spirit-motivated beings "never thirst, for this spiritual water shall be in them a well of satisfaction springing up into life everlasting." Such divinely watered souls are all but independent of material environment as regards the joys of living and the satisfactions of earthly existence. They are spiritually illuminated and refreshed, morally strengthened and endowed.

U svakom smrtniku postoji dvostruka priroda: baština životinjskih sklonosti i snažni poriv obdarenja duha. Tijekom kratkog života koji živite na Urantiji, ova dva različita i suprotstavljena poriva mogu rijetko biti u potpunosti pomirena; oni se teško mogu uskladiti i ujediniti; ali tijekom vašeg života kombinirani Duh će vam uvijek služiti i pomoći da sve više i više podvrgnete tijelo vodstvu Duha. Iako morate živjeti svoj materijalni život, iako ne možete pobjeći od tijela i njegovih potreba, ipak, u namisli i idealima ste ovlašteni sve više podvrgnuti životinjsku prirodu upravi Duha. Tu doista postoji unutar vas zavjera duhovnih snaga, konfederacija božanskih moći, čiji je isključivi cilj da postignete svoje konačno oslobođenje od materijalnog ropstva i konačnih ograničenja.

Cilj svega ovog služenja je, "Da se ojačate u snazi po njegovu Duhu u nutarnjega čovjeka." I sve to predstavlja pripremne korake koji vode do konačnog postignuća savršenstva vjere i službe, tog iskustva pri čemu ćete biti "ispunjeni svom puninom koja dolazi od Boga", "jer svi su oni koje vodi Božji duh sinovi Božji".

Duh nikada ne *tjera*, samo vodi. Ako ste spremni biti njegov učenik, ako želite postići razine duha i stići do božanskih visina, ako iskreno želite postići vječni cilj, tada će vas božanski Duh nježno i brižno povesti na put duhovnog napretka kojim putujete kao sin. Svaki korak koji poduzmete mora biti korak spremnosti, inteligentne i vesele suradnje. Dominacija Duha se nikad ne kompromitira sa prisilom, niti ugrožava moranjem.

A kada čovjek slobodno i inteligentno prihvati takav život vodstva duha, tu se postupno razvija u ljudskom umu pozitivna svijest božanskog kontakta i uvjerenje u njegovu zajedništvo s duhom; prije ili kasnije, "Duh svjedoči sa vašim duhom (Ispravljačem) da ste dijete Božje." Već vam je sam vaš Misaoni Ispravljač rekao o vašem srodstvu s Bogom, tako da zapis svjedoči da Duh svjedoči "sa vašim duhom", a ne *vašem* duhu.

Svijest o dominaciji duha u ljudskom životu s vremenom je sve više praćena ispoljenjem karakteristika Duha u životnim reakcijama takvog smrtnika koji slijedi vodstvo duha, "jer plodovi su duha ljubav, radost, mir, strpljivost, blagost, dobrotu, vjera, krotkost i uzdržljivost." Takvi duhom-vođeni i božanski osvjetljeni smrtnici, dok još gaze poniznim stazama kulučenja i u ljudskosti vjerno ispunjavaju dužnosti svojih zemaljskih zadataka, već su počeli razabirati svjetla vječnoga života čiji nagovještaj vide na dalekim obalama drugog svijeta; već su počeli shvaćati stvarnost te inspirativne i utješne istine,

34:6.9 (381.3) In every mortal there exists a dual nature: the inheritance of animal tendencies and the high urge of spirit endowment. During the short life you live on Urantia, these two diverse and opposing urges can seldom be fully reconciled; they can hardly be harmonized and unified; but throughout your lifetime the combined Spirit ever ministers to assist you in subjecting the flesh more and more to the leading of the Spirit. Even though you must live your material life through, even though you cannot escape the body and its necessities, nonetheless, in purpose and ideals you are empowered increasingly to subject the animal nature to the mastery of the Spirit. There truly exists within you a conspiracy of spiritual forces, a confederation of divine powers, whose exclusive purpose is to effect your final deliverance from material bondage and finite handicaps.

34:6.10 (381.4) The purpose of all this ministration is, "That you may be strengthened with power through His spirit in the inner man." And all this represents but the preliminary steps to the final attainment of the perfection of faith and service, that experience wherein you shall be "filled with all the fullness of God," "for all those who are led by the spirit of God are the sons of God."

34:6.11 (381.5) The Spirit never *drives*, only leads. If you are a willing learner, if you want to attain spirit levels and reach divine heights, if you sincerely desire to reach the eternal goal, then the divine Spirit will gently and lovingly lead you along the pathway of sonship and spiritual progress. Every step you take must be one of willingness, intelligent and cheerful co-operation. The domination of the Spirit is never tainted with coercion nor compromised by compulsion.

34:6.12 (381.6) And when such a life of spirit guidance is freely and intelligently accepted, there gradually develops within the human mind a positive consciousness of divine contact and assurance of spirit communion; sooner or later "the Spirit bears witness with your spirit (the Adjuster) that you are a child of God." Already has your own Thought Adjuster told you of your kinship to God so that the record testifies that the Spirit bears witness "*with* your spirit," not to your spirit.

34:6.13 (381.7) The consciousness of the spirit domination of a human life is presently attended by an increasing exhibition of the characteristics of the Spirit in the life reactions of such a spirit-led mortal, "for the fruits of the spirit are love, joy, peace, long-suffering, gentleness, goodness, faith, meekness, and temperance." Such spirit-guided and divinely illuminated mortals, while they yet tread the lowly paths of toil and in human faithfulness perform the duties of their earthly assignments, have already begun to discern the lights of eternal life as they glimmer on the faraway shores of another world; already have they begun

"Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti u Duhu Svetom." I tijekom svakog iskušenja i u prisutnosti svake nevolje, duše koje su rođene od duha primaju potporu te nade koja nadilazi svaki strah, jer ljubav je Božja razlivena u svim srcima prisutnošću božanskog Duha.

to comprehend the reality of that inspiring and comforting truth, "The kingdom of God is not meat and drink but righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit." And throughout every trial and in the presence of every hardship, spirit-born souls are sustained by that hope which transcends all fear because the love of God is shed abroad in all hearts by the presence of the divine Spirit.

7. DUH I TIJELO

Tijelo, prirodna svojstva koja potječu iz životinjskih rasa, samo po sebi ne rađa plodovima božanskog Duha. Kad se smrtna priroda unaprijedi primjesom prirode Materijalnih Sinova Boga, kao što su ljudske rase Urantije u određenoj mjeri bile unaprijeđene darivanjem Adama, put je bolje pripremljen kako bi omogućio Duhu Istine da surađuje s unutarnjim Ispravljačem u proizvodnji prekrasnog uroda karakternih plodova duha. Ako ne odbijete ovaj duh, iako vječnost može biti potrebna kako bi se ispunila ova tvrdnja, "on će vas uvesti u svu istinu."

Evolucijski smrtnici koji nastanjuju normalne svjetove duhovnog napretka ne doživljavaju teške sukobe između duha i tijela koji obilježavaju današnje rase Urantije. No, čak i na najidealnijim planetima, pred-Adamički čovjek mora uložiti pozitivne napore da se uzdigne od čisto životinjske razine postojanja kroz sve više i više razine intelektualnih značenja i viših duhovnih vrijednosti.

Na normalanim svjetovima smrtnici ne doživljavaju stalan rat između njihovih fizičkih i duhovnih naravi. Oni se suočavaju s nužnosti penjanja od životinjskih razina postojanja na više ravni duhovnog života, ali taj uspon više nalikuje edukativnom treningu u usporedbi s intenzivnim sukobima kroz koje prolaze smrtnici Urantije u ovom području usklađenja svojih uzajamno različitih materijalnih i duhovnih naravi.

Narodi Urantije pate od posljedica dvostrukog lišenja pomoći u ovom zadatku progresivnog planetarnog duhovnog postignuća. Kaligastijin je prevrat gurnuo svijet u stanje općevjetske zbunjenosti i uduzeo od svih naknadnih generacija moralnu pomoć koju bi primili od dobro uređenog društva. No, još je katastrofalniji bio Adamičkineuspjeh koji je uskratio rasama tu vrhunsku vrstu fizičke prirode koja bi bila više u suglasju s duhovnim težnjama.

Smrtnici Urantije su prisiljeni prolaziti kroz tako izražajnu borbu između duha i tijela zbog toga što njihovi udaljeni preci nisu bili potpunije adamizirani prilikom edenskog darivanja. To je bio božanski plan da smrtni rase Urantije imaju

7. THE SPIRIT AND THE FLESH

34:7.1 (382.1) The flesh, the inherent nature derived from the animal-origin races, does not naturally bear the fruits of the divine Spirit. When the mortal nature has been upstepped by the addition of the nature of the Material Sons of God, as the Urantia races were in a measure advanced by the bestowal of Adam, then is the way better prepared for the Spirit of Truth to co-operate with the indwelling Adjuster to bring forth the beautiful harvest of the character fruits of the spirit. If you do not reject this spirit, even though eternity may be required to fulfill the commission, "he will guide you into all truth."

34:7.2 (382.2) Evolutionary mortals inhabiting normal worlds of spiritual progress do not experience the acute conflicts between the spirit and the flesh which characterize the present-day Urantia races. But even on the most ideal planets, pre-Adamic man must put forth positive efforts to ascend from the purely animalistic plane of existence up through successive levels of increasingly intellectual meanings and higher spiritual values.

34:7.3 (382.3) The mortals of a normal world do not experience constant warfare between their physical and spiritual natures. They are confronted with the necessity of climbing up from the animal levels of existence to the higher planes of spiritual living, but this ascent is more like undergoing an educational training when compared with the intense conflicts of Urantia mortals in this realm of the divergent material and spiritual natures.

34:7.4 (382.4) The Urantia peoples are suffering the consequences of a double deprivation of help in this task of progressive planetary spiritual attainment. The Caligastia upheaval precipitated world-wide confusion and robbed all subsequent generations of the moral assistance which a well-ordered society would have provided. But even more disastrous was the Adamic default in that it deprived the races of that superior type of physical nature which would have been more consonant with spiritual aspirations.

34:7.5 (382.5) Urantia mortals are compelled to undergo such marked struggling between the spirit and the flesh because their remote ancestors were not more fully Adamized by the Edenic bestowal. It was the divine plan that the mortal

fizičke prirode koje su prirodnije duhovno responsivne.

Bez obzira na ovu dvostruku katastrofu u čovjekovoj prirodi i njenoj okolini, današnji smrtnici će doživjeti manje od toga očitog sukoba između tijela i duha ako uđu u kraljevstvo duha, gdje vjerni sinovi Božji uživaju određenu mjeru oslobođenja od podređenosti robovanja tijelu u prosvijećenoj i oslobađajućoj službi svesrdnoj odanosti izvršenju volje Oca na nebu. Isus je pokazao čovječanstvu novi način smrtnog života u kojem ljudska bića mogu uveliko pobjeći od strašnih posljedica Kaligastijine pobune i najučinkovitije naknaditi lišenja koja su proizašla iz Adamičkogneuspjeha. "Duh života Isusa Krista slobodnio nas je od zakona životinjskog života i napasti zla i grijeha." "Ovo je pobjeda koja pobijedi tijelo, sama naša vjera."

Ti muškarci i žene koji znaju Boga i koji su rođeni iz iskustva Duha nemaju više sukoba sa svojim smrtnim naravima nego što to imaju stanovnici najnormalnijih svjetova, planeta koji nikada nisu okaljani grijehom ni dirnuti pobunom. Sinovi vjere operiraju na intelektualnim razinama i žive na duhovnim razinama koje su daleko iznad sukoba proizvedenih neobuzdanim ili neprirodnim tjelesnim željama. Normalni porivi životinjskih bića i prirodni apetiti i impulsi fizičke prirode nisu u sukobu sa čak i najvišim duhovnim postignućem, osim u umovima nezalica, pogrešno informiranih ili žalosno presavjesnih osoba.

Započevši putovanje na putu vječnog života, nakon što prihvatite zadatak i primite zapovijedi za napredovanje, ne bojte se opasnosti ljudskog zaborava i smrtne nestalnosti, nemojte se mučiti sa sumnjama neuspjeha ili zbunjujuće konfuzije, ne posustajte i ne dovodite u sumnju svoj status i položaj, jer u svakom tamnom satu, na svakom raskrižju te progresivne borbe, Duh Istine uvijek govori i kaže: "To je put."

[Predstavio Moćni Glasnik koji je privremeno dodijeljen na službu na Urantiji.]

races of Urantia should have had physical natures more naturally spirit responsive.

34:7.6 (382.6) Notwithstanding this double disaster to man's nature and his environment, present-day mortals would experience less of this apparent warfare between the flesh and the spirit if they would enter the spirit kingdom, wherein the faith sons of God enjoy comparative deliverance from the slave-bondage of the flesh in the enlightened and liberating service of wholehearted devotion to doing the will of the Father in heaven. Jesus showed mankind the new way of mortal living whereby human beings may very largely escape the dire consequences of the Caligastic rebellion and most effectively compensate for the deprivations resulting from the Adamic default. "The spirit of the life of Christ Jesus has made us free from the law of animal living and the temptations of evil and sin." "This is the victory that overcomes the flesh, even your faith."

34:7.7 (383.1) Those God-knowing men and women who have been born of the Spirit experience no more conflict with their mortal natures than do the inhabitants of the most normal of worlds, planets which have never been tainted with sin nor touched by rebellion. Faith sons work on intellectual levels and live on spiritual planes far above the conflicts produced by unrestrained or unnatural physical desires. The normal urges of animal beings and the natural appetites and impulses of the physical nature are not in conflict with even the highest spiritual attainment except in the minds of ignorant, mistaught, or unfortunately overconscientious persons.

34:7.8 (383.2) Having started out on the way of life everlasting, having accepted the assignment and received your orders to advance, do not fear the dangers of human forgetfulness and mortal inconstancy, do not be troubled with doubts of failure or by perplexing confusion, do not falter and question your status and standing, for in every dark hour, at every crossroad in the forward struggle, the Spirit of Truth will always speak, saying, "This is the way."

34:7.9 (383.3) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to service on Urantia.]

POGLAVLJE 035. BOŽJI SINOVI LOKALNOG SVEMIRA

⇐ 034

Knjiga Urantije

036 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 035 BOŽJI SINOVI LOKALNOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. OTAC MELKIZEDEK
2. SINOVI MELKIZEDECI
3. SVIJETOVIMELKIZEDEKA
4. POSEBAN RAD MELKIZEDEKA
5. SINOVI VORONDADECI
6. OČEVI ZVIJEŽDA
7. SVJETOVI VORONDADEKA
8. SINOVI LANONANDECI
9. LANONANDEK VLADARI
10. SVJETOVI LANONADEKA

Uvod

Ranije predstavljeni Božji Sinovi vuku Porijeklo sa Raja. Oni su potomstvo božanskih Vladara svemirskih domena. Od prvog reda Rajskih sinova, Sinova Stvoritelja, postoji u Nebadonu samo jedan, Mihael, otac i suveren lokalnog svemira. Od drugog reda rajskih sinova, Avonala ili Sudbenih Sinova, Nebadon ima svoju punu kvotu - 1,062. A ovi "manji Kristi" jednako su učinkoviti i svemoćni u svojim planetarnim darivanjima kao što je Stvoritelj i Glavni Sin bio na Urantiji. Treći red, bića trojskog podrijetla, nije registriran u lokalnom svemiru, ali ja procjenjujem da se u Nebadonu nalazi između petnaest i dvadeset tisuća Trojstvenih Sinova Učitelja ekskluzivno, od kojih 9,642 djeluju kao potrojstvljeni pomoćnici zapisa. Ovi Rajski Dajnali nisu ni suci ni administratori; oni su superučitelji.

Sve vrste Sinova koje ovdje spominjemo vuku porijeklo iz lokalnog svemira; oni su

PAPER 35 THE LOCAL UNIVERSE SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. The Father Melchizedek
2. The Melchizedek Sons
3. The Melchizedek Worlds
4. Special Work of the Melchizedeks
5. The Vorondadek Sons
6. The Constellation Fathers
7. The Vorondadek Worlds
8. The Lanonandek Sons
9. The Lanonandek Rulers
10. The Lanonandek Worlds

INTRODUCTION

35:0.1 (384.1) THE Sons of God previously introduced have had a Paradise origin. They are the offspring of the divine Rulers of the universal domains. Of the first Paradise order of sonship, the Creator Sons, there is in Nebadon only one, Michael, the universe father and sovereign. Of the second order of Paradise sonship, the Avonal or Magisterial Sons, Nebadon has its full quota — 1,062. And these "lesser Christs" are just as effective and all-powerful in their planetary bestowals as was the Creator and Master Son on Urantia. The third order, being of Trinity origin, do not register in a local universe, but I estimate there are in Nebadon between fifteen and twenty thousand Trinity Teacher Sons exclusive of 9,642 creature-trinitized assistants of record. These Paradise Daynals are neither magistrates nor administrators; they are superteachers.

35:0.2 (384.2) The types of Sons about to be considered are of local universe origin; they are

potomstvo Rajskog Sina Stvoritelja u različitim suradnjama s komplementarnim Kozmičkim Majčinskim Duhom. Sljedeće redove sinova lokalnog svemira spominjemo u ovim pričama:

1. Sinove Melkizedeke.
2. Sinove Vorondadeke.
3. Sinove Lanonandeke.
4. Sinove Nositelje Života.

Trojedino Rajsko Božanstvo stvara tri reda sinova: Mihaele, Avonale i Dajnale. Dualno Božanstvo u lokalnom svemiru, Sin i Duh, također stvara tri visoka reda Sinova: Melkizedeke, Vorondadeke i Lanonandeke, i kada postignu ovaj trostruki izražaj, oni surađuju sa sljedećom razinom Sedmostrukog Boga u proizvodnji svestranog reda Nositelja Života. Ova bića su klasificirana kao silazni Sinovi Boga, a oni su jedinstveni i originalan oblik života u svemiru. Njihovo razmatranje će zauzimati cijelo iduće poglavlje.

the offspring of a Paradise Creator Son in varied association with the complemental Universe Mother Spirit. The following orders of local universe sonship find mention in these narratives:

- 35:0.3 (384.3) 1. Melchizedek Sons.
- 35:0.4 (384.4) 2. Vorondadek Sons.
- 35:0.5 (384.5) 3. Lanonandek Sons.
- 35:0.6 (384.6) 4. Life Carrier Sons.

35:0.7 (384.7) Triune Paradise Deity functions for the creation of three orders of sonship: the Michaels, the Avonals, and the Daynals. Dual Deity in the local universe, the Son and the Spirit, also functions in the creation of three high orders of Sons: the Melchizedeks, the Vorondadeks, and the Lanonandeks; and having achieved this threefold expression, they collaborate with the next level of God the Sevenfold in the production of the versatile order of Life Carriers. These beings are classified with the descending Sons of God, but they are a unique and original form of universe life. Their consideration will occupy the whole of the next paper.

1. OTAC MELKIZEDEK

Nakon dovođenja u postojanje bića koja djeluju kao osobni pomoćnici, kao što su Sjajna i Jutarnja Zvijezda i druge administrativne ličnosti, u skladu s božanskom svrhom i kreativnim planovima pojedinog svemira, dolazi so novog oblika kreativnog jedinstva između Sina Stvoritelja i Kreativnog Duha lokalnog svemira, Kćerke Beskonačnog Duha. Osobno potomstvo koje proizlazi iz ovog kreativnog partnerstva je izvorni Melkizedek -- Otac Melkizedek - to jedinstveno biće koje naknadno surađuje sa Sinom Stvoriteljem i Stvaralačkim Duhom i dovodi u postojanje cijelu grupu bića koja nosi ovo ime.

U svemiru Nebadonu, Otac Melkizedek djeluje kao prvi izvršni suradnik Sjajne i Jutarnje Zvijezde. Gabriel je zauzet više s upravom svemira, a Melkizedek s praktičnim postupcima. Gabriel predsjeda redovitim sjednicama sudova i vijeća Nebadona, a Melkizedek nad posebnim, izvanrednim i hitnim povjerenstvima i savjetodavnim tijelima. Gabriel i Otac Melkizedek nikada nisu daleko od Salvingtona u isto vrijeme, a za Gabrielove odsutnosti Otac Melkizedek djeluje kao izvršni upravitelj Nebadona.

Sve Melkizedeke našeg svemira stvorili su tijekom jednog tisućljetnog razdoblja standardnog vremena Sin Stvoritelj i Stvaralački Duh u suradnji s Ocem Melkizedekom. Budući da u ovom redu sinova jedan njihov pripadnik fuinkcionira kao

1. THE FATHER MELCHIZEDEK

35:1.1 (384.4) After bringing into existence the beings of personal aid, such as the Bright and Morning Star and other administrative personalities, in accordance with the divine purpose and creative plans of a given universe, there occurs a new form of creative union between the Creator Son and the Creative Spirit, the local universe Daughter of the Infinite Spirit. The personality offspring resulting from this creative partnership is the original Melchizedek — the Father Melchizedek — that unique being who subsequently collaborates with the Creator Son and the Creative Spirit to bring into existence the entire group of that name.

35:1.2 (385.1) In the universe of Nebadon the Father Melchizedek acts as the first executive associate of the Bright and Morning Star. Gabriel is occupied more with universe policies, Melchizedek with practical procedures. Gabriel presides over the regularly constituted tribunals and councils of Nebadon, Melchizedek over the special, extraordinary, and emergency commissions and advisory bodies. Gabriel and the Father Melchizedek are never away from Salvington at the same time, for in Gabriel's absence the Father Melchizedek functions as the chief executive of Nebadon.

35:1.3 (385.2) The Melchizedeks of our universe were all created within one millennial period of standard time by the Creator Son and the Creative Spirit in liaison with the Father Melchizedek. Being an order of sonship wherein one of their own number

ravnopravni sustvoritelj, Melkizedeci u konstituciji imaju dijelom samoizvorno podrijetlo što ih čini kandidatima za ostvaranje uzvišenijeg oblika samouprave. Oni periodično biraju svoje vlastite administrativne šefove u trajanju od sedam godina standardnog vremena i inače funkcioniraju kao samoregulatorajući red, dok izvorni Melkizedek koristi određene svojstvene suroditeljske povlastice. S vremena na vrijeme isti ovaj Otac Melkizedek imenuje pojedine osobe iz svog reda kao specijalne Nositelje Života midsonitnim svjetovima, obliku naseljenog planeta koji nije obznanjen na Urantiji.

Melkizedeci ne funkcioniraju bitnije izvan lokalnog svemira osim kad su pozvani kao svjedoci u predmetima koji se razmatraju na sudovima nadsvemira ili određeni kao posebni veleposlanici, kao što je to ponekad slučaj, kad predstavljaju jedan svemir pred drugim svemirom u istom nadsvemiru. Originalni Melkizedek prvorodenac svakog svemira uvijek ima slobodu putovanja u susjedne svemire ili Raj na misije koje imaju veze s interesima i dužnostima njegove grupe.

2. SINOVI MELKIZEDECI

Melkizedeci su prvi red od božanskih Sinova koji su se približili dovoljno blizu niže stvorenim bićima da bi mogli funkcionirati izravno u službi smrtničkog unaprijeđenja, da bi služili evolutivnim rasama bez potrebe za utjelovljenjem. Ovi Sinovi su prirodno u samom centru velikog silaznog točka, kako su prema podrijetlu na pola puta između najvišeg Božanstva s jedne strane i najnižih bića koja imaju bit volje s druge. Oni na taj način postaju prirodni posrednici između viših i božanskih razina života i postojanja i nižih, čak i materijalnih, oblika života na evolucijskim svjetovima. Serafskim bićima, anđelima, uvijek je užitak raditi s Melkizedecima; u stvari, svi oblici inteligentnog života nalaze ove Sinove suosjećajnim prijateljima, blagim učiteljima i mudrim savjetnicima.

Melkizedeci su samoupravna klasa bića. Kod ove jedinstvene grupe susrećemo prvi pokušaj samoopredjeljenja u lokalnom svemiru i najviši oblik stvarne samouprave. Ovi Sinovi su organizirali vlastite mehanizme za upravu nad svojom kao i planetarnom administracijom, uključujući i šest povezanih planeta i njihovih satelitskih svjetova. I to treba zabilježiti da oni nikada nisu zlorabili svoje ovlasti; niti jednom kroz cijeli nadsvemir Orvonton ti Sinovi Melkizedeci nisu izdali svoje povjerenje. Oni su nada svake grupe svemira koja teži samoupravi; oni su uzorak i učitelji samouprave na svim sferama Nebadona. Svi redovi inteligentnih bića, nadređenih i podređenih odozgo i odozdo, svesrdno hvale

functioned as co-ordinate creator, Melchizedeks are in constitution partly of self-origin and therefore candidates for the realization of a supernal type of self-government. They periodically elect their own administrative chief for a term of seven years of standard time and otherwise function as a self-regulating order, though the original Melchizedek does exercise certain inherent coparental prerogatives. From time to time this Father Melchizedek designates certain individuals of his order to function as special Life Carriers to the midsonite worlds, a type of inhabited planet not heretofore revealed on Urantia.

35:1.4 (385.3) The Melchizedeks do not function extensively outside the local universe except when they are called as witnesses in matters pending before the tribunals of the superuniverse, and when designated special ambassadors, as they sometimes are, representing one universe to another in the same superuniverse. The original or first-born Melchizedek of each universe is always at liberty to journey to the neighboring universes or to Paradise on missions having to do with the interests and duties of his order.

2. THE MELCHIZEDEK SONS

35:2.1 (385.4) The Melchizedeks are the first order of divine Sons to approach sufficiently near the lower creature life to be able to function directly in the ministry of mortal uplift, to serve the evolutionary races without the necessity of incarnation. These Sons are naturally at the mid-point of the great personality descent, by origin being just about midway between the highest Divinity and the lowest creature life of will endowment. They thus become the natural intermediaries between the higher and divine levels of living existence and the lower, even the material, forms of life on the evolutionary worlds. The seraphic orders, the angels, delight to work with the Melchizedeks; in fact, all forms of intelligent life find in these Sons understanding friends, sympathetic teachers, and wise counselors.

35:2.2 (385.5) The Melchizedeks are a self-governing order. With this unique group we encounter the first attempt at self-determination on the part of local universe beings and observe the highest type of true self-government. These Sons organize their own machinery for their group and home-planet administration, as well as that for the six associated spheres and their tributary worlds. And it should be recorded that they have never abused their prerogatives; not once throughout all the superuniverse of Orvonton have these Melchizedek Sons ever betrayed their trust. They are the hope of every universe group which aspires to self-government; they are the pattern and the teachers of self-government to all the

djelovanje Melkizedeka.

Red Melkizedeka zauzima položaj i preuzima odgovornost najstarijeg sina u velikoj obitelji. Većina njihovog rada je redovita rutina, ali mnogo toga je dobrovoljno i posve samovoljno. Većina posebnih vijeća koja se s vremena na vrijeme sazivaju na Salvingtonu okupljaju se na prijedlog Melkizedeka. Na vlastitu inicijativu ovi Sinovi vrše obilazak njihovog materijalnog svemira. Oni održavaju autonomnu organizaciju posvećenu prikupljanju informacija iz svemira, radeći periodična izvješća Sinu Stvoritelju nezavisno o svih informacija koje dolaze u sjedište svemira kroz redovite agencije koje se bave rutinskom administracijom. Oni posve prirodno djeluju kao objektivni promatrači; imaju puno povjerenje svih klasa inteligentnih bića.

Melkizedeci djeluju kao mobilni i savjetodavni ocjenjivači sudova svemirskih domena; ovi kozmički Sinovi idu u malim grupama kako bi služili svjetovima kao savjetodavna povjerenstva, uzimali izjave svjedoka, primali prijedloge i djelovali kao savjetnici i tako pomagali da se riješe velike poteškoće koje se javljaju s vremena na vrijeme u poslovima evolucijskih domena.

Ti najstariji Sinovi svemira su glavni pomagači Sjajne i Jutarnje Zvijezde pri sprovedbi mandata Sina Stvoritelja. Kada Melkizedek odlazi na udaljeni svijet u ime Gabriela, on može, za potrebe tog poslanja, biti imenovan poslanikom Gabriela i na taj način doći na planet s punim autoritetom Sjajne i Jutarnje Zvijezde. Ovo je naročito istina na onim planetima gdje se viši Sin još nije pojavio u obličju stvorenog bića dotičnog svijeta.

Kad Sin Stvoritelj ulazi u darovani život na određenom evolucijskom svijetu, on ide sam; ali kad jedan od njegove rajske braće - Sin Avonal - ide na darivanje, on je u pratnji dvanaest Melkizedeka koji vrlo efikasno doprinose uspjehu misije darivanja. Oni također podržavaju Rajske Avonale na sudbenim misijama na naseljenim svjetovima i na ovim se poslovima javljaju u obličju koje je vidljivo ljudskim očima ako se Sin Avonal također tako očituje.

Nema faze planetarne duhovne potrebe na kojoj Melkizedeci ne služe. Kao učitelji oni često uspijevaju pridobiti svjetove naprednog života do konačnog i punog priznavanja Sina Stvoritelja i

spheres of Nebadon. All orders of intelligent beings, superiors from above and subordinates from below, are wholehearted in their praise of the government of the Melchizedeks.

35:2.3 (386.1) The Melchizedek order of sonship occupies the position, and assumes the responsibility, of the eldest son in a large family. Most of their work is regular and somewhat routine, but much of it is voluntary and altogether self-imposed. A majority of the special assemblies which, from time to time, convene on Salvington are called on motion of the Melchizedeks. On their own initiative these Sons patrol their native universe. They maintain an autonomous organization devoted to universe intelligence, making periodical reports to the Creator Son independent of all information coming up to universe headquarters through the regular agencies concerned with the routine administration of the realm. They are by nature unprejudiced observers; they have the full confidence of all classes of intelligent beings.

35:2.4 (386.2) The Melchizedeks function as mobile and advisory review courts of the realms; these universe Sons go in small groups to the worlds to serve as advisory commissions, to take depositions, to receive suggestions, and to act as counselors, thus helping to compose the major difficulties and settle the serious differences which arise from time to time in the affairs of the evolutionary domains.

35:2.5 (386.3) These eldest Sons of a universe are the chief aids of the Bright and Morning Star in carrying out the mandates of the Creator Son. When a Melchizedek goes to a remote world in the name of Gabriel, he may, for the purposes of that particular mission, be deputized in the name of the sender and in that event will appear on the planet of assignment with the full authority of the Bright and Morning Star. Especially is this true on those spheres where a higher Son has not yet appeared in the likeness of the creatures of the realm.

35:2.6 (386.4) When a Creator Son enters upon the bestowal career on an evolutionary world, he goes alone; but when one of his Paradise brothers, an Avonal Son, enters upon a bestowal, he is accompanied by the Melchizedek supporters, twelve in number, who so efficiently contribute to the success of the bestowal mission. They also support the Paradise Avonals on magisterial missions to the inhabited worlds, and in these assignments the Melchizedeks are visible to mortal eyes if the Avonal Son is also thus manifest.

35:2.7 (386.5) There is no phase of planetary spiritual need to which they do not minister. They are the teachers who so often win whole worlds of advanced life to the final and full recognition of the

njegovog Rajskog Oca.

Melkizedeci su gotovo savršeni u mudrosti, ali nisu nepogrešivi u presudi. Kad rade odvojeno i samostalno na planetarnim misijama, bilo je slučajeva gdje su pogriješili u manjim stvarima, to jest, donijeli su odluke koje njihovi nadzornici nisu naknadno odobrili. U slučaju pogrešnog suda, Melkizedek privremeno gubi kvalifikaciju dok ne bude imao priliku otići na Salvington i posavjetovati se sa Sinom Stvoriteljem koji ga svojim savjetom efektivno oslobađa od nesaklada izazvanog nesuglasicom s njegovim bližnjima; i nakon tri dana ovog korektivnog odmora, ponovo se vraća na dužnost. No, rijetki su slučajevi ovih manjih adaptacija u funkciji Melkizedeka u Nebadonu.

Ovi Sinovi ne rastu u broju; njihov broj je fiksiran, premda varira od lokalnog svemira do lokalnog svemira. Broj Melkizedeka prema zapisima na njihovom centralnom planetu Nebadona je više od deset milijuna.

3. SVIJETOVIMELKIZEDEKA

Melkizedeci zauzimaju vlastiti svijet u blizini Salvingtona, središta svemira. Ovaj planet po imenu Melkizedek, je upravni svijet Salvingtonskog kruga sedamdeset primarnih sfera, od kojih svaka ima šest pomoćnih satelita posvećenih specijaliziranim djelatnostima. Ti čudesni svjetovi - sedamdeset primarnih i 420 satelita - se često spominju kao Melkizedek Sveučilišta. Uzlazni smrtnici iz svih zvijezda Nebadona proći će kroz obuku na svih 490 svjetova u stjecanju građanskog statusa na Salvingtonu. No, obrazovanje uzlaznih bića je samo jedna faza od mnogostrukih aktivnosti koje se odvijaju na Salvingtonskomklasteru arhitektonskih svjetova.

490 sfera Salvingtonskog kruga su podjeljeni u deset grupa, od kojih svaka sadrži sedam primarnih i četrdeset dva pomoćna svijeta. Svaka od ovih grupa je pod općim nadzorom jednog od glavnih redova kozmičkog života. Prva skupina, koja obuhvaća vodeći svijet i narednih šest primarnih sfera u okružju planetarnog slijeda, pod nadzorom je Melkizedeka. Ti svjetovi su Melkizedekovi:

1. Upravni svijet - dom Sinova Melkizedeka.
2. Svijet škola fizičkog života i laboratorija živih energija.
3. Svijet morontija života.
4. Sfera početnog života duha.

Creator Son and his Paradise Father.

^{35:2.8 (386.6)} The Melchizedeks are well-nigh perfect in wisdom, but they are not infallible in judgment. When detached and alone on planetary missions, they have sometimes erred in minor matters, that is, they have elected to do certain things which their supervisors did not subsequently approve. Such an error of judgment temporarily disqualifies a Melchizedek until he goes to Salvington and, in audience with the Creator Son, receives that instruction which effectually purges him of the disharmony which caused disagreement with his fellows; and then, following the correctional rest, reinstatement to service ensues on the third day. But these minor misadaptations in Melchizedek function have rarely occurred in Nebadon.

^{35:2.9 (387.1)} These Sons are not an increasing order; their number is stationary, although varying in each local universe. The number of Melchizedeks of record on their headquarters planet in Nebadon is upward of ten million.

3. THE MELCHIZEDEK WORLDS

^{35:3.1 (387.2)} The Melchizedeks occupy a world of their own near Salvington, the universe headquarters. This sphere, by name Melchizedek, is the pilot world of the Salvington circuit of seventy primary spheres, each of which is encircled by six tributary spheres devoted to specialized activities. These marvelous spheres — seventy primaries and 420 tributaries — are often spoken of as the Melchizedek University. Ascending mortals from all the constellations of Nebadon pass through training on all 490 worlds in the acquirement of residential status on Salvington. But the education of ascenders is only one phase of the manifold activities taking place on the Salvington cluster of architectural spheres.

^{35:3.2 (387.3)} The 490 spheres of the Salvington circuit are divided into ten groups, each containing seven primary and forty-two tributary spheres. Each of these groups is under the general supervision of some one of the major orders of universe life. The first group, embracing the pilot world and the next six primary spheres in the encircling planetary procession, is under the supervision of the Melchizedeks. These Melchizedek worlds are:

- ^{35:3.3 (387.4)} 1. The pilot world — the home world of the Melchizedek Sons.
- ^{35:3.4 (387.5)} 2. The world of the physical-life schools and the laboratories of living energies.
- ^{35:3.5 (387.6)} 3. The world of morontia life.
- ^{35:3.6 (387.7)} 4. The sphere of initial spirit life.

5. Svijet života sred-duha.

6. Sfera progresivnog života duha.

7. Domena koordiniranog i vrhunskog samoostvarenja.

Šest pomoćnih svjetova u okviru svake od ovih sfera Melkizedeka posvećeni su aktivnostima povezanim s radom primarne sfere.

Vodeći svijet, sfera Melkizedeka, zajednički je prostor za sastanak svih bića koja sudjeluju u edukaciji i prođuhovljenju uzlaznih smrtnika vremena i prostora. Za uzlazna bića ovaj svijet je vjerojatno najzanimljivije mjesto u cijelom Nebadonu. Svi evolucijski smrtnici koji završe svoj trening i prime diplomu na zvijezdima dolaze na sferu Melkizedeka gdje su upućeni u režime rada disciplina i duhovne progresije Salvingtonskog obrazovnog sustava. I nikad nećete zaboraviti svoje prve utiske nakon što provedete svoj prvi dan na ovom jedinstvenom svijetu, čak ni nakon što ste dostigli svoje Rajsko odredište.

Uzlazni smrtnici će se zadržati na svjetovima Melkizedeka dok slijede njihov trening na šest pomoćnih planeta specijalizirane naobrazbe. A taj isti način se poštuje tijekom njihova boravka na sedamdeset kulturnih svjetova, primarnih sfera Salvingtonskog kruga.

Mnoge različite aktivnosti okupiraju vrijeme brojnih bića koja prebivaju na šest pomoćnih svjetova Melkizedeka, ali što se tiče uzlaznih smrtnika, ti sateliti su posvećeni sljedećim posebnim fazama studija:

1. Svijet broj jedan se bavi pregledom početnog planetarnog života uzlaznih smrtnika. Ovaj rad se obavlja u razredima sastavljenim od svih onih koji dolaze iz jednog te istog svijeta smrtničkog podrijetla. Svi s Urantije nastavak svog iskustvenog pregleda obavljaju zajednički.

2. Specijalne aktivnosti sfere broj dva počivaju u sličnim pregledima iskustava stečenih na prebivališnim svjetovima osnovnog satelita centralnog svijeta lokalnog sustava.

3. Kritički osvrti na ovoj sferi se odnose na boravak na glavnom centru lokalnog sustava i obuhvaćaju aktivnosti ostalih arhitektonskih svjetova klastera glavnog sustavnog centra.

4. Četvrta sfera bavi se pregledom iskustava sedamdeset pomoćnih svjetova zvijezda i njihovih povezanih sfera.

35:3.7 (387.8) 5. The world of mid-spirit life.

35:3.8 (387.9) 6. The sphere of advancing spirit life.

35:3.9 (387.10) 7. The domain of co-ordinate and supreme self-realization.

35:3.10 (387.11) The six tributary worlds of each of these Melchizedek spheres are devoted to activities germane to the work of the associated primary sphere.

35:3.11 (387.12) The pilot world, the sphere *Melchizedek*, is the common meeting ground for all beings who are engaged in educating and spiritualizing the ascending mortals of time and space. To an ascender this world is probably the most interesting place in all Nebadon. All evolutionary mortals who graduate from their constellation training are destined to land on Melchizedek, where they are initiated into the regime of the disciplines and spirit progression of the Salvington educational system. And never will you forget your reactions to the first day of life on this unique world, not even after you have reached your Paradise destination.

35:3.12 (387.13) Ascending mortals maintain residence on the Melchizedek world while pursuing their training on the six encircling planets of specialized education. And this same method is adhered to throughout their sojourn on the seventy cultural worlds, the primary spheres of the Salvington circuit.

35:3.13 (387.14) Many diverse activities occupy the time of the numerous beings who reside on the six tributary worlds of the Melchizedek sphere, but as concerns the ascending mortals, these satellites are devoted to the following special phases of study:

35:3.14 (388.1) 1. Sphere number one is occupied with the review of the initial planetary life of the ascending mortals. This work is carried on in classes composed of those who hail from a given world of mortal origin. Those from Urantia pursue such an experiential review together.

35:3.15 (388.2) 2. The special work of sphere number two consists in a similar review of the experiences passed through on the mansion worlds encircling the premier satellite of the local system headquarters.

35:3.16 (388.3) 3. The reviews of this sphere pertain to the sojourn on the capital of the local system and embrace the activities of the remainder of the architectural worlds of the system headquarters cluster.

35:3.17 (388.4) 4. The fourth sphere is occupied with a review of the experiences of the seventy tributary worlds of the constellation and of their associated spheres.

5. Na petoj sferi provodi se pregled uzlaznog putovanja na glavnom centru zviježđa.

6. Šesti svijet posvećuje vrijeme pokušaju koordinacije ovih pet epoha i na taj način postiže koordinaciju pripremni iskustava potrebnih za ulazak u osnovnu školu Melkizedeka u procesu kozmičke naobrazbe.

Škole kozmičke administracije i duhovne mudrosti djeluju na centralnom svijetu Melkizedeku, gdje se također nalaze i škole posvećene pojedinačnim linijama izučavanja kao što su energija, materija, organizacija, komunikacija, registracija, etika i komparativni studij egzistencije stvorenih bića.

Na Melkizedek Sveučilištu Duhovnog Obdarenja svi redovi bića - čak i oni koji vuku porijeklo s Raja -- surađuju s Melkizedecima i serafskim učiteljima pri obuci velikog broja osoba koje rade kao evanđelisti sudbine, proglašavajući duhovnu slobodu i status božanskih sinova čak i udaljenim svjetovima svemira. Ova škola Melkizedek Sveučilišta ekskluzivna je svemirska ustanova; ovdje ne mogu doći učenici-promatrači iz drugih svjetova.

Melkizedeci daju najviši tečaj obuke u unaprijeđenju kozmičke administracije na svom centralnom svijetu. Ovim Sveučilištem Visoke Etike upravlja Otac Melkizedek. U ove škole razni svemiri šalju studente na razmjenu. Dok mladi svemir Nebadon stoji nisko na kozmičkoj skali duhovnog postignuća i visokog etičkog razvoja, naši administrativni problemi su pretvorili cijeli naš svemir u ogromnu kliniku za druge obližnje tvorevine koje šalju na Melkizedek sveučilište ogroman broj studenata posjetitelja i promatrača iz drugih domena. Osim ogromne grupe lokalnih registriranih studenata uvijek se može naći više od stotinu tisuća stranih studenata u ovim školama Melkizedeka, kako red Melkizedeka uživa jako dobru reputaciju širom cijelog Splandona.

4. POSEBAN RAD MELKIZEDEKA

Visoko specijalizirana grana Melkizedekove aktivnosti ima veze sa nadzorom nad progresivnim morontija karijerama uzlaznih smrtnika. Velik dio ovog osposobljavanja provode strpljivi i mudri serafski služitelji uz pomoć smrtnika koji su uzišli na relativno više razine kozmičkog postignuća, ali sve je to obrazovni rad pod općim nadzorom Melkizedeka u suradnji s Trojstvenim Sinovima Učiteljima.

35:3.18 (388.5) 5. On the fifth sphere there is conducted the review of the ascendant sojourn on the constellation headquarters world.

35:3.19 (388.6) 6. The time on sphere number six is devoted to an attempt to correlate these five epochs and thus achieve co-ordination of experience preparatory to entering the Melchizedek primary schools of universe training.

35:3.20 (388.7) The schools of universe administration and spiritual wisdom are located on the Melchizedek home world, where also are to be found those schools devoted to a single line of research, such as energy, matter, organization, communication, records, ethics, and comparative creature existence.

35:3.21 (388.8) In the Melchizedek College of Spiritual Endowment all orders — even the Paradise orders — of the Sons of God co-operate with the Melchizedek and the seraphic teachers in training the hosts who go forth as evangels of destiny, proclaiming spiritual liberty and divine sonship even to the remote worlds of the universe. This particular school of the Melchizedek University is an exclusive universe institution; student visitors are not received from other realms.

35:3.22 (388.9) The highest course of training in universe administration is given by the Melchizedeks on their home world. This College of High Ethics is presided over by the original Father Melchizedek. It is to these schools that the various universes send exchange students. While the young universe of Nebadon stands low in the scale of universes as regards spiritual achievement and high ethical development, nevertheless, our administrative troubles have so turned the whole universe into a vast clinic for other near-by creations that the Melchizedek colleges are thronged with student visitors and observers from other realms. Besides the immense group of local registrants there are always upward of one hundred thousand foreign students in attendance upon the Melchizedek schools, for the order of Melchizedeks in Nebadon is renowned throughout all Splandon.

4. SPECIAL WORK OF THE MELCHIZEDEKS

35:4.1 (388.10) A highly specialized branch of Melchizedek activities has to do with the supervision of the progressive morontia career of the ascending mortals. Much of this training is conducted by the patient and wise seraphic ministers, assisted by mortals who have ascended to relatively higher levels of universe attainment, but all of this educational work is under the general supervision of the Melchizedeks in association with the Trinity Teacher Sons.

Dok su pripadnici reda Melkizeka prvenstveno posvećeni ogromnom obrazovnom sustavu i iskustvenom programu treninga u lokalnom svemiru, oni funkcioniraju i na jedinstvenim zadacima i pod neobičnim okolnostima. U evolucijskom svemiru koji obuhvaća nekih deset milijuna naseljenih svjetova, neminovni su mnogi izvanredni događaji i Melkizedeci djeluju upravo prilikom ovih hitnih slučajeva. Na Edentiji, glavnom centru vašeg zvijezda, oni su poznati kao hitni Sinovi. Uvijek su spremni služiti u svim izvanrednim situacijama - fizičkim, intelektualnim ili duhovnim - bilo da se radi o planetu, sustavu, zvijezdu ili svemiru. Kad god i gdje god je potrebna specijalna pomoć, tu ćete uvijek naći jednog ili više Sinova Melkizedeka.

Kad god je plan Sina Stvoritelja ugrožen, odmah će Melkizedeci ići pružiti pomoć. A u rijetkim slučajevima dolaze služiti i prilikom grešnih pobuna, kao što se dogodilo u Sataniji.

Melkizedeci su prvi koji funkcioniraju u svim kritičnim situacijama na svim svjetovima naseljenim živim bićima. Oni ponekad djeluju kao privremeni čuvari zavedenih planeta, preuzimajući ulogu uništene planetarne vlade. U planetarnim krizama, ovi Sinovi Melkizedeci djeluju u mnogim različitim ulogama. Lako je moguće da se svaki ovaj Sin može vidljivo predočiti smrtnicima i nekom prilikom pojedini pripadnici ovog reda sebe utjelovljuju u obličju smrtnih bića. Sedam puta u Nebadonu su Melkizedeci služili na evolucijskom svijetu utjelovljeni u smrtnim tijelima, a u brojnim prigodama ovi Sinovi su se pojavili u obličju ostalih redova kozmičkih stvorenja. Oni uistinu predstavljaju svestrane dobrovoljce koji služe u kriznim situacijama u korist svih redovakozmičkih inteligencija i svih svjetova i sustava.

Melkizedek koji je živio na Urantiji dugo prije Abrahama bio je poznat u svom okružju kao Knez Salema kako je predsjedavao manjom kolonijom tragatelja za istinom na mjestu koje je bilo poznato kao Salem. On se dobrovoljno javio da bude utjelovljen kao smrtno biće i to je mogao učiniti zahvaljujući odobrenju planetarnih Melkizedekaprimatelja koji su strahovali da svjetlo života ne bude nepovratno iščezlo za ovih sve tamnijih duhovnih epoha. On je njegovao svjetlo istine svoje dobi koje je očuvao i prenio na Abrahama i njegove suradnike.

5. SINOVI VORONDADECI

Nakon stvaranja osobnih pomagača i prve skupine svestranih Melkizedeka, Sin Stvoritelj i

35:4.2 (389.1) While the Melchizedek orders are chiefly devoted to the vast educational system and experiential training regime of the local universe, they also function in unique assignments and in unusual circumstances. In an evolving universe eventually embracing approximately ten million inhabited worlds, many things out of the ordinary are destined to happen, and it is in such emergencies that the Melchizedeks act. On Edentia, your constellation headquarters, they are known as emergency Sons. They are always ready to serve in all exigencies — physical, intellectual, or spiritual — whether on a planet, in a system, in a constellation, or in the universe. Whenever and wherever special help is needed, there you will find one or more of the Melchizedek Sons.

35:4.3 (389.2) When failure of some feature of the Creator Son's plan is threatened, forthwith will go a Melchizedek to render assistance. But not often are they summoned to function in the presence of sinful rebellion, such as occurred in Satania.

35:4.4 (389.3) The Melchizedeks are the first to act in all emergencies of whatever nature on all worlds where will creatures dwell. They sometimes act as temporary custodians on wayward planets, serving as receivers of a defaulting planetary government. In a planetary crisis these Melchizedek Sons serve in many unique capacities. It is easily possible for such a Son to make himself visible to mortal beings, and sometimes one of this order has even incarnated in the likeness of mortal flesh. Seven times in Nebadon has a Melchizedek served on an evolutionary world in the similitude of mortal flesh, and on numerous occasions these Sons have appeared in the likeness of other orders of universe creatures. They are indeed the versatile and volunteer emergency ministers to all orders of universe intelligences and to all the worlds and systems of worlds.

35:4.5 (389.4) The Melchizedek who lived on Urantia during the time of Abraham was locally known as Prince of Salem because he presided over a small colony of truth seekers residing at a place called Salem. He volunteered to incarnate in the likeness of mortal flesh and did so with the approval of the Melchizedek receivers of the planet, who feared that the light of life would become extinguished during that period of increasing spiritual darkness. And he did foster the truth of his day and safely pass it on to Abraham and his associates.

5. THE VORONDADEK SONS

35:5.1 (389.5) After the creation of the personal aids and the first group of the versatile Melchizedeks,

Stvaralački Duh lokalnog svemira planiraju i dovode u postojanje drugi veliki i mnogostrani poredak kozmičkih sinova, Vorondadeke. Oni su općenito poznati kao Očevi Zvijezda, zato se Sin iz ove grupe obično nalazi na čelu vlasti svakog pojedinog zvijezda svih lokalnih svemira.

Broj Vorondadeka varira u svakom lokalnom svemiru, a u Nebadonu ih je zabilježeno samo milijun. Ovi Sinovi kao i njima ravnopravni Melkizedeci ne posjeduju moć reprodukcije. Ne postoji poznata metoda kojom se može povećati njihov broj.

Ovi Sinovi su u mnogim pogledima samoupravni; dok su kao pojedinci i kao grupa, slični Melkizedecima, Vorondadeki imaju moć samoopredjeljenja, oni ne funkcioniraju u tako širokom rasponu djelatnosti. Oni nemaju svestranost svoje braće Melkizedeka, ali oni su još pouzdaniji i efikasniji kao vladari i dalekovidni administratori. Niti se mogu administrativno usporediti sa svojim podređenim kolegama Lanonandecima koji funkcioniraju kao Vladari Sustava, ali daleko nadilaze sve redove kozmičkih sinova u stabilnosti svrhe i u božanstvenosti donesenih presuda.

Iako su odluke i rješenja ovog reda Sinova uvijek u skladu s duhom statusa koji uživaju kao božji sinovi i s procedurom Sina Stvoritelja, u nekoliko je slučajeva Sin Stvoritelj ustanovio pogrešku u detaljima njihovih odluka koje su tom prilikom preinačene u višim kozmičkim sudovima. No, ovi Sinovi rijetko padaju u greške i nikad nisu otišli u pobunu; nikada u cijeloj povijesti Nebadona, ni jedan Vorondadek nije na sebe navukao prezir kozmičkih vlasti.

Usluga Voronandeka u lokalnim svemirima opsežna je i raznolika. Oni služe kao veleposlanici u drugim svemirima i kao konzuli u ime zvijezda u okvirima svojeg matičnog svemira. Od svih redova sinova lokalnog svemira oni najčešće primaju punu delegaciju suverenih mandata za djelovanje u kritičnim situacijama svemira.

Na svjetovima koji su pali u duhovnu tamu, sferama koje su pobunom postale predmet planetarne izolacije i segregacije, obično boravi Vorondadek-promatrač do obnove normalnog stanja. U nekim hitnim slučajevima ovaj Svevišnji promatrač može preuzeti apsolutnu i samovoljnu vlast nad svim nebeskim bićima dodijeljenim tom planetu. Tu je zapisano na Salvingtonu da su Vorondadeki ponekad vršili takav autoritet kao Svevišnji namjesnici takvih planeta. I to također vrijedi čak i za naseljene svjetove koji su netaknuti od pobune.

the Creator Son and the local universe Creative Spirit planned for, and brought into existence, the second great and diverse order of universe sonship, the Vorondadeks. They are more generally known as Constellation Fathers because a Son of this order is uniformly found at the head of each constellation government in every local universe.

35:5.2 (389.6) The number of Vorondadeks varies in each local universe, just one million being the recorded number in Nebadon. These Sons, like their co-ordinates, the Melchizedeks, possess no power of reproduction. There exists no known method whereby they can increase their numbers.

35:5.3 (389.7) In many respects these Sons are a self-governing body; as individuals and as groups, even as a whole, they are largely self-determinative, much as are the Melchizedeks, but Vorondadeks do not function through such a wide range of activities. They do not equal their Melchizedek brethren in brilliant versatility, but they are even more reliable and efficient as rulers and farseeing administrators. Neither are they quite the administrative peers of their subordinates, the Lanonandek System Sovereigns, but they excel all orders of universe sonship in stability of purpose and in divinity of judgment.

35:5.4 (390.1) Although the decisions and rulings of this order of Sons are always in accordance with the spirit of divine sonship and in harmony with the policies of the Creator Son, they have been cited for error to the Creator Son, and in details of technique their decisions have sometimes been reversed on appeal to the superior tribunals of the universe. But these Sons rarely fall into error, and they have never gone into rebellion; never in all the history of Nebadon has a Vorondadek been found in contempt of the universe government.

35:5.5 (390.2) The service of the Vorondadeks in the local universes is extensive and varied. They serve as ambassadors to other universes and as consuls representing constellations within their native universe. Of all orders of local universe sonship they are the most often intrusted with the full delegation of sovereign powers to be exercised in critical universe situations.

35:5.6 (390.3) On those worlds segregated in spiritual darkness, those spheres which have, through rebellion and default, suffered planetary isolation, an observer Vorondadek is usually present pending the restoration of normal status. In certain emergencies this Most High observer could exercise absolute and arbitrary authority over every celestial being assigned to that planet. It is of record on Salvington that the Vorondadeks have sometimes exercised such authority as Most High regents of such planets. And this has also been true even of inhabited worlds that were untouched by rebellion.

Često korpus od dvanaest ili više Sinova Vorondadeka sjedi kao hitni visoki sud u nadzoru i apelu u posebnim slučajevima koji uključuju status planeta ili sustava. No, njihov rad uglavnom se više odnosi na zakonodavne funkcije vlade autohtonih zvijezda. Kao rezultat svih tih usluga, Sinovi Vorondadeki su postali povjesničari lokalnih svemira; oni su osobno upoznati sa svim političkim borbama i društvenim potresima naseljenih svjetova.

6. OČEVI ZVJEŽDA

Najmanje tri Vorondadeka su dodijeljeni rukovodstvu svakog od sto zvijezda lokalnog svemira. Ovi Sinovi su odabrani od strane Sina Stvoritelja i prema preporuci Gabriela kao Svevišnji zvijezda za rad u toku dekamilenijuma - 10,000 standardnih godina - otprilike 50,000 godina Urantija vremena. Vladajući Svevišnji, Otac Zvijezda, ima dva suradnika, jednog višeg i jednog nižeg. Pri svakoj promjeni uprave, viši suradnik postaje šef vlade, a niži preuzima dužnosti višeg, dok neraspoređeni Vorondadek koji boravi na svjetovima Salvingtona imenuje jednog člana svoje grupe kao kandidata za preuzimanje odgovornosti mlađeg suradnika. Na ovaj način svaki od Svevišnjih vladara funkcionira u službi na sjedištu zvijezda u roku od tri dekamilenijuma ili 150,000 godina Urantija vremena.

Sto Očeva Zvijezda, stvarnih predsjednika vlade zvijezda, čine vrhovni savjetodavni kabinet Sina Stvoritelja. To vijeće je na sjednici koja se često održava u sjedištu svemira i ima neograničen raspon i obujam prosuđivanja, ali se uglavnom bavi pitanjima zaštite zvijezda i ujedinjenjem administrativne uprave cijelog lokalnog svemira.

Kad god se Očevi Zvijezda okupe na dužnosti u sjedištu svemira, što je često, viši stručni suradnik postaje vršilački ravnatelj poslova zvijezda. Normalno viši stručni suradnik funkcionira kao nadzor za duhovne poslove, dok se mlađi suradnik osobno bavi fizičkom dobrobiti zvijezda. No veće političke odluke se ne provode u zvijezdu ukoliko se sva tri Svevišnja nisu dogovorili u pogledu svih detalja izvedbe.

Svevišnji zvijezda imaju na raspolaganju cijeli mehanizam inteligencije duha i sve

35:5.7 (390.4) Often a corps of twelve or more Vorondadek Sons sits en banc as a high court of review and appeal concerning special cases involving the status of a planet or a system. But their work more largely pertains to the legislative functions indigenous to the constellation governments. As a result of all these services, the Vorondadek Sons have become the historians of the local universes; they are personally familiar with all the political struggles and the social upheavals of the inhabited worlds.

6. THE CONSTELLATION FATHERS

35:6.1 (390.5) At least three Vorondadeks are assigned to the rulership of each of the one hundred constellations of a local universe. These Sons are selected by the Creator Son and are commissioned by Gabriel as the *Most Highs* of the constellations for service during one dekamillennium — 10,000 standard years, about 50,000 years of Urantia time. The reigning Most High, the Constellation Father, has two associates, a senior and a junior. At each change of administration the senior associate becomes the head of the government, the junior assumes the duties of the senior, while the unassigned Vorondadeks resident on the Salvington worlds nominate one of their number as candidate for selection to assume the responsibilities of junior associate. Thus each of the Most High rulers, in accordance with present policy, has a period of service on the headquarters of a constellation of three dekamillenniums, about 150,000 Urantia years.

35:6.2 (390.6) The one hundred Constellation Fathers, the actual presiding heads of the constellation governments, constitute the supreme advisory cabinet of the Creator Son. This council is in frequent session at universe headquarters and is unlimited in the scope and range of its deliberations but is chiefly concerned with the welfare of the constellations and with the unification of the administration of the entire local universe.

35:6.3 (391.1) When a Constellation Father is in attendance upon duties at the universe headquarters, as he frequently is, the senior associate becomes acting director of constellation affairs. The normal function of the senior associate is the oversight of spiritual affairs, while the junior associate is personally occupied with the physical welfare of the constellation. No major policy, however, is ever carried out in a constellation unless all three of the Most Highs are agreed upon all the details of its execution.

35:6.4 (391.2) The entire mechanism of spirit intelligence and communication channels is at the

komunikacijske kanale. Oni su u savršenom kontaktu sa svojim nadređenima na Salvingotnu i sebi neposredno podređenim vladarima lokalnih sustava. Oni često sazivaju sastanke s tim Sustavnim Vladarima kako bi razmotrili trenutno stanje stvari zvijezda.

Svevišnji oko sebe imaju korpus savjetnika koji s vremena na vrijeme varira u broju i osoblju, u skladu s prisutnosti različitih grupa na sjedištu zvijezda i ovisno o lokalnim zahtjevima. Tijekom vremena stresa mogu tražiti i brzo će primiti dodatne Sinove Vorondadeke koji dolaze pomoći sa administrativnim poslovima. Vašim zvijezdom, Norlatiadekom, trenutno upravlja dvanaest Sinova Vorondadeka.

7. SVJETOVI VORONDADEKA

Drugu grupu od sedam svjetova u krugu od sedamdeset primarnih planeta koji okružuju Salvington čine planeti Vorondadeka. Svaka od ovih sfera, sa svojih šest okružujućih satelita, posvećena je posebnoj fazi Vorondadek aktivnosti. Na ovih četrdeset devet područja uzlazni smrtnici primaju najviše školovanje o poštivanju svemirskih zakona.

Dok uzlazni smrtnici do sada promatraju zakonodavne skupštine koje funkcioniraju na planetarnim sjedištima zvijezda, na ovim Vorondadek svjetovima oni sudjeluju u donošenju stvarnih općih zakona lokalnog svemira pod tutorstvom viših Vorondadeka. Takvi akti su dizajnirani u cilju usklađenja različitih rješenja autonomnih zakonodavnih skupština sto zvijezda. Upute i znanje škola Vorondadekaneprevaziđene su čak i na Uversi. Ovaj trening je progresivan i ide od prve sfere s dodatnim radom na svih šest dopunskih satelita, sve više i više kroz preostalih šest osnovnih planeta i njihovih pomoćnih satelitskih grupa.

Uzlazni hodočasnici će na ovim svjetovima biti uvedeni u mnogobrojne nove aktivnosti praktičnog kao i teoretskog rada. Nije nam dopušteno obznani ova nova i neslućena nastojanja; s očajanjem zaključujemo da nismo u stanju predočiti ova poduzeća materijalnom umu smrtnog bića. Riječi ne mogu izraziti značenja ovih blaženih aktivnosti i mi ne nalazimo analogne ljudske aranžmane koji mogu poslužiti kao ilustracija ovih novih zanimanja uzlaznih smrtnika kao što je nastavak studija na ovih četrdeset devet svjetova. A ovdje u središtu ovih Vorondadek svjetova Salvingtonskog kruga teku mnoge druge aktivnosti koje nisu dio uzlaznog režima.

disposal of the constellation Most Highs. They are in perfect touch with their superiors on Salvington and with their direct subordinates, the sovereigns of the local systems. They frequently convene in council with these System Sovereigns to deliberate upon the state of the constellation.

35:6.5 (391.3) The Most Highs surround themselves with a corps of counselors, which varies in number and personnel from time to time in accordance with the presence of the various groups at constellation headquarters and also as the local requirements vary. During times of stress they may ask for, and will quickly receive, additional Sons of the Vorondadek order to assist with the administrative work. Norlatiadek, your own constellation, is at present administered by twelve Vorondadek Sons.

7. THE VORONDADEK WORLDS

35:7.1 (391.4) The second group of seven worlds in the circuit of seventy primary spheres surrounding Salvington comprise the Vorondadek planets. Each of these spheres, with its six encircling satellites, is devoted to a special phase of Vorondadek activities. On these forty-nine realms the ascending mortals secure the acme of their education respecting universe legislation.

35:7.2 (391.5) The ascending mortals have observed the legislative assemblies as they functioned on the headquarters worlds of the constellations, but here on these Vorondadek worlds they participate in the enactment of the actual general legislation of the local universe under the tutelage of the senior Vorondadeks. Such enactments are designed to co-ordinate the varied pronouncements of the autonomous legislative assemblies of the one hundred constellations. The instruction to be had in the Vorondadek schools is unexcelled even on Uversa. This training is progressive, extending from the first sphere, with supplemental work on its six satellites, on up through the remaining six primary spheres and their associated satellite groups.

35:7.3 (391.6) The ascending pilgrims will be introduced to numerous new activities on these worlds of study and practical work. We are not forbidden to undertake the revelation of these new and undreamed-of pursuits, but we despair of being able to portray these undertakings to the material mind of mortal beings. We are without words to convey the meanings of these supernal activities, and there are no analogous human engagements which might be utilized as illustrations of these new occupations of the ascending mortals as they pursue their studies on these forty-nine worlds. And many other activities, not a part of the ascendant regime, are centered

on these Vorondadek worlds of the Salvington circuit.

8. SINOVI LANONANDECI

Nakon stvaranja Vorondadeka, Sin Stvoritelj i Majčinski Duh Svemira ujedinili su se kako bi doveli u postojanje treći red sinova svemira, Lanonandeka. Iako se ovi Sinovi bave različitim poslovima u vezi sa administracijom sustava, često su poznati kao Sustavni Vladari, upravitelji lokalnih sustava, te kao Planetarni Kneževi, administrativne vođe naseljenih svjetova.

Budući da su stvoreni poslije i niže - što se tiče razine božanstvenosti - u poretku stvorenih Sinova, tim bićima je potrebno da prođu kroz određene tečajeve obuke na Melkizedek svjetovima u pripremi za kasniju službu. Ovi su bili prvi učenici u Melkizedek Sveučilištima te su klasificirani i ovjereni od strane svojih učitelja i ispitivača Melkizedeka prema svojim sposobnostima, osobnostima i postignućima.

U svemiru Nebadonu počelo je svoje postojanje točno dvanaest milijuna Lanonandeka, a kad su prošli kroz Melkizedek sfere, podijeljeni su u tri klase:

1. *Primarni Lanonandeci.* U ovu najvišu klasu ulazi 709,841 pripadnik. Ti su sinovi određeni kao Sustavni Vladari i pomoćnici vrhovnih vijeća zvijezda i kao savjetnici u višem administrativnom radu svemira.

2. *Sekundarni Lanonandeci.* Od toga su reda proizašli iz sveučilišta Melkizedeka njih 10,234,601. Oni su dodijeljeni kao Planetarni Kneževi i rezerve ovom redu.

3. *Tercijarni Lanonandeci.* Ova grupa brojala je 1,055,558 pripadnika. Ovi Sinovi funkcioniraju kao podređeni pomoćnici, glasnici, skrbnici, povjerenici, promatrači i izvršitelji različitih dužnosti u okvirima sustava i njegovih svjetova.

Tim bićima nije moguće, onako kako je to moguće evolucijskim bićima, napredovati iz jedne grupe u drugu. Kada budu podvrgnuti Melkizedekovom treningu, nakon što jednom budu testirani i klasificirani, oni služe neprekidno u dodjeljenom rangu. Ovi Sinovi ne sudjeluju u reprodukciji; njihov broj u svemiru je stacionaran.

Broj Lanonandek Sinova je klasificiran na Salvingtonu kako slijedi:

Svemirski Koordinator i Savjetnici Zvijezda

8. THE LANONANDEK SONS

35:8.1 (392.1) After the creation of the Vorondadeks, the Creator Son and the Universe Mother Spirit unite for the purpose of bringing into existence the third order of universe sonship, the Lanonandeks. Although occupied with varied tasks connected with the system administrations, they are best known as System Sovereigns, the rulers of the local systems, and as Planetary Princes, the administrative heads of the inhabited worlds.

35:8.2 (392.2) Being a later and lower — as concerns divinity levels — order of sonship creation, these beings were required to pass through certain courses of training on the Melchizedek worlds in preparation for subsequent service. They were the first students in the Melchizedek University and were classified and certified by their Melchizedek teachers and examiners according to ability, personality, and attainment.

35:8.3 (392.3) The universe of Nebadon began its existence with exactly twelve million Lanonandeks, and when they had passed through the Melchizedek sphere, they were divided in the final tests into three classes:

35:8.4 (392.4) 1. *Primary Lanonandeks.* Of the highest rank there were 709,841. These are the Sons designated as System Sovereigns and assistants to the supreme councils of the constellations and as counselors in the higher administrative work of the universe.

35:8.5 (392.5) 2. *Secondary Lanonandeks.* Of this order emerging from Melchizedek there were 10,234,601. They are assigned as Planetary Princes and to the reserves of that order.

35:8.6 (392.6) 3. *Tertiary Lanonandeks.* This group contained 1,055,558. These Sons function as subordinate assistants, messengers, custodians, commissioners, observers, and prosecute the miscellaneous duties of a system and its component worlds.

35:8.7 (392.7) It is not possible, as it is with evolutionary beings, for these Sons to progress from one group to another. When subjected to the Melchizedek training, when once tested and classified, they serve continuously in the rank assigned. Neither do these Sons engage in reproduction; their number in the universe is stationary.

35:8.8 (392.8) In round numbers the Lanonandek order of Sons is classified on Salvington as follows:

35:8.9 (392.9) Universe Co-ordinators and

100,000	
Sustavni Vladari i Pomoćnici.....	600,000
Planetarni Kneževi i Rezervisti.....	10,000,000
Glasnički Korpus.....	400,000
Čuvari i Bilježnici.....	100,000
Rezervni Korpus.....	800,000

Budući da su Lanonandeci nešto niži red bića od Melkizedeka i Vorondadeka, to su više u stanju pružiti još vrijedniju službu u podređenim jedinicama svemira, jer su oni sposobni za blisku suradnju sa nižim stvorenim bićima inteligentnih rasa. Oni također stoje u većoj opasnosti od odlaska na krivi put, od odstupanja od prihvatljivih tehnika svemirske uprave. Ali ti Lanonandeci, a posebno oni iz primarnog reda, imaju najvišu sposobnost i svestranost od svih lokalno-svemirskih administratora. U izvršnoj sposobnosti, više se ističu jedino Gabriel i njegovi neotkriveni suradnici.

9. LANONANDEK VLADARI

Lanonandeci su kontinuirani vladari planeta i rotirajući vladari sustava. Pripadanikovog reda trenutno vlada na Jeruzemu, sjedištu vašeg lokalnog sustava naseljenih svjetova.

Sustavni Vladari u pravilu rade u komisijama sa dva ili tri suradnika na sjedištu svakog sustava naseljenih svjetova. Otac Zvijezda imenuje jednog od tih Lanonandeka kao glavnog svakog dekamilenijuma. Ponekad nema promjena u poziciji glavnog tria, što je u potpunosti stvar izbora Vladara zvijezda. Sustavne vlade obično ne mijenjaju osoblje osim prilikom nekog tragičnog događaja.

Kada Sustavni Vladar ili pomoćnik bude povučen s pozicije, njihova mjesta su popunjena odabirom od strane vrhovnog vijeća na sjedištu zvijezda i to pripadnicima rezervnog korpusa koji na Edentiji broji više od naznačenog prosjeka.

Vrhovna vijeća Lanonandeka su stacionarna na sjedištima zvijezda. Takvim tijelom predsjedava viši Svevišnji suradnik Oca Zvijezda, dok mlađi suradnik nadzire sekundarni rezervni korpus.

Constellation Counselors. 100,000	
35:8.10 (392.10) System Sovereigns and Assistants.....	600,000
35:8.11 (392.11) Planetary Princes and Reserves.....	10,000,000
35:8.12 (392.12) Messenger Corps.....	400,000
35:8.13 (392.13) Custodians and Recorders.....	100,000
35:8.14 (392.14) Reserve Corps.....	800,000

35:8.15 (392.15) Since Lanonandeks are a somewhat lower order of sonship than the Melchizedeks and the Vorondadeks, they are of even greater service in the subordinate units of the universe, for they are capable of drawing nearer the lower creatures of the intelligent races. They also stand in greater danger of going astray, of departing from the acceptable technique of universe government. But these Lanonandeks, especially the primary order, are the most able and versatile of all local universe administrators. In executive ability they are excelled only by Gabriel and his unrevealed associates.

9. THE LANONANDEK RULERS

35:9.1 (393.1) The Lanonandeks are the continuous rulers of the planets and the rotating sovereigns of the systems. Such a Son now rules on Jerusem, the headquarters of your local system of inhabited worlds.

35:9.2 (393.2) The System Sovereigns rule in commissions of two or three on the headquarters of each system of inhabited worlds. The Constellation Father names one of these Lanonandeks as chief every dekamillennium. Sometimes no change in the head of the trio is made, the matter being entirely optional with the constellation rulers. System governments do not suddenly change in personnel unless a tragedy of some sort occurs.

35:9.3 (393.3) When System Sovereigns or assistants are recalled, their places are filled by selections made by the supreme council located on the constellation headquarters from the reserves of that order, a group which is larger on Edentia than the average indicated.

35:9.4 (393.4) The supreme Lanonandek councils are stationed on the various constellation headquarters. Such a body is presided over by the senior Most High associate of the Constellation Father, while the junior associate supervises the reserves of the secondary order.

Sustavni Vladari istinski zaslužuju svoja imena; gotovo da su posve suvereni u lokalnim poslovima naseljenih svjetova. Može se reći da su očinski naklonjeni u svojoj upravi nad Planetanim Kneževima, Materijalnim Sinovima i služiteljskim duhovima. Imaju gotovo apsolutnu osobnu vlast. Ovi vladari nisu pod nadzorom promatrača Trojstva iz centralnog svemira. Oni su izvršni odjeljak lokalnog svemira i kao čuvari provedbe zakonodavnog mandata i rukovoditelji za primjenu sudskih presuda, oni zauzimaju to mjesto u okvirima cjelokupne svemirske administracije gdje se osobna nevjera volji Sina Mihaela može pojaviti s najvećom lakoćom i lako se ukopati i nastojati nametnuti.

Naš lokalni svemir je pretrpio veliku nesreću kad se preko sedam stotina Sinova Lanonandeka pobunilo protiv svemirske vlade, tako precipitirajući konfuziju u nekoliko sustava i na brojnim planetima. Od ovih pobunjenika jedino su tri pripadala Sustavnim Vladarima; praktično svi od tih Sinova su pripadali drugom i trećem redu, Planetarnim Kneževima i tercijarnim Lanonandecima.

To što je veliki broj ovih Sinova izgubio osobni integritet ne znači nikakvu stvaralačku pogrešku. Oni su imali sposobnost da postanu božanski savršeni, premda su stvoreni na način koji omogućuje lakše razumijevanje i prilaz evolucijskim bićima svjetova vremena i prostora.

Od svih lokalnih svemira u Orvontonu, naš svemir, s izuzetkom Hanselona, ima najveći broj bića iz ovog reda Sinova. Na Uversi je konsenzus o tome da smo imali toliko administrativnih problema u Nebadonu jer su naši Sinovi Lanonandeci stvoreni s tako velikim stupnjem osobne slobode izbora i planiranja. Ja ne bih ovo zapažanje prezentirao na način kritiziranja. Stvoritelj našeg svemira ima pune ovlasti i moći to učiniti. To je mišljenje naših visokih vladara da dok takvi Sinovi širokog raspona slobodne volje čine prekomjerne probleme u ranijim fazama svemira, kada se svermir napokon potpuno prosijei staloži, duboka odanost i dobrovoljna služba ovih podrobno iskušanih Sinova daleko nadomještaju zbunjenost i teškoće iz ranijih stadija.

U slučaju pobune na glavnom sjedištu sustava, novi vladar je instaliran u relativno kratkom vremenu, ali ne tako na pojedinačnim planetima. Oni su sastavne jedinice materijalne tvorevine, a slobodna volja stvorenog bića je faktor u pravomoćnoj presudi svih takvih problema. Na izoliranim svjetovima čiji upravni Planetarni Kneževi skrenu s puta i budu svrgnuti, na vlast stupaju njihovi nasljednici koji ne mogu preuzeti aktivnu upravu nad ovim svjetovima sve do

35:9.5 (393.5) The System Sovereigns are true to their names; they are well-nigh sovereign in the local affairs of the inhabited worlds. They are almost paternal in their direction of the Planetary Princes, the Material Sons, and the ministering spirits. The personal grasp of the sovereign is all but complete. These rulers are not supervised by Trinity observers from the central universe. They are the executive division of the local universe, and as custodians of the enforcement of legislative mandates and as executives for the application of judicial verdicts, they present the one place in all universe administration where personal disloyalty to the will of the Michael Son could most easily and readily intrench itself and seek to assert itself.

35:9.6 (393.6) Our local universe has been unfortunate in that over seven hundred Sons of the Lanonandek order have rebelled against the universe government, thus precipitating confusion in several systems and on numerous planets. Of this entire number of failures only three were System Sovereigns; practically all of these Sons belonged to the second and third orders, Planetary Princes and tertiary Lanonandeks.

35:9.7 (393.7) The large number of these Sons who have lapsed from integrity does not indicate any fault in creatorship. They could have been made divinely perfect, but they were so created that they might better understand, and draw near to, the evolutionary creatures dwelling on the worlds of time and space.

35:9.8 (393.8) Of all the local universes in Orvonton, our universe has, with the exception of Henselon, lost the largest number of this order of Sons. On Uversa it is the consensus that we have had so much administrative trouble in Nebadon because our Sons of the Lanonandek order have been created with such a large degree of personal liberty in choosing and planning. I do not make this observation by way of criticism. The Creator of our universe has full authority and power to do this. It is the contention of our high rulers that, while such free-choosing Sons make excessive trouble in the earlier ages of the universe, when things are fully sifted and finally settled, the gains of higher loyalty and fuller volitional service on the part of these thoroughly tested Sons will far more than compensate for the confusion and tribulations of earlier times.

35:9.9 (394.1) In the event of rebellion on a system headquarters, a new sovereign is usually installed within a comparatively short time, but not so on the individual planets. They are the component units of the material creation, and creature free will is a factor in the final adjudication of all such problems. Successor Planetary Princes are designated for isolated worlds, planets whose princes of authority may have gone astray, but they do not assume active rulership of such worlds until the results of

razdoblja kad su djelomično prevladani rezultati pobune korektivnim mjerama Melkizedeka ili drugih služiteljskih osoba. Pobuna Planetarnog Kneza odmah izolira njegov planet; ona odmah prekida funkcioniranje lokalnih duhovnih krugova. Samo darovani Sin može ponovo uspostaviti međuplanetarne linije komunikacije na takvom duhovno izoliranom svijetu.

Postoji plan za spas ovakvih svojevrsnih i bezumnih Sinova i mnogi su primijenili ove milostive metode; ali nakon pada nikad više oni ne mogu funkcionirati na svojim prijašnjim pozicijama. Nakon rehabilitacije su im dodijeljene skrbićne dužnosti u odjelima fizikalne uprave.

10. SVJETOVI LANONANDEKA

Treća skupina od sedam svjetova u Salvingtonskom krugu koji broji sedamdeset planeta sa četrdeset dva satelita, čine Lanonandek upravne svjetove. Na tim svjetovima iskusni Lanonandeci koji pripadaju korpusu negdašnjih Sustavnih Vladara služe kao administrativni učitelji uzlaznih hodočasnika i serafa. Evolucijski smrtnici su promatrači administratorima sustava koji djeluju na sjedištima sustava, a ovdje oni sudjeluju u stvarnoj koordinaciji administrativnih odluka za deset tisuća lokalnih sustava.

Te upravne škole lokalnog svemira djeluju pod nadzorom korpusa Sinova Lanonandeka koji imaju dugogodišnje iskustvo kao Sustavni Vladari i konstelacijski savjetnici. Ovi izvršni koledži se jedino mogu mjeriti sa administrativnim školama Ensa.

Dok služe kao sfere obuke uzlaznih smrtnika, svjetovi Lanonandeka su centri za opsežna poduzeća koja imaju veze s normalnim i rutinskim upravnim operacijama svemira. Sve do dolaska u Raj uzlazni hodočasnici nastavljaju svoje studije u praktičnim školama primijenjenih znanja - stvarnom treningu u primjeni teoretskog znanja. Svemirska obuka pod pokroviteljstvom Melkizedeka je praktična, progresivna, smislena i iskusvena. Ona obuhvaća trening u stvarima materijalnog, intelektualnog, morontalnog i duhovnog iskustva.

U vezi s tim administrativnim Lanonandek planetima, većina rehabilitiranih Sinova ovog reda služe kao čuvari reda i upravitelji planetarnih poslova. I ovi posmrtni Planetarni Kneževi i njihovi suradnici u pobuni koji odluče prihvatiti ponudenu rehabilitaciju mogu nastaviti služiti na ovim rutinskim dužnostima, sve dok se svemir

insurrection are partially overcome and removed by the remedial measures adopted by the Melchizedeks and other ministering personalities. Rebellion by a Planetary Prince instantly isolates his planet; the local spiritual circuits are immediately severed. Only a bestowal Son can re-establish interplanetary lines of communication on such a spiritually isolated world.

35:9.10 (394.2) There exists a plan for saving these wayward and unwise Sons, and many have availed themselves of this merciful provision; but never again may they function in those positions wherein they defaulted. After rehabilitation they are assigned to custodial duties and to departments of physical administration.

10. THE LANONANDEK WORLDS

35:10.1 (394.3) The third group of seven worlds in the Salvington circuit of seventy planets, with their respective forty-two satellites, constitute the Lanonandek cluster of administrative spheres. On these realms the experienced Lanonandeks belonging to the ex-System Sovereign corps officiate as administrative teachers of the ascending pilgrims and the seraphic hosts. The evolutionary mortals observe the system administrators at work on the system capitals, but here they participate in the actual co-ordination of the administrative pronouncements of the ten thousand local systems.

35:10.2 (394.4) These administrative schools of the local universe are supervised by a corps of Lanonandek Sons who have had long experience as System Sovereigns and as constellation counselors. These executive colleges are excelled only by the administrative schools of Ensa.

35:10.3 (394.5) While serving as training spheres for ascending mortals, the Lanonandek worlds are the centers for extensive undertakings having to do with the normal and routine administrative operations of the universe. All the way in to Paradise the ascending pilgrims pursue their studies in the practical schools of applied knowledge — actual training in really doing the things they are being taught. The universe educational system sponsored by the Melchizedeks is practical, progressive, meaningful, and experiential. It embraces training in things material, intellectual, morontial, and spiritual.

35:10.4 (394.6) It is in connection with these administrative spheres of the Lanonandeks that most of the salvaged Sons of that order serve as custodians and directors of planetary affairs. And these defaulting Planetary Princes and their associates in rebellion who choose to accept the proffered rehabilitation will continue to serve in

Nebadon ne utemelji u svjetlu i životu.

Mnogi Lanonandek Sinovi u starijim sustavima su uspostavili prekrasnu evidenciju o pružanju usluga, administrativnoj upravi i duhovnom postignuću. Oni su plemenita, vjerna i odana grupa, bez obzira na njihovu sklonost da padaju u pogreške kroz zablude osobne slobode i fiktivnog samoopredjeljenja.

[Predočio Glavni Arhanđel pod upravom Gabriela Salvingtona.]

these routine capacities, at least until the universe of Nebadon is settled in light and life.

^{35:10.5 (394.7)} Many of the Lanonandek Sons in the older systems, however, have established wonderful records of service, administration, and spiritual achievement. They are a noble, faithful, and loyal group, notwithstanding their tendency to fall into error through fallacies of personal liberty and fictions of self-determination.

^{35:10.6 (394.8)} [Sponsored by the Chief of Archangels acting by authority of Gabriel of Salvington.]

POGLAVLJE 36. NOSITELJI ŽIVOTA

⇐ 035

Knjiga Urantije

037 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 36 NOSITELJI ŽIVOTA

Sekcije

Uvod

1. PORIJEKLO I NARAV NOSITELJA ŽIVOTA
2. SVJETOVI NOSITELJA ŽIVOTA
3. TRANSPLANTACIJA ŽIVOTA
4. MALKIZEDECI KAO NOSITELJI ŽIVOTA
5. SEDAM POMOĆNIH DUHOVA UMA
6. ŽIVE SILE

PAPER 36 THE LIFE CARRIERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of Life Carriers
2. The Life Carrier Worlds
3. Life Transplantation
4. Melchizedek Life Carriers
5. The Seven Adjutant Mind-Spirits
6. Living Forces

Uvod

ŽIVOT ne nastaje spontano. Život je načinjen prema planovima (neobznanjenih) Arhitekata Bića i na naseljenim se planetima javlja bilo kao rezultat neposrednog uvoza ili djelovanja Nositelja Života lokalnih svemira. Ovi se nositelji života ubrajaju među najzanimljivije i najsvestranije članove raznolike obitelji kozmičkih Sinova. Njima je povjeren nacrt i prenošenje života stvorenih bića na pojedinačne planete. I nakon što posade život na takvim novim svjetovima, oni se tu dugo zadrže kako bi osigurali njegov razvoj.

1. PORIJEKLO I NARAV NOSITELJA ŽIVOTA

Premda Nositelji Života pripadaju obitelji božanskih sinova, oni predstavljaju svojstven i naročit oblik kozmičkih Sinova i jedinu grupu inteligentnog života lokalnog svemira u čijem stvaranju učestvuju nadkozmički vladari. Nositelji Života vuku porijeklo od triju prapostojećih ličnosti: Sina Stvoritelja, Majčinskog Duha Svemira i prema nalogu dužnosti, jednog od triju Starješina

INTRODUCTION

^{36:0.1 (396.1)} LIFE does not originate spontaneously. Life is constructed according to plans formulated by the (unrevealed) Architects of Being and appears on the inhabited planets either by direct importation or as a result of the operations of the Life Carriers of the local universes. These carriers of life are among the most interesting and versatile of the diverse family of universe Sons. They are intrusted with designing and carrying creature life to the planetary spheres. And after planting this life on such new worlds, they remain there for long periods to foster its development.

1. ORIGIN AND NATURE OF LIFE CARRIERS

^{36:1.1 (396.2)} Though the Life Carriers belong to the family of divine sonship, they are a peculiar and distinct type of universe Sons, being the only group of intelligent life in a local universe in whose creation the rulers of a superuniverse participate. The Life Carriers are the offspring of three pre-existent personalities: the Creator Son, the Universe Mother Spirit, and, by designation, one of

Dana koji odlučuje o sudbinama dotičnog nadsvemira. Ove Starješine Dana, koje su jedine u stanju donijeti odluku o okončanju inteligentnog života, učestvuju u stvaranju Nositelja Života kojima je povjerena uspostava fizičkog života na evolucijskim svjetovima.

Zapisi svemira Nebadona ukazuju na stvaranje stotinu milijuna Nositelja Života. Ovaj djelotvorni zbor raznositelja života nije posve samoupravan. Njima upravlja tročlani skup koji donosi životonosne odluke, a u čiji sastav ulaze Gabriel, Otac Melkizedek i Nambija—izvorni i prvorodeni Nositelj Života u Nebadonu. Ali oni su samoupravni po svim fazama odjeljske administracije.

Nositelji Života se mogu podijeliti u tri osnovne grupe: U prvu grupu ulaze starješine, u drugu pomoćnici, a u treću skrbnici. Ove se prvobitne grupe dalje mogu podijeliti u dvanaest podgrupa koje se specijaliziraju u različitim oblicima ispoljenja života. Melkizedeci su ti koji su podijelili Nositelje Života u ove tri grupe, i to nakon što su u tu svrhu izveli testove na centralnom svijetu Nositelja Života. Melkizedeci održavaju blisku vezu s Nositeljima Života, prateći ih pri svim poduzećima koja se tiču uspostave života na novim planetima.

Nakon što se izvjesni evolucijski planet konačno stabilizira u stadiju života i svijetla, Nositelji Života se organiziraju u viša savjetodavna tijela kako bi pomogli pri daljoj administrativnoj upravi i razvoju svijeta i njegovih uzvišenih bića. U kasnijim stabiliziranim stoljećima evolucijskog svemira, ovi Nositelji Života primaju mnoge nove dužnosti.

the three Ancients of Days presiding over the destinies of the superuniverse concerned. These Ancients of Days, who alone can decree the extinction of intelligent life, participate in the creation of the Life Carriers, who are intrusted with establishing physical life on the evolving worlds.

36:1.2 (396.3) In the universe of Nebadon we have on record the creation of one hundred million Life Carriers. This efficient corps of life disseminators is not a truly self-governing group. They are directed by the life-determining trio, consisting of Gabriel, the Father Melchizedek, and Nambia, the original and first-born Life Carrier of Nebadon. But in all phases of their divisional administration they are self-governing.

36:1.3 (396.4) Life Carriers are graded into three grand divisions: The first division is the senior Life Carriers, the second, assistants, and the third, custodians. The primary division is subdivided into twelve groups of specialists in the various forms of life manifestation. The segregation of these three divisions was effected by the Melchizedeks, who conducted tests for such purposes on the Life Carriers' headquarters sphere. The Melchizedeks have ever since been closely associated with the Life Carriers and always accompany them when they go forth to establish life on a new planet.

36:1.4 (396.5) When an evolutionary planet is finally settled in light and life, the Life Carriers are organized into the higher deliberative bodies of advisory capacity to assist in the further administration and development of the world and its glorified beings. In the later and settled ages of an evolving universe these Life Carriers are intrusted with many new duties.

2. SVJETOVI NOSITELJA ŽIVOTA

Melkizedeci imaju opći nadzor nad četvrtom grupom sedam primarnih planeta Salvingtonskog kruga. Ovi svjetovi Nositelja Života nose slijedeće nazive:

1. Vrhovni centar Nositelja Života.
2. Planet planiranja života.
3. Planet očuvanja života.
4. Planet evolucije života.
5. Planet života vezanog uz um.
6. Planet uma i duha u živim bićima.
7. Planet neobznanjenog života.

Svaki od ovih primarnih planeta je okružen sa šest satelita na kojima su smještene specijalne

2. THE LIFE CARRIER WORLDS

36:2.1 (397.1) The Melchizedeks have the general oversight of the fourth group of seven primary spheres in the Salvington circuit. These worlds of the Life Carriers are designated as follows:

36:2.2 (397.2) 1. The Life Carrier headquarters.

36:2.3 (397.3) 2. The life-planning sphere.

36:2.4 (397.4) 3. The life-conservation sphere.

36:2.5 (397.5) 4. The sphere of life evolution.

36:2.6 (397.6) 5. The sphere of life associated with mind.

36:2.7 (397.7) 6. The sphere of mind and spirit in living beings.

36:2.8 (397.8) 7. The sphere of unrevealed life.

36:2.9 (397.9) Each of these primary spheres is surrounded by six satellites, on which the special

faze svih kozmičkih aktivnosti Nositelja Života.

Prvi svijet--centralni planet--zajedno sa svojih šest pomoćnih satelita, radi na izučavanju univerzalnog kozmičkog života, života u svim njegovim poznatim fazama i ispoljenjima. Ovdje je smještena viša škola za planiranje života, obilježena aktivnostima učitelja i savjetnika sa Uverse i Havone, čak i Raja. I dozvoljeno mi je obznanimi da je sedam centralnih položaja pomoćnih duhova uma smješteno na ovom svijetu Nositelja Života.

Broj deset--decimalni sistem-- predstavlja usađeno svojstvo fizičkog, premda ne i duhovnog svemira. Domena života je obilježena bilo jednim od osnovnih brojeva-- tri, sedam ili dvanaest--ili njihovim višekratnicima i kombinacijama. Postoje tri osnovna i bitno različita nacrti životnog plana, izrađena prema ustrojstvu triju Rajskih Izvora i Centara, koja se u Nebadonu mogu susresti na tri različite vrste planeta. Izvorno je postojalo dvanaest zasebnih i božanskih predodžbi prenosivog života. Sa svojim podrazredima i višekratnicima, ovaj se broj dvanaest provlači kroz sve osnovne životne uzorke svih sedam nadsvemira. Također postoji sedam arhitektonskih tipova životnog plana, osnovnihsklopova reproduktivne konfiguracije žive tvari. Uzorci Orvontonskog života počivaju na dvanaest prijenosnika nasljednih osobina. Građa različitih vrsta stvorenih bića koja posjeduju volju počiva na jednom od slijedećih brojeva: 12, 24, 48, 96, 192, 384, ili 768. U reproduktivnim spolnim stanicama žitelja Urantije postoji četrdeset osam jedinki koje kontroliraju nasljedne uzorke, odlučujući o čovjekovim nasljednim osobinama.

Drugi svijet je posvećen planiranju života; ovdje se razrađuju sve nove metode organizacije života. Dok Sin Stvoritelj utvrđuje izvorne nacрте života, Nositelji Života, zajedno sa svojim suradnicima, rade na razradi ovih planova. Po formulaciji, opći se životni planovi novog svijeta prenose na planet vrhovnog centra gdje ih pomno pregleda visoki savjet starješina--prve grupe Nositelja Života-- u suradnji sa zborom Melkizedeka koji djeluju u savjetodavnoj ulozi. U onim slučajevima gdje se planira odstupanje od prethodno prihvaćenih formula, Sin Stvoritelj mora razmotriti i odobriti sve takve odluke.

Poglavar Melkizedeka obično zastupa Sina Stvoritelja pri donošenju takvih odluka. Planetarni život se stoga, unatoč svojoj sličnosti u određenim aspektima, značajno razlikuje na svakom evolucijskom svijetu. Čak i u jednolikom nizu svjetova koji pripadaju jednoj te istoj životnoj obitelji, život nije posve isti na bilo koja dva

phases of all the Life Carrier activities in the universe are centered.

36:2.10 (397.10) *World Number One*, the headquarters sphere, together with its six tributary satellites, is devoted to the study of universal life, life in all of its known phases of manifestation. Here is located the college of life planning, wherein function teachers and advisers from Uversa and Havona, even from Paradise. And I am permitted to reveal that the seven central emplacements of the adjutant mind-spirits are situated on this world of the Life Carriers.

36:2.11 (397.11) The number ten — the decimal system — is inherent in the physical universe but not in the spiritual. The domain of life is characterized by three, seven, and twelve or by multiples and combinations of these basic numbers. There are three primal and essentially different life plans, after the order of the three Paradise Sources and Centers, and in the universe of Nebadon these three basic forms of life are segregated on three different types of planets. There were, originally, twelve distinct and divine concepts of transmissible life. This number twelve, with its subdivisions and multiples, runs throughout all basic life patterns of all seven superuniverses. There are also seven architectural types of life design, fundamental arrangements of the reproducing configurations of living matter. The Orvonton life patterns are configured as twelve inheritance carriers. The differing orders of will creatures are configured as 12, 24, 48, 96, 192, 384, and 768. On Urantia there are forty-eight units of pattern control — trait determiners — in the sex cells of human reproduction.

36:2.12 (397.12) *The Second World* is the life-designing sphere; here all new modes of life organization are worked out. While the original life designs are provided by the Creator Son, the actual outworking of these plans is intrusted to the Life Carriers and their associates. When the general life plans for a new world have been formulated, they are transmitted to the headquarters sphere, where they are minutely scrutinized by the supreme council of the senior Life Carriers in collaboration with a corps of consulting Melchizedeks. If the plans are a departure from previously accepted formulas, they must be passed upon, and endorsed by, the Creator Son. The chief of Melchizedeks often represents the Creator Son in these deliberations.

36:2.13 (397.13) Planetary life, therefore, while similar in some respects, differs in many ways on each evolutionary world. Even in a uniform life series in a single family of worlds, life is not exactly the same on any two planets; there is always a planetary type, for the Life Carriers work constantly in an effort to improve the vital formulas

planeta; kako Nositelji Života neprestano nastoje unaprijediti vitalne formule koje su im povjerene na čuvanje, uvijek je moguće utvrditi dotični planetarni tip.

Postoji više od milijun osnovnih ili kozmičkih kemijskih formula koje ulaze u sastav roditeljskih uzoraka i brojnih osnovnih funkcionalnih varijacija ispoljenja života. Na prvom satelitu planeta koji je posvećen planiranju života, djeluju kozmički fizičari i elektrokemičari koji tu služe kao tehnički pomoćnici Nositelja Života pri uspostavi kontrole, organizacije i manipulacije bitnih energetske jedinki neophodnih pri izgradnji materijalnih sredstava koja omogućuju prijenos života--takozvanih stanica plazme.

Na drugom satelitu ovog drugog svijeta, smještene su planetarne laboratorije posvećene planiranju života. U ovim laboratorijama, Nositelji Života zajedno sa svim svojim pomoćnicima, surađuju s Melkizedecima pri nastojanju da izmijene i po mogućnosti unaprijede planirani nacrt života koji treba biti usađen na decimalnim planetima Nebadon. Život koji evoluira na Urantijipredstavlja rezultat planova i djelomične razrade upravo ovog svijeta, kako Urantija pripada decimalnim planetima--svjetovima eksperimentalnog života. Na svakom desetom svijetu, dopušteno je značajnije odstupanje od standardnih nacrtu životnog plana nego na drugim (neeksperimentalnim) svjetovima.

Treći svijet je posvećen očuvanju života. Na ovom svijetu, pomoćnici i skrbnici iz zbora Nositelja Života izučavaju i razvijaju različite metode zaštite i očuvanja života. Planirani nacrti života svakog novog svijeta uvijek podrazumijevaju rano formiranje odbora za očuvanje života. Ovaj se odbor sastoji od skrbnika koji su specijalizirani u stručnim manipulacijama osnovnih životnih uzoraka. Na Urantiji su postojala dvadeset četiri takva skrbnička odbornika, dva za svaki osnovni ili roditeljski uzorak arhitektonske organizacije žive materije. Na planetima poput Urantije, najviši oblik života predstavlja rezultat reprodukcije iz životonosnog svežnja koji je posjedovao dvadeset četiri jedinke uzorka. (I kako se intelektualni život temelji na osnovi fizičkog, razvile su se dvadeset četiri osnovne vrste psihičke organizacije.)

Četvrti svijet, skupa sa svojim satelitima, radi na proučavanju evolucije života stvorenih bića kako uopćeno, tako i u pogledu evolucijskih preduvjeta koji su vodili izvjesnim pojedinačnim razinama života. Izvorna životna plazma evolucionog svijeta mora sadržavati puni potencijal za sve buduće razvojne varijacije kao i sve kasnije evolucijske izmjene i modifikacije. Kako bi se stvorili uvjeti za ostvarenje tako

committed to their keeping.

36:2.14 (398.1) There are over one million fundamental or cosmic chemical formulas which constitute the parent patterns and the numerous basic functional variations of life manifestations. Satellite number one of the life-planning sphere is the realm of the universe physicists and electrochemists who serve as technical assistants to the Life Carriers in the work of capturing, organizing, and manipulating the essential units of energy which are employed in building up the material vehicles of life transmission, the so-called germ plasm.

36:2.15 (398.2) The planetary life-planning laboratories are situated on the second satellite of this world number two. In these laboratories the Life Carriers and all their associates collaborate with the Melchizedeks in the effort to modify and possibly improve the life designed for implantation on the *decimal planets* of Nebadon. The life now evolving on Urantia was planned and partially worked out on this very world, for Urantia is a decimal planet, a life-experiment world. On one world in each ten a greater variance in the standard life designs is permitted than on the other (nonexperimental) worlds.

36:2.16 (398.3) *World Number Three* is devoted to the conservation of life. Here various modes of life protection and preservation are studied and developed by the assistants and custodians of the Life Carrier corps. The life plans for every new world always provide for the early establishment of the life-conservation commission, consisting of custodian specialists in the expert manipulation of the basic life patterns. On Urantia there were twenty-four such custodian commissioners, two for each fundamental or parent pattern of the architectural organization of the life material. On planets such as yours the highest form of life is reproduced by a life-carrying bundle which possesses twenty-four pattern units. (And since the intellectual life grows out of, and upon the foundation of, the physical, there come into existence the four and twenty basic orders of psychic organization.)

36:2.17 (398.4) *Sphere Number Four* and its tributary satellites are devoted to the study of the evolution of creature life in general and to the evolutionary antecedents of any one life level in particular. The original life plasm of an evolutionary world must contain the full potential for all future developmental variations and for all subsequent evolutionary changes and modifications. The provision for such far-reaching projects of life

dugoročnih pojava životne metamorfoze, bitno je dozvoliti pojavu mnogih naočigled beskorisnih oblika životinjskog i biljnog života. Takvi se nusproizvodi planetarne evolucije, bilo predviđeni ili nepredviđeni, javljaju samo kako bi nedugo zatim iščezli, dok se kroz sav ovaj dugi proces provlači nit mudrih i inteligentnih formula izvornih graditelja planetarnog životnog plana i razvoja različitih vrsta. Mnogostruki nusproizvodi biološke evolucije igraju značajnu ulogu u pogledu sveukupnog završnog djelovanja viših inteligentnih oblika života, unatoč tome što se s vremena na vrijeme u toku ove duge uspinjuće borbe viših stvorenja da ovladaju nižim oblicima života, može javiti veliki vanjski nesklad koji povremeno ugrožava mir i prijatnost evoluirajućih bića koja su obdarena voljom.

Peti svijet je u cjelosti posvećen životu vezanom uz um. Svi njegovi sateliti su itsposvećeni izučavanju uzajamne veze između pojedinačnih faza uma stvorenih bića i njihova života. Um kakvim ga čovjek shvaća predstavlja obdarenje sedam pomoćnih duhova uma koji se djelovanjem posrednika Beskonačnog Duha nadovezuju na neučive ili mehaničke razine uma. Svaki uzorak života ima naročit način reagiranja na ove pomoćne duhove i različite druge službe duha koje djeluju širom vremensko-prostornog svemira. To što materijalna stvorena bića imaju sposobnost reagiranja na duh u cjelosti treba zahvaliti ovom umnom obdarenju koje zauzvrat upravlja procesom biološke evolucije istih ovih smrtnih stvorenih bića.

Šesti svijet je posvećen uzajamnom odnosu uma i duha, kako su isti vezani uz žive oblike i organizme. Ovaj svijet i njegovih šest satelita obuhvaćaju škole u kojima se proučava usklađenje stvorenih bića, gdje učitelji iz centralnog svemira i nadsvemira surađuju s Nebadonskim učiteljima pri prednošenju najviših razina postignuća stvorenih bića vremena i prostora.

Sedmi svijet Nositelja Života je posvećen neotkrivenim domenama evolucijskog života stvorenih bića; ovdje je riječ o kozmičkoj filozofiji sve šireg i sve većeg ostvarenja Vrhovnog Bića.

3. TRANSPLANTACIJA ŽIVOTA

Život u svemirima ne nastaje spontano; Nositelji Života moraju inicirati njegovu pojavu na nenaseljenim planetima. Oni su nositelji, raznositelji i čuvari života koji se javlja na evolucijskim svjetovima prostora. Sav život vrsta i oblika koji postoje na Urantiji predstavlja rezultat djelovanja ovih Sinova, premda Urantija ne posjeduje sve oblike postojećeg planetarnog

metamorphosis may require the appearance of many apparently useless forms of animal and vegetable life. Such by-products of planetary evolution, foreseen or unforeseen, appear upon the stage of action only to disappear, but in and through all this long process there runs the thread of the wise and intelligent formulations of the original designers of the planetary life plan and species scheme. The manifold by-products of biologic evolution are all essential to the final and full function of the higher intelligent forms of life, notwithstanding that great outward disharmony may prevail from time to time in the long upward struggle of the higher creatures to effect the mastery of the lower forms of life, many of which are sometimes so antagonistic to the peace and comfort of the evolving will creatures.

36:2.18 (398.5) *Number Five World* is concerned wholly with life associated with mind. Each of its satellites is devoted to the study of a single phase of creature mind correlated with creature life. Mind such as man comprehends is an endowment of the seven adjutant mind-spirits superimposed on the nonteachable or mechanical levels of mind by the agencies of the Infinite Spirit. The life patterns are variously responsive to these adjutants and to the different spirit ministries operating throughout the universes of time and space. The capacity of material creatures to effect spirit response is entirely dependent on the associated mind endowment, which, in turn, has directionized the course of the biologic evolution of these same mortal creatures.

36:2.19 (399.1) *World Number Six* is dedicated to the correlation of mind with spirit as they are associated with living forms and organisms. This world and its six tributaries embrace the schools of creature co-ordination, wherein teachers from both the central universe and the superuniverse collaborate with the Nebadon instructors in presenting the highest levels of creature attainment in time and space.

36:2.20 (399.2) *The Seventh Sphere* of the Life Carriers is dedicated to the unrevealed domains of evolutionary creature life as it is related to the cosmic philosophy of the expanding factualization of the Supreme Being.

3. LIFE TRANSPLANTATION

36:3.1 (399.3) Life does not spontaneously appear in the universes; the Life Carriers must initiate it on the barren planets. They are the carriers, disseminators, and guardians of life as it appears on the evolutionary worlds of space. All life of the order and forms known on Urantia arises with these Sons, though not all forms of planetary life are existent on Urantia.

života.

Zborovi Nositelja Života koji rade na implantaciji života na novom svijetu obično sadrže stotinu starješina, stotinu pomoćnika i tisuću skrbnika. Nositelji Života često prenose stvarnu životnu plazmu na novi planet, premda to ne mora uvijek biti slučaj. Nekom prilikom, oni organiziraju uzorke života nakon što stignu na planet koji im je dodjeljen na dužnost, gdje slijede prethodno odobrene formule za ovu novu uspostavu života. Ovim je procesom stvoren planetarni život Urantije.

Nakon što se u skladu s odobrenim formulama stvore prvi fizički uzorci, Nositelji Života kataliziraju ovaj beživotni materijal, kroz sebe mu dajući vitalnu iskrdu duha; i na taj se način nepokretni uzorci pretvaraju u živu materiju.

Vitalna iskra--tajna života--dolazi kroz Nositelje Života, ali ne i od njih. Oni uistinu nadgledaju ovaj proces i oni istinski formuliraju životnu plazmu, ali Majčinski Duh Svemira predstavlja izvor bitnog činitelja žive plazme. Od Stvaralačke Kćerke Beskonačnog Duha potječe energetska iskra koja oživljava tijelo i pruža nagovještaj budućeg uma.

Pri podarenju života, Nositelji Života ne prenose obilježja svojih osobnih naravi, čak ni na onim plnaetima gdje stvaraju nove vrste života. Podarujući život, oni jednostavno iniciraju i prenose životnu iskrdu, započinju bitno kretanje materije u skladu s fizičkim, kemijskim i električnim obilježjima dotičnih planova i uzoraka. Nositelji Života predstavljaju žive katalizatorske prisutnosti koje pokreću, organiziraju i vitaliziraju inače nepomične elemente materijalnog ustrojstva egzistencije.

Planetarni zbor Nositelja Života prima izvjestan vremenski period za uspostavu života na novom svijetu, otprilike pola milijuna godina prema vremenu dotičnog planeta. Po okončanju ovog perioda, nakon što planetarni život postigne izvjesna razvojna postignuća, Nositelji Života obustavljaju implantacijska nastojanja nakon čega ne mogu bilo dodati ili izmijeniti život dotičnog planeta.

U tijeku razdoblja koje posreduje između uspostave života i pojave ljudskih bića moralnog statusa, Nositelji Života smiju manipulirati životno okruženje, te na druge načine povoljno usmjeravati proces biološke evolucije. I oni tako čine u tijeku dugog vremenskog razdoblja.

Nakon što na izvjesnom novom svijetu Nositelji Života uspiju proizvesti bića koja posjeduju volju i sposobnost moralnog odlučivanja

36:3.2 (399.4) The corps of Life Carriers commissioned to plant life upon a new world usually consists of one hundred senior carriers, one hundred assistants, and one thousand custodians. The Life Carriers often carry actual life plasm to a new world, but not always. They sometimes organize the life patterns after arriving on the planet of assignment in accordance with formulas previously approved for a new adventure in life establishment. Such was the origin of the planetary life of Urantia.

36:3.3 (399.5) When, in accordance with approved formulas, the physical patterns have been provided, then do the Life Carriers catalyze this lifeless material, imparting through their persons the vital spirit spark; and forthwith do the inert patterns become living matter.

36:3.4 (399.6) The vital spark — the mystery of life — is bestowed through the Life Carriers, not by them. They do indeed supervise such transactions, they formulate the life plasm itself, but it is the Universe Mother Spirit who supplies the essential factor of the living plasm. From the Creative Daughter of the Infinite Spirit comes that energy spark which enlivens the body and presages the mind.

36:3.5 (399.7) In the bestowal of life the Life Carriers transmit nothing of their personal natures, not even on those spheres where new orders of life are projected. At such times they simply initiate and transmit the spark of life, start the required revolutions of matter in accordance with the physical, chemical, and electrical specifications of the ordained plans and patterns. Life Carriers are living catalytic presences which agitate, organize, and vitalize the otherwise inert elements of the material order of existence.

36:3.6 (400.1) The Life Carriers of a planetary corps are given a certain period in which to establish life on a new world, approximately one-half million years of the time of that planet. At the termination of this period, indicated by certain developmental attainments of the planetary life, they cease implantation efforts, and they may not subsequently add anything new or supplemental to the life of that planet.

36:3.7 (400.2) During the ages intervening between life establishment and the emergence of human creatures of moral status, the Life Carriers are permitted to manipulate the life environment and otherwise favorably directionize the course of biologic evolution. And this they do for long periods of time.

36:3.8 (400.3) When the Life Carriers operating on a new world have once succeeded in producing a being with will, with the power of moral decision and spiritual choice, then and there their work

i duhovnog izbora, njihov se rad istog časa prekida—oni su gotovi; više ne mogu manipulirati evolvirajući život. Od ovog časa nadalje, evolucija živih bića mora teći u skladu s unutarnjim obdarenjem njihove naravi i tendencijama koje su već dodjeljene i uspostavljene u planetarnim životnim formulama i uzorcima. Nositeljima Života nije dozvoljeno bilo experimentirati ili se na bilo koji način uplitati s voljom; nije im dopušteno bilo ispoljavati kontrolu ili samovoljan utjecaj na moralna stvorena bića.

Po dolasku Planetarnog Kneza, Nositelji Života napuštaju planet, dok se dva pripadnika iz reda starješina i dvanaest članova iz reda skrbnika (nakon što polože zakletvu da se privremeno neće uplitati u razvoj života) mogu javiti da na neodređeno vrijeme ostanu na planetu gdje će u savjetodavnoj ulozi pratiti dalji razvoj i očuvanje životne plazme. Dva takva Sina i njihovih dvanaest suradnika i danas služe na Urantiji.

4. MALKIZEDECI KAO NOSITELJI ŽIVOTA

U svakom lokalnom sistemu naseljenih svjetova širom cijelog Nebadona postoji samo jedan planet gdje Melkizedeci djeluju kao nositelji života. Na svakom od ovih svjetova koji su poznati kao midsonitni svjetovi sistema, materijalno modificirani Sin Melkizedek stupa u odnos s odabranom Kćerkom iz materijalnog reda sinova. Majke Eve takvih midsonitnih svjetova napuštaju vrhovni centar dotičnog sistema kako bi stupile u odnos s imenovanim Melkizedekom, nositeljem života koji ih je odabrao među velikim brojem dobrovoljki, Materijalnih Kćerki koje su se odazvale pozivu planetarnog Sistemskog Vladara.

Djeca Melkizedeka nositelja života i Materijalnih Kćerki nose naziv midsoniteri. Melkizedek, otac takve rase nadzemaljskih stvorenih bića, vremenom napušta planet na kojem je djelovao u tako jedinstvenoj životnoj ulozi; Majka Eva ovog naročitog reda svemiskih bića također napušta planet po pojavi sedme generacije potomstva. Uprava nad takvim svijetom tako prelazi na njihovog najstarijeg sina.

Midsonitna stvorena bića žive i djeluju na svojim veličanstvenim svjetovima kao reproduktivna bića sve dok ne dostignu tisuću standardnih godina starosti; tom ih prilikom prevozi serafimski transport. Nakon toga, midsoniteri postaju nereproduktivna bića kako im dematerijalizacija kroz koju moraju proći u pripremi za userafimljenje oduzima reproduktivne povlastice.

Sadašnji se status ovih bića teško može smatrati bilo smrtnim ili besmrtnim, niti se može označiti bilo ljudskim ili božanskim. Kako u ovim

terminates — they are through; they may manipulate the evolving life no further. From this point forward the evolution of living things must proceed in accordance with the endowment of the inherent nature and tendencies which have already been imparted to, and established in, the planetary life formulas and patterns. The Life Carriers are not permitted to experiment or to interfere with will; they are not allowed to dominate or arbitrarily influence moral creatures.

36:3.9 (400.4) Upon the arrival of a Planetary Prince they prepare to leave, though two of the senior carriers and twelve custodians may volunteer, by taking temporary renunciation vows, to remain indefinitely on the planet as advisers in the matter of the further development and conservation of the life plasm. Two such Sons and their twelve associates are now serving on Urantia.

4. MELCHIZEDEK LIFE CARRIERS

36:4.1 (400.5) In every local system of inhabited worlds throughout Nebadon there is a single sphere whereon the Melchizedeks have functioned as life carriers. These abodes are known as the system *midsonite* worlds, and on each of them a materially modified Melchizedek Son has mated with a selected Daughter of the material order of sonship. The Mother Eves of such midsonite worlds are dispatched from the system headquarters of jurisdiction, having been chosen by the designated Melchizedek life carrier from among the numerous volunteers who respond to the call of the System Sovereign addressed to the Material Daughters of his sphere.

36:4.2 (400.6) The progeny of a Melchizedek life carrier and a Material Daughter are known as *midsoniters*. The Melchizedek father of such a race of supernal creatures eventually leaves the planet of his unique life function, and the Mother Eve of this special order of universe beings also departs upon the appearance of the seventh generation of planetary offspring. The direction of such a world then devolves upon her eldest son.

36:4.3 (400.7) The midsonite creatures live and function as reproducing beings on their magnificent worlds until they are one thousand standard years of age; whereupon they are translated by seraphic transport. Midsoniters are nonreproducing beings thereafter because the technique of dematerialization which they pass through in preparation for enseraphimizing forever deprives them of reproductive prerogatives.

36:4.4 (400.8) The present status of these beings can hardly be reckoned as either mortal or immortal, neither can they be definitely classified as human

stvorenim bićima ne žive Ispravljači, ona se teško mogu smatrati besmrtnim. Ali ona se ne doimaju ni smrtnima; ni jedan midsoniter nikad nije doživio smrt. Svi midsoniteri koji su ikad rođeni u Nebadonu i danas žive, djelujući bilo na svojim rodnom svjetovima, na nekomposredničkom planetu ili na Salvingtonskommidsonitnom svijetu koji pripada finalističkoj grupi.

Salvingtonski svjetovi Finalista. Melkizedeci koji djeluju u ulozi nositelja života kao i njima pripojene Majke Eve napuštaju midsonitne planete sistema i odlaze na finalističke svjetove koji ulaze u sastav Salvingtonskog kruga, gdje se treba okupiti svo njihovo potomstvo.

S tim u vezi treba objasniti da peta grupa od ukupno sedam osnovnih svjetova Salvingtonskog kruga predstavlja Nebadonske svjetove finalista. Djeca Melkizedeka nositelja života i Materijalnih Kćerki žive na sedmom svijetu finalista, midsonitnom planetu Salvingtona.

Sateliti sedam osnovnih svjetova na kojima žive finalisti predstavljaju zborišta brojnih ličnosti nadsvemira i centralnog svemira koje trenutno izvršavaju dužnosti u Nebadonu. Dok se uspinjući smrtnici mogu slobodno kretati po svim kulturnim svjetovima i obrazovnim planetima koji ulaze u sastav 490 svjetova Melkizedeškog Sveučilišta, postoje određene specijalne škole i brojne ograničene zone u koje im nije dozvoljeno ući. Ovo se naročito odnosi na četrdeset devet planeta koji počivaju pod upravom finalista.

Svrha postojanja midsonitnih stvorenih bića trenutno nije poznata, premda se čini da se ove ličnosti skupljaju na sedmom svijetu finalista u pripremi za neku buduću epizodu kozmičke evolucije. Kao odgovor na sva naša pitanja u vezi midsonitnih rasa, uvijek smo upućeni finalistima, a finalisti uvijek odbiju raspravljati sudbinu svojih šticećenika. No unatoč tome što nam nije jasna budućnost midsonitera, znamo da u svakom lokalnom svemiru Orvontona postoji sličan rastući zbor ovih misterioznih bića. Melkizedeci koji djeluju u ulozi nositelja života vjeruju da će Ultimadni Bog vremenom obdariti njihovu midsonitnu djecu transcendentnim i vječnim duhom absonitnosti.

5. SEDAM POMOĆNIH DUHOVA UMA

Prisutnost sedam pomoćnih duhova uma na primitivnim svjetovima predstavlja utjecaj koji uslovljavatje organske evolucije; ona objašnjava zašto je evolucija smisljena, a ne slučajna. Ovi pomoćnici predstavljaju tu ulogu umne službe koju Beskonačni Duh pruža nižim vrstama inteligentnog života posredstvom djelovanja

or divine. These creatures are not Adjuster indwelt, hence hardly immortal. But neither do they seem to be mortal; no midsoniter has experienced death. All midsoniters ever born in Nebadon are alive today, functioning on their native worlds, on some intervening sphere, or on the Salvington midsonite sphere in the finaliters' group of worlds.

36:4.5 (401.1) The Salvington Worlds of the Finaliters. The Melchizedek life carriers, as well as the associated Mother Eves, go from the system midsonite spheres to the finaliters' worlds of the Salvington circuit, where their offspring are also destined to forgather.

36:4.6 (401.2) It should be explained in this connection that the fifth group of seven primary worlds in the Salvington circuit are the Nebadon worlds of the finaliters. The children of the Melchizedek life carriers and the Material Daughters are domiciled on the seventh world of the finaliters, the Salvington midsonite sphere.

36:4.7 (401.3) The satellites of the seven primary worlds of the finaliters are the rendezvous of the personalities of the super- and central universes who may be executing assignments in Nebadon. While the ascending mortals go about freely on all of the cultural worlds and training spheres of the 490 worlds comprising the Melchizedek University, there are certain special schools and numerous restricted zones which they are not permitted to enter. This is especially true of the forty-nine spheres under the jurisdiction of the finaliters.

36:4.8 (401.4) The purpose of the midsonite creatures is not at present known, but it would appear that these personalities are forgathering on the seventh finaliter world in preparation for some future eventuality in universe evolution. Our inquiries concerning the midsonite races are always referred to the finaliters, and always do the finaliters decline to discuss the destiny of their wards. Regardless of our uncertainty as to the future of the midsoniters, we do know that every local universe in Orvonton harbors such an accumulating corps of these mysterious beings. It is the belief of the Melchizedek life carriers that their midsonite children will some day be endowed with the transcendental and eternal spirit of absonity by God the Ultimate.

5. THE SEVEN ADJUTANT MIND-SPIRITS

36:5.1 (401.5) It is the presence of the seven adjutant mind-spirits on the primitive worlds that conditions the course of organic evolution; that explains why evolution is purposeful and not accidental. These adjutants represent that function of the mind ministry of the Infinite Spirit which is extended to the lower orders of intelligent life through the

Majčinskog Duhalokalnog svemira. Pomoćnici su djeca Majčinskog Duha Svemira i predstavljaju njezinu osobnu službu materijalnim umovima takvih svjetova. Gdje god i kad god s očituje takav um, ovi duhovi ispoljavaju svoje specifične aktivnosti.

Sedam pomoćnih duhova uma nose imena koja odgovaraju sljedećim nazivima: intuiciji, razumijevanju, hrabrosti, znanju, savjetu, obožavanju i mudrosti. Ovi duhovi uma odašiljaju svoj utjecaj svim naseljenim svjetovima u vidu naročitog poriva, dok svaki nastoji postići prijemnu sposobnost ispoljenja koja je najvećim dijelom neovisna o stupnju prijema i djelotvornosti svih drugih duhova.

Centralno uporište pomoćnih duhova koje je smješteno na glavnom centru Nositelja Života pruža informaciju starješinama Nositelja Života o mjeri i kvaliteti umnog djelovanja pomoćnika na izvjesnom svijetu i u izvjesnom živom organizmu koji posjeduje intelektualni status. Ovi položaji umnog života predstavljaju savršene pokazatelje živog umnog djelovanja prvih pet pomoćnika. Ali u slučaju šestog i sedmog pomoćnog duha--duha obožavanja i duha mudrosti--ovi centralni položaji bilježe jedino kvalitativno djelovanje. Kvantitativna se aktivnost pomoćnika obožavanja i mudrosti registrira u neposrednoj prisutnosti Božanske Služiteljice na Salvingtonu i predstavlja osbno iskustvo Majčinskog Duha Svemira.

Sedam pomoćnih duhova uma uvijek prate Nositelje Života na novi planet, premda ove duhove ne treba smatrati jedinkama; oni više naliče krugovima. Duhovi sedam kozmičkih pomoćnika ne djeluju kao ličnosti kad se nađu odvojeni od kozmičke prisutnosti Božanske Služiteljice; oni ustvari predstavljaju razinu svijesti Božanske Služiteljice koja se uvijek podređuje djelovanju i prisutnosti njihove stvaralačke majke.

Mi ne nalazimo riječi kojima bi prikladno obilježili ovih sedam pomoćnih duhova uma. Oni služe nižim razinama iskustvenog uma i u redosljedu u kojem ih bića evolucijski postižu, mogu se označiti sljedećim nazivima:

1. Duh intuicije--brzog poimanja, primitivnih fizičkih i usađenih refleksnih instinkata, usmjerivačkih i drugih obdarenja cjelokupne umne tvorevine koja služe samoodržanju; ovo je jedini pomoćnik koji tako često djeluje u nižim vrstama životinja i jedini koji ispoljava opsežan funkcionalni dodir s neučuvim razinama mehaničkog uma.

2. Duh razumijevanja--impuls koji teži koordinaciji, spontanom i naočigled automatskom povezivanju ideja. Ovo je dar koordinacije stečenog znanja, pojave brzog rasuđivanja, hitre prosudbe i neodložnog

operations of a local universe Mother Spirit. The adjutants are the children of the Universe Mother Spirit and constitute her personal ministry to the material minds of the realms. Wherever and whenever such mind is manifest, these spirits are variously functioning.

36:5.2 (401.6) The seven adjutant mind-spirits are called by names which are the equivalents of the following designations: intuition, understanding, courage, knowledge, counsel, worship, and wisdom. These mind-spirits send forth their influence into all the inhabited worlds as a differential urge, each seeking receptivity capacity for manifestation quite apart from the degree to which its fellows may find reception and opportunity for function.

36:5.3 (401.7) The central lodgments of the adjutant spirits on the Life Carrier headquarters world indicate to the Life Carrier supervisors the extent and quality of the mind function of the adjutants on any world and in any given living organism of intellect status. These life-mind emplacements are perfect indicators of living mind function for the first five adjutants. But with regard to the sixth and seventh adjutant spirits — worship and wisdom — these central lodgments record only a qualitative function. The quantitative activity of the adjutant of worship and the adjutant of wisdom is registered in the immediate presence of the Divine Minister on Salvington, being a personal experience of the Universe Mother Spirit.

36:5.4 (402.1) The seven adjutant mind-spirits always accompany the Life Carriers to a new planet, but they should not be regarded as entities; they are more like circuits. The spirits of the seven universe adjutants do not function as personalities apart from the universe presence of the Divine Minister; they are in fact a level of consciousness of the Divine Minister and are always subordinate to the action and presence of their creative mother.

36:5.5 (402.2) We are handicapped for words adequately to designate these seven adjutant mind-spirits. They are ministers of the lower levels of experiential mind, and they may be described, in the order of evolutionary attainment, as follows:

36:5.6 (402.3) 1. *The spirit of intuition* — quick perception, the primitive physical and inherent reflex instincts, the directional and other self-preservative endowments of all mind creations; the only one of the adjutants to function so largely in the lower orders of animal life and the only one to make extensive functional contact with the nonteachable levels of mechanical mind.

36:5.7 (402.4) 2. *The spirit of understanding* — the impulse of co-ordination, the spontaneous and apparently automatic association of ideas. This is the gift of the co-ordination of acquired knowledge, the phenomenon of quick reasoning, rapid

donošenja odluka.

3. Duh hrabrosti--obdarenje vjernosti- -u osobnih bića, osnova za postignuće karaktera i intelektualni korijen moralne ustrajnosti i duhovne hrabrosti. Kad je prosvjetljen činjenicama i nadahnut istinom, ovaj duh postaje tajnom poriva koji vodi evolucijskom usponu stazama inteligentnog i savjesnog samousmjerenja.

4. Duh znanja--izvor radoznalosti koji vodi pustolovnosti i otkriću, znanstveni duh; vodič i vjerni suradnik duha hrabrosti i duha savjeta; poriv koji vodi usmjerenju obdarenja hrabrosti u korisne i progresivne staze rasta.

5. Duh savjeta--društveni poriv, obdarenje uzajamnog usklađenja pripadnika izvjesne vrste; sposobnost bića koja posjeduju volju da se prilagode svojim bližnjima; porijeklo instinkta druželjubivosti među nižim stvorenjima.

6. Duh obožavanja--religiozni impuls, prvi diferencijalni poriv koji odvaja umna stvorenih bića u dvije osnovne skupine smrtničke egzistencije. Duh obožavanja zauvijek uništava mogućnost uspostave veze između životinja i stvorenja koja još nemaju dušu ali imaju umno obdarenje. Obožavanje je obilježje bića koja su u stanju postići duhovni uspon.

7. Duh mudrosti--unutarnja tendencija svih moralnih stvorenja prema organiziranom i progresivnom evolucijskom napretku. Ovo je najviši pomoćnik koji koordinira duh i organizira djelovanje svih ostalih pomoćnika. U ovom duhu leži tajna usađenog poriva umnih stvorenja koji pokreće i održava praktični i djelotvorni program uspinjuće egzistencijske ljestvice; ovo je dar živih bića koji je zaslužan za njihovu neobjašnjivu sposobnost opstanka i pri tom procesu opstanka, usklađenja svih prijašnjih iskustava i svih sadašnjih prilika za postignuće svega što je ostalih šest mentalnih služitelja pokrenulo u umu dotičnog organizma. Mudrost je vrhunac intelektualnog djelovanja. Mudrost je cilj čisto mentalne i moralne egzistencije.

Unatoč svom iskustvenom rastu, pomoćni duhovi nikad ne postaju osobni. Oni se razvijaju prilikom djelovanja, dok je aktivnost prvih pet pomoćnika u životinjskim vrstama u izvjesnoj mjeri bitna radi djelovanja svih sedam pomoćnika u vidu ljudskog intelekta. Zahvaljujući ovom odnosu s životinjama, uvećava se praktična djelotvornost pomoćnika pri radu u vidu ljudskog uma; životinje stoga u izvjesnoj mjeri predstavljaju neodvojiv dio ne samo čovjekove intelektualne već i njegove fizičke evolucije.

Ovi se pomoćnici uma koji vuku porijeklo od

judgment, and prompt decision.

36:5.8 (402.5) 3. *The spirit of courage* — the fidelity endowment — in personal beings, the basis of character acquirement and the intellectual root of moral stamina and spiritual bravery. When enlightened by facts and inspired by truth, this becomes the secret of the urge of evolutionary ascension by the channels of intelligent and conscientious self-direction.

36:5.9 (402.6) 4. *The spirit of knowledge* — the curiosity-mother of adventure and discovery, the scientific spirit; the guide and faithful associate of the spirits of courage and counsel; the urge to direct the endowments of courage into useful and progressive paths of growth.

36:5.10 (402.7) 5. *The spirit of counsel* — the social urge, the endowment of species co-operation; the ability of will creatures to harmonize with their fellows; the origin of the gregarious instinct among the more lowly creatures.

36:5.11 (402.8) 6. *The spirit of worship* — the religious impulse, the first differential urge separating mind creatures into the two basic classes of mortal existence. The spirit of worship forever distinguishes the animal of its association from the soulless creatures of mind endowment. Worship is the badge of spiritual-ascension candidacy.

36:5.12 (402.9) 7. *The spirit of wisdom* — the inherent tendency of all moral creatures towards orderly and progressive evolutionary advancement. This is the highest of the adjutants, the spirit co-ordinator and articulator of the work of all the others. This spirit is the secret of that inborn urge of mind creatures which initiates and maintains the practical and effective program of the ascending scale of existence; that gift of living things which accounts for their inexplicable ability to survive and, in survival, to utilize the co-ordination of all their past experience and present opportunities for the acquisition of all of everything that all of the other six mental ministers can mobilize in the mind of the organism concerned. Wisdom is the acme of intellectual performance. Wisdom is the goal of a purely mental and moral existence.

36:5.13 (403.1) The adjutant mind-spirits experientially grow, but they never become personal. They evolve in function, and the function of the first five in the animal orders is to a certain extent essential to the function of all seven as human intellect. This animal relationship makes the adjutants more practically effective as human mind; hence animals are to a certain extent indispensable to man's intellectual as well as to his physical evolution.

36:5.14 (403.2) These mind-adjutants of a local universe Mother Spirit are related to creature life of

Majčinskog Duha lokalnog svemira odnose prema životu stvorenih bića koja imaju inteligentni status najvećim dijelom onako kako se centri moći i fizički upravitelji odnose prema neživim kozmičkim silama. Oni izvode neprocjenjivu službu u umnim krugovima naseljenih svjetova, djelotvorno surađujući s Glavnim Fizičkim Upraviteljima koji isto tako služe kao upravitelji i usmjerivači predpomoćnih umnih razina-- razinaneučivog ili mehaničkog uma.

Prije nego biće stekne sposobnost da nauči iz iskustva, živi um predstavlja domenu službe Glavnih Fizičkih Upravitelja. Prije nego um stvorenog bića postigne sposobnost spoznaje božanstvenosti i obožavanja Božanstva, on predstavlja isključivu domenu djelovanja pomoćnih duhova. Kako intelekt stvorenog bića počinje poprimati sposobnost duhovne reaktivnosti, takvi stvoreni umovi najednom postaju nadumni, kako smjesta počinju djelovati u okviru krugova duha koji pripadaju Majčinskom Duhu lokalnog svemira.

Pomoćni duhovi uma nisu ni na koji način izravno povezani s raznolikim i izrazito duhovnim ulogama duha osobne pristunosti Božanske Služiteljice, Svetog Duha naseljenih svjetova; ali njihova uloga funkcionalno prethodi i predstavlja pripremnu fazu pojave upravo ovog duha u evolucijskom čovjeku. Majčinskom Duhu Svemira, pomoćnici pružaju priliku za uspostavu različitih oblika kontakta i kontrole nad materijalnim živim bićima lokalnog svemira, premda se njihovo djelovanje na predličnim razinama ne odražava u Vrhovnom Biću.

Neduhovni um predstavlja bilo ispoljenje energije duha ili pojavu fizičke energije. Čak i ljudski um--osobni um--nema osobine koje će osigurati nastavak života ako ne postigne poistovjećenje s duhom. Premda predstavlja dar božanstvenosti, um nije besmrtna akosposobnost obožavanja i težnju za opstankom.

6. ŽIVE SILE

Život je mehanističan kao i vitalističan--materijalan i duhovan. Fizičari i kemičari Urantije zauvijek moraju napredovati u shvaćanju protoplazmatskih oblika biljnog i životinjskog svijeta, premda nikad neće biti u stanju proizvesti žive organizme. Život se razlikuje od svih ispoljenja energije; čak i materijalni život fizičkih bića ne predstavlja sastavni dio materije.

Materijalne stvari mogu imati samostalnu egzistenciju, ali život nastaje jedino iz života. Um jedino može biti izveden iz prethodno postojećeg uma. Stvoreno biće može proizvesti izvjesne oblike života, ali jedino ličnost stvoritelja ili stvaralačka sila mogu pružiti aktivirajuću iskr

intelligence status much as the power centers and physical controllers are related to the nonliving forces of the universe. They perform invaluable service in the mind circuits on the inhabited worlds and are effective collaborators with the Master Physical Controllers, who also serve as controllers and directors of the preadjutant mind levels, the levels of nonteachable or mechanical mind.

36:5.15 (403.3) Living mind, prior to the appearance of capacity to learn from experience, is the ministry domain of the Master Physical Controllers. Creature mind, before acquiring the ability to recognize divinity and worship Deity, is the exclusive domain of the adjutant spirits. With the appearance of the spiritual response of the creature intellect, such created minds at once become superminded, being instantly encircled in the spirit cycles of the local universe Mother Spirit.

36:5.16 (403.4) The adjutant mind-spirits are in no manner directly related to the diverse and highly spiritual function of the spirit of the personal presence of the Divine Minister, the Holy Spirit of the inhabited worlds; but they are functionally antecedent to, and preparatory for, the appearance of this very spirit in evolutionary man. The adjutants afford the Universe Mother Spirit a varied contact with, and control over, the material living creatures of a local universe, but they do not repercuss in the Supreme Being when acting on prepersonality levels.

36:5.17 (403.5) Nonspiritual mind is either a spirit-energy manifestation or a physical-energy phenomenon. Even human mind, personal mind, has no survival qualities apart from spirit identification. Mind is a divinity bestowal, but it is not immortal when it functions without spirit insight, and when it is devoid of the ability to worship and crave survival.

6. LIVING FORCES

36:6.1 (403.6) Life is both mechanistic and vitalistic — material and spiritual. Ever will Urantia physicists and chemists progress in their understanding of the protoplasmic forms of vegetable and animal life, but never will they be able to produce living organisms. Life is something different from all energy manifestations; even the material life of physical creatures is not inherent in matter.

36:6.2 (403.7) Things material may enjoy an independent existence, but life springs only from life. Mind can be derived only from pre-existent mind. Spirit takes origin only from spirit ancestors. The creature may produce the forms of life, but only a creator personality or a creative force can

života.

Nositelji Života mogu organizirati materijalne oblike i fizičke uzorke živih bića, dok Duh daje kako početnu iskru života tako i umno obdarenje. Čak ni živi oblici eksperimentalnog života koje Nositelji Života organiziraju na svojim Salvingtonskim svjetovima nemaju sposobnost razmnožavanja. Kad se životne formule ispravno sjedine i pravilno organiziraju s vitalnim uzorcima, sama prisutnost Nositelja Života može inicirati život, dok svim takvim živim organizmima nedostaju dva bitna svojstva--umno obdarenje i sposobnost razmnožavanja. Životinjski um i ljudski um predstavljaju darove Majčinskog Duha lokalnog svemira koji djeluju kroz sedam umnih duhova, dok Kozmički Duh osobno i isključivo može pružiti sposobnost razmnožavanja praiskonskoj životnoj plazmi koju stvaraju Nositelji Života.

Nakon što Nositelji Života isplaniraju uzorke života, nakon što dovrše organizaciju energetskeg sistema, neminovno nastupa prateća pojava; ovi beživotni oblici primaju "dah života." Božji Sinovi mogu načiniti životne oblike, dok je Božji Duh taj koji mora pružiti vitalnu iskru. I kad se život koji je ovim činom stvoren potroši, preostalo materijalno tijelo ponovo postaje mrtvom materijom. Po iscrpljenju podarenog života, tijelo se vraća naručju materijalnog svemira iz kojeg su ga Nositelji Života posudili. Posudba je učinjena kako bi tijelo poslužilo prolaznom mehanizmu životnog obdarenja koje jepriopjeno takvoj vidljivoj vezi energije- materije.

Život koji su Nositelji Života podarili biljkama i životinjama ne vraća se Nositeljima Života prilikom smrti izvjesne biljke ili životinje. Život koji napusti takvu živu tvar ne posjeduje bilo identitet ili ličnost; individualno, on ne može preživjeti smrt. U tjeu svoje egzistencije i života u materijalnom tijelu, on podilazi proces promjene; on podilazi energetskeg evoluciju opstajući jedino kao dio kozmičkih sila svemira; on ne opstaje kao individualni život. Opstanak smrtnih bića u cjelosti ovisi o evoluciji besmrtnih duša u sastavu smrtničkog uma.

Mi govorimo o životu kao "energiji i "sili," premda on nije ni jedno ni drugo. Na ovaj ili onaj način, sila-energija reagira na gravitaciju, što nije slučaj sa životom. Ni uzorak ne reagira na gravitaciju, kako predstavlja konfiguraciju energija koje su već podmirile sve reaktivne obaveze prema gravitaciji. Život kao takav, predstavlja oživljenje nekog uzorski-oblikovanog ili drugačije odjeljenog sistema energije-- materijalne, umne ili duhovne.

Postoji dosta toga što je vezano uz proces nastanka života na evolucijskim planetima što ni

supply the activating living spark.

36:6.3 (404.1) Life Carriers can organize the material forms, or physical patterns, of living beings, but the Spirit provides the initial spark of life and bestows the endowment of mind. Even the living forms of experimental life which the Life Carriers organize on their Salvington worlds are always devoid of reproductive powers. When the life formulas and the vital patterns are correctly assembled and properly organized, the presence of a Life Carrier is sufficient to initiate life, but all such living organisms are lacking in two essential attributes — mind endowment and reproductive powers. Animal mind and human mind are gifts of the local universe Mother Spirit, functioning through the seven adjutant mind-spirits, while creature ability to reproduce is the specific and personal impartation of the Universe Spirit to the ancestral life plasm inaugurated by the Life Carriers.

36:6.4 (404.2) When the Life Carriers have designed the patterns of life, after they have organized the energy systems, there must occur an additional phenomenon; the "breath of life" must be imparted to these lifeless forms. The Sons of God can construct the forms of life, but it is the Spirit of God who really contributes the vital spark. And when the life thus imparted is spent, then again the remaining material body becomes dead matter. When the bestowed life is exhausted, the body returns to the bosom of the material universe from which it was borrowed by the Life Carriers to serve as a transient vehicle for that life endowment which they conveyed to such a visible association of energy-matter.

36:6.5 (404.3) The life bestowed upon plants and animals by the Life Carriers does not return to the Life Carriers upon the death of plant or animal. The departing life of such a living thing possesses neither identity nor personality; it does not individually survive death. During its existence and the time of its sojourn in the body of matter, it has undergone a change; it has undergone energy evolution and survives only as a part of the cosmic forces of the universe; it does not survive as individual life. The survival of mortal creatures is wholly predicated on the evolvement of an immortal soul within the mortal mind.

36:6.6 (404.4) We speak of life as "energy" and as "force," but it is really neither. Force-energy is variously gravity responsive; life is not. Pattern is also nonresponsive to gravity, being a configuration of energies that have already fulfilled all gravity-responsive obligations. Life, as such, constitutes the animation of some pattern-configured or otherwise segregated system of energy — material, mindal, or spiritual.

36:6.7 (404.5) There are some things connected with the elaboration of life on the evolutionary planets

nama nije posve jasno. Mi posve shvaćamo fizičku organizaciju elektro- kemijskih formula Nositelja Života, premda nam nije posve jasna narav i porijeklo iskre koja aktivira život. Znamo da život teče od Oca kroz Sina i pomoću Duha. Sasvim je moguće da Glavni Duhovi predstavljaju sedmostruke kanale rijeke života koja je izlivena nad svom tvorevinom. Mi, međutim, ne razumijemo vještinu kojom nadzorni Glavni Duhovi sudjeluju u početnoj epizodi podarenja života na novom planetu. Starješine Dana, u to smo sigurni, moraju na izvjestan način sudjelovati u ovom začetku života na novom svijetu, premda mi ne znamo na koji način. Znamo da Majčinski Duh Svemira istinski vitalizira beživotne uzorke i daje takvim aktiviranim plazmama povlastice organizmalnog razmnožavanja. Možemo primijetiti da ova tri bića predstavljaju tri razine Sedmostrukog Boga i da ponekad nose naziv Vrhovni Stvoritelji vremena i prostora; mi smo, međutim, upoznati s ovim pojavama tek nešto malo više od smrtnika Urantije--ova ideja jednostavno predstavlja unutarne svojstvo Oca koje se izražava u Sinu i koje ostvaruje život u Duhu.

[Iznio Sin Vorondadek koji je postavljen na Urantiju u ulozi promatrača i koji u ovoj ulozi djeluje prema zahtjevu Starješine Melkizedeka iz Nadzornog Zbora Otkrivenja.]

which are not altogether clear to us. We fully comprehend the physical organization of the electrochemical formulas of the Life Carriers, but we do not wholly understand the nature and source of the *life-activation spark*. We know that life flows from the Father through the Son and *by* the Spirit. It is more than possible that the Master Spirits are the sevenfold channel of the river of life which is poured out upon all creation. But we do not comprehend the technique whereby the supervising Master Spirit participates in the initial episode of life bestowal on a new planet. The Ancients of Days, we are confident, also have some part in this inauguration of life on a new world, but we are wholly ignorant of the nature thereof. We do know that the Universe Mother Spirit actually vitalizes the lifeless patterns and imparts to such activated plasm the prerogatives of organismal reproduction. We observe that these three are the levels of God the Sevenfold, sometimes designated as the Supreme Creators of time and space; but otherwise we know little more than Urantia mortals — simply that concept is inherent in the Father, expression in the Son, and life realization in the Spirit.

36:6.8 (405.1) [Indited by a Vorondadek Son stationed on Urantia as an observer and acting in this capacity by request of the Melchizedek Chief of the Supervising Revelatory Corps.]

POGLAVLJE 037. LIČNOSTI LOKALNOG SVEMIRA

⇐ 036

Knjiga Urantije

038 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 037 LIČNOSTI LOKALNOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. KOZMIČKI POMOĆNICI
2. BLISTAVE VEČERNJE ZVIJEZDE
3. ARHANĐELI
4. NAJVIŠI POMOĆNICI
5. VISOKI PREDSTAVNICI
6. NEBESKI NADGLEDNICI
7. UČITELJI PREBIVALIŠNIH SVJETOVA
8. VIŠI REDOVI POSTIGNUĆA DUHA
9. TRAJNI DRŽAVLJANI LOKALNOG SVEMIRA
10. DRUGE LOKALNOKOZMIČKE GRUPE

Uvod

Na čelu svih ličnosti Nebadona stoji Stvoritelj i Glavni Sin -- Mihael -- otac i upravitelj kozmosa. Majčinski Duh lokalnog svemira, Božanska Poslužiteljica Salvingtona djeluje ravnopravno i komplementarno Sinu Stvoritelju po svim stvaralačkim osobinama. I ovi stvoritelji doslovce predstavljaju Oca- Stvoritelja i Majku-Duha svih domaćih bića Nebadona.

Prethodna poglavlja govore o stvorenim redovima sinova; naredna poglavlja predstavljaju poslužne duhove i uzlazne redove sinova. Ovo poglavlje prvenstveno govori o posredničkoj grupi, Kozmičkim Pomoćnicima, dok istodobno pruža i skraćeni prikaz određenih viših duhova Nebadona kao i određenih vrsta trajnih državljana lokalnog svemira.

PAPER 37 PERSONALITIES OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Universe Aids
2. The Brilliant Evening Stars
3. The Archangels
4. Most High Assistants
5. High Commissioners
6. Celestial Overseers
7. Mansion World Teachers
8. Higher Spirit Orders of Assignment
9. Permanent Citizens of the Local Universe
10. Other Local Universe Groups

INTRODUCTION

37:0.1 (406.1) AT THE head of all personality in Nebadon stands the Creator and Master Son, Michael, the universe father and sovereign. Co-ordinate in divinity and complementary in creative attributes is the local universe Mother Spirit, the Divine Minister of Salvington. And these creators are in a very literal sense the Father-Son and the Spirit-Mother of all the native creatures of Nebadon.

37:0.2 (406.2) Preceding papers have dealt with the created orders of sonship; succeeding narratives will portray the ministering spirits and the ascending orders of sonship. This paper is chiefly concerned with an intervening group, the Universe Aids, but it will also give brief consideration to certain of the higher spirits stationed in Nebadon and to certain of the orders of permanent citizenship in the local universe.

1. KOZMIČKI POMOĆNICI

Dok mnogi jedinstveni redovi bića koja uopćeno pripadaju ovoj kategoriji ostaje neobznanjen, Kozmički Pomoćnici, kao što je već pomenuto u ovim poglavljima, ubrajaju slijedećih sedam redova:

1. Sjajne i Jutarnje Zvijezde.
2. Blistave Večernje Zvijezde.
3. Arhanđele.
4. Najviše Pomoćnike.
5. Visoke Predstavnike.
6. Nebeske Nadglednike.
7. Učitelje Prebivališnih Svjetova.

Samo jedan predstavnik prvog reda Kozmičkih Pomoćnika, Sjajnih i Jutarnjih Zvijezda, djeluje u okviru bilo kojeg pojedinačnog svemira, i on je prvorodeno stvorenje koje vuče porijeklo iz dotičnog lokalnog svemira. Sjajna i Jutarnja Zvijezda našeg svemira nosi ime Gabrijel iz Salvingtona. On je glavni izvršitelj cijelog Nebadona koji djeluje kao osobni predstavnik Suverenog Sina i glasnogovornik svoje stvaralačke supružnice.

Za vrijeme ranijih epoha Nebadona, Gabrijel je uglavnom sam surađivao s Mihaelom i Stvaralačim Duhom. Kako je svemir sve više rasta i kako su se administrativni problemi počeli umnožavati, primio je privatno osoblje koje ubraja neobznanjene pomoćnike, dok je ova grupa s vremenom proširena pripajanjem novostvorenog Nebadonskog zbora Večernjih Zvijezda.

2. BLISTAVE VEČERNJE ZVIJEZDE

Ova sjajna bića predstavljaju rezultat melkizedeških planova i nastaju djelovanjem Sina Stvoritelja i Stvoriteljskog Duha. Oni djeluju u mnogim ulogama, a prvenstveno kao vezivni oficiri Gabrijela, glavnog izvršitelja lokalnog svemira. Jedno ili više ovih bića djeluju u vezi sa predstavnicima na glavnim centrima svakog nebadonskog zviježđa i sustava.

Kao glavni izvršitelj Nebadona, Michael je po službenoj dužnosti izvršitelj ili promatrač pri većini salvingtonskih sjednica, a obično se tisuću ovakvih sjednica održava u jedno te isto vrijeme. Sjajne Večernje Zvijezde djeluju kao Gabrijelovi zastupnici u ovim slučajevima; on ne može istodobno biti na dva mjesta i ovi arhanđeli pokrivaju ovo Gabrijelovo ograničenje. Oni djeluju u istoj ulozi u ime Trojskih Sinova Učitelja.

1. THE UNIVERSE AIDS

37:1.1 (406.3) Many of the unique orders generally grouped in this category are unrevealed, but as presented in these papers, the Universe Aids include the following seven orders:

- 37:1.2 (406.4) 1. Bright and Morning Stars.
- 37:1.3 (406.5) 2. Brilliant Evening Stars.
- 37:1.4 (406.6) 3. Archangels.
- 37:1.5 (406.7) 4. Most High Assistants.
- 37:1.6 (406.8) 5. High Commissioners.
- 37:1.7 (406.9) 6. Celestial Overseers.
- 37:1.8 (406.10) 7. Mansion World Teachers.

37:1.9 (406.11) Of the first order of Universe Aids, the Bright and Morning Stars, there is just one in each local universe, and he is the first-born of all creatures native to a local universe. The Bright and Morning Star of our universe is known as Gabriel of Salvington. He is the chief executive of all Nebadon, functioning as the personal representative of the Sovereign Son and as spokesman for his creative consort.

37:1.10 (406.12) During the earlier times of Nebadon, Gabriel worked quite alone with Michael and the Creative Spirit. As the universe grew and administrative problems multiplied, he was provided with a personal staff of unrevealed assistants, and eventually this group was augmented by the creation of the Nebadon corps of Evening Stars.

2. THE BRILLIANT EVENING STARS

37:2.1 (407.1) These brilliant creatures were planned by the Melchizedeks and were then brought into being by the Creator Son and the Creative Spirit. They serve in many capacities but chiefly as liaison officers of Gabriel, the local universe chief executive. One or more of these beings function as his representatives at the capital of every constellation and system in Nebadon.

37:2.2 (407.2) As chief executive of Nebadon, Gabriel is ex officio chairman of, or observer at, most of the Salvington conclaves, and as many as one thousand of these are often in session simultaneously. The Brilliant Evening Stars represent Gabriel on these occasions; he cannot be in two places at the same time, and these superangels compensate for this limitation. They perform an analogous service for the corps of the

Premda se osobno bavi administrativnim dužnostima, Gabrijel odražava kontakt s drugim fazama kozmičkog života i poslova posredstvom Blistavih Večernih Zvijezda. One ga uvijek prate pri njegovim planetarnim putovanjima i često idu u specijalne posjete individualnim planetima kao njegovi osobni predstavnici. Na takvim zadacima, ponekad nose naziv "Gospodinovi anđeli." Vrlo često idu na Uversu kao predstavnici Sjajne i Jutarnje Zvijezde pred sudovima i skupovima Starih Dana, dok rijetko putuju izvan granica Orvontona.

Sjajne Večernje Zvijezde imaju jedinstven dvostruki red, ubrajajući određena bića stvorenog dostojanstva kao i druga bića postignute službe. Nebadonski zbor ovih arhanđela trenutno broji 13,641 biće. Od toga, 4,832 bića nose savršenstvo stvaranja, dok je 8,809 bića predstavljaju uzlazne duhove koji su uspjeli postići ovaj cilj uzvišene službe. Mnogi od ovih uzlaznih Večernih Zvijezda započinju svoju kozmičku karijeru kao serafi; drugi uzlaze do neobznanjenih lazina egzistencije stvorenih bića. Kao cilj postignuća, ovaj visoki zbor ostaje otvoren uzlaznim kandidatima sve do onog časa kad svemir postigne stadija svjetla i života.

Morontija ličnosti kao i određeni drugi redovi nadsmrtnih bića lako mogu razabrati pripadnike obadva reda Blistavih Večernih Zvijezda. Stvorena bića ovog zanimljivog i svestranog reda posjeduju silu duha koju je moguće ispoljiti neovisno o njihovoj osobnoj prisutnosti.

Na čelu ovih arhanđela stoji Gavalija, prvorodeni pripadnik ovog nebadonskog reda. Od povratka Krista Mihaela s njegovog pobjedonosnog darivanja na Urantiji, Gavalija je pripojen uzlaznoj smrtničkoj službi i tijekom posljednjih tisuću i devet stotina godina Urantija vremena, njegov suradnik Galantija djeluje s Jerusema, gdje provodi otprilike polovicu svoga vremena. Galantija je prvi uzlazni arhanđeo koji je dostigao ovu visoku poziciju.

Ni jedna grupa ili organizacija Blistavih Večernih Zvijezda ne postoji na stranu od njihovog uobičajenog djelovanja u parovima na brojnim zadaćama. Oni nisu naročito pripojeni misijama vezanim uz smrtničko uzlazno putovanje, ali kad se nađu na ovim zadacima, nikad ne djeluju pojedinačno. Uvijek rade u parovima - jedno stvoreno biće i jedna uzlazna Večernja Zvijezda.

Jedna od najviših dužnosti Večernih Zvijezda počiva u praćenju Avonalnih darovanih Sinova na njihovim planetarnim misijama, upravo kao što je Gabrijel pratio Mihaela prilikom njegovog darivanja

Trinity Teacher Sons.

37:2.3 (407.3) Though personally occupied with administrative duties, Gabriel maintains contact with all other phases of universe life and affairs through the Brilliant Evening Stars. They always accompany him on his planetary tours and frequently go on special missions to the individual planets as his personal representatives. On such assignments they have sometimes been known as "the angel of the Lord." They frequently go to Uversa to represent the Bright and Morning Star before the courts and assemblies of the Ancients of Days, but they seldom journey beyond the confines of Orvonton.

37:2.4 (407.4) The Brilliant Evening Stars are a unique twofold order, embracing some of created dignity and others of attained service. The Nebadon corps of these superangels now numbers 13,641. There are 4,832 of created dignity, while 8,809 are ascendant spirits who have attained this goal of exalted service. Many of these ascendant Evening Stars started their universe careers as seraphim; others have ascended from unrevealed levels of creature life. As an attainment goal this high corps is never closed to ascension candidates so long as a universe is not settled in light and life.

37:2.5 (407.5) Both types of Brilliant Evening Stars are easily visible to morontia personalities and certain types of supermortal material beings. The created beings of this interesting and versatile order possess a spirit force which can be manifested independently of their personal presence.

37:2.6 (407.6) The head of these superangels is Gavalia, the first-born of this order in Nebadon. Since the return of Christ Michael from his triumphant bestowal on Urantia, Gavalia has been assigned to the ascendant mortal ministry, and for the last nineteen hundred Urantia years his associate, Galantia, has maintained headquarters on Jerusem, where he spends about half of his time. Galantia is the first of the ascendant superangels to attain this high estate.

37:2.7 (407.7) No grouping or company organization of the Brilliant Evening Stars exists other than their customary association in pairs on many assignments. They are not extensively assigned on missions pertaining to the ascendant career of mortals, but when thus commissioned, they never function alone. They always work in pairs — one a created being, the other an ascendant Evening Star.

37:2.8 (407.8) One of the high duties of the Evening Stars is to accompany the Avonal bestowal Sons on their planetary missions, even as Gabriel accompanied Michael on his Urantia bestowal.

na Urantiji. Ova dva arhanđela koji su sudjelovali u ovoj misiji predstavljaju vodeće ličnosti pri ovakvim misijama koje ravnopravno upravljaju arhanđelima kao i drugim bićima koja su postavljena na određeni zadatak. Stariješina ovih nadanđelskih upravitelja predstavlja osobu koja, uoči bitnog vremena i doba, poziva Avonalnog darovanog Sina da se "Posveti bratovom poslu."

Slični parovi ovih nadanđela djeluju na zadaći pod pokroviteljstvom planetarnog zbora Trojskih Sinova Učitelja koji rade na utemeljenju postdarivateljskog ili ranog duhovnog doba na naseljenom svijetu. Pri ovakvim zadaćama Večernje Zvijezde služe u vezivnoj ulozi između zemaljskih smrtnika i nevidljivog zbora Sinova Učitelja.

Svjetovi Večernjih Zvijezda. Šesta grupa koja ulazi u sastav sedam Salvingtonskih svjetova i njihova četrdeset i dva satelita ulazi pod administrativnu upravu Blistavih Večernjih Zvijezda. Sedam osnovnih svjetova pripadaju pod upravu stvorenih redova ovih nadanđela, dok priključenim satelitima upravljaju uzlazne Večernje Zvijezde.

Na satelitima prva tri svijeta funkcioniraju škole Sinova Učitelja i Večernjih Zvijezda posvećene ličnostima duha lokalnog svemira. Za njima slijede tri grupe satelita koje posvećene sličnim zajedničkim školama posvećenim pouci uzlaznih smrtnika. Sateliti sedmog svijeta služe isključivo kao platforma za donošenje trojedinih odluka Sinova Učitelja, Večernjih Zvijezda i finalista. Ovi nadanđeli su odnedavno blisko identificirani s lokalnokozmičkim aktivnostima Zbora Finalnosti i već dugo djeluju u vezi sa Sinovima Učiteljima. Između Večerenjih Zvijezda i Gravitacijskih Vjesnika priključenih finalističkoj radnoj grupi postoji naročito snažna i moćna veza. Sedmi osnovni svijet sam po sebi je rezerviran za one neobznanjene aktivnosti povezane s budućim odnosom između Sinova Učitelja, finalista i Večernjih Zvijezda koji treba nastupiti po upotpunjenju pojave nadkozmičkogispoljenja ličnosti Vrhovnog Boga.

3. ARHANĐELI

Arhanđeli predstavljaju potomstvo Sina Stvoritelja i Kozmičkog Majčinskog Duha. Oni su najviši tip bića duha naveliko reproduciran u lokalnom svemiru i prilikom posljednjeg popisa u Nebadonu je zabilježeno gotovo osam stotina tisuća ovih bića.

Arhanđeli pripadaju jednoj od nekolicine grupa lokalnokozmičkih ličnosti koje normalno ne

The two attending superangels are the ranking personalities of such missions, serving as cocommanders of the archangels and all others assigned to these undertakings. It is the senior of these superangel commanders who, at the significant time and age, bids the Avonal bestowal Son, "Be about your brother's business."

37:2.9 (408.1) Similar pairs of these superangels are assigned to the planetary corps of Trinity Teacher Sons that functions to establish the postbestowal or dawning spiritual age of an inhabited world. On such assignments the Evening Stars serve as liaisons between the mortals of the realm and the invisible corps of Teacher Sons.

37:2.10 (408.2) *The Worlds of the Evening Stars.* The sixth group of seven Salvington worlds and their forty-two tributary satellites are assigned to the administration of the Brilliant Evening Stars. The seven primary worlds are presided over by the created orders of these superangels, while the tributary satellites are administered by ascendant Evening Stars.

37:2.11 (408.3) The satellites of the first three worlds are devoted to the schools of the Teacher Sons and the Evening Stars dedicated to the spirit personalities of the local universe. The next three groups are occupied by similar joint schools devoted to the training of ascending mortals. The seventh-world satellites are reserved for the triune deliberations of the Teacher Sons, the Evening Stars, and the finaliters. During recent times these superangels have been closely identified with the local universe work of the Corps of the Finality, and they have long been associated with the Teacher Sons. There exists a liaison of tremendous power and import between the Evening Stars and the Gravity Messengers attached to the finaliter working groups. The seventh primary world itself is reserved for those unrevealed matters which pertain to the future relationship that will obtain between the Teacher Sons, the finaliters, and the Evening Stars consequent upon the completed emergence of the superuniverse manifestation of the personality of God the Supreme.

3. THE ARCHANGELS

37:3.1 (408.4) Archangels are the offspring of the Creator Son and the Universe Mother Spirit. They are the highest type of high spirit being produced in large numbers in a local universe, and at the time of the last registry there were almost eight hundred thousand in Nebadon.

37:3.2 (408.5) Archangels are one of the few groups of local universe personalities who are not

pripadaju pod Gabrijelovu nadležnost. Oni se ni na koji način ne bave rutinskom administracijom svemira, već se posvećuju aktivnostima u cilju opstanka stvorenih bića i unaprijeđenja uzlaznog puta smrtnika vremena i prostora. Dok arhanđeli nisu u cjelosti pod upravom i nadležnosti Sjajne i Jutarnje Zvijezde, oni povremeno djeluju pod njegovim autoritetom. Oni štoviše surađuju s drugim Kozmičkim Pomoćnicima, kao recimo Večernjim Zvijezdama, kao što se može vidjeti pri određenim poduzećima opisanim u pripovijedi o implantaciji života na vašem svijetu.

Arhanđelski Nebadonski zbor djeluje pod upravom prvorodenog bića iz ovog reda i na Urantiji odnedavno djeluje odijelni arhanđelski centar. Upravo ova neuobičajena činjenica predstavlja to što privlači pažnju izvannebadonskih studenata-posjetitelja. Među njihovim ranim observacijama intrakozmičkih poduzeća počiva i otkriće da mnoge uzlazne aktivnosti Blistavih Večernjih Zvijezda djeluju pod upravom glavnog centra vašeg lokalnog sustava, Stanije. Dalje je utvrđeno da se određene arhanđelske aktivnosti sprovode pod upravom malog i naočigled beznačajnog naseljenog svijeta po imenu Urantija. I za ovim slijedi otkrivenje Mihaelovog darivanja na Urantiji, neposredno praćeno uvećanim zanimanjem za vas i vaš skromni svijet.

Razumijete li veličinu činjenice da je vaš skromni i zbrkani planet postao odijelni centar kozmičke administracije i uprave određenih arhanđelskih aktivnosti povezanih s Rajskim uzlaznim programom? Ovo nesumnjivo navješćuje buduću koncentraciju drugih uzlaznih aktivnosti na svijetu Mihaelovog darivanja i pruža veličanstven i svečan značaj Učiteljevom obećanju, "Ja ću se vratiti."

Arhanđeli su općeno pripojeni službi i djelovanju u korist Avonalnog reda sinova, ali prije toga moraju proći obimnim programom preliminarne obuke u svim fazama aktivnosti različitih služiteljskih duhova. Prilikom svakog darivanja rajskog Sina određenom svijetu, njega prati stočlani zbor koji mu je privremeno pripojen tijekom darivanja. U slučaju da Magistarski Sin privremeno postane vladar ovog svijeta, ovi arhanđeli djeluju kao upravitelji svih nebeskih bića tog svijeta.

Dva starješinska arhanđela uvijek djeluju kao osobni pomoćnici Rajskih Avonala prilikom svih planetarnih misija, bilo da se radi o sudskim aktivnostima, magistratskim misijama ili utjelovljenjima prilikom darivanja. Nakon što Rajski Sin donese sudbenu odluku u vezi određenog svijeta i po prozivci mrtvih (takozvanom uskrsnuću), doslovno je istina da se serafski čuvari uspavanih ličnosti odazovu na "glas

normally under the jurisdiction of Gabriel. They are not in any manner concerned with the routine administration of the universe, being dedicated to the work of creature survival and to the furtherance of the ascending career of the mortals of time and space. While not ordinarily subject to the direction of the Bright and Morning Star, the archangels do sometimes function by his authority. They also collaborate with others of the Universe Aids, such as the Evening Stars, as is illustrated by certain transactions depicted in the narrative of life transplantation on your world.

37:3.3 (408.6) The archangel corps of Nebadon is directed by the first-born of this order, and in more recent times a divisional headquarters of the archangels has been maintained on Urantia. It is this unusual fact that soon arrests the attention of extra-Nebadon student visitors. Among their early observations of intrauniverse transactions is the discovery that many ascendant activities of the Brilliant Evening Stars are directed from the capital of a local system, Satania. On further examination they discover that certain archangel activities are directed from a small and apparently insignificant inhabited world called Urantia. And then ensues the revelation of Michael's bestowal on Urantia and their immediately quickened interest in you and your lowly sphere.

37:3.4 (409.1) Do you grasp the significance of the fact that your lowly and confused planet has become a divisional headquarters for the universe administration and direction of certain archangel activities having to do with the Paradise ascension scheme? This undoubtedly presages the future concentration of other ascendant activities on the bestowal world of Michael and lends a tremendous and solemn import to the Master's personal promise, "I will come again."

37:3.5 (409.2) In general, the archangels are assigned to the service and ministry of the Avonal order of sonship, but not until they have passed through extensive preliminary training in all phases of the work of the various ministering spirits. A corps of one hundred accompanies every Paradise bestowal Son to an inhabited world, being temporarily assigned to him for the duration of such a bestowal. If the Magisterial Son should become temporary ruler of the planet, these archangels would act as the directing heads of all celestial life on that sphere.

37:3.6 (409.3) Two senior archangels are always assigned as the personal aids of a Paradise Avonal on all planetary missions, whether involving judicial actions, magisterial missions, or bestowal incarnations. When this Paradise Son has finished the judgment of a realm and the dead are called to record (the so-called resurrection), it is literally true that the seraphic guardians of the slumbering personalities respond to "the voice of

arhandela." Prozivka pri okončanju epohalnog suda predstavlja odgovornost pripojenog arhandela. Ovo je arhanđel uskrsnuća koji nekom prilikom nosi naziv "Mihaelov arhandeo."

Svjetovi arhandela. Sedma grupa svjetova koji okružuju Salvington, zajedno sa satelitima, pripada arhanđelima. Prvi svijet zajedno sa svim njegovim pomoćnim satelitima pripada bilježnicima. Ovaj mnogobrojni bilježnički zbor radi na očuvanju arhive shakog pojedinačnog smrtnika od rođenja, tijekom uzlaznog puta, sve dok dotična osoba ne napusti Salvington kako bi pošla nadkozmičkim programom ili dok ne bude "izbrisana iz egzistencijske arhive" po nalog Starih Dana.

Upravo na ovom svijetu se razvrstavaju, registriraju i čuvaju osobni arhivski zapisi i identifikacijskog smrtnika tijekom tog dosudnog razdoblja između smrtničke smrti i trenutka repersonifikacije, uskrsnuća iz mrtvih.

4. NAJVIŠI POMOĆNICI

Najviši Pomoćnici pripadaju grupi dobrovoljaca koji ne vuku porijeklo iz lokalnog svemira, a koji su privremeno postavljeni na dužnost u ulozi centralnih i nadkozmičkih predstavnika ili promatrača lokalnih tvorevina. Dok neprestano variraju po broju pripadanika, uvijek imaju par milijuna članova.

Tako s vremena na vrijeme imamo prilike izvući korist iz službe i pomoći bića koja vuku porijeklo s Raja, kao recimo Usavršitelja Mudrosti, Nadahnutih Duhova Trojstva, Potrojtstvljenih Sinova, Usamljenih Glasnika, supernafima, sekonafima, tetriafima i drugih milostivih služitelja koji borave s nama kako bi pomogli našim domaćim ličnostima u nastojanju da dovedu cijeli Nebadon u puniji sklad s Orvontonskim idejama i Rajskim idealima.

Ova bića mogu pojedinačno služiti u Nebadonu i stoga tehnički biti izvan naše sudske uprave, ali kad god djeluju na dužnosti, ove ličnosti nadsvemira i centralnog svemira nisu u cjelosti oslobođenje zakona lokalnog svemira u kojem trenutno borave, premda nastavljaju djelovati kao predstavnici viših svemira i djelovati u skladu s uputama koje definiraju njihovu misiju u našem podneblju. Njihov glavni centar je smješten na Salvingtonskom sektoru Ujedinjenih Dana, dok u Nebadonu djeluju pod nadzorom ovog poslanika Rajskog Trojstva. Svaki put kad služe u nepovezanim grupama, ove ličnosti iz viših domena djeluju samoupravno, ali kad služe prema zahtjevu, obično se dobrovoljno i cjelovito

the archangel." The roll call of a dispensation termination is promulgated by an attendant archangel. This is the archangel of the resurrection, sometimes referred to as the "archangel of Michael."

37:3.7 (409.4) *The Worlds of the Archangels.* The seventh group of the encircling Salvington worlds, with their associated satellites, is assigned to the archangels. Sphere number one and all of its six tributary satellites are occupied by the personality record keepers. This enormous corps of recorders busy themselves with keeping straight the record of each mortal of time from the moment of birth up through the universe career until such an individual either leaves Salvington for the superuniverse regime or is "blotted out of recorded existence" by the mandate of the Ancients of Days.

37:3.8 (409.5) It is on these worlds that personality records and identification sureties are classified, filed, and preserved during that time which intervenes between mortal death and the hour of repersonalization, the resurrection from death.

4. MOST HIGH ASSISTANTS

37:4.1 (409.6) The Most High Assistants are a group of volunteering beings, of origin outside the local universe, who are temporarily assigned as central and superuniverse representatives to, or observers of, the local creations. Their number varies constantly but is always far up in the millions.

37:4.2 (409.7) From time to time we thus benefit from the ministry and assistance of such Paradise-origin beings as Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, Universal Censors, Inspired Trinity Spirits, Trinitized Sons, Solitary Messengers, supernaphim, seconaphim, tertianaphim, and other gracious ministers, who sojourn with us for the purpose of helping our native personalities in the effort to bring all Nebadon into fuller harmony with the ideas of Orvonton and the ideals of Paradise.

37:4.3 (410.1) Any of these beings may be voluntarily serving in Nebadon and hence be technically outside our jurisdiction, but when functioning by assignment, such personalities of the super- and central universes are not wholly exempt from the regulations of the local universe of their sojourn, though they continue to function as representatives of the higher universes and to work in accordance with the instructions which constitute their mission in our realm. Their general headquarters is situated in the Salvington sector of the Union of Days, and they operate in Nebadon subject to the oversupervision of this ambassador of the Paradise Trinity. When serving in unattached groups, these personalities from the

podvrgavaju nadležnosti nadzornih upravitelja domene kojoj su funkcionalno priključeni.

Većina Najviših Pomoćnika služe na dužnosti u lokalnom svemiru i zvijezdu, ali pri tome nisu neposredno pripojeni sustavu planetarne vlade. U svakom slučaju, oni mogu djelovati na bilo kojem mjestu u lokalnom svemiru i mogu biti pripojeni bilo kojoj fazi nebadonske aktivnosti - administrativne, izvršne, obrazovne ili druge.

Većina pripadnika ovog zbora služi nebadonsko rajskim ličnostima - Ujedinjenim Danima, Sinu Stvoritelju, Vjernim Danima, Magistarskim Sinovima i Trojskim Sinovima Učiteljima. Nekom je prilikom pri izvršenju poslova lokalne tvorevine mudro privremeno uskratiti određene detalje praktično svim domaćim ličnostima lokalnog svemira. Pred toga, zreliji i dalekovidiji pripadnici zbora Najviših Pomoćnika bolje i potpunije mogu shvatiti određene napredne planove i složene odluke i oni se pokazuju jako korisnim kozmičkim vladarima i administratorima upravo u takvim situacijama kao i u mnogim drugim slučajevima.

5. VISOKI PREDSTAVNICI

Visoki Predstavnici predstavljaju uzlazne smrtnike koji su spojeni s Duhom; oni nisu spojeni s Ispravljačem. Vi prilično dobro shvatate kozmički uzlazni put smrtničkih kandidata koji se trebaju spojiti s Ispravljačem, što predstavlja visoku sudbinu koja očekuje sve smrtnike Urantije od darivanja Krista Mihaela. Ali ovo nije isključiva sudbina svih smrtnika preddarivateljskih epoha sličnih svjetova, kako postoji i drugi oblik svjetova u čijim žiteljima Misaoni Ispravljači ne borave permanentno. Ovi smrtnici nikad ne postaju permanentno sjedinjeni s Tajanstvenim Osmatračima Rajskog darivanja; unatoč tome, Ispravljači privremeno dolaze u ove smrtnike, služeći kao vodiči i uzorci tijekom tjelesnog života. Za vrijeme ovog privremenog boravka, oni nastoje potaći evoluciju besmrtno duše upravo kao što to čine u onim bićima s kojim se namjeravaju spojiti, dok u ovom slučaju zauvijek napuštaju smrtna bića svoje privremene veze po svršetku smrtničkog putovanja.

Preživjele duše koje pripadaju ovom redu dostižu besmrtnost vječnim spojem s individualnim fragmentima lokalno kozmičkog Majčinskog Duha. Oni nisu velikog broja, ono bar u okviru Nebadon. Na prebivališnim svjetovima imate priliku sresti i upoznati ove smrtnike spojene s Duhom koji uzlaze Rajskog stazom zajedno s

higher realms are usually self-directing, but when serving on request, they often voluntarily place themselves wholly under the jurisdiction of the supervising directors of the realms of assigned function.

37:4.4 (410.2) Most High Assistants serve in local universe and in constellation capacities but are not directly attached to the system or planetary governments. They may, however, function anywhere in the local universe and may be assigned to any phase of Nebadon activity — administrative, executive, educational, and others.

37:4.5 (410.3) Most of this corps is enlisted in assisting the Nebadon Paradise personalities — the Union of Days, the Creator Son, the Faithfuls of Days, the Magisterial Sons, and the Trinity Teacher Sons. Now and then in the transaction of the affairs of a local creation it becomes wise to withhold certain details, temporarily, from the knowledge of practically all of the native personalities of that local universe. Certain advanced plans and complex rulings are also better grasped and more fully understood by the more mature and farseeing corps of Most High Assistants, and it is in such situations, and many others, that they are so highly serviceable to the universe rulers and administrators.

5. HIGH COMMISSIONERS

37:5.1 (410.4) The High Commissioners are Spirit-fused ascendant mortals; they are not Adjuster fused. You quite well understand about the universe-ascension career of a mortal candidate for Adjuster fusion, that being the high destiny in prospect for all Urantia mortals since the bestowal of Christ Michael. But this is not the exclusive destiny of all mortals in the prebestowal ages of worlds like yours, and there is another type of world whose inhabitants are never permanently indwelt by Thought Adjusters. Such mortals are never permanently joined in union with a Mystery Monitor of Paradise bestowal; nevertheless, the Adjusters do transiently indwell them, serving as guides and patterns for the duration of the life in the flesh. During this temporary sojourn they foster the evolution of an immortal soul just as in those beings with whom they hope to fuse, but when the mortal race is run, they take eternal leave of the creatures of temporary association.

37:5.2 (410.5) Surviving souls of this order attain immortality by eternal fusion with an individualized fragment of the spirit of the local universe Mother Spirit. They are not a numerous group, at least not in Nebadon. On the mansion worlds you will meet and fraternize with these Spirit-fused mortals as they ascend the Paradise path with you as far as

vama sve do Salvingtona, odakle ne nastavljaju napredovati. Dok određeni pojedinci nakon toga mogu nastaviti putovati uzlaznom stazom u službi lokalnog svemira, većina zauvijek ostaje u službi lokalnog svemira; kao zasebnoj klasi, nije im suđeno da dostignu Raj.

Kako se ne spajaju s Ispravljačima, nikad ne postaju finalisti, ali s vremenom mogu postati pripadnici lokalnokozmičkog Zbora Savršenstva. Oni se u duhu povinuju Očevom nalogu da "Budu savršeni."

Nakon što dostignu Nebadonski Zbor Savršenstva, uzlazna bića koja se spajaju s Duhom mogu prihvatiti dužnosti Kozmičkih Pomoćnika, kako ovo predstavlja jedan od mogućih putova daljnjeg iskustvenog rasta koji im je dostupan. Oni na taj način postaju kandidati za pozicije visoke službe tumačenja različitih stavova evolutivnih stvorenja materijalnih svjetova nebeskim vlastima lokalnog svemira. Visoki Poslanici započinju svoju službu na planetima u ulozi rasnih poslanika. Na ovoj dužnosti imaju prilike tumačiti gledišta i predočiti potrebe različitih ljudskih rasa. Jako su odani dobrobiti smrtničkih rasa koje predstavljaju kao glasnogovornici, uvijek nastojeći postići milost, pravednost i poštenje u svim odnosima s drugim ljudima. Rasni poslanici djeluju u beskrajnim serijama planetarnih kriza i artikuliraju metode izražaja cijelih grupa napaćenih smrtnika.

Nakon dugotrajnog iskustva pri rješavanju problema na naseljenim svjetovima, ovi rasni poslanici napreduju do viših razina djelovanja i s vremenom dostižu status Visokih Poslanika lokalnog svemira u ovoj demoni. Pri posljednjem popisu zabilježeno je nešto više od jedne i pol milijarde ovih Visokih Poslanika u Nebadonu. Ona bića nisu finalisti, ali jesu uzlazna bića dugotrajnog iskustva i od velike pomoći u svojim rodnim domenama.

Mi bez iznimke imamo prilike naći ove poslanike u svim sudovima pravde, od najnižih do najviših. Dok ne sudjeluju u dijeljenju pravde, oni djeluju kao prijatelji suda koji savjetuju predsjedavajuće suce u vezi prijašnjih događaja, okružja i nasljedne prirode osoba koje sudjeluju u sudskom procesu.

Visoki Predstavници djeluju u zajednici s različitim glasničkim grupama prostora, te su uvijek priključeni služiteljskim duhovima vremena. Dok se mogu susresti na programima različitih kozmičkih skupova, ovi poslanici i mudri procjenitelji ljudske prirode uvijek djeluju pri misijama Božjih Sinova na svjetovima prostora.

Salvington, where they stop. Some of them may subsequently ascend to higher universe levels, but the majority will forever remain in the service of the local universe; as a class they are not destined to attain Paradise.

37:5.3 (411.1) Not being Adjuster fused, they never become finaliters, but they do eventually become enrolled in the local universe Corps of Perfection. They have in spirit obeyed the Father's command, "Be you perfect."

37:5.4 (411.2) After attaining the Nebadon Corps of Perfection, Spirit-fused ascenders may accept assignment as Universe Aids, this being one of the avenues of continuing experiential growth which is open to them. Thus do they become candidates for commissions to the high service of interpreting the viewpoints of the evolving creatures of the material worlds to the celestial authorities of the local universe.

37:5.5 (411.3) The High Commissioners begin their service on the planets as race commissioners. In this capacity they interpret the viewpoints and portray the needs of the various human races. They are supremely devoted to the welfare of the mortal races whose spokesmen they are, ever seeking to obtain for them mercy, justice, and fair treatment in all relationships with other peoples. Race commissioners function in an endless series of planetary crises and serve as the articulate expression of whole groups of struggling mortals.

37:5.6 (411.4) After long experience in problem solving on the inhabited worlds, these race commissioners are advanced to the higher levels of function, eventually attaining the status of High Commissioners of and in the local universe. The last registration recorded slightly over one and one-half billion of these High Commissioners in Nebadon. These beings are not finaliters, but they are ascendant beings of long experience and of great service to their native realm.

37:5.7 (411.5) We invariably find these commissioners in all the tribunals of justice, from the lowest to the highest. Not that they participate in the proceedings of justice, but they do act as friends of the court, advising the presiding magistrates respecting the antecedents, environment, and inherent nature of those

U svakoj situaciji gdje poštenje i pravda zahtijevaju poznavanje načina na koji određeni prijedlog može pogoditi evolutivne rase vremena, ovi poslanici pružaju pomoć nudeći svoje prijedloge; oni uvijek prisustvuju kao glasnogovornici onih koji ne mogu biti prisutni kako bi govorili u svoje ime.

Svjetovi smrtnika spojenih s Duhom. Osmu grupu u sastavu sedam osnovnih svjetova i pomoćnih satelita Salvingtonskog kruga isključivo pripada nebadonskim smrtnicima spojenim s Duhom. Uzlazni smrtnici spojeni s Ispravljačem nisu ni na koji način umiješani u poslove ovih svjetova, izuzev što povremeno mogu uživati u prijatnom i korisnom boravku kao gosti domaćih bića spojenih s Duhom.

Izuzev u slučaju nekolicine koja dostigne Uversu i Raj, ovi svjetovi predstavljaju trajno prebivalište preživjelih bića koja se spajaju s Duhom. Ovo svrsishodno ograničenje smrtničkog uzlaza djeluje u korist lokalnih svemira tako što zadržava trajno evoluirana bića čije napredno iskustvo nastavlja naprijedivati buduću stabilnost i raznolikost lokalnokozmičke administracije. Dok ova bića ne dostižu Raj, ona svejedno postižu iskustvenu mudrost pri savladavanju nebadonskih problema koja doslovce nadilazi svaku mudrost prijelaznih uzlaznih bića.

I ove preživjele duše nastavljaju postojati kao jedinstven spoj ljudskog i božanskog s rastućom sposobnosti pomirenja gledišta ovih dvaju široko razdvojenih razina i predodžbenja ovih dvojnih gledišta sa sve višom razinom mudrosti.

concerned in the adjudication.

37:5.8 (411.6) High Commissioners are attached to the various messenger hosts of space and always to the ministering spirits of time. They are encountered on the programs of various universe assemblies, and these same mortal-wise commissioners are always attached to the missions of the Sons of God to the worlds of space.

37:5.9 (411.7) Whenever fairness and justice require an understanding of how a contemplated policy or procedure would affect the evolutionary races of time, these commissioners are at hand to present their recommendations; they are always present to speak for those who cannot be present to speak for themselves.

37:5.10 (411.8) *The Worlds of the Spirit-fused Mortals.* The eighth group of seven primary worlds and tributary satellites in the Salvington circuit are the exclusive possession of the Spirit-fused mortals of Nebadon. Ascending Adjuster-fused mortals are not concerned with these worlds except to enjoy many pleasant and profitable sojourns as the invited guests of the Spirit-fused residents.

37:5.11 (411.9) Except for those few who attain Uversa and Paradise, these worlds are the permanent residence of the Spirit-fused survivors. Such designed limitation of mortal ascent reacts to the good of the local universes by insuring the retention of a permanent evolved population whose augmenting experience will continue to enhance the future stabilization and diversification of the local universe administration. These beings may not attain Paradise, but they achieve an experiential wisdom in the mastery of Nebadon problems that utterly surpasses anything attained by the transient ascenders. And these surviving souls continue as unique combinations of the human and the divine, being increasingly able to unite the viewpoints of these two widely separate levels and to present such a dual viewpoint with ever-heightening wisdom.

6. NEBESKI NADGLEDNICI

Dok Nebadonskim obrazovnim sustavom zajednički upravljaju Trojski Sinovi Učitelji i Melkizedeški učiteljski zbor, veći dio aktivnosti na održavanju i poboljšanju ovog sustava predstavlja djelo Nebeskih Nadglednika. Ova bića predstavljaju regrutirane pripadnike zbora koji obuhvaća sve oblike ličnosti povezane s

6. CELESTIAL OVERSEERS

37:6.1 (412.1) The Nebadon educational system is jointly administered by the Trinity Teacher Sons and the Melchizedek teaching corps, but much of the work designed to effect its maintenance and upbuilding is carried on by the Celestial Overseers. These beings are a recruited corps embracing all types of individuals connected with

programom obrazovanja i obuke uzlaznih smrtnika. U Nebadonu trenutno postoji više od tri milijuna ovih bića, dobrovaljaca koji su iskustveno kvalificirani za službu u ulozi obrazovnih savjetnika cijele domene. Iz svoje centralne postojbe na Salvingtonskim svjetovima Melkizedeka, ovi nadglednici putuju lokalnim svemirom kao inspektori Nebadonske obrazovne vještine namjenjene promjeni uma i obrazovanju duha uzlaznih smrtnika.

Ova obuka uma i obrazovanje duha teku od svjetova ljudskog porijekla, sve do sustava prebivaličnih svjetova i drugih uzlaznih planeta povezanih sa Jeruzalemom, sedamdeset društvenih svjetova u sastavu Edentije i na četiri stotine devedeset planeta posvećenih napretku duha koji okružuju Salvington. Na kozmičkim centrima postoje mnogobrojne Melkizedeške škole, univerziteti Kozmičkih Sinova, serafski univerziteti i škole Sinova Učitelja i Ujedinjenih Dana. Na svaki mogući način nastoji se ostvariti kvalifikacija različitih kozmičkih ličnosti u cilju napredne službe i naprednijeg djelovanja. Cijeli svemir predstavlja jednu veliku školu.

Metode korištene prilikom ovih i mnogih drugih škola višeg obrazovanja nadilaze ljudsko shvaćanje umjetnosti naučavanja istine, ali u ovom p očiva poenta cijelog obrazovnog sustava: u postignuću karaktera prosvjetljenim iskustvom. Učitelji postižu prosvjetljenje; kozmička platforma i uzlazni status pružaju priliku za postignuće iskustva; mudro korištenje onih dvaju činitelja uzdiže karakter.

Nebadonski obrazovni sustav u principu daje smrtnim bićima određeni zadatak, te im zatim pruža priliku da nauče idealnu i božansku metodu najboljeg izvršenja dotičnog zadatka. Vi primete definiranu zadaću, dok vam se istovremeno stavlja na raspolaganje kvalificirana obuka učitelja koji vam pokazuju najbolju metodu izvršenja vašeg zadatka. Božanski obrazovni plan pruža priliku za blisku povezanost između rada i obrazovanja. Mi vas učimo kako ćete najbolje izvršiti zadatke koje vam postavljamo.

Cilj cijele ove obuke i iskustva počiva u nastojanju da vas pripremimo za pristup višim i duhovnijim obrazovnim planetima nadsvemira. Putovanje u okviru određene domene predstavlja individualnu aktivnost, dok prijelaz iz jedne faze u drugu obično teče u grupama.

Vječno napredovanje ne znači jedino duhovni razvoj. Intelktualno postignuće jednako tako predstavlja dio kozmičkog obrazovanja. Iskustvo uma raste istovremeno s razvojem duhovnog horizonta. Um i duh primaju jednaku priliku za obuku i napredak. Ali pri cijeloj obuci uma i duha,

the scheme of educating and training the ascending mortals. There are upward of three million of them in Nebadon, and they are all volunteers who have qualified by experience to serve as educational advisers to the entire realm. From their headquarters on the Salvington worlds of the Melchizedeks, these overseers range the local universe as inspectors of the Nebadon school technique designed to effect the mind training and the spirit education of the ascending creatures.

37:6.2 (412.2) This training of mind and education of spirit is carried on from the worlds of human origin up through the system mansion worlds and the other spheres of progress associated with Jerusem, on the seventy socializing realms attached to Edentia, and on the four hundred and ninety spheres of spirit progress encircling Salvington. On the universe headquarters itself are numerous Melchizedek schools, the colleges of the Universe Sons, the seraphic universities, and the schools of the Teacher Sons and the Union of Days. Every possible provision is made to qualify the various personalities of the universe for advancing service and improving function. The entire universe is one vast school.

37:6.3 (412.3) The methods employed in many of the higher schools are beyond the human concept of the art of teaching truth, but this is the keynote of the whole educational system: character acquired by enlightened experience. The teachers provide the enlightenment; the universe station and the ascender's status afford the opportunity for experience; the wise utilization of these two augments character.

37:6.4 (412.4) Fundamentally, the Nebadon educational system provides for your assignment to a task and then affords you opportunity to receive instruction as to the ideal and divine method of best performing that task. You are given a definite task to perform, and at the same time you are provided with teachers who are qualified to instruct you in the best method of executing your assignment. The divine plan of education provides for the intimate association of work and instruction. We teach you how best to execute the things we command you to do.

37:6.5 (412.5) The purpose of all this training and experience is to prepare you for admission to the higher and more spiritual training spheres of the superuniverse. Progress within a given realm is individual, but transition from one phase to another is usually by classes.

37:6.6 (412.6) The progression of eternity does not consist solely in spiritual development. Intellectual acquisition is also a part of universal education. The experience of the mind is broadened equally with the expansion of the spiritual horizon. Mind and spirit are afforded like opportunities for training

zauvijek ste oslobođeni zapeka smrtničkog obličja. Više ne morate biti sudac protivnim riječkanjima čovjekovih dvaju međusobno različitih priroda, duhovne i materijalne. Konačno primate kvalifikaciju za užitek sjedinjenog poriva uzvišenog uma koji se davno odvoji od primitivnih životinjskih tendencija prema materijalnim stvarima.

Prije nego što napuste Nebadon, većina smrtnika Urantije imaju priliku služiti dulje ili kraće vrijeme u sastavu Nebadonskog zbora Nebeskih Nadglednika.

7. UČITELJI PREBIVALIŠNIH SVJETOVA

Učitelji Prebivališnih Svjetova stižu iz redova uzvišenih kerubina. Kao i većina drugih učitelja u okviru Nebadona, djeluju pod prismotrom Melkizedeka. Oni sudjeluju u većini obrazovnih poduzeća vezanih uz detalje morontija života i njihov broj nadilazi shvaćanje smrtničkog uma.

Kao razvojna razina kerubina i sanobina, Učitelji Prebivališnih Svjetova predstavljaju predmet rasprave u narednom poglavlju, dok kao učitelji koji igraju bitnu ulogu u morontijalnom životu predstavljaju predmet rasprave u poglavlju koje nosi ovo ime.

8. VIŠI REDOVI POSTIGNUĆA DUHA

Pored centara moći i fizičkih upravitelja, određena bića duha visokog porijekla koja pripadaju obitelji Beskonačnog Duha trajno djeluju u okvirima lokalnog svemira. Od viših redova duha iz obitelji Beskonačnog Duha, slijedeća bića djeluju u ovoj ulozi:

Osamljeni Glasici, kad se nađu funkcionalno pripojeni lokalnokozmičkoj administraciji, obavljaju neprocjenjivu službu u nastojanju da prevaziđu zapreke vremena i prostora. Mi koji pripadamo lokalnom svemiru nemamo autoriteta nad ovim bićima u onim slučajevima gdje ne djeluju u ovoj ulozi, ali čak i tada ova jedinstvena bića uvijek ispoljavaju voljnost da ukažu pomoć pri rješenoj naših problema i izvršenju naših naloga.

Andovontija je ime sekundarnog Nadglednika Kozmičkog Kruga našeg lokalnog svemira. On se jedino bavi pitanjima krugova morontije i duha, a ne s onih koji podliježu vlasti upravitelja moći. Andavontija je taj koji je izolirao Urantiju prilikom Kaligastijine izdaje planeta za vrijeme teških epoha Luciferove pobune. Šaljući pozdrave smrtnicima Urantije, izrazio je zadovoljstvo u

and advancement. But in all this superb training of mind and spirit you are forever free from the handicaps of mortal flesh. No longer must you constantly referee the conflicting contentions of your divergent spiritual and material natures. At last you are qualified to enjoy the unified urge of a glorified mind long since divested of primitive animalistic trends towards things material.

37:6.7 (413.1) Before leaving the universe of Nebadon, most Urantia mortals will be afforded opportunity to serve for a longer or shorter time as members of the Nebadon corps of Celestial Overseers.

7. MANSION WORLD TEACHERS

37:7.1 (413.2) The Mansion World Teachers are recruited and glorified cherubim. Like most other instructors in Nebadon they are commissioned by the Melchizedeks. They function in most of the educational enterprises of the morontia life, and their number is quite beyond the comprehension of mortal mind.

37:7.2 (413.3) As an attainment level of cherubim and sanobim, the Mansion World Teachers will receive further consideration in the next paper, while as teachers playing an important part in the morontia life, they will be more extensively discussed in the paper of that name.

8. HIGHER SPIRIT ORDERS OF ASSIGNMENT

37:8.1 (413.4) Besides the power centers and the physical controllers, certain of the higher-origin spirit beings of the family of the Infinite Spirit are of permanent assignment to the local universe. Of the higher spirit orders of the family of the Infinite Spirit the following are so assigned:

37:8.2 (413.5) The *Solitary Messengers*, when functionally attached to the local universe administration, render invaluable service to us in our efforts to overcome the handicaps of time and space. When they are not thus assigned, we of the local universes have absolutely no authority over them, but even then these unique beings are always willing to help us with the solution of our problems and with the execution of our mandates.

37:8.3 (413.6) Andovontia is the name of the tertiary *Universe Circuit Supervisor* stationed in our local universe. He is concerned only with spirit and morontia circuits, not with those under the jurisdiction of the power directors. It was he who isolated Urantia at the time of the Caligastia betrayal of the planet during the testing seasons of the Lucifer rebellion. In sending greetings to the

iščekivanju ponovnog uključenja Urantije u kozmičke krugove koji leže pod njegovom upravom.

Nebadonski Upravitelj Popisa, Salsatija, djeluje iz glavnog centra u domenama Gabrijelovog sektora na Salvingtonu. On je automatski upoznat s rođenjem i smrću slobodne volje i trenutno bilježi točan broj stvorenih bića slobodne volje koja djeluju u lokalnom svemiru. On radi u bliskoj vezi s osobnim bilježnicima smještenim na bilježničkim svjetovima arhanđela.

Na Salvingtonu prebiva i jedan Pomoćni Inspektor. Ovo je osobni predstavnik Vrhovnog Izvršitelja Orvontona. Njegovi suradnici, Pripojeni Čuvari lokalnih sustava, jednako djeluju kao predstavnici Vrhovnog Izvršitelja Orvontona.

Kozmički Pomiroitelji su putujući sudovi svemira vremena i prostora koji djeluju u domeni koja se proteže od evolutivnih svjetova do svih lokalno kozmičkih odjeljenja, te i izvan ovih granica. Ovi suci su registrirani na Uversi; dok nije zabilježen točan broj ovih bića, procjenjujem da u našem lokalnom svemiru broje otprilike stotinu milijuna pomirbenih komisija.

Od Tehničkih Savjetnika, zakonskih umova svemira, naša kvota iznosi otprilike pola milijarde. Ova bića predstavljaju žive i optjecajne duhovne knjižnice zakona cjelokupnog prostora.

Od Nebeskih Bilježnika, uzlaznog serafima, u Nebadonu imamo sedamdeset pet pripadnika. Oni imaju status stariješina ili nadzornih bilježnika. Uzlazni studenti ovog reda koji podilaze programom obuke trenutno broje gotovo četiri milijarde.

Služba sedamdeset milijardi Morontija Pratitelja predstavlja predmet rasprave onih poglavlja koja govore o prijelaznim planetima vremenskih hodočasnika.

Svaki svemir ima svoj domaći zbor anđela; unatoč tome, pri određenim je prilikama korisno potražiti pomoć onih viših duhova koji vuku porijeklo iz domena izvan lokalne tvorevine. Seupernafim obavlja određene rijetke i jedinstvene aktivnosti; trenutno glavni serafim Urantije istovremeno djeluje kao prvotni seupernafim Raja. Reflektivni sekonafi djeluju na svakom mjestu obilježenom aktivnostima nadkozmičkog osoblja, dok velik broj pertiafima privremeno služi kao Najviši Pomoćnici.

9. TRAJNI DRŽAVLJANI LOKALNOG SVEMIRA

mortals of Urantia, he expresses pleasure in the anticipation of your sometime restoration to the universe circuits of his supervision.

37:8.4 (413.7) The Nebadon *Census Director*, Salsatia, maintains headquarters within the Gabriel sector of Salvington. He is automatically cognizant of the birth and death of will and currently registers the exact number of will creatures functioning in the local universe. He works in close association with the personality recorders domiciled on the record worlds of the archangels.

37:8.5 (413.8) An *Associate Inspector* is resident on Salvington. He is the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton. His associates, the *Assigned Sentinels* in the local systems, are also representatives of the Supreme Executive of Orvonton.

37:8.6 (414.1) The *Universal Conciliators* are the traveling courts of the universes of time and space, functioning from the evolutionary worlds up through every section of the local universe and on beyond. These referees are registered on Uversa; the exact number operating in Nebadon is not of record, but I estimate that there are in the neighborhood of one hundred million conciliating commissions in our local universe.

37:8.7 (414.2) Of the *Technical Advisers*, the legal minds of the realm, we have our quota, about one-half billion. These beings are the living and circulating experiential law libraries of all space.

37:8.8 (414.3) Of the *Celestial Recorders*, the ascendant seraphim, we have in Nebadon seventy-five. These are the senior or supervising recorders. The advancing students of this order in training number almost four billion.

37:8.9 (414.4) The ministry of the seventy billion *Morontia Companions* in Nebadon is described in those narratives dealing with the transition planets of the pilgrims of time.

37:8.10 (414.5) Each universe has its own native angelic corps; nevertheless, there are occasions on which it is very helpful to have the assistance of those higher spirits of origin outside the local creation. Supernaphim perform certain rare and unique services; the present chief of Urantia seraphim is a primary supernaphim of Paradise. The reflective seconaphim are encountered wherever the superuniverse personnel is functioning, and a great many tertianaphim are of temporary service as Most High Assistants.

9. PERMANENT CITIZENS OF THE LOCAL UNIVERSE

Jednako kao što je to slučaj u nadsvemiru i centralnim svemirima, i lokalni svemir ima svoje redove permanentnih sinova. Ovi uključuju slijedeće stvorene redove:

1. Susatiju.
2. Univitatiju.
3. Materijalne Sinove.
4. Srednja Bića.

Ova domaća bića lokalnog svemira, zajedno sa spirongom (koja pripada drugom redu) i uzlaznim bićima koja se spajaju s Duhom, predstavljaju relativno stalne pripadnike lokalnokozmičkih državljana. Ovi redovi bića najvećim dijelom ne pripadaju bilo uzlaznim ili silaznim bićima. Oni predstavljaju iskustvena bića čije rastuće iskustvo nastavlja biti na raspolaganju svemiru na svim razinama porijekla. Dok se ovo ne može reći o Adamičkim Sinovima i srednjim bićima, to se relativno odosi ovih redova.

Susatija. Ova veličanstvena bića prebivaju i djeluju kao permanentni državljani Salvingtona, glavnog centra vašeg lokalnog svemira. Oni predstavljaju sjajno potomstvo Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha blisko povezano s uzlaznim državljanima lokalnog svemira, smrtnicima spjenim s duhom koji pripadaju Nebadonskom Zboru Savršenstva.

Univitatija. Jedno od svakih stotinu zvijezda glavnih planetarnih grupa arhitektonskih planeta uživa trajnu službu prebivališnog reda bića poznatih kao univitatija. Ova djeca Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha predstavljaju permanentne žitelje glavnih svejtova zvijezda. Ovo su nereproduktivna bića koja egzistiraju na stadiju između polumaterijalnog statusa Materijalnih Sinova naseljenih na glavnom centru sustava i duhovnijeg stadija salvingtonskesusatije i smrtnika koji se spajaju s Duhom; ali univitatija nisu morontija bića. Tijekom prijelaza uzlaznih smrtnika planetima zvijezda, oni ostvaruju u korist ovih smrtnika isto to što domaća bića Havone ostvaruju u korist hodočasnika duha koji putuju kroz centralnu tvorevinu.

Materijalni Sinovi Boga. Pri svakom upotpunjenju kruga Kozmičkog Majčinskog Duha, stvaralačke veze između Sina Stvoritelja i Beskonačnog Duha, kad se više ne očekuju novi potpmci ove spojene prirode, Stvaralački Sin ovom prilikom personificira u dualnom obličju svoj posljenji koncept bića, čime konačno potvrđuje svoje vlastito dvojno prijeklo. On zatim u sebi i od sebe stvara prelijepe i veličanstvene Sinove i Kćeri materijalnog reda kozmičkih sinova. Tako postaju izvorni Adam i Eva svakog lokalnog

37:9.1 (414.6) As with the super- and central universes, the local universe has its orders of permanent citizenship. These include the following created types:

37:9.2 (414.7) 1. Susatia.

37:9.3 (414.8) 2. Univitalia.

37:9.4 (414.9) 3. Material Sons.

37:9.5 (414.10) 4. Midway Creatures.

37:9.6 (414.11) These natives of the local creation, together with the Spirit-fused ascenders and the spironga (who are otherwise classified), constitute a relatively permanent citizenship. These orders of beings are by and large neither ascending nor descending. They are all experiential creatures, but their enlarging experience continues to be available to the universe on their level of origin. While this is not wholly true of the Adamic Sons and midway creatures, it is relatively true of these orders.

37:9.7 (414.12) *The Susatia.* These marvelous beings reside and function as permanent citizens on Salvington, the headquarters of this local universe. They are the brilliant offspring of the Creator Son and Creative Spirit and are closely associated with the ascendant citizens of the local universe, the Spirit-fused mortals of the Nebadon Corps of Perfection.

37:9.8 (414.13) *The Univitalia.* Each of the one hundred constellation headquarters clusters of architectural spheres enjoys the continuous ministry of a residential order of beings known as the univitalia. These children of the Creator Son and the Creative Spirit constitute the permanent population of the constellation headquarters worlds. They are nonreproducing beings existing on a plane of life about halfway between the semimaterial status of the Material Sons domiciled on the system headquarters and the more definitely spiritual plane of the Spirit-fused mortals and the susatia of Salvington; but the univitalia are not morontia beings. They accomplish for ascending mortals during the traversal of the constellation spheres what the Havona natives contribute to the pilgrim spirits passing through the central creation.

37:9.9 (415.1) *The Material Sons of God.* When a creative liaison between the Creator Son and the universe representative of the Infinite Spirit, the Universe Mother Spirit, has completed its cycle, when no more offspring of the combined nature are forthcoming, then does the Creator Son personalize in dual form his last concept of being, thus finally confirming his own and original dual origin. In and of himself he then creates the beautiful and superb Sons and Daughters of the material order of universe sonship. This is the

svemira u Nebadonu. Ovo je reproduktivan red sinova, stvoren u muškom i ženskom obličju. Njihovo potomstvo djeluje kao relativno permanentni državljani sustavnog centra, dok neki primaju dužnosti kao Planetarni Adami.

Prilikom planetarne misije, Materijalni Sin i Kćerka primaju dužnost uspostave Adamičke rase dotičnog svijeta, rase koja se s vremenom treba izmiješati sa smrtnim žiteljima dotičnog svijeta. Planetarni Adami mogu biti bilo silazni ili uzlazni Sinovi, dok u većini slučajeva djeluju kao uzlazni.

Srednja Bića. Tijekom ranih epoha naseljenih svjetova određena nadljudska ali materijalizirana bića primaju određene zadaće, ali se povlače s dužnosti po dolasku Planetarnih Adama. Aktivnosti ovih bića zajedno s nastojanjima Materijalnih Sinova unaprijeđuju evolutivne rase i često rezultiraju pojavom ograničenog broja stvorenih bića koja se teško mogu klasificirati. Ova jedinstvena bića uglavnom pripadaju na pola puta između Materijalnih Sinova i evolutivnih stvorenja; tako primaju naziv "srednja bića." Komparativno, ova srednja bića predstavljaju permanentne državljane evolutivnih svjetova. Od ranih dana po dolasku Planetarnog Kneza, pa sve do dalekog utemeljenja ovog svijeta u stadija svjetla i života, oni predstavljaju jedinu grupu inteligentnih bića s trajnim prebivalištem na ovom svijetu. Na Urantiji srednja bića u stvarnosti služe kao čuvari vašeg planeta; s praktičnog gladišta, oni su državljani Urantije. Smrtnici uistinu predstavljaju fizičke i materijalne žitelje evolutivnog svijeta, ali vi imate tako kratak vijek življenja; vi tako kratko boravite na vašem planetu. Vi se radate, živite i prelazite na druge svjetove evolutivnog napretka. Čak i nadljudska bića koja djeluju na planetima kao nebeski služitelji tu ostaju jedino privremeno; jedino nekolicina ima trajnu postavku. Srednja bića, nasuprot tome, pružaju kontinuitet planetarne administracije uoči neprestane smjene nebeske administracije i stalnog odlaska i dolaska smrtnih žitelja. Tijekom svih ovih nesprestanih smijena i promijena, srednja bića neprestano ostaju na planetu kako bi nastavila sprovoditi svoje aktivnosti.

Jednako tako, sva odjeljenja administrativne organizacije lokalnih svemira imaju više ili manje permanentne žitelje koji imaju status državljana. Jednako kao što Urantija ima srednja bića, glavni centar vašeg sustava po imenu Jerusem, ima Materijalne Sinove i Kćerke; Edentija, glavni centar vašeg zvijezda, ima univitatiju, dok državljani Salvingtona imaju dva stalna predstavnika, stvorenu susatiju i evoluirane smrtnike koji se spajaju s Duhom. Administrativni svjetovi manjih i većih sektora nadsvemira nemaju

origin of the original Adam and Eve of each local system of Nebadon. They are a reproducing order of sonship, being created male and female. Their progeny function as the relatively permanent citizens of a system capital, though some are commissioned as Planetary Adams.

37:9.10 (415.2) On a planetary mission the Material Son and Daughter are commissioned to found the Adamic race of that world, a race designed eventually to amalgamate with the mortal inhabitants of that sphere. Planetary Adams are both descending and ascending Sons, but we ordinarily class them as ascending.

37:9.11 (415.3) *The Midway Creatures.* In the early days of most inhabited worlds, certain superhuman but materialized beings are of assignment, but they usually retire upon the arrival of the Planetary Adams. The transactions of such beings and the efforts of the Material Sons to improve the evolutionary races often result in the appearance of a limited number of creatures who are difficult to classify. These unique beings are often midway between the Material Sons and the evolutionary creatures; hence their designation, midway creatures. In a comparative sense these midwayers are the permanent citizens of the evolutionary worlds. From the early days of the arrival of a Planetary Prince to the far-distant time of the settling of the planet in light and life, they are the only group of intelligent beings to remain continuously on the sphere. On Urantia the midway ministers are in reality the actual custodians of the planet; they are, practically speaking, the citizens of Urantia. Mortals are indeed the physical and material inhabitants of an evolutionary world, but you are all so short-lived; you tarry on your nativity planet such a short time. You are born, live, die, and pass on to other worlds of evolutionary progression. Even the superhuman beings who serve on the planets as celestial ministers are of transient assignment; few of them are long attached to a given sphere. The midway creatures, however, provide continuity of planetary administration in the face of ever-changing celestial ministries and constantly shifting mortal inhabitants. Throughout all of this never-ceasing changing and shifting, the midway creatures remain on the planet uninterruptedly carrying on their work.

37:9.12 (415.4) In like manner, all divisions of the administrative organization of the local universes and superuniverses have their more or less permanent populations, inhabitants of citizenship status. As Urantia has its midwayers, Jerusem, your system capital, has the Material Sons and Daughters; Edentia, your constellation headquarters, has the univitatia, while the citizens of Salvington are twofold, the created susatia and the evolved Spirit-fused mortals. The administrative worlds of the minor and major

stalne državljane. Ali glavni centar Uverse neprestano održava nevjerojatna grupa bića koji su poznati pod imenom abandonteri i koi predstavljaju neobznanjene agente Starih Dana i sedam Reflektivnih Duhova koji prebivaju na glavnom centru Orvontona. Ovi prebivališni državljani Uverse trenutno upravljaju rutinskim poslovima svoga svijeta pod neposrednom upravom Uversa zbora smrtnika koji se spajaju s Duhom. Čak i Havona ima svoja domaća bića, jednako kao što centralni Otok Svjetla i Života predstavlja dom različitih grupa Rajskih Državljana.

sectors of the superuniverses do not have permanent citizens. But the Uversa headquarters spheres are continuously fostered by an amazing group of beings known as the *abandoners*, the creation of the unrevealed agents of the Ancients of Days and the seven Reflective Spirits resident on the capital of Orvonton. These residential citizens on Uversa are at present administering the routine affairs of their world under the immediate supervision of the Uversa corps of the Son-fused mortals. Even Havona has its native beings, and the central Isle of Light and Life is the home of the various groups of Paradise Citizens.

10. DRUGE LOKALNOKOZMIČKE GRUPE

Pored serafskih i smrtnih redova koji će biti predmet rasprave narednih poglavlja, postoje i brojna druga bića koja rade na održavanju i usavršavanju ove gigantski prostrane organizacije nebadonskog svemira, koji i ovog časa ima više od tri milijuna naseljenih svjetova, s deset milijuna u prospektu. Dok različiti nebadonski oblici života svojom brojnošću prelaze razmjere koje bi bilo moguće predstaviti u ovom poglavlju, postoje dvije neobične vrste koje djeluju isključivo na 647,591-om arhitektonskom svijetu lokalnog svemira, koje možemo pomenuti.

Spironge predstavljaju bića duha i potomstvo Sjajne i Jutarnje Zvijezde i Oca Melkizedeka. Dok ne prolaze terminacijom života, spironge nisu bilo evolutivna ili uzlazna bića. One štoviše ne rade funkcionalno na programu evolutivnog uspona. Ovi pomagači imaju prirodu duha i djeluju u lokalnom svemiru izvršavajući rutinske zadaće duha u Nebadonu.

Spornagija. Glavni centri arhitektonskih svjetova lokalnog svemira predstavljaju stvarne svjetove - fizičke tvorevine. Potrebno je uložiti puno rada na njihovom fizičkom održavanju, i pri tome nam pomaže grupa fizičkih bića po imenu spornagija. Oni se posvećuju brizi i kulturi materijalnih faza ovih centralnih svjetova, od Jerusema do Salvingtona. Spornagija nisu bilo duhovi ili osobe; oni predstavljaju životinjski red egzistencije i da ih imate prilike vidjeti, složili bi se u mišljenju da izgledaju kao savršene životinje.

Na Salvingtonu kao i na drugim jestima postoje različite uslužne kolonije. Mi naročito izvlačimo korist iz službe ovih nebeskih radnika na zvijezdima i uživamo u aktivnostima upravitelja rasonode koji prvenstveno djeluju na glavnim centrima lokalnih sustava.

Prilikom kozmičke službe uvijek djeluje zbor uzlaznih smrtnika, a naročito uzvišenih srednjih bića. Nakon što ova uzlazna bića dostignu Salvington, ona počinju djelovati u gotovo

10. OTHER LOCAL UNIVERSE GROUPS

37:10.1 (416.1) Besides the seraphic and mortal orders, who will be considered in later papers, there are numerous additional beings concerned in the maintenance and perfecting of such a gigantic organization as the universe of Nebadon, which even now has more than three million inhabited worlds, with ten million in prospect. The various Nebadon types of life are much too numerous to be catalogued in this paper, but there are two unusual orders that function extensively on the 647,591 architectural spheres of the local universe, that may be mentioned.

37:10.2 (416.2) The *Spironga* are the spirit offspring of the Bright and Morning Star and the Father Melchizedek. They are exempt from personality termination but are not evolutionary or ascending beings. Neither are they functionally concerned with the evolutionary ascension regime. They are the spirit helpers of the local universe, executing the routine spirit tasks of Nebadon.

37:10.3 (416.3) The *Spornagia*. The architectural headquarters worlds of the local universe are real worlds — physical creations. There is much work connected with their physical upkeep, and herein we have the assistance of a group of physical creatures called spornagia. They are devoted to the care and culture of the material phases of these headquarters worlds, from Jerusem to Salvington. Spornagia are neither spirits nor persons; they are an animal order of existence, but if you could see them, you would agree that they seem to be perfect animals.

37:10.4 (416.4) The various *courtesy colonies* are domiciled on Salvington and elsewhere. We especially profit from the ministry of the celestial artisans on the constellations and benefit from the activities of the reversion directors, who operate chiefly on the capitals of the local systems.

37:10.5 (416.5) Always there is attached to the universe service a corps of ascending mortals, including the glorified midway creatures. These ascenders, after attaining Salvington, are used in

nebrojenim aktivnostima pri vođenju kozmičkih poslova. Sa svake razine postignuća ovi napredujući smrtnici posežu unatrag i naniže kako bi pružili pomoć svojim bližnjima koji ih slijede na ovom uzlaznom putovanju. Ovi smrtnici koji privremeno borave na Salvingtonu djeluju na dužnosti praktično cijelog zbora nebeskih ličnosti u ulozi pomagača, studenata, promatrača i učitelja.

Postoje i drugi oblici inteligentnog života koji se bave administracijom lokalnog svemira, ali program ove pripovijedi ne ostavlja prostora daljem otkrivenju ovih redova. Već smo predstavili dovoljno informacije u vezi života i administracije ovog svemira kako bi ljudima predstavili stvarnost i veličanstvo egzistencije opstanka. Daljnje iskustvo koje trebate steći prilikom svog uzlaznog putovanja treba obznaniti ova zanimljiva i šarmantna bića. Ova pripovijed jedino može pružiti kratak pregled prirode i djelatnosti mnogostrukih ličnosti koje žive u svemirima prostora služći ovim tvorevinama u ulozi ogromnih škola obuke, škola u kojima hodočasnici vremena uzlaze iz života u život i sa svijeta na svijet sve dok na koncu ne napuste granice svog domaćeg svemira kako bi krenuli nadsvemirskim obrazovnim programom do svejtovaHavone gdje primaju obuku duha i s vremenom do Raja i do visoke sudbine finalista - vječnog primitka neobznanjenih misija u svemirima vremena i prostora.

[Izdiktirala Sjajna Večernja Zvijezda Nebadon pod brojem 1,146 iz Stvorenog Zbora.]

an almost endless variety of activities in the conduct of universe affairs. From each level of achievement these advancing mortals reach back and down to extend a helping hand to their fellows who follow them in the upward climb. Such mortals of temporary sojourn on Salvington are assigned on requisition to practically all corps of celestial personalities as helpers, students, observers, and teachers.

37:10.6 (416.6) There are still other types of intelligent life concerned with the administration of a local universe, but the plan of this narrative does not provide for the further revelation of these orders of creation. Enough of the life and administration of this universe is being herewith portrayed to afford the mortal mind a grasp of the reality and grandeur of the survival existence. Further experience in your advancing careers will increasingly reveal these interesting and charming beings. This narrative cannot be more than a brief outline of the nature and work of the manifold personalities who throng the universes of space administering these creations as enormous training schools, schools wherein the pilgrims of time advance from life to life and from world to world until they are lovingly dispatched from the borders of the universe of their origin to the higher educational regime of the superuniverse and thence on to the spirit-training worlds of Havona and eventually to Paradise and the high destiny of the finaliters — the eternal assignment on missions not yet revealed to the universes of time and space.

37:10.7 (417.1) [Dictated by a Brilliant Evening Star of Nebadon, Number 1,146 of the Created Corps.]

POGLAVLJE 038. POSLUŽITELJSKI DUHOVI LOKALNOGSVEMIRA

⇨ 037

Knjiga Urantije

039 ⇨

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 038 POSLUŽITELJSKI DUHOVI LOKALNOGSVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. PORIJEKLO SERAFIMA
2. PRIRODA ANĐELA
3. NEOBZNANJENI ANĐELI
4. SVJETOVI SERAFIMA
5. OBUKA SERAFIMA
6. SERAFSKA ORGANIZACIJA
7. KERUBINI I SANOBINI
8. EVOLUCIJA KERUBINA I SANOBINA
9. SREDNJA BIĆA

PAPER 38 MINISTERING SPIRITS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Seraphim
2. Angelic Natures
3. Unrevealed Angels
4. The Seraphic Worlds
5. Seraphic Training
6. Seraphic Organization
7. Cherubim and Sanobim
8. Evolution of Cherubim and Sanobim
9. The Midway Creatures

Uvod

Postoje tri zasebne vrste ličnosti Beskonačnog Duha. Plahoviti apostol je bio upoznat s ovom činjenicom kad je rekao da je Isus "otišao na nebo da sjedi Bogu s desne strane, dok mu se pokoravaju anđeli i vlasti i moći." Anđeli su poslužiteljski duhovi vremena; vlasti su glasnički duhovi prostora; moći su visoke ličnosti Beskonačnog Duha.

Kao što je to slučaj sa supernafima u centralnom svemiru i sekonafima u supersvemiru, serafimi - zajedno sa svojim suradnicima kerubinima i sanobinima - predstavljaju anđeoski zbor lokalnog svemira.

Svi serafimi imaju poprilično jednako obličje. Pri usporedbi serafa iz svih sedam supersvemira, moguće je zamijetiti jedino neznatne varijacije; od svih osobnih bića, oni predstavljaju najstandardiziraniji oblik duha. Višestruke vrste

INTRODUCTION

38:0.1 (418.1) THERE are three distinct orders of the personalities of the Infinite Spirit. The impetuous apostle understood this when he wrote respecting Jesus, "who has gone to heaven and is on the right hand of God, angels and authorities and powers being made subject to him." Angels are the ministering spirits of time; authorities, the messenger hosts of space; powers, the higher personalities of the Infinite Spirit.

38:0.2 (418.2) As the supernaphim in the central universe and the seconaphim in a superuniverse, so the seraphim, with the associated cherubim and sanobim, constitute the angelic corps of a local universe.

38:0.3 (418.3) The seraphim are all fairly uniform in design. From universe to universe, throughout all seven of the superuniverses, they show a minimum of variation; they are the most nearly standard of all spirit types of personal beings.

ovih bića ulaze u sastav zbora stručnih i svagdašnjih poslužitelja lokalnog svemira.

Their various orders constitute the corps of the skilled and common ministers of the local creations.

1. PORIJEKLO SERAFIMA

Serafime stvara Majčinski Kozmički Duh i svaki stvaralački čin rezultira stvaranjem novog odjeljenja -- 41,472 serafo -- od kad je u ranim epohama Nebadon stvoren anđeo koji služi kao "tvoridbeni uzorak svih anđela," kao i određeni arhanski oblici. Sin Stvoritelj i kozmički predstavnik Beskonačnog Duha surađuju pri stvaranju mnogobrojnih Sinova i drugih kozmičkih ličnosti. Po upotpunjenju ovog zajedničkog čina, Sin radi na stvaranju prvih spolnih bića, Materijalnih Sinova, dok se Majčinski Duh istovremeno posvećuje inicijalno samostalnom stvaralačkom činu koji rezultira pojavom bića duha. Tako započinje stvaranje serafskog zbora lokalnog svemira.

Ovi anđeoski redovi nastaju u razdoblju planiranja evolucije smrtnih bića obdarenih voljom. Stvaranje serafo datira iz razdoblja obilježenog postignućem relativne ličnosti Majčinskog Kozmičkog Duha, ne kao bića koje kasnije treba postati ravnopravno s Glavnim Sinom, već kao ranog stvaralačkog pomoćnika Sina Stvoritelja. Prethodno ovom događaju Nebadon posuđuje serafo iz drugih svemira.

S vremena na vrijeme, još uvijek se stvaraju novi serafo; nebadonski svemir još nije završen. Majčinski Kozmički Duh ne obustavlja stvaralačke aktivnosti tijekom kozmičkog razvoja i usavršavanja.

2. PRIRODA ANĐELA

Dok anđeli nemaju materijalnih tijela, oni su svejedno zasebna i odijeljena bića; oni imaju prirodu duha od kojeg vuku porijeklo. Premda nisu vidljivi smrtničkim očima, oni vide ljudska bića u njihovom istinskom svjetlu, bez pomoći preobrazitelja ili tumača; oni imaju intelektualno razumijevanje smrtničkog života i dijele s ljudima sve neputene emocije i sentimente. Oni uživaju i uveliko cijene ljudska postignuća u pogledu glazbe, umjetnosti i istinskog humora. Potpuno su svjesni vaših smrtničkih napora i duhovnih poteškoća. Oni vole ljudska bića i čovjek dobro čini kad ih nastoji razumjeti i voljeti.

Unatoč svojoj nježnosti i razumijevanju, serafo nemaju spolnih emocija. Oni su uveliko onakvi kakvim ljudska bića postaju na prebivališnim svjetovima gdje se više "neće ni ženiti ni udavati, nego će biti kao nebeski anđeli." Jer se svi koji "se nađu dostojni da budu dionici onoga svijeta, niti

1. ORIGIN OF SERAPHIM

38:1.1 (418.4) Seraphim are created by the Universe Mother Spirit and have been projected in unit formation — 41,472 at a time — ever since the creation of the "pattern angels" and certain angelic archetypes in the early times of Nebadon. The Creator Son and the universe representation of the Infinite Spirit collaborate in the creation of a large number of Sons and other universe personalities. Following the completion of this united effort, the Son engages in the creation of the Material Sons, the first of the sex creatures, while the Universe Mother Spirit concurrently engages in her initial solitary effort at spirit reproduction. Thus begins the creation of the seraphic hosts of a local universe.

38:1.2 (418.5) These angelic orders are projected at the time of planning for the evolution of mortal will creatures. The creation of seraphim dates from the attainment of relative personality by the Universe Mother Spirit, not as the later co-ordinate of the Master Son, but as the early creative helper of the Creator Son. Previous to this event the seraphim on duty in Nebadon were temporarily loaned by a neighboring universe.

38:1.3 (418.6) Seraphim are still being periodically created; the universe of Nebadon is still in the making. The Universe Mother Spirit never ceases creative activity in a growing and perfecting universe.

2. ANGELIC NATURES

38:2.1 (419.1) Angels do not have material bodies, but they are definite and discrete beings; they are of spirit nature and origin. Though invisible to mortals, they perceive you as you are in the flesh without the aid of transformers or translators; they intellectually understand the mode of mortal life, and they share all of man's nonsensuous emotions and sentiments. They appreciate and greatly enjoy your efforts in music, art, and real humor. They are fully cognizant of your moral struggles and spiritual difficulties. They love human beings, and only good can result from your efforts to understand and love them.

38:2.2 (419.2) Though seraphim are very affectionate and sympathetic beings, they are not sex-emotion creatures. They are much as you will be on the mansion worlds, where you will "neither marry nor be given in marriage but will be as the angels of heaven." For all who "shall be accounted worthy to

ženiti niti udavati; oni neće moći više ni umrijeti, jer će biti slični anđelima.” Unatoč tome, pri svakom razgovoru sa spolnim bićima imamo običaj govoriti o stvorenim bićima kao Božjim sinovima zato što prvenstveno vuku porijeklo od Oca i Sina, dok o ovoj djeci Duha prvenstveno govorimo kao Božjim kćerkama. Anđeli su stoga na planetima spolnih bića obično označeni ženskim spolom.

Serafi su stvoreni kako bi mogli obavljati aktivnosti na duhovnim kao i na doslovnim razinama. Postoji manji broj faza aktivnosti morontije i duha koje nisu otvorene njihovim službama. Dok po osobnom statusu anđeli nisu bitnije odvojeni od ljudskih bića, oni daleko nadilaze ljude po određenim funkcionalnim obilježjima. Oni posjeduju brojne moći koje daleko nadilaze ljudsko razumijevanje. Na primjer: Već ste čuli da su vam i “vlasi na glavi izbrojene,” što je zbilja istina, ali serafi ne provode vrijeme prebrojavajući vaše vlasi i podešavajući svoje podatke. Anđeli posjeduju urođene i automatske (ili preciznije automatske s vaše točke gledišta) moći poznavanja ovih činjenica; zbilja je korektno smatrati anđele genijalnim matematičarima. Stoga, mnoge dužnosti koje bi predstavljale ogromnu poteškoću ljudskim bićima, predstavljaju laganu zadaću serafima.

Dok su anđeli napredniji od ljudi po duhovnom statusu, oni vas ne osuđuju i ne optužuju. Što god da učinite, “anđeli, iako su od vas jači i snažniji, ne izriču uvredljive osude protiv vas.” Anđeli ne sude ljudskom rodu, pa ni ljudi tako ne trebaju imati predrasuda prema svojim blišnjima.

Dobro činite ukazujući im ljubav, ali anđeli ne trebaju biti predmet obožavanja. Veliki seraf po imenu Lojaltija, kad mu mudrac “pade do nogu da mu se pokloni,” reče, “Pazi! Ne! Ja sam sluga kao i ti i tvoja braća i svi se trebamo Bogu pokloniti.”

U pogledu prirode i obradenja ličnosti, serafi su jedino neznatno napredniji od ljudskih bića na ljestvici smrtničkog stvorenja. Ustvari, nakon što ljudska bića postanu oslobođena tjelesnog oblića, ona postaju vrlo slična anđelima. Na prebivališnim svjetovima ljudi počinju cijeniti serafe, na zvijezdama ih počinju uživati, dok na Sferi Spasenja s njima dijele prebivališta koja služe odmoru i iskazanju obožavanja. Tijekom cijelog morontija stadija i kasnijeg uspona duha, ljude i anđele povezuje idealno praiiteljstvo; čeka vas predivna uzajamna veza.

attain the mansion worlds neither marry nor are given in marriage; neither do they die any more, for they are equal to the angels.” Nevertheless, in dealing with sex creatures it is our custom to speak of those beings of more direct descent from the Father and the Son as the sons of God, while referring to the children of the Spirit as the daughters of God. Angels are, therefore, commonly designated by feminine pronouns on the sex planets.

38:2.3 (419.3) The seraphim are so created as to function on both spiritual and literal levels. There are few phases of morontia or spirit activity which are not open to their ministrations. While in personal status angels are not so far removed from human beings, in certain functional performances seraphim far transcend them. They possess many powers far beyond human comprehension. For example: You have been told that the “very hairs of your head are numbered,” and it is true they are, but a seraphim does not spend her time counting them and keeping the number corrected up to date. Angels possess inherent and automatic (that is, automatic as far as you could perceive) powers of knowing such things; you would truly regard a seraphim as a mathematical prodigy. Therefore, numerous duties which would be tremendous tasks for mortals are performed with exceeding ease by seraphim.

38:2.4 (419.4) Angels are superior to you in spiritual status, but they are not your judges or accusers. No matter what your faults, “the angels, although greater in power and might, bring no accusation against you.” Angels do not sit in judgment on mankind, neither should individual mortals prejudge their fellow creatures.

38:2.5 (419.5) You do well to love them, but you should not adore them; angels are not objects of worship. The great seraphim, Loyaltia, when your seer “fell down to worship before the feet of the angel,” said: “See that you do it not; I am a fellow servant with you and with your races, who are all enjoined to worship God.”

38:2.6 (419.6) In nature and personality endowment the seraphim are just a trifle ahead of mortal races in the scale of creature existence. Indeed, when you are delivered from the flesh, you become very much like them. On the mansion worlds you will begin to appreciate the seraphim, on the constellation spheres to enjoy them, while on Salvington they will share their places of rest and worship with you. Throughout the whole morontia and subsequent spirit ascent, your fraternity with the seraphim will be ideal; your companionship will be superb.

3. NEOBZNANJENI ANĐELI

3. UNREVEALED ANGELS

Brojni redovi bića duha djeluju širom domena lokalnog svemira neobznanjeni ljudskim bićima zbog toga što nisu povezani s evolucijskim planom rajskog uzlaza. U ovom poglavlju namjerno sužavamo začenje riječi “anđeo” kao obilježje koje postaje isključivo vezano uz one serafske i pomoćne potomke Kozmičkog Majčinskog Duha koji se prvenstveno bave aktivnostima programa smrtničkog opstanka. U lokalnom svemiru služi šest vrsta povezanih bića - neobznanjenih anđela -- koji se ni na koji naročit način ne bave s onim kozmičkim aktivnostima koje se tiču Rajskog uspona evolucijskih smrtnika. Ovih šest grupa anđeoskih suradnika nikad ne nose naziv serafi, niti nose obilježja poslužiteljskih duhova. Ove ličnosti jedino rade na sprovedbi administrativnih i drugih poslova Nebadon, aktivnosti koje nisu povezane s čovjekovim uzlaznim putovanjem duhovnog uspona i postignuća savršenstva.

4. SVJETOVI SERAFIMA

Deveta grupa od sedam prvotnih svjetova iz kruga Sfere Spasenja predstavljaju svjetove serafima. Svaki od ovih svjetova ima šest satelita sa specijalnim školama posvećenim svim fazama serafske aktivnosti. Dok je serafima otvoren pristup na svih četrdeset devet svjetova u sastavu ove grupe planeta iz Sfere Spasenja, oni isključivo žive jedino na prvoj grupi u koju ulazi sedam svjetova. Na ostalih šest grupa živi šest anđeoskih pomoćnika koji nisu obznanjeni na Urantiji; svaka od ovih grupa održava glavni centar na jednom od ovih prvotnih svjetova i izvodi specijalizirane aktivnosti na šest priključenih satelita. Svaka anđeoska grupa ima slobodan pristup svim svjetovima koji ulaze u sastav ovih sedam raznovrsnih grupa.

Ovi centralni svjetovi ulaze u sastav veličanstvenih domena Nebadon; serafimski domeni su obilježeni ljepotom i prostranošću. Na ovim svjetovima, svaki seraf ima stvarni dom i pod “domom” podrazumijevamo prebivalište dvaju serafa; oni žive u parovima.

Premda nemaju muškog i ženskog spola kao u slučaju Materijalnih Sinova i smrtničkih rasa, serafi nose negativna i pozitivna obilježja. Većina poduzeća zahtjeva dva anđela. Ako nisu uključeni u krug, serafi mogu djelovati samostalno; djelovanje pod stacionarnim statusom također predstavlja situaciju gdje im ne treba komplement. Serafi u većini slučajeva zadržavaju izvorna komplementarna obilježja, premda postoje i izuzeci. Ove veze prvenstveno služe ispunjenju zadataka; one nisu rezultat spolnih emocija, premda imaju istinski osobna i nježna obilježja.

38:3.1 (420.1) Numerous orders of spirit beings function throughout the domains of the local universe that are unrevealed to mortals because they are in no manner connected with the evolutionary plan of Paradise ascension. In this paper the word “angel” is purposely limited to the designation of those seraphic and associated offspring of the Universe Mother Spirit who are so largely concerned with the operation of the plans of mortal survival. There serve in the local universe six other orders of related beings, the unrevealed angels, who are not in any specific manner connected with those universe activities pertaining to the Paradise ascent of evolutionary mortals. These six groups of angelic associates are never called seraphim, neither are they referred to as ministering spirits. These personalities are wholly occupied with the administrative and other affairs of Nebadon, engagements which are in no way related to man’s progressive career of spiritual ascent and perfection attainment.

4. THE SERAPHIC WORLDS

38:4.1 (420.2) The ninth group of seven primary spheres in the Salvington circuit are the worlds of the seraphim. Each of these worlds has six tributary satellites, whereon are the special schools devoted to all phases of seraphic training. While the seraphim have access to all forty-nine worlds comprising this group of Salvington spheres, they exclusively occupy only the first cluster of seven. The remaining six clusters are occupied by the six orders of angelic associates unrevealed on Urantia; each such group maintains headquarters on one of these six primary worlds and carries on specialized activities on the six tributary satellites. Each angelic order has free access to all the worlds of these seven diverse groups.

38:4.2 (420.3) These headquarters worlds are among the magnificent realms of Nebadon; the seraphic estates are characterized by both beauty and vastness. Here each seraphim has a real home, and “home” means the domicile of two seraphim; they live in pairs.

38:4.3 (420.4) Though not male and female as are the Material Sons and the mortal races, seraphim are negative and positive. In the majority of assignments it requires two angels to accomplish the task. When they are not encircuited, they can work alone; neither do they require complements of being when stationary. Ordinarily they retain their original complements of being, but not necessarily. Such associations are primarily necessitated by function; they are not characterized by sex emotion, though they are exceedingly personal and truly affectionate.

Pored doznačenih domova, serafi imaju glavne centre grupne, društvene, bataljonske i odjeljene organizacije. Oni se okupljaju svakih tisuću godina kako bi prisustvovali ovom događaju u skladu s vremenom postanka. Ako određeni seraf trenutno snosi odgovornosti koje spriječavaju odsutnost s dužnosti, ona zamijeni mjesto sa svojim parom koji ima drugačiji datum rođenja. Svaki serafimski partner na taj način prisustvuje svakom skupu.

5. OBUKA SERAFIMA

Serafimi provode svoje prvo tisućljeće bez određenog zaduženja, promatrajući Sferu Spasenja i njegove obrazovne svjetove. Drugo tisućljeće provode na serafskim svjetovima iz kruga Sfere Spasenja. Njihovim centralnim mjestom obuke trenutno upravlja prva tisuća nebadonskihserafima, dok prvorodeni anđeo ovog lokalnog svemira djeluje kao serafimski starješina. Prvu stvorenu grupu nebadonskihserafima obučava zbor koji broji tisuću avalonskihserafima; svi naši anđeli prolaze procesom obuke koju drže stariji pripadnici njihovog reda. Melkizedeciuvelikosidjeluju u obrazovanju i obuci svih lokalnokozmičkih anđela - serafima, kerubina i sanobina.

Po svršetku ovog perioda obuke na serafskim svjetovima Sfere Spasenja, nastupa regrutiranje serafa u normalne grupe i odjeljenja anđeoske organizacije i njihovo pripajanje određenim zvijezdama. Oni još uvijek ne primaju dužnost kao poslužiteljski duhovi, premda već uveliko prolaze fazom anđeoske obuke koja prethodi postavci na dužnost.

Serafimi ulaze u sastav poslužiteljskog zbora, služeći kao promatrači najnižih evolucijskih svjetova. Nakon ovog iskustva, vraćaju se na svoje svjetove glavnog centra kako bi započeli napredni studij i višu obuku u cilju buduće službe u nekom lokalnom sustavu. Nakon ovog općeg obrazovanja, stupaju na službu određenog lokanog sustava. Na arhitektonskim svjetovima povezanim s glavnim centrom određenog Nebadonskog sustava, naši serafimi upotpunjuju obrazovanje i primaju dužnosti kao poslužiteljski duhovi vremena.

Po primitku dužnosti, serafi mogu putovati po zadatku cijelim Nebadonom, čak i Orvontonom. Njihove aktivnosti u svemiru nemaju restrikcija i ograničenja; blisko su povezani s materijalnim stvorenjima svjetova i uvijek služe nižim redovima duhovnih ličnosti, upostavljajući kontakt s ovim bićima svijeta duha kao i sa smrtnicima iz materijalnih domena.

38:4.4 (420.5) Besides designated homes, seraphim also have group, company, battalion, and unit headquarters. They forgather for reunions every millennium and are all present in accordance with the time of their creation. If a seraphim bears responsibilities which forbid absence from duty, she alternates attendance with her complement, being relieved by a seraphim of another birth date. Each seraphic partner is thereby present at least every other reunion.

5. SERAPHIC TRAINING

38:5.1 (420.6) Seraphim spend their first millennium as noncommissioned observers on Salvington and its associated world schools. The second millennium is spent on the seraphic worlds of the Salvington circuit. Their central training school is now presided over by the first one hundred thousand Nebadon seraphim, and at their head is the original or first-born angel of this local universe. The first created group of Nebadon seraphim were trained by a corps of one thousand seraphim from Avalon; subsequently our angels have been taught by their own seniors. The Melchizedeks also have a large part in the education and training of all local universe angels — seraphim, cherubim, and sanobim.

38:5.2 (421.1) At the termination of this period of training on the seraphic worlds of Salvington, seraphim are mobilized in the conventional groups and units of the angelic organization and are assigned to some one of the constellations. They are not yet commissioned as ministering spirits, although they have well entered upon the precommissioned phases of angelic training.

38:5.3 (421.2) Seraphim are initiated as ministering spirits by serving as observers on the lowest of the evolutionary worlds. After this experience they return to the associate worlds of the headquarters of the assigned constellation to begin their advanced studies and more definitely to prepare for service in some particular local system. Following this general education they are advanced to the service of some one of the local systems. On the architectural worlds associated with the capital of some Nebadon system our seraphim complete their training and are commissioned as ministering spirits of time.

38:5.4 (421.3) When once seraphim are commissioned, they may range all Nebadon, even Orvonton, on assignment. Their work in the universe is without bounds and limitations; they are closely associated with the material creatures of the worlds and are ever in the service of the lower orders of spiritual personalities, making contact between these beings of the spirit world and the mortals of the material realms.

6. SERAFSKA ORGANIZACIJA

Nakon što provedu prva dva tisućljeća na glavnom serafskom centru, serafi stupaju u dvanaestočlane grupe (12 parova, 24 serafa), i dvanaest ovakvih grupa tvore društvo (144 para, 288 serafa), kojim upravlja određeni vođa. Dvanaest društava pod vodstvom upravitelja grade bataljon (1,728 parova ili 3,456 serafa), dok dvanaest bataljona pod upraviteljem gradi serafsko odjeljenje pod upravom nadzornika koje tvori legiju s 248,832 para ili 497,644 osobe. Isus je aludirao na ovakve grupe anđela one noći u Getsemanijskom vrtu kad je rekao: "Ili misliš da ne mogu zamoliti Oca svog da mi u ovaj čas pošalje više od dvanaest legija anđela."

Dvanaest legija anđela obuhvaća mnoštvo koje broji 2,985,984 para ili 5,971,968 osoba, dok dvanaest ovakvih mnoštava obuhvaća najveću funkcionalnu organizaciju serafa, anđeosku vojsku. Serafskim mnoštvom upravlja arhandeo ili nega druga osoba ravnopravnog statusa, dok anđeoskom vojskom upravljaju Sjajne Večernje Zvijezde ili neki drugi poručnici Gabrijela. Gabrijel je "vrhovni zapovjednik nebeskog mnoštva, "glavni Suveren Nebadona, "Gospodar Bog vojske."

Premda služe pod neposrednim nadzorom personifikacije Beskonačnog Duha na Sferi Spasenja, od Mihaelovog darivanja na Urantijiserafi kao i svi drugi redovi bića lokalnog svemira dolaze pod vlast Glavnog Sina. Prilikom Mihaelovog rođenja u tjelesnom obličju na Urantiji, poslana je obavijest cijelom supersvemiru, "Neka hvale našega Boga svi anđeli." Svi redovi anđela pripadaju pod njegovu upravu i ulaze u sastav grupe koja je označena kao "njegovi moćni anđeli."

7. KERUBINI I SANOBINI

Po svim bitnim obdarenjima, kerubini i sanobiniuveliko nalikuju serafima. Svi imaju isto porijeklo, ali ne uvijek i istu sudbinu. Jako su inteligentni, izrazito djelotvorni, dirljivo nježni i gotovo jednaki ljudima. Oni pripadaju najnižem redu anđela, što ih čini još bližim naprednijim oblicima ljudskih bića koji žive na evolucijskim svjetovima.

Između kerubina i sanobina postoji unutarnja

6. SERAPHIC ORGANIZATION

38:6.1 (421.4) After the second millennium of sojourn at seraphic headquarters the seraphim are organized under chiefs into groups of twelve (12 pairs, 24 seraphim), and twelve such groups constitute a company (144 pairs, 288 seraphim), which is commanded by a leader. Twelve companies under a commander constitute a battalion (1,728 pairs or 3,456 seraphim), and twelve battalions under a director equal a seraphic unit (20,736 pairs or 41,472 individuals), while twelve units, subject to the command of a supervisor, constitute a legion numbering 248,832 pairs or 497,664 individuals. Jesus alluded to such a group of angels that night in the garden of Gethsemane when he said: "I can even now ask my Father, and he will presently give me more than twelve legions of angels."

38:6.2 (421.5) Twelve legions of angels comprise a host numbering 2,985,984 pairs or 5,971,968 individuals, and twelve such hosts (35,831,808 pairs or 71,663,616 individuals) make up the largest operating organization of seraphim, an angelic army. A seraphic host is commanded by an archangel or by some other personality of co-ordinate status, while the angelic armies are directed by the Brilliant Evening Stars or by other immediate lieutenants of Gabriel. And Gabriel is the "supreme commander of the armies of heaven," the chief executive of the Sovereign of Nebadon, "the Lord God of hosts."

38:6.3 (421.6) Though serving under the direct supervision of the Infinite Spirit as personalized on Salvington, since the bestowal of Michael on Urantia, seraphim and all other local universe orders have become subject to the sovereignty of the Master Son. Even when Michael was born of the flesh on Urantia, there issued the superuniverse broadcast to all Nebadon which proclaimed, "And let all the angels worship him." All ranks of angels are subject to his sovereignty; they are a part of that group which has been denominated "his mighty angels."

7. CHERUBIM AND SANOBIM

38:7.1 (422.1) In all essential endowments cherubim and sanobim are similar to seraphim. They have the same origin but not always the same destiny. They are wonderfully intelligent, marvelously efficient, touchingly affectionate, and almost human. They are the lowest order of angels, hence all the nearer of kin to the more progressive types of human beings on the evolutionary worlds.

38:7.2 (422.2) Cherubim and sanobim are inherently

veza, funkcionalno jedinstvo. Jedna pripadnica ovog para ima pozitivnu energetska ličnost; druga ima negativnu energiju. Kerubin je desni deflektor ili anđeo s pozitivnim nabojem - starija ili upraviteljska ličnost. Sanobin je lijevi deflektor ili anđeo s negativnim nabojem - komplementarno biće. Ovi anđeoski oblici imaju ograničenu samotnu ulogu i stoga obično služe u parovima. U onim slučajevima gdje služe nezavisno od svojih serafimskih upravitelja, jako su ovisni o uzajamnom kontaktu i uvijek djeluju zajednički.

Kerubini i sanobini predstavljaju vjerne i djelotvorne pomoćnike serafimske službe i svih sedam redova imaju na raspolaganju podređene pomoćnike. Tijekom više stoljeća, kerubini i sanobini služe na ovim pozicijama i nikad ne prate serafime na dužnostima izvan granica lokalnog svemira.

Kerubini i sanobini djeluju kao rutinski radnici duha na individualnim svjetovima sustava. Na neosobnim zadacima kao i prilikom hitnih slučajeva, mogu služiti umjesto serafskog para, ali oni nikad, čak ni privremeno, ne djeluju kao pratitelji ljudskih bića; ova zadaća predstavlja isključivu povlasticu serafima.

Kad god se nađu pripojeni određenom planetu, kerubini počinju pohađati lokalne škole obuke, uključujući i studij planetarne upotrebe jezika. Svi poslužiteljski duhovi vremena govore dva jezika, jezik lokalnog svemira i jezik supersvemira. Za vrijeme planetarnih studija imaju priliku naučiti i dodatne jezike. Kerubini i sanobini, poput serafima i drugih bića duha, neprestano teže samounaprijeđenju. Jedino podređena bića uposlena na kontroli moći i upravi energije nemaju sposobnost napredovanja; sva bića aktualne i potencijalne volje ličnosti teže k novim postignućima.

Kerubini i sanobini su po prirodi vrlo blizu morontija razinama egzistencije i dokazuju se najdjelotvornijim u pograničnom radu u fizičkim, morontijalnim i duhovnim domenama. Ova djeca lokalnokozmičkog Majčinskog Duha nose obilježje "četvrtih bića" poput ServitalaHavone i pomirbenih predstavnika. Svaki četvrti kerubin kao i svaki četvrti sanobin nosi polumaterijalna obilježja, što ih čini vrlo bliskim morontija razini egzistencije.

Ova anđeoska četvrta bića pružaju veliku pomoć serafima u doslovnijim fazama svojih kozmičkih i planetarnih aktivnosti. Ovakvi morontija kerubini također izvode prijeko potrebne pogranične zadatke na obrazovnim morontija svjetovima i u velikom broju primaju zaduženja u službi Morontija Pratitelja. Oni igraju istu ulogu na morontija svjetovima koju srednja bića igraju na evolucijskim planetima. Na naseljenim svjetovima

associated, functionally united. One is an energy positive personality; the other, energy negative. The right-hand deflector, or positively charged angel, is the cherubim — the senior or controlling personality. The left-hand deflector, or negatively charged angel, is the sanobim — the complement of being. Each type of angel is very limited in solitary function; hence they usually serve in pairs. When serving independently of their seraphic directors, they are more than ever dependent on mutual contact and always function together.

38:7.3 (422.3) Cherubim and sanobim are the faithful and efficient aids of the seraphic ministers, and all seven orders of seraphim are provided with these subordinate assistants. Cherubim and sanobim serve for ages in these capacities, but they do not accompany seraphim on assignments beyond the confines of the local universe.

38:7.4 (422.4) The cherubim and sanobim are the routine spirit workers on the individual worlds of the systems. On a nonpersonal assignment and in an emergency, they may serve in the place of a seraphic pair, but they never function, even temporarily, as attending angels to human beings; that is an exclusive seraphic privilege.

38:7.5 (422.5) When assigned to a planet, cherubim enter the local courses of training, including a study of planetary usages and languages. The ministering spirits of time are all bilingual, speaking the language of the local universe of their origin and that of their native superuniverse. By study in the schools of the realms they acquire additional tongues. Cherubim and sanobim, like seraphim and all other orders of spirit beings, are continuously engaged in efforts at self-improvement. Only such as the subordinate beings of power control and energy direction are incapable of progression; all creatures having actual or potential personality volition seek new achievements.

38:7.6 (422.6) Cherubim and sanobim are by nature very near the morontia level of existence, and they prove to be most efficient in the borderland work of the physical, morontial, and spiritual domains. These children of the local universe Mother Spirit are characterized by "fourth creatures" much as are the Havona Servitals and the conciliating commissions. Every fourth cherubim and every fourth sanobim are quasi-material, very definitely resembling the morontia level of existence.

38:7.7 (422.7) These angelic fourth creatures are of great assistance to the seraphim in the more literal phases of their universe and planetary activities. Such morontia cherubim also perform many indispensable borderline tasks on the morontia training worlds and are assigned to the service of the Morontia Companions in large numbers. They are to the morontia spheres about what the midway creatures are to the evolutionary planets.

ovi morontija kerubini vrlo često rade u suradnji sa srednjim bićima. Kerubini i srednja bića predstavljaju zasebne i odijeljene redove bića; oni imaju različita porijekla, ali ispoljavaju veliku sličnost u pogledu prirode i uloge.

On the inhabited worlds these morontia cherubim frequently work in liaison with the midway creatures. Cherubim and midway creatures are distinctly separate orders of beings; they have dissimilar origins, but they disclose great similarity in nature and function.

8. EVOLUCIJA KERUBINA I SANOBINA

Pred kerubinima i sanobinima stoje otvoreni mnogi putevi sve naprednije službe i povišenja statusa koji se dalje mogu unaprijediti obujmljenjem Božanske Služiteljice. Postoje tri bitne klase kerubina i sanobina utemeljene na njihovom evolucijskom potencijalu:

1. Uzlazni kandidati. Ova bića po prirodi predstavljaju kandidate za postignuće serafskog statusa. Dok kerubini i sanobini ovog reda predstavljaju veličanstvena bića, oni nemaju unutarnje obdarenjeserafima; ali zahvaljujući svojim nastojanjima i stečenom iskustvu, mogu postići puni serafski status.

2. Srednjefazni kerubini. Svi kerubini i sanobini nemaju uzajamno jednak uzlazni potencijal i predstavljaju anđele obilježene unutarnjim ograničenjima. Dok većina ovih bića zadržava kerubinski ili sanobinski status, odrađene nadarenije osobe mogu postići ograničenu serafsku službu.

3. Morontija kerubini. Ova "četvrta bića" iz reda anđela zauvijek imaju polumaterijalne osobine. Oni nastavljaju živjeti kao kerubini i sanobini, zajedno s većim dijelom svoje srednjefazne braće, sve dok se ne upotpuni ostvarenje Vrhovnog Bića.

Dok druga i treća grupa imaju ponešto ograničen razvojni potencijal, uzlazni kandidati mogu dostići najviše razine serafske kozmičke službe. Mnogi od iskusnijih kerubina pripadaju serafskim čuvarima sudbine i na taj način neposrednoj liniji orijentiranoj u smjeru unaprijeđenja statusa Učitelja Prebivališnih Svjetova nakon što ih napuste njihove serafske starješine. Kerubini i sanobini nemaju čuvare sudbine kao pomoćnike nakon što smrtnici kojima poklanjaju ovu čuvarsku službu postignu morontija život. I nakon što drugi oblici evolucijskih serafima prime dopuštenje da pređu na Sferu Serafa i Raj, oni moraju napustiti svoje negdašnje podređene suradnike nakon što kroče izvan granica Nebadona. Ove osamljene kerubine i sanobine obično obujmljuje Kozmički Majčinski Duh koji na taj način postiže razinu jednaku razini Učitelja Prebivališnih Svjetova u pogledu postignuća serafskog statusa.

8. EVOLUTION OF CHERUBIM AND SANOBIM

38:8.1 (423.1) Numerous avenues of advancing service are open to cherubim and sanobim leading to an enhancement of status, which may be still further augmented by the embrace of the Divine Minister. There are three great classes of cherubim and sanobim with regard to evolutionary potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Ascension Candidates*. These beings are by nature candidates for seraphic status. Cherubim and sanobim of this order are brilliant, though not by inherent endowment equal to the seraphim; but by application and experience it is possible for them to attain full seraphic standing.

38:8.3 (423.3) 2. *Mid-phase Cherubim*. All cherubim and sanobim are not equal in ascension potential, and these are the inherently limited beings of the angelic creations. Most of them will remain cherubim and sanobim, although the more gifted individuals may achieve limited seraphic service.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia Cherubim*. These "fourth creatures" of the angelic orders always retain their quasi-material characteristics. They will continue on as cherubim and sanobim, together with a majority of their mid-phase brethren, pending the completed factualization of the Supreme Being.

38:8.5 (423.5) While the second and third groups are somewhat limited in growth potential, the ascension candidates may attain the heights of universal seraphic service. Many of the more experienced of these cherubim are attached to the seraphic guardians of destiny and are thus placed in direct line for advancement to the status of Mansion World Teachers when deserted by their seraphic seniors. Guardians of destiny do not have cherubim and sanobim as helpers when their mortal wards attain the morontia life. And when other types of evolutionary seraphim are granted clearance for Seraphington and Paradise, they must forsake their former subordinates when they pass out of the confines of Nebadon. Such deserted cherubim and sanobim are usually embraced by the Universe Mother Spirit, thus achieving a level equivalent to that of a Mansion World Teacher in the attainment of seraphic status.

Nakon što ovi obujmljeni kerubini i sanobini, kao Učitelji Prebivališnih Svjetova, ostvare dugoročnu službu od najnižih do najviših morontija domena i nakon potpune regrutacije njihovog zbora na Salvingtonu, Sjajna i Jutarija Zvijezda poziva ove vjerne služitelje vremena da se pojave u njegovoj prisutnosti. Oni pri tome polažu zakletvu preobrazbe ličnosti; i ovom prilikom, u grupama koje broje sedam tisuća članova, ovi napredni i pretpostavljeni kerubini i sanobini ponovo podilaze obujmljenje Majčinskog Kozmičkog Duha. Nakon ovog drugog obujmljenja, oni postaju samostalni serafimi. Od ovog časa na dalje, pred ovim se novorođenim kerubinima i sanobinima otvara puna i cjelovita serafimska karijera sa svakom mogućom prilikom za postignuće Raja. Ovakvi anđeli mogu biti pripojeni određenim smrtnim bićima kao čuvari sudbine i ako smrtni predmeti njihove službe uspiju preživjeti zemaljski život, oni primaju kandidaturu za uspon na Sferu Serafa i ostvarenje sedam krugova serafimskog postignuća do samog Raja i Zbora Finalnosti.

9. SREDNJA BIĆA

Srednja bića imaju dvostruku klasifikaciju. Oni se ispravno mogu svrstati u grupu Božjih Sinova; oni činjenično pripadaju redovima permanentnih sinova, dok se funkcionalno mogu svrstati među poslužiteljske duhove vremena zbog svog intimnog i bliskog odnosa s anđelima pri službi smrtnim ljudima na individualnim svjetovima prostora.

Ova se jedinstvena stvorenja javljaju na većini naseljenih svjetova i uvijek se mogu naći na decimalnim planetima obilježenim eksperimentalnim pokusima u pogledu implantacije života, kao što je Urantija. Srednja bića imaju dva tipa - primarni i sekundarni - i ona postaju slijedećim metodama:

1. Primarna Srednja Bića, pripadaniciduhovnije grupe, predstavljaju ponešto stadardiziran red bića i jednoliku derivaciju modificiranog osoblja uzlaznih smrtnika Planetarnih Kneževa. Primarna srednja bića uvijek broje pedeset tisuća pripadnika i ni na jednom svijetu ne žive u većem broju.

2. Sekundarna Srednja Bića, materijalnija grupa ovih stvorenja, uveliko varira u broju na različitim svjetovima, premda u prosjeku broji otprilike pedeset tisuća. Oni predstavljaju različite varijacije planetarnih bioloških uzvisitelja, Adama i Eva, ili njihovih neposrednih potomaka. Postoji ni manje ni više nego dvadest četiri različite metode stvaranja ovih sekundarnih srednjih bića na evolucijskim svjetovima prostora. Metoda koja je

38:8.6 (423.6) When, as Mansion World Teachers, the once-embraced cherubim and sanobim have long served on the morontia spheres, from the lowest to the highest, and when their corps on Salvington is overrecruited, the Bright and Morning Star summons these faithful servants of the creatures of time to appear in his presence. The oath of personality transformation is administered; and thereupon, in groups of seven thousand, these advanced and senior cherubim and sanobim are re-embraced by the Universe Mother Spirit. From this second embrace they emerge as full-fledged seraphim. Henceforth, the full and complete career of a seraphim, with all of its Paradise possibilities, is open to such reborn cherubim and sanobim. Such angels may be assigned as guardians of destiny to some mortal being, and if the mortal ward attains survival, then do they become eligible for advancement to Seraphington and the seven circles of seraphic attainment, even to Paradise and the Corps of the Finality.

9. THE MIDWAY CREATURES

38:9.1 (424.1) The midway creatures have a threefold classification: They are properly classified with the ascending Sons of God; they are factually grouped with the orders of permanent citizenship, while they are functionally reckoned with the ministering spirits of time because of their intimate and effective association with the angelic hosts in the work of serving mortal man on the individual worlds of space.

38:9.2 (424.2) These unique creatures appear on the majority of the inhabited worlds and are always found on the decimal or life-experiment planets, such as Urantia. Midwayers are of two types — primary and secondary — and they appear by the following techniques:

38:9.3 (424.3) 1. *Primary Midwayers*, the more spiritual group, are a somewhat standardized order of beings who are uniformly derived from the modified ascendant-mortal staffs of the Planetary Princes. The number of primary midway creatures is always fifty thousand, and no planet enjoying their ministry has a larger group.

38:9.4 (424.4) 2. *Secondary Midwayers*, the more material group of these creatures, vary greatly in numbers on the different worlds, though the average is around fifty thousand. They are variously derived from the planetary biologic uplifters, the Adams and Eves, or from their immediate progeny. There are no less than twenty-four diverse techniques involved in the production of these secondary midway creatures

vodila k postanku ove grupe na Urantiji predstavlja neobičnu i nesvakidašnju pojavu.

Ni primarni ni sekundarni pripadnici ne predstavljaju evolucijsku slučajnost; oni prije nose bitna obilježja predodređenih planova kozmičkih arhitekata i njihova pojava na evolucijskim svjetovima uoči podesnog stjecaja okolnosti teče u skladu s izvornim programom i razvojnim planovima nadzornih Nositelja Života.

Primarna srednja bića primaju intelektualnu i duhovnu energiju zahvaljujući anđeoskoj vještini i svi imaju jednak intelektualni status. Sedam pomoćnih duhova uma ne uspostavljaju kontakt s ovim bićima; i jedino šesti i sedmi duh - duh obožavanja i duh mudrosti - imaju sposobnost služenja sekundarnoj grupi.

Sekundarna srednja bića primaju fizičku energiju adamičkom vještinom, duhovno uključenje u krugove serafimskom vještinom, a intelektualno obdarenjemorontija prijelaznim tipom uma. Podijeljeni su u četiri fizička tipa, sedam duhovnih redova i dvanaest razina intelektualnog reagiranja na združenu službu morontija uma i posljednja dva pomoćna duha. Ova raznolikost za sobom povlači raznolikost aktivnosti i planetarnih zadaća.

Primarna srednja bića više nalikuju anđelima nego ljudskim bićima; sekundarne vrste više sliče ljudskim bićima. Obje vrste pružaju neprocjenjivu uzajamnu pomoć pri izvršenju svojih mnogostrukih planetarnih zadataka. Primarni služitelji mogu postići suradnju i povezanost s upraviteljima morontije, upraviteljima energije duha, kao i upraviteljima umnih krugova. Sekundarna grupa može postići radnu suradnju jedino s fizičkim upraviteljima i manipulatorima materijalnih krugova. Ali kako obje vrste mogu uspostaviti savršenu sinkronizaciju uzajamnog kontakta, obje su na taj način u stanju postići praktičnu upotrebu cjelokupnih zaliha energije, od posve fizičke moći materijalnih svjetova pa sve do prijelaznih faza kozmičkih energija i viših sila stvarnosti duha nebeskih domena.

Raskol između materijalnih i duhovnih svjetova može biti savršeno premošćen serijskom vezom između smrtnog čovjeka, sekundarnog srednjeg bića, primarnog srednjeg bića, morontija kerubina, srednjefaznog kerubina i serafima. U osobnom iskustvu smrtnog čovjeka ove različite razine nesumnjivo djeluju u većem ili manjem jedinstvu i osobnom bogatstvu značenja zahvaljujući neprimjetnom i tajnovitom djelovanju božanskih Misaonih Ispravljača.

Na normalnim svjetovima, primarna srednja bića ispoljavaju službu ne samo kao zbor inteligencije, već i kao nebeski zabavljači

on the evolutionary worlds of space. The mode of origin for this group on Urantia was unusual and extraordinary.

38:9.5 (424.5) Neither of these groups is an evolutionary accident; both are essential features in the predetermined plans of the universe architects, and their appearance on the evolving worlds at the opportune juncture is in accordance with the original designs and developmental plans of the supervising Life Carriers.

38:9.6 (424.6) Primary midwayers are energized intellectually and spiritually by the angelic technique and are uniform in intellectual status. The seven adjutant mind-spirits make no contact with them; and only the sixth and the seventh, the spirit of worship and the spirit of wisdom, are able to minister to the secondary group.

38:9.7 (424.7) Secondary midwayers are physically energized by the Adamic technique, spiritually encircled by the seraphic, and intellectually endowed with the morontia transition type of mind. They are divided into four physical types, seven orders spiritually, and twelve levels of intellectual response to the joint ministry of the last two adjutant spirits and the morontia mind. These diversities determine their differential of activity and of planetary assignment.

38:9.8 (424.8) Primary midwayers resemble angels more than mortals; the secondary orders are much more like human beings. Each renders invaluable assistance to the other in the execution of their manifold planetary assignments. The primary ministers can achieve liaison co-operation with both morontia- and spirit-energy controllers and mind circuiters. The secondary group can establish working connections only with the physical controllers and the material-circuit manipulators. But since each order of midwayer can establish perfect synchrony of contact with the other, either group is thereby able to achieve practical utilization of the entire energy gamut extending from the gross physical power of the material worlds up through the transition phases of universe energies to the higher spirit-reality forces of the celestial realms.

38:9.9 (425.1) The gap between the material and spiritual worlds is perfectly bridged by the serial association of mortal man, secondary midwayer, primary midwayer, morontia cherubim, mid-phase cherubim, and seraphim. In the personal experience of an individual mortal these diverse levels are undoubtedly more or less unified and made personally meaningful by the unobserved and mysterious operations of the divine Thought Adjuster.

38:9.10 (425.2) On normal worlds the primary midwayers maintain their service as the intelligence corps and as celestial entertainers in

Planetarnog Kneza, dok sekundarni služitelji nastavljaju surađivati s adamičkim programom unaprijeđenja progresivne planetarne civilizacije. U slučaju prijestupa Planetarnog Kneza i pobačaja Materijalnog Sina, kao što je to bio slučaj na Urantiji, srednja bića stupaju pod zaštitu Vladara Sustava i služe pod upravnim vodstvom funkcionalnog planetarnog čuvara. Ali jedino na tri svijeta Satanije ova bića djeluju kao jedinstvena grupa pod sjedinjenim vodstvom koje obilježava službu ujedinjenih srednjih bića Urantije.

Planetarne aktivnosti primarnih i sekundarnih srednjih bića variraju i ispoljavaju razlike na mnogobrojnim individualnim kozmičkim svjetovima, dok se na normalnim i prosječnim planetima njihove aktivnosti uveliko razlikuju od dužnosti koje obavljaju na izoliranim planetima poput Urantije.

Primarna srednja bića djeluju kao planetani povjesničari koji od dolaska Planetarnog Kneza pa sve do utemeljenja svjetla i života organiziraju pompozne svečanosti i planiraju predodžbenja planetarne povijesti u cilju egzibicije na planetarnim svjetovima glavnog sustavnog centra.

Srednja bića dugo ostaju na naseljenim svjetovima, ali ako se pokažu vjerni svojim dužnostima, s vremenom zasigurno primaju priznanje za dugoročnu službu u održanju uprave Sina Stvoritelja; oni ovom prilikom primaju prikladne nagrade za svoju strpljivu službu materijalnim smrtnicima na njihovim svjetovima vremena i prostora. Prije ili kasnije, sva akreditirana Sinova i prema vlastitim zaslugama biti primljena na dugotrajno putovanje rajskim uzlazom u pratnji istih onih smrtnika životinjskog porijekla, njihove zemaljske braće, koju su tako ljubomorno čuvali i koju su tako djelotvorno služili prilikom dugotrajnog planetarnog boravka.

[Predočio Melchizedek prema zahtjevu Poglavlara Serafimskog Mnoštva Nebadona.]

behalf of the Planetary Prince, while the secondary ministers continue their co-operation with the Adamic regime of furthering the cause of progressive planetary civilization. In case of the defection of the Planetary Prince and the failure of the Material Son, as occurred on Urantia, the midway creatures become the wards of the System Sovereign and serve under the directing guidance of the acting custodian of the planet. But on only three other worlds in Satania do these beings function as one group under unified leadership as do the united midway ministers of Urantia.

38:9.11 (425.3) The planetary work of both primary and secondary midways is varied and diverse on the numerous individual worlds of a universe, but on the normal and average planets their activities are very different from the duties which occupy their time on isolated spheres, such as Urantia.

38:9.12 (425.4) The primary midways are the planetary historians who, from the time of the arrival of the Planetary Prince to the age of settled light and life, formulate the pageants and design the portrayals of planetary history for the exhibits of the planets on the system headquarters worlds.

38:9.13 (425.5) Midways remain for long periods on an inhabited world, but if faithful to their trust, they will eventually and most certainly be recognized for their agelong service in maintaining the sovereignty of the Creator Son; they will be duly rewarded for their patient ministry to the material mortals on their world of time and space. Sooner or later all accredited midway creatures will be mustered into the ranks of the ascending Sons of God and will be duly initiated into the long adventure of the Paradise ascent in company with those very mortals of animal origin, their earth brethren, whom they so jealously guarded and so effectively served during the long planetary sojourn.

38:9.14 (425.6) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

POGLAVLJE 039. SERAFSKA MNOŠTVA

⇐ 038

Knjiga Urantije

040 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 039 SERAFSKA MNOŠTVA

Sekcije

Uvod

1. VRHOVNI SERAFI
2. UZVIŠENI SERAFIMI
3. NADZORNI SERAFIMI
4. ADMINISTRATIVNI SERAFIMI
5. PLANETARNI POMOĆNICI
6. PRIJELAZNI SLUŽITELJI
7. SERAFI BUDUĆNOSTI
8. SERAFIMSKA SUDBINA
9. ZBOR SERAFIMSKOG UPOTPUNJENJA

Uvod

Koliko nam je poznato, dok Beskonačni Duh u svojoj personifikaciji na glavnom centru lokalnog svemira nastoji proizvesti jednoliko savršene serafe, ovi se serafi iz nekog nepoznatog razloga uzajamno bitno razlikuju. Ova različitost može biti rezultat nepoznate interpozicije evolutivnog iskustvenog Božanstva; i dok ovo može biti slučaj, nismo u stanju ponuditi dokaza ovoj tvrdnji. Ali možemo uočiti da pri obrazovnom testiranju i disciplinarnoj obuci, serafispoljavaju obilježja prema kojima se mogu svrstati u sljedećih sedam grupa:

1. Vrhovne Serafime.
2. Uzvišene Serafime.
3. Nadzorne Serafime.
4. Administrativne Serafime.
5. Planetarne Pomagače.
6. Prijelazne Služitelje.
7. Serafime Budućnosti.

PAPER 39 THE SERAPHIC HOSTS

SECTIONS

Introduction

1. Supreme Seraphim
2. Superior Seraphim
3. Supervisor Seraphim
4. Administrator Seraphim
5. Planetary Helpers
6. Transition Ministers
7. Seraphim of the Future
8. Seraphic Destiny
9. The Corps of Seraphic Completion

INTRODUCTION

39:0.1 (426.1) AS FAR as we are cognizant, the Infinite Spirit, as personalized on the local universe headquarters, intends to produce uniformly perfect seraphim, but for some unknown reason these seraphic offspring are very diverse. This diversity may be a result of the unknown interposition of evolving experiential Deity; if so, we cannot prove it. But we do observe that, when seraphim have been subjected to educational tests and training discipline, they unfailingly and distinctly classify into the following seven groups:

- 39:0.2 (426.2) 1. Supreme Seraphim.
- 39:0.3 (426.3) 2. Superior Seraphim.
- 39:0.4 (426.4) 3. Supervisor Seraphim.
- 39:0.5 (426.5) 4. Administrator Seraphim.
- 39:0.6 (426.6) 5. Planetary Helpers.
- 39:0.7 (426.7) 6. Transition Ministers.
- 39:0.8 (426.8) 7. Seraphim of the Future.

Teško se može reći da je bilo koji seraf manje obdaren ili vrijedan od drugih. Točno je, međutim, da svaki anđeo na početku svoje službe djeluje jedino u okviru svoje izvorne i prirodne klasifikacijske grupe. Pri radu na pripremi ovog poglavlja, surađujem sa serafimom po imenu Monotija, vrhovnim serafimom koji je od samog početka djelovao jedino kao vrhovni serafim. Zahvaljujući iskustvu i odanoj službi ona je ostvarila, jednu po jednu, svih sedam pozicija serafimske službe, djelujući u gotovo svakoj aveniji serafimske aktivnosti i trenutno radi na poziciji pomoćnog serafimskog poglavara Urantije.

Ljudima je ponekad teško shvatiti da stvorena sposobnost za djelovanje na višoj razini službe ne mora podrazumijevati sposobnost djelovanja na relativno nižim razinama službe. Ljudi započinju život kao bespomoćna djeca; stoga svako smrtničko postignuće mora obuhvaćati sve iskustvene preduvjete; serafimi nemaju ovog ranog životnog stadija - oni nemaju djetinjstva. Ali oni su unatoč tome iskustvena bića koja iskustvom i dodatnim obrazovanjem mogu povisiti svoje božanske i prirodne sposobnosti iskustvenim postignućem funkcionalne vještine u jednoj ili više pozicija serafimske službe.

Nakon postavke na dužnost, serafimi ulaze u rezervni zbor svoje grupe. Dok serafimi planetarnog i administrativnog statusa obično dugo služe na pozicijama svoje izvorne klasifikacije, što im je viša izvorna pozicija, anđeoski služitelji ulažu veće napore kako bi primili dužnosti u nižim redovima kozmičke službe. Oni se naročito nastoje uvrstiti među rezerviste planetarnih pomoćnika i ako se pokužu uspješnim pri ovom nastojanju, počinju pohađati škole glavnog centra Planetarnog Kneza određenog evolucijskog svijeta. Ovdje proučavaju jezike, povijest i lokalne običaje ljudskih rasa. Serafimi moraju steći znanje i postići iskustvo jednako kao što to čine ljudska bića. Oni po svojim osobinama dosta nalikuju ljudskim bićima. I svi nastoje započeti od početka, od najnižih mogućih razina službe; i na taj način nastoje postići najvišu moguću razinu iskustvene sudbine.

1. VRHOVNI SERAFI

Ovi serafimi pripadaju najvišem od sedam obznanjenih redova kozmičkih anđela. Oni djeluju u sedam grupa, od kojih je svaka blisko povezana s anđeoskim služiteljima Serafskog Zbora Upotpunjenja.

1. *Služitelji Sina-Duha.* Ova prva grupa vrhovnih serafima pomaže visokim Sinovima i bićima koja vuku porijeklo od Duha i koja žive i djeluju u lokalnom svemiru. Ova grupa anđeoskih

39:0.9 (426.9) To say that any one seraphim is inferior to an angel of any other group would hardly be true. Nevertheless every angel is at first service-limited to the group of original and inherent classification. My seraphic associate in the preparation of this statement, Manotia, is a supreme seraphim and onetime functioned only as a supreme seraphim. By application and devoted service she has, one by one, achieved all seven of the seraphic services, having functioned in well-nigh every avenue of activity open to a seraphim, and now holds the commission of associate chief of seraphim on Urantia.

39:0.10 (426.10) Human beings sometimes find it hard to understand that a created capacity for higher-level ministry does not necessarily imply ability to function on relatively lower service levels. Man begins life as a helpless infant; hence every mortal attainment must embrace all experiential prerequisites; seraphim have no such preadult life — no childhood. They are, however, experiential creatures, and by experience and through additional education they can augment their divine and inherent endowment of ability by the experiential acquirement of functional skill in one or more of the seraphic services.

39:0.11 (426.11) After being commissioned, seraphim are assigned to the reserves of their inherent group. Those of planetary and administrator status often serve for long periods as originally classified, but the higher the inherent function level, the more persistently do the angelic ministers seek assignment to the lower orders of universe service. Especially do they desire assignment to the reserves of the planetary helpers, and if successful they enroll in the celestial schools attached to the headquarters of the Planetary Prince of some evolutionary world. Here they begin the study of the languages, history, and local habits of the races of mankind. Seraphim must acquire knowledge and gain experience much as do human beings. They are not far removed from you in certain personality attributes. And they all crave to start at the bottom, on the lowest possible level of ministry; thus may they hope to achieve the highest possible level of experiential destiny.

1. SUPREME SERAPHIM

39:1.1 (427.1) These seraphim are the highest of the seven revealed orders of local universe angels. They function in seven groups, each of which is closely associated with the angelic ministers of the Seraphic Corps of Completion.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Spirit Ministers.* The first group of the supreme seraphim are assigned to the service of the high Sons and Spirit-origin beings resident and functioning in the local universe. This

služitelja pored toga služi pod nadzorom Kozmičkog Sina i Kozmičkog Duha i održava blisku suradnju sa zborom inteligencija Sjajne i Jutarnje Zvijezde, glavnog kozmičkog izvršitelja koji slijedi sjedinjenu volju Sina Stvoritelja i Stvoriteljskog Duha.

Pripojeni visokim Sinovima i Duhovima, ovi su serafimi prirodno povezani s dalekosežnom službom Rajskih Avonala, božanskog potomstva Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. Rajske Avonale pri svim darivanjima i arbitražnim misijama prate pripadnici ovog visokog i iskusnog reda serafima koji također rade na organizaciji i sprovedbi specijalnih aktivnosti vezanih s okončanjem planetarne razdiobene epohe i nastupanjem nove ere. Oni ne sudjeluju u radu na donošenju presuda koji je normalno povezan s ovim prijelazom iz epohe u epohu.

Pratitelji Darivanja. Kad Rajski Avonali - za razliku od Sinova Stvoritelja - djeluju pri misijama darivanja, uvijek ih prati radna skupina koja se sastoji od 144 pratitelja darivanja. Ova 144 anđela obuhvaćaju poglavare svih služitelja Sina-Duha koji mogu biti povezani s misijom darivanja. Dok cijele legije anđela mogu biti na raspolaganju utjelovljenom Božjem Sinu prilikom planetarnog darivanja, svi se ovi serafi povinuju organizaciji i upravi ova 144 pratitelja darivanja. Viši redovi anđela, supernafimi i sekonafimi, također mogu biti dijelom pratećeg mnoštva i premda se njihove misije razlikuju od serafskih, sve ove aktivnosti spadaju pod koordinaciju pratitelja darivanja.

Ovi pratitelji darivanja djeluju kao anđeli upotpunjenja; svi su putovali krugovima Serafingtona i ušli u Serafinski Zbor Upotpunjenja. Pored toga primaju specijalnu obuku u pogledu metoda za rješavanje teškoća i djelovanje u kriznim situacijama koje mogu nastupiti prilikom darivanja Božjih Sinova u cilju unaprijeđenja djece vremena. Svi ovi serafimi su imali priliku postići Raj i ući u osobni obujam Drugog Izvora i Centra, Vječnog Sina.

Serafimi također traže dužnosti vezane s misijom utjelovljenja Sinova i suradnju s čuvarima sudbine planetarnih smrtnika; u slučaju serafa, ova druga pozicija predstavlja najsigurniju putovnicu do Raja, dok pratitelji darivanja postižu najvišu službu lokalnog svemira koja stoji na raspolaganju ovim serafima upotpunjenja pri postignuću Raja.

2. Sudski savjetnici. Ovo su serafimski savjetnici i pomagači pripojeni svim redovima pravorijeka, od pomirbenih sudova do najviših kozmičkih sudova. Ovi sudovi ne postoje u cilju

group of angelic ministers also serve the Universe Son and the Universe Spirit and are closely affiliated with the intelligence corps of the Bright and Morning Star, the universe chief executive of the united wills of the Creator Son and the Creative Spirit.

39:1.3 (427.3) Being of assignment to the high Sons and Spirits, these seraphim are naturally associated with the far-flung services of the Paradise Avonals, the divine offspring of the Eternal Son and the Infinite Spirit. The Paradise Avonals are always attended on all magisterial and bestowal missions by this high and experienced order of seraphim, who are at such times devoted to organizing and administering the special work connected with the termination of one planetary dispensation and the inauguration of a new age. But they are not concerned in the work of adjudication which might be incidental to such a change in dispensations.

39:1.4 (427.4) *Bestowal Attendants.* Paradise Avonals, but not Creator Sons, when on a bestowal mission are always accompanied by a corps of 144 bestowal attendants. These 144 angels are the chiefs of all other Son-Spirit ministers who may be associated with a bestowal mission. There might possibly be legions of angels subject to the command of an incarnated Son of God on a planetary bestowal, but all these seraphim would be organized and directed by the 144 bestowal attendants. Higher orders of angels, supernaphim and seconaphim, might also form a part of the attending host, and though their missions are distinct from those of the seraphim, all these activities would be co-ordinated by the bestowal attendants.

39:1.5 (427.5) These bestowal attendants are completion seraphim; they have all traversed the circles of Seraphington and have attained the Seraphic Corps of Completion. And they have been further especially trained to meet the difficulties and to cope with the emergencies associated with the bestowals of the Sons of God for the advancement of the children of time. Such seraphim have all achieved Paradise and the personal embrace of the Second Source and Center, the Eternal Son.

39:1.6 (427.6) Seraphim equally crave assignment to the missions of the incarnated Sons and attachment as destiny guardians to the mortals of the realms; the latter is the surest seraphic passport to Paradise, while the bestowal attendants have achieved the highest local universe service of the completion seraphim of Paradise attainment.

39:1.7 (428.1) *2. Court Advisers.* These are the seraphic advisers and helpers attached to all orders of adjudication, from the conciliators up to the highest tribunals of the realm. It is not the

donošenja kaznenih odluka, već prije nastoje riješiti časne razlike u mišljenju i odlučiti o vječnom opstanku uzlaznih smrtnika. U ovome se sastoje dužnosti sudskih savjetnika: oni trebaju osigurati da sve presude protiv individualnih smrtnika izražavaju jezik pravde i duh milosti. Oni pri ovim aktivnostima blisko surađuju s Visokim Povjerenicima, uzlaznim smrtnicima spojenim s duhom koji služe u lokalnom svemiru.

Serafinski sudski savjetnici prije svega službe kao branitelji smrtnih bića. To ne znači da netko ima neprijateljske namjere prema niskim kozmičkim stvorenjima, ali dok pravda zahtijeva osudu svakog prekršaja pri uzlazu na putu postignuća božanskog savršenstva, milost zahtijeva poštenu prosudbu svakog takvog propusta u skladu s prirodom i božanskim naumom određenog stvorenog bića. Ovi anđeli djeluju kao tumači i osobni primjeri milostivih osobina božanske pravde- poštenja baziranog na poznavanju temeljnih činjenica osobnih motiva i rasnih tendencija.

Ovaj red anđela služi na pozicijama koje se kreću od vijeća Planetarnih Kneževa do najviših sudova lokalnih svemira, dok njihovi suradnici iz Serafinskog Zbora Upotpunjenja djeluju u višim domenama Orvontona, sve do sudova Starih Dana na Uversi.

3. *Kozmički Orijentiri*. Ovo su istinski prijatelji i poslijediplomski savjetnici svih uzlaznih stvorenja pri njihovom posljednjem boravku na Salvingtonu, u svom domaćem svemiru, dok se spremaju krenuti na pustolovinu duha koja ih očekuje u ogromnom prostranstvu nadsvemira Orvontona. U ovom času uzlazno biće ima osjećaje koje smrtnici jedino mogu razumjeti u usporedbi s ljudskom emocijom nostalgije. Iza njih leže domene postignuća koje su im postale poznate zahvaljujući dugotrajnoj službi i morontija postignuću; ispred njih leži izazov tajnovitosti još većeg i grandioznijeg svemira.

Kozmički Orijentiri imaju zadatak da pomognu pri prijelazu uzlaznih smrtnika od postignutih do nepostignutih razina kozmičke službe, da pomognu ovim hodočasnicima da ostvare ta kaleidoskopska prilagođenja u svom razumijevanju značenja i vrijednosti spoznaje da kao bića prvog stadija duha ne stoje na kraju i vrhuncu uzlaza lokalnim svemirom, već na samom podnožju visoke ljestvice duhovnog uzlaza prema Raju i Ocu Svih.

Mnogi Serafingtonski diplomirani studenti, pripadnici Serafskog Zbora Upotpunjenja koji surađuju s ovim serafima, sudjeluju u opsežnom programu obuke u okviru određenih Salvingtonskih škola koje rade na pripremi Nebadonskih stvorenja

purpose of such tribunals to determine punitive sentences but rather to adjudicate honest differences of opinion and to decree the everlasting survival of ascending mortals. Herein lies the duty of the court advisers: to see that all charges against mortal creatures are stated in justice and adjudicated in mercy. In this work they are closely associated with the High Commissioners, Spirit-fused ascendant mortals serving in the local universe.

39:1.8 (428.2) The seraphic court advisers serve extensively as defenders of mortals. Not that there ever exists any disposition to be unfair to the lowly creatures of the realms, but while justice demands the adjudication of every default in the climb towards divine perfection, mercy requires that every such misstep be fairly adjudged in accordance with the creature nature and the divine purpose. These angels are the exponents and exemplification of the element of mercy inherent in divine justice — of fairness based on the knowledge of the underlying facts of personal motives and racial tendencies.

39:1.9 (428.3) This order of angels serves from the councils of the Planetary Princes to the highest tribunals of the local universe, while their associates of the Seraphic Corps of Completion function in the higher realms of Orvonton, even to the courts of the Ancients of Days on Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universe Orientators*. These are the true friends and postgraduate counselors of all those ascending creatures who are pausing for the last time on Salvington, in their universe of origin, as they stand on the brink of the spirit adventure stretching out before them in the vast superuniverse of Orvonton. And at such a time many an ascender has a feeling which mortals could understand only by comparison with the human emotion of nostalgia. Behind lie the realms of achievement, realms grown familiar by long service and morontia attainment; ahead lies the challenging mystery of a greater and vaster universe.

39:1.11 (428.5) It is the task of the universe orientators to facilitate the passage of the ascending pilgrims from the attained to the unattained level of universe service, to help these pilgrims in making those kaleidoscopic adjustments in the comprehension of meanings and values inherent in the realization that a first-stage spirit being stands, not at the end and climax of the local universe morontia ascent, but rather at the very bottom of the long ladder of spiritual ascent to the Universal Father on Paradise.

39:1.12 (428.6) Many of the Seraphington graduates, members of the Seraphic Corps of Completion who are associated with these seraphim, engage in extensive teaching in certain Salvington schools concerned with the preparation of the creatures of

za odnose nastupajućeg kozmičkog doba.

4. *Učiteljski Savjetnici.* Ovi anđeli djeluju kao neprocjenjivi pomoćnici duhovnog učiteljskog zbora lokalnog svemira. Savjetnici učitelja rade kao asistenti svih redova učitelja, od Melkizedeka i Trojskih Sinova Učitelja, do morontija smrtnika koji djeluju u ulozi pomoćnika onima koji ih slijede na ljestvici uzlaznog života. Vi ćete prvo imati prilike vidjeti ove pomoćne serafimske učitelje na jednom od sedam prebivališnih svjetova koji okružuju Jeruzem.

Ovi serafimi postaju suradnici odjeljenskih poglavara brojnih obrazovnih i pedagoških ustanova loknog svemira i u velikom broju djeluju u sastavu osoblja sedam obrazovnih svjetova lokalnih sustava kao i sedamdeset obrazovnih planeta zvijezda. Njihova se služba proteže naniže sve do individualnih svjetova. Čak i iskreni i posvećeni učitelji vremena primaju pomoć i pratnju ovih savjetnika koji pripadaju redu vrhovnih serafima.

Prilikom četvrtog darivanja u obličju stvorenog bića, Sin Stvoritelj je bio utjelovljen kao učiteljski savjetnik iz reda vrhovnih serafima Nebadona.

5. *Upravitelji postavke na dužnost.* Tijelo od 144 vrhovna serafima koji se s vremena na vrijeme odabiru među anđelima koji služe na evolucijskim i arhitektonskim planetima stvorenih bića. Ovo je najviše anđeosko vijeće koje može djelovati na određenom planetu, koje koordinira samoupravne faze serafimske službe i postavke na dužnost. Ovi anđeli predsjedavaju nad svim serafimskim vijećima vezanim za liniju dužnosti ili poziv na iskazanje obožavanja.

6. *Bilježnici.* Ovo su službeni bilježnici vrhovnih serafima. Mnogi od ovih viših anđela dolaze na svijet s potpuno razvijenim obdarenjima; drugi moraju steći kvalifikaciju za pozicije koje zahtijevaju povjerenje i odgovornost marljivim studiranjem i vjernom izvedbom sličnih dužnosti za vrijeme službe u nižim i manje odgovornim redovima.

7. *Nepriipojeni služitelji.* U velikom broju, nepriipojeniserafi vrhovnog reda djeluju kao služitelji prema vlastitom nahođenju na arhitektonskim svjetovima i naseljenim planetima. Ovi služitelji dobrovoljno podmiruju zahtjeve za službom vrhovnih serafa, što im daje ulogu općenitog rezervnog zbora ovog reda.

2. UZVIŠENI SERAFIMI

Uzvišeni serafimi ne nose ovo ime zato što

Nebadon for the relationships of the next universe age.

39:1.13 (428.7) 4. *The Teaching Counselors.* These angels are the invaluable assistants of the spiritual teaching corps of the local universe. Teaching counselors are secretaries to all orders of teachers, from the Melchizedeks and the Trinity Teacher Sons down to the morontia mortals who are assigned as helpers to those of their kind who are just behind them in the scale of ascendant life. You will first see these associate teaching seraphim on some one of the seven mansion worlds surrounding Jerusem.

39:1.14 (428.8) These seraphim become associates of the division chiefs of the numerous educational and training institutions of the local universes, and they are attached in large numbers to the faculties of the seven training worlds of the local systems and of the seventy educational spheres of the constellations. These ministrations extend on down to the individual worlds. Even the true and consecrated teachers of time are assisted, and often attended, by these counselors of the supreme seraphim.

39:1.15 (429.1) The fourth creature bestowal of the Creator Son was in the likeness of a teaching counselor of the supreme seraphim of Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Directors of Assignment.* A body of 144 supreme seraphim is elected from time to time by the angels serving on the evolutionary and on the architectural spheres of creature habitation. This is the highest angelic council on any sphere, and it co-ordinates the self-directed phases of seraphic service and assignment. These angels preside over all seraphic assemblies pertaining to the line of duty or the call to worship.

39:1.17 (429.3) 6. *The Recorders.* These are the official recorders for the supreme seraphim. Many of these high angels were born with their gifts fully developed; others have qualified for their positions of trust and responsibility by diligent application to study and faithful performance of similar duties while attached to lower or less responsible orders.

39:1.18 (429.4) 7. *Unattached Ministers.* Large numbers of unattached seraphim of the supreme order are self-directed servers on the architectural spheres and on the inhabited planets. Such ministers voluntarily meet the differential of demand for the service of the supreme seraphim, thus constituting the general reserve of this order.

2. SUPERIOR SERAPHIM

39:2.1 (429.5) Superior seraphim receive their name, not because they are in any sense qualitatively

su na neki način kvalitativno bolji od drugih redova anđela, već zato što se brinu o podmirenju viših aktivnosti lokalnog svemira. Veliki broj pripadnika prve dvije grupe ovog serafskog zbora postiže svoju poziciju putem iskustva, služeći u različitim fazama obuke i vraćaju se na blažena poduzeća gdje upravljaju bićima svoga reda na planetima svojih ranijih aktivnosti. Kao noviji svemir, Nebadon još uvijek nema velik broj pripadnika ovog reda.

Uzvišeni serafimi djeluju u sljedećih sedam grupa:

1. *Obavještajni Zbor*. Ovi serafimi pripadaju privatnom osoblju Gabriela, Sjajne i Jutarnje Zvijezde. Oni putuju svemirom prikupljajući informacije koje se koriste pri donošenju odluka u vijećima Nebadona. Ovo je zbor inteligencije moćnog mnoštva koje djeluje pod upravom Gabriela kao namjesnika Glavnog Sina. Ovi serafimi nisu direktno povezani bilo sa sustavima ili zvijezdama, a njihove informacije dolaze neposredno sa zvijezda preko kontinualnog, neposrednog i nezavisnog kruga.

Obavještajni zborovi različitih lokalnih svemira imaju i koriste sposobnost uzajamnog komuniciranja, ali jedino u okviru određenog nadsvemira. Između poslova i transakcija različitih supersvemira vladaju jasno uočljive energetske razlike. Određeni supersvemir može komunicirati s drugim supersvemirom jedino zahvaljujući procedurama i olakšicama koje predstavljaju rezultat djelovanja određenih utjecaja i postrojenja Rajskog klirinškog zavoda.

2. *Glas milosti*. Milost je ključni ton serafimske službe i anđeoskog služenja. Zbog toga je prikladno da postoji zbor anđela koji, na naročit način, predočavaju milost. Ovi serafimi predstavljaju stvarne služitelje milosti u okviru lokalnih svemira. Oni su nadahnuti lideri koji upravljaju impulsima i svetijim emocijama ljudi i anđela. Ovim legijama trenutno upravljaju serafimi upotpunjenja koji su također diplomirani čuvari ljudske sudbine; to jest, svaki od ovih anđela je imao priliku upaviti najmanje jednu dušu ljudskog porijekla za vrijeme ljudskog života, te zatim putovati krugovima Serafingtona i ući u Serafski Zbor Upotpunjenja.

3. *Uskladitelji duha*. Treća je grupa uzvišenih serafa bazirana na Salvingtonu, a djeluje u okvirima lokalnog svemira gdje sprovodi vrijednu službu. Dok u biti djeluju na duhovnim zadaćama i dok na taj način postižu stvarno razumijevanje ljudskog uma, pretpostavljam da ćete djelomično shvatiti njihovu službu smrtnicima ako objasnimo da se ovim anđelima povjerava zadaća pripreme uzlaznih putnika pri odlasku na Salvington na njihovo posljednje putovanje lokalnim svemirom -

superior to other orders of angels, but because they are in charge of the higher activities of a local universe. Very many of the first two groups of this seraphic corps are attainment seraphim, angels who have served in all phases of training and have returned to a glorified assignment as directors of their kind in the spheres of their earlier activities. Being a young universe, Nebadon does not have many of this order.

39:2.2 (429.6) The superior seraphim function in the following seven groups:

39:2.3 (429.7) 1. *The Intelligence Corps*. These seraphim belong to the personal staff of Gabriel, the Bright and Morning Star. They range the local universe gathering the information of the realms for his guidance in the councils of Nebadon. They are the intelligence corps of the mighty hosts over which Gabriel presides as vicegerent of the Master Son. These seraphim are not directly affiliated with either the systems or the constellations, and their information pours in direct to Salvington upon a continuous, direct, and independent circuit.

39:2.4 (429.8) The intelligence corps of the various local universes can and do intercommunicate but only within a given superuniverse. There is a differential of energy which effectively segregates the business and transactions of the various supergovernments. One superuniverse can ordinarily communicate with another superuniverse only through the provisions and facilities of the Paradise clearinghouse.

39:2.5 (430.1) 2. *The Voice of Mercy*. Mercy is the keynote of seraphic service and angelic ministry. It is therefore fitting that there should be a corps of angels who, in a special manner, portray mercy. These seraphim are the real mercy ministers of the local universes. They are the inspired leaders who foster the higher impulses and holier emotions of men and angels. The directors of these legions are now always completion seraphim who are also graduate guardians of mortal destiny; that is, each angelic pair has guided at least one soul of animal origin during the life in the flesh and has subsequently traversed the circles of Serafington and has been mustered into the Seraphic Corps of Completion.

39:2.6 (430.2) 3. *Spirit Co-ordinators*. The third group of superior seraphim are based on Salvington but function in the local universe anywhere they can be of fruitful service. While their tasks are essentially spiritual and therefore beyond the real understanding of human minds, you will perhaps grasp something of their ministry to mortals if it is explained that these angels are intrusted with the task of preparing the ascendant sojourners on Salvington for their last transition in the local

od najviše morontija razine do statusa novorednog bića duha. Upravo kao što dizajneri uma na prebivališnim svjetovima pomažu preživjelim bićima da se prilagode i da djelotvorno iskoriste potencijale morontija uma, tako i ovi serafimi upućuju diplomirane studente Salvingtona u pogledu upotrebe novostečenih sposobnosti uma duha. A oni pomažu uzlaznim smrtnicima i na brojne druge načine.

4. Pomoćni učitelji. Pomoćni učitelji pomažu i surađuju sa svojim bližnjim serafima, učiteljskim savjetnicima. Oni su također individualno povezani s opsežnim obrazovnim poduzećima lokalnog svemira, a naročito sa sedmostrukim programom obuke na prebivališnim svjetovima lokalnog sustava. Izvanredan zbor pripadnika ovog serafimskog reda djeluje na Urantiji u cilju poboljšanja i unaprijeđenja istine i pravednosti.

5. Prijevoznici. Sve grupe poslužnih duhova imaju prijevozni zbor, anđeoski red posvećen prijevozu ličnosti koje same nisu u stanju putovati sa svijeta na svijet. Peta grupa uzvišenih serafima ima za centar glavno središte Salvingtona i služi u cilju prijevoza bića na glavni centar Salvingtona i nazad do njihovih planeta. Slično drugim odjeljenjima uzvišenih serafima, neki su od njihovih pripadnika stvoreni u cilju djelovanja u ovoj ulozi, dok su se drugi uzdignili iz nižih ili slabije obdarenih grupa.

Serafimi imaju potpuno adekvatan “energetski raspon” kako bi zadovoljili energetske zahtjeve lokalnog svemira ako ne i supersvemira, ali oni nikada ne bi mogli zadovoljiti energetske zahtjeve dugačkog putovanja kao recimo od Uversa do Havone. Ovako naporno putovanje zahtijeva specijalne moći primarnih sekonafima s prijevoznim obdarenjima. Prijevoznici nakupljaju putnu energiju u tranzitu i obnavljaju osobne moći na kraju putovanja.

Čak i na Salvingtonu uzlazni smrtnici nemaju osobna obličja koja pogoduju prijevozu. Uzlazna bića ovise o serafimskom prijevozu kako bi mogla putovati sa svijeta na svijet sve dok ne postignu konačni počinak na unutarnjem krugu Havone i dok se ne probude na Raju. Nakon toga više nećete ovisiti o anđelima radi prijevoza iz svemira u svemir.

Proces userafimljenja nalikuje iskustvu smrti ili sna, izuzev što ovaj prijevozni počinak podrazumijeva određeni aspekt vremena. Ljudi svjesno izgube svijest za vrijeme serafimskog počinaka. Ali Misaoni Ispravljači nastavljaju djelovati svjesno, neometano i vrlo djelotvorno, kako se vi niste u stanju opirati, protiviti ili na druge načine stajati na put njihovom stvaralačkom i preobražajnom djelovanju.

universe — from the highest morontia level to the status of newborn spirit beings. As the mind planners on the mansion worlds help the surviving creature to adjust to, and make effective use of, the potentials of morontia mind, so do these seraphim instruct the morontia graduates on Salvington regarding the newly attained capacities of the mind of the spirit. And they serve the ascendant mortals in many other ways.

39:2.7 (430.3) 4. Assistant Teachers. The assistant teachers are the helpers and associates of their fellow seraphim, the teaching counselors. They are also individually connected with the extensive educational enterprises of the local universe, especially with the sevenfold scheme of training operative on the mansion worlds of the local systems. A marvelous corps of this order of seraphim functions on Urantia for the purpose of fostering and furthering the cause of truth and righteousness.

39:2.8 (430.4) 5. The Transporters. All groups of ministering spirits have their transport corps, angelic orders dedicated to the ministry of transporting those personalities who are unable, of themselves, to journey from one sphere to another. The fifth group of the superior seraphim are headquartered on Salvington and serve as space traversers to and from the headquarters of the local universe. Like other subdivisions of the superior seraphim, some were created as such while others have risen from the lower or less endowed groups.

39:2.9 (430.5) The “energy range” of seraphim is wholly adequate for local universe and even for superuniverse requirements, but they could never withstand the energy demands entailed by such a long journey as that from Uversa to Havona. Such an exhaustive journey requires the special powers of a primary seconaphim of transport endowments. Transporters take on energy for flight while in transit and recuperate personal power at the end of the journey.

39:2.10 (430.6) Even on Salvington ascending mortals do not possess personal transit forms. Ascenders must depend upon seraphic transport in advancing from world to world until after the last rest of sleep on the inner circle of Havona and the eternal awakening on Paradise. Subsequently you will not be dependent on angels for transport from universe to universe.

39:2.11 (430.7) The process of being enseraphimed is not unlike the experience of death or sleep except that there is an automatic time element in the transit slumber. You are consciously unconscious during seraphic rest. But the Thought Adjuster is wholly and fully conscious, in fact, exceptionally efficient since you are unable to oppose, resist, or otherwise hinder creative and transforming work.

Za vrijeme userafimljenja čovjek ide na počinak u određeno vrijeme i budi se u određeno vrijeme. Duljina putovanja za vrijeme tranzita ne igra nikakvu ulogu. Čovjek nije svjestan prolaska vremena. Osjećate kao da ste zaspali u vozilu u jednom gradu i da ste se probudili nakon cijele noći spokojnog sna u drugoj dalekoj metropoli. Putujete za vrijeme sna. Na taj način letite prostorom, userafimljeni, dok se odmarate - spavate. Tranzitni san predstavlja rezultat suradnje između Ispravljača i serafimskih prijevoznika.

Anđeli ne mogu prevoziti zapaljiva tijela - od krvi i mesa - kakva vi imate, ali mogu prevoziti sve druge oblike, od morontija oblička do viših oblička duha. Oni ne djeluju u slučaju prirodne smrti. Po okončanju smrtnog života, ljudska tijela ostaju na ovom planetu. Dok vaš Misaoni Ispravljač ide u okrilje Oca, ovi anđeli ne sudjeluju direktno u pitanjima ponovnog utjelovljenja čovjekove ličnosti na prebivališnim svjetovima prilikom nove identifikacije. Ovdje vaše novo tijelo prima morontija obličje koje se može userafimiti. Vi na taj način "posijete tijelo zemaljsko" u svome grobu; tako "uskršava morontija obličje" na prebivališnim svjetovima.

6. *Bilježnici.* Ove ličnosti prvenstveno rade na primanju, pohranjivanju i odašiljanju podataka Salvingtona i njegovih pomoćnih svjetova. Oni pored toga služe kao specijalni bilježnici prebivališnih grupa supersvemirskih i viših ličnosti, te kao službenici Salvingtonskih sudova i asistenti njegovih vladara.

Prijenosni centri emitiranja - primatelji i odašiljači - predstavljaju specijalizirana odjeljenja serafimske registrature posvećena odašiljanju podataka i diseminaciji bitnih informacija. Ovo su aktivnosti visokog reda koje povezuju toliki broj krugova da 144,000 poruka mogu istovremeno putovati određenom energetsom linijom. Oni prilagođuju najviše ideografske metode glavnih serafimskih bilježnika i zahvaljujući primjeni ovih zajedničkih simbola održavaju kontakt s inteligencijama uskladitelja tercijarnih supernafima i uzvišenih koordinatora inteligencije Serafskog Zbora Upotpunjenja.

Serafski bilježnici uzvišenog reda na ovaj način ostvaruju blisku suradnju između grupe inteligencija kojoj sami pripadaju i svih podređenih bilježnika, dok zahvaljujući emitiranju mogu održavati neprekidnu komunikaciju s višim bilježnicima supersvemira i putem istog ovog kanala, s bilježnicima Havone i čuvarima znanja na Raju. Mnogi od viših redova serafimskih bilježnika uzlaze sa pozicija sličnih dužnosti iz nižih dijelova svemira.

39:2.12 (431.1) When enseraphimed, you go to sleep for a specified time, and you will awake at the designated moment. The length of a journey when in transit sleep is immaterial. You are not directly aware of the passing of time. It is as if you went to sleep on a transport vehicle in one city and, after resting in peaceful slumber all night, awakened in another and distant metropolis. You journeyed while you slumbered. And so you take flight through space, enseraphimed, while you rest — sleep. The transit sleep is induced by the liaison between the Adjusters and the seraphic transporters.

39:2.13 (431.2) The angels cannot transport combustion bodies — flesh and blood — such as you now have, but they can transport all others, from the lowest morontia to the higher spirit forms. They do not function in the event of natural death. When you finish your earthly career, your body remains on this planet. Your Thought Adjuster proceeds to the bosom of the Father, and these angels are not directly concerned in your subsequent personality reassembly on the identification mansion world. There your new body is a morontia form, one that can enseraphim. You "sow a mortal body" in the grave; you "reap a morontia form" on the mansion worlds.

39:2.14 (431.3) 6. *The Recorders.* These personalities are especially concerned with the reception, filing, and redispach of the records of Salvington and its associated worlds. They also serve as special recorders for resident groups of superuniverse and higher personalities and as clerks of the courts of Salvington and secretaries to the rulers thereof.

39:2.15 (431.4) *Broadcasters* — receivers and dispatchers — are a specialized subdivision of the seraphic recorders, being concerned with the dispatch of records and with the dissemination of essential information. Their work is of a high order, being so multicircuited that 144,000 messages can simultaneously traverse the same lines of energy. They adapt the higher ideographic techniques of the superaphic chief recorders and with these common symbols maintain reciprocal contact with both the intelligence co-ordinators of the tertiary supernaphim and the glorified intelligence co-ordinators of the Seraphic Corps of Completion.

39:2.16 (431.5) Seraphic recorders of the superior order thus effect a close liaison with the intelligence corps of their own order and with all subordinate recorders, while the broadcasts enable them to maintain constant communication with the higher recorders of the superuniverse and, through this channel, with the recorders of Havona and the custodians of knowledge on Paradise. Many of the superior order of recorders are seraphim ascended from similar duties in

7. Rezervisti. Na Salvingtonu postoji velika grupa svih oblika uzvišenih serafima koja je neposredno dostupna za odašiljanje na najudaljenije svjetove Nebadona prema rekviziciji upravitelja postavke na dužnost ili prema zahtjevima kozmičkih administratora. Rezervisti uzvišenih serafima pored toga pune redove glasničkih pomoćnika prema zahtjevima poglavara Blistavih Večernjih Zvijezda, koji upravlja nadzorom i odašiljanjem svih oblika osobne komunikacije. Lokalni svemir je dobro opskrbljen adekvatnim kanalima interkomunikacije, dok pored toga uvijek postoje informacije koje zahtijevaju prijenos putem osobnih glasnika.

Osnovne rezerve cijelog lokalnog svemira počivaju na serafimskim svjetovima Salvingtona. Ovaj zbor obuhvaća sve tipove i sve anđeoske grupe.

3. NADZORNI SERAFIMI

Različiti redovi kozmičkih anđela služe isključivo na pozicijama u okviru zviježđa. Zvanično utaboreni na glavnom sjedištu zviježđa, ovi sposobni služitelji sprovode interese svojih domena djelujući širom cijelog Nebadona.

1. *Nadzorni pomoćnici.* Prvi red ovih nadzornih serafima radi na kolektivnim aktivnostima Očeva Zviježđa u ulozi djelotvornih pomagača Svevišnjima. Ovi se serafimi prvenstveno bave pitanjem ujedinjenja i stabilizacije cjelokupnog zviježđa.

2. *Predskazatelji zakona.* Pravda počiva na intelektualnim temeljima zakona, a u lokalnom svemiru zakoni vuku porijeklo od zakonodavnih vijeća zviježđa. Ova savjetodavna tijela sistematiziraju zakonski kodeks i formalno promulgiraju bitne zakone Nebadona koji trebaju pružiti najbolje moguće usklađenje cijelog zviježđa prema utvrđenoj proceduri nenarušavanja slobodne volje osobnih bića. Drugi red nadzornih serafima ima dužnost da predoči zakonodavcima zviježđa način na koji predloženi propisi mogu utjecati na živote stvorenih bića slobodne volje. Oni su sposobni sprovesti ove dužnosti na osnovu dugotrajnog iskustva u lokalnim sustavima i naseljenim svjetovima. Ovi serafimi ne traže specijalne povlastice u korist bilo koje grupe, već prije nastoje izaći pred nebeske zakonodavce kako bi govorili u ime onih koji nisu u stanju govoriti za sebe. Sami smrtnici mogu doprinijeti evoluciji kozmičkog zakona, kako ovi serafimi vjerno i cjelovito predočavaju, ne čovjekove prolazne i svjesne težnje, već istinske žudnje čovjekovog unutarnjeg bića, evolucijske morontija duše

lower sections of the universe.

^{39:2.17 (431.6)} 7. *The Reserves.* Large reserves of all types of the superior seraphim are held on Salvington, instantly available for dispatch to the farthest worlds of Nebadon as they are requisitioned by the directors of assignment or upon the request of the universe administrators. The reserves of superior seraphim also furnish messenger aids upon requisition by the chief of the Brilliant Evening Stars, who is intrusted with the custody and dispatch of all personal communications. A local universe is fully provided with adequate means of intercommunication, but there is always a residue of messages which requires dispatch by personal messengers.

^{39:2.18 (432.1)} The basic reserves for the entire local universe are held on the seraphic worlds of Salvington. This corps includes all types of all groups of angels.

3. SUPERVISOR SERAPHIM

^{39:3.1 (432.2)} This versatile order of universe angels is assigned to the exclusive service of the constellations. These able ministers make their headquarters on the constellation capitals but function throughout all Nebadon in the interests of their assigned realms.

^{39:3.2 (432.3)} 1. *Supervising Assistants.* The first order of the supervising seraphim are assigned to the collective work of the Constellation Fathers, and they are the ever-efficient helpers of the Most Highs. These seraphim are primarily concerned with the unification and stabilization of a whole constellation.

^{39:3.3 (432.4)} 2. *Law Forecasters.* The intellectual foundation of justice is law, and in a local universe law originates in the legislative assemblies of the constellations. These deliberative bodies codify and formally promulgate the basic laws of Nebadon, laws designed to afford the greatest possible co-ordination of a whole constellation consistent with the fixed policy of noninfringement of the moral free will of personal creatures. It is the duty of the second order of supervisor seraphim to place before the constellation lawmakers a forecast of how any proposed enactment would affect the lives of freewill creatures. This service they are well qualified to perform by virtue of long experience in the local systems and on the inhabited worlds. These seraphim seek no special favors for one group or another, but they do appear before the celestial lawmakers to speak for those who cannot be present to speak for themselves. Even mortal man may contribute to the evolution of universe law, for these very seraphim do faithfully and fully portray, not necessarily man's transient and conscious desires, but rather the

materijalnog smrtnika koji živi na svjetovima prostora.

3 . *Društveni arhitekti.* Od individualnih planeta do morontija svjetova obuke, ovi serafimi rade na unaprijeđenju svih iskrenih društvenih odnosa, te pomažu društvenu evoluciju kozmičkih stvorenja. Ovo su anđeli koji nastoje odstraniti iz veza inteligentnih bića svaki oblik izvještačenosti, dok istovremeno nastoje olakšati sklapanje društvenih odnosa između stvorenja slobodne volje, odnosa koji počivaju na temeljima stvarnog samorazumijevanja i iskrenog uzajamnog poštovanja.

Društveni arhitekti čine sve što je u njihovoj domeni i moći kako bi povezali kompatibilne osobe koje mogu stvoriti složne radne grupe na zemlji; i jednog će dana ove grupe ponovo zajednički surađivati na prebivališnim svjetovima u cilju nastavka plodonosne službe. Ali oni nisu uvijek u stanju povezati osobe koje mogu sklopiti najpogodnije grupe za sprovedbu određenog nauma ili izvršenje određene zadaće; pod ovim uvjetima moraju iskoristiti najbolji raspoloživi materijal.

Ovi anđeli nastavljaju služiti na prebivališnim svjetovima i višim morontija svjetovima. Oni se bave poduzećima vezanim uz napredak na morontija svjetovima i onim poduzećima koja utječu na život triju ili više osoba. Dok dva bića mogu biti povezana na osnovu spolne, komplementarne ili radne veze, svaki put kad se u službi poveže tri ili više bića, nastaje društveni problem i koji spada pod upravnu nadležnost društvenih arhitekata. Ovi su djelotvorni serafimi organizirani na Edentiji u sedamdeset grupa i ove grupe služe na sedamdeset morontija svjetova napretka koji okružuju centralni planet.

4 . *Unaprijeditelji etičkog senzibiliteta.* Ovi serafimi nastoje unaprijediti i olakšati u ljudskim bićima porast poštovanja prema moralnosti međuljudskih odnosa, kako tu počiva sjeme i tajna naprekidnog i smislenog rasta društva i vlade, kako ljudske tako i nadljudske. Ovi unaprijeditelji etičkog senzibiliteta djeluju u svakom času i na svakom mjestu gdje mogu biti od pomoći, kao dobrovoljni savjetnici planetarnih vladara i učitelji u razmjeni na sustavnim svjetovima obuke. Vi nećete doći pod njihov puni utjecaj sve dok ne stignete u škole bratstva na Edentiji, gdje ova bića svojim djelovanjem produbljuju vaše poštovanje istina koje ćete na ovom svijetu tako iskreno studirati putem stvarnog iskustva življenja s univitatijom u društvenim laboratorijama Edentije, na sedamdeset satelita Norlatiadeškog centra.

5 . *Prijevoznici.* Peta grupa nadzornih

true longings of the inner man, the evolving morontia soul of the material mortal on the worlds of space.

39:3.4 (432.5)

3. *Social Architects.* From the individual planets up through the morontia training worlds, these seraphim labor to enhance all sincere social contacts and to further the social evolution of universe creatures. These are the angels who seek to divest the associations of intelligent beings of all artificiality while endeavoring to facilitate the interassociation of will creatures on a basis of real self-understanding and genuine mutual appreciation.

39:3.5 (432.6)

Social architects do everything within their province and power to bring together suitable individuals that they may constitute efficient and agreeable working groups on earth; and sometimes such groups have found themselves reassociated on the mansion worlds for continued fruitful service. But not always do these seraphim attain their ends; not always are they able to bring together those who would form the most ideal group to achieve a given purpose or to accomplish a certain task; under these conditions they must utilize the best of the material available.

39:3.6 (432.7)

These angels continue their ministry on the mansion and higher morontia worlds. They are concerned with any undertaking having to do with progress on the morontia worlds and which concerns three or more persons. Two beings are regarded as operating on the mating, complemental, or partnership basis, but when three or more are grouped for service, they constitute a social problem and therefore fall within the jurisdiction of the social architects. These efficient seraphim are organized in seventy divisions on Edentia, and these divisions minister on the seventy morontia progress worlds encircling the headquarters sphere.

39:3.7 (433.1)

4. *Ethical Sensitizers.* It is the mission of these seraphim to foster and to promote the growth of creature appreciation of the morality of interpersonal relationships, for such is the seed and secret of the continued and purposeful growth of society and government, human or superhuman. These enhancers of ethical appreciation function anywhere and everywhere they may be of service, as volunteer counselors to the planetary rulers and as exchange teachers on the system training worlds. You will not, however, come under their full guidance until you reach the brotherhood schools on Edentia, where they will quicken your appreciation of those very truths of fraternity which you will even then be so earnestly exploring by the actual experience of living with the univitalia in the social laboratories of Edentia, the seventy satellites of the Norlatiadek capital.

39:3.8 (433.2)

5. *The Transporters.* The fifth group of

serafima djeluje u ulozi prijevoznika ličnosti, prenoseći bića s jednog centra zvijezda na drugi. Za vrijeme leta s planeta na planet ovi su prijevoznici serafimi potpuno svjesni svoje brzine, smjera i astronomske lokacije. Oni ne putuju prostorom kao mrtvi predmeti. Oni mogu prići jedan drugom za vrijeme leta bez najmanjeg rizika od sudara. Oni imaju sposobnost variranja brzine i promjene smjera leta, kao i promjene konačne destinacije ako ih tako navedu upute njihovih upravitelja na bilo kojoj lokaciji kozmičkih krugova inteligencije.

Ove prijevozne ličnosti imaju takav oblik organizacije da istodobno mogu upotrijebiti sve tri univerzalno rasprostranjene linije energije od kojih svaka ima potencijal od 299.790 kilometara u sekundi na čistom kozmičkom prostoru. Zahvaljujući svojim sposobnostima, prijevoznici mogu nadjačati brzinu snage primjenom brzine energije, dok ne dostignu prosječnu tranzitnu brzinu od otprilike 893.000 kilometara to gotovo 900.000 vaših kilometara u sekundi vašeg vremena. Na ovu brzinu utječe količina mase i blizina materije, kao i jačina i smjer obližnjih glavnih krugova kozmičke snage. Postoji velik broj drugih bića poput serafima koja imaju sposobnost putovanja prostorom i prijevoza drugih ispravno pripremljenih bića.

6. Bilježnici. Šesti red nadzornih serafa djeluje u ulozi specijalnih bilježnika aktivnosti određenog zvijezda. Na Edentiji, glavnom centru Norlatiadeškog zvijezda čijem sustavu pripada i vaš svijet, djeluje mnogobrojan i efikasan zbor ovih bića.

7. Rezervisti. Generalni rezervisti nadzornih serafima djeluju s glavnog centra zvijezda. Ovi anđeoski rezervisti nisu neaktivna bića; mnogi od njih služe kao glasnički pomoćnici vladara zvijezda; drugi surađuju sa Salvingtonskim rezervnim Voronandecima koji nisu dodijeljeni na dužnosti; drugi surađuju sa specijalno postavljenim Sinovima Vorondadecima kao što je Vorondadeški promatrač, a nekom prilikom i s namjesničkim Svevišnjim Urantije.

4. ADMINISTRATIVNI SERAFIMI

Četvrti red serafima djeluje na administrativnim dužnostima lokalnih sustava. Dok vuku porijeklo s glavnog centra sustava, oni borave u velikom broju na prebivališnim i morontija planetima kao i na naseljenim svjetovima. Četvrti je red serafima po prirodi obdaren nesvakidašnjim administrativnim sposobnostima. Ovo su sposobni asistenti upravitelja nižih odjeljenja

supervisor seraphim operate as personality transporters, carrying beings to and from the headquarters of the constellations. Such transport seraphim, while in flight from one sphere to another, are fully conscious of their velocity, direction, and astronomic whereabouts. They are not traversing space as would an inanimate projectile. They may pass near one another during space flight without the least danger of collision. They are fully able to vary speed of progression and to alter direction of flight, even to change destinations if their directors should so instruct them at any space junction of the universe intelligence circuits.

39:3.9 (433.3) These transit personalities are so organized that they can simultaneously utilize all three of the universally distributed lines of energy, each having a clear space velocity of 186,280 miles per second. These transporters are thus able to superimpose velocity of energy upon velocity of power until they attain an average speed on their long journeys varying anywhere from 555,000 to almost 559,000 of your miles per second of your time. The velocity is affected by the mass and proximity of neighboring matter and by the strength and direction of the near-by main circuits of universe power. There are numerous types of beings, similar to the seraphim, who are able to traverse space, and who also are able to transport other beings who have been properly prepared.

39:3.10 (433.4) 6. *The Recorders.* The sixth order of supervising seraphim act as the special recorders of constellation affairs. A large and efficient corps functions on Edentia, the headquarters of the constellation of Norlatiadek, to which your system and planet belong.

39:3.11 (433.5) 7. *The Reserves.* General reserves of the supervisor seraphim are held on the headquarters of the constellations. Such angelic reservists are in no sense inactive; many serve as messenger aids to the constellation rulers; others are attached to the Salvington reserves of unassigned Vorondadeks; still others may be attached to Vorondadek Sons on special assignment, such as the Vorondadek observer, and sometimes Most High regent, of Urantia.

4. ADMINISTRATOR SERAPHIM

39:4.1 (434.1) The fourth order of seraphim are assigned to the administrative duties of the local systems. They are indigenous to the system capitals but are stationed in large numbers on the mansion and morontia spheres and on the inhabited worlds. Fourth-order seraphim are by nature endowed with unusual administrative ability. They are the able assistants of the directors of the

kozmičke vlade Sina Stvoritelja koji prvenstveno obavljaju poslove lokalnih sustava i njihovih sastavnih svjetova. Organizirani su na sljedeći način:

1. *Administrativni pomoćnici.* Ovi sposobni serafimi djeluju kao neposredni pomoćnici Sustavnog Vladara, primarnog Sina Lanonandeka. Oni imaju neprocjenjivu vrijednost kao pomoćnici pri sprovedbi složenih detalja izvršnog rada na glavnom centru sustava. Oni također služe kao osobni agenti sustavnih vladara, u velikom broju putujući između različitih prijelaznih svjetova i naseljenih planeta, izvršavajući mnoge odredbe u korist dobrobiti sustava, kao i u interesu fizičkih i bioloških aktivnosti naseljenih svjetova.

Pored toga isti ovi serafimski administratori djeluju u okvirima vlada svjetskih upravitelja, Planetarnih Kneževa. Većina planeta određenog svemira ulazi pod sudsku upravu sekundarnih Sinova Lanonandeka, dok na određenim svjetovima poput Urantije mogu nastupiti slučajevi neuspjele sprovedbe božanskog plana. U slučaju pada Planetarnog Kneza, ovi se serafimi pripajaju Melkizedeškim odašiljačima i osobama koje trebaju preuzeti njihov planetarni autoritet. Sadašnjem planetarnom vladaru Urantije pomaže zbor od tisuću pripadnika ove mnogostrane grupe serafima.

2. *Upravitelji pravde.* Ovi anđeli imaju zadatak predložiti sažetak svjedočanstva u korist dobrobiti ljudi i anđela pri svakom pomenu pitanja pravorijeka sustavnih ili planetarnih sudova. Oni spremaju izvješća za sva preliminarne saslušanja koja trebaju odlučiti o sudbini preživjelog smrtnika, izvješća koja zatim zajedno s drugim informacijama idu pred više sudove svemira i supersvemira. Serafimi spremaju obranu u svim slučajevima neizvjesnog opstanka ljudskih bića, kako imaju puno razumijevanje svih detalja svakog obilježja svakog obračuna u sudskom procesu djelovanja administratora kozmičke pravde.

Ovi anđeli ne nastoje poremetiti ili odgoditi djelovanje pravde, već prije nastoje osigurati donošenje nepogrešivo pravednih odluka milosti i poštenja prema svim stvorenim bićima. Ovi serafimi često djeluju na lokalnim svjetovima, više puta staju pred sudbene trojke pomirbenih vijeća - sudove koji rješavaju manje nesuglasice. Mnogi koji su nekoć služili kao upravitelji pravde na nižim svjetovima, nakon ove uloge djeluju kao Glasovi Milosti na višim svjetovima i na Salvingtonu.

Prilikom Luciferove pobune u Sataniji izgubljen je vrlo mali broj ovih upravitelja pravde, dok je više od četvrtine svih drugih administrativnih serafima i nižih redova serafimskih služitelja podlijeglo zabludi i prevari sofisterija ideje

lower divisions of the universe government of a Creator Son and are mainly occupied with the affairs of the local systems and their component worlds. They are organized for service as follows:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrative Assistants.* These able seraphim are the immediate assistants of a System Sovereign, a primary Lanonandek Son. They are invaluable aids in the execution of the intricate details of the executive work of the system headquarters. They also serve as the personal agents of the system rulers, journeying back and forth in large numbers to the various transition worlds and to the inhabited planets, executing many commissions for the welfare of the system and in the physical and biologic interests of its inhabited worlds.

39:4.3 (434.3) These same seraphic administrators are also attached to the governments of the world rulers, the Planetary Princes. The majority of planets in a given universe are under the jurisdiction of a secondary Lanonandek Son, but on certain worlds, such as Urantia, there has been a miscarriage of the divine plan. In the event of the defection of a Planetary Prince, these seraphim become attached to the Melchizedek receivers and their successors in planetary authority. The present acting ruler of Urantia is assisted by a corps of one thousand of this versatile order of seraphim.

39:4.4 (434.4) 2. *Justice Guides.* These are the angels who present the summary of evidence concerning the eternal welfare of men and angels when such matters come up for adjudication in the tribunals of a system or a planet. They prepare the statements for all preliminary hearings involving mortal survival, statements which are subsequently carried with the records of such cases to the higher tribunals of the universe and the superuniverse. The defense of all cases of doubtful survival is prepared by these seraphim, who have a perfect understanding of all the details of every feature of every count in the indictments drawn by the administrators of universe justice.

39:4.5 (434.5) It is not the mission of these angels to defeat or to delay justice but rather to insure that unerring justice is dealt out with generous mercy in fairness to all creatures. These seraphim often function on the local worlds, commonly appearing before the referee trios of the conciliating commissions — the courts for minor misunderstandings. Many who at one time served as justice guides in the lower realms later appear as Voices of Mercy in the higher spheres and on Salvington.

39:4.6 (434.6) In the Lucifer rebellion in Satania very few of the justice guides were lost, but more than one quarter of the other administrator seraphim and of the lower orders of seraphic ministers were misled and deluded by the sophistries of unbridled

neobuzdane osobne slobode.

3. *Tumači kozmičkog državljanstva.* Kad uzlazni smrtnici završe obuku na prebivališnim svjetovima, poslije ovog prvog razreda u učionici kozmičkog putovanja, pruža im se prilika da uživaju u prolaznim zadovoljstvima relativne zrelosti - državljanstvu na glavnom centru sustava. Dok postignuće ovog uzlaznog cilja predstavlja istinski uspjeh, ovi su ciljevi u širem smislu jedino prekretnice na dugom uzlaznom putu do Raja. Ali koliko god ovi uspjesi mogu biti relativni, ni jedno evolucijsko biće neće ostati bez pune prolazne radosti ostvarenog cilja. Na stazi Rajskog uspona uvijek postoje pauze, kratka razdoblja predaha obilježena smjenom kozmičkih obzorja i prekidom statusnog napredovanja stvorenog bića, kad ličnost ima priliku kušati slatke radosti ostvarenog cilja.

Prvo od ovih razdoblja predaha na putovanju smrtnog bića nastupa na glavnom centru lokalnog sustava. Za vrijeme ove pauze, kao državljani Jeruzema, možete pokušati izraziti u svom životu ono što ste stekli za vrijeme osam prethodnih životnih iskustava - uključujući i život na Urantiji i sedam prebivališnih svjetova.

Serafinski tumači kozmičkog državljanstva služe kao vodiči novim državljanima glavnog sustavnog centra i oni u njima nastoje potaći dublje poštovanje odgovornosti kozmičke vlade. Ovi serafimi pored toga blisko surađuju s Materijalnim Sinovima u okvirima sustavnih vlada, dok istovremeno predočavaju odgovornost i moralnost kozmičkog državljanstva materijalnim smrtnicima naseljenih svjetova.

4. *Pobuditelji moralnosti.* Na prebivališnim svjetovima ljudi počinju upoznavati univerzalnu prednost samoupravljanja. Njihov um ovdje uči lekcije suradnje, planiranja s drugim i mudrijim bićima. Na glavnom sustavnom centru serafinski učitelji nastavljaju buditi vaše poštovanje kozmičke moralnosti - uzajamne interakcije između slobode i odanosti.

Što je odanost? Odanost je plod inteligentnog poštovanja kozmičkog bratstva; čovjek ne može toliko toga primiti, a da ne da nešto zauzvrat. Pri usponu ljestvicom ličnosti, prvo postajete odani, zatim učite voljeti, potom postajete društveni, zatim postižete slobodu; ali sve dok ne steknete status finaliste, dok ne ostvarite savršenstvo odanosti, ne možete u svom iskustvu spoznati i ostvariti konačnost slobode.

Ovi serafimi upoznaju ljude s plodovima strpljenja: Stagnacija znači sigurnu smrt, dok je prebrz rast jednako smrtonosan; kao što kap vode silazi s viših na niže razine preko više manjih kaskada, tako se može oslikati progresivni uspon na morontija svjetovima i planetima duha - i ovaj napredak teče jednako sporo i kroz upravo takve

personal liberty.

39:4.7 (434.7) 3. *Interpreters of Cosmic Citizenship.*

When ascending mortals have completed the mansion world training, the first student apprenticeship in the universe career, they are permitted to enjoy the transient satisfactions of relative maturity — citizenship on the system capital. While the attainment of each ascendant goal is a factual achievement, in the larger sense such goals are simply milestones on the long ascending path to Paradise. But however relative such successes may be, no evolutionary creature is ever denied the full though transient satisfaction of goal attainment. Ever and anon there is a pause in the Paradise ascent, a short breathing spell, during which universe horizons stand still, creature status is stationary, and the personality tastes the sweetness of goal fulfillment.

39:4.8 (435.1) The first of such periods in the career of a mortal ascender occurs on the capital of a local system. During this pause you will, as a citizen of Jerusem, attempt to express in creature life those things which you have acquired during the eight preceding life experiences — embracing Urantia and the seven mansion worlds.

39:4.9 (435.2) The seraphic interpreters of cosmic citizenship guide the new citizens of the system capitals and quicken their appreciation of the responsibilities of universe government. These seraphim are also closely associated with the Material Sons in the system administration, while they portray the responsibility and morality of cosmic citizenship to the material mortals on the inhabited worlds.

39:4.10 (435.3) 4. *Quickeners of Morality.* On the mansion worlds you begin to learn self-government for the benefit of all concerned. Your mind learns co-operation, learns how to plan with other and wiser beings. On the system headquarters the seraphic teachers will further quicken your appreciation of cosmic morality — of the interactions of liberty and loyalty.

39:4.11 (435.4) What is loyalty? It is the fruit of an intelligent appreciation of universe brotherhood; one could not take so much and give nothing. As you ascend the personality scale, first you learn to be loyal, then to love, then to be filial, and then may you be free; but not until you are a finaliter, not until you have attained perfection of loyalty, can you self-realize finality of liberty.

39:4.12 (435.5) These seraphim teach the fruitfulness of patience: That stagnation is certain death, but that overrapid growth is equally suicidal; that as a drop of water from a higher level falls to a lower and, flowing onward, passes ever downward through a succession of short falls, so ever upward is progress in the morontia and spirit

postupne stadije.

Na naseljenim svjetovima pobuditelji moralnosti predočavaju ljudski život kao neprekinuti slijed povezanih događaja. Vaš boravak na Urantiji, na ovom planetu ranog smrtničkog djetinjstva, predstavlja samo jedan u tijeku događaja u okvirima prostranog svemira i vječnog života. Nije toliko bitno što ćete naučiti za ovog života; bitno je da steknete iskustvo življenja ovog života. Čak i rad koji ovdje obavljate, unatoč njegovoj važnosti, nije ni izdaleka toliko bitan koliko je bitan način na koji ga obavljate. Čovjek ne prima materijalnu nagradu za ispravno življenje, ali on prima duboko zadovoljstvo - svjesnost postignuća - koja nadilazi sve moguće materijalne nagrade.

Ključevi nebeskog kraljevstva počivaju u iskrenosti, više iskrenosti i još više iskrenosti. Svi ljudi imaju ove ključeve. Ljudi ih mogu upotrijebiti - napredovati u statusu duha - donošenjem odluka, više odluka i još više odluka. Najviša moralna odluka je odabir najviše moguće vrijednosti, što je uvijek - na svakom planetu - odluka bića da čini Božju volju. Pri donošenju ove odluke, čovjek postaje velik, bilo da je riječ o najskromnijem državljanu Jeruzema ili o najnižim smrtnicima Urantije.

5. *Prijevoznici.* Ovo su tranzitni serafimi koji rade u lokalnim sustavima. U vašem sustavu, Sataniji, oni prenose poruke između Jeruzema i drugih dijelova svemira, dok i na brojne druge načine služe kao međuplanetarni prijevoznici. Rijetko prođe dan kad ovi prijevoznici serafimi Satanije ne prenesu nekog učenika koji dolazi u posjetu ili nekog drugog putnika duha ili poluduha na vaš planet Urantiju. I vi ćete imati priliku iskoristiti usluge ovih prostornih prijevoznika kad budete putovali različitim svjetovima glavne grupe sustava i po završetku svoje jeruzemske zadaće, oni će vas prenijeti na Edentiju. Ali ni pod kojim vas uvjetima neće prenijeti nazad na vaš rodni planet. Smrtnici se nikad ne vraćaju na svoje rodne planete za vrijeme epohe svog smrtničkog života, a ako se nekim slučajem budu vratili za vrijeme sljedeće epohe, oni dolaze u pratnji prijevoznih serafima centralne kozmičke grupe.

6. *Bilježnici.* Ovi serafimi održavaju trostruku bazu podataka ili arhivu lokalnih sustava. Ova je registratura smještena na glavnom centru sustava u jedinstvenom hramu koji jednom trećinom ima materijalnu prirodu, izgrađenu od sjajnih metala i kristala; jednom trećinom morontijalnu, načinjenu od spoja duhovne i materijalne energije koja počiva izvan spektra ljudske vizije; i jednom trećinom duhovnu. Bilježnici iz ovog reda predsjedavaju ovim trostrukim sustavom registrature. Uzlazni smrtnici isprva traže podatke u materijalnim arhivima, Materijalni Sinovi i viša

worlds — and just as slowly and by just such gradual stages.

39:4.13 (435.6) To the inhabited worlds the quickeners of morality portray mortal life as an unbroken chain of many links. Your short sojourn on Urantia, on this sphere of mortal infancy, is only a single link, the very first in the long chain that is to stretch across universes and through the eternal ages. It is not so much what you learn in this first life; it is the experience of living this life that is important. Even the *work* of this world, paramount though it is, is not nearly so important as the *way* in which you do this work. There is no material reward for righteous living, but there is profound satisfaction — consciousness of achievement — and this transcends any conceivable material reward.

39:4.14 (435.7) The keys of the kingdom of heaven are: sincerity, more sincerity, and more sincerity. All men have these keys. Men use them — advance in spirit status — by decisions, by more decisions, and by more decisions. The highest moral choice is the choice of the highest possible value, and always — in any sphere, in all of them — this is to choose to do the will of God. If man thus chooses, he *is* great, though he be the humblest citizen of Jerusem or even the least of mortals on Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *The Transporters.* These are the transport seraphim who function in the local systems. In Satania, your system, they carry passengers back and forth from Jerusem and otherwise serve as interplanetary transporters. Seldom does a day pass in which a transport seraphim of Satania does not deposit some student visitor or some other traveler of spirit or semispirit nature on the shores of Urantia. These very space traversers will sometime carry you to and from the various worlds of the system headquarters group, and when you have finished the Jerusem assignment, they will carry you forward to Edentia. But under no circumstances will they carry you backward to the world of human origin. A mortal never returns to his native planet during the dispensation of his temporal existence, and if he should return during a subsequent dispensation, he would be escorted by a transport seraphim of the universe headquarters group.

39:4.16 (436.2) 6. *The Recorders.* These seraphim are the keepers of the threefold records of the local systems. The temple of records on a system capital is a unique structure, one third material, constructed of luminous metals and crystals; one third morontial, fabricated of the liaison of spiritual and material energy but beyond the range of mortal vision; and one third spiritual. The recorders of this order preside over and maintain this threefold system of records. Ascending mortals will at first consult the material archives, Material Sons and the higher transition beings

prijelazna bića u morontija dijelu, dok serafimi i više ličnosti duha traže podatke u domeni duha.

7. *Rezervisti*. Kako nije na aktivnoj dužnosti, rezervni zbor administrativnih serafima Jeruzema provodi dosta vremena u ulozi pratitelja duha novopridošlih uzlaznih smrtnika s različitim svjetova sustava - akreditiranih diplomaca s prebivališnih svjetova. Ljudi izvlače jednu od svojih velikih radosti prilikom boravka na Jeruzemu iz ovih zajedničkih trenutaka odmora u društvu ovih naputovanih i iskusnih serafima iz neaktivnog rezervnog zbora.

Uzlazni smrtnici doživljavaju glavni centar sustava kao prijatno boravište upravo zahvaljujući ovim prijateljskim odnosima. Na Jeruzemu po prvi put dolazite u kontakt s Materijalnim Sinovima, anđelima i uzlaznim hodočasnicima. Ovdje je moguć uzajamni kontakt između posve duhovnih, poluduhovnih i bića koja upravo dolaze iz materijalne egzistencije. Tu se mijenja smrtničko obličje i spektar čovjekovog reagiranja na svjetlost, što omogućuje uzajamno prepoznavanje i suosjećajno razumijevanje različitih ličnosti.

5. PLANETARNI POMOĆNICI

Ovi serafimi održavaju svoje sjedište na glavnom centru sustava i premda blisko surađuju s domaćim adamičkim državljanima, oni prvenstveno primaju dužnosti kao služitelji Planetarnih Adama, bioloških ili fizičkih uzvisitelja materijalnih rasa evolucijskih svjetova. Služiteljski rad anđela postaje sve zanimljiviji što se više približavaju naseljenim svjetovima, zbog toga što tu dolaze u kontakt sa stvarnim problemima muškaraca i žena vremena koji se spremaju krenuti u postignuće cilja sudbine.

Nakon kolapsa adamičkog režima, s Urantije je odstranjena većina planetarnih pomagača, te je ovom prilikom serafimski nadzor nad vašim svijetom većim dijelom pao na administratore, prijelazne služitelje i čuvare sudbine. Ali ovi serafimski pomoćnici vaših svrgnutih Materijalnih Sinova još uvijek služe na Urantiji u sljedećim grupama:

1. *Glasovi vrta*. Onom prilikom kad se planetarni tijek ljudske evolucije približi vrhuncu svoje biološke razine, tu uvijek dolaze Materijalni Sinovi i Kćerke - Adami i Eve - kako bi unaprijedili rasnu evoluciju stvarnim doprinosom svoje superiornije životne plazme. Planetarni centar ovog para, Adama i Eve, obično nosi naziv Vrt Eden, dok se njihov osobni serafimi obično zovu "glasovi Edena." Ovi serafimi pružaju neprocjenjivu službu Planetarnim Adamima pri svim njihovim projektima u cilju fizičkog i intelektualnog unaprijeđenja evolucijskih rasa.

consult those of the morontia halls, while seraphim and the higher spirit personalities of the realm peruse the records of the spirit section.

39:4.17 (436.3) 7. *The Reserves*. The reserve corps of administrator seraphim on Jerusem spend much of their waiting time in visiting, as spirit companions, with the newly arrived ascending mortals from the various worlds of the system — the accredited graduates of the mansion worlds. One of the delights of your sojourn on Jerusem will be to talk and visit, during recess periods, with these much-traveled and many-experienced seraphim of the waiting reserve corps.

39:4.18 (436.4) It is just such friendly relationships as these that so endear a system capital to the ascending mortals. On Jerusem you will find the first intermingling of Material Sons, angels, and ascending pilgrims. Here fraternize beings who are wholly spiritual and semispiritual and individuals just emerging from material existence. Mortal forms are there so modified and human ranges of light reaction so extended that all are able to enjoy mutual recognition and sympathetic personality understanding.

5. PLANETARY HELPERS

39:5.1 (436.5) These seraphim maintain headquarters on the system capitals and, though closely associated with the resident Adamic citizens, are primarily assigned to the service of the Planetary Adams, the biologic or physical uplifters of the material races on the evolutionary worlds. The ministering work of angels becomes of increasing interest as it nears the inhabited worlds, as it nears the actual problems faced by the men and women of time who are preparing themselves for the attempt to attain the goal of eternity.

39:5.2 (437.1) On Urantia the majority of the planetary helpers were removed upon the collapse of the Adamic regime, and the seraphic supervision of your world devolved to a greater extent upon the administrators, the transition ministers, and the guardians of destiny. But these seraphic aids of your defaulting Material Sons still serve Urantia in the following groups:

39:5.3 (437.2) 1. *The Voices of the Garden*. When the planetary course of human evolution is attaining its highest biologic level, there always appear the Material Sons and Daughters, the Adams and Eves, to augment the further evolution of the races by an actual contribution of their superior life plasm. The planetary headquarters of such an Adam and Eve is usually denominated the Garden of Eden, and their personal seraphim are often known as the "voices of the Garden." These seraphim are of invaluable service to the Planetary Adams in all their projects for the physical and

Nakon adamičkog pobačaja na Urantiji, neki od ovih serafima su ostali na planetu, te su pripojeni u službu onima koji su naslijedili vlast od Adama.

2. *Duhovi bratstva.* Treba biti jasno da nakon što Adam i Eva dođu na određeni evolucijski svijet, zadaća rasnog usklađenja i ostvarenja društvene suradnje između različitih rasa predstavlja poduzeće ogromnih proporcija. Rijetko je slučaj da su rase koje imaju različitu prirodu i boju kože prijateljski naklonjene prema ideji ljudskog bratstva. Ovi primitivni ljudi jedino spoznaju mudrost miroljubivog uzajamnog odnosa kao rezultat plodova mnogogodišnjeg ljudskog iskustva i putem vjernog zalaganja i pomoći serafimskih duhova bratstva. Da nije rada ovih serafima, došlo bi do velikih zastoja u sprovedbi planova Materijalnih Sinova u cilju usklađenja i unaprijeđenja različitih rasa evolucijskih svjetova. Da se vaš Adam odlučnije držao izvornog plana unaprijeđenja Urantije, ovi duhovi bratstva bi do sada već proizveli nevjerojatne preobražaje u ljudskom rodu. Kad se uzme u obzir adamički poraz, uistinu je nevjerojatno da su ovi serafimski redovi bili u stanju proizvesti unaprijeđenje i prouzrokovati ostvarenje bratstva koje trenutno postoji na Urantiji.

3. *Duše mira.* Rana tisućljeća postupnog evolucijskog napretka nose obilježje velikih borbi. Mir ne predstavlja prirodno stanje materijalnih domena. Svjetovi prvo ostvaruju "mir na zemlji i dobru volju među ljudima" zahvaljujući službi ovih serafimskih duša mira. I pored ogromnih zapreka pri svojim ranim nastojanjima na Urantiji, na planetu je ostao Vevona, poglavar duša mira iz adamičkog razdoblja koji trenutno radi u osoblju glavnog namjesnika koji prebiva na Urantiji. Kao vođa svih anđela, ovaj je Vevona prilikom Mihaelovog rođenja objavio svim svjetovima, "Slava Bogu u Havoni i na zemlji mir i dobra volja među ljudima."

U naprednijim epohama planetarne evolucije, ovi serafimi igraju ključnu ulogu u nastojanju da zamijene ideju pomirenja putem muke i smrti Isusove, s konceptom božanskog usklađenja kao filozofije smrtnog opstanka.

4. *Duhovi povjerenja.* Sumnjičavost je prirodna reakcija primitivnog čovjeka; borba za opstanak koja obilježava rane stadije čovjekove egzistencije prirodno ne vodi povjerenju. Povjerenje je novo čovjekovo postignuće koje nastaje djelovanjem ovih planetarnih serafima adamičkog režima. Oni nastoje potaći ljudski um na povjerenje. Bogovi imaju veliko povjerenje; Otac Svih dobrovoljno povjerava samog sebe - Ispravljač - čovjeku.

Nakon poraza adamičkog režima na Urantiju je prebačena cijela grupa ovih serafima, gdje i

intellectual upstepping of the evolutionary races. After the Adamic default on Urantia, some of these seraphim were left on the planet and were assigned to Adam's successors in authority.

39:5.4 (437.3) 2. *The Spirits of Brotherhood.* It should be apparent that, when an Adam and Eve arrive on an evolutionary world, the task of achieving racial harmony and social co-operation among its diverse races is one of considerable proportions. Seldom do these races of different colors and varied natures take kindly to the plan of human brotherhood. These primitive men only come to realize the wisdom of peaceful interassociation as a result of ripened human experience and through the faithful ministry of the seraphic spirits of brotherhood. Without the work of these seraphim the efforts of the Material Sons to harmonize and advance the races of an evolving world would be greatly delayed. And had your Adam adhered to the original plan for the advancement of Urantia, by this time these spirits of brotherhood would have worked unbelievable transformations in the human race. In view of the Adamic default, it is indeed remarkable that these seraphic orders have been able to foster and bring to realization even as much of brotherhood as you now have on Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *The Souls of Peace.* The early millenniums of the upward strivings of evolutionary men are marked by many a struggle. Peace is not the natural state of the material realms. The worlds first realize "peace on earth and good will among men" through the ministry of the seraphic souls of peace. Although these angels were largely thwarted in their early efforts on Urantia, Vevona, chief of the souls of peace in Adam's day, was left on Urantia and is now attached to the staff of the resident governor general. And it was this same Vevona who, when Michael was born, heralded to the worlds, as the leader of the angelic host, "Glory to God in Havona and on earth peace and good will among men."

39:5.6 (437.5) In the more advanced epochs of planetary evolution these seraphim are instrumental in supplanting the atonement idea by the concept of divine attunement as a philosophy of mortal survival.

39:5.7 (437.6) 4. *The Spirits of Trust.* Suspicion is the inherent reaction of primitive men; the survival struggles of the early ages do not naturally breed trust. Trust is a new human acquisition brought about by the ministry of these planetary seraphim of the Adamic regime. It is their mission to inculcate trust into the minds of evolving men. The Gods are very trustful; the Universal Father is willing freely to trust himself — the Adjuster — to man's association.

39:5.8 (438.1) This entire group of seraphim was transferred to the new regime after the Adamic

danas nastavljaju raditi. I pokazali su se jako uspješnim, kako na Urantiji trenutno evoluira civilizacija koja utjelovljuje mnoge njihove ideale povjerenja i uzdanja.

U naprednijim planetarnim epohama ovi serafimiunaprijeđuju čovjekovo poštovanje činjenice da neizvjesnost predstavlja tajnu zadovoljstva u kontinuitetu. Oni nastoje potaći smrtničke filozofe da spoznaju ulogu neizvjesnosti pri postignuću uspjeha; bilo bi pogrešno kad bi čovjek imao predznanje o stvarima koje se nisu zbile. Ova bića potiču čovjekov apetit prema slatkoj aromi neizvjesnosti, prema romantici i šarmu nejasne i nepoznate budućnosti.

5. Prijevoznici. Planetarni prijevoznici služe na individualnim svjetovima. Većina userafimljenih bića koja posjećuju ovaj planet ovdje ostaju jedino u tranzitu; tu se kratko zadržavaju; ovdje dolaze pod nadzorom specijalnih serafimskih prijevoznika; a na Urantiji je stacioniran velik broj ovih serafima. Oni djeluju kao prijevozne ličnosti između lokalnih planeta i između Urantije i Jeruzema.

Vaša se konvencionalna ideja o anđelima razvila na sljedeći način: U trenucima neposredno prije fizičke smrti u ljudskom umu ponekad dolazi do reflektivne pojave kad čovjekova pomućena svijest nekon prilikom projicira sliku nečega što nalikuje anđelu čuvaru, što čovjekov um obično prevodi u uobičajenu ideju o anđelima.

Čovjekova zabluda da anđeli imaju krila nije u cjelosti rezultat zastarjelih ideja o krilima kao metodi putovanja zrakom. Ljudskima bićima je nekom prilikom bilo dopušteno vidjeti serafime prilikom njihove pripreme za prijevoznu službu i tradicije koje su se razvile kao rezultat ovih iskustava bitno određuju čovjekove ideje o anđelima na Urantiji. Ako ikada budete imali priliku vidjeti serafima koji se sprema primiti međuplanetarne putnike, vidjećete nešto što djeluje kao dvostruka krila od glave do stopa dotičnog anđela. Ova krila u stvari predstavljaju energetske izolatore - štitnike od trenja.

U procesu pripreme za userafimljenje i prijelaz sa svijeta na svijet, nebeska bića dolaze na glavni centar dotičnog planeta gdje nakon propisnog upisa o bazu podataka stupaju na prijevozni počinak. Prijevozni serafimi u međuvremenu zauzimaju horizontalan položaj neposredno iznad kozmičkog energetskog pola određenog planeta. Oni široko otvaraju energetske štitnike, dok se uz pomoć službenih serafimskih asistenata usnula osoba polaže povrh prijevoznog anđela. Zatim se pažljivo zatvaraju i usklađuju gornji i donji štitnici.

miscarriage, and they have ever since continued their labors on Urantia. And they have not been wholly unsuccessful since a civilization is now evolving which embodies much of their ideals of confidence and trust.

39:5.9 (438.2) In the more advanced planetary ages these seraphim enhance man's appreciation of the truth that uncertainty is the secret of contented continuity. They help the mortal philosophers to realize that, when ignorance is essential to success, it would be a colossal blunder for the creature to know the future. They heighten man's taste for the sweetness of uncertainty, for the romance and charm of the indefinite and unknown future.

39:5.10 (438.3) **5. The Transporters.** The planetary transporters serve the individual worlds. The majority of enseraphimed beings brought to this planet are in transit; they merely stop over; they are in custody of their own special seraphic transporters; but there are a large number of such seraphim stationed on Urantia. These are the transport personalities operating from the local planets, as from Urantia to Jerusem.

39:5.11 (438.4) Your conventional idea of angels has been derived in the following way: During moments just prior to physical death a reflective phenomenon sometimes occurs in the human mind, and this dimming consciousness seems to visualize something of the form of the attending angel, and this is immediately translated into terms of the habitual concept of angels held in that individual's mind.

39:5.12 (438.5) The erroneous idea that angels possess wings is not wholly due to olden notions that they must have wings to fly through the air. Human beings have sometimes been permitted to observe seraphim that were being prepared for transport service, and the traditions of these experiences have largely determined the Urantian concept of angels. In observing a transport seraphim being made ready to receive a passenger for interplanetary transit, there may be seen what are apparently double sets of wings extending from the head to the foot of the angel. In reality these wings are energy insulators — friction shields.

39:5.13 (438.6) When celestial beings are to be enseraphimed for transfer from one world to another, they are brought to the headquarters of the sphere and, after due registry, are inducted into the transit sleep. Meantime, the transport seraphim moves into a horizontal position immediately above the universe energy pole of the planet. While the energy shields are wide open, the sleeping personality is skillfully deposited, by the officiating seraphic assistants, directly on top of the transport angel. Then both the upper and lower pairs of shields are carefully closed and

Nakon toga, pod utjecajem transformatora i transmitera nastupa čudnovata preobrazba u ovom procesu serafimske pripreme za plovību energetskim strujama kozmičkih krugova. Spolja može djelovati da se anđeo izdužuje na krajevima i da postaje obavijen čudnovatim svjetlom boje jantara sve dok ne postane nemoguće razaznati userafimljenu osobu. U času kad je sve spremno za polijetanje, prijevozni kontroler vrši inspekciju ove kočije života, obavlja rutinske testove da provjeri da li je anđeo pravilno uključen u krugove i potvrđuje pravilno userafimljenje, usklađenje energija, ispravnu izolaciju i uspješnu pripremu za putovanje. Nakon toga na snagu stupaju dva mehanička kontrolora. Prijevozni anđeo već predstavlja govoto transparentnu, vibrirajuću, blistavu konturu torpednog oblika. Prijevozni odašiljač planeta zatim aktivira pomoćne baterije živih energetskih transmitera koji obično broje tisuću pripadnika; on jasno objavljuje putničku destinaciju i nakon što se ispruži i dodirne najbližu točku serafimske kočije, ona započinje putovanje brzinom munje, ostavljajući trag nebeskog sjaja do samog kraja planetarne atmosfere. Kroz manje od deset minuta nestaje svakog traga ovom veličanstvenom prizoru čak i kad se promatra s točke osnažene serafimske vizije.

Dok se na meridijanu određenih duhovnih sjedišta svakog podneva primaju planetarna prostorna izvješća, prijevoznici ostaju na svom mjestu do ponoći. Ovo je najpovoljnije vrijeme odlaska i standardni čas odašiljanja u normalnim situacijama ako nema specifičnih uputa koje nalažu neko drugo vrijeme polijetanja.

6. *Bilježnici.* Ovo su čuvari najbitnijih poslova planeta kao sastavne jedinice sustava pri njegovom odnosu s kozmičkom vladom. Oni djeluju kao bilježnici svih planetarnih poslova izuzev u vezi pitanja koja se tiču individualnog života i egzistencije.

7. *Rezervisti.* Satanijski rezervni zbor planetarnih serafima djeluje s Jeruzema u bliskoj vezi s rezervistima Materijalnih Sinova. Ovaj rezervni zbor ima više od neophodnog broja pripadnika koji obavljaju sve faze mnogostrukih aktivnosti ovog serafimskog reda. Ovi anđeli također prenose osobne poruke u lokalnim sustavima. Oni pomažu prijelaznim smrtnicima, anđelima i Materijalnim Sinovima kao i drugim bićima na glavnom centru sustava. Dok Urantija trenutno nije uključena u duhovne krugove Satanije i Norlatiadeka, vi ste u svakom drugom pogledu povezani s međuplanetarnim poslovima,

adjusted.

39:5.14 (438.7) And now, under the influence of the transformers and the transmitters, a strange metamorphosis begins as the seraphim is made ready to swing into the energy currents of the universe circuits. To outward appearance the seraphim grows pointed at both extremities and becomes so enshrouded in a queer light of amber hue that very soon it is impossible to distinguish the enseraphimed personality. When all is in readiness for departure, the chief of transport makes the proper inspection of the carriage of life, carries out the routine tests to ascertain whether or not the angel is properly encircuited, and then announces that the traveler is properly enseraphimed, that the energies are adjusted, that the angel is insulated, and that everything is in readiness for the departing flash. The mechanical controllers, two of them, next take their positions. By this time the transport seraphim has become an almost transparent, vibrating, torpedo-shaped outline of glistening luminosity. Now the transport dispatcher of the realm summons the auxiliary batteries of the living energy transmitters, usually one thousand in number; as he announces the destination of the transport, he reaches out and touches the near point of the seraphic carriage, which shoots forward with lightninglike speed, leaving a trail of celestial luminosity as far as the planetary atmospheric investment extends. In less than ten minutes the marvelous spectacle will be lost even to reinforced seraphic vision.

39:5.15 (439.1) While planetary space reports are received at noon at the meridian of the designated spiritual headquarters, the transporters are dispatched from this same place at midnight. That is the most favorable time for departure and is the standard hour when not otherwise specified.

39:5.16 (439.2) 6. *The Recorders.* These are the custodians of the major affairs of the planet as it functions as a part of the system, and as it is related to, and concerned in, the universe government. They function in the recording of planetary affairs but are not concerned with matters of individual life and existence.

39:5.17 (439.3) 7. *The Reserves.* The Satania reserve corps of the planetary seraphim is maintained on Jerusem in close association with the reserves of the Material Sons. These abundant reserves repletely provide for every phase of the manifold activities of this seraphic order. These angels are also the personal message bearers of the local systems. They serve transition mortals, angels, and the Material Sons as well as others domiciled on the system headquarters. While Urantia is, at present, outside the spiritual circuits of Satania and Norlatiadek, you are otherwise in intimate touch with

kako ovi glasnici s Jeruzema često posjećuju ovaj svijet kao i sve druge svjetove sustava.

interplanetary affairs, for these messengers from Jerusalem frequently come to this world as to all the other spheres of the system.

6. PRIJELAZNI SLUŽITELJI

Kao što se može zaključiti iz imena, serafimi prijelazne službe doprinose prijelazu stvorenih bića od materijalnog do duhovnog statusa. Ovi anđeli služe od naseljenih svjetova do glavnih sustavnih centara, dok u Sataniji trenutno ulažu najveće napore pri obrazovanju preživjelih smrtnika na sedam prebivališnih svjetova. Ova služba nosi različita obilježja u skladu sa sljedećim redovima dužnosti, tako da postoje:

1. Serafskievanđeli.
2. Tumači rasnih pitanja.
3. Dizajneri uma.
4. Morontija savjetnici.
5. Tehničari.
6. Učitelji-bilježnici.
7. Poslužni rezervisti.

Imat ćete priliku naučiti o ovim serafima koji služe uzlaznim bićima u prijelazu kad stupite u vezu s domaćim bićima prebivališnih svjetova i morontija života.

7. SERAFI BUDUĆNOSTI

Ovi anđeli najvećim dijelom služe u starijim domenama i na naprednijim svjetovima Nebadona. Veliki broj pripadnika ovih bića ostaje u rezervi na serafimskim svjetovima u blizini Salvingtona, gdje rade na dužnostima vezanim uz buduće utemeljenje stadija svjetla i života u Nebadonu. Ovi serafimi djeluju u vezi s uzlaznim smrtničkim putom, ali gotovo isključivo pomažu onim smrtnicima koji postižu opstanak zahvaljujući jednom od više modificiranih redova uzlaza.

Kako ovi anđeli trenutno ne rade na izvedbi poslova vezanih uz Urantiju ili bića Urantije, smatramo da je ovog časa najbolje ne govoriti o njihovim fasciniranim aktivnostima.

8. SERAFIMSKA SUDBINA

Serafimi vuku porijeklo iz lokalnih svemira i ostvaruju sudbinu službe u okvirima ovih rodniha domena. Zahvaljujući pomoći i savjetu

6. TRANSITION MINISTERS

^{39:6.1 (439.4)} As their name might suggest, seraphim of transitional ministry serve wherever they can contribute to creature transition from the material to the spiritual estate. These angels serve from the inhabited worlds to the system capitals, but those in Satania at present direct their greatest efforts toward the education of the surviving mortals on the seven mansion worlds. This ministry is diversified in accordance with the following seven orders of assignment:

- ^{39:6.2 (439.5)} 1. Seraphic Evangelists.
- ^{39:6.3 (439.6)} 2. Racial Interpreters.
- ^{39:6.4 (439.7)} 3. Mind Planners.
- ^{39:6.5 (439.8)} 4. Morontia Counselors.
- ^{39:6.6 (439.9)} 5. Technicians.
- ^{39:6.7 (439.10)} 6. Recorder-Teachers.
- ^{39:6.8 (439.11)} 7. Ministering Reserves.

^{39:6.9 (439.12)} More about these seraphic ministers to transitional ascenders you will learn in connection with the narratives dealing with the mansion worlds and the morontia life.

7. SERAPHIM OF THE FUTURE

^{39:7.1 (440.1)} These angels do not minister extensively except in older realms and on the more advanced planets of Nebadon. Large numbers of them are held in reserve on the seraphic worlds near Salvington, where they are engaged in pursuits relevant to the sometime dawning of the age of light and life in Nebadon. These seraphim do function in connection with the ascendant-mortal career but minister almost exclusively to those mortals who survive by some one of the modified orders of ascension.

^{39:7.2 (440.2)} Inasmuch as these angels are not now directly concerned with either Urantia or Urantians, it is deemed best to withhold the description of their fascinating activities.

8. SERAPHIC DESTINY

^{39:8.1 (440.3)} Seraphim are of origin in the local universes, and in these very realms of their nativity some achieve service destiny. With the help and counsel of the senior archangels some seraphim

starješinskih arhandela, neki serafimi mogu uznapredovati do uzvišenih dužnosti Blistavih Večernjih Zvijezda, dok drugi postižu status i službu neobznanjenih ravnopravnih suradnika Večernjih Zvijezda. Oni se mogu okušati i u drugim pustolovinama sudbine lokalnog svemira, dok Serafington i dalje ostaje vječni cilj postignuća svih anđela. Serafington je anđeoski prag koji vodi k Raju i postignuću Božanstva, prijelazni svijet koji vodi od službe vremena do uzvišene službe vječnosti.

Serafimi mogu postići Raj na više - na stotine - načina od kojih u ovim poglavljima navodimo tri najbitnija:

1. Mogu biti primljeni u serafimski dom na Raju u osobnoj ulozi ako postignu savršenstvo specijalizirane službe u ulozi nebeskog radnika, Tehničkog savjetnika ili Nebeskog bilježnika. Na ovaj način mogu postati Rajski suputnici koji po postignuću kozmičkog centra mogu postati vječni služitelji i savjetnici serafimskim i drugim redovima.

2. Mogu biti pozvani na Serafington. Serafimi pod određenim uvjetima primaju poziv s neba; u drugim slučajevima anđeli mogu doći Raj u mnogo kraćem vremenu nego smrtnici. Ali čak i ako određeni serafimski par ima punu kvalifikaciju, oni ne mogu sami inicirati odlazak na Serafington ili bilo gdje drugdje. Nitko drugi osim uspješnih serafimskih čuvara sudbine nema garanciju uzlaza do Raja progresivnom stazom evolucijskog uzačašća. Svi drugi moraju strpljivo čekati na dolazak glasnika s Raja, tercijarnih serafima, koji pozivaju anđele da dođu na nebo.

3. Mogu postići Raj evolucijskom smrtničkom vještinom. Od svih drugih planova uzlaznog programa, serafimi najradije idu smrtničkom stazom vremena koja podrazumijeva službu u ulozi čuvara sudbine u cilju ostvarenja finalnosti i osposobljenja za rad na vječnim planetima serafimske službe. Ovi osobni čuvari djece vremena ponekad nose naziv čuvari sudbine, što znači da čuvaju smrtna bića na stazi božanske sudbine, na taj način odlučujući i o svojoj vlastitoj visokoj sudbini.

Čuvari sudbine vuku porijeklo iz redova iskusnijih anđela iz svih serafimskih redova obučeni za djelovanje u ovoj ulozi. Svi preživjeli smrtnici koji postižu ostvarenje sudbine spajanjem s Ispravljačima, imaju privremene čuvare i ovi im suradnici mogu biti trajno pripojeni nakon što opstali smrtnici postignu neophodan intelektualni i duhovni razvoj. Svi uzlazni smrtnici prije nego što dostignu prebivališne svjetove, imaju trajne čuvare sudbine. O ovoj grupi poslužnih duhova govorimo u poglavljima koja se odnose na Urantiju.

may be elevated to the exalted duties of Brilliant Evening Stars, while others attain the status and service of the unrevealed co-ordinates of the Evening Stars. Still other adventures in local universe destiny may be attempted, but Seraphington ever remains the eternal goal of all angels. Seraphington is the angelic threshold to Paradise and Deity attainment, the transition sphere from the ministry of time to the exalted service of eternity.

39:8.2 (440.4) Seraphim may attain Paradise in scores — hundreds — of ways, but the most important as elaborated in these narratives are the following:

39:8.3 (440.5) 1. To gain admission to the Paradise seraphic abode in a personal capacity by achieving perfection of specialized service as a celestial artisan, a Technical Adviser, or a Celestial Recorder. To become a Paradise Companion and, having thus attained the center of all things, perhaps then to become an eternal minister and adviser to the seraphic orders and others.

39:8.4 (440.6) 2. To be summoned to Seraphington. Under certain conditions seraphim are commanded on high; in other circumstances angels sometimes achieve Paradise in a much shorter time than mortals. But no matter how fitted any seraphic pair may be, they cannot initiate departure for Seraphington or elsewhere. None but successful destiny guardians can be sure of proceeding to Paradise by a progressive path of evolutionary ascent. All others must patiently await the arrival of the Paradise messengers of the tertiary supernaphim who come with the summons commanding them to appear on high.

39:8.5 (440.7) 3. To attain Paradise by the evolutionary mortal technique. The supreme choice of seraphim in the career of time is the post of guardian angel in order that they may attain the career of finality and be qualified for assignment to the eternal spheres of seraphic service. Such personal guides of the children of time are called guardians of destiny, signifying that they guard mortal creatures in the path of divine destiny, and that in so doing they are determining their own high destiny.

39:8.6 (440.8) Guardians of destiny are drawn from the ranks of the more experienced angelic personalities of all orders of seraphim who have qualified for this service. All surviving mortals of Adjuster-fusion destiny have temporary guardians assigned, and these associates may become permanently attached when mortal survivors attain the requisite intellectual and spiritual development. Before mortal ascenders leave the mansion worlds, they all have permanent seraphic associates. This group of ministering spirits is discussed in connection with the Urantia

Anđeli ne mogu postići Boga s razine ljudskog porijekla, jer su stvoreni "malo višim od ljudi"; ali postoji mudrost u aranžmanu da dok anđeli ne mogu započeti od samog dna, od niskih duhovnih dolina smrtničke egzistencije, oni mogu sići do bića koja započinju put od samog dna i upravljati ova bića korak po korak, svijet za svijetom, do vrata Havone. Nakon što smrtna uzlazna bića napuste Uversu na početku putovanja krugovima Havone, ovi se negdašnji čuvari oprastaju od ljudi koje su štitili za vrijeme njihovog zemaljskog života i putuju do Serafingtona, destinacije svih anđela velikog svemira. Ovdje čuvari nastoje i bez sumnje uspijevaju ostvariti sedam krugova serafimskog svjetla.

Mnogi, ali ne svi, serafimi koji su bili pripojeni smrtnicima kao čuvari sudbine za vrijeme materijalnog života, prate svoje smrtničke suradnike na putovanje krugovima Havone, dok određeni drugi serafimi prolaze krugovima centralnog svemira na posve različitoj stazi od staze uzlaznih smrtnika. Ali neovisno o njihovom uzlaznom putu, svi evolucijski serafimi putuju Serafingtonom i u većini slučajeva ovo iskustvo nadomješta putovanje krugovima Havone.

Serafington predstavlja konačno odredište svih anđela i njihovo postignuće ovog svijeta nosi dosta drugačija obilježja od iskustava smrtnih hodočasnika Ascendingtona. Anđeli ne mogu biti sigurni u pogledu pravca svoje vječne budućnosti sve dok ne postignu Serafington. Od svih anđela koji su postigli Serafington, ni jedan nije skrenuo s puta; grijeh se nikada neće usaditi u srca upotpunjenih serafima.

Serafingtonski diplomci primaju različite pozicije: Čuvari subine iz iskustvenog kruga Havone obično ulaze u Smrtnički Zbor Finalista. Drugi čuvari, ako prođu određene ispite Havone, obično prilaze smrtničkim suradnicima na Raju, drugi postaju vječni suradnici smrtnih finalista, treći ulaze u sastav različitih finalnih zborova koji ne uključuju smrtna bića, dok neki ulaze u Zbor Serafskog Upotpunjenja.

9. ZBOR SERAFIMSKOG UPOTPUNJENJA

Nakon postignuća Oca duhova i pristupa serafimskoj službi upotpunjenja, anđeli nekom prilikom prihvaćaju službu na svjetovima koji su već utemeljeni u svjetlu i životu. Oni prilaze visokim potrojstvljenim bićima svemira i primaju blažene službe Raja i Havone. Ovi serafimi iz lokalnih svemira iskustveno kompenziraju razliku u božanskom potencijalu koja ih je nekoć odvajala

narratives.

39:8.7 (441.1) It is not possible for angels to attain God from the human level of origin, for they are created a "little higher than you"; but it has been wisely arranged that, while they cannot possibly start up from the very bottom, the spiritual lowlands of mortal existence, they may go down to those who do start from the bottom and pilot such creatures, step by step, world by world, to the portals of Havona. When mortal ascenders leave Uversa to begin the circles of Havona, those guardians of attachment subsequent to the life in the flesh will bid their pilgrim associates a temporary farewell while they journey to Seraphington, the angelic destination of the grand universe. Here will these guardians attempt, and undoubtedly achieve, the seven circles of seraphic light.

39:8.8 (441.2) Many, but not all, of those seraphim assigned as destiny guardians during the material life accompany their mortal associates through the Havona circles, and certain other seraphim pass through the circuits of the central universe in a way that is wholly different from the mortal ascent. But irrespective of the route of ascent, all evolutionary seraphim traverse Seraphington, and the majority pass through this experience instead of the Havona circuits.

39:8.9 (441.3) Seraphington is the destiny sphere for angels, and their attainment of this world is quite different from the experiences of the mortal pilgrims on Ascendington. Angels are not absolutely sure of their eternal future until they have attained Seraphington. No angel attaining Seraphington has ever been known to go astray; sin will never find response in the heart of a seraphim of completion.

39:8.10 (441.4) The graduates of Seraphington are variously assigned: Destiny guardians of Havona-circle experience usually enter the Mortal Finaliter Corps. Other guardians, having passed their Havona separation tests, frequently rejoin their mortal associates on Paradise, and some become the everlasting associates of the mortal finaliters, while others enter the various nonmortal finaliter corps, and many are mustered into the Corps of Seraphic Completion.

9. THE CORPS OF SERAPHIC COMPLETION

39:9.1 (441.5) After attainment of the Father of spirits and admission to the seraphic service of completion, angels are sometimes assigned to the ministry of worlds settled in light and life. They gain attachment to the high trinitized beings of the universes and to the exalted services of Paradise and Havona. These seraphim of the local universes have experientially compensated the

od poslužnih duhova centralnog svemira i nadsvemira. Anđeli Serafinskog Zbora Upotpunjenja služe kao suradnici superkozmičkihsekonafima i kao pomoćnici visokih redova supernafima s Raja i iz Havone. Ovi anđeli su već imali priliku završiti svoje vremensko putovanje; oni su već postali i zauvijek će ostati Božje slugе, suputnici božanskih ličnosti i ravnopravni suradnici finalista Raja.

Veliki broj pripadnika upotpunjenih serafima ide nazad u svoje domaće svemire, gdje imaju priliku obogatiti službu božanskog obdarenja tako što je nadopunjuju službom iskustvenog usavršenja. Nebadon je dosta mlad u usporedbi s drugim svemirima i zbog toga nema toliki broj ovih povratnika diplomaca Serafingtona koliki se može naći u drugim svemirima; u našem lokalnom svemiru stoga postoji upravo onoliko upotpunjenih serafima koliko nam je potrebno, jer evolucijski sustavi neminovno obznanjuju sve veću potrebu za njihovom službom kako se više primiču stadiju svjetla i života. Upotpunjeni serafimi ovom prilikom sve više služe s vrhovnim redovima serafima, dok neki služe i sa svim drugim serafimskim redovima. Vaš svijet pored toga uživa u opsežnoj službi jedne od dvanaest grupa Serafinskog Zbora Upotpunjenja; ovi glavni serafimi planetarnog nadzora uvijek prate novopostavljene Planetarne Kneževe pri njihovom odlasku na naseljene svjetove.

Pred ovim se upotpunjenim serafima otvaraju mnogi privlačni putevi službe i jednako kao što prije postignuća Raja svi traže postavku na dužnosti čuvara sudbine, tako nakon postignuća Raja prvenstveno nastoje služiti kao pomoćnici darovanih utjelovljenih Rajskih Sinova. Oni nastavljaju biti duboko odani istom onom kozmičkom planu kojim smrtna bića započinju putovanje na evolucijskim svjetovima, dugoj primamljivoj stazi rajskog cilja božanstvenosti i vječnosti. Tijekom cijele smrtničke pustolovine koja teži pronalaženju Boga i postignuću božanske sudbine, ovi postužitelji duha serafinskog upotpunjenja, zajedno s vjernim poslužnim duhovima vremena, zauvijek ostaju vaši iskreni i pouzdani pomoćnici.

[Predočio Melkizedek prema zahtjevu Poglavara Serafimske Vojske Nebadona.]

differential in divinity potential formerly setting them apart from the ministering spirits of the central and superuniverses. Angels of the Seraphic Corps of Completion serve as associates of the superuniverse seconaphim and as assistants to the high Paradise-Havona orders of supernaphim. For such angels the career of time is finished; henceforth and forever they are the servants of God, the consorts of divine personalities, and the peers of the Paradise finaliters.

39:9.2 (441.6) Large numbers of the completion seraphim return to their native universes, there to complement the ministry of divine endowment by the ministry of experiential perfection. Nebadon is, comparatively speaking, one of the younger universes and therefore does not have so many of these returned Seraphington graduates as would be found in an older realm; nonetheless our local universe is adequately supplied with the completion seraphim, for it is significant that the evolutionary realms disclose increasing need for their services as they near the status of light and life. Completion seraphim now serve more extensively with the supreme orders of seraphim, but some serve with each of the other angelic orders. Even your world enjoys the extensive ministry of twelve specialized groups of the Seraphic Corps of Completion; these master seraphim of planetary supervision accompany each newly commissioned Planetary Prince to the inhabited worlds.

39:9.3 (442.1) Many fascinating avenues of ministry are open to the completion seraphim, but just as they all craved assignment as destiny guardians in the pre-Paradise days, so in the post-Paradise experience they most desire to serve as bestowal attendants of the incarnated Paradise Sons. They are still supremely devoted to that universal plan of starting the mortal creatures of the evolutionary worlds out upon the long and enticing journey towards the Paradise goal of divinity and eternity. Throughout the whole mortal adventure of finding God and of achieving divine perfection, these spirit ministers of seraphic completion, together with the faithful ministering spirits of time, are always and forever your true friends and unfailing helpers.

39:9.4 (442.2) [Presented by a Melchizedek acting by request of the Chief of the Seraphic Hosts of Nebadon.]

POGLAVLJE 40. UZLAZNI SINOVI BOGA

⇐ 039

Knjiga Urantije

041 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 40 UZLAZNI SINOVI BOGA

Sekcije

Uvod

1. EVOLUTIVNI SERAFI
2. UZLAZNI MATERIJALNI SINOVI
3. PREVEDENA SREDNJA BIĆA
4. PERSONIFICIRANI ISPRAVLJAČI
5. SMRTNICI VREMENA I PROSTORA
6. SINOVI BOGA PO VJERI
7. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU S OCEM
8. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU SA SINOM
9. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU S DUHOM
10. UZLAZNE SUDBINE

PAPER 40 THE ASCENDING SONS OF GOD

SECTIONS

Introduction

1. Evolutionary Seraphim
2. Ascending Material Sons
3. Translated Midwayers
4. Personalized Adjusters
5. Mortals of Time and Space
6. The Faith Sons of God
7. Father-Fused Mortals
8. Son-Fused Mortals
9. Spirit-Fused Mortals
10. Ascendant Destinies

Uvod

Kao što je slučaj s mnogim drugim brojnim grupama kozmičkih bića, obznanjeno je jedino sedam redova Ulaznih Sinova Boga, a to su:

- Smrtnici Spojeni s Ocem.
- Smrtnici Spojeni sa Sinom.
- Smrtnici Spojeni s Duhom.
- Evolutivni Serafi.
- Uzlazni Materijalni Sinovi.
- Prevedena Srednja Bića.
- Personificirani Ispravljači.

Pripovjed o ovim bićima, od smrtnika evolutivnih svjetova koji vuku porijeklo iz niskog svijeta životinja, do Personificiranih Ispravljača Oca Svih, predstavlja veličanstvenu sagu o

INTRODUCTION

40:0.1 (443.1) AS IN many of the major groups of universe beings, seven general classes of the Ascending Sons of God have been revealed:

- 40:0.2 (443.2) 1. Father-fused Mortals.
- 40:0.3 (443.3) 2. Son-fused Mortals.
- 40:0.4 (443.4) 3. Spirit-fused Mortals.
- 40:0.5 (443.5) 4. Evolutionary Seraphim.
- 40:0.6 (443.6) 5. Ascending Material Sons.
- 40:0.7 (443.7) 6. Translated Midwayers.
- 40:0.8 (443.8) 7. Personalized Adjusters.

40:0.9 (443.9) The story of these beings, from the lowly animal-origin mortals of the evolutionary worlds to the Personalized Adjusters of the Universal Father, presents a glorious recital of the unstinted bestowal of divine love and gracious

izlišnom darivanju božanske ljubavi i milostivoj snishodljivosti cijelog prostranstva vremena i svih svemira prostrane tvorevine Rajskih Božanstava.

Ova pripovjed započinje s opisom Božanstava i dalje predstavlja grupu za grupom drugih živih bića sve nižih redova kozmičke ljestvice, sve do najniže razine života koja je obdarena potencijalom besmrtnosti; meni - negdašnjem smrtniku s jednog evolutivnog svijeta prostora - Salvington ovom prilikom daje dužnost da predočim detalje i da nastavim s prikazom vječne nakane Bogova u njihovom odnosu prema uzlaznim redovima sinova, a posebice smrtnih stvorenja vremena i prostora.

Kako će veći dio ove pripovjedi biti posvećen raspravi triju osnovnih redova uzlaznih smrtnika, prije svega razmatramo nesmrtnu uzlaznu redovu smrtnika - serafe, Adame, srednja bića i Ispravljače.

1. EVOLUTIVNI SERAFI

Smrtna bića životinjskog porijekla nisu jedina koja uživaju privilegije sinstva; anđeli dijele sludima ovu uzvišenu sposobnost postignuća Raja. Anđeli čuvari, zahvaljujući iskustvu i službi koju obavljaju u korist vremenskih smrtnika, također dostižu status uzlaznih sinova. Ovi anđeli stižu u Raj preko Serafingtona, a mnogi štovije ulaze u Zbor Smrtne Finalnosti.

U životu anđela, uspon do uzvišenih visina statusa finaliterskog sina Boga predstavlja vrijedno postignuće, uspjeh koji daleko nadilazi vaše postignuće vječnog života zahvaljujući suvjelovanju u planu Vječnog Sina uz neprestanu pomoć vaših unutarnjih Ispravljača; ali anđeli čuvari, kao što to često čine i drugi, uistinu ostvaruju takva postignuća.

2. UZLAZNI MATERIJALNI SINOVI

Do stvaranja Materijalnih Sinova Boga dolazi u lokalnom svemiru, zajedno s Melkizedecima i njihovim suradnicima koji ulaze u red silaznih Sinova. Planetarni Adami - Materijalni Sinovi i Kćerke evolutivnih svjetova - zbilja pripadaju redu silaznih Sinova koji dolaze na naseljene svjetove sa svojih rodni planeta, glavnih centara lokalnih sustava.

U slučaju da Adam i Eva postignu puni uspjeh u svojoj zajedničkoj planetarnoj misiji bioloških uzvisitelja, oni dijele sudbinu žitelja toga svijeta. Kad se takav svijet utemelji u naprednim

condescension throughout all time and in all universes of the far-flung creation of the Paradise Deities.

40:0.10 (443.10) These presentations began with a description of the Deities, and group by group, the narrative has descended the universal scale of living beings until it has reached the lowest order of life endowed with the potential of immortality; and now am I dispatched from Salvington — onetime a mortal of origin on an evolutionary world of space — to elaborate and continue the recital of the eternal purpose of the Gods respecting the ascending orders of sonship, more particularly with regard to the mortal creatures of time and space.

40:0.11 (443.11) Since the greater part of this narrative will be devoted to a discussion of the three basic orders of ascending mortals, consideration will first be given to the nonmortal ascending orders of sonship — seraphic, Adamic, midwayer, and Adjuster.

1. EVOLUTIONARY SERAPHIM

40:1.1 (443.5) Mortal creatures of animal origin are not the only beings privileged to enjoy sonship; the angelic hosts also share the supernal opportunity to attain Paradise. Guardian seraphim, through experience and service with the ascending mortals of time, also achieve the status of ascendant sonship. Such angels attain Paradise through Seraphington, and many are even mustered into the Corps of Mortal Finality.

40:1.2 (443.6) To climb to the supernal heights of finaliter sonship with God is a masterly achievement for an angel, an accomplishment far transcending your attainment of eternal survival through the plan of the Eternal Son and the ever-present help of the indwelling Adjuster; but the guardian seraphim, and occasionally others, do actually effect such ascensions.

2. ASCENDING MATERIAL SONS

40:2.1 (444.1) The Material Sons of God are created in the local universe along with the Melchizedeks and their associates, who are all classified as descending Sons. And indeed, the Planetary Adams — the Material Sons and Daughters of the evolutionary worlds — are descending Sons, coming down to the inhabited worlds from their spheres of origin, the capitals of the local systems.

40:2.2 (444.2) When such an Adam and Eve are wholly successful in their joint planetary mission as biologic uplifters, they share the destiny of the inhabitants of their world. When such a world is

stadijima života i svjetla, ovaj vjerni Materijalni Sin i Kćerka primaju dopuštenje da siđu sa svojih planetarnih dužnosti i nakon što se tako oslobode svoje silazne pustolovine, da se prijave u registraturi lokalnog svemira kao usavršeni Materijalni Sinovi. Također kad god dođe do bitnog odlaganja planetarne postavke, Materijalni Sinovi stacionarnog statusa - državljani lokalnih svemira - imaju pravo da se povuku sa aktivnosti svojih statusnih planeta i da se prijave kao usavršeni Materijalni Sinovi. Nakon ovih formalnosti, ovako oslobođeni Adami i Eve primaju akreditaciju kao uzlazni Sinovi Boga koji kao takvi neodložno mogu započeti dugo putovanje prema Havoni i Raju koje započinje s točke njihovog trenutnog statusa i duhovnog postignuća. Oni sudjeluju u ovom putovanju zajedno sa smrtnim i drugim uzlaznim Sinovima, koje nastavljaju sve dok ne nađu Boga i ne dostignu Zbor Smrtnih Finalista u vječnoj službi Rajskih Božanstava.

3. PREVEDENA SREDNJA BIĆA

Premda su im uskraćene neposredne prednosti planetarnih darivanja koje normalno uživaju drugi silazni Sinovi Boga, te unatoč dugoročnom odlaganju njihovog Rajskog uspona, nedugo nakon što određeni svijet dostigne posredne epohe stadija života i svjetla (ako ne i prije), obje grupe srednjih bića primaju oslobođenje od svojih planetarnih dužnosti. Nekom prilikom dolazi do prevođenja većine njihovih redova, zajedno s njihovim ljudskim rođacima, na dan spuštanja hrama svjetlosti i uzvišenja Planetarnog Princa na dostojanstvenu poziciju Planetarnog Vladara. Nakon što budu oslobođeni obveze planetarnog služenja, oba reda ulaze u registraturu lokalnog svemira kao uzlazni Sinovi Boga i neposredno započinju svoj dugi Rajski uspon različitim putevima koji su utemeljeni u cilju napretka smrtnih rasa materijalnih svjetova. Osnovnu grupu ovih bića čeka djelovanje na pozicijama različitih finalističnih zborova, dok sekundarna ili Adamička srednja bića sva ulaze u Zbor Smrtnih Finalista.

4. PERSONIFICIRANI ISPRAVLJAČI

Kad smrtni sinovi vremena ne uspiju postići vječni spas duše u planetarnoj suradnji s podarenim duhom Oca Svih, ovakav neuspjeh nikako ne govori o propustu u dužnosti, službi, pomoći ili odanosti Ispravljača. Prilikom smrtnikove smrti, ovi se napušteni Monitori vraćaju Divinington, te nakon što se donese sud osobi koja nije preživjela smrt, često primaju pozicije na svjetovima vremena i prostora. Nekom

settled in the advanced stages of light and life, this faithful Material Son and Daughter are permitted to resign all planetary administrative duties, and after being thus liberated from the descending adventure, they are permitted to register themselves as perfected Material Sons on the records of the local universe. Likewise, when planetary assignment is long delayed, may the Material Sons of stationary status — the citizens of the local systems — withdraw from the activities of their status spheres and similarly register as perfected Material Sons. After these formalities such liberated Adams and Eves are accredited as ascending Sons of God and may immediately begin the long journey to Havona and Paradise, starting at the exact point of their then present status and spiritual attainment. And they make this journey in company with the mortal and other ascending Sons, continuing until they have found God and have achieved the Corps of Mortal Finality in the eternal service of the Paradise Deities.

3. TRANSLATED MIDWAYERS

^{40:3.1 (444.3)} Although deprived of the immediate benefits of the planetary bestowals of the descending Sons of God, though the Paradise ascent is long deferred, nevertheless, soon after an evolutionary planet has attained the intermediate epochs of light and life (if not before), both groups of midway creatures are released from planetary duty. Sometimes the majority of them are translated, along with their human cousins, on the day of the descent of the temple of light and the elevation of the Planetary Prince to the dignity of Planetary Sovereign. Upon being relieved of planetary service, both orders are registered in the local universe as ascending Sons of God and immediately begin the long Paradise ascent by the very routes ordained for the progression of the mortal races of the material worlds. The primary group are destined to various finaliter corps, but the secondary or Adamic midwayers are all routed for enrollment in the Mortal Corps of Finality.

4. PERSONALIZED ADJUSTERS

^{40:4.1 (444.4)} When the mortals of time fail to achieve the eternal survival of their souls in planetary association with the spirit gifts of the Universal Father, such failure is never in any way due to neglect of duty, ministry, service, or devotion on the part of the Adjuster. At mortal death, such deserted Monitors return to Divinington, and subsequently, following the adjudication of the nonsurvivor, they may be

prilikom, nakon više epizoda djelovanja na ovoj ili nekoj drugoj neobičnoj poziciji kao recimo u ulozi unutarnjeg Ispravljača nekog utjelovljenog darovanog Sina, Otac Svih daje ovim sposobnim Ispravljačima njihovu personifikaciju.

Personificirani Ispravljači predstavljaju bića jedinstvenog i neshvatljivog reda. Dok izvorno imaju egzistencijalni predosobni status, oni primaju iskustvo sudjelovanjem u životima i doživljajima niskih smrtnika koji žive na materijalnim svjetovima. Kako čovjekova ličnost koja je darovana ovim iskustvenim Misaonim Ispravljačima vuče porijeklo i korijene iz osobne i neprestane službe Oca Svih u procesu darivanja iskustvene ličnosti svim njegovim bićima, ovi su Personificirani Ispravljači klasificirani kao uzlazni Sinovi i to kao najviši među svim pripadnicima ovog reda.

5. SMRTNICI VREMENA I PROSTORA

Smrtnici predstavljaju posljednju kariku u nizu bića koja nose naslov sinova Boga. Osobni dodir Izvornog i Vječnog Sina silazi nizom redova sve manje božanskih i sve više ljudskih personifikacija, sve dok ne stigne do bića koja vam jako naliče, koja imaju sposobnost vida, sluha i dodira. Čovjek na ovaj način postaje duhovno svjestan velike istine koja se jedino može spoznati vjerom - svog statusa sina vječnog Boga!

Isto tako, Izvorni i Beskonačni Duh dugim nizom sve manje božanskih i sve više ljudskih redova, prilazi sve bliže i bliže napaćenim stvorenjima vremenskih svjetova, dostižući granice izražaja u anđelima - od kojih ste vi stvoreni samo malo niže - koji vas osobno štite i vode za vašeg života u domenima vremena.

Bog Otac sebe ne unizuje i ne može uniziti kako bi stupio u tako osoban kontakt s gotovo neograničenim brojem uzlaznih stvorenih bića širom svemira nad svemirima Ali Otac nije bez osobnog kontakta s niskim stvorenjima; vi niste bez božanske prisutnosti. Premda vam Bog Otac ne može prići putem neposredne manifestacije ličnosti, on je u vama i od vas zahvaljujući identitetu Misaonog Ispravljača koji u vama živi, božanskog Monitora. Tako Otac koji vam je najudaljeniji u ličnosti i u duhu, uspijeva prići najbliže smrtnom čovjeku u krugu ličnosti i u duhu dodira unutarnje komunikacije sa samim dušama svojih smrtnih sinova i kćeri.

Poistovjećenje s duhom predstavlja tajnu opstanka čovjekove ličnosti nakon smrti i odlučuje o sudbini duhovnog uzlaza. Kako su Misaoni

reassigned to the worlds of time and space. Sometimes, after repeated services of this sort or following some unusual experience, such as functioning as the indwelling Adjuster of an incarnated bestowal Son, these efficient Adjusters are personalized by the Universal Father.

40:4.2 (445.1) Personalized Adjusters are beings of a unique and unfathomable order. Originally of existential prepersonal status, they have experientialized by participation in the lives and careers of the lowly mortals of the material worlds. And since the personality bestowed upon these experienced Thought Adjusters takes origin, and has its wellspring, in the Universal Father's personal and continuing ministry of the bestowals of experiential personality upon his creature creation, these Personalized Adjusters are classified as ascending Sons of God, the highest of all such orders of sonship.

5. MORTALS OF TIME AND SPACE

40:5.1 (445.2) Mortals represent the last link in the chain of those beings who are called sons of God. The personal touch of the Original and Eternal Son passes on down through a series of decreasingly divine and increasingly human personalizations until there arrives a being much like yourselves, one you can see, hear, and touch. And then you are made spiritually aware of the great truth which your faith may grasp — sonship with the eternal God!

40:5.2 (445.3) Likewise does the Original and Infinite Spirit, by a long series of decreasingly divine and increasingly human orders, draw nearer and nearer to the struggling creatures of the realms, reaching the limit of expression in the angels — than whom you were created but a little lower — who personally guard and guide you in the life journey of the mortal career of time.

40:5.3 (445.4) God the Father does not, cannot, thus downstep himself to make such near personal contact with the almost limitless number of ascending creatures throughout the universe of universes. But the Father is not deprived of personal contact with his lowly creatures; you are not without the divine presence. Although God the Father cannot be with you by direct personality manifestation, he is in you and of you in the identity of the indwelling Thought Adjusters, the divine Monitors. Thus does the Father, who is the farthest from you in personality and in spirit, draw the nearest to you in the personality circuit and in the spirit touch of inner communion with the very souls of his mortal sons and daughters.

40:5.4 (445.5) Spirit identification constitutes the secret of personal survival and determines the destiny of spiritual ascension. And since the

Ispravljači jedini duhovi s potencijalom spajanja koji se mogu identificirati s čovjekom za vrijeme zemaljskog života, smrtnici vremena i prostora se prvenstveno klasificiraju prema njihovom odnosu s ovim božanskim darovima, unutarnjim Tajnovitim Monitorima i tako postoje:

Smrtnici u kojima boravak Ispravljača igra prijelaznu ili iskustvenu ulogu.

Smrtnici koji se ne spajaju s Ispravljačima.

Smrtnici s potencijalom za spajanje s Ispravljačima.

Prva serija - Smrtnici u kojim boravak Ispravljača igra prijelaznu ili iskustvenu ulogu. Ovo je serija privremenog statusa na evolutivnim svjetovima koja se koristi jedino za ranih faza naseljenih svjetova izuzev druge serije.

Smrtnici iz prve serije žive na naseljenim svjetovima prostora za ranijih epoha evolucije ljudskog roda i uključuju najprimitivnije tipove ljudskih umova. Na mnogim svjetovima poput Urantije prije Adama, veliki broj viših i naprednijih tipova primitivnih ljudi uspijevaju postići sposobnost preživljavanja, ali se ne uspiju spojiti s Ispravljačem. Stoljeće zastoljećem, prije čovjekovog uspona na više razine duhovne volje, Ispravljači žive u umovima ovih napaćenih stvorenja za njihovog kratkog zemaljskog života i čim u ovom bićima s voljom dođu živjeti Ispravljači, tu odmah počinju djelovati grupni anđeli čuvari. Dok ovi smrtnici iz prve serije nemaju osobne čuvar, oni imaju grupne zaštitnike.

Iskustveni Ispravljač ostaje s primitivnim ljudskim bićima za cijelog života na zemlji. Ispravljači doprinose unaprijeđenju primitivnih ljudi, premda nisu u stanju izgraditi vječne zajednice s ovim smrtnicima. Ova prolazna služba Ispravljača ostvaruje dva postignuća: Prvo, oni stječu vrijedno i stvarno iskustvo upoznavajući prirodu i način djelovanja evolutivnog intelekta koje će biti od neizmjerne vrijednosti pri kasnijem kontaktu s bićima višeg razvojnog stupnja koja susreću na drugim svjetovima. Drugo, privremeni boravak Ispravljača doprinosi pripremi njihovih smrtnih suradnika za eventualno kasnije spajanje s Duhom. Sve duše ovog tipa koje teže za Bogom postižu vječni život zahvaljujući duhovnom zagrljaju Maj činskog Duha lokalnog svemira, tako postajući uzlazni smrtnici lokalnog svemira. Mnoge osobe koje su živjele na Urantiji prije Adama ovako su napredovale na svjetove mnogih stanova Satanije.

Bogovi koji su uredili proces čovjekovog uspona na više razine duhovne inteligencije dugim stoljećima evolutivnih teškoća i patnji, svjesni su čovjekovog statusa i potreba na svakom stadiju

Thought Adjusters are the only spirits of fusion potential to be identified with man during the life in the flesh, the mortals of time and space are primarily classified in accordance with their relation to these divine gifts, the indwelling Mystery Monitors. This classification is as follows:

40:5.5 (445.6) 1. Mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.

40:5.6 (445.7) 2. Mortals of the non-Adjuster-fusion types.

40:5.7 (445.8) 3. Mortals of Adjuster-fusion potential.

40:5.8 (445.9) *Series one — mortals of the transient or experiential Adjuster sojourn.* This series designation is temporary for any evolving planet, being used during the early stages of all inhabited worlds except those of the second series.

40:5.9 (445.10) Mortals of series one inhabit the worlds of space during the earlier epochs of the evolution of mankind and embrace the most primitive types of human minds. On many worlds like pre-Adamic Urantia great numbers of the higher and more advanced types of primitive men acquire survival capacity but fail to attain Adjuster fusion. For ages upon ages, before man's ascent to the level of higher spiritual volition, the Adjusters occupy the minds of these struggling creatures during their short lives in the flesh, and the moment such will creatures are indwelt by Adjusters, the group guardian angels begin to function. While these mortals of the first series do not have personal guardians, they do have group custodians.

40:5.10 (446.1) An experiential Adjuster remains with a primitive human being throughout his entire lifetime in the flesh. The Adjusters contribute much to the advancement of primitive men but are unable to form eternal unions with such mortals. This transient ministry of the Adjusters accomplishes two things: First, they gain valuable and actual experience in the nature and working of the evolutionary intellect, an experience which will be invaluable in connection with later contacts on other worlds with beings of higher development. Second, the transient sojourn of the Adjusters contributes much towards preparing their mortal subjects for possible subsequent Spirit fusion. All God-seeking souls of this type achieve eternal life through the spiritual embrace of the Mother Spirit of the local universe, thus becoming ascending mortals of the local universe regime. Many persons from pre-Adamic Urantia were thus advanced to the mansion worlds of Satania.

40:5.11 (446.1) The Gods who ordained that mortal man should climb to higher levels of spiritual intelligence through long ages of evolutionary trials and tribulations, take note of his status and needs

njegovog uspona; i uvijek su božanski poštteni i pravedni, uvijek šarmantno milostivi kad je riječ o posljednjem sudu ovim napaćenim smrtnicima iz ranih stadija evolutivnih rasa.

Draga serija - Smrtnici koji se ne spajaju s Ispravljačima. Ovo su specijalizirani tipovi ljuskih bića koji nisu u stanju postići vječni spoj sa svojim unutarnjim Ispravljačima. Klasifikacija na jednomoždane, dvomoždane i tromoždane rase ne igra ulogu u procesu spajanja s Ispravljačima; dok među svim smrtnicima vlada srodnost, ova bića koja se ne spajaju s Ispravljačima ulaze u potpuno različitu i bitno modificiranu grupu stvorenih bića s voljom. Mnoga bića koja nemaju sposobnost disanja pripadaju ovom redu, a postoje i mnoge druge grupe koje se normalno ne spajaju s Ispravljačima.

Kao i u slučaju prve serije, svaki pripadnik ove grupe uživa službu jednog Ispravljača za vrijeme svog tjelesnog života. Ovi Ispravljači poduzimaju sve što se poduzima na drugim svjetovima među smrtnicima koji imaju sposobnost spajanja, kako bi pomogli bićima svog privremenog boravka. U smrtnicima ove druge grupe često žive neiskusni Ispravljači, dok su viši tipovi ljudi obično povezani s vještijim i iskusnijim Monitorima.

U okviru uzlaznog plana za unaprijeđenje stvorenja životinjskog porijekla, ova bića uživaju istu odanu službu Sinova Boga kakvu primaju smrtnici Urantije. Serafska suradnja s Ispravljačima na planetima gdje ne dolazi do spajanja jednako je dostupna kao što je to slučaj na svjetovima potencijalnog spajanja; čuvari sudbine služe na svim ovim planetima jednako kao što služe na Urantiji te također jednako služe u vrijeme smrtničkog preživljavanja smrti, kad duša koja preživljava smrt postaje spojena s Duhom.

Kad budete sreli ove modificirane tipove smrtnika na svjetovima mnogih stanova, nećete imati problema pri pokušaju komuniciranja s njima. Oni tamo govore istim jezikom, ali modificiranim načinom govora. Ova bića se ne razlikuju od vašeg reda u duhu i ispoljenju ličnosti, već jedino u određenim fizičkim osobinama i u činjenici da nemaju sposobnost spajanja sa Misaonim Ispravljačima.

Nije mi poznat razlog zašto ovaj oblik stvorenih bića nema sposobnost spajanja s Ispravljačima Oca Svih. Neki od nas vjeruju da Nositelji Života, u svojim nastojanjima da formuliraju bića koja imaju sposobnost preživljavanja u nesvakidašnjem planetarnom okružju, nailaze na potrebu za stvaranjem tako drastičnih modifikacija u kozmičkom nacrtu inteligentnih bića s voljom, da postaje takoreći nemoguće stvoriti permanentan spoj ovih bića s

at every stage of the ascent; and always are they divinely fair and just, even charmingly merciful, in the final judgments of these struggling mortals of the early days of the evolving races.

40:5.12 (446.2) *Series two — mortals of the non-Adjuster-fusion types.* These are specialized types of human beings who are not able to effect eternal union with their indwelling Adjusters. Type classification among the one-, two-, and three-brained races is not a factor in Adjuster fusion; all such mortals are akin, but these non-Adjuster-fusion types are a wholly different and markedly modified order of will creatures. Many of the nonbreathers belong to this series, and there are numerous other groups who do not ordinarily fuse with Adjusters.

40:5.13 (446.3) Like series number one, each member of this group enjoys the ministry of a single Adjuster during lifetime in the flesh. During temporal life these Adjusters do everything for their subjects of temporary indwelling that is done on other worlds where the mortals are of fusion potential. The mortals of this second series are often indwelt by virgin Adjusters, but the higher human types are often in liaison with masterful and experienced Monitors.

40:5.14 (446.4) In the ascendant plan for upstepping the animal-origin creatures, these beings enjoy the same devoted service of the Sons of God as is extended to the Urantia type of mortals. Seraphic co-operation with Adjusters on the nonfusion planets is just as fully provided as on the worlds of fusion potential; the guardians of destiny minister on such spheres just as on Urantia and similarly function at the time of mortal survival, at which time the surviving soul becomes Spirit fused.

40:5.15 (446.5) When you encounter these modified mortal types on the mansion worlds, you will find no difficulty in communicating with them. There they speak the same system language but by a modified technique. These beings are identical with your order of creature life in spirit and personality manifestations, differing only in certain physical features and in the fact that they are nonfusible with Thought Adjusters.

40:5.16 (447.1) As to just why this type of creature is never able to fuse with the Adjusters of the Universal Father, I am unable to say. Some of us incline to the belief that the Life Carriers, in their efforts to formulate beings capable of maintaining existence in an unusual planetary environment, are confronted with the necessity of making such radical modifications in the universe plan of intelligent will creatures that it becomes inherently impossible to bring about permanent union with the Adjusters. Often have we asked: Is this an

Ispravljajima. Često se pitamo: Je li ovo namjeren ili slučajan dio uzlaznog plana? Ali nemamo odgovora na ovo pitanje.

Treća serija -- *Smrtnici spotencijalom za spajanje s Ispravljajima*. Svi smrtnici koji se spajaju s Ocem vuku porijeklo od životnja, kao smrtnici Urantije. Među njih se ubrajaju smrtnici jednomoždanog, dvomoždanog i tromoždanog tipa koji imaju sposobnost spajanja s Ispravljajima. Ljudi Urantije pripadaju srednjem ili dvomoždanom tipu i na mnoge su načine ljudski superiorni jednomoždanim oblicima, dok su definitivno ograničeni u usporedbi s tromoždanim redovima. Ova tri tipa moždanog obdarenja ne odlučuju o dolasku Ispravljaja, službi serafa ili bilo kojoj drugoj fazi službe duha. Unatoč intelektualnim i duhovnim razlikama između ova tri moždana tipa, ove su osobe po drugim pitanjima veoma slične po umnom obdarenju i duhovnom potencijalu, a razlike su najizraženije za vrijeme vremenskog života i sve manje izražene kako bića napreduju svemirom za svemirima. Od sustavnih centara na dalje ova tri tipa napreduju na isti način i imaju jednaku sudbinu u postignuću Raja.

Nbrojeni nizovi. Ova poglavlja ne mogu obuhvatiti sve fascinantne varijacije koje vladaju na evolutivnim svjetovima. Već znate da je svaki deset svijet decimalni ili eksperimentalni planet, ali ne znate ništa u vezi drugih činitelja koji punktiraju niz evolutivnih svjetova. Razlike su suviše brojne kako bi bile navedene čak i kad je riječ jedino o obznanjenim redovima živih bića i planetima jedne te iste grupe, ali ova prezentacija jasno obznanjuje bitne razlike vezane za uzlazni život. I ovaj uzlazni put predstavlja najbitniji činitelj pri bilo kakvom razmatranju smrtnika vremena i prostora.

Kad se radi o pitanju smrtnikovog preživljavanja, neka zauvijek bude jasno: Sve duše iz svih mogućih faza smrtničke egzistencije mogu preživjeti smrt ako pokažu spremnost na suradnju sa svojim unutarnjim Ispravljajem i pokažu težnju za Bogom i postignućem božanskog savršenstva, čak i ako ove težnje nisu ništa više nego blijedi titraji primitivnog razumijevanja tog "istinskog svjetla koje obasjava svakog čovjeka koji dođe na svijet."

6. SINOVI BOGA PO VJERI

Ljudska bića predstavljaju najniži red inteligentne i osobne tvorevine. Vi smrtnici primite božansku ljubav i dok svaki od vas može odabrati da prihvati određenu sudbinu veličanstvenog iskustva, vi još uvijek nemate prirodu božanskog reda; u cjelosti ste smrtni. Dok u trenutku spajanja primite status uzlaznih sinova, kao smrtnici

intended or an unintended part of the ascension plan? but we have not found the answer.

40:5.17 (447.2) *Series three — mortals of Adjuster-fusion potential*. All Father-fused mortals are of animal origin, just like the Urantia races. They embrace mortals of the one-brained, two-brained, and three-brained types of Adjuster-fusion potential. Urantians are of the intermediate or two-brained type, being in many ways humanly superior to the one-brained groups but definitely limited in comparison with the three-brained orders. These three types of physical-brain endowment are not factors in Adjuster bestowal, in seraphic service, or in any other phase of spirit ministry. The intellectual and spiritual differential between the three brain types characterizes individuals who are otherwise quite alike in mind endowment and spiritual potential, being greatest in the temporal life and tending to diminish as the mansion worlds are traversed one by one. From the system headquarters on, the progression of these three types is the same, and their eventual Paradise destiny is identical.

40:5.18 (447.3) *The unnumbered series*. These narratives cannot possibly embrace all of the fascinating variations in the evolutionary worlds. You know that every tenth world is a decimal or experimental planet, but you know nothing of the other variables that punctuate the processional of the evolutionary spheres. There are differences too numerous to narrate even between the revealed orders of living creatures as between planets of the same group, but this presentation makes clear the essential differences in relation to the ascension career. And the ascension career is the most important factor in any consideration of the mortals of time and space.

40:5.19 (447.4) As to the chances of mortal survival, let it be made forever clear: All souls of every possible phase of mortal existence will survive provided they manifest willingness to co-operate with their indwelling Adjusters and exhibit a desire to find God and to attain divine perfection, even though these desires be but the first faint flickers of the primitive comprehension of that "true light which lights every man who comes into the world."

6. THE FAITH SONS OF GOD

40:6.1 (447.5) The mortal races stand as the representatives of the lowest order of intelligent and personal creation. You mortals are divinely beloved, and every one of you may choose to accept the certain destiny of a glorious experience, but you are not yet by nature of the divine order; you are wholly mortal. You will be reckoned as

vremena i prostora imate status sinova po vjeri prethodno punoj amalgamaciji preživjele duše s nekim oblikom vječnog ili besmrtnog duha.

Ovo je svečana i blažena činjenica da tako niska i materijalna stvorenja kao što su smrtna bića Urantije mogu biti sinovi Boga, djeca po vjeri Višnjeg. "Gledajte koliku nam je ljubav Otac dao da se zovemo sinovima Božjim." "A svima koji ga primiše, dade vlast da vide da su sinovi Božji." Dok "što ćemo biti, još se nije očitovalo," već sada "mi se zovemo sinovi po vjeri Boga;" "Vi, naime, niste primili duha ropstva da ponovo budete u strahu, već ste primili duha posinjenja kojim vičete, 'Abba - Oče!'" Kako reče prorok iz davnine o vječnom Bogu: "Podići ću kući svoj i među svojim zidovima spomenik i ime bolje nego sinovima i kćerima; dat ću im vечно ime koje neće biti iskorijenjeno." A da ste zbilja sinovi, dokaz je što Bog u naša srca posla duha svoga Sina."

Na svim evolutivnim svjetovima smrtnog prebivanja žive ovi Božji sinovi po vjeri, sinovi milosti i ljubavi, smrtna bića koja pripadaju božanskoj porodici i koja se s pravom nazivaju sinovima Boga. Smrtnici Urantije imaju pravo sebe nazivati sinovima Boga zato što:

Vi ste sinovi duhovnog obećanja, sinovi vjere; prihvatili ste status sinova. Vjerujete u stvarnost vašeg statusa sina i tako vaše sinstvo s Bogom postaje vječna stvarnost.

Božji Sin Stvoritelj se pojavio kao čovjek među vama; on je uistinu vaš stariji brat; i kako u duhu istinski postajete krvno povezana braća Krista, pobjedonosnog Mihaela, u duhu isto tako morate biti sinovi Oca kojeg dijelite - Oca Svih.

Sinovi ste zbog toga što je nad vama i među vama proliven duh koji je besplatno i nedvojbeno darovan svim rasama Urantije. Ovaj vas duh zauvijek vuče prema božanskom Sinu koji je njegov izvor i prema Rajskom Ocu koji je izvor ovog božanskog Sina.

Svojom božanskom slobodnom voljom, Otac Svih daruje ličnost svakom čovjeku. Čovjek prima na dar određenu mjeru božanske spontanosti koja se izražava u djelovanju čovjekove slobodne volje koju Bog dijeli sa svim bićima koja postaju njegovi sinovi.

U vama živi fragment Oca Svih i stoga se nalazite u direktnom odnosu s božanskim Ocem svih Božjih Sinova.

ascending sons the instant fusion takes place, but the status of the mortals of time and space is that of faith sons prior to the event of the final amalgamation of the surviving mortal soul with some type of eternal and immortal spirit.

40:6.2 (448.1) It is a solemn and supernal fact that such lowly and material creatures as Urantia human beings are the sons of God, faith children of the Highest. "Behold, what manner of love the Father has bestowed upon us that we should be called the sons of God." "As many as received him, to them gave he the power to recognize that they are the sons of God." While "it does not yet appear what you shall be," even now "you are the faith sons of God"; "for you have not received the spirit of bondage again to fear, but you have received the spirit of sonship, whereby you cry, 'our Father.'" Spoke the prophet of old in the name of the eternal God: "Even to them will I give in my house a place and a name better than sons; I will give them an everlasting name, one that shall not be cut off." "And because you are sons, God has sent forth the spirit of his Son into your hearts."

40:6.3 (448.2) All evolutionary worlds of mortal habitation harbor these faith sons of God, sons of grace and mercy, mortal beings belonging to the divine family and accordingly called the sons of God. Urantia mortals are entitled to regard themselves as being the sons of God because:

40:6.4 (448.3) 1. You are sons of spiritual promise, faith sons; you have accepted the status of sonship. You believe in the reality of your sonship, and thus does your sonship with God become eternally real.

40:6.5 (448.4) 2. A Creator Son of God became one of you; he is your elder brother in fact; and if in spirit you become truly related brothers of Christ, the victorious Michael, then in spirit must you also be sons of that Father which you have in common — even the Universal Father of all.

40:6.6 (448.5) 3. You are sons because the spirit of a Son has been poured out upon you, has been freely and certainly bestowed upon all Urantia races. This spirit ever draws you toward the divine Son, who is its source, and toward the Paradise Father, who is the source of that divine Son.

40:6.7 (448.6) 4. Of his divine free-willness, the Universal Father has given you your creature personalities. You have been endowed with a measure of that divine spontaneity of freewill action which God shares with all who may become his sons.

40:6.8 (448.7) 5. There dwells within you a fragment of the Universal Father, and you are thus directly related to the divine Father of all the Sons of God.

7. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU S OCEM

Slanje Ispravljača, njihovo prebivanje u ljudskim umovima, predstavlja jednu od nedokučivih tajni vezanih za prirodu Boga koji je Otac. Ovi fragmenti božanske prirode Oca Svih nose u sebi potencijal besmrtnosti. Ispravljači su besmrtni duhovi i spajanje s njima osigurava vječni život duše spojenog smrtnika.

Smrtnici Urantije koji uspiju preživjeti smrt pripadaju ovoj grupi uzlaznih Sinova Boga. Tenutno imate status planetarnih sinova, evolutivnih bića koja vuku porijeklo iz implantacija Nositelja Života izmijenjenih primjesom adamičke krvi, ali teško vas je moguće nazvati uzlaznim sinovima; no vi zbilja jeste sinovi koji imaju potencijal za uzlaz - do najviših visina slave i postignuća božanstvenosti - i ovaj duhovni status uzlaznih sinova možete ostvariti vjerom i dobrovoljnom suradnjom s djelovanjem unutarnjeg Ispravljača koji vas nastoji produhoviti. Kad vi i vaš Ispravljač konačno budete spojeni, kad vas dvoje postanete jedno onako kako su u Kristu Mihaelu Sin Boga i Sin Čovjeka jedno, tada uistinu postajete uzlazni sinovi Boga.

Detalji Ispravljačevog života unutarnjeg djelovanja i službe na probnim i evolutivnim svjetovima nisu predmet moje zadaće; imate cijeli život da razradite detalje ove bitne istine. Ja jedino pominjem određene metode Ispravljačevog djelovanja kako bih još jednom naglasio činjenicu čovjekovog predstojećeg spajanja s Ispravljačem. Ovi unutarnji fragmenti Boga prebivaju u ljudskom umu od ranih dana fizičke egzistencije za cijelog uzlaza Nebadonom i Orvontonom i kroz Havonu, do samog Raja. Kroz cijelu ovu vječnu pustolovinu, isti ovaj Ispravljač je jedno s vama i od vas.

Ovdje je riječ o smrtnicima koji su primili poziv Oca Svih: "Budite savršeni kao što sam ja savršen." Otac sebe daruje vama, daje vam svoj vlastiti duh; iz ovog razloga on od vas zahtijeva krajnje savršenstvo. Pripovjed o čovjekovom uzlazu od smrtnih svjetova vremena do božanskih domena vječnosti predstavlja fascinantnu pripovjed o kojoj nisam zadužen govoriti, ali ova blažena pustolovina treba biti predmetom čovjekove pomne pažnje i proučavanja.

Spajanje s fragmentom Oca Svih znači božansku potvrdu budućeg postignuća Raja i činjenice da smrtnici koji se spoje s Ispravljačima predstavljaju jedinu grupu ljudskih bića koju očekuje putovanje krugovima Havone i pronalaženje Boga na Raju. Nakon spajanja s Ispravljačem, pred smrtnikom se široko otvaraju

7. FATHER-FUSED MORTALS

40:7.1 (448.8) The sending of Adjusters, their indwelling, is indeed one of the unfathomable mysteries of God the Father. These fragments of the divine nature of the Universal Father carry with them the potential of creature immortality. Adjusters are immortal spirits, and union with them confers eternal life upon the soul of the fused mortal.

40:7.2 (448.9) Your own races of surviving mortals belong to this group of the ascending Sons of God. You are now planetary sons, evolutionary creatures derived from the Life Carrier implantations and modified by the Adamic-life infusion, hardly yet ascending sons; but you are indeed sons of ascension potential — even to the highest heights of glory and divinity attainment — and this spiritual status of ascending sonship you may attain by faith and by freewill co-operation with the spiritualizing activities of the indwelling Adjuster. When you and your Adjusters are finally and forever fused, when you two are made one, even as in Christ Michael the Son of God and the Son of Man are one, then in fact have you become the ascending sons of God.

40:7.3 (449.1) The details of the Adjuster career of indwelling ministry on a probationary and evolutionary planet are not a part of my assignment; the elaboration of this great truth embraces your whole career. I include the mention of certain Adjuster functions in order to make a replete statement regarding Adjuster-fused mortals. These indwelling fragments of God are with your order of being from the early days of physical existence through all of the ascending career in Nebadon and Orvonton and on through Havona to Paradise itself. Thereafter, in the eternal adventure, this same Adjuster is one with you and of you.

40:7.4 (449.2) These are the mortals who have been commanded by the Universal Father, "Be you perfect, even as I am perfect." The Father has bestowed himself upon you, placed his own spirit within you; *therefore* does he demand ultimate perfection of you. The narrative of human ascent from the mortal spheres of time to the divine realms of eternity constitutes an intriguing recital not included in my assignment, but this supernal adventure should be the supreme study of mortal man.

40:7.5 (449.3) Fusion with a fragment of the Universal Father is equivalent to a divine validation of eventual Paradise attainment, and such Adjuster-fused mortals are the only class of human beings who all traverse the Havona circuits and find God on Paradise. To the Adjuster-fused mortal the career of universal service is wide open. What dignity of destiny and glory of attainment await

vrata kozmičke službe. Kakvo dostojanstvo sudbine i slava postignuća očekuju svakog od vas! Možete li u potpunosti shvatiti kakva vam se prilika pruža? Možete li shvatiti veličinu vječnog postignuća koje vas čeka? - Vas koji se vučete niskim stazama života u takozvanoj "dolini suza"?

8. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU SA SINOM

Dok se praktično svi preživjeli smrtnici spajaju sa svojim Ispravljačima na nekom svijetu mnogih stanova ili neposredno nakon dolaska na više svjetove morontije, postoje određeni slučajevi odgođenog spajanja gdje bića ne primaju ovo konačno jamstvo preživljavanja dok ne dođu do posljednjeg obrazovnog svijeta kozmičkog centra; i mali broj ovih smrtničkih kandidata koji teže beskrajnom životu ne uspijeva dostići spajanje svog identiteta sa svojim vjernim Ispravljačem.

Sudbena tijela smatraju da su ovi smrtnici također vrijedni preživljavanja i njihovi Ispravljači nakon povratka s Diviningtona također podržavaju njihov uzlaz na svjetove mnogih stanova. Ova bića uzlaze sustavom, zvijezdom i obrazovnim svjetovima Salvingtonskog kruga; imali su "sedamdeset sedam puta" priliku za spajanje i svejedno nisu bili u stanju postići spoj sa svojim Ispravljačima.

Kad postaje očigledno da neka sinkronizacijska teškoća sprječava spajanje s Ocem, sazivaju se presudbena tijela Sina Stvoritelja koja odlučuju o pitanju opstanka. Nakon što ovaj upitni sud koji djeluje pod nadzorom osobnog zastupnika Starih Dana konačno donese presudu da uzlazni smrtnik nije sam stvorio zaprijeke svom spajanju, oni izdaju potvrdu koja ulazi u arhive lokalnog svemira i propisno prenose ove nalaze Starim Danima. Unutarnji Ispravljači se zatim vraćaju na Divinington gdje primaju ovjerenje Personificiranih Monitora, nakon čega neodložno dolazi do spajanja morontija smrtnika s individualiziranim duhom Sina Stvoritelja.

Jednako kao što ljudi dijele morontija svjetove Nebadona s ovim smrtnicima koji se spajaju s Duhom, tako ova stvorena bića koja se spajaju sa Sinom dijele službu Orvontona sa svojom braćom koja se spajaju s Ispravljačima i koja putuju prema unutrašnjosti do dalekog Rajskog Otoka. Oni su uistinu vaša braća i vi ćete uistinu uživati u njihovom društvu dok budete putovali obrazovnim svjetovima nadsvemira.

Smrtnici koji se spajaju sa Sinom ne predstavljaju veliku grupu i ne broje više od milijuna u nadvemiru Orvontonu. Izuzev u pogledu prebivališnog statusa na Raju, na svaki su način jednaki svojim suradnicima koji se spajaju sa

every one of you! Do you fully appreciate what has been done for you? Do you comprehend the grandeur of the heights of eternal achievement which are spread out before you? — even you who now trudge on in the lowly path of life through your so-called "vale of tears"?

8. SON-FUSED MORTALS

40:8.1 (449.4) While practically all surviving mortals are fused with their Adjusters on one of the mansion worlds or immediately upon their arrival on the higher morontia spheres, there are certain cases of delayed fusion, some not experiencing this final surety of survival until they reach the last educational worlds of the universe headquarters; and a few of these mortal candidates for never-ending life utterly fail to attain identity fusion with their faithful Adjusters.

40:8.2 (449.5) Such mortals have been deemed worthy of survival by the adjudicational authorities, and even their Adjusters, by returning from Divinington, have concurred in their ascension to the mansion worlds. Such beings have ascended through a system, a constellation, and through the educational worlds of the Salvington circuit; they have enjoyed the "seventy times seven" opportunities for fusion and still have been unable to attain oneness with their Adjusters.

40:8.3 (449.6) When it becomes apparent that some synchronizing difficulty is inhibiting Father fusion, the survival referees of the Creator Son are convened. And when this court of inquiry, sanctioned by a personal representative of the Ancients of Days, finally determines that the ascending mortal is not guilty of any discoverable cause for failure to attain fusion, they so certify on the records of the local universe and duly transmit this finding to the Ancients of Days. Thereupon does the indwelling Adjuster return forthwith to Divinington for confirmation by the Personalized Monitors, and upon this leave-taking the morontia mortal is immediately fused with an individualized gift of the spirit of the Creator Son.

40:8.4 (450.1) Much as the morontia spheres of Nebadon are shared with the Spirit-fused mortals, so do these Son-fused creatures share the services of Orvonton with their Adjuster-fused brethren who are journeying inward towards the far-distant Isle of Paradise. They are truly your brethren, and you will greatly enjoy their association as you pass through the training worlds of the superuniverse.

40:8.5 (450.2) Son-fused mortals are not a numerous group, there being less than one million of them in the superuniverse of Orvonton. Aside from residential destiny on Paradise they are in every way the equals of their Adjuster-fused associates.

Ispravljačima. Često stižu na Raj u okviru nadkozmičke zadaće, ali tamo rijetko trajno borave kako su kao grupa ograničeni na prebivanje u svojim domaćom nadvsemirima.

They frequently journey to Paradise on superuniverse assignment but seldom permanently reside there, being, as a class, confined to the superuniverse of their nativity.

9. SMRTNICI KOJI SE SPAJAJU S DUHOM

Uzlazni smrtnici koji se spajaju s Duhom nisu ličnosti Trećeg Izvora; dok su uključeni u Očev krug ličnosti, spajaju se s individualizacijama preduznog duha Trećeg Izvora i Centra. Do ovog spajanja s Duhom ne nastupa tijekom prirodnog života već jedino prilikom smrtničkog buđenja i početka morontijaživoota na svjetovima mnogih stanova. U pogledu spajanja ne dolazi do bilo kakvog preklapanja; biće obdareno voljom može biti spojeno bilo s Duhom, Sinom ili Ocem. Oni koji se spajaju s Ispravljačem ili Ocem ne spajaju se s Duhom ili Sinom.

Unatoč tome što ovi oblici smrtnih bića nisu kandidati za spajanje s Ispravljačima, Ispravljači u njima borave za vrijeme njihovog tjelesnog života. Ispravljači djeluju uumovima ovih bića za njihovog materijalnog života, ali nikad ih ne usvajaju kao sjedište duša njihovog vječnog prebivanja. Za vrijeme ovog privremenog putovanja Ispravljači djelotvorno grade neku vrstu duplikacije smrtni prirode koja je napravljena od duha - dušu - kakvu grade u kandidatima za spajanje s Ispravljačima. Sve do trenutka smrtničke smrti djelovanje Ispravljača u cjelosti nalikuje njihovom djelovanju u ljudskim rasama, ali pri smrtnikovo disoluciji Ispravljači napuštaju umove ovih kandidata za spajanje sa Sinom i odlaze direktno na Divinington, centralno sjedište svih božanskih Monitora, gdje čekaju postavku na nove dužnosti.

Kad dođe do nove personifikacije ovih uspavanih osoba koje uspijevaju preživjeti smrt na svjetovima mnogih stanova, mjesto Ispravljača koji je u njima djelovao ispunjava neka individualizacija duha Božanske Služiteljice, predstavnica Beskonačnog Duha dotičnog lokalnog svemira. Zahvaljujući ovom spajanju duha, ovi preživjeli smrtnici postaju spojeni s Duhom. Ova bića su vam po svemu ravna u pogledu uma i duha; i uistinu se trebaju smatrati vašim suvremenikima kako s njima i bićima koja se spajaju sa Sinom dijele svjetove mnogih stanova i morontija svjetove.

Postoji, međutim, jedan način na koji se ovi smrtnici koji se spajaju s Duhom razlikuju od svoje uzlazne braće: Smrtna sjećanja na ljudski život na materijalnim svjetovima njihovog porijekla opstaju nakon tjelesnog života zbog toga što unutarnji Ispravljač gradi duplikaciju duha - transkripciju - onih događaja iz ljudskog života koji imaju duhovni značaj. Ali kad se radi o smrtnicima koji se spajaju s Duhom, ne postoji mehanizam

9. SPIRIT-FUSED MORTALS

40:9.1 (450.3) Ascending Spirit-fused mortals are not Third Source personalities; they are included in the Father's personality circuit, but they have fused with individualizations of the premind spirit of the Third Source and Center. Such Spirit fusion never occurs during the span of natural life; it takes place only at the time of mortal reawakening in the morontia existence on the mansion worlds. In the fusion experience there is no overlapping; the will creature is either Spirit fused, Son fused, or Father fused. Those who are Adjuster or Father fused are never Spirit or Son fused.

40:9.2 (450.4) The fact that these types of mortal creatures are not Adjuster-fusion candidates does not prevent the Adjusters from indwelling them during the life in the flesh. Adjusters do work in the minds of such beings during the span of material life but never become everlastingly one with their pupil souls. During this temporary sojourn the Adjusters effectively build up the same spirit counterpart of mortal nature — the soul — that they do in the candidates for Adjuster fusion. Up to the time of mortal death the work of the Adjusters is wholly akin to their function in your own races, but upon mortal dissolution the Adjusters take eternal leave of these Spirit-fusion candidates and, proceeding directly to Divinington, the headquarters of all divine Monitors, there await the new assignments of their order.

40:9.3 (450.5) When such sleeping survivors are repersonalized on the mansion worlds, the place of the departed Adjuster is filled by an individualization of the spirit of the Divine Minister, the representative of the Infinite Spirit in the local universe concerned. This spirit infusion constitutes these surviving creatures Spirit-fused mortals. Such beings are in every way your equals in mind and spirit; and they are indeed your contemporaries, sharing the mansion and morontia spheres in common with your order of fusion candidates and with those who are to be Son fused.

40:9.4 (450.6) There is, however, one particular in which Spirit-fused mortals differ from their ascendant brethren: Mortal memory of human experience on the material worlds of origin survives death in the flesh because the indwelling Adjuster has acquired a spirit counterpart, or transcript, of those events of human life which were of spiritual significance. But with Spirit-fused mortals there exists no such mechanism whereby

koji se mogu očuvati ljudska sjećanja. Transkripti sjećanja Ispravljača I dalje postoje, ali predstavljaju predmet iskustvenog posjeda Ispravljača i kao takvi nisu dostupni stvorenim bićima njihovog negdašnjeg domaćina koji se budi u dvoranama uskrslućana morontija svjetovima Nebadona kao novostvorena bića, stvorenja koja nemaju svijesti o svojoj negdašnjoj egzistenciji.

Ovakva djeca lokalnog svemira su u stanju primiti natrag većinu svojih negdašnjih sjećanja zahvaljujući pripovjedimaserafa i keruba i arhivskim zapisima o njihovim zemaljskim životima koje čuvaju anđeli bilježnici. Ovo mogu učiniti nedvojbenom sigurnošću zahvaljujući tome što preživjela duša, iskustvenog porijekla u materijalnom i smrtnom životu, dok nema sjećanja na događaje iz smrtnog života, ima rezidualnu sposobnost iskustvenog sjećanja i reakcije na ove zaboravljene događaje iz prošlog života.

Kad smrtnik koji je spojen s Duhom čuje o ovim događajima iz svoje zaboravljene prošlosti, dolazi do neposredne reakcije unutar duše (identiteta) ove preživjele ličnosti koja u istom času unosi u ovu pripovjed emocionalni element stvarnosti i intelektualnu kvalitetu činjenice; i zahvaljujući ovoj dvojnoj reakciji dolazi do rekonstrukcije, prepoznavanja i ovjere zaboravljenog aspekta smrtničkog iskustva.

Kad je riječ o bićima koja se spajaju s Ispravljačima, jedino oni ljudski doživljaji koji su imali duhovnu vrijednost ulaze u zajednički posjed preživjelog smrtnika i vraćenog Ispravljača i ovih se događaja smrtnik odmah sjeti nakon što preživi smrt. Što se tiče događaja koji nisu imali duhovni značaj, čak i bića koja se spajaju s Ispravljačima moraju se oslanjati na prirodne reakcije čovjekove preživjele duše. I kako svaki događaj može imati duhovni značaj jednom smrtniku dok ne mora imati takav značaj bilo kojem drugom, grupe suvremenika koji se nađu zajedno na svom uzlaznom putovanju mogu ujedinjenim nastojanjima ostvariti rekonstrukciju svakog zajedničkog iskustva koje je imalo duhovnu vrijednost bilo kojem pojedincu.

Dok prilično dobro razumijemo metode koje služe rekonstrukciji sjećanja, ne razumijemo proces kojim pojedinačne ličnosti reagiraju na ove događaje. Premda od ovih suvremenika svaka ličnosti pokazuje individualnu reakciju na ova sjećanja, sama sjećanja i vještine njihove rekonstrukcije igraju bitnu ulogu pri buđenju osjećaja prepoznavanju u uzajamnim reakcijama ličnosti.

Nakon što prežive vremensku smrt, osobe spojene s duhom također imaju priliku skupiti

human memory may persist. The Adjuster transcripts of memory are full and intact, but these acquisitions are experiential possessions of the departed Adjusters and are not available to the creatures of their former indwelling, who therefore awaken in the resurrection halls of the morontia spheres of Nebadon as if they were newly created beings, creatures without consciousness of former existence.

40:9.5 (451.1) Such children of the local universe are enabled to repossess themselves of much of their former human memory experience through having it retold by the associated seraphim and cherubim and by consulting the records of the mortal career filed by the recording angels. This they can do with undoubted assurance because the surviving soul, of experiential origin in the material and mortal life, while having no memory of mortal events, does have a residual experiential-recognition-response to these unremembered events of past experience.

40:9.6 (451.2) When a Spirit-fused mortal is told about the events of the unremembered past experience, there is an immediate response of experiential recognition within the soul (identity) of such a survivor which instantly invests the narrated event with the emotional tinge of reality and with the intellectual quality of fact; and this dual response constitutes the reconstruction, recognition, and validation of an unremembered facet of mortal experience.

40:9.7 (451.3) Even with Adjuster-fusion candidates, only those human experiences which were of spiritual value are common possessions of the surviving mortal and the returning Adjuster and hence are immediately remembered subsequent to mortal survival. Concerning those happenings which were not of spiritual significance, even these Adjuster-fusers must depend upon the attribute of recognition-response in the surviving soul. And since any one event may have a spiritual connotation to one mortal but not to another, it becomes possible for a group of contemporary ascenders from the same planet to pool their store of Adjuster-remembered events and thus to reconstruct any experience which they had in common, and which was of spiritual value in the life of any one of them.

40:9.8 (451.4) While we understand such techniques of memory reconstruction fairly well, we do not grasp the technique of personality recognition. Personalities of onetime association mutually respond quite independently of the operation of memory, albeit, memory itself and the techniques of its reconstruction are necessary to invest such mutual personality response with the fullness of recognition.

40:9.9 (451.5) A Spirit-fused survivor is also able to learn much about the life he lived in the flesh by

vrijedne podatke o svom negdašnjem životu prilikom posjete svom rodnom svijetu nakon planetarne presude. Nakon spajanja s Duhom oni imaju priliku investigirati svoje prijašnje živote zbog toga što je njihova egzistencija uglavnom ograničena na lokalni svemir. Oni ne dijele vašu uzvišenu i veličanstvenu sudbinu sudjelovanja u Rajskom Zboru Finalitera; jedino smrtnici koji se spajaju s Ispravljačima i druga specijalno obujmljena uzlazna bića mogu ući u redove onih pred kojima stoji vječna Božanska pustolovina. Smrtnici koji se spajaju s Duhom zauvijek ostaju državljani lokalnih svemira; dok mogu težiti Rajskoj sudbini, oni nemaju garancije njezinog postignuća. U Nebadonu njihov kozmički dom ulazi u osmu skupinu svjetova koji kruže oko Salvingtona i predstavlja sliku blažene rajske sudbine prirode i lokacije u skladu s planetarnim tradicijama Urantije.

10. UZLAZNE SUDBINE

Smrtnici koji se spajaju s Duhom općenito djeluju u okvirima lokalnog svemira; bića koja se spajaju sa Sinom djeluju u okvirima nadsvemira; bića koja se spajaju s Ispravljačima prodiru u domene svemira nad svemirima. Duhovi koji se spajaju s ljudima uvijek se vraćaju epicentru njihovog porijekla; ovi duhovi uvijek idu natrag svojim izvorištima.

Smrtnici koji se spajaju s Duhom ostaju u lokalnom svemiru; oni tipično ne uzlaze izvan granica svojih rodni domena, izvan granica prostornih ograničenja duha koji u njima živi. Uzlazna bića koja se spajaju sa Sinom također uzlaze do izvora obdarenja njihovog duha, jer isto kao što se Duh Istine Sina Stvoritelja fokalizira u suradnici Božanske Služiteljice, tako se ovaj "spojeni duh" implementira u Reflektivnim Duhovima viših svemira. Dok se ovaj odnos duha koji vlada među razinama lokalnih svemira i nadsvemira Sedmostrukog Boga teško može opisati, lako se može spoznati njegovo otkrivenje u djeci Reflektivnih Duhova - sekorafskih Glasova Sinova Stvoritelja. Misaoni Ispravljač, doh koji vuče porijeklo od Oca Raja, ne prestaje djelovati sve dok smrtni sin ne dođe licem u lice s vječnim Bogom.

Tajanstvena okolnost pri ovoj asocijativnoj metodi koja kaže da smrtna bića ne postaju i ne mogu postati vječno spojena s Misaonim Ispravljačima koji u njima žive može djelovati kao mana u uzlaznom programu; spajanje Sina i Duha, površno posmatrana, mogu djelovati kao neobjašnjive omaške pri izvršenju nekih detalja procesa kojim bića dostižu Raj; ali ovakvi zaključci nisu ispravni; nama je rečeno da se svi ovi događaji odvijaju u skladu s utemeljenim zakonima Vrhovnih Vladara Svemira.

revisiting his nativity world subsequent to the planetary dispensation in which he lived. Such children of Spirit fusion are enabled to enjoy these opportunities for investigating their human careers since they are in general confined to the service of the local universe. They do not share your high and exalted destiny in the Paradise Corps of the Finality; only Adjuster-fused mortals or other especially embraced ascendant beings are mustered into the ranks of those who await the eternal Deity adventure. Spirit-fused mortals are the permanent citizens of the local universes; they may aspire to Paradise destiny, but they cannot be sure of it. In Nebadon their universe home is the eighth group of worlds encircling Salvington, a destiny-heaven of nature and location much like the one envisioned by the planetary traditions of Urantia.

10. ASCENDANT DESTINIES

40:10.1 (452.1) Spirit-fused mortals are, generally speaking, confined to a local universe; Son-fused survivors are restricted to a superuniverse; Adjuster-fused mortals are destined to penetrate the universe of universes. The spirits of mortal fusion always ascend to the level of origin; such spirit entities unfailingly return to the sphere of primal source.

40:10.2 (452.2) Spirit-fused mortals are of the local universe; they do not, ordinarily, ascend beyond the confines of their native realm, beyond the boundaries of the space range of the spirit that pervades them. Son-fused ascenders likewise rise to the source of spirit endowment, for much as the Truth Spirit of a Creator Son focalizes in the associated Divine Minister, so is his "fusion spirit" implemented in the Reflective Spirits of the higher universes. Such spirit relationship between the local and the superuniverse levels of God the Sevenfold may be difficult of explanation but not of discernment, being unmistakably revealed in those children of the Reflective Spirits — the secographic Voices of the Creator Sons. The Thought Adjuster, hailing from the Father on Paradise, never stops until the mortal son stands face to face with the eternal God.

40:10.3 (452.3) The mysterious variable in associative technique whereby a mortal being does not or cannot become eternally fused with the indwelling Thought Adjuster may seem to disclose a flaw in the ascension scheme; Son and Spirit fusion do, superficially, resemble compensations of unexplained failures in some detail of the Paradise-attainment plan; but all such conclusions stand in error; we are taught that all these happenings unfold in obedience to the established laws of the Supreme Universe Rulers.

Kad analiziramo ovaj problem dolazimo do nedvojbenog zaključka da slanje svih smrtnika u jednom definitivnom kozmičkom pravcu - postignuću Raja - ne bi bilo pošteno s stanovišta vremensko-prostornih svemira kako bi u ovom slučaju sudovi Sinova Stvoritelja i Starih Dana bili u cjelosti ovisni o službi onih koji putuju prema višim kozmičkim razinama. A djeluje da je sasvim prikladno to što upravne vlade lokalnih svemira i nadsvemira obuhvaćaju permanentnu grupu uzlaznih državljana; da djelovanje ovih administratora treba biti obogaćeno nastojanjima određenih grupa uzvišenih smrtnika permanentnog statusa, evolutivnih komplemenata abandontera i susatije. Tako je očigledno da današnji program uzlaza djelotvorno pruža vremensko-prostornoj administraciji tako velike grupe uzlaznih stvorenja; i mnogo puta smo se zapitali: Možemo li reći da sve ovo ulazi u sastav svemudrih planova Arhitekata Glavnog Svemira kojim Sinovi Stvoritelji i Stari Dani podižu permanente uzlazne državljane? Hoće li ovaj primjer poslužiti podizanju evolutivnih redova državljana koji svakim danom postaju sve sposobniji u sprovedbi poslova budućih doba?

Razlike koje vladaju među smrtnim sudbinama nikako ne znače da je bilo koja sudbina bolja ili gora od bilo koje druge, već jedino da se pred uzlaznim bićima koja se spajaju s Ispravljačima prostire veličanstven i dostojanstven životni put koji vodi u vječnu budućnost koji nije bolji ili poželjniji od puta njihove uzlazne braće. U selektivnom djelovanju božanskog plana smrtnog preživljavanja nema hirovite pristranosti.

Dok finaliteri spojeni s Ispravljačima očigledno uživaju najveću priliku za služenje, ovo automatski znači da oni nemaju prilike sudjelovati u višestoljećnoj borbi svog svemira ili nadsvemira od ranijih nestabilnih epoha do kasnijih stabiliziranih stoljeća relativnog postignuća savršenstva. Dok Finaliteri ostvaruju veličanstveno i dalekosežno iskustvo u svih sedam segmenata velikog svemira, oni tipično ne stječu intimno poznavanje bilo kojeg pojedinog svemira koje obilježava veterane koji se spajaju s Duhom I koji ulaze u redove Nebadonskog Zbora Upotpunjenosti. Ove osobe imaju priliku posvjedočiti odvijanje uzlazne procesije planetarnih epoha jednog po jednog svijeta u svemiru koji ima deset milijuna svjetova. Svojim vjernim služenjem ovi državljani lokalnog svemira stječu iskustvo za iskustvom sve dok puna realizacija vremena ne dovede do sazrijevanja te visko kvalitetne mudrosti koja predstavlja rezultat fokusiranog iskustva - *autoritativne* mudrosti - koja sama po sebi igra bitnu ulogu u stabiliziranju lokalnih svemira.

40:10.4 (452.4) We have analyzed this problem and have reached the undoubted conclusion that the consignment of all mortals to an ultimate Paradise destiny would be unfair to the time-space universes inasmuch as the courts of the Creator Sons and of the Ancients of Days would then be wholly dependent on the services of those who were in transit to higher realms. And it does seem to be no more than fitting that the local and the superuniverse governments should each be provided with a permanent group of ascendant citizenship; that the functions of these administrations should be enriched by the efforts of certain groups of glorified mortals who are of permanent status, evolutionary complements of the abandonters and of the susatia. Now it is quite obvious that the present ascension scheme effectively provides the time-space administrations with just such groups of ascendant creatures; and we have many times wondered: Does all this represent an intended part of the all-wise plans of the Architects of the Master Universe designed to provide the Creator Sons and the Ancients of Days with a permanent ascendant population? with evolved orders of citizenship that will become increasingly competent to carry forward the affairs of these realms in the universe ages to come?

40:10.5 (452.5) That mortal destinies do thus vary in no wise proves that one is necessarily greater or lesser than another, merely that they differ. Adjuster-fused ascenders do indeed have a grand and glorious career as finaliters spread out before them in the eternal future, but this does not mean that they are preferred above their ascendant brethren. There is no favoritism, nothing arbitrary, in the selective operation of the divine plan of mortal survival.

40:10.6 (453.1) While the Adjuster-fused finaliters obviously enjoy the widest service opportunity of all, the attainment of this goal automatically shuts them off from the chance to participate in the agelong struggle of some one universe or superuniverse, from the earlier and less settled epochs to the later and established eras of relative perfection attainment. Finaliters acquire a marvelous and far-flung experience of transient service in all seven segments of the grand universe, but they do not ordinarily acquire that intimate knowledge of any one universe which even now characterizes the Spirit-fused veterans of the Nebadon Corps of Completion. These individuals enjoy an opportunity to witness the ascending processional of the planetary ages as they unfold one by one on ten million inhabited worlds. And in the faithful service of such local universe citizens, experience superimposes upon experience until the fullness of time ripens that high quality of wisdom which is engendered by focalized experience — *authoritative* wisdom — and this in itself is a vital factor in the settling of

Ono što vrijedi kad je riječ o osobama koje se spajaju s Duhom, može se reći i o smrtnicima spojenim sa Sinom koji ostvaruju rezidenciju na Uversi. Neka od ovih bića vuku porijeklo iz najranijih epoha Orvontona i predstavljaju utjelovljenje polako prikupljenih uvida koji služe produbljivanju mudrosti i doprinose blagostanju i skorom stabiliziranju sedmog nadsvemira.

Dok nam nije poznata sudbina koja očekuje ove stacionarne redove državljana lokalnog svemira i nadsvemira, moguće da se nakon što Rajski finalisti počnu raditi na proširenju granica božanstvenosti u planetarnim sustavima prve razine vanjskog svemira, pred njihovom braćom uzlanog evolutivnog porijekla koja se spajaju sa Sinom i Duhom otvori prilika da ostvare doprinos pri uspostavi ravnoteže u okvirima sedam nadsvemira koji se spremaju izraziti dobrodošlicu pri masovnom prilivu hodočasnika na Raj koji u dalekoj budućnosti mogu doći iz Orvontona i obližnjih tvorevina kao bujica bića u potrazi za duhom iz ovih momentalno neistraženih i nenaseljenih galaksija vanjskog prostora.

Dok većina bića koja se spajaju s Duhom mogu stupiti u službu kao permanentni državljani lokalnih svemira, mnogi to ne čine. Ako neka faza njihove kozmičke službe zahtijeva njihovu osobnu prisutnost u nadsvemirima, ova bića prolaze kroz preobražaj koji omogućuje uzlaz do viših svemira; i pri dolasku Nebeskih Čuvara koji zastupaju ove smrtnike spojene s Duhom na sudovima Starih Dana, oni uzlaze i više se ne vraćaju odakle su došli. Postaju štićenici nadsvemira koji služe kao pomoćnici Nebeskih Čuvara koji permanentno ostaju na ovim pozicijama, izuzev onih koji primaju poziv da dođu služiti na Raj ili Havonu.

Jednako kao što je to slučaj s njihovom braćom koja se spajaju s Duhom, bića koja se spajaju sa Sinom ne putuju Havonom i nedostižu do Raja izuzev nakon što prođu određenim procesom preobrazbe. Iz opravdanih i ispravnih razloga dolazi do promjena među bićima koja se spajaju sa Sinom i koja susrećemo na sedam krugova centralnog svemira. Tako je slučaj da određeni broj smrtnika koji se spajaju sa Sinom i Duhom dostižu status Raja i na taj način ostvaruju sudbinu koja je na mnoge načine jednaka sudbini koja očekuje smrtnike koji se spajaju s Ocem.

Smrtnici koji se spajaju s Ocem imaju potencijal da postanu finaliteri; njihova destinacija je Otac Svih kojeg uistinu dostižu, ali u djelokrugu postojećeg kozmičkog doba finalisti kao takvi, ne

any local universe.

40:10.7 (453.2) As it is with the Spirit fusers, so is it with those Son-fused mortals who have achieved residential status on Uversa. Some of these beings hail from the earliest epochs of Orvonton, and they represent a slowly accumulating body of insight-deepening wisdom which is making ever-augmenting service contributions to the welfare and eventual settlement of the seventh superuniverse.

40:10.8 (453.3) What the ultimate destiny of these stationary orders of local and of superuniverse citizenship will be we do not know, but it is quite possible that, when the Paradise finaliters are pioneering the expanding frontiers of divinity in the planetary systems of the first outer space level, their Son- and Spirit-fused brethren of the ascendant evolutionary struggle will be acceptably contributing to the maintenance of the experiential equilibrium of the perfected superuniverses while they stand ready to welcome the incoming stream of Paradise pilgrims who may, at that distant day, pour in through Orvonton and its sister creations as a vast spirit-questing torrent from these now uncharted and uninhabited galaxies of outer space.

40:10.9 (453.4) While the majority of Spirit fusers serve permanently as citizens of the local universes, all do not. If some phase of their universe ministry should require their personal presence in the superuniverse, then would such transformations of being be wrought in these citizens as would enable them to ascend to the higher universe; and upon the arrival of the Celestial Guardians with orders to present such Spirit-fused mortals at the courts of the Ancients of Days, they would so ascend, never to return. They become wards of the superuniverse, serving as assistants to the Celestial Guardians and permanently, save for those few who are in turn summoned to the service of Paradise and Havona.

40:10.10 (453.5) Like their Spirit-fused brethren, the Son fusers neither traverse Havona nor attain Paradise unless they have undergone certain modifying transformations. For good and sufficient reasons, such changes have been wrought in certain Son-fused survivors, and these beings are to be encountered ever and anon on the seven circuits of the central universe. Thus it is that certain numbers of both the Son- and the Spirit-fused mortals do actually ascend to Paradise, do attain a goal in many ways equal to that which awaits the Father-fused mortals.

40:10.11 (453.6) Father-fused mortals are potential finaliters; their destination is the Universal Father, and him they do attain, but within the purview of the present universe age, finaliters, as such, are

ostvaruju svoju sudbinu. Oni ostaju nedovršena stvorena bića - duhovi šestog stadija - i kao takvi ne djeluju u evolutivnim domenima koji nisu dostigli status svjetla i života.

Kad smrtni finalista uđe u zagrljaj Trojstva - nakon što postane Potrojstvljeni Sin kao što je na primjer Moćni Glasnik - tada ovaj finalista ostvaruje svoju sudbinu, ako ništa drugo ono za trenutno postojećeg kozmičkog doba. Dok Moćni Glasnici i njihovi bližnji nisu u doslovnom smislu duhovi sedmog stadija, obujmljem Trojstva primaju sve što finalista jednog dana treba dostići kao duh sedmog reda. Nakon što se smrtnici spoje s Duhom ili Sinom i prime potrojstvljenje, oni dijele doživljaj Raja s drugim uzlaznim bićima koja se spajaju s Ispravljačima, s kojima postaju identični po svakom pitanju koje se tiče administracije lokalnog svemira. Ovi Potrojstvljeni Sinovi koji nose naslov Sinovi Selekcije ili Postignuća ako ništa drugo ono momentalno predstavljaju dovršena bića, za razliku od finalitera koji momentalno predstavljaju nedovršena bića.

Tako, na koncu konca, teško da je prikladno upotrijebiti riječi "viši" ili "niži" pri usporedbi sudbina uzlaznih redova kozmičkih sinova. Svaki sin dijeli očinstvo Boga, a Bog jednako voli sve svoje sinove; on ne pravi razliku između različitih sudbina uzlaznih bića jednako kao što ne pravi razliku između stvorenih bića koja postižu ove sudbine. Otac voli *svakog* svog sina ponaosob ljubavlju koja se jedino može opisati kao istinska, sveta, neograničena, vječna i jedinstvena - ljubav prema *ovom* sinu i ljubav prema *onom* sinu, svakom ponaosob, lično i isključivo. A ova ljubav doslovce nadilazi sve druge činjenice. Status sina predstavlja blaženi odnos stvorenog bića i Stvoritelja.

Kao smrtnici sada moete bolje uvidjeti svoju poziciju u familiji božanskih sinova i osjetiti obvezu da to bolje iskoristite prilike koje vam se tako slobodno i besplatno pružaju u okvirima ovog Rajskog plana koji ima za cilj omogućenje vašeg preživljavanja i koji je uzvišen i iluminiran životnim iskustvom darovanog Sina. Na raspolaganju vam stoje sve vještine i moći kojima možete osigurati postignuće Rajskog cilja i božanskog savršenstva.

[Predstavio Moćni Glasnik koji je privremeno pripojen osoblju Gabrijela od Salvingtona.]

not destiny attainers. They remain unfinished creatures — sixth-stage spirits — and hence nonactive in the evolutionary domains of prelight-and-life status.

40:10.12 (454.1) When a mortal finaliter is Trinity embraced — becomes a Trinitized Son, such as a Mighty Messenger — then has that finaliter attained destiny, at least for the present universe age. Mighty Messengers and their fellows may not in the exact sense be seventh-stage spirits, but in addition to other things the Trinity embrace endows them with everything which a finaliter will sometime achieve as a seventh-stage spirit. After Spirit-fused or Son-fused mortals are trinitized, they pass through the Paradise experience with the Adjuster-fused ascenders, with whom they are then identical in all matters pertaining to superuniverse administration. These Trinitized Sons of Selection or of Attainment at least for now are finished creatures, in contrast to the finaliters, who are at present unfinished creatures.

40:10.13 (454.2) Thus, in the final analysis, it would be hardly proper to use the words "greater" or "lesser" in contrasting the destinies of the ascending orders of sonship. Every such son of God shares the fatherhood of God, and God loves each of his creature sons alike; he is no more a respecter of ascendant destinies than is he of the creatures who may attain such destinies. The Father loves *each* of his sons, and that affection is not less than true, holy, divine, unlimited, eternal, and unique — a love bestowed upon *this* son and upon *that* son, individually, personally, and exclusively. And such a love utterly eclipses all other facts. Sonship is the supreme relationship of the creature to the Creator.

40:10.14 (454.3) As mortals you can now recognize your place in the family of divine sonship and begin to sense the obligation to avail yourselves of the advantages so freely provided in and by the Paradise plan for mortal survival, which plan has been so enhanced and illuminated by the life experience of a bestowal Son. Every facility and all power have been provided for insuring your ultimate attainment of the Paradise goal of divine perfection.

40:10.15 (454.4) [Presented by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel of Salvington.]

POGLAVLJE 41. FIZIČKI ASPEKTI LOKALNOG SVEMIRA

⇐ 040

Knjiga Urantije

042 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 41 FIZIČKI ASPEKTI LOKALNOG SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. NEBADONSKI CENTRI SNAGE
2. SATANIJSKI FIZIČKI KONITROLORI
3. NAŠI ZVJEZDANI SURADNICI
4. GUSTOĆA SUNCA
5. SOLARNA RADIJACIJA
6. KALCIJ - SKITNICA U SVEMIRU
7. IZVORI SUNČEVE ENERGIJE
8. SOLARNO-ENERGETSKE REAKCIJE
9. STABILNOST SUNCA
10. PORIJEKLO NASELJENIH SVJETOVA

Uvod

KARAKTERISTIČNI prostorni fenomen po kojem se svaka lokalna kreacija razlikuje od svih drugih je prisutnost Stvaralačkog Duha. Cijeli Nebadon definitivno je prožet prostornom prisutnošću Božanske Služiteljice Salvingtona, i takva prisutnost jednako definitivno završava na vanjskim granicama našeg lokalnog svemira. Ono što je prožeto Majčinskim Duhom našeg lokalnog svemira je Nebadon; ono što je izvan njezine svemirske prisutnosti je izvan Nebadona, kao što su izvannebadonska prostorna područja supersvemira Orvontona - drugi lokalni svemiri.

Dok upravna organizacija velikog svemira otkriva jasnu podjelu između vlada središnjeg svemira, supersvemira i lokalnih svemira, i dok su ti odjeli astronomski paralelni odvajanju prostora Havone od sedam supersvemira, nema takvih jasnih linija fizičkog razgraničenja unutar lokalne kreacije. Čak su i glavni i manji sektori Orvontona

PAPER 41 PHYSICAL ASPECTS OF THE LOCAL UNIVERSE

SECTIONS

Introduction

1. The Nebadon Power Centers
2. The Satania Physical Controllers
3. Our Starry Associates
4. Sun Density
5. Solar Radiation
6. Calcium — The Wanderer of Space
7. Sources of Solar Energy
8. Solar-Energy Reactions
9. Sun Stability
10. Origin of Inhabited Worlds

INTRODUCTION

41:0.1 (455.1) THE characteristic space phenomenon which sets off each local creation from all others is the presence of the Creative Spirit. All Nebadon is certainly pervaded by the space presence of the Divine Minister of Salvington, and such presence just as certainly terminates at the outer borders of our local universe. That which is pervaded by our local universe Mother Spirit *is* Nebadon; that which extends beyond her space presence is outside Nebadon, being the extra-Nebadon space regions of the superuniverse of Orvonton — other local universes.

41:0.2 (455.2) While the administrative organization of the grand universe discloses a clear-cut division between the governments of the central, super-, and local universes, and while these divisions are astronomically paralleled in the space separation of Havona and the seven superuniverses, no such clear lines of physical demarcation set off the local

(za nas) jasno različiti, ali nije tako lako identificirati fizičke granice lokalnih svemira. To je zato što su te lokalne kreacije administrativno organizirane u skladu sa određenim *stvaralačkim* principima koji uređuju segmentaciju ukupnog energetskog naboja supersvemira, dok njegove fizičke komponente, sfere prostora - sunca, tamni otoci, planete, itd - vuku podrijetlo prvenstveno iz maglica, a to im daje astronomske izgleda u skladu s određenim *predstvaralačkim* (transcendentalnim) planovima Arhitekata Glavnog Svemira.

Jedna ili više - čak i mnoge - maglice mogu biti obuhvaćene unutar područja jednog lokalnog svemira, kao što je Nebadon fizički sastavljen iz zvjezdanih i planetarnih potomaka Andronover i drugih maglica. No sfere Nebadon su raznolikog magličnog podrijetla, ali su sve imale određenu minimalnu sličnost prostornih pokreta koji su tako prilagođeni zahvaljujući inteligentnom djelovanju direktora snage da su proizveli naše sadašnje agregacije svemirskih tijela koje zajedno putuju kao povezane jedinice preko orbita supersvemira.

Takva je konstitucija lokalnog zvjezdanog oblaka Nebadon, koji se danas njiše u sve ustaljenijoj orbiti oko zvijezda Strijelca, središta tog manjeg sektora Orvontona kojem naša lokalna tvorevina pripada.

1. NEBADONSKI CENTRI SNAGE

Rajski organizatori sile iniciraju pokretanje spiralnih i drugih maglica, matičnih kotača sfera prostora; a nakon maglične evolucije gravitacijskog reagiranja na ove aktivnosti, njihovu ulogu u nadkozmičkog funkciji preuzimaju centri snage i fizički kontrolori, koji potom preuzimaju potpunu odgovornost za usmjeravanje fizičke evolucije nadolazećih generacija zvjezdanog i planetarnog potomstva. Taj fizički nadzor i uprava nad predevirom Nebadon je, nakon dolaska našeg Sina Stvoritelja, odmah koordiniran sa njegovim planom kozmičke organizacije. U domeni ovog Rajskog Sina Božjeg, Vrhovni Centri Snage i Glavni Fizički Kontrolori surađuju s kasnijim pojavljujućim Morontija Nadzornicima Snage i drugima koji proizvode taj golemi kompleks komunikacijskih vodova, energetskih krugova i putanja snage koji čvrsto veže mnogobrojna svemirska tijela Nebadon u jednu integriranu administrativnu jedinicu.

Sto Vrhovnih Centara Snage četvrtog reda trajno su dodijeljeni našem lokalnom svemiru. Ta bića primaju dolazne putanje snage iz trećeg reda

creations. Even the major and minor sectors of Orvonton are (to us) clearly distinguishable, but it is not so easy to identify the physical boundaries of the local universes. This is because these local creations are administratively organized in accordance with certain *creative* principles governing the segmentation of the total energy charge of a superuniverse, whereas their physical components, the spheres of space — suns, dark islands, planets, etc. — take origin primarily from nebulae, and these make their astronomical appearance in accordance with certain *precreative* (transcendental) plans of the Architects of the Master Universe.

41:0.3 (455.3) One or more — even many — such nebulae may be encompassed within the domain of a single local universe even as Nebadon was physically assembled out of the stellar and planetary progeny of Andronover and other nebulae. The spheres of Nebadon are of diverse nebular ancestry, but they all had a certain minimum commonness of space motion which was so adjusted by the intelligent efforts of the power directors as to produce our present aggregation of space bodies, which travel along together as a contiguous unit over the orbits of the superuniverse.

41:0.4 (455.4) Such is the constitution of the local star cloud of Nebadon, which today swings in an increasingly settled orbit about the Sagittarius center of that minor sector of Orvonton to which our local creation belongs.

1. THE NEBADON POWER CENTERS

41:1.1 (455.5) The spiral and other nebulae, the mother wheels of the spheres of space, are initiated by Paradise force organizers; and following nebular evolution of gravity response, they are superseded in superuniverse function by the power centers and physical controllers, who thereupon assume full responsibility for directing the physical evolution of the ensuing generations of stellar and planetary offspring. This physical supervision of the Nebadon preuniverse was, upon the arrival of our Creator Son, immediately coordinated with his plan for universe organization. Within the domain of this Paradise Son of God, the Supreme Power Centers and the Master Physical Controllers collaborated with the later appearing Morontia Power Supervisors and others to produce that vast complex of communication lines, energy circuits, and power lanes which firmly bind the manifold space bodies of Nebadon into one integrated administrative unit.

41:1.2 (456.1) One hundred Supreme Power Centers of the fourth order are permanently assigned to our local universe. These beings receive the incoming

centara sa Uverse i prenose je postepeno dolje u modificirane krugove centrima snage naših zvijezda i sustava. Ovi centri snage, u suradnji, funkcioniraju u cilju proizvodnje živih sustava kontrole i izravnjanja koji djeluju na održavanju ravnoteže i distribucije inače promjenjivih i varijabilnih energija. Centri snage, međutim, ne bave se prolaznim i lokalnim energetskim previranjima, kao što su sunčeve pjege i sustavni električni poremećaji; svjetlo i struja nisu osnovne energije prostora; to su sekundarne i pomoćne pojave.

Sto lokalnosvemirskih centara su stacionirani na Salvingtonu, gdje funkcioniraju na točno određenom energetskom centru te sfere. Arhitektonske sfere, kao što su Salvington, Edentija i Jeruzem, su osvijetljene, grijane i opskrbljene energijom metodama koje ih čine sasvim neovisnim od sunaca prostora. Ove sfere su izgrađene - napravljene po narudžbi - od strane centara snage i fizičkih kontrolora, te su dizajnirane da ispolje snažan utjecaj na distribuciju energije. Temeljeći svoje aktivnosti na tim žarišnim točkama kontrole energije, centrima snage, njihovim živim prisutnostima, usmjeravaju i kanaliziraju fizičke energije prostora. A ovi energetski krugovi predstavljaju osnovu za sve fizičko-materijalne i morontija- duhovne pojave.

Deset Vrhovnih Centara Snage petog reda dodjeljuje se svakoj Nebadonskoj primarnoj podvrsti, a u svaku od njih ulazi sto zvijezda. U Norlatiadeku, vašem zvijezdu, oni nisu stacionirani na središnjoj sferi, nego se nalaze u središtu ogromnog zvjezdanog sustava koji čini fizičku jezgru zvijezda. Na Edentiji postoji deset povezanih mehaničkih kontrolora i deset frandalanksa koji su u savršenoj i stalnoj suradnji sa susjednim centarima snage.

Jedan Vrhovni Centar Snage šestog reda je stacioniran točno na gravitacijskom žarištu svakog lokalnog sustava. U sustavu Satanije dodijeljeni centar snage zauzima tamni otok prostora koji se nalazi na astronomskom središtu sustava. Mnogi od tih tamnih otoka su ogromna dinama koja mobiliziraju i usmjeravaju određene prostorne energije, a ove prirodne okolnosti učinkovito iskorištavaju Satanijski Centri Snage, čija živa masa djeluje kao spona s višim centrima, usmjeravajući struje podrobnije materijalizirane snage do Glavnih Fizičkih Kontrolora na evolucijskih plane tama prostora.

2. SATANIJSKI FIZIČKI KONTROLORI

Dok Glavni Fizički Kontrolori služe zajedno sa centrima snage širom velikog svemira, njihove

lines of power from the third-order centers of Uversa and relay the down-stepped and modified circuits to the power centers of our constellations and systems. These power centers, in association, function to produce the living system of control and equalization which operates to maintain the balance and distribution of otherwise fluctuating and variable energies. Power centers are not, however, concerned with transient and local energy upheavals, such as sun spots and system electric disturbances; light and electricity are not the basic energies of space; they are secondary and subsidiary manifestations.

41:1.3 (456.2) The one hundred local universe centers are stationed on Salvington, where they function at the exact energy center of that sphere. Architectural spheres, such as Salvington, Edentia, and Jerusem, are lighted, heated, and energized by methods which make them quite independent of the suns of space. These spheres were constructed — made to order — by the power centers and physical controllers and were designed to exert a powerful influence over energy distribution. Basing their activities on such focal points of energy control, the power centers, by their living presences, directionize and channelize the physical energies of space. And these energy circuits are basic to all physical-material and morontia-spiritual phenomena.

41:1.4 (456.3) Ten Supreme Power Centers of the fifth order are assigned to each of Nebadon's primary subdivisions, the one hundred constellations. In Norlatiadek, your constellation, they are not stationed on the headquarters sphere but are situated at the center of the enormous stellar system which constitutes the physical core of the constellation. On Edentia there are ten associated mechanical controllers and ten frandalanks who are in perfect and constant liaison with the near-by power centers.

41:1.5 (456.4) One Supreme Power Center of the sixth order is stationed at the exact gravity focus of each local system. In the system of Satania the assigned power center occupies a dark island of space located at the astronomic center of the system. Many of these dark islands are vast dynamos which mobilize and directionize certain space-energies, and these natural circumstances are effectively utilized by the Satania Power Center, whose living mass functions as a liaison with the higher centers, directing the streams of more materialized power to the Master Physical Controllers on the evolutionary planets of space.

2. THE SATANIA PHYSICAL CONTROLLERS

41:2.1 (456.5) While the Master Physical Controllers serve with the power centers throughout the grand

funkcije u lokalnom sustavu, kao što je Satanija, jednostavnije su za razumijevanje. Satanija je jedan od stotinu lokalnih sustava koji čine upravnu organizaciju zvijezda Norlatiadek, čiji su susjedni sustavi Sandmatija, Asuntija, Porogija, Sortorija, Rantulija i Glantonija. Norlatiadeški sustavi razlikuju se u mnogim aspektima, ali svi su evolucijski i progresivni, vrlo slično Sataniji.

Sama Satanija se sastoji od više od sedam tisuća astronomskih skupina, ili fizičkih sustava, od kojih su neki imali podrijetlo slično podrijetlu vašeg solarnog sustava. Astronomski centar Satanije je ogromni tamni otok prostora koji se, sa svojim pratećim sferama, nalazi nedaleko od sjedišta vlade sustava.

Osim prisutnosti dodijeljenih centara snage, nadzor nad cijelim fizičko-energetskim sustavom Satanije je lociran na Jeruzemu. Glavni Fizički Kontrolor, stacioniran na ovoj sjedišnoj sferi, radi u koordinaciji sa sustavnim centrom snage, služeći kao šef za vezu inspektora snage sa sjedištem na Jeruzemu i djelujući diljem lokalnog sustava.

Strujni krugovi i kanaliziranje energije su pod nadzorom petsto tisuća živih i inteligentnih energetskih manipulatora razasutih širom Satanije. Kroz djelovanje tih fizičkih kontrolora, nadzorni centri snage imaju potpunu i savršenu kontrolu nad većinom osnovnih energija prostora, uključujući emanacije visoko užarenih kugli i tamnih sfera nabijenih energijom. Ova skupina živih bića može mobilizirati, transformirati, transmutirati, manipulirati i prenositi gotovo sve fizičke energije organiziranog prostora.

Život ima urođenu sposobnost za mobilizaciju i transmutaciju univerzalne energije. Vi ste upoznati s djelovanjem biljnog života u transformaciji materijalne energije svjetlosti u različite pojave iz biljnog carstva. Također znate nešto o metodi kojom ta vegetativna energija može biti pretvorena u fenomene životinjskih aktivnosti, ali ne znate gotovo ništa o tehnici direktora snage i fizičkih kontrolora koji imaju sposobnost mobilizacije, transformacije, usmjeravanja i koncentriranja mnogobrojnih energija prostora.

Ova bića energetskih područja ne bave se izravno sa energijom kao sastavnim faktorom živih bića, čak ni u domeni fiziološke kemije. Ponekad se bave pripremnim fazama fizičkog života, sa razradom tih energetskih sustava koji mogu poslužiti kao fizička vozila za žive energije osnovnih materijalnih organizama. Na neki način

universe, their functions in a local system, such as Satania, are more easy of comprehension. Satania is one of one hundred local systems which make up the administrative organization of the constellation of Norlatiadek, having as immediate neighbors the systems of Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia, and Glanton. The Norlatiadek systems differ in many respects, but all are evolutionary and progressive, very much like Satania.

41:2.2 (457.1) Satania itself is composed of over seven thousand astronomical groups, or physical systems, few of which had an origin similar to that of your solar system. The astronomic center of Satania is an enormous dark island of space which, with its attendant spheres, is situated not far from the headquarters of the system government.

41:2.3 (457.2) Except for the presence of the assigned power center, the supervision of the entire physical-energy system of Satania is centered on Jerusem. A Master Physical Controller, stationed on this headquarters sphere, works in co-ordination with the system power center, serving as liaison chief of the power inspectors headquartered on Jerusem and functioning throughout the local system.

41:2.4 (457.3) The circuitizing and channelizing of energy is supervised by the five hundred thousand living and intelligent energy manipulators scattered throughout Satania. Through the action of such physical controllers the supervising power centers are in complete and perfect control of a majority of the basic energies of space, including the emanations of highly heated orbs and the dark energy-charged spheres. This group of living entities can mobilize, transform, transmute, manipulate, and transmit nearly all of the physical energies of organized space.

41:2.5 (457.4) Life has inherent capacity for the mobilization and transmutation of universal energy. You are familiar with the action of vegetable life in transforming the material energy of light into the varied manifestations of the vegetable kingdom. You also know something of the method whereby this vegetative energy can be converted into the phenomena of animal activities, but you know practically nothing of the technique of the power directors and the physical controllers, who are endowed with ability to mobilize, transform, directionize, and concentrate the manifold energies of space.

41:2.6 (457.5) These beings of the energy realms do not directly concern themselves with energy as a component factor of living creatures, not even with the domain of physiological chemistry. They are sometimes concerned with the physical preliminaries of life, with the elaboration of those energy systems which may serve as the physical

fizički kontrolori su povezani sa predživim manifestacijama materijalne energije kao što su pomoćni umni duhovi povezani sa preduhovnim funkcijama materijalnog uma.

Ta inteligentna bića koja se bave kontrolom snage i usmjeravanjem energije moraju prilagoditi svoju tehniku na svakoj sferi u skladu sa fizičkom konstitucijom i arhitekturom tog planeta. Oni nepogrešivo koriste proračune i zaključke svog osoblja u koje ulaze fizičari i ostali tehnički savjetnici u vezi s lokalnim utjecajem visoko užarenih sunaca i drugih vrsta prenabijenih zvijezda. Čak se i ogromni hladni i tamni divovi prostora i rojevi oblaka zvjezdane prašine moraju uzeti u obzir; sve te materijalne pojave ulaze u proračun praktičnih problema energetske manipulacije.

Nadzor nad snagom-energijom evolucijskih naseljenih svjetova je odgovornost Glavnih Fizičkih Kontrolora, ali ta bića nisu odgovorna za svaki slučaj nekooperativnosti energije na Urantiji. Postoji niz razloga za takve poremećaje, od kojih su neki izvan domene i kontrole fizičkih čuvara. Urantija je locirana na putanjama ogromnih energija, ona je mali planet u krugu ogromnih masa, tako da lokalni kontrolori ponekad koriste ogroman broj pripadnika svoga reda u pokušaju izjednačavanja ovih putanja energije. Oni to rade prilično dobro s obzirom na fizičke krugove Satanije, ali nailaze na probleme u pokušaju izolacije Urantije od moćnih struja Norlatiadeka.

3. NAŠI ZVJEZDANI SURADNICI

Postoji više od dvije tisuće sjajnih sunaca koja izlivaaju svjetlo i energiju u Sataniji, a vaše sunce je prosječna plamena kugla. Od trideset sunaca najbližih vašem, samo tri su svjetlija. Svemirski Direktori Snage pokreću specijalizirane struje energije koje djeluju između pojedinih zvijezda i njihovih sustava. Ove solarne peći, zajedno s tamnim divovima prostora, služe centrima snage i fizičkim kontrolorima kao postaja za učinkovito koncentriranje i usmjeravanje energetske krugova materijalnih tvorevina.

Sunca u Nebadonu ne razlikuju se od onih u drugim svemirima. Materijalni sastav svih sunaca, tamnih otoka, planeta i satelita, čak i meteora, uglavnom je identičan. Ova sunca imaju prosječni promjer od oko sto milijuna šest stotina tisuća kilometara, odnosno vaša solarna kugla bi bila nešto manja. Najveća zvijezda u svemiru, zvjezdani oblak Antares, je četiri stotine i pedeset puta veći od promjera vašeg sunca i šezdeset

vehicles for the living energies of elementary material organisms. In a way the physical controllers are related to the preliving manifestations of material energy as the adjutant mind-spirits are concerned with the prespiritual functions of material mind.

41:2.7 (457.6) These intelligent creatures of power control and energy direction must adjust their technique on each sphere in accordance with the physical constitution and architecture of that planet. They unfailingly utilize the calculations and deductions of their respective staffs of physicists and other technical advisers regarding the local influence of highly heated suns and other types of supercharged stars. Even the enormous cold and dark giants of space and the swarming clouds of star dust must be reckoned with; all of these material things are concerned in the practical problems of energy manipulation.

41:2.8 (457.7) The power-energy supervision of the evolutionary inhabited worlds is the responsibility of the Master Physical Controllers, but these beings are not responsible for all energy misbehavior on Urantia. There are a number of reasons for such disturbances, some of which are beyond the domain and control of the physical custodians. Urantia is in the lines of tremendous energies, a small planet in the circuit of enormous masses, and the local controllers sometimes employ enormous numbers of their order in an effort to equalize these lines of energy. They do fairly well with regard to the physical circuits of Satania but have trouble insulating against the powerful Norlatiadek currents.

3. OUR STARRY ASSOCIATES

41:3.1 (458.1) There are upward of two thousand brilliant suns pouring forth light and energy in Satania, and your own sun is an average blazing orb. Of the thirty suns nearest yours, only three are brighter. The Universe Power Directors initiate the specialized currents of energy which play between the individual stars and their respective systems. These solar furnaces, together with the dark giants of space, serve the power centers and physical controllers as way stations for the effective concentrating and directionizing of the energy circuits of the material creations.

41:3.2 (458.2) The suns of Nebadon are not unlike those of other universes. The material composition of all suns, dark islands, planets, and satellites, even meteors, is quite identical. These suns have an average diameter of about one million miles, that of your own solar orb being slightly less. The largest star in the universe, the stellar cloud Antares, is four hundred and fifty times the diameter of your sun and is sixty million

milijuna puta većeg volumena. No, tu je obilje prostora za smještaj svih tih ogromnih sunaca. Oni imaju isto toliko komparativnog fizičkog prostora u svemiru kao što bi nekih desetak naranči imale kružeći unutar Urantije, da je planeta šuplja kugla.

Kad sunca koje su prevelika budu izbačena iz matičnog kotača maglice, uskoro se razbiju ili oblikuju u dvostruke zvijezde. Sva sunca su izvorno plinovita, iako ona mogu kasnije prolazno postojati u polutekućem stanju. Kada je vaše sunce postiglo ovo kvazi-tekuće stanje superplinskog pritiska, nije bilo dovoljno veliko da se podijeli ekvatorijalno, što je jedan način formiranja dvostrukih zvijezda.

Kada su manje od jedne desetine veličine vašeg sunca, ove vatrene kugle se brzo skupljaju, kondenziraju i hlade. Kada su trideset puta veće od veličine vašeg sunca - ili bolje rečeno kada imaju trideset puta bruto sadržaj stvarnog materijala - one se lako podijele u dva odvojena tijela, postanu ili središta novih sustava ili ostanu u uzajamnom gravitacijskom djelovanju, rotirajući oko zajedničkog središta kao neka vrsta dvostruke zvijezde.

Najskorija od velikih kozmičkih erupcija u Orvontonu je bila izuzetna eksplozija dvostruke zvijezde, od koje je svjetlo došlo na Urantiju u 1572 godini. Taj bljesak je bio toliko intenzivan da je eksplozija bila jasno vidljiva u po bijela dana.

Nisu sve zvijezde čvrste, ali mnoge od starijih su. Neke od crvenih, blago svjetlucah zvijezda su stekle veliku gustoću u središtu svojih ogromnih masa, što se može ilustrirati ako kažemo da bi jedan kubični centimetar takve zvijezde na Urantiji težio nekih sto sedamdeset kilograma. Ogroman pritisak, u pratnji gubitka topline i kruženja energije, rezultira dovođenjem orbita osnovnih materijalnih jedinica bliže i bliže sve dok oni postepeno ne priđu statusu elektroničke kondenzacije. Taj proces hlađenja i skupljanja može se nastaviti do granične i kritične točke eksplozije ultimatske kondenzacije.

Većina divovskih sunaca su relativno mlada; patuljaste zvijezde su većinom stare, ali ne sve. Kolizijski patuljci mogu biti vrlo mladi i mogu sjati intenzivnom bijelom svjetlosti, kako nisu prošli kroz početni crveni stupanj mladenačkog sjaja. Oba, vrlo mlada i vrlo stara sunca, obično sjaje sa crvenkastim sjajem. Žuta boja ukazuje ili na umjerenu mladost ili na primicanje starosti, ali briljantno bijelo svjetlo označava robustan i produžen život zrele dobi.

Iako sva adolescentna sunca ne prolaze kroz pulsirajuću fazu, barem ne vidljivo, kada posmatrate svemir možete vidjeti mnoge od tih

times its volume. But there is abundant space to accommodate all of these enormous suns. They have just as much comparative elbow room in space as one dozen oranges would have if they were circulating about throughout the interior of Urantia, and were the planet a hollow globe.

41:3.3 (458.3) When suns that are too large are thrown off a nebular mother wheel, they soon break up or form double stars. All suns are originally truly gaseous, though they may later transiently exist in a semiliquid state. When your sun attained this quasi-liquid state of supergas pressure, it was not sufficiently large to split equatorially, this being one type of double star formation.

41:3.4 (458.4) When less than one tenth the size of your sun, these fiery spheres rapidly contract, condense, and cool. When upwards of thirty times its size — rather thirty times the gross content of actual material — suns readily split into two separate bodies, either becoming the centers of new systems or else remaining in each other's gravity grasp and revolving about a common center as one type of double star.

41:3.5 (458.5) The most recent of the major cosmic eruptions in Orvonton was the extraordinary double star explosion, the light of which reached Urantia in A.D. 1572. This conflagration was so intense that the explosion was clearly visible in broad daylight.

41:3.6 (458.6) Not all stars are solid, but many of the older ones are. Some of the reddish, faintly glimmering stars have acquired a density at the center of their enormous masses which would be expressed by saying that one cubic inch of such a star, if on Urantia, would weigh six thousand pounds. The enormous pressure, accompanied by loss of heat and circulating energy, has resulted in bringing the orbits of the basic material units closer and closer together until they now closely approach the status of electronic condensation. This process of cooling and contraction may continue to the limiting and critical explosion point of ultimatic condensation.

41:3.7 (459.1) Most of the giant suns are relatively young; most of the dwarf stars are old, but not all. The collisional dwarfs may be very young and may glow with an intense white light, never having known an initial red stage of youthful shining. Both very young and very old suns usually shine with a reddish glow. The yellow tinge indicates moderate youth or approaching old age, but the brilliant white light signifies robust and extended adult life.

41:3.8 (459.2) While all adolescent suns do not pass through a pulsating stage, at least not visibly, when looking out into space you may observe many of

mlađih zvijezda čiji gigantski ciklusi respiratornog disanja traju dva do sedam dana. Vaše vlastito sunce još uvijek nosi manju mjeru ostavštine koja svjedoči o moćnim promjenama mlađih dana, ali ciklus je produljen od bivših tri i pol dana pulsiranja do današnjih jedanaest i pol godina koliko traje ciklus sunčevih pjega.

Zvezdane varijable imaju brojne izvore. U nekim dvostrukim zvijezdama plime uzrokovane ubrzanim mijenjanjem udaljenosti između dva tijela koja putuju svojim orbitama, rezultiraju povremenim oscilacijama svjetlosti. Iz ovih varijacija gravitacije javljaju se redoviti i ponavljajući bljesci, baš kao što hvatanje meteora nakupljanjem energije- materije na površini rezultira relativno naglim bljeskom svjetla koji se nedugo zatim svodi na normalnu svjetlinu za to sunce. Ponekad sunce uhvati tok meteora u nizu umanjene gravitacijske opozicije, a povremeni sudari uzrokuju zvezdane bljeskove, no većina takvih pojava u cijelosti proizazi iz internih promjena.

U jednoj skupini promjenljivih zvijezda razdoblje fluktuacije svjetla izravno ovisi o svjetlosti, i znanje o toj činjenici omogućuje astronomima da iskoriste takva sunca kao kozmičke svjetionike ili precizne mjerne točke za daljnja istraživanja dalekih zvezdanih klastera. Ovom tehnikom moguće je izmjeriti zvezdane udaljenosti najpreciznije do više od milijun svjetlosnih godina. Bolje metode mjerenja prostora i poboljšane teleskopske tehnike će potpunije otkriti deset velikih podjela nadsvemira Orvontona; ili barem ćete prepoznati osam od tih golemih sektora kao ogromne i prilično simetrične zvezdane klastere.

4. GUSTOĆA SUNCA

Masa vašeg sunca je malo veća od procjene vaših fizičara, koji ga računaju kao tisuću osam stotina kvadriliona ($1,8 \times 10^{27}$) tona. Ono je sada na oko pola puta između najgušćih i najrjeđih zvijezda, što je oko jedan i pol puta gustoća vode. Ali vaše Sunce nije ni tekuće ni čvrsto - ono je plinovito - i to je istina bez obzira na poteškoće s objašnjenjem kako to plinovito stanje može postići ovu kao i mnogo veće gustoće.

Plinovita, tekuća i kruta stanja su pitanja atomskih molekularnih odnosa, ali gustoća je odnos prostora i mase. Gustoća varira izravno s količinom mase u prostoru i obrnuto s količinom prostora u masi, prostora između središnjih jezgara tvari i čestica koje se vrte oko tih centara, kao i prostora unutar samih tih materijalnih čestica.

these younger stars whose gigantic respiratory heaves require from two to seven days to complete a cycle. Your own sun still carries a diminishing legacy of the mighty upswellings of its younger days, but the period has lengthened from the former three and one-half day pulsations to the present eleven and one-half year sunspot cycles.

41:3.9 (459.3) Stellar variables have numerous origins. In some double stars the tides caused by rapidly changing distances as the two bodies swing around their orbits also occasion periodic fluctuations of light. These gravity variations produce regular and recurrent flares, just as the capture of meteors by the accretion of energy-material at the surface would result in a comparatively sudden flash of light which would speedily recede to normal brightness for that sun. Sometimes a sun will capture a stream of meteors in a line of lessened gravity opposition, and occasionally collisions cause stellar flare-ups, but the majority of such phenomena are wholly due to internal fluctuations.

41:3.10 (459.4) In one group of variable stars the period of light fluctuation is directly dependent on luminosity, and knowledge of this fact enables astronomers to utilize such suns as universe lighthouses or accurate measuring points for the further exploration of distant star clusters. By this technique it is possible to measure stellar distances most precisely up to more than one million light-years. Better methods of space measurement and improved telescopic technique will sometime more fully disclose the ten grand divisions of the superuniverse of Orvonton; you will at least recognize eight of these immense sectors as enormous and fairly symmetrical star clusters.

4. SUN DENSITY

41:4.1 (459.5) The mass of your sun is slightly greater than the estimate of your physicists, who have reckoned it as about two octillion (2×10^{27}) tons. It now exists about halfway between the most dense and the most diffuse stars, having about one and one-half times the density of water. But your sun is neither a liquid nor a solid — it is gaseous — and this is true notwithstanding the difficulty of explaining how gaseous matter can attain this and even much greater densities.

41:4.2 (459.6) Gaseous, liquid, and solid states are matters of atomic-molecular relationships, but density is a relationship of space and mass. Density varies directly with the quantity of mass in space and inversely with the amount of space in mass, the space between the central cores of matter and the particles which whirl around these centers as well as the space within such material particles.

Zvijezde koje se hlade mogu biti fizički plinovite i strahovito guste u isto vrijeme. Vi niste upoznati sa solarnim *superplinovima*, ali ti i drugi neobični oblici materije objašnjavaju kako čak i nečvrsta sunca mogu postići gustoću jednaku željezu - otprilike jednaku gustoći Urantije - a ipak biti u vrlo ugrijanom plinovitom stanju i dalje funkcionirati kao sunca. Atomi u ovim gustim superplinovima iznimno su mali; oni sadrže mali broj elektrona. Takva sunca također su uveliko izgubila svoje slobodne ultimatske zalihe energije.

Jedno od vaših obližnjih sunca, koje je započelo život s otprilike istom masom kao vaše, sada se skupilo gotovo do veličine Urantije nakon što je postalo šezdeset tisuća puta gušće od vašeg sunca. Težina ovog vruće- hladnog plinovito-čvrstog sunca je oko 55 kilograma po kubičnom centimetru. Ovo sunce sja sa slabim crvenkastim sjajem, staračkim svjetlucanjem umirućeg vladara svjetla.

Većina sunaca, međutim, nisu tako gusta. Jedan od vaših bližih susjeda ima gustoću točno jednaku gustoći vaše atmosfere na razini mora. Kad bi se našli u unutrašnjosti tog sunca, ne biste bili u stanju raspoznati ništa. Ako bi temperatura dopustila, ljudi bi mogli prodrijeti u većinu sunaca koja se vide na noćnom nebu i tu ne bi vidjeli više tvari nego što se vidi u zraku vaših zemaljskih dnevnih soba.

Masivno sunce Veluntija, jedno od najvećih u Orvontonu, ima gustoću od samo jedne tisućite vrijednosti Urantijine atmosfere. Da je u sastavu slično vašoj atmosferi a ne pregrijano, bilo bi takav vakuum da bi se ljudska bića brzo ugušila u njegovoj unutrašnjosti kao i na površini.

Drugi Orvontonski div sada ima temperaturu površine koja je nekih tisuću šest stotina stupnjeva. Njegov promjer je više od četiri stotine osamsto milijuna kilometara - dovoljno prostora za smještaj vašeg sunca, sa današnjom orbitom zemlje. Pa ipak, unatoč ovoj ogromnoj veličini koja je preko četrdeset milijuna puta veća od veličine vašeg sunca, njegova masa je samo oko trideset puta veća. Ova ogromna sunca imaju rese kojima se gotovo nadovezuju jedno na drugo.

5. SOLARNA RADIJACIJA

Na činjenicu da sunca prostora nisu jako gusta ukazuju ustaljene struje svjetlosnih energija koje iz njih emaniraju. Prevelika gustoća ne bi propustila svjetlo sve dok tlak svjetlosne energije ne dosegne točku eksplozije. Postoji ogroman svijetlosni ili plinski tlak unutar sunca koji uzrokuje izbacivanje takvog toka energije koji prodire u

41:4.3 (459.7) Cooling stars can be physically gaseous and tremendously dense at the same time. You are not familiar with the solar *supergases*, but these and other unusual forms of matter explain how even nonsolid suns can attain a density equal to iron — about the same as Urantia — and yet be in a highly heated gaseous state and continue to function as suns. The atoms in these dense *supergases* are exceptionally small; they contain few electrons. Such suns have also largely lost their free ultimatic stores of energy.

41:4.4 (460.1) One of your near-by suns, which started life with about the same mass as yours, has now contracted almost to the size of Urantia, having become forty thousand times as dense as your sun. The weight of this hot-cold gaseous-solid is about one ton per cubic inch. And still this sun shines with a faint reddish glow, the senile glimmer of a dying monarch of light.

41:4.5 (460.2) Most of the suns, however, are not so dense. One of your nearer neighbors has a density exactly equal to that of your atmosphere at sea level. If you were in the interior of this sun, you would be unable to discern anything. And temperature permitting, you could penetrate the majority of the suns which twinkle in the night sky and notice no more matter than you perceive in the air of your earthly living rooms.

41:4.6 (460.3) The massive sun of Veluntia, one of the largest in Orvonton, has a density only one one-thousandth that of Urantia's atmosphere. Were it in composition similar to your atmosphere and not superheated, it would be such a vacuum that human beings would speedily suffocate if they were in or on it.

41:4.7 (460.4) Another of the Orvonton giants now has a surface temperature a trifle under three thousand degrees. Its diameter is over three hundred million miles — ample room to accommodate your sun and the present orbit of the earth. And yet, for all this enormous size, over forty million times that of your sun, its mass is only about thirty times greater. These enormous suns have an extending fringe that reaches almost from one to the other.

5. SOLAR RADIATION

41:5.1 (460.5) That the suns of space are not very dense is proved by the steady streams of escaping light-energies. Too great a density would retain light by opacity until the light-energy pressure reached the explosion point. There is a tremendous light or gas pressure within a sun to cause it to shoot forth such a stream of energy as

prostor na milijune i milijune kilometara i koji je izvor energije, svjetlosti i topline dalekim planetima. Pet metara površinske gustoće Urantije djelotvorno bi spriječio kompletno isijavanje rendgenskih zraka i svjetlosnih energija iz sunca sve dok povećanje unutarnjeg pritiska akumuliranih energija koje proizlaze iz cijepanja atoma ne bi savladalo gravitaciju s ogromnim isijavanjem eksplozije.

Svjetlo, u prisutnosti propulzivnih plinova, vrlo je eksplozivno kad je na visokim temperaturama i ograničeno neprozirnim nepropusnim zidovima. Svjetlo je stvarno. Ako se uzme u obzir cijena energije i snage na vašem svijetu, sunčeva svjetlost bi se mogla procijeniti na dva milijuna dolara po kilogramu.

Unutrašnjost vašeg sunca je ogroman generator X- zrak. Sunca su podržana iznutra neprestanim bombardiranjima tim moćnim zračenjima.

Elektronima koji su stimulirani X-zrakama potrebno je više od pola milijuna godina da nađu svoj put od centra prosječnog sunca do sunčeve površine, odakle počinju svoju prostornu avanturu bilo da ugriju neku nastanjenu planetu, uđu u sastav nekog meteora, sudjeluju u rođenju nekog atoma, budu privučeni nekim visoko nabijenim tamnim otokom prostora ili da se njegov svemirski let završi padom na površinu nekog sunca sličnog suncu njegovog podrijetla.

X-zrake iz sunčeve unutrašnjosti daju dovoljno snažan energetski naboj visoko zagrijanim i nestabilnim elektronima da ovi mogu putovati kroz prostor mimo mnoštva utjecaja i intervencija materije i unatoč suprotnih gravitacijskih privlačenja, do udaljenih sfera dalekih sustava. Potrebna je velika energija i brzina kako bi se savladala gravitacija sunca i kako bi se osiguralo da sunčeve zrake mogu putovati s nesmanjenom brzinom dok ne naiđu na znatne količine mase materije; nakon čega se brzo pretvaraju u toplinu uz oslobađanje drugih energija.

Energija, bilo kao svjetlost ili u drugim oblicima, u svom letu kroz prostor kreće se ravno naprijed. Stvarne čestice materijalnog podrijetla putuju prostorom poput metka. One idu u ravnoj i neprekinutoj liniji ili povorci, osim ako na njih djeluju moćnije sile, osim što uvijek poštuju privlačno djelovanje linearne gravitacije koje je svojstveno materijalnoj masi i kružne gravitacije prisutnosti Rajskog Otoka.

Može se činiti da se solarna energija kreće u valovima, ali to je zbog djelovanja supostojećih i različitih utjecaja. Određeni oblik organizirane energije se ne kreće u valovima, nego u ravnim linijama. Prisutnost drugog ili trećeg oblika sile-energije može uzrokovati da promatrani tok

to penetrate space for millions upon millions of miles to energize, light, and heat the distant planets. Fifteen feet of surface of the density of Urantia would effectually prevent the escape of all X rays and light-energies from a sun until the rising internal pressure of accumulating energies resulting from atomic dismemberment overcame gravity with a tremendous outward explosion.

41:5.2 (460.6) Light, in the presence of the propulsive gases, is highly explosive when confined at high temperatures by opaque retaining walls. Light is real. As you value energy and power on your world, sunlight would be economical at a million dollars a pound.

41:5.3 (460.7) The interior of your sun is a vast X-ray generator. The suns are supported from within by the incessant bombardment of these mighty emanations.

41:5.4 (460.8) It requires more than one-half million years for an X-ray-stimulated electron to work its way from the very center of an average sun up to the solar surface, whence it starts out on its space adventure, maybe to warm an inhabited planet, to be captured by a meteor, to participate in the birth of an atom, to be attracted by a highly charged dark island of space, or to find its space flight terminated by a final plunge into the surface of a sun similar to the one of its origin.

41:5.5 (461.1) The X rays of a sun's interior charge the highly heated and agitated electrons with sufficient energy to carry them out through space, past the hosts of detaining influences of intervening matter and, in spite of divergent gravity attractions, on to the distant spheres of the remote systems. The great energy of velocity required to escape the gravity clutch of a sun is sufficient to insure that the sunbeam will travel on with unabated velocity until it encounters considerable masses of matter; whereupon it is quickly transformed into heat with the liberation of other energies.

41:5.6 (461.2) Energy, whether as light or in other forms, in its flight through space moves straight forward. The actual particles of material existence traverse space like a fusillade. They go in a straight and unbroken line or procession except as they are acted on by superior forces, and except as they ever obey the linear-gravity pull inherent in material mass and the circular-gravity presence of the Isle of Paradise.

41:5.7 (461.3) Solar energy may seem to be propelled in waves, but that is due to the action of coexistent and diverse influences. A given form of organized energy does not proceed in waves but in direct lines. The presence of a second or a third form of force-energy may cause the stream under

naočigled putuje u valovitim formacijama, baš kao što se u zaslepljujućim olujama s teškim vjetrom ponekad čini da voda pada u plohama ili da se spušta u valovima. Kapi se spuštaju u ravnoj liniji neprekinutom procesijom, ali pod utjecajem vjetra javlja se naočigledna slika o plohama vode i valovima kiše.

Djelovanje određenih sekundarnih i ostalih neotkrivenih energija prisutnih u područjima prostora vašeg lokalnog svemira je takvo da dolazi do pojave emanacija solarnog svjetla koje kao da izvršavaju određene valne fenomene i kao da se usitnjavaju u infinitezimalne dijelove određene duljine i težine. I, s praktičnog stanovišta, to je upravo ono što se događa. Teško se možete nadati da ćete doći na boljeg razumijevanja ponašanja svjetlosti sve dok ne budete stekli jasniji koncept interakcije i povezanosti različitih prostornih sila i solarnih energija koje djeluju u prostornim domenama Nebadon. Vaša današnja konfuzija također proizlazi iz vašeg nepotpunog shvaćanja ovog problema koji uključuje međupovezane aktivnosti osobne i neosobne kontrole glavnog svemira - prisutnosti, nastupe i koordinaciju Združenog Činitelja i Bezuvjetnog Apsoluta.

6. KALCIJ - SKITNICA U SVEMIRU

U dešifriranju spektralnih pojava, trebate imati na umu da prostor nije prazan; da je svjetlost, u prelaženju prostora, ponekad malo modificirana od strane raznih oblika energije i materije koje cirkuliraju u cijelom organiziranom prostoru. Neke od linija ukazuju na nepoznatu materiju koja se pojavljuje u spektru vašeg sunca zbog modifikacija već poznatih elemenata koji plutaju diljem prostora u razbijenom obliku, atomskih žrtava eksplozivnih susreta solarnih elementarnih bitaka. Prostor je prožet tim beskućnim lutalicama, a posebno natrijem i kalcijem.

Kalcij je, u stvari, glavni element koji prožima materiju u prostoru cijelog Orvontona. Naš cijeli supersvemir je posut minuciozno usitnjenim kamenom. Kamen je doslovno osnovni građevni materijal planeta i sfera prostora. Kozmički oblak, veliki prostorni pokrivač, sastoji se najvećim dijelom od modificiranih atoma kalcija. Atom kamena je jedan od najrasprostranjenih i najtrajnih elemenata. On ne samo da podnosi solarnu ionizaciju - cijepanje - već se javlja i u jednom drugom obliku nakon bombardiranja destruktivnim X-zrakama i razbijanja visokim solarnim temperaturama. Kalcij posjeduje individualnost i dugovječnost kojima nadilazi sve druge redovitije oblike materije.

observation to *appear* to travel in wavy formation, just as, in a blinding rainstorm accompanied by a heavy wind, the water sometimes appears to fall in sheets or to descend in waves. The raindrops are coming down in a direct line of unbroken procession, but the action of the wind is such as to give the visible appearance of sheets of water and waves of raindrops.

41:5.8 (461.4) The action of certain secondary and other undiscovered energies present in the space regions of your local universe is such that solar-light emanations appear to execute certain wavy phenomena as well as to be chopped up into infinitesimal portions of definite length and weight. And, practically considered, that is exactly what happens. You can hardly hope to arrive at a better understanding of the behavior of light until such a time as you acquire a clearer concept of the interaction and interrelationship of the various space-forces and solar energies operating in the space regions of Nebadon. Your present confusion is also due to your incomplete grasp of this problem as it involves the interassociated activities of the personal and nonpersonal control of the master universe — the presences, the performances, and the co-ordination of the Conjoint Actor and the Unqualified Absolute.

6. CALCIUM — THE WANDERER OF SPACE

41:6.1 (461.5) In deciphering spectral phenomena, it should be remembered that space is not empty; that light, in traversing space, is sometimes slightly modified by the various forms of energy and matter which circulate in all organized space. Some of the lines indicating unknown matter which appear in the spectra of your sun are due to modifications of well-known elements which are floating throughout space in shattered form, the atomic casualties of the fierce encounters of the solar elemental battles. Space is pervaded by these wandering derelicts, especially sodium and calcium.

41:6.2 (461.6) Calcium is, in fact, the chief element of the matter-permeation of space throughout Orvonton. Our whole superuniverse is sprinkled with minutely pulverized stone. Stone is literally the basic building matter for the planets and spheres of space. The cosmic cloud, the great space blanket, consists for the most part of the modified atoms of calcium. The stone atom is one of the most prevalent and persistent of the elements. It not only endures solar ionization — splitting — but persists in an associative identity even after it has been battered by the destructive X rays and shattered by the high solar temperatures. Calcium possesses an individuality and a longevity excelling all of the more common forms of matter.

Kao što su vaši fizičari već naslutili, ovi osakaćeni ostaci solarnog kalcija doslovno jahšu na svjetlosnim zrakama i tako prelaze različite udaljenosti, što strahovito olakšava njihovo širenje cijelim prostorom. Natrijev atom, pod određenim modifikacijama, također je sposoban za kretanje svjetlom i energijom. Kalcijev uspjeh je još izvanredniji, jer taj element ima gotovo dvostruko veću masu od natrija. Prodiranje kalcija u lokalni prostor prizlazi iz činjenice da on izlazi iz sunčeve fotosfere, u modificiranom obliku, doslovnim jahanjem na izvirućim sunčevim zrakama. Od svih solarnih elemenata, kalcij, bez obzira na svoju zapreminu - kako on sadrži dvadeset orbitirajućih elektrona - je najuspješniji u bijegu iz solarne unutrašnjosti u domene prostora. To objašnjava zašto je kalcijev sloj, plinovita kamena površina, debela devet tisuća šest stotina kilometara; i to usprkos činjenici da se devetnaest lakših elemenata, i brojni teži, nalaze ispod njega.

Kalcij je aktivan i svestran element na solarnim temperaturama. Atom kamena ima dva okretna i labavo pričvršćena elektrona u dva vanjska elektronička kruga, koji su vrlo blizu jedan drugog. Rano u atomskoj borbi on gubi svoj spoljašnji elektron; nakon čega se upušta u vješt čin žongliranja devetnaestog elektrona tu i tamo između devetnaestog i dvadesetog kruga elektroničkog okretanja. Prebacivanjem ovog devetnaestog elektrona tu i tamo između njegove vlastite orbite i orbite njegovog izgubljenog pratioca više od dvadeset i pet tisuća puta u sekundi, ovaj oštećeni atom kamena je u stanju djelomično se oduprijeti gravitaciji i na taj način uspješno putovati izvirućim zrakama svjetla i energije, sunčevim zrakama, na slobodu i u avanturu. Ovaj atom kalcija putuje naizmjeničnim trzajima propulsijske koja je usmjerena naprijed, naizmjenično se vezivajući za sunčevu zraku i od nje se udaljujući oko dvadeset i pet tisuća puta u sekundi. I to je razlog zašto je kamen glavna komponenta u svjetovima prostora. Kalcij je najveći stručnjak za bijeg iz solarnog zatvora.

Na žilavost ovog akrobatskog elektrona kalcija ukazuje činjenica da, svaki put kad ga spojeno djelovanje temperature i X-zraka solarnih sila prebaci u krug više orbite, u toj orbiti ostaje oko jednog milijunskog dijela sekunde; ali prije nego ga snaga električne gravitacije atomske jezgre povuče natrag u njegovu staru orbitu, on je u stanju dovršiti milijun okretaja u atomskoj jezgri.

Vaše sunce gubi ogromnu količinu svog kalcija, a već je izgubilo ogromne količine u vrijeme svojih grčevitih erupcija prilikom formiranja Sunčevog sustava. Velik dio sunčevog kalcija je sada u vanjskoj kori sunca.

Treba imati na umu da spektralne analize

41:6.3 (462.1) As your physicists have suspected, these mutilated remnants of solar calcium literally ride the light beams for varied distances, and thus their widespread dissemination throughout space is tremendously facilitated. The sodium atom, under certain modifications, is also capable of light and energy locomotion. The calcium feat is all the more remarkable since this element has almost twice the mass of sodium. Local space-permeation by calcium is due to the fact that it escapes from the solar photosphere, in modified form, by literally riding the outgoing sunbeams. Of all the solar elements, calcium, notwithstanding its comparative bulk — containing as it does twenty revolving electrons — is the most successful in escaping from the solar interior to the realms of space. This explains why there is a calcium layer, a gaseous stone surface, on the sun six thousand miles thick; and this despite the fact that nineteen lighter elements, and numerous heavier ones, are underneath.

41:6.4 (462.2) Calcium is an active and versatile element at solar temperatures. The stone atom has two agile and loosely attached electrons in the two outer electronic circuits, which are very close together. Early in the atomic struggle it loses its outer electron; whereupon it engages in a masterful act of juggling the nineteenth electron back and forth between the nineteenth and twentieth circuits of electronic revolution. By tossing this nineteenth electron back and forth between its own orbit and that of its lost companion more than twenty-five thousand times a second, a mutilated stone atom is able partially to defy gravity and thus successfully to ride the emerging streams of light and energy, the sunbeams, to liberty and adventure. This calcium atom moves outward by alternate jerks of forward propulsion, grasping and letting go the sunbeam about twenty-five thousand times each second. And this is why stone is the chief component of the worlds of space. Calcium is the most expert solar-prison escaper.

41:6.5 (462.3) The agility of this acrobatic calcium electron is indicated by the fact that, when tossed by the temperature-X-ray solar forces to the circle of the higher orbit, it only remains in that orbit for about one one-millionth of a second; but before the electric-gravity power of the atomic nucleus pulls it back into its old orbit, it is able to complete one million revolutions about the atomic center.

41:6.6 (462.4) Your sun has parted with an enormous quantity of its calcium, having lost tremendous amounts during the times of its convulsive eruptions in connection with the formation of the solar system. Much of the solar calcium is now in the outer crust of the sun.

41:6.7 (462.5) It should be remembered that spectral

pokazuju samo površinski sastav sunca. Na primjer: Sunčev spektar pokazuje mnoge linije željeza, ali željezo nije glavni element u suncu. Ovaj fenomen se gotovo u cijelosti javlja zbog sadašnje temperature sunčeve površine, koja je nešto niža od 3.300 stupnjeva, što je temperatura vrlo povoljna za registriranje spektra željeza.

analyses show only sun-surface compositions. For example: Solar spectra exhibit many iron lines, but iron is not the chief element in the sun. This phenomenon is almost wholly due to the present temperature of the sun's surface, a little less than 6,000 degrees, this temperature being very favorable to the registry of the iron spectrum.

7. IZVORI SUNČEVE ENERGIJE

Unutarnja temperatura mnogih sunca, čak i vašeg vlastitog, mnogo je veća nego što se obično vjeruje. U unutrašnjosti sunca gotovo da ne postoje cjeloviti atomi; svi su više ili manje razbijeni bombardiranjem intenzivnim X- zrakama koje su svojstvene tako visokim temperaturama. Bez obzira što se materijalni elementi mogu pojaviti u vanjskim slojevima sunca, oni u unutrašnjosti su svi vrlo slični zahvaljujući rascjepljujućem djelovanju disruptivnih X-zraka. X-zrake su veliki izravnivači atomskog postojanja.

Temperatura površine vašeg sunca je gotovo 3.300 stupnjeva, ali to se brzo povećava u unutrašnjosti do nevjerovatne visine od oko 19.400.000 stupnjeva u središnjim predjelima. (Sve ove temperature iskazane su u stupnjima Celzija.)

Sve ove pojave ukazuju na ogromno trošenje energije, a izvori solarne energije po redu njihove važnosti, su:

1. Uništenje atoma i, na kraju, elektrona.
 2. Transmutacija elemenata, uključujući radioaktivnu skupinu energija koje se time oslobađaju.
 3. Akumulacija i prijenos određenih univerzalnih prostornih energija.
 4. Prostorna materija i meteori koji neprestano padaju u plamena sunca.
 5. Sunčeve kontrakcije; hlađenje i njegova posljedica, kontrakcija sunca, daju energiju i toplinu ponekad i veću nego što dobiva od svemirske tvari.
 6. Gravitacijsko djelovanje na visokim temperaturama pretvara određene krugove snage u zračenja energija.
 7. Ponovno uzimanje svjetla i drugih tvari koje su povučene natrag u sunce nakon što su bile izbačene, zajedno s drugim energijama koje nemaju podrijetlo od sunca.
- Postoji regulacijski pokrivač koji se sastoji od vrućih plinova (ponekad od više milijuna stupnjeva

7. SOURCES OF SOLAR ENERGY

41:7.1 (463.1) The internal temperature of many of the suns, even your own, is much higher than is commonly believed. In the interior of a sun practically no whole atoms exist; they are all more or less shattered by the intensive X-ray bombardment which is indigenous to such high temperatures. Regardless of what material elements may appear in the outer layers of a sun, those in the interior are rendered very similar by the dissociative action of the disruptive X rays. X ray is the great leveler of atomic existence.

41:7.2 (463.2) The surface temperature of your sun is almost 6,000 degrees, but it rapidly increases as the interior is penetrated until it attains the unbelievable height of about 35,000,000 degrees in the central regions. (All of these temperatures refer to your Fahrenheit scale.)

41:7.3 (463.3) All of these phenomena are indicative of enormous energy expenditure, and the sources of solar energy, named in the order of their importance, are:

41:7.4 (463.4) 1. Annihilation of atoms and, eventually, of electrons.

41:7.5 (463.5) 2. Transmutation of elements, including the radioactive group of energies thus liberated.

41:7.6 (463.6) 3. The accumulation and transmission of certain universal space-energies.

41:7.7 (463.7) 4. Space matter and meteors which are incessantly diving into the blazing suns.

41:7.8 (463.8) 5. Solar contraction; the cooling and consequent contraction of a sun yields energy and heat sometimes greater than that supplied by space matter.

41:7.9 (463.9) 6. Gravity action at high temperatures transforms certain circuitized power into radiative energies.

41:7.10 (463.10) 7. Recaptive light and other matter which are drawn back into the sun after having left it, together with other energies having extrasolar origin.

41:7.11 (463.11) There exists a regulating blanket of hot gases (sometimes millions of degrees in

temperature) koji obavija sunca, i koji djeluje stabilizacijski u gubitku topline i na druge načine sprječava opasne fluktuacije u oslobađanju topline. Za vrijeme radnog vijeka sunca, unutarnja temperatura je 19.400.000 stupnjeva i ostaje otprilike ista bez obzira na sve veći pad vanjske temperature.

Možete pokušati predočiti 19.400.000 stupnjeva vrućine, u suradnji s određenim pritiscima gravitacije, kao točku ključanja elektrona. Pod takvim pritiskom i na takvoj temperaturi svi atomi su razgrađeni i razbijeni u svoje elektroničke i druge izvorne komponente; čak se elektroni i drugi složeni ultimatonu mogu razbiti, ali sunca ne mogu razgraditi ultimatonu.

Ove solarne temperature izazivaju enormno ubrzavanje ultimatonu i elektrona, barem potonjeg koji nastavlja održavati svoje postojanje pod tim uvjetima. Vi ćete shvatiti što znači visoka temperatura zahvaljujući ubrzanju ultimatonu i elektroničkih aktivnosti kada uzmete u obzir da jedna kap obične vode sadrži više od milijardu bilijuna atoma. To je energija viša od sto konjskih snaga koja djeluje kontinuirano dvije godine. Ukupna toplina koja se sada isijava iz solarnog sustava sunca svake sekunda je dovoljna da prokuha svu vodu u svim oceanima na Urantiji u samo jednoj sekundi vremena.

Samo ona sunca koje djeluju u izravnim kanalima glavnih tokova kozmičke energije mogu sjati zauvijek. Takve solarne peći koje sjaje na neodređeno vrijeme, u mogućnosti su nadoknaditi svoje materijalne gubitke uzimanjem prostorne sile i analogne kružne energije. No, zvijezde koje su udaljene od tih glavnih kanala punjenja su osuđene na gubitak energije - postupno hlađenje i na kraju izgorjevanje.

Takva mrtva ili umiruća sunca mogu se obnoviti sudarom ili se mogu napuniti određenim nesvjetlosnim energetske otocima prostora ili putem gravitacijskog otimanja manjih sunaca ili sustava u neposrednoj blizini. Većina mrtvih sunaca će doživjeti oživljavanje ovim ili drugim evolucijskim tehnikama. Ona koja nisu na taj način napunjena su osuđena doći do prekida eksplozijom mase kada gravitacijska kondenzacija dostigne kritičnu razinu ultimatonu kondenzacije energetske tlače. Takva nestajuća sunca na taj način postaju energija najrijeđeg oblika, izvrsno prilagođena da daju energetske naboj drugim povoljnije smještenim suncima.

8. SOLARNO-ENERGETSKE REAKCIJE

U ta sunca koja su u krugu prostornih energetskih kanala, solarna energija se oslobađa

temperature) which envelops the suns, and which acts to stabilize heat loss and otherwise prevent hazardous fluctuations of heat dissipation. During the active life of a sun the internal temperature of 35,000,000 degrees remains about the same quite regardless of the progressive fall of the external temperature.

41:7.12 (463.12) You might try to visualize 35,000,000 degrees of heat, in association with certain gravity pressures, as the electronic boiling point. Under such pressure and at such temperature all atoms are degraded and broken up into their electronic and other ancestral components; even the electrons and other associations of ultimatonu may be broken up, but the suns are not able to degrade the ultimatonu.

41:7.13 (463.13) These solar temperatures operate to enormously speed up the ultimatonu and the electrons, at least such of the latter as continue to maintain their existence under these conditions. You will realize what high temperature means by way of the acceleration of ultimatonu and electronic activities when you pause to consider that one drop of ordinary water contains over one billion trillions of atoms. This is the energy of more than one hundred horsepower exerted continuously for two years. The total heat now given out by the solar system sun each second is sufficient to boil all the water in all the oceans on Urantia in just one second of time.

41:7.14 (464.1) Only those suns which function in the direct channels of the main streams of universe energy can shine on forever. Such solar furnaces blaze on indefinitely, being able to replenish their material losses by the intake of space-force and analogous circulating energy. But stars far removed from these chief channels of recharging are destined to undergo energy depletion — gradually cool off and eventually burn out.

41:7.15 (464.2) Such dead or dying suns can be rejuvenated by collisional impact or can be recharged by certain nonluminous energy islands of space or through gravity-robbery of near-by smaller suns or systems. The majority of dead suns will experience revivification by these or other evolutionary techniques. Those which are not thus eventually recharged are destined to undergo disruption by mass explosion when the gravity condensation attains the critical level of ultimatonu condensation of energy pressure. Such disappearing suns thus become energy of the rarest form, admirably adapted to energize other more favorably situated suns.

8. SOLAR-ENERGY REACTIONS

41:8.1 (464.3) In those suns which are encircuited in the space-energy channels, solar energy is

raznim složenim nuklearno-reakcijskim lancima, od kojih je najčešća reakcija vodika-uglika-helija. U ovoj preobrazbi, ugljik djeluje kao energetski katalizator, jer se ni na koji način zapravo ne mijenja ovim procesom pretvaranja vodika u helij. Pod određenim uvjetima visoke temperature, vodik prodire u ugljikovu jezgru. Kako ugljik ne može sadržavati više od četiri takva protona, kada je to stanje zasićenja dosegnuto, on počinje emitirati protone tako brzo kako novi dolaze. U ovoj reakciji dolazeće vodikove čestice izlaze kao atomi helija.

Smanjenjem sadržaja vodika povećava se sjaj sunca. U suncima kojima je suđeno da izgore, najveće osvjjetljenje se postiže prilikom iscrpljenja vodika. Nakon ove točke, sjaj se održava procesom gravitacijske kontrakcije. Na kraju, takva zvijezda će postati tzv bijeli patuljak, vrlo kondenzirana sfera.

U velikim suncima - malim okruglim maglicama - kada se iscrpi vodik i kada dođe do gravitacijske kontrakcije, ako takvo tijelo nije tako neprozirno da zadrži unutarnju potporu pritiska na vanjske plinske regije, dolazi do naglog kolapsa. Gravitacijsko-električne promjene daju povoda ogromnim količinama sitnih čestica koje su lišene električnog potencijala da lako pobjegnu iz solarne unutrašnjosti, čime uzrokuju slom divovskog sunca u roku od nekoliko dana. Takav odlazak tih "odbjeglih čestica" je bio uzrok kolapsa divovske nove iz Andromeda maglice prije pedesetak godina. Ovo veliko zvjezdano tijelo srušio se u četrdeset minuta Urantija vremena.

U pravilu, veliko istiskivanje materije i dalje postoji u okolici ostataka takvog sunca koje podilazi proces hlađenja u vidu opsežnih oblaka magličnih plinova. I sve to objašnjava porijeklo mnogih vrsta nepravilno oblikovanih maglica, poput Rakove, koja je imala svoje podrijetlo prije oko devetsto godina, a koja i dalje pokazuje svoju matičnu sferu u vidu osamljene zvijezde u blizini centra ove nepravilne maglične mase.

9. STABILNOST SUNCA

Veća sunca zadržavaju takvu kontrolu nad gravitacijom svojih elektrona da svijetlo može pobjeći samo uz pomoć moćnih X-zraka. Ove pomagačke zrake prodiru u sav prostor i nose odgovornost za održavanje osnovnih ultimatskih veza energije. Veliki gubici energije u ranim danima sunca, nakon njegovog postizanje maksimalne temperature - veće od 19.400.000 stupnjeva - nisu tolike zbog lakog bijega kao zbog odliva ultimatona. Ove ultimatske energije

liberated by various complex nuclear-reaction chains, the most common of which is the hydrogen-carbon-helium reaction. In this metamorphosis, carbon acts as an energy catalyst since it is in no way actually changed by this process of converting hydrogen into helium. Under certain conditions of high temperature the hydrogen penetrates the carbon nuclei. Since the carbon cannot hold more than four such protons, when this saturation state is attained, it begins to emit protons as fast as new ones arrive. In this reaction the ingoing hydrogen particles come forth as a helium atom.

41:8.2 (464.4) Reduction of hydrogen content increases the luminosity of a sun. In the suns destined to burn out, the height of luminosity is attained at the point of hydrogen exhaustion. Subsequent to this point, brilliance is maintained by the resultant process of gravity contraction. Eventually, such a star will become a so-called white dwarf, a highly condensed sphere.

41:8.3 (464.5) In large suns — small circular nebulae — when hydrogen is exhausted and gravity contraction ensues, if such a body is not sufficiently opaque to retain the internal pressure of support for the outer gas regions, then a sudden collapse occurs. The gravity-electric changes give origin to vast quantities of tiny particles devoid of electric potential, and such particles readily escape from the solar interior, thus bringing about the collapse of a gigantic sun within a few days. It was such an emigration of these "runaway particles" that occasioned the collapse of the giant nova of the Andromeda nebula about fifty years ago. This vast stellar body collapsed in forty minutes of Urantia time.

41:8.4 (464.6) As a rule, the vast extrusion of matter continues to exist about the residual cooling sun as extensive clouds of nebular gases. And all this explains the origin of many types of irregular nebulae, such as the Crab nebula, which had its origin about nine hundred years ago, and which still exhibits the mother sphere as a lone star near the center of this irregular nebular mass.

9. SUN STABILITY

41:9.1 (465.1) The larger suns maintain such a gravity control over their electrons that light escapes only with the aid of the powerful X rays. These helper rays penetrate all space and are concerned in the maintenance of the basic ultimatic associations of energy. The great energy losses in the early days of a sun, subsequent to its attainment of maximum temperature — upwards of 35,000,000 degrees — are not so much due to light escape as to ultimatic leakage. These ultimatic energies

odlaze u svemir, da sudjeluju u avanturi elektroničkog povezivanja i energetske materijalizacije, kao prave energetske eksplozije tijekom ranih sunčevih doba.

Atomi i elektroni podliježu gravitaciji. Ultimati ne podliježu lokalnoj gravitaciji, međudjelovanju materijalne privlačnosti, ali oni se potpuno povinuju apsolutnoj ili Rajskoj gravitaciji, trendu, rotiranju, sveopćeg i vječnog kruga svemira nad svemirima. Ultimatska energija se ne povinuje linearnom ili izravnom djelovanju gravitacije bližih ili udaljenijih materijalnih masa, i nikada ne skreće njihov krug od velike elipse iz davnih doba stvaranja.

Vaš vlastiti solarni centar zrači nekih stotinu milijardi tona stvarne tvari godišnje, a divovska sunca gube materiju izvanrednom brzinom tijekom svog početnog rasta, u prvih milijardu godina. Život sunca postaje stabilan nakon što se postigne maksimalna unutarnja temperatura i počnu oslobađati subatomske energije. I to je upravo u ovom kritičnom trenutku da veća sunca imaju grčevita pulsiranja.

Stabilnost sunca u potpunosti ovisi o ravnoteži sukoba između gravitacije i topline - ogromnih pritisaka poništenih nezamislivim temperaturama. Unutrašnja plinska rastezljivost sunca podupire površinske slojeve raznovrsnih materijala, a kad su gravitacija i topline u ravnoteži, težina vanjskog materijala je točno jednaka pritisku temperature od temeljnih i unutarnjih plinova. U mnogima mlađim zvijezdama kontinualna gravitacijska kondenzacija vodi stalnom podizanju unutarnje temperature, i s unutarnjim povećavanjem topline, unutarnje X-zrake pritišću superplinske vjetrove da postaju toliko veliki da, u vezi sa centrifugalnim pokretima, sunce počne izbacivati svoje vanjske slojeve u svemir, čime smiruje neravnotežu između gravitacije i topline.

Vaše vlastito sunce odavno je postigao relativnu ravnotežu između svojih ciklusa širenja i skupljanja, poremećaja koji su rezultat gigantskih pulsiranja mnogih mlađih zvijezda. Vaše sunce sada ima šest milijardi godina. U današnje vrijeme ono funkcionira kroz razdoblje najveće ekonomičnosti. Ono će učinkovito sijati više od dvadeset pet milijardi godina. Ono će vjerojatno doživjeti djelomično učinkovito razdoblje pada čije će trajanje biti jednako sumi etapa njegove mladosti i stabilizirane funkcije.

10. PORIJEKLO NASELJENIH SVJETOVA

Neke od promjenjivih zvijezda, koje su u stanju maksimalnog pulsiranja ili u blizini tog stanja, su u postupku davanja podrijetla

escape out into space, to engage in the adventure of electronic association and energy materialization, as a veritable energy blast during adolescent solar times.

41:9.2 (465.2) Atoms and electrons are subject to gravity. The ultimatons are *not* subject to local gravity, the interplay of material attraction, but they are fully obedient to absolute or Paradise gravity, to the trend, the swing, of the universal and eternal circle of the universe of universes. Ultimatic energy does not obey the linear or direct gravity attraction of near-by or remote material masses, but it does ever swing true to the circuit of the great ellipse of the far-flung creation.

41:9.3 (465.3) Your own solar center radiates almost one hundred billion tons of actual matter annually, while the giant suns lose matter at a prodigious rate during their earlier growth, the first billion years. A sun's life becomes stable after the maximum of internal temperature is reached, and the subatomic energies begin to be released. And it is just at this critical point that the larger suns are given to convulsive pulsations.

41:9.4 (465.4) Sun stability is wholly dependent on the equilibrium between gravity-heat contention — tremendous pressures counterbalanced by unimagined temperatures. The interior gas elasticity of the suns upholds the overlying layers of varied materials, and when gravity and heat are in equilibrium, the weight of the outer materials exactly equals the temperature pressure of the underlying and interior gases. In many of the younger stars continued gravity condensation produces ever-heightening internal temperatures, and as internal heat increases, the interior X-ray pressure of supergas winds becomes so great that, in connection with the centrifugal motion, a sun begins to throw its exterior layers off into space, thus redressing the imbalance between gravity and heat.

41:9.5 (465.5) Your own sun has long since attained relative equilibrium between its expansion and contraction cycles, those disturbances which produce the gigantic pulsations of many of the younger stars. Your sun is now passing out of its six billionth year. At the present time it is functioning through the period of greatest economy. It will shine on as of present efficiency for more than twenty-five billion years. It will probably experience a partially efficient period of decline as long as the combined periods of its youth and stabilized function.

10. ORIGIN OF INHABITED WORLDS

41:10.1 (465.6) Some of the variable stars, in or near the state of maximum pulsation, are in process of giving origin to subsidiary systems, many of which

pomoćnim sustavima, od kojih će mnogi na kraju biti slični kao vaše vlastito sunce i njegove okrećuće planete. Vaše sunce je bilo u takvom stanju moćnog pulsiranja kada je masivni Angona sustav došao blizu, a vanjska površina sunca je počela izbacivati prave potoke - kontinuirane listove - materije. Ono je zadržalo korak sa sve većim nasiljem sve dok ovaj sustav nije došao u najbliži položaj, kada su dosegnute granice sunčeve kohezivnosti i vrhunac u izbacivanju materije, i tada je ovaj predač sunčevog sustava doživio propast. U sličnim okolnostima najbliži položaj privlačnog tijela ponekad odvodi cijele planete, čak četvrtinu ili trećinu sunca. Ova ogromna istiskivanja stvaraju određene vrste posebnih svjetova koji su obuhvaćeni oblakom, sfera poput Jupitera i Saturna.

Većina solarnih sustava, međutim, ima podrijetlo koje se u potpunosti razlikuje od vašeg, i to je istina, čak i kad je riječ o onima koji su proizvedeni gravitacijsko-plimnom tehnikom. No, bez obzira na tehniku izgradnje svijeta, gravitacija uvijek proizvodi solarne vrste stvorenih sustava; to jest, centralno sunce ili tamni otok sa planetarna, satelitima, podsatellitima i meteorima.

Fizički aspekti pojedinih svjetova uveliko ovise o načinu podrijetla, astronomskoj situaciji i fizičkom okruženju. Dob, veličina, stopa okretanja i brzina kretanja kroz prostor također su odlučujući faktori. Plinovita kontrakcija kao i čvrsto srašćivanje svijeta vode stvaranju planina i tijekom njihovog ranijeg života, ako nisu premali, stvaranju vode i zraka. Svjetovi koji su nastali rastaljenom podjelom ili sudarom ponekad nemaju većih planinskih lanaca.

Tijekom ranijih dobi kod svih tih novih svjetova, potresi su česti, a svi se odlikuju velikim fizičkim poremećajima; posebno je to istina kod sfera sa plinskim kontrakcijama, svjetova rođenih od golemih magličnih prstenova koji su ostavština iz doba rane kondenzacije i skupljanja određenih pojedinačnih sunaca. Planeti koji imaju dvojno porijeklo poput Urantije prolaze kroz manje nasilne i burne mladenačke karijere. Čak i tako, vaš svijet je doživio u ranoj fazi moćne preokrete obilježene vulkanima, potresima, poplavama i nevjerojatnim olujama.

Urantija je, uz jednu iznimku, relativno izolirana na periferiji vašeg solarnog sustava Satanije kao planet koji je najudaljeniji od Jeruzema, dok je sama Satanija locirana pored najudaljenijeg sustava Norlatiadeka, a to zvijezde je sada na položaju vanjske spoljašnje grupe Nebadona. Bili ste doista među najneznačajnijim tvorevinama do darivanja Mihaela kojim je vaša planeta uzvišena na položaj časti i velikog svemirskog interesa. Ponekad je posljednji prvi, dok doista najmanji postaje najveći.

will eventually be much like your own sun and its revolving planets. Your sun was in just such a state of mighty pulsation when the massive Angona system swung into near approach, and the outer surface of the sun began to erupt veritable streams — continuous sheets — of matter. This kept up with ever-increasing violence until nearest apposition, when the limits of solar cohesion were reached and a vast pinnacle of matter, the ancestor of the solar system, was disgorged. In similar circumstances the closest approach of the attracting body sometimes draws off whole planets, even a quarter or third of a sun. These major extrusions form certain peculiar cloud-bound types of worlds, spheres much like Jupiter and Saturn.

41:10.2 (466.1) The majority of solar systems, however, had an origin entirely different from yours, and this is true even of those which were produced by gravity-tidal technique. But no matter what technique of world building obtains, gravity always produces the solar system type of creation; that is, a central sun or dark island with planets, satellites, subsatellites, and meteors.

41:10.3 (466.2) The physical aspects of the individual worlds are largely determined by mode of origin, astronomical situation, and physical environment. Age, size, rate of revolution, and velocity through space are also determining factors. Both the gas-contraction and the solid-accretion worlds are characterized by mountains and, during their earlier life, when not too small, by water and air. The molten-split and collisional worlds are sometimes without extensive mountain ranges.

41:10.4 (466.3) During the earlier ages of all these new worlds, earthquakes are frequent, and they are all characterized by great physical disturbances; especially is this true of the gas-contraction spheres, the worlds born of the immense nebular rings which are left behind in the wake of the early condensation and contraction of certain individual suns. Planets having a dual origin like Urantia pass through a less violent and stormy youthful career. Even so, your world experienced an early phase of mighty upheavals, characterized by volcanoes, earthquakes, floods, and terrific storms.

41:10.5 (466.4) Urantia is comparatively isolated on the outskirts of Satania, your solar system, with one exception, being the farthest removed from Jerusem, while Satania itself is next to the outermost system of Norlatiadek, and this constellation is now traversing the outer fringe of Nebadon. You were truly among the least of all creation until Michael's bestowal elevated your planet to a position of honor and great universe interest. Sometimes the last is first, while truly the least becomes greatest.

Predstavio Arhandel u suradnji s načelnikom
Nebadonskih Centara Snage.

41:10.6 (466.5) [Presented by an Archangel in
collaboration with the Chief of Nebadon Power
Centers.]

POGLAVLJE 42. ENERGIJA - UM I MATERIJ

⇐ 041

Knjiga Urantije

043 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR**POGLAVLJE 42
ENERGIJA - UM I MATERIJ****Sekcije****Uvod**

1. RAJSKE SILE I ENERGIJE
2. UNIVERZALNI NEDUHOVNI SUSTAVI ENERGIJA (FIZIČKIH ENERGIJA)
3. KLASIFIKACIJA MATERIJ
4. PREOBRAŽAJI ENERGIJE I MATERIJ
5. VALOVNE ENEGETSKE MANIFESTACIJE
6. ULTIMATONI, ELEKTRONI I ATOMI
7. ATOMSKA MATERIJ
8. ATOMSKA KOHEZIJA
9. PRIRODNA FILOZOFIJA
10. UNIVERZALNI NEDUHOVNI ENERGETSKI SUSTAVI (SUSTAVI MATERIJALNOG UMA)
11. SVEMIRSKI MEHANIZMI
12. UZORAK I OBLIČJE - DOMINACIJA UMA

**PAPER 42
ENERGY — MIND AND MATTER****SECTIONS****Introduction**

1. Paradise Forces and Energies
2. Universal Nonspiritual Energy Systems (Physical Energies)
3. Classification of Matter
4. Energy and Matter Transmutations
5. Wave-Energy Manifestations
6. Ultimatons, Electrons, and Atoms
7. Atomic Matter
8. Atomic Cohesion
9. Natural Philosophy
10. Universal Nonspiritual Energy Systems (Material Mind Systems)
11. Universe Mechanisms
12. Pattern and Form — Mind Dominance

Uvod

TEMELJ svemira je materijalan u smislu da je energija temelj svega postojanja, a čistu energiju kontrolira Otac Svih. Sila, energija, je jedna pojava koja stoji kao vječni spomenik koji pokazuje i dokazuje postojanje i prisutnost Univerzalnog Apsoluta. Ovaj veliki tok energije koji proizlazi iz Rajske Prisutnosti nikada nije prestao, nikada nije presušio; nikada nije bilo prekida u beskonačnom podržavanju.

Manipulacija svemirskom energijom odvija se u skladu s osobnom voljom i svemudrim mandatima Oca Svih. Ova osobna kontrola

INTRODUCTION

42:0.1 (467.1) THE foundation of the universe is material in the sense that energy is the basis of all existence, and pure energy is controlled by the Universal Father. Force, energy, is the one thing which stands as an everlasting monument demonstrating and proving the existence and presence of the Universal Absolute. This vast stream of energy proceeding from the Paradise Presences has never lapsed, never failed; there has never been a break in the infinite upholding.

42:0.2 (467.2) The manipulation of universe energy is ever in accordance with the personal will and the all-wise mandates of the Universal Father. This

manifestirane snage i protočne energije se dopunjuje i koordinira sa odlukama i propisima Vječnog Sina, kao i u jedinjenim namjerama Sina i Oca koje izvršava Združeni Činitelj. Ta božanska bića djeluju osobno i kao pojedinci; oni funkcioniraju u osobama i ovlastima gotovo neograničenog broja podređenih, od kojih svaki različito izražava vječnu i božansku nakanu u svemiru nad svemirima. No, ove funkcionalne i privremene izmjene ili transmutacije božanske moći ni na koji način ne umanjuju istinu tvrdnje da je sva sila-energija pod krajnjom kontrolom osobnog Boga koji prebiva u središtu svih stvari.

personal control of manifested power and circulating energy is modified by the co-ordinate acts and decisions of the Eternal Son, as well as by the united purposes of the Son and the Father executed by the Conjoint Actor. These divine beings act personally and as individuals; they also function in the persons and powers of an almost unlimited number of subordinates, each variously expressive of the eternal and divine purpose in the universe of universes. But these functional and provisional modifications or transmutations of divine power in no way lessen the truth of the statement that all force-energy is under the ultimate control of a personal God resident at the center of all things.

1. RAJSKE SILE I ENERGIJE

Temelj svemira je materijalan, ali suština života je duh. Otac duhova je predak svemira; vječni Otac Izvornog Sina je vječni izvor izvornog uzorka, Rajskog Otoka.

Materija - energija - jer to su raznolike manifestacije jedne te iste kozmičke stvarnosti, kao svemirska pojava je svojstvena Ocu Svih. "U njemu se sve drži." Može djelovati da materija očituje unutarnju energiju i pokazuje samostalne moći, ali linije gravitacije uključene u energije koje sudjeluju u svim tim fizičkim pojavama su izvedene i ovisne o Raju. Ultimaton, prvimjerljivi oblik energije, ima Raj kao svoju jezgru.

Tu je urođen u materiji i prisutan u kozmičkom prostoru oblik energije koji nije poznat na Urantiji. Kada se ovo otkriće konačno napravi, onda će fizičari smatrati da su riješili, gotovo do kraja, otajstvo materije. I tako će ljudi prići jedan korak bliže Stvoritelju; tako da će oni savladati još jednu fazu božanske tehnike; ali ni u kojem smislu neće naći Boga, niti će oni utvrditi postojanje materije ili djelovanje prirodnih zakona koji nisu ovisni o kozmičkoj tehnici Raja i motivacijskoj nakani Oca Svih.

Nakon još većeg napretka i daljnjih otkrića, nakon što Urantija nemjerljivo napreduje u usporedbi sa sadašnjim spoznajama, iako ćete steći kontrolu nad energetske okretajima električnih jedinica materije do točke mijenjanja njihovih fizičkih manifestacija - čak i poslije svega ovog mogućeg napretka, zauvijek će znanstvenici biti nemoćni stvoriti jedan atom materije ili dovesti u postojanje jedan bljesak energije ili ikada dodati materiji to što mi zovemo život.

1. PARADISE FORCES AND ENERGIES

^{42:1.1 (467.3)} The foundation of the universe is material, but the essence of life is spirit. The Father of spirits is also the ancestor of universes; the eternal Father of the Original Son is also the eternity-source of the original pattern, the Isle of Paradise.

^{42:1.2 (467.4)} Matter — energy — for they are but diverse manifestations of the same cosmic reality, as a universe phenomenon is inherent in the Universal Father. "In him all things consist." Matter may appear to manifest inherent energy and to exhibit self-contained powers, but the lines of gravity involved in the energies concerned in all these physical phenomena are derived from, and are dependent on, Paradise. The ultimaton, the first measurable form of energy, has Paradise as its nucleus.

^{42:1.3 (467.5)} There is innate in matter and present in universal space a form of energy not known on Urantia. When this discovery is finally made, then will physicists feel that they have solved, almost at least, the mystery of matter. And so will they have approached one step nearer the Creator; so will they have mastered one more phase of the divine technique; but in no sense will they have found God, neither will they have established the existence of matter or the operation of natural laws apart from the cosmic technique of Paradise and the motivating purpose of the Universal Father.

^{42:1.4 (468.1)} Subsequent to even still greater progress and further discoveries, after Urantia has advanced immeasurably in comparison with present knowledge, though you should gain control of the energy revolutions of the electrical units of matter to the extent of modifying their physical manifestations — even after all such possible progress, forever will scientists be powerless to create one atom of matter or to originate one flash of energy or ever to add to matter that which we call life.

Stvaranje energije i darivanje života su povlastice Oca Svih i njegovih suradnika, Stvoriteljskih ličnosti. Rijeka energije i života se kontinuirano izliva iz Božanstava, univerzalna i ujedinjena struja Rajske sile koja prožima cijeli prostor. Ta božanska energija prožima sve stvoreno. Organizatori sile iniciraju te promjene i instituiraju te modifikacije prostora-sile koje se javljaju kao energija; direktori snage pretvaraju energiju u materiju; tako se rađaju materijalni svjetovi. Nositelji Života pokreću te procese u mrtvoj materiji koje zovemo život, materijalni život. Nadzornici Morontija Snage to također obavljaju u tranzicijskim područjima između materijalnih i duhovnih svjetova. Viši Stvoritelji duha sprovode slične procese u božanskim oblicima energije, a tu može doći do pojave viših oblika inteligentnog života duha.

Energija polazi od Raja, oblikovana prema božanskoj zapovijedi. Energija - čista energija - sudjeluje u naravi božanske organizacije; ona je oblikovana prema obliku triju Božanstava koja su obuhvaćena u jednom, kao što djeluju u sjedištu svemira nad svemirima. I sva sila je uključena u strujanje Raja, dolazi iz Rajskih Prisutnosti i u njih se vraća, te je u suštini manifestacija neprouzrokovanog Uzroka - Oca Svih; i bez Oca ne bi ništa postojalo što postoji.

Sila koja je izvedena iz samopostojećeg Božanstva je sama po sebi uvijek postojeća. Sila-energija je neprolazna, neuništiva; ove manifestacije Beskonačnog mogu biti predmet neograničene transmutacije, beskrajne transformacije i vječne metamorfoze; ali ni u kojem smislu ili stupnju, čak ni u najmanjoj zamislivoj mjeri, ne bi mogle trpiti nestajanje. No, energija, iako izvire iz Beskonačnog, nije beskonačno manifestirana; postoje vanjske granice onoga što trenutno spoznajemo kao glavni svemir.

Energija je vječna, ali nije beskonačna; zauvijek reagira na sveobuhvatni zahvat Beskonačnog. Zauvijek sila i energija se nastavljaju kretati; nakon što iziđu iz Raja, one se moraju vratiti na njega, čak i ako je potrebno jako puno vremena za završetak cijelog kruga. Ono što je podrijetlom iz Rajskog Božanstva može imati samo Rajsko odredište ili Božansku sudbinu.

A sve to potvrđuje našu vjeru u kružni, ponešto ograničeni, ali uredni i rasprostranjeni svemir nad svemirima. Da to nije istina, onda bi se dokaz energetskog iscrpljivanja u nekom trenutku prije ili kasnije pojavio. Svi zakoni, organizacije, uprave i svjedočanstva kozmičkih istraživača - sve ukazuje na postojanje beskonačnog Boga i svemira koji je još uvijek konačan i kojim cirkulara beskrajno postojanje koje

42:1.5 (468.2) The creation of energy and the bestowal of life are the prerogatives of the Universal Father and his associate Creator personalities. The river of energy and life is a continuous outpouring from the Deities, the universal and united stream of Paradise force going forth to all space. This divine energy pervades all creation. The force organizers initiate those changes and institute those modifications of space-force which eventuate in energy; the power directors transmute energy into matter; thus the material worlds are born. The Life Carriers initiate those processes in dead matter which we call life, material life. The Morontia Power Supervisors likewise perform throughout the transition realms between the material and the spiritual worlds. The higher spirit Creators inaugurate similar processes in divine forms of energy, and there ensue the higher spirit forms of intelligent life.

42:1.6 (468.3) Energy proceeds from Paradise, fashioned after the divine order. Energy — pure energy — partakes of the nature of the divine organization; it is fashioned after the similitude of the three Gods embraced in one, as they function at the headquarters of the universe of universes. And all force is circuited in Paradise, comes from the Paradise Presences and returns thereto, and is in essence a manifestation of the uncaused Cause — the Universal Father; and without the Father would not anything exist that does exist.

42:1.7 (468.4) Force derived from self-existent Deity is in itself ever existent. Force-energy is imperishable, indestructible; these manifestations of the Infinite may be subject to unlimited transmutation, endless transformation, and eternal metamorphosis; but in no sense or degree, not even to the slightest imaginable extent, could they or ever shall they suffer extinction. But energy, though springing from the Infinite, is not infinitely manifest; there are outer limits to the presently conceived master universe.

42:1.8 (468.5) Energy is eternal but not infinite; it ever responds to the all-embracing grasp of Infinity. Forever force and energy go on; having gone out from Paradise, they must return thereto, even if age upon age be required for the completion of the ordained circuit. That which is of Paradise Deity origin can have only a Paradise destination or a Deity destiny.

42:1.9 (468.6) And all this confirms our belief in a circular, somewhat limited, but orderly and far-flung universe of universes. If this were not true, then evidence of energy depletion at some point would sooner or later appear. All laws, organizations, administration, and the testimony of universe explorers — everything points to the existence of an infinite God but, as yet, a finite universe, a circularity of endless existence, well-

je gotovo neograničeno, ali koje je ipak konačno za razliku od beskonačnosti.

2. UNIVERZALNI NEDUHOVNI SUSTAVI ENERGIJA (FIZIČKIH ENERGIJA)

Doista je teško pronaći prikladne riječi na engleskom jeziku koje mogu označiti i kojima možemo opisati različite razine sile i energije - fizičke, umne ili duhovne. Ove pripovijesti ne mogu u potpunosti slijediti vaše prihvaćene definicije sile, energije i snage. Zbog malobrojnosti prikladnih riječi koje imamo na raspolaganju, moramo ih koristiti u više značenja. U ovom poglavlju, na primjer, riječ *energija* se koristi za označavanje svih faza i oblika fenomena kretanja, djelovanja i potencijala, dok se riječ *sila* primjenjuje na predgravitaciju, a riječ *moć* na poslijegravitacijske faze energije.

Ja ću, međutim, nastojati smanjiti konceptualnu zbrku sugerirajući svrhovitost usvajanja sljedećih razlika između pojmova kozmičke sile, nastajuće energije i kozmičke snage - fizičke energije:

1. *Prostorni potencijal*. To je neupitna slobodna prostorna prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta. Proširenje ovog koncepta podrazumijeva svemirske sile prostornog potencijala svojstvene u funkcionalnoj ukupnosti Bezuvjetnog Apsoluta, a smisao ovog koncepta podrazumijeva sveukupnost kozmičke stvarnosti - svemira - koja vječno izlazi iz Rajskog Otoka koji je bez početka i završetka, nekrećući i nemijenajući.

Pojave autohtone donjoj strani Raja vjerojatno obuhvaćaju tri zone apsolutne prisutnosti i djelovanja sile: točku oslonca u zoni Bezuvjetnog Apsoluta, samu zonu Rajskog Otoka i interventnu zonu određenih neidentificiranih izjednačavanja i kompenzacijskih agencija ili funkcija. Ove tri koncentrične zone su centar Rajskog ciklusa kozmičke stvarnosti.

Prostorni potencijal je predstvarnost; to je domena Bezuvjetnog Apsoluta i reagira samo na osobno privlačno djelovanje Oca Svih, unatoč tome što se naizgled mijenja u prisutnosti Primarnih Glavnih Organizatora Sile.

Na Uversu, o prostornom potencijalu se govori kao apsolutu.

2. *Praiskonske sile*. To predstavlja prvu temeljnu promjenu u prostornom potencijalu i može biti jedna od funkcija Bezuvjetnog Apsoluta

nigh limitless but, nevertheless, finite in contrast with infinity.

2. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (PHYSICAL ENERGIES)

42:2.1 (469.1) It is indeed difficult to find suitable words in the English language whereby to designate and wherewith to describe the various levels of force and energy — physical, mindal, or spiritual. These narratives cannot altogether follow your accepted definitions of force, energy, and power. There is such paucity of language that we must use these terms in multiple meanings. In this paper, for example, the word *energy* is used to denote all phases and forms of phenomenal motion, action, and potential, while *force* is applied to the pregravity, and *power* to the postgravity, stages of energy.

42:2.2 (469.2) I will, however, endeavor to lessen conceptual confusion by suggesting the advisability of adopting the following classification for cosmic force, emergent energy, and universe power — physical energy:

42:2.3 (469.3) 1. *Space potency*. This is the unquestioned free space presence of the Unqualified Absolute. The extension of this concept connotes the universe force-space potential inherent in the functional totality of the Unqualified Absolute, while the intension of this concept implies the totality of cosmic reality — universes — which emanated eternitywise from the never-beginning, never-ending, never-moving, never-changing Isle of Paradise.

42:2.4 (469.4) The phenomena indigenous to the nether side of Paradise probably embrace three zones of absolute force presence and performance: the fulcral zone of the Unqualified Absolute, the zone of the Isle of Paradise itself, and the intervening zone of certain unidentified equalizing and compensating agencies or functions. These triconcentric zones are the centrum of the Paradise cycle of cosmic reality.

42:2.5 (469.5) Space potency is a prereality; it is the domain of the Unqualified Absolute and is responsive only to the personal grasp of the Universal Father, notwithstanding that it is seemingly modifiable by the presence of the Primary Master Force Organizers.

42:2.6 (469.6) On Uversa, space potency is spoken of as ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Primordial force*. This represents the first basic change in space potency and may be one of the nether Paradise functions of the

s nižeg Raja. Mi znamo da je prostorna prisutnost koja izlazi iz donjeg Raja modificirana na neki način od one koja tu dolazi. No, bez obzira na bilo kakve moguće odnose, taj općepriznati preobražaj prostornog potencijala u iskonsku silu je primarna diferencirajuća funkcijanaponske prisutnosti živih Rajskih organizatora sile.

Pasivna i potencijalna sila postaje aktivna i iskonska kao odgovor na otpor prostorne prisutnosti Primarnih Javljujućih Glavnih Organizatora Sile. Sila sada izlazi iz isključive domene Bezuvjetnog Apsoluta u domene višestrukih reakcija - kao odgovor na određene prvobitne poteze koje pokreće Bog Djelovanja, a nakon toga na određene nadoknađujuće poteze koji proizlaze iz Univerzalnog Apsoluta. Iskonska sila naizgled reagira na transcendentalnu uzročnost u odnosu na apsolutnost.

O iskonskoj sili se ponekad govori kao o *čistoj energiji*; na Uversi je nazivaju segregata.

3. *Javljujuće energije*. Pasivna prisutnost primarnih organizatora sile dovoljna je da transformira prostorni potencijal u iskonsku silu, a to je upravo na takvom aktivnom području prostora da ovi organizatori sile započinju svoje početne i aktivne operacije. Iskonskoj sili je suđeno da prođe kroz dvije različite faze preobrazbe u domenama energetske manifestacije prije nego što se pojavi kao kozmička snaga. Te dvije razine javljujuće energije su:

a. *Moćna energija*. To je snažno usmjerena, masovno pokrenuta, moćno-napeta i prisilno-reagirajuća energija - gigantski energetski sustavi pokrenuti aktivnostima primarnih organizatora sile. Ova primarna ili moćna energija nije u početku definitivno osjetljiva na djelovanje Rajske gravitacije iako vjerojatno pokazuje reagiranje agregata mase ili prostornog upravljanja na kolektivnu grupu apsolutnih utjecaja koji izviru iz donje strane Raja. Kada se energija pojavljuje do početne razine odgovara na kružnu i apsolutnu Rajsku gravitaciju, primarni organizatori sile ustupaju funkcioniranje njihovim sekundarnim suradnicima.

b. *Gravitacijska energija*. Sada se pojavljuje gravitacijski-responsivna energija koja prenosi potencijal kozmičke snage i postaje aktivni predak sve kozmičke materije. Ova sekundarna ili gravitacijska energija je proizvod energetskog razrađivanja koje proizlazi iz tlačne prisutnosti i naponskih kretanja koja postavljaju suradnici Transcendentalnih Glavnih Organizatora Sile. U reakciji na rad tih manipulatora sile, prostor-energija brzo prelazi iz moćne do gravitacijske faze, postajući tako izravno reagirajuća na kružnu

Unqualified Absolute. We know that the space presence going out from nether Paradise is modified in some manner from that which is incoming. But regardless of any such possible relationships, the openly recognized transmutation of space potency into primordial force is the primary differentiating function of the tension-presence of the living Paradise force organizers.

42:2.8 (469.8) Passive and potential force becomes active and primordial in response to the resistance afforded by the space presence of the Primary Eventuated Master Force Organizers. Force is now emerging from the exclusive domain of the Unqualified Absolute into the realms of multiple response — response to certain primal motions initiated by the God of Action and thereupon to certain compensating motions emanating from the Universal Absolute. Primordial force is seemingly reactive to transcendental causation in proportion to absoluteness.

42:2.9 (469.9) Primordial force is sometimes spoken of as *pure energy*; on Uversa we refer to it as SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergent energies*. The passive presence of the primary force organizers is sufficient to transform space potency into primordial force, and it is upon such an activated space field that these same force organizers begin their initial and active operations. Primordial force is destined to pass through two distinct phases of transmutation in the realms of energy manifestation before appearing as universe power. These two levels of emerging energy are:

42:2.11 (470.2) a. *Puissant energy*. This is the powerful-directional, mass-movemented, mighty-tensioned, and forcible-reacting energy — gigantic energy systems set in motion by the activities of the primary force organizers. This primary or puissant energy is not at first definitely responsive to the Paradise-gravity pull though probably yielding an aggregate-mass or space-directional response to the collective group of absolute influences operative from the nether side of Paradise. When energy emerges to the level of initial response to the circular and absolute-gravity grasp of Paradise, the primary force organizers give way to the functioning of their secondary associates.

42:2.12 (470.3) b. *Gravity energy*. The now-appearing gravity-responding energy carries the potential of universe power and becomes the active ancestor of all universe matter. This secondary or gravity energy is the product of the energy elaboration resulting from the pressure-presence and the tension-trends set up by the Associate Transcendental Master Force Organizers. In response to the work of these force manipulators, space-energy rapidly passes from the puissant to the gravity stage, thus becoming directly

zahvat Rajske (apsolutne) gravitacije, dok otkriva određeni potencijal za osjetljivost na linearno-gravitacijsko povlačenje svojstveno uskoro pojavljujućoj materijalnoj masi elektroničkih i poslije-elektroničkih faza energije i materije. Nakon pojave gravitacijskog odgovora, Pomoćni Glavni Organizatori Sile se mogu povući iz energetskih ciklona prostora ako se ti svemiri mogu dodijeliti Svemirskim Direktorima Snage na tom području djelovanja.

Mi smo prilično neupoznati sa točnim uzrocima ranih faza razvoja sile, ali prepoznajemo inteligentno djelovanje Krajnjeg u obje razine manifestacije javljajuće energije. Moćna i gravitacijska energija, kada se razmatra na Uversu, kolektivno se naziva ultimata.

4. *Svemirska sila*. Prostor-sila je promijenjen u prostor-energiju, a odatle u energiju gravitacijske kontrole. Tako je fizička energija sazrela do te točke gdje može biti usmjerena u kanale moći i napravljena da služi mnogobrojnim svrhama kozmičkih Stvoritelja. Ovaj rad sprovode svestrani direktori, centri i kontrolori fizičke energije u velikom svemiru - organiziranim i naseljenim tvorevinama. Ovi Svemirski Direktori Snage preuzimaju više ili manje potpunu kontrolu nad dvadeset jednom od trideset faza energije koje čine sadašnji energetski sustav sedam supersvemira. Ova domena snage-sile-energije stvar je područja inteligentnih aktivnosti Sedmerostrukog, a funkcionira pod vremensko-prostorom nadkontrolom Vrhovnog.

Na Uversu obilježavamo ovo područje kozmičke snage nazivom gravita.

5. *Havonska energija*. U konceptu, ova pripovijest se kreće od periferije u smjeru Raja slijedeći transmutaciju prostora-sile, razinu po razinu, do radne razine energije- snage svemira vremena i prostora. Nastavljajući u smjeru Raja, sljedeća koju susrećemo je prije-postojeća faza energije koja obilježava centralni svemir. Ovdje se čini da se evolucijski ciklus počinje vraćati natrag; čini se da energija- snaga sada počinje ići natrag prema sili, ali sili koja je po prirodi uveliko drugačija od prostornog napona i iskonske sile. Havonski energijski sustavi nisu dvojni; oni su trostruki. Ta je egzistencijalna energija domena Zdrženog Činitelja koji funkcionira u ime Rajskog Trojstva.

Na Uversu su ove Havonske energije poznate kao triata.

6. *Transcendentalna energija*. Ovaj energetski sustav djeluje na i iz gornje razine Raja i samo u vezi s apsonitnim ljudima. Na Uversu je imenovana kao tranosta.

responsive to the circular grasp of Paradise (absolute) gravity while disclosing a certain potential for sensitivity to the linear-gravity pull inherent in the soon appearing material mass of the electronic and the postelectronic stages of energy and matter. Upon the appearance of gravity response, the Associate Master Force Organizers may retire from the energy cyclones of space provided the Universe Power Directors are assignable to that field of action.

42:2.13 (470.4) We are quite uncertain regarding the exact causes of the early stages of force evolution, but we recognize the intelligent action of the Ultimate in both levels of emergent-energy manifestation. Puissant and gravity energies, when regarded collectively, are spoken of on Uversa as ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universe power*. Space-force has been changed into space-energy and thence into the energy of gravity control. Thus has physical energy been ripened to that point where it can be directed into channels of power and made to serve the manifold purposes of the universe Creators. This work is carried on by the versatile directors, centers, and controllers of physical energy in the grand universe — the organized and inhabited creations. These Universe Power Directors assume the more or less complete control of twenty-one of the thirty phases of energy constituting the present energy system of the seven superuniverses. This domain of power-energy-matter is the realm of the intelligent activities of the Sevenfold, functioning under the time-space overcontrol of the Supreme.

42:2.15 (470.6) On Uversa we refer to the realm of universe power as GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havona energy*. In concept this narrative has been moving Paradiseward as transmuting space-force has been followed, level by level, to the working level of the energy-power of the universes of time and space. Continuing Paradiseward, there is next encountered a pre-existent phase of energy which is characteristic of the central universe. Here the evolutionary cycle seems to turn back upon itself; energy-power now seems to begin to swing back towards force, but force of a nature very unlike that of space potency and primordial force. Havona energy systems are not dual; they are triune. This is the existential energy domain of the Conjoint Actor, functioning in behalf of the Paradise Trinity.

42:2.17 (471.1) On Uversa these energies of Havona are known as TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energy*. This energy system operates on and from the upper level of Paradise and only in connection with the absonite peoples. On Uversa it is denominated TRANOSTA.

7. *Monota*. Energija je po srodstvu blizu božanstvenosti kada je Rajska energija. Mi smo skloni uvjerenju da je monota živa, neduhovna energija Raja - iz vječnosti duplikat žive energije duha iz Izvornog Sina - dakle neduhovni energetska sustav Oca Svih.

Ne možemo razlikovati *prirodu* Rajskog duha i Rajske monote; oni su naočigled podjednaki. Oni imaju različita imena, ali teško vam možemo dati dodatne informacije o stvarnosti čija se duhovna i neduhovna ispoljenja razlikuju samo *po imenu*.

Znamo da konačna bića mogu postići iskustvo obožavanja Oca Svih kroz službu Sedmostrukog Boga i Misaonih Ispravljača, ali sumnjamo da bilo koja podapsolutna ličnost, čak i direktori snage, mogu shvatiti energijsku beskonačnost Prvog Velikog Izvora i Centra. Jedno je sigurno: ako su direktori snage upoznati sa tehnikom metamorfoze prostora-sile, oni ne otkrivaju tajnu nama ostalima. To je moje mišljenje da oni u potpunosti ne razumiju djelovanje organizatora sile.

Ti direktori snage sami su energetska katalizatori; to jest, oni svojom prisutnošću uzrokuju segmentiranje, organiziranje ili skupanje energije u stvaranju jedinica. I sve to podrazumijeva da mora postojati nešto svojstveno energiji što je potiče da na taj način funkcionira u prisutnosti tih energetskih jedinica. U Nebadonu Melchizedeci odavno imenuju fenomen transmutacije kozmičke sile u kozmičku snagu kao jedno od sedam "beskonačnosti božanstva." I to je što možete shvatiti na ovoj razini vašeg lokalno-svemirskog uzlaza.

Bez obzira što nismo u stanju u potpunosti shvatiti porijeklo, prirodu i transmutacije kozmičke sile, mi smo u potpunosti upoznati sa svim fazama ponašanja javljajuće energije od doba njezina izravna i nedvojbenog odgovora na djelovanje Rajske gravitacije - od vremena kada počinje djelovanje supersvemirskih direktora snage.

3. KLASIFIKACIJA MATERIJE

Materija je identična u svim svemirima, osim u središnjem. Materija u svojim fizikalnim svojstvima ovisi o obrtajnim brzinama svojih sastavnih jedinki, broju i veličini jedinki koje rotiraju, njihovoj udaljenosti od nuklearne jezgre ili prostornom sadržaju materije, kao i o prisutnosti određenih sila još neotkrivenih na Urantiji.

U raznolikim suncima, planetarna i

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energy is close of kin to divinity when it is Paradise energy. We incline to the belief that monota is the living, nonspirit energy of Paradise — an eternity counterpart of the living, spirit energy of the Original Son — hence the nonspiritual energy system of the Universal Father.

42:2.20 (471.4) We cannot differentiate the *nature* of Paradise spirit and Paradise monota; they are apparently alike. They have different names, but you can hardly be told very much about a reality whose spiritual and whose nonspiritual manifestations are distinguishable only by *name*.

42:2.21 (471.5) We know that finite creatures can attain the worship experience of the Universal Father through the ministry of God the Sevenfold and the Thought Adjusters, but we doubt that any subabsolute personality, even power directors, can comprehend the energy infinity of the First Great Source and Center. One thing is certain: If the power directors are conversant with the technique of the metamorphosis of space-force, they do not reveal the secret to the rest of us. It is my opinion that they do not fully comprehend the function of the force organizers.

42:2.22 (471.6) These power directors themselves are energy catalyzers; that is, they cause energy to segment, organize, or assemble in unit formation by their presence. And all this implies that there must be something inherent in energy which causes it thus to function in the presence of these power entities. The Nebadon Melchizedeks long since denominated the phenomenon of the transmutation of cosmic force into universe power as one of the seven "infinities of divinity." And that is as far as you will advance on this point during your local universe ascension.

42:2.23 (471.7) Notwithstanding our inability fully to comprehend the origin, nature, and transmutations of cosmic force, we are fully conversant with all phases of emergent-energy behavior from the times of its direct and unmistakable response to the action of Paradise gravity — about the time of the beginning of the function of the superuniverse power directors.

3. CLASSIFICATION OF MATTER

42:3.1 (471.8) Matter in all universes, excepting in the central universe, is identical. Matter in its physical properties depends on the revolutionary rates of its component members, the number and size of the revolving members, their distance from the nuclear body or the space content of matter, as well as on the presence of certain forces as yet undiscovered on Urantia.

42:3.2 (471.9) In the varied suns, planets, and space

svemirskim tijelima postoji deset velikih podjela materije:

1. Ultimatska materija - osnovne fizičke jedinice materijalnog postojanja, energetske čestice koje ulaze u sastav elektrona.

2. Podelektronska materija - eksplozivna i odbijajuća faza sunčevih superplinova.

3. Elektronička materija - električna faza materijalne diferencijacije - elektroni, protoni i razne druge jedinice koje ulaze u sastav raznovrsnih elektronskih grupa.

4. Subatomska materija - materija koja postoji u velikoj mjeri u unutrašnjosti vrućih sunaca.

5. Razbijeni atomi - pronađeni u hladnim suncima i cijelom prostoru.

6. Jonizirana materija - pojedinačni atomi kojima je oduzet njihov vanjski elektron (koji je kemijski aktivan) zbog djelovanja električnog utjecaja, topline, utjecaja X-zraka ili otapala.

7. Atomska materija - kemijska faza organizacije elemenata, sastavne jedinice molekularne ili vidljive tvari.

8. Molekularna faza materije - materija kao što postoji na Urantiji u stanju relativno stabilne materijalizacije pod normalnim uvjetima.

9. Radioaktivna materija - razorganizirajuća sklonost i aktivnost težih elemenata u uvjetima umjerene topline i smanjenog gravitacijskog tlaka.

10. Kolapsirana materija - relativno statična materija koja se nalazi u unutrašnjosti hladnih ili mrtvih sunaca. Ovaj oblik materije ustvari nije stacionaran; tu je još neka ultimatska ili čak elektronička aktivnost, ali ove jedinice su u neposrednoj blizini, a njihovi stupnji obrtaja su uveliko smanjeni.

Prethodna klasifikacija materije odnosi se na njezinu organizaciju, a ne na oblike njezinog pojavljivanja u očima stvorenih bića. Nisu uzete u obzir faze prije-javljujuće energije ni vječne materijalizacije na Raju i u središnjem svemiru.

4. PREOBRAŽAJI ENERGIJE I MATERIJE

Svjetlo, toplina, struja, magnetizam, kemizam, energija i materija su - po porijeklu, naravi i sudbini - jedno te isto, zajedno s ostalim materijalnim stvarnostima koje još uvijek nisu otkrivene na Urantiji.

bodies there are ten grand divisions of matter:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatic matter — the prime physical units of material existence, the energy particles which go to make up electrons.

42:3.4 (472.2) 2. Subelectronic matter — the explosive and repellent stage of the solar supergases.

42:3.5 (472.3) 3. Electronic matter — the electrical stage of material differentiation — electrons, protons, and various other units entering into the varied constitution of the electronic groups.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomic matter — matter existing extensively in the interior of the hot suns.

42:3.7 (472.5) 5. Shattered atoms — found in the cooling suns and throughout space.

42:3.8 (472.6) 6. Ionized matter — individual atoms stripped of their outer (chemically active) electrons by electrical, thermal, or X-ray activities and by solvents.

42:3.9 (472.7) 7. Atomic matter — the chemical stage of elemental organization, the component units of molecular or visible matter.

42:3.10 (472.8) 8. The molecular stage of matter — matter as it exists on Urantia in a state of relatively stable materialization under ordinary conditions.

42:3.11 (472.9) 9. Radioactive matter — the disorganizing tendency and activity of the heavier elements under conditions of moderate heat and diminished gravity pressure.

42:3.12 (472.10) 10. Collapsed matter — the relatively stationary matter found in the interior of the cold or dead suns. This form of matter is not really stationary; there is still some ultimatic even electronic activity, but these units are in very close proximity, and their rates of revolution are greatly diminished.

42:3.13 (472.11) The foregoing classification of matter pertains to its organization rather than to the forms of its appearance to created beings. Neither does it take into account the pre-emergent stages of energy nor the eternal materializations on Paradise and in the central universe.

4. ENERGY AND MATTER TRANSMUTATIONS

42:4.1 (472.12) Light, heat, electricity, magnetism, chemism, energy, and matter are — in origin, nature, and destiny — one and the same thing, together with other material realities as yet undiscovered on Urantia.

Mi nismo posve u stanju razumjeti gotovo beskraje promjene kojima fizička energija može biti predmetom. U jednom svemiru ona se javlja kao svjetlost, u drugom kao svjetlost s topline, a u nekom drugom kao oblike energije nepoznat na Urantiji; u nebrojenim milijunima godina može se pojaviti kao neki oblik nestabilne bujice električne energije ili magnetske snage; i još kasnije se opet može pojaviti u narednom svemiru kao neki oblik varijabilne materije koji prolazi kroz niz metamorfoza, nakon kojih će uslijediti njezin vanjski fizički nestanak u nekoj velikoj svjetskoj kataklizmi. A onda, nakon bezbroj dobi i gotovo beskrajin lutanja kroz bezbroj svemira, opet se ta ista energija ponovno pojavljuje i mnogo puta promijeni svoj oblik i potencijal; i tako se ove transformacije nastavljaju kroz više razdoblja i kroz bezbroj područja. Tako se materija kreće podilazeći transmutacije vremena ali u svom kretanju zauvijek podložna krugu vječnosti; čak i ako je dugo spriječena da se vrati svojem izvoru, uvijek je osjetljiva na njega i to se sve odvija na putu koji određuje Beskonačna Osoba koja ju je poslala naprijed.

Centri snage i njihovi suradnici su jako zauzeti u radu na transmutaciji ultimatona u orbite i okretaja elektrona. Ta jedinstvena bića kontroliraju i sastavljaju snagu vještom manipulacijom osnovnih jedinica materijalizirane energije, ultimatona. Oni su majstori energije što cirkulira u ovom primitivnom stanju. U suradnji s fizičkim kontrolorima oni su u stanju učinkovito kontrolirati i usmjeravati energiju, čak i nakon što je preobražena na električnoj razini, tzv elektroničkoj fazi. No, njihov raspon djelovanja nevjerojatno se ograničava kada elektronski organizirana energija uđe u krugove atomskih sustava. Nakon takve materijalizacije, te energije padaju pod potpuni zahvat privlačne moći linearne gravitacije.

Gravitacija djeluje pozitivno na putanje snage i energetske kanale centara snage i fizičkih kontrolora, ali ta bića imaju samo negativan odnos prema gravitaciji - oni ispoljavaju svoja antigravitacijska obdarenja.

Kroz cijeli prostor, hladnoća i drugi utjecaji djeluju kreativno u organiziranju ultimatona u elektrone. Toplina je mjerilo elektroničkog djelovanja, dok hladnoća ne znači ništa drugo nego odsutnost topline - usporednu pasivnost energije - status univerzalne sile-naboja prostora pod uvjetom da javljajuća energija i organizirana materija nisu prisutne i ne reagiraju na gravitaciju.

Gravitacijska prisutnost i djelovanje je ono što sprječava pojavu teorijske apsolutne nule, jer međuzvjezdani prostor nema temperature apsolutne nule. Kroz sav organizirani prostor

42.4.2 (472.13) We do not fully comprehend the almost endless changes to which physical energy may be subject. In one universe it appears as light, in another as light plus heat, in another as forms of energy unknown on Urantia; in untold millions of years it may reappear as some form of restless, surging electrical energy or magnetic power; and still later on it may again appear in a subsequent universe as some form of variable matter going through a series of metamorphoses, to be followed by its outward physical disappearance in some great cataclysm of the realms. And then, after countless ages and almost endless wandering through numberless universes, again may this same energy re-emerge and many times change its form and potential; and so do these transformations continue through successive ages and throughout countless realms. Thus matter sweeps on, undergoing the transmutations of time but swinging ever true to the circle of eternity; even if long prevented from returning to its source, it is ever responsive thereto, and it ever proceeds in the path ordained by the Infinite Personality who sent it forth.

42.4.3 (473.1) The power centers and their associates are much concerned in the work of transmuting the ultimatons into the circuits and revolutions of the electron. These unique beings control and compound power by their skillful manipulation of the basic units of materialized energy, the ultimatons. They are masters of energy as it circulates in this primitive state. In liaison with the physical controllers they are able to effectively control and direct energy even after it has transmuted to the electrical level, the so-called electronic stage. But their range of action is enormously curtailed when electronically organized energy swings into the whirls of the atomic systems. Upon such materialization, these energies fall under the complete grasp of the drawing power of linear gravity.

42.4.4 (473.2) Gravity acts positively on the power lanes and energy channels of the power centers and the physical controllers, but these beings have only a negative relation to gravity — the exercise of their antigravity endowments.

42.4.5 (473.3) Throughout all space, cold and other influences are at work creatively organizing ultimatons into electrons. Heat is the measurement of electronic activity, while cold merely signifies absence of heat — comparative energy rest — the status of the universal force-charge of space provided neither emergent energy nor organized matter were present and responding to gravity.

42.4.6 (473.4) Gravity presence and action is what prevents the appearance of the theoretical absolute zero, for interstellar space does not have the temperature of absolute zero. Throughout all

postoje energetske struje koje reagiraju na gravitaciju, krugovi snage i ultimatoničkih aktivnosti, kao i elektronske energije koje rade na organiziranju. Praktično govoreći, prostor nije prazan. Čak se i atmosfera Urantije stanjuje sve dok se na nekih pet tisuća kilometara ne izjednači s prosječnom prostornom materijom u ovom dijelu svemira. Najrazrijeđeniji (gotovo prazan) prostor poznat u Nebadonu ima oko stotinjak ultimatona - ekvivalent jednog elektrona - u svakom kubičnom inču (16,4 cm³). Takva razrijeđenost tvari praktički se smatra praznim prostorom.

Temperatura - toplina i hladnoća - su sekundarne samo gravitaciji u oblastima energije i evoluciji materije. Ultimaton su ponizno poslušni ekstremnim temperaturama. Niske temperature pogoduju određenim oblicima elektroničke izgradnje i atomskog okupljanja, dok visoke temperature olakšavaju sve vrste atomskih raspada i materijalnog raspadanja.

Kada su izloženi toplini i pritisku određenih unutarnjih sunčevih stanja, sve osim najprimitivnijih oblika materije može biti razbijeno. Toplina može na taj način uveliko prevladati nad gravitacijskom stabilnosti. Ali nikakve poznate solarne topline ili pritisci ne mogu pretvoriti ultimaton natrag u moćnu energiju.

Plamena sunca mogu transformirati materiju u različite oblike energije, ali tamni svjetovi i sav vanjski prostor mogu usporiti elektronsku i ultimatonsku aktivnost do točke pretvaranja tih energija u nekoliko oblasti. Pojedine elektroničke udruge bliske prirode, kao i mnoge od temeljnih udruge nuklearne tvari, su formirane u iznimno niskim temperaturama otvorenog prostora, te su kasnije proširene u suradnji s većim dodatcima materijalizirajuće energije.

Kroz sve ove neprestane metamorfoze energije i materije moramo računati s utjecajem gravitacijskog pritiska i s antigravitacijskim ponašanjem ultimatonskih energija pod određenim uvjetima temperature, brzine i obrtaja. Temperatura, energijske struje, udaljenost i prisutnost živih organizatora sile i direktora snage također imaju utjecaja na sve preobražajne fenomene energije i materije.

Povećanje mase tvari jednako je povećanju energije podijeljene s kvadratom brzine svjetlosti. U dinamičnom smislu, učinkovitost mirujuće materije jednaka je energiji koja je potrošena u prijenosu njezinih sastavnih dijelova iz Raja, minus otpor sila koje se moraju prevladati u tranzitu i uzajamnog privlačnog djelovanja pojedinih sastavnih dijelova tvari.

Na postojanje pred-elektroničkih oblika tvari upućuju dvije atomske težine olova. Olovo izvorno

organized space there are gravity-responding energy currents, power circuits, and ultimatonic activities, as well as organizing electronic energies. Practically speaking, space is not empty. Even the atmosphere of Urantia thins out increasingly until at about three thousand miles it begins to shade off into the average space matter in this section of the universe. The most nearly empty space known in Nebadon would yield about one hundred ultimatoms — the equivalent of one electron — in each cubic inch. Such scarcity of matter is regarded as practically empty space.

42.4.7 (473.5) Temperature — heat and cold — is secondary only to gravity in the realms of energy and matter evolution. Ultimatoms are humbly obedient to temperature extremes. Low temperatures favor certain forms of electronic construction and atomic assembly, while high temperatures facilitate all sorts of atomic breakup and material disintegration.

42.4.8 (473.6) When subjected to the heat and pressure of certain internal solar states, all but the most primitive associations of matter may be broken up. Heat can thus largely overcome gravity stability. But no known solar heat or pressure can convert ultimatoms back into puissant energy.

42.4.9 (473.7) The blazing suns can transform matter into various forms of energy, but the dark worlds and all outer space can slow down electronic and ultimatonic activity to the point of converting these energies into the matter of the realms. Certain electronic associations of a close nature, as well as many of the basic associations of nuclear matter, are formed in the exceedingly low temperatures of open space, being later augmented by association with larger accretions of materializing energy.

42.4.10 (473.8) Throughout all of this never-ending metamorphosis of energy and matter we must reckon with the influence of gravity pressure and with the antigravity behavior of the ultimatonic energies under certain conditions of temperature, velocity, and revolution. Temperature, energy currents, distance, and the presence of the living force organizers and the power directors also have a bearing on all transmutation phenomena of energy and matter.

42.4.11 (474.1) The increase of mass in matter is equal to the increase of energy divided by the square of the velocity of light. In a dynamic sense the work which resting matter can perform is equal to the energy expended in bringing its parts together from Paradise minus the resistance of the forces overcome in transit and the attraction exerted by the parts of matter on one another.

42.4.12 (474.2) The existence of pre-electronic forms of matter is indicated by the two atomic weights of

teži nešto malo više od toga olova koje je proizvedeno raspadom urana putem radioaktivnog zračenja; a ta razlika atomske težine predstavlja stvarni gubitak energije u atomskom raspadu.

Relativni integritet tvari jamči činjenica da se energija može apsorbirati ili osloboditi samo u onim točnim iznosima koje su Urantijini znanstvenici kvantno odredili. Ova mudra odredba u materijalnim sferama služi za održavanje stalnih odnosa u svemiru.

Količina energije koja se uzima ili daje prilikom promjene elektronske ili neke druge pozicije uvijek je jednaka "kvantu" ili nekom njegovom višekratniku, ali vibracijsko ili valovito ponašanje takvih jedinica energije u cijelosti je određeno dimenzijama materijalnih struktura koje su u pitanju. Takvi valoviti energetske valovi imaju 860 puta promjer ultimata, elektrona, atoma ili drugih jedinica koje tu djeluju. Događaju se neprestane zabune u promatranju ponašanja valova kvantne mehanike zbog superimpozicije energetskih valova: Dvije amplitude mogu kombinirano napraviti amplitudu dvostruke visine, dok najviša i najniža točka mogu jedna drugu poništiti.

5. VALOVNE ENEGETSKE MANIFESTACIJE

U supersvemiru Orvontonu postoji sto oktava u energiji valova. Od tih sto skupina energetskih manifestacija, šezdeset i četiri su u cijelosti ili djelomično poznate na Urantiji. Sunčeve zrake čine četiri oktave u supersvemirskoj ljestvici, vidljive zrake obuhvaćaju jednu oktavu, broj četrdeset šest u ovoj seriji. Ultraljubičasta grupa dolazi nakon toga, a deset oktava iznad nje su X-zrake, zatim Y-zrake radijuma. Trideset i dvije oktave iznad vidljive svjetlosti sunca su zrake vanjsko-svemirske energije koje su često pomiješane sa njihovim povezanim visoko energiziranim sitnim česticama materije. Ispod vidljivog sunčevog svjetla pojavljuju se infracrvene zrake, a trideset oktava niže je skupina koja služi za radio prijenos.

Valovite energijske manifestacije - sa stajališta znanstvenika dvadesetog stoljeća Urantije - mogu se svrstati u sljedećih deset skupina:

1. *Infraultimatične zrake* - pogranične okretaje ultimata kad oni počnu da preuzimaju određeni oblik. To je prva faza javljajuće energije u kojoj se valovne pojave mogu otkriti i izmjeriti.

2. *Ultimatske zrake*. Sastavljanje energije u slične sfere ultimata uzrokuje vibracije u sadržaju prostora koje su prepoznatljive i mjerljive.

lead. The lead of original formation weighs slightly more than that produced through uranium disintegration by way of radium emanations; and this difference in atomic weight represents the actual loss of energy in the atomic breakup.

42:4.13 (474.3) The relative integrity of matter is assured by the fact that energy can be absorbed or released only in those exact amounts which Urantia scientists have designated quanta. This wise provision in the material realms serves to maintain the universes as going concerns.

42:4.14 (474.4) The quantity of energy taken in or given out when electronic or other positions are shifted is always a "quantum" or some multiple thereof, but the vibratory or wavelike behavior of such units of energy is wholly determined by the dimensions of the material structures concerned. Such wavelike energy ripples are 860 times the diameters of the ultimats, electrons, atoms, or other units thus performing. The never-ending confusion attending the observation of the wave mechanics of quantum behavior is due to the superimposition of energy waves: Two crests can combine to make a double-height crest, while a crest and a trough may combine, thus producing mutual cancellation.

5. WAVE-ENERGY MANIFESTATIONS

42:5.1 (474.5) In the superuniverse of Orvonton there are one hundred octaves of wave energy. Of these one hundred groups of energy manifestations, sixty-four are wholly or partially recognized on Urantia. The sun's rays constitute four octaves in the superuniverse scale, the visible rays embracing a single octave, number forty-six in this series. The ultraviolet group comes next, while ten octaves up are the X rays, followed by the gamma rays of radium. Thirty-two octaves above the visible light of the sun are the outer-space energy rays so frequently commingled with their associated highly energized minute particles of matter. Next downward from visible sunlight appear the infrared rays, and thirty octaves below are the radio transmission group.

42:5.2 (474.6) Wavelike energy manifestations — from the standpoint of twentieth-century Urantia scientific enlightenment — may be classified into the following ten groups:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimatic rays* — the borderland revolutions of ultimats as they begin to assume definite form. This is the first stage of emergent energy in which wavelike phenomena can be detected and measured.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatic rays*. The assembly of energy into the minute spheres of the ultimats occasions vibrations in the content of space which

I davno prije nego što fizičari otkriju ultimaton, oni će nesumnjivo otkriti fenomene tih zraka koje obasipaju Urantiju. Ove kratke i snažne zrake predstavljaju početnu aktivnost ultimatona koji su usporeni do te točke gdje se obrću u smjeru elektronske organizacije materije. Kako se ultimaton grupiraju u elektrone, dolazi do kondenzacije s posljedičnom pohranom energije.

3. *Kratke svemirske zrake.* To su najkraće od svih čisto elektroničkih vibracija i predstavljaju preatomsku fazu ovog oblika materije. Te zrake zahtijevaju izuzetno visoke ili niske temperature za njihovu proizvodnju. Postoje dvije vrste tih svemirskih zraka: jedna prati rođenje atoma, dok druga ukazuje na atomski poremećaj. One zrače u najvećim količinama iz najgušće ravnine supersvemira, Mliječne staze, koja je ujedno i najgušća ravnina vanjskih svemira.

4. *Elektronička faza.* Ova faza energije je temelj sve materijalizacije u sedam supersvemira. Kada elektroni prelaze sa viših na niže energetske razine orbitalnog okretanja, kvanti se uvijek oslobađaju. Orbitalno pomicanje elektrona rezultira izbacivanjem ili apsorpcijom vrlo određenih i jedinstvenih mjerljivih čestica svjetlosne energije, a pojedinačni elektroni uvijek izbacuju česticu svjetlosne energije kada su podvrgnuti sudaru. Valovite energetske manifestacije također sudjeluju u pojavi pozitivnih tijela i ostalih pripadnika elektronske faze.

5. *Gama zrake* - zračenja koja karakteriziraju spontana odvajanja atomske materije. Najbolja ilustracija ovog oblika elektroničkog djelovanja je u fenomenima povezanim sa raspadanjem radija.

6. *Skupina X-zraka.* Sljedeći korak u usporavanju elektrona daje različite oblike solarnih X-zraka, zajedno sa umjetno generiranim X-zrakama. Elektronski naboj stvara električno polje; kretanje dovodi do pojave električne struje; struja proizvodi magnetsko polje. Kad se elektron naglo zaustavi, to rezultira elektromagnetskim metežom i stvaranjem X-zrake; X-zraka je *takav* poremećaj. Sunčeve X-zrake su identične onima koje ljudi mehanički generiraju u cilju dijagnoze i ispitivanja unutrašnjosti ljudskog tijela, osim što su malo duže.

7. *Ultraljubičaste* ili kemijske zrake sunca i raznih mehaničkih produkcija.

8. *Bijelo svjetlo* - sva vidljiva svjetlost sunaca.

9. *Infracrvene zrake* - usporavanje elektroničke aktivnosti još bliže fazi značajnije topline.

are discernible and measurable. And long before physicists ever discover the ultimaton, they will undoubtedly detect the phenomena of these rays as they shower in upon Urantia. These short and powerful rays represent the initial activity of the ultimatoms as they are slowed down to that point where they veer towards the electronic organization of matter. As the ultimatoms aggregate into electrons, condensation occurs with a consequent storage of energy.

42:5.5 (475.1) 3. *The short space rays.* These are the shortest of all purely electronic vibrations and represent the preatomic stage of this form of matter. These rays require extraordinarily high or low temperatures for their production. There are two sorts of these space rays: one attendant upon the birth of atoms and the other indicative of atomic disruption. They emanate in the largest quantities from the densest plane of the superuniverse, the Milky Way, which is also the densest plane of the outer universes.

42:5.6 (475.2) 4. *The electronic stage.* This stage of energy is the basis of all materialization in the seven superuniverses. When electrons pass from higher to lower energy levels of orbital revolution, quanta are always given off. Orbital shifting of electrons results in the ejection or the absorption of very definite and uniform measurable particles of light-energy, while the individual electron always gives up a particle of light-energy when subjected to collision. Wavelike energy manifestations also attend upon the performances of the positive bodies and the other members of the electronic stage.

42:5.7 (475.3) 5. *Gamma rays* — those emanations which characterize the spontaneous dissociation of atomic matter. The best illustration of this form of electronic activity is in the phenomena associated with radium disintegration.

42:5.8 (475.4) 6. *The X-ray group.* The next step in the slowing down of the electron yields the various forms of solar X rays together with artificially generated X rays. The electronic charge creates an electric field; movement gives rise to an electric current; the current produces a magnetic field. When an electron is suddenly stopped, the resultant electromagnetic commotion produces the X ray; the X ray is *that* disturbance. The solar X rays are identical with those which are mechanically generated for exploring the interior of the human body except that they are a trifle longer.

42:5.9 (475.5) 7. *The ultraviolet* or chemical rays of sunlight and the various mechanical productions.

42:5.10 (475.6) 8. *The white light* — the whole visible light of the suns.

42:5.11 (475.7) 9. *Infrared rays* — the slowing down of electronic activity still nearer the stage of appreciable heat.

10. *Hercovi valovi* - ove energije se koriste na Urantiji za emitiranje.

Od svih tih deset faza valovite energetske djelatnosti, ljudsko oko može reagirati na samo jednu oktavu, cijeli spektar običnog sunčevog svjetla.

Takozvani eter je samo skupni naziv za grupu djelatnosti sile i energije koje se javljaju u prostoru. Ultimaton, elektroni i druge masovne nakupine energije su homogene čestice materije koje se u svom prolasku kroz prostor zapravo kreću u izravnim linijama. Svjetlo i svi ostali oblici prepoznatljivih manifestacija energije sastoje se od niza određenih energetskih čestica koje teku u izravnim linijama osim što su izmijenjene gravitacijom i drugim interventnim silama. To da se taj slijed energetskih čestica pojavljuje kao valna pojava kada je podvrgnut određenim promatranjima je zbog otpora nediferencirane sile koja se nalazi u podlozi sveg prostora, hipotetskog etera, i međugravitacijske napetosti pridruženih agregata materije. Razmještanje intervala čestica materije, zajedno s početnom brzinom usmjerenog energetskog isijavanja, uspostavljaju valnu pojavu mnogih oblika energije-materije.

Pobuda sadržaja prostora stvara valovite reakcije na prolazak brzo krećućih čestica materije, baš kao što prolazak broda kroz vodu inicira valove različitih amplituda i intervala.

Ponašanje iskonske-sile dovodi do pojava koje su na mnoge načine analogne vašem postulatu etera. Prostor nije prazan; planete svih prostora rotiraju i jure kroz ogromni ocean rasprostranjene sile-energije; niti je sadržaj prostora unutar atoma prazan. U svakom slučaju ne postoji eter, i upravo zbog nepostojanja ovog hipotetskog etera, naseljene planete neće kolapsirati u sunca i kružni elektroni imaju sposobnost da se odupru kolapsiranju u jezgru.

6. ULTIMATONI, ELEKTRONI I ATOMI

Dok je naboj prostorne univerzalne sile homogen i nediferenciran, organizacija evoluirane energije u materiju podrazumijeva koncentraciju energije u odvojene mase određenih dimenzija i utvrđene težine - preciznu gravitacijsku reakciju.

Lokalna ili linearna gravitacija postaje potpuno operativna sa pojavom atomske organizacije materije. Predatomska materija počinje pomalo reagirati na gravitaciju kada se aktivira X-zrakama i drugim sličnim energijama, ali mjerljiva linearno-gravitacijska privlačnost se ne ispoljava na

42:5.12 (475.8) 10. *Hertzian waves* — those energies utilized on Urantia for broadcasting.

42:5.13 (475.9) Of all these ten phases of wavelike energy activity, the human eye can react to just one octave, the whole light of ordinary sunlight.

42:5.14 (475.10) The so-called ether is merely a collective name to designate a group of force and energy activities occurring in space. Ultimatons, electrons, and other mass aggregations of energy are uniform particles of matter, and in their transit through space they really proceed in direct lines. Light and all other forms of recognizable energy manifestations consist of a succession of definite energy particles which proceed in direct lines except as modified by gravity and other intervening forces. That these processions of energy particles appear as wave phenomena when subjected to certain observations is due to the resistance of the undifferentiated force blanket of all space, the hypothetical ether, and to the intergravity tension of the associated aggregations of matter. The spacing of the particle-intervals of matter, together with the initial velocity of the energy beams, establishes the undulatory appearance of many forms of energy-matter.

42:5.15 (476.1) The excitation of the content of space produces a wavelike reaction to the passage of rapidly moving particles of matter, just as the passage of a ship through water initiates waves of varying amplitude and interval.

42:5.16 (476.2) Primordial-force behavior does give rise to phenomena which are in many ways analogous to your postulated ether. Space is not empty; the spheres of all space whirl and plunge on through a vast ocean of outspread force-energy; neither is the space content of an atom empty. Nevertheless there is no ether, and the very absence of this hypothetical ether enables the inhabited planet to escape falling into the sun and the encircling electron to resist falling into the nucleus.

6. ULTIMATONS, ELECTRONS, AND ATOMS

42:6.1 (476.3) While the space charge of universal force is homogeneous and undifferentiated, the organization of evolved energy into matter entails the concentration of energy into discrete masses of definite dimensions and established weight — precise gravity reaction.

42:6.2 (476.4) Local or linear gravity becomes fully operative with the appearance of the atomic organization of matter. Preatomic matter becomes slightly gravity responsive when activated by X ray and other similar energies, but no measurable linear-gravity pull is exerted on free, unattached,

slobodnim, nepovezanim i nenabijenim elektronički-energetskim česticama ili na nepovezanim ultimatonima.

Ultimatoni funkcioniraju zahvaljujući međusobnoj privlačnosti, reagirajući samo na kružno Rajsko-gravitacijsko djelovanje. Bez linearno-gravitacijskog odgovora, oni se održavaju u univerzalnom prostornom kretanju. Ultimatonu su sposobni za ubrzanje okretne brzine do točke djelomičnog antigravitacijskog ponašanja, ali oni ne mogu, neovisno od organizatora sile ili direktora snage, postići kritičnu brzinu bijega deindividualizacijom, povratkom u fazu moćne energije. U prirodi, ultimatonu mogu pobjeći od statusa fizičke egzistencije samo kada sudjeluju u krajnjem poremećaju potpuno ohlađenog umirućeg sunca.

Ultimatonu, nepoznati na Urantiji, uspoređuju kroz mnoge faze fizičke aktivnosti prije nego što postignu obrtajno-energetske pretpostavke za elektroničko organiziranje. Ultimatonu imaju tri vrste gibanja: međusobnu otpornost na kozmičku silu, pojedinačne okretaje antigravitacijskog potencijala, i međuelektroničke pozicije sto međusobno međupovezanih ultimatonu.

Međusobna privlačnost povezuje zajedno sto ultimatonu u konstituciji elektrona; a tu nikada nije ni više ni manje nego sto ultimatonu u tipičnom elektronu. Gubitak jednog ili više ultimatonu uništava tipični elektronički identitet, čime se dovodi u postojanje jedan od deset modificiranih oblika elektrona.

Ultimatonu ne opisuju orbite ili vrtloge u krugovima unutar elektrona, već se šire ili grupiraju u klastere u skladu sa svojim osovinim obrtnim brzinama, čime određuju različite elektroničke dimenzije. Ta ista ultimatonu brzina okretanja oko osi također određuje negativne ili pozitivne reakcije nekoliko vrsta elektroničkih jedinica. Cijelo odvajanje i grupiranje elektronske tvari, zajedno s električnom diferencijacijom negativnih i pozitivnih tijela energije-materije, proizlaze iz tih različitih funkcija sastavne međupovezanosti ultimatonu.

Svaki atom ima nešto više od 1 / 4,000,000 milimetara u promjeru, dok su elektroni teški nešto manje od 1/2000 dijela najmanjeg atoma, vodika. Pozitivni proton, koji se tipično nalazi u atomskoj jezgri, dok ne mora biti veći od negativnog elektrona, ima dvije do tri tisuće puta veću težinu.

Ako bi se masa materije uvećala toliko da masa jednog elektrona iznosi jednu desetinu unca (2,84 grama), onda bi se proporcionalno uvećala veličina, volumen, a volumen takvog elektrona bi dostigao veličinu zemlje. Ako se volumen protona - koji je 1800 puta teži od elektrona - poveća do

and uncharged electronic-energy particles or on unassociated ultimatons.

42:6.3 (476.5) Ultimatons function by mutual attraction, responding only to the circular Paradise-gravity pull. Without linear-gravity response they are thus held in the universal space drift. Ultimatons are capable of accelerating revolutionary velocity to the point of partial antigravity behavior, but they cannot, independent of force organizers or power directors, attain the critical escape velocity of deindividuation, return to the puissant-energy stage. In nature, ultimatons escape the status of physical existence only when participating in the terminal disruption of a cooled-off and dying sun.

42:6.4 (476.6) The ultimatons, unknown on Urantia, slow down through many phases of physical activity before they attain the revolutionary-energy prerequisites to electronic organization. Ultimatons have three varieties of motion: mutual resistance to cosmic force, individual revolutions of antigravity potential, and the intraelectronic positions of the one hundred mutually interassociated ultimatons.

42:6.5 (476.7) Mutual attraction holds one hundred ultimatons together in the constitution of the electron; and there are never more nor less than one hundred ultimatons in a typical electron. The loss of one or more ultimatons destroys typical electronic identity, thus bringing into existence one of the ten modified forms of the electron.

42:6.6 (476.8) Ultimatons do not describe orbits or whirl about in circuits within the electrons, but they do spread or cluster in accordance with their axial revolutionary velocities, thus determining the differential electronic dimensions. This same ultimatonu velocity of axial revolution also determines the negative or positive reactions of the several types of electronic units. The entire segregation and grouping of electronic matter, together with the electric differentiation of negative and positive bodies of energy-matter, result from these various functions of the component ultimatonu interassociation.

42:6.7 (477.1) Each atom is a trifle over 1/100,000,000th of an inch in diameter, while an electron weighs a little more than 1/2,000th of the smallest atom, hydrogen. The positive proton, characteristic of the atomic nucleus, while it may be no larger than a negative electron, weighs almost two thousand times more.

42:6.8 (477.2) If the mass of matter should be magnified until that of an electron equaled one tenth of an ounce, then were size to be proportionately magnified, the volume of such an electron would become as large as that of the earth. If the volume of a proton — eighteen

veličine glave pribadače, tada bi, u usporedbi, glava pribadače dosegla promjer jednak promjeru zemljine orbite oko sunca.

hundred times as heavy as an electron — should be magnified to the size of the head of a pin, then, in comparison, a pin's head would attain a diameter equal to that of the earth's orbit around the sun.

7. ATOMSKA MATERIJA

Formiranje sve materije je u skladu s poretom Sunčevog sustava. Tu je u središtu svakog malog svemira energije relativno stabilan, relativno stacionaran, nuklearni dio materijalnog postojanja. Ta centralna jedinica je obdarena trostrukom sposobnošću manifestacije. Oko tog energetskog centra rotiraju, u beskrajnom obilju ali u fluktuirajućim krugovima, energetske jedinice koje su donekle usporedive s planetama koje okružuju sunce neke zvjezdane skupine poput vašeg Sunčevog sustava.

Unutar atoma, elektroni se vrte oko središnjeg protona u prostoru čija se veličina može usporediti sa prostorom u kojem se planete vrte oko sunca u Sunčevom sustavu. Tu je ista relativna udaljenost, u odnosu na prirodni red veličine, između atomske jezgre i unutarnjeg elektroničkog kruga koji postoji između unutarnje planete, Merkura, i vašeg sunca.

Elektronski osovinski okretaji i njihove orbitalne brzine oko atomske jezgre oba nadilaze granice ljudske mašte, a da ne spominjemo brzine njihovih sastavnih jedinica, ultimata. Pozitivne čestice radija odlijeću u svemir brzinom od šesnaest tisuća kilometara u sekundi, dok negativne čestice postižu brzinu približnu brzini svjetlosti.

Lokalni svemiri su decimalno izgrađeni. Postoji samo sto razabirivih atomskih materijalizacija prostora- energije u dvostrukom svemiru; to je najveća moguća organizacija materije u Nebadonu. Ovih sto oblika materije sastoji se od obične serije u kojoj se jedan do sto elektrona vrti oko središnje i relativno kompaktne jezgre. To je ta uredna i pouzdana povezanost različitih energija koje grade materiju.

Neće svaki svijet pokazati stoprepoznatljivih elemenata na površini, ali oni su negdje prisutni ili su bili prisutni, ili su u procesu evolucije. Uvjeti koji okružuju porijeklo i naknadnu evoluciju planeta utvrđuju koliko će od stotinu atomskih vrsta biti vidljivi. Teži atomi ne nalaze se na površini mnogih svjetova. Čak i na Urantiji poznati teži elementi ispoljavaju tendenciju da se raspadaju na komade, kao što je prikazano u primjeru radija.

7. ATOMIC MATTER

42:7.1 (477.3) The formation of all matter is on the order of the solar system. There is at the center of every minute universe of energy a relatively stable, comparatively stationary, nuclear portion of material existence. This central unit is endowed with a threefold possibility of manifestation. Surrounding this energy center there whirl, in endless profusion but in fluctuating circuits, the energy units which are faintly comparable to the planets encircling the sun of some starry group like your own solar system.

42:7.2 (477.4) Within the atom the electrons revolve about the central proton with about the same comparative room the planets have as they revolve about the sun in the space of the solar system. There is the same relative distance, in comparison with actual size, between the atomic nucleus and the inner electronic circuit as exists between the inner planet, Mercury, and your sun.

42:7.3 (477.5) The electronic axial revolutions and their orbital velocities about the atomic nucleus are both beyond the human imagination, not to mention the velocities of their component ultimatons. The positive particles of radium fly off into space at the rate of ten thousand miles a second, while the negative particles attain a velocity approximating that of light.

42:7.4 (477.6) The local universes are of decimal construction. There are just one hundred distinguishable atomic materializations of space-energy in a dual universe; that is the maximum possible organization of matter in Nebadon. These one hundred forms of matter consist of a regular series in which from one to one hundred electrons revolve around a central and relatively compact nucleus. It is this orderly and dependable association of various energies that constitutes matter.

42:7.5 (477.7) Not every world will show one hundred recognizable elements at the surface, but they are somewhere present, have been present, or are in process of evolution. Conditions surrounding the origin and subsequent evolution of a planet determine how many of the one hundred atomic types will be observable. The heavier atoms are not found on the surface of many worlds. Even on Urantia the known heavier elements manifest a tendency to fly to pieces, as is illustrated by radium behavior.

Stabilnost atoma ovisi o broju električki neaktivnih neutrona u središnjem tijelu. Kemijsko ponašanje je u potpunosti ovisno o aktivnosti slobodno vrtećih elektrona.

U Orvontonu nikada nije bilo moguće prirodno okupiti više od stotinu orbitalnih elektrona u jednom atomskom sustavu. Kad se sto i jedan umjetno uvede u orbitalno područje, rezultat je uvijek trenutačno narušavanje središnjeg protona s divljom disperzijom elektrona i drugih oslobođenih energija.

Dok atom može sadržavati jedan do sto orbitalnih elektrona, samo vanjskih deset elektrona u većim atomima se vrti oko središnje jezgre kao zasebna i odvojena tijela koja nenarušeno i kompaktno rotiraju u preciznim i određenim putanjama. Trideset elektrona najbližih centru teško se mogu uočiti ili detektirati kao zasebna i organizirana tijela. Taj isti usporedni odnos elektroničkog ponašanja u odnosu na nuklearnu blizinu se postiže u svim atomima bez obzira na broj elektrona u sadržaju. Bliže jezgri, manje je elektroničke individualnosti. Valoviti energetski produžetak elektrona može biti toliko raširen da zauzme cijele niže atomske putanje; posebno je to istina kod elektrona najbližih atomskoj jezgri.

Trideset orbitalnih elektrona u samoj unutrašnjosti imaju individualnost, ali njihovi energetski sustavi imaju tendenciju da se miješaju protežući se od elektrona do elektrona i gotovo iz orbite u orbitu. Sljedećih trideset elektrona čine drugu obitelj ili energetska zonu, a imaju i izraženije individualnosti, tijela materije koje vrše potpuniju kontrolu nad svojim pripadajućim energetskim sustavima. Sljedećih trideset elektrona koji pripadaju trećoj energetskoj zoni, još su više individualizirani i rotiraju u distinktnijim i određenijim putanjama. Posljednjih deset elektrona, prisutnih u samo deset najtežih elemenata, posjeduju dostojanstvo neovisnosti, te su stoga u mogućnosti da pobjegnu više ili manje slobodno od kontrole matične jezgre. Uz minimalne razlike u temperaturi i tlaku, članovi ove četvrte i najudaljenije skupine elektrona mogu pobjeći iz stiska središnje jezgre, kao što je ilustrirano u spontanom narušavanju urana i njemu srodnih elemenata.

Prvih dvadeset sedam atoma, oni koji sadrže jedan do dvadeset sedam orbitalnih elektrona, se lakše mogu razumjeti od ostalih. Od dvadeset osmog atoma naviše, nailazimo na sve više i više nepredvidljivosti navodne prisutnosti Bezuvjetnog Apsoluta. No, jedan dio ove elektroničke nepredvidljivosti je uzrokovan razlikom između ultimatoničkih aksijalnih brzina okretanja kao i neobjašnjivom "sažimajućom" sklonošću

42:7.6 (477.8) Stability of the atom depends on the number of electrically inactive neutrons in the central body. Chemical behavior is wholly dependent on the activity of the freely revolving electrons.

42:7.7 (478.1) In Orvonton it has never been possible naturally to assemble over one hundred orbital electrons in one atomic system. When one hundred and one have been artificially introduced into the orbital field, the result has always been the instantaneous disruption of the central proton with the wild dispersion of the electrons and other liberated energies.

42:7.8 (478.2) While atoms may contain from one to one hundred orbital electrons, only the outer ten electrons of the larger atoms revolve about the central nucleus as distinct and discrete bodies, intactly and compactly swinging around on precise and definite orbits. The thirty electrons nearest the center are difficult of observation or detection as separate and organized bodies. This same comparative ratio of electronic behavior in relation to nuclear proximity obtains in all atoms regardless of the number of electrons embraced. The nearer the nucleus, the less there is of electronic individuality. The wavelike energy extension of an electron may so spread out as to occupy the whole of the lesser atomic orbits; especially is this true of the electrons nearest the atomic nucleus.

42:7.9 (478.3) The thirty innermost orbital electrons have individuality, but their energy systems tend to intermingle, extending from electron to electron and well-nigh from orbit to orbit. The next thirty electrons constitute the second family, or energy zone, and are of advancing individuality, bodies of matter exerting a more complete control over their attendant energy systems. The next thirty electrons, the third energy zone, are still more individualized and circulate in more distinct and definite orbits. The last ten electrons, present in only the ten heaviest elements, are possessed of the dignity of independence and are, therefore, able to escape more or less freely from the control of the mother nucleus. With a minimum variation in temperature and pressure, the members of this fourth and outermost group of electrons will escape from the grasp of the central nucleus, as is illustrated by the spontaneous disruption of uranium and kindred elements.

42:7.10 (478.4) The first twenty-seven atoms, those containing from one to twenty-seven orbital electrons, are more easy of comprehension than the rest. From twenty-eight upward we encounter more and more of the unpredictability of the supposed presence of the Unqualified Absolute. But some of this electronic unpredictability is due to differential ultimatonic axial revolutionary velocities and to the unexplained "huddling"

ultimatona. Ostali utjecaji - fizički, električni, magnetski i gravitacijski - također djeluju u proizvodnji varijabli elektroničkog ponašanja. Atomi su stoga slični ljudima po predvidljivosti. Statističari mogu objaviti zakone koji reguliraju velik broj bilo atoma ili osoba, ali ovi zakoni ne vrijede za svaki pojedini atom ili osobu.

proclivity of ultimatons. Other influences — physical, electrical, magnetic, and gravitational — also operate to produce variable electronic behavior. Atoms therefore are similar to persons as to predictability. Statisticians may announce laws governing a large number of either atoms or persons but not for a single individual atom or person.

8. ATOMSKA KOHEZIJA

Dok je gravitacija jedan od nekoliko čimbenika koji zajednički drže na okupu maleni atomski energetski sustav, tu je prisutna među tim osnovnim fizikalnim jedinicama i jedna snažna i nepoznata energija, tajna njihove osnovne konstrukcije i konačnog ponašanja, sila koja još nije otkrivena na Urantiji. Ovaj univerzalni utjecaj prožima sav prostor obuhvaćen ovom sitnom organizacijom energije.

Međuelektronski prostor atoma nije prazan. Širom atoma ovaj međuelektronski prostor je aktiviran valovitim manifestacijama koje su savršeno sinkronizirane s elektroničkom brzinom u ultimatoničkim okretajima. Ovom silom u potpunosti ne dominiraju vaši priznati zakoni pozitivne i negativne privlačnosti; njezino ponašanje je, dakle, ponekad nepredvidljivo. Ovaj neimenovani utjecaj čini se da je reakcija prostor-sile Bezuvjetnog Apsoluta.

Nabijeni protoni i neutralni neutroni iz jezgre atoma se drže na okupu zahvaljujući naizmjeničnom djelovanju mezotrona, čestice materije koja je 180 puta teža od elektrona. Bez tog aranžmana električno nabijeni protoni bi razorili atomsku jezgru.

Kako su atomi sastavljeni, ni električne ni gravitacijske sile ne mogu držati jezgru zajedno. Integritet jezgre se održava uzajamnom povezujućom funkcijom mezotrona, koji je u stanju držati nabijene i neutralne čestice zajedno, zahvaljujući superiornoj snazi sile-mase i njihovom daljnjem funkcioniranju koje uzrokuje stalno mijenjanje mjesta protona i neutrona. Mezotron uzrokuje da se električni naboj nuklearnih čestica neprestano baca natrag i naprijed između protona i neutrona. U jednom infinitezimalnom dijelu sekunde, određena nuklearna čestica je nabijeni proton dok je u sljedećem nenabijeni neutron. I ova izmjenjujuća stanja energije su tako nevjerojatno brza da je električni naboj lišen svake prilike da funkcionira kao razoran utjecaj. Tako mezotron djeluje kao "energetski prijevoznik", čestica koja uveliko doprinosi nuklearnoj stabilnosti atoma.

Prisutnost i funkcija mezotrona također

8. ATOMIC COHESION

42:8.1 (478.5) While gravity is one of several factors concerned in holding together a tiny atomic energy system, there is also present in and among these basic physical units a powerful and unknown energy, the secret of their basic constitution and ultimate behavior, a force which remains to be discovered on Urantia. This universal influence permeates all the space embraced within this tiny energy organization.

42:8.2 (478.6) The interelectronic space of an atom is not empty. Throughout an atom this interelectronic space is activated by wavelike manifestations which are perfectly synchronized with electronic velocity and ultimatonic revolutions. This force is not wholly dominated by your recognized laws of positive and negative attraction; its behavior is therefore sometimes unpredictable. This unnamed influence seems to be a space-force reaction of the Unqualified Absolute.

42:8.3 (479.1) The charged protons and the uncharged neutrons of the nucleus of the atom are held together by the reciprocating function of the mesotron, a particle of matter 180 times as heavy as the electron. Without this arrangement the electric charge carried by the protons would be disruptive of the atomic nucleus.

42:8.4 (479.2) As atoms are constituted, neither electric nor gravitational forces could hold the nucleus together. The integrity of the nucleus is maintained by the reciprocal cohering function of the mesotron, which is able to hold charged and uncharged particles together because of superior force-mass power and by the further function of causing protons and neutrons constantly to change places. The mesotron causes the electric charge of the nuclear particles to be incessantly tossed back and forth between protons and neutrons. At one infinitesimal part of a second a given nuclear particle is a charged proton and the next an uncharged neutron. And these alternations of energy status are so unbelievably rapid that the electric charge is deprived of all opportunity to function as a disruptive influence. Thus does the mesotron function as an "energy-carrier" particle which mightily contributes to the nuclear stability of the atom.

42:8.5 (479.3) The presence and function of the

objašnjavaju drugu atomsku zagonetku. Kada atomi dijele radioaktivno, oni emitiraju daleko više energije nego što bi se očekivalo. Taj višak zračenja potječe od razbijanja mezotrona, "energetskog nosioca", koji time postaje puki elektron. Raspad mezotrona također prati emisija određenih manjih čestica bez naboja.

Mezotron objašnjava neka kohezivna svojstva atomske jezgre, ali on ne objašnjava koheziju protona sa protonom, niti prijanjanje neutrona sa neutronom. Paradoksalna i moćna sila atomskog kohezivnog integriteta je oblik energije još neotkriven na Urantiji.

Ovih mezotrona ima u izobilju u svemirskim zrakama koje se neprestano sudaraju sa vašom planetom.

9. PRIRODNA FILOZOFIJA

Nije samo religija dogmatska; prirodna filozofija je jednako tako sklona dogmatizmu. Kada je poznati religiozni učitelj zaključio da je broj sedam od temeljne važnosti u prirodi, jer postoji sedam otvora u ljudskoj glavi, da je znao više kemije, mogao je zagovarati takvo vjerovanje utemeljeno na stvarnim fenomenima fizičkog svijeta. U svim fizičkim svemirima vremena i prostora, bez obzira na sveopće očitovanje decimalnog sustava energije, tu je sveprisutni podsjetnik stvarnosti sedmostruke elektroničke organizacije predmaterije.

Broj sedam je u osnovni centralnog svemira i duhovnog sustava svojstvenih prijenosa osobina, ali je broj deset, decimalni sustav, svojstven energiji, materiji i materijalnoj tvorevini. Ipak atomski svijet pokazuje određenu periodičnu karakterizaciju koja se ponavlja u skupinama od po sedam - biljeg ovog materijalnog svijeta koji govori o njegovom vrlo dalekom duhovnom podrijetlu.

Ova sedmerostruka dosljednost kreativne konstitucije očituje se u kemijskim domenama kao ponavljanje sličnih fizikalnih i kemijskih svojstava u odvojenim periodima obilježenim brojem sedam kad se osnovni elementi rasporede po redoslijedu atomskih težina. Kad se Urantijini kemijski elementi tako rasporede u nizu, bilo koja kvaliteta ili svojstvo skloni su ponavljanju nakon svakih sedam elemenata. To periodično ponavljanje osobina nakon svakih sedam elemenata javlja se sve manje i u varijacijama u cijeloj kemijskoj tablici, a najvidljivije je u prvim ili lakšim atomskim grupacijama. Ako počnete od bilo kojeg elementa i obratite pozornost na bilo koje svojstvo, ono će se

mesotron also explains another atomic riddle. When atoms perform radioactively, they emit far more energy than would be expected. This excess of radiation is derived from the breaking up of the mesotron "energy carrier," which thereby becomes a mere electron. The mesotronic disintegration is also accompanied by the emission of certain small uncharged particles.

42:8.6 (479.4) The mesotron explains certain cohesive properties of the atomic nucleus, but it does not account for the cohesion of proton to proton nor for the adhesion of neutron to neutron. The paradoxical and powerful force of atomic cohesive integrity is a form of energy as yet undiscovered on Urantia.

42:8.7 (479.5) These mesotrons are found abundantly in the space rays which so incessantly impinge upon your planet.

9. NATURAL PHILOSOPHY

42:9.1 (479.6) Religion is not alone dogmatic; natural philosophy equally tends to dogmatize. When a renowned religious teacher reasoned that the number seven was fundamental to nature because there are seven openings in the human head, if he had known more of chemistry, he might have advocated such a belief founded on a true phenomenon of the physical world. There is in all the physical universes of time and space, notwithstanding the universal manifestation of the decimal constitution of energy, the ever-present reminder of the reality of the sevenfold electronic organization of prematter.

42:9.2 (479.7) The number seven is basic to the central universe and the spiritual system of inherent transmissions of character, but the number ten, the decimal system, is inherent in energy, matter, and the material creation. Nevertheless the atomic world does display a certain periodic characterization which recurs in groups of seven — a birthmark carried by this material world indicative of its far-distant spiritual origin.

42:9.3 (480.1) This sevenfold persistence of creative constitution is exhibited in the chemical domains as a recurrence of similar physical and chemical properties in segregated periods of seven when the basic elements are arranged in the order of their atomic weights. When the Urantia chemical elements are thus arranged in a row, any given quality or property tends to recur by sevens. This periodic change by sevens recurs diminishingly and with variations throughout the entire chemical table, being most markedly observable in the earlier or lighter atomic groupings. Starting from any one element, after noting some one property, such a quality will change for six consecutive

promijeniti u šest uzastopnih elemenata, ali kad dođete do osmog, možete uočiti ponavljanja izvornog svojstva, odnosno utvrditi da je osmi kemijski aktivni element nalik prvom, deveti drugom i tako dalje. Takva činjenica fizičkog svijeta nedvojbeno ukazuje na sedmostruku građu ancesstralne energije i ukazuje na temeljnu stvarnost sedmostrukih raznolikosti tvorevina vremena i prostora. Čovjek također treba imati na umu da postoji sedam boja u prirodnom spektru.

No, nisu sve pretpostavke prirodne filozofije istinite; jedan primjer je hipotetski eter, koji predstavlja čovjekov genijalan pokušaj da objedini svoje neznanje svemirskih fenomena. Filozofija svemira ne može biti zasnovana na promatranjima tzv znanosti. Kad se takva metamorfoza ne bi mogla vidjeti, znanstvenik bi bio sklon zanijekati mogućnost razvijanja leptira iz gusjenice.

Fizička stabilnost povezana s biološkom elastičnošću je prisutna u prirodi samo zbog gotovo beskonačne mudrosti Glavnih Arhitekata stvaranja. Ništa manje od transcendentalne mudrosti nije moglo dizajnirati jedinice materije koje su u isto vrijeme tako stabilne i tako učinkovito fleksibilne.

10. UNIVERZALNI NEDUHOVNI ENERGETSKI SUSTAVI (SUSTAVI MATERIJALNOG UMA)

Beskrajni domet relativne kozmičke stvarnosti od apsolutnosti Rajske monote do apsolutnosti prostornog potencijala, govori o određenim evolucijskim odnosima u neduhovnim stvarnostima Prvog Izvora i Centra - onim stvarnostima koje se skrivaju u prostornom potencijalu, otkrivaju u monoti i koje se privremeno obznanjuju na interventnim kozmičkim razinama. Ovaj je vječni ciklus energije koji je spojen u krug Oca svih svemira apsolutan, a ono što je apsolutno, to se ne može ekspanzirati ni u činjenici niti u vrijednosti; ipak Primarni Otac je čak i u ovom času - kao i uvijek - samo-realizirajući u rastućoj areni vremena i prostora i onih značenja koja nadilaze vrijeme i prostor, poprišta promjenljivih odnosa pri kojima se energija-materija sve više podvrgava nadkontroli živog i božanskog duha kroz iskustvenu težnju živog i osobnog uma.

Univerzalne neduhovne energije su ponovo dovedene u vezu u živim sustavima nestvoriteljskih umova na različitim razinama, od kojih se neke mogu ovako prikazati:

1. *Umovi prije Pomoćnih Duhova.* Ta razina

elements, but on reaching the eighth, it tends to reappear, that is, the eighth chemically active element resembles the first, the ninth the second, and so on. Such a fact of the physical world unmistakably points to the sevenfold constitution of ancestral energy and is indicative of the fundamental reality of the sevenfold diversity of the creations of time and space. Man should also note that there are seven colors in the natural spectrum.

42:9.4 (480.2) But not all the suppositions of natural philosophy are valid; for example, the hypothetical ether, which represents an ingenious attempt of man to unify his ignorance of space phenomena. The philosophy of the universe cannot be predicated on the observations of so-called science. If such a metamorphosis could not be seen, a scientist would be inclined to deny the possibility of developing a butterfly out of a caterpillar.

42:9.5 (480.3) Physical stability associated with biologic elasticity is present in nature only because of the well-nigh infinite wisdom possessed by the Master Architects of creation. Nothing less than transcendental wisdom could ever design units of matter which are at the same time so stable and so efficiently flexible.

10. UNIVERSAL NONSPIRITUAL ENERGY SYSTEMS (MATERIAL MIND SYSTEMS)

42:10.1 (480.4) The endless sweep of relative cosmic reality, from the absoluteness of Paradise monota to the absoluteness of space potency, is suggestive of certain evolutions of relationship in the nonspiritual realities of the First Source and Center — those realities which are concealed in space potency, revealed in monota, and provisionally disclosed on intervening cosmic levels. This eternal cycle of energy, being circuited in the Father of universes, is absolute and, being absolute, is expansile in neither fact nor value; nevertheless the Primal Father is even now — as always — self-realizing of an ever-expanding arena of time-space, and of time-space-transcended, meanings, an arena of changing relationships wherein energy-matter is being progressively subjected to the overcontrol of living and divine spirit through the experiential striving of living and personal mind.

42:10.2 (480.5) The universal nonspiritual energies are reassociated in the living systems of non-Creator minds on various levels, certain of which may be depicted as follows:

42:10.3 (480.6) 1. *Preadjutant-spirit minds.* This level

uma je neiskustvena i na naseljenim svjetovima njome upravljaju Glavni Fizički Kontrolori. To je mehanički um, intelekt koji je nesposoban primiti znanje i koji postoji u najprimitivnijim oblicima materijalnog života, a neučeći um djeluje i na mnogim razinama osim razine primitivnog planetarnog života.

2. *Umovi sa Pomoćnim Duhovima.* Ta služba Majčinskog Duha lokalnog svemira funkcionira kroz sedam pomoćnih duhova uma na učećoj (nemehaničkoj) razini materijalnog uma. Na ovoj razini materijalni um stječe iskustvo: kao podljudski (životinjski) intelekt u prvih pet pomoćnika; kao ljudski (moralni) intelekt u sedam pomoćnika; kao nadljudski (u srednjim bićima) intelekt u posljednja dva pomoćnika.

3. *Evoluirajući morontija umovi* - proširena svijest evoluirajućih ličnosti u uzlaznim karijerama lokalnog svemira. To je darivanje Majčinskog Duha lokalnog svemira u suradnji sa Sinom Stvoriteljem. Ova razina uma podrazumijeva organizaciju morontija tipa životnog vozila, sintezu materijalnog i duhovnog koju sprovode Morontija Nadzornici Sile lokalnog svemira. Morontija um djeluje različito u odgovoru na 570 razina morontija života, otkrivajući sve veći asocijativni kapacitet sa kozmičkim umom na višim razinama postignuća. To je evolucijski tijek smrtnih stvorenja, ali um nemorontijalnog reda je također dar Svemirskog Sina i Svemirskog Duha nemorontijalnoj djeci lokalnih tvorevina.

Kozmički um. To je sedmerostruko raznolik um vremena i prostora, a svakoj njegovoj fazi služi jedan od Sedam Glavnih Duhova u jednom od sedam supersvemira. Kozmički um obuhvaća sve razine konačnih umova i on se iskustveno koordinira s evolucijsko-božanskim razinama Vrhovnog Uma i transcendentarno s egzistencijalnim razinama apsolutnog uma - izravnim krugovima Združenog Činitelja.

Na Raju, um je apsolutan; u Havoni, apsonitan; u Orvontonu, konačan. Um uvijek podrazumijeva prisutnost- djelovanje žive službe plus raznolike energetske sustave, a toje istina kad je riječ o svim razinama i svih vrstama uma. No, izvan kozmičkog uma postaje sve teže prikazati odnose koji vladaju između uma i neduhovne energije. Havonski um je podapsolutan ali superevolucijski; kako je egzistencijalno-iskustven, on je bliže apsonitnom nego bilo kojem drugom konceptu koji vam je otkriven. Rajski um je izvan ljudskog razumijevanja; on je egzistencijalan, neprostoran i nevremenski. Ipak, sve ove razine uma su u sjeni sveopće prisutnosti Združenog Činitelja - umno-gravitacijskog privačnog djelovanja Boga uma na Raju.

of mind is nonexperiencing and on the inhabited worlds is ministered by the Master Physical Controllers. This is mechanical mind, the nonteachable intellect of the most primitive forms of material life, but the nonteachable mind functions on many levels beside that of primitive planetary life.

42:10.4 (481.1) 2. *Adjutant-spirit minds.* This is the ministry of a local universe Mother Spirit functioning through her seven adjutant mind-spirits on the teachable (nonmechanical) level of material mind. On this level material mind is experiencing: as subhuman (animal) intellect in the first five adjutants; as human (moral) intellect in the seven adjutants; as superhuman (midwayer) intellect in the last two adjutants.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolving morontia minds* — the expanding consciousness of evolving personalities in the local universe ascending careers. This is the bestowal of the local universe Mother Spirit in liaison with the Creator Son. This mind level connotes the organization of the morontia type of life vehicle, a synthesis of the material and the spiritual which is effected by the Morontia Power Supervisors of a local universe. Morontia mind functions differentially in response to the 570 levels of morontia life, disclosing increasing associative capacity with the cosmic mind on the higher levels of attainment. This is the evolutionary course of mortal creatures, but mind of a nonmorontia order is also bestowed by a Universe Son and a Universe Spirit upon the nonmorontia children of the local creations.

42:10.6 (481.3) *The cosmic mind.* This is the sevenfold diversified mind of time and space, one phase of which is ministered by each of the Seven Master Spirits to one of the seven superuniverses. The cosmic mind encompasses all finite-mind levels and co-ordinates experientially with the evolutionary-deity levels of the Supreme Mind and transcendentally with the existential levels of absolute mind — the direct circuits of the Conjoint Actor.

42:10.7 (481.4) On Paradise, mind is absolute; in Havona, absonite; in Orvonton, finite. Mind always connotes the presence-activity of living ministry plus varied energy systems, and this is true of all levels and of all kinds of mind. But beyond the cosmic mind it becomes increasingly difficult to portray the relationships of mind to nonspiritual energy. Havona mind is subabsolute but superevolutionary; being existential-experiential, it is nearer the absonite than any other concept revealed to you. Paradise mind is beyond human understanding; it is existential, nonspatial, and nontemporal. Nevertheless, all of these levels of mind are overshadowed by the universal presence of the Conjoint Actor — by the mind-gravity grasp of the God of mind on Paradise.

11. SVEMIRSKI MEHANIZMI

U procjeni i prepoznavanju uma trebate imati na umu da svemir nije ni mehanički ni čaroban; on je prozvod svijesti i mehanizam pravosuđa. No, dok u praktičnoj primjeni, zakoni prirode djeluju u okvirima koji mogu djelovati kao dvojne oblasti fizičkog i duhovnog, u stvarnosti oni su jedno. Prvi Izvor i Centar je prvobitni uzrok svih materijalizacija i u isto vrijeme prvi i konačni Otac svih duhova. Rajski Otac pojavljuje se osobno u van-Havonskim svemirima samo kao čista energija i čisti duh - kao Misaoni Ispravljači i druge slične fragmentacije.

Mehanizmi ne dominiraju apsolutno u sveukupnoj tvorevini; svemir nad svemirima *u totalu* je isplaniran pomoću uma, načinjen pomoću uma i administrativno upravljan pomoću uma. Ali božanski mehanizam svemira nad svemirima je suviše savršen za znanstvene metode konačnog uma čovjeka koji ne raspoznaje ni traga dominacije beskonačnog uma. Kad je riječ o ovom stvaranju, upravljanju i održavanju, um nije ni materijalni um ni um stvorenja; to je duh-um koji funkcionira na i od stvariteljskih razina božanske stvarnosti.

Sposobnost prepoznavanja i otkrivanja uma u kozmičkim mehanizmima u cijelosti ovisi o sposobnosti, opsegu i kapacitetu uma istraživača koji se bavi takvim zadatkom promatranja. Vremensko-prostorni umovi, organizirani iz energija vremena i prostora, podliježu mehanizmima vremena i prostora.

Kretanja i svemirska gravitacija su blizanci-aspekti bezličnog vremensko-prostornog mehanizma svemira nad svemirima. Razine gravitacijskog reagiranja duha, uma i materije su prilično neovisne o vremenu, ali samo istinski nivoi stvarnosti su neovisni od prostora (neprostorni). Više razine uma svemira - razine duha-uma - mogu također biti neprostorne, ali razine materijalnog uma, kao što je ljudski um, odgovaraju na interakcije kozmičke gravitacije i gube tu gravitacijsku responsivnost samo ovisno u mjeri svoje identifikacije s duhom. Razine stvarnosti duha se mogu prepoznati po njihovom sadržaju duha i duhovnosti u vremenu i prostoru se mjeri se obrnuto proporcionalno sa linearno-gravitacijskom reaktivnošću.

Linearno-gravitacijska responsivnost je kvantitativna mjera neduhovne energije. Sva masa - organizirana energija - podliježe ovom privlačnom djelovanju osim kad gibanje i um djeluju na nju. Linearna gravitacija je kratko dometna kohezivna sila makrokosmosa, nešto

11. UNIVERSE MECHANISMS

42:11.1 (481.5) In the evaluation and recognition of mind it should be remembered that the universe is neither mechanical nor magical; it is a creation of mind and a mechanism of law. But while in practical application the laws of nature operate in what seems to be the dual realms of the physical and the spiritual, in reality they are one. The First Source and Center is the primal cause of all materialization and at the same time the first and final Father of all spirits. The Paradise Father appears personally in the extra-Havona universes only as pure energy and pure spirit — as the Thought Adjusters and other similar fragmentations.

42:11.2 (481.6) Mechanisms do not absolutely dominate the total creation; the universe of universes *in toto* is mind planned, mind made, and mind administered. But the divine mechanism of the universe of universes is altogether too perfect for the scientific methods of the finite mind of man to discern even a trace of the dominance of the infinite mind. For this creating, controlling, and upholding mind is neither material mind nor creature mind; it is spirit-mind functioning on and from creator levels of divine reality.

42:11.3 (482.1) The ability to discern and discover mind in universe mechanisms depends entirely on the ability, scope, and capacity of the investigating mind engaged in such a task of observation. Time-space minds, organized out of the energies of time and space, are subject to the mechanisms of time and space.

42:11.4 (482.2) Motion and universe gravitation are twin facets of the impersonal time-space mechanism of the universe of universes. The levels of gravity response for spirit, mind, and matter are quite independent of time, but only true spirit levels of reality are independent of space (nonspatial). The higher mind levels of the universe — the spirit-mind levels — may also be nonspatial, but the levels of material mind, such as human mind, are responsive to the interactions of universe gravitation, losing this response only in proportion to spirit identification. Spirit-reality levels are recognized by their spirit content, and spirituality in time and space is measured inversely to the linear-gravity response.

42:11.5 (482.3) Linear-gravity response is a quantitative measure of nonspirit energy. All mass — organized energy — is subject to this grasp except as motion and mind act upon it. Linear gravity is the short-range cohesive force of the macrocosmos somewhat as the forces of intra-

kao što su sile unutar atomske kohezije kratko dometne sile mikrokosmosa. Fizička materijalizirana energija, organizirana kao takozvana materija, ne može putovati prostorom a da ne izazove reakciju linearne gravitacije. Iako je takva gravitacijska responsivnost izravno proporcionalna masi, tako je modificirana međuprostorom da je konačni rezultat jedino gruba aproksimiran u obrnutoj proporciji s kvadratom udaljenosti. Prostor na kraju pobjeđuje linearnu gravitaciju zbog toga što su u njemu prisutni antigravitacijski utjecaji brojnih nadmaterijalnih sila koje neutraliziraju djelovanje gravitacije i svih odgovora na nju.

Izuzetno složeni i jako automatski-djelujući kozmički mehanizmi uvijek imaju tendenciju da prikriju prisutnost stvaralačkog ili kreativnog unutarnjeg uma od bilo koje i od svih inteligencija koje su daleko ispod kozmičkih razina prirode i kapaciteta samog mehanizma. Stoga je neizbježno da viši svemirski mehanizmi moraju djelovati bezumno nižim redovima stvorenja. Jedina moguća iznimka takvom zaključku bi bila implikacija umnosti u čudesnom fenomenu *prividno samo-održavajućeg svemira* - ali to je stvar filozofije, a ne stvarnog iskustva.

Budući da um koordinira svemirom, svemirski mehanizmi ne mogu biti fiksni. Fenomen progresivne evolucije povezan s kozmičkim samo- održavanjem je univerzalan. Evolucijski kapacitet svemira je neiscrpan u beskrajnosti svoje spontanosti. Napredak u skladnu cjelinu, sve veća iskustvena sinteza superimponirana nad sve većom složenosti odnosa, može se izvesti samo iz svrsishodnog i dominantnog uma.

Što je viši svemirski um povezan sa bilo kojom kozmičkom pojavom, to je teže nižim vrstama uma da ga otkriju. A budući da je um svemirskog mehanizma kreativni duh-um (čak i sama umnost Beskonačnog), njega nikada ne mogu otkriti ili razaznati umovi nižih razina svemira, a još manje najniži um, ljudski. Evoluirani životinjski um, dok prirodno traži Boga, nije sam po sebi svojstveno bogoznajući.

12. UZORAK I OBLIČJE - DOMINACIJA UMA

Evolucija mehanizama podrazumijeva i ukazuje na skrivenu prisutnost i dominaciju kreativnog uma. Sposobnost smrtnog intelekta da zamisli, dizajnira i izradi automatske mehanizme ukazuje na superiorne, kreativne i svrsishodne

atomic cohesion are the short-range forces of the microcosmos. Physical materialized energy, organized as so-called matter, cannot traverse space without affecting linear-gravity response. Although such gravity response is directly proportional to mass, it is so modified by intervening space that the final result is no more than roughly approximated when expressed as inversely according to the square of the distance. Space eventually conquers linear gravitation because of the presence therein of the antigravity influences of numerous supermaterial forces which operate to neutralize gravity action and all responses thereto.

42:11.6 (482.4) Extremely complex and highly automatic-appearing cosmic mechanisms always tend to conceal the presence of the originate or creative indwelling mind from any and all intelligences very far below the universe levels of the nature and capacity of the mechanism itself. Therefore is it inevitable that the higher universe mechanisms must appear to be mindless to the lower orders of creatures. The only possible exception to such a conclusion would be the implication of mindedness in the amazing phenomenon of an *apparently self-maintaining universe* — but that is a matter of philosophy rather than one of actual experience.

42:11.7 (482.5) Since mind co-ordinates the universe, fixity of mechanisms is nonexistent. The phenomenon of progressive evolution associated with cosmic self-maintenance is universal. The evolutionary capacity of the universe is inexhaustible in the infinity of spontaneity. Progress towards harmonious unity, a growing experiential synthesis superimposed on an ever-increasing complexity of relationships, could be effected only by a purposive and dominant mind.

42:11.8 (482.6) The higher the universe mind associated with any universe phenomenon, the more difficult it is for the lower types of mind to discover it. And since the mind of the universe mechanism is creative spirit-mind (even the mindedness of the Infinite), it can never be discovered or discerned by the lower-level minds of the universe, much less by the *lowest* mind of all, the human. The evolving animal mind, while naturally God-seeking, is not alone and of itself inherently God-knowing.

12. PATTERN AND FORM — MIND DOMINANCE

42:12.1 (483.1) The evolution of mechanisms implies and indicates the concealed presence and dominance of creative mind. The ability of the mortal intellect to conceive, design, and create automatic mechanisms demonstrates the

osobine čovjekova uma kao dominantnog utjecaja na planeti. Um uvijek poseže prema:

1. Stvaranju materijalnih mehanizama.
2. Otkriću skrivenih tajni.
3. Istraživanju udaljenih situacija.
4. Formulaciji mentalnih sustava.
5. Postizanju ciljeva mudrosti.
6. Dostizanju razina duha.

7. Ostvarenju božanskih sudbina - vrhovnih, krajnjih i apsolutnih.

Um je uvijek kreativan. Umno obdarenje pojedine životinje, smrtnog čovjeka, morontija bića, uzlaznog bića duha ili bića koje je postiglo konačnost je uvijek u stanju proizvesti prikladno i korisno tijelo koje može poslužiti u svrhu identiteta živog bića. Ali prisutnost fenomena ličnosti ili uzorak identiteta, kao takav, nije manifestacija energije, bilo fizičke, umne ili duhovne. Obličje ličnosti je aspekt živog bića koji je uzorak; to podrazumijeva *aranžman* energija, i to, uz život i gibanje, je *mehanizam* postojanja stvorenja.

Čak i bića duha imaju obličje, a ta obličja duha (uzorci) su stvarni. Čak i najviše vrste ličnosti duha imaju obličja - prisutnosti ličnosti koje su u svakom smislu analogne prisutnostima smrtnih tijela na Urantiji. Gotovo sva bića koja se susreću u sedam supersvemira posjeduju obličja. No, tu je nekoliko iznimaka od ovog općeg pravila: Misaoni Ispravljači čini se dobiju oblik tek nakon fuzije s preživjelim dušama svojih smrtnih suradnika. Osamljeni Glasnici, Nadahnuti Duhovi Trojstva, Osobni Pomoćnici Beskonačnog Duha, Gravitacijski Glasnici, Transcendentalni Snimači i neki drugi su bez vidljiva obličja. Ali to su primjeri malobrojnih izuzetaka; velika većina ima istinska obličja ličnosti, obrasce koji su individualno obilježeni, koji su prepoznatljivi i osobno se mogu razlikovati.

Veza između kozmičkog uma i službe pomoćnika uma-duha razvija prikladno fizičko boravište koje služi evoluirajućem ljudskom biću. Isto tako čini morontija um kada individualizira morontija obličje za sve preživjele smrtnike. Kako je smrtno tijelo osobno i karakteristično za svakog čovjeka, tako da će morontija obličje biti vrlo individualno i adekvatno obilježeno kreativnim umom koji nad njim dominira. Ne postoje dva morontija obličja koja su sličnija nego bilo koja dva ljudska tijela. Morontija Nadzornici Snage sponzoriraju, a sudjelujući serafi daju, nediferencirani morontija materijal pomoću kojeg morontija život može početi raditi. I nakon

superior, creative, and purposive qualities of man's mind as the dominant influence on the planet. Mind always reaches out towards:

- 42:12.2 (483.2) 1. Creation of material mechanisms.
- 42:12.3 (483.3) 2. Discovery of hidden mysteries.
- 42:12.4 (483.4) 3. Exploration of remote situations.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formulation of mental systems.
- 42:12.6 (483.6) 5. Attainment of wisdom goals.
- 42:12.7 (483.7) 6. Achievement of spirit levels.

42:12.8 (483.8) 7. The accomplishment of divine destinies — supreme, ultimate, and absolute.

42:12.9 (483.9) Mind is always creative. The mind endowment of an individual animal, mortal, morontian, spirit ascender, or finality attainer is always competent to produce a suitable and serviceable body for the living creature identity. But the presence phenomenon of a personality or the pattern of an identity, as such, is not a manifestation of energy, either physical, mental, or spiritual. The personality form is the *pattern* aspect of a living being; it connotes the *arrangement* of energies, and this, plus life and motion, is the *mechanism* of creature existence.

42:12.10 (483.10) Even spirit beings have form, and these spirit forms (patterns) are real. Even the highest type of spirit personalities have forms — personality presences in every sense analogous to Urantia mortal bodies. Nearly all beings encountered in the seven superuniverses are possessed of forms. But there are a few exceptions to this general rule: Thought Adjusters appear to be without form until after fusion with the surviving souls of their mortal associates. Solitary Messengers, Inspired Trinity Spirits, Personal Aids of the Infinite Spirit, Gravity Messengers, Transcendental Recorders, and certain others are also without discoverable form. But these are typical of the exceptional few; the great majority have bona fide personality forms, forms which are individually characteristic, and which are recognizable and personally distinguishable.

42:12.11 (483.11) The liaison of the cosmic mind and the ministry of the adjutant mind-spirits evolve a suitable physical tabernacle for the evolving human being. Likewise does the morontia mind individualize the morontia form for all mortal survivors. As the mortal body is personal and characteristic for every human being, so will the morontia form be highly individual and adequately characteristic of the creative mind which dominates it. No two morontia forms are any more alike than any two human bodies. The Morontia Power Supervisors sponsor, and the attending seraphim provide, the undifferentiated morontia material wherewith the morontia life can begin to work. And after the morontia life it will be found that

morontija života možete utvrditi da su oblića duha jednako osobno raznolika i karakteristična stanarima duha-uma.

Na materijalnom svijetu mislite o tijelu kao da ima duh, ali mi smatramo da je duh taj koji ima tijelo. Materijalne oči su uistinu prozori duhom-rođene duše. Duh je arhitekt, um je graditelj, a tijelo je materijalna zgrada.

Fizička, duhovna i umna energija, kao takva i u svojim čistim stanjima, ne dijeluje u potpunosti kao aktualnosti pojavnog svemira. Na Raju tri energije su usklađene, u Havoni koordinirane, dok se na kozmičkim razinama konačnih aktivnosti moraju susresti svi rasponi materijalne, umne i duhovne dominacije. U neličnim situacijama vremena i prostora, fizička energija čini se da prevladava, ali se također čini da što je funkcija duha-uma bliža božanstvenosti svrhe i vrhovnosti akcije, to više faza duha postaje dominantna; te da na krajnjim razinama duha-uma ona može postati gotovo u potpunosti dominantna. Na apsolutnoj razini duha svakako je dominantna. A od tamo kroz područja vremena i prostora, gdje god je božanska stvarnost duha prisutna, kad god pravi duh-um funkcionira, uvijek dolazi do proizvodnje materijalnog ili fizičkog duplikata te stvarnosti duha.

Duh je kreativna stvarnost; fizički duplikat je vremensko-prostorni odraz stvarnosti duha, fizička reperkusija kreativnog djelovanja duha-uma.

Um univerzalno dominira materijom, kao što on sam zauzvrat reagira na konačnu nadkontrolu duha. A u slučaju smrtnog čovjeka, samo se taj um koji se slobodno predaje vodstvu duha može nadati da će preživjeti smrtno vremensko-prostorno postojanje kao besmrtno dijete vječnog svijeta duha Svevišnjeg, Krajnjeg i Apsoluta: Beskonačnog.

Predstavio Moćni Glasnik na dužnosti u Nebadonu i na zahtjev Gabrijela.

spirit forms are equally diverse, personal, and characteristic of their respective spirit-mind indwellers.

42:12.12 (483.12) On a material world you think of a body as having a spirit, but we regard the spirit as having a body. The material eyes are truly the windows of the spirit-born soul. The spirit is the architect, the mind is the builder, the body is the material building.

42:12.13 (484.1) Physical, spiritual, and mindal energies, as such and in their pure states, do not fully interact as actuals of the phenomenal universes. On Paradise the three energies are co-ordinate, in Havona co-ordinated, while in the universe levels of finite activities there must be encountered all ranges of material, mindal, and spiritual dominance. In nonpersonal situations of time and space, physical energy seems to predominate, but it also appears that the more nearly spirit-mind function approaches divinity of purpose and supremacy of action, the more nearly does the spirit phase become dominant; that on the ultimate level spirit-mind may become all but completely dominant. On the absolute level spirit certainly is dominant. And from there on out through the realms of time and space, wherever a divine spirit reality is present, whenever a real spirit-mind is functioning, there always tends to be produced a material or physical counterpart of that spirit reality.

42:12.14 (484.2) The spirit is the creative reality; the physical counterpart is the time-space reflection of the spirit reality, the physical repercussion of the creative action of spirit-mind.

42:12.15 (484.3) Mind universally dominates matter, even as it is in turn responsive to the ultimate overcontrol of spirit. And with mortal man, only that mind which freely submits itself to the spirit direction can hope to survive the mortal time-space existence as an immortal child of the eternal spirit world of the Supreme, the Ultimate, and the Absolute: the Infinite.

42:12.16 (484.4) [Presented by a Mighty Messenger on duty in Nebadon and by the request of Gabriel.]

POGLAVLJE 43. ZVIJEŽDA

⇐ 042

Knjiga Urantije

044 ⇒

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 43 ZVIJEŽDA

Sekcije

Uvod

1. SJEDIŠTE ZVIJEŽDA
2. VLADA ZVIJEŽDA
3. SVEVIŠNJI NORLATIADEKA
4. ZBORNA GORA - VJERNI DANI
5. EDENILJSKI OČEVI NAKON
LUCIFEROVE POBUNE
6. VRTOVI BOŽJI
7. UNIVITATILJE
8. EDENILJSKI SVIJETOVI OBUKE
9. GRAĐANI EDENILJE

PAPER 43 THE CONSTELLATIONS

SECTIONS

Introduction

1. The Constellation Headquarters
2. The Constellation Government
3. The Most Highs of Norlatiadek
4. Mount Assembly — The Faithful of Days
5. The Edentia Fathers since the Lucifer
Rebellion
6. The Gardens of God
7. The Univitatia
8. The Edentia Training Worlds
9. Citizenship on Edentia

Uvod

URANTIJA se obično navodi kao broj 606 Satanije u Norlatiadeku iz Nebadona, što znači da je to šesto šesti nastanjeni svijet u lokalnom sustavu Satanije, smješten u zvijezdu Norlatiadek, jednom od stotinu zvijezda lokalnog svemira Nebadona. Zvijezda čine primarne segmente u sastavu lokalnog svemira, a njihovi vladari povezuju lokalne sustave naseljenih svjetova sa središnjom upravom lokalnog svemira na Salvingtonu i pomoću refleksivnosti sa superadministracijom Starih Dana na Uversi.

Vlada vašeg zvijezda nalazi se na skupini od 771 arhitektonske sfere, od kojih je centralna i najveća Edentija, sjedište uprave Očeva Zvijezda koji su Svevišnji u Norlatiadeku. Sama Edentija je oko sto puta veća od vašeg svijeta. Sedamdeset glavnih sfera oko Edentije su oko deset puta veće od Urantije, dok je deset satelita koji se okreću oko svakog od tih sedamdeset svjetova oko veličine Urantije. Ove 771 arhitektonske sfere su prilično

INTRODUCTION

^{43:0.1 (485.1)} URANTIA is commonly referred to as 606 of Satania in Norlatiadek of Nebadon, meaning the six hundred sixth inhabited world in the local system of Satania, situated in the constellation of Norlatiadek, one of the one hundred constellations of the local universe of Nebadon. Constellations being the primary divisions of a local universe, their rulers link the local systems of inhabited worlds to the central administration of the local universe on Salvington and by reflectivity to the superadministration of the Ancients of Days on Uversa.

^{43:0.2 (485.2)} The government of your constellation is situated in a cluster of 771 architectural spheres, the centermost and largest of which is Edentia, the seat of the administration of the Constellation Fathers, the Most Highs of Norlatiadek. Edentia itself is approximately one hundred times as large as your world. The seventy major spheres surrounding Edentia are about ten times the size of Urantia, while the ten satellites which revolve

usporedive veličine s onima iz drugih zvijezda.

Na Edentiji se računa vrijeme i mjeri udaljenost isto kao na Salvingtonu i kao glavne sfere svemira, centralni svjetovi zvijezda u potpunosti su popunjeni sa svim vrstama nebeskih inteligencija. Općenito, ove osobe nisu jako različite od onih opisanih u vezi sa kozmičkom administracijom.

Nadzorni serafimi, treći red anđela lokalnog svemira, dodjeljuju se u službu zvijezda. Oni imaju svoje sjedište na glavnim sferama i najvećim dijelom služe na okružujućim svjetovima morontija obuke. Na Norlatiadeških sedamdeset glavnih sfera, zajedno sa sedam stotina manjih satelita, obitavaju univitatije, stalni građani zvijezda. Svim ovim arhitektonskim svjetovima u potpunosti upravljaju razne skupine autohtonih bića, a veći dio je neobznanjen izuzev učinkovitih spirongi i prekrasnih spornagija. Budući da je to središnja točka u programumorontija treninga, kao što ste mogli pretpostaviti, morontija život zvijezda je tipičan i idealan.

1. SJEDIŠTE ZVIJEŽDA

Edentija obiluje fasciniranim visoravnima, opsežnim povišenjima fizičke materije koja su okrunjena morontija životom i prekrivena duhovnom slavom, ali ona nema robusnih planinskih lanaca kao što se pojavljuju na Urantiji. Postoje deseci tisuća pjenušavih jezera i tisuće i tisuće međusobno spojenih potoka, ali nema velikih oceana ni bujnih rijeka. Samo su visoravni lišene tih površinskih tokova.

Voda na Edentiji i sličnim arhitektonskim sferama se ne razlikuje od vode iz evolucijskih planeta. Vodotokovi takvih područja su i površinski i podzemni, a vlaga je u stalnom optjecaju. Edentija se može oploviti preko tih različitih vodenih putova, iako je glavni kanal prijevoza atmosfera. Bića duha prirodno putuju iznad površine sfere, a morontija i materijalna bića iskorišćavaju materijalna i polumaterijalna sredstva za savladavanje atmosferskog prolaza.

Edentija i pridruženi svjetovi imaju pravu atmosferu, uobičajenu mješavinu tri plina koja je karakteristična za takve arhitektonske kreacije, a koja utjelovljuje dva elementa Urantijine atmosfere plus jedan morontija plin pogodan za disanje

around each of these seventy worlds are about the size of Urantia. These 771 architectural spheres are quite comparable in size to those of other constellations.

43:0.3 (485.3) Edentia time reckoning and distance measurement are those of Salvington, and like the spheres of the universe capital, the constellation headquarters worlds are fully supplied with all orders of celestial intelligences. In general, these personalities are not very different from those described in connection with the universe administration.

43:0.4 (485.4) The supervisor seraphim, the third order of local universe angels, are assigned to the service of the constellations. They make their headquarters on the capital spheres and minister extensively to the encircling morontia-training worlds. In Norlatiadek the seventy major spheres, together with the seven hundred minor satellites, are inhabited by the univitalia, the permanent citizens of the constellation. All these architectural worlds are fully administered by the various groups of native life, for the greater part unrevealed but including the efficient spironga and the beautiful spornagia. Being the mid-point in the morontia-training regime, as you might suspect, the morontia life of the constellations is both typical and ideal.

1. THE CONSTELLATION HEADQUARTERS

43:1.1 (485.5) Edentia abounds in fascinating highlands, extensive elevations of physical matter crowned with morontia life and overspread with spiritual glory, but there are no rugged mountain ranges such as appear on Urantia. There are tens of thousands of sparkling lakes and thousands upon thousands of interconnecting streams, but there are no great oceans nor torrential rivers. Only the highlands are devoid of these surface streams.

43:1.2 (486.1) The water of Edentia and similar architectural spheres is no different from the water of the evolutionary planets. The water systems of such spheres are both surface and subterranean, and the moisture is in constant circulation. Edentia can be circumnavigated via these various water routes, though the chief channel of transportation is the atmosphere. Spirit beings would naturally travel above the surface of the sphere, while the morontia and material beings make use of material and semimaterial means to negotiate atmospheric passage.

43:1.3 (486.2) Edentia and its associated worlds have a true atmosphere, the usual three-gas mixture which is characteristic of such architectural creations, and which embodies the two elements of Urantian atmosphere plus that morontia gas

morontija bića. No, dok je ova atmosfera i materijalna i morontijalna, nema oluja ili uragana; niti je tamo ljeto, niti zima. Ovaj nedostatak atmosferskih smetnji i sezonskih varijacija omogućuje uljepšavanje svega na otvorenom na ovim posebno stvorenim svjetovima.

Na Edentiji, gorja imaju veličanstvene fizičke karakteristike, a njihova ljepota je pojačana beskrajnim obiljem života kojim obiluju širom svoje dužine i širine. Izuzev nekoliko prilično izoliranih građevina, ta gorja ne sadrže ništa što je izgrađeno rukama stvorenih bića. Materijalni i morontijalni ukrasi su ograničeni na stambena područja. Ta manja uzvišenja su mjesta posebnih prebivališta koja su lijepo ukrašena sa biološkom i morontija umjetnosti.

Smještene na vrhu sedmog planinskog vijenca su dvorane uskrsnuća Edentije, gdje se bude uzlazni smrtnici sekundarnog modificiranog reda uzašašća. Te komore za montažu stvorenja su pod nadzorom Melkizedeka. Prva od prijemnih sfera Edentije (poput Melkizedeškog planeta u blizini Salvingtona) također ima posebne uskrсне dvorane, gdje se sklapaju smrtnici modificiranih redova uspona.

Melkizedeci također održavaju dva posebna učilišta na Edentiji. Jedno, koje je vanredno učilište, posvećeno je proučavanju rastućih problema koji su proizašli iz Satanijske pobune. Drugo, učilište darivanja, posvećeno je ovladavanju problema koji proizlaze iz činjenice da je Mihael napravio svoje konačno darivanje na jednom od svjetova iz Norlatiadeka. Ovaj potonji fakultet osnovan je prije gotovo četiri tisuće godina, odmah nakon najave Mihaela da je odabrao Urantiju kao svijet za svoje konačno darivanje.

Stakleno more, prijemno područje Edentije, blizu je administrativnog središta i okruženo glavnim središnjim amfiteatrom. U okolini tog područja smješteni su centri vlasti za sedamdeset podjela u poslovima zvijezda. Jedna polovica Edentije podijeljena je u sedamdeset trokutastih sekcija čije granice konvergiraju u glavnoj upravnoj zgradi svakog pojedinačnog sektora. Ostatak ovog područja je jedan veliki prirodni park, vrtovi Boga.

Tijekom vaših povremenih obilazaka Edentije, kad cijeli planet bude otvoren za vaše uvide, većinu svog vremena ćete potrošiti u tom administrativnom trokutu čiji broj odgovara vašem trenutnom stambenom svijetu. Vi ćete uvijek biti dobrodošli kao promatrač u zakonodavnim skupštinama.

Morontija prostor dodijeljen uzlaznim smrtnicima sa prebivalištem na Edentiji se nalazi u srednjoj zoni trideset i petog trokuta, susjedno

suitable for the respiration of morontia creatures. But while this atmosphere is both material and morontial, there are no storms or hurricanes; neither is there summer nor winter. This absence of atmospheric disturbances and of seasonal variation makes it possible to embellish all outdoors on these especially created worlds.

43.1.4 (486.3) The Edentia highlands are magnificent physical features, and their beauty is enhanced by the endless profusion of life which abounds throughout their length and breadth. Excepting a few rather isolated structures, these highlands contain no work of creature hands. Material and morontial ornamentations are limited to the dwelling areas. The lesser elevations are the sites of special residences and are beautifully embellished with both biologic and morontia art.

43.1.5 (486.4) Situated on the summit of the seventh highland range are the resurrection halls of Edentia, wherein awaken the ascending mortals of the secondary modified order of ascension. These chambers of creature reassembly are under the supervision of the Melchizedeks. The first of the receiving spheres of Edentia (like the planet Melchizedek near Salvington) also has special resurrection halls, wherein the mortals of the modified orders of ascension are reassembled.

43.1.6 (486.5) The Melchizedeks also maintain two special colleges on Edentia. One, the emergency school, is devoted to the study of problems growing out of the Satania rebellion. The other, the bestowal school, is dedicated to the mastery of the new problems arising out of the fact that Michael made his final bestowal on one of the worlds of Norlatiadek. This latter college was established almost forty thousand years ago, immediately after the announcement by Michael that Urantia had been selected as the world for his final bestowal.

43.1.7 (486.6) The sea of glass, the receiving area of Edentia, is near the administrative center and is encircled by the headquarters amphitheater. Surrounding this area are the governing centers for the seventy divisions of constellation affairs. One half of Edentia is divided into seventy triangular sections, whose boundaries converge at the headquarters buildings of their respective sectors. The remainder of this sphere is one vast natural park, the gardens of God.

43.1.8 (486.7) During your periodic visits to Edentia, though the entire planet is open to your inspection, most of your time will be spent in that administrative triangle whose number corresponds to that of your current residential world. You will always be welcome as an observer in the legislative assemblies.

43.1.9 (486.8) The morontia area assigned to ascending mortals resident on Edentia is located in the mid-zone of the thirty-fifth triangle adjoining

sjedištu finalista, koji su smješteni u trideset šestom trokutu. Glavno sjedište univitatijske zauzima ogroman prostor u srednjem području trideset-četvrtog trokuta, odmah do susjednog stambenog prostora rezerviranog za morontija građane. Iz tih aranžmana može se vidjeti da je stvorena prikladna akomodacija za smještaj najmanje sedamdeset glavnih podjela nebeskog života, ali i da je svaki od tih sedamdeset trokutastih područja u korelaciji s nekom od sedamdeset glavnih sfera morontija obuke.

Edentijino stakleno more je jedan ogroman kružni kristal sa oko sto šezdeset kilometara u opsegu i oko pedeset kilometara u dubini. Ovaj veličanstveni kristal služi kao prijemno polje za sve prijevozne serafime i druga bića koja dolaze iz lokacija izvan sfere; a takvo stakleno more uveliko olakšava slijetanje serafimskog transporta.

Polje kristala toga tipa se nalazi na gotovo svim arhitektonskim svjetovima; i ono služi u mnoge svrhe, osim svoje ukrasne vrijednosti, kako se koristi za prikazivanje supersvemirskereflektivnosti bićima koja se tu okupljaju i kao faktor u tehnici energetske transformacije pri modificiranju prostornih struja i prilagodbi drugih dolaznih fizičko-energetskih tokova.

2. VLADA ZVIJEŽDA

Zviježđa su autonomne jedinice lokalnog svemira, a svako zviježđe donosi i primjenjuje svoje zakonske akte. Kada sudovi Nebadona sude o kozmičkim poslovima, sva unutarnja pitanja se presuđuju u skladu sa zakonima koji vladaju u dotičnom zviježđu. Ove sudske dekrete Salvingtona, zajedno sa zakonskim aktima zviježđa, izvršavaju administratori lokalnih sustava.

Zviježđa dakle funkcioniraju kao zakonodavna tijela ili jedinice koje donose zakone, dok lokalni sustavi služe kao izvršne ili sprovedbene jedinice. Salvingtonska vlada je vrhovna sudska i koordinacijska vlast.

Dok vrhovnu pravosudnu funkciju nosi središnja uprava lokalnog svemira, postoje dva pomoćna ali glavna suda u sjedištu svakog zviježđa, Melkizedeško vijeće i sud Svevišnjih.

Sve sudske probleme prvo razmatraju vijeća Melkizedeka. Dvanaestorica ovog reda koji su imali određena potrebna iskustva na evolucijskim planetarna i na sjedištu sustava svjetova su

the headquarters of the finaliters, situated in the thirty-sixth triangle. The general headquarters of the univitatia occupies an enormous area in the mid-region of the thirty-fourth triangle immediately adjoining the residential reservation of the morontia citizens. From these arrangements it may be seen that provision is made for the accommodation of at least seventy major divisions of celestial life, and also that each of these seventy triangular areas is correlated with some one of the seventy major spheres of morontia training.

43:1.10 (487.9) The Edentia sea of glass is one enormous circular crystal about one hundred miles in circumference and about thirty miles in depth. This magnificent crystal serves as the receiving field for all transport seraphim and other beings arriving from points outside the sphere; such a sea of glass greatly facilitates the landing of transport seraphim.

43:1.11 (487.2) A crystal field on this order is found on almost all architectural worlds; and it serves many purposes aside from its decorative value, being utilized for portraying superuniverse reflectivity to assembled groups and as a factor in the energy-transformation technique for modifying the currents of space and for adapting other incoming physical-energy streams.

2. THE CONSTELLATION GOVERNMENT

43:2.1 (487.3) The constellations are the autonomous units of a local universe, each constellation being administered according to its own legislative enactments. When the courts of Nebadon sit in judgment on universe affairs, all internal matters are adjudicated in accordance with the laws prevailing in the constellation concerned. These judicial decrees of Salvington, together with the legislative enactments of the constellations, are executed by the administrators of the local systems.

43:2.2 (487.4) Constellations thus function as the legislative or lawmaking units, while the local systems serve as the executive or enforcement units. The Salvington government is the supreme judicial and co-ordinating authority.

43:2.3 (487.5) While the supreme judicial function rests with the central administration of a local universe, there are two subsidiary but major tribunals at the headquarters of each constellation, the Melchizedek council and the court of the Most High.

43:2.4 (487.6) All judicial problems are first reviewed by the council of the Melchizedeks. Twelve of this order who have had certain requisite experience on the evolutionary planets and on the system

ovlašteni za pregled dokaza, proučavanje prigovora i formuliranje privremenih presuda, koje se dalje prenose na sud Svevišnjega, aktualnog Oca Zvijezda. Smrtni odjel ovog potonjeg suda sastoji se od sedam sudaca, od kojih su svi uzlazni smrtnici. Što se više budete uspinjali u svemiru, to će vam neminovnije suditi bića vaše vlastite vrste.

Zakonodavno tijelo zvijezda je podijeljeno u tri skupine. Zakonodavni program zvijezda vuče porijeklo iz donjeg doma uzlaznih bića, grupe kojom predsjedava finalista i koja se sastoji od tisuću reprezentativnih smrtnika. Svaki sustav imenuje deset članova koji će sjediti u ovoj savjetodavnoj skupštini. Na Edentiji ovo tijelo nije u potpunosti regrutirano u ovom trenutku.

Srednji zakonodavni dom se sastoji od serafimskog mnoštva i njihovih suradnika, druge djece Majčinskog Duha lokalnog svemira. Ova skupina ubraja sto članova i nju nominiraju nadzorne ličnosti koje predsjedavaju raznim aktivnostima takvih bića koja funkcioniraju u zvijezdu.

Savjetodavno ili najviše tijelo zakonodavne skupštine se sastoji od doma kolega - doma božanskih Sinova. Ovaj zbor su izabrali Svevišnji Očevi i u njega ulazi deset članova. Samo Sinovi posebnog iskustva mogu služiti u ovoj gornjoj kući. Ta skupina radi na utvrđivanju činjenica i uštedi vremena i na taj način vrlo učinkovito služi obje niže grane zakonodavne skupštine.

Kombinirano vijeće zakonodavaca se sastoji od tri člana iz svake od tih zasebnih grana savjetodavnih skupština zvijezda, a njime predsjedava vladajući mlađi Svevišnji. Ova skupina daje konačni oblik svim aktima i odobrava njihovo proglašenje od strane emitera. Odobrenje ovog vrhovnog povjerenstva donosi zakonske odredbe pojedinog područja; njihovi akti su konačni. Zakonske izjave na Edentijipredstavljaju temeljni zakon cjelokupnog Norlatiadeka.

3. SVEVIŠNJI NORLATIADEKA

Vladari zvijezda pripadaju redu Sinova Vorondadeka lokalnog svemira. Prilikom postavke na aktivnu dužnost u svemiru u ulozi vladara zvijezda ili na drugim pozicijama, ovi Sinovi su poznati kao *Svevišnji* jer utjelovljuju najvišu upravnu mudrost sa najdalekovidijom i najinteligentnijom odanosti od svih redova Lokalno Svemirskih Sinova Boga. Njihov osobni integritet i grupna lojalnost nikada nisu dovedeni u pitanje; nikada nije bio slučaj da je neki Sin Vorondadek iznevjerio povjerenje u Nebadonu.

headquarters worlds are empowered to review evidence, digest pleas, and formulate provisional verdicts, which are passed on to the court of the Most High, the reigning Constellation Father. The mortal division of this latter tribunal consists of seven judges, all of whom are ascendant mortals. The higher you ascend in the universe, the more certain you are to be judged by those of your own kind.

43:2.5 (487.7) The constellation legislative body is divided into three groups. The legislative program of a constellation originates in the lower house of ascenders, a group presided over by a finaliter and consisting of one thousand representative mortals. Each system nominates ten members to sit in this deliberative assembly. On Edentia this body is not fully recruited at the present time.

43:2.6 (487.8) The mid-chamber of legislators is composed of the seraphic hosts and their associates, other children of the local universe Mother Spirit. This group numbers one hundred and is nominated by the supervising personalities who preside over the various activities of such beings as they function within the constellation.

43:2.7 (488.1) The advisory or highest body of constellation legislators consists of the house of peers — the house of the divine Sons. This corps is chosen by the Most High Fathers and numbers ten. Only Sons of special experience may serve in this upper house. This is the fact-finding and timesaving group which very effectively serves both of the lower divisions of the legislative assembly.

43:2.8 (488.2) The combined council of legislators consists of three members from each of these separate branches of the constellation deliberative assembly and is presided over by the reigning junior Most High. This group sanctions the final form of all enactments and authorizes their promulgation by the broadcasters. The approval of this supreme commission renders legislative enactments the law of the realm; their acts are final. The legislative pronouncements of Edentia constitute the fundamental law of all Norlatiadek.

3. THE MOST HIGHS OF NORLATIADEK

43:3.1 (488.3) The rulers of the constellations are of the Vorondadek order of local universe sonship. When commissioned to active duty in the universe as constellation rulers or otherwise, these Sons are known as the *Most Highs* since they embody the highest administrative wisdom, coupled with the most farseeing and intelligent loyalty, of all the orders of the Local Universe Sons of God. Their personal integrity and their group loyalty have never been questioned; no disaffection of the Vorondadek Sons has ever occurred in Nebadon.

Gabrijel postavlja najmanje tri Sina Vorondadeka kao Svevišnje u svakom zviježđu Nebadona. Predsjedavajući član ove trojice je poznat kao *Otac Zviježđa*, a njegova dva suradnika kao *stariji Svevišnji* i *mlađi Svevišnji*. Otac Zviježđa vlada u trajanju od deset tisuća standardnih godina (oko 50.000 Urantijinih godina), nakon što je prethodno služio kao mlađi suradnik i kao stariji suradnik za jednaka razdoblja.

Psalmist je znao da su na Edentiji vladala tri Oca Zviježđa i sukladno tome je govorio o njihovom prebivalištu u množini: "Tu je rijeka i rukavci njezini vesele grad Božji, presveti šator Višnjega."

Kroz brojna stoljeća došlo je do velike zbrke na Urantiji u vezi raznih kozmičkih vladara. Mnogi kasniji učitelji miješaju svoja nebulozna i nepotpuno definirana plemenska božanstava s Svevišnjim Ocima. Nešto kasnije, Hebreji spajaju sve ove nebeske vladare u jedno kompozitno Božanstvo. Jedan učitelj je shvatio da Svevišnji nisu Vrhovni Vladari, jer je rekao: "Ti što prebivaš na tajnom mjestu Višnjega, počivaš u sjeni Svemogućega." U zapisima Urantije vrlo je teško nekom prilikom znati točno tko je iza pojma "Svevišnji." No, Daniel je u potpunosti razumio ova pitanja. On je rekao: "Svevišnji Bog ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i stavlja mu na čelo koga on hoće."

Očevi Zviježđa nisu toliko zaokupljeni pojedinačnim bićima naseljenih planeta, već su usko povezani s tim zakonodavnim i pravosudnim funkcijama zviježđa koje se bitno tiču bilo koje smrtne rase i nacionalne skupine koja živi na naseljenim svjetovima.

Iako režim zviježđa stoji između vas i kozmičke administracije, kao pojedinci, ljudi inače imaju malo razloga da se zanimaju za vladu zviježđa. Vas bi normalno zanimalo glavni centar u lokalnom sustavu, Sataniji; ali privremeno, Urantija je usko povezana sa vladarima zviježđa zbog određenih sustavnih i planetarnih uvjeta koji su proizašli iz Luciferove pobune.

Svevišnji Edentije su preuzeli određene faze planetarne vlasti na pobunjenim svjetovima za vrijeme Luciferovog odcjepljenja. Oni su nastavili sprovoditi tu vlast i Stari Dani su odavno odobrili ovo preuzimanje kontrole nad tim svojevolumnim svjetovima. Oni će bez sumnje nastaviti sprovoditi ovu preuzetu nadležnost sve dok Lucifer živi. Velik dio ove vlasti bi inače, u odanom sustavu, bio u rukama Sustavnog Suverena.

43:3.2 (488.4) At least three Vorondadek Sons are commissioned by Gabriel as the Most Highs of each of the Nebadon constellations. The presiding member of this trio is known as the *Constellation Father* and his two associates as the *senior Most High* and the *junior Most High*. A Constellation Father reigns for ten thousand standard years (about 50,000 Urantia years), having previously served as junior associate and as senior associate for equal periods.

43:3.3 (488.5) The Psalmist knew that Edentia was ruled by three Constellation Fathers and accordingly spoke of their abode in the plural: "There is a river, the streams whereof shall make glad the city of God, the most holy place of the tabernacles of the Most Highs."

43:3.4 (488.6) Down through the ages there has been great confusion on Urantia regarding the various universe rulers. Many later teachers confused their vague and indefinite tribal deities with the Most High Fathers. Still later, the Hebrews merged all of these celestial rulers into a composite Deity. One teacher understood that the Most Highs were not the Supreme Rulers, for he said, "He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty." In the Urantia records it is very difficult at times to know exactly who is referred to by the term "Most High." But Daniel fully understood these matters. He said, "The Most High rules in the kingdom of men and gives it to whomsoever he will."

43:3.5 (488.7) The Constellation Fathers are little occupied with the individuals of an inhabited planet, but they are closely associated with those legislative and lawmaking functions of the constellations which so greatly concern every mortal *race* and national *group* of the inhabited worlds.

43:3.6 (489.1) Although the constellation regime stands between you and the universe administration, as individuals you would ordinarily be little concerned with the constellation government. Your great interest would normally center in the local system, Satania; but temporarily, Urantia is closely related to the constellation rulers because of certain system and planetary conditions growing out of the Lucifer rebellion.

43:3.7 (489.2) The Edentia Most Highs seized certain phases of planetary authority on the rebellious worlds at the time of the Lucifer secession. They have continued to exercise this power, and the Ancients of Days long since confirmed this assumption of control over these wayward worlds. They will no doubt continue to exercise this assumed jurisdiction as long as Lucifer lives. Much of this authority would ordinarily, in a loyal system, be invested in the System Sovereign.

No, tu je još jedan način na koji je Urantia postala posebno vezana uz Svevišnje. Kada je Mihael, Sin Stvoritelj, bio na svojoj zadnjoj misiji darivanja, budući da nasljednik Lucifera još nije bio u punoj vlasti u lokalnom sustavu, svi Urantijini poslovi koji su se odnosili na Mihaelovo darivanje odmah su stavljeni pod nadzor Svevišnjih iz Norlatiadeka.

4. ZBORNA GORA - VJERNI DANI

Presveta zborna gora je mjesto prebivališta Vjernih Dana, predstavnika Rajskog Trojstva koji funkcioniraju na Edentiji.

Ovaj pripadnik Vjernih Dana je Trojstveni Sin Raja i on je bio prisutan na Edentiji kao osobni predstavnik Emanuela od stvaranja glavnog središnjeg svijeta. Zauvijek Vjerni Dani stoje zdesna Očeva Zvijezda i savjetuju ih, ali oni nikad ne daju savjet osim ako se to traži. Visoki Sinovi Raja nikada ne sudjeluju u vođenju poslova lokalnog svemira osim na prijedlog djelujućih vladara tih područja. No, sve što su Unije Dana za Sina Stvoritelja, Vjerni Dani su za Svevišnje u zvijezdu.

Rezidencija Vjernih Dana koja je smještena na Edentiji je središte zvijezda Rajskog sustava posebne izvansvemirske komunikacije i obavještanja. Ovi Trojstveni Sinovi, sa njihovim osobljem Havonskih i Rajskih ličnosti, u suradnji sa nadzornim Unijom Dana, su u izravnoj i stalnoj komunikaciji s njihovim redom u svim svemirima, čak i sa Havonom i Rajem.

Presveta gora je izvrsno lijepo i čudesno uređena, dok je stvarno prebivalište Rajskog Sina skromno u odnosu na središnje prebivalište Svevišnjih i okolnih sedamdeset građevina koje čine stambenu jedinicu Sinova Vorondadeka. Ova prebivališta su isključivo stambena; ona su potpuno odvojena od prostranih administrativnih građevina glavnog sjedišta u kojima se obavljaju poslovi zvijezda.

Rezidencija Vjernih Dana na Edentiji se nalazi sjeverno od tih rezidencija Svevišnjih, a poznata je kao "gora Rajskog zborovanja." Na tom posvećenom brdu uzlazni smrtnici povremeno se okupe da čuju govor Rajskog Sina o dugom i intrigantnom putu napredujućih smrtnika preko milijarde svjetova Havone koji služe usavršavanju uzlaznih bića, sve do neopisivih užitaka Raja. Na

^{43:3.8 (489.3)} But there is still another way in which Urantia became peculiarly related to the Most Highs. When Michael, the Creator Son, was on his terminal bestowal mission, since the successor of Lucifer was not in full authority in the local system, all Urantia affairs which concerned the Michael bestowal were immediately supervised by the Most Highs of Norlatiadek.

4. MOUNT ASSEMBLY — THE FAITHFUL OF DAYS

^{43:4.1 (489.4)} The most holy mount of assembly is the dwelling place of the Faithful of Days, the representative of the Paradise Trinity who functions on Edentia.

^{43:4.2 (489.5)} This Faithful of Days is a Trinity Son of Paradise and has been present on Edentia as the personal representative of Immanuel since the creation of the headquarters world. Ever the Faithful of Days stands at the right hand of the Constellation Fathers to counsel them, but never does he proffer advice unless it is asked for. The high Sons of Paradise never participate in the conduct of the affairs of a local universe except upon the petition of the acting rulers of such domains. But all that a Union of Days is to a Creator Son, a Faithful of Days is to the Most Highs of a constellation.

^{43:4.3 (489.6)} The residence of the Edentia Faithful of Days is the constellation center of the Paradise system of extrauniverse communication and intelligence. These Trinity Sons, with their staffs of Havona and Paradise personalities, in liaison with the supervising Union of Days, are in direct and constant communication with their order throughout all the universes, even to Havona and Paradise.

^{43:4.4 (489.7)} The most holy mount is exquisitely beautiful and marvelously appointed, but the actual residence of the Paradise Son is modest in comparison with the central abode of the Most Highs and the surrounding seventy structures comprising the residential unit of the Vorondadek Sons. These appointments are exclusively residential; they are entirely separate from the extensive administrative headquarters buildings wherein the affairs of the constellation are transacted.

^{43:4.5 (489.8)} The residence of the Faithful of Days on Edentia is located to the north of these residences of the Most Highs and is known as the "mount of Paradise assembly." On this consecrated highland the ascending mortals periodically assemble to hear this Son of Paradise tell of the long and intriguing journey of progressing mortals through the one billion perfection worlds of

ovim posebnim skupovima na Zornoj Gori, morontija smrtnici postaju potpuno upoznati s različitim skupinama osoba porijeklom iz središnjeg svemira.

Izdajnički Lucifer, nekadašnji suveren Satanije, najavljujući svoju uzurpaciju vlasti, tražio je da se skinu s vlasti svi visoki redovi sinova u vladinom programu lokalnog svemira. U svom si je srcu govorio: "Prijesto ću sebi dići povrh Sinova Božjih; na zborovnoj ću stolovati gori na krajnjem sjeveru; bit ću jednak Višnjemu."

Sto Sustavnih Vladara dolaze povremeno na Edentiju na zborove na kojima razmatraju dobrobit zvijezda. Nakon Satanijske pobune su pobunjeničke vođe Jeruzema bili navikli da dolaze na te zborove Edentije baš kao što su dolazili u bivšim okolnostima. A nije bilo moguće naći načina da se zaustave ova arogancija i drskost sve do nakon darivanja Mihaela na Urantiji i kasnijeg preuzimanja neograničenog suvereniteta nad cijelim Nebadonom. Od tog dana, ovim pokretačima grijeha nikad nije bilo dopušteno sjediti u vijećima Edentije među odanim Vladarima Sustava.

To da su učitelji u stara vremena bili upoznati s ovim pitanjima pokazuje zapis: "Jednoga dana dođu Sinovi Božji da stanu pred Svevišnjeg, a među njima pristupi i Satan." Ovaj je zapis istinit bez obzira na kontekst u kojem se slučajno pojavljuje.

Od trijumfa Krista, sav Norlatiadek se čisti od grijeha i pobunjenika. Negdje prije Mihaelove smrti u tijelu pali Luciferov suradnik, Satan, tražio je da prisustvuje takvom Edentijskom zboru, ali antipatija protiv pobunjenika tada je već dosegla točku gdje su vrata simpatije svugdje bila tako čvrsto zatvorena da bi se igdje moglo naći plodno tlo za Satanijske otpadnike. Kad ne postoje otvorena vrata za prijem zla, ne postoji mogućnost za prihvaćanje grijeha. Vrata u srcima cijele Edentije su zatvorena Satanu; njega su jednoglasno odbacili okupljeni Sustavni Vladari i to je bilo ovom prilikom da Sin Čovječji "vidje Satana kako pada kao munja s neba."

Od Luciferove pobune nova građevina je podignuta u blizini rezidencije Vjernih Dana. Ova privremena građevina je sjedište vezivnog pomoćnika Svevišnjega koji funkcionira u bliskom dodiru sa Rajskim Sinom kao savjetnik u vlasti zvijezda u svim pitanjima vezanim za politiku i stav poretka Dana prema grijehu i pobuni.

Havona and on to the indescribable delights of Paradise. And it is at these special gatherings on Mount Assembly that the morontia mortals become more fully acquainted with the various groups of personalities of origin in the central universe.

43:4.6 (490.1) The traitorous Lucifer, onetime sovereign of Satania, in announcing his claims to increased jurisdiction, sought to displace all superior orders of sonship in the governmental plan of the local universe. He purposed in his heart, saying: "I will exalt my throne above the Sons of God; I will sit upon the mount of assembly in the north; I will be like the Most High."

43:4.7 (490.2) The one hundred System Sovereigns come periodically to the Edentia conclaves which deliberate on the welfare of the constellation. After the Satania rebellion the archrebels of Jerusem were wont to come up to these Edentia councils just as they had on former occasions. And there was found no way to stop this arrogant effrontery until after the bestowal of Michael on Urantia and his subsequent assumption of unlimited sovereignty throughout all Nebadon. Never, since that day, have these instigators of sin been permitted to sit in the Edentia councils of the loyal System Sovereigns.

43:4.8 (490.3) That the teachers of olden times knew of these things is shown by the record: "And there was a day when the Sons of God came to present themselves before the Most Highs, and Satan came also and presented himself among them." And this is a statement of fact regardless of the connection in which it chances to appear.

43:4.9 (490.4) Since the triumph of Christ, all Norlatiadek is being cleansed of sin and rebels. Sometime before Michael's death in the flesh the fallen Lucifer's associate, Satan, sought to attend such an Edentia conclave, but the solidification of sentiment against the archrebels had reached the point where the doors of sympathy were so well-nigh universally closed that there could be found no standing ground for the Satania adversaries. When there exists no open door for the reception of evil, there exists no opportunity for the entertainment of sin. The doors of the hearts of all Edentia closed against Satan; he was unanimously rejected by the assembled System Sovereigns, and it was at this time that the Son of Man "beheld Satan fall as lightning from heaven."

43:4.10 (490.5) Since the Lucifer rebellion a new structure has been provided near the residence of the Faithful of Days. This temporary edifice is the headquarters of the Most High liaison, who functions in close touch with the Paradise Son as adviser to the constellation government in all matters respecting the policy and attitude of the order of Days toward sin and rebellion.

5. EDENTIJSKI OČEVI NAKON LUCIFEROVE POBUNE

Rotacija Svevišnjih na Edentiji je suspendirana uvrijeme Luciferove pobune. Mi još uvijek imamo iste vladare koji su bili na dužnosti u to vrijeme. Naš je zaključak da će ti vladari ostati na dužnosti sve dok Lucifer i njegovi suradnici konačno ne budu zbrinuti.

Današnja vlada zvijezda, međutim, u svom proširenom obliku uključuje dvanaest Sinova Vorondadeka. To je sljedećih dvanaest:

1. Otac Zvijezda. Svevišnji vladar Norlatiadeka ima broj 617.318 iz Vorondadeške serije Nebadona. Služio je u mnogim zvijezdama u našem lokalnom svemiru prije nego što je preuzeo odgovornosti na Edentiji.

2. Stariji Svevišnji pomoćnik.

3. Mlađi Svevišnji pomoćnik.

4. Svevišnji Savjetnik, osobni predstavnik Mihaela od njegova postignuća statusa Glavnog Sina.

5. Svevišnji izvršni, osobni predstavnik Gabrijela stacioniran na Edentiji od Luciferove pobune.

6. Svevišnji šef planetarnih promatrača, ravnatelj Vorondadeških promatrača stacioniranih na izoliranim svjetovima Satanije.

7. Svevišnji sudac, Sin Vorondadek kojemu je povjerena dužnost prilagodbe svih poteškoća koje su nastale kao posljedica pobune u zvijezdu.

8. Svevišnji hitni administrator, Sin Vorondadek koji je zadužen za prilagodbu hitnih akta Norlatiadeškog zakonodavstva na one svjetove Satanije koji su izolirani pobunom.

9. Svevišnji posrednik, Sin Vorondadek dodijeljen za usklađenje posebnih prilagodbi koje su uzrokovane darivanjima na Urantiji sa rutinskom administracijom zvijezda. Prisutnost određenih aktivnosti arhanđela i brojnih drugih vanrednih službi na Urantiji, zajedno sa posebnim aktivnostima Sjajne Večernje Zvijezde na Jeruzemu, zahtijeva funkcioniranje ovog Sina.

10. Svevišnji sudac-zastupnik, šef vanrednog suda posvećenog prilagodbi posebnih problema Norlatiadeka koji proizrastaju iz zbunjenosti koja je uslijedila nakon Satanijske pobune.

5. THE EDENTIA FATHERS SINCE THE LUCIFER REBELLION

43:5.1 (490.6) The rotation of the Most Highs on Edentia was suspended at the time of the Lucifer rebellion. We now have the same rulers who were on duty at that time. We infer that no change in these rulers will be made until Lucifer and his associates are finally disposed of.

43:5.2 (490.7) The present government of the constellation, however, has been expanded to include twelve Sons of the Vorondadek order. These twelve are as follows:

43:5.3 (490.8) 1. The Constellation Father. The present Most High ruler of Norlatiadek is number 617,318 of the Vorondadek series of Nebadon. He saw service in many constellations throughout our local universe before taking up his Edentia responsibilities.

43:5.4 (490.9) 2. The senior Most High associate.

43:5.5 (491.1) 3. The junior Most High associate.

43:5.6 (491.2) 4. The Most High adviser, the personal representative of Michael since his attainment of the status of a Master Son.

43:5.7 (491.3) 5. The Most High executive, the personal representative of Gabriel stationed on Edentia ever since the Lucifer rebellion.

43:5.8 (491.4) 6. The Most High chief of planetary observers, the director of the Vorondadek observers stationed on the isolated worlds of Satania.

43:5.9 (491.5) 7. The Most High referee, the Vorondadek Son intrusted with the duty of adjusting all difficulties consequential to rebellion within the constellation.

43:5.10 (491.6) 8. The Most High emergency administrator, the Vorondadek Son charged with the task of adapting the emergency enactments of the Norlatiadek legislature to the rebellion-isolated worlds of Satania.

43:5.11 (491.7) 9. The Most High mediator, the Vorondadek Son assigned to harmonize the special bestowal adjustments on Urantia with the routine administration of the constellation. The presence of certain archangel activities and numerous other irregular ministrations on Urantia, together with the special activities of the Brilliant Evening Stars on Jerusem, necessitates the functioning of this Son.

43:5.12 (491.8) 10. The Most High judge-advocate, the head of the emergency tribunal devoted to the adjustment of the special problems of Norlatiadek growing out of the confusion consequent upon the

11. Svevišnji za vezu, Sin Vorondadek priključen Edentijskim vladarima, ali postavljen kao posebni savjetnik Vjernim Danima u pogledu načina na koji se najbolje može nastaviti upravljanje problemima koji se odnose na pobunu i nelojalna bića.

12. Svevišnji direktor, predsjednik vanrednog vijeća Edentije. Sve osobe koje se dodjeljuju Norlatiadeku zbog Satanijskog prevrata ulaze u vanredno vijeće, a njihov voditelj je Sin Vorondadek bogatog iskustva.

I ovo ne uzima u obzir brojne Vorondadeke, izaslanike Nebadonskih zvijezda i druge koji također prebivaju na Edentiji.

Nakon Luciferove pobune su Edentijini Očevi imali posebnu brigu nad Urantijom i ostalim izoliranim svjetovima Satanije. Davno je prorok prepoznao kontrolnu ruku Očeva Zvijezda u poslovima naroda. "Kad je Svevišnji baštinu dijelio narodima, kad je razdvojio sinove Adamove, odredi im međe među narodima."

Na svakom svijetu koje je stavljen u karantenu i izolaciju djeluje Sin Vorondadek kao promatrač. On ne sudjeluje u planetarnoj upravi, osim kada po nalogu Oca Zvijezda intervenira u poslovima naroda. Zapravo to je taj Svevišnji promatrač koji "ima vlast nad kraljevstvima ljudskim." Urantij a je jedan od izoliranih svjetova Norlatiadeka i Vorondadeški promatrač je stacioniran na planeti od Kaligastijine izdaje. Kad je MakiventaMelkizedek služio u polumaterijalnom obliku na Urantiji, iskazao je poštovanje i počast Svevišnjem promatraču tada na dužnosti, kao što je pisano: "A Melkizedek, kralj salemski, bio je svećenik Svevišnjega." Melkizedek je otkrio odnose ovog Svevišnjega promatrača Abrahamu kad je rekao: "Neka je Svevišnjem blagoslov, što ti u ruke preda neprijatelje."

6. VRTOVI BOŽJI

Dok su glavna sustavna sjedišta na naročit način uljepšana sa materijalnim i mineralnim građevinama i dok je svemirsko sjedište prije svega odraz duhovne slave, prijestolnice zvijezda su vrhunac morontijalnih aktivnosti i živih ukrasa. Na glavnim svjetovima zvijezda općenito se koriste živi ukrasi i upravo je to preobilje života - botaničke umjetnosti - uzrok da se ti svjetovi zovu "vrtovi Božji".

Satania rebellion.

43:5.13 (491.9) 11. The Most High liaison, the Vorondadek Son attached to the Edentia rulers but commissioned as a special counselor with the Faithful of Days regarding the best course to pursue in the management of problems pertaining to rebellion and creature disloyalty.

43:5.14 (491.10) 12. The Most High director, the president of the emergency council of Edentia. All personalities assigned to Norlatiadek because of the Satania upheaval constitute the emergency council, and their presiding officer is a Vorondadek Son of extraordinary experience.

43:5.15 (491.11) And this takes no account of the numerous Vorondadeks, envoys of Nebadon constellations, and others who are also resident on Edentia.

43:5.16 (491.12) Ever since the Lucifer rebellion the Edentia Fathers have exercised a special care over Urantia and the other isolated worlds of Satania. Long ago the prophet recognized the controlling hand of the Constellation Fathers in the affairs of nations. "When the Most High divided to the nations their inheritance, when he separated the sons of Adam, he set the bounds of the people."

43:5.17 (491.13) Every quarantined or isolated world has a Vorondadek Son acting as an observer. He does not participate in planetary administration except when ordered by the Constellation Father to intervene in the affairs of the nations. Actually it is this Most High observer who "rules in the kingdoms of men." Urantia is one of the isolated worlds of Norlatiadek, and a Vorondadek observer has been stationed on the planet ever since the Caligastia betrayal. When Machiventa Melchizedek ministered in semimaterial form on Urantia, he paid respectful homage to the Most High observer then on duty, as it is written, "And Melchizedek, king of Salem, was the priest of the Most High." Melchizedek revealed the relations of this Most High observer to Abraham when he said, "And blessed be the Most High, who has delivered your enemies into your hand."

6. THE GARDENS OF GOD

43:6.1 (492.1) The system capitals are particularly beautified with material and mineral constructions, while the universe headquarters is more reflective of spiritual glory, but the capitals of the constellations are the acme of morontia activities and living embellishments. On the constellation headquarters worlds living embellishment is more generally utilized, and it is this preponderance of life — botanic artistry — that causes these worlds to be called "the gardens of God."

Oko polovice Edentije posvećeno je izvršnim vrtovima Svevišnjih, a ti vrtovi su među najljepšim morontija kreacijama lokalnog svemira. To objašnjava zašto se izvanredno lijepa mjesta na naseljenim svjetovima Norlatiadeka često nazivaju "Edenskim vrtom."

Centralno smješten u ovom veličanstvenom vrtu je hram obožavanja Svevišnjih. Psalmist je morao znati nešto o tim pitanjima, jer je napisao: "Tko će se uzići na goru Svevišnjih? Tko će stajati na svetom mjestu njegovu? Onaj u koga su ruke čiste i srce nedužno, duša mu se ne predaje ispraznosti i ne kune se varavo." U ovom svetištu, na svaki deseti dan opuštanja, Svevišnji dovode sve na Edentiji u obožavateljsku meditaciju Boga Vrhovnog.

Arhitektonski svjetovi uživaju u deset oblika života materijalnog reda. Na Urantiji postoje biljni i životinjski svijet, ali na takvom svijetu kao što je Edentija postoji deset podjela materijalnih redova života. Kad bi vidjeli ovih deset kategorija života na Edentiji, ljudi ne bi oklijevali da svrstaju prva tri kao povrće i zadnja tri kao životinje, ali ne bi bili u stanju shvatiti prirodu četiri posredujuće skupine plodnih i fascinantnih oblika života.

Čak i izrazito životinjski svijet je vrlo različit od životinja koje žive na evolucijskim svjetovima, toliko različit da je sasvim nemoguće predočiti smrtnim umovima jedinstveni karakter i srdačnu prirodu tih nijemih stvorenja. Postoje tisuće i tisuće živih bića koje vaša mašta nije u stanju zamisliti. Cijela kategorija životinja pripada sasvim drugačijem redu od grubih životinjskih vrsta evolucijskih planeta. No, sav životinjski svijet je vrlo inteligentan i izvanredno uslužan, a sve različite vrste su iznenađujuće nježne i dirljivo druželjubive. Na takvim arhitektonskim svjetovima nema mesoždera; ne postoji ništa na cijeloj Edentiji čega bi se bilo koje živo biće moglo bojati.

Povrće je također vrlo različito od povrća na Urantiji, a sastoji se od materijalnih i morontija vrsta. Materijalne biljke imaju karakterističnu zelenu boju, ali morontija ekvivalenti vegetativnog života imaju ljubičastu ili orhidnu primjesu različitih boja i odraza. Takva morontija vegetacija nije ništa drugo nego izraslina energije; kad se jede ne dolazi do stvaranja otpada.

Kako su obdareni sa deset kategorija fizičkog života, a da ne spominjem morontija varijacije, ti arhitektonski svjetovi pružaju ogromne mogućnosti za biološko uljepšavanje krajolika i materijalnih i morontija građevina. Nebeski obrtnici usmjeravaju spornagije, koje su rodom sa ovih planeta, u ovom opsežnom radu na botaničkom

43:6.2 (492.2) About one half of Edentia is devoted to the exquisite gardens of the Most Highs, and these gardens are among the most entrancing morontia creations of the local universe. This explains why the extraordinarily beautiful places on the inhabited worlds of Norlatiadek are so often called "the garden of Eden."

43:6.3 (492.3) Centrally located in this magnificent garden is the worship shrine of the Most Highs. The Psalmist must have known something about these things, for he wrote: "Who shall ascend the hill of the Most Highs? Who shall stand in this holy place? He who has clean hands and a pure heart, who has not lifted up his soul to vanity nor sworn deceitfully." At this shrine the Most Highs, on every tenth day of relaxation, lead all Edentia in the worshipful contemplation of God the Supreme.

43:6.4 (492.4) The architectural worlds enjoy ten forms of life of the material order. On Urantia there is plant and animal life, but on such a world as Edentia there are ten divisions of the material orders of life. Were you to view these ten divisions of Edentia life, you would quickly classify the first three as vegetable and the last three as animal, but you would be utterly unable to comprehend the nature of the intervening four groups of prolific and fascinating forms of life.

43:6.5 (492.5) Even the distinctively animal life is very different from that of the evolutionary worlds, so different that it is quite impossible to portray to mortal minds the unique character and affectionate nature of these nonspeaking creatures. There are thousands upon thousands of living creatures which your imagination could not possibly picture. The whole animal creation is of an entirely different order from the gross animal species of the evolutionary planets. But all this animal life is most intelligent and exquisitely serviceable, and all the various species are surprisingly gentle and touchingly companionable. There are no carnivorous creatures on such architectural worlds; there is nothing in all Edentia to make any living being afraid.

43:6.6 (492.6) The vegetable life is also very different from that of Urantia, consisting of both material and morontia varieties. The material growths have a characteristic green coloration, but the morontia equivalents of vegetative life have a violet or orchid tinge of varying hue and reflection. Such morontia vegetation is purely an energy growth; when eaten there is no residual portion.

43:6.7 (492.7) Being endowed with ten divisions of physical life, not to mention the morontia variations, these architectural worlds provide tremendous possibilities for the biologic beautification of the landscape and of the material and the morontia structures. The celestial artisans direct the native spornagia in this extensive work of

uređenju i biološkom uljepšavanju. Dok vaši umjetnici moraju posegnuti za nepokretnim bojama i beživotnim mramorom kako bi prikazali svoje koncepte, nebeski obrtnici i univitatije češće koriste žive materijale za predstavljanje svojih ideja i za izražavanje svojih ideala.

Ako uživate u cvijeću, grmlju i drveću Urantije, onda će vam biti blagdan za oči kad ugledate botaničke ljepote i cvjetne raskoši božanstvenih vrtova Edentije. Ali to je izvan mojih moći izražavanja da probam prenijeti smrtnom umu adekvatan koncept ljepote ovih nebeskih svjetova. Zaista, vaše oči nisu vidjele takve slave koja vas očekuje prilikom vašeg dolaska na ove svjetove avanture smrtnog uzašašća.

7. UNIVITATIJE

Univitatije su stalni stanovnici Edentije i njezinih povezanih svjetova, a svih sedam stotina sedamdeset svjetova koji okružuju glavni centar zvijezda nalaze se pod njihovim nadzorom. Ta djeca Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha projicirana su na razini postojanja koja je između materijalnog i duhovnog, ali oni nisu morontija bića. Univitatije, koje su rodom iz svake od sedamdeset glavnih sfera Edentije, imaju različita vidljiva obličja, i oni su ti koji podešavaju morontija obličja morontija smrtnika u skladu sa odgovarajućom uzlaznom skalom svaki put kad ovi smrtnici promijene prebivalište iz jedne Edentijine sfere u drugu dok prolaze sukcesivno od svijeta broja jedan do svijeta broj sedamdeset.

Duhovno su sve univitatije međusobno jednake; intelektualno, oni se razlikuju kao i smrtnici; u formi, oni su uveliko nalik morontija stanju postojanja, a oni su stvoreni da funkcioniraju u sedamdeset različitih redova ličnosti. Svaki od ovih redova univitatije pokazuje deset glavnih varijacija intelektualne aktivnosti, a svaki od tih različitih intelektualnih tipova predsjedava posebnom obukom i kulturnim školama progresivnog rada i praktičnog podruživanja na nekom od deset satelita koji kruže oko jednog od glavnih svjetova Edentije.

Ovih sedam stotina manjih svjetova su tehničke sfere praktičnog obrazovanja u radu cijelog lokalnog svemira i otvoreni su za sve klase inteligentnih bića. Ove škole treninga u kojima bića stječu posebne vještine i tehničko znanje ne provode se isključivo za uzlazne smrtnike, iako morontija studenti čine daleko najveću skupinu svih onih koji pohađaju ove tečajeve osposobljavanja. Kada budete primljeni na bilo koji od sedamdeset velikih svjetova društvene kulture, odmah primete dozvolu da posjetite svaki od deset okolnih satelita.

botanic decoration and biologic embellishment. Whereas your artists must resort to inert paint and lifeless marble to portray their concepts, the celestial artisans and the univitalia more frequently utilize living materials to represent their ideas and to capture their ideals.

^{43:6.8 (493.1)} If you enjoy the flowers, shrubs, and trees of Urantia, then will you feast your eyes upon the botanical beauty and the floral grandeur of the supernal gardens of Edentia. But it is beyond my powers of description to undertake to convey to the mortal mind an adequate concept of these beauties of the heavenly worlds. Truly, eye has not seen such glories as await your arrival on these worlds of the mortal-ascension adventure.

7. THE UNIVITATIA

^{43:7.1 (493.2)} Univitalia are the permanent citizens of Edentia and its associated worlds, all seven hundred seventy worlds surrounding the constellation headquarters being under their supervision. These children of the Creator Son and the Creative Spirit are projected on a plane of existence in between the material and the spiritual, but they are not morontia creatures. The natives of each of the seventy major spheres of Edentia possess different visible forms, and the morontia mortals have their morontia forms attuned to correspond with the ascending scale of the univitalia each time they change residence from one Edentia sphere to another as they pass successively from world number one to world number seventy.

^{43:7.2 (493.3)} Spiritually, the univitalia are alike; intellectually, they vary as do mortals; in form, they much resemble the morontia state of existence, and they are created to function in seventy diverse orders of personality. Each of these orders of univitalia exhibits ten major variations of intellectual activity, and each of these varying intellectual types presides over the special training and cultural schools of progressive occupational or practical socialization on some one of the ten satellites which swing around each of the major Edentia worlds.

^{43:7.3 (493.4)} These seven hundred minor worlds are technical spheres of practical education in the working of the entire local universe and are open to all classes of intelligent beings. These training schools of special skill and technical knowledge are not conducted exclusively for ascending mortals, although morontia students constitute by far the largest group of all those who attend these courses of training. When you are received on any one of the seventy major worlds of social culture, you are immediately given clearance for each of the ten surrounding satellites.

^{43:7.4 (493.5)}

U različitim uslužnim kolonijama, uzlazni morontija smrtnici prevladavaju među upraviteljima rasonode, ali univitatije predstavljaju najveću skupinu koja je povezana sa upravom nad Nebadonskim zborom nebeskih obrtnika. U cijelom Orvontonu nema posebnih Havonskih bića sa izuzetkom abandonteraUverse koji se mogu usporediti s univitacijama u umjetničkoj vještini, društvenoj prilagodljivosti i koordinacijskoj spretnosti.

Ti građani zvijezda zapravo nisu članovi zbora obrtnika, već oni slobodno rade sa svim skupinama i čine veliki doprinos pretvaraju ovih svjetova zvijezda u glave sfere za realizaciju veličanstvenih umjetničkih postignuća prijelazne kulture. Oni ne funkcioniraju izvan granica sjedišnih svjetova zvijezda.

8. EDENTIJSKI SVIJETLOVI OBUKE

Fizičko obdarenje Edentije i okolnih sfera je gotovo savršeno; no oni se i pored toga ne mogu mjeriti sa duhovnom raskoš sfera Salvingtona, ali daleko nadmašuju slavu i ljepotu koja vlada na svjetovima obuke Jeruzema. Sve ove sfere Edentije primaju energiju izravno od univerzalnih prostornih struja, dok centari zvijezda stručno nadziru i distribuiraju njihove ogromne energetske sustave, materijalne i morontijalne, uz pomoć stručnog zbora Glavnih Fizičkih Kontrolora i Morontija Nadglednika Snage.

Vrijeme provedeno na sedamdeset svjetova obuke prijelazne morontija kulture tijekom dobi smrtnog uspona na Edentiji najstaloženije je razdoblje u karijeri uzlaznog smrtnika sve do ostvarenja finalističkog statusa; ovo je doista tipičan morontija život. Dok morate proći kroz podešenje svaki put kad pređete sa jednog velikog kulturnog svijeta u drugi, ostajete u istom morontija tijelu i ne prolazite kroz period nesvestice.

Vaš boravak na Edentiji i njezinim povezanim sferama bit će uglavnom zaokupljen ovladavanjem grupne etike, tajne ugodnih i profitabilnih odnosa između različitih svemirskih i supersvemirskih redova inteligentnih ličnosti.

Na prebivališnim svjetovima ste završili ujedinjenje evolutivne smrtnosti ličnosti; na glavnom sustavu ste primili državljanstvo Jeruzema i postigli spremnost da sebe podvrgnete disciplinama grupnih aktivnosti i koordiniranih poduzeća; ali sada, prilikom obuke na svjetovima zvijezda, dolazi do istinskog podruživanja vaše evolutivne morontija ličnosti. Ovo uzvišeno kulturno postignuće sastoji se u učenju kako:

43:7.4 (493.5) In the various courtesy colonies, ascending morontia mortals predominate among the reversion directors, but the univitatia represent the largest group associated with the Nebadon corps of celestial artisans. In all Orvonton no extra-Havona beings excepting the Uversa abandoners can equal the univitatia in artistic skill, social adaptability, and co-ordinating cleverness.

43:7.5 (493.6) These citizens of the constellation are not actually members of the artisan corps, but they freely work with all groups and contribute much to making the constellation worlds the chief spheres for the realization of the magnificent artistic possibilities of transition culture. They do not function beyond the confines of the constellation headquarters worlds.

8. THE EDENTIA TRAINING WORLDS

43:8.1 (493.7) The physical endowment of Edentia and its surrounding spheres is well-nigh perfect; they could hardly equal the spiritual grandeur of the spheres of Salvington, but they far surpass the glories of the training worlds of Jerusem. All these Edentia spheres are energized directly by the universal space currents, and their enormous power systems, both material and morontial, are expertly supervised and distributed by the constellation centers, assisted by a competent corps of Master Physical Controllers and Morontia Power Supervisors.

43:8.2 (494.1) The time spent on the seventy training worlds of transition morontia culture associated with the Edentia age of mortal ascension, is the most settled period in an ascending mortal's career up to the status of a finaliter; this is really the typical morontia life. While you are re-keyed each time you pass from one major cultural world to another, you retain the same morontia body, and there are no periods of personality unconsciousness.

43:8.3 (494.2) Your sojourn on Edentia and its associated spheres will be chiefly occupied with the mastery of group ethics, the secret of pleasant and profitable interrelationship between the various universe and superuniverse orders of intelligent personalities.

43:8.4 (494.3) On the mansion worlds you completed the unification of the evolving mortal personality; on the system capital you attained Jerusem citizenship and achieved the willingness to submit the self to the disciplines of group activities and co-ordinated undertakings; but now on the constellation training worlds you are to achieve the real socialization of your evolving morontia personality. This supernal cultural acquirement

1. Živjeti sretno i raditi učinkovito sa deset različitih morontija kolega, dok je deset takvih skupina povezano u jedinice od sto koje su udružene u zborove od tisuću.

2. Povinovati se životu s radošću i srdačno surađivati sa deset univitatija, koji iako su intelektualno slični morontija bićima, su vrlo različiti na svaki drugi način. A onda morate raditi sa ovom skupinom od deset u koordinaciji sa deset drugih obitelji koje su pak skupljenje u u zboru od tisuća univitatija.

3. Postići istovremeno prilagodbu morontija suradnicima i ovim autohtonim univitatijama. Steći sposobnost za dobrovoljnu i učinkovitu suradnju sa svojim vlastitim redom bića u uskoj radnoj suradnji sa nešto različitom skupinom inteligentnih bića.

4. Dok na taj način društveno funkcionirate sa bićima poput vas kao i različitim od vas, postizete intelektualni sklad i ostvarujete profesionalno podešavanje u skladu sa obje grupe suradnika.

5. Dok postizete zadovoljavajuće podružtvljenje ličnosti na intelektualnim i profesionalnim razinama, dodatno usavršavate svoju sposobnost za življenje u bliskom kontaktu sa sličnim i pomalo različitim bićima uz sve manje iritabilnosti i netrpeljivosti. Upravitelji rasonode mnogo pridonose ovom potonjem postignuću kroz aktivnosti skupnih igara.

6. Podesite sve ove različite tehnike podružtvljenja u progresivnoj koordinaciji karijere Rajskog uzašašća; i dalje da povećate svemirski uvid i poboljšate sposobnost za shvaćanje vječnih ciljeva i značenja koji se kriju unutar tih naizgled beznačajnih vremensko-prostornih aktivnosti.

7. I onda dolazi do vrhunca u cijelom tom procesu višestrukog podružtvljavanja u istodobnom produbljenu duhovnog uvida u pogledu povećanja svih faza osobnog obdarenja kroz grupne duhovne veze i morontija koordinaciju. Intelektualno, društveno i duhovno dva moralna bića ne samo da udvostručuju svoje osobne potencijale kozmičkog postignuća tehnikom partnerstva; oni više gotovo učetverostručuju svoja postignuća i mogućnosti ostvarenja.

Mi smo portretirali podružtvljenje do kojeg dolazi na Edentiji kao sklapanje veza između morontija smrtnika sa obiteljskom grupom univitatija koja se sastoji od deset intelektualno različitih pojedinaca u sličnom odnosu sa deset morontija kolega. No, na prvim sedam velikih svjetova samo jedan uspinjući smrtnik živi s deset univitatija. Na drugoj skupini od sedam velikih

consists in learning how to:

43:8.5 (494.4) 1. Live happily and work effectively with ten diverse fellow morontians, while ten such groups are associated in companies of one hundred and then federated in corps of one thousand.

43:8.6 (494.5) 2. Abide joyfully and co-operate heartily with ten univitatia, who, though similar intellectually to morontia beings, are very different in every other way. And then must you function with this group of ten as it co-ordinates with ten other families, which are in turn confederated into a corps of one thousand univitatia.

43:8.7 (494.6) 3. Achieve simultaneous adjustment to both fellow morontians and these host univitatia. Acquire the ability voluntarily and effectively to co-operate with your own order of beings in close working association with a somewhat dissimilar group of intelligent creatures.

43:8.8 (494.7) 4. While thus socially functioning with beings like and unlike yourself, achieve intellectual harmony with, and make vocational adjustment to, both groups of associates.

43:8.9 (494.8) 5. While attaining satisfactory socialization of the personality on intellectual and vocational levels, further perfect the ability to live in intimate contact with similar and slightly dissimilar beings with ever-lessening irritability and ever-diminishing resentment. The reversion directors contribute much to this latter attainment through their group-play activities.

43:8.10 (494.9) 6. Adjust all of these various socialization techniques to the furtherance of the progressive co-ordination of the Paradise-ascension career; augment universe insight by enhancing the ability to grasp the eternal goal-meanings concealed within these seemingly insignificant time-space activities.

43:8.11 (494.10) 7. And then, climax all of these procedures of multisocialization with the concurrent enhancement of spiritual insight as it pertains to the augmentation of all phases of personal endowment through group spiritual association and morontia co-ordination. Intellectually, socially, and spiritually two moral creatures do not merely double their personal potentials of universe achievement by partnership technique; they more nearly quadruple their attainment and accomplishment possibilities.

43:8.12 (495.1) We have portrayed Edentia socialization as an association of a morontia mortal with a univitatia family group consisting of ten intellectually dissimilar individuals concomitant with a similar association with ten fellow morontians. But on the first seven major worlds only one ascending mortal lives with ten univitatia. On the second group of seven major worlds two

svjetova dva smrtnika ostanu u svakoj rodnoj skupini od deset, i tako dalje sve do posljednje skupine od sedam glavnih sfera, gdje je deset morontija bića povezano s deset univitatia. Kada budete naučili kako se bolje družiti s univitatijama, doći će do poboljšanja etike u vašim odnosima sa vašim kolegama, progresivnim morontija bićima.

Kao uzlazni smrtnici vi ćete uživati u boravku na svjetovima napretka na Edentiji, ali nećete doživjeti to osobno uzbuđenje zadovoljstva koje obilježava vaš početni kontakt sa kozmičkim poslovima na sjedištu sustava ili vaš oproštajni dodir s tim stvarnostima na konačnim svjetovima svemirskog sjedišta.

9. GRAĐANI EDENTIJE

Nakon što uzlazni smrtnici prime diplomu na svijetu broj sedamdeset, oni se nastane na Edentiji. Uzlaznici sada, po prvi put, prisustvuju "zborovima Raja" i čuju priču o njihovoj dugotrajnoj karijeri u predloženju Vjernih Dana, prvih Vrhovnih Ličnosti podrijetlom od Trojstva koje imaju priliku sresti.

Cijeli taj boravak na svjetovima obuče zvijezda, koji kulminira u primanju državljanstva na Edentiji, je razdoblje istinskog i nebeskog blaženstva progresivnih morontija bića. Tijekom vašeg boravka na svjetovima sustava vi se razvijate iz gotovo-životinjskih u morontija bića; više ste materijalni nego duhovni. Na Salvingtonskim sferama vi ćete se razvijati iz morontija bića u status pravog duha; vi ćete biti više duhovni nego materijalni. No, na Edentiji, uzlaznici su na pola puta između njihova bivšeg i njihova budućeg staleža, na pola puta u prolazu od evolucijske životinje do uzlaznog duha. Tijekom cijelog boravka na Edentiji i njezinim svjetovima, vi ste "kao anđeli"; stalno napredujete, ali zadržavate opći i tipični morontija status.

Ovaj boravak uzlaznih smrtnika na zvijezdama je najuravnoteženija i najstabilnija epoha u cijeloj karijeri morontija napretka. To iskustvo je trening u podruštvenju uzlaznih smrtnika u stadiju pred-duha. To je analogno predfinalističkom duhovnom iskustvu na Havoni i preapsonitnoj obuci na Raju.

Uzlazni smrtnici na Edentiji su uglavnom zauzeti sa zadacima na sedamdeset progresivnih svjetova univitatije. Oni također služe na različitim pozicijama na samoj Edentiji, uglavnom u okviru programa zvijezda koji se bavi skupnim, rasnim, nacionalnim i planetarnim blagostanjem. Svevišnji ne sudjeluju toliko u poticanju individualnog napretka na naseljenim svjetovima; oni vladaju u kraljevstvima ljudi više nego u srcima pojedinaca.

mortals abide with each native group of ten, and so on up until, on the last group of seven major spheres, ten morontia beings are domiciled with ten univitatia. As you learn how better to socialize with the univitatia, you will practice such improved ethics in your relations with your fellow morontia progressors.

43:8.13 (495.2) As ascending mortals you will enjoy your sojourn on the progress worlds of Edentia, but you will not experience that personal thrill of satisfaction which characterizes your initial contact with universe affairs on the system headquarters or your farewell touch with these realities on the final worlds of the universe capital.

9. CITIZENSHIP ON EDENTIA

43:9.1 (495.3) After graduation from world number seventy, ascending mortals take up residence on Edentia. Ascenders now, for the first time, attend the "assemblies of Paradise" and hear the story of their far-flung career as it is depicted by the Faithful of Days, the first of the Supreme Trinity-origin Personalities they have met.

43:9.2 (495.4) This entire sojourn on the constellation training worlds, culminating in Edentia citizenship, is a period of true and heavenly bliss for the morontia progressors. Throughout your sojourn on the system worlds you were evolving from a near-animal to a morontia creature; you were more material than spiritual. On the Salvington spheres you will be evolving from a morontia being to the status of a true spirit; you will be more spiritual than material. But on Edentia, ascenders are midway between their former and their future estates, midway in their passage from evolutionary animal to ascending spirit. During your whole stay on Edentia and its worlds you are "as the angels"; you are constantly progressing but all the while maintaining a general and a typical morontia status.

43:9.3 (495.5) This constellation sojourn of an ascending mortal is the most uniform and stabilized epoch in the entire career of morontia progression. This experience constitutes the prespirit socialization training of the ascenders. It is analogous to the prefinaliter spiritual experience of Havona and to the preabsonite training on Paradise.

43:9.4 (495.6) Ascending mortals on Edentia are chiefly occupied with the assignments on the seventy progressive univitatia worlds. They also serve in varied capacities on Edentia itself, mainly in conjunction with the constellation program concerned with group, racial, national, and planetary welfare. The Most Highs are not so much engaged in fostering individual advancement on the inhabited worlds; they rule in the kingdoms

A onoga dana kad se budete spremali otići sa Edentije i započeti Salvingtonsku karijeru, tada se možete zaustaviti i osvrnuti na jednu od najljepših i najvitalnijih epoha obuke prije Raja. No, naći ćete sve veću slavu kako se više budete penjali prema unutra i postigli veću sposobnost za uvećano uvažavanje božanskih značenja i duhovnih vrijednosti.

Pod pokroviteljstvom MalavatijeMelkizedeka

of men rather than in the hearts of individuals.

^{43:9.5 (495.7)} And on that day when you are prepared to leave Edentia for the Salvington career, you will pause and look back on one of the most beautiful and most refreshing of all your epochs of training this side of Paradise. But the glory of it all augments as you ascend inward and achieve increased capacity for enlarged appreciation of divine meanings and spiritual values.

^{43:9.6 (496.1)} [Sponsored by Malavatia Melchizedek.]

POGLAVLJE 044. NEBESKI MAJSTORI

⇐ 043

Knjiga Urantije

045 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 044 NEBESKI MAJSTORI

Sekcije

Uvod

1. NEBESKI GLAZBENICI
2. NEBESKI OPONAŠATELJI
3. BOŽANSKI GRADITELJI
4. BILJEŽNICI MISLI
5. MANIPULATORI ENERGIJE
6. DIZAJNERI I DEKORATERI
7. DJELATNIKE SKLADA
8. SMRTNIČKE TEŽNJE I MORONTIJA POSTIGNUĆA

Uvod

Na ugostiteljskim kolonijama različitih svjetova odjeljenskih i kozmičkih glavnih centara, može se susresti jedinstven red složenih ličnosti koje nose naziv nebeski majstori. Ova bića predstavljaju stručne i specijalizirane majstore morontija domena kao i nižih domena duha. Ovo su duhovi i poluduhovi koji se bave morontija ukrašavanjem i duhovnim uljepšavanjem. Ovi se majstori mogu naći širom velikog svemira -- na svjetovima koji djeluju kao glavni centri supersvemira, lokalnih svemira, zvijezda i sustava, kao i na planetima koji su stabilizirani u stadiju svjetla i života; ali oni prije svega djeluju na zvijezdima a naročito na sedam stotina sedamdeset svjetova koji orkužuju svaki centralni svijet.

Dok njihov rad može djelovati gotovo nestvarno sa stanovišta ljudskog uma, treba vam biti poznato da ni morontija svjetovi kao ni svjetovi duha nisu bez likovnih umjetnosti i visoko razvijene kulture.

PAPER 44 THE CELESTIAL ARTISANS

SECTIONS

Introduction

1. The Celestial Musicians
2. The Heavenly Reproducers
3. The Divine Builders
4. The Thought Recorders
5. The Energy Manipulators
6. The Designers and Embellishers
7. The Harmony Workers
8. Mortal Aspirations and Morontia Achievements

INTRODUCTION

44:0.1 (497.1) AMONG the courtesy colonies of the various divisional and universe headquarters worlds may be found the unique order of composite personalities denominated the celestial artisans. These beings are the master artists and artisans of the morontia and lower spirit realms. They are the spirits and semispirits who are engaged in morontia embellishment and in spiritual beautification. Such artisans are distributed throughout the grand universe — on the headquarters worlds of the superuniverses, the local universes, the constellations, and systems, as well as on all spheres settled in light and life; but their chief realm of activity is in the constellations and especially on the seven hundred seventy worlds surrounding each headquarters sphere.

44:0.2 (497.2) Though their work may be almost incomprehensible to the material mind, it should be understood that the morontia and spirit worlds are not without their high arts and supernal cultures.

Nebeski majstori nisu stvoreni u ovoj ulozi; oni predstavljaju odabrani zbor bića sastavljen od određenih učitelja iz centralnog svemira i njihovih učenika, dobrovoljaca iz reda uzlaznih smrtnika i brojnih drugih nebeskih grupa. Tijekom određenog razdoblja, Beskonačni Duh je odlučivao o postavci ovih bića u suradnji sa Sedam Glavnih Duhova tako gradeći izvorni učiteljski zbor ovih majstora koji je brojao sedam tisuća Havonskih učitelja, tisuću iz svakog odjeljenja ovih majstora. Počevši od ovog nukleusa, nizom stoljeća se razvilo ovo veličanstveno tijelo radnika obučeni u poslovima morontije i duha.

Svaka morontija ličnost i svaki duh mogu biti primljeni u zbor ovih nebeskih majstora; drugim riječima, svako biće niže od reda prirodnih božanskih sinova. Uzlazni Božji sinovi koji vuku porijeklo s evolucijskih svjetova mogu, po dolasku na svjetove morontije, podnijeti molbu za prijem u zbor majstora i ako se pokažu adekvatno nadareni, mogu odabrati ovu karijeru na dulje ili kraće vrijeme. Ali ni jedno biće ne može doći na položaj nebeskih majstora kraće od jednog tisućljeća - "tisuću godina superkozmičkog vremena.

Dok su svi nebeski majstori registrirani na glavnim centrima supersvemira, njima upravljaju morontijanadgledatelji s glavnih centara lokalnog svemira. Centralni zbor morontijanadgledatelja koji djeluje s glavnog centra svakog lokalnog svemira postavlja nebeske radnike na slijedećih sedam redova aktivnosti:

1. Kao nebeske glazbenike.
2. Nebeski oponašatelji.
3. Božanske graditelje.
4. Bilježnike misli.
5. Manipulatore energije.
6. Dizajnere i dekoratere.
7. Djelatnike sklada.

Izvorni učitelji iz ovih sedam grupa vuku porijeklo sa savršenih svjetova Havone, kako Havona u sebi nosi uzorke-- studijske uzorke-- svih faza i oblika umjetničke aktivnosti duha. Dok je jako teško poduzeti prijenos ovih umjetnosti s Havone na svjetove vremena i prostora, nebeski majstori unaprijeđuju svoje vještine i izvedbe iz stoljeća u stoljeće. Kao i pri svim drugim fazama uzlazne karijere, od svih se najnaprednijih osoba iz svakog reda aktivnosti neprestano zahtijeva da predaju svoja napredna saznanja i vještine svojim manje naprednim suradnicima.

Vi ćete po prvi put početi opažati ove transplantirane umjetnosti s Havone na

44:0.3 (497.3) The celestial artisans are not created as such; they are a selected and recruited corps of beings composed of certain teacher personalities native to the central universe and their volunteer pupils drawn from the ascending mortals and numerous other celestial groups. The original teaching corps of these artisans was sometime assigned by the Infinite Spirit in collaboration with the Seven Master Spirits and consisted of seven thousand Havona instructors, one thousand to each of the seven divisions of artisans. With such a nucleus to start with, there has developed through the ages this brilliant body of skillful workers in spirit and morontia affairs.

44:0.4 (497.4) Any morontia personality or spirit entity is eligible for admission to the corps of the celestial artisans; that is, any being below the rank of inherent divine sonship. Ascending sons of God from the evolutionary spheres may, after their arrival on the morontia worlds, apply for admission to the artisan corps and, if sufficiently gifted, may choose such a career for a longer or shorter period. But no one may enlist with the celestial artisans for less than one millennium, one thousand years of superuniverse time.

44:0.5 (497.5) All celestial artisans are registered on the superuniverse headquarters but are directed by morontia supervisors on the local universe capitals. They are commissioned in the following seven major divisions of activity by the central corps of morontia supervisors functioning on the headquarters world of each local universe:

- 44:0.6 (497.6) 1. Celestial Musicians.
- 44:0.7 (497.7) 2. Heavenly Reproducers.
- 44:0.8 (497.8) 3. Divine Builders.
- 44:0.9 (497.9) 4. Thought Recorders.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energy Manipulators.
- 44:0.11 (498.2) 6. Designers and Embellishers.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmony Workers.

44:0.13 (498.4) The original teachers of these seven groups all hailed from the perfect worlds of Havona, and Havona contains the patterns, the pattern studies, for all phases and forms of spirit artistry. While it is a gigantic task to undertake to transfer these arts of Havona to the worlds of space, the celestial artisans have improved in technique and execution from age to age. As in all other phases of the ascending career those who are most advanced in any line of endeavor are required constantly to impart their superior knowledge and skill to their less favored fellows.

44:0.14 (498.5) You will first begin to glimpse these transplanted arts of Havona on the mansion

prebivališnim svjetovima, dok će njihova ljepota kao i vaše cijenjenje njihove ljepote sve više rasti i sazrijevati, sve dok se ne nađete u dvoranama duha na Salvingtonu i ne budete posvjedočili nadahnuće remek-djela nebeskih umjetnika na svjetovima duha.

Sve su ove aktivnosti morontija svjetova i svjetova duha stvarne. Bićima duha, svijet duha predstavlja stvarnost. S našeg stanovišta materijalni svjetovi djeluju nestvarnije. Viši oblici duha mogu slobodno proći kroz normalne forme materije. Visoki duhovi ne djeluju ni na kakve materijalne pojave izuzev određenih osnovnih oblika energije. Sa stanovišta materijalnih bića, svijet duha je više ili manje nestvaran; bićima duha materijalni svijet gotovo posve nestvaran, jedino sjena zbilje duhovnih stvarnosti.

Zahvaljujući islučivoj viziji duha, nisam u stanju spoznati zgradu u kojoj se iznosi i prevodi ovaj materijal. Božanski Savjetnik koji upravo stoji pored mene još teže može spoznati ove posve materijalne građevine. Ali mi možemo spoznati način na koji ove materijalne građevine moraju vama djelovati, kako se zahvaljujući djelovanju transformatora energije pred našim umovima javljaju paralele njihovog oblića u formi duha. Meni, biću duha, ova materijalna zgrada ne djeluje posve stvarna, dok je naravno vrlo stvarna i vrlo korisna materijalnim smrtnicima.

Postoji određena grupa bića koja imaju sposobnost opažanja kako stvarnosti stvorenja duha tako i stvarnosti stvorenja materijskih svjetova. Ovom redu pripadaju četvrta stvorenja iz grupe Havona Služitelja kao i četvrta bića među stvorenjima iz reda posrednika. Anđeli vremena i prostora imaju sposobnost opažanja kako bića duha tako i materijalnih bića, kao što je slučaj i s uzlaznim smrtnicima nakon oslobođenja od smrtničkog oblića. Nakon postognuća viših razina duha, uzlazna bića imaju sposobnost opažanja materijalnih, morontija i duhovnih stvarnosti.

Pored mene se također nalazi Moćni Glasnik s Uverse, ulazno biće spojeno s Ispravljačem, negdašnji smrtnik koji vas može opaziti u vašem trenutnom stanju, dok istovremeno može opaziti Osamljenog Glasnika, supernafima kao i druge prisutne nebeske ličnosti. Nikad, tijekom cijelog uzlaznog puta, nećete izgubiti sposobnost opažanja svojih suradnika iz nižih egzistencijskih oblika. Zauvijek, za cijelog uzlaza prema nutrini u okvirima ljestvice života, ostaje vam sposobnost opažanja i suradnje s bližnjima s prijašnjih i nižih razina egzistencije. Svaki novi prijelaz ili buđenje dodaje vašoj viziji novu grupu bića duha, dok vam ni u najmanjoj mjeri ne oduzima sposobnost opažanja vaših prijatelja i suradnika iz prijašnjih stadija.

Sve ovo je moguće u iskustvu uzlaznih

worlds, and their beauty and your appreciation of their beauty will heighten and brighten until you stand in the spirit halls of Salvington and behold the inspiring masterpieces of the supernal artists of the spirit realms.

44:0.15 (498.6) All these activities of the morontia and spirit worlds are real. To spirit beings the spirit world is a reality. To us the material world is the more unreal. The higher forms of spirits freely pass through ordinary matter. High spirits are reactive to nothing material excepting certain of the basic energies. To material beings the spirit world is more or less unreal; to spirit beings the material world is almost entirely unreal, being merely a shadow of the substance of spirit realities.

44:0.16 (498.7) I cannot, with exclusive spirit vision, perceive the building in which this narrative is being translated and recorded. A Divine Counselor from Uversa who chances to stand by my side perceives still less of these purely material creations. We discern how these material structures appear to you by viewing a spirit counterpart presented to our minds by one of our attending energy transformers. This material building is not exactly real to me, a spirit being, but it is, of course, very real and very serviceable to material mortals.

44:0.17 (498.8) There are certain types of beings who are capable of discerning the reality of the creatures of both the spirit and the material worlds. Belonging to this class are the so-called fourth creatures of the Havona Servitals and the fourth creatures of the conciliators. The angels of time and space are endowed with the ability to discern both spirit and material beings as also are the ascending mortals subsequent to deliverance from the life in the flesh. After attainment of the higher spirit levels the ascenders are able to recognize material, morontia, and spirit realities.

44:0.18 (498.9) There is also here with me a Mighty Messenger from Uversa, an ascendant Adjuster-fused, onetime mortal being, and he perceives you as you are, and at the same time he visualizes the Solitary Messenger, the supernaphim, and other celestial beings present. Never in your long ascendancy will you lose the power to recognize your associates of former existences. Always, as you ascend inward in the scale of life, will you retain the ability to recognize and fraternize with the fellow beings of your previous and lower levels of experience. Each new translation or resurrection will add one more group of spirit beings to your vision range without in the least depriving you of the ability to recognize your friends and fellows of former estates.

44:0.19 (498.10) All this is made possible in the experience of ascending mortals by the action of

smrtnika zahvaljujući djelovanju unutarnjih Misaonih Ispravljača. Zahvaljujući činjenici da Ispravljači sa sobom nose duplikat cijelog vašeg životnog iskustva, nikad nećete izgubiti ni jednu istinsku osobinu koju ste nekoć posjedovali; i ovi Ispravljači idu kroz život svama, kao dio vaše osobe, ustvari kao vi sami.

Ali gotovo me hvata očaj pri pokušaju objašnjenja čovjekovom materijalnom umu prirode i djelatnosti nebeskih majstora. Neprestano sam primoran kriviti ideje i izobličavati jezik kako bih predočio smrtnom umu stvarnost ovih morontija transakcija i pojava koje u svojoj prirodi graniče s duhom. Vaše shvaćanje nije u stanju pojmiti i vač jezik nije u stanju izraziti značenje, vrijednost i odnos ovih aktivnosti poluduha. I ja ću nastaviti s ovim nastojanjem na prosvjetljenju ljudskog uma u pogledu ovih stvarnosti s punom sviješću doslovne neposobnosti postignuća savršenstva pri takvom poduzeću.

Najviše što mogu učiniti je poslužiti se grubim usporedbama između smrtničkim materijalnih aktivnosti i mnogostrukih aktivnosti nebeskih majstora. Kad bi žitelji Urantije bili napredniji u pogledu umjestnosti i drugih kulturnih postignuća, tad bih mogao skrenuti ljudski um s onog što je materijalno na ono što ima morontija prirodu. Jedino čemu se mogu nadati je da istaknem činjenicu stvarnosti ovih transakcija morontija svijeta i svjeta duha.

1. NEBESKI GLAZBENICI

Radi ograničenog raspona smrtničkog sluha, teško se možete nadati spoznaji morontija melodija. Štoviše postoji i materijalni raspon prelijepih zvukova koji nisu poznati ljudskom uhu, da ne govorimo o neshvatljivom rasponu melodija morontije i duha. Melodije duha nisu materijalni zvučni talasi, već su to pulsacije duha koje primaju duhovi nebeskih ličnosti. Ove nebeske melodije imaju široke granice raspona i dušu izražaja, kao i veličanstvo izvedbe, koje je posve izvan ljudskog shvaćanja. Imao sam prilike opaziti tisuće zanesenih bića ushićenih blaženom ekstazom dok im prilaze nebeske melodije na površini energije duha nebeskih krugova. Ove se čudesne melodije mogu pronijeti do najudaljenijih dijelova svemira.

Nebeski glazbenici prvenstveno rade na reprodukciji nebeskog sklada manipulacijom slijedećih sila duha:

1. Duhovnog zvuka -- prekida tijeka duha.

the indwelling Thought Adjusters. Through their retention of the duplicates of your entire life's experiences, you are assured of never losing any true attribute you once had; and these Adjusters are going through with you, as a part of you, in reality, as *you*.

44:0.20 (499.1) But I almost despair of being able to convey to the material mind the nature of the work of the celestial artisans. I am under the necessity of constantly perverting thought and distorting language in an effort to unfold to the mortal mind the reality of these morontia transactions and near-spirit phenomena. Your comprehension is incapable of grasping, and your language is inadequate for conveying, the meaning, value, and relationship of these semispirit activities. And I proceed with this effort to enlighten the human mind concerning these realities with the full understanding of the utter impossibility of my being very successful in such an undertaking.

44:0.21 (499.2) I can do no more than attempt to sketch a crude parallelism between mortal material activities and the manifold functions of the celestial artisans. If the Urantia races were more advanced in art and other cultural accomplishments, then could I go that much farther in an effort to project the human mind from the things of matter to those of morontia. About all I can hope to accomplish is to make emphatic the fact of the reality of these transactions of the morontia and the spirit worlds.

1. THE CELESTIAL MUSICIANS

44:1.1 (499.3) With the limited range of mortal hearing, you can hardly conceive of morontia melodies. There is even a material range of beautiful sound unrecognized by the human sense of hearing, not to mention the inconceivable scope of morontia and spirit harmony. Spirit melodies are not material sound waves but spirit pulsations received by the spirits of celestial personalities. There is a vastness of range and a soul of expression, as well as a grandeur of execution, associated with the melody of the spheres, that are wholly beyond human comprehension. I have seen millions of enraptured beings held in sublime ecstasy while the melody of the realm rolled in upon the spirit energy of the celestial circuits. These marvelous melodies can be broadcast to the uttermost parts of a universe.

44:1.2 (499.4) The celestial musicians are occupied with the production of celestial harmony by the manipulation of the following spirit forces:

- 44:1.3 (499.5) 1. *Spiritual sound* — spirit current interruptions.

2. Duhovnog svjetla -- controle i intensifikacije svjetla iz domena morontije i duha.

3. Energetskih promjena -- molodije koja nastaje kao rezultat vještog upravljanja energijama morontije i duha.

4. Simfonija boje -- melodije tonova morontija boje; ovo se obraja među najviša postignuća nebeskih glazbenika.

5. Harmonije pridruženih duhova -- samo povezivanje i druženje različitih redova bića morontije i duha proizvodi veličanstvene melodije.

6. Misaone melodije -- promišljanje duhovnih misli može postati tako usavršeno da rezultira eksplozijom melodija Havone.

7. Nebeske glazbe - zahvaljujući prikladnom podešenju prijemni krugovi mogu uhvatiti melodije drugih svjetova.

Postoji preko stotinu tisuća različitih oblika manipulacije zvuka, boje i energije, vještina koje se mogu usporediti s čovjekovom upotrebom glazbenih instrumenata. Vaši plesni ansambli nesumnjivo predstavljaju grube i groteskne pokušaje materijalnih stvorenja da se približe nebeskom skladu prostornog raspoređivanja bića i aranžiranja ličnosti. Sjetilni mehanizmi materijalnih tijela nisu u stanju prepoznati drugih pet oblika morontija melodije.

Blagozvučje, glazba sedam razina melodijske asocijacije, predstavlja univerzalnu metodu komunikacije duha. Glazba, kako je shvaćaju smrtnici Urantije, postiže najviši izražaj u školama Jeruzema, na glavnom centru sustava, gdje polumaterijalna bića upoznaju zvučni sklad. Smrtnici ne reagiraju na druge oblike morontija melodije i nebeskog blagozvučja.

Cijenjenje glazbe na Urantiji ima fizičku kao i duhovnu prirodu; i vaši su ljudski glazbenici uveliko doprinijeli uzvišenju glazbenog ukusa od barabarske monotonije vaših ranih predaka, do viših razina glazbenog poštovanja. Većina smrtnika Urantije reagira na glazbu prvenstveno materijalnom mišićnom, a tek neznatno umom i duhom; ali kroz posljednjih trideset pet tisuća godina može se zamijetiti postupan ali siguran napredak u cijenjenju glazbe.

Blagozvučno sinkopiranje predstavlja prijelazni oblik iz glazbene monotonije primitivnog čovjeka u ekspresionalni sklad i smislenu melodiju vaših suvremenijih glazbenika. Ovi raniji oblici ritma stimuliraju reakciju glazbenoljubivog sjetila ne stvarajući dojam na više intelektualne moći blagozvučnog cijenjenja i na taj način uopćeno

44:1.4 (499.6) 2. *Spiritual light* — the control and intensification of the light of the morontia and spiritual realms.

44:1.5 (499.7) 3. *Energy impingements* — melody produced by the skillful management of the morontia and spirit energies.

44:1.6 (499.8) 4. *Color symphonies* — melody of morontia color tones; this ranks among the highest accomplishments of the celestial musicians.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmony of associated spirits* — the very arrangement and association of different orders of morontia and spirit beings produce majestic melodies.

44:1.8 (499.10) 6. *Melody of thought* — the thinking of spiritual thoughts can be so perfected as to burst forth in the melodies of Havona.

44:1.9 (499.11) 7. *The music of space* — by proper attunement the melodies of other spheres can be picked up on the universe broadcast circuits.

44:1.10 (500.1) There are over one hundred thousand different modes of sound, color, and energy manipulation, techniques analogous to the human employment of musical instruments. Your ensembles of dancing undoubtedly represent a crude and grotesque attempt of material creatures to approach the celestial harmony of being placement and personality arrangement. The other five forms of morontia melody are unrecognized by the sensory mechanism of material bodies.

44:1.11 (500.2) Harmony, the music of the seven levels of melodious association, is the one universal code of spirit communication. Music, such as Urantia mortals understand, attains its highest expression in the schools of Jerusem, the system headquarters, where semimaterial beings are taught the harmonies of sound. Mortals do not react to the other forms of morontia melody and celestial harmony.

44:1.12 (500.3) Appreciation of music on Urantia is both physical and spiritual; and your human musicians have done much to elevate musical taste from the barbarous monotony of your early ancestors to the higher levels of sound appreciation. The majority of Urantia mortals react to music so largely with the material muscles and so slightly with the mind and spirit; but there has been a steady improvement in musical appreciation for more than thirty-five thousand years.

44:1.13 (500.4) Tuneful syncopation represents a transition from the musical monotony of primitive man to the expressionful harmony and meaningful melodies of your later-day musicians. These earlier types of rhythm stimulate the reaction of the music-loving sense without entailing the exertion of the higher intellectual powers of harmony

stvarajući utisak na nezrele i duhovno lijene osobe.

Čak i najbolja glazba Urantije nije ništa više nego prolazan odjek veličanstvenih napjeva koje mogu čuti nebeski suradnici vaših glazbenika, koji su vam ostavili jedino odlomke ovih blagozvučja u vidu zabilješki glazbenih melodija zvučnih harmonija. Glazba morontije-duha vrlo često upošljava svih sedam oblika reprodukcije i izražaja, tako da ljudski um nije u stanju pojednostaviti ova blagozvučja viših domena kako bi ih izrazio notama glazbenog zvuka. Ova bi nastojanja više nalikovala pokušaju reprodukcije glazbenog izražaja veliko orkestra korištenjem jednog jedinog glazbenog instrumenta.

Dok ste na Urantiji uspjeli sabrati prelijepu kolekciju blagozvučja, niste glazbeno uznapredovali ni blizu svojih brojnih susjeda u okviru Satanije. Da su Adam i Eva ostali u životu, imali bi ste glazbu u stvarnosti; ali blagozvučna nadarenost koja je tako snažno dominirala u njihovim prirodama, je u tolikoj mjeri razvodnjena miješanjem s ljudskim neglazbenim tendencijama, da samo jedna u svakih tisuću osoba u sebi nosi bitnije poštovanje blagozvučja. Ali neka vas ovo ne obeshrabri; jednog će se dana na Urantiji pojaviti istinski glazbenik i cijeli će narodi biti zaneseni veličanstvenim zvucima njegovih melodija. Jedno takvo ljudsko biće ima sposobnost zauvijek izmijeniti put cijele nacije, čak i cijelog civiliziranog svijeta. Doslovce je istina da glazba ostaje univerzalni jezik ljudi, anđela i duhova. Glazba je jezik Havone.

appreciation and thus more generally appeal to immature or spiritually indolent individuals.

44:1.14 (500.5) The best music of Urantia is just a fleeting echo of the magnificent strains heard by the celestial associates of your musicians, who left but snatches of these harmonies of morontia forces on record as the musical melodies of sound harmonics. Spirit-morontia music not infrequently employs all seven modes of expression and reproduction, so that the human mind is tremendously handicapped in any attempt to reduce these melodies of the higher spheres to mere notes of musical sound. Such an effort would be something like endeavoring to reproduce the strains of a great orchestra by means of a single musical instrument.

44:1.15 (500.6) While you have assembled some beautiful melodies on Urantia, you have not progressed musically nearly so far as many of your neighboring planets in Satania. If Adam and Eve had only survived, then would you have had music in reality; but the gift of harmony, so large in their natures, has been so diluted by strains of unmusical tendencies that only once in a thousand mortal lives is there any great appreciation of harmonics. But be not discouraged; some day a real musician may appear on Urantia, and whole peoples will be enthralled by the magnificent strains of his melodies. One such human being could forever change the course of a whole nation, even the entire civilized world. It is literally true, "melody has power a whole world to transform." Forever, music will remain the universal language of men, angels, and spirits. Harmony is the speech of Havona.

2. NEBESKI OPONAŠATELJI

Smrtni čovjek se teško može nadati ostvarenju bilo čega višeg od nejasnog i izobličenog koncepta djelovanja nebeskih oponašatelja čije aktivnosti ovdje moram pokušati opisati grubim i ograničenim simbolizmom vašeg materijalnog jezika. Svijet duha- morontije ima tisuće vrijednih pojava, pojava koje zavrijeđuju reprodukciju ali koje nisu poznate na Urantiji, iskustava koja pripadaju onoj kategoriji aktivnosti za koje se teško može reći da ju je "ljudski um pomislio," one stvarnosti koje je Bog pripremio onima koji prežive ovaj tjelesni život.

Postoji sedam grupa nebeskih oponašatelja, i pokušat ću ilustrirati njihove aktivnosti slijedećom klasifikacijom:

1. Pjevači -- blagozvučnici koji ponavljaju određena blagozvučja iz prošlosti i koji tumače blagozvučja sadašnjosti. Ali sve ovo se događa na morontija razini.

2. THE HEAVENLY REPRODUCERS

44:2.1 (500.7) Mortal man can hardly hope for more than a meager and distorted concept of the functions of the heavenly reproducers, which I must attempt to illustrate through the gross and limited symbolism of your material language. The spirit-morontia world has a thousand and one things of supreme value, things worthy of reproduction but unknown on Urantia, experiences that belong in the category of the activities which have hardly "entered into the mind of man," those realities which God has in waiting for those who survive the life in the flesh.

44:2.2 (501.1) There are seven groups of the heavenly reproducers, and I will attempt to illustrate their work by the following classification:

44:2.3 (501.2) 1. *The singers* — harmonists who reiterate the specific harmonies of the past and interpret the melodies of the present. But all of this is effected on the morontia level.

2. Slikari -- umjetnici koji koriste svjetlo i sjenu pri skiciranju i slikanju, umjetnici koji nastoje zabilježiti i očuvati prijelazne scene i prolazne epizode u cilju budućeg morontija užitka.

3. Ilustratori svjetla -- umjetnici koji se bave prezervacijom stvarnih poluduhovnih pojava čije očuvanje u vidu pokretne slike jedino služi kao vrlo gruba ilustracija.

4. Prireditelji povijesnih izvedbi - oni koji dramatski reproduciraju bitne događaje kozmičkih događaja i povijesti.

5. Proroci -- umjetnici koji projiciraju značenja prošlosti u budućnost.

6. Pripovjedači životne povijesti -- oni koji ovjekovječuju značenje i značaj životnog iskustva. Projekcija sadašnjih osobnih iskustava u postignuća buduće vrijednosti.

7. Glumci administrativnih predstava -- oni koji oslikavaju značaj vlastodržačke filozofije i administrativnih vještina, nebeski dramtiziatori upravne vlasti.

Vrlo često i djelotvorno, nebeski izvoditelji surađuju s upraviteljima razonode kako bi povezali memorativna sjećanja s određenim oblicima umne relaksacije i osobne razonode. Pri morontija sjednicama i saborima duha, ovi umjetnici pri svojim reprodukcijama ponekad djeluju zajednički kako bi stvorili veličanstvene dramske izvedbe koje veličaju smisao ovih zborova. Nedavno sam imao prilike posvjedočiti jednu veličanstvenu predstavu koja je okupila više od milijun glumaca pri izvedbi tisuću povezanih scena.

Viši intelektualni učitelji i prijelazni služitelji slobodno i djelotvorno koriste različite grupe ovih izvoditelja pri svojim obrazovnim morontija aktivnostima. Ali sva njihova nastojanja nisu posvećena jedino trenutnim ilustracijama; velik, vrlo velik dio njihovih aktivnosti ima trajnu prirodu i ostaje kao vječna baština svim budućim dobima. Ovi specijalizirani majstori djeluju tako svestrano da pri grupnim izvedbama mogu reproducirati cijela povijesna doba, dok u suradnji sa serafimskim služiteljima mogu predočiti vječne vrijednosti svijeta duha smrtničkim mudracima vremena.

3. BOŽANSKI GRADITELJI

Postoje gradovi "kojima je Bog graditelj i tvorac." U obličju duha, mi imamo sve s čim su smrtnici upoznati, i neizrecivo mnogo više. Imamo duhove, udobnosti koje imaju prirodu duha, kao i morontija potrepštine. Na mjesto svakog materijalnog zadovoljstva koje vi smrtnici imate

44:2.4 (501.3) 2. *The color workers* — those artists of light and shade you might call sketchers and painters, artists who preserve passing scenes and transient episodes for future morontia enjoyment.

44:2.5 (501.4) 3. *The light picturizers* — the makers of the real semispirit-phenomena preservations of which motion pictures would be a very crude illustration.

44:2.6 (501.5) 4. *The historic pageanteers* — those who dramatically reproduce the crucial events of universe records and history.

44:2.7 (501.6) 5. *The prophetic artists* — those who project the meanings of history into the future.

44:2.8 (501.7) 6. *The life-story tellers* — those who perpetuate the meaning and significance of life experience. The projection of present personal experiences into future attainment values.

44:2.9 (501.8) 7. *The administrative enactors* — those who depict the significance of governmental philosophy and administrative technique, the celestial dramatists of sovereignty.

44:2.10 (501.9) Very often and effectively the heavenly reproducers collaborate with the reversion directors in combining memory recapitulation with certain forms of mind rest and personality diversion. Before the morontia conclaves and spirit assemblies these reproducers sometimes associate themselves in tremendous dramatic spectacles representative of the purpose of such gatherings. I recently witnessed such a stupendous presentation in which more than one million actors produced a succession of one thousand scenes.

44:2.11 (501.10) The higher intellectual teachers and the transition ministers freely and effectively utilize these various groups of reproducers in their morontia educational activities. But not all of their efforts are devoted to transient illustration; much, very much, of their work is of a permanent nature and will forever remain as a legacy to all future time. So versatile are these artisans that, when they function en masse, they are able to re-enact an age, and in collaboration with the seraphic ministers they can actually portray the eternal values of the spirit world to the mortal seers of time.

3. THE DIVINE BUILDERS

44:3.1 (501.11) There are cities "whose builder and maker is God." In spirit counterpart we have all that you mortals are familiar with and inexpressibly more. We have homes, spirit comforts, and morontia necessities. For every material satisfaction which humans are capable of

priliku uživati, mi imamo tisuće duhovnih stvarnosti koje služe obogaćenju i proširenju naše egzistencije. Božanski graditelji djeluju u slijedećih sedam grupa:

1. Arhitekti i graditelji domova -- bića koja grade i remodeliraju individualne i grupne domove. Ova prebivališta morontije i duha imaju stvarnu prirodu. Dok bi bila nevidljiva vašoj kratkosežnoj viziji, nama su vrlo lijepa i stvarna. Do određene mjere, sva bića duha imaju priliku surađivati s ovim graditeljima pri planiranju i izradi određenih detalja koji ulaze u sastav njihovih prebivališta koja mogu imati prirodu morontije ili duha. Ovi domovi su uređeni i ukrašeni kako bi zadovoljili potrebe morontija bića kao i bića duha koja u njima trebaju živjeti. Ovaj graditeljski proces pruža obilnu priliku za opsežne varijacije kao i za individualni izražaj.

2. Graditelji radničkih kuća -- bića koja rade na planiranju i montaži kuća redovnih i rutinskih radnika morontija svjetova i svjetova duha. Ovi se graditelji mogu usporediti s radnicima koji montiraju radionice i industrijske pogone na Urantiji. Na prijelaznim svjetovima djeluje program uzajamne službe i specijalizirane podjele rada. Ne možemo svi raditi na svemu; morontija bića i evolucijski duhovi djeluju u različitim ulogama i ovi graditelji radničkih kuća pored izgradnje odličnih radionica štoviše doprinose profesionalnom usavršenju radnika.

3. Graditelji mjesta za igru. Ogromne građevine pružaju smještaj periodima relaksacije ili kako bi smrtnici rekli rekreacije, i u određenom smislu -- igre. Ove građevine pružaju podij upraviteljima razonode, humoristima morontija svjetova, onih prijelaznih svjetova na kojima se odvija obuka uzlaznih smrtnika koji su nedavno napustili evolucijske svjetove. Čak se i viši duhovi upuštaju u određene oblike duhovitog osvrta na prošle dane za vrijeme razdoblja duhovnog oporavka.

4. Graditelji mjesta za iskazanje obožavanja - iskusni arhitekti hramova morontije i duha. Svi svjetovi smrtničkog uzlaza imaju hramove koji služe obožavanju i koji predstavljaju najveličanstvenije tvorevine morontija svjetova i planeta duha.

5. Graditelji mjesta koja služe obrazovanju -- graditelji glavnih centara morontija obuke i napredne pouke duha. Pred bićima je uvijek otvoren put koji vodi k postignuću novog znanja, primitku novih informacija vezanih uz sadašnji i budući rad kao i univerzalna kulturna saznanja, informacije koje trebaju načiniti uzlazne smrtnike inteligentnijim i djelotvornijim građanima svjetova morontije i duha.

6. Morontija planeri -- bića koja grade u cilju

enjoying, we have thousands of spiritual realities that serve to enrich and enlarge our existence. The divine builders function in seven groups:

44:3.2 (502.1) 1. *The home designers and builders* — those who construct and remodel the abodes assigned to individuals and working groups. These morontia and spirit domiciles are real. They would be invisible to your short-range vision, but they are very real and beautiful to us. To a certain extent, all spirit beings may share with the builders certain details of the planning and creation of their morontia or spirit abodes. These homes are fitted up and embellished in accordance with the needs of the morontia or of the spirit creatures who are to inhabit them. There is abundant variety and ample opportunity for individual expression in all these constructions.

44:3.3 (502.2) 2. *The vocation builders* — those who function in designing and assembling the abodes of the regular and routine workers of the spirit and morontia realms. These builders are comparable to those who construct the Urantia workshops and other industrial plants. The transition worlds have a necessary economy of mutual ministry and specialized division of labor. We do not all do everything; there is diversity of function among morontia beings and evolving spirits, and these vocation builders not only build better workshops but also contribute to the vocational enhancement of the worker.

44:3.4 (502.3) 3. *The play builders*. Enormous edifices are utilized during the seasons of rest, what mortals would call recreation and, in a certain sense, play. Provision is made for a suitable setting for the reversion directors, the humorists of the morontia worlds, those transition spheres whereon takes place the training of ascendant beings but recently removed from the evolutionary planets. Even the higher spirits engage in a certain form of reminiscent humor during their periods of spiritual recharging.

44:3.5 (502.4) 4. *The worship builders* — the experienced architects of the spirit and the morontia temples. All the worlds of mortal ascent have temples of worship, and they are the most exquisite creations of the morontia realms and the spirit spheres.

44:3.6 (502.5) 5. *The education builders* — those who build the headquarters of morontia training and advanced spirit learning. Always is the way open to acquire more knowledge, to gain additional information respecting one's present and future work as well as universal cultural knowledge, information designed to make ascending mortals more intelligent and effective citizens of the morontia and spirit worlds.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontia planners* — those who

koordiniranog povezivanja svih ličnosti svih svjetova bilo kojeg doba i bilo kojeg svijeta. Ovi planeri surađuju s Morontija Upraviteljima Moći kako bi obogatili koordinaciju progresivnog morontija života.

7. Javni graditelji - specijalizirani majstori koji planiraju i grade mjesta koja služe javnim skupovima koji nemaju za cilj iskazanje obožavanja. Ovo su prelijepa i veličanstvena mjesta za javne skupove.

Dok ove građevine sa svojim ukrasima ne bi bile posve stvarne sjetilnim spoznajama materijalnih smrtnika, one su vrlo stvarne nama. Vi ne bi ste bili u stanju vidjeti ove hramove da se možete naći u njihovoj blizini u ljudskom obličju; unatoč tome, sve ove nadmaterijalne tvorevine istinski postoje i mi ih možemo vidjeti i u njima uveliko uživati.

4. BILJEŽNICI MISLI

Ovi majstori rade na očuvanju i reprodukciji napredne kozmičke misli i djeluju u slijedećih sedam grupa:

1. Čuvari misli. Ovo su majstori posvećeni očuvanju više kozmičke misli. Na morontija svjetovima oni istinski njeguju dragulje misaonog procesa. Prije dolaska na Urantiju, imao sam prilike vidjeti zabilješke i čuti emitiranja ideja određenih velikih ljudi ovog planeta. Bilježnici misli čuvaju ove plemenite ideje izražene jezikom Uverse.

Svaki supersvemir ima vlastiti jezik, jezik njegovih ličnosti koji dominira širom njegovih sektora. Ovaj je jezik u našem supersvemiru poznat kao jezik Uverse. Svaki lokalni svemir ima svoj jezik. Svi viši redovi nebadonskih ličnosti govore dva jezika, jezik Nebadona i jezik Uverse. Pri susretu dvaju osoba iz različitih lokalnih svemira, komunikacija se odvija na jeziku Uverse; ako, međutim, jedna od ovih ličnosti vuče porijeklo iz drugog supersvemira, onda moraju potražiti tumača. U centralnom svemiru ne vlada velika potreba za jezikom; ovdje vlada savršeno i gotovo potpuno razumijevanje; ovdje jedino Bogovi nisu u cjelosti shvaćeni. Čuli smo da slučajni susret dvaju osoba na Raju pruža više uzajamnog razumijevanja nego bi bilo moguće komunicirati smrtničkim jezikom kroz više od tisuću godina. Čak i na Salvingtonu "spoznajemo kao što smo spoznati."

Sposobnost prijevoda misli u jezik na morontija svjetovima i svjetovima duha nadilazi smrtničku sposobnost shvaćanja. Brzina naše

build for the co-ordinate association of all the personalities of all realms as they are at any one time present on any one sphere. These planners collaborate with the Morontia Power Supervisors to enrich the co-ordination of the progressive morontia life.

44:3.8 (502.7) 7. *The public builders* — the artisans who plan and construct the designated places of assembly other than those of worship. Great and magnificent are the places of common assembly.

44:3.9 (502.8) While neither these structures nor their embellishment would be exactly real to the sensory comprehension of material mortals, they are very real to us. You would be unable to see these temples could you be there in the flesh; nevertheless, all of these supermaterial creations are actually there, and we clearly discern them and just as fully enjoy them.

4. THE THOUGHT RECORDERS

44:4.1 (503.1) These artisans are devoted to the preservation and reproduction of the superior thought of the realms, and they function in seven groups:

44:4.2 (503.2) 1. *Thought preservers*. These are the artisans dedicated to the preservation of the higher thought of the realms. On the morontia worlds they truly treasure the gems of mentation. Before first coming to Urantia, I saw records and heard broadcasts of the ideation of some of the great minds of this planet. Thought recorders preserve such noble ideas in the tongue of Uversa.

44:4.3 (503.3) Each superuniverse has its own language, a tongue spoken by its personalities and prevailing throughout its sectors. This is known as the tongue of Uversa in our superuniverse. Each local universe also has its own language. All of the higher orders of Nebadon are bilingual, speaking both the language of Nebadon and the tongue of Uversa. When two individuals from different local universes meet, they communicate in the tongue of Uversa; if, however, one of them hails from another superuniverse, they must have recourse to a translator. In the central universe there is little need of a language; there exists perfect and well-nigh complete understanding; there, only the Gods are not fully comprehended. We are taught that a chance meeting on Paradise reveals more of mutual understanding than could be communicated by a mortal language in a thousand years. Even on Salvington we "know as we are known."

44:4.4 (503.4) The ability to translate thought into language in the morontia and spirit spheres is beyond mortal comprehension. Our rate of

pretvorbe misli u trajan oblik zapisa toliko napreduje zahvaljujući djelovanju stručnih bilježnika da više od pola milijuna riječi ili misaonih simbola može biti zabilježeno u jednoj minuti Urantija vremena. Ovi kozmički jezici imaju daleko više riječi od jezika evolucijskih svjetova. Konceptualni simboli Uverse imaju više od milijarde znakova, unatoč tome što osnovna abeceda ima jedino sedamdeset simbola. Nebadonski jezik nije tako složen i ima četrdeset osam osnovnih simbola ili abecednih znakova.

1. Bilježnici ideja. Ova druga grupa bilježnika radi na očuvanju konceptualnih slika, misaonih uzoraka. Ovdje je riječ o trajnom obliku zabilješke koji nije poznat na materijalnim svjetovima i pomoću ove metode mogu steći više znanja tijekom jednog sata nego što bih stekao redovnim pisanim jezikom kroz punih stotinu godina.

3. Ideografski bilježnici. Dok imamo jezik koji odgovara kako vašem pisanom tako i vašem usmenom jeziku, pri očuvanju misli obično koristimo koncept slikovne predstave i ideogramskih vještina. Čuvari ideograma imaju sposobnost ^{44:4.5 (503.5)} tisućstrukogunaprijeđenja konceptualnih zabilješki.

4. Pokrovitelji govorništva. Ova grupa bilježnika radi na zadatku očuvanja misli u cilju govorničke reprodukcije. Ali u nebadonskom jeziku možemo, tijekompolučasovnog obraćanja pokriti tematski materijal koji odgovara cijeloj životnoj dobi Urantija smrtnika. Vi jedino možete postići razumijevanje ovih vještina ako se osvrnete na svoje izobličene i iskrivljene snove -činjenicu da prilikom ovih noćnih fantazija kroz nekoliko sekundi možete spoznati višegodišnja iskustva.

Govorničke vještine svijeta duha predstavljaju jednu od rijetkih nagrada koje očekuju bića vašeg reda koja jedino poznaju grube i nespretnе oratorske vještine Urantije. Govornička djela Salvingtona i Edentije u sebi nose glazbeni sklad i blagozvučje izražaja neizrecivog nadahnuća. Ovi žarki koncepti djeluju poput dragulja ljepote u krunama slave. Ali ja to nisam u stanju učiniti! Ja ne mogu prenijeti ljudskom umu širinu i dubinu ovih stvarnosti s drugog svijeta!

5. Direktori komunikativnih prijenosa. Prijenosi koji se emitiraju s Raja, supersvemira i lokalnih svemira teku pod uopćenim nadzorom ove grupe čuvara misli. Oni služe kao cenzori i urednici kao i koordinatori emitiranog materijala, radeći na supersvemirskoj adaptaciji svih rajskih programa i adaptaciji i prijevodu programa Starih Dana na jezike individualnih lokalnih svemira.

reducing thought to a permanent record can be so speeded up by the expert recorders that the equivalent of over half a million words, or thought symbols, can be registered in one minute of Urantia time. These universe languages are far more replete than the speech of the evolving worlds. The concept symbols of Uversa embrace more than a billion characters, although the basic alphabet contains only seventy symbols. The language of Nebadon is not quite so elaborate, the basic symbols, or alphabet, being forty-eight in number.

^{44:4.5 (503.5)} 2. *Concept recorders*. This second group of recorders are concerned with the preservation of concept pictures, idea patterns. This is a form of permanent recording unknown on the material realms, and by this method I could gain more knowledge in one hour of your time than you could gain in one hundred years of perusing ordinary written language.

^{44:4.6 (503.6)} 3. *Ideograph recorders*. We have the equivalent of both your written and spoken word, but in preserving thought, we usually employ concept picturization and ideograph techniques. Those who preserve ideographs are able to improve one thousandfold upon the work of the concept recorders.

^{44:4.7 (503.7)} 4. *Promoters of oratory*. This group of recorders are occupied with the task of preserving thought for reproduction by oratory. But in the language of Nebadon we could, in a half hour's address, cover the subject matter of the entire lifetime of a Urantia mortal. Your only hope of comprehending these transactions is to pause and consider the technique of your disordered and garbled dream life — how you can in a few seconds traverse years of experience in these fantasies of the night season.

^{44:4.8 (503.8)} The oratory of the spirit world is one of the rare treats which await you who have heard only the crude and stumbling orations of Urantia. There is harmony of music and euphony of expression in the orations of Salvington and Edentia which are inspiring beyond description. These burning concepts are like gems of beauty in diadems of glory. But I cannot do it! I cannot convey to the human mind the breadth and depth of these realities of another world!

^{44:4.9 (504.1)} 5. *The broadcast directors*. The broadcasts of Paradise, the superuniverses, and the local universes are under the general supervision of this group of thought conservers. They serve as censors and editors as well as co-ordinators of the broadcast material, making a superuniverse adaptation of all Paradise broadcasts and adapting and translating the broadcasts of the Ancients of Days into the individual tongues of the local universes.

Programi koji se emitiraju s centra lokalnog svemira također moraju proći modifikaciju radi prijema na sustavima i individualnim svjetovima. Prijenos ovih prostornih programa počiva pod pažljivim nadzorom i stalnim djelovanjem rezervnog registra u cilju osiguranja odgovarajućeg prijema svakog prijenosa na svakom svijetu određenog kruga. Ovi upravitelji krugova imaju tehničku stručnost pri korištenju prostornih krugova pri svim aspektima inteligencijskog komuniciranja.

6. Bilježnici ritma. Ovi majstori bi na Urantiji nesumnjivo bili prozvani pjesnicima, dok je ustvari njihov rad uveliko različit i gotovo beskonačno viši od vaših poteskkih izvedbi. Kako ritam u manjoj mjeri iscrpljuje morontijalna bića i bića duha, često se ulažu naponi na uvećanju djelotvornosti i produbljivanju zadovoljstva upotrebom brojnih uloga ritmičke forme. Žalim što ne možete biti privilegirani da čujete određene poetske programe edenijskih ansambala i da uživate bogatstvo boje i tona visoko nadarenih osoba iz cijelog zvijezda koje su specijalizirane u ovom izvanrednom obliku samoizražaja i društvene harmonizacije.

7. Morontija bilježnici. Nisam u stanju naći načina da predočim materijalnom umu djelovanje ove bitne grupe misaonih bilježnika koji rade na očuvanju složenih slika različitih grupacija morontija poslova i transakcija duha; ako se poslužimo grubom ilustracijom, oni predstavljaju grupne fotografije koji djeluju na prijelaznim svjetovima. Oni rade na očuvanju bitnih scena i povezanih događaja određenih progresivnih epoha u korist budućih doba, čuvajući ove događaje u arhivskim dvoranama morontija svjetova.

5. MANIPULATORI ENERGIJE

Ovi se zanimljivi i djelotvorni majstori bave svim oblicima energije -- fizičke, umne i duhovne.

1. Manipulatori fizičke energije. Manipulatori fizičke energije služe kroz duga razdoblja s upraviteljima moći i djeluju kao stručnjaci pri manipulaciji i kontroli mnogih faza fizičke energije. Oni poznaju tri osnovna tijeka kao i trideset pomoćnih energetskih podjela koje djeluju u supersvemirima. Ova bića pružaju neprocjenjivu pomoć Morontija Upraviteljima Moći prijelaznih svjetova. Oni djeluju kao ustrajni učitelji kozmičkih projekcija Raja.

2. Manipulatori umne energije. Ovi stručnjaci sprovode komunikaciju između morontija i drugih oblika inteligentnih bića. Ovaj oblik smrtničke

44:4.10 (504.2) The local universe broadcasts must also be modified for reception by the systems and the individual planets. The transmittal of these space reports is carefully supervised, and there is always a back registry to insure the proper reception of every report on every world in a given circuit. These broadcast directors are technically expert in the utilization of the currents of space for all purposes of intelligence communication.

44:4.11 (504.3) 6. *The rhythm recorders.* Urantians would undoubtedly denominate these artisans poets, although their work is very different from, and almost infinitely transcends, your poetic productions. Rhythm is less exhausting to both morontia and spirit beings, and so an effort is frequently made to increase efficiency, as well as to augment pleasure, by executing numerous functions in rhythmic form. I only wish you might be privileged to hear some of the poetic broadcasts of the Edentia assemblies and to enjoy the richness of the color and tone of the constellation geniuses who are masters of this exquisite form of self-expression and social harmonization.

44:4.12 (504.4) 7. *The morontia recorders.* I am at a loss to know how to depict to the material mind the function of this important group of thought recorders assigned to the work of preserving the ensemble pictures of the various groupings of morontia affairs and spirit transactions; crudely illustrated, they are the group photographers of the transition worlds. They save for the future the vital scenes and associations of these progressive epochs, preserving them in the archives of the morontia halls of records.

5. THE ENERGY MANIPULATORS

44:5.1 (504.5) These interesting and effective artisans are concerned with every kind of energy: physical, mindal, and spiritual.

44:5.2 (504.6) 1. *Physical-energy manipulators.* The physical-energy manipulators serve for long periods with the power directors and are experts in the manipulation and control of many phases of physical energy. They are conversant with the three basic currents and the thirty subsidiary energy segregations of the superuniverses. These beings are of inestimable assistance to the Morontia Power Supervisors of the transition worlds. They are the persistent students of the cosmic projections of Paradise.

44:5.3 (504.7) 2. *Mind-energy manipulators.* These are the experts of intercommunication between morontia and other types of intelligent beings. This form of communication between mortals is

komunikacije praktično ne postoji na Urantiji. Ovi specijalisti rade na unaprijeđenju uzajamnih komunikativnih sposobnosti uzlaznih morontija bića i njihove aktivnosti obuhvaćaju velik broj jedinstvenih vještina intelektualnog spajanja čije predloženje materijalnom umu daleko nadilazi moje sposobnosti. Ovi majstori imaju sposobnost vještog izučavanja umnih krugova Beskonačnog Duha.

3. Manipulatori duhovne energije. Manipulatori duhovne energije predstavljaju fascinantnu grupu. Duhovna energija djeluje prema utemeljenim zakonima, jednako kao što je to slučaj s fizičkom energijom. Štoviše, sila duha prilikom proučavanja pruža pouzdane zaključke i vodi k preciznim rezultatima, jednako kao što je to slučaj s fizičkim energijama. U svijetu duha vladaju jednako sigurni i pouzdani zakoni kakvi postoje u materijalnim svjetovima. Tijekom posljednjih više milijuna godina učenici fundamentalnih zakona Vječnog Sina koji upravljaju morontija i drugim redovima nebeskih bića širom svemira pronalaze više unaprijeđenih vještina za apsorpciju duhovne energije.

4. Složeni manipulatori. Ovo je korisna grupa visoko obučanih bića posvećenih funkcionalnom povezivanju triju izvornih faza božanske energije očitovane širom svemira u obliku fizičke, umne i duhovne energije. Ove oštromne ličnosti ustvari nastoje otkriti kozmičku prisutnost Vrhovnog Boga, kako u ovoj Božanskoj ličnosti mora nastupiti iskustveno ujedinjenje cjelokupne božanstvenosti velikog svemira. I u određenoj mjeri, ovi majstori u posljednje vrijeme počinju ubirati povoljne rezultate.

5. Prijevoznici savjetnici. Ovaj zbor tehničkih savjetnika prijevoznog serafima djeluje najučinkovitije u suradnji sa studentima koji izučavaju zvijske, te pri sprovedbi službe u korist prijevoznih upravitelja prostornih svjetova. Ovo su nadgledatelji planetarnog saobraćaja koji su prisutni na svim naseljenim planetima. Na Urantiji služi zbor koji se sastoji od sedamdeset prijevoznih savjetnika.

6. Komunikacijski stručnjaci. Na Urantiji pored toga služi dvanaest tehničara planetarne i međukozmičke komunikacije. Ova bića dugog iskustva stručno poznaju zakone prijenosa i prijenosnih smetnji u komunikacijskim domenama. Ovaj se zbor zanima za sve oblike prostornih poruka izuzev onih koje su vezane uz djelovanje Gravitacijskih i Osamljenih Glasnika. Na Urantiji veći dio njihovog rada mora biti sproveden djelovanjem arhanđelskog kruga.

7. Učitelji relaksacije. Božanska relaksacija je vezana uz vještinu apsorpcije duhovne energije. Jednako što je to slučaj s fizičkom energijom, ali

practically nonexistent on Urantia. These are the specialists who promote the ability of the ascending morontia beings to communicate with one another, and their work embraces numerous unique adventures in intellect liaison which are far beyond my power to portray to the material mind. These artisans are the keen students of the mind circuits of the Infinite Spirit.

44:5.4 (505.1) 3. *Spiritual-energy manipulators.* The manipulators of spiritual energy are an intriguing group. Spiritual energy acts in accordance with established laws, just as does physical energy. That is, spirit force, when studied, yields dependable deductions and can be precisely dealt with, even as can the physical energies. There are just as certain and reliable laws in the spirit world as obtain in the material realms. During the last few millions of years many improved techniques for the intake of spiritual energy have been effected by these students of the fundamental laws of the Eternal Son governing spirit energy as applied to the morontia and other orders of celestial beings throughout the universes.

44:5.5 (505.2) 4. *The compound manipulators.* This is the adventurous group of well-trained beings who are dedicated to the functional association of the three original phases of divine energy manifested throughout the universes as physical, mindal, and spiritual energies. These are the keen personalities who are in reality seeking to discover the universe presence of God the Supreme, for in this Deity personality there must occur the experiential unification of all grand universe divinity. And to a certain extent, these artisans have in recent times met with some success.

44:5.6 (505.3) 5. *The transport advisers.* This corps of technical advisers to the transport seraphim are most proficient in collaborating with the star students in working out routings and in otherwise assisting the chiefs of transport on the worlds of space. They are the traffic supervisors of the spheres and are present on all inhabited planets. Urantia is served by a corps of seventy transport advisers.

44:5.7 (505.4) 6. *The experts of communication.* Urantia, likewise, is served by twelve technicians of interplanetary and interuniverse communication. These long-experienced beings are expert in the knowledge of the laws of transmittal and interference as applied to the communications of the realms. This corps is concerned with all forms of space messages except those of Gravity and Solitary Messengers. On Urantia much of their work must be accomplished over the archangels' circuit.

44:5.8 (505.5) 7. *The teachers of rest.* Divine rest is associated with the technique of spiritual-energy intake. Morontia and spirit energy must be

iz drugačijih razloga, bitno je nadopuniti zalihe morontija energije i energije duha. Stoga sam primoran upotrijebiti grube ilustracije nastojeći uputiti prosvjetljenje smrtnim ljudima; ja i moji suradnici iz svijeta duha povremeno moramo prekinuti svoje redovne aktivnosti i povući se na prikladna sastajališta kako bi našli božansku relaksaciju i na taj način povratili svoje iscrpljene energije.

Ljudi po prvi put uče o ovim pitanjima nakon što po dolasku na prebivališne svjetove postanu morontija bića i počnu doživljavati vještine poslova duha. Već ste upoznati s unutarnjim krugom Havone i s činjenicom da nakon potignuća prethodnih krugova hodočasnici prostora moraju započeti s dugom i osvježavajućom relaksacijom na Raju. Ovo ne predstavlja jedino tehnički uvijet koji omogućuje prijenos s vremenskog puta u službu vječnosti, već pored toga predstavlja oblik osvježanja koji služi punjenju energetske rezervi iscrpljenih pri posljednjim koracima uzlaznog iskustva, kao i stvaranju novih zaliha moći duha koje trebaju poslužiti u narednom stadiju beskonačnog puta.

Ovi energetske manipulatori djeluju i na stotine drugih načina, suviše mnogo načina da ih ovdje navedemo, kao što je uputa savjeta serafimu, kerubimu i sanobimu u pogledu najdjelotvornijih metoda energetske apsorpcije kao i održavanja bitne ravnoteže protivnih sila između aktivnih kerubima i pasivnih sanobima. I ovi stručnjaci nude mnogobrojne druge oblike savjeta morontija bićima i bićima duha pri njihovim nastojanjima da postignu razumijevanje božanske relaksacije, vještine koja je jako bitna u pogledu djelotvornog korištenja osnovnih energija prostora.

6. DIZAJNERI I DEKORATERI

Kad bih vam samo mogao predočiti izvanredne aktivnosti ovih jedinstvenih majstora! Ali svaki moj pokušaj predstave djelovanja dekoratera duha jedino povlači asocijaciju u vašem materijalnom umu s žalosnim ali vrijednim izvedbama ovih aktivnosti na vašem svijetu uma i materije.

Dok ovaj zbor obuhvaća više od tisuću aktivnosnih podgrupa, grupisan je pod slijedećih sedam osnovnih klasifikacija:

1. Majstore boje. Zahvaljujući djelovanju ovih bića, deset tisuća tonova refleksije duha obznanjuje svoje izvanredne poruke sklada i ljepote. Na stranu od opažanja boje, ne postoji ništa drugo u ljudskom iskustvu što se može usporediti s ovim aktivnostima.

2. Dizajnere zvuka. Talasi duha različitog identiteta kao i izraz morontija poštovanja mogu

replenished just as certainly as physical energy, but not for the same reasons. I am, perforce, compelled to employ crude illustrations in my attempts to enlighten you; nevertheless, we of the spirit world must stop our regular activities periodically and betake ourselves to suitable places of rendezvous where we enter the divine rest and thus recuperate our depleting energies.

44:5.9 (505.6) You will receive your first lessons in these matters when you reach the mansion worlds after you have become morontia beings and have begun to experience the technique of spirit affairs. You know of the innermost circle of Havona and that, after the pilgrims of space have traversed the preceding circles, they must be inducted into the long and revivifying rest of Paradise. This is not only a technical requirement of transit from the career of time to the service of eternity, but it is also a necessity, a form of rest required to replenish the energy losses incident to the final steps of the ascendant experience and to store reserves of spirit power for the next stage of the endless career.

44:5.10 (506.1) These energy manipulators also function in hundreds of other ways too numerous to catalogue, such as counseling with the seraphim, cherubim, and sanobim regarding the most efficient modes of energy intake and as to the maintenance of the most helpful balances of divergent forces between active cherubim and passive sanobim. In many other ways do these experts lend assistance to morontia and spirit creatures in their efforts to understand the divine rest, which is so essential to the effective utilization of the basic energies of space.

6. THE DESIGNERS AND EMBELLISHERS

44:6.1 (506.2) How I wish I knew how to portray the exquisite work of these unique artisans! Every attempt on my part to explain the work of spirit embellishment would only recall to material minds your own pitiful but worthy efforts to do these things on your world of mind and matter.

44:6.2 (506.3) This corps, while embracing over one thousand subdivisions of activity, is grouped under the following seven major heads:

44:6.3 (506.4) 1. *The craftworkers of color.* These are they who make the ten thousand color tones of spirit reflection peal forth their exquisite messages of harmonious beauty. Aside from color perception there is nothing in human experience to which these activities may be compared.

44:6.4 (506.5) 2. *The sound designers.* Spirit waves of diverse identity and morontia appreciation are

biti predočeni djelovanjem ovih dizajnera onog što vi nazivate zvukom. Ove impulsi ustvari predstavljaju veličanstveni odražaj suštih i veličanstvenih duhova- duša nebeskog mnoštva.

3. Dizajnere emocija. Ova bića koja rade na povišenju i očuvanju osjećaja predstavljaju osobe koje čuvaju morontija sentimente i božanske emocije kao obrazovni materijal djece vremena te kao izvor inspiracije i uljepšanja sve progresivnih morontija bića i sve naprednijih duhova.

4. Umjetnike koji rade s mirisima. Premda je instinski žalosno usporediti blažene aktivnosti duha s fizičkim opažanjem kemijskih mirisa, smrtnici s Urantije bi teško bili u stanju prepoznati ovu službu pod bilo kojim drugim imenom. Ovi majstori stvaraju različite simfonije u cilju prosvjetljenja i radosti sve naprednije djece svjetla. Na zemlji ne postoji ništa s čim bi se čak i izdaleka mogao usporediti ovaj oblik duhovne grandioznosti.

5. Aranžere prisutnosti. Ovi majstori se ne bave umjetnostima vlastitog uljepšavanja ili vještinama uljepšavanja drugih bića. Odani su proizvodnji mnogobrojnih i radosnih reakcija u individualnim morontija stvorenjima i bićima duha dramatiizacijom značaja uzajmih odnosa putem pozicionih vrijednosti koje pripisuju različitim redovima morontija osoba i bića duha u složenim skupinama ovih raznolikih stvorenja. Ovi umjetnici aranžiraju nadmaterijalna bića onako kako vi aranžirate glazbene note, mirise, prizore, te ih zatim pretope u himne slave.

6. Dizajnere okusa. I kako vam možemo reći o ovim umjetnicima! Jedino neizravno mogu sugerirati da rade na unaprijeđenju morontija okusa, te da pored toga nastoje uvećati cijenidbu ljepote jačanjem evolucijskih sjetila duha.

7. Morontijasintetizeri. Ovo su stručni majstori koji, nakon što sva druga bića ostvare svoje priloge, dodaju kulminacijske i završne dodire morontijaensembli, na taj način ostvarujući inspirativnu predstavu onog što je božanski lijepo, trajnu inspiraciju bićima duha i njihovim morontija suradnicima. Ali prvo morate biti izručeni iz svojih životinjskih tijela prije nego što počnete spoznavati umjetničke slave i estetske ljepote morontijasvijeta i domene duha.

depicted by these designers of what you would call sound. These impulses are in reality the superb reflections of the naked and glorious spirit-souls of the celestial hosts.

44:6.5 (506.6) 3. *The emotion designers.* These enhancers and conservators of feeling are those who preserve the sentiments of morontia and the emotions of divinity for the study and edification of the children of time and for the inspiration and beautification of morontia progressors and advancing spirits.

44:6.6 (506.7) 4. *The artists of odor.* This comparison of supernal spirit activities to the physical recognition of chemical odors is, indeed, unfortunate, but Urantia mortals could hardly recognize this ministry by any other name. These artisans create their varied symphonies for the edification and delight of the advancing children of light. You have nothing on earth to which this type of spiritual grandeur can be even remotely compared.

44:6.7 (506.8) 5. *The presence embellishers.* These artisans are not occupied with the arts of self-adornment or the technique of creature beautification. They are devoted to the production of multitudinous and joyous reactions in individual morontia and spirit creatures by dramatizing the significance of relationship through the positional values assigned to different morontia and spirit orders in the composite ensembles of these diversified beings. These artists arrange supermaterial beings as you would living musical notes, odors, sights, and then blend them into the anthems of glory.

44:6.8 (506.9) 6. *The taste designers.* And how can you be told of these artists! Faintly I might suggest that they are improvers of morontia taste, and they also endeavor to increase the appreciation of beauty through the sharpening of the evolving spirit senses.

44:6.9 (507.1) 7. *The morontia synthesizers.* These are the master craftsmen who, when all others have made their respective contributions, then add the culminating and finishing touches to the morontia ensemble, thus achieving an inspiring portrayal of the divinely beautiful, an enduring inspiration to spirit beings and their morontia associates. But you must await your deliverance from the animal body before you can begin to conceive of the artistic glories and aesthetic beauties of the morontia and spirit worlds.

7. DJELATNIKE SKLADA

Ovi umjetnici se ne zanimaju za glazbu, slikanje ili bilo što slično, kako bi vi mogli pomisliti. Oni se bave manipulacijom i organizacijom

7. THE HARMONY WORKERS

44:7.1 (507.2) These artists are not concerned with music, painting, or anything similar, as you might be led to surmise. They are occupied with the manipulation and organization of specialized

specijaliziranih sila i energija prisutnih u slijetu suha, koje nisu vidljive smrtničkim sjetilima. Kad bih se mogao poslužiti i najmanjom osnovom za usporedbu, nastojao bih predočiti ovo jedinstveno polje ostvarenja duha, ali to nisam u stanju učiniti - smrtnom umu nije moguće predočiti ovu domenu nebeske umjetnosti. Ali unatoč tome što nismo u stanju opisati ove pojave, možemo reći:

Ljepotu, ritam i blagozvučje veže intelektualna asocijacija i duhovna srodnost. Istina, činjenica i odnos predstavljaju intelektualno neodvojive pojave povezane s filozofskim konceptima ljepote. Dobrota, ispravnost i pravda predstavljaju filozofski povezane i duhovno spojene pojave, a veže ih spona živuće istine i božanske ljepote.

Kozmički koncepti istinske filozofije, predočenje nebeske umjetnosti, ili smrtnička nastojanja na predočenju ljudskog opažanja božanske ljepote nikad ne mogu ponuditi cjelovito zadovoljstvo, ako planirano postignuće napretka takvog bića nije ujedinjeno. Ovi izražaji božanskog poriva unutar evolucijskog stvorenja mogu biti intelektualno istiniti, emocionalno lijepi i duhovno dobri; ali to nema istinske duše izražaja ako ove stvarnosti istine, značenja ljepote i vrijednosti dobrote ne budu ujedinjeni u životnom iskustvu majstora, znanstvenika ili filozofa.

Ove božanske kvalitete postižu savršeno ujedinjenje u Bogu. I svaki čovjek ili anđeo koji poznaje Boga posjeduje potencijal neograničenog samoizražaja na sve naprednijim razinama ujedinjenog samoostvarenja vještinom beskrajnog postignuća sličnosti s Bogom -- iskustvenog spajanja vječne istine, univerzalne ljepote i božanske dobrote u evolucijskom iskustvu.

8. SMRTNIČKE TEŽNJE I MORONTIJA POSTIGNUĆA

Premda nebeski majstori osobno ne djeluju na materijalnim planetima kao što je Urantija, oni s vremena na vrijeme stižu s glavnog sustavnog centra kako bi ponudili pomoć prirodno nadarenim pripadnicima smrtnih rasa. Prilikom postavke na takve pozicije, ovi majstori privremeno rade pod nadzorom planetarnih anđela napretka. Pripadnici ovog serafskog mnoštva surađuju s ovim majstorima pri pokušaju pružanja pomoći smrtničkim umjetnicima koji posjeduju prirodna obdarenja i čiji Ispravljači posjeduju specijalna i prethodna iskustva.

Ljudske sposobnosti mogu vući porijeklo iz triju izvora: Na dnu uvijek postoji prirodna ili urođena naklonjenost. Naročite sposobnosti nikad ne predstavljaju arbitratni dar Bogova; svaki izuzetan dar uvijek počiva na nasljednim

forces and energies which are present in the spirit world, but which are not recognized by mortals. If I had the least possible basis for comparison, I would attempt to portray this unique field of spirit achievement, but I despair — there is no hope of conveying to mortal minds this sphere of celestial artistry. Nevertheless, that which cannot be described may still be implied:

44:7.2 (507.3) Beauty, rhythm, and harmony are intellectually associated and spiritually akin. Truth, fact, and relationship are intellectually inseparable and associated with the philosophic concepts of beauty. Goodness, righteousness, and justice are philosophically interrelated and spiritually bound up together with living truth and divine beauty.

44:7.3 (507.4) Cosmic concepts of true philosophy, the portrayal of celestial artistry, or the mortal attempt to depict the human recognition of divine beauty can never be truly satisfying if such attempted creature progression is ununified. These expressions of the divine urge within the evolving creature may be intellectually true, emotionally beautiful, and spiritually good; but the real soul of expression is absent unless these realities of truth, meanings of beauty, and values of goodness are unified in the life experience of the artisan, the scientist, or the philosopher.

44:7.4 (507.5) These divine qualities are perfectly and absolutely unified in God. And every God-knowing man or angel possesses the potential of unlimited self-expression on ever-progressive levels of unified self-realization by the technique of the never-ending achievement of Godlikeness — the experiential blending in the evolutionary experience of eternal truth, universal beauty, and divine goodness.

8. MORTAL ASPIRATIONS AND MORONTIA ACHIEVEMENTS

44:8.1 (507.6) Although celestial artisans do not personally work on material planets, such as Urantia, they do come, from time to time, from the headquarters of the system to proffer help to the naturally gifted individuals of the mortal races. When thus assigned, these artisans temporarily work under the supervision of the planetary angels of progress. The seraphic hosts co-operate with these artisans in attempting to assist those mortal artists who possess inherent endowments, and who also possess Adjusters of special and previous experience.

44:8.2 (507.7) There are three possible sources of special human ability: At the bottom *always* there exists the natural or inherent aptitude. Special ability is never an arbitrary gift of the Gods; there is always an ancestral foundation for every

temeljima. Pored ove prirodne sposobnosti ili prije rečeno u dodatak istoj, treba istaći upravljačko djelovanje Misaonog Ispravljača u onim osobama gdje su unutarnji Ispravljači mogli postići stvarna i pravovjerna iskustva sličnog aspekta na drugim svjetovima i u drugim smrtnim bićima. U onim slučajevima gdje i ljudski um i unutarnji Ispravljač pokazuju izuzetnu spretnost, majstori duha mogu biti postavljeni da djeluju na usklađenju ovih talenata kao i na drugim oblicima pomoći i nadahnuća onim smrtnicima koji teže postignuću sve savršenijih idealanastojeći djelovati u cilju prosvjetljenja cijelog svijeta.

Majstori duha ne poznaju kaste u svojim redovima. Kako god nisko bilo vaše porijeklo, ako imate sposobnost i dar izražaja, steći ćete prikladno priznanje i primiti valjano poštivanje kako budete uzlazili ljestvicom morontija iskustva i duhovnog postignuća. Ne postoje nikakva negativna obilježja ljudskog nasljeđa ili uskraćenost blagodatni smrtničkog okruža koje morontija život neće u cjelosti nadoknaditi i posve odstraniti. I sva takva zadovoljstva umjetničkog postignuća i izražajnog samoostvarenja moraju predstavljati rezultat osobnih nastojanja u cilju progresivnog napretka. Konačno se mogu realizirati težnje evolucijske prosječnosti. Dok Bogovi neće samovoljno pokloniti darove i sposobnosti djeci vremena, oni pružaju uvjete za postignuće zadovoljstva svih plemenitih težnji i za zadovoljenje svakog ljudskog poriva za postignućem blaženog samoizražaja.

Ali svako ljudsko biće treba zapamtiti: Mnoge ambicije koje progone smrtnike za vrijeme zemaljskog života neće ostati s istim ovim smrtnicima tijekom njihove morontija karijere i života duha. Uzlazna morontija bića znaju podružiti svoje negdašnje posve sebične težnje i egoistične ambicije. Unatoč tome, ako nakon postignuća istinskog mota uvida u morontija život i dalje budete željeli ostvariti sve što je na zemlji predstavljalo predmet vaših težnji i što su vam okolnosti ustrajno zanijekale, tada ćete posve sigurno primiti priliku za cjelovito zadovoljenje svojih duboko usađenih težnji.

Prije nego što napuste lokalni svemir i započinu život duha, uzlazni smrtnici imaju prilike zadovoljiti svaku intelektualnu, umjetničku i društvenu težnju ili istinsku ambiciju koja je ulazila u sastav njihovih smrtničkih ili morontijalnih domena egzistencije. Ovdje je riječ o jednakosti postignuća samoizražaja i samoostvarenja, ali ne i postignuću jednakog iskustvenog statusa ili potpunom gubitku karakteristične individualnosti u pogledu vještine, metoda i izražaja. Ali nove različitosti u postignuću duha u pogledu osobnog iskustva neće posve iščeznuti i postati izravne sve do završetka posljednjeg kruga Havona puta. I žitelji Raja u ovom času imaju priliku susresti potrebu da se prilagode ovoj absonitnoj različitosti

outstanding talent. In addition to this natural ability, or rather supplemental thereto, there may be contributed the leadings of the Thought Adjuster in those individuals whose indwelling Adjusters may have had actual and bona fide experiences along such lines on other worlds and in other mortal creatures. In those cases where both the human mind and the indwelling Adjuster are unusually skillful, the spirit artisans may be delegated to act as harmonizers of these talents and otherwise to assist and inspire these mortals to seek for ever-perfecting ideals and to attempt their enhanced portrayal for the edification of the realm.

44:8.3 (508.1) There is no caste in the ranks of spirit artisans. No matter how lowly your origin, if you have ability and the gift of expression, you will gain adequate recognition and receive due appreciation as you ascend upward in the scale of morontia experience and spiritual attainment. There can be no handicap of human heredity or deprivation of mortal environment which the morontia career will not fully compensate and wholly remove. And all such satisfactions of artistic achievement and expressionful self-realization will be effected by your own personal efforts in progressive advancement. At last the aspirations of evolutionary mediocrity may be realized. While the Gods do not arbitrarily bestow talents and ability upon the children of time, they do provide for the attainment of the satisfaction of all their noble longings and for the gratification of all human hunger for supernal self-expression.

44:8.4 (508.2) But every human being should remember: Many ambitions to excel which tantalize mortals in the flesh will not persist with these same mortals in the morontia and spirit careers. The ascending morontians learn to socialize their former purely selfish longings and egoistic ambitions. Nevertheless, those things which you so earnestly longed to do on earth and which circumstances so persistently denied you, if, after acquiring true mota insight in the morontia career, you still desire to do, then will you most certainly be granted every opportunity fully to satisfy your long-cherished desires.

44:8.5 (508.3) Before ascending mortals leave the local universe to embark upon their spirit careers, they will be satiated respecting every intellectual, artistic, and social longing or true ambition which ever characterized their mortal or morontia planes of existence. This is the achievement of equality of the satisfaction of self-expression and self-realization but not the attainment of identical experiential status nor the complete obliteration of characteristic individuality in skill, technique, and expression. But the new spirit differential of personal experiential attainment will not become thus leveled off and equalized until after you have finished the last circle of the Havona career. And then will the Paradise residents be confronted with

u pogledu osobnog iskustva koja se jedino može izravnati grupnim postignućem ultimnog statusa stvorenog bića – sedmostadijskim duhom sudbine smrtnih finalista.

I ovo je pripovijed o nebeskim majstorima, toj kozmopolitskoj grupi izvanrednih djelatnika koji svojim radom slave arhitektonske svjetove umjetničkim prikazima božanske ljepote Rajskih Stvoritelja.

[Prema diktatu nebadonskog Arhanđela.]

the necessity of adjusting to that absonite differential of personal experience which can be leveled off only by the group attainment of the ultimate of creature status — the seventh-stage-spirit destiny of the mortal finaliters.

^{44:8.6 (508.4)} And this is the story of the celestial artisans, that cosmopolitan body of exquisite workers who do so much to glorify the architectural spheres with the artistic portrayals of the divine beauty of the Paradise Creators.

^{44:8.7 (508.5)} [Indited by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 45. ADMINISTRACIJA LOKALNOGSUSTAVA

⇐ 044

Knjiga Urantije

046 ⇒

DIO II. LOKALNI SVEMIR**POGLAVLJE 45
ADMINISTRACIJA
LOKALNOGSUSTAVA****Sekcije****Uvod**

- 1. SVJETOVI PRIJELAZNE KULTURE**
- 2. SUSTAVNI SUVEREN**
- 3. SUSTAVNA VLADA**
- 4. DVADESET ČETIRI SAVJEINIK**
- 5. MATERIJALNI SINOVI**
- 6. ADAMIČKO USAVRŠAVANJE
UZLAZNIH**
- 7. ŠKOLE MELKIZEDEKA**

**PAPER 45
THE LOCAL SYSTEM
ADMINISTRATION****SECTIONS****Introduction**

- 1. Transitional Culture Worlds**
- 2. The System Sovereign**
- 3. The System Government**
- 4. The Four and Twenty Counselors**
- 5. The Material Sons**
- 6. Adamic Training of Ascenders**
- 7. The Melchizedek Schools**

Uvod

ADMINISTRATIVNO središte Satanije sastoji se od klastera arhitektonskih sfera, pedeset sedam po broju - samog Jeruzema, sedam glavnih satelita i četrdeset devet sporednjih satelita. Jeruzem, sustavno sjedište, je gotovo stotinu puta veći od Urantije, iako je njegova gravitacija malo manja. Jeruzemski glavni sateliti su sedam prijelaznih svjetova, od kojih je svaki oko deset puta veći od Urantije, a sedam sporednjih satelita tih prijelaznih sfera su veličine Urantije.

Sedam prebivališnih svjetova su na sedam sporednjih satelita prijelaznog svijeta broja jedan.

Cijeli taj sustav od pedeset sedam arhitektonskih svjetova je neovisno osvijetljen, grijan, zaljevan i opskrbljen energijom koju koordiniraju Satanijski Centri Snage i Glavni Fizički Kontrolori u skladu s utvrđenom tehnikom fizičke organizacije i uređenja tih posebno stvorenih sfera. Njih također fizički zbrinjavaju i na druge načine održavaju spornagije, domaća bića

INTRODUCTION

45:0.1 (509.1) THE administrative center of Satania consists of a cluster of architectural spheres, fifty-seven in number — Jerusem itself, the seven major satellites, and the forty-nine subsatellites. Jerusem, the system capital, is almost one hundred times the size of Urantia, although its gravity is a trifle less. Jerusem's major satellites are the seven transition worlds, each of which is about ten times as large as Urantia, while the seven subsatellites of these transition spheres are just about the size of Urantia.

45:0.2 (509.2) The seven mansion worlds are the seven subsatellites of transition world number one.

45:0.3 (509.3) This entire system of fifty-seven architectural worlds is independently lighted, heated, watered, and energized by the co-ordination of the Satania Power Center and the Master Physical Controllers in accordance with the established technique of the physical organization and arrangement of these specially created spheres. They are also physically cared

ovih sfera.

for and otherwise maintained by the native spornagia.

1. SVJETOVI PRIJELAZNE KULTURE

Sedam glavnih svjetova u orbiti oko Jeruzema općenito su poznati kao sfere prijelazne kulture. Njihovi vladari se mijenjaju s vremena na vrijeme u skladu s odlukama Jeruzemskog vrhovnog izvršnog vijeća. Te sfere su numerirane i imenovane na sljedeći način:

Broj 1. Finalistički Svijet. To je sjedište zbora finalista lokalnog sustava koje je okruženo primajućim svjetovima, sedam prebivališnih svjetova, koji su u potpunosti posvećeni shemi smrtnog uzašašća. Finalistički svijet je dostupan stanovnicima svih sedam prebivališnih svjetova. Prijevoznici serafimi prevoze uzlazne ličnosti naprijed i natrag pri ovim hodočašćima koja su dizajnirana u cilju njegovanja vaše vjere u konačnu sudbinu prijelaznih smrtnika. Iako finalisti i njihove građevine obično nisu vidljive morontija viziji, bit ćete više nego oduševljeni kad vam s vremena na vrijeme energetskitransformatori i Morontija Nadzornici Snage omoguće da na trenutak vidite ove visoke ličnosti duha koje su već završile proces Rajskog uzašašća i koje su se vratile na same one svjetove na kojima su započeli ovo dugo putovanje, kao zalog sigurnosti da i vi sami možete dovršiti ovaj ogromni pothvat. Svi koji prolaze kroz prebivališne svjetove idu na sfere finalista najmanje jednom godišnje na ove zborove na kojima imaju priliku vidjeti finaliste.

Broj 2. MorontijaSvjet. Ovaj planet je sjedište nadzornika morontija života i okružen je sa sedam sfera na kojima šefovi morontija obuke treniraju svoje suradnike i pomagače, morontija bića kao i uzlazne smrtnike.

U prolazu kroz sedam prebivališnih svjetova, također ćete napredovati kroz ove kulturne i društvene sfere sve većeg morontija kontakta. Kad budete napredovali od prvog do drugog prebivališnog svijeta, postat ćete kvalificirani za primanje dozvole za posjetu prijelaznog sjedišta broj dva, morontija svijeta, i tako dalje. A kad budete prisutni na bilo kojem od tih šest kulturnih sfera, možete, na poziv, posjetiti i promatrati bilo koji od sedam okolnih svjetova povezanih grupnih aktivnosti.

Broj 3. Anđeoski Svjet. To je sjedište serafimskog mnoštva koje se bavi aktivnostima sustava, a okruženo je sa sedam svjetova anđeoske obuke i nastave. To su serafske društvene sfere.

Broj 4. SvjetSuperanđela. Ovo područje je

1. TRANSITIONAL CULTURE WORLDS

45:1.1 (509.4) The seven major worlds swinging around Jerusem are generally known as the transitional culture spheres. Their rulers are designated from time to time by the Jerusem supreme executive council. These spheres are numbered and named as follows:

45:1.2 (509.5) Number 1. The Finaliter World. This is the headquarters of the finaliter corps of the local system and is surrounded by the receiving worlds, the seven mansion worlds, dedicated so fully to the scheme of mortal ascension. The finaliter world is accessible to the inhabitants of all seven mansion worlds. Transport seraphim carry ascending personalities back and forth on these pilgrimages, which are designed to cultivate their faith in the ultimate destiny of transition mortals. Although the finaliters and their structures are not ordinarily perceptible to morontia vision, you will be more than thrilled, from time to time, when the energy transformers and the Morontia Power Supervisors enable you momentarily to glimpse these high spirit personalities who have actually completed the Paradise ascension, and who have returned to the very worlds where you are beginning this long journey, as the pledge of assurance that you may and can complete the stupendous undertaking. All mansion world sojourners go to the finaliter sphere at least once a year for these assemblies of finaliter visualization.

45:1.3 (510.1) Number 2. The Morontia World. This planet is the headquarters of the supervisors of morontia life and is surrounded by the seven spheres whereon the morontia chiefs train their associates and helpers, both morontia beings and ascending mortals.

45:1.4 (510.2) In passing through the seven mansion worlds, you will also progress through these cultural and social spheres of increasing morontia contact. When you advance from the first to the second mansion world, you will become eligible for a visitor's permit to transitional headquarters number two, the morontia world, and so on. And when present on any one of these six cultural spheres, you may, on invitation, become a visitor and observer on any of the seven surrounding worlds of associated group activities.

45:1.5 (510.3) Number 3. The Angelic World. This is the headquarters of all the seraphic hosts engaged in system activities and is surrounded by the seven worlds of angelic training and instruction. These are the seraphic social spheres.

45:1.6 (510.4) Number 4. The Superangel World.

Satanijski dom Sjajnih Večernih Zvijezda i velikog mnoštva njima ravnih i približno ravnih bića. Sedam satelita ovog svijeta su dodijeljeni za sedam glavnih skupina ovih neimenovanih nebeskih bića.

Broj 5. Svijet Sinova. Ovaj planet je sjedište božanskih Sinova svih redova, uključujući sinove potrojtveljenja stvorenja. Okolnih sedam svjetova su posvećeni određenim pojedinim grupacijama ovih božanski povezanih sinova.

Broj 6. Svijet Duha. Ova sfera služi kao sustav za sastanak visokih ličnosti Beskonačnog Duha. Njegovih sedam okolnih satelita su dodijeljeni pojedinim skupinama tih različitih redova. No, na prijelaznom svijetu broj šest nema zastupanja Duha, niti se takva prisutnost može naći na glavnim centrima sustava; Božanska Služiteljica Salvingtona je svugdje u Nebadonu.

Broj 7. Svjet Oca. To je tiha sfera sustava. Tu nije smještena niti jedna skupina bića. Veliki hram svjetlosti zauzima središnje mjesto, ali nitko se ne može razabrati u njemu. Sva bića sa svih svjetova sustava su dobrodošli štovatelji.

Sedam satelita koji okružuju Očev svijet različito se koriste u različitim sustavima. U Sataniji se sada koriste kao zatočeničke sfere za internirane skupine koje su prišle Luciferovoj pobuni. Sjedište zvijezda, Edentija, nema analogne zatvorske svjetove; nekoliko serafima i kerubina koji su prišli pobunjenicima u Sataniji su odavno zatvoreni na ovim izolacijskim svjetovima Jeruzema.

Kao došljak na sedmom prebivališnom svijetu, imate pristup sedmom prijelaznom svijetu, sferi Oca Svih, a također vam je dopušteno da posjetite Satanijske zatvorske svjetove koji okružuju ovu planetu na kojoj su sada zatočeni Lucifer i većina tih osoba koje su ga slijedile u pobuni protiv Mihaela. I taj će tužni spektakl koji je vidljiv tijekom ovih posljednjih nekoliko vjekova i dalje služiti kao svečano upozorenje cijelom Nebadonu sve dok Stari Dani ne donesu presudu o grijehu Lucifera i njegovih palih suradnika koji su odbili spasenje koje im je ponudio Mihael, njihov svemirski Otac.

2. SUSTAVNI SUVEREN

Glavni izvršni direktor lokalnog sustava naseljenih svjetova je primarni Sin Lanonandek, Sustavni Suveren. U našem lokalnom svemiru ovim vladarima su povjerene velike izvršne ovlasti,

This sphere is the Satania home of the Brilliant Evening Stars and a vast concourse of co-ordinate and near-co-ordinate beings. The seven satellites of this world are assigned to the seven major groups of these unnamed celestial beings.

45:1.7 (510.5) Number 5. The World of the Sons.

This planet is the headquarters of the divine Sons of all orders, including the creature-trinitized sons. The surrounding seven worlds are devoted to certain individual groupings of these divinely related sons.

45:1.8 (510.6) Number 6. The World of the Spirit.

This sphere serves as the system rendezvous of the high personalities of the Infinite Spirit. Its seven surrounding satellites are assigned to individual groups of these diverse orders. But on transition world number six there is no representation of the Spirit, neither is such a presence to be observed on the system capitals; the Divine Minister of Salvington is *everywhere* in Nebadon.

45:1.9 (510.7) Number 7. The World of the Father.

This is the silent sphere of the system. No group of beings is domiciled on it. The great temple of light occupies a central place, but no one can be discerned therein. All beings of all the system worlds are welcomed as worshipers.

45:1.10 (510.8) The seven satellites surrounding the

Father's world are variously utilized in the different systems. In Satania they are now used as the detention spheres for the interned groups of the Lucifer rebellion. The constellation capital, Edentia, has no analogous prison worlds; the few seraphim and cherubim who went over to the rebels in the Satania rebellion have been long since confined on these isolation worlds of Jerusem.

45:1.11 (510.9) As a sojourner on the seventh

mansion world, you have access to the seventh transition world, the sphere of the Universal Father, and are also permitted to visit the Satania prison worlds surrounding this planet, whereon are now confined Lucifer and the majority of those personalities who followed him in rebellion against Michael. And this sad spectacle has been observable during these recent ages and will continue to serve as a solemn warning to all Nebadon until the Ancients of Days shall adjudicate the sin of Lucifer and his fallen associates who rejected the salvation proffered by Michael, their universe Father.

2. THE SYSTEM SOVEREIGN

45:2.1 (511.1) The chief executive of a local system of

inhabited worlds is a primary Lanonandek Son, the System Sovereign. In our local universe these sovereigns are intrusted with large executive responsibilities, unusual personal prerogatives.

neobične osobne povlastice. Nisu svi svemiri, čak i u Orvontonu, tako organizirani da dopuštaju Sustavnim Suverenima takvo neuobičajeno prakticiranje širokih ovlasti po osobnom nahođenju u poslovima sustava. No, u cijeloj povijesti Nebadon ovi nespupani rukovoditelji su pokazali nelojalnost samo tri puta. Luciferova pobuna u sustavu Satanije bila je posljednja i najraširenija od svih.

U Sataniji, čak i nakon tog katastrofalnog prevrata, apsolutno nisu napravljene nikakve promjene u tehnici sustavne administracije. Sustavni Sureven koji je trenutno na vlasti posjeduje svu moć i prakticira svu vlast koju je imao i njegov nedostojni prethodnik, osim za određena pitanja koja su sada pod nadzorom Očeva Zviježda koja Stari Dani još uvijek nisu u potpunosti vratili u nadležnost Lanafora, Luciferovog nasljednika.

Ovaj voditelj Satanije je milostiv i briljantan vladar, suveren koji je testiran u pobuni. Kad je služio kao pomoćnik Sustavnog Suverena, Lanafor je ostao vjeran Mihaelu u ranijem prevratu u svemiru Nebadonu. Ovaj moćni i sjajni Gospodar Satanije je iskušao i testiran kao administrator. U vrijeme druge sustavne pobune u Nebadonu, kada se Sustavni Suveren spotaknuo i pao u tamu, Lanafor, prvi pomoćnik zabludjela vladara, zauzeo je uzde vlasti i tako provodio poslove sustava da je zahvaljujući tome izgubljen relativno mali broj ličnosti bilo na sjedištu svjetova ili na naseljenim planetima tog nesretnog sustava. Lanafor se ističe time da je on jedini primarni Sin Lanonandek u cijelom Nebadonu koji je tako odano funkcionirao u službi Mihaela i u samom prisustvu pada svoga brata koji je imao viši autoritet i rang. Lanafor vjerojatno neće biti uklonjen iz Jeruzema dok se svi rezultati bivše ludosti ne prevladaju i sve posljedice pobune ne uklone iz Satanije.

Iako svi poslovi izoliranih svjetova Satanije nisu vraćeni u njegovu nadležnost, Lanafor ukazuje veliko zanimanje za njihovu dobrobit, a on je i čest posjetitelj na Urantiji. Kao i u ostalim i normalnim sustavima, Suveren predsjedava nad sustavnim zborom svjetskih vladara, Planetarnih Kneževa i općih rezidentnih upravitelja izoliranih svjetova. Ovo planetarno vijeće sastaje se s vremena na vrijeme na sjedištu sustava - "Kad dođu sinovi Božji zajedno."

Jednom tjedno, svakih deset dana Jeruzema, Suveren drži sastanke s nekom odabranom skupinom iz raznih redova osoba koje imaju prebivalište na središnjem svijetu. To su šarmantni neformalni trenuci na Jeruzemu koji su

Not all universes, even in Orvonton, are so organized as to permit the System Sovereigns to exercise such unusually wide powers of personal discretion in the direction of system affairs. But in all the history of Nebadon these untrammelled executives have exhibited disloyalty only three times. The Lucifer rebellion in the system of Satania was the last and the most widespread of all.

45:2.2 (511.2) In Satania, even after this disastrous upheaval, absolutely no changes have been made in the technique of system administration. The present System Sovereign possesses all the power and exercises all the authority that were invested in his unworthy predecessor except for certain matters now under the supervision of the Constellation Fathers which the Ancients of Days have not yet fully restored to Lanafor, the successor of Lucifer.

45:2.3 (511.3) The present head of Satania is a gracious and brilliant ruler, and he is a rebellion-tested sovereign. When serving as an assistant System Sovereign, Lanafor was faithful to Michael in an earlier upheaval in the universe of Nebadon. This mighty and brilliant Lord of Satania is a tried and tested administrator. At the time of the second system rebellion in Nebadon, when the System Sovereign stumbled and fell into darkness, Lanafor, the first assistant to the erring chief, seized the reins of government and so conducted the affairs of the system that comparatively few personalities were lost either on the headquarters worlds or on the inhabited planets of that unfortunate system. Lanafor bears the distinction of being the only primary Lanonandek Son in all Nebadon who thus functioned loyally in the service of Michael and in the very presence of the default of his brother of superior authority and antecedent rank. Lanafor will probably not be removed from Jerusem until all the results of the former folly have been overcome and the products of rebellion removed from Satania.

45:2.4 (511.4) While all the affairs of the isolated worlds of Satania have not been returned to his jurisdiction, Lanafor discloses great interest in their welfare, and he is a frequent visitor on Urantia. As in other and normal systems, the Sovereign presides over the system council of world rulers, the Planetary Princes and the resident governors general of the isolated worlds. This planetary council assembles from time to time on the headquarters of the system — "When the Sons of God come together."

45:2.5 (511.5) Once a week, every ten days on Jerusem, the Sovereign holds a conclave with some one group of the various orders of personalities domiciled on the headquarters world. These are the charmingly informal hours of

u isto vrijeme nezaboravne prigode. Na Jeruzemu vlada krajnje bratstvo između svih različitih redova bića i između svake od tih skupina i Sustavnog Suverena.

Ovi jedinstveni skupovi događaju se na staklenom moru, prostranom sastajalištu glavnog sjedišta sustava. Ovo su čisto društvene i duhovne prilike; tu se ne raspravlja ništa se ne odnosi na planetarnu upravu ili uzlazni plan. Uzlazni smrtnici se ovom prilikom okupljaju jednostavno radi uživanja i upoznavanja svojih kolega iz Jeruzema. One skupine koje Suveren ne pozove na ove prijatne skupove, provode ove tjedne u druženju na svojim sjedištima.

3. SUSTAVNA VLADA

Glavnog izvršnog direktora lokalnog sustava, Sustavnog Suverena, uvijek podržavaju dva ili tri Sina Lanonandeka koji funkcioniraju kao njegov prvi i drugi pomoćnik. No, u ovom trenutku sustavom Satanije upravlja osoblje od sedam Lanonandeka:

1. *Sustavni Suveren* - Lanaforg, broj 2.709 iz primarnog reda i nasljednik otpadnika Lucifera

2. *Prvi pomoćni Suveren* - Mansurotija, broj 17.841 iz trećeg reda Lanonandeka. On je poslan u Sataniju sa Lanaforgom.

3. *Drugi pomoćni Suveren* - Sadib, broj 271.402 iz trećeg reda. Sadib je također došao u Sataniju sa Lanaforgom.

4. *Čuvar sustava* - Holdant, broj 19 iz trećeg zbora, nositelj i upravitelj svih interniranih duhova iznad reda smrtnog postojanja. Holdant je isto tako došao u Sataniju sa Lanaforgom.

5. *Sustavni snimač* - Vilton, tajnik Lanonandeške službe u Sataniji, broj 374 iz trećeg reda. Vilton je bio član izvorne Lanaforgove skupine.

6. *Direktor darivanja* - Fortant, broj 319.847 iz rezervi sekundarnih Lanonandeka i privremeni direktor svih kozmičkih aktivnosti prenesenih na Jeruzem nakon Mihaelovog darivanja na Urantiji. Fortant je vezan za osoblje Lanaforgia prije tisuću devet stotina godina prema Urantija vremenu.

7. *Visoki savjetnik* - Hanavard, broj 67 iz primarnih Sinova Lanonandeka i član visokog zbora kozmičkih savjetnika i koordinatora. On djeluje kao predsjedatelj izvršnog vijeća Satanije. Hanavard je dvanaesti iz ovog reda koji služi na

Jerusem, and they are never-to-be-forgotten occasions. On Jerusem there exists the utmost fraternity between all the various orders of beings and between each of these groups and the System Sovereign.

45:2.6 (511.6) These unique assemblages occur on the sea of glass, the great gathering field of the system capital. They are purely social and spiritual occasions; nothing pertaining to the planetary administration or even to the ascendant plan is ever discussed. Ascending mortals come together at these times merely to enjoy themselves and to meet their fellow Jerusemites. Those groups which are not being entertained by the Sovereign at these weekly relaxations meet at their own headquarters.

3. THE SYSTEM GOVERNMENT

45:3.1 (512.1) The chief executive of a local system, the System Sovereign, is always supported by two or three Lanonandek Sons, who function as first and second assistants. But at the present time the system of Satania is administered by a staff of seven Lanonandeks:

45:3.2 (512.2) 1. *The System Sovereign* — Lanaforge, number 2,709 of the primary order and successor to the apostate Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *The first assistant Sovereign* — Mansurotia, number 17,841 of the tertiary Lanonandeks. He was dispatched to Satania along with Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *The second assistant Sovereign* — Sadib, number 271,402 of the tertiary order. Sadib also came to Satania with Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *The custodian of the system* — Holdant, number 19 of the tertiary corps, the holder and controller of all interned spirits above the order of mortal existence. Holdant likewise came to Satania with Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *The system recorder* — Vilton, secretary of the Lanonandek ministry of Satania, number 374 of the third order. Vilton was a member of the original Lanaforge group.

45:3.7 (512.7) 6. *The bestowal director* — Fortant, number 319,847 of the reserves of the secondary Lanonandeks and temporary director of all universe activities transplanted to Jerusem since Michael's bestowal on Urantia. Fortant has been attached to the staff of Lanaforge for nineteen hundred years of Urantia time.

45:3.8 (512.8) 7. *The high counselor* — Hanavard, number 67 of the primary Lanonandek Sons and a member of the high corps of universe counselors and co-ordinators. He functions as acting chairman of the executive council of Satania.

Jeruzemu od Luciferove pobune.

Ova izvršna skupina od sedam Lanonandeka predstavlja proširenu vanrednu administraciju koja je sazvana radi problema prouzrokovanih Luciferovom pobunom. Na Jeruzemu postoje samo manji sudovi budući da je ovaj sustav administrativna a ne pravosudna jedinica, ali Lanonandeška administracija uživa podršku izvršnog vijeća Jeruzema, vrhovnog savjetodavnog tijela Satanije. Ovo vijeće se sastoji od dvanaest članova, a to su:

1. Hanavard, predsjednik Lanonandeka.
2. Lanaforg, Sustavni Suveren.
3. Mansurotija, prvi pomoćni Suveren.
4. Šef Satanijskih Melkizedeka.
5. Vršitelj dužnosti ravnatelja Satanijskih Nositelja Života.
6. Šef Satanijskih finalista.
7. Izvorni Adam Satanije, nadzorni voditelj Materijalnih Sinova.
8. Ravnatelj Satanijskog serafimskog mnoštva.
9. Šef Satanijskih fizičkih kontrolora.
10. Ravnatelj sustava Morontija Nadzornika Snage.
11. Vršilac dužnosti ravnatelja srednjih bića sustava.
12. Djelujući voditelj zbora uzlaznih smrtnika.

Ovo vijeće periodično odabire tri člana koji predstavljaju lokalni sustav na vrhovnom vijeću u sjedištu svemira, ali ovo predstavljanje je obustavljeno zbog pobune. Satanija sada ima promatrača u sjedištu lokalnog svemira, ali poslije darivanja Mihaela sustav je nastavio izbor deset članova u Edentijino zakonodavno tijelo.

4. DVADESET ČETRI SAVJETNIKA

U središtu sedam anđeoskih stambenih krugova na Jeruzemu se nalazi sjedište savjetodavnog vijeća Urantije, sa dvadeset i četiri savjetnika. Ivan, autor Otkrivenja, ih naziva dvadeset i četiri starca: "A oko prijestolja dvadeset i četiri mjesta, a na sjedalima dvadeset i četiri starca obučena u bijele haljine." Prijestolje u središtu ove skupine je sudsko sjedište

Hanavard is the twelfth of this order so to serve on Jerusem since the Lucifer rebellion.

^{45:3.9 (512.9)} This executive group of seven Lanonandeks constitutes the expanded emergency administration made necessary by the exigencies of the Lucifer rebellion. There are only minor courts on Jerusem since the system is the unit of administration, not adjudication, but the Lanonandek administration is supported by the Jerusem executive council, the supreme advisory body of Satania. This council consists of twelve members:

- ^{45:3.10 (512.10)} 1. Hanavard, the Lanonandek chairman.
- ^{45:3.11 (512.11)} 2. Lanaforge, the System Sovereign.
- ^{45:3.12 (512.12)} 3. Mansurotia, the first assistant Sovereign.
- ^{45:3.13 (512.13)} 4. The chief of Satania Melchizedeks.
- ^{45:3.14 (512.14)} 5. The acting director of the Satania Life Carriers.
- ^{45:3.15 (512.15)} 6. The chief of the Satania finaliters.
- ^{45:3.16 (512.16)} 7. The original Adam of Satania, the supervising head of the Material Sons.
- ^{45:3.17 (512.17)} 8. The director of the Satania seraphic hosts.
- ^{45:3.18 (512.18)} 9. The chief of the Satania physical controllers.
- ^{45:3.19 (512.19)} 10. The director of the system Morontia Power Supervisors.
- ^{45:3.20 (513.1)} 11. The acting director of system midway creatures.
- ^{45:3.21 (513.2)} 12. The acting head of the corps of ascending mortals.

^{45:3.22 (513.3)} This council periodically chooses three members to represent the local system on the supreme council at universe headquarters, but this representation is suspended by rebellion. Satania now has an observer at the headquarters of the local universe, but since the bestowal of Michael the system has resumed the election of ten members to the Edentia legislature.

4. THE FOUR AND TWENTY COUNSELORS

^{45:4.1 (513.4)} At the center of the seven angelic residential circles on Jerusem is located the headquarters of the Urantia advisory council, the four and twenty counselors. John the Revelator called them the four and twenty elders: "And round about the throne were four and twenty seats, and upon the seats I saw four and twenty elders sitting, clothed in white raiment." The throne in the center

predsjednika arhanđela, prijestolje prozivke prilikom uskršnuća milosrđa i pravde za sva bića Satanijske. Ova sudsko sjedalo je uvijek bilo na Jeruzemu, ali dvadeset i četiri okolna sjedala su postavljena na položaje prije više od tisuću devet stotina godina, ubrzo nakon što je Krist Mihael uzdignut na poziciju punog suvereniteta nad Nebadonom. Ova dvadeset četiri savjetnika su njegovi osobni agenti na Jeruzemu, koji imaju ovlasti za zastupanje Glavnog Sina u svim pitanjima koja se tiču spiska prozivke u Satanijskoj i u mnogim drugim fazama u shemi smrtničkog uspona na izoliranim svjetovima sustava. Oni su određeni agenti za izvršavanje posebnih zahtjeva Gabrijele i specijalnih mandata Mihaela.

Ta dvadeset i četiri savjetnika su regrutirani iz osam rasa Urantije, a posljednji iz ove skupine okupili su se prilikom prozivke uskršnuća koju je Mihael zvao prije tisuću devet stotina godina. To savjetodavno vijeće Urantije se sastoji od sljedećih članova u koje ulaze:

1. *Onagar*, veliki učitelj iz dobi prije-Planetarnog Kneza, koji je usmjeravao svoje drugove u obožavanju "Darivatelja Daha."

2. *Masant*, veliki učitelj iz dobi post-Planetarnog Kneza na Urantiji, koji je uputio svoje bližnje na štovanje "Velikog Svjetla."

3. *Onamonalonton*, pradačni vođa crvene rase i onaj koji je usmjeravao ovu rasu od obožavanja mnogih bogova na štovanje "Velikog Duha."

4. *Orlandof*, princ plave rase i njihov vođa u priznavanju božanstva "Vrhovnog Poglavarca."

5. *Porshunta*, prorok izumrle narančaste rase i lider ovog naroda u obožavanju "Velikog Učitelja."

6. *Singlangton*, prvi pripadnik žute rase koji je poučavao i vodio svoj narod u štovanje "Jedne Istine" umjesto mnogih. Prije više tisuća godina žuta rasa je znala za jednog Boga.

7. *Fantad*, koji je isporučio zelenu rasu iz mraka i njihov vođa u obožavanju "Jednog Izvora Života."

8. *Orvonon*, prosvjetitelj indigo rase i njihov lider u nekadašnjoj službi "Bogu Bogova."

9. *Adam*, diskreditiran ali rehabilitiran planetarni otac Urantije, Materijalni Sin Božji, koji je sveden na smrtno obličje, ali koji je preživio smrt i nakon toga bio povišen na ovaj položaj uredbom Mihaela.

10. *Eva*, majka ljubičaste rase Urantije, koja

of this group is the judgment seat of the presiding archangel, the throne of the resurrection roll call of mercy and justice for all Satania. This judgment seat has always been on Jerusem, but the twenty-four surrounding seats were placed in position no more than nineteen hundred years ago, soon after Christ Michael was elevated to the full sovereignty of Nebadon. These four and twenty counselors are his personal agents on Jerusem, and they have authority to represent the Master Son in all matters concerning the roll calls of Satania and in many other phases of the scheme of mortal ascension on the isolated worlds of the system. They are the designated agents for executing the special requests of Gabriel and the unusual mandates of Michael.

45:4.2 (513.5) These twenty-four counselors have been recruited from the eight Urantia races, and the last of this group were assembled at the time of the resurrection roll call of Michael, nineteen hundred years ago. This Urantia advisory council is made up of the following members:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, the master mind of the pre-Planetary Prince age, who directed his fellows in the worship of "The Breath Giver."

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, the great teacher of the post-Planetary Prince age on Urantia, who pointed his fellows to the veneration of "The Great Light."

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, a far-distant leader of the red man and the one who directed this race from the worship of many gods to the veneration of "The Great Spirit."

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, a prince of the blue men and their leader in the recognition of the divinity of "The Supreme Chief."

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, the oracle of the extinct orange race and the leader of this people in the worship of "The Great Teacher."

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, the first of the yellow men to teach and lead his people in the worship of "One Truth" instead of many. Thousands of years ago the yellow man knew of the one God.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, the deliverer of the green men from darkness and their leader in the worship of "The One Source of Life."

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, the enlightener of the indigo races and their leader in the onetime service of "The God of Gods."

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, the discredited but rehabilitated planetary father of Urantia, a Material Son of God who was relegated to the likeness of mortal flesh, but who survived and was subsequently elevated to this position by the decree of Michael.

45:4.12 (514.2) 10. *Eve*, the mother of the violet race

je pretrpjela kaznu neuspjeha sa svojim drugom i koja je rehabilitirana s njim i postavljena na službu sa ovom skupinom preživjelih smrtnika.

11. *Henok*, prvi smrtnik Urantije koji je spojen sa Misaonim Ispravljačem tijekom smrtnog života u tijelu.

12. *Mojsije*, emancipator ostataka izmiješane ljubičaste rase i pokretač obnove štovanja Oca Svih pod nazivom "Boga Izraela."

13. *Ilija*, prevedena duša briljantnog duhovnog postignuća tijekom dobi post-Materijalnog Sina.

14. *Makiventa Melkizedek*, jedini Sin iz ovog reda koji je sebe darovao rasama Urantije. Dok je još bio numeriran kao Melkizedek, on je postao "zauvijek službenik Svevišnjih," zauvijek sprovodeći dužnosti službe smrtnog uzlaznika nakon što je boravio na Urantiji u smrtnom obličju u Salemu u vrijeme Abrahama. Taj Melkizedek u posljednje vrijeme je proglašen zamjenikom Planetarnog Kneza Urantije sa sjedištem na Jeruzemu i sa ovlastima da djeluje u ime Mihaela, koji je zapravo Planetarni Knez svijeta na kojemu je doživio svoje zadnje darivanje u ljudskom obliku. Bez obzira na to, Urantiju još uvijek nadziru uzastopni rezidentni guverneri koji ulaze u sastav dvadeset i četiri savjetnika.

15. *Ivan Krstitelj*, preteča Mihaelove misije na Urantiji i u tijelu, rođak Sina Čovječjega.

16. 1-2-3 *Prvi*, vođa vjernih srednjih bića u službi Gabrijela u vrijeme Kaligastijine izdaje, uzdignut na tom položaju od Mihaela ubrzo nakon njegovog ulaska na bezuvjetni suverenitet.

Te odabrane osobe izuzete su od režima uzašašća za sada, na Gabriela zahtjev, a mi nemamo pojma koliko oni mogu služiti u tom svojstvu.

Sjedala sa brojevima 17, 18, 19 i 20 nisu stalno zauzeta. Ona su privremeno nadomještena sa osobama uz jednoglasni pristanak svih šesnaest stalnih članova, a ostaju otvorena za kasnije zadatke uzlaznih smrtnika iz suvremene dobi koja je nastupila nakon darivanja Sina na Urantiji.

Brojevi 21, 22, 23 i 24 su isto tako privremeno popunjeni, a održavaju se u pričuvi za druge velike učitelje, za naknadne naraštaje koji će nesumnjivo slijediti današnje doba. Ere Sudbenih Sinova i Sinova Učitelja u dobi svjetla i života treba

of Urantia, who suffered the penalty of default with her mate and was also rehabilitated with him and assigned to serve with this group of mortal survivors.

45:4.13 (514.3) 11. *Enoch*, the first of the mortals of Urantia to fuse with the Thought Adjuster during the mortal life in the flesh.

45:4.14 (514.4) 12. *Moses*, the emancipator of a remnant of the submerged violet race and the instigator of the revival of the worship of the Universal Father under the name of "The God of Israel."

45:4.15 (514.5) 13. *Elijah*, a translated soul of brilliant spiritual achievement during the post-Material Son age.

45:4.16 (514.6) 14. *Machiventa Melchizedek*, the only Son of this order to bestow himself upon the Urantia races. While still numbered as a Melchizedek, he has become "forever a minister of the Most Highs," eternally assuming the assignment of service as a mortal ascender, having sojourned on Urantia in the likeness of mortal flesh at Salem in the days of Abraham. This Melchizedek has latterly been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia with headquarters on Jerusem and authority to act in behalf of Michael, who is actually the Planetary Prince of the world whereon he experienced his terminal bestowal in human form. Notwithstanding this, Urantia is still supervised by successive resident governors general, members of the four and twenty counselors.

45:4.17 (514.7) 15. *John the Baptist*, the forerunner of Michael's mission on Urantia and, in the flesh, distant cousin of the Son of Man.

45:4.18 (514.8) 16. 1-2-3 *the First*, the leader of the loyal midway creatures in the service of Gabriel at the time of the Caligastia betrayal, elevated to this position by Michael soon after his entrance upon unconditioned sovereignty.

45:4.19 (514.9) These selected personalities are exempt from the ascension regime for the time being, on Gabriel's request, and we have no idea how long they may serve in this capacity.

45:4.20 (514.10) Seats numbers 17, 18, 19, and 20 are not permanently occupied. They are temporarily filled by the unanimous consent of the sixteen permanent members, being kept open for later assignment to ascending mortals from the present postbestowal Son age on Urantia.

45:4.21 (514.11) Numbers 21, 22, 23, and 24 are likewise temporarily filled while being held in reserve for the great teachers of other and subsequent ages which undoubtedly will follow the present age. Eras of the Magisterial Sons and Teacher Sons and the ages of light and life are to

predvidjeti na Urantiji, bez obzira na neočekivane posjete božanskih Sinova koje se mogu a ne moraju dogoditi.

be anticipated on Urantia, regardless of unexpected visitations of divine Sons which may or may not occur.

5. MATERIJALNI SINOVI

Velike podjele nebeskog života imaju svoje sjedište i goleme rezervate na Jeruzemu, uključujući razne redove božanskih sinova, visokih duhova, superanđela, anđela i srednjih bića. Središnje prebivalište u ovom prekrasnom sektoru je glavni hram Materijalnih Sinova.

Domena Adama je središte atrakcije za sve nove pristiglice na Jeruzemu. To je ogroman prostor koji se sastoji od tisuću centara, iako svaka obitelj Materijalnih Sinova i Kćeri živi na vlastitom imanju do trenutka odlaska njegovih članova u službu na evolucijskim svjetovima prostora ili do početka njihove karijere Rajskog uzašašća.

Ovi Materijalni Sinovi su najviša vrsta spolno reproducirajućih bića koja se mogu naći na područjima obuke u razvojnim svemirima. I oni su stvarno materijalni; čak i Planetarni Adami i Eve su jasno vidljivi smrtnicima naseljenih svjetova. Ovi Materijalni Sinovi su posljednja i fizička karika u lancu osoba koje se protežu od božanstva i savršenstva pa niže prema čovječanstvu i materijalnom postojanju. Ovi Sinovi osiguravaju da naseljeni svjetovi prime osobu s kojom mogu biti u uzajamnom kontaktu između nevidljivog Planetarnog Kneza i materijalnih stvorenja.

Na posljednjoj tisućljetnoj registraciji na Salvingtonu zabilježeno je u Nebadonu 161.432.840 Materijalnih Sinova i Kćeri sa statusom državljana na lokalnim metropolama sustava. Broj materijalnih Sinova varira u različitim sustavima, a njihov broj se stalno povećava prirodnom reprodukcijom. U ostvarivanju svojih reproduktivnih funkcija nisu vođeni u cijelosti sa osobnim željama dodirnih ličnosti nego visokih upravljačkih tijela i savjetodavnih vijeća.

Ovi Materijalni Sinovi i Kćeri su stalni stanovnici Jeruzema i njezinih povezanih svjetova. Oni zauzimaju ogromne posjede na Jeruzemu i sudjeluju slobodno u lokalnom upravljanju središnjom sferom, administriranjem u gotovo svim rutinskim poslovima uz pomoć srednjih i uzlaznih bića.

Na Jeruzemu je ovim reprodukcijским Sinovima dopušteno eksperimentirati s idealima samouprave po običaju Melkizedeka, a oni postižu vrlo visoki tip društva. Viši redovi sinova zadržavaju pravo na veto u svojim svjetovima, ali

5. THE MATERIAL SONS

45:5.1 (514.12) The great divisions of celestial life have their headquarters and immense preserves on Jerusem, including the various orders of divine Sons, high spirits, superangels, angels, and midway creatures. The central abode of this wonderful sector is the chief temple of the Material Sons.

45:5.2 (515.1) The domain of the Adams is the center of attraction to all new arrivals on Jerusem. It is an enormous area consisting of one thousand centers, although each family of Material Sons and Daughters lives on an estate of its own up to the time of the departure of its members for service on the evolutionary worlds of space or until their embarkation upon the Paradise-ascension career.

45:5.3 (515.2) These Material Sons are the highest type of sex-reproducing beings to be found on the training spheres of the evolving universes. And they are really material; even the Planetary Adams and Eves are plainly visible to the mortal races of the inhabited worlds. These Material Sons are the last and physical link in the chain of personalities extending from divinity and perfection above down to humanity and material existence below. These Sons provide the inhabited worlds with a mutually contactable intermediary between the invisible Planetary Prince and the material creatures of the realms.

45:5.4 (515.3) At the last millennial registration on Salvington there were of record in Nebadon 161,432,840 Material Sons and Daughters of citizenship status on the local system capitals. The number of Material Sons varies in the different systems, and their number is being constantly increased by natural reproduction. In the exercise of their reproductive functions they are not guided wholly by the personal desires of the contacting personalities but also by the higher governing bodies and advisory councils.

45:5.5 (515.4) These Material Sons and Daughters are the permanent inhabitants of Jerusem and its associated worlds. They occupy vast estates on Jerusem and participate liberally in the local management of the capital sphere, administering practically all routine affairs with the assistance of the midways and the ascenders.

45:5.6 (515.5) On Jerusem these reproducing Sons are permitted to experiment with the ideals of self-government after the manner of the Melchizedeks, and they are achieving a very high type of society. The higher orders of sonship reserve the veto

u gotovo svakom pogledu Jeruzemski Adamiti se sami reguliraju općim pravom glasa i predstavničkom vlasti. Oni se nadaju da će u nekoj budućoj dobi primiti gotovo potpunu autonomiju.

Karakter službe Materijalnih Sinova uveliko ovisi o njihovoj dobi. Dok oni ne ispunjavaju uvjete za upis na Melkizedeška Sveučilišta na Salvingtonu - kako ulaze u materijalna bića i obično su ograničeni na određene planete - no ipak, Melkizedeci održavaju moćna nastavnička osoblja na sjedištima svakog sustava za pouku mlađih generacija Materijalnih Sinova. Obrazovni i duhovni sustavi obuke koji su predviđeni za razvoj mlađih Materijalnih Sinova i Kćeri su vrhunac savršenstva u opsegu, tehnici i praktičnosti.

6. ADAMIČKO USAVRŠAVANJE UZLAZNIH

Materijalni Sinovi i Kćeri, zajedno sa svojom djecom, predstavljaju zanimljive spektakle koji uvijek bude znatiželju i intrigiraju pozornost svih uzlaznih smrtnika. Oni su toliko slični vašim materijalnim seksualnim rasama da uzajamno nalazite mnogo obostranih interesa koji okupiraju vaše misli i dominiraju periodima vaših bratskih susreta.

Preživjeli smrtnici provode većinu svog slobodnog vremena na glavnom sustavu u promatranju i proučavanju životnih navika i ponašanja tih superiornih polufizičkih seksualnih bića, jer su ti građani Jeruzema neposredni pokrovitelji i mentori preživjelih smrtnika i vremenom oni postižu državljanstvo na sjedištu svijeta dok ne dobiju dozvolu za Edentiju.

Na sedam prebivališnih svjetova uzlazni smrtnici imaju dovoljno prilike za kompenzaciju bilo kojeg i svih iskustava kojih su bili lišeni u svojim svjetovima podrijetla, bilo zbog nasljedstva, okoliša ili nesretnim prijevremenim prekidom karijere u tijelu. To je u svakom smislu istina, osim u smrtnom seksualnom životu i njegovom popratnom usklađenju. Tisuće smrtnika dolaze na prebivališne svjetove a da nisu imali priliku osobito uživati u disciplinama koje proizlaze iz prilično prosječnih seksualnih odnosa na svojim domaćim sferama. Iskustvo življenja na prebivališnim svjetovima pruža vrlo malo prilike za kompenzaciju tog vrlo osobnog gubitka. Sex iskustvo u fizičkom smislu pripada u prošlost tih uzlaznih smrtnika, ali u uskoj suradnji s Materijalnim Sinovima i Kćeri, pojedinačno i kao članovi njihovih obitelji, tim seks-manjkavim smrtnicima je omogućeno nadoknađivanje društvenih, intelektualnih, emocionalnih i duhovnih aspekata njihovog nedostatka. Tako svi ti ljudi koje

functions of the realm, but in nearly every respect the Jerusem Adamites govern themselves by universal suffrage and representative government. Sometime they hope to be granted virtually complete autonomy.

45:5.7 (515.6) The character of the service of the Material Sons is largely determined by their ages. While they are not eligible for admission to the Melchizedek University of Salvington — being material and ordinarily limited to certain planets — nevertheless, the Melchizedeks maintain strong faculties of teachers on the headquarters of each system for the instruction of the younger generations of Material Sons. The educational and spiritual training systems provided for the development of the younger Material Sons and Daughters are the acme of perfection in scope, technique, and practicability.

6. ADAMIC TRAINING OF ASCENDERS

45:6.1 (515.7) The Material Sons and Daughters, together with their children, present an engaging spectacle which never fails to arouse the curiosity and intrigue the attention of all ascending mortals. They are so similar to your own material sex races that you both find much of common interest to engage your thoughts and occupy your seasons of fraternal contact.

45:6.2 (515.8) Mortal survivors spend much of their leisure on the system capital observing and studying the life habits and conduct of these superior semiphysical sex creatures, for these citizens of Jerusem are the immediate sponsors and mentors of the mortal survivors from the time they attain citizenship on the headquarters world until they take leave for Edentia.

45:6.3 (516.1) On the seven mansion worlds ascending mortals are afforded ample opportunities for compensating any and all experiential deprivations suffered on their worlds of origin, whether due to inheritance, environment, or unfortunate premature termination of the career in the flesh. This is in every sense true except in the mortal sex life and its attendant adjustments. Thousands of mortals reach the mansion worlds without having benefited particularly from the disciplines derived from fairly average sex relations on their native spheres. The mansion world experience can provide little opportunity for compensating these very personal deprivations. Sex experience in a physical sense is past for these ascenders, but in close association with the Material Sons and Daughters, both individually and as members of their families, these sex-deficient mortals are enabled to compensate the social, intellectual, emotional, and spiritual aspects of their deficiency. Thus are all those humans whom

su okolnosti ili loša prosudba lišili dobrobiti povoljnog seksualnog udruživanja na evolucijskim svjetovima, ovdje na glavnim sjedištima sustava imaju punu priliku za stjecanje bitnog smrtnog iskustva u bliskosti i ljubavi zajedno sa uzvišenim Adamičkim seksualnim stvorenjima koja imaju trajna prebivališta na glavnim sustavima.

Nema preživjelih smrtnika, srednjih bića ili serafima koji se mogu uzdići na Raj, postići Oca i ući u Korpus Finalista bez da su prošli kroz to uzvišeno iskustvo roditeljskog odnosa i podizanja evolutivnog djeteta na svjetovima ili nekog drugog analognog ili ekvivalentnog iskustva. Odnos djeteta i roditelja je od temeljne važnosti za bitne koncepte Oca Svih i njegove kozmičke djece. Stoga su takva iskustva postala neophodna za iskustveno obrazovanje svih uzlaznih.

Uzlazna srednja bića i evolucijski serafimi moraju proći kroz to iskustvo roditeljstva u suradnji s Materijalnim Sinovima i Kćerima u sjedištu sustava. Stoga takvi nereproducirajući uzlazni smrtnici moraju dobiti iskustvo roditeljstva pomažući Jeruzemskim Adamima i Evama u njezi i obuci njihovog potomstva.

Svi smrtni preživjeli koji nisu iskusili roditeljstvo na evolucijskim svjetovima moraju pribaviti tu potrebnu obuku dok borave u domovima Jeruzemskih Materijalnih Sinova i kao roditeljski suradnici ovih vrhunskih očeva i majki. To je istina, osim u onoj mjeri u kojoj su takvi smrtnici bili u mogućnosti nadoknaditi svoje nedostatke na vrtićima sustava koji se nalaze na prvom svijetu prijelazne kulture Jeruzema.

Ove probne jaslice Satanijske nalaze se pod skrbi određenih morontija ličnosti na svijetu finalista, gdje je jedna polovica planeta posvećena tom poslu podizanja djece. Ovdje se primaju i sklapaju određena djeca preživjelih smrtnika, kao što su oni koji su stradali na evolucijskim svjetovima prije stjecanja duhovnog stanja kao pojedinci. Uzašašće bilo jednog od njegovih prirodnih roditelja osigurava da takvo smrtno dijete evolucijskih svjetova primi odobrenje za ponovno utjelovljenje na sustavnom planetu finalista i da tu primi dopuštenje da pokaže svojim naknadnim dragovoljnim izborom hoće li ili ne odlučiti slijediti roditeljski put smrtničkog uspona. Djeca se ovdje pojavljuju ista kao na rodnom svijetu, osim što nema razlike u spolu. Nakon životnog iskustva na naseljenim svjetovima tu više nema reproduciranja u stilu u kojem postoji među smrtnicima.

Studenti prebivališnih svjetova koji imaju jedno ili više djece u probnom vrtiću na svijetu finalista a koji su manjkavi u osnovnom

circumstances or bad judgment deprived of the benefits of advantageous sex association on the evolutionary worlds, here on the system capitals afforded full opportunity to acquire these essential mortal experiences in close and loving association with the supernal Adamic sex creatures of permanent residence on the system capitals.

45:6.4 (516.2) No surviving mortal, midwayer, or seraphim may ascend to Paradise, attain the Father, and be mustered into the Corps of the Finality without having passed through that sublime experience of achieving parental relationship to an evolving child of the worlds or some other experience analogous and equivalent thereto. The relationship of child and parent is fundamental to the essential concept of the Universal Father and his universe children. Therefore does such an experience become indispensable to the experiential training of all ascenders.

45:6.5 (516.3) The ascending midway creatures and the evolutionary seraphim must pass through this parenthood experience in association with the Material Sons and Daughters of the system headquarters. Thus do such nonreproducing ascenders obtain the experience of parenthood by assisting the Jerusem Adams and Eves in rearing and training their progeny.

45:6.6 (516.4) All mortal survivors who have not experienced parenthood on the evolutionary worlds must also obtain this necessary training while sojourning in the homes of the Jerusem Material Sons and as parental associates of these superb fathers and mothers. This is true except in so far as such mortals have been able to compensate their deficiencies on the system nursery located on the first transitional-culture world of Jerusem.

45:6.7 (516.5) This probation nursery of Satania is maintained by certain morontia personalities on the finaliters' world, one half of the planet being devoted to this work of child rearing. Here are received and reassembled certain children of surviving mortals, such as those offspring who perished on the evolutionary worlds before acquiring spiritual status as individuals. The ascension of either of its natural parents insures that such a mortal child of the realms will be accorded repersonalization on the system finaliter planet and there be permitted to demonstrate by subsequent freewill choice whether or not it elects to follow the parental path of mortal ascension. Children here appear as on the nativity world except for the absence of sex differentiation. There is no reproduction of mortal kind after the life experience on the inhabited worlds.

45:6.8 (517.1) Mansion world students who have one or more children in the probationary nursery on the finaliters' world, and who are deficient in essential

roditeljskom iskustvu, mogu podnijeti molbu Melkizedecima i tražiti odobrenje za privremeni premještaj sa dužnosti uzašašća na prebivališnim svjetovima i preći na svijet finalista, gdje imaju priliku djelovati kao pomoćni roditelji svoje vlastite kao i druge djece. Ove roditeljske službe mogu biti naknadno ovlaštene na Jeruzemu kao ispunjenje jedne polovice obuke koji su takvi uzlazni smrtnici dužni proći u obiteljima Materijalnih Sinova i Kćeri.

Sami probni vrtići djeluju pod nadzorom tisuću parova Materijalnih Sinova i Kćeri, volontera iz Jeruzemske kolonije njihovog reda. Njima neoložno stupa u pomoć jednak broj volontera midsonitne roditeljske skupine koja ovdje zastaje isključivo zbog pružanja ove usluge na putu iz midsonitskog svijeta Sataniye u neobznanjenu sudbinu na svojim posebnim svjetovima rezervacije među finalističkim sferama Salvingtona.

7. ŠKOLE MELKIZEDEKA

Melkizedeci su direktori tog velikog zbora instruktora - djelomično prođuhovljenih stvorenja koja imaju slobodnu volju i drugih - koji funkcioniraju vrlo prihvatljivo na Jeruzemu i njegovim povezanim svjetovima, a posebno na sedam prebivališnih svjetova. To su pritvorni planeti, gdje žive oni smrtnici koji nisu uspjeli postići fuziju s unutarnjim Ispravljačima tijekom života u tijelu, te su rehabilitirani u prolaznom obliku kako bi primili dodatnu pomoći i uživali u boljoj prilici za nastavak njihova nastojanja u smjeru duhovnog postignuća, upravo tih napora koji su prerano prekinuti smrću. Ili, ako iz drugih razloga, bilo nasljednih mana, nepovoljnog okruženja ili stjecajem okolnosti, postignuće te duše nije dovršeno, bez obzira na razlog, svi koji imaju istinite namisli i dostojanstvo u duhu naći će sebe, onakve kakvi su, prenesene sa planeta na planet, gdje moraju naučiti svladati osnove vječnog života, steći osobine koje nisu mogli ili nisu uspjeli steći tijekom života u tijelu.

Briljantne Večernje Zvijezde (i njihovi neimenovani koordinatori) često služe kao učitelji u različitim obrazovnim poduzećima u svemiru, uključujući i one pod pokroviteljstvom Melkizedeka. Također i Trojski Sinovi Učitelji surađuju u ovim poduzećima i dodaju primjesu Rajskog savršenstva ovim progresivnim školama za obuku. No, sve ove aktivnosti nisu isključivo posvećene unaprijeđenju uzlaznih smrtnika; mnoge se podjednako bave progresivnom obukom domaćih ličnosti duha iz Nebadona.

parental experience, may apply for a Melchizedek permit which will effect their temporary transfer from ascension duties on the mansion worlds to the finaliter world, where they are granted opportunity to function as associate parents to their own and other children. This service of parental ministry may be later accredited on Jerusem as the fulfillment of one half of the training which such ascenders are required to undergo in the families of the Material Sons and Daughters.

45:6.9 (517.2) The probation nursery itself is supervised by one thousand couples of Material Sons and Daughters, volunteers from the Jerusem colony of their order. They are immediately assisted by about an equal number of volunteer midsonite parental groups who stop off here to render this service on their way from the midsonite world of Satania to the unrevealed destiny on their special worlds of reservation among the finaliter spheres of Salvington.

7. THE MELCHIZEDEK SCHOOLS

45:7.1 (517.3) The Melchizedeks are the directors of that large corps of instructors — partially spiritualized will creatures and others — who function so acceptably on Jerusem and its associated worlds but especially on the seven mansion worlds. These are the detention planets, where those mortals who fail to achieve fusion with their indwelling Adjusters during the life in the flesh are rehabilitated in transient form to receive further help and to enjoy extended opportunity for continuing their strivings for spiritual attainment, those very efforts which were prematurely interrupted by death. Or if, for any other reason of hereditary handicap, unfavorable environment, or conspiracy of circumstances, this soul attainment was not completed, no matter what the reason, all who are true of purpose and worthy in spirit find themselves, as themselves, present on the continuing planets, where they must learn to master the essentials of the eternal career, to possess themselves of traits which they could not, or did not, acquire during the lifetime in the flesh.

45:7.2 (517.4) The Brilliant Evening Stars (and their unnamed co-ordinates) frequently serve as teachers in the various educational enterprises of the universe, including those sponsored by the Melchizedeks. Also do the Trinity Teacher Sons collaborate, and they impart the touches of Paradise perfection to these progressive training schools. But all these activities are not exclusively devoted to the advancement of ascending mortals; many are equally occupied with the progressive training of the native spirit personalities of Nebadon.

Melkizedeški Sinovi vode više od trideset različitih obrazovnih centara na Jeruzemu. Ove obrazovne škole počinju sa fakultetom samovrednovanja i završavaju sa školama Jeruzemskog državljanstva, pri čemu se Materijalni Sinovi i Kćeri pridružuju Melkizedecima i ostalima u njihovom vrhovnom nastojanju da kvalificiraju preživjele smrtnike za preuzimanje visokih odgovornosti predstavničke vlasti. Cijeli svemir je organiziran i upravljan na *zastupničkom* planu. Zastupnička vlada je božanski ideal samouprave među nesavršenim bićima.

Svaki stotinu godina svemirskog vremena svaki sustav odabire svojih deset predstavnika koji sjede u zakonodavnom tijelu zvijezda. Ove predstavnike odabire Jeruzemsko vijeće od tisuću, izborno tijelo zaduženo za zastupanje skupine sustava u svim takvim delegiranim ili imenovanim pitanjima. Svi zastupnici ili drugi delegati biraju vijeća od tisuću birača, a oni moraju biti diplomanti najviše škole Melkizedeškog fakulteta za upravu, kao i svi oni koji čine ovu grupu od tisuću birača. Ovu školu njeguju Melkizedeci, a u posljednje vrijeme im pomažu finalisti.

Postoji mnogo izbornih tijela na Jeruzemu, a njihovo članstvo se odabire povremenim glasanjem tri reda državljana - Materijalnih Sinova i Kćeri, serafima i njihovih suradnika uključujući i srednjih bića, i uzlaznih smrtnika. Kako bi bio nominiran za poziciju predstavničke časti, kandidat mora steći neophodno priznanje od Melkizedeških škola uprave.

Pravo glasa je univerzalno na Jeruzemu između ove tri skupine građanstva, ali glas se različito određuje u skladu s priznatim i uredno registriranim osobnim ovladavanjem mote - morontija mudrosti. Glasovanjem na izborima u Jeruzemu bilo koja ličnost ima vrijednost u rasponu od jedan do tisuću. Jeruzemski građani na taj način se klasificiraju u skladu s njihovim mota postignućem.

S vremena na vrijeme Jeruzemski građani izlaze pred Melkizedeke ispitivače koji potvrđuju njihovo postignuće morontija mudrosti. Onda idu pred ispitni korpus Sjajnih Večernih Zvijezda ili osoba koje ovi imenuju, koji utvrđuju stupanj uvida duha. Zatim se pojavljuju u nazočnosti dvadeset i četiri savjetnika i njihovih suradnika, koji donose odluku o njihovom statusu iskustvenog postignuća podružtvljenja. Ova tri faktora se tada unose u građanski registrat predstavničke vlasti, koji brzo izračunava status mote i dodjeljuje pravo glasa u skladu s tim.

45:7.3 (517.5) The Melchizedek Sons conduct upward of thirty different educational centers on Jerusem. These training schools begin with the college of self-evaluation and end with the schools of Jerusem citizenship, wherein the Material Sons and Daughters join with the Melchizedeks and others in their supreme effort to qualify the mortal survivors for the assumption of the high responsibilities of representative government. The entire universe is organized and administered on the *representative* plan. Representative government is the divine ideal of self-government among nonperfect beings.

45:7.4 (517.6) Every one hundred years of universe time each system selects its ten representatives to sit in the constellation legislature. They are chosen by the Jerusem council of one thousand, an elective body charged with the duty of representing the system groups in all such delegated or appointive matters. All representatives or other delegates are selected by the council of one thousand electors, and they must be graduates of the highest school of the Melchizedek College of Administration, as also are all of those who constitute this group of one thousand electors. This school is fostered by the Melchizedeks, latterly assisted by the finaliters.

45:7.5 (518.1) There are many elective bodies on Jerusem, and they are voted into authority from time to time by three orders of citizenship — the Material Sons and Daughters, the seraphim and their associates, including midway creatures, and the ascending mortals. To receive nomination for representative honor a candidate must have gained requisite recognition from the Melchizedek schools of administration.

45:7.6 (518.2) Suffrage is universal on Jerusem among these three groups of citizenship, but the vote is differentially cast in accordance with the recognized and duly registered personal possession of mota — morontia wisdom. The vote cast at a Jerusem election by any one personality has a value ranging from one up to one thousand. Jerusem citizens are thus classified in accordance with their mota achievement.

45:7.7 (518.3) From time to time Jerusem citizens present themselves to the Melchizedek examiners, who certify to their attainment of morontia wisdom. Then they go before the examining corps of the Brilliant Evening Stars or their designates, who ascertain the degree of spirit insight. Next they appear in the presence of the four and twenty counselors and their associates, who pass upon their status of experiential attainment of socialization. These three factors are then carried to the citizenship registrars of representative government, who quickly compute the mota status and assign suffrage qualifications in accordance therewith.

Pod nadzorom Melkizedeka uzlazni smrtnici, a posebno oni koji su sporiji u svom ujedinjenju ličnosti na novim morontija razinama, prelaze u ruke Materijalnih Sinova i primaju intenzivnu obuku dizajniranu za ispravljanje takvih nedostataka. Uspinjući smrtnici neće napusti sjedište sustava i krenuti na još opsežniju i raznovrsniju karijeru podružtvljenja u zvijezdu, sve dok ovi Materijalni Sinovi ne potvrde njihovo postizanje mota ličnosti - individualnosti koja kombinira upotpunjeno smrtno postojanje u iskustvenoj suradnji sa sve naprednijom morontija karijerom, a i jedno i drugo moraju biti prikladno uklopljeni pod duhovnom nadkontrolom Misaonog Ispravljača.

Predstavio je Melkisedek na privremenom zadatku na Urantiji.

^{45:7.8 (518.4)} Under the supervision of the Melchizedeks the ascending mortals, especially those who are tardy in their personality unification on the new morontia levels, are taken in hand by the Material Sons and are given intensive training designed to rectify such deficiencies. No ascending mortal leaves the system headquarters for the more extensive and varied socialization career of the constellation until these Material Sons certify to the achievement of mota personality — an individuality combining the completed mortal existence in experiential association with the budding morontia career, both being duly blended by the spiritual overcontrol of the Thought Adjuster.

^{45:7.9 (518.5)} [Presented by a Melchizedek of temporary assignment on Urantia.]

POGLAVLJE 46. SJEDIŠTE LOKALNOG SUSTAVA

⇨ 045

Knjiga Urantije

047 ⇨

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 46 SJEDIŠTE LOKALNOG SUSTAVA

Sekcije

Uvod

1. FIZIČKI ASPEKTI JERUZEMA
2. FIZIČKE ZNAČAJKE JERUZEMA
3. JERUZEMSKA EMITIRANJA
4. STAMBENA I UPRAVNA PODRUČJA
5. JERUZEMSKI KRUGOVI
6. IZVRŠNO-UPRAVNI TRGOVI
7. PRAVOKUTNICI - SPORNAGIJE
8. JERUZEMSKI TROKUTI

PAPER 46 THE LOCAL SYSTEM HEADQUARTERS

SECTIONS

Introduction

1. Physical Aspects of Jerusem
2. Physical Features of Jerusem
3. The Jerusem Broadcasts
4. Residential and Administrative Areas
5. The Jerusem Circles
6. The Executive-Administrative Squares
7. The Rectangles — The Spornagia
8. The Jerusem Triangles

Uvod

JERUZEM, sjedište Satanije, je prosječna glavna sfera lokalnog sustava, a osim brojnih nepravilnosti uzrokovanih Luciferovom pobunom i darivanjem Mihaela na Urantiji, ona je tipična sličnim sferama. Vaš lokalni sustav je prošao kroz nekoliko burnih iskustava, ali se u ovom trenutku nalazi pod učinkovitom administrativnom upravom i kako vrijeme prolazi, rezultati nesklada se polako ali sigurno iskorijenjuju. Obnavljaju se poredak i dobra volja, a uvjeti na Jeruzemu se sve više i više približavaju nebeskom statusu opisanom u vašim predanjima, jer takva sjedišta sustava doista jesu raj kako ga zamišlja većina vjernika dvadesetog stoljeća.

1. FIZIČKI ASPEKTI JERUZEMA

Jeruzem je podijeljen na tisuću poprečnih sektora i deset tisuća uzdužnih zona. Sfera ima sedam glavnih prijestonica i sedamdeset manjih

INTRODUCTION

46:0.1 (519.1) JERUSEM, the headquarters of Satania, is an average capital of a local system, and aside from numerous irregularities occasioned by the Lucifer rebellion and the bestowal of Michael on Urantia, it is typical of similar spheres. Your local system has passed through some stormy experiences, but it is at present being administered most efficiently, and as the ages pass, the results of disharmony are being slowly but surely eradicated. Order and good will are being restored, and the conditions on Jerusem are more and more approaching the heavenly status of your traditions, for the system headquarters is truly the heaven visualized by the majority of twentieth-century religious believers.

1. PHYSICAL ASPECTS OF JERUSEM

46:1.1 (519.2) Jerusem is divided into one thousand latitudinal sectors and ten thousand longitudinal zones. The sphere has seven major capitals and

upravnih centara. Sedam regionalnih sjedišta se bave različitim djelatnostima, a Sustavni Suveren je prisutan u svakoj barem jednom godišnje.

Standardna milja na Jeruzemu je ekvivalent za oko sedam milja na Urantiji (11.2 kilometra). Standardna težina, "gradant," izvedena je iz decimalnog sustava iz zrelih ultimata i predstavlja otprilike dvjesto osamdeset grama vaše težine. Satanijski dan iznosi tri dana Urantija vremena manje jedan sat, četiri minute i petnaest sekundi, a to je vrijeme osovinske rotacije Jeruzema. Godina sustava se sastoji od sto dana Jeruzema. Vrijeme sustava emitiraju glavni kronoldeksi.

Energija na Jeruzemu je izvrsno kontrolirana i kruži oko sfere u zoni kanala koji se izravno napajaju iz energetskih izvora prostora i nalazi se pod stručnom upravom Glavnih Fizičkih Kontrolora. Prirodna otpornost na protok tih energija kroz fizičke kanale provođenja daje toplinu potrebnu za proizvodnju ujednačene temperature Jeruzema. Temperatura pri punoj svjetlosti održava se na oko 21 stupanj Celzijusa, dok u razdoblju slabije svjetlosti pada na nešto manje od 10 stupnjeva.

Rasvjetni sustav Jeruzema ne bi vam trebao biti teško shvatljiv. Tu nema dana i noći, niti dolazi do promjene topline i hladnoće usljed godišnjih doba. Energetski transformatori održavaju sto tisuća centara iz kojih se razrijeđene energije projiciraju naviše kroz planetarnu atmosferu prolazeći kroz određene promjene, sve dok ne dođu do električne kugle na vrhu zračnog plafona; a onda se te energije reflektiraju natrag i naniže kao blaga, razrijeđena i umjerena svjetlost intenziteta Urantijinog sunca u deset sati ujutro.

Pod takvim uvjetima rasvjete, čini se da svjetlosne zrake ne izviru iz jednog centra; one se ujednačeno prosijavaju s neba, zračeći jednako iz svih svemirskih smjerova. To svjetlo je vrlo slično prirodnom sunčevom svjetlu, osim što sadrži mnogo manje topline. Tako možete vidjeti da takvi sjedišnji svjetovi ne svijetle u prostoru; kad bi Jeruzem bio vrlo blizu Urantiji, on ne bi bio vidljiv.

Plinovi koji odražavaju tu svjetlosnu energiju iz Jeruzemske gornje jonosfere natrag na zemlju su vrlo slični plinovima u gornjim zračnim pojasevima Urantije koji se prvenstveno odnose na fenomen aurore borealis ili vaše takozvane polarne svjetlosti, iako nastaju pod različitim uvjetima. Na Urantiji taj isti plinski štit sprječava bijeg zemaljskih valova emitiranja, reflektirajući ih prema zemlji kad dostignu ovaj plinski pojas u svom izravnom pokušaju bijega. Na taj način

seventy minor administrative centers. The seven sectional capitals are concerned with diverse activities, and the System Sovereign is present in each at least once a year.

46:1.2 (519.3) The standard mile of Jerusem is equivalent to about seven Urantia miles. The standard weight, the "gradant," is built up through the decimal system from the mature ultimaton and represents almost exactly ten ounces of your weight. The Satania day equals three days of Urantia time, less one hour, four minutes, and fifteen seconds, that being the time of the axial revolution of Jerusem. The system year consists of one hundred Jerusem days. The time of the system is broadcast by the master chronoldeks.

46:1.3 (519.4) The energy of Jerusem is superbly controlled and circulates about the sphere in the zone channels, which are directly fed from the energy charges of space and expertly administered by the Master Physical Controllers. The natural resistance to the passage of these energies through the physical channels of conduction yields the heat required for the production of the equable temperature of Jerusem. The full-light temperature is maintained at about 70 degrees Fahrenheit, while during the period of light recession it falls to a little lower than 50 degrees.

46:1.4 (519.5) The lighting system of Jerusem should not be so difficult for you to comprehend. There are no days and nights, no seasons of heat and cold. The power transformers maintain one hundred thousand centers from which rarefied energies are projected upward through the planetary atmosphere, undergoing certain changes, until they reach the electric air-ceiling of the sphere; and then these energies are reflected back and down as a gentle, sifting, and even light of about the intensity of Urantia sunlight when the sun is shining overhead at ten o'clock in the morning.

46:1.5 (520.1) Under such conditions of lighting, the light rays do not seem to come from one place; they just sift out of the sky, emanating equally from all space directions. This light is very similar to natural sunlight except that it contains very much less heat. Thus it will be recognized that such headquarters worlds are not luminous in space; if Jerusem were very near Urantia, it would not be visible.

46:1.6 (520.2) The gases which reflect this light-energy from the Jerusem upper ionosphere back to the ground are very similar to those in the Urantia upper air belts which are concerned with the auroral phenomena of your so-called northern lights, although these are produced by different causes. On Urantia it is this same gas shield which prevents the escape of the terrestrial broadcast waves, reflecting them earthward when they strike this gas belt in their direct outward

emitiranje se održava u blizini površine dok putuje kroz zrak oko vašeg svijeta.

Sjaj ove rasvjetne kugle se ravnomjerno održava za sedamdeset pet posto Jeruzemskog dana, a onda se postupno smanjuje do minimalnog osvijetljenja kada je svjetlost kao kod vašeg punog mjeseca na jasnoj noći. To je razdoblje počinka svima koji žive na Jeruzemu. Samo stanice za emitiranje i primanje su u pogonu tijekom tog razdoblja odmora i rehabilitacije.

Jeruzem prima slabo svjetlo od nekoliko obližnjih sunaca - poput neke vrste zvjezdanog sjaja - ali on ne ovisi o njima; svjetovi poput Jeruzema ne podliježu nestalnosti poremećaja sunca, niti su oni suočeni s problemom sve hladnijeg ili umirućeg sunca.

Sedam prijelaznih studijskih svjetova i njihovih četrdeset devet satelita su grijani, osvijetljeni, energizirani i zaliveni istom tehnikom kao Jeruzem.

2. FIZIČKE ZNAČAJKE JERUZEMA

Na Jeruzemu će vam nedostajati ispresijecani planinski lanci Urantije i drugih evolutivnih svjetova, jer tu ne postoje ni potresi ni kiše, ali ćete uživati u ljepoti gorja i drugih jedinstvenih varijacija topografije i krajolika. Ogromne površine Jeruzema su sačuvane u "prirodnom stanju," i raskoš tih područja je sasvim izvan moći ljudske imaginacije.

Postoje tisuće i tisuće malih jezera, ali ne i bujnih rijeka ili prostranih oceana. Nema kiše, ni kišnih ili snježnih oluja, na bilo kojem od arhitektonskih svjetova, ali postoji dnevna količina oborina od kondenzacije vlage u vrijeme najniže temperature zbog smanjenja svjetla. (Rosište je veće na svijetu sa tri plina nego na planeti sa dvije plinske komponente poput Urantije.) Fizički biljni život i morontija svijet živih bića zahtijevaju vlagu, ali to se uglavnom isporučuje podzemnim sustavom cirkulacije koji se proteže cijelim područjem, čak i do samih vrhova visoravni. Ovaj sustav vode nije u potpunosti ispod površine, jer postoji mnogo površinskih kanala koji spajaju pjenušava jezera Jeruzema.

Atmosfera Jeruzema je mješavina tri plina. Ovaj zrak je vrlo sličan onom na Urantiji uz dodatak plina prilagođenog za disanja morontija reda života. Ovaj treći plin ni na koji način ne onesposobljava zrak za disanje životinja i biljaka materijalnih vrsta.

flight. In this way broadcasts are held near the surface as they journey through the air around your world.

46:1.7 (520.3) This lighting of the sphere is uniformly maintained for seventy-five per cent of the Jerusem day, and then there is a gradual recession until, at the time of minimum illumination, the light is about that of your full moon on a clear night. This is the quiet hour for all Jerusem. Only the broadcast-receiving stations are in operation during this period of rest and rehabilitation.

46:1.8 (520.4) Jerusem receives faint light from several near-by suns — a sort of brilliant starlight — but it is not dependent on them; worlds like Jerusem are not subject to the vicissitudes of sun disturbances, neither are they confronted with the problem of a cooling or dying sun.

46:1.9 (520.5) The seven transitional study worlds and their forty-nine satellites are heated, lighted, energized, and watered by the Jerusem technique.

2. PHYSICAL FEATURES OF JERUSEM

46:2.1 (520.6) On Jerusem you will miss the rugged mountain ranges of Urantia and other evolved worlds since there are neither earthquakes nor rainfalls, but you will enjoy the beauteous highlands and other unique variations of topography and landscape. Enormous areas of Jerusem are preserved in a "natural state," and the grandeur of such districts is quite beyond the powers of human imagination.

46:2.2 (520.7) There are thousands upon thousands of small lakes but no raging rivers nor expansive oceans. There is no rainfall, neither storms nor blizzards, on any of the architectural worlds, but there is the daily precipitation of the condensation of moisture during the time of lowest temperature attending the light recession. (The dew point is higher on a three-gas world than on a two-gas planet like Urantia.) The physical plant life and the morontia world of living things both require moisture, but this is largely supplied by the subsoil system of circulation which extends all over the sphere, even up to the very tops of the highlands. This water system is not entirely subsurface, for there are many canals interconnecting the sparkling lakes of Jerusem.

46:2.3 (520.8) The atmosphere of Jerusem is a three-gas mixture. This air is very similar to that of Urantia with the addition of a gas adapted to the respiration of the morontia order of life. This third gas in no way unfits the air for the respiration of animals or plants of the material orders.

Transportni sustav je povezan s cirkulatornim protokom energetskog kretanja, a te glavne struje energije se nalaze na intervalima od šesnaest kilometara. Podešavanjem fizičkih mehanizama, materijalna bića na planeti se mogu kretati brzinom koja varira od tristo do osamsto kilometara na sat. Transportne ptice lete oko sto šezdeset kilometara na sat. Zračni mehanizmi Materijalnih Sinova putuju brzinom od oko osamsto kilometra na sat. Materijalna i rana morontija bića moraju koristiti ova mehanička prijevozna sredstva, ali duhovne ličnosti putuju zahvaljujući djelovanju viših sila i duhovnih izvora energije.

Jeruzem i pridruženi svjetovi su obdareni sa deset standardnih podjela fizičkog života koji su tipični arhitektonskim sferama Nebadon. A budući da na Jeruzemu nije bilo procesa organske evolucije, tu nema neprijateljskih oblika života, borbe za opstanak ili opstanka onih najjačih. Umjesto toga postoji kreativna adaptacija koja nagovješćuje ljepotu, sklad i savršenstvo vječnih svjetova centralnog i božanskog svemira. A u svemu tome kreativnom savršenstvu postoji najvjerojatnije preplitanje fizičkog i morontija života, umjetnički dovedeno u kontrast djelovanjem nebeskih obrtnika i njihovih drugova.

Jeruzem je uistinu predokus rajske slave i raskoši. Ali nemojte se nadati da ćete dobiti adekvatnu ideju o tim veličanstvenim arhitektonskim svjetovima na osnovu bilo kakvih pokušaja opisa. Tako malo je toga što se može usporediti sa bilo čime na vašem svijetu, pa čak i onda ove pojave na Jeruzemu toliko nadilaze analogne pojave na Urantiji, da je usporedba gotovo groteskna. Sve dok sami istinski ne stupite na Jeruzem, teško da možete formirati pravu koncepciju nebeskih svjetova, ali neće dugo proći prije nego budete imali priliku uporediti iskustvo življenja na sjedištu sustava sa udaljenijim sferama treninga u svemiru, supersvemiru i Havoni.

Proizvodni ili laboratorijski sektor Jeruzema je domena velikih dimenzija koju bi žitelji Urantije teško prepoznali jer tu nema dima i dimnjaka; ipak, na ovim posebnim svjetovima vlada jedna zamršena materijalna ekonomija, a tu je i savršenstvo mehaničke tehnike i fizičkog postignuća koje bi izazvalo divljenje, ako ne i strahopoštovanje vaših najiskusnijih kemičara i izumitelja. Sjetite se da je ovaj prvi svijet zastoja na Rajskom putovanju daleko više materijalan nego duhovan. Tijekom svog boravka na Jeruzemu i njegovim prijelaznim svjetovima vi ste daleko bliže svom zemaljskom materijalnom životunego kasnijem životu unaprijeđene egzistencije duha.

Planina Seraf ima najveću nadmorsku visinu

46:2.4 (521.1) The transportation system is allied with the circulatory streams of energy movement, these main energy currents being located at ten-mile intervals. By adjustment of physical mechanisms the material beings of the planet can proceed at a pace varying from two to five hundred miles per hour. The transport birds fly at about one hundred miles an hour. The air mechanisms of the Material Sons travel around five hundred miles per hour. Material and early morontia beings must utilize these mechanical means of transport, but spirit personalities proceed by liaison with the superior forces and spirit sources of energy.

46:2.5 (521.2) Jerusem and its associated worlds are endowed with the ten standard divisions of physical life characteristic of the architectural spheres of Nebadon. And since there is no organic evolution on Jerusem, there are no conflicting forms of life, no struggle for existence, no survival of the fittest. Rather is there a creative adaptation which foreshadows the beauty, the harmony, and the perfection of the eternal worlds of the central and divine universe. And in all this creative perfection there is the most amazing intermingling of physical and of morontia life, artistically contrasted by the celestial artisans and their fellows.

46:2.6 (521.3) Jerusem is indeed a foretaste of paradisiacal glory and grandeur. But you can never hope to gain an adequate idea of these glorious architectural worlds by any attempted description. There is so little that can be compared with aught on your world, and even then the things of Jerusem so transcend the things of Urantia that the comparison is almost grotesque. Until you actually arrive on Jerusem, you can hardly entertain anything like a true concept of the heavenly worlds, but that is not so long a time in the future when your coming experience on the system capital is compared with your sometime arrival on the more remote training spheres of the universe, the superuniverse, and of Havona.

46:2.7 (521.4) The manufacturing or laboratory sector of Jerusem is an extensive domain, one which Urantians would hardly recognize since it has no smoking chimneys; nevertheless, there is an intricate material economy associated with these special worlds, and there is a perfection of mechanical technique and physical achievement which would astonish and even awe your most experienced chemists and inventors. Pause to consider that this first world of detention in the Paradise journey is far more material than spiritual. Throughout your stay on Jerusem and its transition worlds you are far nearer your earth life of material things than your later life of advancing spirit existence.

46:2.8 (521.5) Mount Seraph is the highest elevation

na Jeruzemu, gotovo četiri tisuće pet stotina metara, te je polazište za prijevoz serafima. Brojni mehanički strojevi služe kao izvor početne energije za oslobađanje od planetarne gravitacije i prevladavanja otpora zraka. Anđeoski prijevoz polazi svakih tri sekunde Urantijina vremena tijekom razdoblja svjetla i, ponekad, daleko nakon njegova smanjenja. Prijevoznici polijeću brzinom od oko dvadeset pet standardnih milja u sekundi Urantijnog vremena i ne postignu standardnu brzinu do više od dvije tisuće milja daleko od Jeruzema.

Transporti stižu na kristalno polje, tzv stakleno more. Oko ovog područja su prijemne postaje za različite vrste bića koja prelaze prostor serafimskim prijevozom. U blizini polarne kristalne prijemne stanice za studente posjetitelje možete se popeti na bisernu zvjezdarnicu i pregledati golemu reljefnu kartu cijelog sjedišnjeg planeta.

3. JERUZEMSKA EMITIRANJA

Supersvemirske i Rajsko-Havonske emisije se primaju na Jeruzemu u suradnji sa Salvingtonom i tehnikom koja uključuje polarni kristal, stakleno more. Osim odredbi za prijem tih izvan-Nebadonskih komunikacija, postoje tri različite skupine prijemnih stanica. Ove odvojene ali koncentrično-kružne skupine triju stanica su prilagođene prijemu emisija iz lokalnih svjetova, zvijezda i glavnog sjedišta lokalnog svemira. Sve ove emisije se automatski prikazuju tako da budu vidljive za sve vrste bića prisutnih u središnjem amfiteatru emitiranja; od svih preokupacija uzlaznih smrtnika na Jeruzemu, ništa nije privlačnije i upečatljivije nego slušanje neprestanog dotoka izvješća iz svemirskih prostora.

Ova jeruzemskaprijemo-predajna stanica je okružena ogromnim amfiteatrom, izgrađenim od svjetlećeg materijala uglavnom nepoznatog na Urantiji i može primiti preko pet milijardi bića - materijalnih i morontija - pored toga što smješta bezbrojličnosti duha. To je omiljena razbibriga za sve u Jeruzemu, provesti svoje slobodno vrijeme na prijenosnim postajama i tamo primiti informacije o dobrobiti i stanju svemira. A to je jedina planetarna aktivnost koja nije usporena u periodu smanjene svjetlosti.

U ovom amfiteatru za primanje emisija, Salvingtonske poruke dolaze neprekidno. U neposrednoj blizini, riječi Svevišnjih Očeva Zvijezda sa Edentije se primaju barem jednom dnevno. Povremeno se redovite i posebne emisije sa Uverse prenose preko Salvingtona, a kada se

on Jerusem, almost fifteen thousand feet, and is the point of departure for all transport seraphim. Numerous mechanical developments are used in providing initial energy for escaping the planetary gravity and overcoming the air resistance. A seraphic transport departs every three seconds of Urantia time throughout the light period and, sometimes, far into the recession. The transporters take off at about twenty-five standard miles per second of Urantia time and do not attain standard velocity until they are over two thousand miles away from Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transports arrive on the crystal field, the so-called sea of glass. Around this area are the receiving stations for the various orders of beings who traverse space by seraphic transport. Near the polar crystal receiving station for student visitors you may ascend the pearly observatory and view the immense relief map of the entire headquarters planet.

3. THE JERUSEM BROADCASTS

46:3.1 (522.1) The superuniverse and Paradise-Havona broadcasts are received on Jerusem in liaison with Salvington and by a technique involving the polar crystal, the sea of glass. In addition to provisions for the reception of these extra-Nebadon communications, there are three distinct groups of receiving stations. These separate but tricircular groups of stations are adjusted to the reception of broadcasts from the local worlds, from the constellation headquarters, and from the capital of the local universe. All these broadcasts are automatically displayed so as to be discernible by all types of beings present in the central broadcast amphitheater; of all preoccupations for an ascendant mortal on Jerusem, none is more engaging and engrossing than that of listening in on the never-ending stream of universe space reports.

46:3.2 (522.2) This Jerusem broadcast-receiving station is encircled by an enormous amphitheater, constructed of scintillating materials largely unknown on Urantia and seating over five billion beings — material and morontia — besides accommodating innumerable spirit personalities. It is the favorite diversion for all Jerusem to spend their leisure at the broadcast station, there to learn of the welfare and state of the universe. And this is the only planetary activity which is not slowed down during the recession of light.

46:3.3 (522.3) At this broadcast-receiving amphitheater the Salvington messages are coming in continuously. Near by, the Edentia word of the Most High Constellation Fathers is received at least once a day. Periodically the regular and special broadcasts of Uversa are relayed through

primaju Rajske poruke, cijela populacija se okupi oko staklenog mora, dok prijatelji sa Uverse dodaju tehniku refleksivnosti povrh Rajskih emisija, tako da sve što se čuje postaje vidljivo. I na taj način se neprekidno prenosi predokus ljepote i raskoši preživjelim smrtnicima prilikom njihova putovanja prema unutra na vječnoj pustolovini.

Jeruzemska stanica za emitiranje nalazi se na suprotnom polu sfere. Sve emisije koje su upućene pojedinim svjetovima prenose se iz glavnih sjedišta sustava osim Mihaelovih poruka, koje ponekad idu izravno na svoja odredišta preko kruga arhandela.

4. STAMBENA I UPRAVNA PODRUČJA

Znatni dijelovi Jeruzema se koriste kao stambena područja, dok su ostali dijelovi u sjedištu sustava posvećeni potrebama administrativnih funkcija koje uključuju nadzor nad poslovima 619 naseljenih planeta, 56 prijelaznih svjetova kulture i samog sjedišta sustava. Na Jeruzemu i Nebadonu ti aranžmani su napravljeni kako slijedi:

1. *Krugovi* - stambena područja gostiju.

2. *Kvadrati* - sustav izvršno-upravnih područja.

3. *Pravokutnici* - sastajalište života nižeg porijekla.

4. *Trokuti* - lokalna ili jeruzemska upravna područja.

Ovaj raspored djelatnosti sustava u krugove, kvadrate, pravokutnike i trokute je zajednički svim sjedištima sustava u Nebadonu. U drugom svemiru može prevladavati posve drugačiji raspored. Te su stvari određene po različitim planovima Sinova Stvoritelja.

Naša priča o tim stambenim i upravnim područjima ne uzimaju u obzir ogromne i prekrasne posjede Materijalnih Sinova Božjih, stalnih državljana Jeruzema, niti ćemo spomenuti brojne druge fascinantne redove duha i stvorenja koja su blizu statusa duha. Na primjer: Jeruzem uživa učinkovite usluge spirongija, bića koja su dizajna za djelovanje u sustavu. Ova bića su posvećena duhovnoj službi u ime nadmaterijalnih stanovnika i posjetitelja. Oni su divna skupina inteligentnih i lijepih bića koja su tranzicijske sluge viših morontija bića i morontija pomagača koji rade na održavanju i uljepšavanju svih morontija

Salvington, and when Paradise messages are in reception, the entire population is assembled around the sea of glass, and the Uversa friends add the reflectivity phenomena to the technique of the Paradise broadcast so that everything heard becomes visible. And it is in this manner that continual foretastes of advancing beauty and grandeur are afforded the mortal survivors as they journey inward on the eternal adventure.

46:3.4 (522.4) The Jerusem sending station is located at the opposite pole of the sphere. All broadcasts to the individual worlds are relayed from the system capitals except the Michael messages, which sometimes go direct to their destinations over the archangels' circuit.

4. RESIDENTIAL AND ADMINISTRATIVE AREAS

46:4.1 (522.5) Considerable portions of Jerusem are assigned as residential areas, while other portions of the system capital are given over to the necessary administrative functions involving the supervision of the affairs of 619 inhabited spheres, 56 transitional-culture worlds, and the system capital itself. On Jerusem and in Nebadon these arrangements are designed as follows:

46:4.2 (522.6) 1. *The circles* — the nonnative residential areas.

46:4.3 (522.7) 2. *The squares* — the system executive-administrative areas.

46:4.4 (522.8) 3. *The rectangles* — the rendezvous of the lower native life.

46:4.5 (522.9) 4. *The triangles* — the local or Jerusem administrative areas.

46:4.6 (522.10) This arrangement of the system activities into circles, squares, rectangles, and triangles is common to all the system capitals of Nebadon. In another universe an entirely different arrangement might prevail. These are matters determined by the diverse plans of the Creator Sons.

46:4.7 (523.1) Our narrative of these residential and administrative areas takes no account of the vast and beautiful estates of the Material Sons of God, the permanent citizens of Jerusem, neither do we mention numerous other fascinating orders of spirit and near-spirit creatures. For example: Jerusem enjoys the efficient services of the spironga of design for system function. These beings are devoted to spiritual ministry in behalf of the supermaterial residents and visitors. They are a wonderful group of intelligent and beautiful beings who are the transition servants of the higher morontia creatures and of the morontia

tvorevina. Oni su na Jeruzemu ono što su srednja bića na Urantiji, središnji pomagači koji djeluju između materijalnog i duhovnog.

Sjedišta sustava su jedinstvena u tome da su to svjetovi koji prikazuju skoro savršeno tri faze svemirskog postojanja: materijalnu, morontijalnu i duhovnu. Bilo da ste materijalna ličnost, morontijalna ličnost ili ličnost duha, osjećat ćete se kao kod kuće na Jeruzemu; a tako i kombinirana bića, kao što su srednja bića i Materijalni Sinovi.

Jeruzem ima velike zgrade materijalne i morontija vrste, a uljepšavanje čisto duhovnih zona je jednako fino i obilno. Kad bih samo imao odgovarajućih riječi da vam kažem o analognim morontija pojavama koje ulaze u veličanstvenu fizičku opremu Jeruzema! Kad bih samo mogao portretirati uzvišenu raskoš i fino savršenstvo duhovnih termina ovog sjedišnjeg svijeta! Vaš najmaštovitiji pojam savršenstva ljepote i najpreciznijeg jezičkog izražaja teško će se približiti ovoj veličanstvenosti. A Jeruzem je tek prvi korak na putu prema uzvišenom savršenstvu Rajske ljepote.

5. JERUZEMSKI KRUGOVI

Stambene rezervacije koje su dodijeljene glavnim skupinama kozmičkog života označene su Jeruzemskim krugovima. Te kružne skupine koje se spominju u ovim pripovijestima su:

1. Krugovi Sinova Boga.
2. Krugovi anđela i viših duhova.

3. Krugovi Svemirskih Pomagača, uključujući i sinove potrojstvljenja stvorenja koji nisu dodijeljeni Trojstvenim Sinovima Učiteljima.

4. Krugovi Glavnih Fizičkih Kontrolora.

5. Krugovi dodijeljeni uspinjućim smrtnicima, uključujući i srednja bića.

6. Krugovi uslužnih kolonija.
7. Krugovi Zbora Finalista.

Svaka od ovih stambenih grupacija sastoji se od sedam koncentričnih i sukcesivno povišenih krugova. Svi oni su izgrađeni na isti način, ali su različitih veličina i oblikovani od različitih materijala. Svi oni su okruženi obimnim ogradama koje su montirane u obliku širokih šetnica koje u cijelosti ograđuju svaku skupinu od sedam

helpers who labor for the upkeep and embellishment of all morontia creations. They are on Jerusem what the midway creatures are on Urantia, midway helpers functioning between the material and the spiritual.

46:4.8 (523.2) The system capitals are unique in that they are the only worlds which exhibit well-nigh perfectly all three phases of universe existence: the material, the morontial, and the spiritual. Whether you are a material, morontia, or spirit personality, you will feel at home on Jerusem; so also do the combined beings, such as the midway creatures and the Material Sons.

46:4.9 (523.3) Jerusem has great buildings of both material and morontia types, while the embellishment of the purely spiritual zones is no less exquisite and replete. If I only had words to tell you of the morontia counterparts of the marvelous physical equipment of Jerusem! If I could only go on to portray the sublime grandeur and exquisite perfection of the spiritual appointments of this headquarters world! Your most imaginative concept of perfection of beauty and repleteness of appointment would hardly approach these grandeurs. And Jerusem is but the first step on the way to the supernal perfection of Paradise beauty.

5. THE JERUSEM CIRCLES

46:5.1 (523.4) The residential reservations assigned to the major groups of universe life are designated the Jerusem circles. Those circle groups which find mention in these narratives are the following:

46:5.2 (523.5) 1. The circles of the Sons of God.

46:5.3 (523.6) 2. The circles of the angels and higher spirits.

46:5.4 (523.7) 3. The circles of the Universe Aids, including the creature-trinitized sons not assigned to the Trinity Teacher Sons.

46:5.5 (523.8) 4. The circles of the Master Physical Controllers.

46:5.6 (523.9) 5. The circles of the assigned ascending mortals, including the midway creatures.

46:5.7 (523.10) 6. The circles of the courtesy colonies.

46:5.8 (523.11) 7. The circles of the Corps of the Finality.

46:5.9 (523.12) Each of these residential groupings consists of seven concentric and successively elevated circles. They are all constructed along the same lines but are of different sizes and are fashioned of differing materials. They are all surrounded by far-reaching enclosures, which mount up to form extensive promenades entirely

koncentričnih krugova.

1. *Krugovi Sinova Božjih*. Iako Sinovi Božji posjeduju vlastiti društveni planet, jedan od svjetova prijelazne kulture, oni također zauzimaju ove prostrane domene na Jeruzemu. Na njihovom svijetu prijelazne kulture uzlazni smrtnici slobodno se miješaju sa svim redovima božanskih sinova. Tamo ćete osobno znati i voljeti te Sinove, ali njihov društveni život je u velikoj mjeri ograničen na ovaj posebni svijet i njegove satelite. U jeruzemskim krugovima, međutim, te razne grupe sinova mogu se promatrati na poslu. I pošto je morontija vizija ogromnog raspona, možete hodati oko Sinovih šetnica i gledati intrigantne aktivnosti njihovih brojnih redova.

Ovih sedam krugova Sinova su koncentrični i sukcesivno povišeni, tako da svaki od vanjskih i većih krugova gleda na unutarnje i manje, od kojih je svaki okružen javnim šetališnim zidom. Ovi zidovi su izrađeni od kristalnih dragulja svjetluca sja i toliko povišeni da prelaze preko njihovih stambenih krugova. Mnoga vrata - od pedeset do stotinu pedeset tisuća - koja se ostvaraju u svakom od tih zidova sastoje se od pojedinačnih bisernih kristala.

Prvi krug u domeni Sinova zauzimaju Sudbeni Sinovi i njihovo osobno osoblje. Ovdje je središte svih planova i neposrednih aktivnosti darivanja i sudbene službe tih pravnih Sinova. Također kroz ovaj centar Avonali sustava održavaju kontakt sa svemirom.

Drugi krug zauzimaju Trojstveni Sinovi Učitelji. U ovom svetom području Dajnali i njihovi suradnici rade na unaprijeđenoj obuci novopridošlih primarnih Sinova Učitelja. A sve je to posao koji vješto potpomaže odjel određenih bića koja su ravnopravna Sjajnim Večernjim Zvijezdama. Sinovi potrojstvljenja stvorenja zauzimaju sektor Dajnskog kruga. Trojstveni Sinovi Učitelji dolaze najbliže osobnim predstavnicima Oca Svih u lokalnom sustavu; oni su barem bića Trojstvenog podrijetla. Ovaj drugi krug je domena izvanrednog interesa za sve narode Jeruzema.

Treći krug posvećen je Melkizedecima. Ovdje šefovi sustava borave i nadziru gotovo beskraje aktivnosti ovih svestranih Sinova. Od prvog prebivališnog svijeta kroz cjelokupnu jeruzemskukarijeru uzlaznih smrtnika, Melkizedeci su očevi-udomitelji i sveprisutni savjetnici. Možemo reći da oni imaju dominantni utjecaj na Jeruzemu osim sveprisutnih aktivnosti Materijalnih Sinova i Kćeri.

encompassing every group of seven concentric circles.

46:5.10 (524.1) 1. *Circles of the Sons of God*. Though the Sons of God possess a social planet of their own, one of the transitional-culture worlds, they also occupy these extensive domains on Jerusem. On their transitional-culture world the ascending mortals freely mingle with all orders of divine sonship. There you will personally know and love these Sons, but their social life is largely confined to this special world and its satellites. In the Jerusem circles, however, these various groups of sonship may be observed at work. And since morontia vision is of enormous range, you can walk about on the Sons' promenades and overlook the intriguing activities of their numerous orders.

46:5.11 (524.2) These seven circles of the Sons are concentric and successively elevated so that each of the outer and larger circles overlooks the inner and smaller ones, each being surrounded by a public promenade wall. These walls are constructed of crystal gems of gleaming brightness and are so elevated as to overlook all of their respective residential circles. The many gates — from fifty to one hundred and fifty thousand — which penetrate each of these walls consist of single pearly crystals.

46:5.12 (524.3) The first circle of the domain of the Sons is occupied by the Magisterial Sons and their personal staffs. Here center all of the plans and immediate activities of the bestowal and adjudicational services of these juridical Sons. It is also through this center that the Avonals of the system maintain contact with the universe.

46:5.13 (524.4) The second circle is occupied by the Trinity Teacher Sons. In this sacred domain the Daynals and their associates carry forward the training of the newly arrived primary Teacher Sons. And in all of this work they are ably assisted by a division of certain co-ordinates of the Brilliant Evening Stars. The creature-trinitized sons occupy a sector of the Daynal circle. The Trinity Teacher Sons come the nearest to being the personal representatives of the Universal Father in a local system; they are at least Trinity-origin beings. This second circle is a domain of extraordinary interest to all the peoples of Jerusem.

46:5.14 (524.5) The third circle is devoted to the Melchizedeks. Here the system chiefs reside and supervise the almost endless activities of these versatile Sons. From the first of the mansion worlds on through all the Jerusem career of ascending mortals, the Melchizedeks are foster fathers and ever-present advisers. It would not be amiss to say that they are the dominant influence on Jerusem aside from the ever-present activities of the Material Sons and Daughters.

Četvrti krug je dom Vorondadeka i svih ostalih redova Sinova koji djeluju kao posjetioci i promatrači, a koji nisu smješteni na drugim mjestima. Svevišnji Očevi Zvijezda imaju prebivalište u tom krugu kada dođu djelovati u lokalnom sustavu u inspekcijskom nadzoru. Usavršitelji Mudrosti, Božanski Savjetnici i Univerzalni Cenzori svi žive u ovom krugu kada su na dužnosti u sustavu.

Peti krug je prebivalište Lanonandeka, sinova u koje ulaze Sustavni Vladari i Planetarni Kneževi. Tri skupine se druže kao jedna kada su kod kuće u tom području. Sustavne rezerve se drže u tom krugu, a hram Sustavnog Suverena je smješten u središtu vladajuće skupine objekata na brdu uprave.

Šesti krug je boravišno mjesto u sustavu Nositelja Života. Svi redovi ovih Sinova ovdje su skupljeni, a odatle idu naprijed na svojim svjetskim poslovima.

Sedmi krug je sastajalište uzlaznih sinova, onih dodijeljenih smrtnika koji mogu privremeno djelovati na glavnom centru sustava, zajedno sa svojim serafimskim pratiocima. Svi bivši smrtnici koji su iznad statusa jeruzemskih građana a ispod statusa finalista, se računaju da pripadaju skupini koja ima svoje sjedište u ovom krugu.

Te kružne rezervacije Sinova zauzimaju ogromnu površinu, a do prije tisuću devet stotina godina postojao je veliki otvoreni prostor u sredini. Na ovom središnjem prostoru je sada Mihaelov spomenik, koji je završen prije nekih pet stotina godina. Prije četiri stotine i devedeset i pet godina kada je ovaj hram bio posvećen, Mihael je bio osobno prisutan, a svi na Jeruzemu su čuli dirljivu priču o darivanju Glavnog Sina na Urantiji, jednom naizgled beznačajnom svijetu u Satani. Mihaelov spomenik je sada središte svih aktivnosti modificiranog upravljanja sustavom koji je uzrokovan Mihaelovim darivanjem, uključujući i većinu novijih prenesenih salvingtonskih aktivnosti. Osoblje spomenika se sastoji od više od milijun osoba.

2. Krugovi anđela. Kao stambene površine Sinova, ovi krugovi anđela sastoje se od sedam koncentričnih i sukcesivno povišenih krugova, svaki s pogledom na unutarnje područje.

Prvi krug anđela zauzimaju Više Ličnosti Beskonačnog Duha koje mogu biti stacionirane na središnjem svijetu - Osamljeni Glasnici i njihovi suradnici. Drugi krug posvećen je glasničkom mnoštvu, Tehničkim Savjetnicima, drugovima, inspektorima i snimačima koji imaju priliku djelovati na Jeruzemu s vremena na vrijeme. Treći krug se održava za služiteljske duhove viših

46:5.15 (524.6) The fourth circle is the home of the Vorondadeks and all other orders of the visiting and observer Sons who are not otherwise provided for. The Most High Constellation Fathers take up their abode in this circle when on visits of inspection to the local system. Perfectors of Wisdom, Divine Counselors, and Universal Censors all reside in this circle when on duty in the system.

46:5.16 (524.7) The fifth circle is the abode of the Lanonandeks, the sonship order of the System Sovereigns and the Planetary Princes. The three groups mingle as one when at home in this domain. The system reserves are held in this circle, while the System Sovereign has a temple situated at the center of the governing group of structures on administration hill.

46:5.17 (524.8) The sixth circle is the tarrying place of the system Life Carriers. All orders of these Sons are here assembled, and from here they go forth on their world assignments.

46:5.18 (524.9) The seventh circle is the rendezvous of the ascending sons, those assigned mortals who may be temporarily functioning on the system headquarters, together with their seraphic consorts. All ex-mortals above the status of Jerusem citizens and below that of finalizers are reckoned as belonging to the group having its headquarters in this circle.

46:5.19 (525.1) These circular reservations of the Sons occupy an enormous area, and until nineteen hundred years ago there existed a great open space at its center. This central region is now occupied by the Michael memorial, completed some five hundred years ago. Four hundred and ninety-five years ago, when this temple was dedicated, Michael was present in person, and all Jerusem heard the touching story of the Master Son's bestowal on Urantia, the least of Satania. The Michael memorial is now the center of all activities embraced in the modified management of the system occasioned by Michael's bestowal, including most of the more recently transplanted Salvington activities. The memorial staff consists of over one million personalities.

46:5.20 (525.2) **2. The circles of the angels.** Like the residential area of the Sons, these circles of the angels consist of seven concentric and successively elevated circles, each overlooking the inner areas.

46:5.21 (525.3) The first circle of the angels is occupied by the Higher Personalities of the Infinite Spirit who may be stationed on the headquarters world — Solitary Messengers and their associates. The second circle is dedicated to the messenger hosts, Technical Advisers, companions, inspectors, and recorders as they may chance to function on Jerusem from time to

redova i grupacija.

Četvrti krug zauzimaju administratorski serafimi, a poslužiniserafimi u lokalnom sustavu poput Satanije su "bezbrojna mnoštva anđela." Peti krug zauzimaju planetarni serafimi, dok je šesti dom službenika u tranziciji. Sedmi krug je boravišna sfera određenih neotkrivenih redova serafima. Snimači svih tih skupina anđela ne borave sa svojim bližnjima, već imaju sjedište u Jeruzemskom hramu zapisa. Svi zapisi se čuvaju u tri primjerka u ovoj trostrukoj dvorani arhiva. Na sjedištu sustava, zapisi se uvijek čuvaju u materijalnom obliku, morontija obliku i obliku duha.

Ovih sedam krugova su okruženi izložbenom panoramom Jeruzema koja ima pet tisuća standardnih milja u opsegu i koja je posvećena predstavi napredujućeg statusa naseljenih svjetova Satanije i stalno se nadopunjuje i tako uistinu predstavlja aktualnu sliku uvjeta na pojedinim planetima. Uvjeren sam da će ta velika šetnica sa pogledom na krugove anđela biti prvo što ćete posjetiti na Jeruzemu i što će zaokupiti vašu pažnju kada vam bude dopušteno provesti duže vrijeme prilikom vaših prvih posjeta.

Ovi izložci su u nadležnosti domaćih bića Jeruzema, kojima pomažu uzlazna bića iz različitih Satanijskih svjetova koja borave na Jeruzemu na putu do Edentije. Prikaz planetarnih uvjeta i svjetskog napretka se postiže na mnogo načina od kojih su vam neki poznati, ali uglavnom tehnikama nepoznatim na Urantiji. Ovi izložci zauzimaju vanjski rub tog ogromnog zida. Ostatak šetnice je gotovo u potpunosti otvoren, te je bogato i veličanstveno ukrašen.

3. *Krugovi Svemirskih Pomagača* imaju sjedište Večernjih Zvijezda koje se nalazi u ogromnom središnjem prostoru. Ovdje se nalazi sustavno sjedište Galantije, izvanrednog voditelja ove moćne skupine superanđela, prvog naručenog bića od svih uzlaznih Večernjih Zvijezda. To je jedan od najljepših administrativnih sektora Jeruzema, iako je među novijom gradnjom. Ovaj centar ima pedeset milja u promjeru. Sjedište Galantije je monolitni izliveni kristal koji je u potpunosti proziran. Ovi materijalno-morontijalni kristali su jako cijenjeni od strane morontija kao i materijalnih bića. Stvorene Večernje Zvijezde ispoljavaju svoj utjecaj na u cijelom Jeruzemu, kako imaju takve posebne osobine. Cijeli svijet je postao duhovno aromatičniji nakon što su mnoge od njihovih aktivnosti ovdje prenesene iz Salvingtona.

4. *Krugovi Glavnih Fizičkih Kontrolora.*

time. The third circle is held by the ministering spirits of the higher orders and groupings.

46:5.22 (525.4) The fourth circle is held by the administrator seraphim, and the seraphim serving in a local system like Satania are an "innumerable host of angels." The fifth circle is occupied by the planetary seraphim, while the sixth is the home of the transition ministers. The seventh circle is the tarrying sphere of certain unrevealed orders of seraphim. The recorders of all these groups of angels do not sojourn with their fellows, being domiciled in the Jerusem temple of records. All records are preserved in triplicate in this threefold hall of archives. On a system headquarters, records are always preserved in material, in morontia, and in spirit form.

46:5.23 (525.5) These seven circles are surrounded by the exhibit panorama of Jerusem, five thousand standard miles in circumference, which is devoted to the presentation of the advancing status of the peopled worlds of Satania and is constantly revised so as to truly represent up-to-date conditions on the individual planets. I doubt not that this vast promenade overlooking the circles of the angels will be the first sight of Jerusem to claim your attention when you are permitted extended leisure on your earlier visits.

46:5.24 (525.6) These exhibits are in charge of the native life of Jerusem, but they are assisted by the ascenders from the various Satania worlds who are tarrying on Jerusem en route to Edentia. The portrayal of planetary conditions and world progress is effected by many methods, some known to you, but mostly by techniques unknown on Urantia. These exhibits occupy the outer edge of this vast wall. The remainder of the promenade is almost entirely open, being highly and magnificently embellished.

46:5.25 (525.7) 3. *The circles of the Universe Aids* have the headquarters of the Evening Stars situated in the enormous central space. Here is located the system headquarters of Galantia, the associate head of this powerful group of superangels, being the first commissioned of all the ascendant Evening Stars. This is one of the most magnificent of all the administrative sectors of Jerusem, even though it is among the more recent constructions. This center is fifty miles in diameter. The Galantia headquarters is a monolithic cast crystal, wholly transparent. These material-morontia crystals are greatly appreciated by both morontia and material beings. The created Evening Stars exert their influence all over Jerusem, being possessed of such extrapersonality attributes. The entire world has been rendered spiritually fragrant since so many of their activities were transferred here from Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *The circles of the Master Physical*

Različiti redovi Glavnih Fizičkih Kontrolora koncentrično su raspoređeni oko velikog hrama moći, u kojem predsjedava šef energetskog napajanja sustava u suradnji sa šefom Morontija Nadzornika Snage. Ovaj hram snage je jedan od dva sektora na Jeruzemu gdje uzlaznim smrtnicima i srednjim bićima posjete nisu dopuštene. Drugi je dematerializirajući sektor u području Materijalnih Sinova, niz laboratorija u kojima prijevozni serafimi izvode preobrazbu materijalnih bića u stanje koje uveliko nalikuje morontija redu postojanja.

5. *Krugovi uspinjućih smrtnika.* Središnje područje krugova uzlaznih smrtnika zauzima skupina od 619 planetarnih spomeničkih obilježja koji predstavljaju naseljene svjetove sustava, a te strukture povremeno prolaze opsežne promjene. To je privilegija smrtnika iz pojedinih svjetova da se slože, s vremena na vrijeme, s nekim od izmjena i dopuna u njihovim planetarnim spomenicima. Mnoge promjene i sada se prave na Urantijinim strukturama. Središte tih 619 hramova zauzima radni model Edentije i brojnih svjetova uzlazne kulture. Ovaj model ima četrdeset milja u promjeru i stvarna je reprodukcija Edentijskog sustava, vjerna izvorniku u svakom detalju.

Uzlazni smrtnici uživaju u svojim služiteljskim aktivnostima u Jeruzemu i uživaju u promatranju tehnike drugih skupina. Sve što se čini u tim različitim krugovima je otvoreno za puno promatranje svih na Jeruzemu.

Na takvom svijetu postoje tri različite vrste aktivnosti: rad, napredak i igra. Drugačije navedeno, oni su: služba, istraživanje i opuštanje. Mješovite aktivnosti sastoje se od društvenog odnosa, grupne zabave i iskazanja obožavanja. Tu je velika obrazovna vrijednost u druženju s različitim skupinama osoba, redovima koji su jako različiti od naše skupine.

6. *Krugovi uslužnih kolonija.* Sedam krugova uslužnih kolonija krasi tri ogromne građevine: Veliki astronomski opservatorij Jeruzema, gigantska umjetnička galerija Satanije, te goleme montažne dvorane upravitelja rasonode, kazališta morontija aktivnosti koja su posvećena odmoru i rekreaciji.

Nebeski obrtnici usmjeravaju spornagije i pružaju niz kreativnih ukrasa i monumentalnih spomenika kojima obiluje svako mjesto javnog okupljanja. Studiji tih obrtnika su među najvećim i najljepšim od svih struktura koje su bez premca na ovom prekrasnom svijetu. Ostale uslužne kolonije održavaju opsežna i lijepa sjedišta. Mnogi od tih objekata su izgrađeni u cijelosti od kristalnih dragulja. Svi arhitektonski svjetovi obiluju

Controllers. The various orders of the Master Physical Controllers are concentrically arranged around the vast temple of power, wherein presides the power chief of the system in association with the chief of the Morontia Power Supervisors. This temple of power is one of two sectors on Jerusem where ascending mortals and midway creatures are not permitted. The other one is the dematerializing sector in the area of the Material Sons, a series of laboratories wherein the transport seraphim transform material beings into a state quite like that of the morontia order of existence.

46:5.27 (526.2) 5. *The circles of the ascending mortals.* The central area of the circles of the ascending mortals is occupied by a group of 619 planetary memorials representative of the inhabited worlds of the system, and these structures periodically undergo extensive changes. It is the privilege of the mortals from each world to agree, from time to time, upon certain of the alterations or additions to their planetary memorials. Many changes are even now being made in the Urantia structures. The center of these 619 temples is occupied by a working model of Edentia and its many worlds of ascendant culture. This model is forty miles in diameter and is an actual reproduction of the Edentia system, true to the original in every detail.

46:5.28 (526.3) Ascenders enjoy their Jerusem services and take pleasure in observing the techniques of other groups. Everything done in these various circles is open to the full observation of all Jerusem.

46:5.29 (526.4) The activities of such a world are of three distinct varieties: work, progress, and play. Stated otherwise, they are: service, study, and relaxation. The composite activities consist of social intercourse, group entertainment, and divine worship. There is great educational value in mingling with diverse groups of personalities, orders very different from one's own fellows.

46:5.30 (526.5) 6. *The circles of the courtesy colonies.* The seven circles of the courtesy colonies are graced by three enormous structures: the vast astronomic observatory of Jerusem, the gigantic art gallery of Satania, and the immense assembly hall of the reversion directors, the theater of morontia activities devoted to rest and recreation.

46:5.31 (526.6) The celestial artisans direct the spornagia and provide the host of creative decorations and monumental memorials which abound in every place of public assembly. The studios of these artisans are among the largest and most beautiful of all the matchless structures of this wonderful world. The other courtesy colonies maintain extensive and beautiful headquarters. Many of these buildings are

kristalima i tzv plemenitim metalima.

7. *Krugovi finalista* imaju jedinstvenu građevinu u sredini. A taj isti prazni hram se nalazi na svakom sjedišnjem svijetu sustava u cijelom Nebadonu. Ovo zdanje na Jeruzemu je zapečaćeno sa oznakom Mihaela, a nosi ovaj natpis: "Neposvećen do sedmog stupnja duha - do vječnog zadatka." Gabriel je stavio pečat na ovaj hram otajstva, i nitko osim Mihael se ne usudi razbiti pečat pričvršćen od Sjajne i Jutarnje Zvijezde. Jednog dana ćete imati priliku promatrati ovaj tihi hram, iako nećete moći prodrijeti u njegovu tajnu.

Ostali Jeruzemski krugovi: Osim ovih stambenih krugova na Jeruzemu postoje brojna dodatna raspoređena prebivališta.

constructed wholly of crystal gems. All the architectural worlds abound in crystals and the so-called precious metals.

46:5.32 (527.1) 7. *The circles of the finalizers* have a unique structure at the center. And this same vacant temple is found on every system headquarters world throughout Nebadon. This edifice on Jerusem is sealed with the insignia of Michael, and it bears this inscription: "Undedicated to the seventh stage of spirit — to the eternal assignment." Gabriel placed the seal on this temple of mystery, and none but Michael can or may break the seal of sovereignty affixed by the Bright and Morning Star. Some day you shall look upon this silent temple, even though you may not penetrate its mystery.

46:5.33 (527.2) *Other Jerusem circles:* In addition to these residential circles there are on Jerusem numerous additional designated abodes.

6. IZVRŠNO-UPRAVNI TRGOVI

Izvršno-upravni odjeli sustava nalaze se u golemim odjelnim trgovima kojih je tisuću na broju. Svaka upravna jedinica je podijeljena na sto podvrsta od deset podskupina. Ovih tisuću kvadrata su grupirani u deset velikih podjela, što predstavlja sljedećih deset upravnih odjela za:

1. Fizičko održavanje i materijalno poboljšanje, domene fizičke snage i energije.

2. Arbitražu, etiku i upravno sudovanje.

3. Planetarne i lokalne poslove.

4. Poslove zvijezda i svemira.

5. Obrazovanje i druge aktivnosti Melkizedeka.

6. Planetarni i sustavni fizički napredak, znanstvene domene Satanijskih aktivnosti.

7. Morontija poslove.

8. Čiste aktivnosti duha i etike.

9. Uzlaznu službu.

10. Filozofiju velikog svemira

Ove građevine su prozirne; stoga čak i studenti posjetitelji mogu vidjeti sve aktivnosti sustava.

6. THE EXECUTIVE-ADMINISTRATIVE SQUARES

46:6.1 (527.3) The executive-administrative divisions of the system are located in the immense departmental squares, one thousand in number. Each administrative unit is divided into one hundred subdivisions of ten subgroups each. These one thousand squares are clustered in ten grand divisions, thus constituting the following ten administrative departments:

46:6.2 (527.4) 1. Physical maintenance and material improvement, the domains of physical power and energy.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitration, ethics, and administrative adjudication.

46:6.4 (527.6) 3. Planetary and local affairs.

46:6.5 (527.7) 4. Constellation and universe affairs.

46:6.6 (527.8) 5. Education and other Melchizedek activities.

46:6.7 (527.9) 6. Planetary and system physical progress, the scientific domains of Satania activities.

46:6.8 (527.10) 7. Morontia affairs.

46:6.9 (527.11) 8. Pure spirit activities and ethics.

46:6.10 (527.12) 9. Ascendant ministry.

46:6.11 (527.13) 10. Grand universe philosophy.

46:6.12 (527.14) These structures are transparent; hence all system activities can be viewed even by student visitors.

7. PRAVOKUTNICI - SPORNAGIJE

Na tisuću *pravokutnika* Jeruzema žive niži izvorni oblici života koji su tipični sjedišnom planetu, a u njihovoj sredini se nalaze ogromna kružna sjedišta spornagija.

Na Jeruzemu ćete biti zaprepašteni poljoprivrednim dostignućima prekrasnih spornagija. Tu se zemlja uzgaja uglavnom za estetske i ukrasne učinke. Spornagije su vrtlari krajolika sjedišnjih svjetova, i oni su originalni kao i umjetnički nadareni u tretmanu otvorenih prostora Jeruzema. Oni koriste i životinje i brojne mehaničke mašine u kultivanju tla. Oni su inteligentni stručnjaci za upošljavanje moćnih sredstava njihovih svjetova kao i za korištenje brojnih redova svoje niže braće iz nižih životinjskih stvorenja, od kojih su im mnogi stavljeni na raspolaganje na tim posebnim svjetovima. Ovaj red životinjskog svijeta sada uglavnom usmjeravaju uzlazna srednja bića iz evolucijskih sfera.

Spornagije nemaju unutarnje Ispravljače. Oni ne mogu postići opstanak duše, ali uživaju u dugom životu, ponekad od četrdeset do pedeset tisuća standardnih godina. Njihov broj je velik, a oni pružaju fizičku službu svim redovima kozmičkih ličnosti kojima su potrebne materijalne usluge.

Iako spornagije ne posjeduju i ne evoluiraju dušu koja ima sposobnost opstanka, iako oni nemaju ličnost, oni ipak razvijaju individualnost koja može doživjeti reinkarnaciju. Kada sa protekom vremena fizička tijela tih jedinstvenih bića propadnu zbog upotrebe i vremena, njihovi kreatori u suradnji sa Nositeljima Života, stvaraju nova tijela u kojima stara spornagija ponovno uspostavlja svoje boravište.

Spornagije su jedina stvorenja u cijelom Nebadonu koja imaju iskustvo ove ili bilo koje druge vrste reinkarnacije. Oni samo reagiraju na prvih pet pomoćnika uma-duha; nisu osjetljivi na duhove obožavanja i mudrosti. No, pet pomoćnika uma je ekvivalento ukupnosti ili šestoj razini stvarnosti, a to je faktor kojim po sebi postoji kao iskustveni identitet.

Ja ne nalazim analognu usporedbu u pokušaju opisivanja ovih korisnih i neobičnih bića jer ne postoje životinje na evolucijskim svjetovima koje mogu usporediti s njima. Oni nisu evolucijska bića, već ih projiciraju Nositelji Života u njihovom sadašnjem obliku i statusu. Oni su biseksualni i reproduciraju se prema potrebi kako bi se zadovoljile potrebe rastuće populacije.

7. THE RECTANGLES — THE SPORNAGIA

46:7.1 (527.15) The one thousand *rectangles* of Jerusem are occupied by the lower native life of the headquarters planet, and at their center is situated the vast circular headquarters of the spornagia.

46:7.2 (527.16) On Jerusem you will be amazed by the agricultural achievements of the wonderful spornagia. There the land is cultivated largely for aesthetic and ornamental effects. The spornagia are the landscape gardeners of the headquarters worlds, and they are both original and artistic in their treatment of the open spaces of Jerusem. They utilize both animals and numerous mechanical contrivances in the culture of the soil. They are intelligently expert in the employment of the power agencies of their realms as well as in the utilization of numerous orders of their lesser brethren of the lower animal creations, many of which are provided them on these special worlds. This order of animal life is now largely directed by the ascending midway creatures from the evolutionary spheres.

46:7.3 (528.1) Spornagia are not Adjuster indwelt. They do not possess survival souls, but they do enjoy long lives, sometimes to the extent of forty to fifty thousand standard years. Their number is legion, and they afford physical ministry to all orders of universe personalities requiring material service.

46:7.4 (528.2) Although spornagia neither possess nor evolve survival souls, though they do not have personality, nevertheless, they do evolve an individuality which can experience reincarnation. When, with the passing of time, the physical bodies of these unique creatures deteriorate from usage and age, their creators, in collaboration with the Life Carriers, fabricate new bodies in which the old spornagia re-establish their residences.

46:7.5 (528.3) Spornagia are the only creatures in all the universe of Nebadon who experience this or any other sort of reincarnation. They are only reactive to the first five of the adjutant mind-spirits; they are not responsive to the spirits of worship and wisdom. But the five-adjutant mind equivalates to a totality or sixth reality level, and it is this factor which persists as an experiential identity.

46:7.6 (528.4) I am quite without comparisons in undertaking to describe these useful and unusual creatures as there are no animals on the evolutionary worlds comparable to them. They are not evolutionary beings, having been projected by the Life Carriers in their present form and status. They are bisexual and procreate as they are required to meet the needs of a growing population.

Vjerojatno najbolje mogu predočiti Urantijinim umovima nešto o naravi tih lijepih i uslužnih stvorenja kad vam kažem da oni obuhvaćaju kombinirane osobine vjernog konja i nježnog psa i pokazuju inteligenciju veću od najviših vrsti čimpanza. I oni su vrlo lijepi, sudeći prema fizičkim standardima Urantije. Oni su najviše zahvalni za pažnju koju primaju od materijalnih i polumaterijalnih došljaka na ovim arhitektonskim svjetovima. Oni imaju moć vida što im dopušta da se prepoznaju - osim materijalnih bića - morontija tvorevine, donje anđeoske redove, srednja bića, kao i neke od nižih redova ličnosti duha. Oni ne razumiju obožavanje Beskonačnog, niti shvaćaju smisao Vječnoga, ali po ljubavi za svoje gospodare, oni se pridružuju u vanjskim duhovnim odanostima njihovih svjetova.

Postoje oni koji vjeruju da će, u budućem kozmičkom razdoblju, ove vjerne spornagije pobjeći iz svoje razine životinjskog postojanja i postići dostojnu evolucijsku sudbinu progresivnog intelektualnog rasta, pa čak i duhovnog postignuća.

8. JERUZEMSKI TROKUTI

Čisto lokalni i rutinski poslovi Jeruzema su usmjereni iz stotinu *trokuta*. Te jedinice su grupirane oko deset čudesnih struktura u kojima je smještena lokalna uprava Jeruzema. Trokuti su okruženi panoramskim prikazom povijesti sjedišta sustava. Trenutno su izbrisane više od dvije i pol milje u ovoj kružnoj priči. Ovaj sektor će biti obnovljen nakon što Sataniya ponovo bude prihvaćena u obitelj zvijezda. Mihaelove uredbe su već sprovele svaku pripravnu odredbu za ovaj događaj, no sud Starih Dana još nije dovršio suđenje u poslovima Luciferove pobune. Sataniya se ne može vratiti u puno zajedništvo Norlatiadeka tako dugo dok u sebi ima glavne pobunjenike, visoka stvorena bića koja su pala iz svjetlosti u mrak.

Kad se Sataniya mogne vratiti u sklop zvijezda, onda će doći na razmatranje ponovni prihvati izoliranih svjetova u obitelj sustava naseljenih planeta, uz njihovu obnovu u duhovnom zajedništvu svemira. No, čak i ako se Urantija vrati u krugove sustava, to će vam i dalje biti neugodno zbog činjenice da cijeli vaš sustav počiva pod Norlatiadeškom karantenom koja ga djelomično odvaja od svih drugih sustava.

Ali neće dugo proći kad presuda Luciferu i njegovim suradnicima će vratiti Satanijski sustav u

^{46:7.7 (528.5)} Perhaps I can best suggest to Urantia minds something of the nature of these beautiful and serviceable creatures by saying that they embrace the combined traits of a faithful horse and an affectionate dog and manifest an intelligence exceeding that of the highest type of chimpanzee. And they are very beautiful, as judged by the physical standards of Urantia. They are most appreciative of the attentions shown them by the material and semimaterial sojourners on these architectural worlds. They have a vision which permits them to recognize — in addition to material beings — the morontia creations, the lower angelic orders, midway creatures, and some of the lower orders of spirit personalities. They do not comprehend worship of the Infinite, nor do they grasp the import of the Eternal, but they do, through affection for their masters, join in the outward spiritual devotions of their realms.

^{46:7.8 (528.6)} There are those who believe that, in a future universe age, these faithful spornagias will escape from their animal level of existence and attain a worthy evolutionary destiny of progressive intellectual growth and even spiritual achievement.

8. THE JERUSEM TRIANGLES

^{46:8.1 (528.7)} The purely local and routine affairs of Jerusem are directed from the one hundred *triangles*. These units are clustered around the ten marvelous structures domiciling the local administration of Jerusem. The triangles are surrounded by the panoramic depiction of the system headquarters history. At present there is an erasure of over two standard miles in this circular story. This sector will be restored upon the readmission of Satania into the constellation family. Every provision for this event has been made by the decrees of Michael, but the tribunal of the Ancients of Days has not yet finished the adjudication of the affairs of the Lucifer rebellion. Satania may not come back into the full fellowship of Norlatiadek so long as it harbors archrebels, high created beings who have fallen from light into darkness.

^{46:8.2 (529.1)} When Satania can return to the constellation fold, then will come up for consideration the readmission of the isolated worlds into the system family of inhabited planets, accompanied by their restoration to the spiritual communion of the realms. But even if Urantia were restored to the system circuits, you would still be embarrassed by the fact that your whole system rests under a Norlatiadek quarantine partially segregating it from all other systems.

^{46:8.3 (529.2)} But ere long, the adjudication of Lucifer and his associates will restore the Satania system

Norlatiadeško zviježđe, a nakon toga Urantija i ostale izolirane sfere će se vratiti na Satanijske krugove, i opet će takvi svjetovi uživati povlastice međuplanetarne komunikacije i međusustavnog zajedništva.

Tu će doći kraj za pobunjenike i pobunu. Vrhovni vladari su milosrdni i strpljivi, ali zakon za namjerno hranjenje zla je univerzalno i nepogrešivo pogubljenje. "Plaća za grijeh je smrt" - vječno uništenje.

Predstavio Arhanđeo Nebadona.

to the Norlatiadek constellation, and subsequently, Urantia and the other isolated spheres will be restored to the Satania circuits, and again will such worlds enjoy the privileges of interplanetary communication and intersystem communion.

46:8.4 (529.3) There will come an end for rebels and rebellion. The Supreme Rulers are merciful and patient, but the law of deliberately nourished evil is universally and unerringly executed. "The wages of sin is death" — eternal obliteration.

46:8.5 (529.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 47. SEDAM PREBIVALIŠNIH SVJETOVA

⇐ 046

Knjiga Urantije

048 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 47 SEDAM PREBIVALIŠNIH SVJETOVA

Sekcije

Uvod

1. FINALISTIČKI SVJETOVI
2. PROBNI VRTIĆI
3. PRVI PREBIVALIŠNI SVIJET
4. DRUGI PREBIVALIŠNI SVIJET
5. TREĆI PREBIVALIŠNI SVIJET
6. ČETVRTI PREBIVALIŠNI SVIJET
7. PETI PREBIVALIŠNI SVIJET
8. ŠESTI PREBIVALIŠNI SVIJET
9. SEDMI PREBIVALIŠNI SVIJET
10. DRŽAVLJANSTVO NA JERUZEMU

PAPER 47 THE SEVEN MANSION WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Finaliters' World
2. The Probationary Nursery
3. The First Mansion World
4. The Second Mansion World
5. The Third Mansion World
6. The Fourth Mansion World
7. The Fifth Mansion World
8. The Sixth Mansion World
9. The Seventh Mansion World
10. Jerusem Citizenship

Uvod

Dok je bio na Urantiji, Sin Stvoritelj je govorio o "mnogim stanovima u Očevom svemiru." Svih pedeset šest svjetova koji orkužuju Jeruzem na određeni način omogućuju postojanje prijelazne kulture uzlaznih smrtnika, dok sedam satelita koji okružuju prvi svijet preciznije nose naziv "prebivališni svjetovi."

Prijelazni svijet broj jedan je sam po sebi posvećen isključivo uzlaznim aktivnostima, kako predstavlja glavni centar finalističkog zbora koji je pripojen Sataniji. Ovaj svijet trenutno služi kao glavno središte više od stotinu tisuća finalističkih skupina, dok svaka skupina obuhvaća tisuću proslavljenih bića.

Nakon što određeni sustav ostvari status svjetla i života i kako prebivališni svjetovi jedan za drugim prestanu služiti kao stanice posvećene smrtničkoj obuci, rastući broj finalista preuzima ove starije i usavršene sustave.

INTRODUCTION

47:0.1 (530.1) THE Creator Son, when on Urantia, spoke of the "many mansions in the Father's universe." In a certain sense, all fifty-six of the encircling worlds of Jerusem are devoted to the transitional culture of ascending mortals, but the seven satellites of world number one are more specifically known as the mansion worlds.

47:0.2 (530.2) Transition world number one itself is quite exclusively devoted to ascendant activities, being the headquarters of the finaliter corps assigned to Satania. This world now serves as the headquarters for more than one hundred thousand companies of finaliters, and there are one thousand glorified beings in each of these groups.

47:0.3 (530.3) When a system is settled in light and life, and as the mansion worlds one by one cease to serve as mortal-training stations, they are taken over by the increasing finaliter population which accumulates in these older and more highly perfected systems.

Uprava nad sedam prebivališnih svjetova počiva pod odgovornošću morontija nadglednika i Melkizedeka. Na svakom svijetu djeluje aktivni upravitelj koji neposredno polaže račune jeruzemskim vladarima. Na svakom prebivališnom svijetu postoji glavno središte posrednika s Uverse koje je smještno neposredno uz lokalno sastajalište Tehničkih Savjetnika. Upravitelji rasonode i nebeski obrtnici isto tako drže grupne centre na ovim svjetovima. Dok spironge djeluju od drugog svijeta nadalje, na svih sedam svjetova zajedno s drugim planetima prijelazne kulture kao i svijetu glavnog središta djeluje veliki broj spornagia standardne vrste.

1. FINALISTIČKI SVJETOVI

Dok na prvom prijelaznom svijetu žive jedino finalisti s određenim grupama spašene djece i njihovih skrbnika, ovaj svijet pruža uvjete za smještaj svih klasa bića duha, prijelaznih smrtnika i studenata koji dolaze kao posjetitelji. Spornagije, koje djeluju na ovim svjetovima, igraju ulogu uslužnih gostoprimaca u korist svih prepoznatljivih bića. Dok mogu naslutiti prisutnost finalista, ova im bića nisu vidljiva. Prema njima se odnose uglavnom onakokako se vi odnosite prema anđelima u vašem trenutnom fizičkom stanju.

Dok je finalistički svijet obilježen izvanrednom fizičkom ljepotom i nesvakidašnjim morontija ugođajem, predivna kuća duha smještena u centru aktivnosti--hram finalista--nije vidljiva prostim materijalnim i ranim morontijalnim očima. Ali zahvaljujući djelovanju energetskih transformatora, mnoge takve stvarnosti s vremena na vrijeme postaju vidljive uzlaznim bićima, kao recimo prilikom klasnih skupova svih studenata prebivališnih svjetova koji se održavaju na ovom kulturnom planetu.

Dok za cijelog razdoblja koji budete proveli na prebivališnom svijetu na određeni način posjedujete svjesnost prisutnosti svoje proslavljene braće koja su ostvarila postignuće Raja, s vremena na vrijeme možete istinski posvjedočiti njihovo djelovanje na centralnim svjetovima. Nećete biti u stanju spontano ugledati finaliste sve dok ne ostvarite viziju duha.

Na prvom prebivališnom svijetu sve preživjele osobe moraju zadovoljiti uvjete roditeljske uloge svojih rodnih planeta. Trenutni zbor Urantije obuhvaća dvanaest skoropristiglih roditeljskih parova koji zadovoljavaju smrtničko iskustvo podizanja troje ili više djece do pubertetske dobi. Prema pravilu, psobe koje djeluju u ovom zboru rotiraju na pozicijama i ostaju na dužnosti najviše deset godina. Svi koji prema mišljenju ovog komiteta nisu zadovoljili uvjete roditeljskog

47:0.4 (530.4) The seven mansion worlds are in charge of the morontia supervisors and the Melchizedeks. There is an acting governor on each world who is directly responsible to the Jerusem rulers. The Uversa conciliators maintain headquarters on each of the mansion worlds, while adjoining is the local rendezvous of the Technical Advisers. The reversion directors and celestial artisans maintain group headquarters on each of these worlds. The spironga function from mansion world number two onward, while all seven, in common with the other transitional-culture planets and the headquarters world, are abundantly provided with spornagia of standard creation.

1. THE FINALITERS' WORLD

47:1.1 (530.5) Although only finaliters and certain groups of salvaged children and their caretakers are resident on transitional world number one, provision is made for the entertainment of all classes of spirit beings, transition mortals, and student visitors. The spornagia, who function on all of these worlds, are hospitable hosts to all beings whom they can recognize. They have a vague feeling concerning the finaliters but cannot visualize them. They must regard them much as you do the angels in your present physical state.

47:1.2 (530.6) Though the finaliter world is a sphere of exquisite physical beauty and extraordinary morontia embellishment, the great spirit abode located at the center of activities, the temple of the finaliters, is not visible to the unaided material or early morontia vision. But the energy transformers are able to visualize many of these realities to ascending mortals, and from time to time they do thus function, as on the occasions of the class assemblies of the mansion world students on this cultural sphere.

47:1.3 (531.1) All through the mansion world experience you are in a way spiritually aware of the presence of your glorified brethren of Paradise attainment, but it is very refreshing, now and then, actually to perceive them as they function in their headquarters abodes. You will not spontaneously visualize finaliters until you acquire true spirit vision.

47:1.4 (531.2) On the first mansion world all survivors must pass the requirements of the parental commission from their native planets. The present Urantia commission consists of twelve parental couples, recently arrived, who have had mortal experience in rearing three or more children to the pubescent age. Service on this commission is rotational and is for only ten years as a rule. All who fail to satisfy these commissioners as to their parental experience must further qualify by service

iskustva moraju zadovoljiti službu u domovima Materijalnih Sinova na Jeruzemu ili djelomično aktivnostima u probnim vrtićima na finalističkom svijetu.

Ali neovisno o roditeljskom iskustvu, roditelji prebivališnih svjetova čija djeca rastu u probnim vrtićima imaju priliku na svaki način surađivati s morontija skrbnicima takve djece u pogledu disciplinarnih i vaspitnih aktivnosti. Roditeljima je dopušteno ići u ovakve posjete četiri puta godišnje. I ovo je jedan od najljepših i najdirljivijih prizora cijelog uzlaznog života, kad roditelji prebivališnih svjetova imaju priliku zagrliti svoju materijalnu djecu prilikom svojih povremenih posjeta finalističkom svijetu. Dok bilo jedan ili oba roditelja mogu napustiti prebivališne svjetove prije svoga djeteta, često je slučaj da se ova razdoblja poklope na određeno vrijeme.

Ni jedan materijalni smrtnik ne može izbjeći iskustvo podizanja djece--njihove ili tuđe--bilo na materijalnim svjetovima ili kasnije na finalističkim svjetovima Jeruzema. Očevi moraju proći kroz ovo bitno iskustvo jednako kao i majke. Vrlo je žalosno i pogrešno što suvremeni narodi Urantije smatraju da podizanje djece predstavlja prvenstveno majčinsku dužnost. Djeci trebaju očevi kao i majke, dok očevima treba ovo roditeljsko iskustvo jednako kao što treba i majkama.

2. PROBNI VRTIĆI

Satanijske škole koje podižu novorođenčad poživaju na finalističkom svijetu, prvom jeruzemskom svijetu prijelazne kulture. Ove škole za novorođenčad prvenstveno rade na podizanju i vaspitanju djece vremena, uključujući i djecu koja su umrla na evolutivnim svjetovima prije postignuća individualnog statusa u kozmičkim arhivima. U slučaju opstanka bilo jednog ili oba roditelja ovakvog djeteta, čuvar sudbinedaje punomoć svom suradniku iz reda kerubima da djeluje kao čuvar djetetovog potencijalnog identiteta, predajući ovom kerubimu odgovornost izručenja ove nerazvijene duše u ruke Učitelja Prebivališnih Svjetova u probnim vrtićima morontija svjetova.

I upravo ovi napušteni kerubimi koji djeluju u ulozi Učitelja Prebivališnih Svjetova i pod nadzorom Melkizedeka, utemeljuju prostrane obrazovne institucije posvećene naobrazbi probnih finalističkih štćenika. Ovi finalistički štćenici, ova novorođenčad uzlaznih smrtnika, uvijek primaju personifikaciju u izvornom fizičkom statusu u vrijeme smrti, jedno bez reproduktivne moći. I buđenje nastupa upravo u času dolaska

in the homes of the Material Sons on Jerusem or in part in the probationary nursery on the finaliter's world.

47:1.5 (531.3) But irrespective of parental experience, mansion world parents who have growing children in the probation nursery are given every opportunity to collaborate with the morontia custodians of such children regarding their instruction and training. These parents are permitted to journey there for visits as often as four times a year. And it is one of the most touchingly beautiful scenes of all the ascending career to observe the mansion world parents embrace their material offspring on the occasions of their periodic pilgrimages to the finaliter world. While one or both parents may leave a mansion world ahead of the child, they are quite often contemporary for a season.

47:1.6 (531.4) No ascending mortal can escape the experience of rearing children — their own or others — either on the material worlds or subsequently on the finaliter world or on Jerusem. Fathers must pass through this essential experience just as certainly as mothers. It is an unfortunate and mistaken notion of modern peoples on Urantia that child culture is largely the task of mothers. Children need fathers as well as mothers, and fathers need this parental experience as much as do mothers.

2. THE PROBATIONARY NURSERY

47:2.1 (531.5) The infant-receiving schools of Satania are situated on the finaliter world, the first of the Jerusem transition-culture spheres. These infant-receiving schools are enterprises devoted to the nurture and training of the children of time, including those who have died on the evolutionary worlds of space before the acquirement of individual status on the universe records. In the event of the survival of either or both of such a child's parents, the guardian of destiny deputizes her associated cherubim as the custodian of the child's potential identity, charging the cherubim with the responsibility of delivering this undeveloped soul into the hands of the Mansion World Teachers in the probationary nurseries of the morontia worlds.

47:2.2 (531.6) It is these same deserted cherubim who, as Mansion World Teachers, under the supervision of the Melchizedeks, maintain such extensive educational facilities for the training of the probationary wards of the finaliters. These wards of the finaliters, these infants of ascending mortals, are always personalized as of their exact physical status at the time of death except for reproductive potential. This awakening occurs at

njihovih roditelja naprvi prebivališni svijet. I ova djeca zatim primaju svaku priliku, u svom novom obličju, izabrati nebeski put jednako kao što bi to bila u stanju učiniti na svjetovima koji su posvjedočili preuranjeni svršetak njihovog života.

Na dječjem svijetu, uvjetna bića se dijele u grupe ovisno o tome da li imaju Ispravljače, jer Ispravljači dolaze u umove ove materijalne djece jednako kao što to čine na svjetovima prostora. Djeca koja nisu dostigla dob primitka Ispravljača žive u petočlanim obiteljima i mogu biti bilo mlađa ili starija od godinu dana, sve do otprilike pet godina ili sve do Ispravljačevog dolaska.

Sva djeca evolutivnih svjetova koja imaju Misaone Ispravljače ali koja prije smrti nisu donijela odluku u pogledu Rajskog puta, jednako tako primaju personifikaciju na finalističkom svijetu sustava, gdje jednako tako rastu u obiteljima Materijalnih Sinova i njihovih suradnica kao i djeca koja su pristigla bez Ispravljača, a koja s vremenom primaju Tajanstvene Promatrače nakon što dostignu dob koja predstavlja uvjet donošenju moralnih odluka.

Mladež i djeca finalističkog svijeta koja imaju Ispravljače, u dobi od šest do četrnaest godina, jednako odrastaju u petočlanim obiteljima; ove obitelji obuhvaćaju djecu od šest, osam, deset, dvanaest i četrnaest godina. Nakon šesnaeste godine, čim donesu konačnu odluku, djeca prelaze na prvi prebivališni svijet i započinju ići Rajskim putem. Dok postoje djeca u nekim slučajevima donesu odluku prije šesnaeste godine smjesta prelazeći na uzlazne svjetove, prema standardima Urantije vrlo mali broj djece ispod šesnaeste godine pristiže na prebivališne svjetove.

Anđeli čuvari nadgledaju ovu djecu u uvjetnim obdaništima finalističkog svijeta upravo kao što služe smrtnicima evolutivnih planeta, dok vjerne spornagije služe njihovim fizičkim potrebama. I djeca tako rastu na ovim prijelaznim svjetovima sve dok ne donesu svoju konačnu odluku.

Pri svršetku materijalnog života, ako biće nije donijelo odluku u pogledu uzlaznog života ili ako ova djeca vremena definitivno odbace pustolovno putovanje u smjeru Havone, smrt automatski prekida njihove uvjetne živote. Takvi slučajevi ne zahtijevaju presudu; nema buđenja iz ovakve druge smrti. Oni jednostavno postanu kao da ih nikad nije bilo.

Ali ako izaberu Rajski put savršenstva, istog časa mogu preći na prvi prebivališni svijet i mnogi stižu u pravom času kako bi se pridružili svojim roditeljima pri uzlazu na Havonu. Nakon prolaska kroz Havonu i postignuća Božanstava, ove

the exact time of the parental arrival on the first mansion world. And then are these children given every opportunity, as they are, to choose the heavenly way just as they would have made such a choice on the worlds where death so untimely terminated their careers.

47:2.3 (532.1) On the nursery world, probationary creatures are grouped according to whether or not they have Adjusters, for the Adjusters come to indwell these material children just as on the worlds of time. Children of pre-Adjuster ages are cared for in families of five, ranging in ages from one year and under up to approximately five years, or that age when the Adjuster arrives.

47:2.4 (532.2) All children on the evolving worlds who have Thought Adjusters, but who before death had not made a choice concerning the Paradise career, are also repersonalized on the finaliter world of the system, where they likewise grow up in the families of the Material Sons and their associates as do those little ones who arrived without Adjusters, but who will subsequently receive the Mystery Monitors after attaining the requisite age of moral choice.

47:2.5 (532.3) The Adjuster-indwelt children and youths on the finaliter world are also reared in families of five, ranging in ages from six to fourteen; approximately, these families consist of children whose ages are six, eight, ten, twelve, and fourteen. Any time after sixteen, if final choice has been made, they translate to the first mansion world and begin their Paradise ascent. Some make a choice before this age and go on to the ascension spheres, but very few children under sixteen years of age, as reckoned by Urantia standards, will be found on the mansion worlds.

47:2.6 (532.4) The guardian seraphim attend these youths in the probationary nursery on the finaliter world just as they spiritually minister to mortals on the evolutionary planets, while the faithful spornagia minister to their physical necessities. And so do these children grow up on the transition world until such time as they make their final choice.

47:2.7 (532.5) When material life has run its course, if no choice has been made for the ascendant life, or if these children of time definitely decide against the Havona adventure, death automatically terminates their probationary careers. There is no adjudication of such cases; there is no resurrection from such a second death. They simply become as though they had not been.

47:2.8 (532.6) But if they choose the Paradise path of perfection, they are immediately made ready for translation to the first mansion world, where many of them arrive in time to join their parents in the Havona ascent. After passing through Havona and

spašene duše smrtničkog porijekla primaju status permanentnih uzlaznih državljana Raja. Ova djeca kojoj je usklaćeno vrijedno i bitno evolutivno iskustvo na svjetovima smrtničkog porijekla ne ulaze u statav Zbora Finalnosti.

3. PRVI PREBIVALIŠNI SVIJET

Na prebivališnim svjetovima smrtna bića koja se ovom prilikom podižu iz mrtvih nastavljaju svoje živote upravo tako gdje ih je zatekla smrt. Dok pri prelasku s Urantije na prvi prebivališni svijet možete primijetiti bitniju razliku, da ste bili rođeni na normalnijem i naprednijem vremenskom svijetu, teško da bi ste primijetili razliku izuzev što bi imali drugačije tijelo; čovjekov tjelesni hram ostaje na rodnom svijetu.

U samom centru aktivnosti prvog prebivališnog svijeta počiva centar za podizanje mrtvih, ogromni hram posvećen sklapanju ličnosti. Ova ogromna građevina u sebi nosi centralno sastajalište serafskih čuvara sudbine, Misaonih Ispravljča i arhanđela uskršnuća. Pored ostalih i Prijenosnici Života djeluju s ovim nebeskih bićima pri uskršnuću mrtvih.

Zabilješke smrtničkog uma kao i aktivni uzorci smrtnikovih uspomena prevedeni od materijalnih do duhovnih razina, postaju osobni posjed distanciranih Misaonih Ispravljča; ovi poduhovljeni činitelji uma, uspomena i ličnosti stvorenog bića zauvijek postaju dio takvih Ispravljča. Matrica uma smrtnog bića kao i pasivni potencijali identiteta počivaju u morontija duši koja je povjerena na čuvanje serafskim čuvarima sudbine. I upravo u ovom sjedinjenju morontija-duše koja je povjerena serafu i duha-uma koji je povjeren Ispravljču počiva novo stvaranje ličnosti stvorenog bića i uskršnuće usnule preživjele osobe.

Ako se ovakva prijelazna ličnost smrtničkog porijekla nikad ponovo ne povratu u život, elementi duha preminulog smrtnog stvorenja zauvijek ostaju sastavni dio individualnog iskustvenog obdarenja unutarnjeg Ispravljča koji je nekoć bio povezan s ovom osobom.

Iz ovog Hrama Novog Života pruža se sedam radijalnih krila, dvorana za uskršnuće smrtnih rasa. Svaka građevina je posvećena sklapanju jedne od sedam rasa vremena. U svakom krilu postoji stotinu tisuća osobnih stanica uskršnuća i krila se u centru završavaju kružnim dvoranama grupne asemblaže koje u svojim stanicama za buđenje mogu ugostiti milijun osoba. Ove dvorane su okružene stanicama posvećenim ličnoj

attaining the Deities, these salvaged souls of mortal origin constitute the permanent ascendant citizenship of Paradise. These children who have been deprived of the valuable and essential evolutionary experience on the worlds of mortal nativity are not mustered into the Corps of the Finality.

3. THE FIRST MANSION WORLD

47:3.1 (532.7) On the mansion worlds the resurrected mortal survivors resume their lives just where they left off when overtaken by death. When you go from Urantia to the first mansion world, you will notice considerable change, but if you had come from a more normal and progressive sphere of time, you would hardly notice the difference except for the fact that you were in possession of a different body; the tabernacle of flesh and blood has been left behind on the world of nativity.

47:3.2 (532.8) The very center of all activities on the first mansion world is the resurrection hall, the enormous temple of personality assembly. This gigantic structure consists of the central rendezvous of the seraphic destiny guardians, the Thought Adjusters, and the archangels of the resurrection. The Life Carriers also function with these celestial beings in the resurrection of the dead.

47:3.3 (533.1) The mortal-mind transcripts and the active creature-memory patterns as transformed from the material levels to the spiritual are the individual possession of the detached Thought Adjusters; these spiritized factors of mind, memory, and creature personality are forever a part of such Adjusters. The creature mind-matrix and the passive potentials of identity are present in the morontia soul intrusted to the keeping of the seraphic destiny guardians. And it is the reuniting of the morontia-soul trust of the seraphim and the spirit-mind trust of the Adjuster that reassembles creature personality and constitutes resurrection of a sleeping survivor.

47:3.4 (533.2) If a transitory personality of mortal origin should never be thus reassembled, the spirit elements of the nonsurviving mortal creature would forever continue as an integral part of the individual experiential endowment of the onetime indwelling Adjuster.

47:3.5 (533.3) From the Temple of New Life there extend seven radial wings, the resurrection halls of the mortal races. Each of these structures is devoted to the assembly of one of the seven races of time. There are one hundred thousand personal resurrection chambers in each of these seven wings terminating in the circular class assembly halls, which serve as the awakening chambers for as many as one million individuals. These halls

asemblaži miješanih rasa normalnih poslije-adamičkih svjetova. Neovisno o tome koja vještina može biti u upotrebi na individualnim svjetovima vremena vezano uz specijalna ili dispencijaska uskrsnuća, stvarna i svesnaasemblaža istinske i potpune ličnosti se uvijek odvija u resurekcijaskim dvoranama prvog prebivališnog svijeta. Kroz cijelu vječnost nećete zaboraviti duboka sjećanja na prve događaje ovih jutarnjih uskrsnuća.

Iz dvorana uskrsnuća prelazite u melkizedeški sektor, gdje primete trajno prebivalište. Zatim slijedi deset dana osobne slobode. Slobodno možete istražiti neposreno okružje vašeg novog doma i upoznati se s programom koji vas neposredno očekuje. Pored toga možete zadovoljiti želju da pregledate arhivu i da potražite svoje najdraže kao i druge zemaljske prijatelje koji su prije vas stigli na ove svjetove. Na koncu ovog desetodnevnog slobodnog perioda započinje drugi korak vašeg rajskog putovanja, kako prebivališni svjetovi predstavljaju stvarne obrazovne centre, a ne samo smještajni planeti.

Na prvom prebivališnom svijetu (ili na nekom drugom u slučaju naprednijeg statusa) možete nastaviti s intelektualnom obukom i duhovnim razvojem upravo na istoj onoj razini gdje ste bili prekinuti prilikom smrti. Između časa planetarne smrti i uskrsnuća na prebivališnom svijetu, smrtni čovjek ne prima ništa drugo izuzev spoznaje činjenice da je preživio smrt. Ovdje nastavljate upravo tamo gdje ste prekinuli na zemlji.

Gotovo cijelo iskustvo življenja na prvom prebivališnom svijetu počiva u otklanjanju nedostataka. Preživjela bića prvog smještajnog svijeta u sebi nose tako mnogobrojne i raznolike nedostatke u pogledu karaktera smrtnog bića i mjere ljudskog iskustva, da glavne aktivnosti ovog svijeta počivaju na korekciji i ispravci ovih mnogostrukih nasljeđa tjelesnog života na materijalnim evolutivnim svjetovima vremena i prostora.

Boravak na prvom prebivališnom svijetu u najmanju ruku nastoji proizvesti razvoj smrtnih preživjelih osoba do statusa polije-adamičkedispencijacenoranih evolutivnih svjetova. Studentiprvog prebivališnog svijeta su naravno u duhovnom pogledu daleko napredniji od ovog posve ljudskog stadija postignuća.

Ako se ne trabate zadržati na prvom prebivališnom svijetu, na koncu desetodnevnog odmora ponovo odlazite na počinak i odlazite na drugi svijet, i nakon svakih deset dana nastavljate napredovati dok ne stignete do svog položaja.

are surrounded by the personality assembly chambers of the blended races of the normal post-Adamic worlds. Regardless of the technique which may be employed on the individual worlds of time in connection with special or dispensational resurrections, the real and conscious reassembly of actual and complete personality takes place in the resurrection halls of mansonia number one. Throughout all eternity you will recall the profound memory impressions of your first witnessing of these resurrection mornings.

47:3.6 (533.4) From the resurrection halls you proceed to the Melchizedek sector, where you are assigned permanent residence. Then you enter upon ten days of personal liberty. You are free to explore the immediate vicinity of your new home and to familiarize yourself with the program which lies immediately ahead. You also have time to gratify your desire to consult the registry and call upon your loved ones and other earth friends who may have preceded you to these worlds. At the end of your ten-day period of leisure you begin the second step in the Paradise journey, for the mansion worlds are actual training spheres, not merely detention planets.

47:3.7 (533.5) On mansion world number one (or another in case of advanced status) you will resume your intellectual training and spiritual development at the exact level whereon they were interrupted by death. Between the time of planetary death or translation and resurrection on the mansion world, mortal man gains absolutely nothing aside from experiencing the fact of survival. You begin over there right where you leave off down here.

47:3.8 (533.6) Almost the entire experience of mansion world number one pertains to deficiency ministry. Survivors arriving on this first of the detention spheres present so many and such varied defects of creature character and deficiencies of mortal experience that the major activities of the realm are occupied with the correction and cure of these manifold legacies of the life in the flesh on the material evolutionary worlds of time and space.

47:3.9 (534.1) The sojourn on mansion world number one is designed to develop mortal survivors at least up to the status of the post-Adamic dispensation on the normal evolutionary worlds. Spiritually, of course, the mansion world students are far in advance of such a state of mere human development.

47:3.10 (534.2) If you are not to be detained on mansion world number one, at the end of ten days you will enter the translation sleep and proceed to world number two, and every ten days thereafter you will thus advance until you arrive on the world of your assignment.

U centru sedam glavnih krugova administracije prvog prebivališnog svijeta počiva hram Morontija Pratitelja, osobnih vodiča koji prate uzlazne smrtnike. Ovi pratitelji vuku porijeklo od Majčinskog Duha lokalnog svemira i više milijuna ovih bića živi na morontija svjetovima Satanije. Pored onih koji su pripojeni kao grupni pratitelji, dosta ćete kontaktirati s tumačima i prevoditeljima, čuvarima građevina i nadgledateljima ekskurzija. I ovi pratitelji prije svega surađuju s bićima koja rade na razvoju vaše ličnosti i njezinih činitelja uma i duha u okviru vašeg morontija tijela.

Kada počnete put na prvom prebivališnom svijetu, jedan Morontija Pratitelj prilazi tisućčlanoj grupi uzlaznih smrtnika, dok pri usponu kroz sedam prebivališnih svjetova imate priliku sresti sve veći broj ovih bića. Ova predivna i raznolika bića predstavljaju druželjubive suradnike i privlačne vodiče. Oni slobodno prilaze individualnim osobama ili odabranim grupama svakog svijeta prijelazne kulture, uključujući i svjetove njihovih satelita. Oni organiziraju ekskurzije i prate sve uzlazne smrtnike pri njihovim slobodnim aktivnostima. Vrlo često prate grupe preživjelih osoba pri povremenim posjetama Jerusemu i u svakom času svoga boravka možete otići do arhivskog centra glavnog sustavnog centra i tu sresti uzlazne smrtnike sa svih sedam prebivališnih svjetova, kako svi slobodno putuju između svojih rezidencijalnih svjetova i glavnog sustavnog centra.

4. DRUGI PREBIVALIŠNI SVIJET

Na ovom svijetu detaljnije ulazite u sastav prebivališnog života. Tu se počinju formirati grupacije morontija života; počinju djelovati radne grupe i društvene organizacije, mjesta počinju primati formalne proporcije, dok uzlazni smrtnici uvode nove društvene uspostave i upravne režime.

Na prebivališnim svjetovima žive preživjele osobe koje su spojene s duhom kao i uzlazni smrtnici koji su spojeni s Ispravljčem. Unatoč uzajamnim razlikama između različitih redova nebeskog života, svi su prijateljski i društveno naklonjeni. Ni na jednom uzlaznom svijetu nećete naći ponašanje koje se može usporediti s ljudskom netrpeljivošću ili s diskriminacijom nepoštenih kasti.

Kako se budete uspinjali jednim po jednim prebivališnim svijetom, možete susresti sve više morontija aktivnosti uzlaznih preživjelih osoba. Kako budete napredovali, na prebivališnim svjetovima možete opaziti sve više jeruzemskih

47:3.11 (534.3) The center of the seven major circles of the first mansion world administration is occupied by the temple of the Morontia Companions, the personal guides assigned to ascending mortals. These companions are the offspring of the local universe Mother Spirit, and there are several million of them on the morontia worlds of Satania. Aside from those assigned as group companions, you will have much to do with the interpreters and translators, the building custodians, and the excursion supervisors. And all of these companions are most co-operative with those who have to do with developing your personality factors of mind and spirit within the morontia body.

47:3.12 (534.4) As you start out on the first mansion world, one Morontia Companion is assigned to each company of one thousand ascending mortals, but you will encounter larger numbers as you progress through the seven mansion spheres. These beautiful and versatile beings are companionable associates and charming guides. They are free to accompany individuals or selected groups to any of the transition-culture spheres, including their satellite worlds. They are the excursion guides and leisure associates of all ascending mortals. They often accompany survivor groups on periodic visits to Jerusem, and on any day you are there, you can go to the registry sector of the system capital and meet ascending mortals from all seven of the mansion worlds since they freely journey back and forth between their residential abodes and the system headquarters.

4. THE SECOND MANSION WORLD

47:4.1 (534.5) It is on this sphere that you are more fully inducted into the mansion life. The groupings of the morontia life begin to take form; working groups and social organizations start to function, communities take on formal proportions, and the advancing mortals inaugurate new social orders and governmental arrangements.

47:4.2 (534.6) Spirit-fused survivors occupy the mansion worlds in common with the Adjuster-fused ascending mortals. While the various orders of celestial life differ, they are all friendly and fraternal. In all the worlds of ascension you will find nothing comparable to human intolerance and the discriminations of inconsiderate caste systems.

47:4.3 (534.7) As you ascend the mansion worlds one by one, they become more crowded with the morontia activities of advancing survivors. As you go forward, you will recognize more and more of the Jerusem features added to the mansion

obilježja. Stakleno more susrećete na drugom prebivališnom svijetu.

Pri svakom napretku s jednog prebivališnog svijeta na drugi, primite novoizgrađeno i prikladno prilagođeno morontijalno tijelo. Nakon što pođete na počinak sa serafskim prijevoznicima, budite se s novim ali nerazvijenim tijelom u dvoranama uskrsnuća, upravo kao što se bili stigli na prvi prebivališni svijet izuzev što Misaoni Isparvljač ostaje uz vas prilikom ovog prijelaznog sna između prebivališnih svjetova. Vaša ličnost ostaje nedirnuta nakon što pređete s evolutivnih svjetova na početne prebivališne svjetove.

Ispravljacheva sjećanja ostaju nedirnuta pri cijelom usponu prebivališnim svjetovima. Zajedno s fizičkim mozgom uništene su sve posve animalističke i u cjelosti materijalne mentalne asocijacije, dok sve vrijedne stvari vašeg mentalnog života kao i sve ono što je vrijedno opstanka postaje predmet Ispravljachevog dupliciranja i ulazi u sastav osobnog sjećanja tijekom cijelog uzlaznog puta. Bit ćete svjesni svih vrijednih iskustava kako budete napredovali s jednog prebivališnog svijeta na drugi i s jednog kozmičkog sektora na drugi—čak i do samog Raja.

Premda imate morontija tijela, kroz svih sedam svjetova nastavljate jesti, piti i odmarati se. Ovdje živite na morontija hrani, vrsti živuće energije koja nije poznata na materijalnim svjetovima. Morontija tijela potpuno koriste vodu i hranu; nema otpada. Razmislite o slijedećem: Prvi prebivališni svijet je uveliko materijalan planet koji predstavlja početke morontija režima. Vi ste tu još uvijek ljudsko biće i dok kao takvi niste daleko od ograničenih gledišta smrtničkog života, na svakom se svijetu može vidjeti jasan napredak. Sa svijeta na svijet postajete sve manje materijalni, sve intelektualniji i ponešto više duhovni. Najbitniji duhovni napredak nastupa na posljednja tri od sedam progresivnih svjetova.

Na prvom prebivališnom svijetu bitno se nadoknađuju biološki nedostaci. Ovi nedostaci u planetarnim iskustvima spolnog života, obiteljskih veza i roditeljske uloge treba bilo korigirati ili planirati njihovu korekciju za budućeg života među obiteljima Materijalnih Sinova na Jerusemu.

Drugi prebivališni svijet prvenstveno pruža uvjete za uklanjanje svih faza intelektualnog sukoba i otklanjanje svih vrsta mentalne neusklađenosti. Ovdje se nastavlja nastojanje na spoznaji značaja morontija mote koje započinje na prvom prebivališnom svijetu. Razvoj koji bića postižu na drugom prebivališnom svijetu može se usporediti s intelektualnim statusom kulture razdoblja poslije djelovanja Sudbenog Sina na

worlds. The sea of glass makes its appearance on the second mansion world.

47:4.4 (534.8) A newly developed and suitably adjusted morontia body is acquired at the time of each advance from one mansion world to another. You go to sleep with the seraphic transport and awake with the new but undeveloped body in the resurrection halls, much as when you first arrived on mansion world number one except that the Thought Adjuster does not leave you during these transit sleeps between the mansion worlds. Your personality remains intact after you once pass from the evolutionary worlds to the initial mansion world.

47:4.5 (535.1) Your Adjuster memory remains fully intact as you ascend the morontia life. Those mental associations that were purely animalistic and wholly material naturally perished with the physical brain, but everything in your mental life which was worth while, and which had survival value, was counterparted by the Adjuster and is retained as a part of personal memory all the way through the ascendant career. You will be conscious of all your worth-while experiences as you advance from one mansion world to another and from one section of the universe to another — even to Paradise.

47:4.6 (535.2) Though you have morontia bodies, you continue, through all seven of these worlds, to eat, drink, and rest. You partake of the morontia order of food, a kingdom of living energy unknown on the material worlds. Both food and water are fully utilized in the morontia body; there is no residual waste. Pause to consider: Mansionia number one is a very material sphere, presenting the early beginnings of the morontia regime. You are still a near human and not far removed from the limited viewpoints of mortal life, but each world discloses definite progress. From sphere to sphere you grow less material, more intellectual, and slightly more spiritual. The spiritual progress is greatest on the last three of these seven progressive worlds.

47:4.7 (535.3) Biological deficiencies were largely made up on the first mansion world. There defects in planetary experiences pertaining to sex life, family association, and parental function were either corrected or were projected for future rectification among the Material Son families on Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansionia number two more specifically provides for the removal of all phases of intellectual conflict and for the cure of all varieties of mental disharmony. The effort to master the significance of morontia mota, begun on the first mansion world, is here more earnestly continued. The development on mansionia number two compares with the intellectual status of the post-Magisterial Son culture of the ideal

idealnom evolutivnom svijetu.

evolutionary worlds.

5. TREĆI PREBIVALIŠNI SVIJET

Treći prebivališni svijet je glavni centar Učitelja Prebivališnih Svjetova. Premda ovi djeluju na svih sedam prebivališnih svjetova, njihov glavni grupni centar počiva na središtu školskih krugova trećeg svijeta. Na prebivališnim kao i na višim morontija svjetovima živi više milijuna ovih učitelja. Ovi napredni i proslavljeni kerubimi služe u ulozi morontija učitelja od prebivališnih svjetova do posljednjeg svijeta uzlazne obuke lokalnog svemira. Oni će se nalaziti među posljednjim bićima koja će vam saopćiti riječi prijateljskog pozdrava kad se primakne čas odlaska, kad se budete opraštali—ako ništa drugo ono za vrijeme nekoliko stoljeća—od svog rodnog svemira, kad pristupite userafimljenju u cilju putovanja na prijemne svjetove manjeg nadsvemirskog sektora.

Za vrijeme boravka na prvom prebivališnom svijetu, imate dopuštenje posjetiti prvi prijelazni svijet, glavni finalistički centar i probni vrtići sustava koji postoje u cilju podizanja nepotpuno razvijene evolutivne djece. Kad stignete na drugi prebivališni svijet, dopušteno vam je povremeno posjetiti drugi prijelazni svijet gdje su smješteni morontija nadglednički centri cijele Satanije i obrazovne škole različitih morontija redova. Nakon što stignete na treći prebivališni svijet smjesta smijete otići u posjetu trećem prijelaznom svijetu, glavnom centru anđeoskih redova na kojem se nalaze i različite sustavne institucije obrazovanja. S ovog svijeta uzlazni smrtnici idu u sve korisnije posjete Jeruzemu koje u njima bude sve veće zanimanje.

Treći prebivališni svijet je obilježen velikim osobnim i društvenim postignućem svih koji nisu uspjeli ostvariti ekvivalentno postignuće kulturnih krugova prethodno oslobođenju iz zemaljskog tijela na rodnim svjetovima. Na ovom svijetu započinje pozitivniji obrazovni rad. Obrazovni program prva dva prebivališna svijeta prevenstveno ima za cilj uklanjanje nedostataka—negativnost—nastojeći dopuniti životno iskustvo u tjelesnom obličju. Na ovom trećem prebivališnom svijetu preživjele osobe uistinu započinju progresivnu morontijalnu kulturu. Glavni cilj ove obuke počiva u produbljivanju shvaćanja odnosa između morontija mote i smrtničke logike, koordinaciji morontija mote i smrtničke filozofije. Preživjeli smrtnici ovom prilikom stječu praktični uvid u istinsku metafiziku. Ovo je stvarni uvod u inteligentnu spoznaju kozmičkih značenja i svemirskih međudodnosa. Kultura trećeg prebivališnog svijeta pokazuje obilježja razdoblja poslije Sinovog podarenja na normalnom naseljenom svijetu.

5. THE THIRD MANSION WORLD

47:5.1 (535.5) *Mansonia the third is the headquarters of the Mansion World Teachers. Though they function on all seven of the mansion spheres, they maintain their group headquarters at the center of the school circles of world number three. There are millions of these instructors on the mansion and higher morontia worlds. These advanced and glorified cherubim serve as morontia teachers all the way up from the mansion worlds to the last sphere of local universe ascendant training. They will be among the last to bid you an affectionate adieu when the farewell time draws near, the time when you bid good-bye — at least for a few ages — to the universe of your origin, when you enseraphim for transit to the receiving worlds of the minor sector of the superuniverse.*

47:5.2 (535.6) *When sojourning on the first mansion world, you have permission to visit the first of the transition worlds, the headquarters of the finalizers and the system probationary nursery for the nurture of undeveloped evolutionary children. When you arrive on mansonia number two, you receive permission periodically to visit transition world number two, where are located the morontia supervisor headquarters for all Satania and the training schools for the various morontia orders. When you reach mansion world number three, you are immediately granted a permit to visit the third transition sphere, the headquarters of the angelic orders and the home of their various system training schools. Visits to Jerusem from this world are increasingly profitable and are of ever-heightening interest to the advancing mortals.*

47:5.3 (536.1) *Mansonia the third is a world of great personal and social achievement for all who have not made the equivalent of these circles of culture prior to release from the flesh on the mortal nativity worlds. On this sphere more positive educational work is begun. The training of the first two mansion worlds is mostly of a deficiency nature — negative — in that it has to do with supplementing the experience of the life in the flesh. On this third mansion world the survivors really begin their progressive morontia culture. The chief purpose of this training is to enhance the understanding of the correlation of morontia mota and mortal logic, the co-ordination of morontia mota and human philosophy. Surviving mortals now gain practical insight into true metaphysics. This is the real introduction to the intelligent comprehension of cosmic meanings and universe interrelationships. The culture of the third mansion world partakes of the nature of the postbestowal Son age of a normal inhabited planet.*

6. ČETVRTI PREBIVALIŠNI SVIJET

Nakon što stignete na četvrti prebivališni svijet, uveliko ulazite u morontija životni put; ovdje se imate prilike uveliko udaljiti od svoje početne materijalne egzistencije. Sada primate dopuštenje za posjetu četvrtom prijelaznom svijetu, gdje se možete upoznati s centrima i obrazovnim školama visokih anđela, uključujući i Sjajne Večernje Zvijezde. Zahvaljujući uspješnoj službi ovih visokih anđela četvrtog prijelaznog svijeta, morontija posjetitelji mogu prići vrlo blizu različitim redovima Božjih Sinova za vrijeme periodičnih posjeta Jeruzemu, kako se novi sektori sustavnog središta postupno otvaraju uzlaznim smrtnicima prilikom njihovih višestrukih posjeta svijetu glavnog centra. Nova se veličanstva neprestano otvaraju pred sve širim umovima ovih uzlaznih bića.

Na četvrtom prebivališnom svijetu individualna uzlazna bića nalaze svoje mjesto u radnim grupama i razrednim aktivnostima morontija života. Uzlazna bića ovdje razvijaju sve veće poštovanje razglasnog sustava i drugih faza lokalnokozmičke kulture i napretka.

Za vrijeme obuke na četvrtom svijetu uzlazni smrtnici po prvi put istinski upoznaju zahtjeve i radosti istinskog društvenog života morontija stvorenja. I uistinu je ova evolutivna stvorenja uistinu nisu navikla sudjelovati u društvenim aktivnostima koje nisu zasnovane na samodopadljivosti i osvajačkom djelovanju egoizma. Ovdje se upoznaju s novim društvenim ustrojstvom koje počiva na susjećajnom razumijevanju uzajamnog poštovanja, nesebičnoj ljubavi prema uzajamnoj službi i snažnoj motivaciji u cilju ostvarenja zajedničke i visoke sudbine--Rajskog cilja obožavanja i božanskog savršenstva. Sva uzlazna bića postaju samosvjesna poznavanja, obznanjenja, traženja i pronalaženja Boga.

Intelektualna i društvena kultura ovog četvrtog svijeta nalikuje mentalnom i društvenog životu razdoblja koje nastupa nakon djelovanja Sina Učitelja na planetima normalne evolucije. Ovaj duhovni status daleko nadilazi paralelno smrtničko razdoblje.

7. PETI PREBIVALIŠNI SVIJET

Prijevoz do petog prebivališnog svijeta predstavlja veličanstven korak naprijed u životu morontijaprogresivca. Život na ovom svijetu pruža nagovještaj jeruzemskog života. Ovdje počinjete

6. THE FOURTH MANSION WORLD

47:6.1 (536.2) When you arrive on the fourth mansion world, you have well entered upon the morontia career; you have progressed a long way from the initial material existence. Now are you given permission to make visits to transition world number four, there to become familiar with the headquarters and training schools of the superangels, including the Brilliant Evening Stars. Through the good offices of these superangels of the fourth transition world the morontia visitors are enabled to draw very close to the various orders of the Sons of God during the periodic visits to Jerusem, for new sectors of the system capital are gradually opening up to the advancing mortals as they make these repeated visits to the headquarters world. New grandeurs are progressively unfolding to the expanding minds of these ascenders.

47:6.2 (536.3) On the fourth mansonia the individual ascender more fittingly finds his place in the group working and class functions of the morontia life. Ascenders here develop increased appreciation of the broadcasts and other phases of local universe culture and progress.

47:6.3 (536.4) It is during the period of training on world number four that the ascending mortals are really first introduced to the demands and delights of the true social life of morontia creatures. And it is indeed a new experience for evolutionary creatures to participate in social activities which are predicated neither on personal aggrandizement nor on self-seeking conquest. A new social order is being introduced, one based on the understanding sympathy of mutual appreciation, the unselfish love of mutual service, and the overmastering motivation of the realization of a common and supreme destiny — the Paradise goal of worshipful and divine perfection. Ascenders are all becoming self-conscious of God-knowing, God-revealing, God-seeking, and God-finding.

47:6.4 (536.5) The intellectual and social culture of this fourth mansion world is comparable to the mental and social life of the post-Teacher Son age on the planets of normal evolution. The spiritual status is much in advance of such a mortal dispensation.

7. THE FIFTH MANSION WORLD

47:7.1 (537.1) Transport to the fifth mansion world represents a tremendous forward step in the life of a morontia progressor. The experience on this world is a real foretaste of Jerusem life. Here you

ostvarivati visoku sudbinu odanih evolutivnih svjetova koji mogu posve normalno uznapredovati do ovog stadija za vrijeme prirodnog planetarnog razvoja. Kultura ovog prebivališnog svijeta uopćeno odgovara ranom dobu stadija svjetla i života na planetima normalnog evolutivnog razvoja. I iz ovog možete zaključiti zašto je visoko kulturnim i progresivnim ljudskim bićima s odgovarajućih naprednih evolutivnih svjetova nekom prilikom dopušteno propustiti pojedine, a nekom prilikom i sve, prebivališne svjetove.

Nakon što ovladate jezikom lokalnog svemira i prije nego što napustite četvrti prebivališni svijet, možete provesti više vremena na usavršavanju uversa jezika kako bi ovladali znanjem oba jezika prije nego dođete na Jeruzem s prebivališnim statusom. Od glavnog sustavnog centra do Havone, svi uzlazni smrtnici govore dva jezika. I zatim je ponovo bitno uvećati nadkozmički riječnik kako trebate ovladati još jednim jezikom radi ostvarenja prebivališta na Raju.

Po dolasku na peti prebivališni svijet, hodočasniku je dopušteno da posjeti peti prijelazni svijet, Sinov glavni centar. Uzlazno biće ovdje postaje osobno poznato s različitim grupama božanskih sinova. Dok je već čulo o ovim veličanstvenim bićima i dok ih je već imalo prilike upoznati na Jerusemu, ovom ih prilikom istinski upoznaje.

Na petom prebivališnom svijetu imate prilike naučiti o obrazovnih svjetovima zvijezda. Ovdje upoznajete prve učitelje koji vas počinju pripremati za buduće putovanje zvijezdom. Ova se priprema nastavlja na šestom i sedmom svijetu, dok se zavšni potezi vuku na sektoru uzlaznih smrtnika na Jerusemu.

Stvarno rođenje kozmičke svijesti nastupa na petom prebivališnom svijetu. Ovdje postajete svjesni svemira. Ovo je uistinu razdoblje za proširenje vidika. Sve otvoreniji umovi uzlaznih smrtnika ovje počinju shvaćati da veličanstvena i slavna, uzvišena i božanska sudbina očekuje sve koji završe progresivni rajski uspon koji su započeli s takvom radošću i tako povoljnim znamenjem. I otprilike u ovom času prosječni smrtnik počinje ispoljavati taj iskreni iskustveni entuzijazam za havonski uzlaz. Studiranje postaje dobrovoljno, nesebična služba prirodna, a obožavanje spontano. Ovdje se rađa stvarni morontija karakter; tu se razvija stvarno morontijastvorenje.

begin to realize the high destiny of the loyal evolutionary worlds since they may normally progress to this stage during their natural planetary development. The culture of this mansion world corresponds in general to that of the early era of light and life on the planets of normal evolutionary progress. And from this you can understand why it is so arranged that the highly cultured and progressive types of beings who sometimes inhabit these advanced evolutionary worlds are exempt from passing through one or more, or even all, of the mansion spheres.

47.7.2 (537.2) Having mastered the local universe language before leaving the fourth mansion world, you now devote more time to the perfection of the tongue of Uversa to the end that you may be proficient in both languages before arriving on Jerusem with residential status. All ascending mortals are bilingual from the system headquarters up to Havona. And then it is only necessary to enlarge the superuniverse vocabulary, still additional enlargement being required for residence on Paradise.

47.7.3 (537.3) Upon arrival on mansonia number five the pilgrim is given permission to visit the transition world of corresponding number, the Sons' headquarters. Here the ascendant mortal becomes personally familiar with the various groups of divine sonship. He has heard of these superb beings and has already met them on Jerusem, but now he comes really to know them.

47.7.4 (537.4) On the fifth mansonia you begin to learn of the constellation study worlds. Here you meet the first of the instructors who begin to prepare you for the subsequent constellation sojourn. More of this preparation continues on worlds six and seven, while the finishing touches are supplied in the sector of the ascending mortals on Jerusem.

47.7.5 (537.5) A real birth of cosmic consciousness takes place on mansonia number five. You are becoming universe minded. This is indeed a time of expanding horizons. It is beginning to dawn upon the enlarging minds of the ascending mortals that some stupendous and magnificent, some supernal and divine, destiny awaits all who complete the progressive Paradise ascension, which has been so laboriously but so joyfully and auspiciously begun. At about this point the average mortal ascender begins to manifest bona fide experiential enthusiasm for the Havona ascent. Study is becoming voluntary, unselfish service natural, and worship spontaneous. A real morontia character is budding; a real morontia creature is evolving.

8. ŠESTI PREBIVALIŠNI SVIJET

8. THE SIXTH MANSION WORLD

Bića koja borave na ovom svijetu primaju dopuštenje da posjete šesti prijelazni svijet gdje imaju prilike više naučiti o visokim nadkozmičkim duhovima, premda još uvijek nisu u stanju vidjeti veći broj ovih bića. Ovdje jednako tako primaju prve lekcije na temu budućeg puta u obličju duha koji neposredno prati diplomiranje s obrazovnih morontija institucija lokalnog svemira.

Pomoćni Vladar Sustava često dolazi u posjetu ovom svijetu i ovdje počinje uvodna obuka u vještini kozmičke administracije. Bića ovdje primaju prve lekcije koje obuhvaćaju pitanja vezana uz poslove cijelog svemira.

Ovo je izvanredno doba u životu uzlaznih smrtnika koje u većini slučajeva svjedoči o savršenom spajanju ljudskog uma i božanskog Ispravljača. Dok se ovaj proces spajanja potencijalno mogao odigrati i ranije, stvarno djelovanje identiteta u većini slučajeva nije postignuto sve do boravka na petom ili čak šestom prebivališnom svijetu.

Sjedinjenje evolutivne besmrtnne duše s vječnim i božanskim Ispravljačem rezultira serafskim pozivom upućenim arhanđelima koji nadgledaju uskrснуće preživjelih osoba kao i arhanđelu iz zapisa koji vodi računa o onima koji idu pred sud trećega dana; i zatim, u prisutnosti takvih morontija suradnika ove osobe koje je preživjela smrt, ovi potvrdni glasnici kazuju: "Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao." Ova jednostavna ceremonija obilježava ulazak uzlaznog smrtnika na put vječne Rajske službe.

Neposredno nakon potvrde spajanja s Ispravljačem ovo se novo moronija biće po prvi put predstavlja svojim suradnicima po novom imenu, nakon čega prima četrdesetodnevnu umirovljenost od svih rutinskih aktivnosti kako bi se posvetilo duhovnoj meditaciji i izabralo najpovoljniju alternativnu stazu havonskog puta i najpoželjniju metodu rajskog postignuća.

Ali ova veličanstvena bića još uvijek imaju više-manje materijalnu prirodu; oni se nalaze daleko od istinskog obličja duha; s duhovnog gledišta, više nalikuju nadsmrtnicima, dok još uvijek stoje niže od anđela. Ali oni se pretvaraju u istinski izvanredna stvorenja.

Za vrijeme boravka na šestom prebivališnom svijetu, učenici primaju status koji se može usporediti s uzvišenim stadijem koji obilježava evolutivne svjetove koji normalno uznapreduju do stadija koji nadilaze početnu fazu svjetla i života. Ovaj prebivališni svijet ima višu društvenu organizaciju. Za vrijeme uzlaza s jednog svijeta na drugi, sve više iščezava sjena smrtnne prirode. Bića postaju sve privlačnija i prijatnija kako se više

47:8.1 (537.6) Sojourners on this sphere are permitted to visit transition world number six, where they learn more about the high spirits of the superuniverse, although they are not able to visualize many of these celestial beings. Here they also receive their first lessons in the prospective spirit career which so immediately follows graduation from the morontia training of the local universe.

47:8.2 (537.7) The assistant System Sovereign makes frequent visits to this world, and the initial instruction is here begun in the technique of universe administration. The first lessons embracing the affairs of a whole universe are now imparted.

47:8.3 (538.1) This is a brilliant age for ascending mortals and usually witnesses the perfect fusion of the human mind and the divine Adjuster. In potential, this fusion may have occurred previously, but the actual working identity many times is not achieved until the time of the sojourn on the fifth mansion world or even the sixth.

47:8.4 (538.2) The union of the evolving immortal soul with the eternal and divine Adjuster is signaled by the seraphic summoning of the supervising superangel for resurrected survivors and of the archangel of record for those going to judgment on the third day; and then, in the presence of such a survivor's morontia associates, these messengers of confirmation speak: "This is a beloved son in whom I am well pleased." This simple ceremony marks the entrance of an ascending mortal upon the eternal career of Paradise service.

47:8.5 (538.3) Immediately upon the confirmation of Adjuster fusion the new morontia being is introduced to his fellows for the first time by his new name and is granted the forty days of spiritual retirement from all routine activities wherein to commune with himself and to choose some one of the optional routes to Havona and to select from the differential techniques of Paradise attainment.

47:8.6 (538.4) But still are these brilliant beings more or less material; they are far from being true spirits; they are more like supermortals, spiritually speaking, still a little lower than the angels. But they are truly becoming marvelous creatures.

47:8.7 (538.5) During the sojourn on world number six the mansion world students achieve a status which is comparable with the exalted development characterizing those evolutionary worlds which have normally progressed beyond the initial stage of light and life. The organization of society on this mansonia is of a high order. The shadow of the mortal nature grows less and less as these worlds are ascended one by one. You are becoming more

udaljavaju od grubih ostataka planetarnog životinjskog porijekla. Zahvaljujući "dolasku iz velikih nevolja," ova proslavljena bića u sebi nose crte iskrene ljubeznosti i razumijevanja, suosjećanja i trpeljivosti.

9. SEDMI PREBIVALIŠNI SVIJET

Ono što se događa na ovoj svijetu predstavlja kruidbeno postignuće neposrednog posmrtnog puta. Za vrijeme boravka na ovom svijetu primate pouke od višebrojnih učitelja, dok vas svi ovi učitelji zajedničkinstvoje pripremiti za postignuće prebivališnog statusa na Jerusemu. Sve uočljive razlike između smrtnika s izoliranih i retardiranih svjetova na jednoj i smrtnika s naprednijih i prosvjećenijih svjetova na drugoj strani, iščezavaju za vrijeme putovanja na ovom sedmom prebivališnom svijetu. Ovdje gubite sve ostatke svog nesrećnog nasljeđa, nezdravog okruženja i neduhovnih planetarnih tendencija. Ovdje se brišu posljednji tragovi "žiga Zvijeri."

Za vrijeme boravka na sedmom prebivališnom svijetu, dobijate dopuštenje da odete u posjetu sedmom prijelaznom svijetu, svijetu Oca Svih. Ovdje započinje novo i duhovnije obožavanje nevidljivog Oca, navika koju ćete sve više prakticirati za vrijeme svog dugog uzlaznog puta. Dok na ovom svijetu prijelazne kulture imate priliku otkriti Očev hram, tu nećete vidjeti Oca.

Ovom prilikom započinje formacija odjeljenja u cilju diplomiranja sa Jerusema. Dok ste do ovog časa putovali sa svijeta na svijet individualno, sada se pripremate za odlazak s Jerusema u grupama, premda u okviru određenih granica uzlazno biće može ostati na sedmom prebivališnom svijetu kako bi pomoglo i ubrzalo napredak sporijih pripadnika njegove zemaljske ili prebivališne raadne grupe.

Zahvaljujući staklenom moru osoblje sedmog prebivališnog svijeta ima priliku promatrati dolazak smrtnika na Jerusem u prebivališnom statusu. Dok ste već mogli posjetiti Jerusem stotinu tisuća puta, jedino ste bili gost; nikad prije niste imali priliku proći do glavnog centra sustava u pratnji grupe smrtnika koji su se zauvijek oprastali od cjelokupnog života prebivališnog statusa uzlaznih bića. Nedugo zatim trebate doći na prijemno polje glavnog svijeta u statusu Jeruzemskih državljana.

Jako ćete uživati u svom napretku kroz ovih sedam dematerijalizirajućih svjetova; ovo su uistinu svjetovi na kojima se uklanja smrtni status. Na prvom prebivališnom svijetu još uvijek imate uglavnom ljudsku prirodu, ljudski um u morontija

and more adorable as you leave behind the coarse vestiges of planetary animal origin. "Coming up through great tribulation" serves to make glorified mortals very kind and understanding, very sympathetic and tolerant.

9. THE SEVENTH MANSION WORLD

47:9.1 (538.6) The experience on this sphere is the crowning achievement of the immediate postmortal career. During your sojourn here you will receive the instruction of many teachers, all of whom will co-operate in the task of preparing you for residence on Jerusem. Any discernible differences between those mortals hailing from the isolated and retarded worlds and those survivors from the more advanced and enlightened spheres are virtually obliterated during the sojourn on the seventh mansion world. Here you will be purged of all the remnants of unfortunate heredity, unwholesome environment, and unspiritual planetary tendencies. The last remnants of the "mark of the beast" are here eradicated.

47:9.2 (538.7) While sojourning on mansonia number seven, permission is granted to visit transition world number seven, the world of the Universal Father. Here you begin a new and more spiritual worship of the unseen Father, a habit you will increasingly pursue all the way up through your long ascending career. You find the Father's temple on this world of transitional culture, but you do not see the Father.

47:9.3 (538.8) Now begins the formation of classes for graduation to Jerusem. You have gone from world to world as individuals, but now you prepare to depart for Jerusem in groups, although, within certain limits, an ascender may elect to tarry on the seventh mansion world for the purpose of enabling a tardy member of his earthly or mansonia working group to catch up with him.

47:9.4 (539.1) The personnel of the seventh mansonia assemble on the sea of glass to witness your departure for Jerusem with residential status. Hundreds or thousands of times you may have visited Jerusem, but always as a guest; never before have you proceeded toward the system capital in the company of a group of your fellows who were bidding an eternal farewell to the whole mansonia career as ascending mortals. You will soon be welcomed on the receiving field of the headquarters world as Jerusem citizens.

47:9.5 (539.2) You will greatly enjoy your progress through the seven dematerializing worlds; they are really demortalizing spheres. You are mostly human on the first mansion world, just a mortal being minus a material body, a human mind

obličju-- materijalno tijelo morontija svijeta ali ne i smrtničku kuću ljudskog tjelesnog obličja. Dok se istinski opraštate od smrtničkog stanja besmrtnog statusa u času spajanja s Ispravljačem, pri završetku jeruzemskog života primete gotovo pravo morontija obličje.

10. DRŽAVLJANSTVO NA JERUZEMU

Primitak novog odjeljenja diplomaca s prebivališnih svjetova doznava cijelom Jeruzemu da se pripremi za zborni izraz dobrodošlice. Čak i spornagije uživaju u dolasku ovih pobjedonosnih uzlaznih bića evolutivnog porijekla, onih koji su završili planetarni proces i napredak prebivališnim svjetovima. Jedino fizički upravitelji i MorontijaNadglednici Moći ne prisustvuju ovim povremenim proslavama.

Ivan u Otkrivenju govori o svojoj viziji dolaska uzlaznih smrtnika sa sedam prebivališnih svjetova na svoje prvo nebo, veličastveniJeruzem. I on kaže: "Također spazih nešto kao stakleno more pomiješano s vatrom; i pobjednike zvijeri koja je bila u njima i njezina kipa koji se održao kroz prebivališne svjetove i posljednjeg žiga i traga, gdje stoje na staklenom moru s citrama Božjim, pjevajući pjesmu izručenja iz smrtničkog straha i smrti." (Na svim ovim svjetovima vlada usavršena prostorna komunikacija; i ma gdje se nalazili, možete primiti takvu komunikaciju zahvaljujući "citrama Božjim," morontija izumu koji služi korigaciji vaše nesposobnosti za neposredno podešenje svog nezrelog morontija senzornog mehanizma za prijem prostorne komunikacije.)

Pavao je također imao viziju zbora uzlaznih državljana usavršenih smrtnika na Jeruzem, kako je zabilježio: "Naprotiv, pristupili ste k Sionskoj gori, gradu Boga živoga, nebeskom Jeruyalemu, i k bezbrojnim anđelima, svečanom zboru Mihaela, i k duhovima pravednika koji su učinjeni savršenima."

Nakon što ostvare stalni status na centru sustava, smrtnici više ne prolaze kroz dolsovna uskršnuća. Morontija obličje koje primete prilikom odlaska sa svijeta prebivališnog života nosi formu koja ostaje s vama sve do kraja lokalnokozmičkog života. Unatoč povremenim promjenama, ostajete u ovom obličju sve dok se ne oprostite od ovog stadija i dok ne postanete duhovi prvog stadija prethodno prijelazu na nadkozmičke svjetove uzlazne kulture i obuke duha.

Smrtnici koji idu cijelim putem prebivališnog života sedam puta imaju priliku proći kroz počinak usklađenja i buđenje uskršnuća. Ali posljednja

housed in a morontia form — a material body of the morontia world but not a mortal house of flesh and blood. You really pass from the mortal state to the immortal status at the time of Adjuster fusion, and by the time you have finished the Jerusem career, you will be full-fledged morontians.

10. JERUSEM CITIZENSHIP

47:10.1 (539.3) The reception of a new class of mansion world graduates is the signal for all Jerusem to assemble as a committee of welcome. Even the spornagias enjoy the arrival of these triumphant ascenders of evolutionary origin, those who have run the planetary race and finished the mansion world progression. Only the physical controllers and Morontia Power Supervisors are absent from these occasions of rejoicing.

47:10.2 (539.4) John the Revelator saw a vision of the arrival of a class of advancing mortals from the seventh mansion world to their first heaven, the glories of Jerusem. He recorded: "And I saw as it were a sea of glass mingled with fire; and those who had gained the victory over the beast that was originally in them and over the image that persisted through the mansion worlds and finally over the last mark and trace, standing on the sea of glass, having the harps of God, and singing the song of deliverance from mortal fear and death." (Perfect space communication is to be had on all these worlds; and your anywhere reception of such communications is made possible by carrying the "harp of God," a morontia contrivance compensating for the inability to directly adjust the immature morontia sensory mechanism to the reception of space communications.)

47:10.3 (539.5) Paul also had a view of the ascendant-citizen corps of perfecting mortals on Jerusem, for he wrote: "But you have come to Mount Zion and to the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the grand assembly of Michael, and to the spirits of just men being made perfect."

47:10.4 (539.6) After mortals have attained residence on the system headquarters, no more literal resurrections will be experienced. The morontia form granted you on departure from the mansion world career is such as will see you through to the end of the local universe experience. Changes will be made from time to time, but you will retain this same form until you bid it farewell when you emerge as first-stage spirits preparatory for transit to the superuniverse worlds of ascending culture and spirit training.

47:10.5 (540.1) Seven times do those mortals who pass through the entire mansonia career experience the adjustment sleep and the

dvorana uskrsnuća, završno mjesto buđenja, ostaje na njima na sedmom prebivaličnom svijetu. Promjena oblića nakon ovog časa više ne zahtijeva gubitak svijesti ili prekid kontinuiteta osobnih uspomena.

Smrtnička ličnost koja započinje postojanje na evolutivnim svjetovima usađena u tjelesno obličje-- u kojoj živi Tajanstveni Osmatrač i u koju ulazi Duh Istine--nije posve pokrenuta, ostvarena i ujedinjena sve dok ovaj jeruzemski državljani ne primi oslobođenje od Edentije i dok ne bude proglašen istinskim članom nebadonskogmorontija zbora--besmrtna preživjela osoba koja djeluje u zajednici s Ispravljačem, biće koje uzlazi k Raju, ličnost morontija statusa i istinsko djete Svevišnjeg.

Smrtnička smrt predstavlja vještinu bijega iz materijalnog života u tjelesnom obličju; i iskustva prebivališnog puta življenja na sedam svjetova korektivne obuke i kulturnog obrazovanja predstavljaju proces uvođenja smrtničkih preživjelih osoba na morontija put, prijelazni život koji posreduje između evolutivne materijalne egzistencije i višeg postignuća duha vremenskih uzlaznih bića pred kojima stoji sudbina postignuća portala vječnosti.

[Izneseno pod nadzorom Sjajne Večernje Zvrijezde.]

resurrection awakening. But the last resurrection hall, the final awakening chamber, was left behind on the seventh mansion world. No more will a form-change necessitate the lapse of consciousness or a break in the continuity of personal memory.

47:10.6 (540.2) The mortal personality initiated on the evolutionary worlds and tabernacled in the flesh — indwelt by the Mystery Monitors and invested by the Spirit of Truth — is not fully mobilized, realized, and unified until that day when such a Jerusalem citizen is given clearance for Edentia and proclaimed a true member of the morontia corps of Nebadon — an immortal survivor of Adjuster association, a Paradise ascender, a personality of morontia status, and a true child of the Most Highs.

47:10.7 (540.3) Mortal death is a technique of escape from the material life in the flesh; and the mansonia experience of progressive life through seven worlds of corrective training and cultural education represents the introduction of mortal survivors to the morontia career, the transition life which intervenes between the evolutionary material existence and the higher spirit attainment of the ascenders of time who are destined to achieve the portals of eternity.

47:10.8 (540.4) [Sponsored by a Brilliant Evening Star.]

POGLAVLJE 48. MORONTIJA ŽIVOT

⇐ 047

Knjiga Urantije

049 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 48 MORONTIJA ŽIVOT

Sekcije

Uvod

1. MORONTIJA MATERIJALI
2. MORONTIJA NADZORNICI SNAGE
3. MORONTIJA PRATITELJI
4. DIREKTORI RAZONODE
5. UČITELJI PREBIVALIŠNIH SVJETOVA
6. MORONTIJA SVIJET SERAFIMA -
TRANZICIJSKI SLUŽITELJI
7. MORONTIJA MOTA
8. MORONTIJA PROGRESORI

Uvod

BOGOVI ne mogu - barem oni neće - transformirati stvoreno biće grube životinjske prirode u usavršenog duha sa nekim tajanstvenim činom kreativne magije. Kada Stvoritelji žele proizvesti savršena bića, oni to čine izravnim i originalnim činom stvaranja, a oni nikada ne pretvaraju materijalna bića životinjskog podrijetla u bića savršenstva u jednom koraku.

Morontija život, koji uključuje različite faze lokalno-svemirske karijere, je jedini mogući pristup kojim materijalni smrtnici mogu dostići prag svijeta duha. Kakva bi to magija mogla biti u smrti, prirodnom raspadu materijalnog tijela, da bi takav jednostavan korak smjestio transformirao smrtni i materijalni um u besmrtni i usavršeni duh? Takva uvjerenja nisu ništa drugo nego ugodna bajanja koja proizlaze iz neznanja i praznovjerja.

Uvijek ovakav morontija prijelaz posreduje između smrtnog statusa i kasnijeg statusa duha preživjelih ljudskih bića. Ovo srednje stanje svemirskog napretka se znatno razlikuje u

PAPER 48 THE MORONTIA LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Morontia Materials
2. Morontia Power Supervisors
3. Morontia Companions
4. The Reversion Directors
5. The Mansion World Teachers
6. Morontia World Seraphim — Transition
Ministers
7. Morontia Mota
8. The Morontia Progressors

INTRODUCTION

48:0.1 (541.1) THE Gods cannot — at least they do not — transform a creature of gross animal nature into a perfected spirit by some mysterious act of creative magic. When the Creators desire to produce perfect beings, they do so by direct and original creation, but they never undertake to convert animal-origin and material creatures into beings of perfection in a single step.

48:0.2 (541.2) The morontia life, extending as it does over the various stages of the local universe career, is the only possible approach whereby material mortals could attain the threshold of the spirit world. What magic could death, the natural dissolution of the material body, hold that such a simple step should instantly transform the mortal and material mind into an immortal and perfected spirit? Such beliefs are but ignorant superstitions and pleasing fables.

48:0.3 (541.3) Always this morontia transition intervenes between the mortal estate and the subsequent spirit status of surviving human beings. This intermediate state of universe

različitim lokalnim tvorevinama, ali namjere i svrhe su sve vrlo slične. Aranžman prebivališnih i viših morontijasvijetova u Nebadonu je prilično tipičan za morontija tranzicijske režime u ovom dijelu Orvontona.

1. MORONTIJA MATERIJALI

Morontija područja su lokalno-svemirske sfere koje povezuju materijalne i duhovne razine egzistencije stvorenih bića. Ovaj morontija život je poznat na Urantiji od ranih dana Planetarnog Kneza. S vremena na vrijeme to prijelazno stanje je bilo obznanjeno smrtnicima i ovaj koncept u svom iskrivljenom obliku ulazi u učenja današnjih religija.

Morontija sfere su tranzicijske faze smrtnog uzašašća kroz napredovanje u svjetovima lokalnog svemira. Samo sedam svjetova oko finalističkih sfera lokalnih sustava nose naziv prebivališni svjetovi, a svih pedeset šest svjetova rezidencijskih sfera sustavnog prijelaza, zajedno s višim sferama oko zvijezda i svemirskog sjedišta, nazivaju se morontija svjetovi. Ove kreacije imaju fizičku ljepotu i morontija raskoš koje obilježavaju sjedišne sfere lokalnog svemira.

Svi ovi svjetovi su arhitektonske sfere i oni imaju dvostruko više elemenata od evolucijskih planeta. Takvi svjetovi koji su napravljeni po narudžbi, ne samo da obiluju teškim metalima i kristalima načinjenim od sto fizičkih elemenata, nego isto tako imaju točno sto oblika jedinstvene energetske organizacije koja nosi naziv *morontija materijal*. Glavni Fizički Kontroleri i Morontija Nadzornici Snage su u stanju tako izmijeniti okretaje primarnih jedinica materije i u isto vrijeme tako transformirati ove energetske veze kako bi stvorili ovu novu tvar.

Rani morontija život u lokalnim sustavima je vrlo sličan životu na vašeg sadašnjem materijalnom svijetu, a postaje sve manje fizički i više doista morontijalan na studijskim svjetovima zvijezda. I kad budete unaprijeđeni na Salvingtonske sfere, sve više ćete postići duhovne razine.

Morontija Nadzornici Snage mogu prouzrokovati ujedinjenje materijalnih i duhovnih energija i na taj način organizirati morontija oblik materijalizacije koji reagira na nadkontrolu duha. Kada budete proživjeli morontija život u Nebadonu, ti isti strpljivi i vješti Morontija Nadzornici Snage sukcesivno će vam pružiti 570 morontija tijela u svakoj fazi vaše progresivne transformacije. Od vremena odlaska sa materijalnih svjetova dok ne budete konstituirani

progress differs markedly in the various local creations, but in intent and purpose they are all quite similar. The arrangement of the mansion and higher morontia worlds in Nebadon is fairly typical of the morontia transition regimes in this part of Orvonton.

1. MORONTIA MATERIALS

48:1.1 (541.4) The morontia realms are the local universe liaison spheres between the material and spiritual levels of creature existence. This morontia life has been known on Urantia since the early days of the Planetary Prince. From time to time this transition state has been taught to mortals, and the concept, in distorted form, has found a place in present-day religions.

48:1.2 (541.5) The morontia spheres are the transition phases of mortal ascension through the progression worlds of the local universe. Only the seven worlds surrounding the finaliter's sphere of the local systems are called mansion worlds, but all fifty-six of the system transition abodes, in common with the higher spheres around the constellations and the universe headquarters, are called morontia worlds. These creations partake of the physical beauty and the morontia grandeur of the local universe headquarters spheres.

48:1.3 (541.6) All of these worlds are architectural spheres, and they have just double the number of elements of the evolved planets. Such made-to-order worlds not only abound in the heavy metals and crystals, having one hundred physical elements, but likewise have exactly one hundred forms of a unique energy organization called *morontia material*. The Master Physical Controllers and the Morontia Power Supervisors are able so to modify the revolutions of the primary units of matter and at the same time so to transform these associations of energy as to create this new substance.

48:1.4 (542.1) The early morontia life in the local systems is very much like that of your present material world, becoming less physical and more truly morontial on the constellation study worlds. And as you advance to the Salvington spheres, you increasingly attain spiritual levels.

48:1.5 (542.2) The Morontia Power Supervisors are able to effect a union of material and of spiritual energies, thereby organizing a morontia form of materialization which is receptive to the superimposition of a controlling spirit. When you traverse the morontia life of Nebadon, these same patient and skillful Morontia Power Supervisors will successively provide you with 570 morontia bodies, each one a phase of your progressive transformation. From the time of leaving the

kao prvi stupanj duha na Salvingtonu, proći ćete kroz samo 570 odvojenih i progresivnih morontija promjena. Osam njih javljaju se u sustavu, sedamdeset jedna u zviježđu, a 491 za vrijeme boravka na sferama Salvingtona.

Dok živite u smrtnom tijelu, božanski duh živi u vama gotovo kao zaseban entitet - u stvarnosti tu dolazi do invazije čovjekovog uma darovanim duhom Oca Svih. No, u morontija životu duh će postati pravi dio vaše ličnosti i dok uspješno budete prolazili kroz 570 progresivnih transformacija, u isto vrijeme ćete uzlaziti od materijalnih prema duhovnim fazama života stvorenog bića.

Pavao je saznao za postojanje morontija svjetova i stvarnosti morontija materijala, jer je napisao: "Oni imaju na nebu bolju i trajniju tvar." I ovi morontija materijali su stvarni, doslovni, čak i kao što je stvaran "grad koji ima temelje, čiji je graditelj i tvorac Bog." I svaka od tih čudesnih sfera je "bolja zemlja, to jest, nebeska."

material worlds until you are constituted a first-stage spirit on Salvington, you will undergo just 570 separate and ascending morontia changes. Eight of these occur in the system, seventy-one in the constellation, and 491 during the sojourn on the spheres of Salvington.

48:1.6 (542.3) In the days of the mortal flesh the divine spirit indwells you, almost as a thing apart — in reality an invasion of man by the bestowed spirit of the Universal Father. But in the morontia life the spirit will become a real part of your personality, and as you successively pass through the 570 progressive transformations, you ascend from the material to the spiritual estate of creature life.

48:1.7 (542.4) Paul learned of the existence of the morontia worlds and of the reality of morontia materials, for he wrote, "They have in heaven a better and more enduring substance." And these morontia materials are real, literal, even as in "the city which has foundations, whose builder and maker is God." And each of these marvelous spheres is "a better country, that is, a heavenly one."

2. MORONTIJA NADZORNICI SNAGE

Ova jedinstvena bića se isključivo bave nadzorom onih aktivnosti koje predstavljaju radnu kombinaciju duhovnih i fizičkih ili polumaterijalnih energija. Oni su isključivo posvećeni službi morontija progresije. Oni ne djeluju toliko u službi smrtnicima tijekom tranzicijskog iskustva, već prije omogućuju postojanje prijelaznog okruženja u kojem žive napredujuća morontija stvorenja. Oni su kanali morontija snage koji održavaju i energiziraju morontija faze tranzicijskih svjetova.

Morontija Nadzornici Snage su potomci Majčinskog Duha lokalnog svemira. Oni su prilično standardni u dizajnu, iako se neznatno razlikuju u prirodi između raznih lokalnih kreacija. Oni su stvoreni u cilju izvođenja svojih specifičnih funkcija i ne zahtijevaju trening prije stupanja na dužnosti.

Stvaranje prvog Morontija Nadzornika Snage desilo se istodobno sa dolaskom prvih preživjelih smrtnika na obale jednog od prvih prebivališnih svjetova u lokalnom svemiru. Oni su stvoreni u skupinama od tisuću, a klasificirani su kako slijedi:

1. Regulatori Krugova..... 400
2. Sustavni Koordinatori..... 200
3. Planetarni Čuvari..... 100

2. MORONTIA POWER SUPERVISORS

48:2.1 (542.5) These unique beings are exclusively concerned with the supervision of those activities which represent a working combination of spiritual and physical or semimaterial energies. They are exclusively devoted to the ministry of morontia progression. Not that they so much minister to mortals during the transition experience, but they rather make possible the transition environment for the progressing morontia creatures. They are the channels of morontia power which sustain and energize the morontia phases of the transition worlds.

48:2.2 (542.6) Morontia Power Supervisors are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are fairly standard in design though differing slightly in nature in the various local creations. They are created for their specific function and require no training before entering upon their responsibilities.

48:2.3 (542.7) The creation of the first Morontia Power Supervisors is simultaneous with the arrival of the first mortal survivor on the shores of some one of the first mansion worlds in a local universe. They are created in groups of one thousand, classified as follows:

48:2.4 (542.8) 1. Circuit Regulators... 400

48:2.5 (542.9) 2. System Co-ordinators.. 200

48:2.6 (542.10) 3. Planetary Custodians.. 100

4. Kombinirani Kontrolori.....	100
5. Stabilizatori Veza.....	100
6. Selektivni Razvrstači.....	50
7. Pomoćni Snimači.....	50

Nadzornici snage uvijek služe u svom izvornom svemiru. Oni su usmjereni isključivo na zajedničke aktivnosti koje imaju prirodu duha, koje izvršavaju Svemirski Sin i Svemirski Duh, ali su inače potpuno samoupravna grupa. Oni imaju stožer na svakom od prvih prebivališnih svjetova lokalnih sustava, gdje rade u uskoj suradnji s obje grupe, fizičkim kontrolorima i serafima, dok na svom rodnom svijetu djeluju u vezi s energijskim manifestacijama i aplikacijom duha.

Oni također ponekad rade u vezi s supermaterijalnim pojavama na evolucijskim svjetovima kao službenici privremene postavke. Ali oni rijetko služe na naseljenim planetima; niti oni rade na višim obrazovnim svjetovima supersvemira, kako su uglavnom posvećeni tranzicijskom režimu morontija napredovanja u lokalnom svemiru.

1. *Regulatori krugova.* To su jedinstvena bića koja koordiniraju fizičku i duhovnu energiju i reguliraju njezin protok u odvojenim kanalima morontija sfera, a ti krugovi su isključivo planetarni, ograničeni na svaki pojedini svijet. Morontija krugovi su različiti od fizičkih i duhovnih krugova i nadopunjuju se na njih na prijelaznim svjetovima, i potrebni su milijuni tih regulatora kako bi se energijom napojio samo jedan sustav prebivališnih svjetova Satanije.

Regulatori krugova pokreću te promjene u materijalnim energijama zahvaljujući kojima ove energije dolaze pod kontrolu i regulaciju njihovih suradnika. Ta su bića morontija elektrane, kao i regulatori krugova. Slično kao što dinamo naočigled generira struju iz atmosfere, tako i ta živa morontija dinamo naočigled transformiraju svugdje prisutne energije prostora u te materijale koje morontija nadzornici tkaju u tijela i životne aktivnosti uzlaznih smrtnika.

2. *Sustavni Koordinatori.* Budući da svaki morontija svijet ima zaseban red morontija energije, veoma je teško ljudima zamisliti te sfere. No, na svakoj sljedećoj tranzicijskoj sferi, smrtnici susreću biljni život i sve drugo što se odnosi na postojanje morontija života postupno izmijenjene u skladu sa sve naprednijim poduhovljenjem preživjele uzlazne osobe. A budući da je energetski sustav svakog svijeta tako individualiziran, ti koordinatori rade na usklađivanju i uklapanju različitih energetskih sustava u radnu

48:2.7 (543.1) 4. Combined Controllers..	100
48:2.8 (543.2) 5. Liaison Stabilizers...	100
48:2.9 (543.3) 6. Selective Assorters....	50
48:2.10 (543.4) 7. Associate Registrars...	50

48:2.11 (543.5) The power supervisors always serve in their native universe. They are directed exclusively by the joint spirit activity of the Universe Son and the Universe Spirit but are otherwise a wholly self-governing group. They maintain headquarters on each of the first mansion worlds of the local systems, where they work in close association with both the physical controllers and the seraphim but function in a world of their own as regards energy manifestation and spirit application.

48:2.12 (543.6) They also sometimes work in connection with supermaterial phenomena on the evolutionary worlds as ministers of temporary assignment. But they rarely serve on the inhabited planets; neither do they work on the higher training worlds of the superuniverse, being chiefly devoted to the transition regime of morontia progression in a local universe.

48:2.13 (543.7) 1. *Circuit Regulators.* These are the unique beings who co-ordinate physical and spiritual energy and regulate its flow into the segregated channels of the morontia spheres, and these circuits are exclusively planetary, limited to a single world. The morontia circuits are distinct from, and supplementary to, both physical and spiritual circuits on the transition worlds, and it requires millions of these regulators to energize even a system of mansion worlds like that of Satania.

48:2.14 (543.8) Circuit regulators initiate those changes in material energies which render them subject to the control and regulation of their associates. These beings are morontia power generators as well as circuit regulators. Much as a dynamo apparently generates electricity out of the atmosphere, so do these living morontia dynamos seem to transform the everywhere energies of space into those materials which the morontia supervisors weave into the bodies and life activities of the ascending mortals.

48:2.15 (543.9) 2. *System Co-ordinators.* Since each morontia world has a separate order of morontia energy, it is exceedingly difficult for humans to visualize these spheres. But on each successive transition sphere, mortals will find the plant life and everything else pertaining to the morontia existence progressively modified to correspond with the advancing spiritization of the ascending survivor. And since the energy system of each world is thus individualized, these co-ordinators operate to harmonize and blend such differing power systems into a working unit for the

jedinicu povezanih sfera bilo koje pojedine grupe.

Uzlazni smrtnici postupno napreduju od fizičkog do duhovnog stanja istodobno s progresom iz jednog morontija svijeta na drugi; stoga je potrebno omogućiti postojanje uzlazne skale morontija sfera kao i uzlazne skale morontija oblića.

Kada uzlazni smrtnici prebivališnih svjetova prelaze iz jednog područja na drugo, prijevozni serafi dostavljaju ove smrtnike prijemnicima sustavnih koordinatora naprednijeg svijeta. Ovdje u tim jedinstvenim hramovima u središtu sedamdeset zračućih krila gdje su smještene tranzicijske komore slične dvoranama uskrsnuća na početnom svijetu prijema smrtnika zemaljskog podrijetla, sustavni koordinatori vješto izvršavaju potrebne promjene u obliću stvorenih bića. Ostvarenje ovih ranih izmjena morontija oblića traje nekih sedam dana standardnog vremena.

3. Planetarni Čuvari. Svaki morontija svijet, od prebivališnih sfera do sjedišta svemira, nalazi se pod zaštitom - što se tiče morontija poslova - sedamdeset čuvara. Oni čine lokalno planetarno vijeće vrhovne morontija vlasti. Ovo vijeće snabdijeva morontija materijal za sva uzlazna bića koja slijeću na sfere i odobrava te promjene u obliću stvorenih bića zahvaljujući kojima uzlazni smrtnici mogu preći na sljedeću sferu. Nakon što prođete kroz prebivališne svjetove, oni vas mogu prevesti iz jedne faze morontija života na drugu bez induciranja nesvjestice. Nesvjestica je prisutna samo u prethodnim metamorfozama i kasnijim prijelazima iz jednog svemira u drugi i iz Havone u Raj.

4. Kombinirani Kontrolori. Jedno od tih visoko mehaničkih bića je uvijek stacionirano u središtu svake administrativne jedinice svakog pojedinog morontija svijeta. Kombinirani kontrolori osjetljivi su funkcionalno na fizičke, duhovne i morontijalne energije; i s njima su uvijek povezana dva sustavna koordinatora, četiri regulatora krugova, jedan planetarni čuvar, jedan stabilizator veze i bilo pomoćni snimač ili selektivni razvrstač.

5. Stabilizatori veza. To su regulatori morontija energije u suradnji s fizičkim silama i silama duha svemirskih područja. Oni omogućuju pretvorbu morontija energije u morontija materijal. Cijela organizacija morontija postojanja ovisi o stabilizatorima. Oni usporavaju kruženje energije do te točke gdje može doći do matrijalizacije. Ali ja nemam riječi s kojima mogu usporediti ili ilustrirati službu takvih bića. To je sasvim izvan ljudske mašte.

associated spheres of any particular group.

48:2.16 (543.10) Ascending mortals gradually progress from the physical to the spiritual as they advance from one morontia world to another; hence the necessity for providing an ascending scale of morontia spheres and an ascending scale of morontia forms.

48:2.17 (543.11) When mansion world ascenders pass from one sphere to another, they are delivered by the transport seraphim to the receivers of the system co-ordinators on the advanced world. Here in those unique temples at the center of the seventy radiating wings wherein are the chambers of transition similar to the resurrection halls on the initial world of reception for earth-origin mortals, the necessary changes in creature form are skillfully effected by the system co-ordinators. These early morontia-form changes require about seven days of standard time for their accomplishment.

48:2.18 (544.1) **3. Planetary Custodians.** Each morontia world, from the mansion spheres up to the universe headquarters, is in the custody — as regards morontia affairs — of seventy guardians. They constitute the local planetary council of supreme morontia authority. This council grants material for morontia forms to all ascending creatures who land on the spheres and authorizes those changes in creature form which make it possible for an ascender to proceed to the succeeding sphere. After the mansion worlds have been traversed, you will translate from one phase of morontia life to another without having to surrender consciousness. Unconsciousness attends only the earlier metamorphoses and the later transitions from one universe to another and from Havona to Paradise.

48:2.19 (544.2) **4. Combined Controllers.** One of these highly mechanical beings is always stationed at the center of each administrative unit of a morontia world. A combined controller is sensitive to, and functional with, physical, spiritual, and morontial energies; and with this being there are always associated two system co-ordinators, four circuit regulators, one planetary custodian, one liaison stabilizer, and either an associate registrar or a selective assorter.

48:2.20 (544.3) **5. Liaison Stabilizers.** These are the regulators of the morontia energy in association with the physical and spirit forces of the realm. They make possible the conversion of morontia energy into morontia material. The whole morontia organization of existence is dependent on the stabilizers. They slow down the energy revolutions to that point where physicalization can occur. But I have no terms with which I can compare or illustrate the ministry of such beings. It is quite beyond human imagination.

6. *Selektivni razvrstači.* Kako napredujete iz jedne klase ili faze morontija svijeta u drugu, vaše obličje mora biti podešeno ili usklađeno, a to je zadatak selektivnih razvrstača da vas progresivno sinkroniziraju sa morontija životom.

Dok su osnovni morontija oblici života i materije identični od prvog prebivališnog svijeta do posljednje svemirske tranzicijske sfere, postoji funkcionalna progresija koja se postupno proteže od materijalne do duhovne. Vaša prilagodba na ove u osnovi jedinstvene, ali sukcesivno sve naprednije i poduhovljenije tvorevine ostvaruje se ovim selektivnim re-kodiranjem. Takva prilagodba u mehanizmu ličnosti svodi se na novo stvaranje, bez obzira na to što zadržavate svoje staro morontija obličje.

Vi se više puta morate podvrgnuti ispitivanju ovih ispitivača, a čim registrirate odgovarajuće duhovno postignuće, rado će vam potvrditi naprednije stanje. Ove progresivne promjene rezultiraju promijenjivim reakcijama na morontija okoliš, kao što su promjene u zahtjevima za hranu i brojne druge osobne prakse.

Selektivni razvrstači pored toga obavljaju vrijednu službu pri grupiranju morontija ličnosti u svrhu studijskih, nastavnih i drugih projekata. Oni, naravno, odabiru one koji će najbolje funkcionirati u ovim privremenim grupama.

7. *Pomoćni Snimači.* Morontija svijet ima svoje snimače, koji služe u suradnji sa snimačima duha u nadzoru i skrbništvu nad evidencijama i drugim podacima autohtonih morontija tvorevina. Morontija zapisi su dostupni svim redovima ličnosti.

Sva morontija tranzicijska područja su dostupna podjednako materijalnim bićima i bićima duha. Kao morontija progresivna bića ostat ćete u punom kontaktu s materijalnim svijetom i sa materijalnim ličnostima, dok ćete se sve više razlikovati i bratimiti s duhovnim bićima; a u vrijeme odlaska iz morontija režima, moći ćete vidjeti sve redove duhova osim nekoliko viših vrsta kao što su Osamljeni Glasnici.

3. MORONTIJA PRATITELJI

Ova domaća bića prebivališnih i morontija svjetova su potomci Majčinskog Duha lokalnog svemira. Oni su stvoreni s vremena na vrijeme u skupinama od sto tisuća, a u Nebadonu trenutno ima više od sedamdeset milijardi tih jedinstvenih bića.

48:2.21 (544.4) 6. *Selective Assorters.* As you progress from one class or phase of a morontia world to another, you must be re-keyed or advance-tuned, and it is the task of the selective assorters to keep you in progressive synchrony with the morontia life.

48:2.22 (544.5) While the basic morontia forms of life and matter are identical from the first mansion world to the last universe transition sphere, there is a functional progression which gradually extends from the material to the spiritual. Your adaptation to this basically uniform but successively advancing and spiritizing creation is effected by this selective re-keying. Such an adjustment in the mechanism of personality is tantamount to a new creation, notwithstanding that you retain the same morontia form.

48:2.23 (544.6) You may repeatedly subject yourself to the test of these examiners, and as soon as you register adequate spiritual achievement, they will gladly certify you for advanced standing. These progressive changes result in altered reactions to the morontia environment, such as modifications in food requirements and numerous other personal practices.

48:2.24 (544.7) The selective assorters are also of great service in the grouping of morontia personalities for purposes of study, teaching, and other projects. They naturally indicate those who will best function in temporary association.

48:2.25 (544.8) 7. *Associate Registrars.* The morontia world has its own recorders, who serve in association with the spirit recorders in the supervision and custody of the records and other data indigenous to the morontia creations. The morontia records are available to all orders of personalities.

48:2.26 (545.1) All morontia transition realms are accessible alike to material and spirit beings. As morontia progressors you will remain in full contact with the material world and with material personalities, while you will increasingly discern and fraternize with spirit beings; and by the time of departure from the morontia regime, you will have seen all orders of spirits with the exception of a few of the higher types, such as Solitary Messengers.

3. MORONTIA COMPANIONS

48:3.1 (545.2) These hosts of the mansion and morontia worlds are the offspring of a local universe Mother Spirit. They are created from age to age in groups of one hundred thousand, and in Nebadon there are at present over seventy billion of these unique beings.

Morontija Pratitelji su osposobljeni za službu zahvaljujući treningu koji primaju od Melkizedeka na posebnom planetu u blizini Salvingtona; oni ne prolaze kroz središnje škole Melkizedeka. U službi se kreću u rasponu od najnižih prebivališnih svjetova sustava do najviših studijskih sfera Salvingtona, ali rijetko se mogu susresti na naseljenim svjetovima. Oni služe pod općim nadzorom Božjih Sinova i pod neposrednim usmjeravanjem Melkizedeka.

Morontija Pratitelji održavaju deset tisuća sjedišta u lokalnom svemiru - na svakom od prvih prebivališnih svjetova lokalnih sustava. Oni su gotovo potpuno samoupravni red i općenito su inteligentna i vjerna skupina bića; ali s vremena na vrijeme, u vezi sa određenim nesretnim nebeskim previranjima, poznati su slučajevi njihova skretanja s puta. Tisuće tih korisnih stvorenja su se izgubili u vrijeme pobune Lucifera u Sataniji. Vaš lokalni sustav sada ima svoju punu kvotu ovih bića, a gubitak u Luciferovoj pobuni je tek nedavno nadopunjen.

Postoje dvije različite vrste Morontija Pratitelja; jedan tip je agresivan, a drugi pasivan, ali inače oni su ravnopravni u statusu. Oni nisu seksualna stvorenja, ali oni manifestiraju dirljivo lijepu uzajamnu ljubav. I dok se teško može reći da su druželjubivi u materijalnom (ljudskom) smislu, oni su vrlo bliski rođaci ljudskih rasa iz reda stvorenih bića. Srednja bića svjetova su vaši najbliži rođaci; za njima slijede morontijakerubini, a nakon njih Morontija Pratitelji.

Ovi pratitelji su dirljivo ljubazna i šarmantno društvena bića. Oni posjeduju individualne ličnosti i kada ih sretnete na prebivališnim svjetovima, nakon što ih budete naučili prepoznati kao klasu, uskoro ćete raspoznati njihovu individualnost. Smrtnici svi sliče jedan drugom; u isto vrijeme svaki od vas posjeduje posebnu i prepoznatljivu ličnost.

Djelomično razumijevanje prirode rada tih Morontija Pratitelja možete izvesti iz sljedeće klasifikacije njihovih aktivnosti u lokalnom sustavu:

1. *Čuvari hodočasnika* ne rade na određenim dužnostima u suradnji s morontija progresivnim osobama. Ovi pratitelji su odgovorni za cijelu morontija karijeru, te su stoga koordinatori rada svih drugih morontija i tranzicijskih služitelja.

2. *Hodočasnički Pratitelji i Slobodni Pomoćnici*. To su društveni pratitelji novih pridošlica na prebivališnim svjetovima. Jedan od njih zasigurno će biti vama na raspolaganju kada se probudite na početnom prebivališnom svijetu iz prvog tranzitnog počinaka u vremenu, nakon

48:3.2 (545.3) Morontia Companions are trained for service by the Melchizedeks on a special planet near Salvington; they do not pass through the central Melchizedek schools. In service they range from the lowest mansion worlds of the systems to the highest study spheres of Salvington, but they are seldom encountered on the inhabited worlds. They serve under the general supervision of the Sons of God and under the immediate direction of the Melchizedeks.

48:3.3 (545.4) The Morontia Companions maintain ten thousand headquarters in a local universe — on each of the first mansion worlds of the local systems. They are almost wholly a self-governing order and are, in general, an intelligent and loyal group of beings; but every now and then, in connection with certain unfortunate celestial upheavals, they have been known to go astray. Thousands of these useful creatures were lost during the times of the Lucifer rebellion in Satania. Your local system now has its full quota of these beings, the loss of the Lucifer rebellion having only recently been made up.

48:3.4 (545.5) There are two distinct types of Morontia Companions; one type is aggressive, the other retiring, but otherwise they are equal in status. They are not sex creatures, but they manifest a touchingly beautiful affection for one another. And while they are hardly companionate in the material (human) sense, they are very close of kin to the human races in the order of creature existence. The midway creatures of the worlds are your nearest of kin; then come the morontia cherubim, and after them the Morontia Companions.

48:3.5 (545.6) These companions are touchingly affectionate and charmingly social beings. They possess distinct personalities, and when you meet them on the mansion worlds, after learning to recognize them as a class, you will soon discern their individuality. Mortals all resemble one another; at the same time each of you possesses a distinct and recognizable personality.

48:3.6 (545.7) Something of an idea of the nature of the work of these Morontia Companions may be derived from the following classification of their activities in a local system:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrim Guardians* are not assigned to specific duties in their association with the morontia progressors. These companions are responsible for the whole of the morontia career and are therefore the co-ordinators of the work of all other morontia and transition ministers.

48:3.8 (545.1) 2. *Pilgrim Receivers and Free Associators*. These are the social companions of the new arrivals on the mansion worlds. One of them will certainly be on hand to welcome you when you awaken on the initial mansion world from the first transit sleep of time, when you

iskustva uskrснуća iz smrti tijela u morontija život. A od vremena kad vas oni službeno pozdrave i izraze vam dobrodošlicu nakon buđenja, do onoga dana kad budete napustili lokalne svemire kao bića prvog stupnja duha, ti Morontija Pratitelji će uvijek biti s vama.

Pratitelji nisu pripojeni trajno pojedinim osobama. Uzlazni smrtnici nekog prebivališnog svijeta mogu imati različite suputnike pri svakoj od nekoliko uzastopnih faza ili pak mogu dugo biti bez njih. Sve ovisi o uvjetima i opskrbi pratitelja koji su na raspolaganju.

3. *Mnoštva Nebeskih Posjetitelja.* Ta milostiva stvorenja su posvećena zabavi nadljudskih skupina studenata i drugih nebeskih posjetitelja koji imaju priliku da borave na prijelaznim svjetovima. Imat ćete dovoljno prilike za posjetu bilo kojeg područja koje iskustveno postignete. Studentima koji dolaze u posjetu dopušteno je posjetiti sve naseljene planete, čak i one koji su u izolaciji.

4. *Koordinatori i Direktori Veza.* Ti pratitelji su posvećeni olakšavanju morontija odnosa i sprječavanju zbunjenosti. Oni su instruktori društvenog ponašanja i morontija napretka, pokrovitelji nastave i drugih grupnih aktivnosti među uzlaznim smrtnicima. Oni održavaju opsežna područja u kojima okupljaju svoje učenike, a s vremena na vrijeme angažiraju nebeske obrtnike i upravitelje rasonode u svojim programima. Kako budete sve više napredovali, vi ćete doći u intimni kontakt s tim pratiteljima i iznimno ćete zavoljeti obje skupine. To je pitanje slučaja da li ćete biti povezani sa agresivnim ili pasivnim tipom pratitelja.

5. *Tumači i prevoditelji.* Tijekom rane morontija karijere morat ćete često pribjegavati upotrebi tumača i prevoditelja. Oni znaju i govore sve jezike lokalnog svemira; oni su lingvisti svemirskih domena.

Nećete učiti nove jezike automatski; naučit ćete jezik tamo onako kako ga učite i ovdje, a ova briljantna bića će biti vaši nastavnici jezika. Prvi predmet studija na prebivališnim svjetovima bit će jezik Satanije, a zatim jezik Nebadona. I dok budete ovladavali novim jezicima, Morontija Pratitelji će vam biti učinkoviti tumači i strpljivi prevoditelji. Vi nikada nećete naići na bilo kojeg posjetitelja ovih svjetova, a da se neki Morontija Pratitelj ne ponudi da posluži kao prevoditelj.

6. *Nadzornici izleta i rasonode.* Ovi pratitelji će biti uz vas na dužim izletima na sjedišnim

experience the resurrection from the death of the flesh into the morontia life. And from the time you are thus formally welcomed on awakening to that day when you leave the local universe as a first-stage spirit, these Morontia Companions are ever with you.

48:3.9 (546.1) Companions are not assigned permanently to individuals. An ascending mortal on one of the mansion or higher worlds might have a different companion on each of several successive occasions and again might go for long periods without one. It would all depend on the requirements and also on the supply of companions available.

48:3.10 (546.1) 3. *Hosts to Celestial Visitors.* These gracious creatures are dedicated to the entertainment of the superhuman groups of student visitors and other celestials who may chance to sojourn on the transition worlds. You will have ample opportunity to visit within any realm you have experientially attained. Student visitors are allowed on all inhabited planets, even those in isolation.

48:3.11 (546.1) 4. *Co-ordinators and Liaison Directors.* These companions are dedicated to the facilitation of morontia intercourse and to the prevention of confusion. They are the instructors of social conduct and morontia progress, sponsoring classes and other group activities among the ascending mortals. They maintain extensive areas wherein they assemble their pupils and from time to time make requisition on the celestial artisans and the reversion directors for the embellishment of their programs. As you progress, you will come in intimate contact with these companions, and you will grow exceedingly fond of both groups. It is a matter of chance as to whether you will be associated with an aggressive or a retiring type of companion.

48:3.12 (546.1) 5. *Interpreters and Translators.* During the early mansonia career you will have frequent recourse to the interpreters and the translators. They know and speak all the tongues of a local universe; they are the linguists of the realms.

48:3.13 (546.1) You will not acquire new languages automatically; you will learn a language over there much as you do down here, and these brilliant beings will be your language teachers. The first study on the mansion worlds will be the tongue of Satania and then the language of Nebadon. And while you are mastering these new tongues, the Morontia Companions will be your efficient interpreters and patient translators. You will never encounter a visitor on any of these worlds but that some one of the Morontia Companions will be able to officiate as interpreter.

48:3.14 (546.1) 6. *Excursion and Reversion Supervisors.* These companions will accompany

sferama i okolnim svjetovima prijelazne kulture. Oni planiraju, provode i nadziru sve takve pojedinačne i skupne ture na sustavnim svjetovima obuke i kulture.

7 .Područni i građevinski skrbnici. Čak i materijalne i morontija građevine rastu u savršenstvu i raskoši kako budete više napredovali u svojoj karijeri na prebivališnim svjetovima. Kao pojedincima i kao grupama dopušteno vam je izvršiti određene promjene u u prebivalištima koja vam budu dodijeljena za boravak na različitim prebivališnim svjetovima. Mnoge aktivnosti tih sfera odvijaju se na otvorenom prostoru u različito određenim krugovima, kvadratima i trokutima. Većina prebivališnih svjetova su strukture bez krova, veličanstveno izgrađene zidine s finim ukrasima. Zbog klimatskih i drugih fizičkih uvjeta koji prevladavaju na arhitektonskim svjetovima, krovovi su u potpunosti nepotrebni.

Ti čuvari prijelaznih faza uzlaznog života imaju najvišu riječ pri upravljanju morontija poslova. Oni su stvoreni za poslove koje obavljaju i do ostvarenja Vrhovnog Bića, oni će ostati Morontija Pratitelji; nikada ne obavljaju druge poslove.

Kad se sustavi i svemiri utemelje u svjetlu i životu, ovi prebivališni svjetovi prestaju funkcionirati kao prijelazne sfere morontija treninga. Sve više i više finalista započinju novi režim treninga, koji je naočigled dizajniran za prevođenje kozmičke svijesti iz sadašnje razine velikog svemira u buduće vanjske svemire. Morontija Pratitelji su predodređeni da funkcioniraju sve više u suradnji s finalistima i na brojnim drugim domenama koje trenutno nisu otkrivene na Urantiji.

Možete prognozirati da će ta bića vjerojatno mnogo pridonijeti vašem uživanju na prebivališnim svjetovima, bez obzira da li tu provedete dugo ili kratko vrijeme. A vi ćete i dalje uživati sa njima sve do Salvingtona. Oni nisu, tehnički, nužni za bilo koji dio vašeg iskustva preživljavanja. Možete doći u Salvington bez njih, ali oni bi vam jako nedostajali. Oni su osobni luksuz prilikom vaše uzlazne karijere u lokalnom svemiru.

4. DIREKTORI RAZONODE

Radost, veselje i smijeh su jednako univerzalni kao i glazba. Tu je morontijalni i duhovni ekvivalent veselja i smijeha. Uzlazni smrtni život podjednako je podijeljen između rada i igre - slobode od dužnosti.

you on the longer trips to the headquarters sphere and to the surrounding worlds of transition culture. They plan, conduct, and supervise all such individual and group tours about the system worlds of training and culture.

48:3.15 (546.1) 7. Area and Building Custodians.

Even the material and morontia structures increase in perfection and grandeur as you advance in the mansonia career. As individuals and as groups you are permitted to make certain changes in the abodes assigned as headquarters for your sojourn on the different mansion worlds. Many of the activities of these spheres take place in the open enclosures of the variously designated circles, squares, and triangles. The majority of the mansion world structures are roofless, being enclosures of magnificent construction and exquisite embellishment. The climatic and other physical conditions prevailing on the architectural worlds make roofs wholly unnecessary.

48:3.16 (547.1) These custodians of the transition phases of ascendant life are supreme in the management of morontia affairs. They were created for this work, and pending the factualization of the Supreme Being, always will they remain Morontia Companions; never do they perform other duties.

48:3.17 (547.2) As systems and universes are settled in light and life, the mansion worlds increasingly cease to function as transition spheres of morontia training. More and more the finaliters institute their new training regime, which appears to be designed to translate the cosmic consciousness from the present level of the grand universe to that of the future outer universes. The Morontia Companions are destined to function increasingly in association with the finaliters and in numerous other realms not at present revealed on Urantia.

48:3.18 (547.3) You can forecast that these beings are probably going to contribute much to your enjoyment of the mansion worlds, whether your sojourn is to be long or short. And you will continue to enjoy them all the way up to Salvington. They are not, technically, essential to any part of your survival experience. You could reach Salvington without them, but you would greatly miss them. They are the personality luxury of your ascending career in the local universe.

4. THE REVERSION DIRECTORS

48:4.1 (547.4) Joyful mirth and the smile-equivalent are as universal as music. There is a morontial and a spiritual equivalent of mirth and laughter. The ascendant life is about equally divided between work and play — freedom from assignment.

Nebesko opuštanje i nadljudski humor bito se razlikuju od njihovih ljudskih analoga, ali mi se zapravo svi opuštam u obje ove aktivnosti; i oni doista pružaju nama, u našoj trenutnoj fazi postojanja, to što idealan humor pruža vama na Urantiji. Morontija Pratitelji su vješti organizatori igara, a njima u većini slučajeva vješto pomažu direktori razonode.

Vjerojatno najbolje možete razumjeti rad direktora razonode ako ih usporedite sa višim redovima vaših humorista na Urantiji, ali to je izuzetno grub i pomalo nesretan pokušaj ilustracije rada tih direktora razonode i opuštanja, tih služitelja uzvišenog humora morontija svjetova i domena duha.

U razmatranju humora duha, prvo se trebamo osvrnuti na to što on nije. Humor duha nije nikada povezan sa ismijavanjem nesrećnih slučajeva, slabosti i zabluda. Niti je to bogohulje pravednosti i slave božanstva. Naš humor obuhvaća tri opće razine cijenjenja:

1. *Šaljiva podsjećanja*. Pošalice koje rastu iz sjećanja na prošle epizode čovjekove iskustvene borbe, patnje, a ponekad i strepnje, kao i povremene glupave i djetinjaste tjeskobe. Za nas, ova faza humora proizlazi iz dubokog i trajnog poštivanja sposobnosti za prisjećanje prošlih događaja koji mogu začiniti aromu i na druge načine olakšati teške terete današnjice.

2. *Trenutni humor*. Besmislenost mnogo toga što nam često uzrokuje veliku zabrinutost, radost u otkrivanju nevažnosti mnogih naših ozbiljnih osobnih anksioznosti. Mi smo najzahvalniji ovoj fazi humora kad nam ona pomogne olakšati svakodnevne tjeskobe prizivanjem u svijest budućih sigurnosti.

3. *Proročka radost*. Smrtnicima nije lako zamisliti ovu fazu humora, ali mi nalazimo neobično zadovoljstvo u uvjerenju "da sve zajedno vodi dobru" - za duhove i morontija bića, kao i za smrtnike. Ovaj aspekt nebeskog humora proizrasta iz naše vjere u brižnu skrb naših nadređenih i božansku stabilnost naših Vrhovnih Direktora.

Ali direktori prisjećanja nebeskih domena se ne brinu isključivo za prikaz visokog humora različitih vrsta inteligentnih bića; oni se također bave preusmjeravanjem, duhovnim rekreacijama i morontija razonodom. A s tim u vezi su u srdačnoj suradnji sa nebeskim majstorima.

Direktori prisjećanja nisu stvorena bića; oni su regrutirani iz korpusa bića koji se proteže od

48:4.2 (547.5) Celestial relaxation and superhuman humor are quite different from their human analogues, but we all actually indulge in a form of both; and they really accomplish for us, in our state, just about what ideal humor is able to do for you on Urantia. The Morontia Companions are skillful play sponsors, and they are most ably supported by the reversion directors.

48:4.3 (547.6) You would probably best understand the work of the reversion directors if they were likened to the higher types of humorists on Urantia, though that would be an exceedingly crude and somewhat unfortunate way in which to try to convey an idea of the function of these directors of change and relaxation, these ministers of the exalted humor of the morontia and spirit realms.

48:4.4 (547.7) In discussing spirit humor, first let me tell you what it is *not*. Spirit jest is never tinged with the accentuation of the misfortunes of the weak and erring. Neither is it ever blasphemous of the righteousness and glory of divinity. Our humor embraces three general levels of appreciation:

48:4.5 (547.8) 1. *Reminiscent jests*. Quips growing out of the memories of past episodes in one's experience of combat, struggle, and sometimes fearfulness, and oftentimes foolish and childish anxiety. To us, this phase of humor derives from the deep-seated and abiding ability to draw upon the past for memory material with which pleasantly to flavor and otherwise lighten the heavy loads of the present.

48:4.6 (548.1) 2. *Current humor*. The senselessness of much that so often causes us serious concern, the joy at discovering the unimportance of much of our serious personal anxiety. We are most appreciative of this phase of humor when we are best able to discount the anxieties of the present in favor of the certainties of the future.

48:4.7 (548.2) 3. *Prophetic joy*. It will perhaps be difficult for mortals to envisage this phase of humor, but we do get a peculiar satisfaction out of the assurance "that all things work together for good" — for spirits and morontians as well as for mortals. This aspect of celestial humor grows out of our faith in the loving overcare of our superiors and in the divine stability of our Supreme Directors.

48:4.8 (548.3) But the reversion directors of the realms are not concerned exclusively with depicting the high humor of the various orders of intelligent beings; they are also occupied with the leadership of diversion, spiritual recreation and morontia entertainment. And in this connection they have the hearty co-operation of the celestial artisans.

48:4.9 (548.4) The reversion directors themselves are not a created group; they are a recruited corps

domaćih bića Havone od glasničkog mnoštva prostora i služiteljskih duhova vremena, te do morontija progresivnih bića iz evolucijskih svjetova. Svi su volonteri koji se odaju radu i koji pomažu svojim bližnjima u ostvarivanju promjene mišljenja i relaksacije uma i kao takvi su od najviše pomoći u oporavaku iscrpljenih rezervi energije.

Kada se bića nađu djelomično iscrpljena naporima postignuća i dok čekaju na prijem novih energetskih rezervi, ugodno je prizvati u sjećanje aktivnosti prijašnjih dana i dobi. *Bića doživljavaju relaksaciju kad prizovu u sjećanje rana iskustava svoje rase ili reda.* I upravo iz tog razloga ovi umjetnici nose naziv direktori prisjećanja - oni pomažu u prizivanju u sjećanje negdašnjih stadija i manje iskusnih faza bića.

Sva bića uživaju u ovoj vrsti prisjećanja osim onih koja su rođena kao Stvoritelji i koja se kao takva automatski samopodmlađuju, kao i neke visoko specijalizirane vrste stvorenja kao što su centri snage i fizički kontrolori koji su uvijek i vječno temeljito poslovni u svim svojim reakcijama. Ova povremena popuštanja napetosti funkcionalne dužnosti su sastavni dio života na svim svjetovima širom svemira nad svemirima, ali ne i na Rajskom Otoku. Bića koja vuku porijeklo sa središnjeg prebivališta nisu u stanju izgubiti energiju, tako da im ne treba re-energiziranje. Takva bića vječnog Rajskog savršenstva ne mogu prizvati u sjećanje evolucijska iskustva.

Većini nas koji smo prošli kroz niže stupnjeve egzistencije ili kroz progresivne razine uspona naše vrste, osvježavajuće je i u nekoj mjeri zabavno kada se osvrnemo na neke epizode našeg ranog iskustva. Mi nalazimo smirenost u razmatranju prošlih događaja našeg života koji su se zadržali u sjećanju kao posjedi uma. Budućnost znači borbu i napredovanje; ona govori o radu, trudu i postignuću; ali prošlost odiše stvarima koje su već svladane i ostvarene; kontemplacija prošlosti dopušta opuštanje i taj bezbrižni pregled događaja izaziva veselje duha i morontija stanje uma koje graniči sa veseljem.

Čak i smrtni humor je najsrdaniji kada opisuje epizode onih koji su tek malo ispod našeg trenutnog razvojnog stanja ili kada prikazuje one koji su navodno napredniji od nas kako se spitiču o iskustva koja su obično povezana s takozvanim nižim stadijima. Vi sa Urantije ste dopustili da se mnogo toga što je u isto vrijeme vulgarno i neljubazano pomiješa sa vašim humorom, ali sve u svemu vam možemo čestitati na relativno

embracing beings ranging from the Havona natives down through the messenger hosts of space and the ministering spirits of time to the morontia progressors from the evolutionary worlds. All are volunteers, giving themselves to the work of assisting their fellows in the achievement of thought change and mind rest, for such attitudes are most helpful in recuperating depleted energies.

48:4.10 (548.5) When partially exhausted by the efforts of attainment, and while awaiting the reception of new energy charges, there is agreeable pleasure in living over again the enactments of other days and ages. *The early experiences of the race or the order are restful to reminisce.* And that is exactly why these artists are called reversion directors — they assist in reverting the memory to a former state of development or to a less experienced status of being.

48:4.11 (548.6) All beings enjoy this sort of reversion except those who are inherent Creators, hence automatic self-rejuvenators, and certain highly specialized types of creatures, such as the power centers and the physical controllers, who are always and eternally thoroughly businesslike in all their reactions. These periodic releases from the tension of functional duty are a regular part of life on all worlds throughout the universe of universes but not on the Isle of Paradise. Beings indigenous to the central abode are incapable of depletion and are not, therefore, subject to re-energizing. And with such beings of eternal Paradise perfection there can be no such reversion to evolutionary experiences.

48:4.12 (548.7) Most of us have come up through lower stages of existence or through progressive levels of our orders, and it is refreshing and in a measure amusing to look back upon certain episodes of our early experience. There is a restfulness in the contemplation of that which is old to one's order, and which lingers as a memory possession of the mind. The future signifies struggle and advancement; it bespeaks work, effort, and achievement; but the past savors of things already mastered and achieved; contemplation of the past permits of relaxation and such a carefree review as to provoke spirit mirth and a morontia state of mind verging on merriment.

48:4.13 (548.8) Even mortal humor becomes most hearty when it depicts episodes affecting those just a little beneath one's present developmental state, or when it portrays one's supposed superiors falling victim to the experiences which are commonly associated with supposed inferiors. You of Urantia have allowed much that is at once vulgar and unkind to become confused with your humor, but on the whole, you are to be

istančanom smislu za humor. Neke od vaših rasa imaju bogatu žicu duhovitosti i ona im uveliko pomaže u njihovoj zemaljskoj karijeri. Očigledno ste primili mnogo duhovitosti od Adamičke baštine, mnogo više od smisla za glazbu ili umjetnost.

Cijela Satanija, za vrijeme igara, u dane kada se njezini stanovnici osvrću na osvježavajuća sjećanja na niže stupnjeve postojanja, izvlači pouku iz ugodnog humora ovog korpusa direktora prisjećanja sa Urantije. Smisao za humor nebeskih ličnosti je uvijek sa nama, čak i kada obavljamo najteže zadaće. Ona pomaže da se izbjegne prerazvijenost osjećaja vlastite važnosti. Ali mi se ne prepuštamo mašti bez kontrole ili kako vi to zovete "dobrom provodu," osim kad smo na odmoru od ozbiljnih zadataka naših individualnih redova.

Kada se nađemo u iskušenju veličati osjećaj vlastite važnosti, ako na trenutak zastanemo i promotrimo beskonačnu veličinu i raskoš naših Stvoritelja, naš osjećaj vlastitog veličanja postaje uzvišeno blesav, ako ne i smiješan. Jedna od funkcija humora je da pomogne svima nama da se uzimamo manje ozbiljno. *Humor je božanski lijek za veličanje ega.*

Potreba za opuštanjem i humor prisjećanja najveći su u tim vrstama uzlaznih bića koja su podvrgnuta kontinuiranom stresu u borbi za progres. Dvije krajnosti života imaju malo potrebe za duhovitim prisjećanjem. Primitivni ljudi nemaju kapaciteta za njega, a bića Rajskog savršenstva nemaju potrebe za njim. Havonski starosjedioci su radosna i uzbudljiva skupina iznimno sretnih ličnosti. Na Raju kvaliteta bogoslužja je tako visoka da tu nema potrebe za aktivnostima prisjećanja. No, među onima koji su počeli svoju karijeru daleko ispod cilja Rajskog savršenstva, mnogo je prostora za službu direktora prisjećanja.

Što je naprednija smrtna vrsta, to je veći stres i veći kapacitet za humor kao i potreba za njim. U svijetu duha vrijedi suprotno: Što se više uspinjemo, manje je potrebe za razonodnim prizivanjem u sjećanje prošlih iskustava. No ako se spustimo niže na skali života duha od Raja do andeoskog mnoštva, postoji sve veća potreba za ulogom šaljivosti i službom veselja. Ona bića kojima najviše treba osvježenje periodične razonode prisjećanjem na intelektualni status prethodnih iskustava su viši redovi ljudskih rasa, morontija bića, anđeli i Materijalni Sinovi, zajedno sa svim sličnim tipovima ličnosti.

Humor bi trebao funkcionirati kao automatski sigurnosni ventil kako bi se spriječilo stvaranje prekomjernog pritiska zbog monotonije mukotrpne i ozbiljne samo-analize u spoju sa

congratulated on a comparatively keen sense of humor. Some of your races have a rich vein of it and are greatly helped in their earthly careers thereby. Apparently you received much in the way of humor from your Adamic inheritance, much more than was secured of either music or art.

48.4.14 (549.1) All Satania, during times of play, those times when its inhabitants refreshingly resurrect the memories of a lower stage of existence, is edified by the pleasant humor of a corps of reversion directors from Urantia. The sense of celestial humor we have with us always, even when engaged in the most difficult of assignments. It helps to avoid an overdevelopment of the notion of one's self-importance. But we do not give rein to it freely, as you might say, "have fun," except when we are in recess from the serious assignments of our respective orders.

48.4.15 (549.2) When we are tempted to magnify our self-importance, if we stop to contemplate the infinity of the greatness and grandeur of our Makers, our own self-glorification becomes sublimely ridiculous, even verging on the humorous. One of the functions of humor is to help all of us take ourselves less seriously. *Humor is the divine antidote for exaltation of ego.*

48.4.16 (549.3) The need for the relaxation and diversion of humor is greatest in those orders of ascendant beings who are subjected to sustained stress in their upward struggles. The two extremes of life have little need for humorous diversions. Primitive men have no capacity therefor, and beings of Paradise perfection have no need thereof. The hosts of Havona are naturally a joyous and exhilarating assemblage of supremely happy personalities. On Paradise the quality of worship obviates the necessity for reversion activities. But among those who start their careers far below the goal of Paradise perfection, there is a large place for the ministry of the reversion directors.

48.4.17 (549.4) The higher the mortal species, the greater the stress and the greater the capacity for humor as well as the necessity for it. In the spirit world the opposite is true: The higher we ascend, the less the need for the diversions of reversion experiences. But proceeding down the scale of spirit life from Paradise to the seraphic hosts, there is an increasing need for the mission of mirth and the ministry of merriment. Those beings who most need the refreshment of periodic reversion to the intellectual status of previous experiences are the higher types of the human species, the morontians, angels, and the Material Sons, together with all similar types of personality.

48.4.18 (549.5) Humor should function as an automatic safety valve to prevent the building up of excessive pressures due to the monotony of sustained and serious self-contemplation in

intenzivnom borbom za razvojni napredak i plemenito postignuće. Humor također igra ulogu pri smanjenju šoka neočekivanog impakta činjenice ili istine, krute nepopustljive činjenice i fleksibilne i uvijek žive istine. Smrtna ličnost, koja nikada ne može biti sigurna što će susresti na svom putu, kroz humor brzo shvaća - vidi poentu i postiže uvid - u neočekivanu prirodu situacije bilo da se radi o činjenici ili istini.

Dok je humor Urantije veoma sirov i uglavnom nema umjetničkih kvaliteta, on igra vrijednu ulogu kao zdravstveno osiguranje i kao osloboditelj emocionalnog pritiska, čime se sprječava štetna napetost i preozbiljna samo-analiza. Humor i igre - opuštanje - nikada nisu reakcije progresivnih napora; uvijek su odjeci prisjećanja, prizivanja u sjećanje prošlosti. Čak i na Urantiji i u vašem trenutnom stadiju, uvijek nalazite osvježanje kad za kratko vrijeme možete obustaviti napore svojih novijih i viših intelektualnih nastojanja i vratiti se jednostavnijim angažmanima vaših predaka.

Načela Urantijinog načina igranja filozofski počinjavu na zdravim principima i nastaviti će se primjenjivati naviše, kroz vaš uzlazni život, kroz krugove Havone i do vječnih obala Raja. Kao uzlazna bića vi ste u posjedu osobnih sjećanja na sve bivše i niže egzistencije, a bez takvog identiteta i sjećanja na prošlost ne bi bilo osnova za humor sadašnjosti, bilo smrtnog smijeha ili morontija veselja. To podsjećanje na dosadašnja iskustva pruža temelje za sadašnju razonodu i zabavu. I tako ćete uživati u nebeskim ekvivalentima vašeg zemaljskog humora cijelim putem prema gore kroz svoje duge karijere koje isprva imaju morontija prirodu, a koje zatim postaju sve duhovnije. A taj dio Boga (Ispravljač) koji postaje vječni dio ličnosti uzlaznog smrtnika doprinosi prizvuke božanstvenosti radosnim izrazima, čak i duhovnog smijeha, uzlaznih bića vremena i prostora.

5. UČITELJI PREBIVALIŠNIH SVJETOVA

Učitelji Prebivališnih Svjetova su korpus napuštenih, ali proslavljenih kerubina i sanobima. Kad hodočasnik vremena napreduje iz svijeta kušnji u prostoru na prebivališne svjetove i s njima povezane svjetove morontija obuke, on se nalazi u pratnji svojih osobnih ili skupnih serafima, čuvara sudbine. U svijetu smrtnog postojanja serafima vješto pomažu kerubini i sanobimi; ali nakon oslobođanja njihovih smrtnih šticećenika od okova tijela i započinjanja uzlazne karijere, nakon početka postmaterialnog ili morontija života, prateći serafimi nemaju daljnje potrebe za

association with the intense struggle for developmental progress and noble achievement. Humor also functions to lessen the shock of the unexpected impact of fact or of truth, rigid unyielding fact and flexible ever-living truth. The mortal personality, never sure as to which will next be encountered, through humor swiftly grasps — sees the point and achieves insight — the unexpected nature of the situation be it fact or be it truth.

48:4.19 (549.6) While the humor of Urantia is exceedingly crude and most inartistic, it does serve a valuable purpose both as a health insurance and as a liberator of emotional pressure, thus preventing injurious nervous tension and overserious self-contemplation. Humor and play — relaxation — are never reactions of progressive exertion; always are they the echoes of a backward glance, a reminiscence of the past. Even on Urantia and as you now are, you always find it rejuvenating when for a short time you can suspend the exertions of the newer and higher intellectual efforts and revert to the more simple engagements of your ancestors.

48:4.20 (550.1) The principles of Urantian play life are philosophically sound and continue to apply on up through your ascending life, through the circuits of Havona to the eternal shores of Paradise. As ascendant beings you are in possession of personal memories of all former and lower existences, and without such identity memories of the past there would be no basis for the humor of the present, either mortal laughter or morontia mirth. It is this recalling of past experiences that provides the basis for present diversion and amusement. And so you will enjoy the celestial equivalents of your earthly humor all the way up through your long morontia, and then increasingly spiritual, careers. And that part of God (the Adjuster) which becomes an eternal part of the personality of an ascendant mortal contributes the overtones of divinity to the joyous expressions, even spiritual laughter, of the ascending creatures of time and space.

5. THE MANSION WORLD TEACHERS

48:5.1 (550.2) The Mansion World Teachers are a corps of deserted but glorified cherubim and sanobim. When a pilgrim of time advances from a trial world of space to the mansion and associated worlds of morontia training, he is accompanied by his personal or group seraphim, the guardian of destiny. In the worlds of mortal existence the seraphim is ably assisted by cherubim and sanobim; but when her mortal ward is delivered from the bonds of the flesh and starts out on the ascendant career, when the postmaterial or morontia life begins, the attending seraphim has

službom njezinih bivših poručnika, kerubina i sanobima.

Ovi napušteni služeći pomoćnici serafima često primaju poziv u sjedište svemira, gdje prolaze u intimni zagrljaj Svemirskog Majčinskog Duha i onda idu naprijed na područja obuke sustava kao Učitelji Prebivališnih Svjetova. Ovi nastavnici često posjećuju materijalne svjetove i djeluju od najnižih prebivališnih svjetova do najviših obrazovnih sfera povezanih sa svemirskim sjedištem. Na vlastitu inicijativu mogu se vratiti u svoj bivšipridruženi rad sa služećim serafima.

Postoje milijarde za milijardama tih nastavnika u Sataniji, a njihov broj se stalno povećava, jer u većini slučajeva serafimi nastavljaju putovati prema unutra s smrtnicima nakon njihova spajanja s Ispravljačem, dok kerubini i sanobimi ostaju za njima.

Učitelji Prebivališnih Svjetova, kao i većina drugih nastavnika, su napravljeni po narudžbi Melkizedeka. Oni su općenito pod nadzorom Morontija Pratitelja, a kao pojedinci i kao učitelji su pod nadzorom djelujućih čelnika škola ili sfera na kojima mogu raditi kao instruktori.

Ovi napredni kerubini obično rade u parovima kao što su učinili kad su bili spojeni sa serafima. Oni su po prirodi vrlo blizu morontija vrste postojanja i oni su inherentno suosjećajni učitelji uzlaznih smrtnika i najučinkovitije provode program prebivališnih svjetova i morontija obrazovnog sustava.

U školama morontija života ti nastavnici sudjeluju u pojedinačnim, grupnim, klasnim i masovnim nastavama. Na prebivališnim svjetovima takve škole su organizirane u tri opće skupine i sto podjela svake: škole mišljenja, škole osjećaja i škole rada. Kada dođete do zvijezda, postoje dodane škole etike, škole administrativne uprave i škole društvene prilagodbe. Na svjetovima sjedišta svemira imate priliku pohađati škole filozofije, božanstva, i čiste duhovnosti.

One stvari koje ste mogli naučiti na zemlji, ali koje tu niste uspjeli naučiti, moraju biti stečene pod tutorstvom tih vjernih i strpljivih nastavnika. Nema kraljevskih putova, prečica ili lagodnog puta na Raj. Bez obzira na individualne varijacije u počecima rute, trebate savladati lekcije jedne sfere prije nego što nastavite sa drugom; barem je to istina nakon što jednom napustite svijet vašeg rođenja.

Jedna od potreba morontija karijere je trajno iskorjenjivanje iz smrtnih preživjelih takvih

no further need of the ministrations of her former lieutenants, the cherubim and sanobim.

48:5.2 (550.3) These deserted assistants of the ministering seraphim are often summoned to universe headquarters, where they pass into the intimate embrace of the Universe Mother Spirit and then go forth to the system training spheres as Mansion World Teachers. These teachers often visit the material worlds and function from the lowest mansion worlds on up to the highest of the educational spheres connected with the universe headquarters. Upon their own motion they may return to their former associative work with the ministering seraphim.

48:5.3 (550.4) There are billions upon billions of these teachers in Satania, and their numbers constantly increase because, in the majority of instances, when a seraphim proceeds inward with an Adjuster-fused mortal, both a cherubim and a sanobim are left behind.

48:5.4 (550.5) Mansion World Teachers, like most of the other instructors, are commissioned by the Melchizedeks. They are generally supervised by the Morontia Companions, but as individuals and as teachers they are supervised by the acting heads of the schools or spheres wherein they may be functioning as instructors.

48:5.5 (550.6) These advanced cherubim usually work in pairs as they did when attached to the seraphim. They are by nature very near the morontia type of existence, and they are inherently sympathetic teachers of the ascending mortals and most efficiently conduct the program of the mansion world and morontia educational system.

48:5.6 (551.1) In the schools of the morontia life these teachers engage in individual, group, class, and mass teaching. On the mansion worlds such schools are organized in three general groups of one hundred divisions each: the schools of thinking, the schools of feeling, and the schools of doing. When you reach the constellation, there are added the schools of ethics, the schools of administration, and the schools of social adjustment. On the universe headquarters worlds you will enter the schools of philosophy, divinity, and pure spirituality.

48:5.7 (551.2) Those things which you might have learned on earth, but which you failed to learn, must be acquired under the tutelage of these faithful and patient teachers. There are no royal roads, short cuts, or easy paths to Paradise. Irrespective of the individual variations of the route, you master the lessons of one sphere before you proceed to another; at least this is true after you once leave the world of your nativity.

48:5.8 (551.3) One of the purposes of the morontia career is to effect the permanent eradication from the mortal survivors of such animal vestigial traits

životinjskih rudimentarnih osobina kao što su odugovlačenje, dvosmislenost, neiskrenosti, izbjegavanje problema, nepravедnost i traženje prečica. Život na prebivališnim svjetovima rano uči mlade morontija učenike da odgoda i izbjegavanje nemaju smisla. Nakon života u tijelu, vrijeme više nije dostupno kao tehnika za izbjegavanje situacija ili zaobilazanje neugodnih obveza.

Nakon početka službe na najnižim sferama obuke, Učitelji Prebivališnih Svjetova napreduju, u skladu sa svojim iskustvom, kroz obrazovne sfere sustava i zvijezda na svjetove treninga u Salvingtonu. Oni nisu podvrgnuti nikakvoj naročitoj disciplini, prije ili nakon zagrljaja Majčinskog Duha Svemira. Oni su već bili obučeni za svoj rad dok su služili kao anđeoski suradnici na svjetovima sa kojih njihovi učenici na prebivališnim svjetovima vuku porijeklo. Oni su imali stvarno iskustvo s tim napredujućim smrtnicima na naseljenim svjetovima. Oni su praktični i suosjećajni učitelji, mudri i suosjećajni instruktori, sposobni i učinkoviti vodiči. Oni su u potpunosti upoznati s planovima uzlaznih smrtnika i imaju temeljito iskustvo u početnim fazama karijere napredovanja.

Mnogi stariji od tih učitelja, oni koji su dugo služili na svjetovima Salvingtonskog kruga, ponovno primaju zagrljaj Majčinskog Duha Svemira, a iz ovog drugog zagrljaja ti kerubini i sanobimi izlaze sa statusom serafima.

6. MORONTIJA SVIJET SERAFIMA - TRANZICIJSKI SLUŽITELJI

Dok sve vrste anđela, od planetarnih pomagača do vrhovnih serafima, služe na morontija svjetovima, prijelazni službenici se isključivo postavljaju na ove aktivnosti. Ovi anđeli su šesti red anđeoskih poslužitelja, a služba im je posvećena olakšavanju tranzita materijalnih i smrtnih bića iz vremenskog života u tijelu u ranije faze morontija postojanja na sedam prebivališnih svjetova.

Trebate shvatiti da se morontija život uzlaznih smrtnika zapravo pokreće na naseljenim svjetovima kao začecje duše u tom trenutku kada um stvorenja moralnog statusa primi Ispravljač koji je duh. I od tog trenutka, smrtna duša ima potencijal i kapacitet za supersmrtnu funkciju, čak i za priznavanje na višim razinama morontija sfera lokalnog svemira.

Nećete, međutim, biti svjesni tranzicijske službe serafima dok ne postignete prebivališne svjetove, gdje oni rade neumorno za unaprijeđenje

as procrastination, equivocation, insincerity, problem avoidance, unfairness, and ease seeking. The mansion life early teaches the young morontia pupils that postponement is in no sense avoidance. After the life in the flesh, time is no longer available as a technique of dodging situations or of circumventing disagreeable obligations.

48:5.9 (551.4) Beginning service on the lowest of the tarrying spheres, the Mansion World Teachers advance, with experience, through the educational spheres of the system and the constellation to the training worlds of Salvington. They are subjected to no special discipline either before or after their embrace by the Universe Mother Spirit. They have already been trained for their work while serving as seraphic associates on the worlds native to their pupils of mansion world sojourn. They have had actual experience with these advancing mortals on the inhabited worlds. They are practical and sympathetic teachers, wise and understanding instructors, able and efficient guides. They are entirely familiar with the ascendant plans and thoroughly experienced in the initial phases of the progression career.

48:5.10 (551.5) Many of the older of these teachers, those who have long served on the worlds of the Salvington circuit, are re-embraced by the Universe Mother Spirit, and from this second embrace these cherubim and sanobim emerge with the status of seraphim.

6. MORONTIA WORLD SERAPHIM — TRANSITION MINISTERS

48:6.1 (551.6) While all orders of angels, from the planetary helpers to the supreme seraphim, minister on the morontia worlds, the transition ministers are more exclusively assigned to these activities. These angels are of the sixth order of seraphic servers, and their ministry is devoted to facilitating the transit of material and mortal creatures from the temporal life in the flesh on into the early stages of morontia existence on the seven mansion worlds.

48:6.2 (551.7) You should understand that the morontia life of an ascending mortal is really initiated on the inhabited worlds at the conception of the soul, at that moment when the creature mind of moral status is indwelt by the spirit Adjuster. And from that moment on, the mortal soul has potential capacity for supermortal function, even for recognition on the higher levels of the morontia spheres of the local universe.

48:6.3 (552.1) You will not, however, be conscious of the ministry of the transition seraphim until you attain the mansion worlds, where they labor

njihovih smrtnih učenika, djelujući na službenim pozicijama u sljedećih sedam odjela:

1. *Anđeoski Evangelisti*. U trenutku kada budete osvješteni na prebivališnim svjetovima, bit ćete klasificirani kao razvijajući duhovi u evidenciji sustava. Istina, vi još uvijek nećete biti duhovi u stvarnosti, ali više nećete biti smrtna ili materijalna bića; krenućete u karijeru pred-duha i uredno biti primljeni u morontija život.

Na prebivališnim svjetovima anđeoski evangelisti će vam pomoći da mudro odaberete između različitih opcija rute koja vodi prema Edentiji, Salvingtonu, Uversi i Havoni. Ako postoji više jednako poželjnih putova, oni će vam biti predočeni prije nego što će vam biti dopušteno da odaberete onaj koji vam je najpogodniji. Ovi serafi onda daju preporuke dvadeset i četvorici savjetnika na Jeruzemu o tečaju koji će biti najpovoljniji za svaku uzlaznu dušu.

Naravno, nećete imati neograničenu moć izbora svoje budućnosti; ali imat ćete priliku izabrati u granicama onoga što tranzicijski službenici i njihovi nadređeni mudro odrede da je najprikladnije za vašu budućnost postignuća duha. Svijet duha je uređen na principu poštivanja vaše slobodne volje pod uvjetom da odabir nije štetan za vas ili vaše bližnje.

Ovi anđeoski evangelisti posvećeni su navješćanju evanđelja vječne progresije, trijumfa postignuća savršenstva. Na prebivališnim svjetovima oni navješćuju veliki zakon očuvanja i dominacija dobrote: Niti jedan čin dobre nije u potpunosti izgubljen; on može dugo biti osujećen, ali nikada u cijelosti poništen, a njegova vječna moć ovisi o mjeri božanstvenosti njegove motivacije.

Čak i na Urantiji oni savjetuju ljudske učitelje istine i pravednosti da se pridržavaju propovijedanja "Božje dobrote, koja dovodi pokajanje," proglašavanja "Božje ljubavi, koja izgoni sav strah." Tako su ove istine proglašene na svijetu:

Bogovi su pazitelj moj, neću ja zalutati;

Rame uz rame vodi me poljanama zelenim i krijepe mi dušu životom vječnim.

Ja neću, u ovoj Božanskoj Prisutnosti, oskudijevati u hrani i u vodi.

Pa da mi je i dolinom nesigurnosti poći ili se popeti u svjetove sumnje,

Da mi je krenuti u osamljenosti ili sa bližnjima poput mene,

untiringly for the advancement of their mortal pupils, being assigned for service in the following seven divisions:

48:6.4 (552.2) 1. *Seraphic Evangels*. The moment you conscousize on the mansion worlds, you are classified as evolving spirits in the records of the system. True, you are not yet spirits in reality, but you are no longer mortal or material beings; you have embarked upon the prespirit career and have been duly admitted to the morontia life.

48:6.5 (552.3) On the mansion worlds the seraphic evangels will help you to choose wisely among the optional routes to Edentia, Salvington, Uversa, and Havona. If there are a number of equally advisable routes, these will be put before you, and you will be permitted to select the one that most appeals to you. These seraphim then make recommendations to the four and twenty advisers on Jerusem concerning that course which would be most advantageous for each ascending soul.

48:6.6 (552.4) You are not given unrestricted choice as to your future course; but you may choose within the limits of that which the transition ministers and their superiors wisely determine to be most suitable for your future spirit attainment. The spirit world is governed on the principle of respecting your freewill choice provided the course you may choose is not detrimental to you or injurious to your fellows.

48:6.7 (552.5) These seraphic evangels are dedicated to the proclamation of the gospel of eternal progression, the triumph of perfection attainment. On the mansion worlds they proclaim the great law of the conservation and dominance of goodness: No act of good is ever wholly lost; it may be long thwarted but never wholly annulled, and it is eternally potent in proportion to the divinity of its motivation.

48:6.8 (552.6) Even on Urantia they counsel the human teachers of truth and righteousness to adhere to the preaching of "the goodness of God, which leads to repentance," to proclaim "the love of God, which casts out all fear." Even so have these truths been declared on your world:

48:6.9 (552.7) The Gods are my caretakers; I shall not stray;

48:6.10 (552.8) Side by side they lead me in the beautiful paths and glorious refreshing of life everlasting.

48:6.11 (552.9) I shall not, in this Divine Presence, want for food nor thirst for water.

48:6.12 (552.10) Though I go down into the valley of uncertainty or ascend up into the worlds of doubt,

48:6.13 (552.11) Though I move in loneliness or with the fellows of my kind,

Da mi je naći trijumf zborova svjetla, ili posustati u osamljenim mjestima sfera.

Tvoj dobri duh će služiti meni, a tvoj slavni anđeo će mi dati utjehu.

Da mi je sići u dubine tame i same smrti,

Neću imati ni sumnje ni straha,

Jer znam u punini vremena, i u slavi tvoga imena,

Da ćeš me podići da sjednem sa tobom na kruništu visokom.

Te je riječi u šapatu primio pastir u noći. On ih nije mogao doslovce zapamtiti, ali ih je prenio kako se najbolje sjećao i kako su zabilježene i danas.

Ovi serafimi su također evangelisti evanđelja savršenog postignuća za cijeli sustav, kao i za pojedinačna uspinjuća bića. Čak i sada u mladom sustavu Satanije njihov nauk i planovi obuhvaćaju odredbe za buduću dob kada prebivališni svjetovi više neće biti potrebni uzspinjućim smrtnicima kao postupni koraci za napredovanje u visoka područja.

2. Rasni tumači. Sve rase smrtnih bića se uzajamno razlikuju. Istina, tu je planetarni uzorak koji prožima fizičke, mentalne i duhovne prirode i tendencije različitih rasa svakog pojedinog svijeta; a pored toga postoje i različiti rasni tipovi i jasno definirane društvene tendencije koje obilježavaju potomke tih različitih osnovnih tipova ljudskih bića. Na svjetovima vremena anđeoski rasni tumači pružaju pomoć nastojanjima rasnih povjerenika da usklade stajališta različitih rasa, a oni i dalje funkcioniraju na prebivališnim svjetovima, gdje te iste razlike imaju tendenciju da ustraju do neke mjere. Na zbunjenom planetu poput Urantije, ova briljantna bića jedva su imala poštenu priliku za djelovanje, a to su vješti sociolozi i mudri etnički savjetnici prvog neba.

Trebate razmotriti izjavu o "nebu" i "nebu nad nebesima." Pojam neba koji je zabilježila većina vaših proroka označava prvi prebivališni svijet lokalnog sustava. Kada je apostol govorio o čovjeku koji je bio "uznesen do trećeg neba," on je govorio o iskustvu odvajanja Ispravljača za vrijeme počinka i u tom neobičnom stanju primanja vizije trećeg od sedam prebivališnih svjetova. Neki vaši mudraci su imali viziju većeg neba, "neba nad nebesima," od kojih je sedam prebivališnih svjetova prvo iskustvo; drugo je Jerusem; treće je Edentija i njezini sateliti; četvrto je Salvington i okolne obrazovne sfere; peto je Uversa; šesto je Havona; a sedmo je Raj.

48:6.14 (552.12) Though I triumph in the choirs of light or falter in the solitary places of the spheres,

48:6.15 (552.13) Your good spirit shall minister to me, and your glorious angel will comfort me.

48:6.16 (552.14) Though I descend into the depths of darkness and death itself,

48:6.17 (552.15) I shall not doubt you nor fear you,

48:6.18 (552.16) For I know that in the fullness of time and the glory of your name

48:6.19 (552.17) You will raise me up to sit with you on the battlements on high.

48:6.20 (553.1) That is the story whispered in the night season to the shepherd boy. He could not retain it word for word, but to the best of his memory he gave it much as it is recorded today.

48:6.21 (553.2) These seraphim are also the evangels of the gospel of perfection attainment for the whole system as well as for the individual ascender. Even now in the young system of Satania their teachings and plans encompass provisions for the future ages when the mansion worlds will no longer serve the mortal ascenders as steppingstones to the spheres on high.

48:6.22 (553.3) **2. Racial Interpreters.** All races of mortal beings are not alike. True, there is a planetary pattern running through the physical, mental, and spiritual natures and tendencies of the various races of a given world; but there are also distinct racial types, and very definite social tendencies characterize the offspring of these different basic types of human beings. On the worlds of time the seraphic racial interpreters further the efforts of the race commissioners to harmonize the varied viewpoints of the races, and they continue to function on the mansion worlds, where these same differences tend to persist in a measure. On a confused planet, such as Urantia, these brilliant beings have hardly had a fair opportunity to function, but they are the skillful sociologists and the wise ethnic advisers of the first heaven.

48:6.23 (553.4) You should consider the statement about "heaven" and the "heaven of heavens." The heaven conceived by most of your prophets was the first of the mansion worlds of the local system. When the apostle spoke of being "caught up to the third heaven," he referred to that experience in which his Adjuster was detached during sleep and in this unusual state made a projection to the third of the seven mansion worlds. Some of your wise men saw the vision of the greater heaven, "the heaven of heavens," of which the sevenfold mansion world experience was but the first; the second being Jerusem; the third, Edentia and its satellites; the fourth, Salvington and the surrounding educational spheres; the fifth, Uversa;

3. Dizajneri *Uma*. Ovi serafimi su posvećeni učinkovitom grupiranju morontija bića i organiziranju njihovog timskog rada na prebivališnim svjetovima. Oni su psiholozi prvog neba. Većina pripadnika u ovoj podjeli anđeoske službe posjeduje prethodno iskustvo koje su stekli kao anđeli čuvari djece vremena, a njihovi štićenici iz nekog razloga nisu uspjeli postići novo utjelovljenje na prebivališnim svjetovima ili su pak preživjeli tehnikom spajanja s Duhom.

To je zadaća dizajnera uma da proučavaju prirodu, iskustvo i status duša sa Ispravljačima u tranzitu kroz prebivališne svjetove kako bi omogućili njihovo grupiranje u cilju timskog rada i unaprijeđenja. Ali ti dizajneri uma ne kontroliraju, manipuliraju ili na druge načine iskorištavaju neznanje ili druga ograničenja učenika prebivališnih svjetova. Oni su u cijelosti poštteni i nadasve ispravni. Oni poštuju vašu novorođenu morontija volju; oni vas smatraju nezavisnim bićima koja imaju slobodnu volju i oni nastoje potaći vaš brzi razvoj i napredovanje. Ovdje ste licem u lice s pravim prijateljima i savjetnicima punim razumijevanja, anđelima koji su stvarno sposobni da vam pomognu "da sebe vidite onako kako vas drugi vide" i da "sebe znate onako kako vas anđeli znaju."

Čak i na Urantiji, ovi serafimi uče svoje štićenike vječnoj istini: Ako vas vaš um ne služi dobro, možete ga zamijeniti za um Isusa iz Nazareta, koji će vas uvijek dobro služiti.

4. *Morontija Savjetnici*. Ti službenici nose ovaj naziv zato što su dodijeljeni za podučavanje, usmjeravanje i savjetovanje preživjelih smrtnika sa svjetova ljudskoga podrijetla, duša koje su u tranzitu i putuju prema višim školama sustavnog sjedišta. Oni su učitelji onih koji traže uvid u iskustveno jedinstvo različitih razina života, koji pokušavaju integrirati značenja i ujediniti vrijednosti. To je funkcija filozofije u smrtnom životu, a mote na morontija sferama.

Mota je više od vrhunske filozofije; ona je filozofiji što su dva oka jednom; ona imaju stereoskopski utjecaj na značenja i vrijednosti. Materijalni čovjek vidi svemir, takoreći, sa jednim okom - površinski. Studenti prebivališnih svjetova postižu kozmičku perspektivu - dubinu - nadograđujući percepciju morontija života na percepciju fizičkog života. I oni su u stanju fokusirati ova materijalna i morontijalnastajališa najvećim dijelom zahvaljujući neumornoj službi njihovih anđeoskih savjetnika koji tako strpljivo poučavaju studente prebivališnih svjetova i morontija progresivna bića. Mnogi od poučavajućih savjetnika vrhovnog reda serafima su započeli svoje karijere kao savjetnici

the sixth, Havona; and the seventh, Paradise.

48:6.24 (553.5) 3. *Mind Planners*. These seraphim are devoted to the effective grouping of morontia beings and to organizing their teamwork on the mansion worlds. They are the psychologists of the first heaven. The majority of this particular division of seraphic ministers have had previous experience as guardian angels to the children of time, but their wards, for some reason, failed to personalize on the mansion worlds or else survived by the technique of Spirit fusion.

48:6.25 (553.6) It is the task of the mind planners to study the nature, experience, and status of the Adjuster souls in transit through the mansion worlds and to facilitate their grouping for assignment and advancement. But these mind planners do not scheme, manipulate, or otherwise take advantage of the ignorance or other limitations of mansion world students. They are wholly fair and eminently just. They respect your newborn morontia will; they regard you as independent volitional beings, and they seek to encourage your speedy development and advancement. Here you are face to face with true friends and understanding counselors, angels who are really able to help you "to see yourself as others see you" and "to know yourself as angels know you."

48:6.26 (553.7) Even on Urantia, these seraphim teach the everlasting truth: If your own mind does not serve you well, you can exchange it for the mind of Jesus of Nazareth, who always serves you well.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontia Counselors*. These ministers receive their name because they are assigned to teach, direct, and counsel the surviving mortals from the worlds of human origin, souls in transit to the higher schools of the system headquarters. They are the teachers of those who seek insight into the experiential unity of divergent life levels, those who are attempting the integration of meanings and the unification of values. This is the function of philosophy in mortal life, of mota on the morontia spheres.

48:6.28 (554.2) Mota is more than a superior philosophy; it is to philosophy as two eyes are to one; it has a stereoscopic effect on meanings and values. Material man sees the universe, as it were, with but one eye — flat. Mansion world students achieve cosmic perspective — depth — by superimposing the perceptions of the morontia life upon the perceptions of the physical life. And they are enabled to bring these material and morontial viewpoints into true focus largely through the untiring ministry of their seraphic counselors, who so patiently teach the mansion world students and the morontia progressors. Many of the teaching counselors of the supreme order of seraphim began their careers as advisers of the newly

novoooslobođenih duša smrtnika vremena.

5. *Tehničari.* To su serafimi koji pomažu novim uspinjućim smrtnicima da se prilagode novom i relativno čudnom okruženju morontija sfera. Život na prijelaznim svjetovima podrazumijeva stvarni kontakt sa energijama i materijalima fizičke i morontija razine i do određene mjere s duhovnim stvarnostima. Uspinjući smrtnik se mora prilagoditi svakoj novoj morontia razini i u svemu tome njima uveliko pomažu anđeoski tehničari. Ovi serafimi djeluju kao veze s Morontija Nadzornicima Snaga i Glavnim Fizičkim Kontrolorima i imaju opsežnu funkciju kao instruktori uzlaznih hodočasnika o prirodi onih energija koje se koriste na prijelaznim sferama. Oni služe kao izvanredni prostorni prijevoznici i izvode brojne druge redovite i posebne dužnosti.

6. *Snimači-Nastavnici.* Ti serafimi su snimači na granici prometa duhovnog i fizičkog, odnosa ljudi i anđela, morontija poslova nižih svemirskih područja. Oni također služe kao instruktori u vezi djelotvornih i učinkovitih tehnika snimanja činjenica. Tu je i umijeće u inteligentnoj montaži i koordinaciji povezanih podataka i ta umjetnost je pojačana u suradnji s nebeskim obrtnicima, a čak i uzlazni smrtnici na tan način postaju povezani sa serafima snimačima.

Snimači svih anđeoskih vrsta posvećuju određeno vrijeme obrazovanju i obuci morontijaprogresora. Ovi anđeoski čuvari činjenica vremena su idealni instruktori svih koji traže činjenice. Prije odlaska na Jeruzem, postat ćete prilično dobro upoznati sa poviješću Sataniije i 619 naseljenih svjetova, a dosta detalja tih priča će biti pohranjeni kod anđeoskih snimača.

Ovi anđeli su svi u lancu koji se proteže od najnižih snimača do najviših čuvara činjenica vremena i istina vječnosti. U budućnosti oni će vas naučiti da tražite istinu kao i činjenicu, da proširite svoju dušu, kao i svoj um. Čak i sada trebate ponešto naučiti o napajanju vrta vašeg srca, kao i traženju suhoparnog znanja. Obrasci su bezvrijedni nakon što naučite lekcije. Nema pilića koji se može izleći bez ljuske, a niti jedna ljuska nema vrijednosti nakon što se pilić izlegne. Ali ponekad je greška u shvaćanju tako velika da je bi njezino ispravljanje otkrivenjem bilo kobno za one polako formirajuće istine koje su bitne za iskustveno prevladavanje grešaka. Kada djeca imaju svoje ideale, nemojte ih razbijati; dopustite im da rastu. I dok se učite razmišljati kao odrasla osoba, također trebate naučiti da se molite kao djeca.

Zakon je sam život, a ne pravila njegova

liberated souls of the mortals of time.

48:6.29 (554.3) 5. *Technicians.* These are the seraphim who help new ascenders adjust themselves to the new and comparatively strange environment of the morontia spheres. Life on the transition worlds entails real contact with the energies and materials of both the physical and morontia levels and to a certain extent with spiritual realities. Ascenders must acclimatize to every new morontia level, and in all of this they are greatly helped by the seraphic technicians. These seraphim act as liaisons with the Morontia Power Supervisors and with the Master Physical Controllers and function extensively as instructors of the ascending pilgrims concerning the nature of those energies which are utilized on the transition spheres. They serve as emergency space traversers and perform numerous other regular and special duties.

48:6.30 (554.4) 6. *Recorder-Teachers.* These seraphim are the recorders of the borderland transactions of the spiritual and the physical, of the relationships of men and angels, of the morontia transactions of the lower universe realms. They also serve as instructors regarding the efficient and effective techniques of fact recording. There is an artistry in the intelligent assembly and co-ordination of related data, and this art is heightened in collaboration with the celestial artisans, and even the ascending mortals become thus affiliated with the recording seraphim.

48:6.31 (554.5) The recorders of all the seraphic orders devote a certain amount of time to the education and training of the morontia progressors. These angelic custodians of the facts of time are the ideal instructors of all fact seekers. Before leaving Jerusem, you will become quite familiar with the history of Satania and its 619 inhabited worlds, and much of this story will be imparted by the seraphic recorders.

48:6.32 (554.6) These angels are all in the chain of recorders extending from the lowest to the highest custodians of the facts of time and the truths of eternity. Some day they will teach you to seek truth as well as fact, to expand your soul as well as your mind. Even now you should learn to water the garden of your heart as well as to seek for the dry sands of knowledge. Forms are valueless when lessons are learned. No chick may be had without the shell, and no shell is of any worth after the chick is hatched. But sometimes error is so great that its rectification by revelation would be fatal to those slowly emerging truths which are essential to its experiential overthrow. When children have their ideals, do not dislodge them; let them grow. And while you are learning to think as men, you should also be learning to pray as children.

48:6.33 (555.1) Law is life itself and not the rules of its

izvođenja. Zlo je prijestup zakona, a ne kršenje pravila ponašanja koja se odnose na život, koji je zakon. Laž nije stvar tehnike pripovijedanja, već je smišljeno izopačenje istine. Stvaranje novih slika iz starih činjenica, novi izražaj roditeljskog života u životu potomstva - to su umjetnički trijumfi istine. Svako iskrivljenje detalja predomišljeno u neistinitu svrhu, i najmanje preplitanje ili izopačenje principa - to čini neistinu. Ali fetiš činjenične istine, fosilizirane istine, željezni lanac takozvane nepromjenjive istine, okiva čovjeka slijepilom zatvorenog kruga hladne činjenice. Čovjek može biti tehnički u pravu po činjenici i biti sasvim u krivu po istini.

7. Služeće Rezerve. Veliki korpus svih redova tranzicijskih serafima se održava na prvom prebivališnom svijetu. Pored čuvara sudbine, ti prijelazni službenici najbliže prilaze ljudima od svih redova serafima, i vi ćete provesti veći dio svog slobodnog vremena družeći se sa njima. Anđeli uživaju u službi i kada nisu na dužnosti, često služe kao volonteri. Duše mnogih uzlaznih smrtnika su po prvi put usplamtjele božanskom vatrom ljubavi prema služenju kroz osobno prijateljstvo s volonterskim poslužiteljima anđeoskih rezervi.

Od njih ćete naučiti dopustiti pritisku da razvije stabilnost i sigurnost; biti vjerni i ozbiljni i u isto vrijeme, veseli; prihvatiti izazove bez prigovora i suočiti se s teškoćama i nesigurnostima bez straha. Oni će pitati: Ako doživite poraz, dali ćete ustati i pokušati ponovno? Ako uspijete, hoćete li zadržati uravnoteženost - stabiliziran i produhovljen stav - kroz sve napore u dugoj borbi na razbijanju okova materijalne inercije, postići slobodu postojanja duha?

Čak i poput smrtnika, ovi anđeli su doživjeli mnoga razočaranja i oni će ukazati na to da su ponekad vaša najrazočaravajuća razočaranja bila vaš najveći blagoslov. Ponekad sadnja sjemena zahtijeva njegovu smrti, smrti vaših najmilijih nada, prije nego što se može ponovno roditi i nositi plodove novog života i nove mogućnosti. I od njih ćete naučiti trpjeti manje kroz tugu i razočaranje, prvo, tako što ćete formirati manje osobnih planova u vezi s drugim osobama, a zatim što ćete prihvatiti svoje okolnosti nakon što vjerno izvršite svoje dužnosti.

Naučiti ćete da čovjek uvećava svoje terete i smanjuje vjerojatnost uspjeha kada sebe uzme preozbiljno. Ništa ne može imati prednost nad radom na vašoj statusnoj sferi - ovom ili narednom svijetu. Vrlo je važno raditi na pripremi za sljedeću višu sferu, ali ništa nije toliko važno kao rad u svijetu u kojem zapravo živite. No, iako

conduct. Evil is a transgression of law, not a violation of the rules of conduct pertaining to life, which is the law. Falsehood is not a matter of narration technique but something premeditated as a perversion of truth. The creation of new pictures out of old facts, the restatement of parental life in the lives of offspring — these are the artistic triumphs of truth. The shadow of a hair's turning, premeditated for an untrue purpose, the slightest twisting or perversion of that which is principle — these constitute falseness. But the fetish of factualized truth, fossilized truth, the iron band of so-called unchanging truth, holds one blindly in a closed circle of cold fact. One can be technically right as to fact and everlastingly wrong in the truth.

48:6.34 (555.2) 7. Ministering Reserves. A large corps of all orders of the transition seraphim is held on the first mansion world. Next to the destiny guardians, these transition ministers draw the nearest to humans of all orders of seraphim, and many of your leisure moments will be spent with them. Angels take delight in service and, when unassigned, often minister as volunteers. The soul of many an ascending mortal has for the first time been kindled by the divine fire of the will-to-service through personal friendship with the volunteer servers of the seraphic reserves.

48:6.35 (555.3) From them you will learn to let pressure develop stability and certainty; to be faithful and earnest and, withal, cheerful; to accept challenges without complaint and to face difficulties and uncertainties without fear. They will ask: If you fail, will you rise indomitably to try anew? If you succeed, will you maintain a well-balanced poise — a stabilized and spiritualized attitude — throughout every effort in the long struggle to break the fetters of material inertia, to attain the freedom of spirit existence?

48:6.36 (555.4) Even as mortals, so have these angels been father to many disappointments, and they will point out that sometimes your most disappointing disappointments have become your greatest blessings. Sometimes the planting of a seed necessitates its death, the death of your fondest hopes, before it can be reborn to bear the fruits of new life and new opportunity. And from them you will learn to suffer less through sorrow and disappointment, first, by making fewer personal plans concerning other personalities, and then, by accepting your lot when you have faithfully performed your duty.

48:6.37 (555.5) You will learn that you increase your burdens and decrease the likelihood of success by taking yourself too seriously. Nothing can take precedence over the work of your status sphere — this world or the next. Very important is the work of preparation for the next higher sphere, but nothing equals the importance of the work of the world in

je rad važan, to nije slučaj sa sebstvom. Kada se osjetite važnim, gubite energiju na trenje samodopadljivosti, tako da vam ostaje vrlo malo energije za rad. Kada čovjek drži previše do sebe, a ne kada drži previše do rada, iscrpljuje se nezrelo stvorenje; to je element sebstva koji iscrpljuje, a ne napor za postizanje cilja. Možete učiniti važna djela ako ne budete visoko držali do sebe; možete obaviti više poslova jednako jednostavno kao da obaljate samo jedan, ako izostavite sebe. Raznolikost pruža razonodu; monotonija je ono što troši i iscrpljuje. Dan za danom je isti - samo život ili alternativa smrti.

which you are actually living. But though the *work* is important, the *self* is not. When you feel important, you lose energy to the wear and tear of ego dignity so that there is little energy left to do the work. Self-importance, not work-importance, exhausts immature creatures; it is the self element that exhausts, not the effort to achieve. You can do important work if you do not become self-important; you can do several things as easily as one if you leave yourself out. Variety is restful; monotony is what wears and exhausts. Day after day is alike — just life or the alternative of death.

7. MORONTIJA MOTA

Donje razine morontija mote se nadovezuju izravno na više razine ljudske filozofije. Na prvom prebivališnom svijetu vlada običaj da se manje napredni studenti poučavaju pomoću paralelne tehnike; to jest, u jednom stupcu prikazuju sa jednostavniji pojmovi mota značenja, a u suprotnom stupcu navode se analogne izjave smrtno filozofije.

Prije ne tako dugo vremena, dok sam izvršavao zadatke na prvom prebivališnom svijetu Satanije, imao sam priliku promatrati ovu metodu poučavanja i iako ja ne mogu poduzeti prezentiraciju mota sadržaja lekcije, dopušteno mi je zabilježiti dvadeset osam izjava ljudske filozofije koje je ovaj morontija instruktor koristio kao ilustrativni materijal da pomogne novim pridošlicama na prebivališnim svjetovima u svojim njihovim naporima da shvate značaj i značenje mote. Ove ilustracije ljudske filozofije su:

1. Prikaz specijalizirane vještine ne znači posjedovanje duhovne sposobnosti. Profesionalna spremnost nije zamjena za pravi karakter.

2. Malo je osoba koje žive vjeru koju oni stvarno imaju. Nerazuman strah je glavni uzrok intelektualne prijevara prakticirane na evoluirajućoj smrtnoj duši.

3. Urođene sposobnosti ne mogu biti prekoračene; pola litre nikada ne može držati litru. Duhovni koncept se ne može mehanički utjerati u kalup materijalne memorije.

4. Tek poneki smrtnik se ikada usudi živjeti zbroj bodova ličnosti koji proizlaze iz spojene službe prirode i milosti. Većina osiromašenih duša uistinu je bogata, ali odbijaju u to povjerovati.

5. Poteškoće mogu biti izazov osrednjosti i poraziti ustrašljive osobe, ali one daju stimulus pravoj djeci Svevišnjeg.

6. Uživati privilegije bez zlouporabe, imati

7. MORONTIA MOTA

48:7.1 (556.1) The lower planes of morontia mota join directly with the higher levels of human philosophy. On the first mansion world it is the practice to teach the less advanced students by the parallel technique; that is, in one column are presented the more simple concepts of mota meanings, and in the opposite column citation is made of analogous statements of mortal philosophy.

48:7.2 (556.2) Not long since, while executing an assignment on the first mansion world of Satania, I had occasion to observe this method of teaching; and though I may not undertake to present the mota content of the lesson, I am permitted to record the twenty-eight statements of human philosophy which this morontia instructor was utilizing as illustrative material designed to assist these new mansion world sojourners in their early efforts to grasp the significance and meaning of mota. These illustrations of human philosophy were:

48:7.3 (556.3) 1. A display of specialized skill does not signify possession of spiritual capacity. Cleverness is not a substitute for true character.

48:7.4 (556.4) 2. Few persons live up to the faith which they really have. Unreasoned fear is a master intellectual fraud practiced upon the evolving mortal soul.

48:7.5 (556.5) 3. Inherent capacities cannot be exceeded; a pint can never hold a quart. The spirit concept cannot be mechanically forced into the material memory mold.

48:7.6 (556.6) 4. Few mortals ever dare to draw anything like the sum of personality credits established by the combined ministries of nature and grace. The majority of impoverished souls are truly rich, but they refuse to believe it.

48:7.7 (556.7) 5. Difficulties may challenge mediocrity and defeat the fearful, but they only stimulate the true children of the Most Highs.

48:7.8 (556.8) 6. To enjoy privilege without abuse, to

slobodu bez preuzetosti, posjedovati moć i uporno odbijati koristiti tu moć za veličanje samoga sebe - to su obilježja visoke civilizacije.

7. Slijepe i nepredviđene nesreće se ne događaju u kozmosu. Niti nebeska bića pomažu nižim bićima koja odbijaju djelovati u svjetlosti istine koja im je poznata.

8. Trud ne mora uvijek proizvesti radost, ali nema sreće bez inteligentnog truda.

9. Angažovanje razvija snagu; umjerenost rezultira šarmom.

10. Pravda tipka po skladnim akordima istine, a melodija vibrira kroz svemir, čak do priznavanja Beskonačnog.

11. Slabi se upuštaju u priče, ali jaki djeluju. Život je kao svakodnevni posao - izvrši ga kako treba. Čin je naš; posljedice su Božje.

12. Najveća nesreća u svemiru je slučaj onih koje nikada nije zadesila nesreća. Smrtnici samo uče mudrost iz iskustva nevolje.

13. Zvijezde se najbolje mogu nazrijeti iz osame iskustvenih dubina, a ne sa osvijetljenih i presretnih planinskih vrhova.

14. Potaknite apetite vaših suradnika za istinom; dajte savjet samo kada ga se traži.

15. Izvještačenost je smiješno nastojanje neznalice da se učini mudrim, pokušaja jalove duše da djeluje bogata.

16. Ne možete spoznati duhovnu istinu sve dok je ne osjetite u iskustvo, a mnoge istine se zapravo ne mogu osjetiti osim u nevolji.

17. Ambicija je opasna dok nije u potpunosti podružljena. Niste doista stekli neku vrlinu sve dok vas vaša djela ne učine dostojnim vrline.

18. Nestrpljivost je duhu otrov; ljutnja je poput kamena bačenog u gnjezdo stršljena.

19. Tjeskoba mora biti odbačena. Razočaranja s kojima se čovjek najteže nosi su ona koja se nikada ne dogode.

20. Samo pjesnik može razabrati poeziju u svagdašnjoj prozi rutinske egzistencije.

21. Visoka misija bilo koje umjetnosti je da svojim iluzijama nagovijesti višu svemirsku stvarnost, da kristalizira emocije vremena u misao vječnosti.

22. Evoluirajuća duša ne postaje božanska zbog onog što čini, već zbog onog što nastoji učiniti.

23. Smrt ne dodaje ništa intelektualnom

have liberty without license, to possess power and steadfastly refuse to use it for self-aggrandizement — these are the marks of high civilization.

48:7.9 (556.9) 7. Blind and unforeseen accidents do not occur in the cosmos. Neither do the celestial beings assist the lower being who refuses to act upon his light of truth.

48:7.10 (556.10) 8. Effort does not always produce joy, but there is no happiness without intelligent effort.

48:7.11 (556.11) 9. Action achieves strength; moderation eventuates in charm.

48:7.12 (556.12) 10. Righteousness strikes the harmony chords of truth, and the melody vibrates throughout the cosmos, even to the recognition of the Infinite.

48:7.13 (556.13) 11. The weak indulge in resolutions, but the strong act. Life is but a day's work — do it well. The act is ours; the consequences God's.

48:7.14 (556.14) 12. The greatest affliction of the cosmos is never to have been afflicted. Mortals only learn wisdom by experiencing tribulation.

48:7.15 (556.15) 13. Stars are best discerned from the lonely isolation of experiential depths, not from the illuminated and ecstatic mountain tops.

48:7.16 (556.16) 14. Whet the appetites of your associates for truth; give advice only when it is asked for.

48:7.17 (557.1) 15. Affectation is the ridiculous effort of the ignorant to appear wise, the attempt of the barren soul to appear rich.

48:7.18 (557.2) 16. You cannot perceive spiritual truth until you feelingly experience it, and many truths are not really felt except in adversity.

48:7.19 (557.3) 17. Ambition is dangerous until it is fully socialized. You have not truly acquired any virtue until your acts make you worthy of it.

48:7.20 (557.4) 18. Impatience is a spirit poison; anger is like a stone hurled into a hornet's nest.

48:7.21 (557.5) 19. Anxiety must be abandoned. The disappointments hardest to bear are those which never come.

48:7.22 (557.6) 20. Only a poet can discern poetry in the commonplace prose of routine existence.

48:7.23 (557.7) 21. The high mission of any art is, by its illusions, to foreshadow a higher universe reality, to crystallize the emotions of time into the thought of eternity.

48:7.24 (557.8) 22. The evolving soul is not made divine by what it does, but by what it strives to do.

48:7.25 (557.9) 23. Death added nothing to the

posjedu ili duhovnom obdarenju, već samo pruža iskustveno stanje svijesti preživljavanja.

24. Sudbinu vječnosti određuju dan za danom postignuća svagdašnjeg življenja. Djela današnjice su sudbina sutrašnjice.

25. Veličina ne počiva toliko u posjedovanju snage kao u mudrom i božanskom korištenju te snage.

26. Znanje se posjeduje samo u dijeljenju; ono je zaštićeno mudrošću i podruštvljeno ljubavlju.

27. Napredak zahtijeva razvoj individualnosti; osrednjost teži ovjekovječenju u standardizaciji.

28. Argumentna obrana bilo kojeg teorema je obrnuto proporcionalna sadržaju istine.

Takav je rad početnika na prvom prebivališnom svijetu, dok napredniji učenici na kasnijim svjetovima svladavaju više razine kozmičke spoznaje i morontija mote.

8. MORONTIJA PROGRESORI

Od diplomiranja na prebivališnim svjetovima do postizanja statusa duha u supersvemirskoj karijeri, uzlazni smrtnici se nazivaju morontijaprogresorima. Vaš prolaz kroz ovaj prekrasan granični život će biti nezaboravno iskustvo, šarmantano sjećanje. To je evolucijski portal života duha i konačnog postizanja savršenstva stvorenog bića kojim uzlazni smrtnici ostvaruju cilj vremena - pronalaženje Boga u Raju.

Postoji definitivna i božanska svrha u svim ovim shemama morontije i kasnije shemama duha smrtnog napredovanja, ovom detaljnom svemirskom školovanju i obuci uzlaznih stvorenja. To je dizajn tvoraca koji će priuštiti stvorenjima vremena završnu priliku da svladaju detalje operacije i administracije velikog svemira, i ta duga obuka najbolje se sprovodi dok se preživjeli smrtnici postupno uspinju i stvarno sudjeluju u svakom koraku uzačašća.

Plan smrtnog preživljavanja ima praktičan i koristan cilj; vi ne primete sav taj božanski rad i mukotrpní trening samo da možete preživjeti da uživate beskrajno blaženstvo i vječnu lakoću. Tu je cilj transcendentne službe koji je skriven iza obzora ove svjetske dobi. Da Bogovi nisu htjeli ništa više nego da vas odvedu na jedan dug i vječno radostan izlet, oni sigurno ne bi u tako velikoj mjeri okrenuli cijeli svemir u jednu veliku i

intellectual possession or to the spiritual endowment, but it did add to the experiential status the consciousness of *survival*.

48:7.26 (557.10) 24. The destiny of eternity is determined moment by moment by the achievements of the day by day living. The acts of today are the destiny of tomorrow.

48:7.27 (557.11) 25. Greatness lies not so much in possessing strength as in making a wise and divine use of such strength.

48:7.28 (557.12) 26. Knowledge is possessed only by sharing; it is safeguarded by wisdom and socialized by love.

48:7.29 (557.13) 27. Progress demands development of individuality; mediocrity seeks perpetuation in standardization.

48:7.30 (557.14) 28. The argumentative defense of any proposition is inversely proportional to the truth contained.

48:7.31 (557.15) Such is the work of the beginners on the first mansion world while the more advanced pupils on the later worlds are mastering the higher levels of cosmic insight and morontia mote.

8. THE MORONTIA PROGRESSORS

48:8.1 (557.16) From the time of graduation from the mansion worlds to the attainment of spirit status in the superuniverse career, ascending mortals are denominated morontia progressors. Your passage through this wonderful borderland life will be an unforgettable experience, a charming memory. It is the evolutionary portal to spirit life and the eventual attainment of creature perfection by which ascenders achieve the goal of time — the finding of God on Paradise.

48:8.2 (557.17) There is a definite and divine purpose in all this morontia and subsequent spirit scheme of mortal progression, this elaborate universe training school for ascending creatures. It is the design of the Creators to afford the creatures of time a graduated opportunity to master the details of the operation and administration of the grand universe, and this long course of training is best carried forward by having the surviving mortal climb up gradually and by actual participation in every step of the ascent.

48:8.3 (558.1) The mortal-survival plan has a practical and serviceable objective; you are not the recipients of all this divine labor and painstaking training only that you may survive just to enjoy endless bliss and eternal ease. There is a goal of transcendent service concealed beyond the horizon of the present universe age. If the Gods designed merely to take you on one long and eternal joy excursion, they certainly would not so

zamršenu školu praktične naobrazbe, postavili toliki broj nebeskih stvorenja kao učitelje i nastavnike, a zatim proveli stoljeće za stoljećem na usmjeravanju jedne po jedne osobe kroz ove gigantske svemirske škole iskustvenog treninga. Jačanje sheme smrtnog napredovanja čini se da je jedan od glavnih poslova današnjeg organiziranog svemira, a većina nebrojenih redova stvorenih inteligencija izravno ili neizravno sudjeluju u promicanju neke faze ovog progresivnog plana usavršavanja.

Nakon što se krenete uspinjati uzlaznom ljestvicom egzistencijalnog postojanja od smrtnog čovjeka do zagrljaja Božanstvenosti, vi zapravo gođivljavate svaku moguću fazu i stadij usavršenog postojanja živih bića u granicama sadašnjeg svemirskog doba. Od smrtnog čovjeka do Rajskog finaliste, taj raspon obuhvaća sve ono što sada može biti - obuhvaća sve što je trenutno moguće živim vrstama inteligentnih, usavršenih konačnih stvorenih bića. Ukoliko je buduća sudbina Rajskih finalista služba u novim svemirima koji su sada u izradi, mi smo uvjereni da u ovoj novoj i budućoj tvorevini neće biti stvorene nove vrste iskustvenih bića čiji životi će biti u potpunosti drugačiji od života smrtnih finalista na nekom svijetu kao dio njihovog uzlaznog treninga, kao jedna od faza njihovog višestoljećnog napretka od životinje do anđela i od anđela do duha i od duha do Boga.

Predstavio Arhanđel iz Nebadona.

largely turn the whole universe into one vast and intricate practical training school, requisition a substantial part of the celestial creation as teachers and instructors, and then spend ages upon ages piloting you, one by one, through this gigantic universe school of experiential training. The furtherance of the scheme of mortal progression seems to be one of the chief businesses of the present organized universe, and the majority of innumerable orders of created intelligences are either directly or indirectly engaged in advancing some phase of this progressive perfection plan.

48:8.4 (558.2) In traversing the ascending scale of living existence from mortal man to the Deity embrace, you actually live the very life of every possible phase and stage of perfected creature existence within the limits of the present universe age. From mortal man to Paradise finaliter embraces all that now can be — encompasses everything presently possible to the living orders of intelligent, perfected finite creature beings. If the future destiny of the Paradise finaliters is service in new universes now in the making, it is assured that in this new and future creation there will be no created orders of experiential beings whose lives will be wholly different from those which mortal finaliters have lived on some world as a part of their ascending training, as one of the stages of their agelong progress from animal to angel and from angel to spirit and from spirit to God.

48:8.5 (558.3) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 49. NASELJENI SVJETOVI

⇐ 048

Knjiga Urantije

050 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 49 NASELJENI SVJETOVI

Sekcije

Uvod

1. PLANETARNI ŽIVOT
2. PLANETARNI FIZIČKI TIPOVI
3. SVJETOVI NEDIŠUĆIH BIĆA
4. EVOLUCIJSKA BIĆA SLOBODNE VOLJE
5. PLANETARNE SERIJE SMRTNIKA
6. OSLOBAĐANJE OD ZEMALJSKOG ŽIVOTA

PAPER 49 THE INHABITED WORLDS

SECTIONS

Introduction

1. The Planetary Life
2. Planetary Physical Types
3. Worlds of the Nonbreathers
4. Evolutionary Will Creatures
5. The Planetary Series of Mortals
6. Terrestrial Escape

Uvod

SVI smrtni naseljeni svjetovi su evolucijski u porijeklu i prirodi. Te su sfere mrijestilišta, evolucijske kolijevke, smrtnih rasa vremena i prostora. Svaka jedinica uzlaznog života je prava platforma za trening, škola obuke za fazu postojanja koja je neposredno pred vama, a to vrijedi i za svaki stupanj čovjekova progresivnog Rajskog uspona; isto vrijedi i za početno smrtno iskustvo na evolucijskim planetima, sve do konačnog sjedišta glavne škole Melkizedeka koju ne pohađaju uzlazni smrtnici sve do prije njihovog prevođenja u program supersvemira i postizanje prve faze postojanja duha.

Svi naseljeni svjetovi u osnovi su grupirani u cilju nebeske uprave u lokalne sustave, i svaki od tih lokalnih sustava je ograničen na oko tisuću evolucijskih svjetova. Ovo ograničenje je dato uredbom Starih Dana, i to se odnosi na stvarne evolucijske planete na kojima žive smrtnici koji imaju status preživljavanja. Niti svjetovi koji su konačno smješteni u svjetlu i životu, ni planete u predljudskoj fazi razvoja života ne računaju se u ovoj skupini.

INTRODUCTION

49:0.1 (559.1) ALL mortal-inhabited worlds are evolutionary in origin and nature. These spheres are the spawning ground, the evolutionary cradle, of the mortal races of time and space. Each unit of the ascendant life is a veritable training school for the stage of existence just ahead, and this is true of every stage of man's progressive Paradise ascent; just as true of the initial mortal experience on an evolutionary planet as of the final universe headquarters school of the Melchizedeks, a school which is not attended by ascending mortals until just before their translation to the regime of the superuniverse and the attainment of first-stage spirit existence.

49:0.2 (559.2) All inhabited worlds are basically grouped for celestial administration into the local systems, and each of these local systems is limited to about one thousand evolutionary worlds. This limitation is by the decree of the Ancients of Days, and it pertains to actual evolutionary planets whereon mortals of survival status are living. Neither worlds finally settled in light and life nor planets in the prehuman stage of life development are reckoned in this group.

Satanija je jedan nedovršeni sustav koji sadrži samo 619 naseljenih svjetova. Takve planete su numerirane serijski u skladu s njihovom registracijom kao naseljeni svjetovi, kao svjetovi naseljeni bićima slobodne volje. Tako je Urantijidodjeljen broj 606 *Satanije*, što znači da je ona 606-i svijet u ovom lokalnom sustavu na kojem je dugi evolucijski životni proces kulminirao u pojavi ljudi. Postoji trideset šest nenaseljenih planeta koji se približavaju fazi životnog obdarenja, a nekoliko ih se sada sprema za djelovanje Nositelja Života. Postoji gotovo dvjesto evoluirajućih sfera koje će biti spremne za implantaciju života u narednih nekoliko milijuna godina.

Nisu svi planeti prikladni kao luke smrtnog života. Male planete imaju visoku stopu aksijalne rotacije i u potpunosti su neprikladne kao životna staništa. U nekoliko fizičkih sustava *Satanije* planete koje se okreću oko središnjeg sunca prevelike su za stanovanje, kako njihova velika masa tlači velikom gravitacijom. Mnoge od ovih ogromnih sfera imaju satelite, ponekad i pola tuceta ili više, a ti su mjeseci često u veličini vrlo blizu *Urantije*, tako da su gotovo idealni za stanovanje.

Najstariji naseljeni svijet *Satanije*, svijet broj jedan, je Anova, jedan od četrdeset četiri satelita koji se okreću oko ogromnog tamnog planeta, ali koji je izložen diferencijalnom svjetlu triju susjednih sunaca. Anova je u naprednoj fazi progresivne civilizacije.

1 PLANETARNI ŽIVOT

Svemiri vremena i prostora postupno se razvijaju; napredni razvoj života - zemaljskog i nebeskog - nije ni proizvoljan niti čaroban. Svemirska evolucija ne mora uvijek biti razumljiva(predvidiva), ali taj proces definitivno nije nasumičan.

Biološka jedinica materijalnog života je protoplazmatska stanica, komunalni spoj kemijskih, električnih i ostalih osnovnih energija. Kemijske formule razlikuju se u svakom sustavu, i tehnika reprodukcije žive stanice je malo drugačija u svakom lokalnom svemiru, ali Nositelji Života su uvijek živi katalizatori koji iniciraju iskonske reakcije materijalnog života; oni su začetnici energetske krugove žive tvari.

Svi svjetovi lokalnog sustava ukazuju na nesumnjivu fizičku srodnost; ipak, svaka planeta ima svoju skalu života, i ne postoje dva svijeta koja su ista u biljnom i životinjskom obdarenju. Ove planetarne razlike u sustavnim vrstama života proizlaze iz odluke Nositelja Života. No, ta bića

49:0.3 (559.3) *Satania* itself is an unfinished system containing only 619 inhabited worlds. Such planets are numbered serially in accordance with their registration as inhabited worlds, as worlds inhabited by will creatures. Thus was *Urantia* given the number 606 of *Satania*, meaning the 606th world in this local system on which the long evolutionary life process culminated in the appearance of human beings. There are thirty-six uninhabited planets nearing the life-endowment stage, and several are now being made ready for the Life Carriers. There are nearly two hundred spheres which are evolving so as to be ready for life implantation within the next few million years.

49:0.4 (559.4) Not all planets are suited to harbor mortal life. Small ones having a high rate of axial revolution are wholly unsuited for life habitats. In several of the physical systems of *Satania* the planets revolving around the central sun are too large for habitation, their great mass occasioning oppressive gravity. Many of these enormous spheres have satellites, sometimes a half dozen or more, and these moons are often in size very near that of *Urantia*, so that they are almost ideal for habitation.

49:0.5 (559.5) The oldest inhabited world of *Satania*, world number one, is Anova, one of the forty-four satellites revolving around an enormous dark planet but exposed to the differential light of three neighboring suns. Anova is in an advanced stage of progressive civilization.

1. THE PLANETARY LIFE

49:1.1 (559.6) The universes of time and space are gradual in development; the progression of life — terrestrial or celestial — is neither arbitrary nor magical. Cosmic evolution may not always be understandable (predictable), but it is strictly nonaccidental.

49:1.2 (560.1) The biologic unit of material life is the protoplasmic cell, the communal association of chemical, electrical, and other basic energies. The chemical formulas differ in each system, and the technique of living cell reproduction is slightly different in each local universe, but the Life Carriers are always the living catalyzers who initiate the primordial reactions of material life; they are the instigators of the energy circuits of living matter.

49:1.3 (560.2) All the worlds of a local system disclose unmistakable physical kinship; nevertheless, each planet has its own scale of life, no two worlds being exactly alike in plant and animal endowment. These planetary variations in the system life types result from the decisions of

nisu ni hirovita ni čudljiva; svemirima se upravlja u skladu sa zakonom i redom. Zakoni Nebadona su božanski mandati Salvingtona, i evolucijski redosljed života u Sataniji je u sukladnosti s evolucijskim uzorkom Nebadona.

Evolucija je pravilo ljudskog razvoja, ali sam proces se uveliko razlikuje na različitim svjetovima. Život se ponekad pokreće u jednom centru, ponekad u tri, kao što je bio slučaj na Urantiji. Na atmosferskim svjetovima život obično ima morsko podrijetlo, ali ne uvijek; puno ovisi o fizičkom stanju planeta. Nositelji Života imaju veliku širinu djelovanja u inicijaciji života.

U razvoju planetarnog života, biljni oblik uvijek prethodi životinjskom i uglavnom je u potpunosti razvijen prije nego se od njega odcijepi razni životinjski uzorci života. Sve životinjske vrste su razvijene od osnovnih uzoraka dizajna prethodno postojećeg biljnog carstva živih stvari; one nisu posebno organizirane.

U ranim fazama života, evolucija nije posve u skladu s vašim današnjim pregledima. *Smrtni čovjek nije evolucijska slučajnost.* Tu je precizan sustav, univerzalni zakon, koji određuje razvijanje planetarnog životnog plana u domenama prostora. Brzina i proizvodnja velikog broja pripadnika pojedine vrste nisu presudni utjecaji. Miševi se reproduciraju mnogo brže nego slonovi, ipak slonovi evoluiraju brže od miševa.

Proces planetarne evolucije je uredan i pod kontrolom. Razvoj viših organizama iz niže skupine života nije slučajan. Ponekad evolucijski napredak bude privremeno odgođen uništenjem određenih povoljnih linija životnih plazmi u odabranim vrstama. To često zahtijeva stoljeće za stoljećem da se nadoknadi šteta prouzrokovana gubitkom neke superiorne loze ljudskog nasljeđa. Ove odabrane i vrhunske loze životne protoplazme trebate ljubomorno i inteligentno čuvati kad se jednom pojave. I na većini naseljenih svjetova ovi superiorni potencijali života su cijenjeni mnogo više nego na Urantiji.

2. PLANETARNI FIZIČKI TIPOVI

U svakom sustavu postoji standardni i osnovni uzorak dizajna biljnog i životinjskog svijeta. No, Nositelji Života su često suočeni s nužnosti mijenjanja tih osnovnih uzoraka dizajna da se prilagode različitim fizičkim uvjetima s kojima su suočeni na brojnim svjetovima prostora. Oni potiču opći sustavni tip smrtnog stvorenog bića, no postoji sedam različitih fizičkih tipova, kao i tisuće i tisuće manjih varijanti ovih sedam bitnih

the Life Carriers. But these beings are neither capricious nor whimsical; the universes are conducted in accordance with law and order. The laws of Nebadon are the divine mandates of Salvington, and the evolutionary order of life in Satania is in consonance with the evolutionary pattern of Nebadon.

49:1.4 (560.3) Evolution is the rule of human development, but the process itself varies greatly on different worlds. Life is sometimes initiated in one center, sometimes in three, as it was on Urantia. On the atmospheric worlds it usually has a marine origin, but not always; much depends on the physical status of a planet. The Life Carriers have great latitude in their function of life initiation.

49:1.5 (560.4) In the development of planetary life the vegetable form always precedes the animal and is quite fully developed before the animal patterns differentiate. All animal types are developed from the basic patterns of the preceding vegetable kingdom of living things; they are not separately organized.

49:1.6 (560.5) The early stages of life evolution are not altogether in conformity with your present-day views. *Mortal man is not an evolutionary accident.* There is a precise system, a universal law, which determines the unfolding of the planetary life plan on the spheres of space. Time and the production of large numbers of a species are not the controlling influences. Mice reproduce much more rapidly than elephants, yet elephants evolve more rapidly than mice.

49:1.7 (560.6) The process of planetary evolution is orderly and controlled. The development of higher organisms from lower groupings of life is not accidental. Sometimes evolutionary progress is temporarily delayed by the destruction of certain favorable lines of life plasm carried in a selected species. It often requires ages upon ages to recoup the damage occasioned by the loss of a single superior strain of human heredity. These selected and superior strains of living protoplasm should be jealously and intelligently guarded when once they make their appearance. And on most of the inhabited worlds these superior potentials of life are valued much more highly than on Urantia.

2. PLANETARY PHYSICAL TYPES

49:2.1 (560.7) There is a standard and basic pattern of vegetable and animal life in each system. But the Life Carriers are oftentimes confronted with the necessity of modifying these basic patterns to conform to the varying physical conditions which confront them on numerous worlds of space. They foster a generalized system type of mortal creature, but there are seven distinct physical types as well as thousands upon thousands of

diferencijacija:

1. Atmosferske vrste.
2. Elementarne vrste.
3. Gravitacijske vrste.
4. Temperaturne vrste.
5. Električne vrste.
6. Energizirajuće vrste.
7. Neimenovane vrste.

Satanijski sustav sadrži sve ove tipove, a i brojne međufazne grupe, iako su neke vrlo rijetko zastupljene.

1. *Atmosferske vrste.* Fizičke razlike između svjetova smrtničkog stanovanja uglavnom počivaju na prirodi atmosfere; drugi utjecaji koji doprinose planetarnoj diferenciranju života se relativno manji.

Sadašnji atmosferski status Urantije gotovo je idealan za potporu disajnog ljudskog tipa, ali ljudska vrsta se može tako modificirati da može živjeti i na nadatmosferskim kao i podatmosferskim planetarna. Takve modifikacije također se odnose i na životinjski svijet, koji se razlikuje na različitim naseljenim planetarna. Postoji vrlo velika modifikacija životinjskih oblika na podatmosferskim kao i nadatmosferskim svjetovima.

Od atmosferskih vrsta koje žive u Sataniji, oko dva i pol posto pripadaju poddisajnom tipu, oko pet posto naddisajnom, a više od devedeset jedan posto se odlukuje srednjim disanjem, što ukupno čini devedeset osam i pol posto Satanijskih svjetova.

Bića poput rasa Urantije su obilježena srednjim disanjem; vi predstavljate prosječan ili tipičan tip dišućih bića smrtnog postojanja. Ako bi inteligentna bića trebala živjeti na planeti s atmosferom sličnom atmosferi vašeg obližnjeg susjeda, Venere, oni bi pripadali naddišućoj grupi, dok bi oni koji nastanjuju planet s atmosferom tako tankom kao što vlada na vašem vanjskom susjedu, Marsu, bili obilježeni kao poddišući.

Ako smrtnici nastanjuju planetu bez zraka, kao što je vaš mjesec, oni pripadaju posebnoj redu nedišućih bića. Ova vrsta predstavlja radikalnu ili ekstremnu prilagodbu planetarnom okolišu i nju ćemo posebno uzeti u obzir. Nedišuća bića se računaju za preostali jedan i pol posto Satanijskih svjetova.

2. *Elementarne vrste.* Ove kategorije se

minor variants of these seven outstanding differentiations:

49:2.2 (561.1) 1. Atmospheric types.

49:2.3 (561.2) 2. Elemental types.

49:2.4 (561.3) 3. Gravity types.

49:2.5 (561.4) 4. Temperature types.

49:2.6 (561.5) 5. Electric types.

49:2.7 (561.6) 6. Energizing types.

49:2.8 (561.7) 7. Unnamed types.

49:2.9 (561.8) The Satania system contains all of these types and numerous intermediate groups, although some are very sparingly represented.

49:2.10 (561.9) 1. *The atmospheric types.* The physical differences of the worlds of mortal habitation are chiefly determined by the nature of the atmosphere; other influences which contribute to the planetary differentiation of life are relatively minor.

49:2.11 (561.10) The present atmospheric status of Urantia is almost ideal for the support of the breathing type of man, but the human type can be so modified that it can live on both the superatmospheric and the subatmospheric planets. Such modifications also extend to the animal life, which differs greatly on the various inhabited spheres. There is a very great modification of animal orders on both the sub- and the superatmospheric worlds.

49:2.12 (561.11) Of the atmospheric types in Satania, about two and one-half per cent are subbreathers, about five per cent superbreathers, and over ninety-one per cent are mid-breathers, altogether accounting for ninety-eight and one-half per cent of the Satania worlds.

49:2.13 (561.12) Beings such as the Urantia races are classified as mid-breathers; you represent the average or typical breathing order of mortal existence. If intelligent creatures should exist on a planet with an atmosphere similar to that of your near neighbor, Venus, they would belong to the superbreather group, while those inhabiting a planet with an atmosphere as thin as that of your outer neighbor, Mars, would be denominated subbreathers.

49:2.14 (561.13) If mortals should inhabit a planet devoid of air, like your moon, they would belong to the separate order of nonbreathers. This type represents a radical or extreme adjustment to the planetary environment and is separately considered. Nonbreathers account for the remaining one and one-half per cent of Satania worlds.

49:2.15 (561.14) 2. *The elemental types.* These

odnose na povezanost smrtnika sa vodom, zrakom i zemljom, a postoje četiri različite vrste inteligentnog života koje su u vezi s tim staništima. Ljudske rase Urantije pripadaju redu zemlje.

To je sasvim nemoguće za vas da zamislite okoliš koji prevladava u ranim dobima nekih svjetova. Ovi neobični uvjeti čine nužnim da životinje razvijaju život u rasadniku morskih staništa za duže nego na onim planetama koje vrlo rano ostvare uvjete gostoljubive zemlje i atmosferskog okoliša. Nasuprot tome, na nekim svjetovima naddisajanja, kada planet nije prevelik, to je ponekad praktično podići smrtnu vrstu koje se lako mogu pretvoriti u atmosferske. Ovi nautičari zraka ponekad se javljaju na prijelazu između vodene i zemljane skupine, a oni uvijek žive do neke mjere na zemlji i na kraju evoluiraju u zemaljske stanovnike. No, na nekim svjetovima, oni stoljećima nastavljaju da lete čak i nakon što su postali zemaljski tipa bića.

To je ujedno i nevjerovatno i zabavno promatrati formiranje rane civilizacije primitivnih rasa ljudskih bića, u jednom slučaju, u zraku i u krošnjama drveća, a u drugom, usred plitkih voda zaštićenih tropskih bazena, kao i na dnu, u stranama i na obali ovih morskih vrtova ranih rasa na ovim izvanrednim sferama. Čak i na Urantiji je vladalo dugo razdoblje kad je primitivni čovjek sebe očuvao i unaprijedio svoju primitivnu civilizaciju živeći većim dijelom u krošnjama drveća, slično njegovim ranijim drvnim precima. I na Urantiji još uvijek imate grupu malih sisavaca (obitelj šišmiša) koji lete zrakom, kao i vaše tuljane i kitove, stanovnike morskih staništa, također iz reda sisavaca.

U Sataniji, od elementarnih vrsta, sedam posto se vodene, deset posto zračne, sedamdeset posto zemljišne, a trinaest posto je kombinacija zemljišne i zračne vrste. No, ove modifikacije ranih inteligentnih bića nisu ni ljudske ribe ni ljudske ptice. One su ljudske i predljudske vrste koje nisu ni super-ribe niti uzvišene ptice, već su doslovce smrtni ljudi.

3. *Gravitacijske vrste.* Modificiranjem kreativnog dizajna, inteligentna bića su tako građena da oni slobodno mogu funkcionirati na svjetovima koji su manji kao i na svjetovima koji su veći od Urantije, kako su u nekoj mjeri prilagođeni gravitaciji onih planeta koje nisu idealne veličine i gustoće.

Razne planetarne vrste smrtnika variraju u visini, a u prosjeku u Nebadonu je visina nešto ispod sedam metara. Na nekim od većih svjetova žive bića koja su samo nekih sedamdeset pet centimetara u visini. Smrtni stas porasta od ove visine do prosječne visine koja vlada na planetama prosječne veličine, do oko tri metra na manjim

differentiations have to do with the relation of mortals to water, air, and land, and there are four distinct species of intelligent life as they are related to these habitats. The Urantia races are of the land order.

49:2.16 (561.15) It is quite impossible for you to envisage the environment which prevails during the early ages of some worlds. These unusual conditions make it necessary for the evolving animal life to remain in its marine nursery habitat for longer periods than on those planets which very early provide a hospitable land-and-atmosphere environment. Conversely, on some worlds of the superbreathers, when the planet is not too large, it is sometimes expedient to provide for a mortal type which can readily negotiate atmospheric passage. These air navigators sometimes intervene between the water and land groups, and they always live in a measure upon the ground, eventually evolving into land dwellers. But on some worlds, for ages they continue to fly even after they have become land-type beings.

49:2.17 (562.1) It is both amazing and amusing to observe the early civilization of a primitive race of human beings taking shape, in one case, in the air and treetops and, in another, midst the shallow waters of sheltered tropic basins, as well as on the bottom, sides, and shores of these marine gardens of the dawn races of such extraordinary spheres. Even on Urantia there was a long age during which primitive man preserved himself and advanced his primitive civilization by living for the most part in the treetops as did his earlier arboreal ancestors. And on Urantia you still have a group of diminutive mammals (the bat family) that are air navigators, and your seals and whales, of marine habitat, are also of the mammalian order.

49:2.18 (562.2) In Satania, of the elemental types, seven per cent are water, ten per cent air, seventy per cent land, and thirteen per cent combined land-and-air types. But these modifications of early intelligent creatures are neither human fishes nor human birds. They are of the human and prehuman types, neither superfishes nor glorified birds but distinctly mortal.

49:2.19 (562.3) 3. *The gravity types.* By modification of creative design, intelligent beings are so constructed that they can freely function on spheres both smaller and larger than Urantia, thus being, in measure, accommodated to the gravity of those planets which are not of ideal size and density.

49:2.20 (562.4) The various planetary types of mortals vary in height, the average in Nebadon being a trifle under seven feet. Some of the larger worlds are peopled with beings who are only about two and one-half feet in height. Mortal stature ranges from here on up through the average heights on the average-sized planets to around ten feet on the

naseljenim planetarna. U Sataniji ima samo jedna rasa od oko metar i dvadeset centimetara. Na dvadeset posto Satanijskih naseljenih svjetova žive smrtnici modificiranog gravitacijskog tipa koji zauzimaju veće i manje planete.

4. *Temperature vrste.* Moguće je stvoriti živa bića koja mogu izdržati temperature i mnogo više i mnogo niže od temperaturnog raspona na kojem žive rase Urantije. Postoji pet različitih redova bića kao što su oni klasificirani s obzirom na toplinske regulativne mehanizme. U ovoj ljestvici rase Urantije zauzimaju broj tri. Na trideset posto Satanijskih svjetova žive rase modificiranih temperaturnih tipova. Dvanaest posto pripada višim rasponima temperatura, a osamnaest posto nižima u usporedbi sa žiteljima Urantije, koji funkcioniraju kao srednja temperaturna grupa.

5. *Električne vrste.* Svjetovi se uveliko razlikuju u svom električnom, magnetskom i elektroničkom ponašanju. Postoji deset dizajna smrtnog života različito oblikovanih da izdrže diferencijalnu energiju planeta. Ovih deset vrsta reagiraju na nešto drugačiji način na kemijske zrake običnog sunčevog zračenja. No, ove male fizičke razlike ni na koji način ne utječu na intelektualni ili duhovni život.

Od električnih grupacija smrtnog života, gotovo dvadeset tri posto pripada klasi broj četiri, životnom obliku koji postoji na Urantiji. Ove vrste su raspoređene kako slijedi: broj 1, jedan posto; broj 2, dva posto; broj 3, pet posto; broj 4, dvadeset tri posto; broj 5, dvadeset sedam posto; broj 6, dvadeset četiri posto; broj 7, osam posto; broj 8, pet posto; broj 9, tri posto; broj 10, dva posto - u cijelim postocima.

6. *Energizirane vrste.* Nisu svi svjetovi podjednaki u načinu uzimanja energije. Nije slučaj da svi naseljeni svjetovi imaju atmosferu i ocean pogodne za respiratornu razmjenu gasova, kakav je prisutan na Urantiji. Tijekom ranijih i kasnijih faza mnogih planeta, bića vašeg sadašnjeg reda ne bi mogla postojati; i kad su respiratorni čimbenici planete vrlo visoki ili vrlo niski, ali kada su sve druge pretpostavke za inteligentan život odgovarajuće, Nositelji Života često uspostavljaju na takvim svjetovima modificirani oblik smrtnog postojanja, bića koja imaju sposobnost sama sprovesti utjecaj na njihov životni proces razmjene izravno od svjetlosne energije i iz prve ruke sama izvršiti transmutacije koje normalno izvode Glavni Fizički Upravitelji.

Postoji šest različitih vrsta ishrane životinja i smrtnika: Poddišuća bića koriste prvi tip prehrane, morski stanovnici drugi, a srednje-dišuća bića poput onih koja žive na Urantiji, treći. Naddišuća bića koriste četvrti tip energetskog unosa, dok nedišuća bića koriste peti red prehrane i energije.

smaller inhabited spheres. In Satania there is only one race under four feet in height. Twenty per cent of the Satania inhabited worlds are peopled with mortals of the modified gravity types occupying the larger and the smaller planets.

49:2.21 (562.5) 4. *The temperature types.* It is possible to create living beings who can withstand temperatures both much higher and much lower than the life range of the Urantia races. There are five distinct orders of beings as they are classified with reference to heat-regulating mechanisms. In this scale the Urantia races are number three. Thirty per cent of Satania worlds are peopled with races of modified temperature types. Twelve per cent belong to the higher temperature ranges, eighteen per cent to the lower, as compared with Urantians, who function in the mid-temperature group.

49:2.22 (562.6) 5. *The electric types.* The electric, magnetic, and electronic behavior of the worlds varies greatly. There are ten designs of mortal life variously fashioned to withstand the differential energy of the spheres. These ten varieties also react in slightly different ways to the chemical rays of ordinary sunlight. But these slight physical variations in no way affect the intellectual or the spiritual life.

49:2.23 (562.7) Of the electric groupings of mortal life, almost twenty-three per cent belong to class number four, the Urantia type of existence. These types are distributed as follows: number 1, one per cent; number 2, two per cent; number 3, five per cent; number 4, twenty-three per cent; number 5, twenty-seven per cent; number 6, twenty-four per cent; number 7, eight per cent; number 8, five per cent; number 9, three per cent; number 10, two per cent — in whole percentages.

49:2.24 (563.1) 6. *The energizing types.* Not all worlds are alike in the manner of taking in energy. Not all inhabited worlds have an atmospheric ocean suited to respiratory exchange of gases, such as is present on Urantia. During the earlier and the later stages of many planets, beings of your present order could not exist; and when the respiratory factors of a planet are very high or very low, but when all other prerequisites to intelligent life are adequate, the Life Carriers often establish on such worlds a modified form of mortal existence, beings who are competent to effect their life-process exchanges directly by means of light-energy and the firsthand power transmutations of the Master Physical Controllers.

49:2.25 (563.2) There are six differing types of animal and mortal nutrition: The subbreathers employ the first type of nutrition, the marine dwellers the second, the mid-breathers the third, as on Urantia. The superbreathers employ the fourth type of energy intake, while the nonbreathers utilize the

Šesta tehnika energiziranja je ograničena za srednja bića.

7. *Neimenovane vrste.* Postoje brojne dodatne fizička varijacije u planetarnom životu, ali sve ove razlike su u cijelosti pitanja anatomske modifikacije, fiziološke diferencijacije i elektrokemijskih prilagodbi. Takve razlike ne tiču se intelektualnog ili duhovnog života.

fifth order of nutrition and energy. The sixth technique of energizing is limited to the midway creatures.

49:2.26 (563.3)

7. *The unnamed types.* There are numerous additional physical variations in planetary life, but all of these differences are wholly matters of anatomical modification, physiologic differentiation, and electrochemical adjustment. Such distinctions do not concern the intellectual or the spiritual life.

3. SVJETOVI NEDIŠUĆIH BIĆA

Na većini naseljenih planeta žive disajuće vrste inteligentnih bića. No, tu se nalaze i smrtnici koji su u stanju da žive na svjetovima s malo ili ni malo zraka. Na naseljenim svjetovima Orvontona ova vrsta čini manje od sedam posto. U Nebadonu taj postotak je manji od tri. U svim Satanijskim sustavima postoji samo devet takvih svjetova.

U Sataniji postoji toliko malo nedišućih tipova naseljenih svjetova jer taj skorije organizirani dio Norlatiadeka još uvijek obiluje meteorskim svemirskim tijelima; a svjetovi bez zaštitne atmosfere koja umanjuje trenje neprekidno su izloženi bombardiraju ovim lualicama. Čak i neki od kometa sastoje se od meteorskih rojeva, ali u pravilu su manje narušena tijela materije.

Milijuni i milijuni meteora svakodnevno ulaze u atmosferu Urantije brzinom od gotovo osam stotina kilometara u sekundi. Na nedišućim svjetovima napredne rase sebe moraju zaštititi od meteorskog oštećenja izgradnjom električnih instalacija koje djeluju kao štitovi ili uništavaju meteore. U velikoj su opasnosti kada su prisiljeni raditi izvan tih zaštićenih područja. Ti svjetovi također podliježu katastrofalnim električnim olujama koje nisu poznate na Urantiji. Tijekom takvih doba ogromne energetske fluktuacije, stanovnici moraju potražiti utočište u svojim posebnim zaštitnim građevinama.

Život na nedišućim svjetovima je radikalno drugačiji od života na Urantiji. Nedišuća bića ne jedu hranu niti piju vodu kao što to čine rase koje žive na Urantiji. Reakcije živčanog sustava, regulacija topline i metabolizam ovih specijaliziranih naroda su radikalno drugačiji od ovih funkcija u smrtnika Urantije. Gotovo svaki čin života, osim reprodukcije, razlikuje se, pa čak imetode rađanja su nešto drugačije.

Na nedišućim svjetovima životinjske vrste se radikalno razlikuju od onih na atmosferskim planetarna. Nedišuću plan života razlikuje se od

3. WORLDS OF THE NONBREATHERS

49:3.1 (563.4)

The majority of inhabited planets are peopled with the breathing type of intelligent beings. But there are also orders of mortals who are able to live on worlds with little or no air. Of the Orvonton inhabited worlds this type amounts to less than seven per cent. In Nebadon this percentage is less than three. In all Satania there are only nine such worlds.

49:3.2 (563.5)

There are so very few of the nonbreather type of inhabited worlds in Satania because this more recently organized section of Norlatiadek still abounds in meteoric space bodies; and worlds without a protective friction atmosphere are subject to incessant bombardment by these wanderers. Even some of the comets consist of meteor swarms, but as a rule they are disrupted smaller bodies of matter.

49:3.3 (563.6)

Millions upon millions of meteorites enter the atmosphere of Urantia daily, coming in at the rate of almost two hundred miles a second. On the nonbreathing worlds the advanced races must do much to protect themselves from meteor damage by making electrical installations which operate to consume or shunt the meteors. Great danger confronts them when they venture beyond these protected zones. These worlds are also subject to disastrous electrical storms of a nature unknown on Urantia. During such times of tremendous energy fluctuation the inhabitants must take refuge in their special structures of protective insulation.

49:3.4 (563.7)

Life on the worlds of the nonbreathers is radically different from what it is on Urantia. The nonbreathers do not eat food or drink water as do the Urantia races. The reactions of the nervous system, the heat-regulating mechanism, and the metabolism of these specialized peoples are radically different from such functions of Urantia mortals. Almost every act of living, aside from reproduction, differs, and even the methods of procreation are somewhat different.

49:3.5 (564.1)

On the nonbreathing worlds the animal species are radically unlike those found on the atmospheric planets. The nonbreathing plan of life

tehnike postojanja na atmosferskim svjetovima; čak i opstanak njihovih naroda se razlikuje, kako su oni kandidati za spajanje s Duhom. No ipak, ta bića uživaju u životu i sprovode iste aktivnosti s istim relativnim kušnjama i radostima kroz koje prolaze smrtnici koji žive na atmosferskim svjetovima. Um i karakter nedišućih bića ne razlikuju se od ostalih smrtnih vrsta.

Vi bi bili više nego zainteresirani za planetarni život ove vrste smrtnika, jer takva rasa bića nastanjuje planetu u blizini Urantije.

4. EVOLUCIJSKA BIĆA SLOBODNE VOLJE

Postoje velike razlike između smrtnika različitih svjetova, čak i među onima koji pripadaju istoj intelektualnoj i fizičkoj vrsti, ali svi smrtnici koji imaju dostojanstvo volje su uspravane životinje i dvonožci.

Postoji šest osnovnih evolucijskih rasa: tri primarne - crvena, žuta i plava; i tri sekundarne - narančasta, zelena i indigo. Većina naseljenih svjetova imaju sve ove rase, ali mnogi od tromoždanih inteligentnih planeta imaju samo tri primarne vrste. Neki lokalni sustavi također imaju samo ove tri rase.

Ljudska bića imaju u prosjeku dvanaest posebnih obdarenja fizikalnim osjetilima, iako su posebna osjetila smrtnika sa tri mozga proširena malo izvan onih od jednog i dva mozga; oni mogu vidjeti i čuti znatno više nego rase Urantije.

Djeca se obično rađaju pojedinačno, više rođenih je iznimka, a obiteljski život je uglavnom isti na svim tipovima planeta. Ravnopravnosti spolova prevladava na svim naprednim svjetovima; muškarac i žena su jednaki u obdarenju i duhovnom statusu. Mi ne smatramo da je planet izašao iz barbarstva tako dugo dok jedan spol nastoji gospodariti nad drugim. Ovo obilježje života stvorenih bića uvijek se uveliko poboljšava nakon dolaska Materijalnog Sina i Kćeri.

Godišnja doba i varijacije u temperaturi pojavljuju se na svim planetarna koje osvjetljaju i griju sunca. Poljoprivreda je univerzalana na svim atmosferskim svjetovima; obrada tla je jedina djelatnost koja je zajednička svim napredujućim rasama svih takvih planeta.

Svi smrtnici u svojim ranim danima prolaze kroz istu opću borbu s mikroskopskim neprijateljima kakvu sada bijete na Urantiji, iako možda ne tako opsežnu. Duljina života razlikuje se na različitim planetama od dvadeset pet godina

varies from the technique of existence on an atmospheric world; even in survival their peoples differ, being candidates for Spirit fusion. Nevertheless, these beings enjoy life and carry forward the activities of the realm with the same relative trials and joys that are experienced by the mortals living on atmospheric worlds. In mind and character the nonbreathers do not differ from other mortal types.

49:3.6 (564.2) You would be more than interested in the planetary conduct of this type of mortal because such a race of beings inhabits a sphere in close proximity to Urantia.

4. EVOLUTIONARY WILL CREATURES

49:4.1 (564.3) There are great differences between the mortals of the different worlds, even among those belonging to the same intellectual and physical types, but all mortals of will dignity are erect animals, bipeds.

49:4.2 (564.4) There are six basic evolutionary races: three primary — red, yellow, and blue; and three secondary — orange, green, and indigo. Most inhabited worlds have all of these races, but many of the three-brained planets harbor only the three primary types. Some local systems also have only these three races.

49:4.3 (564.5) The average special physical-sense endowment of human beings is twelve, though the special senses of the three-brained mortals are extended slightly beyond those of the one- and two-brained types; they can see and hear considerably more than the Urantia races.

49:4.4 (564.6) Young are usually born singly, multiple births being the exception, and the family life is fairly uniform on all types of planets. Sex equality prevails on all advanced worlds; male and female are equal in mind endowment and spiritual status. We do not regard a planet as having emerged from barbarism so long as one sex seeks to tyrannize over the other. This feature of creature experience is always greatly improved after the arrival of a Material Son and Daughter.

49:4.5 (564.7) Seasons and temperature variations occur on all sunlit and sun-heated planets. Agriculture is universal on all atmospheric worlds; tilling the soil is the one pursuit that is common to the advancing races of all such planets.

49:4.6 (564.8) Mortals all have the same general struggles with microscopic foes in their early days, such as you now experience on Urantia, though perhaps not so extensive. The length of life varies on the different planets from twenty-five years on the primitive worlds to near five hundred on the

na primitivnim svjetovima do blizu petsto na naprednijim i starijim sferama.

Sva ljudska bića su društvena, plemenski i rasno. Ovim grupama je svojstvena segregacija po njihovom porijeklu i ustavu. Takve tendencije se mogu mijenjati jedino napredovanjem civilizacije i postupnim produhovljenjem. Društveni, ekonomski i administrativni problemi naseljenih svjetova variraju u skladu sa starošću planeta i stupnju razvoja koji je dostignut pod utjecajem niza božanskih Sinova.

Um je dar Beskonačnog Duha koji funkcionira dosta slično u različitim okruženjima. Um smrtnika je sličan, bez obzira na određene strukturne i kemijske razlike koje obilježavaju fizičke prirode stvorenja koja imaju slobodnu volju u lokalnim sustavima. Bez obzira na osobne ili fizičke planetarne razlike, mentalni život svih tih različitih redova smrtnika je veoma sličan i njihovi životi neposredno nakon smrti su vrlo nalik.

Ali smrtni um bez besmrtnog duha ne može opstati. Čovjekov um je smrtni; samo darovani duh je besmrtni. Preživljavanje ovisi o produhovljavanju djelovanjem Misaonog Ispravljača - o rođenju i evoluciji besmrtno duše; ako ništa drugo, važno je da čovjek ne razvije antagonizam prema misiji Ispravljača koji izaziva duhovnu preobrazbu materijalnog uma.

5. PLANETARNE SERIJE SMRTNIKA

Teško će biti napraviti odgovarajući prikaz planetarnih serija smrtnika, jer znate tako malo o njima, i jer postoji toliko varijacija. Smrtna stvorenja mogu se, međutim, podijeliti prema brojnim karakteristikama, među kojima su sljedeće:

1. Prilagodba na planetarni okoliš.
2. Serije moždanih vrsta.
3. Serije prijema duha.
4. Smrtnici različitih planetarnih epoha.
5. Serije srodnih stvorenih bića.
6. Serije spajanja sa Ispravljačem.
7. Tehnike oslobođanja od zemaljskog života.

Na naseljenim planetama sedam nadsvemira žive smrtnici koji su istovremeno svrstani u jednu ili više kategorija za svaku od tih sedam općih klasa evolucijskih stvorenih bića. No čak i ove opće klasifikacije nemaju kategoriju za takva bića

more advanced and older spheres.

49:4.7 (564.9) Human beings are all gregarious, both tribal and racial. These group segregations are inherent in their origin and constitution. Such tendencies can be modified only by advancing civilization and by gradual spiritualization. The social, economic, and governmental problems of the inhabited worlds vary in accordance with the age of the planets and the degree to which they have been influenced by the successive sojourns of the divine Sons.

49:4.8 (564.10) Mind is the bestowal of the Infinite Spirit and functions quite the same in diverse environments. The mind of mortals is akin, regardless of certain structural and chemical differences which characterize the physical natures of the will creatures of the local systems. Regardless of personal or physical planetary differences, the mental life of all these various orders of mortals is very similar, and their immediate careers after death are very much alike.

49:4.9 (565.1) But mortal mind without immortal spirit cannot survive. The mind of man is mortal; only the bestowed spirit is immortal. Survival is dependent on spiritualization by the ministry of the Adjuster — on the birth and evolution of the immortal soul; at least, there must not have developed an antagonism towards the Adjuster's mission of effecting the spiritual transformation of the material mind.

5. THE PLANETARY SERIES OF MORTALS

49:5.1 (565.2) It will be somewhat difficult to make an adequate portrayal of the planetary series of mortals because you know so little about them, and because there are so many variations. Mortal creatures may, however, be studied from numerous viewpoints, among which are the following:

- 49:5.2 (565.3)* 1. Adjustment to planetary environment.
- 49:5.3 (565.4)* 2. Brain-type series.
- 49:5.4 (565.5)* 3. Spirit-reception series.
- 49:5.5 (565.6)* 4. Planetary-mortal epochs.
- 49:5.6 (565.7)* 5. Creature-kinship serials.
- 49:5.7 (565.8)* 6. Adjuster-fusion series.
- 49:5.8 (565.9)* 7. Techniques of terrestrial escape.

49:5.9 (565.10) The inhabited spheres of the seven superuniverses are peopled with mortals who simultaneously classify in some one or more categories of each of these seven generalized classes of evolutionary creature life. But even

kao što su midsoniteri, niti za neke druge oblike inteligentnog života. Na naseljenim svjetovima, kako su predočeni u ovim pripovijestima, žive evolucijska smrtna stvorenja, ali postoje i drugi oblici života.

1. *Prilagodba na planetarni okoliš.* Postoje tri opće skupine naseljenih svjetova sa stajališta usklađenja stvorenih bića na planetarni životni okoliš: grupe normalnog podešenja, grupe radikalne prilagodbe i eksperimentalne grupe.

Normalna prilagođavanja planetarnim uslovima slijede opće fizičke uzorke koje smo već razmotrili. Nedišući svjetovi predstavljaju radikalnu ili ekstremnu prilagodbu, ali i druge vrste također su uključene u ovu grupu. Eksperimentalni svjetovi obično su idealno prilagođeni tipičnim oblicima života, a na tim planetama Nositelji Života pokušavaju proizvesti korisne varijacije u standardnom dizajnu života. Budući da je vaš svijet eksperimentalni planet, on se značajno razlikuje od svoje sestrinske sfere u Sataniji; mnogi oblici života su se pojavili na Urantiji koji se ne nalaze drugdje; isto tako su mnoge uobičajene vrste odsutne na vašem svijetu.

U svemiru Nebadonu, svi svjetovi na kojima su sprovedene životne promjene serijski su međusobno povezani i čine posebnu domenu svemirskih poslova kojoj daju pozornost određeni administratori; i sve te eksperimentalne svjetove periodično pregledava korpus direktora svemira čiji je glavni šef veteran finalista poznat u Sataniji kao Tabamantija.

2. *Serije moždanih vrsta.* Jedna fizička osobina koja je zajednička svim smrtnicima je mozak i živčani sustav; ipak, postoje tri osnovne organizacije moždanog mehanizma: jednomoždane, dvomoždane i tromoždane vrste. Žitelji Urantije su dvomoždani red, nešto više maštoviti, avanturistički i filozofski od jednomoždanih smrtnika, ali nešto manje duhovni, etički i obožavateljski od tromoždane vrste. Te razlike u mozgu karakteriziraju čak i predljidska životinjska bića.

Od dvohemisfernog tipa moždane kore koja postoji na Urantiji možete po analogiji, donekle razumjeti jednomoždani tip. Treći mozak tromoždane vrste najbolje se može zamisliti kao evolucijski nastavak donjeg ili rudimentarnog dijela mozga, koji je razvijen do točke gdje najvećim dijelom kontrolira tjelesne aktivnosti, ostavljajući dva nadređena mozga slobodna za više aktivnosti: jedan za intelektualne funkcije, a drugi za duhovno-duplicirajuće aktivnosti Misaonog Ispravljača.

these general classifications make no provision for such beings as midsoniters nor for certain other forms of intelligent life. The inhabited worlds, as they have been presented in these narratives, are peopled with evolutionary mortal creatures, but there are other life forms.

49:5.10 (565.11)

1. *Adjustment to planetary environment.* There are three general groups of inhabited worlds from the standpoint of the adjustment of creature life to the planetary environment: the normal adjustment group, the radical adjustment group, and the experimental group.

49:5.11 (565.12)

Normal adjustments to planetary conditions follow the general physical patterns previously considered. The worlds of the nonbreathers typify the radical or extreme adjustment, but other types are also included in this group. Experimental worlds are usually ideally adapted to the typical life forms, and on these decimal planets the Life Carriers attempt to produce beneficial variations in the standard life designs. Since your world is an experimental planet, it differs markedly from its sister spheres in Satania; many forms of life have appeared on Urantia that are not found elsewhere; likewise are many common species absent from your planet.

49:5.12 (565.13)

In the universe of Nebadon, all the life-modification worlds are serially linked together and constitute a special domain of universe affairs which is given attention by designated administrators; and all of these experimental worlds are periodically inspected by a corps of universe directors whose chief is the veteran finaliter known in Satania as Tabamantia.

49:5.13 (566.1)

2. *Brain-type series.* The one physical uniformity of mortals is the brain and nervous system; nevertheless, there are three basic organizations of the brain mechanism: the one-, the two-, and the three-brained types. Urantians are of the two-brained type, somewhat more imaginative, adventurous, and philosophical than the one-brained mortals but somewhat less spiritual, ethical, and worshipful than the three-brained orders. These brain differences characterize even the prehuman animal existences.

49:5.14 (566.2)

From the two-hemisphere type of the Urantian cerebral cortex you can, by analogy, grasp something of the one-brained type. The third brain of the three-brained orders is best conceived as an evolvement of your lower or rudimentary form of brain, which is developed to the point where it functions chiefly in control of physical activities, leaving the two superior brains free for higher engagements: one for intellectual functions and the other for the spiritual-counterparting activities of the Thought Adjuster.

Dok su dostignuća jednomoždanih kopnenih rasa u manjoj mjeri ograničena u usporedbi s rasama sa dva mozga, stariji planeti sa tromoždanim skupinom bića imaju civilizacije koje bi zaprepastile žitelje Urantije i koje bi donekle bile vama na sramotu. U mehaničkom razvoju i materijalnoj civilizaciji, čak i u intelektualnom napretku, dvomoždanismrtni svjetovi su uglavnom ravni tromoždanim. Ali u višoj kontroli uma i u razvoju intelektualne i duhovne razmjene, vi ste nešto inferiorniji.

Kako bi bilo kakva usporedna procjena intelektualnog napretka ili duhovnog dostignuća bilo kojeg svijeta ili skupine svjetova bila fer, onda treba uzeti u obzir planetarno doba; puno, jako puno, ovisi o starosti, pomoći bioloških uzvisitelja i o naknadnim misijama različitih redova božanskih Sinova.

Dok su tromoždani narodi sposobni za postignuće nešto višeg planetarnog evolucijskog napretka od bilo jednomoždanih ili dvomoždanih naroda, svi imaju isti tip životne plazme i sprovode planetarne aktivnosti na vrlo sličan način kao i ljudska bića na Urantiji. Ove tri vrste smrtnika su razasute diljem svjetova lokalnih sustava. U većini slučajeva planetarni uvjeti su imali vrlo malo veze s odlukama Nositelja Života da proizvedu te različite redove smrtnika na različitim svjetovima; planiranje i izvršavanje života je povlastica Nositelja Života.

Ova tri naroda stoje na ravnopravnoj osnovi u karijeri uzlaza. Svaki mora proći istu intelektualnu ljestvicu razvoja i svaki mora svladati iste duhovne testove napredovanja. U administraciji i nadkontroli sustavi i zvijezda ne pokazuju diskriminaciju prema ovim različitim svjetovima; čak i režimi Planetarnih Kneževa su identični.

3. *Serije prijema duha.* Postoje tri grupe moždanog dizajna u odnosu na dodir s poslovima duha. Ova klasifikacija ne odnosi se na jednomoždane, dvomoždane i tromoždane redove smrtnih bića; to se prije svega odnosi na kemijske žlijezde, a naročito na građu određenih žlijezda koje se mogu usporediti sa hipofiznim tijelima. Rase na nekim svjetovima imaju jednu žlijezdu, na drugim dvije kao i žitelji Urantije, dok na nekim sferama rase imaju tri takve jedinstvene žlijezde. Ove kemijske žlijezde uveliko ispoljavaju utjecaj na maštu i duhovnu receptivnost.

Šezdeset pet posto bića pripadaju drugoj skupini prijema duha, poput rasa Urantije. Dvanaest posto pripada prvoj vrsti, koja je po naravi manje receptivna, dok su dvadeset tri posto više duhovno skloni tijekom zemaljskog života.

49:5.15 (566.3) While the terrestrial attainments of the one-brained races are slightly limited in comparison with the two-brained orders, the older planets of the three-brained group exhibit civilizations that would astound Urantians, and which would somewhat shame yours by comparison. In mechanical development and material civilization, even in intellectual progress, the two-brained mortal worlds are able to equal the three-brained spheres. But in the higher control of mind and development of intellectual and spiritual reciprocation, you are somewhat inferior.

49:5.16 (566.4) All such comparative estimates concerning the intellectual progress or the spiritual attainments of any world or group of worlds should in fairness recognize planetary age; much, very much, depends on age, the help of the biologic uplifters, and the subsequent missions of the various orders of the divine Sons.

49:5.17 (566.5) While the three-brained peoples are capable of a slightly higher planetary evolution than either the one- or two-brained orders, all have the same type of life plasm and carry on planetary activities in very similar ways, much as do human beings on Urantia. These three types of mortals are distributed throughout the worlds of the local systems. In the majority of cases planetary conditions had very little to do with the decisions of the Life Carriers to project these varied orders of mortals on the different worlds; it is a prerogative of the Life Carriers thus to plan and execute.

49:5.18 (566.6) These three orders stand on an equal footing in the ascension career. Each must traverse the same intellectual scale of development, and each must master the same spiritual tests of progression. The system administration and the constellation overcontrol of these different worlds are uniformly free from discrimination; even the regimes of the Planetary Princes are identical.

49:5.19 (566.7) 3. *Spirit-reception series.* There are three groups of mind design as related to contact with spirit affairs. This classification does not refer to the one-, two-, and three-brained orders of mortals; it refers primarily to gland chemistry, more particularly to the organization of certain glands comparable to the pituitary bodies. The races on some worlds have one gland, on others two, as do Urantians, while on still other spheres the races have three of these unique bodies. The inherent imagination and spiritual receptivity is definitely influenced by this differential chemical endowment.

49:5.20 (566.8) Of the spirit-reception types, sixty-five per cent are of the second group, like the Urantia races. Twelve per cent are of the first type, naturally less receptive, while twenty-three per cent are more spiritually inclined during terrestrial

No, takve razlike ne prežive prirodnu smrt; sve ove rasne razlike se odnose samo na život u tijelu.

4. *Smrtnici različitih planetarnih epoha.* Ova klasifikacija prepoznaje slijed vremenskih razdioba i načina na koji one utječu na čovjekov zemaljski položaj i njegov prijem nebeskih službi.

Nositelji Života iniciraju život na planetarna i bdiju nad njegovim razvojem do negdje nakon evolucijske pojave smrtnog čovjeka. Prije nego Nositelji Života napuste planetu, oni uredno instaliraju Planetarnog Kneza kao njezinog vladara. Uz ovog vladara tamo stigne puna kvota podređenih pomoćnika i služiteljskih pomagača, a prvo suđenje živima i mrtvima se podudara s njegovim dolaskom.

S pojavom ljudskih grupacija, ovaj Planetarni Knez stiže kako bi inaugurirao ljudsku civilizaciju i usmjerio ljudsko društvo. Vaš konfuzni svijet nije kriterij prema kojem trebate suditi ranim danima vladavine Planetarnih Kneževa, jer se nedugo nakon početka takve uprave na Urantiji Planetarni Knez Kaligastija priključio pobuni sa sustavnim Vladarom Luciferom. Vaša planeta ide putem burnih događaja od tada.

Na normalnom evolucijskom svijetu, rasni napredak dostiže svoj prirodni biološki vrhunac tijekom režima Planetarnog Kneza, a ubrzo nakon toga Sustavni Vladar otprema Materijalnog Sina i Kćerku na taj planet. Ova uvezena bića rade u službi biološkog uzdizanja; neizvršenje tog zadatka na Urantiji dodatno je zakompliciralo vašu planetarnu povijest.

Kada intelektualni i etički napredak ljudske rase dostigne granice evolucijskog razvoja, dolazi Rajski Sin Avonal na sudbenu misiju; a kasnije, kada duhovni status takvog svijeta dođe blizu granice prirodnog postignuća, planet posjećuje Rajski darovani Sin. Glavna svrha misije ovog darovanog Sina je uspostava planetarnog statusa, otpuštanje Duha Istine za planetarno djelovanje i na taj način stvaranje uvjeta za univerzalni dolazak Misaonih Ispravljača.

Evo, opet, Urantija odstupa: Tu nikada nije bilo sudbene misije na vašem svijetu, niti je bilo darovanog Sina iz reda Avonala; vaš planet je uživao čast i visoki ugled kad je postao smrtni dom Suverenog Sina, Mihaela iz Nebadona.

Kao rezultat službe kompletnog slijeda božanskih sinova, naseljeni svjetovi i njihove napredujuće rase počinju prilaziti vrhuncu planetarne evolucije. Takvi svjetovi tada postaju zreli za vrhunac misije, dolazak Trojstvenih Sinova Učitelja. Ova epoha Sinova Učitelja je

life. But such distinctions do not survive natural death; all of these racial differences pertain only to the life in the flesh.

49:5.21 (567.1) 4. *Planetary-mortal epochs.* This classification recognizes the succession of temporal dispensations as they affect man's terrestrial status and his reception of celestial ministry.

49:5.22 (567.2) Life is initiated on the planets by the Life Carriers, who watch over its development until sometime after the evolutionary appearance of mortal man. Before the Life Carriers leave a planet, they duly install a Planetary Prince as ruler of the realm. With this ruler there arrives a full quota of subordinate auxiliaries and ministering helpers, and the first adjudication of the living and the dead is simultaneous with his arrival.

49:5.23 (567.3) With the emergence of human groupings, this Planetary Prince arrives to inaugurate human civilization and to focalize human society. Your world of confusion is no criterion of the early days of the reign of the Planetary Princes, for it was near the beginning of such an administration on Urantia that your Planetary Prince, Caligastia, cast his lot with the rebellion of the System Sovereign, Lucifer. Your planet has pursued a stormy course ever since.

49:5.24 (567.4) On a normal evolutionary world, racial progress attains its natural biologic peak during the regime of the Planetary Prince, and shortly thereafter the System Sovereign dispatches a Material Son and Daughter to that planet. These imported beings are of service as biologic uplifters; their default on Urantia further complicated your planetary history.

49:5.25 (567.5) When the intellectual and ethical progress of a human race has reached the limits of evolutionary development, there comes an Avonal Son of Paradise on a magisterial mission; and later on, when the spiritual status of such a world is nearing its limit of natural attainment, the planet is visited by a Paradise bestowal Son. The chief mission of a bestowal Son is to establish the planetary status, release the Spirit of Truth for planetary function, and thus effect the universal coming of the Thought Adjusters.

49:5.26 (567.6) Here, again, Urantia deviates: There has never been a magisterial mission on your world, neither was your bestowal Son of the Avonal order; your planet enjoyed the signal honor of becoming the mortal home planet of the Sovereign Son, Michael of Nebadon.

49:5.27 (567.7) As a result of the ministry of all the successive orders of divine sonship, the inhabited worlds and their advancing races begin to approach the apex of planetary evolution. Such worlds now become ripe for the culminating mission, the arrival of the Trinity Teacher Sons.

trijem za najviše planetarno doba - evolucijsku utopiju - dob svjetla i života.

Ova klasifikacija ljudskih bića će dobiti posebnu pažnju u sljedećem poglavlju.

5. *Serije srodnih stvorenih bića.* Planete nisu samo organizirane okomito u sustave, zviježđa i tako dalje, već je kozmička administracija također podijeljena u horizontalne grupacije prema vrsti, seriji i drugim odnosima. Ova bočna uprava svemira odnosi se više na potrebu za koordinacijom aktivnosti bića srodne prirode koja se samostalno njeguje na različitim planetarna. Određeni kompozitni zborovi visokih ličnosti kojima predsjedavaju bogato iskusni finalisti povremeno pregledavaju ove srodne klase kozmičkih stvorenja.

Ti čimbenici srodnosti se manifestiraju na svim razinama, jer srodstvo različitih redova postoji između neljudskih osoba kao i među smrtnim stvorenjima - čak i između ljudskih i nadljudskih bića. Inteligentna bića vertikalno su povezana u dvanaest velikih grupa od sedam glavnih odjela svaka. Koordinacija tih jedinstveno srodnih grupa živih bića najvjerojatnije se izvodi pod utjecajem neke teško shvatljive tehnike Vrhovnog Bića.

6. *Serije spajanja sa Ispravljačem.* Duhovna klasifikacija ili grupiranje svih smrtnika tijekom njihovog iskustva prethodno spajanju u cijelosti počivaju na odnosu statusa ličnosti i unutarnjeg Tajanstvenog Osmatrača. Na gotovo devedeset posto naseljenih svjetova Nebadon žive smrtnici koji se spajaju s Ispravljačima, za razliku od obližnjeg svemira gdje jedva više od polovine svjetova pružaju utočište kandidatima za vječni spoj s Ispravljačem.

7. *Tehnike oslobođanja od zemaljskog života.* Postoji u osnovi samo jedan način na koji individualno ljudsko biće može doći na naseljene svjetove, a to jeda se rodi prirodnim putem; ali postoje brojne tehnike kojima se čovjek može osloboditi svog zemaljskog statusa i pridružiti se rijeci hodočasnika koji putuju prema unutrašnjosti i uzlaze prema Raju.

6. OSLOBAĐANJE OD ZEMALJSKOG ŽIVOTA

Sve različite vrste fizičkih i planetarnih redova smrtnika podjednako uživaju u službi Misaonih Ispravljača, anđela čuvara i raznih redova glasničkog mnoštva Beskonačnog Duha. Svi se podjednako oslobađaju od okova tijela prilikom oslobađanja od prirodne smrti i svi podjednako idu na morontija svjetove duhovne evolucije i umnog

This epoch of the Teacher Sons is the vestibule to the final planetary age — evolutionary utopia — the age of light and life.

49:5.28 (567.8) This classification of human beings will receive particular attention in a succeeding paper.

49:5.29 (567.9) 5. *Creature-kinship serials.* Planets are not only organized vertically into systems, constellations, and so on, but the universe administration also provides for horizontal groupings according to type, series, and other relationships. This lateral administration of the universe pertains more particularly to the co-ordination of activities of a kindred nature which have been independently fostered on different spheres. These related classes of universe creatures are periodically inspected by certain composite corps of high personalities presided over by long-experienced finaliters.

49:5.30 (568.1) These kinship factors are manifest on all levels, for kinship serials exist among nonhuman personalities as well as among mortal creatures — even between human and superhuman orders. Intelligent beings are vertically related in twelve great groups of seven major divisions each. The co-ordination of these uniquely related groups of living beings is probably effected by some not fully comprehended technique of the Supreme Being.

49:5.31 (568.2) 6. *Adjuster-fusion series.* The spiritual classification or grouping of all mortals during their prefusion experience is wholly determined by the relation of the personality status to the indwelling Mystery Monitor. Almost ninety per cent of the inhabited worlds of Nebadon are peopled with Adjuster-fusion mortals in contrast with a near-by universe where scarcely more than one half of the worlds harbor beings who are Adjuster-indwelt candidates for eternal fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Techniques of terrestrial escape.* There is fundamentally only one way in which individual human life can be initiated on the inhabited worlds, and that is through creature procreation and natural birth; but there are numerous techniques whereby man escapes his terrestrial status and gains access to the inward moving stream of Paradise ascenders.

6. TERRESTRIAL ESCAPE

49:6.1 (568.4) All of the differing physical types and planetary series of mortals alike enjoy the ministry of Thought Adjusters, guardian angels, and the various orders of the messenger hosts of the Infinite Spirit. All alike are liberated from the bonds of flesh by the emancipation of natural death, and all alike go thence to the morontia worlds of

napretka.

S vremena na vrijeme, na prijedlog planetarnih tijela ili vladara sustava, provode se posebna uskršnuća preživjelih spavača. Takva uskršnuća se događaju barem svako tisućljeće planetarnog vremena, kad se neće probuditi svi, ali "će se probuditi mnogi koji snivaju u prahu zemljinu." Ova posebna uskršnuća su prigoda za mobiliziranje posebnih uzlaznih skupina za određenu službu u lokalnokozmičkom planu smrtnog uzlaza. Tu su i praktični razlozi i sentimentalna druženja povezani s ovim posebnim uskršnućima.

Tijekom ranijih dobi naseljenog svijeta, mnogi primaju poziv da dođu na prebivališne sfere prilikom posebnih i tisućljetnih uskršnuća, ali većina preživjelih primaju ponovno utjelovljenje prilikom otvaranja nove dispencije povezane s dolaskom novog božanskog Sina planetarne službe.

1. *Smrtnici iz razdiobenog ili grupnog reda opstanaka.* S dolaskom prvog Ispravljača na naseljeni svijet, tu također dolaze i serafski čuvari; oni su neophodni za oslobađanje od zemaljskog života. U periodu gubitka života, preživjele duhovne vrijednosti i vječne stvarnosti novorazvijenih i besmrtnih duša preživjelih spavača nalaze se u svetom povjerenstvu osobnog ili grupnog serafskog čuvara.

Anđeli čuvari koji se dodjeljuju grupama preživjelih spavača uvijek funkcioniraju sa subdenim Sinovima prilikom njihovih dolazaka na svjetove. "On će tada poslati svoje anđele i oni će skupiti njegove izabranike od četiri vjetrova." Sa svakim serafom koji ima dužnost da ponovo utjelovi spavajućeg smrtnika, tu funkcionira vraćeni Ispravljač, isti besmrtni fragment Oca koji je živio u čovjeku za života u tijelu, i time se obnavljaju identitet i ličnost uskršnalog bića. Dok ljudi počivaju u snu, ovi Ispravljači čekaju na svoje štitenike na Diviningtonu; oni nikada ne idu u neki drugi smrtni um u tom vremenu.

Dok na starijim svjetovima smrtnog postojanja žive ti visoko razvijeni i izrazito duhovni redovi ljudskih bića koji su gotovo izuzeti od morontija života, raniji stadiji razvoja tih rasa životinjskog podrijetla obilježeni su primitivnim smrtnicima koji su toliko nezreli da je fuzija s Ispravljačem nemoguća. Ponovno buđenje tih smrtnika se postiže djelovanjem serafskih čuvara u suradnji s individualnim dijelom besmrtnog duha Trećeg Izvora i Centra.

Tako su preživjeli spavači planetarne dobi ponovo utjelovljeni u razdiobenimpozivkama. No, kad je riječ o ličnostima bilo kojeg svijeta koje ne mogu preživjeti smrt, tu nema besmrtnog duha da

spiritual evolution and mind progress.

49:6.2 (568.5) From time to time, on motion of the planetary authorities or the system rulers, special resurrections of the sleeping survivors are conducted. Such resurrections occur at least every millennium of planetary time, when not all but "many of those who sleep in the dust awake." These special resurrections are the occasion for mobilizing special groups of ascenders for specific service in the local universe plan of mortal ascension. There are both practical reasons and sentimental associations connected with these special resurrections.

49:6.3 (568.6) Throughout the earlier ages of an inhabited world, many are called to the mansion spheres at the special and the millennial resurrections, but most survivors are repersonalized at the inauguration of a new dispensation associated with the advent of a divine Son of planetary service.

49:6.4 (568.7) 1. *Mortals of the dispensational or group order of survival.* With the arrival of the first Adjuster on an inhabited world the guardian seraphim also make their appearance; they are indispensable to terrestrial escape. Throughout the life-lapse period of the sleeping survivors the spiritual values and eternal realities of their newly evolved and immortal souls are held as a sacred trust by the personal or by the group guardian seraphim.

49:6.5 (568.8) The group guardians of assignment to the sleeping survivors always function with the judgment Sons on their world advents. "He shall send his angels, and they shall gather together his elect from the four winds." With each seraphim of assignment to the repersonalization of a sleeping mortal there functions the returned Adjuster, the same immortal Father fragment that lived in him during the days in the flesh, and thus is identity restored and personality resurrected. During the sleep of their subjects these waiting Adjusters serve on Divinington; they never indwell another mortal mind in this interim.

49:6.6 (569.1) While the older worlds of mortal existence harbor those highly developed and exquisitely spiritual types of human beings who are virtually exempt from the morontia life, the earlier ages of the animal-origin races are characterized by primitive mortals who are so immature that fusion with their Adjusters is impossible. The reawakening of these mortals is accomplished by the guardian seraphim in conjunction with an individualized portion of the immortal spirit of the Third Source and Center.

49:6.7 (569.2) Thus are the sleeping survivors of a planetary age repersonalized in the dispensational roll calls. But with regard to the nonsalvable personalities of a realm, no immortal spirit is

funkcionira sa skupinom čuvara sudbine, što znači prestanak postojanja. Dok neki od vaših zapisa opisuju te događaje kako se odvijaju na planetarna smrtna smrti, ovi se događaji ustvari odvijaju na prebivališnim svjetovima.

2. *Smrtnici pojedinih redova uspona.* Pojedinačni napredak ljudskih bića mjeri se njihovim postignućem i obuhvaćanjem (savladavanjem) sedam kozmičkih krugova. Ti krugovi smrtnog napredovanja su razine povezanih intelektualnih, društvenih, duhovnih i kozmičko-uidnih vrijednosti. Počevši u sedmom krugu, smrtnici se kreću prema prvom, a svi koji su dostigli treći odmah primaju osobne čuvare sudbine. Ti smrtnici mogu biti ponovo utjelovljeni u morontija životu neovisno od razdiobenih ili drugih presuđivanja.

Tijekom ranijih dobi *evolucijskog* svijeta, tek mali broj smrtnika ide na sud na treći dan. No, kako se dobi smjenjuju, sve više i više osobnih čuvara sudbine su dodijeljeni ovim sve naprednijim smrtnicima, a time se i sve veći broj tih sve razvijenijih stvorenih bića ponovo utjelovljuje na prvom prebivališnom svijetu treći dan nakon prirodne smrti. U takvim prilikama povratak Ispravljača signalizira buđenje ljudske duše, a to je ponovno utjelovljenje mrtvih jednako doslovno kao kad se masovno zove po spisaku na kraju sudbenog razdoblja na evolucijskim svjetovima.

Postoje tri skupine individualnih uzlaznih osoba: Manje napredna skupina na početnom ili prvom prebivališnom svijetu. Naprednija skupina može nastaviti svoju morontija karijeru na bilo kojem od srednjih prebivališnih svjetova u skladu s prethodnom planetarnom progresijom. Najnaprednija od tih vrsta stvarno počinje svoje morontija iskustvo na sedmom prebivališnom svijetu.

3. *Probno-ovisni redovi smrtničkog uspona.* Dolazak jednog Ispravljača predstavlja identitet u očima svemira, i sva živa bića tom prilikom ulaze na spisak za prozivku pravde. No, vremenski život na evolucijskim svjetovima je neizvjestan, i mnogi umiru u mladosti prije nego što odaberu Rajsku karijeru. Takva djeca i mladež u kojima žive Ispravljači slijede roditelja najnaprednijeg duhovnog statusa, i idu na sustavni finalistički svijet (probni vrtić) bilo treći dan nakon smrti, uoči posebnog uskrsnuća ili u redovitim tisućljetnim i razdiobenim prozivkama.

Djeca koja umiru previše mlada kako bi primila Misaone Ispravljače primaju novo utjelovljenje na finalističkom svijetu lokalnih sustava istodobno s dolaskom jednog roditelja na prebivališne svjetove. Dijete stječe fizičko obličje prilikom smrtnog rođenja, ali u pitanju opstanka

present to function with the group guardians of destiny, and this constitutes cessation of creature existence. While some of your records have pictured these events as taking place on the planets of mortal death, they all really occur on the mansion worlds.

49:6.8 (569.3) 2. *Mortals of the individual orders of ascension.* The individual progress of human beings is measured by their successive attainment and traversal (mastery) of the seven cosmic circles. These circles of mortal progression are levels of associated intellectual, social, spiritual, and cosmic-insight values. Starting out in the seventh circle, mortals strive for the first, and all who have attained the third immediately have personal guardians of destiny assigned to them. These mortals may be repersonalized in the morontia life independent of dispensational or other adjudications.

49:6.9 (569.4) Throughout the earlier ages of an evolutionary world, few mortals go to judgment on the third day. But as the ages pass, more and more the personal guardians of destiny are assigned to the advancing mortals, and thus increasing numbers of these evolving creatures are repersonalized on the first mansion world on the third day after natural death. On such occasions the return of the Adjuster signalizes the awakening of the human soul, and this is the repersonalization of the dead just as literally as when the en masse roll is called at the end of a dispensation on the evolutionary worlds.

49:6.10 (569.5) There are three groups of individual ascenders: The less advanced land on the initial or first mansion world. The more advanced group may take up the morontia career on any of the intermediate mansion worlds in accordance with previous planetary progression. The most advanced of these orders really begin their morontia experience on the seventh mansion world.

49:6.11 (569.6) 3. *Mortals of the probationary-dependent orders of ascension.* The arrival of an Adjuster constitutes identity in the eyes of the universe, and all indwelt beings are on the roll calls of justice. But temporal life on the evolutionary worlds is uncertain, and many die in youth before choosing the Paradise career. Such Adjuster-indwelt children and youths follow the parent of most advanced spiritual status, thus going to the system finaliter world (the probationary nursery) on the third day, at a special resurrection, or at the regular millennial and dispensational roll calls.

49:6.12 (570.1) Children who die when too young to have Thought Adjusters are repersonalized on the finaliter world of the local systems concomitant with the arrival of either parent on the mansion worlds. A child acquires physical entity at mortal birth, but in the matter of survival all Adjusterless

sva djeca sa Ispravljačima računaju se još uvijek kao da su vezana za svoje roditelje.

U dogledno vrijeme Misaoni Ispravljači dolaze boraviti u te mališane, dok je serafska služba za obje probno-ovisne skupine općenito slična službi koja se pruža naprednijem roditelju ili samo jednom roditelja u slučaju da samo jedan preživi. Oni koji postižu treći krug, bez obzira na status njihovih roditelja, primaju osobne čuvare.

Slični probni vrtići se održavaju na finalističkim sferama zviježđu i sjedišta svemira za djecu sa Ispravljačima osnovnih i srednjih modificiranih uzlaznih redova.

4 . *Smrtnici drugih modificiranih redova uspona.* To su progresivna ljudska bića srednjih evolucijskih svjetova. U pravilu oni nisu imuni na prirodnu smrt, ali oni su oslobođeni od prolaza kroz sedam prebivališnih svjetova.

Manje usavršena skupina budi se na sjedištu svog lokalnog sustava, a prebivališne svjetove samo prolaze. Srednja skupina ide na svjetove obuke zviježđa; oni prolaze cijeli morontija režim lokalnog sustava. Još dalje u naprednijim planetarnim dobima duhovne težnje, mnogi preživjeli će se probudi na zviježđu i tamo započeti Rajski uspon.

No, prije nego što bilo tko iz ovih skupina može ići naprijed, oni moraju putovati natrag i raditi kao instruktori na svjetovima koje su propustili, gdje dobivaju mnogo iskustva kao nastavnici u oblastima kroz koje nisu prošli kao studenti. Svi kasnije nastavljaju putovati prema Raju po određenim rutama smrtnog napredovanja.

5 . *Smrtnici primarnog modificiranog reda uzlaza.* Ti smrtnici pripadaju redu evolucijskog života koji se normalno spaja s Ispravljačem, ali oni su najčešće predstavnici završnih faza ljudskog razvoja na evoluirajućim svjetovima. Ova uzvišena bića su oslobođena prolaska kroz portale smrti; oni su dostavljeni Sinu na obuhvaćanje; oni su prevedeni među živima, a pojavljuju se odmah u prisutnosti Suverenog Sina na sjedištu lokalnog svemira.

To su smrtnici koji se spajaju sa svojim Ispravljačima tijekom smrtnog života, a takve Ispravljačem spojene ličnosti slobodno putuju prostorom prije nego što se odjenu morontija oblicima. Ove stopljene duše idu izravnim Ispravljačevim tranzitom u uskrasne dvorane viših morontija sfera, gdje dobivaju svoje početno morontija obličje baš kao i svi ostali smrtnici koji

children are reckoned as still attached to their parents.

49:6.13 (570.2) In due course Thought Adjusters come to indwell these little ones, while the seraphic ministry to both groups of the probationary-dependent orders of survival is in general similar to that of the more advanced parent or is equivalent to that of the parent in case only one survives. Those attaining the third circle, regardless of the status of their parents, are accorded personal guardians.

49:6.14 (570.3) Similar probation nurseries are maintained on the finaliter spheres of the constellation and the universe headquarters for the Adjusterless children of the primary and secondary modified orders of ascenders.

49:6.15 (570.4) 4. *Mortals of the secondary modified orders of ascension.* These are the progressive human beings of the intermediate evolutionary worlds. As a rule they are not immune to natural death, but they are exempt from passing through the seven mansion worlds.

49:6.16 (570.5) The less perfected group reawaken on the headquarters of their local system, passing by only the mansion worlds. The intermediate group go to the constellation training worlds; they pass by the entire morontia regime of the local system. Still farther on in the planetary ages of spiritual striving, many survivors awaken on the constellation headquarters and there begin the Paradise ascent.

49:6.17 (570.6) But before any of these groups may go forward, they must journey back as instructors to the worlds they missed, gaining many experiences as teachers in those realms which they passed by as students. They all subsequently proceed to Paradise by the ordained routes of mortal progression.

49:6.18 (570.7) 5. *Mortals of the primary modified order of ascension.* These mortals belong to the Adjuster-fused type of evolutionary life, but they are most often representative of the final phases of human development on an evolving world. These glorified beings are exempt from passing through the portals of death; they are submitted to Son seizure; they are translated from among the living and appear immediately in the presence of the Sovereign Son on the headquarters of the local universe.

49:6.19 (570.8) These are the mortals who fuse with their Adjusters during mortal life, and such Adjuster-fused personalities traverse space freely before being clothed with morontia forms. These fused souls go by direct Adjuster transit to the resurrection halls of the higher morontia spheres, where they receive their initial morontia investiture just as do all other mortals arriving from the

stižu iz evolucijskih svjetova.

Ovaj primarni modificirani redosljed smrtnog uzlaza može se primijeniti na pojedince u bilo kojoj planetarnoj seriji od najnižih do najviših faza svjetova s bićima koja se spajaju s Ispravljačima, ali češće funkcionira na starijim sferama koje su već primile brojne pogodnosti od brojnih dolazaka božanskih Sinova.

Uspostavom planetarnog doba svjetla i života, mnogi idu na svemirske morontija svjetove početnog modificiranog reda prijevoda. Nadalje u naprednijim fazama sređenog postojanja, kada većina smrtnika koji napuštaju svjetove ulazi u ovu klasu, planet se smatra da pripadaju ovoj seriji. Prirodna smrt postaje sve rjeđa na tim područjima dugo naseljenim u svjetlu i životu.

Predstavio je Melkizedek iz Jeruzemuske škole Planetarne Uprave.

evolutionary worlds.

^{49:6.20 (570.9)} This primary modified order of mortal ascension may apply to individuals in any of the planetary series from the lowest to the highest stages of the Adjuster-fusion worlds, but it more frequently functions on the older of these spheres after they have received the benefits of numerous sojourns of the divine Sons.

^{49:6.21 (570.10)} With the establishment of the planetary era of light and life, many go to the universe morontia worlds by the primary modified order of translation. Further along in the advanced stages of settled existence, when the majority of the mortals leaving a realm are embraced in this class, the planet is regarded as belonging to this series. Natural death becomes decreasingly frequent on these spheres long settled in light and life.

^{49:6.22 (571.1)} [Presented by a Melchizedek of the Jerusem School of Planetary Administration.]

POGLAVLJE 50. PLANETARNI KNEŽEVI

⇐ 049

Knjiga Urantije

051 ⇒

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 50 PLANETARNI KNEŽEVI

Sekcije

Uvod

1. MISIJA KNEŽEVA
2. PLANETARNA ADMINISTRACIJA
2. KNEŽEVO TJELESNO OSOBLJE
4. PLANETARNI CENTRI I ŠKOLE
6. PROGRESIVNA CIVILIZACIJA
6. PLANETARNA KULTURA
7. NAGRADE IZOLACIJE

PAPER 50 THE PLANETARY PRINCES

SECTIONS

Introduction

1. Mission of the Princes
2. Planetary Administration
3. The Prince's Corporeal Staff
4. The Planetary Headquarters and Schools
5. Progressive Civilization
6. Planetary Culture
7. The Rewards of Isolation

Uvod

Dok pripadaju redu Lanonadeških Sinova, Planetarni Kneževi djeluju u tako visoko specijaliziranim ulogama da se najčešće smatraju zasebnom grupom. Nakon što prime svjedodžbu od Melkizedeka kao sekundarni Lanonandeci, ovi Sinovi iz lokalnog svemira primaju dužnosti u svom rezervnom zboru na glavnom centru zvijezda. S ovog mjesta primaju različite dužnosti od Sustavskog Vladara i s vremenom pozicije Planetarnih Kneževa praćene odašiljanjem na vladarske pozicije evolutivnih naseljenih svjetova.

Sustavski Vladao određuje novog upravitelja određenog svijeta prema zahtjevu Prijenosnika Života koji traže odašiljanje novog administrativnog poglavara na planet nakon što tu ostvare utemeljenje života i razvoj inteligentnih evolutivnih bića. Jedan se planetarni upravitelj iz ovog reda sinova određuje svakom planetu koji je naseljen živim evolutivnim smrtničkim stvorenjima.

INTRODUCTION

50:0.1 (572.1) WHILE belonging to the order of Lanonandek Sons, the Planetary Princes are so specialized in service that they are commonly regarded as a distinct group. After their Melchizedek certification as secondary Lanonandeks, these local universe Sons are assigned to the reserves of their order on the constellation headquarters. From here they are assigned to various duties by the System Sovereign and eventually commissioned as Planetary Princes and sent forth to rule the evolving inhabited worlds.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. MISIJA KNEŽEVA

1. MISSION OF THE PRINCES

Planetarni Knez i njegova braća i suradnici predstavljaju najbliži personificirani prilaz (na stranu od utjelovljenja) Vječnog Sina Raja niskim stvorenjima vremena i prostora. Dok je istina da Sin Stvoritelj ostvaruje dodir sa zemaljskim stvorenjima putem svoga duha, Planetarni Knez predstavlja posljednji u redu osobnih Sinova između Raja i ljudske djece. Beskonačni Duh ostvaruje prilaz u osobama čuvara sudbine i drugih anđeoskih bića; Otac Svih živi u ljudima u predosobnoj prisutnosti Tajanstvenih Osmatrača; ali Planetarni Kneževi predstavljaju posljednje nastojanje Vječnog Sina i njegovih Sinova da pridruže vama, smrtnicima. Na novonastanjenom svijetu, Planetarni Knez je jedini predstavnik postpune sudbine koji vuče porijeklo od Sina Stvoritelja (kao potomak Oca Svih i Vječnog Sina) i Božanske Služiteljice (kozmičke Kćerke Beskonačnog Duha).

Kneza na novonaseljenom svijetu okružuje odani zbor pomoćnika i asistenata kao i veliki broj služiteljskih duhova. Ali kako bi posjedovao iskrenu simpatiju i razumijevanje planetarnih problema i teškoća, upravni zbor ovakvih novih svjetova mora pripadati nižim redovima administracije. I cijelo ovo nastojanje u cilju ostvarenja suosjećajnog rukovodstva evolutivnih svjetova podrazumijeva veću mogućnost da ove gotovo-ljudske ličnosti skrenu s puta egzaltacijom svojih umova iznad i protiv volje Vrhovnih Vladara.

Kako su na ovim individualnim svjetovima izolirani od kontakta s drugim predstavnicima božanstvenosti, ovi Sinovi podilaze vrlo težak test i Nebadon je patio ozbiljne posljedice više ovakvih pobuna. Pri procesu stvaranja Sustavskih Vladara i Planetarnih Kneževa nastupa personifikacija koncepta koji se sve više udaljavao od Oca Svih i Vječnog Sina, kao i sve veća opasnost od gubitka osjećaja proporcije u pogledu vlastite veličine i sve veća izloženost opasnosti neuspjelog održanja prikladne spoznaje vrijednosti i odnosa višebrojnih redova božanskih bića i redova njihovog autoriteta. Činjenica da Otac nije prisutan u lokalnom svemiru jednako tako nameće određeno iskušenje vjeri i odanosti svih ovih Sinova.

Dok ovi svjetski kneževi vrlo često doživljavaju neuspjeh pri misiji organizacije i službe naseljenim svjetovima, uspješni primjeri njihovih misija olakšavaju buduće djelovanje Materijalnih Sinova koji pridodaju više životne forme primitivnim zemaljskim stvorenjima. Njihova upravna dalje bitno doprinosi pripremi planeta za budući rad Rajskih Sinova Boga koji dolaze suditi svjetovima i uvesti nova upravna razdoblja.

50:1.1 (572.3) The Planetary Prince and his assistant brethren represent the nearest personalized approach (aside from incarnation) that the Eternal Son of Paradise can make to the lowly creatures of time and space. True, the Creator Son touches the creatures of the realms through his spirit, but the Planetary Prince is the last of the orders of personal Sons extending out from Paradise to the children of men. The Infinite Spirit comes very near in the persons of the guardians of destiny and other angelic beings; the Universal Father lives in man by the prepersonal presence of the Mystery Monitors; but the Planetary Prince represents the last effort of the Eternal Son and his Sons to draw near you. On a newly inhabited world the Planetary Prince is the sole representative of complete divinity, springing from the Creator Son (the offspring of the Universal Father and the Eternal Son) and the Divine Minister (the universe Daughter of the Infinite Spirit).

50:1.2 (572.4) The prince of a newly inhabited world is surrounded by a loyal corps of helpers and assistants and by large numbers of the ministering spirits. But the directing corps of such new worlds must be of the lower orders of the administrators of a system in order to be innately sympathetic with, and understanding of, the planetary problems and difficulties. And all of this effort to provide sympathetic rulership for the evolutionary worlds entails the increased liability that these near-human personalities may be led astray by the exaltation of their own minds over and above the will of the Supreme Rulers.

50:1.3 (572.5) Being quite alone as representatives of divinity on the individual planets, these Sons are tested severely, and Nebadon has suffered the misfortune of several rebellions. In the creation of the System Sovereigns and the Planetary Princes there occurs the personalization of a concept that has been getting farther and farther away from the Universal Father and the Eternal Son, and there is an increasing danger of losing the sense of proportion as to one's self-importance and a greater likelihood of failure to keep a proper grasp of the values and relationships of the numerous orders of divine beings and their gradations of authority. That the Father is not personally present in the local universe also imposes a certain test of faith and loyalty on all these Sons.

50:1.4 (573.1) But not often do these world princes fail in their missions of organizing and administering the inhabited spheres, and their success greatly facilitates the subsequent missions of the Material Sons, who come to engraft the higher forms of creature life on the primitive men of the worlds. Their rule also does much to prepare the planets for the Paradise Sons of God, who subsequently come to judge the worlds and to inaugurate successive dispensations.

2. PLANETARNA ADMINISTRACIJA

Svi Planetarni Kneževi djeluju pod kozmičkom administracijom Gabrijela, Mihaelovog glavnog izvršitelja, dok su u pogladu neposrednog autoriteta podložni izvršnim odlukama Sustavskog Vladara.

Planetarni Kneževi u svako doba mogu zatražiti savjet Melkizedeka, svojih negdašnjih učitelja i sponzora, premda nisu arbitrarno primorani tražiti takvu pomoć i premda se bez dobrovoljne molbe za pomoć Melkizedeci nikad ne upliću u poslove planetarne administracije. Ovi svjetski vladari također mogu zatražiti savjet dvadeset i četiri savjetnika iz različitih svjetova podarenja širom cijelog sustava. U Sataniji ovi savjetnici trenutno svi vuku porijeklo s Urantije. Također postoji analogan sedamdesetočlani savjet na centru zvijezda koji jednako tako okuplja izabrana evolutivna bića svjetova.

Prilikom ranih i nesređenih stadija razvoja, upravna vlast svih evolutivnih planeta ima autokrativnu prirodu. Planetarni Kneževi organiziraju specijalne grupe asistenata iz svojih redova planetarnih pomoćnika. Dok se najčešće okružuju dvanaestočlnim vrhovnim vijećem, metoda odabira njegovog članstva varira na različitim svjetovima. Planetarni Knez također može imati jednog ili više savjetnika iz trećeg reda njegove grupe sinova, dok naodređenim svjetovima može imati i pomoćnika iz svog reda--sekundarnog Lanonandeka.

Cijelo osoblje svjetskog vladara obuhvaća ličnosti Beskonačnog Duha i određene tipove viših evolutivnih bića i uzlaznih smrtnika s drugih svjetova. U prosjeku ovo osoblje broji tisuću članova i kako planet sve više napreduje, ovaj zbor pomoćnika može porasti u broju i dostići ili prevažiti stotinu tisuća članova. Kad god zatrebaju pomoćnike, Planetarni Kneževi jednostavno trebaju uputiti zahtijev svojoj braći, Sustavskim Vladarima, i molba im je time uslišena.

Dok se planeti jako razlikuju u pogledu prirode i organizacije kao i administracije, svaki planet ima sudove pravde. Sudbeni sustav lokalnog svemira započinje sa sudovima Planetarnog Kneza kojima predsjedava član njegovog ličnog osoblja; odluke ovakvih sudova odražavaju stav koji ima duboko očinsku i obzirnu prirodu. Svi problemi koji podrazumijevaju pitanja koja nadilaze zakone planetarnih žitelja moraju rezultirati apelom višim sudovima, dok poslovi ove svjetske domene u najvećoj mjeri teku u skladu s prinčevim osobnim odlukama.

2. PLANETARY ADMINISTRATION

50:2.1 (573.2) All Planetary Princes are under the universe administrative jurisdiction of Gabriel, the chief executive of Michael, while in immediate authority they are subject to the executive mandates of the System Sovereigns.

50:2.2 (573.3) The Planetary Princes may at any time seek the counsel of the Melchizedeks, their former instructors and sponsors, but they are not arbitrarily required to ask for such assistance, and if such aid is not voluntarily requested, the Melchizedeks do not interfere with the planetary administration. These world rulers may also avail themselves of the advice of the four and twenty counselors, assembled from the bestowal worlds of the system. In Satania these counselors are at present all natives of Urantia. And there is an analogous council of seventy at the constellation headquarters also selected from the evolutionary beings of the realms.

50:2.3 (573.4) The rule of the evolutionary planets in their early and unsettled careers is largely autocratic. The Planetary Princes organize their specialized groups of assistants from among their corps of planetary aids. They usually surround themselves with a supreme council of twelve, but this is variously chosen and diversely constituted on the different worlds. A Planetary Prince may also have as assistants one or more of the third order of his own group of sonship and sometimes, on certain worlds, one of his own order, a secondary Lanonandek associate.

50:2.4 (573.5) The entire staff of a world ruler consists of personalities of the Infinite Spirit and certain types of higher evolved beings and ascending mortals from other worlds. Such a staff averages about one thousand, and as the planet progresses, this corps of helpers may be increased up to one hundred thousand or more. At any time need is felt for more helpers, the Planetary Princes have only to make request of their brothers, the System Sovereigns, and the petition is granted forthwith.

50:2.5 (573.6) Planets vary greatly in nature and organization and in administration, but all provide for tribunals of justice. The judicial system of the local universe has its beginnings in the tribunals of a Planetary Prince, which are presided over by a member of his personal staff; the decrees of such courts reflect a highly fatherly and discretionary attitude. All problems involving more than the regulation of the planetary inhabitants are subject to appeal to the higher tribunals, but the affairs of his world domain are largely adjusted in accordance with the personal discretion of the prince.

Nasumične posredničke komisije služe i djeluju kao nadopuna planetarnim sudovima i pri tome upravitelji duha kao i fizički upravitelji djeluju podložno odlukama ovih podrednika. Ali realizacija arbitražnih provedbi uvijek zahtijeva odobrenje Očeva Zvijezda, kako je istina da "Svevišnji vladaju u kraljevstvima ljudi."

Upravitelji i preobrazitelji planetarnih zadaća jednako imaju priliku surađivati s anđelima i drugim redovima nebeskih bića kako bi ove ličnosti postale vidljive smrtnim stvorenjima. U specijalnim slučajevima, Melkizedeci imaju i koriste sposobnost da se pojave pred žiteljima evolutivnih svjetova. Glavni razlog zašto smrtna ulazna bića sa sustavskog centra služe kao dio osoblja Planetanog Kneza počiva u pokušajima na poboljšanju komunikacije sa svjetskim žiteljima.

2. KNEŽEVO TJELESNO OSOBLJE

Kad se namjerava uputiti na mladi svijet, Planetarni Knez obično sa sobom povede grupu dobrovoljaca s glavnog centra sustava. Ova uzlazna bića prate kneza kao savjetnici i pomoćnici pri radu na unaprijeđenju ranih rasa. Ovaj zbor materijalnih pomoćnika predstavlja vezivnu sponu između kneza i svjetskih žitelja. Knez Urantije po imenu Kaligastija je sa sobom imao stotinu takvih pomoćnika.

Ovi dobrovoljni pomoćnici koji su primili status na sustavskom centru nisu postigli spoj s unutarnjim Ispravljačem. Status Ispravljača ovih dobrovoljnih služitelja ostaje na onoj točki gdje je bio na prebivališnim svjetovima na glavnom centru sustava prije privremenog povratka ovih progresivnih morontija bića na njihov negdašnji materijalni stadij.

Prijenosnici Života, arhitektonski graditelji tjelesnog oblića, stvaraju nova fizička tijela ovim dobrovoljcima koja će im poslužiti za vrijeme njihovog planetarnog boravka. Dok ova lična oblića nisu podložna normalnim svjetskim bolestima, ona su poput ranih materijalnih tijela podložna određenim nezgodama mehaničke prirode.

Pripadnici Knezovog tjelesnog osoblja obično napuštaju planet pri donošenju slijedećeg sudskog rješenja uoči dolaska drugog Sina. Prije odlaska obično prenose svoje različite dužnosti na svoje uzajamne potomke kao i određene više domaće dobrovoljce. Na svjetovima gdje prinčevi pomoćnici prime dopuštenje da stupe u spolni odnos s višim grupama domaćih rasa, njihove pozicije obično preuzimaju njihovi potomci.

50:2.6 (574.1) The roving commissions of conciliators serve and supplement the planetary tribunals, and both spirit and physical controllers are subject to the findings of these conciliators. But no arbitrary execution is ever carried out without the consent of the Constellation Father, for the "Most Highs rule in the kingdoms of men."

50:2.7 (574.2) The controllers and transformers of planetary assignment are also able to collaborate with angels and other orders of celestial beings in rendering these latter personalities visible to mortal creatures. On special occasions the seraphic helpers and even the Melchizedeks can and do make themselves visible to the inhabitants of the evolutionary worlds. The principal reason for bringing mortal ascenders from the system capital as a part of the staff of the Planetary Prince is to facilitate communication with the inhabitants of the realm.

3. THE PRINCE'S CORPOREAL STAFF

50:3.1 (574.3) On going to a young world, a Planetary Prince usually takes with him a group of volunteer ascending beings from the local system headquarters. These ascenders accompany the prince as advisers and helpers in the work of early race improvement. This corps of material helpers constitutes the connecting link between the prince and the world races. The Urantia Prince, Caligastia, had a corps of one hundred such helpers.

50:3.2 (574.4) Such volunteer assistants are citizens of a system capital, and none of them have fused with their indwelling Adjusters. The status of the Adjusters of such volunteer servers remains as of the residential standing on the system headquarters while these morontia progressors temporarily revert to a former material state.

50:3.3 (574.5) The Life Carriers, the architects of form, provide such volunteers with new physical bodies, which they occupy for the periods of their planetary sojourn. These personality forms, while exempt from the ordinary diseases of the realms, are, like the early morontia bodies, subject to certain accidents of a mechanical nature.

50:3.4 (574.6) The prince's corporeal staff are usually removed from the planet in connection with the next adjudication at the time of the second Son's arrival on the sphere. Before leaving, they customarily assign their various duties to their mutual offspring and to certain superior native volunteers. On those worlds where these helpers of the prince have been permitted to mate with the superior groups of the native races, such offspring

Dok pomoćnici Planetarnog Kneza vrlo rijetko stupaju u odnos sa svjetskim rasama, uvijek stupaju u spolni odnos uzajamno. Iz ovog kontakta nastaju dvije grupe bića: primarni tip srednjih bića i određeni viši redovi materijalnih bića koja ostaju pripojena kneževom osoblju nakon odstranjenja njihovih roditelja s planeta u vrijeme dolaska Adama i Eve. Ova djeca ne stupaju u spolni odnos s djecom smrtničkih rasa izuzev u određenim kriznim situacijama, i to jedino s odobrenjem Planetarnog Kneza. U takvom slučaju njihova djeca—unučad tjelesnog osoblja—imaju status superiorne rase svoga doba i generacije. U svim potomcima ovih polumaterijalnih pomoćnika Planetarnog Kneza žive unutarnji Ispravljači.

Pred kraj kneževog upravnog razdoblja, kad se ovo "unazađeno osoblje" treba vratiti na glavni centar sustava kako bi nastavilo svoj put prema Raju, ova uzlazna bića idu Preijenosnicima Života kako bi vratila svoja materijalna tijela. Oni ulaze u prijelazni počinak i kad se probude, više nemaju svog smrtničkog tijela već umjesto toga imaju morontija obličja, spremno za sferaški prijenos i povratak na glavni centar sustava, gdje ih očekuju njihovi privremeno distancirani Ispravljači. Dok se ne nalaze u zakašnjenju za svojim jeruzemskimodljetljenjem cijelo upravno razdoblje, stekli su jedinstveno i nesvakidašnje iskustvo, rijetko poglavlje u životu uzlaznog smrtnika.

4. PLANETARNI CENTRI I ŠKOLE

Kneževo tjelesno osoblje vrlo rano utemeljujeplanetarne škole naobrazbe i kulture koje pohađaju najuspješniji pripadnici evolutivnih rasa koji zatim rade na predstavi ovih naprednih ideja svojim narodima. Ove se kneževe škole nalaze na materijalnom centru planeta.

Veći dio fizičkog rada vezanog uz uspostavu ovog gradskog centra počiva na plećima tjelesnog osoblja. Ovi se rani gradovi i utvrde koje služe kao glavni centri Planetarnog Kneza uveliko razlikuju od onoga što bi smrtnici Urantije mogli zamisliti. U usporedbi s kasnijim stoljećima ovo su jednostavne građevine s ukrasnim obilježjima od minerala, relativno napredne materijalne građe. I ovo je protivno adamičkom režimu gdje život revolvira oko centralnog vrta, odakle se izvode djelatnosti tijekom drugog upravnog razdoblja kozmičkih Sinova.

usually succeed them.

50:3.5 (574.7) These assistants to the Planetary Prince seldom mate with the world races, but they do always mate among themselves. Two classes of beings result from these unions: the primary type of midway creatures and certain high types of material beings who remain attached to the prince's staff after their parents have been removed from the planet at the time of the arrival of Adam and Eve. These children do not mate with the mortal races except in certain emergencies and then only by direction of the Planetary Prince. In such an event, their children — the grandchildren of the corporeal staff — are in status as of the superior races of their day and generation. All the offspring of these semimaterial assistants of the Planetary Prince are Adjuster indwelt.

50:3.6 (575.1) At the end of the prince's dispensation, when the time comes for this "reversion staff" to be returned to the system headquarters for the resumption of the Paradise career, these ascenders present themselves to the Life Carriers for the purpose of yielding up their material bodies. They enter the transition slumber and awaken delivered from their mortal investment and clothed with morontia forms, ready for seraphic transportation back to the system capital, where their detached Adjusters await them. They are a whole dispensation behind their Jerusem class, but they have gained a unique and extraordinary experience, a rare chapter in the career of an ascending mortal.

4. THE PLANETARY HEADQUARTERS AND SCHOOLS

50:4.1 (575.2) The prince's corporeal staff early organize the planetary schools of training and culture, wherein the cream of the evolutionary races are instructed and then sent forth to teach these better ways to their people. These schools of the prince are located at the material headquarters of the planet.

50:4.2 (575.3) Much of the physical work connected with the establishment of this headquarters city is performed by the corporeal staff. Such headquarters cities, or settlements, of the early times of the Planetary Prince are very different from what a Urantia mortal might imagine. They are, in comparison with later ages, simple, being characterized by mineral embellishment and by relatively advanced material construction. And all of this stands in contrast with the Adamic regime centering around a garden headquarters, from which their work in behalf of the races is prosecuted during the second dispensation of the universe Sons.

U centralnom uporištu vašeg svijeta svaka ljudska nastamba leži na velikom komadu zemlje. Premda okolna plemena nastavljaju loviti i ubirati hranu, svi studenti i učenici Kneževih škola rade na zemljoradničkim i vrtlarskim aktivnostima. Vrijeme je uglavnom ravnopravno podijeljeno između slijedeće tri grupe aktivnosti:

1. Fizičkog rada. Obrade zemlje praćene izgradnjom i uljepšavanjem domova.

2. Društvenih aktivnosti. Igranih predstava i kulturnih društvenih skupova.

3. Primjenjenog obrazovanja. Individualnim poukama vezanim uz obiteljsko-grupnu naobrazbu sa specijaliziranom odjeljenskom obukom.

4. Stručne obuke. Poduke na temu braka i izgradnje doma, škola umjetničkih i zanatskih vještina i odjeljenja za poduku učitelja--svjetovnu, kulturnu i religioznu.

5. Duhovne kulture. Učiteljsko bratstvo, prosvjetljenje dječjih i omladinskih grupa i poučavanje usvojene djece misionarskim aktivnostima u korist njihovih naroda.

Planetarni Knez nije vidljiv smrtnim bićima; ljudi podilaze test vjere pri usvajanju vjerovanja u svjedodžbe polumaterijalnih bića iz njegovog osoblja. Ali ove kulturne i obrazovne škole pokazuju visoku adaptaciju potrebama svakog pojedinog planeta i uskoro se razvija snažna i pohvalna kompeticija među ljudskim rasama pri nastojanju da uđu u ove različite institucije učenja.

Sa svakog svjetskog centra kulture i postignuća u sve narode s vremenom stiže val nadahnuća i civilizacijskog podsreka koji polako ali sigurno djeluje u korist preobražaja evolutivnih rasa. Istovremeno obrazovana i produhovljena djeca okolnih naroda koja su usvojena i obučena u kneževim školama idu svojim rodnim grupama i kako najbolje znaju rade na utemeljenju novih i djelotvornih centara učenja i kulture koje izvode prema planu koji su naučili u kneževim školama.

Na Urantiji su već glatko i vrlo zadovoljavajuće tekli ovi planovi planetarnog napretka i kulturnog unaprijeđenja, kad je cijelo poduzeće dovedeno pred prilično iznenađan i vrlo neslavan kraj zahvaljujući Kaligastijinom sudjelovanju u Luciferovoj pobuni.

Za mene, najšokantnija epizoda cijele ove pobune počiva u otkriću bešćutne podmuklosti Kaligastije, bića koje pripada mom redu sinova, koji je svjesno i zlonamjerno sistematski izobličio poduke i zatrovao učenje svih postojećih planetarnih škola ovog razdoblja. Škole su pri

50:4.3 (575.4) In the headquarters settlement on your world every human habitation was provided with abundance of land. Although the remote tribes continued in hunting and food foraging, the students and teachers in the Prince's schools were all agriculturists and horticulturists. The time was about equally divided between the following pursuits:

50:4.4 (575.5) 1. *Physical labor.* Cultivation of the soil, associated with home building and embellishment.

50:4.5 (575.6) 2. *Social activities.* Play performances and cultural social groupings.

50:4.6 (575.7) 3. *Educational application.* Individual instruction in connection with family-group teaching, supplemented by specialized class training.

50:4.7 (575.8) 4. *Vocational training.* Schools of marriage and homemaking, the schools of art and craft training, and the classes for the training of teachers — secular, cultural, and religious.

50:4.8 (575.9) 5. *Spiritual culture.* The teacher brotherhood, the enlightenment of childhood and youth groups, and the training of adopted native children as missionaries to their people.

50:4.9 (575.10) A Planetary Prince is not visible to mortal beings; it is a test of faith to believe the representations of the semimaterial beings of his staff. But these schools of culture and training are well adapted to the needs of each planet, and there soon develops a keen and laudatory rivalry among the races of men in their efforts to gain entrance to these various institutions of learning.

50:4.10 (575.11) From such a world center of culture and achievement there gradually radiates to all peoples an uplifting and civilizing influence which slowly and certainly transforms the evolutionary races. Meantime the educated and spiritualized children of the surrounding peoples who have been adopted and trained in the prince's schools are returning to their native groups and, to the best of their ability, are there establishing new and potent centers of learning and culture which they carry on according to the plan of the prince's schools.

50:4.11 (576.1) On Urantia these plans for planetary progress and cultural advancement were well under way, proceeding most satisfactorily, when the whole enterprise was brought to a rather sudden and most inglorious end by Caligastia's adherence to the Lucifer rebellion.

50:4.12 (576.2) It was one of the most profoundly shocking episodes of this rebellion for me to learn of the callous perfidy of one of my own order of sonship, Caligastia, who, in deliberation and with malice aforethought, systematically perverted the instruction and poisoned the teaching provided in

tome brzo i potpuno uništene.

Velik broj potomaka uzlaznih bića Kneževog materijaliziranog osoblja je ostao odan, napuštajući Kaligastijine redove. Ova vjerna bića su primila podršku od melkizedeških prijemnika Urantije i njihovi potomci su kroz kasnija razdoblja bitno doprinjeli održanju planetarnih ideja istine i ispravnosti. Zahvaljujući djelovanju ovih odanih evanđelista, duhovna istina nije posve iščezla s Urantije. Ove hrabre duše su zajedno sa svojim potomcima odžavale određena učenja o Očevoj vlasti i održale među svjetskim narodima ideju o višestrukom nizu planetarnih epoha različitih redova božanskih Sinova.

6. PROGRESIVNA CIVILIZACIJA

Odani kneževi naseljenih svjetova primaju stalna zaduženja na planetima svoje izvorne postavke. Dok Rajski Sinovi i njihova upravna razdoblja dolaze i prolaze, uspješna uprava Planetarnih Kneževa nastavlja djelovati bez prekida. Njegov rad djeluje prilično neovisno od misija viših Sinova i ima za cilj unaprijeđenje razvoja planetarne civilizacije.

Teško se može reći da na bilo koja dva svijeta civilizacija napreduje sličnim tijekom. Detalji razvoja smrtničke evolucije uveliko variraju na brojnim različitim svjetovima. Unatoč ovim brojnim razlikama u procesu planetarnog razvoja u fizičkom, intelektualnom i društvenom pogledu, svi evolutivni svjetovi napreduju u određenim jasno definiranim smjerovima.

Pod blagonaklonom upravom Planetarnog Kneza olakšanom djelovanjem Materijalnih Sinova i obilježenom periodičnim misijama Rajskih Sinova, smrtni rase prosječnog materijalnog svijeta vremenai prostora sukcesivno prolaze kroz slijedećih sedam razvojnih epoha:

1. Prehrambernu epohu. Predljudska bića kao i rane rase primitivnog čovjeka prvenstveno rade na rješavanju prehrambenih problema. Ova evolutivna bića provode cijele dane bilo tragajući za hranom ili u borbenim aktivnostima, napadačkim ili obrambenim. Potraga za hranom igra najveću ulogu u umovima ovih ranih predaka buduće civilizacije.

2. Sigurnosno razdoblje. Istog časa kad uhvati priliku da prestane tragati za hranom, primitivni lovac smjesta okreće pažnju pokušaju uvećanja sigurnosti. Sve više i više njegovu pažnju zaokupljaju ratne vještine. Radi na osiguranju domova i pojačanju klanova širenjem uzajamnog straha i usađivanjem mržnje prema

all the Urantia planetary schools in operation at that time. The wreck of these schools was speedy and complete.

50:4.13 (576.3) Many of the offspring of the ascenders of the Prince's materialized staff remained loyal, deserting the ranks of Caligastia. These loyalists were encouraged by the Melchizedek receivers of Urantia, and in later times their descendants did much to uphold the planetary concepts of truth and righteousness. The work of these loyal evangelists helped to prevent the total obliteration of spiritual truth on Urantia. These courageous souls and their descendants kept alive some knowledge of the Father's rule and preserved for the world races the concept of the successive planetary dispensations of the various orders of divine Sons.

5. PROGRESSIVE CIVILIZATION

50:5.1 (576.4) The loyal princes of the inhabited worlds are permanently attached to the planets of their original assignment. Paradise Sons and their dispensations may come and go, but a successful Planetary Prince continues on as the ruler of his realm. His work is quite independent of the missions of the higher Sons, being designed to foster the development of planetary civilization.

50:5.2 (576.5) The progress of civilization is hardly alike on any two planets. The details of the unfoldment of mortal evolution are very different on numerous dissimilar worlds. Notwithstanding these many diversifications of planetary development along physical, intellectual, and social lines, all evolutionary spheres progress in certain well-defined directions.

50:5.3 (576.6) Under the benign rule of a Planetary Prince, augmented by the Material Sons and punctuated by the periodic missions of the Paradise Sons, the mortal races on an average world of time and space will successively pass through the following seven developmental epochs:

50:5.4 (576.7) 1. *The nutrition epoch.* The prehuman creatures and the dawn races of primitive man are chiefly concerned with food problems. These evolving beings spend their waking hours either in seeking food or in fighting, offensively or defensively. The food quest is paramount in the minds of these early ancestors of subsequent civilization.

50:5.5 (576.8) 2. *The security age.* Just as soon as the primitive hunter can spare any time from the search for food, he turns this leisure to augmenting his security. More and more attention is devoted to the technique of war. Homes are fortified, and the clans are solidified by mutual fear and by the inculcation of hate for foreign groups.

stranim grupama. Težnja za samoodržanjem uvijek slijedi za samooizdržavanjem.

3. Era materijalne udobnosti. Nakon djelomičnog rješenja prehrambenih problema i postignuća određene sigurnosti, ljudi koriste slobodno vrijeme radi postignuća osobne udobnosti. Raskošnost se natječe s nuždom u centru podija ljudskih aktivnosti. Ovo razdoblje obično obilježavaju potlačenost, netrpeljivost, nezasićenost i pijanstvo. Slabiji rasni elementi nagnju u smjeru neumjerenosti i brutalnosti. Ovi slabiji koji jedino teže fizičkom zadovoljstvu s vremenom gube moć pred snažnijim i istinoljubivijim elementima napredujuće civilizacije.

4. Traženje znanja i mudrosti. Hrana, sigurnost, zadovoljstvo i slobodno vrijeme grade temelje za razvoj kulture i proširenje znanja. Pokušaji ostvarenja znanja rezultiraju postignućem mudrosti i nakon što određena kultura nauči izvući korist i postići napredak iz iskustva, istinski se postiže civilizacija. Dok potraga za hranom, sigurnosti i materijalnom udobnosti još uvijek dominira ljudskim društvom, mnoge dalekovidne osobe tragaju za znanjem i mudrošću. Svakom djetetu se nudi prilika za postignuće znanja na osnovu praktičnog iskustva; obrazovanje je moto ovog doba.

5. Epoha filozofije i bratstva. Kad smrtnici nauče razmišljati i izvlačiti korist iz iskustva, oni postaju filozofični--počinju voditi međusobne rasprave i donositi odluke utemeljene na diskriminativnom sudu. Društvo ovog razdoblja postaje etično i smrtnici takvog razdoblja istinski postaju moralna bića. Mudra moralna bića imaju sposobnost utemeljenja bratskog društva na tako progresivnom svijetu. Etička i moralna bića mogu naučiti živjeti u skladu sa zlatnim pravilom.

6. Doba duhovnih nastojanja. Nakon što prođu kroz fizičke, intelektualne i društvene stadije razvoja, evolutivni smrtnici prije ili kasnije postižu razine osobnog uvida koje rezultiraju potragom zaduhovnim zadovoljstvima i kozmičkim razumijevanjima. Religija upotpunjuje uspon od emocionalnih domena straha i predrasuda do viših razina kozmičke mudrosti i osobnog duhovnog iskustva. Obrazovanje vodi k postignuću značenja, dok kultura poseže za kozmičkim odnosima i istinskim vrijednostima. Ovi evolutivni smrtnici u sebi nose istinsku kulturu, stvarno obrazovanje i veličanstveno poznavanje Boga.

7. Era svjetla i života. Ovo je najuspješniji stadij fizičke sigurnosti, intelektualnog proširenja, društvene kulture i duhovnog postignuća. Ova ljudska postignuća ovom prilikom postižu miješanje, povezivanje i koordinaciju u kozmičkom jedinstvu i nesebičnom služenju. U okvirima

Self-preservation is a pursuit which always follows self-maintenance.

50:5.6 (577.1) 3. *The material-comfort era.* After food problems have been partially solved and some degree of security has been attained, the additional leisure is utilized to promote personal comfort. Luxury vies with necessity in occupying the center of the stage of human activities. Such an age is all too often characterized by tyranny, intolerance, gluttony, and drunkenness. The weaker elements of the races incline towards excesses and brutality. Gradually these pleasure-seeking weaklings are subjugated by the more strong and truth-loving elements of the advancing civilization.

50:5.7 (577.2) 4. *The quest for knowledge and wisdom.* Food, security, pleasure, and leisure provide the foundation for the development of culture and the spread of knowledge. The effort to execute knowledge results in wisdom, and when a culture has learned how to profit and improve by experience, civilization has really arrived. Food, security, and material comfort still dominate society, but many forward-looking individuals are hungering for knowledge and thirsting for wisdom. Every child is provided an opportunity to learn by doing; education is the watchword of these ages.

50:5.8 (577.3) 5. *The epoch of philosophy and brotherhood.* When mortals learn to think and begin to profit by experience, they become philosophical — they start out to reason within themselves and to exercise discriminative judgment. The society of this age becomes ethical, and the mortals of such an era are truly becoming moral beings. Wise moral beings are capable of establishing human brotherhood on such a progressing world. Ethical and moral beings can learn how to live in accordance with the golden rule.

50:5.9 (577.4) 6. *The age of spiritual striving.* When evolving mortals have passed through the physical, intellectual, and social stages of development, sooner or later they attain those levels of personal insight which impel them to seek for spiritual satisfactions and cosmic understandings. Religion is completing the ascent from the emotional domains of fear and superstition to the high levels of cosmic wisdom and personal spiritual experience. Education aspires to the attainment of meanings, and culture grasps at cosmic relationships and true values. Such evolving mortals are genuinely cultured, truly educated, and exquisitely God-knowing.

50:5.10 (577.5) 7. *The era of light and life.* This is the flowering of the successive ages of physical security, intellectual expansion, social culture, and spiritual achievement. These human accomplishments are now blended, associated, and co-ordinated in cosmic unity and unselfish

ograničenja konačne prirode i materijalnih obdarenjane postoje ograničenja nad mogućnostima evolutivnog postignuća sve naprednijih generacija koje sukcesivno žive na ovim uzvišenim i utemeljenim svjetovima vremena i prostora.

Nakon službe na njihovim planetima kroz više upravnih razdoblja svjetske povijesti i progresivnih epoha planetarnog napretka, Planetarni Kneževi napreduju na poziciju Planetarnih Vladara pri uvođenju stadija svjetla i života.

6. PLANETARNA KULTURA

Zahvaljujući izolaciji Urantije, nemoguće je predočiti mnogostruke detalje života i okružja vaših susjeda u Sataniji. Pri ovim predstavama moramo poštovati ograničenja planetarne karantine i sustavske izolacije. Moramo se držati istih ovih ograničenja pri svim nastojanjima na prosvjetljenju Urantija smrtnika, dok smo vas u dopustivim granicama informirali o pitanjima napretka prosječnog evolutivnog svijeta, a sami dalje možete usporediti okolnosti ovakvog svijeta s postojećim stanjem Urantije.

Ne postoji bitnija razlika između civilizacije koja danas postoji na Urantiji i razvoja drugih svjetova koji su jednako bili pogođeni nesrećom duhovne izolacije. Ali pri usporedbi s vjernim i odanim kozmičkim svjetovima, vaš planet djeluje jako zbunjeno i jako retardirano po svim fazama intelektualnog napretka i duhovnog postignuća.

Zahvaljujući planetarnim nevoljama, žitelji Urantije nemaju dubljeg razumijevanja kulturnih okolnosti normalnih svjetova. Ali nemojte si misliti da su ovi evolutivni svjetovi ili čak i najnapredniji evolutivni svjetovi, planeti života skladne lagodnosti. Početni život smrtničkih rasa uvijek nosi obilježje borbe. Napori i odluke predstavljaju bitan dio postignuća vrijednosti ljudskog opstanka.

Kultura podrazumijeva određenu kvalitetu uma; kultura ne može uznapredovati bez povišenjaumnog stadija. Napredniji intelekt uvijek naginje plemenitoj kulturi i nalazi način postignuća ovog cilja. Nazadniji umovi odbijaju prihvatiti najvišu kulturu čak i kad je nađu u gotovom obličju. Također, dosta toga ovisi o nizu misija božanskih Sinova i prosvjetljenju prihvaćenom kroz stadije njihovih upravnih razdoblja.

Nemojte zaboraviti da su prije dvije stotine tisuća godina kao posljedica Luciferove pobune svi svjetovi Satanijske počinjali pod Norlatiadekovim duhovnim progonom. I bit će potrebno stoljeće za stoljećem kako bi se uklonile negativne posljedice

service. Within the limitations of finite nature and material endowments there are no bounds set upon the possibilities of evolutionary attainment by the advancing generations who successively live upon these supernal and settled worlds of time and space.

50:5.11 (577.6) After serving their spheres through successive dispensations of world history and the progressing epochs of planetary progress, the Planetary Princes are elevated to the position of Planetary Sovereigns upon the inauguration of the era of light and life.

6. PLANETARY CULTURE

50:6.1 (578.1) The isolation of Urantia renders it impossible to undertake the presentation of many details of the life and environment of your Satania neighbors. In these presentations we are limited by the planetary quarantine and by the system isolation. We must be guided by these restrictions in all our efforts to enlighten Urantia mortals, but in so far as is permissible, you have been instructed in the progress of an average evolutionary world, and you are able to compare such a world's career with the present state of Urantia.

50:6.2 (578.2) The development of civilization on Urantia has not differed so greatly from that of other worlds which have sustained the misfortune of spiritual isolation. But when compared with the loyal worlds of the universe, your planet seems most confused and greatly retarded in all phases of intellectual progress and spiritual attainment.

50:6.3 (578.3) Because of your planetary misfortunes, Urantians are prevented from understanding very much about the culture of normal worlds. But you should not envisage the evolutionary worlds, even the most ideal, as spheres whereon life is a flowery bed of ease. The initial life of the mortal races is always attended by struggle. Effort and decision are an essential part of the acquirement of survival values.

50:6.4 (578.4) Culture presupposes quality of mind; culture cannot be enhanced unless mind is elevated. Superior intellect will seek a noble culture and find some way to attain such a goal. Inferior minds will spurn the highest culture even when presented to them ready-made. Much depends, also, upon the successive missions of the divine Sons and upon the extent to which enlightenment is received by the ages of their respective dispensations.

50:6.5 (578.5) You should not forget that for two hundred thousand years all the worlds of Satania have rested under the spiritual ban of Norlatiadek in consequence of the Lucifer rebellion. And it will require age upon age to retrieve the resultant

grijeha i otcjepljenja. Vaš svijet i dalje ide nepravilnom i krivudavom stazom pateći od posljedica dvostruke tragedije--pobune Planetarnog Kneza kao i pada Materijalnog Sina. Čak ni podarenje Krista Mihaela na Urantiji nije neposredno uklonilo vremenske posljedice ovih ozbiljnih promašaja u vođenju administrativnih poslova vašeg svijeta.

7. NAGRADE IZOLACIJE

Na prvi pogled može djelovati da Urantija i drugi povezani svjetovi pate od teških posljedica izolacije od blagonaklone prisutnosti i utjecaja nadljudskih ličnosti Planetarnog Kneza i Materijalnog Sina i Kćerke. Ali izlacija ovih svjetova pruža ovim ljudima jedinstvenu priliku za upotrebu vjere i za razvoj te jedinstvene kvalitete pouzdanja u kozmičku postojanost koja ne ovisi o bilo vidljivim ili bilo kakvim drugim materijalnim obzirima. S vremenom se može pokazati da su smrtna bića izoliranih svjetova ustvari imala veliku sreću da budu rođena na svijetu pobune. Imali smo se prilike uvjeriti da ova uzlazna bića vrlo rano primaju mnogostruke specijalne dužnosti na onim kozmičkim poduzećima gdje nepokolebljiva vjera i blaženo pouzdanje leže u temeljima postignuća.

Na Jeruzemu uzlazna bića ovih izoliranih svjetova žive u zasebnom prebivališnom sektoru; poznati su kao "agondonteri," što znači evolutivna bića obdarena voljom koja imaju sposobnost vjerovanja bez vidljivog uvjerenja, ustrajnosti uoči izolacije i pobjede nad nepremostivim teškoćama bez pomoći izvana. Ova radna grupa agondontera djeluje kroz cijelo uzlazno putovanje lokalnim svemirom i nadsvemirom; ona iščezava za vrijeme boravka u Havoni, dok se nedugo zatim ponovo javlja prilikom postignuća Raja i definitivno nastavlja postojati u Zboru Smrtničkih Finalista. Tabamantija je agondonterfinalističkog statusa, preživjela osoba s izoliranog svijeta koji je bio upleten u prvu pobunu koja se ikad odigrala u svemirima vremena i prostora.

Tajkom cijelog Rajskog puta, nagrada uvijek slijedi uložene napore kao uzročna posljedica. Zahvaljujući takvim nagradama moguće je razlikovati nadprosječnost, postići jedinstvenost u iskustvu stvorenog bića i ostvariti prilog u korist raznolikosti ultimnih postignuća u okviru kolektivnog finalističkog tijela.

[Predočio Sekundarni Lanondeški Sin iz Rezervnog Zbora.]

handicaps of sin and secession. Your world still continues to pursue an irregular and checkered career as a result of the double tragedy of a rebellious Planetary Prince and a defaulting Material Son. Even the bestowal of Christ Michael on Urantia did not immediately set aside the temporal consequences of these serious blunders in the earlier administration of the world.

7. THE REWARDS OF ISOLATION

50:7.1 (578.6) On first thought it might appear that Urantia and its associated isolated worlds are most unfortunate in being deprived of the beneficent presence and influence of such superhuman personalities as a Planetary Prince and a Material Son and Daughter. But isolation of these spheres affords their races a unique opportunity for the exercise of faith and for the development of a peculiar quality of confidence in cosmic reliability which is not dependent on sight or any other material consideration. It may turn out, eventually, that mortal creatures hailing from the worlds quarantined in consequence of rebellion are extremely fortunate. We have discovered that such ascenders are very early intrusted with numerous special assignments to cosmic undertakings where unquestioned faith and sublime confidence are essential to achievement.

50:7.2 (579.1) On Jerusem the ascenders from these isolated worlds occupy a residential sector by themselves and are known as the *agondonTERS*, meaning evolutionary will creatures who can believe without seeing, persevere when isolated, and triumph over insuperable difficulties even when alone. This functional grouping of the agondonTERS persists throughout the ascension of the local universe and the traversal of the superuniverse; it disappears during the sojourn in Havona but promptly reappears upon the attainment of Paradise and definitely persists in the Corps of the Mortal Finality. Tabamantia is an *agondonTER* of finaliter status, having survived from one of the quarantined spheres involved in the first rebellion ever to take place in the universes of time and space.

50:7.3 (579.1) All through the Paradise career, reward follows effort as the result of causes. Such rewards set off the individual from the average, provide a differential of creature experience, and contribute to the versatility of ultimate performances in the collective body of the finalitERS.

50:7.4 (579.1) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

POGLAVLJE 51. PLANETARNIADAMI

⇐ 050

Knjiga Urantije

052 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 51 PLANETARNIADAMI

Sekcije

Uvod

1. Podrijetlo i priroda Materijala Sinova Boga
2. Prijevoz Planetarnih Adama
3. Adamičke misije
4. Šest evolucijskih rasa
5. Rasno miješanje - Darivanje adamičke krvi
6. Edenski režim
7. Ujedinjena uprava

Uvod

TIJEKOM razdoblja Planetarnog Kneza, primitivni čovjek dostiže vrhunac svog prirodnog evolucijskog razvoja i to biološko postignuće daje znak Vadarima Sustava da otpreme na takav svijet sinove drugog reda, biološke unaprijeditelje. Ovi Sinovi, koji djeluju kao par - Materijalni Sin i Kćer - obično su poznati na svjetovima kao Adam i Eva. Izvorni Materijalni Sin Satanije je Adam, i oni koji idu na svjetove sustava kao biološki unaprijeditelji uvijek nose ime ovog prvog i izvornog Sina njihovog jedinstvenog reda.

Ovi Sinovi su materijalni dar Sina Stvoritelja naseljenim svjetovima. Zajedno s Planetarnim Knezom, oni ostaju na planetu njihove postavke tijekom njegovog evolucijskog razdoblja. Takva avantura na svijetu koji ima Planetarnog Kneza ne predstavlja veliku opasnost, ali na otpadničkom planetu, domeni koja nema duhovnog vladara i koja je lišena međuplanetarne komunikacije, takva misija je puna opasnosti.

PAPER 51 THE PLANETARY ADAMS

SECTIONS

Introduction

1. Origin and Nature of the Material Sons of God
2. Transit of the Planetary Adams
3. The Adamic Missions
4. The Six Evolutionary Races
5. Racial Amalgamation — Bestowal of the Adamic Blood
6. The Edenic Regime
7. United Administration

INTRODUCTION

51:0.1 (580.1) DURING the dispensation of a Planetary Prince, primitive man reaches the limit of natural evolutionary development, and this biologic attainment signals the System Sovereign to dispatch to such a world the second order of sonship, the biologic uplifters. These Sons, for there are two of them — the Material Son and Daughter — are usually known on a planet as Adam and Eve. The original Material Son of Satania is Adam, and those who go to the system worlds as biologic uplifters always carry the name of this first and original Son of their unique order.

51:0.2 (580.2) These Sons are the material gift of the Creator Son to the inhabited worlds. Together with the Planetary Prince, they remain on their planet of assignment throughout the evolutionary course of such a sphere. Such an adventure on a world having a Planetary Prince is not much of a hazard, but on an apostate planet, a realm without a spiritual ruler and deprived of interplanetary communication, such a mission is fraught with grave danger.

Iako ne možete znati sve što se tiče rada tih Sinova na svim svjetovima Satanije i drugih sustava, u drugim poglavljima prikazujemo potpuniju sliku života i iskustava ovog zanimljivog para, Adama i Eve, koji je došao iz zbora bioloških unaprijeditelja Jeruzema u cilju rasnog unaprijeđenja Urantije. Iako je došlo do pobačaja idealnih planova za poboljšanje svjetskih rasa, Adamova misija nije bila uzaludna; Urantija je izvukla veliku korist od dara koji je primila od Adama i Eve i među njihovim kolegama i visokim vijećima njihov se rad ne smatra totalnim promašajem.

51:0.3 (580.3) Although you cannot hope to know all about the work of these Sons on all the worlds of Satania and other systems, other papers depict more fully the life and experiences of the interesting pair, Adam and Eve, who came from the corps of the biologic uplifters of Jerusem to upstep the Urantia races. While there was a miscarriage of the ideal plans for improving your native races, still, Adam's mission was not in vain; Urantia has profited immeasurably from the gift of Adam and Eve, and among their fellows and in the councils on high their work is not reckoned as a total loss.

1. PODRIJETLO I PRIRODA MATERIJALA

SINOVA BOGA

Materijalni ili spolni Sinovi i Kćeri su djeca Sina Stvoritelja; Majčinski Duh Svemira ne sudjeluje u stvaranju tih bića koja su predodređena da funkcioniraju kao fizički unaprijeditelji na evolucijskim svjetovima.

Materijalni red sinova nije uvijek isti u prostranstvima lokalnog svemira. Sin Stvoritelj stvara samo jedan par tih bića u svakom lokalnom sustavu; ovi izvorniparovi se uzajamno razlikuju po prirodi, kako su podešeni za djelovanje u skladu sa uzorkom životnog dizajna u njihovim sustavima. To je potrebno jer bi u protivnom reproduktivni potencijal Adama bio nefunkcionalan pri sklapanju veze sa smrtnim bićima svjetova određenog sustava. Adam i Eva koji su došli na Urantiju su potomci izvornog satanijskog para Materijalnih Sinova.

Materijalni Sinovi imaju visinu od dva i pol do tri metra, a njihova tijela isijavaju zračenje ljubičaste boje. Dok materijalna krv cirkulira njihovim materijalnim tijelima, oni su također snabdjeveni božanskom energijom i zasićeni nebeskim svjetlom. Ovi Materijalni Sinovi (Adami) i Materijalne Kćeri (Eve) su međusobno jednaki, a razlikuju samo u reproduktivnoj prirodi i u nekim kemijskim obdarenjima. Oni su ravnopravni, ali uzajamno različiti, muškarac i žena - koji dakle jedno drugo nadopunjuju - i dizajnirani su da služe na gotovo svim zadacima u parovima.

Materijalni Sinovi uživaju dvostruku prehranu; oni stvarno imaju dvojnu narav i konstituciju i koriste materijaliziranu energiju onako kako to čine fizička bića svjetova, a njihova besmrtna egzistencija u potpunosti se održava izravnim i automatskim unosom određenih okrijepljujućih kozmičkih energija. Ukoliko dožive neuspjeh na nekoj misiji ili čak ako se svjesno i namjerno pridruže pobunjenicima, ovaj red Sinova postaje izoliran, odsječen od veze sa svemirskim izvorom

1. ORIGIN AND NATURE OF THE MATERIAL

SONS OF GOD

51:1.1 (580.4) The material or sex Sons and Daughters are the offspring of the Creator Son; the Universe Mother Spirit does not participate in the production of these beings who are destined to function as physical uplifters on the evolutionary worlds.

51:1.2 (580.5) The material order of sonship is not uniform throughout the local universe. The Creator Son produces only one pair of these beings in each local system; these original pairs are diverse in nature, being attuned to the life pattern of their respective systems. This is a necessary provision since otherwise the reproductive potential of the Adams would be nonfunctional with that of the evolving mortal beings of the worlds of any one particular system. The Adam and Eve who came to Urantia were descended from the original Satania pair of Material Sons.

51:1.3 (580.6) Material Sons vary in height from eight to ten feet, and their bodies glow with the brilliance of radiant light of a violet hue. While material blood circulates through their material bodies, they are also surcharged with divine energy and saturated with celestial light. These Material Sons (the Adams) and Material Daughters (the Eves) are equal to each other, differing only in reproductive nature and in certain chemical endowments. They are equal but differential, male and female — hence complemental — and are designed to serve on almost all assignments in pairs.

51:1.4 (581.1) The Material Sons enjoy a dual nutrition; they are really dual in nature and constitution, partaking of materialized energy much as do the physical beings of the realm, while their immortal existence is fully maintained by the direct and automatic intake of certain sustaining cosmic energies. Should they fail on some mission of assignment or even consciously and deliberately rebel, this order of Sons becomes isolated, cut off from connection with the universe

svjetla i života. Nakon toga oni postaju praktički materijalna bića kojima je suđeno da provedu tijek materijalnog života na svijetu njihove dodjele i da čekaju na odluku kozmičkih sudaca. Materijalna smrt na kraju prekida planetarni život tako nesretnog i nerazboritog Materijalnog Sina ili Kćeri.

Izvorni ili izravno stvoreni Adam i Eva su besmrtni zahvaljujući urođenom obdarenju baš kao i svi drugi redovi sinova lokalnog svemira, ali njihovi sinovi i kćeri imaju sve manje potencijala besmrtnosti. Ovaj izvorni par ne može prenijeti neuvjetovanu besmrtnost na svoje sinove i kćeri. Njihovo potomstvo ovisi za nastavak života o neprekinutoj intelektualnoj sinkronizaciji s umnim gravitacijskim krugom Duha. Od početka sustava Satanije, trinaest Planetarnih Adama su izgubljeni u pobuni i neispunjavanju obveza, a 681.204 u podređenim položajima povjerenstva. Većina slučajeva dezerterstva dogodila se u vrijeme Luciferove pobune.

Dok žive kao stalni građani na glavnim centrima sustava, čak i kada djeluju na silaznim misijama na evolucijskim svjetovima, Materijalni Sinovi nemaju Misaone Ispravljače, ali zahvaljujući ovom djelovanju oni stječu iskustveni kapacitet za primanje unutarnjeg Ispravljača i Rajski put uzlaza. Ova jedinstvena i čudesno korisna bića predstavljaju spojnu vezu između duhovnih i fizičkih svjetova. Oni su usredotočeni na sjedištima sustava i tu se reproduciraju i žive kao materijalni građani tih domena, i odatle se šalju na evolucijske svjetove.

Za razliku od ostalih stvorenih Sinova planetarne službe, materijalni red sinova nije, po prirodi, nevidljiv materijalnim bićima poput žitelja Urantije. Ti Božji Sinovi mogu vidjeti, shvatiti, i zauzvrat se mogu istinski družiti sa stvorenjima vremena, a mogu čak i s njima imati djecu, iako ta uloga biološkog uzdizanja obično pada na potomstvo Planetarnih Adama.

Na Jeruzemu lojalna djeca bilo kojeg Adama i Eve su besmrtna, ali potomci Materijalnog Sina i Kćeri koji su rođeni nakon njihovog dolaska na evolucijski planet nisu na taj način imuni od prirodne smrti. Tu se javlja promjena u prijenosu životnog mehanizma kada se ovi Sinovi rematerializiraju za reproduktivnu funkciju na evolucijskom svijetu. Nositelji Života namjerno lišavaju Planetarne Adame i Eve sposobnosti da rode besmrtnu sinove i kćeri. Ako ne dožive neuspjeh, Adam i Eva mogu živjeti na neodređeno vrijeme prilikom svoje planetarne misije, ali u određenim granicama njihova djeca imaju sve

source of light and life. Thereupon they become practically material beings, destined to take the course of material life on the world of their assignment and compelled to look to the universe magistrates for adjudication. Material death will eventually terminate the planetary career of such an unfortunate and unwise Material Son or Daughter.

51:1.5 (581.2) An original or directly created Adam and Eve are immortal by inherent endowment just as are all other orders of local universe sonship, but a diminution of immortality potential characterizes their sons and daughters. This original couple cannot transmit unconditioned immortality to their procreated sons and daughters. Their progeny are dependent for continuing life on unbroken intellectual synchrony with the mind-gravity circuit of the Spirit. Since the inception of the system of Satania, thirteen Planetary Adams have been lost in rebellion and default and 681,204 in the subordinate positions of trust. Most of these defections occurred at the time of the Lucifer rebellion.

51:1.6 (581.3) While living as permanent citizens on the system capitals, even when functioning on descending missions to the evolutionary planets, the Material Sons do not possess Thought Adjusters, but it is through these very services that they acquire experiential capacity for Adjuster indwelling and the Paradise ascension career. These unique and wonderfully useful beings are the connecting links between the spiritual and physical worlds. They are concentrated on the system headquarters, where they reproduce and carry on as material citizens of the realm, and whence they are dispatched to the evolutionary worlds.

51:1.7 (581.4) Unlike the other created Sons of planetary service, the material order of sonship is not, by nature, invisible to material creatures like the inhabitants of Urantia. These Sons of God can be seen, understood, and can, in turn, actually mingle with the creatures of time, could even procreate with them, though this role of biologic upliftment usually falls to the progeny of the Planetary Adams.

51:1.8 (581.5) On Jerusem the loyal children of any Adam and Eve are immortal, but the offspring of a Material Son and Daughter procreated subsequent to their arrival on an evolutionary planet are not thus immune to natural death. There occurs a change in the life-transmitting mechanism when these Sons are rematerialized for reproductive function on an evolutionary world. The Life Carriers designedly deprive the Planetary Adams and Eves of the power of begetting undying sons and daughters. If they do not default, an Adam and Eve on a planetary mission can live on indefinitely, but within certain limits their children

kraći život iz generacije u generaciju.

experience decreasing longevity with each succeeding generation.

2. PRIJEVOZ PLANETARNIH ADAMA

Kada primi obavijest da je neki novi naseljeni svijet dostigao vrhunac fizičke evolucije, Sustavni Vladar saziva zbor Materijalnih Sinova i Kćeri na glavnom centru sustava; i nakon rasprave o potrebama takvog evolucijskog svijeta, odabiru se dva pripadnika volonterske skupine - jedan Adam i jedna Eva iz višeg zbora Materijalnih Sinova - da krenu u ovu novu avanturu i s tom namjerom oni se pripremaju za duboki san koji prethodi userafimljenju i prijevozu iz njihove kuće i lokacije ranijeg služenja u novo područje gdje ih čekaju nove prilike i nove opasnosti.

Adami i Eve su polumaterijalna stvorenja koja, kao takva, nisu prenosiva serafimskimtranzitom. Oni moraju proći dematerijalizaciju na glavnom centru sustava prije nego što mogu biti userafimljeni za prijevoz na svijet svoje nove misije. Prijevozni serafimi nisu u stanju sprovesti promjene u Materijalnim Sinovima i u drugim polumaterijalnim bićima kako bi ih mogli userafimiti i na taj način transportirati kroz prostor iz jednog svijeta ili sustava u drugi. Oko tri dana standardnog vremena traje ova priprema za prijevoz, a potrebna je suradnja Nositelja Života za vraćanje takvog nematerijaliziranog stvorenja u normalan život po završetku serafimskog prijevoza.

Iako postoji tehnika dematerijaliziranja u pripremi Adama za prijevoz s Jeruzema na evolucijske svjetove, ne postoji ekvivalentna metoda za njihov tranzit s takvih svjetova, osim ako se cijeli planet isprazni, u kojem slučaju se sprovodi hitna aplikacija tehnike dematerijaliziranja za spasenje cijelog stanovništva. Ako neka fizička katastrofa prijeti opstanku planetarnog prebivališta neke evoluirajuće rase, Melkizedeci i Nositelji Života primjenjuju tehniku dematerijalizacije na sve preživjele i serafimski transport prevozi ta bića u novi svijet koji je pripremljen za nastavak njihovog postojanja. Evolucija ljudske rase, nakon što je jednom pokrenuta na svijetu prostora, mora nastaviti teći neovisno o fizičkom opstanku tog planeta, ali tijekom evolucijske dobi normalno se ne predviđa da Planetarni Adam i Eva napuste svoj izabrani svijet.

Po dolasku na svoje planetarno odredište, Materijalni Sin i Kćer su rematerijalizirani pod nadzorom Nositelja Života. Cijeli taj proces traje deset do dvadeset osam dana Urantija vremena. Gubitak svijesti koji prati serafimski počinak

2. TRANSIT OF THE PLANETARY ADAMS

51:2.1 (582.1) Upon receipt of the news that another inhabited world has attained the height of physical evolution, the System Sovereign convenes the corps of Material Sons and Daughters on the system capital; and following the discussion of the needs of such an evolutionary world, two of the volunteering group — an Adam and an Eve of the senior corps of Material Sons — are selected to undertake the adventure, to submit to the deep sleep preparatory to being enseraphimed and transported from their home of associated service to the new realm of new opportunities and new dangers.

51:2.2 (582.2) Adams and Eves are semimaterial creatures and, as such, are not transportable by seraphim. They must undergo dematerialization on the system capital before they can be enseraphimed for transport to the world of assignment. The transport seraphim are able to effect such changes in the Material Sons and in other semimaterial beings as enable them to be enseraphimed and thus to be transported through space from one world or system to another. About three days of standard time are consumed in this transport preparation, and it requires the co-operation of a Life Carrier to restore such a dematerialized creature to normal existence upon arrival at the end of the seraphic-transport journey.

51:2.3 (582.3) While there is this dematerializing technique for preparing the Adams for transit from Jerusalem to the evolutionary worlds, there is no equivalent method for taking them away from such worlds unless the entire planet is to be emptied, in which event emergency installation of the dematerialization technique is made for the entire salvable population. If some physical catastrophe should doom the planetary residence of an evolving race, the Melchizedeks and the Life Carriers would install the technique of dematerialization for all survivors, and by seraphic transport these beings would be carried away to the new world prepared for their continuing existence. The evolution of a human race, once initiated on a world of space, must proceed quite independently of the physical survival of that planet, but during the evolutionary ages it is not otherwise intended that a Planetary Adam or Eve shall leave their chosen world.

51:2.4 (582.4) Upon arrival at their planetary destination the Material Son and Daughter are rematerialized under the direction of the Life Carriers. This entire process takes ten to twenty-eight days of Urantia time. The unconsciousness

nastavlja se tijekom cijelog tog razdoblja obnove. Kad se završi ponovno sklapanje fizičkog organizma, ti Materijalni Sinovi i Kćeri se nađu u svojim novim domovima i na svojim novim svjetovima i za sve svrhe i namjere, ne razlikuju se od onoga što su bili prije procesa dematerializacije na Jeruzemu.

3. ADAMIČKE MISIJE

Na naseljenim svjetovima Materijalni Sinovi i Kćeri grade svoje vlastite domove u vrtu, a nedugo nakon dolaska oni imaju pomoć svoje djece. Obično lokaciju za vrt odabire Planetarni Knez, a njegovo tjelesno osoblje obavlja veći dio preliminarnih radova za pripremu vrta uz pomoć mnogih viših redova svjetskih rasa.

Ovi Vrtovi Edena su tako nazvani u čast Edenije, glavnog centra zvijezda i zato što su obilježeni dizajnerskim uzorkom botaničke raskoši glavnog svijeta Svevišnjih Očeva. Takve kuće okružene vrtom obično se nalaze u izoliranim predjelima u blizini tropske zone. Na prosječnim svjetovima, to su predivne tvorevine. Ne trebate suditi tim prekrasnim centrima kulture na osnovu fragmentirane pripovijesti o neuspjehu jednog takvog poduhvata na Urantiji.

Planetarni Adam i Eva su u potencijalu punina dara fizičke milosti smrtnim rasama. Glavna zadaća takvog uvezenog para je da se umnože i da uzdignu djecu vremena. No, ne treba doći do neposrednog križanja između ljudskih bića u vrtu i onih u drugim dijelovima svijeta; tijekom mnogih generacija Adam i Eva su biološki odvojeni od evolucijskih smrtnika dok ne podignu snažnu rasu svoga reda. To je podrijetlo ljubičaste rase naseljenih svjetova.

Planetarni Knez i njegovo osoblje formiraju planove za rasno unaprijeđenje, koje Adam i Eva sprovode u djelo. I upravo zbog toga su vaš Materijalni Sin i njegova suradnica bili dovedeni u nezavidan položaj kad su stigli na Urantiju. Kaligastija se vješto i učinkovito urotio protiv adamičke misije; i bez obzira na to što su melkizedeški prijemnici Urantije s razlogom upozorili i Adama i Evu u vezi planetarnih opasnosti vezanih uz prisutnost buntovnog Planetarnog Kneza, ovaj je prastari pobunjenik i podmukli lukavac uspio prefrigati edenski par i navesti ih na kršenje Saveza koji su sklopili kao vidljivi vladari vašeg svijeta. Izdajnički Planetarni Knez je uspio ugroziti misiju vašeg Adama i Eve, ali on nije uspio u svom pokušaju da ih uključi u Luciferovu pobunu.

of the seraphic slumber continues throughout this entire period of reconstruction. When the reassembly of the physical organism is completed, these Material Sons and Daughters stand in their new homes and on their new worlds to all intents and purposes just as they were before submitting to the dematerializing process on Jerusem.

3. THE ADAMIC MISSIONS

51:3.1 (582.5) On the inhabited worlds the Material Sons and Daughters construct their own garden homes, soon being assisted by their own children. Usually the site of the garden has been selected by the Planetary Prince, and his corporeal staff do much of the preliminary work of preparation with the help of many of the higher types of native races.

51:3.2 (583.1) These Gardens of Eden are so named in honor of Edentia, the constellation capital, and because they are patterned after the botanic grandeur of the headquarters world of the Most High Fathers. Such garden homes are usually located in a secluded section and in a near-tropic zone. They are wonderful creations on an average world. You can judge nothing of these beautiful centers of culture by the fragmentary account of the aborted development of such an undertaking on Urantia.

51:3.3 (583.2) A Planetary Adam and Eve are, in potential, the full gift of physical grace to the mortal races. The chief business of such an imported pair is to multiply and to uplift the children of time. But there is no immediate interbreeding between the people of the garden and those of the world; for many generations Adam and Eve remain biologically segregated from the evolutionary mortals while they build up a strong race of their order. This is the origin of the violet race on the inhabited worlds.

51:3.4 (583.3) The plans for race upstepping are prepared by the Planetary Prince and his staff and are executed by Adam and Eve. And this was where your Material Son and his companion were placed at great disadvantage when they arrived on Urantia. Caligastia offered crafty and effective opposition to the Adamic mission; and notwithstanding that the Melchizedek receivers of Urantia had duly warned both Adam and Eve concerning the planetary dangers inherent in the presence of the rebellious Planetary Prince, this archrebel, by a wily stratagem, outmaneuvered the Edenic pair and entrapped them into a violation of the covenant of their trusteeship as the visible rulers of your world. The traitorous Planetary Prince did succeed in compromising your Adam and Eve, but he failed in his effort to involve them in the Lucifer rebellion.

Peti red anđela, planetarni pomagači, sudjeluju u Adamičkoj misiji i uvijek prate Planetarne Adame pri njihovim svjetskim avanturama. Zbor izvornog povjerenstva obično broji oko sto tisuća. Kada je operacija Adama i Eve na Urantiji prerano pokrenuta, kada je došlo do skretanja sa utvrđenog puta, to je bio jedan od serafskih Glasova Vrta koji je razgovarao s njima o njihovom prijekornom ponašanju. A vaša pripovjest o ovim događajima svjedoči o tome da vaše planetarne tradicije imaju sklonost pripisati sve nadnaravne pojave Gospodinu Bogu. Zbog toga, žitelji Urantije često postaju zbunjeni u vezi prirode Oca Svih kako se riječi i djela svih njegovih suradnika i podređenih uglavnom pripisuju njemu samome. U slučaju Adama i Eve, anđeo Vrta bio je nitko drugi nego šef planetarnih pomagača koji se tada nalazio na dužnosti. Taj serafim, Solonija, proglasio je zvanični pobačaj božanskog plana i tražio povratak melkizedeških prijemnika na Urantiju.

Sekundarna srednja bića uvijek djeluju u sastavu adamičkih misija. Kao što je slučaj s utjelovljenim osobljem Planetarnog Kneza, potomci Materijalnih Sinovi i Kćeri se dijele u dva reda: njihovu fizičku djecu i sekundarni red srednjih bića. Ti materijalni ali obično nevidljivi planetarni služitelji bitno pridonose napretku civilizacije, kao i podvrgavanju nekontroliranih manjina koje mogu ugroziti društveni razvoj i duhovni napredak svijeta.

Nemojte brkati sekundarna srednja bića s primarnim redom, koji vuče porijeklo iz razdoblja nedugo nakon dolaska Planetarnog Kneza. Na Urantiji većina tih ranijih srednjih bića je prišla pobuni Kaligastije i oni su internirani prilikom Duhova. Mnogi pripadnici adamičke skupine koji nisu ostali vjerni planetarnoj upravi također su internirani.

Na dan Duhova, odana primarna i sekundarna srednja bića su sklopila dobrovoljan savez te su otad funkcionirala kao jedna cjelina u svjetskim poslovima. Oni služe pod vodstvom lojalnih bića koja se naizmjenično biraju iz jedne ili druge grupe.

Vaš svijet je primio u posjetu četiri reda sinova: Kaligastiju, Planetarnog Kneza; Adama i Evu kao Materijalne Sinova Boga; Makiventu Melkizedeka, "mudraca iz Salema" u vrijeme Abrahama; i Krista Mihaela koji je došao kao darovani Rajski Sin. Koliko bi to bilo učinkovitije i lijepše da je Mihael, vrhovni vladar Nebadona, primio dobrodošlicu na vašem svijetu od strane odanog i učinkovitog Planetarnog Kneza

51:3.5 (583.4) The fifth order of angels, the planetary helpers, are attached to the Adamic mission, always accompanying the Planetary Adams on their world adventures. The corps of initial assignment is usually about one hundred thousand. When the work of the Urantia Adam and Eve was prematurely launched, when they departed from the ordained plan, it was one of the seraphic Voices of the Garden who remonstrated with them concerning their reprehensible conduct. And your narrative of this occurrence well illustrates the manner in which your planetary traditions have tended to ascribe everything supernatural to the Lord God. Because of this, Urantians have often become confused concerning the nature of the Universal Father since the words and acts of all his associates and subordinates have been so generally attributed to him. In the case of Adam and Eve, the angel of the Garden was none other than the chief of the planetary helpers then on duty. This seraphim, Solonia, proclaimed the miscarriage of the divine plan and requisitioned the return of the Melchizedek receivers to Urantia.

51:3.6 (583.5) The secondary midway creatures are indigenous to the Adamic missions. As with the corporeal staff of the Planetary Prince, the descendants of the Material Sons and Daughters are of two orders: their physical children and the secondary order of midway creatures. These material but ordinarily invisible planetary ministers contribute much to the advancement of civilization and even to the subjection of insubordinate minorities who may seek to subvert social development and spiritual progress.

51:3.7 (583.6) The secondary midways should not be confused with the primary order, who date from the near times of the arrival of the Planetary Prince. On Urantia a majority of these earlier midway creatures went into rebellion with Caligastia and have, since Pentecost, been interned. Many of the Adamic group who did not remain loyal to the planetary administration are likewise interned.

51:3.8 (584.1) On the day of Pentecost the loyal primary and the secondary midways effected a voluntary union and have functioned as one unit in world affairs ever since. They serve under the leadership of loyal midways alternately chosen from the two groups.

51:3.9 (584.2) Your world has been visited by four orders of sonship: Caligastia, the Planetary Prince; Adam and Eve of the Material Sons of God; Machiventa Melchizedek, the "sage of Salem" in the days of Abraham; and Christ Michael, who came as the Paradise bestowal Son. How much more effective and beautiful it would have been had Michael, the supreme ruler of the universe of Nebadon, been welcomed to

i predanog i uspješnog Materijalnog Sina, koji su obojica mogli djelovati u cilju poboljšanja života i misije darivanog Sina! No, nisu svi svjetovi bili toliko nesretni kao Urantija, niti je misija Planetarnih Adama normalno tako teška ili tako opasna. Kad su njihove misije uspješne, oni doprinose razvoju velikog naroda i nastavljaju djelovati kao vidljivi poglavari planetarnih poslova, čak i u dalekoj budućosti kad se takav svijet utemelji u svjetlu i životu.

4. ŠEST EVOLUCIJSKIH RASA

Rasnu dominaciju tijekom rane dobi naseljenih svjetova obično ima crvena rasa, koja prva postiže ljudske razine razvoja. No, dok je crvena rasa najstarija, naredne obojene rase počinju se javljati vrlo rano nakon pojave ljudskih bića.

Ranije rase su nešto superiornije od kasnijih; crveni čovjek je daleko iznad indigo - crne - rase. Nositelji Života daju puno obdarenje životnih energija početnoj ili crvenoj rasi, a svaka sljedeća evolucijska manifestacija zasebne grupe smrtnika predstavlja varijaciju koja koristi ovo izvorno obdarenje. Čak se i veličina smrtnog tijela smanjuje od crvene do indigo rase, iako su se na Urantiji neočekivano javile crte gigantizma među zelenim i narančastim narodima.

Na tim svjetovima koji imaju svih šest evolucijskih rasa superiorni su ljudi iz prve, treće i pete rase - crvene, žute i plave. Evolucijske rase se na taj način smjenjuju u kapacitetu za intelektualni rast i duhovni razvoj, a pripadnici druge, četvrte i šeste rase su nešto manje obdareni. Ove sekundarne rase su narodi koji više ne postoje na nekim svjetovima; oni su bili istrijebljeni na mnogim drugima. To je nesreća da ste na Urantiji u tako velikoj mjeri izgubili svoju superiornu plavu rasu, osim onih pripadnika koji su se zadržali u mješovitoj "bijeloj rasi." Gubitak narančaste i zelene rase nije od tako ozbiljnog značaja.

Evolucija šest - ili tri - obojene rase, dok naočigled pogoršava izvorno obdarenje crvene rase, daje neke vrlo poželjne varijacije u vrstama smrtnih ljudi i stvara uvjete za inače neostvariv izražaj različitih ljudskih potencijala. Ove modifikacije pogoduju napredovanju čovječanstva u cjelini, pod uvjetom da s vremenom dođe do njihovog unaprijeđenja uvođenjem adamičke ili ljubičaste rase. Na Urantiji taj uobičajeni plan rasnog miješanja nije bitnije sproveden, i zbog tog neuspjeha u sprovedbi ovog plana rasne evolucije

your world by a loyal and efficient Planetary Prince and a devoted and successful Material Son, both of whom could have done so much to enhance the lifework and mission of the bestowal Son! But not all worlds have been so unfortunate as Urantia, neither has the mission of the Planetary Adams always been so difficult or so hazardous. When they are successful, they contribute to the development of a great people, continuing as the visible heads of planetary affairs even far into the age when such a world is settled in light and life.

4. THE SIX EVOLUTIONARY RACES

51:4.1 (584.3) The race of dominance during the early ages of the inhabited worlds is the red man, who ordinarily is the first to attain human levels of development. But while the red man is the senior race of the planets, the succeeding colored peoples begin to make their appearances very early in the age of mortal emergence.

51:4.2 (584.4) The earlier races are somewhat superior to the later; the red man stands far above the indigo — black — race. The Life Carriers impart the full bestowal of the living energies to the initial or red race, and each succeeding evolutionary manifestation of a distinct group of mortals represents variation at the expense of the original endowment. Even mortal stature tends to decrease from the red man down to the indigo race, although on Urantia unexpected strains of giantism appeared among the green and orange peoples.

51:4.3 (584.5) On those worlds having all six evolutionary races the superior peoples are the first, third, and fifth races — the red, the yellow, and the blue. The evolutionary races thus alternate in capacity for intellectual growth and spiritual development, the second, fourth, and sixth being somewhat less endowed. These secondary races are the peoples that are missing on certain worlds; they are the ones that have been exterminated on many others. It is a misfortune on Urantia that you so largely lost your superior blue men, except as they persist in your amalgamated "white race." The loss of your orange and green stocks is not of such serious concern.

51:4.4 (584.6) The evolution of six — or of three — colored races, while seeming to deteriorate the original endowment of the red man, provides certain very desirable variations in mortal types and affords an otherwise unattainable expression of diverse human potentials. These modifications are beneficial to the progress of mankind as a whole provided they are subsequently upstepped by the imported Adamic or violet race. On Urantia this usual plan of amalgamation was not extensively carried out, and this failure to execute

ljudi nisu u stanju razumjeti većinu pitanja koja se tiču statusa tih naroda na prosječnom naseljenom planetu kad promatraju ostatke tih ranih rasa na vašem svijetu.

U ranim danima rasnog razvoja postoji umjereni trend koji vodi miješanju crvene, žute i plave rase; slična tendencija vodi miješanju narančaste, zelene indigo rase.

Nazadniji ljudi obično su zaposleni kao radnici naprednijih rasa. To objašnjava podrijetlo ropstva na planetima za ovih ranih dobi. Crvena rasa obično pokori narančastu i svede je na status sluga - ili je ponekad istrijebi. Žuta i crvena rasa se često bratime, ali ne uvijek. Žuta rasa obično porobi zelenu, a plava podvrgne indigo. Ove rase primitivnih ljudi ne dovode u pitanje prisilni rad svojih nazadnijih bližnjih ništa više nego što žitelji Urantije dovode u pitanje kupnju i prodaju konja i stoke.

Na većini normalnih svjetova prekida se prisilno ropstvo dolaskom Planetarnog Kneza, iako su mentalno zaostale i protudruštvene osobe često i dalje pimirane obavljati prisilni rad. No, na svim normalnim svjetovima ova vrsta primitivnog ropstva se ukida ubrzo nakon dolaska uvezene ljubičaste ili adamičke rase.

Ovih šest evolucijskih rasa dijele sudbinu uzajamnog miješaja i unaprijeđenja spajanjem s potomcima adamičkihunaprijeditelja. No, prije nego što dođe do miješaja tih naroda, uglavnom se eliminiraju inferiorni i nesposobni pojedinci. Planetarni Knez i Materijal Sin, s drugim odgovarajućim planetarnim tijelima, donose odluke o tome koje su loze pogodne za reproduciranje. Poteškoća u sprovedbi tako radikalnog programa na Urantiji počiva u nedostatku nadležnih sudaca koji će donijeti odluku o biološkoj prikladnosti ili neprikladnosti pojedinih osoba iz vaših svjetskih rasa. Bez obzira na ovu prepreku, ljudi trebaju biti u stanju postići suglasnost o spriječavanjubiološkog reproduciranja vaših očigledno nepodesnih, zaostalih, degeneričnih i protudruštvenih loza.

5. RASNO MIJEŠANJE - DARIVANJE ADAMIČKE KRVI

Kada Planetarni Adam i Eva stignu na naseljeni svijet, oni su u potpunosti upućeni od svojih nadređenih u najbolji način da se ostvari poboljšanje postojećih rasa inteligentnih bića. Postupak nije uvijek isti; dosta je toga o čemu

the plan of race evolution makes it impossible for you to understand very much about the status of these peoples on an average inhabited planet by observing the remnants of these early races on your world.

51:4.5 (585.1) In the early days of racial development there is a slight tendency for the red, the yellow, and the blue men to interbreed; there is a similar tendency for the orange, green, and indigo races to intermingle.

51:4.6 (585.2) The more backward humans are usually employed as laborers by the more progressive races. This accounts for the origin of slavery on the planets during the early ages. The orange men are usually subdued by the red and reduced to the status of servants — sometimes exterminated. The yellow and red men often fraternize, but not always. The yellow race usually enslaves the green, while the blue man subdues the indigo. These races of primitive men think no more of utilizing the services of their backward fellows in compulsory labor than Urantians would of buying and selling horses and cattle.

51:4.7 (585.3) On most normal worlds involuntary servitude does not survive the dispensation of the Planetary Prince, although mental defectives and social delinquents are often still compelled to perform involuntary labor. But on all normal spheres this sort of primitive slavery is abolished soon after the arrival of the imported violet or Adamic race.

51:4.8 (585.4) These six evolutionary races are destined to be blended and exalted by amalgamation with the progeny of the Adamic uplifters. But before these peoples are blended, the inferior and unfit are largely eliminated. The Planetary Prince and the Material Son, with other suitable planetary authorities, pass upon the fitness of the reproducing strains. The difficulty of executing such a radical program on Urantia consists in the absence of competent judges to pass upon the biologic fitness or unfitness of the individuals of your world races. Notwithstanding this obstacle, it seems that you ought to be able to agree upon the biologic disfellowshipping of your more markedly unfit, defective, degenerate, and antisocial stocks.

5. RACIAL AMALGAMATION — BESTOWAL OF THE ADAMIC BLOOD

51:5.1 (585.5) When a Planetary Adam and Eve arrive on an inhabited world, they have been fully instructed by their superiors as to the best way to effect the improvement of the existing races of intelligent beings. The plan of procedure is not

trebaju odlučiti ovaj par služitelja, a greške nisu rijetkost, osobito na neurednim, pobunjeničkim svjetovima poput Urantije.

Ljubičasti narodi obično trebaju čekati da njihov broj pređe milijun osoba prije nego što se počnu miješati sa planetarnim rasama. U međuvremenu osoblje Planetarnog Kneza šalje proglase da su djeca Bogova došla na svijet s namjerom da, tako reći, postanu jedno s ljudskim rasama; i ljudi željno čekaju na dan kad će primiti poziv i obavijest da oni među njima koji su kvalificirani kao pripadnici viših rasnih loza mogu ući u Edenski Vrt s nadom da ih sinovi i kćeri Adama izaberu kao evolucijske očeve i majke novog i miješanog reda ljudi.

Na normalnim svjetovima Planetarni Adam i Eva se nikada ne pare s evolucijskim rasama. Ovaj rad biološkog uzdizanja predstavlja zadaću adamičkog potomstva. Ali ti Adamiti ne idu u posjetu ljudskim rasama; kneževu osoblje dovodi u Edenski Vrt najsupriornije muškarce i žene za dobrovoljno parenje sa Adamovim potomcima. I na većini svjetova smatra se najvišom časti biti izabran kao kandidat za parenje sa sinovima i kćerima vrta.

Po prvi put dolazi do umanjenja rasnih ratova i drugih plemenskih sukoba, dok svjetske rase sve više žele biti izabrane za primanje u vrt. Vi u najboljem slučaju može imati samo nejasnu predodžbu o tome kako ova konkurencija zauzima centar svih aktivnosti na normalnom planetu. Ova cijela shema rasnog poboljšanja rano je upropašćena na Urantiji.

Ljubičasta rasa je jednoženačka i svaki evolucijski muškarac ili žena koji stupaju u vezu s Adamovim sinovima i kćerima obvezuje se da neće uzeti drugog druga ili družicu i da će podići djecu u jednobračju. Djeca iz svake od tih zajednica primaju obrazovanje i obuku u školama Planetarnog Kneza i zatim imaju pravo prići rasi njihovog evolucijskog roditelja i sklopiti brak s odabranim skupinama naprednih smrtnika.

Kada se ova loza Materijalnih Sinova izmiješa sa evoluirajućim rasama svjetova, započinje nova i naprednija era evolucijskog napretka. Nakon ovog prokretivnog rasprostranjivanja uvezenih sposobnosti i nadevolucijskih osobina, dolazi do brzog napredovanja u civilizaciji i rasnom razvoju; u sto tisuća godina postigne se veći napredak nego za milijun godina prijašnjih nastojanja. Na vašem svijetu, čak i unatoč pobačaja planiranog programa, postignut je veliki napredak kad je vašim narodima podarena Adamova životna plazma.

uniform; much is left to the judgment of the ministering pair, and mistakes are not infrequent, especially on disordered, insurrectionary worlds, such as Urantia.

51:5.2 (585.6) Usually the violet peoples do not begin to amalgamate with the planetary natives until their own group numbers over one million. But in the meantime the staff of the Planetary Prince proclaims that the children of the Gods have come down, as it were, to be one with the races of men; and the people eagerly look forward to the day when announcement will be made that those who have qualified as belonging to the superior racial strains may proceed to the Garden of Eden and be there chosen by the sons and daughters of Adam as the evolutionary fathers and mothers of the new and blended order of mankind.

51:5.3 (585.7) On normal worlds the Planetary Adam and Eve never mate with the evolutionary races. This work of biologic betterment is a function of the Adamic progeny. But these Adamites do not go out among the races; the prince's staff bring to the Garden of Eden the superior men and women for voluntary mating with the Adamic offspring. And on most worlds it is considered the highest honor to be selected as a candidate for mating with the sons and daughters of the garden.

51:5.4 (586.1) For the first time the racial wars and other tribal struggles are diminished, while the world races increasingly strive to qualify for recognition and admission to the garden. You can at best have but a very meager idea of how this competitive struggle comes to occupy the center of all activities on a normal planet. This whole scheme of race improvement was early wrecked on Urantia.

51:5.5 (586.2) The violet race is a monogamous people, and every evolutionary man or woman uniting with the Adamic sons and daughters pledges not to take other mates and to instruct his or her children in single-matedness. The children of each of these unions are educated and trained in the schools of the Planetary Prince and then are permitted to go forth to the race of their evolutionary parent, there to marry among the selected groups of superior mortals.

51:5.6 (586.3) When this strain of the Material Sons is added to the evolving races of the worlds, a new and greater era of evolutionary progress is initiated. Following this procreative outpouring of imported ability and superevolutionary traits there ensues a succession of rapid strides in civilization and racial development; in one hundred thousand years more progress is made than in a million years of former struggle. In your world, even in the face of the miscarriage of the ordained plans, great progress has been made since the gift to your peoples of Adam's life plasm.

No, dok čiste loze djece iz planetarnog Vrtu Edena sebe mogu darovati višim pripadnicima evolucijskih rasa u cilju unaprijeđenja biološke razine čovječanstva, ne bi bilo poželjno da se više loze smrtnika Urantije pare s nižim rasama; to bi nerazborito ugrozilo već ostvarenu razinu civilizacije na vašem svijetu. Kako ljudi nisu uspjeli ostvariti rasno usklađenje putem adamičke tehnike, oni trebaju riješiti svoj planetarni problem rasnog unaprijeđenja drugim i pretežno ljudskim metodama prilagodbe i kontrole.

6. EDENSKI REŽIM

Na većini naseljenih svjetova Edenski Vrtovi ostaju vrhunski kulturni centri i nastavljaju djelovati kao društveni primjeri najboljeg načina življenja i najviših društvenih običaja iz jedne planetarne dobi u drugu. Čak i u ranim vremenima kada su ljubičasti narodi relativno odvojeni, njihove škole primaju odgovarajuće kandidate iz reda svjetskih rasa, dok industrijski razvoj vrta otvara nove kanale za uspostavu komercijalnih odnosa. Tako Adami i Eve i njihovi potomci pridonose naglom širenju kulture i brzom poboljšanju evolucijskih rasa njihovih svjetova. I svi ovi odnosi se nadopunjuju i uzdižu spajanjem evolucijskih rasa sa sinovima Adama, što rezultira neposrednim uzdizanjem biološkog statusa, oživljavanjem intelektualnog potencijala i jačanjem duhovne prijemčivosti.

Na normalnim svjetovima, vrt postaje sjedište ljubičaste rase i drugi centar svjetske kulture koji zajedno sa glavnim sjedištem Planetarnog Kneza, uspostavlja tempo za razvoj civilizacije. Stoljećima obrazovni centri Planetarnog Kneza nastavljaju postojati uporedo sa edeničkim školama Adama i Eve. Oni obično nisu jako udaljeni i zajedno djeluju u skladnoj suradnji.

Pomislite što bi to značilo da na vašem svijetu negdje na Levantu djeluje svjetsko sjedište civilizacije, veliko planetarno sveučilište kulture koje djeluje neprekinuto već 37.000 godina. I nemojte zaboraviti da je moralni autoritet čak i tako starog centra trebao primiti dodatnu podršku od jednog drugog obližnjeg i još starijeg sjedišta božanske službe čije tradicije imaju kumulativnu snagu utemeljenu na 500.000 godina integriranog evolucijskog utjecaja. To je situacija koja na kraju raznosi ideale Edena po cijelom svijetu.

Škole Planetarnog Kneza prvenstveno se

51:5.7 (586.4) But while the pure-line children of a planetary Garden of Eden can bestow themselves upon the superior members of the evolutionary races and thereby upstep the biologic level of mankind, it would not prove beneficial for the higher strains of Urantia mortals to mate with the lower races; such an unwise procedure would jeopardize all civilization on your world. Having failed to achieve race harmonization by the Adamic technique, you must now work out your planetary problem of race improvement by other and largely human methods of adaptation and control.

6. THE EDENIC REGIME

51:6.1 (586.5) On most of the inhabited worlds the Gardens of Eden remain as superb cultural centers and continue to function as the social patterns of planetary conduct and usage age after age. Even in early times when the violet peoples are relatively segregated, their schools receive suitable candidates from among the world races, while the industrial developments of the garden open up new channels of commercial intercourse. Thus do the Adams and Eves and their progeny contribute to the sudden expansion of culture and to the rapid improvement of the evolutionary races of their worlds. And all of these relationships are augmented and sealed by the amalgamation of the evolutionary races and the sons of Adam, resulting in the immediate upstepping of biologic status, the quickening of intellectual potential, and the enhancement of spiritual receptivity.

51:6.2 (586.6) On normal worlds the garden headquarters of the violet race becomes the second center of world culture and, jointly with the headquarters city of the Planetary Prince, sets the pace for the development of civilization. For centuries the city headquarters schools of the Planetary Prince and the garden schools of Adam and Eve are contemporary. They are usually not very far apart, and they work together in harmonious co-operation.

51:6.3 (587.1) Think what it would mean on your world if somewhere in the Levant there were a world center of civilization, a great planetary university of culture, which had functioned uninterruptedly for 37,000 years. And again, pause to consider how the moral authority of even such an ancient center would be reinforced were there situated not far-distant still another and older headquarters of celestial ministry whose traditions would exert a cumulative force of 500,000 years of integrated evolutionary influence. It is custom which eventually spreads the ideals of Eden to a whole world.

51:6.4 (587.2) The schools of the Planetary Prince

bave filozofijom, religijom, moralom i višim intelektualnim i umjetničkim postignućima. Škole Vrta Adama i Eve obično su posvećene praktičnim vještinama, osnovama intelektualnog treninga, društvene kulture, gospodarskog razvoja, trgovinskih odnosa, fizičke učinkovitosti i civilne vlasti. Na kraju treba doći do spajanja ovih svjetskih centara, ali do njihovog stvarnog stapanja ponekad ne dođe sve do dolaska prvog Magisterijskog Sina.

Nastavljak djelovanja Planetarnog Adama i Eve sa čistom linijom ljubičaste rase, daje tu stabilnost rastu edeničke kulture zahvaljujući kojoj ona može ispoljiti utjecaj na civilizaciju cijelog svijeta uvjerljivom snagom tradicije. U tim besmrtnim Materijalnim Sinovima i Kćerima susrećemo posljednju i neizostavnu kariku koja povezuje Boga s čovjekom, koja uspijeva premostiti gotovo beskonačan jaz između vječnog Stvoritelja i najnižih konačnih ličnosti vremena. To je biće visokog podrijetla koje je u isto vrijeme fizičko, materijalno, pa čak i spolno poput smrtnika Urantije, koje može vidjeti i shvatiti i interpretirati nevidljivog Planetarnog Kneza smrtnim ljudima svjetova, kako su Materijalni Sinovi i Kćeri u stanju vidjeti sve niže redove bića duha; oni mogu vidjeti Planetarnog Kneza i cijelo njegovo osoblje, vidljivo i nevidljivo.

Iz stoljeća u stoljeće, kroz miješanje njihovih potomaka s ljudskim rasama, taj isti Materijal Sin i Kćer postaju prihvaćeni kao zajednički preci cijelog čovječanstva, zajednički roditelji već izmiješanih potomaka evolucijskih rasa. Nama je namjera da smrtnici koji započinju život na naseljenim svjetovima prime iskustvo prepoznavanja sedam očeva:

1. Biološkog oca – oca u tijelu.
2. Oca njihovog svijeta – Planetarnog Adama.
3. Oca svjetova – Sustavnog Vladara.
4. Svevišnjeg Oca – Oca Zvijezda.
5. Oca Svih – Sina Stvoritelja i vrhovnog poglavara lokalnih tvorevina.
6. Super-Očeve – Stare Dane koji vladaju supersvemirom.
7. Duh ili Otac Havone – Oca Svih, koji živi u Raju i daruje svoj duh da živi i radi u umovima niskih stvorenja koja nastanjuju svemire nad svemirima.

are primarily concerned with philosophy, religion, morals, and the higher intellectual and artistic achievements. The garden schools of Adam and Eve are usually devoted to practical arts, fundamental intellectual training, social culture, economic development, trade relations, physical efficiency, and civil government. Eventually these world centers amalgamate, but this actual affiliation sometimes does not occur until the times of the first Magisterial Son.

51:6.5 (587.3) The continuing existence of the Planetary Adam and Eve, together with the pure-line nucleus of the violet race, imparts that stability of growth to Edenic culture by virtue of which it comes to act upon the civilization of a world with the compelling force of tradition. In these immortal Material Sons and Daughters we encounter the last and the indispensable link connecting God with man, bridging the almost infinite gulf between the eternal Creator and the lowest finite personalities of time. Here is a being of high origin who is physical, material, even a sex creature like Urantia mortals, one who can see and comprehend the invisible Planetary Prince and interpret him to the mortal creatures of the realm, for the Material Sons and Daughters are able to see all of the lower orders of spirit beings; they visualize the Planetary Prince and his entire staff, visible and invisible.

51:6.6 (587.4) With the passing of centuries, through the amalgamation of their progeny with the races of men, this same Material Son and Daughter become accepted as the common ancestors of mankind, the common parents of the now blended descendants of the evolutionary races. It is intended that mortals who start out from an inhabited world have the experience of recognizing seven fathers:

- 51:6.7 (587.5) 1. The biologic father — the father in the flesh.
- 51:6.8 (587.6) 2. The father of the realm — the Planetary Adam.
- 51:6.9 (587.7) 3. The father of the spheres — the System Sovereign.
- 51:6.10 (587.8) 4. The Most High Father — the Constellation Father.
- 51:6.11 (587.9) 5. The universe Father — the Creator Son and supreme ruler of the local creations.
- 51:6.12 (587.10) 6. The super-Fathers — the Ancients of Days who govern the superuniverse.
- 51:6.13 (587.11) 7. The spirit or Havona Father — the Universal Father, who dwells on Paradise and bestows his spirit to live and work in the minds of the lowly creatures who inhabit the universe of universes.

7. UJEDINJENA UPRAVA

S vremena na vrijeme Rajski Sinovi Avonali dolaze na naseljene svjetove da tu obave pravosudne postupke, ali prvi Avonal koji dođe na sudsku misiju otvara četvrto razdoblje dispencije na evolucijskom svijetu vremena i prostora. Na nekim planetama, gdje je ovaj Magisterijski Sin univerzalno prihvaćen, on tu ostaje tijekom cijele dobi; i planet tako napreduje pod zajedničkom vladavinom tri sina: Planetarnog Kneza, Materijalnog Sina i Magisterijskog Sina.

Prije nego što prvi Učiteljski Sin zaključi svoju misiju na normalnom evolucijskom svijetu, dolazi do sklapanja jedinstva u obrazovnom i administrativnom radu Planetarnog Kneza i Materijalnog Sina. Ovaj spojeni ili dvojni nadzor nad planetom dovodi u postojanje novi i učinkoviti poredak svjetske uprave. Nakon umirovljenja Magisterijskog Sina, Planetarni Adam preuzima vanjsko usmjerenje planeta. Materijal Sin i Kćer pri tome djeluju zajedno kao planetarni administratori do utemeljenja svijeta u razdoblju svjetla i života; nakon čega Planetarni Knez uzlazi na položaj Planetarnog Vladara. U ovo doba napredne evolucije, Adam i Eva postaju to što bi se moglo nazvati spojenim premijerima ovog proslavljenog svijeta.

Čim novi i konsolidirani centar evoluirajućeg svijeta postane dobro utemeljen, i onako brzo kako se mogu naći pravilno obučeni podređeni administratori, utemeljuju se sekundarni glavni centri na udaljenim zemljišnim formacijama i među različitim narodima. Prije dolaska drugog razdiobenog Sina, bitno je organizirati pedeset do sto takvih podcentara.

Planetarni Knez i njegovo osoblje i dalje njeguju duhovne i filozofske domene aktivnosti. Adam i Eva obraćaju posebnu pozornost na fizičko, znanstveno i gospodarsko stanje svijeta. Obje skupine podjednako posvećuju svoju energiju promociji umjetnosti, društvenih odnosa i intelektualnih postignuća.

U vrijeme otvaranja petog razdiobenog termina u svjetskim poslovima, ostvaruje se veličanstvena administrativna uprava nad planetarnim aktivnostima. Smrtni život na tako dobro reguliranoj planeti je doista poticajan i zadovoljavajući. I kad bi žitelji Urantije mogli vidjeti život na takvom planetu, oni bi odmah procijenili vrijednost onoga što je njihov svijet izgubio prihvaćanjem zla i sudjelovanjem u pobuni.

[Predstavio Sekundarni Sin Lanonandek iz Rezervnog Zbora.]

7. UNITED ADMINISTRATION

51:7.1 (587.12) From time to time the Avonal Sons of Paradise come to the inhabited worlds for judicial actions, but the first Avonal to arrive on a magisterial mission inaugurates the fourth dispensation of an evolutionary world of time and space. On some planets where this Magisterial Son is universally accepted, he remains for one age; and thus the planet prospers under the joint rulership of three Sons: the Planetary Prince, the Material Son, and the Magisterial Son, the latter two being visible to all the inhabitants of the realm.

51:7.2 (588.1) Before the first Magisterial Son concludes his mission on a normal evolutionary world, there has been effected the union of the educational and administrative work of the Planetary Prince and the Material Son. This amalgamation of the dual supervision of a planet brings into existence a new and effective order of world administration. Upon the retirement of the Magisterial Son the Planetary Adam assumes the outward direction of the sphere. The Material Son and Daughter thus act jointly as planetary administrators until the settling of the world in the era of light and life; whereupon the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign. During this age of advanced evolution, Adam and Eve become what might be called joint prime ministers of the glorified realm.

51:7.3 (588.2) As soon as the new and consolidated capital of the evolving world has become well established, and just as fast as competent subordinate administrators can be properly trained, subcapitals are founded on remote land bodies and among the different peoples. Before the arrival of another dispensational Son, from fifty to one hundred of these subcenters will have been organized.

51:7.4 (588.3) The Planetary Prince and his staff still foster the spiritual and philosophic domains of activity. Adam and Eve pay particular attention to the physical, scientific, and economic status of the realm. Both groups equally devote their energies to the promotion of the arts, social relations, and intellectual achievements.

51:7.5 (588.4) By the time of the inauguration of the fifth dispensation of world affairs, a magnificent administration of planetary activities has been achieved. Mortal existence on such a well-managed sphere is indeed stimulating and profitable. And if Urantians could only observe life on such a planet, they would immediately appreciate the value of those things which their world has lost through embracing evil and participating in rebellion.

51:7.6 (588.5) [Presented by a Secondary Lanonandek Son of the Reserve Corps.]

POGLAVLJE 52. PLANETARNE EPOHE SMRTNIKA

⇐ 051

Knjiga Urantije

053 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 52 PLANETARNE EPOHE SMRTNIKA

Sekcije

Uvod

1. PRIMITIVNI ČOVJEK
2. ČOVJEK POSLIJE DOLASKA PLANETARNOG KNEZA
3. ČOVJEK U EPOHI POSLIJE DOLASKA ADAMA
4. ČOVJEK IZ EPOHE POSLIJE DOLASKA ARBITRAŽNOG SINA
5. ČOVJEK POSLIJE DOLASKA DARIVANOG SINA
6. EPOHA POSLIJE DARIVANJA NA URANTIJI
7. ČOVJEK IZ EPOHE POSLIJE DOLASKA UČITELJSKOG SINA

PAPER 52 PLANETARY MORTAL EPOCHS

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Man
2. Post-Planetary Prince Man
3. Post-Adamic Man
4. Post-Magisterial Son Man
5. Post-Bestowal Son Man
6. Urantia's Post-Bestowal Age
7. Post-Teacher Son Man

Uvod

OD početka života na evolucijskom planetu do konačnog procvata u dobi svjetla i života, na pozornici svjetske akcije pojavljuje se najmanje sedam epoha ljudskog života. Ova doba su određena planetarnim misijama božanskih Sinova, a na prosječnom naseljenom svijetu ove epohe se pojavljuju u sljedećem redoslijedu:

1. Čovjek iz epohe prije dolaska Planetarnog Kneza.
2. Čovjek iz epohe poslije dolaska Planetarnog Kneza.
3. Čovjek iz epohe poslije dolaska Adama.
4. Čovjek iz epohe poslije dolaska Arbitražnog Sina.

INTRODUCTION

52:0.1 (589.1) FROM the inception of life on an evolutionary planet to the time of its final flowering in the era of light and life, there appear upon the stage of world action at least seven epochs of human life. These successive ages are determined by the planetary missions of the divine Sons, and on an average inhabited world these epochs appear in the following order:

52:0.2 (589.2) 1. Pre-Planetary Prince Man.

52:0.3 (589.3) 2. Post-Planetary Prince Man.

52:0.4 (589.4) 3. Post-Adamic Man.

52:0.5 (589.5) 4. Post-Magisterial Son Man.

5. Čovjek iz epohe poslije dolaska Darivanog Sina.

6. Čovjek iz epohe poslije dolaska Učiteljskog Sina.

7. Dob svjetla i života.

Svjetovi prostora, čim su fizički pogodni za život, ulaze u registraturu Nositelja Života i u pravo vrijeme ti Sinovi posjećuju takve planete u svrhu pokretanja života. Cijelo razdoblje od početka života do pojave čovjeka je određeno kao predljudska era i prethodi nizu smrtnih razdoblja koja razmatramo u ovoj priči.

1. PRIMITIVNI ČOVJEK

U razdoblju koje posreduje između čovjekova nadilaženja životinjske razine - kada vlastitom voljom odabere obožavanje Stvoritelja - i dolaska Planetarnog Kneza, smrtna se stvorenja nazivaju *primitivnim ljudima*. Postoji šest osnovnih vrsta ili rasa primitivnih ljudi, a ovi rani narodi se pojavljuju jedan za drugim u skladu sa redoslijedom boja u spektru, počevši od crvene. Duljina vremena u ovom ranom evolucijskom životu uveliko se razlikuje na različitim svjetovima, a kreće se u rasponu od sto pedeset tisuća do više od milijun godina Urantija vremena.

Evolucijske obojene rase - crvena, narančasta, žuta, zelena, plava i indigo - počinju se javljati otprilike u vrijeme kada primitivni čovjek razvija jednostavni jezik i počinje pokazivati kreativnu maštu. U ovom razdoblju čovjek je već navikao da hoda uspravno.

Primitivni ljudi su moćni lovci i žestoki borci. U ovoj dobi vlada zakon fizičkog opstanka jakih; a vlada u ovim vremenima je u cjelosti plemenska. Tijekom ranih rasnih borbi na mnogim svjetovima uništavaju se neke evolucijske rase, kao što se dogodio na Urantiji. Oni koji su preživjeli su obično naknadno pomiješani sa kasnijim uvezenim ljubičastim rasama adamičkih naroda.

Posmatrano u svjetlu kasnijeg razvoja civilizacije, ovo doba je dugo, tamno i krvavo poglavlje u povijesti primitivnog čovjeka. Etika džungle i moralni kodeks prašume nisu u skladu sa standardima kasnijih razdiobenih epoha religije otkrivenja i višeg duhovnog razvoja. Na normalnim i neekspirimentalnim svjetovima to doba je vrlo različito od dugotrajne i iznimno brutalne borbe koja je karakterizirala ovo doba na Urantiji. Nakon što završite život na vašem prvom svijetu iskustva, moći ćete vidjeti smisao te duge i bolne borbe na evolucijskim svjetovima, a kako budete napredovali na Rajskom putu, shvatit ćete

52:0.6 (589.6) 5. Post-Bestowal Son Man.

52:0.7 (589.7) 6. Post-Teacher Son Man.

52:0.8 (589.8) 7. The Era of Light and Life.

52:0.9 (589.9) The worlds of space, as soon as they are physically suitable for life, are placed on the registry of the Life Carriers, and in due time these Sons are dispatched to such planets for the purpose of initiating life. The entire period from life initiation to the appearance of man is designated the prehuman era and precedes the successive mortal epochs considered in this narrative.

1. PRIMITIVE MAN

52:1.1 (589.3) From the time of man's emergence from the animal level — when he can choose to worship the Creator — to the arrival of the Planetary Prince, mortal will creatures are called *primitive men*. There are six basic types or races of primitive men, and these early peoples successively appear in the order of the spectrum colors, beginning with the red. The length of time consumed in this early life evolution varies greatly on the different worlds, ranging from one hundred and fifty thousand years to over one million years of Urantia time.

52:1.2 (589.4) The evolutionary races of color — red, orange, yellow, green, blue, and indigo — begin to appear about the time that primitive man is developing a simple language and is beginning to exercise the creative imagination. By this time man is well accustomed to standing erect.

52:1.3 (589.5) Primitive men are mighty hunters and fierce fighters. The law of this age is the physical survival of the fittest; the government of these times is wholly tribal. During the early racial struggles on many worlds some of the evolutionary races are obliterated, as occurred on Urantia. Those who survive are usually subsequently blended with the later imported violet race, the Adamic peoples.

52:1.4 (589.6) In the light of subsequent civilization, this era of primitive man is a long, dark, and bloody chapter. The ethics of the jungle and the morals of the primeval forests are not in keeping with the standards of later dispensations of revealed religion and higher spiritual development. On normal and nonexperimental worlds this epoch is very different from the prolonged and extraordinarily brutal struggles which characterized this age on Urantia. When you have emerged from your first world experience, you will begin to see why this long and painful struggle on the evolutionary worlds occurs, and as you go

mudrost tih naizgled čudnih djela. No, bez obzira na sva ova zbivanja iz ranih dobi ljudske pojave, događaji u životu primitivnog čovjeka predstavljaju divno, ako ne i herojsko poglavlje u analima bilo evolucijskih svjetova vremena i prostora.

Rani evolucijski čovjek nije bio interesantno stvorenje. Općenito, ovi primitivni smrtnici su stanovnici špilja ili litica. Oni također izgrađuju grube kolibe na velikim stablima. Prije nego što steknu visoki red inteligencije, planeta je ponekad zauzeta sa većim vrstama životinja. No, rano u ovom razdoblju smrtnici nauče zapaliti i održavati vatru i uz povećanje inventivnosti i mašte i poboljšanje alata, evoluirajući čovjek uskoro nadvladava veće i glomaznije životinje. Rane rase također počinju opsežno koristiti veće leteće životinje. Ove ogromne ptice su u stanju nositi jedno ili dvoje ljudi prosječne veličine na non-stop letu od preko osamsto kilometara. Na nekim planetarna ove ptice su jako korisne jer imaju visoki red inteligencije i često su sposobne upotrijebiti mnogo riječi iz ljudskih jezika. Ove ptice su vrlo inteligentne, vrlo poslušne i nevjerojatno privržene ljudima. Takve putničke ptice su već dugo izumrle na Urantiji, ali vaši rani preci su ih koristili s velikim uživanjem.

Čovjekovo stjecanje etičke prosudbe, moralne volje, se obično podudara s pojavom ranog jezika. Nakon postizanja ljudske razine, kad se u smrtnicima pojavi slobodna volja, ta bića postaju prijemljiva za privremeno prebivanje božanskih Ispravljača, a nakon smrti mnogi se s pravom biraju kao kandidati za preživljavanje i primaju odobrenje arhanđela za naknadno uskrsnuće i spajanje s Duhom. Arhanđeli uvijek prate Planetarne Kneževe, a razdiobena epoha suđenja svijetu je istovremena sa dolaskom kneza.

Svi smrtnici koji prime Misaone Ispravljače imaju potencijal za iskazanje obožavanja; oni su "obasjani svjetlom istine" i imaju kapacitet za traženje uzajamnog kontakta s božanskim. Ipak, rana ili biološka religija primitivnog čovjeka je u velikoj mjeri rezultat životinjskog straha pomiješanog sa neznanjem, strahopoštovanjem i plemenskim praznovjerjem. To što su rase Urantije još uvijek pune praznovjerja nije spojivo s vašim evolucijskim razvojem, niti je dosljedno vašim inače prekrasnim dostignućima u materijalnom napretku. Ali taj rani strah religije služi vrlo vrijednoj svrsi podjarmljivanja temperamentalnih čudi tih primitivnih bića. On je preteča civilizacije i tlo za kasniju sadnju sjemena religije otkrivenja Planetarnog Kneza i njegovih službenika.

U okviru sto tisuća godina nakon što čovjek

forward in the Paradise path, you will increasingly understand the wisdom of these apparently strange doings. But notwithstanding all the vicissitudes of the early ages of human emergence, the performances of primitive man represent a splendid, even a heroic, chapter in the annals of an evolutionary world of time and space.

52:1.5 (590.1) Early evolutionary man is not a colorful creature. In general, these primitive mortals are cave dwellers or cliff residents. They also build crude huts in the large trees. Before they acquire a high order of intelligence, the planets are sometimes overrun with the larger types of animals. But early in this era mortals learn to kindle and maintain fire, and with the increase of inventive imagination and the improvement in tools, evolving man soon vanquishes the larger and more unwieldy animals. The early races also make extensive use of the larger flying animals. These enormous birds are able to carry one or two average-sized men for a nonstop flight of over five hundred miles. On some planets these birds are of great service since they possess a high order of intelligence, often being able to speak many words of the languages of the realm. These birds are most intelligent, very obedient, and unbelievably affectionate. Such passenger birds have been long extinct on Urantia, but your early ancestors enjoyed their services.

52:1.6 (590.2) Man's acquirement of ethical judgment, moral will, is usually coincident with the appearance of early language. Upon attaining the human level, after this emergence of mortal will, these beings become receptive to the temporary indwelling of the divine Adjusters, and upon death many are duly elected as survivors and sealed by the archangels for subsequent resurrection and Spirit fusion. The archangels always accompany the Planetary Princes, and a dispensational adjudication of the realm is simultaneous with the prince's arrival.

52:1.7 (590.3) All mortals who are indwelt by Thought Adjusters are potential worshipers; they have been "lighted by the true light," and they possess capacity for seeking reciprocal contact with divinity. Nevertheless, the early or biologic religion of primitive man is largely a persistence of animal fear coupled with ignorant awe and tribal superstition. The survival of superstition in the Urantia races is hardly complimentary to your evolutionary development nor compatible with your otherwise splendid achievements in material progress. But this early fear religion serves a very valuable purpose in subduing the fiery tempers of these primitive creatures. It is the forerunner of civilization and the soil for the subsequent planting of the seeds of revealed religion by the Planetary Prince and his ministers.

52:1.8 (590.4) Within one hundred thousand years

stekne uspravno držanje, obično stigne Planetarni Knez, kojeg šalje Sustavni Suveren nakon što Nositelji Života potvrde početak djelovanja slobodne volje, iako se ona javlja u relativno malom broju pojedinaca. Primitivni smrtnici obično prirede dobrodošlicu Planetarnom Knezu i njegovom vidljivom osoblju; ustvari, oni često gledaju na njih sa strahopoštovanjem i gotovo sa obožavanjem, ali im nije dopušteno da im iskažu obožavanje.

2. ČOVJEK POSLIJE DOLASKA PLANETARNOG KNEZA

Sa dolaskom Planetarnog Kneza počinje nova razdijeljena epoha. Tu dolazi do pojave vlade i postignuća napredne plemenske epohe. Veliki koraci društvenog napretka se ostvaruju tijekom nekoliko tisuća godina ovog programa. Pod normalnim uvjetima smrtnici postižu visoku državnu civilizaciju u ovoj dobi. Oni se ne pate tako dugo u barbarizmu kao što je bio slučaj sa rasama Urantije. No, život na naseljenom svijetu toliko se mijenja u slučaju pobune da vi možete imati vrlo slabu predstavu kako takvi poslovi izgledaju na normalnom planetu.

Prosječna dužina ove razdijeljene epohe je oko petsto tisuća godina, negdje duže, a negdje kraće. Tijekom ovog razdoblja planeta je uključena u krugove sustava, te ima punu kvotu anđeoskih i drugih nebeskih pomagača koji su dodijeljeni u njezinu upravu. Misaoni Ispravljači dolaze u sve većem broju i anđeoski čuvari pojačavaju svoj program smrtnog nadzora.

Kada Planetarni Knez stigne na primitivni svijet, tu prevladava evolucijska religija straha i neznanja. Knez i njegovo osoblje čine prva otkrivenja o višoj istini i svemirskoj organizaciji. Ove početne prezentacije objavljene religije su vrlo jednostavne i obično se odnose na poslove lokalnog sustava. Religija je u potpunosti evolucijski proces prije dolaska Planetarnog Kneza. Nakon toga, religija napreduje u smjeru sve naprednijeg otkrivenja, kao i evolucijskog rasta. Svaka razdioba, svaka smrtna epoha, prima uvećan prikaz duhovne istine i religiozne etike. Evolucija religijskog kapaciteta prijemljivosti u stanovnicima svijeta u velikoj mjeri određuje njihovu stopu duhovnog napredovanja i opseg religioznog otkrivenja.

Ova razdijeljena epoha svjedoči duhovni osvjet, a različite rase i njihova različita plemena imaju tendenciju da razviju specijalizirane sustave religijske i filozofske misli. Kroz sve ove rasne religije ravnomjerno se protežu dvije niti: rani strahovi primitivnog čovjeka i kasnija otkrivenja

from the time man acquires erect posture, the Planetary Prince usually arrives, having been dispatched by the System Sovereign upon the report of the Life Carriers that will is functioning, even though comparatively few individuals have thus developed. Primitive mortals usually welcome the Planetary Prince and his visible staff; in fact, they often look upon them with awe and reverence, almost with worshipfulness, if they are not restrained.

2. POST-PLANETARY PRINCE MAN

52:2.1 (591.1) With the arrival of the Planetary Prince a new dispensation begins. Government appears on earth, and the advanced tribal epoch is attained. Great social strides are made during a few thousand years of this regime. Under normal conditions mortals attain a high state of civilization during this age. They do not struggle so long in barbarism as did the Urantia races. But life on an inhabited world is so changed by rebellion that you can have little or no idea of such a regime on a normal planet.

52:2.2 (591.2) The average length of this dispensation is around five hundred thousand years, some longer, some shorter. During this era the planet is established in the circuits of the system, and a full quota of seraphic and other celestial helpers is assigned to its administration. The Thought Adjusters come in increasing numbers, and the seraphic guardians amplify their regime of mortal supervision.

52:2.3 (591.3) When the Planetary Prince arrives on a primitive world, the evolved religion of fear and ignorance prevails. The prince and his staff make the first revelations of higher truth and universe organization. These initial presentations of revealed religion are very simple, and they usually pertain to the affairs of the local system. Religion is wholly an evolutionary process prior to the arrival of the Planetary Prince. Subsequently, religion progresses by graduated revelation as well as by evolutionary growth. Each dispensation, each mortal epoch, receives an enlarged presentation of spiritual truth and religious ethics. The evolution of the religious capacity of receptivity in the inhabitants of a world largely determines their rate of spiritual advancement and the extent of religious revelation.

52:2.4 (591.4) This dispensation witnesses a spiritual dawn, and the different races and their various tribes tend to develop specialized systems of religious and philosophic thought. There uniformly run through all of these racial religions two strains: the early fears of primitive men and the later

Planetarnog Kneza. U nekim aspektima čini se da žitelji Urantije nisu u potpunosti isplivali iz ove faze planetarne evolucije. U nastavku ove studije, vi ćete jasnije razlučiti koliko vaš svijet odstupa od prosječnog tijeka evolucijskog napretka i razvoja.

Ali Planetarni Knez nije "Knez mira." Rasne borbe i plemenski ratovi i dalje teku za vrijeme ove razdiobene epohe, ali sa manje učestalosti i težine. To je velika dob rasne disperzije koja kulminira u razdoblju intenzivnog nacionalizma. Boja kože je temelj plemenske i nacionalne formacije grupa, a različite rase često razvijaju zasebne jezike. Svaka šira skupina smrtnika sklona je tražiti izolaciju. Ova izolacija pogoduje razvoju mnogih jezika. Prije ujedinjenja više rase, one vode nemilosrdne ratove koji ponekad rezultiraju uništenjem cijelih naroda; narančasti i zeleni ljudi su posebno podložni takvim istrebljenjima.

Na prosječnim svjetovima, u drugom dijelu kneževe vladavine, nacionalni život počinje zamjenjivati plemensku organizaciju, odnosno se nadograđivati na postojeće plemenske skupine. No, veliko društveno postignuće kneževe epohe je pojava obiteljskog života. Dosad, ljudski odnosi su uglavnom bili plemenski; sada se počinje javljati institucija doma.

Ovo je razdiobena epoha u kojoj ljudi upoznaju ravnopravnost među spolovima. Na nekim planetama mogu vladati muškarci; na drugima vladaju žene. U ovom razdoblju normalni svjetovi uspostavljaju punu ravnopravnost spolova, što prethodi potpunijem ostvarivanju ideala obiteljskog života. To je osvit zlatnog doba doma. Ideja plemenske vlade postupno ustupa mjesto dvojnog konceptu nacionalnog života i obiteljskog života.

U ovom razdoblju, javlja se poljoprivreda. Rast obitelji je nespojiv sa lutajućim i nesređenim životom lovaca. Postupno dolazi do utemeljenja naselja i obrađivanja tla. Pripitomljavanje životinja i razvoj domaće umjetnosti se brzo nastavljaju. Kada čovjek dostigne vrhunac biološke evolucije, postiže se visok stupanj civilizacije, ali uz neznatan razvoj mehaničke opreme; izum je obilježje naredne dobi.

Rase su očišćene i dolazi do visokog oblika fizičkog savršenstva i intelektualne snage prije kraja ovog doba. Ranom razvoju normalnog svijeta uveliko pomaže plan promicanja i umnožavanja viših vrsta smrtnika sa proporcionalnim smanjivanjem nižih. A upravo zbog toga što vaši rani narodi nisu uspjeli uočiti ove niže tipove, postoji toliko defektivnih i

revelations of the Planetary Prince. In some respects Urantians do not seem to have wholly emerged from this stage of planetary evolution. As you pursue this study, you will the more clearly discern how far your world departs from the average course of evolutionary progress and development.

52:2.5 (591.5) But the Planetary Prince is not "the Prince of Peace." Racial struggles and tribal wars continue over into this dispensation but with diminishing frequency and severity. This is the great age of racial dispersion, and it culminates in a period of intense nationalism. Color is the basis of tribal and national groupings, and the different races often develop separate languages. Each expanding group of mortals tends to seek isolation. This segregation is favored by the existence of many languages. Before the unification of the several races their relentless warfare sometimes results in the obliteration of whole peoples; the orange and green men are particularly subject to such extinction.

52:2.6 (591.6) On average worlds, during the latter part of the prince's rule, national life begins to replace tribal organization or rather to be superimposed upon the existing tribal groupings. But the great social achievement of the prince's epoch is the emergence of family life. Heretofore, human relationships have been chiefly tribal; now, the home begins to materialize.

52:2.7 (591.7) This is the dispensation of the realization of sex equality. On some planets the male may rule the female; on others the reverse prevails. During this age normal worlds establish full equality of the sexes, this being preliminary to the fuller realization of the ideals of home life. This is the dawn of the golden age of the home. The idea of tribal rule gradually gives way to the dual concept of national life and family life.

52:2.8 (592.1) During this age agriculture makes its appearance. The growth of the family idea is incompatible with the roving and unsettled life of the hunter. Gradually the practices of settled habitations and the cultivation of the soil become established. The domestication of animals and the development of home arts proceed apace. Upon reaching the apex of biologic evolution, a high level of civilization has been attained, but there is little development of a mechanical order; invention is the characteristic of the succeeding age.

52:2.9 (592.2) The races are purified and brought up to a high state of physical perfection and intellectual strength before the end of this era. The early development of a normal world is greatly helped by the plan of promoting the increase of the higher types of mortals with proportionate curtailment of the lower. And it is the failure of your early peoples to thus discriminate between these

degeneriranih pojedinaca među današnjim rasama Urantije.

Jedno od najvećih dostignuća u dobi kneza je to ograničenje umnožavanja mentalno defektivnih i društveno neusklađenih pojedinaca. Daleko prije dolaska drugog reda Sinova - Adama - većina svjetova ozbiljno radi na pročišćavanju rasa, što narodi Urantije još nisu ozbiljno poduzeli.

Taj problem rasnog poboljšanja nije tako veliko poduzeće kada se na njemu radi u ovoj ranoj fazi ljudske evolucije. U proteklom razdoblju plemenskih borbi i robusnog natjecanja u rasnom opstanaku dolazi do iskorjenjivanja većine abnormalnih i defektivnih loza. Idiot nema puno šanse za preživljavanje u primitivnoj i zaraćenoj plemenskoj organizaciji društva. Nedolična sentimentalnost vaše djelomično usavršene civilizacije je to što potiče, štiti i održava beznadno defektivne loze ljudskih evolucijskih sojeva.

To nije ni nježnost ni altruizam poklanjati bespredmetnu simpatiju degeneriranim ljudskim bićima, abnormalnim i inferiornim smrtnicima koji ne mogu doživjeti spasenje. Čak i na većini normalnih evolucijskih svjetova vladaju dovoljne razlike između pojedinaca i između brojnih društvenih skupina kako bi ljudi imali priliku ispoljiti sva ta plemenita svojstva altruističnog osjećaja i nesebične smrtne službe bez potrebe za ovjekovječenjem društveno neusklađenih i moralno degeneriranih loza evoluirajućeg čovječanstva. Postoji obilje prilika za prakticiranje tolerancije i djelovanje altruizma u korist onih nesretnih i siromašnih pojedinaca koji nisu nepovratno izgubili moralnu baštinu i zauvijek uništili svoje duhovno nasljeđe.

3. ČOVJEK U EPOHI POSLIJE DOLASKA

ADAMA

Kada dođe do punog procvata izvornog biološkog potencijala evolucijskog života, kada čovjek dosegne vrhunac životinjskog razvoja, drugi red Sinova poduzima drugu razdiobenu epohu službe milosti. To vrijedi za sve evolucijske svjetove. Kada se postigne najviša moguća razina evolucijskog života, kada primitivni čovjek uznapreduje koliko je to moguće na biološkoj ljestvici, Materijalni Sin i Kćer se uvijek pojavljuju na planetu prema odluci Sustavnog Suverena.

Misaoni Ispravljači se sve češće daruju ljudima koji žive u epohi poslije Adamovog dolaska

types that accounts for the presence of so many defective and degenerate individuals among the present-day Urantia races.

52:2.10 (592.3) One of the great achievements of the age of the prince is this restriction of the multiplication of mentally defective and socially unfit individuals. Long before the times of the arrival of the second Sons, the Adams, most worlds seriously address themselves to the tasks of race purification, something which the Urantia peoples have not even yet seriously undertaken.

52:2.11 (592.4) This problem of race improvement is not such an extensive undertaking when it is attacked at this early date in human evolution. The preceding period of tribal struggles and rugged competition in race survival has weeded out most of the abnormal and defective strains. An idiot does not have much chance of survival in a primitive and warring tribal social organization. It is the false sentiment of your partially perfected civilizations that fosters, protects, and perpetuates the hopelessly defective strains of evolutionary human stocks.

52:2.12 (592.5) It is neither tenderness nor altruism to bestow futile sympathy upon degenerated human beings, unsalvable abnormal and inferior mortals. There exist on even the most normal of the evolutionary worlds sufficient differences between individuals and between numerous social groups to provide for the full exercise of all those noble traits of altruistic sentiment and unselfish mortal ministry without perpetuating the socially unfit and the morally degenerate strains of evolving humanity. There is abundant opportunity for the exercise of tolerance and the function of altruism in behalf of those unfortunate and needy individuals who have not irretrievably lost their moral heritage and forever destroyed their spiritual birthright.

3. POST-ADAMIC MAN

52:3.1 (592.6) When the original impetus of evolutionary life has run its biologic course, when man has reached the apex of animal development, there arrives the second order of sonship, and the second dispensation of grace and ministry is inaugurated. This is true on all evolutionary worlds. When the highest possible level of evolutionary life has been attained, when primitive man has ascended as far as possible in the biologic scale, a Material Son and Daughter always appear on the planet, having been dispatched by the System Sovereign.

52:3.2 (593.1) Thought Adjusters are increasingly bestowed upon the post-Adamic men, and in

i stalno raste broj tih smrtnika koji postižu kapacitet za naknadno spajanje sa Ispravljačem. Dok djeluju u ulozi silaznih Sinova, Adami ne posjeduju Ispravljače, ali njihovi planetarni potomci - izravni i mješoviti - postaju legitimni kandidati za prijem, u dogledno vrijeme, Tajanstvenih Osmatrača. Pri okončanju post-adamičke dobi, planeta ima punu kvotu nebeskih službenika; jedino što se Ispravljači koji se spajaju sa umovima smrtnika još uvijek ne daruju svima.

Glavni cilj adamičkog programa je da ispolji takav utjecaj na čovjeka da mu pomogne u dovršenju prelaska iz lovačkog i lutalačkog stupnja civilizacije na stadij zemljoradnje i hortikulture koji će kasnije biti dopunjen dodavanjem urbanih i industrijskih aspekata civilizacije. Deset tisuća godina ove razdobljene epohe biološkog uzdizanja je dovoljno da se postigne učinak čudesnog preobražaja. Nakon dvadeset i pet tisuća godina takve administrativne uprave objedinjene mudrosti Planetarnog Kneza i Materijalnih Sinova, svijet obično dozrijeva za dolazak Arbitražnog Sina.

U toj dobi obično smo svjedoci završetka eliminacije nesposobnih i daljnjeg pročišćavanja rasnih sojeva; na normalnom svijetu, defektivne životinjske tendencije su gotovo sasvim eliminirane iz reprodukcijских sojeva.

Adamičko potomstvo nikada se ne miješa sa nižim lozama evolucijskih rasa. Niti je to božanski plan za Planetarnog Adama i Evu da se osobno miješaju sa evolucijskim narodima. Ovaj projekat rasnog poboljšanja je zadatak njihovih potomaka. Ali potrebno je više generacija da se rodi dovoljan broj potomaka Materijalnog Sina i Kćeri prije nego što se započne služba rasnog spajanja.

Darivanje adamičke životne plazme smrtnim rasama rezultira neposrednim uzvišenjem intelektualnog kapaciteta i ubrzavanjem duhovnog napretka. Pored toga obično nastupa neki oblik fizičkog napretka. Na prosječnom svijetu poslije adamičkerazdobljene epohe nastupa doba velikih izuma, kontrole energije i mehaničkog razvoja. Ovo je doba pojave mnogostruke proizvodnje i kontrole prirodnih sila; to je zlatno doba istraživanja i konačnog podvrgavanja planeta. Velik dio materijalnog napretka svijeta događa se tijekom ovog vremena od inauguracije razvoja fizičkih znanosti, kao što se može vidjeti u današnjoj epohi Urantije. Vaš svijet zaostaje za prosječnim planetarnim rasporedom punu jednu i pol razdobljenu epohu, ako ne i više.

Do kraja adamičkerazdobljene epohe na normalnom planetu rase su gotovo pomiješane, tako da se uistinu može reći da je "Bog sazdao ljudski rod od jedne krvi," i da njegov sin "napravi sve narode od jedne boje." Boja kože ove

constantly augmented numbers these mortals attain capacity for subsequent Adjuster fusion. While functioning as descending Sons, the Adams do not possess Adjusters, but their planetary offspring — direct and mixed — become legitimate candidates for the reception, in due time, of the Mystery Monitors. By the termination of the post-Adamic age the planet is in possession of its full quota of celestial ministers; only the fusion Adjusters are not yet universally bestowed.

52:3.3 (593.2) It is the prime purpose of the Adamic regime to influence evolving man to complete the transit from the hunter and herder stage of civilization to that of the agriculturist and horticulturist, to be later supplemented by the appearance of the urban and industrial adjuncts to civilization. Ten thousand years of this dispensation of the biologic uplifters is sufficient to effect a marvelous transformation. Twenty-five thousand years of such an administration of the conjoint wisdom of the Planetary Prince and the Material Sons usually ripens the sphere for the advent of a Magisterial Son.

52:3.4 (593.3) This age usually witnesses the completion of the elimination of the unfit and the still further purification of the racial strains; on normal worlds the defective bestial tendencies are very nearly eliminated from the reproducing stocks of the realm.

52:3.5 (593.4) The Adamic progeny never amalgamate with the inferior strains of the evolutionary races. Neither is it the divine plan for the Planetary Adam or Eve to mate, personally, with the evolutionary peoples. This race-improvement project is the task of their progeny. But the offspring of the Material Son and Daughter are mobilized for generations before the racial-amalgamation ministry is inaugurated.

52:3.6 (593.5) The result of the gift of the Adamic life plasm to the mortal races is an immediate upstepping of intellectual capacity and an acceleration of spiritual progress. There is usually some physical improvement also. On an average world the post-Adamic dispensation is an age of great invention, energy control, and mechanical development. This is the era of the appearance of multiform manufacture and the control of natural forces; it is the golden age of exploration and the final subduing of the planet. Much of the material progress of a world occurs during this time of the inauguration of the development of the physical sciences, just such an epoch as Urantia is now experiencing. Your world is a full dispensation and more behind the average planetary schedule.

52:3.7 (593.6) By the end of the Adamic dispensation on a normal planet the races are practically blended, so that it can be truly proclaimed that "God has made of one blood all the nations," and that his Son "has made of one color all peoples."

kombinirane rase ima maslinastu nijansu ljubičaste boje, koja se na tom planetu smatra "bijelom" rasom.

Primitivni čovjek je u najvećem dijelu mesojed; Materijalni Sinovi i Kćeri ne jedu meso, ali njihovi potomci u roku od nekoliko generacija obično gravitiraju prema razini svejedstva, iako ponekad cijele skupine njihovih potomaka ostaju vegetarijanci. Ovo dvostruko podrijetlo post-adamičkih rasa objašnjava zašto takav složeni ljudski rod pokazuje zaostale anatomske tendencije koji pripadaju biljojednim kao i mesojednim skupinama životinja.

U roku od deset tisuća godina rasno miješanje rezultira vrstama koje pokazuju različite stupnjeve anatomske kombinacije, gdje neki sojevi nose izraženija obilježja vegetarijanskih predaka, a drugi izraženije crte i fizikalna svojstva njihovih mesojednih evolucijskih predaka. Većina tih svjetskih rasa uskoro postaju svejedi, hraneći se širokim rasponom hrane iz životinjskog i biljnog svijeta.

Post-adamička razdioba je epoha internacionalizma. Kako se primiče završetak programa rasnog miješanja, nacionalizam slabi, a bratstvo ljudi se doista počinje ostvarivati. Predstavnička vlada zauzima mjesto monarhističkog ili patrijarhalnog oblika vlasti. Obrazovni sustav postaje rasprostranjen širom svijeta, dok jezici mnogih rasa postupno ustupaju mjesto jeziku ljubičastog naroda. Univerzalni mir i suradnja rijetko se postižu sve dok se rase prilično dobro ne izmiješaju i ne počnu govoriti zajedničkim jezikom.

U vrijeme posljednjih stoljeća adamičke dobi dolazi do razvoja novog zanimanja za umjetnost, glazbu i književnost, a općesvjetsko buđenje signalizira izgledni dolazak Arbitražnog Sina. Krunidbeni razvoj ovog doba je univerzalni interes za intelektualne stvarnosti, istinsku filozofiju. Religija postaje manje nacionalistička, postaje sve više i više planetarno pitanje. Nova otkrića istine karakteriziraju ova razdoblja, a Svevišnji zvijezda počinju vladati u poslovima ljudi. Istina se obznanjuje do administrativne uprave zvijezda.

Veliki etički napredak obilježava to doba; bratstvo ljudi je cilj njihova društva. Svjetski mir - prekid rasnih sukoba i nacionalnih animoziteta - je pokazatelj planetarne zrelosti za dolazak Sina iz trećeg reda, Arbitražnog Sina.

The color of such an amalgamated race is somewhat of an olive shade of the violet hue, the racial "white" of the spheres.

52:3.8 (593.7) Primitive man is for the most part carnivorous; the Material Sons and Daughters do not eat meat, but their offspring within a few generations usually gravitate to the omnivorous level, although whole groups of their descendants sometimes remain nonflesh eaters. This double origin of the post-Adamic races explains how such blended human stocks exhibit anatomic vestiges belonging to both the herbivorous and carnivorous animal groups.

52:3.9 (593.8) Within ten thousand years of racial amalgamation the resultant stocks show varying degrees of anatomic blend, some strains carrying more of the marks of the nonflesh-eating ancestry, others exhibiting more of the distinguishing traits and physical characteristics of their carnivorous evolutionary progenitors. The majority of these world races soon become omnivorous, subsisting upon a wide range of viands from both the animal and vegetable kingdoms.

52:3.10 (594.1) The post-Adamic epoch is the dispensation of internationalism. With the near completion of the task of race blending, nationalism wanes, and the brotherhood of man really begins to materialize. Representative government begins to take the place of the monarchical or paternal form of rulership. The educational system becomes world-wide, and gradually the languages of the races give way to the tongue of the violet people. Universal peace and co-operation are seldom attained until the races are fairly well blended, and until they speak a common language.

52:3.11 (594.2) During the closing centuries of the post-Adamic age there develops new interest in art, music, and literature, and this world-wide awakening is the signal for the appearance of a Magisterial Son. The crowning development of this era is the universal interest in intellectual realities, true philosophy. Religion becomes less nationalistic, becomes more and more a planetary affair. New revelations of truth characterize these ages, and the Most Highs of the constellations begin to rule in the affairs of men. Truth is revealed up to the administration of the constellations.

52:3.12 (594.3) Great ethical advancement characterizes this era; the brotherhood of man is the goal of its society. World-wide peace — the cessation of race conflict and national animosity — is the indicator of planetary ripeness for the advent of the third order of sonship, the Magisterial Son.

4. ČOVJEK IZ EPOHE POSLIJE DOLASKA

4. POST-MAGISTERIAL SON MAN

ARBITRAŽNOG SINA

Na normalnim svjetovima gdje nije bilo planetarne pobune, smrtni rase ove dobi su izmiješane i biološki moćne. Tu ne postoje problemi vezani za rasna pitanja ili boju kože; doslovno svi narodi i rase su jedne krvi. Bratstvo ljudi je u punom procvatu, a narodi uče živjeti na zemlji u miru i spokoju. Takav svijet stoji na pragu velikog i krunidbenog intelektualnog razvoja.

Kada evolucijski svijet na taj način postane zreo za arbitražno razdoblje, jedan Sin iz visokog reda Avonala dolazi na arbitražnu misiju. Planetarni Knez i Materijalni Sinovi su podrijetlom iz lokalnog svemira; Arbitražni Sin dolazi iz Raja.

Kada Rajski Avonali dođu na smrtnu sferu u cilju sudskih misija, isključivo kako bi donijeli odluke o pitanjima razdiobene epohe, oni se nikada ne utjelovljuju. No, kada dođu na arbitražne misije, barem na početnu ili prvu misiju, oni su uvijek utjelovljeni iako ne prolaze kroz iskustvo rađanja, niti doživljavaju tipičnu planetarnu smrt. Oni mogu živjeti generacijama u onim slučajevima u kojima ostaju kao vladari na nekim planetima. Po završetku njihovih misija, oni prekidaju svoj planetarni život i vraćaju se na svoj bivši status božanskih Sinova.

Svaka nova razdijeljena epoha proširuje obzorja religije otkrivenja, a Arbitražni Sinovi proširuju otkrivenje istine kako bi uključili prikaz poslova lokalnog svemira i svega što je s njim povezano.

Nedugo nakon početnog posjeta Arbitražnog Sina, rase počinju ostvarivati svoje ekonomsko oslobođenje. Svakodnevni rad koji je potreban za održavanje njihove neovisnosti traje dva i pol sata vašeg vremena. Nikakve opasnosti ne prijete od oslobađanja tako etičkih i inteligentnih smrtnika. Takvi profinjeni narodi dobro znaju iskoristiti slobodno vrijeme za samopoboljšanje i planetarni napredak. Ovo razdoblje svjedoči daljnje pročišćavanje rasnih sojeva i ograničavanje reprodukcije između nemoćnih i slabo obdarenih pojedinaca.

Politička vlada i društvena uprava rasa i dalje se nastavljaju poboljšavati, a samouprava je prilično dobro utemeljena do kraja ove dobi. Pod samoupravom podrazumijevamo najvišu vrstu predstavničke vlasti. Takvi svjetovi daju odgovorne i časne pozicije samo onim vođama i vladarima koji su se pokazali najprikladnijim da snose društvene i političke odgovornosti.

Tijekom tog doba Ispravljači žive unutar većine smrtnika. No, čak i tada darivanje božanskih Osmatrača nije uvijek univerzalano. Ispravljači, koji imaju sudbinu spajanja sa svojim

52:4.1 (594.4) On normal and loyal planets this age opens with the mortal races blended and biologically fit. There are no race or color problems; literally all nations and races are of one blood. The brotherhood of man flourishes, and the nations are learning to live on earth in peace and tranquillity. Such a world stands on the eve of a great and culminating intellectual development.

52:4.2 (594.5) When an evolutionary world becomes thus ripe for the magisterial age, one of the high order of Avonal Sons makes his appearance on a magisterial mission. The Planetary Prince and the Material Sons are of local universe origin; the Magisterial Son hails from Paradise.

52:4.3 (594.6) When the Paradise Avonals come to the mortal spheres on judicial actions, solely as dispensation adjudicators, they are never incarnated. But when they come on magisterial missions, at least the initial one, they are always incarnated, though they do not experience birth, neither do they die the death of the realm. They may live on for generations in those cases where they remain as rulers on certain planets. When their missions are concluded, they yield up their planetary lives and return to their former status of divine sonship.

52:4.4 (594.7) Each new dispensation extends the horizon of revealed religion, and the Magisterial Sons extend the revelation of truth to portray the affairs of the local universe and all its tributaries.

52:4.5 (594.8) After the initial visitation of a Magisterial Son the races soon effect their economic liberation. The daily work required to sustain one's independence would be represented by two and one-half hours of your time. It is perfectly safe to liberate such ethical and intelligent mortals. Such refined peoples well know how to utilize leisure for self-improvement and planetary advancement. This age witnesses the further purification of the racial stocks by the restriction of reproduction among the less fit and poorly endowed individuals.

52:4.6 (595.1) The political government and social administration of the races continue to improve, self-government being fairly well established by the end of this age. By self-government we refer to the highest type of representative government. Such worlds advance and honor only those leaders and rulers who are most fit to bear social and political responsibilities.

52:4.7 (595.2) During this epoch the majority of the world mortals are Adjuster indwelt. But even yet the bestowal of divine Monitors is not always universal. The Adjusters of fusion destiny are not

domaćinima, još nisu darovani svim planetarnim smrtnicima; smrtna stvorena bića još uvijek trebaju svojom voljom željeti da prime Tajanstvene Osmatrače.

U završnim stoljećima ove razdiobene epohe, društvo počinje da se vraća pojednostavljenim oblicima života. Složena priroda napredujuće civilizacije teče svojim tokom, a smrtnici uče živjeti prirodnije i učinkovitije. I taj trend raste sa svakom novom epohom. To je doba procvata umjetnosti, glazbe i višeg učenja. Fizičke znanosti su već dosegle kulminaciju razvoja. Na kraju ovog doba na idealnom svijetu, svjedoci smo punine velikog religioznog buđenja, općesvjetskog duhovnog prosvjetljenja. A to veliko buđenje duhovnih rasnih naravi je signal za dolazak Sina darivanja i za otvaranje pete epohe u životu smrtnika.

Na mnogim svjetovima istraživanja mogu pokazati da planet nije spreman za Sina darivanja nakon samo jedne arbitražne misije; u tom slučaju će se pojaviti drugi, čak i više Arbitražnih Sinova, od kojih će svaki unaprijediti rase iz jedne razdiobene epohe u drugu dok se planeta ne pripravi za darivanje Sina. Prilikom druge i ostalih svojih misija, Arbitražni Sin može ali ne mora biti inkarniran. No, bez obzira kako se Arbitražni Sinovi mogu pojaviti - oni također mogu doći kao takvi nakon darivanja Sina - svaka posjeta označava kraj jedne razdiobene epohe i početak druge.

Ove razdiobene epohe Arbitražnih Sinova traju negdje od dvadeset pet tisuća do pedeset tisuća godina Urantija vremena. Ponekad je takva epoha puno kraća, a u rijetkim slučajevima i duža. No, u punini vremena jedan od tih istih Arbitražnih Sinova se rađa kao Rajski drivani Sin.

5. ČOVJEK POSLIJE DOLASKA DARIVANOG

SINA

Kada se postigne određeni standard intelektualnog i duhovnog razvoja na naseljenom svijetu, tu uvijek dolazi Rajski Sin darivanja. Na normalnim svjetovima, on se ne pojavljuje u tijelu dok rase ne uziđu na najvišu razinu intelektualnog razvoja i etičkog postignuća. No, na Urantiji, darivani Sin - vaš vlastiti Sin Stvoritelj - pojavio se pri okončanju adamičkerazdobene epohe, ali to nije uobičajeni redoslijed događaja na svjetovima prostora.

Kad svjetovi postanu zreli za duhovnost, tu dolazi darivani Sin. Ovi Sinovi uvijek pripadaju

yet bestowed upon all planetary mortals; it is still necessary for the will creatures to choose the Mystery Monitors.

52:4.8 (595.3) During the closing ages of this dispensation, society begins to return to more simplified forms of living. The complex nature of an advancing civilization is running its course, and mortals are learning to live more naturally and effectively. And this trend increases with each succeeding epoch. This is the age of the flowering of art, music, and higher learning. The physical sciences have already reached their height of development. The termination of this age, on an ideal world, witnesses the fullness of a great religious awakening, a world-wide spiritual enlightenment. And this extensive arousal of the spiritual natures of the races is the signal for the arrival of the bestowal Son and for the inauguration of the fifth mortal epoch.

52:4.9 (595.4) On many worlds it develops that the planet is not made ready for a bestowal Son by one magisterial mission; in that event there will be a second, even a succession of Magisterial Sons, each of whom will advance the races from one dispensation to another until the planet is made ready for the gift of the bestowal Son. On the second and subsequent missions the Magisterial Sons may or may not be incarnated. But no matter how many Magisterial Sons may appear — and they may also come as such after the bestowal Son — the advent of each one marks the end of one dispensation and the beginning of another.

52:4.10 (595.5) These dispensations of the Magisterial Sons cover anywhere from twenty-five thousand to fifty thousand years of Urantia time. Sometimes such an epoch is much shorter and in rare instances even longer. But in the fullness of time one of these same Magisterial Sons will be born as the Paradise bestowal Son.

5. POST-BESTOWAL SON MAN

52:5.1 (595.6) When a certain standard of intellectual and spiritual development is attained on an inhabited world, a Paradise bestowal Son always arrives. On normal worlds he does not appear in the flesh until the races have ascended to the highest levels of intellectual development and ethical attainment. But on Urantia the bestowal Son, even your own Creator Son, appeared at the close of the Adamic dispensation, but that is not the usual order of events on the worlds of space.

52:5.2 (595.7) When the worlds have become ripe for spiritualization, the bestowal Son arrives. These

Arbitražnom ili Avonalnom redu osim u tom iznimnom slučaju, jednom u svakom lokalnom svemiru, kada Sin Stvoritelj odluči poduzeti svoje zaključno darivanje na nekom evolucijskom svijetu, kao što se dogodilo kada se Mihael od Nebadona pojavio na Urantiji kako bi sebe podario vašim smrtnim rasama. Samo jedan od deset milijuna svjetova može uživati takav dar; svi drugi svjetovi primaju duhovno unaprijeđenje darivanjem Rajskog Sina iz reda Avonala.

Darovani Sin stiže na svijet visoke obrazovne kulture i susreće rasu duhovno obučenu i spremnu asimilirati napredna učenja i cijeniti njegovu misiju darivanja. To je doba obilježeno općesvjetskom težnjom za moralnom kulturom i duhovnom istinom. Smrtnici te razdiobene epohe strasno su odani proučavanju kozmičke stvarnosti i povezivanju sa duhovnom stvarnosti. Otkrivenja istine su proširena i na supersvemir. Javljaju se potpuno novi sustavi obrazovanja i vlade koji zauzimaju mjesto grubih programa bivših razdoblja. Radost življenja poprima novu boju, a životne reakcije su uzvišene na nebeske visine tona i rezonancije.

Darovani Sin živi i umire za duhovno uzdizanje smrtnih rasa svijeta. On uspostavlja "novi i živi put"; njegov život je utjelovljenje Rajske istine u smrtnom tijelu, same one istine - čak i Duha Istine - čije znanje čovjeka oslobađa.

Na Urantiji osnivanje tog "novog i živog puta" je bilo pitanje činjenice kao i istine. Izolacijom Urantije prilikom Luciferove pobune je suspendiran postupak kojim smrtnici mogu proći, nakon smrti, izravno na obale prebivališnih svjetova. Prije dobi Krista Mihaela na Urantiji sve duše su spavale sve do razdiobnog ili posebnog tisućljetnog uskrsnuća. Čak i Mojsiju nije bilo dopušteno da ide na drugu stranu sve do posebnog uskrsnuća, kako je pali Planetarni Knez Kaligastija osporavao takvo oslobođenje. No, od dana Duhova, smrtnici Urantije ponovo mogu nastaviti izravno na morontija sfere.

Nakon uskrsnuća darovanog Sina, na treći dan nakon što je dao svoj utjelovljeni život, on se popeo sa desne strane Oca Svih, dobio potvrdu prihvaćanja misije darivanja, te se vratio Sinu Stvoritelju na sjedištu lokalnog svemira. Nakon toga darovani Sin Avonal i Stvoritelj Mihael šalju svoj zajednički duh - Duh Istine - na svijet darivanja. To je prigoda kada je "duh trijumfalnog Sina izliven na svako tijelo." Majčinski Duh Svemira također sudjeluje u ovom darivanju Duha Istine, a istodobno time se izdaje edikt darivanja Misaonih Ispravljača. Nakon toga sva stvorenja sa normalnim umom tog svijeta će dobiti Ispravljače

Sons always belong to the Magisterial or Avonal order except in that case, once in each local universe, when the Creator Son prepares for his terminal bestowal on some evolutionary world, as occurred when Michael of Nebadon appeared on Urantia to bestow himself upon your mortal races. Only one world in near ten million can enjoy such a gift; all other worlds are spiritually advanced by the bestowal of a Paradise Son of the Avonal order.

52:5.3 (595.8) The bestowal Son arrives on a world of high educational culture and encounters a race spiritually trained and prepared to assimilate advanced teachings and to appreciate the bestowal mission. This is an age characterized by the world-wide pursuit of moral culture and spiritual truth. The mortal passion of this dispensation is the penetration of cosmic reality and communion with spiritual reality. The revelations of truth are extended to include the superuniverse. Entirely new systems of education and government grow up to supplant the crude regimes of former times. The joy of living takes on new color, and the reactions of life are exalted to heavenly heights of tone and timbre.

52:5.4 (596.1) The bestowal Son lives and dies for the spiritual uplift of the mortal races of a world. He establishes the "new and living way"; his life is an incarnation of Paradise truth in mortal flesh, that very truth — even the Spirit of Truth — in the knowledge of which men shall be free.

52:5.5 (596.2) On Urantia the establishment of this "new and living way" was a matter of fact as well as of truth. The isolation of Urantia in the Lucifer rebellion had suspended the procedure whereby mortals can pass, upon death, directly to the shores of the mansion worlds. Before the days of Christ Michael on Urantia all souls slept on until the dispensational or special millennial resurrections. Even Moses was not permitted to go over to the other side until the occasion of a special resurrection, the fallen Planetary Prince, Caligastia, contesting such a deliverance. But ever since the day of Pentecost, Urantia mortals again may proceed directly to the morontia spheres.

52:5.6 (596.3) Upon the resurrection of a bestowal Son, on the third day after yielding up his incarnated life, he ascends to the right hand of the Universal Father, receives the assurance of the acceptance of the bestowal mission, and returns to the Creator Son at the headquarters of the local universe. Thereupon the bestowal Avonal and the Creator Michael send their joint spirit, the Spirit of Truth, into the bestowal world. This is the occasion when the "spirit of the triumphant Son is poured out upon all flesh." The Universe Mother Spirit also participates in this bestowal of the Spirit of Truth, and concomitant therewith there issues

čim dozriju u dob moralne odgovornosti, duhovnog izbora.

Ako se darovani Avonal vrati na svijet nakon misije darivanja, on se ne inkarnira već dolazi "u slavi svojoj i svetih anđela."

Epoha poslije Sina darivanja može trajati od deset tisuća do sto tisuća godina. Ne postoji neko proizvoljno vrijeme trajanja za bilo koje od ovih raspodjelnih epoha. Ovo je vrijeme velikog etičkog i duhovnog napretka. Pod duhovnim utjecajem tih epoha, ljudski karakter prolazi kroz ogromne promjene i doživljava fenomenalan razvoj. Tu je moguće implementirati zlatno pravilo u praktičnom radu. Isusova učenja se zapravo odnose na smrtni svijet koji je primio obuku ranijih Sinova darivanja za vrijeme razdiobenih epoha oplemenjivanja karaktera i povećanja kulture.

Tijekom ovog razdoblja problemi bolesti i delinkvencije praktično su riješeni. Izrođenost je već u velikoj mjeri eliminirana selektivnim razmnožavanjem. Bolest je praktički savladana kroz visoke otporne kvalitete adamičkih sojeva i inteligentnu i općesvetsku primjenu otkrića fizičkih znanosti iz prethodnih razdoblja. Prosječna duljina života u tom razdoblju dostiže i prevazilazi ekvivalent od oko tri stotine godina Urantija vremena.

Kroz ove epohe postupno dolazi do smanjivanja državnog nadzora. Istinska samouprava počinje funkcionirati; sve manje i manje su potrebni restriktivni zakoni. Vojne grane nacionalne obrane su prošlost; uistinu nastupa doba međunarodne harmonije. Postoje mnoge nacije, uglavnom definirane topografskim uvjetima, ali samojedna rasa, jedan jezik i jedna religija. Smrtni poslovi su gotovo, ali ne sasvim, utopijski. To je uistinu veliko i slavno doba!

6. EPOHA POSLIJE DARIVANJA NA URANTIJI

Darovani Sin je Knez Mira. On dolazi s porukom "Mir na zemlji i dobra volja među ljudima." Na normalnim svjetovima ovo je razdiobena epoha mira; narodi više ne uče ratovati. No, ovi povoljni utjecaji nisu pratili dolazak vašeg darovanog Sina, Krista Mihaela. Urantija ne slijedi normalan slijed događaja. Vaš svijet ne drži korak s planetarnim rasporedom. Vaš Učitelj, kad je bio na zemlji, upozorio je svoje učenike da njegov dolazak neće donijeti uobičajenu vlast mira na Urantiju. On im je izričito rekao da će biti "ratova i glasina o ratovima" i da će narodi ustati jedni protiv drugih. Drugom prilikom je rekao: "Ne

the bestowal edict of the Thought Adjusters. Thereafter all normal-minded will creatures of that world will receive Adjusters as soon as they attain the age of moral responsibility, of spiritual choice.

52:5.7 (596.4) If such a bestowal Avonal should return to a world after the bestowal mission, he would not incarnate but would come "in glory with the seraphic hosts."

52:5.8 (596.5) The postbestowal Son age may extend from ten thousand to a hundred thousand years. There is no arbitrary time allotted to any of these dispensational eras. This is a time of great ethical and spiritual progress. Under the spiritual influence of these ages, human character undergoes tremendous transformations and experiences phenomenal development. It becomes possible to put the golden rule into practical operation. The teachings of Jesus are really applicable to a mortal world which has had the preliminary training of the prebestowal Sons with their dispensations of character ennoblement and culture augmentation.

52:5.9 (596.6) During this era the problems of disease and delinquency are virtually solved. Degeneracy has already been largely eliminated by selective reproduction. Disease has been practically mastered through the high resistant qualities of the Adamic strains and by the intelligent and world-wide application of the discoveries of the physical sciences of preceding ages. The average length of life, during this period, climbs well above the equivalent of three hundred years of Urantia time.

52:5.10 (597.1) Throughout this epoch there is a gradual lessening of governmental supervision. True self-government is beginning to function; fewer and fewer restrictive laws are necessary. The military branches of national resistance are passing away; the era of international harmony is really arriving. There are many nations, mostly determined by land distribution, but only one race, one language, and one religion. Mortal affairs are almost, but not quite, utopian. This truly is a great and glorious age!

6. URANTIA'S POST-BESTOWAL AGE

52:6.1 (597.2) The bestowal Son is the Prince of Peace. He arrives with the message, "Peace on earth and good will among men." On normal worlds this is a dispensation of world-wide peace; the nations no more learn war. But such salutary influences did not attend the coming of your bestowal Son, Christ Michael. Urantia is not proceeding in the normal order. Your world is out of step in the planetary procession. Your Master, when on earth, warned his disciples that his advent would not bring the usual reign of peace on Urantia. He distinctly told them that there would be "wars and rumors of wars," and that nation would

mislite da sam došao donijeti mir na zemlji."

Čak i na normalnim evolucijskim svjetovima nije lako postići ostvarenje svjetskog bratstva ljudi. Na zbunjenom i nesređenom planetu poput Urantije za takav uspjeh potrebno je mnogo više vremena i daleko više napora. Sama po sebi i nepomognuta, društvena evolucija teško može postići tako sretne rezultate na duhovno izoliranoj sferi. Religiozno otkrivenje je bitno za ostvarenje bratstva na Urantiji. Dok je Isus pokazao put do neposrednog postizanja duhovnog bratstva, ostvarivanje društvenog bratstva na vašem svijetu puno ovisi o ostvarenju sljedećih osobnih transformacija i planetarnih podešenja:

1. *Društveno bratstvo.* Povećanje broja međunarodnih i međurasnih društvenih kontakata i bratskog druženja kroz putovanje, trgovinu i natjecateljske igre. Razvoj zajedničkog jezika i sve veći broj multilingvista. Rasna i nacionalna razmjena učenika, nastavnika, industrijalaca i religioznih filozofa.

2. *Intelektualna unakrsna oplodnja.* Nemoguće je ostvariti bratstvo na svijetu čiji su stanovnici tako primitivni da ne prepoznaju glupost neublažene sebičnosti. Tu mora doći do razmjene nacionalne i rasne literature. Svaka rasa se mora upoznati s mišlju svih drugih rasa; svaka nacija mora znati osjećaje svih drugih nacija. Neznanje rađa sumnjičavost, a sumnjičavost je nespojiva s osnovnim stavom sućuti i ljubavi.

3. *Etičko buđenje.* Samo etička svijest može raskrinkati nemoralnost ljudske netolerancije i grijeh bratoubilačkog sukoba. Samo moralna savjest može osuditi zla nacionalne zavisti i rasne ljubomore. Samo moralna bića mogu težiti duhovnom uvidu koji je neophodan za prakticiranje zlatnog pravila.

4. *Politička mudrost.* Emocionalna zrelost je osnova samokontrole. Samo emocionalna zrelosti može osigurati da međunarodni mehanizmi civiliziranog pravosuđa konačno zauzmu mjesto barbarskog odlučivanja ratovanjem. Mudri državnici rade za dobrobit čovječanstva dok u isto vrijeme teže promicanju interesa svojih nacionalnih ili rasnih skupina. Sebična politička prefriganost je naposljetku samoubojstvena - uništava sve trajne osobine koje osiguravaju planetarni grupni opstanak.

5. *Duhovni uvid.* Bratstvo ljudi, naposljetku, počiva na priznanju očinstva Boga. Najbrži način za ostvarenje bratstva ljudi na Urantiji leži u provedbi duhovne preobrazbe današnjeg čovječanstva. Jedina metoda za ubrzavanje prirodnog trenda društvene evolucije je primjena

rise against nation. At another time he said, "Think not that I have come to bring peace upon earth."

52:6.2 (597.3) Even on normal evolutionary worlds the realization of the world-wide brotherhood of man is not an easy accomplishment. On a confused and disordered planet like Urantia such an achievement requires a much longer time and necessitates far greater effort. Unaided social evolution can hardly achieve such happy results on a spiritually isolated sphere. Religious revelation is essential to the realization of brotherhood on Urantia. While Jesus has shown the way to the immediate attainment of spiritual brotherhood, the realization of social brotherhood on your world depends much on the achievement of the following personal transformations and planetary adjustments:

52:6.3 (597.4) 1. *Social fraternity.* Multiplication of international and interracial social contacts and fraternal associations through travel, commerce, and competitive play. Development of a common language and the multiplication of multilinguists. The racial and national interchange of students, teachers, industrialists, and religious philosophers.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellectual cross-fertilization.* Brotherhood is impossible on a world whose inhabitants are so primitive that they fail to recognize the folly of unmitigated selfishness. There must occur an exchange of national and racial literature. Each race must become familiar with the thought of all races; each nation must know the feelings of all nations. Ignorance breeds suspicion, and suspicion is incompatible with the essential attitude of sympathy and love.

52:6.5 (597.6) 3. *Ethical awakening.* Only ethical consciousness can unmask the immorality of human intolerance and the sinfulness of fratricidal strife. Only a moral conscience can condemn the evils of national envy and racial jealousy. Only moral beings will ever seek for that spiritual insight which is essential to living the golden rule.

52:6.6 (598.1) 4. *Political wisdom.* Emotional maturity is essential to self-control. Only emotional maturity will insure the substitution of international techniques of civilized adjudication for the barbarous arbitrament of war. Wise statesmen will sometime work for the welfare of humanity even while they strive to promote the interest of their national or racial groups. Selfish political sagacity is ultimately suicidal — destructive of all those enduring qualities which insure planetary group survival.

52:6.7 (598.2) 5. *Spiritual insight.* The brotherhood of man is, after all, predicated on the recognition of the fatherhood of God. The quickest way to realize the brotherhood of man on Urantia is to effect the spiritual transformation of present-day humanity. The only technique for accelerating the natural

duhovnog pritiska odozgo koji povećava moralni uvid dok uzvisuje kapacitet duše svakog smrtnika da razumije i voli svakog drugog smrtnika. Međusobno razumijevanje i bratska ljubav su transcendentne metode civiliziranja i moćni čimbenici u općesvjetskom ostvarenju bratstva ljudi.

Kad bi se čovjek mogao prebaciti iz vašeg nazadnog i zbunjenog svijeta na neki normalni planet koji se trenutno nalazi u fazi poslije dolaska darovanog Sina, vi bi mislili da ste prevedeni na raj iz vaših predanja. Teško bi mogli vjerovati da promatrate zbivanja na jednoj normalnoj evolucijskoj sferi koja je naseljena ljudima. Ti svjetovi su uključeni u duhovne krugove svojih domena, i oni uživaju sve prednosti emitiranja svemirskih programa i supersvemirske službe refleksije.

7. ČOVJEK IZ EPOHE POSLIJE DOLASKA UČITELJSKOG SINA

Sinovi slijedećeg reda koji trebaju doći na prosječni evolucijski svijet su Trojstveni Sinovi Učitelji, božanski Sinovi od Rajskog Trojstvu. Opet nalazimo Urantiju u raskoraku sa svojim sestrinskim sferama po tome što je Isus obećao da će se tu vratiti. To će obećanje on sigurno održati, ali nitko ne zna da li će njegov drugi dolazak biti prije ili poslije dolazaka Arbitražnih ili Učiteljskih Sinova na Urantiju.

Sinovi Učitelji dolaze u skupinama na sve produhovljenije svjetove. Planetarni Sin Učitelj prima pomoć i potporu od sedamdeset primarnih Sinova, dvanaest sekundarnih Sinova i tri najviša i najiskusnija Daynala iz njihovog vrhovnog reda. Ovaj korpus će ostati neko vrijeme na svijetu, dovoljno dugo da sprovede prijelaz iz evolucijskih epoha u dob svjetla i života - ne manje od tisuću godina planetarnog vremena i često znatno duže. Ta misija je doprinos Trojstva prethodno uložnim naporima svih božanskih ličnosti koje su služile na naseljenom svijetu.

Otkrivenje istine sada se proširuje na središnji svemir i na Raj. Rase postaju vrlo duhovne. Došlo je do evolucije velikog naroda i sada se primiče velika epoha. Obrazovni, ekonomski i upravni sustavi planeta prolaze kroz radikalne promjene. Uspostavljaju se nove vrijednosti i odnosi. Kraljevstvo nebesko se pojavljuje na zemlji, a slava Božja je izlivena po svijetu.

To je epohalna razdioba prilikom koje se mnogi smrtnici prevode među živima. Kako doba Trojstvenih Sinova Učitelja sve više napreduje,

trend of social evolution is that of applying spiritual pressure from above, thus augmenting moral insight while enhancing the soul capacity of every mortal to understand and love every other mortal. Mutual understanding and fraternal love are transcendent civilizers and mighty factors in the world-wide realization of the brotherhood of man.

52:6.8 (598.3) If you could be transplanted from your backward and confused world to some normal planet now in the postbestowal Son age, you would think you had been translated to the heaven of your traditions. You would hardly believe that you were observing the normal evolutionary workings of a mortal sphere of human habitation. These worlds are in the spiritual circuits of their realm, and they enjoy all the advantages of the universe broadcasts and the reflectivity services of the superuniverse.

7. POST-TEACHER SON MAN

52:7.1 (598.4) The Sons of the next order to arrive on the average evolutionary world are the Trinity Teacher Sons, the divine Sons of the Paradise Trinity. Again we find Urantia out of step with its sister spheres in that your Jesus has promised to return. That promise he will certainly fulfill, but no one knows whether his second coming will precede or follow the appearances of Magisterial or Teacher Sons on Urantia.

52:7.2 (598.5) The Teacher Sons come in groups to the spiritualizing worlds. A planetary Teacher Son is assisted and supported by seventy primary Sons, twelve secondary Sons, and three of the highest and most experienced of the supreme order of Daynals. This corps will remain for some time on the world, long enough to effect the transition from the evolutionary ages to the era of light and life — not less than one thousand years of planetary time and often considerably longer. This mission is a Trinity contribution to the antecedent efforts of all the divine personalities who have ministered to an inhabited world.

52:7.3 (598.6) The revelation of truth is now extended to the central universe and to Paradise. The races are becoming highly spiritual. A great people has evolved and a great age is approaching. The educational, economic, and administrative systems of the planet are undergoing radical transformations. New values and relationships are being established. The kingdom of heaven is appearing on earth, and the glory of God is being shed abroad in the world.

52:7.4 (598.7) This is the dispensation when many mortals are translated from among the living. As the era of Trinity Teacher Sons progresses, the

duhovna odanost smrtnika vremena postaje sve više i više univerzalna. Prirodna smrt postaje sve rjeđa kako se Ispravljači u sve većem broju spajaju sa ljudima u kojima žive, i to tijekom života u tijelu. Planeta ja na kraju klasificirana kao primarno modificirani red smrtničkog uznesenja.

Život tijekom ovog razdoblja je ugodan i profitabilan. Izrođenost i protudruštveni proizvodi duge evolucijske borbe su gotovo izbrisani. Duljina života dostiže petsto godina Urantije, a stopa rasnog razmnožavanja i povećanja je pod inteligentnom kontrolom. Tu nastupa posve novi poredak društva. Još uvijek postoje velike razlike među smrtnicima, ali stanje društva gotovo posve dostiže ideale društvenog bratstva i duhovne jednakosti. Predstavnička vlada nestaje, a svijet živi pod vlašću individualne samokontrole. Funkcija države uglavnom je usmjerena na kolektivne poslove socijalne uprave i gospodarske koordinacije. Zlatno doba dolazi brzo; može se vidjeti nadohvat ruke taj vremenski cilj duge i intenzivne planetarne evolucijske borbe. Uskoro se treba realizirati nagrada mnogih epoha; mudrost Bogova se upravo treba očitovati.

Fizička administracija svijeta tijekom ovog perioda zahtijeva oko jedan sat rada na dan od svakog odraslog pojedinca; to je jednako jednom satu na Urantiji. Planeta je u bliskom dodiru sa svemirskim poslovima, a ljudi prate najnovije emisije s istim dubokim zanimanjem koje vi pokazujete za najnovija izdanja vaših dnevnih novina. Ove rase se bave sa tisuću zanimljivih aktivnosti koje su nepoznate na vašem svijetu.

Sve više raste prava planetarna odanost Vrhovnom Biću. Generaciju za generacijom, sve veći i veći dio rase održava korak s onima koji prakticiraju pravdu i žive milosrđe. Polako ali sigurno svijet usvaja radosnu službu Sinova Božjih. Fizičke poteškoće i materijalni problemi su u velikoj mjeri riješeni; planeta sazrijeva za napredan život i stabilnije postojanje.

S vremena na vrijeme tijekom ove epohalne razdiobe, Sinovi Učitelji i dalje dolaze na ove mirne svjetove. Oni ne ostavljaju svijet dok ne utvrde da evolucijski plan, što se tiče tog planeta, radi glatko. Arbitražni Sin presude obično prati Sina Učitelja na više misija, dok drugi takav Sin funkcionira u vrijeme njihova odlaska, a ovi sudski postupci nastavljaju se i dalje s vremena na vrijeme tijekom mnogih epoha u smrtnom programu vremena i prostora.

Svaka nova misija Trojstvenih Sinova Učitelja uzvisuje tako uzvišeni svijet na sve veće uzlazne visine mudrosti, duhovnosti i kozmičkog

spiritual allegiance of the mortals of time becomes more and more universal. Natural death becomes less frequent as the Adjusters increasingly fuse with their subjects during the lifetime in the flesh. The planet eventually is classed as of the primary modified order of mortal ascension.

52:7.5 (599.1) Life during this era is pleasant and profitable. Degeneracy and the antisocial end products of the long evolutionary struggle have been virtually obliterated. The length of life approaches five hundred Urantia years, and the reproductive rate of racial increase is intelligently controlled. An entirely new order of society has arrived. There are still great differences among mortals, but the state of society more nearly approaches the ideals of social brotherhood and spiritual equality. Representative government is vanishing, and the world is passing under the rule of individual self-control. The function of government is chiefly directed to collective tasks of social administration and economic co-ordination. The golden age is coming on apace; the temporal goal of the long and intense planetary evolutionary struggle is in sight. The reward of the ages is soon to be realized; the wisdom of the Gods is about to be manifested.

52:7.6 (599.2) The physical administration of a world during this age requires about one hour each day on the part of every adult individual; that is, the equivalent of one Urantia hour. The planet is in close touch with universe affairs, and its people scan the latest broadcasts with the same keen interest you now manifest in the latest editions of your daily newspapers. These races are occupied with a thousand things of interest unknown on your world.

52:7.7 (599.3) Increasingly, true planetary allegiance to the Supreme Being grows. Generation after generation, more and more of the race step into line with those who practice justice and live mercy. Slowly but surely the world is being won to the joyous service of the Sons of God. The physical difficulties and material problems have been largely solved; the planet is ripening for advanced life and a more settled existence.

52:7.8 (599.4) From time to time throughout their dispensation, Teacher Sons continue to come to these peaceful worlds. They do not leave a world until they observe that the evolutionary plan, as it concerns that planet, is working smoothly. A Magisterial Son of judgment usually accompanies the Teacher Sons on their successive missions, while another such Son functions at the time of their departure, and these judicial actions continue from age to age throughout the duration of the mortal regime of time and space.

52:7.9 (599.5) Each recurring mission of the Trinity Teacher Sons successively exalts such a supernal world to ever-ascending heights of

prosvjetljenja. No, plemenita bića koja vuku porijeklo iz takve sfere su još uvijek konačna i smrtna. Ništa nije savršeno; no ipak, razvija se kvaliteta koja se bliži savršenstvu u radu nesavršenog svijeta i životima njegovih ljudskih stanovnika.

Trojstveni Sinovi Učitelji mogu se vratiti više puta na jedan te isti svijet. No, prije ili kasnije, u vezi s okončanjem jedne od njihovih misija, Planetarni Knez je uzdignut na položaj Planetarnog Suverena, a Sustavni Suveren se pojavljuje da proglasi ulazak takvog svijeta u doba svjetla i života.

O okončanju završne misije Sina Učitelja (barem što se tiče kronologije normalnog svijeta) Ivan je napisao: "Potom opazih kako novo nebo i nova zemlja i novi Jeruzalem silaze od Boga s neba, opremljeni poput zaručnice koja je nakičena za svoga muža."

To je ista zemlja samo obnovljena, u naprednoj planetarnoj fazi, koju je stari vidjelac opisao riječima: "Jer, kao što će nova nebasa i nova zemlja koju ću stvoriti, trajati preda mnom, tako da ćete vi i vaša djeca preživjeti; a od jednog do drugog mlađaka i od jedne do druge subote svi će ljudi dolaziti da se poklone pred licem mojim", kaže Gospodin."

To su smrtnici takve dobi, koji su opisani kao "izabrana generacija, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod određen za Božju svojinu; i vi ćete razglasiti slavna djela Onoga koji vas pozva iz tame u svoje divno svjetlo."

Bez obzira na detalje posebne prirodne povijesti pojedinih planeta, bez obzira je li svijet bio u cjelosti vjeran, zaražen zlom ili proklet grijehom - bez obzira kakvi su bili prethodni događaji - prije ili kasnije Božja milost i služba anđela najavljuju dan dolaska Trojstvenih Sinova Učitelja; a njihov odlazak, nakon njihove završne misije, inaugurira ovo divno doba svjetla i života.

Svi svjetovi Satanije mogu se pridružiti u nadi onome koji je napisao: "A mi očekujemo, prema njegovu obećanju, nova nebasa i novu zemlju, gdje prebiva pravednost. Zato, ljubljani, dok ovo čekate, revno nastojte da bez ljage i mane budete u njegovim očima u miru."

Odlazak zbora Sinova Učitelja, na kraju njihove prve ili neke naknadne vladavine, uvodi osvit doba svjetla i života - prvi korak u prijelazu iz vremena u predvorje vječnosti. Planetarna realizacija ovog doba svjetla i života sigurno se može mjeriti s najljepšim očekivanjima kojima su

wisdom, spirituality, and cosmic illumination. But the noble natives of such a sphere are still finite and mortal. Nothing is perfect; nevertheless, there is evolving a quality of near perfection in the operation of an imperfect world and in the lives of its human inhabitants.

52.7.10 (599.6) The Trinity Teacher Sons may return many times to the same world. But sooner or later, in connection with the termination of one of their missions, the Planetary Prince is elevated to the position of Planetary Sovereign, and the System Sovereign appears to proclaim the entrance of such a world upon the era of light and life.

52.7.11 (599.7) It was of the conclusion of the terminal mission of the Teacher Sons (at least that would be the chronology on a normal world) that John wrote: "I saw a new heaven and a new earth and the new Jerusalem coming down from God out of heaven, prepared as a princess adorned for the prince."

52.7.12 (600.1) This is the same renovated earth, the advanced planetary stage, that the olden seer envisioned when he wrote: "For, as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, so shall you and your children survive; and it shall come to pass that from one new moon to another and from one Sabbath to another all flesh shall come to worship before me," says the Lord."

52.7.13 (600.2) It is the mortals of such an age who are described as "a chosen generation, a royal priesthood, a holy nation, an exalted people; and you shall show forth the praises of Him who has called you out of darkness into this marvelous light."

52.7.14 (600.3) No matter what the special natural history of an individual planet may be, no difference whether a realm has been wholly loyal, tainted with evil, or cursed by sin — no matter what the antecedents may be — sooner or later the grace of God and the ministry of angels will usher in the day of the advent of the Trinity Teacher Sons; and their departure, following their final mission, will inaugurate this superb era of light and life.

52.7.15 (600.4) All the worlds of Satania can join in the hope of the one who wrote: "Nevertheless we, according to His promise, look for a new heaven and a new earth, wherein dwells righteousness. Wherefore, beloved, seeing that you look for such things, be diligent that you may be found by Him in peace, without spot and blameless."

52.7.16 (600.5) The departure of the Teacher Son corps, at the end of their first or some subsequent reign, ushers in the dawn of the era of light and life — the threshold of the transition from time to the vestibule of eternity. The planetary realization of this era of light and life far more than equals the

se smrtnici Urantije ikad pozabavili, a ti smrtnici nisu formirali dalekovidnije pojmove budućeg života od onih koji su obuhvaćeni religioznim vjerovanjima koja prikazuju nebo kao neposrednu sudbinu i konačno prebivalište preživjelih smrtnika.

Pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika privremeno priključenog osoblju Gabriela.

fondest expectations of Urantia mortals who have entertained no more farseeing concepts of the future life than those embraced within religious beliefs which depict heaven as the immediate destiny and final dwelling place of surviving mortals.

52:7.17 (600.6) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily attached to the staff of Gabriel.]

POGLAVLJE 53. LUCIFEROVA POBUNA

⇐ 052

Knjiga Urantije

054 ⇒

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 53 LUCIFEROVA POBUNA

Sekcije

Uvod

1. VOĐE POBUNE
2. UZROCI POBUNE
3. LUCIFEROV MANIFESTO
4. POČETAK POBUNE
5. NARAV SUKOB
6. ODANI KOMANDIR SERAFINA
7. POVIJEST POBUNE
8. SIN ČOVJEKA NA URANTIJI
9. TREUTNI STATUS POBUNE

Uvod

LUCIFER je bio briljantan primarni Sin Lanonandek iz Nebadon. Služio je u više sustava, bio savjetnik svoje grupe i dokazao se kao mudar, pronicav i učinkovit. Lucifer je nosio broj 37 svoga reda i kad su ga Melchizedeci postavili na dužnost, smatran je jednim od stotinu najsposobnijih i najbriljantnijih ličnosti od preko sedam stotina tisuća pripadnika svoje vrste. Od tako veličanstvenog početka, kroz zlo i pogrešku, obgrlio je grijeh i postao jednim od tri Sustavna Vladara u Nebadonu koji su podlijegli obmani svoga "ja" i predali se sofisterijama osobne slobode - koji su odbacili vjernost svemiru i odrekli se svojih bratskih obveza, zatvorili oči pred kozmičkim odnosima.

U Nebadonu, domeni Krista Mihaela, postoji deset tisuća sustava naseljenih planeta. U cijeloj povijesti Sinova Lanonandeka, tijekom cijelog njihovog djelovanja u više tisuća sustava i kozmičkih sjedišta, jedino su tri Sustavna Vladara

PAPER 53 THE LUCIFER REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Leaders of Rebellion
2. The Causes of Rebellion
3. The Lucifer Manifesto
4. Outbreak of the Rebellion
5. Nature of the Conflict
6. A Loyal Seraphic Commander
7. History of the Rebellion
8. The Son of Man on Urantia
9. Present Status of the Rebellion

INTRODUCTION

53:0.1 (601.1) LUCIFER was a brilliant primary Lanonandek Son of Nebadon. He had experienced service in many systems, had been a high counselor of his group, and was distinguished for wisdom, sagacity, and efficiency. Lucifer was number 37 of his order, and when commissioned by the Melchizedeks, he was designated as one of the one hundred most able and brilliant personalities in more than seven hundred thousand of his kind. From such a magnificent beginning, through evil and error, he embraced sin and now is numbered as one of three System Sovereigns in Nebadon who have succumbed to the urge of self and surrendered to the sophistry of spurious personal liberty — rejection of universe allegiance and disregard of fraternal obligations, blindness to cosmic relationships.

53:0.2 (601.2) In the universe of Nebadon, the domain of Christ Michael, there are ten thousand systems of inhabited worlds. In all the history of Lanonandek Sons, in all their work throughout these thousands of systems and at the universe headquarters, only three System Sovereigns have

na sebe navukla prezir vlade Sina Stvoritelja.

ever been found in contempt of the government of the Creator Son.

1. VOĐE POBUNE

Lucifer nije bio uzlazno biće; on je bio stvoreni Sin lokalnog svemira o kojem je rečeno: "Savršen bijaše na putima svojim od dana svojega stvaranja dok ti se u srcu ne začu opaćina." Više puta se savjetovao sa Svevišnjim Edentije. Lucifer je vladao "na svetoj gori Božjoj," administrativnom brdu na Jeruzemu, jer je bio na poziciji glavnog izvršitelja prostranog sustava 607 naseljenih svjetova.

Lucifer je bio veličanstveno biće, briljantna ličnost; stajao je neposredno iza Svevišnjih Očeva zvijezda u izravnoj liniji kozmičke vlasti. Bez obzira na Luciferov prijestup, podređene inteligencije mu nikad nisu iskazale nepoštovanje i prezir sve do Mihaelovog darivanja na Urantiji. Čak ni Mihaelov arhangel u vrijeme Mojsijevog uskrsnuća nije "protiv njega podnio optužbu, već je jednostavno rekao, 'neka te Sudac osudi.'" Presuda u takvim slučajevima pripada Starim Danima, vladarima supersvemira.

Lucifer je danas pali i svrgnuti Suvereni Vladar Satanije. Samodopadljivost je jako opasna, čak i u uzvišenih ličnosti nebeskog svijeta. O Luciferu je rečeno: "Srce ti se izoholi zbog ljepote tvoje; mudrost svoju odnemari zbog svojih darova." Vaš je drevni prorok spoznao njegovu tužnu poziciju kad je rekao: "Kako pade s nebesa, Luciferu, sine Zorin! Kako li si oboren, ti koji se usudi donijeti metež na svjetove!"

Na Urantiji niste toliko upoznati s Luciferom zbog toga što je ovaj postavio svog prvog poručnika, Satana, da zastupa njegov slučaj na vašem planetu. Satan je bio član iste primarne skupine Lanonandeka, ali nikada nije djelovao kao Sustavni Vladar; on se u cjelosti poveo za Luciferovom pobunom. "Đavo" nije nitko drugi nego Kaligastija, svrgnuti Planetarni Knez Urantije i Sin sekundarnog reda Lanonandeka. U vrijeme kad je Mihael bio utjelovljen na Urantiji, Lucifer, Satan i Kaligastija su se zajednički urotili kako bi uništili njegovu misiju darivanja. Ali njihovo nastojanje je u cjelosti propalo.

Abaddon je bio šef Kaligastijinog osoblja. On je slijedio svog gospodara u pobunu, te je od tada djelovao kao glavni izvršitelj pobunjenika na Urantiji. Beelzebub je bio vođa nevjernih srednjih bića koja su se pridružila snagama izdajnika Kaligastije.

Zmaj je s vremenom postao simbolom svih

1. THE LEADERS OF REBELLION

53:1.1 (601.3) Lucifer was not an ascendant being; he was a created Son of the local universe, and of him it was said: "You were perfect in all your ways from the day you were created till unrighteousness was found in you." Many times had he been in counsel with the Most Highs of Edentia. And Lucifer reigned "upon the holy mountain of God," the administrative mount of Jerusem, for he was the chief executive of a great system of 607 inhabited worlds.

53:1.2 (601.4) Lucifer was a magnificent being, a brilliant personality; he stood next to the Most High Fathers of the constellations in the direct line of universe authority. Notwithstanding Lucifer's transgression, subordinate intelligences refrained from showing him disrespect and disdain prior to Michael's bestowal on Urantia. Even the archangel of Michael, at the time of Moses' resurrection, "did not bring against him an accusing judgment but simply said, 'the Judge rebuke you.'" Judgment in such matters belongs to the Ancients of Days, the rulers of the superuniverse.

53:1.3 (601.5) Lucifer is now the fallen and deposed Sovereign of Satania. Self-contemplation is most disastrous, even to the exalted personalities of the celestial world. Of Lucifer it was said: "Your heart was lifted up because of your beauty; you corrupted your wisdom because of your brightness." Your olden prophet saw his sad estate when he wrote: "How are you fallen from heaven, O Lucifer, son of the morning! How are you cast down, you who dared to confuse the worlds!"

53:1.4 (602.1) Very little was heard of Lucifer on Urantia owing to the fact that he assigned his first lieutenant, Satan, to advocate his cause on your planet. Satan was a member of the same primary group of Lanonandeks but had never functioned as a System Sovereign; he entered fully into the Lucifer insurrection. The "devil" is none other than Caligastia, the deposed Planetary Prince of Urantia and a Son of the secondary order of Lanonandeks. At the time Michael was on Urantia in the flesh, Lucifer, Satan, and Caligastia were leagued together to effect the miscarriage of his bestowal mission. But they signally failed.

53:1.5 (602.2) Abaddon was the chief of the staff of Caligastia. He followed his master into rebellion and has ever since acted as chief executive of the Urantia rebels. Beelzebub was the leader of the disloyal midway creatures who allied themselves with the forces of the traitorous Caligastia.

53:1.6 (602.3) The dragon eventually became the

tih zlih osoba. Prilikom Mihaelove pobjede, "Gabrijel siđe sa Salvingtona i uhvati zmaja (sve vođe pobune) dok se ne navrši jedno doba." O pobunjenim serafinima Jeruzema stoji zapisano: "I anđele koji nisu sačuvali svojeg dostojanstva nego su ostavili svoje boravište, on ih je stavio u čvrste okove tame do suda velikoga dana."

2. UZROCI POBUNE

Sa Satanom, svojim prvim pomoćnikom, Lucifer je vladao na Jeruzemu više od pet stotina tisuća godina kad su se njih dvojica u svojim srcima počeli okretati protiv Oca Svih i Mihaela, njegova Sina-namjesnika.

U sustavu Satanije nisu postojali nikakvi naročiti ili osebjuni razlozi koji su bili uzrok ili poticaj pobuni. Vjerujemo da se ova ideja začela i oblikovala u Luciferovom umu i da bi je on sproveo u djelo gdje god bio na dužnosti. Lucifer je prvo najavio svoje planove Satanu, ali mu je trebalo par mjeseci da pokvari um svog sposobnog i briljantnog suradnika. Međutim, nakon što je prihvatio pobunjeničke teorije, ovaj je postao odvažnim i iskrenim zagovornikom "pozivanja na vlastita prava i slobode."

Nitko nikada nije naveo Lucifera na pobunu. Ideja pozivanja na vlastita prava protivno volji Mihaela i planovima Oca Svih - kako su ovi planovi zastupljeni u Mihaelu - javila se u njegovom umu. Luciferov odnos sa Sinom Stvoriteljem je uvijek bio blizak i srdačan. Prije uzvišenja svog vlastitog uma, Lucifer nikada nije otvoreno izrazio nezadovoljstvo s kozmičkom administracijom. No unatoč njegovoj šutnji, Ujedinjeni Dani su više od stotinu godina standardnog vremena sa Salvingtona odražavali Uversi da u Luciferovom umu nije vladao spokoj. Ovu su informaciju priopćili ne samo Sinu Stvoritelju, već i Očevima Zvijezda na Norlatiadeku.

Tijekom tog razdoblja, Lucifer je postajao sve kritičniji u pogledu cjelokupnog plana kozmičke administracije, premda je uvijek priznavao svesrdnu odanost Vrhovnim Vladarima. Njegov prvi otvoreni izraz nelojalnosti nije nastupio sve do Gabrijelovog posjeta Jeruzemu, samo nekoliko dana prije otvorenog proglašenja Luciferove Deklaracije Nezavisnosti. Gabrijel je bio po tako dubokim dojmom izvjesnosti predstojeće pobune da je otišao izravno na Edentiju da se posavjetuje s Očevima Zvijezda u pogledu mjera koje mogu poduzeti u slučaju otvorene pobune.

Vrlo je teško navesti točan uzrok ili uzroke koji su konačno kulminirali u Luciferovoj pobuni. Samo u jedno smo sigurni, a to je: Što god je dalo

symbolic representation of all these evil personages. Upon the triumph of Michael, "Gabriel came down from Salvington and bound the dragon (all the rebel leaders) for an age." Of the Jerusem seraphic rebels it is written: "And the angels who kept not their first estate but left their own habitation, he has reserved in sure chains of darkness to the judgment of the great day."

2. THE CAUSES OF REBELLION

53:2.1 (602.4) Lucifer and his first assistant, Satan, had reigned on Jerusem for more than five hundred thousand years when in their hearts they began to array themselves against the Universal Father and his then vicegerent Son, Michael.

53:2.2 (602.5) There were no peculiar or special conditions in the system of Satania which suggested or favored rebellion. It is our belief that the idea took origin and form in Lucifer's mind, and that he might have instigated such a rebellion no matter where he might have been stationed. Lucifer first announced his plans to Satan, but it required several months to corrupt the mind of his able and brilliant associate. However, when once converted to the rebel theories, he became a bold and earnest advocate of "self-assertion and liberty."

53:2.3 (602.6) No one ever suggested rebellion to Lucifer. The idea of self-assertion in opposition to the will of Michael and to the plans of the Universal Father, as they are represented in Michael, had its origin in his own mind. His relations with the Creator Son had been intimate and always cordial. At no time prior to the exaltation of his own mind did Lucifer openly express dissatisfaction about the universe administration. Notwithstanding his silence, for more than one hundred years of standard time the Union of Days on Salvington had been reflectivating to Uversa that all was not at peace in Lucifer's mind. This information was also communicated to the Creator Son and the Constellation Fathers of Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Throughout this period Lucifer became increasingly critical of the entire plan of universe administration but always professed wholehearted loyalty to the Supreme Rulers. His first outspoken disloyalty was manifested on the occasion of a visit of Gabriel to Jerusem just a few days before the open proclamation of the Lucifer Declaration of Liberty. Gabriel was so profoundly impressed with the certainty of the impending outbreak that he went direct to Edentia to confer with the Constellation Fathers regarding the measures to be employed in case of open rebellion.

53:2.5 (603.1) It is very difficult to point out the exact cause or causes which finally culminated in the Lucifer rebellion. We are certain of only one thing,

povoda početku pobune, jedino se moglo javiti u Luciferovom umu. Njegov ponos je morao porasti do razine samoobmane, sve dok Lucifer nije doista postao uvjeren da je njegovo razmišljanje o pobuni zapravo bilo za dobro sustava, ako ne i svemira. Prije nego što su njegovi planovi mogli rezultirati raskrikavanjem iluzija, njegov je ponos - koji je bio izvorni uzrok problema - nesumnjivo dosegao suviše velike proporcije kako bi se mogao tu zaustaviti. Nakon što je u određenom času postao neiskren u svom iskustvu, zlo je preraslo u hotimičan i svojevoljan grijeh. Ovakav razvoj događaja potvrđuju kasniji postupci ovog veličanstvenog izvršitelja. Premda je imao priliku za pokajanje, samo su neki od njegovih podređenih prihvatili ponuđenu milost. Na zahtjev Očeva Zvijezda, Vjerni Dani Edentije su Mihaelu osobno predstavili plan za spasenje ovih zloglasnih pobunjenika, ali on je više puta odbacio milost Sina Stvoritelja i to sa sve većim prezirom i omalovažavanjem.

3. LUCIFEROV MANIFESTO

Kakvi god bili rani počeci problema u srcima Lucifera i Satana, pobuna je konačno primila oblik Luciferove Deklaracije Nezavisnosti. Moto pobune je izražen u tri dijela:

1. *Stvarnost Oca Svih.* Lucifer je tvrdio da Otac Svih doista ne postoji, da su fizička gravitacija i prostorna energija sastavni dio kozmosa, te da je Otac bio mit koji su izmislili Rajski Sinovi kao izgovor za držanje vlasti u svemirima u Očevo ime. Negirao je da je ličnost bila dar Oca Svih. Dalje je tvrdio da su finalisti bili u tajnom dosluhu s Rajskim Sinovima kako bi krišom zavarali cijelu tvorevinu, kako se nikad nisu vratili s jasnom idejom Očeve stvarne ličnosti kakva se može doživjeti na Raju. To što su drugi smatrali pobožnim štivanjem, on je smatrao ignorancijom. Ova je optužba bila drastična, strašna i bogohulna. A upravo je ovaj maskirani napad na finaliste bio to što je nesumnjivo navelo uzlazne državljane Jeruzema da se čvrsto i ustrajno odupru prijedlozima ovog pobunjenika.

2. *Kozmička vlada Sina Stvoritelja - Mihaela.* Lucifer je tvrdio da lokalni sustavi trebaju biti autonomni. Prosvjedovao je protiv prava Mihaela - Sina Stvoritelja - da preuzme suverenitet nad Nebadonom u ime tobožnjeg Rajskog Oca i da zahtijeva da sve ličnosti priznaju odanost neviđenom Ocu. Tvrdio je da je cijeli plan obožavanja bio mudra spletku koja je imala za cilj veličanje Rajskih Sinova. Bio je spreman priznati Mihaela kao svog Stvoritelja-oca, ali ne kao svog

and that is: Whatever these first beginnings were, they had their origin in Lucifer's mind. There must have been a pride of self that nourished itself to the point of self-deception, so that Lucifer for a time really persuaded himself that his contemplation of rebellion was actually for the good of the system, if not of the universe. By the time his plans had developed to the point of disillusionment, no doubt he had gone too far for his original and mischief-making pride to permit him to stop. At some point in this experience he became insincere, and evil evolved into deliberate and willful sin. That this happened is proved by the subsequent conduct of this brilliant executive. He was long offered opportunity for repentance, but only some of his subordinates ever accepted the proffered mercy. The Faithful of Days of Edentia, on the request of the Constellation Fathers, in person presented the plan of Michael for the saving of these flagrant rebels, but always was the mercy of the Creator Son rejected and rejected with increasing contempt and disdain.

3. THE LUCIFER MANIFESTO

53:3.1 (603.2) Whatever the early origins of trouble in the hearts of Lucifer and Satan, the final outbreak took form as the Lucifer Declaration of Liberty. The cause of the rebels was stated under three heads:

53:3.2 (603.3) 1. *The reality of the Universal Father.* Lucifer charged that the Universal Father did not really exist, that physical gravity and space-energy were inherent in the universe, and that the Father was a myth invented by the Paradise Sons to enable them to maintain the rule of the universes in the Father's name. He denied that personality was a gift of the Universal Father. He even intimated that the finalizers were in collusion with the Paradise Sons to foist fraud upon all creation since they never brought back a very clear-cut idea of the Father's actual personality as it is discernible on Paradise. He traded on reverence as ignorance. The charge was sweeping, terrible, and blasphemous. It was this veiled attack upon the finalizers that no doubt influenced the ascendant citizens then on Jerusem to stand firm and remain steadfast in resistance to all the rebel's proposals.

53:3.3 (603.4) 2. *The universe government of the Creator Son — Michael.* Lucifer contended that the local systems should be autonomous. He protested against the right of Michael, the Creator Son, to assume sovereignty of Nebadon in the name of a hypothetical Paradise Father and require all personalities to acknowledge allegiance to this unseen Father. He asserted that the whole plan of worship was a clever scheme to aggrandize the Paradise Sons. He was willing to

Boga i zakonitog vladara.

Najgorčnije je napao pravo Starih Dana - "inozemnih velmoža" - da se upliću u poslove lokalnih sustava i svemira. Ove je vladare osudio kao tiranine i uzurpatore. Pozvao je svoje sljedbenike da vjeruju da se ni ti jedan od tih vladara ne bi mogao uplitati u nesmetano djelovanje pune domaće vlasti, ako se ljudi i anđeli odvažno pozovu na svoja prava i hrabro ih odbrane.

Tvrdio je da bića koja vuku prijeklo s individualnih planeta mogu spriječiti djelovanje izvršitelja Starih Dana u lokalnim sustavima, ako se ova bića pozovu na svoju nezavisnost. Držao je da je besmrtnost bila svojstvena svim ličnostima sustava, da je produženje života bilo prirodno i automatsko i da bi sva bića imala vječni život da nije proizvoljnih i nepravednih postupaka izvršitelja Starih Dana.

3. *Napad na univerzalni plan uzlazne smrtnog obuke.* Lucifer je tvrdio da se previše vremena i energije ulaže na temeljitu obuku uzlaznih smrtnika u načelima kozmičke administracije, načelima koja su navodno bila nemoralna i neosnovana. Prosvjedovao je protiv vjekovnog programa pripreme smrtnika prostora za neku nepoznatu sudbinu i ukazao na prisutnost korpusa finalista na Jeruzemu kao dokaz da su ti smrtnici proveli duga stoljeća u pripremi za neku izmišljenu sudbinu. Sa podsmijehom je istaknuo da je finaliste čekala sudbina koja nije bila ništa bolja od povratka na nerazvijene planete slične njihovim rodnim svjetovima. Ukazao je na to da su finalisti bili iskvareni prekomjernom disciplinom i dugotrajnom obukom i da su bili izdajnici svojih bližnjih samim svojim sudjelovanjem u programu koji je cijeloj tvorevini nametao ropske okove fiktivnog mita o vječnoj sudbini uzlaznih smrtnika. Tvrdio je kako su uzlazna bića trebala uživati slobodu individualnog samoopredjeljenja. Kritički je doveo u pitanje cijeli plan smrtnog uspona pod pokroviteljstvom Rajskih Sinova Boga i uz podršku Beskonačnog Duha.

I upravo je s takvom Deklaracijom Nezavisnosti Lucifer započeo svoju orgiju tame i smrti.

4. POČETAK POBUNE

Luciferov manifesto je objavljen na godišnjem zboru Satanije na staklenom moru, u prisutnosti okupljenog mnoštva na Jeruzemu posljednjeg dana u godini, prije otprilike dvije stotine tisuća godina Urantija vremena. Satan je proglasio da bića mogu iskazati obožavanje kozmičkim silama

acknowledge Michael as his Creator-father but not as his God and rightful ruler.

53:3.4 (603.5) Most bitterly did he attack the right of the Ancients of Days — "foreign potentates" — to interfere in the affairs of the local systems and universes. These rulers he denounced as tyrants and usurpers. He exhorted his followers to believe that none of these rulers could do aught to interfere with the operation of complete home rule if men and angels only had the courage to assert themselves and boldly claim their rights.

53:3.5 (603.6) He contended that the executioners of the Ancients of Days could be debarred from functioning in the local systems if the native beings would only assert their independence. He maintained that immortality was inherent in the system personalities, that resurrection was natural and automatic, and that all beings would live eternally except for the arbitrary and unjust acts of the executioners of the Ancients of Days.

53:3.6 (604.1) 3. *The attack upon the universal plan of ascendant mortal training.* Lucifer maintained that far too much time and energy were expended upon the scheme of so thoroughly training ascending mortals in the principles of universe administration, principles which he alleged were unethical and unsound. He protested against the agelong program for preparing the mortals of space for some unknown destiny and pointed to the presence of the finaliter corps on Jerusem as proof that these mortals had spent ages of preparation for some destiny of pure fiction. With derision he pointed out that the finaliters had encountered a destiny no more glorious than to be returned to humble spheres similar to those of their origin. He intimated that they had been debauched by overmuch discipline and prolonged training, and that they were in reality traitors to their mortal fellows since they were now co-operating with the scheme of enslaving all creation to the fictions of a mythical eternal destiny for ascending mortals. He advocated that ascenders should enjoy the liberty of individual self-determination. He challenged and condemned the entire plan of mortal ascension as sponsored by the Paradise Sons of God and supported by the Infinite Spirit.

53:3.7 (604.2) And it was with such a Declaration of Liberty that Lucifer launched his orgy of darkness and death.

4. OUTBREAK OF THE REBELLION

53:4.1 (604.3) The Lucifer manifesto was issued at the annual conclave of Satania on the sea of glass, in the presence of the assembled hosts of Jerusem, on the last day of the year, about two hundred thousand years ago, Urantia time. Satan proclaimed that worship could be accorded the

- fizičkim, intelektualnim i duhovnim - ali da odanost mogu pokloniti samo stvarnom i prisutnom vladaru, Luciferu, "prijatelju ljudi i anđela" i "Bogu slobode."

Pozivanje na vlastita prava je bilo bojni poklik Luciferove pobune. Jedan od njegovih glavnih argumenata je bio da, ako je Melkizedecima i drugim skupinama pripadala i odgovarala samouprava, onda su svi drugi redovi inteligencije trebali biti samoupravni. Ustrajno i neustrašivo je zagovarao "ravnopravnost uma" i "bratstvo inteligencije." Tvrdio je da svaki vid uprave treba biti ograničen na lokalne planete i njihovu dobrovoljnu konfederaciju u lokalnim sustavima. Nije dopuštao bilo kakav drugi oblik nadzora. Planetarnim Kneževima je obećao da će preuzeti vlast nad svjetovima kao njihovi vrhovni izvršitelji. Usprotivio se vođenju zakonodavnih poslova na centrima zvijezda i vođenju sudskih poslova na centru svemira. Tvrdio je da sve ove funkcije trebaju biti koncentrirane na upravnim sjedištima sustava, te se prihvatio zadaće da upostavi svoju vlastitu zakonodavnu skupštinu i organizira svoje vlastite sudove u nadležnosti Satana. A isto je naložio i kneževima svih drugih otpadničkih svjetova.

Kompletno osoblje Luciferovog administrativnog kabineta je prešlo na njegovu stranu, te su javno prisegnuli kao službenici ovog novog poglavara "oslobođenih svjetova i sustava."

Dok su se u Nebadonu već dogodile dvije pobune, one su se odigrale u udaljenim zvijezdama. Lucifer je držao da su ove pobune doživjele neuspjeh zbog toga što većina inteligencija nije odabrala slijediti svoje vladare. Zagovarao je "većinsku vlast" i "nepogrešivost uma." Činilo se da je sloboda koju su mu dali kozmički vladari išla na ruku njegovim zlim tvrdnjama. On je prkosio svim svojim nadređenima; oni se naočigled nisu obazirali na njegova djela. Imao je odriježene ruke da nesmetano sprovede planiranu obmanu.

Lucifer je tumačio sve milostive odgode u sprovedbi pravde kao dokaz nesposobnosti Rajskih Sinova da zaustave pobunu. Otvoreno je prkosio i arogantno provocirao Mihela, Imanuela i Stare Dane ukazujući na njihovu pasivnost kao jasan dokaz nemoći svemirskih i supersvemirskih vlada.

Gabrijel je bio osobno prisutan tijekom svih ovih izdajničkih postupaka i samo je najavio da će u dogledno vrijeme dati izjavu u ime Mihaela i da će sva bića imati priliku da donesu svoje odluke slobodno i bez pritiska; da je "vlada Sinova u ime Oca tražila samo onu odanost i predanost koje su bile dobrovoljne, iskrene i imune na sofisterije."

universal forces — physical, intellectual, and spiritual — but that allegiance could be acknowledged only to the actual and present ruler, Lucifer, the "friend of men and angels" and the "God of liberty."

53:4.2 (604.4) Self-assertion was the battle cry of the Lucifer rebellion. One of his chief arguments was that, if self-government was good and right for the Melchizedeks and other groups, it was equally good for all orders of intelligence. He was bold and persistent in the advocacy of the "equality of mind" and "the brotherhood of intelligence." He maintained that all government should be limited to the local planets and their voluntary confederation into the local systems. All other supervision he disallowed. He promised the Planetary Princes that they should rule the worlds as supreme executives. He denounced the location of legislative activities on the constellation headquarters and the conduct of judicial affairs on the universe capital. He contended that all these functions of government should be concentrated on the system capitals and proceeded to set up his own legislative assembly and organized his own tribunals under the jurisdiction of Satan. And he directed that the princes on the apostate worlds do the same.

53:4.3 (604.5) The entire administrative cabinet of Lucifer went over in a body and were sworn in publicly as the officers of the administration of the new head of "the liberated worlds and systems."

53:4.4 (605.1) While there had been two previous rebellions in Nebadon, they were in distant constellations. Lucifer held that these insurrections were unsuccessful because the majority of the intelligences failed to follow their leaders. He contended that "majorities rule," that "mind is infallible." The freedom allowed him by the universe rulers apparently sustained many of his nefarious contentions. He defied all his superiors; yet they apparently took no note of his doings. He was given a free hand to prosecute his seductive plan without let or hindrance.

53:4.5 (605.2) All the merciful delays of justice Lucifer pointed to as evidence of the inability of the government of the Paradise Sons to stop the rebellion. He would openly defy and arrogantly challenge Michael, Immanuel, and the Ancients of Days and then point to the fact that no action ensued as positive evidence of the impotency of the universe and the superuniverse governments.

53:4.6 (605.3) Gabriel was personally present throughout all these disloyal proceedings and only announced that he would, in due time, speak for Michael, and that all beings would be left free and unmolested in their choice; that the "government of the Sons for the Father desired only that loyalty and devotion which was voluntary, wholehearted, and sophistry-proof."

Luciferu je dopušteno da u cjelosti uspostavi i temeljito organizira svoju pobunjeničku vladu prije nego se Gabrijel na bilo koji način usprotivio pravu na odcjepljenje ili založio za ublaženje učinaka pobunjeničke propagande. Ali Očevi Zvijezda su smjesta ograničili djelovanje tih nelojalnih ličnosti na sustav Satanije. Ipak, ovo je razdoblje odgode bilo vrijeme velike kušnje i samoispitivanja svih odanih bića iz cijele Satanije. Više godina je vladao opći metež, dok je velika zbrka zahvatila prebivališne svjetove.

5. NARAV SUKOBA

Nakon izbijanja pobune u Sataniji, Mihael se posavjetovao sa svojim rajskim bratom, Imanuelom. Nakon ove značajne sjednice, Mihael je najavio da će slijediti istu metodu koja je korištena u sličnim pobunama u prošlosti - stav nemiješanja.

U vrijeme ove i dvaju prethodnih pobuna, svemir Nebadon nije imao apsolutnog i osobnog vladara. Mihael je vladao po božanskom pravu, kao namjesnik Oca Svih, ali još nije stekao svoje osobno pravo. On u to vrijeme nije završio svoju karijeru darivanja; tada nije bio nositelj "sve vlasti na nebu i zemlji."

Od početka pobune pa sve do njegova ustoličenja u ulozu suverenog vladara Nebadona, Mihael se nije uplitao u djelovanje Luciferovih pobunjenika; dopustio im je da se slobodno i neometano kreću gotovo dvije stotine tisuća godina Urantija vremena. Krist Mihael danas ima dovoljno moći i ovlasti da djeluje neodložno, čak i po kratkom postupku, naspram takvog izbijanja nelojalnosti, ali sumnjamo da bi u svojoj suverenoj vlasti promijenio svoje stavove u slučaju nove pobune.

Kako se Mihael odlučio ne uplitati u ratoborne poteze Luciferovih pobunjenika, Gabrijel je sazvao svoje osoblje na Edentiji, te je zajedno sa Svevišnjima odlučio preuzeti vlast nad odanim bićima Satanije. Mihael je ostao na Salvingtonu dok je Gabrijel otišao na Jeruzem da preuzme vlast na svijetu posvećenom Ocu - istom Ocu Svih čiju su ličnost Lucifer i Satan doveli u pitanje - u prisutnosti okupljenog mnoštva odanih ličnosti, gdje je podigao Mihaelovu zastavu, materijalni emblem sveopće vlasti Trojstva - tri azurno plave koncentrične kružnice na bijeloj podlozi.

Luciferov emblem je imao jednu crvenu kružnicu na bijeloj podlozi, u čijem je središtu bio

53:4.7 (605.4) Lucifer was permitted fully to establish and thoroughly to organize his rebel government before Gabriel made any effort to contest the right of secession or to counterwork the rebel propaganda. But the Constellation Fathers immediately confined the action of these disloyal personalities to the system of Satania. Nevertheless, this period of delay was a time of great trial and testing to the loyal beings of all Satania. All was chaotic for a few years, and there was great confusion on the mansion worlds.

5. NATURE OF THE CONFLICT

53:5.1 (605.5) Upon the outbreak of the Satania rebellion, Michael took counsel of his Paradise brother, Immanuel. Following this momentous conference, Michael announced that he would pursue the same policy which had characterized his dealings with similar upheavals in the past, an attitude of noninterference.

53:5.2 (605.6) At the time of this rebellion and the two which preceded it there was no absolute and personal sovereign authority in the universe of Nebadon. Michael ruled by divine right, as vicegerent of the Universal Father, but not yet in his own personal right. He had not completed his bestowal career; he had not yet been vested with "all power in heaven and on earth."

53:5.3 (605.7) From the outbreak of rebellion to the day of his enthronement as sovereign ruler of Nebadon, Michael never interfered with the rebel forces of Lucifer; they were allowed to run a free course for almost two hundred thousand years of Urantia time. Christ Michael now has ample power and authority to deal promptly, even summarily, with such outbreaks of disloyalty, but we doubt that this sovereign authority would lead him to act differently if another such upheaval should occur.

53:5.4 (605.8) Since Michael elected to remain aloof from the actual warfare of the Lucifer rebellion, Gabriel called his personal staff together on Edentia and, in counsel with the Most Highs, elected to assume command of the loyal hosts of Satania. Michael remained on Salvington while Gabriel proceeded to Jerusem, and establishing himself on the sphere dedicated to the Father — the same Universal Father whose personality Lucifer and Satan had questioned — in the presence of the forgathered hosts of loyal personalities, he displayed the banner of Michael, the material emblem of the Trinity government of all creation, the three azure blue concentric circles on a white background.

53:5.5 (606.1) The Lucifer emblem was a banner of white with one red circle, in the center of which a

crni krug.

"Uto se zametnu rat u nebu koji je Mihael vodio kao zapovjednik svojih anđela protiv zmaja (Lucifera, Satana i otpadničkih kneževa); a zmaj i njegovi pobunjeni anđeli prihvatise borbu, ali je ne mogoše izdržati." Ovaj "rat u nebu" nije bio fizička bitka, kao ratovi koji se vode na Urantiji. U ranim danima borbe, Lucifer je dominirao planetarnom pozornicom. Is svog je obližnjeg stožera Gabrijel ustrajno nastojao raskrinkati pobunjeničke sofisterije. Različite ličnosti na planeti koje su bile u nedoumici između dvaju strana, imale su priliku posjetiti obje sukobljene strane dok nisu bile spremne donijeti svoju konačnu odluku.

No, ovaj je rat u nebu bio užasan i vrlo stvaran. Dok nije bio obilježen barbarskim grozotama fizičkog ratovanja na nezrelim svjetovima, ovaj je sukob bilo daleko kobniji; u materijalnom ratovanju ljudi riskiraju materijalne živote, ali rat u nebu odlučuje o pitanju vječnog života.

6. ODANI KOMANDIR SERAFINA

Mnoga plemenita i inspirativna djela obilježavaju vrijeme od izbijanja prvih neprijateljstava do upostave novog upravnog sustava pod novim osobljem. No, najzujbudljiviji od svih smjelih podviga pobožnosti pripadaju hrabrom Manotiji, drugom zapovjedniku serafina sa sjedištem na Sataniji.

Na početku pobune na Jeruzemu, šef serafinskog mnoštva je prešao na stranu Luciferove pobune. Ovo nesumnjivo objašnjava zašto je tako veliki broj serafina četvrtog reda iz redova sustavne administracije skrenuo s puta. Serafinski je vođa bio duhovno zaslijepljen briljantnom ličnošću Lucifera; ovaj je svojim šarmom fascinirao niže redove nebeskih bića. Oni jednostavno nisu mogli shvatiti da je tako blistava ličnost mogla skrenuti s puta.

Ne tako davno, opisujući događaje vezane uz početak Luciferove pobune, Monotija je rekao: "Za mene, najzujbudljiviji trenutak senzacionalne avanture koja je nastala prilikom Luciferove pobune bio je kad sam, kao drugi serafinski zapovjednik, odbio sudjelovati u uvredi koju su pobunjenici planirali nanijeti Mihaelu; i moćni pobunjenici su me svim silama zajednički nastojali uništiti. Jeruzem je bio u strašnom metežu, ali niti jedan odani serafin nije nastradao.

"Pri padu mojih nadređenih, na mene je

black solid circle appeared.

53:5.6 (606.2) "There was war in heaven; Michael's commander and his angels fought against the dragon (Lucifer, Satan, and the apostate princes); and the dragon and his rebellious angels fought but prevailed not." This "war in heaven" was not a physical battle as such a conflict might be conceived on Urantia. In the early days of the struggle Lucifer held forth continuously in the planetary amphitheater. Gabriel conducted an unceasing exposure of the rebel sophistries from his headquarters taken up near at hand. The various personalities present on the sphere who were in doubt as to their attitude would journey back and forth between these discussions until they arrived at a final decision.

53:5.7 (606.3) But this war in heaven was very terrible and very real. While displaying none of the barbarities so characteristic of physical warfare on the immature worlds, this conflict was far more deadly; material life is in jeopardy in material combat, but the war in heaven was fought in terms of life eternal.

6. A LOYAL SERAPHIC COMMANDER

53:6.1 (606.4) There were many noble and inspiring acts of devotion and loyalty which were performed by numerous personalities during the interim between the outbreak of hostilities and the arrival of the new system ruler and his staff. But the most thrilling of all these daring feats of devotion was the courageous conduct of Manotia, the second in command of the Satania headquarters' seraphim.

53:6.2 (606.5) At the outbreak of rebellion on Jerusem the head of the seraphic hosts joined the Lucifer cause. This no doubt explains why such a large number of the fourth order, the system administrator seraphim, went astray. The seraphic leader was spiritually blinded by the brilliant personality of Lucifer; his charming ways fascinated the lower orders of celestial beings. They simply could not comprehend that it was possible for such a dazzling personality to go wrong.

53:6.3 (606.6) Not long since, in describing the experiences associated with the onset of the Lucifer rebellion, Manotia said: "But my most exhilarating moment was the thrilling adventure connected with the Lucifer rebellion when, as second seraphic commander, I refused to participate in the projected insult to Michael; and the powerful rebels sought my destruction by means of the liaison forces they had arranged. There was a tremendous upheaval on Jerusem, but not a single loyal seraphim was harmed.

53:6.4 (606.7) "Upon the default of my immediate

prešlo da preuzmem upravu nad anđeoskim mnoštvom kao titularni poglavar nad zbunjenim serafinskim poslovima sustava. Imao sam moralnu podršku Melkizedeka, vrijednu pomoć većine Materijalnih Sinova, dok me je izdala velika skupina bića moga reda i dok su me veličanstveno podržali uzlazni smrtnici Jeruzema.

"Nakon što je Luciferova pobuna automatski presjekla vezu s krugovima zvijezda, bili smo ovisni o odanosti našeg informacijskog korpusa preko kojeg smo Edentiji slali pozive za pomoć s obližnjeg sustava Rantulije; a otkrili smo da su kraljevstvo reda, intelekt odanosti i duh istine sami po sebi izvojevali pobjedu nad pobunom, prevagnuli nad pozivanjem na vlastita prava i takozvanom osobnom slobodom; bili smo u stanju ne pokleknuti do dolaska novog Sustavnog Vladara, dostojnog nasljednika Lucifera. I odmah nakon toga bio sam pripojen korpusu Melkizedeka-primatelja Urantije, gdje sam preuzeo sudbenu nadležnost nad odanim skupinama serafina na svijetu izdajnika Kaligastije koji je proglasio svoj svijet pripadnikom novostvorenog sustava 'oslobođenih svjetova i emancipiranih ličnosti' u svojoj neslavnoj Deklaraciji Nezavisnosti upućenoj 'ljubiteljima slobode, slobodoumnim i progresivnim inteligencijama svjetova Satanije koja je bila pod lošom i neuspjelom administrativnom upravom."

Ovaj je anđeo još u službi na Urantiji, gdje radi kao suradnik serafinskog šefa.

7. POVIJEST POBUNE

Luciferova pobuna se proširila na cijeli sustav. Trideset sedam separatističkih Planetarnih Kneževa je uglavnom navelo administracije svojih svjetova da se priklone drevnom pobunjeniku. Samo na Panoptiji, Planetarni Knez nije uspio zvesti svoj narod. Na ovom svijetu, pod upravom Melkizedeka, ljudi su ujedinjeno podržali Mihaela. Na tom svijetu upravu je preuzela djevojka po imenu Elanora, tako da ni jedna smrtna duša ovog zaraćenog svijeta nije prišla Luciferu. I do današnjeg dana, Panopčani služe na sedmom prijelaznom svijetu Jeruzema kao skrbnici i graditelji Očevog svijeta i njegovih obližnjih sedam pritvornih svjetova. Ne samo što Panopčani doslovce služe kao čuvari ovih svjetova, oni također izvršavaju Mihaelove osobne naloge za uljepšavanje ovih svjetova za neku nepoznatu buduću svrhu. A oni izvode ove radove dok se nalaze na putu za Edentiju.

Tijekom tog razdoblja, Kaligastija je zagovarao izvršenje Luciferovih planova na Urantiji. Dok su Melkizedeci vješto blokirali rad

superior it devolved upon me to assume command of the angelic hosts of Jerusem as the titular director of the confused seraphic affairs of the system. I was morally upheld by the Melchizedeks, ably assisted by a majority of the Material Sons, deserted by a tremendous group of my own order, but magnificently supported by the ascendant mortals on Jerusem.

53:6.5 (606.8) "Having been automatically thrown out of the constellation circuits by the secession of Lucifer, we were dependent on the loyalty of our intelligence corps, who forwarded calls for help to Edentia from the near-by system of Rantulia; and we found that the kingdom of order, the intellect of loyalty, and the spirit of truth were inherently triumphant over rebellion, self-assertion, and so-called personal liberty; we were able to carry on until the arrival of the new System Sovereign, the worthy successor of Lucifer. And immediately thereafter I was assigned to the corps of the Melchizedek receivership of Urantia, assuming jurisdiction over the loyal seraphic orders on the world of the traitorous Caligastia, who had proclaimed his sphere a member of the newly projected system of 'liberated worlds and emancipated personalities' proposed in the infamous Declaration of Liberty issued by Lucifer in his call to the 'liberty-loving, free-thinking, and forward-looking intelligences of the misruled and maladministered worlds of Satania.'"

53:6.6 (607.1) This angel is still in service on Urantia, functioning as associate chief of seraphim.

7. HISTORY OF THE REBELLION

53:7.1 (607.2) The Lucifer rebellion was system wide. Thirty-seven seceding Planetary Princes swung their world administrations largely to the side of the archrebel. Only on Panoptia did the Planetary Prince fail to carry his people with him. On this world, under the guidance of the Melchizedeks, the people rallied to the support of Michael. Ellanora, a young woman of that mortal realm, grasped the leadership of the human races, and not a single soul on that strife-torn world enlisted under the Lucifer banner. And ever since have these loyal Panoptians served on the seventh Jerusem transition world as the caretakers and builders on the Father's sphere and its surrounding seven detention worlds. The Panoptians not only act as the literal custodians of these worlds, but they also execute the personal orders of Michael for the embellishment of these spheres for some future and unknown use. They do this work as they tarry en route to Edentia.

53:7.2 (607.3) Throughout this period Caligastia was advocating the cause of Lucifer on Urantia. The Melchizedeks ably opposed the apostate

odmetničkog Planetarnog Kneza, sofisterije neobuzdane slobode i zablude pozivanja na vlastita prava već su imale priliku obmanuti primitivne ljude ovog mladog i nerazvijenog svijeta.

Sva propaganda odcjepljenja morala je ići preko osobnih nastojanja, kako su nadglednici sustavnih krugova presjekli ne samo službu emitiranja, već i sve druge metode međuplanetarne komunikacije. Pri izbijanju pobune, cijeli je sustav Satanijske odsječen od krugova zvijezda i svemira. U ovom razdoblju, serafinski posrednici i Osamljeni Glasnici su prenosili sve poruke u sustav i iz njega. Krugovi svjetova koji su bili zahvaćeni pobunom također su bili presječeni, kako Lucifer ne bi mogao iskoristiti ove kanale za širenje svojih užasnih planova. A ovi krugovi neće biti ponovo uspostavljeni sve dok drevni pobunjenik živi u granicama Satanijske.

Bila je to pobuna Lanonadeka. Viši redovi sinova lokalnog svemira nisu prišli Luciferovoj pobuni, premda je nekolicina Nositelja Života na pobunjeničkim planetima u nekoj mjeri pala pod utjecaj pobune izdajničkih kneževa. Ni jedan Potrojsavljeni Sin nije skrenuo s puta. Melkizedeci, arhanđeli i Blistave Večernje Zvijezde su svi ostali vjerni Mihaelu, te su se s Gabrijelom hrabro borili za Očevu volju i Sinovu vlast.

Ni jedno biće porijeklom s Raja nije prišlo pobuni. Zajedno s Osamljenim Glasnicima, postavili su svoje glavno sjedište na svijetu Duha, te su ostali pod vlasti Vjernih Dana iz Edentije. Nije se odmetnuo ni jedan miritelj, niti je i jedan Nebeski Snimatelj skrenuo s puta. No, velike gubitke su pretrpjeli Morontija Pratitelji i Učitelji Prebivališnih Svjetova.

Među visokim redovima serafina nije izgubljen ni jedan anđeo, dok je među narednim - višim redom - veliki broj podlijegao obmani. Obmanut je i manji broj trećeg ili nadgledničkog reda anđela. No, četvrti red - administrativna skupina - je pretrpio velike gubitke, a to su serafini koji obično primaju dužnosti na sjedištima sustava. Monotija je spasio gotovo dvije trećine ovih bića, premda je nešto malo više od jedne trećine pratilo svog poglavara u pobunu. S nevjernim serafinima izgubljena je i trećina ukupnog broja kerubina Jeruzema koji su pripojeni administrativnim anđelima.

Od planetarnih anđeoskih pomoćnika, izgubljena je otprilike jedna trećina anđela pripojenih Materijalnim Sinovima, dok je obmanuto gotovo deset posto prijelaznih služitelja. Simbolično, Ivan bilježi ove događaje opisom velikog crvenog zmaja: "Njegov rep pomete trećinu nebeskih zvijezda i surva ih u tamu."

Planetary Prince, but the sophistries of unbridled liberty and the delusions of self-assertion had every opportunity for deceiving the primitive peoples of a young and undeveloped world.

53:7.3 (607.4) All secession propaganda had to be carried on by personal effort because the broadcast service and all other avenues of interplanetary communication were suspended by the action of the system circuit supervisors. Upon the actual outbreak of the insurrection the entire system of Satania was isolated in both the constellation and the universe circuits. During this time all incoming and outgoing messages were dispatched by seraphic agents and Solitary Messengers. The circuits to the fallen worlds were also cut off, so that Lucifer could not utilize this avenue for the furtherance of his nefarious scheme. And these circuits will not be restored so long as the archrebel lives within the confines of Satania.

53:7.4 (607.5) This was a Lanonandek rebellion. The higher orders of local universe sonship did not join the Lucifer secession, although a few of the Life Carriers stationed on the rebel planets were somewhat influenced by the rebellion of the disloyal princes. None of the Trinitized Sons went astray. The Melchizedeks, archangels, and the Brilliant Evening Stars were all loyal to Michael and, with Gabriel, valiantly contended for the Father's will and the Son's rule.

53:7.5 (608.1) No beings of Paradise origin were involved in disloyalty. Together with the Solitary Messengers they took up headquarters on the world of the Spirit and remained under the leadership of the Faithful of Days of Edentia. None of the conciliators apostatized, nor did a single one of the Celestial Recorders go astray. But a heavy toll was taken of the Morontia Companions and the Mansion World Teachers.

53:7.6 (608.2) Of the supreme order of seraphim, not an angel was lost, but a considerable group of the next order, the superior, were deceived and ensnared. Likewise a few of the third or supervisor order of angels were misled. But the terrible breakdown came in the fourth group, the administrator angels, those seraphim who are normally assigned to the duties of the system capitals. Manotia saved almost two thirds of them, but slightly over one third followed their chief into the rebel ranks. One third of all the Jerusalem cherubim attached to the administrator angels were lost with their disloyal seraphim.

53:7.7 (608.3) Of the planetary angelic helpers, those assigned to the Material Sons, about one third were deceived, and almost ten per cent of the transition ministers were ensnared. In symbol John saw this when he wrote of the great red dragon, saying: "And his tail drew a third part of the stars of heaven and cast them down in darkness."

Najveći gubitak je nastupio u redovima anđela, dok je među srednjim bićima koja su prišla pobuni najveći broj bio iz nižih redova inteligencije. Od 681, 217 Materijalnih Sinova koji su izgubljeni u Sataniji, devedeset pet posto je posljedica Luciferove pobune. Veliki broj srednjih bića je izgubljen na onim individualnim planetima gdje su Planetarni Kneževi prišli na stranu Lucifera.

Ova je pobuna po mnogo čemu bila najrasprostranjenija i najpogubnija od svih sličnih pojava u Nebadonu. Više ličnosti je sudjelovalo u ovoj pobuni nego u drugim dvjema. I zauvijek je velika sramota što poslanici Lucifera i Satane nisu poštedjeli škole za obuku mladeži smještene na kulturnom planetu finalista nego su nastojali pokvariti umove ove nezrele mladeži koja je tako milostivo izbavljena s evolucijskih svjetova.

Uzlazni smrtnici su bili ranjivi, ali su odoljeli sofistijama pobune mnogo bolje od nižih duhova. Dok je na nižim prebivališnim svjetovima podlijegao veliki broj bića koja nisu postigla konačni spoj s Ispravljačima, treba zabilježiti u slavu mudrosti uzlaznog programa da ni jedan satanijski uzlazni državljani s prebivalištem na Jeruzemu nije sudjelovao u Luciferovoj pobuni.

Iz sata u sat i iz dana u dan, stanice za emitiranje širom Nebadona su bile preplavljene zabrinutim promatračima iz svih mogućih redova nebeske inteligencije, koji su budno pratili dnevna izvješća u vezi satanijske pobune i koji su se jako radovali vijestima o nepokolebljivoj odanosti uzlaznih smrtnika pod vodstvom Melkizedeka i njihovom uspješnom odupiranju kombiniranim i dugotrajnim naporima svih zlih i podmuklih sila koje su se tako brzo okupile pod stijegom pobune i zla.

Prošle su dvije godine po vremenu sustava od "rata u nebu" do postavke Luciferovog nasljednika. No, na kraju je došao novi Suvereni Vladar koji se sa svojim osobljem spustio na stakleno more. Ja sam bio među rezervistima koje je Gabrijel mobilizirao na Edentiji i dobro se sjećam Lanaforogove poruke Ocu Zvijezda na Norlatiadeku. Ona je glasila: "Nije izgubljen ni jedan državljani Jeruzema. Svi uzlazni smrtnici su preživjeli surovi i teški ispit kao posvemašnji pobjednici." A ova je poruka upućena na Salvington, Uversu i Raj kao potvrda da iskustvo opstanka smrtnim uzlazom predstavlja najvišu sigurnost protiv pobune i najsigurniju zaštitu od grijeha. Ova je plemenita grupa vjernih smrtnika Jeruzema brojala nekih 187,432, 811 bića.

S postavkom Lanaforga, drevni pobunjenici su svrgnuti i izgubili su sve upraviteljske moći, premda im je dopuštena sloboda kretanja

53:7.8 (608.4) The greatest loss occurred in the angelic ranks, but most of the lower orders of intelligence were involved in disloyalty. Of the 681,227 Material Sons lost in Satania, ninety-five per cent were casualties of the Lucifer rebellion. Large numbers of midway creatures were lost on those individual planets whose Planetary Princes joined the Lucifer cause.

53:7.9 (608.5) In many respects this rebellion was the most widespread and disastrous of all such occurrences in Nebadon. More personalities were involved in this insurrection than in both of the others. And it is to their everlasting dishonor that the emissaries of Lucifer and Satan spared not the infant-training schools on the finaliter cultural planet but rather sought to corrupt these developing minds in mercy salvaged from the evolutionary worlds.

53:7.10 (608.6) The ascending mortals were vulnerable, but they withstood the sophistries of rebellion better than the lower spirits. While many on the lower mansion worlds, those who had not attained final fusion with their Adjusters, fell, it is recorded to the glory of the wisdom of the ascension scheme that not a single member of the Satania ascendant citizenship resident on Jerusem participated in the Lucifer rebellion.

53:7.11 (608.7) Hour by hour and day by day the broadcast stations of all Nebadon were thronged by the anxious watchers of every imaginable class of celestial intelligence, who intently perused the bulletins of the Satania rebellion and rejoiced as the reports continuously narrated the unswerving loyalty of the ascending mortals who, under their Melchizedek leadership, successfully withstood the combined and protracted efforts of all the subtle evil forces which so swiftly gathered around the banners of secession and sin.

53:7.12 (608.8) It was over two years of system time from the beginning of the "war in heaven" until the installation of Lucifer's successor. But at last the new Sovereign came, landing on the sea of glass with his staff. I was among the reserves mobilized on Edentia by Gabriel, and I well remember the first message of Lanaforge to the Constellation Father of Norlatiadek. It read: "Not a single Jerusem citizen was lost. Every ascendant mortal survived the fiery trial and emerged from the crucial test triumphant and altogether victorious." And on to Salvington, Uversa, and Paradise went this message of assurance that the survival experience of mortal ascension is the greatest security against rebellion and the surest safeguard against sin. This noble Jerusem band of faithful mortals numbered just 187,432,811.

53:7.13 (609.1) With the arrival of Lanaforge the archrebels were dethroned and shorn of all governing powers, though they were permitted

Jeruzemom, moronija svjetovima, pa čak i pojedničanim naseljenim svjetovima. Nastavili su svoja obmanjiva i varljiva nastojanja da stvore pometnju zavodeći umove ljudi i anđela. Ali što se tiče njihovog rada na administrativnoj gori Jeruzema, "mjesta za njih više nije bilo na nebu."

Dok je Luciferu oduzet svaki oblik administrativne uprave u Sataniji, u to vrijeme nije bilo moći ili suda u lokalnom svemiru koji su mogli pritvoriti ili uništiti ovog ništavnog pobunjenika; Mihael tada nije imao suverenu vlast. Stari Dani su pružili podršku Očevima Zvijezda u njihovom preuzimanju uprave nad sustavom, ali još uvijek nisu donijeli ni jednu presudu nad brojnim otvorenim žalbama u vezi sadašnjeg statusa i budućeg uništenja Lucifera, Satana i njihovih suradnika.

Drevni pobunjenici su tako imali slobodu kretanja cijelim sustavom, gdje su nastojali proširiti svoje doktrine nezadovoljstva i pozivanja na vlastita prava. No, za gotovo dvije stotine tisuća godina Urantija vremena, oni nisu bili u stanju zavarati ni jedan drugi svijet. Nakon pada trideset sedmog svijeta, nije izgubljen ni jedan drugi svijet Satanijske, čak ni mlađi svjetovi koji su naseljeni nakon pobune.

8. SIN ČOVJEKA NA URANTIJI

Lucifer i Satan su se slobodno kretali sustavom Satanijske do završetka Mihaelove misije darivanja Urantije. Oni su se zadnji put zajedno našli na vašem svijetu dok su skupa nastojali izvršiti napad na Sina Čovječjeg.

Nekada, prilikom povremenih skupova Planetarnih Kneževa - "Božjih Sinovi" - "I Satan bi došao," tvrdeći da je bio predstavnik svih izoliranih svjetova palih Planetarnih Kneževa. Međutim, njemu je uskraćena takva sloboda nakon Mihaelovog završnog darivanja. Njihov pokušaj korumpiranja Mihaela za vrijeme njegovog darivanja u tijelu, koštao je Lucifera i Satana simpatije svih bića cijele Satanijske ili preciznije, područja izvan izoliranih svjetova grijeha.

Mihaelovo darivanje je okončalo Luciferovu pobunu širom cijele Satanijske, izuzev na planetima odmetnutih Planetarnih Kneževa. I u tome leži značaj Isusovog osobnog iskustva neposredno prije smrti u tijelu, kad je jednom prilikom rekao svojim učenicima, "Vidjeh Satana gdje pade kao munja s neba." I Satan je došao s Luciferom na Urantiju radi ove najsudbonosnije bitke.

Sin Čovjeka je bio uvjeren u svoj uspjeh, a on je znao da će njegova pobjeda na vašem svijetu zauvijek riješiti pitanje statusa njegovih

freely to go about Jerusem, the morontia spheres, and even to the individual inhabited worlds. They continued their deceptive and seductive efforts to confuse and mislead the minds of men and angels. But as concerned their work on the administrative mount of Jerusem, "their place was found no more."

53:7.14 (609.2) While Lucifer was deprived of all administrative authority in Satania, there then existed no local universe power nor tribunal which could detain or destroy this wicked rebel; at that time Michael was not a sovereign ruler. The Ancients of Days sustained the Constellation Fathers in their seizure of the system government, but they have never handed down any subsequent decisions in the many appeals still pending with regard to the present status and future disposition of Lucifer, Satan, and their associates.

53:7.15 (609.3) Thus were these archrebels allowed to roam the entire system to seek further penetration for their doctrines of discontent and self-assertion. But in almost two hundred thousand Urantia years they have been unable to deceive another world. No Satania worlds have been lost since the fall of the thirty-seven, not even those younger worlds peopled since that day of rebellion.

8. THE SON OF MAN ON URANTIA

53:8.1 (609.4) Lucifer and Satan freely roamed the Satania system until the completion of the bestowal mission of Michael on Urantia. They were last on your world together during the time of their combined assault upon the Son of Man.

53:8.2 (609.5) Formerly, when the Planetary Princes, the "Sons of God," were periodically assembled, "Satan came also," claiming that he represented all of the isolated worlds of the fallen Planetary Princes. But he has not been accorded such liberty on Jerusem since Michael's terminal bestowal. Subsequent to their effort to corrupt Michael when in the bestowal flesh, all sympathy for Lucifer and Satan has perished throughout all Satania, that is, outside the isolated worlds of sin.

53:8.3 (609.6) The bestowal of Michael terminated the Lucifer rebellion in all Satania aside from the planets of the apostate Planetary Princes. And this was the significance of Jesus' personal experience, just before his death in the flesh, when he one day exclaimed to his disciples, "And I beheld Satan fall as lightning from heaven." He had come with Lucifer to Urantia for the last crucial struggle.

53:8.4 (609.7) The Son of Man was confident of success, and he knew that his triumph on your world would forever settle the status of his agelong

višestoljećnih neprijatelja, ne samo u Sataniji već i u druga dva sustava zahvaćena grijehom. Kad je vaš Učitelj u odgovor na Luciferov prijedlog mirno i s božanskom sigurnošću odgovorio, "Odstupi, Satane," njegove su riječi donijele nastavak života smrtnicima i sigurnost anđelima. To je, u principu, bio stvarni svršetak Luciferove pobune. Istina, sudovi Uverse još uvijek nisu bili donijeli konačnu odluku u vezi Gabrijelove optužbe koja je tražila uništenje pobunjenika, no takva će odluka nesumnjivo biti donesena u pravi trenutak kako je već poduzet prvi korak prema saslušanju.

Sve do otprilike u vrijeme njegove smrti, Sin Čovječji je priznavao Kaligastiju kao nominalnog Kneza Urantije. Isus je rekao: "Sad je sud ovome svijetu; sad će knez ovoga svijeta biti bačen van." Isus je zatim još bliže završetku svog životnog puta, rekao: "Donesena je presuda Knezu ovoga svijeta." I upravo je ovaj svrgnuti i diskreditirani Knez taj koji je nekoć nazivan "Bogom Urantije."

Posljednji Mihaelov čin prije nego što će napustiti Urantiju, bio je ponuda milosti Kaligastiji i Daligastiji, koju su oni odbili s prezirom. Kaligastija, vaš odmetnuti Planetarni Knez, još uvijek se slobodno kreće na Urantiji i izvršava svoje pokvarene zamisli, ali on nema moć da uđe u ljudske umove ili da se približi ljudskim dušama da ih iskuša ili korumpira, osim ako oni uistinu žele prokletstvo njegove zle prisutnosti.

Prije Mihaelovog darivanja, ovi su vladari tame nastojali održati svoju vlast na Urantiji, neprestano se nastojeći oduprijeti nižim i podređenim nebeskim ličnostima. Ali od dana Duhova, ovaj izdajnik Kaligastija i njegov jednako prezreni suradnik Daligastija su ponizni pred božanskim veličanstvom Rajskih Misaonih Ispravljača i zaštitničkog Duha Istine - Mihaelovog duha - koji je izliven na sve ljude.

Ali i pored toga, ni jedan zbačeni duh nikad nije imao moć da zaposjedne umove ili da uznemirava duše Božje djece. Ni Satan ni Kaligastija nikad nisu mogli prići ljudima koji su Božji sinovi po vjeri; vjera je djelotvoran zaštitni oklop protiv grijeha i nitkovluka. Istina je: "Onaj koji je rođen od Boga sebe čuva, i zli ga se ne dotiče."

Uopćeno, kada slabi i razuzdani smrtnici misle da se nalaze pod utjecajem vragova i demoni, oni su ustvari pod utjecajem svojih vlastitih niskih unutarnjih tendencija, vođeni vlastitim prirodnim sklonostima. Ljudi pripisuju đavlu mnogo zla koje ovaj nikada nije počinio. Kaligastija je relativno bespomoćan od Kristova raspeća.

enemies, not only in Satania but also in the other two systems where sin had entered. There was survival for mortals and security for angels when your Master, in reply to the Lucifer proposals, calmly and with divine assurance replied, "Get you behind me, Satan." That was, in principle, the real end of the Lucifer rebellion. True, the Uversa tribunals have not yet rendered the executive decision regarding the appeal of Gabriel praying for the destruction of the rebels, but such a decree will, no doubt, be forthcoming in the fullness of time since the first step in the hearing of this case has already been taken.

53:8.5 (610.1) Caligastia was recognized by the Son of Man as the technical Prince of Urantia up to near the time of his death. Said Jesus: "Now is the judgment of this world; now shall the prince of this world be cast down." And then still nearer the completion of his lifework he announced, "The prince of this world is judged." And it is this same dethroned and discredited Prince who was once termed "God of Urantia."

53:8.6 (610.2) The last act of Michael before leaving Urantia was to offer mercy to Caligastia and Daligastia, but they spurned his tender proffer. Caligastia, your apostate Planetary Prince, is still free on Urantia to prosecute his nefarious designs, but he has absolutely no power to enter the minds of men, neither can he draw near to their souls to tempt or corrupt them unless they really desire to be cursed with his wicked presence.

53:8.7 (610.3) Before the bestowal of Michael these rulers of darkness sought to maintain their authority on Urantia, and they persistently withstood the minor and subordinate celestial personalities. But since the day of Pentecost this traitorous Caligastia and his equally contemptible associate, Daligastia, are servile before the divine majesty of the Paradise Thought Adjusters and the protective Spirit of Truth, the spirit of Michael, which has been poured out upon all flesh.

53:8.8 (610.4) But even so, no fallen spirit ever did have the power to invade the minds or to harass the souls of the children of God. Neither Satan nor Caligastia could ever touch or approach the faithful sons of God; faith is an effective armor against sin and iniquity. It is true: "He who is born of God keeps himself, and the wicked one touches him not."

53:8.9 (610.5) In general, when weak and dissolute mortals are supposed to be under the influence of devils and demons, they are merely being dominated by their own inherent and debased tendencies, being led away by their own natural propensities. The devil has been given a great deal of credit for evil which does not belong to him. Caligastia has been comparatively impotent since the cross of Christ.

9. TRENUTNI STATUS POBUNE

Na samom početku Luciferove pobune, Mihael je ponudio spasenje svim pobunjenicima. Svima koji su bili voljni pokazati dokaz o iskrenom pokajanju, on je nakon postizanja punog kozmičkog suvereniteta ponudio oprost i povratak na neki oblik kozmičke službe. Ni jedan od lidera nije prihvatio ovu milostivu ponudu. Ali tisuće anđela i nižih redova nebeskih bića, uključujući i stotine Materijalnih Sinova i Kćeri, su prihvatili milosni proglas Panopčana i primili rehabilitaciju po Isusovom uskrснуću prije tisuću devet stotina godina. Ta bića su zatim prevedena na Očev svijet Jeruzema, gdje tehnički moraju ostati dok sudovi Uverse ne izreknu presudu u slučaju Gabrijela protiv Lucifera. Ali nema sumnje da će po donošenju odluke o uništenju, te ličnosti koje se budu pokajale biti spašene i izuzete iz odluke o uništenju. Ove uvjetno oslobođene duše trenutno surađuju s Panopčanima u radu na održavanju Očevog svijeta.

Drevni prevarant nije bio na Urantiji od dana kada je pokušao navesti Mihaela da skrene s puta dovršenja darivanja i konačnog i definitivnog primitka bezuvjetne vlasti u Nebadonu. Nakon što je Mihael ustoličen kao vladar Nebadona, agenti Starih Dana s Uverse su odveli Lucifera u pritvor i on je od tada ostao zatvorenik na prvom satelitu Očeve skupine prijelaznih svjetova Jeruzema. I vladari drugih svjetova i sustava imaju priliku vidjeti svršetak života nevjernog Suverenog Vladara Satanije. Pavao je bio upoznat sa statusom ovih pobunjeničkih vođa nakon Mihaelovog darivanja, jer on je opisao Kaligastijine vođe kao "duhovnu silu zle koje borave u nebeskim prostorima."

Nakon što je Mihael preuzeo vrhovnu vlast nad Nebadonom, on je podnio molbu Starim Danima da mu daju opunomoćenje da pritvori sve ličnosti koje su sudjelovale u Luciferovoj pobuni dok sudovi supersvemira ne riješe tužbu koju je Gabrijel podnio protiv Lucifera, koja je uvedena u arhive vrhovnog suda Uverse prije gotovo dvije stotine tisuća godina Urantija vremena. Što se tiče glavnog sustavnog sjedišta, Stari Dani su udovoljili Mihaelovoj molbi s jednom iznimkom: Satanu je dopušteno da povremeno posjeti odmetnule kneževe palih svjetova dok ovi odmetnuli svjetovi ne prihvate Božjeg Sina ili dok sudovi Uverse ne počnu suđenje u slučaju Gabrijela protiv Lucifera.

Satan je mogao doći na Urantiju zbog toga što vaš svijet nije imao Sina u rezidenciji -

9. PRESENT STATUS OF THE REBELLION

53:9.1 (610.6) Early in the days of the Lucifer rebellion, salvation was offered all rebels by Michael. To all who would show proof of sincere repentance, he offered, upon his attainment of complete universe sovereignty, forgiveness and reinstatement in some form of universe service. None of the leaders accepted this merciful proffer. But thousands of the angels and the lower orders of celestial beings, including hundreds of the Material Sons and Daughters, accepted the mercy proclaimed by the Panoptians and were given rehabilitation at the time of Jesus' resurrection nineteen hundred years ago. These beings have since been transferred to the Father's world of Jerusem, where they must be held, technically, until the Uversa courts hand down a decision in the matter of Gabriel vs. Lucifer. But no one doubts that, when the annihilation verdict is issued, these repentant and salvaged personalities will be exempted from the decree of extinction. These probationary souls now labor with the Panoptians in the work of caring for the Father's world.

53:9.2 (611.1) The archdeceiver has never been on Urantia since the days when he sought to turn back Michael from the purpose to complete the bestowal and to establish himself finally and securely as the unqualified ruler of Nebadon. Upon Michael's becoming the settled head of the universe of Nebadon, Lucifer was taken into custody by the agents of the Uversa Ancients of Days and has since been a prisoner on satellite number one of the Father's group of the transition spheres of Jerusem. And here the rulers of other worlds and systems behold the end of the unfaithful Sovereign of Satania. Paul knew of the status of these rebellious leaders following Michael's bestowal, for he wrote of Caligastia's chiefs as "spiritual hosts of wickedness in the heavenly places."

53:9.3 (611.2) Michael, upon assuming the supreme sovereignty of Nebadon, petitioned the Ancients of Days for authority to intern all personalities concerned in the Lucifer rebellion pending the rulings of the superuniverse tribunals in the case of Gabriel vs. Lucifer, placed on the records of the Uversa supreme court almost two hundred thousand years ago, as you reckon time. Concerning the system capital group, the Ancients of Days granted the Michael petition with but a single exception: Satan was allowed to make periodic visits to the apostate princes on the fallen worlds until another Son of God should be accepted by such apostate worlds, or until such time as the courts of Uversa should begin the adjudication of the case of Gabriel vs. Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan could come to Urantia because you had no Son of standing in residence — neither

Planetarnog Kneza ili Materijalnog Sina. Makiventa Melkizedek je bio proglašen zamjenikom Planetarnog Kneza Urantije, dok je otvaranje Gabrijelove tužbe protiv Lucifera obilježilo uvođenje privremenih planetarnih režima na svim izoliranim svjetovima. Istina da je Satan periodično posjećivao Kaligastiju i druge pale kneževe sve do doba ovih otkrivenja, kada je došlo do prvog saslušanja Gabrijelove molbe za uništenje drevnih pobunjenika. Satan je sada u bezuvjetnom pritvoru na pritvornim svjetovima Jeruzema.

Od Mihaelovog završnog darivanja nitko u cijeloj Sataniji nije zatražio da posjeti pritvorne svjetove da služi zatočenim pobunjenicima. Više ni jedno biće nije prišlo na stranu ovog varalice. Za tisuću devet stotina godina status je nepromijenjen.

Mi ne tražimo ukidanje postojećih ograničenja u Sataniji dok Stari Dani ne donesu konačno rješenje postupka koji se vodi protiv drevnih pobunjenika. Krugovi sustava neće biti ponovo uspostavljeni dok Lucifer živi. U međuvremenu, on je u potpunosti neaktivan.

Na Jeruzemu, pobuna je već okončana. Na palim svjetovima, ona će biti okončana s dolaskom božanskih Sinova. Vjerujemo da su svi pobunjenici koji će ikada prihvatiti milost tako već učinili. Čekamo najnovije vijesti koje ovim izdajnicima trebaju uskratiti egzistenciju ličnosti. Čekamo da izvršni kanal emitira presudu Uverse i da potvrdi odluku o uništenju tih interniranih pobunjenika. Tada ćete ih tražiti, ali ih nećete naći. "Svi koji te poznaju na svjetovima zgroziše se nad tobom; ti si bio strah i trepet, ali te nestade zauvijek." I tako će svi ovi nedostojni izdajnici biti "kao da ih nigda bilo nije." Svi čekuju na odluku Uverse.

No, stoljećima sedam pritvornih svjetova duhovne tame u Sataniji pružaju strogo upozorenje cijelom Nebadonu, dok elokventno i učinkovito svjedoče o velikoj istini da je "put bezbožnika hrapav"; "da se u svakom grijehu krije sjeme njegova uništenja"; da je "smrt plaća grijehu."

[Predstavio Manovandet Malkizedek, koji je nekoć bio pripojen primateljima Urantije.]

Planetary Prince nor Material Son. Machiventa Melchizedek has since been proclaimed vicegerent Planetary Prince of Urantia, and the opening of the case of Gabriel vs. Lucifer has signalized the inauguration of temporary planetary regimes on all the isolated worlds. It is true that Satan did periodically visit Caligastia and others of the fallen princes right up to the time of the presentation of these revelations, when there occurred the first hearing of Gabriel's plea for the annihilation of the archrebels. Satan is now unqualifiedly detained on the Jerusem prison worlds.

53:9.5 (611.4) Since Michael's final bestowal no one in all Satania has desired to go to the prison worlds to minister to the interned rebels. And no more beings have been won to the deceiver's cause. For nineteen hundred years the status has been unchanged.

53:9.6 (611.5) We do not look for a removal of the present Satania restrictions until the Ancients of Days make final disposition of the archrebels. The system circuits will not be reinstated so long as Lucifer lives. Meantime, he is wholly inactive.

53:9.7 (611.6) The rebellion has ended on Jerusem. It ends on the fallen worlds as fast as divine Sons arrive. We believe that all rebels who will ever accept mercy have done so. We await the flashing broadcast that will deprive these traitors of personality existence. We anticipate the verdict of Uversa will be announced by the executionary broadcast which will effect the annihilation of these interned rebels. Then will you look for their places, but they shall not be found. "And they who know you among the worlds will be astonished at you; you have been a terror, but never shall you be any more." And thus shall all of these unworthy traitors "become as though they had not been." All await the Uversa decree.

53:9.8 (611.7) But for ages the seven prison worlds of spiritual darkness in Satania have constituted a solemn warning to all Nebadon, eloquently and effectively proclaiming the great truth "that the way of the transgressor is hard"; "that within every sin is concealed the seed of its own destruction"; that "the wages of sin is death."

53:9.9 (612.1) [Presented by Manovandet Melchizedek, onetime attached to the receivership of Urantia.]

POGLAVLJE 54. PROBLEMI VEZNI UZ LUCIFEROVU POBUNU

⇐ 053

Knjiga Urantije

055 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR**POGLAVLJE 54
PROBLEMI VEZNI UZ LUCIFEROVU
POBUNU****Sekcije****Uvod**

- 1. ISTINSKA I LAŽNA SLOBODA**
- 2. USKAĆIVANJE SLOBODE**
- 3. VREMENSKA ODGODA PRAVDE**
- 4. VREMENSKA ODGODA MILOSTI**
- 5. MUDROST ODGODE**
- 6. POBJEDA LJUBAVI**

**PAPER 54
PROBLEMS OF THE LUCIFER
REBELLION****SECTIONS****Introduction**

- 1. True and False Liberty**
- 2. The Theft of Liberty**
- 3. The Time Lag of Justice**
- 4. The Mercy Time Lag**
- 5. The Wisdom of Delay**
- 6. The Triumph of Love**

Uvod

EVOLUCIJSKOM čovjeku je teško u potpunosti shvatiti smisao i značaje zla, pogreške, grijeha i nitkovluka. Čovjeku je teško uočiti da kontrast između savršenstva i nesavršenstva proizvodi potencijalno zlo; da proturječje između istine i laži stvara zbunjujuću pogrešku; da božansko obdarenje odabirom slobodne volje vodi jednoj od dvaju suprotnih domena - grijehu ili pravednosti; da ustrajno teženje k božanstvenosti vodi Božjem kraljevstvu, dok uzastopno odbijanje božanstvenosti vodi domenama nitkovluka.

Bogovi ne stvaraju zlo, niti dopuštaju grijeh i pobunu. Potencijalno zlo je vremenska pojava u svemiru koji obuhvaća diferencijalne razine savršenstva značenja i vrijednosti. Grijeh se potencijalno javlja u svim područjima gdje nesavršena bića imaju slobodnu volju kojom mogu odabrati između dobra i zla. Sama proturječna prisutnost istine i neistine, činjenice i laži, stvara potencijal pogreške. Grijeh je zlo učinjeno s predumišljajem; pogreška je svojevoljno odbijanje istine; nitkovluk je ustrajni odabir grijeha i pogreške.

INTRODUCTION

54:0.1 (613.1) EVOLUTIONARY man finds it difficult fully to comprehend the significance and to grasp the meanings of evil, error, sin, and iniquity. Man is slow to perceive that contrastive perfection and imperfection produce potential evil; that conflicting truth and falsehood create confusing error; that the divine endowment of freewill choice eventuates in the divergent realms of sin and righteousness; that the persistent pursuit of divinity leads to the kingdom of God as contrasted with its continuous rejection, which leads to the domains of iniquity.

54:0.2 (613.2) The Gods neither create evil nor permit sin and rebellion. Potential evil is time-existent in a universe embracing differential levels of perfection meanings and values. Sin is potential in all realms where imperfect beings are endowed with the ability to choose between good and evil. The very conflicting presence of truth and untruth, fact and falsehood, constitutes the potentiality of error. The deliberate choice of evil constitutes sin; the willful rejection of truth is error; the persistent pursuit of sin and error is iniquity.

1. ISTINSKA I LAŽNA SLOBODA

Od svih zamršenih problema koji su proizašli iz Luciferove pobune, ni jedan nije izazvao veću poteškoću od neuspjeha nezrelih evolucijskih smrtnika da uoče razliku između istinske i lažne slobode.

Istinska sloboda je rezultat višestoljećnih nastojanja i nagrada evolucijskog napretka. Lažna sloboda je suptilna obmana pogreške vremena i zla prostora. Trajna sloboda je utemeljena na stvarnosti pravde - inteligenciji, zrelosti, bratstvu i pravednosti.

Sloboda je samouništavajuća vještina kozmičke egzistencije ako je njezina motivacija neinteligentna, bezuvjetna i nekontrolirana. Istinska sloboda je iz dana u dan sve više povezana sa stvarnošću i uvijek uzima u obzir društvenu pravičnost, kozmičko poštenje, svemirsko bratstvo i božanske obveze.

Sloboda je samouništavajuća kad je odvojena od materijalne pravde, intelektualnog poštenja, društvene uzdržljivosti, moralne dužnosti i duhovnih vrijednosti. Sloboda je neodvojiva od kozmičke stvarnosti, dok je cjelokupna stvarnost ličnosti srazmjerna njezinim odnosima s božanstvenošću.

Neobuzdana svojevoljnost i nekontrolirani samooizražaj su najveća sebičnost, vrhunac bezbožnosti. Sloboda koja nije praćena sve većim samoobuzdavanjem je puka izmišljotina, plod egoistične smrtne mašte. Sloboda koja je sama sebi cilj je konceptualna iluzija, okrutna obmana. Preuzetnost zamaskirana ruhom slobode je preteča najgoreg ropstva.

Istinska sloboda je usko povezana s iskrenim samopoštovanjem; lažna sloboda je pratitelj samodopadljivosti. Istinska sloboda je plod samokontrole; lažna sloboda počiva na pozivanju na vlastita prava. Samokontrola vodi nesebičnoj službi; samodopadljivost teži iskorištavanju drugih u cilju sebičnog dokazivanja veličine obamnute osobe koja je spremna žrtvovati pravično postignuće u ime nepravedne moći nad svojim bližnjima.

Čak je i mudrost božanska i bezopasna samo ako ima kozmički opseg i duhovnu motivaciju.

Ni jedna pogreška nije veća od te vrste samoobmane koja navodi inteligentna bića da traže moć nad drugim bićima u svrhu oduzimanja njihovih prirodnih sloboda. Zlatno pravilo ljudskog poštenja se protivi svakoj takvoj prijevari, nepoštenju, sebičnosti i nepravdi. Samo istinska i prava sloboda je dosljedna s upravom ljubavi i službom milosti.

1. TRUE AND FALSE LIBERTY

54:1.1 (613.3) Of all the perplexing problems growing out of the Lucifer rebellion, none has occasioned more difficulty than the failure of immature evolutionary mortals to distinguish between true and false liberty.

54:1.2 (613.4) True liberty is the quest of the ages and the reward of evolutionary progress. False liberty is the subtle deception of the error of time and the evil of space. Enduring liberty is predicated on the reality of justice — intelligence, maturity, fraternity, and equity.

54:1.3 (613.5) Liberty is a self-destroying technique of cosmic existence when its motivation is unintelligent, unconditioned, and uncontrolled. True liberty is progressively related to reality and is ever regardful of social equity, cosmic fairness, universe fraternity, and divine obligations.

54:1.4 (613.6) Liberty is suicidal when divorced from material justice, intellectual fairness, social forbearance, moral duty, and spiritual values. Liberty is nonexistent apart from cosmic reality, and all personality reality is proportional to its divinity relationships.

54:1.5 (613.7) Unbridled self-will and unregulated self-expression equal unmitigated selfishness, the acme of ungodliness. Liberty without the associated and ever-increasing conquest of self is a figment of egoistic mortal imagination. Self-motivated liberty is a conceptual illusion, a cruel deception. License masquerading in the garments of liberty is the forerunner of abject bondage.

54:1.6 (614.1) True liberty is the associate of genuine self-respect; false liberty is the consort of self-admiration. True liberty is the fruit of self-control; false liberty, the assumption of self-assertion. Self-control leads to altruistic service; self-admiration tends towards the exploitation of others for the selfish aggrandizement of such a mistaken individual as is willing to sacrifice righteous attainment for the sake of possessing unjust power over his fellow beings.

54:1.7 (614.2) Even wisdom is divine and safe only when it is cosmic in scope and spiritual in motivation.

54:1.8 (614.3) There is no error greater than that species of self-deception which leads intelligent beings to crave the exercise of power over other beings for the purpose of depriving these persons of their natural liberties. The golden rule of human fairness cries out against all such fraud, unfairness, selfishness, and unrighteousness. Only true and genuine liberty is compatible with

Kako se svojevoljna stvorena bića mogu usuditi da u ime osobne slobode povrijede prava svojih bližnjih, kad Vrhovni Vladari svemira stoje po strani u milostivom poštivanju tih povlastica volje i potencijala ličnosti! Ni jedno biće, u ime svoje takozvane osobne slobode, nema pravo uskratiti bilo kojem drugom biću te egzistencijalne privilegije koje ovaj prima od samih Stvoritelja i koje poštuju svi njihovi podređeni i ravnopravni suradnici.

Evolucijski čovjek može biti primoran da se sukobi sa svjetskim silnicima i tlačiteljima na svijetu grijeha i bezakonja ili u ranim dobima primitivnog planetarnog razvoja da odbrani svoju materijalnu slobodu i prava, ali to neće biti slučaj na morontija svjetovima i planetima duha. Rat je baština ranog evolucijskog čovjeka, ali na svjetovima normalnih napredujućih civilizacija, fizički sukobi su odavno izgubili ugled kao metoda usklađivanja rasnih nesporazuma.

2. USKAĆIVANJE SLOBODE

Sa Sinom i u Duhu, Bog je projicirao vječnu Havonu i tako utemeljio vječni uzorak ravnopravnog sudjelovanja u stvaranju - dijeljenja. Ovaj uzorak dijeljenja je glavni dizajn koji slijede svi Sinovi i Kćerke Boga koji u prostornim domenama u vremenu nastoje duplicirati središnji svemir vječnog savršenstva.

Svako stvoreno biće svakog evolucijskog svemira koje želi činiti Očevu volju mora postati partner vremensko- prostornih Stvoritelja u ovoj veličanstvenoj pustolovini iskustvenog postignuća savršenstva. Da nije tako, malo je vjerojatno da bi Otac obdario takva stvorena bića stvaralačkom slobodnom voljom ili da bi došao u njima živjeti, doista sklopiti partnerstvo s njima putem svog vlastitog duha.

Luciferova ludost se sastojala u nastojanju da postigne nemoguće, da premosti vrijeme u iskustvenom svemiru. Luciferov zločin je stvaralački pokušaj lišavanja svake ličnosti Satanije njezinih građanskih prava, potajno uskraćivanje osobnog sudjelovanja stvorenih bića - dobrovoljnog sudjelovanja - u dugoj evolucijskoj borbi za individualno i kolektivno postignuće statusa svjetla i života. Na taj način, ovaj negdašnji Vlada vašeg sustava je vremenskim naumom svoje volje izravno zapriječio vječni naum Božje volje koja je obznana u darivanju slobodne volje svim osobnim stvorenjima. Luciferova pobuna je tako zaprijetila maksimalnom mogućom povredom slobodnog izbora uzlaznih i služiteljskih bića u sustavu

the reign of love and the ministry of mercy.

54:1.9 (614.4) How dare the self-willed creature encroach upon the rights of his fellows in the name of personal liberty when the Supreme Rulers of the universe stand back in merciful respect for these prerogatives of will and potentials of personality! No being, in the exercise of his supposed personal liberty, has a right to deprive any other being of those privileges of existence conferred by the Creators and duly respected by all their loyal associates, subordinates, and subjects.

54:1.10 (614.5) Evolutionary man may have to contend for his material liberties with tyrants and oppressors on a world of sin and iniquity or during the early times of a primitive evolving sphere, but not so on the morontia worlds or on the spirit spheres. War is the heritage of early evolutionary man, but on worlds of normal advancing civilization physical combat as a technique of adjusting racial misunderstandings has long since fallen into disrepute.

2. THE THEFT OF LIBERTY

54:2.1 (614.6) With the Son and in the Spirit did God project eternal Havona, and ever since has there obtained the eternal pattern of co-ordinate participation in creation — sharing. This pattern of sharing is the master design for every one of the Sons and Daughters of God who go out into space to engage in the attempt to duplicate in time the central universe of eternal perfection.

54:2.2 (614.7) Every creature of every evolving universe who aspires to do the Father's will is destined to become the partner of the time-space Creators in this magnificent adventure of experiential perfection attainment. Were this not true, the Father would have hardly endowed such creatures with creative free will, neither would he indwell them, actually go into partnership with them by means of his own spirit.

54:2.3 (614.8) Lucifer's folly was the attempt to do the nondoable, to short-circuit time in an experiential universe. Lucifer's crime was the attempted creative disenfranchisement of every personality in Satania, the unrecognized abridgment of the creature's personal participation — freewill participation — in the long evolutionary struggle to attain the status of light and life both individually and collectively. In so doing this onetime Sovereign of your system set the temporal purpose of his own will directly athwart the eternal purpose of God's will as it is revealed in the bestowal of free will upon all personal creatures. The Lucifer rebellion thus threatened the maximum possible infringement of the freewill choice of the ascenders and servers of the

Satanije - zaprijetila zauvijek da liši svako takvo biće uzbudljive prilike da učini osoban i jedinstven doprinos polaganom podizanju spomenika iskustvene mudrosti koja će jednog dana biti dovedena u postojanje kao usavršeni sustav Satanije. Tako se Luciferov manifesto, prerušen u ruho slobode, ističe u jasnom svjetlu razuma kao vrhovna prijetnja koja je imala za cilj krađu osobne slobode, i to u razmjerama do kojih je došlo samo dva puta u cijeloj povijesti Nebadona.

Ukratko, to što je Bog dao ljudima i anđelima, Lucifer bi od njih oduzeo - božansku privilegiju sudjelovanja u stvaranju vlastitih sudbina kao i sudbine ovog lokalnog sustava naseljenih svjetova.

Ni jedno biće u cijelom svemiru nema zakonsku slobodu da liši bilo koje drugo biće istinske slobode, prava da voli i da bude voljeno i privilegije da obožava Boga i da služi svojim bližnjima.

3. VREMENSKA ODGODA PRAVDE

Moralna stvorena bića evolucijskih svjetova koja imaju slobodnu volju uvijek nepromišljeno pitaju zašto premudri Stvoritelji dopuštaju zlo i grijeh. Ona ne shvaćaju da zlo i grijeh moraju postojati kako bi stvoreno biće bilo istinski slobodno. Slobodna volja evolucijskog čovjeka ili izvanrednog anđela nije puki filozofski koncept, simbolični ideal. Čovjekova moć odabira između dobra i zla je kozmička stvarnost. Bića primaju ovo obdarenje slobodnog odlučivanja od Vrhovnih Vladara i oni neće dopustiti ni jednom biću ili skupini bića da liše čak i jednu jedinu ličnost cijelog prostranog svemira ovog božanskog obdarenja slobode - čak ni kako bi takva obmanuta i neuka bića mogla uživati ovu krivonazvanu osobnu slobodu.

Iako je svjesno i svesrdno poistovjećivanje sa zlom (grijeh) jednako prestanku postojanja (uništenju), uvijek mora proći određeno vrijeme od takvog osobnog poistovjećivanja s grijehom i izvršenja kazne - automatskog rezultata takvog namjerno počinjenog zla - vremensko razdoblje dovoljno za rješavanje svemirskog statusa takve osobe na način koji će u potpunosti zadovoljiti sve zainteresirane kozmičke ličnosti i koji će svojim poštenjem i pravednošću primiti odobrenje samoga grešnika.

Međutim, ako ovaj kozmički pobunjenik protiv stvarnosti istine i dobrote odbije odobriti presudu, ako krivac u svom srcu zna pravednost optužbe ali je odbija priznati, onda izvršenje kazne mora biti odgođeno u skladu sa sudom Starih Dana. A

system of Satania — a threat forevermore to deprive every one of these beings of the thrilling experience of contributing something personal and unique to the slowly erecting monument to experiential wisdom which will sometime exist as the perfected system of Satania. Thus does the Lucifer manifesto, masquerading in the habiliments of liberty, stand forth in the clear light of reason as a monumental threat to consummate the theft of personal liberty and to do it on a scale that has been approached only twice in all the history of Nebadon.

54:2.4 (615.1) In short, what God had given men and angels Lucifer would have taken away from them, that is, the divine privilege of participating in the creation of their own destinies and of the destiny of this local system of inhabited worlds.

54:2.5 (615.2) No being in all the universe has the rightful liberty to deprive any other being of true liberty, the right to love and be loved, the privilege of worshiping God and of serving his fellows.

3. THE TIME LAG OF JUSTICE

54:3.1 (615.3) The moral will creatures of the evolutionary worlds are always bothered with the unthinking question as to why the all-wise Creators permit evil and sin. They fail to comprehend that both are inevitable if the creature is to be truly free. The free will of evolving man or exquisite angel is not a mere philosophic concept, a symbolic ideal. Man's ability to choose good or evil is a universe reality. This liberty to choose for oneself is an endowment of the Supreme Rulers, and they will not permit any being or group of beings to deprive a single personality in the wide universe of this divinely bestowed liberty — not even to satisfy such misguided and ignorant beings in the enjoyment of this misnamed personal liberty.

54:3.2 (615.4) Although conscious and wholehearted identification with evil (sin) is the equivalent of nonexistence (annihilation), there must always intervene between the time of such personal identification with sin and the execution of the penalty — the automatic result of such a willful embrace of evil — a period of time of sufficient length to allow for such an adjudication of such an individual's universe status as will prove entirely satisfactory to all related universe personalities, and which will be so fair and just as to win the approval of the sinner himself.

54:3.3 (615.5) But if this universe rebel against the reality of truth and goodness refuses to approve the verdict, and if the guilty one knows in his heart the justice of his condemnation but refuses to make such confession, then must the execution of

Stari Dani odbijaju uništiti i jedno biće sve dok u tom zločincu ili u njegovim pristalicama i mogućim simpatizerima postoji i jedna moralna vrijednost i duhovna stvarnost.

4. VREMENSKA ODGODA MILOSTI

Drugi problem koji je prilično teško objasniti u zvijezdu Norlatiadeka odnosi se na razloge zbog kojih je Luciferu, Satanu i palim kneževima tako dugo dopušteno da stvaraju nevolje prije nego što će biti uhićeni, zatvoreni i osuđeni.

Roditelji - smrtnici koji imaju i podižu djecu - bolje mogu razumjeti zašto Mihael - Stvoritelj-otac - tako dugo nije želio osuditi i uništiti svoje vlastite Sinove. Isusova priča o izgubljenom sinu zorno svjedoči o tome koliko otac voli svoju djecu i s kolikim strpljenjem čeka na pokajanje grešnoga sina.

Sama činjenica da je zločinac još uvijek u stanju istinski odabrati zlo - počiniti grijeh - potvrđuje činjenicu postojanja slobodne volje i u potpunosti opravdava svaku odgodu pri izvršenju pravde ako pružena milost može voditi ka pokajanju i rehabilitaciji.

Lucifer je već imao većinu sloboda koje je tražio; druge je trebao primiti u budućnosti. On je izgubio sva ova dragocjena obdarenja tako što je podlijegao nestrpljenju i želji da smjesta ostvari svoje namjere metodama koje su se protivile svakoj obvezi prema pravima i slobodama svih drugih bića svemira nad svemirima. Etičke obveze su urođene, božanske i univerzalne.

Postoje mnogi nama poznati razlozi koji su naveli Vrhovne Vladare da odgode uništenje ili uhićenje vođa Luciferove pobune. Nema sumnje da postoje i drugi, eventualno bolji, razlozi koji nama nisu poznati. Sam Mihael od Nebadona je bio taj koji je odlučio pružiti milost ovom odgodom izvršenja pravde. Da ovaj Stvoritelj-otac nije osjećao ljubav prema svojim grešnim Sinovima, na snagu bi stupila najviša pravda supersvemira. Da se pobuna slična Luciferovoj odigrala u Nebadonu u vrijeme Mihaelovog utjelovljenja na Urantiji, podbadači takvog zla bi bili smjesta i apsolutno uništeni.

Vrhovna pravda može djelovati bez odgode jedino ako nema uzdržanosti božanske milosti. Ali služba milosti prema djeci vremena i prostora uvijek stvara vremensku odgodu, spasonosni interval između sjetve i žetve. Ako je sjetva dobra, ovaj interval stvara uvjete za kušnju i izgradnju

sentence be delayed in accordance with the discretion of the Ancients of Days. And the Ancients of Days refuse to annihilate any being until all moral values and all spiritual realities are extinct, both in the evildoer and in all related supporters and possible sympathizers.

4. THE MERCY TIME LAG

54:4.1 (615.6) Another problem somewhat difficult of explanation in the constellation of Norlatiadek pertains to the reasons for permitting Lucifer, Satan, and the fallen princes to work mischief so long before being apprehended, interned, and adjudicated.

54:4.2 (616.1) Parents, those who have borne and reared children, are better able to understand why Michael, a Creator-father, might be slow to condemn and destroy his own Sons. Jesus' story of the prodigal son well illustrates how a loving father can long wait for the repentance of an erring child.

54:4.3 (616.2) The very fact that an evil-doing creature can actually choose to do wrong — commit sin — establishes the fact of free-willness and fully justifies any length delay in the execution of justice provided the extended mercy might conduce to repentance and rehabilitation.

54:4.4 (616.3) Most of the liberties which Lucifer sought he already had; others he was to receive in the future. All these precious endowments were lost by giving way to impatience and yielding to a desire to possess what one craves now and to possess it in defiance of all obligation to respect the rights and liberties of all other beings composing the universe of universes. Ethical obligations are innate, divine, and universal.

54:4.5 (616.4) There are many reasons known to us why the Supreme Rulers did not immediately destroy or intern the leaders of the Lucifer rebellion. There are no doubt still other and possibly better reasons unknown to us. The mercy features of this delay in the execution of justice were extended personally by Michael of Nebadon. Except for the affection of this Creator-father for his erring Sons, the supreme justice of the superuniverse would have acted. If such an episode as the Lucifer rebellion had occurred in Nebadon while Michael was incarnated on Urantia, the instigators of such evil might have been instantly and absolutely annihilated.

54:4.6 (616.5) Supreme justice can act instantly when not restrained by divine mercy. But the ministry of mercy to the children of time and space always provides for this time lag, this saving interval between seedtime and harvest. If the seed sowing is good, this interval provides for the testing and

karaktera; ako je sjetva zla, ova milostiva odgoda daje vremena za pokajanje i ispravku. Ova vremenska odgoda pri osudi i uništavanju zlikovca predstavlja sastavni dio službe milosti u sedam supersvemira. Ova suzdržanost pravde uz pomoć milosti dokazuje da je Bog ljubav i da takav Bog ljubavi vlada svemirima milostivo dominirajući sudbinom i presudom nad svim njegovim stvorenim bićima.

Milostive odgode vremena su po mandatu slobodne volje Stvoritelja. Svemir izvlači plodove dobra iz ove metode strpljivog odnosa prema grešnim pobunjenicima. Dok je sasvim točno da dobro ne može proisteci iz zla, jednako je istina da sve (uključujući potencijalno i manifestirano zlo) zajednički djeluje u korist dobra svih bića koja poznaju Boga, vole činiti njegovu volju i uzlaze na Raj vođena njegovim vječnim planom i božanskim naumom.

Ali ove milostive odgode nisu beskraje. Bez obzira na duljinu odgode (kako se vrijeme računa na Urantiji) u rješavanju Luciferove pobune, treba pomenuti da je u vrijeme pisanja ovog otkrivenja održano prvo saslušanje na Uversi u sudskom slučaju Gabrijela protiv Lucifera i da je uskoro zatim uslijedio nalog Starih Dana za uhićenje Satana i njegovo zatvaranje na pritvornom svijetu s Luciferom. Ovim je Satanu uskraćena prilika da ponovo posjeti bilo koji pali svijet Satanije. U svemiru kojim vlada milost pravda može biti spora, ali je neumoljiva.

5. MUDROST ODGODE

Od mnogih meni poznatih razloga koji objašnjavaju zašto Lucifer i njegovi saveznici nisu ranije zatvoreni i osuđeni, dopušteno mi je iznijeti sljedeće:

1. Pravda zahtijeva da svaki grešnik dobije dovoljno vremena da formira promišljen i potpuno odabran stav prema svojim zlim namislima i grijешnim djelima.

2. Vrhovnom pravdom upravlja Očeva ljubav; pravda stoga nikad neće uništiti ono što milost može spasiti. Svakom zlikovcu je zagarantiran određeni vremenski period da prihvati spasenje.

3. Ni jedan brižni otac neće prenapro dosuditi kaznu zabludjelom članu svoje obitelji. Strpljenje uvijek mora biti povezano s elementom vremena.

4. Dok prijestupi uvijek škode obitelji, mudrost i ljubav opominju ispravnu djecu da se pravično nose sa svojim zabludjelim bratom u vremenskom razdoblju koje brižan otac daje grešniku da spozna pogrešku svojih djela i da prihvati

upbuilding of character; if the seed sowing is evil, this merciful delay provides time for repentance and rectification. This time delay in the adjudication and execution of evildoers is inherent in the mercy ministry of the seven superuniverses. This restraint of justice by mercy proves that God is love, and that such a God of love dominates the universes and in mercy controls the fate and judgment of all his creatures.

54:4.7 (616.6) The mercy delays of time are by the mandate of the free will of the Creators. There is good to be derived in the universe from this technique of patience in dealing with sinful rebels. While it is all too true that good cannot come of evil to the one who contemplates and performs evil, it is equally true that all things (including evil, potential and manifest) work together for good to all beings who know God, love to do his will, and are ascending Paradiseward according to his eternal plan and divine purpose.

54:4.8 (616.7) But these mercy delays are not interminable. Notwithstanding the long delay (as time is reckoned on Urantia) in adjudicating the Lucifer rebellion, we may record that, during the time of effecting this revelation, the first hearing in the pending case of Gabriel vs. Lucifer was held on Uversa, and soon thereafter there issued the mandate of the Ancients of Days directing that Satan be henceforth confined to the prison world with Lucifer. This ends the ability of Satan to pay further visits to any of the fallen worlds of Satania. Justice in a mercy-dominated universe may be slow, but it is certain.

5. THE WISDOM OF DELAY

54:5.1 (617.1) Of the many reasons known to me as to why Lucifer and his confederates were not sooner interned or adjudicated, I am permitted to recite the following:

54:5.2 (617.2) 1. Mercy requires that every wrongdoer have sufficient time in which to formulate a deliberate and fully chosen attitude regarding his evil thoughts and sinful acts.

54:5.3 (617.3) 2. Supreme justice is dominated by a Father's love; therefore will justice never destroy that which mercy can save. Time to accept salvation is vouchsafed every evildoer.

54:5.4 (617.4) 3. No affectionate father is ever precipitate in visiting punishment upon an erring member of his family. Patience cannot function independently of time.

54:5.5 (617.5) 4. While wrongdoing is always deleterious to a family, wisdom and love admonish the upright children to bear with an erring brother during the time granted by the affectionate father in which the sinner may see the error of his way and

spasenje.

5. Bez obzira na Mihaelov stav prema Luciferu, bez obzira na to što je on Luciferov Stvoritelj-otac, Sin Stvoritelj nije imao ovlasti da sprovede kraći postupak protiv otpadničkog Sustavnog Vladara kako Mihael u to vrijeme nije dovršio svoju karijeru darivanja kojom je trebao postići bezuvjetnu vlast nad Nebadonom.

6. Stari Dani su mogli neodložno uništiti te pobunjenike, ali oni rijetko imaju običaj smaknuti grijешnike bez punog saslušanja. U ovom slučaju nisu željeli poništiti Mihaelove odluke.

7. Imanuel je očigledno savjetovao Mihaela da se ne upliće u pobunu i da joj dopusti da se kreće prirodnim tijekom samouništenja. A mudrost Ujedinjenih Dana je vremenski odraz ujedinjene mudrosti Rajskog Trojstva.

8. Vjerni Dani na Edentiji su savjetovali Očeve Zvijezda da pobunjenicima daju slobodu kretanja kako bi se iz srca svih tadašnjih i budućih državljana Norlatiadeka - svakog smrtnika, morontija bića ili bića duha - brže iskorijenila sva simpatija prema pobunjenicima.

9. Na Jeruzemu, osobni predstavnik Vrhovnog Izvršitelja Orvontona je savjetovao Gabrijela da osigura punu priliku za svako živo stvorenju da formira konačan i samostalan stav prema stavovima Luciferove Deklaracije Nezavisnosti. U razmatranju pitanja koja su vodila pobuni i u skladu sa savjetom Gabrijelovog vanrednog savjetnika s Raja, u slučaju da sva stvorena bića Norlatiadeka ne prime takvu punu i slobodnu priliku, tada Raj nalaže da se ova karantinska samozaštita svih neodlučnih i sumnjičavih stvorenih bića proširi na cijelo zvijezde. Kako bi portali Raja mogli ostati širom otvoreni svim uzlaznim bićima Norlatiadeka, bilo je potrebno stvoriti uvjete za puni razvoj pobune i osigurati utvrđivanje čvrstog stava svih bića koja su na bilo koji način bila zainteresirana za ova pitanja.

10. Božanska Služiteljica Salvingtona je u okviru svog trećeg samostalnog proglašenja izdala mandat da se ništa ne poduzima kako bi se djelomično iscijelio, kukavički potisnuo ili na bilo koji drugi način sakrio odvratni prizor pobunjenika i pobune. Anđeoska mnoštva su primila nalog da rade na punom raskrinkavanju i neograničenom izražavanju grijeha kao vještina za postizanje savršenog i konačnog iscjeljenja od pošasti zla i grijeha.

11. Sazvano je vanredno vijeće na Jeruzemu koje je ubrajalo bivše smrtnike uključujući Moćne Glasnike i proslavljene smrtnike koji su već imali

embrace salvation.

54:5.6 (617.6) 5. Regardless of Michael's attitude toward Lucifer, notwithstanding his being Lucifer's Creator-father, it was not in the province of the Creator Son to exercise summary jurisdiction over the apostate System Sovereign because he had not then completed his bestowal career, thereby attaining unqualified sovereignty of Nebadon.

54:5.7 (617.7) 6. The Ancients of Days could have immediately annihilated these rebels, but they seldom execute wrongdoers without a full hearing. In this instance they refused to overrule the Michael decisions.

54:5.8 (617.8) 7. It is evident that Immanuel counseled Michael to remain aloof from the rebels and allow rebellion to pursue a natural course of self-obliteration. And the wisdom of the Union of Days is the time reflection of the united wisdom of the Paradise Trinity.

54:5.9 (617.9) 8. The Faithful of Days on Edentia advised the Constellation Fathers to allow the rebels free course to the end that all sympathy for these evildoers should be the sooner uprooted in the hearts of every present and future citizen of Norlatiadek — every mortal, morontia, or spirit creature.

54:5.10 (617.10) 9. On Jerusem the personal representative of the Supreme Executive of Orvonton counseled Gabriel to foster full opportunity for every living creature to mature a deliberate choice in those matters involved in the Lucifer Declaration of Liberty. The issues of rebellion having been raised, the Paradise emergency adviser of Gabriel portrayed that, if such full and free opportunity were not given all Norlatiadek creatures, then would the Paradise quarantine against all such possible halfhearted or doubt-stricken creatures be extended in self-protection against the entire constellation. To keep open the Paradise doors of ascension to the beings of Norlatiadek, it was necessary to provide for the full development of rebellion and to insure the complete determination of attitude on the part of all beings in any way concerned therewith.

54:5.11 (617.11) 10. The Divine Minister of Salvington issued as her third independent proclamation a mandate directing that nothing be done to half cure, cowardly suppress, or otherwise hide the hideous visage of rebels and rebellion. The angelic hosts were directed to work for full disclosure and unlimited opportunity for sin-expression as the quickest technique of achieving the perfect and final cure of the plague of evil and sin.

54:5.12 (618.1) 11. An emergency council of ex-mortals consisting of Mighty Messengers, glorified mortals who had had personal experience with like situations, together with their colleagues, was

iskustvo nošenja sa sličnim situacijama, kao i njihove suradnike. Oni su savjetovali Gabrielu da bi u slučaju upotrebe samovoljnih ili prinudnih metoda za potiskivanje pobune, bilo zavedeno i izgubljeno najmanje trostruko više bića. Cijeli je korpus savjetnika Uverse jednoglasno savjetovao Gabrielu da dopusti da pobuna prirodno dostigne svoj puni i prirodni tijek, čak i ako budu potrebni milijuni godina da se očiste sve njezine posljedice.

12. Vrijeme - čak i u vremenskom svemiru - je relativno: Ako smrtnik Urantije s prosječnom duljinom života počini zločin koji rezultira općesvjetskom katastrofom i ako bude uhićen, izveden pred sud i smaknut dva ili tri dana po izvršenju zločina, da li to djeluje dugim razdobljem? Pa ipak, to je bliže usporedbi s duljinom Luciferovog života, čak i ako njegova presuda, koja je upravo započela, ne bude okončana u stotinu tisuća godina Urantija vremena. Sa stanovišta Uverse gdje je parnica u tijeku, ovaj se relativni raspon vremena najbolje može oslikati ako kažemo da je Luciferov zločin izveden pred sud dvije i pol sekunde po izvršenju. Sa stanovišta Raja, presuda je donesena istovremeno s izvršenjem zločina.

Postoji jednak broj razloga koji su stali na put proizvoljnoj obustavi Luciferove pobunu koji bi vama bili djelomično shvatljivi, ali koje mi nije dopušteno iznijeti. Jedino vas mogu informirati da na Uversi poučavamo četrdeset osam razloga za dopuštanje zlu da ide svojim punim tijekom moralne propasti i duhovnog uništenja. Nema sumnje da pored ovih postoje i brojni drugi razlozi s kojima nisam upoznat.

6. POBJEDA LJUBAVI

Dok je evolucijskim smrtnicima teško shvatiti Luciferovu pobunu, svi oštroumni mislioci trebaju jasno vidjeti da metoda odnosa prema pobunjenicima pruža dokaza o božanskoj ljubavi. Može se činiti da je brižna milost koja je ukazana pobunjenicima donijela nevolje i kušnje mnogim nevinim bićima, ali sve ove zavedene ličnosti se sa sigurnošću mogu pouzdati u to da premudri Suci milostivo i pravedno odlučuju o njihovim sudbinama.

Sin Stvoritelj i njegov Rajski Otac ukazuju i slijede ljubav u svim svojim poslovima s inteligentnim bićima. Nemoguće je shvatiti mnoge faze stava kozmičkih vladara prema pobunjenicima i pobuni - grijehu i grešniku - osim ako se ima na umu da Bog kao Otac ima prednost nad svim ostalim fazama manifestacije Božanstva u svakom odnosu božanstva s čovječanstvom. Također trebate imati na umu da

organized on Jerusem. They advised Gabriel that at least three times the number of beings would be led astray if arbitrary or summary methods of suppression were attempted. The entire Uversa corps of counselors concurred in advising Gabriel to permit the rebellion to take its full and natural course, even if it should require a million years to wind up the consequences.

54:5.13 (618.2) 12. Time, even in a universe of time, is relative: If a Urantia mortal of average length of life should commit a crime which precipitated world-wide pandemonium, and if he were apprehended, tried, and executed within two or three days of the commission of the crime, would it seem a long time to you? And yet that would be nearer a comparison with the length of Lucifer's life even if his adjudication, now begun, should not be completed for a hundred thousand Urantia years. The relative lapse of time from the viewpoint of Uversa, where the litigation is pending, could be indicated by saying that the crime of Lucifer was being brought to trial within two and a half seconds of its commission. From the Paradise viewpoint the adjudication is simultaneous with the enactment.

54:5.14 (618.3) There are an equal number of reasons for not arbitrarily stopping the Lucifer rebellion which would be partially comprehensible to you, but which I am not permitted to narrate. I may inform you that on Uversa we teach forty-eight reasons for permitting evil to run the full course of its own moral bankruptcy and spiritual extinction. I doubt not that there are just as many additional reasons not known to me.

6. THE TRIUMPH OF LOVE

54:6.1 (618.4) Whatever the difficulties evolutionary mortals may encounter in their efforts to understand the Lucifer rebellion, it should be clear to all reflective thinkers that the technique of dealing with the rebels is a vindication of divine love. The loving mercy extended to the rebels does seem to have involved many innocent beings in trials and tribulations, but all these distraught personalities may securely depend upon the all-wise Judges to adjudicate their destinies in mercy as well as justice.

54:6.2 (618.5) In all their dealings with intelligent beings, both the Creator Son and his Paradise Father are love dominated. It is impossible to comprehend many phases of the attitude of the universe rulers toward rebels and rebellion — sin and sinners — unless it be remembered that God as a Father takes precedence over all other phases of Deity manifestation in all the dealings of divinity with humanity. It should also be recalled

su Rajski Sinovi Stvoritelja motivirani milošću.

Ako brižni otac velike obitelji odluči pokazati milost jednom svom djetetu koje je odgovorno za teški grijest, lako se može dogoditi da ukazanje milosti ovom neposlušnom djetetu stvori privremene poteškoće u poimanju ostale - poslušne - djece. Takve su posljedice neminovne; takav je rizik neodvojiv od stvarnostisituacije stvorene ulogom brižnog roditelja i ulogom svih drugih članova obiteljske skupine. Svaki član obitelji izvlači korist iz ispravnog ponašanja svih drugih članova; isto tako svaki član mora snositi neposredne vremenske posljedice pogrešnog ponašanja svih drugih članova. Obitelj, grupe, nacije, rase, svjetovi, sustavi, zvijezda i svemiri su zajednički odnosi koji počivaju na osobnoj individualnosti; i stoga svaki član svake takve skupine - velike ili male - mora bilo poželjeti prednosti ili trpjeti posljedice ispravnog i neispravnog ponašanja svih ostalih članova skupine koja je u pitanju.

No, jedno treba biti jasno: Ako ste bili primorani trpjeti zle posljedice grijeha nekog člana svoje obitelji, nekog sugrađanina ili drugog smrtnog kolege, čak i pobune u vašem sustavu ili drugdje - što god budete primorani trpjeti radi zlih postupaka svojih suradnika, bližnjih ili nadređenih - možete biti sigurni da sve takve poteškoće nisu ništa drugo nego prolazne nevolje. Ni jedna takva posljedica zlih djela vaše braće u skupini kojoj pripadate ne može ugroziti vaše vječne perspektive ili u najmanjem oduzeti vaše vječno pravo uzlaza na Raj i postignuća Boga.

A postoji i odšteta za ove nevolje, odgode i razočaranja koja neminovno prate grijeh i pobunu. Od mnogih vrijednih posljedica Luciferove pobune, navodim jedino veličanstvene karijere tih uzlaznih smrtnika - državljana Jeruzema - koji su se uspjeli oduprijeti sofisterijama grijeha i uvrstiti među buduće Moćne Glasnike, pripadnike moga reda. Svako biće koje nije podlijeglo iskušenjima ovog zlog događaja smjesta je unaprijedilo svoj administrativni status i duhovnu vrijednost.

Isprva se činilo da je Luciferova pobuna bila jedna velika katastrofa cijelog sustava i svemira. Postupno su se počele ukazivati njezine višestruke pozitivne posljedice. Nakon dvadeset pet tisuća godina sustavnog vremena (dvadeset tisuća godina Urantija vremena), Melkizedeci su počeli učiti da je dobro koje je proizašlo iz Luciferove ludosti dostiglo jednaku razinu sa zlom. Ukupni zbroj zla je u to vrijeme donekle počeo stagnirati, a nastavio se povećavati samo na

that the Paradise Creator Sons are all mercy motivated.

54:6.3 (618.6) If an affectionate father of a large family chooses to show mercy to one of his children guilty of grievous wrongdoing, it may well be that the extension of mercy to this misbehaving child will work a temporary hardship upon all the other and well-behaved children. Such eventualities are inevitable; such a risk is inseparable from the reality situation of having a loving parent and of being a member of a family group. Each member of a family profits by the righteous conduct of every other member; likewise must each member suffer the immediate time-consequences of the misconduct of every other member. Families, groups, nations, races, worlds, systems, constellations, and universes are relationships of association which possess individuality; and therefore does every member of any such group, large or small, reap the benefits and suffer the consequences of the rightdoing and the wrongdoing of all other members of the group concerned.

54:6.4 (619.1) But one thing should be made clear: If you are made to suffer the evil consequences of the sin of some member of your family, some fellow citizen or fellow mortal, even rebellion in the system or elsewhere — no matter what you may have to endure because of the wrongdoing of your associates, fellows, or superiors — you may rest secure in the eternal assurance that such tribulations are transient afflictions. None of these fraternal consequences of misbehavior in the group can ever jeopardize your eternal prospects or in the least degree deprive you of your divine right of Paradise ascension and God attainment.

54:6.5 (619.2) And there is compensation for these trials, delays, and disappointments which invariably accompany the sin of rebellion. Of the many valuable repercussions of the Lucifer rebellion which might be named, I will only call attention to the enhanced careers of those mortal ascenders, the Jerusem citizens, who, by withstanding the sophistries of sin, placed themselves in line for becoming future Mighty Messengers, fellows of my own order. Every being who stood the test of that evil episode thereby immediately advanced his administrative status and enhanced his spiritual worth.

54:6.6 (619.3) At first the Lucifer upheaval appeared to be an unmitigated calamity to the system and to the universe. Gradually benefits began to accrue. With the passing of twenty-five thousand years of system time (twenty thousand years of Urantia time), the Melchizedeks began to teach that the good resulting from Lucifer's folly had come to equal the evil incurred. The sum of evil had by that time become almost stationary, continuing to increase only on certain isolated worlds, while the

određenim izoliranim svjetovima, dok su korisne posljedice nastavile rasti i širiti se cijelim svemirom i supersvemirom, čak i Havonom. Melkizedeci sada uče da je dobro koje je poizašlo iz satanijske pobune više nego tisuću puta nadmašilo ukupan zbroj zla.

Ali takva izvanredna i blagotvorna žetva mogla je uroditi iz zla samo zahvaljujući mudrom, božanskom i milostivom stavu svih Luciferovih nadređenih, od Očeva Zvijezda na Edetiji do Oca Svih na Raju. Promicanje vremena je pojačalo učinak dobra koje je rezultirale iz Luciferove ludosti; i kako se zlo koje je zavriježivalo kaznu gotovo posve razvilo u relativno kratkom vremenu, očito je da bi premudri i dalekovidni kozmički vladari osigurali dodatno vrijeme za žetvu svih sve povoljnijih rezultata. Bez obzira na mnoge dodatne razloge koji su odgodili uhićenje i osudu satanijskih pobunjenika, sam ovaj dobitak je dovoljan da objasni zašto ti grešnici nisu ranije zatvoreni, osuđeni i uništeni.

Kratkovidi smrtnički umovi koji su ograničeni vremenom trebaju razmisliti prije nego počnu kritizirati vremenske odgode dalekovidnih i premudrih administrativnih upravitelja kozmičkih poslova.

Jedna pogreška ljudskog razmišljanja u pogledu ovih problema počiva u ideji da bi svi evolucijski smrtnici određenog evoluirajućeg planeta izabrali uzlaz na Raju da grijeh nije prokleo njihov svijet. Sposobnost bića da odbije opstanak ne potječe iz vremena Luciferove pobune. Smrtni čovjek je oduvijek bio obdaren slobodom izbora puta koji vodi na Raj.

Što više budete ulazili u produženju života, to ćete imati šire kozmičke koncepcije i opsežnije horizonte značenja i vrijednosti; i tako ćete biti u stanju bolje razumjeti zašto je bićima poput Lucifera i Satana dopušteno da nastave s pobunom. Također ćete bolje shvatiti kako se krajnje (ako ne i neposredno) dobro može izvući iz vremenski-ograničenog zla. Nakon što postignete Raj, doista ćete biti prosvjetljeni i spokojni kad budete vodili rasprave i čuli objašnjenja superserafinskih filozofa o ovim dubokim problemima kozmičkog prilagođenja. Ali sumnjamo da će vaši umovi čak i tada biti posve zadovoljni. Barem ja nisam bio kad sam dostigao vrhunac kozmičke filozofije. Nisam stekao puno razumijevanje tih složenosti dok nisam primio administrativne dužnosti u supersvemirom, gdje sam istinskim iskustvom stekao adekvatnu konceptualnu sposobnost za razumijevanje takvih višestranih problema kozmičke pravičnosti i

beneficial repercussions continued to multiply and extend out through the universe and superuniverse, even to Havona. The Melchizedeks now teach that the good resulting from the Satania rebellion is more than a thousand times the sum of all the evil.

54:6.7 (619.4) But such an extraordinary and beneficent harvest of wrongdoing could only be brought about by the wise, divine, and merciful attitude of all of Lucifer's superiors, extending from the Constellation Fathers on Edentia to the Universal Father on Paradise. The passing of time has enhanced the consequential good to be derived from the Lucifer folly; and since the evil to be penalized was quite fully developed within a comparatively short time, it is apparent that the all-wise and farseeing universe rulers would be certain to extend the time in which to reap increasingly beneficial results. Regardless of the many additional reasons for delaying the apprehension and adjudication of the Satania rebels, this one gain would have been enough to explain why these sinners were not sooner interned, and why they have not been adjudicated and destroyed.

54:6.8 (619.5) Shortsighted and time-bound mortal minds should be slow to criticize the time delays of the farseeing and all-wise administrators of universe affairs.

54:6.9 (620.1) One error of human thinking respecting these problems consists in the idea that all evolutionary mortals on an evolving planet would choose to enter upon the Paradise career if sin had not cursed their world. The ability to decline survival does not date from the times of the Lucifer rebellion. Mortal man has always possessed the endowment of freewill choice regarding the Paradise career.

54:6.10 (620.2) As you ascend in the survival experience, you will broaden your universe concepts and extend your horizon of meanings and values; and thus will you be able the better to understand why such beings as Lucifer and Satan are permitted to continue in rebellion. You will also better comprehend how ultimate (if not immediate) good can be derived from time-limited evil. After you attain Paradise, you will really be enlightened and comforted when you listen to the superaphic philosophers discuss and explain these profound problems of universe adjustment. But even then, I doubt that you will be fully satisfied in your own minds. At least I was not even when I had thus attained the acme of universe philosophy. I did not achieve a full comprehension of these complexities until after I had been assigned to administrative duties in the superuniverse, where by actual experience I have acquired conceptual capacity adequate for the comprehension of such

duhovnu filozofiju. Kako budete uzlazili na Raj, sve ćete više shvaćati da se mnoga problematična pitanja kozmičke administracije mogu shvatiti jedino nakon stjecanja povećane iskustvene moći i postizanja poboljšanog duhovnog uvida. Kozmička mudrost je bitna za razumijevanje kozmičkih situacija.

[Predstavio Moćni Glasnik iskustvenog opstanka u prvom sustavu pobune u svemirima vremena, koji je sada pripojen supersvemirskoj vladi Orvontona i djeluje na toj zadaći po zahtjevu Gabrijela od Salvingtona.]

many-sided problems in cosmic equity and spiritual philosophy. As you ascend Paradiseward, you will increasingly learn that many problematic features of universe administration can only be comprehended subsequent to the acquirement of increased experiential capacity and to the achievement of enhanced spiritual insight. Cosmic wisdom is essential to the understanding of cosmic situations.

54:6.11 (620.3) [Presented by a Mighty Messenger of experiential survival in the first system rebellion in the universes of time now attached to the superuniverse government of Orvonton and acting in this matter by request of Gabriel of Salvington.]

POGLAVLJE 55. SFERE SVJETLA I ŽIVOTA

⇐ 054

Knjiga Urantije

056 ⇐

DIO II. LOKALNI SVEMIR

POGLAVLJE 55 SFERE SVJETLA I ŽIVOTA

Sekcije

Uvod

1. MORONTIJA HRAM
2. SMRT I PRIJEVOD
3. ZLATNE DOBI
4. UPRAVNA URAVNOTEŽENJA
5. VRHUNAC MATERIJALNOG RAZVOJA
6. POJEDINAČNI SMRTNIK
7. PRVA ILI PLANETARNA FAZA
8. DRUGA ILI FAZA SUSTAVA
9. TREĆA ILI FAZA ZVIJEŽDA
10. ČETVRTA ILI FAZA LOKALNOG SVEMIRA
11. FAZE SPOREDNIJIH I GLAVNIH SEKTORA
12. SEDMA ILI FAZA SUPERSVEMIRA

Uvod

DOB svjetla i života je konačno evolucijskio postignuće svijeta vremena i prostora. Počevši od ranih vremena primitivnog čovjeka, naseljeni svijet prolazi kroz slijed planetarnih doba - dob pred i post-Planetarnog Kneza, post-Adamičku dob, dob post-Učiteljskog Sina i dob post- Sudbenog Sina. I nakon toga, svijet je spreman za najvišu točku evolucijskog postignuća, naseljenje u statusu svjetla i života, koje nastupa zahvaljujući službi uzastopnih planetarnih misija Trojstvenih Sinova Učitelja sa njihovim sve naprednijim objavama božanske istine i kozmičke mudrosti. U tim nastojanjima Sinovi Učitelji uvijek uživaju pomoć Sjajnih Večernjih Zvijezda, a ponekad i pomoć Melkizedeka, u uspostavi konačne planetarne dobi.

PAPER 55 THE SPHERES OF LIGHT AND LIFE

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Temple
2. Death and Translation
3. The Golden Ages
4. Administrative Readjustments
5. The Acme of Material Development
6. The Individual Mortal
7. The First or Planetary Stage
8. The Second or System Stage
9. The Third or Constellation Stage
10. The Fourth or Local Universe Stage
11. The Minor and Major Sector Stages
12. The Seventh or Superuniverse Stage

INTRODUCTION

55:0.1 (621.1) THE age of light and life is the final evolutionary attainment of a world of time and space. From the early times of primitive man, such an inhabited world has passed through the successive planetary ages — the pre- and the post-Planetary Prince ages, the post-Adamic age, the post-Magisterial Son age, and the postbestowal Son age. And then is such a world made ready for the culminating evolutionary attainment, the settled status of light and life, by the ministry of the successive planetary missions of the Trinity Teacher Sons with their ever-advancing revelations of divine truth and cosmic wisdom. In these endeavors the Teacher Sons enjoy the assistance of the Brilliant Evening Stars always, and the Melchizedeks sometimes, in establishing the final planetary age.

55:0.2 (621.2)

Ovo doba svjetla i života, koje otvaraju Sinovi Učitelji na kraju svoje završne planetarne misije, traje na neodređeno vrijeme na naseljenim svjetovima. Svaki napredujući stupanj naseljenog stanja može biti obilježen upravnim i pravosudnim akcijama Sudbenih Sinova u okviru niza dispencijacija; ali svi takvi sudski postupci su čisto tehnički i ni na koji način ne mijenjaju tijek planetarnih događanja.

Samo oni planeti koji postignu uključanje u glavne krugove supersvemira osiguravaju kontinuirani opstanak, ali koliko mi znamo, svjetovima koji su naseljeni u svjetlu i životu suđeno je da idu kroz vječnost svih budućih vremena.

Postoji sedam stupnjeva u odvijanju doba svjetla i života na evolucijskom svijetu, a s tim u vezi treba napomenuti da se svjetovi smrtnika koji se spajaju s Duhom razvijaju slično onima gdje dolazi do spajanja sa Ispravljačima. Ovih sedam stadija svjetla i života su:

1. Prvi ili planetarni stupanj.
2. Drugi ili sustavni stupanj.
3. Treći ili stupanj zvijezda.
4. Četvrti ili stupanj lokalnog svemira.
5. Peti ili stupanj sporednjeg sektora.
6. Šesti ili stupanj glavnog sektora.
7. Sedmi ili supersvemirski stupanj.

U zaključku ove pripovijesti želimo naglasiti da su ovi stupnjevi progresivnog razvoja predloženi prema načinu na koji se odnose na organizaciju svemira, ali da bilo koji svijet u bilo kojem trenutku može postići određene planetarne vrijednosti sasvim neovisno od razvoja drugih svjetova ili od izvan-planetarnih razina kozmičke administracije.

1. MORONTIJA HRAM

Prisutnost morontija hrama u glavnom sjedištu naseljenog svijeta je potvrda o prijemu takve sfere u doba utemeljenja u svjetlu i životu. Prije nego što Sinovi Učitelji napuste svijet na kraju svoje završne misije, oni obilježavaju početak ove konačne epohe evolucijskog postignuća; oni predsjedavaju uoči tog dana kad "sveti hram dolazi na zemlju." Ovaj događaj, koji signalizira svitanje doba svjetla i života, uvijek je počašćen osobnom prisutnošću Rajskog darivanog Sina tog planeta, koji dolazi svjedočiti ovaj veliki događaj. Tu u ovom hramu čija je ljepota bez premca, taj darivani Rajski Sin proglašava dugogodišnjeg Planetarnog Kneza kao novog

55:0.2 (621.2) This era of light and life, inaugurated by the Teacher Sons at the conclusion of their final planetary mission, continues indefinitely on the inhabited worlds. Each advancing stage of settled status may be segregated by the judicial actions of the Magisterial Sons into a succession of dispensations; but all such judicial actions are purely technical, in no way modifying the course of planetary events.

55:0.3 (621.3) Only those planets which attain existence in the main circuits of the superuniverse are assured of continuous survival, but as far as we know, these worlds settled in light and life are destined to go on throughout the eternal ages of all future time.

55:0.4 (621.4) There are seven stages in the unfoldment of the era of light and life on an evolutionary world, and in this connection it should be noted that the worlds of the Spirit-fused mortals evolve along lines identical with those of the Adjuster-fusion series. These seven stages of light and life are:

55:0.5 (621.5) 1. The first or planetary stage.

55:0.6 (621.6) 2. The second or system stage.

55:0.7 (621.7) 3. The third or constellation stage.

55:0.8 (621.8) 4. The fourth or local universe stage.

55:0.9 (621.9) 5. The fifth or minor sector stage.

55:0.10 (621.10) 6. The sixth or major sector stage.

55:0.11 (621.11) 7. The seventh or superuniverse stage.

55:0.12 (621.12) At the conclusion of this narrative these stages of advancing development are described as they relate to the universe organization, but the planetary values of any stage may be attained by any world quite independent of the development of other worlds or of the superplanetary levels of universe administration.

1. THE MORONTIA TEMPLE

55:1.1 (622.1) The presence of a morontia temple at the capital of an inhabited world is the certificate of the admission of such a sphere to the settled ages of light and life. Before the Teacher Sons leave a world at the conclusion of their terminal mission, they inaugurate this final epoch of evolutionary attainment; they preside on that day when the "holy temple comes down upon earth." This event, signalizing the dawn of the era of light and life, is always honored by the personal presence of the Paradise bestowal Son of that planet, who comes to witness this great day. There in this temple of unparalleled beauty, this bestowal Son of Paradise proclaims the long-time Planetary Prince as the

Planetarnog Suverena i daje tom vjernom Sinu Lanonandeku nove i proširene ovlasti nad planetarnim poslovima. Sustavni Suveren je također prisutan i svojim izjavama potvrđuje te proglase.

Morontija Hram ima tri dijela: Sam centar je svetište Rajskog darivanog Sina. Na desnoj strani je sjedište bivšeg Planetarnog Kneza, koji ovom prilikom postaje Planetarni Vlada; a kada je prisutan u hramu, taj Sin Lanonandek je vidljiv očima duhovnijih osoba planeta. Na lijevoj strani je sjedište djelujućeg načelnika finalista koji su priključeni planetu.

Iako se za planetarne hramove govori kako "silaze sa neba," u stvarnosti materijal od kojeg su izgrađeni ne dolazi iz sjedišta sustava. Minijatura maketa arhitektonskih planova svakog hrama izrađuje se na glavnom sustavu, a Morontija Nadzornici Snage zatim prenose ove odobrene planove za planetu. Ovdje, u suradnji sa Glavnim Fizičkim Kontrolorima, oni nastavljaju graditi morontija hram prema ovim specifikacijama.

Prosječni morontija hram ima sjedala za oko tisto tisuća gledatelja. Ove građevine se ne koriste za bogoslužje, igre, ili za primanje emitiranja; one su posvećene posebnim obredima planeta, kao što su: komunikacija sa Sustavnim Vladaom ili sa Svevišnjim, posebne ceremonije vizualizacije osmišljene kako bi se otkrilo prisustvo ličnosti bića duha, kao i tiha kozmička kontemplacija. Škole kozmičke filozofije ovdje provode svoje diplomatske vježbe, a zemaljski smrtnici u ovom hramu primaju planetarna priznanja za dostignuće visoke službe društvu kao i za druga izvanredna postignuća.

Takav morontija hram također služi kao mjesto okupljanja za svjedočenje prijevoda živih smrtnika na morontija život. To je zato što je hram za prevođenje izgrađen od morontija materijala koji se ne može uništiti plamenom veličanstvene vatre koja spaljuje i tako potpuno uništava fizička tijela onih smrtnika koji u njemu dožive konačni spoj sa svojim božanskim Ispravljačima. Na većem svijetu ove odlazeće vatre događaju se gotovo kontinuirano, a kako se broj prijevoda povećava, otvaraju se pomoćna morontija svetišta života u različitim dijelovima planeta. Ne tako davno sam boravio na svijetu daleko na sjeveru u kojemu funkcionira dvadeset pet morontija svetišta.

Na svjetovima koji još nisu utemeljeni u svjetlu, planetima bez morontija hramova, ta plamena svjetla spajanja se mnogo puta pojavljuju u planetarnoj atmosferi, gdje materijalno tijelo prijevodnih kandidata uzdižu srednja bića i fizički kontrolori.

new Planetary Sovereign and invests such a faithful Lanonandek Son with new powers and extended authority over planetary affairs. The System Sovereign is also present and speaks in confirmation of these pronouncements.

55:1.2 (622.2) A morontia temple has three parts: Centermost is the sanctuary of the Paradise bestowal Son. On the right is the seat of the former Planetary Prince, now Planetary Sovereign; and when present in the temple, this Lanonandek Son is visible to the more spiritual individuals of the realm. On the left is the seat of the acting chief of finalizers attached to the planet.

55:1.3 (622.3) Although the planetary temples have been spoken of as "coming down from heaven," in reality no actual material is transported from the system headquarters. The architecture of each is worked out in miniature on the system capital, and the Morontia Power Supervisors subsequently bring these approved plans to the planet. Here, in association with the Master Physical Controllers, they proceed to build the morontia temple according to specifications.

55:1.4 (622.4) The average morontia temple seats about three hundred thousand spectators. These edifices are not used for worship, play, or for receiving broadcasts; they are devoted to the special ceremonies of the planet, such as: communications with the System Sovereign or with the Most Highs, special visualization ceremonies designed to reveal the personality presence of spirit beings, and silent cosmic contemplation. The schools of cosmic philosophy here conduct their graduation exercises, and here also do the mortals of the realm receive planetary recognition for achievements of high social service and for other outstanding attainments.

55:1.5 (622.5) Such a morontia temple also serves as the place of assembly for witnessing the translation of living mortals to the morontia existence. It is because the translation temple is composed of morontia material that it is not destroyed by the blazing glory of the consuming fire which so completely obliterates the physical bodies of those mortals who therein experience final fusion with their divine Adjusters. On a large world these departure flares are almost continuous, and as the number of translations increases, subsidiary morontia life shrines are provided in different areas of the planet. Not long since I sojourned on a world in the far north whereon twenty-five morontia shrines were functioning.

55:1.6 (622.6) On presettled worlds, planets without morontia temples, these fusion flashes many times occur in the planetary atmosphere, where the material body of a translation candidate is elevated by the midway creatures and the physical controllers.

2. SMRT I PRIJEVOD

Prirodna, fizička smrt nije neminovnost u životu smrtnika. Većina naprednih evolucijskih bića, državljana na svjetovima koji postoje u završnoj dobi svjetla i života, ne umiru; oni su prevedeni izravno iz života u tijelu na morontija život.

Ovo iskustvo prevođenja iz materijalnog života na morontija status - spoj besmrtno duše sa unutarnjim Ispravljačem - raste u učestalosti sa progresom evolucijskog napretka planeta. U početku samo nekoliko smrtnika u svakoj dobi postiže razine duhovnog napretka koje omogućuju prevođenje, ali s početkom uzastopnih dobi Sinova Učitelja, sve više i više ljudi se spaja sa Ispravljačima prije nego što dođe do prirodnog kraja sve duljih života ovih napredujućih smrtnika; i u vrijeme zadnjih misija Sinova Učitelja, otprilike jedna četvrtina tih vrhunskih smrtnika su izuzeti od prirodne smrti.

Malo kasnije u okviru doba svjetla i života, srednja bića ili njihovi suradnici dobiju osjećaj da se približava vrijeme eventualnog spajanja čovjekove duše s njegovim Ispravljačem i oni daju signal čovjekovom čuvaru sudbine, koji pak komunicira ova pitanja finalističkim skupinama pod čijom nadležnošću ovaj smrtnik funkcionira; onda Planetarni Vladar izdaje poziv takvom smrtniku da podnese ostavku svih svojih planetarnih dužnosti, da se oprosti od svijeta svog podrijetla, te da se uputi u unutarnji hram Planetarnog Vladara, i tamo da čeka morontija tranzit, bljesak prevođenja, iz evolucijske materijalne domene na morontija razinu napredovanja u stadiju pred-duha.

Kad obitelj, prijatelji i kolege takvih kandidata za spajanje se sastanu u morontija hramu, oni se rasporede oko središnjeg podijuma gdje se spajajući kandidati odmaraju, u međuvremenu slobodno razgovarajući sa svojim okupljenim prijateljima. Krugintervenirajućih nebeskih ličnosti zauzme pozicije tako da mogu zaštititi materijalne smrtnike od djelovanja energija koje se manifestiraju u trenutku "bljeska života" koji isporučuje uzlaznog kandidata iz okova materijalnog tijela i na taj način obavlja za takvog evolucijskog smrtnika isto što bi prirodna smrt učinila za one koji se na taj način isporučuju iz tijela.

Mnogi kandidati za spajanje mogu se okupiti u ovom prostranom hramu u isto vrijeme. A ovo je lijepa prigoda kada se smrtnici sastaju i svjedoče uspon svojih najmilijih u duhovnom plamenu, i kako se samo ona razlikuje od onih ranijih dobi kada su smrtnici morali pokopati svoje mrtve u okrilje zemaljskih elemenata! Prizori plakanja i

2. DEATH AND TRANSLATION

55:2.1 (623.1) Natural, physical death is not a mortal inevitability. The majority of advanced evolutionary beings, citizens on worlds existing in the final era of light and life, do not die; they are translated directly from the life in the flesh to the morontia existence.

55:2.2 (623.2) This experience of translation from the material life to the morontia state — fusion of the immortal soul with the indwelling Adjuster — increases in frequency commensurate with the evolutionary progress of the planet. At first only a few mortals in each age attain translation levels of spiritual progress, but with the onset of the successive ages of the Teacher Sons, more and more Adjuster fusions occur before the termination of the lengthening lives of these progressing mortals; and by the time of the terminal mission of the Teacher Sons, approximately one quarter of these superb mortals are exempt from natural death.

55:2.3 (623.3) Farther along in the era of light and life the midway creatures or their associates sense the approaching status of probable soul-Adjuster union and signify this to the destiny guardians, who in turn communicate these matters to the finaliter group under whose jurisdiction this mortal may be functioning; then there is issued the summons of the Planetary Sovereign for such a mortal to resign all planetary duties, bid farewell to the world of his origin, and repair to the inner temple of the Planetary Sovereign, there to await morontia transit, the translation flash, from the material domain of evolution to the morontia level of prespirit progression.

55:2.4 (623.4) When the family, friends, and working group of such a fusion candidate have forgathered in the morontia temple, they are distributed around the central stage whereon the fusion candidates are resting, meantime freely conversing with their assembled friends. A circle of intervening celestial personalities is arranged to protect the material mortals from the action of the energies manifest at the instant of the "life flash" which delivers the ascension candidate from the bonds of material flesh, thereby doing for such an evolutionary mortal everything that natural death does for those who are thereby delivered from the flesh.

55:2.5 (623.5) Many fusion candidates may be assembled in the spacious temple at the same time. And what a beautiful occasion when mortals thus forgather to witness the ascension of their loved ones in spiritual flames, and what a contrast to those earlier ages when mortals must commit their dead to the embrace of the terrestrial

tugovanja su obilježje ranijih epoha ljudskog razvoja i ovom prilikom na njihovo mjesto dolazi ekstatična radost i najuzvišeniji entuzijizam kada ti smrtnici koji su poznavaooci Boga ponude svojim najmilijim privremeni oproštaj prije nego duhovni plamen neopisive slave i uzlazne raskoši izazove prekid njihove veze sa materijalnom stvarnošću. Nasvjetovima koji su naseljeni u svjetlu i životu, "pogrebi" su prilike za najveću radost, duboko zadovoljstvo i neizrecivu nadu.

Duše tih napredujućih smrtnika su sve više ispunjene vjerom, nadom i izvjesnosti. Duh koji prožima okupljene posjetitelje oko svetišta za prevođenje podsjeća na radost prijatelja i rođaka koji se okupljaju prilikom diplomatskih svečanosti nekog prijatelja ili dolaze zajedno posvjedočiti uručenje neke velike časti jednom od njih. A bilo bi vrlo korisno kad bi manje napredni smrtnici mogli naučiti promatrati prirodnu smrt sa istim ovim veseljem i raspoloženjem.

Smrtni promatrači ne mogu vidjeti svoje prevedene suradnike nakon bljeska spajanja. Takve prevedene duše nastavljaju putovanje zahvaljujući prijenosu Ispravljača i stižu u dvoranu uskrnuća odgovarajućeg svijeta morontija treninga. Ti poslovi prijevoda živih ljudskih bića u morontija svijet obavljaju se pod nadzorom arhanđela koji je dodijeljen tom svijetu na dan kada je taj svijet prvi put utemeljen u svjetlu i životu.

U vrijeme kad svijet postiže četvrti stupanj svjetla i života, više od polovice smrtnika napušta planet prijevodom među živima. Takvo smanjivanje smrti nastavlja se dalje i dalje, ali nije mi poznato da postoji sustav čiji naseljeni svjetovi, iako su već dugo naseljeni u svjetlu i životu, više nemaju slučajeva prirodne smrti kao tehnike oslobođanja od okova tijela. I dok se uopćeno ne postigne tako visoko stanje planetarne evolucije, svjetovi morontija treninga lokalnog svemira moraju nastaviti služiti kao obrazovne i kulturne sfere evolutivnih bića morontija progresa. Eliminacija smrti je teoretski moguća, ali to se još dugo neće dogoditi po mom mišljenju. Možda se takav status može postići tijekom dalekih doba u kasnijim epohama sedme faze naseljenog planetarnog života.

Prevedene duše cvatućih doba u domenama koje su utemeljene u svjetlu ne prolaze kroz prebivališne svjetove. Niti oni borave, kao studenti, na morontija svjetovima sustava ili zvijezda. Oni ne prolaze kroz neku od ranijih faza morontija života. Oni su jedini uzlazni smrtnici koji su se gotovo posve oslobodili potrebe za morontija prijelazom iz materijalnog statusa postojanja na status polu-duha. Početno iskustvo takvih *Sinom-*

elements! The scenes of weeping and wailing characteristic of earlier epochs of human evolution are now replaced by ecstatic joy and the sublimest enthusiasm as these God-knowing mortals bid their loved ones a transient farewell as they are removed from their material associations by the spiritual fires of consuming grandeur and ascending glory. On worlds settled in light and life, "funerals" are occasions of supreme joy, profound satisfaction, and inexpressible hope.

55:2.6 (623.6) The souls of these progressing mortals are increasingly filled with faith, hope, and assurance. The spirit permeating those gathered around the translation shrine resembles that of the joyful friends and relatives who might assemble at a graduating exercise for one of their group, or who might come together to witness the conferring of some great honor upon one of their number. And it would be decidedly helpful if less advanced mortals could only learn to view natural death with something of this same cheerfulness and lightheartedness.

55:2.7 (624.1) Mortal observers can see nothing of their translated associates subsequent to the fusion flash. Such translated souls proceed by Adjuster transit direct to the resurrection hall of the appropriate morontia-training world. These transactions concerned with the translation of living human beings to the morontia world are supervised by an archangel who was assigned to such a world on the day when it was first settled in light and life.

55:2.8 (624.2) By the time a world attains the fourth stage of light and life, more than half the mortals leave the planet by translation from among the living. Such diminishment of death continues on and on, but I know of no system whose inhabited worlds, even though long settled in life, are entirely free from natural death as the technique of escape from the bonds of flesh. And until such a high state of planetary evolution is uniformly attained, the morontia-training worlds of the local universe must continue in service as educational and cultural spheres for the evolving morontia progressors. The elimination of death is theoretically possible, but it has not yet occurred according to my observation. Perhaps such a status may be attained during the faraway stretches of the succeeding epochs of the seventh stage of settled planetary life.

55:2.9 (624.3) The translated souls of the flowering ages of the settled spheres do not pass through the mansion worlds. Neither do they sojourn, as students, on the morontia worlds of the system or constellation. They do not pass through any of the earlier phases of morontia life. They are the only ascending mortals who so nearly escape the morontia transition from material existence to semispirit status. The initial experience of such

obuhvaćenih smrtnika u karijeri uzašašća odvija se u službama progresivnih svjetova koji pripadaju sjedištu svemira. I iz tih studijskih svjetova Salvingtona oni se vraćaju kao učitelji na same svjetove od kud izvorno dolaze, a potom kreću unutra u smjeru Raja po utvrđenoj ruti smrtničkog uspona.

Da možete posjetiti planet u poodmakloj fazi razvoja, vrlo brzo bi shvatili razloge za pružanje različitih metoda prijema uzlaznih smrtnika na prebivališne svjetove i više morontija svjetove. Vi bi lako shvatili da su bića koja prolaze iz takvih visoko razvijenih područja spremna nastaviti svoj uspon prema Raju daleko ispred prosječnog smrtnika koji dolazi iz nesređenog i nazadnog svijeta poput Urantije.

Bez obzira na to iz koje se razine planetarnog postignuća ljudska bića mogu popeti na morontija svjetove, sedam prebivališnih svjetova će im priuštiti mnogo prilike da dobiju na iskustvu kao učitelji-učenici i da nadoknade sve što nisu uspjeli naučiti zbog naprednog statusa njihova materinjeg planeta.

Svemir je nepogrešiv u primjeni tih tehnika izravnavanja koje su dizajnirane kako bi se osiguralo da ni jedno uzlazno biće ne bude lišeno bilo čega što je neophodno za njegovo iskustvo uzašašća.

3. ZLATNE DOBI

Tijekom tog doba svjetla i života svijet sve više napreduje pod očinskom vlašću Planetarnog Vladara. Već prije ovog razdoblja svjetovi napreduju pod zamahom jednog jezika i jedne religije, a na normalnim sferama i jedne rase. No, u ovoj dobi nije sve savršeno. Ovi svjetovi još uvijek imaju dobro opremljene bolnice, domove za skrb bolesnika. Ima tu i dalje problema vezanih za brigu o slučajnim ozljedama i neizbježnih slabosti koje prate propadanje tijela i oronulost starosti, te poremećaja usljed senilnosti. Bolesti još nisu u potpunosti savladane, niti su sve zemljiske životinje savršeno dovedene pod kontrolu; ali takvi svjetovi su poput Raja u usporedbi s ranim vremenima primitivnog čovjeka tijekom dobi prije Planetarnog Kneza. Vi bi instinktivno opisali takav svijet - kad bi se iznenada našli na planetu u ovom stadiju razvoja - kao raj na zemlji.

Ljudska vlada koja upravlja materijalnim poslovima i dalje funkcionira kroz ovo doba relativnog napretka i savršenstva. Javne djelatnosti u svijetu u prvoj fazi svjetla i života koji sam nedavno posjetio su financirane prikupljanjem desetine. Svaki punoljetni radnik - a svi radno-sposobni građani se nečim bave - uplaćuje deset

Son-seized mortals in the ascension career is in the services of the progression worlds of the universe headquarters. And from these study worlds of Salvington they go back as teachers to the very worlds they passed by, subsequently going on inward to Paradise by the established route of mortal ascension.

55:2.10 (624.4) Could you but visit a planet in an advanced stage of development, you would quickly grasp the reasons for providing for the differential reception of ascending mortals on the mansion and higher morontia worlds. You would readily understand that beings passing on from such highly evolved spheres are prepared to resume their Paradise ascent far in advance of the average mortal arriving from a disordered and backward world like Urantia.

55:2.11 (624.5) No matter from what level of planetary attainment human beings may ascend to the morontia worlds, the seven mansion spheres afford them ample opportunity to gain in experience as teacher-students all of everything which they failed to pass through because of the advanced status of their native planets.

55:2.12 (624.6) The universe is unfailing in the application of these equalizing techniques designed to insure that no ascender shall be deprived of aught which is essential to his ascension experience.

3. THE GOLDEN AGES

55:3.1 (624.7) During this age of light and life the world increasingly prospers under the fatherly rule of the Planetary Sovereign. By this time the worlds are progressing under the momentum of one language, one religion, and, on normal spheres, one race. But this age is not perfect. These worlds still have well-appointed hospitals, homes for the care of the sick. There still remain the problems of caring for accidental injuries and the inescapable infirmities attendant upon the decrepitude of old age and the disorders of senility. Disease has not been entirely vanquished, neither have the earth animals been subdued in perfection; but such worlds are like Paradise in comparison with the early times of primitive man during the pre-Planetary Prince age. You would instinctively describe such a realm — could you be suddenly transported to a planet in this stage of development — as heaven on earth.

55:3.2 (625.1) Human government in the conduct of material affairs continues to function throughout this age of relative progress and perfection. The public activities of a world in the first stage of light and life which I recently visited were financed by the tithing technique. Every adult worker — and all able-bodied citizens worked at something — paid

posto svojih prihoda u javne riznice i to kako slijedi:

1. Tri posto se uplaćuje za promociju istine - znanosti, obrazovanja i filozofije.

2. Tri posto je posvećeno ljepoti - igri, društvenoj rasonodi i umjetnosti.

3. Tri posto je posvećeno dobroti - društvenoj službi, altruizmu i religiji.

4. Jedan posto se uplaćuje u police osiguranja u slučaju onesposobljenosti za rad usljed nesreće, bolesti, starosti ili nepredviđenih katastrofa.

Prirodnim resursima ovih planeta se upravlja kao društvenom imovinom, zajedničkom nekretninom.

Na ovom svijetu najviša čast koja se uručuje građanina je odlikovanje "vrhunskom službom," jedini stupanj priznanja koji se dodjeljuje u morontija hramu. Ovo priznanje se daruje onima koji su se dugo istakli u nekoj fazi nad-materijalnog planetarnih otkrića ili društvene službe.

Na većini društvenih i administrativnih radnih mjesta zajednički i u parovima rade muškarci i žene. Većina nastavnika rade na ovaj način; sva sudska povjerenstva su jednako tako u rukama muško-ženskih parova.

Na tim superiornim svjetovima obitelji planiraju djecu u jednom kraćem razdoblju. Nije dobro da dugo vremena prođe između starosne dobi djece u bilo kojoj porodici. Kada su djeca blizu u dobi, ona su u stanju doprinijeti puno više uzajamnom obrazovanju. I na tim svjetovima djeca primaju veličanstveno obrazovanje sudjelovanjem u natjecateljskim sustavima i odjelima različitih disciplina u ovladanju istine, ljepote i dobrote. Budite uvjereni da čak i takve veličanstvene sfere imaju mnogo zla, stvarnog i potencijalnog, koje stimulira odabir između istine i pogreške, dobra i zla, grijeha i pravednosti.

Ipak, postoji određena kazna koja se neizbježno pridaje smrtničkom postojanju na takvim naprednim evolucijskim planetama. Kada naseljeni svijet napreduje izvan treće faze svjetla i života, svi uspinjući trebaju prije postizanja sporednog sektora primiti neku vrstu prolaznog zadatka na planetu koji prolazi kroz ranije faze evolucije.

Svaki od tih doba svjedoči o sve progresivnijim postignućima u svim fazama planetarnog postignuća. U početnoj dobi svjetla otkrivenje istine je uvećano i obuhvaća aktivnosti svemira nad svemirima, a proučavanje Božanstva

ten per cent of his income or increase to the public treasury, and it was disbursed as follows:

55:3.3 (625.2) 1. Three per cent was expended in the promotion of truth — science, education, and philosophy.

55:3.4 (625.3) 2. Three per cent was devoted to beauty — play, social leisure, and art.

55:3.5 (625.4) 3. Three per cent was dedicated to goodness — social service, altruism, and religion.

55:3.6 (625.5) 4. One per cent was assigned to the insurance reserves against the risk of incapacity for labor resultant from accident, disease, old age, or unpreventable disasters.

55:3.7 (625.6) The natural resources of this planet were administered as social possessions, community property.

55:3.8 (625.7) On this world the highest honor conferred upon a citizen was the order of "supreme service," being the only degree of recognition ever to be granted in the morontia temple. This recognition was bestowed upon those who had long distinguished themselves in some phase of supermaterial discovery or planetary social service.

55:3.9 (625.8) The majority of social and administrative posts were held jointly by men and women. Most of the teaching was also done jointly; likewise all judicial trusts were discharged by similar associated couples.

55:3.10 (625.9) On these superb worlds the childbearing period is not greatly prolonged. It is not best for too many years to intervene between the ages of a family of children. When close together in age, children are able to contribute much more to their mutual training. And on these worlds they are magnificently trained by the competitive systems of keen striving in the advanced domains and divisions of diverse achievement in the mastery of truth, beauty, and goodness. Never fear but that even such glorified spheres present plenty of evil, real and potential, which is stimulative of the choosing between truth and error, good and evil, sin and righteousness.

55:3.11 (625.10) Nevertheless, there is a certain, inevitable penalty attaching to mortal existence on such advanced evolutionary planets. When a settled world progresses beyond the third stage of light and life, all ascenders are destined, before attaining the minor sector, to receive some sort of transient assignment on a planet passing through the earlier stages of evolution.

55:3.12 (626.1) Each of these successive ages represents advancing achievements in all phases of planetary attainment. In the initial age of light the revelation of truth was enlarged to embrace the workings of the universe of universes, while the

u drugoj dobi je pokušaj ovladavanja protejskim pojmom prirode, misije, službe, asocijacije, podrijetla i sudbine Sinova Stvoritelja, prvog stupnja Sedmostrukog Boga.

Planeti veličine Urantije, kada su već prilično dobro uređeni u stadiju svjetla i života, imaju oko sto sporednjih administrativnih centara. Tim podređenim centrima predsjedava jedana od sljedećih skupina kvalificiranih administratora:

1. Mladi Materijalni Sinovi i Kćeri koji dolaze iz sjedišta sustava i djeluju kao asistenti vladajućeg para, izvornog Adama i Eve.

2. Potomci polusmrtnog osoblja Planetarnog Kneza koji su stvoreni na određenim svjetovima za ovu i druge slične obveze.

3. Izravni planetarni potomci Adama i Eve.

4. Materijalizirana i humanizirana srednja bića.

5. Smrtnici koji su postigli status spajanja sa Ispravljačem ali koji su po vlastitom zahtjevu, privremeno izuzeti od prijevoda po nalogu Personaliziranog Ispravljača koji je poglavar svemirske grupe Ispravljača, kako bi mogli nastaviti rad na planetu u nekim važnim upravnim poslovima.

6. Posebno obučeni smrtnici planetarnih škola uprave koji su štoviše primili priznanje za vrhovnu službu morontija hrama.

7. Određena izborna povjerenstva od tri odgovarajuća kvalificirana građanina koje ponekad biraju građani prema smjernicama Planetarnog Vladara u skladu sa svojim posebnim sposobnostima da ostvare neki zadatak koji je potreban u tom planetarnom sektoru.

Veliki hendikep koji suočava Urantiju u pitanju postizanja visoke planetarne sudbine svjetla i života vezan je za probleme bolesti, izrođenosti, rata, mješanih rasa i višejezičnosti.

Niti jedan evolucijski svijet se ne može nadati da će ostvariti napredak iznad prve etape svjetla dok ne usvoji jedan jezik, jednu religiju i jednu filozofiju. Ako svijet ima jednu rasu, uveliko se olakšava takvo postignuće, ali postojanje mnogih naroda Urantije ne isključuje postizanje viših stupnjeva.

4. UPRAVNA URAVNOTEŽENJA

U sukcesivnim fazama utemeljenja u svjetlu, naseljeni svjetovi ostvaruju čudesan napredak pod

Deity study of the second age is the attempt to master the protean concept of the nature, mission, ministry, associations, origin, and destiny of the Creator Sons, the first level of God the Sevenfold.

55:3.13 (626.2) A planet the size of Urantia, when fairly well settled, would have about one hundred subadministrative centers. These subordinate centers would be presided over by one of the following groups of qualified administrators:

55:3.14 (626.3) 1. Young Material Sons and Daughters brought from the system headquarters to act as assistants to the ruling Adam and Eve.

55:3.15 (626.4) 2. The progeny of the semimortal staff of the Planetary Prince who were procreated on certain worlds for this and other similar responsibilities.

55:3.16 (626.5) 3. The direct planetary progeny of Adam and Eve.

55:3.17 (626.6) 4. Materialized and humanized midway creatures.

55:3.18 (626.7) 5. Mortals of Adjuster-fusion status who, upon their own petition, are temporarily exempted from translation by the order of the Personalized Adjuster of universe chieftainship in order that they may continue on the planet in certain important administrative posts.

55:3.19 (626.8) 6. Specially trained mortals of the planetary schools of administration who have also received the order of supreme service of the morontia temple.

55:3.20 (626.9) 7. Certain elective commissions of three properly qualified citizens who are sometimes chosen by the citizenry by direction of the Planetary Sovereign in accordance with their special ability to accomplish some definite task which is needful in that particular planetary sector.

55:3.21 (626.10) The great handicap confronting Urantia in the matter of attaining the high planetary destiny of light and life is embraced in the problems of disease, degeneracy, war, multicolored races, and multilingualism.

55:3.22 (626.11) No evolutionary world can hope to progress beyond the first stage of settledness in light until it has achieved one language, one religion, and one philosophy. Being of one race greatly facilitates such achievement, but the many peoples of Urantia do not preclude the attainment of higher stages.

4. ADMINISTRATIVE READJUSTMENTS

55:4.1 (626.12) In the successive stages of settled existence the inhabited worlds make marvelous

mudrom i suosjećajnom upravom volonterskog Korpusa Finalista, uzlaznih smrtnika Rajskog postignuća koji su se vratili da služe svojoj braći u tijelu. Ovi finalisti su aktivni u suradnji s Trojstvenim Sinovima Učiteljima, ali oni ne počinju stvarno sudjelovanje u svjetskim poslovima do pojave morontija hrama na zemlji.

Nakon formalne inauguracije planetarne službe Korpusa Finalista, većina bića iz nebeskog mnoštva se povlači sa planete. No, anđeoski čuvari sudbine nastavljaju svoje osobno služenje napredujućim smrtnicima u svjetlu; ovi anđeli uistinu dolaze u sve većem broju tijekom dobi utemeljenja u svjetlu, kako sve veće i veće grupe ljudi postižu treći kozmički krug koordiniranog smrtnog postignuća tijekom planetarnog života.

Ovo je samo prva od uzastopnih administrativnih prilagodbi koje prate razvijanje uzastopnih dobi sve briljantnijih postignuća na naseljenim svjetovima kao što su napredovanje od prvog do sedmog stupnja utemeljenja u svjetlu.

1. *Prva faza svjetla i života.* Svijetom u ovoj početnoj fazi utemeljenja upravljaju tri vladara:

a. Planetarni Vlada, koji se savjetuje sa Trojstvenim Sinom Učiteljem, po svemu sudeći šefom priključenog korpusa takvih Sinova u funkciji na planetu.

b. Šef planetarnog korpusa finalista.

c. Adam i Eva, koji zajednički rade na konsolidaciji dvostruke vlasti, uprave Kneza-Vladara sa upravom šefa finalista.

Uzvišena i oslobođena srednja bića djeluju kao tumači u odnosu između anđeoskih čuvara i finalista. Jedno od posljednjih djela Trojstvenih Sinova Učitelja na njihovim završnim misijama je oslobođenje planetarnih srednjih bića i njihovo promicanje (to jest vraćanje negdašnjem) naprednom planetarnom statusu, njihovo raspoređivanje na odgovornim mjestima u novoj upravi svijeta koji je utemeljen u svjetlu. Takve promjene su već nastupile u rasponu ljudskog vida da smrtnici mogu vidjeti ove svoje dosad nevidljive rođake iz ranog Adamičkog režima. To je moguće zahvaljujući novijim otkrićima fizikalne znanosti u suradnji sa proširenim planetarnim djelovanjem Glavnih Fizičkih Kontrolora.

Sustavni Suveren ima ovlast da dopusti srednjim bićima bilo kada u prvoj fazi utemeljenja u svjetlu, da se humaniziraju u morontijaobličju uz pomoć Nositelja Života i fizičkih kontrolora i nakon što dobiju Misaone Ispravljače, da započnu Rajsko uzašašće.

progress under the wise and sympathetic administration of the volunteer Corps of the Finality, ascenders of Paradise attainment who have come back to minister to their brethren in the flesh. These finalizers are active in co-operation with the Trinity Teacher Sons, but they do not begin their real participation in world affairs until the morontia temple appears on earth.

55:4.2 (626.13) Upon the formal inauguration of the planetary ministry of the Corps of the Finality, the majority of the celestial hosts withdraw. But the seraphic guardians of destiny continue their personal ministry to the progressing mortals in light; indeed such angels come in ever-increasing numbers throughout the settled ages since larger and larger groups of human beings reach the third cosmic circle of co-ordinate mortal attainment during the planetary life span.

55:4.3 (627.1) This is merely the first of the successive administrative adjustments which attend the unfolding of the successive ages of increasingly brilliant attainment on the inhabited worlds as they pass from the first to the seventh stage of settled existence.

55:4.4 (627.2) 1. *The first stage of light and life.* A world in this initial settled stage is being administered by three rulers:

55:4.5 (627.3) a. The Planetary Sovereign, presently to be advised by a counseling Trinity Teacher Son, in all probability the chief of the terminal corps of such Sons to function on the planet.

55:4.6 (627.4) b. The chief of the planetary corps of finalizers.

55:4.7 (627.5) c. Adam and Eve, who function jointly as the unifiers of the dual leadership of the Prince-Sovereign and the chief of finalizers.

55:4.8 (627.6) Acting as interpreters for the seraphic guardians and the finalizers are the exalted and liberated midway creatures. One of the last acts of the Trinity Teacher Sons on their terminal mission is to liberate the midwayers of the realm and to promote (or restore) them to advanced planetary status, assigning them to responsible places in the new administration of the settled sphere. Such changes have already been made in the range of human vision as enable mortals to recognize these heretofore invisible cousins of the early Adamic regime. This is made possible by the final discoveries of physical science in liaison with the enlarged planetary functions of the Master Physical Controllers.

55:4.9 (627.7) The System Sovereign has authority to release midway creatures any time after the first settled stage so that they may humanize in the morontia by the aid of the Life Carriers and the physical controllers and, after receiving Thought Adjusters, start out on their Paradise ascension.

U trećoj i naknadnim fazama, tu još uvijek funkcioniraju neki članovi iz redova srednjih bića, uglavnom kao kontaktne osobe za finaliste, ali s nastupom svakog novog stadija svjetla i života, stižu novi redovi služitelja koji obavljaju vezivnu službu i koji u velikoj mjeri zamjenjuju srednja bića; vrlo malo njih tu ostaje nakon četvrte faze svjetlosti. Sedma faza će svjedočiti dolasku prvih apsonitnih služitelja iz Raja da služe umjesto određenih svemirskih stvorenja.

2. Druga faza svjetla i života. Ova epoha je obilježena na svijetu dolaskom Nositelja Života koji postaje volonterski savjetnik planetarnih vladara u vezi daljnjih napora na pročišćavanju i stabilizaciji smrtnih rasa. Tako će Nositelji Života aktivno sudjelovati u daljnjem razvoju ljudske rase - fizičkom, društvenom i ekonomskom. A onda će se proširiti njihov nadzor nad daljnjim pročišćavanjem smrtnih loza drastičnom eliminacijom retardacije i ustrajnih ostataka inferiornog potencijala intelektualne, filozofske, kozmičke i duhovne naravi. Oni koji su dizajnirali i implantirali život na naseljenim svjetovima su u potpunosti sposobni savjetovati Materijalne Sinove i Kćeri, koji imaju punu i neupitnu ovlast da očiste evolucijske rase od svih štetnih utjecaja.

Od druge faze nadalje, tijekom cijele karijere naseljenih planeta Sinovi Učitelji služe kao savjetnici za finaliste. Tijekom takvih misija oni služe kao volonteri, a ne prema postavci na dužnost; i oni služe isključivo u vezi sa finalističkim korpusom, osim što uz suglasnost Sustavnog Vladara oni mogu biti savjetnici planetarnog Adama i Eve.

3. Treća faza svjetla i života. Tijekom tog doba svjetovi koji su utemeljeni u svjetlu stječu više uvažavanje Starih Dana, druge faze Sedmerostrukog Boga, a predstavnici tih supersvemirskih vladara ulaze u nove odnose s planetarnom upravom.

U svakoj sljedećoj dobi utemeljenja u svjetlu, finalisti funkcioniraju sa sve većim ovlastima. Postoji tijesna suradnja i veza između finalista, Večernjih Zvijezda (superanđela) i Trojstvenih Sinova Učitelja.

Tijekom ove i sljedeće dobi, Sinovi Učitelji uz pomoć služiteljskih duhova koji djeluju u kvartetu, postaju vezani sa izbornim smrtnim glavnim izvršnim direktorom, koji sada postaje povezan sa Planetarnim Suverenom kao zajednički administrator svjetskih poslova. Ovaj smrtni čelnik služi dvadeset i pet godina planetarnog vremena i zahvaljujući ovom novom razvoju događaja, Planetarni Adam i Eva mogu biti oslobođeni sa svijetasvoje dugogodišnje postavke tijekom

55:4.10 (627.8) In the third and subsequent stages, some of the midwayers are still functioning, chiefly as contact personalities for the finalizers, but as each stage of light and life is entered, new orders of liaison ministers largely replace the midwayers; very few of them ever remain beyond the fourth stage of light. The seventh stage will witness the coming of the first absonite ministers from Paradise to serve in the places of certain universe creatures.

55:4.11 (627.9) *2. The second stage of light and life.* This epoch is signaled on the worlds by the arrival of a Life Carrier who becomes the volunteer adviser of the planetary rulers regarding the further efforts to purify and stabilize the mortal race. Thus do the Life Carriers actively participate in the further evolution of the human race — physically, socially, and economically. And then they extend their supervision to the further purification of the mortal stock by the drastic elimination of the retarded and persisting remnants of inferior potential of an intellectual, philosophic, cosmic, and spiritual nature. Those who design and plant life on an inhabited world are fully competent to advise the Material Sons and Daughters, who have full and unquestioned authority to purge the evolving race of all detrimental influences.

55:4.12 (627.10) From the second stage on throughout the career of a settled planet the Teacher Sons serve as counselors to the finalizers. During such missions they serve as volunteers and not by assignment; and they serve exclusively with the finalizer corps except that, upon the consent of the System Sovereign, they may be had as advisers to the Planetary Adam and Eve.

55:4.13 (628.1) *3. The third stage of light and life.* During this epoch the inhabited worlds arrive at a new appreciation of the Ancients of Days, the second phase of God the Sevenfold, and the representatives of these superuniverse rulers enter into new relationships with the planetary administration.

55:4.14 (628.2) In each succeeding age of settled existence the finalizers function in ever-increasing capacities. There exists a close working connection between the finalizers, the Evening Stars (the superangels), and the Trinity Teacher Sons.

55:4.15 (628.3) During this or the following age a Teacher Son, assisted by the ministering-spirit quartette, becomes attached to the elective mortal chief executive, who now becomes associated with the Planetary Sovereign as joint administrator of world affairs. These mortal chief executives serve for twenty-five years of planetary time, and it is this new development that makes it easy for the Planetary Adam and Eve to secure release from their world of long-time assignment during the following ages.

sljedećih doba.

Služiteljski duhovi koji djeluju u kvartetu sastoje se od: serafskog šefa dotične sfere, supersvemirskogsekorafimskog savjetnika, arhandela prijevoda i omniafima koji funkcionira kao osobni predstavnik Dodijeljenog Stražara smještenog na glavnom centru sustava. Ali ovi savjetnici nikada ne daju savjet osim ako se savjet traži.

4. *Četvrta faza svjetla i života.* Na ovim svjetovima Trojstveni Sinovi Učitelji se pojavljuju u novim ulogama. Uz pomoć sinova potrojstveljenja stvorenja, bića koja su već tako dugo povezana sa redom Trojstvenih Sinova Učitelja, ovi potonji sada dolaze na svjetove kao volonteri-savjetnici i savjetodavci Planetarnom Vladaru i njegovim suradnicima. Takvi parovi - Rajsko-Havonski-potrojstveljni sinovi i uspinjući-potrojstvljeni sinovi - predstavljaju različite svemirske stavove i različita osobna iskustva koja su vrlo korisna planetarnim vladarima.

U bilo kojem trenutku nakon toga doba Planetarni Adam i Eva mogu poslati zahtjev Suverenom Sinu Stvoritelju za puštanje iz planetarne dužnosti i tako započeti svoj Rajski uspon; ili oni mogu ostati na planeti kao direktori novo-javljujućegporedka sve duhovnijeg društva koje se sastoji od naprednih smrtnika koji nastoje shvatiti filozofska učenja finalista koja su prikazana u učenjima Sjajnih Večernih Zvijezda koje su sada dodijeljene tim svjetovima i koje djeluju u parovima surađujući sa sekonafima iz sjedišta supersvemira.

Finalisti uglavnom sudjeluju u pokretanju novih i nad-materijalnih aktivnosti društva - društvenih, kulturnih, filozofskih, kozmičkih i duhovnih. Koliko mi možemo razaznati, oni će nastaviti ovu službu daleko u sedmoj epohi evolucijske stabilnosti, kada će vjerojatno ići služiti u vanjskom prostoru; nakon čega samo možemo nagađati da će njihovo mjesto eventualno preuzeti aponitna bića iz Raja.

5. *Peta faza svjetla i života.* Uravnoteženja koja prate ovu fazu utemeljenja u svjetlu odnose se gotovo isključivo na fizička područja i primarni su interes Glavnih Fizičkih Kontrolora.

6. *Šesta faza svjetla i života* svjedoči o razvoju novih funkcija umnih krugova na planetu. Čini se da kozmička mudrost postaje konstitutivna u svemirskoj službi uma.

7. *Sedma faza svjetla i života.* Rano u sedmom razdoblju, Trojstveni Učitelj koji je savjetnik Planetarnog Vladara, prima volonterskog savjetnika kojeg šalju Stari Dani, a kasnije treba primiti trećeg savjetnika koji dolazi od

55:4.16 (628.4) The ministering-spirit quartettes consist of: the seraphic chief of the sphere, the superuniverse secoraphic counselor, the archangel of translations, and the omniaphim who functions as the personal representative of the Assigned Sentinel stationed on the system headquarters. But these advisers never proffer counsel unless it is asked for.

55:4.17 (628.5) 4. *The fourth stage of light and life.* On the worlds the Trinity Teacher Sons appear in new roles. Assisted by the creature-trinitized sons so long associated with their order, they now come to the worlds as volunteer counselors and advisers to the Planetary Sovereign and his associates. Such couples — Paradise-Havona-trinitized sons and ascender-trinitized sons — represent differing universe viewpoints and diverse personal experiences which are highly serviceable to the planetary rulers.

55:4.18 (628.6) At any time after this age the Planetary Adam and Eve can petition the Sovereign Creator Son for release from planetary duties in order to begin their Paradise ascent; or they can remain on the planet as directors of the newly appearing order of increasingly spiritual society composed of advanced mortals striving to comprehend the philosophic teachings of the finalizers portrayed by the Brilliant Evening Stars, who are now assigned to these worlds to collaborate in pairs with the seconaphim from the headquarters of the superuniverse.

55:4.19 (628.7) The finalizers are chiefly engaged in initiating the new and supermaterial activities of society — social, cultural, philosophic, cosmic, and spiritual. As far as we can discern, they will continue this ministry far into the seventh epoch of evolutionary stability, when, possibly, they may go forth to minister in outer space; whereupon we conjecture their places may be taken by absonite beings from Paradise.

55:4.20 (628.8) 5. *The fifth stage of light and life.* The readjustments of this stage of settled existence pertain almost entirely to the physical domains and are of primary concern to the Master Physical Controllers.

55:4.21 (628.9) 6. *The sixth stage of light and life* witnesses the development of new functions of the mind circuits of the realm. Cosmic wisdom seems to become constitutive in the universe ministry of mind.

55:4.22 (628.10) 7. *The seventh stage of light and life.* Early in the seventh epoch the Trinity Teacher counselor of the Planetary Sovereign is joined by a volunteer adviser sent by the Ancients of Days, and later on they will be augmented by a third

supersvemirskog Vrhovnog Izvršitelja.

Tijekom tog vremena, ako ne i prije, Adam i Eva su zauvijek oslobođeni planetarnih dužnosti. Ako se dogodi da Materijalni Sin uđe u finalistički korpus, on može postati povezan s smrtnim izvršnim direktorom, a ponekad Melkizedek dobrovoljno djeluje u tom svojstvu. Ako srednje biće uđe među finaliste, preostala srednja bića na planetu odmah su oslobođena dužnosti.

Nakon dobivanja odobrenja za puštanje iz višestoljećnog izvršavanja zadatka, planetarni Adam i Eva mogu odabrati karijeru kako slijedi:

1. Oni mogu tražiti da napuste planet i iz sjedišta svemira odmah početi Rajsku karijeru, primiti Misaone Ispravljače na kraju morontija iskustva.

2. Vrlo često Planetarni Adam i Eva će dobiti Ispravljače dok još rade u svijetu koji je utemeljen u svjetlu u isto vrijeme kada neka njihova djeca iz čiste linije potomstva koja su volontirala u korist planetarne službe prime Ispravljače. Nakon toga svi mogu ići na sjedište svemira i tamo početi Rajsku karijeru.

3. Planetarni Adam i Eva mogu izabrati - kao i Materijalni Sinovi i Kćeri iz glavnog sjedišta sustava - otići izravno na kratak boravak na midsonitni svijet, gdje dobivaju Ispravljače.

4. Oni mogu odlučiti da se vrate u sustavno sjedište, i za izvjesno vrijeme zauzmu mjesta na vrhovnom sudu, a nakon ove službe će primiti Ispravljače i početi Rajski uspon.

5. Oni mogu izabrati da idu sa svojih administrativnih dužnosti na njihov materinji svijet da tu privremeno služe kao učitelji i da prime Ispravljače prilikom transfera na sjedište svemira.

Kroz sve ove epohe uvezene pomoći Materijalnih Sinova i Kćeri oni ispoljavaju veliki utjecaj na društveni i gospodarski napredak svijeta. Oni su potencijalno besmrtni, barem do onog trenutka kad se biraju humanizirati, primiti Ispravljače i krenuti prema Raju.

Na evolucijskom svijetu humanizirano biće mora primiti Misaonog Ispravljača. Svi uzlazni članovi smrtnog Korpusa Finalista su primili Ispravljače i s njima se spojili osim serafima, a u njima dolazi da živi Otac u vidu druge vrste duha prilikom njihova ulaska u ovaj Korpus.

counselor coming from the superuniverse Supreme Executive.

55:4.23 (629.1) During this epoch, if not before, Adam and Eve are always relieved of planetary duties. If there is a Material Son in the finaliter corps, he may become associated with the mortal chief executive, and sometimes it is a Melchizedek who volunteers to function in this capacity. If a midwayer is among the finaliters, all of that order remaining on the planet are immediately released.

55:4.24 (629.2) Upon obtaining release from their agelong assignment, a Planetary Adam and Eve may select careers as follows:

55:4.25 (629.3) 1. They can secure planetary release and from the universe headquarters start out immediately on the Paradise career, receiving Thought Adjusters at the conclusion of the morontia experience.

55:4.26 (629.4) 2. Very often a Planetary Adam and Eve will receive Adjusters while yet serving on a world settled in light concomitant with the receiving of Adjusters by some of their imported pure-line children who have volunteered for a term of planetary service. Subsequently they may all go to universe headquarters and there begin the Paradise career.

55:4.27 (629.5) 3. A Planetary Adam and Eve may elect — as do Material Sons and Daughters from the system capital — to go direct to the midsonite world for a brief sojourn, there to receive their Adjusters.

55:4.28 (629.6) 4. They may decide to return to the system headquarters, there for a time to occupy seats on the supreme court, after which service they will receive Adjusters and begin the Paradise ascent.

55:4.29 (629.7) 5. They may choose to go from their administrative duties back to their native world to serve as teachers for a season and to become Adjuster indwelt at the time of transfer to the universe headquarters.

55:4.30 (629.8) Throughout all of these epochs the imported assisting Material Sons and Daughters exert a tremendous influence on the progressing social and economic orders. They are potentially immortal, at least until such time as they elect to humanize, receive Adjusters, and start for Paradise.

55:4.31 (629.9) On the evolutionary worlds a being must humanize to receive a Thought Adjuster. All ascendant members of the Mortal Corps of Finaliters have been Adjuster indwelt and fused except seraphim, and they are Father indwelt by another type of spirit at the time of being mustered into this corps.

5. VRHUNAC MATERIJALNOG RAZVOJA

Smrtna stvorenja koja žive na izoliranim svjetovima poput Urantije koji su pogođeni grijehom i dominirani zlom, teško mogu zamisliti fizičko savršenstvo, intelektualno postignuće i duhovni razvoj koji obilježavaju ove napredne epohe evolucije na bezgrešnim sferama.

Napredne faze svijeta koji je utemeljen u svjetlu i životu predstavljaju vrhunac evolucijskog materijalnog razvoja. Na ovim kulturnim svjetovima, tu više nema lijenosti i trenja iz ranijih primitivnih dobi. Siromaštvo i društvene nejednakosti su gotovo posve iščezli, degeneracija je nestala, a delinkvencija se rijetko javlja. Ludilo je praktički prestalo postojati i slabost uma je rijetkost.

Ekonomski, društveni i administrativni status tih svjetova je visok i usavršen. Znanost, umjetnosti i industrija cvjetaju, a društvo je dobro usklađen radni mehanizam visokog materijalnog, intelektualnog i kulturnog postignuća. Industrija je u velikoj mjeri preusmjerena na posluživanje viših ciljeve takve vrhunske civilizacije. Gospodarski život takvog svijeta postao je etički.

Rat je postao stvar prošlosti, a nema više vojske ili policije. Vlada postupno nestaje. Samokontrola se polako povećava, što čini ljudski donesene zakone zastarijelim. Opseg civilne vlasti i zakonskih propisa, u srednjem stanju napredovanja civilizacije, je obrnuto proporcionalan moralnosti i duhovnost građanstva.

Škole su znatno poboljšane, a posvećene su treningu uma i proširenju duše. Umjetnički centri su predivni, a glazbene organizacije izvrsne. Hramovi bogoslužja i sa njima povezane škole filozofije i iskustvene religije su tvorevine velike ljepote i raskoši. Otvorene arene okupljanja pri iskazanju obožavanja se jednako uzvišene u jednostavnosti svoje umjetničke postavke.

Tu postoji raširena i skladna organizacija natjecateljskih igara, humora i drugih faza osobnog i grupnog postignuća. Posebno obilježje konkurentnih aktivnosti na takvom vrlo kulturnom svijetu odnosi se na nastojanja pojedinaca i skupina da se dokažu u znanosti i filozofiji kozmologije. Književnost i govorničvo cvjetaju, a jezik je unaprijeđen kako bi izrazio simbolizam pojmova kao i izražaj ideja. Život je osvježavajuće jednostavan; čovjek je na kraju postigao koordinaciju visokog stadija mehaničkog razvoja s nadahnućem intelektualnog postignuća, dok su i jedno i drugo zasjenjeni sa izuzetnim duhovnim

5. THE ACME OF MATERIAL DEVELOPMENT

55:5.1 (629.10) Mortal creatures living on a sin-stricken, evil-dominated, self-seeking, isolated world, such as Urantia, can hardly conceive of the physical perfection, the intellectual attainment, and the spiritual development which characterize these advanced epochs of evolution on a sinless sphere.

55:5.2 (629.11) The advanced stages of a world settled in light and life represent the acme of evolutionary material development. On these cultured worlds, gone are the idleness and friction of the earlier primitive ages. Poverty and social inequality have all but vanished, degeneracy has disappeared, and delinquency is rarely observed. Insanity has practically ceased to exist, and feeble-mindedness is a rarity.

55:5.3 (629.12) The economic, social, and administrative status of these worlds is of a high and perfected order. Science, art, and industry flourish, and society is a smoothly working mechanism of high material, intellectual, and cultural achievement. Industry has been largely diverted to serving the higher aims of such a superb civilization. The economic life of such a world has become ethical.

55:5.4 (630.1) War has become a matter of history, and there are no more armies or police forces. Government is gradually disappearing. Self-control is slowly rendering laws of human enactment obsolete. The extent of civil government and statutory regulation, in an intermediate state of advancing civilization, is in inverse proportion to the morality and spirituality of the citizenship.

55:5.5 (630.2) Schools are vastly improved and are devoted to the training of mind and the expansion of soul. The art centers are exquisite and the musical organizations superb. The temples of worship with their associated schools of philosophy and experiential religion are creations of beauty and grandeur. The open-air arenas of worship assembly are equally sublime in the simplicity of their artistic appointment.

55:5.6 (630.3) The provisions for competitive play, humor, and other phases of personal and group achievement are ample and appropriate. A special feature of the competitive activities on such a highly cultured world concerns the efforts of individuals and groups to excel in the sciences and philosophies of cosmology. Literature and oratory flourish, and language is so improved as to be symbolic of concepts as well as to be expressive of ideas. Life is refreshingly simple; man has at last co-ordinated a high state of mechanical development with an inspiring intellectual attainment and has overshadowed both with an

postignućem. Teženje za ostvarenjem sreće je iskustvo radosti i zadovoljstva.

exquisite spiritual achievement. The pursuit of happiness is an experience of joy and satisfaction.

6. POJEDINAČNI SMRTNIK

Kako svjetovi napreduju u naseljenom statusu svjetla i života, društvo postaje sve mirnije. Pojedinaac, iako nije ništa manje neovisan i odan svojoj obitelji, postao je više altruističan i bratski.

Na Urantiji, u vašem trenutnom stadiju, ne možete u potpunosti cijeniti napredni status i progresivnu prirodu prosvijetljenih rasa ovih usavršenih svjetova. Ti ljudi su svijetovi evolucijskih rasa. No, takva bića su još uvijek smrtna; ona i dalje dišu, jedu, spavaju i piju. Ovaj veliki evolucijski napredak nije nebo, ali to je uzvišen nagovještaj božanskih svjetova Rajskog uspona.

Na normalnom svijetu, biološke sposobnosti smrtnih rasa su već odavno dovedene do visoke razine tijekom post-Adamičkih epoha; a sada, iz doba u dob kroz razdoblja utemeljenja u svjetlu, nastavlja se fizička evolucija. Tu se proširuju osjetila vida i sluha. Do sada je populacija postala stacionarna u brojkama. Umnožavanje je regulirano u skladu s planetarnim zahtjevima i urođenim nasljednim karakteristikama: Smrtnici na planetu tijekom ovog perioda su podijeljeni u pet do deset skupina, a niže skupine smiju proizvesti samo polovicu broja djece viših grupa. Dalje unaprijeđenje tako veličanstvene rasa kroz doba svjetla i života je u velikoj mjeri stvar selektivnog razmnožavanja od onih rasnih sojeva koji pokazuju vrhunske kvalitete društvene, filozofske, kozmičke i duhovne naravi.

Ispravljači i dalje dolaze kao u bivšim evolucijskim razdobljima, a kako razdoblja prolaze, ti smrtnici su svi u mogućnosti da komuniciraju sa Očevim unutarnjim fragmentom. Tijekom embrionalne i preduhovne faze razvoja, tu još uvijek funkcioniraju pomoćni umni duhovi. Duh Sveti i služba anđela postaju sve učinkovitiji kako ljudi imaju priliku doživjeti slijed epoha utemeljenja u svjetlu. U četvrtom stadiju svjetla i života, napredni smrtnici čini se da imaju znatno iskustvo svjesnog kontakta sa prisutnosti duha Glavnog Duha supersvemirske nadležnosti, a filozofija takvog svijeta je usmjerena na pokušaj da se shvate nova otkrivenja Vrhovnog Boga. Više od polovice ljudskog stanovništva na planeti ovog naprednog statusa ima iskustvo prijevoda u morontija stanje među živima. Čak i tako, "stare stvari su prolazne, evo, sve postaje novo."

Mi vjerujemo da će fizička evolucija postići

6. THE INDIVIDUAL MORTAL

55:6.1 (630.4) As worlds advance in the settled status of light and life, society becomes increasingly peaceful. The individual, while no less independent and devoted to his family, has become more altruistic and fraternal.

55:6.2 (630.5) On Urantia, and as you are, you can have little appreciation of the advanced status and progressive nature of the enlightened races of these perfected worlds. These people are the flowering of the evolutionary races. But such beings are still mortal; they continue to breathe, eat, sleep, and drink. This great evolution is not heaven, but it is a sublime foreshadowing of the divine worlds of the Paradise ascent.

55:6.3 (630.6) On a normal world the biologic fitness of the mortal race was long since brought up to a high level during the post-Adamic epochs; and now, from age to age throughout the settled eras the physical evolution of man continues. Both vision and hearing are extended. By now the population has become stationary in numbers. Reproduction is regulated in accordance with planetary requirements and innate hereditary endowments: The mortals on a planet during this age are divided into from five to ten groups, and the lower groups are permitted to produce only one half as many children as the higher. The continued improvement of such a magnificent race throughout the era of light and life is largely a matter of the selective reproduction of those racial strains which exhibit superior qualities of a social, philosophic, cosmic, and spiritual nature.

55:6.4 (630.7) The Adjusters continue to come as in former evolutionary eras, and as the epochs pass, these mortals are increasingly able to commune with the indwelling Father fragment. During the embryonic and prespiritual stages of development the adjutant mind-spirits are still functioning. The Holy Spirit and the ministry of angels are even more effective as the successive epochs of settled life are experienced. In the fourth stage of light and life the advanced mortals seem to experience considerable conscious contact with the spirit presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, while the philosophy of such a world is focused upon the attempt to comprehend the new revelations of God the Supreme. More than one half of the human inhabitants on planets of this advanced status experience translation to the morontia state from among the living. Even so, "old things are passing away; behold, all things are becoming new."

55:6.5 (631.1) We conceive that physical evolution will

svoj puni razvoj do kraja pete epohe ere svjetla i života. Mi smo promatranjem zaključili da gornje granice duhovnog razvoja koje su povezane s razvojem ljudskog uma ovise o razini objedinjenih morontija vrijednosti i kozmičkih značenja čija spoznaja počiva na spoju sa Ispravljačem. No, što se tiče mudrosti: Iako ne znamo zasigurno, možemo pretpostavljamo da nikada ne može doći do ograničenja intelektualne evolucije i postizanja mudrosti. Na svijetu u sedmoj fazi svjetla i života, mudrost može iscrpiti materijalne potencijale, preći prag mota uvida i na kraju čak poprimiti aromu apsonitne raskoši.

Mi smo primijetili da na tim svjetovima koji su visoko evoluirali u dugotrajnoj sedmoj fazi napretka, ljudska bića u potpunosti ovladaju jezikom lokalnog svemira prije nego što su prevedeni; a obišao sam nekoliko vrlo starih planeta gdje su abandonteri držali nastavu starijim smrtnicima o jeziku supersvemira. I na tim svjetovima imao sam priliku vidjeti tehniku kojom apsonitne ličnosti otkrivaju prisutnost finalista u morontija hramu.

Ovo je priča o veličanstvenom cilju smrtnog nastojanja na evolucijskim svjetovima; i sve to se odvija čak i prije nego ljudska bića započnu svoje morontija karijere; materijalni smrtnici na naseljenim svjetovima mogu ostvariti sav taj sjajni razvoj, samu prvu fazu te beskrajne i neshvatljive karijere Rajskog uzašašća i postignuća božanstva.

A možete li zamisliti kakvi evolucijski smrtnici sada dolaze iz svjetova dugog postojanja u sedmoj epohi utemeljenja u svjetlu i životu? Upravo takvi smrtnici poput ovih idu na morontija svjetove glavnog sjedišta lokalnog svemira da tu započnu svoje karijere uzašća.

Kad bi zbunjeni smrtnici Urantije samo mogli vidjeti jedan od tih naprednijih svjetova dugotrajnog utemeljenja u svjetlu i životu, oni nikada više ne bi dovodili u pitanje mudrost evolucijske sheme stvaranja. Čak i da nema budućnosti vječne progresije, samo ovo predivno evolucijsko postignuće smrtnih rasa na takvim nastanjenim svjetovima usavršenog postignuća uveliko opravdava čovjekovo stvaranje na svjetovima vremena i prostora.

Često se pitamo: Ako veliki svemir bude utemeljen u svjetlu i životu, bi li izvanrednim uzlaznim smrtnicima još uvijek bilo suđeno da idu u Korpus Finalista? No, ne znamo odgovora.

7. PRVA ILI PLANETARNA FAZA

To razdoblje se proteže od pojave morontija hrama u novom planetarnom sjedištu u vrijeme utemeljenja cijelog sustava u svjetlu i životu. Ovo

have attained its full development by the end of the fifth epoch of the light-and-life era. We observe that the upper limits of spiritual development associated with evolving human mind are determined by the Adjuster-fusion level of conjoint morontia values and cosmic meanings. But concerning wisdom: While we do not really know, we conjecture that there can never be a limit to intellectual evolution and the attainment of wisdom. On a seventh-stage world, wisdom can exhaust the material potentials, enter upon mota insight, and eventually even taste of absonite grandeur.

^{55:6.6 (631.2)} We observe that on these highly evolved and long seventh-stage worlds human beings fully learn the local universe language before they are translated; and I have visited a few very old planets where abandoners were teaching the older mortals the tongue of the superuniverse. And on these worlds I have observed the technique whereby the absonite personalities reveal the presence of the finalizers in the morontia temple.

^{55:6.7 (631.3)} This is the story of the magnificent goal of mortal striving on the evolutionary worlds; and it all takes place even before human beings enter upon their morontia careers; all of this splendid development is attainable by material mortals on the inhabited worlds, the very first stage of that endless and incomprehensible career of Paradise ascension and divinity attainment.

^{55:6.8 (631.4)} But can you possibly imagine what sort of evolutionary mortals are now coming up from worlds long existing in the seventh epoch of settled light and life? It is such as these who go on to the morontia worlds of the local universe capital to begin their ascension careers.

^{55:6.9 (631.5)} If the mortals of distraught Urantia could only view one of these more advanced worlds long settled in light and life, they would nevermore question the wisdom of the evolutionary scheme of creation. Were there no future of eternal creature progression, still the superb evolutionary attainments of the mortal races on such settled worlds of perfected achievement would amply justify man's creation on the worlds of time and space.

^{55:6.10 (631.6)} We often ponder: If the grand universe should be settled in light and life, would the ascending exquisite mortals still be destined to the Corps of the Finality? But we do not know.

7. THE FIRST OR PLANETARY STAGE

^{55:7.1 (631.7)} This epoch extends from the appearance of the morontia temple at the new planetary headquarters to the time of the settling of

doba otvara Trojstveni Sin Učitelj pri okončanju niza svjetskih misija nakon što Planetarni Knez primi unaprijeđenje na status planetarnog vladara mandatom i osobnom prisutnosti Rajskog darivanog Sina tom svijetu. Istodobno sa time, finalisti inauguriraju svoje aktivno sudjelovanje u planetarnim poslovima.

Što se tiče svih vanjskih i vidljivih pojava, stvarni vladari ili direktori takvog svijeta koji je utemeljen u svjetlu i životu su Materijalni Sin i Kćer, planetarni Adam i Eva. Finalisti su nevidljivi, a isto je slučaj i sa Knezom-Vladarom osim kada je u morontija hramu. Stvarni i doslovni šefovi planetarnog režima su stoga Materijalni Sin i Kćer. Upoznatost s tim aranžmanima je dala prevagu ideji o vladi kraljeva i kraljica u svim svemirskim domenama. Vlada kraljeva i kraljica ima veliki uspjeh u ovim idealnim uvjetima, kada svijet primi tako visoke ličnosti koje djeluju u ime još viših, ali nevidljivih vladara.

Kada se takva dob postigne na vašem svijetu, bez sumnje MakiventaMelkizedek koji je trenutno zastupnik Planetarnog Kneza Urantije, će zauzeti sjedište Planetarnog Vladara; a na Jeruzemu već dugo vlada pretpostavka da će on doći u pratnji sina i kćeri Urantijinog Adama i Eve koji su trenutno na Edentiji kao štićenici Svevišnjih Norlatiadeka. Ova djeca Adama mogu služiti u ovoj ulozi na Urantiji u suradnji s Melkizedekom-Vladarom zato što su bili lišeni ovlasti rađanja prije gotovo 37.000 godina, u vrijeme kad su predali svoja materijalna tijela na Urantiji u pripremi za tranzit na Edentiju.

Ovo doba utemeljenja u svjetlu nastavlja se sve dok svaki naseljeni planet u sustavu ne dostigne eru stabilizacije; a zatim, kada najmlađi svjet - posljednji koji postiže svjetlo i život - doživi utemeljenje u ovom stadiju za jedno tisućljeće sustavnog vremena, tada cijeli sustav ulazi u stabilizirao stanje, a pojedinačni svjetovi uvode se u sustavnu epohu doba svjetla i života.

8. DRUGA ILI FAZA SUSTAVA

Kada cijeli sustav postaje utemeljen u životu, otvara se novi poredak vlasti. Planetarni Vladari postaju članovi sustavne konklave, a ovo novo upravno tijelo, koje podliježe vetu od Očeva Zvijezda, ima vrhovni autoritet. Takav sustav naseljenih svjetova postaje praktično samoupravan. Sustavna zakonodavna skupština je konstituirana na glavnom sjedištu, a svaki planet

the entire system in light and life. This age is inaugurated by the Trinity Teacher Sons at the close of their successive world missions when the Planetary Prince is elevated to the status of Planetary Sovereign by the mandate and personal presence of the Paradise bestowal Son of that sphere. Concomitant therewith the finaliters inaugurate their active participation in planetary affairs.

55:7.2 (632.1) To outward and visible appearances the actual rulers, or directors, of such a world settled in light and life are the Material Son and Daughter, the Planetary Adam and Eve. The finaliters are invisible, as also is the Prince-Sovereign except when in the morontia temple. The actual and literal heads of the planetary regime are therefore the Material Son and Daughter. It is the knowledge of these arrangements that has given prestige to the idea of kings and queens throughout the universe realms. And kings and queens are a great success under these ideal circumstances, when a world can command such high personalities to act in behalf of still higher but invisible rulers.

55:7.3 (632.2) When such an era is attained on your world, no doubt Machiventa Melchizedek, now the vicegerent Planetary Prince of Urantia, will occupy the seat of the Planetary Sovereign; and it has long been conjectured on Jerusem that he will be accompanied by a son and daughter of the Urantia Adam and Eve who are now held on Edentia as wards of the Most Highs of Norlatiadek. These children of Adam might so serve on Urantia in association with the Melchizedek-Sovereign since they were deprived of procreative powers almost 37,000 years ago at the time they gave up their material bodies on Urantia in preparation for transit to Edentia.

55:7.4 (632.3) This settled age continues on and on until every inhabited planet in the system attains the era of stabilization; and then, when the youngest world — the last to achieve light and life — has experienced such settledness for one millennium of system time, the entire system enters the stabilized status, and the individual worlds are ushered into the system epoch of the era of light and life.

8. THE SECOND OR SYSTEM STAGE

55:8.1 (632.4) When an entire system becomes settled in life, a new order of government is inaugurated. The Planetary Sovereigns become members of the system conclave, and this new administrative body, subject to the veto of the Constellation Fathers, is supreme in authority. Such a system of inhabited worlds becomes virtually self-governing. The system legislative assembly is constituted on the headquarters

šalje njima svojih deset predstavnika. Sudovi su sada uspostavljeni na sustavnoj metropoli, a samo žalbe se podnose na sjedište svemira.

Prilikom utemeljenja sustava u svjetlu, Dodijeljeni Čuvar, predstavnik Vrhovnog Izvršitelja supersvemira postaje volonterski savjetnik sustavnog vrhovnog suda i stvarni predsjedavajući nove zakonodavne skupštine.

Nakon utemeljenja cjelokupnog sustava u svjetlu i životu, Sustavni Vladari neće više doći i otići. Takav vladar ostaje tu zastalno na čelu. Njegovi sustavni pomoćnici u vladi i dalje se mijenjaju kao u bivšim dobima.

Tijekom tog doba stabilizacije, po prvi put dolaze midsoniti sa svjetova svemirskog sjedišta gdje privremeno borave, da djeluju kao savjetnici za zakonodavne skupštine i savjetodavci u sporovima na sudovima. Ovi midsoniti također ulažu određene napore kako bi uliti nova mota značenja od najviše vrijednosti u učenja obrazovnih institucija koje sponzoriraju zajedno s finalistima. Što Materijalni Sinovi učiniše za smrtnu rasu u biološkom pogledu, midsonitna bića sada čine za ove sjedinjene i proslavljene ljude u sve naprednijim područjima filozofije i produhovljenog razmišljanja.

Na takvim naseljenim svjetovima Sinovi Učitelji postaju dobrovoljni suradnici sa finalistima, a ti isti Sinovi Učitelji prate finaliste na prebivališne svjetove kad te sfere više ne budu trebale služiti kao gradirani svjetovi za prijem smrtnika nakon što cijeli sustav uđe u svjetlo i život; barem je to istina u vrijeme kad cijelo zvijezde tako evoluirala. No, postoje skupine koje su daleko napredovale u Nebadonu.

Nije nam dopušteno otkriti prirodu rada finalista koji trebaju nadgledati takve preusmjerene prebivališne svjetove. Već vam je, međutim, poznato da u svemirima postoje razne vrste inteligentnih bića koje nisu prikazane u ovim pričama.

I sada, kad sustavi jedan po jedan postaju utemeljeni u svjetlu zahvaljujući napretku svojih sastavnih svjetova, dolazi vrijeme kada zadnji sustav u određenom zvijezdu postiže stabilizaciju, a svemirski administratori - Glavni Sin, Ujedinjeni Dani i Sjajna Jutarnja Zvijezda - stižu na sjedište zvijezda da proglase Svevišnje bezuvjetnim vladarima novousavršene obitelji sto utemeljenih sustava naseljenih svjetova.

world, and each planet sends its ten representatives thereto. Courts are now established on the system capitals, and only appeals are taken to the universe headquarters.

55:8.2 (632.5) With the settling of the system the Assigned Sentinel, representative of the superuniverse Supreme Executive, becomes the volunteer adviser to the system supreme court and actual presiding officer of the new legislative assembly.

55:8.3 (632.6) After the settling of an entire system in light and life the System Sovereigns will no more come and go. Such a sovereign remains perpetually at the head of his system. The assistant sovereigns continue to change as in former ages.

55:8.4 (632.7) During this epoch of stabilization, for the first time midsoniters come from the universe headquarters worlds of their sojourn to act as counselors to the legislative assemblies and advisers to the adjudicational tribunals. These midsoniters also carry on certain efforts to inculcate new mota meanings of supreme value into the teaching enterprises which they sponsor jointly with the finaliters. What the Material Sons did for the mortal races biologically, the midsonite creatures now do for these unified and glorified humans in the ever-advancing realms of philosophy and spiritualized thinking.

55:8.5 (633.1) On the inhabited worlds the Teacher Sons become voluntary collaborators with the finaliters, and these same Teacher Sons also accompany the finaliters to the mansion worlds when those spheres are no longer to be utilized as differential receiving worlds after an entire system is settled in light and life; at least this is true by the time the entire constellation has thus evolved. But there are no groups that far advanced in Nebadon.

55:8.6 (633.2) We are not permitted to reveal the nature of the work of the finaliters who will supervise such rededicated mansion worlds. You have, however, been informed that there are throughout the universes various types of intelligent creatures who have not been portrayed in these narratives.

55:8.7 (633.3) And now, as the systems one by one become settled in light by virtue of the progress of their component worlds, the time comes when the last system in a given constellation attains stabilization, and the universe administrators — the Master Son, the Union of Days, and the Bright and Morning Star — arrive on the capital of the constellation to proclaim the Most Highs the unqualified rulers of the newly perfected family of one hundred settled systems of inhabited worlds.

9. TREĆA ILI FAZA ZVIJEŽDA

9. THE THIRD OR CONSTELLATION STAGE

Ujedinjenje cijelog zvijezda utemeljenih sustava praćeno je novim raspodjelama izvršne vlasti i dodatnim uravnoteženjima svemirske uprave. U ovo doba smo svjedoci naprednog postignuća na svakom naseljenom svijetu, ali ono je posebno obilježeno uravnoteženjem na sjedištu zvijezda, s bitnim izmjenama u odnosima kako sustavnog nadzora tako i vlasti lokalnog svemira. Tijekom tog doba mnoge aktivnosti zvijezda i svemira se prenose u glavne sustavne metropole, i predstavnici supersvemira preuzimaju nove i intimnije odnose sa planetarnim, sustavnim i svemirskim vladarima. Istovremeno s ovim novim vezama, neki administratori supersvemira će doći na sjedišta zvijezda kao volonteri savjetnici Svevišnjih Očeva.

Kada se zvijezde na taj način utemelji u svjetlu, zakonodavna funkcija prestaje, a dom sustavnog vladara kojim predsjedavaju Svevišnji, djeluje na njezinom mjestu. Sada, po prvi put, takve upravne skupine rade izravno sa supersvemirskom vladom u pitanjima koja se odnose na Havonske i Rajske odnose. Inače zvijezde ostaje u vezi sa lokalnim svemirom kao i prije. Iz faze u fazu u životu svjetova koji su utemeljeni u svjetlu, univitatije nastavljaju upravljati zvijezdem morontija svjetova.

Kako dobi prolaze, Očevi Zvijezda preuzimaju sve više i više detaljnih upravnih ili nadzornih funkcija koje su nekada bile usmjerene na sjedište svemira. Do postizanja šeste faze stabilizacije ta sjedinjena zvijezda će postići položaj dobre gotovo potpune autonomije. Ulaz na sedmi stupanj svijetla i života će bez sumnje posvjedočiti veličanje tih vladara na istinsko dostojanstvo koje je označeno njihovim imenom, Svevišnji. Za sve namjere i svrhe zvijezdem će se tada izravno vladati supersvemirski vladari, a vlasti lokalnog svemira će se proširiti da obuhvate odgovornosti novih obaveza velikog svemira.

10. ČETVRTA ILI FAZA LOKALNOG SVEMIRA

Nedugo nakon što svemir bude utemeljen u svjetlu i životu, uključuje se u osnovne krugove supersvemira i Stari Dani proglašavaju *osnivanje vrhovnog vijeća neograničene ovlasti*. Ovo novo upravno tijelo sastoji se od sto Vjernih Dana kojima predsjedava Unija Dana, a prvi čin ovog vrhovnog vijeća je da priznaju postojeći suverenitet Glavnog Sina Stvoritelja.

55:9.1 (633.4) The unification of a whole constellation of settled systems is attended by new distributions of executive authority and additional readjustments of universe administration. This epoch witnesses advanced attainment on every inhabited world but is particularly characterized by readjustments on the constellation headquarters, with marked modification of relationships with both the system supervision and the local universe government. During this age many constellation and universe activities are transferred to the system capitals, and the representatives of the superuniverse assume new and more intimate relations with the planetary, system, and universe rulers. Concomitant with these new associations, certain superuniverse administrators establish themselves on the constellation capitals as volunteer advisers to the Most High Fathers.

55:9.2 (633.5) When a constellation is thus settled in light, the legislative function ceases, and the house of System Sovereigns, presided over by the Most Highs, functions instead. Now, for the first time, such administrative groups deal directly with the superuniverse government in matters pertaining to Havona and Paradise relationships. Otherwise the constellation remains related to the local universe as before. From stage to stage in the settled life the univitatia continue to administer the constellation morontia worlds.

55:9.3 (633.6) As the ages pass, the Constellation Fathers take over more and more of the detailed administrative or supervising functions which were formerly centered on the universe headquarters. By the attainment of the sixth stage of stabilization these unified constellations will have reached the position of well-nigh complete autonomy. Entrance upon the seventh stage of settledness will no doubt witness the exaltation of these rulers to the true dignity signified by their names, the Most Highs. To all intents and purposes the constellations will then deal directly with the superuniverse rulers, while the local universe government will expand to grasp the responsibilities of new grand universe obligations.

10. THE FOURTH OR LOCAL UNIVERSE STAGE

55:10.1 (634.1) When a universe becomes settled in light and life, it soon swings into the established superuniverse circuits, and the Ancients of Days proclaim the establishment of the *supreme council of unlimited authority*. This new governing body consists of the one hundred Faithfuls of Days, presided over by the Union of Days, and the first act of this supreme council is to acknowledge the continued sovereignty of the Master Creator Son.

Svemirska uprava, što se tiče Gabriela i Oca Melkizedeka, ostaje nepromijenjena. Ovo vijeće neograničene vlasti uglavnom se bavi novim problemima i novim uvjetima koji proizlaze iz naprednog statusa svjetla i života.

Pomoćni Inspektor sada mobilizira sve Dodijeljene Čuvare i od njih formira *stabilizacijski korpus lokalnog svemira* i traži od Oca Melkizedeka da podijeliti nadzor sa njima. I sada, po prvi put, korpus Nadahnutih Duhova Trojstva dodjeljuje se službi Ujedinjenih Dana.

Utemeljenje cijelog lokalnog svemira u svjetlu i životu otvara duboke prilagodbe u cijeloj shemi uprave, od pojedinačnih naseljenih svjetova do sjedišta svemira. Novi odnosi prošireni su do zvijezda i sustava. Majčinski Duh lokalnog svemira iskušava novu vezu u odnosu sa Glavnim Duhom supersvemira, a Gabriel uspostavlja izravan kontakt s Starim Danima koji će postati učinkovit kako i kada Glavni Sin eventualno bude odsutan iz sjedišta.

Tijekom ove i naknadne dobi Sudbeni Sinovi i dalje funkcioniraju kao razdiobni presuditelji, a sto od tih Sinova Avonala Raja predstavljaju novo visoko vijeće Sjajne Jutarnje Zvijezde na sjedištu svemira. Kasnije, na zahtjev Sustavnih Vladara, jedan od tih Sudbenih Sinova postane vrhovni savjetnik stacioniran na sjedištu svakog lokalnog sustava do postizanja sedmog stupnja jedinstva.

Tijekom ove epohe Trojstveni Sinovi Učitelji su volonteri savjetnici, ne samo Planetarnim Vladarima, nego u skupinama od tri oni na sličan način služe Očeve Zvijezde. Ovi Sinovi na kraju trebaju naći svoje mjesto u lokalnom svemiru, ali u ovo vrijeme oni su uklonjeni iz nadležnosti lokalne tvorevine i dodijeljeni su na službu vrhovnog vijeća neograničene ovlasti.

Finalistički korpus sada, po prvi put, priznaje nadležnost izvan-Rajskog tijela, vrhovnog vijeća. Dosad finalisti nisu priznavali bilo koje nadzorno tijelo sa ove strane Raja.

Sinovi Stvoritelji takvih naseljenih svemira provode većinu svog vremena na Raju i pridruženim svjetovima savjetujući brojne finalističke grupe koje služe širom lokalne tvorevine. Na taj način čovjek Mihael će naći punijubratstvenu suradnju sa proslavljenim finalističkim smrtnicima.

Uzaludno je nagađati kakva će biti uloga tih

55:10.2 (634.2) The universe administration, as far as concerns Gabriel and the Father Melchizedek, is quite unchanged. This council of unlimited authority is chiefly concerned with the new problems and the new conditions arising out of the advanced status of light and life.

55:10.3 (634.3) The Associate Inspector now mobilizes all Assigned Sentinels to constitute the *stabilization corps of the local universe* and asks the Father Melchizedek to share its supervision with him. And now, for the first time, a corps of the Inspired Trinity Spirits are assigned to the service of the Union of Days.

55:10.4 (634.4) The settling of an entire local universe in light and life inaugurates profound readjustments in the entire scheme of administration, from the individual inhabited worlds to the universe headquarters. New relationships extend down to the constellations and systems. The local universe Mother Spirit experiences new liaison relations with the Master Spirit of the superuniverse, and Gabriel establishes direct contact with the Ancients of Days to be effective when and as the Master Son may be absent from the headquarters world.

55:10.5 (634.5) During this and subsequent ages the Magisterial Sons continue to function as dispensational adjudicators, while one hundred of these Avonal Sons of Paradise constitute the new high council of the Bright and Morning Star on the universe capital. Later on, and as requested by the System Sovereigns, one of these Magisterial Sons will become the supreme counselor stationed on the headquarters world of each local system until the seventh stage of unity is attained.

55:10.6 (634.6) During this epoch the Trinity Teacher Sons are volunteer advisers, not only to the Planetary Sovereigns, but in groups of three they similarly serve the Constellation Fathers. And at last these Sons find their place in the local universe, for at this time they are removed from the jurisdiction of the local creation and are assigned to the service of the supreme council of unlimited authority.

55:10.7 (634.7) The finaliter corps now, for the first time, acknowledges the jurisdiction of an extra-Paradise authority, the supreme council. Heretofore the finaliters have recognized no supervision this side of Paradise.

55:10.8 (634.8) The Creator Sons of such settled universes spend much of their time on Paradise and its associated worlds and in counseling the numerous finaliter groups serving throughout the local creation. In this way the man of Michael will find a fuller fraternity of association with the glorified finaliter mortals.

55:10.9 (634.9) Speculation concerning the function of these Creator Sons in connection with the outer

Sinova Stvoritelja u vezi s vanjskim svemirima koji trenutno prolaze procesom preliminarnog sklapanja. No, svi se s vremena na vrijeme bavimo takvim nagađanjima. Pri postizanju ovog četvrtog stupanja razvoja, Sin Stvoritelj postaje administrativno slobodan; Božanska Služiteljica postupno miješa svoju službu sa službom Glavnog Duha i Beskonačnog Duha super svemira. Čini se da dolazi do razvoja novog i uzvišenog odnosa između Sina Stvoritelja, Stvaralačkog Duha, Večernih Zvijezda, Sinova Učitelja i sve brojnijeg korpusa finalista.

Ako se ikada dogodi da Mihael napusti Nebadon, Gabriel će nesumnjivo postati glavni administrator s Ocem Melchizedekom kao svojim suradnikom. U isto vrijeme prenosi se novi status na sve redove sa trajnim državljanstvom, kao što su Materijalni Sinovi, univitatije, midsoniti, susatije i Duhom-spojeni smrtnici. Ali, dokle god se evolucija nastavi, serafimi i arhanđeli će uvijek biti potrebni u svemirskoj upravi.

Mi smo, međutim, zadovoljni u vezi dvije značajke naših nagađanja: Ako je Sinovima Stvoriteljima suđeno da idu u vanjski svemir, Božanske Služiteljice ih nesumnjivo trebaju pratiti. Mi smo jednako sigurni da će Melchizedeci ostati na svjetovima njihovog porijekla. Držimo da je Melchizedecima suđeno da igraju sve odgovornije uloge u upravi lokalnog svemira.

11. FAZE SPOREDNIJH I GLAVNIH SEKTORA

Sporodnji i glavni sektori super svemira ne ulaze izravno u plan utemeljenja u svjetlu i životu. Takav evolucijski napredak se odnosi prije svega na lokalni svemir kao cjelinu, a odnosi se samo na komponente lokalnog svemira. Supersvemir stupa u stadij svjetla i života kada svi lokalni svemiri koji ulaze u njegov sastav budu tako usavršeni. No, niti jedan od sedam supersvemira nije stekao stupanj napredovanja koji se približava ovom cilju.

Dob sporednjih sektora. Prema našim promatranjima, peta faza stabilizacije ili faza sporednjih sektora ima isključivo veze sa fizičkim statusom i koordiniranim utemeljenjem sto povezanih lokalnih svemira i njihovim uključenjem u postojeće krugove supersvemira. Očito nitko drugi doli ta središta moći i njihovi suradnici nije uposlen na ovim prestrojavanjima materijalne tvorevine.

Dob glavnih sektora. Što se tiče šeste faze, ili stabilizacije glavnih sektora, možemo samo nagađati jer nitko od nas nije svjedočio takvom

universes now in process of preliminary assembly is wholly futile. But we all engage in such postulations from time to time. On attaining this fourth stage of development the Creator Son becomes administratively free; the Divine Minister is progressively blending her ministry with that of the superuniverse Master Spirit and the Infinite Spirit. There seems to be evolving a new and sublime relationship between the Creator Son, the Creative Spirit, the Evening Stars, the Teacher Sons, and the ever-increasing finaliter corps.

55:10.10 (635.1) If Michael should ever leave Nebadon, Gabriel would undoubtedly become chief administrator with the Father Melchizedek as his associate. At the same time new status would be imparted to all orders of permanent citizenship, such as Material Sons, univitatia, midsoniters, susatia, and Spirit-fused mortals. But as long as evolution continues, the seraphim and the archangels will be required in universe administration.

55:10.11 (635.2) We are, however, satisfied regarding two features of our speculations: If the Creator Sons are destined to the outer universes, the Divine Ministers will undoubtedly accompany them. We are equally sure that the Melchizedeks are to remain with the universes of their origin. We hold that the Melchizedeks are destined to play ever-increasingly responsible parts in local universe government and administration.

11. THE MINOR AND MAJOR SECTOR STAGES

55:11.1 (635.3) Minor and major sectors of the superuniverse do not figure directly in the plan of being settled in light and life. Such an evolutionary progression pertains primarily to the local universe as a unit and concerns only the components of a local universe. A superuniverse is settled in light and life when all of its component local universes are thus perfected. But not one of the seven superuniverses has attained a level of progression even approaching this.

55:11.2 (635.4) *The minor sector age.* As far as observations can penetrate, the fifth or minor sector stage of stabilization has exclusively to do with physical status and with the co-ordinate settling of the one hundred associated local universes in the established circuits of the superuniverse. Apparently none but the power centers and their associates are concerned in these realignments of the material creation.

55:11.3 (635.5) *The major sector age.* Concerning the sixth stage, or major sector stabilization, we can only conjecture since none of us have witnessed

događaju. Ipak, možemo postulirati više o upravnim i drugim uravnoteženjima koja će vjerojatno pratiti takav napredni status naseljenih svjetova i njihovih svemirskih skupina.

Kako status sporednjeg sektora ima veze s koordiniranjem fizičke ravnoteže, možemo zaključiti da će se ujedinjenje glavnog sektora baviti s nekim novim intelektualnim razinama postignuća, možda nekim naprednim dostignućima u vrhunskom ostvarenju kozmičke mudrosti.

Mi dolazimo do zaključka o uravnoteženju koje će vjerojatno pratiti ostvarenje dosad neviđenih razina evolucijskog napretka promatranjem rezultata takvih dostignuća na pojedinim svjetovima i u iskustvima pojedinih smrtnika koji žive na ovim starijim i visoko razvijenim sferama.

Neka bude jasno da administrativni mehanizmi i tehnike vladanja svemirom ili supersvemirom ne mogu ni na koji način ograničiti ili usporiti evolucijski razvoj ili duhovni napredak pojedinih naseljenih planeta ili bilo kojeg individualnog smrtnika na takvim sferama.

U nekim od starijih svemira nalazimo svjetove utemeljene u petom i šestom stadiju svjetla i života - čak i u naprednim fazama sedme epohe - čiji lokalni sustavi još nisu utemeljeni u svjetlu. Mlađi planeti mogu odgoditi ujedinjenje sustava, ali to nije ni u najmanju ruku hendikep napretku starijih i naprednijih svijetova. Niti mogu ograničenja okoliša, čak i na izoliranom svijetu, osujetiti postizanje osobnog statusa smrtnog pojedinca; Isus iz Nazareta, kao čovjek među ljudima, osobno je postigao status svjetla i života prije disuću devet stotina godina na Urantiji.

Promatrajući što se događa na svjetovima koji su već dugo utemeljeni u svjetlu, dolazimo na prilično pouzdan zaključak o tome što će se dogoditi kada se cijeli supersvemir nađe u svjetlu, čak i ako ne možemo sigurno postulirati stabilizaciju sedam supersvemira.

12. SEDMA ILI FAZA SUPERSVEMIRA

Ne možemo pozitivno prognozirati što će se dogoditi kada supersvemir postane utemeljen u svjetlu, jer se takav događaj nikada nije dogodio. Prema učenjima Melkizedeka, koja se nikada nisu pokazala neispravnim, zaključujemo da će odamah doći do korijenitih promjena u cijeloj organizaciji i u upravljanju svakom jedinicom

such an event. Nevertheless, we can postulate much concerning the administrative and other readjustments which would probably accompany such an advanced status of inhabited worlds and their universe groupings.

55:11.4 (635.6) Since the minor sector status has to do with co-ordinate physical equilibrium, we infer that major sector unification will be concerned with certain new intellectual levels of attainment, possibly some advanced achievements in the supreme realization of cosmic wisdom.

55:11.5 (635.7) We arrive at conclusions regarding the readjustments which would probably attend the realization of hitherto unattained levels of evolutionary progress by observing the results of such achievements on the individual worlds and in the experiences of individual mortals living on these older and highly developed spheres.

55:11.6 (635.8) Let it be made clear that the administrative mechanisms and governmental techniques of a universe or a superuniverse cannot in any manner limit or retard the evolutionary development or spiritual progress of an individual inhabited planet or of any individual mortal on such a sphere.

55:11.7 (635.9) In some of the older universes we find worlds settled in the fifth and the sixth stages of light and life — even far extended into the seventh epoch — whose local systems are not yet settled in light. Younger planets may delay system unification, but this does not in the least handicap the progress of an older and advanced world. Neither can environmental limitations, even on an isolated world, thwart the personal attainment of the individual mortal; Jesus of Nazareth, as a man among men, personally achieved the status of light and life over nineteen hundred years ago on Urantia.

55:11.8 (636.1) It is by observing what takes place on long-settled worlds that we arrive at fairly reliable conclusions as to what will happen when a whole superuniverse is settled in light, even if we cannot safely postulate the event of the stabilization of the seven superuniverses.

12. THE SEVENTH OR SUPERUNIVERSE STAGE

55:12.1 (636.2) We cannot positively forecast what would occur when a superuniverse became settled in light because such an event has never factualized. From the teachings of the Melchizedeks, which have never been contradicted, we infer that sweeping changes would be made in the entire organization and administration of every unit of the creations of time

tvorevina vremena i prostora koje se protežu od naseljenih svjetova do supersvemirskih sjedišta.

Općenito se smatra da će veliki broj inačenepriloženih sinova potrojstvljenja stvorenja primiti poziv da se okupe na sjedištima i sektorskim glavnim gradovima supersvemira koji su utemeljeni u svjetlu. To se može odigrati u naslućivanju budućeg dolaska izvan-prostornih bića na njihovom putu u Havonu i Raj; ali mi stvarno ne znamo.

Ako i kada supersvemir bude utemeljen u svjetlu i životu, mi vjerujemo da će tada savjetodavni Bezuvjetni Nadzornici Vrhovnog postati visoko upravno tijelo na sjedišnjem svijetu supersvemira. To su ličnosti koje su u mogućnosti da se obrate izravno apsonitnim administratorima, koji će odmah postati aktivni u naseljenim supersvemirima. Iako su ti Bezuvjetni Nadzornici dugo funkcionirali kao savjetnici i konzultanti u naprednim evolucijskim jedinicama stvaranja, oni ne preuzimaju upravne odgovornosti do god ovlasti Vrhovnog Bića ne postaju suverene.

Bezuovjetni NadzorniciVrhovnog, čija je funkcija više aktivna tijekom ovog doba, nisu konačni, apsonitni, krajnji ili beskonačni; oni su vrhovnost i jedino predstavljaju Boga Vrhovnog. Oni su personalizacija vremensko- prostorne vrhovnosti i zato ne rade u Havoni. Oni djeluju samo kao vrhovni ujedinitelji. Oni eventualno mogu sudjelovati u tehnici svemirske refleksivnosti, ali nismo sigurni.

Nitko od nas nema zadovoljavajući koncept o tome što će se dogoditi kada veliki svemir (sedam supersvemira su ovisni o Havoni) u cijelosti postane utemeljen u svjetlu i životu. Taj će događaj nesumnjivo bitinajvažnija pojava u analima vječnosti od pojave središnjeg svemira. Ima onih koji drže da će samo Vrhovno Biće izaći iz otajstva Havone i obujmiti njegovu osobu duha, te će se zastalno nastaniti na sjedištu sedmog supersvemira kao svemoćni i iskustveni vladar usavršenih tvorevina vremena i prostora. Ali mi stvarno ne znamo.

Predstavio Moćni Glasnik privremeno dodijeljen Arhangeljskom vijeću na Urantiji.

and space extending from the inhabited worlds to the superuniverse headquarters.

55:12.2 (636.3) It is generally believed that large numbers of the otherwise unattached creature-trinitized sons are to be assembled on the headquarters and divisional capitals of the settled superuniverses. This may be in anticipation of the sometime arrival of outer-spacers on their way in to Havona and Paradise; but we really do not know.

55:12.3 (636.4) If and when a superuniverse should be settled in light and life, we believe that the now advisory Unqualified Supervisors of the Supreme would become the high administrative body on the headquarters world of the superuniverse. These are the personalities who are able to contact directly with the absonite administrators, who will forthwith become active in the settled superuniverse. Although these Unqualified Supervisors have long functioned as advisers and counselors in advanced evolutionary units of creation, they do not assume administrative responsibilities until the authority of the Supreme Being becomes sovereign.

55:12.4 (636.5) The Unqualified Supervisors of the Supreme, who function more extensively during this epoch, are not finite, absonite, ultimate, or infinite; they are supremacy and only represent God the Supreme. They are the personalization of time-space supremacy and therefore do not function in Havona. They function only as supreme unifiers. They may possibly be involved in the technique of universe reflectivity, but we are not certain.

55:12.5 (636.6) None of us entertain a satisfactory concept of what will happen when the grand universe (the seven superuniverses as dependent on Havona) becomes entirely settled in light and life. That event will undoubtedly be the most profound occurrence in the annals of eternity since the appearance of the central universe. There are those who hold that the Supreme Being himself will emerge from the Havona mystery enshrouding his spirit person and will become residential on the headquarters of the seventh superuniverse as the almighty and experiential sovereign of the perfected creations of time and space. But we really do not know.

55:12.6 (636.7) [Presented by a Mighty Messenger temporarily assigned to the Archangel Council on Urantia.]

POGLAVLJE 56. UNIVERZALNO JEDINSTVO

⇐ 055

Knjiga Urantije

057 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 56 UNIVERZALNO JEDINSTVO

Sekcije

Uvod

1. FIZIČKA KOORDINACIJA
2. INTELEKTUALNO JEDINSTVO
3. DUHOVNO UJEDINJENJE
4. UJEDINJENJE LIČNOSTI
5. JEDINSTVO BOŽANSTVA
6. UJEDINJENJE EVOLUCIJSKOG BOŽANSTVA
7. UNIVERZALNE EVOLUCIJSKE REPERKUSIJE
8. VRHOVNI UJEDINITELJ
9. UNIVERZALNO JEDINSTVO APSOLUTA
10. ISTINA, LJEPOTA I DOBROTA

PAPER 56 UNIVERSAL UNITY

SECTIONS

Introduction

1. Physical Co-ordination
2. Intellectual Unity
3. Spiritual Unification
4. Personality Unification
5. Deity Unity
6. Unification of Evolutionary Deity
7. Universal Evolutionary Repercussions
8. The Supreme Unifier
9. Universal Absolute Unity
10. Truth, Beauty, and Goodness

Uvod

BOG je jedinstvo. Božanstvo je univerzalno koordinirano. Svemir nad svemirima je jedan veliki integrirani mehanizam pod apsolutnom kontrolom beskonačnog uma. Fizičke, intelektualne i duhovne domene univerzalne tvorevine su božanski uzajamno povezane. Savršeno i nesavršeno su doista povezani, i stoga konačno evolucijsko biće može dostići Raj ako slijedi nalog Oca Svih: "Budite savršeni kao što sam ja savršen."

Različite razine tvorevine su ujedinjene u planovima i upravi Arhitekata Glavnog Svemira. Ograničenim umovima vremensko-prostornih smrtnika može djelovati da niz problema i situacija koji se povremeno javljaju svjedoče o neskladu i odsutnosti učinkovite koordinacije; ali mi koji smo u stanju sagledati šire vidike univerzalnih pojava i koji imamo više iskustva u ovoj umjetnosti

INTRODUCTION

56:0.1 (637.1) GOD is unity. Deity is universally co-ordinated. The universe of universes is one vast integrated mechanism which is absolutely controlled by one infinite mind. The physical, intellectual, and spiritual domains of universal creation are divinely correlated. The perfect and imperfect are truly interrelated, and therefore may the finite evolutionary creature ascend to Paradise in obedience to the Universal Father's mandate: "Be you perfect, even as I am perfect."

56:0.2 (637.2) The diverse levels of creation are all unified in the plans and administration of the Architects of the Master Universe. To the circumscribed minds of time-space mortals the universe may present many problems and situations which apparently portray disharmony and indicate absence of effective co-ordination; but those of us who are able to observe wider

opažanja temeljnog jedinstva u podlozi stvaralačke raznolikosti i otkrivanja božanske jednine koja natkriljuje svo ovo djelovanje množine, bolje spoznajemo jedan jedini božanski naum u svim ovim višestrukim ispoljenjima univerzalne stvaralačke energije.

stretches of universal phenomena, and who are more experienced in this art of detecting the basic unity which underlies creative diversity and of discovering the divine oneness which overspreads all this functioning of plurality, better perceive the divine and single purpose exhibited in all these manifold manifestations of universal creative energy.

1. FIZIČKA KOORDINACIJA

Fizička ili materijalna tvorevina nije beskonačna, ali je savršeno koordinirana. Postoje sila, energija i snaga, ali one vuku porijeklo iz jednog te istog izvora. Sedam supersvemira mogu djelovati dvojnim, a središnji svemir trojnim; ali Raj je jednog ustava. A Raj je istinski izvor svih materijalnih svemira - prošlih, sadašnjih i budućih. Ali ova derivacija kozmosa je stvar vječnosti; ni u jedno *vrijeme* - prošlo, sadašnje ili buduće - ni prostor ni materijalni kozmos nisu potekli iz nuklearnog Otoka Svjetla. Kao kozmički izvor, Raj funkcionira prethodno prostoru i prije vremena; stoga bi djelovalo da ove derivacije Raja u vremenu i prostoru nisu potekle ni iz čega, da se nisu javile kroz Bezuvjetni Apsolut, koji je njihov konačni repozitorij u prostoru i njihov obznanjivač i regulator u vremenu.

Bezuvjetni Apsolut održava fizički svemir, dok Božanstvo-Apsolut pokreće veličanstvenu nadkontrolu sve materijalne stvarnosti; i ova dva Apsoluta su funkcionalno ujedinjena Univerzalnim Apsolutom. Sve ličnosti - materijalne, morontija, apsonitne ili duhovne - najbolje razumiju taj kohezijski sklad materijalnog svemira promatranjem načina na koji cjelokupna bona fide materijalna stvarnost reagira na gravitacijsku silu čiji centar je niži Raj.

Gravitacijska ujedinjenost je univerzalna i bez varijacija; čisto energetsko reagiranje je također univerzalno i neizbježno. Čista energija (praiskonska sila) i čisti duh su u potpunosti pred-reaktivni naspram gravitacije. Te prvotne sile koje su svojstvene Apsolutima, su pod osobnom kontrolom Oca Svih; stoga sva gravitacija ima za središte osobnu prisutnost Rajskog Oca čiste energije i čistog duha u njegovom nadmaterijalnom prebivalištu.

Čista energija je praroditelj svih relativnih funkcionalnih stvarnosti koje nisu od duha, dok je čisti duh potencijal božanske i upravljačke superkontrole nad svim osnovnim energetskim sustavima. A ove stvarnosti, koje se širom svemira očituju na vrlo različite načine i koje se mogu opaziti u kretnjama vremena, su usredotočene u osobi Rajskog Oca. U njemu, one su jedno - moraju biti ujedinjene - jer Bog je jedan.

1. PHYSICAL CO-ORDINATION

56:1.1 (637.3) The physical or material creation is not infinite, but it is perfectly co-ordinated. There are force, energy, and power, but they are all one in origin. The seven superuniverses are seemingly dual; the central universe, triune; but Paradise is of single constitution. And Paradise is the actual source of all material universes — past, present, and future. But this cosmic derivation is an *eternity* event; at no *time* — past, present, or future — does either space or the material cosmos come forth from the nuclear Isle of Light. As the cosmic source, Paradise functions prior to space and before time; hence would its derivations seem to be orphaned in time and space did they not emerge through the Unqualified Absolute, their ultimate repository in space and their revealer and regulator in time.

56:1.2 (637.4) The Unqualified Absolute upholds the physical universe, while the Deity Absolute motivates the exquisite overcontrol of all material reality; and both Absolutes are functionally unified by the Universal Absolute. This cohesive correlation of the material universe is best understood by all personalities — material, morontia, absonite, or spiritual — by the observation of the gravity response of all bona fide material reality to the gravity centering on nether Paradise.

56:1.3 (638.1) Gravity unification is universal and unvarying; pure-energy response is likewise universal and inescapable. Pure energy (primordial force) and pure spirit are wholly preresponsive to gravity. These primal forces, inhering in the Absolutes, are personally controlled by the Universal Father; hence does all gravity center in the personal presence of the Paradise Father of pure energy and pure spirit and in his supermaterial abode.

56:1.4 (638.2) Pure energy is the ancestor of all relative, nonspirit functional realities, while pure spirit is the potential of the divine and directive overcontrol of all basic energy systems. And these realities, so diverse as manifested throughout space and as observed in the motions of time, are both centered in the person of the Paradise Father. In him they are one — must be unified — because God is one. The Father's personality is

Očeva ličnost je apsolutno ujedinjena.

U beskonačnoj prirodi Boga-Oca ne bi mogla vladati dvojnost stvarnosti, kao što je podjela stvarnosti na fizičku i duhovnu; ali u trenutku kada se udaljimo od beskonačnih razina i apsolutne stvarnosti osobnih vrijednosti Rajskog Oca, opažamo postojanje tih dvaju stvarnosti i prepoznavamo da one u cjelosti reagiraju na njegovu osobnu prisutnost; u njemu je sve sadržano.

U trenutku kada odstupite od bezuvjetnog koncepta beskonačne ličnosti Rajskog Oca, morate uzeti da je UM neminovna vještina kojom se ujedinjuje sve širi raskol između tih dvojnih kozmičkih ispoljenja izvorne monoteističke Stvoriteljske ličnosti, Prvog Izvora i Centra - JA JESAM.

2. INTELEKTUALNO JEDINSTVO

Misao-Otac ostvaruje izražaj duha u Riječi-Sinu i potičerasprostranjenje stvarnosti kroz Raj u udaljenim materijalnim svemirima. Duhovni izražaji Vječnog Sina su uzajamno usklađeni s materijalnim razinama tvorevine djelovanjem Beskonačnog Duha, čija služba umu reagira na duh i u čijim aktivnostima uma koja upravljaju fizičkom stvarnosti, dolazi do uzajamnog usklađenja duhovne stvarnosti Božanstva s njegovim materijalnim reperkusijama.

Um je funkcionalno obdarenje Beskonačnog Duha, koje je kao takvo beskonačno u potencijalu i univerzalno u darivanju. Iskonska misao Oca Svih postaje vječna u njegovom dvojnem izrazu: u Otoku Raja i u ravnopravnom Božanstvu, duhovnom i Vječnom Sinu. Takva dvojnost vječne stvarnosti čini um Boga - Beskonačni Duh - neminovnim. Um je je neophodan komunikacijski kanal između duhovnih i materijalnih stvarnosti. Materijalno evolucijsko stvoreno biće može pojmiti i razumjeti duh koji u njemu živi jedino pomoću uma.

Ovaj beskonačni i univerzalni um služi u svemirima vremena i prostora kao kozmički um; i premda se um javlja u širokom spektru koji varira od primitivne službe pomoćnih duhova do veličanstvenog uma glavnog izvršitelja svemira, čak i ovaj kozmički um je adekvatno ujedinjen pod nadzorom Sedam Glavnih Duhova, koji su pak koordinirani s Vrhovnim Umom vremena i prostora i savršeno povezani sa sveobuhvatnim umom Beskonačnog Duha.

3. DUHOVNO UJEDINJENJE

absolutely unified.

^{56:1.5 (638.3)} In the infinite nature of God the Father there could not possibly exist duality of reality, such as physical and spiritual; but the instant we look aside from the infinite levels and absolute reality of the personal values of the Paradise Father, we observe the existence of these two realities and recognize that they are fully responsive to his personal presence; in him all things consist.

^{56:1.6 (638.4)} The moment you depart from the unqualified concept of the infinite personality of the Paradise Father, you must postulate MIND as the inevitable technique of unifying the ever-widening divergence of these dual universe manifestations of the original monothetic Creator personality, the First Source and Center — the I AM.

2. INTELLECTUAL UNITY

^{56:2.1 (638.5)} The Thought-Father realizes spirit expression in the Word-Son and attains reality expansion through Paradise in the far-flung material universes. The spiritual expressions of the Eternal Son are correlated with the material levels of creation by the functions of the Infinite Spirit, by whose spirit-responsive ministry of mind, and in whose physical-directive acts of mind, the spiritual realities of Deity and the material repercussions of Deity are correlated the one with the other.

^{56:2.2 (638.6)} Mind is the functional endowment of the Infinite Spirit, therefore infinite in potential and universal in bestowal. The primal thought of the Universal Father eternalizes in dual expression: the Isle of Paradise and his Deity equal, the spiritual and Eternal Son. Such duality of eternal reality renders the mind God, the Infinite Spirit, inevitable. Mind is the indispensable channel of communication between spiritual and material realities. The material evolutionary creature can conceive and comprehend the indwelling spirit only by the ministry of mind.

^{56:2.3 (638.7)} This infinite and universal mind is ministered in the universes of time and space as the cosmic mind; and though extending from the primitive ministry of the adjutant spirits up to the magnificent mind of the chief executive of a universe, even this cosmic mind is adequately unified in the supervision of the Seven Master Spirits, who are in turn co-ordinated with the Supreme Mind of time and space and perfectly correlated with the all-embracing mind of the Infinite Spirit.

3. SPIRITUAL UNIFICATION

Isto kao što je univerzalna umna gravitacija usredotočena u osobnoj prisutnosti Beskonačnog Duha na Raju, tako je univerzalna gravitacija duha usredotočena u osobnoj prisutnosti Vječnog Sina na Raju. Premda se u vremensko-prostornim domenama obznanjuje u dvojnim pojavama čiste energije i čistog duha, Otac Svih je svejedno jedno.

Rajske stvarnosti duha su također jedno, ali u svim vremensko-prostornim situacijama i odnosima, taj duh koji je jedan, se otkriva u dvojnim pojavama - ličnostima duha s emanacijama Vječnog Sina, te ličnostima duha s utjecajima Beskonačnog Duha i povezanim tvorevinama; a tu je i treća pojava - fragmentacije čistog duha - Očevo darivanje Misaonih Ispravljača i drugih predosobnih entiteta duha.

Bez obzira na kojoj razini kozmičke aktivnosti došli u susret s duhovnim pojavama ili u kontakt s bićima duha, trebate znati da su svi izvedeni iz Boga koji je duh i da su nastali pomoću službe Duha Sina i Beskonačnog Uma Duha. A taj rasprostranjeni duh djeluje kao fenomen na evolucijskim svjetovima vremena, usmjeren iz glavnih središta lokalnih svemira. Iz ovih glavnih centara Sinova Stvoritelja dolaze Sveti Duh i Duh Istine, skupa s djelovanjem pomoćnih umnih duhova koji služe nižim i evoluirajućim razinama materijalnih umova.

Dok je um više ujedinjen na razini Glavnih Duhova i u njihovoj vezi s Vrhovnim Bićem, i kao kozmički um u podređenosti Apsolutnom Umu, služba duha evolucijskim svjetovima je izravnije ujedinjena u ličnostima koje žive na glavnim centrima lokalnih svemira i u osobama predsjedavajućih Božanskih Služiteljica koje pak djeluju u gotovo savršenoj povezanosti s rajskim gravitacijskim krugom Vječnog Sina, u kojem dolazi do krajnjeg ujedinjenja svih vremensko-prostornih ispoljenja duha.

Usavršena egzistencija stvorenog bića predstavlja rezultat spajanja čovjekovog samosvjesnog uma s fragmentom predtrojskog duha-obdarenja jedne od osoba Rajskog Trojstva. Smrtni um je tvorevina Sinova i Kćerki Vječnog Sina i Beskonačnog Duha i kad se spoji s Misaonim Ispravljačem koji je od Oca, taj um sudjeluje u trostrukom obdarenjenju duha evolucijskih svjetova. Ali ta tri ispoljenja duha postaju savršeno ujedinjena u finalistima, čak i kao što su u vječnosti bila savršeno ujedinjena u Univerzalnom JA JESAM prije nego što je ovaj postao Otac Svih, roditelj Vječnog Sina i Beskonačnog Duha.

56:3.1 (639.1) As the universal mind gravity is centered in the Paradise personal presence of the Infinite Spirit, so does the universal spirit gravity center in the Paradise personal presence of the Eternal Son. The Universal Father is one, but to time-space he is revealed in the dual phenomena of pure energy and pure spirit.

56:3.2 (639.2) Paradise spirit realities are likewise one, but in all time-space situations and relations this single spirit is revealed in the dual phenomena of the spirit personalities and emanations of the Eternal Son and the spirit personalities and influences of the Infinite Spirit and associated creations; and there is yet a third — pure-spirit fragmentations — the Father's bestowal of the Thought Adjusters and other spirit entities which are prepersonal.

56:3.3 (639.3) No matter on what level of universe activities you may encounter spiritual phenomena or contact with spirit beings, you may know that they are all derived from the God who is spirit by the ministry of the Spirit Son and the Infinite Mind Spirit. And this far-flung spirit functions as a phenomenon on the evolutionary worlds of time as it is directed from the headquarters of the local universes. From these capitals of the Creator Sons come the Holy Spirit and the Spirit of Truth, together with the ministry of the adjutant mind-spirits, to the lower and evolving levels of material minds.

56:3.4 (639.4) While mind is more unified on the level of the Master Spirits in association with the Supreme Being and as the cosmic mind in subordination to the Absolute Mind, the spirit ministry to the evolving worlds is more directly unified in the personalities resident on the headquarters of the local universes and in the persons of the presiding Divine Ministers, who are in turn well-nigh perfectly correlated with the Paradise gravity circuit of the Eternal Son, wherein occurs final unification of all time-space spirit manifestations.

56:3.5 (639.5) Perfected creature existence can be attained, sustained, and eternalized by the fusion of self-conscious mind with a fragment of the pre-Trinity spirit endowment of some one of the persons of the Paradise Trinity. The mortal mind is the creation of the Sons and Daughters of the Eternal Son and the Infinite Spirit and, when fused with the Thought Adjuster from the Father, partakes of the threefold spirit endowment of the evolutionary realms. But these three spirit expressions become perfectly unified in the finalizers, even as they were in eternity so unified in the Universal I AM ere he ever became the Universal Father of the Eternal Son and the Infinite Spirit.

Duh na kraju uvijek mora postati trostruk u izražaju, dok u krajnjem ostvarenju mora biti ujedinjen Trojstvom. Duh potječe iz jednog izvora kroz trostruki izražaj; a u konačnosti, duh mora postići i postiže svoje puno ostvarenje u tom božanskom ujedinjenju koje biće doživljava u pronalaženju Boga u vječnosti - kada postane jedno s božanstvenošću - zahvaljujući službi kozmičkog uma beskonačnog izražaja vječne riječi Očeve univerzalne misli.

4. UJEDINJENJE LIČNOSTI

Otac Svih je božanstveno ujedinjena ličnost; stoga sva njegova djeca koja uzlaze na Raj nošena povratnim momentumom Misaonih Ispravljača koji dolaze s Raja da žive u materijalnim smrtnicima slijedeći Očev nalog, također postaju potpuno ujedinjene ličnosti prije nego dosegnu Havonu.

Ličnost ima to svojstvo da teži ujedinjenju svih sastavnih stvarnosti. Beskonačna ličnost Prvog Izvora i Centra - Otac Svih - ujedinjuje svih sedam sastavnih Apsoluta Beskonačnosti; a ličnost smrtnog čovjeka, koja je isključivi i izravni dar od Oca Svih, također ima potencijal da ujedini sastavne dijelove smrtnog stvorenog bića. Takvo ujedinjujuće stvaralačko djelovanje cjelokupne ličnosti stvorenih bića je obilježje njezina visokog i veličanstvenog porijekla i dokaz njezina neprekinutog kontakta s tim istim izvorom kroz krug ličnosti, kojim ličnost stvorenog bića održava izravan i podsticajan kontakt s Ocem sve ličnosti koji je na Raju.

Bez obzira na to što se Bog očituje navise od domena Sedmostrukog kroz vrhovnost i ultimnost Boga- Apsoluta, krug ličnosti s centrom na Raju i osobi Boga-Oca, omogućuje potpuno i savršeno ujedinjenje svih tih različitih izraza božanske ličnosti svim ličnostima stvorenih bića na svim razinama inteligentne egzistencije i na svim svjetovima savršenih, usavršenih i usavršavajućih svemira.

Dok je Bog u svemirima i svemirima sve što smo naveli, vama i svim ostalim stvorenim bićima koja poznaju Boga, on je jedno, vaš Otac i njihov Otac. Za ličnost, Bog ne može biti množina. Bog je Otac svih njegovih stvorenih bića i doslovno je nemoguće da bilo koje dijete može imati više od jednog oca.

Filozofski, kozmički i u pogledu različitih razina i mjesta ispoljenja, vi možete i eventualno morate, zamisliti djelovanje više Božanstava i

56:3.6 (639.6) Spirit must always and ultimately become threefold in expression and Trinity-unified in final realization. Spirit originates from one source through a threefold expression; and in finality it must and does attain its full realization in that divine unification which is experienced in finding God — oneness with divinity — in eternity, and by means of the ministry of the cosmic mind of the infinite expression of the eternal word of the Father's universal thought.

4. PERSONALITY UNIFICATION

56:4.1 (639.7) The Universal Father is a divinely unified personality; hence will all his ascendant children who are carried to Paradise by the rebound momentum of the Thought Adjusters, who went forth from Paradise to indwell material mortals in obedience to the Father's mandate, likewise be fully unified personalities ere they reach Havona.

56:4.2 (640.1) Personality inherently reaches out to unify all constituent realities. The infinite personality of the First Source and Center, the Universal Father, unifies all seven constituent Absolutes of Infinity; and the personality of mortal man, being an exclusive and direct bestowal of the Universal Father, likewise possesses the potential of unifying the constituent factors of the mortal creature. Such unifying creativity of all creature personality is a birthmark of its high and exclusive source and is further evidential of its unbroken contact with this same source through the personality circuit, by means of which the personality of the creature maintains direct and sustaining contact with the Father of all personality on Paradise.

56:4.3 (640.2) Notwithstanding that God is manifest from the domains of the Sevenfold up through supremacy and ultimacy to God the Absolute, the personality circuit, centering on Paradise and in the person of God the Father, provides for the complete and perfect unification of all these diverse expressions of divine personality so far as concerns all creature personalities on all levels of intelligent existence and in all the realms of the perfect, perfected, and perfecting universes.

56:4.4 (640.3) While God is to and in the universes all that we have portrayed, nevertheless, to you and to all other God-knowing creatures he is one, your Father and their Father. To personality God cannot be plural. God is Father to each of his creatures, and it is literally impossible for any child to have more than one father.

56:4.5 (640.4) Philosophically, cosmically, and with reference to differential levels and locations of manifestation, you may and perforce must conceive of the functioning of plural Deities and

prepostaviti postojanje više Trojstava; ali u osobnom kontaktu kroz iskustvo obožavanja svake štovalačke ličnosti širom glavnog svemira, Bog je jedan; i to ujedinjeno i osobno Božanstvo je naš roditelj koji je na Raju - Bog-Otac - darovatelj, očuvatelj i Otac svih ličnosti, od materijalnog čovjeka na naseljenim svjetovima do Vječnog Sina na središnjem Otoku Svjetla.

postulate the existence of plural Trinities; but in the worshipful experience of the personal contact of every worshiping personality throughout the master universe, God is one; and that unified and personal Deity is our Paradise parent, God the Father, the bestower, conservator, and Father of all personalities from mortal man on the inhabited worlds to the Eternal Son on the central Isle of Light.

5. JEDINSTVO BOŽANSTVA

Jednina, nedjeljivost, Rajskog Božanstva je egzistencijalna i apsolutna. Postoje tri vječne personifikacije Božanstva - Otac Svih, Vječni Sin i Beskonačni Duh - ali u Rajskom Trojstvu, one su istinski jedno Božanstvo koje je nepodijeljeno i nedjeljivo.

Od izvorne razine egzistencijalne stvarnosti Raja- Havone, odvojile su se dvije podapsolutne razine na kojima su Otac, Sin i Duh djelovali u stvaranju mnogobrojnih osobnih suradnika i podređenih entiteta. I dok je neprimjereno s tim u vezi uzeti u razmatranje ujedinjenje apsonitnog božanstva na transcendentnim razinama krajnjeg, moguće je posmatrati neka svojstva ujedinjujućeg djelovanja različitih personifikacija Božanstva u kojima se božanstvenost funkcionalno očituje u različitim sektorima tvorevine i različitim redovima inteligentnih bića.

Sadašnje djelovanje božanstvenosti u supersvemirima se aktivno očituje u djelima Vrhovnih Stvoritelja - Sinova Stvoritelja i Duhova iz lokalnih svemira, Starih Dana iz supersvemira i Sedam Glavnih Duhova na Raju. Ova bića tvore prve tri razine Boga- Sedmostrukog i vode bića unutra - prema Ocu Svih - i cijelo to područje Boga-Sedmostrukog je koordinirano na prvoj razini iskustvenog božanstva u evoluiraj učem Vrhovnom Biću.

Na Raju i u središnjem svemiru, jedinstvo Božanstva je činjenica egzistencije. Širom evoluirajućih svemira vremena i prostora, jedinstvo Božanstva je stvar postignuća.

6. UJEDINJENJE EVOLUCIJSKOG BOŽANSTVA

Kad tri vječne osobe Božanstva djeluju kao nepodijeljeno Božanstvo u Rajskom Trojstvu, one postižu savršeno jedinstvo; isto tako, kao rezultat bilo asocijativnog ili pojedinačnog čina stvaranja, njihovo rajsko potomstvo ispoljava karakteristično jedinstvo božanstvenosti. A ta božanstvenost

5. DEITY UNITY

56:5.1 (640.5) The oneness, the indivisibility, of Paradise Deity is existential and absolute. There are three eternal personalizations of Deity — the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit — but in the Paradise Trinity they are *actually* one Deity, undivided and indivisible.

56:5.2 (640.6) From the original Paradise-Havona level of existential reality, two subabsolute levels have differentiated, and thereon have the Father, Son, and Spirit engaged in the creation of numerous personal associates and subordinates. And while it is inappropriate in this connection to undertake the consideration of absonite deity unification on transcendental levels of ultimacy, it is feasible to look at some features of the unifying function of the various Deity personalizations in whom divinity is functionally manifest to the diverse sectors of creation and to the different orders of intelligent beings.

56:5.3 (640.7) The present functioning of divinity in the superuniverses is actively manifest in the operations of the Supreme Creators — the local universe Creator Sons and Spirits, the superuniverse Ancients of Days, and the Seven Master Spirits of Paradise. These beings constitute the first three levels of God the Sevenfold leading inward to the Universal Father, and this entire domain of God the Sevenfold is co-ordinating on the first level of experiential deity in the evolving Supreme Being.

56:5.4 (641.1) On Paradise and in the central universe, Deity unity is a fact of existence. Throughout the evolving universes of time and space, Deity unity is an achievement.

6. UNIFICATION OF EVOLUTIONARY DEITY

56:6.1 (641.2) When the three eternal persons of Deity function as undivided Deity in the Paradise Trinity, they achieve perfect unity; likewise, when they create, either associatively or severally, their Paradise progeny exhibit the characteristic unity of divinity. And this divinity of purpose manifested by

nauma koju ispoljavaju Vrhovni Stvoritelji i Vladari vremensko-prostornih domena vodi pojavi ujedinjujućeg potencijala-moći suvereniteta iskustvene vrhovnosti koja, u prisutnosti neosobnog energetskog jedinstva svemira, tvori napon koji je moguće razriješiti samo adekvatnim ujedinjenjem s iskustvenim stvarnostima ličnosti iskustvenog Božanstva.

Stvarnosti ličnosti Vrhovnog Bića potiču od Rajskih Božanstava i na pilotskom svijetu vanjskog kruga Havone, one se ujedinjuju s povlasticama moći Svemogućeg Vrhovnog koje proizlaze iz božanstvenosti Stvoritelja velikog svemira. Bog-Vrhovni je kao osoba postojao u Havoni prije stvaranja sedam supersvemira, ali je djelovao samo na duhovnim razinama. Proces kojim Svemogući evoluirao moć Vrhovnosti raznolikom sintezom božanstvenosti u evoluirajućim svemirima vodi pojavi nove moći-prisutnosti Božanstva koja je koordinirana s duhovnom osobom Vrhovnog u Havoni pomoću Vrhovnog Uma, koji je istodobno u prijevodu od potencijala koji počiva u beskonačnom umu Beskonačnog Duha u aktivni funkcionalni um Vrhovnog Bića.

Stvorena bića materijalno-orijentiranog uma koja žive na evolucijskim svjetovima sedam supersvemira mogu razumjeti jedinstvo Božanstva samo kao nešto što evoluira u ovoj sintezi moći-ličnosti Vrhovnog Bića. Na svakoj razini egzistencije, Bog ne može nadići konceptualnu moć bića koja žive na toj razini. Smrtni čovjek mora - opažanjem istine, uvažavanjem ljepote i obožavanjem dobrote - razviti svoje priznanje Boga ljubavi i zatim uzaći kroz sve više razine božanstva do razumijevanja Vrhovnog. Nakon ove spoznaje ujedinjenja Božanstva u moći, biće prema svom razumijevanju i postignuću shvaća njegovu personifikaciju u duhu.

Dok uzlazni smrtnici postižu razumijevanje moći Svemogućeg na glavnim centrima supersvemira i shvaćanje ličnosti Vrhovnog na vanjskim krugovima Havone, oni zapravo ne nalaze Vrhovno Biće onako kako im je suđeno da nađu Rajska Božanstva. Čak i finalisti - duhovi šestog stadija - nisu našli Vrhovno Biće niti je vjerojatno da će ga naći sve dok ne budu stekli sedmi stadij statusa duha i dok Vrhovni ne počne istinski funkcionirati u aktivnostima budućih vanjskih svemira.

Ali kada uzlazni smrtnici nađu Oca Svih kao sedmi stadij Boga-Sedmostrukog, oni postižu ličnost Prve Osobe svih razina božanstva osobnih odnosa sa stvorenim bićima svemira.

the Supreme Creators and Rulers of the time-space domains eventuates in the unifying power potential of the sovereignty of experiential supremacy which, in the presence of the impersonal energy unity of the universe, constitutes a reality tension that can be resolved only through adequate unification with the experiential personality realities of experiential Deity.

56:6.2 (641.3) The personality realities of the Supreme Being come forth from the Paradise Deities and on the pilot world of the outer Havona circuit unify with the power prerogatives of the Almighty Supreme coming up from the Creator divinities of the grand universe. God the Supreme as a person existed in Havona before the creation of the seven superuniverses, but he functioned only on spiritual levels. The evolution of the Almighty power of Supremacy by diverse divinity synthesis in the evolving universes eventuated in a new power presence of Deity which co-ordinated with the spiritual person of the Supreme in Havona by means of the Supreme Mind, which concomitantly translated from the potential resident in the infinite mind of the Infinite Spirit to the active functional mind of the Supreme Being.

56:6.3 (641.4) The material-minded creatures of the evolutionary worlds of the seven superuniverses can comprehend Deity unity only as it is evolving in this power-personality synthesis of the Supreme Being. On any level of existence God cannot exceed the conceptual capacity of the beings who live on such a level. Mortal man must, through the recognition of truth, the appreciation of beauty, and the worship of goodness, evolve the recognition of a God of love and then progress through ascending deity levels to the comprehension of the Supreme. Deity, having been thus grasped as unified in power, can then be personalized in spirit to creature understanding and attainment.

56:6.4 (641.5) While ascending mortals achieve power comprehension of the Almighty on the capitals of the superuniverses and personality comprehension of the Supreme on the outer circuits of Havona, they do not actually find the Supreme Being as they are destined to find the Paradise Deities. Even the finalizers, sixth-stage spirits, have not found the Supreme Being, nor are they likely to until they have achieved seventh-stage-spirit status, and until the Supreme has become actually functional in the activities of the future outer universes.

56:6.5 (641.6) But when ascenders find the Universal Father as the seventh level of God the Sevenfold, they have attained the personality of the First Person of *all* deity levels of personal relationships with universe creatures.

7. UNIVERZALNE EVOLUCIJSKE

REPERKUSIJE

Uporedo s postojanim napretkom evolucije u vremensko-prostornim svemirima, sva inteligentna bića primaju sve veća otkrivenja Božanstva. Kada bilo koji svijet, sustav, zvijezde, svemir, supersvemir ili veliki svemir postigne vrhunac evolucijskog napretka, dolazi do odgovarajućih uvećanja u djelovanju božanstva unutar i u korist ovih sve naprednijih jedinki tvorevine. A za svakim tim lokalnim uvećanjem ostvarenja božanstvenosti, slijede određene jasno definirane reperkusije uvećanog ispoljenja božanstva u svim ostalim sektorima tvorevine. Šireći se od Raja prema vani, svaka nova domena ostvarene i postignute evolucije predstavlja novo i uvećano otkrivenje iskustvenog Božanstva svemiru nad svemirima.

Kako se sastavne jedinice lokalnog svemira sve više stabiliziraju u svjetlu i životu, sve više se očituje Bog- Sedmostruki. Vremensko-prostorna evolucija na planetu počinje s prvim ispoljenjem kontrole Boga-Sedmostrukog - vezom između Sina Stvoritelja i Stvaralačkog Duha. Kako se sustav stabilizira u svjetlu, ta veza između Sina i Duha dostiže puninu djelovanja; i kada se cijelo zvijezde tako stabilizira, druga faza Boga-Sedmostrukog počinje aktivnije djelovati širom takve domene. Po završetku administrativne evolucije lokalnog svemira, dolazi do novih i izravnijih službi Glavnih Duhova supersvemira; i u tom trenutku započinje to sve naprednije otkrivenje i ostvarenje Boga-Vrhovnog koje dostiže vrhunac kada uzlazna bića dostignu razumijevanje Vrhovnog Bića prolazeći kroz svjetove šestog kruga Havone.

Otac Svih, Vječni Sin i Beskonačni Duh su egzistencijalna ispoljenja božanstva inteligentnim stvorenim bićima, koja se kao takva ne proširuju u odnosima svojih ličnosti s kozmičkim stvorenim bićima s umom i duhom.

Treba napomenuti da uzlazni smrtnici mogu doživjeti neosobnu prisutnost više uzastopnih razina Božanstva mnogo prije nego što postanu dovoljno duhovni i adekvatno obrazovani za postizanje iskustvenog osobnog poznavanja i kontakta s ovim Božanstvima kao osobnim bićima.

Prilikom svakog novog evolucijskog dostignuća u bilo kojem sektoru tvorevine i svaki put kada ispoljenja božanstvenosti ostvare novu invaziju prostora, dolazi do istodobnih proširenja funkcionalnosti i otkrivenja Božanstva u okviru tada postojećih i prethodno organiziranih jedinki

7. UNIVERSAL EVOLUTIONARY

REPERCUSSIONS

^{56:7.1 (642.1)} The steady progress of evolution in the time-space universes is accompanied by ever-enlarging revelations of Deity to all intelligent creatures. The attainment of the height of evolutionary progress on a world, in a system, constellation, universe, superuniverse, or in the grand universe signals corresponding enlargements of deity function to and in these progressive units of creation. And every such local enhancement of divinity realization is accompanied by certain well-defined repercussions of enlarged deity manifestation to all other sectors of creation. Extending outward from Paradise, each new domain of realized and attained evolution constitutes a new and enlarged revelation of experiential Deity to the universe of universes.

^{56:7.2 (642.2)} As the components of a local universe are progressively settled in light and life, God the Sevenfold is increasingly made manifest. Time-space evolution begins on a planet with the first expression of God the Sevenfold — the Creator Son-Creative Spirit association — in control. With the settling of a system in light, this Son-Spirit liaison attains the fullness of function; and when an entire constellation is thus settled, the second phase of God the Sevenfold becomes more active throughout such a realm. The completed administrative evolution of a local universe is attended by new and more direct ministrations of the superuniverse Master Spirits; and at this point there also begins that ever-expanding revelation and realization of God the Supreme which culminates in the ascender's comprehension of the Supreme Being while passing through the worlds of the sixth Havona circuit.

^{56:7.3 (642.3)} The Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit are existential deity manifestations to intelligent creatures and are not, therefore, similarly expanded in personality relations with the mind and spirit creatures of all creation.

^{56:7.4 (642.4)} It should be noted that ascending mortals may experience the impersonal presence of successive levels of Deity long before they become sufficiently spiritual and adequately educated to attain experiential personal recognition of, and contact with, these Deities as personal beings.

^{56:7.5 (642.5)} Each new evolutionary attainment within a sector of creation, as well as every new invasion of space by divinity manifestations, is attended by simultaneous expansions of Deity functional-revelation within the then existing and previously organized units of all creation. This new

cijele tvorevine. Ne mora uvijek izgledati da je ova nova invazija administrativnog rada svemira i njihovih sastavnih dijelova izvedena u potpunom skladu s navedenom vještinom, kako se često odašiljaju grupe administratora da unaprijed pripave put za buduća i sukcesiva doba nove administrativne nadkontrole. Čak i Bog-Krajnji nagovještava svoju transcendentnu kozmičku kontrolu nakon što se lokalni svemir u kasnijim stadijima stabilizira u svjetlu i životu.

Činjenica je da, kako se tvorevine vremena i prostora sve više stabiliziraju u svom evolucijskom statusu, moguće je opaziti novo i punije djelovanje Boga-Vrhovnog, istodobno sa sve većim povlačenjem prva tri ispoljenja Boga-Sedmostrukog. Ako i kada se veliki svemir stabilizira u svjetlu i životu, što će onda biti buduća funkcija Stvoriteljsko-Stvaralačkih ispoljenja Boga-Sedmostrukog, ako Bog-Vrhovni preuzme izravnu kontrolu nad ovim tvorevinama vremena i prostora? Hoće li ovi organizatori i začetnici vremensko-prostornih svemira biti oslobođeni dužnosti da se mogu posvetiti sličnim aktivnostima u vanjskom prosoru? To nam nije poznato, ali dosta je toga što nagađamo u vezi ovih i sličnih pitanja.

Kako najudaljenije granice iskustvenog Božanstva zadiru sve dalje u domene Bezuvjetnog Apsoluta, možemo predvidjeti aktivnosti Boga-Sedmostrukog u ranijim evolucijskim epohama ovih tvorevina budućnosti. Ne slažemo se u potpunosti u vezi budućeg statusa Starih Dana i supersvemirskih Glavnih Duhova. Niti znamo da li će Vrhovno Biće ovdje funkcionirati onako kako funkcionira u sedam supersvemira. Ali nagađamo da je Mihaelima - Sinovima Stvoriteljima - suđeno da funkcioniraju u ovim vanjskim svemirima. Neki drže da buduća stoljeća trebaju svjedočiti neki oblik bližeg jedinstva između parova Sinova Stvoritelja i Božanskih Služiteljica; čak je moguće da takva stvoriteljska zajednica rezultira nekim novim izrazom asocijativno-stvoriteljskog identiteta krajnje prirode. Ali doista nismo upoznati sa svim tim eventualnostima neobznanjene budućnosti.

Znamo, međutim, da Bog-Sedmostruki u svemirima vremena i prostora omogućuje postupni prilaz Ocu Svih i da je taj evolucijski prilaz iskustveno ujedinjen u Bogu-Vrhovnom. Pretpostavljamo da takav plan mora prevladati u vanjskim svemirima; s druge strane, novi redovi bića koja jednom budu nastanjivala te svemire, mogu biti u stanju prići Božanstvu na krajnjim razinama i apsonitnim vještinama. Ukratko, ni izdaleka ne znamo koja vještina prilaza božanstvu može biti na snazi u budućim svemirima vanjskog prostora.

invasion of the administrative work of the universes and their component units may not always appear to be executed exactly in accordance with the technique herewith outlined because it is the practice to send forth advance groups of administrators to prepare the way for the subsequent and successive eras of new administrative overcontrol. Even God the Ultimate foreshadows his transcendental overcontrol of the universes during the later stages of a local universe settled in light and life.

^{56:7.6 (642.6)} It is a fact that, as the creations of time and space are progressively settled in evolutionary status, there is observed a new and fuller functioning of God the Supreme concomitant with a corresponding withdrawing of the first three manifestations of God the Sevenfold. If and when the grand universe becomes settled in light and life, what then will be the future function of the Creator-Creative manifestations of God the Sevenfold if God the Supreme assumes direct control of these creations of time and space? Are these organizers and pioneers of the time-space universes to be liberated for similar activities in outer space? We do not know, but we speculate much concerning these and related matters.

^{56:7.7 (643.1)} As the frontiers of experiential Deity are extended out into the domains of the Unqualified Absolute, we envision the activity of God the Sevenfold during the earlier evolutionary epochs of these creations of the future. We are not all in agreement respecting the future status of the Ancients of Days and the superuniverse Master Spirits. Neither do we know whether or not the Supreme Being will therein function as in the seven superuniverses. But we all conjecture that the Michaels, the Creator Sons, are destined to function in these outer universes. Some hold that the future ages will witness some closer form of union between the associated Creator Sons and Divine Ministers; it is even possible that such a creator union might eventuate in some new expression of associate-creator identity of an ultimate nature. But we really know nothing about these possibilities of the unrevealed future.

^{56:7.8 (643.2)} We do know, however, that in the universes of time and space, God the Sevenfold provides a progressive approach to the Universal Father, and that this evolutionary approach is experientially unified in God the Supreme. We might conjecture that such a plan must prevail in the outer universes; on the other hand, the new orders of beings that may sometime inhabit these universes may be able to approach Deity on ultimate levels and by absonite techniques. In short, we have not the slightest concept of what technique of deity approach may become operative in the future universes of outer space.

Ipak, smatramo da će tadašnji usavršeni supersvemiri na neki način sudjelovati u uzlazu na Raj onih bića koja budu živjela u tim vanjskim tvorevinama. Sasvim je moguće da će u toj budućoj dobi bića iz vanjskog prostora prilaziti Havoni kroz sedam supersvemira i pomoću službe Boga-Vrhovnog koji može ali ne mora surađivati sa Sedam Glavnih Duhova.

8. VRHOVNI UJEDINITELJ

Vrhovno Biće ima trostruku ulogu u iskustvu smrtnog čovjeka: Prvo, on je ujedinitelj vremensko- prostornog božanstva, Boga-Sedmostrukog; drugo, on je vrhunac Božanstva koje konačna bića stvarno mogu razumjeti; treće, on je jedini put kojim smrtni čovjek može prići transcendentnom doživljaju ujedinjenja s apsonitnim umom, vječnim duhom i ličnosti koja je na Raju.

Uzlazni finalisti, koji se rađaju u lokalnim svemirima, odrastaju u supersvemirima i primaju obuku u središnjem svemiru, imaju u svojim osobnim iskustvima puni potencijal za poimanje vremensko-prostorne božanstvenosti Boga-Sedmostrukog koja je ujedinjena u Vrhovnom. Finalisti služe na nizu svjetova supersvemira, osim na svijetu svoga porijekla tako ostvarujući iskustvo za iskustvom, sve dok ne obuhvate puninu sedmostruke raznolikosti iskustva koje stvoreno biće može postići. Zahvaljujući službi unutarnjeg Ispravljača, finalisti mogu *naći* Oca Svih, dok upravo takvim iskustvenim vještinama takvi finalisti doista *upoznaju* Vrhovno Biće, kojem će složiti i koje će *obznaniti* unutar i u korist budućih svemira vanjskog prostora.

Ne zaboravite, sve što Bog-Otac i njegovi Rajski Sinovi čine za nas, mi zauzvrat i u duhu imamo priliku učiniti unutar i u korist javljajućeg Vrhovnog Bića. Doživljaj ljubavi, radosti i služenja u svemiru je obostran. Bog Otac nema potrebu da mu njegovi sinovi vrate svu ljubav koju im je podario, ali oni opet daruju (ili mogu darovati) sve ovo svojim bližnjima i evoluirajućem Vrhovnom Biću.

Sve tvoridbene pojave odražavaju apriorna djela stvoritelja-duha. Isus je rekao i doslovce je istina, "Sin čini samo ono što vidi da čini Otac." Vi smrtnici s vremenom možete početi obznanjivati Vrhovnog svojim bližnjima i ovo će otkrivenje sve više rasti kako budete napredovali prema Raju. U vječnosti, može vam biti dopušteno da učinite sve veća otkrivenja ovog Boga evolucijskim stvorenim bićima na vrhovnim razinama - čak i krajnjim - kao finalisti sedmog stadija.

56:7.9 (643.3) Nevertheless, we deem that the perfected superuniverses will in some way become a part of the Paradise-ascension careers of those beings who may inhabit these outer creations. It is quite possible that in that future age we may witness outer-spacers approaching Havona through the seven superuniverses, administered by God the Supreme with or without the collaboration of the Seven Master Spirits.

8. THE SUPREME UNIFIER

56:8.1 (643.4) The Supreme Being has a threefold function in the experience of mortal man: First, he is the unifier of time-space divinity, God the Sevenfold; second, he is the maximum of Deity which finite creatures can actually comprehend; third, he is mortal man's only avenue of approach to the transcendental experience of consorting with absonite mind, eternal spirit, and Paradise personality.

56:8.2 (643.5) Ascendant finaliters, having been born in the local universes, nurtured in the superuniverses, and trained in the central universe, embrace in their personal experiences the full potential of the comprehension of the time-space divinity of God the Sevenfold unifying in the Supreme. Finaliters serve successively in superuniverses other than those of nativity, thereby superimposing experience upon experience until the fullness of the sevenfold diversity of possible creature experience has been encompassed. Through the ministry of the indwelling Adjusters the finaliters are enabled to *find* the Universal Father, but it is by these techniques of experience that such finaliters come really to *know* the Supreme Being, and they are destined to the service and the *revelation* of this Supreme Deity in and to the future universes of outer space.

56:8.3 (644.1) Bear in mind, all that God the Father and his Paradise Sons do for us, we in turn and in spirit have the opportunity to do for and in the emerging Supreme Being. The experience of love, joy, and service in the universe is mutual. God the Father does not need that his sons should return to him all that he bestows upon them, but they do (or may) in turn bestow all of this upon their fellows and upon the evolving Supreme Being.

56:8.4 (644.2) All creational phenomena are reflective of antecedent creator-spirit activities. Said Jesus, and it is literally true, "The Son does only those things which he sees the Father do." In time you mortals may begin the revelation of the Supreme to your fellows, and increasingly may you augment this revelation as you ascend Paradiseward. In eternity you may be permitted to make increasing revelations of this God of evolutionary creatures on supreme levels — even ultimate — as seventh-

stage finaliters.

9. UNIVERZALNO JEDINSTVO APSOLUTA

Bezuvjetni Apsolut i Božanstvo-Apsolut su ujedinjeni u Univerzalnom Apsolutu. Apsoluti su koordinirani u Krajnjem, uvjetovani u Vrhovnom i vremenski i prostorno modificirani u Bogu-Sedmostrukom. Na podbeskonačnim razinama postoje tri Apsoluta, ali u beskonačnosti oni djeluju kao jedan. Na Raju postoje tri personifikacije Božanstva, ali u Trojstvu one su jedno.

Ovo je osnovna filozofska teza glavnog svemira: Je li Apsolut (tri Apsoluta kao jedan u beskonačnosti) postojao prije Trojstva? i da li je Apsolut vodio pojavi Trojstva? ili je Trojstvo vodilo pojavi Apsoluta?

Je li Bezuvjetni Apsolut sila i prisutnost koja je neovisna o Trojstvu? Da li prisutnost Božanstva-Apsoluta označava neograničeno djelovanje Trojstva? da li je Univerzalni Apsolut krajnja funkcija Trojstva, čak Trojstva Trojstava?

Na prvi pogled djeluje da koncept Apsoluta kao pretka svih stvari - čak i Trojstva - nudi prolazno zadovoljstvo dosljednosti i filozofskog ujedinjenja, ali vječnost Rajskog Trojstva osporava svaki takav zaključak. Učili smo i vjerujemo, da su Otac Svih i njegovi suradnici iz Trojstva vječni u prirodi i egzistenciji. Postoji, dakle, samo ovaj jedan dosljedan filozofski zaključak: Svim kozmičkim inteligencijama, Apsolut je neosobna i koordinirana reakcija Trojstva (Trojstava) na sve osnovne i prvobitne prostorne situacije unutarnjeg i vanjskog svemira. Svim inteligentnim ličnostima velikog svemira, Rajsko Trojstvo zauvijek postoji u konačnosti, vječnosti, vrhovnosti i krajnosti, i u sve praktične svrhe osobnog razumijevanja i shvaćanja stvorenih bića, ono je apsolutno.

U razmatranju ovog problema, umovi stvorenih bića mogu biti navedeni na konačni zaključak da je Univerzalni JA SAM prvotni uzrok i bezuvjetni izvor Trojstva i Apsoluta. Kad si, stoga, nastojimo predočiti osobni koncept Apsoluta, oslanjamo se na naše ideje i ideale u vezi Rajskog Oca. Kada želimo olakšati razumijevanje ili povećati svijest o tom inače neosobnom Apsolutu, pozivamo se na činjenicu da je Otac Svih egzistencijalni Otac apsolutne ličnosti; Vječni Sin je Apsolutna Osoba iako u iskustvenom smislu nije personifikacija Apsoluta. I dalje, držimo da iskustvena Trojstva dostižu vrhunac u iskustvenoj personifikaciji Božanstva-Apsoluta, dok smatramo

9. UNIVERSAL ABSOLUTE UNITY

56:9.1 (644.3) The Unqualified Absolute and the Deity Absolute are unified in the Universal Absolute. The Absolutes are co-ordinated in the Ultimate, conditioned in the Supreme, and time-space modified in God the Sevenfold. On subinfinite levels there are *three* Absolutes, but in infinity they appear to be *one*. On Paradise there are three personalizations of Deity, but in the Trinity they *are* one.

56:9.2 (644.4) The major philosophic proposition of the master universe is this: Did the Absolute (the three Absolutes as one in infinity) exist before the Trinity? and is the Absolute ancestral to the Trinity? or is the Trinity antecedent to the Absolute?

56:9.3 (644.5) Is the Unqualified Absolute a force presence independent of the Trinity? Does the presence of the Deity Absolute connote the unlimited function of the Trinity? and is the Universal Absolute the final function of the Trinity, even a Trinity of Trinities?

56:9.4 (644.6) On first thought, a concept of the Absolute as ancestor to all things — even the Trinity — seems to afford transitory satisfaction of consistency gratification and philosophic unification, but any such conclusion is invalidated by the actuality of the eternity of the Paradise Trinity. We are taught, and we believe, that the Universal Father and his Trinity associates are eternal in nature and existence. There is, then, but one consistent philosophic conclusion, and that is: The Absolute is, to all universe intelligences, the impersonal and co-ordinate reaction of the Trinity (of Trinities) to all basic and primary space situations, intrauniversal and extrauniversal. To all personality intelligences of the grand universe the Paradise Trinity forever stands in finality, eternity, supremacy, and ultimacy and, for all practical purposes of personal comprehension and creature realization, as absolute.

56:9.5 (644.7) As creature minds may view this problem, they are led to the final postulate of the Universal I AM as the primal cause and the unqualified source of both the Trinity and the Absolute. When, therefore, we crave to entertain a personal concept of the Absolute, we revert to our ideas and ideals of the Paradise Father. When we desire to facilitate comprehension or to augment consciousness of this otherwise impersonal Absolute, we revert to the fact that the Universal Father is the existential Father of absolute personality; the Eternal Son is the Absolute Person, though not, in the experiential sense, the personalization of the Absolute. And then we go on

da Univerzalni Apsolut tvori kozmičke i izvankozmičke pojave ispoljene prisutnosti neosobnih aktivnosti ujedinjenih i koordiniranih Božanskih asocijacija vrhovnosti, krajnosti i beskonačnosti - Trojstva Trojstava.

Boga Oca možemo opaziti na svim razinama, od konačnih do beskonačnih, i premda ga njegova stvorena bića - od onih na Raju do onih na evolucijskim svjetovima - različito ga doživljavaju, jedino ga Vječni Sin i Beskonačni Duh znaju kao beskonačnost.

Duhovna ličnost je apsolutna samo na Raju, a koncept Apsoluta je bezuvjetan samo u beskonačnosti. Prisutnost Božanstva je apsolutna samo na Raju, a otkrivenje Boga uvijek mora biti djelomično, relativno i progresivno, sve dok njegova moć ne postane iskustveno beskonačna u prostornoj potenciji Bezuvjetnog Apsoluta, dok ispoljenje njegove ličnosti ne postane iskustveno beskonačno u očitovanoj prisutnosti Božanstva-Apsoluta i dok ova dva potencijala beskonačnosti ne postanu ujedinjena stvarnošću u Univerzalnom Apsolutu.

Ali kad se udaljimo od podbeskonačnih razina, tri Apsoluta su jedno i beskonačnost se time ostvaruje Božanstvom, bez obzira na to da li bilo koji drugi red egzistencije ikada samoostvaruje svijest beskonačnosti.

Egzistencijalni status bića u vječnosti podrazumijeva egzistencijalnu samosvijest vlastite beskonačnosti, premda još jedna vječnost može biti potrebna za doživljaj spoznaje vlastitih iskustvenih potencijalnosti koje su svojstvene u beskonačnosti vječnosti - vječnoj beskonačnosti.

Bog-Otac je osobni izvor svih ispoljenja Božanstva i stvarnosti svim inteligentnim stvorenim bićima i bićima duha širom svih svemira nad svemirima. Kao ličnosti, bilo sada ili u nizu kozmičkih iskustava vječne budućnosti, bez obzira na to da li ćete uspjeti postići Boga-Sedmostrukog, shvatiti Boga-Vrhovnog, naći Boga-Krajnjega ili pokušati shvatiti koncept Boga-Apsoluta, otkrit ćete na svoje vječno zadovoljstvo, da ćete pri okončanju svake nove pustolovine na novim iskustvenim razinama, iznova otkriti vječnog Boga - Rajskog Oca svih kozmičkih ličnosti.

Otac Svih je objašnjenje univerzalnog jedinstva, jer on mora biti ostvaren na vrhovni, čak krajnji način, u post- krajnjem jedinstvu apsonitnih vrijednosti i značenja - bezuvjetnoj Stvarnosti.

Glavni Organizatori Sile idu u prostor i

to envisage the experiential Trinities as culminating in the experiential personalization of the Deity Absolute, while conceiving the Universal Absolute as constituting the universe and the extrauniverse phenomena of the manifest presence of the impersonal activities of the unified and coordinated Deity associations of supremacy, ultimacy, and infinity — the Trinity of Trinities.

56:9.6 (645.1) God the Father is discernible on all levels from the finite to the infinite, and though his creatures from Paradise to the evolutionary worlds have variously perceived him, only the Eternal Son and the Infinite Spirit know him as an infinity.

56:9.7 (645.2) Spiritual personality is absolute only on Paradise, and the concept of the Absolute is unqualified only in infinity. Deity presence is absolute only on Paradise, and the revelation of God must always be partial, relative, and progressive until his power becomes experientially infinite in the space potency of the Unqualified Absolute, while his personality manifestation becomes experientially infinite in the manifest presence of the Deity Absolute, and while these two potentials of infinity become reality-unified in the Universal Absolute.

56:9.8 (645.3) But beyond subinfinite levels the three Absolutes are one, and thereby is infinity Deity-realized regardless of whether any other order of existence ever self-realizes consciousness of infinity.

56:9.9 (645.4) Existential status in eternity implies existential self-consciousness of infinity, even though another eternity may be required to experience self-realization of the experiential potentialities inherent in an infinity eternity — an eternal infinity.

56:9.10 (645.5) And God the Father is the personal source of all manifestations of Deity and reality to all intelligent creatures and spirit beings throughout all the universe of universes. As personalities, now or in the successive universe experiences of the eternal future, no matter if you achieve the attainment of God the Sevenfold, comprehend God the Supreme, find God the Ultimate, or attempt to grasp the concept of God the Absolute, you will discover to your eternal satisfaction that in the consummation of each adventure you have, on new experiential levels, rediscovered the eternal God — the Paradise Father of all universe personalities.

56:9.11 (645.6) The Universal Father is the explanation of universal unity as it must be supremely, even ultimately, realized in the postultimate unity of absolute values and meanings — unqualified Reality.

56:9.12 (645.7) The Master Force Organizers go out

pokreću prostorne energije da ih učine reaktivnim na gravitacijsku privlačnost Oca Svih koja djeluje s Raja; potom na scenu stupaju Sinovi Stvoritelji koji organiziraju ove gravitacijski- reaktivne sile u naseljene svemire u kojima rade na evoluciji inteligentnih bića koja primaju duh Rajskog Oca i koja zatim uzlaze Ocu da postanu poput njega u svim mogućim svojstvima božanstvenosti.

Čini se da neprekino i sve veće širenje rajskih stvaralačkih sila kroz prostor nagovješćuje širenje domena gravitacijske sile Oca Svih i beskrajno umnožavanje različitih vrsta inteligentnih stvorenih bića koja su u stanju voljeti Boga i primiti njegovu ljubav, i koja spoznajući Boga, mogu odabrati da budu poput njega, da dostignu Raj i da nađu Boga.

Svemir nad svemirima je potpuno ujedinjen. Bog je jedno u moći i ličnosti. Sve razine energije i sve faze ličnosti su uzajamno usklađene. Filozofski i iskustveno, konceptualno i u stvarnosti, sve stvari i bića imaju centar u Rajskom Ocu. Bog je sve i u svemu, i ni jedna stvar ili biće ne postoji bez njega.

10. ISTINA, LJEPOTA I DOBROTA

Dok su se svjetovi naseljavali u životu i laganom napretku od početne faze do sedme epohe, oni se sukcesivno shvaćaju za ostvarenje stvarnosti Boga sedmostrukog, od klanjanja Sina Stvoritelja do obožavanja njegovog Rajskog Oca. Kroz trajnu sedmu fazu povijesti takvog svijeta, sve napredniji smrtnici rastu u spoznaji Boga Vrhovnog, a oni nejasno razabiru stvarnost zasjenjujući službu Boga Krajnje.

Kroz ovo veličanstveno doba, glavni pothvat uvijek napredujućih smrtnika je potraga za boljim razumijevanjem i potpunijom realizacijom razumljivih elemenata Božanstva - istine, ljepote i dobrote. To predstavlja čovjekovo nastojanje da prepozna Boga na umu, pitanju i duhu. I dok smrtnik provodi ovu potragu, on se sve više upije u iskustveno proučavanje filozofije, kozmologije i božanstvenosti.

Filozofiju donekle razumijete, božanstvenost shvaćate kroz obožavanje, društvenu službu i osobno duhovno iskustvo, ali potragu za ljepotom - kozmologiju - tako često ograničujete na proučavanje čovjekovih grubih umjetničkih nastojanja. Ljepota - umjetnost - je u velikoj mjeri stvar ujedinjenja kontrasta. Raznolikost je nužna za koncept ljepote. Najviša ljepota - kulminacija konačne umjetnosti - je drama ujedinjenja neizmjernosti kozmičkih krajnosti - Stvoritelja i

into space and mobilize its energies to become gravity responsive to the Paradise pull of the Universal Father; and subsequently there come the Creator Sons, who organize these gravity-responding forces into inhabited universes and therein evolve intelligent creatures who receive unto themselves the spirit of the Paradise Father and subsequently ascend to the Father to become like him in all possible divinity attributes.

56:9.13 (645.8) The ceaseless and expanding march of the Paradise creative forces through space seems to presage the ever-extending domain of the gravity grasp of the Universal Father and the never-ending multiplication of varied types of intelligent creatures who are able to love God and be loved by him, and who, by thus becoming God-knowing, may choose to be like him, may elect to attain Paradise and find God.

56:9.14 (646.1) The universe of universes is altogether unified. God is one in power and personality. There is co-ordination of all levels of energy and all phases of personality. Philosophically and experientially, in concept and in reality, all things and beings center in the Paradise Father. God is all and in all, and no things or beings exist without him.

10. TRUTH, BEAUTY, AND GOODNESS

56:10.1 (646.2) As the worlds settled in life and light progress from the initial stage to the seventh epoch, they successively grasp for the realization of the reality of God the Sevenfold, ranging from the adoration of the Creator Son to the worship of his Paradise Father. Throughout the continuing seventh stage of such a world's history the ever-progressing mortals grow in the knowledge of God the Supreme, while they vaguely discern the reality of the overshadowing ministry of God the Ultimate.

56:10.2 (646.3) Throughout this glorious age the chief pursuit of the ever-advancing mortals is the quest for a better understanding and a fuller realization of the comprehensible elements of Deity — truth, beauty, and goodness. This represents man's effort to discern God in mind, matter, and spirit. And as the mortal pursues this quest, he finds himself increasingly absorbed in the experiential study of philosophy, cosmology, and divinity.

56:10.3 (646.4) Philosophy you somewhat grasp, and divinity you comprehend in worship, social service, and personal spiritual experience, but the pursuit of beauty — cosmology — you all too often limit to the study of man's crude artistic endeavors. Beauty, art, is largely a matter of the unification of contrasts. Variety is essential to the concept of beauty. The supreme beauty, the height of finite art, is the drama of the unification of the vastness of the cosmic extremes of Creator and creature.

stvorenog bića. Čovjekovo pronalaženje Boga i Božje pronalaženje čovjeka - gdje stvoreno biće postaje savršeno kao Stvoritelj - to je najviše postignuće izvanredne ljepote, dostignuće vrhunca kozmičke umjetnosti.

Stoga je materijalizam - ateizam - maksimizacija ružnoće, vrhunac konačne antiteze ljepote. Najviša ljepota počiva u panorami ujedinjenja varijacija rođenih u predegzistencijalnom skladu stvarnosti.

Postignuće kozmoloških razina misli obuhvaća:

1. *Znatizelj*. Čežnju za skladom i žudnju za ljepotom. Uporne pokušaje da se otkriju nove razine skladnih kozmičkih odnosa.

2. *Estetičko cijenjenje*. Ljubav prema ljepoti i sve veće uvažavanje umjetničkog izražaja u svim stvaralačkim ispoljenjima na svim razinama stvarnosti.

3. *Etičku obzirnost*. Kroz realizaciju istine, shvaćanje ljepote dovodi do osjećaja vječne usklađenosti onih stvari koje dovode do prepoznavanja božanske dobrote u odnosima Božanstva sa svim bićima; tako i kozmologija vodi k potrazi za vrijednostima božanske stvarnosti - svjesnosti Boga.

Svjetovi koji su stabilizirani u svjetlu i životu su predano posvećeni razumijevanju istine, ljepote i dobrote, jer te kvalitetne vrijednosti u sebi nose otkrivenja Božanstva svjetovima vremena i prostora. Značenja vječne istine ostavljaju kombinirani dojam na intelektualnu i duhovnu prirodu smrtnog čovjeka. Univerzalna ljepota obuhvaća skladne odnose i ritmove kozmičke tvorevine; ovo je više intelektualni dojam i vodi ujedinjenom i sinkroniziranom razumijevanju materijalnog svemira. Božanska dobrotu predstavlja otkrivenje beskonačnih vrijednosti konačnom umu koji ih spoznaje i uzvisuje do samog praga duhovne razine ljudskog razumijevanja.

Istina je osnova znanosti i filozofije, i predstavlja intelektualni temelj religije. Ljepota je nadahnuće umjetnosti, glazbe i smislenih ritmova cjelokupnog ljudskog iskustva. Dobrota obuhvaća smisao za etiku, moralnost i religiju - iskustvenu težnju za savršenstvom.

Postojanje ljepote podrazumijeva um stvorenog bića koji ima sposobnost razumijevanja, upravo kao sto činjenica progresivne evolucije ukazuje na dominaciju Vrhovnog Uma. Ljepota je intelektualno prepoznavanje skladne vremensko-prostorne sinteze dalekosežne raznolikosti pojavne stvarnosti, koja u cjelosti proizlazi iz već postojeće i vječne jednine.

Man finding God and God finding man — the creature becoming perfect as is the Creator — that is the supernal achievement of the supremely beautiful, the attainment of the apex of cosmic art.

56:10.4 (646.5) Hence materialism, atheism, is the maximization of ugliness, the climax of the finite antithesis of the beautiful. Highest beauty consists in the panorama of the unification of the variations which have been born of pre-existent harmonious reality.

56:10.5 (646.6) The attainment of cosmologic levels of thought includes:

56:10.6 (646.7) 1. *Curiosity*. Hunger for harmony and thirst for beauty. Persistent attempts to discover new levels of harmonious cosmic relationships.

56:10.7 (646.8) 2. *Aesthetic appreciation*. Love of the beautiful and ever-advancing appreciation of the artistic touch of all creative manifestations on all levels of reality.

56:10.8 (646.9) 3. *Ethic sensitivity*. Through the realization of truth the appreciation of beauty leads to the sense of the eternal fitness of those things which impinge upon the recognition of divine goodness in Deity relations with all beings; and thus even cosmology leads to the pursuit of divine reality values — to God-consciousness.

56:10.9 (646.10) The worlds settled in light and life are so fully concerned with the comprehension of truth, beauty, and goodness because these quality values embrace the revelation of Deity to the realms of time and space. The meanings of eternal truth make a combined appeal to the intellectual and spiritual natures of mortal man. Universal beauty embraces the harmonious relations and rhythms of the cosmic creation; this is more distinctly the intellectual appeal and leads towards unified and synchronous comprehension of the material universe. Divine goodness represents the revelation of infinite values to the finite mind, therein to be perceived and elevated to the very threshold of the spiritual level of human comprehension.

56:10.10 (647.1) Truth is the basis of science and philosophy, presenting the intellectual foundation of religion. Beauty sponsors art, music, and the meaningful rhythms of all human experience. Goodness embraces the sense of ethics, morality, and religion — experiential perfection-hunger.

56:10.11 (647.2) The existence of beauty implies the presence of appreciative creature mind just as certainly as the fact of progressive evolution indicates the dominance of the Supreme Mind. Beauty is the intellectual recognition of the harmonious time-space synthesis of the far-flung diversification of phenomenal reality, all of which stems from pre-existent and eternal oneness.

Dobrota je mentalno prepoznavanje relativnih vrijednosti različitih razina božanskog savršenstva. Prepoznavanje ljepote podrazumijeva um moralnog statusa, osobni um koji je sposoban razabrati između dobra i zla. Ali posjedovanje ljepote – velikost – je mjerilo stvarnog postignuća božanstva.

Prepoznavanje istinskih odnosa podrazumijeva um koji je u stanju razabrati između istine i pogreške. Darovani Duh Istine koji živi u ljudskim umovima Urantije nepogrešivo reagira na istinu – živi duh odnosa svih stvari i svih bića koja su međusobno usklađena u vječnom usponu prema Bogu.

Svaki impuls svakog elektrona, misli ili duha aktivna je jedinka u cijelom svemiru. Samo je grijeh izoliran i samo se zlo opire gravitaciji na mentalnim i duhovnim razinama. Svemir je cjelina; nema stvari koja postoji ili bića koje živi u izolaciji. Samorealizacija je potencijalno zla ako je protudruštvena. Doslovno je istina: "Ni jedan čovjek ne živi sam za sebe." Kozmičko podružtvljenje je najviši oblik ujedinjenja ličnosti. Isus je rekao: "Tko će biti najveći među vama, neka bude služitelj svima."

Čak i istina, ljepota i dobrota – čovjekov intelektualni pristup svemiru uma, materije i duha – moraju biti spojeni u jedan ujedinjeni koncept božanskog i vrhovnog ideala. Kako ličnost smrtnog čovjeka ujedinjuje ljudsko iskustvo s materijom, umom i duhom, tako i ovaj božanski i vrhovni ideal postaje ujedinjen djelovanjem moći u Vrhovnosti i zatim personificiran kao Bog očinske ljubavi.

Svaki uvid u odnose dijelova prema bilo kojoj cjelini zahtijeva razumijevanje odnosa svih dijelova prema toj cjelini; i u svemiru to se odnosi na odnos stvorenih dijelova prema Stvaralačkoj Cjelini. Božanstvo tako postaje transcendentni, čak beskonačni cilj univerzalnog i vječnog postignuća.

Univerzalna ljepota je prepoznavanje odraza Rajskog Otoka u materijalnoj tvorevini, a vječna istina je posebna služba Rajskih Sinova koji ne samo što sebe daruju smrtnim rasama, već izlijevaju svoj Duh Istine nad svim narodima. Božanska dobrota se punije iskazuje u brižnoj službi mnogostrukih ličnosti Beskonačnog Duha. Ali ljubav, ukupni zbroj ovih triju osobina, je čovjekova spoznaja Boga kao njegovog Oca koji je duh.

Fizička tvar je vremensko-prostorna sjena rajskog energetskog isijavanja apsolutnih Božanstava. Značenja istine su odjeci vječne riječi Božanstva u smrtnom intelektu - vremensko-prostorno razumijevanje vrhovnih pojmova.

56:10.12 (647.3) Goodness is the mental recognition of the relative values of the diverse levels of divine perfection. The recognition of goodness implies a mind of moral status, a personal mind with ability to discriminate between good and evil. But the possession of goodness, greatness, is the measure of real divinity attainment.

56:10.13 (647.4) The recognition of *true relations* implies a mind competent to discriminate between truth and error. The bestowal Spirit of Truth which invests the human minds of Urantia is unerringly responsive to truth — the living spirit relationship of all things and all beings as they are co-ordinated in the eternal ascent Godward.

56:10.14 (647.5) Every impulse of every electron, thought, or spirit is an acting unit in the whole universe. Only sin is isolated and evil gravity resisting on the mental and spiritual levels. The universe is a whole; no thing or being exists or lives in isolation. Self-realization is potentially evil if it is antisocial. It is literally true: "No man lives by himself." Cosmic socialization constitutes the highest form of personality unification. Said Jesus: "He who would be greatest among you, let him become server of all."

56:10.15 (647.6) Even truth, beauty, and goodness — man's intellectual approach to the universe of mind, matter, and spirit — must be combined into one unified concept of a divine and supreme *ideal*. As mortal personality unifies the human experience with matter, mind, and spirit, so does this divine and supreme ideal become power-unified in Supremacy and then personalized as a God of fatherly love.

56:10.16 (647.7) All insight into the relations of the parts to any given whole requires an understanding grasp of the relation of all parts to that whole; and in the universe this means the relation of created parts to the Creative Whole. Deity thus becomes the transcendent, even the infinite, goal of universal and eternal attainment.

56:10.17 (647.8) Universal beauty is the recognition of the reflection of the Isle of Paradise in the material creation, while eternal truth is the special ministry of the Paradise Sons who not only bestow themselves upon the mortal races but even pour out their Spirit of Truth upon all peoples. Divine goodness is more fully shown forth in the loving ministry of the manifold personalities of the Infinite Spirit. But love, the sum total of these three qualities, is man's perception of God as his spirit Father.

56:10.18 (648.1) Physical matter is the time-space shadow of the Paradise energy-shining of the absolute Deities. Truth meanings are the mortal-intellect repercussions of the eternal word of Deity — the time-space comprehension of supreme

Vrijednosti dobrote božanstva počivaju u milostivoj službi ličnosti duha koje izviru iz Univerzalnog, Vječnog i Beskonačnog i koje su upućene vremensko-prostornim konačnim stvorenjima evolucijskih planeta.

Te smislene vrijednosti stvarnosti božanstvenosti su skladno uklopljene u odnosu Oca sa svakim osobnim bićem kao božanska ljubav. One su usklađene u Sinu i njegovim Sinovima kao božanska milost. One očituju svoje osobine kroz Duh i djecu duha kao božanska služba, izraz brižne milosti djeci vremena. Vrhovno Biće prvenstveno ispoljava ove tri božanstvenosti kao sintezu moći-ličnosti. Bog-Sedmostruki ih različito prikazuje u sedam različitih asocijacija božanskih značenja i vrijednosti na sedam uzlaznih razina.

Za konačnog čovjeka, istina, ljepota i dobrota su puno otkrivenje stvarnosti božanstva. Kako takva spoznaja Božanstva putem ljubavi pronalazi duhovni izražaj u životima smrtnika koji znaju Boga, ona donosi plodove božanstvenosti: intelektualni mir, društveni napredak, moralno zadovoljstvo, duhovnu radost i kozmičku mudrost. Napredni smrtnici na svijetu u sedmom stadiju svjetla i života znaju da je ljubav najveća stvar u svemiru - i oni znaju da je Bog ljubav.

Ljubav je želja da činimo dobro drugima.

[Predstavio Moćni Glasnik koji se nalazi u posjeti Urantiji, prema zahtjevu Nebadonskog Korpusa Otkrivenja i u suradnji s određenim Melkizedekom koji je namjesnički Planetarni Knez Urantije.]

Ovo poglavlje o Univerzalnom Jedinstvu je dvadeset peti dio u nizu prezentacija raznih autora pod pokroviteljstvom dvanaestočlanog povjerenstva nebadonskih ličnosti pod upravom Mantuite Melkizedeka. Sastavili smo ove pripovjesti i preveli ih na engleski jezik vještinom koju su odobrili naši nadređeni 1934. godine urantijskog vremena.

concepts. The goodness values of divinity are the merciful ministries of the spirit personalities of the Universal, the Eternal, and the Infinite to the time-space finite creatures of the evolutionary spheres.

56:10.19 (648.2) These meaningful reality values of divinity are blended in the Father's relation with each personal creature as divine love. They are co-ordinated in the Son and his Sons as divine mercy. They manifest their qualities through the Spirit and his spirit children as divine ministry, the portrayal of loving mercy to the children of time. These three divinities are primarily manifested by the Supreme Being as power-personality synthesis. They are variously shown forth by God the Sevenfold in seven differing associations of divine meanings and values on seven ascending levels.

56:10.20 (648.3) To finite man truth, beauty, and goodness embrace the full revelation of divinity reality. As this love-comprehension of Deity finds spiritual expression in the lives of God-knowing mortals, there are yielded the fruits of divinity: intellectual peace, social progress, moral satisfaction, spiritual joy, and cosmic wisdom. The advanced mortals on a world in the seventh stage of light and life have learned that love is the greatest thing in the universe — and they know that God is love.

56:10.21 (648.4) Love is the desire to do good to others.

56:10.22 (648.5) [Presented by a Mighty Messenger visiting on Urantia, by request of the Nebadon Revelatory Corps and in collaboration with a certain Melchizedek, the vicegerent Planetary Prince of Urantia.]

56:10.23 (648.6) This paper on Universal Unity is the twenty-fifth of a series of presentations by various authors, having been sponsored as a group by a commission of Nebadon personalities numbering twelve and acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year 1934 of Urantia time.

KNJIGA URANTIJE

DIO III. POVIJEST URANTIJE

Povijest Urantije. POGLAVLJE 57PORIJEKLO URANTIJE

⇐ 056

Knjiga Urantije

058 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POVIJEST URANTIJE POGLAVLJE 57PORIJEKLO URANTIJE

Sekcije

Uvod

1. ANDRONOVER MAGLICA
2. PRIMARNA FAZA MAGLICE
3. SEKUNDARNA FAZA MAGLICE
4. TERCIJARNE I KVARTALNE FAZE
5. PORIJEKLO MONMATIJE -
URANTIJINOG SUNČEVOG SUSTAVA
6. FAZA SOLARNOG SUSTAVA -ERA
FORMIRANJA PLANETA
7. METEORSKA ERA - VULKANSKA DOB
PRIMITIVNA PLANETARNA ATMOSFERA
8. STABILIZACIJA KORE DOBA
POTRESASVIJET OCEANA I PRVI
KONTINENT

PAPER 57 THE ORIGIN OF URANTIA SECTIONS

Introduction

1. The Andronover Nebula
2. The Primary Nebular Stage
3. The Secondary Nebular Stage
4. Tertiary and Quartan Stages
5. Origin of Monmatia — The Urantia Solar
System
6. The Solar System Stage — The Planet-
Forming Era
7. The Meteoric Era — The Volcanic Age
The Primitive Planetary Atmosphere
8. Crustal Stabilization
The Age of Earthquakes
The World Ocean and the First Continent

Uvod

U PREDSTAVLJANJU izvotka iz arhive Jeruzema koji je vezan za Urantiju i poštujući autentičnost njezine rane povijesti, mi smo usmjereni računati vrijeme u smislu današnjeg trenutnog korištenja - prijestupne kalendarske godine od 365 'A dana. Kao po pravilu, nećemo dati točnu godinu, iako su one zapisane. Mi ćemo koristiti najbliži cijeli broj kao bolji način prezentiranja povijesnih činjenica.

Kada se to odnosi na događaj od prije jednog ili dva milijuna godina, mi namjeravamo datume takve pojave prikazati unatrag kroz niz godina od ranih desetljeća dvadesetog stoljeća kršćanske ere. Na taj način ćemo prikazati te daleke događaje kao što su razdoblja od čak više tisuća,

INTRODUCTION

57:0.1 (651.1) IN PRESENTING excerpts from the archives of Jerusem for the records of Urantia respecting its antecedents and early history, we are directed to reckon time in terms of current usage — the present leap-year calendar of 365¼ days to the year. As a rule, no attempt will be made to give exact years, though they are of record. We will use the nearest whole numbers as the better method of presenting these historic facts.

57:0.2 (651.2) When referring to an event as of one or two millions of years ago, we intend to date such an occurrence back that number of years from the early decades of the twentieth century of the Christian era. We will thus depict these far-distant events as occurring in even periods of thousands,

milijuna i milijardi godina.

millions, and billions of years.

1. ANDRONOVER MAGLICA

Urantija je porijeklom iz sunca i vaše sunce je jedno od raznolikog potomstva Andronover maglice, koja je nekoć bila organizirana kao sastavni dio fizičke snage i materijalne tvari lokalnog svemira Nebadon. A ova velika maglica je prije dugo, dugo vremena povukla korijene iz univerzalnog naboja kozmičke sile nadsvemira Orvontona.

U vrijeme početka ove uvodne izjave, Primarni Glavni Organizator Sile Raja dugo je bio u punoj kontroli prostornih energija koje su kasnije organizirane kao Andronover maglica.

Prije 987 milijardi godina pomoćni organizator sile i ondašnji inspektor broj 811,307 iz Orvonton serije, putujući iz Uverse, podnio je izvješće Starim Danima da su prostorni uvjeti bili povoljni za pokretanje materijalizacije u određenom sektoru u području koje je nekoć pripadalo istočnom dijelu Orvontona.

Prije 900 milijardi godina, kako svjedoči arhiva Uverse, zabilježeno je kako Uversa Vijeće Ravnoteže izdaje dozvolu nadkozmičkoj vladi za slanje organizatora sile i pomoćnog osoblja u područje koje je prethodno odredio inspektor broj 811,307. Orvontonske vlasti su uposlile izvornog pronalazača ovog kozmičkog potencijala da izvrši mandat Starih Dana i da pokrene organizaciju ove nove materijalne kreacije.

Snimanje ove dozvole označava da su organizator sile i pomoćno osoblje već napustili Uversu i krenuli na dugi put u istočni prostor ovog sektora gdje su se naknadno posvetili tim dugotrajnim aktivnostima koje će s vremenom rezultirati pojavom nove fizičke kreacije u Orvontonu.

Prije 875 milijardi godina, pokrenuta je ogromna Andronover maglica broj 876,926. Nije bilo potrebno ništa više od prisustva organizatora sile i osoblja za vezu da se pokrene energetski vrtlog koji je kasnije prerastao u taj ogromni ciklon prostora. Nakon pokretanja takvog nebularnog okretaja, organizatori vitalne sile jednostavno su ga povukli pod pravi kut naspram rotirajuće ravni kozmičkog diska i iz tog vremena svojstvene kvalitete energije osiguravaju progresivnu i urednu rotaciju ovog novog fizičkog sustava.

Otprilike u ovo vrijeme naša se pripovijed osvrće na aktivnosti bića nadsvemira. U stvarnosti ta pripovijed ima svoj pravi početak u ovoj točki - u

1. THE ANDRONOVER NEBULA

57:1.1 (651.3) Urantia is of origin in your sun, and your sun is one of the multifarious offspring of the Andronover nebula, which was onetime organized as a component part of the physical power and material matter of the local universe of Nebadon. And this great nebula itself took origin in the universal force-charge of space in the superuniverse of Orvonton, long, long ago.

57:1.2 (651.4) At the time of the beginning of this recital, the Primary Master Force Organizers of Paradise had long been in full control of the space-energies which were later organized as the Andronover nebula.

57:1.3 (651.5) 987,000,000,000 years ago associate force organizer and then acting inspector number 811,307 of the Orvonton series, traveling out from Uversa, reported to the Ancients of Days that space conditions were favorable for the initiation of materialization phenomena in a certain sector of the, then, easterly segment of Orvonton.

57:1.4 (651.6) 900,000,000,000 years ago, the Uversa archives testify, there was recorded a permit issued by the Uversa Council of Equilibrium to the superuniverse government authorizing the dispatch of a force organizer and staff to the region previously designated by inspector number 811,307. The Orvonton authorities commissioned the original discoverer of this potential universe to execute the mandate of the Ancients of Days calling for the organization of a new material creation.

57:1.5 (652.1) The recording of this permit signifies that the force organizer and staff had already departed from Uversa on the long journey to that easterly space sector where they were subsequently to engage in those protracted activities which would terminate in the emergence of a new physical creation in Orvonton.

57:1.6 (652.2) 875,000,000,000 years ago the enormous Andronover nebula number 876,926 was duly initiated. Only the presence of the force organizer and the liaison staff was required to inaugurate the energy whirl which eventually grew into this vast cyclone of space. Subsequent to the initiation of such nebular revolutions, the living force organizers simply withdraw at right angles to the plane of the revolutionary disk, and from that time forward, the inherent qualities of energy insure the progressive and orderly evolution of such a new physical system.

57:1.7 (652.3) At about this time the narrative shifts to the functioning of the personalities of the superuniverse. In reality the story has its proper

trenutku kad se Rajski organizatori sile pripremaju na povlačenje, nakon što su pripravili prostorno-energetske uvjete za djelovanje direktora snage i fizičkih upravitelja nadsvemira Orvontona.

beginning at this point — at just about the time the Paradise force organizers are preparing to withdraw, having made the space-energy conditions ready for the action of the power directors and physical controllers of the superuniverse of Orvonton.

2. PRIMARNA FAZA MAGLICE

Sve evolucijske materijalne kreacije su rođene od kružnih i plinovitih maglica, i sve takve primarne maglice su kružne tijekom njihovih ranih plinovitih faza postojanja. Kako rastu i sazrijevaju, one obično postaju spirale i po završetku formacije sunca, često se raskidaju kao klasteri zvijezda ili kao ogromna sunca okružena različitim brojem planeta, satelita, te manjim grupama tvari koje na mnogo načina podsjećaju na vaš mali solarni sustav.

Prije 800 milijardi godina, Andronover se pokazala jednom od veličanstvenih primarnih maglica Orvontona. Astronomi koji su promatrali ove prostorne fenomene iz obližnjih svemira vidjeli su vrlo malo onoga što bi privuklo njihovu pažnju. Gravitacijske procjene sprovedene u susjednim područjima ukazivale su na tekuću materializaciju u prostorima Andronovera, ali to je sve.

Prije 700 milijardi godina Andronover sustav je počeo zauzimati divovske razmjere, te su dodatni fizički kontroleri poslani na devet okolnih materijalnih kreacija kako bi pružili podršku i pomoć centarima moći tog novog i brzo formirajućeg materijalnog sustava. Već u ovom dalekom razdoblju dovedena je u postojane sva materija koja je ostavljena u nasljeđe budućim kreacijama ovog golemog prostornog kotača koji se nastavio okretati i koji se po postizanju svog maksimalnog promjera počeo ubrzavati dok se sve više zgušnjavao i kontraktirao.

Prije 600 milijardi godina postignut je maksimum mobilizacije Andronover energije; maglica je dostigla svoju najvišu masu. U ovom razdoblju bio je to ogroman plinski oblak kružnog oblika, nešto poput spljoštenog sferoida. To je bilo rano razdoblje formiranja diferencijalnih masa i različitih brzina rotacije. Gravitacijski i ostali utjecaji su se spremali započeti svoj rad na pretvaranju prostornih plinova u organiziranu materiju.

3. SEKUNDARNA FAZA MAGLICE

Ogromna maglica sada postupno počinje preuzimati spiralni oblik i postati jasno vidljiva

2. THE PRIMARY NEBULAR STAGE

57:2.1 (652.4) All evolutionary material creations are born of circular and gaseous nebulae, and all such primary nebulae are circular throughout the early part of their gaseous existence. As they grow older, they usually become spiral, and when their function of sun formation has run its course, they often terminate as clusters of stars or as enormous suns surrounded by a varying number of planets, satellites, and smaller groups of matter in many ways resembling your own diminutive solar system.

57:2.2 (652.5) 800,000,000,000 years ago the Andronover creation was well established as one of the magnificent primary nebulae of Orvonton. As the astronomers of near-by universes looked out upon this phenomenon of space, they saw very little to attract their attention. Gravity estimates made in adjacent creations indicated that space materializations were taking place in the Andronover regions, but that was all.

57:2.3 (652.6) 700,000,000,000 years ago the Andronover system was assuming gigantic proportions, and additional physical controllers were dispatched to nine surrounding material creations to afford support and supply co-operation to the power centers of this new material system which was so rapidly evolving. At this distant date all of the material bequeathed to the subsequent creations was held within the confines of this gigantic space wheel, which continued ever to whirl and, after reaching its maximum of diameter, to whirl faster and faster as it continued to condense and contract.

57:2.4 (652.7) 600,000,000,000 years ago the height of the Andronover energy-mobilization period was attained; the nebula had acquired its maximum of mass. At this time it was a gigantic circular gas cloud in shape somewhat like a flattened spheroid. This was the early period of differential mass formation and varying revolutionary velocity. Gravity and other influences were about to begin their work of converting space gases into organized matter.

3. THE SECONDARY NEBULAR STAGE

57:3.1 (653.1) The enormous nebula now began gradually to assume the spiral form and to

astronomima čak i udaljenih svemira. To je prirodna povijest većine maglica; prije nego počnu formirati sunca i započeti rad na izgradnji svemira, ti sekundarni prostori maglica obično se promatraju kao *spiralne pojave*.

Obliznji studenti koji su proučavali ovo davno razdoblje mogli su vidjeti metamorfozu Andronover maglice, što je točno to što astronomi dvadesetog stoljeća vide kada uprave svoje teleskope u daleki prostor spiralnih maglica koje trenutno postoje u susjednim svemirima.

Otprilike u vrijeme postizanja maksimalne mase, počinje slabiti gravitacijska kontrola plinovitih sadržaja i slijedi faza oslobađanja plinova kroz dvije gigantske i jasno formirane ruke koje djeluju na suprotnim stranama majčinske mase. Brzo okretanje ove ogromne središnje jezgre uskoro daje spiralni izgled ovim dvjema projiciranim strujama gasa. Hlađenje i naknadna kondenzacija dijelova tih izbočenih ruku na kraju rezultiraju zamršenim izgledom. Ovi gušći dijelovi su ogromni sustavi i podsustavi fizičke materije koji se vrte kroz prostor usred plinovitih oblaka maglice u čvrstom gravitacijskom stisku majčinskog kotača.

Ali maglica uskoro počinje kontraktirati, dok rotiranje također doprinosi umanjenju gravitacijske kontrole; i nedugo zatim vanjska plinovita područja počinju izmicati neposrednom zagrljaju nebularnog jezgra i prolaziti u prostor u krugovima nepravilnih kontura, vraćajući se nuklearnim područjima kako bi zatvorili formiranje krugova, i tako dalje. Ali to je samo privremena faza progresije maglice. Sve veća stopa rotiranja uskoro baca ogromna sunca u prostore u nezavisnim krugovima.

I to je upravo ono što se dogodilo u Andronover maglici u ovoj davnoj dobi. Energija kotača sve više je rasla dok nije dostigla maksimum proširenja, a onda je s početkom kontrakcije došlo do ubrzanja rotacije koja je na koncu, s postizanjem kritične centrifugalne faze, rezultirala početkom velikog raspada.

Prije 500 milijardi godina rođeno je prvo sunce u Andronoveru. Ovaj se plameni tračak odvojio od majčinskog stiska gravitacije i otišao u svemir na nezavisnu avanturu stvaranja. Orbita mu je određena stazom njegovog oslobođenja. Takva mlada sunca brzo poprime oblik kugli i počinju svoje duge i bogate karijere kao zvijezde prostora. Izuzev terminalne nebularne jezgre, velika većina sunca Orvontona imala su slična rođenja. Ova izbjegla sunca prolaze kroz različite periode evolucije u kasnijoj kozmičkoj službi.

become clearly visible to the astronomers of even distant universes. This is the natural history of most nebulae; before they begin to throw off suns and start upon the work of universe building, these secondary space nebulae are usually observed as *spiral phenomena*.

57:3.2 (653.2) The near-by star students of that faraway era, as they observed this metamorphosis of the Andronover nebula, saw exactly what twentieth-century astronomers see when they turn their telescopes spaceward and view the present-age spiral nebulae of adjacent outer space.

57:3.3 (653.3) About the time of the attainment of the maximum of mass, the gravity control of the gaseous content commenced to weaken, and there ensued the stage of gas escapement, the gas streaming forth as two gigantic and distinct arms, which took origin on opposite sides of the mother mass. The rapid revolutions of this enormous central core soon imparted a spiral appearance to these two projecting gas streams. The cooling and subsequent condensation of portions of these protruding arms eventually produced their knotted appearance. These denser portions were vast systems and subsystems of physical matter whirling through space in the midst of the gaseous cloud of the nebula while being held securely within the gravity grasp of the mother wheel.

57:3.4 (653.4) But the nebula had begun to contract, and the increase in the rate of revolution further lessened gravity control; and ere long, the outer gaseous regions began actually to escape from the immediate embrace of the nebular nucleus, passing out into space on circuits of irregular outline, returning to the nuclear regions to complete their circuits, and so on. But this was only a temporary stage of nebular progression. The ever-increasing rate of whirling was soon to throw enormous suns off into space on independent circuits.

57:3.5 (653.5) And this is what happened in Andronover ages upon ages ago. The energy wheel grew and grew until it attained its maximum of expansion, and then, when contraction set in, it whirled on faster and faster until, eventually, the critical centrifugal stage was reached and the great breakup began.

57:3.6 (653.6) 500,000,000,000 years ago the first Andronover sun was born. This blazing streak broke away from the mother gravity grasp and tore out into space on an independent adventure in the cosmos of creation. Its orbit was determined by its path of escape. Such young suns quickly become spherical and start out on their long and eventful careers as the stars of space. Excepting terminal nebular nucleuses, the vast majority of Orvonton suns have had an analogous birth. These escaping suns pass through varied periods of

Prije 400 milijardi godina započelo je recaptivno razdoblje Andronover maglice. Mnoga obližnja manja sunca ponovo su pripojena majčinskoj jezgri kao rezultat njezina postupnog proširenja i dalje kondenzacije. Vrlo brzo nastupila je otvorena terminalna faza nebularne kondenzacije, razdoblje koje uvijek prethodi konačnoj podjeli ovih golemih prostornih agregacija energije i materije.

Jedva milijun godina nakon ove epohe, je Michael Nebadon, Rajski Sin Stvoritelj, odabrao ovu maglicu kao lokaciju ispunjenu raspadajućom materijom gdje je odlučio započeti svoju avanturu u izgradnji svemira. Gotovo odmah započeta je gradnja arhitektonskih svjetova Salvingtona i sto okružnih zvijezda. Bilo je potrebno gotovo milijun godina do dovršenja tih klastera posebno kreiranih svjetova. Sjedište planeta lokalnog sustava izgrađeno je tijekom razdoblja od tog vremena do prije nekih pet milijardi godina.

Prije 300 milijardi godina, Andronover solarni krugovi su dobro uspostavljeni i maglica sustava prolazi kroz privremeno razdoblje relativne fizičke stabilnosti. U ovom vremenu osoblje Mihaela stiglo je na Salvington, a iz vlade Uversa Orvontona stiglo je priznanje o proširenom fizičkom statusu lokalnog svemira Nebadon.

Prije 200 milijardi godina svjedočili smo progresivnu kontrakciju i kondenzaciju s ogromnim toplinama u Andronover središnjem klasteru, u nuklearnoj masi. Relativni prostor pojavio se čak i u regijama blizu središnje točke majčinskog kotača. Vanjski predjeli su postali sve više stabilizirani i bolje organizirani; neki se planeti tada okreću oko novorođenih sunca, a dovoljno su ohlađeni da budu pogodni za implantaciju života. Najstariji naseljeni planeti Nebadon potječu iz ovog razdoblja.

Sada završni mehanizam svemira Nebadon prvi put počinje funkcionirati i Mihaelova kreacija je registrirana na Uversi kao svemir pogodan za naseljavanje i progresivni smrtnički uspon.

Prije 100 milijardi godina, dostiže se vrhunac kondenzacijskog naboja maglice; ona doseže točku maksimalne toplinske napetosti. Ova kritična faza sukoba gravitacije i topline ponekad duže traje, ali prije ili kasnije, toplina pobjeđuje u borbi s gravitacijom i tako započinje spektakularno razdoblje disperzije sunaca. A to označava kraj postojanja sekundarnih prostora maglice.

evolution and subsequent universe service.

57:3.7 (653.7) 400,000,000,000 years ago began the recaptive period of the Andronover nebula. Many of the near-by and smaller suns were recaptured as a result of the gradual enlargement and further condensation of the mother nucleus. Very soon there was inaugurated the terminal phase of nebular condensation, the period which always precedes the final segregation of these immense space aggregations of energy and matter.

57:3.8 (654.1) It was scarcely a million years subsequent to this epoch that Michael of Nebadon, a Creator Son of Paradise, selected this disintegrating nebula as the site of his adventure in universe building. Almost immediately the architectural worlds of Salvington and the one hundred constellation headquarters groups of planets were begun. It required almost one million years to complete these clusters of specially created worlds. The local system headquarters planets were constructed over a period extending from that time to about five billion years ago.

57:3.9 (654.2) 300,000,000,000 years ago the Andronover solar circuits were well established, and the nebular system was passing through a transient period of relative physical stability. About this time the staff of Michael arrived on Salvington, and the Uversa government of Orvonton extended physical recognition to the local universe of Nebadon.

57:3.10 (654.3) 200,000,000,000 years ago witnessed the progression of contraction and condensation with enormous heat generation in the Andronover central cluster, or nuclear mass. Relative space appeared even in the regions near the central mother-sun wheel. The outer regions were becoming more stabilized and better organized; some planets revolving around the newborn suns had cooled sufficiently to be suitable for life implantation. The oldest inhabited planets of Nebadon date from these times.

57:3.11 (654.4) Now the completed universe mechanism of Nebadon first begins to function, and Michael's creation is registered on Uversa as a universe of inhabitation and progressive mortal ascension.

57:3.12 (654.5) 100,000,000,000 years ago the nebular apex of condensation tension was reached; the point of maximum heat tension was attained. This critical stage of gravity-heat contention sometimes lasts for ages, but sooner or later, heat wins the struggle with gravity, and the spectacular period of sun dispersion begins. And this marks the end of the secondary career of a space nebula.

4. TERCIJARNE I KVARTALNE FAZE

4. TERTIARY AND QUARTAN STAGES

U primarnom stadiju maglica je kružna, u sekundarnom spiralna, u tercijarnom stadiju dolazi do prve disperzije sunaca, dok tzv. kvartalna faza obuhvaća drugi i posljednji ciklus solarne disperzije, a majčinska jezgra završava bilo kao kuglasti klaster ili kao usamljeni red koji djeluje kao središte terminalnih solarnih sustava.

Prije 75 milijardi godina maglica je postigla vrhunac svoje obiteljske faze sunaca. To je bio vrhunac prvog razdoblja gubitka sunaca. Većina tih sunaca su i sami posjedovali opsežni sustav planeta, satelita, tamnih otoka, kometa, meteora i oblaka kozmička prašine.

Prije 50 milijardi godina ovog prvog razdoblja, završena je disperzija sunaca; maglica se brzo primicala svršetku svog tercijarnog ciklusa postojanja tijekom kojeg je došlo do uspostave 876,926 sunčeva sustava.

Prije 25 milijardi godina svjedočimo završetak tercijarnog ciklusa života maglice i uspostavu organizacije i relativne stabilizacije dalekih zvjezdanih sustava izvedenih iz te roditeljske maglice. No, proces fizičke kontrakcije i povećane proizvodnje topline nastavljen je u ostatku središnje mase maglice.

Prije 10 milijardi godina tzv. kvartalni ciklus Andronover maglice je počeo. Postignuta je najviša nuklearna masa i temperatura, kritične točke kondenzacije su se bile približavale. Izvorna majka jezgra je kolabirala pod kombiniranim pritiskom svoje unutarnje topline i kondenzacijske napetosti te povećane gravitacijske plimne sile okolnih rojeva oslobođenih sunčevih sustava. Nuklearne erupcije, koje su trebale otvoriti drugi maglični ciklus rađanja i izbacivanja sunca bile su neizbježne. Tzv. kvartalni ciklus postojanja maglice je bio na početku.

Prije 8 milijardi godina sjajne terminalne erupcije su počele. Samo vanjski sustavi su sigurni u to vrijeme velikog kozmičkog prevrata. A to je bio početak kraja maglice. Ovaj konačni kraj solarnog raspada produžen je tijekom razdoblja od gotovo dvije milijarde godina.

Prije 7 milijardi godina svjedočimo visokom raspadu Andronover terminalnog sustava. To je bio period rođenja većih sunaca i njihovog priključka, te najviša točka lokalnih fizičkih poremećaja.

Prije 6 milijardi godina svjedočimo krajnji raspad, rođenje i priključak vašeg sunca, pedeset šestog od ostatka druge Andronover solarne obitelji. Ova konačna erupcija jezgre maglice rodila je 136,702 sunca, većina njih osamljene kugle. Ukupan broj sunaca i sunčevih sustava koji

57:4.1 (654.6) The primary stage of a nebula is circular; the secondary, spiral; the tertiary stage is that of the first sun dispersion, while the quartan embraces the second and last cycle of sun dispersion, with the mother nucleus ending either as a globular cluster or as a solitary sun functioning as the center of a terminal solar system.

57:4.2 (654.7) 75,000,000,000 years ago this nebula had attained the height of its sun-family stage. This was the apex of the first period of sun losses. The majority of these suns have since possessed themselves of extensive systems of planets, satellites, dark islands, comets, meteors, and cosmic dust clouds.

57:4.3 (654.8) 50,000,000,000 years ago this first period of sun dispersion was completed; the nebula was fast finishing its tertiary cycle of existence, during which it gave origin to 876,926 sun systems.

57:4.4 (654.9) 25,000,000,000 years ago witnessed the completion of the tertiary cycle of nebular life and brought about the organization and relative stabilization of the far-flung starry systems derived from this parent nebula. But the process of physical contraction and increased heat production continued in the central mass of the nebular remnant.

57:4.5 (655.1) 10,000,000,000 years ago the quartan cycle of Andronover began. The maximum of nuclear-mass temperature had been attained; the critical point of condensation was approaching. The original mother nucleus was convulsing under the combined pressure of its own internal-heat condensation tension and the increasing gravity-tidal pull of the surrounding swarm of liberated sun systems. The nuclear eruptions which were to inaugurate the second nebular sun cycle were imminent. The quartan cycle of nebular existence was about to begin.

57:4.6 (655.2) 8,000,000,000 years ago the terrific terminal eruption began. Only the outer systems are safe at the time of such a cosmic upheaval. And this was the beginning of the end of the nebula. This final sun disgorgement extended over a period of almost two billion years.

57:4.7 (655.3) 7,000,000,000 years ago witnessed the height of the Andronover terminal breakup. This was the period of the birth of the larger terminal suns and the apex of the local physical disturbances.

57:4.8 (655.4) 6,000,000,000 years ago marks the end of the terminal breakup and the birth of your sun, the fifty-sixth from the last of the Andronover second solar family. This final eruption of the nebular nucleus gave birth to 136,702 suns, most of them solitary orbs. The total number of suns

imaju porijeklo u Andronover maglici bio je 1,013,628. Broj sunca vašeg solarnog sustava je 1,013,572.

A sada velike Andronover maglice više nema, ali živi u mnogim suncima i njihovim planetarnim obiteljima koje su nastale iz ovog majčinskog oblaka prostora. Konačni nuklearni ostatak ove veličanstvene maglica još uvijek gori s crvenkastim sjajem, i dalje svijetli umjerenom svjetlošću i toplinom kod svojih ostataka planetarne obitelji koja broji 165 svjetova, a koji se sada okreću oko ove uvažene majke dvije moćne generacije vladara svjetla.

5. PORIJEKLO MONMATIJE -URANTIJINOG SUNČEVOG SUSTAVA

Prije 5 milijardi godina vaše sunce je bilo relativno izolirana plamena kugla koja je progutala materiju obližnjih prostora, ostatke nedavnih poremećaja koji su pratili njeno rođenje.

Danas, vaše sunce je postiglo relativnu stabilnost, ali jedanaest i pol godišnji ciklus sunčevih pjega izdaje da je to mlada i promjenjiva zvijezda. U ranim danima to sunce je nastavilo sa kontrakcijom i time postupno povećalo temperaturu i pokrenulo ogromne grčeve na svojoj površini. Za ovih titanskih poremećaja potrebna su tri i pol dana da se završi ciklus varijacije osvijetljenja. Ova promjenjiva stanja, ovo periodično pulsiranje, učinilo je sunce jako podložnim utjecajima određenih vanjskih utjecaja sa kojim se uskoro trebalo susresti.

Tako je pozornica lokalnog prostora pripravljena za jedinstveno porijeklo *Monmatije*, a to je ime planetarne obitelji vašeg sunca, solarnog sustava u koji i vaš svijet pripada. Manje od jedan posto planetarnih sustava Orvontona ima slično porijeklo.

Prije 4.5 milijardi godina ogromni sustav Angone počeo se primicati susjedstvu ovog osamljenog sunca. U središtu ovog velikog sustava nalazio se tamni div prostora, čvrste mase, visokog naboja i ogromne gravitacijske sile.

Kako se Angona neposredno primakla suncu, u trenucima najveće ekspanzije solarnog pulsiranja, potoci plinovitih materijala su pucali u svemir kao ogromni solarni jezici. Isprva ti plameni jezici plina uvijek će pasti natrag u sunce, ali kako je Angona došla sve bliže i bliže, gravitacija iz gigantskog posjetitelja postaje tako velika da su ti jezici plina bili odvojeni na određenim mjestima, korona je padala natrag u sunce dok su vanjski dijelovi bivali odvojeni u obliku neovisnih tijela

and sun systems having origin in the Andronover nebula was 1,013,628. The number of the solar system sun is 1,013,572.

57:4.9 (655.5) And now the great Andronover nebula is no more, but it lives on in the many suns and their planetary families which originated in this mother cloud of space. The final nuclear remnant of this magnificent nebula still burns with a reddish glow and continues to give forth moderate light and heat to its remnant planetary family of one hundred and sixty-five worlds, which now revolve about this venerable mother of two mighty generations of the monarchs of light.

5. ORIGIN OF MONMATIA — THE URANTIA SOLAR SYSTEM

57:5.1 (655.6) 5,000,000,000 years ago your sun was a comparatively isolated blazing orb, having gathered to itself most of the near-by circulating matter of space, remnants of the recent upheaval which attended its own birth.

57:5.2 (655.7) Today, your sun has achieved relative stability, but its eleven and one-half year sunspot cycles betray that it was a variable star in its youth. In the early days of your sun the continued contraction and consequent gradual increase of temperature initiated tremendous convulsions on its surface. These titanic heaves required three and one-half days to complete a cycle of varying brightness. This variable state, this periodic pulsation, rendered your sun highly responsive to certain outside influences which were to be shortly encountered.

57:5.3 (655.8) Thus was the stage of local space set for the unique origin of *Monmatia*, that being the name of your sun's planetary family, the solar system to which your world belongs. Less than one per cent of the planetary systems of Orvonton have had a similar origin.

57:5.4 (655.9) 4,500,000,000 years ago the enormous Angona system began its approach to the neighborhood of this solitary sun. The center of this great system was a dark giant of space, solid, highly charged, and possessing tremendous gravity pull.

57:5.5 (656.1) As Angona more closely approached the sun, at moments of maximum expansion during solar pulsations, streams of gaseous material were shot out into space as gigantic solar tongues. At first these flaming gas tongues would invariably fall back into the sun, but as Angona drew nearer and nearer, the gravity pull of the gigantic visitor became so great that these tongues of gas would break off at certain points, the roots falling back into the sun while the outer

materije kao solarni meteoriti koji se odmah počinju okretati oko sunca u eliptičnim orbitama i oko svoje vlastite osi.

Kao se sustav Angone sve više primicao, solarna ekspanzija plinova je postajala sve izraženija; više i više materije je izlazilo iz sunca i poprimalo status neovisnih tijela koja kruže u okolnom prostoru. Ova situacija razvijala se oko 500 tisuća godina dok putanja Angone nije dostigla svoj najbliži prilaz prema suncu, nakon čega je sunce, usred jedne od svojih redovitih internih konvulzija, doživjelo djelomični prekid; od suprotne strane i istovremeno, oslobođena je ogromna količina materija. Iz Angone je izvučen golemi stup solarnih plinova na oba kraja i izrazito izbočen prema centru, koji je postao trajno odvojen od neposredne gravitacijske kontrole sunca.

Ovaj veliki stupac solarnih plinova koji je na taj način bio odvojen od sunca kasnije je evoluirao u dvanaest planeta solarnog sustava. Plinovi koji su zatim izbačeni sa suprotnih strana sunca u plimnoj kolaboraciji s valovima koji su istisnuti iz ovog golemog pretka solarnog sustava, kondenzirani su u meteore i prostornu prašinu oko solarnog sustava iako je puno, jako puno, ove mase naknadno ponovno preuzela solarna gravitacija kao se sustav Angone povukao u udaljeni svemir.

Iako je Angona sebi uspjela privući materijal koji vuče porijeklo iz dalekih predaka tvari koje čine planete solarnog sustava i ogromnu količinu materije koja trenutno kruži oko Sunca kao i asteroida i meteora, ona nije ugrabila ovu solarnu materiju. Ovaj gostujući sustav nije došao dovoljno blizu da bi zapravo ugrabio bilo koji dio sunčeve tvari, ali je prišao dovoljno blizu da povuče u među prostor svav materijal koji obuhvaća današnji solarni sustav.

Pet unutarnjih i pet vanjskih planeta uskoro su formirani u minijature ohlađenje i kondenzirane jezgre u sve manje masivnim i kontrahirajućim krajevima gigantskih gravitacijskih ispupčenja koje je Angon uspio stvoriti u odvajanju od sunca, dok su Saturn i Jupiter nastali iz masivnijih i ispupčenijih središnjih dijelova. Snažna gravitacija Jupitera i Saturna rano je privukla većinu materijala koji je ukraden iz Angona, kako svjedoči retrogradna rotacija nekih njegovih satelita.

Jupiter i Saturn, koji su izvedeni iz samog centra ogromnog stupca pregrijanih solarnih plinova, sadržavaju toliko jako zagrijani sunčevmaterijal da su svjetlili sjajnim svjetlom i emitirali velike količine topline; oni su u stvarnosti bili sekundarna sunca u kratkom razdoblju nakon njihovog formiranja kao zasebna svemirska

sections would become detached to form independent bodies of matter, solar meteorites, which immediately started to revolve about the sun in elliptical orbits of their own.

57:5.6 (656.2) As the Angona system drew nearer, the solar extrusions grew larger and larger; more and more matter was drawn from the sun to become independent circulating bodies in surrounding space. This situation developed for about five hundred thousand years until Angona made its closest approach to the sun; whereupon the sun, in conjunction with one of its periodic internal convulsions, experienced a partial disruption; from opposite sides and simultaneously, enormous volumes of matter were disgorged. From the Angona side there was drawn out a vast column of solar gases, rather pointed at both ends and markedly bulging at the center, which became permanently detached from the immediate gravity control of the sun.

57:5.7 (656.3) This great column of solar gases which was thus separated from the sun subsequently evolved into the twelve planets of the solar system. The repercussional ejection of gas from the opposite side of the sun in tidal sympathy with the extrusion of this gigantic solar system ancestor, has since condensed into the meteors and space dust of the solar system, although much, very much, of this matter was subsequently recaptured by solar gravity as the Angona system receded into remote space.

57:5.8 (656.4) Although Angona succeeded in drawing away the ancestral material of the solar system planets and the enormous volume of matter now circulating about the sun as asteroids and meteors, it did not secure for itself any of this solar matter. The visiting system did not come quite close enough to actually steal any of the sun's substance, but it did swing sufficiently close to draw off into the intervening space all of the material comprising the present-day solar system.

57:5.9 (656.5) The five inner and five outer planets soon formed in miniature from the cooling and condensing nucleuses in the less massive and tapering ends of the gigantic gravity bulge which Angona had succeeded in detaching from the sun, while Saturn and Jupiter were formed from the more massive and bulging central portions. The powerful gravity pull of Jupiter and Saturn early captured most of the material stolen from Angona as the retrograde motion of certain of their satellites bears witness.

57:5.10 (656.6) Jupiter and Saturn, being derived from the very center of the enormous column of superheated solar gases, contained so much highly heated sun material that they shone with a brilliant light and emitted enormous volumes of heat; they were in reality secondary suns for a short period after their formation as separate

tijela. Ta dva najveća planeta Sunčeva sustava ostali su uglavnom plinoviti do danas, čak još nisu se ohladili do točke potpune kondenzacije ili skrućivanja.

Plinska kontrakcija jezgri ostalih deset planeta ubrzo je stigla do faze skrućivanja i tako je počela privlačiti sve veće količine meteorskog materijala koji kruži u obližnjem prostoru. Tako se vidi da svjetovi solarnog sustava imaju dvostruko porijeklo: jezgre su plinski kondenzat kasnije uvećan hvatanjem ogromnih količina meteora. Zapravo oni i dalje hvataju meteore, ali u daleko manjem broju.

Planeti ne rotiraju oko Sunca u orbiti koja je podudarna sa ekvatorijalnom ravninom njihove solarne majke, kao što bi bio slučaj da su odvojeni u procesu solarne revolucije. Umjesto toga, oni putuju u ravnini Angonovog solarnog istiskivanja koje se odigralo pod značajnim kutom prema ravnini ekvatora Sunca.

Dok Angona nije uspjela uhvatiti ni manji dio sunčeve mase, vaše sunce je dodalo svojoj metamorfnoj planetarnoj obitelji nešto cirkulatornog kozmičkog materijala iz obližnjeg sustava. Zbog intenzivnog gravitacijskog polja Angone, obližnje planetarne obitelji privlače orbite na znatnoj udaljenosti od tamnog diva; i ubrzo nakon istisnuća nasljeđene mase solarnog sustava i dok je Angona još bila u blizini sunca, tri glavna planeta angonskog sustava prilaze svojim orbitama tako blizu masivnog pretka solarnog sustava, da je njegova gravitacija, uvećana gravitacijom sunca, bila dovoljna da prevagne nad gravitacijom Angona i da trajno odvojiti ova tri satelita nebeske lutalice.

Svi materijali solarnih sustava izvedeni iz sunca izvorno su bili obdareni homogenim smjerom orbitiranja i da nije bilo upada ovih triju stranih svemirskih tijela, sav solarni materijal sustava i dalje bi zadržao isti smjer orbitiranja. Kao što je, učinak triju pridošlica iz Angona ubrizgao je stvaranje novih i stranih sila usmjerenja u nastajanju solarnog sustava s rezultirajućom pojavom *retrogradnog kretanja*. Retrogradno kretanje u bilo kojem astronomskom sustavu je uvijek slučaj a no i uvijek se pojavljuje kao rezultat utjecaja sudara stranih svemirskih tijela. Takvi sudari možda neće uvijek proizvoditi retrogradno kretanje, ali retrogradno kretanje se ne pojavljuje u sustavima čije mase nemaju različite korijene.

6. FAZA SOLARNOG SUSTAVA -ERA FORMIRANJA PLANETA

space bodies. These two largest of the solar system planets have remained largely gaseous to this day, not even yet having cooled off to the point of complete condensation or solidification.

57:5.11 (656.7) The gas-contraction nucleuses of the other ten planets soon reached the stage of solidification and so began to draw to themselves increasing quantities of the meteoric matter circulating in near-by space. The worlds of the solar system thus had a double origin: nucleuses of gas condensation later on augmented by the capture of enormous quantities of meteors. Indeed they still continue to capture meteors, but in greatly lessened numbers.

57:5.12 (657.1) The planets do not swing around the sun in the equatorial plane of their solar mother, which they would do if they had been thrown off by solar revolution. Rather, they travel in the plane of the Angona solar extrusion, which existed at a considerable angle to the plane of the sun's equator.

57:5.13 (657.2) While Angona was unable to capture any of the solar mass, your sun did add to its metamorphosing planetary family some of the circulating space material of the visiting system. Due to the intense gravity field of Angona, its tributary planetary family pursued orbits of considerable distance from the dark giant; and shortly after the extrusion of the solar system ancestral mass and while Angona was yet in the vicinity of the sun, three of the major planets of the Angona system swung so near to the massive solar system ancestor that its gravitational pull, augmented by that of the sun, was sufficient to overbalance the gravity grasp of Angona and to permanently detach these three tributaries of the celestial wanderer.

57:5.14 (657.3) All of the solar system material derived from the sun was originally endowed with a homogeneous direction of orbital swing, and had it not been for the intrusion of these three foreign space bodies, all solar system material would still maintain the same direction of orbital movement. As it was, the impact of the three Angona tributaries injected new and foreign directional forces into the emerging solar system with the resultant appearance of *retrograde motion*. Retrograde motion in any astronomic system is always accidental and always appears as a result of the collisional impact of foreign space bodies. Such collisions may not always produce retrograde motion, but no retrograde ever appears except in a system containing masses which have diverse origins.

6. THE SOLAR SYSTEM STAGE — THE PLANET-FORMING ERA

Nakon rođenja solarnog sustava uslijedilo je razdoblje smanjivanja solarne aktivnosti. Sve manje i manje, još 500 tisuća godina, sunce je nastavio sipati smanjene količine tvari u okolni prostor. No, tijekom tih ranih vremena nepravilne orbite, kada su okolna tijela napravila svoj najbliži pristup suncu, solarni roditelj je bio u mogućnosti da ponovno osvoji veliki dio ovog meteorskog materijala.

Planeti najbliži suncu su bili prvi koji su usporili svoje obrtaje zbog plimnih trenja. Takvi gravitacijski utjecaji pridonose stabilizaciji planetarnih orbita, a djeluju kao kočnica na stopu planetarnog-aksijalnog obrtanja, uzrokujući da se planet vrti sve sporije i sporije dok ne prestane aksijalno obrtanje, ostavljajući jednu hemisferu planeta uvijek okrenutu prema suncu ili drugim većim tijelima, kao što je ilustrirano na planetu Merkuru i Mjesecu, koji su uvijek okrenuti istim licem prema Urantiji.

Kad gravitacijska plimna trenja Mjeseca i Zemlje postanu izjednačena, Zemlja će se uvijek okretati prema istoj hemisferi Mjeseca, i dan i mjesec će biti analogni - u dužini od oko četrdeset sedam dana. Kada se postignu takve stabilne orbite, plimna trenja će ići u obratnom smjeru djelovanja, više ne vozeći Mjesec dalje od Zemlje, već ga postupno vučući prema Zemlji. A onda, u toj dalekoj, dalekoj budućnosti, kada Mjesec pristupi unutar oko jedanaest tisuća kilometara od Zemlje, gravitacijsko djelovanje potonje će uzrokovati poremećaj Mjeseca i ova plimno-gravitacijska eksplozija će uzdrmati i raspasti Mjesec u male čestice, koji se mogu sastaviti oko svijeta kao prstenovi materije nalik onima Saturna ili možda ih postupno povući na Zemlju kao meteore.

Ukoliko su svemirska tijela slična po veličini i gustoći, sudari se mogu dogoditi. Ali ako dva svemirska tijela sličnih gustoća su relativno nejednaki po veličini, a zatim, ako manji postupno pristupa većem, ometanje manjeg tijela će se pojaviti kada radijusi svojih orbita postanu manji od dva i pol puta u odnosu na radijus većeg tijela. Sudari među divovima prostora su doista rijetki, ali te gravitacijske plimne eksplozije manjih tijela vrlo su česte.

Zvijezde padalice pojaviti će se u rojevima jer su one ulomci većih tijela tvari koja su narušena plimnom gravitacijom koju uzrokuju obližnja ili još veća svemirska tijela. Saturnovi prstenovi su fragmenti poremećenog satelita. Jedan Jupiterov mjesec sada se približava opasno blizu kritičnoj zoni plimnog poremećaja i, unutar nekoliko milijuna godina, će bilo biti pripojen planetu ili će proći gravitacijskim plimnim poremećajem. Peti planet solarnog sustava je davno, davno prošao putem nepravilne putanje periodično prilazeći sve

57:6.1 (657.4) Subsequent to the birth of the solar system a period of diminishing solar disgorgement ensued. Decreasingly, for another five hundred thousand years, the sun continued to pour forth diminishing volumes of matter into surrounding space. But during these early times of erratic orbits, when the surrounding bodies made their nearest approach to the sun, the solar parent was able to recapture a large portion of this meteoric material.

57:6.2 (657.5) The planets nearest the sun were the first to have their revolutions slowed down by tidal friction. Such gravitational influences also contribute to the stabilization of planetary orbits while acting as a brake on the rate of planetary-axial revolution, causing a planet to revolve ever slower until axial revolution ceases, leaving one hemisphere of the planet always turned toward the sun or larger body, as is illustrated by the planet Mercury and by the moon, which always turns the same face toward Urantia.

57:6.3 (657.6) When the tidal frictions of the moon and the earth become equalized, the earth will always turn the same hemisphere toward the moon, and the day and month will be analogous — in length about forty-seven days. When such stability of orbits is attained, tidal frictions will go into reverse action, no longer driving the moon farther away from the earth but gradually drawing the satellite toward the planet. And then, in that far-distant future when the moon approaches to within about eleven thousand miles of the earth, the gravity action of the latter will cause the moon to disrupt, and this tidal-gravity explosion will shatter the moon into small particles, which may assemble about the world as rings of matter resembling those of Saturn or may be gradually drawn into the earth as meteors.

57:6.4 (658.1) If space bodies are similar in size and density, collisions may occur. But if two space bodies of similar density are relatively unequal in size, then, if the smaller progressively approaches the larger, the disruption of the smaller body will occur when the radius of its orbit becomes less than two and one-half times the radius of the larger body. Collisions among the giants of space are rare indeed, but these gravity-tidal explosions of lesser bodies are quite common.

57:6.5 (658.2) Shooting stars occur in swarms because they are the fragments of larger bodies of matter which have been disrupted by tidal gravity exerted by near-by and still larger space bodies. Saturn's rings are the fragments of a disrupted satellite. One of the moons of Jupiter is now approaching dangerously near the critical zone of tidal disruption and, within a few million years, will either be claimed by the planet or will undergo gravity-tidal disruption. The fifth planet of the solar system of long, long ago traversed an irregular

bliže i bliže Jupiteru dok nije ušao u kritičnu zonu gravitacijskih plimnih poremećaja, kada je brzo usitnjen i pretvoren u današnji skup asteroida.

Prije 4 milijarde godina svjedočimo organizaciju Jupiterova i Saturnova sustava onakvim kakvim ih nalazimo u današnjem obliku, izuzev u pogledu njihovih mjeseca, koji su se nastavili povećavati za nekoliko milijardi godina. U stvari, sve planete i sateliti solarnog sustava i dalje rastu kao posljedica apsorpiranja meteora.

Prije 3.5 milijarde godina se formiraju i kondenziraju jezgre ostalih deset planeta, a jezgre većine satelita su netaknute, iako su neki od manjih satelita kasnije ujedinjeni u tijelima današnjih većih satelita. To doba se može smatrati doba planetarne montaže.

Prije tri milijarde godina solarni sustav je bilo u funkciji, u velikoj mjeri kao što je danas. Njegovi članovi su nastavili rasti u veličini dok su prostorni meteori nastavili bombardirati planete i njihove satelite po čudnovatoj stopi.

U tom vremenu vaš solarni sustav se uvodi u fizički registar Nebadona i dobija svoje ime, Monmatia.

Prije 2.5 milijarde godina planeti su ogromno narasli u veličini. Urantija je bila dobro razvijena sfera oko jedne desetine svoje sadašnje mase koja je još uvijek rasla zahvaljujući meteorskim nanosima.

Sve je to golemo djelovanje normalan dio izrade evolutivnog svijeta kao što je Urantija i sve ovo priprema astronomsku pozornicu za početak fizičke evolucije ovakvih svjetova prostora u pripremi za životne avanture vremena.

7. METEORSKA ERA - VULKANSKA DOB PRIMITIVNA PLANETARNA ATMOSFERA

Tijekom tih ranih vremena prostor područja solarnog sustava vrvi malim i raznim kondenziranim tijelima, i u nedostatku zaštitne atmosfere koje izgara svemirska tijela, oni se ruše neposredno na površinu Urantije. Ovi neprestani utjecaji čuvaju površinu planeta više ili manje ugrijanu, i to, zajedno s povećanjem djelovanjem gravitacije koja je rasla s povećanjem sfere, vodi početku djelovanja onih utjecaja koji su postupno uzrokovali da teži elementi, kao što su željezo, potonu sve više i više prema središtu planeta.

orbit, periodically making closer and closer approach to Jupiter until it entered the critical zone of gravity-tidal disruption, was swiftly fragmentized, and became the present-day cluster of asteroids.

57:6.6 (658.3) 4,000,000,000 years ago witnessed the organization of the Jupiter and Saturn systems much as observed today except for their moons, which continued to increase in size for several billions of years. In fact, all of the planets and satellites of the solar system are still growing as the result of continued meteoric captures.

57:6.7 (658.4) 3,500,000,000 years ago the condensation nucleuses of the other ten planets were well formed, and the cores of most of the moons were intact, though some of the smaller satellites later united to make the present-day larger moons. This age may be regarded as the era of planetary assembly.

57:6.8 (658.5) 3,000,000,000 years ago the solar system was functioning much as it does today. Its members continued to grow in size as space meteors continued to pour in upon the planets and their satellites at a prodigious rate.

57:6.9 (658.6) About this time your solar system was placed on the physical registry of Nebadon and given its name, Monmatia.

57:6.10 (658.7) 2,500,000,000 years ago the planets had grown immensely in size. Urantia was a well-developed sphere about one tenth its present mass and was still growing rapidly by meteoric accretion.

57:6.11 (658.8) All of this tremendous activity is a normal part of the making of an evolutionary world on the order of Urantia and constitutes the astronomic preliminaries to the setting of the stage for the beginning of the physical evolution of such worlds of space in preparation for the life adventures of time.

7. THE METEORIC ERA — THE VOLCANIC AGE

THE PRIMITIVE PLANETARY ATMOSPHERE

57:7.1 (658.9) Throughout these early times the space regions of the solar system were swarming with small disruptive and condensation bodies, and in the absence of a protective combustion atmosphere such space bodies crashed directly on the surface of Urantia. These incessant impacts kept the surface of the planet more or less heated, and this, together with the increased action of gravity as the sphere grew larger, began to set in operation those influences which gradually caused the heavier elements, such as iron, to settle more and more toward the center of

Prije dvije milijarde godina Zemlja je počela pokazivati izrazito veću masu od mjeseca. Uvijek je planet bio veći od njegova satelita, ali nije bilo tolike razlike u veličini do otprilike u ovo vrijeme, kada su ogromna svemirska tijela bila zarobljena od strane Zemlje. Urantija je tada bila oko petine svoje sadašnje veličine i postala je dovoljno velika da može održavati primitivnu atmosferu koja se počela pojavljivati kao rezultat unutarnjeg elementarnog natjecanja između zagrijane unutrašnjosti i sve hladnije kore.

Jasno izražena vulkanska djelovanja datiraju iz tih vremena. Unutarnja toplina Zemlje i dalje nastavlja rasti sa sve dubljim i dubljim poniranjem radioaktivnih ili težih elemenata koji stižu iz kozmičkih prostora djelovanjem meteora. Studija tih radioaktivnih elemenata otkrit će da je Urantija na njezinoj površini starija od jedne milijarde godina. Radonsko datiranje je vaša najpouzdanija metoda znanstvene procjene starosti planeta, ali sve takve procjene ukazuju na prekratka vremenska razdoblja kako su svi radioaktivni materijali koji su dostupni vašim ispitivanjima izvedeni iz zemljine površine i stoga predstavljaju Urantijine relativno skoro pridodane elemente.

Prije 1.5 milijardu godina, Zemlja je bila dvije trećine svoje sadašnje veličine, dok je mjesec bio bliži svojoj današnjoj masi. To što je Zemlja brzo pretekla mjesec u veličini, omogućuje da može početi sporo otimanje ono malo atmosfere koju je njezin satelit izvorno imao.

Vulkanska akcija je sada na vrhuncu. Cijela Zemlja je bila pravi vatreni pakao s površinom koja je bila nalik na ranije stanje taline koje je vladalo prije nego što su teži metali gravitirali prema centru. *Ovo je vulkansko doba.* Unatoč tome, postupno se formira kora koja se uglavnom sastoji od relativno lakšeg granita. Pozornica se tako postavlja za planet koji jednog dana može podržati život.

Primitivna planetarna atmosfera se polako razvija i u sebi nosi spoj vodene pare, ugljičnog monoksida, ugljičnog dioksida i klorovodika, ali postoji malo ili nimalo slobodnog dušika ili kisika. Atmosfera svijeta u vulkanskoj dobi predstavlja čudan spektakl. Osim nabrojenih plinova atmosfera je ispunjena brojnim vulkanskim plinovima i kako pojas zraka sazrijeva, s produktima sagorijevanja teških meteorskih tuševa koji su neprestano tutnjali na planetarnoj površini. Takva meteorska izgaranja dovode atmosferski kisik gotovo da stanja iscrpljenosti, a stopa meteorskog bombardiranja je još uvijek strašna.

S vremenom, atmosfera je postala više naseljiva i hladi se dovoljno za početak kišnih

the planet.

57.7.2 (659.1) 2,000,000,000 years ago the earth began decidedly to gain on the moon. Always had the planet been larger than its satellite, but there was not so much difference in size until about this time, when enormous space bodies were captured by the earth. Urantia was then about one fifth its present size and had become large enough to hold the primitive atmosphere which had begun to appear as a result of the internal elemental contest between the heated interior and the cooling crust.

57.7.3 (659.2) Definite volcanic action dates from these times. The internal heat of the earth continued to be augmented by the deeper and deeper burial of the radioactive or heavier elements brought in from space by the meteors. The study of these radioactive elements will reveal that Urantia is more than one billion years old on its surface. The radium clock is your most reliable timepiece for making scientific estimates of the age of the planet, but all such estimates are too short because the radioactive materials open to your scrutiny are all derived from the earth's surface and hence represent Urantia's comparatively recent acquirements of these elements.

57.7.4 (659.3) 1,500,000,000 years ago the earth was two thirds its present size, while the moon was nearing its present mass. Earth's rapid gain over the moon in size enabled it to begin the slow robbery of the little atmosphere which its satellite originally had.

57.7.5 (659.4) Volcanic action is now at its height. The whole earth is a veritable fiery inferno, the surface resembling its earlier molten state before the heavier metals gravitated toward the center. *This is the volcanic age.* Nevertheless, a crust, consisting chiefly of the comparatively lighter granite, is gradually forming. The stage is being set for a planet which can someday support life.

57.7.6 (659.5) The primitive planetary atmosphere is slowly evolving, now containing some water vapor, carbon monoxide, carbon dioxide, and hydrogen chloride, but there is little or no free nitrogen or free oxygen. The atmosphere of a world in the volcanic age presents a queer spectacle. In addition to the gases enumerated it is heavily charged with numerous volcanic gases and, as the air belt matures, with the combustion products of the heavy meteoric showers which are constantly hurtling in upon the planetary surface. Such meteoric combustion keeps the atmospheric oxygen very nearly exhausted, and the rate of meteoric bombardment is still tremendous.

57.7.7 (659.6) Presently, the atmosphere became more settled and cooled sufficiently to start

oborina na vruću površinu stjenovitog planeta. Tisućama godina Urantija je zarobljena u jedan veliki i kontinuirani prekrivač pare. A tijekom tih stoljeća sunce nikad nije obasjalo zemljinu površinu.

Velik dio ugljika iz atmosfere iscrpljen je u procesu formiranja karbonata različitih metala koji su obilovali u površinskim slojevima planeta. Kasnije, mnogo veće količine ovih ugljičnih plinova konzumirao je rani i mnogobrojni biljni svijet.

Čak i u kasnijim razdobljima lava nastavlja teći, a zahvaljujući neprestanom dolasku meteora, gotovo se u potpunosti iskorišćuje kisik u zraku. Čak ni rane naslage uskoro formiranog primitivnog oceana ne sadrže obojeno kamenje ili škriljace. I za dugo vremena nakon pojave tog oceana, gotovo nema slobodnog kisika u atmosferi; kisik se nije pojavio u značajnim količinama sve dok u kasnijim dobima nije generiran od strane algi i drugih oblika biljnog života.

Primitivna planetarna atmosfera vulkanske dobi pruža malo zaštite od kolizijskog utjecaja meteorskih rojeva. Milijuni i milijuni meteora uspijevaju se probiti kroz takav zračni pojas i bombardirati planetarnu koru kao čvrsta tijela. No, kako vrijeme prolazi, sve manji i manji broj meteora ima dovoljno veliku masu da se odupru sve jačem trenju zaštitnog sloja kisika obogaćene atmosfere kasnijih epoha.

8. STABILIZACIJA KORE DOBA

POTRESASVIJET OCEANA I PRVI KONTINENT

Prije milijardu godina nastupa stvarni početak Urantij a povij est i. Planet j e postigao otprilike današnju veličinu. I u ovom razdoblju je bio uveden u fizički registar Nebadona i dobio svoje ime, Urantija.

Atmosfera, s neprestanim vlažnim oborinama, olakšava hlađenje Zemljine kore. Vulkanske akcije rano izjednačuju unutarnji toplinski pritisak i kontrakciju kore; a kako se brzo vulkanska aktivnost smanjuje, pojavljuju se potresi, jer je to epoha prilagodbe i hlađenja kore.

Stvarna geološka povijesti Urantije počinje hlađenjem Zemljine kore dovoljno da bi došlo do formiranja prvog oceana. Kondenzacija vodene pare na sve hladnijoj površini Zemlje, jednom započeta, nastavlja se dok ga je gotovo potpuno prekrila. Do kraja ovog perioda ocean pokriva cijeli

precipitation of rain on the hot rocky surface of the planet. For thousands of years Urantia was enveloped in one vast and continuous blanket of steam. And during these ages the sun never shone upon the earth's surface.

57:7.8 (659.7) Much of the carbon of the atmosphere was abstracted to form the carbonates of the various metals which abounded in the superficial layers of the planet. Later on, much greater quantities of these carbon gases were consumed by the early and prolific plant life.

57:7.9 (660.1) Even in the later periods the continuing lava flows and the incoming meteors kept the oxygen of the air almost completely used up. Even the early deposits of the soon appearing primitive ocean contain no colored stones or shales. And for a long time after this ocean appeared, there was virtually no free oxygen in the atmosphere; and it did not appear in significant quantities until it was later generated by the seaweeds and other forms of vegetable life.

57:7.10 (660.2) The primitive planetary atmosphere of the volcanic age affords little protection against the collisional impacts of the meteoric swarms. Millions upon millions of meteors are able to penetrate such an air belt to smash against the planetary crust as solid bodies. But as time passes, fewer and fewer prove large enough to resist the ever-stronger friction shield of the oxygen-enriching atmosphere of the later eras.

8. CRUSTAL STABILIZATION

THE AGE OF EARTHQUAKES

THE WORLD OCEAN AND THE FIRST CONTINENT

57:8.1 (660.3) 1,000,000,000 years ago is the date of the actual beginning of Urantia history. The planet had attained approximately its present size. And about this time it was placed upon the physical registries of Nebadon and given its name, *Urantia*.

57:8.2 (660.4) The atmosphere, together with incessant moisture precipitation, facilitated the cooling of the earth's crust. Volcanic action early equalized internal-heat pressure and crustal contraction; and as volcanoes rapidly decreased, earthquakes made their appearance as this epoch of crustal cooling and adjustment progressed.

57:8.3 (660.5) The real geologic history of Urantia begins with the cooling of the earth's crust sufficiently to cause the formation of the first ocean. Water-vapor condensation on the cooling surface of the earth, once begun, continued until it was virtually complete. By the end of this period

planet na prosječnoj dubini od preko jedne milje. Plime i oseke su bile na snazi onako kako se i danas zapažaju. Ovaj primitivni ocean nije bio slan; svijet je praktički bio prekriven svježom vodom. U one dane, klor je uglavnom postojao u kombinaciji s različitim metalima, ali bilo ga je dovoljno da u kombinaciji s vodikom pruži toj vodi slabu kiselost.

Na početku ove daleke dobi, trebate zamisliti Urantiju kao planet prekriven vodom. Kasnije, sve dublja i stoga sve gušća lava teče i izlazi iz dna današnjeg Tihog oceana i ovaj dio vodene površine postaje znatno deprimiran. Prva kopnena masa izranja iz oceana u kompenzacijskom procesu uspostavljanja ravnoteže unutar sve čvršće zemljine kore.

Prije 950 milijuna godina Urantija predstavlja sliku jednog velikog kontinenta zemlje i jednog velikog vodenog tijela, Tihog oceana. Vulkani su još uvijek široko rasprostranjeni, a potresi su česti i teški. Meteor i dalje bombardiraju zemlju, ali smanjuje se njihova učestalost i veličina. Atmosfera se razvedrava, ali je količina ugljičnog dioksida i dalje velika. Postupno se stabilizira Zemljina kora.

Urantija je dodijeljena u sustav Satanijske planetarne administracije i stavljena na registar života Norlatiadeka. Tada je počelo administrativno priznanje male i beznačajne sfere koja je određena da bude planet na kojem će Mihael s vremenom sudjelovati u tom ogromnom pothvatu smrtničkogdarivanja, u iskustvima i događajima koji će kasnije voditi tome da Urantija postane poznata kao "svijet križa."

Prije 900 milijuna godina svjedoci smo dolaska na Urantiju prvih satanijskih promatrača koji su poslani s Jeruzema kako bi ispitali planetu i napravili izvješće o njenoj prilagodbi za životno-eksperimentalnu stanicu. Ova komisija se sastojala od dvadeset i četiri člana, uključujući Nositelje Života, Sinove Lanonandeke, Melkizedeke, serafe i druge redove nebeskog života koji djeluju u vezi s ranim danima planetarne organizacije i administracije.

Nakon detaljnog istraživanja cijelog planeta, ova komisija se vratila na Jeruzem i blagonaklono izvjestila Sustavnog Vladara preporučujući da se Urantija uvede u registar kao planet za uspostavu eksperimentalnog života. Vaš svijet je u skladu s tim registriran na Jeruzemu kao decimalni planet i Nositelji Života su bili obaviješteni da će primiti dopuštenje za pokretanje novih obrazaca mehaničkih, kemijskih i električnih oblika života nakon što pripreme mandate životne

the ocean was world-wide, covering the entire planet to an average depth of over one mile. The tides were then in play much as they are now observed, but this primitive ocean was not salty; it was practically a fresh-water covering for the world. In those days, most of the chlorine was combined with various metals, but there was enough, in union with hydrogen, to render this water faintly acid.

57:8.4 (660.6) At the opening of this faraway era, Urantia should be envisaged as a water-bound planet. Later on, deeper and hence denser lava flows came out upon the bottom of the present Pacific Ocean, and this part of the water-covered surface became considerably depressed. The first continental land mass emerged from the world ocean in compensatory adjustment of the equilibrium of the gradually thickening earth's crust.

57:8.5 (660.7) 950,000,000 years ago Urantia presents the picture of one great continent of land and one large body of water, the Pacific Ocean. Volcanoes are still widespread and earthquakes are both frequent and severe. Meteors continue to bombard the earth, but they are diminishing in both frequency and size. The atmosphere is clearing up, but the amount of carbon dioxide continues large. The earth's crust is gradually stabilizing.

57:8.6 (660.8) It was at about this time that Urantia was assigned to the system of Satania for planetary administration and was placed on the life registry of Norlatiadek. Then began the administrative recognition of the small and insignificant sphere which was destined to be the planet whereon Michael would subsequently engage in the stupendous undertaking of mortal bestowal, would participate in those experiences which have since caused Urantia to become locally known as the "world of the cross."

57:8.7 (661.1) 900,000,000 years ago witnessed the arrival on Urantia of the first Satania scouting party sent out from Jerusem to examine the planet and make a report on its adaptation for a life-experiment station. This commission consisted of twenty-four members, embracing Life Carriers, Lanonandek Sons, Melchizedeks, seraphim, and other orders of celestial life having to do with the early days of planetary organization and administration.

57:8.8 (661.2) After making a painstaking survey of the planet, this commission returned to Jerusem and reported favorably to the System Sovereign, recommending that Urantia be placed on the life-experiment registry. Your world was accordingly registered on Jerusem as a decimal planet, and the Life Carriers were notified that they would be granted permission to institute new patterns of mechanical, chemical, and electrical mobilization at the time of their subsequent arrival with life

transplantacije i implantacije.

U dogledno vrijeme dogovori za planetarno zauzimanje su bili završeni od strane mješovitog dvanaestočlanog povjerenstva na Jeruzemu i odobreni od strane sedamdesetočlane planetarne komisije na Edentiji. Ovi planovi koje su podnijeli savjetodavni savjetnici Nositelji Života napokon su prihvaćeni na Salvingtonu. Ubrzo nakon toga u Nebadonu se emitira najava da će Urantija postati podijum gdje Nositelji Života trebaju izvršavati svoj šezdeseti satanijski eksperiment u cilju proširenja i poboljšanja satanijskog oblika nebadonskog životnog uzoraka.

Ubrzo nakon što je prvi put prepoznata u kozmičkom emitiranju diljem cijelog Nebadona, Urantija prima svoj puni kozmički status. Uskoro nakon toga upisana je u evidenciju manjih i većih stožernih sektora nadsvemirskih planeta; i prije svršetka ovog razdoblja, Urantija je uvedena u registar planetarnog života Uverse.

Cijelo ovo doba bio je obilježeno čestim i razornim olujama. Rana zemljina kora bila je u neprestanom stanju previranja. Hlađenje površine smjenjuje se s ogromnim tokovima lave. Nigdje se na današnjoj površini svijeta ne mogu naći ostaci ove izvorne planetarne kore. To sve je previše puta izmiješano sa istiskivanjem lave iz dubinskih izvora i s kasnijim naslagama ranog svjetskog oceana.

Nigdje na površini svijeta se neće naći više modificiranih ostataka ovih drevnih praoceanskih stijena nego u sjeveroistočnoj Kanadi oko Hudson Zaljeva. Ovaj se opsežni visoki granit sastoji od kamena koji pripadaju praoceanskim dobima. Ove naslage stijenja su grijane, uvijane, zamršene, zgužvane, odgužvane i više puta podvrgnute procesima metamorfoznog izobličenja.

Tijekom oceanskih doba, depozitirani su na dno ovog drevnog oceana ogromni slojevi kamena koji nisu sadržavali fosile. (Vapnenac se može formirati kao rezultat kemijskih oborina; no svi stariji vapnenaci su nastali taloženjem morskog života.) U nijednoj od ovih drevnih formacija stijena ne mogu se naći dokazi o postojanju života; one ne sadrže fosile osim ako kojim slučajem, u kasnijim razdobljima, depoziti vodenih doba nisu pomiješani s ovim starijim predživotnim slojevima.

Rana zemljina kora bila je vrlo nestabilna, ali još nije došlo do procesa formiranja planina. Planet je u svom formiranju kontraktirao pod pritiskom gravitacije. Planine nisu rezultat raspada sve hladnijeg jezgra kontraktirajuće planete; one se pojavljuju kasnije kao rezultat djelovanja kiše, gravitacije i erozije.

transplantation and implantation mandates.

57:8.9 (661.3) In due course arrangements for the planetary occupation were completed by the mixed commission of twelve on Jerusem and approved by the planetary commission of seventy on Edentia. These plans, proposed by the advisory counselors of the Life Carriers, were finally accepted on Salvington. Soon thereafter the Nebadon broadcasts carried the announcement that Urantia would become the stage whereon the Life Carriers would execute their sixtieth Satania experiment designed to amplify and improve the Satania type of the Nebadon life patterns.

57:8.10 (661.4) Shortly after Urantia was first recognized on the universe broadcasts to all Nebadon, it was accorded full universe status. Soon thereafter it was registered in the records of the minor and the major sector headquarters planets of the superuniverse; and before this age was over, Urantia had found entry on the planetary-life registry of Uversa.

57:8.11 (661.5) This entire age was characterized by frequent and violent storms. The early crust of the earth was in a state of continual flux. Surface cooling alternated with immense lava flows. Nowhere can there be found on the surface of the world anything of this original planetary crust. It has all been mixed up too many times with extruding lavas of deep origins and admixed with subsequent deposits of the early world-wide ocean.

57:8.12 (661.6) Nowhere on the surface of the world will there be found more of the modified remnants of these ancient preocean rocks than in northeastern Canada around Hudson Bay. This extensive granite elevation is composed of stone belonging to the preoceanic ages. These rock layers have been heated, bent, twisted, upcrumpled, and again and again have they passed through these distorting metamorphic experiences.

57:8.13 (661.7) Throughout the oceanic ages, enormous layers of fossil-free stratified stone were deposited on this ancient ocean bottom. (Limestone can form as a result of chemical precipitation; not all of the older limestone was produced by marine-life deposition.) In none of these ancient rock formations will there be found evidences of life; they contain no fossils unless, by some chance, later deposits of the water ages have become mixed with these older prelife layers.

57:8.14 (662.1) The earth's early crust was highly unstable, but mountains were not in process of formation. The planet contracted under gravity pressure as it formed. Mountains are not the result of the collapse of the cooling crust of a contracting sphere; they appear later on as a result of the action of rain, gravity, and erosion.

Kontinentalna kopnena masa ove ere sve više je rasla dok nije pokrila gotovo deset posto zemljine površine. Teški potresi nisu započeli sve dok se kontinentalne mase zemlje nisu izdigle iz vode. Kad su se jednom započeli, zemljotresi su rasli u učestalosti i težini kroz više stoljeća. Kroz milijune i milijune godina nakon toga potresi su postupno smanjeni, ali Urantija još uvijek doživljava u prosjeku petnaest potresa svakog dana.

Prije 850 milijuna godina započela je prva prava epoha stabilizacije zemljine kore. Većina težih metala su potonuli prema centru; sve hladnija kora je prestala stvarati tako opsežne šupljine kao u bivšim dobima. Uspostavljena je bolja ravnoteža između kopnenog istiskivanja i težih oceanskih korita. Tok lave ispod zemljine površine je postao univerzalno rasprostranjen, što je nadomjestilo i stabiliziralo fluktuacije izazvane procesima hlađenja, kontrakcije i površinskog pomicanja.

Vulkanske erupcije i potresi nastavili su se smanjivati u učestalosti i težini. Atmosfera je bila čišća od vulkanskih plinova i vodene pare, ali je postotak ugljičnog dioksida ostao visok.

Electrični poremećaji u zraku i na zemlji sve više su opadali. Tok lave doveo je na površinu smjese od raznoških elemenata koji obogaćuju koru i bolje izoliraju planet od određenih kozmičkih energija. I sve je to bitno olakšalo kontrolu zemaljske energije i reguliranje njezinog protoka, što se može zaključiti i na osnovu početka djelovanja njezinih magnetskih polova.

Prije 800 milijuna godina svjedoci smo otvaranja prve velike zemljišne epohe, dobi povećane nastanku kontinenata.

Od kondenzacije zemljine hidrosfere, prvo pri formiranju prvog svjetskog oceana, a zatim pri formiranju Tihog oceana, ovaj potonji je vodno tijelo koje treba biti predočeno kao prekrivač devet desetina zemljine površine. Meteori padaju u more i nakupiljaju se na dnu oceana, a meteori se, općenito govoreći, sastoje od teških materijala. Oni padaju na zemlju i uglavnom se oksidiraju, istroše od erozije i operu u oceanskim bazenima. Tako je dno oceana postajalo sve teže, a na to se dodavala težina vodenog tijela koje je na nekim mjestima bilo po deset milja duboko.

Povećanje težine Tihog oceana stvara pritisak koji vodi uzdizanju kopnene mase prvih kontinenata. Europa i Afrika počinju se uzdizati iz dubine Tihog oceana, zajedno s onim kopnenim površinama koje danas nose naziv Australija, Sjeverna i Južna Amerika i kontinent Antarktika, a u isto vrijeme produbljuje se korito Tihog oceana u

57:8.15 (662.2) The continental land mass of this era increased until it covered almost ten per cent of the earth's surface. Severe earthquakes did not begin until the continental mass of land emerged well above the water. When they once began, they increased in frequency and severity for ages. For millions upon millions of years earthquakes have diminished, but Urantia still has an average of fifteen daily.

57:8.16 (662.3) 850,000,000 years ago the first real epoch of the stabilization of the earth's crust began. Most of the heavier metals had settled down toward the center of the globe; the cooling crust had ceased to cave in on such an extensive scale as in former ages. There was established a better balance between the land extrusion and the heavier ocean bed. The flow of the subcrustal lava bed became well-nigh world-wide, and this compensated and stabilized the fluctuations due to cooling, contracting, and superficial shifting.

57:8.17 (662.4) Volcanic eruptions and earthquakes continued to diminish in frequency and severity. The atmosphere was clearing of volcanic gases and water vapor, but the percentage of carbon dioxide was still high.

57:8.18 (662.5) Electric disturbances in the air and in the earth were also decreasing. The lava flows had brought to the surface a mixture of elements which diversified the crust and better insulated the planet from certain space-energies. And all of this did much to facilitate the control of terrestrial energy and to regulate its flow, as is disclosed by the functioning of the magnetic poles.

57:8.19 (662.6) 800,000,000 years ago witnessed the inauguration of the first great land epoch, the age of increased continental emergence.

57:8.20 (662.7) Since the condensation of the earth's hydrosphere, first into the world ocean and subsequently into the Pacific Ocean, this latter body of water should be visualized as then covering nine tenths of the earth's surface. Meteors falling into the sea accumulated on the ocean bottom, and meteors are, generally speaking, composed of heavy materials. Those falling on the land were largely oxidized, subsequently worn down by erosion, and washed into the ocean basins. Thus the ocean bottom grew increasingly heavy, and added to this was the weight of a body of water at some places ten miles deep.

57:8.21 (662.8) The increasing downthrust of the Pacific Ocean operated further to upthrust the continental land mass. Europe and Africa began to rise out of the Pacific depths along with those masses now called Australia, North and South America, and the continent of Antarctica, while the bed of the Pacific Ocean engaged in a further

kompensacijskom djelovanju ovog usklađenja. Do kraja tog razdoblja kopno pokriva gotovo trećinu zemljine površine u jednom kontinentalnom tijelu.

Ovaj je porast u nadmorskoj visini praćen pojavom prvih klimatskih razlika. Nadmorska visina, kozmički oblaci i oceanski utjecaji su glavni čimbenici u klimatskim fluktuacijama. Okosnica azijske kopnene mase je dostigla visinu od gotovo devet milja u vrijeme najveće kopnene formacije. Da je bilo više vlage u zraku nad ovim visoko uzvišenim regijama, formirao bi se ogroman ledeni pokrivač; ledeno doba bi stigao puno ranije nego što je to bio slučaj. Proteklo je nekoliko stotina milijuna godina prije nego se toliko kopna ponovno izdiglo iznad površine vode.

Prije 750 milijuna godina došlo je do prvog razdora u kontinentalnoj masi u vidu velike pukotine sjeverno-južnog usmjerenja koju je zatim ispunio ocean, što je pripravlilo put za zapadni drift kontinenta Sjeverne i Južne Amerike, uključujući i Grenland. Dugi istočno-zapadni procjep zatim odvaja Afriku od Europe i razdvaja kopno Australije, Pacifičkih otočja i Antarktika od azijskog kontinenta.

Prije 700 milijuna godina Urantija se približava uspostavi pogodnih uvjeta za potporu života. Nastavlja se proces kontinentalnog razdvajanja; ocean zalazi sve dublje i dublje unutar kopnenih formacija, što vodi stvaranju izduženih mora s plićacima i zaštićenim uvalama koje su prikladne kao staništa za morski život.

Prije 650 milijuna godina svjedoci smo daljnjeg razdvajanja kopna i, posljedično, daljnjeg izduženja kontinentalnih mora. I ove vode brzo su postizale stupanj slanosti koji je bitan za život na Urantiji.

Upravo ova i kasnije formirana mora koja su od njih potekla odgovorna su za uspostavu života na Urantiji, kao što je naknadno otkriveno u dobro očuvanim kamenim stranicama knjige za knjigom, u dugoj procesiji era. Ova parastara unutrašnja mora doista su bila kolijevke evolucije.

Predstavio Nositelj Života, član originalnog Urantija Korpusa i trenutno nastanjeni promatrač.

compensatory sinking adjustment. By the end of this period almost one third of the earth's surface consisted of land, all in one continental body.

57:8.22 (662.9) With this increase in land elevation the first climatic differences of the planet appeared. Land elevation, cosmic clouds, and oceanic influences are the chief factors in climatic fluctuation. The backbone of the Asiatic land mass reached a height of almost nine miles at the time of the maximum land emergence. Had there been much moisture in the air hovering over these highly elevated regions, enormous ice blankets would have formed; the ice age would have arrived long before it did. It was several hundred millions of years before so much land again appeared above water.

57:8.23 (663.1) 750,000,000 years ago the first breaks in the continental land mass began as the great north-and-south cracking, which later admitted the ocean waters and prepared the way for the westward drift of the continents of North and South America, including Greenland. The long east-and-west cleavage separated Africa from Europe and severed the land masses of Australia, the Pacific Islands, and Antarctica from the Asiatic continent.

57:8.24 (663.2) 700,000,000 years ago Urantia was approaching the ripening of conditions suitable for the support of life. The continental land drift continued; increasingly the ocean penetrated the land as long fingerlike seas providing those shallow waters and sheltered bays which are so suitable as a habitat for marine life.

57:8.25 (663.3) 650,000,000 years ago witnessed the further separation of the land masses and, in consequence, a further extension of the continental seas. And these waters were rapidly attaining that degree of saltiness which was essential to Urantia life.

57:8.26 (663.4) It was these seas and their successors that laid down the life records of Urantia, as subsequently discovered in well-preserved stone pages, volume upon volume, as era succeeded era and age grew upon age. These inland seas of olden times were truly the cradle of evolution.

57:8.27 (663.5) [Presented by a Life Carrier, a member of the original Urantia Corps and now a resident observer.]

POGLAVLJE 58. USPOSTAVA ŽIVOTA NA URANTIJI

⇐ 057

Knjiga Urantije

059 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 58 USPOSTAVA ŽIVOTA NA URANTIJI

Sekcije

Uvod

1. PREDUVJETI ZA FIZIČKI ŽIVOT
2. ATMOSFERA URANTIJE
3. PROSTORNO OKRUŽJE
4. ERA POČETKA ŽIVOTA
5. POMICANJE KONTINENATA
6. PRIJELAZNO RAZDOBLJE
7. KNJIGA GEOLOŠKE POVIJESTI

PAPER 58 LIFE ESTABLISHMENT ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Physical-Life Prerequisites
2. The Urantia Atmosphere
3. Spatial Environment
4. The Life-Dawn Era
5. The Continental Drift
6. The Transition Period
7. The Geologic History Book

Uvod

U CIJELOJ Sataniji postoji samo šezdeset i jedan svjet poput Urantije, na kojem je poduzeta modifikacija života. Većina naseljenih svjetova napučeni su u skladu s utvrđenim tehnikama; na takvim područjima Nositelji Života imaju malo manevarskog prostora u svojim planovima za implantaciju života. No, jedan od svakih deset svjetova obilježen je kao decimalni planet i uveden u posebnu registraturu Nositelja Života, a na takvim planetima nam je dopušteno poduzeti određene životne eksperimente u cilju modificiranja i eventualnog poboljšanja standardnih oblika živih bića.

INTRODUCTION

58:0.1 (664.1) IN ALL Satania there are only sixty-one worlds similar to Urantia, life-modification planets. The majority of inhabited worlds are peopled in accordance with established techniques; on such spheres the Life Carriers are afforded little leeway in their plans for life implantation. But about one world in ten is designated as a *decimal planet* and assigned to the special registry of the Life Carriers; and on such planets we are permitted to undertake certain life experiments in an effort to modify or possibly improve the standard universe types of living beings.

1. PREDUVJETI ZA FIZIČKI ŽIVOT

Prije 600 milijuna godina iz Jeruzema je poslano povjerenstvo Nositelja Života koje je stiglo na Urantiju i započelo s proučavanjem fizičkih uvjeta u pripremi za pokretanje života na svijetu broj 606 u sustavu Satanije. To je trebalo biti naše šest stotina i šesto poduzeće u iniciranju nebadonskog životnog dizajna u Sataniji i naša šezdeseta prilika za implementaciju promjena i

1. PHYSICAL-LIFE PREREQUISITES

58:1.1 (664.2) 600,000,000 years ago the commission of Life Carriers sent out from Jerusem arrived on Urantia and began the study of physical conditions preparatory to launching life on world number 606 of the Satania system. This was to be our six hundred and sixth experience with the initiation of the Nebadon life patterns in Satania and our sixtieth opportunity to make changes and institute

modifikacija u osnovnom i standardnom dizajnu živih bića lokalnog svemira.

Trebamo naglasiti da Nositelji Života ne mogu pokrenuti život dok se sfera ne pokaže spremnom za inauguraciju evolucijskog ciklusa. Niti možemo osigurati brži razvoj života nego što to omogućuje fizički napredak planeta.

U Sataniji Nositelji Života su projicirali dizajn utemeljen na natrijum kloridu; zbog toga nisu mogli poduzeti bilo kakve korake u smjeru implantacije života sve dok oceanske vode nisu postale dovoljno slane. Oblik protoplazme koji održava život na Urantiji može funkcionirati jedino u odgovarajućoj otopini soli. Cjelokupni praživot - biljni i životinjski - evoluirao je u slanim staništima. A niti daleko naprednije organizirane kopnene životinje ne bi mogle održavati život da ista ova otopina soli ne cirkulira kroz njihova tijela u krvi koja obilno kupava, doslovce natapa, svaku malenu stanicu živih tijela u tom "jezeretu soli."

Vaši primitivni preci su slobodno cirkulirali u slanom oceanu; danas, ta ista oceanska slana otopina slobodno cirkulira vašim tijelima, potapajući svaku stanicu u kemijskoj tekućini koja se u svojoj osnovi može usporediti sa slanom vodom koja je potakla prve protoplazmatske reakcije živih stanica da funkcioniraju na planeti.

No, s otvaranjem ove dobi, Urantija se na svaki način razvija u smjeru stanja koje pogoduje potpori početnih oblika morskog života. Polako ali sigurno fizički razvoj događaja na zemlji i u susjednim oblastima svemira priprema teren za kasnije pokušaje ostvarenja takvih oblika života koje smo smatrali najprikladnijim fizičkom okruženju koje je bilo u procesu stvaranja -- zemaljskom kao i svemirskom.

Nakon toga Satanija povjerenstvo Nositelja Života odlazi natrag na Jeruzem gdje čeka na daljnji rascjep kontinentalne kopnene mase koji će stvoriti dodatna unutrašnja mora i skrovite uvale, prije nego budu započeli s pravom implantacijom života.

Na planetu gdje život ima morsko porijeklo postoje idealni uvjeti za implantaciju života u velikom broju kopnenih mora, dugih obala s plićacima i zaštićenim uvalama, a upravo se takva raspodjela zemljinih voda vrlo brzo razvijala. Ova drevna unutarnja mora su rijetko duboka više od pet ili šest stotina stopa, a sunčeva svjetlost može prodrijeti kroz oceanske vode na dubinu od više od šest stotina stopa.

I upravo je u takvim blagim i umjerenim priobalnim podnebljima ove kasnije dobi primitivni biljni svijet prešao iz oceana na kopno. Tu je visoki stupanj ugljika u atmosferi pružio ovim novim

modifikacijama u osnovnim i standardnim životnim oblicima lokalnog svemira.

58:1.2 (664.3) It should be made clear that Life Carriers cannot initiate life until a sphere is ripe for the inauguration of the evolutionary cycle. Neither can we provide for a more rapid life development than can be supported and accommodated by the physical progress of the planet.

58:1.3 (664.4) The Satania Life Carriers had projected a sodium chloride pattern of life; therefore no steps could be taken toward planting it until the ocean waters had become sufficiently briny. The Urantia type of protoplasm can function only in a suitable salt solution. All ancestral life — vegetable and animal — evolved in a salt-solution habitat. And even the more highly organized land animals could not continue to live did not this same essential salt solution circulate throughout their bodies in the blood stream which freely bathes, literally submerses, every tiny living cell in this "briny deep."

58:1.4 (664.5) Your primitive ancestors freely circulated about in the salty ocean; today, this same oceanlike salty solution freely circulates about in your bodies, bathing each individual cell with a chemical liquid in all essentials comparable to the salt water which stimulated the first protoplasmic reactions of the first living cells to function on the planet.

58:1.5 (664.6) But as this era opens, Urantia is in every way evolving toward a state favorable for the support of the initial forms of marine life. Slowly but surely physical developments on earth and in adjacent space regions are preparing the stage for the later attempts to establish such life forms as we had decided would be best adapted to the unfolding physical environment — both terrestrial and spatial.

58:1.6 (665.1) Subsequently the Satania commission of Life Carriers returned to Jerusem, preferring to await the further breakup of the continental land mass, which would afford still more inland seas and sheltered bays, before actually beginning life implantation.

58:1.7 (665.2) On a planet where life has a marine origin the ideal conditions for life implantation are provided by a large number of inland seas, by an extensive shore line of shallow waters and sheltered bays; and just such a distribution of the earth's waters was rapidly developing. These ancient inland seas were seldom over five or six hundred feet deep, and sunlight can penetrate ocean water for more than six hundred feet.

58:1.8 (665.3) And it was from such seashores of the mild and equable climes of a later age that primitive plant life found its way onto the land. There the high degree of carbon in the

kopnenim oblicima života priliku za brz i bujan razvoj. Iako je ova atmosfera bila idealna za rast biljaka, ona je sadržavala tako visok stupanj ugljičnog dioksida da niti jedna životinja, a još manje čovjek, nisu mogli živjeti na licu zemlje.

atmosphere afforded the new land varieties of life opportunity for speedy and luxuriant growth. Though this atmosphere was then ideal for plant growth, it contained such a high degree of carbon dioxide that no animal, much less man, could have lived on the face of the earth.

2. ATMOSFERA URANTIJE

Kroz filtar planetarne atmosfere prodire jedino jedan dvomilijardski dio ukupnog zračenja sunčeve svjetlosti. Ako ćemo platiti za svjetlost koja zrači nad Sjevernom Amerikom dva centa po kilovat-satu, godišnji račun za svjetlo bi iznosio više od 800 kvadrilijuna dolara. Sam Čikago bi morao platiti račun od više od 100 milijuna dolara na dan. I nemojte zaboraviti da od sunca dobijate i druge oblike energije - svjetlo nije jedini solarni dar koji prodire kroz atmosferu. Ogromne solarne energije koje ulaze na Urantiju obuhvaćaju valne dužine koje se kreću u rasponu koji je i iznad i ispod raspona prepoznatljivog ljudskom vidu.

Zemljina atmosfera je gotovo neprozirna kad se radi o većem dijelu solarnog zračenja u ekstremnom ultraljubičastom spektru. Većinu tih kratkih valnih duljina apsorbira sloj ozona koji postoji u cijeloj razini oko deset milja iznad površine Zemlje, a koji se nastavlja kroz još deset dodatnih milja. Ozon koji ispunjava tu regiju, u uvjetima koji vladaju na Zemljinoj površini, ispunio bi sloj koji je širok ništa više od jedne desetine palca; no ipak, ovaj relativno mali i naizgled beznačajan iznos ozona štiti žitelje Urantije od viška tog opasnog i destruktivnog ultraljubičastog zračenja koje je prisutno u Sunčevom svjetlu. No, da je sloj ozona samo neznatno deblji, ljudi bi bili lišeni vrlo bitnih i blagotvornih ultraljubičastih zraka koje sada dosežu Zemljinu površinu, a koje predstavljaju izvor jednog od vaših najhitnijih vitamina.

No ipak, neki vaši manje maštoviti smrtni mehanisti inzistiraju na pregledu stvaranja materijalne i ljudske evolucije koja nije ništa više od nesretnog slučaja. Srednja bića Urantije prikupila su više od pedeset tisuća fizičkih i kemijskih činjenica za koje smatraju da nisu u skladu sa zakonima slučajne sreće i za koje oni tvrde da nepogrešivo ukazuju na prisutnost inteligentne svrhe u stvaranju materijalnog svijeta. I sve to ne uzima u obzir njihovu listu koja broji više od stotinu tisuća nalaza izvan područja fizike i kemije za koje tvrde da dokazuju prisutnost uma u planiranju, stvaranju i održavanju materijalnog svemira.

Vaše Sunce izlijeva cijelu bujicu smrtonosnih

2. THE URANTIA ATMOSPHERE

58:2.1 (665.4) The planetary atmosphere filters through to the earth about one two-billionth of the sun's total light emanation. If the light falling upon North America were paid for at the rate of two cents per kilowatt-hour, the annual light bill would be upward of 800 quadrillion dollars. Chicago's bill for sunshine would amount to considerably over 100 million dollars a day. And it should be remembered that you receive from the sun other forms of energy — light is not the only solar contribution reaching your atmosphere. Vast solar energies pour in upon Urantia embracing wave lengths ranging both above and below the recognition range of human vision.

58:2.2 (665.5) The earth's atmosphere is all but opaque to much of the solar radiation at the extreme ultraviolet end of the spectrum. Most of these short wave lengths are absorbed by a layer of ozone which exists throughout a level about ten miles above the surface of the earth, and which extends spaceward for another ten miles. The ozone permeating this region, at conditions prevailing on the earth's surface, would make a layer only one tenth of an inch thick; nevertheless, this relatively small and apparently insignificant amount of ozone protects Urantia inhabitants from the excess of these dangerous and destructive ultraviolet radiations present in sunlight. But were this ozone layer just a trifle thicker, you would be deprived of the highly important and health-giving ultraviolet rays which now reach the earth's surface, and which are ancestral to one of the most essential of your vitamins.

58:2.3 (665.6) And yet some of the less imaginative of your mortal mechanists insist on viewing material creation and human evolution as an accident. The Urantia midwayers have assembled over fifty thousand facts of physics and chemistry which they deem to be incompatible with the laws of accidental chance, and which they contend unmistakably demonstrate the presence of intelligent purpose in the material creation. And all of this takes no account of their catalogue of more than one hundred thousand findings outside the domain of physics and chemistry which they maintain prove the presence of mind in the planning, creation, and maintenance of the material cosmos.

58:2.4 (666.1) Your sun pours forth a veritable flood of death-dealing rays, and your pleasant life on

zraka, a vi smatrate da vaš ugodan život na Urantiji proizlazi iz nekog "sretnog spleta" okolnosti i nekoliko naizgled slučajnih zaštitnih operacija kao što je djelovanje ovog jedinstvenog ozonskog sloja.

Da nije učinkovitog "pokrivača" noćne atmosfere, zračenje bi tako brzo dovelo do gubitka topline da bi se život jedino mogao vještački održavati.

Nižih pet ili šest milja Zemljine atmosfere je troposfera; to je područje vjetrova i zračnih struja koje stvaraj u vremenske uvjete. Iznad ove regije je unutarnja ionosfera, a iznad nje je stratosfera. Što se više udaljavamo od površine Zemlje, temperatura sve više opada između nekih šest do osam milja, na kojoj se visini registrira oko 70 stupnjeva ispod nule Farenhajta. Taj navedeni raspon temperature od 65 do 70 stupnjeva ispod nule Farenhajta ostaje nepromijenjen kroz još četrdeset milja; to je područje konstantne temperature u stratosferi. Na visini od četrdeset i pet ili pedeset milja temperatura počinje rasti, a taj se porast nastavlja sve do razine na kojoj se javlja polara svjetlost, koja je obilježena temperaturom od 1200 ° Farenhajta, tako velikom vrućinom da na njoj dolazi do jonizacije kisika. Ali temperatura u tako razrijeđenoj atmosferi teško je usporediva s toplinskim pojavama na površini zemlje. Imajte na umu da se jedna polovica vaše atmosfere nalazi na udaljenosti od prve tri milje od površine zemlje. Najviše razine Zemljine atmosfere označene su najvišim vrpcama polarne svjetlosti - na oko četiri stotine milja.

Pojava polarne svjetlosti izravno je povezana sa Sunčevim pjegama, tim solarnim ciklonima koji se vrtlože u suprotnim smjerovima iznad i ispod Sunčevog ekvatora, slično zemaljskim tropskim uraganima. Takvi se atmosferski poremećaji vrtlože u suprotnim smjerovima, kada se pojavljuju iznad ili ispod ekvatora.

To što Sunčeve pjege imaju moć da promijene svjetlosne frekvencije pokazuju da ti centri solarnih oluja djeluju kao ogromni magneti. Takva magnetska polja imaju sposobnost izbacivanja bujice nabijenih čestica iz Sunčeva kratera kroz prostor i u zemljinu vanjsku atmosferu, gdje njihov jonizirajući utjecaj proizvodi takve spektakularne prikaze polarne svjetlosti. Stoga se polarna svjetlost navije javlja kad su Sunčeve pjege na vrhuncu - ili ubrzo nakon toga - u kojem su vremenu pjege općenito bliže ekvatoru.

Čak i igla kompasa reagira na ovaj solarni utjecaj okrećući se prema istoku kad sunce izlazi i prema zapadu kao se sunce približi zalasku. To se događa svaki dan, dok je u jeku ciklusa Sunčevih pjega ovo skretanje igle kompasa dvostruko veće. Ta svakodnevna lutanja kompasa

Urantia is due to the "fortuitous" influence of more than two-score apparently accidental protective operations similar to the action of this unique ozone layer.

58:2.5 (666.2) Were it not for the "blanketing" effect of the atmosphere at night, heat would be lost by radiation so rapidly that life would be impossible of maintenance except by artificial provision.

58:2.6 (666.3) The lower five or six miles of the earth's atmosphere is the troposphere; this is the region of winds and air currents which provide weather phenomena. Above this region is the inner ionosphere and next above is the stratosphere. Ascending from the surface of the earth, the temperature steadily falls for six or eight miles, at which height it registers around 70 degrees below zero F. This temperature range of from 65 to 70 degrees below zero F. is unchanged in the further ascent for forty miles; this realm of constant temperature is the stratosphere. At a height of forty-five or fifty miles, the temperature begins to rise, and this increase continues until, at the level of the auroral displays, a temperature of 1200° F. is attained, and it is this intense heat that ionizes the oxygen. But temperature in such a rarefied atmosphere is hardly comparable with heat reckoning at the surface of the earth. Bear in mind that one half of all your atmosphere is to be found in the first three miles. The height of the earth's atmosphere is indicated by the highest auroral streamers — about four hundred miles.

58:2.7 (666.4) Auroral phenomena are directly related to sunspots, those solar cyclones which whirl in opposite directions above and below the solar equator, even as do the terrestrial tropical hurricanes. Such atmospheric disturbances whirl in opposite directions when occurring above or below the equator.

58:2.8 (666.5) The power of sunspots to alter light frequencies shows that these solar storm centers function as enormous magnets. Such magnetic fields are able to hurl charged particles from the sunspot craters out through space to the earth's outer atmosphere, where their ionizing influence produces such spectacular auroral displays. Therefore do you have the greatest auroral phenomena when sunspots are at their height — or soon thereafter — at which time the spots are more generally equatorially situated.

58:2.9 (666.6) Even the compass needle is responsive to this solar influence since it turns slightly to the east as the sun rises and slightly to the west as the sun nears setting. This happens every day, but during the height of sunspot cycles this variation of the compass is twice as great. These diurnal wanderings of the compass are in

daju odgovor na pitanje povećane jonizacije u gornjim slojevima atmosfere, koja je rezultat djelovanja svjetlosti Sunca.

Upravo je prisutnost dvaju različitih razina elektrificiranih provodnih područja u superstratosferi to što objašnjava prijenos dugih i kratkih valova radio emitiranja preko velikih daljina. Vaša su emitiranja ponekad poremećena snažnim olujama koje povremeno bjesne u oblasti tih spoljašnjih ionosfera.

response to the increased ionization of the upper atmosphere, which is produced by the sunlight.

58:2.10 (666.7) It is the presence of two different levels of electrified conducting regions in the superstratosphere that accounts for the long-distance transmission of your long- and short-wave radiobroadcasts. Your broadcasting is sometimes disturbed by the terrific storms which occasionally rage in the realms of these outer ionospheres.

3. PROSTORNO OKRUŽJE

U ranijim razdobljima kozmičke materijalizacije, svemirska područja su mjestimice bila iskrižana golemim oblacima vodika, upravo takvim astronomskim klasterima prašine koji i sada krase mnoge predjele udaljenog svemira. Veliki dio organizirane materije koju plamena sunca razbijaju i emitiraju u vidu blistave energije sastoji se od tih ranih kozmičkih oblaka vodika. Pod određenim neobičnim uvjetima također dolazi do atomske disrupcije u jezgri većih atoma vodika. I za svim ovim pojavama atomske izgradnje i raspada do kojih dolazi u visoko zagrijanoj maglici prostora, slijede bujice kratkih prostornih zraka energije. Ova raznolika zračenja praćena su oblikom prostorne energije koja nije poznata na Urantiji. Ovaj kratkotalasni energetska naboj kozmičkog prostora četiri stotine puta nadilazi sve druge oblike energetskih zračenja koji se javljaju u organiziranim svemirskim domenima. Emitiranje kratkih kozmičkih talasa, bilo da dolazi iz plamenih maglica, naboja električnih polja, vanjskog svemira ili ogromnih oblaka prašine vodika, kvalitativno i kvantitativno je modificirano fluktuacijama i naglim promjenama naboja, temperature, gravitacije i elektronskih pritisaka.

Ove su varijacije u porijeklu svemirskih zraka određene mnogim kozmičkim pojavama kao i orbitama cirkulirajuće tvari, koje se razlikuju od modificiranih krugova ekstremnih elipsi.

Fizički uvjeti također mogu biti znatno izmijenjeni povremenim elektronskim okretanjem u smjeru koji je suprotan smjeru njihovog okretanja u grubljim materijama, čak i u istoj fizičkoj zoni.

3. SPATIAL ENVIRONMENT

58:3.1 (666.8) During the earlier times of universe materialization the space regions are interspersed with vast hydrogen clouds, just such astronomic dust clusters as now characterize many regions throughout remote space. Much of the organized matter which the blazing suns break down and disperse as radiant energy was originally built up in these early appearing hydrogen clouds of space. Under certain unusual conditions atom disruption also occurs at the nucleus of the larger hydrogen masses. And all of these phenomena of atom building and atom dissolution, as in the highly heated nebulae, are attended by the emergence of flood tides of short space rays of radiant energy. Accompanying these diverse radiations is a form of space-energy unknown on Urantia.

58:3.2 (667.1) This short-ray energy charge of universe space is four hundred times greater than all other forms of radiant energy existing in the organized space domains. The output of short space rays, whether coming from the blazing nebulae, tense electric fields, outer space, or the vast hydrogen dust clouds, is modified qualitatively and quantitatively by fluctuations of, and sudden tension changes in, temperature, gravity, and electronic pressures.

58:3.3 (667.2) These eventualities in the origin of the space rays are determined by many cosmic occurrences as well as by the orbits of circulating matter, which vary from modified circles to extreme ellipses. Physical conditions may also be greatly altered because the electron spin is sometimes in the opposite direction from that of the grosser matter behavior, even in the same physical zone.

Ogromni vodikovi oblaci su prave kozmičke kemijske laboratorije koje u sebi kriju sve faze razvoja energije i metamorfoze materije. Velika energetska djelovanja također se javljaju u marginalnim plinovima velikih binarnih zvijezda koje se tako često preklapaju i na taj način intenzivno miješaju. No, niti jedna od tih golemih i dalekih energetskih djelatnosti prostora ne ispoljava ni najmanji utjecaj na fenomen organiziranog života - na klice plazme živih tvari i bića. Ti energetski uvjeti prostora vezani su za stvaranje bitnih okružja životnog osnutka, ali oni nisu učinkoviti u naknadnom procesu modifikacije nasljednih čimbenika zametnute plazme kao što su neka dugotalasna emitiranja energije. Život koji iniciraju Nositelji Života u potpunosti je otporan na sve ove čudesne bujice kratkotalasnog zračenja kozmičke energije.

Svi su ti bitni kozmički uvjeti morali evoluirati da povoljnog stanja prije nego su Nositelji Života mogli započeti uspostavu života na Urantiji.

4. ERA POČETKA ŽIVOTA

To što mi nosimo naziv Nositelji Života ne treba da vas zbuni. Mi možemo nositi i ponekad nosimo život na planete, ali mi nismo donijeli život na Urantiju. Život na Urantiji je jedinstven i nastao je na ovom planetu. Ovo je planet modifikacije života; mi smo na samom planetu formulirali život koji se tu pojavio; i ne postoji drugi svijet u cijeloj Sataniji, čak ni u cijelom Nebadonu, gdje postoje oblici životne egzistencije baš kao što su ti koji se javljaju na Urantiji.

Prije 550 milijuna godina na Urantiju se vratio korpus Nositelja Života. U suradnji s duhovnim moćima i superfizičkim snagama organizirali smo i pokrenuli izvorne životne dizajne ovog svijeta i usadili ih u gostoljubivim planetarnim vodama. Cjelokupni planetarni život (koji ne uključuje izvanplanetarno osoblje) sve do vremena Kaligastije, Planetarnog Kneza, vuče porijeklo iz naše tri izvorne, identične i istovremeno usađene implantacije morskog života. Ove tri implantacije života imenovali smo *središnjom* ili euroazijsko-afričkom, *istočnom* ili australijsko-azijskom i *zapadnom*, koja obuhvaća Grenland i Sjevernu i Južnu Ameriku.

Prije 500 milijuna godina primitivni morski vegetativni život dobro se primio na Urantiji. Grenland i kopnena masa Arktike, zajedno sa Sjevernom i Južnom Amerikom, počeli su svoje dugo i sporo putovanje prema zapadu. Afrika se pomjerila prema jugu, stvarajući istočno i zapadno korito, središnji bazen, između sebe i kopnene majke od koje se odvojila. Antarktika, Australija i Pacifički otoci odvojili su se na jugu i istoku te su

58:3.4 (667.3) The vast hydrogen clouds are veritable cosmic chemical laboratories, harboring all phases of evolving energy and metamorphosing matter. Great energy actions also occur in the marginal gases of the great binary stars which so frequently overlap and hence extensively commingle. But none of these tremendous and far-flung energy activities of space exerts the least influence upon the phenomena of organized life — the germ plasm of living things and beings. These energy conditions of space are germane to the essential environment of life establishment, but they are not effective in the subsequent modification of the inheritance factors of the germ plasm as are some of the longer rays of radiant energy. The implanted life of the Life Carriers is fully resistant to all of this amazing flood of the short space rays of universe energy.

58:3.5 (667.4) All of these essential cosmic conditions had to evolve to a favorable status before the Life Carriers could actually begin the establishment of life on Urantia.

4. THE LIFE-DAWN ERA

58:4.1 (667.5) That we are called Life Carriers should not confuse you. We can and do carry life to the planets, but we brought no life to Urantia. Urantia life is unique, original with the planet. This sphere is a life-modification world; all life appearing hereon was formulated by us right here on the planet; and there is no other world in all Satania, even in all Nebadon, that has a life existence just like that of Urantia.

58:4.2 (667.6) 550,000,000 years ago the Life Carrier corps returned to Urantia. In co-operation with spiritual powers and superphysical forces we organized and initiated the original life patterns of this world and planted them in the hospitable waters of the realm. All planetary life (aside from extraplanetary personalities) down to the days of Caligastia, the Planetary Prince, had its origin in our three original, identical, and simultaneous marine-life implantations. These three life implantations have been designated as: the *central* or Eurasian-African, the *eastern* or Australasian, and the *western*, embracing Greenland and the Americas.

58:4.3 (668.1) 500,000,000 years ago primitive marine vegetable life was well established on Urantia. Greenland and the arctic land mass, together with North and South America, were beginning their long and slow westward drift. Africa moved slightly south, creating an east and west trough, the Mediterranean basin, between itself and the mother body. Antarctica, Australia, and the land indicated by the islands of the Pacific broke away

odlutali daleko od svojih negdašnjih lokacija.

Mi smo posadili primitivni oblik morskog života u zaštićenim uvalama tropskih središnjih mora u istočno-zapadnom procjepu kontinentalne kopnene mase. Pri izvedbi triju morskih implantacija imali smo za cilj da se osigura da svaka velika kopnena masa sa sobom ponese ovaj život u svojim toplovodnim morima, kako su se kontinenti nakon implantacije razdvojili. Predvidjeli smo da će u kasnijem razdoblju nastanka kopnenog života doći do razdvajanja kontinentalnih kopnenih masa velikim oceanima.

5. POMICANJE KONTINENATA

Kontinentalni drift se tako nastavio. Zemljina jezgra je postala gusta i čvrsta poput čelika, podvrgnuta pritisku od gotovo 25,000 tona po kvadratnom inču, a zbog ogromnog gravitacijskog pritiska, bila je i ostaje užarena u svojoj dubokoj unutrašnjosti. Temperatura raste od površine prema centru dok je u središtu malo iznad temperature koja vlada na površini Sunca.

Spoljašnjih tisuću milja Zemljine mase sastoji se uglavnom od različitih vrsta kamena. Ispod toga su gušći i teži metali. Za rane i predatmosferske dobi svijet je bio gotovo posve fluidan u svom rastaljenom i ugrijanom stanju, tako da su teži metali potonuli duboko u unutrašnjost. Oni koji su pronađeni blizu površine i danas predstavljaju izlučevine drevnih vulkana, skorijih bujica lave i novijih meteorskih depozita.

Vanjska kora zauzima prostor od nekih četrdeset milja. Ovu vanjsku ljusku podržava i podupire rastaljeno more bazalta koje varira u svojoj debljini, mobilni sloj rastaljene lave pod visokim tlakom koji uvijek nastoji teći u smjeru koji vodi izjednačenju planetarnog pritiska, što pogoduje stabiliziranju zemljine kore.

Kontinenti i danas nastavljaju plutati povrhu ovog nekristaliziranog jastučastog mora rastopljenog bazalta. Da nije tog zaštitnog sloja, veći potresi bi doslovce rastresli svijet u komadiće. Potresi su uzrokovani klizanjem i pomjeranjem ove masivne čvrste spoljašnje kore, a ne djelovanjem vulkana.

Užarena lava iz zemljine kore, kad se ohladi, poprima onlik granita. Prosječna gustoća Urantije je nešto više od pet i pol puta veća od gustoće vode; gustoća granita je manje od tri puta veća od gustoće vode. Zemljina jezgra je dvanaest puta gušća od vode.

Dno mora je gušće od kopna i to je ono što

on the south and east and have drifted far away since that day.

58:4.4 (668.2) We had planted the primitive form of marine life in the sheltered tropic bays of the central seas of the east-west cleavage of the breaking-up continental land mass. Our purpose in making three marine-life implantations was to insure that each great land mass would carry this life with it, in its warm-water seas, as the land subsequently separated. We foresaw that in the later era of the emergence of land life large oceans of water would separate these drifting continental land masses.

5. THE CONTINENTAL DRIFT

58:5.1 (668.3) The continental land drift continued. The earth's core had become as dense and rigid as steel, being subjected to a pressure of almost 25,000 tons to the square inch, and owing to the enormous gravity pressure, it was and still is very hot in the deep interior. The temperature increases from the surface downward until at the center it is slightly above the surface temperature of the sun.

58:5.2 (668.4) The outer one thousand miles of the earth's mass consists principally of different kinds of rock. Underneath are the denser and heavier metallic elements. Throughout the early and preatmospheric ages the world was so nearly fluid in its molten and highly heated state that the heavier metals sank deep into the interior. Those found near the surface today represent the exudate of ancient volcanoes, later and extensive lava flows, and the more recent meteoric deposits.

58:5.3 (668.5) The outer crust was about forty miles thick. This outer shell was supported by, and rested directly upon, a molten sea of basalt of varying thickness, a mobile layer of molten lava held under high pressure but always tending to flow hither and yon in equalization of shifting planetary pressures, thereby tending to stabilize the earth's crust.

58:5.4 (668.6) Even today the continents continue to float upon this noncrystallized cushiony sea of molten basalt. Were it not for this protective condition, the more severe earthquakes would literally shake the world to pieces. Earthquakes are caused by sliding and shifting of the solid outer crust and not by volcanoes.

58:5.5 (668.7) The lava layers of the earth's crust, when cooled, form granite. The average density of Urantia is a little more than five and one-half times that of water; the density of granite is less than three times that of water. The earth's core is twelve times as dense as water.

58:5.6 (668.8) The sea bottoms are more dense than the land masses, and this is what keeps the

održava kontinente iznad vode. Kada se morsko dno izdigne iznad razine mora, može se vidjeti da se sastoji uglavnom od bazalta, oblika lave koji je znatno teži od kopnenog granita. Ponavljamo, da kontinenti nisu bili lakši od oceanskog korita, gravitacija bi privukla rubove oceana naviše, prema kopnu, ali takve pojave nisu vidljive.

Težina oceana je također činitelj u povećanju pritiska na korito mora. Niža ali relativno teža ocenaska korita, plus težina ležeće vode, približno su jednaki težini viših, ali puno lakših kontinenata. No, svi kontinenti imaju tendenciju da se uvuku u oceane. Kontinentalni tlak na dnu oceana kreće se oko 20,000 funti po kvadratnom inču. Ako ništa drugo, to bi bio pritisak na kontinentalnu masu 15,000 stopa iznad oceanskog dna. Pritisak vode na dnu oceana je samo oko 5,000 funti po kvadratnom inču. Ovi diferencijalni pritisci uzrokuju klizanje kontinenata prema dnu oceana.

Depresija dna oceana tijekom predživotnih dobi aksijalnog pomaka stvara pritisak na kopnenu masu kontinenata gurajući ih do takve visine da ovaj lateralni pritisak uzrokuje poniranje istočne, zapadne i južne obale preko podloge semiviskoznog dna pokrivenog lavom u vode obližnjeg Tihog oceana. Sve ovo bitno ublažava kontinentalni pritisak i sprječava nastajanje širokog rasjeka na istočnoj obali ovog drevnog azijskog kontinenta, dok istočna obalna linija lebdi iznad provalije dubokog oceana prijeteci da sklize i iščezne u dobinama ove prijeteci vodene grobnice.

6. PRIJELAZNO RAZDOBLJE

Prije 450 milijuna godina dolazi do *prijelaza vegetativnog oblika života u životinjski*. Ova se metamorfoza odvija u plitkim vodama zaštićenih tropskih uvala i laguna dugih obalnih linija kontinenata koji se sve više međusobno udaljavaju. Do tog razvoja događaja, koji je bio dijelom izvornog plana životnog dizajna, dolazi postupno. Utom procesu nastupaju mnoge prijelazne faze između ranih primitivnih biljnih oblika života i kasnijih jasno definiranih životinjskih organizama. Još i danas postoje prijelazni organizmi sluzave plijesni koji se teško mogu klasificirati bilo kao biljke ili kao životinje.

Dok se može pratiti evolucija biljnog života u životinjski, i premda postoji gradirani slijed biljaka i životinja koje se postupno razvijaju od najjednostavnijih do složenijih i naprednijih organizama, nećete biti u mogućnosti pronaći konkretne vezivne spone bilo između bitnih klasa životinjskog carstva, ili među najvišim

continents above water. When the sea bottoms are extruded above the sea level, they are found to consist largely of basalt, a form of lava considerably heavier than the granite of the land masses. Again, if the continents were not lighter than the ocean beds, gravity would draw the edges of the oceans up onto the land, but such phenomena are not observable.

58:5.7 (668.9) The weight of the oceans is also a factor in the increase of pressure on the sea beds. The lower but comparatively heavier ocean beds, plus the weight of the overlying water, approximate the weight of the higher but much lighter continents. But all continents tend to creep into the oceans. The continental pressure at ocean-bottom levels is about 20,000 pounds to the square inch. That is, this would be the pressure of a continental mass standing 15,000 feet above the ocean floor. The ocean-floor water pressure is only about 5,000 pounds to the square inch. These differential pressures tend to cause the continents to slide toward the ocean beds.

58:5.8 (669.1) Depression of the ocean bottom during the prelife ages had upthrust a solitary continental land mass to such a height that its lateral pressure tended to cause the eastern, western, and southern fringes to slide downhill, over the underlying semiviscous lava beds, into the waters of the surrounding Pacific Ocean. This so fully compensated the continental pressure that a wide break did not occur on the eastern shore of this ancient Asiatic continent, but ever since has that eastern coast line hovered over the precipice of its adjoining oceanic depths, threatening to slide into a watery grave.

6. THE TRANSITION PERIOD

58:6.1 (669.2) 450,000,000 years ago the *transition from vegetable to animal life* occurred. This metamorphosis took place in the shallow waters of the sheltered tropic bays and lagoons of the extensive shore lines of the separating continents. And this development, all of which was inherent in the original life patterns, came about gradually. There were many transitional stages between the early primitive vegetable forms of life and the later well-defined animal organisms. Even today the transition slime molds persist, and they can hardly be classified either as plants or as animals.

58:6.2 (669.3) Although the evolution of vegetable life can be traced into animal life, and though there have been found graduated series of plants and animals which progressively lead up from the most simple to the most complex and advanced organisms, you will not be able to find such connecting links between the great divisions of the

predljudskim vrstama životinja koje su vodile pojavi ranih primjeraka ljudske rase. Te takozvane "nepostojeće spone" zauvijek će ostati nepostojeće, iz jednostavnog razloga što nikad nisu ni postojale.

S vremena na vrijeme dolazi do pojave posve novih vrsta životinjskog svijeta. One ne evoluiraju kao posljedica postupne akumulacije malih varijacija; javljaju se kao punopravni novi oblici života i javljaju se *iznenada*.

Iznenadna pojava novih vrsta i raznolikih redova živih organizama u potpunosti je biološka, posve prirodna. Ne postoji ništa natprirodno u vezi s tim genetskim mutacijama.

Pri pojavi odgovarajućeg stupnja slanosti u oceanima evoluirao je životinjski život i bilo je relativno jednostavno dopustiti slanom moru da nastavi cirkulirati životinjskim tijelima morskog života. No, nakon što su oceani umanjeni u veličini i postotak soli znatno povećan, iste ove životinje razvijaju sposobnost umanjenja slanosti svojih tjelesnih tekućina, upravo kao što su organizmi koji su naučili živjeti u slatkoj vodi stekli sposobnost da zadrže pravilan stupanj natrijum klorida u svojim tjelesnim tekućinama zahvaljujući inventivnoj vještini očuvanja soli.

Proučavanje kamenih fosila morskog života otkriva rane borbe u procesu prilagodbe ovih primitivnih organizama. Biljke i životinje nikad nisu prestale izvoditi ove pokusne prilagodbe. Okruženje se neprestano mijenja i živi organizmi se neprestano nastoje prilagoditi tim neprestanim oscilacijama.

Dok fiziološka oprema i anatomska građa svih novih redova života nastaju kao odgovor na djelovanje fizičkog zakona, kasnije umno obdarenje predstavlja podarenje pomoćnih umnih duhova u skladu s urođenim kapacitetom mozga. Um, koji ne nastaje fizičkom evolucijom, posve ovisi o kapacitetu mozga koji počiva na posve fizičkom i evolucijskom razvoju.

Kroz gotovo beskrajn ciklus dobitaka i gubitaka, podešavanja i uravnoteženja, evolucija svih živih organizama ide unaprijed i unatrag iz razdoblja u razdoblje. Oni koji postignu kozmičko jedinstvo ustraju, a oni koji ga ne postignu prestanu postojati.

animal kingdom nor between the highest of the prehuman animal types and the dawn men of the human races. These so-called "missing links" will forever remain missing, for the simple reason that they never existed.

58:6.3 (669.4) From era to era radically new species of animal life arise. They do not evolve as the result of the gradual accumulation of small variations; they appear as full-fledged and new orders of life, and they appear *suddenly*.

58:6.4 (669.5) The *sudden* appearance of new species and diversified orders of living organisms is wholly biologic, strictly natural. There is nothing supernatural connected with these genetic mutations.

58:6.5 (669.6) At the proper degree of saltiness in the oceans animal life evolved, and it was comparatively simple to allow the briny waters to circulate through the animal bodies of marine life. But when the oceans were contracted and the percentage of salt was greatly increased, these same animals evolved the ability to reduce the saltiness of their body fluids just as those organisms which learned to live in fresh water acquired the ability to maintain the proper degree of sodium chloride in their body fluids by ingenious techniques of salt conservation.

58:6.6 (669.7) Study of the rock-embraced fossils of marine life reveals the early adjustment struggles of these primitive organisms. Plants and animals never cease to make these adjustment experiments. Ever the environment is changing, and always are living organisms striving to accommodate themselves to these never-ending fluctuations.

58:6.7 (670.1) The physiologic equipment and the anatomic structure of all new orders of life are in response to the action of physical law, but the subsequent endowment of mind is a bestowal of the adjutant mind-spirits in accordance with innate brain capacity. Mind, while not a physical evolution, is wholly dependent on the brain capacity afforded by purely physical and evolutionary developments.

58:6.8 (670.2) Through almost endless cycles of gains and losses, adjustments and readjustments, all living organisms swing back and forth from age to age. Those that attain cosmic unity persist, while those that fall short of this goal cease to exist.

7. KNJIGA GEOLOŠKE POVIJESTI

Veći dio stjenovitog sustava koji je gradio zemljinu spoljašnju koru tijekom Proterozoika ili razdoblja obilježenog početkom života, danas se rijetko javlja na površini Zemlje. A kad se dogodi da

7. THE GEOLOGIC HISTORY BOOK

58:7.1 (670.3) The vast group of rock systems which constituted the outer crust of the world during the life-dawn or Proterozoic era does not now appear at many points on the earth's surface. And when it does emerge from below all the accumulations of

se sve te nakupine mnogih dobi pojave na licu Zemlje, tu ćete jedino naći fosilne ostatke vegetativnih i najranijih primitivnih životinjskih oblika. Neke od tih starijih stijena koje su pohranjene na dnu mora pomiješane su s naknadnim slojevima, a ponekad su fosilni ostaci nekih ranijih oblika biljnog života depozitirani na dnu, dok se na višim slojevima povremeno mogu naći neki od primitivnih oblika ranog morskog života. Na mnogim mjestima, ove najstarije stratificirane stijene koje nose fosilne ostatke ranog morskog života - životinj skog kao i vegetativnog - mogu se naći povrhu starijih nediferenciranih stijena.

Fosili ovog doba u sebi nose alge, biljke koje naliče koralima, primitivne praživotinje i spužvaste prijelazne organizme. No, to što se ovi fosili ne nalaze u ranim slojevima stijena ne ukazuje na to da živa bića nisu postojala na drugim lokacijama u vrijeme njihovog taloženja. Život je bio rijetka pojava tijekom ovih ranih vremena i vrlo se sporo proširio preko lica cijele zemlje.

Stijene iz ove starije dobi danas postoje na zemljinoj površini ili vrlo blizu površine, otprilike na jednoj osmini kopnene mase. Prosječna debljina ovog prijelaznog kamena, ovih najstarijih stratificiranih stijena, je oko jedne i pol milje. Na nekim mjestima ove drevne stijene se prostiru preko četiri milje, ali mnogi slojevi koji se pripisuju ovom razdoblju pripadaju kasnijim dobima.

U Sjevernoj Americi se taj primitivni, drevni sloj fosilnih stijena javlja na površini u istočnim, središnjim i sjevernim dijelovima Kanade. Također postoji i isprekidani istočno-zapadni greben koji se proteže od Pensilvanije i drevnog Adirondack gorja na zapadu kroz Mičigan, Visconsin i Minesotu. Ostali grebeni kreću se od Njufoundlenda do Alabame i od Aljaske do Meksika.

Stijene iz tog doba raštrkane su po cijelom svijetu, ali najlakše se mogu prepoznati oko jezera Superior i Velikog Kanjona rijeke Kolorado, gdje te primitivne fosilne strate postoje u više slojeva i svjedoče o nemirima i nestabilnosti Zemljine površine u tim dalekim vremenima.

Ovaj kameni sloj, najstarija fosilna strata u kori Zemlje, zgužvana je, presavijena i groteskno uvijena kao posljedica nemira koji su pratili djelovanje potresa i ranih vulkana. Bujice lave iz te dobi donijele su mnogo željeza, bakra i olova u površinske slojeve Zemlje.

Ne postoji mnogo mjesta gdje se takve aktivnosti jasnije vide nego u dolini Sv. Kroiksa u

subsequent ages, there will be found only the fossil remains of vegetable and early primitive animal life. Some of these older water-deposited rocks are commingled with subsequent layers, and sometimes they yield fossil remains of some of the earlier forms of vegetable life, while on the topmost layers occasionally may be found some of the more primitive forms of the early marine-animal organisms. In many places these oldest stratified rock layers, bearing the fossils of the early marine life, both animal and vegetable, may be found directly on top of the older undifferentiated stone.

58:7.2 (670.4) Fossils of this era yield algae, corallike plants, primitive Protozoa, and spongelike transition organisms. But the absence of such fossils in the early rock layers does not necessarily prove that living things were not elsewhere in existence at the time of their deposition. Life was sparse throughout these early times and only slowly made its way over the face of the earth.

58:7.3 (670.5) The rocks of this olden age are now at the earth's surface, or very near the surface, over about one eighth of the present land area. The average thickness of this transition stone, the oldest stratified rock layers, is about one and one-half miles. At some points these ancient rock systems are as much as four miles thick, but many of the layers which have been ascribed to this era belong to later periods.

58:7.4 (670.6) In North America this ancient and primitive fossil-bearing stone layer comes to the surface over the eastern, central, and northern regions of Canada. There is also an intermittent east-west ridge of this rock which extends from Pennsylvania and the ancient Adirondack Mountains on west through Michigan, Wisconsin, and Minnesota. Other ridges run from Newfoundland to Alabama and from Alaska to Mexico.

58:7.5 (670.7) The rocks of this era are exposed here and there all over the world, but none are so easy of interpretation as those about Lake Superior and in the Grand Canyon of the Colorado River, where these primitive fossil-bearing rocks, existing in several layers, testify to the upheavals and surface fluctuations of those faraway times.

58:7.6 (670.8) This stone layer, the oldest fossil-bearing stratum in the crust of the earth, has been crumpled, folded, and grotesquely twisted as a result of the upheavals of earthquakes and the early volcanoes. The lava flows of this age brought much iron, copper, and lead up near the planetary surface.

58:7.7 (670.9) There are few places on the earth where such activities are more graphically shown

Visconsinu. Ovim je područjem proteklo stotinu dvadeset sedam uzastopnih bujica lave koje su bile praćene poniranjem ove regije ispod površine vode i nagomilavanjem novijih slojeva stijena. Premda se više ne mogu naći ostaci viših slojeva sedimentacije i isprekidanih protoka lave, i premda se dno ovog sustava danas nalazi duboko ispod površine zemlje, nekih šezdeset i pet do sedamdeset ovih stratificiranih dokaza o aktivnostima prošlih doba danas su izloženi vidjelu.

U tim ranim dobima kad je veći dio Zemljine površine bio blizu morske razine, dogodilo se mnogo uzastopnih poniranja i izviranja kopna. Zemljina je kora upravo bila na početku skorijeg razdoblja komparativne stabilizacije. Lelujavost, uzvisine i udubine stvorene tijekom ranijeg kontinentalnog razdvajanja pridonijeli su povremenom potapanju velikih kopnenih masa.

U tim vremenima primitivnog morskog života, opsežna područja kontinentalne obale potonula su ispod mora na dubinu od nekoliko stopa do pola milje. Velik dio starijeg pješčara i konglomerata predstavljaju sedimentne nakupine tih drevnih obala. Sedimentne stijene koje pripadaju ovoj ranoj stratifikaciji počivaju neposredno na tim slojevima koji su stvoreni daleko prije dobi obilježene počecima života i datiraju iz razdoblja prve pojave svjetskog oceana.

Neki od gornjih slojeva tih prijelaznih depozita stijena sadrže male količine škrljca ili tamnijeg lisnaca, što ukazuje na prisutnost organskog ugljika i svjedoči o postojanju predaka tih ranih oblika biljnog života koji su se proširili po cijeloj zemlji u kasnijem karbonskom ili ugljenom dobu. Velik dio bakra u tim slojevima stijena rezultat je vodenih taloga. Neki se nalaze u pukotinama starijih stijena i sastoje od koncentrata sporije ustajale vode drevnih zaštićenih obala. Rudnici željeza u Sjevernoj Americi i Europi leže na depozitima i ekstraktima koji dijelom počivaju u starijim nestratificiranim stijenama, a dijelom u kasnijim stratificiranim stijenama prijelaznih razdoblja formiranja života.

Ovo razdoblje svjedoči o proširenju života u svjetskim vodama; ljudi su dobro upoznati s morskim životom na Urantiji. Dna plitkih i velikih unutarnjih mora postupno su prekrivena obilnim i bujnim rastom vegetacije, dok obalne linije vodenih formacija vrve od jednostavnih životinjskih oblika.

Sve su ove priče zorno ilustrirane na fosilnim stranicama ogromne "kamene knjige" svjetskog zapisa. A stranice ove gigantske biogeološke knjige svjedoče o nepogrešivoj istini i jedino vam treba vještina njihovog tumačenja. Mnogi od tih prastarih vodenih dna danas se nalaze visoko na napovršini zemlje, a njihovi višestolječni depoziti živo svjedoče o životnim borbama tih ranih dana.

than in the St. Croix valley of Wisconsin. In this region there occurred one hundred and twenty-seven successive lava flows on land with succeeding water submergence and consequent rock deposition. Although much of the upper rock sedimentation and intermittent lava flow is absent today, and though the bottom of this system is buried deep in the earth, nevertheless, about sixty-five or seventy of these stratified records of past ages are now exposed to view.

58.7.8 (671.1) In these early ages when much land was near sea level, there occurred many successive submergences and emergences. The earth's crust was just entering upon its later period of comparative stabilization. The undulations, rises and dips, of the earlier continental drift contributed to the frequency of the periodic submergence of the great land masses.

58.7.9 (671.2) During these times of primitive marine life, extensive areas of the continental shores sank beneath the seas from a few feet to half a mile. Much of the older sandstone and conglomerates represents the sedimentary accumulations of these ancient shores. The sedimentary rocks belonging to this early stratification rest directly upon those layers which date back far beyond the origin of life, back to the early appearance of the world-wide ocean.

58.7.10 (671.3) Some of the upper layers of these transition rock deposits contain small amounts of shale or slate of dark colors, indicating the presence of organic carbon and testifying to the existence of the ancestors of those forms of plant life which overran the earth during the succeeding Carboniferous or coal age. Much of the copper in these rock layers results from water deposition. Some is found in the cracks of the older rocks and is the concentrate of the sluggish swamp water of some ancient sheltered shore line. The iron mines of North America and Europe are located in deposits and extrusions lying partly in the older unstratified rocks and partly in these later stratified rocks of the transition periods of life formation.

58.7.11 (671.4) This era witnesses the spread of life throughout the waters of the world; marine life has become well established on Urantia. The bottoms of the shallow and extensive inland seas are being gradually overrun by a profuse and luxuriant growth of vegetation, while the shore-line waters are swarming with the simple forms of animal life.

58.7.12 (671.5) All of this story is graphically told within the fossil pages of the vast "stone book" of world record. And the pages of this gigantic biogeologic record unfailingly tell the truth if you but acquire skill in their interpretation. Many of these ancient sea beds are now elevated high upon land, and their deposits of age upon age tell the story of the life struggles of those early days. It is literally true,

Doslovce je istina, kao što vaš pjesnik reče, da,
"prašina po kojoj gazimo nekoć bijaše živa."

Predstavio pripadnik Korpusa Nositelja Života
koji trenutno prebiva na planeti.

as your poet has said, "The dust we tread upon
was once alive."

^{58:7.13 (671.6)} [Presented by a member of the
Urantia Life Carrier Corps now resident on the
planet.]

POGLAVLJE 59. ERA MORSKOG ŽIVOTA NA URANTIJI

⇐ 058

Knjiga Urantije

060 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 59 ERA MORSKOG ŽIVOTA NA URANTIJI

Sekcije

Uvod

RANI MORSKI ŽIVOT U PLITKIM
MORIMA - RAZDOBLJE TRILOBITA
2. STADIJ PRVOG KONTINENTALNOG
POTOPA - DOBA BESKRALJEŠNJAKA
3. DRUGI VELIKI STADIJ POTOPA -
DOBA KORALA - RAZDOBLJE
BRAHIPODA
4. VELIKO RAZDOBLJE KOPNENE
FORMACIJE - VEGETATIVNI PERIOD U
RAZVOJU ŽIVOTA - RAZDOBLJE RIBA
5. RAZDOBLJE POMJERANJA ZEMLJINE
KORE - DOBA KARONIFERNIH PAPRATI
- RAZDOBLJE ŽABA
6. DOBA KLIMATSKIH PROMJENA -
RAZDOBLJE SJEMENKI - EPOHA
BILOŠKOG STRADANJA

PAPER 59 THE MARINE-LIFE ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Early Marine Life in the Shallow Seas
The Trilobite Age
2. The First Continental Flood Stage
The Invertebrate-Animal Age
3. The Second Great Flood Stage
The Coral Period—The Brachiopod Age
4. The Great Land-Emergence Stage
The Vegetative Land-Life Period
The Age of Fishes
5. The Crustal-Shifting Stage
The Fern-Forest Carboniferous Period
The Age of Frogs
6. The Climatic Transition Stage
The Seed-Plant Period
The Age of Biologic Tribulation

Uvod

NAVODIMO povijest Urantije s početkom prije nekih milijardu godina kroz pet velikih razdoblja:

1. *Razdoblje prije početka života* proteže se tijekom početnih 450 milijuna godina, od vremena kad planet postiže svoju današnju veličinu do osnutka života. Vaši studenti označavaju ovo razdoblje kao *arheozoik*.

2. *Razdoblje početka života* traje kroz idućih 150 milijuna godina. Ova epoha intervenira između ranije predživotne ili kataklizmičke dobi i kasnijeg razdoblja naprednijeg života u moru. To

INTRODUCTION

59:0.1 (672.1) WE RECKON the history of Urantia as beginning about one billion years ago and extending through five major eras:

59:0.2 (672.2) 1. *The prelife era* extends over the initial four hundred and fifty million years, from about the time the planet attained its present size to the time of life establishment. Your students have designated this period as the *Archeozoic*.

59:0.3 (672.3) 2. *The life-dawn era* extends over the next one hundred and fifty million years. This epoch intervenes between the preceding prelife or cataclysmic age and the following period of more

razdoblje je poznato vašim istraživačima kao *proterozoic*.

3. *Era morskog života* pokriva sljedećih 250 milijuna godina, a poznatija je vama kao *paleocen*.

4. *Razdoblje ranog kopnenog života* proteže se kroz idućih 100 milijuna godina, a poznato je kao *mezozoik*.

5. *Razdoblje sisavaca* zauzima posljednjih 50 milijuna godina. Ovo skorije razdoblje poznato je kao *kenozoik*.

Era morskog života zauzima otprilike četvrtinu vaše planetarne povijesti. Može se podijeliti u šest dugih razdoblja, svaka od kojih se svako odlikuje određenim jasno definiranim zbivanjima kako u području geoloških tako i u području bioloških domena.

Na početku ove dobi, morsko dno, široke kontinentalne ravni i brojni plitki priobalni bazeni prekriveni su plodnom vegetacijom. Jednostavniji i primitivniji oblici životinjskog svijeta već su se razvili od ranijih biljnih organizama, a rani životinjski organizmi postupno prelaze na obale diljem dugih obala kopna, dok mnoga unutrašnja mora vrve primitivnim oblicima morskog života. Budući da su među tim ranim organizmima bile rijetke zaštitne ljuske, nije ih mnogo očuvano u obliku fosila. No unatoč time, pripravljena je pozornica za otvaranje prvih poglavlja te velike "kamene knjige" životnog zapisa koja je tako metodički zabilježena i očuvana u narednim dobima.

Kontinent Sjeverne Amerike bio je nevjerovatno bogat u fosilnim depozitima tijekom cijelog razdoblja morskog života. Prvi i najstariji slojevi odvojeni su od slojeva iz kasnijih dobi zahvaljujući snažnom djelovanju erozijskih deposita koji su jasno razdvojili ove dvije faze planetarnog razvoja.

RANI MORSKI ŽIVOT U PLITKIM MORIMA - RAZDOBLJE TRILOBITA

Na početku ovog razdoblja relativnog mira na površini Zemlje, život je ograničen na različita unutarnja mora i oceansko kopno; još nije evoluirao niti jedan oblik kopnenog života. Primitivne morske životinje dobro su formirane i spremne za sljedeći stadij evolucijskog razvoja. Amebe su tipični oblik života iz te početne faze životinjskog svijeta, a pojavile su se pred kraj prethodnog prijelaznog razdoblja.

highly developed marine life. This era is known to your researchers as the *Proterozoic*.

59:0.4 (672.4) 3. *The marine-life era* covers the next two hundred and fifty million years and is best known to you as the *Paleozoic*.

59:0.5 (672.5) 4. *The early land-life era* extends over the next one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

59:0.6 (672.6) 5. *The mammalian era* occupies the last fifty million years. This recent-times era is known as the *Cenozoic*.

59:0.7 (672.7) The marine-life era thus covers about one quarter of your planetary history. It may be subdivided into six long periods, each characterized by certain well-defined developments in both the geologic realms and the biologic domains.

59:0.8 (672.8) As this era begins, the sea bottoms, the extensive continental shelves, and the numerous shallow near-shore basins are covered with prolific vegetation. The more simple and primitive forms of animal life have already developed from preceding vegetable organisms, and the early animal organisms have gradually made their way along the extensive coast lines of the various land masses until the many inland seas are teeming with primitive marine life. Since so few of these early organisms had shells, not many have been preserved as fossils. Nevertheless the stage is set for the opening chapters of that great "stone book" of the life-record preservation which was so methodically laid down during the succeeding ages.

59:0.9 (672.9) The continent of North America is wonderfully rich in the fossil-bearing deposits of the entire marine-life era. The very first and oldest layers are separated from the later strata of the preceding period by extensive erosion deposits which clearly segregate these two stages of planetary development.

1. EARLY MARINE LIFE IN THE SHALLOW SEAS THE TRILOBITE AGE

59:1.1 (673.1) By the dawn of this period of relative quiet on the earth's surface, life is confined to the various inland seas and the oceanic shore line; as yet no form of land organism has evolved. Primitive marine animals are well established and are prepared for the next evolutionary development. Amebas are typical survivors of this initial stage of animal life, having made their appearance toward the close of the preceding transition period.

Prije 400 milijuna godina život u moru, kako biljni tako i životinjski, prilično se dobro rasprostranio po cijelom svijetu. Širom svijeta klima postaje malo toplija i ujednačenija. Dolazi do općeg plavljenja obala raznih kontinenata, naročito Sjeverne i Južne Amerike. Javljaju se novi oceani i bitno se uvećavaju starije vodene jedinice.

Vegetacija po prvi put prelazi na kopno i uskoro postiže znatan napredak u procesu prilagodbe na kopnena staništa.

Iznenada i bez gradacija javljaju se preci prvih višestaničnih životinja. Javljaju se trilobiti koji kroz mnoge dobi dominiraju morima. Sa stajališta morskog života, ovo je razdoblje trilobita.

U kasnijem dijelu ove vremenske dobi iz mora izranja veći dio Sjeverne Amerike i Europe. Privremeno se stabilizira zemljina kora; planine, ili bolje rečeno visoka uzvisja, rastu duž obala Atlanskog i Tihog oceana, preko zapadne Indije i na jugu Europe. Visoko se uzdiže cijelo područje Kariba.

Prije 390 milijuna godina zemlja je još uvijek povišena. U dijelovima istočne i zapadne Amerike i zapadne Europe može se naći kameni sloj formiran tijekom tog vremena, a to su najstarije stijene koje sadrže fosile trilobita. Bilo je mnogo dugih prstastih zaljeva duboko zavučениh unutar kopna u kojima su se deponirale te fosilne stijene.

U roku od nekoliko milijuna godina, Tihi ocean je počeo ispunjati američke kontinente. Do potapanja zemljišta prvenstveno je dolazilo usred prilagodbe zemljine kore, premda je lateralno proširenje kopna, takozvano kontinentalno istezanje, također bilo faktor.

Prije 380 milijuna godina Azia je ponirala, dok su svi drugi kontinenti prolazili kratkotrajnim procesom uzvišenja. No s napretkom ove epohe, novostvoreni Atlantski ocean obilno se uvukao u obalne linije kopna. Sjeverno Atlantsko ili Arktičko more zatim se povezalo s vodama južnog Meksičkog zaljeva. Kada je to južno more ušlo u Apalačansko korito, njegovi su se valovi na istoku razbijali o planine koje su imale visinu Alpa, dok sukontinenti uopćeno bili nezanimljive nizine, lišene bilo kakve ljepote.

Sedimentne naslage tih dobi dijele se u četirivrst:

1 . Konglomerate - tvari pohranjene blizu obalne linije.

2 . Pješčenjake - depozite izrađene u plitkoj vodi, ali gdje su valovi bili dovoljni da se spriječi taloženje blata.

59:1.2 (673.2) 400,000,000 years ago marine life, both vegetable and animal, is fairly well distributed over the whole world. The world climate grows slightly warmer and becomes more equable. There is a general inundation of the seashores of the various continents, particularly of North and South America. New oceans appear, and the older bodies of water are greatly enlarged.

59:1.3 (673.3) Vegetation now for the first time crawls out upon the land and soon makes considerable progress in adaptation to a nonmarine habitat.

59:1.4 (673.4) Suddenly and without gradation ancestry the first multicellular animals make their appearance. The trilobites have evolved, and for ages they dominate the seas. From the standpoint of marine life this is the trilobite age.

59:1.5 (673.5) In the later portion of this time segment much of North America and Europe emerged from the sea. The crust of the earth was temporarily stabilized; mountains, or rather high elevations of land, rose along the Atlantic and Pacific coasts, over the West Indies, and in southern Europe. The entire Caribbean region was highly elevated.

59:1.6 (673.6) 390,000,000 years ago the land was still elevated. Over parts of eastern and western America and western Europe may be found the stone strata laid down during these times, and these are the oldest rocks which contain trilobite fossils. There were many long fingerlike gulfs projecting into the land masses in which were deposited these fossil-bearing rocks.

59:1.7 (673.7) Within a few million years the Pacific Ocean began to invade the American continents. The sinking of the land was principally due to crustal adjustment, although the lateral land spread, or continental creep, was also a factor.

59:1.8 (673.8) 380,000,000 years ago Asia was subsiding, and all other continents were experiencing a short-lived emergence. But as this epoch progressed, the newly appearing Atlantic Ocean made extensive inroads on all adjacent coast lines. The northern Atlantic or Arctic seas were then connected with the southern Gulf waters. When this southern sea entered the Appalachian trough, its waves broke upon the east against mountains as high as the Alps, but in general the continents were uninteresting lowlands, utterly devoid of scenic beauty.

59:1.9 (673.9) The sedimentary deposits of these ages are of four sorts:

59:1.10 (673.10) 1. Conglomerates — matter deposited near the shore lines.

59:1.11 (673.11) 2. Sandstones — deposits made in shallow water but where the waves were sufficient to prevent mud settling.

3 . Škriljce - depozite izrađene u dubljim i mirnijim vodama.

4 . Vapnence - uključujući i depozite trilobitnih školjki u dubokoj vodi.

Trilobitni fosili iz ovih vremena svjedoče o određenim bitnim jednolikostima u kombinaciji s određenim jasnim varijacijama. Jasno se mogu uočiti razlike u ranim životinjama koje potiču iz triju izvornih implantacija života; one koje se javljaju u zapadnoj hemisferi pomalo se razlikuju od Euroazijske grupe i od Australazijskog ili Australsko- Antarktičkog tipa.

Prije 370 milijuna godina došlo je do velikog i gotovo posvemašnjeg potapanja Sjeverne i Južne Amerike, praćenog potonućem Afrike i Australije. Jedino su određeni dijelovi Sjeverne Amerike ostali iznad tih plitkih kambrijskih mora. Pet milijuna godina kasnije, mora se povlače usljed uzdizanja kopna. I sve ove pojave kopnenog potapanja i uzdizanja nisu bile dramatske, već su se odigrale korak po korak tijekom više milijuna godina.

Trilobitni fosilni slojevi tog razdoblja pojavili su se na površini tu i tamo po svim kontinentima osim u središnjoj Aziji. U mnogim područjima ove stijene su horizontalne, dok su u planinama nakrivljene i izobličene zbog pritiska i slaganja. I taj je pritisak, na mnogim mjestima, promijenio izvorni karakter tih depozita. Pješčenjak je pretvoren u kvarc, škriljac je promijenjen u lisnac, dok je vapnenac pretvoren u mramor.

Prije 360 milijuna godina kopno se još uvijek uzdizalo. Visoko su uzdignute Sjeverna i Južna Amerika. Iz mora su se pojavile Zapadna Europa i Britanski otoci, osim dijelova Velsa, koji su još uvijek bili duboko potopljani. Tijekom tih razdoblja nije bilo velikih ledenih ploča. Takozvani ledeni depoziti koji su se pojavili u vezi s tim slojevima u Europi, Africi, Kini i Australiji predstavljaju rezultat djelovanja izoliranih planinskih ledenjaka ili razmicanja kasnijih ledenih krhotina. Svjetska klima je bila oceanska, a ne kontinentalna. Južna mora su bila toplija nego što su sada, a širila su se prema sjeveru preko Sjeverne Amerike do polarnih regija. Golfska struja je tekla preko središnjeg dijela Sjeverne Amerike, skrećući prema istoku da okupa i zagrije obale Grenlanda, što je pretvorilo ovaj kontinent danas prekriven ledom u pravi tropski raj.

Morski svijet je bio uveliko ujednačen širom svijeta, a sastojao se od algi, jednostaničnih organizama, jednostavnih spužvi, trilobita i drugih ljuskara - škampa, rakova i jastoga . Javile su se tri tisuće vrsta brahiopoda pred kraj tog razdoblja, od kojih su samo dvije stotine preživjele. Ove životinje predstavljaju oblik ranog života koji se održao do danas gotovo posve nepromijenjen.

59:1.12 (673.12) 3. Shales — deposits made in the deeper and more quiet water.

59:1.13 (673.13) 4. Limestone — including the deposits of trilobite shells in deep water.

59:1.14 (673.14) The trilobite fossils of these times present certain basic uniformities coupled with certain well-marked variations. The early animals developing from the three original life implantations were characteristic; those appearing in the Western Hemisphere were slightly different from those of the Eurasian group and from the Australasian or Australian-Antarctic type.

59:1.15 (674.1) 370,000,000 years ago the great and almost total submergence of North and South America occurred, followed by the sinking of Africa and Australia. Only certain parts of North America remained above these shallow Cambrian seas. Five million years later the seas were retreating before the rising land. And all of these phenomena of land sinking and land rising were undramatic, taking place slowly over millions of years.

59:1.16 (674.2) The trilobite fossil-bearing strata of this epoch outcrop here and there throughout all the continents except in central Asia. In many regions these rocks are horizontal, but in the mountains they are tilted and distorted because of pressure and folding. And such pressure has, in many places, changed the original character of these deposits. Sandstone has been turned into quartz, shale has been changed to slate, while limestone has been converted into marble.

59:1.17 (674.3) 360,000,000 years ago the land was still rising. North and South America were well up. Western Europe and the British Isles were emerging, except parts of Wales, which were deeply submerged. There were no great ice sheets during these ages. The supposed glacial deposits appearing in connection with these strata in Europe, Africa, China, and Australia are due to isolated mountain glaciers or to the displacement of glacial debris of later origin. The world climate was oceanic, not continental. The southern seas were warmer then than now, and they extended northward over North America up to the polar regions. The Gulf Stream coursed over the central portion of North America, being deflected eastward to bathe and warm the shores of Greenland, making that now ice-mantled continent a veritable tropic paradise.

59:1.18 (674.4) The marine life was much alike the world over and consisted of the seaweeds, one-celled organisms, simple sponges, trilobites, and other crustaceans — shrimps, crabs, and lobsters. Three thousand varieties of brachiopods appeared at the close of this period, only two hundred of which have survived. These animals represent a variety of early life which has come

Trilobiti su bili dominantni oblik života. Bile su to spolne životinje koje su postojale u mnogim oblicima; bili su loši plivači koji su tromo plutali u vodi ili puzali po morskom dnu, uvijali se u samozaštiti pri napadu svojih kasnijih neprijatelja. Rasli su u duljini od pet do trideset centimetara, a razvili su se u četiri različite skupine: mesoždere, biljojede, svejede i "blatojede." Sposobnost ove posljednje grupe da opstane na neorganskoj tvari - posljednja višestanična životinja s ovom sposobnošću - objašnjava njihovo brzo umnožavanje i dugi opstanak.

To je bila geološka slika Urantije na kraju tog dugog razdoblja svjetske povijesti koje obuhvaća nekih 50 milijuna godina, a koje vaši geolozi nazivaju *kambrij*.

2 . STADIJ PRVOG KONTINENTALNOG POTOPA - DOBA BESKRALJEŠNJAKA

Naizmjenično uzvišenje i potapanje kopnenih masa koje obilježava ovo razdoblje bilo je postupno i nespektakularno, praćeno s malo ili ni malo vulkanskog djelovanja. Kroz cijeli ovaj slijed uzastopnih povišenja i depresija, majčinski kontinent Azije nije prošao kroz povijest drugih kopnenih tijela. Doživio je mnoge poplave, porinujući prvo u jednom smjeru a zatim u drugom, posebno u svojoj ranijoj povijesti, ali on nije izgrađen od jednoličnih stjenovitih depozita koji se mogu naći na drugim kontinentima. U posljednjih nekoliko skorijih razdoblja Azija je bila stabilnija od svih drugih kopnenih masa.

Prije 350 milijuna godina nastupio je početak velikog razdoblja poplava na svim kontinentima osim središnje Azije. Zemljišne mase su više puta bile nanovo preplavljene vodom, dok su jedino obalne visoravni ostale iznad plitkih, ali raširenih oscilatornih unutarnjih mora. Tri velike poplave obilježavaju ovo razdoblje, ali prije njegova svršetka, kontinenti su se iznova izdigli, a ukupna kopnena masa je bila nekih petnaest posto veća od današnje. Karibi su bili znatno uzvišeni. To razdoblje nije bitnije obilježeno u Europi gdje su oscilacije zemljišta bile manje, dok je vulkanska aktivnost bila ustrajnija.

Prije 340 milijuna godina dogodilo se još jedno veliko potonuće kopna po cijelom svijetu osim Azije i Australije. Vode svjetskih oceana uglavnom su bile pomiješane. Nastupilo je veliko doba vapnenca, a veći dio ovog vapna predstavlja izlučevinu algi.

Nekoliko milijuna godina kasnije, veliki dijelovi Američkih kontinenata i Europe počeli su izranjati

down to the present time practically unchanged.

59:1.19 (674.5) But the trilobites were the dominant living creatures. They were sexed animals and existed in many forms; being poor swimmers, they sluggishly floated in the water or crawled along the sea bottoms, curling up in self-protection when attacked by their later appearing enemies. They grew in length from two inches to one foot and developed into four distinct groups: carnivorous, herbivorous, omnivorous, and "mud eaters." The ability of the latter group largely to subsist on inorganic matter — being the last multicelled animal that could — explains their great increase and long survival.

59:1.20 (674.6) This was the biogeologic picture of Urantia at the end of that long period of the world's history, embracing fifty million years, designated by your geologists as the *Cambrian*.

2. THE FIRST CONTINENTAL FLOOD STAGE THE INVERTEBRATE-ANIMAL AGE

59:2.1 (674.7) The periodic phenomena of land elevation and land sinking characteristic of these times were all gradual and nonspectacular, being accompanied by little or no volcanic action. Throughout all of these successive land elevations and depressions the Asiatic mother continent did not fully share the history of the other land bodies. It experienced many inundations, dipping first in one direction and then another, more particularly in its earlier history, but it does not present the uniform rock deposits which may be discovered on the other continents. In recent ages Asia has been the most stable of all the land masses.

59:2.2 (675.1) 350,000,000 years ago saw the beginning of the great flood period of all the continents except central Asia. The land masses were repeatedly covered with water; only the coastal highlands remained above these shallow but widespread oscillatory inland seas. Three major inundations characterized this period, but before it ended, the continents again arose, the total land emergence being fifteen per cent greater than now exists. The Caribbean region was highly elevated. This period is not well marked off in Europe because the land fluctuations were less, while the volcanic action was more persistent.

59:2.3 (675.2) 340,000,000 years ago there occurred another extensive land sinking except in Asia and Australia. The waters of the world's oceans were generally commingled. This was a great limestone age, much of its stone being laid down by lime-secreting algae.

59:2.4 (675.3) A few million years later large portions of the American continents and Europe began to

iz vode. U zapadnoj hemisferi jedino je rukavac Tihog oceana ostao na području Meksika i sadašnjih Stjenjaka, ali pred kraj ove epohe počele su tonuti obale Atlantskog i Tihog oceana.

Prije 330 milijuna nastupa početak vremenskog razdoblja relativne tišine u cijelom svijetu, s puno zemlje ponovno iznad vode. Jedini izuzetak od te zemaljske tišine bila je erupcija velikog vulkana Sjeverne Amerike u istočnom Kentakiju, jedna od najvećih pojedinačnih vulkanskih aktivnosti koju je svijet imao priliku upoznati. Pepeo ovog vulkana depozitiran je na području od tisuću tri stotine kvadratnih kilometara, u visini pet do šest metara.

Prije 320 milijuna godina dolazi do trećeg velikog potopa iz tog razdoblja. Vode ovog potopa prekrile su svo kopno koje je i prije bilo potopljeno, dok se voda proširila još dalje u mnogim smjerovima diljem Amerike i Europe. Istočni dio Sjeverne Amerike i zapadna Europa ležale su 3,000 do 4,000 metara ispod vode.

Prije 310 milijuna godina ponovo su uzdignute kopnene mase izuzev južnog dijela Sjeverne Amerike. Pojavio se Meksiko, tako stvarajući Meksički zaljev, koji je sve do danas zadržao identitet.

Život se u tom razdoblju nastavlja razvijati. Svijet ponovo postiže mir i relativan spokoj; klima je blaga i ujednačena; kopnene biljke se sele sve dalje i dalje od obala mora. Životni uzorci su većdobro razvijeni, premda se iz ovog razdoblja može naći mali broj biljnih fosila.

Bila je to velika era evolucije individualnih životinjskih organizama, premda su se već odigrale mnoge temeljne promjene, kao što je prijelaz vegetativnog svijeta u životinjski. Morska fauna se razvija do točke na kojoj je svaki tip života ispod kralježnjaka zastupljen u fosilima stijena koje su formirane tijekom tog vremena. No, sve su to jedino morske životinje. Još se nije pojavio ni jedan oblik kopnenih životinja osim nekoliko vrsta crva koji su živjeli u obalnim udubinama, niti su se po kontinentima još proširile kopnene biljke; u zraku je još uvijek bilo previše ugljičnog dioksida kako bi se omogućilo postojanje bića koja ovise o kisiku. Isprva, egzistencija svih životinja osim nekih primitivnih izravno ili neizravno ovisi o biljnom svijetu.

Trilobiti još uvijek vladaju svijetom. Te su male životinje postojale u desecima tisuća uzoraka i bile su prethodnici modernih rakova. Neki trilobiti su imali od dvadeset pet do četiri tisuće sitnih očiju; drugi su imali spoljašnje oči. Pri svršetku ovog razdoblja, trilobiti su dijelili dominaciju nad morima

emerge from the water. In the Western Hemisphere only an arm of the Pacific Ocean remained over Mexico and the present Rocky Mountain regions, but near the close of this epoch the Atlantic and Pacific coasts again began to sink.

59:2.5 (675.4) 330,000,000 years ago marks the beginning of a time sector of comparative quiet all over the world, with much land again above water. The only exception to this reign of terrestrial quiet was the eruption of the great North American volcano of eastern Kentucky, one of the greatest single volcanic activities the world has ever known. The ashes of this volcano covered five hundred square miles to a depth of from fifteen to twenty feet.

59:2.6 (675.5) 320,000,000 years ago the third major flood of this period occurred. The waters of this inundation covered all the land submerged by the preceding deluge, while extending farther in many directions all over the Americas and Europe. Eastern North America and western Europe were from 10,000 to 15,000 feet under water.

59:2.7 (675.6) 310,000,000 years ago the land masses of the world were again well up excepting the southern parts of North America. Mexico emerged, thus creating the Gulf Sea, which has ever since maintained its identity.

59:2.8 (675.7) The life of this period continues to evolve. The world is once again quiet and relatively peaceful; the climate remains mild and equable; the land plants are migrating farther and farther from the seashores. The life patterns are well developed, although few plant fossils of these times are to be found.

59:2.9 (675.8) This was the great age of individual animal organismal evolution, though many of the basic changes, such as the transition from plant to animal, had previously occurred. The marine fauna developed to the point where every type of life below the vertebrate scale was represented in the fossils of those rocks which were laid down during these times. But all of these animals were marine organisms. No land animals had yet appeared except a few types of worms which burrowed along the seashores, nor had the land plants yet overspread the continents; there was still too much carbon dioxide in the air to permit of the existence of air breathers. Primarily, all animals except certain of the more primitive ones are directly or indirectly dependent on plant life for their existence.

59:2.10 (676.1) The trilobites were still prominent. These little animals existed in tens of thousands of patterns and were the predecessors of modern crustaceans. Some of the trilobites had from twenty-five to four thousand tiny eyelets; others had aborted eyes. As this period closed, the

s nekoliko drugih beskraljčnjaka. Ali oni posve nestaju s lica zemlje na početku sljedeće dobi.

Svijetom su se raširile alge koje luče vapnenac. Postojalo je više tisuća vrsta ranih predaka koralja. Morski crvi su postojali u izobilju, a bilo je i više vrsta meduza koje su kasnije izumrle. Evoluirali su koralji i kasniji tipovi spužvi. Dobro su se razvili glavonošci, koji su preživjeli do danas kao moderni biserni nautilus, hobotnica, sipa i lignje.

Bilo je i mnogo vrsta ljuskastih životinja, ali njihove ljuske još nisu bile toliko bitne u obrambene svrhe kako će to biti u kasnijim dobima. Puževi su bili prisutni u vodama drevnih mora, a oni uključuju jednoljuskaste bušilice, spirale i puževe. Bivalvularni gastropodi se spuštaju kroz dugi niz milijuna godina u više-manje nepromijenjenom obliku i u njih se ubrajaju dagnje, školjke, kamenice i Jakobove kapice. Ventiloljuskasti organizmi su također evoluirali i ti su brachiopodi živjeli u drevnim vodama onakvi kakvi i danas postoje; štoviše su imali nareckane, urezane i na druge načine aranžirane zaštitne valve.

Tako završava evolucijska saga drugog velikog razdoblja u razvoju morskog života, koji je među geolozima poznat kao *ordovicij*.

3. DRUGI VELIKI STADIJ POTOPA - DOBA KORALA - RAZDOBLJE BRAHIPODA

Prije 300 milijuna godina započelo je još jedno veliko razdoblje potopa. Južni i sjeverni rukavci drevnog Silurskog mora spremali su se progutati veći dio Europe i Sjeverne Amerike. Kopno nije bilo puno više od mora, tako da nije došlo do većeg taloženja duž obala. Mora su obilovala vapneno-ljuskastim oblicima života i depositiranjem tih ljuski na dnu mora postupno su formirani debeli slojevi vapnenca. Bio je to prvi široko rasprostranjeni depozit vapnenca na području gotovo cijele Europe i Sjeverne Amerike, dok se na površini javlja tek na nekoliko mjesta. Debljina tog drevnog sloja stijena u prosjeku iznosi oko tri stotine metara, dok su mnogi depoziti kasnije bitno deformirani nagibanjem, potresima i rasjedima, a mnogi su promijenjeni u kvarc, škriljevac i mramor.

U kamenim slojevima tog razdoblja ne mogu se naći stijene izgrađene od vatre i lave, osim na području velikih vulkana južne Europe, istočne

trilobites shared domination of the seas with several other forms of invertebrate life. But they utterly perished during the beginning of the next period.

59:2.11 (676.2) Lime-secreting algae were widespread. There existed thousands of species of the early ancestors of the corals. Sea worms were abundant, and there were many varieties of jellyfish which have since become extinct. Corals and the later types of sponges evolved. The cephalopods were well developed, and they have survived as the modern pearly nautilus, octopus, cuttlefish, and squid.

59:2.12 (676.3) There were many varieties of shell animals, but their shells were not then so much needed for defensive purposes as in subsequent ages. The gastropods were present in the waters of the ancient seas, and they included single-shelled drills, periwinkles, and snails. The bivalve gastropods have come on down through the intervening millions of years much as they then existed and embrace the mussels, clams, oysters, and scallops. The valve-shelled organisms also evolved, and these brachiopods lived in those ancient waters much as they exist today; they even had hinged, notched, and other sorts of protective arrangements of their valves.

59:2.13 (676.4) So ends the evolutionary story of the second great period of marine life, which is known to your geologists as the *Ordovician*.

3. THE SECOND GREAT FLOOD STAGE THE CORAL PERIOD — THE BRACHIOPOD AGE

59:3.1 (676.5) 300,000,000 years ago another great period of land submergence began. The southward and northward encroachment of the ancient Silurian seas made ready to engulf most of Europe and North America. The land was not elevated far above the sea so that not much deposition occurred about the shore lines. The seas teemed with lime-shelled life, and the falling of these shells to the sea bottom gradually built up very thick layers of limestone. This is the first widespread limestone deposit, and it covers practically all of Europe and North America but only appears at the earth's surface in a few places. The thickness of this ancient rock layer averages about one thousand feet, but many of these deposits have since been greatly deformed by tilting, upheavals, and faulting, and many have been changed to quartz, shale, and marble.

59:3.2 (676.6) No fire rocks or lava are found in the stone layers of this period except those of the great volcanoes of southern Europe and eastern

države Main i Quebeca. Vulkansko je djelovanje u velikoj mjeri stvar prošlosti. Ovo je razdoblje obilježeno velikim depozitima na dnu mora; bilo je malo ili nimalo formiranja planina.

Prije 290 milijuna godina mora su se uglavnom povukla sa površine kontinenta, dok se dno okolnih oceana nastavilo spuštati. Kopnene mase su se malo promijenile dok se opet nisu našle potopljene. Sada započinju rani pokreti koji vode formiranju planina na svim kontinentima, a najveći preokreti zemljine kore bili su na Himalajima u Aziji i velikim Kaledonijskim planinama, protežući se od Irske kroz Škotsku i do Spitzbergena.

U depozitima tog doba nalazi se mnogo plina, nafte, cinka i olova, dok su plin i nafta biti izvedeni iz golemih zbirki biljne i životinjske materije koja je nataložena tijekom prethodnog potopa, dok mineralni depoziti predstavljaju rezultat taloženja u stajaćim vodama. Mnogi depoziti kamene soli pripadaju tom razdoblju.

Broj trilobita naglo opala, a na centar pozornice stupaju veći mekušci ili glavonožci. Ove su životinje rasle u duljinu od pet metara i promjer od trideset centimetara i postale su gospodarima mora. Ove vrste životinja javljaju se *iznenada* i preuzimaju dominaciju nad životom u moru.

Velika vulkanska aktivnost ove dobi događa se u europskom sektoru. Kroz milijune i milijune godina nije bilo tako nasilnih i opsežnih vulkanskih erupcija do kojih dolazi oko Sredozemnog korita, a posebno u susjedstvu Britanskog otočja. Ovaj tok lave iznad regije Britanskog otočja i danas se javlja u depozitima lave koji se smijenjuju sa slojevima stijena u širini od gotovo 8,000 metara. Ove stijene su nastale kao rezultat povremenih bujica lave koje su proticale preko plitkog morskog dna, tako da je došlo do stvaranja interspersnih depozita koji su se naknadno uzdigli visoko iznad površine mora. Nasilni potresi su se dogodili u sjevernoj Europi, a osobito u Škotskoj.

Oceanska klima ostaje blaga i ujednačena, a toplo more okružuje obale polarnih krajeva. Brahiopodi i fosili drugih morskih životinja mogu se naći u tim depozitima sve do Sjevernog pola. Puževi, brahiopodi, spužve i grebeni koralji i dalje su u porastu.

Kraj ove epohe svjedoči drugim širenjem Silurskog mora pomiješanog s vodama južnih i sjevernih oceana. Glavonošci dominiraju morskim životom, dok se drugi s njima povezani oblici života nastavljaju razvijati i diferencirati.

Prije 280 milijuna godina kontinenti su se

Maine and the lava flows of Quebec. Volcanic action was largely past. This was the height of great water deposition; there was little or no mountain building.

59:3.3 (676.7) 290,000,000 years ago the sea had largely withdrawn from the continents, and the bottoms of the surrounding oceans were sinking. The land masses were little changed until they were again submerged. The early mountain movements of all the continents were beginning, and the greatest of these crustal upheavals were the Himalayas of Asia and the great Caledonian Mountains, extending from Ireland through Scotland and on to Spitzbergen.

59:3.4 (677.1) It is in the deposits of this age that much of the gas, oil, zinc, and lead are found, the gas and oil being derived from the enormous collections of vegetable and animal matter carried down at the time of the previous land submergence, while the mineral deposits represent the sedimentation of sluggish bodies of water. Many of the rock salt deposits belong to this period.

59:3.5 (677.2) The trilobites rapidly declined, and the center of the stage was occupied by the larger mollusks, or cephalopods. These animals grew to be fifteen feet long and one foot in diameter and became masters of the seas. This species of animal appeared *suddenly* and assumed dominance of sea life.

59:3.6 (677.3) The great volcanic activity of this age was in the European sector. Not in millions upon millions of years had such violent and extensive volcanic eruptions occurred as now took place around the Mediterranean trough and especially in the neighborhood of the British Isles. This lava flow over the British Isles region today appears as alternate layers of lava and rock 25,000 feet thick. These rocks were laid down by the intermittent lava flows which spread out over a shallow sea bed, thus interspersing the rock deposits, and all of this was subsequently elevated high above the sea. Violent earthquakes took place in northern Europe, notably in Scotland.

59:3.7 (677.4) The oceanic climate remained mild and uniform, and the warm seas bathed the shores of the polar lands. Brachiopod and other marine-life fossils may be found in these deposits right up to the North Pole. Gastropods, brachiopods, sponges, and reef-making corals continued to increase.

59:3.8 (677.5) The close of this epoch witnesses the second advance of the Silurian seas with another commingling of the waters of the southern and northern oceans. The cephalopods dominate marine life, while associated forms of life progressively develop and differentiate.

59:3.9 (677.6) 280,000,000 years ago the continents

uglavnom uzdigli iz voda drugog Silurskog potopa. Stjenoviti depoziti ovog potopa poznati su u Sjevernoj Americi kao vapnenac Niagare, jer to je sloj stijena po kojima danas teče voda Niagare. Ovaj se sloj stijena proteže od istočnih planina do doline Misissipija i dalje prema jugu, ali ne i prema zapadu. Nekoliko slojeva se protežu u Kanadu, dijelove Južne Amerike, Australije i većeg dijela Europe, a prosječna debljina ove Niagara serije iznosi oko dvije stotine metara. Neposredno površ Niagara depozita, u mnogim se regijama mogu naći zbirke konglomerata, škrljevca i kamene soli. To je akumulacija sekundarnih slijevanja. Ova se sol taložila u velikim lagunama koje su se naizmjenično otvarale prema moru i bile odsječene od mora, tako da je došlo do isparavanja kao i novog taloženja soli i njezina miješanja s drugim tvarima koje su se održale u slanoj otopini. U nekim su krajevima depoziti ove kamene soli široki preko dvadeset metara.

Klima je bila uravnotežena i blaga, a morski fosili su se taložili u arktičkim područjima. No, pred kraj ove epohe mora su postala toliko slana da je malo života uspjelo preživjeti.

Pred kraj završnog Silurskog potopa dolazi do velikog porasta u broju bodljikaša - kamenih ljiljana - što se očituje u crinoidnim naslagama vapnenca. Trilobiti su gotovo nestali, a mekušci i dalje vladaju morima; znatno se uvećavaju formacije koraljnih grebena. Tijekom ovog razdoblja, u povoljnijim su se lokacijama prvo javili primitivni vođeni škorpioni. Ubrzo nakon toga i *iznenada*, pojavili su se pravi škorpioni - koji su stvarno disali na pluća.

S ovakvim razvojem događaja dolazi do okončanja trećeg razdoblja morskog života, koji pokriva dvadeset pet milijuna godina i koji je među vašim istraživačima poznat kao *silur*.

4. VELIKO RAZDOBLJE KOPNENE

FORMACIJE - VEGETATIVNI PERIOD U

RAZVOJU ŽIVOTA - RAZDOBLJE RIBA

U vjekovnoj borbi između kopna i mora, more je dugo nosilo relativnu pobjedu, ali sada predstoji vrijeme kopnene pobjede. A kontinentalna pomicanja nisu se dalje nastavila, dok su s vremena na vrijeme praktički sve kopnene površine bile uzajamno povezane vitkim tjesnacima i uskim kopnenim mostovima.

Kako se kopno uzdiglo iz posljednjeg Silurskog potopa, okončalo se jedno važno razdoblje u svjetskom razvoju i evoluciji života. Došlo je do svitanja novog doba na Zemlji. Goli i neprivlačni krajolik iz raznijih razdoblja s

had largely emerged from the second Silurian inundation. The rock deposits of this submergence are known in North America as Niagara limestone because this is the stratum of rock over which Niagara Falls now flows. This layer of rock extends from the eastern mountains to the Mississippi valley region but not farther west except to the south. Several layers extend over Canada, portions of South America, Australia, and most of Europe, the average thickness of this Niagara series being about six hundred feet. Immediately overlying the Niagara deposit, in many regions may be found a collection of conglomerate, shale, and rock salt. This is the accumulation of secondary subsidences. This salt settled in great lagoons which were alternately opened up to the sea and then cut off so that evaporation occurred with deposition of salt along with other matter held in solution. In some regions these rock salt beds are seventy feet thick.

59:3.10 (677.7) The climate is even and mild, and marine fossils are laid down in the arctic regions. But by the end of this epoch the seas are so excessively salty that little life survives.

59:3.11 (677.8) Toward the close of the final Silurian submergence there is a great increase in the echinoderms — the stone lilies — as is evidenced by the crinoid limestone deposits. The trilobites have nearly disappeared, and the mollusks continue monarchs of the seas; coral-reef formation increases greatly. During this age, in the more favorable locations the primitive water scorpions first evolve. Soon thereafter, and *suddenly*, the true scorpions — actual air breathers — make their appearance.

59:3.12 (678.1) These developments terminate the third marine-life period, covering twenty-five million years and known to your researchers as the *Silurian*.

4. THE GREAT LAND-EMERGENCE STAGE

THE VEGETATIVE LAND-LIFE PERIOD

THE AGE OF FISHES

59:4.1 (678.2) In the age-long struggle between land and water, for long periods the sea has been comparatively victorious, but times of land victory are just ahead. And the continental drifts have not proceeded so far but that, at times, practically all of the land of the world is connected by slender isthmuses and narrow land bridges.

59:4.2 (678.3) As the land emerges from the last Silurian inundation, an important period in world development and life evolution comes to an end. It is the dawn of a new age on earth. The naked and unattractive landscape of former times is

vremenom je odjeven bujnim zelenilom, a uskoro se javljaju i prve veličanstvene šume.

Morski život ove dobi bio je vrlo raznolik zahvaljujući odvajanju ranih oblika života, dok je kasnije došlo do nesmetanog miješanja i udruživanja svih tih različitih vrsta. Brahiopodi rano dostižu vrhunac, a za njima slijede člankonošci, nakon kojih se prvi put javljaju školjke. No, najbitniji događaj je iznenadna pojava obitelji riba. Ovo je period vladavine riba, razdoblje svjetske povijesti koje je obilježeno *kralješnjacima*.

Prije 270 milijuna godina kontinenti su i dalje bili iznad površine vode. Kroz više milijuna godina svijet nije vidio tako veliku kopnenu masu; bila je to jedna od najvećih epoha kopnenog porasta u cijeloj svjetskoj povijesti.

Pet milijuna godina nakon ovih događaja dolazi do kratkog potapanja kopnenih područja Sjeverne i Južne Amerike, Europe, Afrike, sjeverne Azije i Australije, a u Sjevernoj Americi potapanje je u jednom ili drugom razdoblju bilo gotovo potpuno; slojevi vapnenca koji su tada formirani imali su razmjere od 150 do 1,500 metara. Ta su se različita Devonska mora pružala u različitim smjerovima, tako da se ogromno unutarnje more arktičke Sjeverne Amerike izlilo u Tih ocean preko sjeverne Kalifornije.

Prije 260 milijuna godina, pred kraj epohe obilježene kopnenom depresijom, Sjeverna Amerika je djelomično bila prekrivena razgranatim morima koja su istovremeno bila povezana s Tihim oceanom, Atlantskim oceanom, Arktičkim morem i Meksičkim zaljevom. Depoziti iz tih kasnijih faza prvog Devonskog potopa u prosjeku imaju razmjer od otprilike tri stotine metara. Koraljni grebeni iz ovih doba ukazuju na to da su u unutrašnjosti mora bila prozirna i plitka. Takvi se koraljni depoziti mogu naći na obalama rijeke Ohajo u blizini Louisvila u državi Kentaki, u rasponu od nekih trideset metara, u više od dvije stotine varijanti. Ove se koraljne formacije protežu kroz Kanadu i sjevernu Europu do arktičkih područja.

Nakon tih potopa, bitno su uvećane mnoge obalne linije, tako da su raniji depoziti prekriveni blatom ili škrljencem. Tu je i crveni sloj pješčenjaka, obilježje jedne devonske sedimentacije, a taj se crveni sloj proteže preko velikog dijela Zemljine površine i može se naći u Sjevernoj i Južnoj Americi, Europi, Rusiji, Kini, Africi i Australiji. Takvi crveni depoziti upućuju na suhe ili polusuhe uvjete, dok su ove epohe još uvijek bile obilježene blagom i ujednačenom klimom.

Kroz cijelo ovo razdoblje, zemljište koje leži jugoistočno od Cincinnati otoka ostalo je iznad

becoming clothed with luxuriant verdure, and the first magnificent forests will soon appear.

59:4.3 (678.4) The marine life of this age was very diverse due to the early species segregation, but later on there was free commingling and association of all these different types. The brachiopods early reached their climax, being succeeded by the arthropods, and barnacles made their first appearance. But the greatest event of all was the sudden appearance of the fish family. This became the age of fishes, that period of the world's history characterized by the *vertebrate* type of animal.

59:4.4 (678.5) 270,000,000 years ago the continents were all above water. In millions upon millions of years not so much land had been above water at one time; it was one of the greatest land-emergence epochs in all world history.

59:4.5 (678.6) Five million years later the land areas of North and South America, Europe, Africa, northern Asia, and Australia were briefly inundated, in North America the submergence at one time or another being almost complete; and the resulting limestone layers run from 500 to 5,000 feet in thickness. These various Devonian seas extended first in one direction and then in another so that the immense arctic North American inland sea found an outlet to the Pacific Ocean through northern California.

59:4.6 (678.7) 260,000,000 years ago, toward the end of this land-depression epoch, North America was partially overspread by seas having simultaneous connection with the Pacific, Atlantic, Arctic, and Gulf waters. The deposits of these later stages of the first Devonian flood average about one thousand feet in thickness. The coral reefs characterizing these times indicate that the inland seas were clear and shallow. Such coral deposits are exposed in the banks of the Ohio River near Louisville, Kentucky, and are about one hundred feet thick, embracing more than two hundred varieties. These coral formations extend through Canada and northern Europe to the arctic regions.

59:4.7 (678.8) Following these submergences, many of the shore lines were considerably elevated so that the earlier deposits were covered by mud or shale. There is also a red sandstone stratum which characterizes one of the Devonian sedimentations, and this red layer extends over much of the earth's surface, being found in North and South America, Europe, Russia, China, Africa, and Australia. Such red deposits are suggestive of arid or semiarid conditions, but the climate of this epoch was still mild and even.

59:4.8 (679.1) Throughout all of this period the land southeast of the Cincinnati Island remained well

površine vode. No, velik dio zapadne Europe, uključujući i Britansko otočje, nalazio se pod vodom. Velš, Njemačka i druga mjesta u Europi imaju devonske stijene u razmjeru od nekih 6,000 metara.

Razdoblje od prije 250 milijuna godina svjedoči pojavom riblje obitelji, kralježnjaka, što je jedan od najbitnijih koraka u procesu predljudske evolucije.

Člankonožci, ili rakovi, bili su preci prvih kralježnjaka. Preteče riblje obitelji bila su dva modificirana pretka člankonožaca; jedan je imao dugo tijelo koje je povezivalo glavu s repom, dok je drugi bio bezkralježnjak, rani predak ribe koji nije imao čeljusti. No, ove su preliminarne vrste vrlo brzo uništene kad su se na sjeveru *iznana* pojavile ribe, prvi kralježnjaci životinjskog svijeta.

Mnogi od najvećih istinskih riba pripadaju tog dobi, a neke zubate varijante dosežu duljinu od osam do deset metara; današnji morski psi su preci tih drevnih riba. Plućne i oklopne ribe dosežu evolucijski vrhunac i prije svršetka ove epohe, ribe se prilagođavaju i slatkoj i slanoj vodi.

Cijela morska korita ispunjena ribljim zubima i kosturima mogu se naći u depozitima formiranim pred kraj tog razdoblja, a bogati fosilni depoziti susmjerni uz obalu Kalifornije, kako su se mnoge zaklonjene uvale Tihog oceana protezale preko kopnenih površina tog područja.

Zemlja je uskoro vrtila novim vrstama kopnene vegetacije. Do tada je tek mali broj biljaka rastao na kopnu osim duž obale. Sada, i *iznenada*, javlja se plodna obitelj paprati koja se brzo širi na sve većoj površini zemlje u svim dijelovima svijeta. Uskoro se javljaju vrste drveća u razmjeru od šezdeset centimetara i visini od dvanaest metara; zatim dolazi do pojave lišća, dok ovi rani oblici imaju jedino rudimentarni oblik lišća. Bilo je i mnogo manjih biljaka, ali njihovi fosili se ne mogu naći zahvaljujući djelovanju već postojećih bakterija.

S podizanjem kopna, Sjeverna Amerika se povezuje s Europom kopnenim mostovima koji se protežu do Grenlanda. Na Grenlandu i danas postoje ostaci tih ranih kopnenih biljaka ispod ledenog pokrivača.

Prije 240 milijuna godina kopno u dijelovima Europe i Sjeverne i Južne Amerike počinje tonuti. Ovo ulegnuće obilježava posljednji i najmanje opsežan Devonski potop. Arktičko se more još jednom pomjera prema jugu preko većeg dijela Sjeverne Amerike, dok Atlantski ocean prekriva veći dio Europe i zapadne Azije, a južni kraj Tihog oceana pokriva veći dio Indije. Ovaj je potop bio

above water. But very much of western Europe, including the British Isles, was submerged. In Wales, Germany, and other places in Europe the Devonian rocks are 20,000 feet thick.

59:4.9 (679.2) 250,000,000 years ago witnessed the appearance of the fish family, the vertebrates, one of the most important steps in all prehuman evolution.

59:4.10 (679.3) The arthropods, or crustaceans, were the ancestors of the first vertebrates. The forerunners of the fish family were two modified arthropod ancestors; one had a long body connecting a head and tail, while the other was a backboneless, jawless prefish. But these preliminary types were quickly destroyed when the fishes, the first vertebrates of the animal world, made their *sudden* appearance from the north.

59:4.11 (679.4) Many of the largest true fish belong to this age, some of the teeth-bearing varieties being twenty-five to thirty feet long; the present-day sharks are the survivors of these ancient fishes. The lung and armored fishes reached their evolutionary apex, and before this epoch had ended, fishes had adapted to both fresh and salt waters.

59:4.12 (679.5) Veritable bone beds of fish teeth and skeletons may be found in the deposits laid down toward the close of this period, and rich fossil beds are situated along the coast of California since many sheltered bays of the Pacific Ocean extended into the land of that region.

59:4.13 (679.6) The earth was being rapidly overrun by the new orders of land vegetation. Heretofore few plants grew on land except about the water's edge. Now, and *suddenly*, the prolific *fern family* appeared and quickly spread over the face of the rapidly rising land in all parts of the world. Tree types, two feet thick and forty feet high, soon developed; later on, leaves evolved, but these early varieties had only rudimentary foliage. There were many smaller plants, but their fossils are not found since they were usually destroyed by the still earlier appearing bacteria.

59:4.14 (679.7) As the land rose, North America became connected with Europe by land bridges extending to Greenland. And today Greenland holds the remains of these early land plants beneath its mantle of ice.

59:4.15 (679.8) 240,000,000 years ago the land over parts of both Europe and North and South America began to sink. This subsidence marked the appearance of the last and least extensive of the Devonian floods. The arctic seas again moved southward over much of North America, the Atlantic inundated a large part of Europe and western Asia, while the southern Pacific covered

spor u pojavi i jednako spor u procesu povlačenja. Katskil planine koje se podižu duž zapadne obale rijeke Hudson predstavljaju jedan od najvećih geoloških spomenika tog doba na površini od Sjeverne Amerike.

Prije 230 milijuna godina mora se nastavljaju povlačiti. Velik dio Sjeverne Amerike bio je iznad vode, sa snažnim vulkanskim djelovanjem u području St. Laurence. Planina Royal u Montrealu, jedan je od umanjenih vratova jednog od tih vulkana. Depoziti cijele ove epohe mogu se vidjeti u Apalačanskim planinama Sjeverne Amerike, gdje rijeka Susquehanna probija dolinu izlažući na vidjelo ove uzastopne slojeve, koji postižu razmer od preko 4,000 metara.

Kontinenti su nastavili rasti u nadmorskoj visini, a atmosfera je imala sve više kisika. Zemlja je bila prekrivena ogromnim šumama paprati visokim po trideset metara i neobičnim stablima iz ondašnjih tihih šuma; u njima se nije čuo ni zvuk, čak ni šuškanje lišća, jer stabala nisu imala lišće.

I tako se završava jedan od najdužih perioda evolucije morskog života, *doba riba*. To razdoblje svjetske povijesti trajao je gotovo 50 milijuna godina; postalo je poznato među vašim istraživačima kao *devon*.

5. RAZDOBLJE POMJERANJA ZEMLJINE KORE - DOBA KARNIFERNIH PAPRATI - RAZDOBLJE ŽABA

Pojava riba tijekom prethodnog razdoblja označava vrhunac evolucije morskog života. Od tog trenutka evolucija kopnenog život postaje sve važnija. I ovo se razdoblje javlja na pozornici upravo u vrijeme koje je bilo gotovo idealno za pojavu prvih kopnenih životinja.

Prije 220 milijuna godina mnoga kontinentalna kopnena područja, uključujući i veći dio Sjeverne Amerike, bila su iznad vode. Kopno vrvi raskošnom vegetacijom; a to je doista bila *dob paprati*. Ugljični dioksid je još uvijek prisutan u atmosferi, ali u sve manjem stupnju.

Ubrzo nakon toga ponovo je preplavljen središnji dio Sjeverne Amerike i došlo je do stvaranja dva velika unutrašnja mora. Obale Atlantskog i Tihog oceana bile su u neposrednoj blizini današnjih. Ova dva mora su tako ujedinjena, tako da je došlo do miješanja njihovih različitih oblika života, a miješanje ovih dvaju oblika morske faune označava početak brzog i općesvjetskog pada morskog života i otvaranje

most of India. This inundation was slow in appearing and equally slow in retreating. The Catskill Mountains along the west bank of the Hudson River are one of the largest geologic monuments of this epoch to be found on the surface of North America.

59:4.16 (679.9) 230,000,000 years ago the seas were continuing their retreat. Much of North America was above water, and great volcanic activity occurred in the St. Lawrence region. Mount Royal, at Montreal, is the eroded neck of one of these volcanoes. The deposits of this entire epoch are well shown in the Appalachian Mountains of North America where the Susquehanna River has cut a valley exposing these successive layers, which attained a thickness of over 13,000 feet.

59:4.17 (680.1) The elevation of the continents proceeded, and the atmosphere was becoming enriched with oxygen. The earth was overspread by vast forests of ferns one hundred feet high and by the peculiar trees of those days, silent forests; not a sound was heard, not even the rustle of a leaf, for such trees had no leaves.

59:4.18 (680.2) And thus drew to a close one of the longest periods of marine-life evolution, *the age of fishes*. This period of the world's history lasted almost fifty million years; it has become known to your researchers as the *Devonian*.

5. THE CRUSTAL-SHIFTING STAGE THE FERN-FOREST CARBONIFEROUS PERIOD THE AGE OF FROGS

59:5.1 (680.3) The appearance of fish during the preceding period marks the apex of marine-life evolution. From this point onward the evolution of land life becomes increasingly important. And this period opens with the stage almost ideally set for the appearance of the first land animals.

59:5.2 (680.4) 220,000,000 years ago many of the continental land areas, including most of North America, were above water. The land was overrun by luxurious vegetation; this was indeed the *age of ferns*. Carbon dioxide was still present in the atmosphere but in lessening degree.

59:5.3 (680.5) Shortly thereafter the central portion of North America was inundated, creating two great inland seas. Both the Atlantic and Pacific coastal highlands were situated just beyond the present shore lines. These two seas presently united, commingling their different forms of life, and the union of these marine fauna marked the beginning of the rapid and world-wide decline in marine life and the opening of the subsequent land-life period.

kopnenog razdoblja.

Prije 210 milijuna godina topla voda Arktičkog mora pokriva većinu Sjeverne Amerike i Europe. Na jugu polarne vode preplavljaju Južnu Ameriku i Australiju, dok su i Afrika i Azija visoko uzdignute.

Kad su mora bila na vrhuncu, *iznenada* dolazi do novog evolucijskog razvoja. Preko noći, javljaju se prve kopnene životinje. Bile su i brojne vrste životinja koje su imale mogućnosti da žive na kopnu i u vodi. Ovi su vodozemci imali moć disanja zraka i razvili su se od člankonožaca, čiji su se mjehuri za plivanje razvili u pluća.

Iz slanih morskih voda na zemlju su ispuzali puževi, škorpioni i žabe. Žabe i dalje polažu jaja u vodi, a njihovi mladi započinju život kao ribice, punoglavci. To razdoblje bi moglo biti poznato kao *dob žaba*.

Nedugo zatim javljaju se prvi kukci koji se zajedno s paucima, škorpionima, žoharima, cvrčcima i skakavcima, uskoro šire po svim kontinentima svijeta. Vlin konjic ima krila u promjeru od sedamdeset pet centimetara. Javlja se tisuću vrsta žohara, a neki su bili dugi deset centimetara.

Dvije skupine bodljikaša postaju osobito dobro razvijene, a oni su u stvarnosti vodeći fosili ove epohe. Veliki morski psi koji se hrane školjkama također su visoko evoluirali i kroz više od pet milijuna godina dominirali oceanima. Klima je još uvijek bila blaga i ujednačena; morski život se malo promijenio. Slatkovodne ribe se razvijaju i trilobiti se bliže točki izumiranja. Koralji su bili rijetki, a vapnenac je uglavnom bio djelo krinoida. Finiji vapnenci koji se koriste u gradnji formirani su tijekom ove epohe.

Vode mnogih unutarnjih mora tako su prepune vapna i drugih minerala koji jako utiču na napredak i razvoj mnogih morskih vrsta. Na kraju se mora čiste kao rezultat opsežnog taloženja kamena, u nekim mjestima sadrže cink i olovo.

Depoziti ovog ranog doba karbona formirani su u rasponu od 150 do 600 metara, a u sebi nose pješčenjak, škriljac i vapnenac. Najstariji slojevi nose fosile kopnenih kao i morskih životinja i biljaka, zajedno s mnogo šljunka i slivova sedimenata. Malo djelatnog ugljena ulazi u ove starije slojeve. Depoziti koji se mogu naći diljem Europe vrlo su slični depozitima diljem Sjeverne Amerike.

Pred kraj ove epohe dolazi do uzdizanja kopna Sjeverne Amerike. Nakon kratkog prekida, more ponovo pokriva polovicu svog prijašnjeg

59:5.4 (680.6) 210,000,000 years ago the warm-water arctic seas covered most of North America and Europe. The south polar waters inundated South America and Australia, while both Africa and Asia were highly elevated.

59:5.5 (680.7) When the seas were at their height, a new evolutionary development *suddenly* occurred. Abruptly, the first of the land animals appeared. There were numerous species of these animals that were able to live on land or in water. These air-breathing amphibians developed from the arthropods, whose swim bladders had evolved into lungs.

59:5.6 (680.8) From the briny waters of the seas there crawled out upon the land snails, scorpions, and frogs. Today frogs still lay their eggs in water, and their young first exist as little fishes, tadpoles. This period could well be known as the *age of frogs*.

59:5.7 (680.9) Very soon thereafter the insects first appeared and, together with spiders, scorpions, cockroaches, crickets, and locusts, soon overspread the continents of the world. Dragon flies measured thirty inches across. One thousand species of cockroaches developed, and some grew to be four inches long.

59:5.8 (680.10) Two groups of echinoderms became especially well developed, and they are in reality the guide fossils of this epoch. The large shell-feeding sharks were also highly evolved, and for more than five million years they dominated the oceans. The climate was still mild and equable; the marine life was little changed. Fresh-water fish were developing and the trilobites were nearing extinction. Corals were scarce, and much of the limestone was being made by the crinoids. The finer building limestones were laid down during this epoch.

59:5.9 (681.1) The waters of many of the inland seas were so heavily charged with lime and other minerals as greatly to interfere with the progress and development of many marine species. Eventually the seas cleared up as the result of an extensive stone deposit, in some places containing zinc and lead.

59:5.10 (681.2) The deposits of this early Carboniferous age are from 500 to 2,000 feet thick, consisting of sandstone, shale, and limestone. The oldest strata yield the fossils of both land and marine animals and plants, along with much gravel and basin sediments. Little workable coal is found in these older strata. These depositions throughout Europe are very similar to those laid down over North America.

59:5.11 (681.3) Toward the close of this epoch the land of North America began to rise. There was a short interruption, and the sea returned to cover

korita. No bilo je to kratkotrajno plavljenje i veći dio kopna se uskoro ponovo izdigao iz vode. Južna Amerika je još uvijek bila povezana s Europom preko Afrike.

Ova epoha svjedoči početkom stvaranja Vosgesa, Scvarzvalda i Urala. Podnožja drugih i starijih planina mogu se naći diljem Velike Britanije i Europe.

Prije 200 milijuna godina počinje razdoblje vrlo aktivne faze karbona. Tijekom 20 milijuna godina prethodno tom razdoblju formirane su ranije rezerve ugljena, no sada dolazi do opsežnijih aktivnosti koje vode formiranju ugljena. Duljina stvarnog procesa taloženja ugljena traje nešto više od 25 milijuna godina.

Kopno se još uvijek povremeno uzdizalo i spuštalo zahvaljujući aktivnostima na dnu oceana. Ova nestabilnost zemljine kore - naizmjenično spuštanje i podizanje kopna - povezano s plodnom vegetacijom obalnih močvara, vodi proizvodnji velikih depozita ugljena, tako da je ovaj period poznat kao *razdoblje karbona*. Klima je još uvijek bila blaga na cijelom svijetu.

Slojevi ugljena smjenjuju se sa slojevima škriljca, kamena i konglomerata. Ovi se depoziti ugljena preko središnjeg i istočnog područja Sjedinjenih Država kreću u razmjeru od dvanaest do petnaest metara. No, mnogi od tih depozita su oprani prilikom budućih uzdizanja kopna. U nekim dijelovima Sjeverne Amerike i Europe depoziti ugljena imaju razmjer od 5,400 metara.

Prisutnost korijenja koje je nekoć pripadalo stablima koja su rasla u glini u sastavu ovog ležišta ugljena ukazuje na to da je ugljen nastao upravo tamo gdje se danas može naći. Ugljen predstavlja ostatke vodene vegetacije modificirane pod pritiskom, koja je nekoć rasla na tresetištima i na močvarnim obalama tog dalekog doba. Slojevi ugljena često sadrže i gas i ulje. Depoziti treseta, ostaci negdašnje vegetacije, pretvaraju se u neku vrstu antracita ili čvrstog ugljena ako se nađu podvrgnuti određenom pritisku i toplini.

U Sjevernoj Americi slojevi ugljena leže u različitim depozitima, što ukazuje na broj uniženja i podizanja kopna i varira od deset u Illinoisu, dvadeset u Pensilvaniji, trideset pet u Alabami, do sedamdeset pet u Kanadi. Ostaci životinja iz slane kao i slatke vode nalaze se u tim ležištima uglja.

Tijekom ove epohe aktivne su planine Sjeverne i Južne Amerike i dolazi do podizanja Andi i južnih predaka Roki planina. Velika obalna područja Atlantskog i Tihog oceana počinju tonuti i na kraju postaju toliko oštećena erozijom i

about half of its previous beds. This was a short inundation, and most of the land was soon well above water. South America was still connected with Europe by way of Africa.

59:5.12 (681.4) This epoch witnessed the beginning of the Vosges, Black Forest, and Ural mountains. Stumps of other and older mountains are to be found all over Great Britain and Europe.

59:5.13 (681.5) 200,000,000 years ago the really active stages of the Carboniferous period began. For twenty million years prior to this time the earlier coal deposits were being laid down, but now the more extensive coal-formation activities were in process. The length of the actual coal-deposition epoch was a little over twenty-five million years.

59:5.14 (681.6) The land was periodically going up and down due to the shifting sea level occasioned by activities on the ocean bottoms. This crustal uneasiness — the settling and rising of the land — in connection with the prolific vegetation of the coastal swamps, contributed to the production of extensive coal deposits, which have caused this period to be known as the *Carboniferous*. And the climate was still mild the world over.

59:5.15 (681.7) The coal layers alternate with shale, stone, and conglomerate. These coal beds over central and eastern United States vary in thickness from forty to fifty feet. But many of these deposits were washed away during subsequent land elevations. In some parts of North America and Europe the coal-bearing strata are 18,000 feet in thickness.

59:5.16 (681.8) The presence of roots of trees as they grew in the clay underlying the present coal beds demonstrates that coal was formed exactly where it is now found. Coal is the water-preserved and pressure-modified remains of the rank vegetation growing in the bogs and on the swamp shores of this faraway age. Coal layers often hold both gas and oil. Peat beds, the remains of past vegetable growth, would be converted into a type of coal if subjected to proper pressure and heat. Anthracite has been subjected to more pressure and heat than other coal.

59:5.17 (681.9) In North America the layers of coal in the various beds, which indicate the number of times the land fell and rose, vary from ten in Illinois, twenty in Pennsylvania, thirty-five in Alabama, to seventy-five in Canada. Both fresh- and salt-water fossils are found in the coal beds.

59:5.18 (682.1) Throughout this epoch the mountains of North and South America were active, both the Andes and the southern ancestral Rocky Mountains rising. The great Atlantic and Pacific high coastal regions began to sink, eventually becoming so eroded and submerged that the

potopljena da se obalna linija oba oceana povlači otprilike do njihove sadašnje pozicije. Depoziti stvoreni ovom poplavom imaju prosječnu debljinu od otprilike tri stotine metara.

Prije 190 milijuna godina dolazi do zapadnog izduženja sjeverno-američkog karbonifernog mora na području današnjih Roki planina i do njegovog izlivanja u Tihi ocean preko sjeverne Kalifornije. Ugljen se i dalje nastavio formirati diljem Amerike i Europe, sloj za slojem, kako su se obalna područja podizala i spuštala tijekom ove dobi oscilacije morskih obala.

Prije 180 milijuna godina dolazi do kraja karbonskog razdoblja tijekom kojeg su formirani depoziti ugljena diljem svijeta - u Europi, Indiji, Kini, sjevernoj Africi i Americi. Na kraju ovog razdoblja obilježenog formacijom ugljena, uzdignuta je obala Sjeverne Amerike istočno od doline Misisipija, a većina tog područja ostaje iznad mora. Ovo razdoblje kopnenog uzdizanja obilježava početak formiranja modernih planina Sjeverne Amerike, kako na području Apalača tako i prema zapadu. Vulkani su bili aktivni na Aljasci i u Kaliforniji i područjima Europe i Azije gdje je došlo do formiranja planina. Istočna Amerika i zapadna Europa bile su povezane preko Grenlanda.

Nadmorska visina kopna počela je mijenjati negdašnju morsku klimu na čije su mjesto stupili počeci manje ujednačene i varijabilnije kontinentalne klime.

Vegetacija iz ovog razdoblja obilježena je sporama koje je vjetar nadaleko i naširoko raznosio. Stabla karbonifernog drveća najčešće su imala promjer od dva metra i često su rasla u visinu do otprilike četrdeset metara. Moderne paprati doista predstavljaju ostatke te daleke prošlosti.

Bila je to u principu epoha razvoja slatkovodnih organizama; ranije formirane morske životinje ostaju uglavnom nepromijenjene. No, važna karakteristika tog razdoblja je *iznenadna* pojava žaba i njihovih brojnih rođaka. Značajke života koji se javio u doba ugljena su *paprati i žabe*.

6. DOBA KLIMATSKIH PROMJENA - RAZDOBLJE SJEMENKI - EPOHA BILOŠKOG STRADANJA

Ovo razdoblje obilježava kraj ključnog evolucijskog razvoja morskog života i početak prijelaznog razdoblja koje vodi prema kasnijim dobima kopnenih životinja.

Ova je dob obilježena jednim velikim

coast lines of both oceans withdrew to approximately their present positions. The deposits of this inundation average about one thousand feet in thickness.

59:5.19 (682.2) 190,000,000 years ago witnessed a westward extension of the North American Carboniferous sea over the present Rocky Mountain region, with an outlet to the Pacific Ocean through northern California. Coal continued to be laid down throughout the Americas and Europe, layer upon layer, as the coastlands rose and fell during these ages of seashore oscillations.

59:5.20 (682.3) 180,000,000 years ago brought the close of the Carboniferous period, during which coal had been formed all over the world — in Europe, India, China, North Africa, and the Americas. At the close of the coal-formation period North America east of the Mississippi valley rose, and most of this section has ever since remained above the sea. This land-elevation period marks the beginning of the modern mountains of North America, both in the Appalachian regions and in the west. Volcanoes were active in Alaska and California and in the mountain-forming regions of Europe and Asia. Eastern America and western Europe were connected by the continent of Greenland.

59:5.21 (682.4) Land elevation began to modify the marine climate of the preceding ages and to substitute therefor the beginnings of the less mild and more variable continental climate.

59:5.22 (682.5) The plants of these times were spore bearing, and the wind was able to spread them far and wide. The trunks of the Carboniferous trees were commonly seven feet in diameter and often one hundred and twenty-five feet high. The modern ferns are truly relics of these bygone ages.

59:5.23 (682.6) In general, these were the epochs of development for fresh-water organisms; little change occurred in the previous marine life. But the important characteristic of this period was the *sudden* appearance of the frogs and their many cousins. The life features of the coal age were *ferns* and *frogs*.

6. THE CLIMATIC TRANSITION STAGE THE SEED-PLANT PERIOD THE AGE OF BIOLOGIC TRIBULATION

59:6.1 (682.7) This period marks the end of pivotal evolutionary development in marine life and the opening of the transition period leading to the subsequent ages of land animals.

59:6.2 (682.8) This age was one of great life

osiromašenjem života. Ovom prilikom propadaju stotine tisuća oblika morskog života, a život se tek neznatno uspostavio na kopnu. Bilo je to vrijeme biologičkog stradanja, kad je život gotovo nestao s lica zemlje i iz dubine oceana. Na koncu dugog razdoblja kojim su dominirali morski oblici života, na zemlji je postojalo više od stotinu tisuća vrsta živih bića. Pred kraj ovog razdoblja tranzicije opstalo je manje od pet stotina.

Specifičnosti ovog novog razdoblja nisu toliko bile rezultat hlađenja zemljine kore ili dugog razdoblja bez vulkanskog djelovanja, koliko su bile rezultat neobične kombinacije banalnih i odveć postojećih utjecaja - ograničene površine mora i povećanja elevacije ogromnih kopnenih masa. U ovo vrijeme nestaje blaga morska klima koja je obilježavala prijašnja razdoblja, a na njezino mjesto stupa oštrija kontinentalna klima.

Prije 170 milijuna godina širom svijeta dolazi do velikih evolucijskih prilagodbi i promjena. Kopno se uzdizalo po cijelom svijetu kako su tonula dna oceanskog korita. Došlo je do pojave izoliranih planinskih grebena. Istočni dio Sjeverne Amerike uzdigao se visoko iznad površine mora; zapadni se polagano uzdizao. Kontinenti bili prekriveni velikim i malim slanim jezerima s brojnim unutarnjim morima koja su uskim prolazima bila povezana sa oceanima. Slojevi ovog prijelaznog razdoblja razlikuju se u debljini od 300 do 2,000 metara.

Zemljina je kora intenzivno izpresavijana u procesu kopnenog uzdizanja. Bilo je to razdoblje kontinentalne izgradnje, izuzev nestanka određenih zemljišnih mostova koji uključuju kontinentalne spone koje su tako dugo povezivale Južnu Ameriku s Afrikom i Sjevernu Ameriku s Europom.

Postupno dolazi do sušenja unutarnjih jezera i mora. Počinju se javljati izolirani planinski i regionalni ledenjaci, osobito u južnoj hemisferi, a u mnogim regijama koje su prekrivene glacijalnim depozitima ove se lokalne formacije leda mogu naći čak i među nekim od gornjih i kasnijih depozita ugljena. Dolazi do pojave dva nova klimatska faktora - glacijacije i suhe klime. Mnogi vinski predjeli postaju suhi i neplodni.

Tijekom ovog razdoblja klimatskih promjena, dolazi do velike varijacije kopnene vegetacije. Prvi put se javljaju *biljke sa sjemenkama*, koje su bolje opskrbljene hranom pri predstojećem uvećanju broja kopnenih životinja. Insekti podilaze korijenitu promjenu. Dolazi do razvoja *latentnih faza* kako bi se zadovoljili zahtjevi za umanjenom aktivnosti u vrijeme zime i suše.

Među kopnenim životinjama žabe su već dostigle vrhunac razvoja i ovom prilikom naglo nazaduju, ali se uspijevaju održati zahvaljujući

impoverishment. Thousands of marine species perished, and life was hardly yet established on land. This was a time of biologic tribulation, the age when life nearly vanished from the face of the earth and from the depths of the oceans. Toward the close of the long marine-life era there were more than one hundred thousand species of living things on earth. At the close of this period of transition less than five hundred had survived.

59:6.3 (682.9) The peculiarities of this new period were not due so much to the cooling of the earth's crust or to the long absence of volcanic action as to an unusual combination of commonplace and pre-existing influences — restrictions of the seas and increasing elevation of enormous land masses. The mild marine climate of former times was disappearing, and the harsher continental type of weather was fast developing.

59:6.4 (683.1) 170,000,000 years ago great evolutionary changes and adjustments were taking place over the entire face of the earth. Land was rising all over the world as the ocean beds were sinking. Isolated mountain ridges appeared. The eastern part of North America was high above the sea; the west was slowly rising. The continents were covered by great and small salt lakes and numerous inland seas which were connected with the oceans by narrow straits. The strata of this transition period vary in thickness from 1,000 to 7,000 feet.

59:6.5 (683.2) The earth's crust folded extensively during these land elevations. This was a time of continental emergence except for the disappearance of certain land bridges, including the continents which had so long connected South America with Africa and North America with Europe.

59:6.6 (683.3) Gradually the inland lakes and seas were drying up all over the world. Isolated mountain and regional glaciers began to appear, especially over the Southern Hemisphere, and in many regions the glacial deposit of these local ice formations may be found even among some of the upper and later coal deposits. Two new climatic factors appeared — glaciation and aridity. Many of the earth's higher regions had become arid and barren.

59:6.7 (683.4) Throughout these times of climatic change, great variations also occurred in the land plants. The *seed plants* first appeared, and they afforded a better food supply for the subsequently increased land-animal life. The insects underwent a radical change. The *resting stages* evolved to meet the demands of suspended animation during winter and drought.

59:6.8 (683.5) Among the land animals the frogs reached their climax in the preceding age and rapidly declined, but they survived because they

sposobnosti opstanka u suhim bazenima i ribnjacima ovih davnih i iznimno teških vremena. Tijekom ovog razdoblja koje je obilježeno nazadovanjem žaba, u Africi dolazi do prvog koraka u njihovoj evoluciji u smjeru gmizavaca. A budući da su kopnene mase ipak bile povezane, ovaj se rani stadij u razvoju gmizavaca, koji su disao na pluća, proširio po cijelom svijetu. U ovo vrijeme atmosfera se toliko izmijenila da je pružala dobru podršku plućnom disanju. Nedugo nakon pojave tih žaba od kojih nastaju rani gmizavci, privremeno je izolirana Sjeverna Amerika od Europe, Azije i Južne Amerike.

Postupno hlađenje oceanskih voda uveliko doprinosi uništenju oceanskog života. Morske životinje ove dobi nalaze privremeno utočište u tri blaga podneblja: današnjem području Meksičkog zaljeva, Ganges zaljeva Indije i sicilijanskog zaljeva u Sredozemlju. U ove tri regije razvijaju se nove vrste morskih životinja, rođene u teškim uvjetima, koje se kasnije umnožavaju i pune mora.

Prije 160 milijuna godina zemlja je u velikoj mjeri bila prekrivena vegetacijom koja je bila prilagođena pružanju podrške razvoju životinjskog svijeta na kopnu, dok je atmosfera postala idealna za plućno disanje. Tako završava razdoblje obilježeno propadanjem velikog broja morskih životinja i teškim iskušenjima bioloških nedaća koja su eliminirale sve oblike života osim onih koji su imali sposobnost opstanka, a koji su zbog toga imali pravo funkcionirati kao preci novih oblika života koji su brzo evoluirali i postali bitno diferencirani u predstojećim dobima planetarne evolucije.

Tako dolazi do svršetka tog razdoblja bioloških nevolja koje je vama poznato kao *permian*, a koje također obilježava kraj dugog razdoblja *paleocena* koji pokriva četvrtinu planetarne povijesti ili 250 milijuna godina.

Veliki oceanski podij za razvoj života na Urantiji poslužio je svojoj svrsi. Tijekom dugih dobi kad je zemlja bila neprikladna za održanje života, prije nego što je atmosfera sadržavala dovoljno kisika za održanje viših kopnenih životinja, more je igralo ulogu majke koja je rodila život i pružila mu najraniju njegu. Ovom prilikom postupno se smanjuje biološki značaj mora dok se druga faza evolucije života odvija na kopnu.

[Predočio Nositelj Života iz Nebadona, pripadnik izvornog korpusa koji je dodijeljen Urantiji.]

could long live even in the drying-up pools and ponds of these far-distant and extremely trying times. During this declining frog age, in Africa, the first step in the evolution of the frog into the reptile occurred. And since the land masses were still connected, this prereptilian creature, an air breather, spread over all the world. By this time the atmosphere had been so changed that it served admirably to support animal respiration. It was soon after the arrival of these prereptilian frogs that North America was temporarily isolated, cut off from Europe, Asia, and South America.

59:6.9 (683.6) The gradual cooling of the ocean waters contributed much to the destruction of oceanic life. The marine animals of those ages took temporary refuge in three favorable retreats: the present Gulf of Mexico region, the Ganges Bay of India, and the Sicilian Bay of the Mediterranean basin. And it was from these three regions that the new marine species, born to adversity, later went forth to replenish the seas.

59:6.10 (683.7) 160,000,000 years ago the land was largely covered with vegetation adapted to support land-animal life, and the atmosphere had become ideal for animal respiration. Thus ends the period of marine-life curtailment and those testing times of biologic adversity which eliminated all forms of life except such as had survival value, and which were therefore entitled to function as the ancestors of the more rapidly developing and highly differentiated life of the ensuing ages of planetary evolution.

59:6.11 (684.1) The ending of this period of biologic tribulation, known to your students as the *Permian*, also marks the end of the long *Paleozoic* era, which covers one quarter of the planetary history, two hundred and fifty million years.

59:6.12 (684.2) The vast oceanic nursery of life on Urantia has served its purpose. During the long ages when the land was unsuited to support life, before the atmosphere contained sufficient oxygen to sustain the higher land animals, the sea mothered and nurtured the early life of the realm. Now the biologic importance of the sea progressively diminishes as the second stage of evolution begins to unfold on the land.

59:6.13 (684.3) [Presented by a Life Carrier of Nebadon, one of the original corps assigned to Urantia.]

POGLAVLJE 60. URANTIJA TIJEKOM RANE KOPNENE. ERE ŽIVOTA

⇨ 059

Knjiga Urantije

061 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 60 URANTIJA TIJEKOM RANE KOPNENE ERE ŽIVOTA

Sekcije

Uvod

1. RANO DOBA GMAZOVA
2. KASNIJA DOB GMAZOVA
3. RAZDOBLJE KREDA PERIOD
CVJETINJAČA
4. KRAJ RAZDOBLJA KREDE

Uvod

ZAVRŠENO je doba isključivo morskog života. Povišenje kopna, hlađenje kore i rashlađivanje oceana, formiranje mora i njihovo produbljivanje, zajedno s velikim proširenjem kopna u sjevernim dijelovima, sve je uvjetovalo da se uveliko promijeni svjetska klima u svim regijama daleko udaljenim od ekvatorijalne zone.

Pri okončanju prethodnog epohalnog razdoblja nastupila je dob žaba, ali ovi preci kopnenih kralježnjaka više nisu bili dominantni, kako su preživjeli u znatno smanjenom broju. Vrlo malo vrsta je preživjelo velika iskušenja prethodnog razdoblja bioloških prevrata. Čak su i biljke koje su se razmnožavale sporama gotovo izumrle.

1. RANO DOBA GMAZOVA

Erozijske naslage iz tog razdoblja su uglavnom konglomerati, škriljevac i pješčenjak. Gips i crveni slojevi u ovim sedimentima koji su

PAPER 60

URANTIA DURING THE EARLY LAND-LIFE ERA

SECTIONS

Introduction

1. The Early Reptilian Age
2. The Later Reptilian Age
3. The Cretaceous Stage
The Flowering-Plant Period
The Age of Birds
4. The End of the Chalk Period

INTRODUCTION

60:0.1 (685.1) THE era of exclusive marine life has ended. Land elevation, cooling crust and cooling oceans, sea restriction and consequent deepening, together with a great increase of land in northern latitudes, all conspired greatly to change the world's climate in all regions far removed from the equatorial zone.

60:0.2 (685.2) The closing epochs of the preceding era were indeed the age of frogs, but these ancestors of the land vertebrates were no longer dominant, having survived in greatly reduced numbers. Very few types outlived the rigorous trials of the preceding period of biologic tribulation. Even the spore-bearing plants were nearly extinct.

1. THE EARLY REPTILIAN AGE

60:1.1 (685.3) The erosion deposits of this period were mostly conglomerates, shale, and sandstone. The gypsum and red layers throughout

prisutni preko Sjeverne i Južne Amerike i Europe pokazuju da je klima tih kontinenata bila suha. Ovi sušni predjeli su bili podvrgnuti velikim erozijama usljed nasilnih i periodičnih proloma oblaka na okolnim visoravnima.

Malo fosila se nalazi u tim slojevima, ali se u pješčenjaku mogu naći brojni otisci kopnenih gmazova. U mnogim regijama tri stotine metara naslaga crvenog pješčenjaka iz tog razdoblja ne sadrže fosile. Život kopnenih životinja traje neprekinuto samo u određenim dijelovima Afrike.

Ove naslage se razlikuju u debljini od tisuću do tri tisuće metara, čak i do pet i pol tisuća metara na obali Pacifika. Lava je kasnije bila utisnuta između mnogih od tih slojeva. Strmi grebenovi uz rijeku Hudson su formirani istiskivanjem bazaltne lave između tih slojeva koji vuku porijeklo iz trijasa. Vulkanske aktivnosti su bile velike u različitim dijelovima svijeta.

U cijeloj Europi, a posebice Njemačkoj i Rusiji, mogu se naći naslage iz tog razdoblja. U Engleskoj novi crveni pješčenjak pripada tom razdoblju. Vapnenac je prisutan u južnim Alpama kao rezultat invazije mora i danas se može vidjeti kao neobičan dolomit vapnenačkih zidova, vrhova i stupova u tim regijama. Ovaj sloj se može naći diljem Afrike i Australije. Kararski mramor dolazi iz takvog izmijenjenog vapnenca. Ništa od tog razdoblja ne može se naći u južnim dijelovima Južne Amerike, kako je taj dio kontinenta ostao pod vodom i stoga sadrži samo vodene ili morske naslage koje se nadovezuju na naslage prethodnih i budućih epoha.

Prije 150 milijuna godina započelo je razdoblje svjetske povijesti obilježeno kopnenim životnom. Život općenito nije prošao dobro, ali prošao je bolje nego za napornih i teških doba pri završetku ere morskih životinja.

Na početku ovog doba, istočni i središnji dijelovi Sjeverne Amerike, sjeverna polovica Južne Amerike, veći dio Europe i cijela Azija su bili prilično dobro uzdignuti iz vode. Sjeverna Amerika je po prvi put zemljopisno izolirana, ali ne za dugo jer se uskoro ponovo uzdigao Beringov tjesnac, kopneni most koji je povezao ovaj kontinent s Azijom.

Velike koritne uvale su formirane u Sjevernoj Americi, usporedno sa obalama Atlanskog i Tihog oceana. Pojavio se veliki tektonski rascjep u istočnom Konektiku, s čije je jedne strane kopno s vremenom potonulo preko tri kilometra. Mnoge od tih sjevernoameričkih koritnih uvala kasnije su bile ispunjene naslagama usljed erozije, kao što je bio slučaj sa brojnim jezerima svježe i slane vode u planinskim regijama. Kasnije, te ispunjene kopnene depresije uveliko su povišene protokom lave u podzemlju. Okamenjene šume mnogih

these sedimentations over both America and Europe indicate that the climate of these continents was arid. These arid districts were subjected to great erosion from the violent and periodic cloudbursts on the surrounding highlands.

60:1.2 (685.4) Few fossils are to be found in these layers, but numerous sandstone footprints of the land reptiles may be observed. In many regions the one thousand feet of red sandstone deposit of this period contains no fossils. The life of land animals was continuous only in certain parts of Africa.

60:1.3 (685.5) These deposits vary in thickness from 3,000 to 10,000 feet, even being 18,000 on the Pacific coast. Lava was later forced in between many of these layers. The Palisades of the Hudson River were formed by the extrusion of basalt lava between these Triassic strata. Volcanic action was extensive in different parts of the world.

60:1.4 (685.6) Over Europe, especially Germany and Russia, may be found deposits of this period. In England the New Red Sandstone belongs to this epoch. Limestone was laid down in the southern Alps as the result of a sea invasion and may now be seen as the peculiar dolomite limestone walls, peaks, and pillars of those regions. This layer is to be found all over Africa and Australia. The Carrara marble comes from such modified limestone. Nothing of this period will be found in the southern regions of South America as that part of the continent remained down and hence presents only a water or marine deposit continuous with the preceding and succeeding epochs.

60:1.5 (686.1) 150,000,000 years ago the early land-life periods of the world's history began. Life, in general, did not fare well but did better than at the strenuous and hostile close of the marine-life era.

60:1.6 (686.2) As this era opens, the eastern and central parts of North America, the northern half of South America, most of Europe, and all of Asia are well above water. North America for the first time is geographically isolated, but not for long as the Bering Strait land bridge soon again emerges, connecting the continent with Asia.

60:1.7 (686.3) Great troughs developed in North America, paralleling the Atlantic and Pacific coasts. The great eastern-Connecticut fault appeared, one side eventually sinking two miles. Many of these North American troughs were later filled with erosion deposits, as also were many of the basins of the fresh- and salt-water lakes of the mountain regions. Later on, these filled land depressions were greatly elevated by lava flows which occurred underground. The petrified forests of many regions belong to this epoch.

regija pripadaju ovom razdoblju.

Potpunule su obale Pacifika koje su obično bile iznad vode tijekom kontinentalnih potapanja, izuzev južnog dijela Kalifornije i velikog otoka koji je postojao u onome što je sada Tihi ocean. Ovo drevno Kalifornijsko more bilo je bogato morskom florom i faunom, prošireno prema istoku i povezano sa starim akvatorijem u regiji Srednjeg zapada.

Prije 140 milijuna godina, *iznenada* i sa samo naznakom od dva predreptilska predka koja su se razvila u Africi tijekom prethodne epohe, gmazovi se pojavljuju u punom obliku. Oni su se razvili vrlo brzo i nije dugo prošlo kad su se među njima javili krokodili, krljuštasti gmazovi, a na kraju i morske zmije i leteći gmazovi. Njihovi prijelazni preci brzo su nestali.

Ovi brzo razvijajući reptilski dinosauri ubrzo su postali vladari ovoga doba. Oni su se izlijevali iz jajeta i razlikovali su se od svih životinja po svojim malim mozgovima, kako je mozak koji je težio manje od četrsto pedeset grama kontrolirao tijela koja su kasnije dostigla težinu od oko četrdeset tona. No, raniji gmazovi su bili manji, te su bili mesožderi koji su hodali kao kenguri na stražnjim nogama. Imali su šuplje ptičje kosti i s vremenom su razvili samo tri prsta na stražnjim nogama, a mnogi od vaših fosilnih otisaka stopala su zamijenjeni s otiscima divovskih ptica. Kasnije evoluirali su dinosauri koji su bili biljojedi. Hodali su na sve četiri, a jedna grana ove skupine razvila je zaštitni oklop.

Nekoliko milijuna godina kasnije pojavili su se prvi sisavci. Oni su bili neposteljčni i brzo su se pokazali neuspjehom; niti jedan nije preživio. Ovaj eksperimentalni pokušaj poboljšanja sisavaca nije uspio na Urantiji.

Morski život tog razdoblja bio je malobrojan, ali se brzo poboljšao s novim proširenjem mora, koje je opet proizvelo duge obalne linije plićaka. Budući da je više plitkih voda bilo diljem Europe i Azije, najbogatija fosilna dna se nalaze na tim kontinentima. Ako danas želite proučavati život tog doba, trebate usmjeriti pažnju na Himalaje, Sibir i Sredozemlje, kao i Indiju i otoke južnog Pacifičkog bazena. Istaknuta značajka morskog života bila je prisutnost prekrasnog mnoštva amonita, čiji se fosilni ostaci nalaze po cijelom svijetu.

Prije 130 milijuna godina mora su se promijenila jako malo. Sibir i Sjeverna Amerika su povezani kopnenim mostom Beringovog tjesnaca. Bogati i jedinstveni morski život se pojavio na Kalifornijskoj obali Pacifika, gdje se više tisuća vrsta amonaka razvilo iz viših vrsta glavonožaca. Promjene u životu tog razdoblja bile su doista revolucionarne bez obzira na to što su bile

60:1.8 (686.4) The Pacific coast, usually above water during the continental submergences, went down excepting the southern part of California and a large island which then existed in what is now the Pacific Ocean. This ancient California sea was rich in marine life and extended eastward to connect with the old sea basin of the midwestern region.

60:1.9 (686.5) 140,000,000 years ago, suddenly and with only the hint of the two pre-reptilian ancestors that developed in Africa during the preceding epoch, the reptiles appeared in full-fledged form. They developed rapidly, soon yielding crocodiles, scaled reptiles, and eventually both sea serpents and flying reptiles. Their transition ancestors speedily disappeared.

60:1.10 (686.6) These rapidly evolving reptilian dinosaurs soon became the monarchs of this age. They were egg layers and are distinguished from all animals by their small brains, having brains weighing less than one pound to control bodies later weighing as much as forty tons. But earlier reptiles were smaller, carnivorous, and walked kangaroo-like on their hind legs. They had hollow avian bones and subsequently developed only three toes on their hind feet, and many of their fossil footprints have been mistaken for those of giant birds. Later on, the herbivorous dinosaurs evolved. They walked on all fours, and one branch of this group developed a protective armor.

60:1.11 (686.7) Several million years later the first mammals appeared. They were nonplacental and proved a speedy failure; none survived. This was an experimental effort to improve mammalian types, but it did not succeed on Urantia.

60:1.12 (686.8) The marine life of this period was meager but improved rapidly with the new invasion of the sea, which again produced extensive coast lines of shallow waters. Since there was more shallow water around Europe and Asia, the richest fossil beds are to be found about these continents. Today, if you would study the life of this age, examine the Himalayan, Siberian, and Mediterranean regions, as well as India and the islands of the southern Pacific basin. A prominent feature of the marine life was the presence of hosts of the beautiful ammonites, whose fossil remains are found all over the world.

60:1.13 (686.9) 130,000,000 years ago the seas had changed very little. Siberia and North America were connected by the Bering Strait land bridge. A rich and unique marine life appeared on the Californian Pacific coast, where over one thousand species of ammonites developed from the higher types of cephalopods. The life changes of this period were indeed revolutionary

prijelazne i postupne.

Ovo razdoblje se proteže kroz 25 milijuna godina i poznato je kao *trijas*.

2. KASNIJA DOB GMAZOVA

Prije 120 milijuna godina počela je nova faza gmazovske dobi. Veliki događaj tog razdoblja bila je evolucija i propast dinosaura. Kopneno-životinjski svijet je dosegao svoju najveću točku razvoja u pogledu veličine, te je nakon toga gotovo nestao sa lica zemlje do kraja ove dobi. Dinosauri su se razvili u svim veličinama od otprilike pola metra do ogromnih biljoždera dugačkih gotovo dvadeset tri metra, duljine koju nije nadmašilo ni jedno drugo stvorenje poslije toga.

Najveći dinosauri nastali su na zapadu Sjeverne Amerike. Ovi monstruozi gmazovi su pokopani u regiji Stjenjaka, duž cijele Atlantske obale Sjeverne Amerike, širom zapadne Europe, Južne Afrike i Indije, ali ne u Australiji.

Ova masivna stvorenja su postala sve manje aktivna i jaka kako su rasla u veličini, a njima su bile potrebne takve ogromne količine hrane da su krstareći kopnom u potrazi za hranom doslovno izgladnjeli do smrti te izumrli - nisu imali inteligencije da se nose sa situacijom.

U to vrijeme većina istočnog dijela Sjeverne Amerike, koja je dugo bila povišena, srađena je i preplavljena Atlantskim oceanom, tako da se obala nalazila nekoliko stotina kilometara dalje nego sada. Zapadni dio kontinenta je ostao iznad vode, ali čak i ta područja su kasnije preplavljena sjevernim morem i Tihim oceanom, koji se prostirao prema istoku do regije Crnih Brda u Dakoti.

To je bilo slatkovodno doba obilježeno mnogim jezerima u unutrašnjosti, kao što se vidi u izobilju slatkovodnih fosila u takozvanim Morrisonovim ležištima u Koloradu, Montani i Wajomingu. Debljina ovih miješanih slanovodnih i slatkovodnih naslaga varira od šesto do tisuću petsto metara; ali vrlo malo vapnenca je prisutno u tim slojevima.

Ista polarna mora su produžena dolje preko Sjeverne Amerike i također pokrivaju sve od Južne Amerike osim uskoro pojavljujućih planina Anda. Većina Kine i Rusije bila je poplavljena, a širenje vode bilo je najveće u Europi. Tijekom ovog potapanja dolazi do pojave lijepog litografskog kamena u južnoj Njemačkoj, onih slojeva u kojima su fosili, kao što su najdelikatnija krila prastarih insekata, sačuvana kao da su od jučer.

notwithstanding that they were transitional and gradual.

^{60:1.14 (687.1)} This period extended over twenty-five million years and is known as the *Triassic*.

2. THE LATER REPTILIAN AGE

^{60:2.1 (687.2)} 120,000,000 years ago a new phase of the reptilian age began. The great event of this period was the evolution and decline of the dinosaurs. Land-animal life reached its greatest development, in point of size, and had virtually perished from the face of the earth by the end of this age. The dinosaurs evolved in all sizes from a species less than two feet long up to the huge noncarnivorous dinosaurs, seventy-five feet long, that have never since been equaled in bulk by any living creature.

^{60:2.2 (687.3)} The largest of the dinosaurs originated in western North America. These monstrous reptiles are buried throughout the Rocky Mountain regions, along the whole of the Atlantic coast of North America, over western Europe, South Africa, and India, but not in Australia.

^{60:2.3 (687.4)} These massive creatures became less active and strong as they grew larger and larger; but they required such an enormous amount of food and the land was so overrun by them that they literally starved to death and became extinct — they lacked the intelligence to cope with the situation.

^{60:2.4 (687.5)} By this time most of the eastern part of North America, which had long been elevated, had been leveled down and washed into the Atlantic Ocean so that the coast extended several hundred miles farther out than now. The western part of the continent was still up, but even these regions were later invaded by both the northern sea and the Pacific, which extended eastward to the Dakota Black Hills region.

^{60:2.5 (687.6)} This was a fresh-water age characterized by many inland lakes, as is shown by the abundant fresh-water fossils of the so-called Morrison beds of Colorado, Montana, and Wyoming. The thickness of these combined salt- and fresh-water deposits varies from 2,000 to 5,000 feet; but very little limestone is present in these layers.

^{60:2.6 (687.7)} The same polar sea that extended so far down over North America likewise covered all of South America except the soon appearing Andes Mountains. Most of China and Russia was inundated, but the water invasion was greatest in Europe. It was during this submergence that the beautiful lithographic stone of southern Germany was laid down, those strata in which fossils, such as the most delicate wings of olden insects, are

Flora ove dobi je mnogo bogatija od prethodne. Paprat je ustrajala, a crnogorice i borovi su postali sve sličniji današnjim sortama. Ugljen je još uvijek u nastajanju duž obale sjevernog Mediterana.

Povratak mora poboljšava klimu. Koralji su se proširili u europske vode, svjedočeći da je klima još uvijek bila blaga, ali se više nisu ponovo pojavili nakon polaganog hlađenja polarnih mora. Morski život tih vremena je unaprijeđen i uveliko se razvio, posebice u europskim vodama. Koralji i crinoidi privremeno se pojavljuju u većem broju nego dotad, ali amonci dominiraju beskičmenjačkim životom oceana, njihova prosječna veličina je u rasponu od sedam do deset centimetara, iako je jedna vrsta postigla promjer od dva i pol metra. Spužve su bile posvuda, a sipe i kamenice se i dalje razvijaju.

Prije 110 milijuna godina potencijal morskog života se nastavlja razvijati. Morski jež bio je jedan od istaknutih mutacija ove epohe. Rakovi, jastozi, moderne vrste rakova su sazrijeli. Dolazi do značajnih promjena u ribljaj obitelji s prvom pojavom tipa kečage, dok ubojite morske zmije koje potječu od kopnenih gmazova, još uvijek žive u svim morima i one u to vrijeme prijete uništenju cijele riblje obitelji.

To je i dalje bilo, prije svega, istaknuto doba dinosaura. Oni su u tolikoj mjeri pregazili kopno da su dvije vrste bile primorane preći u vodu kako bi našle hranu tijekom prethodnog razdoblja morskog nadiranja. Te morske zmije predstavljaju korak unatrag u evoluciji. Iako su neke nove vrste bile progresivne, druge loze ostaju stacionarne ili gravitiraju unatrag, retrogresivno, u prijašnje stanje. A to je ono što se dogodilo kod su ove dvije vrste gmazova naspustile kopno i prešle u more.

Kako je vrijeme prolazilo, morske zmije su porasle na takve veličine da su postale vrlo tromе i na kraju su propale, jer one nisu imale mozak dovoljno velik da si priušte zaštitu za svoja golemu tijela. Njihov mozak težio manje od šezdeset grama, unatoč činjenici da su ti veliki ihtiosaursi ponekad rasli u dužini do petnaest metara, dok je većina bila preko deset metara u dužini. Morski krokodili bili su također bili retrogresija kopnenog tipa reptila, ali za razliku od morskih zmija, ove životinje se uvijek vraćaju na kopno da polažu jaja.

Ubrzo nakon što su dvije vrste dinosaura prešle u vodu u uzaludnom pokušaju samoodržanja, druge dvije vrste su bile primorane na bijeg u zrak u gorkom rivalstvu kopnene faune. No, ti leteći pterosauri nisu bili preci pravih ptica naknadnih dobi. Oni su se razvili iz poskakujućih

preserved as of but yesterday.

60:2.7 (687.8) The flora of this age was much like that of the preceding. Ferns persisted, while conifers and pines became more and more like the present-day varieties. Some coal was still being formed along the northern Mediterranean shores.

60:2.8 (687.9) The return of the seas improved the weather. Corals spread to European waters, testifying that the climate was still mild and even, but they never again appeared in the slowly cooling polar seas. The marine life of these times improved and developed greatly, especially in European waters. Both corals and crinoids temporarily appeared in larger numbers than heretofore, but the ammonites dominated the invertebrate life of the oceans, their average size ranging from three to four inches, though one species attained a diameter of eight feet. Sponges were everywhere, and both cuttlefish and oysters continued to evolve.

60:2.9 (688.1) 110,000,000 years ago the potentials of marine life were continuing to unfold. The sea urchin was one of the outstanding mutations of this epoch. Crabs, lobsters, and the modern types of crustaceans matured. Marked changes occurred in the fish family, a sturgeon type first appearing, but the ferocious sea serpents, descended from the land reptiles, still infested all the seas, and they threatened the destruction of the entire fish family.

60:2.10 (688.2) This continued to be, pre-eminently, the age of the dinosaurs. They so overran the land that two species had taken to the water for sustenance during the preceding period of sea encroachment. These sea serpents represent a backward step in evolution. While some new species are progressing, certain strains remain stationary and others gravitate backward, reverting to a former state. And this is what happened when these two types of reptiles forsook the land.

60:2.11 (688.3) As time passed, the sea serpents grew to such size that they became very sluggish and eventually perished because they did not have brains large enough to afford protection for their immense bodies. Their brains weighed less than two ounces notwithstanding the fact that these huge ichthyosaurs sometimes grew to be fifty feet long, the majority being over thirty-five feet in length. The marine crocodilians were also a reversion from the land type of reptile, but unlike the sea serpents, these animals always returned to the land to lay their eggs.

60:2.12 (688.4) Soon after two species of dinosaurs migrated to the water in a futile attempt at self-preservation, two other types were driven to the air by the bitter competition of life on land. But these flying pterosaurs were not the ancestors of the true birds of subsequent ages. They evolved from

dinosaure koji su imali šuplje kosti, a njihova krila su nalikovala krilima slijepih miševa i imala raspon od šest do sedam metara. Ovi drevni leteći gmazovi su porasli u dužinu do tri metra, i oni su imali odvojive čeljusti poput modernih zmija. Jedno vrijeme, ti letećih gmazovi su djelovali uspješno, ali nisu uspjeli da se razviju duž linija koje bi im omogućile da prežive kao zračni nautičari. Oni predstavljaju izumrle loze ptičjeg podrijetla.

Kornjače su povećane tijekom ovog razdoblja, a prvo se pojavljuju u Sjevernoj Americi. Njihovi preci su došli iz Azije preko sjevernog kopnenog mosta.

Bližio se kraj stomilijunskom razdoblju reptilske dobi. Dinosauri, sa svojim velikim masama, bili su svi glupe životinje, kojima je nedostajala inteligencija da osiguraju dovoljno hrane za tako ogromna tijela. I tako su ti lijeni kopneni gmazovi propadali u sve većem broju. Od ove dobi, evolucija slijedi rast mozga, a ne rast fizičke veličine, i razvoj mozga obilježava svaku sljedeću epohu životinjske evolucije i planetarnog napretka.

To razdoblje, koje obuhvaća kulminaciju razvoja i početak propasti gmazova, trajalo je gotovo 25 milijuna godina i poznato je kao *jura*.

3. RAZDOBLJE KREDA PERIOD CVJETNJAČA

Veliko razdoblje krede dobilo je ime zahvaljujući prevlasti rasprostranjenih foraminifera koji luče kedu u ondašnjim morima. Ovo razdoblje privodi Urantiju gotovo do kraja duge reptilske dominacije i svjedoči pojavu cvjetnjača i ptičjeg života na kopnu. To je ujedno vrijeme prestanka zapadnog i južnog pomaka kontinenta praćeno velikim deformacijama kore, kao i popratnim rasprostranjenim protokom lave i velikim vulkanskim aktivnostima.

Pred kraj prethodnog geološkog razdoblja puno kopna je bilo iznad vode, iako još nije bilo planinskih vrhova. No, kopneno pomjeranje se nastavlja i susreće s prvom velikom zaprekom na dubokom dnu Pacifika. Ovaj sukob geoloških sila je dao poticaj za formiranje cijelih ogromnih sjevernih i južnih planinskih lanaca koji se protežu od Aljaske kroz Meksiko do rta Horn.

Ovo razdoblje postaje poznato u geološkoj

the hollow-boned leaping dinosaurs, and their wings were of batlike formation with a spread of twenty to twenty-five feet. These ancient flying reptiles grew to be ten feet long, and they had separable jaws much like those of modern snakes. For a time these flying reptiles appeared to be a success, but they failed to evolve along lines which would enable them to survive as air navigators. They represent the nonsurviving strains of bird ancestry.

60:2.13 (688.5) Turtles increased during this period, first appearing in North America. Their ancestors came over from Asia by way of the northern land bridge.

60:2.14 (688.6) One hundred million years ago the reptilian age was drawing to a close. The dinosaurs, for all their enormous mass, were all but brainless animals, lacking the intelligence to provide sufficient food to nourish such enormous bodies. And so did these sluggish land reptiles perish in ever-increasing numbers. Henceforth, evolution will follow the growth of brains, not physical bulk, and the development of brains will characterize each succeeding epoch of animal evolution and planetary progress.

60:2.15 (688.7) This period, embracing the height and the beginning decline of the reptiles, extended nearly twenty-five million years and is known as the *Jurassic*.

3. THE CRETACEOUS STAGE THE FLOWERING-PLANT PERIOD THE AGE OF BIRDS

60:3.1 (688.8) The great Cretaceous period derives its name from the predominance of the prolific chalk-making foraminifers in the seas. This period brings Urantia to near the end of the long reptilian dominance and witnesses the appearance of flowering plants and bird life on land. These are also the times of the termination of the westward and southward drift of the continents, accompanied by tremendous crustal deformations and concomitant widespread lava flows and great volcanic activities.

60:3.2 (689.1) Near the close of the preceding geologic period much of the continental land was up above water, although as yet there were no mountain peaks. But as the continental land drift continued, it met with the first great obstruction on the deep floor of the Pacific. This contention of geologic forces gave impetus to the formation of the whole vast north and south mountain range extending from Alaska down through Mexico to Cape Horn.

60:3.3 (689.2) This period thus becomes the *modern*

povijesti kao *faza izgradnje modernih planina*. Prije tog vremena bilo je nekoliko planinskih vrhova, koji su bili uglavnom povišeni zemljišni grebeni velike širine. Sada je došlo do početka podizanja šireg raspona obale Pacifika, ali to je bilo tisuću i sto kilometara zapadno od sadašnje obalne linije. Planine su se počele formirati, a njihovi zlatonosni kvarcni slojevi su proizvod lave ove epohe. U istočnom dijelu Sjeverne Amerike, morski tlak Atlantskog oceana također uzrokuje kopneno uzdizanje.

Prije 100 milijuna godina sjevernoamerički kontinent i dijelovi Europe dobro su iznad vode. Savijanje američkih kontinenata i dalje traje, što vodi metamorfozi južnoameričkih Anda i postupnom podizanju zapadnih ravnica Sjeverne Amerike. Većina Meksika potonula je ispod mora, a jug Atlantika vrši pritisak na istočnu obalu Južne Amerike i na kraju dolazi do formiranja sadašnje obalne linije. Atlantski i Indijski ocean su tada bili uglavnom isti kao što su danas.

Prije 95 milijuna godina američke i europske kopnene mase ponovno su počele tonuti. Južna mora su započela invaziju Sjeverne Amerike i postupno su proširena ka sjeveru povezavši se sa Arktičkim oceanom, što čini drugi po veličini kontinentalni potop. Kada su se ta mora na kraju povukla, kontinent je ostao isti kao što je sada. Prije nego što je ovo veliko potapanje počelo, istočno Apalačko gorje bilo je gotovo u potpunosti srasnjeno do morske razine. Mnogobrojni obojeni slojevi čiste gline koji se danas koriste za proizvodnju grnčarije deponirani su u ovim regijama preko Atlantske obale u ovoj dobi, a njihova prosječna debljina je oko šest stotina metara.

Velika vulkanska akcija dogodila se južno od Alpa i uzduž linije sadašnjeg kalifornijskog obalnog gorja. Najveća deformacija kore u milijunima godina dogodila se je u Meksiku. Velike promjene nastupaju u Europi, Rusiji, Japanu i na jugu u Južnoj Americi. Klima postaje sve raznolikija.

Prije 90 milijuna godina cvjetnjače su izašle iz tih ranih mora krede i ubrzo se proširile kontinentima. Ove kopnene biljke su se *iznenada* pojavile zajedno sa smokvama, magnolijama i stablima tulipa. Ubrzo nakon tog vremena smokave, krušna stabla i palme su razgranate po Europi i zapadnim ravnicama Sjeverne Amerike. Nisu se pojavile nove kopnene životinje.

Prije 85 milijuna godina Beringov moreuz je zatvoren, što je spriječilo protok hladnih voda sjevernih mora. Dotad se je morski život u vodama Atlantskog zaljeva i Tihog oceana razlikovao u mnogome, ali zahvaljujući promjenama temperature ova dva vodena tijela su

mountain-building stage of geologic history. Prior to this time there were few mountain peaks, merely elevated land ridges of great width. Now the Pacific coast range was beginning to elevate, but it was located seven hundred miles west of the present shore line. The Sierras were beginning to form, their gold-bearing quartz strata being the product of lava flows of this epoch. In the eastern part of North America, Atlantic sea pressure was also working to cause land elevation.

60:3.4 (689.3) 100,000,000 years ago the North American continent and a part of Europe were well above water. The warping of the American continents continued, resulting in the metamorphosing of the South American Andes and in the gradual elevation of the western plains of North America. Most of Mexico sank beneath the sea, and the southern Atlantic encroached on the eastern coast of South America, eventually reaching the present shore line. The Atlantic and Indian Oceans were then about as they are today.

60:3.5 (689.4) 95,000,000 years ago the American and European land masses again began to sink. The southern seas commenced the invasion of North America and gradually extended northward to connect with the Arctic Ocean, constituting the second greatest submergence of the continent. When this sea finally withdrew, it left the continent about as it now is. Before this great submergence began, the eastern Appalachian highlands had been almost completely worn down to the water's level. The many colored layers of pure clay now used for the manufacture of earthenware were laid down over the Atlantic coast regions during this age, their average thickness being about 2,000 feet.

60:3.6 (689.5) Great volcanic actions occurred south of the Alps and along the line of the present California coast-range mountains. The greatest crustal deformations in millions upon millions of years took place in Mexico. Great changes also occurred in Europe, Russia, Japan, and southern South America. The climate became increasingly diversified.

60:3.7 (689.6) 90,000,000 years ago the angiosperms emerged from these early Cretaceous seas and soon overran the continents. These land plants *suddenly* appeared along with fig trees, magnolias, and tulip trees. Soon after this time fig trees, breadfruit trees, and palms overspread Europe and the western plains of North America. No new land animals appeared.

60:3.8 (689.7) 85,000,000 years ago the Bering Strait closed, shutting off the cooling waters of the northern seas. Theretofore the marine life of the Atlantic-Gulf waters and that of the Pacific Ocean had differed greatly, owing to the temperature variations of these two bodies of water, which now

sada postala kao jedno.

Naslage krede i zelenog pješčenjaka lapora su dale ime tom razdoblju. Sedimenti tih vremena su šaroliki, a sastoje se od krede, škriljaca, pješčenjaka i male količine vapnenca, zajedno s lošijim ugljenom ili lignitom, te u mnogim regijama sadrže naftu. Ti se slojevi razlikuju u debljini od šezdeset metara na nekim mjestima do tri tisuće metara u zapadnom dijelu Sjeverne Amerike i brojnim europskim lokalitetima. Uzduž istočne granice Stjenjaka te naslage se mogu promatrati u podnožju okomitih gorja.

U cijelom svijetu ti slojevi su prožeti kredom i ti slojevi poroznih polustijena prikupljaju vodu na površini i prenose je dolje i dostavljaju za vodoopskrbu mnogim zemljama u sadašnjim bezvodnim područjima.

Prije 80 milijuna godina veliki poremećaji su se dogodili u zemljinoj kori. Dolazi do zastoja u zapadnom napredovanju kontinentalnog kretanja i ta ogromna energija tromog zamaha kontinentalne mase izgužvala je liniju Pacifičke obale Sjeverne i Južne Amerike i inicirala duboke posljedične promjene duž pacifičkih obala Azije. Ova kružnopacifička uzvišenja koja su kulminirala u današnjim planinskim lancima, duga su više od četrdeset tisuća kilometara. Prevrati koji su uslijedili nakon njegova rođenja su bile najveće površinske deformacije koje su se desile od pojave života na Urantiji. Protok lave, iznad i ispod zemlje, bio je opsežan i široko rasprostranjen.

Razdoblje prije 75 milijuna godina označava kraj kontinentalnog pomicanja. Od Aljaske do Rta Horna, duga obalna gorja duž Tihog oceana su završena, ali su još uvijek imala mali broj planinskih vrhova.

Potisak unazad koji rezultira iz zapriječenog kontinentalnog pomicanja i dalje podiže zapadne ravnice Sjeverne Amerike, dok je na istoku izbrazdano Apalačko gorje u regiji atlantske obale projicirano ravno nagore, s malo ili bez nagiba.

Prije 70 milijuna godina iskrivljenosti kore povezane su sa najvišim nadmorskim visinama koji se javljaju u regiji Stjenjaka. Veliki dio stijena je bio uzdignut preko dvadeset četiri kilometra iznad površine u Britanskoj Kolumbiji; ovdje su kambrijske stijene koso potisnute preko sloja krede. Na istočnoj padini Stjenjaka, u blizini kanadske granice, nastupio je još jedna spektakularan potisak; ovdje se mogu naći predživotni kameni slojevi gurnuti preko tada nedavnih slojeva krede.

To je doba vulkanskih aktivnosti u cijelom svijetu, čime se uzdižu brojni mali izolirani

became uniform.

60:3.9 (689.8) The deposits of chalk and greensand marl give name to this period. The sedimentations of these times are variegated, consisting of chalk, shale, sandstone, and small amounts of limestone, together with inferior coal or lignite, and in many regions they contain oil. These layers vary in thickness from 200 feet in some places to 10,000 feet in western North America and numerous European localities. Along the eastern borders of the Rocky Mountains these deposits may be observed in the uptilted foothills.

60:3.10 (690.1) All over the world these strata are permeated with chalk, and these layers of porous semirock pick up water at upturned outcrops and convey it downward to furnish the water supply of much of the earth's present arid regions.

60:3.11 (690.2) 80,000,000 years ago great disturbances occurred in the earth's crust. The western advance of the continental drift was coming to a standstill, and the enormous energy of the sluggish momentum of the hinter continental mass upcrumpled the Pacific shore line of both North and South America and initiated profound repercussional changes along the Pacific shores of Asia. This circumpacific land elevation, which culminated in present-day mountain ranges, is more than twenty-five thousand miles long. And the upheavals attendant upon its birth were the greatest surface distortions to take place since life appeared on Urantia. The lava flows, both above and below ground, were extensive and widespread.

60:3.12 (690.3) 75,000,000 years ago marks the end of the continental drift. From Alaska to Cape Horn the long Pacific coast mountain ranges were completed, but there were as yet few peaks.

60:3.13 (690.4) The backthrust of the halted continental drift continued the elevation of the western plains of North America, while in the east the worn-down Appalachian Mountains of the Atlantic coast region were projected straight up, with little or no tilting.

60:3.14 (690.5) 70,000,000 years ago the crustal distortions connected with the maximum elevation of the Rocky Mountain region took place. A large segment of rock was overthrust fifteen miles at the surface in British Columbia; here the Cambrian rocks are obliquely thrust out over the Cretaceous layers. On the eastern slope of the Rocky Mountains, near the Canadian border, there was another spectacular overthrust; here may be found the prelife stone layers shoved out over the then recent Cretaceous deposits.

60:3.15 (690.6) This was an age of volcanic activity all over the world, giving rise to numerous small

vulkanski vrhovi. Podmorski vulkani su izbijali u potopljenoj Himalajskoj regiji. Velik dio ostatka Azije, uključujući i Sibir, također je još uvijek bio pod vodom.

Prije 65 milijuna godina pojavio se jedan od najvećih protoka lave koji se ikad javljaju. Taloženja slojeva ovog i prethodnih protoka lave se mogu naći diljem Amerike, Sjeverne i Južne Afrike, Australije i dijelova Europe.

Kopnene životinje su malo promijenjene, ali zbog većeg kontinentalnog iskrsavanja, a posebno u Sjevernoj Americi, one se brzo množe. Sjeverna Amerika je veliko područje kopnene evolucije životinja tih vremena, a veći dio Europe je bio pod vodom.

Klima je još uvijek bila topla i ujednačena. Arktičke regije su uživale klimu sličnu današnjoj klimi središnje i južne Sjeverne Amerike.

Sada nastupa velika evolucija biljnog svijeta. Među kopnenim biljkama prevladavaju angiospermi, a mnoga današnja stabla se prvi put pojavljuju, uključujući i bukvu, brezu, hrast, orah, javor i moderne palme. Voća, trava i žitarica ima u izobilju, a te trave i drveće koji se razmnožavaju sjemenom su biljnom svijetu ono što su preci čovjeka u životinjskom svijetu - oni su bili drugi u evolucijskom značaju samo iza pojave samog čovjeka. *Odjednom* i bez prethodne gradacije, velike obitelji cvjetnjača su mutirale. I ovaj novi svijet uskoro se razgranao u cijelom svijetu.

Prije 60 milijuna godina, iako su kopneni gmazovi bili u propadanju, dinosauri su i dalje bili vladari zemlje, a sada se pojavljuju okretnije i aktivnije vrste manjih skakača klokanovskih sorti dinosaura mesoždera. No, prije nekog vremena tamo su se pojavili novi tipovi dinosaura biljojeda, čiji je nagli porast nastao zbog pojave trava u obitelji kopnenih biljaka. Jednu od tih novih trava jeli su dinosauri koji su pravi četveronožci a imaju dva roga i oklopni ramen prirubnice. Kopnena vrsta kornjača ima šest metara u dužini, a javljaju se također i moderni krokodili i istinske zmije modernog tipa. Velike promjene su događaju među ribama i drugim oblicima morskog života.

Močvarske i plivajuće predptice ranije dobi nisu bile uspješne u zraku, niti su leteći dinosauri. One su bile kratkovječna vrsta koja je brzo izumrla. One su, također, poput dinosaura, uništene, jer su imale premalo moždane tvari u usporedbi s veličinom tijela. Ovaj drugi pokušaj za proizvodnju životinja koje bi mogle ploviti atmosferom nije uspio, kao što je bio slučaj s pokušajem proizvodnje sisavaca tijekom ove i prethodne ere.

isolated volcanic cones. Submarine volcanoes broke out in the submerged Himalayan region. Much of the rest of Asia, including Siberia, was also still under water.

60:3.16 (690.7) 65,000,000 years ago there occurred one of the greatest lava flows of all time. The deposition layers of these and preceding lava flows are to be found all over the Americas, North and South Africa, Australia, and parts of Europe.

60:3.17 (690.8) The land animals were little changed, but because of greater continental emergence, especially in North America, they rapidly multiplied. North America was the great field of the land-animal evolution of these times, most of Europe being under water.

60:3.18 (690.9) The climate was still warm and uniform. The arctic regions were enjoying weather much like that of the present climate in central and southern North America.

60:3.19 (690.10) Great plant-life evolution was taking place. Among the land plants the angiosperms predominated, and many present-day trees first appeared, including beech, birch, oak, walnut, sycamore, maple, and modern palms. Fruits, grasses, and cereals were abundant, and these seed-bearing grasses and trees were to the plant world what the ancestors of man were to the animal world — they were second in evolutionary importance only to the appearance of man himself. *Suddenly* and without previous gradation, the great family of flowering plants mutated. And this new flora soon overspread the entire world.

60:3.20 (691.1) 60,000,000 years ago, though the land reptiles were on the decline, the dinosaurs continued as monarchs of the land, the lead now being taken by the more agile and active types of the smaller leaping kangaroo varieties of the carnivorous dinosaurs. But sometime previously there had appeared new types of the herbivorous dinosaurs, whose rapid increase was due to the appearance of the grass family of land plants. One of these new grass-eating dinosaurs was a true quadruped having two horns and a capelike shoulder flange. The land type of turtle, twenty feet across, appeared as did also the modern crocodile and true snakes of the modern type. Great changes were also occurring among the fishes and other forms of marine life.

60:3.21 (691.2) The wading and swimming prebirds of earlier ages had not been a success in the air, nor had the flying dinosaurs. They were a short-lived species, soon becoming extinct. They, too, were subject to the dinosaur doom, destruction, because of having too little brain substance in comparison with body size. This second attempt to produce animals that could navigate the atmosphere failed, as did the abortive attempt to produce mammals during this and a preceding

Prije 55 milijuna godina evolucijski napredak je bio obilježen iznenadnom pojavom prvih pravih ptica, malog stvorenja sličnog golubu koje je predak svih ptica. To je treći tip letećih stvorenja koji se pojavio na zemlji, a potekao je izravno od reptilske skupine, a ne iz suvremenih letećih dinosaura, niti iz ranijih vrsta zubatih kopnenih ptica. I tako to doba postaje poznato kao doba ptica, kao i doba opadanja prevlasti gmazova.

4. KRAJ RAZDOBLJA KREDE

Veliko razdoblje krede je blizu kraja, a taj prestanak označava kraj provala velikog mora na kontinente. Posebno je to bio slučaj u Sjevernoj Americi, gdje su bile samo dvadeset četiri velike poplave. I premda je kasnije bilo slučajeva manjih potapljanja, ni jedno od njih ne može se usporediti s velikim i dugotrajnim morskim invazijama ovog i prethodnih razdoblja. Ova alternativna razdoblja dominacije kopna i mora su se dogodila u ciklusima od milijun godina. Tu postoji višestolječni ritam u ovom ratovanju uspona i padova oceanskog dna i kontinentalnih kopnenih razina. A ti isti ritmički pokreti kore će se nastaviti od ovog vremena u cijeloj povijesti Zemlje, samo sa smanjenom frekvencijom i intenzitetom.

Ovo razdoblje također svjedoči kraju kontinentalnog pomicanja i izgradnji modernih planina Urantije. No, pritisak kontinentalne mase i protivni pritisak u njihovom višestoljećnom ratovanju i pomicanju nisu imali ekskluzivni utjecaj na planinske vrhove. Glavni i osnovni čimbenik u određivanju lokacije planinskih lanaca je bio već postojeće nizinsko korito ili uvala koja je bila ispunjena sa relativno lakšim naslagama erozije zemljišta i morskih nanosa prethodnog razdoblja. Ova svjetlija područja zemlje ponekad imaju debljinu između četiri i pol tisuća i šest tisuća metara; dakle, kada je kora podvrgnuta pritisku iz bilo kojeg uzroka, ta svjetlija područja se prva gužvaju, a uzdizanje nastupa zbog kompenzacijskih prilagodbi sukobljenih sila i pritiska koji djeluju u zemljinoj kori ili ispod kore. Ponekad se ovo uzdignuće zemljišta dogodi bez savijanja. No, u vezi s razvojem Stjenjaka, velika uzdizanja i spuštanja su se dogodila, zajedno s ogromnim potisnućima različitih slojeva, kako u podzemlju tako i na površini.

Najstarije planine na svijetu se nalaze u Aziji, Grenlandu i sjevernoj Europi u sastavu onih starijih istočno- zapadnih sustava. Sredinom ove dobi nastale su planinske skupine pacifičkog kruga

age.

60:3.22 (691.3) 55,000,000 years ago the evolutionary march was marked by the sudden appearance of the first of the true birds, a small pigeonlike creature which was the ancestor of all bird life. This was the third type of flying creature to appear on earth, and it sprang directly from the reptilian group, not from the contemporary flying dinosaurs nor from the earlier types of toothed land birds. And so this becomes known as the age of birds as well as the declining age of reptiles.

4. THE END OF THE CHALK PERIOD

60:4.1 (691.4) The great Cretaceous period was drawing to a close, and its termination marks the end of the great sea invasions of the continents. Particularly is this true of North America, where there had been just twenty-four great inundations. And though there were subsequent minor submergences, none of these can be compared with the extensive and lengthy marine invasions of this and previous ages. These alternate periods of land and sea dominance have occurred in million-year cycles. There has been an agelong rhythm associated with this rise and fall of ocean floor and continental land levels. And these same rhythmical crustal movements will continue from this time on throughout the earth's history but with diminishing frequency and extent.

60:4.2 (691.5) This period also witnesses the end of the continental drift and the building of the modern mountains of Urantia. But the pressure of the continental masses and the thwarted momentum of their agelong drift are not the exclusive influences in mountain building. The chief and underlying factor in determining the location of a mountain range is the pre-existent lowland, or trough, which has become filled up with the comparatively lighter deposits of the land erosion and marine drifts of the preceding ages. These lighter areas of land are sometimes 15,000 to 20,000 feet thick; therefore, when the crust is subjected to pressure from any cause, these lighter areas are the first to crumple up, fold, and rise upward to afford compensatory adjustment for the contending and conflicting forces and pressures at work in the earth's crust or underneath the crust. Sometimes these upthrusts of land occur without folding. But in connection with the rise of the Rocky Mountains, great folding and tilting occurred, coupled with enormous overthrusts of the various layers, both underground and at the surface.

60:4.3 (692.1) The oldest mountains of the world are located in Asia, Greenland, and northern Europe among those of the older east-west systems. The mid-age mountains are in the circumpacific group and in the second European east-west system,

i drugi europski istočno-zapadni sustav, koji je rođen otprilike u isto vrijeme. Ova gigantska uzdizanja su duga nekih šesnaest tisuća kilometara, a protežu se od Europe do Kariba. Najmlađe planine su u sustavu Stjenjaka, gdje se, od davnina, visoko kopno nije spuštalo i samo dijelom je bilo pokriveno morem, iako su neki od viših dijelova kopna ostali kao otoci. Nakon formiranja planina sredinom ove ere, prave planine su povišene, koje su predodređene da naknadno uđu u sadašnji Stjenjak u kombiniranom umjetničkom djelovanju prirodnih elemenata.

Sadašnja sjevernoamerička regija Stjenjaka nije izvorna nadmorska visina tog kopna; to uzdignuće davno je izravnato erozijom, a zatim ponovno povišeno. Današnji prednji raspon planina je ono što je ostalo od ostataka izvornog niza koji je ponovno povišen. Pikes Peak i Longs Peak su izvrsni primjeri ove planinske aktivnosti, koja se proteže na dvije ili više generacija života planine. Ta dva vrha su održali svoje glave iznad vode tijekom nekoliko prethodnih poplavlivanja.

Biološki kao i geološki to je bila sadržajna i aktivna dob na zemlji i pod vodom. Morski ježevi su povećani, a koralji i crinoidi smanjeni. Amonij-nitrati, koji su imali pretežni utjecaj tijekom prethodne dobi, naglo propadaju. Na kopnu šume paprati uglavnom su zamijenjene borovima i drugim modernim stablima, uključujući i gigantsko crveno drvo. Do kraja tog razdoblja, dok se posteljični sisavac još nije razvio, biološkapozornica u potpunosti je postavljena za nastup u kasnijim godinama ranih predaka budućih vrsta sisavaca.

I tako završava dugo razdoblje svjetske evolucije, koje se širi od početka pojave kopnenog života do novijeg vremena neposrednih predaka ljudske vrste i njezinih kolateralnih grana. To doba je, *doba krede*, pokriva 50 milijuna godina i dovodi do zatvaranja dobi preddisavaca kopnenog života, koje se proteže kroz razdoblje od sto milijuna godina i poznato je kao *mezozoik*.

Predstavio Nositelj Života Nebadona dodijeljen Sataniji koji trenutno funkcionira na Urantiji.

which was born at about the same time. This gigantic uprising is almost ten thousand miles long, extending from Europe over into the West Indies land elevations. The youngest mountains are in the Rocky Mountain system, where, for ages, land elevations had occurred only to be successively covered by the sea, though some of the higher lands remained as islands. Subsequent to the formation of the mid-age mountains, a real mountain highland was elevated which was destined, subsequently, to be carved into the present Rocky Mountains by the combined artistry of nature's elements.

60:4.4 (692.2) The present North American Rocky Mountain region is not the original elevation of land; that elevation had been long since leveled by erosion and then re-elevated. The present front range of mountains is what is left of the remains of the original range which was re-elevated. Pikes Peak and Longs Peak are outstanding examples of this mountain activity, extending over two or more generations of mountain lives. These two peaks held their heads above water during several of the preceding inundations.

60:4.5 (692.3) Biologically as well as geologically this was an eventful and active age on land and under water. Sea urchins increased while corals and crinoids decreased. The ammonites, of preponderant influence during a previous age, also rapidly declined. On land the fern forests were largely replaced by pine and other modern trees, including the gigantic redwoods. By the end of this period, while the placental mammal has not yet evolved, the biologic stage is fully set for the appearance, in a subsequent age, of the early ancestors of the future mammalian types.

60:4.6 (692.4) And thus ends a long era of world evolution, extending from the early appearance of land life down to the more recent times of the immediate ancestors of the human species and its collateral branches. This, the *Cretaceous age*, covers fifty million years and brings to a close the premammalian era of land life, which extends over a period of one hundred million years and is known as the *Mesozoic*.

60:4.7 (692.5) [Presented by a Life Carrier of Nebadon assigned to Satania and now functioning on Urantia.]

POGLAVLJE 61. ERA SISAVACA NA URANTIJI

⇐ 060

Knjiga Urantije

062 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 61 ERA SISAVACA NA URANTIJI

Sekcije

Uvod

1. NOVA KONTINENTALNA KOPNENA FAZA DOBA RANIH SISAVACA
2. SKORIJA POPLAVNA FAZA DOBA NAPREDNIH SISAVACA
3. MODERNA PLANINSKA FAZA DOBA SLONA I KONJA
4. SKORIJA FAZA KONTINENTALNOG UZVISIVANJA
- POSLEDNJA VELIKA MIGRACIJA SISAVACA
5. RANO LEDENO DOBA
6. PRIMITIVNI ČOVJEK U LEDENOM DOBU
7. NASTAVAK LEDENOG DOBA

Uvod

DOBA sisavaca se proteže od vremena nastanka posteljičnih sisavaca do kraja ledenog doba i pokriva nešto manje od pedeset milijuna godina.

Tijekom ovog *kenozojskog* doba, svjetski krajolik je bio vrlo atraktivan - valoviti brežuljci, prostrane doline, široke rijeke i velike šume. Dva puta tijekom ovog razdoblja, Panamski tjesnac je uzdignut i potopljen; tri puta je kopneni most Beringovog prolaza učinio isto. Životinjske vrste su bile mnogobrojne i raznolike. Stabla su vrvila pticama, a cijeli svijet je bio životinjski raj, bez obzira na stalnu borbu evolucijskih životinjskih vrsta za prevlast.

Akumulirane naslage iz ovog razdoblja od

PAPER 61 THE MAMMALIAN ERA ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The New Continental Land Stage
The Age of Early Mammals
2. The Recent Flood Stage
The Age of Advanced Mammals
3. The Modern Mountain Stage
Age of the Elephant and the Horse
4. The Recent Continental-Elevation Stage
The Last Great Mammalian Migration
5. The Early Ice Age
6. Primitive Man in the Ice Age
7. The Continuing Ice Age

INTRODUCTION

61:0.1 (693.1) THE era of mammals extends from the times of the origin of placental mammals to the end of the ice age, covering a little less than fifty million years.

61:0.2 (693.2) During this Cenozoic age the world's landscape presented an attractive appearance — rolling hills, broad valleys, wide rivers, and great forests. Twice during this sector of time the Panama Isthmus went up and down; three times the Bering Strait land bridge did the same. The animal types were both many and varied. The trees swarmed with birds, and the whole world was an animal paradise, notwithstanding the incessant struggle of the evolving animal species for supremacy.

61:0.3 (693.3) The accumulated deposits of the five

pedeset milijuna godina sadrže fosilne zapise koji svjedoče o slijedu više dinastija sisavaca i vode neposredno do razdoblja istinske pojave samog čovjeka.

1. NOVA KONTINENTALNA KOPNENA FAZA

DOBA RANIH SISAVACA

Prije 50 milijuna godina kopnena područja u svijetu su općenito bila iznad vode ili samo malo potopljena. Formacije i naslage ovog razdoblja su kopnene kao i morske, ali uglavnom kopnene. Za dosta vremena kopno je postupno raslo, ali je istovremeno ispirano prema nižim razinama i morima.

Rano u tom razdoblju u Sjevernoj Americi se *iznenadno* pojavila posteljična vrsta sisavaca i oni čine najznačajniji evolucijski razvoj do tog vremena. Prethodno je postojala vrsta sisavaca koji nisu imali posteljicu, ali ovaj novi tip je nastao izravno i *iznenada* iz već postojećih reptilskih predaka čiji potomci su ustrajali do dobi propadanja dinosaura. Otac posteljičnih sisavaca je bio mali, vrlo aktivni, dvonožni mesožder iz reda dinosaura.

Osnovni instinkt sisavaca počeo se očitovati u tim primitivnim vrstama sisavaca. Sisavci imaju daleko veću prednost za preživljavanje od svih drugih oblika životinja kako mogu:

1. Donositi relativno zrelo i dobro razvijeno potomstvo.
2. Brižno hraniti, negovati i štiti svoje potomke.
3. Uposliti svoje superiorne mozgove u cilju samoodržavanja.
4. Koristiti povećanu pokretljivost u bijegu od neprijatelja.
5. Primjeniti superiornu inteligenciju u prilagodbi i adaptaciji okolišu.

Prije 45 milijuna godina kontinentalne okosnice su bile povišene u vezi s općenitim potonućem obalnih područja. Sisavci su se razvijali brzo. Odlično je napredovao jedan mali gmizavac, vrsta sisavca koja polaže jaja, dok su preci kasnijih klokana lutali Australijom. Uskoro su se pojavili mali konji, brzonogi nosorozi, tapiri sa rilom, primitivne svinje, vjeverice, lemuri, oposumi i nekoliko plemena majmunolikih životinja. Svi su bili mali, primitivni, a najbolje im je odgovarao život u šumama planinskih regija. Velike kopnene ptice slične nojevima dostigle su visinu od tri metra, a lijegale su jaja širine dvedeset tri i duljine trideset tri centimetra. To su bili preci kasnijih ogromnih

periods of this fifty-million-year era contain the fossil records of the successive mammalian dynasties and lead right up through the times of the actual appearance of man himself.

1. THE NEW CONTINENTAL LAND STAGE

THE AGE OF EARLY MAMMALS

61:1.1 (693.4) 50,000,000 years ago the land areas of the world were very generally above water or only slightly submerged. The formations and deposits of this period are both land and marine, but chiefly land. For a considerable time the land gradually rose but was simultaneously washed down to the lower levels and toward the seas.

61:1.2 (693.5) Early in this period and in North America the placental type of mammals suddenly appeared, and they constituted the most important evolutionary development up to this time. Previous orders of nonplacental mammals had existed, but this new type sprang directly and suddenly from the pre-existent reptilian ancestor whose descendants had persisted on down through the times of dinosaur decline. The father of the placental mammals was a small, highly active, carnivorous, springing type of dinosaur.

61:1.3 (693.6) Basic mammalian instincts began to be manifested in these primitive mammalian types. Mammals possess an immense survival advantage over all other forms of animal life in that they can:

- 61:1.4 (693.7) 1. Bring forth relatively mature and well-developed offspring.*
- 61:1.5 (693.8) 2. Nourish, nurture, and protect their offspring with affectionate regard.*
- 61:1.6 (693.9) 3. Employ their superior brain power in self-perpetuation.*
- 61:1.7 (693.10) 4. Utilize increased agility in escaping from enemies.*
- 61:1.8 (693.11) 5. Apply superior intelligence to environmental adjustment and adaptation.*

61:1.9 (694.1) 45,000,000 years ago the continental backbones were elevated in association with a very general sinking of the coast lines. Mammalian life was evolving rapidly. A small reptilian, egg-laying type of mammal flourished, and the ancestors of the later kangaroos roamed Australia. Soon there were small horses, fleet-footed rhinoceroses, tapirs with proboscises, primitive pigs, squirrels, lemurs, opossums, and several tribes of monkeylike animals. They were all small, primitive, and best suited to living among the forests of the mountain regions. A large ostrichlike land bird developed to a height of ten feet and laid an egg nine by thirteen inches. These were the

putničkih ptica koje su bile tako inteligentne da su ih ljudi nekoć koristili za prijevoz zrakom.

Rani kenozojski sisavci živjeli su na kopnu, u vodi, u zraku i u krošnjama. Imali su jedan do jedanaest pari mliječnih žlijezda, a svi su bili prekriveni gustim krznom. Slično kasnijim vrstama, razvili su dva paralelna reda zuba i posjedovali su velike mozgove u odnosu na veličinu tijela. No, među njima svima ne mogu se naći moderni oblici.

Prije 40 milijuna godina kopnena područja sjeverne polutke su se počela podizati, što je bilo praćeno deponiranjem opsežnih novih kopnenih naslaga i drugim kopnenim aktivnostima uključujući lavu, uvijanje, formaciju jezera i eroziju.

U drugom dijelu ove epohe, potopljen je veći dio Europe. Nakon blagog uzdizanja kopna, kontinent je bio pokriven jezerima i uvalama. Arktički ocean, preko Uralske depresije je na jugu povezan sa Sredozemnim morem koje je tada bilo prošireno na sjever, a gorja Alpa, Karpata, Apenina i Pireneja su bila iznad vode kao otoci u moru. Panamska prevlaka je bila izronila; Atlantski i Tihi oceani su odvojeni. Sjeverna Amerika je povezana sa Azijom kopnenim mostom Beringovog tjesnaca i sa Europom putem Grenlanda i Islanda. Zemljani krug kopna na sjevernim geografskim širinama je prekinut samo na Uralu, koji je povezivao Arktička mora sa proširenim Mediteranom.

Znatna formacija foraminiferskog vapnenca je pohranjena u europskim vodama. Danas je taj isti kamen uzdignut na visine od tri tisuće metara u Alpama, preko četiri tisuće osam stotina metara na Himalajima i šest tisuća metara na Tibetu. Naslage krednjaka iz ovog perioda nalaze se duž obala Afrike i Australije, na zapadnoj obali Južne Amerike, te oko Kariba.

Kroz ovo takozvano razdoblje *eocena*, evolucija sisavaca i drugih srodnih oblika života se nastavila bilo neprekinuto ili sa malo prekida. Sjeverna Amerika je tada bila povezana kopnom sa svim kontinentima osim Australije i svijet je postupno bio prekriven raznim vrstama primitivnih sisavaca.

2. SKORIJA POPLAVNA FAZA DOBA NAPREDNIH SISAVACA

To razdoblje je obilježeno daljnjim i brzim razvojem posteljičnih sisavaca, progresivnijih oblika sisavaca koji se razvijaju tijekom tog vremena.

ancestors of the later gigantic passenger birds that were so highly intelligent, and that onetime transported human beings through the air.

61:1.10 (694.2) The mammals of the early Cenozoic lived on land, under the water, in the air, and among the treetops. They had from one to eleven pairs of mammary glands, and all were covered with considerable hair. In common with the later appearing orders, they developed two successive sets of teeth and possessed large brains in comparison to body size. But among them all no modern forms existed.

61:1.11 (694.3) 40,000,000 years ago the land areas of the Northern Hemisphere began to elevate, and this was followed by new extensive land deposits and other terrestrial activities, including lava flows, warping, lake formation, and erosion.

61:1.12 (694.4) During the latter part of this epoch most of Europe was submerged. Following a slight land rise the continent was covered by lakes and bays. The Arctic Ocean, through the Ural depression, ran south to connect with the Mediterranean Sea as it was then expanded northward, the highlands of the Alps, Carpathians, Apennines, and Pyrenees being up above the water as islands of the sea. The Isthmus of Panama was up; the Atlantic and Pacific Oceans were separated. North America was connected with Asia by the Bering Strait land bridge and with Europe by way of Greenland and Iceland. The earth circuit of land in northern latitudes was broken only by the Ural Straits, which connected the arctic seas with the enlarged Mediterranean.

61:1.13 (694.5) Considerable foraminiferal limestone was deposited in European waters. Today this same stone is elevated to a height of 10,000 feet in the Alps, 16,000 feet in the Himalayas, and 20,000 feet in Tibet. The chalk deposits of this period are found along the coasts of Africa and Australia, on the west coast of South America, and about the West Indies.

61:1.14 (694.6) Throughout this so-called *Eocene* period the evolution of mammalian and other related forms of life continued with little or no interruption. North America was then connected by land with every continent except Australia, and the world was gradually overrun by primitive mammalian fauna of various types.

2. THE RECENT FLOOD STAGE THE AGE OF ADVANCED MAMMALS

61:2.1 (694.7) This period was characterized by the further and rapid evolution of placental mammals, the more progressive forms of mammalian life developing during these times.

Iako su rani posteljični sisavci nastali iz mesojednih predaka, vrlo brzo je razvijena biljojedna linija, a uskoro se pojavljuju i svejedeće obitelji sisavaca. Cvjetnjača je glavna hrana brzo povećanog broja sisavaca, kao i moderna kopnena flora, uključujući i većinu današnjih biljka i drveća koji su se javili tijekom ranijih razdoblja.

Prije 35 milijuna godina počinje dob posteljičnih sisavaca, njihove svjetske dominacije. Južni kopneni most je bio proširen, nanovo povezujući ogromni antarktički kontinent sa Južnom Amerikom, Južnom Afrikom i Australijom. Unatoč masivnog nakupljanja kopna na visokim geografskim širinama, svjetska klima i dalje je bila relativno blaga zbog enormnog povećanja veličine tropskih mora, a kopno nije bilo dovoljno povišeno kako bi dopustilo stvaranje ledenjaka. Opsežno izlijevanje lave dogodilo se na Grenlandu i Islandu, a neki depoziti ugljena su pohranjeni između tih slojeva.

Bitne promjene su se odvijale u fauni vašeg planeta. Morske životinje su prolazile kroz velike izmjene; već je postojala većina današnjih vrsta morskih životinja, a foraminifere su i dalje igrale važnu ulogu. Kukci su ostali uglavnom nepromijenjeni iz prethodnog razdoblja. Fosilni ležajevi Florisanta u Koloradu pripadaju kasnijim godinama ovog dalekog doba. Većina suvremenih obitelji kukaca vuče porijeklo iz tog perioda, ali mnogi tada u postojanju sada su izumrli, iako su njihovi fosili ostali.

Na kopnu je to bilo prvenstveno eminentno doba obnove i proširenja sisavaca. Od ranijih i primitivnijih sisavaca, preko sto vrsta je izumrlo prije završetka tog perioda. Čak i veliki sisavci sa malim mozgom su uskoro stradali. Mozak i okretnost zauzimaju mjesto oklopa i veličine kao presudni faktori u razvoju životinjskog preživljavanja. A sa propadanjem dinosauruske obitelji, sisavci polako preuzimaju dominaciju na zemlji i brzo i potpuno uništavaju ostatke svojih reptilnih predaka.

Uz nestanak dinosaura, druge i velike promjene su se dogodile u različitim granama gmazovskih obitelji. Preživjeli članovi ranih reptilskih obitelji su kornjače, zmije i krokodili, zajedno sa žabama koje zauzimaju časnu poziciju kao jedini preostali grupni predstavnik čovjekovih ranih predaka.

Različite skupine sisavaca vuku porijeklo iz jedne jedinstvene životinje koja je izumrla. To stvorenje je bilo mesožder, nešto kao križanje između mačka i foke; moglo je živjeti na kopnu ili u vodi i bilo je vrlo inteligentno i vrlo aktivno. U Europi je predak pseće obitelji evoluirao i uskoro je vodio pojavi više vrsta malih pasa. Otprilike u isto vrijeme su se pojavili glodavci uključujući dabrove,

61:2.2 (694.8) Although the early placental mammals sprang from carnivorous ancestors, very soon herbivorous branches developed, and, ere long, omnivorous mammalian families also sprang up. The angiosperms were the principal food of the rapidly increasing mammals, the modern land flora, including the majority of present-day plants and trees, having appeared during earlier periods.

61:2.3 (695.1) 35,000,000 years ago marks the beginning of the age of placental-mammalian world domination. The southern land bridge was extensive, reconnecting the then enormous Antarctic continent with South America, South Africa, and Australia. In spite of the massing of land in high latitudes, the world climate remained relatively mild because of the enormous increase in the size of the tropic seas, nor was the land elevated sufficiently to produce glaciers. Extensive lava flows occurred in Greenland and Iceland, some coal being deposited between these layers.

61:2.4 (695.2) Marked changes were taking place in the fauna of the planet. The sea life was undergoing great modification; most of the present-day orders of marine life were in existence, and foraminifers continued to play an important role. The insect life was much like that of the previous era. The Florissant fossil beds of Colorado belong to the later years of these far-distant times. Most of the living insect families go back to this period, but many then in existence are now extinct, though their fossils remain.

61:2.5 (695.3) On land this was pre-eminently the age of mammalian renovation and expansion. Of the earlier and more primitive mammals, over one hundred species were extinct before this period ended. Even the mammals of large size and small brain soon perished. Brains and agility had replaced armor and size in the progress of animal survival. And with the dinosaur family on the decline, the mammals slowly assumed domination of the earth, speedily and completely destroying the remainder of their reptilian ancestors.

61:2.6 (695.4) Along with the disappearance of the dinosaurs, other and great changes occurred in the various branches of the saurian family. The surviving members of the early reptilian families are turtles, snakes, and crocodiles, together with the venerable frog, the only remaining group representative of man's earlier ancestors.

61:2.7 (695.5) Various groups of mammals had their origin in a unique animal now extinct. This carnivorous creature was something of a cross between a cat and a seal; it could live on land or in water and was highly intelligent and very active. In Europe the ancestor of the canine family evolved, soon giving rise to many species of small dogs. About the same time the gnawing rodents,

vjeverice, hrčke, miševe i zečeve i ubrzo su postali značajan oblik života koji se od tada vrlo malo promijenio. Kasnije naslage tog razdoblja sadrže fosilne ostatke pasa, mačaka, rakuna i lasica u njihovom ranom obliku.

Prije 30 milijuna godina moderne vrste sisavaca su se počele javljati. Nekadašnji sisavci živjeli su većim dijelom u brdima, kako su to bila bića planinskog tipa; iznenada dolazi do razvoja ravničarskih ili kopitarnih tipova, vrsta koje su išle na ispašu, za razliku od mesojeda. Ovi preživjeli su potekli od nediferenciranih predaka koji su imali pet prstiju i četrdeset četiri zuba i koji su doživjeli propast prije kraja ovog doba. Evolucija nožnih prsta nije napredovala dalje od stadija obilježenog pojavom tri nožna prsta tijekom ovog razdoblja.

Konj, izvanredan primjer evolucije, živio je tijekom tog vremena u Sjevernoj Americi i Europi, iako njegov razvoj nije bio u potpunosti dovršen do kasnijeg ledenog doba. Dok se obitelj nosoroga pojavila na kraju ovog razdoblja, doživjela je svoje najveće širenje u kasnijim razdobljima. Mala životinja nalik svinji također se razvila i postala predak mnogih vrsta svinja, pekarija i nilskih konja. Deve i lame vuku porijeklo iz Sjeverne Amerike i oko sredine tog razdoblja ove životinje su se proširile zapadnim ravninama. Kasnije, lame su migrirale u Južnu Ameriku, deve u Europu, a uskoro su obje vrste bile izumrle u Sjevernoj Americi, iako je manji broj deva uspio preživjeti do ledenog doba.

U to vrijeme značajna pojava se dogodila u zapadnom dijelu Sjeverne Amerike: Prvi put su se javili rani preci drevnih lemura. Iako se ta obitelj ne može smatrati pravim lemurima, njihov dolazak označio je uspostavljanje linije od koje su pravi lemuri naknadno nastali.

Kao što se kopnena zmija iz prethodne dobi vratila morima, sada je cijelo pleme posteljičnih sisavaca napustilo kopno i našlo prebivalište u oceanima. Oni su ostali živjeti u moru i bili preci modernim kitovima, dupinima, pliskavicama, fokama i morskim lavovima.

Ptice su se i dalje nastavile razvijati, ali s nekoliko važnih evolucijskih promjena. Već je postojala većina modernih ptica, uključujući i galebove, čaplje, flaminge, jastrebove, sokolove, orlove, sove, prepelice i nojeve.

Do zaključenja ovog *oligocenskog* razdoblja koje pokriva 10 milijuna godina, biljke, kao i morske i kopnene životinje, u vrlo velikoj mjeri su se razvile i bile prisutne na zemlji kao što su i

including beavers, squirrels, gophers, mice, and rabbits, appeared and soon became a notable form of life, very little change having since occurred in this family. The later deposits of this period contain the fossil remains of dogs, cats, coons, and weasels in ancestral form.

61:2.8 (695.6) 30,000,000 years ago the modern types of mammals began to make their appearance. Formerly the mammals had lived for the greater part in the hills, being of the mountainous types; suddenly there began the evolution of the plains or hoofed type, the grazing species, as differentiated from the clawed flesh eaters. These grazers sprang from an undifferentiated ancestor having five toes and forty-four teeth, which perished before the end of the age. Toe evolution did not progress beyond the three-toed stage throughout this period.

61:2.9 (695.7) The horse, an outstanding example of evolution, lived during these times in both North America and Europe, though his development was not fully completed until the later ice age. While the rhinoceros family appeared at the close of this period, it underwent its greatest expansion subsequently. A small hoglike creature also developed which became the ancestor of the many species of swine, peccaries, and hippopotamuses. Camels and llamas had their origin in North America about the middle of this period and overran the western plains. Later, the llamas migrated to South America, the camels to Europe, and soon both were extinct in North America, though a few camels survived up to the ice age.

61:2.10 (696.1) About this time a notable thing occurred in western North America: The early ancestors of the ancient lemurs first made their appearance. While this family cannot be regarded as true lemurs, their coming marked the establishment of the line from which the true lemurs subsequently sprang.

61:2.11 (696.2) Like the land serpents of a previous age which betook themselves to the seas, now a whole tribe of placental mammals deserted the land and took up their residence in the oceans. And they have ever since remained in the sea, yielding the modern whales, dolphins, porpoises, seals, and sea lions.

61:2.12 (696.3) The bird life of the planet continued to develop, but with few important evolutionary changes. The majority of modern birds were existent, including gulls, herons, flamingoes, buzzards, falcons, eagles, owls, quails, and ostriches.

61:2.13 (696.4) By the close of this *Oligocene* period, covering ten million years, the plant life, together with the marine life and the land animals, had very largely evolved and was present on earth much as

danas. Značajna specijalizacija se tek naknadno pojavila, ali precij većine današnjih oblika živih bića su tada već postojali.

today. Considerable specialization has subsequently appeared, but the ancestral forms of most living things were then alive.

3. MODERNA PLANINSKA FAZA DOBA SLONA

I KONJA

Uzdizanje terena i odvajanje mora od kopna polako je prouzrokovalo klimatske promjene na svijetu koje su vodile postupnom hlađenju, ali klima je još uvijek bila blaga. Sekvoje i magnolije su rasle na Grenlandu, dok su suptropske biljke počele migrirati prema jugu. Do kraja ovog razdoblja, biljke i drveće iz tople klime u velikoj mjeri su nestale na sjevernim geografskim širinama, a njihova mjesta preuzimaju otpornije biljke i listopadno drveće.

Tu dolazi do velikog porasta u broju različitih sorti trave, a zubi mnogih vrsta sisavaca se postupno mijenjaju u skladu s ondašnjim tipom ispaše.

Prije 25 milijuna godina je došlo do neznatnog potapanja kopna nakon duge epohe kopnenog uzdizanja. Regija Stjenjaka i dalje je ostala visoko povišena, tako da se taloženje erozijskog materijala nastavilo u istočnim ravninama. Siere su ponovno znatno povišene; ustvari, one su od tada ostale u stalnom porastu. Veliki vertikalni tektonski procjep dug šest i pol kilometara u Kaliforniji datira iz tog vremena.

Razdoblje prije 20 milijuna godina bilo je doista zlatno doba sisavaca. Beringov kopneni prolazni most je bio povišen i mnoge skupine životinja su migrirale u Sjevernu Ameriku iz Azije, uključujući i četiri kljovasta mastodonta, kratkonožnog nosoroga i mnoge vrste iz obitelji mačka.

Pojavio se prvi jelen, a Sjeverna Amerika je uskoro bila pregažena preživačima - jelenom, govedima, devom, bizonom, te s nekoliko vrsta nosoroga - ali divovske svinje, koje su bile više od dva metra, su izumrle.

Ogromni slonovi ovog i kasnijih razdoblja su imali velike mozgove kao i velika tijela, i uskoro su zauzeli cijeli svijet osim Australije. Svijetom su dominirale velike životinje sa mozgom dovoljno velikim kako bi se omogućio njihov opstanak. Suočena s vrlo inteligentnim oblicima života koji su vladali u toj dobi, niti jedna životinja veličine slona nije mogla preživjeti ako nije posjedovala mozak velikih dimenzija i vrhunske kvalitete. Po inteligenciji i prilagodbi sa slonom se mogao mjeriti samo konj, a iznad njega nije bio nitko drugi nego li sam čovjek. Čak i pored toga, od pedeset vrsta slonova koji su bili u postojanju na početku tog razdoblja, preživjele su samo dvije vrste.

3. THE MODERN MOUNTAIN STAGE

AGE OF THE ELEPHANT AND THE HORSE

61:3.1 (696.5) Land elevation and sea segregation were slowly changing the world's weather, gradually cooling it, but the climate was still mild. Sequoias and magnolias grew in Greenland, but the subtropical plants were beginning to migrate southward. By the end of this period these warm-climate plants and trees had largely disappeared from the northern latitudes, their places being taken by more hardy plants and the deciduous trees.

61:3.2 (696.6) There was a great increase in the varieties of grasses, and the teeth of many mammalian species gradually altered to conform to the present-day grazing type.

61:3.3 (696.7) 25,000,000 years ago there was a slight land submergence following the long epoch of land elevation. The Rocky Mountain region remained highly elevated so that the deposition of erosion material continued throughout the lowlands to the east. The Sierras were well re-elevated; in fact, they have been rising ever since. The great four-mile vertical fault in the California region dates from this time.

61:3.4 (696.8) 20,000,000 years ago was indeed the golden age of mammals. The Bering Strait land bridge was up, and many groups of animals migrated to North America from Asia, including the four-tusked mastodons, short-legged rhinoceroses, and many varieties of the cat family.

61:3.5 (696.9) The first deer appeared, and North America was soon overrun by ruminants — deer, oxen, camels, bison, and several species of rhinoceroses — but the giant pigs, more than six feet tall, became extinct.

61:3.6 (697.1) The huge elephants of this and subsequent periods possessed large brains as well as large bodies, and they soon overran the entire world except Australia. For once the world was dominated by a huge animal with a brain sufficiently large to enable it to carry on. Confronted by the highly intelligent life of these ages, no animal the size of an elephant could have survived unless it had possessed a brain of large size and superior quality. In intelligence and adaptation the elephant is approached only by the horse and is surpassed only by man himself. Even so, of the fifty species of elephants in existence at the opening of this period, only two have survived.

Prije 15 milijuna godina planinska područja Euroazije rastu i dok je još uvijek bilo neke vulkanske aktivnosti širom tih područja, to nije bilo ništa u usporedbi s lavom koja je tekla na zapadnoj hemisferi. Ovi neizvjesni uvjeti prevladavali su u cijelom svijetu.

Gibraltariska vrata su bila zatvorena, a Španjolska je bila povezana s Afrikom preko starog kopnenog mosta, a Mediteran se ulijevao u Atlantski ocean kroz uski kanal koji se protezao preko Francuske, dok su planinski vrhovi i visoravni djelovali kao otoci iznad ovog drevnog mora. Kasnije, ta europska mora počela su se povlačiti. Još kasnije, Mediteran je povezan s Indijskim oceanom, a na kraju tog razdoblja Sueska regija je povišena tako da je za to vrijeme Mediteransko more postalo unutrašnje slano more.

Islandski kopneni most je potopljen, a arktičke vode su pomiješane s vodama Atlantskog oceana. Atlantska obala Sjeverne Amerike se brzo hladila, ali obala Pacifika ostaje toplija nego što je danas. Velike oceanske struje bile su u opticaju i ispoljavale su utjecaj na klimatske promjene onako kako to čine i danas.

Sisavci su se nastavili razvijati. Ogromnim stadima konja pridružile su se deve na zapadnim ravnicama Sjeverne Amerike; to je doista bilo doba konja i slonova. Konjski mozak je po kvaliteti bolji od slonovskog, ali u jednom pogledu konj je izrazito inferiorn, kako nikada nije u potpunosti svladao duboko ukorijenjenu sklonost da počne bježati kad je uplašen. Konju nedostaje emocionalna kontrola slona, dok je slon uveliko hendikepiran veličinom i nedostatkom okretnosti. Tijekom tog razdoblja pojavila se životinja koja nalikovala spoju slona i konja, ali je ubrzo bila uništena usljed brzog širenja mačje obitelji.

Kako Urantija danas ulazi u takozvanu "dob bez konja," trebate za trenutak razmisliti što je ta životinja značila vašim precima. Ljudi su prvo koristili konje kao hranu, zatim za putovanje, a kasnije u poljoprivredi i u ratu. Konj je dugo bio sluga čovjeku i igrao važnu ulogu u razvoju ljudske civilizacije.

Biološki razvoj tog razdoblja je mnogo doprinio pripremanju pozornice za kasniju pojavu čovjeka. U središnjoj Aziji se razvijaju prave vrste primitivnih majmuna i gorila koje su imale zajedničkog pretka koji je do sada izumro. No, niti jedna od tih vrsta ne ulazi u niz živih bića koja su kasnije postala preci ljudske rase.

Obitelj pasa je zastupljena u nekoliko skupina, posebice u vukovima i lisicama; planinske mačke, u panterima i velikim sabljastim

61:3.7 (697.2) 15,000,000 years ago the mountain regions of Eurasia were rising, and there was some volcanic activity throughout these regions, but nothing comparable to the lava flows of the Western Hemisphere. These unsettled conditions prevailed all over the world.

61:3.8 (697.3) The Strait of Gibraltar closed, and Spain was connected with Africa by the old land bridge, but the Mediterranean flowed into the Atlantic through a narrow channel which extended across France, the mountain peaks and highlands appearing as islands above this ancient sea. Later on, these European seas began to withdraw. Still later, the Mediterranean was connected with the Indian Ocean, while at the close of this period the Suez region was elevated so that the Mediterranean became, for a time, an inland salt sea.

61:3.9 (697.4) The Iceland land bridge submerged, and the arctic waters commingled with those of the Atlantic Ocean. The Atlantic coast of North America rapidly cooled, but the Pacific coast remained warmer than at present. The great ocean currents were in function and affected climate much as they do today.

61:3.10 (697.5) Mammalian life continued to evolve. Enormous herds of horses joined the camels on the western plains of North America; this was truly the age of horses as well as of elephants. The horse's brain is next in animal quality to that of the elephant, but in one respect it is decidedly inferior, for the horse never fully overcame the deep-seated propensity to flee when frightened. The horse lacks the emotional control of the elephant, while the elephant is greatly handicapped by size and lack of agility. During this period an animal evolved which was somewhat like both the elephant and the horse, but it was soon destroyed by the rapidly increasing cat family.

61:3.11 (697.6) As Urantia is entering the so-called "horseless age," you should pause and ponder what this animal meant to your ancestors. Men first used horses for food, then for travel, and later in agriculture and war. The horse has long served mankind and has played an important part in the development of human civilization.

61:3.12 (697.7) The biologic developments of this period contributed much toward the setting of the stage for the subsequent appearance of man. In central Asia the true types of both the primitive monkey and the gorilla evolved, having a common ancestor, now extinct. But neither of these species is concerned in the line of living beings which were, later on, to become the ancestors of the human race.

61:3.13 (697.8) The dog family was represented by several groups, notably wolves and foxes; the cat tribe, by panthers and large saber-toothed tigers,

tigrovima, od kojih se ovi drugi prvo razvijaju u Sjevernoj Americi. Moderne obitelji mačaka i pasa se povećavaju u broju širom svijeta. Lasice, vidre i rakuni se razvijaju u sjevernijim geografskim širinama.

Ptice se nastavljaju razvijati, iako dolazi do značajnih promjena. Gmazovi su slični modernim vrstama - to su zmije, krokodili i kornjače.

Tako se približio kraj vrlo sadržajnog i zanimljivog razdoblja svjetske povijesti. Ovo doba slona i konja je poznato kao *miocen*.

4. SKORIJA FAZA KONTINENTALNOG UZVISIVANJA POSljednja VELIKA MIGRACIJA SISAVACA

To je razdoblje predglacialnog uzdizanja kopna u Sjevernoj Americi, Europi i Aziji. Kopno se uveliko razlikovalo od današnjeg u topografiji. Planinski masivi su bili u procesu rađanja, rijeke su mijenjale svoj tok, a izolirani vulkani su izbijali po cijelom svijetu.

Prije 10 milijuna godina počelo je doba rasprostranjenih lokalnih kopnenih naslaga na nizinama kontinenata, ali većina tih sedimenata je kasnije uklonjena. Veći dio Europe, u ovom trenutku, još uvijek je bio pod vodom, uključujući dijelove Engleske, Belgije i Francuske, dok je Sredozemno more pokrivalo veći dio sjeverne Afrike. U Sjevernoj Americi deponirani su opsežni talozi u podnožjima planina, na dnu jezera, te u velikim kopnenim bazenima. Ove naslage prosječno su debele oko šezdeset metara, više ili manje obojene, a fosili su rijetki. Dva velika slatkovodna jezera su postojala na zapadu Sjeverne Amerike. Planinski lanac Siere je bio u podizanju; planine Shasta, Hood i Rainier su dovedene u postojanje. No, Sjeverna Amerika nije započela svoje sporo poniranje prema atlantskom ulegnuću sve do kasnijeg ledenog doba.

Nakratko, svo svjetsko kopno ponovno se spojilo osim Australije, a došlo je i do posljednje velike svjetske migracije životinja. Sjeverna Amerika je bila povezana s Južnom Amerikom i Azijom i tu dolazi do slobodne razmjene životinjskih vrsta. Azijski lijenjivac, tapir, antilope i medvjedi su ušli u Sjevernu Ameriku, a sjevernoameričke deve su otišle u Kinu. Nosorog je migrirao po cijelom svijetu osim Australije i Južne Amerike, ali je došlo do njegovog izumiranja u zapadnoj hemisferi do kraja ovog razdoblja.

Općenito, život u prethodnom razdoblju i dalje

the latter first evolving in North America. The modern cat and dog families increased in numbers all over the world. Weasels, martens, otters, and raccoons thrived and developed throughout the northern latitudes.

61:3.14 (698.1) Birds continued to evolve, though few marked changes occurred. Reptiles were similar to modern types — snakes, crocodiles, and turtles.

61:3.15 (698.2) Thus drew to a close a very eventful and interesting period of the world's history. This age of the elephant and the horse is known as the *Miocene*.

4. THE RECENT CONTINENTAL-ELEVATION STAGE THE LAST GREAT MAMMALIAN MIGRATION

61:4.1 (698.3) This is the period of preglacial land elevation in North America, Europe, and Asia. The land was greatly altered in topography. Mountain ranges were born, streams changed their courses, and isolated volcanoes broke out all over the world.

61:4.2 (698.4) 10,000,000 years ago began an age of widespread local land deposits on the lowlands of the continents, but most of these sedimentations were later removed. Much of Europe, at this time, was still under water, including parts of England, Belgium, and France, and the Mediterranean Sea covered much of northern Africa. In North America extensive depositions were made at the mountain bases, in lakes, and in the great land basins. These deposits average only about two hundred feet, are more or less colored, and fossils are rare. Two great fresh-water lakes existed in western North America. The Sierras were elevating; Shasta, Hood, and Rainier were beginning their mountain careers. But it was not until the subsequent ice age that North America began its creep toward the Atlantic depression.

61:4.3 (698.5) For a short time all the land of the world was again joined excepting Australia, and the last great world-wide animal migration took place. North America was connected with both South America and Asia, and there was a free exchange of animal life. Asiatic sloths, armadillos, antelopes, and bears entered North America, while North American camels went to China. Rhinoceroses migrated over the whole world except Australia and South America, but they were extinct in the Western Hemisphere by the close of this period.

61:4.4 (698.6) In general, the life of the preceding

se razvijao i širio. Mačija obitelj dominirala je životinjskim svijetom, a morski život je bio gotovo u mirovanju. Mnogi konji su još uvijek imali tri nožna prsta, ali sada dolazi do pojave suvremenih tipova; lame i deve koje su nalikovale žirafama mogle su se naći pored konja na ispašnim ravninama. Žirafa se pojavila u Africi, sa vratom tada kao i sada. U Južnoj Americi ljenjivac, tapir, mravojedi i vrsta primitivnog majmuna su evoluirali. Prije nego su kontinenti konačno izolirani, masivni mastodonti su migrirali svugdje osim u Australiju.

Prije 5 milijuna godina konj se razvio kakav je sada i iz Sjeverne Amerike migrirao u cijeli svijet. Ali konj je izumro na kontinentu svoga porijekla dugo prije dolaska crvenog čovjeka.

Klima je postupno bila sve hladnija; kopnene biljke polako su se povlačile prema jugu. U početku je sve veća hladnoća sjevernih predjela bila to što je zaustavilo životinjsku migraciju preko sjevernog tjesnaca; kasnije ovi sjevernoamerički kopneni mostovi tonu. Ubrzo nakon toga kopnena povezanost između Afrike i Južne Amerike je konačno potopljena, a zapadna hemisfera je izolirana kao i danas. Od tada nadalje različite vrste života počele su se razvijati u istočnoj i zapadnoj polutki.

I tako se to razdoblje u trajanju od gotovo deset milijuna godina bližilo kraju, a još se nije pojavio predak čovjeka. Ovo je razdoblje obično obilježeno kao *pliocen*.

5. RANO LEDENO DOBA

Po završetku prethodnog razdoblja, kopno u sjeveroistočnom dijelu Sjeverne Amerike i sjeverne Europe povišeno je u velikim razmjerama, a u Sjevernoj Americi ogromne površine dostižu i prelaze visinu od devet tisuća metara. Blaga klima je nekoć prevladavala nad tim sjevernim krajevima, a arktičke vode su bile otvorene za isparavanje i nisu bile prekrivene ledom do gotovo završetka ledenog doba.

Istodobno s tim kopnenim porastom dolazi do pomicanja oceanskih struja, a sezonski vjetrovi mijenjaju smjer. Ovi uvjeti su na kraju rezultirali gotovo neprestanim oborinama koje su nastale iz kretanja jako zasićene atmosfere iznad sjevernih gorja. Snijeg je počeo padati u tim povišenim i stoga hladnim predjelima i nastavio je padati sve dok nije postigao dubinu od šest tisuća metara. Područja najdubljeg snijega u kombinaciji s nadmorskom visinom, određuju središnje točke kasnije formiranih putanja koje su izdubljene pritiskom pri kretanju ledenjaka. A ledeno doba je

period continued to evolve and spread. The cat family dominated the animal life, and marine life was almost at a standstill. Many of the horses were still three-toed, but the modern types were arriving; llamas and giraffelike camels mingled with the horses on the grazing plains. The giraffe appeared in Africa, having just as long a neck then as now. In South America sloths, armadillos, anteaters, and the South American type of primitive monkeys evolved. Before the continents were finally isolated, those massive animals, the mastodons, migrated everywhere except to Australia.

61:4.5 (698.7) 5,000,000 years ago the horse evolved as it now is and from North America migrated to all the world. But the horse had become extinct on the continent of its origin long before the red man arrived.

61:4.6 (698.8) The climate was gradually getting cooler; the land plants were slowly moving southward. At first it was the increasing cold in the north that stopped animal migrations over the northern isthmuses; subsequently these North American land bridges went down. Soon afterwards the land connection between Africa and South America finally submerged, and the Western Hemisphere was isolated much as it is today. From this time forward distinct types of life began to develop in the Eastern and Western Hemispheres.

*61:4.7 (699.1) And thus does this period of almost ten million years' duration draw to a close, and not yet has the ancestor of man appeared. This is the time usually designated as the *Pliocene*.*

5. THE EARLY ICE AGE

61:5.1 (699.2) By the close of the preceding period the lands of the northeastern part of North America and of northern Europe were highly elevated on an extensive scale, in North America vast areas rising up to 30,000 feet and more. Mild climates had formerly prevailed over these northern regions, and the arctic waters were all open to evaporation, and they continued to be ice-free until almost the close of the glacial period.

61:5.2 (699.3) Simultaneously with these land elevations the ocean currents shifted, and the seasonal winds changed their direction. These conditions eventually produced an almost constant precipitation of moisture from the movement of the heavily saturated atmosphere over the northern highlands. Snow began to fall on these elevated and therefore cool regions, and it continued to fall until it had attained a depth of 20,000 feet. The areas of the greatest depth of snow, together with altitude, determined the central points of subsequent glacial pressure flows. And the ice

potrajalo sve dok su te prekomjerne oborine nastavile zasipati ovo sjeverno gorje sa ovim ogromnim plaštom snijega koji je ubrzo poprimio oblik čvrstog, ali puzajućeg leda.

Veliki ledeni pokrovi tog razdoblja su se svi nalazili na povišenim visoravnima, a ne u planinskim područjima gdje se danas nalaze. Polovica ledenjačkog leda je bila smještena u Sjevernoj Americi, četvrtina u Euroaziji, a četvrtina drugdje, najvećim dijelom na Antarktici. Afrika je slabo došla pod utjecaj leda, dok je Australija bila gotovo sasvim prekrivena antarktičkim ledenim plaštom.

Sjeverne regije ovoga svijeta su doživjele šest odvojenih i različitih ledenih provala, iako je bilo više desetaka napredaka i povlačenja povezanih sa djelovanjem svake pojedine ledene ploče. Led u Sjevernoj Americi je prikupljen u dva, a kasnije, u tri središta. Grenland je bio pokriven, dok je Island u potpunosti pokopan ispod ledenog toka. U Europi je led u različitim vremenima pokrivaio Britansko otočje osim same obale južne Engleske, a razgranao se od zapadne Europe do Francuske.

Prije 2 milijuna godina prvi sjevernoamerički ledenjaci započeli su kretanje na jug. To obilježava početak ledenog doba, a ti su ledenjaci nastavili svoje napredovanje tijekom skoro milijun godina, kad su se počeli povlačiti natrag, prema sjevernim centrima pritiska. Središnja ledena ploča se južno produžila do Kanzasa; istočni i zapadni ledenjački centri tada nisu bili tako opsežni.

Prije 1,5 milijuna godina prvi veliki glečeri su bili u povlačenju prema sjeveru. U međuvremenu, ogromne količine snijega su pale na Grenlandu i na sjeveroistočnom dijelu Sjeverne Amerike, a uskoro je taj masivni istočni led počeo teći prema jugu. To je bila druga invazija leda.

Ove prve dvije ledene invazije nisu bile opsežne u Euroaziji. Tijekom tih ranih epoha ledenog doba, Sjeverna Amerika je bila preplavljena mastodontima, dlakavim mamutima, konjima, devama, jelenima, mošusnim volovima, bizonima, kopnenim ljenjivcima, divovskim dabrovima, sabljastim tigrovima, ljenjivcima koji su bili veliki kao slonovi i mnogim skupinama mačije i pasije obitelji. No, iz tog vremena oni su brzo smanjeni u broju usljed povećanja hladnoće ledenog doba. Pred kraj ledenog doba većina tih životinjskih vrsta je izumrla u Sjevernoj Americi.

Na stranu od leda, malo je promijenjena flora i fauna kopna i mora. Između razdoblja glacijalnog širenja, klima je bila blaga kao danas, možda malo toplija. Ledenjaci su, naposljetku, bili lokalne pojave, iako su se širili i prekrili ogromna područja. Obalna klima varirala je između velikih razdoblja

age persisted just as long as this excessive precipitation continued to cover these northern highlands with this enormous mantle of snow, which soon metamorphosed into solid but creeping ice.

61:5.3 (699.4) The great ice sheets of this period were all located on elevated highlands, not in mountainous regions where they are found today. One half of the glacial ice was in North America, one fourth in Eurasia, and one fourth elsewhere, chiefly in Antarctica. Africa was little affected by the ice, but Australia was almost covered with the antarctic ice blanket.

61:5.4 (699.5) The northern regions of this world have experienced six separate and distinct ice invasions, although there were scores of advances and recessions associated with the activity of each individual ice sheet. The ice in North America collected in two and, later, three centers. Greenland was covered, and Iceland was completely buried beneath the ice flow. In Europe the ice at various times covered the British Isles excepting the coast of southern England, and it overspread western Europe down to France.

61:5.5 (699.6) 2,000,000 years ago the first North American glacier started its southern advance. The ice age was now in the making, and this glacier consumed nearly one million years in its advance from, and retreat back toward, the northern pressure centers. The central ice sheet extended south as far as Kansas; the eastern and western ice centers were not then so extensive.

61:5.6 (699.7) 1,500,000 years ago the first great glacier was retreating northward. In the meantime, enormous quantities of snow had been falling on Greenland and on the northeastern part of North America, and ere long this eastern ice mass began to flow southward. This was the second invasion of the ice.

61:5.7 (699.8) These first two ice invasions were not extensive in Eurasia. During these early epochs of the ice age North America was overrun with mastodons, woolly mammoths, horses, camels, deer, musk oxen, bison, ground sloths, giant beavers, saber-toothed tigers, sloths as large as elephants, and many groups of the cat and dog families. But from this time forward they were rapidly reduced in numbers by the increasing cold of the glacial period. Toward the close of the ice age the majority of these animal species were extinct in North America.

61:5.8 (700.1) Away from the ice the land and water life of the world was little changed. Between the ice invasions the climate was about as mild as at present, perhaps a little warmer. The glaciers were, after all, local phenomena, though they spread out to cover enormous areas. The

glacijalnog mirovanja i perioda kada su ogromne sante leda klizile sa obala Maine u Atlantski ocean, kroz Puget Sound u Tihi ocean i munjevito se spuštale Norveškim fjordovima u Sjeverno more.

coastwise climate varied greatly between the times of glacial inaction and those times when enormous icebergs were sliding off the coast of Maine into the Atlantic, slipping out through Puget Sound into the Pacific, and thundering down Norwegian fiords into the North Sea.

6. PRIMITIVNI ČOVJEK U LEDENOM DOBU

Veliki događaj ovog ledenog doba bio je evolucija primitivnog čovjeka. Malo prema zapadu od Indije, na kopnu koje je sada pod vodom i među potomstvom azijskih migranata starijih sjevernoameričkih lemurskih vrsta, *iznenada* se javljaju najraniji čovjekoliki sisavci. Te male životinje su hodale uglavnom na stražnjim nogama i posjedovale veliki mozak u odnosu na svoju veličinu i u odnosu na mozgove drugih životinja. U sedamdesetoj generaciji ovog reda života nova i viša skupina životinja *iznenada* je diferencirana. Ovi novi srednji sisavci - gotovo dvostruko veći i viši od svojih predaka i sa proporcionalno povećanim mozgom - tek su se dobro utemeljili kad je došlo do pojave primata, treće vitalne mutacije koja se *iznenada* pojavila. (U to isto vrijeme, retrogradni razvoj srednje vrste sisavaca je dao podrijetlo majmunima; a od tada do današnjih dana ljudski ogranak je napredovao progresivnom evolucijom, dok su plemena majmuna stagnirala ili zapravo nazadovala.)

Prije milijun godina Urantija je registrirana kao *naseljeni svijet*. Mutacija u soju napredujućih primata je *iznenada* proizvela dva primitivna ljudska bića, stvarne pretke čovječanstva.

Ovaj događaj se dogodio na početku trećeg ledenog doba; tako da se može vidjeti da su vaši rani preci rođeni i podignuti u poticajnom, osnažujućem i teškom okolišu. A jedini od tih starosjedilaca Urantije koji su preživjeli do danas - Eskimi - još uvijek vole boraviti u ledenim sjevernim podnebljima.

Ljudska bića nisu bila prisutna u zapadnoj hemisferi do blizu završetka ledenog doba. No, tijekom interglacijalnog razdoblja su prošli prema zapadu oko Mediterana i ubrzo pregazili europski kontinent. U spiljama zapadne Europe mogu se naći ljudske kosti pomiješane s ostacima tropskih i arktičkih životinja, što svjedoči činjenici da je čovjek živio na ovim prostorima tijekom kasnijih epoha širenja i otapanja ledenjaka.

6. PRIMITIVE MAN IN THE ICE AGE

61:6.1 (700.2) The great event of this glacial period was the evolution of primitive man. Slightly to the west of India, on land now under water and among the offspring of Asiatic migrants of the older North American lemur types, the dawn mammals *suddenly* appeared. These small animals walked mostly on their hind legs, and they possessed large brains in proportion to their size and in comparison with the brains of other animals. In the seventieth generation of this order of life a new and higher group of animals *suddenly* differentiated. These new mid-mammals — almost twice the size and height of their ancestors and possessing proportionately increased brain power — had only well established themselves when the Primates, the third vital mutation, *suddenly* appeared. (At this same time, a retrograde development within the mid-mammal stock gave origin to the simian ancestry; and from that day to this the human branch has gone forward by progressive evolution, while the simian tribes have remained stationary or have actually retrogressed.)

61:6.2 (700.3) 1,000,000 years ago Urantia was registered as an *inhabited world*. A mutation within the stock of the progressing Primates *suddenly* produced two primitive human beings, the actual ancestors of mankind.

61:6.3 (700.4) This event occurred at about the time of the beginning of the third glacial advance; thus it may be seen that your early ancestors were born and bred in a stimulating, invigorating, and difficult environment. And the sole survivors of these Urantia aborigines, the Eskimos, even now prefer to dwell in frigid northern climes.

61:6.4 (700.5) Human beings were not present in the Western Hemisphere until near the close of the ice age. But during the interglacial epochs they passed westward around the Mediterranean and soon overran the continent of Europe. In the caves of western Europe may be found human bones mingled with the remains of both tropic and arctic animals, testifying that man lived in these regions throughout the later epochs of the advancing and retreating glaciers.

7. NASTAVAK LEDENOG DOBA

Tijekom ledenog doba druge aktivnosti su bile

7. THE CONTINUING ICE AGE

61:7.1 (700.6) Throughout the glacial period other

u tijeku, ali djelovanje leda zasjenjuje sve ostale pojave u sjevernim predjelima. Niti jedna druga zemaljska aktivnost nije za sobom ostavila takav karakteristične topografske tragove. Karakteristične gromade i površinski rascjepi kao što su rupe, jezera, gurnuto kamenje i kamenjasti pijesak, ne mogu se naći u vezi sa bilo kojim drugim pojavama u prirodi. Led je također odgovoran za te pitome ili površinske valove koji su poznati kao brežuljaste humke. A kako su se ledenjaci širili, tako su potiskivali rijeke i mijenjali lice cijele zemlje. Samo ledenjaci ostavljaju iza sebe ove vidljive nanose - površinske, horizontalne i terminalne morename. Ovi nanosi, a posebno površinske morename, šire se od istočne morske obale prema sjeveru i zapadu u Sjevernoj Americi a nalaze se i u Europi i Sibiru.

Prije 750 tisuća godina četvrta ledena ploča, koja povezuje sjevernoameričko središnje i istočno ledeno polje, dobro je uznapredovala na jug; u svojoj najdaljoj točki dostiže jugozapadni Illinois, što je potisnulo rijeku Mississippi pedeset kilometara na zapad, a na istoku dostiže na krajnjem jugu rijeku Ohio i središnju Pensilvaniju.

U Aziji, Sibirski led je napravio svoj najdublji južni prodor, dok je u Europi zaustavljeno napredovanje leda u samoj blizini planinske barijere Alpa.

Prije 500.000 godina, tijekom petog širenja leda, novi razvoj je ubrzao tijek ljudske evolucije. *Iznenada* i u jednoj generaciji dolazi do mutacije šest obojenih rasa u izvornoj ljudskoj lozi. To je dvostruko važan datum, budući da također obilježava dolazak Planetarnog Kneza.

U Sjevernoj Americi napreduje peti ledenjak koji se sastojao od kombinacije sva tri glacialna centra. Istočni režanj, međutim, proširen je samo na kratku udaljenost ispod doline St. Lawrence, a zapadna ledena ploča se pomakla samo malo južnije. No, središnji režanj je stigao na jug i pokrio većinu države Iowa. U Europi to napredovanje leda nije bio toliko opsežno kao prethodno.

Prije 250.000 godina počela je šesta i posljednja glacijacija. I unatoč činjenici da su sjeverne planine počele malo tonuti, ovo je razdoblje najvećeg taloženja snijega na sjevernim ledenim poljima.

U ovom napredovanju, tri velika ledenjaka ujedinila su se u jednu ogromnu ledenu masu i sve zapadne planine su obuhvaćene ovim širenjem leda. To je najveća od svih ledenih provala u Sjevernoj Americi; led se proširio na jug preko dvije tisuće četrsto kilometara od svojih centara pritiska i Sjeverna Amerika je doživjela svoje najniže temperature.

activities were in progress, but the action of the ice overshadows all other phenomena in the northern latitudes. No other terrestrial activity leaves such characteristic evidence on the topography. The distinctive boulders and surface cleavages, such as potholes, lakes, displaced stone, and rock flour, are to be found in connection with no other phenomenon in nature. The ice is also responsible for those gentle swells, or surface undulations, known as drumlins. And a glacier, as it advances, displaces rivers and changes the whole face of the earth. Glaciers alone leave behind them those telltale drifts — the ground, lateral, and terminal moraines. These drifts, particularly the ground moraines, extend from the eastern seaboard north and westward in North America and are found in Europe and Siberia.

61:7.2 (701.1) 750,000 years ago the fourth ice sheet, a union of the North American central and eastern ice fields, was well on its way south; at its height it reached to southern Illinois, displacing the Mississippi River fifty miles to the west, and in the east it extended as far south as the Ohio River and central Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) In Asia the Siberian ice sheet made its southernmost invasion, while in Europe the advancing ice stopped just short of the mountain barrier of the Alps.

61:7.4 (701.3) 500,000 years ago, during the fifth advance of the ice, a new development accelerated the course of human evolution. Suddenly and in one generation the six colored races mutated from the aboriginal human stock. This is a doubly important date since it also marks the arrival of the Planetary Prince.

61:7.5 (701.4) In North America the advancing fifth glacier consisted of a combined invasion by all three ice centers. The eastern lobe, however, extended only a short distance below the St. Lawrence valley, and the western ice sheet made little southern advance. But the central lobe reached south to cover most of the State of Iowa. In Europe this invasion of the ice was not so extensive as the preceding one.

61:7.6 (701.5) 250,000 years ago the sixth and last glaciation began. And despite the fact that the northern highlands had begun to sink slightly, this was the period of greatest snow deposition on the northern ice fields.

61:7.7 (701.6) In this invasion the three great ice sheets coalesced into one vast ice mass, and all of the western mountains participated in this glacial activity. This was the largest of all ice invasions in North America; the ice moved south over fifteen hundred miles from its pressure centers, and North America experienced its lowest temperatures.

Prije 200.000 godina, za vrijeme širenja posljednjeg ledenjaka, dolazi do epizode koja je usko povezana s budućim događajima na Urantiji - Luciferove pobune.

Prije 150.000 godina šesti i posljednji glečer dosegao je najudaljenije točke južnog proširenja, kad je zapadna ledena ploča prešla kanadsku granicu; središnja je sišla u Kansas, Missouri i Illinois; istočni krak je napredovao južno i obuhvatio veći dio Pensilvanije i Ohaja.

To je glečer čiji su mnogi kraci ili ledeni reznjevi isklesali udubljenja današnjih velikih i malih jezera. Tijekom povlačenja stvoren je sjevernoamerički sustav Velikih Jezera. Geolozi Urantije imaju vrlo preciznu predstavu o kronologiji različitih faza ovog razvoja i ispravno zaključuju da su se te vodene mase u različitim vremenima praznile najprije u dolinu Mississippija, kasnije prema istoku u dolinu Hudsona, a na kraju sjevernom rutom u dolinu St. Lawrence. Prošlo je trideset sedam tisuća godina prije nego se spojeni sustav Velikih Jezera počeo prazniti preko ove Niagarine rute.

Prije 100.000 godina, tijekom povlačenja posljednjih ledenjaka, počeo se formirati veliki polarni ledenjak, dok se središte ledene akumulacije preselilo znatno sjevernije. I dok su polarne regije i dalje ostale prekrivene ledom, teško je moguće da se moglo dogoditi još koje ledeno doba, bez obzira na buduće kopnene visine ili izmjenu morskih struja.

Ovaj posljednji ledenjak je napredovao sto tisuća godina, a bilo je potrebno jednako vremensko razdoblje za dovršetak njegovog povlačenja na sjever. Umjerene regije su bile bez leda nešto više od pedeset tisuća godina.

Rigorozno ledeno doba je uništilo mnoge vrste i radikalno promijenilo brojne druge. Mnoge su prorijeđene do krajnosti migriranjem amo-tamo zbog napredovanja i povlačenja leda. Životinje koje su pratile napredovanje i povlačenje ledenjaka preko kopna su medvjed, bizon, sob, muflon, mamut i mastodont.

Mamut je tražio otvorene prerije, dok je mastodont želio zaštićene rubove šumskih regija. Mamut je do kasnijeg razdoblja živio na području od Meksika do Kanade; razne sibirске životinje su postale pokrivene vunom. Mastodont je ustrajao u Sjevernoj Americi dok ga nije istrijebio crveni čovjek na isti način kako je bijeli čovjek kasnije dokrajčio bizone.

U Sjevernoj Americi, tijekom posljednje glacijacije, izumrli su konji, tapiri, lame i sabljasti tigrovi. Na njihova mjesta su došli ljenjivci,

61:7.8 (701.7) 200,000 years ago, during the advance of the last glacier, there occurred an episode which had much to do with the march of events on Urantia — the Lucifer rebellion.

61:7.9 (701.8) 150,000 years ago the sixth and last glacier reached its farthest points of southern extension, the western ice sheet crossing just over the Canadian border; the central coming down into Kansas, Missouri, and Illinois; the eastern sheet advancing south and covering the greater portion of Pennsylvania and Ohio.

61:7.10 (701.9) This is the glacier that sent forth the many tongues, or ice lobes, which carved out the present-day lakes, great and small. During its retreat the North American system of Great Lakes was produced. And Urantian geologists have very accurately deduced the various stages of this development and have correctly surmised that these bodies of water did, at different times, empty first into the Mississippi valley, then eastward into the Hudson valley, and finally by a northern route into the St. Lawrence. It is thirty-seven thousand years since the connected Great Lakes system began to empty out over the present Niagara route.

61:7.11 (702.1) 100,000 years ago, during the retreat of the last glacier, the vast polar ice sheets began to form, and the center of ice accumulation moved considerably northward. And as long as the polar regions continue to be covered with ice, it is hardly possible for another glacial age to occur, regardless of future land elevations or modification of ocean currents.

61:7.12 (702.1) This last glacier was one hundred thousand years advancing, and it required a like span of time to complete its northern retreat. The temperate regions have been free from the ice for a little over fifty thousand years.

61:7.13 (702.1) The rigorous glacial period destroyed many species and radically changed numerous others. Many were sorely sifted by the to-and-fro migration which was made necessary by the advancing and retreating ice. Those animals which followed the glaciers back and forth over the land were the bear, bison, reindeer, musk ox, mammoth, and mastodon.

61:7.14 (702.1) The mammoth sought the open prairies, but the mastodon preferred the sheltered fringes of the forest regions. The mammoth, until a late date, ranged from Mexico to Canada; the Siberian variety became wool covered. The mastodon persisted in North America until exterminated by the red man much as the white man later killed off the bison.

61:7.15 (702.1) In North America, during the last glaciation, the horse, tapir, llama, and saber-toothed tiger became extinct. In their places

armadilos i vodene svinje iz Južne Amerike.

Prisilna migracija flore i faune pred širenjem leda je dovela do izvanrednog miješanja različitih biljaka i životinja, a usljed povlačenja posljednje glacijalne invazije, mnoge arktičke vrste biljaka i životinja su ostale zarobljene visoko u određenim planinskim gorjima, kamo su se zaputili bježeći od ubitačnih ledenjaka. I tako se danas te dislocirane biljke i životinje mogu naći visoko na Alpama u Europi, pa čak i na Apalači planinama Sjeverne Amerike.

Ledeno doba je posljednje završeno geološko razdoblje, takozvani *pleistocen*, koje je trajalo više od dva milijuna godina.

Razdoblje prije 35.000 godina označava prestanak velikog ledenog doba osim u polarnim područjima vašeg planeta. Ovaj datum je značajan po tome što približno odgovara dolasku Materijalnog Sina i Kćeri i početku adamičkog doba, a otprilike se podudara s početkom holocena ili postglacijalnog razdoblja.

Ova priča - koja govori o razdoblju od pojave sisavaca do povlačenja leda i koja dalje vodi do povijesnih vremena - pokriva raspon od gotovo pedeset milijuna godina. Ovo je posljednje - suvremeno - geološko razdoblje, a poznato je vašim istraživačima kao *kenozoj* ili suvremeno doba.

Pod pokroviteljstvom Nositelja Života koji prebiva na Urantiji.

sloths, armadillos, and water hogs came up from South America.

61:7.16 (702.1) The enforced migration of life before the advancing ice led to an extraordinary commingling of plants and of animals, and with the retreat of the final ice invasion, many arctic species of both plants and animals were left stranded high upon certain mountain peaks, whither they had journeyed to escape destruction by the glacier. And so, today, these dislocated plants and animals may be found high up on the Alps of Europe and even on the Appalachian Mountains of North America.

61:7.17 (702.1) The ice age is the last completed geologic period, the so-called *Pleistocene*, over two million years in length.

61:7.18 (702.1) 35,000 years ago marks the termination of the great ice age excepting in the polar regions of the planet. This date is also significant in that it approximates the arrival of a Material Son and Daughter and the beginning of the Adamic dispensation, roughly corresponding to the beginning of the *Holocene* or postglacial period.

61:7.19 (702.1) This narrative, extending from the rise of mammalian life to the retreat of the ice and on down to historic times, covers a span of almost fifty million years. This is the last — the current — geologic period and is known to your researchers as the *Cenozoic* or recent-times era.

61:7.20 (702.1) [Sponsored by a Resident Life Carrier.]

POGLAVLJE 62. RANE RASE PRAČOVJEKA

⇐ 061

Knjiga Urantije

063 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 62 RANE RASE PRAČOVJEKA

Sekcije

Uvod

1. RANI LEMURSKI TIPOVI
2. NAJHRANIJI ČOVJEKOLIKI SISAVCI
3. SREDNJI ČOVJEKOLIKI SISAVCI
4. PRIMATI
5. PRVI LJUDI
6. EVOLUCIJA LJUDSKOG UMA
7. PRIZNANJE KAO NASELJENI SVIJET

PAPER 62 THE DAWN RACES OF EARLY MAN

SECTIONS

Introduction

1. The Early Lemur Types
2. The Dawn Mammals
3. The Mid-Mammals
4. The Primates
5. The First Human Beings
6. Evolution of the Human Mind
7. Recognition as an Inhabited World

Uvod

Prije oko milijun godina neposredni pretci čovječanstva su se pojavili iz tri uzastopne i *iznenadne* mutacije koje su proizašle iz ranih loza lemurske vrste posteljičnih sisavaca. Dominantni faktori tih ranih lemura su izvedeni iz zapadne ili one koja je kasnije postala američka skupina evoluirajuće životne plazme. No, prije uspostavljanja izravne linije ljudskih predaka, ta je loza bila pojačana doprinosima iz središnje životne implantacije koja je evoluirala u Africi. Istočna skupina života pridonijela je malo ili ništa u stvarnoj proizvodnji ljudske vrste.

INTRODUCTION

^{62:0.1 (703.1)} ABOUT one million years ago the immediate ancestors of mankind made their appearance by three successive and sudden mutations stemming from early stock of the lemur type of placental mammal. The dominant factors of these early lemurs were derived from the western or later American group of the evolving life plasm. But before establishing the direct line of human ancestry, this strain was reinforced by contributions from the central life implantation evolved in Africa. The eastern life group contributed little or nothing to the actual production of the human species.

1. RANI LEMURSKI TIPOVI

Rani lemuri koji su ušli u podrijetlo ljudske vrste nisu izravno vezani uz već postojeća plemena gibona i majmuna koja su tada živjela u Euroaziji i sjevernoj Africi, čiji potomci su preživjeli do današnjih dana. Niti su oni potomci moderne vrsta lemura, iako izviru iz zajedničkog pretka za obje vrste koji je odavno izumro.

1. THE EARLY LEMUR TYPES

^{62:1.1 (703.2)} The early lemurs concerned in the ancestry of the human species were not directly related to the pre-existent tribes of gibbons and apes then living in Eurasia and northern Africa, whose progeny have survived to the present time. Neither were they the offspring of the modern type of lemur, though springing from an ancestor common to both but long since extinct.

Dok su ovi rani lemuri evoluirali u Zapadnoj Hemisferi, uspostava izravne linije sisavaca koji su ušli u sastav podrijetla čovječanstva se dogodila u jugozapadnoj Aziji, u izvornom području središnje životne implantacije, na granicama istočne regije. Prije nekoliko milijuna godina sjevernoameričke vrste lemura su migrirale prema zapadu preko Beringovog kopnenog mosta i polako su napredovale jugozapadno duž azijske obale. Ta migracijska plemena konačno su pristigla u pogodne regije koje leže između tada proširenog Sredozemnog mora i viših planinskih predjela indijskog poluotoka. U tim zemljama zapadno od Indije su sjedinjeni s drugim povoljnim lozama i na taj način se uspostavilo podrijetlo ljudske rase.

S vremenom postupno je potopljena morska obala Indije jugozapadno od planinskih gorja, što je potpuno izoliralo život ove regije. Nije bilo načina da se pride ili pobjegne iz ovog mezopotamijskog ili perzijskog poluotoka, osim na sjever, što je u više navrata bilo odsječeno južnim širenjem ledenjaka. I tu su u ovom tada skoro rajskom području, iz vrhunskih potomaka ovih lemurskih sisavaca nastale dvije velike skupine, jedna koja je utemeljila majmunska plemena moderne dobi i druga koja je vodila stvaranju današnjeg ljudskog roda.

2. NAJRANIJI ČOVJEKOLIKI SISAVCI

Prije nešto više od milijun godina *iznenada* su se pojavili najraniji mezopotamski sisavci, izravni potomci sjevernoameričkoglemurskog tipa sisavaca. Bila su to aktivna mala stvorenja koja su imala visinu od gotovo jednog metra; i dok nisu redovito hodali na stražnjim nogama, oni su lako mogli stajati uspravno. Bili su dlakavi i okretni i torokali su kao današnji majmuni, no za razliku od majmunskih plemena, oni su bili mesožderi. Imali su primitivni odvojeni ručni palac, kao i vrlo korisni hvatajući nožni palac. Od ove točke predljudska vrsta je prvo stekla potpuno razvijeni odvojeni ručni palac, dok je nakon toga postupno izgubila hvatajuću moć nožnog palca. Kasnija majmunska plemena su zadržala hvatajući nožni palac, ali nikada nisu razvila ljudsku vrstu ručnog palca.

Ovi rani sisavci postigli su puni rast kada su imali tri ili četiri godine, a imali su potencijalni životni vijek u prosjeku od oko dvadeset godina. U pravilu su potomci rađani pojedinačno, iako su se povremeno javljali blizanci.

Članovi ove nove vrste imali su najveći mozak u omjeru s njihovom tjelesnom veličinom od bilo koje životinje koja je dotad postojala na zemlji. Oni su doživljavali mnoge emocije i dijelili

62:1.2 (703.3) While these early lemurs evolved in the Western Hemisphere, the establishment of the direct mammalian ancestry of mankind took place in southwestern Asia, in the original area of the central life implantation but on the borders of the eastern regions. Several million years ago the North American type lemurs had migrated westward over the Bering land bridge and had slowly made their way southwestward along the Asiatic coast. These migrating tribes finally reached the salubrious region lying between the then expanded Mediterranean Sea and the elevating mountainous regions of the Indian peninsula. In these lands to the west of India they united with other and favorable strains, thus establishing the ancestry of the human race.

62:1.3 (703.4) With the passing of time the seacoast of India southwest of the mountains gradually submerged, completely isolating the life of this region. There was no avenue of approach to, or escape from, this Mesopotamian or Persian peninsula except to the north, and that was repeatedly cut off by the southern invasions of the glaciers. And it was in this then almost paradisiacal area, and from the superior descendants of this lemur type of mammal, that there sprang two great groups, the simian tribes of modern times and the present-day human species.

2. THE DAWN MAMMALS

62:2.1 (703.5) A little more than one million years ago the Mesopotamian dawn mammals, the direct descendants of the North American lemur type of placental mammal, *suddenly* appeared. They were active little creatures, almost three feet tall; and while they did not habitually walk on their hind legs, they could easily stand erect. They were hairy and agile and chattered in monkeylike fashion, but unlike the simian tribes, they were flesh eaters. They had a primitive opposable thumb as well as a highly useful grasping big toe. From this point onward the prehuman species successively developed the opposable thumb while they progressively lost the grasping power of the great toe. The later ape tribes retained the grasping big toe but never developed the human type of thumb.

62:2.2 (704.1) These dawn mammals attained full growth when three or four years of age, having a potential life span, on the average, of about twenty years. As a rule offspring were born singly, although twins were occasional.

62:2.3 (704.2) The members of this new species had the largest brains for their size of any animal that had theretofore existed on earth. They experienced many of the emotions and shared

brojne instinkte koji su kasnije postali obilježje primitivnog čovjeka, kako su bili vrlo znatiželjni i izražavali veliko ushićenje pri uspjehu u nekom poduzeću. Hrana, glad i žudnja za seksom su bili dobro razvijeni, a u spolnom odabiru definitivno su očitovali sirovi oblik udvaranja i izbor partnera. Oni su se žestoko borili u obrani svoje rodbine i bili su prilično natjecateljski u obiteljskim udrugama, posjedujući osjećaj samoponiženja koji se graničio sa sramom i grižnjom savjesti. Oni su bili vrlo ljubazni i dirljivo vjerni svojim prijateljima, ali ako bi ih okolnosti razdvojile, oni bi odabrali nove partnere.

Kako su bili malog stasa i dovoljno oštromni da shvate opasnosti njihova šumskog staništa, razvili su izvanredni strah koji ih je naveo na poduzimanje tih mudrih mjera koje su tako silno pridonijele opstanku, kao što je izgradnja grubih skloništa u visokim krošnjama koja je eliminirala mnoge opasnosti života na tlu. Počeci tendencija prema strahu koje obilježavaju ljudski rod datiraju iz točno tih dana.

Ovi rani sisavci razvili su više plemenskog duha nego što se ikad prije moglo vidjeti na zemlji. Oni su doista bili vrlo društveni ali svejedno veoma ratoborni kada su na bilo koji način bili ometeni u redovnom vođenju rutinskog života i pokazivali su vatrenu čud kada je njihova srdžba bila izazvan kontrola. Njihova ratoborna priroda, međutim, je poslužila u dobre svrhe; vrhunske skupine nisu se ustezale krenuti u rat protiv svojih slabijih susjeda, što je prirodnom selekcijom vodilo progresivnom poboljšanju njihove vrste. Oni su vrlo brzo postali dominantni među manjim stvorenjima ove regije, a vrlo je malo starijih vegetarijanskih majmunolikih plemena koja su uspjela preživjeti.

Ove agresivne male životinje su se množile i širile preko mezopotamskog poluotoka više od tisuću godina, sa stalnim poboljšanjima u fizičkom tipu i općoj inteligenciji. I prošlo je samo sedamdeset generacija nakon pojave ovog novog plemena podrijetlom od najviše vrste lemura, kad se dogodio sljedeći epohalni razvoj - *iznenadno* diferenciranje predaka koji su poslužili sljedećem vitalnom razvoju u evoluciji ljudskih bića na Urantiji.

3. SREDNJI ČOVJEKOLIKI SISAVCI

Rano u razvoju prvih čovjekolikih sisavaca, u krošnjama koje su služile kao prebivalište vrhunskom paru tih okretnih stvorenja, rođeni su blizanci, dječak i djevojčica. U usporedbi sa svojim precima, oni su stvarno bili zgodna mala stvorenja. Imali su malo dlake na tijelima, ali to im nije smetalo zato što su živjeli u toploj i ujednačenoj klimi.

numerous instincts which later characterized primitive man, being highly curious and exhibiting considerable elation when successful at any undertaking. Food hunger and sex craving were well developed, and a definite sex selection was manifested in a crude form of courtship and choice of mates. They would fight fiercely in defense of their kindred and were quite tender in family associations, possessing a sense of self-abasement bordering on shame and remorse. They were very affectionate and touchingly loyal to their mates, but if circumstances separated them, they would choose new partners.

62:2.4 (704.3) Being small of stature and having keen minds to realize the dangers of their forest habitat, they developed an extraordinary fear which led to those wise precautionary measures that so enormously contributed to survival, such as their construction of crude shelters in the high treetops which eliminated many of the perils of ground life. The beginning of the fear tendencies of mankind more specifically dates from these days.

62:2.5 (704.4) These dawn mammals developed more of a tribal spirit than had ever been previously exhibited. They were, indeed, highly gregarious but nevertheless exceedingly pugnacious when in any way disturbed in the ordinary pursuit of their routine life, and they displayed fiery tempers when their anger was fully aroused. Their bellicose natures, however, served a good purpose; superior groups did not hesitate to make war on their inferior neighbors, and thus, by selective survival, the species was progressively improved. They very soon dominated the life of the smaller creatures of this region, and very few of the older noncarnivorous monkeylike tribes survived.

62:2.6 (704.5) These aggressive little animals multiplied and spread over the Mesopotamian peninsula for more than one thousand years, constantly improving in physical type and general intelligence. And it was just seventy generations after this new tribe had taken origin from the highest type of lemur ancestor that the next epoch-making development occurred — the *sudden* differentiation of the ancestors of the next vital step in the evolution of human beings on Urantia.

3. THE MID-MAMMALS

62:3.1 (704.6) Early in the career of the dawn mammals, in the treetop abode of a superior pair of these agile creatures, twins were born, one male and one female. Compared with their ancestors, they were really handsome little creatures. They had little hair on their bodies, but this was no disability as they lived in a warm and equable climate.

62:3.2 (705.1)

Ta djeca su dostigla visinu od metar i dvadeset centimetara. Oni su u svakom pogledu bili veći od svojih roditelja koji su imali dulje noge i kraće ruke. Imali su gotovo savršeno odvojene pokretne palčeve, jednako prilagođene različitim djelatnostima kao što je današnji ljudski palac. Hodali su uspravno, a njihova stopala su bila gotovo jednako dobro prilagođena za hodanje kao stopala kasnijih ljudskih rasa.

Njihovi mozgovi su bili inferiorniji i manji od mozgova ljudskih bića, ali su bili vrlo napredni i puno veći od mozgova njihovih predaka. Blizanci su rano pokazali vrhunsku inteligenciju i brzo su priznati kao poglavari cijelog plemena ovih ranih sisavaca i uistinu su pokrenuli primitivni oblik društvene organizacije i grube ekonomske podjele rada. Ovaj brat i sestra su se parili i uskoro su uživali u društvu dvadeset i jednog djeteta nalik sebi, od koji su svi bili viši od metra i dvadeset centimetara i na svaki način superiorni u odnosu na njihove predke. Ova nova skupina formirala je jezgru srednjih čovjekolikih sisavaca.

Kada je ova nova i vrhunska grupa narasla, izbio je rat, nemilosrdan rat; i kada je ova strašna borba okončana, nije ostala niti jedna osoba od prapostojećih predaka ranih čovjekolikih sisavaca. Malobrojan, ali snažniji i inteligentniji ogranak ove vrste je opstao na račun svojih predaka.

A sada, poslije gotovo petnaest tisuća godina (šesto generacija), to stvorenje počinje sijati teror u ovom dijelu svijeta. Sve velike i opake životinje iz ovog razdoblja su stradale. Velike zvijeri porijeklom iz tih regija nisu bile mesožderi, a veće vrste mačke obitelji, lavovi i tigrovi, još nisu bili prodrli u taj posebno zaštićeni kut zemljine površine. Stoga su ti srednji čovjekoliki sisavci rasli u hrabrosti i pokorili su cijeli njihov kutak zemlje.

U usporedbi sa vrstama njihovih predaka, srednji čovjekoliki sisavci su bili napredni u svakom pogledu. Čak i njihov potencijalni životni vijek je bio duži, oko dvadeset pet godina. Veći broj osnovnih ljudskih osobina se pojavio u ovoj novoj vrsti. Osim urođenih sklonosti koje su naslijedili od svojih predaka, ti srednji sisavci su bili u stanju pokazati zgražavanje u određenim gnusnim situacijama. Nadalje imali su dobro definiran instinkt za nakupljanje većih zaliha hrane; znali su sakriti hranu za kasnije potrebe i bili su uveliko skloni prikupljanju zbirki glatkih okruglih šljunastih kamena pogodnih kao obrambena i ofenzivna streljiva.

Ovi srednji čovjekoliki sisavci su bili prvi koji su pokazali definitivnu sklonost gradnji, kao što se moglo vidjeti u njihovom natjecanju u izradi domova u krošnjama i njihovim više-tunelskim

62:3.2 (705.1) These children grew to be a little over four feet in height. They were in every way larger than their parents, having longer legs and shorter arms. They had almost perfectly opposable thumbs, just about as well adapted for diversified work as the present human thumb. They walked upright, having feet almost as well suited for walking as those of the later human races.

62:3.3 (705.2) Their brains were inferior to, and smaller than, those of human beings but very superior to, and comparatively much larger than, those of their ancestors. The twins early displayed superior intelligence and were soon recognized as the heads of the whole tribe of dawn mammals, really instituting a primitive form of social organization and a crude economic division of labor. This brother and sister mated and soon enjoyed the society of twenty-one children much like themselves, all more than four feet tall and in every way superior to the ancestral species. This new group formed the nucleus of the mid-mammals.

62:3.4 (705.3) When the numbers of this new and superior group grew great, war, relentless war, broke out; and when the terrible struggle was over, not a single individual of the pre-existent and ancestral race of dawn mammals remained alive. The less numerous but more powerful and intelligent offshoot of the species had survived at the expense of their ancestors.

62:3.5 (705.4) And now, for almost fifteen thousand years (six hundred generations), this creature became the terror of this part of the world. All of the great and vicious animals of former times had perished. The large beasts native to these regions were not carnivorous, and the larger species of the cat family, lions and tigers, had not yet invaded this peculiarly sheltered nook of the earth's surface. Therefore did these mid-mammals wax valiant and subdue the whole of their corner of creation.

62:3.6 (705.5) Compared with the ancestral species, the mid-mammals were an improvement in every way. Even their potential life span was longer, being about twenty-five years. A number of rudimentary human traits appeared in this new species. In addition to the innate propensities exhibited by their ancestors, these mid-mammals were capable of showing disgust in certain repulsive situations. They further possessed a well-defined hoarding instinct; they would hide food for subsequent use and were greatly given to the collection of smooth round pebbles and certain types of round stones suitable for defensive and offensive ammunition.

62:3.7 (705.6) These mid-mammals were the first to exhibit a definite construction propensity, as shown in their rivalry in the building of both treetop homes and their many-tunneled subterranean retreats;

podzemim skloništima; oni su bili prva vrsta sisavaca koja je ikada tražila sigurnost na drveću kao i u podzemnim skloništima. Oni su uveliko napustili stabala kao lokaciju za svakodnevni život, tako da su provodili dane na zemlji i jedino su išli spavati u krošnjama.

Kako je vrijeme prolazilo, prirodni prirast u brojka na kraju je rezultiralo ozbiljnim natjecanjem za hranu i seksualno rivalstvo, što je kulminiralo u nizu ubojitih bitaka koje su skoro uništile cijelu vrstu. Ove borbe su se nastavile sve dok samo jedna skupina od manje od sto osoba nije ostala na životu. No, mir je još jednom prevladalo, i to jedno preživjelo plemene iznova se vratilo gradnji svojih spavaćih nastambi u krošnjama i ponovo je nastavilo s normalnim postojanjem u polu miru.

Teško da možete shvatiti koliko su se blizu vaši predljudski preci s vremena na vrijeme primicali izumiranju. Da je određena žaba, predak cijelog čovječanstva, skočila samo dva inča manje u određenoj prigodi, cijeli tijek evolucije bi se značajno promijenio. Neposredna lemurska majka ranih vrsta sisavaca je samo za dlaku izbjegla smrt ne manje od pet puta prije nego što je rodila oca novog i višeg reda sisavaca. No, situacija je bila najkritičnija kad je munja pogodila stablo u kojem je spavala potencijalna majka primatskih blizanaca. Oboje ovih roditelja srednjih čovjekolikih sisavaca su bili jako šokirani i opečeni; troje od njihovih sedmero djece je nastradalo od tog groma. Ove evlourajuće životinje su gotovo bile praznovjerne. Ovaj par čiju je kuću u krošnji drveta pogodio grom su stvarne vođe progresivnije grupe srednje vrste čovjekolikih sisavaca; i slijedeći njihov primjer, više od polovice članova njihovog plemena, uključujući sve inteligentnije obitelji, preselio se preko tri kilometara dalje od ovog lokaliteta i započelo izgradnju novih nastambi u novim krošnjama i podzemnih skloništa - privremenih skloništa u vrijeme iznenadne opasnosti.

Ubrzo nakon završetka njihova doma, ovaj par koji je prošao kroz tolike borbe, postao je ponosnim roditeljima blizanaca, najzanimljivijih i najvažnijih životinja koje su do tada rođene u svijetu, jer to su prvi primjerci novih vrsta *primata* koji predstavljaju sljedeći vitalni korak u evoluciji predljudi.

Istodobno s nastankom ovih primata blizanaca, drugi par - izrazito retardirani mužjak i ženka iz plemena srednjih sisavaca, par koji je bio i psihički i fizički inferioran - također je rodilo blizance. Ovi blizanci, muško i žensko, bili su ravnodušni prema osvajanju; oni su se bavili samo zbrinjavanjem hrane i budući da nisu htjeli jesti meso, ubrzo su izgubili sav interes u traženju plijena. Ovi retardirani blizanci postaju osnivači

they were the first species of mammals ever to provide for safety in both arboreal and underground shelters. They largely forsook the trees as places of abode, living on the ground during the day and sleeping in the treetops at night.

62:3.8 (705.7) As time passed, the natural increase in numbers eventually resulted in serious food competition and sex rivalry, all of which culminated in a series of internecine battles that nearly destroyed the entire species. These struggles continued until only one group of less than one hundred individuals was left alive. But peace once more prevailed, and this lone surviving tribe built anew its treetop bedrooms and once again resumed a normal and semipeaceful existence.

62:3.9 (705.8) You can hardly realize by what narrow margins your prehuman ancestors missed extinction from time to time. Had the ancestral frog of all humanity jumped two inches less on a certain occasion, the whole course of evolution would have been markedly changed. The immediate lemurlike mother of the dawn-mammal species escaped death no less than five times by mere hairbreadth margins before she gave birth to the father of the new and higher mammalian order. But the closest call of all was when lightning struck the tree in which the prospective mother of the Primates twins was sleeping. Both of these mid-mammal parents were severely shocked and badly burned; three of their seven children were killed by this bolt from the skies. These evolving animals were almost superstitious. This couple whose treetop home had been struck were really the leaders of the more progressive group of the mid-mammal species; and following their example, more than half the tribe, embracing the more intelligent families, moved about two miles away from this locality and began the construction of new treetop abodes and new ground shelters — their transient retreats in time of sudden danger.

62:3.10 (706.1) Soon after the completion of their home, this couple, veterans of so many struggles, found themselves the proud parents of twins, the most interesting and important animals ever to have been born into the world up to that time, for they were the first of the new species of *Primates* constituting the next vital step in prehuman evolution.

62:3.11 (706.2) Contemporaneously with the birth of these Primates twins, another couple — a peculiarly retarded male and female of the mid-mammal tribe, a couple that were both mentally and physically inferior — also gave birth to twins. These twins, one male and one female, were indifferent to conquest; they were concerned only with obtaining food and, since they would not eat flesh, soon lost all interest in seeking prey. These

modernih majmunskih plemena. Njihovi potomci su tražili hranu u toplijim južnim krajevima sa blagim klimama i obiljem tropskog voća, gdje su nastavili život koliko od tog dana, osim za one grane koje su se parile sa starijim tipovima gibona i majmuna i koje su stoga uveliko pogoršane.

I tako se može lako vidjeti da su čovjek i majmun u odnosu samo u tome što su potekli iz srednjih sisavaca, plemena u kojem se dogodilo istodobno rođenje i kasnije razdvajanje dvaju parova blizanaca: inferiorniji par je proizveo suvremeni tip majmuna, babuna, čimpanzi i gorila; a superiorniji par je nastavio liniju uspona iz koje se razvio sam čovjek.

Moderni čovjek i majmun izviru iz istog plemena i vrste, ali ne i od istih roditelja. Čovječiji preci potječu iz vrhunske loze odabranih ostataka plemena ovih srednjih sisavaca, dok su moderni majmuni (osim postojećih starijih vrsta lemura, gibona, majmuna i drugih majmunolikih stvorenja) potomci najinferiornijeg para ove srednje grupe sisavaca, para koji je preživio samo skrivanjem u podzemnom utočištu i skloništu hrane više od dva tjedna tijekom posljednjih žestokih bitaka njihovog plemena i koji je izišao iz ovog skloništa tek po završetku sukoba.

4. PRIMATI

Da se vratimo rođenju nadmoćnih blizanaca, dječaka i djevojčice, djece vodećih pripadnika plemena srednjih sisavaca: Ove životinjske bebe su bile neobičnog reda; one su imale još manje dlake na svojim tijelima od njihovih roditelja i kada su bili vrlo mladi, inzistirali su na uspravnom hodu. Njihovi preci su oduvijek znali hodati na stražnjim nogama, ali ovi primati blizanci su stajali uspravno od samog početka. Oni su postigli visinu od skoro jednog i pol metara, a imali su veće glave u usporedbi s drugima u plemenu. Dok su se rano počeli učiti uzajamnoj komunikaciji pomoću znakova i zvukova, oni nikada nisu bili u mogućnosti navesti druge ljude na razumijevanje ovih novih simbola.

Kada im je bilo oko četrnaest godina, oni su pobjegli iz plemena idući zapadno, gdje su podigli svoju obitelj i uspostavili novu vrstu primata. A ova nova stvorenja su vrlo dobro stekla naziv *primati* jer su to izravni i neposredni predci same ljudske obitelji.

Tako se dogodilo da su primati zauzeli regije na zapadnoj obali mezopotamskog poluotoka koja

retarded twins became the founders of the modern simian tribes. Their descendants sought the warmer southern regions with their mild climates and an abundance of tropical fruits, where they have continued much as of that day except for those branches which mated with the earlier types of gibbons and apes and have greatly deteriorated in consequence.

62:3.12 (706.3) And so it may be readily seen that man and the ape are related only in that they sprang from the mid-mammals, a tribe in which there occurred the contemporaneous birth and subsequent segregation of two pairs of twins: the inferior pair destined to produce the modern types of monkey, baboon, chimpanzee, and gorilla; the superior pair destined to continue the line of ascent which evolved into man himself.

62:3.13 (706.4) Modern man and the simians did spring from the same tribe and species but not from the same parents. Man's ancestors are descended from the superior strains of the selected remnant of this mid-mammal tribe, whereas the modern simians (excepting certain pre-existent types of lemurs, gibbons, apes, and other monkeylike creatures) are the descendants of the most inferior couple of this mid-mammal group, a couple who only survived by hiding themselves in a subterranean food-storage retreat for more than two weeks during the last fierce battle of their tribe, emerging only after the hostilities were well over.

4. THE PRIMATES

62:4.1 (706.5) Going back to the birth of the superior twins, one male and one female, to the two leading members of the mid-mammal tribe: These animal babies were of an unusual order; they had still less hair on their bodies than their parents and, when very young, insisted on walking upright. Their ancestors had always learned to walk on their hind legs, but these Primates twins stood erect from the beginning. They attained a height of over five feet, and their heads grew larger in comparison with others among the tribe. While early learning to communicate with each other by means of signs and sounds, they were never able to make their people understand these new symbols.

62:4.2 (707.1) When about fourteen years of age, they fled from the tribe, going west to raise their family and establish the new species of Primates. And these new creatures are very properly denominated *Primates* since they were the direct and immediate animal ancestors of the human family itself.

62:4.3 (707.2) Thus it was that the Primates came to occupy a region on the west coast of the

se onda protezala u južno more, dok su manje inteligentna i usko povezana plemena živjela oko centralne točke poluotoka i sve do istočne obalne linije.

Primati su više ljudski i manje životinjski od njihovih prethodnika, srednjih sisavaca. Skeletni razmjeri te nove vrste su vrlo slični onima primitivnih ljudskih rasa. Ljudski tip ruke i noge u potpunosti je razvijen, a ta stvorenja su mogla hodati, pa čak i trčati, kao i bilo koji od njihovih kasnijih ljudskih potomaka. Oni su uglavnom napustili život na stablima, iako su i dalje pribjegavali krošnjama radi noćne sigurnosti, jer su kao i njihovi preci u velikoj mjeri živjeli u strahu. To što su sve više koristili ruke bitno je pogodovalo razvoju njihove svojstvene moždane moći, ali još nisu posjedovali umove koje bi se doista mogli nazvati ljudskim.

Iako se se po emocionalnoj prirodi primati malo razlikovali od svojih predaka, oni su pokazivali izražajnije ljudske tendencije u svim svojim sklonostima. Doista su bili sjajne i superiorne životinje, koje su dostizale zrelost sa oko deset godina i imale prirodni životni vijek od oko četrdeset godina. To jest, oni bi živjeli toliko dugo da su umrli prirodnom smrću, ali u tim ranim danima jako malo životinja je ikad umrlo prirodnom smrću; borba za opstanak je previše intenzivna kako bi to dopustila.

I sada, nakon gotovo devetsto generacija razvoja koje pokrivaju oko dvadeset jednu tisuću godina od nastanka ranih sisavaca, među primatima se *iznenada* rodilo dvoje izvanrednih stvorenja, prva istinska ljudska bića.

Tako se dogodilo da su najraniji čovjekoliki sisavci koji su nastali iz sjevernoameričkih lemurskih tipova, dali podrijetlo sredinjim čovjekolikim sisavcima, i ti srednji sisavci su zauzvrat proizveli nadmoćne primat, koji su postali neposredni preci primitivne ljudske rase. Primatska plemena bila su posljednja vitalna veza u evoluciji čovjeka, ali za manje od pet tisuća godina nije opstalo ni jedno od ovih izvanrednih plemena.

5. PRVI LJUDI

Od godine 1934 A.D. unatrag do rođenja prva dva ljudska bića je prošlo samo 993.419 godina.

Ova dva izvanredna stvorenja su bila istinska ljudska bića. Oni su posjedovali savršeni ljudski palac, koji su imali i mnogi od njihovih predaka, kao i savršena stopala današnjih ljudskih rasa. Bili su šetači i trkači, a ne penjači; u potpunosti su izgubili hvatajuću funkciju nožnog palca. Kada su

Mesopotamian peninsula as it then projected into the southern sea, while the less intelligent and closely related tribes lived around the peninsula point and up the eastern shore line.

62:4.4 (707.3) The Primates were more human and less animal than their mid-mammal predecessors. The skeletal proportions of this new species were very similar to those of the primitive human races. The human type of hand and foot had fully developed, and these creatures could walk and even run as well as any of their later-day human descendants. They largely abandoned tree life, though continuing to resort to the treetops as a safety measure at night, for like their earlier ancestors, they were greatly subject to fear. The increased use of their hands did much to develop inherent brain power, but they did not yet possess minds that could really be called human.

62:4.5 (707.4) Although in emotional nature the Primates differed little from their forebears, they exhibited more of a human trend in all of their propensities. They were, indeed, splendid and superior animals, reaching maturity at about ten years of age and having a natural life span of about forty years. That is, they might have lived that long had they died natural deaths, but in those early days very few animals ever died a natural death; the struggle for existence was altogether too intense.

62:4.6 (707.5) And now, after almost nine hundred generations of development, covering about twenty-one thousand years from the origin of the dawn mammals, the Primates *suddenly* gave birth to two remarkable creatures, the first true human beings.

62:4.7 (707.6) Thus it was that the dawn mammals, springing from the North American lemur type, gave origin to the mid-mammals, and these mid-mammals in turn produced the superior Primates, who became the immediate ancestors of the primitive human race. The Primates tribes were the last vital link in the evolution of man, but in less than five thousand years not a single individual of these extraordinary tribes was left.

5. THE FIRST HUMAN BEINGS

62:5.1 (707.7) From the year A.D. 1934 back to the birth of the first two human beings is just 993,419 years.

62:5.2 (707.8) These two remarkable creatures were true human beings. They possessed perfect human thumbs, as had many of their ancestors, while they had just as perfect feet as the present-day human races. They were walkers and runners, not climbers; the grasping function of the

se prilikom opasnosti penjali u krošnje drveća, to su činili baš kao i ljudi današnjice. Penjali su se uz deblo stabla poput medvjeda, a ne kao čimpanze ili gorile, njihovim od grane do grane.

Ti prvi ljudi (i njihovi potomci) dostigli bi punu zrelost sa dvanaest godina i posjedovali su potencijalni životni vijek od oko sedamdeset pet godina.

Mnogo novih emocija se rano pojavilo u tim ljudskim blizancima. Oni su doživljavali divljenje prema predmetima i drugim bićima i ispoljavali značajnu taštinu. No, najznačajniji je napredak u emocionalnom razvoju nastupio kada se iznenadna pojavila nova grupa istinski ljudskih osjećaja, štovalačka grupa, uključujući strahopoštovanje, štovanje, poniznost, pa čak i primitivni oblik zahvalnosti. Strah, sa nepoznavanjem prirodnih fenomena, je bio na pragu iniciranja primitivne religije.

Ne samo da su se takvi ljudski osjećaji očitovali u tim primitivnim ljudima, već su i mnogi visoko evoluirani osjećaji bili prisutni u rudimentarnom obliku. Oni su bili blago upoznati sa osjećajima sažaljenja, srama i prijekora i bili su izrazito svjesni ljubavi, mržnje i osvete, a bili su skloni snažnim osjećajima ljubomore.

Ovo prvo dvoje su ljudi - blizanci - bili su veliko iskušenje njihovim roditeljima primatima. Bili su toliko znatiželjni i avanturistički da su gotovo izgubili svoje živote u brojnim prilikama prije nego što su navršili osam godina. Oni su stekli prilično mnogo ožiljaka do svoje dvanaeste godine.

Vrlo rano su naučili da se uključe u verbalnu komunikaciju; u dobi od deset godina su izradili poboljšan znakovni i govorni jezik sa nekih pedesetak riječi, te su znatno poboljšali i bitno proširili grubu komunikacijsku tehniku njihovih predaka. Ali koliko god su to pokušavali, oni su jedino uspjeli naučiti svoje roditelje nekoliko njihovih novih znakova i simbola.

Kad im je bilo otprilike devet godina, dok su jednog sunčanog dana šetali pored rijeke, povelu su jedan važan razgovor. Sve nebeske inteligencije stacionirane na Urantiji uključujući i mene samoga promatrale su ovaj podnevni randevu. Uoči ovog značajnog dana blizanci su razborito donijeli odluku da će živjeti jedno s drugim i jedno za drugo i to je bio prvi u nizu takvih sporazuma koji će kulminirati odlukom da pobjegnu od svojih inferiornih životinjskih suradnika i da krenu na sjever, ne znajući da su time utemeljili ljudsku rasu.

Dok smo svi bili jako zaokupljeni planovima ova dva mala divljaka, bili smo nemoćni u kontroli rada njihovih umova; nismo samovoljno utjecali -

big toe was absent, completely absent. When danger drove them to the treetops, they climbed just like the humans of today would. They would climb up the trunk of a tree like a bear and not as would a chimpanzee or a gorilla, swinging up by the branches.

62:5.3 (708.1) These first human beings (and their descendants) reached full maturity at twelve years of age and possessed a potential life span of about seventy-five years.

62:5.4 (708.2) Many new emotions early appeared in these human twins. They experienced admiration for both objects and other beings and exhibited considerable vanity. But the most remarkable advance in emotional development was the sudden appearance of a new group of really human feelings, the worshipful group, embracing awe, reverence, humility, and even a primitive form of gratitude. Fear, joined with ignorance of natural phenomena, is about to give birth to primitive religion.

62:5.5 (708.3) Not only were such human feelings manifested in these primitive humans, but many more highly evolved sentiments were also present in rudimentary form. They were mildly cognizant of pity, shame, and reproach and were acutely conscious of love, hate, and revenge, being also susceptible to marked feelings of jealousy.

62:5.6 (708.4) These first two humans — the twins — were a great trial to their Primates parents. They were so curious and adventurous that they nearly lost their lives on numerous occasions before they were eight years old. As it was, they were rather well scarred up by the time they were twelve.

62:5.7 (708.5) Very early they learned to engage in verbal communication; by the age of ten they had worked out an improved sign and word language of almost half a hundred ideas and had greatly improved and expanded the crude communicative technique of their ancestors. But try as hard as they might, they were able to teach only a few of their new signs and symbols to their parents.

62:5.8 (708.6) When about nine years of age, they journeyed off down the river one bright day and held a momentous conference. Every celestial intelligence stationed on Urantia, including myself, was present as an observer of the transactions of this noontide tryst. On this eventful day they arrived at an understanding to live with and for each other, and this was the first of a series of such agreements which finally culminated in the decision to flee from their inferior animal associates and to journey northward, little knowing that they were thus to found the human race.

62:5.9 (708.7) While we were all greatly concerned with what these two little savages were planning, we were powerless to control the working of their

niti nam je bilo moguće tako utjecati - na njihove odluke. No, unutar dopuštenih granica planetarnog djelovanja, mi, Nositelji Života, zajedno s našim suradnicima, uotili smo se da navedemo ove ljudske blizance da pođu na sjever i da se updalje od svojih dlakavih obitelji koje su djelomično živjele u krošnjama drveća. I tako, zahvaljujući vlastitom inteligentnom izboru blizanci su migrirali, a zahvaljujući našem nadzoru su migrirali prema sjeveru do skrovitog područja gdje više nije bilo mogućnosti za biološku degradaciju miješanjem s nižim rođacima iz primatskih plemena.

Neposredno prije odlaska iz šumskih nastambi oni su izgubili svoju majku u napadu gibona. Dok ona nije imala njihovu inteligenciju, imala je dirljivu i duboku naklonost sisavaca za njezino potomstvo i ona je neustrašivo dala svoj život u pokušaju da spasi ovaj prekrasni par. Njezina žrtva nije bila uzaludna, jer ih je odbranila od neprijatelja dok otac nije stigao s pojačanjima i rastjerao napadače.

Ubrzo nakon toga mladi par je ostavio svoje pleme i zaputio se u osnivanje ljudskog roda, dok je njihov primatski otac postao neutješan - bio je slomljenog srca. On je odbio jesti, čak i kada su mu hranu donijela njegova druga djeca. Nakon što je izgubio svoje briljantane potomke, život nije bio vrijedan življenja među njegovim nenaprednim rodovima; lutao je šumom dok nije naišao na neprijateljske gibone koji su ga pretukli na smrt.

6. EVOLUCIJA LJUDSKOG UMA

Mi, Nositelji Života na Urantiji, prošli smo kroz dugo bdijenje, pažljivo i strpljivo nadziranje od dana kada smo prvi put posadili životnu plazmu u planetarnim vodama, i prirodno je što nam je pojava prvih istinski inteligentnih i voljnih bića donijela veliku radost i vrhunsko zadovoljstvo.

Mi smo pratili mentalni razvoj blizanaca kroz promatranje funkcioniranja sedam pomoćnih duhova uma koji funkcioniraju na Urantiji od našeg dolaska na planetu. Kroz dugi evolucijski razvoj planetarnog života, ti neumorni umni službenici registriraju sve veću sposobnost kontaktiranja sve šireg moždanog kapaciteta sve naprednijih životinjskih stvorenja.

Isprva samo *duh intuicije* može funkcionirati u instinktivnom i refleksnom ponašanju praiskonskih životinja. Uz diferencijaciju viših vrsta, *duh razumijevanja* bio je u mogućnosti obdariti takva stvorenja s darom spontanog povezivanja ideja. Kasnije smo bili svjedoci djelovanja *duha hrabrosti*; evoluirajuće životinje su stvarno razvile grube oblike zaštitne samosvijesti. Nakon pojave

minds; we did not — could not — arbitrarily influence their decisions. But within the permissible limits of planetary function, we, the Life Carriers, together with our associates, all conspired to lead the human twins northward and far from their hairy and partially tree-dwelling people. And so, by reason of their own intelligent choice, the twins did *migrate*, and because of our supervision they migrated *northward* to a secluded region where they escaped the possibility of biologic degradation through admixture with their inferior relatives of the Primates tribes.

62:5.10 (708.8) Shortly before their departure from the home forests they lost their mother in a gibbon raid. While she did not possess their intelligence, she did have a worthy mammalian affection of a high order for her offspring, and she fearlessly gave her life in the attempt to save the wonderful pair. Nor was her sacrifice in vain, for she held off the enemy until the father arrived with reinforcements and put the invaders to rout.

62:5.11 (709.1) Soon after this young couple forsook their associates to found the human race, their Primates father became disconsolate — he was heartbroken. He refused to eat, even when food was brought to him by his other children. His brilliant offspring having been lost, life did not seem worth living among his ordinary fellows; so he wandered off into the forest, was set upon by hostile gibbons and beaten to death.

6. EVOLUTION OF THE HUMAN MIND

62:6.1 (709.2) We, the Life Carriers on Urantia, had passed through the long vigil of watchful waiting since the day we first planted the life plasm in the planetary waters, and naturally the appearance of the first really intelligent and volitional beings brought to us great joy and supreme satisfaction.

62:6.2 (709.3) We had been watching the twins develop mentally through our observation of the functioning of the seven adjutant mind-spirits assigned to Urantia at the time of our arrival on the planet. Throughout the long evolutionary development of planetary life, these tireless mind ministers had ever registered their increasing ability to contact with the successively expanding brain capacities of the progressively superior animal creatures.

62:6.3 (709.4) At first only the *spirit of intuition* could function in the instinctive and reflex behavior of the primordial animal life. With the differentiation of higher types, the *spirit of understanding* was able to endow such creatures with the gift of spontaneous association of ideas. Later on we observed the *spirit of courage* in operation; evolving animals really developed a crude form of

sisavaca, vidjesmo kako se u sve većoj mjeri manifestirao *duh znanja*. A evolucija viših sisavaca rezultirala je djelovanjem *duha savjetovanja*, koji je vodio rastu grupnog instinkta i počecima primitivnog društvenog razvoja.

Sve više i više, od najranijih čovjekolikih sisavaca, srednjih čovjekolikih sisavaca i primata, promatrali smo prošireni službu prvih pet pomoćnika. No, nikada nisu preostala dva najviša umna službenika, bili u mogućnosti djelovati u evolucijskom tipu uma koji se razvijao na Urantiji.

Zamislite radost jednog dana - blizanci su imali nekih desetak godina - kad je *duh obožavanja* napravio svoj prvi kontakt sa umom blizanaca, prvo s djevojčicom i ubrzo nakon toga s dječakom. Znali smo da se nešto vrlo slično razvoju ljudskog uma približavalo vrhuncu; i kad su nekih godinu dana poslije toga napokon riješili, kao rezultat meditativnog razmišljanja i svrhovite odluke, da pobjegnu od kuće i da krenu na sjever, tada je *duh mudrosti* počeo djelovati na Urantiji u ta dva sada priznata ljudska uma.

Za ovim događajem je odmah uslijedio novi poredak mobilizacije sedam umnih pomoćnika duha. Mi smo bili puni očekivanja; bilo nam je jasno da se primicao dugo očekivani događaj; znali smo da smo bili na pragu ostvarenja naših dugotrajnih napora usmjerenih na razvijanje inteligentnih stvorenih bića s voljom na Urantiji.

7. PRIZNANJE KAO NASELJENI SVIJET

Nismo morali dugo čekati. U podne, dan nakon što su blizanci pobjegli, javilo se početni probni bljesak, signal svemirskih krugova i znak planetarnog prijemnog usmjerenja na Urantiji. Bili smo, naravno, svi uzbuđeni spoznajom predstojećeg velikog događaja; ali budući da je ovaj svijet bio postaja eksperimentiranja životom, nismo imali ni najmanju predstavu koliko ćemo biti upoznati s priznanjem inteligentnog života na planetu. Ali nismo bili dugo u neizvjesnosti. Na treći dan nakon bijega blizanaca i prije odlaska korpusa Nositelja Života, stigao je Nebadonski arhanđeo koji inicira osnutak planetarnih krugova.

To je bio važan dan na Urantiji kada se je naša mala skupina okupila oko planetarnog pola koji prenosi kozmičke komunikacije i dobila prvu poruku od Salvingtona preko novoosnovanog umnog kruga planeta. A ta prva poruka, koju je diktirao šef korpusa arhanđela, je glasila:

protective self-consciousness. Subsequent to the appearance of the mammalian groups, we beheld the *spirit of knowledge* manifesting itself in increased measure. And the evolution of the higher mammals brought the function of the *spirit of counsel*, with the resulting growth of the herd instinct and the beginnings of primitive social development.

62:6.4 (709.5) Increasingly, on down through the dawn mammals, the mid-mammals, and the Primates, we had observed the augmented service of the first five adjutants. But never had the remaining two, the highest mind ministers, been able to function in the Urantia type of evolutionary mind.

62:6.5 (709.6) Imagine our joy one day — the twins were about ten years old — when the *spirit of worship* made its first contact with the mind of the female twin and shortly thereafter with the male. We knew that something closely akin to human mind was approaching culmination; and when, about a year later, they finally resolved, as a result of meditative thought and purposeful decision, to flee from home and journey north, then did the *spirit of wisdom* begin to function on Urantia and in these two now recognized human minds.

62:6.6 (709.7) There was an immediate and new order of mobilization of the seven adjutant mind-spirits. We were alive with expectation; we realized that the long-awaited-for hour was approaching; we knew we were upon the threshold of the realization of our protracted effort to evolve will creatures on Urantia.

7. RECOGNITION AS AN INHABITED WORLD

62:7.1 (709.8) We did not have to wait long. At noon, the day after the runaway of the twins, there occurred the initial test flash of the universe circuit signals at the planetary reception-focus of Urantia. We were, of course, all astir with the realization that a great event was impending; but since this world was a life-experiment station, we had not the slightest idea of just how we would be apprised of the recognition of intelligent life on the planet. But we were not long in suspense. On the third day after the elopement of the twins, and before the Life Carrier corps departed, there arrived the Nebadon archangel of initial planetary circuit establishment.

62:7.2 (710.1) It was an eventful day on Urantia when our small group gathered about the planetary pole of space communication and received the first message from Salvington over the newly established mind circuit of the planet. And this first message, dictated by the chief of the archangel corps, said:

"Pozdrav Nositeljima Života na Urantiji! Prenosimo veliko zadovoljstvo sa Salvingtona, Edentije i Jeruzema u čast registracije na sjedištu Nebadona signala koji svjedoči o tome da na Urantiji sada djeluje um koji ima dostojanstvo volje. Zabilježili smo svrhovitu odluku blizanaca da pobjegnu prema sjeveru i da odvoje svoje potomstvo od njihovih slabije razvijenih predaka. Ovo je prva odluka uma - ljudske vrste uma - na Urantiji i ona automatski uspostavlja krug komunikacije preko koje se ova početna poruka priznanja odašilja."

Sljedeća poruka koja je došla preko ovog novog kruga su bili pozdravi Svevišnjih Edentije sa uputom Nositeljima Života sa prebivalištem na planetu da se više ne uplićemo u razvoj uzorka života koji smo nekoć tu implantirali. Mi smo bili usmjereni da ne interveniramo u pitanja ljudskog napretka. Nemojte misliti da se Nositelji Života ikada samovoljno i mehanički upliću u prirodni proces planetarnih evolucijskih planova. No, do tog vremena bilo nam je dopušteno manipulirati okolišom i štiti životnu plazmu na poseban način i ovom prilikom smo primili upute da prekinemo s ovim izvanrednim ali posve prirodnim nadzorom.

I čim su Svevišnji izručili ovu prekrasnu poruku, uslijedila je planetarizacija poruke od Lucifera, ondašnjeg vladara Satanijskog sustava. Sada su Nositelji Života čuli riječi dobrodošlice od svoga poglavara i dobili dozvolu za povratak na Jeruzem. Ova Luciferova poruka sadržava službeno priznanje rada Nositelja Života na Urantiji i nas oslobađa od svih budućih kritika za bilo koju aktivnost u radu na poboljšanju uzoraka Nebadonskog dizajna života u Satanijskom sustavu.

Ove poruke iz Salvingtona, Edentije i Jeruzema formalno su obilježile prestanak djelovanja Nositelja Života u višestoljećnom nadzoru planeta. Stoljećima smo bili na dužnosti uz pomoć samo sedam umnih pomoćnika duha i Glavnih Fizičkih Kontrolora. A sada, nakon što se u evolucijskom stvorenju planeta pojavila moć izbora kojom ljudsko biće može iskazati obožavanje i uzaći na visine, shvatili smo da je naš rad bio završen i naša se grupa spremala otići. Kako je Urantija bila svijet modificiranog života, dobili smo dozvolu da napustimo planet i da iza sebe ostavimo dva viša Nositelja Života sa dvanaest pomoćnika, a ja sam bio izabran kao jedan iz ove grupe i od tada sam na Urantiji.

To je bilo prije samo 993.408 godina (od godine A.D. 1934) od koje je Urantija službeno priznata kao planet ljudskog stanovanja u svemiru Nebadonu. Biološka evolucija je nanovo uspjela dostići ljudsku razinu dostojanstva; čovjek je stigao na planetu broj 606 Satanije.

62:7.3 (710.2) "To the Life Carriers on Urantia — Greetings! We transmit assurance of great pleasure on Salvington, Edentia, and Jerusem in honor of the registration on the headquarters of Nebadon of the signal of the existence on Urantia of mind of will dignity. The purposeful decision of the twins to flee northward and segregate their offspring from their inferior ancestors has been noted. This is the first decision of mind — the human type of mind — on Urantia and automatically establishes the circuit of communication over which this initial message of acknowledgment is transmitting."

62:7.4 (710.3) Next over this new circuit came the greetings of the Most Highs of Edentia, containing instructions for the resident Life Carriers forbidding us to interfere with the pattern of life we had established. We were directed not to intervene in the affairs of human progress. It should not be inferred that Life Carriers ever arbitrarily and mechanically interfere with the natural outworking of the planetary evolutionary plans, for we do not. But up to this time we had been permitted to manipulate the environment and shield the life plasm in a special manner, and it was this extraordinary, but wholly natural, supervision that was to be discontinued.

62:7.5 (710.4) And no sooner had the Most Highs left off speaking than the beautiful message of Lucifer, then sovereign of the Satania system, began to planetize. Now the Life Carriers heard the welcome words of their own chief and received his permission to return to Jerusem. This message from Lucifer contained the official acceptance of the Life Carriers' work on Urantia and absolved us from all future criticism of any of our efforts to improve the life patterns of Nebadon as established in the Satania system.

62:7.6 (710.5) These messages from Salvington, Edentia, and Jerusem formally marked the termination of the Life Carriers' agelong supervision of the planet. For ages we had been on duty, assisted only by the seven adjutant mind-spirits and the Master Physical Controllers. And now, will, the power of choosing to worship and to ascend, having appeared in the evolutionary creatures of the planet, we realized that our work was finished, and our group prepared to depart. Urantia being a life-modification world, permission was granted to leave behind two senior Life Carriers with twelve assistants, and I was chosen as one of this group and have ever since been on Urantia.

62:7.7 (710.6) It is just 993,408 years ago (from the year A.D. 1934) that Urantia was formally recognized as a planet of human habitation in the universe of Nebadon. Biologic evolution had once again achieved the human levels of will dignity; man had arrived on planet 606 of Satania.

Pod pokroviteljstvom Nositelja Života ^{62:7.8 (710.7)} [Sponsored by a Life Carrier of
Nebadon koji prebiva na Urantiji. Nebadon resident on Urantia.]

POGLAVLJE 63. PRVA LJUDSKA OBITELJ

⇐ 062

Knjiga Urantije

064 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 63 PRVA LJUDSKA OBITELJ

Sekcije

Uvod

1. ANDON I FONTA
2. BIJEG BLIZANACA
3. ANDONOVA OBITELJ
4. ANDONITSKI KLANOVI
5. RASELJAVANJE ANDONITA
6. ONAGAR--PRVI UČITELJ ISTINE
7. ANDON I FONTA POSLIJE SMRTI

PAPER 63 THE FIRST HUMAN FAMILY

SECTIONS

Introduction

1. Andon and Fonta
2. The Flight of the Twins
3. Andon's Family
4. The Andonic Clans
5. Dispersion of the Andonites
6. Onagar — The First Truth Teacher
7. The Survival of Andon and Fonta

Uvod

URANTIJA je registrirana kao naseljeni svijet kad su prva dva ljudska bića-- blizanci--imala jedanaest godina i prije nego što su postali roditelji prvog djeteta iz druge generacije stvarnih ljudskih bića. I ovom prilikom, kad je Urantija službeno priznata kao naseljeni planet, arhangel'ska se poruka sa Salvingtona završila ovim riječima:

"Ljudski um se javio na planetu 606 Sistema Satanije i ovi će se roditelji nove rase zvati Andon i Fonta. I neka svi arhanđeli mole da ova bića što prije budu obdarena osobnim duhom, darom Oca Svih."

Andon je nebadonsko ime koje znači "prvo stvoreno biće koje naliči Ocu i ispoljava ljudsku žudnju za savršenstvom." Fonta znači "prvo stvoreno biće koje naliči Sinu i ispoljava ljudsku žudnju za savršenstvom." Andon i Fonta su prvi put saznali za ova imena prilikom sjedinjenja sa svojim Misaonim Ispravljačima. Tijekom svog smrtničkog života na Urantiji, zvali su jedno drugo Sonta-an i Sonta-en; Sonta-an znači "osoba koju voli majka," dok Sonta-en znači "osoba koju voli

INTRODUCTION

63:0.1 (711.1) URANTIA was registered as an inhabited world when the first two human beings — the twins — were eleven years old, and before they had become the parents of the first-born of the second generation of actual human beings. And the archangel message from Salvington, on this occasion of formal planetary recognition, closed with these words:

63:0.2 (711.2) "Man-mind has appeared on 606 of Satania, and these parents of the new race shall be called *Andon* and *Fonta*. And all archangels pray that these creatures may speedily be endowed with the personal indwelling of the gift of the spirit of the Universal Father."

63:0.3 (711.3) Andon is the Nebadon name which signifies "the first Fatherlike creature to exhibit human perfection hunger." Fonta signifies "the first Sonlike creature to exhibit human perfection hunger." Andon and Fonta never knew these names until they were bestowed upon them at the time of fusion with their Thought Adjusters. Throughout their mortal sojourn on Urantia they called each other Sonta-an and Sonta-en, Sonta-an meaning "loved by mother," Sonta-en signifying

otac." Ova imena su si sami dali i ona svjedoče o njihovoj uzajamnoj ljubavi i poštovanju.

"loved by father." They gave themselves these names, and the meanings are significant of their mutual regard and affection.

1. ANDON I FONTA

Po mnogo čemu, Andon i Fonta su bili najizvanredniji par ljudskih bića koji je živio na Zemlji. Ovaj je krasni par--istinski roditelji cijelog čovječanstva--po svemu nadilazio svoje neposredne potomke, dok se posve razlikovao od svojih bližih i daljih predaka.

Roditelji ovog prvog ljudskog para su se naizgled tek neznatno razlikovali od svojih prosječnih suplemenika, premda su se ubrajali među inteligentnije članove ove grupe; bilo je to prvo pleme koje je naučilo koristiti kamen i buzdovan u borbi. Pored toga, koristili su oštre krnjevine kamena, kremenja i kosti.

Dok su još živjeli sa svojim roditeljima, Andon i Fonta su znali pričvrstiti komad kremenja na vrh buzdovana pomoću životinjske tetive i Andon je u desetak slučajeva ovim oružjem spasio kako svoj tako i život svoje sestre, koja je bila jednakopustolovna i radoznala i koja ga je pratila pri svim njegovim istraživačkim pohodima.

To što su Andon i Fonta odlučili pobjeći iz plemena primata svjedoči o činjenici da je njihovo umno obdarenje daleko nadilazilo nisku inteligenciju mnogih njihovih kasnijih potomaka koji su se unizili parenjem sa čovjekolikim majmunima--svojim bliskim, premda daleko nazadnijim rođacima. A ova slutnja, da su nešto više od životinja prozrlazila je iz toga što su posjedovali ličnosti, dok ju je dalje snažilo djelovanje unutarnjih prisutnosti Misaonih Ispravljača.

2. BIJEG BLIZANACA

Nakon što su donijeli odluku da će pobjeći prema sjeveru, Andon i Fonta su zakratko bili podlijebli bojaznima, osobito strahu da se njihov bijeg ne bi dopao njihovu ocu i bližoj obitelji. Zamišljali su kako će ih napasti njihovi neprijateljski raspoređeni rođaci; znali su da su vrlo lako mogli naći smrt u rukama svojih zavidnih suplemenika. Kao djeca, blizanci su provodili najveći dio vremena zajedno, radi čega nikad nisu bili odveć omiljeni među svojim rođacima, životinjama iz plemena primata. Njihovoj omraženosti je dalje doprinijelo to što su si u krošnji drveta izgradili zasebnu i vrlo naprednu nastambu.

1. ANDON AND FONTA

63:1.1 (711.4) In many respects, Andon and Fonta were the most remarkable pair of human beings that have ever lived on the face of the earth. This wonderful pair, the actual parents of all mankind, were in every way superior to many of their immediate descendants, and they were radically different from all of their ancestors, both immediate and remote.

63:1.2 (711.5) The parents of this first human couple were apparently little different from the average of their tribe, though they were among its more intelligent members, that group which first learned to throw stones and to use clubs in fighting. They also made use of sharp spicules of stone, flint, and bone.

63:1.3 (711.6) While still living with his parents, Andon had fastened a sharp piece of flint on the end of a club, using animal tendons for this purpose, and on no less than a dozen occasions he made good use of such a weapon in saving both his own life and that of his equally adventurous and inquisitive sister, who unfailingly accompanied him on all of his tours of exploration.

63:1.4 (711.7) The decision of Andon and Fonta to flee from the Primates tribes implies a quality of mind far above the baser intelligence which characterized so many of their later descendants who stooped to mate with their retarded cousins of the simian tribes. But their vague feeling of being something more than mere animals was due to the possession of personality and was augmented by the indwelling presence of the Thought Adjusters.

2. THE FLIGHT OF THE TWINS

63:2.1 (712.1) After Andon and Fonta had decided to flee northward, they succumbed to their fears for a time, especially the fear of displeasing their father and immediate family. They envisaged being set upon by hostile relatives and thus recognized the possibility of meeting death at the hands of their already jealous tribesmen. As youngsters, the twins had spent most of their time in each other's company and for this reason had never been overly popular with their animal cousins of the Primates tribe. Nor had they improved their standing in the tribe by building a separate, and a very superior, tree home.

I u ovoj novoj nastambi skrivenoj visoko u krošnji drveta, nakon što ih je jedne noći probudila žestoka oluja, puni straha i tješeći jedno drugo u naručju, blizanci su konačno donijeli odluku da će pobjeći iz ovog plemena i napustiti svoj dom visoko u krošnji drveta.

Već prije su napravili jednostavno sklonište u krošnji drveta, otprilike pola dana hoda prema sjeveru. Bilo je to tajno, sigurno skrovište koje im je poslužilo tijekom prvog dana izbjeglištva. Premda su se bojali mraka (strah od tame je bio svojstven svim primatima), nedugo nakon što se smrklo, nastavili su putovati prema sjeveru. Dok je čak i za punog mjeseca noćno putovanje zahtijevalo veliku hrabrost, ispravno su zaključili da je bilo manje vjerojatno da bi ih njihovi suplemenici i rođaci slijedili i pronašli po noći. I nedugo nakon ponoći, sigurno su sproveli svoj prethodno razrađeni plan.

Putujući prema sjeveru, otkrili su površinsku gomilu kremen a i kako su našli više pogodno oblikovanih komada, nakupili su veću zalihu. Nastojeći obrusiti kremen kako bi ga učinio podesnijim za korištenje, Andon je zapaliti vatru. Ali kako je klima još uvijek bila pogodna i nije bilo potrebe za vatrom, ova ga se ideja nije naročito dojmila.

Ali kako je jesenje sunce bivalo sve niže što su više napredovali prema sjeveru, noći su postajale sve hladnije. Hladnoća ih je već bila prinudila da počnu koristiti životinjske kože. Prije prve mjesečeve mjene, Andon je natuknuo Fonti kako vjeruje da bi pomoću kremen a bilo moguće zapaliti vatru. I cijela dva mjeseca su to pokušavali učiniti, ali bez uspjeha. Iz dana u dan su uporno kresali kremen. Jedne večeri otprilike oko zalaska sunca, konačno su riješili ovaj problem kad je Fonta došla na ideju da potraži napušteno ptičje gnijezdo. Gnijezdo je bilo suho i lako zapaljivo i čim ga je dotakla varnica, planulo je punim plamenom. Bili su toliko iznenađeni i zaprepašteni svojim uspjehom da se vatra umalo ugasila, ali su se brzo snašli dodavši nešto prikladnog goriva; po prvi put, roditelji cijelog čovječanstva su krenuli u potragu za drvetom za ogrijev.

Bio je to jedan od najradosnijih časova u njihovim kratkim ali burnim životima. Cijele su noći sjedili pored vatre, slabo uviđajući da su otkrili nešto što će im omogućiti da se odupru klimi i da zauvijek postanu neovisni o svojim životinjskim rođacima iz južnih zemalja. Nakon što su se tri dana odmarali uživajući u vatri, nastavili su ići prema sjeveru.

63:2.2 (712.2) And it was in this new home among the treetops, one night after they had been awakened by a violent storm, and as they held each other in fearful and fond embrace, that they finally and fully made up their minds to flee from the tribal habitat and the home treetops.

63:2.3 (712.3) They had already prepared a crude treetop retreat some half-day's journey to the north. This was their secret and safe hiding place for the first day away from the home forests. Notwithstanding that the twins shared the Primates' deathly fear of being on the ground at nighttime, they sallied forth shortly before nightfall on their northern trek. While it required unusual courage for them to undertake this night journey, even with a full moon, they correctly concluded that they were less likely to be missed and pursued by their tribesmen and relatives. And they safely made their previously prepared rendezvous shortly after midnight.

63:2.4 (712.4) On their northward journey they discovered an exposed flint deposit and, finding many stones suitably shaped for various uses, gathered up a supply for the future. In attempting to chip these flints so that they would be better adapted for certain purposes, Andon discovered their sparking quality and conceived the idea of building fire. But the notion did not take firm hold of him at the time as the climate was still salubrious and there was little need of fire.

63:2.5 (712.5) But the autumn sun was getting lower in the sky, and as they journeyed northward, the nights grew cooler and cooler. Already they had been forced to make use of animal skins for warmth. Before they had been away from home one moon, Andon signified to his mate that he thought he could make fire with the flint. They tried for two months to utilize the flint spark for kindling a fire but only met with failure. Each day this couple would strike the flints and endeavor to ignite the wood. Finally, one evening about the time of the setting of the sun, the secret of the technique was unraveled when it occurred to Fonta to climb a near-by tree to secure an abandoned bird's nest. The nest was dry and highly inflammable and consequently flared right up into a full blaze the moment the spark fell upon it. They were so surprised and startled at their success that they almost lost the fire, but they saved it by the addition of suitable fuel, and then began the first search for firewood by the parents of all mankind.

63:2.6 (712.6) This was one of the most joyous moments in their short but eventful lives. All night long they sat up watching their fire burn, vaguely realizing that they had made a discovery which would make it possible for them to defy climate and thus forever to be independent of their animal relatives of the southern lands. After three days' rest and enjoyment of the fire, they journeyed on.

Andonovi primatski preci su često bili u stanju očuvati vatru izazvanu gromom, no nikad prije ni jedno zemaljsko biće nije znalo upaliti vatru. Međutim, prošlo je dosta vremena prije nego su naučili da suha mahovina i drugi materijali gore jednako dobro kao ptičja gnijezda.

3. ANDONOVA OBITELJ

Prošle su gotovo dvije godine nakon što su blizanci napustili svoje pleme, prije nego su dobili prvo dijete. Nazvali su ga Sontad; i Sontad je bio prvo ljudsko biće Urantije koje je po rođenju umotano u zaštitne pivoje. Ovo je predstavljalo početak ljudske rase i s ovim se novim evolucijskim događajem javio instinkt koji je ljude naveo da se više posvete podizanju djece koja su iz generacije u generaciju rađana sve nemoćnija; ovo je označavalo napredni razvoj intelektualnog uma, za razliku od čisto životinjskog.

Andon i Fonta su imali ukupno devetnaestero djece i živjeli su dovoljno dugo kako bi dobili gotovo pedesetero unučadi i šestoro praunučadi. Obitelj je živjela u četiri uzajamno povezana skloništa ili puluspilje od kojih su tri bile spojene hodnicima iskopanim u mekom vapnencu pomoću oruđa koje su Andonova djeca načinila od kremenca.

Ovi su rani Andoniti ispoljavali vrlo snažan klanovski duh; lovili su u grupama i nikad se nisu odveć udaljavali od doma. Izgleda da su uviđali da su bili izolirana i jedinstvena grupa živih bića i da su se stoga trebali držati na okupu. Ovaj osjećaj intimnog srodstva nesumnjivo treba zahvaliti tome da su u njihovim umovima izražajnije djelovali pomoćni duhovi.

Andon i Fonta su neumorno nastojali podići i unaprijediti svoj klan. Živjeli su četrdeset dvije godine i oboje su nastradali pod višećom stijenom koja se odronila prilikom zemljotresa. Ovom je prilikom usmrćeno njihovih petoro djece i jedanaestero unučadi, dok je velik broj drugih potomaka pretrpio ozbiljne ozljede.

Prilikom smrti svojih roditelja, unatoč ozbiljnoj povredi stopala, Sontad je smjesta preuzeo vodstvo nad klanom, pri čemu mu je uveliko pomogla njegova žena--njegova najstarija sestra. Njihov prvi zadatak je bio kamenom zgraditi svoje mrtve roditelje, braću, sestre i djecu. Ovom pogrebu ne treba pridavati prekomjeran značaj. Njihove su ideje o posmrtnom životu bile vrlo grube i nejasne, jer su uglavnom proizlazile iz fantastičnih i upečatljivih snova.

Potomci Andona i Fonte su živjeli zajedno

63:2.7 (712.7) The Primates ancestors of Andon had often replenished fire which had been kindled by lightning, but never before had the creatures of earth possessed a method of starting fire at will. But it was a long time before the twins learned that dry moss and other materials would kindle fire just as well as birds' nests.

3. ANDON'S FAMILY

63:3.1 (713.1) It was almost two years from the night of the twins' departure from home before their first child was born. They named him Sontad; and Sontad was the first creature to be born on Urantia who was wrapped in protective coverings at the time of birth. The human race had begun, and with this new evolution there appeared the instinct properly to care for the increasingly enfeebled infants which would characterize the progressive development of mind of the intellectual order as contrasted with the more purely animal type.

63:3.2 (713.2) Andon and Fonta had nineteen children in all, and they lived to enjoy the association of almost half a hundred grandchildren and half a dozen great-grandchildren. The family was domiciled in four adjoining rock shelters, or semicaves, three of which were interconnected by hallways which had been excavated in the soft limestone with flint tools devised by Andon's children.

63:3.3 (713.3) These early Andonites evinced a very marked clannish spirit; they hunted in groups and never strayed very far from the homesite. They seemed to realize that they were an isolated and unique group of living beings and should therefore avoid becoming separated. This feeling of intimate kinship was undoubtedly due to the enhanced mind ministry of the adjutant spirits.

63:3.4 (713.4) Andon and Fonta labored incessantly for the nurture and uplift of the clan. They lived to the age of forty-two, when both were killed at the time of an earthquake by the falling of an overhanging rock. Five of their children and eleven grandchildren perished with them, and almost a score of their descendants suffered serious injuries.

63:3.5 (713.5) Upon the death of his parents, Sontad, despite a seriously injured foot, immediately assumed the leadership of the clan and was ably assisted by his wife, his eldest sister. Their first task was to roll up stones to effectively entomb their dead parents, brothers, sisters, and children. Undue significance should not attach to this act of burial. Their ideas of survival after death were very vague and indefinite, being largely derived from their fantastic and variegated dream life.

63:3.6 (713.6) This family of Andon and Fonta held

dvadeset generacija, a onda su natjecanje za hranu i sve snažnije društveno trenje počeli uzrokovati diolbu.

together until the twentieth generation, when combined food competition and social friction brought about the beginning of dispersion.

4. ANDONITSKI KLANOVI

Primitivni ljudi--Andoniti--su imali crne oči i tamnu put, što je nalikovalo spoju između žute i crvene rase. Melanin, tvar koja je otkrivena u koži svih ljudskih bića, izvorno predstavlja andonitski pigment. Po izgledu i boji kože, ovi rani Andoniti su sličili višedanašnjim Eskimima nego bilo kojem drugom tipu suvremenih ljudskih bića. Oni su bili prvi ljudi koji su koristili životinjske kože kao zaštitu protiv hladnoće; njihova tijela su imala nešto malo više dlake nego tijela suvremenih ljudi.

U plemenskoj organizaciji životinjskih predaka ovih ranih ljudi dali su se naslutiti začeci brojnih društvenih običaja, a zahvaljavajući sve razvijenijim emocijama i uvećanim umnim silama, među ovim se bićima smjesta razvila društvena organizacija i nova podjela rada. Bili su odlični imitatori, premda su imali vrlo slabo razvijen instinkt za igru, dok im je gotovo u cjelosti nedostajao smisao za humor. Primitivni čovjek se povremeno znao nasmijati, ali nikad iz dna duše. Smisao za humor čovječanstvo je naslijedilo od Adamske rase. Ova rana ljudska bića nisu bila jako osjetljiva na bol i neugodne situacije, kako je to slučaj sa suvremenijim ljudima. Fonti i njenom neposrednom potomstvu porođaj nije predstavljao tegobu.

Bilo je to izvanredno pleme. Muškarci su se herojski borili za sigurnost svojih družica i svojeg potomstva dok su žene bile svesrdno odane svojoj djeci. Ali njihov je patriotizam u cjelosti bio ograničen na njihov klan. Bili su vrlo odani svojim obiteljima; bezrezervno bi položili život braneći svoju djecu, premda nisu bili u stanju shvatiti da bi se čovjek trebao zalagati za unaprijeđenje svijeta kako bi ne samo njegova djeca, već i njegova unučad, mogla ugodnije živjeti. Altruizam se još nije bio rodio u ljudskim srcima, unatoč tome što su svi osjećaji bitni za razvoj religije već živjeli u srcima ovih praljudi Uranije.

Ovi su rani ljudi posjedovali dirljivu naklonost prema svojim suplemenicima i stvaran, premda grub, koncept prijateljstva. U skorije doba, tijekom borbi koje su neprestano vodili s nazadnijim plemenima, ovi su se primitivni ljudi često hrabro borili jednom rukom dok su drugom posrćući nastojali zaštititi ili spasiti nekog od svojih povrijeđenih suplemenika. U ovim je primitivnim narodima postojao dirljiv nagovještaj mnogih najplemenitijih i izrazito čovječnih crta koje će

4. THE ANDONIC CLANS

^{63:4.1 (713.7)} Primitive man — the Andonites — had black eyes and a swarthy complexion, something of a cross between yellow and red. Melanin is a coloring substance which is found in the skins of all human beings. It is the original Andonic skin pigment. In general appearance and skin color these early Andonites more nearly resembled the present-day Eskimo than any other type of living human beings. They were the first creatures to use the skins of animals as a protection against cold; they had little more hair on their bodies than present-day humans.

^{63:4.2 (713.8)} The tribal life of the animal ancestors of these early men had foreshadowed the beginnings of numerous social conventions, and with the expanding emotions and augmented brain powers of these beings, there was an immediate development in social organization and a new division of clan labor. They were exceedingly imitative, but the play instinct was only slightly developed, and the sense of humor was almost entirely absent. Primitive man smiled occasionally, but he never indulged in hearty laughter. Humor was the legacy of the later Adamic race. These early human beings were not so sensitive to pain nor so reactive to unpleasant situations as were many of the later evolving mortals. Childbirth was not a painful or distressing ordeal to Fonta and her immediate progeny.

^{63:4.3 (714.1)} They were a wonderful tribe. The males would fight heroically for the safety of their mates and their offspring; the females were affectionately devoted to their children. But their patriotism was wholly limited to the immediate clan. They were very loyal to their families; they would die without question in defense of their children, but they were not able to grasp the idea of trying to make the world a better place for their grandchildren. Altruism was as yet unborn in the human heart, notwithstanding that all of the emotions essential to the birth of religion were already present in these Urantia aborigines.

^{63:4.4 (714.2)} These early men possessed a touching affection for their comrades and certainly had a real, although crude, idea of friendship. It was a common sight in later times, during their constantly recurring battles with the inferior tribes, to see one of these primitive men valiantly fighting with one hand while he struggled on, trying to protect and save an injured fellow warrior. Many of the most noble and highly human traits of subsequent evolutionary development were

označiti kasniji evolucijski razvoj.

Izvorni andonitski klan je uspio očuvati neprekinut slijed vladara tijekom dvadeset šest generacija, a kako se zatim među Sontadovim neposrednim potomcima nijerodilo muško, dva su se takmaca za klansko vodstvo počela boriti za vlast.

Prije početka značajnije diobe andonitskih klanova, na temelju njihovih ranih nastojanja da uspostave komunikaciju razvio se dosta napredan jezik. Ovaj je jezik nastavio rasti i gotovo svakodnevno dobijati nove riječi jer je ovaj aktivni, neustrašivi i radoznali narod neprestano iznalazio nove pronalaskе i nove načine da se prilagodi okruženju. I sve do pojave obojenih rasa, ovaj je jezik je bio jezik Urantije--jezik rane ljudske obitelji.

Kako je vrijeme prolazilo, andonitski klanovi su se više umnožavali i njihovi međusobni kontakti su sve više rezultirali trenjima i nesporazumima. Samo su dvije stvari počele zaokupljati umove ovih naroda: lov, kojim su dobijali hranu, i borba, kojom su se svetili susjednim plemenima za nepravde i uvrede, bilo stvarne ili izmišljene.

Obiteljski posjedi su sve više rasli, plemenski ratovi su bili sve češća pojava i čak su i najbolji članovi sposobnijih i naprednijih grupa bili suočeni sa značajnim gubicima. Kako je neke gubitke bilo nemoguće nadomjestiti, svijet je ovom prilikom izgubio mnoge najvrijednije nasljedne sposobnosti i inteligenciju. Radi neprestanog međuklanskog ratovanja, ova je rana rasa sa svojom primitivnom civilizacijom bila suočena s uništenjem.

Takva primitivna bića jednostavno nije moguće navesti da zadugo žive u miru. Čovjek je potomak borbenih životinja i kad se veći broj ljudi nađe u neposrednoj blizini, nekulturni ljudi se međusobno vrijeđaju i iritiraju. Nositelji Života znaju za ovu ljudsku tendenciju i radi toga nastoje razdvojiti evolucijska bića u najmanje tri, a vrlo često šest, odvojenih i zasebnih rasa.

5. RASELJAVANJE ANDONITA

Rane andonitske rase nisu prodrle duboko u Aziju i isprva nisu zalazile u Afriku. Radi ondašnjih geografskih uvjeta, bile su prisiljene poći prema sjeveru; i tako su nastavile ići prema sjeveru, sve dok ih nije zaustavio šireći led trećeg glečera.

Prije nego je ovaj obimni ledeni masiv došao do Francuskih i Britanskih otoka, potomci Andona i Fonte su prešli preko Evrope prema zapadu,

touchingly foreshadowed in these primitive peoples.

63:4.5 (714.3) The original Andonic clan maintained an unbroken line of leadership until the twenty-seventh generation, when, no male offspring appearing among Sontad's direct descendants, two rival would-be rulers of the clan fell to fighting for supremacy.

63:4.6 (714.4) Before the extensive dispersion of the Andonic clans a well-developed language had evolved from their early efforts to intercommunicate. This language continued to grow, and almost daily additions were made to it because of the new inventions and adaptations to environment which were developed by these active, restless, and curious people. And this language became the word of Urantia, the tongue of the early human family, until the later appearance of the colored races.

63:4.7 (714.5) As time passed, the Andonic clans grew in number, and the contact of the expanding families developed friction and misunderstandings. Only two things came to occupy the minds of these peoples: hunting to obtain food and fighting to avenge themselves against some real or supposed injustice or insult at the hands of the neighboring tribes.

63:4.8 (714.6) Family feuds increased, tribal wars broke out, and serious losses were sustained among the very best elements of the more able and advanced groups. Some of these losses were irreparable; some of the most valuable strains of ability and intelligence were forever lost to the world. This early race and its primitive civilization were threatened with extinction by this incessant warfare of the clans.

63:4.9 (714.7) It is impossible to induce such primitive beings long to live together in peace. Man is the descendant of fighting animals, and when closely associated, uncultured people irritate and offend each other. The Life Carriers know this tendency among evolutionary creatures and accordingly make provision for the eventual separation of developing human beings into at least three, and more often six, distinct and separate races.

5. DISPERSION OF THE ANDONITES

63:5.1 (715.1) The early Andon races did not penetrate very far into Asia, and they did not at first enter Africa. The geography of those times pointed them north, and farther and farther north these people journeyed until they were hindered by the slowly advancing ice of the third glacier.

63:5.2 (715.2) Before this extensive ice sheet reached France and the British Isles, the descendants of Andon and Fonta had pushed on westward over

gdje su uspostavili višeod tisuću zasebnih utvrda duž velikih rijeka koje su tekle prema još uvijek toplim vodama Sjevernog mora.

Ova andonitska plemena su bila rani žitelji riječnih dolina Francuske; desetinama tisuća godina, živjela su duž rijeke Some. Soma je jedina rijeka čiji tok nije promijenjen glečerskom aktivnošću i koja je u ovom razdoblju tekla prema moru uglavnom kako to i danas čini. I ovo objašnjava zašto se duž doline ove rijeke mogu naći mnogobrojni ostaci andonitskih potomka.

Ovi praljudi Urantije nisu živjeli na drveću, premda su se u vanrednim slučajevima znali povući u krošnje. Obično su živjeli pod zaštitom visećih grebena pored rijeka, te u spiljama koje su im omogućavale dobru preglednost i pružale zaštitu od vremenskih nepravilnosti. Tako živeći, mogli su uživati u prijatnosti vatre, a da im dim nije stvarao neugodnosti. Nisu bili tipični stanovnici spilja, premda su u skorijim razdobljima, kad su se blokovi leda proširili prema jugu, njihovi potomci bili primorani povući se u spilje. Najčešće su podizali utvrde u blizini rijeka i u graničnim pojasevima šuma.

Vrlo rano su naučili izvanredno zamaskirati svoja djelomično zaštićena prebivališta i pokazali su se vještim graditeljima kamenom obloženih spavaćih komora, nadsvođenih kamenih nastambi, koje su im pružale zaštitu tijekom noći. Ulaz u takvu nastambu bi zablokirali velikim kamenom koji su znali dogurati unutar svojih nastambi prije nego bi ugradili krovno kamenje.

Andoniti su bili neustrašivi i uspješni lovci koji su, s izuzetkom bobastih divljih plodova i poneke vrste voća, uglavnom živjeli na mesu. Andon je prvi načinio kamenu sjekiru, dok su njegovi potomci otkrili i uspješno koristili koplje i harpun. Konačno su na Urantiji živjeli ljudi koji su bili sposobni načiniti oruđe i čije su ga ruke bile u stanju koristiti; ovi su rani ljudi bili izuzetno vješti u obradi oruđa od kremenca. Putovali su na sve strane tragajući za kremenom, upravo kao što suvremeni ljudi krstare s jednog kraja zemaljske kugle na drugi u potrazi za zlatom, platinom i dijamantima.

Na mnoge druge načine, ova su rana andonitska plemena ispoljavala stupanj inteligencije koji njihovi sve nazadniji potomci nisu bili u stanju doseći tijekom pola milijuna godina, premda su više puta nanovo bili u stanju otkriti različite metode za paljenje vatre.

Europe and had established more than one thousand separate settlements along the great rivers leading to the then warm waters of the North Sea.

^{63:5.3 (715.3)} These Andonic tribes were the early river dwellers of France; they lived along the river Somme for tens of thousands of years. The Somme is the one river unchanged by the glaciers, running down to the sea in those days much as it does today. And that explains why so much evidence of the Andonic descendants is found along the course of this river valley.

^{63:5.4 (715.4)} These aborigines of Urantia were not tree dwellers, though in emergencies they still betook themselves to the treetops. They regularly dwelt under the shelter of overhanging cliffs along the rivers and in hillside grottoes which afforded a good view of the approaches and sheltered them from the elements. They could thus enjoy the comfort of their fires without being too much inconvenienced by the smoke. They were not really cave dwellers either, though in subsequent times the later ice sheets came farther south and drove their descendants to the caves. They preferred to camp near the edge of a forest and beside a stream.

^{63:5.5 (715.5)} They very early became remarkably clever in disguising their partially sheltered abodes and showed great skill in constructing stone sleeping chambers, dome-shaped stone huts, into which they crawled at night. The entrance to such a hut was closed by rolling a stone in front of it, a large stone which had been placed inside for this purpose before the roof stones were finally put in place.

^{63:5.6 (715.6)} The Andonites were fearless and successful hunters and, with the exception of wild berries and certain fruits of the trees, lived exclusively on flesh. As Andon had invented the stone ax, so his descendants early discovered and made effective use of the throwing stick and the harpoon. At last a tool-creating mind was functioning in conjunction with an implement-using hand, and these early humans became highly skillful in the fashioning of flint tools. They traveled far and wide in search of flint, much as present-day humans journey to the ends of the earth in quest of gold, platinum, and diamonds.

^{63:5.7 (715.7)} And in many other ways these Andon tribes manifested a degree of intelligence which their retrogressing descendants did not attain in half a million years, though they did again and again rediscover various methods of kindling fire.

6. ONAGAR—PRVI UČITELJ ISTINE

6. ONAGAR — THE FIRST TRUTH TEACHER

Prije nego je andonitska dioba istinski uzela maha, kulturni i duhovni status klanova je kroz deset tisuća godina postajao sve nazadniji, sve dok se nije pojavio Onagar, koji je preuzeo vodstvo nad ovim plemenima, donio im mir i po prvi put naveo ljude da iskazuju poštovanje "Darovatelju daha ljudima i životinjama."

Andonova filozofija je bila dosta zbrkana; kako mu je njegovo značajno otkriće pružilo nemalu udobnost, Andon je za dlaku izmakao iskušenju da počne obožavati vatru. Unatoč tome, razum ga je naveo da se udalji od ovog otkrića i počne promatrati sunce kao vrhovni i veličanstveni izvor topline i svjetla, ali kako je sunce bilo previše udaljeno, ni ono ga se nije dojmilo kao mogući predmet obožavanja.

Andoniti su rano počeli strahovati od vremenskih pojava--groma, munje, kiše, snijega, grada i leda. Glad je, međutim, bila poriv koji je neprestano morio ljude ovog ranog doba i kako je njihova ishrana u velikoj mjeri ovisila o životinjskom mesu, s vremenom se razvio određeni oblik obožavanja životinja. Andonu se činilo da su veće životinje bile simbol stvaralačke snage i životne moći. S vremena na vrijeme, razvio bi se običaj obožavanja različitih većih životinja. Sve dok je određena životinja bila u modi, grube crte njenog oblića su crtane na zidovima spilja, a kako je umjetnost uznapredovala, ljudi su naučili rezbariti oblića takvih bogova- životinja na različitim ukrasnim predmetima.

Andonitski narodi su vrlo rano odlučili prestati jesti meso životinje koja je bila predmet plemenskog poštovanja. S vremenom, kako su nastojali snažnije dojmiti umove mlade generacije, stvorili su ceremoniju poštovanja koju su izvodili oko tijela životinje; a u kasnijem su razdoblju njihovi su potomci razvili ovaj primitivni ritual u složenije žrtvene ceremonije. Na taj je način žrtvovanje životinja počelo djelovati kao dio ceremonije obožavanja. Mojsije je dalje razradio ovu ideju i učinio je dijelom židovskih rituala, a apostol Pavao ju je, u načelu, očuvao kroz doktrinu iskupljenja grijeha putem "prolijevanja krvi."

Molitva kojom je veliku učitelj Onagar poučavao ove priproste primitivne ljude ukazuje na veliku pažnju koja je pridavana hrani. Ova molitva glasi:

"O Dahu Života, daj nam hranu našu svagdašnjju, oslobodi nas prokletog leda, spasi nas od šumskih neprijatelja i milostivo nas primi u Veliki Drugi Svijet."

Onagar je uspostavio svoj glavni centar na sjevernim obalama prastarog Mediterana blizu današnjeg Kaspijskog mora, u mjestu po imenu

63:6.1 (715.8) As the Andonic dispersion extended, the cultural and spiritual status of the clans retrogressed for nearly ten thousand years until the days of Onagar, who assumed the leadership of these tribes, brought peace among them, and for the first time, led all of them in the worship of the "Breath Giver to men and animals."

63:6.2 (716.1) Andon's philosophy had been most confused; he had barely escaped becoming a fire worshiper because of the great comfort derived from his accidental discovery of fire. Reason, however, directed him from his own discovery to the sun as a superior and more awe-inspiring source of heat and light, but it was too remote, and so he failed to become a sun worshiper.

63:6.3 (716.2) The Andonites early developed a fear of the elements — thunder, lightning, rain, snow, hail, and ice. But hunger was the constantly recurring urge of these early days, and since they largely subsisted on animals, they eventually evolved a form of animal worship. To Andon, the larger food animals were symbols of creative might and sustaining power. From time to time it became the custom to designate various of these larger animals as objects of worship. During the vogue of a particular animal, crude outlines of it would be drawn on the walls of the caves, and later on, as continued progress was made in the arts, such an animal god was engraved on various ornaments.

63:6.4 (716.3) Very early the Andonic peoples formed the habit of refraining from eating the flesh of the animal of tribal veneration. Presently, in order more suitably to impress the minds of their youths, they evolved a ceremony of reverence which was carried out about the body of one of these venerated animals; and still later on, this primitive performance developed into the more elaborate sacrificial ceremonies of their descendants. And this is the origin of sacrifices as a part of worship. This idea was elaborated by Moses in the Hebrew ritual and was preserved, in principle, by the Apostle Paul as the doctrine of atonement for sin by "the shedding of blood."

63:6.5 (716.4) That food was the all-important thing in the lives of these primitive human beings is shown by the prayer taught these simple folks by Onagar, their great teacher. And this prayer was:

63:6.6 (716.5) "O Breath of Life, give us this day our daily food, deliver us from the curse of the ice, save us from our forest enemies, and with mercy receive us into the Great Beyond."

63:6.7 (716.6) Onagar maintained headquarters on the northern shores of the ancient Mediterranean in the region of the present Caspian Sea at a settlement called Oban, the tarrying place on the

Oban, odmaralištu na mjestu gdje je putnička staza koja je vodila od Mezopotamije prema sjeveru skretala prema zapadu. Iz Obana je razaslao učitelje u najudaljenija mjesta, kako bi proširili njegovo novo učenje o jednom Božanstvu i ideji zagrobnog života koji je nazvao Drugim Svijetom. Ovi Onagarovi poslanici su bili prvi svjetski misionari; oni su isto tako bili prva ljudska bića koja su kuhala meso, prvi koji su koristili vatru u pripremi hrane. Kuhali su meso natakuto na krajeve prutova ili položeno na užareno kamenje; kasnije su pekli veće komade na vatri, dok su se njihovi potomci gotovo u cjelosti vratili starijem običaju upotrebe sirovog mesa.

Onagar je rođen prije 983,323 godine (kad se računa od 1934 godine P.K.) i živio je šezdeset devet godina. Priča o uspjesima koje je postigao ovaj vješti um i duhovni vođa koji je djelovao prije dolaska Planetarnog Kneza, izvanredno svjedoči o načinu na koji su ovi primitivni narodi uspjeli izgraditi istinsko društveno uređenje. Onagar je uspostavio uspješnu plemensku vlast, kakvu naredne generacije nisu uspjele formirati za mnogih tisućljeća. Takva duhovna civilizacija nije ponovo postojala na zemlji sve do dolaska Planetarnog Kneza. Ovaj je priprosti svijet imao stvarnu premda primitivnu religiju; njihovi su sve nazadniji potomci posve izgubili ovo naslijeđe.

Premda su Andon i Fonta, kao i mnogi njihovi potomci, primili Misaone Ispravljače, sve do Onagarovog doba Ispravljači i anđeli čuvari nisu počeli pristizati na Urantiju u velikom broju. Bilo je to pravo zlatno doba primitivnog čovjeka.

7. ANDON I FONTA POSLIJE SMRTI

Andon i Fonta, izvanredni osnivači ljudske rase, primili su priznanje kad je po dolasku Planetarnog Kneza Urantiji izrečena presuda, te su s vremenom prošli kroz prebivališne svjetove, čime su stekli jeruzemsko državljanstvo. Premda im nikad nije bilo dozvoljeno da se vrate na Urantiju, upoznati su s poviješću rase koju su osnovali. Kaligastijino izdajstvo im je nanijelo veliku bol, Adamički neuspjeh ih je jako ožalostio, ali su se neizmjereno radovali kad su primili vijest da je Mihael odabrao njihov svijet za svoje sedmo i završno darovanje.

Na Jeruzemu, Andon i Fonta su sjedinjeni sa svojim Misaonim Ispravljačima, što je bio slučaj i s većim brojem njihove djece uključujući Sontada, dok se većina njihovih neposrednih potomaka sjedinila jedino s Duhom.

Nedugo nakon što su stigli na Jeruzem, Andon i Fonta su od Sistemskog Vladara dobili

westward turning of the travel trail leading up northward from the Mesopotamian southland. From Oban he sent out teachers to the remote settlements to spread his new doctrines of one Deity and his concept of the hereafter, which he called the Great Beyond. These emissaries of Onagar were the world's first missionaries; they were also the first human beings to cook meat, the first regularly to use fire in the preparation of food. They cooked flesh on the ends of sticks and also on hot stones; later on they roasted large pieces in the fire, but their descendants almost entirely reverted to the use of raw flesh.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar was born 983,323 years ago (from A.D. 1934), and he lived to be sixty-nine years of age. The record of the achievements of this master mind and spiritual leader of the pre-Planetary Prince days is a thrilling recital of the organization of these primitive peoples into a real society. He instituted an efficient tribal government, the like of which was not attained by succeeding generations in many millenniums. Never again, until the arrival of the Planetary Prince, was there such a high spiritual civilization on earth. These simple people had a real though primitive religion, but it was subsequently lost to their deteriorating descendants.

^{63:6.9 (717.1)} Although both Andon and Fonta had received Thought Adjusters, as had many of their descendants, it was not until the days of Onagar that the Adjusters and guardian seraphim came in great numbers to Urantia. This was, indeed, the golden age of primitive man.

7. THE SURVIVAL OF ANDON AND FONTA

^{63:7.1 (717.2)} Andon and Fonta, the splendid founders of the human race, received recognition at the time of the adjudication of Urantia upon the arrival of the Planetary Prince, and in due time they emerged from the regime of the mansion worlds with citizenship status on Jerusem. Although they have never been permitted to return to Urantia, they are cognizant of the history of the race they founded. They grieved over the Caligastia betrayal, sorrowed because of the Adamic failure, but rejoiced exceedingly when announcement was received that Michael had selected their world as the theater for his final bestowal.

^{63:7.2 (717.3)} On Jerusem both Andon and Fonta were fused with their Thought Adjusters, as also were several of their children, including Sontad, but the majority of even their immediate descendants only achieved Spirit fusion.

^{63:7.3 (717.4)} Andon and Fonta, shortly after their arrival on Jerusem, received permission from the

odobrenje da se vrate na prvi prebivališni svijet i da se pridruže morontija ličnostima koje dočekuju hodočasnike vremena koji s Urantije stižu na nebeske planete. I na ovaj su položaj trajno postavljeni. Prilikom ovog otkrivenja, tražili su da pošalju pozdrave na Urantiju, što im je mudro uskraćeno.

I ovo je pripovijest onajizvanrednijem i najherojskijem poglavlju u cijeloj povjesti Urantije, priča o evoluciji, životnim borbama, smrti i vječnom životu jedinstvenih roditelja cijelog čovječanstva.

[Predstavili Nositelji Života koji žive na Urantiji.]

System Sovereign to return to the first mansion world to serve with the morontia personalities who welcome the pilgrims of time from Urantia to the heavenly spheres. And they have been assigned indefinitely to this service. They sought to send greetings to Urantia in connection with these revelations, but this request was wisely denied them.

63:7.4 (717.5) And this is the recital of the most heroic and fascinating chapter in all the history of Urantia, the story of the evolution, life struggles, death, and eternal survival of the unique parents of all mankind.

63:7.5 (717.6) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

POGLAVLJE 64. OBOJENE EVOLUCIJSKE RASE

⇐ 063

Knjiga Urantije

065 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE**POGLAVLJE 64
OBOJENE EVOLUCIJSKE RASE****Sekcije****Uvod**

1. ANDONIČKI PRASTANOVNICI
2. FOXHALL NARODI
3. BADONAN PLEMENA
4. NEANDERTALSKE RASE
5. PODRIJEITLO OBOJENIH RASA
6. ŠEST SANGIŠKIH RASA URANTIJE
7. DISPERZIJA OBOJENIH RASA

Uvod

OVO je priča o evolucijskim rasama Urantije od dana Andona i Fonte, gotovo prije milijun godina, kroz vrijeme Planetarnog Kneza do kraja ledenog doba.

Ljudska rasa je stara gotovo milijun godina, a prva polovica njezine priče otprilike odgovara razdoblju prije dolaska Planetarnog Kneza na Urantiju. Druga polovica povijesti čovječanstva počinje u trenutku dolaska Planetarnog Kneza i pojave šest obojenih rasa i otprilike odgovara razdoblju koje se obično smatra starim kamenim dobom.

1. ANDONIČKI PRASTANOVNICI

Primitivni čovjek se evolucijski pojavio na zemlji prije nešto manje od milijun godina i ima bogato iskustvo. On je instinktivno nastojao izbjeći opasnost od miješanja s nižim majmunskim plemenima. Ali on nije mogao migrirati prema istoku zbog sušnog tibetanskog kopna koje je bilo

**PAPER 64
THE EVOLUTIONARY RACES OF
COLOR****SECTIONS****Introduction**

1. The Andonic Aborigines
2. The Foxhall Peoples
3. The Badonan Tribes
4. The Neanderthal Races
5. Origin of the Colored Races
6. The Six Sangik Races of Urantia
7. Dispersion of the Colored Races

INTRODUCTION

64:0.1 (718.1) THIS is the story of the evolutionary races of Urantia from the days of Andon and Fonta, almost one million years ago, down through the times of the Planetary Prince to the end of the ice age.

64:0.2 (718.2) The human race is almost one million years old, and the first half of its story roughly corresponds to the pre-Planetary Prince days of Urantia. The latter half of the history of mankind begins at the time of the arrival of the Planetary Prince and the appearance of the six colored races and roughly corresponds to the period commonly regarded as the Old Stone Age.

1. THE ANDONIC ABORIGINES

64:1.1 (718.3) Primitive man made his evolutionary appearance on earth a little less than one million years ago, and he had a vigorous experience. He instinctively sought to escape the danger of mingling with the inferior simian tribes. But he could not migrate eastward because of the arid

visoko nekih deset tisuća metara i nije mogao ići na jug ili zapad zbog proširenog Sredozemnog mora, koje se tada proširilo istočno prema Indijskom oceanu; a kad je išao na sjever, tu je nailazio na širenje leda. No, čak i kada je daljnja migracija blokirana ledom i iako su raštrkana plemena postajala sve više neprijateljska, inteligentnije grupe se nikada nisu pozabavile mišlju da idu živjeti na jug među njihovim dlakavim rođacima slabijeg intelekta koji su živjeli na stablima.

Mnogi od čovjekovih najranijih religioznih emocija su izrasle iz njegovog osjećaja bespomoćnosti u zatvorenom okruženju te zemljopisne situacije - planine s desne strane, voda s lijeve, a led pred njima. Ali ti progresivni Andoniti nisu se htjeli vratiti na jug među inferiorne obitelji svojih rođaka koji su živjeli na stablima.

Ovi Andoniti su izbjegavali šume, što je u suprotnosti s navikama njihovih neljudskih rođaka. U šumama čovjek je uvijek nazadovao; ljudska evolucija je napredovala samo na otvorenom i na višim geografskim širinama. Hladnoća i glad otvorenih predjela stimuliraju djelovanje, izume i snalažljivost. Dok su se ova Andonička plemena razvijala u pionire sadašnje ljudske rase usred teškoća i oskudica ovih teških sjevernih klima, njihovi nazadni rođaci su uživali u luksuzu južnih tropskih šuma u zemlji njihovog ranog zajedničkog podrijetla.

Ovi događaji su se desili u vrijeme trećeg ledenjaka, prvog prema obračunu geologa. Prva dva ledenjaka nisu bila opsežna u sjevernoj Europi.

Tijekom većeg dijela ledenog doba Engleska je bila povezana kopnom s Francuskom, a kasnije je Afrika združena sa Europom sicilijanskim kopnenim mostom. U vrijeme Andoničkih migracija postojao je kontinuirani kopneni put iz Engleske na zapadu preko Europe i Azije do Jave na istoku; ali Australija je opet bila izolirana, što je dodatno pospješilo razvoj naročito svojstvene faune.

Prije 950.000 godina potomaci Andona i Fonte su migrirali daleko na istok i na zapad. Na zapadu su prošli preko Europe i stigli u Francusku i Englesku. U kasnijim vremenima su prodrli na istok do današnje Jave, gdje su im kosti bile nedavno otkrivene - takozvani čovjek sa Jave - a zatim su se zaputili u Tasmaniju.

Skupine koje su išle na zapad su postale manje kontaminirane miješanjem sa nazadnim sojevima njihovih zajedničkih predaka od skupina koje su išle na istok, koje su se miješale sa svojim retardiranim životinjskim rođacima. Ti su neprogresivni pojedinci krenuli na jug i s vremenom su se parili s nižim plemenima.

Tibetan land elevations, 30,000 feet above sea level; neither could he go south nor west because of the expanded Mediterranean Sea, which then extended eastward to the Indian Ocean; and as he went north, he encountered the advancing ice. But even when further migration was blocked by the ice, and though the dispersing tribes became increasingly hostile, the more intelligent groups never entertained the idea of going southward to live among their hairy tree-dwelling cousins of inferior intellect.

64.1.2 (718.4) Many of man's earliest religious emotions grew out of his feeling of helplessness in the shut-in environment of this geographic situation — mountains to the right, water to the left, and ice in front. But these progressive Andonites would not turn back to their inferior tree-dwelling relatives in the south.

64.1.3 (718.5) These Andonites avoided the forests in contrast with the habits of their nonhuman relatives. In the forests man has always deteriorated; human evolution has made progress only in the open and in the higher latitudes. The cold and hunger of the open lands stimulate action, invention, and resourcefulness. While these Andonic tribes were developing the pioneers of the present human race amidst the hardships and privations of these rugged northern climes, their backward cousins were luxuriating in the southern tropical forests of the land of their early common origin.

64.1.4 (718.6) These events occurred during the times of the third glacier, the first according to the reckoning of geologists. The first two glaciers were not extensive in northern Europe.

64.1.5 (718.7) During most of the ice age England was connected by land with France, while later on Africa was joined to Europe by the Sicilian land bridge. At the time of the Andonic migrations there was a continuous land path from England in the west on through Europe and Asia to Java in the east; but Australia was again isolated, which further accentuated the development of its own peculiar fauna.

64.1.6 (719.1) 950,000 years ago the descendants of Andon and Fonte had migrated far to the east and to the west. To the west they passed over Europe to France and England. In later times they penetrated eastward as far as Java, where their bones were so recently found — the so-called Java man — and then journeyed on to Tasmania.

64.1.7 (719.2) The groups going west became less contaminated with the backward stocks of mutual ancestral origin than those going east, who mingled so freely with their retarded animal cousins. These unprogressive individuals drifted southward and presently mated with the inferior tribes. Later on, increasing numbers of their

Kasnije, sve veći broj njihovih potomaka mješanaca se vratio na sjever, gdje su se parili sa brzo širećim Andoničkim narodima, a kao rezultat ovog nesretnog sjedinjenja pogoršana je kvaliteta jednog vrhunskog soja. Sve manji broj primitivnih naselja održavao je obožavanje Darivatelja Daha. Ovoj ranoj zori civilizacije prijetilo je izumiranje.

I tako je uvijek bilo na Urantiji. Civilizacije koje su imale veliki potencijal u nizu slučajeva su nazadovale i konačno bile ukinute zahvaljujući ludostidopuštanja višim ljudskim sojevima da imaju djecu sa nižim.

2. FOXHALL NARODI

Prije 900.000 godina umjetnosti Andona i Fonte i kultura Onagara nestaju s lica zemlje; kultura, religija, pa čak i obrada kremena dostižu najnižu razinu.

To su vremena kada je veliki broj slabijih skupina mješanaca stigao u Englesku iz južne Francuske. Ta plemena su bila uglavnom pomiješana s šumskim stvorenjima čovjekolikih primata koji su se teško mogli nazvati ljudima. Nisu imali religiju, ali su imali sirovu obradu kremena i dovoljno inteligencije za zapaliti vatru.

Za njima su u Europu došli nešto superiorniji i inventivniji ljudi, čiji su se potomci ubrzo proširili po cijelom kontinentu, od leda na sjeveru do Alpa i Mediterana na jugu. Ta plemena su bila takozvana *Heidelberg rasa*.

U tom dugom razdoblju kulturne dekadencije Foxhall narodi Engleske i Badonan plemena na sjeverozapadu Indije i dalje su se držala nekih tradicija Andona i nekih ostataka kulture Onagara.

Foxhall narodi su prodrli najdalje na zapad i uspjeli su zadržati mnogo Andoničke kulture; oni su također sačuvali svoje znanje o obradi kremena, koje su prenijeli na svoje potomke, drevne pretke Eskima.

Iako su ostaci Foxhall naroda posljednji koji će biti otkriveni u Engleskoj, ti Andoniti su zapravo prvi ljudi koji su živjeli u tim regijama. U to vrijeme još uvijek je postojao povezni kopneni most između Francuske i Engleske; a budući da je većina ranih naselja Andonovih potomaka bila smještena uz riječne i morske obale tih ranih dana, oni su sada pod vodama Engleskog kanala i Sjevernog mora, ali neka tri ili četiri su još uvijek iznad vode na Engleskoj obali.

Mnogi od inteligentnijih i duhovnijih Foxhall

mongrel descendants returned to the north to mate with the rapidly expanding Andonic peoples, and such unfortunate unions unfailingly deteriorated the superior stock. Fewer and fewer of the primitive settlements maintained the worship of the Breath Giver. This early dawn civilization was threatened with extinction.

64:1.8 (719.3) And thus it has ever been on Urantia. Civilizations of great promise have successively deteriorated and have finally been extinguished by the folly of allowing the superior freely to procreate with the inferior.

2. THE FOXHALL PEOPLES

64:2.1 (719.4) 900,000 years ago the arts of Andon and Fonta and the culture of Onagar were vanishing from the face of the earth; culture, religion, and even flintworking were at their lowest ebb.

64:2.2 (719.5) These were the times when large numbers of inferior mongrel groups were arriving in England from southern France. These tribes were so largely mixed with the forest apelike creatures that they were scarcely human. They had no religion but were crude flintworkers and possessed sufficient intelligence to kindle fire.

64:2.3 (719.6) They were followed in Europe by a somewhat superior and prolific people, whose descendants soon spread over the entire continent from the ice in the north to the Alps and Mediterranean in the south. These tribes are the so-called *Heidelberg race*.

64:2.4 (719.7) During this long period of cultural decadence the Foxhall peoples of England and the Badonan tribes northwest of India continued to hold on to some of the traditions of Andon and certain remnants of the culture of Onagar.

64:2.5 (719.8) The Foxhall peoples were farthest west and succeeded in retaining much of the Andonic culture; they also preserved their knowledge of flintworking, which they transmitted to their descendants, the ancient ancestors of the Eskimos.

64:2.6 (719.9) Though the remains of the Foxhall peoples were the last to be discovered in England, these Andonites were really the first human beings to live in those regions. At that time the land bridge still connected France with England; and since most of the early settlements of the Andon descendants were located along the rivers and seashores of that early day, they are now under the waters of the English Channel and the North Sea, but some three or four are still above water on the English coast.

64:2.7 (720.1) Many of the more intelligent and

naroda su zadržali svoju rasnu nadmoć i uvijekovječili svoje primitivne religiozne običaje. I ti ljudi, koji su zatim pomiješani s kasnijim sojevima, putovali su na zapad iz Engleske nakon skorijeg povlačenja leda i preživjeli su kao današnji Eskimi.

spiritual of the Foxhall peoples maintained their racial superiority and perpetuated their primitive religious customs. And these people, as they were later admixed with subsequent stocks, journeyed on west from England after a later ice visitation and have survived as the present-day Eskimos.

3. BADONAN PLEMENA

Osim Foxhall naroda na zapadu, drugo središte kulture koje se borilo za opstanak ustrajalo je na istoku. Ova grupa je bila smještena u podnožju Indijskih sjeverozapadnih planina među plemenima Badonana, Andonovog pra-pranuka. Ti ljudi su bili jedini potomci Andona koji nikad nisu prinosili ljudske žrtve.

Ovi brdski Badoniti zauzimali su prostrane visoravni okružene šumama, ispresijecane potocima i bogate divljači. Kao i neki od njihovih rođaka u Tibetu, živjeli su u sirovim kamenim kolibama, padinskim pećinama i polu podzemnim prolazima.

Dok su plemena na sjeveru razvijala sve veći strah od leda, ona koja su živjela u blizini domovine njihova podrijetla postajala su iznimno strašljiva od vode. Oni su mogli vidjeti kako je mezopotamski poluotok postupno tonuo u ocean i iako se izdigao na površinu nekoliko puta, tradicije tih primitivnih rasa formirane su oko opasnosti od mora i straha od povremenih poplava. I taj strah, zajedno sa njihovim iskustvom sa riječnim poplavama, objašnjava zašto su tražili visoravni kao sigurno mjesto za život.

Istočno od Badonan naroda, u Sivalskom Gorju sjeverne Indije, mogu se naći fosili koji su bliži prijelaznim vrstama između čovjeka i različitih predljudskih skupina od drugih grupa na zemlji.

Prije 850.000 godina nadmoćna Badonanska plemena su počela rat istrebljenja usmjeren protiv njihovih inferiornih životinjskih susjeda. U manje od tisuću godina većina graničnih životinjskih skupina tih područja je bila uništena ili protjerana natrag u južne šume. Ova kampanja za istrebljenje podređenih je donijela blago poboljšanje u brdovitim plemenima te dobi. I mješoviti potomci ovih poboljšanih sojeva Badonita su se pojavili na svjetskoj pozornici kao naizgled novi narod - neandertalska rasa.

4. NEANDERTALSKE RASE

Neandertalci su bili izvrsni borci koji su opsežno putovali. Oni su se postupno širili od

3. THE BADONAN TRIBES

64:3.1 (720.2) Besides the Foxhall peoples in the west, another struggling center of culture persisted in the east. This group was located in the foothills of the northwestern Indian highlands among the tribes of Badonan, a great-great-grandson of Andon. These people were the only descendants of Andon who never practiced human sacrifice.

64:3.2 (720.3) These highland Badonites occupied an extensive plateau surrounded by forests, traversed by streams, and abounding in game. Like some of their cousins in Tibet, they lived in crude stone huts, hillside grottoes, and semiunderground passages.

64:3.3 (720.4) While the tribes of the north grew more and more to fear the ice, those living near the homeland of their origin became exceedingly fearful of the water. They observed the Mesopotamian peninsula gradually sinking into the ocean, and though it emerged several times, the traditions of these primitive races grew up around the dangers of the sea and the fear of periodic engulfment. And this fear, together with their experience with river floods, explains why they sought out the highlands as a safe place in which to live.

64:3.4 (720.5) To the east of the Badonan peoples, in the Siwalik Hills of northern India, may be found fossils that approach nearer to transition types between man and the various prehuman groups than any others on earth.

64:3.5 (720.6) 850,000 years ago the superior Badonan tribes began a warfare of extermination directed against their inferior and animalistic neighbors. In less than one thousand years most of the borderland animal groups of these regions had been either destroyed or driven back to the southern forests. This campaign for the extermination of inferiors brought about a slight improvement in the hill tribes of that age. And the mixed descendants of this improved Badonite stock appeared on the stage of action as an apparently new people — the *Neanderthal race*.

4. THE NEANDERTHAL RACES

64:4.1 (720.7) The Neanderthals were excellent fighters, and they traveled extensively. They

brdskih središta u sjeverozapadnoj Indiji u Francusku na zapadu, Kinu na istoku, pa čak i dolje u sjevernu Afriku. Oni su vladali svijetom gotovo pola milijuna godina sve do vremena migracije evolucijskih obojenih rasa.

Prije 800.000 godina divljači je bilo u izobilju; mnoge vrste jelena, kao i slon i nilski konji, lutali su po Europi. Goveda su bila brojna; konji i vukovi su bili posvuda. Neandertalci su bili veliki lovci i plemena u Francuskoj su prva usvojila praksu da najuspješniji lovac ima izbor za dobijanje žena.

Sob je bio vrlo koristan tim neandertalskim narodima, služeći kao hrana, odjeća i alat, budući da su imali razne namjene za rogove i kosti. Imali su malo kulture, ali su značajno poboljšali obradu kremenata koja je gotovo dostigla razine iz Andonovih dana. Veliki komad kremenata pričvršćen na drvenu ručku vratio se u uporabu i služio je kao sjekira i motika.

Prije 750.000 godina, četvrti ledenjak je ozbiljno prodirao prema jugu. Sa svojim unaprijeđenim oruđem Neandertalci su probijali rupe u ledu koji je pokrivao sjeverne rijeke i tako bili u mogućnosti kopljem loviti ribe koje su tu dolazile. Ova plemena su se neprestano povlačila pred ledom koji je u ovom trenutku bio u najopsežnijem prodoru u Europi.

U ovim vremenima Sibirski ledenjak je dostigao svoju najjužniju lokaciju, nagoneći ranog čovjeka da se vrati na jug, prema zemljama njegova podrijetla. No, ljudske vrste tako su diferencirane da je opasnost od daljnjeg druženja s njihovim neprogresivnim majmunskim rođacima uveliko smanjena.

Prije 700.000 godina četvrti ledenjak, najveći od svih u Europi, počeo se povlačiti; ljudi i životinje su se vraćali na sjever. Klima je bila svježija i vlažna i primitivni čovjek je ponovo mogao napredovati u Europi i zapadnoj Aziji. Šume su se postupno proširile na sjever na terenima koji su doskora bili pod ledenjakom.

Život sisavaca se malo promijenio usljed velikog ledenjaka. Ove životinje su ustrajale u tom uskom pojasu kopna koji leži između leda i Alpa, a nakon povlačenja ledenjaka, opet su se brzo proširile preko cijele Europe. Tu su iz Afrike stigli preko sicilijanskog kopnenog mosta, ravno-kljovasti slonovi, široko-nosni nosorozi, hijene i afrički lavovi, a ove nove životinje gotovo su istrijebile sabljastog tigra i nilske konje.

Doba od prije 650.000 godina svjedočilo je o nastavku blage klime. Do sredine ovog interglacialnog razdoblja postalo je tako toplo da

gradually spread from the highland centers in northwest India to France on the west, China on the east, and even down into northern Africa. They dominated the world for almost half a million years until the times of the migration of the evolutionary races of color.

64:4.2 (720.8) *800,000 years ago* game was abundant; many species of deer, as well as elephants and hippopotamuses, roamed over Europe. Cattle were plentiful; horses and wolves were everywhere. The Neanderthals were great hunters, and the tribes in France were the first to adopt the practice of giving the most successful hunters the choice of women for wives.

64:4.3 (721.1) The reindeer was highly useful to these Neanderthal peoples, serving as food, clothing, and for tools, since they made various uses of the horns and bones. They had little culture, but they greatly improved the work in flint until it almost reached the levels of the days of Andon. Large flints attached to wooden handles came back into use and served as axes and picks.

64:4.4 (721.2) *750,000 years ago* the fourth ice sheet was well on its way south. With their improved implements the Neanderthals made holes in the ice covering the northern rivers and thus were able to spear the fish which came up to these vents. Ever these tribes retreated before the advancing ice, which at this time made its most extensive invasion of Europe.

64:4.5 (721.3) In these times the Siberian glacier was making its southernmost march, compelling early man to move southward, back toward the lands of his origin. But the human species had so differentiated that the danger of further mingling with its nonprogressive simian relatives was greatly lessened.

64:4.6 (721.4) *700,000 years ago* the fourth glacier, the greatest of all in Europe, was in recession; men and animals were returning north. The climate was cool and moist, and primitive man again thrived in Europe and western Asia. Gradually the forests spread north over land which had been so recently covered by the glacier.

64:4.7 (721.5) Mammalian life had been little changed by the great glacier. These animals persisted in that narrow belt of land lying between the ice and the Alps and, upon the retreat of the glacier, again rapidly spread out over all Europe. There arrived from Africa, over the Sicilian land bridge, straight-tusked elephants, broad-nosed rhinoceroses, hyenas, and African lions, and these new animals virtually exterminated the saber-toothed tigers and the hippopotamuses.

64:4.8 (721.6) *650,000 years ago* witnessed the continuation of the mild climate. By the middle of the interglacial period it had become so warm that

su Alpe gotovo ogoljene od snijega i leda.

Prije 600.000 godina led je dosegao tada najsjeverniju točku povlačenja i nakon stanke od nekoliko tisuća godina, počeo je ponovno prodirati na jug na svom petom širenju. No, bilo je vrlo malo izmjene klime kroz pedeset tisuća godina. Čovjek i životinje u Europi malo su se promijenili. Blaga suhoća bivšeg razdoblja se smanjila, a alpski ledenjaci su se spustili daleko niz riječne doline.

Prije 550.000 godina napredujući ledenjak opet je pogurao čovjeka i životinje na jug. Ali ovaj put čovjek je imao dovoljno prostora u širokom pojasu kopna koji se protezao sjeveroistočno u Aziju i ležao između ledene ploče i daleko šireg Crnog mora, rukavca Sredozemnog mora.

Ova vremena četvrtog i petog ledenjaka svjedočila su daljnje širenje sirove kulture neandertalskih rasa. Ali bilo je tako malo napretka da se doista činilo da je pokušaj proizvodnje nove i izmijenjene vrste inteligentnog života na Urantiji doživio neuspjeh. Već gotovo četvrt milijuna godina, ovi primitivni narodi skitali su po zemlji baveći se lovom i međusobnim ratovanjem, povremeno napredujući u nekim smjerovima, ali sve u svemu neprestano nazadujući u usporedbi s njihovim nadmoćnim andoničkim precima.

Tijekom tih duhovno mračnih doba kultura praznovjernog čovječanstva je dosegla svoju najnižu razinu. Neandertalci doista nisu imali religiju osim sramotnog praznovjerja. Oni su se smrtno bojali oblaka, a posebno izmaglice i magle. Primitivna religija straha od prirodnih sila postupno se razvijala, a obožavanje životinja se smanjilo kako je poboljšanje oruđa sa obiljem divljači, omogućilo tim ljudima da žive sa smanjenom tjeskobom o hrani; to što su najbolji lovci mogli izabrati žene za seksualne odnose uveliko je unaprijedilo vještinu lova. Ova nova religija straha dovela je do pokušaja da se umire nevidljive sile iza tih prirodnih elemenata i kulminirala je kasnije u žrtvovanju ljudi radi smirivanja tih nevidljivih i nepoznatih fizičkih sila. A ta strašna praksa prinošenja ljudskih žrtava je ovjekovječena među nazadnijim narodima Urantije sve do dvadesetog stoljeća.

Ovi Neandertalci teško su se mogli nazvati obožavateljima sunca. Prije se može reći da su živjeli u strahu od mraka; smrtno su se bojali noći. Sve dok je mjesec imalo sjao oni nisu gubili glave, ali pri zatamnjenju mjeseca padali su u paniku i žrtvovali svoje najbolje muškarce i žene u nastojanju da navedu mjesec da ponovo izađe. Sunce, kako su to rano naučili, redovito se vraćalo, ali za mjesec su mislili da se vraćao samo pri žrtvovanju njihovih kolega iz plemena. Kako je rasa napredovala, objekt i svrha žrtvovanja su se progresivno mijenjali, ali

the Alps were almost denuded of ice and snow.

64:4.9 (721.7) 600,000 years ago the ice had reached its then northernmost point of retreat and, after a pause of a few thousand years, started south again on its fifth excursion. But there was little modification of climate for fifty thousand years. Man and the animals of Europe were little changed. The slight aridity of the former period lessened, and the alpine glaciers descended far down the river valleys.

64:4.10 (721.8) 550,000 years ago the advancing glacier again pushed man and the animals south. But this time man had plenty of room in the wide belt of land stretching northeast into Asia and lying between the ice sheet and the then greatly expanded Black Sea extension of the Mediterranean.

64:4.11 (721.9) These times of the fourth and fifth glaciers witnessed the further spread of the crude culture of the Neanderthal races. But there was so little progress that it truly appeared as though the attempt to produce a new and modified type of intelligent life on Urantia was about to fail. For almost a quarter of a million years these primitive peoples drifted on, hunting and fighting, by spells improving in certain directions, but, on the whole, steadily retrogressing as compared with their superior Andonic ancestors.

64:4.12 (721.10) During these spiritually dark ages the culture of superstitious mankind reached its lowest levels. The Neanderthals really had no religion beyond a shameful superstition. They were deathly afraid of clouds, more especially of mists and fogs. A primitive religion of the fear of natural forces gradually developed, while animal worship declined as improvement in tools, with abundance of game, enabled these people to live with lessened anxiety about food; the sex rewards of the chase tended greatly to improve hunting skill. This new religion of fear led to attempts to placate the invisible forces behind these natural elements and culminated, later on, in the sacrificing of humans to appease these invisible and unknown physical forces. And this terrible practice of human sacrifice has been perpetuated by the more backward peoples of Urantia right on down to the twentieth century.

64:4.13 (722.1) These early Neanderthals could hardly be called sun worshipers. They rather lived in fear of the dark; they had a mortal dread of nightfall. As long as the moon shone a little, they managed to get along, but in the dark of the moon they grew panicky and began the sacrifice of their best specimens of manhood and womanhood in an effort to induce the moon again to shine. The sun, they early learned, would regularly return, but the moon they conjectured only returned because they sacrificed their fellow tribesmen. As the race advanced, the object and purpose of sacrifice

prinošenje ljudskih žrtvi kao dio religijskih svečanosti dugo je ustrajalo.

progressively changed, but the offering of human sacrifice as a part of religious ceremonial long persisted.

5. PODRIJETLO OBOJENIH RASA

Prije 500.000 godina Badonanska plemena na sjeverozapadnim gorjima Indije postala su uključena u još jednu veliku rasnu borbu. Više od sto godina bjesnio je ovaj neumoljivi rat, a kada je duga borba dovršena, samo sto obitelji je ostalo. No, ti preživjeli su bili najinteligentniji i najpoželjniji od svih ondašnjih živih potomaka Andona i Fonte.

A sada, među tim brdskim Badonitima je došlo do nove i čudne pojave. Muškarac i žena koji su živjeli u sjeveroistočnom dijelu onda naseljenih brdskih područja su počeli *iznenada* proizvoditi obitelj neobično inteligentne djece. To je bila *Sangiška obitelj*, preci svih šest obojenih rasa Urantije.

Ova Sangiška djeca, devetnaest na broju, bili su ne samo inteligentniji od svojih bližnjih, već je njihova koža očitovala jedinstvenu tendenciju da poprimi različite boje prilikom izloženosti suncu. Među devetnaest djece bilo je pet crvene, dvoje narančaste, četiri žute, dvoje zelene, četiri plave i dvoje indigo boje. Ove boje postale su izraženije kako su djeca odrastala, a kada su se ti mladi kasnije parili sa svojim kolegama iz plemena, svo njihovo potomstvo imalo je boju kože njihovih Sangiških roditelja.

I sada ćemo prekinuti kronološki prikaz, nakon što vam prvo skrenemo pozornost na dolazak Planetarnog Kneza u tom razdoblju, da posebno razmotrimo šest Sangiških rasa Urantije.

6. ŠEST SANGIŠKIH RASA URANTIJE

Prosječni evolucijski planet ima šest evolucijskih obojenih rasa koje se pojavljuju jedna po jedna; crveni čovjek se prvi razvije i obično stoljećima luta po svijetu prethodno pojavi drugih obojenih rasa. Istodobno pojavljivanje svih šest rasa na Urantiji, *i u jednoj obitelji*, bilo je vrlo neobično.

Pojava ranih Andonita na Urantiji je također nešto novo u Sataniji. Ni na jednom drugom svijetu u lokalnom sustavu takva rasa bića slobodne volje nije evoluirala prije evolucijskih obojenih rasa.

1. *Crveni čovjek*. Ovi narodi su izvanredni primjerci ljudskog roda, na mnoge načine

5. ORIGIN OF THE COLORED RACES

64:5.1 (722.2) 500,000 years ago the Badonan tribes of the northwestern highlands of India became involved in another great racial struggle. For more than one hundred years this relentless warfare raged, and when the long fight was finished, only about one hundred families were left. But these survivors were the most intelligent and desirable of all the then living descendants of Andon and Fonta.

64:5.2 (722.3) And now, among these highland Badonites there was a new and strange occurrence. A man and woman living in the northeastern part of the then inhabited highland region began *suddenly* to produce a family of unusually intelligent children. This was the *Sangik family*, the ancestors of all of the six colored races of Urantia.

64:5.3 (722.4) These Sangik children, nineteen in number, were not only intelligent above their fellows, but their skins manifested a unique tendency to turn various colors upon exposure to sunlight. Among these nineteen children were five red, two orange, four yellow, two green, four blue, and two indigo. These colors became more pronounced as the children grew older, and when these youths later mated with their fellow tribesmen, all of their offspring tended toward the skin color of the Sangik parent.

64:5.4 (722.5) And now I interrupt the chronological narrative, after calling attention to the arrival of the Planetary Prince at about this time, while we separately consider the six Sangik races of Urantia.

6. THE SIX SANGIK RACES OF URANTIA

64:6.1 (722.6) On an average evolutionary planet the six evolutionary races of color appear one by one; the red man is the first to evolve, and for ages he roams the world before the succeeding colored races make their appearance. The simultaneous emergence of all six races on Urantia, *and in one family*, was most unusual.

64:6.2 (723.1) The appearance of the earlier Andonites on Urantia was also something new in Satania. On no other world in the local system has such a race of will creatures evolved in advance of the evolutionary races of color.

64:6.3 (723.2) 1. *The red man*. These peoples were remarkable specimens of the human race, in

superiorniji od Andona i Fonte. Oni su najinteligentnija skupina i bili su prva Sangiška djeca koja su razvila plemensku civilizaciju i državu. Oni su uvijek bili monogamni; čak i sa mješovitim potomcima su rijetko prakticirali množinsko parenje.

U kasnijim vremenima su imali ozbiljne i dugotrajne probleme sa svojom žutom braćom u Aziji. Dosta im je pomogao njihov rani izum luka i strijele, ali nažalost su naslijedili izrazitu tendenciju od svojih predaka prema međusobnom ratovanju i to ih je toliko oslabilo da su ih žuta plemena bila u mogućnosti otjerati sa azijskog kontinenta.

Prije osamdeset pet tisuća godina relativno čisti ostaci crvene rase su u velikoj grupi otišli kopnenim mostom u Sjevernu Ameriku, a ubrzo nakon toga Beringov tjesnac je potonuo, čime su ostali izolirani. Niti jedan crveni čovjek se nikada nije vratio u Aziju. No, u cijelom Sibiru, Kini, središnjoj Aziji, Indiji i Europi su ostavili za sobom mnogo svojih sojeva pomiješanih s drugim obojenim rasama.

Kada je crveni čovjek prešao u Ameriku, ponio je mnoga učenja i tradicije njegova ranog podrijetla. Njihovi neposredni preci bili su u kontaktu sa kasnijim aktivnostima u svjetskom sjedištu Planetarnog Kneza. No, u kratkom vremenu nakon dolaska u Ameriku, crveni ljudi su počeli gubiti iz vida ta učenja i došlo je to velikog propadanja intelektualne i duhovne kulture. Vrlo brzo ti ljudi su ponovno pali u međusobno ratovanje tako žestoko da se činilo da će doći do brzog izumiranja ovog ostatka relativno čiste crvene rase.

Zbog ovog velikog nazadovanja činilo se da je crveni čovjek bio osuđen na propast, kad se prije nekih šezdeset i pet tisuća godina, Onamonalonton pojavio kao vođa i duhovni izbavitelj ovog naroda. On je donio privremeni mir među američkim crvenim ljudima i oživio njihovo štovanje "Velikog Duha." Onamonalonton je živio devedeset šest godina života i održavao svoje sjedište među velikim crvenim stablima u Kaliforniji. Mnogi od njegovih potomaka preživjeli su do modernih vremena među Blackfoot Indijancima.

Kako je vrijeme prolazilo, učenja Onamonalontona su postala maglovite tradicije. Ubijati ratovi su nastavljeni, a nikad nakon dobi velikog učitelja niti jedan vođa nije uspio u ostvarenju univerzalnog mira među njima. Sve više inteligentnih sojeva je stradavalo u tim plemenskim borbama; inače velika civilizacija bi bila izgrađena na sjevernoameričkom kontinentu sa tim sposobnim i inteligentnim crvenim ljudima.

many ways superior to Andon and Fonta. They were a most intelligent group and were the first of the Sangik children to develop a tribal civilization and government. They were always monogamous; even their mixed descendants seldom practiced plural mating.

64:6.4 (723.3) In later times they had serious and prolonged trouble with their yellow brethren in Asia. They were aided by their early invention of the bow and arrow, but they had unfortunately inherited much of the tendency of their ancestors to fight among themselves, and this so weakened them that the yellow tribes were able to drive them off the Asiatic continent.

64:6.5 (723.4) About eighty-five thousand years ago the comparatively pure remnants of the red race went en masse across to North America, and shortly thereafter the Bering land isthmus sank, thus isolating them. No red man ever returned to Asia. But throughout Siberia, China, central Asia, India, and Europe they left behind much of their stock blended with the other colored races.

64:6.6 (723.5) When the red man crossed over into America, he brought along much of the teachings and traditions of his early origin. His immediate ancestors had been in touch with the later activities of the world headquarters of the Planetary Prince. But in a short time after reaching the Americas, the red men began to lose sight of these teachings, and there occurred a great decline in intellectual and spiritual culture. Very soon these people again fell to fighting so fiercely among themselves that it appeared that these tribal wars would result in the speedy extinction of this remnant of the comparatively pure red race.

64:6.7 (723.6) Because of this great retrogression the red men seemed doomed when, about sixty-five thousand years ago, Onamonalonton appeared as their leader and spiritual deliverer. He brought temporary peace among the American red men and revived their worship of the "Great Spirit." Onamonalonton lived to be ninety-six years of age and maintained his headquarters among the great redwood trees of California. Many of his later descendants have come down to modern times among the Blackfoot Indians.

64:6.8 (723.7) As time passed, the teachings of Onamonalonton became hazy traditions. Internecine wars were resumed, and never after the days of this great teacher did another leader succeed in bringing universal peace among them. Increasingly the more intelligent strains perished in these tribal struggles; otherwise a great civilization would have been built upon the North American continent by these able and intelligent red men.

Nakon prelaska u Ameriku iz Kine, sjeverni crveni čovjek nikada nije došao u kontakt s drugim svjetskim utjecajima (osim Eskima) dok ga kasnije nije otkrio bijeli čovjek. Bilo je jako žalosno što je crveni čovjek gotovo u potpunosti propustio priliku za rasno unaprijeđenje miješanjem sa kasnijim Adamičkim sojem. I kako je bilo, crveni čovjek nije mogao prevladati nad bijelim, a on mu nije htio služio. U takvim okolnostima, ako se dvije rase ne mješaju, jedna ili druga je osuđena na propast.

2. *Narančasti čovjek.* Izvrsno obilježje ove rase je bio njihov neobičan poriv za izgradnju koji ih je naveo na gradnju svega i svačega, čak i gomilanje ogromnih naslaga kamena samo da vide koje će pleme izgraditi najveći nasip. Iako nisu bili progresivni, izvukli su veliku korist od škola Kneza i slali su svoje poslanike da se tu obrazuju.

Narančasta rasa je bila prva koja je pratila obalu prema jugu putujući u Afriku kad se Sredozemno more povuklo na zapad. Ali oni nikada nisu osigurali povoljno uporište u Africi, te ih je kasnija zelena rasa izbrisala iz postojanja.

Prije nego je došao kraj, ovaj narod je izgubio mnogo kulturnog i duhovnog tla. No, tu je bio veliki preporod visokog življenja kao rezultat mudrog vodstva Poršunta, glavnog uma ove nesretne rase, koji je služio kada im je sjedište bilo u Armagedonu prije nekih tri stotine tisuća godina.

Posljednja velika borba između narančastih i zelenih ljudi desila se je na području doline donjeg Nila u Egiptu. Ova razvučena bitka vodila se gotovo sto godina, a na njezinom završetku vrlo malo narančaste rase je ostalo na životu. Razbijeni ostaci tih ljudi su apsorbirani u zelenu i kasnije pristiglu indigo rasu. No, kao rasa narančasti čovjek je prestao postojati prije nekih sto tisuća godina.

3. *Žuti čovjek.* Primitivna plemena žutih ljudi su prvi bili napustili selidbe, uspostavili su i naselili se u zajednicama i razvili privatni život koji se temeljio na poljoprivredi. Intelktualno su bili nešto slabiji od crvenog čovjeka, ali društveno i kolektivno su se pokazali superiornijim od svih Šangiških naroda u pitanju poticanja rasne civilizacije. Budući da su razvili bratski duh, različita plemena su naučila živjeti zajedno relativno mirno, i oni su tako mogli potisnuti crvenu rasu dok su se postupno širili u Aziju.

Putovali su daleko od utjecaja svjetskog duhovnog sjedišta i zapali su u veliki mrak nakon Kaligastijnog otpada; ali nastupilo je jedno briljantno doba ovog naroda kada je Singlangton,

64:6.9 (723.8) After crossing over to America from China, the northern red man never again came in contact with other world influences (except the Eskimo) until he was later discovered by the white man. It was most unfortunate that the red man almost completely missed his opportunity of being upstepped by the admixture of the later Adamic stock. As it was, the red man could not rule the white man, and he would not willingly serve him. In such a circumstance, if the two races do not blend, one or the other is doomed.

64:6.10 (723.9) 2. *The orange man.* The outstanding characteristic of this race was their peculiar urge to build, to build anything and everything, even to the piling up of vast mounds of stone just to see which tribe could build the largest mound. Though they were not a progressive people, they profited much from the schools of the Prince and sent delegates there for instruction.

64:6.11 (724.1) The orange race was the first to follow the coast line southward toward Africa as the Mediterranean Sea withdrew to the west. But they never secured a favorable footing in Africa and were wiped out of existence by the later arriving green race.

64:6.12 (724.2) Before the end came, this people lost much cultural and spiritual ground. But there was a great revival of higher living as a result of the wise leadership of Porshunta, the master mind of this unfortunate race, who ministered to them when their headquarters was at Armageddon some three hundred thousand years ago.

64:6.13 (724.3) The last great struggle between the orange and the green men occurred in the region of the lower Nile valley in Egypt. This long-drawn-out battle was waged for almost one hundred years, and at its close very few of the orange race were left alive. The shattered remnants of these people were absorbed by the green and by the later arriving indigo men. But as a race the orange man ceased to exist about one hundred thousand years ago.

64:6.14 (724.4) 3. *The yellow man.* The primitive yellow tribes were the first to abandon the chase, establish settled communities, and develop a home life based on agriculture. Intellectually they were somewhat inferior to the red man, but socially and collectively they proved themselves superior to all of the Sangik peoples in the matter of fostering racial civilization. Because they developed a fraternal spirit, the various tribes learning to live together in relative peace, they were able to drive the red race before them as they gradually expanded into Asia.

64:6.15 (724.5) They traveled far from the influences of the spiritual headquarters of the world and drifted into great darkness following the Caligastia apostasy; but there occurred one brilliant age

prije nekih sto tisuća godina, preuzeo vodstvo tih plemena i proglasio obožavanje "Jedne Istine."

Opstanak relativno velikog broja pripadnika žute rase je moguć zbog njihove međuplemenske miroljubivosti. Od dana Singlangtona do razdoblja moderne Kine, žuta rasa se ubraja među mirnije narode Urantije. Ova rasa je dobila malo ali moćno nasljeđe kasnije uvezene Adamičke krvi.

4. *Zeleni čovjek.* Zelena rasa je bila jedna od skupina primitivnih ljudi koja je imala manje sposobnosti, a dalje je bitno oslabljena opsežnim migracijama u različitim smjerovima. Prije njihove disperzije ova plemena su doživjela veliki kulturni preporod pod vodstvom Fantada prije nekih tristo pedeset tisuća godina.

Zelena rasa je podijeljena u tri glavne grupe: Sjeverna plemena su poražena, porobljena i apsorbirana u žute i plave rase. Istočne skupine su se stopile s ondašnjim indijskim narodima i njihovi ostaci još uvijek postoje među njima. Južni narod je ušao u Afriku, gdje su uništili svoje gotovo jednako inferiorne narančaste rođake.

Na mnoge načine obje skupine su bile podjednake u toj borbi jer svaka je nosila sojeve divovskog reda, kako su mnoge njihove vođe bile visoke preko dva i jedne trećine metra. Ovi divovski sojevi zelenog čovjeka uglavnom su ograničeni na ovu južnu ili Egipatsku naciju.

Ostaci pobjedničkih zelenih ljudi naknadno su apsorbirani u indigo rasu, zadnji obojeni narod koji se razvija i emigrira iz originalnog Šangiškog središta disperzije rasa.

5. *Plavi čovjek.* Plavi ljudi su bili veliki narod. Oni su u početku izumili koplje i kasnije razradili osnove mnogih umjetnosti moderne civilizacije. Plavi čovjek ima moć mozga crvenog čovjeka sa dušom i osjećajima žutog čovjeka. Adamički potomci su im davali prednost nad svim kasnije formiranim obojenim rasama.

Rani plavi ljudi su bili zavedeni učenjima osoblja Kneza Kaligastije i bačeni su u veliku zbrku naknadnim izopačenim naučavanjima onih izdajničkih vođa. Kao i druge primitivne rase nisu se nikada u potpunosti oporavili od previranja koje je proizvela Kaligastijina izdaja, niti su ikada u potpunosti prevladati svoju sklonost da se bore između sebe.

Oko petsto godina nakon pada Kaligastije, došlo je do rasprostranjenog oživljavanja učenja i

among this people when Singlangton, about one hundred thousand years ago, assumed the leadership of these tribes and proclaimed the worship of the "One Truth."

64:6.16 (724.6) The survival of comparatively large numbers of the yellow race is due to their intertribal peacefulness. From the days of Singlangton to the times of modern China, the yellow race has been numbered among the more peaceful of the nations of Urantia. This race received a small but potent legacy of the later imported Adamic stock.

64:6.17 (724.7) 4. *The green man.* The green race was one of the less able groups of primitive men, and they were greatly weakened by extensive migrations in different directions. Before their dispersion these tribes experienced a great revival of culture under the leadership of Fantad, some three hundred and fifty thousand years ago.

64:6.18 (724.8) The green race split into three major divisions: The northern tribes were subdued, enslaved, and absorbed by the yellow and blue races. The eastern group were amalgamated with the Indian peoples of those days, and remnants still persist among them. The southern nation entered Africa, where they destroyed their almost equally inferior orange cousins.

64:6.19 (724.9) In many ways both groups were evenly matched in this struggle since each carried strains of the giant order, many of their leaders being eight and nine feet in height. These giant strains of the green man were mostly confined to this southern or Egyptian nation.

64:6.20 (725.1) The remnants of the victorious green men were subsequently absorbed by the indigo race, the last of the colored peoples to develop and emigrate from the original Sangik center of race dispersion.

64:6.21 (725.2) 5. *The blue man.* The blue men were a great people. They early invented the spear and subsequently worked out the rudiments of many of the arts of modern civilization. The blue man had the brain power of the red man associated with the soul and sentiment of the yellow man. The Adamic descendants preferred them to all of the later persisting colored races.

64:6.22 (725.3) The early blue men were responsive to the persuasions of the teachers of Prince Caligastia's staff and were thrown into great confusion by the subsequent perverted teachings of those traitorous leaders. Like other primitive races they never fully recovered from the turmoil produced by the Caligastia betrayal, nor did they ever completely overcome their tendency to fight among themselves.

64:6.23 (725.4) About five hundred years after Caligastia's downfall a widespread revival of

javila se religija koja je bila primitivna - ali ništa manje stvarna i korisna. Orlandof je postao veliki učitelj među plavom rasom i mnoga plemena su se vratila štovanju pravoga Boga pod imenom "Vrhovnog Poglavara." Ovo je bio najveći napredak plavog čovjeka do onog kasnijeg vremena kada je ova rasa bila tako silno unaprijeđena miješanjem sa Adamičkim sojevima.

Europska istraživanja i istraživanja starijeg kamenog doba su uglavnom vezana sa iskapanjem oruđa, kostiju i predmeta tih drevnih plavih ljudi, predmeta koji su ustrajali u Europi sve do skorijih vremena. Takozvane *bijele rase* Urantije su potomci tih plavih ljudi koji su prvo neznatno izmijenjeni miješanjem sa žutim i crvenim, a koji su kasnije uveliko osnaženi apsorpiranjem većeg dijela ljubičaste rase.

6. *Indigo rasa*. Kao što su crveni ljudi bili najnapredniji od svih Šangaških naroda, tako da su crni ljudi bili najmanje progresivni. Bili su posljednji koji su migrirali iz svojih brdskih domova. Kad su se zaputili u Afriku i preuzeli u posjed nad kontinentom, tu su i ostali osim kadasu nasilno odvedeni, od koljena do koljena, kao robovi.

Izolirani u Africi, indigo narodi su slično crvenom čovjeku, primili malo ili ni malo rasnog unaprjeđenja primanjem Adamičke krvi. Sama u Africi, indigo rasa je malo napredovala sve do dana Orvonona, kada su doživjeli veliko duhovno buđenje. Dok su kasnije gotovo u potpunosti zaboravili "Boga Bogova" kojeg je proglasio Orvonon, nisu u potpunosti izgubili želju da se poklone Nepoznatom; barem oni su zadržali neki oblik obožavanja do prije nekoliko tisuća godina.

Bez obzira na njihovu zaostalost, ti indigo narodi imaju isti status pred nebeskim silama kao i svaka druga zemaljska rasa.

To su bile dobi intenzivne borbe između različitih rasa, ali u neposrednoj blizini sjedišta Planetarnog Kneza prosvijetljenije grupe koje su primile skoriju pouku su živjele zajedno u usporednom skladu, iako nije došlo do većeg kulturnog napretka među svjetskim rasama sve do vremena ozbiljnih poremećaja tog režima usljed izbivanja Luciferove pobune.

S vremena na vrijeme svi ti različiti narodi su doživljavali kulturnu i duhovnu obnovu. Mansant je bio veliki učitelj u dane poslije Planetarnog Kneza. No, spominjemo samo one izvanredne vođe i učitelje koji su ispoljili izrazit utjecaj i inspirirali cijelu rasu. S vremenom, mnogi manji učitelji su se javili u različitim regijama, koji su mnogo pridonijeli ukupnom zbroju onih spasonosnih

learning and religion of a primitive sort — but none the less real and beneficial — occurred. Orlandof became a great teacher among the blue race and led many of the tribes back to the worship of the true God under the name of the "Supreme Chief." This was the greatest advance of the blue man until those later times when this race was so greatly upstepped by the admixture of the Adamic stock.

64:6.24 (725.5) The European researches and explorations of the Old Stone Age have largely to do with unearthing the tools, bones, and artcraft of these ancient blue men, for they persisted in Europe until recent times. The so-called *white races* of Urantia are the descendants of these blue men as they were first modified by slight mixture with yellow and red, and as they were later greatly upstepped by assimilating the greater portion of the violet race.

64:6.25 (725.6) 6. *The indigo race*. As the red men were the most advanced of all the Sangik peoples, so the black men were the least progressive. They were the last to migrate from their highland homes. They journeyed to Africa, taking possession of the continent, and have ever since remained there except when they have been forcibly taken away, from age to age, as slaves.

64:6.26 (725.7) Isolated in Africa, the indigo peoples, like the red man, received little or none of the race elevation which would have been derived from the infusion of the Adamic stock. Alone in Africa, the indigo race made little advancement until the days of Orvonon, when they experienced a great spiritual awakening. While they later almost entirely forgot the "God of Gods" proclaimed by Orvonon, they did not entirely lose the desire to worship the Unknown; at least they maintained a form of worship up to a few thousand years ago.

64:6.27 (725.8) Notwithstanding their backwardness, these indigo peoples have exactly the same standing before the celestial powers as any other earthly race.

64:6.28 (725.9) These were ages of intense struggles between the various races, but near the headquarters of the Planetary Prince the more enlightened and more recently taught groups lived together in comparative harmony, though no great cultural conquest of the world races had been achieved up to the time of the serious disruption of this regime by the outbreak of the Lucifer rebellion.

64:6.29 (726.1) From time to time all of these different peoples experienced cultural and spiritual revivals. Mansant was a great teacher of the post-Planetary Prince days. But mention is made only of those outstanding leaders and teachers who markedly influenced and inspired a whole race. With the passing of time, many lesser teachers arose in different regions; and in the aggregate they

utjecaja koji su spriječili totalni kolaps kulturne civilizacije, posebno tijekom duge i tamne dobi između Kaligastijine pobune i dolaska Adama.

Postoji mnogo dobrih i dostatnih razloga za plan razvoja tri ili šest obojenih rasa na svjetovima prostora. Iako smrtnici Urantije eventualno nisu biti u poziciji u potpunosti poštovati sve te razloge, želimo skrenuti pozornost na sljedeće:

1. Raznolikost je neophodna za mogućnost širokog funkcioniranja prirodne selekcije, diferencijalnog opstanka vrhunskih sojeva.

2. Jače i bolje rase nastaju križanjem različitih naroda, kada su te različite rase nositelji vrhunskih čimbenika nasljeđa. A rase Urantije su trebale izvući korist od takvog ranog spajanja pod uvjetom da takvi objedinjeni ljudi budu naknadno učinkovito unaprijeđeni temeljitim miješanjem sa vrhunskim Adamičkim sojevima. Pokušaj da se izvrši takav eksperiment na Urantiji u sadašnjim rasnim uvjetima bi bilo vrlo poguban.

3. Diverzifikacija rasa pogoduje stimulusu natjecanja.

4. Razlike u statusu rasa i skupina unutar svake rase su bitne za razvoj ljudske tolerancije i altruizma.

5. Homogenost ljudske rase nije poželjna dok narodi bilo kojeg evolutivnog svijeta ne postignu relativno visoku razinu duhovnog razvoja.

7. DISPERZIJA OBOJENIH RASA

Kada su se obojani potomci Šangiške obitelji počeli množiti i dok su tražili priliku za širenje u susjedne teritorije, peti ledenjak, treći prema geološkom proračunu, je napredovao južnom preko Europe i Azije. Ove rane obojene rase proživjele su iznimna iskušenja usljed surovosti i teškoća ledenog doba njihova podrijetla. Ovaj ledenjak je bio tako velik u Aziji da je tisućama godina migracija u istočnu Aziju bila zapriječena. A tek kasnije nakon povlačenja Sredozemnog mora, nakon uzdizanja Arabije iz vode, bilo je to moguće za njih doći do Afrike.

Tako se dogodilo da za gotovo stotinu tisuća godina, ovi Šangiški narodi su se širili oko gorskih podnožja i družili zajedno više ili manje, bez obzira na osebnost, ali prirodnu netrpeljivost koja se je rano očitovala između različitih rasa.

contributed much to the sum total of those saving influences which prevented the total collapse of cultural civilization, especially during the long and dark ages between the Caligastia rebellion and the arrival of Adam.

64:6.30 (726.2) There are many good and sufficient reasons for the plan of evolving either three or six colored races on the worlds of space. Though Urantia mortals may not be in a position fully to appreciate all of these reasons, we would call attention to the following:

64:6.31 (726.3) 1. Variety is indispensable to opportunity for the wide functioning of natural selection, differential survival of superior strains.

64:6.32 (726.4) 2. Stronger and better races are to be had from the interbreeding of diverse peoples when these different races are carriers of superior inheritance factors. And the Urantia races would have benefited by such an early amalgamation provided such a conjoint people could have been subsequently effectively upstepped by a thoroughgoing admixture with the superior Adamic stock. The attempt to execute such an experiment on Urantia under present racial conditions would be highly disastrous.

64:6.33 (726.5) 3. Competition is healthfully stimulated by diversification of races.

64:6.34 (726.6) 4. Differences in status of the races and of groups within each race are essential to the development of human tolerance and altruism.

64:6.35 (726.7) 5. Homogeneity of the human race is not desirable until the peoples of an evolving world attain comparatively high levels of spiritual development.

7. DISPERSION OF THE COLORED RACES

64:7.1 (726.8) When the colored descendants of the Sangik family began to multiply, and as they sought opportunity for expansion into adjacent territory, the fifth glacier, the third of geologic count, was well advanced on its southern drift over Europe and Asia. These early colored races were extraordinarily tested by the rigors and hardships of the glacial age of their origin. This glacier was so extensive in Asia that for thousands of years migration to eastern Asia was cut off. And not until the later retreat of the Mediterranean Sea, consequent upon the elevation of Arabia, was it possible for them to reach Africa.

64:7.2 (726.9) Thus it was that for almost one hundred thousand years these Sangik peoples spread out around the foothills and mingled together more or less, notwithstanding the peculiar but natural antipathy which early manifested itself between the different races.

Između vremena Planetarnog Kneza i Adama, Indija je postala dom najviše kozmopolitskom stanovništvu koje se ikad nalazilo na licu zemlje. Ali to je bilo nesreća da je ova mješavina sadržavala toliko zelene, narančaste i indigo rase. Ovi sekundarni Šangiški narodi su našli život jednostavnijim i ugodnijim u južnim krajevima, a mnogi od njih naknadno su migrirali u Afriku. Primarni Šangiški narodi, naprednije rase, izbjegavali su tropske predjele, crveni čovjek je otišao sjeveroistočno u Aziji dok mu je za petama bio žuti čovjek, dok se plava rasa preselila sjeverozapadno u Europu.

Crveni ljudi su rano počeli migrirati na sjeveroistok, prateći povlačenje leda, zaobilazeći visoravni Indije i zauzimajući cijelu sjeveroistočnu Aziju. Za njihovim petama išla su žuta plemena, koja su ih potom potisnula iz Azije u Sjevernu Ameriku.

Kada su relativno čiste linije ostataka crvene rase napustile Aziju, brojile su jedanaest plemena sa ukupno nešto više od sedam tisuća muškaraca, žena i djece. Ta plemena su bila u pratnji tri male skupine mješovitog nasljeđa koje su najvećim dijelom bile kombinacija narančaste i plave rase. Te tri skupine se nikada nisu u potpunosti bratimile sa crvenim čovjekom i rano su otputovale na jug do Meksika i Srednje Amerike, gdje su se kasnije pridružili maloj grupi mješovitih žutih i crvenih ljudi. Ti narodi su se izmiješali i osnovali novu i stopiljenu rasu, jednu koja je bila mnogo manje ratoborna od čiste linije crvenih ljudi. Tijekom pet tisuća godina ove stopljene rase raspale su se u tri skupine, osnivajući civilizacije Meksika, Srednje Amerike i Južne Amerike. Izdanak Južne Amerike je dobio neznatnu primjesu Adamove krvi.

Do određene mjere rani crveni i žuti ljudi su pomiješani u Aziji, a potomstvo tog sjedinjenja putovalo je na istok i duž južne obale mora i na kraju je bilo protjerano usljed brzog povećanja žute rase i proširenja na poluotocima i ubrzo po otocima mora. Oni su današnja smeđa rasa.

Žuta rasa je nastavila zauzimati središnje regije istočne Azije. Od svih šest obojenih rasa oni su preživjeli u najvećem broju. Dok se žuta rasa tu i tamo bavila rasnim ratovima, oni nisu vodili takve stalne i uporne ratove istrebljenja kao pripadnici crvene, zelene i narančaste rase. Ove tri rase praktički su se same uništile prije nego što su ih na kraju svijeta uništili njihovi neprijatelji iz drugih rasa.

Kako se djelovanje petog ledenjaka nije proširilo na krajnji jug Europe, djelomično je otvoren put kojim su ovi Šangiški narodi migrirali

64:7.3 (726.10) Between the times of the Planetary Prince and Adam, India became the home of the most cosmopolitan population ever to be found on the face of the earth. But it was unfortunate that this mixture came to contain so much of the green, orange, and indigo races. These secondary Sangik peoples found existence more easy and agreeable in the southlands, and many of them subsequently migrated to Africa. The primary Sangik peoples, the superior races, avoided the tropics, the red man going northeast to Asia, closely followed by the yellow man, while the blue race moved northwest into Europe.

64:7.4 (727.1) The red men early began to migrate to the northeast, on the heels of the retreating ice, passing around the highlands of India and occupying all of northeastern Asia. They were closely followed by the yellow tribes, who subsequently drove them out of Asia into North America.

64:7.5 (727.2) When the relatively pure-line remnants of the red race forsook Asia, there were eleven tribes, and they numbered a little over seven thousand men, women, and children. These tribes were accompanied by three small groups of mixed ancestry, the largest of these being a combination of the orange and blue races. These three groups never fully fraternized with the red man and early journeyed southward to Mexico and Central America, where they were later joined by a small group of mixed yellows and reds. These peoples all intermarried and founded a new and amalgamated race, one which was much less warlike than the pure-line red men. Within five thousand years this amalgamated race broke up into three groups, establishing the civilizations respectively of Mexico, Central America, and South America. The South American offshoot did receive a faint touch of the blood of Adam.

64:7.6 (727.3) To a certain extent the early red and yellow men mingled in Asia, and the offspring of this union journeyed on to the east and along the southern seacoast and, eventually, were driven by the rapidly increasing yellow race onto the peninsulas and near-by islands of the sea. They are the present-day brown men.

64:7.7 (727.4) The yellow race has continued to occupy the central regions of eastern Asia. Of all the six colored races they have survived in greatest numbers. While the yellow men now and then engaged in racial war, they did not carry on such incessant and relentless wars of extermination as were waged by the red, green, and orange men. These three races virtually destroyed themselves before they were finally all but annihilated by their enemies of other races.

64:7.8 (727.5) Since the fifth glacier did not extend so far south in Europe, the way was partially open for these Sangik peoples to migrate to the northwest;

prema sjeverozapadu; a pri povlačenju leda, plavi ljudi, zajedno sa nekoliko drugih malih rasnih skupina, migrirali su prema zapadu starim stazama Andonskih plemena. Oni su opsjedali Europu u uzastopnim valovima, zauzimaju najveći dio kontinenta.

U Europi su uskoro naišli na neandertalske potomke njihovog ranog i zajedničkog predka Andona. Ovi stariji europski Neandertalci su protjerani na jug i istok usljed djelovanja ledenjaka i tako su bili u poziciji brzo susresti i apsorbirati njihove pridošle rođake iz Šangiških plemena.

Općenito i iz početka, Šangiška plemena su bila više nego inteligentna i na mnoge načine daleko superiornija od pogoršanih potomaka ranih Andoničkih ljudi; i druženje tih Šangaških plemena s neandertalskim narodima dovelo je do neposrednog poboljšanja starije rase. Zahvaljujući toj infuziji Šangiške krvi, a posebno krvi plavog čovjeka, došlo je do značajnog poboljšanja u neandertalskim narodima koje se moglo vidjeti u uzastopnim valovima sve inteligentnijih plemena koja su prelazila preko Europe s istoka.

Tijekom sljedećeg interglacialnog razdoblja ove nove neandertalske rase su raširene od Engleske do Indije. Ostatak plave rase koji je ostao u starom perzijskom poluotoku kasnije je stopljen s nekim drugima, prvenstveno žutom rasom; rezultat ove mješavine, koji je potom nešto unaprijeđen primjesom ljubičaste rase Adama, je opstao kao crnomanjasta nomadska plemena modernih Arapa.

Svi naponi u prepoznavanju Šangiškog podrijetla suvremenih naroda moraju uzeti u obzir kasnije poboljšanje rasnihsojeva sa naknadnim dodatkom Adamičke krvi.

Napredne rase su tražile sjeverne ili umjerene klime, dok su narančasta, zelena i indigo rasa postepeno gravitirale u Afriku preko novog povišenog kopnenog mosta koji je odvajao Indijski ocean od Sredozemnog mora koje se povlačilo prema zapadu.

Posljednji Šangaški narod koji je migrirao iz svoga središta rasnog podrijetla je bio indigo čovjek. Otprilike u vrijeme kad je zeleni čovjek završavao istrbljenje narančaste rase u Egiptu pri čemu je sam uveliko pogoršan, veliki crni egzodus je započeo prema jugu kroz Palestinu uz obalu mora; a kasnije, kada su fizički jaki indigo narodi zauzeli Egipat, izbrisali su zelenog čovjeka iz postojanja čistom snagom brojeva. Ove indigo rase su apsorbirale ostatke narančastog čovjeka i mnogo zaliha zelena čovjeka, i neka od indigo plemena znatno su poboljšana ovim rasnim miješanjem.

and upon the retreat of the ice the blue men, together with a few other small racial groups, migrated westward along the old trails of the Andon tribes. They invaded Europe in successive waves, occupying most of the continent.

64:7.9 (727.6) In Europe they soon encountered the Neanderthal descendants of their early and common ancestor, Andon. These older European Neanderthals had been driven south and east by the glacier and thus were in position quickly to encounter and absorb their invading cousins of the Sangik tribes.

64:7.10 (727.7) In general and to start with, the Sangik tribes were more intelligent than, and in most ways far superior to, the deteriorated descendants of the early Andonic plainsmen; and the mingling of these Sangik tribes with the Neanderthal peoples led to the immediate improvement of the older race. It was this infusion of Sangik blood, more especially that of the blue man, which produced that marked improvement in the Neanderthal peoples exhibited by the successive waves of increasingly intelligent tribes that swept over Europe from the east.

64:7.11 (727.8) During the following interglacial period this new Neanderthal race extended from England to India. The remnant of the blue race left in the old Persian peninsula later amalgamated with certain others, primarily the yellow; and the resultant blend, subsequently somewhat upstepped by the violet race of Adam, has persisted as the swarthy nomadic tribes of modern Arabs.

64:7.12 (728.1) All efforts to identify the Sangik ancestry of modern peoples must take into account the later improvement of the racial strains by the subsequent admixture of Adamic blood.

64:7.13 (728.2) The superior races sought the northern or temperate climes, while the orange, green, and indigo races successively gravitated to Africa over the newly elevated land bridge which separated the westward retreating Mediterranean from the Indian Ocean.

64:7.14 (728.3) The last of the Sangik peoples to migrate from their center of race origin was the indigo man. About the time the green man was killing off the orange race in Egypt and greatly weakening himself in so doing, the great black exodus started south through Palestine along the coast; and later, when these physically strong indigo peoples overran Egypt, they wiped the green man out of existence by sheer force of numbers. These indigo races absorbed the remnants of the orange man and much of the stock of the green man, and certain of the indigo tribes were considerably improved by this racial amalgamation.

I tako se čini da je u Egiptu prvo dominirao narančasti čovjek, zatim zeleni, za kojim je slijedio indigo (crni) čovjek, a još kasnije tu dominira rasa koja je mješavina indigo, plavog i modificiranog zelenog čovjeka. No, davno prije nego je Adam stigao, plavi ljudi Europe i mješovite rase Arabije potisnule su indigo rasu iz Egipta daleko na jug afričkog kontinenta.

Kako se Šangiška migracija približavala kraju, zelena i narančasta rasa više nisu postojale, crveni čovjek je vladao Sjevernom Amerikom, žuti čovjek istočnom Azijom, plavi čovjek Europom, a indigo rase su gravitirale u Afriku. Indija ima spoj sekundarne Šangiške rase, a smeđi čovjek, koji je spoj crvene i žute rase, drži otoke azijske obale. Miješana rasa prilično visokog potencijala zauzima visinske predjele Južne Amerike. Čišći Andoniti žive u ekstremnim sjevernim uvjetima Europe i na Islandu, Grenlandu i sjeveroistočnoj Sjevernoj Americi.

Tijekom razdoblja najduljeg napredovanja ledenjaka, najzapadnija Andonska plemena su gotovo zgurana u more. Oni su živjeli godinama u uskom južnom traku sadašnjeg otoka Engleske. I kako se ledenjak javljao u više navrata, oni su potisnuti i odvedeni na more kada se šesti i posljednji glečer napokon pojavio. Oni su bili prvi morski pustolovi. Gradili su brodove i počeli potragu za novim zemljama slobodnim od zastrašujuće invazije leda. Neki od njih su dosegli Island, drugi Grenland, ali velika većina je poginula od gladi i žeđi na otvorenom moru.

Prije nešto više od osamdeset tisuća godina, ubrzo nakon što je crveni čovjek ušao na sjeverozapadnu Sjevernu Ameriku, zamrzavanje sjevernih mora i potiskivanje lokalnih ledenjaka na Grenlandu potisnuli su te Eskime, potomke prastanovnika Urantije u potragu za boljim zemljištem, novim domom; i oni su bili uspješni, kako su sigurno prešli uskim prolazom koji je tada odvajao Grenland od sjeveroistočnog kopna Sjeverne Amerike. Oni su došli do kontinenta oko dvije tisuće sto godina nakon što je crveni čovjek stigao na Aljasku. Nakon toga neki od mješovitih sojeva plavog čovjeka su se zaputili prema zapadu i stopili s kasnijim Eskimima, a to stapanje nije bilo od mnogo koristi za Eskimska plemena.

Prije oko pet tisuća godina dogodio se slučajni susret između jednog indijanskog plemena i pojedinačne skupine Eskima na jugoistočnoj obali Hudsonskog zaljeva. Ta dva plemena su teško komunicirali jedni s drugima, no vrlo brzo su se izmiješali s rezultatom da su Eskimi na kraju apsorbirani među brojnije crvene ljude. I to predstavlja jedini kontakt Sjeverno Američkog crvenog čovjeka i bilo koje druge

64.7.15 (728.4) And so it appears that Egypt was first dominated by the orange man, then by the green, followed by the indigo (black) man, and still later by a mongrel race of indigo, blue, and modified green men. But long before Adam arrived, the blue men of Europe and the mixed races of Arabia had driven the indigo race out of Egypt and far south on the African continent.

64.7.16 (728.5) As the Sangik migrations draw to a close, the green and orange races are gone, the red man holds North America, the yellow man eastern Asia, the blue man Europe, and the indigo race has gravitated to Africa. India harbors a blend of the secondary Sangik races, and the brown man, a blend of the red and yellow, holds the islands off the Asiatic coast. An amalgamated race of rather superior potential occupies the highlands of South America. The purer Andonites live in the extreme northern regions of Europe and in Iceland, Greenland, and northeastern North America.

64.7.17 (728.6) During the periods of farthest glacial advance the westernmost of the Andon tribes came very near being driven into the sea. They lived for years on a narrow southern strip of the present island of England. And it was the tradition of these repeated glacial advances that drove them to take to the sea when the sixth and last glacier finally appeared. They were the first marine adventurers. They built boats and started in search of new lands which they hoped might be free from the terrifying ice invasions. And some of them reached Iceland, others Greenland, but the vast majority perished from hunger and thirst on the open sea.

64.7.18 (728.7) A little more than eighty thousand years ago, shortly after the red man entered northwestern North America, the freezing over of the north seas and the advance of local ice fields on Greenland drove these Eskimo descendants of the Urantia aborigines to seek a better land, a new home; and they were successful, safely crossing the narrow straits which then separated Greenland from the northeastern land masses of North America. They reached the continent about twenty-one hundred years after the red man arrived in Alaska. Subsequently some of the mixed stock of the blue man journeyed westward and amalgamated with the later-day Eskimos, and this union was slightly beneficial to the Eskimo tribes.

64.7.19 (728.8) About five thousand years ago a chance meeting occurred between an Indian tribe and a lone Eskimo group on the southeastern shores of Hudson Bay. These two tribes found it difficult to communicate with each other, but very soon they intermarried with the result that these Eskimos were eventually absorbed by the more numerous red men. And this represents the only contact of the North American red man with any

ljudske skupine do prije nekih tisuću godina, kada je bijeli čovjek slučajno prvi put stupio na kopno na atlantskoj obali.

Borbe ovih ranih dobi obilježene su hrabrošću, ako ne i junaštvom. A nama je svima žao da se toliko tih prvoklasnih i robusnih osobina vaših ranih predaka poslije izgubilo kod današnjih rasa. Iako cijenimo vrijednost mnogih poboljšanja i unaprijeđenja civilizacije, nedostaje nam ta veličanstvena ustrajnost i vrhunska odanost vaših ranih predaka, koja se često graničila s veličanstvom i uzvišenošću.

Predstavio stalni Nositelj Života na Urantiji.

other human stock down to about one thousand years ago, when the white man first chanced to land on the Atlantic coast.

64:7.20 (729.1) The struggles of these early ages were characterized by courage, bravery, and even heroism. And we all regret that so many of those sterling and rugged traits of your early ancestors have been lost to the later-day races. While we appreciate the value of many of the refinements of advancing civilization, we miss the magnificent persistency and superb devotion of your early ancestors, which oftentimes bordered on grandeur and sublimity.

64:7.21 (729.2) [Presented by a Life Carrier resident on Urantia.]

POGLAVLJE 65. KONTROLA NAD EVOLUCIJOM

⇐ 064

Knjiga Urantije

066 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 65 KONTROLA NAD EVOLUCIJOM

Sekcije

Uvod

1. ULOGE PRIJENOSNIKA ŽIVOTA
2. EVOLUCIJSKA PANORAMA
3. NJEGOVANJE EVOLUCIJE
4. PODUH VAT KOJI JE IZVEDEN NA URANTIJI
5. NESTALNOSTI KOJE PRATE EVOLUCIJU ŽIVOTA
6. EVOLUCIJSKE VJEŠTINE ŽIVOTA
7. EVOLUCIJSKE RAZINE UMA
6. EVOLUCIJA U VREMENU I PROSTORU

PAPER 65 THE OVERCONTROL OF EVOLUTION

SECTIONS

Introduction

1. Life Carrier Functions
2. The Evolutionary Panorama
3. The Fostering of Evolution
4. The Urantia Adventure
5. Life-Evolution Vicissitudes
6. Evolutionary Techniques of Life
7. Evolutionary Mind Levels
8. Evolution in Time and Space

Uvod

OSNOVNI evolucijski materijalni život--predumni život--formuliraju Glavni Fizički Kontroleri i on nastaje kao rezultat djelovanja Sedam Glavnih Duhova koji daju život i aktivne službe postavljenih Prijenosnika Života. Kao rezultat istorednog djelovanja ovog trostrukog stvaralačkog utjecaja, u organizmu se razvija fizička sposobnost za djelovanje uma--javljaju se materijalni mehanizmi koji omogućuju inteligentno reagiranje na podržaje iz vanjskog okruženja i vremenom, reagiranje na unutarnje utjecaje koji nastaju u umu samog organizma.

Postoje, stoga, tri različite razine proizvodnje života i evolucije i to su:

1. Fizičko-energetski domen-- proizvodnja sposobnosti za djelovanje uma.
2. Služba duhova koji pomažu umu-- koja je moguća nakon što organizam stekne sposobnost za djelovanje duha.

INTRODUCTION

65:0.1 (730.1) BASIC evolutionary material life — premind life — is the formulation of the Master Physical Controllers and the life-impartment ministry of the Seven Master Spirits in conjunction with the active ministration of the ordained Life Carriers. As a result of the co-ordinate function of this threefold creativity there develops organismal physical capacity for mind — material mechanisms for intelligent reaction to external environmental stimuli and, later on, to internal stimuli, influences taking origin in the organismal mind itself.

65:0.2 (730.2) There are, then, three distinct levels of life production and evolution:

65:0.3 (730.3) 1. The physical-energy domain — mind-capacity production.

65:0.4 (730.4) 2. The mind ministry of the adjutant spirits — impinging upon spirit capacity.

3. Obdarenje smrtničkog uma duhom- -koje dostiže vrhunac pri darivanju Misaonih Ispravljača.

U izvjesnom organizmu, mehaničko-nepoučive razine reagiranja na podražaje iz okruženja predstavljaju domene djelovanja fizičkih kontrolera. Duhovi koji pomažu umu aktiviraju i reguliraju adaptivne ili nemehaničko-poučive tipove uma—one reaktivne mehanizme organizama koji su u stanju naučiti iz iskustva. I upravo kao što duhovi koji pomažu umu manipuliraju umne potencijale, tako i Prijenosnici Života, vodeći se prema vlastitom sudu, ispoljavaju bitnu kontrolu nad različitim aspektima evolucijskog okruženja sve dok se ne pojavi ljudska volja-- sposobnost bića da pozna Boga i da donese odluku da će ga obožavati.

Usklađeno i ujedinjeno djelovanje Prijenosnika Života, fizičkih kontrolera i duhova koji pomažu umu je to što uslovljava tok organske evolucije na naseljenim svjetovima. I upravo iz ovog razloga--na Urantiji i drugdje--evolucija nikad nije slučajna i nasumična već je uvijek motivirana namjerom.

1. ULOGE PRIJENOSNIKA ŽIVOTA

Prijenosnici Života su obdareni sposobnošću da podiđu preobražaj ličnosti, što je svojstvo koje posjeduje vrlo mali broj stvorenih bića. Ovi Sinovi lokalnog svemira u stanju su djelovati u tri različite faze bića. Oni uglavnom sprovode svoje dužnosti kao Sinovi srednje faze, koja je faza njihovog porijekla. Ali djelujući u ovom stadiju egzistencije, Prijenosnik Života ne bi nikako bio u stanju funkcionirati u elektrokemijskim domenima, gdje se od fizičkih energija i materijalnih čestica proizvode jedinice žive egzistencije.

Prijenosnici Života mogu djelovati (i djeluju) na slijedeće tri razine:

1. Fizičkoj razini elektrokemije.

2. Uobičajenoj srednjoj fazi kvazimorontijalne egzistencije.

3. Naprednoj poluduhovnoj razini.

Kad se spremaju za implantiranje života, nakon što odaberu mjesta na kojima će se isto izvesti, Prijenosnici Života obično sazovu grupu arhanela koja ih treba preinačiti. Ova grupa se sastoji od deset vrsta različitih ličnosti, uključujući fizičke kontrolere i njihove suradnike i prema Gabrijelovom nalogu i odobrenju Starih Dana, njome predsjedava glavni arhango. Kad se ova bića na odgovarajući način uključe u krug, ona su u stanju preinačiti Prijenosnike Života kako bi isti bili u stanju neposredno djelovati na fizičkim

65:0.5 (730.5) 3. The spirit endowment of mortal mind — culminating in Thought Adjuster bestowal.

65:0.6 (730.6) The mechanical-nonteachable levels of organismal environmental response are the domains of the physical controllers. The adjutant mind-spirits activate and regulate the adaptative or nonmechanical-teachable types of mind — those response mechanisms of organisms capable of learning from experience. And as the spirit adjutants thus manipulate mind potentials, so do the Life Carriers exercise considerable discretionary control over the environmental aspects of evolutionary processes right up to the time of the appearance of human will — the ability to know God and the power of choosing to worship him.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. LIFE CARRIER FUNCTIONS

65:1.1 (730.5) The Life Carriers are endowed with potentials of personality metamorphosis which but few orders of creatures possess. These Sons of the local universe are capable of functioning in three diverse phases of being. They ordinarily perform their duties as mid-phase Sons, that being the state of their origin. But a Life Carrier in such a stage of existence could not possibly function in the electrochemical domains as a fabricator of physical energies and material particles into units of living existence.

65:1.2 (730.6) Life Carriers are able to function and do function on the following three levels:

65:1.3 (730.7) 1. The physical level of electrochemistry.

65:1.4 (730.8) 2. The usual mid-phase of quasi-morontial existence.

65:1.5 (730.9) 3. The advanced semispiritual level.

65:1.6 (731.1) When the Life Carriers make ready to engage in life implantation, and after they have selected the sites for such an undertaking, they summon the archangel commission of Life Carrier transmutation. This group consists of ten orders of diverse personalities, including the physical controllers and their associates, and is presided over by the chief of archangels, who acts in this capacity by the mandate of Gabriel and with the permission of the Ancients of Days. When these beings are properly encircuited, they can effect

razinama elektrokemije.

Po formuliranju uzoraka života i nakon što se postigne izvjesna materijalna organizacija, aktiviraju se nadmaterijalne sile koje su bitne radi propagacije života i život je time stvoren. Nakon toga, Prijenosnici Života se smjesta vraćaju u svoju normalnu međufazu egzistencije ličnosti i u ovom obličju, oni su u stanju manipulirati žive jedinke i ispoljavati svoj utjecaj na evoluirajuće organizme, premda ne posjeduju sposobnost da organiziraju-- stvore--nove uzorke žive materije.

Nakon što organska evolucija potraje izvjesno vrijeme i nakon što se u najvišim evoluirajućim organizmima pojavi slobodna volja poput one koju posjeduju ljudska bića, Prijenosnici Života moraju bilo napustiti planet ili položiti zakletvu da će se suspregnuti od svih daljih nastojanja da utječu na tok organske evolucije. I nakon što slobodnom voljom polože takvu zakletvu, Prijenosnici Života koji odluče ostati na planetu postaju savjetnici onih kojima se povjerava rad na unaprijeđenju novonastalih evolucijskih bića koja su obdarena slobodnom voljom; nakon toga, saziva se dvanaestočlana komisija kojopredsjedava glavna Večernja Žvijezda, a koja djeluje s Gabrielovim odobrenjem i pod nadzorom Sistemskog Vladara; i tada, ovi Prijenosnici Života se preinačuju u treću fazu egzistencije ličnosti--u poluduhovno stanje. Ja sam djelovao u ovoj trećoj fazi egzistencije sve od doba Andona i Fonte.

Mi teško čekamo doba kad će svemir postići stanje svjetla i života, kad ćemo imati priliku djelovati u četvrtoj fazi postojanja--kao posve duhovna bića--premda nam nikad nije otkriveno kojom vještinom ćemo postići ovo nadasve poželjno i napredno stanje.

2. EVOLUCIJSKA PANORAMA

Pripovijed o tome kako se čovjek uspeo od morske trave do gospodara zemaljske tvorevine istinska je saga o biološkoj borbi i opstanku uma. Doslovce se može reći da su čovjekovi pradavni preci bili mulj i sluz oceanskog dna mirnih i toplovodnih zaljeva i laguna koji se pružaju duž dugih obalnih pojaseva prastarih mora gotovo posve okruženih otocima, u kojima su Prijenosnici Života izveli tri neovisne implantacije života na Urantiji.

Od svih vrsta ranih tipova morske vegetacije koje su učestvovala u epohalnim promjenama koje su vodile pojavi graničnih poluživotinjskih organizama, vrlo mali broj je opstao do današnjeg dana. Spužve su jedna od preživjelih međuvrsta,

such modifications in the Life Carriers as will enable them immediately to function on the physical levels of electrochemistry.

65:1.7 (731.2) After the life patterns have been formulated and the material organizations have been duly completed, the supermaterial forces concerned in life propagation become forthwith active, and life is existent. Whereupon the Life Carriers are immediately returned to their normal mid-phase of personality existence, in which estate they can manipulate the living units and maneuver the evolving organisms, even though they are shorn of all ability to organize — create — new patterns of living matter.

65:1.8 (731.3) After organic evolution has run a certain course and free will of the human type has appeared in the highest evolving organisms, the Life Carriers must either leave the planet or take renunciation vows; that is, they must pledge themselves to refrain from all attempts further to influence the course of organic evolution. And when such vows are voluntarily taken by those Life Carriers who choose to remain on the planet as future advisers to those who shall be intrusted with the fostering of the newly evolved will creatures, there is summoned a commission of twelve, presided over by the chief of the Evening Stars, acting by authority of the System Sovereign and with permission of Gabriel; and forthwith these Life Carriers are transmuted to the third phase of personality existence — the semispiritual level of being. And I have functioned on Urantia in this third phase of existence ever since the times of Andon and Fonta.

65:1.9 (731.4) We look forward to a time when the universe may be settled in light and life, to a possible fourth stage of being wherein we shall be wholly spiritual, but it has never been revealed to us by what technique we may attain this desirable and advanced estate.

2. THE EVOLUTIONARY PANORAMA

65:2.1 (731.5) The story of man's ascent from seaweed to the lordship of earthly creation is indeed a romance of biologic struggle and mind survival. Man's primordial ancestors were literally the slime and ooze of the ocean bed in the sluggish and warm-water bays and lagoons of the vast shore lines of the ancient inland seas, those very waters in which the Life Carriers established the three independent life implantations on Urantia.

65:2.2 (731.6) Very few species of the early types of marine vegetation that participated in those epochal changes which resulted in the animallike borderland organisms are in existence today. The sponges are the survivors of one of these early

kako predstavljaju organizme kroz koje je postignut postupan prijelaz od biljaka prema životinjama. Premda ovi rani prijelazi oblici nisu posve jednaki suvremenim spužvama, oni im dosta naliče; spužve su odličan primjer međuvrste--kako ne pripadaju ni biljkama niti životinjama--premda su vremenom vodile razvoju pravih životinjskih oblika života.

Od samog začetka života, bakterije, jednostavni biljni organizmi vrlo primitivne naravi, su se tek neznatno izmijenile; njihovo parazitsko ponašanje čak ukazuje na izvjestan stupanj retrogresivnosti. Mnoge gljivice također svjedoče o retrogresivnom evolucijskom toku, kako predstavljaju biljke koje su izgubile sposobnost za proizvodnju klorofila, uglavnom postavši parazitima. Većina bakterijskih uzročnika bolesti kao i virusna tijela kojima se isti služe, zapravo pripadaju ovoj grupi odmetnutih parazitskih gljivica. U međuvremenu, svo mnogobrojno životinjsko carstvo evoluiralo je od istih predaka od kojih su evoluirale bakterije.

Uskoro i iznenadno, pojavio se viši protozojski pripadnik životinj skog svijeta. Od ovih dalekih vremena, amebe, tipični jednostanični životinjski organizmi, su se tek neznatno izmijenile. Amebe i danas žive uglavnom onako kako su živjele u doba kad su predstavljale najnovije i najznačajnije dostignuće u evoluciji života. Ovo sićušno stvorenje i njegovi protozojski rođaci predstavljaju u životinjskom svijetu ono što bakterije predstavljaju u biljnom svijetu; oni su preživjeli oblici koji svjedoče o najranijim evolucijskim koracima diferencijacije života, te o neuspjehu postignuća daljeg razvoja.

Nedugo zatim, započelo je povezivanje ranih jednostaničnih tipova životinja, prvo na razini volvoksa, a vremenom u vidu hidre i meduze. U još skorijem razdoblju, pojavili su se morska zvijezda, krinoidi, morski ježevi, morski krastavci, stonoge, insekti, pauci, ljuskari, te gliste i pijavice, dvije vrste koje su međusobno vrlo bliske, a za njima su uslijedili mekušci-- ostrige, oktopusi i puževi. Stotine i stotine vrsta pojavile su se za izvjesno vrijeme samo da bi uskoro nestale; navedene su jedino one koje su preživjele dugu, dugu borbu. Takve nenapredne vrste, uključujući obitelj riba koja se kasnije pojavila, danas predstavljaju stacionarne oblike ranijih i nižih životinja, grane drveta života koje nisu uspjele uznapredovati.

Na taj način, pripremljeni su uvjeti za pojavu riba, prvih životinja s kralježnicom. Od riblje obitelji, potekle su dvije jedinstvene modifikacije-- žaba i salamander. I s pojavom žabe, započeo je slijed naprednih diferencijacija životinjskog svijeta koji je dostigao vrhunac u pojavi samog čovjeka.

midway types, those organisms through which the *gradual* transition from the vegetable to the animal took place. These early transition forms, while not identical with modern sponges, were much like them; they were true borderline organisms — neither vegetable nor animal — but they eventually led to the development of the true animal forms of life.

65:2.3 (732.1) The bacteria, simple vegetable organisms of a very primitive nature, are very little changed from the early dawn of life; they even exhibit a degree of retrogression in their parasitic behavior. Many of the fungi also represent a retrograde movement in evolution, being plants which have lost their chlorophyll-making ability and have become more or less parasitic. The majority of disease-causing bacteria and their auxiliary virus bodies really belong to this group of renegade parasitic fungi. During the intervening ages all of the vast kingdom of plant life has evolved from ancestors from which the bacteria have also descended.

65:2.4 (732.2) The higher protozoan type of animal life soon appeared, and appeared *suddenly*. And from these far-distant times the ameba, the typical single-celled animal organism, has come on down but little modified. He disports himself today much as he did when he was the last and greatest achievement in life evolution. This minute creature and his protozoan cousins are to the animal creation what bacteria are to the plant kingdom; they represent the survival of the first early evolutionary steps in life differentiation together with *failure of subsequent development*.

65:2.5 (732.3) Before long the early single-celled animal types associated themselves in communities, first on the plan of the Volvox and presently along the lines of the Hydra and jellyfish. Still later there evolved the starfish, stone lilies, sea urchins, sea cucumbers, centipedes, insects, spiders, crustaceans, and the closely related groups of earthworms and leeches, soon followed by the mollusks — the oyster, octopus, and snail. Hundreds upon hundreds of species intervened and perished; mention is made only of those which survived the long, long struggle. Such nonprogressive specimens, together with the later appearing fish family, today represent the stationary types of early and lower animals, branches of the tree of life which failed to progress.

65:2.6 (732.4) The stage was thus set for the appearance of the first backboned animals, the fishes. From this fish family there sprang two unique modifications, the frog and the salamander. And it was the frog which began that series of progressive differentiations in animal life that finally culminated in man himself.

Žaba je jedna od najranijih preživjelih predaka ljudske rase, ali ona sama nije uznapredovala, uglavnom ostavši onakva kakva je bila za pradavnih vremena. Žaba je jedina vrsta od koje su potekle najranije ljudske rase, koja je preživjela do današnjeg dana. Od žabe pa sve do Eskima, ni jedan predak ljudske rase nije se održao u životu.

Od žaba, razvili su se gmazovi, velika klasa životinja koja je praktično izumrla, ali koja je za svog postojanja dala osnovu razvoju cijele obitelji ptica kao i mnogih vrsta sisavaca.

Vjerojatno najveći pojedinačni skok u cijeloj predljudskoj evoluciji nastupio je kad su se gmazovi razvili u ptice. Suvremene ptičje vrste—orlovi, patke, golubovi i nojevi—razvili su se od golemih gmazova prije dugo, dugo vremena.

Svijet gmazova, koji se razvio od obitelji žaba, danas je zastupljen u vidu četiri preživjele grupe: prve dvije su neprogresivne i njima pripadaju zmije i gušteri kao i njihovi rođaci aligatori i kornjače; treća je djelomično progresivna i njoj pripada obitelj ptica, dok četvrtoj pripadaju preci sisavaca i one linije života koja je vodila neposredno pojavi ljudske vrste. Ali premda su već odavno izumrli, gmazovi su za sobom ostavili tragove: njihova tjelesna veličina ispoljava se u tjelesnoj veličini slona i mastodonta, dok se osobenost njihovih tjelesnih svojstava zadržala u kengura.

Na Urantiji se pojavilo jedino četrnaest klasa životinjskog svijeta, od kojih ribe predstavljaju posljednju; poslije ptica i sisavaca, nije se pojavila ni jedna nova klasa.

Placentalni sisavci su se pojavili iznenada od jednog okretnog malog gmaza, dinosaura mesoždera, koji je imao prilično velik mozak. Ovi sisavci su se razvili vrlo brzo i na mnoge različite načine i oni ne samo što su zaslužni za suvremenu raznolikost životinjskog svijeta, već su isto tako zaslužni za evoluciju morskih životinja kao što su kitovi i tuljani, te zračnih navigatora kakvi su slijepi miševi.

Čovjek je tako evoluirao od viših sisavaca koji u načelu predstavljaju rezultat zapadne implantacije života u prastarim istočno-zapadnim zaštićenim morima. Druge dvije skupine živih organizama, istočna i centralna, isprva su značajno uznapredovale, obećavajući da će voditi pojavi predljudske razine životinjske egzistencije. Ali kako su stoljeća prolazila, istočni centar života nije uspio postići zadovoljavajuću razinu inteligentnog predljudskog statusa pošto je više puta nepovratno izgubio najviše oblike mikrobske plazme, time zauvijek izgubivši sposobnost da povрати svojstva koja bi vodila pojavi čovjeka.

Kako je u ovoj istočnoj skupini sposobnost za

65:2.1 (132.5) The frog is one of the earliest of surviving human-race ancestors, but it also failed to progress, persisting today much as in those remote times. The frog is the only species ancestor of the early dawn races now living on the face of the earth. The human race has no surviving ancestry between the frog and the Eskimo.

65:2.8 (732.6) The frogs gave rise to the Reptilia, a great animal family which is virtually extinct, but which, before passing out of existence, gave origin to the whole bird family and the numerous orders of mammals.

65:2.9 (732.7) Probably the greatest single leap of all prehuman evolution was executed when the reptile became a bird. The bird types of today — eagles, ducks, pigeons, and ostriches — all descended from the enormous reptiles of long, long ago.

65:2.10 (732.8) The kingdom of reptiles, descended from the frog family, is today represented by four surviving divisions: two nonprogressive, snakes and lizards, together with their cousins, alligators and turtles; one partially progressive, the bird family, and the fourth, the ancestors of mammals and the direct line of descent of the human species. But though long departed, the massiveness of the passing Reptilia found echo in the elephant and mastodon, while their peculiar forms were perpetuated in the leaping kangaroos.

65:2.11 (733.1) Only fourteen phyla have appeared on Urantia, the fishes being the last, and no new classes have developed since birds and mammals.

65:2.12 (733.2) It was from an agile little reptilian dinosaur of carnivorous habits but having a comparatively large brain that the placental mammals *suddenly* sprang. These mammals developed rapidly and in many different ways, not only giving rise to the common modern varieties but also evolving into marine types, such as whales and seals, and into air navigators like the bat family.

65:2.13 (733.3) Man thus evolved from the higher mammals derived principally from the *western implantation* of life in the ancient east-west sheltered seas. The *eastern* and *central groups* of living organisms were early progressing favorably toward the attainment of prehuman levels of animal existence. But as the ages passed, the eastern focus of life emplacement failed to attain a satisfactory level of intelligent prehuman status, having suffered such repeated and irretrievable losses of its highest types of germ plasm that it was forever shorn of the power to rehabilitate human potentialities.

65:2.14 (733.4) Since the quality of the mind capacity

djelovanje uma bila daleko niža od sposobnosti drugih dvaju grupa, s pristankom svojih nadređenih, Prijenosnici Života su manipulirali okruženje kako bi dalje ograničili razvoj ovih nazadnih predjudskih loza evoluirajućeg života. Posmatrano spolja, eliminacija ovih nazadnih grupa se činila slučajnom, dok je zapravo služila jasnoj namjeri.

U toku kasnijeg evolucijskog razvoja inteligencije, lemurski preci ljudskog roda bilisu daleko napredniji u Sjevernoj Americi nego u drugim područjima; i oni su stoga navedeni na migraciju iz područja zapadne implantacije života preko Berinškog kopnenog mosta duž obala jugozapadne Azije, gdje su nastavili evoluirati; isto tako, dosta su uznapredovali radi toga što su primili izvjesne loze iz centralne skupine života. Vidimo tako da je čovjek evoluirao iz izvjesnih zapadnih i centralnih loza života u centralnim i bliskoistočnim područjima.

Na ovaj način, život koji je implantiran na Urantiji nastavio je evoluirati sve do ledenog doba, kad se pojavio prvi čovjek i kad je započeo burni život ljudske rase na ovom planetu. I ova pojava primitivnog čovjeka na zemlji u vrijeme ledenog doba nije bila slučajnost već se odigrala prema planu. Rigoroznost i oštrina klime ledenog doba po svemu su pogodovali proizvodnji snažnog i otpornog oblika ljudskih bića s izvanrednom sposobnosti opstanka.

3. NJEGOVANJE EVOLUCIJE

Suvremeni ljudski um je teško u stanju shvatiti mnoge čudnovate i naizgled groteskne pojave koje su se bile dio ranog evolucijskog napretka. Dok se u toku evolucije pojavio ogroman broj naizgled čudnovatih živih organizama, mora se naglasiti da su kroz sav taj proces djelovali jasno izrađen plan i visoka namjera; međutim, mi se ne smijemo samovoljno uplitati u razvoj uzoraka života nakon što isti počnu djelovati.

Prijenosnici Života se mogu koristiti svim mogućim prirodnim sredstvima i mogu iskoristiti sve povoljne okolnosti koje će unaprijediti razvoj i napredak eksperimentalnog nastojanja da se stvori život, ali mi se ne smijemo mehanički uplitati ili samovoljno manipulirati razvojni tok bilo planetarne ili životinjske evolucije.

Pomenuli smo da su smrtna bića Urantije evoluirala od primitivne žabe i da je ova sve naprednija loza koja se razvila iz potencijala jedne jedine žabe, u izvjesnoj prilici za dlaku umakla uništenju. Ali iz ovog ne treba izvući zaključak da bi evolucija ljudskog roda podbacila da se u ovom odsudnom času desila nezgoda. Upravo u to vrijeme, mi smo nadgledali i njegovali ništa manje

for development in this eastern group was so definitely inferior to that of the other two groups, the Life Carriers, with the consent of their superiors, so manipulated the environment as further to circumscribe these inferior prehuman strains of evolving life. To all outward appearances the elimination of these inferior groups of creatures was accidental, but in reality it was altogether purposeful.

65:2.15 (733.5) Later in the evolutionary unfolding of intelligence, the lemur ancestors of the human species were far more advanced in North America than in other regions; and they were therefore led to migrate from the arena of western life implantation over the Bering land bridge and down the coast to southwestern Asia, where they continued to evolve and to benefit by the addition of certain strains of the central life group. Man thus evolved out of certain western and central life strains but in the central to near-eastern regions.

65:2.16 (733.6) In this way the life that was planted on Urantia evolved until the ice age, when man himself first appeared and began his eventful planetary career. And this appearance of primitive man on earth during the ice age was not just an accident; it was by design. The rigors and climatic severity of the glacial era were in every way adapted to the purpose of fostering the production of a hardy type of human being with tremendous survival endowment.

3. THE FOSTERING OF EVOLUTION

65:3.1 (733.7) It will hardly be possible to explain to the present-day human mind many of the queer and apparently grotesque occurrences of early evolutionary progress. A purposeful plan was functioning throughout all of these seemingly strange evolutions of living things, but we are not allowed arbitrarily to interfere with the development of the life patterns after they have once been set in operation.

65:3.2 (733.8) Life Carriers may employ every possible natural resource and may utilize any and all fortuitous circumstances which will enhance the developmental progress of the life experiment, but we are not permitted mechanically to intervene in, or arbitrarily to manipulate the conduct and course of, either plant or animal evolution.

65:3.3 (733.9) You have been informed that Urantia mortals evolved by way of primitive frog development, and that this ascending strain, carried in potential in a single frog, narrowly escaped extinction on a certain occasion. But it should not be inferred that the evolution of mankind would have been terminated by an accident at this juncture. At that very moment we were observing

nego tisuću raličitih i međusobno udaljenih mutirajućih loza koje su se dale usmjeriti u različite uzorke predljudskog razvoja. Ova žaba je bila naš treći izbor, dok su prve dvije životne loze uništene unatoč svim našim nastojanjima da ih očuvamo.

Čak i da su Andon i Fonta umrli prije nego što su dobili djecu, to ne bi spriječilo evoluciju ljudskog roda, premda bi je odgodilo. Nakon pojave Andona i Fonte i prije nego što su iscrpljeni životinjski potencijali čija mutacija je mogla rezultirati pojavom ljudi, razvilo se ništa manje nego sedam tisuća loza koje su pogodovala razvoju nekog oblika ljudskog života. I mnoge od ovih boljih loza kasnije su postale sastavni dio različitih grana ljudske vrste koja se sve više širila i napredovala.

Mnogo prije nego na svijet dođu Materijalni Sin i Kćerka koji trebaju biološki uzvisiti status života, iscrpljuju se potencijali evoluirajuće životinjske vrste koji mogu voditi pojavi ljudi. Kada Prijenosnici Života uoče da se u životinji aktivirala treća faza djelovanja duhova koji pomažu umu, oni znaju da je svijet postigao ovaj biološki status; ovo se dešava automatski i onog časa kad se iscrpi sposobnost da se mutacijom životinjskih potencijala razvije predljudska vrsta.

Čovječanstvo Urantije mora riješiti probleme u vezi smrtničkog razvoja oslanjajući se na suvremene ljudske loze--nove rase neće evoluirati iz predljudskih izvora. Ali ova činjenica ne isključuje mogućnost da se postignu daleko više razine ljudskog razvoja putem inteligentnog unaprjeđenja evolucijskih potencijala koji se još uvijek nalaze u smrtničkim rasama. Ono što mi, Prijenosnici Života, činimo kako bi smo unaprijedili i sačuvali životne loze prije nego što se pojavi ljudska volja, nakon što stekne slobodnu volju i nakon što se mi povučemo iz aktivnog učesća u evoluciji, čovjek mora učiniti sam. Uopćeno, čovjekova evolucijska sudbina je u njegovim vlastitim rukama i znanstvena inteligencija mora prije ili kasnije nadomjestiti nasumično djelovanje nekontroliranog prirodnog odabira i slučajnog opstanka.

I kad je riječ o njegovanju evolucije, treba reći da ćete jednom, u dalekoj budućnosti, i vi moći postati član zbora Prijenosnika Života i da ćete tada dobiti brojne prilike da izložite svoje prijedloge i da radite na poboljšanju plana i vještine kontrole i transplantiranja života. Budite strpljivi! Ako imate dobre ideje, ako ste puni boljih metoda za koje vjerujete da će unaprijediti administrativnu upravu izvjesnog dijela svemira, u budućim stoljećima ćete posvesigurno imati priliku da predstavite svoje ideje vašim suradnicima i drugim administrativnim upraviteljima.

and fostering no less than one thousand different and remotely situated mutating strains of life which could have been directed into various different patterns of prehuman development. This particular ancestral frog represented our third selection, the two prior life strains having perished in spite of all our efforts toward their conservation.

65:3.4 (734.1) Even the loss of Andon and Fonta before they had offspring, though delaying human evolution, would not have prevented it. Subsequent to the appearance of Andon and Fonta and before the mutating human potentials of animal life were exhausted, there evolved no less than seven thousand favorable strains which could have achieved some sort of human type of development. And many of these better stocks were subsequently assimilated by the various branches of the expanding human species.

65:3.5 (734.2) Long before the Material Son and Daughter, the biologic uplifters, arrive on a planet, the human potentials of the evolving animal species have been exhausted. This biologic status of animal life is disclosed to the Life Carriers by the phenomenon of the third phase of adjutant spirit mobilization, which automatically occurs concomitantly with the exhaustion of the capacity of all animal life to give origin to the mutant potentials of prehuman individuals.

65:3.6 (734.3) Mankind on Urantia must solve its problems of mortal development with the human stocks it has — no more races will evolve from prehuman sources throughout all future time. But this fact does not preclude the possibility of the attainment of vastly higher levels of human development through the intelligent fostering of the evolutionary potentials still resident in the mortal races. That which we, the Life Carriers, do toward fostering and conserving the life strains before the appearance of human will, man must do for himself after such an event and subsequent to our retirement from active participation in evolution. In a general way, man's evolutionary destiny is in his own hands, and scientific intelligence must sooner or later supersede the random functioning of uncontrolled natural selection and chance survival.

65:3.7 (734.4) And in discussing the fostering of evolution, it would not be amiss to point out that, in the long future ahead, when you may sometime be attached to a corps of Life Carriers, you will have abundant and ample opportunity to offer suggestions and make any possible improvements in the plans and technique of life management and transplantation. Be patient! If you have good ideas, if your minds are fertile with better methods of administration for any part of the universal domains, you are certainly going to have an opportunity to present them to your associates and fellow administrators in the ages to come.

4. PODUHVAT KOJI JE IZVEDEN NA URANTIJI

Nemojte previdjeti činjenicu da je Urantija bila svijet na kojem smo trebali eksperimentirati s uzorkom života. Na ovom planetu, sprovedi smo šezdeseti pokušaj modifikacije i eventualno poboljšanja, Satanijske adaptacije Nebadonskih nacrti života i zabilježeno je da smo postigli mnoge korisne modifikacije standardnih uzoraka života. Preciznije, na Urantiji smo izradili i zadovoljavajuće demonstrirali ništa manje nego dvadeset osam osobnosti modifikacije života koje će zauvijek stajati na raspolaganju cijelom Nebadonu.

Ali kad se kaže da je utemeljenje života na izvjesnom svijetu bilo eksperimentalno, to ne znači da smo pri tome poduzeli nešto nepoznato, nešto što nikad prije nije poduzeto. Evolucija života predstavlja vještinu koja neprestano napreduje, varira i diferencira se, ali koja nikad nije nasumična, nekontrolirana niti posve eksperimentalna, tako da bi bilo prostora nezgodama.

Mnoge osobnosti ljudskog života nude obilan dokaz da je pojava smrtničke egzistencije planirana inteligentno, da organska evolucija nije puka kozmička slučajnost. Kad se živa stanica ozlijedi, ona posjeduje sposobnost da proizvede izvjesne kemijske tvari koje su u stanju potaći i aktivirati susjedne zdrave stanice tako da ove smjesta počinju lučiti izvjesne tvari koje će olakšati iscjeljenje; istodobno, ove normalne i neozlijeđene stanice se počinju umnožavati-- one zbilja počinju raditi na proizvodnji novih stanica koje će nadomijestiti stanice uništene prilikom nezgode.

Ova kemijska akcija i reakcija koja nastupa pri iscjeljenju rane i proizvodnji stanica predstavlja formulu koju su odabrali Prijenosnici Života, a koja uključuje preko stotinu faza i svojstava mogućih kemijskih reakcija i bioloških reperkusija. Eksperimentirajući s uzorkom života koji je trebao biti implantiran na Urantiji, Prijenosnici Života su u svojim laboratorijama izveli više od pola milijuna eksperimenata prije nego što su konačno odabrali ovu formulu.

Nakon što bolje upoznaju ove vidovite kemikalije, znanstvenici Urantije će bolje biti u stanju liječiti ozljede, dok čenovostečenim vještinama unaprijediti kontrolu nad izvjesnim teškim oboljenjima.

Od začeca života na Urantiji, Prijenosnici Života su radili na unaprijeđenju ove vidovite vještine te su je primijenili na još jednom svijetu

4. THE URANTIA ADVENTURE

65:4.1 (734.5) Do not overlook the fact that Urantia was assigned to us as a life-experiment world. On this planet we made our sixtieth attempt to modify and, if possible, improve the Satania adaptation of the Nebadon life designs, and it is of record that we achieved numerous beneficial modifications of the standard life patterns. To be specific, on Urantia we worked out and have satisfactorily demonstrated not less than twenty-eight features of life modification which will be of service to all Nebadon throughout all future time.

65:4.2 (735.1) But the establishment of life on no world is ever experimental in the sense that something untried and unknown is attempted. The evolution of life is a technique ever progressive, differential, and variable, but never haphazard, uncontrolled, nor wholly experimental, in the accidental sense.

65:4.3 (735.2) Many features of human life afford abundant evidence that the phenomenon of mortal existence was intelligently planned, that organic evolution is not a mere cosmic accident. When a living cell is injured, it possesses the ability to elaborate certain chemical substances which are empowered so to stimulate and activate the neighboring normal cells that they immediately begin the secretion of certain substances which facilitate healing processes in the wound; and at the same time these normal and uninjured cells begin to proliferate — they actually start to work creating new cells to replace any fellow cells which may have been destroyed by the accident.

65:4.4 (735.3) This chemical action and reaction concerned in wound healing and cell reproduction represents the choice of the Life Carriers of a formula embracing over one hundred thousand phases and features of possible chemical reactions and biologic repercussions. More than half a million specific experiments were made by the Life Carriers in their laboratories before they finally settled upon this formula for the Urantia life experiment.

65:4.5 (735.4) When Urantia scientists know more of these healing chemicals, they will become more efficient in the treatment of injuries, and indirectly they will know more about controlling certain serious diseases.

65:4.6 (735.5) Since life was established on Urantia, the Life Carriers have improved this healing technique as it has been introduced on another

Satanije, kako se njome postiže bolja kontrola nad proizvodnom sposobnošću drugih normalnih stanica i u većoj mjeri ublažava bol koji se javlja prilikom ozlijeđe.

Eksperimentirajući s uzorkom života na Urantiji, razvili smo mnoge jedinstvene osobenosti, ali dvije nesvakidašnje pojave bile su to što se Andonička rasa javila prije evolucije šest obojenih naroda i što su se Sangiški mutanti javili istodobno i jednoj te istoj obitelji. Urantija je prvi svijet Satanije gdje je šest obojenih rasa poteklo iz jedne te iste ljudske obitelji. Rase se obično javljaju u različitim lozama kao rezultat neovisnih mutacija koje nastupaju u sastavu predljudske životinjske loze i obično nastaju u toku dugog vremenskog razdoblja, jedna po jedna, u nizu koji započinje s crvenom i završava se s indigo rasom.

Druga jedinstvena pojava bila je kasniji dolazak Planetarnog Princa. Po pravilu, Princ dolazi na planet otprilike u vrijeme kad se pojavi ljudska volja; i da su se stvari odvijale prema planu, Kaligastija je mogao doći na Urantiju u vrijeme Andona i Fonte a ne--kako je to bio slučaj--gotovo pet stotina tisuća godina kasnije, istodobno s pojavom šest Sangiškkih rasa.

Na normalnom naseljenom svijetu, bilo čim se pojave Andon i Fonte ili nedugo zatim, Prijenosnici Života zatraže da na planet dođe Planetarni Princ i njihova molba je normalno uslišena. Ali kako je Urantija bila planet na kojem se trebala postići modifikacija uzorka života, bilo je prethodno dogovoreno da grupa od dvanaest Melkizedeka dođe na planet u ulozi posmatrača, savjetnika Prijenosnicima Života i planetarnih nadglednika, i da se tu zadrže dok ne dođe Planetarni Princ. Ovi Melkizedeci su došli u vrijeme kad su Andon i Fonte donijeli odluku koja je omogućila da u njihove smrtno umove dođu Misaoni Ispravljači.

Kako su na Urantiji Prijenosnici Života nastojali unaprijediti Satanijski uzorak života, nije čudo što se pojavio toliki broj naizgled beskorisnih prijelaznih oblika života. Ali dobiti koje su već postignute dovoljne su da opravdaju modifikacije standardnih oblika života koje su izvedene na Urantiji.

Naša najmera je bila da u evolucijskom životu Urantije proizvedemo rano ispoljenje volje i pri tome smo uspjeli. U normalnim prilikama, volja se javlja dugo nakon pojave obojenih rasa i obično se prvo javlja među neprednim lozama crvene rase. Vaš svijet je jedini planet u cijeloj Sataniji na kojem se ljudski oblik volje javio u naroda koji je postao prije obojenih rasa.

Ali dok smo nastojali ostvariti takav spoj i vezu nasljednih faktora koji bi vremenom

Satania world, in that it affords more pain relief and exercises better control over the proliferation capacity of the associated normal cells.

65:4.7 (735.6) There were many unique features of the Urantia life experiment, but the two outstanding episodes were the appearance of the Andonic race prior to the evolution of the six colored peoples and the later simultaneous appearance of the Sangik mutants in a single family. Urantia is the first world in Satania where the six colored races sprang from the same human family. They ordinarily arise in diversified strains from independent mutations within the prehuman animal stock and usually appear on earth one at a time and successively over long periods of time, beginning with the red man and passing on down through the colors to indigo.

65:4.8 (735.7) Another outstanding variation of procedure was the late arrival of the Planetary Prince. As a rule, the prince appears on a planet about the time of will development; and if such a plan had been followed, Caligastia might have come to Urantia even during the lifetimes of Andon and Fonte instead of almost five hundred thousand years later, simultaneously with the appearance of the six Sangik races.

65:4.9 (735.8) On an ordinary inhabited world a Planetary Prince would have been granted on the request of the Life Carriers at, or sometime after, the appearance of Andon and Fonte. But Urantia having been designated a life-modification planet, it was by preagreement that the Melchizedek observers, twelve in number, were sent as advisers to the Life Carriers and as overseers of the planet until the subsequent arrival of the Planetary Prince. These Melchizedeks came at the time Andon and Fonte made the decisions which enabled Thought Adjusters to indwell their mortal minds.

65:4.10 (736.1) On Urantia the endeavors of the Life Carriers to improve the Satania life patterns necessarily resulted in the production of many apparently useless forms of transition life. But the gains already accrued are sufficient to justify the Urantia modifications of the standard life designs.

65:4.11 (736.2) It was our intention to produce an early manifestation of will in the evolutionary life of Urantia, and we succeeded. Ordinarily, will does not emerge until the colored races have long been in existence, usually first appearing among the superior types of the red man. Your world is the only planet in Satania where the human type of will has appeared in a precolored race.

65:4.12 (736.3) But in our effort to provide for that combination and association of inheritance factors

omogućili postanak sisavaca od kojih se razvila ljudska rasa, morali smo dozvoliti da se pojave stotine tisuća drugih i prilično beskorisnih spojeva i veza nasljednih faktora. Mnogi od ovih naizgled čudnovatih sporednih proizvoda koji su rezultirali iz naših nastojanja vjerojatno djeluju čudno onima koji tragaju za ostacima planetarne prošlosti i lako je razumjeti zašto se mnoge takve pojave čine zagonetnim kad se posmatraju s ograničenog stanovišta ljudskih bića.

5. NESTALNOSTI KOJE PRATE EVOLUCIJU ŽIVOTA

Bilo je jako žalosno vidjeti kako su naša posebna nastojanja da postignemo modifikaciju inteligentnog života na Urantiji uveliko osujećena tragičnim događajima koji nisu bili u našoj moći: Kaligastijinim izdajstvom i Adamičkim neuspjehom.

Ali u toku cijelog ovog biološkog poduhvata, naše najveće razočarenje nastupilo je kad je izvjesna primitivna biljka uznazadovala do predklorofilskog stadija parazitske bakterije, i to u tako opsežnoj i neočekivanoj mjeri. Ovaj događaj koji se zbio u toku evolucije biljnog svijeta uzrokovao je mnoge teške bolesti u višim životinjama a osobito u ljudskoj vrsti, koja je prilično osjetljiva. Suočeni s tako tegobnom situacijom i ne znajući što bi poduzeli, našli smo utjehu u činjenici da nakon što ljudska rasa bude primila Adamičku plazmu, rezultirajuća rasna mješavina će posjedovati imunološku moć da se odupre svim bolestima koje budu izazvane ovim oblikom biljnog organizma. Ali sve naše nade su razbijene kad smo vidjeli da je Adamački poduhvat podbacio.

Svemir nad svemirima, uključujući i ovaj maleni svijet po imenu Urantija, nije stvoren kako bi zadovoljio naša očekivanja, a pogotovu ne kako bi ugodio našim hirovima ili utažio našu radoznalost. Mudra i svemoćna bića koja upravljaju svemirom nesumnjivo znaju što čine; i tako, Prijenosnici Života kao i ljudski umovi moraju biti strpljivi i svesrdno surađivati s upravom mudrosti, vladom moći i tokom napretka.

Postoje, naravno, izvjesne nadoknade za ovakvu nevolju, kao što je recimo Mihaelovo darivanje na Urantiji. Ali neovisno o svim takvim razmatranjima, nebeski nadglednici ovog planeta pouzdano vjeruju da će na koncu biti izvojevana evolucijska pobjeda ljudske rase koja će opravdati naše izvorne planove i uzorke života.

which finally gave rise to the mammalian ancestors of the human race, we were confronted with the necessity of permitting hundreds and thousands of other and comparatively useless combinations and associations of inheritance factors to take place. Many of these seemingly strange by-products of our efforts are certain to meet your gaze as you dig back into the planetary past, and I can well understand how puzzling some of these things must be to the limited human viewpoint.

5. LIFE-EVOLUTION VICISSITUDES

65:5.1 (736.4) It was a source of regret to the Life Carriers that our special efforts to modify intelligent life on Urantia should have been so handicapped by tragic perversions beyond our control: the Caligastia betrayal and the Adamic default.

65:5.2 (736.5) But throughout all of this biologic adventure our greatest disappointment grew out of the reversion of certain primitive plant life to the prechlorophyll levels of parasitic bacteria on such an extensive and unexpected scale. This eventuality in plant-life evolution caused many distressful diseases in the higher mammals, particularly in the more vulnerable human species. When we were confronted with this perplexing situation, we somewhat discounted the difficulties involved because we knew that the subsequent admixture of the Adamic life plasm would so reinforce the resisting powers of the resulting blended race as to make it practically immune to all diseases produced by the vegetable type of organism. But our hopes were doomed to disappointment owing to the misfortune of the Adamic default.

65:5.3 (736.6) The universe of universes, including this small world called Urantia, is not being managed merely to meet our approval nor just to suit our convenience, much less to gratify our whims and satisfy our curiosity. The wise and all-powerful beings who are responsible for universe management undoubtedly know exactly what they are about; and so it becomes Life Carriers and behooves mortal minds to enlist in patient waiting and hearty co-operation with the rule of wisdom, the reign of power, and the march of progress.

65:5.4 (736.7) There are, of course, certain compensations for tribulation, such as Michael's bestowal on Urantia. But irrespective of all such considerations, the later celestial supervisors of this planet express complete confidence in the ultimate evolutionary triumph of the human race and in the eventual vindication of our original plans and life patterns.

6. EVOLUCIJSKE VJEŠTINE ŽIVOTA

Nemoguće je u isto vrijeme precizno utvrditi točnu poziciju i brzinu predmeta koji je kreće; svaki put kad nastojite utvrditi bilo jedno ili drugo, dok budete mjerili jedno, nastupit će promjena u drugom. Smrtni čovjek je suočen s jednakim paradoksom svaki put kad nastoji kemijski analizirati protoplazmu. Kemičar može utvrditi kemijski sastav mrtve protoplazme, ali on ne može utvrditi bilo fizičku organizaciju ili dinamičke procese koji se odvijaju u živoj protoplazmi. Znanstvenici će se vazda primicati sve bliže i bliže otkriću tajni života ali ih nikad neće razriješiti, i to radi toga što će uvijek biti primorani ubiti protoplazmu kako bi je bili u stanju analizirati. Mrtva protoplazma ima jednaku težinu kao živa, ali joj nije jednaka.

Žive stvari i bića izvorno su obdarene sposobnošću prilagođenja. U svakoj živoj biljnoj ili životinjskoj stanici, u svakom živom organizmu—bilo materijalnom ili duhovnom—postoji neutaživa žudnja za postignućem sve većeg savršenstva u pogledu prilagođenja okruženju, biološke adaptacije ili sve veće realizacije života. Ova beskrajna nastojanja svih živih bića ukazuju na to da je u njih usađena neutaživa žudnja za savršenstvom.

Prvi najznačajniji korak u evoluciji biljnog svijeta bio je razvoj sposobnosti za proizvodnju klorofila, dok je drugi najznačajniji korak bio evolucija spore u dosta složeniju sjemenku. Premda spora predstavlja najdjelotvornije sredstvo za umnožavanje, ona ne posjeduje moć da proizvede raznolikost i varijaciju koja je svojstvena sjemenki.

Jedna od najkorisnijih i najsloženijih pojava koje su se odigrale u evoluciji viših oblika životinjskog svijeta sastojala se utome što je željezo iz crvenih krvnih stanica poprimilo sposobnost za dvojaku funkciju; ono raznosi oksigen i odstranjuje karbon dioksid. I upravo ova sposobnost crvenih krvnih stanica ukazuje na moć evoluirajućih organizama da prilagode svoje djelovanje različitim i mijenjajućim okruženjima. U slučaju životinja višeg tipa, uključujući samog čovjeka, željezo koje se nalazi u crvenim krvnim stanicama raznosi oksigen živim stanicama dok istodobno s jednakom djelotvornošću odstranjuje karbon dioksid. Ali osim željeza i drugi metali mogu poslužiti ovoj svrsi. U slučaju sipe, ovu funkciju obavlja bakar, a kod skvirta to čini vanadij.

Činjenicu da ovakva biološka usklađenja još uvijek traju potvrđuje slučaj evolucije zuba kod viših sisavaca Urantije; dok su čovjekovi daleki preci imali trideset šest zuba, novo adaptivno prilagođenje umanjilo je broj zuba na trideset dva

6. EVOLUTIONARY TECHNIQUES OF LIFE

65:6.1 (737.1) It is impossible accurately to determine, simultaneously, the exact location and the velocity of a moving object; any attempt at measurement of either inevitably involves change in the other. The same sort of a paradox confronts mortal man when he undertakes the chemical analysis of protoplasm. The chemist can elucidate the chemistry of *dead* protoplasm, but he cannot discern either the physical organization or the dynamic performance of *living* protoplasm. Ever will the scientist come nearer and nearer the secrets of life, but never will he find them and for no other reason than that he must kill protoplasm in order to analyze it. Dead protoplasm weighs the same as living protoplasm, but it is not the same.

65:6.2 (737.2) There is original endowment of adaptation in living things and beings. In every *living* plant or animal cell, in every *living* organism — material or spiritual — there is an insatiable craving for the attainment of ever-increasing perfection of environmental adjustment, organismal adaptation, and augmented life realization. These interminable efforts of all living things evidence the existence within them of an innate striving for perfection.

65:6.3 (737.3) The most important step in plant evolution was the development of chlorophyll-making ability, and the second greatest advance was the evolution of the spore into the complex seed. The spore is most efficient as a reproductive agent, but it lacks the potentials of variety and versatility inherent in the seed.

65:6.4 (737.4) One of the most serviceable and complex episodes in the evolution of the higher types of animals consisted in the development of the ability of the iron in the circulating blood cells to perform in the double role of oxygen carrier and carbon dioxide remover. And this performance of the red blood cells illustrates how evolving organisms are able to adapt their functions to varying or changing environment. The higher animals, including man, oxygenate their tissues by the action of the iron of the red blood cells, which carries oxygen to the living cells and just as efficiently removes the carbon dioxide. But other metals can be made to serve the same purpose. The cuttlefish employs copper for this function, and the sea squirt utilizes vanadium.

65:6.5 (737.5) The continuation of such biologic adjustments is illustrated by the evolution of teeth in the higher Urantia mammals; these attained to thirty-six in man's remote ancestors, and then began an adaptative readjustment toward thirty-

kod najranijih ljudskih vrsta i njihovih bliskih rođaka. U slučaju suvremene ljudske vrste, broj zuba se polako kreće prema dvadeset osam. Evolucija još uvijek aktivno i adaptivno napreduje.

Ali mnoga naizgled čudnovata usklađenja živih organizama dešavaju se na čisto kemijskoj, posve fizičkoj razini. Svakog časa, u krvotoku bilo kojeg ljudskog bića postoji mogućnost da se desi više od 15,000,000 kemijskih reakcija između hormona koje luči desetak endokrinih žlijezda.

Niži oblici biljnog svijeta u cjelosti reagiraju na fizičko, kemijsko i električno okruženje. Ali ako razmotrimo bića koja se nalaze više na ljestvici života, možemo opaziti da u njima djeluje sve veći broj duhova koji pomažu umu, što njihovom umu pruža sve veću moć prilagođenja, stvaralaštva, koordinacije i dominacije. Sposobnost životinja da se prilagode zraku, vodi i kopnu ne predstavlja nadnaravno obdarenje, ali predstavlja nadfizičko prilagođenje.

Fizika i kemija same po sebi nisu u stanju objasniti kako su ljudska bića evoluirala od pradávnog protoplazma najranijih mora. Sposobnosti učenja, pamćenja i individualnog reagiranja na okruženje, predstavljaju rezultat umnog obdarenja. Zakoni fizike ne mogu se promijeniti obukom; oni su pouzdani i nemijenljajući. Reakcije kemije mogu se promijeniti obrazovanjem; one su jednolike i pouzdane. Izuzev kad se javljaju kao rezultat djelovanja Bezuvjetnog Apsoluta, električne i kemijske reakcije su posve pretkazive. Za razliku od njih, um može izvući korist iz iskustva, može naučiti iz navika koje su se formirale kao rezultat reagiranja na repetitivne podražaje iz okruženja.

Predinteligentni organizmi reagiraju na podražaje iz okruženja, ali jedino oni organizmi koji reagiraju na djelovanje duhova koji pomažu umu imaju sposobnost da se prilagode okruženju i da istim nauče manipulirati.

Fizički mozak i nervni sustav koji je s njim povezan posjeduju usađenu sposobnost reagiranja na službu umnih pomoćnika, upravo kao što sve razvijeniji um ličnosti posjeduje izvjesnu usađenu osjetljivost naspram djelovanja duha, zahvaljujući čemu je u stanju postići duhovni napredak. Inteliktualna, društvena, moralna i duhovna evolucija ovise o djelovanju sedam duhova koji služe umu i drugih nadfizičkih utjecaja s ovima u vezi.

7. EVOLUCIJSKE RAZINE UMA

Sedam duhova koji pomažu umu predstavljaju mnogostrane pomagače koji širom cijelog lokalnog svemira služe nižim inteligentim

two in the dawn man and his near relatives. Now the human species is slowly gravitating toward twenty-eight. The process of evolution is still actively and adaptively in progress on this planet.

^{65:6.6 (737.6)} But many seemingly mysterious adjustments of living organisms are purely chemical, wholly physical. At any moment of time, in the blood stream of any human being there exists the possibility of upward of 15,000,000 chemical reactions between the hormone output of a dozen ductless glands.

^{65:6.7 (737.7)} The lower forms of plant life are wholly responsive to physical, chemical, and electrical environment. But as the scale of life ascends, one by one the mind ministries of the seven adjutant spirits become operative, and the mind becomes increasingly adjustive, creative, co-ordinative, and dominative. The ability of animals to adapt themselves to air, water, and land is not a supernatural endowment, but it is a superphysical adjustment.

^{65:6.8 (738.1)} Physics and chemistry alone cannot explain how a human being evolved out of the primeval protoplasm of the early seas. The ability to learn, memory and differential response to environment, is the endowment of mind. The laws of physics are not responsive to training; they are immutable and unchanging. The reactions of chemistry are not modified by education; they are uniform and dependable. Aside from the presence of the Unqualified Absolute, electrical and chemical reactions are predictable. But mind can profit from experience, can learn from reactive habits of behavior in response to repetition of stimuli.

^{65:6.9 (738.2)} Preintelligent organisms react to environmental stimuli, but those organisms which are reactive to mind ministry can adjust and manipulate the environment itself.

^{65:6.10 (738.3)} The physical brain with its associated nervous system possesses innate capacity for response to mind ministry just as the developing mind of a personality possesses a certain innate capacity for spirit receptivity and therefore contains the potentials of spiritual progress and attainment. Intellectual, social, moral, and spiritual evolution are dependent on the mind ministry of the seven adjutant spirits and their superphysical associates.

7. EVOLUTIONARY MIND LEVELS

^{65:7.1 (738.4)} The seven adjutant mind-spirits are the versatile mind ministers to the lower intelligent existences of a local universe. This order of mind

oblicima života. Ova vrsta uma potiče s centra lokalnog svemira ili nekog drugog svijeta koji je s njime povezan, dok utjecaj koji usmjerava djelovanje niže vrste uma potiče s glavnog centra sistema.

Na evolucijskom svijetu, mnogo toga ovisi o djelovanju ovih sedam pomoćnika. Treba, međutim, naglasiti da oni služe umu; oni se ne upliću u fizičku evoluciju, koja predstavlja domen Prijenosnika Života.

Unatoč tome, kako se djelovanje ovih obdarenja duha savršeno uklapa s utemeljenim prirodnim procesima koji se odvijaju kao dio bitnog plana Prijenosnika Života, jedino što su ljudska bića u stanju opaziti u djelovanju umnih pojava je ruka prirode; ljudi se, međutim, s vremena na vrijeme zapitaju kako je moguće da su sve prirodne reakcije uma tako savršeno povezane s materijom. I da Urantija funkcionira više u skladu s izvornim planovima, u djelovanju uma bi se još teže moglo opaziti bilo što čudno.

Sedam duhova koji pomažu umu djeluju više kao krugovi nego kao jedinke i na normalnim svjetovima njihovo djelovanje je uključeno u krug s drugim utjecajima lokalnog svemira. Međutim, na planetima gdje se izvode eksperimenti s uzorkom života, ovi duhovi su prilično izolirani. Kako su na Urantiji uzorci života iznimni i jedinstveni, niži pomoćnici duha su naišli na daleko veću teškoću dok su nastojali uspostaviti kontakt s evolucijskim organizmima nego što bi se desilo u slučaju standardiziranog oblika životnog obdarenja duhova koji pomažu umu daleko su bolje sinhronizirani sa sve naprednijim stadijima životinjskog razvoja nego što je to bio slučaj na Urantiji. Ali izuzev u jednom jedinom slučaju, pomoćnici uma doživjeli su veću teškoću pri nastojanju da uspostave kontakt s evoluirajućim umovima Urantija organizama nego što je to bio slučaj za sveg njihovog funkcioniranja u svemiru Nebadona. Na ovom svijetu, pojavili su se mnogi granični oblici--zbrkani spojevi mehaničko-nepoučivih i nemehaničko-poučivih oblika reagiranja organizma.

U živim organizmima, sedam pomoćnih duhova ne uspostavljaju kontakt s čisto

is ministered from the local universe headquarters or from some world connected therewith, but there is influential direction of lower-mind function from the system capitals.

65.7.2 (738.5) On an evolutionary world much, very much, depends on the work of these seven adjutants. But they are mind ministers; they are not concerned in physical evolution, the domain of the Life Carriers. Nevertheless, the perfect integration of these spirit endowments with the ordained and natural procedure of the unfolding and inherent regime of the Life Carriers is responsible for the mortal inability to discern, in the phenomenon of mind, aught but the hand of nature and the outworking of natural processes, albeit you are occasionally somewhat perplexed in explaining all of everything connected with the natural reactions of mind as it is associated with matter. And if Urantia were operating more in accordance with the original plans, you would observe even less to arrest your attention in the phenomenon of mind.

65.7.3 (738.6) The seven adjutant spirits are more circuitlike than entitylike, and on ordinary worlds they are encircuited with other adjutant functionings throughout the local universe. On life-experiment planets, however, they are relatively isolated. And on Urantia, owing to the unique nature of the life patterns, the lower adjutants experienced far more difficulty in contacting with the evolutionary organisms than would have been the case in a more standardized type of life endowment.

65.7.4 (738.7) Again, on an average evolutionary world the seven adjutant spirits are far better synchronized with the advancing stages of animal development than they were on Urantia. With but a single exception, the adjutants experienced the greatest difficulty in contacting with the evolving minds of Urantia organisms that they had ever had in all their functioning throughout the universe of Nebadon. On this world there developed many forms of border phenomena — confusional combinations of the mechanical-nonteachable and the nonmechanical-teachable types of organismal response.

65.7.5 (739.1) The seven adjutant spirits do not make contact with the purely mechanical orders of

mehaničkim načinima reagiranja na orkuženje. Takvi predinteligentni metodi reagiranja živih organizama u cjelosti pripadaju energetskim domenima centara moći, fizičkih kontrolera i njihovih suradnika.

To što organizam stječe potencijal za razvoj sposobnosti da nauči iz iskustva obilježava početak djelovanja pomoćnih duhova i oni ispoljavaju svoj utjecaj kako na najniže umove primitivnih i nevidljivih egzistencija tako i na vrste koje se nalaze na samom vrhu evolucijske ljestvice koja je vodila pojavi ljudskih bića. Oni su izvor i uzorak prema kojem je oblikovano ponašanje koje bi se inače uglavnom činilo čudnovatim i nepotpuno shvaćenim brzim reakcijama uma na materijalno okruženje. Stoljećima, ovi vijerni i nadasve pouzdani utjecaji moraju provoditi svoju službu prije nego životinjski um dostigne ljudske razine obilježene osjetljivošću na djelovanje duha.

Pomoćnici djeluju isključivo u evoluciji uma koji ima sposobnost doživljavanja, ono bar dok se dosegne razina šeste faze, duha obožavanja. Na ovoj razini, nastupa neminovno preklapanje službe—ono što je više poseže naniže kako bi se koordiniralo s nižim, što navješćuje postignuće naprednih razina razvoja. I uz sve ovo, druge službe duha prate djelovanje sedmog i posljednjeg pomoćnika, duha mudrosti. Dok svijet duha sprovodi svoj utjecaj, individualni čovjek nikad ne doživljava nagle i žestoke prijelaze koji, bi mogli nastupiti kad se djelovanje jednog duha zamjeni drugim; ove promjene su uvijek postupne i uzajamne.

Važno je uvijek uočiti razliku između domena fizičkog (elektrokemijskog) djelovanja na jednoj i mentalnog reagiranja na podražaje iz okruženja na drugoj strani, dok istodobno treba naglasiti da oba postoje neovisno o djelovanju duhovnih aktivnosti. Domenefizičke, mentalne i duhovne gravitacije predstavljaju tri odvojena dijela kozmičke stvarnosti, unatoč tome što su uzajamno blisko povezani.

6. EVOLUCIJA U VREMENU I PROSTORU

Vrijeme i prostor su neraskidivo povezani; između njih vlada organska veza. Pri izvjesnim prostornim uvjetima, nastupaju neminovna vremenska zakašnjenja.

Ako vas zbunjuje što toliko vremena posvećujem razjašnjenju evolucijskih promjena koje su nastupile u toku razvoja života, moram istaći da mi ne možemo vremenski tempirati život kako bi se stvari desile brže nego što to dozvoljavaju fizički preobražaji izvjesnog planeta. Mi moramo sačekati da se planet razvije prirodnim, fizičkim putem; mi nismo u stanju

organismal environmental response. Such preintelligent responses of living organisms pertain purely to the energy domains of the power centers, the physical controllers, and their associates.

65:7.6 (739.2) The acquisition of the potential of the ability to *learn* from experience marks the beginning of the functioning of the adjutant spirits, and they function from the lowliest minds of primitive and invisible existences up to the highest types in the evolutionary scale of human beings. They are the source and pattern for the otherwise more or less mysterious behavior and incompletely understood quick reactions of mind to the material environment. Long must these faithful and always dependable influences carry forward their preliminary ministry before the animal mind attains the human levels of spirit receptivity.

65:7.7 (739.3) The adjutants function exclusively in the evolution of experiencing mind up to the level of the sixth phase, the spirit of worship. At this level there occurs that inevitable overlapping of ministry — the phenomenon of the higher reaching down to co-ordinate with the lower in anticipation of subsequent attainment of advanced levels of development. And still additional spirit ministry accompanies the action of the seventh and last adjutant, the spirit of wisdom. Throughout the ministry of the spirit world the individual never experiences abrupt transitions of spirit co-operation; always are these changes gradual and reciprocal.

65:7.8 (739.4) Always should the domains of the physical (electrochemical) and the mental response to environmental stimuli be differentiated, and in turn must they all be recognized as phenomena apart from spiritual activities. The domains of physical, mental, and spiritual gravity are distinct realms of cosmic reality, notwithstanding their intimate interrelations.

8. EVOLUTION IN TIME AND SPACE

65:8.1 (739.5) Time and space are indissolubly linked; there is an innate association. The delays of time are inevitable in the presence of certain space conditions.

65:8.2 (739.6) If spending so much time in effecting the evolutionary changes of life development occasions perplexity, I would say that we cannot time the life processes to unfold any faster than the physical metamorphoses of a planet will permit. We must wait upon the natural, physical development of a planet; we have absolutely no control over geologic evolution. If the physical

upravljati geološkom evolucijom. Da smo imali povoljne fizičke uvjete, mogli smo urediti da se evolucija života odigra u manje od milijun godina. Ali mi djelujemo pod sudskom nadležnosti Vrhovnih Vladara Raja, a na Raju vrijeme ne postoji.

Vijek ljudskog života predstavlja individualnu mjeru duljine vremena. Sva stvorena bića su na ovaj način vremenski uvjetovana i ona stoga posmatraju evoluciju kao vrlo dugačak proces. Kako naš životni vijek nije vremenski ograničen, s našeg stanovišta evolucija ne djeluje tako dugom. Na Raju, gdje vrijeme ne postoji, sve ove stvari su prisutne u umu Beskonačnosti i u djelima Vječnosti.

Kako evolucija uma ovisi i često je usporena sporim razvojem fizičkih okolnosti, tako je i duhovni napredak ovisan o proširenju mentalne moći i neminovno pogođen intelektualnom retardacijom. Ali ovo ne znači da duhovna evolucija ovisi o obrazovanju, kulturi ili mudrosti. Duša može evoluirati neovisno o mentalnoj kulturi, ali ona ne može porasti ako biće ne posjeduje mentalnu sposobnost i žudnju da čini ono što je volja Oca na nebu--ako ne odabere da preživi i ne donese odluku da će postići sve već savršenstvo. Premda preživljavanje ne mora ovisiti o tome da li biće posjeduje znanje i mudrost, napredak će posve sigurno ovisiti o ovim faktorima.

U kozmičkim laboratorijama posvećenim evoluciji, um će uvijek prevladati nad materijom, dok će duh uvijek djelovati u skladu s umom. Ako se ova zasebna i međusobno različita obdarenja ne uspiju sinhronizirati i koordinirati, mogu nastupiti vremenska zakašnjenja premda, akoindivdua istinski poznaje Boga i žudi da ga nađe i postane poput njega, preživljavanje je osigurano neovisno o vremenskim zaprekama. Fizički status se može negativno odraziti na um, ali mentalna izopačenost može odgoditi duhovno postignuće, premda nikakva zapreka ne može osujetiti ono što je cijelom dušom odabrala čovjekova slobodna volja.

Kada sazriju fizički uvjeti, mogu nastupiti iznenadne mentalne evolucije; kad je umni status povoljan, mogu se desiti iznenadni duhovni preobražaji; kad duhovne vrijednosti prime dolično priznanje, kozmička značenja postaju vidljiva i ličnost stiće slobodu od okova vremena i ograničenja prostora.

[Predstavio Prijenosnik Života koji živi na Urantiji.]

conditions would allow, we could arrange for the completed evolution of life in considerably less than one million years. But we are all under the jurisdiction of the Supreme Rulers of Paradise, and time is nonexistent on Paradise.

65:8.3 (739.7) The individual's yardstick for time measurement is the length of his life. All creatures are thus time conditioned, and therefore do they regard evolution as being a long-drawn-out process. To those of us whose life span is not limited by a temporal existence, evolution does not seem to be such a protracted transaction. On Paradise, where time is nonexistent, these things are all *present* in the mind of Infinity and the acts of Eternity.

65:8.4 (739.8) As mind evolution is dependent on, and delayed by, the slow development of physical conditions, so is spiritual progress dependent on mental expansion and unfailingly delayed by intellectual retardation. But this does not mean that spiritual evolution is dependent on education, culture, or wisdom. The soul may evolve regardless of mental culture but not in the absence of mental capacity and desire — the choice of survival and the decision to achieve ever-increasing perfection — to do the will of the Father in heaven. Although survival may not depend on the possession of knowledge and wisdom, progression most certainly does.

65:8.5 (740.1) In the cosmic evolutionary laboratories mind is always dominant over matter, and spirit is ever correlated with mind. Failure of these diverse endowments to synchronize and co-ordinate may cause time delays, but if the individual really knows God and desires to find him and become like him, then survival is assured regardless of the handicaps of time. Physical status may handicap mind, and mental perversity may delay spiritual attainment, but none of these obstacles can defeat the whole-souled choice of will.

65:8.6 (740.2) When physical conditions are ripe, *sudden* mental evolutions may take place; when mind status is propitious, *sudden* spiritual transformations may occur; when spiritual values receive proper recognition, then cosmic meanings become discernible, and increasingly the personality is released from the handicaps of time and delivered from the limitations of space.

65:8.7 (740.3) [Sponsored by a Life Carrier of Nebadon resident on Urantia.]

POGLAVLJE 66. PLANETARNI KNEZ URANTIJE

⇐ 065

Knjiga Urantije

067 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 66 PLANETARNI KNEZ URANTIJE

Sekcije

Uvod

1. KNEZ KALIGASTIJA
2. KNEŽEVO OSOBLJE
3. DALAMACIJA - KNEŽEV GRAD
4. RANI DANI KALIGASTIJINE STOTINKE
5. ORGANIZACIJA STOTINKE
6. KNEŽEVA VLAST
7. ŽIVOT U DALAMACIJI
8. KALIGASTIJINA NESREĆNA KOB

PAPER 66 THE PLANETARY PRINCE OF URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. Prince Caligastia
2. The Prince's Staff
3. Dalamatia — The City of the Prince
4. Early Days of the One Hundred
5. Organization of the One Hundred
6. The Prince's Reign
7. Life in Dalamatia
8. Misfortunes of Caligastia

Uvod

DOLAZAK Sina Lanonandeka na prosječan svijet znači da se u umu njegovih primitivnih žitelja pojavila volja, sposobnost odabira puta vječnog života. No, Planetarni Knez je stigao na Urantiju gotovo milijun godina nakon pojave ljudske volje.

Prije otprilike pet stotina tisuća godina i istodobno s pojavom šest obojenih sangičkih rasa, na Urantiju je stigao Planetarni Knez po imenu Kaligastija. U to je doba na svijetu živjelo otprilike pola bilijuna primitivnih ljudi raštrkanih širom Europe, Azije i Afrike. Kneževa je prijestolnica podignuta u Mezopotamiji, na mjestu koje je više-manje odgovaralo samom centru ondašnje svjetske populacije.

1. KNEZ KALIGASTIJA

Kaligastija je bio Sin Lanonandek broj 9.344 iz drugog reda. Imao je općenito iskustvo u vezi

INTRODUCTION

66:0.1 (741.1) THE advent of a Lanonandek Son on an average world signifies that will, the ability to choose the path of eternal survival, has developed in the mind of primitive man. But on Urantia the Planetary Prince arrived almost half a million years after the appearance of human will.

66:0.2 (741.2) About five hundred thousand years ago and concurrent with the appearance of the six colored or Sangik races, Caligastia, the Planetary Prince, arrived on Urantia. There were almost one-half billion primitive human beings on earth at the time of the Prince's arrival, and they were well scattered over Europe, Asia, and Africa. The Prince's headquarters, established in Mesopotamia, was at about the center of world population.

1. PRINCE CALIGASTIA

66:1.1 (741.3) Caligastia was a Lanonandek Son, number 9,344 of the secondary order. He was

poslova lokalnog svemira, dok je u skorije vrijeme naročito bio upoznat s upravom lokalnog sustava Satanije.

Prije nego je Lucifer postao vladarom Satanije, Kaligastija je ušao u zbor savjetnika Nositelja Života koji je djelovao na Jeruzemu. Lucifer je unaprijedio Kaligastiju na poziciju osobnog asistenta koju je ovaj spremno prihvatio i na ovoj je povjerljivoj i cijenjenoj poziciji služio pet puta.

Kaligastija je vrlo rano počeo tražiti da postane Planetarni Knez, ali svaki put kad bi podnio molbu vijećima zvijezda, ona ne bi primila odobrenje Očeva Zvijezda. Izgleda da je Kaligastija prije svega želio postati planetarni vladar decimalnog svijeta na kojem je sprovedena modifikacija života. Njegova je molba više puta odbijena, kad je konačno primio odobrenje da dođe na Urantiju.

Kaligastiji je povjerena ova pozicija svjetskog vladara zbog toga što je posjedovao zavidan rekord najviše odanosti i predanosti dobrobiti svemira u kojem je živio i iz kojeg je potekao, unatoč tome što je ispoljavao određeni nedostatak osobnog mira i što je - kad je bilo riječi o određenim manje bitnim pitanjima - često izražavao neslaganje s utemeljenim poretom.

Bio sam na Jeruzemu kad je izvanredni Kaligastija napustio ovaj centar sustava. Tog bitnog dana prije pola milijuna godina, vladalo je mišljenje da ni jedan planetarni knez bilo kojeg svijeta nije imao bogatije pripremno iskustvo ili bolje buduće izgleda od Kaligastije. Jedno je sigurno: Dok sam se spremao objaviti vijesti o ovom događaju na razglasnom sustavu lokalnog svemira, ni jednog časa nisam pomislio da bi ovaj plemeniti Lanonandek tako skoro izdao svoju svetu dužnost planetarne uprave i da bi na tako užasan način okaljao vrijedno ime svog visokog reda svemirskih sinova. Uistinu sam vjerovao da je Urantija bila jedan od pet ili šest najsrećnijih planeta cijele Satanije po tome što je ovaj iskusni, briljantni i osebujni um postavljen na poziciju uprave nad njezinim svjetskim pitanjima. Tada nisam shvaćao da se Kaligastija podmuklo zaljubljuje u samoga sebe; u to vrijeme nisam posve razumjevala suptilnosti osobnog ponosa.

2. KNEŽEVO OSOBLJE

Planetarni Knez Urantije nije poslan na ovu misiju sam, već je u skladu s običajem došao u pratnji asistenata i administrativnih pomoćnika.

experienced in the administration of the affairs of the local universe in general and, during later ages, with the management of the local system of Satania in particular.

66:1.2 (741.4) Prior to the reign of Lucifer in Satania, Caligastia had been attached to the council of the Life Carrier advisers on Jerusem. Lucifer elevated Caligastia to a position on his personal staff, and he acceptably filled five successive assignments of honor and trust.

66:1.3 (741.5) Caligastia very early sought a commission as Planetary Prince, but repeatedly, when his request came up for approval in the constellation councils, it would fail to receive the assent of the Constellation Fathers. Caligastia seemed especially desirous of being sent as planetary ruler to a decimal or life-modification world. His petition had several times been disapproved before he was finally assigned to Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia went forth from Jerusem to his trust of world dominion with an enviable record of loyalty and devotion to the welfare of the universe of his origin and sojourn, notwithstanding a certain characteristic restlessness coupled with a tendency to disagree with the established order in certain minor matters.

66:1.5 (741.7) I was present on Jerusem when the brilliant Caligastia departed from the system capital. No prince of the planets ever embarked upon a career of world rulership with a richer preparatory experience or with better prospects than did Caligastia on that eventful day one-half million years ago. One thing is certain: As I executed my assignment of putting the narrative of that event on the broadcasts of the local universe, I never for one moment entertained even in the slightest degree any idea that this noble Lanonandek would so shortly betray his sacred trust of planetary custody and so horribly stain the fair name of his exalted order of universe sonship. I really regarded Urantia as being among the five or six most fortunate planets in all Satania in that it was to have such an experienced, brilliant, and original mind at the helm of world affairs. I did not then comprehend that Caligastia was insidiously falling in love with himself; I did not then so fully understand the subtleties of personality pride.

2. THE PRINCE'S STAFF

66:2.1 (742.1) The Planetary Prince of Urantia was not sent out on his mission alone but was accompanied by the usual corps of assistants and administrative helpers.

Na čelu ove grupe nalazio se Daligastija, suradnik i asistent Planetarnog Kneza. Daligastija je također pripadao drugom redu Sinova Lanonandeka koji je nosio broj 319.407. U vrijeme kad je postao Kaligastijin suradnik, imao je status asistenta.

Među planetarnim se osobljem nalazio veliki broj anđeoskih suradnika i mnoštvo drugih nebeskih bića kojima je bio povjeren rad na unaprijeđenju interesa i dobrobiti ljudskih rasa. Ali s vašeg stanovišta, najzanimljivija je bila grupa utjelovljenih članova Kneževog osoblja - koja ponekad nosi naziv Kaligastijina stotinka.

Ovih je stotinu reinkarniranih pripadnika Kneževog osoblja odabrao sam Kaligastija između 785.000 uzlaznih državljana Jeruzema koji su se dobrovoljno javili da dođu na Urantiju. Među izabranom stotinkom, svaki je bio s drugog planeta i ni jedan nije bio s Urantije.

Ovi su dobrovoljci s Jeruzema preneseni putem serafskih prijenosnika direktno s glavnog centra sustava na Urantiju, gdje su ostali userafimljeni dok nisu identificirana osobna obličja dvojne prirode neophodna za ovu specijaliziranu planetarnu službu, prava tijela od krvi i mesa, koja su u isto vrijeme bila podešena za uključivanje u životne krugove sustava.

Nedugo prije dolaska ovih stotinu jeruzemskih državljana, dva Nositelja Života koja su trenutno živjela na Urantiji i djelovala u ulozi nadglednika, nakon potanke razrade planova za utjelovljenje, podnijela su molbu Jeruzemu i Edentiji da im se dopusti da presade životnu plazmu stotinu odabranih preživjelih osoba, potomaka Andona i Fonte, u materijalna tijela koja su trebala poslužiti utjelovljenju pripadnika Kneževog osoblja. Jeruzem i Edentija su odobrili ovu molbu.

Nositelji Života su tako odabrali pedeset muškaraca i pedeset žena, potomaka Andona i Fonte, koji su predstavljali preživjele pripadnike ove jedinstvene rase. Izuzev u malom broju slučajeva, ovi andoniti koji su trebali doprinijeti rasnom unaprijeđenju planeta nisu jedni druge poznavali. Bili su iz različitih mjesta i odabrani su zahvaljujući suradnji njihovih Misaonih Ispravljača i serafima; vođeni ovim utjecajima stigli su na sama vrata Kneževog planetarnog centra. Tu je ovih stotinu ljudi predano u ruke visoko specijaliziranih dobrovoljaca s Avalona koji su od ovih andonskih potomaka uzeli materijalni ekstrakt dijela životne plazme. Ovaj je živi materijal prenesen u materijalna tijela koja su trebala primiti stotinu jeruzemskih pripadnika Kneževog osoblja. Serafski prijevoznici su u međuvremenu držali ove novopristigle osobe s glavnog sustavnog centra u dubokom snu.

66:2.2 (742.2) At the head of this group was Daligastia, the associate-assistant of the Planetary Prince. Daligastia was also a secondary Lanonandek Son, being number 319,407 of that order. He ranked as an assistant at the time of his assignment as Caligastia's associate.

66:2.3 (742.3) The planetary staff included a large number of angelic co-operators and a host of other celestial beings assigned to advance the interests and promote the welfare of the human races. But from your standpoint the most interesting group of all were the corporeal members of the Prince's staff — sometimes referred to as *the Caligastia one hundred*.

66:2.4 (742.4) These one hundred rematerialized members of the Prince's staff were chosen by Caligastia from over 785,000 ascendant citizens of Jerusem who volunteered for embarkation on the Urantia adventure. Each one of the chosen one hundred was from a different planet, and none of them were from Urantia.

66:2.5 (742.5) These Jerusemite volunteers were brought by seraphic transport direct from the system capital to Urantia, and upon arrival they were held enseraphimed until they could be provided with personality forms of the dual nature of special planetary service, literal bodies consisting of flesh and blood but also attuned to the life circuits of the system.

66:2.6 (742.6) Sometime before the arrival of these one hundred Jerusem citizens, the two supervising Life Carriers resident on Urantia, having previously perfected their plans, petitioned Jerusem and Edentia for permission to transplant the life plasm of one hundred selected survivors of the Andon and Fonta stock into the material bodies to be projected for the corporeal members of the Prince's staff. The request was granted on Jerusem and approved on Edentia.

66:2.7 (742.7) Accordingly, fifty males and fifty females of the Andon and Fonta posterity, representing the survival of the best strains of that unique race, were chosen by the Life Carriers. With one or two exceptions these Andonite contributors to the advancement of the race were strangers to one another. They were assembled from widely separated places by co-ordinated Thought Adjuster direction and seraphic guidance at the threshold of the planetary headquarters of the Prince. Here the one hundred human subjects were given into the hands of the highly skilled volunteer commission from Avalon, who directed the material extraction of a portion of the life plasm of these Andon descendants. This living material was then transferred to the material bodies constructed for the use of the one hundred Jerusemite members of the Prince's staff. Meantime, these newly arrived citizens of the

Ovi su događaji, zajedno sa procesom stvaranja specijalnih tijela koja su trebala poslužila pripadnicima Kaligastijine stotinke, dali povoda mnogim predanjima od kojih su mnoga kasnije pobrkana s predanjima u vezi kasnijeg planetarnog utjelovljenja Adama i Eve.

Cijeli je ovaj proces novog utjelovljenja ličnosti, od dolaska serafskih prijevoznika koji su nosili stotinu jeruzemskih dobrovoljaca, do časa kad su isti ponovo stekli svijest kao trostruka bića svijeta, trajao točno deset dana.

3. DALAMACIJA - KNEŽEV GRAD

Prijestolnica Planetarnog Kneza je bila smještena u Perzijskom zaljevu, u području današnje Mezopotamije.

U ovo vrijeme klima i topografija Mezopotamije su u svakom pogledu pogodovali ovom poduzeću Kneževog osoblja i njihovih pomoćnika i bitno su se razlikovali od uvjeta koji su kasnije prevladali ovim područjem. Ovako povoljni klimatski uvjeti su bili bitan dio prirodnog okružja koje je trebalo navesti žitelje Urantije da poduzmu prve korake u smjeru kulturnog i civilizacijskog napretka. Najbitniji cilj ovog doba je bio preobražaj lovca u stočara, u nadi da bi ovaj stočar s vremenom evoluirao u miroljubivog zemljoradnika koji je privržen svome ognjištu.

Prijestolnica Planetarnog Kneza koja je uspostavljena na Urantiji predstavlja tipičan primjer centara kakvi se uspostavljaju na novim evolucijskim planetima. U centru Kneževe utvrde bio je vrlo jednostavan, ali jako lijep grad okružen zidinama visokim nekih dvanaest metara. Ovaj je centar svjetske kulture nazvan Dalamacija u čast Daligastije.

Grad je bio podijeljen u deset dijelova, dok su u centru svakog dijela bile kuće pripadnika deset različitih sabora utjelovljenog osoblja. U samom centru grada je bio hram neviđenog Oca. Centar administrativne uprave Kneza i njegovih suradnika je bio podijeljen u dvanaest komora smještenih neposredno pored hrama.

Sve građevine Dalamacije su imale jedan kat, izuzev dvokatnih zgrada u kojima je zasjedao sabor i trokatnog, premda malog, hrama Oca Svih.

Grad je pružao svjedočanstvo najnaprednijim graditeljskim vještinama ove dobi - prije svega upotrebi opeke. Korišteno je vrlo malo kamena i

system capital were held in the sleep of seraphic transport.

66:2.8 (742.8) These transactions, together with the literal creation of special bodies for the Caligastia one hundred, gave origin to numerous legends, many of which subsequently became confused with the later traditions concerning the planetary installation of Adam and Eve.

66:2.9 (743.1) The entire transaction of repersonalization, from the time of the arrival of the seraphic transports bearing the one hundred Jerusem volunteers until they became conscious, threefold beings of the realm, consumed exactly ten days.

3. DALAMATIA — THE CITY OF THE PRINCE

66:3.1 (743.2) The headquarters of the Planetary Prince was situated in the Persian Gulf region of those days, in the district corresponding to later Mesopotamia.

66:3.2 (743.3) The climate and landscape in the Mesopotamia of those times were in every way favorable to the undertakings of the Prince's staff and their assistants, very different from conditions which have sometimes since prevailed. It was necessary to have such a favoring climate as a part of the natural environment designed to induce primitive Urantians to make certain initial advances in culture and civilization. The one great task of those ages was to transform man from a hunter to a herder, with the hope that later on he would evolve into a peace-loving, home-abiding farmer.

66:3.3 (743.4) The headquarters of the Planetary Prince on Urantia was typical of such stations on a young and developing sphere. The nucleus of the Prince's settlement was a very simple but beautiful city, enclosed within a wall forty feet high. This world center of culture was named Dalamatia in honor of Daligastia.

66:3.4 (743.5) The city was laid out in ten subdivisions with the headquarters mansions of the ten councils of the corporeal staff situated at the centers of these subdivisions. Centermost in the city was the temple of the unseen Father. The administrative headquarters of the Prince and his associates was arranged in twelve chambers immediately grouped about the temple itself.

66:3.5 (743.6) The buildings of Dalamatia were all one story except the council headquarters, which were two stories, and the central temple of the Father of all, which was small but three stories in height.

66:3.6 (743.7) The city represented the best practices of those early days in building material — brick. Very little stone or wood was used. Home building

drveta. Prema primjeru Dalamacije, uveliko su unaprijeđene arhitektonske vještine obližnjih naroda.

U blizini Kneževog centra živjeli su ljudi svih boja i klasa. I upravo su iz ovih obližnjih plemena došli prvi učenici koji su pohađali Kneževe škole. Premda su ove rane dalamatijske škole bile dosta grube, pružale su sve što su muškarci i žene ovog primitivnog doba bili u stanju primiti.

Kneževu je utjelovljeno osoblje neprestano oko sebe okupljalo najnaprednije osobe iz obližnjih plemena i nakon što im je dalo obrazovanje i nadahnuće, vraćalo ih je među njihove sunarodnjake u ulozi učitelja i vođa.

4. RANI DANI KALIGASTIJINE STOTINKE

Kneževu osoblje je ostavilo snažan dojam na ljude. Premda je bilo potrebno gotovo tisuću godina kako bi se vijesti o njima proširile među udaljenijim grupama, plemena koja su se našla u neposrednoj blizini ovog mezopotamskog centra uveliko su napredovala zahvaljujući djelima i učenjima ovih novih stotinu žitelja Urantije. I dosta je mitologije kasnije izraslo iz izvitoperenih legendi o ovim ranim događajima iz vremena kad su ovi pripadnici Kneževog osoblja repersonificirani kao nadljudi Urantije.

Djelovanje ovih vanzemaljskih učitelja je u velikoj mjeri osujećeno sklonošću ljudi da posmatraju ova bića kao bogove, premda na stranu od metode pojave ove stotinke na Urantiji - pedeset muškaraca i pedeset žena -- nisu korištene druge nadprirodne metode ili nadljudske manipulacije.

Ali utjelovljeno osoblje je i pored toga bilo nadljudsko. Započeli su svoju misiju na Urantiji kao nesvakidašnja bića trostruke prirode:

1. Bili su utjelovljeni i relativno čovjekoliki, kako su u sebi imali stvarnu životnu plazmu jedne ljudske rase, andoničku životnu plazmu Urantije.

Ovih je stotinu pripadnika Kneževog osoblja bilo jednako podijeljeno između muškaraca i žena, u ovisnosti od toga kojem su spolu prethodno pripadali. Svaka je osoba iz ove skupine bila u stanju imati djecu, proizvesti neku novu vrstu fizičkog života, dok im je bilo strogo zabranjeno postati roditeljima izuzev pod određenim uvjetima. Vladao je običaj da utjelovljeno osoblje Planetarnog Kneza proizvede djecu neposredno pred kraj svoje specijalne planetarne službe. Ovo se obično poklapa ili neposredno prethodi dolasku Planetarnog Adama i Eve.

and village architecture among the surrounding peoples were greatly improved by the Dalamatian example.

66:3.7 (743.8) Near the Prince's headquarters there dwelt all colors and strata of human beings. And it was from these near-by tribes that the first students of the Prince's schools were recruited. Although these early schools of Dalamatia were crude, they provided all that could be done for the men and women of that primitive age.

66:3.8 (743.9) The Prince's corporeal staff continuously gathered about them the superior individuals of the surrounding tribes and, after training and inspiring these students, sent them back as teachers and leaders of their respective peoples.

4. EARLY DAYS OF THE ONE HUNDRED

66:4.1 (743.10) The arrival of the Prince's staff created a profound impression. While it required almost a thousand years for the news to spread abroad, those tribes near the Mesopotamian headquarters were tremendously influenced by the teachings and conduct of the one hundred new sojourners on Urantia. And much of your subsequent mythology grew out of the garbled legends of these early days when these members of the Prince's staff were repersonalized on Urantia as supermen.

66:4.2 (744.1) The serious obstacle to the good influence of such extraplanetary teachers is the tendency of mortals to regard them as gods, but aside from the technique of their appearance on earth the Caligastia one hundred — fifty men and fifty women — did not resort to supernatural methods nor superhuman manipulations.

66:4.3 (744.2) But the corporeal staff were nonetheless superhuman. They began their mission on Urantia as extraordinary threefold beings:

66:4.4 (744.3) 1. They were corporeal and relatively human, for they embodied the actual life plasm of one of the human races, the Andonic life plasm of Urantia.

66:4.5 (744.4) These one hundred members of the Prince's staff were divided equally as to sex and in accordance with their previous mortal status. Each person of this group was capable of becoming coparental to some new order of physical being, but they had been carefully instructed to resort to parenthood only under certain conditions. It is customary for the corporeal staff of a Planetary Prince to procreate their successors sometime prior to retiring from special planetary service. Usually this is at, or shortly after, the time of the arrival of the Planetary Adam and

Jasno je stoga da ova specijalna bića nisu znala kakav će oblik materijalnog života rezultirati iz njihovog seksualnog odnosa. I ovo nisu nikada uspjeli saznati; prije nego što su imati priliku stupiti u takav odnos, pobunom je poremećeno cijelo njihovo poduzeće i oni koji su kasnije postali roditelji bili su izolirani od životnih tokova sustava.

Po boji kože i jeziku kojim su govorili ovi su materijalizirani pripadnici Kaligastijinog osoblja nalikovali andoničkoj rasi. Hranili su se onako kako su to činila smrtna bića ovog svijeta, s jednim izuzetkom: Novostvorenim tijelima ove grupe posve je odgovarala vegetarijanska hrana. Ovo je bio jedan od razloga zašto je njihova utvrda bila smještena u toplim predjelima koji su obilovali voćem i orahnjačama. Vegetarijanstvo vuče porijeklo iz vremena Kaligastije, a običaj se proširio među mnogim drugim obližnjim kao i nekim dalekim plemenima, evolucijskim rasama koje su se nekoć isključivo hranile mesom.

2. Stotinka je predstavljala materijalna ali nadljudska bića koja su na Urantiji nanovo stvorena u obliku jedinstvenih muškaraca i žena visokog i specijalnog reda.

Dok su uživali visoki status jeruzemskog državljanstva, oni nisu bili spojeni s Misaonim Ispravljačima; i kad su se javili kao dobrovoljci za ovu planetarnu službu i kad su prihvaćeni na službu u suradnji sa silaznim sinovima, odvojeni su od svojih Ispravljača. Ali ovi su Jeruzemljani bili nadljudska bića -posjedovali su duše koje su uzlazno rasle. Za vrijeme smrtnog života u ljudskom obličju, duša se nalazi u embrionskom stadiju; ona se rađa (uskrсне) za morontija života i doživljava rast dok prolazi kroz niz morontija svjetova. Duše Kaligastijine stotinke su također napredovale progresivnim iskustvom kroz sedam prebivališnih svjetova dok nisu stekle državljanstvo na Jeruzemu.

Držeći se primljenih uputa, pripadnici osoblja se nisu upuštali u seksualnu reprodukciju, premda su pomno proučavali svoju osobnu građu i pažljivo ispitali svaku moguću fazu svojih intelektualnih (umnih) i morontijalnih (dušinih) odnosa. I tijekom trideset i treće godine njihovog boravka u Dalamatiji, mnogo prije nego što je dovršena izgradnja zida - broj dva i broj sedam iz danitske grupe - su slučajno otkrili učinak stupanja u bliski odnos (navodno neseksualni i nematerijalni) njihovih morontija bića; i ova je pustolovina rezultirala pojavom prvog srednjeg bića iz prvog reda. Ovo novo biće je bilo posve vidljivo planetarnom osoblju i njihovim nebeskim suradnicima, ali je bilo potpuno nevidljivo muškarcima i ženama iz različitih ljudskih plemena. Prema nalogu Planetarnog Kneza,

Eve.

66:4.6 (744.5) These special beings therefore had little or no idea as to what type of material creature would be produced by their sexual union. And they never did know; before the time for such a step in the prosecution of their world work the entire regime was upset by rebellion, and those who later functioned in the parental role had been isolated from the life currents of the system.

66:4.7 (744.6) In skin color and language these materialized members of Caligastia's staff followed the Andonic race. They partook of food as did the mortals of the realm with this difference: The re-created bodies of this group were fully satisfied by a nonflesh diet. This was one of the considerations which determined their residence in a warm region abounding in fruits and nuts. The practice of subsisting on a nonflesh diet dates from the times of the Caligastia one hundred, for this custom spread near and far to affect the eating habits of many surrounding tribes, groups of origin in the once exclusively meat-eating evolutionary races.

66:4.8 (744.7) 2. The one hundred were material but superhuman beings, having been reconstituted on Urantia as unique men and women of a high and special order.

66:4.9 (744.8) This group, while enjoying provisional citizenship on Jerusem, were as yet unfused with their Thought Adjusters; and when they volunteered and were accepted for planetary service in liaison with the descending orders of sonship, their Adjusters were detached. But these Jerusemites were superhuman beings — they possessed souls of ascendant growth. During the mortal life in the flesh the soul is of embryonic estate; it is born (resurrected) in the morontia life and experiences growth through the successive morontia worlds. And the souls of the Caligastia one hundred had thus expanded through the progressive experiences of the seven mansion worlds to citizenship status on Jerusem.

66:4.10 (744.9) In conformity to their instructions the staff did not engage in sexual reproduction, but they did painstakingly study their personal constitutions, and they carefully explored every imaginable phase of intellectual (mind) and morontia (soul) liaison. And it was during the thirty-third year of their sojourn in Dalamatia, long before the wall was completed, that number two and number seven of the Danite group accidentally discovered a phenomenon attendant upon the liaison of their morontia selves (supposedly nonsexual and nonmaterial); and the result of this adventure proved to be the first of the primary midway creatures. This new being was wholly visible to the planetary staff and to their celestial associates but was not visible to the men and women of the various human tribes. Upon

povodeći se prema uputama inicijalnog danitskog para, svo se utjelovljeno osoblje uspješno upustilo u proizvodnju sličnih bića. Tako je Kneževu osoblje s vremenom proizvelo 50,000 srednjih bića iz prvog reda.

Ova su se srednja bića pokazala vrlo korisnim pri sprovedbi poslova ovog svjetskog centra. Bili su nevidljivi ljudskim bićima i dok su živjeli u Dalamatiji, primitivni ljudi su naučili o postojanju ovih nevidljivih poluduhova; sa stanovišta evolucijskih smrtnika, srednja bića su stoljećima predstavljala sve što su ljudi znali o svijetu duha.

3. Kaligastijina stotinka je osobno bila besmrtna; njezini pripadnici nisu doživljavali smrt. Njihovim su materijalnim tijelima kolala protuotrovna sredstva životnih struja sustava; i da radi pobune nisu izgubili kontakt s ovim životnim strujama, mogli su živjeti beskonačno do dolaska Božjeg Sina ili nakon što u budućim dobima steknu slobodu neometanog putovanja na Havonu ili Raj.

Ova protuotrovna nadopuna životnim strujama Satanije dolazi iz ploda drveta života, grmolike biljke porijeklom iz Edentije koju su Svevišnji Norlatiadeka poslali na Urantiju u vrijeme Kaligastijinog dolaska. U Kaligastijino doba, drvo je raslo u centralnom dvorištu hrama neviđenog Oca i zahvaljujući plodu drveta života, Kneževu je ostoblje, koje je inače bilo smrtno i materijalno, bilo je u stanju živjeti dokle god im je drvo bilo na raspolaganju.

Premda nije mogla pomoći evolucijskim rasama, ova je superhrana bila dovoljno osiguranje trajnog života Kaligastije i stotine pripadnika njegovog osoblja kao i stotinu modificiranih Andonita koji su s njima surađivali.

U vezi s ovim treba naglasiti da kad je stotinu Andonita dalo mikrobe svoje plazme pripadnicima Kneževog osoblja, Nositelji Života su transplantirali u njihova smrtna tijela materije koje su nadopunjavale tvari sustavnih krugova; i tako su se mogli oduprijeti fizičkoj smrti i živjeti više stoljeća jednako kao što je to bio slučaj s Kneževim osobljem.

Ovim je andonitima s vremenom objašnjen njihov doprinos novom obličju njihovih nadređenih i tako je ova stotinka primila dopuštenje da ostane na glavnom centru u ulozi pratitelja Kneževog utjelovljenog osoblja.

authority of the Planetary Prince the entire corporeal staff undertook the production of similar beings, and all were successful, following the instructions of the pioneer Danite pair. Thus did the Prince's staff eventually bring into being the original corps of 50,000 primary midwayers.

66:4.11 (745.1) These mid-type creatures were of great service in carrying on the affairs of the world's headquarters. They were invisible to human beings, but the primitive sojourners at Dalamatia were taught about these unseen semispirits, and for ages they constituted the sum total of the spirit world to these evolving mortals.

66:4.12 (745.2) 3. The Caligastia one hundred were personally immortal, or undying. There circulated through their material forms the antidotal complements of the life currents of the system; and had they not lost contact with the life circuits through rebellion, they would have lived on indefinitely until the arrival of a subsequent Son of God, or until their sometime later release to resume the interrupted journey to Havona and Paradise.

66:4.13 (745.3) These antidotal complements of the Satania life currents were derived from the fruit of the tree of life, a shrub of Edentia which was sent to Urantia by the Most Highs of Norlatiadek at the time of Caligastia's arrival. In the days of Dalamatia this tree grew in the central courtyard of the temple of the unseen Father, and it was the fruit of the tree of life that enabled the material and otherwise mortal beings of the Prince's staff to live on indefinitely as long as they had access to it.

66:4.14 (745.4) While of no value to the evolutionary races, this supersustenance was quite sufficient to confer continuous life upon the Caligastia one hundred and also upon the one hundred modified Andonites who were associated with them.

66:4.15 (745.5) It should be explained in this connection that, at the time the one hundred Andonites contributed their human germ plasm to the members of the Prince's staff, the Life Carriers introduced into their mortal bodies the complement of the system circuits; and thus were they enabled to live on concurrently with the staff, century after century, in defiance of physical death.

66:4.16 (745.6) Eventually the one hundred Andonites were made aware of their contribution to the new forms of their superiors, and these same one hundred children of the Andon tribes were kept at headquarters as the personal attendants of the Prince's corporeal staff.

5. ORGANIZACIJA STOTINKE

5. ORGANIZATION OF THE ONE HUNDRED

Stotinka je bila organizirana za službu u deset nezavisnih sabora od kojih je svaki imao deset pripadnika. Svaki put kad bi se sastala dva ili preko dva zbora, skupom je predsjedavao Daligastija. Ovih je deset grupa podijeljeno na sljedeći način:

1. Odbor za hranu i materijalnu dobrobit. Odborom je predsjedavao Ang. Nastojao je unaprijediti kvalitetu hrane, vode, odjeće i materijalnog prosperiteta ljudskog roda. Učio je ljude kopanju bunara, kontroli izvora i navodnjavanju. Ljudima koji su živjeli na sjeveru pokazali su kako se obrađuje i štavi koža pri izradi odjeće, dok su učitelji umjetnosti i znanosti kasnije upoznali ljude s vještinom tkanja.

Također su unaprijeđene metode skladištenja hrane. Preservacija je postizana kuhanjem, sušenjem i dimljenjem; hrana je tako postala čovjekova prva imovina. Oni su pokazali čovjeku kako će obezbijediti dovoljnu količinu da se odupre periodima nestašice i gladi koji su porevemenom pustošili svijetom.

2. Odbor za udomaćenje životinja. Ova se grupa posvetila odabiru i ukrštanju životinja koje su bile od najveće koristi ljudskim bićima bilo kao teretne životinje, radi prijevoza ili kao hrana, a u kasnijem razdoblju i radi obrade zemlje. Ovim je vještim odborom upravljao Bon.

Pripitomljeno je više korisnih vrsta životinja koje su nakon ovog razdoblja izumrle, kao i neke koje su i danas u upotrebi. Čovjek je dugo živio s psom, dok je plava rasa već bila pripitomila slona. Zahvaljujući sve naprednijim metodama odabirnog ukrštanja, toliko je unaprijeđena krava da je već postala vrijednim izvorom hrane; putar i sir su postali redovnim dijelom ljudske prehrane. Ljudi su naučili koristiti govedo kao teretnu životinju, dok konj još nije bio pripitomljen. Ovaj je odbor prvi upoznao ljude s korištenjem točka pri prijevozu.

Golubovi su u ovo vrijeme prvi put korišteni kao pismošice i često su slani na duga putovanja da izruče poruke ili pozive u pomoć. Bonova grupa je bila vrlo uspješna u obuci velikih fandora za prijevoz putnika, životinja koje su izumrle prije nešto više od trideset tisuća godina.

3. Odbor za kontrolu divljih životinja. Nije bilo dovoljno da čovjek pokuša pripitomiti određene životinje, već je također bilo bitno ovladati metodama zaštite od neprijateljski raspoloženih divljih životinja. Ovom grupom je predsjedavao Dan.

Stare zidine oko gradova pružale su zaštitu

66:5.1 (745.7) The one hundred were organized for service in ten autonomous councils of ten members each. When two or more of these ten councils met in joint session, such liaison gatherings were presided over by Daligastia. These ten groups were constituted as follows:

66:5.2 (745.8) 1. *The council on food and material welfare.* This group was presided over by Ang. Food, water, clothes, and the material advancement of the human species were fostered by this able corps. They taught well digging, spring control, and irrigation. They taught those from the higher altitudes and from the north improved methods of treating skins for use as clothing, and weaving was later introduced by the teachers of art and science.

66:5.3 (746.1) Great advances were made in methods of food storage. Food was preserved by cooking, drying, and smoking; it thus became the earliest property. Man was taught to provide for the hazards of famine, which periodically decimated the world.

66:5.4 (746.2) 2. *The board of animal domestication and utilization.* This council was dedicated to the task of selecting and breeding those animals best adapted to help human beings in bearing burdens and transporting themselves, to supply food, and later on to be of service in the cultivation of the soil. This able corps was directed by Bon.

66:5.5 (746.3) Several types of useful animals, now extinct, were tamed, together with some that have continued as domesticated animals to the present day. Man had long lived with the dog, and the blue man had already been successful in taming the elephant. The cow was so improved by careful breeding as to become a valuable source of food; butter and cheese became common articles of human diet. Men were taught to use oxen for burden bearing, but the horse was not domesticated until a later date. The members of this corps first taught men to use the wheel for the facilitation of traction.

66:5.6 (746.4) It was in these days that carrier pigeons were first used, being taken on long journeys for the purpose of sending messages or calls for help. Bon's group were successful in training the great fandors as passenger birds, but they became extinct more than thirty thousand years ago.

66:5.7 (746.5) 3. *The advisers regarding the conquest of predatory animals.* It was not enough that early man should try to domesticate certain animals, but he must also learn how to protect himself from destruction by the remainder of the hostile animal world. This group was captained by Dan.

66:5.8 (746.6) The purpose of an ancient city wall was

od divljih životinja i obranu od iznenadnih napada neprijateljski raspoloženih ljudi. Oni koji su živjeli u šumama i na otvorenom, bez zaštitnih zidina, bili su primorani na gradnju nastambi u drveću, kamenih kućica ili na održavanje noćne straže pored vatre. Bilo je vrlo prirodno što su ovi učitelji posvećivali toliko vremena pouci svojih učenika unaprijedjenju gradnje nastambi. Sve naprednijim metodama i upotrebom zamki čovjek je postupno ovladao životinjama.

4. Odbor za širenje i očuvanje znanja. Ovom grupom, koja je u ovom ranom razdoblju organizirana isključivo s obrazovnom namjerom, predsjedavao je Fad. Njegove su se obrazovne metode sastojale od kontrole nad zaposlenjem i nastojanja da unaprijedi radne metode. Fad je sročio prvu abecedu i upoznao ljude s pismom. Abeceda se sastojala od dvedeset pet slova. Kao pisači materijal korištena je kora drveta, glinene i kamene ploče, vrsta pergamenta načinjena od obrađene kože, kao i papirasti materijal načinjen od osinjih gnijezda. Dalamatiska biblioteka koja je uništena nedugo nakon Kaligastijineapostaze, imala je preko dva milijuna zasebnih bilješki i bila je poznata kao "Fadova kuća."

Od svih rasa, plava se s najvećom spremnošću prihvatila pisanja i postigla najveći napredak u ovom smjeru. Crvenoj rasi je više odgovaralo slikovno pismo, dok je žuta počela simbolički izražavati riječi i ideje, uglavnom kako to i danas čini. Ali pored abecede mnogo je drugih stvari izgubljeno u pometnji izazvanoj pobunom. Kaligastijino je izopačenje uništilo nadu za postignuće univerzalnog svjetskog jezika, ako ništa drugo ono za nebrojenog niza stoljeća.

5. Odbor industrije i trgovine. Ova je grupa nastojala učiti plemena razvoju industrije i unaprijedjenju trgovinskih odnosa među različitim miroljubivim grupama. Njome je predsjedavao Nod. Nastojala je potaći svaki oblik primitivne proizvodnje. Neposredno je doprinjela unaprijedjenju životnog standarda tako što je primitivnom čovjeku predstavila mnoge privlačne udobnosti. Bitno je unaprijedila kupoprodaju soli koju je proizvodio odbor znanosti i umjetnosti.

Među ovim prosvjetljenim grupama koje su obrazovane u dalamatiskim školama, po prvi put je upotrijebljen komercijalni predmet razmjene. Centralna komora je izdavala komercijalne bonove koji su korišteni kao predmet razmjene. Stotinama tisuća godina svijet nije uspio unaprijediti ove metode poslovanja.

6. Odbor obznanjene religije. Ova škola nije odmah počela djelovati. Na Urantiji, civilizacija je doslovce iskovana čekićma straha na nakovnju

to protect against ferocious beasts as well as to prevent surprise attacks by hostile humans. Those living without the walls and in the forest were dependent on tree dwellings, stone huts, and the maintenance of night fires. It was therefore very natural that these teachers should devote much time to instructing their pupils in the improvement of human dwellings. By employing improved techniques and by the use of traps, great progress was made in animal subjugation.

66:5.9 (746.7) 4. *The faculty on dissemination and conservation of knowledge.* This group organized and directed the purely educational endeavors of those early ages. It was presided over by Fad. The educational methods of Fad consisted in supervision of employment accompanied by instruction in improved methods of labor. Fad formulated the first alphabet and introduced a writing system. This alphabet contained twenty-five characters. For writing material these early peoples utilized tree barks, clay tablets, stone slabs, a form of parchment made of hammered hides, and a crude form of paperlike material made from wasps' nests. The Dalamatia library, destroyed soon after the Caligastia disaffection, comprised more than two million separate records and was known as the "house of Fad."

66:5.10 (746.8) The blue man was partial to alphabet writing and made the greatest progress along such lines. The red man preferred pictorial writing, while the yellow races drifted into the use of symbols for words and ideas, much like those they now employ. But the alphabet and much more was subsequently lost to the world during the confusion attendant upon rebellion. The Caligastia defection destroyed the hope of the world for a universal language, at least for untold ages.

66:5.11 (747.1) 5. *The commission on industry and trade.* This council was employed in fostering industry within the tribes and in promoting trade between the various peace groups. Its leader was Nod. Every form of primitive manufacture was encouraged by this corps. They contributed directly to the elevation of standards of living by providing many new commodities to attract the fancy of primitive men. They greatly expanded the trade in the improved salt produced by the council on science and art.

66:5.12 (747.2) It was among these enlightened groups educated in the Dalamatia schools that the first commercial credit was practiced. From a central exchange of credits they secured tokens which were accepted in lieu of the actual objects of barter. The world did not improve upon these business methods for hundreds of thousands of years.

66:5.13 (747.3) 6. *The college of revealed religion.* This body was slow in functioning. Urantia civilization was literally forged out between the

nužde. Ali ova grupa je postigla značajniji napredak u svom nastojanju da navede čovjeka da zamijeni strahovanje od Stvoritelja strahovanjem od stvorenog bića (poštovanjem duhova); njihova su nastojanja osujećena pometnjom otcjepljenja. Grupom je upravljao Hap.

Kneževo osoblje nije željelo zakomplicirati evoluciju predloženjem otkrivenja; otkrivenje može biti predloženo jedino nakon što evolucijske sile dosegnu vrhunac razvoja. Ali kako je želio udovoljiti želji mnogih Dalamaćana koji su tražili neki oblik religiozne službe, njegova je grupa predstavila sedam napjeva, kratkih molitvi za svakodnevnu upotrebu i vremenom je ljude naučila "Očevoj molitvi" koja je glasila:

"Oče sviju, čijeg Sina poštujemo, daj nam svoju naklonost. Izruči nas od straha od sviju osim tebe. Neka donesemo radost našim božanskim učiteljima i neka naše riječi uvijek budu istina. Izruči nas od nasilja i ljutnje; daj nam poštovanje prema starijima i prema imovini naših susjeda. Daj nam zelene pašnjake i plodna stada, na radost našim srcima. Molimo za skori dolazak obećanog uzvisitelja i želimo činiti tvoju volju na ovom svijetu kao što je drugi vrše na svjetovima poslije ovoga."

Premda se Kneževo osoblje nije moglo poslužiti prirodnim sredstvima i uobičajenim metodama rasnog unaprijeđenja, obećali su ljudima adamički dar nove rase kao cilj budućeg evolucijskog razvoja nakon što svijet dostigne vrhunac biološkog razvoja.

7. Čuvari zdravlja i života. Ovo je vijeće upoznalo ljude sa sanitarnim mjerama i unaprijedilo primitivnu higijenu; njime je predsjedavao Lut.

Veliki je dio predmeta obuke u ovim školama izgubljen za vrijeme narednih stoljeća i nije nanovo otkriven sve do dvadesetog stoljeća. Pokazali su ljudima kako se kuhanjem, prokuhavanjem i pečenjem mogu izbjeći mnoga oboljenja i umanjiti smrtnost novorođenčadi; učili su da kuhana hrana može pomoći majkama da ranije prestanu dojiti.

Mnoga su se ranija učenja Lutove grupe koja je nastojala povisiti zdravstvene mjere očuvala među plemenima sve do Mojsija, premda su uveliko zbrkana i bitno izmijenjena.

Veliku teškoću pri njihovom nastojanju da unaprijede higijenske mjere ovih primitivnih naroda predstavljala je činjenica da su istinski uzroci bolesti bili suviše maleni kako bio se mogli vidjeti golim okom, kao i čovjekovo sujevno poštovanje vatre. Jedino su nakon više tisuća godina uspjeli navesti ljude da počnu spaljivati otpatke. U

anvil of necessity and the hammers of fear. But this group had made considerable progress in their attempt to substitute Creator fear for creature fear (ghost worship) before their labors were interrupted by the later confusion attendant upon the secession upheaval. The head of this council was Hap.

66:5.14 (747.4) None of the Prince's staff would present revelation to complicate evolution; they presented revelation only as the climax of their exhaustion of the forces of evolution. But Hap did yield to the desire of the inhabitants of the city for the establishment of a form of religious service. His group provided the Dalamatians with the seven chants of worship and also gave them the daily praise-phrase and eventually taught them "the Father's prayer," which was:

66:5.15 (747.5) "Father of all, whose Son we honor, look down upon us with favor. Deliver us from the fear of all save you. Make us a pleasure to our divine teachers and forever put truth on our lips. Deliver us from violence and anger; give us respect for our elders and that which belongs to our neighbors. Give us this season green pastures and fruitful flocks to gladden our hearts. We pray for the hastening of the coming of the promised uplifter, and we would do your will on this world as others do on worlds beyond."

66:5.16 (747.6) Although the Prince's staff were limited to natural means and ordinary methods of race improvement, they held out the promise of the Adamic gift of a new race as the goal of subsequent evolutionary growth upon the attainment of the height of biologic development.

66:5.17 (747.7) 7. *The guardians of health and life.* This council was concerned with the introduction of sanitation and the promotion of primitive hygiene and was led by Lut.

66:5.18 (747.8) Its members taught much that was lost during the confusion of subsequent ages, never to be rediscovered until the twentieth century. They taught mankind that cooking, boiling and roasting, was a means of avoiding sickness; also that such cooking greatly reduced infant mortality and facilitated early weaning.

66:5.19 (747.9) Many of the early teachings of Lut's guardians of health persisted among the tribes of earth on down to the days of Moses, even though they became much garbled and were greatly changed.

66:5.20 (748.1) The great obstacle in the way of promoting hygiene among these ignorant peoples consisted in the fact that the real causes of many diseases were too small to be seen by the naked eye, and also because they all held fire in superstitious regard. It required thousands of years to persuade them to burn refuse. In the

međuvremenu, nagovarali su ih da zakopaju gnjilo smeće. Sanitarne mjere su uveliko unaprijeđene kad su ljudi naučili kako sunčeva svjetlost uništava bolesti i poboljšava zdravlje.

Prije Kneževog dolaska ljudi su posmatrali kupanje kao isključivo religioznu ceremoniju. Bilo je vrlo teško natjerati primitivnog čovjeka da se počne kupati u cilju očuvanja zdravlja. Lut je na koncu potakao religiozne učitelje da uvedu pranje kao obred pročišćenja koji je postao dijelom religiozne ceremonije koja je prakticirana jednom tjedno, u znak poštovanja Oca svih.

Ovo je vijeće očuvanja zdravlja uvelo rukovanje u znak osobnog prijateljstva i plemenske odanosti na mjesto starog običaja razmjene pljuvačke i pijenja krvi. Ali tek što su se oslobodili pritiska svojih nadmoćnih učitelja, ovim primitivnim narodima nije dugo trebalo da se vrate svojim neukim sujevjemim radnjama koje su škodile zdravlju i pogodovala razvoju bolesti.

8. Znanstveno-umjetničko planetarno vijeće. Ova je grupa uveliko unaprijedila industrijske vještine ranih ljudi i uzvisila njihove predodžbe ljepote. Njihov vođa je bio Mek.

Dok su u ovom razdoblju umjetnost i znanost cijelog svijeta bile na vrlo niskom nivou, u Dalamatiji su držana predavanja o osnovama fizike i kemije. Unaprijedili su lončarstvo i dekorativne umjetnosti i uzvisili ljudsko poimanje ljepote, premda je sve do dolaska ljubičaste rase glazba tek neznatno unaprijeđena.

Unatoč pritiska svojih učitelja, ovi se primitivni ljudi nisu htjeli upustiti u eksperimentiranje s vodenom parom; nisu bili u stanju prevazići strah od eksplozivne moći pare. I pored toga, pristali su naučiti vještinu kovanja, premda su se nasmrtno bojali užarenog metala.

Mek je bitno unaprijedio andoničku kulturu i umjetnost plave rase. Mješavina plave rase i andonita je bila izuzetno umjetnički obdarena i mnogi su postali odlični kipari. Premda nisu koristili kamen ili mramor, pravili su kipove od pečene gline koji su krasili vrtove Dalamatije.

Veliki napredak u oblasti domaćih umjetnosti izgubljen je u toku dugih i tamnih stoljeća koja su pratila pobunu i ovaj gubitak nije nadoknađen sve do suvremenog doba.

9. Grupa zadužena za unaprijeđenje plemenskih odnosa. Ovoj je grupi povjereno podizanje ljudskog društvenog uređenja do razine

meantime they were urged to bury their decaying rubbish. The great sanitary advance of this epoch came from the dissemination of knowledge regarding the health-giving and disease-destroying properties of sunlight.

66:5.21 (748.2) Before the Prince's arrival, bathing had been an exclusively religious ceremonial. It was indeed difficult to persuade primitive men to wash their bodies as a health practice. Lut finally induced the religious teachers to include cleansing with water as a part of the purification ceremonies to be practiced in connection with the noontime devotions, once a week, in the worship of the Father of all.

66:5.22 (748.3) These guardians of health also sought to introduce handshaking in substitution for saliva exchange or blood drinking as a seal of personal friendship and as a token of group loyalty. But when out from under the compelling pressure of the teachings of their superior leaders, these primitive peoples were not slow in reverting to their former health-destroying and disease-breeding practices of ignorance and superstition.

66:5.23 (748.4) 8. *The planetary council on art and science.* This corps did much to improve the industrial technique of early man and to elevate his concepts of beauty. Their leader was Mek.

66:5.24 (748.5) Art and science were at a low ebb throughout the world, but the rudiments of physics and chemistry were taught the Dalamatians. Pottery was advanced, decorative arts were all improved, and the ideals of human beauty were greatly enhanced. But music made little progress until after the arrival of the violet race.

66:5.25 (748.6) These primitive men would not consent to experiment with steam power, notwithstanding the repeated urgings of their teachers; never could they overcome their great fear of the explosive power of confined steam. They were, however, finally persuaded to work with metals and fire, although a piece of red-hot metal was a terrorizing object to early man.

66:5.26 (748.7) Mek did a great deal to advance the culture of the Andonites and to improve the art of the blue man. A blend of the blue man with the Andon stock produced an artistically gifted type, and many of them became master sculptors. They did not work in stone or marble, but their works of clay, hardened by baking, adorned the gardens of Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Great progress was made in the home arts, most of which were lost in the long and dark ages of rebellion, never to be rediscovered until modern times.

66:5.28 (748.9) 9. *The governors of advanced tribal relations.* This was the group intrusted with the work of bringing human society up to the level of

države. Njihov vođa je bio Tut.

Ove vođe su učinile značajan doprinos u smjeru unaprijeđenja međuplemenskih brakova. Promicali su ideju da prije braka dvoje ljudi trebaju dobiti priliku da se upoznaju i da se oboje trebaju složiti da uđu u brak. Borbeni plesovi su izmijenjeni i učinjeni nešto otmjenijim kako bi poslužili vrijednim društvenim ciljevima. Ljudi su upoznati s mnogim natjecateljskim igrama, ali su po prirodi bili vrlo ozbiljni; ova rana plemena nisu imala smisla za humor. Očuvan je jedino mali broj ovih običaja nakon disintegracije prilikom plentame pobune.

Tut je sa svojim suradnicima nastojao unaprijediti miroljubive plemenske odnose, kontrolirati i humanizirati metode ratovanja, koordinirati međuplemenske odnose i unaprijediti plemensku upravu. U okolini Dalamatije razvila se naprednija kultura i ovi su se unaprijeđeni društveni odnosi pokazali vrlo korisnim u pogledu utjecaja na daleka plemena. Međutim, civilizacijsko uređenje Kneževog centra uveliko se razlikovalo od barbarskog društva na drugim lokacijama, onako kako se suvremeno društvo u Capetownu u Južnoj Africi posve razlikuje od grube kulture patuljastih Bušmana na sjeveru.

10. Vrhovni sud plemenske koordinacije i rasne kooperacije. Ovim vrhovnim vijećem je upravljao Van. Rješavalo je sporna pitanja svih devet specijalnih komisija koje su nadgledale razvoj ljudskog roda. Ovo vijeće je imao širok raspon djelovanja, kako su mu bila povjerena sva planetarna pitanja kojima se nisu naročito bavile druge grupe. Ovo je odabrano vijeće primilo autorizaciju od Očeva Zvijezda Edentije prije nego što im je data uprava nad vrhovnim sudom Urantije.

6. KNEŽEVA VLAST

Društvena baština žitelja određenog svijeta govori o stupnju svjetskog kulturnog razvoja, dok sposobnost ovih žitelja da shvate nove i naprednije ideje određuje stopu svjetske kulturne ekspanzije.

Dok slijepo povinovanje tradiciji vodi stabilnosti i kooperaciji sentimentalnim povezivanjem prošlosti i sadašnjosti, prekomjerna tradicionalnost sputava poduzetništvo i podjarmljuje stvaralačke moći individualne ličnosti. Kad su Kaligastija i stotinka stigli na Urantiju i počeli promicati novo evanđelje individualnog poduzetništva u ondašnjim društvenim grupama, cijeli je svijet bio zaokupljen neprogresivnim poštovanjem tradicije. Ali kako je ova blagotvorna uprava uskoro poremećena, ljudi se nikada nisu

statehood. Their chief was Tut.

66:5.29 (748.10) These leaders contributed much to bringing about intertribal marriages. They fostered courtship and marriage after due deliberation and full opportunity to become acquainted. The purely military war dances were refined and made to serve valuable social ends. Many competitive games were introduced, but these ancient folk were a serious people; little humor graced these early tribes. Few of these practices survived the subsequent disintegration of planetary insurrection.

66:5.30 (749.1) Tut and his associates labored to promote group associations of a peaceful nature, to regulate and humanize warfare, to co-ordinate intertribal relations, and to improve tribal governments. In the vicinity of Dalamatia there developed a more advanced culture, and these improved social relations were very helpful in influencing more remote tribes. But the pattern of civilization prevailing at the Prince's headquarters was quite different from the barbaric society evolving elsewhere, just as the twentieth-century society of Capetown, South Africa, is totally unlike the crude culture of the diminutive Bushmen to the north.

66:5.31 (749.2) 10. *The supreme court of tribal co-ordination and racial co-operation.* This supreme council was directed by Van and was the court of appeals for all of the other nine special commissions charged with the supervision of human affairs. This council was one of wide function, being intrusted with all matters of earthly concern which were not specifically assigned to the other groups. This selected corps had been approved by the Constellation Fathers of Edentia before they were authorized to assume the functions of the supreme court of Urantia.

6. THE PRINCE'S REIGN

66:6.1 (749.3) The degree of a world's culture is measured by the social heritage of its native beings, and the rate of cultural expansion is wholly determined by the ability of its inhabitants to comprehend new and advanced ideas.

66:6.2 (749.4) Slavery to tradition produces stability and co-operation by sentimentally linking the past with the present, but it likewise stifles initiative and enslaves the creative powers of the personality. The whole world was caught in the stalemate of tradition-bound mores when the Caligastia one hundred arrived and began the proclamation of the new gospel of individual initiative within the social groups of that day. But this beneficent rule was so soon interrupted that the races never have been wholly liberated from the slavery of custom;

posve oslobodili robovanja običaju; žalosno je vidjeti kako društvene norme još uvijek dominiraju Urantijom.

Pripadnici Kaligastijine stotinke - diplomci mnogih svjetova Satanije - su dobro poznavali kulturi Jeruzema, ali ovo je znanje bilo gotovo bezvrijedno na barbarskom planetu primitivnih ljudi. Ova su mudra bića dobro postupila kad su odlučila da neće pokušati poduzeti tako iznenadnu preinaku i sveopće unaprijeđenje ondašnjih primitivnih rasa. Dobro su znali da ljudska vrsta prolazi vrlo polaganom evolucijom, te su mudro odustali od bilo kakvih nastojanja da korjenito izmijene čovjekov život na zemlji.

Svaka je od deset planetarnih komisija nastojala unaprijediti interese koje su zastupali koristeći se jedino polaganim i prirodnim metodama. Planirali su da privuku najbolje umove iz obližnjih plemena, da ih obuče i pošalju njihovim narodima kao ambasadore društvenog unaprijeđenja.

Strani poslanici su slani jedino po zahtjevu određenog naroda. Unaprijeđenjem i poboljšanjem bilo kojeg plemena ili rase uvijek su se bavili ljudi koji su iz njega potekli. Stotinka nije željela nametnuti određenom plemenu običaje i pravila ponašanja naprednijih rasa. Uvijek su strpljivo nastojali unaprijediti i poboljšati zaostale i staromodne običaje određene rase. Priprosti svijet Urantije je dolazio u Dalamatiju ne kako bi zamijenio svoje društvene običaje za novije i bolje, već kako bi unaprijedio vlastite običaje kroz kontakt s višom kulturom i naprednijim umovima. Proces je bio spor ali jako djelotvoran.

Dalamacijski učitelji su nastojali dodati svjesnu društvenu selekciju povrh posve prirodne selekcije koja je bila dio biološke evolucije. Nisu izobličili ljudsko društvo, premda su značajno ubrzali njegovu normalnu i prirodnu evoluciju. Vodili su se prema motivu napretka putem evolucije, a ne revolucije putem otkrivenja. Kroz mnoga stoljeća, ljudi su uspjeli steći malo religije i morala i ovi nadljudi su znali da nije bilo mudro pokušati oduzeti čovječanstvu onih par uspjeha koje su sami postigli i stvoriti zbrku i konsternaciju pri nastojanju prosvjetljenih i nadmoćnih bića da unaprijede nazadne rase prekomjernim učenjem i prosvjetljenjem.

Kad kršćanski poslanici idu u srce Afrike, gdje je običaj da djeca ostanu pod upravom i nadzorom svojih roditelja za cijelog svog života, ovi misionari jedino izazivaju zbrku i poremećaj utemeljenog sustava kad nastoje u jednoj generaciji ukinuti ovaj običaj i na njegovo mjesto postaviti ideju da djeca trebaju biti oslobođena roditeljske kontrole u njihovoj dvadeset prvoj godini.

fashion still unduly dominates Urantia.

66:6.3 (749.5) The Caligastia one hundred — graduates of the Satania mansion worlds — well knew the arts and culture of Jerusem, but such knowledge is nearly valueless on a barbaric planet populated by primitive humans. These wise beings knew better than to undertake the *sudden* transformation, or the en masse uplifting, of the primitive races of that day. They well understood the slow evolution of the human species, and they wisely refrained from any radical attempts at modifying man's mode of life on earth.

66:6.4 (749.6) Each of the ten planetary commissions set about *slowly* and naturally to advance the interests intrusted to them. Their plan consisted in attracting the best minds of the surrounding tribes and, after training them, sending them back to their people as emissaries of social uplift.

66:6.5 (749.7) Foreign emissaries were never sent to a race except upon the specific request of that people. Those who labored for the uplift and advancement of a given tribe or race were always natives of that tribe or race. The one hundred would not attempt to impose the habits and mores of even a superior race upon another tribe. Always they patiently worked to uplift and advance the time-tried mores of each race. The simple folk of Urantia brought their social customs to Dalamatia, not to exchange them for new and better practices, but to have them uplifted by contact with a higher culture and by association with superior minds. The process was slow but very effectual.

66:6.6 (750.1) The Dalamatia teachers sought to add conscious social selection to the purely natural selection of biologic evolution. They did not derange human society, but they did markedly accelerate its normal and natural evolution. Their motive was progression by evolution and not revolution by revelation. The human race had spent ages in acquiring the little religion and morals it had, and these supermen knew better than to rob mankind of these few advances by the confusion and dismay which always result when enlightened and superior beings undertake to uplift the backward races by overteaching and overenlightenment.

66:6.7 (750.2) When Christian missionaries go into the heart of Africa, where sons and daughters are supposed to remain under the control and direction of their parents throughout the lifetime of the parents, they only bring about confusion and the breakdown of all authority when they seek, in a single generation, to supplant this practice by teaching that these children should be free from all parental restraint after they have attained the age of twenty-one.

7. ŽIVOT U DALAMACIJI

Premda je svojom ljepotom i dizajnom izazivao divljenje primitivnih ljudi ovog doba, Knežev je centar ustvari bio vrlo skroman. Građevine nisu bile naročito velike, kako su ovi vanzemaljski učitelji planirali potaći razvoj zemljoradnje tako što će upoznati ljude sa uzgojem životinja. U okviru gradskih zidina bilo je dovoljno prostora za pašnjake i vrtove koji su mogli obezbijediti hranu za nekih dvadeset tisuća žitelja.

Unutrašnjost centralnog hrama, kao i zgrade u kojima je bilo smješteno deset vijeća nadzornih nadljudskih grupa predstavljali su prava umjetnička djela. Dok su rezidencijalne nastambe bile pravi primjer urednosti i čistoće, sve je bilo vrlo jednostavno i nadasve primitivno u usporedbi s kasnijim građevinama. U ovom kulturnom centru nije korištena ni jedna metoda koja nije prirodno pripadala Urantiji.

Kneževo utjelovljeno osoblje je živjelo u jednostavnim i uzornim građevinama i vlastitim su primjerom željeli nadahnuti i dojmiti svoje studente u ovom svjetskom društvenom i obrazovnom centru da razviju sličan ukus.

Jasno utvrđena struktura obitelji i stacionaran obiteljski život datiraju iz dalamatijskog perioda i najvećim dijelom ih treba zahvaliti uzoru i učenjima stotinke i njihovih učenika. Obiteljska društvena zajednica nije počela uspješno djelovati sve dok ovi nadljudi, muškarci i žene, nisu pokazali ljudima kako čovjek treba voljeti svoje unuke i prauke i obezbijediti sve što im je potrebno. Primitivni čovjek voli svoje dijete, dok civilizirani čovjek voli i svoju unučad.

Pripadnici Kneževog osoblja su živjeli zajedno kao očevi i majke. Istina, nisu imali vlastitu djecu, premda je njihovih pedeset domova služilo kao uzor i pružalo dom i zaštitu velikom broju djece, nikada manje od pet stotina, koja su usvojena iz nadmoćihadamičkih i sangijskih rasa; mnoga djeca su bila siročad. Imali su odličnu priliku da steknu disciplinu i obuku od ovih nadljudskih roditelja; poslije toga, nakon tri godine u Kneževim školama (pohađali su nastavu od trinaeste do petnaeste godine), stizali su u godine kad su mogli stupiti u brak i postati Kneževi poslanici svojim rasama.

Fad je bio pokrovitelj dalamatijskog obrazovnog plana koji je sproveden u djelo u vidu industrijske škole u kojoj su učenici stjecali znanje praktičnim radom i svakodnevnim obavljanjem

7. LIFE IN DALAMATIA

66:7.1 (750.3) The Prince's headquarters, though exquisitely beautiful and designed to awe the primitive men of that age, was altogether modest. The buildings were not especially large as it was the motive of these imported teachers to encourage the eventual development of agriculture through the introduction of animal husbandry. The land provision within the city walls was sufficient to provide for pasturage and gardening for the support of a population of about twenty thousand.

66:7.2 (750.4) The interiors of the central temple of worship and the ten council mansions of the supervising groups of supermen were indeed beautiful works of art. And while the residential buildings were models of neatness and cleanliness, everything was very simple and altogether primitive in comparison with later-day developments. At this headquarters of culture no methods were employed which did not naturally belong on Urantia.

66:7.3 (750.5) The Prince's corporeal staff presided over simple and exemplary abodes which they maintained as homes designed to inspire and favorably impress the student observers sojourning at the world's social center and educational headquarters.

66:7.4 (750.6) The definite order of family life and the living of one family together in one residence of comparatively settled location date from these times of Dalamatia and were chiefly due to the example and teachings of the one hundred and their pupils. The home as a social unit never became a success until the supermen and superwomen of Dalamatia led mankind to love and plan for their grandchildren and their grandchildren's children. Savage man loves his child, but civilized man loves also his grandchild.

66:7.5 (750.7) The Prince's staff lived together as fathers and mothers. True, they had no children of their own, but the fifty pattern homes of Dalamatia never sheltered less than five hundred adopted little ones assembled from the superior families of the Andonic and Sangik races; many of these children were orphans. They were favored with the discipline and training of these superparents; and then, after three years in the schools of the Prince (they entered from thirteen to fifteen), they were eligible for marriage and ready to receive their commissions as emissaries of the Prince to the needy tribes of their respective races.

66:7.6 (751.1) Fad sponsored the Dalamatia plan of teaching that was carried out as an industrial school in which the pupils learned by doing, and through which they worked their way by the daily

korisnih zadataka. Ovaj je obrazovni plan poticao razmišljanje i osjećanje u procesu karakternog razvoja, dok je prednost davana praktičom ručnom radu. Obuka je bila individualna i kolektivna. Učitelji su bili muškarci i žene koji su uvijek radili u parovima. U pola programa učenici su bili podjeljeni prema spolu, dok su u pola obučavani zajedno. Pojedinačno su stjecali vještinu i spretnost, dok su grupno stjecali društvene vještine. Naučili su se družiti s mladošću i starijom djecom kao i odraslim osobama, te surađivati sa svojim vršnjacima. Također su upoznati s djelovanjem obiteljskih grupa, zabavnih grupa i školskih grupa.

Među kasnijim učenicima koji su primili obuku u Mezopotamijskim školama i koji su ponijeli ova učenja svojim rasama, bili su Andoniti iz visinskih oblasni zapadne Indije i predstavnici crvene i plave rase; u skorijem razdoblju primljen je manji broj pripadnika žute rase.

Hap je upoznao ove rane rase s moralnim zakonom. Sročio je zakonik poznat po imenu "Očev put" koji se sastojao od sljedećih zapovijedi:

1. Ne služi i ne strahuj od drugih Bogova osim Oca svih.
2. Ne pokazuj neposlušnost Očevom Sinu, svjetskom vladaru, niti nepoštovanje njegovim nadljudskim suradnicima.
3. Ne svjedoči lažno u narodnim sudovima.
4. Ne ubij muškarca, ženu ili dijete.
5. Ne ukradi stoku ili bilo koji drugi posjed tvoga susjeda.
6. Ne diraj ženu svoga prijatelja.
7. Ne iskaži nepoštovanje svojim roditeljima i starijim suplemenicima.

Zakonik je služio kao zakon Dalamacije gotovo tri stotine tisuća godina. I mnoge kamene ploče na koje je ovaj zakon uklesan sada leže pod površinom vode, u priobalnim oblastima Mezopotamije i Perzije. Ljudi su se imali običaj svakog dana sjetiti jedne zapovijedi i koristiti je kao pozdrav ili molitvu zahvalnicu prilikom jela.

U ovo doba je korišten lunarni kalendar, prema kojem mjesec ima dvadeset osam dana. Pored mjena dana i noći, ovo je predstavljalo jedinu vremensku računicu ovog ranog razdoblja. Tjedan od sedam dana su uveli dalamatijski učitelji zbog toga što ovaj broj odgovara jednoj četvrtini mjeseca od dvadeset osam dana.

performance of useful tasks. This plan of education did not ignore thinking and feeling in the development of character; but it gave first place to manual training. The instruction was individual and collective. The pupils were taught by both men and women and by the two acting conjointly. One half of this group instruction was by sexes; the other half was coeducational. Students were taught manual dexterity as individuals and were socialized in groups or classes. They were trained to fraternize with younger groups, older groups, and adults, as well as to do teamwork with those of their own ages. They were also familiarized with such associations as family groups, play squads, and school classes.

66:7.7 (751.2) Among the later students trained in Mesopotamia for work with their respective races were Andonites from the highlands of western India together with representatives of the red men and the blue men; still later a small number of the yellow race were also received.

66:7.8 (751.3) Hap presented the early races with a moral law. This code was known as "The Father's Way" and consisted of the following seven commands:

66:7.9 (751.4) 1. You shall not fear nor serve any God but the Father of all.

66:7.10 (751.5) 2. You shall not disobey the Father's Son, the world's ruler, nor show disrespect to his superhuman associates.

66:7.11 (751.6) 3. You shall not speak a lie when called before the judges of the people.

66:7.12 (751.7) 4. You shall not kill men, women, or children.

66:7.13 (751.8) 5. You shall not steal your neighbor's goods or cattle.

66:7.14 (751.9) 6. You shall not touch your friend's wife.

66:7.15 (751.10) 7. You shall not show disrespect to your parents or to the elders of the tribe.

66:7.16 (751.11) This was the law of Dalamatia for almost three hundred thousand years. And many of the stones on which this law was inscribed now lie beneath the waters off the shores of Mesopotamia and Persia. It became the custom to hold one of these commands in mind for each day of the week, using it for salutations and mealtime thanksgiving.

66:7.17 (751.12) The time measurement of these days was the lunar month, this period being reckoned as twenty-eight days. That, with the exception of day and night, was the only time reckoning known to the early peoples. The seven-day week was introduced by the Dalamatia teachers and grew out of the fact that seven was one fourth of twenty-

Činjenica da ovaj broj igra bitnu ulogu u numerologijinadsvemira nesumnjivo je pružila priliku da se duhovna učenja načine dijelom svakodnevnne računice vremena. To što tjedan ima sedam dana nije utemeljeno ni na kakvim prirodnim principima.

U poluprečniku od oko stotinu šezdeset kilometara, u području oko gradskih zidina, živio je veliki broj ljudi. U neposrednoj blizini zidina, više stotina diplomiranih učenika Kneževih škola bavilo se stočarstvom ili je na druge načine praktično koristilo obuku koju su primili od njegovog osoblja i njihovih mnogobrojnih asistenata. Manji broj se bavio poljoprivredom i vrtlarstvom.

Čovječanstvo nije bilo primorano pribjeći poljoprivredi u ime kazne za tobožnji grijeh. "U znoju lica svoga plodove zemlje ćeš jesti," ne predstavlja kaznu za čovjekovo sudjelovanje u nepromišljenim djelima vezanim za Luciferovu pobunu koja se odigrala pod vodstvom izdajnika Kaligastije. Na evolucijskim svjetovima obrada zemlje predstavlja dio procesa uspostave napredne civilizacije i ova ideja počiva u biti cijelog obrazovnog programa Planetarnog Kneza i njegovog osoblja tijekom tri stotine tisuća godina koje su proveli na Urantiji, od dolaska na Urantiju do tragičnog dana kad je Kaligastija odlučio okušati sreću s pobunjenikom Luciferom. Obrada zemlje nije prokletstvo; ona je prije najveći blagoslov svima koji su na taj način mogli uživati u čovjekovoj najčovječnijoj aktivnosti.

Na samom početku pobune, u Dalamatiji je živjelo nešto manje od šest tisuća ljudi. Ovo je ubrajalo redovne studente, ali nije ubrajalo posjetitelje i posmatračce, kojih je uvijek bilo više od tisuću. Teško da si možete predočiti značaj i veličinu napretka koji je postignut u ova prapavna vremena; praktično sve veličanstvene stvari koje su ljudska bića stekla u ovo vrijeme nestale su za vrijeme užasne pometnje i velike duhovne tame koja je uslijedila nakon katastrofe izazvane Kaligastijinom obmanom i otcepljenjem.

8. KALIGASTIJINA NESREĆNA KOB

Ako pogledamo njegov dugi život, možemo naći samo jednu bitnu crtu Kaligastijinog karaktera koja privlači pažnju; bio je superindividualističan. Ispoljavao je tendenciju da se pridruži gotovo svakoj grupi koja je izražavala protest i uglavnom je simpatizirao s onima koji su ispoljavali određeni kritizam. Rano je počeo pokazivati nemir kad se našao pod tuđim nadzorom, tendenciju da se blago odupre svakom obliku nadzora. Dok je s negodovanjem primao savjet starijina i dok je bio nemiran i samovoljan pod višom upravom, kad god je bio suočen s testom, uvijek se pokazao

eight. The significance of the number seven in the superuniverse undoubtedly afforded them opportunity to introduce a spiritual reminder into the common reckoning of time. But there is no natural origin for the weekly period.

66:7.18 (751.13) The country around the city was quite well settled within a radius of one hundred miles. Immediately surrounding the city, hundreds of graduates of the Prince's schools engaged in animal husbandry and otherwise carried out the instruction they had received from his staff and their numerous human helpers. A few engaged in agriculture and horticulture.

66:7.19 (751.14) Mankind was not consigned to agricultural toil as the penalty of supposed sin. "In the sweat of your face shall you eat the fruit of the fields" was not a sentence of punishment pronounced because of man's participation in the follies of the Lucifer rebellion under the leadership of the traitorous Caligastia. The cultivation of the soil is inherent in the establishment of an advancing civilization on the evolutionary worlds, and this injunction was the center of all teaching of the Planetary Prince and his staff throughout the three hundred thousand years which intervened between their arrival on Urantia and those tragic days when Caligastia threw in his lot with the rebel Lucifer. Work with the soil is not a curse; rather is it the highest blessing to all who are thus permitted to enjoy the most human of all human activities.

66:7.20 (752.1) At the outbreak of the rebellion, Dalamatia had a resident population of almost six thousand. This number includes the regular students but does not embrace the visitors and observers, who always numbered more than one thousand. But you can have little or no concept of the marvelous progress of those faraway times; practically all of the wonderful human gains of those days were wiped out by the horrible confusion and abject spiritual darkness which followed the Caligastia catastrophe of deception and sedition.

8. MISFORTUNES OF CALIGASTIA

66:8.1 (752.2) In looking back over the long career of Caligastia, we find only one outstanding feature of his conduct that might have challenged attention; he was ultraindividualistic. He was inclined to take sides with almost every party of protest, and he was usually sympathetic with those who gave mild expression to implied criticism. We detect the early appearance of this tendency to be restless under authority, to mildly resent all forms of supervision. While slightly resentful of senior counsel and somewhat restive under superior authority, nonetheless, whenever a test had come,

odan kozmičkim vlastima i pokoran nalogima Očeva Zvijezda. Nikada nije počinio stvarnu grešku, sve do dana kad je sramno izdao Urantiju.

Treba naglasiti da su i Luciferu i Kaligastiji nežno i pažljivo predočene njihove kritične tendencije i suptilan ponos koji je vodio porastu osjećaja vlastite važnosti. Ali sva ova nastojanja da im se pomogne protumačena su kao neopravdan kritizam i narušavanje njihovih osobnih prava. Kaligastija i Lucifer su sudili svojim prijateljski naklonjenim savjetnicima prema upravo onim prijekornim motivima koji su sve više dominirali njihovim vlastitim izopačenim mislima i zavedenim planovima. Sudili su svojim nesebičnim savjetnicima sa stanovišta svoje sve veće sebičnosti.

Od dolaska Kneza Kaligastije, planetarna civilizacija je prilično normalno napredovala kroz gotovo tri stotine tisuća godina. Osim što je bila planet modifikacije života i mnogih neregularnih i neobičnih događaja, Urantija je nastavila uspješno napredovati sve do Luciferove pobune i naknadne Kaligastijine izdaje. Na sve kasnije događaje koji su se odigrali na Urantiji značajno je utjecala ova katastrofalna greška kao i kasniji neuspjeh Adama i Eve da ostvare svoju planetarnu misiju.

U vrijeme Luciferove pobune, Knez Urantije je potonuo u najdublju tamu, što je iznenada stvorilo dugi period planetarne pometnje. Kaligastiji je kasnije oduzeta suverena vlast zajedničkim činom vladara zvijezda i drugih kozmičkih vlastodržaca. Zajedno sa drugima osjetio je posljedice neminovne izolacije Urantije sve do Adamovog dolaska i djelomično je odgovoran za neuspjeh plana unaprijeđenja ljudskih rasa miješanjem s novom ljubičastom rasom -- potomcima Adama i Eve.

To što je u doba Abrahama MakiventaMelkizedek utjelovljen na Urantiji uveliko je umanjilo moć palog Kneza nad ljudskim poslovima i osujetilo njegova nastojanja da ih poremeti; kasnije je ovom izdajničkom Knezu oduzeta svaka moć koju je posjedovao na Urantiji.

Premda se učenje o đavlu Urantije donekle temelji na činjenici da je ovaj izdajnik i pokvarenjak Kaligastija ostao živjeti na vašem svijetu, potpuno je neispravno vjerovati da takav "đavo" može utjecati na normalan ljudski um protivno njegovim slobodnim i prirodnim odlukama. I prije Mihaelovog darivanja na Urantiji, Kaligastija i Daligastija nisu bili u stanju potlačiti smrtna bića i prisiliti normalne ljude da učine bilo što što se protivilo ljudskoj volji. Čovjekova slobodna volja ima najveću snagu i

he had always proved loyal to the universe rulers and obedient to the mandates of the Constellation Fathers. No real fault was ever found in him up to the time of his shameful betrayal of Urantia.

66:8.2 (752.3) It should be noted that both Lucifer and Caligastia had been patiently instructed and lovingly warned respecting their critical tendencies and the subtle development of their pride of self and its associated exaggeration of the feeling of self-importance. But all of these attempts to help had been misconstrued as unwarranted criticism and as unjustified interference with personal liberties. Both Caligastia and Lucifer judged their friendly advisers as being actuated by the very reprehensible motives which were beginning to dominate their own distorted thinking and misguided planning. They judged their unselfish advisers by their own evolving selfishness.

66:8.3 (752.4) From the arrival of Prince Caligastia, planetary civilization progressed in a fairly normal manner for almost three hundred thousand years. Aside from being a life-modification sphere and therefore subject to numerous irregularities and unusual episodes of evolutionary fluctuation, Urantia progressed very satisfactorily in its planetary career up to the times of the Lucifer rebellion and the concurrent Caligastia betrayal. All subsequent history has been definitely modified by this catastrophic blunder as well as by the later failure of Adam and Eve to fulfill their planetary mission.

66:8.4 (752.5) The Prince of Urantia went into darkness at the time of the Lucifer rebellion, thus precipitating the long confusion of the planet. He was subsequently deprived of sovereign authority by the co-ordinate action of the constellation rulers and other universe authorities. He shared the inevitable vicissitudes of isolated Urantia down to the time of Adam's sojourn on the planet and contributed something to the miscarriage of the plan to uplift the mortal races through the infusion of the lifeblood of the new violet race — the descendants of Adam and Eve.

66:8.5 (753.1) The power of the fallen Prince to disturb human affairs was enormously curtailed by the mortal incarnation of Machiventa Melchizedek in the days of Abraham; and subsequently, during the life of Michael in the flesh, this traitorous Prince was finally shorn of all authority on Urantia.

66:8.6 (753.2) The doctrine of a personal devil on Urantia, though it had some foundation in the planetary presence of the traitorous and iniquitous Caligastia, was nevertheless wholly fictitious in its teachings that such a "devil" could influence the normal human mind against its free and natural choosing. Even before Michael's bestowal on Urantia, neither Caligastia nor Daligastia was ever able to oppress mortals or to coerce any normal individual into doing anything against the human

prevagu u svim smrtničkim poslovima; ni Misaoni Ispravljač koji živi u čovjekovom umu neće primorati čovjeka da se pozabavi jednom jedinom mišlju ili da povuče jedan jedini potez protivno čovjekovoj volji.

I tako ovaj planetarni pobunjenik kojem je oduzeta moć da naškodi svojim podanicima čeka da Stari Dani Uverse donesu konačnu presudu svima koji su sudjelovali u Luciferovoj pobuni.

[Predstavio Melkizedek iz Nebadona.]

will. The free will of man is supreme in moral affairs; even the indwelling Thought Adjuster refuses to compel man to think a single thought or to perform a single act against the choosing of man's own will.

66:8.7 (753.3) And now this rebel of the realm, shorn of all power to harm his former subjects, awaits the final adjudication, by the Uversa Ancients of Days, of all who participated in the Lucifer rebellion.

66:8.8 (753.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 67. PLANETARNA POBUNA

⇐ 066

Knjiga Urantije

068 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 67 PLANETARNA POBUNA

Sekcije

Uvod

1. KALIGASTIJINA IZDAJA
2. POČETAK POBUNE
3. SEDAM ODSUDNIH GODINA
4. KALIGASTIJINA STOTINKA NAKON POBUNE
5. NEPOSREDNI REZULTATI POBUNE
6. POSTOJANI VAN
7. UDALJENE POSLJEDICE GRIJEHA
8. ČOVJEK KOJI JE BIO HEROJ POBUNE

Uvod

PROBLEMI koji prate ljudsku egzistenciju na Urantiji nisu shvatljivi ako se ne razmotre izvjesna jako bitna razdoblja prošlosti, osobito povijest i posljedice planetarne pobune. Premda se ovaj ustanak nije bitnije odrazio na proces organske evolucije, on je uveliko izmijenio tijek društvene evolucije i duhovnog razvoja. Radi ove užasne katastrofe, uveliko je izmijenjena cijela nadfizička povijest vašeg svijeta.

1. KALIGASTIJINA IZDAJA

Tijekom više od tri stotine tisuća godina, Kaligastija je upravljao Urantijom kad je Satan, Luciferov pomoćnik, obavio jednu od svojih redovnih inspekcija. I kad je Satan stigao na planet, njegova pojava nije ni najmanje naličila vašim izobličanim prikazima njegovog opakog veličanstva. On je bio, i još uvijek jeste, izvanredni Sin Lanonandek. "I nije ni čudo, jer je sam Satan

PAPER 67 THE PLANETARY REBELLION

SECTIONS

Introduction

1. The Caligastia Betrayal
2. The Outbreak of Rebellion
3. The Seven Crucial Years
4. The Caligastia One Hundred after Rebellion
5. Immediate Results of Rebellion
6. Van — The Steadfast
7. Remote Repercussions of Sin
8. The Human Hero of the Rebellion

INTRODUCTION

67:0.1 (754.1) THE problems associated with human existence on Urantia are impossible of understanding without a knowledge of certain great epochs of the past, notably the occurrence and consequences of the planetary rebellion. Although this upheaval did not seriously interfere with the progress of organic evolution, it did markedly modify the course of social evolution and of spiritual development. The entire superphysical history of the planet was profoundly influenced by this devastating calamity.

1. THE CALIGASTIA BETRAYAL

67:1.1 (754.2) For three hundred thousand years Caligastia had been in charge of Urantia when Satan, Lucifer's assistant, made one of his periodic inspection calls. And when Satan arrived on the planet, his appearance in no way resembled your caricatures of his nefarious majesty. He was, and still is, a Lanonandek Son of great brilliance. "And no marvel, for Satan himself

veličanstveno biće svjetla."

Prilikom ove inspekcije, Satan je upoznao Kaligastiju s Luciferovom "Deklaracijom Nezavisnosti" i kako je danas poznato, Knez je pristao izdati svoj planet pri proglašenju pobune. Odane kozmičke ličnosti promatraju Kneza Kaligastiju s naročitim prezirom radi ove predumišljene izdaje dužnosti. Sin Stvoritelj je izrazio ovaj prezir kad je rekao: "Vi ste kao vaš vođa, Lucifer, po tome što ste grešno prihvatili njegov nitkovluk. On bijaše varalica od kad je samog sebe počeo uzdizati jer nije stajao čvrsto u istini."

Od svih administrativnih dužnosti lokalnog svemira, ni jedan se visoki položaj ne smatra svetijim od položaja Planetarnog Kneza, koji preuzima odgovornost za osiguranje dobrobiti i uprave nad evoluirajućim smrtnicima novonaseljenog svijeta. I od svih oblika zla, ni jedan ne uništava status ličnosti kao što to čini pronevjera povjerenja i odanosti vlastitih prijatelja. Svjesno počinivši ovaj grijeh, Kaligastija je tako cjelovito uništio svoju ličnost da njegov um nikad zatim nije bio u stanju posve povratiti ravnotežu.

Grijeh se može promatrati na više načina, dok sa stanovišta kozmičke filozofije predstavlja stav ličnosti koja se svjesno opire kozmičkoj stvarnosti. Greška se može smatrati rezultatom nesporazuma ili izobličenjastvarnosti. Zlo predstavlja bilo nepotpunu spoznaju kozmičkih stvarnosti ili nesposobnost usklađenja ovim stvarnostima. Grijeh, međutim, predstavlja hotimičan otpor božanskoj stvarnosti--svjesnu odluku bića da se suprotstavi duhovnom napretku--dok se nitkovluk sastoji od otvorenog i upornog prkosa prepoznatoj stvarnosti i označava toliku mjeru razjedinjenja ličnosti da graniči na kozmičkom ludilu.

Greška govori o nedostatku intelektualne pronicljivosti, zlo o nedostatku mudrosti, grijeh o najnižem duhovnom siromaštvu, dok nitkovluk ukazuje na gubitak konotrole ličnosti.

I nakon što biće više puta odabere i ponovi grijeh, grijeh može postati navikom. Osobe koje se naviknu na grijeh lako mogu postati nitkovima, svesrdnim pobunjenicima protiv kozmosa i svih njegovih božanskih stvarnosti. Dok je moguće oprostiti mnoge oblike grijeha, teško je vjerovati da bi se okorjeli nitkov ikad mogao iskreno pokajati za svoja zlodjela ili prihvatiti oproštenje.

2. POČETAK POBUNE

Nedugo nakon Satanove inspekcije i upravo kad je Urantija trebala posvjedočiti ostvarenje

is a brilliant creature of light."

67.1.2 (754.3) In the course of this inspection Satan informed Caligastia of Lucifer's then proposed "Declaration of Liberty," and as we now know, the Prince agreed to betray the planet upon the announcement of the rebellion. The loyal universe personalities look with peculiar disdain upon Prince Caligastia because of this premeditated betrayal of trust. The Creator Son voiced this contempt when he said: "You are like your leader, Lucifer, and you have sinfully perpetuated his iniquity. He was a falsifier from the beginning of his self-exaltation because he abode not in the truth."

67.1.3 (754.4) In all the administrative work of a local universe no high trust is deemed more sacred than that reposed in a Planetary Prince who assumes responsibility for the welfare and guidance of the evolving mortals on a newly inhabited world. And of all forms of evil, none are more destructive of personality status than betrayal of trust and disloyalty to one's confiding friends. In committing this deliberate sin, Caligastia so completely distorted his personality that his mind has never since been able fully to regain its equilibrium.

67.1.4 (754.5) There are many ways of looking at sin, but from the universe philosophic viewpoint sin is the attitude of a personality who is knowingly resisting cosmic reality. Error might be regarded as a misconception or distortion of reality. Evil is a partial realization of, or maladjustment to, universe realities. But sin is a purposeful resistance to divine reality — a conscious choosing to oppose spiritual progress — while iniquity consists in an open and persistent defiance of recognized reality and signifies such a degree of personality disintegration as to border on cosmic insanity.

67.1.5 (755.1) Error suggests lack of intellectual keenness; evil, deficiency of wisdom; sin, abject spiritual poverty; but iniquity is indicative of vanishing personality control.

67.1.6 (755.2) And when sin has so many times been chosen and so often been repeated, it may become habitual. Habitual sinners can easily become iniquitous, become wholehearted rebels against the universe and all of its divine realities. While all manner of sins may be forgiven, we doubt whether the established iniquiter would ever sincerely experience sorrow for his misdeeds or accept forgiveness for his sins.

2. THE OUTBREAK OF REBELLION

67.2.1 (755.3) Shortly after Satan's inspection and when the planetary administration was on the eve

velikog uspjeha planetarne administracije, jednog dana koji se prema klimatskim uvjetima sjevernih podneblja dogodio na početku zime, Kaligastija je održao dugo vijećanje sa svojim suradnikom Daligastijom, nakon čega je Daligastijasazvao vanrednu sjednicu svih deset vijeća Urantije. Ovaj je skup otvoren najavom Kneza Kaligastije da će se proglasiti apsolutnim vladarom Urantije i njegovim zahtijevom da se članovi svih administrativnih grupa povuku s položaja i predaju sve upravne moći u ruke povjerenika Daligastije, sve dok se ne uspostavi nova organizacija planetarne vlasti i nova podjela ovih položaja administrativne uprave.

Za ovim je zapanjujućim zahtijevom uslijedio snažan prosvjed Vana, predsjedatelja vrhovnog vijeća koordinacije. Ovaj je istaknuti administrativni upravitelj i vješti pravnik označio Kaligastijin plan kao čin koji je graničio na planetarnoj pobuni, te je uputio poziv prisutnima da se suspregnu od svakog učešća u ovom planu dok se ne podnese tužba Luciferu, Sistemskom Vladeru Satani; i Van je zadobio podršku cijelog osoblja. Prema tome, upućena je tužba Jeruzemu, za kojom je uslijedila naredba da Kaligastija bude prihvaćen kao vrhovni vladar Urantije i da sva bića iskažu apsolutnu i svesrdnu odanost njegovim zapovijedima. I kao odgovor na ovučudnovatu poruku, plemeniti je Van iznio svoj slavni sedmočasovni govor kojim je službeno optužio Daligastiju, Kaligastiju i Lucifera kao ličnosti vrijedne prezira cijelog svemira Nebadon; i zatražio je potporu i pomoć od Višnjih Edentije.

U međuvremenu su presječeni sistemski krugovi; Urantija je izolirana. Nenadano i bez upozorenja, izolirane su sve grupe nebeskih bića koje su se zatekle na planetu, doslovce izgubivši svaku priliku da prime savjet izvana.

Daligastija je službeno proglasio Kaligastiju "Bogom Urantije i poglavarom svih bića." Ovim su proglasom jasno označene pojedinačne pozicije; i obje su se grupe povukle u vijećanje kako bi povele raspravu koja će vremenom odlučiti o sudbini svake nadljudske ličnosti planeta.

Serafi, kerubi i druga nebeska bića koja su postala dijelom pobune, morala su odabrati pojedinačne pozicije u ovoj teškoj borbi, ovom dugom i grešnom sukobu. Mnoge nadljudske grupe koje su se pri izolaciji slučajno zatekle na Urantiji--kao naprimjerserafi i njihovi suradnici--bile su primorane tu ostati i odabrati između grijeha i ispravnosti-- između Luciferove volje i volje neviđenog Oca.

Ova je bitka trajala više od sedam godina. Vlasti Edentije se nisu htjele umiješati ili

of the realization of great things on Urantia, one day, midwinter of the northern continents, Caligastia held a prolonged conference with his associate, Daligastia, after which the latter called the ten councils of Urantia in session extraordinary. This assembly was opened with the statement that Prince Caligastia was about to proclaim himself absolute sovereign of Urantia and demanded that all administrative groups abdicate by resigning all of their functions and powers into the hands of Daligastia as trustee, pending the reorganization of the planetary government and the subsequent redistribution of these offices of administrative authority.

67:2.2 (755.4) The presentation of this astounding demand was followed by the masterly appeal of Van, chairman of the supreme council of co-ordination. This distinguished administrator and able jurist branded the proposed course of Caligastia as an act bordering on planetary rebellion and appealed to his conferees to abstain from all participation until an appeal could be taken to Lucifer, the System Sovereign of Satania; and he won the support of the entire staff. Accordingly, appeal was taken to Jerusem, and forthwith came back the orders designating Caligastia as supreme sovereign on Urantia and commanding absolute and unquestioning allegiance to his mandates. And it was in reply to this amazing message that the noble Van made his memorable address of seven hours' length in which he formally drew his indictment of Daligastia, Caligastia, and Lucifer as standing in contempt of the sovereignty of the universe of Nebadon; and he appealed to the Most Highs of Edentia for support and confirmation.

67:2.3 (755.5) Meantime the system circuits had been severed; Urantia was isolated. Every group of celestial life on the planet found itself suddenly and without warning isolated, utterly cut off from all outside counsel and advice.

67:2.4 (755.6) Daligastia formally proclaimed Caligastia "God of Urantia and supreme over all." With this proclamation before them, the issues were clearly drawn; and each group drew off by itself and began deliberations, discussions destined eventually to determine the fate of every superhuman personality on the planet.

67:2.5 (755.7) Seraphim and cherubim and other celestial beings were involved in the decisions of this bitter struggle, this long and sinful conflict. Many superhuman groups that chanced to be on Urantia at the time of its isolation were detained here and, like the seraphim and their associates, were compelled to choose between sin and righteousness — between the ways of Lucifer and the will of the unseen Father.

67:2.6 (756.1) For more than seven years this struggle continued. Not until every personality

intervenirati sve dok i posljednja ličnost nije donijela svoju konačnu odluku. Sve do tog časa, Van i njegovi odani suradnici nisu primili bilo podršku ili oslobođenje od svoje dugotrajne tjeskobe i neizrecive neizvjesnosti.

concerned had made a final decision, would or did the authorities of Edentia interfere or intervene. Not until then did Van and his loyal associates receive vindication and release from their prolonged anxiety and intolerable suspense.

3. SEDAM ODSUDNIH GODINA

Na Jeruzemu, glavnom centru Satanije, vijeće Melkizedeka je saopćilo vijesti o početku pobune. Na Jeruzem su smjesta odaslani Melkizedeci koji služe u kriznim situacijama, dok se Gabriel javio kao predstavnik Sina Stvoritelja, čija je vlast dovedena u pitanje. Istog časa kad je saopćena vijest da je Satanija zahvaćena pobunom, ovaj je sistem smjesta izoliran od drugih sistema--stavljen u karantenu. Bio je to "rat na nebesima"--glavnom centru Satanije--koji se proširio na sve planete lokalnog sistema.

Od stotinu članova utjelovljenog osoblja koji su boravili na Urantiji, četrdeset (uključujući Vana) je odbilo sudjelovati u pobuni. Veći je broj ljudi (modificiranih i nemodificiranih) koji su služili kao pomoćnici utjelovljenog osoblja hrabro i plemenito prišao obrani Mihaela i njegove kozmičke vlasti. Serafi i kerubi su izgubili velik broj ličnosti. Gotovo polovica administrativnih i prijevoznih serafa koja je služila na planetu odlučila je poći za svojim vođom i Daligastijom i stati na stranu Lucifera. Četrdeset tisuća stotinu devetnaest primarnih međubića je prišlo Kaligastiji, dok je ostatak ostao vjeran svojoj dužnosti.

Izdajnički je Knez uspostavio kontrolu kad nevjernim međubićima i drugim grupama pobunjeničkih ličnosti od kojih je tražio poslušnost, dok je Van okupio odana međubića i druge vjerne grupe i započeo slavnu bitku za spasenje planetarnog osoblja i drugih izoliranih nebeskih ličnosti.

Odane su se ličnosti tijekom borbe smjestile u otvorenom i slabo zaštićenom logoru koji se nalazio istočno od Dalamatije, dok su međubića u svako doba dana i noći budno i smotreno čuvala stražu kako nad logorom tako i nad neprocjenjivim drvetom života.

Na samom početku pobune, zajedno s tri vjerna međubića, odani kerubi i serafi su preuzeli stražu nad drvetom života, dozvolivši jedino četrdesetorici odanih članova osoblja i njihovim modificiranim smrtničkim pomoćnicima da se posluže plodom i listom ove energetske biljke. Ova je grupa brojila pedeset šest modificiranih Andonita, negdašnjih suradnika Knezovog osoblja, kako je šesnaest andonitskih pomoćnika nevjernog osoblja odbilo prići svojim starješinama.

3. THE SEVEN CRUCIAL YEARS

^{67:3.1 (756.2)} The outbreak of rebellion on Jerusem, the capital of Satania, was broadcast by the Melchizedek council. The emergency Melchizedeks were immediately dispatched to Jerusem, and Gabriel volunteered to act as the representative of the Creator Son, whose authority had been challenged. With this broadcast of the fact of rebellion in Satania the system was isolated, quarantined, from her sister systems. There was "war in heaven," the headquarters of Satania, and it spread to every planet in the local system.

^{67:3.2 (756.3)} On Urantia forty members of the corporeal staff of one hundred (including Van) refused to join the insurrection. Many of the staff's human assistants (modified and otherwise) were also brave and noble defenders of Michael and his universe government. There was a terrible loss of personalities among seraphim and cherubim. Almost one half of the administrator and transition seraphim assigned to the planet joined their leader and Daligastia in support of the cause of Lucifer. Forty thousand one hundred and nineteen of the primary midway creatures joined hands with Caligastia, but the remainder of these beings remained true to their trust.

^{67:3.3 (756.4)} The traitorous Prince marshaled the disloyal midway creatures and other groups of rebel personalities and organized them to execute his bidding, while Van assembled the loyal midwayers and other faithful groups and began the great battle for the salvation of the planetary staff and other marooned celestial personalities.

^{67:3.4 (756.5)} During the times of this struggle the loyalists dwelt in an unwallled and poorly protected settlement a few miles to the east of Dalamatia, but their dwellings were guarded day and night by the alert and ever-watchful loyal midway creatures, and they had possession of the priceless tree of life.

^{67:3.5 (756.6)} Upon the outbreak of rebellion, loyal cherubim and seraphim, with the aid of three faithful midwayers, assumed the custody of the tree of life and permitted only the forty loyalists of the staff and their associated modified mortals to partake of the fruit and leaves of this energy plant. There were fifty-six of these modified Andonite associates of the staff, sixteen of the Andonite attendants of the disloyal staff refusing to go into rebellion with their masters.

Tijekom sedam odsudnih godina Kaligastijine pobune, Van je bio posve odan služenju svojoj odanoj vojsci koja se sastojala od ljudi, međubića i anđela. Duhovni uvid i moralna postojanost zahvaljujući kojima je Van bio u stanju održati svoju nepokolebljivu odanost kozmičkoj vlasti predstavljaju rezultat bistrog razmišljanja, mudrog prosuđivanja, logičnog suda, iskrene motivacije, nesebičnih namjera, inteligentne odanosti, iskustvenih sjećanja, discipliniranog karaktera i cjelovite odanosti njegove ličnosti izvršenju volje Rajskog Oca.

Ovih je sedam godina čekanja prošlo u samoanalizi i samodisciplini. Činjenica da pri izvršenju kozmičkih poslova mogu nastupiti ovakva krizna razdoblja ukazuje na ogroman značaj uma pri duhovnom odlučivanju. Obrazovanje, obuka i iskustvo učestvuju u većini bitnih odluka evolucijskih smrtnika. Ali duh koji živi u čovjeku istinski može upostaviti neposredan kontakt sa silama ljudske ličnosti koje su posvećene donošenju odluka, te na taj način osnažiti potpuno predanu volju stvorenog bića do to mjere da ona postaje sposobna izvršiti nevjerovatna djela odane predanosti volji i putu Rajskog Oca. I upravo ovo se dogodilo u iskustvu Amadona, modificiranog ljudskog bića i Vanovog suradnika.

Amadon je bio izvanredni čovjek koji se pokazao herojem Luciferove pobune. Kao muški potomak Andona i Fonte, Amadon je pripadao grupi od stotinu članova koji su dali životnu plazmu Knezovom osoblju, nakon čega je pripojen Vanu kao njegov suradnik i pomoćnik. Amadon se odlučio pridružiti svome pretpostavljenom u toku ove duge i mukotrpne borbe. I bilo je jako inspirativno vidjeti da ovaj potomak evolucijskih rasa nije podlijegao Daligastijinoj sofisteriji i da su se za ovih sedam burnih godina Amadon i njegovi odani suradnici s neumoljivom hrabrošću oduprli svim zavodljivim učenjima izvanrednog Kaligastije.

Premda je imao najvišu inteligenciju i ogromno iskustvo u kozmičkim aktivnostima, Kaligastija je skrenuo s puta--poveo se za zlom. Premda je imao najnižu inteligenciju i gotovo ni malo kozmičkog iskustva, Amadon je ostao nepokolebljivo vjeran svojoj službi kozmosu i odanosti svome suradniku. Van se poslužio kako umom tako i duhom, načinivši izvanredan i djelotvoran spoj intelektualne odlučnosti i duhovnog uvida, čime je postigao najvišu moguću iskustvenu razinu ostvarenja ličnosti. Kad se potpuno sjedine, um i duh mogu stvoriti nadljudske vrijednosti, čak i morontija stvarnosti.

Nema konca priči o uzbudljivim događajima ovog tragičnog razdoblja. Ali s vremenom je svaka ličnost donijela konačnu odluku i tada--jedino tada--

67:3.6 (756.7) Throughout the seven crucial years of the Caligastia rebellion, Van was wholly devoted to the work of ministry to his loyal army of men, midwayers, and angels. The spiritual insight and moral steadfastness which enabled Van to maintain such an unshakable attitude of loyalty to the universe government was the product of clear thinking, wise reasoning, logical judgment, sincere motivation, unselfish purpose, intelligent loyalty, experiential memory, disciplined character, and the unquestioning dedication of his personality to the doing of the will of the Father in Paradise.

67:3.7 (756.8) This seven years of waiting was a time of heart searching and soul discipline. Such crises in the affairs of a universe demonstrate the tremendous influence of mind as a factor in spiritual choosing. Education, training, and experience are factors in most of the vital decisions of all evolutionary moral creatures. But it is entirely possible for the indwelling spirit to make direct contact with the decision-determining powers of the human personality so as to empower the fully consecrated will of the creature to perform amazing acts of loyal devotion to the will and the way of the Father in Paradise. And this is just what occurred in the experience of Amadon, the modified human associate of Van.

67:3.8 (757.1) Amadon is the outstanding human hero of the Lucifer rebellion. This male descendant of Andon and Fonta was one of the one hundred who contributed life plasm to the Prince's staff, and ever since that event he had been attached to Van as his associate and human assistant. Amadon elected to stand with his chief throughout the long and trying struggle. And it was an inspiring sight to behold this child of the evolutionary races standing unmoved by the sophistries of Daligastia while throughout the seven-year struggle he and his loyal associates resisted with unyielding fortitude all of the deceptive teachings of the brilliant Caligastia.

67:3.9 (757.2) Caligastia, with a maximum of intelligence and a vast experience in universe affairs, went astray — embraced sin. Amadon, with a minimum of intelligence and utterly devoid of universe experience, remained steadfast in the service of the universe and in loyalty to his associate. Van utilized both mind and spirit in a magnificent and effective combination of intellectual determination and spiritual insight, thereby achieving an experiential level of personality realization of the highest attainable order. Mind and spirit, when fully united, are potential for the creation of superhuman values, even morontia realities.

67:3.10 (757.3) There is no end to the recital of the stirring events of these tragic days. But at last the final decision of the last personality was made,

-Višnji Edentije su stigli na Urantiju kako bi preuzeli vlast zajedno s Malkizedecima koji djeluju u kriznim situacijama. Svi podaci o Kaligastijinoj upravi su izbrisani iz jeruzalemske baze podataka; započelo je novo ispitno doba planetarnog oporavka.

4. KALIGASTIJINA STOTINKA NAKON

POBUNE

Uoči posljednje prozivke, pokazalo se da su se utjelovljeni članovi Knezovog osoblja podijelili na slijedeći način: Van je ostao vjeran zajedno sa cijelim komunikacijskim vijećem. Ang i tri člana prehranbenog vijeća su ostali u životu. Svi članovi stočarskog vijeća su se pridružili redovima pobunjenika, što je bio slučaj i sa savjetodavnim vijećem za pripitomljenje životinja. Spašeni su Fad i pet članova obrazovnog osoblja. Nod i cijela industrijsko-trgovinska komisija je prišla Kaligastiji. Hap i svo osoblje škole obznanjene religije je ostalo odano Vanu i njegovoj plemenitoj grupi. Izgubljeni su Lut i cijelo ministarstvo zdravstva. Cijelo umjetničko-znanstveno vijeće je ostalo vjerno, dok su Tut i njegova komisija plemenske uprave skrenuli s puta. Od ove je stotinke preživjelo četrdeset osoba koje su zatim prenesene na Jeruzem, gdje su nastavile svoj put prema Raju.

Šezdeset članova planetarnog osoblja koji su prišli pobunjenicima odabralo je Noda za svog vladara. Svesrdno su se zalagali za izdajničkog Kneza, premda su uskoro ustanovili da nisu imali hranljivih sastojaka sistemskih krugova života. Pogodilo ih je saznanje da su time uniženi do smrtničkog statusa. Premda su uistinu imali nadljudsku narav, istodobno su bili materijalni i smrtni. Nastojeći uvećati svoje redove, Daligastija je naredio da se svi smjesta posvete seksualnom razmnožavanju, dobro znajući da je izvornih šezdeset članova zajedno s njihova četrdeset četiri modificirana andonitska suradnika prije ili kasnije bilo osuđeno na smrt. Nakon pada Dalamatije, nevjerno se osoblje preselilo prema sjeveru i istoku. Njihovi potomci su dugo bili poznati kao Noditi, a njihovo prebivalište kao "zemlja Noda."

Prisutnost ovih izvanrednih muškaraca i žena nadljudske naravi, koji su vlastitim učešćem u pobuni osuđeni na zemaljski život, a koji su vremenom počeli sklapati brakove sa sinovima i kćerkama Urantije, uskoro je dala povoda tradicionalnim predanjima o tome kako su bogovi došli na zemlju kako bi stupili u odnos s ljudima. I tako su nastale tisuće mitičkih predanja koja vuku porijeklo iz ovog razdoblja neposredno nakon pobune, koja su ušla u sastav predanja i tradicija različitih naroda čiji su preci sudjelovali u ovom

and then, but only then, did a Most High of Edentia arrive with the emergency Melchizedeks to seize authority on Urantia. The Caligastia panoramic reign-records on Jerusem were obliterated, and the probationary era of planetary rehabilitation was inaugurated.

4. THE CALIGASTIA ONE HUNDRED AFTER

REBELLION

67:4.1 (757.4) When the final roll was called, the corporeal members of the Prince's staff were found to have aligned themselves as follows: Van and his entire court of co-ordination had remained loyal. Ang and three members of the food council had survived. The board of animal husbandry were all swept into rebellion as were all of the animal-conquest advisers. Fad and five members of the educational faculty were saved. Nod and all of the commission on industry and trade joined Caligastia. Hap and the entire college of revealed religion remained loyal with Van and his noble band. Lut and the whole board of health were lost. The council of art and science remained loyal in its entirety, but Tut and the commission on tribal government all went astray. Thus were forty out of the one hundred saved, later to be transferred to Jerusem, where they resumed their Paradise journey.

67:4.2 (757.5) The sixty members of the planetary staff who went into rebellion chose Nod as their leader. They worked wholeheartedly for the rebel Prince but soon discovered that they were deprived of the sustenance of the system life circuits. They awakened to the fact that they had been degraded to the status of mortal beings. They were indeed superhuman but, at the same time, material and mortal. In an effort to increase their numbers, Daligastia ordered immediate resort to sexual reproduction, knowing full well that the original sixty and their forty-four modified Andonite associates were doomed to suffer extinction by death, sooner or later. After the fall of Dalamatia the disloyal staff migrated to the north and the east. Their descendants were long known as the Nodites, and their dwelling place as "the land of Nod."

67:4.3 (758.1) The presence of these extraordinary supermen and superwomen, stranded by rebellion and presently mating with the sons and daughters of earth, easily gave origin to those traditional stories of the gods coming down to mate with mortals. And thus originated the thousand and one legends of a mythical nature, but founded on the facts of the postrebellion days, which later found a place in the folk tales and traditions of the various peoples whose ancestors had participated in these contacts with the Nodites and their

dodiru s Noditima i njihovim potomcima.

Izgubivši hranjive duhovne sastojke, pobunjeno je osoblje vremenom umrlo prirodnom smrću. I velik dio skorijeg idolatstva ljudskog roda vuče porijeklo od čovjekove želje da ovjekovječi sjećanja na ova visoko poštovana bića iz Kaligastijnog doba.

Kad je stotinka došla na Urantiju, njezini su članovi privremeno odvojeni od svojih Misaonih Ispravljača. Neposredno po dolasku Melkizedeških primaoca, sve su se odane ličnosti (izuzev Vana) vratile na Jeruzem gdje su sjedinjene sa svojim Ispravljačima. Mi ne znamo što se dogodilo sa šezdeset članova pobunjenog osoblja; njihovi Ispravljači još uvijek čekaju na Jeruzemu. Stvari nesumnjivo moraju počekati, kao što je upravo slučaj, dok se ne donese presuda cijelom slučaju Luciferove pobune i dok se ne odluči o sudbini svih učesnika.

Stvorenjima poput anđela i međubića bilo je jako teško shvatiti da tako izvanredni i pouzdani vladari poput Kaligastije i Daligastije mogu skrenuti s puta--da mogu počiniti izdajnički grijeh. Ona bića koja su navedena na grijeh--koja nisu namjerno ili promišljeno sudjelovala u pobuni--predstavljaju žrtve zavodničkog utjecaja svojih pretpostavljenih-- vođa koje su uživale njihovo povjerenje. Jednako je lako bilo zadobiti podršku primitivnih i prostoumnih evolucijskih smrtnika.

Od svih ljudskih i nadljudskih bića koja su postala žrtvama Luciferove pobune na Jeruzemu i različitim drugim zavedenim planetima, velika se većina najiskrenije pokajala radi svoje ludosti; i mi istinski vjerujemo da nakon što Starješine Dana budu donijele konačnu presudu nad svim što je pratio Satanijskupobununa čemu su odnedavno počeli raditi--sve će osobe koje su se iskreno pokajale radi učešća u pobuni proći određenim procesom oporavka te biti ponovo postavljene na neku fazu kozmičke službe.

5. NEPOSREDNI REZULTATI POBUNE

Velika je zbrka vladala Dalamatijom i njezinom okolicom gotovo pedeset godina nakon početka pobune. Pobunjenici su pokušali postići potpunu i korijenitu reorganizaciju cijelog svijeta; revolucija je zamijenila evoluciju kao metoda za kulturno uzvišenje i rasno unaprijeđenje. Među naprednim i djelomično obučanim osobama koje su živjele bilo u samoj Dalamatiji ili u njezinoj neposrednoj okolini, postignuto je iznenadno poboljšanje kulturnog statusa, ali nakon što je Knezovo osoblje pokušalo predstaviti ove nove metode drugim narodima iz udaljenijih oblasti, izbila je neopisiva zbrka i rasna pometnja. Polurazvijenim primitivcima ovog doba nije dugo trebalo da prevedu slobodu u samoizvoljnost.

descendants.

67:4.4 (758.2) The staff rebels, deprived of spiritual sustenance, eventually died a natural death. And much of the subsequent idolatry of the human races grew out of the desire to perpetuate the memory of these highly honored beings of the days of Caligastia.

67:4.5 (758.3) When the staff of one hundred came to Urantia, they were temporarily detached from their Thought Adjusters. Immediately upon the arrival of the Melchizedek receivers the loyal personalities (except Van) were returned to Jerusem and were reunited with their waiting Adjusters. We know not the fate of the sixty staff rebels; their Adjusters still tarry on Jerusem. Matters will undoubtedly rest as they now are until the entire Lucifer rebellion is finally adjudicated and the fate of all participants decreed.

67:4.6 (758.4) It was very difficult for such beings as angels and midwayers to conceive of brilliant and trusted rulers like Caligastia and Daligastia going astray — committing traitorous sin. Those beings who fell into sin — they did not deliberately or premeditatedly enter upon rebellion — were misled by their superiors, deceived by their trusted leaders. It was likewise easy to win the support of the primitive-minded evolutionary mortals.

67:4.7 (758.5) The vast majority of all human and superhuman beings who were victims of the Lucifer rebellion on Jerusem and the various misled planets have long since heartily repented of their folly; and we truly believe that all such sincere penitents will in some manner be rehabilitated and restored to some phase of universe service when the Ancients of Days finally complete the adjudication of the affairs of the Satania rebellion, which they have so recently begun.

5. IMMEDIATE RESULTS OF REBELLION

67:5.1 (758.6) Great confusion reigned in Dalamatia and thereabout for almost fifty years after the instigation of rebellion. The complete and radical reorganization of the whole world was attempted; revolution displaced evolution as the policy of cultural advancement and racial improvement. Among the superior and partially trained sojourners in and near Dalamatia there appeared a sudden advancement in cultural status, but when these new and radical methods were attempted on the outlying peoples, indescribable confusion and racial pandemonium was the immediate result. Liberty was quickly translated into license by the half-evolved primitive men of those days.

Nedugo nakon pobune, cijelo se ustaničko osoblje moralo posvetiti obarni grada od poludivljih hordi koje su opsjele gradske zidine kao rezultat preuranjenih učenja o slobodi. I više godina prije nego je prelijepi centar preplavljen južnim vodama, zavedena plemena Dalamatijskezaledine koja su primila ova neispravna učenja opsjela su ovaj veličanstveni grad, u poludivljačkom napadu prognavši ustaničko osoblje i njihove suradnike prema sjeveru.

Kaligastijina namjera da smjesta uspostavi novu organizaciju ljudskog društva u skladu s vlastitim idejama o individualnoj slobodi i grupnoj samoizvoljnosti, brzo se pokazala više-manje potpunim neuspjehom. Društvo je brzo nazadovalo do razine starog evolucijskog statusa gdje se ponovo moralo posvetiti borbi za napredak, i to počevši od točke koja nije bila puno naprednija od stadija koji je prethodio Kaligastijinom režimu, kako je pobuna samo pogoršala zbrku i metež.

Stotinu šezdeset dvije godine nakon pobune, voda je preplavila Dalamatiju, potopivši planetarni centar morskim vodama koje su prekrivale ovo područje sve dok gotovo svi ostaci plemenite kulture ovog veličanstvenog doba nisu bili uništeni.

Onog časa kad je prvi svjetski centar iščezao ispod morske površine, u njemu su živjeli jedino najniži tipovi sangiških rasa Urantije, otpadnici koji su već bili pretvorili Očev hram u svetište posvećeno Nogu, lažnom bogu svjetla i vatre.

6. POSTOJANI VAN

Vanovi sljedbenici su se rano povukli u visinske oblasti zapadno od Indije, gdje nisu bili izloženi napadima zbunjenih rasa iz nižih oblasti i odakle su se nesmetano mogli posvetiti izradi planova za svjetski oporavak, jednako kao što su njihovi rani Badnitski preci nekoć posve nesvjesno unaprijedili svjetsku dobrobit neposredno prije pojave sangiških plemena.

Prije pojave Melkizedeških primaoca, Van je predao administrativnu upravu nad ljudskim aktivnostima u ruke deset četveročlanih komisija koje se nisu jako razlikovale od onih koje su postojale za vrijeme Knezovog režima. Domaći Nositelji Života iz reda starješina su preuzeli privremenu upravu nad ovim četveročlanim zborom koji je djelovao kroz sav sedmogodišnji period čekanja. Slične grupe Amadonita su preuzele odgovornost nakon što se trideset devet odanih članova osoblja vratilo na

67:5.2 (758.7) Very soon after the rebellion the entire staff of sedition were engaged in energetic defense of the city against the hordes of semisavages who besieged its walls as a result of the doctrines of liberty which had been prematurely taught them. And years before the beautiful headquarters went down beneath the southern waves, the misled and mistaught tribes of the Dalamatia hinterland had already swept down in semisavage assault on the splendid city, driving the secession staff and their associates northward.

67:5.3 (759.1) The Caligastia scheme for the immediate reconstruction of human society in accordance with his ideas of individual freedom and group liberties, proved a swift and more or less complete failure. Society quickly sank back to its old biologic level, and the forward struggle began all over, starting not very far in advance of where it was at the beginning of the Caligastia regime, this upheaval having left the world in confusion worse confounded.

67:5.4 (759.2) One hundred and sixty-two years after the rebellion a tidal wave swept up over Dalamatia, and the planetary headquarters sank beneath the waters of the sea, and this land did not again emerge until almost every vestige of the noble culture of those splendid ages had been obliterated.

67:5.5 (759.3) When the first capital of the world was engulfed, it harbored only the lowest types of the Sangik races of Urantia, renegades who had already converted the Father's temple into a shrine dedicated to Nog, the false god of light and fire.

6. VAN — THE STEADFAST

67:6.1 (759.4) The followers of Van early withdrew to the highlands west of India, where they were exempt from attacks by the confused races of the lowlands, and from which place of retirement they planned for the rehabilitation of the world as their early Badonite predecessors had once all unwittingly worked for the welfare of mankind just before the days of the birth of the Sangik tribes.

67:6.2 (759.5) Before the arrival of the Melchizedek receivers, Van placed the administration of human affairs in the hands of ten commissions of four each, groups identical with those of the Prince's regime. The senior resident Life Carriers assumed temporary leadership of this council of forty, which functioned throughout the seven years of waiting. Similar groups of Amadonites assumed these responsibilities when the thirty-nine loyal staff members returned to Jerusem.

Jeruzem.

Ovi su Amadoniti vukli porijeklo od 144 odana Andonita iz grupe kojoj je pripadao i sam Amadon, a koja je postala poznata po njegovu imenu. Ova je grupa brojala trideset devet muškaraca i stotinu i pet žena. Među njima, pedeset šest članova je imalo besmrtni status te su tako, s izuzetkom Amadona, svi prevedeni zajedno s odanim članovima osoblja. Ostali članovi ove plemenite grupe su nastavili živjeti na zemlji do kraja svojih smrtničkih života pod vodstvom Vana i Amadona. Oni su bili biološki kvasac koji je umnožavao i stvarao svjetske vođe u toku cijelog dugog i tamnog razdoblja koje je uslijedilo nakon pobune.

Van se zadržao na Urantiji sve do Adamovog doba, i dalje ostavši poglavarom svih nadljudskih ličnosti koje su djelovale na planetu. Zahvaljujući plodu drveta života i specijaliziranoj vještini kojom su Melkizedeci bili u stanju produžiti njihove živote, Van i Amadon su živjeli preko stotinu pedeset tisuća godina.

Prema odobrenju starijeg vladara sazviježda, Višnjeg Oca Norlatiadeka, poslovi Urantije su dugo počivali u rukama vijeća koje se sastojalo od dvanaest planetarnih primaoca iz reda Melkizedeka. S Melkizedeškim je primaocima surađivao savjetodavni zbor koje se sastojao od slijedećih ličnosti: jednog od više odanih pomoćnika koji se nisu povelili za palim Knezom, dva domaća Nositelja Života, Potrojstvjenog Sina u procesu obuke, dobrovoljca iz reda Sinova Učitelja, (periodično) Sjajne Večernje Zvijezde Avalona, stariješinaserafima i kerubina, savjetnika s dvaju susjednih planeta, glavnog predsjednika podređenih anđela, te Vana-- najvišeg zapovjednika međubića. I ova je grupa upravljala administrativnim poslovima Urantije sve do Adamovog dolaska. Nije čudno što je hrabri i odani Van primio položaj u vijeću planetarnih primalaca koje je tako dugo upravljalo poslovima Urantije. Dvanaest Melkizedeških primalaca Urantije se istaklo istinskim junaštvom. Oni su očuvali ostatke civilizacije, dok je Van odano izvršavao njihove planetarne aktivnosti.

Tisuću godina nakon pobune, Van je imao više od tri stotine pedeset naprednih grupa rasutih širom cijelog svijeta. Ovi su se ključni civilizacijski položaji najvećim dijelom sastojali od potomaka odanih Andonita koji su manjoj mjeri izmiješani sa sangiškim rasama, osobito plavom rasom, kao i s Noditima.

Unatoč tome što je pobuna jako unazadila planet, na njemu su i dalje živjele mnoge loze koje su imali visok biološki potencijal. Pod nadzorom Melkizedeških primalaca, Van i Amadon su se

67:6.3 (759.6) These *Amadonites* were derived from the group of 144 loyal Andonites to which Amadon belonged, and who have become known by his name. This group comprised thirty-nine men and one hundred and five women. Fifty-six of this number were of immortality status, and all (except Amadon) were translated along with the loyal members of the staff. The remainder of this noble band continued on earth to the end of their mortal days under the leadership of Van and Amadon. They were the biologic leaven which multiplied and continued to furnish leadership for the world down through the long dark ages of the postrebellion era.

67:6.4 (759.7) Van was left on Urantia until the time of Adam, remaining as titular head of all superhuman personalities functioning on the planet. He and Amadon were sustained by the technique of the tree of life in conjunction with the specialized life ministry of the Melchizedeks for over one hundred and fifty thousand years.

67:6.5 (759.8) The affairs of Urantia were for a long time administered by a council of planetary receivers, twelve Melchizedeks, confirmed by the mandate of the senior constellation ruler, the Most High Father of Norlatiadek. Associated with the Melchizedek receivers was an advisory council consisting of: one of the loyal aids of the fallen Prince, the two resident Life Carriers, a Trinitized Son in apprenticeship training, a volunteer Teacher Son, a Brilliant Evening Star of Avalon (periodically), the chiefs of seraphim and cherubim, advisers from two neighboring planets, the director general of subordinate angelic life, and Van, the commander in chief of the midway creatures. And thus was Urantia governed and administered until the arrival of Adam. It is not strange that the courageous and loyal Van was assigned a place on the council of planetary receivers which for so long administered the affairs of Urantia.

67:6.6 (760.1) The twelve Melchizedek receivers of Urantia did heroic work. They preserved the remnants of civilization, and their planetary policies were faithfully executed by Van. Within one thousand years after the rebellion he had more than three hundred and fifty advanced groups scattered abroad in the world. These outposts of civilization consisted largely of the descendants of the loyal Andonites slightly admixed with the Sangik races, particularly the blue men, and with the Nodites.

67:6.7 (760.2) Notwithstanding the terrible setback of rebellion there were many good strains of biologic promise on earth. Under the supervision of the Melchizedek receivers, Van and Amadon

nastavili zalagati za unaprijeđenje prirodne evolucije ljudske rase, nastojeći postići potpuni razvoj čovjekove fizičke evolucije do razine koje bi osigurala dolazak Materijalnog Sina i Kćerke na Urantiju.

Van i Amadon su ostali na zemlji kratko vrijeme nakon dolaska Adama i Eve. Par godina nakon ovog događaja, prevedeni su na Jeruzem, gdje je Van ponovo sjedinjen sa svojim Ispravljačem. Van trenutno izvršava dužnosti u korist Urantije dok očekuje nalog da pođe dugom, dugom stazom Rajskog savršenstva i neobznanjene sudbine koja stoji pred sve brojnijim Zborom Smrtničkih Finalista.

Treba zabilježiti da su, nakon što je Lucifer izrazio podršku Kaligastijinoj upravi na Urantiji i nakon što je Van odmah zatim podnio tužbu Višnjima Edentije, Očevi Sazviježđa smjesta objavili odluku o punoj podršci Vanu u svakom aspektu njegove borbe. Van, međutim, nije mogao primiti ovu odluku radi toga što su planetarni krugovi presječeni dok su je nosili. Tek je nedavno ustanovljeno da se odluka cijelo to vrijeme nalazila u energetsom prijenosniku radio stanice, gdje se zatekla pri prekidu komunikacije. Da je međubića Urantije nisu bila u stanju pronaći, ova odluka ne bi bila objavljena sve dok Urantija ponovo ne postane dijelom komunikacijskih krugova sazviježđa. I ovaj se očigledni nesporazum u procesu međuplanetarne komunikacije odigrao radi toga što energetske prijenosnici mogu primiti i prenijeti vijesti, ali ne mogu započeti komunikaciju.

Formalno, Vanov status u pravnoj bazi podataka Satanije nije mogao biti razriješen sve dok ova odluka Očeva Edentije nije uvedena u protokol na Jeruzemu.

7. UDALJENE POSLJEDICE GRIJEHA

Osobne (centripetalne) posljedice odluke stvorenog bića da će svjesno i ustrajno odbaciti svjetlo predstavljaju osobnu i neminovnu pojavu, te se kao takve tiču jedino Božanstva i dotične osobe. Takvi plodovi nitkovluka koji će vremenom uništiti dušu takvog bića predstavljaju unutarnje plodove njegove nitkovske volje.

Ali ovo nije slučaj kad je riječ o spoljašnjim posljedicama grijeha: Neosobne (centrifugalne) posljedice prihvaćenog grijeha predstavljaju kolektivnu i neminovnu pojavu i kao takve se tiču svakog stvorenog bića koje djeluje u njihovoj odražajnoj domeni.

Pedeset tisuća godina nakon pada planetarne administracije, zemaljske aktivnosti su bile u tako zbrkanom i nazadnom stanju da se moglo

continued the work of fostering the natural evolution of the human race, carrying forward the physical evolution of man until it reached that culminating attainment which warranted the dispatch of a Material Son and Daughter to Urantia.

67:6.8 (760.3) Van and Amadon remained on earth until shortly after the arrival of Adam and Eve. Some years thereafter they were translated to Jerusem, where Van was reunited with his waiting Adjuster. Van now serves in behalf of Urantia while awaiting the order to go forward on the long, long trail to Paradise perfection and the unrevealed destiny of the assembling Corps of Mortal Finality.

67:6.9 (760.4) It should be recorded that, when Van appealed to the Most Highs of Edentia after Lucifer had sustained Caligastia on Urantia, the Constellation Fathers dispatched an immediate decision sustaining Van on every point of his contention. This verdict failed to reach him because the planetary circuits of communication were severed while it was in transit. Only recently was this actual ruling discovered lodged in the possession of a relay energy transmitter where it had been marooned ever since the isolation of Urantia. Without this discovery, made as the result of the investigations of the Urantia midwayers, the release of this decision would have awaited the restoration of Urantia to the constellation circuits. And this apparent accident of interplanetary communication was possible because energy transmitters can receive and transmit intelligence, but they cannot initiate communication.

67:6.10 (760.5) The technical status of Van on the legal records of Satania was not actually and finally settled until this ruling of the Edentia Fathers was recorded on Jerusem.

7. REMOTE REPERCUSSIONS OF SIN

67:7.1 (760.6) The personal (centripetal) consequences of the creature's willful and persistent rejection of light are both inevitable and individual and are of concern only to Deity and to that personal creature. Such a soul-destroying harvest of iniquity is the inner reaping of the iniquitous will creature.

67:7.2 (761.1) But not so with the external repercussions of sin: The impersonal (centrifugal) consequences of embraced sin are both inevitable and collective, being of concern to every creature functioning within the affect-range of such events.

67:7.3 (761.2) By fifty thousand years after the collapse of the planetary administration, earthly affairs were so disorganized and retarded that the

zaključiti da je ljudski rod izvukao vrlo malo koristi iz općeg evolucijskog statusa koji je postojao u vrijeme Kaligastijinog dolaska, prije tri stotine pedeset tisuća godina. Napredak je postignut jedino u određenim aspektima; u drugima je dosta izgubljeno.

Grieh nikad nema posve lokalne posljedice. Administrativni sektori kozmosa počivaju na organizmima; nevolja jedne osobe mora do izvjesne mjere zahvatiti sve druge ljude. Kako grieh predstavlja stav osobe prema stvarnosti, on se mora negativno odraziti na sve povezane razine kozmičkih vrijednosti. Ali bića mogu doživjeti pune posljedice pogrešnog razmišljanja, zlodjelstva ili zlih namjera jedino na stvarnoj razini djelovanja. Kršenje kozmičkog zakona može biti kobno u fizičkoj domeni, premda ne mora ozbiljnije djelovati bilo na um ili na duhovno iskustvo. Grieh ima kobne posljedice na opstanak ličnosti jedino ako predstavlja stav cijelog bića--izbor uma i volju duše.

Posljedice zla i grijeha djeluju kako u materijalnoj tako i u društvenoj domeni, i često mogu ugroziti čak i duhovni napredak na izvjesnim razinama kozmičke stvarnosti, premda zlo jedne osobe nikad nema negativan učinak na ostvarenje božanskog prava na opstanak drugih ličnosti. Jedino odluke uma i izbor duše dotične osobe mogu ugroziti njezin vječni život.

Grieh je na Urantiji tek naznatno odgodio biološku evoluciju, premda je smrtničkim rasama oduzeo puni užitek Adamitskog nasljeđa. Grieh uveliko ugrožava intelektualni razvoj, moralni rast, društveni napredak i kolektivno duhovno postignuće.

Ali grieh ne spriječava najviše duhovno postignuće osobe koja odabere poznavati Boga i iskreno činiti njegovu božansku volju. Unatoč Kaligastijinoj pobuni i neuspjehu Adama i Eve, ni jedno smrtno biće koje je rođeno na Urantiji nakon ovih događaja nije u svom osobnom duhovnom iskustvu patilo radi ovih grešaka. Svaki je smrtnik koji je rođen na Urantiji nakon Kaligastijine pobune pretrpio određene negativne posljedice ovog događaja, premda u pogledu vječnosti buduće blagostanje ovih duša nije ni u najmanjem ugroženo. Ni jedna osoba nikad nije morala podnijeti bitan duhovni gubitak radi tuđeg grijeha. Grieh je posve osoban, bilo da je riječ o moralnoj krivnji ili duhovnim posljedicama, unatoč dalekosežnosti njegovih posljedica u administrativnim, intelektualnim i duhovnim domenama.

Dok nismo u stanju shvatiti mudrost koja

human race had gained very little over the general evolutionary status existing at the time of Caligastia's arrival three hundred and fifty thousand years previously. In certain respects progress had been made; in other directions much ground had been lost.

67:7.4 (761.3) Sin is never purely local in its effects.

The administrative sectors of the universes are organismal; the plight of one personality must to a certain extent be shared by all. Sin, being an attitude of the person toward reality, is destined to exhibit its inherent negativistic harvest upon any and all related levels of universe values. But the full consequences of erroneous thinking, evil-doing, or sinful planning are experienced only on the level of actual performance. The transgression of universe law may be fatal in the physical realm without seriously involving the mind or impairing the spiritual experience. Sin is fraught with fatal consequences to personality survival only when it is the attitude of the whole being, when it stands for the choosing of the mind and the willing of the soul.

67:7.5 (761.4) Evil and sin visit their consequences in

material and social realms and may sometimes even retard spiritual progress on certain levels of universe reality, but never does the sin of any being rob another of the realization of the divine right of personality survival. Eternal survival can be jeopardized only by the decisions of the mind and the choice of the soul of the individual himself.

67:7.6 (761.5) Sin on Urantia did very little to delay

biologic evolution, but it did operate to deprive the mortal races of the full benefit of the Adamic inheritance. Sin enormously retards intellectual development, moral growth, social progress, and mass spiritual attainment. But it does not prevent the highest spiritual achievement by any individual who chooses to know God and sincerely do his divine will.

67:7.7 (761.6) Caligastia rebelled, Adam and Eve did

default, but no mortal subsequently born on Urantia has suffered in his personal spiritual experience because of these blunders. Every mortal born on Urantia since Caligastia's rebellion has been in some manner time-penalized, but the future welfare of such souls has never been in the least eternity-jeopardized. No person is ever made to suffer vital spiritual deprivation because of the sin of another. Sin is wholly personal as to moral guilt or spiritual consequences, notwithstanding its far-flung repercussions in administrative, intellectual, and social domains.

67:7.8 (761.7) While we cannot fathom the wisdom

dozvoljava ovakve katastrofe, uvijek imamo priliku opaziti kako se ovakvi lokalni poremećaji povoljno odražavaju na sveopću kozmičku scenu.

that permits such catastrophes, we can always discern the beneficial outworking of these local disturbances as they are reflected out upon the universe at large.

8.ČOVJEK KOJI JE BIO HEROJ POBUNE

Mnoga su se hrabra bića s više svjetova Satanije bila u stanju oduprijeti pobuni; ali kako pokazuju zapisi Salvingtona, Amadon se pokazao izvanrednim herojem cijelog sistema po načinu na koji se veličanstveno oduprijeo valu pobune kao i po svojoj nepokolebljivoj odanosti Vanu--njih dvojica su stajali rame uz rame, nepopustljivo odani vrhovnosti nevidljivog Oca i njegovog Sina Mihaela.

U vrijeme ovih značajnih događaja, bio sam smješten na Edentiji i još uvijek se svjesno sjećam uzbuđenja koje sam doživio prateći Salvingtonski program koji je iz dana u dan emitirao vijesti o nevjerojatnoj nepokolebljivosti, transcendentnoj odanosti i izvanrednoj lojalnosti ovog negdašnjeg potomstva eksperimentalne i izvorne loze Andonitske rase.

Od Edentije pa sve do Salvingtona i čak Uverse, kroz sedam dugih godina, prvo što su podređena nebeska bića imala običaj pitati vezano uz pobunu koja je potresala Sataniju, uvijek je bilo: "Što je s Amadonom Urantije, je li još uvijek nepokolebljivo odan?"

Ako je Luciferova pobuna unazadila lokalni sistem i njegove poražene svjetove, ako je gubitak Sina i njegovih zavedenih suradnika privremeno usporio napredak Norlatiadek sazviježđa, trebate odmjeriti djelotvornost općepoznate povijesti o inspirativnim djelimaovog djeteta prirode i njegove odane grupe od 143 suradnika koja su se čvrsto držala najviših ideja kozmičke uprave i administracije, unatoč vrlo snažnom i oprečnom pritisku svojih nevjernih starješina. I u jedno vas želim uvjeriti: ovo je već donijelo više dobra svemiru Nebadonu i nadsvemiru Orvontonu nego ikad može proizaći iz sveg zla i patnje koji su pratili Luciferovu pobunu.

I sve ovo je predivno dirljiva i neizrecivo veličanstvena pripovijed o mudrosti Očevog univerzalnog plana koji je na Raju sabrao Zbor Smrtničkih Finalista i koji je oblikovao ovu mnogobrojnu grupu tajnovitih služitelja budućnosti, najvećim ih dijelom načinivši iz svakidašnjeg oblića uspinjućih smrtnika--upravo takvih smrtnika kakav je nepokolebljivi Amadon.

[Predstavio Melchizedek iz Nebadona.]

8. THE HUMAN HERO OF THE REBELLION

67:8.1 (761.8) The Lucifer rebellion was withstood by many courageous beings on the various worlds of Satania; but the records of Salvington portray Amadon as the outstanding character of the entire system in his glorious rejection of the flood tides of sedition and in his unswerving devotion to Van — they stood together unmoved in their loyalty to the supremacy of the invisible Father and his Son Michael.

67:8.2 (762.1) At the time of these momentous transactions I was stationed on Edentia, and I am still conscious of the exhilaration I experienced as I perused the Salvington broadcasts which told from day to day of the unbelievable steadfastness, the transcendent devotion, and the exquisite loyalty of this onetime semisavage springing from the experimental and original stock of the Andonic race.

67:8.3 (762.2) From Edentia up through Salvington and even on to Uversa, for seven long years the first inquiry of all subordinate celestial life regarding the Satania rebellion, ever and always, was: "What of Amadon of Urantia, does he still stand unmoved?"

67:8.4 (762.3) If the Lucifer rebellion has handicapped the local system and its fallen worlds, if the loss of this Son and his misled associates has temporarily hampered the progress of the constellation of Norlatiadek, then weigh the effect of the far-flung presentation of the inspiring performance of this one child of nature and his determined band of 143 comrades in standing steadfast for the higher concepts of universe management and administration in the face of such tremendous and adverse pressure exerted by his disloyal superiors. And let me assure you, this has already done more good in the universe of Nebadon and the superuniverse of Orvonton than can ever be outweighed by the sum total of all the evil and sorrow of the Lucifer rebellion.

67:8.5 (762.4) And all this is a beautifully touching and superbly magnificent illumination of the wisdom of the Father's universal plan for mobilizing the Corps of Mortal Finality on Paradise and for recruiting this vast group of mysterious servants of the future largely from the common clay of the mortals of ascending progression — just such mortals as the impregnable Amadon.

67:8.6 (762.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 68. POČETAK CIVILIZACIJE

⇨ 067

Knjiga Urantije

069 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 68 POČETAK CIVILIZACIJE

Sekcije

Uvod

1. ZAŠTITNA ULOGA PODRUŠTVLJENJA
2. ČINITELJI DRUŠTVENOG NAPRETKA
3. PODRUŠTVLJUJUĆA ULOGA STRAHA OD DUHOVA
4. EVOLUCIJA DRUŠTVENIH OBIČAJA
5. METODE OBRADJE ZEMLJE - VJEŠTINE OPSTANKA
6. EVOLUCIJA KULTURE

PAPER 68 THE DAWN OF CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. Protective Socialization
2. Factors in Social Progression
3. Socializing Influence of Ghost Fear
4. Evolution of the Mores
5. Land Techniques — Maintenance Arts
6. Evolution of Culture

Uvod

OVO je početak pripovijedi o dugoj, dugoj naprednoj borbi ljudskih rasa od statusa koji je bio neznatno bolji od životinjske egzistencije, kroz dugi niz stoljeća, sve dok među višim ljudskim rasama nije evoluirala stvarna, premda nesavršena, civilizacija.

Civilizacija predstavlja rasno postignuće; ona nije prirođena biološka osobina; sva djeca stoga moraju biti podignuta u kulturnom okruženju, dok svaka nova generacija mora iznova primiti naobrazbu. Nadmoćna postignuća civilizacije - znanstvena, filozofska i religiozna - ne prelaze s generacije na generaciju jednostavno putem nasljeđa. Ova se kulturna postignuća mogu očuvati jedino prosvjetljenim očuvanjem društvenog nasljeđa.

Kooperativnu društvenu evoluciju su utemeljili dalamatijski učitelji i tijekom tri stotine tisuća godina, čovječanstvo je razvijalo svijest o značaju kolektivnih aktivnosti. Plava je rasa izvukla najveću korist iz ovih ranih društvenih učenja, crvena do određene mjere, a crna najmanje od svih. U

INTRODUCTION

68:0.1 (763.1) THIS is the beginning of the narrative of the long, long forward struggle of the human species from a status that was little better than an animal existence, through the intervening ages, and down to the later times when a real, though imperfect, civilization had evolved among the higher races of mankind.

68:0.2 (763.2) Civilization is a racial acquirement; it is not biologically inherent; hence must all children be reared in an environment of culture, while each succeeding generation of youth must receive anew its education. The superior qualities of civilization — scientific, philosophic, and religious — are not transmitted from one generation to another by direct inheritance. These cultural achievements are preserved only by the enlightened conservation of social inheritance.

68:0.3 (763.3) Social evolution of the co-operative order was initiated by the Dalamatia teachers, and for three hundred thousand years mankind was nurtured in the idea of group activities. The blue man most of all profited by these early social teachings, the red man to some extent, and the

skorijem su razdoblju žuta i bijela rasa svijetu predočile najnapredniji društveni razvoj na Urantiji.

black man least of all. In more recent times the yellow race and the white race have presented the most advanced social development on Urantia.

1. ZAŠTITNA ULOGA PODRUŠTVLJENJA

Kad se nađu u neposrednoj blizini, ljudi obično nauče voljeti jedni druge, premda primitivni čovjek nije bio prirodno preplavljen duhom bratinskih osjećaja i žudnje za društvenim kontaktom sa svojim bližnjima. Prije je točno da su ljudske rane na žalostan način načile da je "snaga u jedinstvu"; i upravo ovaj nedostatak prirodne bratinske privlačnosti danas stoji na putu neposrednom ostvarenju bratstva ljudi na Urantiji.

Zajednički život je rano postao cijenom opstanka. Sam za sebe, čovjek je bio izgubljen bez plemenskog obilježja kao svjedočanstva grupnoj pripadnosti koja će osvetiti njegovu smrt. I u Kajinovo doba bilo se opasno udaljiti od plemena bez nekog obilježja koje svjedoči o plemenskom pripadništvu. Civilizacija je postla čovjekovim osiguranjem protiv nasilne smrti, dok je čovjek morao platiti članarinu pokoravanjem brojnim zakonskim zahtjevima društva.

Primitivno je društvo tako utemeljeno kako na obostranoj nužde tako i na sigurnosti zajedničkog života. Društvo je evoluiralo kroz višestolječne cikluse na osnovu ovog straha od izolacije i zahvaljujući učinku nesvesrdne suradnje.

Primitivna ljudska bića su rano spoznala da su grupe bile daleko jače i moćnije od zbroja njihovih pojedinačnih jedinki. Zajedničkom suradnjom, stotinu ljudi može pomjeriti golemi kamen; grupa obučenih čuvara reda može obustaviti razuzdanu rulju. Tako se rodilo društvo, ne kao rezultat pukog ujedinjenja više osoba, već prije kao rezultat organizirane i inteligentne suradnje. Ali suradnja nije čovjekova prirodna osobina; prvo što čovjeka uči suradnji je strah, a tek zatim otkriće činjenice da suradnja značajno olakšava teškoće vremena i pruža osiguranje od tobožnjih opasnosti vječnosti.

Narodi koji su se ranije organizirali i stvorili primitivna društva uspješnije su mogli iskoristiti prirodu i obraniti se od svojih bližnjih; posjedovali su višu sposobnost za opstanak; civilizacija se tako mogla nastaviti razvijati unatoč brojnim teškoćama. Jedino zahvaljujući zajedništvu i uvećanoj sposobnosti opstanka koja je na njemu počivala, čovjekove mnogobrojne greške nisu uspjele bilo zaustaviti ili uništiti ljudsku civilizaciju.

Suvremeni status primitivnih društvenih uvjeta australskih urođenika i afričkih Bušmana i

1. PROTECTIVE SOCIALIZATION

68:1.1 (763.4) When brought closely together, men often learn to like one another, but primitive man was not naturally overflowing with the spirit of brotherly feeling and the desire for social contact with his fellows. Rather did the early races learn by sad experience that "in union there is strength"; and it is this lack of natural brotherly attraction that now stands in the way of immediate realization of the brotherhood of man on Urantia.

68:1.2 (763.5) Association early became the price of survival. The lone man was helpless unless he bore a tribal mark which testified that he belonged to a group which would certainly avenge any assault made upon him. Even in the days of Cain it was fatal to go abroad alone without some mark of group association. Civilization has become man's insurance against violent death, while the premiums are paid by submission to society's numerous law demands.

68:1.3 (763.6) Primitive society was thus founded on the reciprocity of necessity and on the enhanced safety of association. And human society has evolved in agelong cycles as a result of this isolation fear and by means of reluctant co-operation.

68:1.4 (763.7) Primitive human beings early learned that groups are vastly greater and stronger than the mere sum of their individual units. One hundred men united and working in unison can move a great stone; a score of well-trained guardians of the peace can restrain an angry mob. And so society was born, not of mere association of numbers, but rather as a result of the *organization* of intelligent co-operators. But co-operation is not a natural trait of man; he learns to co-operate first through fear and then later because he discovers it is most beneficial in meeting the difficulties of time and guarding against the supposed perils of eternity.

68:1.5 (764.1) The peoples who thus early organized themselves into a primitive society became more successful in their attacks on nature as well as in defense against their fellows; they possessed greater survival possibilities; hence has civilization steadily progressed on Urantia, notwithstanding its many setbacks. And it is only because of the enhancement of survival value in association that man's many blunders have thus far failed to stop or destroy human civilization.

68:1.6 (764.2) That contemporary cultural society is a rather recent phenomenon is well shown by the

Pigmeja potvrđuju činjenicu da suvremeno kulturno društvo predstavlja skoriju pojavu. Među ovim se nazadnim narodima može opaziti veća mjera ranog neprijateljstva, sumnjičavosti i drugih protudruštvenih osobina koje obilježavaju sve primitivne rase. Ovi žalosni ostaci nedruštvenih naroda iz prastarih doba rječito potvrđuju činjenicu da čovjekova prirodna težnja za individualizmom ne može uspješno nadvladati snažnije i moćnije organizacije i udruženja naprednijeg društvenog poretka. Ove nazadne i sumnjičave protudruštvene rase koje svakih sedamdeset-osamdeset kilometara govore različitim narječjima, pokazuju u kakvom bi ste svijetu sami živjeli da nije bilo spojenog utjecaja prvo učenja utjelovljenog osoblja Planetarnog Kneza, a zatim djelovanja adamitskog rasnog unaprjeđenja.

Suvremena fraza "povratak prirodi" predstavlja samoobmanu neukosti, pogrešno vjerovanje u neko izmišljeno "zlatno doba." Jedina osnova legendi o zlatnom doba je povijesna činjenica postojanja Dalamatije i Edena. Ali ova donekle unaprijeđena društva nisu bila ni blizu ostvarenja utopijskih snova.

2. ČINITELJI DRUŠTVENOG NAPRETKA

Civilizirano društvo predstavlja rezultat čovjekovih ranih nastojanja da nadvlada odbojnost prema osami. Ali ovo ne povlači za sobom uzajamnu naklonost i suvremena bura događaja kroz koje prolaze određene primitivne grupe svjedoči o načinu života svih ranih plemena. No unatoč sporovima i sukobimakoji se povremeno javljaju u okvirima civiliziranog društva i premda civilizacija sama može djelovati nesložnom i problematičnom mješavinom borbe i nastojanja, ona svejedno pruža dokaza o čovjekovim najiskrenijim nastojanjima, a ne mrtvoj jednoličnosti stagnacije.

Premda je razina inteligencije uveliko doprinijela ubrzanju stope kulturnog napretka, društvo u biti umanjuje rizičnost individualnog života, dok društveni napredak izravno ovisi o njegovoj sposobnosti da ublaži čovjekovu bol i uveća udobnosti života. Tako se cijelo društveno tijelo polako kreće prema cilju sudbine - bilo uništenju ili opstanku - ovisno o tome da li ovaj cilj počiva na samoodržanju ili samozadovoljenju. Samoodržanje vodi stvaranju društva, dok prekomjerno samozadovoljenje uništava civilizaciju.

Duštvo se bavi samoproduženjem, samoodržanjem i samozadovoljenjem, dok čovjekovo samoostvarenje predstavlja vrijedan cilj

present-day survival of such primitive social conditions as characterize the Australian natives and the Bushmen and Pygmies of Africa. Among these backward peoples may be observed something of the early group hostility, personal suspicion, and other highly antisocial traits which were so characteristic of all primitive races. These miserable remnants of the nonsocial peoples of ancient times bear eloquent testimony to the fact that the natural individualistic tendency of man cannot successfully compete with the more potent and powerful organizations and associations of social progression. These backward and suspicious antisocial races that speak a different dialect every forty or fifty miles illustrate what a world you might now be living in but for the combined teaching of the corporeal staff of the Planetary Prince and the later labors of the Adamic group of racial uplifters.

68:1.7 (764.3) The modern phrase, "back to nature," is a delusion of ignorance, a belief in the reality of the onetime fictitious "golden age." The only basis for the legend of the golden age is the historic fact of Dalamatia and Eden. But these improved societies were far from the realization of utopian dreams.

2. FACTORS IN SOCIAL PROGRESSION

68:2.1 (764.4) Civilized society is the result of man's early efforts to overcome his dislike of *isolation*. But this does not necessarily signify mutual affection, and the present turbulent state of certain primitive groups well illustrates what the early tribes came up through. But though the individuals of a civilization may collide with each other and struggle against one another, and though civilization itself may appear to be an inconsistent mass of striving and struggling, it does evidence earnest striving, not the deadly monotony of stagnation.

68:2.2 (764.5) While the level of intelligence has contributed considerably to the rate of cultural progress, society is essentially designed to lessen the risk element in the individual's mode of living, and it has progressed just as fast as it has succeeded in lessening pain and increasing the pleasure element in life. Thus does the whole social body push on slowly toward the goal of destiny — extinction or survival — depending on whether that goal is self-maintenance or self-gratification. Self-maintenance originates society, while excessive self-gratification destroys civilization.

68:2.3 (764.6) Society is concerned with self-perpetuation, self-maintenance, and self-gratification, but human self-realization is worthy of

koji bi smjesta trebao postati ciljem mnogih kulturnih grupa.

Instinktivna težnja prirodnog čovjeka da živi u hordi teško može objasniti razvoj društvene organizacije koja trenutno postoji na Urantiji. Premda ova prirodna druželjubivost počiva u samim temeljima ljudskog društva, veliki dio čovjekove društvenosti predstavlja stvar postignuća. Potreba za hranom i žudnja za seksom predstavljaju dva bitna utjecaja koja su doprinijela ranom formiranju društvenih zajednica ljudskih bića; čovjek dijeli ove instinkte sa životinjama. Taština i strah - naročito strah od duhova - predstavljaju druge dvije emocije koje su navele ljude na zajednički život i koje su ih održale na okupu.

Povijest nije ništa drugo nego čovjekova višestolječna borba za hranu. Primitivni čovjek je mislio jedino kad je bio gladan; kad je naučio ostaviti dio hrane za sutra, ovo je značilo postignuće prvog oblika samoodricanja, prvog vida samodiscipline. Kako je društvo sve više raslo, glad je prestala biti jedinom primarnom koja je rezultirala uzajamnim povezivanjem. Brojne druge vrste gladi, potrebe za zadovoljenjem različitih drugih potreba, vodile su k tvoridbi bližih ljudskih zajednica. Suvremena zapadna civilizacija posrće pod ogromnim teretom luksuza i kobnog mnoštva težnji i aspiracija. Suvremeno društvo osjeća trajni pritisak jedne od najopasnijih faza dalekosežne međupovezanosti i vrlo komplicirane međuovisnosti.

Glad, taština i strah od duhova su neprestano vršili pritisak na čovjeka, dok mu je seks donosio jedino prolazno i periodično zadovoljstvo. Sam po sebi seksualni poriv nije prinudio primitivne muškarce i žene da se prihvate teškog tereta obiteljskog života. Rana zajednica između muškarca i žene počiva na tome da muškarac nije imao mira ako nije mogao često zadovoljiti svoje seksualne porive, kao i odane majčinske ljubavi koja je do određene mjere svojstvena ženama svih viših životinja. Pri pojavi bespomoćnog djeteta nastupila bi rana podjela rada na muške i ženske poslove; žena se morala posvetiti održanju doma gdje se mogla baviti obradom zemlje. Od najranijih vremena čovjek je vjerovao da je dom tamo gdje se nalazi žena.

Žena je tako rano postala neodvojivim dijelom evolutivnog društvenog sustava, ne toliko zahvaljujući muškarčevoj nestalnoj seksualnoj požudi, koliko zahvaljujući njegovoj potrebi za hranom; žena je bila čovjekov neizostavni suradnik u procesu samoodržanja. Bila je osnovni izvor hrane, teretna životinja i družica koja se nije protivila groznoj zloupotrebi, dok je pored svih ovih poželjnih osobina uvijek bila na raspolaganju kao izvor seksualnog zadovoljstva.

becoming the immediate goal of many cultural groups.

68:2.4 (765.1) The herd instinct in natural man is hardly sufficient to account for the development of such a social organization as now exists on Urantia. Though this innate gregarious propensity lies at the bottom of human society, much of man's sociability is an acquirement. Two great influences which contributed to the early association of human beings were food hunger and sex love; these instinctive urges man shares with the animal world. Two other emotions which drove human beings together and *held* them together were vanity and fear, more particularly ghost fear.

68:2.5 (765.2) History is but the record of man's agelong food struggle. *Primitive man only thought when he was hungry*; food saving was his first self-denial, self-discipline. With the growth of society, food hunger ceased to be the only incentive for mutual association. Numerous other sorts of hunger, the realization of various needs, all led to the closer association of mankind. But today society is top-heavy with the overgrowth of supposed human needs. Occidental civilization of the twentieth century groans wearily under the tremendous overload of luxury and the inordinate multiplication of human desires and longings. Modern society is enduring the strain of one of its most dangerous phases of far-flung interassociation and highly complicated interdependence.

68:2.6 (765.3) Hunger, vanity, and ghost fear were continuous in their social pressure, but sex gratification was transient and spasmodic. The sex urge alone did not impel primitive men and women to assume the heavy burdens of home maintenance. The early home was founded upon the sex restlessness of the male when deprived of frequent gratification and upon that devoted mother love of the human female, which in measure she shares with the females of all the higher animals. The presence of a helpless baby determined the early differentiation of male and female activities; the woman had to maintain a settled residence where she could cultivate the soil. And from earliest times, where woman was has always been regarded as the home.

68:2.7 (765.4) Woman thus early became indispensable to the evolving social scheme, not so much because of the fleeting sex passion as in consequence of *food requirement*; she was an essential partner in self-maintenance. She was a food provider, a beast of burden, and a companion who would stand great abuse without violent resentment, and in addition to all of these desirable traits, she was an ever-present means of sex gratification.

Gotovo sve trajne vrijednosti čovjekove civilizacije počivaju na obitelji. Obitelj je bila prva uspješna mirnodobska grupa u kojoj su muškarac i žena naučili uskladiti svoje proturiječnosti, istovremeno prenoseći na djecu rezultate ovog mirotvorstva.

Uloga braka u evoluciji osigurava rasni opstanak, a ne samo osobnu sreću; stvarna uloga doma počiva na samoodržanju i samoproduženju. Samozadovoljenje je bilo usputni rezultat ovog procesa koji je bitan jedino kao poticaj sklapanju spolnih odnosa. Priroda zahtijeva opstanak, dok civilizacijska postignuća nastavljaju uvećavati bračna zadovoljstva kao i zadovoljstva obiteljskog života.

Ako pod taštinu uključimo ponos, ambiciju i čast, možemo uvidjeti kako su ove sklonosti doprinijele izradnji ljudskih udruženja i kako su ljude držale na okupu, kako ovi osjećaji nemaju puno vrijednosti ako čovjek nema publike pred kojom će se šepuriti. Taština se s vremenom spojila s drugim emocijama koje su jednako zahtijevale društveno okružje u cilju svog ispoljenja i zadovoljenja. Iz ove su grupe emocija potekli rani počeci umjetnosti, ceremonija i svih oblika sportskih turnira i natjecanja.

Taština je značajno doprinijela stvaranju društva; ali u vrijeme zapisa ovih otkrivenja, krivudava nastojanja ove tašte generacije prijete da progutaju i potope cijelu složenu strukturu visoko specijalizirane civilizacije. Težnja za zadovoljstvom je odavno zamijenila potrebu za hranom; opravdani društveni cilj samoodržanja brzo poprima oblik niskih i kobnih oblika samozadovoljenja. Samoodržanje gradi društvo; neobozdanosamozadovoljenje neminovno uništava civilizaciju.

3. PODRUŠTVLJUJUĆA ULOGA STRAHA OD DUHOVA

Primitivne žudnje su stvorile izvorno društvo, dok ga je strah od duhova držao na okupu i pružio mu nadčovječki aspekt. Svakodnevni strah vuče porijeklo iz čovjekove psihe: straha od fizičkog bola, gladi ili neke zemaljske katastrofe; nasuprot tome, strah od duhova predstavlja novi i uzvišeni oblik straha.

Pojava duhova u snovima predstavlja jedan od najbitnijih činitelja u evoluciji ljudskog društva. Premda su snovi većinom uznemiravali primitivni um ljudskih bića, čovjeka bi doslovce prestravili duhovi iz snova; takvi su snovi primorali ove primitivne ljude na dobrovoljno sklapanje čvrstih

68:2.8 (765.5) Almost everything of lasting value in civilization has its roots in the family. The family was the first successful peace group, the man and woman learning how to adjust their antagonisms while at the same time teaching the pursuits of peace to their children.

68:2.9 (765.6) The function of marriage in evolution is the insurance of race survival, not merely the realization of personal happiness; self-maintenance and self-perpetuation are the real objects of the home. Self-gratification is incidental and not essential except as an incentive insuring sex association. Nature demands survival, but the arts of civilization continue to increase the pleasures of marriage and the satisfactions of family life.

68:2.10 (765.7) If vanity be enlarged to cover pride, ambition, and honor, then we may discern not only how these propensities contribute to the formation of human associations, but how they also hold men together, since such emotions are futile without an audience to parade before. Soon vanity associated with itself other emotions and impulses which required a social arena wherein they might exhibit and gratify themselves. This group of emotions gave origin to the early beginnings of all art, ceremonial, and all forms of sportive games and contests.

68:2.11 (766.1) Vanity contributed mightily to the birth of society; but at the time of these revelations the devious strivings of a vainglorious generation threaten to swamp and submerge the whole complicated structure of a highly specialized civilization. Pleasure-want has long since superseded hunger-want; the legitimate social aims of self-maintenance are rapidly translating themselves into base and threatening forms of self-gratification. Self-maintenance builds society; unbridled self-gratification unfailingly destroys civilization.

3. SOCIALIZING INFLUENCE OF GHOST FEAR

68:3.1 (766.2) Primitive desires produced the original society, but ghost fear held it together and imparted an extrahuman aspect to its existence. Common fear was physiological in origin: fear of physical pain, unsatisfied hunger, or some earthly calamity; but ghost fear was a new and sublime sort of terror.

68:3.2 (766.3) Probably the greatest single factor in the evolution of human society was the ghost dream. Although most dreams greatly perturbed the primitive mind, the ghost dream actually terrorized early men, driving these superstitious dreamers into each other's arms in willing and

zajednica koje im je pružilo uzajamnu zaštitu protiv nejasnih i neviđenih opasnosti koje su tobože prijetile od svijeta duhova. Čovjekovi snovi o duhovima predstavljaju jednu od najranijih uočljivih razlika u djelovanju životinjskog i ljudskog tipa uma. Životinje nisu u stanju zamisliti život nakon smrti.

Izuzev ovog straha od duhova, društvo je utemeljeno na bitnim potrebama i osnovnim biološkim porivima. Ali strah od duhova je uveo novu civilizacijsku komponentu, strah koji se pruža izvan i iznad osnovnih potreba individue i koji čak nadilazi i same napore na održanju grupe. Užasni strah od duhova i utvara mrtvih ljudi ukazuje na novi i nevjerovatni oblik straha, užasnog i groznog terora koji je uzrokovao organizaciju labavog društvenog ustrojstva ranih stoljeća u discipliniranije i organiziranije primitivne grupe starih doba. Ova su besmislena sujevjerja koja u nekoj mjeri još uvijek postoje, pripremila ljudske umove putem sujevjernog straha od nestvarnog i nadprirodnog, za kasnije otkriće "straha Gospodnjeg koji je početak mudrosti." Na mjesto neosnovanih evolutivnih strahova treba doći poštovanje Božanstva koje je nadahnuto otkrivenjem. Rani je kult straha od duhova postao snažnom društvenom sponom i čovječanstvo je od ovog udaljenog dana manje-više nastojalo postići ostvarenje duhovnosti.

Glad i ljubav su naveli ljude na zajednički život; taština i strah od duhova su ih održali na okupu. Ali ove dvije emocije, same za sebe i bez pomoći niza otkrivenja koja pogoduju društvenom miru, nisu mogle podnijeti pritisak sumnjičavosti i iritacije koji se javljaju u ljudskim odnosima. Bez pomoći nadljudskih izvora, društveni pritisak vodi k društvenom slomu nakon postignuća određenih granica i sami se utjecaji koji su isprva vodili stvaranju društva -glad, ljubav, taština i strah - lako urote u smjeru rata i krvoprolia.

Miroljubive tendencije ljudskog roda nisu čovjekovo prirodno obdarenje; one vuku porijeklo iz učenja objavljenje religije, iz riznice iskustva naprednih rasa, a prije svega iz učenja Isusa, Kneza Mira.

4. EVOLUCIJA DRUŠTVENIH OBIČAJA

Sve suvremene društvene institucije vuku porijeklo od evolucije primitivnih običaja vaših neciviliziranih predaka; suvremene društvene norme predstavljaju neznatno izmijenje i proširene običaje iz prošlosti. Ono što navika znači osobi, običaji znače društvenoj grupi; grupni se običaji zatim razvijaju u norme i plemenske tradicije - grupne konvencije. Sve institucije suvremenog

earnest association for mutual protection against the vague and unseen imaginary dangers of the spirit world. The ghost dream was one of the earliest appearing differences between the animal and human types of mind. Animals do not visualize survival after death.

68:3.3 (766.4) Except for this ghost factor, all society was founded on fundamental needs and basic biologic urges. But ghost fear introduced a new factor in civilization, a fear which reaches out and away from the elemental needs of the individual, and which rises far above even the struggles to maintain the group. The dread of the departed spirits of the dead brought to light a new and amazing form of fear, an appalling and powerful terror, which contributed to whipping the loose social orders of early ages into the more thoroughly disciplined and better controlled primitive groups of ancient times. This senseless superstition, some of which still persists, prepared the minds of men, through superstitious fear of the unreal and the supernatural, for the later discovery of "the fear of the Lord which is the beginning of wisdom." The baseless fears of evolution are designed to be supplanted by the awe for Deity inspired by revelation. The early cult of ghost fear became a powerful social bond, and ever since that far-distant day mankind has been striving more or less for the attainment of spirituality.

68:3.4 (766.5) Hunger and love drove men together; vanity and ghost fear held them together. But these emotions alone, without the influence of peace-promoting revelations, are unable to endure the strain of the suspicions and irritations of human interassociations. Without help from superhuman sources the strain of society breaks down upon reaching certain limits, and these very influences of social mobilization — hunger, love, vanity, and fear — conspire to plunge mankind into war and bloodshed.

68:3.5 (766.6) The peace tendency of the human race is not a natural endowment; it is derived from the teachings of revealed religion, from the accumulated experience of the progressive races, but more especially from the teachings of Jesus, the Prince of Peace.

4. EVOLUTION OF THE MORES

68:4.1 (767.1) All modern social institutions arise from the evolution of the primitive customs of your savage ancestors; the conventions of today are the modified and expanded customs of yesterday. What habit is to the individual, custom is to the group; and group customs develop into folkways or tribal traditions — mass conventions. From these early beginnings all of the institutions of

ljudskog društva vuku svoje najranije početke iz ovih niskih izvora.

Ne zaboravite da su se društvena pravila javila u nastojanju da se postigne prilagođenje zajedničkog življenja uvjetima kolektivne egzistencije; običaji su bili čovjeka prva društvena institucija. Sve su se ove plemenske reakcije javile iz čovjekovog nastojanje da izbjegne bol i poniženje i da uživa u zadovoljstvu i moći. Izvori folklor, kao i samog jezika, imaju nesvjesnu i nenamjernu prirodu i kao takvi uvijek moraju biti obavijeni velom tajnovitosti.

Zahvaljujući strahu od duhova čovjek je bio primoran zamisliti nadljudski svijet i tako izgraditi sigurnu osnovu onim moćnim društvenim utjecajima etike i religije koji su zauzvrat iz generacije u generaciju čuvali društvene običaje i pravila. Rano utemeljenje i kristaliziranje društvenih običaja počiva na vjerovanju da su mrtvi zavidjeli živima na njihovom načinu života i smrti; duhovi su se stoga tobože svetili onim živim smrtnicima koji su se usuđivali nemarno odnositi prema životnim pravilima koja su duhovi poštovali za svog zemaljskog života. Sve se ovo najbolje može vidjeti u suvremenom primjeru poštovanja predaka u okvirima žute rase. Tijekom kasnijeg razvoja primitivna je religija uveliko osnažila strah od duhova u cilju stabilizacije društvenih običaja, dok je napredujuća civilizacija uveliko oslobodila čovječanstvo od okova straha i sujevjerja.

Prije nego što su dalamatijski učitelji uspjeli pružiti ljudima nešto slobode i nezavisnosti, prastari je svijet živio pod beznađežnim okovima ritualističkih društvenih običaja; primitivni divljaci su bili strogo ograničeni beskrajnim nizom ceremonija. Sve što su činili od ranog jutra pa dok se u svojim spiljama ne bi uputili na počinak, moralo je biti izvršeno u skladu s ustaljenom plemenskom procedurom. Društvena pravila su držala ljude u ropstvu; u njihovom životu ništa nije bilo besplatno, spontano i izvorno. Nisu mogli prirodno napredovati prema višim mentalnim, moralnim ili društvenim uvjetima.

Rani se čovjek nalazio pod čvrstim stiskom društvenih pravila; doslovce je bio rob običaja; ali s vremena na vrijeme javljale su se varijacije i odstupanja od običaja koja su se usuđivala uvesti nove načine razmišljanja i djelovanja i unaprijediti način života. No unatoč tome, inercija primitivnih ljudi predstavlja biološku kočnicu koja pruža zaštitukako od prenaplog razvoja štetnih neprilagođenosti tako i od preuranjenog napretka civilizacije.

Ali običaji nisu posve zli; oni trebaju nastaviti evoluirati. Ako bi čovjek radikalnom revolucijom pokušao korjenito izmijeniti društvene običaje, ovo se može kobno odraziti na nastavak civilizacije. Običaji predstavljaju nit kontinuiteta koja održava

present-day human society take their humble origin.

68:4.2 (767.2) It must be borne in mind that the mores originated in an effort to adjust group living to the conditions of mass existence; the mores were man's first social institution. And all of these tribal reactions grew out of the effort to avoid pain and humiliation while at the same time seeking to enjoy pleasure and power. The origin of folkways, like the origin of languages, is always unconscious and unintentional and therefore always shrouded in mystery.

68:4.3 (767.3) Ghost fear drove primitive man to envision the supernatural and thus securely laid the foundations for those powerful social influences of ethics and religion which in turn preserved inviolate the mores and customs of society from generation to generation. The one thing which early established and crystallized the mores was the belief that the dead were jealous of the ways by which they had lived and died; therefore would they visit dire punishment upon those living mortals who dared to treat with careless disdain the rules of living which they had honored when in the flesh. All this is best illustrated by the present reverence of the yellow race for their ancestors. Later developing primitive religion greatly reinforced ghost fear in stabilizing the mores, but advancing civilization has increasingly liberated mankind from the bondage of fear and the slavery of superstition.

68:4.4 (767.4) Prior to the liberating and liberalizing instruction of the Dalamatia teachers, ancient man was held a helpless victim of the ritual of the mores; the primitive savage was hedged about by an endless ceremonial. Everything he did from the time of awakening in the morning to the moment he fell asleep in his cave at night had to be done just so — in accordance with the folkways of the tribe. He was a slave to the tyranny of usage; his life contained nothing free, spontaneous, or original. There was no natural progress toward a higher mental, moral, or social existence.

68:4.5 (767.5) Early man was mightily gripped by custom; the savage was a veritable slave to usage; but there have arisen ever and anon those variations from type who have dared to inaugurate new ways of thinking and improved methods of living. Nevertheless, the inertia of primitive man constitutes the biologic safety brake against precipitation too suddenly into the ruinous maladjustment of a too rapidly advancing civilization.

68:4.6 (767.6) But these customs are not an unmitigated evil; their evolution should continue. It is nearly fatal to the continuance of civilization to undertake their wholesale modification by radical revolution. Custom has been the thread of

civilizaciju. Staza ljudske povjesti je prekrivena ostacima odbačenih običaja i zastarjelih društvenih navika; ali ni jedna civilizacija ne može preživjeti bez svojih društvenih pravila izuzev ako na njihovo mjesto ne usvoji bolje i prikladnije običaje.

Društveni opstanak prvenstveno ovisi o naprednoj evoluciji društvenih običaja. Ovaj proces evolucije društvenih običaja izrasta iz čovjekovih eksperimentalnih nastojanja; dolazi do razvoja novih ideja - javlja se kompeticija. Napredna civilizacija opstaje ako prihvati napredne ideje; vrijeme i uvjeti konačno djeluju u korist opstanka grupe koja ima višu sposobnost preživljavanja. Ali ovo ne znači da je svaka nova i pojedinačna promjena u građi ljudskog društva bila povoljna. Ne! Daleko od toga! Tijekom svoje duge i napredne borbe civilizacija Urantije je posvjedočila mnoge, mnoge nazadne preokrete.

continuity which has held civilization together. The path of human history is strewn with the remnants of discarded customs and obsolete social practices; but no civilization has endured which abandoned its mores except for the adoption of better and more fit customs.

68:4.7 (767.7) The survival of a society depends chiefly on the progressive evolution of its mores. The process of custom evolution grows out of the desire for experimentation; new ideas are put forward — competition ensues. A progressing civilization embraces the progressive idea and endures; time and circumstance finally select the fitter group for survival. But this does not mean that each separate and isolated change in the composition of human society has been for the better. No! indeed no! for there have been many, many retrogressions in the long forward struggle of Urantia civilization.

5. METODE OBRADJE ZEMLJE - VJEŠTINE

OPSTANKA

Zemlja je društvena pozornica; ljudi su glumci. Čovjek mora prilagoditi svoju predstavu okolnostima koje vladaju na zemlji. Evolucija društvenih običaja uvijek ovisi o odnosu između broja ljudi po kvadratu površine zemlje. Ovo je točno unatoč tome što ne mora uvijek biti očigledno. Pored životnog standarda, čovjekov odnos prema zemlji, njegova vještina opstanka, rezultira načinom razmišljanja i života etničke zajednice, društvenim običajima. Ukupna suma čovjekovog prilagođenja životnim zahtjevima predstavlja kulturnu civilizaciju.

Najranije ljudske kulture su se javile duž rječnih obala istočne polutke i civilizacija je pri svom razvoju postigla sljedeća četiri bitna koraka:

1. Ubirački stadij. Glad je primorala čovjeka na prvi oblik industrijske organizacije, primitivnu grupu koja je u dugom nizu išla u potragu za hranom. Ovaj je niz tragateljja za hranom mogao biti dug po deset milja. Bio je to primitivni nomadski stadij kulture koji se kao način života održao među afričkim Bušmanima.

2. Zahvaljujući otkriću oružja čovjek se mogao baviti lovom i na taj način bitno osloboditi od okova gladi. Domišljati Andonit koji je ozbiljno povrijedio šaku prilikom teže borbe došao je na ideju (nije bio prvi koji se tome dosjetio) da zamijeni svoju šaku dugim štapom na koji je životinjskim tetivama pričvrstio komad kremen. Mnoga su plemenaneovisno došla do ovog otkrića i ovi su različiti oblici čekića predstavljali jedan od bitnih koraka u razvoju ljudske civilizacije.

5. LAND TECHNIQUES — MAINTENANCE

ARTS

68:5.1 (768.1) Land is the stage of society; men are the actors. And man must ever adjust his performances to conform to the land situation. The evolution of the mores is always dependent on the land-man ratio. This is true notwithstanding the difficulty of its discernment. Man's land technique, or maintenance arts, plus his standards of living, equal the sum total of the folkways, the mores. And the sum of man's adjustment to the life demands equals his cultural civilization.

68:5.2 (768.2) The earliest human cultures arose along the rivers of the Eastern Hemisphere, and there were four great steps in the forward march of civilization. They were:

68:5.3 (768.3) 1. *The collection stage.* Food coercion, hunger, led to the first form of industrial organization, the primitive food-gathering lines. Sometimes such a line of hunger march would be ten miles long as it passed over the land gleaning food. This was the primitive nomadic stage of culture and is the mode of life now followed by the African Bushmen.

68:5.4 (768.4) 2. *The hunting stage.* The invention of weapon tools enabled man to become a hunter and thus to gain considerable freedom from food slavery. A thoughtful Andonite who had severely bruised his fist in a serious combat rediscovered the idea of using a long stick for his arm and a piece of hard flint, bound on the end with sinews, for his fist. Many tribes made independent discoveries of this sort, and these various forms of hammers represented one of the great forward

Određena australska plemena ni danas nisu ništa naprednija od ovog stadija.

Plava rasa je razvila vrlo stručne metode lova i postavljanja zamki; znali su ograditi rijeku i uloviti veliku količinu ribe, odakle su dio mogli osušiti za zimu. Razvili su brojne vrste domišljatih zamki i stupica kojima su lovili divljač, dok se primitivnije rase nikada nisu upuštale u lov na veće životinje.

3. Pastirski stadij. Ova je faza civilizacije počivala na pripitomljenju životinja. Arapi i afrički urođenici su skoriji pastirski narodi.

Pastirski način života pruža još veću slobodu od robovanja gladi; ljudi su naučili živjeti o interesu koji su primali od glavnice, prinova u stadu; ovo im je dalo više slobodnog vremena za kulturu i napredak.

U predpastoralnom društvu vladala je suradnja među spolovima, ali kako se stočarstvo više širilo žene su postale gotovo samim robovima. U najranije je doba muškarac imao dužnost da obezbijedi životinjsku hranu dok je žena obezbjeđivala povrće. Ženino je dostojanstvo stoga smjesto uniženo kad se muškarac počeo baviti stočarstvom. Još uvijek je morala teško raditi na uzgoju poljoprivrednih proizvoda, dok je muškarac mogao proizvesti veliku količinu životinjske hrane bez mnogo truda. Muškarci su tako postali relativno neovisni o ženama; ženin je položaj nastavio nazadovati kroz cijeli pastoralni stadij. Na kraju ovog razdoblja ona nije bila ništa više od ljudske životinje primorane na rad i proizvodnju potomstva, upravo kao što je stado životinja bilo primorano na rad i proizvodnju mladunčadi. Za pastoralnog doba muškarci su osjećali veliku ljubav prema svojim životinjama; žalosno je bilo da nisu mogli razviti veću naklonost prema svojim ženama.

4. Zemljoradnički stadij. Ovog razdoblje počinje s uzgojem domaćih biljaka i predstavlja najviši oblik materijalne civilizacije. Kaligastija i Adam su ljude nastojali poučiti vrtlarstvu i zemljoradnji. Adam i Eva su se bavili vrtlarstvom, a ne uzgojem životinja, i vrtlarstvo je u ovo doba bilo napredniji kulturni stadij. Poljoprivreda oplemenjuje svaku ljudsku rasu.

Poljoprivredom je više nego učeterostručen broj ljudi po kvadratu zemljine površine. Ljudi su se mogli baviti zemljoradnjom i aktivnostima ranijeg kulturnog stadija. Tamo gdje su se održala sva tri stadija, muškarci su se bavili lovom a žene obradom zemlje.

Uvijek je vladao sukob između stočara i zemljoradnika. Lovci i stočari su bili vojnički raspoloženi; zemljoradnici su bili miroljubivi. Pri

steps in human civilization. Today some Australian natives have progressed little beyond this stage.

68:5.5 (768.5) The blue men became expert hunters and trappers; by fencing the rivers they caught fish in great numbers, drying the surplus for winter use. Many forms of ingenious snares and traps were employed in catching game, but the more primitive races did not hunt the larger animals.

68:5.6 (768.6) 3. *The pastoral stage.* This phase of civilization was made possible by the domestication of animals. The Arabs and the natives of Africa are among the more recent pastoral peoples.

68:5.7 (768.7) Pastoral living afforded further relief from food slavery; man learned to live on the interest of his capital, the increase in his flocks; and this provided more leisure for culture and progress.

68:5.8 (768.8) Prepastoral society was one of sex co-operation, but the spread of animal husbandry reduced women to the depths of social slavery. In earlier times it was man's duty to secure the animal food, woman's business to provide the vegetable edibles. Therefore, when man entered the pastoral era of his existence, woman's dignity fell greatly. She must still toil to produce the vegetable necessities of life, whereas the man need only go to his herds to provide an abundance of animal food. Man thus became relatively independent of woman; throughout the entire pastoral age woman's status steadily declined. By the close of this era she had become scarcely more than a human animal, consigned to work and to bear human offspring, much as the animals of the herd were expected to labor and bring forth young. The men of the pastoral ages had great love for their cattle; all the more pity they could not have developed a deeper affection for their wives.

68:5.9 (769.1) 4. *The agricultural stage.* This era was brought about by the domestication of plants, and it represents the highest type of material civilization. Both Caligastia and Adam endeavored to teach horticulture and agriculture. Adam and Eve were gardeners, not shepherds, and gardening was an advanced culture in those days. The growing of plants exerts an ennobling influence on all races of mankind.

68:5.10 (769.2) Agriculture more than quadrupled the land-man ratio of the world. It may be combined with the pastoral pursuits of the former cultural stage. When the three stages overlap, men hunt and women till the soil.

68:5.11 (769.3) There has always been friction between the herders and the tillers of the soil. The hunter and herder were militant, warlike; the

uzgoju životinja, čovjek je morao upotrijebiti silu i borbu; uzgoj biljaka zahtijeva strpljenje, mir i spokoj. Poljoprivredni i industrijski razvoj predstavljaju mirnodopske aktivnosti. Ali kao svjetske društvene aktivnosti poljoprivrede i industrija pate od nedostatka uzbuđenja i avanture.

Ljudsko društvo je evoluiralo od lovačkog kroz pastoralni stadij, sve do pojave zemljoradničko-sjedilačkog načina života. Svaki je stadij ovog sve naprednijeg razvoja civilizacije bio praćen sve manjim stupnjem nomadstva; ljudi su sve više naginjali sjedilačkom životu.

Poljoprivredu danas zamjenjuje industrijski razvoj praćen sve većom urbanizacijom i uvećanjem broja nezemljoradničkih građanskih grupa. Ali industrijsko se doba ne može nadati opstanku ako njegove vođe ne spoznaju da čak i najviši društveni razvoj počiva na temeljima zdrave poljoprivrede.

6. EVOLUCIJA KULTURE

Čovjek, dijete prirode, je stvoren za život na zemlji; koliko god pokušavao pobjeći od zemlje, na koncu mora doživjeti neuspjeh. O svakom je čovjeku istina rečena: "prah si, u prah ćeš se vratiti." Čovjekova je osnovna borba bila, jeste i uvijek će biti, borba za zemlju. Prve društvene zajednice primitivnih ljudi nastoje izvojevati borbu za zemlju. Društvena civilizacija počiva na odnosu između broja ljudi i kvadrata zemljine površine.

Inteligencijom, pomoću znanosti i metoda obrade, čovjek je uvećao urod zemlje; također je više- manje doveo pod kontrolu prirodni porast stanovništva, što je stvorilo uvjete za opstanak i razvoj slobodnih aktivnosti koje vode k izgradnji kulturne civilizacije.

Ljudskim društvom upravlja zakon koji nalaže direktan srazmjer između porasta pučanstva i napretka u vještini obrade zemlje i obrnut srazmjer između porasta pučanstva i napredka životnog standarda. Još više nego je to slučaj u suvremeno doba, tijekom ovog najranijeg razdoblja vlada zakon ponude i potražnje i njegova primjena u odnosu između čovjeka i zemlje potvrđuje njihovu veliku vrijednost. Kad je puno zemlje - nezauzete teritorije - velika je potreba za ljudima koja povisuje vrijednost ljudskog života; gubitak života djeluje zastrašujuće. Kad manjak zemlje dovede do prenapučenosti, ljudski život gubi na vrijednosti i čovjek počinje promatrati rat, glad i epidemije sa manje zebnje.

Pri umanjenju produktivnosti zemlje ili pri

agriculturist is a more peace-loving type. Association with animals suggests struggle and force; association with plants instills patience, quiet, and peace. Agriculture and industrialism are the activities of peace. But the weakness of both, as world social activities, is that they lack excitement and adventure.

68:5.12 (769.4) Human society has evolved from the hunting stage through that of the herders to the territorial stage of agriculture. And each stage of this progressive civilization was accompanied by less and less of nomadism; more and more man began to live at home.

68:5.13 (769.5) And now is industry supplementing agriculture, with consequently increased urbanization and multiplication of nonagricultural groups of citizenship classes. But an industrial era cannot hope to survive if its leaders fail to recognize that even the highest social developments must ever rest upon a sound agricultural basis.

6. EVOLUTION OF CULTURE

68:6.1 (769.6) Man is a creature of the soil, a child of nature; no matter how earnestly he may try to escape from the land, in the last reckoning he is certain to fail. "Dust you are and to dust shall you return" is literally true of all mankind. The basic struggle of man was, and is, and ever shall be, for land. The first social associations of primitive human beings were for the purpose of winning these land struggles. The land-man ratio underlies all social civilization.

68:6.2 (769.7) Man's intelligence, by means of the arts and sciences, increased the land yield; at the same time the natural increase in offspring was somewhat brought under control, and thus was provided the sustenance and leisure to build a cultural civilization.

68:6.3 (769.8) Human society is controlled by a law which decrees that the population must vary directly in accordance with the land arts and inversely with a given standard of living. Throughout these early ages, even more than at present, the law of supply and demand as concerned men and land determined the estimated value of both. During the times of plentiful land — unoccupied territory — the need for men was great, and therefore the value of human life was much enhanced; hence the loss of life was more horrifying. During periods of land scarcity and associated overpopulation, human life became comparatively cheapened so that war, famine, and pestilence were regarded with less concern.

68:6.4 (770.1) When the land yield is reduced or the

porastu pučanstva, ponovo se uspostavlja neminovna bitka; na površinu izbijaju najgore crte ljudske prirode. Pri porastu produktivnosti zemlje, unaprijeđenju mehaničkih vještina i umanjenju pučanstva, obično na vidjelo izlaze bolje strane ljudske prirode.

Život u perifernim oblastima rezultira nekvalificiranom radnom snagom; umjetnost, istinski znanstveni napredak i duhovna kultura, najbolje mogu opstati u većim životnim centrima na temeljima poljoprivrednog i industrijskog pučanstva nešto nižeg brojnog odnosa između zemlje i čovjeka. Gradovi uvijek uvećavaju moć svojih žitelja za dobo ili zlo.

Veličina obitelji uvijek ovisi o standardu života. Što je viši standard života, manja je obitelj, do same točke stagnacije ili postupnog izumiranja.

Životni standard stoljećima određuje kvalitetu života opstalog pučanstva, nasuprot pukom kvantitetu. Lokalni klasni standardi življenja rezultiraju stvaranjem novih društvenih kasti, novih društvenih zakona. Kad životni standardi postanu bilo suviše složeni ili suviše rastrošni, oni brzo postanu pogubni. Kaste predstavljaju neposredan rezultat visokog društvenog pritiska surove kompeticije koja proizlazi iz prenapučenosti.

Rane rasne često pribjegavaju metodama koje nastoje ograničiti porast pučanstva; sva primitivna plemena su imala običaj umoriti deformiranu i slabašnu djecu. Prije doba kad su muškarci počeli plaćati za žene, ljudi su obično ubijali žensku djecu. Nekom bi prilikom zadavili dijete pri rođenju, dok bi ih najčešće ostavili da sama izdahnu. Otac blizanaca je obično insistirao da se jedno eliminira radi ondašnjeg vjerovanja da višestruko potomstvo predstavlja rezultat magije ili nevjerstva. Međutim, nikada nisu ubijali blizance istog spola. Dok su nekoć ovi tabui bili gotovo univerzalni, ove ideje o blizancima nikada nisu bile dijelom andonitskih vjerovanja; ovi su narodi uvijek promatrali blizance znakom sreće.

Mnoge rase su rano ovladale vještinom pobačaja, što je postalo vrlo čestim nakon što su vanbračna djeca postala tabuom. Djevojke su dugo imale običaj ubijati svoju djecu, dok su među civiliziranijim narodima nezakonita djeca postala slugama djevojčine majke. Mnogi primitivni klanovi su doslovce istrijebljeni radi kombinacije pobačaja i čedomorstva. No unatoč zahtjevima društvenih običaja, rijetko je bio slučaj da bi majka zadavila podojeno dijete - na snagu bi stupila majčinska ljubav.

Čak i u dvadesetom stoljeću mogu se sresti ostaci ovih primitivnih oblika kontrole pučanstva. U Australiji postoji pleme čije majke ne žele podići

population is increased, the inevitable struggle is renewed; the very worst traits of human nature are brought to the surface. The improvement of the land yield, the extension of the mechanical arts, and the reduction of population all tend to foster the development of the better side of human nature.

68:6.5 (770.2) Frontier society develops the unskilled side of humanity; the fine arts and true scientific progress, together with spiritual culture, have all thrived best in the larger centers of life when supported by an agricultural and industrial population slightly under the land-man ratio. Cities always multiply the power of their inhabitants for either good or evil.

68:6.6 (770.3) The size of the family has always been influenced by the standards of living. The higher the standard the smaller the family, up to the point of established status or gradual extinction.

68:6.7 (770.4) All down through the ages the standards of living have determined the quality of a surviving population in contrast with mere quantity. Local class standards of living give origin to new social castes, new mores. When standards of living become too complicated or too highly luxurious, they speedily become suicidal. Caste is the direct result of the high social pressure of keen competition produced by dense populations.

68:6.8 (770.5) The early races often resorted to practices designed to restrict population; all primitive tribes killed deformed and sickly children. Girl babies were frequently killed before the times of wife purchase. Children were sometimes strangled at birth, but the favorite method was exposure. The father of twins usually insisted that one be killed since multiple births were believed to be caused either by magic or by infidelity. As a rule, however, twins of the same sex were spared. While these taboos on twins were once well-nigh universal, they were never a part of the Andonite mores; these peoples always regarded twins as omens of good luck.

68:6.9 (770.6) Many races learned the technique of abortion, and this practice became very common after the establishment of the taboo on childbirth among the unmarried. It was long the custom for a maiden to kill her offspring, but among more civilized groups these illegitimate children became the wards of the girl's mother. Many primitive clans were virtually exterminated by the practice of both abortion and infanticide. But regardless of the dictates of the mores, very few children were ever destroyed after having once been suckled — maternal affection is too strong.

68:6.10 (770.7) Even in the twentieth century there persist remnants of these primitive population controls. There is a tribe in Australia whose

više od dvoje-troje djece. Ne tako davno, jedno je ljudoždersko pleme imalo običaj pojesti svako peto dijete. Neka madagaskarska plemena još uvijek imaju običaj ubiti djecu rođenu na određene nesrećne dane, što rezultira smrću otprilike jedne četvrtine sve novorođenčadi.

Sa svjetskog stanovišta prenapučenost nikada prije nije bila ozbiljan problem, ali s umanjnjem broja ratnih sukoba i s uvećanjem znanstvene kontrole ljudskih bolesti, ona može postati ozbiljan problem u budućosti. U takvom će se slučaju svjetske vođe naći pred velikim ispitom svoje mudrosti. Hoće li vođe Urantije imati uvida i hrabrosti da podstaknu porast broja osrednjih uravnoteženih ljudskih bića umjesto što će težiti razvoju nadprirodno obdarenih i pružanju pomoći sve većem broju podnormalnih? Trebate podržati razvoj normalnih ljudi; oni su sama bit civilizacije kao i izvor mutacije genijalnih predstavnika određenih rasa. Podnormalni ljudi moraju biti pod kontrolom društva; oni se ne smiju umnožavati u većem broju nego što može podmiriti potrebe nižih razina industrijske aktivnosti čiji zadaci zahtijevaju nisku inteligenciju koja prevazilazi životinjska obdarenja, ali koji ne smiju postati teretom višim ljudskim oblicima.

[Predstavio MakiventaMelkizedek koji je nekoć prebivao na Urantiji.]

mothers refuse to rear more than two or three children. Not long since, one cannibalistic tribe ate every fifth child born. In Madagascar some tribes still destroy all children born on certain unlucky days, resulting in the death of about twenty-five per cent of all babies.

68:6.11 (770.8) From a world standpoint, overpopulation has never been a serious problem in the past, but if war is lessened and science increasingly controls human diseases, it may become a serious problem in the near future. At such a time the great test of the wisdom of world leadership will present itself. Will Urantia rulers have the insight and courage to foster the multiplication of the average or stabilized human being instead of the extremes of the supernormal and the enormously increasing groups of the subnormal? The normal man should be fostered; he is the backbone of civilization and the source of the mutant geniuses of the race. The subnormal man should be kept under society's control; no more should be produced than are required to administer the lower levels of industry, those tasks requiring intelligence above the animal level but making such low-grade demands as to prove veritable slavery and bondage for the higher types of mankind.

68:6.12 (771.1) [Presented by a Melchizedek sometime stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 69. PRIMITIVNE LJUDSKE INSTITUCIJE

⇐ 068

Knjiga Urantije

070 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 69

PRIMITIVNE LJUDSKE INSTITUCIJE

Sekcije

Uvod

1. OSNOVNE LJUDSKE INSTITUCIJE
2. OSVIT INDUSTRIJE
3. SPECIJALIZACIJA RADA
4. POČECI TRGOVINE
5. POČECI KAPITALA
6. ULOGA VATRE U GRADNJI CIVILIZACIJE
7. KORIŠTENJE ŽIVOTINJA
8. ROPSTVO KAO ČIMBENIK U CIVILIZACIJI
9. PRIVATNA IMOVINA

PAPER 69

PRIMITIVE HUMAN INSTITUTIONS

SECTIONS

Introduction

1. Basic Human Institutions
2. The Dawn of Industry
3. The Specialization of Labor
4. The Beginnings of Trade
5. The Beginnings of Capital
6. Fire in Relation to Civilization
7. The Utilization of Animals
8. Slavery as a Factor in Civilization
9. Private Property

Uvod

EMOCIONALNO, čovjek nadilazi svoje životinjske pretke u svojoj sposobnosti da cijeni humor, umjetnost i religiju. Društveno, čovjek iskazuje svoju nadmoć kroz izradu alata, komunikaciju i gradnju institucija.

Kad ljudska bića dugo održavaju određene društvene skupine, takve agregacije uvijek rezultiraju u stvaranju određenih djelatnosti i trendova koji kulminiraju u institucionalizaciji. Većina ljudskih institucija pokazale su se da štede rad, dok u isto vrijeme pridonose unaprijeđenju skupne sigurnosti.

Civilizirani čovjek se jako ponosi karakterom, stabilnosti i kontinuitetom njegovih osnovanih institucija, ali sve ljudske institucije su samo akumulirani običaji iz prošlosti koji su očuvani tabuima i uzveličani religijom. Takva naslijeđa postaju tradicije, a tradicije se konačno preobraze u konvencije.

INTRODUCTION

69:0.1 (772.1) EMOTIONALLY, man transcends his animal ancestors in his ability to appreciate humor, art, and religion. Socially, man exhibits his superiority in that he is a toolmaker, a communicator, and an institution builder.

69:0.2 (772.2) When human beings long maintain social groups, such aggregations always result in the creation of certain activity trends which culminate in institutionalization. Most of man's institutions have proved to be laborsaving while at the same time contributing something to the enhancement of group security.

69:0.3 (772.3) Civilized man takes great pride in the character, stability, and continuity of his established institutions, but all human institutions are merely the accumulated mores of the past as they have been conserved by taboos and dignified by religion. Such legacies become traditions, and traditions ultimately metamorphose into

conventions.

1. OSNOVNE LJUDSKE INSTITUCIJE

Sve ljudske institucije zadovoljavaju neke društvene potrebe, prošle ili sadašnje, bez obzira na to što njihovo pretjerano razvijanje neminovno umanjuje vrijednost pojedinca zasjenjujući pojedinačnu ličnost i umanjujući inicijativu. Čovjek treba kontrolirati svoje institucije i ne dopustiti ovim tvorevinama napredujuće civilizacije da njime dominiraju.

Ljudske institucije se dijele u tri opća razreda:

1. *Institucije samoodržavanja.* Ove institucije izrastaju iz običaja vezanih za potrebu za hranom i prateći instinkt samoodržanja. One uključuju industriju, imovinu, ratovanje u cilju zauzimanja i sve regulativne strojeve društva. Prije ili kasnije nagon straha potiče osnivanje tih institucija opstanka putem tabua, konvencija i sankcija religije. No, strah, neznanje i praznovjerje su odigrali istaknutu ulogu u ranom podrijetui kasnijem razvoju svih ljudskih institucija.

2. *Institucije samoovjekovječenja.* To su ustanove društva koje izrastaju iz spolne potrebe, majčinskog instinkta i tih blaženijih rasnih emocija. One obuhvaćaju društvene mehanizme koji štite dom i školu, obiteljski život, obrazovanje, etiku i religiju. One uključuju bračna pravila, ratovanje u cilju obrane i izgradnju doma.

3. *Institucije samougađanja.* Te prakse rastu iz sklonosti taštine i emocija ponosa; one obuhvaćaju običaje odijevanja i osobnog dotjerivanja, društvene uzance, ratovanja u cilju slave, plesa, zabave, igara i drugih faza senzualnog ugađanja. No, civilizacija nikada nije evoluirala institucije koje bi služile isključivo samougađanju.

Te tri skupine društvenih praksi su intimno povezane i do tančina međuovisne. Na Urantiji one predstavljaju složenu organizaciju koja funkcionira kao jedan društveni mehanizam.

2. OSVIT INDUSTRIJE

Primitivna industrija polako izrasta kao osiguranje protiv strahota gladovanja. Početkom svoga postojanja čovjek je počeo izvlačiti pouke od nekih životinja koje u vrijeme obilja pohranjuju hranu za dane oskudice.

1. BASIC HUMAN INSTITUTIONS

69:1.1 (772.4) All human institutions minister to some social need, past or present, notwithstanding that their overdevelopment unfailingly detracts from the worth-whileness of the individual in that personality is overshadowed and initiative is diminished. Man should control his institutions rather than permit himself to be dominated by these creations of advancing civilization.

69:1.2 (772.5) Human institutions are of three general classes:

69:1.3 (772.6) 1. *The institutions of self-maintenance.* These institutions embrace those practices growing out of food hunger and its associated instincts of self-preservation. They include industry, property, war for gain, and all the regulative machinery of society. Sooner or later the fear instinct fosters the establishment of these institutions of survival by means of taboo, convention, and religious sanction. But fear, ignorance, and superstition have played a prominent part in the early origin and subsequent development of all human institutions.

69:1.4 (772.7) 2. *The institutions of self-perpetuation.* These are the establishments of society growing out of sex hunger, maternal instinct, and the higher tender emotions of the races. They embrace the social safeguards of the home and the school, of family life, education, ethics, and religion. They include marriage customs, war for defense, and home building.

69:1.5 (772.8) 3. *The institutions of self-gratification.* These are the practices growing out of vanity proclivities and pride emotions; and they embrace customs in dress and personal adornment, social usages, war for glory, dancing, amusement, games, and other phases of sensual gratification. But civilization has never evolved distinctive institutions of self-gratification.

69:1.6 (772.9) These three groups of social practices are intimately interrelated and minutely interdependent the one upon the other. On Urantia they represent a complex organization which functions as a single social mechanism.

2. THE DAWN OF INDUSTRY

69:2.1 (773.2) Primitive industry slowly grew up as an insurance against the terrors of famine. Early in his existence man began to draw lessons from some of the animals that, during a harvest of plenty, store up food against the days of scarcity.

Prije osvita štedljivosti i pojave primitivne industrije, prosječna plemena su bila osuđena na oskudicu i stvarnu patnju. Rani čovjek se je morao natjecati sa cijelim životinjskim svijetom za svoju hranu. Borba za hranu ima gravitacijski učinak u tome što nepogrešivo unižava čovjeka na razinu zvijeri; siromaštvo je čovjekovo prirodno stanje, pozicija tiranske potlačenosti. Bogatstvo nije prirodni dar; ono proizlazi iz rada, znanja i organizacije.

Primitivnom čovjeku nije dugo trebalo da prepozna prednosti udruživanja. Udruga je dovela do organizacije, a prvi rezultat organizacije je podjela rada, sa neposrednom uštedom vremena i materijala. Ova specijalizacija rada nastala je prilagodbom pritisku - biranjem staze najmanjeg otpora. Primitivni divljaci se nikada nisu s radošću i dragovoljno prihvaćali teškog rada. U njihovom slučaju konformizam proizlazi iz prisile i nužde.

Primitivni čovjek nije volio teški rad i on nije žurio osim ako je bio suočen sa smrtnom opasnošću. Vrijeme kao element u radu, ideja da određeni posao treba biti obavljen u određenom roku, je u potpunosti moderan pojam. Drevni ljudi nikada nisu požurivali. Dvostruki zahtjevi intenzivne borbe za opstanak i sve naprednijeg životnog standarda su doveli prirodno neaktivne rase ranog čovjeka u područja industrije.

Rad, trud u sprovedbi planova, je to po čemu se čovjek razlikuje od zvijeri čiji su napor uglavnom instinktivni. Potreba za radom je čovjekov najveći blagoslov. Knezovo osoblje je svo radilo; uložili su velike napore kako bi oplemenili fizički rad na Urantiji. Adam je bio vrtlar; Bog Hebreja je radio - bio je tvorac i održavatelj svega. Hebreji su bili prvo pleme koje je stavilo vrhovnu premiju na marljivost; oni su bili prvi narod koji je proglasio da "tko ne radi, neće jesti." No, mnoge svjetske religije su se vratile ranom idealu besposlice. Jupiter je bio bonvivan, a Buda je postao kontemplativni poklonik dokolice.

Šangiška plemena su bila prilično vrijedna kada su boravila daleko od tropskih područja. Ali vladala je duga, duga borba između lijenih poklonika magije i apostola rada - onih koji su prakticirali planiranje za budućnost.

Prva čovjekova predviđanja su bila usmjerena na očuvanje vatre, vode i hrane. No, primitivni čovjek je bio rođeni kockar; on je uvijek želio dobiti nešto nizašta, a vrlo često tijekom ovih ranih vremena rezultati strpljivog rada su pripisivani čarima. Magija dugo nije dopuštala čovjeku da se osloni na planiranje, samoodricanje i marljivost.

69:2.2 (773.3) Before the dawn of early frugality and primitive industry the lot of the average tribe was one of destitution and real suffering. Early man had to compete with the whole animal world for his food. Competition-gravity ever pulls man down toward the beast level; poverty is his natural and tyrannical estate. Wealth is not a natural gift; it results from labor, knowledge, and organization.

69:2.3 (773.4) Primitive man was not slow to recognize the advantages of association. Association led to organization, and the first result of organization was division of labor, with its immediate saving of time and materials. These specializations of labor arose by adaptation to pressure — pursuing the paths of lessened resistance. Primitive savages never did any real work cheerfully or willingly. With them conformity was due to the coercion of necessity.

69:2.4 (773.5) Primitive man disliked hard work, and he would not hurry unless confronted by grave danger. The time element in labor, the idea of doing a given task within a certain time limit, is entirely a modern notion. The ancients were never rushed. It was the double demands of the intense struggle for existence and of the ever-advancing standards of living that drove the naturally inactive races of early man into avenues of industry.

69:2.5 (773.6) Labor, the efforts of design, distinguishes man from the beast, whose exertions are largely instinctive. The necessity for labor is man's paramount blessing. The Prince's staff all worked; they did much to ennoble physical labor on Urantia. Adam was a gardener; the God of the Hebrews labored — he was the creator and upholder of all things. The Hebrews were the first tribe to put a supreme premium on industry; they were the first people to decree that "he who does not work shall not eat." But many of the religions of the world reverted to the early ideal of idleness. Jupiter was a reveler, and Buddha became a reflective devotee of leisure.

69:2.6 (773.7) The Sangik tribes were fairly industrious when residing away from the tropics. But there was a long, long struggle between the lazy devotees of magic and the apostles of work — those who exercised foresight.

69:2.7 (773.8) The first human foresight was directed toward the preservation of fire, water, and food. But primitive man was a natural-born gambler; he always wanted to get something for nothing, and all too often during these early times the success which accrued from patient practice was attributed to charms. Magic was slow to give way before foresight, self-denial, and industry.

3. SPECIJALIZACIJA RADA

Podjela rada u primitivnom društvu utvrđena je prvo prirodnim, a zatim društvenim okolnostima. Rana specijalizacija rada počiva na ovoj podjeli:

1. *Specijalizacija na temelju spola.* Ženin rad je izveden iz toga što ona sama rađa djecu; žene prirodno vole bebe više nego muškarci. Tako je žena postala rutinski radnik, dok je čovjek postao lovac i borac, sa jasnodefiniranim razdobljima rada i odmora.

Kroz stoljeća tabui su usmjeravali ženu da radi isključivo u svojem polju. Muškarac je u najviše slučajeva sebično izabrao ugodniji rad, ostavljajući svakodnevni naporni rad ženi. Muškarca je uvijek bilo sram da radi ženske poslove, ali žena nije nikada pokazala nevoljkost da radi muške poslove. No, čudno je zabilježiti da su muškarci i žene oduvijek radili zajedno u izgradnji i opremanju doma.

2. *Izmjena zbog starosti i bolesti.* Ove razlike određuju drugi korak u podjeli rada. Starci i invalidi rano su bili postavljeni na izradu oruđa i oružja. Oni su kasnije postavljeni na gradnju kanala za navodnjavanje.

3. *Razlike koje se temelje na religiji.* Vračevi su bili prvi ljudi izuzeti od fizičkih napora; oni su najranija profesionalna klasa. Kovači su mala skupina koja se natjecala sa vječevima za ulogu čarobnjaka. Ljudi su strahovali od njihove vještine u radu s metalima. Ideja o "bijelim kovačima" i "crnim kovačima" je dala porijeklo ranim vjerovanjima u bijelu i crnu magiju. A to vjerovanje je kasnije ušlo u praznovjerje o dobrim i zlim duhovima, dobrim i zlim dušama.

Kovači su prva nereligiozaskupina koja je uživala posebne povlastice. Oni su smatrani neutralnim za vrijeme rata, a ovo dodatno slobodno vrijeme dopustilo im je da postanu, kao klasa, političari primitivnog društva. No, kroz brutalnu zloupotrebu tih povlastica kovači su postali univerzalno omraženi, a vječevi nisu gubili vrijeme u poticanju mržnje prema svojim konkurentima. U ovom prvom natjecanju između znanosti i religije, religija (praznovjerje) je pobijedila. Nakon što su bili protjerani iz sela, kovači su održavali prve pansione, javne smještaje na periferiji gradova.

4. *Gospodari i robovi.* Sljedeća podjela rada je izrasla iz odnosa između osvajača i osvojenog, a to je značilo početak ljudskog ropstva.

5. *Razlike utemeljene na različitim fizičkim i*

3. THE SPECIALIZATION OF LABOR

69:3.1 (773.9) The divisions of labor in primitive society were determined first by natural, and then by social, circumstances. The early order of specialization in labor was:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialization based on sex.* Woman's work was derived from the selective presence of the child; women naturally love babies more than men do. Thus woman became the routine worker, while man became the hunter and fighter, engaging in accentuated periods of work and rest.

69:3.3 (774.2) All down through the ages the taboos have operated to keep woman strictly in her own field. Man has most selfishly chosen the more agreeable work, leaving the routine drudgery to woman. Man has always been ashamed to do woman's work, but woman has never shown any reluctance to doing man's work. But strange to record, both men and women have always worked together in building and furnishing the home.

69:3.4 (774.3) 2. *Modification consequent upon age and disease.* These differences determined the next division of labor. The old men and cripples were early set to work making tools and weapons. They were later assigned to building irrigation works.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiation based on religion.* The medicine men were the first human beings to be exempted from physical toil; they were the pioneer professional class. The smiths were a small group who competed with the medicine men as magicians. Their skill in working with metals made the people afraid of them. The "white smiths" and the "black smiths" gave origin to the early beliefs in white and black magic. And this belief later became involved in the superstition of good and bad ghosts, good and bad spirits.

69:3.6 (774.5) Smiths were the first nonreligious group to enjoy special privileges. They were regarded as neutrals during war, and this extra leisure led to their becoming, as a class, the politicians of primitive society. But through gross abuse of these privileges the smiths became universally hated, and the medicine men lost no time in fostering hatred for their competitors. In this first contest between science and religion, religion (superstition) won. After being driven out of the villages, the smiths maintained the first inns, public lodgings, on the outskirts of the settlements.

69:3.7 (774.6) 4. *Master and slave.* The next differentiation of labor grew out of the relations of the conqueror to the conquered, and that meant the beginning of human slavery.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiation based on diverse*

mentalnim sposobnostima. Daljnje podjele rada počivaju na urođenim ljudskim razlikama; sva ljudska bića nisu rođena jednaka.

Rani industrijski stručnjaci su bili kamenoklesci i zidari; za njima su slijedili kovači. Nakon toga razvija se specijalizacija grupa; cijele obitelji i klanovi su bili posvećeni određenim vrstama rada. Podrijetlo jedne od najranijih kasta, svećenika za razliku od plemenskih vračeva, je nastalo zbog praznovjernog veličanja obitelji stručnih izrađivača mačeva.

Prva skupina stručnjaka u industriji su izvoznici kamene soli i lončari. Žene su obično radile neukrašenu grnčariju, a muškarci ukrašenu. Među nekim plemenima šivanje i tkanje su radile žene, a u drugima muškarci.

Žene su bile prvi trgovci; one su bile uposlene kao špijuni, dok su se trgovinom bavile kao sporednim zanimanjem. S vremenom trgovina se proširila, a žene su radile kao posrednici - preprodavači. Onda je došla trgovačka klasa koja je naplaćivala proviziju kao dobit za svoje usluge. S rastom grupne razmjene razvila se trgovina; a nakon razmjene robe uslijedila je razmjena kvalificirane radne snage.

4. POČECI TRGOVINE

Kao što je sklapanje braka ugovorom slijedilo za sklapanjem braka zarobljavanjem, tako je trgovina trampom slijedila za oduzimanjem robe pljačkom. No dugo razdoblje piratstva stoji između rane prakse tihe trampe i kasnije trgovinske razmjene modernim metodama.

Prvu razmjenu su izvodili naoružani trgovacikoj su izlagali svoju robu na neutralnom mjestu. Žene su održavale prva tržišta; one su bile najraniji trgovci, a to je zato što su bile nositelji tereta; muškarci su bili ratnici. Vrlo rano je razvijen trgovački šalter, koji je ustvari bio zid dovoljno širok kako trgovci ne bi mogli jedni druge dosegnuti s oružjem.

Fetiš je korišten kao stražar nad depozitima robe za tihu trampu. Takva tržišna mjesta su smatrana sigurnim od krađe; ništa nije smjelo biti uklonjeno osim trampom ili kupnjom; sa fetišom na straži, roba je uvijek bila sigurna. Rani su trgovci bili skrupulozno poštteni unutar svoga plemena, ali su smatrali da imaju sva prava varati udaljene strance. Čak su i rani Hebreji priznavali poseban kodeks etike u poslovanju s poganima.

Stoljećima tiha trampa je ostala na snazi dok se ljudi nisu počeli sastajati, nenaoružani, na svetom tržištu. Ti isti gradski trgovi na kojima se

physical and mental endowments. Further divisions of labor were favored by the inherent differences in men; all human beings are not born equal.

69:3.9 (774.8) The early specialists in industry were the flint flakers and stone masons; next came the smiths. Subsequently group specialization developed; whole families and clans dedicated themselves to certain sorts of labor. The origin of one of the earliest castes of priests, apart from the tribal medicine men, was due to the superstitious exaltation of a family of expert swordmakers.

69:3.10 (774.9) The first group specialists in industry were rock salt exporters and potters. Women made the plain pottery and men the fancy. Among some tribes sewing and weaving were done by women, in others by the men.

69:3.11 (774.10) The early traders were women; they were employed as spies, carrying on commerce as a side line. Presently trade expanded, the women acting as intermediaries — jobbers. Then came the merchant class, charging a commission, profit, for their services. Growth of group barter developed into commerce; and following the exchange of commodities came the exchange of skilled labor.

4. THE BEGINNINGS OF TRADE

69:4.1 (775.1) Just as marriage by contract followed marriage by capture, so trade by barter followed seizure by raids. But a long period of piracy intervened between the early practices of silent barter and the later trade by modern exchange methods.

69:4.2 (775.2) The first barter was conducted by armed traders who would leave their goods on a neutral spot. Women held the first markets; they were the earliest traders, and this was because they were the burden bearers; the men were warriors. Very early the trading counter was developed, a wall wide enough to prevent the traders reaching each other with weapons.

69:4.3 (775.3) A fetish was used to stand guard over the deposits of goods for silent barter. Such market places were secure against theft; nothing would be removed except by barter or purchase; with a fetish on guard the goods were always safe. The early traders were scrupulously honest within their own tribes but regarded it as all right to cheat distant strangers. Even the early Hebrews recognized a separate code of ethics in their dealings with the gentiles.

69:4.4 (775.4) For ages silent barter continued before men would meet, unarmed, on the sacred market place. These same market squares became the

odvijala trgovina su postali prvi svetišni lokaliteti i u nekim zemljama su kasnije bili poznati kao "gradovi-utočišta." Ako bilo koji bjegunac stigne na tržište, bio je siguran i spokojan od napada.

Prvi tegovi su bili zrna pšenice i drugih žitarica. Prvi medij razmjene bila je riba ili koza. Kasnije je krava postala jedinica za trampu.

Moderno pisanje vuče porijeklo od ranih trgovinskih evidencija; prvi pisani dokument čovjeka su trgovačka oglašavanja za prodaju soli. Mnogi od ranijih ratova su se vodili više za prirodne sirovine, kao što su kremen, sol i metali. Prvi formalni plemenski ugovor odnosi se na plemensko vlasništvo solnih zaliha. Ova ugovorna mjesta pružaju mogućnost za prijateljsku i mirnu razmjenu ideja i miješanje različitih plemena.

Pisanje je napredovalo kroz faze "trgovinskog štapa," užeta sa čvorovima, slikovnog pisma, hijeroglifa i wampum pojaseva, do ranih simboličkih pisama. Slanje poruka nastalo je iz primitivnih dimnih signala kroz poruke koje su nosili kuriri, jahači, željeznica i zrakoplovi, kao i telegraf, telefon i bežična komunikacija.

Drevni trgovci su rasprostranjivali po svijetu nove ideje i unaprijeđene metode. Trgovina, povezana sa avanturizmom, vodila je istraživanju i otkriću. I sve je to vodilo rođenju prijevoza. Trgovina je bila uspješan civilizator kroz promicanje unakrsne oplodnje kulture.

5. POČECI KAPITALA

Kapital je rad koji rezultira iz današnjeg odricanja u korist budućnosti. Štednja predstavljaju oblik samoodržavanja i osiguranja opstanka. Pohranjivanje zaliha hrane vodilo je razvoju samokontrole i stvorilo prve probleme kapitala i rada. Čovjek koji je imao hrane, pod uvjetom da ju je mogao zaštititi od razbojnika, imao je značajnu prednost nad čovjekom koji nije imao hrane.

Čovjek je morao imati hrabrosti kako bi postao bankar u ranim plemenima. On je čuvao riznicu cijele grupe u svom skladištu, dok je cijeli klan trebao braniti njegovu kolibu u slučaju napada. Tako je akumulacija kapitala i bogatstva pojedinih skupina odmah dovela do vojne organizacije. Prve takve mjere predostrožnosti su bile namijenjene za obranu imovine protiv stranih pljačkaša, ali kasnije je postao običaj održavati vojnu organizaciju poduzimanjem napada na imovinu i bogatstvo susjednih plemena.

Osnovni poticaji koji su doveli do akumulacije kapitala su:

first places of sanctuary and in some countries were later known as "cities of refuge." Any fugitive reaching the market place was safe and secure against attack.

69:4.5 (775.5) The first weights were grains of wheat and other cereals. The first medium of exchange was a fish or a goat. Later the cow became a unit of barter.

69:4.6 (775.6) Modern writing originated in the early trade records; the first literature of man was a trade-promotion document, a salt advertisement. Many of the earlier wars were fought over natural deposits, such as flint, salt, and metals. The first formal tribal treaty concerned the intertribalizing of a salt deposit. These treaty spots afforded opportunity for friendly and peaceful interchange of ideas and the intermingling of various tribes.

69:4.7 (775.7) Writing progressed up through the stages of the "message stick," knotted cords, picture writing, hieroglyphics, and wampum belts, to the early symbolic alphabets. Message sending evolved from the primitive smoke signal up through runners, animal riders, railroads, and airplanes, as well as telegraph, telephone, and wireless communication.

69:4.8 (775.8) New ideas and better methods were carried around the inhabited world by the ancient traders. Commerce, linked with adventure, led to exploration and discovery. And all of these gave birth to transportation. Commerce has been the great civilizer through promoting the cross-fertilization of culture.

5. THE BEGINNINGS OF CAPITAL

69:5.1 (775.9) Capital is labor applied as a renunciation of the present in favor of the future. Savings represent a form of maintenance and survival insurance. Food hoarding developed self-control and created the first problems of capital and labor. The man who had food, provided he could protect it from robbers, had a distinct advantage over the man who had no food.

69:5.2 (775.10) The early banker was the valorous man of the tribe. He held the group treasures on deposit, while the entire clan would defend his hut in event of attack. Thus the accumulation of individual capital and group wealth immediately led to military organization. At first such precautions were designed to defend property against foreign raiders, but later on it became the custom to keep the military organization in practice by inaugurating raids on the property and wealth of neighboring tribes.

69:5.3 (776.1) The basic urges which led to the accumulation of capital were:

1. *Glad - koja je vodila planiranju.* Štednja i skladištenje hrane značili su moć i udobnost za sve one koji su imali dovoljno *sposobnosti za planiranje* i osiguravanje budućih potreba. Magacin hrane je bio dobro osiguranje od gladi i katastrofe. Cijelo tijelo primitivnih običaja zapravo je osmišljeno kako bi pomoglo čovjeku da podredi sadašnjicu budućnosti.

2. *Ljubav prema obitelji* - želja da se osiguraju obiteljske potrebe. Kapital predstavlja uštedu imovine unatoč pritisku želja današnjice radi osiguranja zahtjeva budućnosti. Dio ove buduće potrebe može biti vezan s čovjekovim potomstvom.

3. *Taština* - čežnja za paradiranjem akumulirane imovine. Rezervna odjeća je bila jedan od prvih oblika isticanja. Taština kolekcionarstva je rano počela laskati čovjekovom osjećaju ponosa.

4. *Pozicija* - revnost za kupnjom društvenog i političkog prestiža. Rano je došlo do pojave komercijalnog plemstva, a ulazak u taj klub je ovisio o pružanju neke posebne usluge plemstvu ili otvorenoj isplati novca.

5. *Moć* - žudnja za gospodarenjem nad drugima. Zajmodavstvo je isprva bilo sredstvo za porobljavanje, a godišnja kamata na kredit je u ta davna vremena bila sto posto. Zajmodavci su sebe učinili kraljevima stvaranjem stalne vojske dužnika. Obvezničke slugе bile su među najranijim oblikom akumulirane imovine, a u stare dane dužničko ropstvo prošireno je čak i na kontrolu tijela nakon smrti.

6. *Strah od duhova mrtvih* - svećenička provizija za zaštitu. Ljudi su rano počeli davati darove svećenicima kako bi imovinom olakšali svoj napredak kroz sljedeći život. Svećenici su tako postali vrlo bogati; oni su bili najveći kapitalisti drevne dobi.

7. *Seksualni nagon* - želja za kupovinom jedne ili više žena. Čovjeku je prvi oblik trgovanja bila razmjena žena; to je dugo prethodilo trgovanju konjima. Ali nikada nije razmjena seksualnim robljem unaprijedila društvo; takav promet je bio i ostao rasna sramota, kako ujedno spriječavazvoj obiteljskog života i onečišćuje biološku moć nadmoćnijih naroda.

8. *Brojni oblici samozadovoljavanja.* Neki su težili bogatstvu, jer je pružalo moć; drugi su crnčili za nekretnine, jer su one vodile udobnosti i spokojstvu. Rani čovjek (i neki iz kasnijih dana) skloni su potrošiti svoje resurse na luksuz. Opojna sredstva i droge su intrigrirale primitivne rase.

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger* — associated with foresight. Food saving and preservation meant power and comfort for those who possessed sufficient foresight thus to provide for future needs. Food storage was adequate insurance against famine and disaster. And the entire body of primitive mores was really designed to help man subordinate the present to the future.

69:5.5 (776.3) 2. *Love of family* — desire to provide for their wants. Capital represents the saving of property in spite of the pressure of the wants of today in order to insure against the demands of the future. A part of this future need may have to do with one's posterity.

69:5.6 (776.4) 3. *Vanity* — longing to display one's property accumulations. Extra clothing was one of the first badges of distinction. Collection vanity early appealed to the pride of man.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — eagerness to buy social and political prestige. There early sprang up a commercialized nobility, admission to which depended on the performance of some special service to royalty or was granted frankly for the payment of money.

69:5.8 (776.6) 5. *Power* — the craving to be master. Treasure lending was carried on as a means of enslavement, one hundred per cent a year being the loan rate of these ancient times. The moneylenders made themselves kings by creating a standing army of debtors. Bond servants were among the earliest form of property to be accumulated, and in olden days debt slavery extended even to the control of the body after death.

69:5.9 (776.7) 6. *Fear of the ghosts of the dead* — priest fees for protection. Men early began to give death presents to the priests with a view to having their property used to facilitate their progress through the next life. The priesthoods thus became very rich; they were chief among ancient capitalists.

69:5.10 (776.8) 7. *Sex urge* — the desire to buy one or more wives. Man's first form of trading was woman exchange; it long preceded horse trading. But never did the barter in sex slaves advance society; such traffic was and is a racial disgrace, for at one and the same time it hindered the development of family life and polluted the biologic fitness of superior peoples.

69:5.11 (776.9) 8. *Numerous forms of self-gratification.* Some sought wealth because it conferred power; others toiled for property because it meant ease. Early man (and some later-day ones) tended to squander his resources on luxury. Intoxicants and drugs intrigued the primitive races.

Kako se civilizacija razvila, javili su se novi poticaji koji su čovjeka navodili na štednju; nove želje brzo da su pripojene izvornoj potrebi za hranom. Siromaštvo je postalo toliko omraženo da su samo bogati navodno išli izravno na nebo poslije smrti. Imovina je toliko porasla na cijeni da je pretencioznom zabavom čovjek mogao izbrisati ljagu sa svoga imena.

Akumulacija bogatstva rano je postala obilježje društvenih razlika. Pojedinci u određenim plemenima bi akumulirali imovinu godinama samo da bi učinili dojam na druge njezinim spaljivanjem o nekom prazniku ili davanjem poklona plemenu. To ih je navodno činilo velikim. Čak i moderni ljudi uživaju u darežljivosti božićne razmjene darova, a bogataši daju donacije velikim institucijama filantropije i učenja. Čovjekove metode variraju, ali njegova priroda ostaje nepromijenjena.

Ali trebamo napomenuti da su mnogi drevni bogaši dijelili velik dio svog bogatstva zbog straha onih koji su željeli njihovo blago. Bogataši su imali običaj žrtvovati mnoštvo robova da pokažu svoj prezir prema bogatstvu.

Iako kapital može biti čovjekov osloboditelj, on je uvelikozakomplicirao njegovu društvenu i industrijsku organizaciju. Zloupotreba kapitala u rukama nepoštenih kapitalista ne povrgavačinjenicu da je kapital osnova modernog industrijskog društva. Zahvaljujući kapitalu i pronalascima, današnja generacija uživa veći stupanj slobode od bilo koje prethodne generacije na zemlji. To navodimo kao činjenicu, a ne kako bi opravdali mnoge zloupotrebe kapitala u rukama nepromišljenih i sebičnih skrbnika.

6. ULOGA VATRE U GRADNJI CIVILIZACIJE

Primitivno društvo sa svoje četiri podjele - industrijskom, regulativnom, religioznom i vojnom - uzdiglo se kroz upotrebu vatre, životinja, robova i imovine.

Upotreba vatre, jednim korakom, zauvijek je odvojila čovjeka od životinje; ona je osnovni ljudski izum ili otkriće. Vatra je omogućila čovjeku da provede noć na zemlji, a ne u drveću, kako se sve životinje boje vatre. Vatra je potakla večernje društvene odnose; ona nije samo zaštita od hladnoće i divljih zvijeri, već je sigurnost protiv duhova. Prvo je korištena više za osvjetljenje nego za toplinu; mnoga nazadna plemena odbijaju poći na počinak osim ako plamen gori cijelu noć.

Vatra je bila veliki civilizator, kako je zahvaljujući vatri čovjek mogao pružiti prvu nesebičnu pomoć svojim bližnjima bez vlastitog gubitka, dajući im ugarke iz svog ognjišta. Vatra

69:5.12 (776.10) As civilization developed, men acquired new incentives for saving; new wants were rapidly added to the original food hunger. Poverty became so abhorred that only the rich were supposed to go direct to heaven when they died. Property became so highly valued that to give a pretentious feast would wipe a dishonor from one's name.

69:5.13 (777.1) Accumulations of wealth early became the badge of social distinction. Individuals in certain tribes would accumulate property for years just to create an impression by burning it up on some holiday or by freely distributing it to fellow tribesmen. This made them great men. Even modern peoples revel in the lavish distribution of Christmas gifts, while rich men endow great institutions of philanthropy and learning. Man's technique varies, but his disposition remains quite unchanged.

69:5.14 (777.2) But it is only fair to record that many an ancient rich man distributed much of his fortune because of the fear of being killed by those who coveted his treasures. Wealthy men commonly sacrificed scores of slaves to show disdain for wealth.

69:5.15 (777.3) Though capital has tended to liberate man, it has greatly complicated his social and industrial organization. The abuse of capital by unfair capitalists does not destroy the fact that it is the basis of modern industrial society. Through capital and invention the present generation enjoys a higher degree of freedom than any that ever preceded it on earth. This is placed on record as a fact and not in justification of the many misuses of capital by thoughtless and selfish custodians.

6. FIRE IN RELATION TO CIVILIZATION

69:6.1 (777.4) Primitive society with its four divisions — industrial, regulative, religious, and military — rose through the instrumentality of fire, animals, slaves, and property.

69:6.2 (777.5) Fire building, by a single bound, forever separated man from animal; it is the basic human invention, or discovery. Fire enabled man to stay on the ground at night as all animals are afraid of it. Fire encouraged eventide social intercourse; it not only protected against cold and wild beasts but was also employed as security against ghosts. It was at first used more for light than heat; many backward tribes refuse to sleep unless a flame burns all night.

69:6.3 (777.6) Fire was a great civilizer, providing man with his first means of being altruistic without loss by enabling him to give live coals to a neighbor without depriving himself. The household fire,

kućanstva kojoj su nazočili majka ili najstarija kći, bila je prvi pedagog, kako je zahtijevala budnost i pouzdanost. Rani dom nije bio kuća nego je to bio čin obiteljskog okupljanja oko vatre, obiteljskog ognjišta. Kad je sin htio osnovati svoj novi dom, on je nosio ugarak iz obiteljskog ognjišta.

Iako Andon, koji je bio njezin pronalazač, nije podlijegao tretiranju vatre kao premeta obožavanja, mnogi njegovi potomci smatrali su plamen fetišem ili duhom. Oni nisu izvukli korist iz sanitarnih uloga vatre, kako nisu spaljivali otpad. Primitivni čovjek se je bojao vatre i uvijek ju je pokušavao oraspoložiti, odakle dolazi škropljenje tamjanom. Ni pod kojim okolnostima ne bi drevni čovjek pljunuo u vatru, niti bi ikada prošao između plamena i neke druge osobe. Čak su i željezni pirit i kremen koji se koriste za paljenje vatre smatrani svetinjama.

Čovjek je smatrao grijehom ugasiti plamen; ako bi koliba uhvatila vatru, on bi joj pustio da dogori. Plamen u hramovima i svetištima je smatran svetinjom i nikada mu nije bilo dopušteno da se ugasi, osim običaja da se zapale novi godišnji plameni ili nakon neke nesreće. Žene su odabrane kao svećenice, jer su bile čuvari domaćih ognjišta.

Rani mitovi o tome kako se oganj spustio od bogova izrasli su iz opažanja povezanosti između požara i munja. Ove ideje o nadnaravnom podrijetlu vodile su izravno bogoštovljenju vatre, a vatropoklonstvo je vodilo običaju "prolaska kroz vatru," koji se održao do Mojsijevog vremena. I još uvijek vlada ideja o prolazu kroz vatru nakon smrti. Vatre mitovi su bili velika spona u ranim vremenima i dalje ustraju u simbolici starih Perzijanaca.

Vatra je dovela do kuhanja, a izraz "jedačirovog mesa" je postao pojam podsmijeha. Kuhanje je smanjilo potrošnju vitalne energije potrebne za probavu hrane i tako ostavilo ranom čovjeku nešto snage za društvenu kulturu, dok je stočarstvo smanjilo napore potrebne za osiguranje hrane i oslobodilo vrijeme za društvene aktivnosti.

Treba imati na umu da je vatra otvorila vrata metalurgiji i dovela do naknadnog otkrića parne snage i današnjeg korištenja električne energije.

7. KORIŠTENJE ŽIVOTINJA

U početku, cijeli životinjski svijet je bio čovjekov neprijatelj; ljudska bića su morala naučiti da se zaštite od zvijeri. Prvo, čovjek je jeo životinje, ali je kasnije naučio da ih može pripitomiti i navesti da mu služe.

which was attended by the mother or eldest daughter, was the first educator, requiring watchfulness and dependability. The early home was not a building but the family gathered about the fire, the family hearth. When a son founded a new home, he carried a firebrand from the family hearth.

69:6.4 (777.7) Though Andon, the discoverer of fire, avoided treating it as an object of worship, many of his descendants regarded the flame as a fetish or as a spirit. They failed to reap the sanitary benefits of fire because they would not burn refuse. Primitive man feared fire and always sought to keep it in good humor, hence the sprinkling of incense. Under no circumstances would the ancients spit in a fire, nor would they ever pass between anyone and a burning fire. Even the iron pyrites and flints used in striking fire were held sacred by early mankind.

69:6.5 (777.8) It was a sin to extinguish a flame; if a hut caught fire, it was allowed to burn. The fires of the temples and shrines were sacred and were never permitted to go out except that it was the custom to kindle new flames annually or after some calamity. Women were selected as priests because they were custodians of the home fires.

69:6.6 (778.1) The early myths about how fire came down from the gods grew out of the observations of fire caused by lightning. These ideas of supernatural origin led directly to fire worship, and fire worship led to the custom of "passing through fire," a practice carried on up to the times of Moses. And there still persists the idea of passing through fire after death. The fire myth was a great bond in early times and still persists in the symbolism of the Parsees.

69:6.7 (778.2) Fire led to cooking, and "raw eaters" became a term of derision. And cooking lessened the expenditure of vital energy necessary for the digestion of food and so left early man some strength for social culture, while animal husbandry, by reducing the effort necessary to secure food, provided time for social activities.

69:6.8 (778.3) It should be remembered that fire opened the doors to metalwork and led to the subsequent discovery of steam power and the present-day uses of electricity.

7. THE UTILIZATION OF ANIMALS

69:7.1 (778.4) To start with, the entire animal world was man's enemy; human beings had to learn to protect themselves from the beasts. First, man ate the animals but later learned to domesticate and make them serve him.

Do pripitomljavanja životinja dolazi slučajno. Divljak je lovio krda onako kako su američki Indijanci lovili bizone. Oni bi opkolili stado, što im je davalo kontrolu nad životinjama, tako da su ih mogli ubiti onoliko koliko im je bilo potrebno za hranu. Kasnije su građeni torovi u kojima su čuvana cijela uhvaćena stada.

Lako je pripitomiti neke životinje, ali poput slona, mnoge od njih se ne reproduciraju u zatočeništvu. Dalje je otkriveno da se određene vrste životinja pokoravaju čovjeku, te da se reproduciraju u zatočeništvu. Pripitomljavanje životinja tako je unaprijeđeno vještinom selektivnog uzgoja koja je ostvarila veliki napredak od razdoblja Dalamacije.

Pas je bio prva životinja koja je bila pripitomljena, a veliki poduhvat tog kroćenja počeo je kada je određeni pas, nakon što je cijeli dan slijedio jednog lovca, zapravo otišao kući s njim. Stojecima psi služe kao hrana, pomoć pri lovu i prijevozu i kao čovjekovi prijatelji. Isprva su psi samo zavijali, ali kasnije su naučili kako da laju. Pas ima istančan osjećaj za miris što je vodilo ideji da može vidjeti duhove i tako se rađaju fetišni pseći kultovi. Zapošljavanje psa u ulozi čuvara po prvi put je omogućilo da cijeli klan spava noću. Zatim se javio običaj da se uposle psi kao čuvari da zaštite kuću od duhova, kao i materijalnih neprijatelja. Kada je pas lajao, to je značilo da se primicao čovjek ili životinja, ali kada je zavijao, duhovi su bili u blizini. Čak i danas mnogi još uvijek vjeruju da zavijanje psa noću nagovješćuje smrt.

Kada je čovjek bio lovac, bio je prilično ljubazan prema ženi, ali nakon što je pripitomio životinje i poslije pada Kaligastije, mnoga plemena počinju sramno tretirati svoje žene. Oni su ih tretirali doista kao životinje. Muškarčev brutalni tretman žene predstavlja jednu od najmračnijih poglavlja u ljudskoj povijesti.

8. ROPSTVO KAO ČIMBENIK U CIVILIZACIJI

Primitivni čovjek nikada nije oklijevao zarobiti svoje bližnje. Žena je bila prvi rob, rob obitelji. Pastoralni ljudi su ženu porobili kao svojeg slabijeg seksualnog partnera. Ova vrsta seksualnog ropstva je izrastala iz muškarčeve smanjene ovisnosti o ženi.

Ne tako davno, ropstvo je bilo sudbina onih vojnih zarobljenika koji nisu htjeli prihvatiti osvajačevu religiju. U ranijim vremenima zarobljenici su bilo služili kao hrana ili su mučeni do smrti, primorani na borbu jedni protiv drugih, žrtvovani duhovima ili pretvoreni u robove.

69:7.2 (778.5) The domestication of animals came about accidentally. The savage would hunt herds much as the American Indians hunted the bison. By surrounding the herd they could keep control of the animals, thus being able to kill them as they were required for food. Later, corrals were constructed, and entire herds would be captured.

69:7.3 (778.6) It was easy to tame some animals, but like the elephant, many of them would not reproduce in captivity. Still further on it was discovered that certain species of animals would submit to man's presence, and that they would reproduce in captivity. The domestication of animals was thus promoted by selective breeding, an art which has made great progress since the days of Dalamatia.

69:7.4 (778.7) The dog was the first animal to be domesticated, and the difficult experience of taming it began when a certain dog, after following a hunter around all day, actually went home with him. For ages dogs were used for food, hunting, transportation, and companionship. At first dogs only howled, but later on they learned to bark. The dog's keen sense of smell led to the notion it could see spirits, and thus arose the dog-fetish cults. The employment of watchdogs made it first possible for the whole clan to sleep at night. It then became the custom to employ watchdogs to protect the home against spirits as well as material enemies. When the dog barked, man or beast approached, but when the dog howled, spirits were near. Even now many still believe that a dog's howling at night betokens death.

69:7.5 (778.8) When man was a hunter, he was fairly kind to woman, but after the domestication of animals, coupled with the Caligastia confusion, many tribes shamefully treated their women. They treated them altogether too much as they treated their animals. Man's brutal treatment of woman constitutes one of the darkest chapters of human history.

8. SLAVERY AS A FACTOR IN CIVILIZATION

69:8.1 (778.9) Primitive man never hesitated to enslave his fellows. Woman was the first slave, a family slave. Pastoral man enslaved woman as his inferior sex partner. This sort of sex slavery grew directly out of man's decreased dependence upon woman.

69:8.2 (789.1) Not long ago enslavement was the lot of those military captives who refused to accept the conqueror's religion. In earlier times captives were either eaten, tortured to death, set to fighting each other, sacrificed to spirits, or enslaved. Slavery was a great advancement over massacre and cannibalism.

Ropstvo je bilo veliki napredak u odnosu na pokolj i kanibalizam.

Porobljavanje je korak naprijed u milosrdnom tretmanu ratnih zarobljenika. Osvajanje Aja sa masovnim pokoljem muškaraca, žena i djece, gdje je jedino kralj ostavljen u životu kako bi zadovoljio taštinu osvajača, je vjerna slika barbarskog pokolja koji su prakticirali čak i navodno civilizirani narodi. Napad na Oga, kralja bašanskoga, bio je jednako brutalan i učinkovit. Hebreji su "potpuno uništavali" njihove neprijatelje, uzimajući svu njihovu imovinu kao plijen. Oni su nametali danak svim gradovima pod prijetnjom "uništenja svih muškaraca." No, mnoga od suvremenih plemena, ona koja imaju manje plemenskog egoizma, već odavno su uvela praksu usvajanja boljih zarobljenika.

Lovac, kako se može vidjeti u primjeru američkog crvenog čovjeka, nije imao zarobljenika. On je ili usvajao ili ubijao svoje zatočenike. Ropstvo nije bio rasprostranjeno među pastoralnim narodima, jer su oni trebali samo mali broj radnika. U ratu, stočari su usvojili praksu ubijanja svih zarobljenih muškaraca i uzimajakao robova samo žena i djece. Mojsijev kodeks daje detaljne upute osvajačima da se ožene ženskim robljem. Ako se žena ne pokaže zadovoljavajućom mogli su je otpustiti, ali Hebreji nisu smjeli prodavati takve odbačene žene u roblje - to je barem bio korak naprijed u civilizaciji. Iako su društveni standardi Hebreja bili grubi, oni su bili daleko iznad onih okolnih plemena.

Stočari su bili prvi kapitalisti; stada predstavljaju kapital, a oni živjeo kamatama - prirodnim prirastu. Oni nisu bili skloni povjeriti ovo bogatstvo na čuvanje bilo robova ili žena. No, kasnije su muški zatvorenici primorani na obradu tla. To je rano porijeklo kmetstva - čovjekovog statusa koji je vezan za zemlju. Afrikanci su lako mogli biti poučeni da rade na zemlji; stoga su postali velika rasa robova.

Ropstvo je neophodna karika u lancu ljudske civilizacije. Ono je bilo most preko kojeg je društvo prešlo iz kaosa i lijenosti u red i civilizirane aktivnosti; ono je primoralo nazadne i lijene ljude na rad i na taj način osiguralo bogatstvo i slobodno vrijeme za ostvarenje društvenog napretka njihovih nadređenih.

Institucija ropstva je primorala čovjeka da izumi mehanizam koji će regulirati primitivno društvo; ono je dalo porijeklo počecima vlade. Ropstvo zahtijeva snažnu regulaciju i tijekom europskog srednjeg vijeka gotovo je nestalo, jer feudalci nisu mogli kontrolirati robove. Nazadna plemena drevnih vremena, kao što su starosjedioci Australije koji postoje i danas, nikada nisu imali robove.

69:8.3 (789.2) Enslavement was a forward step in the merciful treatment of war captives. The ambush of Ai, with the wholesale slaughter of men, women, and children, only the king being saved to gratify the conqueror's vanity, is a faithful picture of the barbaric slaughter practiced by even supposedly civilized peoples. The raid upon Og, the king of Bashan, was equally brutal and effective. The Hebrews "utterly destroyed" their enemies, taking all their property as spoils. They put all cities under tribute on pain of the "destruction of all males." But many of the contemporary tribes, those having less tribal egotism, had long since begun to practice the adoption of superior captives.

69:8.4 (789.3) The hunter, like the American red man, did not enslave. He either adopted or killed his captives. Slavery was not prevalent among the pastoral peoples, for they needed few laborers. In war the herders made a practice of killing all men captives and taking as slaves only the women and children. The Mosaic code contained specific directions for making wives of these women captives. If not satisfactory, they could be sent away, but the Hebrews were not allowed to sell such rejected consorts as slaves — that was at least one advance in civilization. Though the social standards of the Hebrews were crude, they were far above those of the surrounding tribes.

69:8.5 (789.4) The herders were the first capitalists; their herds represented capital, and they lived on the interest — the natural increase. And they were disinclined to trust this wealth to the keeping of either slaves or women. But later on they took male prisoners and forced them to cultivate the soil. This is the early origin of serfdom — man attached to the land. The Africans could easily be taught to till the soil; hence they became the great slave race.

69:8.6 (789.5) Slavery was an indispensable link in the chain of human civilization. It was the bridge over which society passed from chaos and indolence to order and civilized activities; it compelled backward and lazy peoples to work and thus provide wealth and leisure for the social advancement of their superiors.

69:8.7 (789.6) The institution of slavery compelled man to invent the regulative mechanism of primitive society; it gave origin to the beginnings of government. Slavery demands strong regulation and during the European Middle Ages virtually disappeared because the feudal lords could not control the slaves. The backward tribes of ancient times, like the native Australians of today, never had slaves.

Istina, ropstvo je tiransko, ali imajte na umu da je u školama tlačenja čovjek naučio marljivost. Na kraju robovi dijele blagoslov naprednijeg društva koje su tako nevoljko pomogli stvoriti. Ropstvo stvara organizaciju kulturnih i društvenih postignuća, no ubrzo podmuklo napada društvo iznutra kao najteža od svih destruktivnih društvenih bolesti.

Moderni mehanički izumi učinili su ropstvo zastarijelim. Ropstvo, kao i poligamija, prolazi jer se ne isplati. Ali to se uvijek pokazalo katastrofalnim, jednim potezom osloboditi velik broj robova; manje problema proizlazi kada se postupno emancipiraju.

Danas, ljudi više nisu društveni robovi, ali tisuće dopuštaju da ih ambicija zarobi okovima dugova. Prisilno ropstvo je zamijenjeno novim i unaprijeđenim oblikom industrijskog služiteljstva.

Dok je ideal društva univerzalna sloboda, nemojte tolerirati besposlicu. Sve radno sposobne osobe trebaju biti primorane obaviti barem onoliko posla koliko je potrebno za njihovo samoodržavanje.

Suvremeno društvo se vraća svojim počecima. Ropstvo je gotovo nestalo; domaće životinje prolaze iz upotrebe. Civilizacija ponovo poseže za vatrom - neorganskim svijetom - za moć. Čovjek se je uzdigao iz divljaštva upotrebom vatre, životinja i ropstva; danas se vraća unatrag, odbacujući pomoć robova i životinja, dok pokušava otkriti nove tajne i izvore bogatstva i moći u elementarnom skladištu prirode.

9. PRIVATNA IMOVINA

Dok je primitivno društvo bilo doslovce komunalno, primitivni čovjek nije prijanjao modernim doktrinama komunizma. Komunizam ovih ranih vremena nije bio samo teorija ili društveni nauk; bio je jednostavno i praktično automatsko usklađenje. Komunizam je spriječavao sirotinju i neimaštinu; prosjačenje i prostitucija su bili gotovo nepoznati među tim drevnim plemenima.

Primitivni komunizam nije osobito izjednačavao status ljudi, niti je uzvisivao osrednjost, ali je dopuštao neproduktivnost i lijenost, te je gušio marljivost i uništavao ambiciju. Komunizam je bio neophodna skela u razvoju primitivnog društva, ali se morao povući pred višim društvenim poretom zbog toga što je blokirao četiri čovjekove bitne sklonosti:

1. Obitelj. Čovjek ne samo da teži akumuliranju imovine; on želi ostaviti svoj kapital

69:8.8 (789.7) True, slavery was oppressive, but it was in the schools of oppression that man learned industry. Eventually the slaves shared the blessings of a higher society which they had so unwillingly helped create. Slavery creates an organization of culture and social achievement but soon insidiously attacks society internally as the gravest of all destructive social maladies.

69:8.9 (789.8) Modern mechanical invention rendered the slave obsolete. Slavery, like polygamy, is passing because it does not pay. But it has always proved disastrous suddenly to liberate great numbers of slaves; less trouble ensues when they are gradually emancipated.

69:8.10 (789.1) Today, men are not social slaves, but thousands allow ambition to enslave them to debt. Involuntary slavery has given way to a new and improved form of modified industrial servitude.

69:8.11 (789.2) While the ideal of society is universal freedom, idleness should never be tolerated. All able-bodied persons should be compelled to do at least a self-sustaining amount of work.

69:8.12 (789.3) Modern society is in reverse. Slavery has nearly disappeared; domesticated animals are passing. Civilization is reaching back to fire — the inorganic world — for power. Man came up from savagery by way of fire, animals, and slavery; today he reaches back, discarding the help of slaves and the assistance of animals, while he seeks to wrest new secrets and sources of wealth and power from the elemental storehouse of nature.

9. PRIVATE PROPERTY

69:9.1 (789.4) While primitive society was virtually communal, primitive man did not adhere to the modern doctrines of communism. The communism of these early times was not a mere theory or social doctrine; it was a simple and practical automatic adjustment. Communism prevented pauperism and want; begging and prostitution were almost unknown among these ancient tribes.

69:9.2 (789.5) Primitive communism did not especially level men down, nor did it exalt mediocrity, but it did put a premium on inactivity and idleness, and it did stifle industry and destroy ambition. Communism was indispensable scaffolding in the growth of primitive society, but it gave way to the evolution of a higher social order because it ran counter to four strong human proclivities:

69:9.3 (789.6) **1. The family.** Man not only craves to accumulate property; he desires to bequeath his

njegovu potomstvu. No, u ranom komunalnom društvu čovjekov kapital je bio odmah konzumiran ili podijeljen između grupe nakon njegove smrti. Tu nije bilo baštine - porez na nasljedstvo je bio sto posto. Kasnija akumulacija kapitala i običaji imovinskog nasljedstva ukazuju na definitivni društveni napredak. I to je istina bez obzira na kasnije velike zloupotrebe koje su pratile zlouporabu kapitala.

2. Religiozne tendencije. Primitivni čovjek je htio uštedjeti dio imovine kako bi olakšao početak narednog života. Ovaj motiv objašnjava zašto je tako dugo opstao običaj pokopati mrtve sa njihovim osobnim stvarima. Drevni čovjek je vjerovao da samo bogati mogu preživjeti smrt sa bilo kakvim neposrednim zadovoljstvom i dostojanstvom. Učitelji religije otkrivenja, a posebno kršćanski učitelji, bili su prvi koji su proglasili da su siromasi i bogataši ravnopravni u spasenju.

3. Želja za slobodom i slobodnim vremenom. U ranijim danima društvene evolucije raspodjela zarade među pojedinim članovima društvene grupe bila je doslovce oblik ropstva; radnik je bio rob gotovana. To je samoubojstvena slabost komunizma: Oni koji se razbacuju žive na račun štedljivih. Čak i u modernim vremenima oni koji se razbacuju ovisе o državi (štedljivim poreznim obveznicima) da se brinu o njima. Oni koji nemaju kapitala još uvijek očekuju da ih hrane oni koji ga imaju.

4. Nagon za sigurnost i moć. Komunizam je konačno uništen obmanjivim djelima progresivnih i uspješnih pojedinaca koji su se služili različitim izvrdavanjima u nastojanju da izbjegnu robovanje nevještim besposličarima iz njihovih plemena. No, isprva, svaki oblik nagomilavanja mora biti tajna; primitivna nesigurnost nije dopuštala paradižiranje akumuliranog kapitala. Čak i u kasnijem razdoblju je bilo vrlo opasno akumulirati preveliko bogatstvo; kralj bi sigurno našao neki adut da oduzme imovinu, a prilikom bogataševe smrti, nije bilo dopušteno održati pokop dok obitelj nije donirala veću sumu za javnu dobrobit ili kraljevu riznicu, kao porez na nasljedstvo.

U najranijim vremenima žene su bile vlasništvo zajednice, a majka je dominirala u obitelji. Rani poglavari su imali vlasništvo nad zemljom i bili su vlasnici svih žena; za brak je bila potrebna suglasnost plemenskog vladara. S prolaskom komunizma, žene su se održale u pojedinačnoj vlasti, a otac je postupno preuzeo kontrolu nad domaćinstvom. Tako je došlo do formiranja doma, dok su nekoć prevalentnopoligamni običaji postupno zamijenjeni monogamijom. (Poligamija je ostatak elementa ženskog ropstva u braku. Monogamija je bezbrojni ideal i neuporedivaveza jednog muškarca

capital goods to his progeny. But in early communal society a man's capital was either immediately consumed or distributed among the group at his death. There was no inheritance of property — the inheritance tax was one hundred per cent. The later capital-accumulation and property-inheritance mores were a distinct social advance. And this is true notwithstanding the subsequent gross abuses attendant upon the misuse of capital.

69:9.4 (780.7) 2. Religious tendencies. Primitive man also wanted to save up property as a nucleus for starting life in the next existence. This motive explains why it was so long the custom to bury a man's personal belongings with him. The ancients believed that only the rich survived death with any immediate pleasure and dignity. The teachers of revealed religion, more especially the Christian teachers, were the first to proclaim that the poor could have salvation on equal terms with the rich.

69:9.5 (780.8) 3. The desire for liberty and leisure. In the earlier days of social evolution the apportionment of individual earnings among the group was virtually a form of slavery; the worker was made slave to the idler. This was the suicidal weakness of communism: The improvident habitually lived off the thrifty. Even in modern times the improvident depend on the state (thrifty taxpayers) to take care of them. Those who have no capital still expect those who have to feed them.

69:9.6 (780.9) 4. The urge for security and power. Communism was finally destroyed by the deceptive practices of progressive and successful individuals who resorted to diverse subterfuges in an effort to escape enslavement to the shiftless idlers of their tribes. But at first all hoarding was secret; primitive insecurity prevented the outward accumulation of capital. And even at a later time it was most dangerous to amass too much wealth; the king would be sure to trump up some charge for confiscating a rich man's property, and when a wealthy man died, the funeral was held up until the family donated a large sum to public welfare or to the king, an inheritance tax.

69:9.7 (781.1) In earliest times women were the property of the community, and the mother dominated the family. The early chiefs owned all the land and were proprietors of all the women; marriage required the consent of the tribal ruler. With the passing of communism, women were held individually, and the father gradually assumed domestic control. Thus the home had its beginning, and the prevailing polygamous customs were gradually displaced by monogamy. (Polygamy is the survival of the female-slavery element in marriage. Monogamy is the slave-free ideal of the matchless association of one man and

i jedne žene u vrijednom pothvatu izgradnje doma, podizanja potomstva, uzajamne kulture i samopoboljšanja).

Isprva, sva imovina, uključujući i oruđa i oružja, bila je zajednički posjed plemena. Prva privatna imovina se sastojala od onih predmeta koje je čovjek osobno dirnuo. Ako je stranac pio iz šalice, tada je šalica bila njegova. Dalje, bilo koje mjesto gdje je krv prolivena postalo je vlasništvo ozlijeđene osobe ili grupe.

Privatna imovina time je izvorno poštovana jer je u sebi tobože nosila neki dio vlasnikove ličnosti. Imovinska sigurnost je počivala na ovoj vrsti praznovjerja; nije bilo potrebe za policijom da zaštiti osobne posjede. Nije bilo krađe unutar grupe, iako se ljudi nisu ustručavali krasti od drugih plemena. Vlasnički odnosi nisu se završavali smrću; isprva, osobni predmeti su spaljivani, zatim su bili pokopani sa mrtvima, dok kasnije prelaze u naslijeđe preživjelih osoba obitelji ili plemena.

Osobni predmeti za dotjerivanje vuku porijeklo iz amajlija. Zahvaljujući taštini i strahu od duhova, rani čovjek se odupire svakom pokušaju oslobođenja od svojih omiljenih amajlija koje su bile na cijeni više od stvarnih potreština.

Prostor za spavanje je bio jedan od najranijih čovjekovih posjeda. Kasnije, plemenske poglavice su dodjeljivale domaća gazdinstva, kako su bile čuvari svih nekretnina u ime grupe. S vremenom, ognjište je smatrano osobnim vlasništvom; nakon toga, bunar je bio posjedničko obilježje nad okolnom zemljom.

Bunari i izvori ulaze među prve privatne posjede. Cijela praksa fetiša je korištena kako bi se zaštitila rupa za vodu, bunari, drveće, usjevi i med. Nakon gubitka vjere u fetiš, razvili su se zakoni za zaštitu privatne imovine. No, zakoni vezani za divljač i pravo na lov, dugo su prethodili zemljišnim zakonima. Američki crveni čovjek nikada nije razumio privatno vlasništvo nad zemljom; on nije mogao shvatiti poglede bijelog čovjeka.

Privatna imovina rano je počela nositi obiteljsku insigniju, a to je rano dalo porijekla obiteljskim grbovima. Nekretnine se također mogu staviti pod zaštitu duhova. Svećenici su imali običaj "posvetiti" komad zemlje, dovesti ga pod zaštitu magičnih tabua koji su na njega prenošeni. Vlasnici tih nekretnina su imali "svećenički naslov." Hebreji su imali veliko poštovanje prema tim obiteljskim znamenjima: "Proklet bio koji pomakne međaš susjedov!" Ti kameni biljezi su nosili svećeničke inicijale. Čak je i drveće prelazilo u privatno vlasništvo kad je bilo obilježeno inicijalima.

one woman in the exquisite enterprise of home building, offspring rearing, mutual culture, and self-improvement.)

69:9.8 (781.2) At first, all property, including tools and weapons, was the common possession of the tribe. Private property first consisted of all things personally touched. If a stranger drank from a cup, the cup was henceforth his. Next, any place where blood was shed became the property of the injured person or group.

69:9.9 (781.3) Private property was thus originally respected because it was supposed to be charged with some part of the owner's personality. Property honesty rested safely on this type of superstition; no police were needed to guard personal belongings. There was no stealing within the group, though men did not hesitate to appropriate the goods of other tribes. Property relations did not end with death; early, personal effects were burned, then buried with the dead, and later, inherited by the surviving family or by the tribe.

69:9.10 (781.4) The ornamental type of personal effects originated in the wearing of charms. Vanity plus ghost fear led early man to resist all attempts to relieve him of his favorite charms, such property being valued above necessities.

69:9.11 (781.5) Sleeping space was one of man's earliest properties. Later, homesites were assigned by the tribal chiefs, who held all real estate in trust for the group. Presently a fire site conferred ownership; and still later, a well constituted title to the adjacent land.

69:9.12 (781.6) Water holes and wells were among the first private possessions. The whole fetish practice was utilized to guard water holes, wells, trees, crops, and honey. Following the loss of faith in the fetish, laws were evolved to protect private belongings. But game laws, the right to hunt, long preceded land laws. The American red man never understood private ownership of land; he could not comprehend the white man's view.

69:9.13 (781.7) Private property was early marked by family insignia, and this is the early origin of family crests. Real estate could also be put under the watchcare of spirits. The priests would "consecrate" a piece of land, and it would then rest under the protection of the magic taboos erected thereon. Owners thereof were said to have a "priest's title." The Hebrews had great respect for these family landmarks: "Cursed be he who removes his neighbor's landmark." These stone markers bore the priest's initials. Even trees, when initialed, became private property.

U ranim danima samo usjevi su bili privatni, ali nakon više usjeva, zemlja je prelazila u vlasništvo; poljoprivreda je dakle bila geneza privatnog vlasništva nad zemljom. Pojedinci su prvo primali samo doživotno pravo zakupa; poslije smrti zemlja se vraćala plemenu. Prvi naslovi nad zemljom koje su pojedinci primali od plemena bili su grobovi - obiteljska mjesta ukopa. U kasnijim vremenima zemlja je pripadala onima koji je ograde. No, gradovi su uvijek rezervirali određene parcele za javnu pašu i za korištenje u slučaju opsade; ta "javna dobra" predstavljaju vraćanje ranijim oblicima kolektivnog vlasništva.

Na kraju, država je ta koja dodjeljuje imovinu pojedincu, a sebi rezervira pravo oporezivanja. Nakon što bi osigurali svoj naslov, zemljovlasnici su mogli prikupljati rente i koristiti zemlju kao izvor prihoda - kapitala. Konačno zemlja je postala istinski prenosiva prodajom, transferom, hipotekama i ovrhama.

Privatno vlasništvo je donijelo povećanje slobode i poboljšanje stabilnosti; ali društvo je odobrilo privatno vlasništvo nad zemljom tek nakon propasti komunalne kontrole i nadzora, a bilo je praćeno pojavom robova, kmetova, i bezzemljaša. Međutim sve napredniji strojevi na kraju su oslobodili ljude od ropskog rada.

Pravo na vlasništvo nad imovinom nije apsolutno; ono je čisto društveno. Ali vlada, zakon, red, građanska prava, društvene slobode, konvencije, mir i sreća koje uživaju moderni narodi, izrasli su iz privatnog vlasništva nad imovinom.

Danas društveni poredak ne mora nužno biti korektan - on nije božanski ili svet - ali čovječanstvo treba ići polako u pomicanju promjena. To što imate je znatno bolje nego bilo koji sustav poznat vašim precima. Pazite kada budete mijenjali društveni poredak da ga promijenite na bolje. Ne dajte da vas netko nagovori da eksperimentirate sa odbačenim formulama vaših otaca. Idite naprijed, ne unatrag! Neka se evolucija nastavi! Nemojte poduzeti korak unatrag.

Predstavio Melkizedek iz Nabadona.

69:9.14 (782.1) In early days only the crops were private, but successive crops conferred title; agriculture was thus the genesis of the private ownership of land. Individuals were first given only a life tenureship; at death land reverted to the tribe. The very first land titles granted by tribes to individuals were graves — family burying grounds. In later times land belonged to those who fenced it. But the cities always reserved certain lands for public pasturage and for use in case of siege; these "commons" represent the survival of the earlier form of collective ownership.

69:9.15 (782.2) Eventually the state assigned property to the individual, reserving the right of taxation. Having made secure their titles, landlords could collect rents, and land became a source of income — capital. Finally land became truly negotiable, with sales, transfers, mortgages, and foreclosures.

69:9.16 (782.3) Private ownership brought increased liberty and enhanced stability; but private ownership of land was given social sanction only after communal control and direction had failed, and it was soon followed by a succession of slaves, serfs, and landless classes. But improved machinery is gradually setting men free from slavish toil.

69:9.17 (782.4) The right to property is not absolute; it is purely social. But all government, law, order, civil rights, social liberties, conventions, peace, and happiness, as they are enjoyed by modern peoples, have grown up around the private ownership of property.

69:9.18 (782.5) The present social order is not necessarily right — not divine or sacred — but mankind will do well to move slowly in making changes. That which you have is vastly better than any system known to your ancestors. Make certain that when you change the social order you change for the better. Do not be persuaded to experiment with the discarded formulas of your forefathers. Go forward, not backward! Let evolution proceed! Do not take a backward step.

69:9.19 (782.6) [Presented by a Melchizedek of Nabadon.]

POGLAVLJE 70 . EVOLUCIJA LJUDSKE VLADE

⇐ 069

Knjiga Urantije

071 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 70 EVOLUCIJA LJUDSKE VLADE

Sekcije

Uvod

1. GENEZA RATA
2. DRUŠTVENA VRIJEDNOST RATA
3. RANA LJUDSKA UDRUŽENJA
4. KLANOVI I PLEMENA
5. POČECI VLADE
6. MONARHISTIČKA VLADA
7. PRIMITIVNI KLUBOVI I TAJNA DRUŠTVA
8. DRUŠTVENE KLASSE
9. LJUDSKA PRAVA
10. EVOLUCIJA PRAVEDNOSTI
11. ZAKONI I SUDOVI
12. RASPODJELA DRŽAVNE VLASTI

PAPER 70 THE EVOLUTION OF HUMAN GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Genesis of War
2. The Social Value of War
3. Early Human Associations
4. Clans and Tribes
5. The Beginnings of Government
6. Monarchial Government
7. Primitive Clubs and Secret Societies
8. Social Classes
9. Human Rights
10. Evolution of Justice
11. Laws and Courts
12. Allocation of Civil Authority

Uvod

ČIM je čovjek djelomično riješio problem zarade za život, bio je suočen sa zadatkom reguliranja odnosa među ljudima. Razvoj industrije je zahtijevao zakon, red i društvenu prilagodbu; privatno vlasništvo je stvorilo potrebu za vladom.

Na evolucijskom svijetu, antagonizmi su prirodni; mir je osiguran samo nekom vrstom sustava društvene regulative. Društvena regulativa je neodvojiva od društvene organizacije; povezivanje ljudi u grupe podrazumijeva neku kontrolnu vlast. Vlada obvezuje ljude na koordinaciju antagonizama plemena, klanova, obitelji i pojedinaca.

Do razvoja vlade dolazi nesvjesnim procesom; ona se razvija metodom pokušaja i pogreške. Ona sama po sebi nema vrijednosti

INTRODUCTION

70:0.1 (783.1) NO SOONER had man partially solved the problem of making a living than he was confronted with the task of regulating human contacts. The development of industry demanded law, order, and social adjustment; private property necessitated government.

70:0.2 (783.2) On an evolutionary world, antagonisms are natural; peace is secured only by some sort of social regulative system. Social regulation is inseparable from social organization; association implies some controlling authority. Government compels the co-ordination of the antagonisms of the tribes, clans, families, and individuals.

70:0.3 (783.3) Government is an unconscious development; it evolves by trial and error. It does have survival value; therefore it becomes

koje osiguravaju opstanak; iz tog razloga postaje tradicionalna. Anarhija je povećavala bijedu; stoga se polako javila ili se upravo javlja vlada, određena mjera reda i mira. Prisilni zahtjevi borbe za opstanak doslovno su primorali ljudsku rasu na progresivni put koji je vodio do stvaranja civilizacije.

1. GENEZA RATA

Rat je prirodno stanje i baština evoluirajućeg čovjeka; mir je društveno mjerilo napretka civilizacije. Prethodno djelomičnom područstvenju napredujućih rasa, čovjek je bio veoma individualistički, vrlo sumnjičav i nevjerovatno svadljiv. Nasilje je zakon prirode, neprijateljstva su automatska reakcija djece prirode, dok rat nije ništa drugo nego te iste aktivnosti u kolektivnom izražaju. I gdje god i kad god tkivo civilizacije postane napregnuto pod teretom komplikacija društvenog napretka, tu uvijek dolazi do neposrednog i ruševnog vraćanja tim ranim metodama nasilne prilagodbe nadražajima ljudskih međodnosa.

Rat je životinjska reakcija na nesporazume i iritacije; mir slijedi za civiliziranim rješenjem svih tih problema i poteškoća. Šangiške rase, zajedno s kasnije pogoršanim adamitima i noditima, sve su bile ratoborne. Andoniti su rano bili poučeni zlatnom pravilu, a čak i danas, njihovi eskimski potomci žive u skladu s tim kodom; običaj je jak među njima, i oni su prilično slobodni od nasilnih antagonizama.

Andon je učio svoju djecu u rješavanju sporova da svaki tuče stablo sa štapom, proklinjući stablo; onaj čiji se štap slomio prvi, bio je pobjednik. Kasnije, andoniti su rješavali sporove držeći otvorene javne skupove na kojima su diskutanti ismijavali i izrugivali jedan drugoga, dok je publika odlučivala pobjednika aplauzom.

No, nije moglo doći do pojave rata sve dok društvo nije bilo dovoljno evoluiralo da doživi neka razdoblja mira i da počne odobravati ratoborne prakse. Sam pojam rata podrazumijeva određeni stupanj organizacije.

S pojavom društvenih grupacija, pojedinačni nadražaji su počeli biti podređeni osjećajima skupine, a to promiče unutarplemenski mir na štetu međuplemenskog mira. Mir su ljudi prvo uživali u okvirima njihove grupe ili plemena, koje je uvijek pokazivalo odbojnost i mržnju prema onima koji nisu pripadali toj grupi - strancima. Rani čovjek je smatrao vrlinom proliti krv stranca.

traditional. Anarchy augmented misery; therefore government, comparative law and order, slowly emerged or is emerging. The coercive demands of the struggle for existence literally drove the human race along the progressive road to civilization.

1. THE GENESIS OF WAR

70:1.1 (783.4) War is the natural state and heritage of evolving man; peace is the social yardstick measuring civilization's advancement. Before the partial socialization of the advancing races man was exceedingly individualistic, extremely suspicious, and unbelievably quarrelsome. Violence is the law of nature, hostility the automatic reaction of the children of nature, while war is but these same activities carried on collectively. And wherever and whenever the fabric of civilization becomes stressed by the complications of society's advancement, there is always an immediate and ruinous reversion to these early methods of violent adjustment of the irritations of human interassociations.

70:1.2 (783.5) War is an animalistic reaction to misunderstandings and irritations; peace attends upon the civilized solution of all such problems and difficulties. The Sangik races, together with the later deteriorated Adamites and Nodites, were all belligerent. The Andonites were early taught the golden rule, and, even today, their Eskimo descendants live very much by that code; custom is strong among them, and they are fairly free from violent antagonisms.

70:1.3 (783.6) Andon taught his children to settle disputes by each beating a tree with a stick, meanwhile cursing the tree; the one whose stick broke first was the victor. The later Andonites used to settle disputes by holding a public show at which the disputants made fun of and ridiculed each other, while the audience decided the winner by its applause.

70:1.4 (783.7) But there could be no such phenomenon as war until society had evolved sufficiently far to actually experience periods of peace and to sanction warlike practices. The very concept of war implies some degree of organization.

70:1.5 (784.1) With the emergence of social groupings, individual irritations began to be submerged in the group feelings, and this promoted intratribal tranquillity but at the expense of intertribal peace. Peace was thus first enjoyed by the in-group, or tribe, who always disliked and hated the out-group, foreigners. Early man regarded it a virtue to shed alien blood.

Ali isprva čak ni to nije bilo učinkovito. Kada su rane poglavice pokušale izgladiti nesporazume, one su često nalazile da je bilo potrebno najmanje jednom godišnje dopustiti plemenske borbe kamenom. Klan bi se podijelio u dvije skupine i proveo cijeli dan u međusobnom ratovanju. I to iz nikakvog drugog razloga nego samo iz zabave; oni su stvarno uživali u borbi.

Ratovanje je i dalje prisutno zato što je čovjek ljudsko biće koje je evoluiralo iz životinja, a sve životinje su ratoborne. Među ranim uzrocima rata bili su:

1. *Glad*, koja je vodilo pljačkaškim napadima usmjerenim na krađu hrane. Nestašica zemljišta oduvijek je bila uzrok rata, a tijekom tih borbi rana miroljubiva plemena praktički su istrijebljena.

2. *Nestašica žena* - pokušaj da se olakša nedostatak domaće radne snage. Krađa žena je uvijek izazivala rat.

3. *Taština* - želja za paradiranjem plemenskog junaštva. Nadmoćne skupine su se borile za nametanje njihova načina života inferijornim narodima.

4. *Robovi* - potreba za novom radnom snagom.

5. *Osveta* je motiv za rat, kada jedno pleme vjeruje da je drugo pleme prouzročio smrt nekog pripadnika prvog plemena. Tugovanje je nastavljeno sve dok glava nije donesena kući. Rat zbog osvete je uživao dobru reputaciju do razmjerno modernih vremena.

6. *Rekreacija* - mladi ljudi u tim ranim vremenima su posmatrali rat kao rekreaciju. Ako nisu mogli naći dovoljno dobru izliku za rat, kada je mir postao tiranski, susjedna plemena su imala običaj da se upuste u poluprijateljsku borbu gdje su koristili prepad kao rekreaciju, uživali u fiktivnim bitkama.

7. *Religija* - želja neke grupe da nađe nove obraćenike za svoj kult. Sve primitivne religije su odobravale rat. Tek u novije vrijeme je religija počela protestirati protiv rata. Rani svećenici su nažalost obično bili povezani sa vojnom moći. Jedan od velikih poteza mira u novijoj dobi je pokušaj razdvajanja crkve i države.

Uvijek su ta stara plemena ratovala izvršavajući volju njihovih bogova, po nalogu svojih poglavara i vračeva. Hebreji su vjerovali u takvog "Boga bojeva;" a priča o njihovom pohodu na Midjance je tipičan recital o groznoj okrutnosti starih plemenskih ratova; taj napad, s klanjem svih muškaraca i kasnije ubojstvom sve muške djece i svih žena koje nisu bile djevice, bi služio na čast običajima plemenskih poglavica prije dvije stotine

70:1.6 (784.2) But even this did not work at first. When the early chiefs would try to iron out misunderstandings, they often found it necessary, at least once a year, to permit the tribal stone fights. The clan would divide up into two groups and engage in an all-day battle. And this for no other reason than just the fun of it; they really enjoyed fighting.

70:1.7 (784.3) Warfare persists because man is human, evolved from an animal, and all animals are bellicose. Among the early causes of war were:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, which led to food raids. Scarcity of land has always brought on war, and during these struggles the early peace tribes were practically exterminated.

70:1.9 (784.5) 2. *Woman scarcity* — an attempt to relieve a shortage of domestic help. Woman stealing has always caused war.

70:1.10 (784.6) 3. *Vanity* — the desire to exhibit tribal prowess. Superior groups would fight to impose their mode of life upon inferior peoples.

70:1.11 (784.7) 4. *Slaves* — need of recruits for the labor ranks.

70:1.12 (784.8) 5. *Revenge* was the motive for war when one tribe believed that a neighboring tribe had caused the death of a fellow tribesman. Mourning was continued until a head was brought home. The war for vengeance was in good standing right on down to comparatively modern times.

70:1.13 (784.9) 6. *Recreation* — war was looked upon as recreation by the young men of these early times. If no good and sufficient pretext for war arose, when peace became oppressive, neighboring tribes were accustomed to go out in semifriendly combat to engage in a foray as a holiday, to enjoy a sham battle.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — the desire to make converts to the cult. The primitive religions all sanctioned war. Only in recent times has religion begun to frown upon war. The early priesthoods were, unfortunately, usually allied with the military power. One of the great peace moves of the ages has been the attempt to separate church and state.

70:1.15 (784.11) Always these olden tribes made war at the bidding of their gods, at the behest of their chiefs or medicine men. The Hebrews believed in such a "God of battles"; and the narrative of their raid on the Midianites is a typical recital of the atrocious cruelty of the ancient tribal wars; this assault, with its slaughter of all the males and the later killing of all male children and all women who were not virgins, would have done honor to the

tisuća godina. I svi su pogubljeni u "ime Gospodina Boga Izraelova."

Ovo je priča o evoluciji društva - prirodnom raspletu rasnih problema - gdje čovjek rješava svoju vlastitu sudbinu na zemlji. Takva zlodjela nisu nastala na poticaj Božanstva, bez obzira na čovjekovu sklonost da prenese odgovornost za takva djela na svoje bogove.

Čovječanstvu je trebalo dugo vremena da stekne vojnu milost. Čak i kada je žena Deborah vladala Hebrejima, ista velika okrutnost je ustrajala. Njezin general nakon pobjede nad nežidovljem uzrokuje da "svi domaćini padnu pod sabljom; ni jedan nije ostao."

Rane rase su vrlo rano počele koristiti oružja s otrovima. Prakticirali su svaki oblik sakaćenja. Šaul nije oklijevao tražiti sto obreznih kožica od Filistejaca kao miraz od Davida za njegovu kćer Mikalu.

Rani ratovi su se vodili između cijelih plemena, ali u kasnijim vremenima, kada su dvije osobe iz različitih plemena bile u sporu, umjesto da cijelo pleme krene u rat, dva protivnika su držala dvoboj. Također se javio običaj da dvije vojske na bojištu odluče ishod rata dvobojom između njihovih predstavnika, kao u slučaju Davida i Golijata.

Prvi korak u oplemenjenju rata bio je uzimanje zarobljenika. Žene su zatim izuzete iz neprijateljstva, nakon čega je uslijedilo prepoznavanje onih koji nisu bili ratno sposobni. Vojne kaste i stajaće vojske se ubrzo razvijaju kako bi društvo održalo korak s povećanom složenosti sukoba. Takvim ratnicima je rano zabranjeno biti sa ženama, koje su odavno prestale sudjelovati u borbi, iako su uvijek hranile i njegovale vojnike i davale im podstreka u borbi.

Praksa proglašavanja rata predstavljala je veliki napredak. Takve izjave o namjeri pokretanja rata nagovještaju javljanje osjećaja pravednosti, nakon čega slijedi postupni razvoj pravila "civiliziranog" ratovanja. Vrlo rano je postao običaj ne držati sukobe u blizini vjerskih lokaliteta, a kasnije ne držati sukobe na određene blagdane. Zatim je došlo do općeg priznanja prava na azil; politički bjegunci su dobili zaštitu.

Tako je rat postupno evoluirao od primitivnog lova na glave u nešto uređeniji sustav suvremenijih "civiliziranih" naroda. No vrlo sporo društveni stav prijateljstva zauzima mjesto neprijateljstva.

mores of a tribal chieftain of two hundred thousand years ago. And all this was executed in the "name of the Lord God of Israel."

70:1.16 (784.12) This is a narrative of the evolution of society — the natural outworking of the problems of the races — man working out his own destiny on earth. Such atrocities are not instigated by Deity, notwithstanding the tendency of man to place the responsibility on his gods.

70:1.17 (784.13) Military mercy has been slow in coming to mankind. Even when a woman, Deborah, ruled the Hebrews, the same wholesale cruelty persisted. Her general in his victory over the gentiles caused "all the host to fall upon the sword; there was not one left."

70:1.18 (785.1) Very early in the history of the race, poisoned weapons were used. All sorts of mutilations were practiced. Saul did not hesitate to require one hundred Philistine foreskins as the dowry David should pay for his daughter Michal.

70:1.19 (785.2) Early wars were fought between tribes as a whole, but in later times, when two individuals in different tribes had a dispute, instead of both tribes fighting, the two disputants engaged in a duel. It also became a custom for two armies to stake all on the outcome of a contest between a representative chosen from each side, as in the instance of David and Goliath.

70:1.20 (785.3) The first refinement of war was the taking of prisoners. Next, women were exempted from hostilities, and then came the recognition of noncombatants. Military castes and standing armies soon developed to keep pace with the increasing complexity of combat. Such warriors were early prohibited from associating with women, and women long ago ceased to fight, though they have always fed and nursed the soldiers and urged them on to battle.

70:1.21 (785.4) The practice of declaring war represented great progress. Such declarations of intention to fight betokened the arrival of a sense of fairness, and this was followed by the gradual development of the rules of "civilized" warfare. Very early it became the custom not to fight near religious sites and, still later, not to fight on certain holy days. Next came the general recognition of the right of asylum; political fugitives received protection.

70:1.22 (785.5) Thus did warfare gradually evolve from the primitive man hunt to the somewhat more orderly system of the later-day "civilized" nations. But only slowly does the social attitude of amity displace that of enmity.

2. DRUŠTVENA VRIJEDNOST RATA

2. THE SOCIAL VALUE OF WAR

U prošlim vremenima žestoki ratovi su pokretali društvene promjene i olakšavali usvajanje novih ideja do čijeg usvajanja ne bi došlo prirodnim putem u deset tisuća godina. Strašna cijena koja je plaćana za ratne napretke je to što je društvo privremeno bačeno natrag u divljaštvo; civilizirani razum je morao abdicirati. Rat je jak lijek, vrlo skup i opasan; dok nekom prilikom liječi određene društvene poremećaje, u drugim slučajevima je smrtonosan za pacijenta, uništavajući samo društvo.

Stalna potreba za nacionalnom obranom stvara mnoge nove i napredne društvene prilagodbe. Društvo danas uživa u blagodatima dugačkog niza korisnih inovacija koje su u početku bile u potpunosti vojne, te je dužan zahvaliti se ratu za ples, kako je to jedan od ranih oblika vojne vježbe.

Rat je imao društvenu vrijednost u prošlim civilizacijama, jer je:

1. Nametao disciplinu, provodio suradnju.
2. Stavljao premiju na jakost i hrabrost.
3. Poticao i očvršćivao nacionalizam.
4. Uništavao slabe i nesposobne ljude.

5. Uništavao primitivnu iluziju o tome da su svi ljudi jednaki i selektivno dijelio društvo u strate.

Rat je imao određenu evolucijsku i selektivnu vrijednost, ali kako civilizacija polako napreduje čovjek se mora odreći rata onako kako se odrekao porobljivanja. Stari ratovi su promovirali putovanje i kulturnu razmjenu; oni se danas bolje promoviraju suvremenim metodama prijevoza i komunikacije. Stari ratovi su jačali nacije, ali moderne borbe ometaju civiliziranu kulturu. Drevno ratovanje je rezultirao istijebljenjem slabijih naroda; neto rezultat modernih sukoba je selektivno uništenje najboljih ljudskih loza. Rani ratovi su unaprjeđivali organizaciju i učinkovitost, ali one se danas bolje unaprjeđuju djelovanjem moderne industrije. U prošlim vremenima ratovi su bili društvena previranja koja su gurala civilizaciju naprijed; ovo se sada bolje postiže ambicijom i izumom. Drevna ratovanja su podržavala koncept Boga ratovanja, ali moderni čovjek je primio znanje da je Bog ljubav. Rat je služio za mnoge vrijedne svrhe u prošlosti, bio neophodna skela u izgradnji civilizacije, ali on brzo postaje kulturno bankrotiran - nesposoban platiti dividende društvene dobiti koje bi na bilo koji način bile srazmjerne strašnim gubicima koji slijede za bojnim poklikom.

U jednom razdoblju liječnici su vjerovali u puštanje krvi kao lijek za mnoge bolesti, ali su od tada otkrili bolja sredstva za liječenje većine tih

70:2.1 (785.6) In past ages a fierce war would institute social changes and facilitate the adoption of new ideas such as would not have occurred naturally in ten thousand years. The terrible price paid for these certain war advantages was that society was temporarily thrown back into savagery; civilized reason had to abdicate. War is strong medicine, very costly and most dangerous; while often curative of certain social disorders, it sometimes kills the patient, destroys the society.

70:2.2 (785.7) The constant necessity for national defense creates many new and advanced social adjustments. Society, today, enjoys the benefit of a long list of useful innovations which were at first wholly military and is even indebted to war for the dance, one of the early forms of which was a military drill.

70:2.3 (785.8) War has had a social value to past civilizations because it:

- 70:2.4 (785.9) 1. Imposed discipline, enforced co-operation.
- 70:2.5 (785.10) 2. Put a premium on fortitude and courage.
- 70:2.6 (785.11) 3. Fostered and solidified nationalism.
- 70:2.7 (785.12) 4. Destroyed weak and unfit peoples.

70:2.8 (785.13) 5. Dissolved the illusion of primitive equality and selectively stratified society.

70:2.9 (785.14) War has had a certain evolutionary and selective value, but like slavery, it must sometime be abandoned as civilization slowly advances. Olden wars promoted travel and cultural intercourse; these ends are now better served by modern methods of transport and communication. Olden wars strengthened nations, but modern struggles disrupt civilized culture. Ancient warfare resulted in the decimation of inferior peoples; the net result of modern conflict is the selective destruction of the best human stocks. Early wars promoted organization and efficiency, but these have now become the aims of modern industry. During past ages war was a social ferment which pushed civilization forward; this result is now better attained by ambition and invention. Ancient warfare supported the concept of a God of battles, but modern man has been told that God is love. War has served many valuable purposes in the past, it has been an indispensable scaffolding in the building of civilization, but it is rapidly becoming culturally bankrupt — incapable of producing dividends of social gain in any way commensurate with the terrible losses attendant upon its invocation.

70:2.10 (786.1) At one time physicians believed in bloodletting as a cure for many diseases, but they have since discovered better remedies for most of

poremećaja. I tako se međunarodno puštanje krvi ratovanjem mora zamijeniti za otkrićem boljih metoda za liječenje bolesti nacija.

Narodi Urantije već su ušli u ogromne sukobe između nacionalističkog militarizma i industrijalizma, i na mnogo načina ovaj sukob je analogan višestoljećnom ratovanju između lovca-stočara i poljoprivrednika. Ali ako industrijalizam želi izvojevati pobjedu nad militarizmom, on mora naučiti izbjegavati opasnosti koje ga opsjedaju. Opasnosti razvijajuće industrije na Urantiji su:

1. Jak pomak prema materijalizmu, duhovnom sljepilu.
2. Obožavanje kombinacije bogatstva i moći, izobličenje vrijednosti.
3. Poročna potreba za luksuzom, kulturna nezrelost.
4. Sve veća opasnost od lijenosti, ravnodušnost prema služenju bližnjima.
5. Porast nepoželjne rasne slabosti, biološko pogoršanje.
6. Prijetnja od normiranog robovanja industriji, stagnacija ličnosti. Rad oplemenjuje, dok crnčenje umrtvljuje.

Militarizam je autokratski i okrutan - divljački. On promiče društvenu organizaciju među osvajačima ali izaziva raspad društvene organizacije poraženih. Industrijalizam je civiliziraniji i bitno ga je sprovesti na način koji promovira inicijativu i potiče individualizam. Društvo treba na svaki mogući način njegovati originalnost.

Nemojte napraviti pogrešku veličanja rata; nego razlučite ono što je rat učinio za društvo, tako da možete preciznije definirati nove metode koje će osigurati dalje napredovanje civilizacije. A ako ne nađete odgovarajuće zamjene, onda vam mora biti jasno da će se rat dugo nastaviti.

Čovjek nikada neće prihvatiti mir kao normalan način života dok se temeljito i više puta ne uvjeri da je mir napogodniji za njegovu materijalnu dobrobit i dok društvo mudro ne osigura alternativne miroljubive metode zadovoljenja prirodnih tendencija povremenog otpuštanja kolektivnog nagona za oslobađanjem tih gomilajućih emocija i energija koje ulaze u sastav reakcija samoodržanja ljudskog roda.

Ali čak i u prolazu, rat zavrjeđuje poštovanje kao škola iskustva koje prisiljava rasu arogantnih individualaca da se podvrgnu visoko koncentriranoj vlasti - glavnom izvršnom direktoru. U starinskom ratu ljudi su birali urođene velikane

these disorders. And so must the international bloodletting of war certainly give place to the discovery of better methods for curing the ills of nations.

70:2.11 (786.2) The nations of Urantia have already entered upon the gigantic struggle between nationalistic militarism and industrialism, and in many ways this conflict is analogous to the agelong struggle between the herder-hunter and the farmer. But if industrialism is to triumph over militarism, it must avoid the dangers which beset it. The perils of budding industry on Urantia are:

- 70:2.12 (786.3) 1. The strong drift toward materialism, spiritual blindness.
- 70:2.13 (786.4) 2. The worship of wealth-power, value distortion.
- 70:2.14 (786.5) 3. The vices of luxury, cultural immaturity.
- 70:2.15 (786.6) 4. The increasing dangers of indolence, service insensitivity.
- 70:2.16 (786.7) 5. The growth of undesirable racial softness, biologic deterioration.
- 70:2.17 (786.8) 6. The threat of standardized industrial slavery, personality stagnation. Labor is ennobling but drudgery is benumbing.

70:2.18 (786.9) Militarism is autocratic and cruel — savage. It promotes social organization among the conquerors but disintegrates the vanquished. Industrialism is more civilized and should be so carried on as to promote initiative and to encourage individualism. Society should in every way possible foster originality.

70:2.19 (786.10) Do not make the mistake of glorifying war; rather discern what it has done for society so that you may the more accurately visualize what its substitutes must provide in order to continue the advancement of civilization. And if such adequate substitutes are not provided, then you may be sure that war will long continue.

70:2.20 (786.11) Man will never accept peace as a normal mode of living until he has been thoroughly and repeatedly convinced that peace is best for his material welfare, and until society has wisely provided peaceful substitutes for the gratification of that inherent tendency periodically to let loose a collective drive designed to liberate those ever-accumulating emotions and energies belonging to the self-preservation reactions of the human species.

70:2.21 (786.12) But even in passing, war should be honored as the school of experience which compelled a race of arrogant individualists to submit themselves to highly concentrated authority — a chief executive. Old-fashioned war did select

za vodstvo, ali u suvremenom ratu to više nije slučaj. Suvremeno društvo treba tražiti vođe u disciplinama mirnodoblja: industriji, znanosti i društvenim postignućima.

3. RANA LJUDSKA UDRUŽENJA

U većini primitivnih društva *horda* je sve; čak i djeca su zajednička imovina horde. Obitelj u svojoj evoluciji zauzima mjesto horde u odgoju djece, dok javljajući klanovi i plemena zauzimaju mjesto horde kao društvene jedinice.

Seksualna glad i majčinska ljubav uspostavljaju obitelj. No, stvarna vlada se ne pojavljuje dok ne dođe do formiranja superobiteljskih skupina. U predobiteljskom razdoblju za vrijeme horde, vodstvo je bilo u rukama neformalno izabranih pojedinaca. Afrički Bušmani nikada nisu napredovali izvan ove primitivne faze; njihove horde nemaju poglavara.

Obitelji postaju ujedinjene krvnim vezama u klanove, rodbinske skupine; a klanovi se zatim razvijaju u plemena, teritorijalne zajednice. Ratovanje i vanjski pritisak nameću plemensku organizaciju na rodbinske klanove, dok trgovina i obrt održavaju ove rane i primitivne skupine na okupu s nekim stupnjem unutarnjeg mira.

Mir na Urantiji može biti promaknut daleko bolje međunarodnim trgovinskim organizacijama nego bilo kakvom sofistikom vizionarskih planova za mir. Trgovinski odnosi traže razvoj jezika i unaprijeđene metode komuniciranja, kao i bolje metode prijevoza.

Nedostatak zajedničkog jezika uvijek ometa djelovanje miroljubivih skupina, ali novac je postao univerzalni jezik moderne trgovine. Industrijsko tržište u velikoj mjeri drži na okupu suvremeno društvo. Profitni motiv je moćan civilizator ako je čovjek koji mu teži osnažen željom da služi svojim bližnjima.

U ranim dobima svako pleme je bilo okruženo koncentričnim krugovima sve većeg straha i sumnjičavosti; stoga su ponekad ljudi imali običaj da ubiju sve strance, a kasnije, da ih pretvore u roblje. Stara ideja o prijateljstvu značila je usvajanje u klan; a klansko je članstvo smatrano nečim što opstaje nakon smrti - što je jedan od prvih pojmova vječnog života.

Ceremonija usvajanja sastojala se u međusobnom pijenju krvi. U nekim skupinama slina je razmijenjena umjesto krvi za piće, što je bio drevni izvor prakse društvenog ljubljenja. A sve ceremonije sklapanja društvenih veza, da li brak ili usvajanje, uvijek su proslavljane gozбом.

the innately great men for leadership, but modern war no longer does this. To discover leaders society must now turn to the conquests of peace: industry, science, and social achievement.

3. EARLY HUMAN ASSOCIATIONS

70:3.1 (787.1) In the most primitive society the *horde* is everything; even children are its common property. The evolving family displaced the horde in child rearing, while the emerging clans and tribes took its place as the social unit.

70:3.2 (787.2) Sex hunger and mother love establish the family. But real government does not appear until superfamily groups have begun to form. In the prefamily days of the horde, leadership was provided by informally chosen individuals. The African Bushmen have never progressed beyond this primitive stage; they do not have chiefs in the horde.

70:3.3 (787.3) Families became united by blood ties in clans, aggregations of kinsmen; and these subsequently evolved into tribes, territorial communities. Warfare and external pressure forced the tribal organization upon the kinship clans, but it was commerce and trade that held these early and primitive groups together with some degree of internal peace.

70:3.4 (787.4) The peace of Urantia will be promoted far more by international trade organizations than by all the sentimental sophistry of visionary peace planning. Trade relations have been facilitated by development of language and by improved methods of communication as well as by better transportation.

70:3.5 (787.5) The absence of a common language has always impeded the growth of peace groups, but money has become the universal language of modern trade. Modern society is largely held together by the industrial market. The gain motive is a mighty civilizer when augmented by the desire to serve.

70:3.6 (787.6) In the early ages each tribe was surrounded by concentric circles of increasing fear and suspicion; hence it was once the custom to kill all strangers, later on, to enslave them. The old idea of friendship meant adoption into the clan; and clan membership was believed to survive death — one of the earliest concepts of eternal life.

70:3.7 (787.7) The ceremony of adoption consisted in drinking each other's blood. In some groups saliva was exchanged in the place of blood drinking, this being the ancient origin of the practice of social kissing. And all ceremonies of association, whether marriage or adoption, were always terminated by feasting.

U novijim dobima, ljudi su pili krv razrijeđenu sa crnim vinom, a kasnije samo vino prilikom usvajanja i bratimljenja, što je obilježeno u dodirivanju čaše i zapečaćeno pijenjem vina. Hebreji su koristili modificirani oblik ove ceremonije usvajanja. Njihovi arapski preci su koristili prisege uzete dok je ruka kandidata počivala na genitalnim organima plemenskog pripadnika. Hebreji tretiraju usvojenog stranaca ljubazno i bratski. "Stranac koji boravi s tobom bit će kao jedan rođen među vama, i ti ćeš ga ljubiti kao sebe samoga."

"Gostinsko prijateljstvo" je odnos privremenog gostoprimstva. Kad su se gosti koji su došli u posjetu spremali poći, imali su običaj razbiti lonac u dva dijela i dati jednu krhotinu gostu kao prikladnu pozivnicu za nove goste da se navrate. Bilo je uobičajeno da gosti plate svoj račun pričanjem priča o svojim putovanjima i avanturama. Pripovjedači u stara vremena su postali toliko popularni da su ove posjete na kraju zabranjene tijekom lova ili žetve.

Prvi ugovori o miru su bili "krvne obveznice." Ambasadori mira dvaju zaraćenih plemena bi se sastali, razmijenili pozdrave i zatim jedan drugog počeli ubadati u kožu dok ne poteče krv, nakon čega bi oni međusobno sisali krv i proglasili mir.

Najranije mirovne misije sastojale su se od poslanika koji su donosili najpoželjnije djevojke za seksualno zadovoljavanje njihovih nekadašnjih neprijatelja, oslanjajući se na seksualni apetit u borbi protiv ratnog nagona. Plemena tako počašćena bi uzvratila posjet nudeći svoje najpoželjnije djevojke; nakon čega bi mir bio čvrsto uspostavljen. I tako je odobreno sklapanje brakova između poglavarskih obitelji.

4. KLANOVI I PLEMENA

Prva mirnodobska skupina je bila obitelj, a zatim klan, pleme, te još kasnije nacija koja je kasnije prerasla u modernu teritorijalnu državu. Vrlo je ohrabrujuća činjenica da su današnje mirnodobske skupine odavno prevazišle krvno srodstvo i obuhvatile nacije, unatoč činjenici da narodi Urantije još uvijek troše ogromne svote na ratnu spremnost.

Klanovi su krvno povezane skupine unutar plemena, a oni duguju svoje postojanje određenim zajedničkim interesima, kao što su:

1. Zajedničko povijesno podrijetlo.
2. Privrženost zajedničkom vjerskom totemu.

70:3.8 (787.8) In later times, blood diluted with red wine was used, and eventually wine alone was drunk to seal the adoption ceremony, which was signified in the touching of the wine cups and consummated by the swallowing of the beverage. The Hebrews employed a modified form of this adoption ceremony. Their Arab ancestors made use of the oath taken while the hand of the candidate rested upon the generative organ of the tribal native. The Hebrews treated adopted aliens kindly and fraternally. "The stranger that dwells with you shall be as one born among you, and you shall love him as yourself."

70:3.9 (787.9) "Guest friendship" was a relation of temporary hospitality. When visiting guests departed, a dish would be broken in half, one piece being given the departing friend so that it would serve as a suitable introduction for a third party who might arrive on a later visit. It was customary for guests to pay their way by telling tales of their travels and adventures. The storytellers of olden times became so popular that the mores eventually forbade their functioning during either the hunting or harvest seasons.

70:3.10 (788.1) The first treaties of peace were the "blood bonds." The peace ambassadors of two warring tribes would meet, pay their respects, and then proceed to prick the skin until it bled; whereupon they would suck each other's blood and declare peace.

70:3.11 (788.2) The earliest peace missions consisted of delegations of men bringing their choice maidens for the sex gratification of their onetime enemies, the sex appetite being utilized in combating the war urge. The tribe so honored would pay a return visit, with its offering of maidens; whereupon peace would be firmly established. And soon intermarriages between the families of the chiefs were sanctioned.

4. CLANS AND TRIBES

70:4.1 (788.3) The first peace group was the family, then the clan, the tribe, and later on the nation, which eventually became the modern territorial state. The fact that the present-day peace groups have long since expanded beyond blood ties to embrace nations is most encouraging, despite the fact that Urantia nations are still spending vast sums on war preparations.

70:4.2 (788.4) The clans were blood-tie groups within the tribe, and they owed their existence to certain common interests, such as:

- 70:4.3 (788.5) 1. Tracing origin back to a common ancestor.
- 70:4.4 (788.6) 2. Allegiance to a common religious

3. Isto narječje.
4. Dijeljenje zajedničkog prebivališta.
5. Strahovanje od istih neprijatelja.
6. Negdašnje zajedničko vojno iskustvo.

Klanovski poglavari su uvijek bili podređeni plemenskim poglavarima, a rane plemenske vlade su bile labava konfederacija klanova. Domaći Australci nikada nisu razvili plemenski oblik vlasti.

Mirnodobski poglavari klanova su obično vladali kroz majčinsku liniju; plemenske ratne poglavice utemeljuju očevu liniju. Sudovi plemenskih poglavica i ranih kraljeva sastojali su se od poglavara pojedinih klanova, za koje je bilo uobičajeno primiti poziv u kraljevu prisutnost nekoliko puta godišnje. To mu je omogućilo da ih drži u prismotri i da bolje osigura njihovu suradnju. Klanovi su služili vrijednoj svrsi u lokalnoj samoupravi, ali su uveliko odgodili razvoj velikih i jakih nacija.

5. POČECI VLADE

Svaka ljudska ustanova ima početak, a civilna vlast je proizvod progresivne evolucije jednako kao što je to slučaj sa brakom, industrijom i religijom. Od ranih i primitivnih plemena tako se postupno razvija niz ljudskih vlasti koje su došle i prošle do razvoja onih oblika društvene i državne regulacije koji karakteriziraju drugu trećinu dvadesetog stoljeća.

Uz postupnu pojavu obiteljske jedinice, temelji vlasti počivaju u klanskoj organizaciji, grupiranju istokrvnih obitelji. Prvo pravo vladino tijelo je *vijeće starješina*. Ova regulativna skupina je bila sastavljena od starješina koji su se istaknuli na neki učinkovit način. Mudrost i iskustvo rano su cijenjeni čak i u očima barbarskog čovjeka i tako je uslijedilo jedno dugo razdoblje dominacija starješina. Ova vlast oligarhije postupno prerasta u ideju patrijarhata.

U ranom vijeću starješina nalazi se potencijal za sve državne funkcije: izvršnu, zakonodavnu i sudsku. Kada je vijeće tumačilo ondašnje običaje, djelovalo je kao sud; pri uspostavi novih načina društvene prakse, djelovalo je u zakonodavnoj ulozi; u mjeri u kojoj je provodilo takve odredbe i akte, bilo je izvršna vlast. Predsjedavajući vijeća je bio jedan od preteča kasnijeg plemenskog

totem.

70:4.5 (788.7) 3. Speaking the same dialect.

70:4.6 (788.8) 4. Sharing a common dwelling place.

70:4.7 (788.9) 5. Fearing the same enemies.

70:4.8 (788.10) 6. Having had a common military experience.

70:4.9 (788.11) The clan headmen were always subordinate to the tribal chief, the early tribal governments being a loose confederation of clans. The native Australians never developed a tribal form of government.

70:4.10 (788.12) The clan peace chiefs usually ruled through the mother line; the tribal war chiefs established the father line. The courts of the tribal chiefs and early kings consisted of the headmen of the clans, whom it was customary to invite into the king's presence several times a year. This enabled him to watch them and the better secure their co-operation. The clans served a valuable purpose in local self-government, but they greatly delayed the growth of large and strong nations.

5. THE BEGINNINGS OF GOVERNMENT

70:5.1 (788.7) Every human institution had a beginning, and civil government is a product of progressive evolution just as much as are marriage, industry, and religion. From the early clans and primitive tribes there gradually developed the successive orders of human government which have come and gone right on down to those forms of social and civil regulation that characterize the second third of the twentieth century.

70:5.2 (788.8) With the gradual emergence of the family units the foundations of government were established in the clan organization, the grouping of consanguineous families. The first real governmental body was the *council of the elders*. This regulative group was composed of old men who had distinguished themselves in some efficient manner. Wisdom and experience were early appreciated even by barbaric man, and there ensued a long age of the domination of the elders. This reign of the oligarchy of age gradually grew into the patriarchal idea.

70:5.3 (789.1) In the early council of the elders there resided the potential of all governmental functions: executive, legislative, and judicial. When the council interpreted the current mores, it was a court; when establishing new modes of social usage, it was a legislature; to the extent that such decrees and enactments were enforced, it was the executive. The chairman of the council was one of the forerunners of the later tribal chief.

poglavice.

Neka plemena su imala ženska vijeća, dok su s vremena na vrijeme mnoga plemena imala ženske vladare. Određena plemena crvenog čovjeka su sačuvala učenje Onamonalontona o jednoglasnom odlučivanju "sedmočlanog vijeća."

Teško je ljudima shvatiti da društva odana beskrajnomo vođenju polemike ne mogu voditi ni mir ni rat. Primitivna "torokanja" su rijetko korisna. Rasa je rano naučila da vojska kojoj zapovijeda grupna klanska uprava nije imala šanse protiv jake vojske sa jednim vojnim zapovjednikom. Rat je uvijek odabirao kralja.

Isprva ratne poglavice su birane samo za vojnu službu i one su imale običaj napustiti neke od svojih ovlasti tijekom razdoblja mira, kada su njihove dužnosti imale više društvenu prirodu. No, postupno su počeli zadirati u mirnodobska razdoblja, težeći produljiti svoju vlast od rata do rata. Oni su se često zalagali da skrate razdoblje mira između ratova. Ovi rani gospodari rata nisu bili skloni miru.

U kasnijim vremenima neki poglavari su bili izabrani za službe koje nisu bile vojne, a odabrani su zbog neobičnog stasa ili izvršnih osobnih sposobnosti. Crveni ljudi su često imali dva seta poglavica - plemenske ili mirnodobske poglavice i nasljedne ratne poglavice. Mirnodobski vladari su također bili suci i učitelji.

U nekim ranim zajednicama vladali su vračari, koji su često djelovali kao poglavice. Jedan te isti čovjek je bio svećenik, liječnik i glavni izvršitelj. Vrlo često rane kraljevske insignije vuku porijeklo od simbola ili obilježja svećeničke haljine.

I ovim je koracima izvršna vlast postupno došla u postojanje. Klanska i plemenska vijeća nastavila su rad u savjetodavnom svojstvu i kao preteča kasnije pojavljujuće zakonodavne i sudbene vlasti. U današnjoj Africi svi ti oblici primitivne vlasti doista postoje među različitim plemenima.

6. MONARHISTIČKA VLADA

Djelotvorna državna vlada se javila tek sa pojavom upravitelja sa punim izvršnim ovlastima. Čovjek je utvrdio da je učinkovita vlada mogla postojati samo prenošenjem ovlasti na neku ličnost, a ne na neku ideju.

Vladavina je izrasla iz ideje obiteljskog tijela ili bogatstva. Kada je patrijarhalni kraljević postao pravi kralj, on se ponekad nazivao "praotac naroda." Kasnije, vladalo je vjerovanje da su kraljevi vukli porijeklo od junaka. Vladavine su

70:5.4 (788.10) Some tribes had female councils, and from time to time many tribes had women rulers. Certain tribes of the red man preserved the teaching of Onamonalonton in following the unanimous rule of the "council of seven."

70:5.5 (788.11) It has been hard for mankind to learn that neither peace nor war can be run by a debating society. The primitive "palavers" were seldom useful. The race early learned that an army commanded by a group of clan heads had no chance against a strong one-man army. War has always been a kingmaker.

70:5.6 (788.12) At first the war chiefs were chosen only for military service, and they would relinquish some of their authority during peacetimes, when their duties were of a more social nature. But gradually they began to encroach upon the peace intervals, tending to continue to rule from one war on through to the next. They often saw to it that one war was not too long in following another. These early war lords were not fond of peace.

70:5.7 (788.13) In later times some chiefs were chosen for other than military service, being selected because of unusual physique or outstanding personal abilities. The red men often had two sets of chiefs — the sachems, or peace chiefs, and the hereditary war chiefs. The peace rulers were also judges and teachers.

70:5.8 (788.14) Some early communities were ruled by medicine men, who often acted as chiefs. One man would act as priest, physician, and chief executive. Quite often the early royal insignias had originally been the symbols or emblems of priestly dress.

70:5.9 (788.15) And it was by these steps that the executive branch of government gradually came into existence. The clan and tribal councils continued in an advisory capacity and as forerunners of the later appearing legislative and judicial branches. In Africa, today, all these forms of primitive government are in actual existence among the various tribes.

6. MONARCHIAL GOVERNMENT

70:6.1 (789.8) Effective state rule only came with the arrival of a chief with full executive authority. Man found that effective government could be had only by conferring power on a personality, not by endowing an idea.

70:6.2 (789.9) Rulership grew out of the idea of family authority or wealth. When a patriarchal kinglet became a real king, he was sometimes called "father of his people." Later on, kings were thought to have sprung from heroes. And still further on,

zatim postale nasljedne zahvaljujući vjerovanju u božansko podrijetlo kraljeva.

Nasljednim kraljevstvom je izbjegnuta anarhija koja je do tada stvarala pustoš između smrti kralja i izbora njegova nasljednika. Obitelj je imala biološku glavu klana; klan je imao odabranog prirodnog vođu; pleme i kasnija država nisu imali prirodnog vođu i to je bio dodatni razlog za utemeljenje nasljedne linije kraljevskog poglavarstva. Ideja kraljevske obitelji i aristokracije se također temelji na običajima "imenskog vlasništva" u klanovima.

Nasljedna linija kraljeva se na kraju smatrala nadnaravnom, a kraljevska krv se smatrala povezanom sa krvi materijaliziranog osoblja kneza Kaligastije. Tako su kraljevi postali fetišne ličnosti kojih su se ljudi pretjerano bojali, a na kraljevskom dvoru je korišten poseban oblik govora. Čak i u skorije vrijeme se vjerovalo da dodir kraljeva liječi bolesti, a neki narodi Urantije još uvijek vjeruju da njihovi vladari imaju božansko podrijetlo.

Rani fetišni kralj se često držao u osami; bio je smatran previše svetim kako bi ga ljudi gledali, osim u dane svjetovnih i svetih blagdana. Obično je izabran predstavnik da ga oponaša, a to je dalo podrijetlo poziciji državnog premijera. Prvi oficir državnog kabineta bio je časnik zadužen za nadgledanje hrane; ubrzo zatim slijede drugi. Vladari su uskoro imenovali predstavnike koji će biti zaduženi za trgovinu i religiju; taj razvoj kabineta je izravan korak prema depersonalizaciji izvršne vlasti. Ovi pomoćnici ranih kraljeva su postali prihvaćeno plemstvo, a kraljeva supruga je postupno porasla na dostojanstvo kraljice kao žena kojoj je odavano visoko poštovanje.

Bezskruplozni vladari su stekli veliku moć otkrićem otrova. Rana sudska magija je bila dijabolična; kraljevi neprijatelji su prvi umirali. No, čak i većina despotskih tiranina bila je podvrgnuta nekim restrikcijama; oni su barem bili ograničeni uvijek prisutnim strahom od atentata. Vračevi, vještaci i svećenici su uvijek imali moćnu kontrolu nad kraljevima. Nakon toga su zemljoposjednici - aristokracija - obuzdavali njegov utjecaj. Uvijek i iznova su se klanovi i plemena dizali i rušili svoje despote i tirane. Svrnutim vladarima, nakon što su bili osuđeni na smrt, često je davana opcija da počinu samoubojstvo, što je vodilo staroj društvenoj modi oduzimanja vlastitog života u određenim okolnostima.

7. PRIMITIVNI KLUBOVI I TAJNA DRUŠTVA

Krvno srodstvo određuje prve društvene

rulership became hereditary, due to belief in the divine origin of kings.

70:6.3 (789.10) Hereditary kingship avoided the anarchy which had previously wrought such havoc between the death of a king and the election of a successor. The family had a biologic head; the clan, a selected natural leader; the tribe and later state had no natural leader, and this was an additional reason for making the chief-kings hereditary. The idea of royal families and aristocracy was also based on the mores of "name ownership" in the clans.

70:6.4 (790.1) The succession of kings was eventually regarded as supernatural, the royal blood being thought to extend back to the times of the materialized staff of Prince Caligastia. Thus kings became fetish personalities and were inordinately feared, a special form of speech being adopted for court usage. Even in recent times it was believed that the touch of kings would cure disease, and some Urantia peoples still regard their rulers as having had a divine origin.

70:6.5 (790.2) The early fetish king was often kept in seclusion; he was regarded as too sacred to be viewed except on feast days and holy days. Ordinarily a representative was chosen to impersonate him, and this is the origin of prime ministers. The first cabinet officer was a food administrator; others shortly followed. Rulers soon appointed representatives to be in charge of commerce and religion; and the development of a cabinet was a direct step toward depersonalization of executive authority. These assistants of the early kings became the accepted nobility, and the king's wife gradually rose to the dignity of queen as women came to be held in higher esteem.

70:6.6 (790.3) Unscrupulous rulers gained great power by the discovery of poison. Early court magic was diabolical; the king's enemies soon died. But even the most despotic tyrant was subject to some restrictions; he was at least restrained by the ever-present fear of assassination. The medicine men, witch doctors, and priests have always been a powerful check on the kings. Subsequently, the landowners, the aristocracy, exerted a restraining influence. And ever and anon the clans and tribes would simply rise up and overthrow their despots and tyrants. Deposed rulers, when sentenced to death, were often given the option of committing suicide, which gave origin to the ancient social vogue of suicide in certain circumstances.

7. PRIMITIVE CLUBS AND SECRET SOCIETIES

70:7.1 (790.4) Blood kinship determined the first

grupe; povezivanje u skupine proširuje krvno srodstvo klanova. Miješani brakovi su bili sljedeći korak u proširenju skupina, a složeno pleme koje nastaje na taj način je bilo prvo pravo političko tijelo. Sljedeći napredak u društvenom razvoju je bila evolucija religioznih kultova i političkih klubova. Ovi su se prvi put pojavili kao tajna društva i izvorno su bili posve religiozni; kasnije su postali regulativni. Isprva su to bili muški klubovi; kasnije su se pojavile i ženske grupe. S vremenom su postali podijeljeni u dvije klase: društveno- političku i religijsko-mističnu.

Postoji više razloga za tajnost tih društava, kao što su:

1. Strah od ljutnje vladara zbog kršenja nekog tabua.
2. Provedba nekih manjinskih religioznih obreda.
3. Očuvanje vrijednog "duha" ili poslovnih tajni.
4. Uživanje u nekoj posebnoj amajliji ili magiji.

Velika tajnost tih društava obavlja sve njihove članove velom misterije koji ima daje snagu nad ostatkom plemena. Tajnost je štoviše laskala taštini; ona je vodila stvaranju društvene aristokracije te dobi. Nakon inicijacije, dječaci su išli u lov s odraslim muškarcima; prethodno inicijaciji su ubirali povrće sa ženama. A to je bilo vrhovno poniženje - sramota pred cijelim plemenom - pasti na ispitu zrelosti i ne primiti pravo ulaska u muško prebivalište, nego ostati sa ženama i djecom i biti smatram ženskastim. Osim toga, ne iniciranim mladićima nije bilo dopušteno da se ožene.

Primitivni ljudi su vrlo rano učili svoju adolescentnu mladež seksualnoj kontroli. Vladao je običaj da se dječaci odvoje od roditelja od puberteta do braka, a njihovo obrazovanje i obuka su tekli u muškim tajnim društvima. A jedna od glavnih funkcija tih klubova je kontrola nad mladim adolescentima i sprječavanje pojave izvanbračne djece.

Komercijalna prostitucija je počela kada su ti muški klubovi počeli plaćati za korištenje žena iz drugih plemena. No, ranije grupe uglavnom nisu imale seksualne poročnosti.

Ceremonija inicijacije u pubertetu obično je trajala pet godina. Često je nanošenje muka i rana samom sebi bilo dio ovih ceremonija. Obrezivanje je prvi put prakticirano kao obred inicijacije u jednom od tih tajnih bratstava. Plemenske oznake su urezivane u tijelo u sastavu inicijacije u pubertetu; tetovaža je nastala kao obilježje članstva. Takva mučenja, zajedno s puno odricanja, su imala za cilj da otvrdnu ove mladiće,

social groups; association enlarged the kinship clan. Intermarriage was the next step in group enlargement, and the resultant complex tribe was the first true political body. The next advance in social development was the evolution of religious cults and the political clubs. These first appeared as secret societies and originally were wholly religious; subsequently they became regulative. At first they were men's clubs; later women's groups appeared. Presently they became divided into two classes: sociopolitical and religio-mystical.

70:7.2 (790.5) There were many reasons for the secrecy of these societies, such as:

70:7.3 (790.6) 1. Fear of incurring the displeasure of the rulers because of the violation of some taboo.

70:7.4 (790.7) 2. In order to practice minority religious rites.

70:7.5 (790.8) 3. For the purpose of preserving valuable "spirit" or trade secrets.

70:7.6 (790.9) 4. For the enjoyment of some special charm or magic.

70:7.7 (790.10) The very secrecy of these societies conferred on all members the power of mystery over the rest of the tribe. Secrecy also appeals to vanity; the initiates were the social aristocracy of their day. After initiation the boys hunted with the men; whereas before they had gathered vegetables with the women. And it was the supreme humiliation, a tribal disgrace, to fail to pass the puberty tests and thus be compelled to remain outside the men's abode with the women and children, to be considered effeminate. Besides, noninitiates were not allowed to marry.

70:7.8 (791.1) Primitive people very early taught their adolescent youths sex control. It became the custom to take boys away from parents from puberty to marriage, their education and training being intrusted to the men's secret societies. And one of the chief functions of these clubs was to keep control of adolescent young men, thus preventing illegitimate children.

70:7.9 (791.2) Commercialized prostitution began when these men's clubs paid money for the use of women from other tribes. But the earlier groups were remarkably free from sex laxity.

70:7.10 (791.3) The puberty initiation ceremony usually extended over a period of five years. Much self-torture and painful cutting entered into these ceremonies. Circumcision was first practiced as a rite of initiation into one of these secret fraternities. The tribal marks were cut on the body as a part of the puberty initiation; the tattoo originated as such a badge of membership. Such torture, together with much privation, was designed to harden these

da ih impresioniraju sa stvarnošću i neizbježnim nevoljama života. Ovaj cilj se bolje može postići kasnijim atletskim igrama i fizičkim natjecanjima.

Ali tajna društva su dapače imala za cilj povišenje morala adolescenata; jedna od glavnih svrha ceremonija puberteta bilo je utisnuti u dječaka ideju da mora ostaviti na miru žene drugih muškaraca.

Nakon ovih godina stroge discipline i treninga i neposredno prije braka, mladići su obično primali kratko razdoblje slobodnog vremena i slobode, nakon čega su se vraćali da sklope brak i da prihvate podvrgavanje plemenskim tabuima do kraja života. I ovaj drevni običaj se nastavio do modernih vremena kao glupava ideja "sjetve divlje zobi."

Mnoga kasnija plemena dopuštala su formiranje ženskih tajnih klubova u svrhu pripreme adolescentica za kućanstvo i majčinstvo. Nakon inicijacije djevojke su primale pravo na brak i bilo im je dopušteno prisustvovati "pokazivanju mladenki," što je bio oblik izlaska u društvo. Rano su se javile ženske grupe koje su se obvezale da neće ući u brak.

S vremenom su se formirali klubovi koji nisu bili tajni kada su skupine neoženjenih muškaraca i neudatih žena osnovala svoje zasebne organizacije. Te udruge su ustvari bile prve škole. I dok su muški i ženski klubovi često progonili jedni druge, neka napredna plemena su nakon kontakta s učiteljima Dalamatije eksperimentirala sa idejom zajedničkog obrazovanja, kako su već imala internate za oba spola.

Tajna društva su pridonijela izgradnji društvenih kasti uglavnom zahvaljujući tajanstvenom karakteru svojih ceremonija inicijacije. Članovi tih društava su prvi nosili maske kako bi upozorili radoznale da se drže podalje od njihovih obreda žalosti - štovanja predaka. Kasnije se ovaj ritual razvio u pseudo seansu na kojoj su se duhovi navodno pojavljivali. Drevna društva "novog rođenja" koristila su znakove i poseban tajni jezik; oni su također uzdržavali određene vrste hrane i pića. Djelovali su kao noćna policija i na drugi način funkcionirali u širokom rasponu društvenih aktivnosti.

Sve tajne udruge su nametale prisegu, tražile povjerenje i učile svoje članove čuvanju tajni. Ovi redovi su budili strahopoštovanje i kontrolirali mase; oni su također djelovali kao nadzorna društva, prakticirajući pravo na linč. Oni su bili prvi špijuni kad su njihova plemena išla u rat i prva tajna policija u vrijeme mira. Najbolje od svega držali su beskrupulozne kraljeve u neizvjesnosti. Da im se suprostave, kraljevi su formirali svoju vlastitu tajnu policiju.

youths, to impress them with the reality of life and its inevitable hardships. This purpose is better accomplished by the later appearing athletic games and physical contests.

70:7.11 (791.4) But the secret societies did aim at the improvement of adolescent morals; one of the chief purposes of the puberty ceremonies was to impress upon the boy that he must leave other men's wives alone.

70:7.12 (791.5) Following these years of rigorous discipline and training and just before marriage, the young men were usually released for a short period of leisure and freedom, after which they returned to marry and to submit to lifelong subjection to the tribal taboos. And this ancient custom has continued down to modern times as the foolish notion of "sowing wild oats."

70:7.13 (791.6) Many later tribes sanctioned the formation of women's secret clubs, the purpose of which was to prepare adolescent girls for wifehood and motherhood. After initiation girls were eligible for marriage and were permitted to attend the "bride show," the coming-out party of those days. Women's orders pledged against marriage early came into existence.

70:7.14 (791.7) Presently nonsecret clubs made their appearance when groups of unmarried men and groups of unattached women formed their separate organizations. These associations were really the first schools. And while men's and women's clubs were often given to persecuting each other, some advanced tribes, after contact with the Dalamatia teachers, experimented with coeducation, having boarding schools for both sexes.

70:7.15 (791.8) Secret societies contributed to the building up of social castes chiefly by the mysterious character of their initiations. The members of these societies first wore masks to frighten the curious away from their mourning rites — ancestor worship. Later this ritual developed into a pseudo seance at which ghosts were reputed to have appeared. The ancient societies of the "new birth" used signs and employed a special secret language; they also forswore certain foods and drinks. They acted as night police and otherwise functioned in a wide range of social activities.

70:7.16 (792.1) All secret associations imposed an oath, enjoined confidence, and taught the keeping of secrets. These orders awed and controlled the mobs; they also acted as vigilance societies, thus practicing lynch law. They were the first spies when the tribes were at war and the first secret police during times of peace. Best of all they kept unscrupulous kings on the anxious seat. To offset them, the kings fostered their own secret police.

Ta društva su vodila stvaranju prvih političkih stranki. Prva vladajuća stranka bila je "jaki" protiv "slabih." U davna vremena promjena vlade jedino je nastupala usljed građanskog rata koji je bio obilan dokaz da su slabi postali jaki.

Te klubove su sponzorirali trgovci radi naplate dugova, te vladari radi prikupljanja poreza. Oporezivanje je duga bilo predmet borbe, a jedan od najranijih oblika oporezivanja je prikupljanje desetka, desetine lova ili plijena. Porezi su izvorno nametnuti za uzdržavanje kraljevskoga dvora, ali je utvrđeno da ih je bilo lakše prikupiti pod izgovorom uzdržavanja hramske službe.

Tako su te tajne udruge prerasle u prve dobrotorne organizacije, a kasnije su evoluirale u rana vjerska društva - preteče crkava. Na kraju su neka od tih društava postala međuplemenska, prva međunarodna bratstva.

8. DRUŠTVENE KLASSE

Psihičke i fizičke nejednakosti ljudskih bića osiguravaju pojavu društvenih klasa. Svjetovi bez društvenih slojeva su oni koji su bilo najprimitivniji ili najnapredniji. Društvo u osvit civilizacije još nije počelo s razdvajanjem društvenih razina, a svijet utemeljen u svjetlu i životu u velikoj mjeri je izbrisao ove podjele čovječanstva koje obilježavaju sve međufaze evolucije.

Kako društvo prelazi iz divljaštva u barbarstvo, njegovi pripadnici postaju grupirani u klase iz općih razloga kao što su:

1. *Prirodni* - kontakt, srodstvo i brak; prve društvene razlike se temelje na spolu, dobi i krvi - srodstvu s poglavarom.

2. *Osobni* - prepoznavanje sposobnosti, izdržljivosti, spretnosti i hrabrosti; uskoro za tim slijedi prepoznavanje jezika, vještine, znanja i opće inteligencije.

3. *Sreće i slučajnosti* - rat i iseljavanje je rezultiralo odvajanjem ljudskih skupina. Na klasnu evoluciju snažno su utjecala osvajanja, odnos pobjednika prema poraženom, dok je ropstvo stvorilo prvu opću podjelu društva na slobodne i robove.

4. *Ekonomski* - bogati i siromašni. Bogatstvo i posjedovanje robova su genetski temelji jedne klase društva.

5. *Geografski* - klase koje nastaju kao posljedica urbanog ili ruralnog naseljavanja. Grad i selo su svaki na svoj način doprinijeli diferencijaciji između stočara- zemljoradnika i trgovca-

70:7.17 (792.2) These societies gave rise to the first political parties. The first party government was "the strong" vs. "the weak." In ancient times a change of administration only followed civil war, abundant proof that the weak had become strong.

70:7.18 (792.3) These clubs were employed by merchants to collect debts and by rulers to collect taxes. Taxation has been a long struggle, one of the earliest forms being the tithe, one tenth of the hunt or spoils. Taxes were originally levied to keep up the king's house, but it was found that they were easier to collect when disguised as an offering for the support of the temple service.

70:7.19 (792.4) By and by these secret associations grew into the first charitable organizations and later evolved into the earlier religious societies — the forerunners of churches. Finally some of these societies became intertribal, the first international fraternities.

8. SOCIAL CLASSES

70:8.1 (792.5) The mental and physical inequality of human beings insures that social classes will appear. The only worlds without social strata are the most primitive and the most advanced. A dawning civilization has not yet begun the differentiation of social levels, while a world settled in light and life has largely effaced these divisions of mankind, which are so characteristic of all intermediate evolutionary stages.

70:8.2 (792.6) As society emerged from savagery to barbarism, its human components tended to become grouped in classes for the following general reasons:

70:8.3 (792.7) 1. *Natural* — contact, kinship, and marriage; the first social distinctions were based on sex, age, and blood — kinship to the chief.

70:8.4 (792.8) 2. *Personal* — the recognition of ability, endurance, skill, and fortitude; soon followed by the recognition of language mastery, knowledge, and general intelligence.

70:8.5 (792.9) 3. *Chance* — war and emigration resulted in the separating of human groups. Class evolution was powerfully influenced by conquest, the relation of the victor to the vanquished, while slavery brought about the first general division of society into free and bond.

70:8.6 (792.10) 4. *Economic* — rich and poor. Wealth and the possession of slaves was a genetic basis for one class of society.

70:8.7 (792.11) 5. *Geographic* — classes arose consequent upon urban or rural settlement. City and country have respectively contributed to the differentiation of the herder-agriculturist and the

industrijalca, sa njihovim različitim stavovima i reakcijama.

6. *Socijalni* - klase su postupno formirane u skladu s načinom na koji javno mijenja procjenjuje društvenu vrijednost različitih skupina. Među najranijim podjelama ove vrste su razgraničenja između svećenika-učitelja, vladara-ratnika, kapitalista-trgovaca, fizičkih radnika i robova. Rob nikada nije mogao postati kapitalista, iako je ponekad radnik-nadničar mogao ući u redove kapitalista.

7. *Strukovni* - kako su se zvanja umnožavala, bila su sklona uspostavi kasti i cehova. Radnici su podijeljeni u tri skupine: stručne klase koje su uključivale vračeve, za kojima su slijedili kvalificirani i nakon njih nekvalificirani radnici.

8. *Vjerski* - rani kulturni klubovi su proizvodili vlastite klase unutar klanova i plemena, a pobožnost i mističizam svećenika dugo su ih ovjekovječili kao zasebnu društvenu skupinu.

9. *Rasni* - prisutnost dvije ili više rasa u određenoj naciji ili teritorijalnoj jedinici obično je vodilo stvaranju kasti koje su bile razvrstane po boji kože. Originalni sustav kasta u Indiji se temelji na boji kože, kao što je bio slučaj i u ranom Egiptu.

10. *Starosni* - mladost i zrelost. Među plemenima dječak je ostajao pod nadzorom oca za očeva života, a djevojka je ostajala pod brigom majke do udaje.

Fleksibilno kretanje između društvenih klasa je neophodno za razvijanje civilizacije, ali kad klasa postane kasta, kad se društvene razine okamene, društvo plaća za tu dodatnu društvenu stabilnost smanjivanjem osobne inicijative. Društvene kaste daju svakom čovjeku njegovo mjesto u industriji, ali one također oštro ograničavaju razvoj pojedinca i doslovce onemogućavaju društvenu suradnju.

Klase u društvu, nakon što su prirodno formirane, ostaju na snazi sve dok čovjek postupno ne ostvari njihovo evolucijsko uništenje inteligentnom manipulacijom bioloških, intelektualnih i duhovnih resursa napredujuće civilizacije, kao što su:

1. Biološka obnova rasnih loza - selektivno eliminiranje slabijih ljudskih sojeva. To ima tendenciju iskorjenjivanja mnogih smrtnih nejednakosti.

2. Obrazovanje povećane moždane snage koja proizlazi iz takvog biološkog poboljšanja.

3. Religiozno oživljavanje osjećaja srodstva i bratstva među ljudima.

trader-industrialist, with their divergent viewpoints and reactions.

70:8.8 (792.12) 6. *Social* — classes have gradually formed according to popular estimate of the social worth of different groups. Among the earliest divisions of this sort were the demarcations between priest-teachers, ruler-warriors, capitalist-traders, common laborers, and slaves. The slave could never become a capitalist, though sometimes the wage earner could elect to join the capitalistic ranks.

70:8.9 (793.1) 7. *Vocational* — as vocations multiplied, they tended to establish castes and guilds. Workers divided into three groups: the professional classes, including the medicine men, then the skilled workers, followed by the unskilled laborers.

70:8.10 (793.2) 8. *Religious* — the early cult clubs produced their own classes within the clans and tribes, and the piety and mysticism of the priests have long perpetuated them as a separate social group.

70:8.11 (793.3) 9. *Racial* — the presence of two or more races within a given nation or territorial unit usually produces color castes. The original caste system of India was based on color, as was that of early Egypt.

70:8.12 (793.4) 10. *Age* — youth and maturity. Among the tribes the boy remained under the watchcare of his father as long as the father lived, while the girl was left in the care of her mother until married.

70:8.13 (793.5) Flexible and shifting social classes are indispensable to an evolving civilization, but when *class* becomes *caste*, when social levels petrify, the enhancement of social stability is purchased by diminishment of personal initiative. Social caste solves the problem of finding one's place in industry, but it also sharply curtails individual development and virtually prevents social co-operation.

70:8.14 (793.6) Classes in society, having naturally formed, will persist until man gradually achieves their evolutionary obliteration through intelligent manipulation of the biologic, intellectual, and spiritual resources of a progressing civilization, such as:

70:8.15 (793.7) 1. Biologic renovation of the racial stocks — the selective elimination of inferior human strains. This will tend to eradicate many mortal inequalities.

70:8.16 (793.8) 2. Educational training of the increased brain power which will arise out of such biologic improvement.

70:8.17 (793.9) 3. Religious quickening of the feelings of mortal kinship and brotherhood.

No, ove mjere mogu donijeti svoje prave plodove samo u dalekim tisućljećima budućnosti, iako mnogo društvenog napretka neposredno slijedi za inteligentnom, mudrom i *strpljivom* manipulacijom tih katalizatora kulturnog napretka. Religija je moćna poluga koja podiže civilizaciju iz kaosa, ali je nemoćna osim ako ima uporište zdravog i normalnog uma koji sigurno počiva na zdravom i normalnom nasljeđu.

9. LJUDSKA PRAVA

Priroda ne daje nikakva prava čovjeku, samo život i svijet u kojem će ga živjeti. Priroda ne daje ni pravo na život, kao što se može vidjeti u slučaju da nenaoružani čovjek susretne gladnog tigra licem u lice u primitivnoj šumi. Društvo je najbolji dar čovjekovoj sigurnosti.

Postupno društvo je ustvrdio svoja prava i u današnje vrijeme, ona su:

1. Osiguranje opskrbe hranom.
2. Vojna obrana - sigurnost kroz pripravnost.
3. Očuvanje unutarnjeg mira - prevencija osobnog nasilja i društvenih poremećaja.
4. Seksualna kontrola - brak, institucija obitelji.
5. Nekretnine - pravo na vlasništvo.
6. Poticanje individualnog i grupnog natjecanja.
7. Obrazovanje i osposobljavanje mladeži.
8. Promocija trgovanja i trgovine - industrijski razvoj.
9. Pобољшanje uvjeta rada i nagrađivanja.
10. Jamstvo slobode religioznih praksi tako da sve ove ostale društvene djelatnosti mogu biti uzvišene duhovnom motivacijom.

Kada su prava toliko stara da se više ne može prizvati u sjećanje njihovo podrijetlo, ona se često nazivaju *prirodnim pravima*. Ali ljudska prava zapravo nisu prirodna; ona su u cjelosti društvena. Ona su relativna i uvijek mijenjajuća i nisu ništa više nego pravila igre - priznate prilagodbe odnosa koji uređuju stalno mijenjajuće pojave ljudskog natjecanja.

Što se može smatrati pravom u jednoj dobi ne mora biti tako promatrano u drugoj. Do

70:8.18 (793.10) But these measures can bear their true fruits only in the distant millenniums of the future, although much social improvement will immediately result from the intelligent, wise, and *patient* manipulation of these acceleration factors of cultural progress. Religion is the mighty lever that lifts civilization from chaos, but it is powerless apart from the fulcrum of sound and normal mind resting securely on sound and normal heredity.

9. HUMAN RIGHTS

70:9.1 (793.11) Nature confers no rights on man, only life and a world in which to live it. Nature does not even confer the right to live, as might be deduced by considering what would likely happen if an unarmed man met a hungry tiger face to face in the primitive forest. Society's prime gift to man is security.

70:9.2 (793.12) Gradually society asserted its rights and, at the present time, they are:

- 70:9.3 (793.13) 1. Assurance of food supply.
- 70:9.4 (793.14) 2. Military defense — security through preparedness.
- 70:9.5 (793.15) 3. Internal peace preservation — prevention of personal violence and social disorder.
- 70:9.6 (794.1) 4. Sex control — marriage, the family institution.
- 70:9.7 (794.2) 5. Property — the right to own.
- 70:9.8 (794.3) 6. Fostering of individual and group competition.
- 70:9.9 (794.4) 7. Provision for educating and training youth.
- 70:9.10 (794.5) 8. Promotion of trade and commerce — industrial development.
- 70:9.11 (794.6) 9. Improvement of labor conditions and rewards.
- 70:9.12 (794.7) 10. The guarantee of the freedom of religious practices to the end that all of these other social activities may be exalted by becoming spiritually motivated.

70:9.13 (794.8) When rights are old beyond knowledge of origin, they are often called *natural rights*. But human rights are not really natural; they are entirely social. They are relative and ever changing, being no more than the rules of the game — recognized adjustments of relations governing the ever-changing phenomena of human competition.

70:9.14 (794.9) What may be regarded as right in one age may not be so regarded in another. The

opstanka velikog broja defektivnih i degeneriranih ljudi ne dolazi zbog toga što oni imaju prirodno pravo tako opteretiti civilizaciju dvadesetog stoljeća, nego jednostavno zato što društvo ove dobi ima takve običaje i konvencije.

U europskom srednjem vijeku bio je priznat mali broj ljudskih prava; tada je svaki čovjek pripadao nekome drugom, a prava su samo povlastice ili usluge odobrene od strane države ili crkve. A revolt koji je rezultirao iz ove pogreške bio je jednako pogrešan u tome što je vodio vjerovanju da su svi ljudi rođeni jednaki.

Slabi i inferiorni su uvijek tražili jednaka prava; oni su uvijek inzistirali da država prisili jake i superiorne na ispunjavanja njihovih želja i da na druge načine namiri one nedostatke koji su često bili prirodni rezultat njihove vlastite ravnodušnosti i lijenosti.

Ali ta jednakost je idealno dijete civilizacije; ona se ne može naći u prirodi. Čak i sama kultura uvjerljivo svjedoči o inherentnoj nejednakosti ljudi koja počiva na njihovom vrlo nejednakom kapacitetu za kulturu. Iznenadno i neevolucijsko ostvarenje tobožnje prirodne jednakosti brzo bi bacilo civiliziranog čovjeka natrag na sirove uzance primitivnih dobi. Društvo ne može ponuditi jednaka prava za sve, ali ono može obećati upravljanje različitim pravima svakog sa pravednosti i pravičnosti. Društvo ima zadaću i dužnost da osigura djetetu prirode poštenu i mirnu priliku za samostalno samoodržavanje, sudjelovanje u procesu samoproduženja, dok u isto vrijeme uživaju neku mjeru samozadovoljenja, a zbroj ova tri čimbenika tvori ljudsku sreću.

10. EVOLUCIJA PRAVEDNOSTI

Prirodna pravednost je teorija koju je čovjek skrojio; ona nije stvarnost. U prirodi, pravednost je čisto teoretska, totalna fikcija. Priroda nudi samo jednu vrstu pravde - uzroci su neminovno praćeni posljedicama.

Pravednost, koju je izmislio čovjek, znači da svaki čovjek dobiva svoja prava i bila je stvar progresivnog razvoja. Pojam pravednosti može biti konstitutivan u umu koji je obdaren duhom, ali na svjetovima prostora ne dolazi do njezine potpune realizacije.

Primitivni čovjek je pripisivao sve pojave osobama. U slučaju smrti divljak se pitao, ne što ga je ubilo, već *tko*? Slučajno ubojstvo nije bilo priznavano i u kažnjavanju zločina motiv nije uziman u obzir; presuda je donošena u skladu s učinjenom ozljedom.

survival of large numbers of defectives and degenerates is not because they have any natural right thus to encumber twentieth-century civilization, but simply because the society of the age, the mores, thus decrees.

70:9.15 (794.10) Few human rights were recognized in the European Middle Ages; then every man belonged to someone else, and rights were only privileges or favors granted by state or church. And the revolt from this error was equally erroneous in that it led to the belief that all men are born equal.

70:9.16 (794.11) The weak and the inferior have always contended for equal rights; they have always insisted that the state compel the strong and superior to supply their wants and otherwise make good those deficiencies which all too often are the natural result of their own indifference and indolence.

70:9.17 (794.12) But this equality ideal is the child of civilization; it is not found in nature. Even culture itself demonstrates conclusively the inherent inequality of men by their very unequal capacity therefor. The sudden and nonevolutionary realization of supposed natural equality would quickly throw civilized man back to the crude usages of primitive ages. Society cannot offer equal rights to all, but it can promise to administer the varying rights of each with fairness and equity. It is the business and duty of society to provide the child of nature with a fair and peaceful opportunity to pursue self-maintenance, participate in self-perpetuation, while at the same time enjoying some measure of self-gratification, the sum of all three constituting human happiness.

10. EVOLUTION OF JUSTICE

70:10.1 (794.13) Natural justice is a man-made theory; it is not a reality. In nature, justice is purely theoretic, wholly a fiction. Nature provides but one kind of justice — inevitable conformity of results to causes.

70:10.2 (794.14) Justice, as conceived by man, means getting one's rights and has, therefore, been a matter of progressive evolution. The concept of justice may well be constitutive in a spirit-endowed mind, but it does not spring full-fledgedly into existence on the worlds of space.

70:10.3 (794.15) Primitive man assigned all phenomena to a person. In case of death the savage asked, not *what* killed him, but *who*? Accidental murder was not therefore recognized, and in the punishment of crime the motive of the criminal was wholly disregarded; judgment was rendered in accordance with the injury done.

U najranijem primitivnom društvu javno mnijenje djeluje izravno; tu nisu bili potrebni službenici zakona. U primitivnom životu nije bilo privatnosti. Čovjekovi susjedi su bili odgovorni za njegovo ponašanje; stoga su imali pravo zabadati nos u njegove osobne stvari. Regulacija društva počivala je na teoriji da članstvo u grupi treba imati interes i neki stupanj kontrole nad ponašanjem svakog pojedinca.

Vrlo rano je vladalo vjerovanje da su duhovi provodili pravdu kroz vračeve i svećenike; tako su ni postali prve kriminalni detektivi i pravni službenici. Rane metode otkrivanja kriminala sastojale su se u provođenju kušnji korištenjem otrova i vatre, te nanošenjem boli. Te divlje kušnje nisu bile ništa više od grubih vještina igranja na sreću; one nisu nužno vodile pravednom rješenju sporova. Na primjer: Optuženi je morao popiti otrov i ako je povraćao, on je bio nevin.

Stari zavjet bilježi jednu od tih teških kušnji, test bračne nevjere: Ako čovjek posumnja da mu se žena iznevjeri, neka taj muž dovede svoju ženu svećeniku i izrazi svoje sumnje, nakon čega neka svećenik uzme posvećene vode i prašine što je na podu hrama. Nakon dolične ceremonije uključujući zaklinjanje žene psovka, neka optužena žena popije taj gadan napitak. Ako je bila kriva "neka ova voda prokletstva zađe u tvoju utrobu i postaje gorka, a trbuh ti se od nje naduo, a rodnica uvenula i neka žena bude prokleta među svojim narodom." Ako je kojim slučajem žena popila ovu prljavu tekućinu i nije pokazala simptome fizičke bolesti, ona je bila oslobođena optužbi njezina ljubomorna muža.

Ove užasne metode otkrivanja kriminaliteta su prakticirala gotovo sva evoluirajuća plemena u jednom ili drugom razdoblju. Dvoboj je moderni čin koji vuče porijeklo iz suđenja kušnjom.

Nemojte se čuditi što su Hebreji i druga polucivilizirana plemena prakticirala takve primitivne vještine pravosuđa prije tri tisuće godina, ali je veoma začuđujuće da su razboriti ljudi današnje dobi zadržali takav relik barbarsva u zbirci svojih svetih spisa. Ako se u svom razmišljanju osvrnete unazad, trebate primiti k znanju da nikakvo božansko biće nije dalo smrtnom čovjeku takve nepoštene upute u vezi otkrivanja i rješavanja sumnjivih slučajeva bračne nevjere.

Društvo je rano usvojilo osvetoljubivi stav osвете: oko za oko, život za životom. Evoluirajuća plemena su sva priznavala to pravo na krvnu osvetu. Osveta je postala cilj primitivnog života; ali religija je uveliko izmijenila te rane plemenske prakse. Učitelji religije otkrivenja su uvijek proglašavali, "Moja je odmazda," govori Jahve."

70:10.4 (795.1) In the earliest primitive society public opinion operated directly; officers of law were not needed. There was no privacy in primitive life. A man's neighbors were responsible for his conduct; therefore their right to pry into his personal affairs. Society was regulated on the theory that the group membership should have an interest in, and some degree of control over, the behavior of each individual.

70:10.5 (795.2) It was very early believed that ghosts administered justice through the medicine men and priests; this constituted these orders the first crime detectors and officers of the law. Their early methods of detecting crime consisted in conducting ordeals of poison, fire, and pain. These savage ordeals were nothing more than crude techniques of arbitration; they did not necessarily settle a dispute justly. For example: When poison was administered, if the accused vomited, he was innocent.

70:10.6 (795.3) The Old Testament records one of these ordeals, a marital guilt test: If a man suspected his wife of being untrue to him, he took her to the priest and stated his suspicions, after which the priest would prepare a concoction consisting of holy water and sweepings from the temple floor. After due ceremony, including threatening curses, the accused wife was made to drink the nasty potion. If she was guilty, "the water that causes the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thighs shall rot, and the woman shall be accursed among her people." If, by any chance, any woman could quaff this filthy draught and not show symptoms of physical illness, she was acquitted of the charges made by her jealous husband.

70:10.7 (795.4) These atrocious methods of crime detection were practiced by almost all the evolving tribes at one time or another. Dueling is a modern survival of the trial by ordeal.

70:10.8 (795.5) It is not to be wondered that the Hebrews and other semicivilized tribes practiced such primitive techniques of justice administration three thousand years ago, but it is most amazing that thinking men would subsequently retain such a relic of barbarism within the pages of a collection of sacred writings. Reflective thinking should make it clear that no divine being ever gave mortal man such unfair instructions regarding the detection and adjudication of suspected marital unfaithfulness.

70:10.9 (795.6) Society early adopted the paying-back attitude of retaliation: an eye for an eye, a life for a life. The evolving tribes all recognized this right of blood vengeance. Vengeance became the aim of primitive life, but religion has since greatly modified these early tribal practices. The teachers of revealed religion have always proclaimed,

Osvetoljubiva ubojstva u ranim vremenima nisu se posve razlikovala od osвете današnjih ubojstava pod izlikom nepisanog zakona.

Samoubojstvo je bilo čest način osвете. Ako se čovjek nije uspio osvetiti za života, umro je u uvjerenju da bi kao duh došao natrag i posijao gnjev na svoje neprijatelje. A budući da je ovo vjerovanje bilo univerzalno, prijetnja od samoubojstva na pragu neprijateljeve kuće je obično bila dovoljna da se namiri pravda. Primitivni čovjek nije visoko cijenio život; samoubojstvo za sitne stvari je bilo često, ali učenja Dalamatije su uvelike smanjila ovaj običaj, dok u novije vrijeme slobodno vrijeme, udobnosti, religija i filozofija zajednički čine život slađim i poželjnijim. Štrajkovi glađu su, međutim, moderne paralele ovih zastarjelih metoda osвете.

Jedna od najranijih formulacija naprednog plemenskog zakona imala je veze sa plemenskim preuzimanjem pitanja krvne osвете. No, čovjek je začudo čak i tada mogao ubiti svoju ženu bez kazne pod uvjetom da je u cijelosti platio za nju. Eskimi i danas još uvijek dopuštaju povrijeđenoj obitelji da odredi i sprovede kaznu za zločin, čak i za ubojstvo.

Naredni korak naprijed bio je izricanje novčane kazne za kršenje tabua, nametanje globe. Ova kaznena globa predstavlja prvi oblik javnih prihoda. Praksa plaćanja "krvne globe" također je ušla u modu kao zamjena za krvnu osvetu. Takve otkupne cijene se obično isplaćuju u ženama ili stoci; one su postojale dugo vremena prije stvarne globe, novčane novčane naknade, koja je nametana kao kazna za zločin. A budući da je ideja kazne u biti otšteta, sve, uključujući i sam ljudski život, na kraju postaje cijena koja se može platiti kao naknada za štetu. Hebreji su bili prvi ukinuli praksu plaćanja krvne globe. Mojsije je učio da treba "ne smijete primati otkupnine za životubojice koji je zaslužio smrt: on mora umrijeti."

Pravosuđe je tako prvo utvrdilo način kažnjavanja u obitelji, zatim u klanu, a kasnije u plemenu. Provedba istinske pravde vuče porijeklo od uzimanja osвете iz ruku privatnih i rodbinskih grupa u ruke društvene skupine, države.

Kazna spaljivanjem nekoć je bila uobičajena praksa. Priznavali su je mnogi drevni vladari, uključujući Hamurabija i Mojsija, a potonji je nalađao da se mnogi zločini, a osobito oni u vezi ozbiljne iznevjere bračne vjernosti, kazne spaljivanjem na lomači. Ako se je "kći svećenika" ili drugih vodećih građana odala javnoj prostituciji, hebrejski običaj je bio "neka se spali."

"'Vengeance is mine,' says the Lord." Vengeance killing in early times was not altogether unlike present-day murders under the pretense of the unwritten law.

70:10.10 (795.7) Suicide was a common mode of retaliation. If one were unable to avenge himself in life, he died entertaining the belief that, as a ghost, he could return and visit wrath upon his enemy. And since this belief was very general, the threat of suicide on an enemy's doorstep was usually sufficient to bring him to terms. Primitive man did not hold life very dear; suicide over trifles was common, but the teachings of the Dalamatians greatly lessened this custom, while in more recent times leisure, comforts, religion, and philosophy have united to make life sweeter and more desirable. Hunger strikes are, however, a modern analogue of this old-time method of retaliation.

70:10.11 (796.1) One of the earliest formulations of advanced tribal law had to do with the taking over of the blood feud as a tribal affair. But strange to relate, even then a man could kill his wife without punishment provided he had fully paid for her. The Eskimos of today, however, still leave the penalty for a crime, even for murder, to be decreed and administered by the family wronged.

70:10.12 (796.2) Another advance was the imposition of fines for taboo violations, the provision of penalties. These fines constituted the first public revenue. The practice of paying "blood money" also came into vogue as a substitute for blood vengeance. Such damages were usually paid in women or cattle; it was a long time before actual fines, monetary compensation, were assessed as punishment for crime. And since the idea of punishment was essentially compensation, everything, including human life, eventually came to have a price which could be paid as damages. The Hebrews were the first to abolish the practice of paying blood money. Moses taught that they should "take no satisfaction for the life of a murderer, who is guilty of death; he shall surely be put to death."

70:10.13 (796.3) Justice was thus first meted out by the family, then by the clan, and later on by the tribe. The administration of true justice dates from the taking of revenge from private and kin groups and lodging it in the hands of the social group, the state.

70:10.14 (796.4) Punishment by burning alive was once a common practice. It was recognized by many ancient rulers, including Hammurabi and Moses, the latter directing that many crimes, particularly those of a grave sex nature, should be punished by burning at the stake. If "the daughter of a priest" or other leading citizen turned to public prostitution, it was the Hebrew custom to "burn her with fire."

Izdaja - "veleizdaja" ili izdavanje vlastitih suplemenika - bila je prvo glavno kriminalno djelo. Krađa goveda je univerzalno kažnjavana smrću, dok je čak i doskora krađa konja na sličan način kažnjavana. Ali kako je vrijeme prolazilo, ljudi su spoznali da težina kazne nije bilo toliko presudan činitelj u sprječavanju zločina kao što je bila njezina neminovnost i brzina.

Kada društvo ne kazni zločine, odbojnost koja se rađa među društvenim grupama obično nameće zakon linča; davanje azila je bilo metoda bijega pred ovim iznenadnim bijesom društvene grupe. Linč i dvoboji govore o nespremnosti pojedinaca da predaju svoje privatno obeštećenje u ruke države.

11. ZAKONI I SUDOVI

Jednako je teško povući oštre razlike između običaja i zakona kao što je teško precizno utvrditi u kojem času svitanja dan zamjenjuje noć. Običaji su zakoni i policijski propisi u procesu izrade. Dugo nakon njihova utemeljenja, nedefinirani običaji su skloni kristaliziranju u preciznim zakonima, čvrstim propisima i jasno definiranim društvenim konvencijama.

Zakon je uvijek u prvom redu negativan i zabranjujući; s razvojem civilizacija on postaje sve pozitivniji i direktivniji. Rano društvo sprovodi svoje aktivnosti negativno, dajući pojedincu pravo na život nametanjem na sve ostale naredbe, "Ne ubij." Svako dodjeljivanje prava ili slobode pojedincu znači oduzimanje prava svih drugih, a to se vrši tabuima, primitivnim zakonom. Cijela ideja tabua po sebi je negativna, kako je primitivno društvo bilo u cijelosti negativno u njegovoj organizaciji i u početku pravosuđe se sastojalo u provedbi tabua. No, izvorno se ovi zakoni primjenjuju samo na članove plemena, kao što se vidi u primjeru skorijih Hebreja koji su primjenjivali jedan etički kodeks za uzajamne odnose, a drugi za odnose sa nežidovljem.

Polaganje zakletve je nastalo u vrijeme Dalamatije u nastojanju da se osigura istinito svjedočanstvo. Takve zakletve su se sastojale u izricanju prokletstva protiv samoga sebe. Isprva ni jedan pojedinac nije htio svjedočiti protiv svoga roda.

Zločin je bio napad na plemenske običaje, grijeh je bio kršenje tabua koji su uživali odobravanje duhova, a dugo je trajala zbrka zbog toga što čovjek nije znao razlučiti između zločina i grijeha.

Samointeres je vodio uspostavi tabua protiv ubijanja, društvo je dalo odobrenje tradicionalnih običaja, dok je religija vodila posvećenju običaja

70:10.15 (796.5) Treason — the "selling out" or betrayal of one's tribal associates — was the first capital crime. Cattle stealing was universally punished by summary death, and even recently horse stealing has been similarly punished. But as time passed, it was learned that the severity of the punishment was not so valuable a deterrent to crime as was its certainty and swiftness.

70:10.16 (796.6) When society fails to punish crimes, group resentment usually asserts itself as lynch law; the provision of sanctuary was a means of escaping this sudden group anger. Lynching and dueling represent the unwillingness of the individual to surrender private redress to the state.

11. LAWS AND COURTS

70:11.1 (796.7) It is just as difficult to draw sharp distinctions between mores and laws as to indicate exactly when, at the dawning, night is succeeded by day. Mores are laws and police regulations in the making. When long established, the undefined mores tend to crystallize into precise laws, concrete regulations, and well-defined social conventions.

70:11.2 (796.8) Law is always at first negative and prohibitive; in advancing civilizations it becomes increasingly positive and directive. Early society operated negatively, granting the individual the right to live by imposing upon all others the command, "you shall not kill." Every grant of rights or liberty to the individual involves curtailment of the liberties of all others, and this is effected by the taboo, primitive law. The whole idea of the taboo is inherently negative, for primitive society was wholly negative in its organization, and the early administration of justice consisted in the enforcement of the taboos. But originally these laws applied only to fellow tribesmen, as is illustrated by the later-day Hebrews, who had a different code of ethics for dealing with the gentiles.

70:11.3 (797.1) The oath originated in the days of Dalamatia in an effort to render testimony more truthful. Such oaths consisted in pronouncing a curse upon oneself. Formerly no individual would testify against his native group.

70:11.4 (797.2) Crime was an assault upon the tribal mores, sin was the transgression of those taboos which enjoyed ghost sanction, and there was long confusion due to the failure to segregate crime and sin.

70:11.5 (797.3) Self-interest established the taboo on killing, society sanctified it as traditional mores, while religion consecrated the custom as moral

kao moralnih zakona i tako su sva tri spojena u ideju svetosti i sigurnosti ljudskog života. Društvo se nije moglo održati zajedno u ranim vremenima jer nije imalo prave sankcije religije; praznovjerje je bilo moralna i društvena policija za vrijeme dugih razdoblja evolucije. Svi drevni ljudi su svi tvrdili da su njihovi preci primili njihove stare zakone, tabue, od njihovih bogova.

Zakon je kodificirani zapis dugog ljudskog iskustva, javno mnijenje koje je iskristalizirano i legalizirano. Norme su sirovi materijal nakupljenog iskustva iz kojeg su kasniji vladajući umovi formulirali pismeni zakona. Drevni sudac nije imao zakone. Kad je izrekao odluku, on je jednostavno rekao: "To je običaj."

Upućivanje na presedan u sudskim odlukama govori o nastojanju sudaca da se prilagode pisanim zakonima promjenjivih društvenih uvjeta. To osigurava progresivnu prilagodbu promjenljivim društvenim uvjetima u kombinaciji sa impresivnošću tradicionalnog kontinuiteta.

Imovinski sporovi su rješavani na više načina, kao što su:

1. Uništavanje nekretnine koja je bila u pitanju.
2. Nasilu - borbom među natjecateljima.
3. Arbitražom - treća strana odlučuje.
4. Po žalbi starješinama - kasnije sudovima.

Prvi sudovi su bili regulirane borbe pesnicama; suci su samo promatrali ili izvještavali. Nadgledali su da li je borba bila provedena prema odobrenim pravilima. Pri ulasku na sud, svaka stranka je davala depozit za troškove sudaca i naplatu novčane kazne nakon što je jedan bio poražen od strane drugog. "Jači uvijek tlači." Kasnije, verbalni argumenti su zamijenili fizičke sukobe.

Cijela ideja primitivnog pravosuđa nije toliko imala za cilj sprovedbu pravednosti koliko je stavljala točku na konflikt i na taj način spriječavala javne nered i privatno nasilje. No, primitivni čovjek se nije toliko protivio onome što bi se danas smatralo nepravdom; on je uzimao zdravo za gotovo da onaj koji je jači sebično tlači. Ipak, status bilo koje civilizacije može se vrlo precizno odrediti prema temeljitosti i pravednosti njezinih sudova i integritetu njezinih sudaca.

12. RASPODJELA DRŽAVNE VLASTI

Velika borba u evoluciji vlade je pitanje koncentracije moći. Svemirski administratori su naučili iz iskustva da evolucijskim narodima koji

law, and thus did all three conspire in rendering human life more safe and sacred. Society could not have held together during early times had not rights had the sanction of religion; superstition was the moral and social police force of the long evolutionary ages. The ancients all claimed that their olden laws, the taboos, had been given to their ancestors by the gods.

70:11.6 (797.4) Law is a codified record of long human experience, public opinion crystallized and legalized. The mores were the raw material of accumulated experience out of which later ruling minds formulated the written laws. The ancient judge had no laws. When he handed down a decision, he simply said, "It is the custom."

70:11.7 (797.5) Reference to precedent in court decisions represents the effort of judges to adapt written laws to the changing conditions of society. This provides for progressive adaptation to altering social conditions combined with the impressiveness of traditional continuity.

70:11.8 (797.6) Property disputes were handled in many ways, such as:

- 70:11.9 (797.7) 1. By destroying the disputed property.
- 70:11.10 (797.8) 2. By force — the contestants fought it out.
- 70:11.11 (797.9) 3. By arbitration — a third party decided.
- 70:11.12 (797.10) 4. By appeal to the elders — later to the courts.

70:11.13 (797.11) The first courts were regulated fistic encounters; the judges were merely umpires or referees. They saw to it that the fight was carried on according to approved rules. On entering a court combat, each party made a deposit with the judge to pay the costs and fine after one had been defeated by the other. "Might was still right." Later on, verbal arguments were substituted for physical blows.

70:11.14 (797.12) The whole idea of primitive justice was not so much to be fair as to dispose of the contest and thus prevent public disorder and private violence. But primitive man did not so much resent what would now be regarded as an injustice; it was taken for granted that those who had power would use it selfishly. Nevertheless, the status of any civilization may be very accurately determined by the thoroughness and equity of its courts and by the integrity of its judges.

12. ALLOCATION OF CIVIL AUTHORITY

70:12.1 (797.13) The great struggle in the evolution of government has concerned the concentration of power. The universe administrators have learned

žive na naseljenim svjetovima najbolje može upravljati predstavnički oblik civilne vlasti kada se održava pravilna ravnoteža snaga između dobro koordinirane izvršne, zakonodavne i sudske grane.

Dok se primitivni autoritet temelji na snazi, fizičkoj snazi, idealna vlada je zastupnički sustav u kojem se vodstvo temelji na sposobnosti, ali u dane barbarizma bilo je previše ratovanja kako bi predstavnička vlada mogla učinkovito funkcionirati. U dugoj borbi između podjele vlasti i ujedinjenog zapovjedništva, diktator je izvojevao pobjedu. Rane i difuzne ovlasti primitivnog vijeća starješina postupno su koncentrirane u osobi apsolutnog monarha. Nakon dolaska stvarnih kraljeva skupine starješina su opstale kao kvazi-zakonodavna i sudska savjetodavna tijela; kasnije se javio ravnopravni zakonodavni status, dok su na kraju vrhovni sudovi donosili presude koje su bile odvojene od odluka zakonodavstva.

Kralj je bio izvršitelj običaja, originalnog ili nepisanog zakona. Kasnije je provodio zakonske odredbe, kao kristalizaciju javnog mnijenja. Popularna skupština kao izraz javnog mnijenja, iako se sporo pojavila, označava veliki društveni korak naprijed.

Rani kraljevi su uveliko bili ograničeni običajima - po tradiciji ili javnom mnijenju. U novije vrijeme neki narodi Urantije su kodificirali te običaje kao dokumentarne temelje vlade.

Smrtnici Urantije imaju pravo na slobodu; oni trebaju stvoriti svoje sustave vlasti; oni trebaju usvojiti svoje ustave ili druge povelje državne vlasti i upravnog postupka. I nakon što tako učine, oni trebaju odabrati najkompetentnije i najvrijedne ljude kao glavne rukovoditelje. Za predstavnike u zakonodavnoj grani vlasti trebaju izabrati samo one koji su intelektualno i moralno kvalificirani da ispune takve svete dužnosti. Kao suce svojih visokih i vrhovnih sudova trebaju izabrati samo one koji su obdareni prirodnom sposobnosti i koji su stekli mudrost bogatim iskustvom.

Ako ljudi hoće zadržati svoju slobodu, oni moraju, nakon što izaberu svoju povelju slobode, osigurati njezino mudro, inteligentno i neustrašivo tumačenje kako bi se spriječila:

1. Neopravdana uzurpacija vlasti bilo izvršne ili zakonodavne grane.
2. Makinacije nezalica i praznovjernih agitatora.
3. Retardacija znanstvenog napretka.

from experience that the evolutionary peoples on the inhabited worlds are best regulated by the representative type of civil government when there is maintained proper balance of power between the well-co-ordinated executive, legislative, and judicial branches.

70:12.2 (798.1) While primitive authority was based on strength, physical power, the ideal government is the representative system wherein leadership is based on ability, but in the days of barbarism there was entirely too much war to permit representative government to function effectively. In the long struggle between division of authority and unity of command, the dictator won. The early and diffuse powers of the primitive council of elders were gradually concentrated in the person of the absolute monarch. After the arrival of real kings the groups of elders persisted as quasi-legislative-judicial advisory bodies; later on, legislatures of co-ordinate status made their appearance, and eventually supreme courts of adjudication were established separate from the legislatures.

70:12.3 (798.2) The king was the executor of the mores, the original or unwritten law. Later he enforced the legislative enactments, the crystallization of public opinion. A popular assembly as an expression of public opinion, though slow in appearing, marked a great social advance.

70:12.4 (798.3) The early kings were greatly restricted by the mores — by tradition or public opinion. In recent times some Urantia nations have codified these mores into documentary bases for government.

70:12.5 (798.4) Urantia mortals are entitled to liberty; they should create their systems of government; they should adopt their constitutions or other charters of civil authority and administrative procedure. And having done this, they should select their most competent and worthy fellows as chief executives. For representatives in the legislative branch they should elect only those who are qualified intellectually and morally to fulfill such sacred responsibilities. As judges of their high and supreme tribunals only those who are endowed with natural ability and who have been made wise by replete experience should be chosen.

70:12.6 (798.5) If men would maintain their freedom, they must, after having chosen their charter of liberty, provide for its wise, intelligent, and fearless interpretation to the end that there may be prevented:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpation of unwarranted power by either the executive or legislative branches.

70:12.8 (798.7) 2. Machinations of ignorant and superstitious agitators.

70:12.9 (798.8) 3. Retardation of scientific progress.

4. Pat pozicija u dominaciji osrednjosti.
5. Dominacija neprincipijelnih manjina.
6. Kontrola ambicioznih prepedenjaka koji traže diktaturu.
7. Katastrofalni poremećaji usljed izbijanja panike.
8. Iskorištavanje od strane beskrupuloznih.
9. Oporezivanje i porobljavanje građana od strane države.
10. Podbačaj socijalne i ekonomske pravednosti.
11. Savez crkve i države.
12. Gubitak osobne slobode.

To su svrhe i ciljevi ustavnih sudova koji djeluju kao upravni pogoni predstavničke vlasti na evolucijskom svijetu.

Borba kojom čovječanstvo nastoji postići savršenu vladu na Urantiji svodi se na usavršavanje kanala uprave, uz njihovo prilagođavanje stalno mijenjajućim potrebama, sa poboljšanjem distribucije ovlasti unutar vlade, a zatim sa odabirom upravnih vođa koji su doista mudri. Dok postoji božanski i idealan oblik vladavine, on ne može biti utemeljen otkirvenjem, nego mora biti polako obznanjen strpljivim naporima muškaraca i žena svake planete diljem svemira vremena i prostora.

Predstavio Melkizedek iz Nebadona.

- 70:12.10 (798.9) 4. Stalemate of the dominance of mediocrity.
- 70:12.11 (798.10) 5. Domination by vicious minorities.
- 70:12.12 (798.11) 6. Control by ambitious and clever would-be dictators.
- 70:12.13 (798.12) 7. Disastrous disruption of panics.
- 70:12.14 (798.13) 8. Exploitation by the unscrupulous.
- 70:12.15 (798.14) 9. Taxation enslavement of the citizenry by the state.
- 70:12.16 (798.15) 10. Failure of social and economic fairness.
- 70:12.17 (798.16) 11. Union of church and state.
- 70:12.18 (798.17) 12. Loss of personal liberty.
- 70:12.19 (798.18) These are the purposes and aims of constitutional tribunals acting as governors upon the engines of representative government on an evolutionary world.

70:12.20 (799.1) Mankind's struggle to perfect government on Urantia has to do with perfecting channels of administration, with adapting them to ever-changing current needs, with improving power distribution within government, and then with selecting such administrative leaders as are truly wise. While there is a divine and ideal form of government, such cannot be revealed but must be slowly and laboriously discovered by the men and women of each planet throughout the universes of time and space.

70:12.21 (799.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 71. RAZVOJ DRŽAVE

⇐ 070

Knjiga Urantije

072 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 71 RAZVOJ DRŽAVE

Sekcije

Uvod

1. ZAČECI DRŽAVE
2. EVOLUCIJA PREDSTAVNIČKE VLADE
3. IDEALI DRŽAVNOSTI
4. PROGRESIVNA CIVILIZACIJA
5. EVOLUCIJA KONKURENCIJE
6. MOTIV PROFITA
7. OBRAZOVANJE
8. KARAKTER DRŽAVNOSTI

Uvod

Država je korisna u evoluciji civilizacije; ona predstavlja neto dobit koju je društvo izvuklo iz pošasti i patnji rata. Čak i državničko umijeće nije ništa drugo nego akumulirana tehnika za prilagodbu silovitog konkurentnog natjecanja između zaraćenih plemena i naroda.

Moderna država je institucija koja je preživjela u dugoj borbi za grupnu moć. Onaj koji je bio jači je na kraju prevladao, što je vodilo stvaranju činjenične stvarnosti - države - zajedno s moralnim mitom o apsolutnoj obvezi svakog građana da živi i umre za državu. No, država nema božansko porijeklo; ona štoviše nije nastala ni kao čin volje inteligentnog ljudskog djelovanja; ona je čisto evolucijska institucija i ima potpuno automatsko porijeklo.

1. ZAČECI DRŽAVE

Država je teritorijalna organizacija društvene regulative, a najjača, najučinkovitija i najtrajnija

PAPER 71 DEVELOPMENT OF THE STATE

SECTIONS

Introduction

1. The Embryonic State
2. The Evolution of Representative Government
3. The Ideals of Statehood
4. Progressive Civilization
5. The Evolution of Competition
6. The Profit Motive
7. Education
8. The Character of Statehood

INTRODUCTION

71:0.1 (800.1) THE state is a useful evolution of civilization; it represents society's net gain from the ravages and sufferings of war. Even statecraft is merely the accumulated technique for adjusting the competitive contest of force between the struggling tribes and nations.

71:0.2 (800.2) The modern state is the institution which survived in the long struggle for group power. Superior power eventually prevailed, and it produced a creature of fact — the state — together with the moral myth of the absolute obligation of the citizen to live and die for the state. But the state is not of divine genesis; it was not even produced by volitionally intelligent human action; it is purely an evolutionary institution and was wholly automatic in origin.

1. THE EMBRYONIC STATE

71:1.1 (800.3) The state is a territorial social regulative organization, and the strongest, most

država sastoji se od jednog naroda čiji ljudi imaju zajednički jezik, društvene običaje i institucije.

Rane države su bile male i sve su bile rezultat osvajanja. One nisu nastale dobrovoljnim udruživanjem. Mnoge su osnovali nomadski osvajači koji su imali običaj napasti, nadvladati i porobiti mirne stočare ili staložene težake. Takve države, koje su rezultirale iz osvajanja, neminovno su dijelile ljude na slojeve; neizbježno da imale klase, a klasne borbe su uvijek bile selektivne.

Sjeverna plemena američkih crvenih ljudi nikada nisu stvorila pravu državnost. Oni nikada nisu napredovali dalje od labave konfederacije plemena, vrlo primitivnog oblika države. Njihov najbliži pristup državi je bila Konfederacija Irokeza, ali ova skupina od šest nacija nikada nije funkcionirala kao država i nije preživjela zato što nije imala sljedeće osnove za suvremeni nacionalni život:

1. Stjecanje i nasljedstvo privatne imovine.
2. Gradove uz poljoprivredu i industriju.
3. Upotrebu korisnih domaćih životinja.
4. Praktičnu obiteljsku organizaciju. Ovi crveni ljudi su imali matrijarhat, a baštinu su nasljeđivali nećaci.
5. Jasno definiran teritorij.
6. Jakog izvršnog vođu.
7. Porobljavanje zarobljenika - oni su bilo usvajani ili masakrirani.
8. Odlučujuća osvajanja.

Crveni ljudi su bili previše demokratski; imali su dobru vladu, ali ona je propala. Na kraju bi uspjeli razviti državu da nisu prerano susreli napredniju civilizaciju bijelog čovjeka, koji je slijedio državne metode Grka i Rimljana.

Uspješna rimska država se temelji na:

1. Patrijarhatu.
2. Poljoprivredi i pripitomljavanju životinja.
3. Koncentraciji stanovništva - gradovima.
4. Privatnom vlasništvu i zemljištu.
5. Ropstvu - klasama državljana.
6. Osvajanju i reorganizaciji slabih i nazadnih naroda.

efficient, and enduring state is composed of a single nation whose people have a common language, mores, and institutions.

71:1.2 (800.4) The early states were small and were all the result of conquest. They did not originate in voluntary associations. Many were founded by conquering nomads, who would swoop down on peaceful herders or settled agriculturists to overpower and enslave them. Such states, resulting from conquest, were, perforce, stratified; classes were inevitable, and class struggles have ever been selective.

71:1.3 (800.5) The northern tribes of the American red men never attained real statehood. They never progressed beyond a loose confederation of tribes, a very primitive form of state. Their nearest approach was the Iroquois federation, but this group of six nations never quite functioned as a state and failed to survive because of the absence of certain essentials to modern national life, such as:

- 71:1.4 (800.6) 1. Acquirement and inheritance of private property.
- 71:1.5 (800.7) 2. Cities plus agriculture and industry.
- 71:1.6 (800.8) 3. Helpful domestic animals.
- 71:1.7 (800.9) 4. Practical family organization. These red men clung to the mother-family and nephew inheritance.
- 71:1.8 (800.10) 5. Definite territory.
- 71:1.9 (800.11) 6. A strong executive head.
- 71:1.10 (800.12) 7. Enslavement of captives — they either adopted or massacred them.
- 71:1.11 (800.13) 8. Decisive conquests.

71:1.12 (800.14) The red men were too democratic; they had a good government, but it failed. Eventually they would have evolved a state had they not prematurely encountered the more advanced civilization of the white man, who was pursuing the governmental methods of the Greeks and the Romans.

71:1.13 (801.1) The successful Roman state was based on:

- 71:1.14 (801.2) 1. The father-family.
- 71:1.15 (801.3) 2. Agriculture and the domestication of animals.
- 71:1.16 (801.4) 3. Condensation of population — cities.
- 71:1.17 (801.5) 4. Private property and land.
- 71:1.18 (801.6) 5. Slavery — classes of citizenship.
- 71:1.19 (801.7) 6. Conquest and reorganization of weak and backward peoples.

7. Jasno definiranom teritoriju s cestama.

8. Osobnim i jakim vladarima.

Velika slabost rimske civilizacije i faktor u konačnom raspadu carstva, bile su tobože liberalne i napredne ideje o emancipaciji dječaka u dvadeset prvoj godini i bezuvjetnom dopuštanju djevojkama da se udaju za muškarca po svom izboru ili da odu u inozemstvo na selo i da se tu ponašaju nemoralno. Šteta koju ovo nanosi društvu se ne sastoji toliko u tim reformama, koliko u iznenadnom i opsežnom načinu njihova usvajanja. Kolaps Rima pokazuje što se može očekivati kada dođe do prevelikog širenja države povezanog sa unutarnjom degeneracijom.

Stvaranje embrionalne države bilo je moguće zahvaljujući popuštanju krvnih veza u korist teritorijalnih, a takve plemenske federacije obično su čvrsto cementirane osvajanjem. Dok suverenitet koji nadilazi sve manje borbe i grupne razlike obilježava istinsku državu, mnoge klase i kaste nastavljaju postojati u kasnijim državnim organizacijama kao ostaci negdašnjih klanova i plemena. Kasnije i veće teritorijalne države vode duge i gorke borbe sa ovim manjim rodbinskim klanovima, a plemenska vlast se pokazuje vrijednim prijelazom od obiteljske do državne vlasti. Tijekom kasnijih vremena mnogi klanovi su izrasli iz obrta i drugih industrijskih udruuga.

Neuspjeh državne integracije rezultira nazadovanjem i vodi vraćanju pred-državnim uvjetima upravnih metoda, kao što je feudalizam u Europskom srednjem vijeku. T ijeekom tih mračnih godina, teritorijalne države su se urušile i došlo je do vraćanja na male skupine okupljene oko dvoraca i povratka klanova i plemenskih faza razvoja. Slične poludržave i sada postoje u Aziji i Africi, ali one nisu sve primjeri evolucijskih koraka unazad; mnoge su embrionalni nukleusi budućih država.

2. EVOLUCIJA PREDSTAVNIČKE VLADE

Demokracija, koja je ideal, je proizvod civilizacije, a ne evolucije. Idite polako! odaberite pažljivo! opasnosti demokracije su:

1. Slavljenje prosječnosti.
2. Biranje zatucanih i neprosvjettjenih vladara.
3. Neuspjeh da se prepoznaju osnovne činjenice društvene evolucije.
4. Opasnost od općeg biračkog prava u rukama neobrazovanih i nemarnih većinskih

71:1.20 (801.8) 7. Definite territory with roads.

71:1.21 (801.9) 8. Personal and strong rulers.

71:1.22 (801.10) The great weakness in Roman civilization, and a factor in the ultimate collapse of the empire, was the supposed liberal and advanced provision for the emancipation of the boy at twenty-one and the unconditional release of the girl so that she was at liberty to marry a man of her own choosing or to go abroad in the land to become immoral. The harm to society consisted not in these reforms themselves but rather in the sudden and extensive manner of their adoption. The collapse of Rome indicates what may be expected when a state undergoes too rapid extension associated with internal degeneration.

71:1.23 (801.11) The embryonic state was made possible by the decline of the blood bond in favor of the territorial, and such tribal federations were usually firmly cemented by conquest. While a sovereignty that transcends all minor struggles and group differences is the characteristic of the true state, still, many classes and castes persist in the later state organizations as remnants of the clans and tribes of former days. The later and larger territorial states had a long and bitter struggle with these smaller consanguineous clan groups, the tribal government proving a valuable transition from family to state authority. During later times many clans grew out of trades and other industrial associations.

71:1.24 (801.12) Failure of state integration results in retrogression to prestate conditions of governmental techniques, such as the feudalism of the European Middle Ages. During these dark ages the territorial state collapsed, and there was a reversion to the small castle groups, the reappearance of the clan and tribal stages of development. Similar semistates even now exist in Asia and Africa, but not all of them are evolutionary reversions; many are the embryonic nucleuses of states of the future.

2. THE EVOLUTION OF REPRESENTATIVE GOVERNMENT

71:2.1 (801.13) Democracy, while an ideal, is a product of civilization, not of evolution. Go slowly! select carefully! for the dangers of democracy are:

- 71:2.2 (801.14) 1. Glorification of mediocrity.
- 71:2.3 (801.15) 2. Choice of base and ignorant rulers.
- 71:2.4 (801.16) 3. Failure to recognize the basic facts of social evolution.
- 71:2.5 (801.17) 4. Danger of universal suffrage in the hands of uneducated and indolent majorities.

grupa.

5. To što čovjek robuje javnom mnijenju; većina nije uvijek u pravu.

Javno mnijenje, zajedničko mišljenje, uvijek je vodilo kašnjenju u razvoju društva; no, ono je vrijedno, jer unatoč tome što usporava društvenu evoluciju, ono vodi očuvanju civilizacije. Obrazovanje javnog mnijenja je jedini siguran i istinit način ubrzavanja civilizacije; sila je samo privremeno efektivna, a kulturni rast se sve više ubrzava nakon što oružje ustupi put glasačkim listićima. Javno mnijenje, društveni običaji, su osnovne i elementarne energije u društvenoj evoluciji i državnom razvoju, ali kako bi imale državnu vrijednost moraju se izražavati nenasilno.

Mjera napretka društva izravno ovisi o stupnju do kojeg javno mnijenje može kontrolirati osobno ponašanje i regulirati državu kroz nenasilno izražavanje. Istinski civilizirana vlada stupa na pozornicu nakon što javno mnijenje stekne ovlasti osobnog izbornog prava. Popularni izbori ne moraju uvijek donijeti ispravnu odluku, ali oni predstavljaju ispravan način da se donese čak i kriva odluka. Evolucija ne može odjednom proizvesti vrhunsko savršenstvo, nego samo srazmjerne i sve naprednije praktične prilagodbe.

Postoji deset koraka ili faza u razvoju praktičnog i učinkovitog oblika predstavničke vlasti, a to su:

1. *Sloboda osobe*. Ropstvo, kmetstvo i svi oblici prisilnog služenja moraju nestati.

2. *Sloboda uma*. Izuzev ako su slobodni ljudi obrazovani - ako su naučili pametno razmišljati i mudro planirati - sloboda često čini više štete nego dobra.

3. *Vladavina prava*. Sloboda se može uživati samo kada se samovolja i hirovi ljudskih vladara zamijene zakonskim aktima koji su u skladu s prihvaćenim temeljnim zakonom.

4. *Sloboda govora*. Predstavnička država je nezamisliva bez slobode svih oblika izražavanja za ljudske težnje i mišljenja.

5. *Sigurnost imovine*. Niti jedna vlada ne može dugo opstati ako ne osigura pravo na uživanje osobne imovine u nekom obliku. Čovjek teži za pravom korištenja, upravljanja, darovanja, prodavanja, iznajmljivanja i ostavljanja u baštinu svoje osobne imovine.

6. *Pravo na podnošenje peticija*. Predstavnička vlada podrazumijeva pravo građana da izraze svoje poglede. Pravo na podnošenje peticija je svojstveno slobodnom državljanstvu.

71:2.6 (801.18) 5. Slavery to public opinion; the majority is not always right.

71:2.7 (802.1) Public opinion, common opinion, has always delayed society; nevertheless, it is valuable, for, while retarding social evolution, it does preserve civilization. Education of public opinion is the only safe and true method of accelerating civilization; force is only a temporary expedient, and cultural growth will increasingly accelerate as bullets give way to ballots. Public opinion, the mores, is the basic and elemental energy in social evolution and state development, but to be of state value it must be nonviolent in expression.

71:2.8 (802.2) The measure of the advance of society is directly determined by the degree to which public opinion can control personal behavior and state regulation through nonviolent expression. The really civilized government had arrived when public opinion was clothed with the powers of personal franchise. Popular elections may not always decide things rightly, but they represent the right way even to do a wrong thing. Evolution does not at once produce superlative perfection but rather comparative and advancing practical adjustment.

71:2.9 (802.3) There are ten steps, or stages, to the evolution of a practical and efficient form of representative government, and these are:

71:2.10 (802.4) 1. *Freedom of the person*. Slavery, serfdom, and all forms of human bondage must disappear.

71:2.11 (802.5) 2. *Freedom of the mind*. Unless a free people are educated — taught to think intelligently and plan wisely — freedom usually does more harm than good.

71:2.12 (802.6) 3. *The reign of law*. Liberty can be enjoyed only when the will and whims of human rulers are replaced by legislative enactments in accordance with accepted fundamental law.

71:2.13 (802.7) 4. *Freedom of speech*. Representative government is unthinkable without freedom of all forms of expression for human aspirations and opinions.

71:2.14 (802.8) 5. *Security of property*. No government can long endure if it fails to provide for the right to enjoy personal property in some form. Man craves the right to use, control, bestow, sell, lease, and bequeath his personal property.

71:2.15 (802.9) 6. *The right of petition*. Representative government assumes the right of citizens to be heard. The privilege of petition is inherent in free citizenship.

7. *Pravo na vlast.* Nije dovoljno da se čovjek izrazi; moć peticiranja mora uznapredovati do stvarnog državičkog upravljanja.

8. *Opće pravo glasa.* Predstavnička vlada pretpostavlja inteligentno, učinkovito i univerzalno biračko tijelo. Karakter takve vlade uvijek će biti određen karakterom i kalibrom onih koji u nju ulaze. S napretkom civilizacije, dok pravo glasa ostaje univerzalno za oba spola, ono se učinkovito mijenja, reorganizira i na druge načine diferencira.

9. *Kontrola državnih službenika.* Ni jedna civilna vlast neće biti korisna i učinkovita ako građani ne posjeduju i ne koriste mudre metode za vođenje i kontrolu dužnosnika i javnih službenika.

10. *Inteligentna i sposobna reprezentacija.* Opstanak demokracije ovisi o uspješnoj predstavničkoj vladi; a ona je uvjetovana praksom da se u javnu službu biraju samo oni pojedinci koji su tehnički osposobljeni, intelektualno pristali, društveno odani i moralno odgovorni. Samo takve prakse mogu osigurati očuvanje vlasti ljudi, za ljude i u ime ljudi.

71:2.16 (802.10) 7. *The right to rule.* It is not enough to be heard; the power of petition must progress to the actual management of the government.

71:2.17 (802.11) 8. *Universal suffrage.* Representative government presupposes an intelligent, efficient, and universal electorate. The character of such a government will ever be determined by the character and caliber of those who compose it. As civilization progresses, suffrage, while remaining universal for both sexes, will be effectively modified, regrouped, and otherwise differentiated.

71:2.18 (802.12) 9. *Control of public servants.* No civil government will be serviceable and effective unless the citizenry possess and use wise techniques of guiding and controlling officeholders and public servants.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent and trained representation.* The survival of democracy is dependent on successful representative government; and that is conditioned upon the practice of electing to public offices only those individuals who are technically trained, intellectually competent, socially loyal, and morally fit. Only by such provisions can government of the people, by the people, and for the people be preserved.

3. IDEALI DRŽAVNOSTI

To nema velikog značaja kakav je politički ili upravni oblik vlasti pod uvjetom da on zadovoljava osnove građanskog napretka - slobodu, sigurnost, obrazovanje i društvenu koordinaciju. Nije stvar u tome što država jest, već u tome što ona čini, a to je ono što određuje tijek društvene evolucije. Naposljetku, ni jedna država ne može nadići moralne vrijednosti svojih građana koje se mogu vidjeti u kvaliteti njihovih izabranih vođa. Neprosvjetljenost i sebičnost vode padu čak najvišeg oblika vlade.

Koliko god to bilo žalosno, nacionalni egoizam je bitan za društveni opstanak. Doktrina izabranog naroda je bila glavni faktor u formiranju plemena i gradnji nacija sve do modernih vremena. No, niti jedna država ne može postići idealne razine funkcioniranja dok se ne svlada svaki oblik nesnošljivosti; nesnošljivost uvijek stoji na putu ljudskog napretka. Nesnošljivost se najbolje može suzbiti koordinacijom znanosti, trgovine, igara i religije.

Funkcioniranje idealne države predstavlja odgovor na tri moćna i koordinirana poticaja:

1. Lojalnost ljubavi koja proizlazi iz ostvarivanja ljudskog bratstva.

2. Inteligentno domoljublje utemeljeno na

3. THE IDEALS OF STATEHOOD

71:3.1 (803.1) The political or administrative form of a government is of little consequence provided it affords the essentials of civil progress — liberty, security, education, and social co-ordination. It is not what a state is but what it does that determines the course of social evolution. And after all, no state can transcend the moral values of its citizenry as exemplified in their chosen leaders. Ignorance and selfishness will insure the downfall of even the highest type of government.

71:3.2 (803.2) Much as it is to be regretted, national egotism has been essential to social survival. The chosen people doctrine has been a prime factor in tribal welding and nation building right on down to modern times. But no state can attain ideal levels of functioning until every form of intolerance is mastered; it is everlastingly inimical to human progress. And intolerance is best combated by the co-ordination of science, commerce, play, and religion.

71:3.3 (803.3) The ideal state functions under the impulse of three mighty and co-ordinated drives:

71:3.4 (803.4) 1. Love loyalty derived from the realization of human brotherhood.

71:3.5 (803.5) 2. Intelligent patriotism based on wise

mudrim idealima.

3. Kozmički uvid protumačen u smislu planetarnih činjenica, potreba i ciljeva.

Idealna država ima mali broj zakona, a oni se razvijaju od negativističke dominacije tabua do pozitivnog napretka osobne slobode koja je praćena sa sve većom samokontrolom. Uzvišena država ne samo da potiče svoje građane na rad, nego ih navodi na profitabilno i inspirativno korištenje sve većih razdoblja slobodnog vremena koje je nagrada napredujuće dobi strojeva. Slobodno vrijeme mora voditi proizvodnji, a ne samo konzumerstvu.

Niti jedno društvo ne može daleko napredovati ako dopušta lijenost i tolerira siromaštvo. No, siromaštvo i ovisnost ne mogu biti eliminirani ako se dopusti slobodno i neograničeno produženje defektivnih i degenerativnih ljudskih loza.

Moralno društvo treba imati za cilj očuvanje samopoštovanja svojih građana i priuštiti svakom normalnom pojedincu odgovarajuću priliku za samoostvarenje. Takav plan društvenog postignuća doprinosi najvišem obliku kulturnog društva. Čovjek treba naći načina da potakne društvenu evoluciju državnim nadzorom uz najmanju moguću mjeru regulativne kontrole. Ona država je najbolja koja najviše koordinira dok najmanje vlada.

Ideali državnosti moraju se postići evolucijom, sporim rastom građanske svijesti, priznavanjem obveza i privilegija društvenog služenja. U početku ljudi snose teret vlade kao dužnost, do okončanja vlasti političkih profitera, ali nakon toga oni traže priliku za službu koju smatraju privilegijom, najvećom čašću. Status svake razine civilizacije vjerno je oslikan kalibrom građana koji dobrovoljno prihvaćaju državničke odgovornosti.

U stvarnoj političkoj zajednici, posao vladanja gradovima i pokrajinama provodi se od strane stručnjaka i upravlja se baš kao i svaki drugi oblik gospodarskih i komercijalnih odnosa među ljudima.

U naprednim državama, politička služba se smatra najvišim vidom građanske odanosti. Najveća ambicija najmudrijih i najplemenitijih građana je steći civilno priznanje, biti izabran ili imenovan na neku poziciju državnog povjerenja, a takve vlade dodjeljuju najviše časti priznanja za službu njihovih civilnih i društvenih službenika. Priznanja se dalje dodjeljuju po tom redu filozofima, pedagogima, znanstvenicima, industrijalcima i vojnim licima. Roditelji primaju doličnu nagradu u predivnom karakteru njihove djece, a čisto religiozne vođe, kao veleposlanici

ideals.

71:3.6 (803.6) 3. Cosmic insight interpreted in terms of planetary facts, needs, and goals.

71:3.7 (803.7) The laws of the ideal state are few in number, and they have passed out of the negativistic taboo age into the era of the positive progress of individual liberty consequent upon enhanced self-control. The exalted state not only compels its citizens to work but also entices them into profitable and uplifting utilization of the increasing leisure which results from toil liberation by the advancing machine age. Leisure must produce as well as consume.

71:3.8 (803.8) No society has progressed very far when it permits idleness or tolerates poverty. But poverty and dependence can never be eliminated if the defective and degenerate stocks are freely supported and permitted to reproduce without restraint.

71:3.9 (803.9) A moral society should aim to preserve the self-respect of its citizenry and afford every normal individual adequate opportunity for self-realization. Such a plan of social achievement would yield a cultural society of the highest order. Social evolution should be encouraged by governmental supervision which exercises a minimum of regulative control. That state is best which co-ordinates most while governing least.

71:3.10 (803.10) The ideals of statehood must be attained by evolution, by the slow growth of civic consciousness, the recognition of the obligation and privilege of social service. At first men assume the burdens of government as a duty, following the end of the administration of political spoilsmen, but later on they seek such ministry as a privilege, as the greatest honor. The status of any level of civilization is faithfully portrayed by the caliber of its citizens who volunteer to accept the responsibilities of statehood.

71:3.11 (803.11) In a real commonwealth the business of governing cities and provinces is conducted by experts and is managed just as are all other forms of economic and commercial associations of people.

71:3.12 (803.12) In advanced states, political service is esteemed as the highest devotion of the citizenry. The greatest ambition of the wisest and noblest of citizens is to gain civil recognition, to be elected or appointed to some position of governmental trust, and such governments confer their highest honors of recognition for service upon their civil and social servants. Honors are next bestowed in the order named upon philosophers, educators, scientists, industrialists, and militarists. Parents are duly rewarded by the excellency of their children, and purely religious leaders, being ambassadors of a

duhovnog kraljevstva, primaju svoje stvarne nagrade na drugom svijetu.

spiritual kingdom, receive their real rewards in another world.

4. PROGRESIVNA CIVILIZACIJA

Ekonomija, društvo i država moraju evoluirati ako žele opstati. Statički uvjeti na evolucijskom svijetu vode propadanju; tu opstaju samo one institucije koje ustrajno plove naprijed nošene strujom evolucijske rijeke.

Progresivni program širenja civilizacije obuhvaća:

1. Očuvanje individualnih sloboda.
2. Zaštitu doma.
3. Promociju ekonomske sigurnosti.
4. Prevenciju bolesti.
5. Obvezno obrazovanje.
6. Obvezno zapošljavanje.
7. Profitabilno korištenje slobodnog vremena.
8. Brigu za nesretne.
9. Rasno unaprjeđenje.
10. Promociju znanosti i umjetnosti.
11. Promociju filozofije - mudrost.
12. Povećanje kozmičkog uvida - duhovnost.

A taj napredak u umjetnosti civilizacije vodi do ostvarenja najviših ljudskih i božanskih ciljeva smrtnog postojanja - do društvenog ostvarenja bratstva ljudi i osobnog statusa svjesnosti Boga koji se obznanjuje u navećoj žudnji svakog pojedinca da vrši volju Oca na nebu.

Pojava pravog bratstva znači da je došlo do razvoja tog društvenog poretka u kojem svi ljudi uživaju nositi bremena drugih; oni uistinu žele primijeniti zlatno pravilo u praksi. No, takvo idealno društvo ne može se ostvariti ako bilo slabi ili zli čekaju u zasjedi kako bi izvukli nepoštenu i bezbožničku prednost nad onima koji su prvenstveno odani služenju istini, ljepoti i dobroti. U takvoj situaciji samo jedan put je praktičan: "Praktikanti zlatnog pravila" mogu osnovati progresivno društvo u kojem će živjeti u skladu sa svojim idealima, dok istovremeno održavaju adekvatnu obranu od svojih neprosvjetenih bližnjih koji mogu tražiti bilo da iskoriste svoju miroljubivu braću ili da uništite njihovu napredujuću civilizaciju.

4. PROGRESSIVE CIVILIZATION

71:4.1 (804.1) Economics, society, and government must evolve if they are to remain. Static conditions on an evolutionary world are indicative of decay; only those institutions which move forward with the evolutionary stream persist.

71:4.2 (804.2) The progressive program of an expanding civilization embraces:

71:4.3 (804.3) 1. Preservation of individual liberties.

71:4.4 (804.4) 2. Protection of the home.

71:4.5 (804.5) 3. Promotion of economic security.

71:4.6 (804.6) 4. Prevention of disease.

71:4.7 (804.7) 5. Compulsory education.

71:4.8 (804.8) 6. Compulsory employment.

71:4.9 (804.9) 7. Profitable utilization of leisure.

71:4.10 (804.10) 8. Care of the unfortunate.

71:4.11 (804.11) 9. Race improvement.

71:4.12 (804.12) 10. Promotion of science and art.

71:4.13 (804.13) 11. Promotion of philosophy — wisdom.

71:4.14 (804.14) 12. Augmentation of cosmic insight — spirituality.

71:4.15 (804.15) And this progress in the arts of civilization leads directly to the realization of the highest human and divine goals of mortal endeavor — the social achievement of the brotherhood of man and the personal status of God-consciousness, which becomes revealed in the supreme desire of every individual to do the will of the Father in heaven.

71:4.16 (804.16) The appearance of genuine brotherhood signifies that a social order has arrived in which all men delight in bearing one another's burdens; they actually desire to practice the golden rule. But such an ideal society cannot be realized when either the weak or the wicked lie in wait to take unfair and unholy advantage of those who are chiefly actuated by devotion to the service of truth, beauty, and goodness. In such a situation only one course is practical: The "golden rulers" may establish a progressive society in which they live according to their ideals while maintaining an adequate defense against their benighted fellows who might seek either to exploit their pacific predilections or to destroy their advancing civilization.

Idealizam nikada ne može opstati na evolucijskoj planeti ako iz generacije u generaciju idealisti budu dopuštali da ih istrijebe niži redovi čovječanstva. Ovo je veliki test idealizma: Hoće li napredno društvo biti u stanju održati svoju vojnu spremnost da se osigura od napada svojih ratobornih susjeda, i u isto vrijeme se uzdržati od iskušenja da upotrijebi ovu vojnu snagu u ofenzivnim operacijama protiv drugih naroda u svrhu sebičnog dobitka ili nacionalnog egoizma? Nacionalni opstanak zahtijeva pripravnost, a religiozni idealizam je jedino što može spriječiti prostituiranje vojne pripravnosti u cilju agresije. Samo ljubav i bratstvo mogu spriječiti jake od ugnjetavanja slabih.

71:4.17 (804.17) Idealism can never survive on an evolving planet if the idealists in each generation permit themselves to be exterminated by the baser orders of humanity. And here is the great test of idealism: Can an advanced society maintain that military preparedness which renders it secure from all attack by its war-loving neighbors without yielding to the temptation to employ this military strength in offensive operations against other peoples for purposes of selfish gain or national aggrandizement? National survival demands preparedness, and religious idealism alone can prevent the prostitution of preparedness into aggression. Only love, brotherhood, can prevent the strong from oppressing the weak.

5. EVOLUCIJA KONKURENCIJE

Dok je konkurencija bitna za društveni napredak, neregulirana konkurencija vodi nasilju. U današnjem društvu, konkurencija polako zauzima mjesto ratovanja u tome što određuje mjesto pojedinca u industriji, te osigurava opstanaka samih industrija. (Ubojstvo i rat imaju različit status sa stanovišta društvenih običaja, kako je ubojstvo proglašeno nezakonitim od ranih dana društva, dok rat još nikada nije proglašen nezakonitim od strane čovječanstva u cjelini.)

Idealna država se obvezuje regulirati društveno ponašanje u dovoljnoj mjeri da eliminiira nasilje koje može proizaći iz pojedinačne konkurencije, te da spriječi nepravdu u osobnoj inicijativi. Ovo je veliki problem državnosti: Kako jamčiti mir i spokoj u industriji i platiti porez za potporu državne vlasti, a u isto vrijeme ne dopustiti oporezivanju da optereći industriju i državi da postane parazitska ili tiranska?

Tijekom ranijih svjetskih dobi, natjecanje je bilo bitno za progresivnu civilizaciju. Kako čovjekova evolucija sve više napreduje, suradnja postaje sve učinkovitija. U naprednim civilizacijama suradnja je učinkovitija od konkurencije. Ranog čovjek je stimulirala konkurencija. Rana evolucija je obilježena opstankom onih koji su bili biološki moćni, dok se kasnije civilizacije mogu bolje promovirati inteligentnom suradnjom, razboritim zajedništvom i duhovnim bratstvom.

Istina, konkurencija u industriji je izrazito rasipna i vrlo neučinkovita, ali nemojte poduzeti bilo kakav pokušaj uklanjanja ovih gospodarskih gubitaka ako takve prilagodbe podrazumijevaju i najmanje kršenje bilo kakvih temeljnih prava i sloboda pojedinca.

5. THE EVOLUTION OF COMPETITION

71:5.1 (805.1) Competition is essential to social progress, but competition, unregulated, breeds violence. In current society, competition is slowly displacing war in that it determines the individual's place in industry, as well as decreeing the survival of the industries themselves. (Murder and war differ in their status before the mores, murder having been outlawed since the early days of society, while war has never yet been outlawed by mankind as a whole.)

71:5.2 (805.2) The ideal state undertakes to regulate social conduct only enough to take violence out of individual competition and to prevent unfairness in personal initiative. Here is a great problem in statehood: How can you guarantee peace and quiet in industry, pay the taxes to support state power, and at the same time prevent taxation from handicapping industry and keep the state from becoming parasitical or tyrannical?

71:5.3 (805.3) Throughout the earlier ages of any world, competition is essential to progressive civilization. As the evolution of man progresses, co-operation becomes increasingly effective. In advanced civilizations co-operation is more efficient than competition. Early man is stimulated by competition. Early evolution is characterized by the survival of the biologically fit, but later civilizations are the better promoted by intelligent co-operation, understanding fraternity, and spiritual brotherhood.

71:5.4 (805.4) True, competition in industry is exceedingly wasteful and highly ineffective, but no attempt to eliminate this economic lost motion should be countenanced if such adjustments entail even the slightest abrogation of any of the basic liberties of the individual.

6. MOTIV PROFITA

6. THE PROFIT MOTIVE

Suvremena ekonomija koju pokreće motiv profita je osuđena na propast ako se motiv profita ne nadopuni motivima službe. Nemilosrdna konkurencija koja se temelji na zatucanom samointeresu na kraju uništava čak i one stvari koje želi održavati. Ekskluzivna i koristoljubiva profitna motivacija je nespojiva sa kršćanskim idealima - a još više je nespojiva s učenjima Isusa.

Odnos profitne motivacije prema službi u gospodarstvu je uporediv s odnosom straha prema ljubavi u religiji. No, profitni motiv se ne smije naglo uništiti ili ukloniti; on drži jako uposlene mnoge inače lijene smrtnike. No, nije potrebno da ovaj katalizator društvene energije zauvijek ostane sebičan u svojim ciljevima.

Profitni motiv gospodarskih aktivnosti je suviše zatucan i potpuno nedostojan naprednog poretka društva; ipak, to je neophodan faktor u ranijim fazama civilizacije. Nemojte oduzeti profit kao motivaciju dok ljudi ne budu čvrsto ukorijenjeni u najvišim oblicima neprofitnih motiva ekonomskog i društvenog služenja - u transcendentnim porivima iznimne mudrosti, fascinirajućeg bratstva i izvrsnosti duhovnog postignuća.

7. OBRAZOVANJE

Trajna država je utemeljena na kulturi, dominirana idealima i motivirana službom. Svrha obrazovanja treba biti stjecanje vještina, težnja za mudrošću, ostvarenje čovjekovog jastva i postizanje duhovnih vrijednosti.

U idealnoj državi, obrazovanje se nastavlja kroz cijeli život i filozofija često postaje glavna zanimacija njezinih građana. Građani takvog komonvelta nastoje steći mudrost u cilju povećanja uvida u smisao ljudskih odnosa, značenja stvarnosti, plemenitost vrijednosti, ciljeva življenja i blaženstava kozmičke sudbine.

Ljudi Urantije bi trebali stvoriti viziju novog i višeg kulturnog društva. Obrazovanje će skočiti na nove razine vrijednosti nakon prevazilaženja čisto profitno-motiviranog sustava ekonomij e. Obrazovanj e je predugo bio provincijalističko, militarističko, egoističko i ambiciozno; ono na kraju mora postati svjetsko i idealističko, te imati za cilj čovjekovo samoostvarenje i spoznaju kozmičkih značenja.

Obrazovanje je nedavno prešlo iz dominacije kontrole klera u dominaciju pravnika i poduzetnika. Na kraju ono se mora predati u ruke filozofima i znanstvenicima. Učitelji moraju biti slobodna bića, prave vođe, tako da filozofija, koja je potraga za

71:6.1 (805.5) Present-day profit-motivated economics is doomed unless profit motives can be augmented by service motives. Ruthless competition based on narrow-minded self-interest is ultimately destructive of even those things which it seeks to maintain. Exclusive and self-serving profit motivation is incompatible with Christian ideals — much more incompatible with the teachings of Jesus.

71:6.2 (805.6) In economics, profit motivation is to service motivation what fear is to love in religion. But the profit motive must not be suddenly destroyed or removed; it keeps many otherwise slothful mortals hard at work. It is not necessary, however, that this social energy arouser be forever selfish in its objectives.

71:6.3 (805.7) The profit motive of economic activities is altogether base and wholly unworthy of an advanced order of society; nevertheless, it is an indispensable factor throughout the earlier phases of civilization. Profit motivation must not be taken away from men until they have firmly possessed themselves of superior types of nonprofit motives for economic striving and social serving — the transcendent urges of superlative wisdom, intriguing brotherhood, and excellency of spiritual attainment.

7. EDUCATION

71:7.1 (806.1) The enduring state is founded on culture, dominated by ideals, and motivated by service. The purpose of education should be acquirement of skill, pursuit of wisdom, realization of selfhood, and attainment of spiritual values.

71:7.2 (806.2) In the ideal state, education continues throughout life, and philosophy sometime becomes the chief pursuit of its citizens. The citizens of such a commonwealth pursue wisdom as an enhancement of insight into the significance of human relations, the meanings of reality, the nobility of values, the goals of living, and the glories of cosmic destiny.

71:7.3 (806.3) Urantians should get a vision of a new and higher cultural society. Education will jump to new levels of value with the passing of the purely profit-motivated system of economics. Education has too long been localistic, militaristic, ego exalting, and success seeking; it must eventually become world-wide, idealistic, self-realizing, and cosmic grasping.

71:7.4 (806.4) Education recently passed from the control of the clergy to that of lawyers and businessmen. Eventually it must be given over to the philosophers and the scientists. Teachers must be free beings, real leaders, to the end that

mudrošću, može postati glavni obrazovni cilj.

Obrazovanje je posao življenja; ono se mora nastaviti tijekom života, tako da čovječanstvo postupno može steći iskustvo rastućih razina smrtne mudrosti, a to su:

1. Poznavanje stvari.
2. Realizacija značenja.
3. Uvažavanje vrijednosti.
4. Plemenitost rada - dužnost.
5. Motivacija ciljeva - moralnost.
6. Ljubav prema službi - karakter.
7. Kozmički uvid - duhovno razlučivanje.

A onda, putem tih postignuća, mnogi će se popeti do vrhunca smrtničkog umnog postignuća, svjesnosti Boga.

philosophy, the search for wisdom, may become the chief educational pursuit.

71:7.5 (806.5) Education is the business of living; it must continue throughout a lifetime so that mankind may gradually experience the ascending levels of mortal wisdom, which are:

- 71:7.6 (806.6) 1. The knowledge of things.
- 71:7.7 (806.7) 2. The realization of meanings.
- 71:7.8 (806.8) 3. The appreciation of values.
- 71:7.9 (806.9) 4. The nobility of work — duty.
- 71:7.10 (806.10) 5. The motivation of goals — morality.
- 71:7.11 (806.11) 6. The love of service — character.
- 71:7.12 (806.12) 7. Cosmic insight — spiritual discernment.

71:7.13 (806.13) And then, by means of these achievements, many will ascend to the mortal ultimate of mind attainment, God-consciousness.

8. KARAKTER DRŽAVNOSTI

Jedino sveto obilježje bilo koje ljudske vlade je podjela državnosti u tri domene - izvršnu, zakonodavnu i sudska. Svemirom se upravlja u skladu s tim planom podjele funkcija i ovlasti. Osim toga božanskog koncepta učinkovite društvene regulative i civilne vlasti, nije toliko bitno koji oblik državne vlasti ljudi izaberu pod uvjetom da građani uvijek napreduju prema cilju sve veće samokontrole i sve boljeg i češćeg služenja društvu. Intelektualna pronicavost, ekonomska mudrost, društvena oštroumnost i moralna čvrstina ljudi se vjerno odražavaju u državnosti.

Evolucija državnosti podrazumijeva napredak od razine do razine, kako slijedi:

1. Stvaranje trostruke vlasti - izvršne, zakonodavne i sudske.
2. Sloboda društvenih, političkih i religioznih aktivnosti.
3. Ukidanje svih oblika ropstva i prisilnog služenja.
4. To da građani moraju imati kontrolu nad ubiranjem poreza.
5. Uspostava univerzalnog obrazovanja - učenja koje se proteže od kolijevke do groba.
6. Pravilna prilagodba između lokalnih i nacionalnih vlada.

8. THE CHARACTER OF STATEHOOD

71:8.1 (806.14) The only sacred feature of any human government is the division of statehood into the three domains of executive, legislative, and judicial functions. The universe is administered in accordance with such a plan of segregation of functions and authority. Aside from this divine concept of effective social regulation or civil government, it matters little what form of state a people may elect to have provided the citizenry is ever progressing toward the goal of augmented self-control and increased social service. The intellectual keenness, economic wisdom, social cleverness, and moral stamina of a people are all faithfully reflected in statehood.

71:8.2 (806.15) The evolution of statehood entails progress from level to level, as follows:

- 71:8.3 (806.16) 1. The creation of a threefold government of executive, legislative, and judicial branches.
- 71:8.4 (806.17) 2. The freedom of social, political, and religious activities.
- 71:8.5 (807.1) 3. The abolition of all forms of slavery and human bondage.
- 71:8.6 (807.2) 4. The ability of the citizenry to control the levying of taxes.
- 71:8.7 (807.3) 5. The establishment of universal education — learning extended from the cradle to the grave.
- 71:8.8 (807.4) 6. The proper adjustment between local and national governments.

7. Poticanje znanosti i savladavanje bolesti.

8. Prikladno priznanje ravnopravnosti spolova i koordinirano funkcioniranje muškaraca i žena u kući, školi i religioznim institucijama, sa specijaliziranom ulogom žena u industriji i vladi.

9. Eliminacija crnčenja zahvaljujući izumu i pravilnoj upotrebi strojeva u industrijskoj dobi.

10. Eliminacija narječja - trijumf univerzalnog jezika.

11. Okončanje ratovanja - pronalaženje međunarodnih rješenja za nacionalne i rasne razlike u kontinentalnim sudovima naroda kojima predsjedava vrhovni planetarni sud koji se automatski regrutira iz redova povremeno umirovljenih čelnika kontinentalnih sudova. Kontinentalni sudovi su autoritativni; svjetski sud je savjetodavan - moralan.

12. Općesvjetska popularnost potrage za mudrošću - veličanje filozofije. Evolucija svjetske religije, koja će nagovijestiti ulazak planeta u ranije faze utemeljenja u svjetlu i životu.

To su preduvjeti progresivnog razvoja vlade i obilježja idealne državnosti. Urantija je daleko od realizacije tih uzvišenih ideala, ali civilizirane rase su napravile prvi korak - čovječanstvo ide stazom koja vodi prema višim evolucijskim sudbinama.

Pod pokroviteljstvom Melkizedeka iz Nebadona.

71:8.9 (807.5) 7. The fostering of science and the conquest of disease.

71:8.10 (807.6) 8. The due recognition of sex equality and the co-ordinated functioning of men and women in the home, school, and church, with specialized service of women in industry and government.

71:8.11 (807.7) 9. The elimination of toiling slavery by machine invention and the subsequent mastery of the machine age.

71:8.12 (807.8) 10. The conquest of dialects — the triumph of a universal language.

71:8.13 (807.9) 11. The ending of war — international adjudication of national and racial differences by continental courts of nations presided over by a supreme planetary tribunal automatically recruited from the periodically retiring heads of the continental courts. The continental courts are authoritative; the world court is advisory — moral.

71:8.14 (807.10) 12. The world-wide vogue of the pursuit of wisdom — the exaltation of philosophy. The evolution of a world religion, which will presage the entrance of the planet upon the earlier phases of settlement in light and life.

71:8.15 (807.11) These are the prerequisites of progressive government and the earmarks of ideal statehood. Urantia is far from the realization of these exalted ideals, but the civilized races have made a beginning — mankind is on the march toward higher evolutionary destinies.

71:8.16 (807.12) [Sponsored by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 72. VLADA SUSJEDNOG PLANETA

⇨ 071

Knjiga Urantije

073 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 72 VLADA SUSJEDNOG PLANETA

Sekcije

Uvod

1. KONTINENTALNA NACIJA
2. POLITIČKA ORGANIZACIJA
3. OBITELJSKI ŽIVOT
4. OBRAZOVNI SUSTAV
5. INDUSTRIJSKA ORGANIZACIJA
6. STAROSNO OSIGURANJE
7. OPOREZIVANJE
8. POSEBNA SVEUČILIŠTA
9. PLAN OPĆEG PRAVA GLASA
10. POSTUPANJE SA KRIMINALOM
11. VOJNA SPREMNOST
12. DRUGI NARODI

PAPER 72 GOVERNMENT ON A NEIGHBORING PLANET

SECTIONS

Introduction

1. The Continental Nation
2. Political Organization
3. The Home Life
4. The Educational System
5. Industrial Organization
6. Old-Age Insurance
7. Taxation
8. The Special Colleges
9. The Plan of Universal Suffrage
10. Dealing with Crime
11. Military Preparedness
12. The Other Nations

Uvod

UZ DOZVOLU Lanaforga i uz odobrenje Najviših Edentije, ja sam ovlašten ispričati nešto o društvenom, moralnom i političkom životu najnaprednije ljudske rase koja živi na ne tako dalekoj planeti koja pripada sustavu Satanije.

Od svih satanijskih svjetova koja su postali izolirani zbog sudjelovanja u Luciferovoj pobuni, ovaj planet je doživio povijest najviše poput Urantije. Sličnost dviju sfera nedvojbeno objašnjava zašto je odobrena dozvola za ovu izvanrednu prezentaciju, jer to je neobično da sustavni vladar da pristanak za pripovijedanje jednom planetu o poslovima drugog.

Ovaj planet, poput Urantije, bio je zaveden od strane njegovog nelojalnog Planetarnog Kneza

INTRODUCTION

72:0.1 (808.1) BY PERMISSION of Lanaforge and with the approval of the Most Highs of Edentia, I am authorized to narrate something of the social, moral, and political life of the most advanced human race living on a not far-distant planet belonging to the Satania system.

72:0.2 (808.2) Of all the Satania worlds which became isolated because of participation in the Lucifer rebellion, this planet has experienced a history most like that of Urantia. The similarity of the two spheres undoubtedly explains why permission to make this extraordinary presentation was granted, for it is most unusual for the system rulers to consent to the narration on one planet of the affairs of another.

72:0.3 (808.3) This planet, like Urantia, was led astray by the disloyalty of its Planetary Prince in

prilikom Luciferove pobune. Planet je dobio Materijalnog Sina ubrzo nakon što je Adam došao na Urantiju, i taj Sin je također doživio neuspjeh, što je ostavilo ovu sferu izoliranu, jer Sudbeni Sin nikada nije darovan njegovim smrtničkim rasama.

connection with the Lucifer rebellion. It received a Material Son shortly after Adam came to Urantia, and this Son also defaulted, leaving the sphere isolated, since a Magisterial Son has never been bestowed upon its mortal races.

1. KONTINENTALNA NACIJA

Bez obzira na sve te planetarne nedostatke, vrlo superiorna civilizacija se razvija na izoliranom kontinentu veličine Australije. Ova nacija broji oko 140 milijuna ljudi. Njegovi su ljudi mješovite rase, pretežno plave i žute, a imaju nešto veći udio ljubičaste rase od takozvane bijele rase Urantije. Ove različite rase još uvijek nisu u potpunosti izmiješane, ali one se druže i druženje je vrlo prihvatljivo. Prosječna dužina života na ovom kontinentu je sada devedeset godina, petnaest posto više nego bilo koji drugi narod na toj planeti.

Industrijski mehanizam ove nacije uživa određenu veliku prednost koja proizlazi iz jedinstvene topografije kontinenta. Visoke planine, na kojima teške kiše padaju osam mjeseci u godini, nalaze se u samom središtu zemlje. Ovaj prirodni aranžman favorizira korištenje vodnih snaga i uveliko olakšava navodnjavanje sušnije zapadne četvrtine kontinenta.

Ti ljudi su samoodrživi, to jest, mogu živjeti na neodređeno vrijeme bez uvoza bilo čega od okolnih naroda. Imaju bogate prirodne resurse, dok su znanstvenim tehnikama naučili nadoknaditi to što im nedostaje u životnim potrebštinama. Oni uživaju živu domaću trgovinu, ali imaju malo vanjske trgovine zahvaljujući univerzalnom neprijateljstvu njihovih manje progresivnih susjeda.

Ovaj kontinentalni narod, uopćeno, slijedi evolucijski trend planeta: Razvoj od plemenskog stadija do pojave jakih vladara i kraljeva potrajao je tisućama godina. Za tim bezuvjetnim vladarima slijedili su mnogi različiti oblici vladanja - od neuspjele republike, komunalne države i beskonačnog broja diktatora koji su došli i prošli. Taj razvoj se nastavio do prije pet stotina godina, kada je tijekom perioda političkog vrijetanja, jedan moćni diktator- triumvir ove nacije imao promjenu srca. Diktator se dobrovoljno odrekao vlasti pod uvjetom da jedan drugi vladar, beskrupulozniji od preostala dva, također uprazni svoju diktaturu. Tako se suverenitet kontinenta našao u rukama jednog vladara. Ujedinjena država je napredovala pod jakom monarhističkom vlašću za više od sto godina, tijekom kojih je razvila majstorsku povelju slobode.

1. THE CONTINENTAL NATION

72:1.1 (808.4) Notwithstanding all these planetary handicaps a very superior civilization is evolving on an isolated continent about the size of Australia. This nation numbers about 140 million. Its people are a mixed race, predominantly blue and yellow, having a slightly greater proportion of violet than the so-called white race of Urantia. These different races are not yet fully blended, but they fraternize and socialize very acceptably. The average length of life on this continent is now ninety years, fifteen per cent higher than that of any other people on the planet.

72:1.2 (808.5) The industrial mechanism of this nation enjoys a certain great advantage derived from the unique topography of the continent. The high mountains, on which heavy rains fall eight months in the year, are situated at the very center of the country. This natural arrangement favors the utilization of water power and greatly facilitates the irrigation of the more arid western quarter of the continent.

72:1.3 (808.6) These people are self-sustaining, that is, they can live indefinitely without importing anything from the surrounding nations. Their natural resources are replete, and by scientific techniques they have learned how to compensate for their deficiencies in the essentials of life. They enjoy a brisk domestic commerce but have little foreign trade owing to the universal hostility of their less progressive neighbors.

72:1.4 (808.7) This continental nation, in general, followed the evolutionary trend of the planet: The development from the tribal stage to the appearance of strong rulers and kings occupied thousands of years. The unconditional monarchs were succeeded by many different orders of government — abortive republics, communal states, and dictators came and went in endless profusion. This growth continued until about five hundred years ago when, during a politically fermenting period, one of the nation's powerful dictator-triumvirs had a change of heart. He volunteered to abdicate upon condition that one of the other rulers, the baser of the remaining two, also vacate his dictatorship. Thus was the sovereignty of the continent placed in the hands of one ruler. The unified state progressed under strong monarchical rule for over one hundred years, during which there evolved a masterful charter of liberty.

Kasniji prijelaz iz monarhije u parlamentarni oblik vlasti je bio postupan, a preostali kraljevi koji su ostali kao puke društvene ili sentimentalne figure, konačno su nestali prilikom prekida muške linije. Tijekom kojih je došlo do kontinuiranog napredovanja prema upravnim vještinama o kojima se spremamo govoriti, a posljednja kretanja u razvoju industrijskih i političkih domena ostvarena su tek u prošlom desetljeću.

2. POLITIČKA ORGANIZACIJA

Ovaj kontinentalni narod je sada predstavnik vlade sa centralno smještenim nacionalnim kapitalom. Središnja uprava se sastoji od jake federacije koja ubraja sto relativno slobodnih država. Te države biraju svoje guvernera i zakonodavstva na deset godina, i nitko se ne kandidira za reizbor. Državni suci se imenuju doživotno od strane njihovih zakonodavnih tijela, koja se sastoje od po jednog predstavnika za svaku stotinu tisuća građana.

Postoji pet različitih vrsta gradske vlasti, ovisno o veličini grada, ali gradovima nije dozvoljeno da imaju više od milijun stanovnika. U cjelini, ti općinski upravni programi su vrlo jednostavni, izravni i ekonomični. Malom broju pozicija gradske uprave entizijastično teže najplemenitiji redovi građana.

Savezna vlada obuhvaća tri koordinacijska odjela: izvršni, zakonodavni i sudski. Savezni izvršni vladar se bira svakih šest godina na općim teritorijalnim izborima. On nema pravo za ponovni izbor, osim na prijedlog najmanje sedamdeset pet državnih zakonodavnih tijela koja se moraju složiti sa svojim državnim guvernerima, a i onda ima pravo samo za jedan mandat. Njegovi savjetnici su superkabinet koji se sastoji od svih živih bivših glavnih rukovoditelja.

Zakonodavna podjela obuhvaća tri kuće:

1. *Gornji dom* se odabire glasanjem industrijskih, profesionalnih, poljoprivrednih i drugih skupina radnika u skladu s njihovom gospodarskom funkcijom.

2. *Donji dom* se odabire glasanjem određenih organizacija društva koje obuhvaćaju društvene, političke i filozofske grupe koje nisu uključene u industriju ili u profesionalna zanimanja. Svi građani u dobrom stajanju sudjeluju u izboru obje klase predstavnika, ali oni su različito grupirani, ovisno o tome da li se izbor odnosi na gornji ili donji dom.

72:1.5 (809.1) The subsequent transition from monarchy to a representative form of government was gradual, the kings remaining as mere social or sentimental figureheads, finally disappearing when the male line of descent ran out. The present republic has now been in existence just two hundred years, during which time there has been a continuous progression toward the governmental techniques about to be narrated, the last developments in industrial and political realms having been made within the past decade.

2. POLITICAL ORGANIZATION

72:2.1 (809.2) This continental nation now has a representative government with a centrally located national capital. The central government consists of a strong federation of one hundred comparatively free states. These states elect their governors and legislators for ten years, and none are eligible for re-election. State judges are appointed for life by the governors and confirmed by their legislatures, which consist of one representative for each one hundred thousand citizens.

72:2.2 (809.3) There are five different types of metropolitan government, depending on the size of the city, but no city is permitted to have more than one million inhabitants. On the whole, these municipal governing schemes are very simple, direct, and economical. The few offices of city administration are keenly sought by the highest types of citizens.

72:2.3 (809.4) The federal government embraces three co-ordinate divisions: executive, legislative, and judicial. The federal chief executive is elected every six years by universal territorial suffrage. He is not eligible for re-election except upon the petition of at least seventy-five state legislatures concurred in by the respective state governors, and then but for one term. He is advised by a supercabinet composed of all living ex-chief executives.

72:2.4 (809.5) The legislative division embraces three houses:

72:2.5 (809.6) 1. The *upper house* is elected by industrial, professional, agricultural, and other groups of workers, balloting in accordance with economic function.

72:2.6 (809.7) 2. The *lower house* is elected by certain organizations of society embracing the social, political, and philosophic groups not included in industry or the professions. All citizens in good standing participate in the election of both classes of representatives, but they are differently grouped, depending on whether the election pertains to the upper or lower house.

3. *Treći dom* - dom starijih državnika - obuhvaća veterane građanskih službi i uključuje brojne ugledne osobe koje imenuje izvršni direktor, regionalni (subfederalni) rukovoditelji, predsjednik vrhovnog suda i predsjedavajući službenici iz bilo kojeg od ostalih zakonodavnih domova. Broj članova ove grupe je ograničen na sto, a oni se biraju većinskim glasom od starijih državnika. Članstvo je za cijeli život i kada se oslobodi radno mjesto, osoba koja dobije najveći broj glasačkih listića među nominiranim kandidatima je time s pravom izabrana. Opseg rada ovog tijela je isključivo savjetodavni, ali to je moćni regulator javnog mnijenja koji ispoljava snažan utjecaj na sve grane vlasti.

Velik dio federalnog upravnog rada obavlja deset regionalnih (subfederalnih) vlasti, a u svaku asocijaciju ulazi deset država. Spomenute regionalne podjele su u cijelosti sprovedene u izvršnim i upravnim organima, a nemaju ni zakonodavne ni sudske funkcije. Deset regionalnih rukovoditelja su osobni opunomoćenici saveznog izvršnog direktora, a njihov mandat traje istodobno s njegovim — šest godina. Savezni vrhovni sud odobrava imenovanje ovih deset regionalnih rukovoditelja, i dok oni ne mogu biti ponovno imenovani, oni koji odlaze u mirovinu automatski postaju suradnici i savjetnici svojih nasljednika. Inače, ovi regionalni šefovi biraju svoje kabinete upravnih službenika.

Ova nacija ima dva osnovna sudska sustava - sudove zakona i socioekonomske sudove. Sudovi zakona obavljaju svoje djelatnosti na sljedeće tri razine:

1. *Manji sudovi* općinske i mjesne nadležnosti, na čije se odluke može uložiti žalba na visokim državnim sudovima.

2. *Državni vrhovni sudovi*, čije su odluke konačne u svim stvarima koje nisu vezane za saveznu vladu ili ugroženost građanskih prava i sloboda. Regionalni rukovoditelji su ovlašteni neodložno donijeti bilo koji slučaj pred savezni vrhovni sud.

3. *Savezni vrhovni sud* — visoki sud za rješavanje nacionalnih svađa i žalbenih slučajeva koji dolaze iz državnih sudova. Ovaj vrhovni sud se sastoji od dvanaest muškaraca starijih od četrdeset i ispod sedamdeset pet godina starosti koji su služili dvije ili više godina na nekom državnom sudu, a koje imenuje na tu visoku poziciju glavni izvršni direktor s većinskim odobrenjem njegovog superkabineta i trećeg doma u zakonodavnoj skupštini. Sve odluke ovog vrhovnog pravosudnog tijela se donose sa najmanje dvije trećine glasova.

Socioekonomski sudovi djeluju u sljedeća tri

72:2.7 (809.8) 3. The *third house* — the elder statesmen — embraces the veterans of civic service and includes many distinguished persons nominated by the chief executive, by the regional (subfederal) executives, by the chief of the supreme tribunal, and by the presiding officers of either of the other legislative houses. This group is limited to one hundred, and its members are elected by the majority action of the elder statesmen themselves. Membership is for life, and when vacancies occur, the person receiving the largest ballot among the list of nominees is thereby duly elected. The scope of this body is purely advisory, but it is a mighty regulator of public opinion and exerts a powerful influence upon all branches of the government.

72:2.8 (810.1) Very much of the federal administrative work is carried on by the ten regional (subfederal) authorities, each consisting of the association of ten states. These regional divisions are wholly executive and administrative, having neither legislative nor judicial functions. The ten regional executives are the personal appointees of the federal chief executive, and their term of office is concurrent with his — six years. The federal supreme tribunal approves the appointment of these ten regional executives, and while they may not be reappointed, the retiring executive automatically becomes the associate and adviser of his successor. Otherwise, these regional chiefs choose their own cabinets of administrative officials.

72:2.9 (810.2) This nation is adjudicated by two major court systems — the law courts and the socioeconomic courts. The law courts function on the following three levels:

72:2.10 (810.3) 1. *Minor courts* of municipal and local jurisdiction, whose decisions may be appealed to the high state tribunals.

72:2.11 (810.4) 2. *State supreme courts*, whose decisions are final in all matters not involving the federal government or jeopardy of citizenship rights and liberties. The regional executives are empowered to bring any case at once to the bar of the federal supreme court.

72:2.12 (810.5) 3. *Federal supreme court* — the high tribunal for the adjudication of national contentions and the appellate cases coming up from the state courts. This supreme tribunal consists of twelve men over forty and under seventy-five years of age who have served two or more years on some state tribunal, and who have been appointed to this high position by the chief executive with the majority approval of the supercabinet and the third house of the legislative assembly. All decisions of this supreme judicial body are by at least a two-thirds vote.

72:2.13 (810.6) The socioeconomic courts function in

odjela:

1 . *Roditeljski sudovi*, povezani sa zakonodavnim i izvršnim odjelima obiteljskog i društvenog sustava.

2 . *Obrazovni sudovi* — pravna tijela povezana s državnim i regionalnim školskim sustavima kao i sa izvršnim i zakonodavnim granama obrazovnog administrativnog mehanizma.

3 . *Industrijski sudovi* — imaju nadležnosti i punu ovlast za rješavanje svih ekonomskih nesporazuma.

Savezni vrhovni sud ne sudi o socioekonomskim slučajevima osim ako ga pokrene tri-četvrtinska većina glasova treće zakonodavne grane nacionalne vlade, doma starijih državnika. Inače, sve odluke roditeljskih, obrazovnih i industrijskih visokih sudova su konačne.

3. OBITELJSKI ŽIVOT

Na ovom kontinentu je protiv zakona da dvije obitelji žive pod istim krovom. A budući da su grupne nastambe zabranjene, većina stambenih zgrada je srušena. No, još uvijek nevjenčani žive u klubovima, hotelima i drugim grupnim nastambama. Najmanja dopuštena parcela za domaćinstvo mora imati najmanje četiri i pol tisuća četvornih metara zemljišta. Svo zemljište i druga imovina koja se koristi za kućne potrebe je oslobođena poreza do deset puta veličine minimalne parcele.

Obiteljski život tog naroda uveliko je napredovao tijekom posljednjeg stoljeća. Sudjelovanje roditelja, i očeva i majki, u roditeljskim školskim aktivnostima kulturnog uzdizanja djece je obvezno. Čak i zemljoradnici koji žive na udaljenim selima sudjeluju u ovim aktivnostima dopisno, a primaju usmene upute u obližnjim centrima svakih deset dana — svaka dva tjedna, kako se tjedan sastoji od pet dana.

Prosječan broj djece u svakoj obitelji je pet, i oni su pod punim nadzorom roditelja ili, u slučaju smrti jednog ili oba roditelja, pod nadzorom skrbnika koje postavljaju roditeljski sudovi. Smatra se velikom čašću za bilo koju obitelj primiti skrbništvo nad potpunim siročetom. Konkurentski ispiti se održavaju između roditelja i siroče se dodjeljuje u dom onih koji pokazuju najbolje roditeljske kvalifikacije.

Ti ljudi smatraju da je dom osnovna institucija njihove civilizacije. Očekuje se da će najvredniji dio dječjeg obrazovanja i osobnog treninga koji vodi roditelja i kod kuće, a očevi posvećuju

the following three divisions:

72:2.14 (810.7) 1. *Parental courts*, associated with the legislative and executive divisions of the home and social system.

72:2.15 (810.8) 2. *Educational courts* — the juridical bodies connected with the state and regional school systems and associated with the executive and legislative branches of the educational administrative mechanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Industrial courts* — the jurisdictional tribunals vested with full authority for the settlement of all economic misunderstandings.

72:2.17 (810.10) The federal supreme court does not pass upon socioeconomic cases except upon the three-quarters vote of the third legislative branch of the national government, the house of elder statesmen. Otherwise, all decisions of the parental, educational, and industrial high courts are final.

3. THE HOME LIFE

72:3.1 (811.1) On this continent it is against the law for two families to live under the same roof. And since group dwellings have been outlawed, most of the tenement type of buildings have been demolished. But the unmarried still live in clubs, hotels, and other group dwellings. The smallest homesite permitted must provide fifty thousand square feet of land. All land and other property used for home purposes are free from taxation up to ten times the minimum homesite allotment.

72:3.2 (811.2) The home life of this people has greatly improved during the last century. Attendance of parents, both fathers and mothers, at the parental schools of child culture is compulsory. Even the agriculturists who reside in small country settlements carry on this work by correspondence, going to the near-by centers for oral instruction once in ten days — every two weeks, for they maintain a five-day week.

72:3.3 (811.3) The average number of children in each family is five, and they are under the full control of their parents or, in case of the demise of one or both, under that of the guardians designated by the parental courts. It is considered a great honor for any family to be awarded the guardianship of a full orphan. Competitive examinations are held among parents, and the orphan is awarded to the home of those displaying the best parental qualifications.

72:3.4 (811.4) These people regard the home as the basic institution of their civilization. It is expected that the most valuable part of a child's education and character training will be secured from his

gotovo isto toliko pozornosti dječjoj kulturi i obrazovanju kao što to čine majke.

Sva nastava o seksu provodi se u kući od strane roditelja ili zakonskih skrbnika. Moralnu pouku nude nastavnici tijekom odmora u školskim radionicama, ali to nije slučaj sa vjeronaukom, koji se smatra isključivom privilegijom roditelja, a religija se gleda kao sastavni dio obiteljskog života. Isključivo religiozna uputa se daje javno samo u hramovima filozofije, a isključivo religijske institucije kao što su crkve na Urantiji nisu se razvile među ovim narodom. U njihovoj filozofiji, religija je nastojanje da poznaju Boga i da očituju ljubav prema svojim bližnjima kroz služenje tim bližnjima, ali taj sentiment ne obilježava religijski status drugih naroda na ovom planetu. Religija je tako u potpunosti obiteljska stvar među tim ljudima i ne postoje javna mjesta posvećena isključivo vjerskom okupljanju. Politički, crkva i država, kako to na Uranitji imate običaj reći, su u potpunosti odvojene, ali interesantno je preklapanje religije i filozofije.

Do prije dvadesetak godina duhovni učitelji (usporedivi sa svećenicima Urantije), koji posjećuju svaku obitelj periodično i ispituju djecu da utvrde da su propisno upućena od strane roditelja, bili su pod državnim nadzorom. Ovi duhovni savjetnici i ispitivači su sada pod upravom novostvorene Zaklade Duhovnog Napretka, institucije koja se podržava dobrovoljnim priložima. Možda se ova institucija ne može dalje razvijati sve do dolaska Rajskog Sudbenog Sina.

Djeca pravno podliježu njihovim roditeljima do petnaeste godine, kada se održava prva inicijacija u građansku odgovornost. Nakon toga, svakih pet godina za pet uzastopnih razdoblja održavaju se slične javne vježbe za takve dobne skupine prilikom kojih se smanjuju njihove obveze prema roditeljima, dok se Pravo glasa se dodjeljuje u dvadesetoj godini, pravo na sklapanje braka bez pristanka roditelja se ne dodjeljuje do dvadeset pet, a djeca moraju napustiti dom s navršenih trideset godina.

Zakoni braka i razvoda su jedinstveni u cijeloj naciji. Brak prije dvadesete — primitka prava glasa — nije dopušten. Dozvola za brak se dodjeljuje nakon godinu dana obavijesti o namjeri i nakon što oboje, mladenka i mladoženja, predstave uvjerenje da su propisno upućeni u obiteljskim školama u svezi s obvezama bračnog života.

Propisi razvoda braka su ponešto labavi, ali parovi ne mogu primiti uredbe o razdvajanju koje izdaju obiteljski sudovi, do prije godinu dana nakon zabilježene prijave, a godina dana na ovom

parents and at home, and fathers devote almost as much attention to child culture as do mothers.

72:3.5 (811.5) All sex instruction is administered in the home by parents or by legal guardians. Moral instruction is offered by teachers during the rest periods in the school shops, but not so with religious training, which is deemed to be the exclusive privilege of parents, religion being looked upon as an integral part of home life. Purely religious instruction is given publicly only in the temples of philosophy, no such exclusively religious institutions as the Urantia churches having developed among this people. In their philosophy, religion is the striving to know God and to manifest love for one's fellows through service for them, but this is not typical of the religious status of the other nations on this planet. Religion is so entirely a family matter among these people that there are no public places devoted exclusively to religious assembly. Politically, church and state, as Urantians are wont to say, are entirely separate, but there is a strange overlapping of religion and philosophy.

72:3.6 (811.6) Until twenty years ago the spiritual teachers (comparable to Urantia pastors), who visit each family periodically to examine the children to ascertain if they have been properly instructed by their parents, were under governmental supervision. These spiritual advisers and examiners are now under the direction of the newly created Foundation of Spiritual Progress, an institution supported by voluntary contributions. Possibly this institution may not further evolve until after the arrival of a Paradise Magisterial Son.

72:3.7 (811.7) Children remain legally subject to their parents until they are fifteen, when the first initiation into civic responsibility is held. Thereafter, every five years for five successive periods similar public exercises are held for such age groups at which their obligations to parents are lessened, while new civic and social responsibilities to the state are assumed. Suffrage is conferred at twenty, the right to marry without parental consent is not bestowed until twenty-five, and children must leave home on reaching the age of thirty.

72:3.8 (812.1) Marriage and divorce laws are uniform throughout the nation. Marriage before twenty — the age of civil enfranchisement — is not permitted. Permission to marry is only granted after one year's notice of intention, and after both bride and groom present certificates showing that they have been duly instructed in the parental schools regarding the responsibilities of married life.

72:3.9 (812.2) Divorce regulations are somewhat lax, but decrees of separation, issued by the parental courts, may not be had until one year after application therefor has been recorded, and the

planetu je znatno duža nego na Urantiji. Bez obzira na zakonodavnu jednostavnost razvoda, trenutna stopa razvoda iznosi samo jednu desetinu stope koja vlada među civiliziranim rasama Urantije.

year on this planet is considerably longer than on Urantia. Notwithstanding their easy divorce laws, the present rate of divorces is only one tenth that of the civilized races of Urantia.

4. OBRAZOVNI SUSTAV

Obrazovni sustav ove nacije je obvezan i koobrazovan u predakultetskim školama koje učenik pohađa od pet do osamnaest godina. Te škole su znatno drugačije od onih na Urantiji. One nemaju učionica, posvećuju se samo jednom studiju u isto vrijeme, a nakon prve tri godine svi učenici postaju asistenti učitelja i podučavaju one ispod njih. Knjige se koriste samo kako bi osigurali informacije koje će pomoći u rješavanju problema koji se javljaju u školskim radionicama i na školskim farmama. Velik dio namještaja koji se koristi, te mnogi mehanički izumi — ovo je veliko doba izuma i mehanizacije — proizvedeni su u tim radionicama. Uz svaku radionicu nalazi se radna biblioteka u kojoj učenik može konzultirati prikladne priručnike. Poljoprivreda i hortikultura se također proučavaju tijekom cijelog obrazovnog razdoblja na velikim poljoprivrednim gospodarstvima u susjedstvu svake lokalne škole.

Maloumni se obrazuju samo u poljoprivredi i stočarstvu, te se obvezuju na život na posebnim skrbničkim kolonijama gdje su odvojeni po spolu radi sprječavanja roditeljstva, koje je uskraćeno svim maloumnim. Ove restriktivne mjere su uvedene prije sedamdeset pet godina; odluke o ovim pitanjima donose roditeljski sudovi.

Svatko uzima jedan mjesec odmora svake godine. Predakultetske škole traju devet od deset mjeseci u godini, a odmor se provodi s roditeljima ili prijateljima u putovanju. Putovanje je dio obrazovnog programa za odrasle i nastavlja se tijekom cijelog života, a sredstva se prikupljaju istim metodama kao i sredstva starosnog osiguranja.

Jedna četvrtina školskog vremena posvećena je igranju - natjecateljskoj atletici — a učenici napreduju u tim natjecanjima od lokalnih, preko državnih i regionalnih, do nacionalnih ispita vještine i snage. Isto tako, govornička i glazbena natjecanja, kao i natjecanja iz znanosti i filozofije, zaokupljaju pozornost učenika iz nižih društvenih odjeljaka sve do natjecanja za nacionalne počasti.

Školska uprava je replika nacionalne vlade sa tri povezane grane, a nastavno osoblje funkcionira kao treći ili savjetodavni zakonski odjeljak. Glavni cilj obrazovanja na ovom kontinentu je da učini svakog učenika samohranim građaninom.

4. THE EDUCATIONAL SYSTEM

72:4.1 (812:3) The educational system of this nation is compulsory and coeducational in the precollege schools that the student attends from the ages of five to eighteen. These schools are vastly different from those of Urantia. There are no classrooms, only one study is pursued at a time, and after the first three years all pupils become assistant teachers, instructing those below them. Books are used only to secure information that will assist in solving the problems arising in the school shops and on the school farms. Much of the furniture used on the continent and the many mechanical contrivances — this is a great age of invention and mechanization — are produced in these shops. Adjacent to each shop is a working library where the student may consult the necessary reference books. Agriculture and horticulture are also taught throughout the entire educational period on the extensive farms adjoining every local school.

72:4.2 (812:4) The feeble-minded are trained only in agriculture and animal husbandry, and are committed for life to special custodial colonies where they are segregated by sex to prevent parenthood, which is denied all subnormals. These restrictive measures have been in operation for seventy-five years; the commitment decrees are handed down by the parental courts.

72:4.3 (812:5) Everyone takes one month's vacation each year. The precollege schools are conducted for nine months out of the year of ten, the vacation being spent with parents or friends in travel. This travel is a part of the adult-education program and is continued throughout a lifetime, the funds for meeting such expenses being accumulated by the same methods as those employed in old-age insurance.

72:4.4 (812:6) One quarter of the school time is devoted to play — competitive athletics — the pupils progressing in these contests from the local, through the state and regional, and on to the national trials of skill and prowess. Likewise, the oratorical and musical contests, as well as those in science and philosophy, occupy the attention of students from the lower social divisions on up to the contests for national honors.

72:4.5 (812:7) The school government is a replica of the national government with its three correlated branches, the teaching staff functioning as the third or advisory legislative division. The chief object of education on this continent is to make

Svako dijete koje diplomira iz pred fakultetskog školskog sustava sa osamnaest godina je vješt majstor. Tada počinje proučavanje knjiga i usvajanje specijaliziranog znanja, bilo u školama ili na fakultetima za odrasle. Kada briljantan učenik dovrši svoje školovanje prije roka, on primakao nagradu vrijeme i sredstva koja može posvetiti nekom dragom projektu po vlastitom izboru. Cijeli obrazovni sustav je osmišljen kako bi adekvatno trenirao individuu.

5. INDUSTRIJSKA ORGANIZACIJA

Industrijska situacija ovoga naroda je daleko od njihovih ideala; kapital i radna snaga još uvijek nailaze na poteškoće, ali oboje postaju usklađeni planu iskrene suradnje. Na ovom jedinstvenom kontinentu radnici sve više postaju dioničari u svim industrijskim odnosima; svaki inteligentan radnik polako postaje mali kapitalist.

Društveni antagonizmi se gube i dobra volja raste brzo. Nisu se javili ozbiljni ekonomski problemi od ukidanja robovlasništva (prije više od stotinu godina), budući da je ova prilagodba izvršena postupnim oslobađanjem od dva posto svake godine. Oni robovi koji su zadovoljavajuće prošli mentalne, moralne i fizičke ispite, su dobili državljanstvo. Mnogi od ovih naprednih robova su bili ratni zarobljenici ili djeca tih zarobljenika. Prije pedesetak godina deportirali su posljednje od svojih inferiornih robova, a nedavno su se posvetili smanjenju broja degeneriranih i neadekvatnih klasa društva.

Ti ljudi nedavno su razvili nove tehnike za usklađenje industrijskih nesporazuma i za korekciju ekonomskih zloporaba koje predstavljaju bitna poboljšanja u odnosu na starije metode rješavanja takvih problema. Nasilje je zabranjeno kao postupak u prilagođavanju bilo osobnih ili industrijskih razlika. Plaće, dobiti i drugi ekonomski problemi nisu strogo regulirani, ali su općenito pod kontrolom industrijskih zakonodavnih tijela, a svi nesporazumi koji izrastaju iz industrije iznose se pred industrijske sudove.

Industrijski sudovi su stari samo trideset godina, ali vrlo uspješno funkcioniraju. Najnoviji razvoj događaja predviđa da u buduće industrijski sudovi trebaju podijeliti pravnu naknadu u tri kategorije, kao:

1. Zakonska kamatna stopa na uloženi kapital.
2. Razumna plaća za sposobnosti koje se upošljavaju u industrijskim operacijama.

every pupil a self-supporting citizen.

72.4.6 (813.1) Every child graduating from the precollege school system at eighteen is a skilled artisan. Then begins the study of books and the pursuit of special knowledge, either in the adult schools or in the colleges. When a brilliant student completes his work ahead of schedule, he is granted an award of time and means wherewith he may execute some pet project of his own devising. The entire educational system is designed to adequately train the individual.

5. INDUSTRIAL ORGANIZATION

72.5.1 (813.2) The industrial situation among this people is far from their ideals; capital and labor still have their troubles, but both are becoming adjusted to the plan of sincere co-operation. On this unique continent the workers are increasingly becoming shareholders in all industrial concerns; every intelligent laborer is slowly becoming a small capitalist.

72.5.2 (813.3) Social antagonisms are lessening, and good will is growing apace. No grave economic problems have arisen out of the abolition of slavery (over one hundred years ago) since this adjustment was effected gradually by the liberation of two per cent each year. Those slaves who satisfactorily passed mental, moral, and physical tests were granted citizenship; many of these superior slaves were war captives or children of such captives. Some fifty years ago they deported the last of their inferior slaves, and still more recently they are addressing themselves to the task of reducing the numbers of their degenerate and vicious classes.

72.5.3 (813.4) These people have recently developed new techniques for the adjustment of industrial misunderstandings and for the correction of economic abuses which are marked improvements over their older methods of settling such problems. Violence has been outlawed as a procedure in adjusting either personal or industrial differences. Wages, profits, and other economic problems are not rigidly regulated, but they are in general controlled by the industrial legislatures, while all disputes arising out of industry are passed upon by the industrial courts.

72.5.4 (813.5) The industrial courts are only thirty years old but are functioning very satisfactorily. The most recent development provides that hereafter the industrial courts shall recognize legal compensation as falling in three divisions:

- 72.5.5 (813.6) 1. Legal rates of interest on invested capital.
- 72.5.6 (813.7) 2. Reasonable salary for skill employed in industrial operations.

3. Poštena i pravična plaća za rad.

Ti uvjeti prvo moraju biti ispunjeni u skladu s ugovorom, a ako dođe do smanjene dobiti, sve strane moraju srazmerno sudjelovati u prolaznom smanjenju. I nakon toga svaka zarada koja je veća od ovih fiksnih troškova smatrat će se dividendom i mora biti ravnomjerno podijeljena između tri kategorije: kapitala, sposobnosti i rada.

Svaki deset godina regionalni rukovoditelji prilagođavaju i dekretom mijenjaju zakoniti broj radnih sati. Industrija sada posluje u skladu s tjednom od pet dana, četiri radna i jedan za rekreaciju. Ti ljudi rade šest sati svaki radni dan i slično studentima, devet mjeseci u godini od deset. Odmor obično provode u putovanju i s nedavno razvijenim novim metodama prijevoza, cijela nacija je odana putovanju. Klima pogoduje putovanju oko osam mjeseci u godini, i oni maksimalno koriste mogućnosti koje im stoje na raspolaganju.

Prije dvije stotine godina profit je bio motiv koji je posve dominao u industriji, ali danas njegovo mjesto brzo zauzimaju drugi i viši pokretački motivi. Natjecateljstvo je ozbiljno na ovom kontinentu, ali uglavnom je preneseno iz industrije na igru, vještine, znanstvena dostignuća i intelektualna postignuća. Najaktivnije je u društvenoj službi i upravnoj odanosti. Među tim ljudima javna služba brzo postaje glavni cilj ambicije. Najbogatiji čovjek na kontinentu radi šest sati dnevno u uredu njegove tvornice i onda žuri u lokalnu podružnicu škole državnštva, gdje se nastoji kvalificirati za javnu službu.

Rad postaje sve više cijenjen na ovom kontinentu i svi radno sposobni građani stariji od osamnaest godina, rade bilo kod kuće ili na farmama, u nekoj priznatoj industriji, na javnim radovima koji primaju privremeno nezaposlene, ili pak u zboru obveznih radnika u rudnicima.

Ovi ljudi također počinju poticati novi oblik društvenog gađenja — gađenje prema neradu i prema nezarađenom bogatstvu. Polako ali sigurno osvajaju oni svoje strojeve. U prošlosti oni su se, također, borili za političku slobodu i naknadno za ekonomsku slobodu. Sada oni ulaze u vrijeme uživanja i jedne i druge i osim toga, oni počinju cijeniti svoje dobro zarađeno slobodno vrijeme, koje posvećuju povećanju samoostvarenja.

6. STAROSNO OSIGURANJE

Ova nacija ulaže bitna nastojanja kako bi zamijenila milostinju koja uništava samopoštovanje nekim oblikom dostojanstvenog

72:5.7 (813.8) 3. Fair and equitable wages for labor.

72:5.8 (813.9) These shall first be met in accordance with contract, or in the face of decreased earnings they shall share proportionally in transient reduction. And thereafter all earnings in excess of these fixed charges shall be regarded as dividends and shall be prorated to all three divisions: capital, skill, and labor.

72:5.9 (813.10) Every ten years the regional executives adjust and decree the lawful hours of daily gainful toil. Industry now operates on a five-day week, working four and playing one. These people labor six hours each working day and, like students, nine months in the year of ten. Vacation is usually spent in travel, and new methods of transportation having been so recently developed, the whole nation is travel bent. The climate favors travel about eight months in the year, and they are making the most of their opportunities.

72:5.10 (813.11) Two hundred years ago the profit motive was wholly dominant in industry, but today it is being rapidly displaced by other and higher driving forces. Competition is keen on this continent, but much of it has been transferred from industry to play, skill, scientific achievement, and intellectual attainment. It is most active in social service and governmental loyalty. Among this people public service is rapidly becoming the chief goal of ambition. The richest man on the continent works six hours a day in the office of his machine shop and then hastens over to the local branch of the school of statesmanship, where he seeks to qualify for public service.

72:5.11 (814.1) Labor is becoming more honorable on this continent, and all able-bodied citizens over eighteen work either at home and on farms, at some recognized industry, on the public works where the temporarily unemployed are absorbed, or else in the corps of compulsory laborers in the mines.

72:5.12 (814.2) These people are also beginning to foster a new form of social disgust — disgust for both idleness and unearned wealth. Slowly but certainly they are conquering their machines. Once they, too, struggled for political liberty and subsequently for economic freedom. Now are they entering upon the enjoyment of both while in addition they are beginning to appreciate their well-earned leisure, which can be devoted to increased self-realization.

6. OLD-AGE INSURANCE

72:6.1 (814.3) This nation is making a determined effort to replace the self-respect-destroying type of charity by dignified government-insurance

vladinog osiguranja koje daje jamstvo sigurnosti u starosti. Ovaj narod osigurava svakom djetetu obrazovanje i svakom čovjeku posao; dakle, može se uspješno provesti takvo osiguranje za zaštitu nemoćnih i ostarjelih.

Među tim narodom svi se moraju povući iz plaćenog radnog odnosa s navršених šezdeset pet godina osim ako imaju dopuštenje državnog radničkog povjerenika da ostanu na poslu do sedamdesete godine. Ovo starosno ograničenje ne odnosi se na državne službenike ili filozofe. Fizički hendikepirane osobe ili trajni invalidi mogu doći na listu umirovljenika u svako doba po nalogu suda i s potpisom mirovinskog povjerenika regionalne vlade.

Sredstava za starosnu mirovinu su izvedena iz četiri izvora:

1. *Jednodnevna zarada* koju savezna vlada prikuplja svakog mjeseca u tu svrhu, a u ovoj zemlji svatko radi.

2. *Ostavština* — mnogi bogati građani ostavljaju sredstava za ovu namjenu.

3. *Zarada od obveznog rada u državnim rudnicima*. Nakon što radni obveznici podmire sredstva za svoje uzdržavanje i stave na stranu svoje umirovljeničke doprinose, sav višak profita od njihovog rada ulazi u ovaj mirovinski fond.

4. *Prihodi od prirodnih resursa*. Sva prirodna bogatstva na kontinentu održavaju se kao društveno vlasništvo od strane savezne vlade, a prihod od toga se koristi u socijalne svrhe, kao što su prevencija bolesti, obrazovanje genija, te troškovi posebno obećavajućih pojedinaca u državnim školama. Jedna polovica prihoda od prirodnih resursa ide u fond za starosnu mirovinu.

Iako državne i regionalne aktuarske zaklade nude mnoge oblike zaštitnog osiguranja, starosnim mirovinama isključivo upravlja savezna vlada kroz deset regionalnih odjela.

Ovi državni fondovi su odavno pod poštenom upravom. Poslije veleizdaje i ubojstva, sudovi izriču najtežu kaznu za djela izdaje povjerenja javnosti. Socijalna i politička nevjera se sada gledaju kao najgnusniji od svih zločina.

guarantees of security in old age. This nation provides every child an education and every man a job; therefore can it successfully carry out such an insurance scheme for the protection of the infirm and aged.

72:6.2 (814.4) Among this people all persons must retire from gainful pursuit at sixty-five unless they secure a permit from the state labor commissioner which will entitle them to remain at work until the age of seventy. This age limit does not apply to government servants or philosophers. The physically disabled or permanently crippled can be placed on the retired list at any age by court order countersigned by the pension commissioner of the regional government.

72:6.3 (814.5) The funds for old-age pensions are derived from four sources:

72:6.4 (814.6) 1. One day's earnings each month are requisitioned by the federal government for this purpose, and in this country everybody works.

72:6.5 (814.7) 2. Bequests — many wealthy citizens leave funds for this purpose.

72:6.6 (814.8) 3. The earnings of compulsory labor in the state mines. After the conscript workers support themselves and set aside their own retirement contributions, all excess profits on their labor are turned over to this pension fund.

72:6.7 (814.9) 4. The income from natural resources. All natural wealth on the continent is held as a social trust by the federal government, and the income therefrom is utilized for social purposes, such as disease prevention, education of geniuses, and expenses of especially promising individuals in the statesmanship schools. One half of the income from natural resources goes to the old-age pension fund.

72:6.8 (814.10) Although state and regional actuarial foundations supply many forms of protective insurance, old-age pensions are solely administered by the federal government through the ten regional departments.

72:6.9 (814.11) These government funds have long been honestly administered. Next to treason and murder, the heaviest penalties meted out by the courts are attached to betrayal of public trust. Social and political disloyalty are now looked upon as being the most heinous of all crimes.

7. OPOREZIVANJE

Savezna vlada zauzima zaštitni stav samo u upravi starosne mirovine i njegovanju genija i kreativne originalnosti; državne vlade se tek malo više bave građanima pojedincima, a lokalne vlasti su puno više očinske ili socijalističke. Grad (ili neki

7. TAXATION

72:7.1 (815.1) The federal government is paternalistic only in the administration of old-age pensions and in the fostering of genius and creative originality; the state governments are slightly more concerned with the individual citizen, while the

dio grada) bavi se s takvim pitanjima kao što su zdravlje, sanitarije, građevinski propisi, održavanje fasada i parkova, opskrba vodom, rasvjeta, grijanje, rekreacija, glazba i komunikacija.

U svim industrijama prva je pozornost data zdravlju; određene faze fizičkog blagostanja se smatraju industrijskim i društvenim povlasticama, a individualni i obiteljski zdravstveni problemi su pitanja koja su samo osobna. U medicini, kao i u svim drugim čisto osobnim pitanjima, vlada se sve više nastoji suzdržati od uplitanja.

Gradovi nemaju moć oporezivanja, niti oni mogu ići u dug. Oni dobivaju po glavi naknadu iz državne riznice i moraju dopuniti račun prihodom od zarade društvenih poduzeća i licenciranjem različitih komercijalnih aktivnosti.

Objekti brzog prometa, koji čine praktičkim veliko proširenje gradova, su pod općinskom kontrolom. Gradske vatrogasne postrojbe su financirane od strane protupožarnih zaklada i zaklada osiguranja, a sve zgrade, u gradu i na selu, su vatrootporne — već više od sedamdeset pet godina.

Ne postoje općinski imenovani mirovni službenici; policijske snage su održavane od strane državnih vlada. U ovom odjelu su zaposleni gotovo u cijelosti nevjenčani muškarci između dvadeset pet i pedeset godina. Većina država nameće prilično težak porez neženjama, od kojeg se oslobađaju svi koji rade u državnoj policiji. U prosjeku državne policijske snage sada imaju samo jednu desetinu veličine od prije pedeset godina.

Postoji malo ili nimalo ujednačenost u shemi oporezivanja između stotinu relativno slobodnih i suverenih država, kako se ekonomski i drugi uvjeti uveliko razlikuju u različitim dijelovima kontinenta. Svaka država ima deset temeljnih ustavnih odredaba koje se ne mogu mijenjati, osim uz pristanak saveznog vrhovnog suda, a jedan od tih članaka sprječava ubiranje poreza od više od jedan posto na vrijednost bilo koje imovine u jednoj godini, a domaćagazdinstva, bilo u gradu ili na zemlji, su izuzeta.

Savezna vlada ne može ići u dug, a potreban je pozitivan referendum od tri četvrtine građana prije nego što bilo koja država može posuditi, osim za potrebe rata. Budući da se savezna vlada ne može zaduživati, u slučaju rata Nacionalno Vijeće Obrane je ovlašteno za procjenu stanja novca, kao i potrebe za vojnicima i materijalom. Ali dug se ne može vraćati za više od dvadeset pet godina.

local governments are much more paternalistic or socialistic. The city (or some subdivision thereof) concerns itself with such matters as health, sanitation, building regulations, beautification, water supply, lighting, heating, recreation, music, and communication.

72.7.2 (815.2) In all industry first attention is paid to health; certain phases of physical well-being are regarded as industrial and community prerogatives, but individual and family health problems are matters of personal concern only. In medicine, as in all other purely personal matters, it is increasingly the plan of government to refrain from interfering.

72.7.3 (815.3) Cities have no taxing power, neither can they go in debt. They receive per capita allowances from the state treasury and must supplement such revenue from the earnings of their socialistic enterprises and by licensing various commercial activities.

72.7.4 (815.4) The rapid-transit facilities, which make it practical greatly to extend the city boundaries, are under municipal control. The city fire departments are supported by the fire-prevention and insurance foundations, and all buildings, in city or country, are fireproof — have been for over seventy-five years.

72.7.5 (815.5) There are no municipally appointed peace officers; the police forces are maintained by the state governments. This department is recruited almost entirely from the unmarried men between twenty-five and fifty. Most of the states assess a rather heavy bachelor tax, which is remitted to all men joining the state police. In the average state the police force is now only one tenth as large as it was fifty years ago.

72.7.6 (815.6) There is little or no uniformity among the taxation schemes of the one hundred comparatively free and sovereign states as economic and other conditions vary greatly in different sections of the continent. Every state has ten basic constitutional provisions which cannot be modified except by consent of the federal supreme court, and one of these articles prevents levying a tax of more than one per cent on the value of any property in any one year, homesites, whether in city or country, being exempted.

72.7.7 (815.7) The federal government cannot go in debt, and a three-fourths referendum is required before any state can borrow except for purposes of war. Since the federal government cannot incur debt, in the event of war the National Council of Defense is empowered to assess the states for money, as well as for men and materials, as it may be required. But no debt may run for more than twenty-five years.

Prihodi za potporu savezne vlade proizlaze iz ovih pet izvora:

1. *Uvoznih carina.* Sav uvoz podliježe tarifi koja ima za svrhu zaštitu standarda življenja na ovom kontinentu, koji je daleko iznad standarda bilo koje druge nacije na planeti. O ovim tarifama odlučuje najviši industrijski sud nakon što oba doma industrijskog kongresa ratificiraju preporuke izvršnog direktora ekonomskih poslova, kojeg zajednički imenuju ta dva zakonodavna tijela. Gornji industrijski dom odabiru radnici, a donji vlasnici kapitala.

2. *Autorskih naknada.* Savezna vlada potiče izume i originalna ostvarenja u deset regionalnih laboratorija, potičući djelovanje svih vrsta genija — umjetnika, autora i znanstvenika — i zaštitu njihovih patenata. Zauzvrat vlada ubire jednu polovicu dobiti koja se ostvaruje od svih takvih izuma i kreacija, da li se odnose na strojeve, knjige, umjetnost, biljke ili životinje.

3. *Poreza na nasljedstvo.* Savezna vlada nameće inkrementalni porez na nasljedstvo od jednog do pedeset posto, ovisno o veličini posjeda kao i drugim uvjetima.

4. *Vojne opreme.* Vlada zarađuje znatan iznos od iznajmljivanja vojne i pomorske opreme za komercijalnu i rekreacijsku uporabu.

5. *Prirodnih resursa.* Prihodi od prirodnih resursa, kada nisu u potpunosti potrebni za određene svrhe imenovane u povelji savezne državnosti, ulaze u državnu riznicu.

Federalna sredstava, osim ratnih sredstava, kojima raspolaže Nacionalno Vijeće Obrane, vuku porijeklo iz gornjeg zakonodavnog doma u suglasnosti s donjim domom i uz odobrenje glavnog izvršnog direktora, te uz konačnu potvrdu komisije saveznog proračuna koja broji sto članova. Članove ove komisije nominiraju državni guverneri, a biraju ih državni zakonodavci da služe dvadeset četiri godine, dok se četvrtina bira svakih šest godina. Svakih šest godina ovo tijelo, sa tričetvrtinskim glasovanjem, bira jednog od svojih članova kao glavnog, i on time postaje direktor-kontrolor savezne riznice.

8. POSEBNA SVEUČILIŠTA

Pored obveznog programa osnovnog obrazovanja koji se proteže u dobi od pete do osamnaeste godine, održavaju se posebne škole kako slijedi:

1. *Škole državnosti.* Ove škole su podijeljene u tri klase: nacionalne, regionalne i

72:7.8 (815.8) Income to support the federal government is derived from the following five sources:

72:7.9 (815.9) 1. *Import duties.* All imports are subject to a tariff designed to protect the standard of living on this continent, which is far above that of any other nation on the planet. These tariffs are set by the highest industrial court after both houses of the industrial congress have ratified the recommendations of the chief executive of economic affairs, who is the joint appointee of these two legislative bodies. The upper industrial house is elected by labor, the lower by capital.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties.* The federal government encourages invention and original creations in the ten regional laboratories, assisting all types of geniuses — artists, authors, and scientists — and protecting their patents. In return the government takes one half the profits realized from all such inventions and creations, whether pertaining to machines, books, artistry, plants, or animals.

72:7.11 (816.2) 3. *Inheritance tax.* The federal government levies a graduated inheritance tax ranging from one to fifty per cent, depending on the size of an estate as well as on other conditions.

72:7.12 (816.3) 4. *Military equipment.* The government earns a considerable sum from the leasing of military and naval equipment for commercial and recreational usages.

72:7.13 (816.4) 5. *Natural resources.* The income from natural resources, when not fully required for the specific purposes designated in the charter of federal statehood, is turned into the national treasury.

72:7.14 (816.5) Federal appropriations, except war funds assessed by the National Council of Defense, are originated in the upper legislative house, concurred in by the lower house, approved by the chief executive, and finally validated by the federal budget commission of one hundred. The members of this commission are nominated by the state governors and elected by the state legislatures to serve for twenty-four years, one quarter being elected every six years. Every six years this body, by a three-fourths ballot, chooses one of its number as chief, and he thereby becomes director-controller of the federal treasury.

8. THE SPECIAL COLLEGES

72:8.1 (816.6) In addition to the basic compulsory education program extending from the ages of five to eighteen, special schools are maintained as follows:

72:8.2 (816.7) 1. *Statesmanship schools.* These schools are of three classes: national, regional,

državne. Javni službenici ove nacije su grupirani u četiri skupine. Prva grupa javnog povjerenstva odnosi se prvenstveno na državnu upravu, a svi diplomci iz ove skupine moraju položiti ispite kako regionalnih tako i nacionalnih škola državnštva. Pojedinci mogu prihvatiti političke, izborne ili imenovane dužnosti u drugoj ligi nakon što diplomiraju iz bilo koje od deset područnih škola državnštva; a primaju dužnosti koje su vezane uz odgovornosti u regionalnoj upravi i državnim vladama. Treći odjel uključuje državne odgovornosti, i takvi službenici moraju imati samo diplomu državnčkog stupnja. Primatelji četvrti i posljednje klase dužnosti ne mora imati diplomu iz državnštva, kako su svi koji primaju ove dužnosti u cijelosti imenovani. Oni predstavljaju osobe koje služe na nižim pozicijama kao asistenti, sekretari i tehnički povjerenici koji su oslobođeni od dužnosti u raznim učenim profesijama u državnim administrativnim kapacitetima.

Sudije manjih i državnih sudova primaju svoje diplome iz državnih škola državnštva. Suci nadležnih sudova koji odlučuju o društvenim, obrazovnim i industrijskim pitanjima primaju diplome iz područnih škola. Suci saveznog vrhovnog suda moraju primiti diplome iz svih tih škola državnštva.

2. *Škole filozofije.* Ove škole su pripojene hramovima filozofije i više ili manje povezane s religijom kao javnom funkcijom.

3. *Institucije znanosti.* Ove tehničke škole su koordinirane s industrijom a ne s obrazovnim sustavom, te su organizirane u petnaest odjeljaka.

4. *Škole za stručno usavršavanje.* Ove posebne institucije pružaju tehničku obuku za razne učene profesije, a ima ih dvanaest.

5. *Vojne i pomorske škole.* U neposrednoj blizini nacionalnog sjedišta i na dvadeset pet obalnih vojnih centara održavaju se institucije posvećene vojnoj obuci građana dobrovoljaca od osamnaest do trideset godina starosti. Pristanak roditelja je potreban prije dvadeset pete godine da se dobije ulaz u te škole.

9. PLAN OPĆEG PRAVA GLASA

Iako su kandidati za sve javne urede ograničeni na diplomante državnih, regionalnih ili federalnih škola državnštva, progresivne vođe ovog naroda su otkrile ozbiljnu slabost u svojem planu općeg prava glasa i prije pedesetak godina napravili su ustavnu odredbu kojom su modificirali shemu glasanja kako bi obuhvatila sljedeće značajke:

and state. The public offices of the nation are grouped in four divisions. The first division of public trust pertains principally to the national administration, and all officeholders of this group must be graduates of both regional and national schools of statesmanship. Individuals may accept political, elective, or appointive office in the second division upon graduating from any one of the ten regional schools of statesmanship; their trusts concern responsibilities in the regional administration and the state governments. Division three includes state responsibilities, and such officials are only required to have state degrees of statesmanship. The fourth and last division of officeholders are not required to hold statesmanship degrees, such offices being wholly appointive. They represent minor positions of assistantship, secretaryships, and technical trusts which are discharged by the various learned professions functioning in governmental administrative capacities.

72:8.3 (816.8) Judges of the minor and state courts hold degrees from the state schools of statesmanship. Judges of the jurisdictional tribunals of social, educational, and industrial matters hold degrees from the regional schools. Judges of the federal supreme court must hold degrees from all these schools of statesmanship.

72:8.4 (817.1) 2. *Schools of philosophy.* These schools are affiliated with the temples of philosophy and are more or less associated with religion as a public function.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutions of science.* These technical schools are co-ordinated with industry rather than with the educational system and are administered under fifteen divisions.

72:8.6 (817.3) 4. *Professional training schools.* These special institutions provide the technical training for the various learned professions, twelve in number.

72:8.7 (817.4) 5. *Military and naval schools.* Near the national headquarters and at the twenty-five coastal military centers are maintained those institutions devoted to the military training of volunteer citizens from eighteen to thirty years of age. Parental consent is required before twenty-five in order to gain entrance to these schools.

9. THE PLAN OF UNIVERSAL SUFFRAGE

72:9.1 (817.5) Although candidates for all public offices are restricted to graduates of the state, regional, or federal schools of statesmanship, the progressive leaders of this nation discovered a serious weakness in their plan of universal suffrage and about fifty years ago made constitutional provision for a modified scheme of voting which embraces the following features:

1. Svaki muškarac i žena sa dvadeset i više godina imaju jedan glas. Nakon ostvarenja te dobi, svi građani moraju prihvatiti članstvo u dvije glasačke skupine: Oni će se pridružiti prvoj skupini u skladu s njihovim gospodarskim funkcijama — industrijskim, stručnim, poljoprivrednim ili trgovinskim. U drugu skupinu će ući po njihovim političkim, filozofskim i socijalnim sklonostima. Svi radnici tako pripadaju nekoj skupini ekonomske franšize, a ova obrtništva, slično neekonomskim udrugama, su regulirana u nacionalnoj vladi sa svojom trostrukom podjelom ovlasti. Upis u ove grupe ne može se promijeniti dvanaest godina.

2. Nakon nominacije od strane državnih upravitelja ili regionalnih rukovoditelja, ili mandatom regionalnog vrhovnog vijeća, osobe koje su pružile veliku uslugu društvu ili koje su pokazale izvanrednu mudrost u državnoj službi, mogu imati dodatne glasove koji se dodjeljuju ne češće od svakih pet godina i da ne prijeđu devet takvih super glasova. Maksimalno pravo glasa bilo kojeg višestrukog birača je deset. Znanstvenici, izumitelji, učitelji, filozofi i duhovne vođe također su na taj način prepoznati i počašćeni sa uvećanom političkom moći. Ove napredne građanske povlastice su dodijeljene od strane države i vrhovnih regionalnih vijeća uglavnom onako kako posebna sveučilišta dodjeljuju diplome, a primatelji su ponosni da mogu dodati simbole takvih građanskih priznanja svojim drugim diplomama i staviti ih na rezime svojih osobnih dostignuća.

3. Svi pojedinci osuđeni na obvezni rad u rudnicima i svi državni službenici podržani od strane poreznih fondova su, za vrijeme takve službe, obespravljeni. To se ne odnosi na starije osobe koje mogu biti umirovljene u šezdeset petoj godini.

4. Postoji pet kategorija glasačkog prava ovisno o visini prosječnog godišnjeg poreza za svako poludesetlječno razdoblje. Velikim poreznim obveznicima su dopušteni dodatni glasovi do pet. Ovo je neovisno od svih drugih priznanja, ali nitko ne može imati više od deset glasačkih listića.

5. U vrijeme kada je ovaj porezni plan usvojen, teritorijalni način glasovanja je bio napušten u korist gospodarskog ili funkcionalnog sustava. Svi građani sada glasuju kao pripadnici neke industrijske, društvene ili stručne grupe, bez obzira na njihovo prebivalište. Tako se biračko tijelo sastoji od očvrnutih, jedinstvenih, inteligentnih skupina koje biraju samo svoje najbolje članove na položaje odgovornih vladinih povjerenika. Postoji jedna iznimka iz ove sheme funkcionalnog ili grupnog prava glasa: Izbori za saveznog glavnog izvršnog direktora svakih šest godina sprovode se širokim narodnim glasovanjem i tom prilikom nitko nema više od

72:9.2 (817.6) 1. Every man and woman of twenty years and over has one vote. Upon attaining this age, all citizens must accept membership in two voting groups: They will join the first in accordance with their economic function — industrial, professional, agricultural, or trade; they will enter the second group according to their political, philosophic, and social inclinations. All workers thus belong to some economic franchise group, and these guilds, like the noneconomic associations, are regulated much as is the national government with its threefold division of powers. Registration in these groups cannot be changed for twelve years.

72:9.3 (817.7) 2. Upon nomination by the state governors or by the regional executives and by the mandate of the regional supreme councils, individuals who have rendered great service to society, or who have demonstrated extraordinary wisdom in government service, may have additional votes conferred upon them not oftener than every five years and not to exceed nine such superfranchises. The maximum suffrage of any multiple voter is ten. Scientists, inventors, teachers, philosophers, and spiritual leaders are also thus recognized and honored with augmented political power. These advanced civic privileges are conferred by the state and regional supreme councils much as degrees are bestowed by the special colleges, and the recipients are proud to attach the symbols of such civic recognition, along with their other degrees, to their lists of personal achievements.

72:9.4 (817.8) 3. All individuals sentenced to compulsory labor in the mines and all governmental servants supported by tax funds are, for the periods of such services, disenfranchised. This does not apply to aged persons who may be retired on pensions at sixty-five.

72:9.5 (817.9) 4. There are five brackets of suffrage reflecting the average yearly taxes paid for each half-decade period. Heavy taxpayers are permitted extra votes up to five. This grant is independent of all other recognition, but in no case can any person cast over ten ballots.

72:9.6 (818.1) 5. At the time this franchise plan was adopted, the territorial method of voting was abandoned in favor of the economic or functional system. All citizens now vote as members of industrial, social, or professional groups, regardless of their residence. Thus the electorate consists of solidified, unified, and intelligent groups who elect only their best members to positions of governmental trust and responsibility. There is one exception to this scheme of functional or group suffrage: The election of a federal chief executive every six years is by nation-wide ballot, and no citizen casts over one vote.

jednog glasa.

Tako, osim u izboru glavnog izvršnog direktora, pravo glasa ostvaruju ekonomske, stručne, intelektualne i društvene skupine građanstva. Idealna država je organska, i svaka slobodna i inteligentna skupina građana predstavlja vitalan i funkcionalan organ unutar države kao većeg organizma.

Škole državnštva imaju moć da pokrenu postupak u državnim sudovima i zatraže da se oduzme pravo glasa bilo koje defektivne, lijeve, apatične ili kriminalne osobe. Ti ljudi prepoznaju da, kad je pedeset posto nacije inferiorno ili defektivno, a posjeduju glasački listić, kao nacija su osuđeni na propast. Oni vjeruju da dominacija osrednjosti vodi bilo koju naciju u propast. Glasovanje je obvezno, a teške kazne se nameću protiv svih koji ne glasuju.

10. POSTUPANJE SA KRIMINALOM

Metode postupanja prema kriminalu, ludilu i degeneraciji, premda u nekom pogledu mogu djelovati korektno, će se bez sumnje pokazati šokantnim za većinu žitelja Urantije. Obični kriminalci i defektni ljudi su smješteni, odvojeni prema spolu, u različitim poljoprivrednim kolonijama koje su više nego samohrane. Ozbiljniji kriminalci i neizlječivo ludi su osuđeni na smrt u plinskim komorama prema odluci sudova. Brojni zločini osim ubojstva, uključujući i izdaju državnog povjerenja, također nose smrtnu kaznu, a provođenje pravde je sigurno i brzo.

Ti ljudi prolaze iz negativnog u pozitivno razdoblje prava. Nedavno su otišli toliko daleko u pokušaju prevencije kriminala da su počeli osuđivati na pritvorne kolonije one za koje su vjerovali da su potencijalni ubojice i veći zločinci. Ako se takav osuđenik kasnije pokaže da je postao normalniji, on može biti uvjetno pušten ili mu može biti oprosteno. Stopa ubojstava na ovom kontinentu je samo jedan posto kakva je među drugim narodima.

Napori da se spriječi umnožavanje kriminalaca i defektnih su počeli prije više od stotinu godina i već su dali zadovoljavajuće rezultate. Ne postoje zatvori ili bolnice za lude. Jedan od razloga je da postoji samo oko deset posto takvih skupina kao što se nalaze na Urantiji.

11. VOJNA SPREMNOST

Studenti koji diplomiraju iz saveznih vojnih škola mogu biti postavljeni kao "čuvari civilizacije"

72:9.7 (818.2) Thus, except in the election of the chief executive, suffrage is exercised by economic, professional, intellectual, and social groupings of the citizenry. The ideal state is organic, and every free and intelligent group of citizens represents a vital and functioning organ within the larger governmental organism.

72:9.8 (818.3) The schools of statesmanship have power to start proceedings in the state courts looking toward the disenfranchisement of any defective, idle, indifferent, or criminal individual. These people recognize that, when fifty per cent of a nation is inferior or defective and possesses the ballot, such a nation is doomed. They believe the dominance of mediocrity spells the downfall of any nation. Voting is compulsory, heavy fines being assessed against all who fail to cast their ballots.

10. DEALING WITH CRIME

72:10.1 (818.4) The methods of this people in dealing with crime, insanity, and degeneracy, while in some ways pleasing, will, no doubt, in others prove shocking to most Urantians. Ordinary criminals and the defectives are placed, by sexes, in different agricultural colonies and are more than self-supporting. The more serious habitual criminals and the incurably insane are sentenced to death in the lethal gas chambers by the courts. Numerous crimes aside from murder, including betrayal of governmental trust, also carry the death penalty, and the visitation of justice is sure and swift.

72:10.2 (818.5) These people are passing out of the negative into the positive era of law. Recently they have gone so far as to attempt the prevention of crime by sentencing those who are believed to be potential murderers and major criminals to life service in the detention colonies. If such convicts subsequently demonstrate that they have become more normal, they may be either paroled or pardoned. The homicide rate on this continent is only one per cent of that among the other nations.

72:10.3 (818.6) Efforts to prevent the breeding of criminals and defectives were begun over one hundred years ago and have already yielded gratifying results. There are no prisons or hospitals for the insane. For one reason, there are only about ten per cent as many of these groups as are found on Urantia.

11. MILITARY PREPAREDNESS

72:11.1 (818.7) Graduates of the federal military schools may be commissioned as "guardians of

u sedam redova, u skladu sa svojim sposobnostima i iskustvom, od strane predsjednika Nacionalnog Vijeća Obrane. Ovo vijeće se sastoji od dvadeset pet članova, koje imenuju najviši roditeljski, obrazovni i industrijski sudovi uz potvrdu saveznog vrhovnog suda kojim predsjedava po službenoj dužnosti načelnik stožera za koordiniranje vojnih poslova. Takvi članovi služe do sedamdeset godina starosti.

Tečajevi na koje se upisuju takvi specijalistički službenici traju u dužini od četiri godine i uvijek u korelaciji sa stjecanjem nekog zvanja ili struke. Vojna obuka nikad se ne daje bez tog povezanog industrijskog, znanstvenog ili stručnog školovanja. Po završetku vojne obuke, pojedinac je već primio za vrijeme njegove četiri godine školovanja, jednu polovicu obrazovanja koje se nudi u bilo kojoj od posebnih škola gdje tečajevi također traju četiri godine. Na taj način izbjegava se stvaranje stručnih vojnih klasa davanjem prilike velikom broju ljudi da se uzdržavaju, dok osiguravaju prvu polovicu školovanja u polju tehničke ili stručne obuke.

Vojna služba tijekom mirnodopskog razdoblja je čisto volonterska, a regrutacija u svim granama usluga traje četiri godine, tijekom kojih svaki čovjek teži nekom posebnom specijalističkom studiju pored izučavanja vojne taktike. Trening u glazbi je jedan od glavnih predmeta zanimanja središnjih vojnih škola u dvadeset pet kampova za trening koji su distribuirani oko periferije kontinenta. Tijekom razdoblja industrijske malaksalosti tisuće nezaposlenih automatski se upošljavaju u izgradnji vojne obrane kontinenta na kopnu i moru i u zraku.

Iako ti ljudi održavaju snažan ratni kadar kao obranu od najezde okolnih neprijateljskih naroda, može se smatrati da oni nisu u više od sto godina zaposlili svoje vojne resurse u ofenzivnom ratu. Oni su postali civilizirani do te točke gdje snažno mogu obraniti svoju civilizaciju a da ne podlijegnu napasti da iskoriste svoje ratne ovlasti u agresiji. Nije bilo građanskih ratova od uspostave ujedinjene kontinentalne države, ali tijekom posljednja dva stoljeća ovi ljudi su pozvani da sudjeluju u devet žestokih obrambenih sukoba, od kojih su tri bila protiv moćnih konfederacija svjetskih sila. Iako ovaj narod održava adekvatnu obranu protiv napada neprijateljskih susjeda, on posvećuje daleko više pozornosti na trening državnika, znanstvenika i filozofa.

Kada su u miru sa svijetom, svi mobilni obrambeni mehanizmi u potpunosti su zaposleni u trgovini, prometu i rekreaciji. Kada je proglašen rat, cijela nacija je mobilizirana. Tijekom razdoblja

civilization" in seven ranks, in accordance with ability and experience, by the president of the National Council of Defense. This council consists of twenty-five members, nominated by the highest parental, educational, and industrial tribunals, confirmed by the federal supreme court, and presided over ex officio by the chief of staff of co-ordinated military affairs. Such members serve until they are seventy years of age.

72:11.2 (819.1) The courses pursued by such commissioned officers are four years in length and are invariably correlated with the mastery of some trade or profession. Military training is never given without this associated industrial, scientific, or professional schooling. When military training is finished, the individual has, during his four years' course, received one half of the education imparted in any of the special schools where the courses are likewise four years in length. In this way the creation of a professional military class is avoided by providing this opportunity for a large number of men to support themselves while securing the first half of a technical or professional training.

72:11.3 (819.2) Military service during peacetime is purely voluntary, and the enlistments in all branches of the service are for four years, during which every man pursues some special line of study in addition to the mastery of military tactics. Training in music is one of the chief pursuits of the central military schools and of the twenty-five training camps distributed about the periphery of the continent. During periods of industrial slackness many thousands of unemployed are automatically utilized in upbuilding the military defenses of the continent on land and sea and in the air.

72:11.4 (819.3) Although these people maintain a powerful war establishment as a defense against invasion by the surrounding hostile peoples, it may be recorded to their credit that they have not in over one hundred years employed these military resources in an offensive war. They have become civilized to that point where they can vigorously defend civilization without yielding to the temptation to utilize their war powers in aggression. There have been no civil wars since the establishment of the united continental state, but during the last two centuries these people have been called upon to wage nine fierce defensive conflicts, three of which were against mighty confederations of world powers. Although this nation maintains adequate defense against attack by hostile neighbors, it pays far more attention to the training of statesmen, scientists, and philosophers.

72:11.5 (819.4) When at peace with the world, all mobile defense mechanisms are quite fully employed in trade, commerce, and recreation. When war is declared, the entire nation is

neprijateljstava vojne plaće dobivaju se u svim industrijama, a šefovi svih vojnih odjela postaju članovi kabineta izvršnog direktora.

mobilized. Throughout the period of hostilities military pay obtains in all industries, and the chiefs of all military departments become members of the chief executive's cabinet.

12. DRUGI NARODI

Iako su društva i vlade ovih jedinstvenih ljudi u mnogo čemu superiorniji od naroda Urantije, trebamo navesti da su drugi kontinenti (postoji ih jedanaest na ovom planetu) izrazito inferiorni u odnosu na naprednije narode Urantije.

Upravo sada ova nadmoćna vlada planira uspostaviti veleposlaničke odnose s inferiornim narodima i po prvi put veliki vjerski vođa se pojavio koji zagovara slanje misionara tim okolnim narodima. Bojimo se da će u tome napraviti grešku, kao što su to i mnogi drugi napravili, kad su nastojali na silu nametnuti svoju superiornu kulturu i religiju drugim rasama. Prekrasna stvar se može učiniti na ovom svijetu ako se taj kontinentalni narod napredne kulture opredjeli pozvati najbolje ljude iz susjednih naroda, a zatim, nakon što ih educiraju, poslati ih natrag kao izaslanike kulture svojoj zaostaloj braći! Naravno, ukoliko Sudbeni Sin uskoro dođe među ovaj napredni narod, velike stvari brzo bi se mogle dogoditi na ovom svijetu.

Ova uvodna izjava o poslovima susjednog planeta je napravljena sa posebnom dozvolom s namjerom unapređenja civilizacije i proširenja državnog razvoja na Urantiji. Mnogo više bi se moglo pripovijedati što bi bez sumnje izazvalo smutnju i interes žitelja Urantije, ali ovo otkrivenje ulazi u okvire granica našeg dopustivog mandata.

Žitelji Urantije trebaju, međutim, uzeti u obzir da njihova sestrinska sfera u satanijskog obitelji nije primila niti sudsku misiju niti misiju darivanja Rajskih Sinova. Niti su razni narodi Urantije međusobno toliko različiti u pogledu kulture kao što je to slučaj između ovog kontinentalnog naroda i njegovih bližnjih planetarnih naroda.

Izlijevanje Duha Istine pruža duhovni temelj za realizaciju velikih postignuća u interesu ljudskog roda na svijetu darivanja. Urantija je, dakle, daleko bolje pripremljena za neposrednije ostvarenje planetarne vlade sa svojim zakonima, mehanizmima, simbolima, konvencijama i jezikom — što bi sve moglo pridonijeti tako snažno uspostavi svjetskog mira po zakonu i dovesti do svitanje stvarne dobi duhovnih težnji; i takvo doba stoji na planetarnom pragu utopijskog stadija svjetla i života.

12. THE OTHER NATIONS

72:12.1 (819.5) Although the society and government of this unique people are in many respects superior to those of the Urantia nations, it should be stated that on the other continents (there are eleven on this planet) the governments are decidedly inferior to the more advanced nations of Urantia.

72:12.2 (819.6) Just now this superior government is planning to establish ambassadorial relations with the inferior peoples, and for the first time a great religious leader has arisen who advocates the sending of missionaries to these surrounding nations. We fear they are about to make the mistake that so many others have made when they have endeavored to force a superior culture and religion upon other races. What a wonderful thing could be done on this world if this continental nation of advanced culture would only go out and bring to itself the best of the neighboring peoples and then, after educating them, send them back as emissaries of culture to their benighted brethren! Of course, if a Magisterial Son should soon come to this advanced nation, great things could quickly happen on this world.

72:12.3 (820.1) This recital of the affairs of a neighboring planet is made by special permission with the intent of advancing civilization and augmenting governmental evolution on Urantia. Much more could be narrated that would no doubt interest and intrigue Urantians, but this disclosure covers the limits of our permissive mandate.

72:12.4 (820.2) Urantians should, however, take note that their sister sphere in the Satania family has benefited by neither magisterial nor bestowal missions of the Paradise Sons. Neither are the various peoples of Urantia set off from each other by such disparity of culture as separates the continental nation from its planetary fellows.

72:12.5 (820.3) The pouring out of the Spirit of Truth provides the spiritual foundation for the realization of great achievements in the interests of the human race of the bestowal world. Urantia is therefore far better prepared for the more immediate realization of a planetary government with its laws, mechanisms, symbols, conventions, and language — all of which could contribute so mightily to the establishment of world-wide peace under law and could lead to the sometime dawning of a real age of spiritual striving; and such an age is the planetary threshold to the utopian ages of light and life.

[Predstavio Melkizedek Nebadona.]

72:12.6 (820.4) [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

POGLAVLJE 73. VRT EDEN

⇐ 072

Knjiga Urantije

074 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 73 VRT EDEN

Sekcije

Uvod

1. NAIDI I AMADONITI
2. PLANOVI ZA UTEMELJENJE VRTA
3. LOKACIJA VRTA
4. RADOVI NA UTEMELJENJU VRTA
5. PREBIVALIŠTE U VRTU
6. DRVO ŽIVOTA
7. SUDBINA EDENA

PAPER 73 THE GARDEN OF EDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Nodites and the Amadonites
2. Planning for the Garden
3. The Garden Site
4. Establishing the Garden
5. The Garden Home
6. The Tree of Life
7. The Fate of Eden

Uvod

KULturna dekadentnost i duhovna siromaština koji su nastali kao rezultat Kaligastijinog pada i društvene pometnje koja je za njim uslijedila, nisu bitnije utjecali na fizički i biološki status žitelja Urantije. Organska evolucija ja nastavila ići svojim brzim tijekom, uglavnom neovisno o kulturnom i moralnom nazadovanju koje je uslijedilo za otuđenjem Kaligastije i Daligastije. U ovom su razdoblju planetarne povijesti, prije gotovo četrdeset tisuća godina, Nositelji Života ustanovili da se sa čisto biološkog gledišta razvojni napredak naroda Urantije približio punom potencijalu. Ovo je mišljenje zatim upućeno zboru Melkizedeka koji su se s njim složili, nakon čega je upućena zajednička molba Najvišima Edentije da se na Urantiju pošalje inspekcija koja će odlučiti o eventualnom slanju Materijalnog Sina i Kćerke u cilju biološkog unaprijeđenja.

Zahtjev je upućen Najvišima Edentije zato što su oni, nakon pada Kaligastije i privremenog upražnjenja uprave na Jeruzemu, imali neposrednu upravu nad većinom planetarnih poslova koji su se ticali Urantije.

INTRODUCTION

73:0.1 (821.1) THE cultural decadence and spiritual poverty resulting from the Caligastia downfall and consequent social confusion had little effect on the physical or biologic status of the Urantia peoples. Organic evolution proceeded apace, quite regardless of the cultural and moral setback which so swiftly followed the disaffection of Caligastia and Daligastia. And there came a time in the planetary history, almost forty thousand years ago, when the Life Carriers on duty took note that, from a purely biologic standpoint, the developmental progress of the Urantia races was nearing its apex. The Melchizedek receivers, concurring in this opinion, readily agreed to join the Life Carriers in a petition to the Most Highs of Edentia asking that Urantia be inspected with a view to authorizing the dispatch of biologic uplifters, a Material Son and Daughter.

73:0.2 (821.2) This request was addressed to the Most Highs of Edentia because they had exercised direct jurisdiction over many of Urantia's affairs ever since Caligastia's downfall and the temporary vacation of authority on Jerusem.

Na Urantiju je došao Tabamantija, nezavisni upravitelj niza decimalnih ili eksperimentalnih svjetova, koji je po procjeni rasnog napretka ispravno sugerirao da se na Urantiju pošalju Materijalni Sinovi. Kroz nešto manje od stotinu godina nakon ove inspekcije stigli su Adam i Eva, Materijalni Sin i Kćerka lokalnog sustava, koji su se posvetili nastojanju da raspetljaju zamršene poslove ovog svijeta pod karantenom duhovne izolacije, koji je bio ozbiljno unazađen planetarnom pobunom.

1. NAIDI I AMADONITI

Na normalnom planetu dolazak Materijalnog Sina obično najavljuje primicanje veličanstvenog doba izuma, materijalnog napretka i intelektualnog prosvjetljenja. Dok poslijeadamička era za većinu svjetova predstavlja doba bitnog znanstvenog postignuća, ovo nije bio slučaj na Urantiji. Premda su na planetu živjeli fizički pristali ljudi, plemena su i dalje propadala u tami divljaštva i moralne stagnacije.

Deset tisuća godina nakon pobune uništene su praktično sve tekovine knezove administracije; ljudi su bili u tek neznatno boljem stanju nego da ovaj zavedeni Sin nikada nije bio na Urantiji. Jedino su Naidi i Amadoniti očuvali tradicije Dalamatije i kulturu Planetarnog Kneza.

Naidi su bili potomci pobunjenih pripadnika Kneževog osoblja, nazvani prema imenu svog prvog vođe Naida, koji je jedno vrijeme predsjedavao Dalamatijskim odborom industrije i trgovine. Amadoniti su bili potomci onih Andonita koji su odlučili ostati vjerni Vanu i Amadonu. "Amadonit" je prije kulturna i religiozna oznaka nego rasno obilježje; u rasnom pogledu Amadoniti su u biti bili Andoniti. "Naid" je istovremeno kulturno i rasno obilježje, jer su Naidi bili osma rasa Urantije.

Naidi i Amadoniti su tradicionalno bili u neprijateljskom odnosu. Njihove su nesuglasice izlazile na površinu svaki put kad su se njihovi potomci pokušali upustiti u neko zajedničko poduzeće. Čak i kasnije, pri sprovedbi edenskih poslova, bilo im je teško zajednički surađivati u miru.

Ukratko nakon uništenja Dalamatije, sljedbenici Naida su se podijelili u tri osnovne grupe. Centralna se grupa zadržala u neposrednoj okolini njihovog izvornog doma, blizu rijeka koje napajaju Perzijski zaljev. Istočna grupa se preselila u visinske oblasti Elama, smještene istočno ofEufrotave doline. Zapadna se grupa

73:0.3 (821.3) Tabamantia, sovereign supervisor of the series of decimal or experimental worlds, came to inspect the planet and, after his survey of racial progress, duly recommended that Urantia be granted Material Sons. In a little less than one hundred years from the time of this inspection, Adam and Eve, a Material Son and Daughter of the local system, arrived and began the difficult task of attempting to untangle the confused affairs of a planet retarded by rebellion and resting under the ban of spiritual isolation.

1. THE NODITES AND THE AMADONITES

73:1.1 (821.4) On a normal planet the arrival of the Material Son would ordinarily herald the approach of a great age of invention, material progress, and intellectual enlightenment. The post-Adamic era is the great scientific age of most worlds, but not so on Urantia. Though the planet was peopled by races physically fit, the tribes languished in the depths of savagery and moral stagnation.

73:1.2 (821.5) Ten thousand years after the rebellion practically all the gains of the Prince's administration had been effaced; the races of the world were little better off than if this misguided Son had never come to Urantia. Only among the Nodites and the Amadonites was there persistence of the traditions of Dalamatia and the culture of the Planetary Prince.

73:1.3 (821.6) The *Nodites* were the descendants of the rebel members of the Prince's staff, their name deriving from their first leader, Nod, onetime chairman of the Dalamatia commission on industry and trade. The *Amadonites* were the descendants of those Andonites who chose to remain loyal with Van and Amadon. "Amadonite" is more of a cultural and religious designation than a racial term; racially considered the Amadonites were essentially *Andonites*. "Nodite" is both a cultural and racial term, for the Nodites themselves constituted the eighth race of Urantia.

73:1.4 (822.1) There existed a traditional enmity between the Nodites and the Amadonites. This feud was constantly coming to the surface whenever the offspring of these two groups would try to engage in some common enterprise. Even later, in the affairs of Eden, it was exceedingly difficult for them to work together in peace.

73:1.5 (822.2) Shortly after the destruction of Dalamatia the followers of Nod became divided into three major groups. The central group remained in the immediate vicinity of their original home near the headwaters of the Persian Gulf. The eastern group migrated to the highland regions of Elam just east of the Euphrates valley.

smjestila u centru i okolici sjeveroistočnih sirijskih obala Mediterana.

Ovi su Naidi slobodno stupali u odnose i imali djecu sa sangijskim rasama i ostavili su za sobom moćno potomstvo. Jedan se dio potomaka pobunjenih Dalamatijaca kasnije pridružio Vanu i njegovim vjernim sljedbenicima u zemljama sjeverno od Mezopotamije. Ovdje, u okolini Jezera Van i južne oblasti Kaspijskog mora, Naidi su stupali u veze s Amadonitima i svrstali su se među "silne ljude od starine."

Prethodno dolasku Adama i Eve ove su grupe -- Naidi i Amadoniti -- bile najnaprednije i najkulturnije rase na zemlji.

2. PLANOVI ZA UTEMELJENJE VRTA

Tijekom skoro stotinu godina prije Tabamantijine inspekcije, Van i njegovi suradnici su iz svojih visinskih centara svjetske etike i kulture najavljivali dolazak obećanog Božjeg Sina koji je trebao unaprijediti ljudske rase, poučavati istinu i biti dostojanstveni nasljednik nevjernog Kaligastije. Premda je većina svjetskih žitelja ovih dana ispoljavala u najboljem slučaju vrlo malo zanimanja za ovo predskazanje, oni koji su bili u neposrednom kontaktu s Vanom i Amadonom uzeli su ova učenja ozbiljno, te su počeli sprovoditi planove za dolazak i smještaj obećanog Sina.

Van je poučio svoje najbliže suradnike o Materijalnim Sinovima na Jeruzemu, ono što je o njima znao prije dolaska na Urantiju. Dobro je znao da ovi Adamički sinovi uvijek žive u jednostavnim ali dražesnim kućama okruženim vrtom te je predložio, osamdeset i tri godine prije dolaska Adama i Eve, da počnu najavljivati njihov dolazak i raditi na pripremi vrta.

Iz svojih visinskih centara i iz šezdeset i jednog raštrkanog utvrđenja, Van i Amadon su sazvali preko tri tisuće vrijednih dobrovoljaca koji su se u svečanom zboru posvetili misiji pripreme za obećanog -- ili ako ništa drugo očekivanog -- Sina.

Van je podijelio svoje dobrovoljce u stotinu grupa, postavio kapetana na čelo svake i imenovao vezivnog oficira pojedinačnih grupa, dok je Amadon učinio svojim osobnim atašeu. Ove su komisije ozbiljno započele preliminarne radove, dok je u isto vrijeme komisija zadužena za utvrđenje lokacije Vrta krenula u potragu za idealnim mjestom.

Premda su Kaligastija i Daligastija izgubili

The western group was situated on the northeastern Syrian shores of the Mediterranean and in adjacent territory.

73:1.6 (822:3) These Nodites had freely mated with the Sangik races and had left behind an able progeny. And some of the descendants of the rebellious Dalamatians subsequently joined Van and his loyal followers in the lands north of Mesopotamia. Here, in the vicinity of Lake Van and the southern Caspian Sea region, the Nodites mingled and mixed with the Amadonites, and they were numbered among the "mighty men of old."

73:1.7 (822:4) Prior to the arrival of Adam and Eve these groups — Nodites and Amadonites — were the most advanced and cultured races on earth.

2. PLANNING FOR THE GARDEN

73:2.1 (822:5) For almost one hundred years prior to Tabamantia's inspection, Van and his associates, from their highland headquarters of world ethics and culture, had been preaching the advent of a promised Son of God, a racial uplifter, a teacher of truth, and the worthy successor of the traitorous Caligastia. Though the majority of the world's inhabitants of those days exhibited little or no interest in such a prediction, those who were in immediate contact with Van and Amadon took such teaching seriously and began to plan for the actual reception of the promised Son.

73:2.2 (822:6) Van told his nearest associates the story of the Material Sons on Jerusem; what he had known of them before ever he came to Urantia. He well knew that these Adamic Sons always lived in simple but charming garden homes and proposed, eighty-three years before the arrival of Adam and Eve, that they devote themselves to the proclamation of their advent and to the preparation of a garden home for their reception.

73:2.3 (822:7) From their highland headquarters and from sixty-one far-scattered settlements, Van and Amadon recruited a corps of over three thousand willing and enthusiastic workers who, in solemn assembly, dedicated themselves to this mission of preparing for the promised — at least expected — Son.

73:2.4 (822:8) Van divided his volunteers into one hundred companies with a captain over each and an associate who served on his personal staff as a liaison officer, keeping Amadon as his own associate. These commissions all began in earnest their preliminary work, and the committee on location for the Garden sallied forth in search of the ideal spot.

73:2.5 (822:9) Although Caligastia and Daligastia had been deprived of much of their power for evil, they

velik dio svoje zle moći, na svaki su način nastojali osujetiti i poremetiti pripreme za utemeljenje Vrta. Ali njihove su zle mahinacije bile uvelikoublažane odanim radom skoro deset tisuća vjernih međubića neumorno posvećenih unaprijeđenju ovog poduzeća.

3. LOKACIJA VRTA

Komisija zadužena za potragu za prikladnim mjestom bila je odsutna skoro tri godine. Konačno je preporučila tri lokacije: prva je bila jedan otok u Perzijskom zaljevu; druga je bila mjesto pored rijeke na kojem jekasnije bio smješten drugi vrt; treća je bila dugi, uski poluotok -- gotovo otok -- koji se pružao prema zapadu s istočnih obala Mediteranskog mora.

Odbor je gotovo jednoglasno odabrao treći prijedlog. Nakon izbora ovog mjesta, proveli su gotovo dvije godine na preseljenju svjetskog kulturnog centra, uključujući drvo života, na ovaj Mediteranski poluotok. Izuzev vrlo male grupe, svi su domaći žitelji mirno napustili poluotok po dolasku Vana i njegove pratnje.

Ovaj je Mediteranski poluotok imao zdravu klimu i ujednačenu temperaturu; vremenske su prilike bile uravnotežene zahvaljujući okolnim planinama i činjenici da je ova oblast praktično bila otok u moru zavučenom u unutrašnjost kopna. Dok je na okolnim planinama obilno kišilo, na području užeg Vrta rijetko je padala kiša. Ali svake noći iz obimne mreže vještačke irigacije, "para se podizala" da osvježi vegetaciju Vrta.

Obalna je linija ovog zemaljskog masiva bila prilično uzvišena, dok je spona s kopnom na najužem dijelu bila široka ništa više nego dvadeset sedam milja. Velika rijeka koja je navodnjavala Vrt silazila je s viših oblasti tekući prema istoku, kroz vrat poluotoka, i odatle preko mezopotamijske nizije do mora na drugoj strani. Rijeku su napajale četiri pritoke koje su primale vodu iz obalnih brda edeničkog poluotoka i ovo su bile "četiri rijeke" koje "tjecaše iz Edena" a koje su kasnije zamijenjene s ograncima rijeka koje su okruživale drugi vrt.

Okolne su planine obilovale dragim kamenjem i metalima, premda je ovome posvećeno vrlo malo pažnje. Osnovna ideja je bila unaprijeđenje vrtlarstva i poljoprivrede.

Moguće da je lokacija koja je izabrana za Vrt predstavljala najljepše mjesto ove vrste na cijelom svijetu koje je štoviše u ovom razdoblju imalo idealne klimatske uvjete. Nije bilo moguće naći

did everything possible to frustrate and hamper the work of preparing the Garden. But their evil machinations were largely offset by the faithful activities of the almost ten thousand loyal midway creatures who so tirelessly labored to advance the enterprise.

3. THE GARDEN SITE

73:3.1 (823.1) The committee on location was absent for almost three years. It reported favorably concerning three possible locations: The first was an island in the Persian Gulf; the second, the river location subsequently occupied as the second garden; the third, a long narrow peninsula — almost an island — projecting westward from the eastern shores of the Mediterranean Sea.

73:3.2 (823.2) The committee almost unanimously favored the third selection. This site was chosen, and two years were occupied in transferring the world's cultural headquarters, including the tree of life, to this Mediterranean peninsula. All but a single group of the peninsula dwellers peaceably vacated when Van and his company arrived.

73:3.3 (823.3) This Mediterranean peninsula had a salubrious climate and an equable temperature; this stabilized weather was due to the encircling mountains and to the fact that this area was virtually an island in an inland sea. While it rained copiously on the surrounding highlands, it seldom rained in Eden proper. But each night, from the extensive network of artificial irrigation channels, a "mist would go up" to refresh the vegetation of the Garden.

73:3.4 (823.4) The coast line of this land mass was considerably elevated, and the neck connecting with the mainland was only twenty-seven miles wide at the narrowest point. The great river that watered the Garden came down from the higher lands of the peninsula and flowed east through the peninsular neck to the mainland and thence across the lowlands of Mesopotamia to the sea beyond. It was fed by four tributaries which took origin in the coastal hills of the Edenic peninsula, and these are the "four heads" of the river which "went out of Eden," and which later became confused with the branches of the rivers surrounding the second garden.

73:3.5 (823.5) The mountains surrounding the Garden abounded in precious stones and metals, though these received very little attention. The dominant idea was to be the glorification of horticulture and the exaltation of agriculture.

73:3.6 (823.6) The site chosen for the Garden was probably the most beautiful spot of its kind in all the world, and the climate was then ideal. Nowhere else was there a location which could have lent

drugo mjesto koje bi tako lako postalo rajem botaničkog izražaja. U ovom su se centru okupili najnapredniji predstavnici civilizacije Urantije. Izvan ovih granica, svijet je bio zavijen velom tame, neukosti i divljaštva. Eden je bio svijetla točka Urantije; prirodno je bio san dražesnosti uskoro je postao pjesmom izvanrednog savršenstva botaničke kulture.

itself so perfectly to becoming such a paradise of botanic expression. In this rendezvous the cream of the civilization of Urantia was for gathering. Without and beyond, the world lay in darkness, ignorance, and savagery. Eden was the one bright spot on Urantia; it was naturally a dream of loveliness, and it soon became a poem of exquisite and perfected landscape glory.

4. RADOVI NA UTEMELJENJU VRTA

Uoči dolaska Materijalnih Sinova, bioloških unaprijeditelja, na evolutivni svijet, njihovo prebivalište obično nosi naziv Vrt Eden, kako samo po sebi predstavlja obilježje hortikulture ljepote i botaničkog veličanstva Edentije, centra zvijezda. Kako je Van bio dobro upoznat s ovim običajima, odlučio je pretvoriti cijeli poluotok u jedan predivni Vrt. Pašnjaci i stočarstvo su bili smješteni na kontinentalnom području koje se nadovezivalo na poluotok. Od životinja u parku su se jedino mogle naći ptice i različite pripitomljene vrste. Van je odredio da Eden bude vrt i jedino vrt. Nije bilo dopušteno zaklati životinju na području vrta. Pri procesu izgradnje, radnici su jeli meso koje je unošeno u Vrt od stada koja su čuvana na kontinentalnom terenu koji se nadovezivao na poluotok.

Prva zadaća je bila izgradnja zidina od opeke koje su odvojile poluotok od kontinenta. Nakon izgradnje zidina, započeo je neometan rad na uljepšanju krajolika i izgradnji kuća.

Zoološki vrt je stvoren podizanjem manjeg zida blizu spoljašnje strane glavnih zidina; tu su smještene različite vrste divljih životinja koje su služile kao zaštita od naprijatelja. Zvjerinjak se sastojao od dvanaest segmenata podjeljenih zidanim stazama koje su vodile do dvanaest kapija Vrta, dok su u centru bili rijeka i priobalni pašnjaci.

Pri izgradnji vrta uposleni su jedino dobrovoljci; nikada nisu korišteni najamni radnici. Dok su radili na Vrtu, čuvali su svoja stada da se prehrane; također su primali priloge u vidu hrane od obližnjih vjernika. I ovo je veliko poduzeće sprovedeno do kraja unatoč teškoćama koje su pratile općesvjetsku pometnju ovog nestabilnog razdoblja.

Međutim, veliko je razočaranje izazvano Vanovim prijedlogom potaknutim neizvjesnošću aktualnog dolaska očekivanog Sina i Kćerke, da se u slučaju odgađanja njihovog dolaska obučiti mladi naraštaj da dovrši izgradnju Vrta. Ovo je djelovalo kao priznanje Vanovog pomanjkanja vjere

4. ESTABLISHING THE GARDEN

73:4.1 (823.7) When Material Sons, the biologic uplifters, begin their sojourn on an evolutionary world, their place of abode is often called the Garden of Eden because it is characterized by the floral beauty and the botanic grandeur of Edentia, the constellation capital. Van well knew of these customs and accordingly provided that the entire peninsula be given over to the Garden. Pasturage and animal husbandry were projected for the adjoining mainland. Of animal life, only the birds and the various domesticated species were to be found in the park. Van's instructions were that Eden was to be a garden, and only a garden. No animals were ever slaughtered within its precincts. All flesh eaten by the Garden workers throughout all the years of construction was brought in from the herds maintained under guard on the mainland.

73:4.2 (824.1) The first task was the building of the brick wall across the neck of the peninsula. This once completed, the real work of landscape beautification and home building could proceed unhindered.

73:4.3 (824.2) A zoological garden was created by building a smaller wall just outside the main wall; the intervening space, occupied by all manner of wild beasts, served as an additional defense against hostile attacks. This menagerie was organized in twelve grand divisions, and walled paths led between these groups to the twelve gates of the Garden, the river and its adjacent pastures occupying the central area.

73:4.4 (824.3) In the preparation of the Garden only volunteer laborers were employed; no hirelings were ever used. They cultivated the Garden and tended their herds for support; contributions of food were also received from near-by believers. And this great enterprise was carried through to completion in spite of the difficulties attendant upon the confused status of the world during these troublous times.

73:4.5 (824.4) But it was a cause for great disappointment when Van, not knowing how soon the expected Son and Daughter might come, suggested that the younger generation also be trained in the work of carrying on the enterprise in case their arrival should be delayed. This seemed

koje je stvorilovelike teškoće i potaklo mnoge da dezertiraju; ali Van je nastavio raditi na svom planu pripremnosti, popunjavajući upražnjena mjesta mlađim dobrovoljcima.

like an admission of lack of faith on Van's part and made considerable trouble, caused many desertions; but Van went forward with his plan of preparedness, meantime filling the places of the deserters with younger volunteers.

5. PREBIVALIŠTE U VRTU

U centru edeničkog poluotoka izgrađen je predivan kameni hram posvećen Ocu Svih, sveto središte Vrta. Na sjeveru je podignut administrativni centar; na jugu su izgrađene kuće radnika i njihovih obitelji; na zapadu je ostavljeno mjesto za buduće obrazovne institucije očekivanog Sina, dok je "istočno od Edena" izgrađena kuća obećanog Sina i njegovog neposrednog potomstva. Prema arhitektonskim planovima, obezbijedene su kuće i obilno tlo da se smjesti milion ljudi.

Premda je uoči Adamovog dolaska Vrt bio samo jednom četvrtinom završen, imao je tisuće milja kanala za navodnjavanje i više od dvanaest tisuća milja popločanih staza i puteva. Izgrađeno je nešto više od pet tisuća ciglanih zgrada u različitim sektorima i gotovo nebrojene sadnice drveća i biljaka. U okviru pojedinih stambenih grupa nije moglo biti više od sedam kuća. Unatoč jednostavnom dizajnu, arhitektura je nosila bogato umjetničko obilježje. Putevi i staze su bili dobro izgrađeni, dok je krajolik bio predivan.

U sanitarnom pogledu Vrt je bio daleko napredniji od svih dotadašnjih poduzeća na Urantiji. Strogim poštivanjem sanitarnih odredbi uspjeli su očuvati čistotu pitke vode. Dok su za ovih ranih vremena velike epidemije znale nastati kao rezultat nepoštivanja sanitarnih pravila, Van je postupno uspio uvjeriti svoje suradnike da je bilo jako bitno spriječiti da bilo što upadne u rezervoar koji je snabđivao pitku vodu Vrta.

Prethodno kasnijoj izgradnji kanalizacijskog sustava, žitelji Edena su savjesno spaljivali sav otpadni ili raspadni materijal. Amadonovi inspektori su svaki dan obilazili naselja tragajući za mogućim uzrocima bolesti. Sve do kasnijih vremena devetnaestog i dvadesetog stoljeća, žitelji Urantije nisu spoznali značaj higijenske prevencije bolesti. Prije poremećaja adamičkog sustava izgrađen je natkriveni splet ciglanih cjevovoda ispod glavnih zidina koji se praznio u rijeku Edena gotovomilju dalje od spoljašnjih ili nižih zidina Vrta.

U vrijeme Adamovog dolaska u Edenu je rasla većina biljaka koje su se mogle naći u ovom

5. THE GARDEN HOME

73:5.1 (824.5) At the center of the Edenic peninsula was the exquisite stone temple of the Universal Father, the sacred shrine of the Garden. To the north the administrative headquarters was established; to the south were built the homes for the workers and their families; to the west was provided the allotment of ground for the proposed schools of the educational system of the expected Son, while in the "east of Eden" were built the domiciles intended for the promised Son and his immediate offspring. The architectural plans for Eden provided homes and abundant land for one million human beings.

73:5.2 (824.6) At the time of Adam's arrival, though the Garden was only one-fourth finished, it had thousands of miles of irrigation ditches and more than twelve thousand miles of paved paths and roads. There were a trifle over five thousand brick buildings in the various sectors, and the trees and plants were almost beyond number. Seven was the largest number of houses composing any one cluster in the park. And though the structures of the Garden were simple, they were most artistic. The roads and paths were well built, and the landscaping was exquisite.

73:5.3 (824.7) The sanitary arrangements of the Garden were far in advance of anything that had been attempted theretofore on Urantia. The drinking water of Eden was kept wholesome by the strict observance of the sanitary regulations designed to conserve its purity. During these early times much trouble came about from neglect of these rules, but Van gradually impressed upon his associates the importance of allowing nothing to fall into the water supply of the Garden.

73:5.4 (825.1) Before the later establishment of a sewage-disposal system the Edenites practiced the scrupulous burial of all waste or decomposing material. Amadon's inspectors made their rounds each day in search for possible causes of sickness. Urantians did not again awaken to the importance of the prevention of human diseases until the later times of the nineteenth and twentieth centuries. Before the disruption of the Adamic regime a covered brick-conduit disposal system had been constructed which ran beneath the walls and emptied into the river of Eden almost a mile beyond the outer or lesser wall of the Garden.

73:5.5 (825.2) By the time of Adam's arrival most of the plants of that section of the world were growing

dijelu svijeta. Već tada je bitno unaprijeđeno više vrsta voća, žitarica i orahnjača. Dok je ovdje prvo uzgajano mnogo suvremenih vrsta povrća i žitarica, svijet je kasnije izgubio velik broj jestivih biljaka.

Oko pet posto površine vrta je bilo umjetno obrađivano, petnaest posto djelomično, dok je preostali dio ostavljen u više-manje prirodnom stanju, očekajući Adamov dolazak jer su smatrali da je bilo najbolje završiti park prema njegovim planovima.

I tako je Vrt Eden pripremljen za dolazak obećanog Adama i njegove supruge. U svom ondašnjem obliku, vrt bi poslužio na čast svojim žiteljima i da se svijet nalazio u stadiju usavršene administracije i normalne uprave. Adam i Eva su bili jako zadovoljni općim planom Edena, ali su dosta promijenili dizajn svoje kuće.

Premda uljepšanje Vrta još nije bilo završeno u vrijeme Adamovog dolaska, mjesto je već postalo draguljem botaničke ljepote; i već za prvih dana njegovog boravka u Edenu, cijeli je vrt poprimio još savršenije obličje i stekao nove dimenzije ljepote i grandioznosti. Nikad prije niti ikad poslije, Urantija nije imala priliku vidjela tako lijepu i obimnu izložbu vrtlarstva i poljoprivrede.

6. DRVO ŽIVOTA

U centru Edenskog hrama Van je posadio dugo čuvano drvo života, s lišćem za "iscjeljenje nacija" i s plodom koji ga je tako dugo održao u zemaljskom životu. Van je dobro znao da bi Adam i Eva, nakon što dođu na Urantiju u materijalnom obličju, također bili ovisni o ovom daru Edentije radi produženja materijalnog života.

Materijalnim Sinovima na glavnim centrima sustava ne treba drvo života. Jedino u slučaju planetarne repersonifikacije, oni postaju ovisni o ovom suplementu ili nadopunjenju svoje fizičke besmrtnosti.

Dok "drvo od znanja dobra i zla" može biti više slikovi izraz, simbolički naziv koji podrazumijeva mnoštvo različitih ljudskih iskustava, "drvo života" nije mit; ono je stvarno postojalo i dugo vremena raslo na Urantiji. Kad su Najviši Edentije odobrili slanje Kaligastije u ulozu Planetarnog Kneza Urantije u pratnji stotinu državljana Jeruzema kao njegovog administrativnog osoblja, poslali su putem Melkizedeka takozvani žbun Edentije, biljku koja je na Urantiji izrasla u drvo života. Ovaj oblik neinteligentnog života vuče porijeklo s planetarnog centra zvijezda, dok također može rasti na

in Eden. Already had many of the fruits, cereals, and nuts been greatly improved. Many modern vegetables and cereals were first cultivated here, but scores of varieties of food plants were subsequently lost to the world.

73:5.6 (825.3) About five per cent of the Garden was under high artificial cultivation, fifteen per cent partially cultivated, the remainder being left in a more or less natural state pending the arrival of Adam, it being thought best to finish the park in accordance with his ideas.

73:5.7 (825.4) And so was the Garden of Eden made ready for the reception of the promised Adam and his consort. And this Garden would have done honor to a world under perfected administration and normal control. Adam and Eve were well pleased with the general plan of Eden, though they made many changes in the furnishings of their own personal dwelling.

73:5.8 (825.5) Although the work of embellishment was hardly finished at the time of Adam's arrival, the place was already a gem of botanic beauty; and during the early days of his sojourn in Eden the whole Garden took on new form and assumed new proportions of beauty and grandeur. Never before this time nor after has Urantia harbored such a beautiful and replete exhibition of horticulture and agriculture.

6. THE TREE OF LIFE

73:6.1 (825.6) In the center of the Garden temple Van planted the long-guarded tree of life, whose leaves were for the "healing of the nations," and whose fruit had so long sustained him on earth. Van well knew that Adam and Eve would also be dependent on this gift of Edentia for their life maintenance after they once appeared on Urantia in material form.

73:6.2 (825.7) The Material Sons on the system capitals do not require the tree of life for sustenance. Only in the planetary repersonalization are they dependent on this adjunct to physical immortality.

73:6.3 (825.8) The "tree of the knowledge of good and evil" may be a figure of speech, a symbolic designation covering a multitude of human experiences, but the "tree of life" was not a myth; it was real and for a long time was present on Urantia. When the Most Highs of Edentia approved the commission of Caligastia as Planetary Prince of Urantia and those of the one hundred Jerusem citizens as his administrative staff, they sent to the planet, by the Melchizedeks, a shrub of Edentia, and this plant grew to be the tree of life on Urantia. This form of nonintelligent life is native to the constellation headquarters

planetarnim centrima lokalnih svemira i nadsvemira kao i na planetima Havone, samo ne na centrima sustava.

Ova superiorna biljka sadrži određene prostorne energije i elemente koji spriječavaju oslobađanje elemenata koji izazivaju starenje životinjskog organizma. Plod drveta života djeluje poput nadkemijske baterije i po apsorpciji tajanstveno oslobađa kozmičku silu koja izaziva produženje života. Dok je ova biljka bila potpuno beskorisna običnim evolutivnim bićima Urantije, bila je iznimno korisna stotini materijaliziranih pripadnika Kaligastijinog osoblja i stotini modificiranih Andonita koji su donirali svoju životnu plazmu u cilju materijalizacije kneževog osoblja. I na taj način zauzvrat primili ovaj suplement života koji omogućuje aktiviranje ploda drveta života u cilju beskonačnog produženja egzistencije koja bez ovog sastojka ne može prevazići raspon svojih posve smrtničkih proporcija.

U vrijeme Kneževe vlasti, drvo je raslo iz zemlje u centralnom i kružnom dvorištu Očevog hrama. Kad je izbila pobuna, Van je sa svojim suradnicima presadio drvo iz glavne stabljike u svoj privremeni tabor. Ovaj je edenijski žbun zatim prenesen u njihov planinski tabor gdje su ga Van i Amadon nastavili koristiti više od stotinu pedeset tisuća godina.

Dok je Van sa svojim suradnicima radio na pripremi Vrta za dolazak Adama i Eve, presadio je ovo edenijsko drvo u Vrt Eden, gdje je ponovo raslo u centralnom kružnom dvorištu drugog hrama Oca. Adam i Eva su s vremena na vrijeme jeli njegove plodove u cilju održanja dualnog oblika svog fizičkog života.

Prilikom poremećaja planova Materijalnog Sina, Adamu i njegovoj obitelji nije bilo dopušteno ponijeti sadnicu drveta iz Vrta. Kad su Naidi prodrli u Eden, rečeno im je da bi postali kao "bogovi onaj dan kad okuse s drveta." Na svoje iznenađenje, našli su drvo nezaštićenim. Jeli su slobodno s drvetagodinama, ali im ništa nije pomoglo; ovo je slučaj zbog toga što su bili materijalni smrtnici svijeta; nisu imali obdarenje u svom fizičkom sustavu koje bi djelovalo kao komplement plodu drveta života. Razbjesnili su se uvidjevši svoju nesposobnost da izvuku korist od ovog drveta, te su prilikom jednog od svojih međusobnih ratova spalili i hram i drvo; ostao je jedino kameni zid koji je kasnije potopljen. Tako je uništen drugi hram Oca.

Od ovog je časa svako biće Urantije moralo proći prirodnim tijekom života i smrti. Adam, Eva, njihova djeca i unučad kao i njihovi supruzi su s vremenom svi podliježli smrti i postali dijelom

spheres, being also found on the headquarters worlds of the local and superuniverses as well as on the Havona spheres, but not on the system capitals.

73:6.4 (826.1) This superplant stored up certain space-energies which were antidotal to the age-producing elements of animal existence. The fruit of the tree of life was like a superchemical storage battery, mysteriously releasing the life-extension force of the universe when eaten. This form of sustenance was wholly useless to the ordinary evolutionary beings on Urantia, but specifically it was serviceable to the one hundred materialized members of Caligastia's staff and to the one hundred modified Andonites who had contributed of their life plasm to the Prince's staff, and who, in return, were made possessors of that complement of life which made it possible for them to utilize the fruit of the tree of life for an indefinite extension of their otherwise mortal existence.

73:6.5 (826.2) During the days of the Prince's rule the tree was growing from the earth in the central and circular courtyard of the Father's temple. Upon the outbreak of the rebellion it was regrown from the central core by Van and his associates in their temporary camp. This Edentia shrub was subsequently taken to their highland retreat, where it served both Van and Amadon for more than one hundred and fifty thousand years.

73:6.6 (826.3) When Van and his associates made ready the Garden for Adam and Eve, they transplanted the Edentia tree to the Garden of Eden, where, once again, it grew in a central, circular courtyard of another temple to the Father. And Adam and Eve periodically partook of its fruit for the maintenance of their dual form of physical life.

73:6.7 (826.4) When the plans of the Material Son went astray, Adam and his family were not permitted to carry the core of the tree away from the Garden. When the Nodites invaded Eden, they were told that they would become as "gods if they partook of the fruit of the tree." Much to their surprise they found it unguarded. They ate freely of the fruit for years, but it did nothing for them; they were all material mortals of the realm; they lacked that endowment which acted as a complement to the fruit of the tree. They became enraged at their inability to benefit from the tree of life, and in connection with one of their internal wars, the temple and the tree were both destroyed by fire; only the stone wall stood until the Garden was subsequently submerged. This was the second temple of the Father to perish.

73:6.8 (826.5) And now must all flesh on Urantia take the natural course of life and death. Adam, Eve, their children, and their children's children, together with their associates, all perished in the

uzlaznog programa lokalnog kozmosa, gdje nakon materijalne smrti slijedi prelazak na "svijetove mnogih stanova."

7. SUDBINA EDENA

Nakon što je Adam napustio prvi vrt, naselili su ga Naidi, Kutidi i Suntidi. Kasnije je postao prebivalištem sjevernih Naida koji su se protivili suradnji s Adamitima. Kroz gotovo četiri tisuće godina nakon što je Adam otišao iz Vrta, u njemu su živjeli ovi Naidi, pripadnici niže rase, nakon čega je kao posljedica žestoke aktivnosti okolnih vulkana i potapanja sicilijске kopnene veze s Afrikom potonulo istočno tlo Mediteranskog mora koje je za sobom povuklo cijeli edenski poluotok. Istovremeno s ovim velikim potopom, značajno je uzvišena obalna linija istočnog Mediterana. I bio je to kraj najljepše prirodne tvorevine koja je ikad postojala na Urantiji. Potapanje nije bilo iznenadno; prošlo je više stotina godina do potpunog potopa cijelog poluotoka.

Ovaj se nestanak Vrta ne može na bilo koji način protumačiti kao rezultat pobačaja božanskih planova ili rezultat grešaka Adama i Eve. Dok smatramo da edenski potop nije ništa drugo nego posve prirodna pojava, djeluje nam da se ovaj potop trebao poklopiti s razdobljem kad su trebale biti nakupljene dovoljne rezerve ljubičaste krvi koje su po dostignuću ovog zacrtanog broja trebale napustiti Vrt i posvetiti se radu na rehabilitaciji svjetskih naroda.

Melkizeci su savetovali Adamu da ne počinje s programom unaprjeđenja i miješanja rasa dok njegova obitelj ne dostigne pola milijuna pripadnika. Vrt nikad nije trebao biti prebivalište Adamida. Oni su trebali postati emisari novog života cijelom svijetu; trebali su biti mobilizirani u cilju nesebičnog podarenja nove krvi svjetskim rasama kojima je ovaj dar očajnički trebao.

Uputstva koja su Melkizedeci dali Adamu podrazumijevala su utemeljenje rasnih, kontinentalnih i odjeljenskih centara pod nadzorom njegovih neposrednih sinova i kćeri, dok su on i Eva trebali raditi kao savjetnici ovih brojnih svjetskih centara i koordinatori projekta biološkog i intelektualnog unaprjeđenja i moralne rehabilitacije.

[Predočio Solonije, serafski "glas Edena."]

course of time, thus becoming subject to the ascension scheme of the local universe wherein mansion world resurrection follows material death.

7. THE FATE OF EDEN

73:7.1 (826.6) After the first garden was vacated by Adam, it was occupied variously by the Nodites, Cutites, and the Suntites. It later became the dwelling place of the northern Nodites who opposed co-operation with the Adamites. The peninsula had been overrun by these lower-grade Nodites for almost four thousand years after Adam left the Garden when, in connection with the violent activity of the surrounding volcanoes and the submergence of the Sicilian land bridge to Africa, the eastern floor of the Mediterranean Sea sank, carrying down beneath the waters the whole of the Edenic peninsula. Concomitant with this vast submergence the coast line of the eastern Mediterranean was greatly elevated. And this was the end of the most beautiful natural creation that Urantia has ever harbored. The sinking was not sudden, several hundred years being required completely to submerge the entire peninsula.

73:7.2 (827.1) We cannot regard this disappearance of the Garden as being in any way a result of the miscarriage of the divine plans or as a result of the mistakes of Adam and Eve. We do not regard the submergence of Eden as anything but a natural occurrence, but it does seem to us that the sinking of the Garden was timed to occur at just about the date of the accumulation of the reserves of the violet race for undertaking the work of rehabilitating the world peoples.

73:7.3 (827.2) The Melchizedeks counseled Adam not to initiate the program of racial uplift and blending until his own family had numbered one-half million. It was never intended that the Garden should be the permanent home of the Adamites. They were to become emissaries of a new life to all the world; they were to mobilize for unselfish bestowal upon the needy races of earth.

73:7.4 (827.3) The instructions given Adam by the Melchizedeks implied that he was to establish racial, continental, and divisional headquarters to be in charge of his immediate sons and daughters, while he and Eve were to divide their time between these various world capitals as advisers and co-ordinators of the world-wide ministry of biologic uplift, intellectual advancement, and moral rehabilitation.

73:7.5 (827.4) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

POGLAVLJE 74. ADAM I EVA

⇐ 073

Knjiga Urantije

075 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 74 ADAM I EVA

Sekcije

Uvod

1. ADAM I EVA NA JERUZEMU
2. DOLAZAK ADAMA I EVE
3. ADAM I EVA UPOZNAJU PLANET
4. PRVI NEMIRI
5. ADAMOVA ADMINISTRACIJA
6. ADAM I EVA U VRTU
7. ŽIVOT U VRTU
8. LEGENDA O POSTANKU

PAPER 74 ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. Adam and Eve on Jerusem
2. Arrival of Adam and Eve
3. Adam and Eve Learn about the Planet
4. The First Upheaval
5. Adam's Administration
6. Home Life of Adam and Eve
7. Life in the Garden
8. The Legend of Creation

Uvod

ADAM I EVA su stigli na Urantiju prije 37, 848 godina kad se računa od 1934 godine p.K.. Stigli su usred ljeta, kad je Vrt bio u punom cvatu. Točno u podne i bez najave, nedaleko od hrama posvećenog Ocu Svih, na površinu ovog rotirajućeg planeta su se lagano spustila dva serafska prijevoznika praćena jeruzemskim osobljem zaduženim za prijevoz bioloških uzvisitelja na Urantiju. Cijeli processrematerijalizacije tijela Adama i Eve je izvršen u okolici ovog novoizgrađenog hrama. I nakon dolaska, prošlo je deset dana dok nisu bili rematerijalizirani u dvojnog ljudskog obličju u kojem su predstavljeni kao novi svjetski vladari. Adam i Eva su se istovremeno probudili iz nespjestic. Materijalni Sinovi i kćerke uvijek služe u parovima. Sama bit njihove službe zahtijeva da uvijek i svugdje budu zajedno, nikad se ne razdvajajući. Načinjeni su kako bi mogli raditi u parovima; vrlo rijetko djeluju ponaosob.

INTRODUCTION

74:0.1 (828.1) ADAM AND EVE arrived on Urantia, from the year A.D. 1934, 37,848 years ago. It was in midseason when the Garden was in the height of bloom that they arrived. At high noon and unannounced, the two seraphic transports, accompanied by the Jerusem personnel intrusted with the transportation of the biologic uplifters to Urantia, settled slowly to the surface of the revolving planet in the vicinity of the temple of the Universal Father. All the work of rematerializing the bodies of Adam and Eve was carried on within the precincts of this newly created shrine. And from the time of their arrival ten days passed before they were re-created in dual human form for presentation as the world's new rulers. They regained consciousness simultaneously. The Material Sons and Daughters always serve together. It is the essence of their service at all times and in all places never to be separated. They are designed to work in pairs; seldom do they function alone.

1. ADAM I EVA NA JERUZEMU

1. ADAM AND EVE ON JERUSEM

Planetarni Adam i Eva Urantije su pripadali starješinskom zboru Materijalnih Sinova na Jeruzemu i zajednički su nosili broj 14, 311. Pripadali su trećoj fizičkoj seriji i bili su nešto viši od osam stopa.

U vrijeme kad je odabran za službu, Adam je bio zaposlen sa svojom družicom u eksperimentalnim fizičkim laboratorijama Jeruzema. Kroz više od petnaest tisuća godina radili su kao upravitelji odjela za testiranje i primjenu eksperimentalne energije u procesu modifikacije živih bića. Prije toga su radili kao učitelji u školama novopristiglih bića koja su bila u procesu sticanja državljanstva na Jeruzemu. I sve ovo trebale imati na umu pri razmatranju sage o njihovim aktivnostima na Urantiji.

Kad je objavljen poziv dobrovoljcima za poduzeće adamičke misije na Urantiji, javio se cijeli zbor Materijalnih Sinova i Kćerki. Uz odobrenje Lanafora i Svevišnjih Edentije, Melchizedek su na kraju odabrali Adama i Evu koji su zatim upućeni na Urantiju u ulogu bioloških uzvisitelja.

Adam i Eva su ostali odani Mihaelu za vrijeme Luciferove pobune; unatoč tome, pozvani su zajedno sa cijelim svojim kabinetom pred Sustavskog Vladara radi ispita i poduke. U cjelosti su im obznanjena pitanja vezana uz stanje stvari na Urantiji; primili su detaljnu pouku o planovima koji su pratili poduzeće odgovornosti vezanih uz upravu nad ovim zaraćenim svijetom. Zajedno su položili zakletvu da će ostati odani Svevišnjima Edentije i Mihaelu Salvingtona. I pravovaljano im je savjetovano da se povinuju odlukama zbora melchizedekskih primatelja Urantije, sve dok se ovo upravno tijelo ne odluči odreći uprave koja im je povjerena nad ovim svijetom.

Na centru Satanijske kao i na drugim mjestima, ovaj jeruzemski par je za sobom ostavio stotinu potomaka--pedeset sinova i pedeset kćeri--izvanrednih bića koja su uspjela izbjeći zamke napretka i koja su u času kad su se njihovi roditelji namjeravali uputiti na Urantiju, bila na dužnosti kao odani nositelji kozmičkih odgovornosti. I svi su bili prisutni u prelijepom hramu Materijalnih Sinova prilikom oproštajnih aktivnosti i završnih ceremonija vezanih uz prihvaćanje podarenja. Ova djeca su pratila svoje roditelje u centar dematerijalizacije ovog reda bića i posljednja su im uputila riječi pozdrava i uspješnog putovanja kad su Adam i Eva izgubili svijest, prethodno pripremama za serafski prijevoz. Djeca su provela neko vrijeme na obiteljskom skupu, radosna što će im roditelji uskoro postati vidljivi upravitelji, u biti

74:1.1 (828.2) The Planetary Adam and Eve of Urantia were members of the senior corps of Material Sons on Jerusem, being jointly number 14,311. They belonged to the third physical series and were a little more than eight feet in height.

74:1.2 (828.3) At the time Adam was chosen to come to Urantia, he was employed, with his mate, in the trial-and-testing physical laboratories of Jerusem. For more than fifteen thousand years they had been directors of the division of experimental energy as applied to the modification of living forms. Long before this they had been teachers in the citizenship schools for new arrivals on Jerusem. And all this should be borne in mind in connection with the narration of their subsequent conduct on Urantia.

74:1.3 (828.4) When the proclamation was issued calling for volunteers for the mission of Adamic adventure on Urantia, the entire senior corps of Material Sons and Daughters volunteered. The Melchizedek examiners, with the approval of Lanafora and the Most Highs of Edentia, finally selected the Adam and Eve who subsequently came to function as the biologic uplifters of Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam and Eve had remained loyal to Michael during the Lucifer rebellion; nevertheless, the pair were called before the System Sovereign and his entire cabinet for examination and instruction. The details of Urantia affairs were fully presented; they were exhaustively instructed as to the plans to be pursued in accepting the responsibilities of rulership on such a strife-torn world. They were put under joint oaths of allegiance to the Most Highs of Edentia and to Michael of Salvington. And they were duly advised to regard themselves as subject to the Urantia corps of Melchizedek receivers until that governing body should see fit to relinquish rule on the world of their assignment.

74:1.5 (829.1) This Jerusem pair left behind them on the capital of Satania and elsewhere, one hundred offspring — fifty sons and fifty daughters — magnificent creatures who had escaped the pitfalls of progression, and who were all in commission as faithful stewards of universe trust at the time of their parents' departure for Urantia. And they were all present in the beautiful temple of the Material Sons attendant upon the farewell exercises associated with the last ceremonies of the bestowal acceptance. These children accompanied their parents to the dematerialization headquarters of their order and were the last to bid them farewell and divine speed as they fell asleep in the personality lapse of consciousness which precedes the preparation for seraphic transport. The children spent some time together at the

pravi vladari, planeta koji je nosio broj 606 u satanijskom sustavu.

I tako su Adam i Eva napustili Jerusam praćeni poklicima i najboljim željama jeruzemskih žitelja. I išli su u susret svojim novim odgovornostima u cjelosti pripravi i instruktorski pripremljeni za sve dužnosti i opasnosti s kojom će se susresti na Urantiji

2. DOLAZAK ADAMA I EVE

Adam i Eva su zaspali na Jerusemu i kad su se probudili u Očevom hramu na Urantiji u prisutnosti velikog mnoštva okupljenih koji su im došli izraziti dobrodošlicu, našli su se licem u lice s osobama o kojima su već toliko bili čuli--Vanom i njegovim vjernim prijateljem Amadonom. Ovi heroji Kaligastijine pobune su im prvi izrazili dobrodošlicu u njihovom novom domu u vrtu.

U Edenu se govorilo andonskim dijalektom koji je prihvaćen od Amadona. Van i Amadon su uveliko unaprijedili ovaj jezik novom abecedom od dvadeset četiri slova, nadajući se da će ovaj jezik postati jezikom cijele Urantije, kako se edenička kultura trebala proširiti cijelim svijetom. Adam i Eva su ovladali ovim ljudskim jezikom prije nego što će napustiti Jeruslem, tako da je ovaj sin Andona imao priliku čuti kako ga uzvišeni vladar njegovog svijeta oslovljava njegovim vlastitim jezikom.

I bio je to dan velikog oduševljenja i radosti širom Edena, dok su glasnici hitili da pošalju golube glasnike koji su čekali da donesu vijesti na sve strane, i svi su vikali: "Oslobodite ptice; neka donesu vijesti da je došao obećani Sin." U stotinama mjesta, vjernici su odano iz godine u godinu držali velik broj ovih domaćih golubova u nadi da će dočekati upravo ovaj događaj.

Kako su se vijesti o Adamovom dolasku proširile van Edena, tisuće ljudi iz obližnjih plemena su prihvatile učenje Vana i Amadona, dok su mjesecima hodočasnici nastavili pristizati u Eden kako bi izrazili dobrodošlicu Adamu i Evi i iskazali odano poštovanje njihovom neviđenom Ocu.

Nedugo nakon što su povratili svijest, Adam i Eva su ispraćeni do velike uzvisine sjeverno od hrama, gdje im je izražena službena dobrodošlica. Graditelji su uzvisili ovaj prirodni brežuljak i pripremili ga za ceremoniju postavljanja novih svjetskih vladara. Na ovom mjestu točno u podne, prijemni komitet Urantije je izrazio dobrodošlicu ovom Sinu i Kćerki Satanijskog sustava. Amadon je bio na čelu ovog dvanaestočlanog komiteta koji

family rendezvous rejoicing that their parents were soon to become the visible heads, in reality the sole rulers, of planet 606 in the system of Satania.

74:1.6 (829.2) And thus did Adam and Eve leave Jerusem amidst the acclaim and well-wishing of its citizens. They went forth to their new responsibilities adequately equipped and fully instructed concerning every duty and danger to be encountered on Urantia.

2. ARRIVAL OF ADAM AND EVE

74:2.1 (829.3) Adam and Eve fell asleep on Jerusem, and when they awakened in the Father's temple on Urantia in the presence of the mighty throng assembled to welcome them, they were face to face with two beings of whom they had heard much, Van and his faithful associate Amadon. These two heroes of the Caligastia secession were the first to welcome them in their new garden home.

74:2.2 (829.4) The tongue of Eden was an Andonic dialect as spoken by Amadon. Van and Amadon had markedly improved this language by creating a new alphabet of twenty-four letters, and they had hoped to see it become the tongue of Urantia as the Edenic culture would spread throughout the world. Adam and Eve had fully mastered this human dialect before they departed from Jerusem so that this son of Andon heard the exalted ruler of his world address him in his own tongue.

74:2.3 (829.5) And on that day there was great excitement and joy throughout Eden as the runners went in great haste to the rendezvous of the carrier pigeons assembled from near and far, shouting: "Let loose the birds; let them carry the word that the promised Son has come." Hundreds of believer settlements had faithfully, year after year, kept up the supply of these home-reared pigeons for just such an occasion.

74:2.4 (829.6) As the news of Adam's arrival spread abroad, thousands of the near-by tribesmen accepted the teachings of Van and Amadon, while for months and months pilgrims continued to pour into Eden to welcome Adam and Eve and to do homage to their unseen Father.

74:2.5 (829.7) Soon after their awakening, Adam and Eve were escorted to the formal reception on the great mound to the north of the temple. This natural hill had been enlarged and made ready for the installation of the world's new rulers. Here, at noon, the Urantia reception committee welcomed this Son and Daughter of the system of Satania. Amadon was chairman of this committee, which consisted of twelve members embracing a

je pored predstavnika svih šest sangiških rasa ubrajao aktivnog poglavara midvejera, odanu kćerku i javnu glasnogovornicu nodita koja se zvala Ana, sina arhitekta i graditelja Vrta koji je bio zadužen za sprovedbu planova svog preminulog oca (sin se zvao Noa) i dva Prijenosnika Života koja su boravila na Urantiji.

Adam i Eva su zatim primili planetarnu upravu od starješine Melkizedeka koji je bio na čelu vijeća Urantija prijemnika. Materijalni Sin i Kćerka su položili zakletvu vjernosti Svevišnjima Norlatiadeka i Mihaela Nebadona, te ih je Van zatim proglasio vladarima Urantije, sam se odrekavši ove vlastodržačke titule koju je nosio više od stotinu pedeset tisuća godina i koju je izvorno primio od melkizedeških prijemnika.

Adam i Eva su ovom prilikom odjeveni u kraljevske odore i tako su službeno postavljeni na upravni položaj nad ovim svijetom. Svijet je još uvijek posjedovao nekoliko umjetničkih vještine koje su vukle po rijeklo iz Dalamatije; u vrijeme Edena, ljudi su još uvijek znali tkati.

Tada su čuli arhangeljsku objavu i emitiranje Gabrielovog glasa koji je doznačio drugi sudbeni poziv Urantiji i uskrснуće uspavanih osoba koje su preživjele prirodnu smrt prilikom ovog drugog podarenja slave i milosti na satanijskom planetu 606. Ovim se završila knezova eopha i tako je počelo Adamovo doba--treća planetarna epoha--praćena prizorom jednostavne grandioznosti; i novi vladari Urantije su započeli upravu pod naizgled povoljnim prilikama, unatoč tome što je cijeli svijet bio obuzet zbrkom koja je bila rezultat nekooperativnosti njihovog predhodnika pri planetarnoj upravni.

3. ADAM I EVA UPOZNAJU PLANET

I sada nakon službene postavke, Adam i Eva bolno postaju svjesni svoje planetarne izolacije. Utihnuli su zvuci emitiranja na koje su bili navikli i nisu imali na raspolaganju krugove vanplanetarne komunikacije. Njihovi jeruzemski prijatelji su postavljeni na dobrostojeće svjetove kojima su nesmetano upravljali Planetarni Knezovi i iskusna osoblja koja su ih bila spremna dočekati i pripravna s njima surađivati tijekom ranih dana na takvim svjetovima. Ali zahvaljujući pobuni, Urantija je bila u drugačijem položaju. Lako se moglo osjetiti djelovanje Planetarnog Kneza i premda mu je oduzet velik dio zle moći, bio je u stanju otežati i do određene mjere ugroziti djelovanje Adama i Eve. Ove noći, šetajući Vrtom koji se kupao u sjaju punog mjeseca, oslobođeni svih lagodnih iluzija, Adam i Eva su počeli ozbiljno raspravljati

representative of each of the six Sangik races; the acting chief of the midwayers; Annan, a loyal daughter and spokesman for the Nodites; Noah, the son of the architect and builder of the Garden and executive of his deceased father's plans; and the two resident Life Carriers.

74:2.6 (830.1) The next act was the delivery of the charge of planetary custody to Adam and Eve by the senior Melchizedek, chief of the council of receivership on Urantia. The Material Son and Daughter took the oath of allegiance to the Most Highs of Norlatiadek and to Michael of Nebadon and were proclaimed rulers of Urantia by Van, who thereby relinquished the titular authority which for over one hundred and fifty thousand years he had held by virtue of the action of the Melchizedek receivers.

74:2.7 (831.2) And Adam and Eve were invested with kingly robes on this occasion, the time of their formal induction into world rulership. Not all of the arts of Dalamatia had been lost to the world; weaving was still practiced in the days of Eden.

74:2.8 (830.3) Then was heard the archangels' proclamation, and the broadcast voice of Gabriel decreed the second judgment roll call of Urantia and the resurrection of the sleeping survivors of the second dispensation of grace and mercy on 606 of Satania. The dispensation of the Prince has passed; the age of Adam, the third planetary epoch, opens amidst scenes of simple grandeur; and the new rulers of Urantia start their reign under seemingly favorable conditions, notwithstanding the world-wide confusion occasioned by lack of the co-operation of their predecessor in authority on the planet.

3. ADAM AND EVE LEARN ABOUT THE PLANET

74:3.1 (830.4) And now, after their formal installation, Adam and Eve became painfully aware of their planetary isolation. Silent were the familiar broadcasts, and absent were all the circuits of extraplanetary communication. Their Jerusalem fellows had gone to worlds running along smoothly with a well-established Planetary Prince and an experienced staff ready to receive them and competent to co-operate with them during their early experience on such worlds. But on Urantia rebellion had changed everything. Here the Planetary Prince was very much present, and though shorn of most of his power to work evil, he was still able to make the task of Adam and Eve difficult and to some extent hazardous. It was a serious and disillusioned Son and Daughter of Jerusalem who walked that night through the

planove za dan koji je bio pred njima.

Tako se završio prvi dan Adama i Eve na izoliranoj Urantiji, zbrkanom planetu Kaligastijine izdaje; i Adam i Eva su šetali i razgovarali dugo u noć, svoju prvu noć na zemlji--i osjećali su se jako osamljeno.

Adam je proveo svoj drugi dan na zemlji u vijećanju s planetarnim prijemnicima i savjetodavnim vijećem. Od Melkizedeka i njihovih suradnika, Adam i Eva su doznali nove detalje Kaligastijine pobune i njezinih posljedica na svjetski progres. I bila je to, sve u svemu, obeshrabrujuća pripovijed, duga saga o neuspješnoj upravi nad svjetskim poslovima. Upoznati su s činjenicama o potpunom slomu Kaligastijinog plana na ubrzanju procesa društvene evolucije. Pored toga su stekli puno razumijevanje uzaludnosti pokušaja postignuća planetarnog razvoja bilo kojim drugim putem izuzev božanskog plana napredovanja. I tako se završio tužni ali prosvjetljujući dan--njihov drugi dan na Urantiji.

Treći dan je bio posvećen razgledanju Vrta. S velikih prijevoznih ptica--fandora--Adam i Eva su imali prilike vidjeti prostrane predjele Vrta, najljepšeg mjesta na svijetu, iz uzvišene ptičje perspektive. Ovaj dan razgledanja i upoznavanja je okončan velikim banketom koji je održan u čast svih koji su radili na izgradnji ovog vrta edeničke ljepote i veličanstva. I kasno u noć trećeg dana, Sin i njegova prijateljica su šetali Vrtom razgovarajući o ogromnim dimenzijama svojih problema.

Četvrtog dana, Adam i Eva su se obratili vijeću Vrta. S brežuljka na kojem su primili svjetsku upravu, obratili su se narodu govoreći o planovima za svjetski oporavak i ukratko iznoseći metode kojima su namjeravali podići društvenu kulturu Urantije s niskih razina na koje je pala zahvaljujući grijehu i pobuni. Bio je to veliki dan koji je završen gozdom kojoj su prisustvovali odabrani muškarci i žene koji su trebali preuzeti dužnosti nove administracije svjetskih poslova. Obratite pažnju da su i žene, a ne samo muškarci bili u ovoj grupi i bio je to prvi put da se nešto takvo dogodilo na zemlji od doba Dalamatije. Bila je to zapanjujuća inovacija--vidjeti kako je Eva, žena, dijelila dužnosti i odgovornosti nad svjetskim poslovima s muškarcem. I tako je završen četvrti dan na zemlji.

Peti dan je bio posvećen organizaciji privremene vlade, administrativne uprave koja je trebala funkcionirati sve dok melkizedeški prijemnici ne odluče napustiti Urantiju.

Šesti dan je bio posvećen upoznavanju

Garden under the shining of the full moon, discussing plans for the next day.

74:3.2 (830.5) Thus ended the first day of Adam and Eve on isolated Urantia, the confused planet of the Caligastia betrayal; and they walked and talked far into the night, their first night on earth — and it was so lonely.

74:3.3 (830.6) Adam's second day on earth was spent in session with the planetary receivers and the advisory council. From the Melchizedeks, and their associates, Adam and Eve learned more about the details of the Caligastia rebellion and the result of that upheaval upon the world's progress. And it was, on the whole, a disheartening story, this long recital of the mismanagement of world affairs. They learned all the facts regarding the utter collapse of the Caligastia scheme for accelerating the process of social evolution. They also arrived at a full realization of the folly of attempting to achieve planetary advancement independently of the divine plan of progression. And thus ended a sad but enlightening day — their second on Urantia.

74:3.4 (831.1) The third day was devoted to an inspection of the Garden. From the large passenger birds — the fandors — Adam and Eve looked down upon the vast stretches of the Garden while being carried through the air over this, the most beautiful spot on earth. This day of inspection ended with an enormous banquet in honor of all who had labored to create this garden of Edenic beauty and grandeur. And again, late into the night of their third day, the Son and his mate walked in the Garden and talked about the immensity of their problems.

74:3.5 (831.2) On the fourth day Adam and Eve addressed the Garden assembly. From the inaugural mount they spoke to the people concerning their plans for the rehabilitation of the world and outlined the methods whereby they would seek to redeem the social culture of Urantia from the low levels to which it had fallen as a result of sin and rebellion. This was a great day, and it closed with a feast for the council of men and women who had been selected to assume responsibilities in the new administration of world affairs. Take note! women as well as men were in this group, and that was the first time such a thing had occurred on earth since the days of Dalamatia. It was an astounding innovation to behold Eve, a woman, sharing the honors and responsibilities of world affairs with a man. And thus ended the fourth day on earth.

74:3.6 (831.3) The fifth day was occupied with the organization of the temporary government, the administration which was to function until the Melchizedek receivers should leave Urantia.

74:3.7 (831.4) The sixth day was devoted to an

različitih oblika ljudi i životinja. Duž zidova koji su opasavali Eden s istoka, Adam i Eva su cijeli dan praćeni pri razgledanju planetarnih životinja, čine su stekli bolje razumijevanje mogućih metoda razriješenja zbrke koja je zahvatila svijet naseljen tako raznovrsnim živim bićima.

Oni koji su se pridružili Adamu na ovom putovanju su bili jako iznenađeni podrobnosti njegovog razumijevanja prirode i uloge tisuće nad tisućama životinja koje su mu pokazali. Pri prvom susretu, znao je imenovati njihovu prirodu i ponašanje. Adam je na prvi pogled znao nadjenuti imena koja su opisivala porijeklo, prirodu i ulogu svih materijalnih bića. Oni koji su vodili ovu turu upoznavanja s Vrtom, nisu znali da je novi svjetski vladar bio najveći stručnjak cijele Satanije po pitanju anatomije; a i Eva je bila jednako vješta u ovoj disciplini. Adam je iznenadio svoje suradnike opisujući mnoštvo živih bića koja su bila tako sićušna da ih ljudsko oko nije moglo vidjeti.

Po svršetku šestog dana njihovog boravka na zemlji, Adam i Eva su po prvi put predahnuli u svom domu "istočno od Edena." Prvih šest dana njihove pustolovine na Urantiji je bilo vrlo užurbano i s velikim zadovoljstvom su očekivali dan slobode od svih aktivnosti.

Ali prilike im nisu dale predaha. Dan prije, kad je Adam tako temeljno raspravljao životinjski svijet Urantije, kao i njegovo vješto obraćanje i šarmantno ophođenje prilikom postavke na položaj, tako je pridobilo srca i umove žitelja Vrta, da ne samo što su bili voljni svesrdno prihvatiti ovog novopristiglog Sina i Kćerku Jerusema kao svoje vladare, već se većina spremala pred njima ničice pasti i obožavati ih kao bogove.

4. PRVI NEMIRI

Ove noći nakon šestog dana, dok su Adam i Eva spavali, čudne stvari su se počele događati u blizini Očevog hrama u središnjem sektoru Edena. Pod zrakama blagog mjeseca, stotine entuzijastičnih i uzbuđenih muškaraca i žena su satima slušale zanesene pozive svojih vođa. Imali su dobre namjere, ali jednostavno nisu mogli shvatiti jednostavnost bratinskog i demokratskog držanja svojih novih vladara. I prije nego što će svanuti, novi i privremeni administrativni upravitelji svjetskih poslova su donijeli jednoglasan zaključak da su Adam i njegova prijateljica bili u cjelosti previše skromni i nezahtijevni. Zaključili su da se Božanstvenost spustila na zemlju u ljudskom obličju, da su Adam i Eva uistinu bili bogovi ili ako ništa drugo da su bili tako blizu ovog

inspection of the numerous types of men and animals. Along the walls eastward in Eden, Adam and Eve were escorted all day, viewing the animal life of the planet and arriving at a better understanding as to what must be done to bring order out of the confusion of a world inhabited by such a variety of living creatures.

74:3.8 (831.5) It greatly surprised those who accompanied Adam on this trip to observe how fully he understood the nature and function of the thousands upon thousands of animals shown him. The instant he glanced at an animal, he would indicate its nature and behavior. Adam could give names descriptive of the origin, nature, and function of all material creatures on sight. Those who conducted him on this tour of inspection did not know that the world's new ruler was one of the most expert anatomists of all Satania; and Eve was equally proficient. Adam amazed his associates by describing hosts of living things too small to be seen by human eyes.

74:3.9 (831.6) When the sixth day of their sojourn on earth was over, Adam and Eve rested for the first time in their new home in "the east of Eden." The first six days of the Urantia adventure had been very busy, and they looked forward with great pleasure to an entire day of freedom from all activities.

74:3.10 (831.7) But circumstances dictated otherwise. The experience of the day just past in which Adam had so intelligently and so exhaustively discussed the animal life of Urantia, together with his masterly inaugural address and his charming manner, had so won the hearts and overcome the intellects of the Garden dwellers that they were not only wholeheartedly disposed to accept the newly arrived Son and Daughter of Jerusem as rulers, but the majority were about ready to fall down and worship them as gods.

4. THE FIRST UPHEAVAL

74:4.1 (832.1) That night, the night following the sixth day, while Adam and Eve slumbered, strange things were transpiring in the vicinity of the Father's temple in the central sector of Eden. There, under the rays of the mellow moon, hundreds of enthusiastic and excited men and women listened for hours to the impassioned pleas of their leaders. They meant well, but they simply could not understand the simplicity of the fraternal and democratic manner of their new rulers. And long before daybreak the new and temporary administrators of world affairs reached a virtually unanimous conclusion that Adam and his mate were altogether too modest and unassuming. They decided that Divinity had descended to earth in bodily form, that Adam and

statusa da su zasluživali najdublje obožavanje.

Zapanjujući događaji posljednjih šest dana koji su pratili dolazak Adama i Eve na zemlju, su u cjelosti bili previše nepripremljenim umovima čak i najboljih svjetskih ljudi; vrtilo im se u glavi; vodili su se za prijedlogom da uznesu plemeniti par na Očev hram točno u podne kako bi se svatko mogao pokloniti i prostrti u najnižoj pokornosti. I stanovnici Vrta su bili vrlo iskreni pri svim ovim namjerama.

Van je protestovao. Amadon nije bio prisutan, kako je bio na dužnosti kao počasni stražar nad Adamom i Evom tijekom noći. I Vanov protest nije prihvaćen. Stavili su mu do znanja da je i sam bio suviše skroman, suviše nezahtijevan; da i sam nije bio daleko od boga, kako je drugačije mogao živjeti na zemlji toliko godina i kako je mogao stvoriti nešto tako izvanredno kao što je bio Adamon dolazak? I dok su se uzbuđeni žitelji Edena spremali zgrabiti Vana i ponijeti ga na brežuljak kako bi mu izkazali obožavanje, Van se probio kroz gomilu i kako je bio u stanju komunicirati s midvejerima, žurno je poslao njihovog vođu Adamu.

Bilo je to neposredno prije svanuća, rano izjutra njihovog sedmog dana na zemlji, kad su Adam i Eva čuli zapanjujuće vijesti o planovima ovih dobronamjernih ali zavedenih smrtnika; i tada, dok su ih ptice žurno nosile prema hramu, midvejeri, koji su bili u stanju učiniti takve stvari, su prenijeli Adama i Evu u Očev hram. Rano ujutro sedmog dana, sa brežuljka na kojem je nedavno primljen kao svjetski vladar, Adam je objasnio pitanja statusa božanskog sina i razjasnio ovim zemaljskim umovima da jedino Otac i od njega odabrani namjesnici, mogu primiti obožavanje. Adam je objasnio da je bio spreman prihvatiti svaku počast i primiti svaki oblik poštovanja, ali da nikako neće primiti obožavanje!

Bio je to vrlo znamenit dan i nedugo prije podneva, nešto prije dolaska serafskog vijesnika koji je s Jeruzema nosio priznanje o postavci Adama i Eve na položaj svjetskih vladara, udaljavajući se od okupljenog mnoštva, pokazali su na Očev hram, govoreći: "Idite do materijalnog simbola Očeve prisutnosti i pognite se obožavajući onog koji nas je stvorio i koji nas održava u životu. I neka ovaj čin bude iskreno jamstvo da nikad više nećete doći u iskušenje da obožavate bilo kog drugog osim Boga." I učinili su kako im je Adam rekao. Materijalni Sin i Kćerka su stajali sami na brežuljku pognutih glava, dok su se ljudi ničice pognuli oko hrama.

I bio je po početak tradicije Sabata. Od ovog dana u Edenu, sedmi dan je bio odan podnevnom

Eve were in reality gods or else so near such an estate as to be worthy of reverent worship.

74:4.2 (832.2) The amazing events of the first six days of Adam and Eve on earth were entirely too much for the unprepared minds of even the world's best men; their heads were in a whirl; they were swept along with the proposal to bring the noble pair up to the Father's temple at high noon in order that everyone might bow down in respectful worship and prostrate themselves in humble submission. And the Garden dwellers were really sincere in all of this.

74:4.3 (832.3) Van protested. Amadon was absent, being in charge of the guard of honor which had remained behind with Adam and Eve overnight. But Van's protest was swept aside. He was told that he was likewise too modest, too unassuming; that he was not far from a god himself, else how had he lived so long on earth, and how had he brought about such a great event as the advent of Adam? And as the excited Edenites were about to seize him and carry him up to the mount for adoration, Van made his way out through the throng and, being able to communicate with the midwayers, sent their leader in great haste to Adam.

74:4.4 (832.4) It was near the dawn of their seventh day on earth that Adam and Eve heard the startling news of the proposal of these well-meaning but misguided mortals; and then, even while the passenger birds were swiftly winging to bring them to the temple, the midwayers, being able to do such things, transported Adam and Eve to the Father's temple. It was early on the morning of this seventh day and from the mount of their so recent reception that Adam held forth in explanation of the orders of divine sonship and made clear to these earth minds that only the Father and those whom he designates may be worshiped. Adam made it plain that he would accept any honor and receive all respect, but worship never!

74:4.5 (832.5) It was a momentous day, and just before noon, about the time of the arrival of the seraphic messenger bearing the Jerusalem acknowledgment of the installation of the world's rulers, Adam and Eve, moving apart from the throng, pointed to the Father's temple and said: "Go you now to the material emblem of the Father's invisible presence and bow down in worship of him who made us all and who keeps us living. And let this act be the sincere pledge that you never will again be tempted to worship anyone but God." They all did as Adam directed. The Material Son and Daughter stood alone on the mount with bowed heads while the people prostrated themselves about the temple.

74:4.6 (832.6) And this was the origin of the Sabbath-day tradition. Always in Eden the seventh day was

skupu oko hrama; zadugo je vladao običaj posvećenja ovog dana osobnoj kulturi. Prijepodne je bilo posvećeno fizičkom unapređenju, podne duhovnom obožavanju, poslijepodne umnoj kulturi, dok je večer proticala u društvenoj radosti. Dok u Edenu ovaj običaj nikad nije postao zakonom, održao se do zadnjeg dana adamičke administracije na zemlji.

5. ADAMOVA ADMINISTRACIJA

Tijekom gotovo sedam godina nakon Adamovog dolaska, Melkizedeci prijemnici su ostali na dužnosti, ali vrijeme je konačno sazrijelo kad su prepustili administraciju nad svjetskim poslovima Adamu i vratili se na Jerusem.

Cijeli dan je bio posvećen oproštajnim aktivnostima prijemnika i Melkizedeci su te večeri osobno uručili Adamu i Evi oproštajne riječi savjeta i najboljih želja. Dok je Adam više puta zahtijevao od svojih savjetnika da ostanu s njima na zemlji, njegove molbe nisu bile uslišene. Došlo je vrijeme kad su Materijalni Sinovi morali preuzeti punu odgovornost za upravu nad svjetskim poslovima. I tako oko ponoći, serafski prijevoznici Satanije su napustili planet noseći četrnaest bića na Jeruzalem, uključujući Vana i Amadona koji su se pridružili dvanaestorici Melkizedeka.

Stvari su tekle prilično dobro na Urantiji i izgledalo je da će Adam s vremenom biti u stanju izgraditi plan postupnog proširenja edenske civilizacije. Vodeći se prema savjetu Melkizedeka, počeo je raditi na unaprijeđenju zanatlijskih vještina u nadi da će tako razviti trgovinske odnose s vanjskim svijetom. Prilikom edeničkog raskola, preko stotinu primitivnih zanatlijskih postojbi je bilo u operaciji i obimne trgovinske veze su uspostavljene s obližnjim plemenima.

Adam i Eva su stoljećima upoznawali vještine svjetskog unaprijeđenja, pripremajući se da poduzmu program specijaliziranog doprinosa unaprijeđenju evolutivne civilizacije; ali sada su se našli licem u lice s problemom uspostave reda i zakona na svijetu koji je bio naseljen divljacima, barbarima i poluciviliziranim ljudima. Nastranu od najboljeg dijela svjetskog pučanstva koji je živio u vrtu, jedino je nekoliko grupa koje su bile raštrkane tu i tamo, bilo spremno primiti adamičku kulturu.

Dok je Adam uložio odlučan i herojski napor na uspostavi svjetske vlade, pri svakom novom koraku je bio suočen s tvrdoglavim otporom. Adam je već širom Edena pokrenuo program kolektivne kontrole, povezivši ove pojedinačne grupe u edeničku ligu. Ali nevolja-- ozbiljna nevolja-- je nastupila kad se počeo udaljavati od Vrta i

devoted to the noontide assembly at the temple; long it was the custom to devote this day to self-culture. The forenoon was devoted to physical improvement, the noontime to spiritual worship, the afternoon to mind culture, while the evening was spent in social rejoicing. This was never the law in Eden, but it was the custom as long as the Adamic administration held sway on earth.

5. ADAM'S ADMINISTRATION

74:5.1 (833.1) For almost seven years after Adam's arrival the Melchizedek receivers remained on duty, but the time finally came when they turned the administration of world affairs over to Adam and returned to Jerusem.

74:5.2 (833.2) The farewell of the receivers occupied the whole of a day, and during the evening the individual Melchizedeks gave Adam and Eve their parting advice and best wishes. Adam had several times requested his advisers to remain on earth with him, but always were these petitions denied. The time had come when the Material Sons must assume full responsibility for the conduct of world affairs. And so, at midnight, the seraphic transports of Satania left the planet with fourteen beings for Jerusem, the translation of Van and Amadon occurring simultaneously with the departure of the twelve Melchizedeks.

74:5.3 (833.3) All went fairly well for a time on Urantia, and it appeared that Adam would, eventually, be able to develop some plan for promoting the gradual extension of the Edenic civilization. Pursuant to the advice of the Melchizedeks, he began to foster the arts of manufacture with the idea of developing trade relations with the outside world. When Eden was disrupted, there were over one hundred primitive manufacturing plants in operation, and extensive trade relations with the near-by tribes had been established.

74:5.4 (833.4) For ages Adam and Eve had been instructed in the technique of improving a world in readiness for their specialized contributions to the advancement of evolutionary civilization; but now they were face to face with pressing problems, such as the establishment of law and order in a world of savages, barbarians, and semicivilized human beings. Aside from the cream of the earth's population, assembled in the Garden, only a few groups, here and there, were at all ready for the reception of the Adamic culture.

74:5.5 (833.5) Adam made a heroic and determined effort to establish a world government, but he met with stubborn resistance at every turn. Adam had already put in operation a system of group control throughout Eden and had federated all of these companies into the Edenic league. But trouble, serious trouble, ensued when he went outside the

pokušavati primijeniti ove ideje na okolna plemena. Istog časa kad su počeli raditi u područjima izvan Vrta, Adamovi suradnici su naišli na izravan i vješto planiran otpor Kaligastije i Daligastije. Dok je pali Knez skinut s pozicije svjetskog vladara, on nije bio odstranjen s planeta. I dalje je bio prisutan i sposoban, ako ništa drugo ono do određene mjere, pružiti otpor svim Adamovim planovima za rehabilitaciju ljudskog društva. Dok je Adam pokušao upozoriti narod protiv Kaligastije, ovo je nastojanje jako otežano činjenicom da je ovaj praiskonski naprijatelj bio nevidljiv smrtničkim očima.

Čak su se i među žiteljima Edena mogli naći zbrkani umovi koji su naginjali Kaligastijinim učenjima; i oni su Adamu stvarali neizmjerne nevolje; uvijek su remetili najbolje planove za organiziranje i djelotvoran program napretka i solidnog i pouzdanog razvoja. Adam je na koncu bio primoran odustati od plana neposrednog podružtvljenja; vratio se Vanovoj metodi organizacije, podijelivši žitelje Edena u više skupina od kojih je svaka brojila stotinu članova i na čijem čelu su stajali kapetani, dok su poručnici upravljali svim desetočlanom pogrupama.

Dok su Adam i Eva došli kako bi na mjesto jednodržačke monarhije utemeljili zastupničku vladu, na licu cijele zemlje nisu uspjeli naći organiziranu upavu koja bi bila dostojna da se nazove vladom. Za određeno vrijeme, Adam je odbacio sve planove za uspostavu zastupničkog sustava, te je prije kraha edeničkog režima uspio uspostaviti skoro stotinu raštrkanih trgovinskih i društvenih centara kojima su u njegovo ime upravljale moćne osobe. Većinu ovih centara su prethodno organizirali Van i Amadon.

Običaj razmjene poslanika između dvaju plemena datira iz Adamovog doba. Ovo predstavlja bitan korak u evoluciji vlade.

6. ADAM I EVA U VRTU

Adamička obitelj je živjela na području koje je obuhvaćalo nešto više od pet kvadratnih milja. U neposrednoj okolini ovog mjesta obezbjeđeni su životni uvjeti za više od tri stotine tisuća čistokrvnih potomaka. Ali od svih zgrada koje su izvorno planirane, uspjeli su dovršiti samo jednu nastambu. Prije nego se adamička obitelj uspjela umnožiti kako bi prevazišla ovu građevinu, cijeli Vrt je poremećen i napušten.

Adamson je bio prvorođeni sin ljubice rase Urantije za kojim je uslijedila prvorođena kćerka prava Evasonom, drugim sinom Adama i Eve. Eva je rodila petero djece prije nego što će Melkizedeki napustiti Urantiju—tri sina i dvije kćeri. Za njima su uslijedili blizanci. Prije pada Edena,

Garden and sought to apply these ideas to the outlying tribes. The moment Adam's associates began to work outside the Garden, they met the direct and well-planned resistance of Caligastia and Daligastia. The fallen Prince had been deposed as world ruler, but he had not been removed from the planet. He was still present on earth and able, at least to some extent, to resist all of Adam's plans for the rehabilitation of human society. Adam tried to warn the races against Caligastia, but the task was made very difficult because his archenemy was invisible to the eyes of mortals.

74:5.6 (833.6) Even among the Edenites there were those confused minds that leaned toward the Caligastia teaching of unbridled personal liberty; and they caused Adam no end of trouble; always were they upsetting the best-laid plans for orderly progression and substantial development. He was finally compelled to withdraw his program for immediate socialization; he fell back on Van's method of organization, dividing the Edenites into companies of one hundred with captains over each and with lieutenants in charge of groups of ten.

74:5.7 (834.1) Adam and Eve had come to institute representative government in the place of monarchical, but they found no government worthy of the name on the face of the whole earth. For the time being Adam abandoned all effort to establish representative government, and before the collapse of the Edenic regime he succeeded in establishing almost one hundred outlying trade and social centers where strong individuals ruled in his name. Most of these centers had been organized aforetime by Van and Amadon.

74:5.8 (834.2) The sending of ambassadors from one tribe to another dates from the times of Adam. This was a great forward step in the evolution of government.

6. HOME LIFE OF ADAM AND EVE

74:6.1 (834.3) The Adamic family grounds embraced a little over five square miles. Immediately surrounding this homesite, provision had been made for the care of more than three hundred thousand of the pure-line offspring. But only the first unit of the projected buildings was ever constructed. Before the size of the Adamic family outgrew these early provisions, the whole Edenic plan had been disrupted and the Garden vacated.

74:6.2 (834.4) Adamson was the first-born of the violet race of Urantia, being followed by his sister and Evason, the second son of Adam and Eve. Eve was the mother of five children before the Melchizedeks left — three sons and two daughters. The next two were twins. She bore

Eva je rodila šezdeset i tri djeteta, trideset dvije djevojčice i trideset i jednog dječaka. Kad su Adam i Eva napustili Vrt, obitelj se sastojala od četiri generacije koje su brojile 1,647 čistokrvna potomaka. Nakon što su napustili Vrt, dobili su još dvadeset četvero djece, kao i dva potomka koji su proizašli iz veze s planetarnim smrtnicima. I ovo ne uključuje adamičko učešće u stvaranju nodita i evolutivnih rasa.

Adamička djeca nisu jela mlijeko životinja nakon što bi poslije prve godine života prestala sisati majčino mlijeko. Eva je imala na raspolaganju veliku raznolikost oraha s mlijekom, kao i sokova više vrsta voća i kako je dobro poznavala kemijske i energetske blagodati ovih sastojaka, vješto ih je znala kombinirati pri ishrani djece sve dok im nisu počeli rasti prvi zubi.

Dok je u svim dijelovima Edena izuzev neposrednog adamičkog sektora hrana kuhana prije upotrebe, ovo nije bio slučaj s Adamovim gazdinstvom. Adam i Eva su ubirali hranu--voće, orahe i žitarice-- koji su prirodno rasli i koje su koristili u svježem stanju. Oni su pored toga neposredno upijali "svjetlo i energiju" iz određenih prostornih zračenja vezanih uz ulogu drveta života.

Dok su im tijela proizvodila svjetlucavi sjaj, Adam i Eva su se vodili za primjerom svoga okružja, uvijek noseći odjeću. Premda su se preko dana oskudnije odijevali, navečer su nosili topliju odjeću. Tradicionalna predstava aure oko glava tobožnjih svetaca i pobožnih ljudi datira iz doba Adama i Eve. Kako je sjaj njihovih tijela najvećim dijelom bio skriven odjećom, jedino se mogao vidjeti svjetlucavi sjaj oko glave. Adamsonovi potomci su uvijek slijedili ovu ideju, tako oslikavajući osobe nesvakidašnjeg duhovnog napretka i moći.

Adam i Eva su bili u stanju komunicirati kako uzajamno, tako i sa svojom djecom na razdaljinu od otprilike pet stotina milja. Ovu misaonu komunikaciju je bilo zahvaliti sićušnim plinskim komorama smještenim u blizini moždanog mehanizma. Ovim mehanizmom su bili u stanju odašiljati i primati misaone oscilacije. Ali istog časa kad im se um prepustio neskladu i zbrci grijeha, izgubili su ovu sposobnost.

Adamička djeca su pohađala vlastite škole sve do šesnaeste godine i starija djeca su učila mlađu. Mlađi su mijenjali aktivnosti svako pola sata, a stariji svaki sat. I sve je ovo predstavljalo novinu na Urantiji, ovaj prizor djece Adama i Eve zaokupljene igrom, radosnom i uzbudljivom aktivnošću koji se cijeli smisao sastojao u zabavi koju je pružala. Igra i humor suvremenih rasa uveliko vuku porijeklo od Adamičke loze. Adamiti su jako cijenili glazbu i imali su jako dobar smisao

sixty-three children, thirty-two daughters and thirty-one sons, before the default. When Adam and Eve left the Garden, their family consisted of four generations numbering 1,647 pure-line descendants. They had forty-two children after leaving the Garden besides the two offspring of joint parentage with the mortal stock of earth. And this does not include the Adamic parentage to the Nodite and evolutionary races.

74:6.3 (834.5) The Adamic children did not take milk from animals when they ceased to nurse the mother's breast at one year of age. Eve had access to the milk of a great variety of nuts and to the juices of many fruits, and knowing full well the chemistry and energy of these foods, she suitably combined them for the nourishment of her children until the appearance of teeth.

74:6.4 (834.6) While cooking was universally employed outside of the immediate Adamic sector of Eden, there was no cooking in Adam's household. They found their foods — fruits, nuts, and cereals — ready prepared as they ripened. They ate once a day, shortly after noontime. Adam and Eve also imbibed "light and energy" direct from certain space emanations in conjunction with the ministry of the tree of life.

74:6.5 (834.7) The bodies of Adam and Eve gave forth a shimmer of light, but they always wore clothing in conformity with the custom of their associates. Though wearing very little during the day, at eventide they donned night wraps. The origin of the traditional halo encircling the heads of supposed pious and holy men dates back to the days of Adam and Eve. Since the light emanations of their bodies were so largely obscured by clothing, only the radiating glow from their heads was discernible. The descendants of Adamson always thus portrayed their concept of individuals believed to be extraordinary in spiritual development.

74:6.6 (834.8) Adam and Eve could communicate with each other and with their immediate children over a distance of about fifty miles. This thought exchange was effected by means of the delicate gas chambers located in close proximity to their brain structures. By this mechanism they could send and receive thought oscillations. But this power was instantly suspended upon the mind's surrender to the discord and disruption of evil.

74:6.7 (835.1) The Adamic children attended their own schools until they were sixteen, the younger being taught by the elder. The little folks changed activities every thirty minutes, the older every hour. And it was certainly a new sight on Urantia to observe these children of Adam and Eve at play, joyous and exhilarating activity just for the sheer fun of it. The play and humor of the present-day races are largely derived from the Adamic stock. The Adamites all had a great appreciation of

za humor.

Zaruke su u prosjeku sklapane u osamnaestoj godini, nakon čega su mladenci trebali upisati dvogodišnji kurs kako bi se pripremili za preuzimanje bračnih odgovornosti. U dvadesetoj godini su mogli sklopiti brak; i nakon braka bi se bilo počeli baviti životnim pozivima ili bi započeli specijalne pripreme za ovaj proces.

To što su određene suvremenije rase imale običaj dopustiti kraljevskim obiteljima koje su navodno vukle porijeklo od bogova, da sklope brakove između braće i sestara, datira iz vremena tradicija adamičkih potomaka koji su morali sklapati uzajamne brakove. Adam i Eva su uvijek upravljali bračnim ceremonijama prve i druge generacije žitelja Vrtu.

7. ŽIVOT U VRTU

Adamova djeca su živjela i radila "istočno od Edena," s izuzetkom četverogodišnjeg perioda, kad su pohađala škole na zapadnoj strani. U skladu s nastavnim planom jeruzemskih škola, prolazila su programom intelektualne naobrazbe sve do šesnaeste godine. Od šesnaeste do dvadesete godine, pohađala su škole drugoj strani Edena, gdje su istovremeno služila kao učitelji nižim razredima.

Cijela ideja škola zapadne strane Vrtu počiva u nauci podruštvljenja. Jutarnji period je bio posvećen učenju poljoprivrede i vrtlarstva, dok je poslijepodnevni period bio odan natjecateljskim igrama. Večernji časovi su projekali u druženju i njegovanju osobnog prijateljstva. Religiozna i spolna naobrazba je smatrana obiteljskim pitanjem, dužnošću roditelja.

Učenja ovih škola obuhvaćaju slijedeće predmete poduke:

1. Zdravlje i brigu za tijelo.
2. Zlatno pravilo, standard društvenog oplođenja.
3. Odnos individualnih prava naspram grupnim pravima i društvenim obvezama.
4. Povijest i kulturu različitih zemaljskih rasa.
5. Metode razvoja i unaprjeđenja svjetske trgovine.
6. Koordinaciju proturječnih obveza i emocija.
7. Njegovanje igre, humora i natjecateljskih aktivnosti koje trebaju djelovati kao zamjena fizičkom sukobu.

music as well as a keen sense of humor.

74:6.8 (835.2) The average age of betrothal was eighteen, and these youths then entered upon a two years' course of instruction in preparation for the assumption of marital responsibilities. At twenty they were eligible for marriage; and after marriage they began their lifework or entered upon special preparation therefor.

74:6.9 (835.3) The practice of some subsequent nations of permitting the royal families, supposedly descended from the gods, to marry brother to sister, dates from the traditions of the Adamic offspring — mating, as they must needs, with one another. The marriage ceremonies of the first and second generations of the Garden were always performed by Adam and Eve.

7. LIFE IN THE GARDEN

74:7.1 (835.4) The children of Adam, except for four years' attendance at the western schools, lived and worked in the "east of Eden." They were trained intellectually until they were sixteen in accordance with the methods of the Jerusem schools. From sixteen to twenty they were taught in the Urantia schools at the other end of the Garden, serving there also as teachers in the lower grades.

74:7.2 (835.5) The entire purpose of the western school system of the Garden was *socialization*. The forenoon periods of recess were devoted to practical horticulture and agriculture, the afternoon periods to competitive play. The evenings were employed in social intercourse and the cultivation of personal friendships. Religious and sexual training were regarded as the province of the home, the duty of parents.

74:7.3 (835.6) The teaching in these schools included instruction regarding:

- 74:7.4 (835.7) 1. Health and the care of the body.
- 74:7.5 (835.8) 2. The golden rule, the standard of social intercourse.
- 74:7.6 (835.9) 3. The relation of individual rights to group rights and community obligations.
- 74:7.7 (835.10) 4. History and culture of the various earth races.
- 74:7.8 (835.11) 5. Methods of advancing and improving world trade.
- 74:7.9 (835.12) 6. Co-ordination of conflicting duties and emotions.
- 74:7.10 (835.13) 7. The cultivation of play, humor, and competitive substitutes for physical fighting.

Škole, kao i sve druge aktivnosti Vrta, su uvijek bile otvorene posjetiteljima. Nenaoružani promatrači su slobodno mogli doći u kraću posjetu Edenu. Kako bi im bilo dopušteno privremeno boraviti u Vrtu, morali su biti "usvojeni." Morali su primiti informaciju o planu i namjeri adamičkog darivanja, izaziti voljnost da se povinuju ovoj misiji i objaviti odanost Adamovoj društvenoj ulozi i duhovnoj vrsti Oca Svih.

Edenski zakoni su bili utemeljeni na starijem dalamatijskom zakonu i bili su sažeti pod slijedećih sedam poglavlja:

1. Zakoni zdravlja i sanitacije.
2. Društvene odredbe Vrta.
3. Zakon trgovine i posloводства.
4. Zakoni poštenog i natjecateljskog ophođenja.
5. Zakoni obiteljskog života.
6. Društvene odredbe zlatnog pravila.
7. Sedam zapovijedi najviših moralnih zakona.

Moralni zakon Edena se nije bitnije razlikovao od sedam zapovijedi Dalamatijske. Adamiti su, međutim, navodili dodatne razloge za ove zapovijedi; na primjer, vezano uz zabranu ubojstva, navodili su prisutnost Misaonog Ispravljača kao dodatni razlog za zabranu uništenja ljudskog života. Pored toga su poučavali da "tko prolje krv čovjekovu, njegovu će krv čovjek prolići, jer na sliku Božju stvoren je čovjek."

Edeniti su držali javnu ceremoniju obožavanja točno u podne; zalazak sunca je označavao vrijeme obiteljskog obožavanja. Adam je na svaki način nastojao spriječiti službene molitve, objašnjavajući da je molitva morala biti u cjelosti individualna kako bi bila djelotvorna, da je morala biti "žudnja duše"; ali žitelji Edena su nastavili koristiti molitve i običaje koji su vukli porijeklo iz Dalamatijske. Adam je pored toga nastojao postaviti poljoprivredne darove na mjesto ljudskih i životinjskih žrtvi pri religioznim ceremonijama, ali nije imao puno uspjeha sve do uništenja Vrta.

Adam je nastojao ljudima prenijeti ideju spolne jednakosti. Svi žitelji Edena su bili duboko dirnuti načinom na koji je Eva surađivala sa svojim mužem. Adam im je jasno objasnio da žena, jednako kao i muškarac, doprinosi životne jedinice koje ulaze u sastav novog bića. Ljudski rod je do tada smatrao da djeca potječu iz "očeva bedra." Smatrali su da je majka jedino bila mehanizam za djetetov razvoj prije rođenja i ishranu i podizanje nakon rođenja.

74:7.11 (835.14) The schools, in fact every activity of the Garden, were always open to visitors. Unarmed observers were freely admitted to Eden for short visits. To sojourn in the Garden a Urantian had to be "adopted." He received instructions in the plan and purpose of the Adamic bestowal, signified his intention to adhere to this mission, and then made declaration of loyalty to the social rule of Adam and the spiritual sovereignty of the Universal Father.

74:7.12 (836.1) The laws of the Garden were based on the older codes of Dalamatia and were promulgated under seven heads:

- 74:7.13 (836.2) 1. The laws of health and sanitation.
- 74:7.14 (836.3) 2. The social regulations of the Garden.
- 74:7.15 (836.4) 3. The code of trade and commerce.
- 74:7.16 (836.5) 4. The laws of fair play and competition.
- 74:7.17 (836.6) 5. The laws of home life.
- 74:7.18 (836.7) 6. The civil codes of the golden rule.
- 74:7.19 (836.8) 7. The seven commands of supreme moral rule.

74:7.20 (836.9) The moral law of Eden was little different from the seven commandments of Dalamatia. But the Adamites taught many additional reasons for these commands; for instance, regarding the injunction against murder, the indwelling of the Thought Adjuster was presented as an additional reason for not destroying human life. They taught that "whoso sheds man's blood by man shall his blood be shed, for in the image of God made he man."

74:7.21 (836.10) The public worship hour of Eden was noon; sunset was the hour of family worship. Adam did his best to discourage the use of set prayers, teaching that effective prayer must be wholly individual, that it must be the "desire of the soul"; but the Edenites continued to use the prayers and forms handed down from the times of Dalamatia. Adam also endeavored to substitute the offerings of the fruit of the land for the blood sacrifices in the religious ceremonies but had made little progress before the disruption of the Garden.

74:7.22 (836.11) Adam endeavored to teach the races sex equality. The way Eve worked by the side of her husband made a profound impression upon all dwellers in the Garden. Adam definitely taught them that the woman, equally with the man, contributes those life factors which unite to form a new being. Therefore, mankind had presumed that all procreation resided in the "loins of the father." They had looked upon the mother as being merely a provision for nurturing the unborn and

Adam je predočio svojim suvremenicima sve što su ovi bili u stanju naučiti, što ustvari nije bilo jako puno. Ali unatoč tome, inteligentnije zemaljske rase su teško čekale dan kad bi im bilo dopušteno sklopiti brakove sa rasno nadmoćnom djecomljubičaste rase. I Urantija bi se jako razlikovala od svog današnjeg statusa da je ovaj veličanstveni plan rasnog unaprijeđenja istinski ostvaren! Čak i kako jeste, pukim slučajem su ostvarene ogromne prednosti kao rezultat miješanja ove inozemne rase s evolutivnim rasama.

I Adam je tako radio na ostvarenju dobrobiti i unaprijeđenja svijeta na kojem je živio. I bila je to teška zadaća--biti na čelu ovih miješanih i mongrelnih rasa i voditi ih u smjeru napretka.

8. LEGENDA O POSTANKU

Vjervanje da je Urantija stvorena za šest dana počiva na tradiciji Adama i Eve koji su proveli šest dana na svoj prvom razgledanju Vrta. Ova je situacija pružila gotovo sveto opravdanje sedmodnevnom tjednu koji su izvorno utemeljili dalamatijci. Adamovo šestodnevno razgledanje Vrta i izrada preliminaranih planova organizacije nije bila unaprijed planirana; ova se situacija razvila spontano. Sedmi dan je posve slučajno i zahvaljujući navedenim događajima, izabran kao dan obožavanja.

Legenda o postanku svijeta za šest dana ustvari predstavlja posljedicu ranijih vjervanja koja su se javila trideset tisuća godina prethodno ovom događaju. Moguće je da jedno obilježje ove legende-- iznenadna pojava sunca i mjeseca--vuče porijeklo iz predanja o iznenadnoj pojavi svijeta iz gustog oblaka sićušnih elemenata koji je dugo vremena zamračivao sunce i mjesec.

Pripovijed o Evinom postanku iz Adamovog rebra predstavlja zbrkani sažetak sage o adamičkom dolasku na svijet i nebeskom zahvatu kojim je tjelesno osoblje Planetarnog Kneza primilo životonosne materije više od četrsto pedeset godina prethodno ovim događajima.

Većina svjetskih naroda je došla pod utjecaj predanja o tome da su Adama i Evu po dolasku na Urantiju čekala pripremljena fizička tijela. Vjervanje da je čovjek stvoren od praha zemaljskog predstavlja gotovo sveopću pojavu širom istočne polutke; ovo predanje se može pratiti od Filipinskog otočja pa sve do Afrike. I mnoge grupe su prihvatile ovu pripovijed o čovjekovom postanku iz praha zemaljskog, koja je zauzela mjesto negdašnjih vjervanja u proces

nursing the newborn.

74:7.23 (836.12) Adam taught his contemporaries all they could comprehend, but that was not very much, comparatively speaking. Nevertheless, the more intelligent of the races of earth looked forward eagerly to the time when they would be permitted to intermarry with the superior children of the violet race. And what a different world Urantia would have become if this great plan of uplifting the races had been carried out! Even as it was, tremendous gains resulted from the small amount of the blood of this imported race which the evolutionary peoples incidentally secured.

74:7.24 (836.13) And thus did Adam work for the welfare and uplift of the world of his sojourn. But it was a difficult task to lead these mixed and mongrel peoples in the better way.

8. THE LEGEND OF CREATION

74:8.1 (836.14) The story of the creation of Urantia in six days was based on the tradition that Adam and Eve had spent just six days in their initial survey of the Garden. This circumstance lent almost sacred sanction to the time period of the week, which had been originally introduced by the Dalamatians. Adam's spending six days inspecting the Garden and formulating preliminary plans for organization was not prearranged; it was worked out from day to day. The choosing of the seventh day for worship was wholly incidental to the facts herewith narrated.

74:8.2 (837.1) The legend of the making of the world in six days was an afterthought, in fact, more than thirty thousand years afterwards. One feature of the narrative, the sudden appearance of the sun and moon, may have taken origin in the traditions of the onetime sudden emergence of the world from a dense space cloud of minute matter which had long obscured both sun and moon.

74:8.3 (837.2) The story of creating Eve out of Adam's rib is a confused condensation of the Adamic arrival and the celestial surgery connected with the interchange of living substances associated with the coming of the corporeal staff of the Planetary Prince more than four hundred and fifty thousand years previously.

74:8.4 (837.3) The majority of the world's peoples have been influenced by the tradition that Adam and Eve had physical forms created for them upon their arrival on Urantia. The belief in man's having been created from clay was well-nigh universal in the Eastern Hemisphere; this tradition can be traced from the Philippine Islands around the world to Africa. And many groups accepted this story of man's clay origin by some form of special creation in the place of the earlier beliefs in

sve naprednijeg razvoja--evolucije.

Neovisno o utjecaju Dalamatije i Edena, čovječanstvo je nagnjalo vjerovanju u postpuni razvoj ljudske rase. Ideja evolucije ne predstavlja suvremeno otkriće; i stari narodi su shvaćali postupan i evolutivni karakter ljudskog napretka. Rani Grci su imali vrlo jasne ideje o ovom procesu, unatoč tome što su živjeli u neposrednoj blizini Mezopotamije. Premda suvjerovanja različitih ljudskih rasa vezana uz pitanje evolucije postala jako zbrkana, mnoga primitivna plemena su držala i učila vjerovanje o svom porijeklu od životinja. Primitivni narodi su imali običaj izabrati za svoje "toteme" životinje od kojih su navodno potekli. Određena indijanska plemena iz Sjeverne Amerike vjeruju da su se razvila iz hijene, malajska plemena iz lemura, a plemena Nove Gvineje iz papige.

Zahvaljujući neposrednom kontaktu s ostacima adamitske civilizacije, Babilonjani su doradili i ukasili predanje o čovjekovom postanku; vjerovali su da ljudi vode porijeklo neposredno od bogova. Držali su se ideje o čovjekovom aristokratskom postanku koja se nije mogla pomiriti čak ni s idejom o postanku iz praha zemaljskog.

Pripovijed Starog Zavjeta datira iz razdoblja koje je uslijedilo mnogo godina nakon Mojsijeve života; sam Mojsije nikad nije učio Židove ovoj izobličenoj ideji. On je učio Izraelite jednostavnoj i sažetoj verziji postanka, nastojeći uvećati snagu svoga poziva na obožavanje Stvoritelja, Oca Svih, koji je nazivan Bogom Ocem Izraela.

U svojim ranijim učenjima, Mojsije je nastojao ne govoriti o Adamovom dobu i kako je Mojsije bio najveći židovski učitelj, predanja o Adamu su postala usko vezana za predanja o postanku. To da su ranija predanja priznavala postojanje predadamitske civilizacije postaje očigledno u činjenici da su kasnija izdanja, nastojeći ukloniti svaki pomen ljudskih aktivnosti prije Adamovog doba, zaboravila odstraniti predanje o Kainovom odlasku u "zemlju Nod" u potragu za ženom.

Dugo nakon što će doći u Palestinu, Židovi nisu imali općeprihvaćenog službenog jezika. Naučili su upotrebljavati abecedu svojih susjeda Filistinaca, političkih izbjeglica iz naprednije kretske civilizacije. Židovi nisu stvorili više pisanih svjedodžbi sve do otprilike 900. godine pr. K. i kako u ovo doba nisu imali pisanog jezika, imali su više predanja o postanku, od kojih je nakon babilonskog ropstva prevladala izmijenjena mezopotamijska verzija.

progressive creation — evolution.

74:8.5 (837.4) Away from the influences of Dalamatia and Eden, mankind tended toward the belief in the gradual ascent of the human race. The fact of evolution is not a modern discovery; the ancients understood the slow and evolutionary character of human progress. The early Greeks had clear ideas of this despite their proximity to Mesopotamia. Although the various races of earth became sadly mixed up in their notions of evolution, nevertheless, many of the primitive tribes believed and taught that they were the descendants of various animals. Primitive peoples made a practice of selecting for their "totems" the animals of their supposed ancestry. Certain North American Indian tribes believed they originated from beavers and coyotes. Certain African tribes teach that they are descended from the hyena, a Malay tribe from the lemur, a New Guinea group from the parrot.

74:8.6 (837.5) The Babylonians, because of immediate contact with the remnants of the civilization of the Adamites, enlarged and embellished the story of man's creation; they taught that he had descended directly from the gods. They held to an aristocratic origin for the race which was incompatible with even the doctrine of creation out of clay.

74:8.7 (837.6) The Old Testament account of creation dates from long after the time of Moses; he never taught the Hebrews such a distorted story. But he did present a simple and condensed narrative of creation to the Israelites, hoping thereby to augment his appeal to worship the Creator, the Universal Father, whom he called the Lord God of Israel.

74:8.8 (837.7) In his early teachings, Moses very wisely did not attempt to go back of Adam's time, and since Moses was the supreme teacher of the Hebrews, the stories of Adam became intimately associated with those of creation. That the earlier traditions recognized pre-Adamic civilization is clearly shown by the fact that later editors, intending to eradicate all reference to human affairs before Adam's time, neglected to remove the telltale reference to Cain's emigration to the "land of Nod," where he took himself a wife.

74:8.9 (838.1) The Hebrews had no written language in general usage for a long time after they reached Palestine. They learned the use of an alphabet from the neighboring Philistines, who were political refugees from the higher civilization of Crete. The Hebrews did little writing until about 900 B.C., and having no written language until such a late date, they had several different stories of creation in circulation, but after the Babylonian captivity they inclined more toward accepting a modified Mesopotamian version.

Židovska predanja su poprimila konačni oblik u Mojsijevo doba i kako je on nastojao pratiti liniju Abrahamovih predaka sve do Adama, Židovi su zaključili da je Adam bio prvi predstavnik ljudskog roda. Jahve je bio stvoritelj i kako je Adam tobože bio prvo ljudsko biće, Jahve je morao stvoriti svijet neposredno prije nego što će stvoriti Adama. I predanje o Adamovoj šestodnevnoj stvaralačkoj aktivnosti je zatim postalo dijelom ove pripovijedi, tako da je gotovo tisuću godina nakon Mojsijevog života konačno zabilježena i njemu pripisana ova pripovijed o šestodnevnom postanku.

Kad su se židovski svećenici vratili u Jeruzalem, već su bili dovršili pisanje pripovijedi o početku svijeta. Nedugo zatim počeli su tvrditi da je ova pripovijed bila posve nova i da je predstavljala Mojsijevo djelo. Ali suvremeni Židovi koji su živjeli otprilike 500 pr.K. nisu smatrali ova predanja božanskim otkrivenjima; gledali su na njih onako kako suvremeniji narodi gledaju na mitološka predanja.

Ovaj iskrivljeni zapis koji je navodno predstavljao Mojsijevo djelo, je zatim zadobio pažnju Ptolemeja, grčkog kralja koji je vladao Egiptom i koji je uposlao sedamdeset učenih ljudi da ga prevedu na grčki u njegovoj novoformiranoj biblioteci u Aleksandriji. I tako je ova pripovijed ušla u sastav zabilježki koje su nedugo zatim postale dijelom kasnije zbirke "svetih spisa" hebrejske i kršćanske religije. I zahvaljujući poistovijećenju s ovim teološkim sustavima, takvi su koncepti dugo vremena ispoljavali utjecaj na filozofiju mnogih zapadnih naroda.

Kršćanski učitelji su insistirali na ovom vjerovanju u postanak ljudske rase Božjom riječju, što je sve izravno vodilo k formiranju pretpostavke o negdašnjem postojanju utopijskog blaženstva i padu čovjeka ili nadčovjeka koji je vodio k stvaranju poslijeutopijskih društvenih uvjeta. Ako ništa drugo, ovakvo gledište života i čovjekovog kozmičkog položaja je imalo obeshrabrujući utjecaj kako se temeljilo na ideji o nazadovanju a ne napredovanju, te je pored toga podrazumijevalo osvetoljubivost Božanstva koje je izlilo bijes nad ljudskom rasom u odmazdu greškama određenih osoba koje su držale položaje u okviru planetarne administracije.

Dok je takozvano "zlatno doba" jedino mitološko predanje, Edenski vrt predstavlja činjenicu i civilizacija ovog Vrta je s vremenom doživjela poraz. Adam i Eva su nastavili živjeti u Vrtu stotinu sedamnaest godina kad su, zahvaljujući Evinom nestrpljenju i Adamovim pogrešnim procjenama, na sebe navukli nevolje i uništenje praćeno nazadovanjem planiranog napretka cijele Urantije.

[Predstavio Solonije, serafski "glas Edenskog vrta."]

74:8.10 (838.2) Jewish tradition became crystallized about Moses, and because he endeavored to trace the lineage of Abraham back to Adam, the Jews assumed that Adam was the first of all mankind. Yahweh was the creator, and since Adam was supposed to be the first man, he must have made the world just prior to making Adam. And then the tradition of Adam's six days got woven into the story, with the result that almost a thousand years after Moses' sojourn on earth the tradition of creation in six days was written out and subsequently credited to him.

74:8.11 (838.3) When the Jewish priests returned to Jerusalem, they had already completed the writing of their narrative of the beginning of things. Soon they made claims that this recital was a recently discovered story of creation written by Moses. But the contemporary Hebrews of around 500 B.C. did not consider these writings to be divine revelations; they looked upon them much as later peoples regard mythological narratives.

74:8.12 (838.4) This spurious document, reputed to be the teachings of Moses, was brought to the attention of Ptolemy, the Greek king of Egypt, who had it translated into Greek by a commission of seventy scholars for his new library at Alexandria. And so this account found its place among those writings which subsequently became a part of the later collections of the "sacred scriptures" of the Hebrew and Christian religions. And through identification with these theological systems, such concepts for a long time profoundly influenced the philosophy of many Occidental peoples.

74:8.13 (838.5) The Christian teachers perpetuated the belief in the fiat creation of the human race, and all this led directly to the formation of the hypothesis of a onetime golden age of utopian bliss and the theory of the fall of man or superman which accounted for the nonutopian condition of society. These outlooks on life and man's place in the universe were at best discouraging since they were predicated upon a belief in retrogression rather than progression, as well as implying a vengeful Deity, who had vented wrath upon the human race in retribution for the errors of certain onetime planetary administrators.

74:8.14 (838.6) The "golden age" is a myth, but Eden was a fact, and the Garden civilization was actually overthrown. Adam and Eve carried on in the Garden for one hundred and seventeen years when, through the impatience of Eve and the errors of judgment of Adam, they presumed to turn aside from the ordained way, speedily bringing disaster upon themselves and ruinous retardation upon the developmental progression of all Urantia.

74:8.15 (838.7) [Narrated by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

POGLAVLJE 075. PORAZ ADAMA I EVE

⇐ 074

Knjiga Urantije

076 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 075 PORAZ ADAMA I EVE

Sekcije

Uvod

1. PROBLEM URANTIJE
2. KALIGASTIJA UROTA
3. ISKUŠENJE EVE
4. SPOZNAJA PADA
5. POSLJEDICE PADA
6. ADAMI EVA NAPUŠTAJU VRT
7. DEGRADACIJA ADAMA I EVE
8. TAKOZVANI PAD ČOVJEKA

PAPER 75

THE DEFAULT OF ADAM AND EVE

SECTIONS

Introduction

1. The Urantia Problem
2. Caligastia's Plot
3. The Temptation of Eve
4. The Realization of Default
5. Repercussions of Default
6. Adam and Eve Leave the Garden
7. Degradation of Adam and Eve
8. The So-Called Fall of Man

Uvod

NAKON više od sto godina truda na Urantiji, Adam je mogao vidjeti vrlo malo napretka izvan Vrta; svijet uopćeno nije djelovao mnogo bolje. Realizacija rasnog unaprjeđenja je djelovala daleko, a situacija se činila toliko očajnom da je neočigled tražila neko rješenje koje nije bilo dijelom izvornih planova. Barem je to ono što je često padalo Adamu na pamet i što je on često govorio Evi. Adam i njegova družica su bili odani, ali oni su bili izolirani od svoje vrste i duboko potreseni žalosnim stanjem njihovog svijeta.

INTRODUCTION

75:0.1 (839.1) AFTER more than one hundred years of effort on Urantia, Adam was able to see very little progress outside the Garden; the world at large did not seem to be improving much. The realization of race betterment appeared to be a long way off, and the situation seemed so desperate as to demand something for relief not embraced in the original plans. At least that is what often passed through Adam's mind, and he so expressed himself many times to Eve. Adam and his mate were loyal, but they were isolated from their kind, and they were sorely distressed by the sorry plight of their world.

1. PROBLEM URANTIJE

Adamička misija na eksperimentalnoj, pobunjeničkoj i izoliranoj Urantiji je bila strašno težak pothvat. Materijalni Sin i Kćerka su rano postali svjestni težine i složenosti svoje planetarne zadaće. Ipak, oni su hrabro krenuli na zadatak rješavanja njihovih mnogostrukih problema. No, kada su se posvetili jako važnom radu na

1. THE URANTIA PROBLEM

75:1.1 (839.2) The Adamic mission on experimental, rebellion-seared, and isolated Urantia was a formidable undertaking. And the Material Son and Daughter early became aware of the difficulty and complexity of their planetary assignment. Nevertheless, they courageously set about the task of solving their manifold problems. But when

uklanjanju defektivnih i degeneriranih loza iz redova ljudskog roda, našli su se prilično zaprepašteni. Nisu mogli vidjeti na koji način riješiti ovu dilemu, a nisu se mogli posavjetovati sa svojim nadređenima na bilo Jeruzemu ili Edentiji. Tu su bili izolirani i iz dana u dan suočeni s nekim novim i kompliciranim zapletom događaja, nekim problemom koji je djelovao nerješivo.

Pod normalnim uvjetima prvi zadatak Planetarnog Adama i Eve je koordinacija i miješanje rasa. No, na Urantiji taj projekt je djelovao gotovo beznažno, jer dok su rase bile biološki u dobroj formi, nikad nisu bile očišćene od svojih retardiranih i defektivnih loza.

Adam i Eva su se našli na planetu u potpunosti nespremnom za navješćavanje bratstva ljudi, na svijetu koji je tapkao u najnižem duhovnom mraku i bio proklet konfuzijom koja je pogoršana pobačajem misije prethodne administracije. Um i moral su bili na niskoj razini i umjesto što će započeti rad na sprovedbi religioznog jedinstva, oni su morali početi od nule i raditi na preobraćenju stanovnika u najjednostavniji oblik religioznog vjerovanja. Umjesto što će tražiti jezik pogodan za opće usvajanje, oni su bili suočeni sa svjetskom zbrkom od više stotina različitih lokalnih dijalekata. Ni jedan Adam nikada nije došao na planetarnu službu na težem svijetu; prepreke su djelovale nepremostive a problemi izvan sposobnosti rješenja stvorenog bića.

Bili su izolirani i strašan osjećaj osamljenosti koji ih je pritiskao je još više pojačan ranim odlaskom melkizedeških prijemnika. Samo posredno, putem anđeoskih redova, mogli su komunicirati s bićima izvan planeta. Iz dana u dan njihova hrabrost je slabila, njihovi duhovi su opadali, dok su ponekad gotovo sasvim posrtati u svojoj vjeri.

I to je istinska slika preneraženosti ovih dvaju plemenitih duša dok su razmatrale težinu problema s kojima su bile suočene. Oboje su bili svjesni ogromne veličine poduzeća koje su morali sprovesti u izvršavanju svoje planetarne zadaće.

Vjerojatno ni jedan drugi par Materijalnih Sinova Nebadona nikada nije bio suočen s takvim teškim i naizgled nerješivim zadacima kao što je suočavanje Adama i Eve sa žalosnim stanjem Urantije. No, oni bi s vremenom postigli uspjeh da su bili dalekovidiji i *strpljivi*. Oboje su, a pogotovo Eva, bili suviše nestrljivi; nisu bili spremni prihvatiti dugi, dugi ispit izdržljivosti. Htjeli su vidjeti neke neposredne rezultate, što su na kraju i vidjeli, ali rezultati koji su na taj način osigurani pokazali su se katastrofalnim kako za njih tako i za njihov

they addressed themselves to the all-important work of eliminating the defectives and degenerates from among the human strains, they were quite dismayed. They could see no way out of the dilemma, and they could not take counsel with their superiors on either Jerusem or Edentia. Here they were, isolated and day by day confronted with some new and complicated tangle, some problem that seemed to be unsolvable.

75:1.2 (839.3) Under normal conditions the first work of a Planetary Adam and Eve would be the co-ordination and blending of the races. But on Urantia such a project seemed just about hopeless, for the races, while biologically fit, had never been purged of their retarded and defective strains.

75:1.3 (839.4) Adam and Eve found themselves on a sphere wholly unprepared for the proclamation of the brotherhood of man, a world groping about in abject spiritual darkness and cursed with confusion worse confounded by the miscarriage of the mission of the preceding administration. Mind and morals were at a low level, and instead of beginning the task of effecting religious unity, they must begin all anew the work of converting the inhabitants to the most simple forms of religious belief. Instead of finding one language ready for adoption, they were confronted by the world-wide confusion of hundreds upon hundreds of local dialects. No Adam of the planetary service was ever set down on a more difficult world; the obstacles seemed insuperable and the problems beyond creature solution.

75:1.4 (839.5) They were isolated, and the tremendous sense of loneliness which bore down upon them was all the more heightened by the early departure of the Melchizedek receivers. Only indirectly, by means of the angelic orders, could they communicate with any being off the planet. Slowly their courage weakened, their spirits drooped, and sometimes their faith almost faltered.

75:1.5 (840.1) And this is the true picture of the consternation of these two noble souls as they pondered the tasks which confronted them. They were both keenly aware of the enormous undertaking involved in the execution of their planetary assignment.

75:1.6 (840.2) Probably no Material Sons of Nebadon were ever faced with such a difficult and seemingly hopeless task as confronted Adam and Eve in the sorry plight of Urantia. But they would have sometime met with success had they been more farseeing and *patient*. Both of them, especially Eve, were altogether too impatient; they were not willing to settle down to the long, long endurance test. They wanted to see some immediate results, and they did, but the results thus secured proved most disastrous both to

svijet.

themselves and to their world.

2. KALIGASTIJINA UROTA

Kaligastija je često posjećivao vrt i održavao brojna vijećanja s Adamom i Evom, ali oni su odbili sve njegove prijedloge o kompromisima i pustolovnim prečacima. Imali su pred sobom ogromne uvide o rezultatima pobune koji su proizveli učinkovit imunitet protiv svih takvih insinuirajućih prijedloga. Čak su i Adamova djeca bila imuna na Daligastijine utjecaje i savjete. I, naravno, ni Kaligastija ni njegovi suradnici nisu imali moć da utječu na bilo kojeg pojedinca protiv njegove volje, a još manje da nagovore Adamovu djecu da se krivo ponesu.

Nemojte zaboraviti da je Kaligastija još uvijek bio titularni Planetarni Knez Urantije i premda je bio u zabludi, ipak je bio visoki Sin lokalnog svemira. On nije konačno svrgnut sve do vremena Krista Mihaela na Urantiji.

A zabludjeli Knez je bio uporan i odlučan. Nije mu dugo trebalo da odustane od pokušaja da ispolji utjecaj na Adama i odluči pokušati lukavi neizravni napad na Evu. Zlikovac je zaključio da je jedina nada za uspjeh ležala u tom snalažljivom upošljavanju pogodnih pripadnika gornjeg sloja noditske skupine, potomaka njegovih nekadašnjih suradnika tjelesnog osoblja. I tako je formirao planove kako će prevariti majku ljubičaste rase.

Eva nikada nije imala ni najudaljeniju namjeru da učiniti bilo što što bi stalo na put Adamovim planovima ili dovelo u pitanje njihovo planetarno povjerenstvo. Znajući sklonost žena da traže neposredne rezultate umjesto što će planirati dalekosežno za udaljenije plodove rada i truda, Melkizedeci su prije odlaska upozorili Evu na nesvakidašnje opasnosti koje su pratile njihovu izoliranu poziciju na planeti i posebno su je upozorili da se uvijek drži svoga muža, drugim riječima, da nikada ne pokuša osobnim ili tajnim metodama promovirati njihova zajednička poduzeća. Eva je najsavjesnije izvršavala ove upute više od stotinu godina i nije joj palo na pamet da bi bilo kakva opasnost vrijebala iz njezinog sve intimnijeg i povjerljivijeg druženja s određenim noditskim vođom po imenu Serapatatija. Cijela afera dogodila se tako postupno i prirodno da ju je zatekla nespremnom.

U Vrtu stanovnici su bili u kontaktu sa noditima od ranih dana Edena. Od te skupine mješovitih potomaka onih članova Kaligastijina osoblja koji su skrenuli s puta, dobili su veliku i dragocjenu pomoć i suradnju i kroz njih je Edenski režim sada bio na pragu potpunog uništenja i konačnog svrgavanja.

2. CALIGASTIA'S PLOT

75:2.1 (840.3) Caligastia paid frequent visits to the Garden and held many conferences with Adam and Eve, but they were adamant to all his suggestions of compromise and short-cut adventures. They had before them enough of the results of rebellion to produce effective immunity against all such insinuating proposals. Even the young offspring of Adam were uninfluenced by the overtures of Daligastia. And of course neither Caligastia nor his associate had power to influence any individual against his will, much less to persuade the children of Adam to do wrong.

75:2.2 (840.4) It must be remembered that Caligastia was still the titular Planetary Prince of Urantia, a misguided but nevertheless high Son of the local universe. He was not finally deposed until the times of Christ Michael on Urantia.

75:2.3 (840.5) But the fallen Prince was persistent and determined. He soon gave up working on Adam and decided to try a wily flank attack on Eve. The evil one concluded that the only hope for success lay in the adroit employment of suitable persons belonging to the upper strata of the Nodite group, the descendants of his onetime corporeal-staff associates. And the plans were accordingly laid for entrapping the mother of the violet race.

75:2.4 (840.6) It was farthest from Eve's intention ever to do anything which would militate against Adam's plans or jeopardize their planetary trust. Knowing the tendency of woman to look upon immediate results rather than to plan farsightedly for more remote effects, the Melchizedeks, before departing, had especially enjoined Eve as to the peculiar dangers besetting their isolated position on the planet and had in particular warned her never to stray from the side of her mate, that is, to attempt no personal or secret methods of furthering their mutual undertakings. Eve had most scrupulously carried out these instructions for more than one hundred years, and it did not occur to her that any danger would attach to the increasingly private and confidential visits she was enjoying with a certain Nodite leader named Serapatatia. The whole affair developed so gradually and naturally that she was taken unawares.

75:2.5 (840.7) The Garden dwellers had been in contact with the Nodites since the early days of Eden. From these mixed descendants of the defaulting members of Caligastia's staff they had received much valuable help and co-operation, and through them the Edenic regime was now to meet its complete undoing and final overthrow.

3. ISKUŠENJE EVE

Adam je upravo završio svojih prvih sto godina na zemlji kada je Serapatatija, nakon smrti svoga oca, postao vođa zapadne ili sirijske konfederacije noditskih plemena. Serapatatija je bio tamnoput čovjek, sjajan potomak nekadašnjeg šefa Dalamatijske zdravstvene komisije i jedne od jako inteligentnih žena iz plave rase iz onih dalekih dana. Tijekom više stoljeća ova linija je držala vlast i ispoljavala veliki utjecaj među zapadnim noditskim plemenima.

Serapatatija je učinio nekoliko posjeta vrtu i bio je duboko impresioniran ispravnošću Adamovog poduzeća. I nedugo nakon preuzimanja vodstva nad sirijskim noditima, on je najavio svoju namjeru o uspostavi diplomatske veze s nastojanjima Adama i Eve u Vrtu. Većina njegovih sunarodnjaka mu se pridružila u ovom programu, a Adama su razveselile vijesti da je najmoćnije i najinteligentnije od svih susjednih plemena gotovo jednoglasno prišlo potpori programa za poboljšanje svijeta; to je bilo jako ohrabrujuće. Adam i Eva su nedugo nakon tog velikog događaja pozvali Serapatatiju i njegovo novo osoblje na zabavu u svojoj kući.

Serapatatija je postao jedan od najsposobnijih i najučinkovitijih Adamovih poručnika. On je bio potpuno pošten i temeljito iskren u svim svojim aktivnostima; on nikada nije bio svjestan, čak ni kasnije, da je poslužio kao sredstvo za manipulaciju lukavog Kaligastije.

S vremenom, Serapatatija je postao pomoćni predsjednik Edenske komisije plemenskih odnosa i formirani su mnogi planovi o ozbiljnijem pokretanju radova na privođenju udaljenih plemena i promicanju među njima ideja Vrtu.

On je održao brojna vječanja s Adamom i Evom - osobito s Evom - a razgovarali su o mnogim planovima za poboljšanje radnih metoda. Jednog dana, tijekom razgovora s Evom, sinulo je Serapatatiji da bi bilo vrlo korisno ako bi se moglo, dok čekaju da se nakupi veći broj pripadnika ljubičaste rase, nešto učiniti u međuvremenu kako bi se neposredno unaprijedila zaostala plemena. Serapatatija je tvrdio da kad bi noditi, kao najnaprednija i najkooperativnija rasa, mogli imati vođu koji je dijelom imao podrijetlo od ljubičaste krvi, mogla se formirati snažna veza između tog naroda i Vrtu. I sve je to trijezveno i pošteno smatrano dobrim i korisnim cijelom svijetu kako bi ovo dijete, koje je trebalo biti podignuto i obrazovano u vrtu, izvršilo povoljan utjecaj nad narodom njegovog oca.

3. THE TEMPTATION OF EVE

75:3.1 (841.1) Adam had just finished his first one hundred years on earth when Serapatatia, upon the death of his father, came to the leadership of the western or Syrian confederation of the Nodite tribes. Serapatatia was a brown-tinted man, a brilliant descendant of the onetime chief of the Dalamatia commission on health mated with one of the master female minds of the blue race of those distant days. All down through the ages this line had held authority and wielded a great influence among the western Nodite tribes.

75:3.2 (841.2) Serapatatia had made several visits to the Garden and had become deeply impressed with the righteousness of Adam's cause. And shortly after assuming the leadership of the Syrian Nodites, he announced his intention of establishing an affiliation with the work of Adam and Eve in the Garden. The majority of his people joined him in this program, and Adam was cheered by the news that the most powerful and the most intelligent of all the neighboring tribes had swung over almost bodily to the support of the program for world improvement; it was decidedly heartening. And shortly after this great event, Serapatatia and his new staff were entertained by Adam and Eve in their own home.

75:3.3 (841.3) Serapatatia became one of the most able and efficient of all of Adam's lieutenants. He was entirely honest and thoroughly sincere in all of his activities; he was never conscious, even later on, that he was being used as a circumstantial tool of the wily Caligastia.

75:3.4 (841.4) Presently, Serapatatia became the associate chairman of the Edenic commission on tribal relations, and many plans were laid for the more vigorous prosecution of the work of winning the remote tribes to the cause of the Garden.

75:3.5 (841.5) He held many conferences with Adam and Eve — especially with Eve — and they talked over many plans for improving their methods. One day, during a talk with Eve, it occurred to Serapatatia that it would be very helpful if, while awaiting the recruiting of large numbers of the violet race, something could be done in the meantime immediately to advance the needy waiting tribes. Serapatatia contended that, if the Nodites, as the most progressive and co-operative race, could have a leader born to them of part origin in the violet stock, it would constitute a powerful tie binding these peoples more closely to the Garden. And all of this was soberly and honestly considered to be for the good of the world since this child, to be reared and educated in the Garden, would exert a great influence for good over his father's people.

Ponovno valja naglasiti da je Serapatatija bio posve iskren i da je posve iskreno vjerovao u sve što je predložio. On nikada nije pomislio da je izvodio planove Kaligastije i Daligastije. Serapatatija je bio posve odan planu izgradnje snažne rezerve ljubičaste rase prije nego što se pristupi općesvjetskom unaprijeđenju zbunjenih naroda Urantije. Ali to bi zahtijevalo stotinu godina za izvođenje, a on je bio nestrpljiv; on je želio vidjeti neke neposredne rezultate - nešto u svom životu. On je skrenuo pažnju Eve da je Adam često bio obeshrabren s ono malo napretka što je postignuto u smjeru svjetskog unaprijeđenja.

Za više od pet godina ti planovi su potajno sazrijevali. Na kraju su se razvili do točke gdje je Eva pristala na tajni sastanak s Kanom, najbriljantnijim umom i aktivnim liderom obližnje kolonije prijateljskih nodita. Kano je bio privržen adamičkom režimu; u stvari, on je bio iskreni duhovni vođa onih susjednih nodita koji su održavali prijateljske odnose s Vrtom.

Sudbonosni susret dogodio se u sumrak jedne jesenje večeri, nedaleko od kuće Adama. Eva nikada prije nije srela naočitog i zanosnog Kanu - a on je bio veličanstveni primjerak skladne fizičke građe i izvanrednog intelekta koji su bili nasljeđe njegovih udaljenih predaka iz Kneževog osoblja. Kano je duboko vjerovao u ispravnost Serapatatijinog projekta. (Izvan vrta, višestruki spolni odnosi su bili uobičajena praksa.)

Pod utjecajem laskanja, zanosa i snažnog osobnog nagovaranja, Eva je na licu mjesta pristala da se upusti u ovo dugo raspravljano poduzeće, s namjerom da doda svoj mali doprinos unaprijeđenju svijeta povrhu većeg i dalekosežnijeg božanskog plana. Prije nego što je shvatila što se događalo, fatalni korak je poduzet. Što je učinjeno, učinjeno je.

4. SPOZNAJA PADA

Nebeska bića na planetu bila su uzrujana. Adam je shvatio da nešto nije bilo u redu i pozvao je Evu na privatni razgovor u vrtu. I sada, po prvi put, Adam je čuo cijelu priču o dugo planiranom planu za ubrzavanje svjetskog unaprijeđenja i istovremeno djelovanje u dva smjera: na izvršenju božanskog plana istodobno s izvršenjem Serapatatijinog poduzeća.

I dok su Materijalni Sin i Kćerka tom prilikom razgovarali u mjesečinom obasjanom Vrtu, "glas Vrta" ih je prekorio zbog neposlušnosti. A taj glas nije bio nitko drugi nego moja vlastita najava Edenskom paru da su prekršili savez Vrta; da nisu

75:3.6 (841.6) It should again be emphasized that Serapatatia was altogether honest and wholly sincere in all that he proposed. He never once suspected that he was playing into the hands of Caligastia and Daligastia. Serapatatia was entirely loyal to the plan of building up a strong reserve of the violet race before attempting the world-wide upstepping of the confused peoples of Urantia. But this would require hundreds of years to consummate, and he was impatient; he wanted to see some immediate results — something in his own lifetime. He made it clear to Eve that Adam was oftentimes discouraged by the little that had been accomplished toward uplifting the world.

75:3.7 (841.7) For more than five years these plans were secretly matured. At last they had developed to the point where Eve consented to have a secret conference with Cano, the most brilliant mind and active leader of the near-by colony of friendly Nodites. Cano was very sympathetic with the Adamic regime; in fact, he was the sincere spiritual leader of those neighboring Nodites who favored friendly relations with the Garden.

75:3.8 (842.1) The fateful meeting occurred during the twilight hours of the autumn evening, not far from the home of Adam. Eve had never before met the beautiful and enthusiastic Cano — and he was a magnificent specimen of the survival of the superior physique and outstanding intellect of his remote progenitors of the Prince's staff. And Cano also thoroughly believed in the righteousness of the Serapatatia project. (Outside of the Garden, multiple mating was a common practice.)

75:3.9 (842.2) Influenced by flattery, enthusiasm, and great personal persuasion, Eve then and there consented to embark upon the much-discussed enterprise, to add her own little scheme of world saving to the larger and more far-reaching divine plan. Before she quite realized what was transpiring, the fatal step had been taken. It was done.

4. THE REALIZATION OF DEFAULT

75:4.1 (842.3) The celestial life of the planet was astir. Adam recognized that something was wrong, and he asked Eve to come aside with him in the Garden. And now, for the first time, Adam heard the entire story of the long-nourished plan for accelerating world improvement by operating simultaneously in two directions: the prosecution of the divine plan concomitantly with the execution of the Serapatatia enterprise.

75:4.2 (842.4) And as the Material Son and Daughter thus communed in the moonlit Garden, "the voice in the Garden" reproved them for disobedience. And that voice was none other than my own announcement to the Edenic pair that they had

slijedili upute Melkizedeka; da su podbacili u izvršenju svojih zakletvi povjerenja koje su dali svemirskom suverenu.

Eva je pristala sudjelovati u prakticiranju dobra i zla. Dobro je provođenje božanskih planova; grijeh je svjestan prijestup božanske volje; zlo je neuspješno usklađivanje planova i neispravno podešavanje metoda koje rezultira svemirskim neskladom i planetarnom zbunjenosti.

Svaki put kad je Edenski par pružao ruku da ubere plod sa stabla života, primali su upozorenje arhandela skrbnika da ne dopuste da ih Kaligastijine sugestije navedu na miješanje dobra i zla. Oni su na taj način bili upozoreni: "Onom prilikom kada izmiješate dobro i zlo, tada ćete zasigurno postati kao smrtnici; doživjećete smrt."

Eva je rekla Kanu o ovom često ponavljanom upozorenju prilikom njihovog sudbonosnog tajnog sastanka, ali Kano, ne znajući smisao ili značaj takvih upozorenja, ju je uvjerio da muškarci i žene s dobrim motivima i pravim namjerama ne mogu učiniti nikakva zla; da sigurno ne bi mogla umrijeti nego živjeti iznova u osobi njihovog potomka koji će kad odraste blagosloviti i stabilizirati svijet.

Iako je ovaj projekat modifikacije božanskog plana bio zamišljen i izvršen s dubokom iskrenosti i s najvišim motivima vezanim za svjetsku dobrobit, on predstavlja zlo zato što je to krivi način za postizanje pravednih ciljeva, zato što je to aberacija ispravnih metoda, božanskog plana.

Istina, Eva je mislila da je Kano bio ugodan za oči, i ovom prilikom je razumjela sve što je njezin zavodnik obećao o "novom i uvećanom znanju ljudskih odnosa i ubrzanom razumijevanju ljudske prirode dopunjene razumijevanjem adamičke prirode."

Razgovarao sam s ocem i majkom ljubičaste rase te noći u vrtu, kako je to bila moja dužnost pod ovim žalosnim okolnostima. Slušao sam cijeli recital svega što je dovelo do pada Majke Eve i dao im oboma upute i savjete u vezi neposredne situacije. Neke od ovih savjeta su poslušali; neke nisu poslušali. Ovo vječanje se pojavljuje u vašim zapisima kao "Gospodin Bog pozva Adama i Evu u vrtu i upita: 'Gdje ste vi?'" Tako su kasnije generacije imale običaj da pripišu sve što je bilo neobično i nadnaravno, bilo prirodno ili duhovno, izravno osobnoj intervenciji Bogova.

transgressed the Garden covenant; that they had disobeyed the instructions of the Melchizedeks; that they had defaulted in the execution of their oaths of trust to the sovereign of the universe.

75:4.3 (842.5) Eve had consented to participate in the practice of good and evil. Good is the carrying out of the divine plans; sin is a deliberate transgression of the divine will; evil is the misadaptation of plans and the maladjustment of techniques resulting in universe disharmony and planetary confusion.

75:4.4 (842.6) Every time the Garden pair had partaken of the fruit of the tree of life, they had been warned by the archangel custodian to refrain from yielding to the suggestions of Caligastia to combine good and evil. They had been thus admonished: "In the day that you commingle good and evil, you shall surely become as the mortals of the realm; you shall surely die."

75:4.5 (842.7) Eve had told Cano of this oft-repeated warning on the fateful occasion of their secret meeting, but Cano, not knowing the import or significance of such admonitions, had assured her that men and women with good motives and true intentions could do no evil; that she should surely not die but rather live anew in the person of their offspring, who would grow up to bless and stabilize the world.

75:4.6 (842.8) Even though this project of modifying the divine plan had been conceived and executed with entire sincerity and with only the highest motives concerning the welfare of the world, it constituted evil because it represented the wrong way to achieve righteous ends, because it departed from the right way, the divine plan.

75:4.7 (843.1) True, Eve had found Cano pleasant to the eyes, and she realized all that her seducer promised by way of "new and increased knowledge of human affairs and quickened understanding of human nature as supplemental to the comprehension of the Adamic nature."

75:4.8 (843.2) I talked to the father and mother of the violet race that night in the Garden as became my duty under the sorrowful circumstances. I listened fully to the recital of all that led up to the default of Mother Eve and gave both of them advice and counsel concerning the immediate situation. Some of this advice they followed; some they disregarded. This conference appears in your records as "the Lord God calling to Adam and Eve in the Garden and asking, 'Where are you?'" It was the practice of later generations to attribute everything unusual and extraordinary, whether natural or spiritual, directly to the personal intervention of the Gods.

5. POSLJEDICE PADA

5. REPERCUSSIONS OF DEFAULT

Evino razočaranje je bilo doista patetično. Adam je spoznao razmjere nevolje i dok je bio potišen i slomljena srca, osjećao je samo sažaljenje i simpatiju za svoju zabludjelu družicu.

Bilo je to u očaju realizacije njihovog poraza da je Adam, dan nakon Evine zablude, potražio Laotu, briljantnu noditsku voditeljicu zapadnih škola vrta i sa predumišljajem počinio Evinu glupost. Ali nemojte pogrešno shvatiti; Adam nije bio zavarani; on je znao točno ono što je radio; on je namjerno odlučio podijeliti sudbinu Eve. Volio je svoju družicu nadljudskom ljubavi i pomisao o mogućnosti usamljenog bdjenja na Urantiji bez nje je bila više nego što je mogao izdržati.

Kad su čuli što se dogodilo Evi, razbješnjeni stanovnici Vrta su postali revni; proglasili su rat s obližnjim noditskim naseljem. Prodrli su kroz vrta Edena i napali ovenespremne ljude i potpuno ih uništiti - ni čovjek, žena ili dijete nisu bili pošteđeni. A Kano, otac još nerođenog Kaina, također je ubijen.

Nakon realizacije onoga što se dogodilo, Serapatatija je bio preplavljen zaprepastjenjem i izvan sebe od straha i kajanja. Sutradan se utopio u velikoj rijeci.

Djeca Adama nastojala su utješiti svoju rastrojenu majku dok je njihov otac lutao u samoći trideset dana. Na kraju tog vremenskog perioda prevagnuo je razum i Adam se vratio kući i počeo planirati njihov budući tijek djelovanja.

Posljedice gluposti nerazumnih roditelja često pogađaju njihovu nevinu djecu. Ispravni i plemeniti sinovi i kćeri Adama i Eve su bili preplavljeni neizrecivom tugom zbog nevjerojatne tragedije koja ih je tako naglo i nemilosrdno zapala. I kroz više od pedeset godina starija djeca nisu se oporavila od tuge i žalosti tih tragičnih dana, a osobito straha tijekom tog razdoblja od trideset dana kad je njihov otac bio odsutan od kuće, dok njihova rastrojena majka nije znala gdje je bio i što mu se dogodilo.

A Evi su tih istih trideset dana bili dugi kao godine pune tuge i patnje. Nikad se ta plemenita duša nije u potpunosti oporavila od posljedica tog bolnog perioda duševne patnje i duhovne tuge. Ni jedna značajka njihovih kasnijih odricanja i materijalnih teškoća nije se mogla usporediti u Evinom sjećanju s tim strašnim danima i jezivim noćima samoće i nepodnošljive neizvjesnosti. Čula je o naglom potezu samoubojstva

75:5.1 (843.3) Eve's disillusionment was truly pathetic. Adam discerned the whole predicament and, while heartbroken and dejected, entertained only pity and sympathy for his erring mate.

75:5.2 (843.4) It was in the despair of the realization of failure that Adam, the day after Eve's misstep, sought out Laotta, the brilliant Nodite woman who was head of the western schools of the Garden, and with premeditation committed the folly of Eve. But do not misunderstand; Adam was not beguiled; he knew exactly what he was about; he deliberately chose to share the fate of Eve. He loved his mate with a supermortal affection, and the thought of the possibility of a lonely vigil on Urantia without her was more than he could endure.

75:5.3 (843.5) When they learned what had happened to Eve, the infuriated inhabitants of the Garden became unmanageable; they declared war on the near-by Nodite settlement. They swept out through the gates of Eden and down upon these unprepared people, utterly destroying them — not a man, woman, or child was spared. And Cano, the father of Cain yet unborn, also perished.

75:5.4 (843.6) Upon the realization of what had happened, Serapatatia was overcome with consternation and beside himself with fear and remorse. The next day he drowned himself in the great river.

75:5.5 (843.7) The children of Adam sought to comfort their distracted mother while their father wandered in solitude for thirty days. At the end of that time judgment asserted itself, and Adam returned to his home and began to plan for their future course of action.

75:5.6 (843.8) The consequences of the follies of misguided parents are so often shared by their innocent children. The upright and noble sons and daughters of Adam and Eve were overwhelmed by the inexplicable sorrow of the unbelievable tragedy which had been so suddenly and so ruthlessly thrust upon them. Not in fifty years did the older of these children recover from the sorrow and sadness of those tragic days, especially the terror of that period of thirty days during which their father was absent from home while their distracted mother was in complete ignorance of his whereabouts or fate.

75:5.7 (843.9) And those same thirty days were as long years of sorrow and suffering to Eve. Never did this noble soul fully recover from the effects of that excruciating period of mental suffering and spiritual sorrow. No feature of their subsequent deprivations and material hardships ever began to compare in Eve's memory with those terrible days and awful nights of loneliness and unbearable uncertainty. She learned of the rash act of Serapatatia and did not know whether her mate

Serapatatije i nije znala da li je i njezin muž u tuzi posegnuo za smoubojstvom ili je bio odstranjen sa svijeta u znak odmazde za njezin prijestup. A kada se Adam vratio, Eva je doživjela zadovoljstvo radosti i zahvalnosti koja nikad nije izbrisana za njihovog dugog i teškog života partnerstva i mukotrpne službe.

Vrijeme je prolazilo, ali Adam nije bio siguran o prirodi njihova prekršaja sve dok nije prošlo sedamdeset dana nakon Evinog djela, kada su se Melkizedeci prijemnici vratili na Urantiju i preuzeli nadležnost nad svjetskim poslovima. A onda je znao da je njihova misija proglašena neuspjelom.

No, predstojala im je još jedna nevolja: Vijesti o uništenju noditskog naselja u blizini Edena brzo su dostigle rodna plemena Serapatatije na sjeveru i nije dugo prošlo kad se veliko mnoštvo okupilo i krenulo prema Vrtu. I to je bio početak dugog i gorkog rata između adamita i nodita, kako su se ova neprijateljstva zadržala dugo nakon što su Adam i njegovi sljedbenici emigrirali u drugi vrt u dolini Eufrata. Bilo je intenzivno i trajno "neprijateljstvo između čovjeka i žene, između roda njegova i njezina."

6. ADAM I EVA NAPUŠTAJU VRT

Kad je Adam čuo da su noditi krenuli na marš, on je tražio savjet Melkizedeka, ali oni su odbili da ga savjetuju osim što su mu rekli da učini to što je mislio da je najbolje i što su obećali svoju prijateljsku suradnju, koliko je to bilo moguće, u skladu s njegovom odlukom. Melkizedecima je bilo zabranjeno miješati se u osobne planove Adama i Eve.

Adam je znao da su on i Eva doživjeli neuspjeh; prisutnost melkizedeških prijemnika mu je to rekla, iako još uvijek nije znao ništa o svom osobnom statusu ili budućoj sudbini. Držao je cjelonoćnu konferenciju s nekih tisuću i dvjesto vjernih sljedbenika koji su se založili slijediti svog vođu i sljedećeg dana u podne ti hodočasnici su napustili Eden u potrazi za novim domovima. Adam nije imao naklonosti za rat i sukladno tome izabrao je ostaviti prvi vrt noditima bez suprotstavljanja.

Edenski karavan je zaustavljen tri dana nakon odlaska iz Vrta dolaskom serafskih prijevoznika iz Jeruzema. I po prvi put su Adam i Eva bili informirani o tome što će biti s njihovom djecom. Dok su prijevozni anđeli tu čekali, ona djeca koja su dostigla dob izbora (dvadeset godina) su primila dopuštenje da ostanu na Urantiji sa svojim roditeljima ili da postanu štićenici Svevišnjih Norlatiadeka. Dvije trećine su odlučile otići na Edentiju; otprilike trećina je odabrala da ostane sa svojim roditeljima. Sva djeca mlađa od dobi izbora

had in sorrow destroyed himself or had been removed from the world in retribution for her misstep. And when Adam returned, Eve experienced a satisfaction of joy and gratitude that never was effaced by their long and difficult life partnership of toiling service.

75:5.8 (844.1) Time passed, but Adam was not certain of the nature of their offense until seventy days after the default of Eve, when the Melchizedek receivers returned to Urantia and assumed jurisdiction over world affairs. And then he knew they had failed.

75:5.9 (844.2) But still more trouble was brewing: The news of the annihilation of the Nodite settlement near Eden was not slow in reaching the home tribes of Serapatatia to the north, and presently a great host was assembling to march on the Garden. And this was the beginning of a long and bitter warfare between the Adamites and the Nodites, for these hostilities kept up long after Adam and his followers emigrated to the second garden in the Euphrates valley. There was intense and lasting "enmity between that man and the woman, between his seed and her seed."

6. ADAM AND EVE LEAVE THE GARDEN

75:6.1 (844.3) When Adam learned that the Nodites were on the march, he sought the counsel of the Melchizedeks, but they refused to advise him, only telling him to do as he thought best and promising their friendly co-operation, as far as possible, in any course he might decide upon. The Melchizedeks had been forbidden to interfere with the personal plans of Adam and Eve.

75:6.2 (844.4) Adam knew that he and Eve had failed; the presence of the Melchizedek receivers told him that, though he still knew nothing of their personal status or future fate. He held an all-night conference with some twelve hundred loyal followers who pledged themselves to follow their leader, and the next day at noon these pilgrims went forth from Eden in quest of new homes. Adam had no liking for war and accordingly elected to leave the first garden to the Nodites unopposed.

75:6.3 (844.5) The Edenic caravan was halted on the third day out from the Garden by the arrival of the seraphic transports from Jerusem. And for the first time Adam and Eve were informed of what was to become of their children. While the transports stood by, those children who had arrived at the age of choice (twenty years) were given the option of remaining on Urantia with their parents or of becoming wards of the Most Highs of Norlatiadek. Two thirds chose to go to Edentia; about one third elected to remain with their parents. All children of

odvedena su na Edentiju. Nitko nije mogao vidjeti taj žalosni rastanak Materijalnog Sin i Kćeri od njihove djece a da ne shvati da je put prijestupnika težak. Ti potomci Adama i Eve su sada na Edentiji; ne znamo što će s njima dalje biti.

Bio je to tužan, tužan karavan koji je nastavio s putovanjem. Može li išta biti tragičnije?! Doći na svijet s tako visokim nadama, biti tako veličanstveno primljen i poslije toga napustiti Eden osramoćen i izgubiti više od tri četvrtine svoje djece čak i prije pronalaženja novog trajnog naselja!

7. DEGRADACIJA ADAMA I EVE

Bilo je to dok je Edenski karavan bio u zastoju da su Adam i Eva bili informirani o prirodi njihovog prijestupa i primili savjet u vezi njihove sudbine. Gabriel se pojavio i izrekao presudu. A presuda je bila: Planetarni Adam i Eva Urantije su ovom presudom proglašeni neuspjelim; oni su prekršili savez njihova povjerenstva koje su imali kao vladari ovog nastanjenog svijeta.

Dok su bio preplavljeni osjećajem krivnje, Adam i Eva su bili jako radosni najavom da ih njihovi suci na Salvingtonu nisu optužili za "nepoštivanje svemirske vlade." Oni nisu bili optuženi za pobunu.

Edenski par je primio obavijest da su degradirani na status od smrtnika; da se odsad moraju ponašati kao muškarac i žena Urantije, imati budućnost kakva čeka smrtnike ovoga svijeta.

Dugo prije nego što su Adam i Eva napustili Jeruzem, njihovi instruktori su im u potpunosti objasnili posljedice bilo kakvog bitnog odstupanja od božanskog plana. Ja sam ih osobno više puta upozorio, kako prije tako i nakon što su stigli na Urantiju, da je reduciranje na status smrtnika bilo neminovna posljedica, definitivna kazna, za neuspjeh u izvršavanju njihove planetarne misije. Ali razumijevanje besmrtnosti statusa materijalnog reda sinova je bitno za jasno razumijevanje posljedica pada Adama i Eve.

1. Adam i Eva, kao i njihovi bližnji na Jeruzemu, održavaju besmrtni status kroz intelektualnu povezanost s krugom umne gravitacije Duha. Kada dođe do prekida tog bitnog izvora potpore usljed mentalnog uznemirenja, tada, bez obzira na duhovnu razinu egzistencije

prechoice age were taken to Edentia. No one could have beheld the sorrowful parting of this Material Son and Daughter and their children without realizing that the way of the transgressor is hard. These offspring of Adam and Eve are now on Edentia; we do not know what disposition is to be made of them.

75:6.4 (844.6) It was a sad, sad caravan that prepared to journey on. Could anything have been more tragic! To have come to a world in such high hopes, to have been so auspiciously received, and then to go forth in disgrace from Eden, only to lose more than three fourths of their children even before finding a new abiding place!

7. DEGRADATION OF ADAM AND EVE

75:7.1 (845.1) It was while the Edenic caravan was halted that Adam and Eve were informed of the nature of their transgressions and advised concerning their fate. Gabriel appeared to pronounce judgment. And this was the verdict: The Planetary Adam and Eve of Urantia are adjudged in default; they have violated the covenant of their trusteeship as the rulers of this inhabited world.

75:7.2 (845.2) While downcast by the sense of guilt, Adam and Eve were greatly cheered by the announcement that their judges on Salvington had absolved them from all charges of standing in "contempt of the universe government." They had not been held guilty of rebellion.

75:7.3 (845.3) The Edenic pair were informed that they had degraded themselves to the status of the mortals of the realm; that they must henceforth conduct themselves as man and woman of Urantia, looking to the future of the world races for their future.

75:7.4 (845.4) Long before Adam and Eve left Jerusem, their instructors had fully explained to them the consequences of any vital departure from the divine plans. I had personally and repeatedly warned them, both before and after they arrived on Urantia, that reduction to the status of mortal flesh would be the certain result, the sure penalty, which would unfailingly attend default in the execution of their planetary mission. But a comprehension of the immortality status of the material order of sonship is essential to a clear understanding of the consequences attendant upon the default of Adam and Eve.

75:7.5 (845.5) 1. Adam and Eve, like their fellows on Jerusem, maintained immortal status through intellectual association with the mind-gravity circuit of the Spirit. When this vital sustenance is broken by mental disjunction, then, regardless of the spiritual level of creature existence, immortality

stvorenja, dolazi do gubitka stanja besmrtnosti. Smrtni status praćen fizičkim raspadom tijela prilikom smrti je neizbježna posljedica intelektualnog pada Adama i Eve.

2. Materijalni Sin i Kćerka Urantije, koji su bili personificirani u obličju sličnom smrtnom tijelu ovog svijeta, bili su i dalje ovisni o održavanju dvojnog cirkulatornog sustava, jednog koji je bio izveden iz njihovih fizičkih naravi, i drugog koji je bio izveden iz superenergije pohranjene u plodu stabla života. Uvijek je arhadeo skrbnik upozoravao Adama i Evu da svaka pronevjera povjerenja mora kulminirati u degradaciji njihovog statusa, te im je tako uskraćen pristup tom izvoru energije nakon izdaje dužnosti.

Kaligastija je uspio uhvatiti Adama i Evu u svoju zamku, ali on nije ostvario svoju namjeru da ih navede na otvorenu pobunu protiv vlade svemira. Ono što su učinili je doista zlo, ali oni nisu bili krivi za nepoštivanje istine, niti su se svjesno upustili u pobunu protiv pravedne vlade Oca Svih i njegovog Sina Stvoritelja.

8. TAKOZVANI PAD ČOVJEKA

Adam i Eva uistinu su pali sa svog visokog statusa materijalnih sinova na ponizni status smrtnih ljudi. No, to nije bio pad čovjeka. Ljudski rod je uzdignut unatoč neposrednih posljedica adamičkog pada. I pored neuspjeha božanskog plana kojim su narodi Urantije trebali primiti ljubičastu krv, smrtnu rase su izvukle ogromnu korist od ograničene primjese krvi Adama i njegovih potomaka na Urantiji.

Nikada nije došlo do "pada čovjeka." Povijest ljudskog roda je povijest progresivne evolucije, a zahvaljujući adamičkom darivanju svjetski narodi su uveliko poboljšani u usporedbi s njihovim prethodnim biološkim stanjem. Superiornije loze Urantije sada sadrže nasljedne faktore koji su primljeni od čak četiri odvojena izvora: andonitskog, sangiškog, noditskog i adamičkog.

Adama ne trebate smatrati uzrokom prokletstva ljudske rase. Dok je on doživio neuspjeh u realizaciji božanskog plana, dok je prekršio svoj savez s Božanstvom, dok su on i njegov družica degradirani na status stvorenih bića, bez obzira na sve to, njihov doprinos ljudskom rodu uveliko je potakao napredak civilizacije na Urantiji.

U procjeni rezultata adamičke misije na vašem svijetu pravda zahtijeva da uzmete u obzir stanje planeta. Adam je bio suočen s gotovo beznadnom zadaćom kada je, sa svojom lijepom družicom, prebačen iz Jeruzema na ovaj mračni i

status is lost. Mortal status followed by physical dissolution was the inevitable consequence of the intellectual default of Adam and Eve.

75:7.6 (845.6) 2. The Material Son and Daughter of Urantia, being also personalized in the similitude of the mortal flesh of this world, were further dependent on the maintenance of a dual circulatory system, the one derived from their physical natures, the other from the superenergy stored in the fruit of the tree of life. Always had the archangel custodian admonished Adam and Eve that default of trust would culminate in degradation of status, and access to this source of energy was denied them subsequent to their default.

75:7.7 (845.7) Caligastia did succeed in trapping Adam and Eve, but he did not accomplish his purpose of leading them into open rebellion against the universe government. What they had done was indeed evil, but they were never guilty of contempt for truth, neither did they knowingly enlist in rebellion against the righteous rule of the Universal Father and his Creator Son.

8. THE SO-CALLED FALL OF MAN

75:8.1 (845.8) Adam and Eve did fall from their high estate of material sonship down to the lowly status of mortal man. But that was not the fall of man. The human race has been uplifted despite the immediate consequences of the Adamic default. Although the divine plan of giving the violet race to the Urantia peoples miscarried, the mortal races have profited enormously from the limited contribution which Adam and his descendants made to the Urantia races.

75:8.2 (846.1) There has been no "fall of man." The history of the human race is one of progressive evolution, and the Adamic bestowal left the world peoples greatly improved over their previous biologic condition. The more superior stocks of Urantia now contain inheritance factors derived from as many as four separate sources: Andonite, Sangik, Nodite, and Adamic.

75:8.3 (846.2) Adam should not be regarded as the cause of a curse on the human race. While he did fail in carrying forward the divine plan, while he did transgress his covenant with Deity, while he and his mate were most certainly degraded in creature status, notwithstanding all this, their contribution to the human race did much to advance civilization on Urantia.

75:8.4 (846.3) In estimating the results of the Adamic mission on your world, justice demands the recognition of the condition of the planet. Adam was confronted with a well-nigh hopeless task when, with his beautiful mate, he was transported

zbunjeni planet. Ali da su slijedili savjet Melkizedeka i njihovih suradnika, te *da su bili strpljivi*, na kraju bi doživjeli uspjeh. Ali Eva je slušala podmuklu propagandu o osobnoj slobodi i planetarnom pravu na djelovanje. Ona je navedena na eksperimentiranje s životnom plazmom materijalnog reda sinova kad je dopustila da se ovo životno povjerenstvo prerano pomiješa s tada mješovitim redom izvornog dizajna Nositelja Života koji je prethodno izmiješan s plazmom reproducirajućih bića negdašnjeg osoblja Planetarnog Kneza.

Nikada tijekom svog uspona prema Raju, nećete profitovati od nestrpljivog pokušaja da zaobiđete uspostavljeni božanski plan implementiranjem prečaca, osobnih izuma i ostalih metoda za poboljšanje puta savršenstva, do savršenstva i za vječno savršenstvo.

Sve u svemu, vjerojatno nikada nije bilo tužnijeg pobačaja mudrosti na bilo kojem planetu u cijelom Nebadonu. Ali nije čudo da se ovakva skretanja s puta javljaju u poslovima evolucijskih svemira. Mi smo dio gigantske tvorevine i nije čudno da sve ne štima u savršenstvu; naš svemir nije stvoren u savršenstvu. Savršenstvo je naš vječni cilj, a ne naše podrijetlo.

Da je ovo mehanički svemir, da je Prvi Veliki Izvor i Centar samo sila a ne i osobnost, da je sva tvorevina veliki agregat fizičke materije kojom dominiraju precizni zakoni koji obilježavaju nepromjenljiva djelovanja energije, onda bi se moglo pribaviti savršenstvo, unatoč nepotpunosti svemirskog statusa. Tu ne bi bilo neslaganja; ne bi bilo trenja. No, u našem evolutivnom svemiru relativnog savršenstva i nesavršenstva radujemo da tu postoje mogućnosti neslaganja i nerazumijevanja, jer su one dokaz činjenici i djelovanju ličnosti u svemiru. A ako je naša tvorevina jedna egzistencija kojom dominira ličnost, onda možete biti sigurni u mogućnosti preživljavanja, napredovanja i postignuća ličnosti; možemo biti sigurni u rast, iskustvo i avanturu ličnosti. Kakav predivan svemir, u smislu da je osoban i progresivan, a ne samo mehanički ili čak pasivno savršen!

[Predstavio Solonija, serafski "glas u Vrtu."]

from Jerusem to this dark and confused planet. But had they been guided by the counsel of the Melchizedeks and their associates, and *had they been more patient*, they would have eventually met with success. But Eve listened to the insidious propaganda of personal liberty and planetary freedom of action. She was led to experiment with the life plasm of the material order of sonship in that she allowed this life trust to become prematurely commingled with that of the then mixed order of the original design of the Life Carriers which had been previously combined with that of the reproducing beings once attached to the staff of the Planetary Prince.

75:8.5 (846.4) Never, in all your ascent to Paradise, will you gain anything by impatiently attempting to circumvent the established and divine plan by short cuts, personal inventions, or other devices for improving on the way of perfection, to perfection, and for eternal perfection.

75:8.6 (846.5) All in all, there probably never was a more disheartening miscarriage of wisdom on any planet in all Nebadon. But it is not surprising that these missteps occur in the affairs of the evolutionary universes. We are a part of a gigantic creation, and it is not strange that everything does not work in perfection; our universe was not created in perfection. Perfection is our eternal goal, not our origin.

75:8.7 (846.6) If this were a mechanistic universe, if the First Great Source and Center were only a force and not also a personality, if all creation were a vast aggregation of physical matter dominated by precise laws characterized by unvarying energy actions, then might perfection obtain, even despite the incompleteness of universe status. There would be no disagreement; there would be no friction. But in our evolving universe of relative perfection and imperfection we rejoice that disagreement and misunderstanding are possible, for thereby is evidenced the fact and the act of personality in the universe. And if our creation is an existence dominated by personality, then can you be assured of the possibilities of personality survival, advancement, and achievement; we can be confident of personality growth, experience, and adventure. What a glorious universe, in that it is personal and progressive, not merely mechanical or even passively perfect!

75:8.8 (846.7) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

POGLAVLJE 76. DRUGI VRT

⇐ 075

Knjiga Urantije

077 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 76 DRUGI VRT

Sekcije

Uvod

1. ŽITELJI EDENA ULAZE U MEZOPOTAMIJU
2. KAJIN I ABEL
3. ŽIVOT U MEZOPOTAMIJI
4. LJUBIČASTA RASA
5. SMRT ADAMA I EVE
6. OPSTANAK ADAMA I EVE

PAPER 76 THE SECOND GARDEN

SECTIONS

Introduction

1. The Edenites Enter Mesopotamia
2. Cain and Abel
3. Life in Mesopotamia
4. The Violet Race
5. Death of Adam and Eve
6. Survival of Adam and Eve

Uvod

KADA je Adam odlučio napustiti prvi vrt i ostaviti ga noditima bez otpora, on i njegovi sljedbenici nisu mogli ići na zapad, jer žitelji Edena nisu imali brodove prikladne za takvu pomorsku avanturu. Niti su mogli ići na sjever; sjeverni noditi su već marširali prema Edenu. Bojali su se da idu na jug; brda tog područja su previrala neprijateljskim plemenima. Jedini put koji im je bio otvoren vodio je prema istoku, pa su se zaputili na istok prema tada ugodnim prostorima između rijeka Tigris i Eufrat. A mnogi od onih koji su ostali iza njih kasnije su putovali na istok i pridružili se adamitima u njihovom novom dolinskom domu.

Kajin i Sansa su oboje rođeni prije nego je adamički karavan stigao na odredište između mezopotamskih rijeka. Laota - Sansina majka - umrla je pri porodu; Eva je mnogo propatila, ali je preživjela zahvaljujući snažnijoj građi. Eva je uzela Sansu - Laotino dijete - na svoje grudi i podigla je uz Kajina. Sansa je odrasla u ženu velikih sposobnosti. Ona je postala supruga Sargana, poglavara sjevernih plemena plave rase i bitno je pridonijela napretku plavih ljudi tog razdoblja.

INTRODUCTION

76:0.1 (847.1) WHEN Adam elected to leave the first garden to the Nodites unopposed, he and his followers could not go west, for the Edenites had no boats suitable for such a marine adventure. They could not go north; the northern Nodites were already on the march toward Eden. They feared to go south; the hills of that region were infested with hostile tribes. The only way open was to the east, and so they journeyed eastward toward the then pleasant regions between the Tigris and Euphrates rivers. And many of those who were left behind later journeyed eastward to join the Adamites in their new valley home.

76:0.2 (847.2) Cain and Sansa were both born before the Adamic caravan had reached its destination between the rivers in Mesopotamia. Laotta, the mother of Sansa, perished at the birth of her daughter; Eve suffered much but survived, owing to superior strength. Eve took Sansa, the child of Laotta, to her bosom, and she was reared along with Cain. Sansa grew up to be a woman of great ability. She became the wife of Sargan, the chief of the northern blue races, and contributed to the advancement of the blue men of those times.

1. ŽITELJI EDENA ULAZE U MEZOPOTAMIJU

Bila je potrebna gotovo puna godina da Adamov karavan stigne do Eufrata. Zatekli su rijeku nabujalu plimom, pa su se utaborili na zapadnim ravnicama gdje su ostali gotovo šest tjedana prije nego što su uspjeli preći na drugu obalu i doći u područje između dvaju rijeka koje će postati drugi vrt.

Kad je riječ stigla do žitelja koji su zauzimali teren drugog vrta da je kralj i veliki svećenik Edenskog Vrta krenuo u pohode na njih, oni su pobjegli u žurbi u istočne planine. Adam je našao sve ove poželjne teritorije napuštenim. I ovdje, na ovom novom mjestu, Adam i njegovi pomoćnici su se bacili na posao izgradnje novih kuća i uspostave novog središta kulture i religije.

Ova lokacija je bila poznata Adamu kao jedna od tri izvorne lokacije koje su Van i Amadon bili odabrali za smještaj Vrta. Dvije rijeke su same po sebi bile dobra prirodna obrana u te dane i nedaleko odatle, sjeverno od drugog vrta, Eufkrat i Tigris su se spajali tako da su mogli izgraditi obrambeni zid duljine nekih devedeset kilometara za zaštitu ovih teritorija s juga i između rijeka.

Nakon što su se naselili u novom Edenu, postalo je neophodno usvojiti grube metode življenja; činilo se posve ispravnim zaključiti da je zemlja bila prokleta. Priroda je nastavila ići svojim tokom. Adamiti su ovom prilikom bili primorani boriti se za život obradom nepripravljena tla i nositi se sa stvarnošću života suočeni s prirodnim neprijateljima i proturječnostima smrtnog postojanja. Dok su došli u prvi vrt djelomično pripremljen za njih, drugi vrt su morali izgraditi svojim vlastitim rukama i u "znoju svoga lica."

2. KAJIN I ABEL

Manje od dvije godine nakon Kajinova rođenja, rodio se Abel - prvo dijete Adama i Eve koje se rodilo u drugom vrtu. Kad je Abelu bilo dvanaest godina, on je izabrao da bude stočar; Kajin je izabrao da bude zemljoradnik.

U to vrijeme je vladao običaj da se prinesu žrtve svećenstvu od plodova koji su bili na raspolaganju. Stočari su prinoseći svoju sitnu stoku, a zemljoradnici svoje plodove iz polja; u skladu s ovim običajem, Kajin i Abel su povremeno prinoseći svoje plodove svećenicima. Dva dječaka su mnogo puta raspravljala relativne

1. THE EDENITES ENTER MESOPOTAMIA

76:1.1 (847.3) It required almost a full year for the caravan of Adam to reach the Euphrates River. Finding it in flood tide, they remained camped on the plains west of the stream almost six weeks before they made their way across to the land between the rivers which was to become the second garden.

76:1.2 (847.4) When word had reached the dwellers in the land of the second garden that the king and high priest of the Garden of Eden was marching on them, they had fled in haste to the eastern mountains. Adam found all of the desired territory vacated when he arrived. And here in this new location Adam and his helpers set themselves to work to build new homes and establish a new center of culture and religion.

76:1.3 (847.5) This site was known to Adam as one of the three original selections of the committee assigned to choose possible locations for the Garden proposed by Van and Amadon. The two rivers themselves were a good natural defense in those days, and a short way north of the second garden the Euphrates and Tigris came close together so that a defense wall extending fifty-six miles could be built for the protection of the territory to the south and between the rivers.

76:1.4 (847.6) After getting settled in the new Eden, it became necessary to adopt crude methods of living; it seemed entirely true that the ground had been cursed. Nature was once again taking its course. Now were the Adamites compelled to wrest a living from unprepared soil and to cope with the realities of life in the face of the natural hostilities and incompatibilities of mortal existence. They found the first garden partially prepared for them, but the second had to be created by the labor of their own hands and in the "sweat of their faces."

2. CAIN AND ABEL

76:2.1 (848.1) Less than two years after Cain's birth, Abel was born, the first child of Adam and Eve to be born in the second garden. When Abel grew up to the age of twelve years, he elected to be a herder; Cain had chosen to follow agriculture.

76:2.2 (848.2) Now, in those days it was customary to make offerings to the priesthood of the things at hand. Herders would bring of their flocks, farmers of the fruits of the fields; and in accordance with this custom, Cain and Abel likewise made periodic offerings to the priests. The two boys had many times argued about the relative merits of their vocations, and Abel was not slow to note that

vrijednosti svojih zvanja, a Abelu nije bilo teško primijetiti da je prednost davana njegovim životinjskim žrtvama. Uzalud se Kajin pozivao na tradicije prvog Edena, bivše prvenstvo plodova polja. Ali s tim se Abel nije htio složiti i on se u svojoj zbunjenosti rugao svojem starijem bratu.

U dane prvog Edena, Adam je doista nastojao ukinuti prinošenje životinjskih žrtava, tako da je Kajin imao opravdani presedan za svoje tvrdnje. Bilo je, međutim, teško organizirati vjerski život u drugom Edenu. Adam je bio opterećen s tisuću i jednim detaljem vezanim uz rad na izgradnji, obrani i poljoprivredi. Bio je toliko duhovno potišten da je povjerio organizaciju bogoslužja i obrazovanja onim osobama noditskog porijekla koje su služile na tim pozicijama u prvomvrtu; a čak i za tako kratko vrijeme službeni noditski svećenici su se vratili standardima i praksama predadamičkog razdoblja.

Dva dječaka nikada se nisu dobro slagala, a to pitanje žrtava dodatno je pridonijelo rastućoj mržnji među njima. Abel je znao da je on bio sin Adama i Eve i nikada nije propuštao priliku da podsjeti Kajina da Adam nije bio njegov otac. Kajin nije bio čisto ljubičaste rase kako je njegov otac bio iz noditske rase kasnije miješane s plavom i crvenom rasom i sa andonitskim starosjediocima. I sve to, uz dodatak Kajinove prirodne ratoborne baštine, navelo ga je da gaji sve veću mržnju prema svojem mlađem bratu.

Jednom mladiću je bilo osamnaest a drugom dvadeset godina kada je napetost među njima konačno riješena jednog dana kad je Abelovo ismijavanje toliko razbjesnilo njegovog ratobornog brata, da je Kajin u gnjevu skočio na njega i ubio ga

Razmatranje Abelovog ponašanja upućuje na vrijednost okoliša i obrazovanja kao čimbenika u razvoju karaktera. Abel je imao idealnu baštinu, a naslijeđe leži u podlozi karaktera; ali utjecaj inferiornog okruženja praktički je neutralizirao tu veličanstvenu baštinu. Abel, posebno u vrijeme njegove mladosti, uveliko je bio pod utjecajem svoje nepovoljne okoline. On bi postao posve drugačija osoba da je poživio do dvadeset i pete ili tridesete godine; njegovo divno nasljedstvo bi se do tada uspjelo pokazati. Iako dobro okruženje ne može mnogo pridonijeti istinskom prevladavanju karakternih nedostataka niskog nasljeđa, loše okruženje može vrlo učinkovito pokvariti odličnu baštinu, barem u mlađim godinama života. Dobro društveno okruženje i odgovarajuće obrazovanje nužno su tlo i atmosfera za izvlačenje najviših rezultata iz dobre baštine.

Abelovi roditelji su saznali za njegovu smrt kada su njegovi psi dotjerali njegova stada kući bez njihova gospodara. Za Adama i Evu, Kajin je

preference was shown for his animal sacrifices. In vain did Cain appeal to the traditions of the first Eden, to the former preference for the fruits of the fields. But this Abel would not allow, and he taunted his older brother in his discomfiture.

76:2.3 (848.3) In the days of the first Eden, Adam had indeed sought to discourage the offering of animal sacrifice so that Cain had a justifiable precedent for his contentions. It was, however, difficult to organize the religious life of the second Eden. Adam was burdened with a thousand and one details associated with the work of building, defense, and agriculture. Being much depressed spiritually, he intrusted the organization of worship and education to those of Nodite extraction who had served in these capacities in the first garden; and in even so short a time the officiating Nodite priests were reverting to the standards and rulings of pre-Adamic times.

76:2.4 (848.4) The two boys never got along well, and this matter of sacrifices further contributed to the growing hatred between them. Abel knew he was the son of both Adam and Eve and never failed to impress upon Cain that Adam was not his father. Cain was not pure violet as his father was of the Nodite race later admixed with the blue and the red man and with the aboriginal Andonic stock. And all of this, with Cain's natural bellicose inheritance, caused him to nourish an ever-increasing hatred for his younger brother.

76:2.5 (848.5) The boys were respectively eighteen and twenty years of age when the tension between them was finally resolved, one day, when Abel's taunts so infuriated his bellicose brother that Cain turned upon him in wrath and slew him.

76:2.6 (848.6) The observation of Abel's conduct establishes the value of environment and education as factors in character development. Abel had an ideal inheritance, and heredity lies at the bottom of all character; but the influence of an inferior environment virtually neutralized this magnificent inheritance. Abel, especially during his younger years, was greatly influenced by his unfavorable surroundings. He would have become an entirely different person had he lived to be twenty-five or thirty; his superb inheritance would then have shown itself. While a good environment cannot contribute much toward really overcoming the character handicaps of a base heredity, a bad environment can very effectively spoil an excellent inheritance, at least during the younger years of life. Good social environment and proper education are indispensable soil and atmosphere for getting the most out of a good inheritance.

76:2.7 (849.1) The death of Abel became known to his parents when his dogs brought the flocks home without their master. To Adam and Eve, Cain was

brzo postao strašan podsjetnik njihove ludosti i oni su ga podržali u njegovoj odluci da napusti vrt.

Kajinov život u Mezopotamiji nije bio posve sretan jer je on bio na takav osebujan način simbol edenskog neuspjeha. Nije da su njegovi suradnici bili neljubazni prema njemu, no on je bio svjestan njihove podsvesne netrpeljivosti. Kajin je znao da je, budući da nije nosio nikakav plemenski znak, mogao biti ubijen od strane prvog susjednog plemena koje mu dođe u susret. Strah, pomiješan s nešto kajanja, naveo ga je da se pokaje. Kajin do tada nije imao Ispravljača i uvijek je bio prkosan obiteljskoj disciplini i prezriv prema religiji svoga oca. No, on je sada otišao svojoj majci Evi, tražeći duhovnu pomoć i vodstvo i kada je iskreno zatražio božansku pomoć, u njega je došao Ispravljač. I taj je Ispravljač, živeći u njemu i gledajući kroz njegove oči, dao Kajinu izrazitu prednost superiornosti kojom se uvrstio među Adamovo pleme koje je uživalo opće strahopoštovanje.

I tako je Kajin otišao u zemlju Noda, istočno od drugog Edena. Postao je veliki vođa u jednoj skupini ljudi svoga oca i uspio je u određenoj mjeri ispuniti predviđanja Serapatatije, jer je do kraja života promovirao mir među ovim dvjema granama nodita i adamita. Kajin je oženio svoju rođaku Remonu, a njihov prvi sin - Henok - postao je poglavar elamitskih nodita. I stotinama godina elamljani i adamiti su živjeli u miru.

3. ŽIVOT U MEZOPOTAMIJI

Kako je vrijeme prolazilo, posljedice pada prvog Vrta postajale su sve očitiije u drugom vrtu. Adamu i Evi je uveliko nedostajao njihov bivši dom ljepote i mira, kao i njihova djeca koja su bila deportirana na Edentiju. Bilo je doista žalosno vidjeti ovaj prekrasni par sveden na status običnih ljudi ovoga svijeta; ali oni su prihvatili unižavanje statusa u milosti i čvrstini.

Adam je mudro provodio najveći dio vremena u obuci svoje djece i njihovih suradnika u državničkoj upravi, obrazovnim metodama i religioznom služenju. Da nije bilo te dalekovidosti, zavladao bi opće stanje konfuzije nakon njegove smrti. Kako je to bio slučaj, Adamova smrt nije izazvala veliku promjenu u vođenju poslova njegovog naroda. No, dugo prije smrti Adama i Eve, mogli su vidjeti da su njihova djeca i sljedbenici postupno gubili sjećanje na dane slave koju su uživali u Edenu. I bilo je bolje da većina njihovih sljedbenika zaborave raskoš Edena; na taj način bilo je manje vjerojatno da dožive pretjerano

fast becoming the grim reminder of their folly, and they encouraged him in his decision to leave the garden.

76:2.8 (849.2) Cain's life in Mesopotamia had not been exactly happy since he was in such a peculiar way symbolic of the default. It was not that his associates were unkind to him, but he had not been unaware of their subconscious resentment of his presence. But Cain knew that, since he bore no tribal mark, he would be killed by the first neighboring tribesmen who might chance to meet him. Fear, and some remorse, led him to repent. Cain had never been indwelt by an Adjuster, had always been defiant of the family discipline and disdainful of his father's religion. But he now went to Eve, his mother, and asked for spiritual help and guidance, and when he honestly sought divine assistance, an Adjuster indwelt him. And this Adjuster, dwelling within and looking out, gave Cain a distinct advantage of superiority which classed him with the greatly feared tribe of Adam.

76:2.9 (849.3) And so Cain departed for the land of Nod, east of the second Eden. He became a great leader among one group of his father's people and did, to a certain degree, fulfill the predictions of Serapatatia, for he did promote peace between this division of the Nodites and the Adamites throughout his lifetime. Cain married Remona, his distant cousin, and their first son, Enoch, became the head of the Elamite Nodites. And for hundreds of years the Elamites and the Adamites continued to be at peace.

3. LIFE IN MESOPOTAMIA

76:3.1 (849.4) As time passed in the second garden, the consequences of default became increasingly apparent. Adam and Eve greatly missed their former home of beauty and tranquillity as well as their children who had been deported to Edentia. It was indeed pathetic to observe this magnificent couple reduced to the status of the common flesh of the realm; but they bore their diminished estate with grace and fortitude.

76:3.2 (849.5) Adam wisely spent most of the time training his children and their associates in civil administration, educational methods, and religious devotions. Had it not been for this foresight, pandemonium would have broken loose upon his death. As it was, the death of Adam made little difference in the conduct of the affairs of his people. But long before Adam and Eve passed away, they recognized that their children and followers had gradually learned to forget the days of their glory in Eden. And it was better for the majority of their followers that they did forget the grandeur of Eden; they were not so likely to

nezadovoljstvo živeći u svom daleko težem okruženju.

Državnički vladari adamita su vodili porijeklo od genetskih predaka iz prvog vrta. Adamov prvi sin Adamson - Adam ben Adam - osnovao je sekundarni centar ljubičaste rase sjeverno od drugog Edena. Adamov drugi sin - Evason - postao je vješti vođa i administrativni upravitelj; on je bio desna ruka svoga oca. Evason nije poživio tako dugo kao Adam, a njegov najstariji sin - Džansad - postao je nasljednik Adama i poglavar adamičkih plemena.

Religiozni vladari ili svećenstvo, vukli su porijeklo od Setha, najstarijeg preživjelog sina Adama i Eve koji je rođen u drugom vrtu. On je rođen 129 godina nakon Adamovog dolaska na Urantiju. Seth je postao zaokupljen radom na poboljšanju duhovnog stanja naroda njegovog oca i postao je poglavar novog reda svećenstva u drugom vrtu. Njegov sin - Enos - osnovao je novi red obožavanja, a njegov unuk Kenan, ustanovio je misionarsku službu koja je nastojala proširiti ova učenja među okolnim plemenima, obližnjim kao i udaljenim.

Sethitsko svećenstvo je igralo trostruku ulogu koja je obuhvaćala religiju, zdravstvo i obrazovanje. Svećenici iz ovog reda bili su osposobljeni da vode religiozne obrede, da služe kao liječnici i sanitarni inspektori i da djeluju kao učitelji u školama vrta.

Adamov karavan je sa sobom donio sjemenke i lukovice stotine biljaka i žitarica iz prvog vrta u zemlju između dvaju rijeka; oni su također sa sobom doveli velika stada i po neku od svih vrsta domaćih životinja. Zbog toga su posjedovali velike prednosti u odnosu na okolna plemena. Uživali su mnoge prednosti kulture koja je nekoć postojala u izvornom Vrtu.

Sve do dana izlaska iz prvog vrta, Adam i njegova obitelj uvijek su se hranili voćem, žitaricama i orašastim plodovima. Na putu do Mezopotamije po prvi put su jeli bilje i povrće. Jedenje mesa rano je uvedeno u drugom vrtu, ali Adam i Eva nikad nisu jeli meso kao dio svoje redovite prehrane. Ni Adamson ni Evason, niti njihova druga djeca iz prve generacije prvog vrta, nisu jeli meso.

Adamiti su uveliko nadmašili okolne narode u kulturnom postignuću i intelektualnom razvoju. Proizveli su treću abecedu i inače su postavili temelje za mnogo toga što je preteča moderne umjetnosti, znanosti i književnosti. Ovdje u zemljama između Tigrisa i Eufrata njegovana su mnoga umijeća kao što su pisanje, obrada metala, izrada keramike i tkanje i proizveden je oblik

experience undue dissatisfaction with their less fortunate environment.

76:3.3 (849.6) The civil rulers of the Adamites were derived hereditarily from the sons of the first garden. Adam's first son, Adamson (Adam ben Adam), founded a secondary center of the violet race to the north of the second Eden. Adam's second son, Evason, became a masterly leader and administrator; he was the great helper of his father. Evason lived not quite so long as Adam, and his eldest son, Jansad, became the successor of Adam as the head of the Adamite tribes.

76:3.4 (849.7) The religious rulers, or priesthood, originated with Seth, the eldest surviving son of Adam and Eve born in the second garden. He was born one hundred and twenty-nine years after Adam's arrival on Urantia. Seth became absorbed in the work of improving the spiritual status of his father's people, becoming the head of the new priesthood of the second garden. His son, Enos, founded the new order of worship, and his grandson, Kenan, instituted the foreign missionary service to the surrounding tribes, near and far.

76:3.5 (850.1) The Sethite priesthood was a threefold undertaking, embracing religion, health, and education. The priests of this order were trained to officiate at religious ceremonies, to serve as physicians and sanitary inspectors, and to act as teachers in the schools of the garden.

76:3.6 (850.2) Adam's caravan had carried the seeds and bulbs of hundreds of plants and cereals of the first garden with them to the land between the rivers; they also had brought along extensive herds and some of all the domesticated animals. Because of this they possessed great advantages over the surrounding tribes. They enjoyed many of the benefits of the previous culture of the original Garden.

76:3.7 (850.3) Up to the time of leaving the first garden, Adam and his family had always subsisted on fruits, cereals, and nuts. On the way to Mesopotamia they had, for the first time, partaken of herbs and vegetables. The eating of meat was early introduced into the second garden, but Adam and Eve never partook of flesh as a part of their regular diet. Neither did Adamson nor Evason nor the other children of the first generation of the first garden become flesh eaters.

76:3.8 (850.4) The Adamites greatly excelled the surrounding peoples in cultural achievement and intellectual development. They produced the third alphabet and otherwise laid the foundations for much that was the forerunner of modern art, science, and literature. Here in the lands between the Tigris and Euphrates they maintained the arts of writing, metalworking, pottery making, and

arhitekture koji nije nadmašen kroz više tisuća godina.

Obiteljski život ljubičaste rase je, za njihov dan i dob, bio idealan. Djeca su primala tečajeve obuke u poljoprivredi, obrtništvu i stočarstvu ili pak su educirani za obavljanje trostruke dužnost Setha: svećenika, liječnika i učitelja.

A kad govorite o Sethitskom svećenstvu, nemojte brkati ove uzvišene i plemenite učitelje zdravlja i religije, ove vrhunske odgajatelje, s niskim i komercijalnim svećenstvom kasnijih plemena i okolnih zemalja. Njihove vjerske koncepcije Božanstva i svemira su bile napredne i više ili manje točne, njihove zdravstvene odredbe za to vrijeme odlične, a njihove metode obrazovanja još uvijek nisu nadmašene.

4. LJUBIČASTA RASA

Adam i Eva su bili osnivači ljubičaste rase, devete ljudske rase koja se pojavila na Urantiji. Adam i njegovo potomstvo su imali plave oči, a ljubičasti narodi su imali svjetlu put i svjetlu boju kose - plavu, crvenu i smeđu.

Eva nije imala porođajne bolove; niti su ih imale rane evolucijske rase. Samo su mješovite rase koje su nastale miješanjem evolucijskih rasa sa noditima i kasnije s adamitima, imale teške porođajne bolove.

Adam i Eva, kao i njihova braća na Jeruzemu, su primali energiju od dualne prehrane, dijelom od hrane i dijelom od svjetla, uz dodatke određenih superfizičkih energija koje nisu obznanjene na Urantiji. Njihovi potomci na Urantiji nisu naslijedili njihove gene za unos energije i cirkuliranje svjetla. Imali su samo jedan cirkulativni sustav, ljudski krvotok. Oni su bili građeni kao smrtnici i dok su bili dugovječni, iz generacije u generaciju se njihova životna dob sve više primicala ljudskoj normi.

Adam i Eva i njihova djeca iz prve generacije nisu jeli meso životinja. Oni su živjeli u cijelosti o "plodovima drveća." Nakon prve generacije, svi Adamovi potomci su počeli jesti mliječne proizvode, ali mnogi od njih su nastavili slijediti vegetarijansku prehranu. Mnogi od južnih plemena s kojima su se kasnije ujedinili su također bili vegetarijanci. Kasnij e, većina tih vegetarijanskih plemena doselila se na istok gdje su se izmiješali s narodima Indije.

Fizička i duhovna vizija Adama i Eve je bila daleko bolja od vizije današnjih naroda. Njihova posebna osjetila bila su mnogo oštija i imali su

weaving and produced a type of architecture that was not excelled in thousands of years.

76:3.9 (850.5) The home life of the violet peoples was, for their day and age, ideal. Children were subjected to courses of training in agriculture, craftsmanship, and animal husbandry or else were educated to perform the threefold duty of a Sethite: to be priest, physician, and teacher.

76:3.10 (850.6) And when thinking of the Sethite priesthood, do not confuse those high-minded and noble teachers of health and religion, those true educators, with the debased and commercial priesthoods of the later tribes and surrounding nations. Their religious concepts of Deity and the universe were advanced and more or less accurate, their health provisions were, for their time, excellent, and their methods of education have never since been surpassed.

4. THE VIOLET RACE

76:4.1 (850.7) Adam and Eve were the founders of the violet race of men, the ninth human race to appear on Urantia. Adam and his offspring had blue eyes, and the violet peoples were characterized by fair complexions and light hair color — yellow, red, and brown.

76:4.2 (850.8) Eve did not suffer pain in childbirth; neither did the early evolutionary races. Only the mixed races produced by the union of evolutionary man with the Nodites and later with the Adamites suffered the severe pangs of childbirth.

76:4.3 (851.1) Adam and Eve, like their brethren on Jerusem, were energized by dual nutrition, subsisting on both food and light, supplemented by certain superphysical energies unrevealed on Urantia. Their Urantia offspring did not inherit the parental endowment of energy intake and light circulation. They had a single circulation, the human type of blood sustenance. They were designedly mortal though long-lived, albeit longevity gravitated toward the human norm with each succeeding generation.

76:4.4 (851.2) Adam and Eve and their first generation of children did not use the flesh of animals for food. They subsisted wholly upon "the fruits of the trees." After the first generation all of the descendants of Adam began to partake of dairy products, but many of them continued to follow a nonflesh diet. Many of the southern tribes with whom they later united were also nonflesh eaters. Later on, most of these vegetarian tribes migrated to the east and survived as now admixed in the peoples of India.

76:4.5 (851.3) Both the physical and spiritual visions of Adam and Eve were far superior to those of the present-day peoples. Their special senses were

sposobnost da vide srednja bića i anđele, Melkizedeke i palog kneza Kaligastiju koji je nekoliko puta došao razgovarati s njegovim plemenitim nasljednikom. Oni su zadržali sposobnost vizije ovih nebeskih bića kroz više od stotinu godina nakon pada. Ova posebna osjetila nisu bila tako izrazito prisutna u njihovoj djeci i opadala su iz generacije u generaciju.

Adamička djeca su obično imala unutarnje ispravljače, jer su svi posjedovali nedvojbenu sposobnost preživljavanja. Ovi superiorni potomci nisu bili toliko podložni strahu kao djeca evolucije. Toliko straha i dalje postoji u današnjim rasama Urantije zato što su vaši preci primili tako malo Adamove životne plazme usljed ranog pobačaja planova za rasno fizičko unaprijeđenje.

Tjelesne stanice Materijalnih Sinova i njihovih potomaka su daleko otpornije na bolest od stanica domaćih evolucijskih bića planeta. Tjelesne stanice domaćih rasa su srodne u građi sićušnim živim organizmima - uzročnicima bolesti - iz mikroskopskih i ultramikroskopskih domena. Te činjenice objašnjavaju zašto narodi Urantije moraju ulagati tako velike znanstvene napore da se obrane od toliko tjelesnih poremećaja. Ljudi bi bili daleko otporniji na bolesti da vaše rase imaju više adamičke plazme.

Nakon uspostave drugog vrta u dolini Eufrata, Adam je odlučio za sobom ostaviti što je moguće više životne plazme u korist svjetske dobrobiti nakon njegove smrti. U skladu s tim, Eva je postavljena na čelo dvanaestočlanog povjerenstva za rasno unaprijeđenje i prije nego što je Adam umro ova komisija je izabrala 1.682 žene najvišeg tipa na Urantiji i te žene su impregnirane adamičkom životnom plazmom. Njihova djeca su sva dostigla dob zrelosti osim njih 112, tako da je svijet na taj način izvukao korist dodavanjem 1.570 vrhunskih muškaraca i žena. Iako su ove kandidatkinje izabrane iz svih okolnih plemena i predstavljaju većinu rasa na zemlji, najveći broj je izabran iz najviših loza nodita i oni vode ranoj uspostavi moćne anditske rase. Ta djeca su rođena i podignuta u plemenskom okruženju njihovih majki.

5. SMRT ADAMA I EVE

Nedugo nakon osnivanja drugog Edena, Adam i Eva su bili uredno obaviješteni da je njihovo pokajanje bilo prihvatljivo i da su - unatoč unižavanju na status smrtnika ovog svijeta - definitivno bili podobni za primanje u redove

much more acute, and they were able to see the midwayers and the angelic hosts, the Melchizedeks, and the fallen Prince Caligastia, who several times came to confer with his noble successor. They retained the ability to see these celestial beings for over one hundred years after the default. These special senses were not so acutely present in their children and tended to diminish with each succeeding generation.

76:4.6 (851.4) The Adamic children were usually Adjuster indwelt since they all possessed undoubted survival capacity. These superior offspring were not so subject to fear as the children of evolution. So much of fear persists in the present-day races of Urantia because your ancestors received so little of Adam's life plasm, owing to the early miscarriage of the plans for racial physical uplift.

76:4.7 (851.5) The body cells of the Material Sons and their progeny are far more resistant to disease than are those of the evolutionary beings indigenous to the planet. The body cells of the native races are akin to the living disease-producing microscopic and ultramicroscopic organisms of the realm. These facts explain why the Urantia peoples must do so much by way of scientific effort to withstand so many physical disorders. You would be far more disease resistant if your races carried more of the Adamic life.

76:4.8 (851.6) After becoming established in the second garden on the Euphrates, Adam elected to leave behind as much of his life plasm as possible to benefit the world after his death. Accordingly, Eve was made the head of a commission of twelve on race improvement, and before Adam died this commission had selected 1,682 of the highest type of women on Urantia, and these women were impregnated with the Adamic life plasm. Their children all grew up to maturity except 112, so that the world, in this way, was benefited by the addition of 1,570 superior men and women. Though these candidate mothers were selected from all the surrounding tribes and represented most of the races on earth, the majority were chosen from the highest strains of the Nodites, and they constituted the early beginnings of the mighty Andite race. These children were born and reared in the tribal surroundings of their respective mothers.

5. DEATH OF ADAM AND EVE

76:5.1 (851.7) Not long after the establishment of the second Eden, Adam and Eve were duly informed that their repentance was acceptable, and that, while they were doomed to suffer the fate of the mortals of their world, they should certainly become eligible for admission to the ranks of the

uspavanih preživjelih smrtnika Urantije. Oni su u potpunosti vjerovali u ovo evanđelje uskrснуća i rehabilitacije koje su im Melchizedeks tako dirljivo proglasili. Njihova greška je bila stvar pogrešne presude, a ne grijeh prouzrokovan svjesnom i namjernom pobunom.

Adam i Eva nisu, kao građani Jeruzema, imali Misaone Ispravljače, niti su imali ove unutarnje Ispravljače kada su živjeli na Urantiji u prvom vrtu. No, ubrzo nakon što su svedeni na status smrtnika, oni su postali svjesni nove prisutnosti u svojim umovima i spoznaje da je njihov ljudski status povezan s iskrenim pokajanjem omogućio primanje Ispravljača. To što su znali da u njima žive unutarnji Ispravljači uveliko je ohrabrilu Adama i Evu tijekom ostatka njihovog života; znali su da su doživjeli neuspjeh kao Materijalni Sinovi Satanije, ali su također znali da im je rajska karijera bila otvorena kao što je otvorena svim uzlaznim sinovima svemira.

Adam je znao da se razdiobeno uskrснуće dogodilo istodobno s njegovim dolaskom na planet i on je vjerovao da će on i njegova družica biti nanovo utjelovljeni prilikom dolaska sljedećeg reda sinova. On nije znao da se Mihael, suveren ovog svemira, tako skoro trebao pojaviti na Urantiji; očekivao je da bi sljedeći Sin koji je trebao stići bio iz reda Avonala. Čak i tako, uvijek je bilo na utjehu Adamu i Evi kao i nešto što nisu mogli potpuno razumjeti, pomisliti o jedinoj osobnoj poruci koju su primili od Mihaela. Ova poruka, između ostalih izraza prijateljstva i utjehe, kaže: "Razmotrio sam okolnosti vašeg neuspjeha i svjestan sam želje vaših srca uvijek da budete vjerni Očevoj volji, tako da ću vas pozvati iz zagrljaja smrtnog počinaka kad budem došao na Urantiju, ako vas moji podređeni Sinovi ne podignu prije toga."

I to je ostalo velika tajna za Adama i Evu. Oni su u ovoj poruci mogli shvatiti prikriveno obećanje mogućeg posebnog uskrснуća i to ih je jako veselilo, ali nisu mogli shvatiti nagovještaj da bi eventualno mogli počivati do uskrснуća povezanog s Mihaelovim osobnim dolaskom na Urantiju. I tako je edenski par uvijek navješćivao budući dolazak Sina Božjeg i prenio na svoje najmilije ovo uvjerenje, ako ništa drugo ono barem nadu punu čežnje, da je svijet njihovih zabluda i patnji eventualno mogao biti domena na kojoj će vladar ovog svemira izabrati da djeluje kao Rajski darovani Sin. Ovo se činilo predobrim da bi bilo istina, ali Adam se uistinu pozabavio mišlju da je zaraćena Urantija eventualno, naposljetku, mogla biti najsretniji svijet u sustavu Satanije, planet kojem će zavidjeti cijeli Nebadon.

sleeping survivors of Urantia. They fully believed this gospel of resurrection and rehabilitation which the Melchizedeks so touchingly proclaimed to them. Their transgression had been an error of judgment and not the sin of conscious and deliberate rebellion.

76:5.2 (852.1) Adam and Eve did not, as citizens of Jerusem, have Thought Adjusters, nor were they Adjuster indwelt when they functioned on Urantia in the first garden. But shortly after their reduction to mortal status they became conscious of a new presence within them and awakened to the realization that human status coupled with sincere repentance had made it possible for Adjusters to indwell them. It was this knowledge of being Adjuster indwelt that greatly heartened Adam and Eve throughout the remainder of their lives; they knew that they had failed as Material Sons of Satania, but they also knew that the Paradise career was still open to them as ascending sons of the universe.

76:5.3 (852.2) Adam knew about the dispensational resurrection which occurred simultaneously with his arrival on the planet, and he believed that he and his companion would probably be repersonalized in connection with the advent of the next order of sonship. He did not know that Michael, the sovereign of this universe, was so soon to appear on Urantia; he expected that the next Son to arrive would be of the Avonal order. Even so, it was always a comfort to Adam and Eve, as well as something difficult for them to understand, to ponder the only personal message they ever received from Michael. This message, among other expressions of friendship and comfort, said: "I have given consideration to the circumstances of your default, I have remembered the desire of your hearts ever to be loyal to my Father's will, and you will be called from the embrace of mortal slumber when I come to Urantia if the subordinate Sons of my realm do not send for you before that time."

76:5.4 (852.3) And this was a great mystery to Adam and Eve. They could comprehend the veiled promise of a possible special resurrection in this message, and such a possibility greatly cheered them, but they could not grasp the meaning of the intimation that they might rest until the time of a resurrection associated with Michael's personal appearance on Urantia. And so the Edenic pair always proclaimed that a Son of God would sometime come, and they communicated to their loved ones the belief, at least the longing hope, that the world of their blunders and sorrows might possibly be the realm whereon the ruler of this universe would elect to function as the Paradise bestowal Son. It seemed too good to be true, but Adam did entertain the thought that strife-torn Urantia might, after all, turn out to be the most fortunate world in the system of Satania, the

Adam je živio 530 godina; umro je od onoga što se može nazvati starost. Njegov tjelesni mehanizam se jednostavno iscrpio; proces raspada postupno je pretekao proces popravke i neizbježno doveo do kraja. Eva je umrla devetnaest godina prije Adama od slabosti srca. Oni su oboje pokopani u središtu hrama božanske službe koji je bio podignut u skladu s njihovim planovima ubrzo nakon što je dovršen zid koji je ograđivao koloniju. I to je bio početak običaja da se sahrane znameniti i pobožni muškarci i žene u temeljima bogomolja.

Nadmaterijalna vlada Urantije nastavila je djelovati pod vodstvom Melkizedeka, ali je izravan fizički kontakt s evolucijskim rasama prekinut. Sve od davnih vremena dolaska utjelovljenog osoblja Planetarnog Kneza, kroz doba Vana i Amadona i dolaska Adama i Eve, fizički predstavnici svemirskih vlasti su bili stacionirani na planeti. No, s adamičkim porazom okončan je ovaj režim koji je trajao u razdoblju od više od 450 tisuća godina. U duhovnim sferama, andeoski pomoćnici i dalje su nastavili da se bore zajedno sa Misaonim Ispravljačima u junačkom zalaganju za spašavanje svakog pojedinca; a sveobuhvatni plan za sprovedbu dalekosežnog svjetskog blagostanja bio je promoviran u korist zemaljskih smrtnika do dolaska MakiventeMelkizedeka, u vrijeme Abrahama, koji je u snazi, strpljenju i ovlasti Sina Božjega, postavio temelje za daljnji napredak i duhovnu obnovu nesretne Urantije.

Nesreća, međutim, nije bila jedino što je zadesilo Urantiju; ovaj planet je također bio najsretniji planet lokalnog svemira Nebadona. Žitelji Urantije trebaju sve ove događaje ubrojiti u dobitak, uključujući i zablude njihovih predaka i pogreške njihovih ranih svjetskih vladara koje su gurnule planet u takvo bezizlazno stanje konfuzije, koje je dalje produbljeno zbrkom zla i grijeha, da je ta vrlo tamna pozadina navela Mihaela iz Nebadonu da odabere ovaj svijet kao arenu za otkrivenje ljubavi i ličnosti Oca na nebu. To ne znači da je Urantiji bio potreban Sin Stvoritelj kako bi uredila svoje zamršene poslove; to prije znači da su zlo i grijeh na Urantiji dali Sinu Stvoritelju upečatljiviju pozadinu za otkrivanje neusporedive ljubavi, milosti i strpljenja Rajskog Oca.

6. OPSTANAK ADAMA I EVE

Adam i Eva su otišli na svojoj smrtni počinak s dubokom vjerom u obećanja koja su primili od

envied planet of all Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam lived for 530 years; he died of what might be termed old age. His physical mechanism simply wore out; the process of disintegration gradually gained on the process of repair, and the inevitable end came. Eve had died nineteen years previously of a weakened heart. They were both buried in the center of the temple of divine service which had been built in accordance with their plans soon after the wall of the colony had been completed. And this was the origin of the practice of burying noted and pious men and women under the floors of the places of worship.

76:5.6 (852.5) The supermaterial government of Urantia, under the direction of the Melchizedeks, continued, but direct physical contact with the evolutionary races had been severed. From the distant days of the arrival of the corporeal staff of the Planetary Prince, down through the times of Van and Amadon to the arrival of Adam and Eve, physical representatives of the universe government had been stationed on the planet. But with the Adamic default this regime, extending over a period of more than four hundred and fifty thousand years, came to an end. In the spiritual spheres, angelic helpers continued to struggle in conjunction with the Thought Adjusters, both working heroically for the salvage of the individual; but no comprehensive plan for far-reaching world welfare was promulgated to the mortals of earth until the arrival of Machiventa Melchizedek, in the times of Abraham, who, with the power, patience, and authority of a Son of God, did lay the foundations for the further uplift and spiritual rehabilitation of unfortunate Urantia.

76:5.7 (853.1) Misfortune has not, however, been the sole lot of Urantia; this planet has also been the most fortunate in the local universe of Nebadon. Urantians should count it all gain if the blunders of their ancestors and the mistakes of their early world rulers so plunged the planet into such a hopeless state of confusion, all the more confounded by evil and sin, that this very background of darkness should so appeal to Michael of Nebadon that he selected this world as the arena wherein to reveal the loving personality of the Father in heaven. It is not that Urantia needed a Creator Son to set its tangled affairs in order; it is rather that the evil and sin on Urantia afforded the Creator Son a more striking background against which to reveal the matchless love, mercy, and patience of the Paradise Father.

6. SURVIVAL OF ADAM AND EVE

76:6.1 (853.2) Adam and Eve went to their mortal rest with strong faith in the promises made to them by the Melchizedeks that they would sometime

Melkizedeka da se nekom prilikom trebaju probuditi iz smrtnog počinka i nastaviti život na prebivališnim svjetovima, svjetovima koji su im već bili poznati iz dobi prethodno njihovoj misiji u materijalnom tijelu ljubičaste rase na Urantiji.

Nisu proveli dugo vremena u nesvjesnom počinku zemaljskih smrtnika. Treći dan nakon Adamove smrti, drugi dan nakon njegovog svečanog pokopa, nalozi Lanaforga koji su podržani odlukom Svevišnjega Edentije i uz odobrenje Ujedinjenih Dana na Salvingtonu koji je djelovao za Mihaela, stavljeni su u ruke Gabrijele, tražeći posebnu prozivku istaknutih preživjelih osoba koje su bile vezane za adamičku misiju na Urantiji. I u skladu s ovim mandatom posebnog uskrnuća, broj dvadeset i šest na Urantiji, Adam i Eva su ponovo utjelovljeni i sklopljeni u dvoranama uskrnuća na prebivališnim svjetovima Satanije zajedno s 1.316 svoja suradnika iz prvog vrta. Mnoge druge vjerne duše već su prevedene u vrijeme Adamovog dolaska koji je praćen razdiobenom presudom usnulih preživjelih osoba i živih kvalificiranih uzlaznika.

Adam i Eva su brzo prošli kroz svjetove progresivnog uspona dok nisu dobili državljanstvo na Jeruzemu, ponovo primili državljanstvo na planetu njihovog porijekla, ali ovaj put kao članovi drugačijeg reda kozmičkih ličnosti. Napustili su Jeruzem kao stalni građani - Sinovi Boga; vratili su se kao uzlazni građani - sinovi čovjeka. Oni su odmah pripojeni službi Urantije na glavnom sustavu, a kasnije se ušli među dvadeset i četiri savjetnika koji čine ovo savjetodavno-kontrolno tijelo Urantije.

I tako se završava priča o Planetarnom Adamu i Evi Urantije, priča o iskušenju, tragediji i trijumfu, barem osobnom trijumfu vašeg dobronamjernog ali zavedenog Materijalnog Sin i Kćeri i bez sumnje, na kraju, priča o trijumfu njihovog svijeta i njegovih stanovnika koji su bili pogođeni pobunom i izmaltretirani zlom. Sve u svemu, Adam i Eva su napravili moćan doprinos brzom napretku civilizacije i ubrzanom biološkom napretku ljudske rase. Za sobom su ostavili veliku kulturu na zemlji, ali ova napredna civilizacija nije mogla opstati, kako je bila suočena s prijevremenim razrjeđivanjem krvi i kasnijim potapanjem adamičke baštine. Ljudi su ti koji čine civilizaciju; civilizacija ne čini ljude.

[Predstavio Solonija, serafski "glas vrta."]

awake from the sleep of death to resume life on the mansion worlds, worlds all so familiar to them in the days preceding their mission in the material flesh of the violet race on Urantia.

76:6.2 (853.3) They did not long rest in the oblivion of the unconscious sleep of the mortals of the realm. On the third day after Adam's death, the second following his reverent burial, the orders of Lanaforge, sustained by the acting Most High of Edentia and concurred in by the Union of Days on Salvington, acting for Michael, were placed in Gabriel's hands, directing the special roll call of the distinguished survivors of the Adamic default on Urantia. And in accordance with this mandate of special resurrection, number twenty-six of the Urantia series, Adam and Eve were repersonalized and reassembled in the resurrection halls of the mansion worlds of Satania together with 1,316 of their associates in the experience of the first garden. Many other loyal souls had already been translated at the time of Adam's arrival, which was attended by a dispensational adjudication of both the sleeping survivors and of the living qualified ascenders.

76:6.3 (853.4) Adam and Eve quickly passed through the worlds of progressive ascension until they attained citizenship on Jerusem, once again to be residents of the planet of their origin but this time as members of a different order of universe personalities. They left Jerusem as permanent citizens — Sons of God; they returned as ascendant citizens — sons of man. They were immediately attached to the Urantia service on the system capital, later being assigned membership among the four and twenty counselors who constitute the present advisory-control body of Urantia.

76:6.4 (854.1) And thus ends the story of the Planetary Adam and Eve of Urantia, a story of trial, tragedy, and triumph, at least personal triumph for your well-meaning but deluded Material Son and Daughter and undoubtedly, in the end, a story of ultimate triumph for their world and its rebellion-tossed and evil-harassed inhabitants. When all is summed up, Adam and Eve made a mighty contribution to the speedy civilization and accelerated biologic progress of the human race. They left a great culture on earth, but it was not possible for such an advanced civilization to survive in the face of the early dilution and the eventual submergence of the Adamic inheritance. It is the people who make a civilization; civilization does not make the people.

76:6.5 (854.1) [Presented by Solonia, the seraphic "voice in the Garden."]

POGLAVLJE 77 . SREDNJA BIĆA

⇐ 076

Knjiga Urantije

078 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 77 SREDNJA BIĆA

Sekcije

Uvod

1. PRIMARNA SREDNJA BIĆA
2. NODITSKA RASA
3. BABELSKA KULA
4. NODITSKA SREDIŠTA CIVILIZACIJE
5. ADAMSONI RATA
6. SEKUNDARNA SREDNJA BIĆA
7. POBUNJENA SREDNJA BIĆA
8. UJEDINJENA SREDNJA BIĆA
9. STALNI DRŽAVLJANI URANTIJE

Uvod

VEĆINA naseljenih svjetova Nebadona ima jednu ili više skupina jedinstvenih bića koja postoje na funkcionirajućoj razini života negdje na pola puta između zemaljskih smrtnika i anđela; stoga oni nose naziva *srednja bića*. Čini se da su ova bića nastala kao slučajnost vremena, ali njihova je pojava tako rasprostranjena i toliko vrijedna u ulozi pomagača, da smo ih svi već odavno prihvatili kao jedan od bitnih redova naše zajedničke planetarne službe.

Na Urantiji postoje dva različita reda srednjih bića: primarni i stariji korpus, koji je nastao u davne dane Dalamatije i sekundarna ili mlađa grupa, čije porijeklo datira iz vremena Adama.

1. PRIMARNA SREDNJA BIĆA

Primara srednja bića vuku porijeklo iz jedinstvene međupovezanosti materijalnog i duhovnog na Urantiji. Mi znamo za postojanje

PAPER 77 THE MIDWAY CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. The Primary Midwayers
2. The Nodite Race
3. The Tower of Babel
4. Nodite Centers of Civilization
5. Adamson and Ratta
6. The Secondary Midwayers
7. The Rebel Midwayers
8. The United Midwayers
9. The Permanent Citizens of Urantia

INTRODUCTION

77:0.1 (855.1) MOST of the inhabited worlds of Nebadon harbor one or more groups of unique beings existing on a life-functioning level about midway between those of the mortals of the realms and of the angelic orders; hence are they called *midway* creatures. They appear to be an accident of time, but they occur so widely and are so valuable as helpers that we have all long since accepted them as one of the essential orders of our combined planetary ministry.

77:0.2 (855.2) On Urantia there function two distinct orders of midwayers: the primary or senior corps, who came into being back in the days of Dalamatia, and the secondary or younger group, whose origin dates from the times of Adam.

1. THE PRIMARY MIDWAYERS

77:1.1 (855.3) The primary midwayers have their genesis in a unique interassociation of the material and the spiritual on Urantia. We know of the

sličnih bića na drugim svjetovima i na drugim sustavima, ali oni su nastali drugačijim metodama.

Dobro je uvijek imati na umu da uzastopna darivanja Božjih Sinova na evoluirajućim planetima dovode do bitnih promjena u duhovnoj ekonomiji svijeta, a ponekad tako mijenjaju djelovanje međupovezanosti duhovnih i materijalnih utjecaja na planetu kako bi se stvorili situacije koje su doista teške za razumijevanje. Status sto tjelesnih članova osoblja princa Kaligastije ilustrira upravo takvu jedinstvenu međupovezanost: Kao uzlazni morontija građani Jeruzema oni su bili nadmaterijalna bića bez reproduktivnih povlastica. Kao potomci planetarnih služitelja na Urantiji, oni su bili materijalna spolna bića sposobna za proizvodnju materijalnog potomstva (kao što su neki od njih kasnije učinili). Ono što se ne može na zadovoljavajući način objasniti je to da su mogli funkcionirati u roditeljskoj ulozi na nadmaterijalnoj razini, ali upravo to se dogodilo. Nadmaterijalna (nenseksulana) veza između muškarca i žene iz utjelovljenog osoblja rezultirala je pojavom prvorodenog primarnog srednjeg bića.

Odmah je otkriveno da bi ova stvorenja, na pola puta između smrtnih i anđeoskih razina, bila od velike pomoći pri obavljanju poslova Knezova sjedišta, i svaki par tjelesnog osoblja u skladu s tim je dobio dozvolu za proizvodnju sličnog bića. Ovaj napor rezultirao je stvaranjem u prvoj skupini pedeset srednjih stvorenih bića.

Nakon godinu dana promatranja rada ove jedinstvene skupine, Planetarni Knez je ovlastio umnožavanje srednjih bića bez ograničenja. Ovaj plan je proveden sve dok je moć stvaranja nastavila postojati i tako je stvoren izvorni zbor od pedeset tisuća.

Između pojave svakog novog srednjeg bića prošao je interval od jedne polovice godine i kada je tisuću takvih bića rođeno svakom paru, nikada ni jedno više nije dovedeno u postojanje. I nemamo objašnjenja zbog čega je ta reprodukcija bila iscrpljena nakon pojave tisuću potomaka. Daljnji pokusi nisu proizveli ništa drugo nego neuspjeh.

Ova bića su bila obavještajci korpusa Kneževe uprave. Oni su se kretali daleko i široko, proučavajući i promatrajući svjetske rase i pružajući ostale neprocjenjive usluge Knezu i njegovim suradnicima u njihovim nastojanjima da pozitivno utječu na ljudsko društvo na lokacijama koje su bile udaljene od planetarnog sjedišta.

Ovaj režim trajao je do tragičnog dana planetarne pobune, koja je zavela nešto više od

existence of similar creatures on other worlds and in other systems, but they originated by dissimilar techniques.

77:1.2 (855.4) It is well always to bear in mind that the successive bestowals of the Sons of God on an evolving planet produce marked changes in the spiritual economy of the realm and sometimes so modify the workings of the interassociation of spiritual and material agencies on a planet as to create situations indeed difficult of understanding. The status of the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff illustrates just such a unique interassociation: As ascendant morontia citizens of Jerusem they were supermaterial creatures without reproductive prerogatives. As descendant planetary ministers on Urantia they were material sex creatures capable of procreating material offspring (as some of them later did). What we cannot satisfactorily explain is how these one hundred could function in the parental role on a supermaterial level, but that is exactly what happened. A supermaterial (nonsexual) liaison of a male and a female member of the corporeal staff resulted in the appearance of the first-born of the primary midwayers.

77:1.3 (855.5) It was immediately discovered that a creature of this order, midway between the mortal and angelic levels, would be of great service in carrying on the affairs of the Prince's headquarters, and each couple of the corporeal staff was accordingly granted permission to produce a similar being. This effort resulted in the first group of fifty midway creatures.

77:1.4 (855.6) After a year of observing the work of this unique group, the Planetary Prince authorized the reproduction of midwayers without restriction. This plan was carried out as long as the power to create continued, and the original corps of 50,000 was accordingly brought into being.

77:1.5 (856.1) A period of one-half year intervened between the production of each midwayer, and when one thousand such beings had been born to each couple, no more were ever forthcoming. And there is no explanation available as to why this power was exhausted upon the appearance of the one thousandth offspring. No amount of further experimentation ever resulted in anything but failure.

77:1.6 (856.2) These creatures constituted the intelligence corps of the Prince's administration. They ranged far and wide, studying and observing the world races and rendering other invaluable services to the Prince and his staff in the work of influencing human society remote from the planetary headquarters.

77:1.7 (856.3) This regime continued until the tragic days of the planetary rebellion, which ensnared a

četiri petine primarnih srednjih bića. Odani korpus ušao je u službu Melkizedekovih prijemnika, djelujući pod naslovnim vodstvom Vana do Adamovog dolaska.

little over four fifths of the primary midwayers. The loyal corps entered the service of the Melchizedek receivers, functioning under the titular leadership of Van until the days of Adam.

2. NODITSKA RASA

Iako je ovo priča o podrijetlu, prirodi i funkciji srednjih stvorenih bića Urantije, zbog srodstva između ova dva reda - primarnog i sekundarnog - čini se da je potrebno prekinuti priču o primarnim srednjim bićima u ovom trenutku kako bi razmotrili liniju potomstva koja vodi od utjelovljenog pobunjeničkog osoblja Kneza Kaligastije u vrijeme plantarne pobune, do vremena Adama. Bila je to ova linija nasljeđa koja je u ranim danima drugog vrta vodila postojanju jedne polovice podrijetla sekundarnog reda srednjih bića.

Fizički članovi Kneževa osoblja su bili formirani kao spolna bića kako bi mogli sudjelovati u planu stvaranja potomstva koje utjelovljuje spojene kvalitete njihovog posebnog reda s onima iz odabranih loza andonovih plemena i sve to u očekivanju kasnije pojave Adama. Nositelji Života su planirali novi tip čovjeka koji bi bio jedinstveno objedinjenje potomstva Knezova osoblja s prvom generacijom potomstva Adama i Eve. Njihov plan je predviđao pojavu novog reda planetarnih bića koja su trebala postati učitelji-vladari ljudskog društva. Takva bića su bila dizajnirana u cilju ostvarenja društvenog, a ne državnog suvereniteta. No, budući da je to poduzeće gotovo u potpunosti pobacilo, nikada nećemo znati kakvu je aristokraciju dobroćudnih upravitelja i nositelja neusporedive kulture Urantija pri tome izgubila. Jer kada se tjelesno osoblje kasnije počelo reproducirati, to je bilo nakon pobune i nakon što im je oduzeta veza sa životim energijama sustava.

U eri poslije pobune, Urantija je bila svjedok mnogih neobičnih događanja. Velika civilizacija - kultura Dalamacije - je bila u procesu raspada. "U ona su vremena na zemlji bili Nefili (noditi), a kad su se ti Božji sinovi općili s ljudskim kćerkama pa im one rađale djecu, njihova djeca su bila 'drevni junaci,' 'po snazi glasoviti ljudi.'" "Dok se teško može reći da su ovo bili "sinovi bogova," ovo osoblje i njihovi rani potomci su tako izgledali u očima evolucijskih smrtnika iz tih davnih vremena; čak je i njihov stas preuveličan u predanjima. To je, dakle, bilo podrijetlo gotovo univerzalnih narodnih predanja o bogovima koji su sišli na zemlju i tu sa kćerima ljudi rodili drevnu rasu heroja. I ta legenda je kasnije pobrkana s predanjima o mješovitim rasama i kasnijoj pojavi adamita u drugom vrtu.

2. THE NODITE RACE

77:2.1 (856.4) While this is the narrative of the origin, nature, and function of the midway creatures of Urantia, the kinship between the two orders — primary and secondary — makes it necessary to interrupt the story of the primary midwayers at this point in order to follow out the line of descent from the rebel members of the corporeal staff of Prince Caligastia from the days of the planetary rebellion to the times of Adam. It was this line of inheritance which, in the early days of the second garden, furnished one half of the ancestry for the secondary order of midway creatures.

77:2.2 (856.5) The physical members of the Prince's staff had been constituted sex creatures for the purpose of participating in the plan of procreating offspring embodying the combined qualities of their special order united with those of the selected stock of the Andon tribes, and all of this was in anticipation of the subsequent appearance of Adam. The Life Carriers had planned a new type of mortal embracing the union of the conjoint offspring of the Prince's staff with the first-generation offspring of Adam and Eve. They had thus projected a plan envisioning a new order of planetary creatures whom they hoped would become the teacher-rulers of human society. Such beings were designed for social sovereignty, not civil sovereignty. But since this project almost completely miscarried, we shall never know what an aristocracy of benign leadership and matchless culture Urantia was thus deprived of. For when the corporeal staff later reproduced, it was subsequent to the rebellion and after they had been deprived of their connection with the life currents of the system.

77:2.3 (856.6) The postrebellion era on Urantia witnessed many unusual happenings. A great civilization — the culture of Dalamatia — was going to pieces. "The Nephilim (Nodites) were on earth in those days, and when these sons of the gods went in to the daughters of men and they bore to them, their children were the 'mighty men of old,' the 'men of renown.'" While hardly "sons of the gods," the staff and their early descendants were so regarded by the evolutionary mortals of those distant days; even their stature came to be magnified by tradition. This, then, is the origin of the well-nigh universal folk tale of the gods who came down to earth and there with the daughters of men begot an ancient race of heroes. And all this legend became further confused with the race mixtures of the later appearing Adamites in the

Od sto tjelesnih članova Kneževa osoblja koji su u sebi nosili andonitsku plazmu, bilo bi naravno za očekivati da će u seksualnoj reprodukciji njihovi potomci potpuno nalikovati potomstvu drugih andonitskih roditelja. Ali kad je šezdeset pripadnika pobunjeničkog osoblja, sljedbenika Noda, počelo seksualnu reprodukciju, njihova djeca su se pokazala daleko superiornija u gotovo svakom pogledu od andonitskih kao i sangiških naroda. Ova neočekivana izvrsnost odnosila se ne samo na fizičke i intelektualne kvalitete, nego i na duhovne sposobnosti.

Ove mutantne osobine pojavljuju se u prvoj noditskoj generaciji kao posljedica određenih promjena koje su učinjene u konfiguraciji kemijskih sastojaka nasljednih faktora andonitnih klica plazme. Ove promjene su uzrokovane prisutnošću u tijelima članova osoblja moćnih životno-potpornih krugova satanijskog sustava. Ovi životni krugovi su uzrokovali da se kromosomi tipičnog Urantija uzorka reorganiziraju više u skladu s tipičnim uzorkom satanijske verzije nebadonske manifestacije života. Ova metoda izmjene plazme djelovanjem životnih struja sustava nalikuje postupku kojim znanstvenici Urantije mijenjaju plazmu biljaka i životinja rendgenskim zračenjem.

Tako je noditski narod proizašao iz određenih neobičnih i neočekivanih promjena koje su se dogodile u životnoj plazmi koju su avalonski kirurzi prenijeli iz tijela andonitskih suradnika u tijela ovog utjelovljenog osoblja.

Sjetite se da je sto ljudi koji su pripadali redovima andonita koji su podarili klice svoje životne plazme zauzvrat dobilo organski komplement stabla života, tako da je satanijska životna struja prožimala njihova tijela. Četrdeset četiri modificirana andonita koji su pratili pobunjeničko osoblje i parili se među sobom dali su veliki doprinos boljim lozama noditskog naroda.

Ove dvije skupine koje obuhvaćaju 104 pojedinaca koji su nosili modificirane klice andonitske plazme čine podrijetlo nodita, osme rase koja se pojavila na Urantiji. I ova nova značajka ljudskog života na Urantiji predstavlja još jednu fazu funkcioniranja izvornog plana koji je primijenjen na ovom planetu kao svijetu životne modifikacije, izuzev što je ovo bio jedan od nepredviđenih koraka u razvoju događaja.

Čistokrvni noditi su bili veličanstvena rasa, ali kako su se postupno pomiješali sa evolucijskim narodima svijeta, nije dugo prošlo prije njezinog

second garden.

77:2.4 (857.1) Since the one hundred corporeal members of the Prince's staff carried germ plasm of the Andonic human strains, it would naturally be expected that, if they engaged in sexual reproduction, their progeny would altogether resemble the offspring of other Andonite parents. But when the sixty rebels of the staff, the followers of Nod, actually engaged in sexual reproduction, their children proved to be far superior in almost every way to both the Andonite and the Sangik peoples. This unexpected excellence characterized not only physical and intellectual qualities but also spiritual capacities.

77:2.5 (857.2) These mutant traits appearing in the first Nodite generation resulted from certain changes which had been wrought in the configuration and in the chemical constituents of the inheritance factors of the Andonic germ plasm. These changes were caused by the presence in the bodies of the staff members of the powerful life-maintenance circuits of the Satania system. These life circuits caused the chromosomes of the specialized Urantia pattern to reorganize more after the patterns of the standardized Satania specialization of the ordained Nebadon life manifestation. The technique of this germ plasm metamorphosis by the action of the system life currents is not unlike those procedures whereby Urantia scientists modify the germ plasm of plants and animals by the use of X rays.

77:2.6 (857.3) Thus did the Nodite peoples arise out of certain peculiar and unexpected modifications occurring in the life plasm which had been transferred from the bodies of the Andonite contributors to those of the corporeal staff members by the Avalon surgeons.

77:2.7 (857.4) It will be recalled that the one hundred Andonite germ plasm contributors were in turn made possessors of the organic complement of the tree of life so that the Satania life currents likewise invested their bodies. The forty-four modified Andonites who followed the staff into rebellion also mated among themselves and made a great contribution to the better strains of the Nodite people.

77:2.8 (857.5) These two groups, embracing 104 individuals who carried the modified Andonite germ plasm, constitute the ancestry of the Nodites, the eighth race to appear on Urantia. And this new feature of human life on Urantia represents another phase of the outworking of the original plan of utilizing this planet as a life-modification world, except that this was one of the unforeseen developments.

77:2.9 (857.6) The pure-line Nodites were a magnificent race, but they gradually mingled with the evolutionary peoples of earth, and before long

velikog pogoršanja. Deset tisuća godina nakon pobune izgubili su nadmoć do točke gdje je njihovo prosječno trajanje života bilo malo duže od vijeka evolucijskih rasa.

Kada arheolozi iskopaju glinene ploče sa zapisima kasnijih sumerskih potomaka nodita, naći će popis sumerskih kraljeva koji se proteže unatrag kroz nekoliko tisuća godina; i kako ove evidencije zalaze dublje u prošlost, vladavina pojedinih kraljeva produžava se od oko dvadeset pet ili trideset godina do sto podeset godina i više. Ovo produljenje vlasti tih starijih kraljeva označava da su neki od njih bili rani noditski vladari (neposredni potomci Knezova osoblja) koji su živjeli duže od svojih kasnijih nasljednika i također ukazuje na nastojanja ovih pisaca da poguraju ove dinastije unatrag do doba Dalamacije.

Evidencije o takvim dugovječnim pojedincima javljaju se i zbog konfuzije u prikazivanju broja mjeseca i godina kao vremenskih razdoblja. To se također može vidjeti u Biblijskoj genealogiji Abrahama i ranim kineskim zapisima. Zbunjenost pri obračunu vremena, gdje se prvo koristi mjesec od dvadeset osam dana, koji se zatim preračunava na godinu sa preko tristo pedeset dana, je odgovoran za ova predanja o takvoj ljudskoj dugovječnosti. Postoje zapisi o čovjeku koji je živio više od devet stotina "godina." To je manje od nekih sedamdeset godina, a takvi životi su smatrani dugovječnim, te je taj životnu vijek kasnije opisan kao "zbroj naše dobi od sedamdeset godina."

Upotreba mjeseca od dvadeset osam ustrajala je dugo nakon Adama. Ali kad su Egipćani poduzeli reformu kalendara, prije nekih sedam tisuća godina, to su učinili s velikom točnošću, uvodeći godinu od 365 dana.

3. BABELSKA KULA

Nakon potapanja Dalamacije noditi su se preselili na sjever i istok, te su osnovali novi grad Dilmun kao svoje rasno i kulturno sjedište. I nekih pedeset tisuća godina nakon smrti Noda, kada su potomci Knezova osoblja postali previše brojni kako bi mogli opstati u zemljama u neposrednoj blizini njihovog novog grada Dilmuna, i nakon što su se upustili u mješovite brakove sa svojim susjedima andonitima i sangiškim plemenima, njihove vođe su došle na ideju da je bilo potrebno nešto učiniti kako bi se sačuvalo njihovo rasno jedinstvo. Tako su sazvali vijeće plemena i nakon mnogo rasprava usvojen je plan Bablota, potomka Noda.

Bablot je predložio da se podigne pretenciozni hram rasne slave u središtu njihove

great deterioration had occurred. Ten thousand years after the rebellion they had lost ground to the point where their average length of life was little more than that of the evolutionary races.

77:2.10 (857.7) When archaeologists dig up the clay-tablet records of the later-day Sumerian descendants of the Nodites, they discover lists of Sumerian kings running back for several thousand years; and as these records go further back, the reigns of the individual kings lengthen from around twenty-five or thirty years up to one hundred and fifty years and more. This lengthening of the reigns of these older kings signifies that some of the early Nodite rulers (immediate descendants of the Prince's staff) did live longer than their later-day successors and also indicates an effort to stretch the dynasties back to Dalamatia.

77:2.11 (857.8) The records of such long-lived individuals are also due to the confusion of months and years as time periods. This may also be observed in the Biblical genealogy of Abraham and in the early records of the Chinese. The confusion of the twenty-eight-day month, or season, with the later introduced year of more than three hundred and fifty days is responsible for the traditions of such long human lives. There are records of a man who lived over nine hundred "years." This period represents not quite seventy years, and such lives were regarded for ages as very long, "threescore years and ten" as such a life span was later designated.

77:2.12 (858.1) The reckoning of time by the twenty-eight-day month persisted long after the days of Adam. But when the Egyptians undertook to reform the calendar, about seven thousand years ago, they did it with great accuracy, introducing the year of 365 days.

3. THE TOWER OF BABEL

77:3.1 (858.2) After the submergence of Dalamatia the Nodites moved north and east, presently founding the new city of Dilmun as their racial and cultural headquarters. And about fifty thousand years after the death of Nod, when the offspring of the Prince's staff had become too numerous to find subsistence in the lands immediately surrounding their new city of Dilmun, and after they had reached out to intermarry with the Andonite and Sangik tribes adjoining their borders, it occurred to their leaders that something should be done to preserve their racial unity. Accordingly a council of the tribes was called, and after much deliberation the plan of Bablot, a descendant of Nod, was endorsed.

77:3.2 (858.3) Bablot proposed to erect a pretentious temple of racial glorification at the center of their

ondašnje teritorije. Ovaj hram je trebao imati kulu kakvu svijet još nije vidio. To bi bio monumentalni spomenik njihove veličine koja je jenjavala. Bilo je mnogo tih koji su željeli da se ovaj spomenik podigne u Dilmunu, kao i drugih koji su tvrdili da tako velika građevina mora biti podignuta na sigurnoj udaljenosti od mora, prisjećajući se predanja o poplavama koje su uništile njihovu prvu domovinu, Dalamaciju.

Bablot je planirano da nove zgrade postanu jezgra budućeg centra noditske kulture i civilizacije. Njegove ideje su konačno prevladale i gradnja je počela u skladu s njegovim planovima. Novi grad je trebao biti nazvan *Bablot* po arhitektu i graditelju kule. Ovo mjesto je kasnije postalo poznato kao Bablod i na kraju kao Babel.

Ali noditi su još uvijek bili donekle podijeljeni u svojim emocijama vezanim za planove i svrhu ovog poduzeća. Niti su se njihovi čelnici mogli dogovoriti o bilo izradi planova ili korištenju građevina nakon što budu završene. Nakon četiri i pol godine rada nastao je veliki spor oko cilja i motivacije za podizanje kule: svađe su postale toliko gorke da su svi radovi stali. Nositelji hrane proširili su vijesti o svađi i veliki broj plemena počeo se okupljati na gradilištu. Razmatrana su tri različita pogleda o svrsi izgradnje ove kule:

1. Najbrojnija skupina, gotovo polovica okupljenih, željela je da kula bude izgrađena kao spomen noditske povijesti i rasne superiornosti. Oni su htjeli da to bude velika i imponantna građevina koja će izazvati divljenje svih budućih generacija.

2. Sljedeća najveća frakcija htjela je da kula bude dizajnirana u spomen kulture Dilmuna. Oni su predviđali da će Bablot postati veliki centar trgovine, umjetnosti i proizvodnje.

3. Najmanji i manjinski kontingent smatrao je da podizanje kule pruža priliku za iskupljenje njihovih predaka za ludost u sudjelovanju u Kaligastijinoj pobuni. Tvrdili su da bi kula trebala biti posvećena štovanju Oca Svih, da je cijela poenta novog grada bila da zauzme mjesto Dalamacije - da djeluje kao kulturno i vjersko središte za okolne barbare.

Religiozna skupina je brzo izgubila pri glasovanju. Većina je odbacila učenje da su njihovi preci bili krivi za pobunu; oni nisu htjeli prihvatiti odgovornost za takvu rasnu stigmatu. Nakon što su se riješili jednog od tri prijedloga i kako nisu mogli doći do rješenja raspravom, počeli su sukobe. Praktikanti religije, kako nisu bili odani nasilju,

then occupied territory. This temple was to have a tower the like of which the world had never seen. It was to be a monumental memorial to their passing greatness. There were many who wished to have this monument erected in Dilmun, but others contended that such a great structure should be placed a safe distance from the dangers of the sea, remembering the traditions of the engulfment of their first capital, Dalamatia.

77:3.3 (858.4) Bablot planned that the new buildings should become the nucleus of the future center of the Nodite culture and civilization. His counsel finally prevailed, and construction was started in accordance with his plans. The new city was to be named *Bablot* after the architect and builder of the tower. This location later became known as Bablod and eventually as Babel.

77:3.4 (858.5) But the Nodites were still somewhat divided in sentiment as to the plans and purposes of this undertaking. Neither were their leaders altogether agreed concerning either construction plans or usage of the buildings after they should be completed. After four and one-half years of work a great dispute arose about the object and motive for the erection of the tower. The contentions became so bitter that all work stopped. The food carriers spread the news of the dissension, and large numbers of the tribes began to forgather at the building site. Three differing views were propounded as to the purpose of building the tower:

77:3.5 (858.6) 1. The largest group, almost one half, desired to see the tower built as a memorial of Nodite history and racial superiority. They thought it ought to be a great and imposing structure which would challenge the admiration of all future generations.

77:3.6 (858.7) 2. The next largest faction wanted the tower designed to commemorate the Dilmun culture. They foresaw that Bablot would become a great center of commerce, art, and manufacture.

77:3.7 (859.1) 3. The smallest and minority contingent held that the erection of the tower presented an opportunity for making atonement for the folly of their progenitors in participating in the Caligastia rebellion. They maintained that the tower should be devoted to the worship of the Father of all, that the whole purpose of the new city should be to take the place of Dalamatia — to function as the cultural and religious center for the surrounding barbarians.

77:3.8 (859.2) The religious group were promptly voted down. The majority rejected the teaching that their ancestors had been guilty of rebellion; they resented such a racial stigma. Having disposed of one of the three angles to the dispute and failing to settle the other two by debate, they fell to fighting. The religionists, the noncombatants,

pobjegli su u svoje domove na jugu, dok su njihovi bližnji nastavili sa sukobima do istrebljenja.

Prije nekih dvanaest tisuća godina, dolazi do novog pokušaja podizanja kule Babelske. Mješovite rase andita (nodita i adamita) su se obvezale podići novi hram na ruševinama prve građevine, ali nije bilo dovoljno podrške za ovo poduzeće; ono je palo od vlastite pretenciozane težine. Ova regija dugo je bila poznata kao Babilon.

fled to their homes in the south, while their fellows fought until well-nigh obliterated.

77:3.9 (859.3) About twelve thousand years ago a second attempt to erect the tower of Babel was made. The mixed races of the Andites (Nodites and Adamites) undertook to raise a new temple on the ruins of the first structure, but there was not sufficient support for the enterprise; it fell of its own pretentious weight. This region was long known as the land of Babel.

4. NODITSKA SREDIŠTA CIVILIZACIJE

Disperzija nodita je neposredna posljedica ubojitih sukoba oko kule Babelske. Taj unutarnji rat uveliko je smanjio broj čistih nodita i bio je na mnoge načine odgovoran što oni nisu uspjeli uspostaviti moćnu pred-adamičku civilizaciju. Od tog vremena noditska kultura smanjivala se kroz sljedećih više od sto dvadeset tisuća godina dok nije bila unaprijeđena adamičkom infuzijom. No, čak i u vrijeme Adama noditi su još uvijek bilinarod velike moći. Mnogi od njihovih mješovitih potomaka bili su među graditeljima Vrta, dok su kapetani u nekoliko Vanovih grupa također bili noditi. Neki od najsposobnijih umova koji su služili u Adamovom osoblju pripadali su ovoj rasi.

Tri od četiri velika središta nodita su uspostavljena odmah nakon bablotskog sukoba:

1 . *Zapadni ili sirijski noditi.* Ostaci nacionalističkih ili rasno nastrojenih nodita krenuli su prema sjeveru, gdje su se sjedinili s andonitima i kasnije osnovali noditske centre sjeverozapadno od Mezopotamije. To je bila najveća skupina u raspršivanju nodita i oni su mnogo doprinjeli pojavljivanju kasnijih asiraca.

2 . *Istočni ili elamitski noditi.* Zagovornici kulture i trgovine su migrirali u velikom broju na istok u Elam i tu se sjedinili sa mješovitim sangiškim plemenima. Elamiti su prije trideset do četrdeset tisuća godina uglavnom poprimili sangišku prirodu, iako su i dalje održavati civilizaciju koja je bila superiornija u odnosu na okolne barbare.

Nakon uspostave drugog vrta vladao je običaj aludiranja na to obližnje noditsko naselje kao "zemlju Noda," a tijekom dugog razdoblja relativnog mira između ovih noditskih grupa i adamita, dvije rase su uveliko miješane i sve više su Božji sinovi (adamiti) birali za žene kćeri ljudi (nodite).

3 . *Središnji ili pred-sumerski noditi.* Mala skupina na ušću rijeka Tigrisa i Eufrata održala je

4. NODITE CENTERS OF CIVILIZATION

77:4.1 (859.4) The dispersion of the Nodites was an immediate result of the internecine conflict over the tower of Babel. This internal war greatly reduced the numbers of the purer Nodites and was in many ways responsible for their failure to establish a great pre-Adamic civilization. From this time on Nodite culture declined for over one hundred and twenty thousand years until it was upstepped by Adamic infusion. But even in the times of Adam the Nodites were still an able people. Many of their mixed descendants were numbered among the Garden builders, and several of Van's group captains were Nodites. Some of the most capable minds serving on Adam's staff were of this race.

77:4.2 (859.5) Three out of the four great Nodite centers were established immediately following the Bablot conflict:

77:4.3 (859.6) 1. *The western or Syrian Nodites.* The remnants of the nationalistic or racial memorialists journeyed northward, uniting with the Andonites to found the later Nodite centers to the northwest of Mesopotamia. This was the largest group of the dispersing Nodites, and they contributed much to the later appearing Assyrian stock.

77:4.4 (859.7) 2. *The eastern or Elamite Nodites.* The culture and commerce advocates migrated in large numbers eastward into Elam and there united with the mixed Sangik tribes. The Elamites of thirty to forty thousand years ago had become largely Sangik in nature, although they continued to maintain a civilization superior to that of the surrounding barbarians.

77:4.5 (859.8) After the establishment of the second garden it was customary to allude to this near-by Nodite settlement as "the land of Nod"; and during the long period of relative peace between this Nodite group and the Adamites, the two races were greatly blended, for it became more and more the custom for the Sons of God (the Adamites) to intermarry with the daughters of men (the Nodites).

77:4.6 (860.1) 3. *The central or pre-Sumerian Nodites.* A small group at the mouth of the Tigris

veću mjeru svog rasnog integriteta. Oni su ostali u postojanju tisućama godina i na kraju su proizveli noditske pretke koji su miješani s adamitima osnovali povijesne sumerske narode.

I sve to objašnjava kako su se sumerani pojavili tako iznenada i misteriozno na pozornici Mezopotamije. Istražitelji nikada neće biti u mogućnosti pratiti i slijediti ova plemena unatrag do prve pojave sumerana, koji su se javili prije dvjesto tisuća godina nakon potapanja Dalamacije. Bez traga o podrijetlu bilo gdje drugdje u svijetu, ta drevna plemena iznenada su se pojavila na horizontu civilizacije sa potpuno razvijenom i nadmoćnom kulturom koja je obuhvaćala hramove, metalurgiju, poljoprivredu, životinje, lončarstvo, tkanje, trgovinski zakon, građanski kodeks, religiozne svečanosti i starinsko pismo. Na početku povijesnog doba su već bili izgubili abecedu Dalamacije, te su usvojili neobično pismo podrijetlom iz Dilmuna. Sumerski jezik, iako je praktično izgubljen, nije bio semitski; on je imao mnogo toga zajedničkog s takozvanim arijskim jezicima.

Sumerani su ostavili opsežne evidencije koje opisuju mjesto izvanrednog naselja koje je bilo smješteno u Perzijskom zaljevu u blizini ranijeg grada Dilmuna. Egipćani nazivaju ovaj grad drevne slave Dilmun, dok su kasnije adamizirani sumerani pobrkali prvi i drugi noditski grad s Dalamacijom i prozvali sva tri Dilmun. I već su arheolozi pronašli ove drevne sumerske glinene pločice koje govore o ovom zemaljskom raju, "gdje Bogovi prvi put blagoslovljuju čovječanstvo primjerom civiliziranog i kulturnog života." A ove pločice, koje opisuju Dilmun, raj ljudi i Boga, sada se tiho odmaraju na prašnjavim policama mnogih muzeja.

Sumerani su dobro znali za prvi i drugi Eden, ali su unatoč opsežnih mješanih brakova s adamitima nastavili gledati stanovnike na sjeveru kao čudnu rasu stranaca. Sumerani su se ponosili drevnom kulturom nodita, što ih je navelo da ignoriraju ove skorije prikaze slave u korist veličanstvene raskoši i rajskih predanja o gradu Dilmunu.

4. *Sjeverni noditi i amadoniti - vaniti.* Ova grupa je nastala prije balbotskog sukoba. Ovi najsjeverniji noditi su potomci onih koji su napustili vodstvo noda i njegovih nasljednika i priključili se Vanu i Amadonu.

Neki od ranih suradnika Vana naknadno su se naselili oko obale jezera koje još uvijek nosi njegovo ime i njihove tradicije su ostale na ovom lokalitetu. Ararat je postao njihova sveta planina, koja je imala isto značenje za vanite kao što je u

and Euphrates rivers maintained more of their racial integrity. They persisted for thousands of years and eventually furnished the Nodite ancestry which blended with the Adamites to found the Sumerian peoples of historic times.

77:4.7 (860.2) And all this explains how the Sumerians appeared so suddenly and mysteriously on the stage of action in Mesopotamia. Investigators will never be able to trace out and follow these tribes back to the beginning of the Sumerians, who had their origin two hundred thousand years ago after the submergence of Dalamatia. Without a trace of origin elsewhere in the world, these ancient tribes suddenly loom upon the horizon of civilization with a full-grown and superior culture, embracing temples, metalwork, agriculture, animals, pottery, weaving, commercial law, civil codes, religious ceremonial, and an old system of writing. At the beginning of the historical era they had long since lost the alphabet of Dalamatia, having adopted the peculiar writing system originating in Dilmun. The Sumerian language, though virtually lost to the world, was not Semitic; it had much in common with the so-called Aryan tongues.

77:4.8 (860.3) The elaborate records left by the Sumerians describe the site of a remarkable settlement which was located on the Persian Gulf near the earlier city of Dilmun. The Egyptians called this city of ancient glory Dilmun, while the later Adamized Sumerians confused both the first and second Nodite cities with Dalamatia and called all three Dilmun. And already have archaeologists found these ancient Sumerian clay tablets which tell of this earthly paradise "where the Gods first blessed mankind with the example of civilized and cultured life." And these tablets, descriptive of Dilmun, the paradise of men and God, are now silently resting on the dusty shelves of many museums.

77:4.9 (860.4) The Sumerians well knew of the first and second Edens but, despite extensive intermarriage with the Adamites, continued to regard the garden dwellers to the north as an alien race. Sumerian pride in the more ancient Nodite culture led them to ignore these later vistas of glory in favor of the grandeur and paradisiacal traditions of the city of Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. *The northern Nodites and Amadonites — the Vanites.* This group arose prior to the Bablot conflict. These northernmost Nodites were descendants of those who had forsaken the leadership of Nod and his successors for that of Van and Amadon.

77:4.11 (860.6) Some of the early associates of Van subsequently settled about the shores of the lake which still bears his name, and their traditions grew up about this locality. Ararat became their sacred mountain, having much the same meaning

skorije vrijeme Sinaj imao za Hebreje. Prije deset tisuća godina vaniti, preci asiraca, su poučavali svoj moralni zakon koji se sastojao od sedam zapovijedi koje su primili od Vana, a koji su njemu dali bogovi na planini Ararat. Oni su čvrsto vjerovali da su Van i njegov suradnik Amadon uzeti živi sa planeta dok su bili u brdima posvećeni molitvi.

Ararat je sveta planina sjeverne Mezopotamije, a budući da je velik dio vaših predanja iz tih davnih vremena bio povezan s babilonskom pričom o potopu, to ne čudi da je planina Ararat utkana u kasnije židovske priče o Noi i općem potopu.

Oko 35.000 prije Krista, Adamson je posjetio jedno od najistočnijih starih vanitskih naselja i tu je utemeljio svoj centar civilizacije.

5. ADAMSON I RATA

Nakon što smo vas upoznali s poviješću noditskih predaka koji ulaze u podrijetlo sekundarnih srednjih bića, ova priča sada treba razmotriti adamičku polovicu njihovih predaka, kako su ova sekundarna srednja bića unuci Adamsona, prvorodenca ljubičaste rase Urantije.

Adamson je bio među djecom Adama i Eve koja su izabrala da ostanu na zemlji sa svojim ocem i majkom. Ovaj je najstariji sin Adama često imao priliku čuti za Vana i Amadona i njihov planinski dom na sjeveru, te je nakon uspostave drugog vrta odlučio otići u potragu za ovom zemljom iz svojih mladenačkih snova.

Adamsonu je bilo 120 godina u to vrijeme i bio je otac trideset dvoje čistokrvne djece iz prvog vrta. On je želio ostati sa svojim roditeljima da im pomogne u izgradnji drugog vrta, ali je bio jako pogođen gubitkom svoje supruge i njihove djece, koji su svi izabrali otići na Edentiju sa drugom adamičkom djecom koja su postala štićenici Svevišnjih.

Adamson nije htio napustiti svoje roditelje na Urantiji, te je bio nesklon bježati od nevolja i opasnosti, ali je smatrao da su odnosi koji su vladali u drugom vrtu bili daleko od zadovoljavajućih. On je mnogo doprinjeo unaprijeđenju aktivnosti obrane i izgradnje, ali je odlučio otputovati na sjever što je prije moguće. I premda je njegov odlazak bio u cijelosti ugodan, Adam i Eva su bili jako žalosni što su izgubili svog najstarijeg sina, koji se zaputio u čudni i neprijateljski svijet i bojali su se da ga više neće vidjeti.

to later-day Vanites that Sinai had to the Hebrews. Ten thousand years ago the Vanite ancestors of the Assyrians taught that their moral law of seven commandments had been given to Van by the Gods upon Mount Ararat. They firmly believed that Van and his associate Amadon were taken alive from the planet while they were up on the mountain engaged in worship.

77:4.12 (860.7) Mount Ararat was the sacred mountain of northern Mesopotamia, and since much of your tradition of these ancient times was acquired in connection with the Babylonian story of the flood, it is not surprising that Mount Ararat and its region were woven into the later Jewish story of Noah and the universal flood.

77:4.13 (860.8) About 35,000 B.C. Adamson visited one of the easternmost of the old Vanite settlements to found his center of civilization.

5. ADAMSON AND RATTIA

77:5.1 (861.1) Having delineated the Nodite antecedents of the ancestry of the secondary midwayers, this narrative should now give consideration to the Adamic half of their ancestry, for the secondary midwayers are also the grandchildren of Adamson, the first-born of the violet race of Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamson was among that group of the children of Adam and Eve who elected to remain on earth with their father and mother. Now this eldest son of Adam had often heard from Van and Amadon the story of their highland home in the north, and sometime after the establishment of the second garden he determined to go in search of this land of his youthful dreams.

77:5.3 (861.3) Adamson was 120 years old at this time and had been the father of thirty-two pure-line children of the first garden. He wanted to remain with his parents and assist them in upbuilding the second garden, but he was greatly disturbed by the loss of his mate and their children, who had all elected to go to Edentia along with those other Adamic children who chose to become wards of the Most Highs.

77:5.4 (861.4) Adamson would not desert his parents on Urantia, he was disinclined to flee from hardship or danger, but he found the associations of the second garden far from satisfying. He did much to forward the early activities of defense and construction but decided to leave for the north at the earliest opportunity. And though his departure was wholly pleasant, Adam and Eve were much grieved to lose their eldest son, to have him go out into a strange and hostile world, as they feared, never to return.

Grupa od dvadeset sedam osoba slijedila je Adamsona na sjever u potrazi za tim ljudima iz njegovih djetinjih fantazija. U nešto više od tri godine Adamson i njegovi prijatelji su zapravo našli predmet njihove avanturističke potrage, a među tim ljudima Adamson je našao prekrasnu i pristalu ženu od dvadeset godina, koja je tvrdila da je bila posljednji čistokrvni potomak Knezova osoblja. Ova žena, Rata, tvrdila je da vodi porijeklo isključivo od dvoje zavedenih članova Kneževog osoblja. Ona je bila posljednja iz njezine rase, bez braće ili sestara. Ona je odlučila da se neće pariti i bila je prilično dozrijela u svojoj odluci da umre s tom odlukom, ali je izgubila srce kad je ugledala veličanstvenog Adamsona. A kad je čula priču o Edenu, o ispunjenju predviđanja Vana i Amadona, i dok je slušala detalje o propasti Vrta, ona je bila zaokupljena samo jednom mišlju - da se uda za ovog sina i nasljednika Adama. I ta ideja je brzo zaokupila i samog Adamsona. Za nešto više od tri mjeseca su se vjenčali.

Adamson i Rata su imali obitelj od šezdeset i sedmero djece. Oni su dali porijeklo moćnoj liniji svjetskih vođa, ali oni su učinili i nešto više. Imajte na umu da su njih oboje ustvari bili nadljudska bića. Svako njihovo četvrto dijete bilo je jedinstveno. Često je bilo nevidljivo. Nikada se u svjetskoj povijesti nije tako nešto dogodilo. Rata je bila jako uznemirena - ako ne i praznovjerna - ali Adamson je dobro znao o postojanju primarnih srednjih bića i on je zaključio da se nešto slično događalo pred njegovim očima. Kada je došlo do rođenja drugog čudnog potomka, Adam je odlučio da ih pari jer je jedno bilo muško a drugo žensko, i to je vodilo pojavi sekundarnog reda srednjih bića. Za sto godina, prije nego što je ovaj fenomen prekinut, rođeno je gotovo dvije tisuće takvih bića.

Adamson je živio 396 godina. Mnogo puta se vratio da posjeti svog oca i majku. Svaki sedam godina putovao je s Ratom na jug do drugog vrta, a u međuvremenu srednja bića su ga obavještavala o dobrobiti njegova naroda. Tijekom Adamsonovog života oni su bili od velike pomoći u izgradnji novog i nezavisnog svjetskog središta istine i pravednosti.

Adamson i Rata su tako bili na čelu ovog korpusa čudesnih pomagača, koji su surađivali s njima tijekom njihovog dugog života i pružali pomoć u širenju napredne istine i viših standarda duhovnog, intelektualnog i fizičkog življenja. A rezultati tog rada na svjetskom poboljšanju nikada nisu u potpunosti zasjenjeni kasnijim retrogresijama.

Adamsoniti su održavali visoku kulturu tijekom gotovo sedam tisuća godina nakon

77:5.5 (861.5) A company of twenty-seven followed Adamson northward in quest of these people of his childhood fantasies. In a little over three years Adamson's party actually found the object of their adventure, and among these people he discovered a wonderful and beautiful woman, twenty years old, who claimed to be the last pure-line descendant of the Prince's staff. This woman, Ratta, said that her ancestors were all descendants of two of the fallen staff of the Prince. She was the last of her race, having no living brothers or sisters. She had about decided not to mate, had about made up her mind to die without issue, but she lost her heart to the majestic Adamson. And when she heard the story of Eden, how the predictions of Van and Amadon had really come to pass, and as she listened to the recital of the Garden default, she was encompassed with but a single thought — to marry this son and heir of Adam. And quickly the idea grew upon Adamson. In a little more than three months they were married.

77:5.6 (861.6) Adamson and Ratta had a family of sixty-seven children. They gave origin to a great line of the world's leadership, but they did something more. It should be remembered that both of these beings were really superhuman. Every fourth child born to them was of a unique order. It was often invisible. Never in the world's history had such a thing occurred. Ratta was greatly perturbed — even superstitious — but Adamson well knew of the existence of the primary midwayers, and he concluded that something similar was transpiring before his eyes. When the second strangely behaving offspring arrived, he decided to mate them, since one was male and the other female, and this is the origin of the secondary order of midwayers. Within one hundred years, before this phenomenon ceased, almost two thousand were brought into being.

77:5.7 (862.1) Adamson lived for 396 years. Many times he returned to visit his father and mother. Every seven years he and Ratta journeyed south to the second garden, and meanwhile the midwayers kept him informed regarding the welfare of his people. During Adamson's life they did great service in upbuilding a new and independent world center for truth and righteousness.

77:5.8 (862.2) Adamson and Ratta thus had at their command this corps of marvelous helpers, who labored with them throughout their long lives to assist in the propagation of advanced truth and in the spread of higher standards of spiritual, intellectual, and physical living. And the results of this effort at world betterment never did become fully eclipsed by subsequent retrogressions.

77:5.9 (862.3) The Adamsonites maintained a high culture for almost seven thousand years from the

vremena Adamsona i Rate. Kasnije su se počeli miješati sa susjednim noditima i andonitima i također su ušli u predanja o "drevnim junacima." A neka dostignuća iz tog doba su ustrajala i postala latentni dio kulturnog potencijala koji je kasnije sazio u europsku civilizaciju.

Ovaj centar civilizacije bio je smješten u regiji istočno od južnog kraja Kaspijskog mora, u blizini Kopet- Daga. U podnožju Turkestanskog gorja mogu se naći ostaci nekadašnjeg adamsonitnog sjedišta ljubičaste rase. U tim planinskim punktovima, smještenim u uskom i drevnom plodnom pojasu u donjem podnožju Kopetskog gorja, jedna za drugom u različitim razdobljima su se javile četiri različite kulture koje potiču od četiri različite skupine Adamsonovih potomaka. Druga od tih skupina je migrirala na zapad do Grčke i na otoke Mediterana. Ostatak Adamsonovih potomaka je migrirao sjeverno i zapadno i ušao u Europu s pomiješanim lozama posljednjeg anditskog prodora iz Mezopotamije, te se također ubraja među anditsko-arijevske osvajače Indije.

times of Adamson and Ratta. Later on they became admixed with the neighboring Nodites and Andonites and were also included among the "mighty men of old." And some of the advances of that age persisted to become a latent part of the cultural potential which later blossomed into European civilization.

77:5.10 (862.4) This center of civilization was situated in the region east of the southern end of the Caspian Sea, near the Kopet Dag. A short way up in the foothills of Turkestan are the vestiges of what was onetime the Adamsonite headquarters of the violet race. In these highland sites, situated in a narrow and ancient fertile belt lying in the lower foothills of the Kopet range, there successively arose at various periods four diverse cultures respectively fostered by four different groups of Adamson's descendants. It was the second of these groups which migrated westward to Greece and the islands of the Mediterranean. The residue of Adamson's descendants migrated north and west to enter Europe with the blended stock of the last Andite wave coming out of Mesopotamia, and they were also numbered among the Andite-Aryan invaders of India.

6. SEKUNDARNA SREDNJA BIČA

Dok su primarna srednja bića imala gotovo nadljudsko podrijetlo, sekundarna su potomci čiste adamičke rase miješane sa humaniziranim potomcima predaka koji ulaze u zajedničko podrijetlo primarnog i sekundarnog reda.

Od Adamsonove djece, samo njih šesnaest predstavljaju neobične pretke sekundarnih srednjih bića. Među ovom jedinstvenom djetom nalazio se jednak broj pripadnika oba spola, a svaki par je bio sposoban za proizvodnju sekundarnih srednjih bića svakih sedamdeset dana kombiniranom metodom spolne i nespodne veze. A takav fenomen nikada nije bio moguć na zemlji prije ili poslije tog vremena.

Ovih šesnaestoro djece je živjelo i umrlo (osim njihovih jedinstvenosti) kao smrtnici zemlje, ali njihovi električki energizirani potomci još uvijek tu žive, kako ne podliježu ograničenjima smrtnog tijela.

Svaki od osam parova na kraju proizvodi 248 srednjih bića i tako je izvorni sekundarni korpusa - njih 1.984 na broju - došao u postojanje. Postoji osam podskupina sekundarnih međubića. Oni su određeni kao A- B-C prvi, drugi, treći i tako dalje. A za njima slijede D-E-F prvi, drugi i tako dalje.

Nakon Adamova pada, primarna srednja bića vratila su se u službu Melkizedeka prijemnika, dok je sekundarna grupa bila priključena

6. THE SECONDARY MIDWAYERS

77:6.1 (862.5) While the primary midwayers had a well-nigh superhuman origin, the secondary order are the offspring of the pure Adamic stock united with a humanized descendant of ancestors common to the parentage of the senior corps.

77:6.2 (862.6) Among the children of Adamson there were just sixteen of the peculiar progenitors of the secondary midwayers. These unique children were equally divided as regards sex, and each couple was capable of producing a secondary midwayer every seventy days by a combined technique of sex and nonsex liaison. And such a phenomenon was never possible on earth before that time, nor has it ever occurred since.

77:6.3 (862.7) These sixteen children lived and died (except for their peculiarities) as mortals of the realm, but their electrically energized offspring live on and on, not being subject to the limitations of mortal flesh.

77:6.4 (862.8) Each of the eight couples eventually produced 248 midwayers, and thus did the original secondary corps — 1,984 in number — come into existence. There are eight subgroups of secondary midwayers. They are designated as A-B-C the first, second, third, and so on. And then there are D-E-F the first, second, and so on.

77:6.5 (862.9) After the default of Adam the primary midwayers returned to the service of the Melchizedek receivers, while the secondary group

Adamsonovom centru do njegove smrti. Trideset tri od tih sekundarnih srednjih bića, načelnici njihove organizacije nakon smrti Adamsona su nastojali privesti cijelu svoju skupinu službi Melkizedeka, što je vodilo uspostavi suradnje s primarnim korpusom. Ali kako to nisu uspjeli postići, napustili su svoje suradnike i više njih je otišlo kao zasebna skupina u službu planetarnih prijemnika.

Nakon smrti Adamsona ostatak sekundarnih srednjih bića postali su čudna, neorganizirana grupa koja se držala podalje od drugih utjecaja na Urantiji. Od tog vremena do dolaska Makivente Melkizedeka oni imaju nesvakidašnju i neorganiziranu egzistenciju. Oni su djelomično dovedeni pod kontrolu ovog Melkizedeka, ali su i dalje bili odgovorni za brojne vragolije do dolaska Krista Mihaela. A tijekom svog boravka na zemlji svaki je donio konačnu odluku o svojoj budućoj sudbini, a odanavećina se zatim pridružila primarnom redu pod njegovim vodstvom.

7. POBUNJENA SREDNJA BIĆA

Većina primarnih srednjih bića je zavedena grijehom u vrijeme Luciferove pobune. Kada su proračunati gubici koji su nastali iz planetarne pobune, među ostalim gubicima je otkriveno da se od izvornih 50.000, njih 40.119 pridružilo Kaligastijinom odcjepljenju.

Izvorni broj sekundarnih srednjih bića je bio 1.984, a od njih 873 nije prišlo vladavini Mihaela, te su internirani u vezi s planetarnom presudom Urantije na dan Duhova. Nitko ne zna kakva budućnost čeka ta pala stvorenja.

Obje skupine pobunjenih srednjih biće sada su u pritvoru i čekaju konačno suđenje u poslovima pobune sustava. Ali oni su učinili puno čudnih stvari na zemlji prije otvaranja suvremene epohalne razdiobe na Urantiji.

Ova nelojalana srednja bića imala su sposobnost sebe otkriti smrtnim očima pod određenim okolnostima, a to su posebno činili suradnici Belzebuba, vođe otpadničke sekundarne skupine srednjih bića. No, nemojte pobrkati ova jedinstvena stvorenja s određenim pobunjeničkim kerubinima i serafima koji su također bili na zemlji do Kristove smrti i uskrsnuća. Neki od starijih autora opisali su ova buntovna stvorenja kao zle duhove i demone, a serafimske otpadnike kao zle anđele.

Na svijetu zli duhovi ne mogu zaposjesti smrtni um nakon darovanog života Rajskog Sina. Ali prije dolaska Krista Mihaela na Urantiju - prije

were attached to the Adamson center until his death. Thirty-three of these secondary midwayers, the chiefs of their organization at the death of Adamson, endeavored to swing the whole order over to the service of the Melchizedeks, thus effecting a liaison with the primary corps. But failing to accomplish this, they deserted their companions and went over in a body to the service of the planetary receivers.

77:6.6 (863.1) After the death of Adamson the remainder of the secondary midwayers became a strange, unorganized, and unattached influence on Urantia. From that time to the days of Machiventa Melchizedek they led an irregular and unorganized existence. They were partially brought under control by this Melchizedek but were still productive of much mischief up to the days of Christ Michael. And during his sojourn on earth they all made final decisions as to their future destiny, the loyal majority then enlisting under the leadership of the primary midwayers.

7. THE REBEL MIDWAYERS

77:7.1 (863.2) The majority of the primary midwayers went into sin at the time of the Lucifer rebellion. When the devastation of the planetary rebellion was reckoned up, among other losses it was discovered that of the original 50,000, 40,119 had joined the Caligastia secession.

77:7.2 (863.3) The original number of secondary midwayers was 1,984, and of these 873 failed to align themselves with the rule of Michael and were duly interned in connection with the planetary adjudication of Urantia on the day of Pentecost. No one can forecast the future of these fallen creatures.

77:7.3 (863.4) Both groups of rebel midwayers are now held in custody awaiting the final adjudication of the affairs of the system rebellion. But they did many strange things on earth prior to the inauguration of the present planetary dispensation.

77:7.4 (863.5) These disloyal midwayers were able to reveal themselves to mortal eyes under certain circumstances, and especially was this true of the associates of Beelzebub, the leader of the apostate secondary midwayers. But these unique creatures must not be confused with certain of the rebel cherubim and seraphim who also were on earth up to the time of Christ's death and resurrection. Some of the older writers designated these rebellious midway creatures as evil spirits and demons, and the apostate seraphim as evil angels.

77:7.5 (863.6) On no world can evil spirits possess any mortal mind subsequent to the life of a Paradise bestowal Son. But before the days of

univerzalnog dolaska Misaonih Ispravljača i izlivanja Duha Istine na sve ljude - ta pobunjena srednja bića su zapravo bila u mogućnosti utjecati na umove nekih lošijih smrtnika i kontrolirati njihova djela. To su činili uglavnom na isti način kao kad odana srednja bića učinkovito ostvaruju kontakt sa čuvarima ljudskih umova rezervnog korpusa sudbine na Urantiji, kao i u onim trenucima kada se Ispravljač istinski odvoji od ličnosti prilikom kontakta sa nadljudskim inteligencijama.

Nije to samo figurativni govor kad stoji zapisano: "Pa su dovodili k njemu sve koje je mučila kakva nevolja, razne bolesnike i patnike, opsjednute, mjesečare i uzete." Isus je znao prepoznati razliku između ludila i demonskog posjeda, iako su ova stanja uveliko bila zbunjujuća u svijesti onih koji su živjeli u to doba i u toj generaciji.

Čak prije Duhova ni jedan pobunjeni duh nije mogao dominirati normalnim ljudskim umom, a od tog dana čak i slabi umovi inferiornih smrtnika su oslobođeni od takve prijetnje. Tobožnje istjerivanje demona do dolaska Duha Istine bilo je stvar brkanja demonskog posjeda sa histerijom, ludilom i slabim umom. Ali samo zato što je Mihaelovo darivanje zauvijek oslobodilo sve ljudske umove na Urantiji od mogućeg demonskog posjedovanja, nemojte misliti da se takvo što nije događalo u bivšim dobima.

Cijela skupina pobunjenih srednjih bića je trenutno zatočena po nalogu Svevišnjih Edentije. Oni više ne lutaju ovim svijetom šireći zlo. Bez obzira na prisutnost Misaonih Ispravljača, izlivanje Duha Istine na sve ljude zauvijek je onemogućilo nelojalnim duhovima bilo koje vrste ili oblika da ikad ponovo opsjednu čak i najslabije ljudske umove. Od dana Duhova više ne može doći do opsjednutosti zlim duhovima.

8. UJEDINJENA SREDNJA BIĆA

Na posljednjem suđenju ovoga svijeta, kada je Mihael podigao uspavane pokojnike, srednja bića su ostala na svijetu da pomognu u duhovnom i poluduhovnom radu na planetu. Oni sada djeluju kao jedan korpus koji obuhvaća obje vrste i broji 10.992 člana. Korpusom *sjedinenih srednjih bića Urantije* trenutno naizmjenično upravljaju najviši članovi iz njihova dva reda. Ovaj aranžman je stupio na snagu nakon njihova stapanja u jednu grupu nedugo poslije Duhova.

Članovi starijeg ili primarnog reda su općenito

Christ Michael on Urantia — before the universal coming of the Thought Adjusters and the pouring out of the Master's spirit upon all flesh — these rebel midwayers were actually able to influence the minds of certain inferior mortals and somewhat to control their actions. This was accomplished in much the same way as the loyal midway creatures function when they serve as efficient contact guardians of the human minds of the Urantia reserve corps of destiny at those times when the Adjuster is, in effect, detached from the personality during a season of contact with superhuman intelligences.

77:7.6 (863.7) It is no mere figure of speech when the record states: "And they brought to Him all sorts of sick people, those who were possessed by devils and those who were lunatics." Jesus knew and recognized the difference between insanity and demoniacal possession, although these states were greatly confused in the minds of those who lived in his day and generation.

77:7.7 (863.8) Even prior to Pentecost no rebel spirit could dominate a normal human mind, and since that day even the weak minds of inferior mortals are free from such possibilities. The supposed casting out of devils since the arrival of the Spirit of Truth has been a matter of confounding a belief in demoniacal possession with hysteria, insanity, and feeble-mindedness. But just because Michael's bestowal has forever liberated all human minds on Urantia from the possibility of demoniacal possession, do not imagine that such was not a reality in former ages.

77:7.8 (864.1) The entire group of rebel midwayers is at present held prisoner by order of the Most Highs of Edentia. No more do they roam this world on mischief bent. Regardless of the presence of the Thought Adjusters, the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh forever made it impossible for disloyal spirits of any sort or description ever again to invade even the most feeble of human minds. Since the day of Pentecost there never again can be such a thing as demoniacal possession.

8. THE UNITED MIDWAYERS

77:8.1 (864.2) At the last adjudication of this world, when Michael removed the slumbering survivors of time, the midway creatures were left behind, left to assist in the spiritual and semispiritual work on the planet. They now function as a single corps, embracing both orders and numbering 10,992. *The United Midwayers of Urantia* are at present governed alternately by the senior member of each order. This regime has obtained since their amalgamation into one group shortly after Pentecost.

77:8.2 (864.3) The members of the older or primary

poznati po brojevima; oni si često daju imena kao što su 1-23 prvi, 4-5-6 prvi i tako dalje. Na Urantiji adamička srednja bića su imenovana po abecednom redu kako bi ih razlikovala od brojčanih oznaka primarnih srednjih bića.

Obje vrste su nematerijalna bića što se tiče prehrane i unosa energije, ali oni dijele s ljudima mnoge ljudske crte i razumiju i cijene vaš smisao za humor, kao i vaše bogoslužje. Kada su pripojeni smrtnicima, oni sudjeluju u duhu ljudskog rada, odmora i igara. Ali srednja bića ne spavaju, niti oni posjeduju moć rađanja. U određenom smislu, unutar sekundarne grupe postoji razlika po uzoru na muški i ženski spol, i o njima se često govori kao o "njemu" ili "njoj." Oni često rade zajedno u takvim parovima.

Srednja bića nisu ni ljudi ni anđeli, ali sekundarna srednja bića su po prirodi bliže čovjeku nego anđelima; oni su na neki način od vaše rase, te su stoga puni razumijevanja i suosjećajnosti u dodiru s ljudskim bićima; oni su neprocjenjivi serafima u njihovom radu sa raznim rasama čovječanstva i obje vrste su neophodne za službu serafima, osobnih čuvara smrtnika.

Korpus sjedinjenih srednjih bića Urantije je organiziran za službu planetarnim serafima u skladu s urođenim sposobnostima i stečenim vještinama, u sljedeće skupine:

1. *Glasnici.* Ova grupa nosi imena; oni su malobrojan korpus koji je od velike pomoći na evolucijskom svijetu u službi brze i pouzdane osobne komunikacije.

2. *Planetarni stražari.* Srednja bića su čuvari - stražari - svjetova prostora. Oni obavljaju važne dužnosti promatrača svih brojnih pojava i oblika komunikacije koji su bitni nadnaravnim bićima svijeta. Oni nadgledaju nevidljivi svijet duha vašeg planeta.

3. *Kontaktne osobe.* Pri uspostavi kontakta sa smrtnim bićima materijalnih svjetova, kao što je osoba kojom se prenose ove komunikacije, uvijek se koristi služba srednjih bića. Oni su bitan faktor u posredovanju između duhovnih i materijalnih razina.

4. *Napredni pomagači.* To su ona duhovnija srednja bića koja su raspoređena kao asistenti različitim vrstama serafima koji djeluju u posebnim skupinama na planeti.

Srednja bića se razlikuju u svojim

order are generally known by numerals; they are often given names such as 1-2-3 the first, 4-5-6 the first, and so on. On Urantia the Adamic midwayers are designated alphabetically in order to distinguish them from the numerical designation of the primary midwayers.

77:8.3 (864.4) Both orders are nonmaterial beings as regards nutrition and energy intake, but they partake of many human traits and are able to enjoy and follow your humor as well as your worship. When attached to mortals, they enter into the spirit of human work, rest, and play. But midwayers do not sleep, neither do they possess powers of procreation. In a certain sense the secondary group are differentiated along the lines of maleness and femaleness, often being spoken of as "he" or "she." They often work together in such pairs.

77:8.4 (864.5) Midwayers are not men, neither are they angels, but secondary midwayers are, in nature, nearer man than angel; they are, in a way, of your races and are, therefore, very understanding and sympathetic in their contact with human beings; they are invaluable to the seraphim in their work for and with the various races of mankind, and both orders are indispensable to the seraphim who serve as personal guardians to mortals.

77:8.5 (864.6) The United Midwayers of Urantia are organized for service with the planetary seraphim in accordance with innate endowments and acquired skills, in the following groups:

77:8.6 (864.7) 1. *Midway messengers.* This group bear names; they are a small corps and are of great assistance on an evolutionary world in the service of quick and reliable personal communication.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetary sentinels.* Midwayers are the guardians, the sentinels, of the worlds of space. They perform the important duties of observers for all the numerous phenomena and types of communication which are of import to the supernatural beings of the realm. They patrol the invisible spirit realm of the planet.

77:8.8 (865.1) 3. *Contact personalities.* In the contacts made with the mortal beings of the material worlds, such as with the subject through whom these communications were transmitted, the midway creatures are always employed. They are an essential factor in such liaisons of the spiritual and the material levels.

77:8.9 (865.2) 4. *Progress helpers.* These are the more spiritual of the midway creatures, and they are distributed as assistants to the various orders of seraphim who function in special groups on the planet.

77:8.10 (865.3) Midwayers vary greatly in their abilities

sposobnostima da kontaktiraju sa serafima koji su iznad njih i sa svojim ljudskim rođacima koji su ispod. Iznimno je teško, primjerice, za primarnu grupu srednjih bića da izravno kontaktira materijalne agense. Oni su znatno bliže anđeoskom obliku bića te se stoga obično postavljaju na rad i služenje sa duhovnim silama koje obitavaju na planeti. Oni djeluju kao pratitelji i vodiči nebeskim posjetiteljima i studentima koji dolaze u goste, dok su sekundarna srednja bića gotovo isključivo vezana za službu materijalnih bića područja.

1.111 odanih sekundarnih srednjih bića sudjeluju u važnim misijama na zemlji. U usporedbi s njihovim primarnim suradnicima, oni su izrazito materijalni. Oni su samo malo izvan vašeg raspona vida i posjeduju dovoljno širok raspon prilagodbe kako bi po želji mogli uspostaviti fizički kontakt s onim što ljudi nazivaju "materijalnim stvarima." Ova jedinstvena stvorenja imaju definitivnu moć nad pojavama iz vremena i prostora, uključujući i životinje.

Mnoge od konkretnijih pojava koje se pripisuju anđelima su izvedene djelovanjem sekundarne grupe srednjih bića. Kada su negdašnje neuke religiozne vođe pohvatale rane učitelje Isusovog evanđelja i bacile ih u tamnicu, stvarno jedan "anđeo Gospodnji", "noću otvori vrata tamnice i izvede ih." No, u slučaju Petrovog oslobođenja nakon ubojstva Jakova prema zapovijedi Heroda, Petra nije oslobodio anđeo nego je to učinilo srednje biće iz sekundarnog reda.

Njihova glavna aktivnost danas se sastoji u pružanju neprimjetne pomoći osobne veze u suradnji s muškarcima i ženama koji čine planetarni rezervni korpus sudbine. Zahvaljujući djelovanju ove sekundarne grupe, kojoj vješto pomažu određeni pripadnici primarnog korpusa, ostvarena je koordinacija ličnosti i okolnosti na Urantiji koje su u na kraju navele planetarne nebeske nadglednike na podnošenje molbi koje su rezultirale izdavanjem mandata koji je omogućio niz otkrivenja među koja se ubraja i ova prezentacija. No, treba biti jasno da srednja bića nisu uključena u žalosne predstave koje se odvijaju pod općom oznakom "spiritualizma." Srednja bića koja trenutno žive na Urantiji, koja sva imaju častan status, nisu povezana sa pojavama takozvanog "posredovanja," a oni obično ne dopuštaju ljudima da svjedoče ponekad potrebne fizičke aktivnosti ili druge kontakte sa materijalnim svijetom kakvi se mogu opaziti ljudskim osjetilima.

to make contact with the seraphim above and with their human cousins below. It is exceedingly difficult, for instance, for the primary midwayers to make direct contact with material agencies. They are considerably nearer the angelic type of being and are therefore usually assigned to working with, and ministering to, the spiritual forces resident on the planet. They act as companions and guides for celestial visitors and student sojourners, whereas the secondary creatures are almost exclusively attached to the ministry of the material beings of the realm.

77:8.11 (865.4) The 1,111 loyal secondary midwayers are engaged in important missions on earth. As compared with their primary associates, they are decidedly material. They exist just outside the range of mortal vision and possess sufficient latitude of adaptation to make, at will, physical contact with what humans call "material things." These unique creatures have certain definite powers over the things of time and space, not excepting the beasts of the realm.

77:8.12 (865.5) Many of the more literal phenomena ascribed to angels have been performed by the secondary midway creatures. When the early teachers of the gospel of Jesus were thrown into prison by the ignorant religious leaders of that day, an actual "angel of the Lord" "by night opened the prison doors and brought them forth." But in the case of Peter's deliverance after the killing of James by Herod's order, it was a secondary midwayer who performed the work ascribed to an angel.

77:8.13 (865.6) Their chief work today is that of unperceived personal-liaison associates of those men and women who constitute the planetary reserve corps of destiny. It was the work of this secondary group, ably seconded by certain of the primary corps, that brought about the co-ordination of personalities and circumstances on Urantia which finally induced the planetary celestial supervisors to initiate those petitions that resulted in the granting of the mandates making possible the series of revelations of which this presentation is a part. But it should be made clear that the midway creatures are not involved in the sordid performances taking place under the general designation of "spiritualism." The midwayers at present on Urantia, all of whom are of honorable standing, are not connected with the phenomena of so-called "mediumship"; and they do not, ordinarily, permit humans to witness their sometimes necessary physical activities or other contacts with the material world, as they are perceived by human senses.

9. STALNI DRŽAVLJANI URANTIJE

9. THE PERMANENT CITIZENS OF URANTIA

Srednja bića se mogu smatrati prvom skupinom stalnih stanovnika koji žive na različitim svjetovima diljem svemira u suprotnosti s evolucijskim uzlaznim smrtnim bićima i anđeoskim mnoštvom. Takvi stalni državljani se nalaze na raznim punktovima u Rajskom usponu.

Za razliku od različitih redova nebeskih bića koja su postavljena na pozicije *služenja* na planetu, srednja bića žive na naseljenim svjetovima. Serafi dolaze i odlaze, ali srednja bića ostaju i nastavljaju služiti u korist domaćih bića planeta, pružajući kontinuitet u programu usklađenja i povezivanja niza administrativnih vlada anđeoskog mnoštva.

Kao stvarni državljani Urantije, srednja bića iskazuju veliki interes za sudbinu ovog planeta. Oni su odlučna grupa koja se uporno zalaže za napredak njihovog rodnog planeta. Njihova odlučnost se može vidjeti u motu njihova reda: "Što sjedinjena srednja bića započnu, to sjedinjena srednja bića dovrše."

Iako svaki od njih može napustiti planet služeći se energetskim krugovima, oni su se pojedinačno obvezali da neće napustiti planet izuzev ako budu otpušteni s dužnosti odlukom svemirske vlade. Srednja bića su usidrena na planeti do utemeljenja svijeta u svjetlu i životu. Uz iznimku 1-2-3 prvog, ni jedno vjerno srednje biće nije ikada otišlo sa Urantije.

1-2-3 prvi, najstariji iz primarnog reda, pušten je iz neposredne planetarne dužnosti nedugo nakon Duhova. Ovo plemenito srednje biće je stajao čvrsto sa Vanom i Amadonom tijekom tragičnih dana planetarne pobune, i njegovo neustrašivo vodstvo je imalo značajnu ulogu u smanjenju broja žrtava u njihovom redu. On služi trenutno na Jeruzemu kao član dvadeset četiri savjetnika, nakon što je već jednom funkcionirao kao generalni guverner Urantije poslije Duhova.

Srednja bića su vezana za planet, ali upravo kao što smrtnici razgovaraju s posjetiteljima iz dalekih zemalja i tako upoznaju događaje u udaljenim dijelovima svijeta, tako srednja bića razgovaraju s nebeskim putnicima i uče o udaljenim mjestima u svemiru. Oni su dakle bolje upoznati sa ovim sustavom i svemirom, čak i sa Orvontonom i njegovim sestrinjskim tvorevinama i spremaju se primiti državljanstvo na višim razinama postojanja.

Dok su srednja bića dovedena u postojanje potpuno razvijena - ne prolaze kroz razdoblje nezrelosti praćeno rastom ili razvojem - ona nikada ne prestaju rasti u mudrosti i iskustvu. Poput smrtnika, oni su evolucijska stvorenja i imaju kulturu koja je u dobroj mjeri evolucijsko

77:9.1 (865.7) Midwayers may be regarded as the first group of the permanent inhabitants to be found on the various orders of worlds throughout the universes in contrast with evolutionary ascenders like the mortal creatures and the angelic hosts. Such permanent citizens are encountered at various points in the Paradise ascent.

77:9.2 (866.1) Unlike the various orders of celestial beings who are assigned to *minister* on a planet, the midwayers *live* on an inhabited world. The seraphim come and go, but the midway creatures remain and will remain, albeit they are nonetheless ministers for being natives of the planet, and they provide the one continuing regime which harmonizes and connects the changing administrations of the seraphic hosts.

77:9.3 (866.2) As actual citizens of Urantia, the midwayers have a kinship interest in the destiny of this sphere. They are a determined association, persistently working for the progress of their native planet. Their determination is suggested by the motto of their order: "What the United Midwayers undertake, the United Midwayers do."

77:9.4 (866.3) Although their ability to traverse the energy circuits makes planetary departure feasible to any midwayer, they have individually pledged themselves not to leave the planet prior to their sometime release by the universe authorities. Midwayers are anchored on a planet until the ages of settled light and life. With the exception of 1-2-3 the first, no loyal midway creatures have ever departed from Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 the first, the eldest of the primary order, was released from immediate planetary duties shortly after Pentecost. This noble midwayer stood steadfast with Van and Amadon during the tragic days of the planetary rebellion, and his fearless leadership was instrumental in reducing the casualties in his order. He serves at present on Jerusem as a member of the twenty-four counselors, having already functioned as governor general of Urantia once since Pentecost.

77:9.6 (866.5) Midwayers are planet bound, but much as mortals talk with travelers from afar and thus learn about remote places on the planet, so do midwayers converse with celestial travelers to learn about the far places of the universe. So do they become conversant with this system and universe, even with Orvonton and its sister creations, and so do they prepare themselves for citizenship on the higher levels of creature existence.

77:9.7 (866.6) While the midwayers were brought into existence fully developed — experiencing no period of growth or development from immaturity — they never cease to grow in wisdom and experience. Like mortals they are evolutionary creatures, and they have a culture which is a bona

postignuće. Postoje mnogi veliki umovi i moćni duhovi u korpusu srednjih bića Urantije.

U širim aspektima civilizacija, Urantija je zajednički proizvod smrtnika Urantije i srednjih bića Urantije, i to je istina usprkos prisutnim razlikama u razinama vaše kulture, razlikama koji se neće nadoknaditi do dobi svjetla i života.

Kultura srednjih bića, kao proizvod besmrtnog planetarnog državljanstva, je relativno imuna na one vremenske događaje koji opsjedaju ljudsku civilizaciju. Generacije ljudi mogu zaboraviti; korpus srednjih bića ne zaboravlja, a ta njihova sjećanja ulaze u riznicu predanja vašeg naseljenog svijeta. Tako kultura planeta ostaje zauvijek prisutna na tom planetu, te je u pravilnim okolnostima dostupna kao dragocjena sjećanja na prošle događaje, kao što je priča o životu i učenjima Isusa koju su srednja bića Urantije podarila svojim materijalnim rođacima.

Srednja bića su vješti služitelji koji nadoknađuju tu prazninu između materijalnih i duhovnih poslova Urantije koja se pojavila nakon smrti Adama i Eve. Oni su također vaša starija braća, drugovi u dugoj borbi za postignuće statusa svijeta i života na Urantiji. Korpus sjedinjenih srednjih bića je prošao test pobune i oni će vjerno izvršavati svoju ulogu u planetarnoj evoluciji sve dok ovaj svijet ne postigne konačni cilj svih dobi, buduću dob kada mir zavlada na zemlji, a istina i dobra volja u srcima ljudi.

Zbog vrijednog djelovanja tih srednjih bića, zaključili smo da su oni doista bitni za održavanje gospodarstva duha na vašem svijetu. A da pobuna nije ugrozila planetarno poslovanje, oni bi bili još veće pomoći serafima.

Cijela organizacija visokih duhova, anđeoskog mnoštva, njihovih prijatelja iz redova srednjih bića, je oduševljeno posvećena promoviranju Rajskog plana progresivnog uzašašća i postignuća savršenstva evolucijskih smrtnika, jednog od najbožanstvenijih poduzeća u svemiru - vrhunskog programa opstanka kojim Bog silazi do čovjeka kako bi potom u blaženom partnerstvu, uzdigao čovjeka do Boga i do same vječnosti službe i božanstva postignuća - kako za ljude tako i za srednja bića.

Predstavio Arhanđel iz Nebadona.

fide evolutionary attainment. There are many great minds and mighty spirits among the Urantia midway corps.

77:9.8 (866.7) In the larger aspect the civilization of Urantia is the joint product of the Urantia mortals and the Urantia midwayers, and this is true despite the present differential between the two levels of culture, a differential which will not be compensated prior to the ages of light and life.

77:9.9 (866.8) The midway culture, being the product of an immortal planetary citizenry, is relatively immune to those temporal vicissitudes which beset human civilization. The generations of men forget; the corps of midwayers remembers, and that memory is the treasure house of the traditions of your inhabited world. Thus does the culture of a planet remain ever present on that planet, and in proper circumstances such treasured memories of past events are made available, even as the story of the life and teachings of Jesus has been given by the midwayers of Urantia to their cousins in the flesh.

77:9.10 (867.1) Midwayers are the skillful ministers who compensate that gap between the material and spiritual affairs of Urantia which appeared upon the death of Adam and Eve. They are likewise your elder brethren, comrades in the long struggle to attain a settled status of light and life on Urantia. The United Midwayers are a rebellion-tested corps, and they will faithfully enact their part in planetary evolution until this world attains the goal of the ages, until that distant day when in fact peace does reign on earth and in truth is there good will in the hearts of men.

77:9.11 (867.2) Because of the valuable work performed by these midwayers, we have concluded that they are a truly essential part of the spirit economy of the realms. And where rebellion has not marred a planet's affairs, they are of still greater assistance to the seraphim.

77:9.12 (867.3) The entire organization of high spirits, angelic hosts, and midway fellows is enthusiastically devoted to the furtherance of the Paradise plan for the progressive ascension and perfection attainment of evolutionary mortals, one of the supernal businesses of the universe — the superb survival plan of bringing God down to man and then, by a sublime sort of partnership, carrying man up to God and on to eternity of service and divinity of attainment — alike for mortal and midwayer.

77:9.13 (867.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 78. LJUBIČASTA RASA POSLIJE ADAMA

⇨ 077

Knjiga Urantije

079 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 78 LJUBIČASTA RASA POSLIJE ADAMA

Sekcije

Uvod

1. RASNA I KULTURNA DISTRIBUCIJA
2. ADAMOVI POTOMCI U DRUGOM VRTU
3. RANA ŠIRENJA ADAMITA
4. ANDITI
5. ANDITSKE MIGRACIJE
6. POSLJEDNJE ANDITSKE DIOBE
7. POPLAVE U MEZOPOTAMIJI
8. SUMERI - POSLJEDNJI ANDITI

Uvod

Drugi Vrt je bio kolijevka civilizacije gotovo trideset tisuća godina. Ovdje u Mezopotamiji održali su se adamički narodi koji su poslali svoje potomke u sve krajeve svijeta i koji su nakon skorijeg miješanja s noditskim i sangiškim plemenima postali poznati kao Anditi. Iz ove su oblasti u svijet krenuli oni muškarci i žene koji su potakli razvoj povijesnih događaja i bitno ubrzali kulturni napredak Urantije.

Ovo poglavlje prikazuje planetarnu povijest ljubičaste rase koja započinje nedugo nakon Adamovog neuspjeha otprilike 35,000 godina pr.K. i koja se nastavlja kroz period miješanja s noditskim i sangiškim rasama otprilike 15,000 godina pr.K. kojim nastaju anditski narodi, sve dok otprilike 2,000 godina pr.K. ljubičasta rasa nije konačno iščezla iz svoje mezopotamijske domovine.

1. RASNA I KULTURNA DISTRIBUCIJA

PAPER 78 THE VIOLET RACE AFTER THE DAYS OF ADAM

SECTIONS

Introduction

1. Racial and Cultural Distribution
2. The Adamites in the Second Garden
3. Early Expansions of the Adamites
4. The Andites
5. The Andite Migrations
6. The Last Andite Dispersions
7. The Floods in Mesopotamia
8. The Sumerians — Last of the Andites

INTRODUCTION

78:0.1 (868.1) THE second Eden was the cradle of civilization for almost thirty thousand years. Here in Mesopotamia the Adamic peoples held forth, sending out their progeny to the ends of the earth, and latterly, as amalgamated with the Nodite and Sangik tribes, were known as the Andites. From this region went those men and women who initiated the doings of historic times, and who have so enormously accelerated cultural progress on Urantia.

78:0.2 (868.2) This paper depicts the planetary history of the violet race, beginning soon after the default of Adam, about 35,000 B.C., and extending down through its amalgamation with the Nodite and Sangik races, about 15,000 B.C., to form the Andite peoples and on to its final disappearance from the Mesopotamian homelands, about 2000 B.C.

1. RACIAL AND CULTURAL DISTRIBUTION

Premda su u doba Adamovog dolaska umovi i moralnost svjetskih rasa bili na vrlo niskoj razini, fizička evolucija nije poremećena posljedicama Kaligastijine pobune. Unatoč djelomičnom neuspjehu njegovog poduzeća, Adam je bitno unaprijedio rase Urantije svojim doprinosom njihovom biološkom statusu.

Adama i Eva su bitno doprinijeli društvenom, moralnom i intelektualnom napretku čovječanstva; njihovi potomci su bitno potakli razvoj civilizacije. Međutim, prije trideset pet tisuća godina svijet je imao vrlo nerazvijenu kulturu. Dok su tu i tamo postojali određeni civilizacijski centri, Urantija je najvećim dijelom propadala u divljaštvu. Rasna i kulturna rasprostranjenost je imala sljedeća obilježja:

1. Ljubičasta rasa - Adamiti i Adamsoniti. Glavni centar adamitske kulture je bio smješten u drugom vrtu, u trokutu između rijeka Eufkrat i Tigris; ova oblast uistinu predstavlja kolijevku zapadne i indijske civilizacije. Drugorazredni centar ljubičaste rase se nalazio na sjeveru, u adamsonitskom centru, istočno od južne obale Kaspijskog mora u blizini Kopetskog gorja. Iz ova dva centra proširila se kultura i životna plazma koje je smjesta potakla razvoj svih rasa.

2. Predsumerski i drugi Noditi. U blizini izvorišta rijeka u Mezopotamiji mogli su se naći ostaci prastare civilizacije iz doba Dalamatije. Kako su tisućljeća prolazila, ova je grupa podrobno izmiješana s Adamitima na sjeveru, premda nikada nije izgubila svoje noditske tradicije. Različite druge noditske grupe koje su živjele u Levantu uglavnom sušle u sastav kasnijih pripadnika šireće ljubičaste rase.

3. Andoniti su imali pet-šest prilično uzornih utvrda sjeverno i istočno od Adamsonovog uporišta. Ove su utvrde bile raštrkane širom Turkestana, dok su se manji izolirani centri održali širom Eurazije, osobito u planinskim oblastima. Ovi su starosjedioci još uvijek držali sjeverne oblasti eurazijskog kontinenta zajedno s Islandom i Grenlandom, ali ih je plava rasa prije dugo vremena prognala s europskih ravnica, dok ih je šireća žuta rasa protjerala iz riječnih dolina udaljenije oblasti azijskog kontinenta.

4. Crvena rasa je zauzela Sjevernu i Južnu Ameriku nakon što je prognana iz Azije prije više od pedeset tisuća godina prethodno dolasku Adama.

5. Žuta rasa. Kineski narodi su učvrstili svoju kontrolu nad istočnom Azijom. Njihova

78:1.1 (868.3) Although the minds and morals of the races were at a low level at the time of Adam's arrival, physical evolution had gone on quite unaffected by the exigencies of the Caligastia rebellion. Adam's contribution to the biologic status of the races, notwithstanding the partial failure of the undertaking, enormously upstepped the people of Urantia.

78:1.2 (868.4) Adam and Eve also contributed much that was of value to the social, moral, and intellectual progress of mankind; civilization was immensely quickened by the presence of their offspring. But thirty-five thousand years ago the world at large possessed little culture. Certain centers of civilization existed here and there, but most of Urantia languished in savagery. Racial and cultural distribution was as follows:

78:1.3 (868.5) 1. *The violet race — Adamites and Adamsonites.* The chief center of Adamite culture was in the second garden, located in the triangle of the Tigris and Euphrates rivers; this was indeed the cradle of Occidental and Indian civilizations. The secondary or northern center of the violet race was the Adamsonite headquarters, situated east of the southern shore of the Caspian Sea near the Kopet mountains. From these two centers there went forth to the surrounding lands the culture and life plasm which so immediately quickened all the races.

78:1.4 (868.6) 2. *Pre-Sumerians and other Nodites.* There were also present in Mesopotamia, near the mouth of the rivers, remnants of the ancient culture of the days of Dalamatia. With the passing millenniums, this group became thoroughly admixed with the Adamites to the north, but they never entirely lost their Nodite traditions. Various other Nodite groups that had settled in the Levant were, in general, absorbed by the later expanding violet race.

78:1.5 (869.1) 3. *The Andonites* maintained five or six fairly representative settlements to the north and east of the Adamson headquarters. They were also scattered throughout Turkestan, while isolated islands of them persisted throughout Eurasia, especially in mountainous regions. These aborigines still held the northlands of the Eurasian continent, together with Iceland and Greenland, but they had long since been driven from the plains of Europe by the blue man and from the river valleys of farther Asia by the expanding yellow race.

78:1.6 (869.2) 4. *The red man* occupied the Americas, having been driven out of Asia over fifty thousand years before the arrival of Adam.

78:1.7 (869.3) 5. *The yellow race.* The Chinese peoples were well established in control of eastern

najnaprednija utvrđenja su smještena sjeverozapadno od suvremene teritorije Kine, u oblasti koja graniči s Tibetom.

6. Plava rasa. Plavi ljudi su se raštrkali preko cijele Europe, premda su njihovi bolji kulturni centri bili smješteni u tada vrlo plodnim dolinama mediteranske udoline kao i u sjeverozapadnoj Europi. Plava rasa je dosta unazađenja miješanjem s Neandertalima, dok je inače bila najagresivnija i najpustolovnija od svih evolutivnih rasa Euorazije s najsnažnijim istraživačkim porivom.

7. Predravidska Indija. Složena rasna mješavina Indije - koja uključuje sve rase Urantije ali prije svega zelenu, narandžastu i crnu - je bila kulturno neznatno naprednija od obližnjih oblasti.

8. Saharska civilizacija. Nadmoćni elementi indigo rase su izgradili najnaprednije utvrde u oblasti koja danas pokriva veliku Saharsku pustinju. Ova je indigo-crna grupa nosila brojne loze djelomično poražene narandžaste i zelene rase.

9. Mediteranska udolina. Rasa koja je naselila Mediteransku udolinu predstavlja najpodrobniju rasnu mješavinu koja postoji izvan Indije. Ovdje su se izmiješali plavi ljudi sa sjevera sa Saharcima s juga i Noditima i Adamitima s istoka.

Ovako je svijet izgledao prethodno ekspanziji ljubičaste rase prije dvadeset pet tisuća godina. Nada za uspostavu buduće civilizacije je počivala u drugom vrtu smještenom između mezopotamijskih rijeka. Ovdje u jugozapadnoj Aziji, postojao je potencijal za razvoj velike civilizacije, mogućnost da se po cijelom svijetu prošire ideje i ideali koji su spašeni iz doba Dalamatije i Edena.

Adam i Eva su ostavili ograničeno ali moćno potomstvo i nebeska bića koja su promatrala razvoj događaja na Urantiji su s velikom tjeskobom pratila ponašanje ovih potomaka zavedenog Materijalnog Sina i Kćerke.

2. ADAMOVI POTOMCI U DRUGOM VRTU

Tisućama godina Adamovi sinovi su radili duž mezopotamijskih rijeka, na jugu gradeći irigacijske kanale i razvijajući metode za kontrolu poplava, na sjeveru unaprjeđujući obranu i uz sve to nastojeći očuvati tradicije veličanstvenog prvog Edena.

Herojska uprava nad drugim vrtom ulazi među najveličanstvenije i najinspirativnije epove povijesti Urantije. Ove izvanredne duše nikada

Asia. Their most advanced settlements were situated to the northwest of modern China in regions bordering on Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *The blue race.* The blue men were scattered all over Europe, but their better centers of culture were situated in the then fertile valleys of the Mediterranean basin and in northwestern Europe. Neanderthal absorption had greatly retarded the culture of the blue man, but he was otherwise the most aggressive, adventurous, and exploratory of all the evolutionary peoples of Eurasia.

78:1.9 (869.5) 7. *Pre-Dravidian India.* The complex mixture of races in India — embracing every race on earth, but especially the green, orange, and black — maintained a culture slightly above that of the outlying regions.

78:1.10 (869.6) 8. *The Sahara civilization.* The superior elements of the indigo race had their most progressive settlements in what is now the great Sahara desert. This indigo-black group carried extensive strains of the submerged orange and green races.

78:1.11 (869.7) 9. *The Mediterranean basin.* The most highly blended race outside of India occupied what is now the Mediterranean basin. Here blue men from the north and Saharans from the south met and mingled with Nodites and Adamites from the east.

78:1.12 (869.8) This was the picture of the world prior to the beginnings of the great expansions of the violet race, about twenty-five thousand years ago. The hope of future civilization lay in the second garden between the rivers of Mesopotamia. Here in southwestern Asia there existed the potential of a great civilization, the possibility of the spread to the world of the ideas and ideals which had been salvaged from the days of Dalamatia and the times of Eden.

78:1.13 (869.9) Adam and Eve had left behind a limited but potent progeny, and the celestial observers on Urantia waited anxiously to find out how these descendants of the erring Material Son and Daughter would acquit themselves.

2. THE ADAMITES IN THE SECOND GARDEN

78:2.1 (869.10) For thousands of years the sons of Adam labored along the rivers of Mesopotamia, working out their irrigation and flood-control problems to the south, perfecting their defenses to the north, and attempting to preserve their traditions of the glory of the first Eden.

78:2.2 (869.11) The heroism displayed in the leadership of the second garden constitutes one of the amazing and inspiring epics of Urantia's

nisu izgubile iz vida izvorno nastojanje da sprovedu adamičku misiju i stoga su se junački suprotstavile utjecajima obližnjih nazadnih plemena dok su neprestano slale svoje najizabranije sinove i kćeri kao poslanike zemaljskim rasama. Dok je nekom prilikom ova strategija širenja umanjivala redove ovih naprednih naroda u Mezopotamiji, uvijek su ih uspijevali obnoviti.

Civilizacija, društvo i kulturni status Adamita su bili daleko iznad opće razine evolutivnih rasa Urantije. Jedina civilizacija koja se na bilo koji način mogla usporediti s njima postojala je u starim utvrdama Vana i Amadona i među Adamsonitima. Ali civilizacija drugog Edena predstavlja vještačku tvorevinu - ona nije bila rezultat evolucije - i stoga je bila osuđena na deterioraciju sve dok nije dosegla prirodnu evolutivnu razinu.

Adam je za sobom ostavio snažnu intelektualnu i duhovnu, ali ne stručno-mehanički razvijenu kulturu, kako je svaka civilizacija ograničena prirodnim bogatstvima, prirođenim obdarenjima i slobodnim vremenom koje može posvetiti stvaralaštvu i istraživanju. Civilizacija ljubičaste rase je bila utemeljena na Adamovoj prisutnosti i na tradicijama prvog Vrta. Kako su nakon Adamove smrti ove tradicije svakim tisućljećem sve više gubile ne snazi, Adamiti su sve više nazadovali u svojoj kulturnoj razini dok nisu dostigli ravnotežu sa statusom obližnjih naroda i prirodnu evoluciju kulturnih sposobnosti ljubičaste rase.

Adamiti su predstavljali pravu naciju otprilike 19,000 godina pr.K., kad su brojili četiri i pol milijuna; do tada su podarili milijune svojih potomaka obližnjim narodima.

3. RANA ŠIRENJA ADAMITA

Ljubičasta rasa je kroz više tisućljeća održavala miroljubive tradicije Edena, što objašnjava zašto tako dugo vremena nije poduzela terorizmalnaosvajanja. Svaki put kad je prekobrojnost pučanstva počela stvarati društveni pritisak, umjesto što će ratom zauzeti obližnje teritorije, slali su višak žitelja kao učitelje drugim rasama. Dok ove rane migracije nisu ostavile dugotrajan kulturni učinak, obližnji narodi su biološki bitno napredovali zahvaljujući apsorpciji adamitskih učitelja, trgovaca i istraživača.

Određeni Adamiti su rano otputovali prema zapadu u dolinu Nila; drugi su prodri prema istoku u Aziju, ali u malom broju. Masovna seoba koja je nastupila u kasnijem razdoblju najvećim je dijelom bila usmjerena prema sjeveru i sa sjevera prema zapadu. Bio je to, uglavnom, postupan ali neprekidan sjeverni prodor, gdje je najveći broj

history. These splendid souls never wholly lost sight of the purpose of the Adamic mission, and therefore did they valiantly fight off the influences of the surrounding and inferior tribes while they willingly sent forth their choicest sons and daughters in a steady stream as emissaries to the races of earth. Sometimes this expansion was depleting to the home culture, but always these superior peoples would rehabilitate themselves.

78:2.3 (870.1) The civilization, society, and cultural status of the Adamites were far above the general level of the evolutionary races of Urantia. Only among the old settlements of Van and Amadon and the Adamsonites was there a civilization in any way comparable. But the civilization of the second Eden was an artificial structure — *it had not been evolved* — and was therefore doomed to deteriorate until it reached a natural evolutionary level.

78:2.4 (870.2) Adam left a great intellectual and spiritual culture behind him, but it was not advanced in mechanical appliances since every civilization is limited by available natural resources, inherent genius, and sufficient leisure to insure inventive fruition. The civilization of the violet race was predicated on the presence of Adam and on the traditions of the first Eden. After Adam's death and as these traditions grew dim through the passing millenniums, the cultural level of the Adamites steadily deteriorated until it reached a state of reciprocal balance with the status of the surrounding peoples and the naturally evolving cultural capacities of the violet race.

78:2.5 (870.3) But the Adamites were a real nation around 19,000 B.C., numbering four and a half million, and already they had poured forth millions of their progeny into the surrounding peoples.

3. EARLY EXPANSIONS OF THE ADAMITES

78:3.1 (870.4) The violet race retained the Edenic traditions of peacefulness for many millenniums, which explains their long delay in making territorial conquests. When they suffered from population pressure, instead of making war to secure more territory, they sent forth their excess inhabitants as teachers to the other races. The cultural effect of these earlier migrations was not enduring, but the absorption of the Adamite teachers, traders, and explorers was biologically invigorating to the surrounding peoples.

78:3.2 (870.5) Some of the Adamites early journeyed westward to the valley of the Nile; others penetrated eastward into Asia, but these were a minority. The mass movement of the later days was extensively northward and thence westward. It was, in the main, a gradual but unremitting northward push, the greater number making their

migrirao sjeverno oko Kaspijskog mora i prema zapadu u Europu.

Prije otprilike dvadeset pet tisuća godina mnogi čistokrvniji pripadnici Adamita su krenuli u masovnu migraciju prema sjeveru. I dok su prodirali prema sjeveru, sve više su gubili svoje adamičko nasljeđe, dok se prilikom okupacije Turkestana nisu potpuno izmiješali s drugim rasama, a naročito s Noditima. Mali je broj čistokrvnih ljubičastih naroda ikada uspio prodrijeti duboko u Europu ili Aziju.

Od 30,000 do 10,000 godina pr.K., širom jugozapadne Azije došlo je do epohalnog rasnog miješanja. U visinskim oblastima Turkestana živio je snažan i energičan narod. Sjeverozapadno od današnje Indije održalo se dosta kulture iz Vanovog razdoblja. Sjevernije od ovih utvrda očuvao se najbolji dio ranih Andita. I obje su ove napredne kulturne i karakterne rase apsorbirane u sastav Adamita koji su putovali prema sjeveru. Ovo je miješanje urodilo prihvaćanjem mnogih novih ideja; olakšalo je napredak civilizacije i uveliko je unaprijedilo sve faze umjetnosti, znanosti i društvene kulture.

Kako se otprilike 15,000 godina pr.K. bližio kraj razdoblja ranih adamičkih migracija, u Europi i u centralnoj Aziji je već postojao veći broj Adamovih potomaka nego bilo gdje drugdje u svijetu, uključujući i samu Mezopotamiju. Adamova krv je prije svega pripojena plavim rasama Europe. U južnom dijelu zemalja koje danas nose naziv Rusija i Turkestan naselio se velik broj mješanih Nodita, Andonita i crvenih i žutih Sangika. U južnoj Europi i na rubu Mediterana smjestila se rasna mješavina andonitskih i sangičkih naroda - narandžaste, zelene i indigo rase - s manjom mjerom adamičke krvi. U maloju Aziji i centralnoistočnim zemljama Europe naselila su se prvenstveno plemena Andonita.

U Egiptu se smjestila miješana tamnija rasa koja je u ovom razdoblju pojačana primitkom pridošlica iz Mezopotamije i koja se upravo spremala preuzeti nestajuću kulturu iz Eufratove doline. Čim narodi su se kretali prema jugu u Afriku gdje su slično crvenoj rasi u Americi ostali doslovce izolirani.

Saharska civilizacija je bila poremećena sušom, a Mediteranska poplavom. Do ovog razdoblja plave rase još uvijek nisu uspjele razviti naprednu civilizaciju. Andoniti su još uvijek bili rasuti arktičkim i centralnoazijskim oblastima. Zeleni i narandžasti narodi su uništeni kao rase. Indigo rasa se kretala prema jugu u Afriku gdje je bila na početku postupne ali duge rasne deterioracije.

Narodi Indije su uglavnom stagnirali sa

way north and then circling westward around the Caspian Sea into Europe.

78:3.3 (870.6) About twenty-five thousand years ago many of the purer elements of the Adamites were well on their northern trek. And as they penetrated northward, they became less and less Adamic until, by the times of their occupation of Turkestan, they had become thoroughly admixed with the other races, particularly the Nodites. Very few of the pure-line violet peoples ever penetrated far into Europe or Asia.

78:3.4 (870.7) From about 30,000 to 10,000 B.C. epoch-making racial mixtures were taking place throughout southwestern Asia. The highland inhabitants of Turkestan were a virile and vigorous people. To the northwest of India much of the culture of the days of Van persisted. Still to the north of these settlements the best of the early Andonites had been preserved. And both of these superior races of culture and character were absorbed by the northward-moving Adamites. This amalgamation led to the adoption of many new ideas; it facilitated the progress of civilization and greatly advanced all phases of art, science, and social culture.

78:3.5 (871.1) As the period of the early Adamic migrations ended, about 15,000 B.C., there were already more descendants of Adam in Europe and central Asia than anywhere else in the world, even than in Mesopotamia. The European blue races had been largely infiltrated. The lands now called Russia and Turkestan were occupied throughout their southern stretches by a great reservoir of the Adamites mixed with Nodites, Andonites, and red and yellow Sangiks. Southern Europe and the Mediterranean fringe were occupied by a mixed race of Andonite and Sangik peoples — orange, green, and indigo — with a sprinkling of the Adamite stock. Asia Minor and the central-eastern European lands were held by tribes that were predominantly Andonite.

78:3.6 (871.2) A blended colored race, about this time greatly reinforced by arrivals from Mesopotamia, held forth in Egypt and prepared to take over the disappearing culture of the Euphrates valley. The black peoples were moving farther south in Africa and, like the red race, were virtually isolated.

78:3.7 (871.3) The Saharan civilization had been disrupted by drought and that of the Mediterranean basin by flood. The blue races had, as yet, failed to develop an advanced culture. The Andonites were still scattered over the Arctic and central Asian regions. The green and orange races had been exterminated as such. The indigo race was moving south in Africa, there to begin its slow but long-continued racial deterioration.

78:3.8 (871.4) The peoples of India lay stagnant, with

svojom neprogresivnom civilizacijom; žuta rasa je učvršćivala svoje pozicije u centralnoj Aziji; smeđa još nije započela s utemeljenjem civilizacije na obližnjim otocima Tihog oceana.

Ove rasne diobe, u suradnji s dalekosežnim klimatskim promjenama, pripremaju svjetsku pozornicu za stadij anditske ere Urantija civilizacije. Ove rane migracije traju deset tisuća godina, od 25,000 do 15,000 godina pr.K. Kasnije seobe Andita su trajale od 15,000 do 6,000 godine pr.K.

Ranije seobe Adamita su bile spore i toliko im je trebalo da pređu Euraziju da je njihova kultura više- manje izgubljena u procesu. Kasniji Anditi su se kretali dovoljno brzo kako bi osigurali opstanak edenske kulture daleko od Mezopotamije.

4. ANDITI

Anditske rase su uglavnom bile mješavina čisokrvne ljubičaste rase i Nodita, uz primjesu evolutivnih naroda. Uopćeno treba naglasiti da su Anditi imali daleko veći procenat adamičke krvi nego je slučaj sa suvremenim rasama. Uglavnom koristimo naziv Anditi kao obilježje onih naroda čije rasno nasljeđe ima od jedne osmine do jedne šestine ljubičaste krvi. Suvremeni žitelji Urantije, pa čak i sjeverne bijele rase, imaju mnogo manje od ovog procenta Adamove krvi.

Najraniji anditski narodi su nastali u graničnim oblastima Mezopotamije prije više od dvadeset pet tisuća godina i predstavljali su mješavinu Adamita i Nodita. Drugi vrt je bio okružen koncentričnim oblastima u kojima se moglo naći sve manje ljubičaste krvi, dok je na periferiji ovog centra rasne asimilacije rođena anditska rasa. Kasnije, kad su migrirajući Adamiti i Noditi stigli u plodne oblasti Turkeстана, nije im dugo trebalo da se izmiješaju s nadmoćnim narodima koje su tu zatekli i ova je novonastala rasna mješavina osigurala proširenje anditskog tipa prema sjeveru.

Anditi su bili najsvestranija posve ljudska loza koja se pojavila na Urantiji nakon pojave čistokrvnih ljubičastih naroda. Oni su primilinajviše oblike preživjelih ostataka adamičke i noditske rase te su si kasnije pripojili najbolje loze žute, plave i zelene rase.

Ovi rani Anditi nisu bili Arijci; bili su predarijci. Oni nisu bili bijeli; bili su predbijeli. Nisu predstavljali bilo zapadnjački ili istočnjački narod. Međutim, anditsko nasljeđe je to što je dalo ovom mnogojezičkom narodu opću homogenost koja se obično naziva kavkažanstvom.

a civilization that was unprogressing; the yellow man was consolidating his holdings in central Asia; the brown man had not yet begun his civilization on the near-by islands of the Pacific.

78:3.9 (871.5) These racial distributions, associated with extensive climatic changes, set the world stage for the inauguration of the Andite era of Urantia civilization. These early migrations extended over a period of ten thousand years, from 25,000 to 15,000 B.C. The later or Andite migrations extended from about 15,000 to 6000 B.C.

78:3.10 (871.6) It took so long for the earlier waves of Adamites to pass over Eurasia that their culture was largely lost in transit. Only the later Andites moved with sufficient speed to retain the Edenic culture at any great distance from Mesopotamia.

4. THE ANDITES

78:4.1 (871.7) The Andite races were the primary blends of the pure-line violet race and the Nodites plus the evolutionary peoples. In general, Andites should be thought of as having a far greater percentage of Adamic blood than the modern races. In the main, the term Andite is used to designate those peoples whose racial inheritance was from one-eighth to one-sixth violet. Modern Urantians, even the northern white races, contain much less than this percentage of the blood of Adam.

78:4.2 (871.8) The earliest Andite peoples took origin in the regions adjacent to Mesopotamia more than twenty-five thousand years ago and consisted of a blend of the Adamites and Nodites. The second garden was surrounded by concentric circles of diminishing violet blood, and it was on the periphery of this racial melting pot that the Andite race was born. Later on, when the migrating Adamites and Nodites entered the then fertile regions of Turkestan, they soon blended with the superior inhabitants, and the resultant race mixture extended the Andite type northward.

78:4.3 (872.1) The Andites were the best all-round human stock to appear on Urantia since the days of the pure-line violet peoples. They embraced most of the highest types of the surviving remnants of the Adamite and Nodite races and, later, some of the best strains of the yellow, blue, and green men.

78:4.4 (872.2) These early Andites were not Aryan; they were pre-Aryan. They were not white; they were pre-white. They were neither an Occidental nor an Oriental people. But it is Andite inheritance that gives to the polyglot mixture of the so-called white races that generalized homogeneity which has been called Caucasoid.

Čistokrvnije loze ljubičaste rase su očuvale adamičke tradicije miroljubivosti, što objašnjava zašto ranije rasne migracije imaju prirodu miroljubivih seoba. Međutim, kako su se Adamiti izmiješali s Noditima koji su u to doba bili dosta ratoborna rasa, njihovi su anditski potomci postali, za svoje doba, najvjestiji i najoštroomniji ratnici koji su ikada živjeli na Urantiji. Od ovog časa, seobe mezopotamijskih naroda sve više poprimaju ratnički karakter i postaju stvar istinskih osvajačkih pohoda.

Ovi Anditi su bili pustolovni; bili su naklonjeni putovanjima. Veća količina sangiške ili andoničke krvi obično ima stabilizirajući učinak. Ali unatoč tome, njihovi se kasniji potomci nisu smirili dok nisu oplovili cijeli svijet i otkrili najudaljenije kontinente.

5. ANDITSKE MIGRACIJE

Kultura koja je potekla iz drugog vrta održala se dvadeset tisuća godina, ali je sve više nazadovala do otprilike 15,000 godina pr.K. kad je preporod setitskog svećenstva i vodstvo Amosada uveo veličanstvenu novu eru. Masovni talasi migracije ove civilizacije koja se kasnije proširila Eurazijom uslijedili su neposredno nakon detaljnog miješanja Adamita s obližnjim miješanim Noditima, što je stvorilo Andite i uzrokovalo preporod Vrta.

Ovi Anditi započinju novu eru migracija širom Eurazije i sjeverne Afrike. Anditska kultura je dominirala podnebljem koje se širilo od Mezopotamije preko Sinkianga, dok je stalni priliv plemena iz Mezopotamije uzrokovao migracije prema Europi. Ali teško da je pravilno govoriti o Anditima kao zasebnoj rasi u oblasti uže Azije sve do početka zaključnih seoba miješanih Adamovih potomaka. U ovo vrijeme, čak i rase drugog vrta su toliko međusobno izmiješane da ih više nije bilo moguće nazvati Adamitima.

Pridošlice iz Mezopotamije su neprestano oživljavale i osvježavale turkestarsku civilizaciju, a među njima naročito skorija anditska konjica. Takozvani arijski maternji jezik je bio u procesustvaranja u visinskim predjelima Turkestana; bila je to mješavina andoničkognariječja iz ove oblasti i jezika Adamsonita i kasnijih Andita. Mnogi suvremeni jezici vuku porijeklo od ovog ranog jezika ovih centralnoazijskih plemena koja su osvojila Europu, Indiju kao i više oblasti mezopotamijskih ravnica. Ovaj prastari jezik je dao zapadnjačkim jezicima srodnost koja se obično naziva arijskom.

78:4.5 (872.3) The purer strains of the violet race had retained the Adamic tradition of peace-seeking, which explains why the earlier race movements had been more in the nature of peaceful migrations. But as the Adamites united with the Nodite stocks, who were by this time a belligerent race, their Andite descendants became, for their day and age, the most skillful and sagacious militarists ever to live on Urantia. Thenceforth the movements of the Mesopotamians grew increasingly military in character and became more akin to actual conquests.

78:4.6 (872.4) These Andites were adventurous; they had roving dispositions. An increase of either Sangik or Andonite stock tended to stabilize them. But even so, their later descendants never stopped until they had circumnavigated the globe and discovered the last remote continent.

5. THE ANDITE MIGRATIONS

78:5.1 (872.5) For twenty thousand years the culture of the second garden persisted, but it experienced a steady decline until about 15,000 B.C., when the regeneration of the Sethite priesthood and the leadership of Amosad inaugurated a brilliant era. The massive waves of civilization which later spread over Eurasia immediately followed the great renaissance of the Garden consequent upon the extensive union of the Adamites with the surrounding mixed Nodites to form the Andites.

78:5.2 (872.6) These Andites inaugurated new advances throughout Eurasia and North Africa. From Mesopotamia through Sinkiang the Andite culture was dominant, and the steady migration toward Europe was continuously offset by new arrivals from Mesopotamia. But it is hardly correct to speak of the Andites as a race in Mesopotamia proper until near the beginning of the terminal migrations of the mixed descendants of Adam. By this time even the races in the second garden had become so blended that they could no longer be considered Adamites.

78:5.3 (872.7) The civilization of Turkestan was constantly being revived and refreshed by the newcomers from Mesopotamia, especially by the later Andite cavalrymen. The so-called Aryan mother tongue was in process of formation in the highlands of Turkestan; it was a blend of the Andonic dialect of that region with the language of the Adamsonites and later Andites. Many modern languages are derived from this early speech of these central Asian tribes who conquered Europe, India, and the upper stretches of the Mesopotamian plains. This ancient language gave the Occidental tongues all of that similarity which is called Aryan.

12,000 pr.K., tri četvrtine anditske loze su se mogle naći u sjevernoj i istočnoj Europi i prilikom kasnije završne seobe iz Mezopotamije, šezdeset pet posto ovih posljednjih talasa seobe je završilo u Europi.

Anditi nisu migrirali jedino u Europu već i u sjevernu Kinu i Indiju, dok su mnoge grupe prodrle u najudaljenije krajeve svijeta kao misionari, učitelji i trgovci. Bitno su doprinijeli razvoju sjevernih grupa Saharskih sangiških naroda. Ali vrlo mali broj učitelja i trgovaca je ikad zašao u Afriku južnije od izvorišnih oblasti Nila. Kasnije, miješani Anditi i Egipćani su slijedili istočnu i zapadnu obalu Afrike daleko ispod ekvatora, ali ni jedna nije doirnula Madagaskar.

Ovi Anditi su bili takozvani dravidski i kasniji arijski osvajači Indije; svojom prisutnošću u centralnoj Aziji unaprijedili su pretke ljudi južnog Turkestana. Mnoge od ovih rasa otputovale su u Kinu putem Sinkinga i Tibeta, te su podarile poželjne karakterisitke kasnijim kineskim lozama. S vremena na vrijeme, manje grupe su prodirale u Japan, Istočnu Indiju i južnu Kinu, premda je vrlo mali broj ušao u južnu Kinu kopnenim putem.

Stotinu trideset dva pripadnika ove rase ukrcala su se na flotu koja se sastojala malih brodova i iz Japana su s vremenom uspjela stići u Južnu Ameriku i sklapanjem brakova s starosjediocima koje su zatekli u Andama, utemeljiti potomke kasnijih vladara Inka. Prešli su preko Tihog oceana postupno, usput se zaustavljajući se na manjim otocima. Otoci polinežanske grupe su bili ne samo brojniji nego i veći nego danas i ovi su anditski pomorci zajedno s drugima koji su ih pratili biološki izmijenili njihove starosjedilačke grupe. Na ovim zemljama koje se danas nalaze ispod površine mora postojali su mnogi napredni centri civilizacije koji su izrasli kao rezultat anditskog prodora. Uskršni Otok je dugo bio religiozni i administrativni centar jedne takve izgubljene grupe. Ali među onim Anditima koji su u davna vremena plovili Tihim oceanom, jedino stotinu i trideset dvije osobe su stigle u Sjevernu i Južnu Ameriku.

Seobena osvajanja Andita traju sve do njihove posljednje diobe između 8000 i 6000 godina pr.K. Dok su napuštali Mezopotamiju, sve više su umanjivali biološke rezerve svoje domovine dok su istodobno značajno unaprijeđivali obližnje narode. Svakoj naciji koju su stigli donijeli su dar humora, umjetnosti, pustolovnosti, glazbe i manufakture. Vješto su pripitomljavali i uzgajali životinje i bili su odlični zemljoradnici. Ako ništa drugo ono na određeno vrijeme, njihova je prisutnost unaprijedila religiozna vjerovanja i moralne običaje starijih rasa. I tako se mezopotamijska kultura tiho

78:5.4 (872.8) By 12,000 B.C. three quarters of the Andite stock of the world was resident in northern and eastern Europe, and when the later and final exodus from Mesopotamia took place, sixty-five per cent of these last waves of emigration entered Europe.

78:5.5 (873.1) The Andites not only migrated to Europe but to northern China and India, while many groups penetrated to the ends of the earth as missionaries, teachers, and traders. They contributed considerably to the northern groups of the Saharan Sangik peoples. But only a few teachers and traders ever penetrated farther south in Africa than the headwaters of the Nile. Later on, mixed Andites and Egyptians followed down both the east and west coasts of Africa well below the equator, but they did not reach Madagascar.

78:5.6 (873.2) These Andites were the so-called Dravidian and later Aryan conquerors of India; and their presence in central Asia greatly upstepped the ancestors of the Turanians. Many of this race journeyed to China by way of both Sinkiang and Tibet and added desirable qualities to the later Chinese stocks. From time to time small groups made their way into Japan, Formosa, the East Indies, and southern China, though very few entered southern China by the coastal route.

78:5.7 (873.3) One hundred and thirty-two of this race, embarking in a fleet of small boats from Japan, eventually reached South America and by intermarriage with the natives of the Andes established the ancestry of the later rulers of the Incas. They crossed the Pacific by easy stages, tarrying on the many islands they found along the way. The islands of the Polynesian group were both more numerous and larger then than now, and these Andite sailors, together with some who followed them, biologically modified the native groups in transit. Many flourishing centers of civilization grew up on these now submerged lands as a result of Andite penetration. Easter Island was long a religious and administrative center of one of these lost groups. But of the Andites who navigated the Pacific of long ago none but the one hundred and thirty-two ever reached the mainland of the Americas.

78:5.8 (873.4) The migratory conquests of the Andites continued on down to their final dispersions, from 8000 to 6000 B.C. As they poured out of Mesopotamia, they continuously depleted the biologic reserves of their homelands while markedly strengthening the surrounding peoples. And to every nation to which they journeyed, they contributed humor, art, adventure, music, and manufacture. They were skillful domesticators of animals and expert agriculturists. For the time being, at least, their presence usually improved the religious beliefs and moral practices of the older

proširila Europom, Indijom, Kinom, sjevernom Afrikom i otocima Tihog oceana.

races. And so the culture of Mesopotamia quietly spread out over Europe, India, China, northern Africa, and the Pacific Islands.

6. POSLJEDNJE ANDITSKE DIOBE

Posljednja tri talasa anditskih migracija su zahvatila Mezopotamiju u razdoblju između 8,000 i 6,000 godina pr.K. Nosioci ovih velikih kulturnih naleta su zapravo bili primorani napustiti Mezopotamiju radi pritiska istočnih gorskih plemena i napada ravničarskih žitelja sa zapada. Iz eufratove doline i obližnje teritorije žitelji su se rasuli prilikom svoje zaključne seobe u sljedećim smjerovima:

Šezdeset pet posto je ušlo u Europu preko područja oko Kaspijskog mora gdje se izmješalo s novonastalim bijelim rasama - mješavinom plave rase i ranijih Andita.

Deset posto, uključujući i veću grupu setitskih svećenika, pošlo je prema istoku gorama Elama prema Iranskoj visoravni i Turkestanu. Zajedno s njihovom arijskom braćom iz sjevernih oblasti, mnogi njihovi potomci su kasnije bili prognani u Indiju.

Četiri posto Mezopotamijaca se okrenulo prema istoku na putu koji je najvećim dijelom bio usmjeren prema sjeveru te su ušli u Sinkiang, gdje su se izmiješali s mješavinom Andita i žute rase. Najveći broj moćnijih potomaka ove rasne unije kasnije je ušao u Kinu te je bitno sudjelovao u neposrednom poboljšanju sjeverne grupe žute rase.

Deset posto ovih prognanih Andita prešlo je preko Arabije i ušlo u Egipat.

Pet posto Andita, vrlo napredna kulturna grupa koja je živjela u priobalnoj oblasti oko izvorišta Tigrisa i Eufrata i koja se sačuvala od miješanja s nazadnim susjednim plemenima, odbila je napustiti svoju domovinu. U ovoj su grupi opstale mnoge naprednije noditske i adamitske loze.

6,000 godina pr.K. Anditi su gotovo posve evakuirali ovu oblast, premda su njihovi potomci većim dijelom izmiješani s obližnjim sangiškim rasama i Andonitima iz Male Azije ostali na ovom području gdje su u kasnijim stoljećima vodili borbe protiv uljeza sa istoka i sjevera.

Kulturno doba drugog vrta okončano je radi sve većeg miješanja s obližnjim nazadnim lozama. Civilizacija se tako preselila prema zapadu u dolinu Nila i na mediteranske otoke, gdje je nastavila cvjetati nakon deterioracije njezinog mezopotamijskog izvorišta. Ova je nekontrolirana infuzija krvi nazadnih naroda stvorila uvjete koji su

6. THE LAST ANDITE DISPERSIONS

78:6.1 (873.5) The last three waves of Andites poured out of Mesopotamia between 8000 and 6000 B.C. These three great waves of culture were forced out of Mesopotamia by the pressure of the hill tribes to the east and the harassment of the plainsmen of the west. The inhabitants of the Euphrates valley and adjacent territory went forth in their final exodus in several directions:

78:6.2 (873.6) Sixty-five per cent entered Europe by the Caspian Sea route to conquer and amalgamate with the newly appearing white races — the blend of the blue men and the earlier Andites.

78:6.3 (873.7) Ten per cent, including a large group of the Sethite priests, moved eastward through the Elamite highlands to the Iranian plateau and Turkestan. Many of their descendants were later driven into India with their Aryan brethren from the regions to the north.

78:6.4 (874.1) Ten per cent of the Mesopotamians turned eastward in their northern trek, entering Sinkiang, where they blended with the Andite-yellow inhabitants. The majority of the able offspring of this racial union later entered China and contributed much to the immediate improvement of the northern division of the yellow race.

78:6.5 (874.2) Ten per cent of these fleeing Andites made their way across Arabia and entered Egypt.

78:6.6 (874.3) Five per cent of the Andites, the very superior culture of the coastal district about the mouths of the Tigris and Euphrates who had kept themselves free from intermarriage with the inferior neighboring tribesmen, refused to leave their homes. This group represented the survival of many superior Nodite and Adamite strains.

78:6.7 (874.4) The Andites had almost entirely evacuated this region by 6,000 B.C., though their descendants, largely mixed with the surrounding Sangik races and the Andonites of Asia Minor, were there to give battle to the northern and eastern invaders at a much later date.

78:6.8 (874.5) The cultural age of the second garden was terminated by the increasing infiltration of the surrounding inferior stocks. Civilization moved westward to the Nile and the Mediterranean islands, where it continued to thrive and advance long after its fountainhead in Mesopotamia had deteriorated. And this unchecked influx of inferior

omogućili da u kasnijem razdoblju sjeverna barbarska plemena zauzmu cijelu Mezopotamiju i prognaju ostatke moćnih loza. Čak i u kasnijem razdoblju, kulturniji ostaci ovih loza odbili su se izmiješati s ovim ignorantnim i priprostim uljezima.

peoples prepared the way for the later conquest of all Mesopotamia by the northern barbarians who drove out the residual strains of ability. Even in later years the cultured residue still resented the presence of these ignorant and uncouth invaders.

7. POPLAVE U MEZOPOTAMIJI

U dolinama rijeka ljudi su bili navikli na periodične poplave koje su postale očekivanim godišnjim događajima. Ali ovom prilikom Mezopotamiji je prijetila nova opasnost koja je nastala kao rezultat sve većih zemljopisnih promjena na sjeveru.

Tisućama godina nakon potopa prvog edenskog vrta, sve više su se počele uzdizati planine na istočnoj obali Mediterana kao i prema sjeverozapadu i sjeveroistoku Mezopotamije. Ovo uzdizanje visinskih oblasti uveliko je ubrzano 5,000 godina pr.K. i ovo je zajedno sa snijegom koji je sve obilnije padao na sjevernim planinama, izazvalo neviđene poplave koje su se svakog proljeća širile dolinom Eufrata. Iz godine u godinu ove su proljećne poplave postajale sve gore, te su tako žitelji ovih riječnih oblasti prognani u visinske predjele prema istoku. Gotovo tisućama godina praktično je napuštan grad za gradom radi ovih obimnih poplava.

Poslije gotovo pet tisuća godina, kad su židovski svećenici koji su bili u babilonskom ropstvu pokušali slijediti liniju porijekla židovskog naroda do samog Adama, oni nisu bili u stanju uklopiti detalje ove priče; i jedan je svećenik došao na ideju kako bi bilo najlakše odustati od samog nastojanja i reći da je cijeli svijet potopljen zbog svoje pokvarenosti u vrijeme Noe, kako je na taj način bilo lakše slijediti Abrahamovo porijeklo do jednog od tri preživjela Noina sina.

Na svijetu postoje univerzalna predanja o vremenu kad je voda prekrivala površinu cijele zemlje. Mnoge rase pripovijedaju kako je u prošlosti voda prekrila cijeli svijet. Biblijska priča o Noi, arki i potopu predstavlja djelo židovskih svećenika za vrijeme njihovog ropstva u Babilonu. Od same pojave života na Urantiji ni jedan potop nije zahvatio cijeli svijet. Jedino je u arheozojsko doba, prije pojave kopna, površina zemlje bila potpuno prekrivena vodom.

Noa je, međutim, uistinu postojao; u Aramu, riječnoj utvrdi blizu Ereka, bavio se proizvodnjom vina. Iz godine u godinu je bilježio podatke o podizanju i spužanju voda. Mnogi su ga izrugivali zbog toga što je išao od kuće do kuće savjetujući svima da izgrade kuće od drveta u obliku brodova i da svake noći ukrcaju sve domaće životinje zato

7. THE FLOODS IN MESOPOTAMIA

78.7.1 (874.6) The river dwellers were accustomed to rivers overflowing their banks at certain seasons; these periodic floods were annual events in their lives. But new perils threatened the valley of Mesopotamia as a result of progressive geologic changes to the north.

78.7.2 (874.7) For thousands of years after the submergence of the first Eden the mountains about the eastern coast of the Mediterranean and those to the northwest and northeast of Mesopotamia continued to rise. This elevation of the highlands was greatly accelerated about 5000 B.C., and this, together with greatly increased snowfall on the northern mountains, caused unprecedented floods each spring throughout the Euphrates valley. These spring floods grew increasingly worse so that eventually the inhabitants of the river regions were driven to the eastern highlands. For almost a thousand years scores of cities were practically deserted because of these extensive deluges.

78.7.3 (874.8) Almost five thousand years later, as the Hebrew priests in Babylonian captivity sought to trace the Jewish people back to Adam, they found great difficulty in piecing the story together; and it occurred to one of them to abandon the effort, to let the whole world drown in its wickedness at the time of Noah's flood, and thus to be in a better position to trace Abraham right back to one of the three surviving sons of Noah.

78.7.4 (875.1) The traditions of a time when water covered the whole of the earth's surface are universal. Many races harbor the story of a world-wide flood some time during past ages. The Biblical story of Noah, the ark, and the flood is an invention of the Hebrew priesthood during the Babylonian captivity. There has never been a universal flood since life was established on Urantia. The only time the surface of the earth was completely covered by water was during those Archeozoic ages before the land had begun to appear.

78.7.5 (875.2) But Noah really lived; he was a wine maker of Aram, a river settlement near Erech. He kept a written record of the days of the river's rise from year to year. He brought much ridicule upon himself by going up and down the river valley advocating that all houses be built of wood, boat fashion, and that the family animals be put on

što se bliži poplava. Iz godine u godinu išao je u obližnje riječne utvrde i upozoravao ljude na poplavu. Konačno je došla godina kad su radi teških kiša naišle tako velike poplave da je iznenada uništeno cijelo selo; jedino su Noa i njegova neposredna obitelj preživjeli u kući koju su sagradili u obliku broda.

Ove su poplave zadale posljednji udarac aditskoj civilizaciji. Na kraju ovog razdoblja velikog potopa potpuno je uništen drugi vrt. Jedino se na jugu i među Sumerima održao trag negdašnje slave.

Ostaci ove, jedne od najvećih civilizacija, i dalje postoje u ovom području Mezopotamije kao i prema sjeveroistoku i sjeverozapadu. Pod vodama Perzijskog zaljeva postoje još stariji ostaci dalamatijskog razdoblja, dok ispod Mediteranskog mora počiva prvi Eden.

8. SUMERI - POSLJEDNJI ANDITI

Kad je posljednja dioba Andita uništila biološke temelje mezopotamijske civilizacije, mala je grupa pripadnika ove nadmoćne rase ostala u njihovoj domovini u blizini izvora rijeka. Bili su to Sumeri koji su 6,000 godina pr.K. najvećim dijelom imali anditsko porijeklo, dok je njihova kultura imala prvenstveno noditski karakter; ostali su vjerni prastarim tradicijama Dalamatije. Ovi Sumeri iz priobalnih oblasti predstavljaju posljednje Andite u Mezopotamiji. Ali mezopotamijske su rase u ovom kasnom razdoblju već bile podrobno izmješane, kao što svjedoče različiti tipovi lobanja u grobovima koji datiraju iz ovog perioda.

Za vrijeme ovih poplava značajno se razvila Susa. Prvo je potopljen stari grad koji je bio smješten nešto niže, tako da je novi grad koji je izgrađen na višem tlu nastavio djelovati kao znameniti centar umjetnina i zanatstva ovog razdoblja. Po umanju poplava, Ur je postao centar lončarske industrije. Prije otprilike sedam tisuća godina, Ur se nalazio na obali Perzijskog zaljeva, a tlo koje ga danas odvaja od obale predstavlja riječne sedimente nakupljene nakon ovog razdoblja. Ove su utvrde donekle pošteđene zbog širenja riječnih ušća i djelotvornosti boljih kontrolnih mehanizama.

Miroljubive uzgajivače žita koji su živjeli u dolinama Eufrata i Tigrisa neprestano su napadali barbari iz Turkestana i Iranske visoravni. Ali kako je ovom prilikom visinske pašnjake hvatala sve veća suša, organizirana je masovna invazija

board each night as the flood season approached. He would go to the neighboring river settlements every year and warn them that in so many days the floods would come. Finally a year came in which the annual floods were greatly augmented by unusually heavy rainfall so that the sudden rise of the waters wiped out the entire village; only Noah and his immediate family were saved in their houseboat.

78:7.6 (875.3) These floods completed the disruption of Andite civilization. With the ending of this period of deluge, the second garden was no more. Only in the south and among the Sumerians did any trace of the former glory remain.

78:7.7 (875.4) The remnants of this, one of the oldest civilizations, are to be found in these regions of Mesopotamia and to the northeast and northwest. But still older vestiges of the days of Dalamatia exist under the waters of the Persian Gulf, and the first Eden lies submerged under the eastern end of the Mediterranean Sea.

8. THE SUMERIANS — LAST OF THE ANDITES

78:8.1 (875.5) When the last Andite dispersion broke the biologic backbone of Mesopotamian civilization, a small minority of this superior race remained in their homeland near the mouths of the rivers. These were the Sumerians, and by 6000 B.C. they had become largely Andite in extraction, though their culture was more exclusively Nodite in character, and they clung to the ancient traditions of Dalamatia. Nonetheless, these Sumerians of the coastal regions were the last of the Andites in Mesopotamia. But the races of Mesopotamia were already thoroughly blended by this late date, as is evidenced by the skull types found in the graves of this era.

78:8.2 (875.6) It was during the floodtimes that Susa so greatly prospered. The first and lower city was inundated so that the second or higher town succeeded the lower as the headquarters for the peculiar artcrafts of that day. With the later diminution of these floods, Ur became the center of the pottery industry. About seven thousand years ago Ur was on the Persian Gulf, the river deposits having since built up the land to its present limits. These settlements suffered less from the floods because of better controlling works and the widening mouths of the rivers.

78:8.3 (875.7) The peaceful grain growers of the Euphrates and Tigris valleys had long been harassed by the raids of the barbarians of Turkestan and the Iranian plateau. But now a concerted invasion of the Euphrates valley was

Eufrotove doline. Ova je invazija bila još ozbiljnija zbog toga što su obližnji pastiri i lovci posjedovali veliki broj pripitomljenih konja. Konji su im dali veliku borbenu prednost nad njihovim imućim susjedima na jugu. U vrlo kratkom razdoblju barbari su pregazili Mezopotamiju i prognali posljednje kulturne grupe koje su se u naletima proširile cijelom Europom, zapadnom Azijom i sjevernom Afrikom.

Ovi su osvajači Mezopotamije u sebi nosili mnoge bolje anditske loze miješanih sjevernih rasa Turkestana, uključujući i dio Adamsonove loze. Ova nazadnija ali energičnija plemena sa sjevera su se vrlo brzo i vrlo rado izmiješala sa ostacima mezopotamijske civilizacije te su se s vremenom razvila u miješane narode koji su u povijesnom razdoblju živjeli u dolini Eufrata. Oni su brzo oživjeli mnoge faze sve slabije mezopotamijske civilizacije i usvojili umjetnosti dolinskih plemena i veći dio sumeranske kulture. Štoviše su željeli izgraditi treću Babilonsku kulu i kasnije su usvojili ovaj naziv Babilonjana kao svoju nacionalnu oznaku.

Kad su ovi barbarski konjanici sa sjeverozapada pregazili cijelu Eufrotovu dolinu, oni nisu porazili ostatke Andita koji su naseljavali riječna ušća Perzijskog zaljeva. Ovi su se Sumeri bili u stanju obraniti zbog toga što su posjedovali napredniju inteligenciju, nadmoćnije oružje i obimnu mrežu vojnih kanala koji su se nadovezivali na irigacijsku mrežu međupovezanih bazena. Bili su ujedinjeni kao narod zahvaljujući tome što su imali zajedničku religiju. Na ovaj su način bili u stanju održati svoj rasni i nacionalni integritet dugo nakon što su se njihovi sjeverozapadni susjedi raspali u niz izoliranih gradova-država. Ni jedan od ovih gradova nije bio u stanju prevladati nad ujedinjenim Sumerima.

Sjeverni uljezi su uskoro naučili vjerovati ovim miroljubivim Sumerima i cijeniti ih kao vješte učitelje i administratore. Sumeri su uskoro stekli veliko poštovanje i počeli djelovati kao učitelji umjetničkih i industrijskih vještina, kao trgovci i građanski vladari nad svim sjevernim narodima i na području od Egipta na zapadu do Indije na istoku.

Nakon raspada rane sumerske konfederacije, kasnijim su gradovima-državama vladali odmetnički potomci setitskih svećenika. Nazivali su se kraljevima jedino pri osvajanju obližnjih gradova. Kraljevi koji su kasnije vladali gradovima nisu uspjeli izgraditi snažnu konfederaciju zbog toga što se svaki ljubomorno držao svojih božanstava. Svaki grad je tvrdio da je njegov bog bio moćniji od svih drugih i zbog toga nisu željeli imati zajedničkog vladara.

brought about by the increasing drought of the highland pastures. And this invasion was all the more serious because these surrounding herdsmen and hunters possessed large numbers of tamed horses. It was the possession of horses which gave them a tremendous military advantage over their rich neighbors to the south. In a short time they overran all Mesopotamia, driving forth the last waves of culture which spread out over all of Europe, western Asia, and northern Africa.

78:8.4 (876.1) These conquerors of Mesopotamia carried in their ranks many of the better Andite strains of the mixed northern races of Turkestan, including some of the Adamson stock. These less advanced but more vigorous tribes from the north quickly and willingly assimilated the residue of the civilization of Mesopotamia and presently developed into those mixed peoples found in the Euphrates valley at the beginning of historic annals. They quickly revived many phases of the passing civilization of Mesopotamia, adopting the arts of the valley tribes and much of the culture of the Sumerians. They even sought to build a third tower of Babel and later adopted the term as their national name.

78:8.5 (876.2) When these barbarian cavalymen from the northeast overran the whole Euphrates valley, they did not conquer the remnants of the Andites who dwelt about the mouth of the river on the Persian Gulf. These Sumerians were able to defend themselves because of superior intelligence, better weapons, and their extensive system of military canals, which were an adjunct to their irrigation scheme of interconnecting pools. They were a united people because they had a uniform group religion. They were thus able to maintain their racial and national integrity long after their neighbors to the northwest were broken up into isolated city-states. No one of these city groups was able to overcome the united Sumerians.

78:8.6 (876.3) And the invaders from the north soon learned to trust and prize these peace-loving Sumerians as able teachers and administrators. They were greatly respected and sought after as teachers of art and industry, as directors of commerce, and as civil rulers by all peoples to the north and from Egypt in the west to India in the east.

78:8.7 (876.4) After the breakup of the early Sumerian confederation the later city-states were ruled by the apostate descendants of the Sethite priests. Only when these priests made conquests of the neighboring cities did they call themselves kings. The later city kings failed to form powerful confederations before the days of Sargon because of deity jealousy. Each city believed its municipal god to be superior to all other gods, and therefore they refused to subordinate themselves to a

Ovaj je dugi period slabe vlasti gradskih svećenika okončao Sargon, svećenik Kiša, koji je sebe proglasio kraljem i koji je započeo osvajanje cijele Mezopotamije i obližnjih zemalja. Na određenovrijeme, ovo je značilo kraj gradova-država kojima su vladali i koje su iskorištavali svećnici, gdje je svaki grad imao svoga boga i svoje ceremonijalne običaje.

Nakon raspada kiške konfederacije nastupio je dugi period ratovanja; gradovi koji su bili smješteni u dolinama su se počeli međusobno natjecati za premoć. Vlast je prelazila iz ruke u ruku između Sumera, Akadije, Kiša, Ereka, Ura i Suse.

2,500 godina pr.K., Sumeri su pretrpjeli ozbiljan poraz od sjevernih Suita i Guita. Ovom je prilikom pao Lagaš, glavni grad Sumera izgrađen na protupoplavnim nasipima. Poslije pada Akadije, u periodu uspostave Hamurabijeve vlasti, Sumere su apsorbirali sjeverni semiti i tako su mezopotamijski Anditi iščezli sa stranica povijesti.

Od 2,500 do 2,000 godine pr.K., nomadi su žestoko prodirali od Atlanskog do Tihog oceana. Neriti su izazvali konačni proboj kaspiske grupe mezopotamijskih potomaka mješanih Andonita i Andita. To što barbari nisu uspjeli učiniti a što je na koncu izazvalo uništenje Mezopotamije, učinile su kasnije klimatske promjene.

I ovo je pripovijed o ljubičastoj rasi nakon Adamovog vremena i o sudbini njihove domovine koja je ležala između Tigrisa i Eufrata. Njihova je prastara civilizacija na koncu propala zahvaljujući iseljenju nadmoćih naroda i useljenju nazadnih susjeda. Ali mnogo prije nego je barbarska konjica osvojila dolinu, veliki se dio edenske kulture proširio Azijom, Afrikom i Europom gdje je proizveo fermente koji su rezultirali pojavom civilizacije koja postoji na Urantiji u dvadesetom stoljeću.

[Predstavio Arhanđel iz Nebadona.]

common leader.

78:8.8 (876.5) The end of this long period of the weak rule of the city priests was terminated by Sargon, the priest of Kish, who proclaimed himself king and started out on the conquest of the whole of Mesopotamia and adjoining lands. And for the time, this ended the city-states, priest-ruled and priest-ridden, each city having its own municipal god and its own ceremonial practices.

78:8.9 (876.6) After the breakup of this Kish confederation there ensued a long period of constant warfare between these valley cities for supremacy. And the rulership variously shifted between Sumer, Akkad, Kish, Erech, Ur, and Susa.

78:8.10 (877.1) About 2,500 B.C. the Sumerians suffered severe reverses at the hands of the northern Suites and Guites. Lagash, the Sumerian capital built on flood mounds, fell. Erech held out for thirty years after the fall of Akkad. By the time of the establishment of the rule of Hammurabi the Sumerians had become absorbed into the ranks of the northern Semites, and the Mesopotamian Andites passed from the pages of history.

78:8.11 (877.2) From 2,500 to 2,000 B.C. the nomads were on a rampage from the Atlantic to the Pacific. The Nerites constituted the final eruption of the Caspian group of the Mesopotamian descendants of the blended Andonite and Andite races. What the barbarians failed to do to effect the ruination of Mesopotamia, subsequent climatic changes succeeded in accomplishing.

78:8.12 (877.3) And this is the story of the violet race after the days of Adam and of the fate of their homeland between the Tigris and Euphrates. Their ancient civilization finally fell due to the emigration of superior peoples and the immigration of their inferior neighbors. But long before the barbarian cavalymen conquered the valley, much of the Garden culture had spread to Asia, Africa, and Europe, there to produce the ferments which have resulted in the twentieth-century civilization of Urantia.

78:8.13 (877.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 79. ANDITSKO ŠIRENJE ISTOKOM

⇐ 078

Knjiga Urantije

080 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 79 ANDITSKO ŠIRENJE ISTOKOM

Sekcije

Uvod

1. ANDITI IZ TURKESTANA
2. ANDITI OSVAJAJU INDIJU
3. DRAVIDSKA INDIJA
4. ARIJCI PRODIRU U INDIJU
5. CRVENA I ŽUTA RASA
6. POČECI KINESKE CIVILIZACIJE
7. ANDITI STIŽU U KINU
8. KASNIJA KINESKA CIVILIZACIJA

PAPER 79 ANDITE EXPANSION IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Andites of Turkestan
2. The Andite Conquest of India
3. Dravidian India
4. The Aryan Invasion of India
5. Red Man and Yellow Man
6. Dawn of Chinese Civilization
7. The Andites Enter China
8. Later Chinese Civilization

Uvod

AZIJA je istinska kolijevka ljudske rase. Na južnom su poluotoku ovog kontinenta rođeni Andon i Fonta; u planinskim oblastima koje danas pripadaju Afganistanu njihov potomak Badonan je utemeljio primitivni kulturni centar koji se održao više od pola milijuna godina. U ovom istočnom centru ljudske rase, došlo je do otcjepljenja Sangiških naroda od Andonske loze i Azija je bila njihov prvi dom, prvo lovište i prvo bojno polje. Na području jugozapadne Azije jedna za drugom javile su se civilizacije Dalamita, Nodita, Adamita i Andita i iz ovih se oblasti sjeme ljudske rase proširilo po cijelom svijetu.

1. ANDITI IZ TURKESTANA

Kroz više od dvadeset pet tisuća godina, sve do prije gotovo 2000 godina pr.K. u srcu Euroazije su živjeli najvećim dijelom Anditi, premda u sve manjem broju. Iz nizijskih oblasti Turkestana,

INTRODUCTION

79:0.1 (878.1) ASIA is the homeland of the human race. It was on a southern peninsula of this continent that Andon and Fonta were born; in the highlands of what is now Afghanistan, their descendant Badonan founded a primitive center of culture that persisted for over one-half million years. Here at this eastern focus of the human race the Sangik peoples differentiated from the Andonic stock, and Asia was their first home, their first hunting ground, their first battlefield. Southwestern Asia witnessed the successive civilizations of Dalamatians, Nodites, Adamites, and Andites, and from these regions the potentials of modern civilization spread to the world.

1. THE ANDITES OF TURKESTAN

79:1.1 (878.2) For over twenty-five thousand years, on down to nearly 2000 B.C., the heart of Eurasia was predominantly, though diminishingly, Andite. In the lowlands of Turkestan the Andites made the

Anditi su krenuli prema zapadu zaobilazeći velika unutarnja jezera na putu prema Europi, dok su iz visinskih oblasti malo po malo prodirali prema istoku. Istočni Turkestan (Sinkiang) i u nešto manjoj mjeri Tibet, predstavljaju vrata kroz koja su ovi mezopotamijski narodi prešli planine i ušli u sjeverne zemlje žute rase. Anditi su postupno prodrli u Indiju iz turskeestanskog gorja prema Pandžabu i s iranskih pašnjaka kroz Balukistan. Ove ranije migracije nisu imale osvajački karakter; one prije predstavljaju neprekinutu seobu anditskih plemena u zapadnu Indiju i Kinu.

Tijekom gotovo petnaest tisuća godina održavani su centri mješaneanditske kulture u dolini Tarima u Sinkijangu i nešto južnije, u visinskim oblastima Tibeta, gdje je došlo do obilnog miješanja Andita i Andonita. Dolina rijeke Tarim u ovom razdoblju predstavlja najudaljeniju istočnu točku instinskeanditske kulture. Anditi su ovdje izgradili utvrde i uspostavili trgovinske veze s naprednim Kinezima na istoku i Andonitima na sjeveru. U ovo doba, dolina Tarima je bila jako plodna; kiše su bile obilne. Prema istoku se pružala otvorena travnata ravnica Gobi, gdje su se stočari postupno okrenuli obradi zemlje. Ova je civilizacija propala kad su vjetrovi koji su nosili kišu skrenuli prema jugoistoku, ali u ovo se doba mogla mjeriti i sa samom Mezopotamijom.

U razdoblju oko 8000 godina pr.K. počele su se sušiti visinske oblasti centralne Azije, što je natjeralo Andite da potraže niže oblasti pored rijeka i mora. Sve veća suša ne samo što ih je primorala na migraciju u dolinu Nila, Eufrata, Inda i Žute rijeke, već je također potakla novi razvoj anditske civilizacije. U velikom se broju počela javljati nova društvena klasa trgovaca.

Kad se zahvaljujući vremenskim uvjetima Anditi više nisu bili u stanju isključivo baviti lovom, nisu se povelj za evolucijskim primjerom starijih rasa koje su se u sličnim situacijama okretale uzgoju stoke. Došlo je do pojave trgovine i urbanog života. Od Egipta kroz Mezopotamiju i Turkestan pa sve do rijeka Kine i Indije, civiliziranija plemena su se počela okupljati u gradovima u kojima su cvjetale proizvodnja i trgovina. Adonija je postala glavni trgovinski centar centralne Azije, a ležala je na mjestu današnjeg Ašhabada. Vodom i kopnom tekla je trgovina predmetima od kamena, metala, drveta i gline.

Ali sve veća suša je postupno natjerala Andite da napuste zemlje južno i istočno od Kaspijskog mora. Talas migracija se počeo kretati od sjevera prema jugu i babilonska je konjica počela prodirati u Mezopotamiju.

Sve veća suša koja je zahvatila centralnu Aziju prouzrokovala je umanjenje broja ljudi i

westward turning around the inland lakes into Europe, while from the highlands of this region they infiltrated eastward. Eastern Turkestan (Sinkiang) and, to a lesser extent, Tibet were the ancient gateways through which these peoples of Mesopotamia penetrated the mountains to the northern lands of the yellow men. The Andite infiltration of India proceeded from the Turkestan highlands into the Punjab and from the Iranian grazing lands through Baluchistan. These earlier migrations were in no sense conquests; they were, rather, the continual drifting of the Andite tribes into western India and China.

79:1.2 (878.3) For almost fifteen thousand years centers of mixed Andite culture persisted in the basin of the Tarim River in Sinkiang and to the south in the highland regions of Tibet, where the Andites and Andonites had extensively mingled. The Tarim valley was the easternmost outpost of the true Andite culture. Here they built their settlements and entered into trade relations with the progressive Chinese to the east and with the Andonites to the north. In those days the Tarim region was a fertile land; the rainfall was plentiful. To the east the Gobi was an open grassland where the herders were gradually turning to agriculture. This civilization perished when the rain winds shifted to the southeast, but in its day it rivaled Mesopotamia itself.

79:1.3 (878.4) By 8000 B.C. the slowly increasing aridity of the highland regions of central Asia began to drive the Andites to the river bottoms and the seashores. This increasing drought not only drove them to the valleys of the Nile, Euphrates, Indus, and Yellow rivers, but it produced a new development in Andite civilization. A new class of men, the traders, began to appear in large numbers.

79:1.4 (879.1) When climatic conditions made hunting unprofitable for the migrating Andites, they did not follow the evolutionary course of the older races by becoming herders. Commerce and urban life made their appearance. From Egypt through Mesopotamia and Turkestan to the rivers of China and India, the more highly civilized tribes began to assemble in cities devoted to manufacture and trade. Adonia became the central Asian commercial metropolis, being located near the present city of Ashkhabad. Commerce in stone, metal, wood, and pottery was accelerated on both land and water.

79:1.5 (879.2) But ever-increasing drought gradually brought about the great Andite exodus from the lands south and east of the Caspian Sea. The tide of migration began to veer from northward to southward, and the Babylonian cavalymen began to push into Mesopotamia.

79:1.6 (879.3) Increasing aridity in central Asia further operated to reduce population and to render these

učinila ljude miroljubivijim; i kako su suše u sjevernim predjelima navele nomadska plemena Andonita da se povuku prema jugu, ovo je rezultiralo velikom seobom Andita iz Turkeстана. Ovo predstavlja posljednji talas u seobi takozvanih arijskih naroda na Levant i u Indiju. Bio je to vrhunac seobe mješanih Adamovih potomaka kojom su ove napredne rase unaprijedile sve azijske narode kao i većinu otočnih naroda Tihog mora.

Dok su se na ovaj način Anditi proširili preko istočne polutke, izgubili su svoju domovinu u Mezopotamiji i Turkestanu, kako je upravo ova opsežna seoba prema jugu bila to što je prorijedilo redove centralnoazijskih Andita gotovo do same točke uništenja.

I u dvadesetom vijeku poslije Krista mogu se naći tragovi anditske krvi među turkoiranskim i tibetanskim narodima, na što ukazuje povremena pojava plavokosih ljudi u ovim oblastima. Rani kineski zapisi pominju pojavu crvenokosih nomada koji sumiroljubivo živjeli u sjevernim naseobinama pored Žute rijeke i još uvijek se mogu naći slike koje vjerno svjedoče o tome kako su u dolini Tarima istodobno živjeli plavokosi Anditi i tamnopusi mongolski narodi.

Posljednje veliko ispoljenje latentne bojne genijalnosti centralnoazijskih Andita datira iz razdoblja otprilike 1200 godina pr.K., kad su Mongoli pod vodstvom Džingis-kana počeli osvajati najveći dio azijskog kontinenta. Kao i stari Anditi, ovi su ratnici promicali ideju o "jednom Bogu na nebu." Zahvaljujući preuranjenom raspadu njihove imperije odgođena je uspostava kontakta između Zapada i Istoka i otežan je razvoj jednobožja u Aziji.

2. ANDITI OSVAJAJU INDIJU

Indija je jedino mjesto na Urantiji gdje je došlo do miješanja svih rasa Urantije, dok je anditska invazija podarila Indiji posljednju lozu. U visinskim oblastima sjeverozapadne Indije pojavile su se sangijske rase i njihovi su pripadnici bez sumnje rano prodri na Indijski podkontinent i za sobom ostavili najraznovrsniju rasnu mješavinu koja je ikad postojala na Urantiji. Drevna Indija je djelovala kao sito kroz koje su prošli i koje je u sebi zadržalo brojne pripadnike migrirajućih rasa. Podnožje poluotoka je bilo nešto uže nego danas, kako su riječne delte uglavnom stvorene djelovanjem rijeka Gangesa i Inda u posljednjih pedeset tisuća godina.

Najranija rasna mješavina koja se pojavila u Indiji nastala je miješanjem crvene i žute rase s prastarim Andonitima. Ova je grupa kasnije

people less warlike; and when the diminishing rainfall to the north forced the nomadic Andonites southward, there was a tremendous exodus of Andites from Turkestan. This is the terminal movement of the so-called Aryans into the Levant and India. It culminated that long dispersal of the mixed descendants of Adam during which every Asiatic and most of the island peoples of the Pacific were to some extent improved by these superior races.

79:1.7 (879.4) Thus, while they dispersed over the Eastern Hemisphere, the Andites were dispossessed of their homelands in Mesopotamia and Turkestan, for it was this extensive southward movement of Andonites that diluted the Andites in central Asia nearly to the vanishing point.

79:1.8 (879.5) But even in the twentieth century after Christ there are traces of Andite blood among the Turanian and Tibetan peoples, as is witnessed by the blond types occasionally found in these regions. The early Chinese annals record the presence of the red-haired nomads to the north of the peaceful settlements of the Yellow River, and there still remain paintings which faithfully record the presence of both the blond-Andite and the brunet-Mongolian types in the Tarim basin of long ago.

79:1.9 (879.6) The last great manifestation of the submerged military genius of the central Asiatic Andites was in A.D. 1200, when the Mongols under Genghis Khan began the conquest of the greater portion of the Asiatic continent. And like the Andites of old, these warriors proclaimed the existence of "one God in heaven." The early breakup of their empire long delayed cultural intercourse between Occident and Orient and greatly handicapped the growth of the monotheistic concept in Asia.

2. THE ANDITE CONQUEST OF INDIA

79:2.1 (879.7) India is the only locality where all the Urantia races were blended, the Andite invasion adding the last stock. In the highlands northwest of India the Sangik races came into existence, and without exception members of each penetrated the subcontinent of India in their early days, leaving behind them the most heterogeneous race mixture ever to exist on Urantia. Ancient India acted as a catch basin for the migrating races. The base of the peninsula was formerly somewhat narrower than now, much of the deltas of the Ganges and Indus being the work of the last fifty thousand years.

79:2.2 (879.8) The earliest race mixtures in India were a blending of the migrating red and yellow races with the aboriginal Andonites. This group was later

oslabljena primitkom velikog dijela kasnije uništene zelene rase kao i dosta narandžaste; neznatno je unaprijeđena ograničenim miješanjem s plavom rasom, dok je dosta izgubila asimilacijom brojnih pripadnika indigo rase. Ali teško se može reći da takozvani starosjedioci Indije predstavljaju vjeran primjer ovih ranih naroda; oni su prije najnazadnija južna i istočna skupina koju nikad nisu posve apsorbirali bilo rani Anditi ili njihovi kasniji arijski rođaci.

Otprilike 20000 godina pr.K. žitelji zapadne Indije su već primili određenu primjesu adamičke krvi i nikada u cijeloj povijesti čovječanstva ni jedan narod u sebi nije pomiješao toliko različitih rasa. Ali žalosno je da su drugorazredni sangiški elementi prevladali i da ni plava ni crvena rasanisa postale bitnijim dijelom ovog prastarog centra rasne asimilacije; da su primili veću količinu prvorazredne sangiške krvi, moglo je doći do uzdizanja još veće civilizacije. Kako su stvari stajale, crvena rasa je u ovo doba samu sebe uništavala u Sjevernoj i Južnoj Americi, plava rasa se kretala prema Europi, dok su rani potomci Adama (kao i većina njegovih kasnijih potomaka) pokazali slabu želju da se miješaju s tamnopotijim narodima u Indiji, Africi i drugdje.

Otprilike 15,000 godina pr.K. sve veći pritisak migranata kroz Turkestan i Iran prouzrokovao je prvu istinski opsežnu seobu Andita usmjerenu prema Indiji. Tijekom više od petnaest stoljeća ovi su napredni narodi prodirali kroz visinske oblasti Balukistana, šireći se dolinama Inda i Gangesa i polako prodirući prema jugu u Dekan. Ovaj je anditski pritisak sa sjeverozapada protjerao mnoga nazadna južna i istočna plemena u Burmu i južnu Kinu, ali ne u mjeri koja bi bila dovoljna da osigura rasni opstanak pridošlica.

To što Indija nije uspjela postići eurazijsku moć uveliko predstavlja rezultat topografije; pritisak pučanstva sa sjevera samo je zbio većinu ljudi prema jugu u sve užu dekansku oblast koju je sa svih strana okruživalo more. Da se u blizini nalazila zemlja pogodna za emigraciju, nazadnija plemena bi bila satjerana u ta područja i više rasne loze bi bile u stanju stvoriti napredniju civilizaciju.

Kako su se stvari počele razvijati, raniji anditski osvajači su očajnički nastojali očuvati svoj identitet i zaustaviti šireći talas rasnog miješanja uvođenjem strogih pravila o međurasnim brakovima. Unatoč tome, nekih 10000 godina pr.K. došlo je do miješanja Andita s drugim rasama što je bitno unaprijedilo velike grupe ljudi.

weakened by absorbing the greater portion of the extinct eastern green peoples as well as large numbers of the orange race, was slightly improved through limited admixture with the blue man, but suffered exceedingly through assimilation of large numbers of the indigo race. But the so-called aborigines of India are hardly representative of these early people; they are rather the most inferior southern and eastern fringe, which was never fully absorbed by either the early Andites or their later appearing Aryan cousins.

79:2.3 (880.1) By 20,000 B.C. the population of western India had already become tinged with the Adamic blood, and never in the history of Urantia did any one people combine so many different races. But it was unfortunate that the secondary Sangik strains predominated, and it was a real calamity that both the blue and the red man were so largely missing from this racial melting pot of long ago; more of the primary Sangik strains would have contributed very much toward the enhancement of what might have been an even greater civilization. As it developed, the red man was destroying himself in the Americas, the blue man was disporting himself in Europe, and the early descendants of Adam (and most of the later ones) exhibited little desire to admix with the darker colored peoples, whether in India, Africa, or elsewhere.

79:2.4 (880.2) About 15,000 B.C. increasing population pressure throughout Turkestan and Iran occasioned the first really extensive Andite movement toward India. For over fifteen centuries these superior peoples poured in through the highlands of Baluchistan, spreading out over the valleys of the Indus and Ganges and slowly moving southward into the Deccan. This Andite pressure from the northwest drove many of the southern and eastern inferiors into Burma and southern China but not sufficiently to save the invaders from racial obliteration.

79:2.5 (880.3) The failure of India to achieve the hegemony of Eurasia was largely a matter of topography; population pressure from the north only crowded the majority of the people southward into the decreasing territory of the Deccan, surrounded on all sides by the sea. Had there been adjacent lands for emigration, then would the inferiors have been crowded out in all directions, and the superior stocks would have achieved a higher civilization.

79:2.6 (880.4) As it was, these earlier Andite conquerors made a desperate attempt to preserve their identity and stem the tide of racial engulfment by the establishment of rigid restrictions regarding intermarriage. Nonetheless, the Andites had become submerged by 10,000 B.C., but the whole mass of the people had been markedly improved by this absorption.

Miješanje rasa je uvijek pozitivno radi toga što pogoduje stvaranju kulturne raznolikosti i napredne civilizacije, ali ako pri tome prevladaju nazadni elementi rasne loze, ova postignuća nisu dugotrajna. Višejezička kultura jedino može opstati ako naprednija kulturna grupa proizvede veći broj potomaka. Nesmetano umnožavanje nazadnijih elemenata praćeno smanjenom reprodukcijom nadmoćnijih, neminovno vodi k uništenju kulturne civilizacije.

Da su Anditi bili trostruko brojniji nego je to bio slučaj ili da su protjerali ili uništili najnepoželjniju trećinu miješanog narandžasto-zelenog-indigo svijeta, Indija bi tada postala vodećim svjetskim centrom kulturne civilizacije i nesumnjivo bi k sebi privukla veći broj mezopotamijskih iseljenika koji su preplavili Turkestan i odatle migrirali prema sjeveru u Europu.

3. DRAVIDSKA INDIJA

Miješanjem anditskih osvajača Indije s prastarom lozom koja se tu zatekla s vremenom je nastao miješani narod koji se obično naziva dravidima. Raniji i čistiji dravidi su posjedovali bitan kapacitet za ostvarenje kulturnog postignuća i kako je s vremenom njihovo anditsko nasljeđe iz dana u dan slabilo, sve više su gubili ovu sposobnost. I ovo je izazvalo propast sve naprednije indijske civilizacije prije gotovo dvanaest tisuća godina. Ali zahvaljujući apsorpciji i tako male količine Adamove krvi uveliko je ubrzan društveni razvoj. Ova je složena rasa smjestila proizvela najsvestraniju civilizaciju koja je u to doba postojala na zemlji.

Nedugo nakon što su osvojili Indiju, dravidski Anditi su izgubili rasni i kulturni kontakt s Mezopotamijom, ali ove su veze ponovo utemeljene kasnijom uspostavom pomorskih veza i karavanskih staza; nakon toga, za posljednjih deset tisuća godina, Indija nije ponovo izgubila vezu s Mezopotamijom na zapadu i Kinom na istoku, premda je planinski teren više pogodovao razvoju snažnih veza sa zapadom.

Napredna kultura i religiozne tendencije indijskih naroda datiraju iz ranijeg perioda dravidske dominacije i dijelom ih treba zahvaliti dolasku velikog broja setitskih svećenika u Indiju, kako za ranijih anditskih migracija tako i za kasnije arijske invazije. Nit monoteizma koja se provlači kroz religioznu povijest Indije vuče porijeklo od adamitskih učenja iz drugog vrta.

Još prije 16000 godina pr.K. u Indiju je stiglo stotinu setitskih svećenika koji su umalo uspjeli postići religioznu revoluciju nad zapadnom

79:2.7 (880.5) Race mixture is always advantageous in that it favors versatility of culture and makes for a progressive civilization, but if the inferior elements of racial stocks predominate, such achievements will be short-lived. A polyglot culture can be preserved only if the superior stocks reproduce themselves in a safe margin over the inferior. Unrestrained multiplication of inferiors, with decreasing reproduction of superiors, is unfailingly suicidal of cultural civilization.

79:2.8 (880.6) Had the Andite conquerors been in numbers three times what they were, or had they driven out or destroyed the least desirable third of the mixed orange-green-indigo inhabitants, then would India have become one of the world's leading centers of cultural civilization and undoubtedly would have attracted more of the later waves of Mesopotamians that flowed into Turkestan and thence northward to Europe.

3. DRAVIDIAN INDIA

79:3.1 (881.1) The blending of the Andite conquerors of India with the native stock eventually resulted in that mixed people which has been called Dravidian. The earlier and purer Dravidians possessed a great capacity for cultural achievement, which was continuously weakened as their Andite inheritance became progressively attenuated. And this is what doomed the budding civilization of India almost twelve thousand years ago. But the infusion of even this small amount of the blood of Adam produced a marked acceleration in social development. This composite stock immediately produced the most versatile civilization then on earth.

79:3.2 (881.2) Not long after conquering India, the Dravidian Andites lost their racial and cultural contact with Mesopotamia, but the later opening up of the sea lanes and the caravan routes re-established these connections; and at no time within the last ten thousand years has India ever been entirely out of touch with Mesopotamia on the west and China to the east, although the mountain barriers greatly favored western intercourse.

79:3.3 (881.3) The superior culture and religious leanings of the peoples of India date from the early times of Dravidian domination and are due, in part, to the fact that so many of the Sethite priesthood entered India, both in the earlier Andite and in the later Aryan invasions. The thread of monotheism running through the religious history of India thus stems from the teachings of the Adamites in the second garden.

79:3.4 (881.4) As early as 16,000 B.C. a company of one hundred Sethite priests entered India and very nearly achieved the religious conquest of the

polovicom ovog mnogojezičkog naroda. Ali njihova se religija nije održala. Tijekom pet tisuća godina sve više su unazađena njihova učenja o rajskom trojstvu, koja su na koncu poprimila jedino simbolički oblik u vidu trojedinog boga vatre.

Ali kroz više od sedam tisuća godina, sve do kraja anditskih seoba, religiozni status žitelja Indije bio je daleko iznad statusa bilo kojeg drugog dijela svijeta. Tijekom ovog vremena, činilo se da će Indija proizvesti vodeću svjetsku civilizaciju u kulturnom, religioznom, filozofskom i trgovinsko-poslovnom pogledu. I da se Anditi nisu u cjelosti izmiješali s južnim narodima, ovo bi nedvojbeno bio slučaj.

Dravidski kulturni centri su bili smješteni u dolinama rijeka, osobito Gangesa i Indu, kao i u Dekanu u dolinama triju rijeka koje teku kroz Istočne gate prema moru. To što su se naselja duž obala Zapadnih gata istakla značajnim razvojem treba zahvaliti pomorskim odnosima ovih naroda sa Sumerijom.

Dravidi su bili među prvim narodima koji su izgradili gradove i koji su se opsežnije posvetili izvozu i uvozu, pomorskom kao i kopnenom. 7000 godina pr.K. karavani s devama su redovito putovali u daleku Mezopotamiju; dravidski tereti su putovali prema obalama Arabijskog mora do sumerskih gradova Perzijskog zaljeva, te dalje Benglaskim vodama sve do Istočnih Indija. Ovi pomorci i trgovci su od Sumerije primili abecedu i umjetnost pisanja.

Ove su trgovinske veze uveliko doprinijele produbljivanju raznolikosti ove kozmopolitske kulture, što je rezultiralo ranom pojavom mnogih profinjnijih, štoviše luksuznijih elemenata, urbanog života. Kad su kasniji Ariji stigli u Indiju, nisu prepoznali u dravidima svoje anditske rođake koji su se izmiješali sa sangiškim rasama, premda su tu zatekli vrlo naprednu civilizaciju. Unatoč biološkim ograničenjima, dravidi su utemeljili naprednu civilizaciju. Ona se proširila cijelom Indijom i održala do današnjeg dana u Dekanu.

4. ARIJCI PRODIRU U INDIJU

Drugi arijski prodor u Indiju je trajao gotovo pet stotina godina tijekom trećeg tisućljeća pr.K. Ova seoba označava posljednju migraciju Andita iz njihove turkestarske domovine.

Rani arijski centri su bili rasuti preko cijele sjeverne polovice Indije, osobito na sjeverozapadu. Ovi doseljenici zapravo nikada

western half of that polyglot people. But their religion did not persist. Within five thousand years their doctrines of the Paradise Trinity had degenerated into the triune symbol of the fire god.

79:3.5 (881.6) But for more than seven thousand years, down to the end of the Andite migrations, the religious status of the inhabitants of India was far above that of the world at large. During these times India bid fair to produce the leading cultural, religious, philosophic, and commercial civilization of the world. And but for the complete submergence of the Andites by the peoples of the south, this destiny would probably have been realized.

79:3.6 (881.6) The Dravidian centers of culture were located in the river valleys, principally of the Indus and Ganges, and in the Deccan along the three great rivers flowing through the Eastern Ghats to the sea. The settlements along the seacoast of the Western Ghats owed their prominence to maritime relationships with Sumeria.

79:3.7 (881.7) The Dravidians were among the earliest peoples to build cities and to engage in an extensive export and import business, both by land and sea. By 7000 B.C. camel trains were making regular trips to distant Mesopotamia; Dravidian shipping was pushing coastwise across the Arabian Sea to the Sumerian cities of the Persian Gulf and was venturing on the waters of the Bay of Bengal as far as the East Indies. An alphabet, together with the art of writing, was imported from Sumeria by these seafarers and merchants.

79:3.8 (881.8) These commercial relationships greatly contributed to the further diversification of a cosmopolitan culture, resulting in the early appearance of many of the refinements and even luxuries of urban life. When the later appearing Aryans entered India, they did not recognize in the Dravidians their Andite cousins submerged in the Sangik races, but they did find a well-advanced civilization. Despite biologic limitations, the Dravidians founded a superior civilization. It was well diffused throughout all India and has survived on down to modern times in the Deccan.

4. THE ARYAN INVASION OF INDIA

79:4.1 (882.1) The second Andite penetration of India was the Aryan invasion during a period of almost five hundred years in the middle of the third millennium before Christ. This migration marked the terminal exodus of the Andites from their homelands in Turkestan.

79:4.2 (882.2) The early Aryan centers were scattered over the northern half of India, notably in the northwest. These invaders never completed the

nisu završili započeto osvajanje što ih jeako su apsorbirani u redove dravida sa sjevera koji su s vemenom zauzeli cijeli poluotok s izuzetkom Himalaja.

Arijci nisu ispoljilbitniji rasni utjecaj na Indiju izuzev u sjevernim provincijama. U oblasti Dekana, njihov je utjecaj imao više kulturnu i religioznu nego rasnu prirodu. To što se na sjeveru Indije održala veća količina takozvane arijske krvi treba zahvaliti ne samo tome što su u ovim oblastima arijci bili mnogobrojniji već i tome što su njihove redove kasnije pojačali osvajači, trgovci i misionari. Sve do prvog stoljeća pr.K., arijska je krv nastavila prodirati u Pandžab, što se u posljednjem velikom naletu odigralo prilikom osvajачkih pohoda helenskih naroda.

U dolini Gangesa konačno je došlo do miješanja arijaca i dravida čime je stvorena napredna kultura, dok je ovaj kulturni centar kasnije ojačan miješanjem sa sjeveroistočnim narodima iz Kine.

Jedan za drugim u Indiji se javilo više različitih oblika društvene organizacije, od poludemokratskih arijskih sustava do despotskih i monarhističkih oblika vladavine. Ali najznačajnija crta ovog društva bila je to što su se održale velike društvene kaste koje su izvorno utemeljili arijci kako bi ovjekovječili svoj rasni identitet. Ovaj se složeni sustav održao sve do današnjeg dana.

Od četiri kaste, sve osim prve su bile utemeljene u uzaludnom nastojanju da se spriječi rasno miješanje arijskih osvajača s njihovim nazadnim slugama. Najvišu su kastu, međutim, utemeljili su setiti; suvremeni brahmani predstavljaju neposredne kulturne potomke svećenika drugog vrta, premda se njihova učenja umnogome razlikuju od učenja njihovih glasovitih prethodnika.

Kad su arijci stigli u Indiju, sa sobom su donijeli ideje o Božanstvu koje su se očuvale u obliku religioznih tradicija drugog vrta. Ali brahmanski svećenici nikada nisu bili u stanju oduprijeti se poganskom naletu koji je rezultirao iz iznenadnog kontakta s nazadnim religijama Dekana nakon rasnog uništenja arijaca. Na ovaj način je ogromna većina naroda postala opterećena teškim okovima sujevjerja nazadnih religija; stoga, unatoč tome što je raniji period navješćivao visoke izgleda za takvopostignuće, Indija nije uspjela proizvesti visoku civilizaciju.

Duhovno buđenje koje obilježava razdoblje šestog stoljeća pr.K. nije se održalo u Indiji i

conquest of the country and subsequently met their undoing in this neglect since their lesser numbers made them vulnerable to absorption by the Dravidians of the south, who subsequently overran the entire peninsula except the Himalayan provinces.

79:4.3 (882.3) The Aryans made very little racial impression on India except in the northern provinces. In the Deccan their influence was cultural and religious more than racial. The greater persistence of the so-called Aryan blood in northern India is not only due to their presence in these regions in greater numbers but also because they were reinforced by later conquerors, traders, and missionaries. Right on down to the first century before Christ there was a continuous infiltration of Aryan blood into the Punjab, the last influx being attendant upon the campaigns of the Hellenistic peoples.

79:4.4 (882.4) On the Gangetic plain Aryan and Dravidian eventually mingled to produce a high culture, and this center was later reinforced by contributions from the northeast, coming from China.

79:4.5 (882.5) In India many types of social organizations flourished from time to time, from the semidemocratic systems of the Aryans to despotic and monarchical forms of government. But the most characteristic feature of society was the persistence of the great social castes that were instituted by the Aryans in an effort to perpetuate racial identity. This elaborate caste system has been preserved on down to the present time.

79:4.6 (882.6) Of the four great castes, all but the first were established in the futile effort to prevent racial amalgamation of the Aryan conquerors with their inferior subjects. But the premier caste, the teacher-priests, stems from the Sethites; the Brahmans of the twentieth century after Christ are the lineal cultural descendants of the priests of the second garden, albeit their teachings differ greatly from those of their illustrious predecessors.

79:4.7 (882.7) When the Aryans entered India, they brought with them their concepts of Deity as they had been preserved in the lingering traditions of the religion of the second garden. But the Brahman priests were never able to withstand the pagan momentum built up by the sudden contact with the inferior religions of the Deccan after the racial obliteration of the Aryans. Thus the vast majority of the population fell into the bondage of the enslaving superstitions of inferior religions; and so it was that India failed to produce the high civilization which had been foreshadowed in earlier times.

79:4.8 (882.8) The spiritual awakening of the sixth century before Christ did not persist in India,

iščezlo je prije prodora Islama. Ali jednog se dana može javiti još veći Gutama koji će povesti cijelu Indiju u potragu za živim Bogom i svijet će imati priliku ugledati zrele plodove kulturnih potencijala raznolikog naroda koji tako dugo leži u komi umrtvljen utjecajem nenapredujuće duhovne vizije.

Točno je da kultura počiva na temeljima biološkog postignuća, dok same kaste nisu bile u stanju zaštititi arijsku kulturu zahvaljujući tome što religija, istinska religija, predstavlja osnovni izvor više energije koja navodi čovjeka da uspostavi naprednu civilizaciju utemeljenu na bratstvu ljudi.

5. CRVENA I ŽUTA RASA

Dok su Indiju zauzeli Anditi koji su se s vremenom stopili sa starijim evolutivnim naroda, u istočnoj Aziji su se naselile prvorazredne sangijske rase, prije svega crvena i žuta. Ove su dvije rase uveliko izbjegle miješanje s niskim neandertalskim lozama koje su u Europi uveliko retardirale plavu rasu, te su time očuvale nadmoćne potencijale prvorazrednog sangijskog tipa.

Dok su se neandertalci proširili cijelom Euroazijom, istočno krilo je u većoj mjeri kontaminirano niskim životinjskim lozama. Peti glečer je primorao ove podljudske oblike na seobu prema jugu i ovaj je ledenjak spriječio sangijsku seobu u istočnu Aziju. Kad je crvena rasa migrirala prema sjeveroistoku na putu zaobilazeći visinske oblasti Indije, ona nije susrela ove podljudske oblike. Od svih rasa, crvena je bila prva koja je formirala plemensku organizaciju i koja je prva napustila centralnoazijski sangijski centar. Kasnija žuta plemena su pri svojoj seobi bilo uništila nazadne neandertalske loze ili su ih protjerala s kopna. Crvena rasa je imala isključu vlast nad istočnom Azijom gotovo stotinu tisuća godina prije dolaska žutih plemena.

Prije više od tri stotine tisuća godina, najveći dio žute rase stigao je u Kinu s juga, slijedeći obalnu liniju. Svakog su tisućljeća prodirali sve dublje i dublje u nutrinu ali svedo nedavno nisu stupili u kontakt sa svojom migrirajućom braćom s Tibeta.

Pritisak sve brojnijeg pučanstva natjerao je žutu rasu prema sjeveru i ona je počela zadirati u lovišta crvene rase. Ovaj prodor, zajedno s rasnom netrpeljivosti, kulminirao je u sve većem neprijateljstvu i ovim je počela odsudna bitka za plodno tlo u udaljenijim oblastima Azije.

having died out even before the Mohammedan invasion. But someday a greater Gautama may arise to lead all India in the search for the living God, and then the world will observe the fruition of the cultural potentialities of a versatile people so long comatose under the benumbing influence of an unprogressing spiritual vision.

79:4.9 (883.1) Culture does rest on a biologic foundation, but caste alone could not perpetuate the Aryan culture, for religion, true religion, is the indispensable source of that higher energy which drives men to establish a superior civilization based on human brotherhood.

5. RED MAN AND YELLOW MAN

79:5.1 (883.2) While the story of India is that of Andite conquest and eventual submergence in the older evolutionary peoples, the narrative of eastern Asia is more properly that of the primary Sangiks, particularly the red man and the yellow man. These two races largely escaped that admixture with the debased Neanderthal strain which so greatly retarded the blue man in Europe, thus preserving the superior potential of the primary Sangik type.

79:5.2 (883.3) While the early Neanderthals were spread out over the entire breadth of Eurasia, the eastern wing was the more contaminated with debased animal strains. These subhuman types were pushed south by the fifth glacier, the same ice sheet which so long blocked Sangik migration into eastern Asia. And when the red man moved northeast around the highlands of India, he found northeastern Asia free from these subhuman types. The tribal organization of the red races was formed earlier than that of any other peoples, and they were the first to migrate from the central Asian focus of the Sangiks. The inferior Neanderthal strains were destroyed or driven off the mainland by the later migrating yellow tribes. But the red man had reigned supreme in eastern Asia for almost one hundred thousand years before the yellow tribes arrived.

79:5.3 (883.4) More than three hundred thousand years ago the main body of the yellow race entered China from the south as coastwise migrants. Each millennium they penetrated farther and farther inland, but they did not make contact with their migrating Tibetan brethren until comparatively recent times.

79:5.4 (883.5) Growing population pressure caused the northward-moving yellow race to begin to push into the hunting grounds of the red man. This encroachment, coupled with natural racial antagonism, culminated in increasing hostilities, and thus began the crucial struggle for the fertile lands of farther Asia.

Ovo višestolječno ratovanje između žute i crvene rase predstavlja pravi ep u povijesti Urantije. Kroz više od dvije stotine tisuća godina ove su dvije napredne rase neprekidno bile gorke bitke. U ranijim borbama uglavnom je pobjeđivala crvena rasa koja je pri svojim pljačkaškim pohodima neprestano pustošila postojbe žute rase. Ali s vremenom je i žuta rasa savladala ratničku vještinu, dok je u isto vrijeme nastavila ispoljavati bitnu sposobnost da živi u miru sa svojim zemljacima; Kinezi su prvi naučili da snaga počiva u jedinstvu. Crvena plemena su nastavila s ubojitim sukobima te su s vremenom počela trpiti niz poraza od strane agresivnih i nemilosrdnih Kineza koji su neumoljivo napredovali prema sjeveru.

Prije stotinu tisuća godina decimirana plemena crvene rase ratovala su dok se ledenjak kojem su bili okrenuti leđima sve više povlačio i kad je konačno otvoren Berinški kopneni prolaz prema istoku, ovim plemenima nije dugo trebalo da se odreknu negostoljubivih obala azijskog kontinenta. Premda je prošlo dugih osamdeset pet tisuća godina od kako je posljednji čisti pripadnik crvene rase napustio Aziju, njihovo genetsko obilježje još uvijek živi u pobjedničkoj žutoj rasi. Sjeverni Kineski narodi, zajedno s andonitskimSiberijcima, primili su dosta crvene krvi što se na njih vrlo povoljno odrazilo.

Sjevernoamerički Indijanci nikada nisu došli u kontakt s anditskim potomcima Adama i Eve nakon što su se udaljili od svoje Azijske domovine nekih pedeset tisuća godina prije Adamovog dolaska. U doba anditskih seoba Sjevernom Amerikom su se proširile čiste loze crvene rase, nomadska plemena koja su se bavila lovom i u manjoj mjeri obradom zemlje. Ove su rasne i kulturne grupe ostale gotovo posve izolirane od ostatka svijeta od dana kad su stigle u Ameriku pa sve do prvog tisućljeća p.K., kad su ih otkrile europske bijele rase. Do ovog doba, Eskimi se najlakše mogu usporediti s bijelom rasom od svega što susjevna plemena crvene rase ikada imala priliku vidjeti.

Crvena i žuta rasa predstavljaju jedine ljudske loze koje su postigle visoki stupanj civilizacije neovisno o anditskim utjecajima. Najstariji centar kulture američkih Indijanaca koji je utemeljio Onamonalonton u Kaliforniji, iščezao je nekih 35000 godina pr.K. Rasa koja je najvećim dijelom bila crvena ali koja je isto tako posjedovala određenu primjesu žute, narandžaste i plave rase utemeljila je skorije i trajnije civilizacije Meksika, Centralne Amerike i gorskih oblasti Južne Amerike.

Ove civilizacije predstavljaju evolucijske proizvode sangiške rase, unatoč tome što je

79:5.5 (883.6) The story of this agelong contest between the red and yellow races is an epic of Urantia history. For over two hundred thousand years these two superior races waged bitter and unrelenting warfare. In the earlier struggles the red men were generally successful, their raiding parties spreading havoc among the yellow settlements. But the yellow man was an apt pupil in the art of warfare, and he early manifested a marked ability to live peaceably with his compatriots; the Chinese were the first to learn that in union there is strength. The red tribes continued their internecine conflicts, and presently they began to suffer repeated defeats at the aggressive hands of the relentless Chinese, who continued their inexorable march northward.

79:5.6 (883.7) One hundred thousand years ago the decimated tribes of the red race were fighting with their backs to the retreating ice of the last glacier, and when the land passage to the West, over the Bering isthmus, became passable, these tribes were not slow in forsaking the inhospitable shores of the Asiatic continent. It is eighty-five thousand years since the last of the pure red men departed from Asia, but the long struggle left its genetic imprint upon the victorious yellow race. The northern Chinese peoples, together with the Andonite Siberians, assimilated much of the red stock and were in considerable measure benefited thereby.

79:5.7 (884.1) The North American Indians never came in contact with even the Andite offspring of Adam and Eve, having been dispossessed of their Asiatic homelands some fifty thousand years before the coming of Adam. During the age of Andite migrations the pure red strains were spreading out over North America as nomadic tribes, hunters who practiced agriculture to a small extent. These races and cultural groups remained almost completely isolated from the remainder of the world from their arrival in the Americas down to the end of the first millennium of the Christian era, when they were discovered by the white races of Europe. Up to that time the Eskimos were the nearest to white men the northern tribes of red men had ever seen.

79:5.8 (884.2) The red and the yellow races are the only human stocks that ever achieved a high degree of civilization apart from the influences of the Andites. The oldest Amerindian culture was the Onamonalonton center in California, but this had long since vanished by 35,000 B.C. In Mexico, Central America, and in the mountains of South America the later and more enduring civilizations were founded by a race predominantly red but containing a considerable admixture of the yellow, orange, and blue.

79:5.9 (884.3) These civilizations were evolutionary products of the Sangiks, notwithstanding that

manja količina anditske krvi dosegla Peru. Izuzev Eskima u Sjevernoj Americi i malog broja polinezijskih andita u Južnoj Americi, narodi zapadne polutke nisu došli u kontakt s ostatkom svijeta sve do kraja prvog tisućljeća p.K. Prema izvornom Melkizedeškom planu za unaprjeđenje rasa Urantije, planirano je da jedan milijun čistokrvnih Adamovih potomaka uzvisi crvenu rasu Sjeverne i Južne Amerike.

traces of Andite blood reached Peru. Excepting the Eskimos in North America and a few Polynesian Andites in South America, the peoples of the Western Hemisphere had no contact with the rest of the world until the end of the first millennium after Christ. In the original Melchizedek plan for the improvement of the Urantia races it had been stipulated that one million of the pure-line descendants of Adam should go to upstep the red men of the Americas.

6. POČECI KINESKE CIVILIZACIJE

Nedugo nakon što su protjerali crvenu rasu u Sjevernu Ameriku, sve brojniji Kinezi su prognali Andonite iz riječnih dolina istočne Azije u Siberiju na sjeveru i Turkestan na zapadu, gdje su uskoro sreli naprednu anditsku kulturu.

U Burmi i na Indokineskom poluotoku stopile su se indijska i kineska kultura, stvorivši niz civilizacija u ovoj oblasti. Ovdje se očuvao veći broj pripadnika nestajuće zelene rase nego u bilo kojem drugom dijelu svijeta.

Veliki broj različitih rasa zauzeo je otoke Tihog mora. Uopćeno, na južnim i većim otocima naselile su se rase s većim procentom zelene i indigo krvi. Sjeverni otoci su dospjeli u ruke andonita i kasnije, rasa koje su u sebi povezivale veliku mjeru žute i crvene loze. Preci Japanaca nisu bili protjerani s kontinenta sve do prije 12000 godina pr.K., kad ih je prognao moćni južno-obalni nalet sjevernih kineskih plemena. Njihova posljednja seoba nije toliko bila rezultat pritiska izazvanog porastom pučanstva, koliko je bila rezultat inicijative određenog poglavara kojeg je narod smatrao božanskom osobom.

Kao što je to bio slučaj s narodima Indije i Levanta, pobjednička plemena žute rase utemeljila su svoje najranije centre u primorskim oblastima i duž obala rijeka. Obalne utvrde se nisu dobro održale kako su brojne poplave i skretanja riječnih tokova učinila nizinske gradove neodrživim.

Prije dvadeset tisuća godina preci Kineza su izgradili desetak snažnih centara primitivne kulture i učenja, osobito duž Žute rijeke i Jang-cea. Centri su u ovom razdoblju ojačani primitkom neprekinutog toka napredne mješavine naroda iz Sinkianga i Tibeta. Seobe s Tibeta u dolinu Jang-cea nisu bile opsežne na jugu kao što su to bile na sjeveru, niti su tibetanski centri bili napredni kao centri u dolini Tarima. Ali ove su seobe ponijele određenu primjesu anditske krvi u utvrde smještene u riječnim dolinama prema istoku.

6. DAWN OF CHINESE CIVILIZATION

79:6.1 (884.4) Sometime after driving the red man across to North America, the expanding Chinese cleared the Andonites from the river valleys of eastern Asia, pushing them north into Siberia and west into Turkestan, where they were soon to come in contact with the superior culture of the Andites.

79:6.2 (884.5) In Burma and the peninsula of Indo-China the cultures of India and China mixed and blended to produce the successive civilizations of those regions. Here the vanished green race has persisted in larger proportion than anywhere else in the world.

79:6.3 (884.6) Many different races occupied the islands of the Pacific. In general, the southern and then more extensive islands were occupied by peoples carrying a heavy percentage of green and indigo blood. The northern islands were held by Andonites and, later on, by races embracing large proportions of the yellow and red stocks. The ancestors of the Japanese people were not driven off the mainland until 12,000 B.C., when they were dislodged by a powerful southern-coastwise thrust of the northern Chinese tribes. Their final exodus was not so much due to population pressure as to the initiative of a chieftain whom they came to regard as a divine personage.

79:6.4 (885.1) Like the peoples of India and the Levant, victorious tribes of the yellow man established their earliest centers along the coast and up the rivers. The coastal settlements fared poorly in later years as the increasing floods and the shifting courses of the rivers made the lowland cities untenable.

79:6.5 (885.2) Twenty thousand years ago the ancestors of the Chinese had built up a dozen strong centers of primitive culture and learning, especially along the Yellow River and the Yangtze. And now these centers began to be reinforced by the arrival of a steady stream of superior blended peoples from Sinkiang and Tibet. The migration from Tibet to the Yangtze valley was not so extensive as in the north, neither were the Tibetan centers so advanced as those of the Tarim basin. But both movements carried a certain amount of

Nadmoćnost prastare žute rase počiva u sljedeća četiri bitna činitelja:

1. Genetskim utjecajima. Za razliku od svojih europskih rođaka iz redova plave rase, crvena i žuta rasa su uveliko izbjegle miješanje s niskim ljudskim vrstama. Sjeverni Kinezi koji su već bili ojačani manjom primjesom napredne crvene i andonitske loze, uskoro su unaprijeđeni značajnim primitkom anditske krvi. Južni Kinezi nisu tako dobro prošli u ovom pogledu i dosta su patili kao rezultat apsorpcije zene rase, dok su kasnije oslabljeni miješanjem s mnoštvom nazadnih naroda koji su protjerani iz Indije dravidsko-anditskom invazijom. U suvremenoj Kini se može uočiti velika razlika između sjeverne i južne rase.

2. Društvenim utjecajima. Žuta rasa je rano otkrila blagodat mirne koegzistencije. Njihova je uzajamna miroljubivost uveliko pogodovala porastu pučanstva, što je osiguralo širenje njihove kulture među više milijuna ljudi. Od 25000 do 5000. godine pr.K., najmnogobrojnija civilizacija na Urantiji mogla se naći u centralnoj i sjevernoj Kini. Žuti čovjek je bio prvi koji je dostigao rasnu solidarnost -- koji je izgradio bitniju kulturnu, društvenu i političku civilizaciju.

Oko 5000 godina pr.K. Kinezi su bili agresivni ratnici; nisu bili sputani pretjeranim poštivanjem prošlosti i premda su dosegli tek nešto manje od dvanaest milijuna ljudi, stvorili su čvrstu masu koja je govorila jednim jezikom. U ovom su razdoblju izgradili istinsku naciju koja je bila daleko ujedinjenja i istovrsnija od političke unije povijesnih doba.

3. Duhovnim utjecajima. U doba anditskih seoba Kinezi su se ubrajali među duhovnije narode na zemlji. Dugim obožavanjem Jedne Istine koju je proglasio Singlangton, stekli su veliku prednost nad drugim rasama. Stimulus progresivne i napredne religije često predstavlja odlučujući faktor u kulturnom razvoju; dok je Indija sve više propadala, Kinezi su napredovali vođeni okrepljujućim stimulusom religije u kojoj je istina zauzela mjesto vrhovnog Božanstva.

Obožavanje istine potiče duh istraživanja i neustrašivog proučavanja prirodnih zakona i potencijala čovječanstva. Prije šest tisuća godina Kinezi su bili pomni studenti koji su se agresivno bacili u potragu za istinom.

4. Zemljopisnim utjecaj ima. Kina je zaštićena planinama prema zapadu i Tihim morem prema istoku. Napad je mogao doći jedino sa sjevera, ali od dana kad je crvena rasa napustila kontinent pa sve do dolaska kasnijih potomaka Andita, na sjeveru nije živjela ni jedna

Andite blood eastward to the river settlements.

79:6.6 (885.3) The superiority of the ancient yellow race was due to four great factors:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetic*. Unlike their blue cousins in Europe, both the red and yellow races had largely escaped mixture with debased human stocks. The northern Chinese, already strengthened by small amounts of the superior red and Andonic strains, were soon to benefit by a considerable influx of Andite blood. The southern Chinese did not fare so well in this regard, and they had long suffered from absorption of the green race, while later on they were to be further weakened by the infiltration of the swarms of inferior peoples crowded out of India by the Dravidian-Andite invasion. And today in China there is a definite difference between the northern and southern races.

79:6.8 (885.5) 2. *Social*. The yellow race early learned the value of peace among themselves. Their internal peaceableness so contributed to population increase as to insure the spread of their civilization among many millions. From 25,000 to 5000 B.C. the highest mass civilization on Urantia was in central and northern China. The yellow man was first to achieve a racial solidarity — the first to attain a large-scale cultural, social, and political civilization.

79:6.9 (885.6) The Chinese of 15,000 B.C. were aggressive militarists; they had not been weakened by an overreverence for the past, and numbering less than twelve million, they formed a compact body speaking a common language. During this age they built up a real nation, much more united and homogeneous than their political unions of historic times.

79:6.10 (885.7) 3. *Spiritual*. During the age of Andite migrations the Chinese were among the more spiritual peoples of earth. Long adherence to the worship of the One Truth proclaimed by Singlangton kept them ahead of most of the other races. The stimulus of a progressive and advanced religion is often a decisive factor in cultural development; as India languished, so China forged ahead under the invigorating stimulus of a religion in which truth was enshrined as the supreme Deity.

79:6.11 (885.8) This worship of truth was provocative of research and fearless exploration of the laws of nature and the potentials of mankind. The Chinese of even six thousand years ago were still keen students and aggressive in their pursuit of truth.

79:6.12 (885.9) 4. *Geographic*. China is protected by the mountains to the west and the Pacific to the east. Only in the north is the way open to attack, and from the days of the red man to the coming of the later descendants of the Andites, the north was not occupied by any aggressive race.

agresivna rasa.

Da nije bilo planinskih zapreka i u kasnijem razdoblju propadanja njihove duhovne kulture, žuta rasa bi nesumnjivo privukla veliki dio anditskih seoba iz Turkestana te bi nesumnjivo brzo preuzela dominaciju nad svjetskom civilizacijom.

7. ANDITI STIŽU U KINU

Prije nekih petnaest tisuća godina, Anditi su u velikom broju prešli Ti Tao i proširili se višom dolinom Žute rijeke među kineskim utvdama u Kansuu. S vremenom su prodrli prema istoku u Honan, gdje su podigli svoje najnaprednije utvrde. Polovina odgovornosti za ovaj prodor sa zapada pripada Andonitima, a polovina Anditima.

Sjeverni centri kulture duž Žute rijeke su uvijek bili napredniji od južnih utvrda oko Jang-cea. Tijekom nekoliko tisuća godina nakon dolaska čak i malog broja ovih naprednih smrtnika, utvrde koji su podignute duž Žute rijeke premašile su razvoj sela smještenih u dolini Jang-cea i ostvarile trajnu prednost nad svojom južnom braćom.

Ne može se reći da su Anditi bili toliko mnogobrojniji niti da je njihova kultura bila toliko nadmoćnija, već je prije miješanje s njima proizvelo mnogostraniju lozu. Sjeverna Kina je primila upravo onoliko anditske krvi koliko je bilo potrebno da blago stimulira prirodno sposobne umove ovih ljudi, premda ne količinu koja bi osigurala neumornu istraživačku radoznalost koja je svojstvena sjevernim bijelim rasama. Ova manja mjera anditskog nasljeđa nije poremetila prirodenu stabilnost sangijske vrste.

Kasniji talasi Andita su sa sobom donijeli određena kulturna postignuća iz Mezopotamije; ovo je osobito bio slučaj s posljednjim talasom seoba sa zapada. One su uveliko unaprijedile ekonomski i obrazovni standard sjevernih Kineza; i premda je njihov utjecaj na religioznu kulturu žute rase bio kratkotrajan, kasniji potomci su bitno doprinijeli kasnijem duhovnom buđenju. Međutim, anditska tradicionalna predanja o ljepoti Edena i Dalamatijske poljane su utjecaj na Kineske tradicije; prema ranim kineskim legendama, "zemlja bogova" je smještena na zapadu.

Kineski narod nije počeo graditi gradove i baviti se proizvodnjom sve do prije nekih 10000 godina pr.K., nakon klimatskih promjena u Turkestanu i nakon dolaska kasnijih anditskih

79:6.13 (886.1) And but for the mountain barriers and the later decline in spiritual culture, the yellow race undoubtedly would have attracted to itself the larger part of the Andite migrations from Turkestan and unquestionably would have quickly dominated world civilization.

7. THE ANDITES ENTER CHINA

79:7.1 (886.2) About fifteen thousand years ago the Andites, in considerable numbers, were traversing the pass of Ti Tao and spreading out over the upper valley of the Yellow River among the Chinese settlements of Kansu. Presently they penetrated eastward to Honan, where the most progressive settlements were situated. This infiltration from the west was about half Andonite and half Andite.

79:7.2 (886.3) The northern centers of culture along the Yellow River had always been more progressive than the southern settlements on the Yangtze. Within a few thousand years after the arrival of even the small numbers of these superior mortals, the settlements along the Yellow River had forged ahead of the Yangtze villages and had achieved an advanced position over their brethren in the south which has ever since been maintained.

79:7.3 (886.4) It was not that there were so many of the Andites, nor that their culture was so superior, but amalgamation with them produced a more versatile stock. The northern Chinese received just enough of the Andite strain to mildly stimulate their innately able minds but not enough to fire them with the restless, exploratory curiosity so characteristic of the northern white races. This more limited infusion of Andite inheritance was less disturbing to the innate stability of the Sangik type.

79:7.4 (886.5) The later waves of Andites brought with them certain of the cultural advances of Mesopotamia; this is especially true of the last waves of migration from the west. They greatly improved the economic and educational practices of the northern Chinese; and while their influence upon the religious culture of the yellow race was short-lived, their later descendants contributed much to a subsequent spiritual awakening. But the Andite traditions of the beauty of Eden and Dalamatia did influence Chinese traditions; early Chinese legends place "the land of the gods" in the west.

79:7.5 (886.6) The Chinese people did not begin to build cities and engage in manufacture until after 10,000 B.C., subsequent to the climatic changes in Turkestan and the arrival of the later Andite

doseljenika. Primitak ove nove krvi nije toliko unaprijedio civilizaciju žute rase koliko je stimulirao dalji i ubrzan razvoj latentnih tendencija naprednih kineskih loza. Od Honana do provincije Šensi, sazrijevali su potencijali napredujuće civilizacije. Metaloradnja kao i sve proizvodne umjetnosti datiraju iz ovog perioda.

Sličnosti između određenih ranih kineskih i mezopotamijskih metoda računanja vremena, astronomije i administrativne uprave uzrokovane su trgovinsko-poslovnim odnosima između ovih dvaju udaljenih centara. Kineski trgovci su putovali kopnom kroz Turkestan do Mezopotamije još u doba Sumera. Ali ova razmjena nije bila jednostrana - dolina Eufrata je također izvukla veliku korist od ove razmjene, kao i narodi Velike ravnice. Ali kako je treće tisućljeće prije Krista bilo obilježeno klimatskim promjenama i invazijom nomada, sve ovo je uveliko umanjilo opseg trgovine koja je putovala karavanskim stazama centralne Azije.

8. KASNIJA KINESKA CIVILIZACIJA

Dok je crvena rasa pretrpjela velike gubitke radi prekomjernog ratovanja, može se reći da je razvoj državnog sustava među Kinezima odgođen zahvaljujući njihovoj apsolutnoj vlasti nad gotovo cijelom Azijom. Imali su snažan potencijal rasne solidarnosti koji se nije uspio potpuno ostvariti zbog toga što im nije prijetila opasnost od spoljašnjih napada koja bi djelovala kao poticaj razvoju.

Po svršetku osvajanja istočne Azije postupno se raspala stara militaristička država - brzo su zaboravljeni prošli ratovi. Od junačkih borbi protiv crvene rase ostala su jedino nejasna predanja o prastarim sukobima s narodima koji su se borili lukom i strijelom. Kinezi su se rano okrenuli obradi zemlje, što je dalje pogodovalo pacifizmu, dok je mali broj žitelja po kvadratu zemljine površine još više doprinjeo porastu miroljubivosti.

Svijest o prošlim postignućima (koja danas više nije tako visoka), konzervativnost ljudi koji se prvenstveno bave obradom zemlje i vrlo napredan standard obiteljskog života vodili su poštovanju predaka, koje je dostiglo vrhunac u običaju iskazanja velikih počasti precima koje su se ponekad graničile na samom obožavanju. Vrlo sličan stav je prevladavao među bijelim rasama Europe tijekom pet stotina godina nakon raspada grčko-rimske civilizacije.

Vjerovanje i obožavanje koncepta "Jedne Istine" koje se temelji na učenjima Singlangtona nikada nije posve izumrlo; ali kako je vrijeme

immigrants. The infusion of this new blood did not add so much to the civilization of the yellow man as it stimulated the further and rapid development of the latent tendencies of the superior Chinese stocks. From Honan to Shensi the potentials of an advanced civilization were coming to fruit. Metalworking and all the arts of manufacture date from these days.

79:7.6 (886.7) The similarities between certain of the early Chinese and Mesopotamian methods of time reckoning, astronomy, and governmental administration were due to the commercial relationships between these two remotely situated centers. Chinese merchants traveled the overland routes through Turkestan to Mesopotamia even in the days of the Sumerians. Nor was this exchange one-sided — the valley of the Euphrates benefited considerably thereby, as did the peoples of the Gangetic plain. But the climatic changes and the nomadic invasions of the third millennium before Christ greatly reduced the volume of trade passing over the caravan trails of central Asia.

8. LATER CHINESE CIVILIZATION

79:8.1 (887.1) While the red man suffered from too much warfare, it is not altogether amiss to say that the development of statehood among the Chinese was delayed by the thoroughness of their conquest of Asia. They had a great potential of racial solidarity, but it failed properly to develop because the continuous driving stimulus of the ever-present danger of external aggression was lacking.

79:8.2 (887.2) With the completion of the conquest of eastern Asia the ancient military state gradually disintegrated — past wars were forgotten. Of the epic struggle with the red race there persisted only the hazy tradition of an ancient contest with the archer peoples. The Chinese early turned to agricultural pursuits, which contributed further to their pacific tendencies, while a population well below the land-man ratio for agriculture still further contributed to the growing peacefulness of the country.

79:8.3 (887.3) Consciousness of past achievements (somewhat diminished in the present), the conservatism of an overwhelmingly agricultural people, and a well-developed family life equaled the birth of ancestor veneration, culminating in the custom of so honoring the men of the past as to border on worship. A very similar attitude prevailed among the white races in Europe for some five hundred years following the disruption of Greco-Roman civilization.

79:8.4 (887.4) The belief in, and worship of, the "One Truth" as taught by Singlangton never entirely died out; but as time passed, the search for new and

prolazilo, nad traganjem za novom i višom istinom prevladala je sve veća sklonost k poštovanju postojećeg utemeljenja. Polako, žuta rasa je skretala u svojoj genijalnosti od istraživanja nepoznatog do očuvanja poznatog. Iz ovog je razloga došlo do stagnacije kulture koja je nekoć obećavala najbrži svjetski razvoj.

Između 4000 i 500 godina pr.K. došlo je do novog političkog ujedinjenja žute rase, premda je ovome već prethodila uspostava određenog kulturnog jedinstva između centara u oblastima Jang-cea i Žute rijeke. Ponovno političko ujedinjenje kasnijih plemenskih grupa nije teklo bez sukoba, premda ovo društvo nikada nije visoko vrijednovalo rat; obožavanje predaka, sve veći broj narječja kao i više tisuća godina mirnodobskog života učinili su ovaj narod nadasve miroljubivim.

Unatoč tome što nije ostvarila svoj izvorni potencijal razvojem naprednog državnog sustava, žuta rasa je sve više napredovala u pogledu ostvarenja civilizacijskih umjetnosti, naročito u oblasti zemljoradnje i vrtlarstva. Bila je potrebna grupna suradnja kako bi se riješili hidraulički problemi ratara iz provincija Šensi i Honan. Takve irigacijske teškoće kao i problemi pri održanju tla u velikoj mjeri su doprinjeli razvoju međuovisnosti i daljem širenju mira među različitim grupama zemljoradnika.

Nedugo nakon toga ostvaren je napredak u razvoju pisma praćen uspostavom škola, što je dalje doprinjelo novom i neviđenom promicanju znanja. Međutim, unatoč ranoj pojavi pismenosti, težina pisma koje je prikazivao pojmove grafičkim znakovima ograničilo je broj pripadnika učene klase. I povrh svega, bitno je nastavljen proces društvene standardizacije i religijsko-filozofske dogmatizacije. Religijski razvoj poštovanja predaka dalje je zakompliciran masom sujevjerja u vezi obožavanja prirode, premda su se ostaci istinskih ideja o Bogu održali u vidu imperijskog obožavanja Šang-tija.

Poštovanje predaka nosi u sebi veliku slabost zbog toga što pogoduje razvoju filozofije utemeljene na osvrtnju na prošlost. Premda čovjeku može biti mudro da se osvrne na prošlost, ludost je smatrati prošlost isključivim izvorom istine. Istina je relativna i šireća; ona uvijek živi u sadašnjosti i dostiže novi izražaj u svakoj ljudskoj generaciji - u svakom ljudskom životu.

Velika snaga poštovanja predaka leži u tome što takav stav daje veliku vrijednost obitelji. Nevjerovatna stabilnost i ustrajnost kineske kulture izrasli su iz toga što je najviša cijena stavljena na obitelji, kako civilizacija prije svega počiva na djelotvornom funkcioniranju obitelji; obitelj je u Kini poprimila društvenu važnost, ako ne i religiozni značaj, kakav je dostigala među malim brojem

higher truth became overshadowed by a growing tendency to venerate that which was already established. Slowly the genius of the yellow race became diverted from the pursuit of the unknown to the preservation of the known. And this is the reason for the stagnation of what had been the world's most rapidly progressing civilization.

79:8.5 (887.5) Between 4000 and 500 B.C. the political reunification of the yellow race was consummated, but the cultural union of the Yangtze and Yellow river centers had already been effected. This political reunification of the later tribal groups was not without conflict, but the societal opinion of war remained low; ancestor worship, increasing dialects, and no call for military action for thousands upon thousands of years had rendered this people ultrapeaceful.

79:8.6 (887.6) Despite failure to fulfill the promise of an early development of advanced statehood, the yellow race did progressively move forward in the realization of the arts of civilization, especially in the realms of agriculture and horticulture. The hydraulic problems faced by the agriculturists in Shensi and Honan demanded group co-operation for solution. Such irrigation and soil-conservation difficulties contributed in no small measure to the development of interdependence with the consequent promotion of peace among farming groups.

79:8.7 (887.7) Soon developments in writing, together with the establishment of schools, contributed to the dissemination of knowledge on a previously unequaled scale. But the cumbersome nature of the ideographic writing system placed a numerical limit upon the learned classes despite the early appearance of printing. And above all else, the process of social standardization and religious-philosophic dogmatization continued apace. The religious development of ancestor veneration became further complicated by a flood of superstitions involving nature worship, but lingering vestiges of a real concept of God remained preserved in the imperial worship of Shang-ti.

79:8.8 (888.1) The great weakness of ancestor veneration is that it promotes a backward-looking philosophy. However wise it may be to glean wisdom from the past, it is folly to regard the past as the exclusive source of truth. Truth is relative and expanding; it *lives* always in the present, achieving new expression in each generation of men — even in each human life.

79:8.9 (888.2) The great strength in a veneration of ancestry is the value that such an attitude places upon the family. The amazing stability and persistence of Chinese culture is a consequence of the paramount position accorded the family, for civilization is directly dependent on the effective functioning of the family; and in China the family attained a social importance, even a religious

drugih naroda.

Veza između roditelja i djece kao i obiteljska odanost koja vuče porijeklo iz rastućeg kulta obožavanja predaka, osigurala je izgradnju naprednih obiteljskih odnosa i trajnih obiteljskih grupa, što je sve olakšalo sljedeće činitelje pri očuvanju civilizacije:

1. Očuvanje imovine i bogatstva.
2. Povezivanje višegeneracijskog iskustva.
3. Djelotvorno obrazovanje djece u tradicijama umjetnosti i znanosti.
4. Razvoj snažnog osjećaja dužnosti, povišenje moralnosti i uzvišenje etičke osjetljivosti.

Razdoblje formiranja kineske civilizacije koje je započelo s dolaskom Andita nastavio se sve do postignuća velikog etičkog, moralnog i polureligioznog buđenja u šestom stoljeću pr.K. Kineska tradicija je očuvala nejasna obilježja svoje evolutivne prošlosti: prijelaz od matrijarhata u patrijarhat, uspostavu zemljoradnje, razvoj arhitekture, početak industrije - po redu događaja. I s većom preciznošću od bilo kojeg drugog zapisa, ova pripovijest slikovito prikazuje veličanstveni uspon nadmoćnog naroda od razine barbarizma. Tijekom ovog razdoblja prošli su od faze primitivne zemljoradnje do viših faza društvene organizacije koje su posvjedočile razvoj gradova, proizvodnje, metaloradnje, trgovinske razmjene, vlade, pisma, matematike, umjetnosti, znanosti i tiska.

I tako se stara civilizacija žute rase održala kroz više stoljeća. Gotovo četrdeset tisuća godina poslije prvih bitnih postignuća u razvoju kineske kulture i unatoč više retrogresivnih razdoblja, civilizacija Hanovih sinova najbliže prilazi održanju trajnog i neometenog razvoja sve do samog dvadesetog stoljeća. Premda je bijela rasa postigla značajniji mehanički i religiozni razvoj, ona nikada nije uspjela nadmašiti kinesku civilizaciju u pogledu obiteljske odanosti, grupne etike i osobne moralnosti.

Ova je prastara kultura uveliko pogodovala ljudskoj sreći; milijuni ljudi su živjeli i umrli blagoslovljeni njezinim postignućima. Ova velika civilizacija je stoljećima počivala na lovorovim vijencima prošlosti, dok se sada budi kako bi ponovo postigla transcendentne ciljeve moralne egzistencije, kako bi ponovo sudjelovala u beskrajnoj borbi za sve veći napredak.

significance, approached by few other peoples.

79:8.10 (888.3) The filial devotion and family loyalty exacted by the growing cult of ancestor worship insured the building up of superior family relationships and of enduring family groups, all of which facilitated the following factors in the preservation of civilization:

- 79:8.11 (888.4) 1. Conservation of property and wealth.
- 79:8.12 (888.5) 2. Pooling of the experience of more than one generation.
- 79:8.13 (888.6) 3. Efficient education of children in the arts and sciences of the past.
- 79:8.14 (888.7) 4. Development of a strong sense of duty, the enhancement of morality, and the augmentation of ethical sensitivity.

79:8.15 (888.8) The formative period of Chinese civilization, opening with the coming of the Andites, continues on down to the great ethical, moral, and semireligious awakening of the sixth century before Christ. And Chinese tradition preserves the hazy record of the evolutionary past; the transition from mother- to father-family, the establishment of agriculture, the development of architecture, the initiation of industry — all these are successively narrated. And this story presents, with greater accuracy than any other similar account, the picture of the magnificent ascent of a superior people from the levels of barbarism. During this time they passed from a primitive agricultural society to a higher social organization embracing cities, manufacture, metalworking, commercial exchange, government, writing, mathematics, art, science, and printing.

79:8.16 (888.9) And so the ancient civilization of the yellow race has persisted down through the centuries. It is almost forty thousand years since the first important advances were made in Chinese culture, and though there have been many retrogressions, the civilization of the sons of Han comes the nearest of all to presenting an unbroken picture of continual progression right on down to the times of the twentieth century. The mechanical and religious developments of the white races have been of a high order, but they have never excelled the Chinese in family loyalty, group ethics, or personal morality.

79:8.17 (888.10) This ancient culture has contributed much to human happiness; millions of human beings have lived and died, blessed by its achievements. For centuries this great civilization has rested upon the laurels of the past, but it is even now reawakening to envision anew the transcendent goals of mortal existence, once again to take up the unremitting struggle for never-ending progress.

[Predstavio Arhandel Nebadona.]

79:8.18 (888.11) [Presented by an Archangel of
Nebadon.]

POGLAVLJE 80. ANDITSKO ŠIRENJE NA ZAPAD

⇐ 079

Knjiga Urantije

081 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 80 ANDITSKO ŠIRENJE NA ZAPAD

Sekcije

Uvod

1. ADAMITSKI ULAZAK U EUROPU
2. KLIMATSKE I GEOLOŠKE PROMJENE
3. KROMANJONSKI PLAVI ČOVJEK
4. ANDONITSKA ŠIRENJA U EUROPI
5. ANDITSKO OSVAJANJE SJEVERNE EUROPE
6. ANDITI U DOLINI NILA
7. ANDITI NA MEDITERANSKIM OTOCIMA
8. PODUNAVSKI ANDONITI
9. TRI BIJELE RASE

PAPER 80 ANDITE EXPANSION IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Adamites Enter Europe
2. Climatic and Geologic Changes
3. The Cro-Magnoid Blue Man
4. The Andite Invasions of Europe
5. The Andite Conquest of Northern Europe
6. The Andites along the Nile
7. Andites of the Mediterranean Isles
8. The Danubian Andonites
9. The Three White Races

Uvod

IAKO Europski plavi čovjek nije sam po sebi postigao veliku kulturnu civilizaciju, on je opskrbio biološke temelje koji su nakon miješanja Adamiziranih loza sa kasnijim Anditskim napadačima, proizveli jedan od najmoćnijih sojeva za postizanje agresivne civilizacije koji se ikad pojavio na Urantiji od vremena ljubičaste rase i njezinih Anditskih nasljednika.

Moderni bijeli narodi sadrže preživjele loze Adamičkih sojeva koji su postali izmiksani sa šangiškim rasama, nešto crvene i žute, ali prije svega s plavom. Postoji znatan postotak izvornog Anditskog soja u svim bijelim rasama, kao i još veći postotak ranih Noditskih loza.

INTRODUCTION

80:0.1 (889.1) ALTHOUGH the European blue man did not of himself achieve a great cultural civilization, he did supply the biologic foundation which, when its Adamized strains were blended with the later Andite invaders, produced one of the most potent stocks for the attainment of aggressive civilization ever to appear on Urantia since the times of the violet race and their Andite successors.

80:0.2 (889.2) The modern white peoples incorporate the surviving strains of the Adamic stock which became admixed with the Sangik races, some red and yellow but more especially the blue. There is a considerable percentage of the original Andonite stock in all the white races and still more of the early Nodite strains.

1. ADAMITSKI ULAZAK U EUROPU

1. THE ADAMITES ENTER EUROPE

Prije posljednjeg Anditskog protjerivanja iz doline Eufrata, mnoga njihova braća su ušla u Europu kao pustolovi, učitelji, trgovci i ratnici. Tijekom ranijih dana ljubičaste rase, Mediteran je bio skroz zaštićen Gibraltarskom prevlakom i Sicilijanskim kopnenim mostom. Jedan dio čovjekove rane pomorske trgovine bio je osnovan na ovim jezerima u unutrašnjosti, gdje se plavi ljudi sa sjevera i saharanski sa juga susreću sa Noditima i Adamitima s istoka.

U istočnom Mediteranu Noditi su osnovali jednu od njihovih najopsežnijih kultura i iz tih centara su neki prodrli u južnu Europu, a pogotovo u sjevernu Afriku. Širokoglavi Noditsko-Andonitski Sirijci su vrlo rano uveli keramiku i poljoprivredu u svezi sa njihovim naseljima smještenim u delti Nila koja se u to vrijeme polako izdizala. Oni su također uvozili ovce, koze, goveda i druge domaće životinje i doveli do značajnog unaprijeđenja metoda za obradu metala, a Sirija je tada bila središte te industrije.

Više od trideset tisuća godina Egipat je primao neprekidan tok Mezopotamijskih ljudi, koji su donijeli svoju umjetnost i kulturu i obogatili dolinu Nila. No, ulazak velikog broja saharških naroda uveliko je pogoršao ranu civilizaciju u dolini Nila, tako da je Egipat dosegao najnižu kulturnu razinu prije nekih petnaest tisuća godina.

No, tijekom tih ranijih vremena bilo je malo zapreka na putu zapadne migracije Adamita. Sahara je bila jedan veliki otvoreni pašnjak prepun stočara i težaka. Ovi ljudi sa Sahare se nikad nisu bavili proizvodnjom, niti su gradili gradove. Oni su bili indigo-crna grupa koja je nastala kao rezultat miješanja brojnih loza izumrle zelene i narančaste rase. Ali oni su dobili vrlo ograničenu mjeru ljubičastog nasljedstva prije nego što su aksijalni pomak zemljišta i skretanje kišonosnih vjetrova raspršili ostatke ove prosperitetne i mirne civilizacije.

Adamova krv je podijeljena s većinom ljudskih rasa, ali neki su si osigurali više od drugih. Mješovite rase u Indiji i tamniji afrički narodi nisu bili privlačni Adamitima. Oni bi se slobodno pomiješali sa crvenim čovjekom da nije bio protjeran u Ameriku, a ljubazno su bili naklonjeni žutom čovjeku, ali on je bio isto tako teško pristupačan u dalekoj Aziji. Stoga, bilo da su išli na avanturističke ili altruističke misije ili su bježali pred progonom iz doline Eufrata, vrlo prirodno su izabrali sjedinjenje s plavim rasama u Europi.

Plavi ljudi, koji su tada dominirali u Europi, nisu imali vjerske običaje odbojne Adamitima koji su tu ranije migrirali, a tu je vladala i velika

80:1.1 (889.3) Before the last Andites were driven out of the Euphrates valley, many of their brethren had entered Europe as adventurers, teachers, traders, and warriors. During the earlier days of the violet race the Mediterranean trough was protected by the Gibraltar isthmus and the Sicilian land bridge. Some of man's very early maritime commerce was established on these inland lakes, where blue men from the north and the Saharans from the south met Nodites and Adamites from the east.

80:1.2 (889.4) In the eastern trough of the Mediterranean the Nodites had established one of their most extensive cultures and from these centers had penetrated somewhat into southern Europe but more especially into northern Africa. The broad-headed Nodite-Andonite Syrians very early introduced pottery and agriculture in connection with their settlements on the slowly rising Nile delta. They also imported sheep, goats, cattle, and other domesticated animals and brought in greatly improved methods of metalworking, Syria then being the center of that industry.

80:1.3 (889.5) For more than thirty thousand years Egypt received a steady stream of Mesopotamians, who brought along their art and culture to enrich that of the Nile valley. But the ingress of large numbers of the Sahara peoples greatly deteriorated the early civilization along the Nile so that Egypt reached its lowest cultural level some fifteen thousand years ago.

80:1.4 (889.6) But during earlier times there was little to hinder the westward migration of the Adamites. The Sahara was an open grazing land overspread by herders and agriculturists. These Saharans never engaged in manufacture, nor were they city builders. They were an indigo-black group which carried extensive strains of the extinct green and orange races. But they received a very limited amount of the violet inheritance before the upthrust of land and the shifting water-laden winds dispersed the remnants of this prosperous and peaceful civilization.

80:1.5 (890.1) Adam's blood has been shared with most of the human races, but some secured more than others. The mixed races of India and the darker peoples of Africa were not attractive to the Adamites. They would have mixed freely with the red man had he not been far removed in the Americas, and they were kindly disposed toward the yellow man, but he was likewise difficult of access in faraway Asia. Therefore, when actuated by either adventure or altruism, or when driven out of the Euphrates valley, they very naturally chose union with the blue races of Europe.

80:1.6 (890.2) The blue men, then dominant in Europe, had no religious practices which were repulsive to the earlier migrating Adamites, and

privlačnost za seks između ljubičaste i plave rase. Najbolji plavi ljudi smatrali su velikom čašću da im bude dopušteno pariti se sa Adamitima. Svaki muškarac iz plave rase imao je ambiciju da postane tako vješt i umjetnički spretni, da osvoji naklonost neke Adamitske žene, dok je to bila najveća težnja vrhunskih plavih žena da zadobiju interes Adamita.

Polako ovi migracijski sinovi Edena su sjedinjeni s višim vrstama plave rase, osnažujući njihove kulturne prakse, dok su nemilosrdno istrijebili zaostale loze neandertalaca. Ova tehnika rasnog miješanja, u kombinaciji s eliminacijom slabijih loza, proizvela je desetak ili više snažnih i progresivnih grupa vrhunskih plavih ljudi, od kojih ste imenovali Kromanjonca.

Iz tih i drugih razloga, jedan od kojih su bili povoljniji putovi za migraciju, rani valovi mezopotamske kulture su išli gotovo isključivo u Europu. I to su te okolnosti koje određuju prethodnice moderne europske civilizacije.

2. KLIMATSKE I GEOLOŠKE PROMJENE

Rano širenje ljubičaste rase u Europi je bilo prekinuto određenim prilično naglim klimatskim i geološkim promjenama. Uz povlačenje sjevernih ledenih polja, kišonosni vjetrovi sa zapada skrenuli su na sjever, što je postupno pretvorilo velike otvorene pašnjake na području Sahare u neplodnu pustinju. Ova suša je raspršila tamnooke smeđokose ljude nižeg stasa i duguljastih glava koji su živjeli na velikoj Saharskoj visoravni.

Čišći indigo elementi su se preselili na jug u šume središnje Afrike, gdje su ostali do sada. Mješovitije grupe šire se u tri smjera: Superiorna plemena na zapadu migriraju u Španjolsku i odande u susjedne dijelove Europe, a ona čine jezgru kasnijih mediteranskih smeđokosih rasa izdužene glave. Najmanje progresivni dio migrira istočno od Saharske visoravni premještajući se na Arabijski poluotok i odatle preko sjeverne Mezopotamije i Indije na daleki Cejlon. Središnja skupina se preselila na sjever i istok u dolinu Nila i u Palestinu.

To je taj sekundarni šangiški supstrat koji sugerira određeni stupanj srodstva među modernim narodima raspršenim od Dekana preko Irana, Mezopotamije i uz obje obale Sredozemnog mora.

U vrijeme tih klimatskih promjena u Africi, Engleska je bila odvojena od kontinenta, Danska izranja iz mora, dok je tjesnac Gibraltar, koji štiti zapadni bazen Sredozemlja, popucao usljed

there was great sex attraction between the violet and the blue races. The best of the blue men deemed it a high honor to be permitted to mate with the Adamites. Every blue man entertained the ambition of becoming so skillful and artistic as to win the affection of some Adamite woman, and it was the highest aspiration of a superior blue woman to receive the attentions of an Adamite.

80:1.7 (890.3) Slowly these migrating sons of Eden united with the higher types of the blue race, invigorating their cultural practices while ruthlessly exterminating the lingering strains of Neanderthal stock. This technique of race blending, combined with the elimination of inferior strains, produced a dozen or more virile and progressive groups of superior blue men, one of which you have denominated the Cro-Magnons.

80:1.8 (890.4) For these and other reasons, not the least of which was more favorable paths of migration, the early waves of Mesopotamian culture made their way almost exclusively to Europe. And it was these circumstances that determined the antecedents of modern European civilization.

2. CLIMATIC AND GEOLOGIC CHANGES

80:2.1 (890.5) The early expansion of the violet race into Europe was cut short by certain rather sudden climatic and geologic changes. With the retreat of the northern ice fields the water-laden winds from the west shifted to the north, gradually turning the great open pasture regions of Sahara into a barren desert. This drought dispersed the smaller-statured brunets, dark-eyed but long-headed dwellers of the great Sahara plateau.

80:2.2 (890.6) The purer indigo elements moved southward to the forests of central Africa, where they have ever since remained. The more mixed groups spread out in three directions: The superior tribes to the west migrated to Spain and thence to adjacent parts of Europe, forming the nucleus of the later Mediterranean long-headed brunet races. The least progressive division to the east of the Sahara plateau migrated to Arabia and thence through northern Mesopotamia and India to faraway Ceylon. The central group moved north and east to the Nile valley and into Palestine.

80:2.3 (890.7) It is this secondary Sangik substratum that suggests a certain degree of kinship among the modern peoples scattered from the Deccan through Iran, Mesopotamia, and along both shores of the Mediterranean Sea.

80:2.4 (890.8) About the time of these climatic changes in Africa, England separated from the continent, and Denmark arose from the sea, while the isthmus of Gibraltar, protecting the western

potresa, što je vodilo brzom podizanju ovog unutrašnjeg jezera na razinu Atlantskog oceana. S vremenom potopljen je Sicilijski kopneni most, što je učinilo Mediteran morem i povezal ga s Atlantskim oceanom. Ova kataklizma prirode rezultirala je potapljanjem velikog broja ljudskih naselja i prouzrokovala je najveći gubitak života od svih poplava u cijeloj svjetskoj povijesti.

Ovaj zaljev mediteranskog bazena odmah ograničava zapadni prodor Adamita, dok veliki priliv saharskih ljudi navodi sve veći broj njihovih pripadnika da traže smještaj sjeverno i istočno od Edena. Kada su potomci Adama krenuli prema sjeveru iz doline Tigrisa i Eufrata, zatekli su planinske barijere i onda prošireno Kaspijsko more. I kroz više generacija su Adamiti lovili, čuvali stada i obrađivali zemlju oko svojih naselja raspršenih kroz Turkestan. Polako ovi veličanstveni ljudi su proširili svoje teritorije u Europi. Ali sada Adamiti ulaze u Europu s istoka i nalaze kulturu plavog čovjeka koja je zaostajala više tisuća godina za Azijskom jer je ovo područje gotovo u cijelosti bilo izvan dodira s Mezopotamijom.

3. KROMANJONSKI PLAVI ČOVJEK

Drevna središta kulture plavog čovjeka se sva nalaze uz rijeke u Europi, ali samo Somma sada teče u istom koritu u kojem je tekla u predledeno doba.

Kad kažemo da su plavi ljudi prožimali europski kontinent, oni su se sastojali od velikog broja različitih rasnih tipova. Čak prije trideset pet tisuća godina, europske plave rase su već uveliko bile pomiješane s ljudima koji su nosili loze crvene i žute rase, dok su na Atlantskim otocima i na području današnje Rusije apsorbirali znatnu količinu Andonitske krvi, a na jugu su bili u kontaktu sa saharskim narodima. No, bilo bi beskorisno pokušati nabrojiti ove mnogobrojne rasne skupine.

Europska civilizacija tog ranog post-Adamičkog razdoblja je bila jedinstven spoj snage i umjetnosti plavih ljudi s kreativnom maštom Adamita. Plavi ljudi su bili rasa velike vitalnosti, ali su znatno pogoršali kulturni i duhovni status Adamita. Bilo je vrlo teško za potonje prenijeti njihovu religiju na Kromanjonca zbog njihove sklonosti za prevaru i zavođenje djevojaka. Tijekom deset tisuća godina religija u Europi je bila na niskim razinama u usporedbi s kretanjima u Indiji i Egiptu.

Plavi ljudi su bili savršeno iskreni u svim

basin of the Mediterranean, gave way as the result of an earthquake, quickly raising this inland lake to the level of the Atlantic Ocean. Presently the Sicilian land bridge submerged, creating one sea of the Mediterranean and connecting it with the Atlantic Ocean. This cataclysm of nature flooded scores of human settlements and occasioned the greatest loss of life by flood in all the world's history.

80:2.5 (891.1) This engulfment of the Mediterranean basin immediately curtailed the westward movements of the Adamites, while the great influx of Saharans led them to seek outlets for their increasing numbers to the north and east of Eden. As the descendants of Adam journeyed northward from the valleys of the Tigris and Euphrates, they encountered mountainous barriers and the then expanded Caspian Sea. And for many generations the Adamites hunted, herded, and tilled the soil around their settlements scattered throughout Turkestan. Slowly this magnificent people extended their territory into Europe. But now the Adamites enter Europe from the east and find the culture of the blue man thousands of years behind that of Asia since this region has been almost entirely out of touch with Mesopotamia.

3. THE CRO-MAGNOID BLUE MAN

80:3.1 (891.2) The ancient centers of the culture of the blue man were located along all the rivers of Europe, but only the Somme now flows in the same channel which it followed during preglacial times.

80:3.2 (891.3) While we speak of the blue man as pervading the European continent, there were scores of racial types. Even thirty-five thousand years ago the European blue races were already a highly blended people carrying strains of both red and yellow, while on the Atlantic coastlands and in the regions of present-day Russia they had absorbed a considerable amount of Andonite blood and to the south were in contact with the Saharan peoples. But it would be fruitless to attempt to enumerate the many racial groups.

80:3.3 (891.4) The European civilization of this early post-Adamic period was a unique blend of the vigor and art of the blue men with the creative imagination of the Adamites. The blue men were a race of great vigor, but they greatly deteriorated the cultural and spiritual status of the Adamites. It was very difficult for the latter to impress their religion upon the Cro-Magnoids because of the tendency of so many to cheat and to debauch the maidens. For ten thousand years religion in Europe was at a low ebb as compared with the developments in India and Egypt.

80:3.4 (891.5) The blue men were perfectly honest in

svojim poslovima i bili su u potpunosti slobodni od seksualnih poroka mješovitih Adamita. Oni su poštovali djevojaštvo i jedino su pribjegavali poligamiji kada je rat uzrokovao manjak muškaraca.

Ti kromanjonjski narodi su bili hrabra i dalekovidna rasa. Imali su učinkovite metode kulturne naobrazbe djece. Oba roditelja su sudjelovala u vaspitanju, a oslanjali su se i na pomoć starije djece. Svako dijete je pažljivo obučeno u brizi o špilji, u umjetnosti i obradi kremenca. U ranoj dobi žene su bile dobro upućene u domaće umjetnosti i grubu poljoprivredu, dok su muškarci bili vješti lovci i hrabri ratnici.

Plavi ljudi su bili lovci, ribari i sakupljači hrane; bili su stručni brodograditelji. Oni su izrađivali kamene sjekire, sjekli stabla, podizali brvnare koje su bile dijelom ispod zemlje i natkrivene s kožama. A postoje narodi koji još uvijek grade slične kolibe u Sibiru. Južni Kromanjonci su općenito živjeli u špiljama i grotama.

Nije bilo neobično za vrijeme surove zime da se njihovi noćni stražari koji su čuvali ulaz u pećine smrznuli do smrti. Imali su hrabrosti, ali prije svega su bili umjetnici; Adamička smjesa je iznenada ubrzala stvaralačku maštu. Visoka umjetnost plavog čovjeka datira od prije nekih petnaest tisuća godina, prije nego su rase tamnije puti došle na sjever iz Afrike preko Španjolske.

Prije oko petnaest tisuća godina, alpske šume su se opsežno proširile. Europski lovci su se bili potisnuli u doline rijeka i morske obale istim metodama klimatske prisile koje su pretvorile sretna svjetska lovišta u suhe i neplodne pustinje. Kako su se kiša i vjetar pomaknuli prema sjeveru, veliki otvoreni pašnjaci Europe postali su pokriveni šumama. Ove velike i relativno nagle klimatske promjene navele su rase Europe da promjene svoje aktivnosti od lovaca na otvorenomprostoru u stočare, te u određenoj mjeri u ribare i orače tla.

Te promjene, dok su rezultirale kulturnimnapretkom, vodile su određenim biološkim regresijama. U prethodnom razdoblju koje je bilo obilježeno lovom, vrhunska plemena su izmiješana s višim vrstama ratnih zarobljenika, dok su neminovno uništavala one koje su smatrali manje vrijednima. No, kada su počeli uspostavljati naselja i uključivati se u poljoprivredu i trgovinu, počeli su ostavljati na životu mnoge od njihovih osrednjih zarobljenika kao robove. I potomci tih robova su naknadno uveliko pogoršali cijelu kromanjonjsku vrstu. Ovo nazadovanje kulture nastavilo se sve dok nije primljen novi nalet s istoka prilikom konačne i masovne invazije mezopotamskih plemena širom Europe, koja su brzo apsorbirala kromanjonjsku vrstu i kulturu i

all their dealings and were wholly free from the sexual vices of the mixed Adamites. They respected maidenhood, only practicing polygamy when war produced a shortage of males.

80:3.5 (891.6) These Cro-Magnon peoples were a brave and farseeing race. They maintained an efficient system of child culture. Both parents participated in these labors, and the services of the older children were fully utilized. Each child was carefully trained in the care of the caves, in art, and in flint making. At an early age the women were well versed in the domestic arts and in crude agriculture, while the men were skilled hunters and courageous warriors.

80:3.6 (891.7) The blue men were hunters, fishers, and food gatherers; they were expert boatbuilders. They made stone axes, cut down trees, erected log huts, partly below ground and roofed with hides. And there are peoples who still build similar huts in Siberia. The southern Cro-Magnons generally lived in caves and grottoes.

80:3.7 (892.1) It was not uncommon during the rigors of winter for their sentinels standing on night guard at cave entrances to freeze to death. They had courage, but above all they were artists; the Adamic mixture suddenly accelerated creative imagination. The height of the blue man's art was about fifteen thousand years ago, before the days when the darker-skinned races came north from Africa through Spain.

80:3.8 (892.2) About fifteen thousand years ago the Alpine forests were spreading extensively. The European hunters were being driven to the river valleys and to the seashores by the same climatic coercion that had turned the world's happy hunting grounds into dry and barren deserts. As the rain winds shifted to the north, the great open grazing lands of Europe became covered by forests. These great and relatively sudden climatic modifications drove the races of Europe to change from open-space hunters to herders, and in some measure to fishers and tillers of the soil.

80:3.9 (892.3) These changes, while resulting in cultural advances, produced certain biologic regressions. During the previous hunting era the superior tribes had intermarried with the higher types of war captives and had unvaryingly destroyed those whom they deemed inferior. But as they commenced to establish settlements and engage in agriculture and commerce, they began to save many of the mediocre captives as slaves. And it was the progeny of these slaves that subsequently so greatly deteriorated the whole Cro-Magnon type. This retrogression of culture continued until it received a fresh impetus from the east when the final and en masse invasion of the Mesopotamians swept over Europe, quickly absorbing the Cro-Magnon type and culture and

inicirala civilizaciju bijele rase.

initiating the civilization of the white races.

4. ANDONITSKA ŠIRENJA U EUROPI

Dok Anditi ulaze u Europu u neprekidnom toku, bilo je sedam velikih provala, a zadnja invazija je bila dolazak na konjima u tri velika vala. Neki su ušli u Europu preko otoka Egejskog mora i preko doline Dunava, ali je većina ranijih i čistijih loza migrirala u sjeverozapadnu Europu sjevernim rutama preko pašnjaka Volge i Dona.

Između treće i četvrte invazije, horde Andonita su ušle u Europu sa sjevera, dolazeći iz Sibira preko ruskih rijeka i Baltika. Oni su odmah bili asimilirani u sjeverna Anditska plemena.

Ta ranija proširenja čistije ljubičaste rase bila su daleko miroljubivija od njihovih kasnijih poluvojničkih Anditskih potomaka koji su išli u ratne pohode. Adamiti su bili miroljubivi; Noditi su bili ratoborni. Miješanjem ovih rasnih loza, kao i kasnijom primjesom šangiških rasa, nastali su visoko sposobni i agresivni Anditi koji su doista išli u vojna osvajanja.

Ali konj je bio presudni evolucijski faktor u dominaciji Andita na Zapadu. Konj je dao Anditima prilikom njihova raspršivanja novu prednost u njihovoj mobilnosti, omogućujući posljednjim skupinama Anditskih konjanika brzo obilaženje oko Kaspijskog jezera i zauzimanje cijele Europe. Svi prethodni valovi Andita su se kretali tako polako da su bili skloni raspadu na bilo kojoj velikoj udaljenosti od Mezopotamije. No, ti kasniji seleći valovi su tako brzo putovali da su stigli u Europu kao koherentne skupine, još uvijek zadržavajući neku mjeru visoke kulture.

Cijeli naseljeni svijet, izvan Kine i regije Eufrata, je napravio vrlo ograničeni kulturni napredak za deset tisuća godina, kada su Anditski lovci na konjima počeli svoj nastup u šestom i sedmom tisućljeću prije Krista. Dok su se selili na zapad preko ruskih ravnica, apsorbirajući najbolje primjerke plavog čovjeka i istrjebljujući one najgore, oni su postali izmiješani u jedan narod. To su bili preci takozvanih nordijskih rasa, praočevi skandinavskih, njemačkih i anglosaksonskih naroda.

Nije prošlo dugo prije nego što su Anditi u potpunosti apsorbirali vrhunske plave loze po cijeloj sjevernoj Europi. Samo u Laponiji (i do određene mjere u Bretanji) su stariji Andoniti zadržali čak i prividan identitet.

4. THE ANDITE INVASIONS OF EUROPE

80:4.1 (892.4) While the Andites poured into Europe in a steady stream, there were seven major invasions, the last arrivals coming on horseback in three great waves. Some entered Europe by way of the islands of the Aegean and up the Danube valley, but the majority of the earlier and purer strains migrated to northwestern Europe by the northern route across the grazing lands of the Volga and the Don.

80:4.2 (892.5) Between the third and fourth invasions a horde of Andonites entered Europe from the north, having come from Siberia by way of the Russian rivers and the Baltic. They were immediately assimilated by the northern Andite tribes.

80:4.3 (892.6) The earlier expansions of the purer violet race were far more pacific than were those of their later semimilitary and conquest-loving Andite descendants. The Adamites were pacific; the Nodites were belligerent. The union of these stocks, as later mingled with the Sangik races, produced the able, aggressive Andites who made actual military conquests.

80:4.4 (892.7) But the horse was the evolutionary factor which determined the dominance of the Andites in the Occident. The horse gave the dispersing Andites the hitherto nonexistent advantage of mobility, enabling the last groups of Andite cavalymen to progress quickly around the Caspian Sea to overrun all of Europe. All previous waves of Andites had moved so slowly that they tended to disintegrate at any great distance from Mesopotamia. But these later waves moved so rapidly that they reached Europe as coherent groups, still retaining some measure of higher culture.

80:4.5 (893.1) The whole inhabited world, outside of China and the Euphrates region, had made very limited cultural progress for ten thousand years when the hard-riding Andite horsemen made their appearance in the sixth and seventh millenniums before Christ. As they moved westward across the Russian plains, absorbing the best of the blue man and exterminating the worst, they became blended into one people. These were the ancestors of the so-called Nordic races, the forefathers of the Scandinavian, German, and Anglo-Saxon peoples.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. ANDITSKO OSVAJANJE SJEVERNE EUROPE

Plemena sjeverne Europe su stalno ojačana i uzdignuta neprekidnim tokom migranata iz Mezopotamije preko Turkestana i južnih regija Rusije, a kada su zadnji valovi Anditske konjice prodrli širom Europe, bilo je već više ljudi s Anditskom baštinom u toj regiji nego što se moglo naći u svim drugim dijelovima svijeta.

Tijekom tri tisuće godina, vojni stožer sjevernih Andita je bio u Danskoj. Od ove središnje točke zapuhnuili su uzastopni valovi osvajanja koji su bili sve manje Anditski i sve više bijeli kako su stoljeća prolazila, do konačnog stapanja mezopotamskih osvajača sa osvojenim narodima.

Dok je plavi čovjek bio apsorbiran na sjeveru i dok je konačno podlegao bijeloj konjici napadača koji su prodrli na jug, plemena mješovite bijele rase koja je na taj način napredovala nailaze na tvrdoglavi i dugotrajni otpor Kromanjonaca, ali zahvaljujući vrhunskoj inteligenciji i sve naprednijim biološkim rezervama, bili su u stanju da izbrišu stariju rasu iz postojanja.

Odlučujuće borbe između bijelog i plavog čovjeka su se desile u dolini Somme. Ovdje je cvijet plave rase gorko zapriječio put južnog napredovanja Andita i kroz više od petsto godina je Kromanjonac uspješno branio svoje teritorije prije nego što je kapitulirao pred naprednom vojnom strategijom bijelih napadača. Tor, pobjednički zapovjednik vojske na sjeveru u finalnoj bitci na Sommi, postao je junak sjevernih bijelih plemena, a kasnije je bio cijenjen kao bog nekih od njih.

Utvrde plavog čovjeka koje su opstale najduže bile su u južnoj Francuskoj, ali posljednji veliki vojni otpor je prevladan uz Sommu. Poslije osvajanja napredovali su u poslovnim prodorima sa pritiskom na stanovništvo duž rijeke i nastavili su sa miješanim brakovima sa naprednima, zajedno sa nemilosrdnim istrebljenjima inferiornih.

Kada su plemenska vijeća Anditskih starješina prosudila da je neki inferiorni zarobljenik bio nepodoban, bio je u raskošnoj svečanosti predan šamanskim svećenicima koji su ga odveli do rijeke i upravili obredom inicijacije na "sretna lovišta" - smrtonosno potapanje. Na taj način bijeli napadači u Europi su istrijebili sve narode koje su susreli a koje nisu brzo upili u svoje redove, čime je plavi čovjek doveden do kraja - i to brzo.

5. THE ANDITE CONQUEST OF NORTHERN EUROPE

80:5.1 (893.3) The tribes of northern Europe were being continuously reinforced and upstepped by the steady stream of migrants from Mesopotamia through the Turkestan-south Russian regions, and when the last waves of Andite cavalry swept over Europe, there were already more men with Andite inheritance in that region than were to be found in all the rest of the world.

80:5.2 (893.4) For three thousand years the military headquarters of the northern Andites was in Denmark. From this central point there went forth the successive waves of conquest, which grew decreasingly Andite and increasingly white as the passing centuries witnessed the final blending of the Mesopotamian conquerors with the conquered peoples.

80:5.3 (893.5) While the blue man had been absorbed in the north and eventually succumbed to the white cavalry raiders who penetrated the south, the advancing tribes of the mixed white race met with stubborn and protracted resistance from the Cro-Magnons, but superior intelligence and ever-augmenting biologic reserves enabled them to wipe the older race out of existence.

80:5.4 (893.6) The decisive struggles between the white man and the blue man were fought out in the valley of the Somme. Here, the flower of the blue race bitterly contested the southward-moving Andites, and for over five hundred years these Cro-Magnoids successfully defended their territories before succumbing to the superior military strategy of the white invaders. Thor, the victorious commander of the armies of the north in the final battle of the Somme, became the hero of the northern white tribes and later on was revered as a god by some of them.

80:5.5 (893.7) The strongholds of the blue man which persisted longest were in southern France, but the last great military resistance was overcome along the Somme. The later conquest progressed by commercial penetration, population pressure along the rivers, and by continued intermarriage with the superiors, coupled with the ruthless extermination of the inferiors.

80:5.6 (893.8) When the tribal council of the Andite elders had adjudged an inferior captive to be unfit, he was, by elaborate ceremony, committed to the shaman priests, who escorted him to the river and administered the rites of initiation to the "happy hunting grounds" — lethal submergence. In this way the white invaders of Europe exterminated all peoples encountered who were not quickly absorbed into their own ranks, and thus did the

Kromanjonski plavi čovjek predstavlja biološki temelj modernih europskih rasa, ali on je preživio samo kad je bio apsorbiran u redove kasnijih muževnih osvajača koji su zaposjeli njihove domovine. Plava loza je pridonijela mnogim čvrstim osobinama i velikoj fizičkoj snazi bijele rase u Europi, ali humor i mašta pomiješanih europskih naroda su izvedeni iz Andita. Ova Anditsko-plava unija, koja je rezultirala pojavom sjevernih bijelih rasa, vodi neposrednom raspadu Anditske civilizacije, retardaciji koja je imala prolaznu prirodu. Na kraju, latentna superiornost tih sjevernih barbara se očituje i kulminirala u današnjoj europskoj civilizaciji.

5000 godina prije Krista, razvijajuće bijele rase su bile dominantne u cijeloj sjevernoj Europi, uključujući i sjevernu Njemačku, sjevernu Francusku i Britanske otoke. Srednja Europa je za neko vrijeme bila pod kontrolom plavih ljudi i Andonita okrugle glave. Potonji su uglavnom bili smješteni u dolini Dunava, a Anditi ih nikada nisu u potpunosti raselili.

6. ANDITI U DOLINI NILA

Nakon razdoblja posljednjih anditskih seoba, kultura je nazadovala u dolini Eufrata, tako da je neposredno središte civilizacije pomaknuto u dolinu Nila. Egipat je postao nasljednik Mezopotamije kao sjedište najnaprednije grupe na svijetu.

Dolina Nila je počela patiti od poplava neposredno prije mezopotamskih dolina, ali je prošla puno bolje. Ove rane smetnje bile su više nego nadoknađene nastavkom toka Anditskih imigranata, tako da se kultura u Egiptu, iako zapravo proizlazi iz regije Eufrata, naočigled kretala naprijed. No, 5000 godina prije Krista, za vrijeme poplavnog razdoblja u Mezopotamiji, bilo je sedam različitih skupina ljudskih bića u Egiptu; a sve, osim jedne, su došle iz Mezopotamije.

Kad je posljednji val iz doline Eufrata pristigao, Egipat je bio sretan u stjecanju toliko vještih umjetnika i obrtnika. Ovi Anditski obrtnici su se našli doista kao kod kuće, kako su bili dobro upoznati sa životom na rijeci, riječnim poplavama, irigacijom i suhim sezonama. Oni su uživali u zaštićenom položaju doline Nila; tamo su bili znatno manje izloženi neprijateljskim prepadima i napadima nego uz Eufrat. Uveliko su unaprijedili vještinu obrade metala Egipćanima. Ovdje su vadili željezne rudače iz Sinjske gore, umjesto iz regija Crnog mora.

Egipćani su vrlo rano okupili svoja komunalna božanstva i sabrali ih u izradi nacionalnog sustava

blue man come to an end — and quickly.

80:5.7 (893.9) The Cro-Magnoid blue man constituted the biologic foundation for the modern European races, but they have survived only as absorbed by the later and virile conquerors of their homelands. The blue strain contributed many sturdy traits and much physical vigor to the white races of Europe, but the humor and imagination of the blended European peoples were derived from the Andites. This Andite-blue union, resulting in the northern white races, produced an immediate lapse of Andite civilization, a retardation of a transient nature. Eventually, the latent superiority of these northern barbarians manifested itself and culminated in present-day European civilization.

80:5.8 (894.1) By 5000 B.C. the evolving white races were dominant throughout all of northern Europe, including northern Germany, northern France, and the British Isles. Central Europe was for some time controlled by the blue man and the round-headed Andonites. The latter were mainly situated in the Danube valley and were never entirely displaced by the Andites.

6. THE ANDITES ALONG THE NILE

80:6.1 (894.2) From the times of the terminal Andite migrations, culture declined in the Euphrates valley, and the immediate center of civilization shifted to the valley of the Nile. Egypt became the successor of Mesopotamia as the headquarters of the most advanced group on earth.

80:6.2 (894.3) The Nile valley began to suffer from floods shortly before the Mesopotamian valleys but fared much better. This early setback was more than compensated by the continuing stream of Andite immigrants, so that the culture of Egypt, though really derived from the Euphrates region, seemed to forge ahead. But in 5000 B.C., during the flood period in Mesopotamia, there were seven distinct groups of human beings in Egypt; all of them, save one, came from Mesopotamia.

80:6.3 (894.4) When the last exodus from the Euphrates valley occurred, Egypt was fortunate in gaining so many of the most skillful artists and artisans. These Andite artisans found themselves quite at home in that they were thoroughly familiar with river life, its floods, irrigations, and dry seasons. They enjoyed the sheltered position of the Nile valley; they were there much less subject to hostile raids and attacks than along the Euphrates. And they added greatly to the metalworking skill of the Egyptians. Here they worked iron ores coming from Mount Sinai instead of from the Black Sea regions.

80:6.4 (894.5) The Egyptians very early assembled their municipal deities into an elaborate national

bogova. Oni su razvili veliku teologiju i imali jednako veliko svećeništvo koje im je bilo na teret. Nekoliko različitih čelnika je nastojalo oživjeti ostatke ranih vjerskih učenja Šeta, ali ta nastojanja su bila kratkog vijeka. Anditi su izgradili prve kamene strukture u Egiptu. Prvu i najveću izvrsnu kamenu piramidu je podignuo Imhotep, Anditski arhitektonski genij, dok je radio kao premijer. Prethodne zgrade su građene od opeke i dok su mnoge kamene strukture podignute u različitim dijelovima svijeta, ovo je bila prva u Egiptu. Ali umjetnost izgradnje stalno je nazadovala od dana ovog velikog arhitekta.

Ova briljantna epoha kulture je bila prekinuta unutarnjim ratovanjima u dolini Nila, a zemlja je uskoro bila pregažena, kao i Mezopotamiji, sa nižim plemenima iz negostoljubive Arabije i crncima s juga. Kao rezultat toga, društveni napredak stalno je padao za više od pet stotina godina.

7. ANDITI NA MEDITERANSKIM OTOCIMA

Tijekom pada kulture u Mezopotamiji tamo traje neko vrijeme napredna civilizacija na otocima istočnog Mediterana.

Oko 12.000 godina prije Krista briljantno pleme Andita migrira na Kretu. To je bio jedini otok naseljen tako rano ovakvom vrhunskom skupinom i to je bilo gotovo dvije tisuće godina prije nego su se potomci tih pomoraca proširili na susjedne otoke. Ova grupa je imala uske glave i pripadala je Anditima manjeg stasa koji su se izmiješali s Vanitskom granom sjevernih Nodita. Oni su svi bili visoki otprilike metar i osamdeset centimetara i doslovce su bili protjerani s kopna pod pritiskom njihovih krupnijih i nazadnijih bližnjih. Ti iseljenici koji dolaze na Kretu su bili vrlo vješti u obradi tekstila, metala, keramike, vodovoda i u korištenju kamena kao građevinskog materijala. Oni su bili pismeni i radili su kao stočari i težaci.

Gotovo dvije tisuće godina nakon utemeljenja Krete skupina visokih potomaka Adamsona prelazi preko sjevernog otočja u Grčku, gdje dolaze gotovo izravno iz svojih brdskih kuća sjeverno od Mezopotamije. Ovim praocima Grka bio je vođa Sato, izravni potomak Adamsona i Rate, koji ih je poveo prema zapadu.

Grupa koja se konačno naselila u Grčku sastojala se od tristo sedamdeset pet izabranih i vrhunskih ljudi koji su činili kraj druge civilizacije Adamsonita. Ti kasniji sinovi Adamsona su nosili tada najvrijednije loze bijele rase koja je bila u

system of gods. They developed an extensive theology and had an equally extensive but burdensome priesthood. Several different leaders sought to revive the remnants of the early religious teachings of the Sethites, but these endeavors were short-lived. The Andites built the first stone structures in Egypt. The first and most exquisite of the stone pyramids was erected by Imhotep, an Andite architectural genius, while serving as prime minister. Previous buildings had been constructed of brick, and while many stone structures had been erected in different parts of the world, this was the first in Egypt. But the art of building steadily declined from the days of this great architect.

80:6.5 (894.6) This brilliant epoch of culture was cut short by internal warfare along the Nile, and the country was soon overrun, as Mesopotamia had been, by the inferior tribes from inhospitable Arabia and by the blacks from the south. As a result, social progress steadily declined for more than five hundred years.

7. ANDITES OF THE MEDITERRANEAN ISLES

80:7.1 (895.1) During the decline of culture in Mesopotamia there persisted for some time a superior civilization on the islands of the eastern Mediterranean.

80:7.2 (895.2) About 12,000 B.C. a brilliant tribe of Andites migrated to Crete. This was the only island settled so early by such a superior group, and it was almost two thousand years before the descendants of these mariners spread to the neighboring isles. This group were the narrow-headed, smaller-statured Andites who had intermarried with the Vanite division of the northern Nodites. They were all under six feet in height and had been literally driven off the mainland by their larger and inferior fellows. These emigrants to Crete were highly skilled in textiles, metals, pottery, plumbing, and the use of stone for building material. They engaged in writing and carried on as herders and agriculturists.

80:7.3 (895.3) Almost two thousand years after the settlement of Crete a group of the tall descendants of Adamson made their way over the northern islands to Greece, coming almost directly from their highland home north of Mesopotamia. These progenitors of the Greeks were led westward by Sato, a direct descendant of Adamson and Ratta.

80:7.4 (895.4) The group which finally settled in Greece consisted of three hundred and seventy-five of the selected and superior people comprising the end of the second civilization of the Adamsonites. These later sons of Adamson

nastajanju. Oni su bili visoko intelektualni i fizički najljepši ljudi od dana prvog Edena.

S vremenom, Grčka i regija Egejskih otoka su zauzele mjesto Mezopotamije i Egipta kao Zapadnjačka središta trgovine, umjetnosti i kulture. I kao što je to bio slučaj u Egiptu, gotovo sva umjetnost i znanost Egejskog svijeta je izvedena iz Mezopotamije, osim kulture Adamsonita, koji su preteča Grka. Sva umjetnosti i genijalnost ovih potonjih ljudi je izravno nasljeđe potomstva Adamsona, prvog sina Adama i Eve, i njegove izvanredne druge supruge čija loza slijedi neprekinuto od čistih Nodita iz osoblja princa Kaligastije. Nije ni čudo da su Grci imali mitološke tradicije koje govore o njihovom izravnom porijeklu od bogova i nadljudskih bića.

Egejska regija je prošla kroz pet različitih kulturnih faza od kojih je svaka bila duhovno sve nazadnija, a uskoro je posljednja slavna era umjetnosti iščezla pod težinom brzo množećih osrednjih potomaka podunavskih robova koji su bili uvezeni kao sluge kasnijih generacija Grka.

Tijekom ovih godina na Kreti je vladao *kult majke* koji je bio rasprostranjen među Kajinovim potomcima i koji je dostigao svoje najmasovnije prihvaćanje. Ovaj kult slavi Evu u vidu obožavanja "velike majke." Slike Eve su bile posvuda. Tisuće javnih svetišta je podignuto u cijeloj Kreti i Maloj Aziji. I taj kult majke je ustrajao sve do vremena Krista, gdje postaje kasnije ugrađen u ranokršćansku vjeru pod krinkom veličanja i obožavanja Marije, Isusove zemaljske majke.

Oko 6500 godina prije Krista, dolazi do velikog pada duhovne baštine Andita. Potomci Adama su raspršeni i gotovo su ih progutale starije i brojnije ljudske rase. A to nazadovanje Anditske civilizacije, zajedno s nestankom njihovih religioznih normi, ostavilo je duhovno osiromašene svjetske rase u jednom stanju.

5000 godina prije Krista, tri najčišće loze Adamovih potomaka su bile u Sumeru, sjevernoj Europi i Grčkoj. Cijela se Mezopotamija polako pogoršala dotokom mješovitih i tamnijih rasa koje nadiru iz Arabije. A dolazak tih lošijih naroda je doprinio daljnjem raspršenju bioloških i kulturnih ostataka Andita. Iz cijelog plodnog polumjeseca, pustolovniji narodi su se izlili prema zapadnom otočju. Ti doseljenici uzgajali su žitarice i povrće i sa sobom su donijeli domaće životinje.

carried the then most valuable strains of the emerging white races. They were of a high intellectual order and, physically regarded, the most beautiful of men since the days of the first Eden.

80:7.5 (895.5) Presently Greece and the Aegean Islands region succeeded Mesopotamia and Egypt as the Occidental center of trade, art, and culture. But as it was in Egypt, so again practically all of the art and science of the Aegean world was derived from Mesopotamia except for the culture of the Adamsonite forerunners of the Greeks. All the art and genius of these latter people is a direct legacy of the posterity of Adamson, the first son of Adam and Eve, and his extraordinary second wife, a daughter descended in an unbroken line from the pure Nodite staff of Prince Caligastia. No wonder the Greeks had mythological traditions that they were directly descended from gods and superhuman beings.

80:7.6 (895.6) The Aegean region passed through five distinct cultural stages, each less spiritual than the preceding, and ere long the last glorious era of art perished beneath the weight of the rapidly multiplying mediocre descendants of the Danubian slaves who had been imported by the later generations of Greeks.

80:7.7 (895.7) It was during this age in Crete that the *mother cult* of the descendants of Cain attained its greatest vogue. This cult glorified Eve in the worship of the "great mother." Images of Eve were everywhere. Thousands of public shrines were erected throughout Crete and Asia Minor. And this mother cult persisted on down to the times of Christ, becoming later incorporated in the early Christian religion under the guise of the glorification and worship of Mary the earth mother of Jesus.

80:7.8 (895.8) By about 6500 B.C. there had occurred a great decline in the spiritual heritage of the Andites. The descendants of Adam were widely dispersed and had been virtually swallowed up in the older and more numerous human races. And this decadence of Andite civilization, together with the disappearance of their religious standards, left the spiritually impoverished races of the world in a deplorable condition.

80:7.9 (896.1) By 5000 B.C. the three purest strains of Adam's descendants were in Sumeria, northern Europe, and Greece. The whole of Mesopotamia was being slowly deteriorated by the stream of mixed and darker races which filtered in from Arabia. And the coming of these inferior peoples contributed further to the scattering abroad of the biologic and cultural residue of the Andites. From all over the fertile crescent the more adventurous peoples poured westward to the islands. These migrants cultivated both grain and vegetables, and

Oko 5000 godina prije Krista, moćan vladar progresivnog mezopotamskog naroda preselio se iz doline Eufrata i naselilo na otoku Kipru; ta civilizaciju je izbrisana s lica zemlje oko dvije tisuće godina nakon ovog razdoblja invazijom barbarskih horda sa sjevera.

Još jedna velika kolonija se naselila na Mediteranu u blizini kasnijeg mjesta Kartage. A iz sjeverne Afrike u velikom broju Anditi su ušli u Španjolsku, dok su se kasnije u Švicarskoj miješali s njihovom braćom koja su ranije došla u Italiju iz Egejskih otoka.

Kada je Egipat slijedio Mezopotamiju u kulturnom padu, mnoge od moćnijih i naprednijih obitelji su pobjegle na Kretu, što je uveliko unaprijedilo tu već naprednu civilizaciju. A kada dolazak slabije skupine iz Egipta kasnije prijeti civilizaciji na Kreti, više kulturne obitelji se sele na zapad u Grčku.

Grci nisu bili samo veliki učitelji i umjetnici, oni su također bili najveći svjetski trgovci i kolonizatori. Prije podlijevanja poplavi inferiornosti koja je na kraju zahvatila njihovu umjetnost i trgovinu, uspjeli su u sadnji toliko centara kulture na zapadu da je velik broj napredaka u ranoj grčkoj civilizaciji ustrajao u kasnijim narodima južne Europe, a mnogi od mješovitih potomaka tih Adamsonita su ušli u sastav plemena susjednih oblasti u unutrašnjosti.

they brought domesticated animals with them.

80:7.10 (896.2) About 5000 B.C. a mighty host of progressive Mesopotamians moved out of the Euphrates valley and settled upon the island of Cyprus; this civilization was wiped out about two thousand years subsequently by the barbarian hordes from the north.

80:7.11 (896.3) Another great colony settled on the Mediterranean near the later site of Carthage. And from north Africa large numbers of Andites entered Spain and later mingled in Switzerland with their brethren who had earlier come to Italy from the Aegean Islands.

80:7.12 (896.4) When Egypt followed Mesopotamia in cultural decline, many of the more able and advanced families fled to Crete, thus greatly augmenting this already advanced civilization. And when the arrival of inferior groups from Egypt later threatened the civilization of Crete, the more cultured families moved on west to Greece.

80:7.13 (896.5) The Greeks were not only great teachers and artists, they were also the world's greatest traders and colonizers. Before succumbing to the flood of inferiority which eventually engulfed their art and commerce, they succeeded in planting so many outposts of culture to the west that a great many of the advances in early Greek civilization persisted in the later peoples of southern Europe, and many of the mixed descendants of these Adamsonites became incorporated in the tribes of the adjacent mainlands.

8. PODUNAVSKI ANDONITI

Anditski narodi iz doline Eufrata su migrirali na sjever Europe gdje su se miješali sa plavim ljudima, kao i na zapad, u mediteranske regije, gdje su se miješali s ostacima dolazećih saharanskih ljudi i južnih plavih ljudi. A ove dvije grane bijele rase su bile, kao što su i danas, razdvojene preživjelim širokoglavim planinskim plemenima ranijih Andonita koji su dugo živjeli u tim središnjim regijama.

Ovi potomci Andona su raspršeni kroz većinu planinskih regija središnje i jugoistočne Europe. Oni su često ojačani imigrantima iz Male Azije, koju su zauzeli sa znatnim snagama. Drevni Hetiti potječu izravno iz Andonitske loze; njihova svijetla koža i široke glave su tipične toj rasi. Ova vrsta je ušla među Abrahamove pretke i doprinijela mnogo karakterističnih crta lica kasnijim židovskim potomcima koji su, dok kulturno i religijski proizlaze iz Andita, govorili vrlo drugačijim jezikom. Njihov jezik je bio izrazito Andonitski.

8. THE DANUBIAN ANDONITES

80:8.1 (896.6) The Andite peoples of the Euphrates valley migrated north to Europe to mingle with the blue men and west into the Mediterranean regions to mix with the remnants of the commingled Saharans and the southern blue men. And these two branches of the white race were, and now are, widely separated by the broad-headed mountain survivors of the earlier Andonite tribes which had long inhabited these central regions.

80:8.2 (896.7) These descendants of Andon were dispersed through most of the mountainous regions of central and southeastern Europe. They were often reinforced by arrivals from Asia Minor, which region they occupied in considerable strength. The ancient Hittites stemmed directly from the Andonite stock; their pale skins and broad heads were typical of that race. This strain was carried in Abraham's ancestry and contributed much to the characteristic facial appearance of his later Jewish descendants who, while having a culture and religion derived from the Andites, spoke a very different language. Their tongue was

Plemena koji su živjela u kućama podignutim na pilonima ili stupovima širom jezera Italije, Švicarske i južne Europe bila su širi nadovezak afričkih, egejskih i prvenstveno podunavskih migracija.

Podunavski su Andoniti bili poljoprivrednici i stočari koji su ušli u Europu preko Balkanskog poluotoka, te su polako išli prema sjeveru putem Podunavlja. Oni su pravili keramiku i obrađivali zemlju, a najradije su živjeli u dolinama. Najsjevernije naselje Podunavskih Andonita je u Liežu u Belgiji. Ta plemena su brzo nazadovala kako su se selila dalje od centra i izvora njihove kulture. Najbolje posuđe je proizvod ranijih naselja.

Podunavski Andoniti su postali vjernici u kult majke kao rezultat radamisionara s Krete. Ta plemena su se kasnije stopila s grupama Andonitskih mornara koji su doplovili brodovima od obale Male Azije, a koji su također bili poklonici kulta majke. Velik dio srednje Europe tako je rano naseljavan ovim mješovitim vrstama ljudi široke glave, pripadnika bijele rase koji su bili poklonici kulta majke i religioznih obreda kremiranja mrtvih, jer je kult majke imao običaj spaljivati svoje mrtve u kamenim kolibama.

9. TRI BIJELE RASE

Rasne mješavine u Europi pred kraj Anditskih migracija uopćeno se dijele na tri bijele rase kao što slijedi:

1 . *Sjeverna bijela rasa*. Ova takozvana nordijska rasa sastojala se prvenstveno od plavog čovjeka miješanog s Anditima, ali također sadržava znatnu količinu Andonitne krvi, zajedno s manjim količinama crvene i žute šangiške. Sjeverna bijela rasa na taj način obuhvaća ove četiri najpoželjnije ljudske loze. No, najveće je nasljedstvo koje dolazi od plavog čovjeka. Tipičan rani nordijski čovjek je bio visok i plav i imao izduženu glavu. No, davno su ove rase postale temeljito miješane sa svim granama bijelih naroda.

Primitivna kultura u Europi koju su Noditi sreli pri svojoj invaziji, bila je kultura nazadnog Podunavskog čovjeka pomiješanog sa plavim čovjekom. Nordijsko- Danska i Podunavsko- Andonitska kultura su se susrele i pomiješale na Rajni kako svjedoči postojanje dvaju rasnih skupina u Njemačkoj danas.

Nordijci se nastavljaju baviti trgovinom jantrom iz Baltičkih obala i uspostavljaju veliku trgovinu sa širokoglavim ljudima iz Podunavlja

distinctly Andonite.

80:8.3 (897.1) The tribes that dwelt in houses erected on piles or log piers over the lakes of Italy, Switzerland, and southern Europe were the expanding fringes of the African, Aegean, and, more especially, the Danubian migrations.

80:8.4 (897.2) The Danubians were Andonites, farmers and herders who had entered Europe through the Balkan peninsula and were moving slowly northward by way of the Danube valley. They made pottery and tilled the land, preferring to live in the valleys. The most northerly settlement of the Danubians was at Liege in Belgium. These tribes deteriorated rapidly as they moved away from the center and source of their culture. The best pottery is the product of the earlier settlements.

80:8.5 (897.3) The Danubians became mother worshipers as the result of the work of the missionaries from Crete. These tribes later amalgamated with groups of Andonite sailors who came by boats from the coast of Asia Minor, and who were also mother worshipers. Much of central Europe was thus early settled by these mixed types of the broad-headed white races which practiced mother worship and the religious rite of cremating the dead, for it was the custom of the mother cultists to burn their dead in stone huts.

9. THE THREE WHITE RACES

80:9.1 (897.4) The racial blends in Europe toward the close of the Andite migrations became generalized into the three white races as follows:

80:9.2 (897.5) 1. *The northern white race*. This so-called Nordic race consisted primarily of the blue man plus the Andite but also contained a considerable amount of Andonite blood, together with smaller amounts of the red and yellow Sangik. The northern white race thus encompassed these four most desirable human stocks. But the largest inheritance was from the blue man. The typical early Nordic was long-headed, tall, and blond. But long ago this race became thoroughly mixed with all of the branches of the white peoples.

80:9.3 (897.6) The primitive culture of Europe, which was encountered by the invading Nordics, was that of the retrograding Danubians blended with the blue man. The Nordic-Danish and the Danubian-Andonite cultures met and mingled on the Rhine as is witnessed by the existence of two racial groups in Germany today.

80:9.4 (897.7) The Nordics continued the trade in amber from the Baltic coast, building up a great commerce with the broadheads of the Danube

preko BrennerPassa. Taj produženi kontakti sa Podunavskim rasama vodio je te sjevernjake u kult majke i za nekoliko tisuća godina kremiranje mrtvih je bilo gotovo univerzalno u cijeloj Skandinaviji. To objašnjava zašto se ostaci ranijih bijelih rasa, iako su zakopani po cijeloj Europi, ne mogu naći - samo njihov pepeo u kamenim i glinenim urnama. Ovi bijeli ljudi su gradili nastambe; oni nikada nisu živjeli u pećinama. I opet to objašnjava zašto postoji tako malo dokaza o postojanju rane kulture bijelog čovjeka, dok je raniji kromanjonki tip dobro očuvan, kako je sigurno bio zapečaćen u špiljama i grotama. Takoreći, jedan dan u sjevernoj Europi postoji primitivna kultura nazadnih Podunavskih ljudi i plavog čovjeka, a sutra dan iznenada se pojavljuje znatno superiorniji bijeli čovjek.

2. *Središnja bijela rasa.* Iako ova skupina uključuje loze plave, žute i Anditske rase, to su uglavnom Andoniti. Ti ljudi su širokoglavi, crnomanjasti i zdepasti. Oni su pritegnuti kao klin između nordijske i mediteranske rase, sa širokim staništem u Aziji i vrhuncem koji prodire u istočnu Francusku.

Za gotovo dvadeset tisuća godina, Anditi su istiskivali Andonite sve dalje na sjever središnje Azije. Oko 3000 godina prije Krista, povećana suhoća je vodila ove Andonite natrag u Turkestan. Prodor ovih Andonita prema jugu traje više od tisuću godina, s cijepanjem oko Kaspijskog i Crnog mora i prodorom u Europu putem Balkana i Ukrajine. Ova invazija uključuje preostale skupine Adamsonovih potomaka, a tijekom druge polovice invazijskog razdoblja, prodrli su uz njih i u znatnijem broju iranski Anditi kao i mnogi od potomaka svećenika Šeta.

2500 godina prije Krista pritiskom prema zapadu pristigli su Andoniti u Europu. Ovo osvajanje cijele Mezopotamije, Male Azije i Podunavlja barbarima iz Turkestanskih brda predstavlja najozbiljniji i najdugotrajniji kulturni zastoj do tog vremena. Ovi doseljenici su definitivno Andonizirali karakter srednjoeuropskih rasa koji je od tada ostao karakteristično Alpski.

3. *Južna bijela rasa.* Ova rasa smeđokosih Mediteranaca sastojala se od mješavine Anditskih i plavih ljudi s manjom Andonitskom lozom nego na sjeveru. Ova grupa također upija znatnu količinu sekundarnih šangiških krvnih linija kroz saharke ljude. U kasnijim vremenima ova južna grana bijele rase bila je prožeta jakim Anditskim elementima iz istočnog Mediterana.

Mediteranski otoci nisu, međutim, postali prožeti Anditima do vremena velikih nomadskih invazija oko 2500 godine prije Krista. Promet i trgovina gotovo su obustavljeni tijekom tih stoljeća,

valley via the Brenner Pass. This extended contact with the Danubians led these northerners into mother worship, and for several thousands of years cremation of the dead was almost universal throughout Scandinavia. This explains why remains of the earlier white races, although buried all over Europe, are not to be found — only their ashes in stone and clay urns. These white men also built dwellings; they never lived in caves. And again this explains why there are so few evidences of the white man's early culture, although the preceding Cro-Magnon type is well preserved where it has been securely sealed up in caves and grottoes. As it were, one day in northern Europe there is a primitive culture of the retrogressing Danubians and the blue man and the next that of a suddenly appearing and vastly superior white man.

80:9.5 (897.8) 2. *The central white race.* While this group includes strains of blue, yellow, and Andite, it is predominantly Andonite. These people are broad-headed, swarthy, and stocky. They are driven like a wedge between the Nordic and Mediterranean races, with the broad base resting in Asia and the apex penetrating eastern France.

80:9.6 (898.1) For almost twenty thousand years the Andonites had been pushed farther and farther to the north of central Asia by the Andites. By 3000 B.C. increasing aridity was driving these Andonites back into Turkestan. This Andonite push southward continued for over a thousand years and, splitting around the Caspian and Black seas, penetrated Europe by way of both the Balkans and the Ukraine. This invasion included the remaining groups of Adamson's descendants and, during the latter half of the invasion period, carried with it considerable numbers of the Iranian Andites as well as many of the descendants of the Sethite priests.

80:9.7 (898.2) By 2500 B.C. the westward thrust of the Andonites reached Europe. And this overrunning of all Mesopotamia, Asia Minor, and the Danube basin by the barbarians of the hills of Turkestan constituted the most serious and lasting of all cultural setbacks up to that time. These invaders definitely Andonized the character of the central European races, which have ever since remained characteristically Alpine.

80:9.8 (898.3) 3. *The southern white race.* This brunet Mediterranean race consisted of a blend of the Andite and the blue man, with a smaller Andonite strain than in the north. This group also absorbed a considerable amount of secondary Sangik blood through the Saharans. In later times this southern division of the white race was infused by strong Andite elements from the eastern Mediterranean.

80:9.9 (898.4) The Mediterranean coastlands did not, however, become permeated by the Andites until the times of the great nomadic invasions of 2500 B.C. Land traffic and trade were nearly suspended

kada nomadi napadaju iz istočnih Mediteranskih okruga. Taj poremećaj u kopnenom putovanju doveo je do velikog proširenja pomorskog prometa i trgovine; Sredozemna pomorska trgovina bila je u punom jeku prije nekih četiri i pol tisuća godina. A taj razvoj pomorskog prometa je rezultirao naglim širenjem potomaka Andita na cijelom obalnom području Mediterana.

Ove rasne mješavine su postavile temelje za južnu europsku rasu, najmješovitiju od svih. A od te dobi ova rasa je dobila daljnje primjese, osobito s plavo-žuto-Anditskim narodima Arabije. Ova mediteranska rasa je, u stvari, tako slobodno izmiksana s okolnim narodima da je gotovo neprimjetna kao zaseban tip, ali općenito njezini članovi su niski, dugoglavi i imaju smeđu kosu.

Na sjeveru su Anditi, kroz rat i brak, izbrisali plave ljude, ali na jugu plavi ljudi su preživjeli u većem broju. Baski i Berberi predstavljaju opstanak dvije grane ove rase, ali čak i ti ljudi su temeljito izmiješani sa saharskim ljudima.

To je slika mješavine rasa prikazana u srednjoj Europi oko 3000 prije nove ere. Unatoč djelomičnog Adamičkog pobačaja, superiornije vrste su izmiješane.

To su vremena mlađeg kamenog doba koja se preklapaju s nadolazećim brončanim dobom. U Skandinaviji je brončano doba povezano sa kultom majke. U južnoj Francuskoj i Španjolskoj je mlađe kameno doba povezano sa klanjanjem suncu. To je vrijeme izgradnje kružnih i nenatkrivenih sunčevih hramova. Europske bijele rase su bile energični graditelji, koji su s radošću stavljali veliko kamenje kao simbol sunca, kao što su njihovi kasniji potomci radili u Stonehengeu. Običaj obožavanja sunca upućuje na to da je ovo veliko razdoblje poljoprivrede u južnoj Europi.

Sujevjerja ovog relativno nedavnog doba klanjanja suncu čak i sada ustraju u folkloru Bretanje. Iako je kršćanstvo tu prisutno više od tisuću pet stotina godina, ti Bretonci još uvijek koriste amajlije iz mlađeg kamenog doba kao zaštitu od uroka. Oni još uvijek drže kamen kremenac u dimnjaku kao zaštitu od munje. Bretonci se nikada nisu pomiješali sa Skandinavskim Nordijcima. Oni su preživjeli potomci izvornih Andonita, stanovnika zapadne Europe, pomiješani sa mediteranskom lozom.

Ali, zabluda je pretpostaviti da se mogu klasificirati bijeli narodi kao nordijski, alpski i mediteranski. Bilo je sveukupno previše miješanja da bi se mogla dopustiti takva grupiranja. U

during these centuries when the nomads invaded the eastern Mediterranean districts. This interference with land travel brought about the great expansion of sea traffic and trade; Mediterranean sea-borne commerce was in full swing about forty-five hundred years ago. And this development of marine traffic resulted in the sudden expansion of the descendants of the Andites throughout the entire coastal territory of the Mediterranean basin.

80:9.10 (898.5) These racial mixtures laid the foundations for the southern European race, the most highly mixed of all. And since these days this race has undergone still further admixture, notably with the blue-yellow-Andite peoples of Arabia. This Mediterranean race is, in fact, so freely admixed with the surrounding peoples as to be virtually indiscernible as a separate type, but in general its members are short, long-headed, and brunet.

80:9.11 (898.61) In the north the Andites, through warfare and marriage, obliterated the blue men, but in the south they survived in greater numbers. The Basques and the Berbers represent the survival of two branches of this race, but even these peoples have been thoroughly admixed with the Saharans.

80:9.12 (898.7) This was the picture of race mixture presented in central Europe about 3000 B.C. In spite of the partial Adamic default, the higher types did blend.

80:9.13 (898.8) These were the times of the New Stone Age overlapping the oncoming Bronze Age. In Scandinavia it was the Bronze Age associated with mother worship. In southern France and Spain it was the New Stone Age associated with sun worship. This was the time of the building of the circular and roofless sun temples. The European white races were energetic builders, delighting to set up great stones as tokens to the sun, much as did their later-day descendants at Stonehenge. The vogue of sun worship indicates that this was a great period of agriculture in southern Europe.

80:9.14 (899.1) The superstitions of this comparatively recent sun-worshipping era even now persist in the folkways of Brittany. Although Christianized for over fifteen hundred years, these Bretons still retain charms of the New Stone Age for warding off the evil eye. They still keep thunderstones in the chimney as protection against lightning. The Bretons never mingled with the Scandinavian Nordics. They are survivors of the original Andonite inhabitants of western Europe, mixed with the Mediterranean stock.

80:9.15 (899.2) But it is a fallacy to presume to classify the white peoples as Nordic, Alpine, and Mediterranean. There has been altogether too much blending to permit such a grouping. At one

jednom trenutku postojala je prilično dobro definirana podjela bijele rase u takve razrede, ali došlo je do rasprostranjenog miješanja, tako da više nije moguće jasno povući te crte. Čak 3000 godina prije Krista drevne društvene skupine nisu više sardžavale jednu rasu nego što se to danas može reći za stanovnike Sjeverne Amerike.

Ova europska kultura tijekom pet tisuća godina nastavlja rasti i do neke mjere se miješati. No, jezična barijera spriječavala je puni reciprocitet različitih zapadnih naroda. Tijekom prošlog stoljeća ova kultura doživljava svoju najbolju priliku za miješanje u kozmopolitskim stanovnicima Sjeverne Amerike; i budućnost toga kontinenta bit će određena kvalitetom rasnih čimbenika kojima će biti dopušteno da uđu u sastav njezinog današnjeg i budućeg stanovništva, kao i razinom društvene kulture koja se tu održava.

Predstavio Arhanđel iz Nebadona.

time there was a fairly well-defined division of the white race into such classes, but widespread intermingling has since occurred, and it is no longer possible to identify these distinctions with any clarity. Even in 3000 B.C. the ancient social groups were no more of one race than are the present inhabitants of North America.

80:9.16 (899.3) This European culture for five thousand years continued to grow and to some extent intermingle. But the barrier of language prevented the full reciprocation of the various Occidental nations. During the past century this culture has been experiencing its best opportunity for blending in the cosmopolitan population of North America; and the future of that continent will be determined by the quality of the racial factors which are permitted to enter into its present and future populations, as well as by the level of the social culture which is maintained.

80:9.17 (899.4) [Presented by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 81. RAZVOJ SUVREMENE CIVILIZACIJE

⇐ 080

Knjiga Urantije

082 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 81 RAZVOJ SUVREMENE CIVILIZACIJE

Sekcije

Uvod

1. KOLIJEVKA CIVILIZACIJE
2. CIVILIZACIJSKA ORUĐA
3. GRADOVI, MANUFAKTURA I TRGOVINA
4. MIJEŠANE RASE
5. KULTURNO DRUŠTVO
6. ODRŽANJE CIVILIZACIJE

PAPER 81 DEVELOPMENT OF MODERN CIVILIZATION

SECTIONS

Introduction

1. The Cradle of Civilization
2. The Tools of Civilization
3. Cities, Manufacture, and Commerce
4. The Mixed Races
5. Cultural Society
6. The Maintenance of Civilization

Uvod

NEOVISNO o usponima i padovima koji su pratili pobačaj planiranog svjetskog unaprijeđenja Kaligastijinom i Adamovom misijom, osnovna organska evolucija ljudske rase se nastavila kretati u pravcu daljeg ljudskog napretka i rasnog razvoja. Evolucija može biti odgođena, ali ne i zaustavljena.

Unatoč tome što nije uspjela dostići planiranu brojnost, ljubičasta rasa je ostvarila civilizacijski napredak koji je od Adamovog doba na dalje, daleko nadmašio gotovo cjelokupni napredak dotadašnje milijungodišnje egzistencije čovječanstva.

1. KOLIJEVKA CIVILIZACIJE

Gotovo trideset pet tisuća godina nakon Adamovog doba, kolijevka civilizacije je počivala u jugozapadnoj Aziji, šireći se od doline Nila prema istoku i djelomično u pravcu sjevera preko sjeverne Arabije, te preko Mezopotamije i Turkeстана. I klima je bila presudni činitelj pri

INTRODUCTION

81:0.1 (900.1) REGARDLESS of the ups and downs of the miscarriage of the plans for world betterment projected in the missions of Caligastia and Adam, the basic organic evolution of the human species continued to carry the races forward in the scale of human progress and racial development. Evolution can be delayed but it cannot be stopped.

81:0.2 (900.2) The influence of the violet race, though in numbers smaller than had been planned, produced an advance in civilization which, since the days of Adam, has far exceeded the progress of mankind throughout its entire previous existence of almost a million years.

1. THE CRADLE OF CIVILIZATION

81:1.1 (900.3) For about thirty-five thousand years after the days of Adam, the cradle of civilization was in southwestern Asia, extending from the Nile valley eastward and slightly to the north across northern Arabia, through Mesopotamia, and on into Turkestan. And *climate* was the decisive factor in

utemeljenju civilizacije u ovom podneblju.

Velike klimatske i geološke promjene koje su zahvatile sjevernu Afriku i zapadnu Aziju predstavljaju utjecaj koji je okončao migracije Adamita, spriječivši dalji prodor ovog naroda u Evropu proširenjem Mediterana i skrenuvši tijekom njihovih migracija prema sjeveru i istoku u Turkestan. Tijekom posljednjih godina formiranja ovih zemljišnih uzvišenja povezanih s klimatskim promjenama, otprilike 15,000 pr.K., civilizacija je dostigla mrtvu točku razvoja po svemu izuzev anditskog kulturnog kvasca i biološkog potencijala koji je još uvijek bio ograničen Azijskim gojimama na istoku i sve širim Evropskim šumskim oblastima na zapadu.

Klimatska evolucija je ovog časa bila u prilici postići to što se nije moglo postići ni jednim drugim metodom--primorati Evroazijskog čovjeka da se odrekne lova u korist naprednijih stočarskih i zemljoradničkih aktivnosti. Dok može biti spora, evolucija je strašno djelotvorna.

Kako su zemljoradnici već počeli iskorištavati robove pri izvršenju poljoprivrednih aktivnosti, lovci i stočari su gledali na poljoprivrednike s puno prezira. Obrada zemlje je stoljećima smatrana poslužničkom aktivnošću; odatle vjerovanje da je obrada zemlje prokletstvo, dok je ustvari najveće blaženstvo. Čak i za vrijeme Kajina i Abela, stočarske žrtve su uživale veću naklonost od žrtvi zemaljskih plodova.

Čovjek je normalno prihvaćao zemljoradnju prijelazom kroz stočarsko razdoblje i premda se ovo odnosi i na Andite, češće je bio slučaj da je klimatska evolutivna nužda navodila cijela plemena naizravan prijelaz s lova na uspješno bavljenje obradom zemlje. Ali ova pojava izravnog prijelaza s lova na zemljoradnju obuhvaća jedino oblasti obilježene visokim stupnjem ljubičaste rasne primjese.

Evolutivni narodi (prvenstveno Kinezi) su rano naučili sijati zrnje i uzgajati usjeve jednostavno tako što su slučajno otkrili da zrnje pokopano kao hrana preminulima klija pri kontaktu s vodom. Ali širom jugozapadne Azije, duž plodnih oblasti riječnih korita i obližnjih ravnica, Anditi su se bavili naprednijim poljoprivrednim aktivnostima koje su naslijedili od svojih predaka posvećenih poljoprivredi i vrtlarstvu kao glavnim aktivnostima u okviru drugog vrta.

Tisućama godina, Adamovi potomci su uzgajali pšenicu i ječam, žitarice unaprijeđene u Vrtu, širom visinskih oblasti gornjih granica Mezopotamije. Potomci Adama i Adamsona su uspostavili uzajamni odnos s trgovinu i društveni kontakt.

the establishment of civilization in that area.

81:1.2 (900.4) It was the great climatic and geologic changes in northern Africa and western Asia that terminated the early migrations of the Adamites, barring them from Europe by the expanded Mediterranean and diverting the stream of migration north and east into Turkestan. By the time of the completion of these land elevations and associated climatic changes, about 15,000 B.C., civilization had settled down to a world-wide stalemate except for the cultural ferments and biologic reserves of the Andites still confined by mountains to the east in Asia and by the expanding forests in Europe to the west.

81:1.3 (900.5) Climatic evolution is now about to accomplish what all other efforts had failed to do, that is, to compel Eurasian man to abandon hunting for the more advanced callings of herding and farming. Evolution may be slow, but it is terribly effective.

81:1.4 (900.6) Since slaves were so generally employed by the earlier agriculturists, the farmer was formerly looked down on by both the hunter and the herder. For ages it was considered menial to till the soil; wherefore the idea that soil toil is a curse, whereas it is the greatest of all blessings. Even in the days of Cain and Abel the sacrifices of the pastoral life were held in greater esteem than the offerings of agriculture.

81:1.5 (900.7) Man ordinarily evolved into a farmer from a hunter by transition through the era of the herder, and this was also true among the Andites, but more often the evolutionary coercion of climatic necessity would cause whole tribes to pass directly from hunters to successful farmers. But this phenomenon of passing immediately from hunting to agriculture only occurred in those regions where there was a high degree of race mixture with the violet stock.

81:1.6 (901.1) The evolutionary peoples (notably the Chinese) early learned to plant seeds and to cultivate crops through observation of the sprouting of seeds accidentally moistened or which had been put in graves as food for the departed. But throughout southwest Asia, along the fertile river bottoms and adjacent plains, the Andites were carrying out the improved agricultural techniques inherited from their ancestors, who had made farming and gardening the chief pursuits within the boundaries of the second garden.

81:1.7 (901.2) For thousands of years the descendants of Adam had grown wheat and barley, as improved in the Garden, throughout the highlands of the upper border of Mesopotamia. The descendants of Adam and Adamson here met, traded, and socially mingled.

Upravo ove prisilne promjene u životnim uvjetima predstavljaju utjecaj koji je naveo tako velik broj pripadnika ljudske rase da prihvati spoj mesožderstva i vegetarijastva. I ovaj dodatak pšenice, riže i povrća životinjskom mesu obilježava značajno unaprijeđenje u zdravlju i u kondiciji ovih starih naroda.

2. CIVILIZACIJSKA ORUĐA

Kulturni razvoj počiva na razvoju civilizacijskog oruđa. I oruđa koja su bila u upotrebi pri čovjekovom usponu od divljaštva imaju djelotvornost upravo do mjere do koje su oslobodila čovjekove moći za postignuća viših aktivnosti.

Svi vi koji živite u suvremeno doba kulturnog razvoja i početnog napretka društvenih djelatnosti, koji imate ako ništa drugo ono malo slobodnog vremena koje možete posvetiti razmišljanju o društvenim i civilizacijskim pitanjima, ne smijete previdjeti činjenicu da vaši rani preci nisu imali vremena za dublju meditaciju i društvenu misao.

Prva četiri bitna koraka u napretku ljudske civilizacije počivaju u:

1. Kontrolu vatre.
2. Pripitomljenju životinja.
3. Porobljenju zatočenika.
4. Privatnoj imovini.

Dok je vatra--prvo bitno otkriće--s vremenom otvorila vrata znanstvenog svijeta, ova njezina uloga nije bila bitna primitivnom čovjeku. Ljudi su u ovo doba odbijali prihvatiti prirodne zakone kao objašnjenje svakodnevnih pojava.

Kao odgovor na pitanje o porijeklu vatre, umjesto jednostavne pripovijesti o Andonu i kremenu, primitivni čovjek je izmislio legendu o Prometeju koji je ukrao vatru s neba. Divljaci su dugo tražili nadprirodno objašnjenje svih prirodnih pojava izvan okvira svojih shvaćanja; i mnogi suvremeni ljudi nastavljaju s ovim običajem. Trebalo je više stoljeća kako bi se sproveda depersonalizacija takozvanih prirodnih pojava, i ovaj proces još uvijek traje. Ali suvremena znanost predstavlja rezultat čovjekove iskrene, poštene i neustrašive potrage za prirodnim uzrocima: Znanost je pretvorila astrologiju u astronomiju, alkemiju u kemiju i magiju u medicinu.

Prethodno izumu strojeva, čovjek je jedino bio u stanju obaviti posao koristeći životinje. Po pripitomljenju životinja stekao je živuće oruđe, dok je inteligentna upotreba ovog oruđa pripremila put razvoju poljoprivrede i prijevoza. I bez pomoći

81:1.8 (901.3) It was these enforced changes in living conditions which caused such a large proportion of the human race to become omnivorous in dietetic practice. And the combination of the wheat, rice, and vegetable diet with the flesh of the herds marked a great forward step in the health and vigor of these ancient peoples.

2. THE TOOLS OF CIVILIZATION

81:2.1 (901.4) The growth of culture is predicated upon the development of the tools of civilization. And the tools which man utilized in his ascent from savagery were effective just to the extent that they released man power for the accomplishment of higher tasks.

81:2.2 (901.5) You who now live amid latter-day scenes of budding culture and beginning progress in social affairs, who actually have some little spare time in which to *think* about society and civilization, must not overlook the fact that your early ancestors had little or no leisure which could be devoted to thoughtful reflection and social thinking.

81:2.3 (901.6) The first four great advances in human civilization were:

- 81:2.4 (901.7) 1. The taming of fire.
- 81:2.5 (901.8) 2. The domestication of animals.
- 81:2.6 (901.9) 3. The enslavement of captives.
- 81:2.7 (901.10) 4. Private property.

81:2.8 (901.11) While fire, the first great discovery, eventually unlocked the doors of the scientific world, it was of little value in this regard to primitive man. He refused to recognize natural causes as explanations for commonplace phenomena.

81:2.9 (901.12) When asked where fire came from, the simple story of Andon and the flint was soon replaced by the legend of how some Prometheus stole it from heaven. The ancients sought a supernatural explanation for all natural phenomena not within the range of their personal comprehension; and many moderns continue to do this. The depersonalization of so-called natural phenomena has required ages, and it is not yet completed. But the frank, honest, and fearless search for true causes gave birth to modern science: It turned astrology into astronomy, alchemy into chemistry, and magic into medicine.

81:2.10 (901.13) In the premachine age the only way in which man could accomplish work without doing it himself was to use an animal. Domestication of animals placed in his hands living tools, the intelligent use of which prepared the way for both

životinja, čovjek se ne bi bio u stanju uzdići od svog primitivnog stadija do budućih civilizacijskih razina.

Životinje pogodne za pripitomljenje su se uglavnom mogle naći u Aziji, naročito u centralnim i jugozapadnim oblastima ovog kontinenta. Ovo između ostalog objašnjava brži razvoj civilizacije u ovoj oblasti nego u drugim dijelovima svijeta. Više životinja je dvaput prošlo procesom pripitomljenja, dok su za anditskog doba ponovo morale biti pripitomljene. Ali pas je ostao vjeran lovcima otkad je prvi put pripitomljen, dugo prije ovog razdoblja.

Turkestanski Anditi su bili prvi narod koji je tako ustrajno radio na pripitomljenju konja, što jednako tako objašnjava dugotrajnu prevlast njihove kulture. Prije 5,000 pr.K., Mezopotamijski, Turkestanski i Kineski zemljoradnici su počeli uzgajati ovce, koze, krave, deve, konje, perad i slonove. Govedo, deva, konj i jak su korišteni kao teretne životinje. Sam čovjek je u jednom razdoblju igrao ulogu teretne životinje. Određeni vladar plave rase je imao u svom posjedu, kao dio kolonije teretnih životinja, stotinu tisuća ljudskih bića.

Institucije robovlasništva i privatog vlasništva nad zemljom su se javile s pojavom zemljoradnje. Robovlasništvo je podiglo gospodarev standard življenja i stvorilo više slobodnog vremena za razvoj društvene kulture.

Divljak je bio rob prirode, dok znanstvena civilizacija polako poklanja sve veću slobodu ljudskom rodu. Uz pomoć životinja, vatre, vode, elektriciteta i drugih za sada nepoznatih energetskih izvora, čovjek se oslobodio i nastavlja se oslobađati od nužde neprestanog rada. Unatoč privremenim problemima povezanim s preobilnim izumom i izgradnjom strojeva, neprocjenjive blagodati moraju biti konačni rezultat ovih mehaničkih izuma. Civilizacija nikad ne može uznapredovati, a naročito ne može biti utemeljena, sve dok čovjek ne bude imao vremena za razmišljanje, planiranje i zamišljanje novih i boljih solucija.

Čovjek je isprva jednostavno prisvajao prebivališta, živeći pod grebenima i u spiljama. Zatim je počeo usvajati drvo i kamen, prirodne materijale koje je koristio pri izgradnji obiteljskih kućica. Na kraju je kročio u stvaralačku fazu izgradnje, ovladavši proizvodnjom cigle i drugih građevinskih materijala.

Narodi Turkestanskih gorja predstavljaju prvu suvremeniju rasu koja je gradila naseobine od drveta, kućerke koji se nisu puno razlikovali od ranih brvnara američkih pionira. Širom ovih ravnica, nicala su ciglene ljudske naseobine; u kasnijem razdoblju, bile su građene od paljene

agriculture and transportation. And without these animals man could not have risen from his primitive estate to the levels of subsequent civilization.

81:2.11 (902.1) Most of the animals best suited to domestication were found in Asia, especially in the central to southwest regions. This was one reason why civilization progressed faster in that locality than in other parts of the world. Many of these animals had been twice before domesticated, and in the Andite age they were retamed once again. But the dog had remained with the hunters ever since being adopted by the blue man long, long before.

81:2.12 (902.2) The Andites of Turkestan were the first peoples to extensively domesticate the horse, and this is another reason why their culture was for so long predominant. By 5000 B.C. the Mesopotamian, Turkestan, and Chinese farmers had begun the raising of sheep, goats, cows, camels, horses, fowls, and elephants. They employed as beasts of burden the ox, camel, horse, and yak. Man was himself at one time the beast of burden. One ruler of the blue race once had one hundred thousand men in his colony of burden bearers.

81:2.13 (902.3) The institutions of slavery and private ownership of land came with agriculture. Slavery raised the master's standard of living and provided more leisure for social culture.

81:2.14 (902.4) The savage is a slave to nature, but scientific civilization is slowly conferring increasing liberty on mankind. Through animals, fire, wind, water, electricity, and other undiscovered sources of energy, man has liberated, and will continue to liberate, himself from the necessity for unremitting toil. Regardless of the transient trouble produced by the prolific invention of machinery, the ultimate benefits to be derived from such mechanical inventions are inestimable. Civilization can never flourish, much less be established, until man has *leisure* to think, to plan, to imagine new and better ways of doing things.

81:2.15 (902.5) Man first simply appropriated his shelter, lived under ledges or dwelt in caves. Next he adapted such natural materials as wood and stone to the creation of family huts. Lastly he entered the creative stage of home building, learned to manufacture brick and other building materials.

81:2.16 (902.6) The peoples of the Turkestan highlands were the first of the more modern races to build their homes of wood, houses not at all unlike the early log cabins of the American pioneer settlers. Throughout the plains human dwellings were made of brick; later on, of burned bricks.

opeke.

Kasnije rase iz riječnih dolina su gradile kolibe zabadujući kolce u obliku kruga; nakon što bi povezali vrhove kolaca, dobili bi građevinski okvir koji je, poprečno isprepleten trskom, nalikovao unutrašnjosti ogromne košare. Namazana grubom žbukom koja se sušila na suncu, ova bi građevina pružala odličan nepromočivi zaklon.

Upravo na temelju ovih kućeraka, samostalno se javila ideja o pletenju različitih vrsta košara. Iz observacije djelovanja vlažne žbuke na građevinskoj osnovi načinjenoj od zabodenih kolaca, među određenom grupom se rodila ideja o grnčarskoj djelatnosti. Umijeće kaljenja lončarskih proizvoda je otkriveno prilikom požara koji je slučajno uhvatio jednu od ovih primitivnih koliba. Prastara umijeća su vrlo često bila rezultat slučajnih događaja koji su pratili svakodnevni život ranih naroda. Ako ništa drugo, ovo se gotovo u cjelosti odnosi na evolutivni razvoj čovječanstva sve do Adamovog dolaska.

Dok je Knezovo osoblje prije otprilike pola milijuna godina bilo prvo koje je ljude upoznalo s lončarstvom, ovaj je zanat pratkično prestao postojati tijekom gotovo stotinu pedeset tisuća godina. Jedino su presumeranski Noditi u obalnom pojasu zaljeva nastavili praviti lončarstvo posuđe. Lončarska umjetnost je ponovo oživjela u Adamovo doba. Ova se umjetnost proširila istovremeno s proširenjem pustinskih oblasti Afrike, Arabije i centralne Azije i proširila se u uzastopnim naletima sve naprednije vještine od Mezopotamije širom cijele istočne polutke.

Nije uvijek moguće slijediti razvoj ovih civilizacija anditskog doba na temelju različitih stadija lončarske ili bilo koje druge umjetnosti. Gladak tijek ljudske evolucije je jako zakompliciran Dalamatijskim i Edenskim režimima. Često izgleda kao da su kasnije vaze i oruđa inferiorni u usporedbi s ranijim proizvodima nemiješanih Anditskih naroda.

3. GRADOVI, MANUFAKTURA I TRGOVINA

Klimatsko uništenje bogatih otvorenih travnih oblasti Turkeстана koje su pogodovale lovu i ispaši, koje je započelo otprilike 12,000 godina pr.K., primoralo je ljude iz ovih oblasti da se posvete novim oblicima industrije i grubih oblika ručne proizvodnje. Jedni su se okrenuli uzgoju udomačenih životinja, drugi obradi zemlje ili prikupljanju ribe, dok su se viši oblici Anditskih umova posvetili trgovini i ručnoj proizvodnji. Čak je bio običaj da se cijelo pleme posveti razvoju

81:2.17 (902.7) The older river races made their huts by setting tall poles in the ground in a circle; the tops were then brought together, making the skeleton frame for the hut, which was interlaced with transverse reeds, the whole creation resembling a huge inverted basket. This structure could then be daubed over with clay and, after drying in the sun, would make a very serviceable weatherproof habitation.

81:2.18 (902.8) It was from these early huts that the subsequent idea of all sorts of basket weaving independently originated. Among one group the idea of making pottery arose from observing the effects of smearing these pole frameworks with moist clay. The practice of hardening pottery by baking was discovered when one of these clay-covered primitive huts accidentally burned. The arts of olden days were many times derived from the accidental occurrences attendant upon the daily life of early peoples. At least, this was almost wholly true of the evolutionary progress of mankind up to the coming of Adam.

81:2.19 (903.1) While pottery had been first introduced by the staff of the Prince about one-half million years ago, the making of clay vessels had practically ceased for over one hundred and fifty thousand years. Only the gulf coast pre-Sumerian Nodites continued to make clay vessels. The art of pottery making was revived during Adam's time. The dissemination of this art was simultaneous with the extension of the desert areas of Africa, Arabia, and central Asia, and it spread in successive waves of improving technique from Mesopotamia out over the Eastern Hemisphere.

81:2.20 (903.2) These civilizations of the Andite age cannot always be traced by the stages of their pottery or other arts. The smooth course of human evolution was tremendously complicated by the regimes of both Dalamatia and Eden. It often occurs that the later vases and implements are inferior to the earlier products of the purer Andite peoples.

3. CITIES, MANUFACTURE, AND COMMERCE

81:3.1 (903.3) The climatic destruction of the rich, open grassland hunting and grazing grounds of Turkestan, beginning about 12,000 B.C., compelled the men of those regions to resort to new forms of industry and crude manufacturing. Some turned to the cultivation of domesticated flocks, others became agriculturists or collectors of water-borne food, but the higher type of Andite intellects chose to engage in trade and manufacture. It even became the custom for entire

određene industrije. Od doline Nila pa sve do indijskog Huša i od Gangesa do Žute rijeke, osnovno zanimanje nadmoćnih plemena se sastojalo od obrade zemlje, s trgovinom kao sporednim zanimanjem.

Porast trgovine i ručna prerada sirovih materijala u različitu trgovinsku robu predstavljaju neposredan i bitan utjecaj koji je vodio utemeljenju ranih i polumiroljubivih zajednica koje su utjecale na širenje kulture i civilizacijskih umjetnosti. Prethodno epohi rasprostranjene svjetske trgovine, društvene zajednice su bile plemenske prirode--proširene obiteljske grupe. Trgovina je stvorila zajednice različitih ljudskih bića, doprinjevši bržem kulturnom križanju.

Prije otprilike dvanaest tisuća godina počela se rađati epoha neovisnih gradova. I ovi su primitivni trgovački i proizvodni centri uvijek bili okruženi zemljoradničkim i stočarskim pojasevima. Dok je istina da je industrija vodila povišenju životnog standarda, neka vas ne zavaraju zablude o eventualnim udobnostima ranog gradskog života. Rane rase nisu bile naročito čiste i uredne, te su se rana primitivna naselja tako normalno uzdizala nešto više od pola metra svakih dvadeset pet godina kao rezultat nakupljene prljavštine i smeća. Određeni stari gradovi su se pored toga vrlo brzo uzdigli iznad obližnjih predjela zahvaljujući kratkom vijeku koliba od nepečene žbuke kao i tome što je bilo običaj izgraditi nove naseobine neposredno na ruševinama starih.

Široka upotreba metala obilježava ovo razdoblje ranih industrijskih i trgovinskih gradova. Već ste imali priliku otkriti Turkestansku brončanu kulturu koja vuče porijeklo iz razdoblja od prije 9000 godina pr. K., dok su Anditi rano ovladali obradom željeza, zlata i bakra. Ali izvan naprednijih civilizacijskih centara vladali su posve drugačiji uvjeti. Ne možemo govoriti o kamenom, brončanom i željeznom dobu kao tri različita razdoblja; sva tri su postojala u isto vrijeme na različitim mjestima.

Zlato je bilo čovjekov prvi vrijedni metal; nije ga bilo teško obraditi i isprva je jedino korišteno za ukras. Čovjek je zatim počeo koristiti bronz, premdane tako opsežno sve dok je nije očvrstnuo primjesom kalaja. Otkriće procesa izrade bronce miješanjem bakra i kalaja vuče porijeklo od turkestarskih Adamsonita; njihov rudnik bakra je slučajem bio smješten neposredno pored naslage kalaja.

S pojavom grube ručne proizvodnje i s početkom industrije, trgovina je vrlo brzo postala najmoćnijim utjecajem pri širenju kulturne civilizacije. Zahvaljujući otvaranju kopnenih i pomorskih trgovinskih kanala, unaprijeđeno je

tribes to dedicate themselves to the development of a single industry. From the valley of the Nile to the Hindu Kush and from the Ganges to the Yellow River, the chief business of the superior tribes became the cultivation of the soil, with commerce as a side line.

81:3.2 (903.4) The increase in trade and in the manufacture of raw materials into various articles of commerce was directly instrumental in producing those early and semipeaceful communities which were so influential in spreading the culture and the arts of civilization. Before the era of extensive world trade, social communities were tribal — expanded family groups. Trade brought into fellowship different sorts of human beings, thus contributing to a more speedy cross-fertilization of culture.

81:3.3 (903.5) About twelve thousand years ago the era of the independent cities was dawning. And these primitive trading and manufacturing cities were always surrounded by zones of agriculture and cattle raising. While it is true that industry was promoted by the elevation of the standards of living, you should have no misconception regarding the refinements of early urban life. The early races were not overly neat and clean, and the average primitive community rose from one to two feet every twenty-five years as the result of the mere accumulation of dirt and trash. Certain of these olden cities also rose above the surrounding ground very quickly because their unbaked mud huts were short-lived, and it was the custom to build new dwellings directly on top of the ruins of the old.

81:3.4 (903.6) The widespread use of metals was a feature of this era of the early industrial and trading cities. You have already found a bronze culture in Turkestan dating before 9000 B.C., and the Andites early learned to work in iron, gold, and copper, as well. But conditions were very different away from the more advanced centers of civilization. There were no distinct periods, such as the Stone, Bronze, and Iron Ages; all three existed at the same time in different localities.

81:3.5 (904.1) Gold was the first metal to be sought by man; it was easy to work and, at first, was used only as an ornament. Copper was next employed but not extensively until it was admixed with tin to make the harder bronze. The discovery of mixing copper and tin to make bronze was made by one of the Adamsonites of Turkestan whose highland copper mine happened to be located alongside a tin deposit.

81:3.6 (904.2) With the appearance of crude manufacture and beginning industry, commerce quickly became the most potent influence in the spread of cultural civilization. The opening up of the trade channels by land and by sea greatly

putovanje, miješanje kultura i stapanje civilizacija. Nešto prije 5000 godina pr.K., ljudi su uveliko koristili konje širom cijelog civiliziranog ili poluciviliziranog svijeta. Kasnije rase nisu samo koristile pripitomile konje, već i različite oblike putničkih i teretnih kola. Premda su kotači bili u upotrebi prije više stoljeća, ovakva vozila su u ovom razdoblju uopćeno postala dijelom trgovinske i ratne opreme.

Trgovinski i istraživački putnici su više doprinijeli napretku povijesne civilizacije nego svi drugi utjecali zajedno. Vojna osvajanja, kolonizacija i misionarska poduzeća kasnijih religija isto tako igraju ulogu u širenju kulture; ali bili su to sporedni utjecaji u usporedbi s trgovinskim odnosima ubrzanim neprestanim i ubrzanim razvojem industrijske umjetnosti i znanosti.

Miješanjem Adamičke loze s ljudskom rasom, ne samo što je ubrzana stopa civilizacijskog razvoja, već je uveliko unaprijeđena ljudska tendencija prema pustolovnosti i istraživanju, tako da su ovi sve brojniji i brojniji potomci s vremenom naselili najveći dio Evroazije i sjeverne Afrike.

4. MIJEŠANE RASE

Kad se vratimo na početak povijesnog doba, cijela Evroazija, sjeverna Afrika i otoci Tihog oceana su bili naseljeni mješovitim rasama ljudskog roda. I ove suvremene rase predstavljaju rezultat višestrukog miješanja pet osnovnih ljudskih rasa Urantije.

Sve rase Urantije imaju određena karakteristična fizička obilježja. Adamiti i noditi imaju izduljene glave; andoniti imaju široke glave. Sangiške rase imaju osrednje glave, dok žuta i plava rasa naginju k širokoglavosti. Nakon miješanja s andonitskom lozom, plave rase su najvećim dijelom bile širokoglave. Lobanjedrugorazredne sangiške rase se kreću u rasponu od osrednjih do izduljenih.

Dok oblik i veličina lobanje mogu poslužiti pri tumačenju rasnog porijekla, ostali dio skeletona pruža još rječitiju svjedožbu ovom pitanju. Prilikom ranog razvoja urantijskih rasa, bilo je moguće razlikovati pet izvornih oblika kosturne građe:

1. Andonišku--izvome stanovnike Urantije.
2. Prvotnu Sangišku--crvenu, žutu i plavu rasu.
3. Drugotnu Sangišku--narandžastu, zelenu i indigo rasu.

facilitated travel and the mixing of cultures as well as the blending of civilizations. By 5000 B.C. the horse was in general use throughout civilized and semicivilized lands. These later races not only had the domesticated horse but also various sorts of wagons and chariots. Ages before, the wheel had been used, but now vehicles so equipped became universally employed both in commerce and war.

81:3.7 (904.3) The traveling trader and the roving explorer did more to advance historic civilization than all other influences combined. Military conquests, colonization, and missionary enterprises fostered by the later religions were also factors in the spread of culture; but these were all secondary to the trading relations, which were ever accelerated by the rapidly developing arts and sciences of industry.

81:3.8 (904.4) Infusion of the Adamic stock into the human races not only quickened the pace of civilization, but it also greatly stimulated their proclivities toward adventure and exploration to the end that most of Eurasia and northern Africa was presently occupied by the rapidly multiplying mixed descendants of the Andites.

4. THE MIXED RACES

81:4.1 (904.5) As contact is made with the dawn of historic times, all of Eurasia, northern Africa, and the Pacific Islands is overspread with the composite races of mankind. And these races of today have resulted from a blending and reblending of the five basic human stocks of Urantia.

81:4.2 (904.6) Each of the Urantia races was identified by certain distinguishing physical characteristics. The Adamites and Nodites were long-headed; the Andonites were broad-headed. The Sangik races were medium-headed, with the yellow and blue men tending to broad-headedness. The blue races, when mixed with the Andonite stock, were decidedly broad-headed. The secondary Sangiks were medium- to long-headed.

81:4.3 (904.7) Although these skull dimensions are serviceable in deciphering racial origins, the skeleton as a whole is far more dependable. In the early development of the Urantia races there were originally five distinct types of skeletal structure:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonic, Urantia aborigines.
- 81:4.5 (904.9) 2. Primary Sangik, red, yellow, and blue.
- 81:4.6 (904.10) 3. Secondary Sangik, orange, green, and indigo.

4. Nodite--potomke dalamačana.

5. Adamite--ljubičastu rasu.

Zahvaljujući opsežnom miješanju ovih pet velikih rasnih grupa, tekući proces miješanja u određenoj mjeri prikriva andonitska obilježja postavljajući na njihovo mjesto premoćnijasangiško nasljeđe. Laponci i eskimi predstavljaju mješavinu andonitske i sangiško-plave rase. U njihovoj se kosturnoj građi najviše očuvao izvorni andonički tip. Ali adamiti i noditi u sebi nose toliko drugih rasnih primjesa da se jedino mogu uopćeno raspoznati kao kavkaska (evropei) skupina.

Stoga, uopćeno, pri razmatranju ljudskih iskopina iz posljednjih dvadeset tisuća godina, nemoguće je oučiti jasnu razliku između ovih pet izvornih oblika. Proučavanje kostura ovih ljudskih ostataka svjedoči o podjeli suvremenog čovječanstva u otprilike tri grupe:

1. Evropsku--anditsku mješavinu noditske i adamičke loze koja je zatim modificirana primjesom prvotnih i (do neke mjere) drugotnih sangiških rasa, te značajnom količinom adamičke loze. Zapadne bijele rase, zajedno s određenim indijskim i uralo-altajskim narodima, također pripadaju ovoj grupi. Sjedinjujući činitelj pri ovoj podjeli počiva u manjoj ili većoj mjeri anditskog nasljeđa.

2. Mongoloidnu--prvotni sangiški tip, uključujući izvornu crvenu, žutu i plavu rasu. Kinezi i amerikanidi pripadaju ovoj grupi. U Evropi, mongoloidni tip je izmijenjen primjesom drugotnih sangiških i andoničkih rasa, a naročito infuzijom anditske krvi. Premda u sebi nose visok stupanj drugotne sangiške krvi, ovoj skupini pripadaju i Malajski i drugi indonežanski narodi.

3. Negroidnu--drugotni sangiški tip koji je izvorno ubrajao narandžastu, zelenu i indigo rasu. Najbolji primjer ove rase počiva u negroidnim pripadnicima koji se mogu naći širom Afrike, Indije i Indonezije, gdje god su se drugotne sangiške rase kretale.

U sjevernoj Kini je došlo do određenog miješanja evropske i mongoloine rase; na Levantu su se izmiješale evropska i negroidna rasa; u Indiji i Južnoj Americi se mogu susresti sva tri tipa. I još uvijek je moguće raspoznati kosturnu obilježja sva tri preživjela oblika i ova informacija može biti korištena u cilju identifikacije kasnijih predaka suvremenih ljudskih rasa.

81:4.7 (904.11) 4. Nodites, descendants of the Dalamatians.

81:4.8 (904.12) 5. Adamites, the violet race.

81:4.9 (904.13) As these five great racial groups extensively intermingled, continual mixture tended to obscure the Andonite type by Sangik hereditary dominance. The Lapps and the Eskimos are blends of Andonite and Sangik-blue races. Their skeletal structures come the nearest to preserving the aboriginal Andonic type. But the Adamites and the Nodites have become so admixed with the other races that they can be detected only as a generalized Caucasoid order.

81:4.10 (905.1) In general, therefore, as the human remains of the last twenty thousand years are unearthed, it will be impossible clearly to distinguish the five original types. Study of such skeletal structures will disclose that mankind is now divided into approximately three classes:

81:4.11 (905.2) 1. *The Caucasoid* — the Andite blend of the Nodite and Adamic stocks, further modified by primary and (some) secondary Sangik admixture and by considerable Andonic crossing. The Occidental white races, together with some Indian and Turanian peoples, are included in this group. The unifying factor in this division is the greater or lesser proportion of Andite inheritance.

81:4.12 (905.3) 2. *The Mongoloid* — the primary Sangik type, including the original red, yellow, and blue races. The Chinese and Amerinds belong to this group. In Europe the Mongoloid type has been modified by secondary Sangik and Andonic mixture; still more by Andite infusion. The Malayan and other Indonesian peoples are included in this classification, though they contain a high percentage of secondary Sangik blood.

81:4.13 (905.4) 3. *The Negroid* — the secondary Sangik type, which originally included the orange, green, and indigo races. This is the type best illustrated by the Negro, and it will be found through Africa, India, and Indonesia wherever the secondary Sangik races located.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. KULTURNO DRUŠTVO

5. CULTURAL SOCIETY

Biološka evolucija i kulturna civilizacija ne moraju biti uzajamno usklađene; kulturna dekadencija ne mora voditi poremećaju organske evolucije određenog doba. Ali ako pogledate dulja razdoblja ljudske povijesti, postaje očigledno uzajamno usklađenje evolutivnog i kulturnog razvoja kao uzroka i posljedice. Dok evolucija može unapredovati unatoč kulturnom umrtvljenju, kulturna civilizacija ne može unapredovati bez prethodno utemeljenog rasnog napretka u svojoj podlozi. Dok Adam i Eva nisu upoznali ljudsko društvo s bilo kakvim novim civilizacijskim umijećima, Adamička krv je povisila prirodenu rasnu sposobnost i tako ubrzala ekonomski razvoj i industrijski napredak. Adamov dar je unaprijedio moždanu sposobnost ljudskih rasa, uveliko ubrzavši proces prirodne evolucije.

Zahvaljujući zemljoradnji, domaćim životinjama i unaprijeđenju arhitekture, čovječanstvo je postupno bilo u stanju izbjeći najgorem dijelu neprestane borbe za opstanak i početi razmišljati o mogućnosti poboljšanja životnog procesa; i bio je to početak težnja k višim standardima materijalnog blagostanja. Zahvaljujući proizvodnji i industriji, čovjek je postupno povisio zadovoljstvo smrtničkog života.

Ali kulturno društvo nije neki veliki dobrotvorni klub obilježen nasljednim pravom koji pruža besplatno članstvo i jednaka prava svim muškarcima i ženama. Ono je prije uzvišeni i sve napredniji ceh prizemljenih radnika koji prihvaća jedino najplemenitije radnike posvećene svjetskom unaprijeđenju, ljude koje žele ostaviti bolji svijet svojoj djeci i djeci njihove djece u cilju života i napretka budućih stoljeća. I ovaj civilizacijski ceh nameće skupu članarinu, zahtijeva strogu i rigoroznu disciplinu i uvodi najtežu kaznu svim disidentima i nonkonformistima, pružajući mali broj osobnih sloboda i privilegija na stranu od poboljšanja sigurnosti i zaštite od uobičajenih opasnosti i rasnih prijetnji.

Kako su se ljudi već imali priliku uvjeriti, društvena udruženja su vrlo djelotvoran oblik životnog osiguranja; većina ljudi je stoga voljna platiti ove premije samoprijedora i ograničenja osobne slobode koje društvo zahtijeva od svojih članova kao cijenu ovom poboljšanju grupe zaštite. Ukratko, suvremeni društveni mehanizam predstavlja pokusni plan osiguranja koji pruža određenu mjeru zaštite i jamstva protiv negdašnjih užasnih protudruštvenih uvjeta tipičnih ranijih stadijima ljudske rase.

Društvo tako postaje kooperativni mehanizam za osiguranje građanske slobode putem institucija, ekonomske slobode putem kapitala i novih izuma, društvene slobode putem kulture i

81:5.1 (905.6) Biologic evolution and cultural civilization are not necessarily correlated; organic evolution in any age may proceed unhindered in the very midst of cultural decadence. But when lengthy periods of human history are surveyed, it will be observed that eventually evolution and culture become related as cause and effect. Evolution may advance in the absence of culture, but cultural civilization does not flourish without an adequate background of antecedent racial progression. Adam and Eve introduced no art of civilization foreign to the progress of human society, but the Adamic blood did augment the inherent ability of the races and did accelerate the pace of economic development and industrial progression. Adam's bestowal improved the brain power of the races, thereby greatly hastening the processes of natural evolution.

81:5.2 (905.7) Through agriculture, animal domestication, and improved architecture, mankind gradually escaped the worst of the incessant struggle to live and began to cast about to find wherewith to sweeten the process of living; and this was the beginning of the striving for higher and ever higher standards of material comfort. Through manufacture and industry man is gradually augmenting the pleasure content of mortal life.

81:5.3 (906.1) But cultural society is no great and beneficent club of inherited privilege into which all men are born with free membership and entire equality. Rather is it an exalted and ever-advancing guild of earth workers, admitting to its ranks only the nobility of those toilers who strive to make the world a better place in which their children and their children's children may live and advance in subsequent ages. And this guild of civilization exacts costly admission fees, imposes strict and rigorous disciplines, visits heavy penalties on all dissenters and nonconformists, while it confers few personal licenses or privileges except those of enhanced security against common dangers and racial perils.

81:5.4 (906.2) Social association is a form of survival insurance which human beings have learned is profitable; therefore are most individuals willing to pay those premiums of self-sacrifice and personal-liberty curtailment which society exacts from its members in return for this enhanced group protection. In short, the present-day social mechanism is a trial-and-error insurance plan designed to afford some degree of assurance and protection against a return to the terrible and antisocial conditions which characterized the early experiences of the human race.

81:5.5 (906.3) Society thus becomes a co-operative scheme for securing civil freedom through institutions, economic freedom through capital and invention, social liberty through culture, and

slobode od nasilja putem policijske regulacije.

Sila ne dijeli pravdu, dok iz generacije u generaciju sila zahtijeva poštovanje općepriznatih prava. Osnovna uloga vlade počiva u definiciji prava, u poštenoj i ispravnoj regulaciji klasnih razlika i prinudnom uvođenju i zakonskoj zaštiti jednake prilike svim građanima. Svako ljudsko pravo je povezano s društvenom dužnošću; grupna privilegija je sigurnosni mehanizam koji nepogrešivo zahtijeva puni isplatak skupih premija grupne službe. I grupna kao i individualna prava, moraju biti zaštićena, uključujući i regulaciju seksualne žudnje.

Opravedani cilj društvene evolucije počiva u ostvarenju slobode koja ne ugrožava grupne regulacije. Ideja o neograničenoj slobodi nije ništa drugo nego iluzija nestabilnih i nepostojanih ljudskih umova.

6. ODRŽANJE CIVILIZACIJE

Dok biološka evolucija nikad nije prestala napredovati, kulturna evolucija je uglavnom tekla iz Eufratove doline u naletima koji su s vremenom sve više gubili na snazi dok se na koncu cijelo čistokrvno adamičko potomstvo nije posvetilo obogaćenju azijske i evropske civilizacije. Dok se rase nisu u cjelosti miješale, njihove su se kulture u bitnoj mjeri stopile. Kultura se s vremenom polagano proširila cijelim svijetom. I bitno je nastaviti bogatiti i oplemenjivati ovu kulturu jer na svijetu više nema andita koji mogu oživjeti i pobuditi spori napredak evolucije yemaljske civilizacije.

Civilizacija koja se trenutno razvija na predstavlja rezultat i posljedicu siljedeća četiri činitelja:

1. Prirodnih uvjeta. Priroda i stupanj razvoja materijalne civilizacije u velikoj mjeri ovise o raspoloživim prirodnim bogatstvima. Klima, vremenske okolnosti kao i brojni fizički uvjeti predstavljaju činitelje evolucijskog razvoja kulture.

Na početku anditske ere, svijet je imao samo dvije prostrane plodne lovačke oblasti. Jedna je bila Sjeverna Amerika, naseljena amerikanidima; druga-- sjeverni Turkestan--je bila djelomično naseljena andoničko-žutom rasom. Rasna i klimatska obilježja predstavljaju presudne činitelje u evoluciji napredne kulture u jugozapadnoj Aziji. Dok su anditi bili izvanredan narod, presudna značajka u tijeku njihove civilizacije počiva u suši koja se počela širiti sve većim dijelom Irana, Turkestana i Sinkianga, koja ih je zahtijevala nove izume i prilagođenje naprednijim metodama življenja u sve neplodnijem okruženju.

freedom from violence through police regulation.

81:5.6 (906.4) *Might does not make right, but it does enforce the commonly recognized rights of each succeeding generation.* The prime mission of government is the definition of the right, the just and fair regulation of class differences, and the enforcement of equality of opportunity under the rules of law. Every human right is associated with a social duty; group privilege is an insurance mechanism which unfailingly demands the full payment of the exacting premiums of group service. And group rights, as well as those of the individual, must be protected, including the regulation of the sex propensity.

81:5.7 (906.5) Liberty subject to group regulation is the legitimate goal of social evolution. Liberty without restrictions is the vain and fanciful dream of unstable and flighty human minds.

6. THE MAINTENANCE OF CIVILIZATION

81:6.1 (906.6) While biologic evolution has proceeded ever upward, much of cultural evolution went out from the Euphrates valley in waves, which successively weakened as time passed until finally the whole of the pure-line Adamic posterity had gone forth to enrich the civilizations of Asia and Europe. The races did not fully blend, but their civilizations did to a considerable extent mix. Culture did slowly spread throughout the world. And this civilization must be maintained and fostered, for there exist today no new sources of culture, no Andites to invigorate and stimulate the slow progress of the evolution of civilization.

81:6.2 (906.7) The civilization which is now evolving on Urantia grew out of, and is predicated on, the following factors:

81:6.3 (906.8) 1. *Natural circumstances.* The nature and extent of a material civilization is in large measure determined by the natural resources available. Climate, weather, and numerous physical conditions are factors in the evolution of culture.

81:6.4 (907.1) At the opening of the Andite era there were only two extensive and fertile open hunting areas in all the world. One was in North America and was overspread by the Amerinds; the other was to the north of Turkestan and was partly occupied by an Andonic-yellow race. The decisive factors in the evolution of a superior culture in southwestern Asia were race and climate. The Andites were a great people, but the crucial factor in determining the course of their civilization was the increasing aridity of Iran, Turkestan, and Sinkiang, which forced them to invent and adopt new and advanced methods of wresting a

Konfiguracija kopna kao i druga topografska obilježja predstavljaju bitan utjecaj koji odlučuje ranim i mirnodobskim pitanjima. Rijetki su narodi Urantije koji su imali tako povoljnu priliku za kontinualan i nesmetan razvoj kakvu su uživali sjeveroamerički narodi—oceansku zaštitu s gotovo sve četiri strane.

2. Kapital. Kultura ne može uznapredovati u siromašnom društvu; ljudi moraju imati slobodnog vremena kako bi se posvetili napretku civilizacije. Dok čovjek ne mora imati materijalno bogatstvo kako bi postigao individualni karakter moralne i duhovne vrijednosti, kulturna civilizacija mora biti rezultat materijalnog blagostanja koji omogućuje bitnu kombinaciju slobodnog vremena i ambicije.

Tijekom primitivnih doba, Urantija je pružala jedino život obilježen tmurnom ozbiljnošću. I čovječanstvo je naginjalo prijatnijim tropskim klimama upravo iz težnje da izbjegne potrebi za neprestanim i mukotrpim radom. Dok su ova toplija podneblja pružila određeni predah u intenzivnoj borbi za opstanak, rasne i plemenske grupe koje su nastojale postići takvu nezasluženu lagodnost uglavnom nisu koristile ovo slobodno vrijeme u cilju unaprijeđenja civilizacije. Društveni napredak uvijek predstavlja rezultat misli i planova rasa koje su inteligentnim radom naučile ovladati umijećem življenja sa sve manje napora i sa sve kraćim radnim danom, što im je pružilo priliku za zasluženost i unosno korištenje slobodnog vremena.

3. Plodovi znanosti. Materijalni aspekti civilizacije uvijek moraju pričekati na prikupljanje znanstvenih informacija. Nakon što je izumio luk i stijelu i naučio pripitomiti životinje, čovjeku je dugo trebalo da nauči koristiti moć vjetra i vode, što je omogućilo upotrebu vodene sile i proizvodnju elektriciteta. Ali civilizacijska oruđa su s vremenom počela napredovati. Za tkanjem, lončarstvom, upotrebom domaćih životinja i metalurgijom, uslijedilo je doba pismenosti i tiska.

Znanje je moć. Za novim izumima uvijek slijedi ubrzanje kulturnog razvoja na općesvjetskoj razini. Tiskarski stroj je pružio ogromnu korist znanosti i novim izumima, dok je uzajamni utjecaj svih ovih kulturnih i inventivnih aktivnosti uveliko ubrzao stopu kulturnog napretka.

Znanost poučava ljude matematičari kao novom jeziku i zahtijeva strožu disciplinu i povišenu preciznost misaonog procesa. I znanost pored toga stabilizira filozofiju eliminacijom nepravilnosti, istovremeno čisteći religiju uništenjem sujevjerja.

livelihood from their decreasingly fertile lands.

81:6.5 (907.2) The configuration of continents and other land-arrangement situations are very influential in determining peace or war. Very few Urantians have ever had such a favorable opportunity for continuous and unmolested development as has been enjoyed by the peoples of North America — protected on practically all sides by vast oceans.

81:6.6 (907.3) 2. *Capital goods.* Culture is never developed under conditions of poverty; leisure is essential to the progress of civilization. Individual character of moral and spiritual value may be acquired in the absence of material wealth, but a cultural civilization is only derived from those conditions of material prosperity which foster leisure combined with ambition.

81:6.7 (907.4) During primitive times life on Urantia was a serious and sober business. And it was to escape this incessant struggle and interminable toil that mankind constantly tended to drift toward the salubrious climate of the tropics. While these warmer zones of habitation afforded some remission from the intense struggle for existence, the races and tribes who thus sought ease seldom utilized their unearned leisure for the advancement of civilization. Social progress has invariably come from the thoughts and plans of those races that have, by their intelligent toil, learned how to wrest a living from the land with lessened effort and shortened days of labor and thus have been able to enjoy a well-earned and profitable margin of leisure.

81:6.8 (907.5) 3. *Scientific knowledge.* The material aspects of civilization must always await the accumulation of scientific data. It was a long time after the discovery of the bow and arrow and the utilization of animals for power purposes before man learned how to harness wind and water, to be followed by the employment of steam and electricity. But slowly the tools of civilization improved. Weaving, pottery, the domestication of animals, and metalworking were followed by an age of writing and printing.

81:6.9 (907.6) Knowledge is power. Invention always precedes the acceleration of cultural development on a world-wide scale. Science and invention benefited most of all from the printing press, and the interaction of all these cultural and inventive activities has enormously accelerated the rate of cultural advancement.

81:6.10 (907.7) Science teaches man to speak the new language of mathematics and trains his thoughts along lines of exacting precision. And science also stabilizes philosophy through the elimination of error, while it purifies religion by the destruction of superstition.

4. Društvene snage. Društvene moći igraju neizostavnu ulogu pri proširenju civilizacije. Ako se zanemari svi drugi utjecaji, brojniji narod mora postići dominaciju nad civilizacijom malobrojnije rase. Dok brojna nedostatnost sprječava razvoj punog potencijala nacionalne sudbine, uvećanje pučanstva izvan određenih granica može biti jednako pogubno. Nadilaženje optimalnog odnosa između pučanstva određene teritorije i njezine veličine vodi bilo uniženju životnog standarda ili proširenju teritorijalnih granica, što se može postići mirnim raseljnjem ili bojnim osvajanjem, prinudnom okupacijom.

Dok vas nekom prilikom znaju šokirati ratne pogibelji i pustošenja, trebate prepoznati potrebi za proizvodnjom velikog broja smrtnika kako bi se ostvarili uvjeti za društveni i moralni razvoj; s takvom planetarnom plodnošću, međutim, nastupa ozbiljni problem prenapučenosti. Naseljeni svjetovi su uglavnom mali. Urantija je srednji, ako ne mali svijet. Optimalna stabilizacija nacionalnog žiteljstva unaprijeđuje kulturu i sprječava ratne sukobe. I mudre nacije uvijek znaju kad treba obustaviti rast.

Ali i najbogatiji kontinent s najvećim prirodnim bogatstvima i najnaprednijom mehaničkom opremom ne može postići veći napredak ako počne gubiti na individualnoj inteligenciji. Dok znanje počiva na obrazovanju, mudrost u podlozi svake istinske kulture jedino može biti plod iskustva, i to iskustva onih muškaraca i žena koji su obdareni inteligencijom. Takav narod ima sposobnost učenja iz iskustva; on može postići istinsku mudrost.

5. Djelotvornost materijalnih blagodati. Dosta toga ovisi o mudrom korištenju prirodnih blagodati, znanstvenih činjenica, kapitala i društvenih moći. Osnovni činitelj rane civilizacije je bila prinudna moć mudrih društvenih upravitelja; primitivni čovjek je primio civilizaciju silom od svojih nadmoćnijih suvremenika. Organizirane i nadmoćne manjinske grupe su najvećim dijelom vladale ovim svijetom.

Sila ne dijeli pravdu, ali ona odlučuje o suvremenim okolnostima kao i povijesnim pitanjima. Urantija je tek odskora postigla točku društvenog zanimanja za raspravu etičkih pitanja sile i pravde.

6. Djelotvornost jezika. Civilizacija se ne može proširiti bez jezika. Živući i rastući jezici osiguravaju širenje civiliziranog razmišljanja i planiranja. Tijekom ranih stoljeća, postignut je bitan napredak u jezičkom razvoju. Danas vlada velika potreba za daljim jezičkim usavršavanjem koje treba poslužiti olakšanju izraza sve naprednije ljudske misli.

Jezik se razvio kao posljedica formiranja

81:6.11 (907.8) 4. *Human resources.* Man power is indispensable to the spread of civilization. All things equal, a numerous people will dominate the civilization of a smaller race. Hence failure to increase in numbers up to a certain point prevents the full realization of national destiny, but there comes a point in population increase where further growth is suicidal. Multiplication of numbers beyond the optimum of the normal man-land ratio means either a lowering of the standards of living or an immediate expansion of territorial boundaries by peaceful penetration or by military conquest, forcible occupation.

81:6.12 (908.1) You are sometimes shocked at the ravages of war, but you should recognize the necessity for producing large numbers of mortals so as to afford ample opportunity for social and moral development; with such planetary fertility there soon occurs the serious problem of overpopulation. Most of the inhabited worlds are small. Urantia is average, perhaps a trifle undersized. The optimum stabilization of national population enhances culture and prevents war. And it is a wise nation which knows when to cease growing.

81:6.13 (908.2) But the continent richest in natural deposits and the most advanced mechanical equipment will make little progress if the intelligence of its people is on the decline. Knowledge can be had by education, but wisdom, which is indispensable to true culture, can be secured only through experience and by men and women who are innately intelligent. Such a people are able to learn from experience; they may become truly wise.

81:6.14 (908.3) 5. *Effectiveness of material resources.* Much depends on the wisdom displayed in the utilization of natural resources, scientific knowledge, capital goods, and human potentials. The chief factor in early civilization was the force exerted by wise social masters; primitive man had civilization literally thrust upon him by his superior contemporaries. Well-organized and superior minorities have largely ruled this world.

81:6.15 (908.4) Might does not make right, but might does make what is and what has been in history. Only recently has Urantia reached that point where society is willing to debate the ethics of might and right.

81:6.16 (908.5) 6. *Effectiveness of language.* The spread of civilization must wait upon language. Live and growing languages insure the expansion of civilized thinking and planning. During the early ages important advances were made in language. Today, there is great need for further linguistic development to facilitate the expression of evolving thought.

81:6.17 (908.6) Language evolved out of group

grupnih udruženja, gdje su pojedinačne grupe razvile vlastiti sistem razmjene riječi. Jezik se razvio gestikulacijom, znakovima, uzvicima, imitativnim glasovima, intonacijom i akcentuiranjem—sve do skorijeg glasovnog formiranja abecede. Jezik je čovjekovo najbitnije i najkorisnije misaono oruđe koje se nije moglo razviti sve dok ljudi nisu ostvarili nešto slobodnog vremena. Iz sklonosti k igri riječi, nastale su nove riječi—žargon. Ako ga većina usvoji, žargon postaje jezik. Porijeklo narječja se najbolje može vidjeti iz primjera dječjeg tepanja u okviru obitelji.

Jezične razlike su uvijek bile velika zapreka širenju mira. Nakon ovladavanja narječjima uvijek slijedi širenje kulture u sastavu rase, kontinenta ili cijelog svijeta. Univerzalni jezik pogoduje uspostavi mira, osiguranju kulture i uvećanju sreće. Čak i nakon smanjenja broja velikih svjetskih jezika, nakon što vodeći kulturni narodi ovladaju ovim bitnim jezicima, oni moraju postići općesvjetski mir i prosperitet.

Dok Urantija nije bitno uznapredovala u uspostavi internacionalnog jezika, postignut je veliki uspjeh u utemeljenju međunarodne trgovinske razmjene. I bitno je postići i razvijati sve takve internacionalne odnose, bilo da se radi o razvoju jezika, trgovine, umjestnosti, znanosti, natjecateljskih igara ili religije.

7. Djelotvornost mehaničkih strojeva. Civilizacijski napredak uveliko ovisi o razvoju i posjedstvu oruđa, strojeva i distribucijskih kanala. Unaprijeđenje oruđa, domišljatih i djelotvornih strojeva, odlučuje o opstanku zavađenih grupa u areni sve naprednije civilizacije.

U rano doba ljudska snaga je bila jedina energija korištena pri obradi zemlje. Ljudi su se žestoko protivili upotrebi volova jer je ovo stvorilo nezaposlenost. Kanije, strojevi su počeli preuzimati ulogu ljudi u proizvodnom procesu i svaki takav napredak izravno vodi društvenom napretku oslobađajući ljude za postignuće vrijednijih aktivnosti.

Pod upravom mudrosti, znanost može postati čovjekov najveći osloboditelj. Strojarsko doba ima katastrofalne posljedice jedino ako zahvaljujući izuzetno niskoj intelektualnoj razini nacija nije u stanju otkriti mudre metode i djelotvorne načine za usklađenje prijelaznih teškoća prouzrokovanih iznenadnom i masivnom nezaposlenošću, rezultatom iznenadnog izma naprednih strojeva koji ušteđuju ljudski rad.

8. Karakter prosvjetitelja. Zahvaljujući društvenom nasljeđu, čovjek može uživati u plodovima rada i postignuća svih svojih predaka koji su doprinjeli napretku kulture i znanja.

associations, each local group developing its own system of word exchange. Language grew up through gestures, signs, cries, imitative sounds, intonation, and accent to the vocalization of subsequent alphabets. Language is man's greatest and most serviceable thinking tool, but it never flourished until social groups acquired some leisure. The tendency to play with language develops new words — slang. If the majority adopt the slang, then usage constitutes it language. The origin of dialects is illustrated by the indulgence in "baby talk" in a family group.

81:6.18 (908.7) Language differences have ever been the great barrier to the extension of peace. The conquest of dialects must precede the spread of a culture throughout a race, over a continent, or to a whole world. A universal language promotes peace, insures culture, and augments happiness. Even when the tongues of a world are reduced to a few, the mastery of these by the leading cultural peoples mightily influences the achievement of world-wide peace and prosperity.

81:6.19 (908.8) While very little progress has been made on Urantia toward developing an international language, much has been accomplished by the establishment of international commercial exchange. And all these international relations should be fostered, whether they involve language, trade, art, science, competitive play, or religion.

81:6.20 (909.1) 7. *Effectiveness of mechanical devices.* The progress of civilization is directly related to the development and possession of tools, machines, and channels of distribution. Improved tools, ingenious and efficient machines, determine the survival of contending groups in the arena of advancing civilization.

81:6.21 (909.2) In the early days the only energy applied to land cultivation was man power. It was a long struggle to substitute oxen for men since this threw men out of employment. Latterly, machines have begun to displace men, and every such advance is directly contributory to the progress of society because it liberates man power for the accomplishment of more valuable tasks.

81:6.22 (909.3) Science, guided by wisdom, may become man's great social liberator. A mechanical age can prove disastrous only to a nation whose intellectual level is too low to discover those wise methods and sound techniques for successfully adjusting to the transition difficulties arising from the sudden loss of employment by large numbers consequent upon the too rapid invention of new types of laborsaving machinery.

81:6.23 (909.4) 8. *Character of torchbearers.* Social inheritance enables man to stand on the shoulders of all who have preceded him, and who have contributed aught to the sum of culture and

Obiteljski život igra osnovnu ulogu u ovom procesu prenošenja kulturnog nasljeđa s generacije na generaciju. Za obitelji slijede igra i društveni život, dok u tako složenom i visoko organiziranom društvu obrazovne ustanove imaju najmanju premda neizostavnu ulogu.

Kukci dolaze na svijet potpuno opremljeni za život—ali jako ograničenu i posve instinktivnu egzistenciju. Ljudska bića ne dolaze na svijet s naobrazbom; čovjek stoga posjeduje moć izmjene tijeka evolutivne civilizacije zahvaljujući upravnom i obrazovnom utjecaju i poučavanju novih generacija.

U dvadesetom stoljeću, bitno uvećanje putničke aktivnosti i neviđeno unaprijeđenje komunikativnih metoda predstavljaju najbitnije utjecaje koji vode napretku civilizacije i unaprijeđenju kulture. Ali unaprijeđenje obrazovanja nije uspjelo očuvati korak u procesu širenja društvene strukture; niti je suvremena spoznaja vrijednosti etike uspjela uznapredovati u usporedbi s razvojem posve intelektualnih ili znanstvenih disciplina. I suvremena civilizacija miruje na mrtvoj točki u pogledu duhovnog razvoja i po pitanju očuvanja obiteljske institucije.

9. Ideali ljudskog roda. Ideali svake pojedine generacije otvaraju put sudbinskim postignućima njezinih neposrednih potomaka. Ovisno o kvaliteti društvenih prosvjetitelja, civilizacija može ili bilo u smjeru napretka ili u smjeru degradacije. Obitelji, religiozne ustanove i škole svake pojedine generacije odlučuju o karakternim obilježjima narednih generacija. Moralini i duhovni momentum nacionalne ili rasne grupe uveliko odlučuje o stopi i smjeru kulturnog kretanja određene civilizacije.

Ideali obogaćuju izvor društvene struje. I struja nikad ne može nadići svoj izvor, neovisno o svakom obliku pritiska i usmjeriteljskog utjecaja. Čak i kad je riječ o posve materijalnim aspektima kulturne civilizacije, pokretačka snaga uvijek počiva u onim društvenim postignućima koja nose najmanja materijalna obilježja. Inteligencija može ispoljavati kontrolu nad civilizacijskim mehanizmom, mudrost može njime upravljati, dok duhovni idealizam predstavlja energiju koja istinski uzdiže i unaprijeđuje ljudsku kulturu s jedne razine postignuća na drugu.

Život je isprva bio borba za život; danas je stremljenje k višem standardu života; u narednom će biti težnja za kvalitetom razmišljanja, novim zemaljskim ciljem ljudske egzistencije.

10. Koordinacija stručnosti. Rana podjela rada praćena skorijom posljedicom stručnog usavršavanja igra bitnu ulogu pri unaprijeđenju civilizacije. Civilizacija trenutno ovisi o djelotvornoj koordinaciji specijalista. Kako društvo bude sve

knowledge. In this work of passing on the cultural torch to the next generation, the home will ever be the basic institution. The play and social life comes next, with the school last but equally indispensable in a complex and highly organized society.

81:6.24 (909.5) Insects are born fully educated and equipped for life — indeed, a very narrow and purely instinctive existence. The human baby is born without an education; therefore man possesses the power, by controlling the educational training of the younger generation, greatly to modify the evolutionary course of civilization.

81:6.25 (909.6) The greatest twentieth-century influences contributing to the furtherance of civilization and the advancement of culture are the marked increase in world travel and the unparalleled improvements in methods of communication. But the improvement in education has not kept pace with the expanding social structure; neither has the modern appreciation of ethics developed in correspondence with growth along more purely intellectual and scientific lines. And modern civilization is at a standstill in spiritual development and the safeguarding of the home institution.

81:6.26 (909.7) 9. *The racial ideals.* The ideals of one generation carve out the channels of destiny for immediate posterity. The *quality* of the social torchbearers will determine whether civilization goes forward or backward. The homes, churches, and schools of one generation predetermine the character trend of the succeeding generation. The moral and spiritual momentum of a race or a nation largely determines the cultural velocity of that civilization.

81:6.27 (909.8) Ideals elevate the source of the social stream. And no stream will rise any higher than its source no matter what technique of pressure or directional control may be employed. The driving power of even the most material aspects of a cultural civilization is resident in the least material of society's achievements. Intelligence may control the mechanism of civilization, wisdom may direct it, but spiritual idealism is the energy which really uplifts and advances human culture from one level of attainment to another.

81:6.28 (910.1) At first life was a struggle for existence; now, for a standard of living; next it will be for quality of thinking, the coming earthly goal of human existence.

81:6.29 (910.2) 10. *Co-ordination of specialists.* Civilization has been enormously advanced by the early division of labor and by its later corollary of specialization. Civilization is now dependent on the effective co-ordination of specialists. As society

višenapredovalo, bitno je naći metodu za povezivanje osoba usavršenih u različitim oblastima.

Osobe usavršene u društvenim, umjetničkim, tehničkim i inustrijskim disciplinama moraju nastaviti umnožavati i uvećavati svoju vještinu i stručnost. I ovo uvećanje raznolikosti stručne sprema s vremenom mora oslabiti i razjediti ljudsko društvo--ako ljudi ne uspiju pronaći i razviti koordinacijske i kooperacijske metode. Ali inteligencija koja se u stanju domisliti takvoj invencioznosti i specijalizaciji mora u cjelosti biti sposobna naći djelotvorne metode kontrole i usklađenja svih problema koji proizlaze iz ubrzanog rasta invencioznosti i ubrzane stope kulturne ekspanzije.

11. Pronalaženje položaja. Nastupajuće doba društvenog razvoja mora biti obilježeno boljom i djelotvornijom kooperacijom i koordinacijom sve većeg i dalekosežnijeg usavršavanja. I s uvećanjem raznolikosti radne snage bitno je naći metode za osiguranje usmjerenja stručne snage na odgovarajuća radna mjesta. Strojevi nisu jedini uzrok nezaposlenosti civiliziranih naroda Urantije. Problemima iznalaženja odgovarajućih položaja doprinose i ekonomsko usložnjavanje i neprestani porast industrijskog i profesionalnog usavršavanja.

Ljude nije dovoljno obučiti za rad; složeno društvo mora naći djelotvorne metode pronalaženja odgovarajućih stručnih položaja. Prije visokog usavršavanja u pogledu životnih vještina, bitno je obučiti građane u jednoj ili više metoda običnijih stručnih sprema, trgovinskih aktivnosti ili zanimanja na koja se mogu osloniti prilikom privremene nezaposlenosti u okviru visoko usavršene sprema. Ni jedna civilizacija ne može opstati ako u svom sastavu bude morala mositi velike klase nezaposlenih građana. I najbolje osobe s vremenom čeka demoralizacija i iskrivljene s primitkom pomoći iz javne riznice. Čak i privatna dobrotorna pomoć djeluje štetno ako se dulje vrijeme stavi na raspolaganje sposobnoj radnoj snazi.

Tako visoko usavršeno društvo neće olako gledati na prastare komunalne i feudalne običaje drvnih naroda. Istina, dok je moguće postići prihvatljivo i rentabilno područstvo mnogih javnih službi, najbolje je upravljati visoko školovanim i usavršenim osobama pomoću neme vještine inteligentne kooperacije. U usporedbi s primitivnijim metodama komunizma i diktatorskih regulativnih institucija koje počivaju na sili, modernizirana koordinacija i bratstvena uprava moraju rezultirati trajnijom kooperacijom.

12. Pripravnost k suradnji. Jedna od najvećih zapreka napretku ljudskog društva počiva u sukobu između interesa i blagostanja većih, društvenijih ljudskih grupa i manjih usprotivljenih i

expands, some method of drawing together the various specialists must be found.

81:6.30 (910.3) Social, artistic, technical, and industrial specialists will continue to multiply and increase in skill and dexterity. And this diversification of ability and dissimilarity of employment will eventually weaken and disintegrate human society if effective means of co-ordination and co-operation are not developed. But the intelligence which is capable of such inventiveness and such specialization should be wholly competent to devise adequate methods of control and adjustment for all problems resulting from the rapid growth of invention and the accelerated pace of cultural expansion.

81:6.31 (910.4) 11. *Place-finding devices.* The next age of social development will be embodied in a better and more effective co-operation and co-ordination of ever-increasing and expanding specialization. And as labor more and more diversifies, some technique for directing individuals to suitable employment must be devised. Machinery is not the only cause for unemployment among the civilized peoples of Urantia. Economic complexity and the steady increase of industrial and professional specialism add to the problems of labor placement.

81:6.32 (910.5) It is not enough to train men for work; in a complex society there must also be provided efficient methods of place finding. Before training citizens in the highly specialized techniques of earning a living, they should be trained in one or more methods of commonplace labor, trades or callings which could be utilized when they were transiently unemployed in their specialized work. No civilization can survive the long-time harboring of large classes of unemployed. In time, even the best of citizens will become distorted and demoralized by accepting support from the public treasury. Even private charity becomes pernicious when long extended to able-bodied citizens.

81:6.33 (910.6) Such a highly specialized society will not take kindly to the ancient communal and feudal practices of olden peoples. True, many common services can be acceptably and profitably socialized, but highly trained and ultraspecialized human beings can best be managed by some technique of intelligent co-operation. Modernized co-ordination and fraternal regulation will be productive of longer-lived co-operation than will the older and more primitive methods of communism or dictatorial regulative institutions based on force.

81:6.34 (910.7) 12. *The willingness to co-operate.* One of the great hindrances to the progress of human society is the conflict between the interests and welfare of the larger, more socialized human

nedruštvenih grupa ljudskog roda, da ne govorimo o protudruštvenim pojedincima.

Ni jedna nacionalna civilizacija ne može dulje opstati ako svojim obrazovnim metodama i religioznim idealima ne bude u stanju pobuditi nadahnuće visokog oblika inteligentnog rodoljublja i nacionalne odanosti. Bez takvog inteligentnog rodoljublja i kulturne solidarnosti, nacije se rapadaju kao rezultat provincijske ljubomore i lokalnih samointeresa.

Održanje općesvjetske civilizacije ovisi o tome koliko se ljudska bića nauče zajedničkom življenju u miru i bratstvenosti. Bez djelotvorne suradnje, industrijskoj civilizaciji prijeti opasnosti od previsokog usavršavanja: monotonije, ograničenosti i sklonosti prema nepovjerenju i ljubomori.

13. Djelotvorna i mudra uprava. U okviru svake civilizacije, jako mnogo toga ovisi o entuzijastičnom i djelotvornom duhu trudbenika. Deset ljudi nije od veće koristi od jednog čovjeka kad treba podići teret izuzev ako sjedine snage—ako svi podignu u istom času. I takva suradnja—društvena kooperacija—ovisi upravo o vodstvu. Kulturna civilizacija prošlosti i sadašnjosti počiva upravo na temeljima inteligentne suradnje građana s mudrim i progresivnim vođama; i sve dok ljudi ne budu uznapredovali do viših razina, civilizacija nastavlja ovisiti o mudrom i odlučnom vodstvu.

Visoke civilizacije počivaju na mudrom usklađenju materijalnog blaga, intelektualne moći, morne vrijednosti, društvene domišljatosti i kozmičkog uvida.

14. Društvene promjene. Društvo nije božanska institucija; ono je fenomen progresivne evolucije; i napredna civilizacija mora doći u zastoju pri svakoj situaciji pri kojoj vođe nisu u stanju spremno odgovoriti na zahtjeve onih promjena društvene organizacije koje igraju bitnu ulogu u održanju koraka sa znanstvenim otkrićima tekućeg doba. Unatoč svemu tome, ne trebate odbaciti stvari samo zato što su stare i nemojte bezuvjetno prihvatiti nove ideje samo zato što su nove i neobične.

Čovjek ne treba strahovati od ideje o izvođenju pokusa s društvenim mehanizmima. Ali ova pustolovna društvena usklađenja uvijek moraju počivati pod kontrolom osoba potanko upoznatih s poviješću društvene evolucije; i pri svim takvim inovacijama treba računati na savjet onih koji doživjeli praktična iskustva u domenama planiranog društvenog ili ekonomskog eksperimenta. Ne smijete poduzimati nagle korake pri velikim društvenim ili ekonomskim promjenama. Vrijeme igra bitnu ulogu pri svim oblicima ljudskog usklađenja—fizičkog, društvenog

groups and of the smaller, contrary-minded asocial associations of mankind, not to mention antisocially-minded single individuals.

81:6.35 (910.8) No national civilization long endures unless its educational methods and religious ideals inspire a high type of intelligent patriotism and national devotion. Without this sort of intelligent patriotism and cultural solidarity, all nations tend to disintegrate as a result of provincial jealousies and local self-interests.

81:6.36 (911.1) The maintenance of world-wide civilization is dependent on human beings learning how to live together in peace and fraternity. Without effective co-ordination, industrial civilization is jeopardized by the dangers of ultraspecialization: monotony, narrowness, and the tendency to breed distrust and jealousy.

81:6.37 (911.2) 13. *Effective and wise leadership.* In civilization much, very much, depends on an enthusiastic and effective load-pulling spirit. Ten men are of little more value than one in lifting a great load unless they lift together — all at the same moment. And such teamwork — social co-operation — is dependent on leadership. The cultural civilizations of the past and the present have been based upon the intelligent co-operation of the citizenry with wise and progressive leaders; and until man evolves to higher levels, civilization will continue to be dependent on wise and vigorous leadership.

81:6.38 (911.3) High civilizations are born of the sagacious correlation of material wealth, intellectual greatness, moral worth, social cleverness, and cosmic insight.

81:6.39 (911.4) 14. *Social changes.* Society is not a divine institution; it is a phenomenon of progressive evolution; and advancing civilization is always delayed when its leaders are slow in making those changes in the social organization which are essential to keeping pace with the scientific developments of the age. For all that, things must not be despised just because they are old, neither should an idea be unconditionally embraced just because it is novel and new.

81:6.40 (911.5) Man should be unafraid to experiment with the mechanisms of society. But always should these adventures in cultural adjustment be controlled by those who are fully conversant with the history of social evolution; and always should these innovators be counseled by the wisdom of those who have had practical experience in the domains of contemplated social or economic experiment. *No great social or economic change should be attempted suddenly.* Time is essential to all types of human adjustment — physical, social, or economic. Only moral and spiritual adjustments

ili ekonomskog. Jedino moralna i društvena usklađenja mogu biti izvedena impulzivno, dok i ostvarenje njihovih materijalnih i društvenih posljedica zahtijeva određeni vremenski period. Rasni ideali predstavljaju osnovnu potporu i osiguranje tijekom kritičnih razdoblja prijelaza iz jedne civilizacijske razine u drugu.

15. Spriječavanje prijelaznog sloma. Društvo je proizvod višestoljećnih eksperimenata; ono je ostavština koja je preživjela odabir višestrukih usklađenja tijekom više niza stadija ljudskog uspona od životinjskog do ljudskog planetarnog statusa. Velika opasnost prijeti svakoj civilizaciji--svakog časa--od sloma prilikom prijelaza iz razdoblja negdašnjih utemeljenih metoda u te nove i bolje--premda neiskušane--metode budućnosti.

Napredak nije moguć bez vođa. Mudrost, uvid i spoznaja predstavljaju neodvojive činitelje nacionalnog opstanka. Civilizacija neće doći u opasnost sve dok bude imala vođe. I brojnost tako mudrog vodstva nikad nije prevazišla jedan procenat pučanstva.

I upravo ovim stepenicama evolucijskog napretka, civilizacija se uspjela uspeti do stadija koji je omogućio aktivaciju moćnih utjecaja koji kulminiraju u brzom širenju kulture dvadesetog stoljeća. I jedino ako se bude držao ovih bitnih činitelja, čovjek može održati suvremene civilizacije istovremeno ostvarujući uvjete za njihov dalji razvoj i siguran opstanak.

Ovo je bit te duge, duge borbe svjetskih naroda za utemeljenje civilizacije od Adamovog doba. Suvremena kultura predstavlja neto rezultat ove naporene evolucije. Prije otkrića tiska, napredak je bio prilično usporen zato što generacije nisu bile u stanju izvući korist iz ranijih postignuća svojih predaka. Ali ljudsko društvo ovog časa hiti pod silom kumulativnog momentuma svih stoljeća kroz koje je civilizacija s mukom uznapredovala.

(Predstavljeno pod nadzorom Nebadonskog Arhandela.)

can be made on the spur of the moment, and even these require the passing of time for the full outworking of their material and social repercussions. The ideals of the race are the chief support and assurance during the critical times when civilization is in transit from one level to another.

81:6.41 (911.6) 15. *The prevention of transitional breakdown.* Society is the offspring of age upon age of trial and error; it is what survived the selective adjustments and readjustments in the successive stages of mankind's age-long rise from animal to human levels of planetary status. The great danger to any civilization — at any one moment — is the threat of breakdown during the time of transition from the established methods of the past to those new and better, but untried, procedures of the future.

81:6.42 (911.7) Leadership is vital to progress. Wisdom, insight, and foresight are indispensable to the endurance of nations. Civilization is never really jeopardized until able leadership begins to vanish. And the quantity of such wise leadership has never exceeded one per cent of the population.

81:6.43 (911.8) And it was by these rungs on the evolutionary ladder that civilization climbed to that place where those mighty influences could be initiated which have culminated in the rapidly expanding culture of the twentieth century. And only by adherence to these essentials can man hope to maintain his present-day civilizations while providing for their continued development and certain survival.

81:6.44 (912.1) This is the gist of the long, long struggle of the peoples of earth to establish civilization since the age of Adam. Present-day culture is the net result of this strenuous evolution. Before the discovery of printing, progress was relatively slow since one generation could not so rapidly benefit from the achievements of its predecessors. But now human society is plunging forward under the force of the accumulated momentum of all the ages through which civilization has struggled.

81:6.45 (912.2) [Sponsored by an Archangel of Nebadon.]

POGLAVLJE 82. EVOLUCIJA BRAKA

⇐ 081

Knjiga Urantije

083 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 82 EVOLUCIJA BRAKA

Sekcije

Uvod

1. SPOLNI INSTINKT
2. OGRANIČAVAJUĆI TABI
3. RANI BRAČNI OBIČAJI
4. UTJECAJ IMOVINSKIH OBIČAJA NA BRAK
5. ENDOGAMIJA I EGZOGAMIJA
6. MJESANJE RASA

PAPER 82 THE EVOLUTION OF MARRIAGE

SECTIONS

Introduction

1. The Mating Instinct
2. The Restrictive Taboos
3. Early Marriage Mores
4. Marriage under the Property Mores
5. Endogamy and Exogamy
6. Racial Mixtures

Uvod

BRAK-bračna zajednica-izrasta iz dvospolnosti. Brak je čovjekova reakcija i prilagođenje ovoj dvospolnosti, dok je obiteljski život ukupna suma svega što proizlazi iz svih takvih evolucijskih i adaptivnih prilagođenja. Brak će opstati; on nije sastavni dio biološke evolucije, no kako predstavlja samu bit cijele društvene evolucije, uvijek će postojati u jednom ih dragom obliku. Brak je čovječanstvu dao dom, a dom je vrhunska pobjeda cijele duge i mukotrpne evolucijske borbe.

Dok su religiozne, društvene i obrazovne ustanove bitne radi opstanka kulturne civilizacije, obitelj je osnovni civilizator. Najveći dio onog što je bitno u životu dijete uči od svoje obitelji i susjeda.

Za davnih vremena, ljudi nisu imali vrlo bogatu društvenu civilizaciju ali su i nju, kakva god ona bila, uspjeli vjerno i uspješno prenijeti narednim generacijama. I neka vam bude jasno daje najveći broj takvih starih civilizacija unatoč vrlo slabom utjecaju dragih institucija nastavio evoluirati jedino zahvaljujući uspješnom djelovanju doma. Danas ljudski rod posjeduje bogato

INTRODUCTION

^{82:0.1 (913.1)} MARRIAGE — mating — grows out of bisexuality. Marriage is man's reactional adjustment to such bisexuality, while the family life is the sum total resulting from all such evolutionary and adaptive adjustments. Marriage is enduring; it is not inherent in biologic evolution, but it is the basis of all social evolution and is therefore certain of continued existence in some form. Marriage has given mankind the home, and the home is the crowning glory of the whole long and arduous evolutionary struggle.

^{82:0.2 (913.2)} While religious, social, and educational institutions are all essential to the survival of cultural civilization, *the family is the master civilizer*. A child learns most of the essentials of life from his family and the neighbors.

^{82:0.3 (913.3)} The humans of olden times did not possess a very rich social civilization, but such as they had they faithfully and effectively passed on to the next generation. And you should recognize that most of these civilizations of the past continued to evolve with a bare minimum of other institutional influences because the home was effectively functioning. Today the human races possess a

društveno i kulturno nasljeđe koje treba mudro i pažljivo prenijeti narednim generacijama. Obitelj mora nastaviti djelovati kao obrazovna institucija.

rich social and cultural heritage, and it should be wisely and effectively passed on to succeeding generations. The family as an educational institution must be maintained.

1. SPOLNI INSTINKT

Unatoč raskolu koji vlada između личности muškaraca i žena, spolni ih poriv neminovno nagoni da se posvete zajedničkom životu kako bi proizveli vrstu. Ovaj je instinkt uspješno djelovao mnogo prije nego što su ljudi razvili osjećaje koji su kasnije prozvani ljubavlju, odanošću i bračnom vjernošću. Spolni odnos je usađen, dok je brak njegova evolucijska društvena posljedica.

Spolni interes i žudnja nisu predstavljali snažne strasti primitivnih naroda; ovi su ih ljudi jednostavno uzimali zdravo za gotovo. U cijelom reproduktivnom činu nije bilo ni malo maštovitosti. Snažna seksualna strast civiliziranih naroda najvećim dijelom proizlazi iz rasnog miješanja, osobito u slučajevima gdje je evolucijska narav obogaćena asocijativnom maštom i cijenjenjem ljepote- osobinama Nodita i Adamita. Međutim, evolucijske rase su primile ovo anditsko nasljeđe u tako maloj mjeri da ono nije uspjelo osigurati dovoljnu mjeru samokontrole koja bi obuzdala životinjske nagone pobuđene i osnažene pojačanom seksualnom sviješću i snažnijim spolnim porivima. Od svih evolucijskih rasa, crvena je imala najviše seksualne nonne.

Usklađenje seksualnog odnosa prema bračnom statusu svjedoči o:

1. Relativnom napretku civilizacije. Civilizacija je sve više nalagala da se seksualna želja udovolji u okviru korisnih kanala i u skladu s društvenim običajima.

2. Količini anditske krvi u određenom narodu. Među narodima koji posjeduju anditsko nasljeđe, seks je istodobno postao pokazateljem i najviših i najnižih obilježja fizičke i emocionalne naravi.

Sangiške rase su imale normalnu životinjsku strast, ah su ispoljavale malu mjeru maštovitosti i cijenjenja ljepote i fizičke privlačnosti suprotnog spola. To što ljudi zovu seksepilom praktično ne postoji čak ni u suvremenih primitivnih rasa; ovi nemiješani narodi imaju snažan seksualni poriv, dok je njihova seksualna privlačnost suviše slaba kako bi ozbiljnije narušila društvenu kontrolu.

Spolni instinkt je jedna od osnovnih fizičkih sila koje pokreću ljudska bića; djelujući pod maskom osobnog zadovoljenja, on je emocija koja je uspjela nasamariti sebičnog muškarca da stavi rasnu dobrobit i produženje vrste ispred osobne

1. THE MATING INSTINCT

82:1.1 (913.4) Notwithstanding the personality gulf between men and women, the sex urge is sufficient to insure their coming together for the reproduction of the species. This instinct operated effectively long before humans experienced much of what was later called love, devotion, and marital loyalty. Mating is an innate propensity, and marriage is its evolutionary social repercussion.

82:1.2 (913.5) Sex interest and desire were not dominating passions in primitive peoples; they simply took them for granted. The entire reproductive experience was free from imaginative embellishment. The all-absorbing sex passion of the more highly civilized peoples is chiefly due to race mixtures, especially where the evolutionary nature has been stimulated by the associative imagination and beauty appreciation of the Nodites and Adamites. But this Andite inheritance was absorbed by the evolutionary races in such limited amounts as to fail to provide sufficient self-control for the animal passions thus quickened and aroused by the endowment of keener sex consciousness and stronger mating urges. Of the evolutionary races, the red man had the highest sex code.

82:1.3 (913.6) The regulation of sex in relation to marriage indicates:

82:1.4 (913.7) 1. The relative progress of civilization. Civilization has increasingly demanded that sex be gratified in useful channels and in accordance with the mores.

82:1.5 (914.1) 2. The amount of Andite stock in any people. Among such groups sex has become expressive of both the highest and the lowest in both the physical and emotional natures.

82:1.6 (914.2) The Sangik races had normal animal passion, but they displayed little imagination or appreciation of the beauty and physical attractiveness of the opposite sex. What is called sex appeal is virtually absent even in present-day primitive races; these unmixed peoples have a definite mating instinct but insufficient sex attraction to create serious problems requiring social control.

82:1.7 (914.3) The mating instinct is one of the dominant physical driving forces of human beings; it is the one emotion which, in the guise of individual gratification, effectively tricks selfish man into putting race welfare and perpetuation high above individual ease and personal freedom from

lagodnosti i slobode od odgovornosti.

Od svog najranijeg početka pa sve do suvremenog doba, razvoj braka kao institucije pruža vjernu sliku društvene evolucije biološke težnje za samoproduženjem. Opstanak evoluirajućeg ljudskog roda počiva na prisutnosti ovog spolnog nagona u ljudskim bićima, poriva koji se slobodno naziva sekepilom. Ovaj snažni biološki poriv postaje centralnim impulsom koji daje poriva različitim dragim instinktima, emocijama i postupcima-fizičkim, intelektualnim, moralnim i društvenim.

U divljaka je potreba za hranom osnovni pokretački motiv, no nakon što civilizacija osigura obilje hrane, spolni poriv uglavnom postaje osnovnim pokretačkim impulsom i društvo ga kao takvog treba prepoznati. U životinja, instinktivna periodičnost upravlja spolnim nagonom, no kako ljudska bića uopćeno imaju samokontrolu, seksualna požuda nije posve periodična; društvo stoga mora zahtijevati individualnu samokontrolu.

Nekontrolirani i pretjerano korišteni, nijedna ljudska emocija ili impuls ne mogu biti tako bolni i štetni kao ovaj snažni spolni nagon. Inteligentno podvrgavanje ovog impulsa društvenim zakonima je najviši kriterij karaktera određene civilizacije. Progresivni ljudski rod mora naći načina da udovolji sve većem zahtjevu za samokontrolom-sve višom i višom samokontrolom. Premda potajna djela, neiskrenost i licemjeije mogu zataškati seksualne probleme, oni ih ne mogu riješiti jednako kao što ne mogu povisiti etičke norme.

2. OGRANIČAVAJUĆI TABI

Povijest bračne evolucije jednostavno govori o tome kako pritisak društvenih, religioznih i građanskih zabrana vodi povišenju spolne kontrole. Priroda ne vodi mnogo računa o pojedincima; ona ne priznaje takozvane individualne smrtnike; ona se jedino i isključivo zanima za produženje vrste. Premda budi reproduktivni poriv, priroda ravnodušno ostavlja njegove posljedice društvu, neprestano stvarajući prvi i osnovni problem evoluirajućeg čovječanstva. Ovaj društveni sukob počiva u neprestanom ratu između osnovnog instinkta i sve naprednije etike.

Među ranim rasama su postojali vrlo slabi zakoni koji su upravljali odnosima među suprotnim spolovima. Radi ove seksualne slobode, nije postojala prostitucija. Čak i danas Pigmejci i druge nazadne grupe nemaju bračnu instituciju; izučavanje ovih naroda ukazuje na jednostavne spolne običaje svojstvene primitivnim rasama. Ah čovjek treba izučavati sve stare narode u svjetlu

responsibility.

82:1.8 (914.4) As an institution, marriage, from its early beginnings down to modern times, pictures the social evolution of the biologic propensity for self-perpetuation. The perpetuation of the evolving human species is made certain by the presence of this racial mating impulse, an urge which is loosely called sex attraction. This great biologic urge becomes the impulse hub for all sorts of associated instincts, emotions, and usages — physical, intellectual, moral, and social.

82:1.9 (914.5) With the savage, the food supply was the impelling motivation, but when civilization insures plentiful food, the sex urge many times becomes a dominant impulse and therefore ever stands in need of social regulation. In animals, instinctive periodicity checks the mating propensity, but since man is so largely a self-controlled being, sex desire is not altogether periodic; therefore does it become necessary for society to impose self-control upon the individual.

82:1.10 (914.6) No human emotion or impulse, when unbridled and overindulged, can produce so much harm and sorrow as this powerful sex urge. Intelligent submission of this impulse to the regulations of society is the supreme test of the actuality of any civilization. Self-control, more and more self-control, is the ever-increasing demand of advancing mankind. Secrecy, insincerity, and hypocrisy may obscure sex problems, but they do not provide solutions, nor do they advance ethics.

2. THE RESTRICTIVE TABOOS

82:2.1 (914.7) The story of the evolution of marriage is simply the history of sex control through the pressure of social, religious, and civil restrictions. Nature hardly recognizes individuals; it takes no cognizance of so-called morals; it is only and exclusively interested in the reproduction of the species. Nature compellingly insists on reproduction but indifferently leaves the consequential problems to be solved by society, thus creating an ever-present and major problem for evolutionary mankind. This social conflict consists in the unending war between basic instincts and evolving ethics.

82:2.2 (914.8) Among the early races there was little or no regulation of the relations of the sexes. Because of this sex license, no prostitution existed. Today, the Pygmies and other backward groups have no marriage institution; a study of these peoples reveals the simple mating customs followed by primitive races. But all ancient peoples should always be studied and judged in the light of

moralnih normi njihovog doba, a tako im treba i suditi.

Međutim, otkako je društvo prevazišlo stadij krajnjeg divljaštva, slobodna ljubav nikad nije bila na dobrom glasu. Istog časa kad su se počele formirati društvene grupe, počeli su se javljati formalni zakoni i bračne zabrane. Spolni odnos između muškarca i žene je tako prošao kroz niz prijelaznih stadija, od gotovo pune seksualne slobode do relativno cjelovite restriktivnosti seksualnih normi dvadesetog stoljeća.

Premda su za najranijih stadija plemenskog razvoja postojali jedino grubi društveni zakoni i ograničavajući tabui, oni su svejedno uspjeli razdvojiti spolove—što je pogodovalo miru, redu i proizvodnji—i što je označilo početak duge evolucije braka i doma. Seksualni običaji odijevanja, uljepšavanja i religioznih radnji proizlaze iz ovih ranih tabua koji su određivali raspon seksualne slobode, s vremenom stvarajući predodžbe o poročnosti, zločinu i grijehu. Međutim, dugo je trajao običaj da se uoči velikih blagdana—osobito Prvog svibnja—zaborave sve seksualne nonne.

Žene su se uvijek morale povinovati strožim tabuima nego muškarci. Rani društveni zakoni su pružali jednak stupanj spolne slobode neudatim ženama i muškarcima, dok su udate žene uvijek morale biti vjerne svojim muževima. Primitivni brak nije značajno ograničavao spolnu slobodu muškarca, premda je pomoću tabua strože ograničio spolnu slobodu žene. Udate žene su uvijek nosile naročita obilježja kao što su frizura, odjeća, veo, povučenost, ukrasi i prstenje.

the moral standards of the mores of their own times.

82:2.3 (915.1) Free love, however, has never been in good standing above the scale of rank savagery. The moment societal groups began to form, marriage codes and marital restrictions began to develop. Mating has thus progressed through a multitude of transitions from a state of almost complete sex license to the twentieth-century standards of relatively complete sex restriction.

82:2.4 (915.2) In the earliest stages of tribal development the mores and restrictive taboos were very crude, but they did keep the sexes apart — this favored quiet, order, and industry — and the long evolution of marriage and the home had begun. The sex customs of dress, adornment, and religious practices had their origin in these early taboos which defined the range of sex liberties and thus eventually created concepts of vice, crime, and sin. But it was long the practice to suspend all sex regulations on high festival days, especially May Day.

82:2.5 (915.3) Women have always been subject to more restrictive taboos than men. The early mores granted the same degree of sex liberty to unmarried women as to men, but it has always been required of wives that they be faithful to their husbands. Primitive marriage did not much curtail man's sex liberties, but it did render further sex license taboo to the wife. Married women have always borne some mark which set them apart as a class by themselves, such as hairdress, clothing, veil, seclusion, ornamentation, and rings.

3. RANI BRAČNI OBIČAJI

1. Brak je institucionalna reakcija društvenog tijela na stalnu biološku napetost koja proizlazi izčovjekovog neumoljivog reproduktivnog nagona—samoproduženja. Spolni odnos je univerzalan i prirodan, i kako je društvo postajalo sve složenije, mijenjali su se i spolni običaji iz kojih je potekla bračna institucija. U slučajevima gdje je društvena evolucija uznapredovala do stadija koji je urodio pojavom društvenih pravila, javila se evoluirajuća bračna institucija.

Brak je uvijek imao i uvijek će imati dvije zasebne domene—domenu društvenih običaja, zakona koji upravljaju spoljašnjim aspektima spolnog odnosa i domenu intimnih i tajnih odnosa između muškaraca i žena. Individua se uvijek protivila nametnutim seksualnim odredbama društva; i ovaj dugotrajni problem seksualnih odnosa počiva u tome što je samoodržanje individualno premda se ostvaruje u grupi, dok je samoproduženje društveno premda počiva na

3. EARLY MARRIAGE MORES

82:3.1 (915.4) Marriage is the institutional response of the social organism to the ever-present biologic tension of man's unremitting urge to reproduction — self-propagation. Mating is universally natural, and as society evolved from the simple to the complex, there was a corresponding evolution of the mating mores, the genesis of the marital institution. Wherever social evolution has progressed to the stage at which mores are generated, marriage will be found as an evolving institution.

82:3.2 (915.5) There always have been and always will be two distinct realms of marriage: the mores, the laws regulating the external aspects of mating, and the otherwise secret and personal relations of men and women. Always has the individual been rebellious against the sex regulations imposed by society; and this is the reason for this age-long sex problem: Self-maintenance is individual but is carried on by the group; self-perpetuation is social but is secured by individual impulse.

individualnom nagonu.

Kad ih ljudi poštuju, društveni običaji mogu značajno obuzdati i kontrolirati seksualni poriv, što se može vidjeti u primjera svih rasa. Bračne nonne su uvijek bile vjeran pokazatelj moći društvenih običaja i funkcionalnog integriteta građanske vlade. Međutim, rani bračni zakoni su bih niz nedosljednih i grubih pravila. Roditelji, djeca, rođaci i društvo su imali protivne interese pri kontroli bračnih odredbi. No unatoč svemu tome, činjenica je da su one rase koje su uzvisile i poštovalе brak evoluirale u višoj mjeri i opstale u većem broju.

U primitivno doba, brak je bio cijena društvenom priznanju; ako je imao ženu, muškarac se mogao istaći u društvu. Divljak je promatrao dan vjenčanja kao svjedočanstvo o primitku odgovornosti i muževnosti. Ujedno doba brak je smatran društvenom, u drago religioznom, a u treće političkom obvezom kojom je država primala nove građane.

Mnoga su rana plemena nalagala pljačkaške pohode kao dokaz muškarčeve zrelosti za brak; kasniji narodi su zamijenili takve pohode turnirima i natjecateljskim igrama. Pobjednici ovih natjecanja bi primili prvu nagradu-pravo da si odaberu nevjeste. Među lovcima na glave, mladić se nije mogao oženiti dok nije imao bar jednu lubanju, premda je ove lubanje u nekim slučajevima mogao kupiti. Kako je kupovina žena postajala sve ljeđa, muškarci su se za njih počeli boriti odgonetanjem zagonetki i ovaj običaj i danas vlada među mnogim grupama crne rase.

Kako je civilizacija više napredovala, žene su u određenim plemenima stekle pravo da provjere muškarčeve sposobnosti; tako su dobile priliku da pokažu naklonost odabranom čovjeku. Ovi su oštri ispiti bili test muškarčevih lovačkih i borbenih moći, kao i njegove sposobnosti da se pobrine za obitelj. Mladoženja je dugo bio primoran prići ženinoj obitelji najmanje godinu dana, te tu živjeti i raditi kako bi se pokazao vrijednim žene koju je prosio.

Od žene se tražila sposobnost da obavi težak rad i rodi djecu. Ona je morala dokazati daje bila u stanju spretno obaviti određene poljoprivredne poslove. I žena je smatrana vrijednijom ako je već imala dijete; ono je bilo dokaz njezine plodnosti.

Činjenica daje prema starim običajima bilo sramota, ako ne i grijeh, ne biti u braku objašnjava zašto su ljudi sklapali brakove između djece; kako je svaka osoba morala biti u braku, ljudi su mislili Nčim prije to bolje. Pored toga, vladalo je vjerovanje da bez bračnog statusa nije bilo moguće ući u svijet duhova, što je dalje vodilo

82.3.3 (915.6) The mores, when respected, have ample power to restrain and control the sex urge, as has been shown among all races. Marriage standards have always been a true indicator of the current power of the mores and the functional integrity of the civil government. But the early sex and mating mores were a mass of inconsistent and crude regulations. Parents, children, relatives, and society all had conflicting interests in the marriage regulations. But in spite of all this, those races which exalted and practiced marriage naturally evolved to higher levels and survived in increased numbers.

82.3.4 (915.7) In primitive times marriage was the price of social standing; the possession of a wife was a badge of distinction. The savage looked upon his wedding day as marking his entrance upon responsibility and manhood. In one age, marriage has been looked upon as a social duty; in another, as a religious obligation; and in still another, as a political requirement to provide citizens for the state.

82.3.5 (916.1) Many early tribes required feats of stealing as a qualification for marriage; later peoples substituted for such raiding forays, athletic contests and competitive games. The winners in these contests were awarded the first prize — choice of the season's brides. Among the head-hunters a youth might not marry until he possessed at least one head, although such skulls were sometimes purchasable. As the buying of wives declined, they were won by riddle contests, a practice that still survives among many groups of the black man.

82.3.6 (916.2) With advancing civilization, certain tribes put the severe marriage tests of male endurance in the hands of the women; they thus were able to favor the men of their choice. These marriage tests embraced skill in hunting, fighting, and ability to provide for a family. The groom was long required to enter the bride's family for at least one year, there to live and labor and prove that he was worthy of the wife he sought.

82.3.7 (916.3) The qualifications of a wife were the ability to perform hard work and to bear children. She was required to execute a certain piece of agricultural work within a given time. And if she had borne a child before marriage, she was all the more valuable; her fertility was thus assured.

82.3.8 (916.4) The fact that ancient peoples regarded it as a disgrace, or even a sin, not to be married, explains the origin of child marriages; since one must be married, the earlier the better. It was also a general belief that unmarried persons could not enter spiritland, and this was a further incentive to child marriages even at birth and sometimes

sklapanju brakova između djece bilo prije rođenja (odmah nakon spolnog odnosa) ih neposredno po rođenju. Stari ljudi su vjerovali da su čak i mrtvi morali biti u braku. Najranije provodadžije su imale zadatak da sklope brakove između mrtvih. Roditelji mrtvog sina bi unajmio provodadžiju da sklopi brak s mrtvom kćeri druge obitelji.

Među kasnijim narodima, brakovi su obično sklapani u pubertetu, i ovaj je običaj postao sve češći kako je civilizacija više napredovala. U rano doba društvene evolucije, javile su se naročite celibatne grupe muškaraca i žena; osnivačima i pripadnicima ovih grupa uglavnom je nedostajao nonalan spolni nagon.

Mnoga plemena su dozvoljavala spolni odnos između mlade i pripadnika vladajuće klase neposredno prije nego bi djevojka pripala svome mužu. Svaki bi joj muškarac dao poklon i tako je stvoren običaj davanja vjenčanih darova. Među nekim je grupama bilo nonalno da djevojka zaradi svoj miraz koji se sastojao od darova primljenih za seksualni odnos s muškarcima koji bije posjetili u izložbenoj dvorani.

Neka plemena su zahtijevala da mladići ožene udovice ili starije žene, nakon čije bi smrti smjeli oženiti mlade djevojke; ovo je, kako su to stari narodi znali reći, bilo garancija da roditelji oba supružnika neće ispasti budale, jer su mislili su daje bilo ludost dozvoliti da se uzme dvoje mladih ljudi. Druga su plemena dopuštala jedino odnose između supružnika približne dobi. Ovaj zakon koji je dozvoljavao brakove jedino između ljudi određene dobi, vodio je ideji o incestu. (U Indiji, čak i danas ne postoji zakon o dobi supružnika.)

U nekim kulturama, ljudi su se jako bojali udovica; ako ih ne bi ubili, dopustili bi im da počine samoubojstvo na grobovima svojih muževa, jer su im se tobože svakako trebale pridružiti u zemlji duhova. Udovice bi gotovo uvijek snosile krivicu za smrt svojih muževa. Neka su ih plemena znala žive spaliti nalomači. Ako bije društvo ostavilo na životu, udovica je neprestano morala tugovati i povinovati se masi društvenih zakona, jer joj uglavnom ne bi bilo dopušteno ponovo stupiti u brak.

U stara su vremena ljudi obično poticali radnje koje se danas smatraju nemoralnim. Primitivne žene su se često jako ponosile time što su njihovi muževi imali odnose s dragim ženama. Kao djevica, djevojka se obično teško mogla udati; predbračno djetelo bije učinilo mnogo poželjnijom, jer je bilo garancija plodnosti.

Mnoga primitivna plemena su odobravala probni brak sve dok žena ne bi ostala trudna, kad se mogla održati redovna vjenčana ceremonija; drage grupe su imale običaj održati vjenčanu

before birth, contingent upon sex. The ancients believed that even the dead must be married. The original matchmakers were employed to negotiate marriages for deceased individuals. One parent would arrange for these intermediaries to effect the marriage of a dead son with a dead daughter of another family.

82:3.9 (916.5) Among later peoples, puberty was the common age of marriage, but this has advanced in direct proportion to the progress of civilization. Early in social evolution peculiar and celibate orders of both men and women arose; they were started and maintained by individuals more or less lacking normal sex urge.

82:3.10 (916.6) Many tribes allowed members of the ruling group to have sex relations with the bride just before she was to be given to her husband. Each of these men would give the girl a present, and this was the origin of the custom of giving wedding presents. Among some groups it was expected that a young woman would earn her dowry, which consisted of the presents received in reward for her sex service in the bride's exhibition hall.

82:3.11 (916.7) Some tribes married the young men to the widows and older women and then, when they were subsequently left widowers, would allow them to marry the young girls, thus insuring, as they expressed it, that both parents would not be fools, as they conceived would be the case if two youths were allowed to mate. Other tribes limited mating to similar age groups. It was the limitation of marriage to certain age groups that first gave origin to ideas of incest. (In India there are even now no age restrictions on marriage.)

82:3.12 (916.8) Under certain mores widowhood was greatly to be feared, widows being either killed or allowed to commit suicide on their husbands' graves, for they were supposed to go over into spiritland with their spouses. The surviving widow was almost invariably blamed for her husband's death. Some tribes burned them alive. If a widow continued to live, her life was one of continuous mourning and unbearable social restriction since remarriage was generally disapproved.

82:3.13 (917.1) In olden days many practices now regarded as immoral were encouraged. Primitive wives not infrequently took great pride in their husbands' affairs with other women. Chastity in girls was a great hindrance to marriage; the bearing of a child before marriage greatly increased a girl's desirability as a wife since the man was sure of having a fertile companion.

82:3.14 (917.2) Many primitive tribes sanctioned trial marriage until the woman became pregnant, when the regular marriage ceremony would be performed; among other groups the wedding was

ceremoniju jedino po rođenju prvog djeteta. Ako žena nije mogla imati djece, njeni bije roditelji morali uzeti natrag, što je značilo poništenje braka. Društvena pravila su tražila da svaki par ima djecu.

Ovi primitivni probni brakovi nisu bili znak raspuštenosti, već jednostavno iskreni ispitati plodnosti. Istog časa kad bi plodnost postala očigledna, bio bi sklopljen brak. Kad se suvremeni bračni parovi vjenčaju potajno misleći kako će lako dobiti razvod ako nisu posve zadovoljni svojim bračnim životom, oni u stvari sklapaju probni brak koji je daleko niži od časnog probnog braka njihovih manje civiliziranih predaka.

4. UTJECAJ IMOVINSKIH OBIČAJA NA BRAK

Brak je uvijek bio blisko vezan kako uz imovinu tako i uz religiju. Imovina je braku dala stabilnost; religija mu je pružila moralnost.

Primitivni brak je bio investicija, ekonomska pogodba; on je više bio stvar posla nego ljubavi. Stari ljudi su brakom nastojali ostvariti korist i dobrobit grupe; brakove je stoga sklapala grupa-roditelji i stajanje. I na djelotvornost imovinskih pravila pri stabilizaciji bračne institucije ukazuje činjenica daje brak bio postojaniji među ranim plemenima nego je to slučaj među mnogim suvremenim narodima.

Kako je civilizacija napredovala i kako su društvena pravila sve više priznavala imovinska prava, krađa je postala velikim zločinom. Preljub je smatran vrstom krađe, kršenjem imovinskih prava muža; on stoga nije ponaosob spomenut u ranijim društvenim zakonicima. Ljudi su vjerovali daje žena isprva bila imovina njezina oca, koji je zatim prenosio ova prava na muža i svi ozakonjeni spolni odnosi proizlaze iz ovih ranijih imovinskih prava. Stari Zavjet govori o ženama kao obliku imovine, dok Kuran uči da su ženemanje vrijedne od muškaraca. Muškarac je imao pravo posuditi svoju ženu prijatelju ili gostu, što se još uvijek može susresti među određenim narodima.

Suvremena seksualna zavist nije usađena; ona je proizvod evoluirajućih društvenih pravila. Primitivni muškarac nije bio ljubomoran na svoju ženu; on je jednostavno štitio svoju imovinu. Pitanja potomstva i nasljeđa su razlog zašto se žena morala povinovati strožim seksualnim normama nego njezin muž. Vrlo rano u procesu civilizacijskog napretka, vanbračna djeca su došla

not celebrated until the first child was born. If a wife was barren, she had to be redeemed by her parents, and the marriage was annulled. The mores demanded that every pair have children.

82:3.15 (917.3) These primitive trial marriages were entirely free from all semblance of license; they were simply sincere tests of fecundity. The contracting individuals married permanently just as soon as fertility was established. When modern couples marry with the thought of convenient divorce in the background of their minds if they are not wholly pleased with their married life, they are in reality entering upon a form of trial marriage and one that is far beneath the status of the honest adventures of their less civilized ancestors.

4. MARRIAGE UNDER THE PROPERTY MORES

82:4.1 (917.4) Marriage has always been closely linked with both property and religion. Property has been the stabilizer of marriage; religion, the moralizer.

82:4.2 (917.5) Primitive marriage was an investment, an economic speculation; it was more a matter of business than an affair of flirtation. The ancients married for the advantage and welfare of the group; wherefore their marriages were planned and arranged by the group, their parents and elders. And that the property mores were effective in stabilizing the marriage institution is borne out by the fact that marriage was more permanent among the early tribes than it is among many modern peoples.

82:4.3 (917.6) As civilization advanced and private property gained further recognition in the mores, stealing became the great crime. Adultery was recognized as a form of stealing, an infringement of the husband's property rights; it is not therefore specifically mentioned in the earlier codes and mores. Woman started out as the property of her father, who transferred his title to her husband, and all legalized sex relations grew out of these pre-existent property rights. The Old Testament deals with women as a form of property; the Koran teaches their inferiority. Man had the right to lend his wife to a friend or guest, and this custom still obtains among certain peoples.

82:4.4 (917.7) Modern sex jealousy is not innate; it is a product of the evolving mores. Primitive man was not jealous of his wife; he was just guarding his property. The reason for holding the wife to stricter sex account than the husband was because her marital infidelity involved descent and inheritance. Very early in the march of civilization the illegitimate child fell into disrepute. At first only

na zao glas. Isprva je jedno žena kažnjavana za preljub; kasniji društveni zakoni su zahtijevali kaznu i za njenog ljubavnika i uvrijeđeni muž ih otac je dugo vremena imao puno pravo ubiti prekršitelja. Suvremeni narodi još uvijek poštuju ova društvena pravila-nepisani zakon dopušta takozvane zločine koji svete okaljanu čast.

Kako se tabu koji je nalagao ženinu čednost javio kao vid imovinskog zakona, on se isprva odnosio jedino na udate žene, ne na neudate djevojke. U kasnijim je godinama čednost više postala zahtijevom oca nego budućeg muža; djevica je bila očev komercijalni posjed-mogla se prodati po višoj cijeni. Kako je čednost sve više dobijala na vrijednosti, muž bi obično ocu platio određenu sumu kao nagradu zato što mu je pravilnim odgojem dao čednu djevojku. Po svom formiranju, ova se ideja o ženinoj čednosti toliko proširila među ljudskim rodovima da su roditelji znah doslovno okovati djevojke-godinama ih držati u pritvoru-kako bi osigurah njihovu čednost. I tako su suvremenije nonne i provjere nevinosti automatski vodile uspostavi cijele klase profesionalnih prostitutki- odbačenih nevjesti-žena za koje su majke njihovih budućih muževa ustvrdile da nisu djevice.

5. ENDOGAMIJA I EGZOGAMIJA

1. Divljaci su vrlo rano otkrili da se rasnim miješanjem popravlja kvaliteta potomstva. Ne daje endogamija uvijek bila loša, već je egzogamija obično bila bolja; tako su formirani društveni zakoni koji su zabranjivali spolne odnose među bliskim rođacima. Ljudi su primijetili kako egzogamija više pogoduje evolucijskom odabiru, kako pruža raznolikije i naprednije osobine. Pokazalo se da su egzogamna djeca bila svestranija i sposobnija da prežive u neprijateljski raspoloženom svijetu; tako su postupno iščezla endogamna djeca i zakoni koji su pogodovali endogamnim vezama. Ljudima je dugo trebalo da razviju ove spoznaje; divljak nije svjesno razmatrao takva pitanja. Ah kad su se napredujući narodi njima počeli ozbiljnije baviti, zaključili su daje veća srodnost među roditeljima znala uroditi slabijim potomstvom.

Dok je u dobroj lozi endogamija znala voditi unaprijeđenju snažnih plemena, čovjeka su tako snažno dojmili užasni slučajevi nasljedne endogamneizobličenosti da su napredniji tabui sve češće zabranjivali svaku bračnu vezu među bliskim rođacima.

Religija je dugo vremena djelotvorno spriječavala egzogamiju; mnoga religiozna učenja zabranjuju brak s dragom vjerom. Žene su uglavnom podržavale endogamiju a muškarci

the woman was punished for adultery; later on, the mores also decreed the chastisement of her partner, and for long ages the offended husband or the protector father had the full right to kill the male trespasser. Modern peoples retain these mores, which allow so-called crimes of honor under the unwritten law.

82:4.5 (917.8) Since the chastity taboo had its origin as a phase of the property mores, it applied at first to married women but not to unmarried girls. In later years, chastity was more demanded by the father than by the suitor; a virgin was a commercial asset to the father — she brought a higher price. As chastity came more into demand, it was the practice to pay the father a bride fee in recognition of the service of properly rearing a chaste bride for the husband-to-be. When once started, this idea of female chastity took such hold on the races that it became the practice literally to cage up girls, actually to imprison them for years, in order to assure their virginity. And so the more recent standards and virginity tests automatically gave origin to the professional prostitute classes; they were the rejected brides, those women who were found by the grooms' mothers not to be virgins.

5. ENDOGAMY AND EXOGAMY

82:5.1 (918.1) Very early the savage observed that race mixture improved the quality of the offspring. It was not that inbreeding was always bad, but that outbreeding was always comparatively better; therefore the mores tended to crystallize in restriction of sex relations among near relatives. It was recognized that outbreeding greatly increased the selective opportunity for evolutionary variation and advancement. The outbred individuals were more versatile and had greater ability to survive in a hostile world; the inbreeders, together with their mores, gradually disappeared. This was all a slow development; the savage did not consciously reason about such problems. But the later and advancing peoples did, and they also made the observation that general weakness sometimes resulted from excessive inbreeding.

82:5.2 (918.2) While the inbreeding of good stock sometimes resulted in the upbuilding of strong tribes, the spectacular cases of the bad results of the inbreeding of hereditary defectives more forcibly impressed the mind of man, with the result that the advancing mores increasingly formulated taboos against all marriages among near relatives.

82:5.3 (918.3) Religion has long been an effective barrier against outmarriage; many religious teachings have proscribed marriage outside the faith. Woman has usually favored the practice of

egzogamiju. Imovinska pitanja su uvijek igrala bitnu ulogu pri sklapanju braka i u određenim slučajevima, nastojeći očuvati klanovsku imovinu, ljudi su stvorili pravila koja su zahtijevala udaju žena unutar plemena. Takvi su zakoni vodili značajnom povećanju broja brakova među rođacima. Endogamija je pored toga nastojanje da se očuvaju obrtničke tajne; obučeni obrtnici su nastojali očuvati svoje vještine unutar obitelji.

Ako bi se našle izolirane, nadmoćne grupe bi se uvijek vratile endogamnim brakovima. Više od stotinu i pedeset tisuća godina, Noditi su bili jedna od najvećih endogamnih grupa. Kasniji društveni zakoni koji su nalagali endogamiju proizlaze iz tradicija ljubičaste rase koja je isprva zahtijevala brakove između braće i sestara. I takvi su brakovi često sklapani u ranom Egiptu, Siriji, Mezopotamiji, te širom zemalja koje su naselili Anditi. Egipćani su dugo nalagali brakove između braće i sestara u nastojanju da očuvaju čistoću kraljevske linije i ovaj se običaj dugo zadržao u Perziji. Prije Abrahamovog doba, žitelji Mezopotamije su zahtijevali sklapanje brakova među rođacima; rođaci su imali bračno pravo na svoje rođake. Sam Abraham je oženio svoju polusestru, premda su u kasnijem razdoblju Židovi zabranjivali takve zajednice.

Prvi korak kojim se društvo udaljilo od brakova između braće i sestara nastupio je pod utjecajem društvenih pravila mnogoženstva, jer se sestra-žena počela arogantno odnositi prema dragoj ženi ih ženama. Neka plemena su zabranjivala brak s bratovom udovicom, premda su zahtijevala usvajanje bratove djece. Biološki instinkti ne spriječavaju endogamiju; takva ograničenja u cjelosti proizlaze iz tabua.

Egzogamija je naposljetku prevladala jer se više sviđala muškarcima; ako bi uzeli ženu iz dragog plemena, oslobodili bi se utjecaja njezinih roditelja. Što bolje nekog znaš, manje ga poštuješ; kako je odabir supružnika sve više postajao individualnim pravom, ljudi su sve više počeli tražiti supružnike u drugim plemenima.

Mnoga plemena su konačno zabranila brakove unutar klana; draga su ograničila bračne veze na određene kaste. Nakon što je tabu zabranio brak sa ženama koje su pripadale istom totemu, ljudi su počeli otimati žene iz susjednih plemena. Kasnije su brakovi sklapani više u skladu s teritorijalnom nego u skladu s krvnom bliskošću. Endogamija je prošla kroz više faze evolucije prije nego što se razvila u suvremeni običaj egzogamije. Čak i nakon što je tabu zabranio endogamiju među pučanstvom, stariješine i kraljevi su mogli sklopiti brak sa svojim rođakama kako bi očuvali čistoću kraljevske krvi. Društvena pravila su obično pružala veću slobodu

in-marriage; man, outmarriage. Property has always influenced marriage, and sometimes, in an effort to conserve property within a clan, mores have arisen compelling women to choose husbands within their fathers' tribes. Rulings of this sort led to a great multiplication of cousin marriages. In-mating was also practiced in an effort to preserve craft secrets; skilled workmen sought to keep the knowledge of their craft within the family.

82:5.4 (918.4) Superior groups, when isolated, always reverted to consanguineous mating. The Nodites for over one hundred and fifty thousand years were one of the great in-marriage groups. The later-day in-marriage mores were tremendously influenced by the traditions of the violet race, in which, at first, matings were, perforce, between brother and sister. And brother and sister marriages were common in early Egypt, Syria, Mesopotamia, and throughout the lands once occupied by the Andites. The Egyptians long practiced brother and sister marriages in an effort to keep the royal blood pure, a custom which persisted even longer in Persia. Among the Mesopotamians, before the days of Abraham, cousin marriages were obligatory; cousins had prior marriage rights to cousins. Abraham himself married his half sister, but such unions were not allowed under the later mores of the Jews.

82:5.5 (919.1) The first move away from brother and sister marriages came about under the plural-wife mores because the sister-wife would arrogantly dominate the other wife or wives. Some tribal mores forbade marriage to a dead brother's widow but required the living brother to beget children for his departed brother. There is no biologic instinct against any degree of in-marriage; such restrictions are wholly a matter of taboo.

82:5.6 (919.2) Outmarriage finally dominated because it was favored by the man; to get a wife from the outside insured greater freedom from in-laws. Familiarity breeds contempt; so, as the element of individual choice began to dominate mating, it became the custom to choose partners from outside the tribe.

82:5.7 (919.3) Many tribes finally forbade marriages within the clan; others limited mating to certain castes. The taboo against marriage with a woman of one's own totem gave impetus to the custom of stealing women from neighboring tribes. Later on, marriages were regulated more in accordance with territorial residence than with kinship. There were many steps in the evolution of in-marriage into the modern practice of outmarriage. Even after the taboo rested upon in-marriages for the common people, chiefs and kings were permitted to marry those of close kin in order to keep the royal blood concentrated and pure. The mores have usually permitted sovereign rulers certain

u pogledu seksualnih prava vladarima nego dragim ljudima.

Prisutnost kasnijih anditskih naroda značajno je uvećala voljnost sangiških rasa da sklope brakove s pripadnicima dragih plemena. Međutim, egzogamija se nije mogla značajnije proširiti sve dok susjedne grupe nisu naučile zajednički živjeti u relativnom mira.

Sama po sebi, egzogamija je pogodovala mira; međuplemenski brakovi su umanjivah neprijateljstvo. Egzogamija je vodila plemenskoj koordinaciji i sklapanju vojnih saveza; prevladala je zbog toga što je jačala snagu; ona je gradila nacije. Pored toga, egzogamija je pogodovala trgovinsko- poslovnim kontaktima; pustolovni i istraživački duh je pogodio proširenju bračnih granica te je značajno doprinjeo unakrsnom miješanju rasnih kultura.

Teško shvatljive nedosljednosti društvenih pravila koja uređuju rasne brakove proizlaze iz miješanja egzogamije s običajima otmice i kupovine žena iz susjednih plemena, što je urodilo zbrkanim spojem zasebnih plemenskih pravila. Ovi su endogamni tabui imah društvenu a ne biološku narav, na što ukazuju tabui koji zabranjuju brakove među rođacima, uključujući i brojne odnose među rođacima žene i muža koje ne veže krvno srodstvo.

6. MJEŠANJE RASA

Na svijetu više ne postoje čiste rase. Rani i izvorni evolucijski obojeni narodi postoje jedino u dvjema suvremenim svjetskim rasama-žutoj i crnoj, dok su čak i one uveliko izmiješane s izumrlim obojenim rasama. Dok takozvana bijela rasa uglavnom vuče porijeklo od prastare plave rase, ona je više-manje izmiješana sa svim dragim rasama, upravo kao što je to slučaj s američkom crvenom rasom.

Od šest obojenih sangiških rasa, tri su bile primame a tri sekundarne. Premda su primame rase- plava, crvena i žuta-po mnogo čemu bile nadmoćne u usporedbi sa sekundarnim rasama, ne zaboravite da su ove sekundarne rase imale brojne poželjne osobine; primami narodi bi se značajno unaprijedili križanjem s boljim lozama sekundarnih rasa.

Suvremena netrpeljivost prema "polutanima," "libridima" i "mješancima" proizlazi iz činjenice da su u suvremenom rasnom križanju najvećim dijelom učestvovala vrlo nazadne rasne loze. Jednako nepoželjni rezultati nastaju križanjem degeneričnih loza jedne te iste rase.

licenses in sex matters.

82:5.8 (919.4) The presence of the later Andite peoples had much to do with increasing the desire of the Sangik races to mate outside their own tribes. But it was not possible for out-mating to become prevalent until neighboring groups had learned to live together in relative peace.

82:5.9 (919.5) Outmarriage itself was a peace promoter; marriages between the tribes lessened hostilities. Outmarriage led to tribal co-ordination and to military alliances; it became dominant because it provided increased strength; it was a nation builder. Outmarriage was also greatly favored by increasing trade contacts; adventure and exploration contributed to the extension of the mating bounds and greatly facilitated the cross-fertilization of racial cultures.

82:5.10 (919.6) The otherwise inexplicable inconsistencies of the racial marriage mores are largely due to this outmarriage custom with its accompanying wife stealing and buying from foreign tribes, all of which resulted in a compounding of the separate tribal mores. That these taboos respecting in-marriage were sociologic, not biologic, is well illustrated by the taboos on kinship marriages, which embraced many degrees of in-law relationships, cases representing no blood relation whatsoever.

6. RACIAL MIXTURES

82:6.1 (919.7) There are no pure races in the world today. The early and original evolutionary peoples of color have only two representative races persisting in the world, the yellow man and the black man; and even these two races are much admixed with the extinct colored peoples. While the so-called white race is predominantly descended from the ancient blue man, it is admixed more or less with all other races much as is the red man of the Americas.

82:6.2 (919.8) Of the six colored Sangik races, three were primary and three were secondary. Though the primary races — blue, red, and yellow — were in many respects superior to the three secondary peoples, it should be remembered that these secondary races had many desirable traits which would have considerably enhanced the primary peoples if their better strains could have been absorbed.

82:6.3 (920.1) Present-day prejudice against "half-castes," "hybrids," and "mongrels" arises because modern racial crossbreeding is, for the greater part, between the grossly inferior strains of the races concerned. You also get unsatisfactory offspring when the degenerate strains of the same

Ako bi se suvremene rase Urantije oslobodile tereta najnižih slojeva svojih izobličenih, protudruštvenih, slaboumnih i društveno izopačenih članova, teško da bi bilo prigovora rasnom miješanju. I ako bi takvo rasno miješanje nastupilo među najvišim lozama većeg broja rasa, bilo bi još manje zamjerki.

Križanjem nadmoćih i međusobno različitih vrsta nastaju nove i snažnije loze. I ovo je istina kako u slučaju biljaka i životinja, tako i u slučaju ljudskog roda. Križanje uvećava snagu i umanjuje neplodnost. Rasno miješanje prosječnih i nadmoćnih slojeva različitih naroda uveliko uvećava stvaralački potencijal, na što ukazuje primjer suvremenog pučanstva Sjedinjenih Američkih Država. Kad u takve brakove ulaze niži ih nazadnji slojevi, umanjuje se stvaralački potencijal, što pokazuje primjer suvremenih naroda južne Indije.

Rasno miješanje značajno pogoduje iznenadnoj pojavi novih svojstava i ako u takvom križanju učestvuju nadmoćnije loze, ova će nova svojstva biti jednako nadmoćna.

No sve dok suvremene rase pate pod teškim teretom nazadnih i degeneričnih loza, opće rasno miješanje bi imalo vrlo štetne posljedice, premda su primjedbe protiv takvih eksperimenata najvećim dijelom utemeljene na društvenim i kulturnim predrasudama, a ne biološkim činjenicama. Čak i među nazadnim lozama, križanci su često napredniji od svojih roditelja. Križanje pogoduje rasnom unaprijeđenju zbog uloge dominantnih gena. Rasno miješanje uvećava vjerojatnost da će križano potomstvo imati veći broj poželjnih dominantnih gena.

Tijekom posljednjih stotinu godina, na Urantiji se odigralo više rasnog miješanja nego je to bio slučaj kroz više tisuća godina. Ljudi uglavnom preuveličavaju opasnosti koje prijete od križanja ljudskih loza. Osnovni problemi "križanaca" počivaju na društvenim predrasudama.

Pitkerinski eksperiment koji je izmiješao bijelu i polinezijsku rasu ispio je prilično dobro zbog toga što su bijeli muškarci i polinezijske žene pripadali prilično dobrim rasnim lozama. Miješanjem najviših vrsta bijele, crvene i žute rase smjesta bi nastala mnoga nova i biološki djelotvorna svojstva. Ova tri naroda pripadaju primarnim sangičkim rasama. Neposredni rezultati miješanja bijele i crne rase ne daju tako dobre rezultate, premda takvi mulati nisu ni toliko nepoželjni koliko ih takvima nastoje predstaviti društvene i rasne predrasude. Takvi crno-bijeli križanci imaju odlična fizička svojstva, premda su

race intermarry.

82:6.4 (920.2) If the present-day races of Urantia could be freed from the curse of their lowest strata of deteriorated, antisocial, feeble-minded, and outcast specimens, there would be little objection to a limited race amalgamation. And if such racial mixtures could take place between the highest types of the several races, still less objection could be offered.

82:6.5 (920.3) Hybridization of superior and dissimilar stocks is the secret of the creation of new and more vigorous strains. And this is true of plants, animals, and the human species. Hybridization augments vigor and increases fertility. Race mixtures of the average or superior strata of various peoples greatly increase *creative* potential, as is shown in the present population of the United States of North America. When such matings take place between the lower or inferior strata, creativity is diminished, as is shown by the present-day peoples of southern India.

82:6.6 (920.4) Race blending greatly contributes to the sudden appearance of *new* characteristics, and if such hybridization is the union of superior strains, then these new characteristics will also be *superior* traits.

82:6.7 (920.5) As long as present-day races are so overloaded with inferior and degenerate strains, race intermingling on a large scale would be most detrimental, but most of the objections to such experiments rest on social and cultural prejudices rather than on biological considerations. Even among inferior stocks, hybrids often are an improvement on their ancestors. Hybridization makes for species improvement because of the role of the *dominant genes*. Racial intermixture increases the likelihood of a larger number of the desirable *dominants* being present in the hybrid.

82:6.8 (920.6) For the past hundred years more racial hybridization has been taking place on Urantia than has occurred in thousands of years. The danger of gross disharmonies as a result of crossbreeding of human stocks has been greatly exaggerated. The chief troubles of "half-breeds" are due to social prejudices.

82:6.9 (920.7) The Pitcairn experiment of blending the white and Polynesian races turned out fairly well because the white men and the Polynesian women were of fairly good racial strains. Interbreeding between the highest types of the white, red, and yellow races would immediately bring into existence many new and biologically effective characteristics. These three peoples belong to the primary Sangik races. Mixtures of the white and black races are not so desirable in their immediate results, neither are such mulatto offspring so objectionable as social and racial prejudice would seek to make them appear.

neznatno nazadnji po nekim drugim pogledima.

Miješanjem primarnih i sekundarnih sangiških rasa, ove se druge značajno unaprijeđuju na štetu prvih. No ako ovakvo miješanje ima mali raspon i dug vijek trajanja-ne može se ozbiljno zamjeriti takvom žrtvovanju primarnih u korist sekundarnih rasa. S biološkog stanovišta, sekundarne sangiške rase su u određenim pogledima bile nadmoćnije od primarnih.

Naposljetku, stvarna opasnost koja prijete ljudskom rodu počiva u nesmetanoj reprodukciji inferiornih i degeneričnih loza određenih civiliziranih naroda, a ne u tobožnjoj opasnosti od njihovog rasnog križanja.

[Predstavio Stariješina Serafima koji se nalazi na Urantiji.]

Physically, such white-black hybrids are excellent specimens of humanity, notwithstanding their slight inferiority in some other respects.

82:6.10 (920.8) When a primary Sangik race amalgamates with a secondary Sangik race, the latter is considerably improved at the expense of the former. And on a small scale — extending over long periods of time — there can be little serious objection to such a sacrificial contribution by the primary races to the betterment of the secondary groups. Biologically considered, the secondary Sangiks were in some respects superior to the primary races.

82:6.11 (921.1) After all, the real jeopardy of the human species is to be found in the unrestrained multiplication of the inferior and degenerate strains of the various civilized peoples rather than in any supposed danger of their racial interbreeding.

82:6.12 (921.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 83. BRAČNA INSTITUCIJA

⇐ 082

Knjiga Urantije

084 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 83 BRAČNA INSTITUCIJA

Sekcije

Uvod

1. BRAK KAO DRUŠTVENA INSTITUCIJA
2. UDVARANJE I ZARUKE
3. KUPOVINA I MIRAZ
4. SVADBENA SVEČANOST
5. VIŠEBRAČJE
6. ISTINSKA MONOGAMIJA - BRAČNI PAR
7. RASPAD BRAKA
8. IDEALIZACIJA BRAKA

Uvod

OVO je uvodna pripovijest o ranim počecima bračne institucije. Brak je polako napredovao od raspuštenih i promiskuitetnih odnosa horde kroz mnoge varijacije i prilagodbe, do pojave bračnih normi koje su s vremenom kulminirale u ostvarenju zajednice jednog muškarca i jedne žene i utemeljenju najvišeg društvenog oblika doma.

Brak je mnogo puta bio u opasnosti, i društvena pravila su se tako morala uveliko oslanjati na imovinu kao i na religiju; ali stvarni utjecaj koji zauvijek štiti brak i obitelj koja se na njemu temelji je jednostavna i prirođena biološka činjenica da muškarci i žene definitivno ne žele živjeti jedni bez drugih, bilo da je riječ o najprimitivnijim divljacima ili najkulturnijim smrtnicima.

Seksualni nagon je poticaj koja navodi sebičnog muškarca da od sebe učini nešto više od životinje. Dok je primamljiv i ugodan, seksualni odnos u isto vrijeme podrazumijeva određene

PAPER 83 THE MARRIAGE INSTITUTION

SECTIONS

Introduction

1. Marriage as a Societal Institution
2. Courtship and Betrothal
3. Purchase and Dowry
4. The Wedding Ceremony
5. Plural Marriages
6. True Monogamy — Pair Marriage
7. The Dissolution of Wedlock
8. The Idealization of Marriage

INTRODUCTION

83:0.1 (922.1) THIS is the recital of the early beginnings of the institution of marriage. It has progressed steadily from the loose and promiscuous matings of the herd through many variations and adaptations, even to the appearance of those marriage standards which eventually culminated in the realization of pair matings, the union of one man and one woman to establish a home of the highest social order.

83:0.2 (922.2) Marriage has been many times in jeopardy, and the marriage mores have drawn heavily on both property and religion for support; but the real influence which forever safeguards marriage and the resultant family is the simple and innate biologic fact that men and women positively will not live without each other, be they the most primitive savages or the most cultured mortals.

83:0.3 (922.3) It is because of the sex urge that selfish man is lured into making something better than an animal out of himself. The self-regarding and self-gratifying sex relationship entails the

posljedice samoodricanja i potiče altruističke dužnosti i brojne obiteljske obveze koje djeluju u korist cijele rase. Tako je seks bio neprepoznati i tajnoviti civilizator primitivnog čovjeka; jer taj isti seksualni poriv automatski i nepogrešivo nagoni čovjeka na razmišljanje i s vremenom ga navodi na ljubav.

1. BRAK KAO DRUŠTVENA INSTITUCIJA

Brak je društveni mehanizam osmišljen da regulira i kontrolira mnogobrojne ljudske odnose koji proizlaze iz fizičke činjenice dvospolnosti. Kao takva institucija, brak djeluje u dva smjera:

1. U reguliranju osobnih seksualnih odnosa.

2. U reguliranju porijekla, nasljedstva, sukcesije i društvenog poretka, što je njegova starija i izvorna funkcija.

Obitelj, koja izrasta iz braka, daje stabilnost bračnoj instituciji, a pored obitelji tu ulogu igra imovina. Drugi značajni faktori koji pogoduju stabilnosti braka su ponos, taština, kavalirstvo, osjećaj dužnost i religiozna uvjerenja. Ali dok brakovi mogu biti odobreni ili neodobreni, teško se može reći da se sklapaju na nebu. Ljudska obitelj je posve ljudska institucija, proizvod evolucije. Brak je institucija društva, a ne odjel crkve. Istina, religija treba snažno utjecati na brak, ali se ne smije usuditi da ga isključivo kontrolira i regulira.

Primitivni brak je imao prvenstveno proizvodnu prirodu; čak i danas brak često ima društveni ili poslovni karakter. Pod utjecajem miješanja s anditskom lozom i zahvaljujući društvenim običajima napredujuće civilizacije, brak polako postaje uzajaman, romantičan, roditeljski, poetičan, srdačan, etičan, pa čak i idealističan. Izbor i takozvana romantična ljubav, međutim, nisu igrali ulogu u primitivnim odnosima. Tijekom ranih vremena supružnici su provodili vrlo malo vremena zajedno; čak su rijetko zajedno objedovali. No, među starim narodima, osobna ljubav nije bila usko vezana za seksualnu privlačnost; dvoje ljudi bi zavoljeli jedno drugo uglavnom zahvaljujući zajedničkom životu i radu.

2. UDVARANJE I ZARUKE

Primitivne brakove su uvijek planirali roditelji mladića i djevojke. Na prijelazu od ovog običaja u vrijeme slobodnog izbora javili su se profesionalni bračni posrednici ili provodadžije. Ove provodadžije su isprava bili brijači; kasnije su to bili

certain consequences of self-denial and insures the assumption of altruistic duties and numerous race-benefiting home responsibilities. Herein has sex been the unrecognized and unsuspected civilizer of the savage; for this same sex impulse automatically and unerringly *compels man to think* and eventually *leads him to love*.

1. MARRIAGE AS A SOCIETAL INSTITUTION

83:1.1 (922.4) Marriage is society's mechanism designed to regulate and control those many human relations which arise out of the physical fact of bisexuality. As such an institution, marriage functions in two directions:

83:1.2 (922.5) 1. In the regulation of personal sex relations.

83:1.3 (922.6) 2. In the regulation of descent, inheritance, succession, and social order, this being its older and original function.

83:1.4 (922.7) The family, which grows out of marriage, is itself a stabilizer of the marriage institution together with the property mores. Other potent factors in marriage stability are pride, vanity, chivalry, duty, and religious convictions. But while marriages may be approved or disapproved on high, they are hardly made in heaven. The human family is a distinctly human institution, an evolutionary development. Marriage is an institution of society, not a department of the church. True, religion should mightily influence it but should not undertake exclusively to control and regulate it.

83:1.5 (922.8) Primitive marriage was primarily industrial; and even in modern times it is often a social or business affair. Through the influence of the mixture of the Andite stock and as a result of the mores of advancing civilization, marriage is slowly becoming mutual, romantic, parental, poetical, affectionate, ethical, and even idealistic. Selection and so-called romantic love, however, were at a minimum in primitive mating. During early times husband and wife were not much together; they did not even eat together very often. But among the ancients, personal affection was not strongly linked to sex attraction; they became fond of one another largely because of living and working together.

2. COURTSHIP AND BETROTHAL

83:2.1 (923.1) Primitive marriages were always planned by the parents of the boy and girl. The transition stage between this custom and the times of free choosing was occupied by the marriage broker or professional matchmaker.

svećenici. Brak je isprva bio grupna stvar; zatim je postao obiteljski posao, a tek nedavno je postao osobna avantura.

Prisila, a ne atrakcija, je bila pristup primitivnom braku. U ranim vremenima društvene norme nisu smatrale ženu seksualno rezerviranom, već seksualno inferiornom. Kao što je pljačkanje prethodilo trgovanju, tako je otmica prethodila sklapanju braka ugovorom. Neke žene su pristajale na otmicu da izbjegnu dominaciju starijih muškaraca iz njihova plemena; one bi radije došle u ruke mlađih muškaraca iz drugog plemena. Ovakva tobožnja krađa obilježava prijelaz iz prisilne otmice u doba romantično g udvaranja.

Rani oblik vjenčane ceremonije je imitacija borbe, neka vrsta oponašanja bijega koji je nekoć bio uobičajena praksa. Kasnije, tobožnje otmice su postale dijelom redovne svadbene ceremonije. Kad se suvremena djevojka pretvara da se opire "otmici," da nerado pristaje na brak, to je relikvija ovih starih običaja. Običaj da se mladenka prenese preko praga podsjeća na brojne stare običaje, a između ostalog na vrijeme otmice nevjesti.

Ženi je dugo uskraćivana puna sloboda da samostalno odluči o bračnim pitanjima, premda su inteligentnije žene uvijek bile u stanju oštroumno zaobići ovo ograničenje. Muškarci su obično preuzimali inicijativu pri udvaranju, ali ne uvijek. Žena nekad formalno, a ponekad neformalno, inicira brak. A kako je civilizacija napredovala, žene su počele igrati sve veću ulogu u svim fazama udvaranja i braka.

Sve veća uloga ljubavi, romantike i osobnog izbora u predbračnom udvaranju anditski je doprinos svjetskim rasama. Odnosi između spolova evoluiraju povoljno; mnogi napredujući narodi postupno stavljaju ponešto idealizirani koncept fizičke privlačnosti na mjesto starijih pitanja imovine i vlasništva. Seksualni poriv i osjećaj privrženosti zauzimaju mjesto hladnog proračuna u izboru životnih partnera.

Zaruke su isprva bile isto što i brak; među ranim narodima bilo je normalno da zaručnici stupe u seksualni odnos. U novije vrijeme, religija je zabranila seks u razdoblju između zaruka i braka.

3. KUPOVINA I MIRAZ

Stari ljudi nisu vjerovali u ljubav i obećanja; smatrali su da trajne veze moraju biti zapečaćene

These matchmakers were at first the barbers; later, the priests. Marriage was originally a group affair; then a family matter; only recently has it become an individual adventure.

^{83:2.2 (923.2)} Coercion, not attraction, was the approach to primitive marriage. In early times woman had no sex aloofness, only sex inferiority as inculcated by the mores. As raiding preceded trading, so marriage by capture preceded marriage by contract. Some women would connive at capture in order to escape the domination of the older men of their tribe; they preferred to fall into the hands of men of their own age from another tribe. This pseudo elopement was the transition stage between capture by force and subsequent courtship by charming.

^{83:2.3 (923.3)} An early type of wedding ceremony was the mimic flight, a sort of elopement rehearsal which was once a common practice. Later, mock capture became a part of the regular wedding ceremony. A modern girl's pretensions to resist "capture," to be reticent toward marriage, are all relics of olden customs. The carrying of the bride over the threshold is reminiscent of a number of ancient practices, among others, of the days of wife stealing.

^{83:2.4 (923.4)} Woman was long denied full freedom of self-disposal in marriage, but the more intelligent women have always been able to circumvent this restriction by the clever exercise of their wits. Man has usually taken the lead in courtship, but not always. Woman sometimes formally, as well as covertly, initiates marriage. And as civilization has progressed, women have had an increasing part in all phases of courtship and marriage.

^{83:2.5 (923.5)} Increasing love, romance, and personal selection in premarital courtship are an Andite contribution to the world races. The relations between the sexes are evolving favorably; many advancing peoples are gradually substituting somewhat idealized concepts of sex attraction for those older motives of utility and ownership. Sex impulse and feelings of affection are beginning to displace cold calculation in the choosing of life partners.

^{83:2.6 (923.6)} The betrothal was originally equivalent to marriage; and among early peoples sex relations were conventional during the engagement. In recent times, religion has established a sex taboo on the period between betrothal and marriage.

3. PURCHASE AND DOWRY

^{83:3.1 (923.7)} The ancients mistrusted love and promises; they thought that abiding unions must

nekom čvrstom garancijom, imovinom. Iz tog je razloga kupovna cijena nevjeste smatrana zalogom ili jamčevinom koju muž gubi u slučaju da razvede ili napusti svoju ženu. Nakon isplate cijene za zaručnicu, muž je u mnogim plemenima imao dopuštenje na nju utisnuti svoj žig. Afrikanci još uvijek kupuju svoje žene. Ženu koja se bira iz ljubavi, suprugu bijelog čovjeka, oni porede s mačkom, jer ne košta ništa.

Parade nevjeste su bile prigode za odijevanje i ukrašavanje kćeri za javnu izložbu s idejom da dosegnu višu cijenu kao žene. Ali one nisu prodavane kao stoka - među kasnijim plemenima prodana žena nije mogla promijeniti vlasnika. Niti je njezin otkup uvijek bio samo hladnokrvna novčana transakcija; mladić je mogao bilo isplatiti ili odraditi svoj dug. Ako inače poželjan muškarac nije mogao platiti za svoju ženu, mogao je biti usvojen kao sin od djevojčina oca i potom se mogao oženiti. Ako je siromah tražio ženu i nije mogao platiti cijenu pohlepnog oca, starješine su često zajednički ispoljavale pritisak na oca da promijeni zahtjeve, inače se moglo očekivati da mlada pobjegne.

Kako je civilizacija nepredovala, očevi su htjeli prikriti prodaju svojih kćeri, te su, i dalje prihvaćajući novce za nevestu, inicirali običaj davanja mladcima darova čija je vrijednost bila približno jednaka kupovnoj cijeni. I kad je kasnije ukinuta isplata za mladenke, ovi su darovi postali mladenkin miraz.

Idejom miraza nastojao se stvoriti dojam nevjestine samostalnosti, sugerirati distanca od razdoblja kad je žena imala status roba i muževe imovine. Muškarac se jedino mogao razvesti od žene koja je imala miraz ako isplati punu vrijednost miraza. U nekim plemenima, roditelji mladenke i mladoženje su polagali učešće kao jamstvo, ustvari bračnu obveznicu, u slučaju da jedno od partnera raskine brak. U razdoblju prijelaza od kupnje do miraza, ako je žena bila kupljena, djeca su pripadala ocu; ako ne, pripadala su ženinom obitelji.

4. SVADBENA SVEČANOST

Svadbena svečanost proizlazi iz činjenice da je brak isprva bio stvar zajednice, a ne samo rezultat odluke dvaju osoba. Reproductivni čin ima grupni interes, kao i osobnu funkciju.

Magija, rituali i ceremonije su zadirali u sve aspekte života starih ljudi, i brak nije bio iznimka. Što je civilizacija više napredovala, brak je postajao sve ozbiljnije pitanje, i svadbene svečanosti su postajale sve pretencioznije. Rani

be guaranteed by some tangible security, property. For this reason, the purchase price of a wife was regarded as a forfeit or deposit which the husband was doomed to lose in case of divorce or desertion. Once the purchase price of a bride had been paid, many tribes permitted the husband's brand to be burned upon her. Africans still buy their wives. A love wife, or a white man's wife, they compare to a cat because she costs nothing.

83:3.2 (924.1) The bride shows were occasions for dressing up and decorating daughters for public exhibition with the idea of their bringing higher prices as wives. But they were not sold as animals — among the later tribes such a wife was not transferable. Neither was her purchase always just a cold-blooded money transaction; service was equivalent to cash in the purchase of a wife. If an otherwise desirable man could not pay for his wife, he could be adopted as a son by the girl's father and then could marry. And if a poor man sought a wife and could not meet the price demanded by a grasping father, the elders would often bring pressure to bear upon the father which would result in a modification of his demands, or else there might be an elopement.

83:3.3 (924.2) As civilization progressed, fathers did not like to appear to sell their daughters, and so, while continuing to accept the bride purchase price, they initiated the custom of giving the pair valuable presents which about equaled the purchase money. And upon the later discontinuance of payment for the bride, these presents became the bride's dowry.

83:3.4 (924.3) The idea of a dowry was to convey the impression of the bride's independence, to suggest far removal from the times of slave wives and property companions. A man could not divorce a dowered wife without paying back the dowry in full. Among some tribes a mutual deposit was made with the parents of both bride and groom to be forfeited in case either deserted the other, in reality a marriage bond. During the period of transition from purchase to dowry, if the wife were purchased, the children belonged to the father; if not, they belonged to the wife's family.

4. THE WEDDING CEREMONY

83:4.1 (924.4) The wedding ceremony grew out of the fact that marriage was originally a community affair, not just the culmination of a decision of two individuals. Mating was of group concern as well as a personal function.

83:4.2 (924.5) Magic, ritual, and ceremony surrounded the entire life of the ancients, and marriage was no exception. As civilization advanced, as marriage became more seriously regarded, the wedding ceremony became

brak je igrao ulogu u zaštiti imovinskih interesa, kako to i danas čini, i stoga je zahtijevao zakonsku ceremoniju, dok je društveni status djece zahtijevao najveći mogući publicitet. Primitivni čovjek nije imao rodoslovne registre; stoga je bilo važno pozvati što veći broj svjedoka da prisustvuju svadbenoj ceremoniji.

Prvo je svadbena svečanost bila više po redu sljedbenika i sastojala se samo od javne obavijesti o namjeri zajedničkog života; kasnije se sastojao od formalne jesti zajedno. Među nekim plemenima roditelji su jednostavno uzeli kćer mužu; u drugim slučajevima jedina svečanost bila je formalna razmjena darova, nakon čega bi je nevjesta otac prezentirala mladoženju. Među mnogim levantinskim narodima bilo je običaj da se oslobode svake formalnosti, a brak se ispunjava seksualnim odnosima. Crveni muškarac bio je prvi koji je razradio složenije slavlje vjenčanja.

Ljudi su odveć strahovali da neće imati djece, i kako su pripisivali neplodnost zavjerom duhova, ulagali su napore da osiguraju plodnost povezivanjem braka s određenim čarobnim ili religioznim obredima. U tom su nastojanju da osiguraju sretan i plodan brak koristili brojne talismane; čak su tražili da astrolog utvrdi položaj zvijezda prilikom rođenja mladenaca. U jednom su razdoblju imućniji ljudi imali običaj prinosti ljudske žrtve prilikom vjenčanja.

Brakovi su sklapani na sretno dane, a četvrtak je smatran najpogodnijim, dok su svadbe za vrijeme punog mjeseca smatrane posebno sretnim. Među mnogim narodima Bliskog Istoka na mladence je bacano zrnje žitarica; taj je čarobni obred tobože obećavao plodnost. Određeni Istočni narodi su u tu svrhu koristili rižu.

Voda i vatra su uvijek smatrane najboljim sredstvima zaštite od utvara i zlih duhova; stoga je vladao običaj da se prije vjenčanja pale oltarne svijeće ili vatre, i da se mladenci škrope svetom vodom. Dugo vremena je bilo uobičajeno objaviti lažni dan vjenčanja, a onda iznenada odgoditi svadbu da se zavaraju utvare i duhovi.

Zadirkivanje i podvale mladencima na medenom mjesecu su ostaci starih dana kad je vladalo vjerovanje da je bilo najbolje izgledati jedno i nelagodno u očima duhova da se ne pobudi njihova zavist. To što nevjesta nosi svadbeni veo je relikv iz vremena kad je smatrano potrebnim zamaskirati mladu da je duhovi ne prepoznaju i sakriti njezinu ljepotu od inače ljubomornih i zavidnih duhova. Nevjestine noge nisu smjele dodirnuti tlo neposredno prije svadbe. Čak i u dvadesetom stoljeću kršćanski običaji još uvijek nalažu prostiranje tepiha od kočije do crkvenog oltara.

increasingly pretentious. Early marriage was a factor in property interests, even as it is today, and therefore required a legal ceremony, while the social status of subsequent children demanded the widest possible publicity. Primitive man had no records; therefore must the marriage ceremony be witnessed by many persons.

83:4.3 (924.6) At first the wedding ceremony was more on the order of a betrothal and consisted only in public notification of intention of living together; later it consisted in formal eating together. Among some tribes the parents simply took their daughter to the husband; in other cases the only ceremony was the formal exchange of presents, after which the bride's father would present her to the groom. Among many Levantine peoples it was the custom to dispense with all formality, marriage being consummated by sex relations. The red man was the first to develop the more elaborate celebration of weddings.

83:4.4 (924.7) Childlessness was greatly dreaded, and since barrenness was attributed to spirit machinations, efforts to insure fecundity also led to the association of marriage with certain magical or religious ceremonials. And in this effort to insure a happy and fertile marriage, many charms were employed; even the astrologers were consulted to ascertain the birth stars of the contracting parties. At one time the human sacrifice was a regular feature of all weddings among well-to-do people.

83:4.5 (925.1) Lucky days were sought out, Thursday being most favorably regarded, and weddings celebrated at the full of the moon were thought to be exceptionally fortunate. It was the custom of many Near Eastern peoples to throw grain upon the newlyweds; this was a magical rite which was supposed to insure fecundity. Certain Oriental peoples used rice for this purpose.

83:4.6 (925.2) Fire and water were always considered the best means of resisting ghosts and evil spirits; hence altar fires and lighted candles, as well as the baptismal sprinkling of holy water, were usually in evidence at weddings. For a long time it was customary to set a false wedding day and then suddenly postpone the event so as to put the ghosts and spirits off the track.

83:4.7 (925.3) The teasing of newlyweds and the pranks played upon honeymooners are all relics of those far-distant days when it was thought best to appear miserable and ill at ease in the sight of the spirits so as to avoid arousing their envy. The wearing of the bridal veil is a relic of the times when it was considered necessary to disguise the bride so that ghosts might not recognize her and also to hide her beauty from the gaze of the otherwise jealous and envious spirits. The bride's feet must never touch the ground just prior to the ceremony. Even in the twentieth century it is still the custom under the Christian mores to stretch

Jedan od najstarijih oblika svadbene svečanosti je da svećenik blagoslovi vjenčani krevet radi osiguranja plodnosti; ovaj se običaj javio mnogo prije pojave bilo kakvog formalnog vjenčanog rituala. Tijekom tog razdoblja u evoluciji braka, vladao je običaj da svatovi prođu kroz spavaću sobu da zakonski posvjedoče konzumaciju braka.

Element sreće, činjenica da su pored svih predbračnih rituala neki brakovi bili neuspješni, navela je primitivnog čovjeka da potraži način za osiguravanje od bračnog neuspjeha; tako je započela potraga za svećenicima i magijom. Ovaj je pokret kulminirao izravno u suvremenim crkvenim vjenčanjima. Ali, brak je dugo vremena općenito smatran sporazumom roditelja - tek kasnije je to bio sporazum bračnog para, dok su u posljednjih petsto godina crkva i država preuzele nadležnost i one danas kontroliraju pravo na sklapanje braka.

5. VIŠEBRAČJE

U ranoj povijesti braka, neudate žene su pripadale muškarcima iz plemena. Kasnije, žena je mogla imati samo jednog muža. Ovo je pravilo da svaka žena može imati samo jednog muškarca bilo prvi korak udaljavanja od promiskuiteta krda. Dok je ženi bilo dopušteno imati samo jednog muškarca, njezin je suprug mogao prekinuti takav privremeni odnos po volji. Ali te labave veze su bile prvi korak u uspostavi veze jednog muškarca i jedne žene, za razliku od života u krdu. U ovoj fazi razvoja braka, djeca su obično pripadala majci.

Sljedeći korak u evoluciji parenja je bio skupni brak. Ova je zajednička faza braka morala intervenirati u razvitku obiteljskog života kako bračni običaji nisu bili dovoljno jaki da učine povezivanje u parove trajnim. Brakovi između braće i sestara pripadaju ovoj skupini; petorica braće jedne obitelji su mogli oženiti pet sestara iz druge. Širom svijeta labaviji oblici komunalnog braka su postupno prerasli u razne vrste skupnog braka. Ove skupne udruge su u velikoj mjeri regulirali totemski običaji. Obiteljski život se razvijao polako ali sigurno, kako regulacija seksa i braka pogoduje opstanku samog plemena osiguranjem opstanka većeg broja djece.

Skupni brak je s vremenom ustupio mjesto novoj praksi poligamije - mnogoženstvu i poliandriji - među naprednijim plemenima. Ali poliandrija nikada nije bila općeprihvaćena i obično je bila

carpets from the carriage landing to the church altar.

83:4.8 (925.4) One of the most ancient forms of the wedding ceremony was to have a priest bless the wedding bed to insure the fertility of the union; this was done long before any formal wedding ritual was established. During this period in the evolution of the marriage mores the wedding guests were expected to file through the bedchamber at night, thus constituting legal witness to the consummation of marriage.

83:4.9 (925.5) The luck element, that in spite of all premarital tests certain marriages turned out bad, led primitive man to seek insurance protection against marriage failure; led him to go in quest of priests and magic. And this movement culminated directly in modern church weddings. But for a long time marriage was generally recognized as consisting in the decisions of the contracting parents — later of the pair — while for the last five hundred years church and state have assumed jurisdiction and now presume to make pronouncements of marriage.

5. PLURAL MARRIAGES

83:5.1 (925.6) In the early history of marriage the unmarried women belonged to the men of the tribe. Later on, a woman had only one husband at a time. This practice of *one-man-at-a-time* was the first step away from the promiscuity of the herd. While a woman was allowed but one man, her husband could sever such temporary relationships at will. But these loosely regulated associations were the first step toward living pairwise in distinction to living herdwise. In this stage of marriage development children usually belonged to the mother.

83:5.2 (925.7) The next step in mating evolution was the *group marriage*. This communal phase of marriage had to intervene in the unfolding of family life because the marriage mores were not yet strong enough to make pair associations permanent. The brother and sister marriages belonged to this group; five brothers of one family would marry five sisters of another. All over the world the looser forms of communal marriage gradually evolved into various types of group marriage. And these group associations were largely regulated by the totem mores. Family life slowly and surely developed because sex and marriage regulation favored the survival of the tribe itself by insuring the survival of larger numbers of children.

83:5.3 (926.1) Group marriages gradually gave way before the emerging practices of polygamy — polygyny and polyandry — among the more advanced tribes. But polyandry was never general,

ograničena na kraljice i bogate žene; obično je bila obiteljski posao, kao u slučaju kad jedna žena uđe u brak sa sinovima iz jedne obitelji. Kaste i ekonomska ograničenja su ponekad nalagala da se više muškaraca zadovolji jednom ženom. Čak i tada, žena se udavala samo za jednog muškarca, a ostale je njezin muž labavo tolerirao kao "ujake" njihova zajedničkog potomstva.

Židovski običaj koji zahtijeva da čovjek spava s udovicom svoga brata da "podigne bratovo potomstvo," bio je običaj više od pola drevnog svijeta. Bio je to relik iz vremena kad je brak bio obiteljski posao, a ne pojedinačna veza.

Institucija višeženstva je priznavala, u različitim vremenima, četiri vrste žena:

1. Ceremonijalne ili pravne supruge.
2. Žene po ljubavi i dopuštenju.
3. Priležnice, žene po ugovoru.
4. Žene u ropstvu.

Istinsko mnogoženstvo, gdje su sve žene imale jednak status i sva djeca bila jednaka, bilo je rijetka pojava. Obično, čak i u slučaju množinskih brakova, dominirala je glavna žena, zvanična supruga. Ona je bila jedina koja je imala svadbenu svečanost, a samo su djeca takve kupljene žene ili one koja se udala s mirazom mogla naslijediti imovinu, osim s odobrenjem ove zvanične supruge.

Zvanična supruga nije uvijek bila muškarčeva ljubav; u rano doba to obično nije bio slučaj. Supruga iz ljubavi, ili dragana, nije se javila dok rase nisu znatno uznapredovale, a naročito se javila nakon stapanja evolucijskih plemena s noditima i adamitima.

Tabu supruga - jedina koja je imala pravni status - definirala je poglede na priležnicu. Po tim pravilima muškarac je mogao imati samo jednu ženu, ali je mogao imati odnose s brojnim priležnicama. Priležništvo je bilo korak na putu prema monogamiji, prvi korak kojim se brak udaljio od pravog višeženstva. Priležnice Židova, Rimljana i Kineza su obično bile sluškinje supruge. Kasnije, kako je to bio slučaj među Židovima, pravna supruga je smatrana majkom sve djece dotičnog muža.

Stari tabui koji su zabranjivali seksualne odnose s trudnom ženom ili dojiljom uveliko su pogodovali razvoju višeženstva. Primitivne žene su rano starile zbog mnogo djece u kombinaciji s napornim radom. (Takve preopterećene žene su mogle opstati samo zato što su provodile jedan tjedan svakog mjeseca u izolaciji kad nisu bile trudne.) Takva žena je često bila preumorna od

being usually limited to queens and rich women; furthermore, it was customarily a family affair, one wife for several brothers. Caste and economic restrictions sometimes made it necessary for several men to content themselves with one wife. Even then, the woman would marry only one, the others being loosely tolerated as "uncles" of the joint progeny.

83:5.4 (926.2) The Jewish custom requiring that a man consort with his deceased brother's widow for the purpose of "raising up seed for his brother," was the custom of more than half the ancient world. This was a relic of the time when marriage was a family affair rather than an individual association.

83:5.5 (926.3) The institution of polygyny recognized, at various times, four sorts of wives:

83:5.6 (926.4) 1. The ceremonial or legal wives.

83:5.7 (926.5) 2. Wives of affection and permission.

83:5.8 (926.6) 3. Concubines, contractual wives.

83:5.9 (926.7) 4. Slave wives.

83:5.10 (926.8) True polygyny, where all the wives are of equal status and all the children equal, has been very rare. Usually, even with plural marriages, the home was dominated by the head wife, the status companion. She alone had the ritual wedding ceremony, and only the children of such a purchased or dowered spouse could inherit unless by special arrangement with the status wife.

83:5.11 (926.9) The status wife was not necessarily the love wife; in early times she usually was not. The love wife, or sweetheart, did not appear until the races were considerably advanced, more particularly after the blending of the evolutionary tribes with the Nodites and Adamites.

83:5.12 (926.10) The taboo wife — one wife of legal status — created the concubine mores. Under these mores a man might have only one wife, but he could maintain sex relations with any number of concubines. Concubinage was the steppingstone to monogamy, the first move away from frank polygyny. The concubines of the Jews, Romans, and Chinese were very frequently the handmaidens of the wife. Later on, as among the Jews, the legal wife was looked upon as the mother of all children born to the husband.

83:5.13 (926.11) The olden taboos on sex relations with a pregnant or nursing wife tended greatly to foster polygyny. Primitive women aged very early because of frequent childbearing coupled with hard work. (Such overburdened wives only managed to exist by virtue of the fact that they were put in isolation one week out of each month when they were not heavy with child.) Such a wife

mnogih poroda i često je tražila da muž uzme mlađu ženu, sposobnu da pomogne s rađanjem djece i kućanskim poslovima. Starije supruge su se zato obično jako radovala mlađim ženama; tu nije bilo ni traga seksualnoj ljubomori.

Broj žena je bio ograničen samo muškarčevom sposobnosti da se o njima brine. Bogatiji i sposobniji muškarci su htjeli imati puno djece, a budući da je smrtnost dojenčadi bila jako visoka, bilo je potrebno imati veliki broj žena da se izgradi velika obitelj. Mnoge od tih dodatnih žena su bile obične radnice, žene u ropstvu.

Ljudski običaji evoluiraju, ali vrlo sporo. Harem je imao svrhu da osigura snažno i brojno tijelo krvnih srodnika za potporu prijestolja. Određeni vladar je jednom prilikom došao do spoznaje da nije bilo dobro imati harem, da se trebao zadovoljiti samo jednom ženom; tako je raspustio harem. Nezadovoljne supruge su otišle svojim kućama, a njihovi uvrijeđeni rođaci su napali vladara i ubili ga na licu mjesta.

6. ISTINSKA MONOGAMIJA - BRAČNI PAR

Monogamija je monopol; ona je dobra za one koji ostvare ovo poželjno stanje, ali obično nameće biološke teškoće onima koji nisu tako sretni. Ali bez obzira na učinak koji ima na pojedinca, monogamija najbolje odgovara podizanju djece.

Najranija monogamija je bila rezultat prilika, siromaštva. Monogamija je kulturna i društvena pojava koja je umjetna i neprirodna, odnosno, koja je neprirodna evolucijskom čovjeku. Bila je posve prirodna nemiješanimnoditima i adamitima i od velike kulturne vrijednosti svim napredujućim rasama.

Kaldejska plemena su priznavala pravo žene da zahtijeva muževu obećanje da neće uzeti drugu ženu ili priležnicu; Grcima i Rimljanima je najviše pogodovala monogamija. Obožavanje predaka je uvijek vodilo monogamiji, a isto je bio slučaj s pogrešnom predstavom braka kao svetinje u kršćanstvu. Čak se i povišenje životnog standarda urotilo protiv poligamije. U vrijeme Mihaelova dolaska na Urantiju, gotovo sav civilizirani svijet je dostigao razinu teoretske monogamije. Ali ta pasivna monogamija nije značila da se čovječanstvo stalo u prakticiranju istinskog bračnog života jednog muškarca i jedne žene.

Težeći ostvarenju monogamnog cilja idealnog bračnog života koji je, naposljetku, ponešto

often grew tired of bearing children and would request her husband to take a second and younger wife, one able to help with both childbearing and the domestic work. The new wives were therefore usually hailed with delight by the older spouses; there existed nothing on the order of sex jealousy.

83:5.14 (926.12) The number of wives was only limited by the ability of the man to provide for them. Wealthy and able men wanted large numbers of children, and since the infant mortality was very high, it required an assembly of wives to recruit a large family. Many of these plural wives were mere laborers, slave wives.

83:5.15 (927.1) Human customs evolve, but very slowly. The purpose of a harem was to build up a strong and numerous body of blood kin for the support of the throne. A certain chief was once convinced that he should not have a harem, that he should be contented with one wife; so he promptly dismissed his harem. The dissatisfied wives went to their homes, and their offended relatives swept down on the chief in wrath and did away with him then and there.

6. TRUE MONOGAMY — PAIR MARRIAGE

83:6.1 (927.2) Monogamy is monopoly; it is good for those who attain this desirable state, but it tends to work a biologic hardship on those who are not so fortunate. But quite regardless of the effect on the individual, monogamy is decidedly best for the children.

83:6.2 (927.3) The earliest monogamy was due to force of circumstances, poverty. Monogamy is cultural and societal, artificial and unnatural, that is, unnatural to evolutionary man. It was wholly natural to the purer Nodites and Adamites and has been of great cultural value to all advanced races.

83:6.3 (927.4) The Chaldean tribes recognized the right of a wife to impose a premarital pledge upon her spouse not to take a second wife or concubine; both the Greeks and the Romans favored monogamous marriage. Ancestor worship has always fostered monogamy, as has the Christian error of regarding marriage as a sacrament. Even the elevation of the standard of living has consistently militated against plural wives. By the time of Michael's advent on Urantia practically all of the civilized world had attained the level of theoretical monogamy. But this passive monogamy did not mean that mankind had become habituated to the practice of real pair marriage.

83:6.4 (927.5) While pursuing the monogamic goal of the ideal pair marriage, which is, after all,

isključiv u regulaciji seksualnih odnosa, društvo ne smije previdjeti nezavidan položaj onih nesretnih muškaraca i žena koji ne nalaze svoje mjesto u ovom novom i poboljšanom društvenom poretku, čak i kada učine sve što je u njihovoj moći da surađuju i s njegovim zahtjevima. Neuspjeh u stjecanju partnera u kompetitivnoj društvenoj domeni može biti rezultat nepremostivih poteškoća i višestrukih ograničenja suvremenih društvenih običaja. Zaista, monogamija je idealna za one koji su unutra, ali neizbježno otežava život onih koji žive hladnim usamljeničkim životom.

Uvijek je nesretna manjina morala trpjeti kako bi većina napredovala pod okriljem razvijajućih društvenih običaja evoluirajuće civilizacije; ali povlaštena većina uvijek treba gledati s ljubaznosti i obzirnom na svoje manje sretno bližnje koji moraju platiti cijenu za neuspjeh u ostvarenju članstva u tim idealnim seksualnim partnerstvima koja pružaju zadovoljstvo svim biološkim porivima pod sankcijom najviših običaja napredujuće društvene evolucije.

Monogamija je uvijek bila, trenutno jeste i uvijek će biti idealistički cilj ljudske spolne evolucije. Ovaj ideal istinskog bračnog života podrazumijeva samoodricanje i zato često doživljava neuspjeh, jer jednom ili drugom partneru nedostaje ta najviša ljudska vrlina - krepka samokontrola.

Monogamija je mjerilo kojim se određuje napredovanje društvene civilizacije za razliku od čisto biološke evolucije. Monogamija nije nužno biološka ili fizička, ali je neophodna za neposredno održavanje i daljnji razvoj civilizacije. Ona pogoduje profinjenju osjećajnosti, poboljšanju moralnog karaktera i duhovnog rasta, fenomenima koji su posve nemogući u poligamiji. Žena nikada ne može postati idealna majka ako je primorana da se bori s rivalima za strasti svoga muža.

Bračni život jednog muškarca i jedne žene pogoduje intimnom razumijevanju i učinkovitoj suradnji koji vode ostvarenju roditeljske sreće, dobrobiti djeteta i društvene učinkovitosti. Brak, koji je isprva bio rezultat grube prisile, postupno evoluirao u veličanstvenu instituciju samokulture, samokontrole, samoizražaja i samoproduženja.

7. RASPAD BRAKA

U ranoj evoluciji bračnih običaja, brak je bio labavi savez koji se mogao okončati po volji, a djeca su uvijek slijedila majku; veza između majke i djeteta je instinktivna i funkcionira bez obzira na razvojnu fazu društvenih običaja.

something of a monopolistic sex association, society must not overlook the unenviable situation of those unfortunate men and women who fail to find a place in this new and improved social order, even when having done their best to co-operate with, and enter into, its requirements. Failure to gain mates in the social arena of competition may be due to insurmountable difficulties or multitudinous restrictions which the current mores have imposed. Truly, monogamy is ideal for those who are in, but it must inevitably work great hardship on those who are left out in the cold of solitary existence.

83:6.5 (927.6) Always have the unfortunate few had to suffer that the majority might advance under the developing mores of evolving civilization; but always should the favored majority look with kindness and consideration on their less fortunate fellows who must pay the price of failure to attain membership in the ranks of those ideal sex partnerships which afford the satisfaction of all biologic urges under the sanction of the highest mores of advancing social evolution.

83:6.6 (927.7) Monogamy always has been, now is, and forever will be the idealistic goal of human sex evolution. This ideal of true pair marriage entails self-denial, and therefore does it so often fail just because one or both of the contracting parties are deficient in that acme of all human virtues, rugged self-control.

83:6.7 (927.8) Monogamy is the yardstick which measures the advance of social civilization as distinguished from purely biologic evolution. Monogamy is not necessarily biologic or natural, but it is indispensable to the immediate maintenance and further development of social civilization. It contributes to a delicacy of sentiment, a refinement of moral character, and a spiritual growth which are utterly impossible in polygamy. A woman never can become an ideal mother when she is all the while compelled to engage in rivalry for her husband's affections.

83:6.8 (928.1) Pair marriage favors and fosters that intimate understanding and effective co-operation which is best for parental happiness, child welfare, and social efficiency. Marriage, which began in crude coercion, is gradually evolving into a magnificent institution of self-culture, self-control, self-expression, and self-perpetuation.

7. THE DISSOLUTION OF WEDLOCK

83:7.1 (928.2) In the early evolution of the marital mores, marriage was a loose union which could be terminated at will, and the children always followed the mother; the mother-child bond is instinctive and has functioned regardless of the developmental stage of the mores.

Među primitivnim se narodima samo pola brakova pokazalo zadovoljavajućim. Najčešći uzrok razvoda je bila neplodnost, za što je uvijek krivljena žena; vladalo je vjerovanje da se poslije smrti žene nerotkinje pretvaraju u zmije. Primitivnija društvena pravila su dopuštala razvod na isključivi zahtijev muža, a ti standardi su među nekim narodima ustrajali i u dvadesetom stoljeću.

Kako su običaji evoluirali, određena plemena su razvila dva oblika braka: obični, koji je dopuštao razvod, i svećenički, a koji to nije dopuštao. Uvođenjem običaja kupovine žena i davanja miraza, uvedena je imovinska kazna za bračni neuspjeh, i to je uveliko umanjilo broj razvoda. I doista, ovaj prastari imovinski činitelj pruža stabilnost i u slučaju mnogih suvremenih zajeznica.

Strah od gubitka društvenog položaja i imovinskih povlastica uvijek je jačao društvena pravila i tabue koji održavaju brak. Kroz mnoga stoljeća brak je sve više napredovao i u suvremenom svijetu stoji na dosta naprednom tlu, bez obzira što mu među onim narodima gdje osobni izbor - novostečena privilegija - igra najveću ulogu u sklapanju braka, prijeti ozbiljna opasnost od sve šireg nezadovoljstva. Dok se ove prevratne prilagodbe javljaju među naprednijim rasama kao rezultat iznenadnog ubrzanja društvenog razvoja, među manje razvijenim narodima brak i dalje napreduje i polako se poboljšava pod staromodnim običajima.

Novi i nagli nastup idealnijeg ali iznimno individualističkog motiva ljubavi u braku koji je došao na mjesto starijeg i duboko uvriježenog imovinskog motiva, neminovno je uzrokovao privremenu nestabilnost bračne ustanove. Motivi koji su čovjeka navodili na sklapanje braka uvijek su daleko nadilazili istinske društvene običaje koji su upravljali brakom, a u devetnaestom stoljeću Zapadni ideal braka je iznenada pretekao egoistične ali djelomično obuzdane seksualne impulse rasa. Prisutnost velikog broja nevjenčanih osoba u bilo kojem društvu ukazuje na privremeno rasulo ili prijelazni period u razvoju običaja.

Pravi test braka kroz mnoga stoljeća, je održavanje trajne intimnosti koja je neizostavan dio bračnog života. Dvoje prezaštićenih i razmaženih ljudi koji su naučili očekivati svaku nasladu i puno zadovoljenje taštine i ega, teško da se mogu nadati da postignu veći bračni i obiteljski uspjeh - doživotno partnerstvo u skromnosti, kompromisu, odanosti i nesebičnoj predanosti podizanju djece.

Tolike fantazije i romantični snovi na početku udvaranja su u velikoj mjeri odgovorni za

83.7.2 (928.3) Among primitive peoples only about one half the marriages proved satisfactory. The most frequent cause for separation was barrenness, which was always blamed on the wife; and childless wives were believed to become snakes in the spirit world. Under the more primitive mores, divorce was had at the option of the man alone, and these standards have persisted to the twentieth century among some peoples.

83.7.3 (928.4) As the mores evolved, certain tribes developed two forms of marriage: the ordinary, which permitted divorce, and the priest marriage, which did not allow for separation. The inauguration of wife purchase and wife dowry, by introducing a property penalty for marriage failure, did much to lessen separation. And, indeed, many modern unions are stabilized by this ancient property factor.

83.7.4 (928.5) The social pressure of community standing and property privileges has always been potent in the maintenance of the marriage taboos and mores. Down through the ages marriage has made steady progress and stands on advanced ground in the modern world, notwithstanding that it is threateningly assailed by widespread dissatisfaction among those peoples where individual choice — a new liberty — figures most largely. While these upheavals of adjustment appear among the more progressive races as a result of suddenly accelerated social evolution, among the less advanced peoples marriage continues to thrive and slowly improve under the guidance of the older mores.

83.7.5 (928.6) The new and sudden substitution of the more ideal but extremely individualistic love motive in marriage for the older and long-established property motive, has unavoidably caused the marriage institution to become temporarily unstable. Man's marriage motives have always far transcended actual marriage morals, and in the nineteenth and twentieth centuries the Occidental ideal of marriage has suddenly far outrun the self-centered and but partially controlled sex impulses of the races. The presence of large numbers of unmarried persons in any society indicates the temporary breakdown or the transition of the mores.

83.7.6 (928.7) The real test of marriage, all down through the ages, has been that continuous intimacy which is inescapable in all family life. Two pampered and spoiled youths, educated to expect every indulgence and full gratification of vanity and ego, can hardly hope to make a great success of marriage and home building — a lifelong partnership of self-effacement, compromise, devotion, and unselfish dedication to child culture.

83.7.7 (929.1) The high degree of imagination and fantastic romance entering into courtship is largely

povećanje stope razvoda među suvremenim Zapadnim naroda, što je sve dodatno komplicirano ženinom sve većom osobnom slobodom i povećanom gospodarskom neovisnosti. Jednostavnost razvoda, ako rezultira iz nedostatka samokontrole ili neuspjeha u normalnoj prilagodbi ličnosti, vodi izravno onim sirovim društvenim fazama iz kojih je čovjek tek odskora uznapredovao uz neizrecivu osobnu tjeskobu i rasne patnje.

Ali dokle god društvo ne bude u stanju prikladno obrazovati djecu i mlade, dokle god društveni poredak ne pruži adekvatnu predbračnu obuku, i dokle god nepromišljen i nezreo mladenački idealizam bude odlučujući sudac u sklapanju braka, razvod će i dalje prevladavati. A u onoj mjeri u kojoj društvena skupina ne bude u stanju pripremiti mlade za brak, u toj mjeri mora razvod funkcionirati kao društveni sigurnosni ventil koji sprječava još gore situacije u dobi brzog razvoja evolucijskih običaja.

Stari narodi su se odnosili prema braku jednako ozbiljno kao neki današnji ljudi. I čini se da mnogi nepromišljeni i neuspješni brakovi suvremene dobi nisu znatno napredniji od starih praksi kvalificiranja mladih muškaraca i žena za ulazak u brak. Velika nedosljednost suvremenog društva počiva u veličanju ljubavi i idealiziranju braka, dok u isto vrijeme ne odobrava njihovu punu analizu i razumijevanje.

8. IDEALIZACIJA BRAKA

Brak koji kulminira u izgradnji doma je doista čovjekova najuzvišenija institucija, ali je u biti ljudski fenomen; on nikada nije trebao biti smatran sakramentom. Setitski svećenici su pretvorili brak u religiozni obred; ali tisućama godina nakon Edena, sklapanje bračnih veza je nastavilo postojati kao čisto društvena i građanska ustanova.

Jako je žalosno poistovjećivati ljudske udruge s božanskim vezama. Bračno-obiteljski odnos muža i žene igra materijalnu ulogu među smrtnicima evolucijskih svjetova. Istina je, doista, da se veliki duhovni napredak može postići iskrenim ljudskim nastojanjima muža i žene da postignu napredak, ali to ne znači da je brak nužno svetinja. Duhovni napredak prati iskrena nastojanja u drugim područjima ljudskog djelovanja.

Niti je ispravno usporediti brak s odnosom Ispravljača s čovjekom ili bratskim odnosom Krista Mihaela s njegovom ljudskom braćom. Teško da je moguće naći paralelu između ovih

responsible for the increasing divorce tendencies among modern Occidental peoples, all of which is further complicated by woman's greater personal freedom and increased economic liberty. Easy divorce, when the result of lack of self-control or failure of normal personality adjustment, only leads directly back to those crude societal stages from which man has emerged so recently and as the result of so much personal anguish and racial suffering.

83:7.8 (929.2) But just so long as society fails to properly educate children and youths, so long as the social order fails to provide adequate premarital training, and so long as unwise and immature youthful idealism is to be the arbiter of the entrance upon marriage, just so long will divorce remain prevalent. And in so far as the social group falls short of providing marriage preparation for youths, to that extent must divorce function as the social safety valve which prevents still worse situations during the ages of the rapid growth of the evolving mores.

83:7.9 (929.3) The ancients seem to have regarded marriage just about as seriously as some present-day people do. And it does not appear that many of the hasty and unsuccessful marriages of modern times are much of an improvement over the ancient practices of qualifying young men and women for mating. The great inconsistency of modern society is to exalt love and to idealize marriage while disapproving of the fullest examination of both.

8. THE IDEALIZATION OF MARRIAGE

83:8.1 (929.4) Marriage which culminates in the home is indeed man's most exalted institution, but it is essentially human; it should never have been called a sacrament. The Sethite priests made marriage a religious ritual; but for thousands of years after Eden, mating continued as a purely social and civil institution.

83:8.2 (929.5) The likening of human associations to divine associations is most unfortunate. The union of husband and wife in the marriage-home relationship is a material function of the mortals of the evolutionary worlds. True, indeed, much spiritual progress may accrue consequent upon the sincere human efforts of husband and wife to progress, but this does not mean that marriage is necessarily sacred. Spiritual progress is attendant upon sincere application to other avenues of human endeavor.

83:8.3 (929.6) Neither can marriage be truly compared to the relation of the Adjuster to man nor to the fraternity of Christ Michael and his human brethren. At scarcely any point are such

odnosa i veze između muža i žene. Žalosno je što je ljudska zabluda u tumačenju tih odnosa proizvela toliku zbrku u pogledu statusa braka.

Također je žalosno što određene skupine smrtnika vjeruju da se brak sklapa božanskim činom. Takva uvjerenja izravno vode konceptu nerazrješivosti bračnog statusa, bez obzira na okolnosti ili želje supružnika. Sama činjenica raspada braka pokazuje da Božanstvo ne sudjeluje u sklapanju takvih veza. Ako Bog pridruži bilo koje dvije stvari ili osobe, one ostaju pridružene dok božanska volja ne naloži njihovo razdvajanje. No, što se tiče braka, koji je ljudska institucija, tko će se usuditi reći koje bračne veze imaju suglasnost kozmičkih vladara, a koje imaju čisto ljudsku prirodu i porijeklo?

Ipak, postoji jedan ideal braka na nebeskim visinama. Na glavnom centru lokalnih sustava Materijalni Sinovi i Kćeri Boga prikazuju najviše ideale sjedinjenja muškarca i žene u braku u cilju stvaranja i podizanja potomstva. Naposljetku, idealan smrtni brak je svet u ljudskom smislu.

Brak je uvijek bio i ostaje čovjekov vrhovni san vremenske idealnosti. Iako se ovaj lijepi san rijetko potpuno ostvaruje, on ostaje visoki i veličanstveni ideal koji vječno mami napredujuće čovječanstvo na veću težnju za ljudskom srećom. Ali mladi muškarci i žene trebaju naučiti o stvarnostima braka prije nego ih preplave teški zahtjevi međupovezanosti obiteljskog života; mladenačka idealizacija treba biti kaljena s nekim stupnjem predbačnogrožaranja.

Ali nemojte obeshrabriti mladenačku idealizaciju braka; takvi snovi su vizualizacija budućeg cilja obiteljskog života. Ovaj stav je poticajan i koristan pod uvjetom da ne izaziva neosjetljivost prema realizaciji praktičnih i banalnih zahtjeva braka i pratećeg obiteljskog života.

Bračni ideal je postigao veliki napredak u posljednje vrijeme; među nekim narodima žena uživa gotovo jednaka prava kao i njen suprug. Ako ništa drugo ono teoretski, obitelj postaje vjerno partnerstvo za podizanje potomstva u pratnji seksualne vjernosti. Ali čak ni ta novija verzija braka ne treba ići u krajnost nametanjem isključivog monopola nad cjelokupnom ličnosti i individualnosti. Brak nije samo individualistički ideal; on je evoluirajuće društveno partnerstvo muškarca i žene koje postoji i djeluje pod

relationships comparable to the association of husband and wife. And it is most unfortunate that the human misconception of these relationships has produced so much confusion as to the status of marriage.

83:8.4 (929.7) It is also unfortunate that certain groups of mortals have conceived of marriage as being consummated by divine action. Such beliefs lead directly to the concept of the indissolubility of the marital state regardless of the circumstances or wishes of the contracting parties. But the very fact of marriage dissolution itself indicates that Deity is not a conjoining party to such unions. If God has once joined any two things or persons together, they will remain thus joined until such a time as the divine will decrees their separation. But, regarding marriage, which is a human institution, who shall presume to sit in judgment, to say which marriages are unions that might be approved by the universe supervisors in contrast with those which are purely human in nature and origin?

83:8.5 (930.1) Nevertheless, there is an ideal of marriage on the spheres on high. On the capital of each local system the Material Sons and Daughters of God do portray the height of the ideals of the union of man and woman in the bonds of marriage and for the purpose of procreating and rearing offspring. After all, the ideal mortal marriage is *humanly* sacred.

83:8.6 (930.2) Marriage always has been and still is man's supreme dream of temporal ideality. Though this beautiful dream is seldom realized in its entirety, it endures as a glorious ideal, ever luring progressing mankind on to greater strivings for human happiness. But young men and women should be taught something of the realities of marriage before they are plunged into the exacting demands of the interassociations of family life; youthful idealization should be tempered with some degree of premarital disillusionment.

83:8.7 (930.3) The youthful idealization of marriage should not, however, be discouraged; such dreams are the visualization of the future goal of family life. This attitude is both stimulating and helpful providing it does not produce an insensitivity to the realization of the practical and commonplace requirements of marriage and subsequent family life.

83:8.8 (930.4) The ideals of marriage have made great progress in recent times; among some peoples woman enjoys practically equal rights with her consort. In concept, at least, the family is becoming a loyal partnership for rearing offspring, accompanied by sexual fidelity. But even this newer version of marriage need not presume to swing so far to the extreme as to confer mutual monopoly of all personality and individuality. Marriage is not just an individualistic ideal; it is the evolving social partnership of a man and a woman,

sadašnjim običajima, ograničeno tabuima i sprovedeno prema zakonima i propisima društva.

Brakovi dvadesetog stoljeća su daleko napredniji od brakova proteklih dobi, bez obzira što dom kao institucija trenutno prolazi ozbiljnu kušnju zbog problema koji su tako naglo zahvatili društvenu organizaciju nakon što su žene iznenada dobile slobodu, prava koja su im generacijama uskraćivana za duge i spore evolucije društvenih običaja.

[Predstavio Načelnik Serafina stacioniran na Urantiji.]

existing and functioning under the current mores, restricted by the taboos, and enforced by the laws and regulations of society.

83:8.9 (930.5) Twentieth-century marriages stand high in comparison with those of past ages, notwithstanding that the home institution is now undergoing a serious testing because of the problems so suddenly thrust upon the social organization by the precipitate augmentation of woman's liberties, rights so long denied her in the tardy evolution of the mores of past generations.

83:8.10 (930.6) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 84. BRAK I OBITELJSKI ŽIVOT

⇐ 083

Knjiga Urantije

085 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 84 BRAK I OBITELJSKI ŽIVOT

Sekcije

Uvod

1. PRIMITIVNA ZAJEDNICA IZMEĐU MUŠKARCA I ŽENE
2. RANA MATRIJARHALNA OBITELJ
3. OBITELJ POD OČEVOM UPRAVOM
4. ŽENIN STATUS U RANOM DRUŠTVU
5. NAPREDOVANJE DRUŠTVENIH PRAVILA I ŽENIN POLOŽAJ
6. SURADNJA MUŠKARCA I ŽENE
7. IDEALI OBITELJSKOG ŽIVOTA
8. OPASNOSTI SAMOZADOVOLJENJA

PAPER 84 MARRIAGE AND FAMILY LIFE

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Pair Associations
2. The Early Mother-Family
3. The Family under Father Dominance
4. Woman's Status in Early Society
5. Woman under the Developing Mores
6. The Partnership of Man and Woman
7. The Ideals of Family Life
8. Dangers of Self-Gratification

Uvod

MATERIJALNA nužda je utemeljila brak, seksualna požuda ga je uljepšala, religija ga je ozakonila i uveličala, država ga je nalogala i regulirala, dok odskora u bračnoj zajednici evoluirala ljubav koja počinje pravdati i veličati brak kao osnovu doma, najkorisnije i najplemenitije institucije civilizacije. I izgradnja doma treba počivati u biti i centru svih obrazovnih nastojanja.

Seks je jednostavno čin samoproduženja i praćen je različitim stupnjevima samozadovoljenja; brak, izgradnja doma, je uveliko stvar samoodržanja i podrazumijeva društvenu evoluciju. Samo društvo je satkano od skupa obiteljskih jedinki. Kao planetarni činitelji, individue su vrlo kratkovječne—jedino obitelji predstavljaju trajna sredstva društvene evolucije. Obitelj je kanal kroz koji rijeka kulture i znanja teče od generacije do generacije.

Dom je u načelu sociološka institucija. Brak

INTRODUCTION

84:0.1 (931.1) MATERIAL necessity founded marriage, sex hunger embellished it, religion sanctioned and exalted it, the state demanded and regulated it, while in later times evolving love is beginning to justify and glorify marriage as the ancestor and creator of civilization's most useful and sublime institution, the home. And home building should be the center and essence of all educational effort.

84:0.2 (931.2) Mating is purely an act of self-perpetuation associated with varying degrees of self-gratification; marriage, home building, is largely a matter of self-maintenance, and it implies the evolution of society. Society itself is the aggregated structure of family units. Individuals are very temporary as planetary factors — only families are continuing agencies in social evolution. The family is the channel through which the river of culture and knowledge flows from one generation to another.

84:0.3 (931.3) The home is basically a sociologic

je nastao kao rezultat suradnje između muškarca i žene pri samoodržanju i samoproduženju, dok je samozadovoljenje bilo tek uzgredno. Dom, međutim, obuhvaća sve tri bitne zadaće ljudske egzistencije, dok ga proizvodnja potomstva čini osnovnom ljudskom institucijom, a seksualni odnos između supružnika odvaja od svih drugih društvenih aktivnosti.

1. PRIMITIVNA ZAJEDNICA IZMEĐU MUŠKARCA I ŽENE

Brak nije bio utemeljen na seksualnim odnosima; oni su bili uzgredni. Primitivnom muškarcu nije trebao brak, jer je on slobodno naslađivao svoj seksualni apetit, bez potrebe da na sebe preuzme odgovornosti kakve su žena, djeca i dom.

Radi svoje fizičke i emocionalne vezanosti uz potomstvo, žena ovisi o suradnji s muškarcem, što je nagoni da potraži zaštitno okrilje braka. Ali nije postojao nikakav izravan biološki poriv koji bi naveo muškarca da stupi u brak—još manje koji bi ga tu zadržao. Ljubav nije bila to što je nagnalo čovjeka da uđe u bračnu zajednicu, već je prije glad bila to što je privuklo neciviliziranog muškarca ženi i primitivnom zaklonu koji su dijelili s njezinom djecom.

Čak ni svijest o obvezama koje prate seksualne odnose nije zaslužna za stvaranje braka. Primitivni čovjek nije shvaćao vezu između seksualne naslade i rođenja djeteta. U određenom razdoblju u prošlosti, općenito se smatralo da je djevica mogla ostati u drugom stanju. U umu primitivnih ljudi rano se javila ideja da djeca nastaju u zemlji duhova; prevladavalo je vjerovanje da žena zatrudni tako što evoluirajući duh uđe u njezino tijelo. Hrana i uroci su također smatrani mogućim uzrocima trudnoće kod djevica ili neudatih žena, dok je u skorijem razdoblju početak života doveden u vezu s dahom i sunčevom svjetlošću.

Mnogi rani narodi su povezivali duhove s morem; djevice su se stoga smjele kupati jedino pod određenim uvjetima; mlade žene su više strahovale od kupanja u moru za vrijeme plime nego od seksualnih odnosa. Prerano rođena ili deformirana novorođenčad su smatrana mladunčadi životinja koje su ušle u ženino tijelo prilikom nepažljivog kupanja ili kao rezultat djelovanja zlih duhova. Divljaci bi naravno bez imalo razmišljanja smjesta zadavili takvu djecu.

Prvi korak k razrješenju ove tajne potječe od vjerovanja da seksualni odnosi otvaraju put kojim duhovi mogu ući u ženu i izazvati trudnoću. Čovjek je s vremenom otkrio da oba roditelja jednako doprinose žive nasljedne faktore koji

institution. Marriage grew out of co-operation in self-maintenance and partnership in self-perpetuation, the element of self-gratification being largely incidental. Nevertheless, the home does embrace all three of the essential functions of human existence, while life propagation makes it the fundamental human institution, and sex sets it off from all other social activities.

1. PRIMITIVE PAIR ASSOCIATIONS

84:1.1 (931.4) Marriage was not founded on sex relations; they were incidental thereto. Marriage was not needed by primitive man, who indulged his sex appetite freely without encumbering himself with the responsibilities of wife, children, and home.

84:1.2 (931.5) Woman, because of physical and emotional attachment to her offspring, is dependent on co-operation with the male, and this urges her into the sheltering protection of marriage. But no direct biologic urge led man into marriage — much less held him in. It was not love that made marriage attractive to man, but food hunger which first attracted savage man to woman and the primitive shelter shared by her children.

84:1.3 (931.6) Marriage was not even brought about by the conscious realization of the obligations of sex relations. Primitive man comprehended no connection between sex indulgence and the subsequent birth of a child. It was once universally believed that a virgin could become pregnant. The savage early conceived the idea that babies were made in spiritland; pregnancy was believed to be the result of a woman's being entered by a spirit, an evolving ghost. Both diet and the evil eye were also believed to be capable of causing pregnancy in a virgin or unmarried woman, while later beliefs connected the beginnings of life with the breath and with sunlight.

84:1.4 (932.1) Many early peoples associated ghosts with the sea; hence virgins were greatly restricted in their bathing practices; young women were far more afraid of bathing in the sea at high tide than of having sex relations. Deformed or premature babies were regarded as the young of animals which had found their way into a woman's body as a result of careless bathing or through malevolent spirit activity. Savages, of course, thought nothing of strangling such offspring at birth.

84:1.5 (932.2) The first step in enlightenment came with the belief that sex relations opened up the way for the impregnating ghost to enter the female. Man has since discovered that father and mother are equal contributors of the living inheritance

začinju potomstvo. Ali čak i u dvadesetom stoljeću mnogi roditelji još uvijek odbijaju objasniti svojoj djeci proces nastanka ljudskog života.

Određena jednostavna vrsta obitelji nastaje iz činjenice da reproduktivna djelatnost podrazumijeva vezu između majke i djeteta. Majčinska ljubav je instinktivna; ona ne izrasta iz društvenih pravila, kao što je to slučaj s brakom. Majčinska ljubav svih sisavaca je unutarnje obdarenje koje nastaje kao rezultat djelovanja duhova koji pomažu umu lokalnog svemira i u različitim vrsta njena snaga i odanost ovise o trajanju mladunčeve bespomoćnosti.

Odnos između majke i djeteta je prirodan, snažan i instinktivan, što objašnjava zašto su primitivne žene bile ponukane podvrći se mnogim neprijatnim uvjetima i neizrecivim teškoćama. Snažna majčinska ljubav je emocija koja je ženu uvijek sputavala, narušavajući njezinu poziciju u borbi s muškarcem. No unatoč tome, majčinski instinkt ljudskog roda nije nesavladiv; mogu ga osujetiti ambicija, sebičnost i religiozna uvjerenja.

Dok veza između majke i djeteta nije ni brak ni dom, ona je jezgra iz koje su oboje potekli. Veliki napredak u evoluciji zajedničkog života nastupio je kad su privremene zajednice između muškaraca i žena počele trajati dovoljno dugo kako bi mogle podići vlastito potomstvo, jer je to značilo izgradnju doma

I pored toga što ove rane zajednice nisu bile osobito čvrste i što su ih potresale brojne nesuglasice, ovakva je suradnja između muškarca i žene značajno uvećala šanse za opstanak. Čak i neovisno o obitelji i potomstvu, muškarac i žena su, kada rade zajedno, po mnogo čemu nadmoćniji od bilo dva muškarca ili dvije žene. Ovakva je veza među suprotnim spolovima uvećala šanse za opstanak te je obilježila sami početak ljudskog društva. Spolna podjela rada je isto tako pogodovala ugodnosti i sreći.

2. RANA MATRIJARHALNA OBITELJ

Periodično krvarenje žene i gubljenje krvi pri porodu rano je vodilo začecu predodžbe o krvi kao stvoritelju djece (čak i vjerovanju da se duša nalazi u krvi), te pojmu krvnog srodstva. U rana vremena, svo potomstvo je vođeno prema ženskoj liniji, kako je jedino ženski dio nasljeđa bio pouzdan.

Kako je primitivna obitelj nastala kao proizvod instinktivne biološke krvne veze između majke i

factors which initiate offspring. But even in the twentieth century many parents still endeavor to keep their children in more or less ignorance as to the origin of human life.

84:1.6 (932.3) A family of some simple sort was insured by the fact that the reproductive function entails the mother-child relationship. Mother love is instinctive; it did not originate in the mores as did marriage. All mammalian mother love is the inherent endowment of the adjutant mind-spirits of the local universe and is in strength and devotion always directly proportional to the length of the helpless infancy of the species.

84:1.7 (932.4) The mother and child relation is natural, strong, and instinctive, and one which, therefore, constrained primitive women to submit to many strange conditions and to endure untold hardships. This compelling mother love is the handicapping emotion which has always placed woman at such a tremendous disadvantage in all her struggles with man. Even at that, maternal instinct in the human species is not overpowering; it may be thwarted by ambition, selfishness, and religious conviction.

84:1.8 (932.5) While the mother-child association is neither marriage nor home, it was the nucleus from which both sprang. The great advance in the evolution of mating came when these temporary partnerships lasted long enough to rear the resultant offspring, for that was homemaking.

84:1.9 (932.6) Regardless of the antagonisms of these early pairs, notwithstanding the looseness of the association, the chances for survival were greatly improved by these male-female partnerships. A man and a woman, co-operating, even aside from family and offspring, are vastly superior in most ways to either two men or two women. This pairing of the sexes enhanced survival and was the very beginning of human society. The sex division of labor also made for comfort and increased happiness.

2. THE EARLY MOTHER-FAMILY

84:2.1 (932.7) The woman's periodic hemorrhage and her further loss of blood at childbirth early suggested blood as the creator of the child (even as the seat of the soul) and gave origin to the blood-bond concept of human relationships. In early times all descent was reckoned in the female line, that being the only part of inheritance which was at all certain.

84:2.2 (932.8) The primitive family, growing out of the instinctive biologic blood bond of mother and child,

djeteta, ona je neminovno bila matrijarhalna; i u mnogim se plemenima dugo zadržalo ovakvo ustrojstvo. Matrijarhat predstavlja jedini mogući prijelaz iz stadija grupnog braka hordi do kasnijeg naprednijeg obiteljskog života mnogobračnih i jednobračnih patrijarhalnih obitelji. Matrijarhalna obitelj je bila prirodna i biološka; patrijarhalna je bila društvena, ekonomska i politička. To što se crvena rasa Sjeverne Amerike tako dugo držala matrijarhalnog ustrojstva predstavlja jedan od glavnih razloga zašto inače vrlo napredni Irokezi nisu uspjeli postati istinska država.

Kako su nalagala društvena pravila matrijarhata, ženina majka je uživala praktično najviši autoritet u obitelji; čak su se i ženina braća i njihovi sinovi više starali za obitelj nego njezin muž. Očevima su često davana imena njihove djece.

Najranije rase nisu smatrale da je otac značajnije sudjelovao u stvaranju djece, već su mislile da djeca dolaze isključivo od majke. Prevladavalo je vjerovanje da djeca sliče ocu bilo radi uzajamne povezanosti ili da su na taj način "obilježena" jer je tako htjela majka. Kasnije, kad je patrijarhalna obitelj zamijenila matrijarhalnu, otac je preuzeo sve zasluge za rođenje djece i velik broj tabua koji su se isprva odnosili jedino na trudne žene počeo se odnositi i na njihove muževe. Kad bi se približio čas poroda, budući otac bi prestao s radom te bi legao u postelju pored svoje žene, gdje bi ostao tri do osam dana. Ako bi žena narednog dana ustala i nastavila s teškim radom, muž bi ostao u postelji da primi čestitke; sve je ovo bio dio ranih društvenih pravila koja su formirana kako bi se utemeljilo očevo pravo na dijete.

Isprva je vladao običaj da muškarac ode narodu svoje žene, ali u kasnijem razdoblju, nakon što bi novcem ili radom isplatio cijenu za mladu, muškarac bi poveo ženu i djecu svome narodu. Prijelaz iz matrijarhata u patrijarhat objašnjava inače besmisleni zabranu određenih oblika braka među rođacima, dok su drugi oblici jednako srodne bračne veze dopušteni.

Društvena pravila koja su formirana u lovačkom razdoblju prestala su važiti kad se muškarac počeo baviti stočarstvom koje mu je dalo kontrolu nad glavnim izvorom hrane; nedugo zatim je iščezla matrijarhalna obitelj. Ona se nije održala jednostavno zato što se nije mogla mjeriti s patrijarhalnom. Zajednička moć majčinih muških rođaka nije se mogla usporediti s moći muža-oca. Žena nije bila u stanju istodobno voditi brigu o podizanju djece, održanju autoriteta i sprovođenju sve veće moći koju je uživala u obitelji. Sve češća krađa žena i kasnije njihova kupovina dalje je ubrzala nestanak matrijarhalne obitelji.

was inevitably a mother-family; and many tribes long held to this arrangement. The mother-family was the only possible transition from the stage of group marriage in the horde to the later and improved home life of the polygamous and monogamous father-families. The mother-family was natural and biologic; the father-family is social, economic, and political. The persistence of the mother-family among the North American red men is one of the chief reasons why the otherwise progressive Iroquois never became a real state.

84:2.3 (933.1) Under the mother-family mores the wife's mother enjoyed virtually supreme authority in the home; even the wife's brothers and their sons were more active in family supervision than was the husband. Fathers were often renamed after their own children.

84:2.4 (933.2) The earliest races gave little credit to the father, looking upon the child as coming altogether from the mother. They believed that children resembled the father as a result of association, or that they were "marked" in this manner because the mother desired them to look like the father. Later on, when the switch came from the mother-family to the father-family, the father took all credit for the child, and many of the taboos on a pregnant woman were subsequently extended to include her husband. The prospective father ceased work as the time of delivery approached, and at childbirth he went to bed, along with the wife, remaining at rest from three to eight days. The wife might arise the next day and engage in hard labor, but the husband remained in bed to receive congratulations; this was all a part of the early mores designed to establish the father's right to the child.

84:2.5 (933.3) At first, it was the custom for the man to go to his wife's people, but in later times, after a man had paid or worked out the bride price, he could take his wife and children back to his own people. The transition from the mother-family to the father-family explains the otherwise meaningless prohibitions of some types of cousin marriages while others of equal kinship are approved.

84:2.6 (933.4) With the passing of the hunter mores, when herding gave man control of the chief food supply, the mother-family came to a speedy end. It failed simply because it could not successfully compete with the newer father-family. Power lodged with the male relatives of the mother could not compete with power concentrated in the husband-father. Woman was not equal to the combined tasks of childbearing and of exercising continuous authority and increasing domestic power. The oncoming of wife stealing and later wife purchase hastened the passing of the mother-family.

84:2.7 (933.5)

Iznenadni prijelaz iz matrijarhata u patrijarhat je jedan od najpodrobnijih obrta i najkorijenitijih prilagođenja koja je ljudska rasa ikad sprovela. Ova je promjena smjesta urodila većim društvenim izražajem i uvećanjem pustolovnosti obiteljskog života.

3. OBITELJ POD OČEVOM UPRAVOM

Dok je majčinski instinkt mogao biti to što je navelo ženu da uđe u bračnu zajednicu, muškarčeva fizička premoć i snaga društvenih pravila jesu ono što ju je doslovce primoralo da tu ostane. Pastoralni život je utemeljio novi kod društvenih pravila-- patrijarhalni oblik obiteljskog života; i bezuvjetni i samovoljni autoritet oca je bio temelj na kojem je počivalo obiteljsko jedinstvo tijekom pastoralne i rane zemljoradničke ere. Svo društvo, bilo nacionalno ili obiteljsko, je prošlo kroz stadij samodržačkog patrijarhalnog ustrojstva.

Neznatno poštovanje koje je ukazivano ženskom rodu u razdoblju kad je napisan Stari Zavjet vjerno svjedoči o društvenim pravilima pastoralne ere. Sve Židovske starješine su se bavile stočarstvom, što potvrđuju riječi "Bog je moj pastir."

Ali žena je jednako kriva što u prošlosti o ženama nije vladalo visoko mišljenje. U primitivno doba žena nije uspjela steći društveno priznanje zato što nije znala djelovati u izvanrednim slučajevima; nije se znala iskazati u spektakularnim i kriznim situacijama. Majčinstvo je stajalo na putu ženinoj borbi za egzistenciju; majčinska ljubav je stajala na putu njezinom učešću u plemenskoj obrani.

Isto tako, primitivne žene su nehotice stvorile vlastitu ovisnost o muškarcu time što su iskazivale hvalu i divljenje njegovoj ratobornosti i muževnosti. To što su ratnici kovani u zvijezde uzvisilo je muški ego, dok je u jednakoj mjeri unizilo ego žene učinivši je još ovisnijom; vojnička uniforma još uvijek budi snažne emocije u ženama.

Među naprednijim rasama, žene su fizički manje i slabije od muškaraca. Kako je slabija, žena je postala taktičnija; rano se naučila koristiti svojim seksualnim čarima. Postala je opreznija i konzervativnija od muškarca, premda nešto manje dubokoumna. Muškarac je imao premoć nad ženom na ratištu i u lovu, dok se u kući žena pokazala generalom koji je znao diktirati čak i najprimitivnijim muškarcima.

Tijekom pastoralne ere muškarci su čuvali

84:2.1 (933.5) The stupendous change from the mother-family to the father-family is one of the most radical and complete right-about-face adjustments ever executed by the human race. This change led at once to greater social expression and increased family adventure.

3. THE FAMILY UNDER FATHER DOMINANCE

84:3.1 (933.6) It may be that the instinct of motherhood led woman into marriage, but it was man's superior strength, together with the influence of the mores, that virtually compelled her to remain in wedlock. Pastoral living tended to create a new system of mores, the patriarchal type of family life; and the basis of family unity under the herder and early agricultural mores was the unquestioned and arbitrary authority of the father. All society, whether national or familial, passed through the stage of the autocratic authority of a patriarchal order.

84:3.2 (934.1) The scant courtesy paid womankind during the Old Testament era is a true reflection of the mores of the herdsmen. The Hebrew patriarchs were all herdsmen, as is witnessed by the saying, "The Lord is my Shepherd."

84:3.3 (934.2) But man was no more to blame for his low opinion of woman during past ages than was woman herself. She failed to get social recognition during primitive times because she did not function in an emergency; she was not a spectacular or crisis hero. Maternity was a distinct disability in the existence struggle; mother love handicapped women in the tribal defense.

84:3.4 (934.3) Primitive women also unintentionally created their dependence on the male by their admiration and applause for his pugnacity and virility. This exaltation of the warrior elevated the male ego while it equally depressed that of the female and made her more dependent; a military uniform still mightily stirs the feminine emotions.

84:3.5 (934.4) Among the more advanced races, women are not so large or so strong as men. Woman, being the weaker, therefore became the more tactful; she early learned to trade upon her sex charms. She became more alert and conservative than man, though slightly less profound. Man was woman's superior on the battlefield and in the hunt; but at home woman has usually outgeneraled even the most primitive of men.

84:3.6 (934.5) The herdsman looked to his flocks for sustenance, but throughout these pastoral ages

stada dok su žene uzgajale povrće. Primitivni muškarac se dugo nije htio prihvatiti obrade zemlje; zemljoradnja je bila suviše miroljubiva i nije imala pustolovni karakter. Pored toga, prema negdašnjem sujevjerju, kako su bile majke, žene su smatrane uspješnijim uzgajivačima biljaka. I među mnogim primitivnim plemenima muškarci i danas pripremaju meso dok žene kuhaju povrće. Kad se primitivna australska plemena nađu u pokretu, žene nikad neće napasti divljač, dok se muškarci nikad neće sagnuti da iskopaju jestivi korijen.

Žena je uvijek morala raditi; ono bar do početka suvremenog doba, žena je bila istinski proizvođač. Muškarac je obično birao lakši put i ova je nejednakost potrajala kroz cijelu povijest ljudske rase. Žena je uvijek nosila teret, brinući o obiteljskoj imovini i pazeći na djecu, kako bi se muškarac mogao posvetiti lovu ili ratovanju.

Prva emancipacija žena je nastupila kad je muškarac pristao na obradu zemlje, time preuzevši nešto što je do tada bilo ženin posao. Značajan napredak je postignut kad su ljudi prestali ubijati muške zarobljenike i umjesto toga ih počeli pretvarati u zemljoradničke robove. Ovo je oslobodilo ženu, koja je tako mogla posvetiti više vremena brizi o domaćinstvu i odgoju djece.

Korištenjem mlijeka skraćen je period dojenja što je uvećalo broj djece i spriječilo preranu neplodnost žena, dok je upotreba kravljeg i kozijeg mlijeka smanjila smrtnost dojenčadi. Prije pastoralne ere, majke su obično dojile djecu četiri do pet godina.

Kako je u primitivnom društvu ratovanje postajalo sve rjeđe, umanjena je nejednakost stvorena spolnom podjelom rada. Međutim, žene su još uvijek morale obavljati teški rad dok su muškarci radili samo što su htjeli. Svaki kamp ili selo se neprestano moralo nalaziti pod prismotrom straže, ali i ovaj problem je djelomično otklonjen kad su ljudi pripitomili psa. Uopćeno, dolazak zemljoradničke ere uveliko je poboljšao ženin prestiž i društveni položaj; ovo je bar bio slučaj sve dok se muškarac nije sam posvetio obradi zemlje. Istog su časa nastupila značajna poboljšanja u zemljoradničkim metodama koja su trajala iz generacije u generaciju. Dok se bavio lovom i ratovanjem, muškarac je naučio vrijednost organizacije te je tako mogao primijeniti ove vještine u industriji, a kasnije, nakon što je preuzeo velik dio ženinih obaveza, njima značajano unaprijediti ženine slabije organizirane radne metode.

woman must still provide the vegetable food. Primitive man shunned the soil; it was altogether too peaceful, too unadventurous. There was also an old superstition that women could raise better plants; they were mothers. In many backward tribes today, the men cook the meat, the women the vegetables, and when the primitive tribes of Australia are on the march, the women never attack game, while a man would not stoop to dig a root.

84:3.7 (934.6) Woman has always had to work; at least right up to modern times the female has been a real producer. Man has usually chosen the easier path, and this inequality has existed throughout the entire history of the human race. Woman has always been the burden bearer, carrying the family property and tending the children, thus leaving the man's hands free for fighting or hunting.

84:3.8 (934.7) Woman's first liberation came when man consented to till the soil, consented to do what had theretofore been regarded as woman's work. It was a great step forward when male captives were no longer killed but were enslaved as agriculturists. This brought about the liberation of woman so that she could devote more time to homemaking and child culture.

84:3.9 (934.8) The provision of milk for the young led to earlier weaning of babies, hence to the bearing of more children by the mothers thus relieved of their sometimes temporary barrenness, while the use of cow's milk and goat's milk greatly reduced infant mortality. Before the herding stage of society, mothers used to nurse their babies until they were four and five years old.

84:3.10 (934.9) Decreasing primitive warfare greatly lessened the disparity between the division of labor based on sex. But women still had to do the real work while men did picket duty. No camp or village could be left unguarded day or night, but even this task was alleviated by the domestication of the dog. In general, the coming of agriculture has enhanced woman's prestige and social standing; at least this was true up to the time man himself turned agriculturist. And as soon as man addressed himself to the tilling of the soil, there immediately ensued great improvement in methods of agriculture, extending on down through successive generations. In hunting and war man had learned the value of organization, and he introduced these techniques into industry and later, when taking over much of woman's work, greatly improved on her loose methods of labor.

4. ŽENIN STATUS U RANOM DRUŠTVU

Uopćeno govoreći, društveni položaj žene u bilo kojem dobu je vjeran pokazatelj evolucijskog napretka braka kao društvene institucije, dok se napredak braka može uzeti kao prilično precizan pokazatelj napretka ljudske civilizacije.

Ženin je status uvijek bio društveni paradoks; žena je uvijek lukavo upravljala muškarcima; kako bi ostvarila svoje interese i unaprijedila svoj položaj, uvijek je izvlačila korist iz muškarčevog snažnijeg seksualnog poriva. Suptilno se koristeći svojim seksualnim čarima, žena je često bila u stanju steći prevlast nad muškarcem čak i kad ju je ovaj držao u najprezrenijem ropstvu.

U rano doba žena nije bila muškarčev prijatelj, dragana, ljubavnica ili partner, već je bila njegova imovina, sluga i rob, a kasnije njegov ekonomski partner, igračka i majka njegove djece. Unatoč tome uspješni i prijatni seksualni odnosi su uvijek počivali na ženinoj voljnosti i sudjelovanju, što je inteligentnim ženama dalo značajnu moć nad njihovim neposrednim i osobnim položajem, neovisno o društvenom položaju njihova spola. Ali muškarčevo nepovjerenje i sumnjičavost nisu bili ništa manji zbog činjenice da su cijelo to vrijeme žene bile primorane koristiti se lukavstvom kako bi ublažile svoju podređenost.

Suprotni spolovi su naišli na veliku teškoću pri nastojanju da postignu uzajamno razumijevanje. Muškarcu je bilo teško razumijeti ženu i on ju je promatrao s čudnim spojem neukog nepovjerenja i bojažljive očaranosti, ako ne čistog sumnjičanja i prezira. Mnoge plemenske i rasne tradicije pripisuju nevolje Evi, Pandori ili nekoj drugoj predstavnici ženskog roda. Ove su priče uvijek tako izobličene da izgleda kao da je žena donijela zlo muškarcu; i sve ovo ukazuje na to da je u određenom razdoblju u prošlosti vladala opća sumnjičavost prema ženama. Među razlozima koji nalažu celibat svećenika glavni je ženina niskost. To što su u prošlosti uglavnom žene smatrane vješticama dalje je pogoršalo ugled ženskog roda.

Muškarci su dugo smatrali žene čudnovatim, čak nenormalnim. Štoviše, vjerovali su da žene nisu imale dušu; stoga im nisu nadijevali imena. U najranije doba vladao je veliki strah od prvog seksualnog kontakta s ženom; tako je nastao običaj da svećenik ima prvi spolni kontakt s djevicom. Čak je i ženina sjena smatrana opasnom.

Porođaj je općenito smatran radnjom koja je ženu činila opasnom i nečistom. I u skladu s društvenim pravilima mnogih starih plemena, poslije porođaja žena je morala proći kroz opsežan proces očišćenja. Izuzev među onim

4. WOMAN'S STATUS IN EARLY SOCIETY

84:4.1 (935.1) Generally speaking, during any age woman's status is a fair criterion of the evolutionary progress of marriage as a social institution, while the progress of marriage itself is a reasonably accurate gauge registering the advances of human civilization.

84:4.2 (935.2) Woman's status has always been a social paradox; she has always been a shrewd manager of men; she has always capitalized man's stronger sex urge for her own interests and to her own advancement. By trading subtly upon her sex charms, she has often been able to exercise dominant power over man, even when held by him in abject slavery.

84:4.3 (935.3) Early woman was not to man a friend, sweetheart, lover, and partner but rather a piece of property, a servant or slave and, later on, an economic partner, plaything, and childbearer. Nonetheless, proper and satisfactory sex relations have always involved the element of choice and co-operation by woman, and this has always given intelligent women considerable influence over their immediate and personal standing, regardless of their social position as a sex. But man's distrust and suspicion were not helped by the fact that women were all along compelled to resort to shrewdness in the effort to alleviate their bondage.

84:4.4 (935.4) The sexes have had great difficulty in understanding each other. Man found it hard to understand woman, regarding her with a strange mixture of ignorant mistrust and fearful fascination, if not with suspicion and contempt. Many tribal and racial traditions relegate trouble to Eve, Pandora, or some other representative of womankind. These narratives were always distorted so as to make it appear that the woman brought evil upon man; and all this indicates the onetime universal distrust of woman. Among the reasons cited in support of a celibate priesthood, the chief was the baseness of woman. The fact that most supposed witches were women did not improve the olden reputation of the sex.

84:4.5 (935.5) Men have long regarded women as peculiar, even abnormal. They have even believed that women did not have souls; therefore were they denied names. During early times there existed great fear of the first sex relation with a woman; hence it became the custom for a priest to have initial intercourse with a virgin. Even a woman's shadow was thought to be dangerous.

84:4.6 (935.6) Childbearing was once generally looked upon as rendering a woman dangerous and unclean. And many tribal mores decreed that a mother must undergo extensive purification ceremonies subsequent to the birth of a child.

grupama gdje je vladao običaj da otac djeteta legne pored žene u porođajnu postelju, buduće majke bi se svi klonili i ona bi se našla sama i odbačena. Prastari narodi su čak izbjegavali porode u kući. Kasnije je starijim ženama dozvoljeno da budućoj majci pomognu pri porodu i tako su se javile profesionalne primalje. Kako bi olakšali porod, primitivniji ljudi su imali običaj reći i učiniti bezbroj besmislica. Često bi poprskali novorođenče svetom vodom kako bi spriječili utjecaj duhova.

Među nemiješanim plemenima, porod je bio relativno lak i trajao je dva do tri sata; u slučaju miješanih rasa, obično je trajao dulje. U slučajevima gdje bi žena umrla pri porodu, osobito pri porodu blizanaca, bila bi okrivljena za preljub s duhom. Kasnije su viša plemena počela smatrati smrt pri porodu nebeskom voljom; vjerovali su da su takve majke umrle pri izvršenju plemenitog zadatka.

Takozvana čednost žene koja se odnosi na odijevanje i pokrivanje tijela proizlazi odatle što su primitivni ljudi na smrt strahovali da bi je netko vidio tijekom menstrualnog perioda. Ovo se smatralo ozbiljnim grijehom, kršenjem tabua. Prema starim društvenim pravilima, od puberteta pa sve do zadnjeg dana plodnosti, svaka je žena bila osuđena na potpunu izolaciju od obitelji i društva cijeli tjedan svakog mjeseca. Sve što bi dirnula, sve na što bi sjela ili legla, smatrano je "nečistim." Dugo je vladao običaj brutalno izmlatiti djevojku na kraju svakog menstrualnog perioda kako bi se iz njenog tijela istjerao zao duh. Ali nakon što bi dostigla dob kad više nije mogla imati djece, žena je obično primala veće poštovanje kao i nova prava i privilegije. Kad se sve ovo uzme u obzir, nije čudo što su žene omalovažavane. Čak su i stari Grci smatrali da je u toku menstrualnog perioda žena bila jedan od tri glavna uzroka onečišćenosti, dok su druga dva bili svinjetina i bijeli luk.

Koliko god bile besmislene, ove su prastare ideje dale premorenim i preopterećenim ženama bar za njihove mladosti sedam dana svakog mjeseca za prijeko potreban odmor i korisnu meditaciju. Kad bi ostale nasamo, žene bi se dovijale kako će se nositi sa svojim muškim partnerima ostala tri tjedna u mjesecu. Isto tako, dok su žene bile izolirane, muškarci nisu mogli prekomjerno uživati u seksu, što je neizravno vodilo restrikciji pučanstva i povišenju samokontrole.

Veliki napredak je postignut kad je muškarcu oduzeto pravo da ubije svoju ženu. Isto tako, društvo je uznapredovalo kad je žena postala vlasnik vjenčanih darova. Kasnije, ona je stekla zakonsko pravo da posjeduje, kontrolira, pa čak i pokloni ili proda svoju imovinu, dok joj je dugo uskraćivan položaj bilo u crkvi ili državnoj upravi.

Except among those groups where the husband participated in the lying-in, the expectant mother was shunned, left alone. The ancients even avoided having a child born in the house. Finally, the old women were permitted to attend the mother during labor, and this practice gave origin to the profession of midwifery. During labor, scores of foolish things were said and done in an effort to facilitate delivery. It was the custom to sprinkle the newborn with holy water to prevent ghost interference.

84:4.7 (935.7) Among the unmixed tribes, childbirth was comparatively easy, occupying only two or three hours; it is seldom so easy among the mixed races. If a woman died in childbirth, especially during the delivery of twins, she was believed to have been guilty of spirit adultery. Later on, the higher tribes looked upon death in childbirth as the will of heaven; such mothers were regarded as having perished in a noble cause.

84:4.8 (936.1) The so-called modesty of women respecting their clothing and the exposure of the person grew out of the deadly fear of being observed at the time of a menstrual period. To be thus detected was a grievous sin, the violation of a taboo. Under the mores of olden times, every woman, from adolescence to the end of the childbearing period, was subjected to complete family and social quarantine one full week each month. Everything she might touch, sit upon, or lie upon was "defiled." It was for long the custom to brutally beat a girl after each monthly period in an effort to drive the evil spirit out of her body. But when a woman passed beyond the childbearing age, she was usually treated more considerately, being accorded more rights and privileges. In view of all this it was not strange that women were looked down upon. Even the Greeks held the menstruating woman as one of the three great causes of defilement, the other two being pork and garlic.

84:4.9 (936.2) However foolish these olden notions were, they did some good since they gave overworked females, at least when young, one week each month for welcome rest and profitable meditation. Thus could they sharpen their wits for dealing with their male associates the rest of the time. This quarantine of women also protected men from over-sex indulgence, thereby indirectly contributing to the restriction of population and to the enhancement of self-control.

84:4.10 (936.3) A great advance was made when a man was denied the right to kill his wife at will. Likewise, it was a forward step when a woman could own the wedding gifts. Later, she gained the legal right to own, control, and even dispose of property, but she was long deprived of the right to hold office in either church or state. Woman has

Sve do početka dvadesetog stoljeća, pa čak i tada, muškarac se odnosio prema ženi više-manje kao prema imovini. U mnogim dijelovima svijeta žena još uvijek nije stekla slobodu da se otrgne od muškarčeve kontrole. Čak i među naprednim narodima se u muškarčevom nastojanju da zaštiti ženu krije prešutna potvrda nadmoćnosti.

Ali primitivne žene sebe nisu sažaljevale, kako to znaju činiti njihove odskora oslobođene sestre. Naposljetku, one su bile prilično sretni i zadovoljne; nisu se usuđivale zamisliti bilo bolji ili drugačiji oblik egzistencije.

5. NAPREDOVANJE DRUŠTVENIH PRAVILA I ŽENIN POLOŽAJ

Kad se radi o samoproduženju, žena je ravnopravna muškarcu, ali kad je riječ o njihovoj zajedničkoj borbi za samoodržanje, prinudno materinstvo stavlja ženu u nepovoljan položaj i ovu činjenicu mogu nadoknaditi jedino prosvjetljena društvena pravila sve naprednije civilizacije kao i muškarčev sve viši smisao za poštenje.

Tijekom društvene evolucije, žene su stekle više seksualne norme, jer su snosile teže posljedice u slučaju kršenja društvenih pravila koja upravljaju seksualnim odnosima. Muškarčeve seksualne norme napreduju vrlo sporo i to jedino kao rezultat nastojanja da se udovolji civilizacijskom smislu za poštenje. Priroda ne zna što je pošteno--žena sama podnosi porođajne bolove.

Suvremena teorija o jednakosti spolova predstavlja lijepu i vrijednu ideju napredujuće civilizacije premda kao takva ne postoji u prirodi. Kad jači tlači, muškarac ima moć nad ženom; kad društvom počnu dominirati pravda, mir i poštenje, žena se postupno uzdiže iz ropstva i anonimnosti. U bilo kojoj naciji ili dobu, društveni položaj žene općenito stoji u obrnutom odnosu sa stupnjem militarizma.

Ali muškarac nije svjesno niti namjerno prvo oduzeo prava od žene pa ih onda postupno i nevoljno vratio; cijela ova situacija je nesvjesna i neplanirana epizoda društvene evolucije. Kad je zaista došlo vrijeme da žena počne uživati viša prava, ona ih je dobila, i to posve neovisno o muškarčevom svjesnom stavu. Polako ali sigurno, pravila ponašanja se mijenjaju kako bi omogućila društvena prilagođenja koja predstavljaju dio neprestanog razvoja civilizacije. Kako su društvena pravila sve više napredovala, muškarci su se počeli sve bolje odnositi prema ženama; plemena koja su zlostavljala žene nisu opstala.

Adamiti i Noditi su ženama poklanjali sve veće priznanje, i one grupe koje su došle pod

always been treated more or less as property, right up to and in the twentieth century after Christ. She has not yet gained world-wide freedom from seclusion under man's control. Even among advanced peoples, man's attempt to protect woman has always been a tacit assertion of superiority.

84:4.11 (936.4) But primitive women did not pity themselves as their more recently liberated sisters are wont to do. They were, after all, fairly happy and contented; they did not dare to envision a better or different mode of existence.

5. WOMAN UNDER THE DEVELOPING MORES

84:5.1 (936.5) In self-perpetuation woman is man's equal, but in the partnership of self-maintenance she labors at a decided disadvantage, and this handicap of enforced maternity can only be compensated by the enlightened mores of advancing civilization and by man's increasing sense of acquired fairness.

84:5.2 (936.6) As society evolved, the sex standards rose higher among women because they suffered more from the consequences of the transgression of the sex mores. Man's sex standards are only tardily improving as a result of the sheer sense of that fairness which civilization demands. Nature knows nothing of fairness — makes woman alone suffer the pangs of childbirth.

84:5.3 (936.7) The modern idea of sex equality is beautiful and worthy of an expanding civilization, but it is not found in nature. When might is right, man lords it over woman; when more justice, peace, and fairness prevail, she gradually emerges from slavery and obscurity. Woman's social position has generally varied inversely with the degree of militarism in any nation or age.

84:5.4 (937.1) But man did not consciously nor intentionally seize woman's rights and then gradually and grudgingly give them back to her; all this was an unconscious and unplanned episode of social evolution. When the time really came for woman to enjoy added rights, she got them, and all quite regardless of man's conscious attitude. Slowly but surely the mores change so as to provide for those social adjustments which are a part of the persistent evolution of civilization. The advancing mores slowly provided increasingly better treatment for females; those tribes which persisted in cruelty to them did not survive.

84:5.5 (937.1) The Adamites and Nodites accorded women increased recognition, and those groups

utjecaj migrirajućih Andita često su prihvaćale Edenička učenja u pogledu ženinog mjesta u društvu.

Rani Grci i Kinezi su se odnosili prema ženama bolje nego većina okolnih naroda. Ali Židovi su prema ženama bili izrazito sumnjičavi. Kako su na Zapadu Pavlova učenja pripojena kršćanstvu, žena se vrlo teško mogla osloboditi potlačenosti, premda je kršćanstvo unaprijedilo društvena pravila time što je zahtijevalo da muškarci strože poštuju seksualne obveze. Ženin položaj je gotovo beznadežno unižen u islamu, dok neke druge Istočnjačke religije stavljaju ženu u još gori položaj.

Znanost je emancipirala ženu, ne religija; suvremena tvornica ju je najvećim dijelom oslobodila od okova domaćinstva. Muškarčeve fizičke sposobnosti više nisu bile ključni faktor u ovom novom mehanizmu za osiguranje životnih potrepština; znanost je tako promijenila uvjete života da muškarac više nije moćniji od žene.

Ove su promjene vodile ženinom oslobođenju od okova domaćinstva, u tolikoj mjeri izmijenivši njezin položaj da ona danas uživa praktično jednak stupanj osobne slobode i spolnog samoopredjeljenja kao muškarac. U prošlosti se ženina vrijednost sastojala od njezine sposobnosti da proizvede hranu; s vremenom su nova otkrića i uvećanje bogatstva omogućili ženi da stvori novi svijet i počne djelovati u novoj sferi--domenu gracioznosti i šarma. Industrija je tako nesvjesno i nenamjerno izborila bitku za ženinu društvenu i ekonomsku emancipaciju. I evolucija je još jednom postigla ono što čak ni otkrivenje nije bilo u stanju učiniti.

Pri svojoj reakciji na nepravdu društvenih pravila koja su određivala ženin položaj u društvu, prosvijetljeni narodi su otišli iz krajnosti u krajnost. Među industrijaliziranim rasama žena je primila gotova sva prava, dok je ne vežu brojne dužnosti kakva je recimo vojna obveza. Emancipacija je napredovala pri svakom koraku koji je olakšao borbu za egzistenciju, dok je ženin položaj postajao sve bolji kako je društvo više napredovalo prema jednoženstvu. Pri svakom novom prilagođenju društvenih pravila napredne civilizacije, slabiji segment društva postiže nesrazmjerne dobitke.

U idealnom bračnom životu, žena konačno postiže priznanje, dostojanstvo, neovisnost, jednakost i obrazovanje; ali hoće li se pokazati vrijednom cijelog ovog novog i neviđenog postignuća? Hoće li suvremena žena primiti ovu veliku društvenu slobodu i uzvratiti lijenošću, ravnodušnošću, nevjernošću i nevoljnošću da rodi i podigne djecu? Danas, u dvadesetom stoljeću,

which were influenced by the migrating Andites have tended to be influenced by the Edenic teachings regarding women's place in society.

84:5.6 (937.1) The early Chinese and the Greeks treated women better than did most surrounding peoples. But the Hebrews were exceedingly distrustful of them. In the Occident woman has had a difficult climb under the Pauline doctrines which became attached to Christianity, although Christianity did advance the mores by imposing more stringent sex obligations upon man. Woman's estate is little short of hopeless under the peculiar degradation which attaches to her in Mohammedanism, and she fares even worse under the teachings of several other Oriental religions.

84:5.7 (937.1) Science, not religion, really emancipated woman; it was the modern factory which largely set her free from the confines of the home. Man's physical abilities became no longer a vital essential in the new maintenance mechanism; science so changed the conditions of living that man power was no longer so superior to woman power.

84:5.8 (937.1) These changes have tended toward woman's liberation from domestic slavery and have brought about such a modification of her status that she now enjoys a degree of personal liberty and sex determination that practically equals man's. Once a woman's value consisted in her food-producing ability, but invention and wealth have enabled her to create a new world in which to function — spheres of grace and charm. Thus has industry won its unconscious and unintended fight for woman's social and economic emancipation. And again has evolution succeeded in doing what even revelation failed to accomplish.

84:5.9 (937.1) The reaction of enlightened peoples from the inequitable mores governing woman's place in society has indeed been pendulumlike in its extremeness. Among industrialized races she has received almost all rights and enjoys exemption from many obligations, such as military service. Every easement of the struggle for existence has redounded to the liberation of woman, and she has directly benefited from every advance toward monogamy. The weaker always makes disproportionate gains in every adjustment of the mores in the progressive evolution of society.

84:5.10 (937.1) In the ideals of pair marriage, woman has finally won recognition, dignity, independence, equality, and education; but will she prove worthy of all this new and unprecedented accomplishment? Will modern woman respond to this great achievement of social liberation with idleness, indifference, barrenness, and infidelity? Today, in the twentieth century, woman is

žena polaže najteži ispit cijele svoje duge svjetske egzistencije!

Žena je ravnopravna s muškarcem u pogledu rasne reprodukcije i ona je stoga jednako važan učesnik rasne evolucije; evolucija se stoga kretala sve više u smijem ostvarenja ženinih prava. Ali ženina prava nisu ni slučajno isto što i muškarčeva prava. Žena ne može ostvariti svoj puni potencijal ako se bude bavila ispunjenjem muškarčevih prava jednako kao što ni muškarac ne može biti uspješan bude li provodio prava žene.

Svaki spol ima vlastitu domenu egzistencije kao i vlastita prava u okviru te domene. Ako je ženina aspiracija da doslovno uživa sva muškarčeva prava, prije ili kasnije neumoljiva i bezosjećajna kompeticija će zasigurno zamijeniti kavalirstvo i poseban obzir koji mnoge žene danas uživaju, a koji su tek odskora dobile od muškaraca.

Civilizacija ne može izbrisati razlike u ponašanju spolova. Društvena pravila se mijenjaju iz stoljeća u stoljeće, ali instinkt ostaje isti. Prirodna materinska ljubav nikad neće dozvoliti da žena postane muškarčev ozbiljan takmac u industriji. Svaki će spol zauvijek vladati u vlastitoj domeni, domeni koji počiva na biološkoj i mentalnoj različitosti.

Svaki će spol uvijek imati vlastito polje djelovanja, dok će se ova dva zauvijek preklapati. Jedino u društvenom pogledu muškarci i žene mogu biti ravnopravni.

6. SURADNJA MUŠKARCA I ŽENE

Reproduktivni nagon nepogrešivo vodi muškarca i ženu jedno drugom radi samoproduženja, ali on sam nije u stanju osigurati trajnost i uzajamnu suradnju takve zajednice--izgradnju doma.

Svaka uspješna ljudska institucija podrazumijeva prvo sukob, a zatim usklađenje osobnih interesa kako bi se postigao praktičan i djelotvoran sklad; isto se može reći i o procesu osnivanja doma. U braku, koji je osnova izgradnji doma, najviše se ispoljava taproturječna suradnja koja često obilježava dodir između prirode i društva. Sukob je neminovan. Seksualni odnos je prirodan; on je prirodan. Brak, međutim, nije biološka, već društvena pojava. Požuda vodi muškarca i ženu jedno drugom, ali slabiji roditeljski instinkt, zajedno s utjecajem društvenih pravila, je to što ih drži zajedno.

S praktičnog stanovišta, muškarac i žena su dvije zasebne varijante jedne te iste vrste koje žive

undergoing the crucial test of her long world existence!

84:5.11 (938.1) Woman is man's equal partner in race reproduction, hence just as important in the unfolding of racial evolution; therefore has evolution increasingly worked toward the realization of women's rights. But women's rights are by no means men's rights. Woman cannot thrive on man's rights any more than man can prosper on woman's rights.

84:5.12 (938.2) Each sex has its own distinctive sphere of existence, together with its own rights within that sphere. If woman aspires literally to enjoy all of man's rights, then, sooner or later, pitiless and emotionless competition will certainly replace that chivalry and special consideration which many women now enjoy, and which they have so recently won from men.

84:5.13 (938.3) Civilization never can obliterate the behavior gulf between the sexes. From age to age the mores change, but instinct never. Innate maternal affection will never permit emancipated woman to become man's serious rival in industry. Forever each sex will remain supreme in its own domain, domains determined by biologic differentiation and by mental dissimilarity.

84:5.14 (938.4) Each sex will always have its own special sphere, albeit they will ever and anon overlap. Only socially will men and women compete on equal terms.

6. THE PARTNERSHIP OF MAN AND WOMAN

84:6.1 (938.5) The reproductive urge unfailingly brings men and women together for self-perpetuation but, alone, does not insure their remaining together in mutual co-operation — the founding of a home.

84:6.2 (938.6) Every successful human institution embraces antagonisms of personal interest which have been adjusted to practical working harmony, and homemaking is no exception. Marriage, the basis of home building, is the highest manifestation of that antagonistic co-operation which so often characterizes the contacts of nature and society. The conflict is inevitable. Mating is inherent; it is natural. But marriage is not biologic; it is sociologic. Passion insures that man and woman will come together, but the weaker parental instinct and the social mores hold them together.

84:6.3 (938.7) Male and female are, practically regarded, two distinct varieties of the same

u intimnoj i bliskoj vezi. Njihova gledišta, i sve životne reakcije su, u biti, različite; oni nikako ne mogu postići cjelovito i stvarno međusobno razumijevanje. Suprotni spolovi nikad ne mogu ostvariti potpuno razumijevanje.

Čini se da žene imaju nešto snažniju intuiciju nego muškarci, dok se čine nešto manje logičnim. Žena je, međutim, uvijek bila nosilac moralnih normi kao i duhovni vođa čovječanstva. Još uvijek je istina da se ruka koja ljulja kolijevku bratimi sa sudbinom.

Neka vas ne uznemiruje ova razlika u prirodi, reakciji, gledištu i načinu razmišljanja muškaraca i žena, već je prije posmatrajte kao jako korisnu pojavu koja pomaže čovječanstvu kako individualno tako i kolektivno. Brojne vrste kozmičkih bića su stvorene u dualnim fazama ispoljenja ličnosti. Među smrtnicima, Materijalnim Sinovima i midsoniterima, ova razlika je označena kao muški i ženski spol; među serafima, kerubima i Morontia Pratiocima, obilježena je kao pozitivno ili agresivno i negativno ili neagresivno. Takve dualne veze značajno doprinose raznolikosti i prevazilaze usađena ograničenja, upravo kao što je slučaj s određenim trojnim vezama Rajsko-Havonskog sistema.

Muškarac i žena trebaju jedni druge ne samo za vrijeme smrtničkog života, već i tijekom morontijalne i duhovne egzistencije. Razlike u gledištima koje vladaju među spolovima ne prestaju s krajem prvog života već traju i tijekom uspona lokalnim svemirom i nadsvemirom. Čak i na Havoni hodočasnici koji se uspinju prema Raju--negdašnji muškarci i žene--još uvijek mogu pomoći jedni drugima. Stvorena bića se nikad, čak ni kad uđu u Zbor Finalista, neće toliko izmijeniti da bi izgubila u uvriježene sklonosti svojih ličnosti koje smrtnici označavaju muškim i ženskim spolom; ove će dvije osnovne varijante ljudskog roda uvijek jednu drugu zanimati, poticati, hrabriti i pomagati; kako bi riješili zamršene probleme svemira i prevazišli mnogostruke kozmičke teškoće, muškarac i žena će uvijek ovisiti o uzajamnoj suradnji.

Dok se spolovi nikad ne mogu nadati da će postići potpuno međusobno razumijevanje, oni će se djelotvorno uzajamno nadopunjavati, i premda je ovakva suradnja često više-manje proturječna, ona je u stanju očuvati društvo i proizvesti podmladak. Brak je institucija koja treba uravnotežiti razlike među spolovima, istodobno omogućujući produženje civilizacije i osiguravajući produženje rase.

Brak je majka svih ljudskih institucija, jer izravno vodi izgradnji i održanju doma koji je strukturna osnova društva. Obitelj je vitalno povezana s mehanizmom za samoodržanje; ona

species living in close and intimate association. Their viewpoints and entire life reactions are essentially different; they are wholly incapable of full and real comprehension of each other. Complete understanding between the sexes is not attainable.

84:6.4 (938.8) Women seem to have more intuition than men, but they also appear to be somewhat less logical. Woman, however, has always been the moral standard-bearer and the spiritual leader of mankind. The hand that rocks the cradle still fraternizes with destiny.

84:6.5 (938.9) The differences of nature, reaction, viewpoint, and thinking between men and women, far from occasioning concern, should be regarded as highly beneficial to mankind, both individually and collectively. Many orders of universe creatures are created in dual phases of personality manifestation. Among mortals, Material Sons, and midsoniters, this difference is described as male and female; among seraphim, cherubim, and Morontia Companions, it has been denominated positive or aggressive and negative or retiring. Such dual associations greatly multiply versatility and overcome inherent limitations, even as do certain triune associations in the Paradise-Havona system.

84:6.6 (939.1) Men and women need each other in their morontial and spiritual as well as in their mortal careers. The differences in viewpoint between male and female persist even beyond the first life and throughout the local and superuniverse ascensions. And even in Havona, the pilgrims who were once men and women will still be aiding each other in the Paradise ascent. Never, even in the Corps of the Finality, will the creature metamorphose so far as to obliterate the personality trends that humans call male and female; always will these two basic variations of humankind continue to intrigue, stimulate, encourage, and assist each other; always will they be mutually dependent on co-operation in the solution of perplexing universe problems and in the overcoming of manifold cosmic difficulties.

84:6.7 (939.2) While the sexes never can hope fully to understand each other, they are effectively complementary, and though co-operation is often more or less personally antagonistic, it is capable of maintaining and reproducing society. Marriage is an institution designed to compose sex differences, meanwhile effecting the continuation of civilization and insuring the reproduction of the race.

84:6.8 (939.3) Marriage is the mother of all human institutions, for it leads directly to home founding and home maintenance, which is the structural basis of society. The family is vitally linked to the mechanism of self-maintenance; it is the sole

je jedina nada održanja rase pod civilizacijskim utjecajem društvenih pravila, dok istodobno najdjelotvornije pruža određene jako prijatne oblike samozadovoljenja. Obitelj je čovjekovo najveće posve ljudsko postignuće koje spaja evoluciju bioloških odnosa muškarca i žene s društvenim odnosima dvaju supružnika.

7. IDEALI OBITELJSKOG ŽIVOTA

Seksualni odnos je instinktivan, njime prirodno nastaju djeca i na taj se način automatski rađa obitelj. Ono što se može reći o obiteljima neke nacije ili rase, može se reći i o njihovom društvu. Ako su obitelji dobre i društvo je dobro. Velika kulturna stabilnost Židovskog i Kineskog naroda počiva u snazi njihovih obitelji.

Instinktivna ljubav i briga za djecu nagnali su ženu da potraži okrilje braka i primitivnog obiteljskog života. Muškarac je bio primoran pristati na izgradnju doma jedino zbog pritiska kasnijih društvenih običaja i pravila; kako sam ne trpi nikakve biološke posljedice seksualnog čina, dugo mu je trebalo da se počne zanimati za sklapanje braka i izgradnju doma.

Seksualni odnos je prirodan, dok je brak društvena pojava kojom uvijek upravljaju društvena pravila. Zajedno s imovinom, ponosom i kavalirštvom, društvena pravila (religiozna, moralna i etička) stabiliziraju institucije braka i obitelji. Dok god su društvena pravila nestabilna i promjenljiva, nestabilna je postojanost institucija braka i doma. Brak trenutno prelazi iz imovinske ere u osobnu. U prošlosti je muškarac štiti ženu jer je bila njegova pokretna imovina, dok mu je ona iz istog razloga bila poslušna. Kakav god bio, ovaj je sistem pružao stabilnost. Danas se žena više ne smatra imovinom i novadruštvena pravila trebaju stabilizirati institucije braka i doma. Ona su poimenice:

1. Nova uloga religije--učenje da je roditeljsko iskustvo bitan dio života, ideja o kozmičkim državljanima koji rađaju i podižu djecu; sve šire shvaćanje da je podizanje djece stvar časti i privilegije-davanje sinova Ocu.

2. Nova uloga znanosti--rođenje djece postaje sve više stvar volje, predmet čovjekove kontrole. Kako nisu razumjeli prirodne zakone, u davna su vremena ljudi često bili primorani podići neželjeno dijete.

3. Nova uloga primamljivih ugodnosti--rasno produženje na taj način poprima novi faktor; u davna vremena, ljudi su ubijali neželjenu djecu; suvremeni svijet ih ne želi nositi.

4. Povišenje roditeljskog instinkta. U svakoj

hope of race perpetuation under the mores of civilization, while at the same time it most effectively provides certain highly satisfactory forms of self-gratification. The family is man's greatest purely human achievement, combining as it does the evolution of the biologic relations of male and female with the social relations of husband and wife.

7. THE IDEALS OF FAMILY LIFE

84:7.1 (939.4) Sex mating is instinctive, children are the natural result, and the family thus automatically comes into existence. As are the families of the race or nation, so is its society. If the families are good, the society is likewise good. The great cultural stability of the Jewish and of the Chinese peoples lies in the strength of their family groups.

84:7.2 (939.5) Woman's instinct to love and care for children conspired to make her the interested party in promoting marriage and primitive family life. Man was only forced into home building by the pressure of the later mores and social conventions; he was slow to take an interest in the establishment of marriage and home because the sex act imposes no biologic consequences upon him.

84:7.3 (939.6) Sex association is natural, but marriage is social and has always been regulated by the mores. The mores (religious, moral, and ethical), together with property, pride, and chivalry, stabilize the institutions of marriage and family. Whenever the mores fluctuate, there is fluctuation in the stability of the home-marriage institution. Marriage is now passing out of the property stage into the personal era. Formerly man protected woman because she was his chattel, and she obeyed for the same reason. Regardless of its merits this system did provide stability. Now, woman is no longer regarded as property, and new mores are emerging designed to stabilize the marriage-home institution:

84:7.4 (939.7) 1. The new role of religion — the teaching that parental experience is essential, the idea of procreating cosmic citizens, the enlarged understanding of the privilege of procreation — giving sons to the Father.

84:7.5 (940.1) 2. The new role of science — procreation is becoming more and more voluntary, subject to man's control. In ancient times lack of understanding insured the appearance of children in the absence of all desire therefor.

84:7.6 (940.2) 3. The new function of pleasure lures — this introduces a new factor into racial survival; ancient man exposed undesired children to die; moderns refuse to bear them.

84:7.7 (940.3) 4. The enhancement of parental

se novoj generaciji odstranjuju oni dijelovi reproduktivne struje određene rase čiji roditeljski instinkt nije bio dovoljno snažan da ih navede da postanu roditeljima nove generacije.

Ali kao institucija, dom, koji počiva na suradnji jednog muškarca i jedne žene, zapravo potječe iz vremena Dalamatije, od prije otprilike pola milijuna godina, jer su jednoženački običaji Andona i njegovih neposrednih potomaka mnogo prije odbačeni. Međutim, prije vremena Nodita i kasnijih Adamita, obiteljski život nije bio nešto čim se čovjek mogao pohvaliti. Adam i Eva su ispoljili trajan utjecaj na cijelo čovječanstvo; u Vrtu, po prvi put u svjetskoj povijesti, muškarac i žena su radili rame uz rame. U to je doba Edenički ideal—cijela obitelj posvećena vrtlarstvu—bio nova ideja na Urantiji.

Rana obitelj je bila srodna grupa radnika, a uključivala je i robove, koji su živjeli u jednoj nastambi. Brak i obiteljski život nisu uvijek bili jedno te isto, premda su bili usko povezani okovima nužde. Žena je uvijek željela imati individualnu obitelj i stvari su na kraju bile po njenom.

Ljubav prema potomstvu je gotovo univerzalna i jako bitna kad je riječ o opstanku. U stara vremena, ljudi bi uvijek žrtvovali majčinske interese radi dobrobiti njenog djeteta; kod Eskima majka još uvijek liže dijete umjesto da ga okupa. Ali u primitivno doba su se majke brinule za djecu jedino dok su onabila vrlo mala; poput životinja, odbacile bi ih čim bi odrasla. Trajne i postojeće ljudske veze nikad nisu bile utemeljene isključivo na biološkoj ljubavi. Životinje vole svoju djecu; čovjek—civilizirani čovjek—voli i djecu svoje djece. Što je viši stupanj razvoja neke civilizacije, to se roditelji više raduju napretku i uspjehu svoje djece; pojam obiteljskog ponosa tako poprima novo i više značenje.

Među članovima velikih obitelji prastarih naroda nije uvijek vladala uzajamna ljubav. Mnogo djece je bilo poželjno radi slijedećeg:

1. Bila su dragocjena radna snaga.
2. Roditeljima su pružala sigurnost pod stare dane.
3. Roditelji su mogli zaraditi na prodaji kćeri.
4. Obiteljski ponos je nalogao da veći broj članova nosi obiteljsko ime.
5. Sinovi su pružali obranu i zaštitu.
6. Strah od duhova je izazivao strah od samoće.

instinct — each generation now tends to eliminate from the reproductive stream of the race those individuals in whom parental instinct is insufficiently strong to insure the procreation of children, the prospective parents of the next generation.

84:7.8 (940.4) But the home as an institution, a partnership between one man and one woman, dates more specifically from the days of Dalamatia, about one-half million years ago, the monogamous practices of Andon and his immediate descendants having been abandoned long before. Family life, however, was not much to boast of before the days of the Nodites and the later Adamites. Adam and Eve exerted a lasting influence on all mankind; for the first time in the history of the world men and women were observed working side by side in the Garden. The Edenic ideal, the whole family as gardeners, was a new idea on Urantia.

84:7.9 (940.5) The early family embraced a related working group, including the slaves, all living in one dwelling. Marriage and family life have not always been identical but have of necessity been closely associated. Woman always wanted the individual family, and eventually she had her way.

84:7.10 (940.6) Love of offspring is almost universal and is of distinct survival value. The ancients always sacrificed the mother's interests for the welfare of the child; an Eskimo mother even yet licks her baby in lieu of washing. But primitive mothers only nourished and cared for their children when very young; like the animals, they discarded them as soon as they grew up. Enduring and continuous human associations have never been founded on biologic affection alone. The animals love their children; man — civilized man — loves his children's children. The higher the civilization, the greater the joy of parents in the children's advancement and success; thus the new and higher realization of *name* pride comes into existence.

84:7.11 (940.7) The large families among ancient peoples were not necessarily affectional. Many children were desired because:

- 84:7.12 (940.8) 1. They were valuable as laborers.
- 84:7.13 (940.9) 2. They were old-age insurance.
- 84:7.14 (940.10) 3. Daughters were salable.
- 84:7.15 (940.11) 4. Family pride required extension of name.
- 84:7.16 (940.12) 5. Sons afforded protection and defense.
- 84:7.17 (940.13) 6. Ghost fear produced a dread of being alone.

7. Određene religije su zahtijevale potomstvo.

Narodi koji su obožavali pretke vjerovali su da bi ih neizreciva katastrofa pratila odavde do vječnosti ako ne dobiju sina. Nadasve su željeli imati sinove koji bi nakon njihove smrti vodili komemorativne svečanosti i prinosili žrtve koje bi tobože omogućile brz napredak umrlih duša kroz zemlju duhova.

Stari necivilizirani narodi su imali običaj vrlo rano početi disciplinirati svoju djecu, i djeca bi rano naučila da je neposlušnost značila neuspjeh, pa čak i smrt, upravo kao što je to slučaj među životinjama. Ono što znatno doprinosi suvremenoj neposlušnosti djece je činjenica da ih civilizacija štiti od prirodnih posljedica njihove neposlušnosti.

Djeca Eskima sebe neće dovesti u opasnost čak i ako ih roditelji podignu bez mnogo oštine i ukora, jer su prirodno povodljive male životinje; djeca crvene i žute rase su gotovo jednako poslušna. Ali kad je riječ o rasama koje posjeduju Anditsko naslijeđe, djeca nisu tako poslušna; ona posjeduju snažniju imaginaciju i pustolovni duh i stoga ih treba podići s više discipline i obuke. Suvremeni problemi podizanja djece znatno su otežani slijedećim:

1. Velikim stupnjem rasne mješavine.
2. Neprirodnim i površnim obrazovanjem.
3. Činjenicom da dijete nema priliku steći kulturu imitacijom roditelja—oni su uglavnom odsutni.

Zastarjele ideje o obiteljskoj disciplini proizlaze iz spoznaje biološke činjenice da roditelji daju život djeci. Sve napredniji ideali obiteljskog života vode predodžbi da umjesto što daje određena prava roditeljima, podizanje djece predstavlja stvar najviše odgovornosti koje se čovjek može prihvatiti za cijelog svog života.

Civilizacija drži da su roditelji ti koji preuzimaju sve dužnosti, dok su djeca ta koja imaju sva prava. Poštovanje koje djeca osjećaju prema svojim roditeljima ne proizrasta iz spoznaje o težini roditeljskih obveza, već nastaje prirodno, kao rezultat brige, obuke i ljubavi koju roditelji ispoljavaju dok pomažu djetetu da izbori bitku života. Istinski roditelj je neprestano odan službi koju mudro dijete s vremenom nauči prepoznati i cijiniti.

U suvremenoj privrednoj i urbanoj eri, bračna institucija evoluirala u skladu s novim ekonomskim trendovima. Obiteljski život postaje sve skuplji dok su djeca, koja su nekad značila izvor sredstava, postala ekonomskim teretom. Ali sigurnost civilizacije počiva u sve većoj voljnosti jedne generacije da uloži u dobrobit narednih i budućih generacija. I svaki pokušaj da se roditeljska

84:7.18 (940.14) 7. Certain religions required offspring.

84:7.19 (940.15) Ancestor worshipers view the failure to have sons as the supreme calamity for all time and eternity. They desire above all else to have sons to officiate in the post-mortem feasts, to offer the required sacrifices for the ghost's progress through spiritland.

84:7.20 (941.1) Among ancient savages, discipline of children was begun very early; and the child early realized that disobedience meant failure or even death just as it did to the animals. It is civilization's protection of the child from the natural consequences of foolish conduct that contributes so much to modern insubordination.

84:7.21 (941.2) Eskimo children thrive on so little discipline and correction simply because they are naturally docile little animals; the children of both the red and the yellow men are almost equally tractable. But in races containing Andite inheritance, children are not so placid; these more imaginative and adventurous youths require more training and discipline. Modern problems of child culture are rendered increasingly difficult by:

84:7.22 (941.3) 1. The large degree of race mixture.

84:7.23 (941.4) 2. Artificial and superficial education.

84:7.24 (941.5) 3. Inability of the child to gain culture by imitating parents — the parents are absent from the family picture so much of the time.

84:7.25 (941.6) The olden ideas of family discipline were biologic, growing out of the realization that parents were creators of the child's being. The advancing ideals of family life are leading to the concept that bringing a child into the world, instead of conferring certain parental rights, entails the supreme responsibility of human existence.

84:7.26 (941.7) Civilization regards the parents as assuming all duties, the child as having all the rights. Respect of the child for his parents arises, not in knowledge of the obligation implied in parental procreation, but naturally grows as a result of the care, training, and affection which are lovingly displayed in assisting the child to win the battle of life. The true parent is engaged in a continuous service-ministry which the wise child comes to recognize and appreciate.

84:7.27 (941.8) In the present industrial and urban era the marriage institution is evolving along new economic lines. Family life has become more and more costly, while children, who used to be an asset, have become economic liabilities. But the security of civilization itself still rests on the growing willingness of one generation to invest in the welfare of the next and future generations. And

odgovornost prenese na državu ili crkvu pokazat će se štetnim po dobrobit i napredak civilizacije.

Zajedno s djecom i obiteljskim životom koji iz njega izrasta, brak daje poticaja najvišim potencijalima ljudske naravi, istodobno pružajući idealan način ispoljenja ovih probuđenih svojstava smrtničke ličnosti. Obitelj osigurava biološko produženje ljudske vrste. Dom je prirodna društvena arena u kojoj djeca mogu shvatiti i usvojiti etiku rodbinskog bratstva. Obitelj je osnovna jedinka bratstva u čijem sastavu roditelji i djeca uče značenje strpljenja, altruizma, obzirnosti i uzdržljivosti, koji su bitni kako bi se ostvarilo bratstvo cijelog čovječanstva.

Ljudsko društvo bi jako uznapredovalo kad bi se civilizirane rase uopćenije vratile obiteljskim sjednicama koje su postojale među Anditima. Anditi nisu imali bilo patrijarhalan ili samodržački oblik obiteljske vlasti. Bili su jako bratstveni i druželjubivi, slobodno i otvoreno raspravljajući svaki prijedlog i uredbu obiteljske naravi. Bili su stvarno bratstveni u svakom pitanju obiteljske vlasti. U idealnoj obitelji uzajamna bratska odanost jača druželjubivu i roditeljsku ljubav.

Prava moralnost, iz koje izrasta svijest o čovjekovoj odanosti dužnosti, potječe iz obiteljskog života. Prinudan obiteljski život stabilizira ličnost i stimulira njen rast zahtijevajući da se čovjek prilagodi drugim i drugačijim ličnostima. Ali povrh svega, u istinskoj obitelji—dobroj obitelji—pravi roditelji upoznaju stav kojim se Stvoritelj odnosi prema svojoj djeci, dok istodobno svojoj djeci pokazuju početne faze dugog niza uspinjućih otkrivenja ljubavi Rajskog roditelja sve kozmičke djece.

8. OPASNOSTI SAMOZADOVOLJENJA

Obiteljskom životu prijeti velika opasnost od rastućeg zahtjeva za samozadovoljenjem, mahnite suvremene težnje za užitkom. Osnovni razlog koji je ljude navodio na brak imao je ekonomsku narav; seksualna privlačnost je imala manji značaj. Dok je bio utemeljen na samoodržanju, brak je osiguravao produženje vrste istodobno pružajući jedan od najpoželjnijih oblika samozadovoljenja. Brak je jedina institucija ljudskog društva u kojoj se mogu naći sve tri velike primame života.

Samoodržanje je izvorno počivalo na posjedovanju imovine, dok je brak djelovao kao jedinstvena institucija samoproduženja. Premda su zadovoljstva koja čovjek izvlači iz hrane, igre,

any attempt to shift parental responsibility to state or church will prove suicidal to the welfare and advancement of civilization.

84:7.28 (941.9) Marriage, with children and consequent family life, is stimulative of the highest potentials in human nature and simultaneously provides the ideal avenue for the expression of these quickened attributes of mortal personality. The family provides for the biologic perpetuation of the human species. The home is the natural social arena wherein the ethics of blood brotherhood may be grasped by the growing children. The family is the fundamental unit of fraternity in which parents and children learn those lessons of patience, altruism, tolerance, and forbearance which are so essential to the realization of brotherhood among all men.

84:7.29 (941.10) Human society would be greatly improved if the civilized races would more generally return to the family-council practices of the Andites. They did not maintain the patriarchal or autocratic form of family government. They were very brotherly and associative, freely and frankly discussing every proposal and regulation of a family nature. They were ideally fraternal in all their family government. In an ideal family filial and parental affection are both augmented by fraternal devotion.

84:7.30 (942.1) Family life is the progenitor of true morality, the ancestor of the consciousness of loyalty to duty. The enforced associations of family life stabilize personality and stimulate its growth through the compulsion of necessitous adjustment to other and diverse personalities. But even more, a true family — a good family — reveals to the parental procreators the attitude of the Creator to his children, while at the same time such true parents portray to their children the first of a long series of ascending disclosures of the love of the Paradise parent of all universe children.

8. DANGERS OF SELF-GRATIFICATION

84:8.1 (942.2) The great threat against family life is the menacing rising tide of self-gratification, the modern pleasure mania. The prime incentive to marriage used to be economic; sex attraction was secondary. Marriage, founded on self-maintenance, led to self-perpetuation and concomitantly provided one of the most desirable forms of self-gratification. It is the only institution of human society which embraces all three of the great incentives for living.

84:8.2 (942.3) Originally, property was the basic institution of self-maintenance, while marriage functioned as the unique institution of self-perpetuation. Although food satisfaction, play, and

humora i periodičnog užitka u seksu bila izvor samozadovoljenja, evolucija društvenih pravila nije uspjela formirati zasebnu instituciju koja bi pružila samozadovoljenje. I upravo zato što društvo nije razvilo specijalizirane vještine za postignuće prijatnog užitka, sve su suvremene ljudske institucije postale podrobno prožete ovom težnjom za postignućem užitka. Uvećanje imovine postaje metodom za uvećanje svih oblika samozadovoljenja, dok se brak često smatra jedino nečim što treba donijeti užitak. I ova pretjerana težnja za postignućem užitka da nas predstavlja najgoru prijetnju kojase ikad svila nad domom, tom evolucijskom društvenom institucijom obiteljskog života.

Ljubičasta rasa je čovječanstvu dala novo i tek nepotpuno ostvareno svojstvo-- instinkt za igru i smisao za humor. Premda su ove osobine bile djelomično prisutne u Sangiških i Anditskih naroda, Adamitska loza je uzvisla ovu primitivnu sklonost u stvarnu moć užitka, novi i viši oblik samozadovoljenja. Pored hrane koja utažava glad, seksualni užitak predstavlja osnovni oblik zadovoljstva koji je značajno osnažen miješanjem Sangiških rasa s Anditima.

Velika opasnost prijete od kombinacije nespokojstva, radoznalosti, pustolovnog duha i nekontroliranog odavanja užitku--osobina poslijeanditskih rasa. Fizička zadovoljstva ne mogu utažiti glad duše; ljubav prema domu i djeci ne proizlazi iz nerazborite težnje za užitkom. Čak i ako pokušate postići sva blaga umjetnosti, boje, zvuka, ritma, glazbe i osobnog dotjerivanja, ne možete se nadati da ćete uzvisiti dušu ili okrijepiti duh. Ispraznost i moda ne mogu zamijeniti izgradnju doma i podizanje djece; ponos i rivalstvo ne daju narednim generacijama osobine koje osiguravaju nastavak života.

Sva uspinjuća nebeska bića uživaju u odmoru, kao i službi voditelja rasonode. Čovjek svakako treba nastojati da postigne blagotvornu rasonodu i bezbrižnu igru; on treba poštovati vrijednost okrepljujućeg sna, odmora, rekreacije i svih oblika rasonode koji mogu odagnati dosadu i jednoličnost. Natjecateljske igre, pripovijedanje, pa čak i kulinarska umjetnost, služe kao oblici samozadovoljenja. (Kad solite hranu, sjetite se da je gotovo milijun godina čovjek mogao posoliti hranu jedino tako što bi je umočio u pepeo.)

Neka čovjek uživa; neka ljudska rasa nađe užitak u tisuću i jednoj stvari; neka evoluirajuće čovječanstvo istražuje sve prihvatljive oblike samozadovoljenja; oni su plodovi dugog i teškog biološkog uspona. Čovjek je teškom mukom zaradio mnoge suvremene užitke i radosti. Ali ne gubite iz vida cilj sudbine! Užici su katastrofalni

humor, along with periodic sex indulgence, were means of self-gratification, it remains a fact that the evolving mores have failed to build any distinct institution of self-gratification. And it is due to this failure to evolve specialized techniques of pleasurable enjoyment that all human institutions are so completely shot through with this pleasure pursuit. Property accumulation is becoming an instrument for augmenting all forms of self-gratification, while marriage is often viewed only as a means of pleasure. And this overindulgence, this widely spread pleasure mania, now constitutes the greatest threat that has ever been leveled at the social evolutionary institution of family life, the home.

84:8.3 (942.4) The violet race introduced a new and only imperfectly realized characteristic into the experience of humankind — the play instinct coupled with the sense of humor. It was there in measure in the Sangiks and Andonites, but the Adamic strain elevated this primitive propensity into the *potential of pleasure*, a new and glorified form of self-gratification. The basic type of self-gratification, aside from appeasing hunger, is sex gratification, and this form of sensual pleasure was enormously heightened by the blending of the Sangiks and the Andites.

84:8.4 (942.5) There is real danger in the combination of restlessness, curiosity, adventure, and pleasure-abandon characteristic of the post-Andite races. The hunger of the soul cannot be satisfied with physical pleasures; the love of home and children is not augmented by the unwise pursuit of pleasure. Though you exhaust the resources of art, color, sound, rhythm, music, and adornment of person, you cannot hope thereby to elevate the soul or to nourish the spirit. Vanity and fashion cannot minister to home building and child culture; pride and rivalry are powerless to enhance the survival qualities of succeeding generations.

84:8.5 (942.6) Advancing celestial beings all enjoy rest and the ministry of the reversion directors. All efforts to obtain wholesome diversion and to engage in uplifting play are sound; refreshing sleep, rest, recreation, and all pastimes which prevent the boredom of monotony are worth while. Competitive games, storytelling, and even the taste of good food may serve as forms of self-gratification. (When you use salt to savor food, pause to consider that, for almost a million years, man could obtain salt only by dipping his food in ashes.)

84:8.6 (943.1) Let man enjoy himself; let the human race find pleasure in a thousand and one ways; let evolutionary mankind explore all forms of legitimate self-gratification, the fruits of the long upward biologic struggle. Man has well earned some of his present-day joys and pleasures. But look you well to the goal of destiny! Pleasures are

ako unište imovinu, koja je postala institucijom samoodržanja; i samougoda bi zbilja bila stravično skupa kad bi doprinijela uništenju braka, uniženju kvalitete obiteljskog života i uništenju domaćovjekovog najvišegevolucijskog postignuća i jedine institucije koja osigurava opstanak civilizacije.

[Iznio Starješina Serafina koji boravi na Urantiji.]

indeed suicidal if they succeed in destroying property, which has become the institution of self-maintenance; and self-gratifications have indeed cost a fatal price if they bring about the collapse of marriage, the decadence of family life, and the destruction of the home — man's supreme evolutionary acquirement and civilization's only hope of survival.

84:8.7 (943.2) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 85. IZVORI ISKAZANJA OBOŽAVANJA

⇨ 084

Knjiga Urantije

086 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 85 IZVORI ISKAZANJA OBOŽAVANJA

Sekcije

Uvod

1. OBOŽAVANJE KAMENJA I BRDA
2. OBOŽAVANJE BILJAKA I DRVEĆA
3. OBOŽAVANJE ŽIVOTINJA
4. OBOŽAVANJE ZEMLJE, ZRAKA, VODE I VATRE
5. OBOŽAVANJE NEBESKIH TIJELA
6. OBOŽAVANJE ČOVJEKA
7. POMOĆNICI OBOŽAVANJA I MUDROSTI

PAPER 85 THE ORIGINS OF WORSHIP

SECTIONS

Introduction

1. Worship of Stones and Hills
2. Worship of Plants and Trees
3. The Worship of Animals
4. Worship of the Elements
5. Worship of the Heavenly Bodies
6. Worship of Man
7. The Adjutants of Worship and Wisdom

Uvod

PRIMITIVNA religija je bila biološkog porijekla, prirodnog evolucijskog razvoja, odvojena od povezanosti s moralnošću i neovisna od svih duhovnih utjecaja. Više životinje osjećaju strah ali nemaju iluzija-- stoga nemaju religiju. Čovjek gradi svoje prvobitne religije iz svojih strahova i uz pomoć svojih iluzija.

U procesu evolucije ljudskog roda, primitivna ispoljenja obožavanja nastaju mnogo prije nego što je čovječji um sposoban formulirati složenije koncepte ovog i narednog života, ideje koje zaslužuju da ih se nazove religijom. Rana religija je bila posve intelektualne naravi i u cjelosti utemeljena na pratećim okolnostima. Predmeti obožavanja su bili posve sugestivni; sastojali su se od stvari iz prirode koje su bilo neposredno okruživale prostoumne i primitivne žitelje Urantije ili su igrale značajnu ulogu u njihovom svakidašnjem iskustvu.

Nakon što je konačno evoluirala iznad stadija obožavanja prirode, religija je uspjela steći osnovu

INTRODUCTION

85:0.1 (944.1) PRIMITIVE religion had a biologic origin, a natural evolutionary development, aside from moral associations and apart from all spiritual influences. The higher animals have fears but no illusions, hence no religion. Man creates his primitive religions out of his fears and by means of his illusions.

85:0.2 (944.2) In the evolution of the human species, worship in its primitive manifestations appears long before the mind of man is capable of formulating the more complex concepts of life now and in the hereafter which deserve to be called religion. Early religion was wholly intellectual in nature and was entirely predicated on associational circumstances. The objects of worship were altogether suggestive; they consisted of the things of nature which were close at hand, or which loomed large in the commonplace experience of the simple-minded primitive Urantians.

85:0.3 (944.3) When religion once evolved beyond nature worship, it acquired roots of spirit origin but

koja je vukla porijeklo od duha, dok je i dalje bila uvjetovana društvenim okruženjem. Pri daljem razvoju obožavanja prirode, čovjekovi pojmovi su predočili ideje o podjeli rada u nadljudskom svijetu; tako su nastali duhovi prirode-- duhovi jezera, drveća, vodopada, kiše i stotinu drugih svakidašnjih zemaljskih pojava.

U ovo ili ono doba, smrtni čovjek je iskazivao obožavanje svemu što postoji na licu zemlje--uključujući i sebe. On je štoviše obožavao gotovo sve što se može zamisliti na nebu i ispod zemljine površine. Primitivni čovjek je strahovao od svih ispoljenja moći; obožavao je svaku prirodnu pojavu koju nije mogao razumijeti. Oluje, poplave, zemljotresi, odroni, vulkani, vatra, vrućina i hladnoća--sve su ove moćne prirodne sile snažno dojmile napredujući ljudski um. Neshvatljivi događaji života još uvijek nose naziv "djela Božja" i "tajnovita dodjeljenja Providnosti."

1. OBOŽAVANJE KAMENJA I BRDA

Kamen je bio prvi predmet kojem je evoluirajući čovjek iskazao obožavanje. Narod Kateri iz južne Indije, kao i brojna plemena na sjeveru ove zemlje, još uvijek obožavaju kamen. Jakob je spavao na kamenu jer ga je obožavao; čak bi ga pomazao. Rahela je skrivala sveto kamenje u svome šatoru.

Kamenje je ranom čovjeku bilo neobično zbog toga što se znao iznenada pojaviti na površini obrađene zemlje ili pašnjaka. Čovjek nije uzeo u obzir ni eroziju ni rezultate prevrtanja zemlje. Kamenje je ispoljilo tako snažan dojam na rane narode zbog toga što je često nalikovalo životinjama. Čak i civilizirani čovjek obraća pažnju na planinske stijene koje značajnije sliče licima životinja ili čak ljudi. No primitivne ljude je najsnažnije dojmilo meteorsko kamenje koje su često imali priliku vidjeti kako se u usijanom sjaju kovitla atmosferom. Kako se rani čovjek stravično bojao zvijezda padalica, nije mu bilo teško povjerovati da su njihovi plamteći tragovi označavali dolazak duhova na zemlju. Nije čudo što bi ih takve pojave ponukale na obožavanje, osobito nakon što bi nedugo zatim otkrili meteore. I ovo je vodilo produbljenju poštovanja prema svom drugom kamenju. U Bengalu mnogi iskazuju obožavanje meteoru koji je pao na zemlju 1880. god. pr.K.

Svi prastari klanovi i plemena su imali svoje sveto kamenje i većina suvremenih naroda ispoljava izvjesnu mjeru poštovanja određenoj vrsti kamena--svojim draguljima. U Indiji su ljudi obožavali skupinu od pet kamenova; u Grčkoj je to bio slučaj s gomilama od trideset; crvena rasa je

was nevertheless always conditioned by the social environment. As nature worship developed, man's concepts envisioned a division of labor in the supermortal world; there were nature spirits for lakes, trees, waterfalls, rain, and hundreds of other ordinary terrestrial phenomena.

85:0.4 (944.4) At one time or another mortal man has worshiped everything on the face of the earth, including himself. He has also worshiped about everything imaginable in the sky and beneath the surface of the earth. Primitive man feared all manifestations of power; he worshiped every natural phenomenon he could not comprehend. The observation of powerful natural forces, such as storms, floods, earthquakes, landslides, volcanoes, fire, heat, and cold, greatly impressed the expanding mind of man. The inexplicable things of life are still termed "acts of God" and "mysterious dispensations of Providence."

1. WORSHIP OF STONES AND HILLS

85:1.1 (944.5) The first object to be worshiped by evolving man was a stone. Today the Kateri people of southern India still worship a stone, as do numerous tribes in northern India. Jacob slept on a stone because he venerated it; he even anointed it. Rachel concealed a number of sacred stones in her tent.

85:1.2 (944.6) Stones first impressed early man as being out of the ordinary because of the manner in which they would so suddenly appear on the surface of a cultivated field or pasture. Men failed to take into account either erosion or the results of the overturning of soil. Stones also greatly impressed early peoples because of their frequent resemblance to animals. The attention of civilized man is arrested by numerous stone formations in the mountains which so much resemble the faces of animals and even men. But the most profound influence was exerted by meteoric stones which primitive humans beheld hurtling through the atmosphere in flaming grandeur. The shooting star was awesome to early man, and he easily believed that such blazing streaks marked the passage of a spirit on its way to earth. No wonder men were led to worship such phenomena, especially when they subsequently discovered the meteors. And this led to greater reverence for all other stones. In Bengal many worship a meteor which fell to earth in A.D. 1880.

85:1.3 (945.1) All ancient clans and tribes had their sacred stones, and most modern peoples manifest a degree of veneration for certain types of stones — their jewels. A group of five stones was revered in India; in Greece it was a cluster of thirty; among the red men it was usually a circle of

obično obožavala kružne gomile kamenja. Rimljani bi uvijek bacili kamen u zrak prizivajući Jupitera. U Indiji se čak i danas kamen može upotrijebiti umjesto svjedoka. U nekim mjestima, kamen može poslužiti kao talisman zakona zahvaljujući čijem autoritetu prijestupnik može biti izveden pred sud. No ne mora uvijek biti slučaj da prostoumni smrtnici poistovjećuju Božanstvo s predmetom ceremonijalnog poštovanja. Takvi fetiši mnogo puta nisu ništa drugo nego simboli stvarnog predmeta obožavanja.

Prastari narodi su posvećivali osobitu pažnju rupama u kamenju. Takve porozne stijene su smatrane neuobičajeno djelotvornim pri liječenju bolesti. Uši nisu bušene kako bi se nosilo kamenje, već je kamenje stavljano u uši kako bi čuvalo rupe otvorenim. Čak i danas sujevjerne osobe buše rupe u novčićima. U Africi, urođenici dižu veliku buku oko fetišnog kamenja. Zapravo, među svim nazadnim plemenima i narodima, kamenje još uvijek predstavlja predmet sujevjernog poštovanja. Obožavanje kamena je još uvijek rasprostranjeno širom cijelog svijeta. Nadgrobni kamen predstavlja očuvani simbol oblića i idola koje su drevni narodi klesali u kamen kao rezultat vjerovanja u utvare i duhove umrlih.

Za obožavanjem kamena uslijedilo je obožavanje brda, i velike kamene formacije predstavljaju prva brda koja su postala predmetom poštovanja. S vremenom je prevladalo vjerovanje da bogovi žive u planinama, te su tako visoke zemljane uzvišice obožavane i iz ovog razloga. Kako je vrijeme prolazilo, neke planine bi bile proglašene svetima ako bi ih ljudi doveli u vezu s određenim bogovima. Neuki i sujevjerni urođenici su vjerovali da spilje vode u podzemni svijet zlih duhova i demona, nasuprot planinama koje su poistovjećene s nešto skorijim pojmovima dobrih duhova i božanstava.

2. OBOŽAVANJE BILJAKA I DRVEĆA

Rani čovjek je promatrao zrna klijanica sa strahom i sujevjernim strahopoštovanjem. Apostol Pavao nije bio prvi koji je iz klijanica izvukao duboke duhovne pouke, te na njima utemeljio svoja religiozna učenja.

Kultovi obožavanja drveća spadaju među najstarije religiozne grupe. Svi rani brakovi su sklapani pod krošnjama drveća i kad su željele djecu, žene su imale običaj više puta strasno zagrliti čvrsti šumski hrast.

Mnoge vrste biljaka i drveća su postale predmetom poštovanja radi svojih medicinskih moći, bilo stvarnih ili fiktivnih. Primitivni čovjek je vjerovao da su svi kemijski učinci bili rezultat

stones. The Romans always threw a stone into the air when invoking Jupiter. In India even to this day a stone can be used as a witness. In some regions a stone may be employed as a talisman of the law, and by its prestige an offender can be haled into court. But simple mortals do not always identify Deity with an object of reverent ceremony. Such fetishes are many times mere symbols of the real object of worship.

85:1.4 (945.2) The ancients had a peculiar regard for holes in stones. Such porous rocks were supposed to be unusually efficacious in curing diseases. Ears were not perforated to carry stones, but the stones were put in to keep the ear holes open. Even in modern times superstitious persons make holes in coins. In Africa the natives make much ado over their fetish stones. In fact, among all backward tribes and peoples stones are still held in superstitious veneration. Stone worship is even now widespread over the world. The tombstone is a surviving symbol of images and idols which were carved in stone in connection with beliefs in ghosts and the spirits of departed fellow beings.

85:1.5 (945.3) Hill worship followed stone worship, and the first hills to be venerated were large stone formations. It presently became the custom to believe that the gods inhabited the mountains, so that high elevations of land were worshiped for this additional reason. As time passed, certain mountains were associated with certain gods and therefore became holy. The ignorant and superstitious aborigines believed that caves led to the underworld, with its evil spirits and demons, in contrast with the mountains, which were identified with the later evolving concepts of good spirits and deities.

2. WORSHIP OF PLANTS AND TREES

85:2.1 (945.4) Plants were first feared and then worshiped because of the intoxicating liquors which were derived therefrom. Primitive man believed that intoxication rendered one divine. There was supposed to be something unusual and sacred about such an experience. Even in modern times alcohol is known as "spirits."

85:2.2 (945.5) Early man looked upon sprouting grain with dread and superstitious awe. The Apostle Paul was not the first to draw profound spiritual lessons from, and predicate religious beliefs on, the sprouting grain.

85:2.3 (945.6) The cults of tree worship are among the oldest religious groups. All early marriages were held under the trees, and when women desired children, they would sometimes be found

neposrednog djelovanja nadnaravnih sila.

Među različitim plemenima i rasama su se mogle susresti vrlo različite ideje o duhovima drveća. Vladalo je vjerovanja je da su u nekom drveću živjeli dobri duhovi; druga su gostila varljive i opake duhove. Finci su vjerovali da su u većini drveća živjeli dobri duhovi. Ćvarci dugo nisu vjerovali drveću, misleći da krije varljive duhove. Žitelji Indije i istočne Rusije smatraju duhove drveća okrutnim. Patagonci još uvijek obožavaju drveće, kao što su činili rani Semiti. Dugo nakon što su prestali obožavati drveće, Židovi su nastavili iskazivati poštovanje svojim božanstvima u lugovima. Izuzev u Kini, u prošlosti je vladao sveopći kult drveta života.

Vjerovanje da se voda i dragi metali ispod površine zemlje mogu otkriti vilinskim rašljama, predstavlja ostatak prastarih kultova drveta. Prvomajski stup, božićno drvo isujevjeri običaj kucanja u drvo predstavljaju ovjekovječenja određenih prastarih običaja obožavanja drveta, te nešto skorijih kultova drveta.

Mnogi od ovih najranijih oblika poštovanja prirode su se stopili s kasnijim evoluirajućim vještinama iskazivanja obožavanja, dok su najraniji oblici obožavanja, aktivirani djelovanjem pomoćnih duhova uma, postojali mnogo prije nego što je suvremenija religiozna narav ljudskog roda počela značajnije reagirati na podražaje duhovnih utjecaja.

3. OBOŽAVANJE ŽIVOTINJA

Primitivni čovjek je osjećao vrlo čudnu i bratstvenu naklonost prema višim životinjama. Čovjekovi preci su ne samo živjeli, već su se i parili sa životinjama. U južnoj Aziji, ljudi su rano počeli vjerovati da se ljudske duše vraćaju na zemlju u životinjskom obličju. Ovo vjerovanje predstavlja ostatak ranijeg običaja obožavanja životinja.

Rani ljudi su obožavali životinje radi njihove moći i lukavštine. Vjerovali su da snažan vonj i oštroidost određenih životinja svjedoče o vodstvu duhova. U ovo ili ono doba, svaka rasa je obožavala životinje. Među takve predmete obožavanja ubrajala su se i stvorenja koja su smatrana pola ljudskim a pola životinjskim, kao što su kentauri i sirene.

Židovi su obožavali zmije sve do vremena kralja Hezekije, a Hindusi još uvijek održavaju prijateljske odnose sa svojim domaćim zmijama. Kineski običaj obožavanja zmaja predstavlja

out in the forest affectionately embracing a sturdy oak. Many plants and trees were venerated because of their real or fancied medicinal powers. The savage believed that all chemical effects were due to the direct activity of supernatural forces.

85:2.4 (945.7) Ideas about tree spirits varied greatly among different tribes and races. Some trees were indwelt by kindly spirits; others harbored the deceptive and cruel. The Finns believed that most trees were occupied by kind spirits. The Swiss long mistrusted the trees, believing they contained tricky spirits. The inhabitants of India and eastern Russia regard the tree spirits as being cruel. The Patagonians still worship trees, as did the early Semites. Long after the Hebrews ceased tree worship, they continued to venerate their various deities in the groves. Except in China, there once existed a universal cult of the *tree of life*.

85:2.5 (946.1) The belief that water or precious metals beneath the earth's surface can be detected by a wooden divining rod is a relic of the ancient tree cults. The Maypole, the Christmas tree, and the superstitious practice of rapping on wood perpetuate certain of the ancient customs of tree worship and the later-day tree cults.

85:2.6 (946.2) Many of these earliest forms of nature veneration became blended with the later evolving techniques of worship, but the earliest mind-adjutant-activated types of worship were functioning long before the newly awakening religious nature of mankind became fully responsive to the stimulus of spiritual influences.

3. THE WORSHIP OF ANIMALS

85:3.1 (946.3) Primitive man had a peculiar and fellow feeling for the higher animals. His ancestors had lived with them and even mated with them. In southern Asia it was early believed that the souls of men came back to earth in animal form. This belief was a survival of the still earlier practice of worshipping animals.

85:3.2 (946.4) Early men revered the animals for their power and their cunning. They thought the keen scent and the farseeing eyes of certain creatures betokened spirit guidance. The animals have all been worshiped by one race or another at one time or another. Among such objects of worship were creatures that were regarded as half human and half animal, such as centaurs and mermaids.

85:3.3 (946.5) The Hebrews worshiped serpents down to the days of King Hezekiah, and the Hindus still maintain friendly relations with their house snakes. The Chinese worship of the dragon

ostatak kulta zmije. Zmijina mudrost predstavlja simbol grčke medicine, dok je liječnici i danas koriste kao embleme suvremene medicine. Umjetnost kroćenja zmije vuče porijeklo od vremena žena vračeva, članova takozvanog ljubavnog kulta zmije, koje bi kao rezultat svakodnevnih ujeda postale uistinu imune, zapravo ovisne, tako da nisu mogle biti bez otrova.

Obožavanju insekata i drugih životinja doprinijelo je skorije pogrešno tumačenje zlatnog pravila—ideje da se čovjek treba odnositi prema drugima (svakom obliku života) onako kako želi da se drugi odnose prema njemu. Drevni ljudi su vjerovali da sve vjetrove uzrokuju pokreti ptičjih krila, što je istodobno vodilo obožavanju i strahu od krilatih bića. Rani Nordijci su vjerovali da pomračenja nastaju kad vuk proždere komad sunca ili mjeseca. Hindusi često prikazuju Višnu s glavom konja. Vrlo često, životinjski simbol predstavlja zaboravljenog boga ili nestali kult. Rano u evolucijskim religijama, janje je postalo tipičnom žrtvenom životinjom, a golubica simbolom mira i ljubavi.

U religiji, simbolizam može biti bilo dobar ili loš, ovisno o tome uolikoj mjeri simbol zamjenjuje izvornu ideju koja je predmet obožavanja. Simbolizam se ne smije zamijeniti s direktnim idolopoklonstvom, gdje se materijalni predmet istinski i neposredno obožava.

is a survival of the snake cults. The wisdom of the serpent was a symbol of Greek medicine and is still employed as an emblem by modern physicians. The art of snake charming has been handed down from the days of the female shamans of the *snake love cult*, who, as the result of daily snake bites, became immune, in fact, became genuine venom addicts and could not get along without this poison.

85:3.4 (946.6) The worship of insects and other animals was promoted by a later misinterpretation of the golden rule — doing to others (every form of life) as you would be done by. The ancients once believed that all winds were produced by the wings of birds and therefore both feared and worshiped all winged creatures. The early Nordics thought that eclipses were caused by a wolf that devoured a portion of the sun or moon. The Hindus often show Vishnu with a horse's head. Many times an animal symbol stands for a forgotten god or a vanished cult. Early in evolutionary religion the lamb became the typical sacrificial animal and the dove the symbol of peace and love.

85:3.5 (946.7) In religion, symbolism may be either good or bad just to the extent that the symbol does or does not displace the original worshipful idea. And symbolism must not be confused with direct idolatry wherein the material object is directly and actually worshiped.

4. OBOŽAVANJE ZEMLJE, ZRAKA, VODE I VATRE

Čovječanstvo je obožavalo zemlju, zrak, vodu i vatru. Primitivne rase su poštovale vrela i obožavale rijeke. Čak i danas u Mongoliji cvjeta utjecajan kult rijeke. Krštenje je poprimilo oblik religiozne ceremonije u Babilonu, a grci su imali običaj godišnjeg ritualnog kupanja. Drevnim narodima nije puno trebalo da pomisle kako duhovi žive u pjenušavim vrelima, uzavrelim izvorima, pokretnim rijekama i jarosnim bujicama. Tekuće vode su snažno dojmile proste umove idejom da ih pokreću duhovi i nadnaravne sile. Nekom bi prilikom davljeniku bila uskraćena pomoć iz straha da se ne uvrijedi neki bog rijeke.

Mnoge stvari i brojni događaji su djelovali kao religiozni podražaj različitim narodima u različitim dobima. Brojna plemena u brdima Indije još uvijek obožavaju dugu. U Indiji i Africi, duga je smatrana ogromnom nebeskom zmijom; Židovi i kršćani su je smatrali "lukom obećanja". Pored toga, utjecaji koji su u jednom dijelu svijeta smatrani povoljnim, u drugom su dijelu vrlo često smatrani zlim. U Južnoj Americi, istočni vjetar se smatra bogom jer donosi kišu; u Indiji se smatra đavlom jer donosi

4. WORSHIP OF THE ELEMENTS

85:4.1 (946.8) Mankind has worshiped earth, air, water, and fire. The primitive races venerated springs and worshiped rivers. Even now in Mongolia there flourishes an influential river cult. Baptism became a religious ceremonial in Babylon, and the Greeks practiced the annual ritual bath. It was easy for the ancients to imagine that the spirits dwelt in the bubbling springs, gushing fountains, flowing rivers, and raging torrents. Moving waters vividly impressed these simple minds with beliefs of spirit animation and supernatural power. Sometimes a drowning man would be refused succor for fear of offending some river god.

85:4.2 (947.1) Many things and numerous events have functioned as religious stimuli to different peoples in different ages. A rainbow is yet worshiped by many of the hill tribes of India. In both India and Africa the rainbow is thought to be a gigantic celestial snake; Hebrews and Christians regard it as "the bow of promise." Likewise, influences regarded as beneficent in one part of the world may be looked upon as malignant in other regions. The east wind is a god in South

prašinu i izaziva sušu. Prastari beduini su vjerovali da duh prirode podiže pješčane kovitlace, a čak i za Mojsijevog vremena je vjerovanje u duhove prirode bilo tako snažno da su isti ovjekovječeni u židovskoj teologiji kao anđeli vatre, vode i zraka.

Brojna primitivna plemena, kao i mnogi rani kultovi prirode, su se bojali kiše i grada, ujedno ih obožavajući. Oluje s grmljavinom i munjama su budile strahopoštovanje u ranom čovjeku. Ovi su ga prirodni poremećaji tako duboko dojmili da je munje smatrao glasom ljutog boga. Nakon što su postali blisko povezani, obožavanje vatre i strah od munje proširili su se među mnogim ranim grupama.

U umovima mnogih primitivnih ustrašenih smrtnika, vatra je dovedena u vezu s magijom. Poklonik magije bi se živo sjećao jednog slučajnog uspjeha pri izvođenju svojih magičnih formula, dok bi nonšalantno zaboravio čitav niz neuspjeha, potpunih promašaja. Poštovanje vatre je dostiglo vrhunac u Perziji, gdje se dugo i održalo. Neka su plemena obožavala vatru kao samo božanstvo; druga su je poštovala kao gorući simbol pročišćujućeg duha njihovih poštovanih božanstava. Vestalke su bile zadužene za čuvanje svetih vatri, a u dvadesetom stoljeću ljudi još uvijek pale svijeće kao dio rituala mnogih religioznih službi.

5. OBOŽAVANJE NEBESKIH TIJELA

Obožavanje je prošlo putom razvoja-- od obožavanja stijena, brda, drveća i životinja-- prirodno prošavši stadijem strahopoštovanja prema prirodnim pojavama, do obogotvorenja sunca, mjeseca i zvijezda. Ne samo u Indiji već i drugdje, zvijezde su smatrane uzvišenim dušama velikih ljudi koji su napustili život u tjelesnom obličju. Pripadnici Kaldejskog kulta zvijezde su sebe smatrali djecom nebeskog oca i majke zemlje.

Obožavanje mjeseca prethodilo je obožavanju sunca. Poštovanje mjeseca je dostiglo vrhunac u toku lovačke ere, dok je obožavanje sunca postalo glavnom religioznom ceremonijom tijekom kasnijih zemljoradničkih era. Obožavanje sunca je prvo pustilo duboko korijenje u Indiji, gdje se najduže zadržalo. U Perziji je poštovanje sunca dalo začetak kasnijem kultu Mitre. Mnogi su narodi smatrali da je sunce predak njihovih kraljeva. Kaldejci su postavili sunce u centar "sedam kružnica svemira." Kasnije civilizacije su iskazale čast suncu tako što su njegovo ime dale prvom danu tjedna.

Prevladavalo je vjerovanje da je bog sunca bio tajnoviti otac sinova sudbine čije majke su bile

America, for it brings rain; in India it is a devil because it brings dust and causes drought. The ancient Bedouins believed that a nature spirit produced the sand whirls, and even in the times of Moses belief in nature spirits was strong enough to insure their perpetuation in Hebrew theology as angels of fire, water, and air.

85:4.3 (947.2) Clouds, rain, and hail have all been feared and worshiped by numerous primitive tribes and by many of the early nature cults. Windstorms with thunder and lightning overawed early man. He was so impressed with these elemental disturbances that thunder was regarded as the voice of an angry god. The worship of fire and the fear of lightning were linked together and were widespread among many early groups.

85:4.4 (947.3) Fire was mixed up with magic in the minds of primitive fear-ridden mortals. A devotee of magic will vividly remember one positive chance result in the practice of his magic formulas, while he nonchalantly forgets a score of negative results, out-and-out failures. Fire reverence reached its height in Persia, where it long persisted. Some tribes worshiped fire as a deity itself; others revered it as the flaming symbol of the purifying and purging spirit of their venerated deities. Vestal virgins were charged with the duty of watching sacred fires, and in the twentieth century candles still burn as a part of the ritual of many religious services.

5. WORSHIP OF THE HEAVENLY BODIES

85:5.1 (947.4) The worship of rocks, hills, trees, and animals naturally developed up through fearful veneration of the elements to the deification of the sun, moon, and stars. In India and elsewhere the stars were regarded as the glorified souls of great men who had departed from the life in the flesh. The Chaldean star cultists considered themselves to be the children of the sky father and the earth mother.

85:5.2 (947.5) Moon worship preceded sun worship. Veneration of the moon was at its height during the hunting era, while sun worship became the chief religious ceremony of the subsequent agricultural ages. Solar worship first took extensive root in India, and there it persisted the longest. In Persia sun veneration gave rise to the later Mithraic cult. Among many peoples the sun was regarded as the ancestor of their kings. The Chaldeans put the sun in the center of "the seven circles of the universe." Later civilizations honored the sun by giving its name to the first day of the week.

85:5.3 (947.6) The sun god was supposed to be the mystic father of the virgin-born sons of destiny

djevice, a koji su u nizu slučajeva predstavljani kao darovani spasitelji izabranih rasa. Ova nadnaravna novorođenčad bi uvijek bila puštana niz neku svetu rijeku i nakon što bi nekim čudom bila spašena, postala bi izvanrednim osobama i izručiteljima svojih naroda.

who ever and anon were thought to be bestowed as saviors upon favored races. These supernatural infants were always put adrift upon some sacred river to be rescued in an extraordinary manner, after which they would grow up to become miraculous personalities and the deliverers of their peoples.

6. OBOŽAVANJE ČOVJEKA

Nakon što je iskazao obožavanje svemu drugom na licu zemlje i nebeskog svoda, čovjek nije oklijevao takvim obožavanjem počastiti i samoga sebe. Prostoumni divljak nije uviđao jasnu razliku između zvijeri, ljudi i bogova.

Rani čovjek je smatrao da su sve neuobičajene osobe bile nadljudske, i toliko se bojao takvih bića da je prema njima gajio veliko strahopoštovanje; do određenog ih je stupnja istinski obožavao. Čak je i rođenje blizanaca smatrano bilo znakom velike sreće ili velike nesreće. Umobolnike, epileptičare i slaboumne su često obožavala njihova zdravoumna braća koja su vjerovala da su u takvim nenormalnim bićima živjeli bogovi. Obožavani su svećenici, kraljevi i proroci; u staro doba, vladalo je vjerovanje da su svi sveti ljudi bili nadahnuti božanstvima.

Plemenske vođe bi posmrtno bile obogotvorene. Kasnije, kad bi istaknute duše umrle, bile bi proglašene svecima. Sama po sebi, evolucija nikad nije bila u stanju stvoriti bogove koji bi bili viši od proslavljenih, uzdignutih, i visoko razvijenih duhova umrlih smrtnika. U ranoj evoluciji religija stvara svoje bogove. Prilikom otkrivenja, Bogovi definiraju religiju. Evolucijska religija stvara svoje bogove po izgledu slične smrtnom čovjeku; obznanjena religija nastoji razviti i preobraziti smrtnog čovjeka u izgled sličan Bogu.

Bogove-duhove, koji su tobože vukli porijeklo od ljudi, treba razlikovati od bogova prirode, kako je obožavanje prirode vodilo razvoju panteona--duhova prirode koji su uzdignuti na položaj bogova. Kultovi prirode su se nastavili razvijati usporedno sa skorijim kultovima duhova, i ova su dva kulta ispoljila uzajaman utjecaj. Mnoge religije su razvile dualno shvaćanje božanstva--spoj bogova prirode i duhova bogova; u nekim su teologijama ovi pojmovi zbrkani i isprepleteni, što se može vidjeti u primjeru Tora, duha-heroja koji je ujedno bio gospodar munje.

Ali čovjekovo obožavanje čovjeka je dostiglo vrhunac kad su zemaljski vladari počeli zahtijevati takvo poštovanje od svojih podanika, i kad su, kako bi opravdali takve zahtjeve, počeli tvrditi da vuku porijeklo od božanstva.

6. WORSHIP OF MAN

85:6.1 (948.1) Having worshiped everything else on the face of the earth and in the heavens above, man has not hesitated to honor himself with such adoration. The simple-minded savage makes no clear distinction between beasts, men, and gods.

85:6.2 (948.2) Early man regarded all unusual persons as superhuman, and he so feared such beings as to hold them in reverential awe; to some degree he literally worshiped them. Even having twins was regarded as being either very lucky or very unlucky. Lunatics, epileptics, and the feeble-minded were often worshiped by their normal-minded fellows, who believed that such abnormal beings were indwelt by the gods. Priests, kings, and prophets were worshiped; the holy men of old were looked upon as inspired by the deities.

85:6.3 (948.3) Tribal chiefs died and were *deified*. Later, distinguished souls passed on and were *sainted*. Unaided evolution never originated gods higher than the glorified, exalted, and evolved spirits of deceased humans. In early evolution religion creates its own gods. In the course of revelation the Gods formulate religion. Evolutionary religion creates its gods in the image and likeness of mortal man; revelatory religion seeks to evolve and transform mortal man into the image and likeness of God.

85:6.4 (948.4) The ghost gods, who are of supposed human origin, should be distinguished from the nature gods, for nature worship did evolve a pantheon — nature spirits elevated to the position of gods. The nature cults continued to develop along with the later appearing ghost cults, and each exerted an influence upon the other. Many religious systems embraced a dual concept of deity, nature gods and ghost gods; in some theologies these concepts are confusingly intertwined, as is illustrated by Thor, a ghost hero who was also master of the lightning.

85:6.5 (948.5) But the worship of man by man reached its height when temporal rulers commanded such veneration from their subjects and, in substantiation of such demands, claimed to have descended from deity.

7. POMOĆNICI OBOŽAVANJA I MUDROSTI

7. THE ADJUTANTS OF WORSHIP AND WISDOM

Može se činiti da se u umovima primitivnih muškaraca i žena obožavanje prirode razvilo prirodno i spontano, premda to nije slučaj; no kroz cijeli ovaj period, u istim je ovim primitivnim umovima djelovao šesti pomoćni duh koji im je darovan kako bi usmjerio ovu ranu fazu ljudske evolucije. I u ljudskom je rodu ovaj duh neprestano budio poriv k obožavanju, unatoč tome što su najraniji oblici ispoljenja obožavanja bili izrazito primitivni. Nema sumnje da ljudski impuls k obožavanju vuče porijeklo od duha obožavanja, unatoč time što je životinjski strah motivirao iskazanje obožavanja i što je isprva bio usmjeren na predmete iz prirode.

Morate imati na umu da su osjećaji--a ne misli--predstavljali vodeći i upravljački utjecaj u toku cijelog evolucijskog razvoja. Primitivni um je slabo uviđao razliku između straha, poriva k izbjegavanju, poštovanja i obožavanja.

Kad murdost--duboko meditativno i iskustveno razmišljanje--opominje i usmjerava poriv k obožavanju, obožavanje tada počinje poprimati oblik istinske religije. Kada sedmi pomoćni duh, duh obožavanja, dostigne stadij djelotvorne službe, čovjekovo se obožavanje počinje udaljavati od prirode i prirodnih predmeta, prema Bogu prirode, vječnom Stvoritelju svih prirodnih stvari.

[Predstavila Blistava Večernja Zvijezda Nebadona.]

85:7.1 (948.6) Nature worship may seem to have arisen naturally and spontaneously in the minds of primitive men and women, and so it did; but there was operating all this time in these same primitive minds the sixth adjutant spirit, which had been bestowed upon these peoples as a directing influence of this phase of human evolution. And this spirit was constantly stimulating the worship urge of the human species, no matter how primitive its first manifestations might be. The spirit of worship gave definite origin to the human impulse to worship, notwithstanding that animal fear motivated the expression of worshipfulness, and that its early practice became centered upon objects of nature.

85:7.2 (948.7) You must remember that feeling, not thinking, was the guiding and controlling influence in all evolutionary development. To the primitive mind there is little difference between fearing, shunning, honoring, and worshiping.

85:7.3 (948.8) When the worship urge is admonished and directed by wisdom — meditative and experiential thinking — it then begins to develop into the phenomenon of real religion. When the seventh adjutant spirit, the spirit of wisdom, achieves effective ministration, then in worship man begins to turn away from nature and natural objects to the God of nature and to the eternal Creator of all things natural.

85:7.4 (949.1) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

POGLAVLJE 86. RANA EVOLUCIJA RELIGIJE

⇐ 085

Knjiga Urantije

087 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 86 RANA EVOLUCIJA RELIGIJE

Sekcije

Uvod

1. SLUČAJ: DOBRA I LOŠA SREĆA
2. PERSONIFIKACIJA SLUČAJNOSTI
3. NESHVATLJIVOST SMRTI
4. PREDSTAVE O ŽIVOTU POSLIJE SMRTI
5. PREDSTAVE O DUHU-DUŠI
6. OKRUŽJE UTVARA-DUHOVA
7. ULOGA PRIMITIVNE RELIGIJE

PAPER 86 EARLY EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Chance: Good Luck and Bad Luck
2. The Personification of Chance
3. Death — The Inexplicable
4. The Death-Survival Concept
5. The Ghost-Soul Concept
6. The Ghost-Spirit Environment
7. The Function of Primitive Religion

Uvod

EVOLUCIJA primitivnog poriva k obožavanju i njegov preobražaj u religiju ne ovise o otkrivenju. Normalno funkcioniranje ljudskog uma pod usmjerivačkim utjecajem šestog i sedmog pomoćnika univerzalnog darivanja duha, u cjelosti su dovoljni da osiguraju takav razvoj.

Čovjekov najraniji predreligiozni strah od prirodnih sila postupno je poprimio religioznu narav kako je u ljudskoj svijesti priroda postala prvo personificirana, zatim poduhovljena, te vremenom obogotvorena. Primitivni oblik religije stoga predstavlja prirodnu biološku posljedicu psihološke inercije evoluirajućih životinjskih umova nakon što se isti počnu baviti idejama nadnaravnog.

1. SLUČAJ: DOBRA I LOŠA SREĆA

Na stranu od prirodnog poriva k obožavanju, rana evolucijska religija vuče svoje korijene iz pukih slučajeva--takozvane sreće, ustvari

INTRODUCTION

86:0.1 (950.1) THE evolution of religion from the preceding and primitive worship urge is not dependent on revelation. The normal functioning of the human mind under the directive influence of the sixth and seventh mind-adjutants of universal spirit bestowal is wholly sufficient to insure such development.

86:0.2 (950.2) Man's earliest prereligious fear of the forces of nature gradually became religious as nature became personalized, spiritized, and eventually deified in human consciousness. Religion of a primitive type was therefore a natural biologic consequence of the psychologic inertia of evolving animal minds after such minds had once entertained concepts of the supernatural.

1. CHANCE: GOOD LUCK AND BAD LUCK

86:1.1 (950.3) Aside from the natural worship urge, early evolutionary religion had its roots of origin in the human experiences of chance — so-called

svakidašnjih događaja ljudskog života. Primitivni čovjek je bio lovac. Rezultati lova neminovno variraju i ova neizvjesnost stvara događaje koje čovjek tumači dobrom i lošom srećom. Nesreća je igrala značajnu ulogu u životima muškaraca i žena koji su neprestano živjeli na krnjem rubu klimave i neprijatne egzistencije.

Ograničeni intelektualni vidokrug divljaka usmjerava tako veliku pažnju na slučaj da sreća postaje stalnim činiteljem njegova života. Primitivni Urantijanci su se borili za egzistenciju a ne za standard življenja; kako su njihovi životi bili opsjednuti mnogostrukim opasnostima, slučaj je igrao vrlo bitnu ulogu. Nepoznata i nepredvidiva katastrofa je neprestano visila nad ovim divljacima kao oblak očajanja koji im je unosio strah, zamračujući svako životno zadovoljstvo; neprestano su strahovali da ne učine nešto što bi im donijelo lošu sreću. Sujevjerni divljaci su se bojali čak i naleta dobre sreće; promatrali su takvu dobru sreću sigurnom pretečom nesreće.

Ovaj je stalni strah od loše sreće imao paralizirajući učinak. Zašto teško raditi i požnjati lošu sreću--ništa za nešto--kad čovjek može lagodno ubijati vrijeme i ubirati dobru sreću--nešto nizašta? Nerazboriti ljudi zaborave dobru sreću--uzmu je za gotovo--dok se bolno sjećaju loše sreće.

Rani čovjek je živio u neizvjesnosti i stalnom strahu od slučaja--loše sreće. Život je bio uzbudljiva igra slučaja; egzistencija je bila igra na sreću. Nije čudo da djelomično civilizirani ljudi još uvijek vjeruju u slučaj i ispoljavaju zaostale kockarske sklonosti. Primitivni čovjek je naizmjenično bio zaokupljen dvjema snažnim željama: žudnjom da dobije nešto nizašta i strahom da ne dobije ništa za nešto. I ova je egzistencijalna igra na sreću predstavljala osnovno zanimanje i najveću fascinaciju uma ranih divljaka.

Kasnije, baveći se stočarstvom, ljudi su jednako nastavili promatrati slučaj i sreću, dok su u još skorijem ratarskom razdoblju postali još svjesniji činjenice da se usjevi nalaze pod neposrednim utjecajem mnogih stvari nad kojima čovjek može imati vrlo malo ili ni malo kontrole. Ratar se našao žrtvom suše, poplava, grada, oluja, štetočina, biljnih bolesti, kao i vrućine i hladnoće. I kako su sve ove prirodne pojave značajno utjecale na individualni prosperitet, smatrane su bilo dobrom ili lošom srećom.

Ovaj je pojam slučaja i sreće snažno prožeo filozofiju svih starih naroda. Čak i u nešto skoroj Knjizi Propovjednikovoj stoji: "Osim toga vidjeh pod suncem: ne dobivaju trku hitri, ni boj hrabri; nema kruha za mudraca, ni bogatstva za razumne, ni milosti za učene, jer vrijeme i kob sve

luck, commonplace happenings. Primitive man was a food hunter. The results of hunting must ever vary, and this gives certain origin to those experiences which man interprets as *good luck* and *bad luck*. Mischance was a great factor in the lives of men and women who lived constantly on the ragged edge of a precarious and harassed existence.

86:1.2 (950.4) The limited intellectual horizon of the savage so concentrates the attention upon chance that luck becomes a constant factor in his life. Primitive Urantians struggled for existence, not for a standard of living; they lived lives of peril in which chance played an important role. The constant dread of unknown and unseen calamity hung over these savages as a cloud of despair which effectively eclipsed every pleasure; they lived in constant dread of doing something that would bring bad luck. Superstitious savages always feared a run of good luck; they viewed such good fortune as a certain harbinger of calamity.

86:1.3 (950.5) This ever-present dread of bad luck was paralyzing. Why work hard and reap bad luck — nothing for something — when one might drift along and encounter good luck — something for nothing? Unthinking men forget good luck — take it for granted — but they painfully remember bad luck.

86:1.4 (950.6) Early man lived in uncertainty and in constant fear of chance — bad luck. Life was an exciting game of chance; existence was a gamble. It is no wonder that partially civilized people still believe in chance and evince lingering predispositions to gambling. Primitive man alternated between two potent interests: the passion of getting something for nothing and the fear of getting nothing for something. And this gamble of existence was the main interest and the supreme fascination of the early savage mind.

86:1.5 (951.1) The later herders held the same views of chance and luck, while the still later agriculturists were increasingly conscious that crops were immediately influenced by many things over which man had little or no control. The farmer found himself the victim of drought, floods, hail, storms, pests, and plant diseases, as well as heat and cold. And as all of these natural influences affected individual prosperity, they were regarded as good luck or bad luck.

86:1.6 (951.2) This notion of chance and luck strongly pervaded the philosophy of all ancient peoples. Even in recent times in the Wisdom of Solomon it is said: "I returned and saw that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither bread to the wise, nor riches to men of understanding, nor favor to men of skill; but fate and chance befall

dostiže. Čovjek ne zna svoga časa: kao ribe ulovljene u podmukloj mreži, i kao ptice u zamku uhvaćene, tako se hvataju sinovi ljudski u vrijeme nevolje kad ih iznenada spopadne."

them all. For man knows not his fate; as fishes are taken in an evil net, and as birds are caught in a snare, so are the sons of men snared in an evil time when it falls suddenly upon them."

2. PERSONIFIKACIJA SLUČAJNOSTI

Tjeskoba je bila prirodno stanje uma primitivnog čovjeka. Kad se nađu žrtvama snažne tjeskobe, suvremeni muškarci i žene ustvari nazaduju do prirodne razine svojih dalekih predaka; i kad tjeskoba postane istinski bolna, ona sprječava aktivnost i bez iznimke uvodi evolucijske promjene i biološke adaptacije. Bol i patnja igraju bitnu ulogu u procesu progresivne evolucije.

Borba za život je tako bolna da izvjesna nazadna plemena čak i danas jadikuju pri svakom novom izlasku sunca. Primitivni čovjek je neprestano pitao: "Tko me kinji?" Ne nalazeći nikakav materijalni izvor svojim patnjama, prihvatio je duh kao objašnjenje. I tako se rodila religija--iz straha od tajanstvenog, strahopoštovanja pred nevidljivim i zaziranja od nepoznatog. Strahod prirode je tako postao komponentom egzistencijalne borbe prvo radi slučaja, a zatim radi tajanstvenosti.

Primitivni um je bio logičan, premda je imao mali broj ideja koje je mogao inteligentno povezati; um divljaka je bio neobrazovan, posve priprost. Ako je jedan događaj slijedio za drugim, divljak ih je smatrao uzrokom i posljedicom. Stvari koje civilizirani čovjek smatra sujevjerjem predstavljaju čistu neukost divljaka. Čovječanstvu je dugo trebalo da nauči da ne mora uvijek postojati veza između namjera i rezultata. Ljudska bića upravo počinju spoznavati da između djela i njihovih posljedica posreduju reakcije egzistencije. Kako divljak nastoji personificirati sve što je neopipljivo i apstraktno, on je personificirao i prirodu i slučaj prvo kao utvare--duhove--a zatim kao bogove.

Čovjek ima prirodnu tendenciju da vjeruje u ono što mu ide u korist, što služi bilo njegovu trenutnom ili daljem interesu; osobni interes uveliko zamagljuje logiku. Razlika između uma divljaka i uma civiliziranog čovjeka predstavlja više stvar sadržaja nego naravi, stupnja nego kvalitete.

No nastaviti pripisivati sve teško shvatljive stvari nadnaravnim uzrocima nije ništa drugo nego lijen i zgodan način da se izbjegnu svi oblici intelektualnog naprezanja. Sreća nije ništa drugo nego riječ koja označava sve neobjašnjive stvari izvjesnog stoljeća ljudske egzistencije; njome se označavaju pojave koje čovjek nije u stanju-ili nije voljan- pronaći. Slučaj je riječ koja ukazuje na to da je čovjek bilo suviše neuk ili suviše lijen da

2. THE PERSONIFICATION OF CHANCE

86:2.1 (951.3) Anxiety was a natural state of the savage mind. When men and women fall victims to excessive anxiety, they are simply reverting to the natural estate of their far-distant ancestors; and when anxiety becomes actually painful, it inhibits activity and unfailingly institutes evolutionary changes and biologic adaptations. Pain and suffering are essential to progressive evolution.

86:2.2 (951.4) The struggle for life is so painful that certain backward tribes even yet howl and lament over each new sunrise. Primitive man constantly asked, "Who is tormenting me?" Not finding a material source for his miseries, he settled upon a spirit explanation. And so was religion born of the fear of the mysterious, the awe of the unseen, and the dread of the unknown. Nature fear thus became a factor in the struggle for existence first because of chance and then because of mystery.

86:2.3 (951.5) The primitive mind was logical but contained few ideas for intelligent association; the savage mind was uneducated, wholly unsophisticated. If one event followed another, the savage considered them to be cause and effect. What civilized man regards as superstition was just plain ignorance in the savage. Mankind has been slow to learn that there is not necessarily any relationship between purposes and results. Human beings are only just beginning to realize that the reactions of existence appear between acts and their consequences. The savage strives to personalize everything intangible and abstract, and thus both nature and chance become personalized as ghosts — spirits — and later on as gods.

86:2.4 (951.6) Man naturally tends to believe that which he deems best for him, that which is in his immediate or remote interest; self-interest largely obscures logic. The difference between the minds of savage and civilized men is more one of content than of nature, of degree rather than of quality.

86:2.5 (951.7) But to continue to ascribe things difficult of comprehension to supernatural causes is nothing less than a lazy and convenient way of avoiding all forms of intellectual hard work. Luck is merely a term coined to cover the inexplicable in any age of human existence; it designates those phenomena which men are unable or unwilling to penetrate. Chance is a word which signifies that man is too ignorant or too indolent to determine

ustanovi stvarne uzroke. Ljudi smatraju prirodnu pojavu nesrećnim slučajem ili lošom srećom jedino ako im nedostaju radoznalost i imaginacija, ako nemaju inicijative i pustolovnosti. Prije ili kasnije, izučavanje životnih pojava mora uništiti čovjekovo vjerovanje u slučaj, sreću i takozvane nesrećne slučajeve, te na njihovo mjesto postaviti zakonski i uređen svemir gdje svim posljedicama prethode jasni uzroci. Na taj će način užitak življenja nadomjestiti strah od egzistencije.

Divljak je smatrao svu prirodu živom, nečim obuzetom. Civilizirani čovjek još uvijek udari i opsuje nežive predmete koji mu se nađu na putu i o koje se spotakne. Primitivni čovjek nikad nije smatrao bilo što slučajnim; sve se uvijek događalo s predumišljajem. Sa stanovišta primitivnog čovjeka—svijet duhova, domena sudbine i uloga sreće—svi su se činili jednakonasumičnim i neorganiziranim kakvo je bilo primitivno društvo. Sreća je smatrana hirovitom i čudljivom reakcijom svijeta duha; kasnije je proglašena humorom bogova.

No nije točno da su se sve religije razvile iz animizma. Drugi pojmovi nadnaravnog su postojali istodobno s animizmom i ova su vjerovanja isto tako vodila k obožavanju. Naturalizam nije religija—on je proizvod religije.

3. NESHVATLJIVOST SMRTI

Evoluirajućem čovjeku, smrt je predstavljala najveći šok, najzagonetniji spoj slučaja i tajnovitosti. Ne sveta nepovredivost života, već šok izazvan smrću, predstavlja utjecaj koji je pobudio strah i time djelotvorno dao podstrek razvoju religije. Među neciviliziranim narodima, smrt je obično bila rezultat nasilja, radi čega se nenasilna smrt činila još tajanstvenijom. Svijest primitivnih ljudi nije mogla shvatiti pojam smrti kao prirodnog i očekivanog svršetka života i čovjek je tek nakon mnogih stoljeća počeo uviđati njezinu neminovnost.

Rani čovjek je prihvatio život kao činjenicu, dok je smrt smatrao nekom vrstom kazne. Sve rase imaju legende o ljudima koji nisu umrli, predanja koja predstavljaju ostatke ranih stavova prema smrti. Već tada, u ljudskom je umu postojala mutna predstava nejasnog i neorganiziranog svijeta duha koji je bio izvor svih neshvatljivih stvari ljudskog života, dok je smrt pripadala dugom nizu takvih neobjašnjenih pojava.

Isprva je vladalo vjerovanje da su prirodna smrt i sve ljudske bolesti predstavljale rezultat djelovanja duhova. Čak i u suvremeno doba izvjesne civilizirane rase smatraju "neprijatelja" uzročnikom bolesti, oslanjajući se na religiozne ceremonije kako bi postigle djelotvorno izliječenje.

causes. Men regard a natural occurrence as an accident or as bad luck only when they are destitute of curiosity and imagination, when the races lack initiative and adventure. Exploration of the phenomena of life sooner or later destroys man's belief in chance, luck, and so-called accidents, substituting therefor a universe of law and order wherein all effects are preceded by definite causes. Thus is the fear of existence replaced by the joy of living.

86:2.6 (952.1) The savage looked upon all nature as alive, as possessed by something. Civilized man still kicks and curses those inanimate objects which get in his way and bump him. Primitive man never regarded anything as accidental; always was everything intentional. To primitive man the domain of fate, the function of luck, the spirit world, was just as unorganized and haphazard as was primitive society. Luck was looked upon as the whimsical and temperamental reaction of the spirit world; later on, as the humor of the gods.

86:2.7 (952.2) But all religions did not develop from animism. Other concepts of the supernatural were contemporaneous with animism, and these beliefs also led to worship. Naturalism is not a religion—it is the offspring of religion.

3. DEATH — THE INEXPLICABLE

86:3.1 (952.3) Death was the supreme shock to evolving man, the most perplexing combination of chance and mystery. Not the sanctity of life but the shock of death inspired fear and thus effectively fostered religion. Among savage peoples death was ordinarily due to violence, so that nonviolent death became increasingly mysterious. Death as a natural and expected end of life was not clear to the consciousness of primitive people, and it has required age upon age for man to realize its inevitability.

86:3.2 (952.4) Early man accepted life as a fact, while he regarded death as a visitation of some sort. All races have their legends of men who did not die, vestigial traditions of the early attitude toward death. Already in the human mind there existed the nebulous concept of a hazy and unorganized spirit world, a domain whence came all that is inexplicable in human life, and death was added to this long list of unexplained phenomena.

86:3.3 (952.5) All human disease and natural death was at first believed to be due to spirit influence. Even at the present time some civilized races regard disease as having been produced by "the enemy" and depend upon religious ceremonies to effect healing. Later and more complex systems of theology still ascribe death to the action of the

Noviji i složeniji teološki sistemi još uvijek pripisuju smrt djelovanju svijeta duhova, što je vodilo doktrinama o izvornom grijehu i padu čovjeka.

Spoznaja vlastite nemoći pred snažnim prirodnim silama kao i prepoznavanje čovjekove slabosti pred kaznama koje su ga snalazile u vidu bolesti i smrti, predstavljaju to što je nagnalo divljaka da potraži pomoć od nadmaterijalnog svijeta koji se u njegovom nejasnom shvaćanju činio izvorom svih ovih tajanstvenih životnih nestalosti.

4. PREDSTAVE O ŽIVOTU POSLIJE SMRTI

Predstave o nadmaterijanoj fazi smrtničke ličnosti potječu od nesvjesnog i posve nasumičnog povezivanja svakodnevnih životnih događaja, te ideja o duhovima- utvarama iz snova. To što bi se pokojni poglavica istodobno pojavio u snovima više članova izvjesnog plemena, izgledalo je uvjerljivim dokazom da se stari poglavar stvarno vratio u nekom obličju. Sve se to činilo vrlo stvarnim divljaku koji bi se probudio iz takvih snova natopljen znojem, dršćući i vrišteći.

Činjenica da vjerovanje u budući život vuče porijeklo iz snova objašnjava čovjekovu tendenciju da formira svoje ideje o nepoznatom na temeljima poznatog. I ovaj je novi spoj pojmova o utvarama, snu i budućem životu, djelotvorno počeo ublažavati strah od smrti koji je bio vezan uz čovjekov biološki nagon k samoodržanju.

Rani čovjek je pridavao velik značaj dahu, osobito u hladnim klimatskim podnebljima gdje se izdahnuti zrak javljao kao oblak pare. Čovjek je vjerovao da dah života predstavlja razliku između žive i nežive materije. Čovjek je znao da je dah mogao napustiti tijelo i svaki put kad bi usnuo čudnovate snove, iznova bi počeo vjerovati u postojanje nematerijalne komponente ljudskog bića. Najprimitivnija ideja ljudske duše--duh-- vuče porijeklo iz idejnog sistema koji počiva na spoju daha i sna.

S vremenom, divljak je sebe počeo smatrati bićem dvojne naravi--tijela i daha.Dah bez tijela značio je duh, utvaru. Premda nije bilo sumnje da su utvare i duhovi imali ljudsko porijeklo, ljudi su ih svejedno smatrali nadljudskim. I čovjek je smatrao da se u postojanju ovih obestjeljenih duhova krije objašnjenje svega neobičnog, nesvakidašnjeg, rijetkog i neobjašnjivog.

Primitivna doktrina o životu poslije smrti nije uvijek značila vjerovanje u besmrtnost. Bića koja nisu znala brojati dalje od dvadeset nisu mogla zamisliti beskonačnost i vječnost; ljudi su više mislili na niz inkarnacija.

spirit world, all of which has led to such doctrines as original sin and the fall of man.

86:3.4 (952.6) It was the realization of impotency before the mighty forces of nature, together with the recognition of human weakness before the visitations of sickness and death, that impelled the savage to seek for help from the supermaterial world, which he vaguely visualized as the source of these mysterious vicissitudes of life.

4. THE DEATH-SURVIVAL CONCEPT

86:4.1 (952.7) The concept of a supermaterial phase of mortal personality was born of the unconscious and purely accidental association of the occurrences of everyday life plus the ghost dream. The simultaneous dreaming about a departed chief by several members of his tribe seemed to constitute convincing evidence that the old chief had really returned in some form. It was all very real to the savage who would awaken from such dreams reeking with sweat, trembling, and screaming.

86:4.2 (953.1) The dream origin of the belief in a future existence explains the tendency always to imagine unseen things in the terms of things seen. And presently this new dream-ghost-future-life concept began effectively to antidote the death fear associated with the biologic instinct of self-preservation.

86:4.3 (953.2) Early man was also much concerned about his breath, especially in cold climates, where it appeared as a cloud when exhaled. The *breath of life* was regarded as the one phenomenon which differentiated the living and the dead. He knew the breath could leave the body, and his dreams of doing all sorts of queer things while asleep convinced him that there was something immaterial about a human being. The most primitive idea of the human soul, the ghost, was derived from the breath-dream idea-system.

86:4.4 (953.3) Eventually the savage conceived of himself as a double — body and breath. The breath minus the body equaled a spirit, a ghost. While having a very definite human origin, ghosts, or spirits, were regarded as superhuman. And this belief in the existence of disembodied spirits seemed to explain the occurrence of the unusual, the extraordinary, the infrequent, and the inexplicable.

86:4.5 (953.4) The primitive doctrine of survival after death was not necessarily a belief in immortality. Beings who could not count over twenty could hardly conceive of infinity and eternity; they rather thought of recurring incarnations.

Narandžasta rasa je osobito bila odana vjerovanju u selidbu duša i reinkarnaciju. Ova se ideja o reinkarnaciji javila nakon što su ljudi postali svjesni nasljednih sličnosti—činjenice da se fizička i karakterni svojstva roditelja prenose na potomstvo. Običaj davanja imena djeci prema majčinskim i očinskim roditeljima i drugim precima vuče porijeklo od vjerovanjau reinkarnaciju. Čak su i neke suvremenije rase vjerovale da je čovjek umirao tri do sedam puta. Ovo vjerovanje (ostatak Adamovih učenja o prebivališnim svjetovima) kao i mnogi drugi ostaci obznanjene religije, i danas postoje među inače apsurdnim doktrinama primitivnih naroda dvadesetog stoljeća.

Rani čovjek se nije bavio idejama o paklu ili budućim kaznama. Divljak je promatrao budući život upravo kao ovaj, jedino bez zle sreće. Kasnije, začeta je ideja o odvojenoj sudbini dobrih duhova i loših duhova—raju i paklu. No kako su mnoge primitivne rase vjerovale da je čovjek ulazio u naredni život neposredno nakon što bi napustio ovaj, nisu bile oduševljene idejom starenja i onemoćalosti. Stari ljudi su se nadali da će ih netko ubiti prije nego odveć onemoćaju.

Skoro svaka grupa je imala različite ideje u vezi sudbine utvare-duše. Grci su vjerovali da su slabi ljudi imali slabe duše; tako su izmislili Had kao pogodno mjesto za takve slabe duše; pored toga, vladalo je vjerovanje da su ova nejakia čeljad imala kraće sjene. Rani Anditi su mislili da su se njihovi duhovi vraćali u rodne zemlje predaka. Kinezi i Egipćani su vjerovali da su duša i tijelo ostajali zajedno. Među Egipćanima, ovo je vodilo pomnoj konstrukciji grobova i nastojanjima da se očuva ljudsko tijelo. Čak i suvremeni narodi nastoje zaustaviti raspad mrtvih tijela. Zidovi su smatrali da je čovjekov bestjelesni duplikat odlazio u podzemni Šeol; nije se mogao vratiti u zemlju živih. Ovo je predstavljalo značajan napredak u doktrini evolucije duše.

5. PREDSTAVE O DUHU-DUŠI

Svojoj nematerijalnoj komponenti, čovjek je dao različita imena: utvara, duh, sjena, fantom, avet, a u skorije doba—duša. Ranom čovjeku, duša je predstavljala njegov duplikat iz snova; ovaj je duplikat po svemu bio apsolutno identičan njemu samome, izuzev što nije reagirao na dodir. Vjerovanje u duplikate iz snova vodilo je izravno ideji da su sve žive i nežive stvari, uključujući i samog čovjeka, imale dušu. Zahvaljujući ovom pojmu, dugo se zadržalo vjerovanje u duhove prirode; Eskimi još uvijek vjeruju da sve prirodne stvari imaju duh.

Ljudi su vjerovali da se duh-duša mogao čuti i vidjeti, ali ne i dodirnuti. Što su snovi postajali

86:4.6 (953.5) The orange race was especially given to belief in transmigration and reincarnation. This idea of reincarnation originated in the observance of hereditary and trait resemblance of offspring to ancestors. The custom of naming children after grandparents and other ancestors was due to belief in reincarnation. Some later-day races believed that man died from three to seven times. This belief (residual from the teachings of Adam about the mansion worlds), and many other remnants of revealed religion, can be found among the otherwise absurd doctrines of twentieth-century barbarians.

86:4.7 (953.6) Early man entertained no ideas of hell or future punishment. The savage looked upon the future life as just like this one, minus all ill luck. Later on, a separate destiny for good ghosts and bad ghosts — heaven and hell — was conceived. But since many primitive races believed that man entered the next life just as he left this one, they did not relish the idea of becoming old and decrepit. The aged much preferred to be killed before becoming too infirm.

86:4.8 (953.7) Almost every group had a different idea regarding the destiny of the ghost soul. The Greeks believed that weak men must have weak souls; so they invented Hades as a fit place for the reception of such anemic souls; these unrobust specimens were also supposed to have shorter shadows. The early Andites thought their ghosts returned to the ancestral homelands. The Chinese and Egyptians once believed that soul and body remained together. Among the Egyptians this led to careful tomb construction and efforts at body preservation. Even modern peoples seek to arrest the decay of the dead. The Hebrews conceived that a phantom replica of the individual went down to Sheol; it could not return to the land of the living. They did make that important advance in the doctrine of the evolution of the soul.

5. THE GHOST-SOUL CONCEPT

86:5.1 (953.8) The nonmaterial part of man has been variously termed ghost, spirit, shade, phantom, specter, and latterly *soul*. The soul was early man's dream double; it was in every way exactly like the mortal himself except that it was not responsive to touch. The belief in dream doubles led directly to the notion that all things animate and inanimate had souls as well as men. This concept tended long to perpetuate the nature-spirit beliefs; the Eskimos still conceive that everything in nature has a spirit.

86:5.2 (954.1) The ghost soul could be heard and seen, but not touched. Gradually the dream life of

utjecajnij, to su se više razvijale i širile aktivnosti ovog evoluirajućeg svijeta duha, sve dok smrt na koncu nije bila proglašena "ispuštanjem duha." Sva su primitivna plemena, izuzev onih koja su bilamalo iznad razine životinja, razvila neki pojam duše. Daljim napretkom civilizacije uništen je sujevjerni pojam duše, dok pri formiranju ideje o duši kao zajedničkoj tvorevini smrtničkog uma čovjeka koji zna Boga i unutarnjeg božanskog duha, Misaonog Ispravljača, čovjek posve ovisi o otkrivenju i osobnom religioznom iskustvu.

Rani smrtnici nisu uspijevali uočiti razliku između koncepta unutarnjeg duha i koncepta evolucijske duše. Primitivni čovjek je bio jako zbunjen kako nije mogao utvrditi da li je duh-duša predstavljao sastavni dio čovjekova tijela ili je bio vanjska komponenta pripojena tijelu. Nedostatak razboritog razmišljanja kao i opća pometnja objašnjavaju očigledne nedosljednosti u primitivnom shvaćanju duša, utvara i duhova.

Ljudi su vjerovali da je odnos između duše i tijela nalikovao odnosu između mirisa i cvijeta. Prastari narodi su vjerovali da je duša mogla napustiti tijelo na više načina, kao u slučaju:

1. Običnog i privremenog gubitka svijesti.
2. Spavanja, prirodnog sna.
3. Kome i nesvjestice kao posljedica bolesti nesrećnih slučajeva.
4. Smrti--konačnog napuštanja čovjekovog tijela.

Primitivni čovjek je smatrao da je kihanje označavalo neuspjeli pokušaj duše da umakne iz tijela. Zahvaljujući budnosti i oprezu, tijelo je bilo u stanju osujetiti dušin pokušaj bijega. Kasnije, kihanje je uvijek bilo praćeno nekim religioznim izrazom, kao recimo, "Bog s tobom!"

Rano u evoluciji, ljudi su promatrali san kao dokaz da je duh-duša bio u stanju napustiti tijelo, te su vjerovali da ga je bilo moguće prizvati izgovaranjem ili zvanjem imena usnule osobe. U drugim oblicima gubitka svijesti, vjerovali su da je duša bila nešto uspješnija pri svom pokušaju bijega, te da je čak nastojala umaći zauvijek--što je značilo smrt. Snovi su smatrani dušnim iskustvima u toku sna--privremene odsutnosti iz tijela. Divljaku, snovi nisu bili ništa manje stvarni nego java. Prastari narodi su imali običaj polako buditi usnule osobe, kako bi duša imala vremena vratiti se u tijelo.

Stoljeće za stoljećem, ljudi su strahovali od noćnih utvara, i Židovi nisu bili iznimka ovom pravilu. Oni su istinski vjerovali da im je Bog govorio u snu, usprkos Mojsijevim ozbiljnim nastojanjima da ih uvjeri u protivno. I Mojsije je bio upravu, kako čovjekovi obični snovi nisu metode

the race so developed and expanded the activities of this evolving spirit world that death was finally regarded as "giving up the ghost." All primitive tribes, except those little above animals, have developed some concept of the soul. As civilization advances, this superstitious concept of the soul is destroyed, and man is wholly dependent on revelation and personal religious experience for his new idea of the soul as the joint creation of the God-knowing mortal mind and its indwelling divine spirit, the Thought Adjuster.

86:5.3 (954.2) Early mortals usually failed to differentiate the concepts of an indwelling spirit and a soul of evolutionary nature. The savage was much confused as to whether the ghost soul was native to the body or was an external agency in possession of the body. The absence of reasoned thought in the presence of perplexity explains the gross inconsistencies of the savage view of souls, ghosts, and spirits.

86:5.4 (954.3) The soul was thought of as being related to the body as the perfume to the flower. The ancients believed that the soul could leave the body in various ways, as in:

- 86:5.5 (954.4)* 1. Ordinary and transient fainting.
- 86:5.6 (954.5)* 2. Sleeping, natural dreaming.
- 86:5.7 (954.6)* 3. Coma and unconsciousness associated with disease and accidents.
- 86:5.8 (954.7)* 4. Death, permanent departure.

86:5.9 (954.8) The savage looked upon sneezing as an abortive attempt of the soul to escape from the body. Being awake and on guard, the body was able to thwart the soul's attempted escape. Later on, sneezing was always accompanied by some religious expression, such as "God bless you!"

86:5.10 (954.9) Early in evolution sleep was regarded as proving that the ghost soul could be absent from the body, and it was believed that it could be called back by speaking or shouting the sleeper's name. In other forms of unconsciousness the soul was thought to be farther away, perhaps trying to escape for good — impending death. Dreams were looked upon as the experiences of the soul during sleep while temporarily absent from the body. The savage believes his dreams to be just as real as any part of his waking experience. The ancients made a practice of awaking sleepers gradually so that the soul might have time to get back into the body.

86:5.11 (954.10) All down through the ages men have stood in awe of the apparitions of the night season, and the Hebrews were no exception. They truly believed that God spoke to them in dreams, despite the injunctions of Moses against this idea. And Moses was right, for ordinary dreams are not

kojimabića duhovnog svijeta nastoje postići komunikaciju s materijalnim bićima.

Prastari narodi su vjerovali da su duše mogle ući ne samo u životinje već i u nežive predmete. Ovo je vodilo vjerovanju u vukodlake, ljude-životinje. Čovjek je mogao biti čestit i primjeran građanin u toku dana, dok bi noću njegova zaspala duša mogla harati u vidu vuka ili neke druge životinje.

Primitivni ljudi su povezivali dušu s dahom, vjerujući da se njime mogla podariti ili prenijeti dušina narav. Hrabri poglavar bi više puta izdahnuo nad novorođenčecom kako bi mu prenio svoju hrabrost. Među ranim kršćanima, disanje nad kandidatima je pratilo ceremoniju podarenja Svetog Duha. Psalm kaže: "Gospodinovom su riječju nebasa sazdana i dahom usta njegovih sva vojska nj ihova." Prema starom običaju koji je vladao u toku dogog vremenskog razdoblja, najstariji sin bi pokušao uhvatiti posljednji dah oca koji je ležao na samrti.

Kasnije, čovjek se počeo bojati sjene, poštujući je jednako duboko kao što je poštovao dah. Pored toga, vlastiti je odraz na vodi često smatran dokazom dvojnosti ljudskog bića, što je vodilo sujevnom poštovanju zrcala. Čak i danas, mnogi civilizirani ljudi okrenu zrcalo prema zidu u slučaju smrti. Izvjesna nazadna plemena još uvijek vjeruju da se crtanjem, slikanjem, modeliranjem ili skulpturiranjem bilo djelomično ili potpuno gubi duša iz tijela; oni stoga zabranjuju takve aktivnosti.

Duša je uopćeno poistovijećivana s dahom, dok su je različiti narodi vidjeli kao nešto što se nalazi u glavi, kosi, srcu, jetri, krvi ili salu. Zapis, "glas krvi Ablove više sa zemlje" govori o vjerovanju u prisutnost duha u krvi. Semiti su učili da je duša boravila u tjelesnom salu, a mnogi narodi zabranjuju da se jede životinjska krv. Skalpivanjem i lovom na glave, ljudi su nastojali zarobiti duše neprijatelja. U skorija vremena, oči se smatraju prozorima duše.

Oni koji su vjerovali u učenje o tri ili četiri duše, vjerovali su da je gubitak jedne duše značio neugodnost, dvije bolest, a tri smrt. Jedna duša se nalazila u dahu, druga u glavi, treća u kosi, a četvrta u srcu. Bolesnici bi se prošetali na svježem zraku kako bi tobože povratili svoje odlutale duše. Od najvećih vaučeva se očekivalo da zamijene bolesnu dušu oboljele osobe novom dušom, što je smatrano "novim rođenjem."

Badonanovi potomci su razvili vjerovanje u dvije duše--dah i sjenu. Rane Noditske rase su smatrale da se čovjek sastojao od dvaju osoba--

the methods employed by the personalities of the spiritual world when they seek to communicate with material beings.

86:5.12 (954.11) The ancients believed that souls could enter animals or even inanimate objects. This culminated in the werewolf ideas of animal identification. A person could be a law-abiding citizen by day, but when he fell asleep, his soul could enter a wolf or some other animal to prowl about on nocturnal depredations.

86:5.13 (955.1) Primitive men thought that the soul was associated with the breath, and that its qualities could be imparted or transferred by the breath. The brave chief would breathe upon the newborn child, thereby imparting courage. Among early Christians the ceremony of bestowing the Holy Spirit was accompanied by breathing on the candidates. Said the Psalmist: "By the word of the Lord were the heavens made and all the host of them by the breath of his mouth." It was long the custom of the eldest son to try to catch the last breath of his dying father.

86:5.14 (955.2) The shadow came, later on, to be feared and revered equally with the breath. The reflection of oneself in the water was also sometimes looked upon as proof of the double self, and mirrors were regarded with superstitious awe. Even now many civilized persons turn the mirror to the wall in the event of death. Some backward tribes still believe that the making of pictures, drawings, models, or images removes all or a part of the soul from the body; hence such are forbidden.

86:5.15 (955.3) The soul was generally thought of as being identified with the breath, but it was also located by various peoples in the head, hair, heart, liver, blood, and fat. The "crying out of Abel's blood from the ground" is expressive of the onetime belief in the presence of the ghost in the blood. The Semites taught that the soul resided in the bodily fat, and among many the eating of animal fat was taboo. Head hunting was a method of capturing an enemy's soul, as was scalping. In recent times the eyes have been regarded as the windows of the soul.

86:5.16 (955.4) Those who held the doctrine of three or four souls believed that the loss of one soul meant discomfort, two illness, three death. One soul lived in the breath, one in the head, one in the hair, one in the heart. The sick were advised to stroll about in the open air with the hope of recapturing their strayed souls. The greatest of the medicine men were supposed to exchange the sick soul of a diseased person for a new one, the "new birth."

86:5.17 (955.5) The children of Badonan developed a belief in two souls, the breath and the shadow. The early Nodite races regarded man as consisting of

duše i tijela. Ova je filozofija ljudske egzistencije kasnije našla izražaj u grčkim gledištima. Sami Grci su vjerovali u tri duše--vegetativna se nalazila u stomaku, životinjska u srcu, a intelektualna u glavi. Eskimi vjeruju da se čovjek sastoji od tri dijela--tijela, duše i imena.

two persons, soul and body. This philosophy of human existence was later reflected in the Greek viewpoint. The Greeks themselves believed in three souls; the vegetative resided in the stomach, the animal in the heart, the intellectual in the head. The Eskimos believe that man has three parts: body, soul, and name.

6. OKRUŽJE UTVARA-DUHOVA

Čovjek je naslijedio svoje prirodno okruženje, stvorio društveno okruženje i izmislio okruženje utvara. Država je čovjekova reakcija na njegovo prirodno okruženje, dom na njegovo društveno okruženje, a crkva na iluzorno okruženje utvara.

Vrlo rano u povjesti čovječanstva, široko je prihvaćeno vjerovanje u utvare i duhove, i ovaj je novi izmišljeni svijet duhova stekao veliku moć u primitivnom društvu. S pojavom ovog novog činitelja u ljudskom razmišljanju i ponašanju, zauvijek je preinačen mentalni i moralni život cijelog čovječanstva.

Ovoj je osnovnoj pretpostavci koja se temelji na čovjekovim iluzijama i neznanju, smrtnički strah dodao svo kasnije sujevjeje i religiju primitivnih naroda. Sve do pojave otkrivenja, ovo je bila čovjekova jedina religija, dok i danas mnoge svjetske rase imaju jedino ovu primitivnu evolucijsku religiju.

Kako je evolucija sve više napredovala, dobra sreća je vezana uz dobre duhove a loša uz zle. Čovjek je smatrao da su teškoće izazvane prinudnim prilagođenjem mijenjajućem okruženju značile zlu sreću, nezadovoljstvo duhova-utvara. Iz svog urođenog poriva k obožavanju i svog pogrešnog shvaćanja slučaja, čovjek je polako evoluiralo religiju. Civilizirani čovjek formira programe osiguranja kojima nastoji spremnije dočekati ovakve slučajeve; suvremena znanost postavlja aktuara s matematičkom računicom na mjesto izmišljenih duhova i hirovitih bogova.

Svaka nova generacija ismijava glupa sujevjeja svojih predaka, dok se i sama povodi za neispravnim obožavanjem i idejama koje će dati povoda smijehu predstojećih prosvjetljenih generacija.

Ali um primitivnog čovjeka je konačno bio zaokupljen mislima koje su nadilazile čovjekove usađene biološke porive; čovjek se konačno približavao stadiju na kojem je mogao evoluirati umjetnost življenja utemeljenu na nečem višem od reakcija na materijalne podražaje. Javljali su se počeci primitivnog sistema filozofskog života. Uskoro se trebao pojaviti nadprirodni standard življenja, jer ako duh-utvara u ljutnji donosi zlu a u zadovoljstvu dobru sreću, onda se i

6. THE GHOST-SPIRIT ENVIRONMENT

86:6.1 (955.6) Man inherited a natural environment, acquired a social environment, and imagined a ghost environment. The state is man's reaction to his natural environment, the home to his social environment, the church to his illusory ghost environment.

86:6.2 (955.7) Very early in the history of mankind the realities of the imaginary world of ghosts and spirits became universally believed, and this newly imagined spirit world became a power in primitive society. The mental and moral life of all mankind was modified for all time by the appearance of this new factor in human thinking and acting.

86:6.3 (955.8) Into this major premise of illusion and ignorance, mortal fear has packed all of the subsequent superstition and religion of primitive peoples. This was man's only religion up to the times of revelation, and today many of the world's races have only this crude religion of evolution.

86:6.4 (955.9) As evolution progressed, good luck became associated with good spirits and bad luck with bad spirits. The discomfort of enforced adaptation to a changing environment was regarded as ill luck, the displeasure of the spirit ghosts. Primitive man slowly evolved religion out of his innate worship urge and his misconception of chance. Civilized man provides schemes of insurance to overcome these chance occurrences; modern science puts an actuary with mathematical reckoning in the place of fictitious spirits and whimsical gods.

86:6.5 (956.1) Each passing generation smiles at the foolish superstitions of its ancestors while it goes on entertaining those fallacies of thought and worship which will give cause for further smiling on the part of enlightened posterity.

86:6.6 (956.2) But at last the mind of primitive man was occupied with thoughts which transcended all of his inherent biologic urges; at last man was about to evolve an art of living based on something more than response to material stimuli. The beginnings of a primitive philosophic life policy were emerging. A supernatural standard of living was about to appear, for, if the spirit ghost in anger visits ill luck and in pleasure good fortune, then must human conduct be regulated accordingly.

ljudsko ponašanje mora povoditi prema istom principu. Konačno su evoluirali pojmovi dobra i zla; i sve se ovo događalo mnogo prije nego je svijet primio otkrivenja.

S rođenjem ovih pojmova, započela je duga i rastrošna borba kojom su ljudi nastojali umiriti vječno nezadovoljne duhove; započelo je robovanje evolucijskom religioznom strahu, to dugo rasipanje ljudskih napora na grobnice, hramove, žrtvovanja i svećenstvo. Ova je užasna i grozna cijena bila vrijedna cijelog svog iznosa, kako je kroz nju stečena prirodna svijest o relativnom dobru i zlu; rođena je ljudska etika!

The concept of right and wrong had at last evolved; and all of this long before the times of any revelation on earth.

86:6.7 (956.3) With the emergence of these concepts, there was initiated the long and wasteful struggle to appease the ever-displeased spirits, the slavish bondage to evolutionary religious fear, that long waste of human effort upon tombs, temples, sacrifices, and priesthoods. It was a terrible and frightful price to pay, but it was worth all it cost, for man therein achieved a natural consciousness of relative right and wrong; human ethics was born!

7. ULOGA PRIMITIVNE RELIGIJE

Divljak je osjećao potrebu za osiguranjem, te je stoga rado plaćao svoje tegobne premije sujevjerju, strahu i darovima svećenstvu, kako je na taj način nastojao izgraditi sistem magičnog osiguranja protiv zle sreće. Primitivna religija se jednostavno sastojala od isplate premija osiguranja protiv opasnosti koje su vrijebale u šumama; civilizirani čovjek plaća materijalne premije protiv industrijskih udesa i posljedica suvremenog načina života.

Suvremeno društvo premiješta sistem osiguranja iz domene svećenstva i religije u domenu ekonomije. Religija se sve više bavi osiguravanjem života poslije smrti. Suvremeni ljudi--ono bar njihovi razboriti pripadnici--više ne plaćaju skupe premije kako bi kontrolirali sreću. Religija se polako uspinje do viših filozofskih razina koje se uveliko razlikuju od njezine prijašnje uloge--osiguranja protiv zle sreće.

Ali zahvaljujući ovim starim religioznim idejama, ljudi nisu postali odveć skloni fatalizmu i beznadežnom pesimizmu; vjerovali su da su kako-tako bili u stanju utjecati na svoju sudbinu. Zahvaljujući religiji straha od duhova, ljudi su počeli paziti na svoje ponašanje, kako su mislili da je nadmaterijalni svijet upravljao ljudskom sudbinom.

Suvremene civilizirane rase upravo odbacuju strah od duhova kao objašnjenje sreće i redovnih egzistencijskih nejednakosti. Čovječanstvo se oslobađa ovisnosti o konceptu utvara-duhova kao tumačenja zle sreće. Ali dok ljudi odustaju od netočnih učenja o duhovima kao uzroku životnih nestalnosti, oni ispoljavaju iznenađujuću voljnost da prihvate gotovo jednako netočno učenje da sve ljudske nejednakosti predstavljaju rezultat političkih neprilagođenja, društvene nepravde i industrijske kompeticije. Ali kako god novo zakonodavstvo, rastuće čovjekoljublje i sve izražajnija industrijska reorganizacija bili dobri sami po sebi, oni neće

7. THE FUNCTION OF PRIMITIVE RELIGION

86:7.1 (956.4) The savage felt the need of insurance, and he therefore willingly paid his burdensome premiums of fear, superstition, dread, and priest gifts toward his policy of magic insurance against ill luck. Primitive religion was simply the payment of premiums on insurance against the perils of the forests; civilized man pays material premiums against the accidents of industry and the exigencies of modern modes of living.

86:7.2 (956.5) Modern society is removing the business of insurance from the realm of priests and religion, placing it in the domain of economics. Religion is concerning itself increasingly with the insurance of life beyond the grave. Modern men, at least those who think, no longer pay wasteful premiums to control luck. Religion is slowly ascending to higher philosophic levels in contrast with its former function as a scheme of insurance against bad luck.

86:7.3 (956.6) But these ancient ideas of religion prevented men from becoming fatalistic and hopelessly pessimistic; they believed they could at least do something to influence fate. The religion of ghost fear impressed upon men that they must *regulate their conduct*, that there was a supermaterial world which was in control of human destiny.

86:7.4 (956.7) Modern civilized races are just emerging from ghost fear as an explanation of luck and the commonplace inequalities of existence. Mankind is achieving emancipation from the bondage of the ghost-spirit explanation of ill luck. But while men are giving up the erroneous doctrine of a spirit cause of the vicissitudes of life, they exhibit a surprising willingness to accept an almost equally fallacious teaching which bids them attribute all human inequalities to political misadaptation, social injustice, and industrial competition. But new legislation, increasing philanthropy, and more industrial reorganization,

izliječiti bilo nasljedne razlike ili nesrećne slučajeve koji prate ljudski život. Jedino razumijevanje činjenica i mudra manipulacija u okviru prirodnih zakona, mogu omogućiti da čovjek dobije ono što želi i izbjegne ono što ne želi. Znanstvene činjenice koje vode znanstvenim postupcima predstavljaju jedini lijek protiv takozvanih slučajnih udesa. Industrija, rat, robovlasništvo i građanska vlada, predstavljaju reakcije na čovjekovu društvenu evoluciju u njegovom prirodnom okruženju; religija se na sličan način javila kao njegova reakcija na iluzorno okruženje izmišljenog svijeta duhova. Religija je bila evolucijska pojava koja se razvila pri borbi za samoodržanje i koja se pokazala djelotvornom unatoč tome što je od samog početka bila pojmovno pogrešna i posve nelogična.

Uz pomoć snažne i moćne sile straha, primitivna religija je pripremila tlo ljudskog uma za darivanje stvarne duhovne sile nadprirodnog porijekla, Misaonog Ispravljača.

I božanski Ispravljači su od samog svog darivanja nastojali preobraziti strah od Boga u ljubav prema Bogu. Evolucija može biti spora, ali je uvijek djelotvorna.

[Iznijela Večernja Zvijezda Nebadona.]

however good in and of themselves, will not remedy the facts of birth and the accidents of living. Only comprehension of facts and wise manipulation within the laws of nature will enable man to get what he wants and to avoid what he does not want. Scientific knowledge, leading to scientific action, is the only antidote for so-called accidental ills.

86:7.5 (957.1) Industry, war, slavery, and civil government arose in response to the social evolution of man in his natural environment; religion similarly arose as his response to the illusory environment of the imaginary ghost world. Religion was an evolutionary development of self-maintenance, and it has worked, notwithstanding that it was originally erroneous in concept and utterly illogical.

86:7.6 (957.2) Primitive religion prepared the soil of the human mind, by the powerful and awesome force of false fear, for the bestowal of a bona fide spiritual force of supernatural origin, the Thought Adjuster. And the divine Adjusters have ever since labored to transmute God-fear into God-love. Evolution may be slow, but it is unerringly effective.

86:7.7 (957.3) [Presented by an Evening Star of Nebadon.]

POGLAVLJE 87. KULTOVI DUHOVA

⇐ 086

Knjiga Urantije

088 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 87 KULTOVI DUHOVA

Sekcije

Uvod

1. STRAH OF DUHOVA
2. PRIMIRENJE DUHOVA
3. ŠTOVANJE PREDAKA
4. DOBRI I ZLI DUHOVI
5. RAZVOJ KULTA DUHOVA
6. PRINUDA I EGZORCIZAM
7. PRIRODA KULTIZMA

PAPER 87 THE GHOST CULTS

SECTIONS

Introduction

1. Ghost Fear
2. Ghost Placation
3. Ancestor Worship
4. Good and Bad Spirit Ghosts
5. The Advancing Ghost Cult
6. Coercion and Exorcism
7. Nature of Cultism

Uvod

Kult duhova se razvio iz pokušaja da se ublaži prijetnja od loše sreće; primitivni vjerski obredi ovog kulta predstavljaju proizvod tjeskobe prouzrokovane strahom od loše sreće i neosnovanog straha od mrtvih. Niti jedna od ovih ranih religija nije imala mnogo veze s priznanjem Božanstva ili štovanjem nadljudske stvarnosti; njihovi obredi su uglavnom bili negativni, dizajnirani kako bi se izbjegli, protjerali ili prinudili duhovi. Kult duhova nije ništa više niti manje nego osiguranje protiv katastrofe; on nema nikakve veze s ulaganjem u više i buduće prinose.

Čovjek je prošao kroz dugu i gorku borbu s kultom duhova. Niti jedna druga epizoda iz cijele ljudske povijesti ne budi toliko sažaljenje kao ovaj prizor čovjekovog žalosnog robovanja strahu od duhova. S rođenjem ovog straha, čovječanstvo je započelo rad na unaprijeđenju svoje vjerske evolucije. Ljudska mašta se otisnula s obala zaokupljenosti samom sobom i ona neće naći novo sidrište sve dok ne dostigne koncept istinskog Božanstva, stvarnog Boga.

INTRODUCTION

87:0.1 (958.1) THE ghost cult evolved as an offset to the hazards of bad luck; its primitive religious observances were the outgrowth of anxiety about bad luck and of the inordinate fear of the dead. None of these early religions had much to do with the recognition of Deity or with reverence for the superhuman; their rites were mostly negative, designed to avoid, expel, or coerce ghosts. The ghost cult was nothing more nor less than insurance against disaster; it had nothing to do with investment for higher and future returns.

87:0.2 (958.2) Man has had a long and bitter struggle with the ghost cult. Nothing in human history is designed to excite more pity than this picture of man's abject slavery to ghost-spirit fear. With the birth of this very fear mankind started on the upgrade of religious evolution. Human imagination cast off from the shores of self and will not again find anchor until it arrives at the concept of a true Deity, a real God.

1. STRAH OF DUHOVA

1. GHOST FEAR

Ljudi su se bojali smrti zato što su smrt smatrali oslobođenjem duha od fizičkog tijela. Drevni ljudi su na svaki način nastojali spriječiti smrt kako bi izbjegli sukob s još jednim duhom. Uvijek su se pomno brinuli da se duh navede da napusti scenu smrti, da se otisne na putovanje u zemlju mrtvih. Ljudi se se najviše bojali duhova za vrijeme tobožnjeg prijelaza od njihovog oslobođenja u trenutku smrti do kasnijeg odlaska u zemlju duhova, nejasnu i primitivnu ideju pseudo neba.

Premda su primitivni ljudi smatrali da duhovi imaju nadnarave moći, teško da su ih smatrali nadnaravno inteligentnim. Služili su se mnogim trikovima i strategijama u nastojanju da prevare i zavedu duhove; civilizirani čovjek još uvijek ulaže veliku vjeru u nadu da spoljašnja manifestacija pobožnosti može zavarati sveznajuće Božanstvo.

Primitivni čovjek se bojao bolesti jer je ona često bila preteča smrti. Ako plemenski vrač nije uspio izliječiti oboljelu osobu, bolesnik je obično bio uklonjen iz obiteljskog doma, smješten u manju kolibu ili ostavljen na otvorenom da umre. Kuća u kojoj je nastupila smrt obično je bila uništena; u protivnom su je svi izbjegavali i ovaj je strah isprva stao na put izgradnji bitnijih građevina. Također je spriječio uspostavu stalnih naselja i gradova.

Primitivni ljudi su imali običaj provesti cijelu noć u razgovoru prilikom smrti nekog suplemenika; bojali su se da bi i sami umrli ako budu zaspali blizu leša. Prijetnja od zaraznog oboljenja od leša također je vodila strahu od mrtvih i svi narodi su bez iznimke u različitim dobima prakticirali ceremonije očišćenja osoba koje su došle u kontakt s mrtvima. Drevni ljudi su vjerovali da moraju ostaviti svjetlo pored leša; mrtvo tijelo nikad nije smjelo ostati u tami. U dvadesetom stoljeću, svijeće još gore u smrtnim komorama i ljudi još uvijek sjede pored preminulih. Teško se može reći da je takozvani civilizirani čovjek potpuno eliminirao strah od mrtvih iz svoje filozofije života.

No unatoč ovom strahu ljudi su još uvijek pokušavali zavarati duhove. Ako nakon smrti kuća nije uništena, leš je uklonjen kroz rupu u zidu, a ne kroz vrata. Te su mjere poduzimane kako bi se duh zbunio, kako bi se spriječilo njegovo zadržavanje i onemogućio povratak. Ožalošćeni su se vraćali s pogreba zaobilaznim putem, kako ih duh ne bi slijedio. Unatražnim vraćanjem i drugim taktikama su nastojali osigurati da se duh ne vrati iz groba. Roditelj su oblačili dječake u žensku odjeću a djevojčice u mušku kako bi zavarali duhove. Ožalošćeni su nosili odjeću koja

87.1.1 (958.3) Death was feared because death meant the liberation of another ghost from its physical body. The ancients did their best to prevent death, to avoid the trouble of having to contend with a new ghost. They were always anxious to induce the ghost to leave the scene of death, to embark on the journey to deadland. The ghost was feared most of all during the supposed transition period between its emergence at the time of death and its later departure for the ghost homeland, a vague and primitive concept of pseudo heaven.

87.1.2 (958.4) Though the savage credited ghosts with supernatural powers, he hardly conceived of them as having supernatural intelligence. Many tricks and stratagems were practiced in an effort to hoodwink and deceive the ghosts; civilized man still pins much faith on the hope that an outward manifestation of piety will in some manner deceive even an omniscient Deity.

87.1.3 (958.5) The primitives feared sickness because they observed it was often a harbinger of death. If the tribal medicine man failed to cure an afflicted individual, the sick man was usually removed from the family hut, being taken to a smaller one or left in the open air to die alone. A house in which death had occurred was usually destroyed; if not, it was always avoided, and this fear prevented early man from building substantial dwellings. It also militated against the establishment of permanent villages and cities.

87.1.4 (958.6) The savages sat up all night and talked when a member of the clan died; they feared they too would die if they fell asleep in the vicinity of a corpse. Contagion from the corpse substantiated the fear of the dead, and all peoples, at one time or another, have employed elaborate purification ceremonies designed to cleanse an individual after contact with the dead. The ancients believed that light must be provided for a corpse; a dead body was never permitted to remain in the dark. In the twentieth century, candles are still burned in death chambers, and men still sit up with the dead. So-called civilized man has hardly yet completely eliminated the fear of dead bodies from his philosophy of life.

87.1.5 (959.1) But despite all this fear, men still sought to trick the ghost. If the death hut was not destroyed, the corpse was removed through a hole in the wall, never by way of the door. These measures were taken to confuse the ghost, to prevent its tarrying, and to insure against its return. Mourners also returned from a funeral by a different road, lest the ghost follow. Backtracking and scores of other tactics were practiced to insure that the ghost would not return from the grave. The sexes often exchanged clothes in order to deceive the ghost. Mourning costumes were

je bila dizajnirana kao kamuflaža; odjeća je kasnije trebala pokazati poštovanje prema mrtvima i na taj način smiriti duhove.

designed to disguise survivors; later on, to show respect for the dead and thus appease the ghosts.

2. PRIMIRENJE DUHOVA

U religiji negativna nastojanja umirenja duhova uveliko prethode pozitivnim nastojanjima prisile i molitve duhovima. Prva djela ljudskog iskazanja obožavanja imaju obrambenu, a ne štovalačku prirodu. Moderni čovjek smatra da se pametno osigurati od požara; primitivni ljudi su tako mislili da se bilo pametnije osigurati protiv duhova zle sreće. Pokušaji osiguranja ove zaštite čine tehniku i rituale kulta duhova.

Vladalo je vjerovanje da su duhovi željeli da ih se brzo "položi," kako bi nesmetano prešli u zemlju mrtvih. Svaka greška ili propust živih pri izvršenju pogrebnog rituala polaganja duha smatrani su uzrokom odgode njihovog putovanja u zemlju mrtvih. Vladalo je vjerovanje da se duhovi ovako ljute, a ljut duh je smatran uzrokom katastrofa, nezgoda i nesreća.

Pogrebne usluge vuku prijeklo od čovjekovoj nastojanja da potakne duha-dušu da krene prema svom budućem prebivalištu, dok pogrebna propovijed izvorno daje upute novom duhu kako treba naći zemlju mrtvih. Ljudi su imali običaj ostaviti hranu i odjeću blizu groba da se duh posluži na putu. Primitivni čovjek je vjerovao da je bilo potrebno između tri dana i godinu dana da se "položi duh" - da se navede da napusti blizinu groba. Eskimi još uvijek vjeruju da duša ostaje s tijelom tri dana.

Šutnja i žalost su prakticirane poslije smrti kako se duh ne bi privukao kući. Samokažnjavanje - samoranjavanje - je bilo najčešći oblik žalosti. Mnogi napredni učitelji su ovo neuspješno pokušali zaustaviti. Post i drugi oblici samoodricanja su smatrani ugodnim duhovima, koji su se tobože radovali nemiru i nesreći živih dok za ovog prijelaza, prije odlaska u zemlju mrtvih, tobože vrijebaju na žive.

Duga i česta razdoblja neaktivnosti koja su pratila periode žalosti bila su jedna od velikih zapreka napretku civilizacije. Tjednima, ako ne i mjesecima svake godine, ljudi su gubili vrijeme u ovoj neproizvodnoj i beskorisnoj žalosti. Činjenica da su nekom prilikom unajmljivali profesionalne naricatelje ukazuje na ritualnu, a ne iskrenu žalost. Dok suvremeni čovjek tuguje pri gubitku bližnjih iz poštovanja i bola, primitivni ljudi su ovo činili iz *straha*.

Imena mrtvih nikad nisu izgovarana. U stvari,

2. GHOST PLACATION

87:2.1 (959.2) In religion the negative program of ghost placation long preceded the positive program of spirit coercion and supplication. The first acts of human worship were phenomena of defense, not reverence. Modern man deems it wise to insure against fire; so the savage thought it the better part of wisdom to provide insurance against ghost bad luck. The effort to secure this protection constituted the techniques and rituals of the ghost cult.

87:2.2 (959.3) It was once thought that the great desire of a ghost was to be quickly "laid" so that it might proceed undisturbed to deadland. Any error of commission or omission in the acts of the living in the ritual of laying the ghost was sure to delay its progress to ghostland. This was believed to be displeasing to the ghost, and an angered ghost was supposed to be a source of calamity, misfortune, and unhappiness.

87:2.3 (959.4) The funeral service originated in man's effort to induce the ghost soul to depart for its future home, and the funeral sermon was originally designed to instruct the new ghost how to get there. It was the custom to provide food and clothes for the ghost's journey, these articles being placed in or near the grave. The savage believed that it required from three days to a year to "lay the ghost" — to get it away from the vicinity of the grave. The Eskimos still believe that the soul stays with the body three days.

87:2.4 (959.5) Silence or mourning was observed after a death so that the ghost would not be attracted back home. Self-torture — wounds — was a common form of mourning. Many advanced teachers tried to stop this, but they failed. Fasting and other forms of self-denial were thought to be pleasing to the ghosts, who took pleasure in the discomfort of the living during the transition period of lurking about before their actual departure for deadland.

87:2.5 (959.6) Long and frequent periods of mourning inactivity were one of the great obstacles to civilization's advancement. Weeks and even months of each year were literally wasted in this nonproductive and useless mourning. The fact that professional mourners were hired for funeral occasions indicates that mourning was a ritual, not an evidence of sorrow. Moderns may mourn the dead out of respect and because of bereavement, but the ancients did this because of *fear*.

87:2.6 (959.7) The names of the dead were never

često su bila odstranjena iz jezika. Kako su imena na ovaj način postajala tabu, jezik je postajao sve siromašniji. Ovo je na kraju vodilo velikom broju simboličkih fraza i figurativnih izraza, kao "ime ili dan koji se ne spominju."

Drevni ljudi su bili toliko motivirani da se riješe duhova da bi im dali sve čega su bili željni za života. Duhovi su htjeli žene i slugu; imućniji primitivci su očekivali da se uz njih živa pokopa najmanje jedna supruga- sluga. Tako je kasnije nastao običaj da udovica počinu samoubojstvo na muževljevom grobu. Prilikom smrti djeteta, imali su običaj zadaviti majku, tetu ili baku kako bi odrasli duh mogao pratiti duh djeteta i brinuti se za njega. A oni koji su na ovaj način dali svoje živote, obično su to činili dobrovoljno; da su ostali živjeti suprotno običajima, strah od duhova bi im oduzeo i onih par užitaka koje su imali za svog primitivnog života.

Vladao je običaj da se s mrtvim poglavicom pokopa veliki broj podanika; robovi su ubijani prilikom smrti njihovog gospodara kako bi mu mogli služiti u zemlji duhova. U Borneansu još uvijek ubijaju i pokopavaju kompanjone; žrtvuju robove kako bi ih poslali na put s preminulim gospodarom. Vladalo je verovanje da se duhovi ubijenih osoba raduju kad mogu uzeti duhove svojih ubojica kao robove; ovo je motiviralo ljude da krenu u lov na glave.

Duhovi su navodno uživali u mirisu hrane; tako je nekoć vladao univerzalni običaj serviranja hrane na pogrebnim svečanostima. Primitivna metoda recitiranja milosti prije jela sastojala se u bacanju malo hrane u vatru i mrmljanja čarobnih formula da se umire duhovi.

Mrtvi su navodno koristili duhove oruđa i oružja koje im je pripadalo za života. Razbijanje predmeta je bilo isto što i "ubijanje," oslobađalo je duh koji je išao služiti u zemlju duhova. Imovina je žrtvovana bilo spaljivanjem ili pokopom. Drevni ljudi su imali ogroman pogrebni otpad. Suvremenije rase su koristile papirnate modele i crteže umjesto stvarnih predmeta i osoba pri pogrebnim žrtvovanjima. Civilizacija je postigla veliki napredak kad su rođaci prvi put mogli naslijediti imovinu umjesto njenog spaljivanja ili pokopa. Iroquois Indijanci su uveli mnoge pogrebne reforme. I upravo im je ovo očuvanje imovine omogućilo da postanu najmoćnija crvena rasa sjevera. Moderni čovjek se ne boji duhova, ali zbog snage starih običaja, još uvijek troši velika zemaljska bogatstva na pogrebne rituale i ceremonije.

spoken. In fact, they were often banished from the language. These names became taboo, and in this way the languages were constantly impoverished. This eventually produced a multiplication of symbolic speech and figurative expression, such as "the name or day one never mentions."

87:2.7 (960.1) The ancients were so anxious to get rid of a ghost that they offered it everything which might have been desired during life. Ghosts wanted wives and servants; a well-to-do savage expected that at least one slave wife would be buried alive at his death. It later became the custom for a widow to commit suicide on her husband's grave. When a child died, the mother, aunt, or grandmother was often strangled in order that an adult ghost might accompany and care for the child ghost. And those who thus gave up their lives usually did so willingly; indeed, had they lived in violation of custom, their fear of ghost wrath would have denuded life of such few pleasures as the primitives enjoyed.

87:2.8 (960.2) It was customary to dispatch a large number of subjects to accompany a dead chief; slaves were killed when their master died that they might serve him in ghostland. The Borneans still provide a courier companion; a slave is speared to death to make the ghost journey with his deceased master. Ghosts of murdered persons were believed to be delighted to have the ghosts of their murderers as slaves; this notion motivated men to head hunting.

87:2.9 (960.3) Ghosts supposedly enjoyed the smell of food; food offerings at funeral feasts were once universal. The primitive method of saying grace was, before eating, to throw a bit of food into the fire for the purpose of appeasing the spirits, while mumbling a magic formula.

87:2.10 (960.4) The dead were supposed to use the ghosts of the tools and weapons that were theirs in life. To break an article was to "kill it," thus releasing its ghost to pass on for service in ghostland. Property sacrifices were also made by burning or burying. Ancient funeral wastes were enormous. Later races made paper models and substituted drawings for real objects and persons in these death sacrifices. It was a great advance in civilization when the inheritance of kin replaced the burning and burying of property. The Iroquois Indians made many reforms in funeral waste. And this conservation of property enabled them to become the most powerful of the northern red men. Modern man is not supposed to fear ghosts, but custom is strong, and much terrestrial wealth is still consumed on funeral rituals and death ceremonies.

3. ŠTOVANJE PREDAKA

3. ANCESTOR WORSHIP

Sve napredniji kult duhova je neminovno vodio štovanju predaka, čiji duhovi predstavljaju prijelazni stadij između svagdašnjih duhova i viših duhova koji su evoluirali u bogove. Rani bogovi nisu bili ništa više nego proslavljeni preminuli smrtnici.

Štovanje predaka je izvorno bilo više stvar straha nego štovanja, ali takva su vjerovanja svakako doprinijela daljem širenju straha i štovanja duhova. Pripadnici ranih kultova koji su bili odani štovanju predaka štovili su se bojali zjevnuti kako pri tome u njih ne bi ušao zao duh.

Ljudi su primili običaj usvajanja djece kako bi imali nekoga tko će prinijeti žrtve nakon njihove smrti u ime mira i napretka njihove duše. Primitivni čovjek je živio u strahu od duhova i provodio je slobodno vrijeme u planiranju osiguranja svog duha poslije smrti.

Većina plemena su slavila blagdan Svih Svetih najmanje jednom godišnje. Rimljani su imali dvanaest blagdana duha i pratećih svečanosti svake godine. Posvećivali su polovicu godine nekoj ceremoniji povezanoj s ovim drevnim kultovima. Jedan rimski car je pokušao reformirati ove običaje tako što je restriktirao ove blagdane na 135 svake godine.

Kult duhova je neprestano prolazio kroz evoluciju. Kako je čovjek počeo stvarati sliku transformacije duhova iz njihove rane nepotpune faze na viši stadij egzistencije, kult duhova se tako na kraju pretvorio u štovanje viših duhova, ako ne i bogova. No bez obzira na različita vjerovanja u više duhove, sva plemena i rase su u nekom periodu vjerovala u duhove pokojnika.

4. DOBRI I ZLI DUHOVI

Cjelokupna svjetska religija vuče porijeklo od straha od duhova; od davnina mnoga plemena su se nastavila držati ovog starog vjerovanja u jednu klasu duhova. Učili su da je čovjeka pratila dobra sreća kada su duhovi bili zadovoljni, a zla kad su bili ljuti.

Kako je kult straha od duhova nastavio napredovati, došlo je do priznanja određenih viših duhova koji se nisu mogli konkretno identificirati s bilo kojom osobom. Bili su to diplomirani ili proslavljeni duhovi koji su napredovali izvan domena zemlje duhova do viših razina duhovnog svijeta.

Pojam dvije različite vrste viših duhova nastavio se razvijati sporo ali sigurno po cijelom svijetu. Ovaj novi dualni spiritizam se nije morao širiti od plemena do plemena; javio se nezavisno po cijelom svijetu. Kad se radi o utjecaju bilo koje

87:3.1 (960.5) The advancing ghost cult made ancestor worship inevitable since it became the connecting link between common ghosts and the higher spirits, the evolving gods. The early gods were simply glorified departed humans.

87:3.2 (960.6) Ancestor worship was originally more of a fear than a worship, but such beliefs did definitely contribute to the further spread of ghost fear and worship. Devotees of the early ancestor-ghost cults even feared to yawn lest a malignant ghost enter their bodies at such a time.

87:3.3 (960.7) The custom of adopting children was to make sure that someone would provide offerings after death for the peace and progress of the soul. The savage lived in fear of the ghosts of his fellows and spent his spare time planning for the safe conduct of his own ghost after death.

87:3.4 (960.8) Most tribes instituted an all-souls' feast at least once a year. The Romans had twelve ghost feasts and accompanying ceremonies each year. Half the days of the year were dedicated to some sort of ceremony associated with these ancient cults. One Roman emperor tried to reform these practices by reducing the number of feast days to 135 a year.

87:3.5 (961.1) The ghost cult was in continuous evolution. As ghosts were envisioned as passing from the incomplete to the higher phase of existence, so did the cult eventually progress to the worship of spirits, and even gods. But regardless of varying beliefs in more advanced spirits, all tribes and races once believed in ghosts.

4. GOOD AND BAD SPIRIT GHOSTS

87:4.1 (961.2) Ghost fear was the fountainhead of all world religion; and for ages many tribes clung to the old belief in one class of ghosts. They taught that man had good luck when the ghost was pleased, bad luck when he was angered.

87:4.2 (961.3) As the cult of ghost fear expanded, there came about the recognition of higher types of spirits, spirits not definitely identifiable with any individual human. They were graduate or glorified ghosts who had progressed beyond the domain of ghostland to the higher realms of spiritland.

87:4.3 (961.4) The notion of two kinds of spirit ghosts made slow but sure progress throughout the world. This new dual spiritism did not have to spread from tribe to tribe; it sprang up independently all over the world. In influencing the

ideje na ekspanzivni evolutivni um, njena snaga ne počiva u stvarnosti ili razumnosti njenog sadržaja, već u *vividnosti* i univerzalnosti njene neposredne i jednostavne primjene.

Još kasnije čovjekova imaginacija je stvorila koncept dobrih i zlih nadnaravnih činitelja; neki duhovi nikad nisu evoluirali do razine dobrih duhova. Rani monospiritizam straha od duhova postupno se razvio u dualni spiritizam, novi koncept nevidljive kontrole zemaljskih poslova. Čovjek je konačno imao predstavu o dobroj i zloj sreći kao djelovanju dvaju različitih agencija. A od ove dvije klase, smatrao je da je ona koja je upravljala zlom srećom bila aktivnija i brojnija.

Kad je konačno došlo do sazrijevanja ideje dobrih i zlih duhova, ova je doktrina postala najraširenije i najustrajnije religiozno vjerovanje na svijetu. Ovaj je dualizam predstavljao veliki religijsko-filozofski napredak kako je omogućio čovjeku da objasni i dobru i zlu sreću, dok je čovjek u isto vrijeme mogao vjerovati u nadljudska bića koja su do neke mjere bila dosljedna u svom ponašanju. Čovjek je mogao računati na to da su viši duhovi mogli biti dobri ili zli; više nisu bili temperamentalni kao rani duhovi monospiritizma većine primitivnih religija. Čovjek je konačno bio u stanju zamisliti nadljudske sile koje su bile dosljedne u svom ponašanju, što predstavlja jedan od najbitnijih otkrića istine u cijeloj povijesti evolucije religije i napredovanja ljudske filozofije.

Evolutivna religija je, međutim, platila ogromnu cijenu za ovaj koncept dualnog spiritizma. Čovjekova rana filozofija je bila u stanju pomiriti postojanost duha s nestalnostima zemaljske egzistencije jedino uz pomoć pretpostavke o postojanju dvije vrste duhova, dobre i zle. I dok je ovo uvjerenje čovjeku omogućilo da pomiri nepostojanost sreće s konceptom postojanih nadljudskih sila, ova je doktrina otežala religioznim ljudima spoznaju kozmičkog jedinstva. Bogovima evolutivne religije obično su stajale na put sile tame.

Tragedija u svemu tome počiva u činjenici da u vrijeme kad su ove ideje sazrijevale u čovjekovom primitivnom umu, na svijetu nije bilo zlih ili nesretnih duhova. Ova nesretna situacija se nije javila do Kaligastijine pobune i trajala je jedino do Duhova. Ideja dobra i zla kao supostojećih kozmičkih sila i danas je vrlo živa u ljudskoj filozofiji; većina svjetskih religija još uvijek u sebi nosi ovaj stari kulturni biljeg koji je povezan s pojavom kulta duhova.

expanding evolutionary mind, the power of an idea lies not in its reality or reasonableness but rather in its *vividness* and the universality of its ready and simple application.

87:4.4 (961.5) Still later the imagination of man envisioned the concept of both good and bad supernatural agencies; some ghosts never evolved to the level of good spirits. The early monospiritism of ghost fear was gradually evolving into a dual spiritism, a new concept of the invisible control of earthly affairs. At last good luck and bad luck were pictured as having their respective controllers. And of the two classes, the group that brought bad luck were believed to be the more active and numerous.

87:4.5 (961.6) When the doctrine of good and bad spirits finally matured, it became the most widespread and persistent of all religious beliefs. This dualism represented a great religious-philosophic advance because it enabled man to account for both good luck and bad luck while at the same time believing in supermortal beings who were to some extent consistent in their behavior. The spirits could be counted on to be either good or bad; they were not thought of as being completely temperamental as the early ghosts of the monospiritism of most primitive religions had been conceived to be. Man was at last able to conceive of supermortal forces that were consistent in behavior, and this was one of the most momentous discoveries of truth in the entire history of the evolution of religion and in the expansion of human philosophy.

87:4.6 (961.7) Evolutionary religion has, however, paid a terrible price for the concept of dual spiritism. Man's early philosophy was able to reconcile spirit constancy with the vicissitudes of temporal fortune only by postulating two kinds of spirits, one good and the other bad. And while this belief did enable man to reconcile the variables of chance with a concept of unchanging supermortal forces, this doctrine has ever since made it difficult for religionists to conceive of cosmic unity. The gods of evolutionary religion have generally been opposed by the forces of darkness.

87:4.7 (962.1) The tragedy of all this lies in the fact that, when these ideas were taking root in the primitive mind of man, there really were no bad or disharmonious spirits in all the world. Such an unfortunate situation did not develop until after the Caligastic rebellion and only persisted until Pentecost. The concept of good and evil as cosmic co-ordinates is, even in the twentieth century, very much alive in human philosophy; most of the world's religions still carry this cultural birthmark of the long-gone days of the emerging ghost cults.

5. RAZVOJ KULTA DUHOVA

Primitivni čovjek je smatrao da viši i niži duhovi imaju gotovo neograničena prava, ali ne i dužnosti; vjerovali su da su sa stanovišta duhova ljudi imali mnoge dužnosti, ali ne i prava. Ljudi su smatrali da ih duhovi promatraju s visine i da neprestano nalaze primjedbe čovjekovom izvršenju duhovnih dužnosti. Vladalo je opće uvjerenje da duhovi traže neprestanu žrtvu od ljudi kao cijenu njihovom ne miješanju u ljudske poslove, tako da je svaka nezgoda smatrana djelom duhova. Rani ljudi su toliko strahovali da ne previde iskazati štovanje nekom bogu da su, nakon polaganja žrtava svim poznatim duhovima, nastavili polagati žrtve "nepoznatim bogovima," za svaki slučaj.

I tako je za kultom nižih duhova uslijedio kult naprednih i relativno složenih duhova, služenje i štovanje viših duhova koji su s vremenom evoluirali u čovjekovoj primitivnoj imaginaciji. Vjerske svečanosti moraju držati korak s duhom evolucije i napretka. Ovaj prošireni kult nije bio ništa drugo nego umjetnost samoodržavanja uvjetovana ljudskim vjerovanjem u nadnaravna bića, čovjekova prilagodba okružju duha. Industrijske i vojne organizacije predstavljaju prilagodbu prirodnim i društvenim okružjima. Brak se javio kao odgovor na potrebe biseksualnosti, dok se religiozna organizacija javila kao odgovor na vjerovanje u više sile duha i duhovnih bića. Religija predstavlja čovjekovu prilagodbu vlastitim iluzijama o misterioznosti dobre i zle sreće. Strah od duhova i prateće štovanje su usvojeni kao zaštita od nesreće, polica za osiguranje prosperiteta.

Primitivni um vjeruje da se dobri duhovi bave svojim poslom, da ne traže velike izdatke od ljudskih bića. Zli niži i viši duhovi su ti koje čovjek mora umiriti. Primitivni narodi su tako obraćali više pozornosti zlim nego dobrim duhovima.

Ljudski prosperitet je navodno naročito provocirao zavist zlih duhova, a njihova metoda odmazde je tobože počivala u djelovanju *urokljivog oka*. Ova faza kulta koja je bila povezana s idejom izbjegavanja duhova jako se zanimala za makinacije urokljivog oka. Ovaj se strah proširio po gotovo cijelom svijetu. Lijepe žene su se pokrivale velom kako bi se zaštitile od urokljivog oka; nakon toga su i mnoge druge žene koje su htjele da ih drugi smatraju lijepim usvojile ovaj običaj. Zbog ovog straha od zlih duhova, djeci je rijetko bilo dopušteno biti vani kad padne mrak, a rane molitve su uvijek tražile da ih se "izbavi od urokljivog oka."

Kur'an sadrži cijelo poglavlje posvećeno

5. THE ADVANCING GHOST CULT

87:5.1 (962.2) Primitive man viewed the spirits and ghosts as having almost unlimited rights but no duties; the spirits were thought to regard man as having manifold duties but no rights. The spirits were believed to look down upon man as constantly failing in the discharge of his spiritual duties. It was the general belief of mankind that ghosts levied a continuous tribute of service as the price of noninterference in human affairs, and the least mischance was laid to ghost activities. Early humans were so afraid they might overlook some honor due the gods that, after they had sacrificed to all known spirits, they did another turn to the "unknown gods," just to be thoroughly safe.

87:5.2 (962.3) And now the simple ghost cult is followed by the practices of the more advanced and relatively complex spirit-ghost cult, the service and worship of the higher spirits as they evolved in man's primitive imagination. Religious ceremonial must keep pace with spirit evolution and progress. The expanded cult was but the art of self-maintenance practiced in relation to belief in supernatural beings, self-adjustment to spirit environment. Industrial and military organizations were adjustments to natural and social environments. And as marriage arose to meet the demands of bisexuality, so did religious organization evolve in response to the belief in higher spirit forces and spiritual beings. Religion represents man's adjustment to his illusions of the mystery of chance. Spirit fear and subsequent worship were adopted as insurance against misfortune, as prosperity policies.

87:5.3 (962.4) The savage visualizes the good spirits as going about their business, requiring little from human beings. It is the bad ghosts and spirits who must be kept in good humor. Accordingly, primitive peoples paid more attention to their malevolent ghosts than to their benign spirits.

87:5.4 (962.5) Human prosperity was supposed to be especially provocative of the envy of evil spirits, and their method of retaliation was to strike back through a human agency and by the technique of the *evil eye*. That phase of the cult which had to do with spirit avoidance was much concerned with the machinations of the evil eye. The fear of it became almost world-wide. Pretty women were veiled to protect them from the evil eye; subsequently many women who desired to be considered beautiful adopted this practice. Because of this fear of bad spirits, children were seldom allowed out after dark, and the early prayers always included the petition, "deliver us from the evil eye."

87:5.5 (962.6) The Koran contains a whole chapter

urokljivom oku i čarobnim vraćanjima, dok su Židovi također u njega vjerovali. Cjelokupan falički kult je nastao kao metoda obrane od urokljivog oka. Vladalo je vjerovanje da su organi reprodukcije bili jedini fetiš koji mu se mogao suprotstaviti. Iz urokljivog oka je poteklo prvo sujevjerje o prenatalnom markiranju djece, materinskom bilježu, a kult je u jedno vrijeme bio gotovo univerzalan.

Zavist je duboko ukorijenjena ljudska osobina koju je primitivni čovjek pripisao svojim ranim bogovima. Isto kao što je čovjek nekoć pokušao zavarati duhove, tako ih je ovom prilikom pokušao obmanuti. Ljudi su govorili: "Ako su duhovi ljubomorni na našu ljepotu i blagostanje, mi ćemo se izobličiti i nećemo govoriti o svom uspjehu." Rana poniznost nije bila stvar skromnosti, već pokušaj zavaravanja i obmane zavidnih duhova.

Kako bi spriječili ljubomoru duhova na ljudsko blagostanje, ljudi su usvojili običaj vrijeđanja neke sretne ili drage osobe ili predmeta. Ovako se razvio običaj čovjekovog skromnog uzvraćanja na komplimente upućene njemu ili njihovoj obitelji i ovo je s vremenom evoluiralo u učtivu skromnost, suzdržanost i pristojnost. U skladu s ovim motivom, postalo je moderno izgledati ružno. Ljepota izaziva zavist duhova; ona svjedoči o grešnom ljudskom ponosu. Divljak je tražio ružna imena. Ova značajka kulta izvorno predstavlja veliku zapreku unaprijeđenju umjetnosti i dugo drži svijet u tmini i ružnoći.

Pod kultom duhova, život je u najboljem slučaju bilo igra ruleta, kockanja duhova. Čovjek nije vidio bolju budućnost kao rezultat rada, poduzetnosti i talenta, izuzev ukoliko je njima mogao ispoljiti utjecaj na duhove. Ceremonije umirenja duhova predstavljaju teško breme i čine život dosadnim i nepodnošljivim. Iz stoljeća u stoljeće i iz generacije u generaciju, narodi su tražili načina da poboljšaju ovu doktrinu nadduha, ali se još ni jedna nije usudila da je u potpunosti odbaci.

Čovjek je proučavao namjeru i volju duhova analizom proricanja, znakova i predskazivanja. Tumačio je tobožnje poruke duhova gatanjem, proricanjem, vraćanjem, iskušenjima i astrologijom. Cijeli kult je bio osmišljen kako bi čovjek umirio, zadovoljio i potkupio duhove ovim prikrivenim mitom.

I tako se razvila nova i proširena svjetska filozofija koje se sastoji od:

1. *Dužnosti* - Onoga što je čovjek trebao učiniti kako bi mu duhovi bili povoljno naklonjeni ili ono bar neutralni.

2. *Prava* - Ispravnog ponašanja i obreda

devoted to the evil eye and magic spells, and the Jews fully believed in them. The whole phallic cult grew up as a defense against the evil eye. The organs of reproduction were thought to be the only fetish which could render it powerless. The evil eye gave origin to the first superstitions respecting prenatal marking of children, maternal impressions, and the cult was at one time well-nigh universal.

87:5.6 (963.1) Envy is a deep-seated human trait; therefore did primitive man ascribe it to his early gods. And since man had once practiced deception upon the ghosts, he soon began to deceive the spirits. Said he, "If the spirits are jealous of our beauty and prosperity, we will disfigure ourselves and speak lightly of our success." Early humility was not, therefore, debasement of ego but rather an attempt to foil and deceive the envious spirits.

87:5.7 (963.2) The method adopted to prevent the spirits from becoming jealous of human prosperity was to heap vituperation upon some lucky or much loved thing or person. The custom of depreciating complimentary remarks regarding oneself or family had its origin in this way, and it eventually evolved into civilized modesty, restraint, and courtesy. In keeping with the same motive, it became the fashion to look ugly. Beauty aroused the envy of spirits; it betokened sinful human pride. The savage sought for an ugly name. This feature of the cult was a great handicap to the advancement of art, and it long kept the world somber and ugly.

87:5.8 (963.3) Under the spirit cult, life was at best a gamble, the result of spirit control. One's future was not the result of effort, industry, or talent except as they might be utilized to influence the spirits. The ceremonies of spirit propitiation constituted a heavy burden, rendering life tedious and virtually unendurable. From age to age and from generation to generation, race after race has sought to improve this superghost doctrine, but no generation has ever yet dared to wholly reject it.

87:5.9 (963.4) The intention and will of the spirits were studied by means of omens, oracles, and signs. And these spirit messages were interpreted by divination, soothsaying, magic, ordeals, and astrology. The whole cult was a scheme designed to placate, satisfy, and buy off the spirits through this disguised bribery.

87:5.10 (963.5) And thus there grew up a new and expanded world philosophy consisting in:

87:5.11 (963.6) 1. *Duty* — those things which must be done to keep the spirits favorably disposed, at least neutral.

87:5.12 (963.7) 2. *Right* — the correct conduct and

kojima čovjek nastoji privoliti duhove da djeluju u njegovu korist.

3. *Istine* - Ispravnog razumijevanja i stava prema duhovima, te tako i prema životu i smrti.

Nije to bilo jedino iz znatiželje što su stari ljudi nastojali saznati budućnost; htjeli su izbjeći zlu sreću. Proricanje nije bilo ništa drugo nego čovjekov pokušaj da izbjegne nevolje. U ovo doba, čovjek je vjerovao u proročanstvo snova, dok je sve što je bilo neobično smatrano znakom. Civilizirane rase i danas pate od prokletstva vjerovanja u znakove, predskazanja i druge sujevjerne ostavštine naprednije faze ovog starog kulta duhova. Čovjek se sporo, vrlo sporo, oprašta od metoda pomoću kojih se postupno i bolno uspinjao evolucijskom ljestvicom života.

6. PRINUDA I EGZORCIZAM

Dok je čovjek vjerovao jedino u duhove, vjerski obred je bio osobniji i manje organiziran, dok je priznavanje viših duhova zahtijevalo upotrebu "viših duhovnih metoda." Ovaj pokušaj unaprijeđenja i razrade vještina umirenja duhova neposredno rezultira stvaranjem obrane od viših duhova. Čovjek se uistinu osjećao bespomoćnim pred mahnitim silama koje su navodno upravljale zemaljskim životom i nastojao je pronaći neko kompenzativno usklađenje kojim bi ublažio svoj osjećaj inferiornosti, neku metodu kojom će umanjiti rizike s kojima se suočavao u jednostranoj borbi čovjeka sa svemirom.

Na samom početku kulta čovjekova nastojanja da utječe na djelovanje duhova svodila su se na pokušaje njihovog umirenja plaćanjem mita kako bi se riješio zle sreće. Kako je evolucija kulta duhova napredovala sve do pojave koncepta dobrih i zlih duhova, ove su se ceremonije okrenule u smjeru pozitivnih nastojanja, pokušaja da se primami dobra sreća. Čovjekova religija tako više nije bila posve negativistička; dok je nastavio s pokušajima da pridobije dobru sreću, čovjek je uskoro počeo smišljati metode kojima će natjerati duhove na suradnju. Religiozni ljudi više nisu bili bespomoćni pred neprestanim zahtjevima fantastičkog svijeta duha koji nije bio ništa drugo nego plod njegove mašte; divljak je počeo smišljati metode kojima će prisiliti suradnju duha i prinuditi ih na pomoć.

Čovjekovi prvi naponi su bili usmjereni na obranu protiv duhova. Kako je vrijeme prolazio, živi su počeli smišljati metode otpora protiv mrtvih. Razvijene su mnoge metode kojima je čovjek nastojao zastrašiti ili protjerati duhove, među kojima navodimo sljedeće:

1. Odsijecanje glave i vezivanje tijela u grobu.

ceremonies designed to win the spirits actively to one's interests.

87:5.13 (963.8) 3. *Truth* — the correct understanding of, and attitude toward, spirits, and hence toward life and death.

87:5.14 (963.9) It was not merely out of curiosity that the ancients sought to know the future; they wanted to dodge ill luck. Divination was simply an attempt to avoid trouble. During these times, dreams were regarded as prophetic, while everything out of the ordinary was considered an omen. And even today the civilized races are cursed with the belief in signs, tokens, and other superstitious remnants of the advancing ghost cult of old. Slow, very slow, is man to abandon those methods whereby he so gradually and painfully ascended the evolutionary scale of life.

6. COERCION AND EXORCISM

87:6.1 (963.10) When men believed in ghosts only, religious ritual was more personal, less organized, but the recognition of higher spirits necessitated the employment of "higher spiritual methods" in dealing with them. This attempt to improve upon, and to elaborate, the technique of spirit propitiation led directly to the creation of defenses against the spirits. Man felt helpless indeed before the uncontrollable forces operating in terrestrial life, and his feeling of inferiority drove him to attempt to find some compensating adjustment, some technique for evening the odds in the one-sided struggle of man versus the cosmos.

87:6.2 (964.1) In the early days of the cult, man's efforts to influence ghost action were confined to propitiation, attempts by bribery to buy off ill luck. As the evolution of the ghost cult progressed to the concept of good as well as bad spirits, these ceremonies turned toward attempts of a more positive nature, efforts to win good luck. Man's religion no longer was completely negativistic, nor did he stop with the effort to win good luck; he shortly began to devise schemes whereby he could compel spirit co-operation. No longer does the religionist stand defenseless before the unceasing demands of the spirit phantasms of his own devising; the savage is beginning to invent weapons wherewith he may coerce spirit action and compel spirit assistance.

87:6.3 (964.2) Man's first efforts at defense were directed against the ghosts. As the ages passed, the living began to devise methods of resisting the dead. Many techniques were developed for frightening ghosts and driving them away, among which may be cited the following:

87:6.4 (964.3) 1. Cutting off the head and tying up the

2. Kamenovanja kuće nakon smrti.

3. Kastracija leša slamanjem nogu.

4. Zakopavanje kamenjem, jedan izvor modernog nadgrobnog spomenika.

5. Skorija metoda kremiranja kako bi se spriječilo djelovanje duhova.

6. Bacanje tijela u more.

7. Tijelo je bilo ostavljeno da ga pojedu divlje životinje.

Duhovi su navodno voljeli tišinu i bježali od buke; ljudi su ih tjerali vikanjem, zvonjavom zvona i bubnjanjem; ove stare metode su još uvijek dio procesa "bdijenja." Čovjek se dalje mazao smrdljivim preparatima u namjeri da odbije neželjene duhove. Slikao je izobličene predstave preminulih kako bi se duhovi prenerazili kad vide svoju sliku poslije smrti. Smatrao je da psi mogu namirisati prilaz duhova, tako da je zavijanje tumačio znakom njihove blizine; isto je bio slučaj s kukurikanjem pijetla. Ovo je vjerovanje uvijekvečeno u korištenju pijetla kao vjetrokaza.

Voda je smatrana najboljom zaštitom od duhova. Sveta voda je bila bolja od svih drugih oblika, voda u kojoj su svećenici oprali noge. I vatra i voda su smatrani nepropustivim zaprekama koje spriječavaju prolaz duhova. Rimljani su tri puta nosili vodu oko leša; u dvadesetom stoljeću mrtva tijela se posipaju svetom vodom, a pranje ruku na groblju još uvijek ulazi u sastav židovskih rituala. Krštenje je nastalo kao proizvod rituala vode; primitivno kupanje je bilo vjerska ceremonija. Kupanje je tek u novije vrijeme postalo sanitarna praksa.

Čovjek je nastavio s pokušajima prinude duhova; kroz vjerski obred i druge običaje nastavio je pokušavati da iznudi njihovu suradnju. Egzorcizam je upošljavanje jednog duha bilo da kontrolira ili da protjera druge, a ove taktike su imale za cilj da zastraše duhove i utvare. Koncept dualnog spiritizma koji prepoznaje dobre i zle sile nudi čovjeku pogodnu priliku da pokuša okrenuti jednu silu protiv druge, jer ako snažan čovjek može poraziti slabijeg, tako i snažan duh može dominirati nad slabijim. Primitivno psovanje predstavlja koerciju koja ima za cilj da zastraši manje duhove. Ovaj običaj se kasnije proširio na bacanje kletvi na neprijatelje.

Čovjek je dugo vjerovao da vraćanjem starim običajima može prisiliti duhove i polubogove da djeluju u njegovu korist. Moderni čovjek se još uvijek koristi ovom taktikom. Ljudi se obraćaju

body in the grave.

87:6.5 (964.4) 2. Stoning the death house.

87:6.6 (964.5) 3. Castration or breaking the legs of the corpse.

87:6.7 (964.6) 4. Burying under stones, one origin of the modern tombstone.

87:6.8 (964.7) 5. Cremation, a later-day invention to prevent ghost trouble.

87:6.9 (964.8) 6. Casting the body into the sea.

87:6.10 (964.9) 7. Exposure of the body to be eaten by wild animals.

87:6.11 (964.10) Ghosts were supposed to be disturbed and frightened by noise; shouting, bells, and drums drove them away from the living; and these ancient methods are still in vogue at "wakes" for the dead. Foul-smelling concoctions were utilized to banish unwelcome spirits. Hideous images of the spirits were constructed so that they would flee in haste when they beheld themselves. It was believed that dogs could detect the approach of ghosts, and that they gave warning by howling; that cocks would crow when they were near. The use of a cock as a weather vane is in perpetuation of this superstition.

87:6.12 (964.11) Water was regarded as the best protection against ghosts. Holy water was superior to all other forms, water in which the priests had washed their feet. Both fire and water were believed to constitute impassable barriers to ghosts. The Romans carried water three times around the corpse; in the twentieth century the body is sprinkled with holy water, and hand washing at the cemetery is still a Jewish ritual. Baptism was a feature of the later water ritual; primitive bathing was a religious ceremony. Only in recent times has bathing become a sanitary practice.

87:6.13 (964.12) But man did not stop with ghost coercion; through religious ritual and other practices he was soon attempting to compel spirit action. Exorcism was the employment of one spirit to control or banish another, and these tactics were also utilized for frightening ghosts and spirits. The dual-spiritism concept of good and bad forces offered man ample opportunity to attempt to pit one agency against another, for, if a powerful man could vanquish a weaker one, then certainly a strong spirit could dominate an inferior ghost. Primitive cursing was a coercive practice designed to overawe minor spirits. Later this custom expanded into the pronouncing of curses upon enemies.

87:6.14 (965.1) It was long believed that by reverting to the usages of the more ancient mores the spirits and demigods could be forced into desirable action. Modern man is guilty of the same

jedan drugom svagdašnjim govorom, dok se prilikom molitve vrte starijem stilu iz prošlih generacija, takozvanom svečanom govoru.

Ova doktrina također objašnjava mnoge religijsko-ritualne reverzije seksualne prirode, kao što je prostitucija u okviru religije. Po nekim vjerovanjima, ove reverzije primitivnih običaja pružaju zaštitu od mnogih nesreća. U slučaju ovih prostoumnih divljaka, ova djela nisu u sebi imala to što suvremani čovjek naziva promiskuitetom.

Zatim je uslijedilo prakticiranje ritualnih zavjeta i svetih obećanja. Većina ovih zakletvi praćena je samokažnjavanjem i samoranjavanjem; ove radnje su kasnije zamijenjene postom i molitvom. Samoodricanje je u skorije vrijeme smatrano djelotvornom prinudom; ovo je naročito bio slučaj u pogledu seksualne supresije. Primitivni čovjek je tako rano razvio asketizam u svojim vjerskim obredima, vjerovanje u djelotvornost samokažnjavanja i samoodricanja kao metoda prinude nekooperativnih duhova na pozitivno djelovanje pred ovim ispoljenjima patnje i lišavanja.

Moderni čovjek više ne pokušava otvoreno prisiliti duhove, premda još uvijek pokazuje sklonost prema cjenikanju s Božanstvom. On se je još uvijek kune, kuca drvo, prekriži prste i kad se nakašlje kaže neku banalnu frazu; nekoć je to bila magična formula.

7. PRIRODA KULTIZMA

Kulturni oblik društvene organizacije se uspio održati zahvaljujući tome što je čovjeku pružio simboliku za očuvanje i poticanje moralnih i vjerskih osjećaja odanosti. Kult se javio iz tradicije "starih obitelji" i ovjekovječen je kao afirmirana ustanova; sve obitelji imaju neku vrstu kulta. Svaki nadahnuti ideal traži ovjekovječenje u nekoj vrsti simbolike - traži metodu kulturne manifestacije kojom će osigurati opstanak i uvećati realizaciju - i kult postiže ovaj cilj kultiviranjem i zadovoljenjem emocija.

Od samog početka civilizacije, svaki privlačni potez u okvirima društvene kulture

1 vjerskog napretka razvio se putem rituala, simboličkih ceremonija. Što je više ovaj ritual djelovao nesvjesno, to je snažniji bio njegov utjecaj na odanike. Kult je njegovao osjećaje i

procedure. You address one another in common, everyday language, but when you engage in prayer, you resort to the older style of another generation, the so-called solemn style.

87:6.15 (965.2) This doctrine also explains many religious-ritual reversions of a sex nature, such as temple prostitution. These reversions to primitive customs were considered sure guards against many calamities. And with these simple-minded peoples all such performances were entirely free from what modern man would term promiscuity.

87:6.16 (965.3) Next came the practice of ritual vows, soon to be followed by religious pledges and sacred oaths. Most of these oaths were accompanied by self-torture and self-mutilation; later on, by fasting and prayer. Self-denial was subsequently looked upon as being a sure coercive; this was especially true in the matter of sex suppression. And so primitive man early developed a decided austerity in his religious practices, a belief in the efficacy of self-torture and self-denial as rituals capable of coercing the unwilling spirits to react favorably toward all such suffering and deprivation.

87:6.17 (965.4) Modern man no longer attempts openly to coerce the spirits, though he still evinces a disposition to bargain with Deity. And he still swears, knocks on wood, crosses his fingers, and follows exhortation with some trite phrase; once it was a magical formula.

7. NATURE OF CULTISM

87:7.1 (965.5) The cult type of social organization persisted because it provided a symbolism for the preservation and stimulation of moral sentiments and religious loyalties. The cult grew out of the traditions of "old families" and was perpetuated as an established institution; all families have a cult of some sort. Every inspiring ideal grasps for some perpetuating symbolism — seeks some technique for cultural manifestation which will insure survival and augment realization — and the cult achieves this end by fostering and gratifying emotion.

87:7.2 (965.6) From the dawn of civilization every appealing movement in social culture or religious advancement has developed a ritual, a symbolic ceremonial. The more this ritual has been an unconscious growth, the stronger it has gripped its devotees. The cult preserved sentiment and satisfied emotion, but it has always been the greatest obstacle to social reconstruction and spiritual progress.

87:7.3 (965.7) Notwithstanding that the cult has always retarded social progress, it is regrettable that so many modern believers in moral standards and spiritual ideals have no adequate symbolism

zadovoljavao emocije, dok je uvijek bio najveća zapreka društvenoj rekonstrukciji i duhovnom napretku.

Bez obzira na to što je kult uvijek retardirao društveni napredak, žalosno je što mnogi suvremeni vjernici u moralne i duhovne ideale nemaju adekvatan simbolizam - nemaju kult međusobne podrške - nešto čemu će pripadati. No vjerski kult ne može biti proizveden, on mora rasti. A nije moguće da bilo koje dvije grupe budu identične bez arbitrarne standardizacije rituala.

Ranokršćanski kult bio najučinkovitiji, privlačniji i dugovječniji ritual koji je ikad smišljen ili stvoren, dok je veći dio njegove vrijednosti uništen u znanstveno doba uništenjem mnogih njegovih izvornih i temeljnih načela. Kršćanski kult je devitaliziran zbog gubitka mnogih bitnih ideja.

U prošlosti, istina je brzo rasla i slobodno se širila kad je kult bio elastičan, a simbolizam rastezljiv. Obilna istina i prilagodljiv kult pogoduju brzom društvenom napretku. Besmisleni kult kvari religiju kad pokušava iskorijeniti filozofiju i poništiti zdrav razum; neiskvareni kultovi rastu.

Unatoč nedostacima i poremećajima, svako novo otkrivenje istine vodi stvaranju novog kulta, pa tako i prepravka Isusove religije mora razviti novi i odgovarajući simbolizam. Suvremeni čovjek mora pronaći simbolizam koji odgovara njegovim novim i širećim idejama, idealima i odanostima. Ovaj unaprijeđeni simbolizam mora vući korijene iz religioznog života, duhovnog iskustva. I ovaj viši simbolizam naprednije civilizacije mora biti utemeljen na konceptu Očinstva Boga i biti ispunjen moćnim idealom bratstva ljudi.

Stari kultovi su bili suviše egocentrični; novi moraju izrasti iz primijenjene ljubavi. Novi kult mora, kao što je to činio i stari, kultivirati osjećaje, zadovoljavati emocije i promicati vjernost; ali on mora postići više od toga: Mora unaprijediti duhovni napredak, uzvisiti kozmička značenja, uvećati moralne vrijednosti, potaći društveni razvoj i unaprijediti najviši oblik osobnog religioznog življenja. Novi kult mora osigurati najviše ciljeve života koji su istodobno vremenski i vječni - društveni i duhovni.

Ni jedan kult ne može opstati i doprinijeti napretku društvene civilizacije i individualnog duhovnog postignuća izuzev ako se temelji na biološkoj, sociološkoj i religioznoj biti *obiteljskog*

— no cult of mutual support — nothing to *belong* to. But a religious cult cannot be manufactured; it must grow. And those of no two groups will be identical unless their rituals are arbitrarily standardized by authority.

87.7.4 (965.8) The early Christian cult was the most effective, appealing, and enduring of any ritual ever conceived or devised, but much of its value has been destroyed in a scientific age by the destruction of so many of its original underlying tenets. The Christian cult has been devitalized by the loss of many fundamental ideas.

87.7.5 (965.9) In the past, truth has grown rapidly and expanded freely when the cult has been elastic, the symbolism expansile. Abundant truth and an adjustable cult have favored rapidity of social progression. A meaningless cult vitiates religion when it attempts to supplant philosophy and to enslave reason; a genuine cult grows.

87.7.6 (966.1) Regardless of the drawbacks and handicaps, every new revelation of truth has given rise to a new cult, and even the restatement of the religion of Jesus must develop a new and appropriate symbolism. Modern man must find some adequate symbolism for his new and expanding ideas, ideals, and loyalties. This enhanced symbol must arise out of religious living, spiritual experience. And this higher symbolism of a higher civilization must be predicated on the concept of the Fatherhood of God and be pregnant with the mighty ideal of the brotherhood of man.

87.7.7 (966.2) The old cults were too egocentric; the new must be the outgrowth of applied love. The new cult must, like the old, foster sentiment, satisfy emotion, and promote loyalty; but it must do more: It must facilitate spiritual progress, enhance cosmic meanings, augment moral values, encourage social development, and stimulate a high type of personal religious living. The new cult must provide supreme goals of living which are both temporal and eternal — social and spiritual.

87.7.8 (966.3) No cult can endure and contribute to the progress of social civilization and individual spiritual attainment unless it is based on the biologic, sociologic, and religious significance of the *home*. A surviving cult must symbolize that which is permanent in the presence of unceasing change; it must glorify that which unifies the stream of ever-changing social metamorphosis. It must recognize true meanings, exalt beautiful relations, and glorify the good values of real nobility.

87.7.9 (966.4) But the great difficulty of finding a new and satisfying symbolism is because modern men, as a group, adhere to the scientific attitude, eschew superstition, and abhor ignorance, while

doma. Kako bi osigurao opstanak, kult mora simbolizirati ono što je trajno usred neprestanih promjena; mora slaviti ono što ujedinjuje neprekidni tok društvenog preobražaja. Mora prepoznati istinska značenja, uzdići lijepe odnose i proslaviti dobre vrijednosti istinske plemenitosti. Ali velika poteškoća u ovom procesu traganja za novim i zadovoljavajućim simbolizmom počiva u tome što suvremeni ljudi kao grupa prijanjaju znanstvenim stavovima, izbjegavaju praznovjerje i zaziru od neznanja, dok kao individualne osobe svi svi žude nekoj misteriji i poštuju nepoznato. Niti jedan kult ne može opstati ako u sebi ne nosi neku vješto satkanu misteriju i neke vrijedne ali zakrinkane ideje nedostižnosti. Ponavljamo, novi simbolizam ne samo što mora imati smisao i značenje za skupinu, on mora imati smisao i značenje za pojedinca. Ideje svakog praktičnog simbolizma moraju uključiti ono što pojedinac može izvršiti na vlastitu inicijativu, kao i ono što može uživati sa svojim bližnjima. Ako je novi kult dinamičan a ne samo statičan, on uistinu može polužiti napretku čovječanstva, kako vremenskom tako i duhovnom.

Ali kult - simbolizam rituala, parola ili ciljeva - neće funkcionirati ako je previše složen. On pored toga mora tražiti čovjekovu privrženost, reakciju odanosti. Svaka učinkovita religija nepogrešivo razvija vrijednu simboliku, a njeni poklonici svakako dobro čine kad se zalažu za spriječavanje kristalizacije rituala u zgrčene, deformirane i usko stereotipne ceremonije koje jedino mogu usporiti i retardirati svaki društveni, moralni i duhovni napredak. Niti jedan kult ne može preživjeti ako pokuša usporiti moralni rast i obustaviti duhovni napredak. Kult je kostur na kojem raste živo i dinamičko tijelo osobnog duhovnog iskustva - istinska religija.

Predstavila Sjajna Večernja Zvijezda Nebadona.

as individuals they all crave mystery and venerate the unknown. No cult can survive unless it embodies some masterful mystery and conceals some worthwhile unattainable. Again, the new symbolism must not only be significant for the group but also meaningful to the individual. The forms of any serviceable symbolism must be those which the individual can carry out on his own initiative, and which he can also enjoy with his fellows. If the new cult could only be dynamic instead of static, it might really contribute something worth while to the progress of mankind, both temporal and spiritual.

87:7.10 (966.5) But a cult — a symbolism of rituals, slogans, or goals — will not function if it is too complex. And there must be the demand for devotion, the response of loyalty. Every effective religion unerringly develops a worthy symbolism, and its devotees would do well to prevent the crystallization of such a ritual into cramping, deforming, and stifling stereotyped ceremonials which can only handicap and retard all social, moral, and spiritual progress. No cult can survive if it retards moral growth and fails to foster spiritual progress. The cult is the skeletal structure around which grows the living and dynamic body of personal spiritual experience — true religion.

87:7.11 (966.6) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

POGLAVLJE 88. FETIŠI, AMAJLIJE I VRADŽBINE

⇨ 087

Knjiga Urantije

089 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 88 FETIŠI, AMAJLIJE I VRADŽBINE

Sekcije

Uvod

1. VEROJANJE U FETIŠE
2. EVOLUCIJA FETIŠA
3. TOTEMIZAM
4. MAGIJA
5. ČAROBNE AMAJLIJE
6. PRAKTIICIRANJE MAGIJE

PAPER 88 FETISHES, CHARMS, AND MAGIC

SECTIONS

Introduction

1. Belief in Fetishes
2. Evolution of the Fetish
3. Totemism
4. Magic
5. Magical Charms
6. The Practice of Magic

Uvod

IDEJA da duh može ući u neživi predmet, životinju ili ljudsko biće predstavlja vrlo staro i časno vjerovanje koje prevladava od početka religiozne evolucije. Ova doktrina opsjednutosti duhovima nije ništa više ni manje nego primjer *fetišizma*. Ne mora biti slučaj da primitivni čovjek iskazuje obožavanje fetišu; on vrlo logično obožava i štuje duh koji u njemu živi.

Isprva je vladalo vjerovanje da je duh fetiša bio duh mrtvog čovjeka; kasnije, u fetišima su navodno boravili viši duhovi. I tako kult fetiša na kraju ulazi u sve primitivne ideje o utvarama, dušama, duhovima i opsjednutosti demonima.

1. VEROJANJE U FETIŠE

Primitivni čovjek je uvijek želio pretvoriti bilo što izvanredno u fetiš; slučajnosti su tako potakle nastanak mnogih fetiša. Čovjek bi bio bolestan, nešto se dogodilo i on bi ozdravio. Isto vrijedi i za ugled mnogih lijekova i slučajno otkrivenih navodnih metoda liječenja bolesti. Predmeti koji su

INTRODUCTION

88:0.1 (967.1) THE concept of a spirit's entering into an inanimate object, an animal, or a human being, is a very ancient and honorable belief, having prevailed since the beginning of the evolution of religion. This doctrine of spirit possession is nothing more nor less than *fetishism*. The savage does not necessarily worship the fetish; he very logically worships and reverences the spirit resident therein.

88:0.2 (967.2) At first, the spirit of a fetish was believed to be the ghost of a dead man; later on, the higher spirits were supposed to reside in fetishes. And so the fetish cult eventually incorporated all of the primitive ideas of ghosts, souls, spirits, and demon possession.

1. BELIEF IN FETISHES

88:1.1 (967.3) Primitive man always wanted to make anything extraordinary into a fetish; chance therefore gave origin to many. A man is sick, something happens, and he gets well. The same thing is true of the reputation of many medicines and the chance methods of treating disease. Objects connected with dreams were likely to be

bili povezani sa snovima su često pretvarani u fetiše. Vulkani, ali ne i planine, su postali fetišima; kometi, ali ne i zvijezde. Rani čovjek je smatrao da zvijezde padalice i meteori ukazuju na dolazak na zemlju posebnih duhova posjetitelja.

Prvi fetiši su bili posebno označeni kamenčići, a čovjek i danas još uvijek traži "sveto kamenje"; niz perli je nekoć smatran zbirkom svetog kamenja, kolekcijom amajlija. Mnoga plemena su imala fetiš kamenja, ali rijetki su preživjeli kao što su to Kaaba i Kamen Sudbine. Vatra i voda su također među ranim fetišima i vatropoklonstvo, zajedno s vjerom u svete vode, još uvijek se održava u postojanju.

Fetiš drveća su se kasnije razvili, a među nekim plemenima dugotrajno obožavanje prirode vodilo je vjerovanju da u talismanima prebiva neka vrsta duha prirode. Kada biljke i voće postanu fetiši, oni postanu tabu kao hrana. Jabuka je bila među prvim koja je ušla u ovu kategoriju; levantinski narodi je nikad nisu htjeli jesti.

Ako je neka životinja jela ljudsko meso, postala bi fetiš. Na taj način pas je postao sveta životinja starih Iranaca. Ako neka životinja postane fetiš i ako ljudi vjeruju da u njoj za stalno prebiva duh, fetišizam može da se graniči s reinkarnacijom. Divljaci su u mnogo čemu zavidjeli životinjama; oni se nisu osjećali superiorniji od njih i često su usvajali imena svojih omiljenih zvijeri.

Kad neka životinja postane fetiš, na snagu stupa tabu koji zabranjuje jedenje njezinog mesa. Bezrepi i repati majmuni, zbog sličnosti s čovjekom, rano su postali fetišne životinje; kasnije, ovo se odnosilo na zmije, ptice i svinje. U jednom razdoblju krava je bila fetiš, njezino mlijeko je bilo tabu, dok je izmet bio visoko cijenjen. Zmija je cijenjena u Palestini, posebno od strane Feničana koji su je, zajedno sa Židovima, smatrali glasnogovornikom zlih duhova. Čak i mnogi suvremeni ljudi vjeruju u talismanske moći gmizavaca. Od Arabije preko Indije do zmijskog plesa Moqui plemena crvene rase, zmija je bila visoko cijenjena.

Određeni dani u tjednu su postali fetiši. Kroz duga stoljeća, petak je smatran nesretnim danom, a broj trinaest zlim brojem. Sretni brojevi su bili tri i sedam, a ovo vjerovanje potječe iz kasnijih otkrivenja; četvorka je bila sretni broj primitivnog čovjeka, što je izvedeno iz ranog prepoznavanja četiri točke kompasa. Smatralo se nesretnim brojati stoku ili druge posjede; stari ljudi su se uvijek protivili popisima, "brojanju ljudi."

Primitivni čovjek nije pravio fetiš od seksa; reproduktivna funkcija dobila je samo ograničenu mjeru pozornosti. Divljak je bio prirodno orijentiran, a ne vulgaran ili lascivan.

converted into fetishes. Volcanoes, but not mountains, became fetishes; comets, but not stars. Early man regarded shooting stars and meteors as indicating the arrival on earth of special visiting spirits.

88:1.2 (967.4) The first fetishes were peculiarly marked pebbles, and "sacred stones" have ever since been sought by man; a string of beads was once a collection of sacred stones, a battery of charms. Many tribes had fetish stones, but few have survived as have the Kaaba and the Stone of Scone. Fire and water were also among the early fetishes, and fire worship, together with belief in holy water, still survives.

88:1.3 (967.5) Tree fetishes were a later development, but among some tribes the persistence of nature worship led to belief in charms indwelt by some sort of nature spirit. When plants and fruits became fetishes, they were taboo as food. The apple was among the first to fall into this category; it was never eaten by the Levantine peoples.

88:1.4 (967.6) If an animal ate human flesh, it became a fetish. In this way the dog came to be the sacred animal of the Parsees. If the fetish is an animal and the ghost is permanently resident therein, then fetishism may impinge on reincarnation. In many ways the savages envied the animals; they did not feel superior to them and were often named after their favorite beasts.

88:1.5 (967.7) When animals became fetishes, there ensued the taboos on eating the flesh of the fetish animal. Apes and monkeys, because of resemblance to man, early became fetish animals; later, snakes, birds, and swine were also similarly regarded. At one time the cow was a fetish, the milk being taboo while the excreta were highly esteemed. The serpent was revered in Palestine, especially by the Phoenicians, who, along with the Jews, considered it to be the mouthpiece of evil spirits. Even many moderns believe in the charm powers of reptiles. From Arabia on through India to the snake dance of the Moqui tribe of red men the serpent has been revered.

88:1.6 (968.1) Certain days of the week were fetishes. For ages Friday has been regarded as an unlucky day and the number thirteen as an evil numeral. The lucky numbers three and seven came from later revelations; four was the lucky number of primitive man and was derived from the early recognition of the four points of the compass. It was held unlucky to count cattle or other possessions; the ancients always opposed the taking of a census, "numbering the people."

88:1.7 (968.2) Primitive man did not make an undue fetish out of sex; the reproductive function received only a limited amount of attention. The savage was natural minded, not obscene or prurient.

Plijuvačka je bila moćan fetiš; pljuvanjem se mogao istjerati đavo iz čovjeka. To se smatralo najvećim komplimentom da starješina ili nadređeni na nekog pljune. Dijelovi ljudskog tijela su postali potencijalni fetiši, a posebice kosa i nokti. Kad su poglavice imale duge nokte, ovi su nokti visoko cijenjeni, a odrezani komadi su postali moćni fetiš. Vjerovanje u fetiš lubanje objašnjava kasniju pojavu lova na glave. Pupčana vrpca je bila visoko cijenjeni fetiš; čak i danas se tako smatra u Africi. Čovjekova prva igračka je bila očuvana pupčana vrpca. Nanizana s biserima, kao što je često učinjeno, bila je čovjekova prva ogrlica.

Grbava i osakaćena djeca su smatrana fetišima; luđaci su smatrani lunarno pogođenim. Primitivni čovjek nije mogao uočiti razliku između genijalnosti i ludila; idiote su bilo tukli do smrti ili štovali kao fetišne ličnosti. Histerija učvršćuje popularno vjerovanje u vještice; epileptičari su često bili svećenici ili vračevi. Pijanstvo je promatrano kao oblik opsjednutosti duhovima; kad su se divljaci odavali veselju, imali su običaj staviti list u kosu kako bi oprali ruke od odgovornost za svoja djela. Otrovi i opojna sredstva su postali fetišima; oni su smatrani opsjednutim.

Mnogi ljudi su gledali na genijalce kao fetišne ličnosti opsjednute mudrim duhom. A tim talentiranim ljudima nije dugo trebalo da počnu pribjegavati trikovima i prijevari kako bi unaprijedili svoje sebične interese. Vladalo je vjerovanje da je fetišni čovjek bio više od čovjeka; a on je smatran božanskim, čak i nepogrešivim. Tako su poglavice, kraljevi, svećenici, proroci i crkveni poglavari na kraju stekli veliku moć i neograničenu vlast.

2. EVOLUCIJA FETIŠA

Duhovi su navodno imali sklonost da uđu u neki predmet koji im je pripadao za vrijeme života u tijelu. To vjerovanje objašnjava učinkovitost mnogih modernih relikvija. Drevni ljudi su uvijek poštovali kosti njihovih vođa, a skeletni ostaci svetaca i heroja još uvijek zaokupljaju praznovjerno strahopoštovanje mnogih. Čak i danas ljudi idu na hodočašća na grobove velikana.

Vjerovanje u relikvije je izdanak drevnog kulta fetiša. Relikvije suvremenih religija predstavljaju pokušaj racionaliziranja fetiša primitivnih divljaka i na taj način njihovog uzdizanja na mjesto dostojanstva i ugleda u suvremenim vjerskim sustavima. Tako je neznabožački vjerovati u fetiše i magiju, a navodno prihvatljivo vjerovati u relikvije i čuda.

Ognjište - kamin - postaje više ili manje fetiš,

88:1.8 (968.3) Saliva was a potent fetish; devils could be driven out by spitting on a person. For an elder or superior to spit on one was the highest compliment. Parts of the human body were looked upon as potential fetishes, particularly the hair and nails. The long-growing fingernails of the chiefs were highly prized, and the trimmings thereof were a powerful fetish. Belief in skull fetishes accounts for much of later-day head-hunting. The umbilical cord was a highly prized fetish; even today it is so regarded in Africa. Mankind's first toy was a preserved umbilical cord. Set with pearls, as was often done, it was man's first necklace.

88:1.9 (968.4) Hunchbacked and crippled children were regarded as fetishes; lunatics were believed to be moon-struck. Primitive man could not distinguish between genius and insanity; idiots were either beaten to death or revered as fetish personalities. Hysteria increasingly confirmed the popular belief in witchcraft; epileptics often were priests and medicine men. Drunkenness was looked upon as a form of spirit possession; when a savage went on a spree, he put a leaf in his hair for the purpose of disavowing responsibility for his acts. Poisons and intoxicants became fetishes; they were deemed to be possessed.

88:1.10 (968.5) Many people looked upon geniuses as fetish personalities possessed by a wise spirit. And these talented humans soon learned to resort to fraud and trickery for the advancement of their selfish interests. A fetish man was thought to be more than human; he was divine, even infallible. Thus did chiefs, kings, priests, prophets, and church rulers eventually wield great power and exercise unbounded authority.

2. EVOLUTION OF THE FETISH

88:2.1 (968.6) It was a supposed preference of ghosts to indwell some object which had belonged to them when alive in the flesh. This belief explains the efficacy of many modern relics. The ancients always revered the bones of their leaders, and the skeletal remains of saints and heroes are still regarded with superstitious awe by many. Even today, pilgrimages are made to the tombs of great men.

88:2.2 (968.7) Belief in relics is an outgrowth of the ancient fetish cult. The relics of modern religions represent an attempt to rationalize the fetish of the savage and thus elevate it to a place of dignity and respectability in the modern religious systems. It is heathenish to believe in fetishes and magic but supposedly all right to accept relics and miracles.

88:2.3 (969.1) The hearth — fireplace — became

sveto mjesto. Svetišta i hramovi su bili prije svega fetišne lokacije jer su u njima sahranjivani mrtvi. Mojsije je uzvisio fetišnu kolibu Židova na poziciju superfetiša, tadašnji postojeći koncept Božjeg zakona. No, Izraelci se nikada nisu odrekli neobičnog kanaanskog vjerovanja u kameni oltar: "A ovaj kamen koji sam postavio kao stup, bit će kuća Božja." Oni su doista vjerovali da duh njihovog Boga nastanjuje takve kamene oltare koje su ustvari bili fetiši.

Prvi crteži su izrađivani kako bi se sačuvao izgled i uspomena na proslavljene osobe poslije smrti; ove slike su ustvari bile spomenici. Idoli su bili rafinirani oblik fetišizma. Primitivci su vjerovali da ceremonija posvećenja navodi duh da uđe u sliku; prema tome, kada određeni predmeti prime blagoslov, oni postaju amajlije.

Mojsije, pored toga što je uveo drugu zapovijed u drevni dalamatijski moralni kodeks, se potrudio da kontrolira štovanje fetiša među Židovima. On ih je pomno poučio da ne prave bilo kakve slike koje bi mogle postati posvećene kao fetiši. To je izrazio riječima: "Ne pravi sebi lika ni oblića bilo čega što je gore na nebu ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom." Iako je ta zapovijed uveliko usporila razvoj umjetnosti među Židovima, ona je umanjila idolopoklonstvo. Ali Mojsije je pokazao mudrost u tome što nije pokušao jednim potezom ukloniti stare fetiše i iz tog je razloga pristao na održanje određenih relikvija u skladu sa zakonom u kovčegu koji je bio kombinacija ratnog oltara i vjerskog svetišta.

Riječi su s vremenom postale fetišima, a osobito one koje su smatrane Božjim; na taj način svete knjige mnogih religija postale su fetišistički zatvori koji su utamničili duhovnu maštu čovjeka. Sama Mojsijeva nastojanja a kojima se suprotstavio fetišima postla su vrhovni fetiš; a njegova zapovijed je kasnije upotrijebljena kako bi se osakatila umjetnost i umanjio užitek i pokloništvo lijepom.

U stara vremena riječi prerastaju u fetiše i postaju izvor doktrine strahopoštovanja, najstrašniji tirani koji su ikada porobili ljude. Doktrinarni fetiši navode smrtnog čovjeka da sebe izručiti u kandže vjerske nesnošljivosti, fanatizma, praznovjerja, netolerancije i najgrublje barbarske okrutnosti. Suvremeno poštovanje mudrost i istine nije ništa drugo nego čovjekov skori bijeg od njegovih vlastitih fetišnih tendencija do viših razina razmišljanja i zaključivanja. Što se tiče nagomilanih fetišnih tekstova koje razni religiozni ljudi drže *svetim knjigama*, oni ne samo da vjeruju da je to što je u knjizi istina, već vjeruju i da je u knjizi sadržana svaka istina. Ako jedna od tih svetih knjiga kaže da je zemlja ravna, tijekom mnogih generacija inače razumni muškarci i žene

more or less of a fetish, a sacred spot. The shrines and temples were at first fetish places because the dead were buried there. The fetish hut of the Hebrews was elevated by Moses to that place where it harbored a superfetish, the then existent concept of the law of God. But the Israelites never gave up the peculiar Canaanite belief in the stone altar: "And this stone which I have set up as a pillar shall be God's house." They truly believed that the spirit of their God dwelt in such stone altars, which were in reality fetishes.

88:2.4 (969.2) The earliest images were made to preserve the appearance and memory of the illustrious dead; they were really monuments. Idols were a refinement of fetishism. The primitives believed that a ceremony of consecration caused the spirit to enter the image; likewise, when certain objects were blessed, they became charms.

88:2.5 (969.3) Moses, in the addition of the second commandment to the ancient Dalamatian moral code, made an effort to control fetish worship among the Hebrews. He carefully directed that they should make no sort of image that might become consecrated as a fetish. He made it plain, "You shall not make a graven image or any likeness of anything that is in heaven above, or on the earth beneath, or in the waters of the earth." While this commandment did much to retard art among the Jews, it did lessen fetish worship. But Moses was too wise to attempt suddenly to displace the olden fetishes, and he therefore consented to the putting of certain relics alongside the law in the combined war altar and religious shrine which was the ark.

88:2.6 (969.4) Words eventually became fetishes, more especially those which were regarded as God's words; in this way the sacred books of many religions have become fetishistic prisons incarcerating the spiritual imagination of man. Moses' very effort against fetishes became a supreme fetish; his commandment was later used to stultify art and to retard the enjoyment and adoration of the beautiful.

88:2.7 (969.5) In olden times the fetish word of authority was a fear-inspiring *doctrine*, the most terrible of all tyrants which enslave men. A doctrinal fetish will lead mortal man to betray himself into the clutches of bigotry, fanaticism, superstition, intolerance, and the most atrocious of barbarous cruelties. Modern respect for wisdom and truth is but the recent escape from the fetish-making tendency up to the higher levels of thinking and reasoning. Concerning the accumulated fetish writings which various religionists hold as *sacred books*, it is not only believed that what is in the book is true, but also that every truth is contained in the book. If one of these sacred books happens to speak of the earth as being flat, then, for long generations, otherwise sane men and women will

odbijaju prihvatiti pozitivni dokaz da je okrugla.

Otvoriti jednu od tih svetih knjiga i nasumično pročitati neki odlomak koji čovjeku zapne za oko i vjerovati da taj odlomak može odlučiti o važnim životnim pitanjima ili projektima, nije ništa drugo nego okorjeli oblik fetišizma. Položiti zakletvu na "svetu knjigu" ili zakleti se na neki predmet vrhovnog štovanja nije ništa drugo nego rafinirani oblik fetišizma.

Ali to nije pravi evolucijski napredak kad se strahopoštovanje prema odrezanim noktima primitivnog poglavice zamijeni ukazanjem poštovanja prema nekoj izvanrednoj zbirci pisama, zakona, legendi, alegorija, mitova, pjesama i kronika koje odražavaju zametenu moralnu mudrost mnogih stoljeća, barem do dana njihovog prikupljanja u "svete knjige."

Da bi postale fetišima, riječi su morale biti protumačene kao nadahnuće, a zazivanje tobožnjeg božanskog nadahnuća vodilo je izravno do uspostave *autoriteta* crkve, dok je razvoj civilnih formi vodio stvaranju *autoriteta* države.

3. TOTEMIZAM

Fetišizam je protkao sve primitivne kultove, od najranijeg vjerovanja u sveto kamenje, kroz idolopoklonstvo, kanibalizam i obožavanje prirode, do totemizma.

Totemizam je kombinacija društvenih i vjerskih obreda. Izvorno je vladalo mišljenje da je poštivanje totema životinja imalo biološko podrijetlo povezano s opskrbom hrane. Totemi su bili u jedno te isto vrijeme simboli društvene grupe i njihovog boga. Takav bog je personifikacija klana. Totemizam je jedna faza pokušaja područstvljenja inače osobne religije. Totem je na kraju evoluirao u oblik zastave ili nacionalne simbole raznih suvremenih naroda.

Fetišna vrećica, medicinska torbica, je ugledna zbirka predmeta za koje se smatralo da su sadržavaju duh, i stari vračevi nikad nisu dopuštali da njihova vrećica, simbol njegove moći, dotakne tlo. Civilizirani narodi dvadesetog stoljeća na sličan način ne dopuštaju da njihove zastave, amblemi njihove nacionalne svijesti, dodirnu tlo.

Insignie svećeničkog i kraljevskog zvanja su na kraju također smatrane fetišima, a fetiš državne uprave je prošao kroz mnoge faze razvoja, od klanskih do plemenskih, od sizerenstva do suverenosti, od totema do zastava. Fetišni kraljevi su vladali prema "božanskom pravu," koje je također zalazilo u mnoge druge

refuse to accept positive evidence that the planet is round.

88:2.8 (969.6) The practice of opening one of these sacred books to let the eye chance upon a passage, the following of which may determine important life decisions or projects, is nothing more nor less than arrant fetishism. To take an oath on a "holy book" or to swear by some object of supreme veneration is a form of refined fetishism.

88:2.9 (969.7) But it does represent real evolutionary progress to advance from the fetish fear of a savage chief's fingernail trimmings to the adoration of a superb collection of letters, laws, legends, allegories, myths, poems, and chronicles which, after all, reflect the winnowed moral wisdom of many centuries, at least up to the time and event of their being assembled as a "sacred book."

88:2.10 (970.1) To become fetishes, words had to be considered inspired, and the invocation of supposed divinely inspired writings led directly to the establishment of the *authority* of the church, while the evolution of civil forms led to the fruition of the *authority* of the state.

3. TOTEMISM

88:3.1 (970.2) Fetishism ran through all the primitive cults from the earliest belief in sacred stones, through idolatry, cannibalism, and nature worship, to totemism.

88:3.2 (970.3) Totemism is a combination of social and religious observances. Originally it was thought that respect for the totem animal of supposed biologic origin insured the food supply. Totems were at one and the same time symbols of the group and their god. Such a god was the clan personified. Totemism was one phase of the attempted socialization of otherwise personal religion. The totem eventually evolved into the flag, or national symbol, of the various modern peoples.

88:3.3 (970.4) A fetish bag, a medicine bag, was a pouch containing a reputable assortment of ghost-impregnated articles, and the medicine man of old never allowed his bag, the symbol of his power, to touch the ground. Civilized peoples in the twentieth century see to it that their flags, emblems of national consciousness, likewise never touch the ground.

88:3.4 (970.5) The insignia of priestly and kingly office were eventually regarded as fetishes, and the fetish of the state supreme has passed through many stages of development, from clans to tribes, from suzerainty to sovereignty, from totems to flags. Fetish kings have ruled by "divine right," and many other forms of government have obtained. Men have also made a fetish of democracy, the

oblike vlasti. Ljudi su također napravili fetiš od demokracije, veličajući i štujući ideje običnog čovjeka pod kolektivnim nazivom "javnog mnijenja." Mišljenje pojedinog čovjeka, kada se uzme samo po sebi, ne smatra se mnogo vrijedim, ali kada veći broj ljudi kolektivno funkcionira kao demokracija, taj isti osrednji sud se smatra prosudbom pravde i standardom pravednosti.

exaltation and adoration of the common man's ideas when collectively called "public opinion." One man's opinion, when taken by itself, is not regarded as worth much, but when many men are collectively functioning as a democracy, this same mediocre judgment is held to be the arbiter of justice and the standard of righteousness.

4. MAGIJA

Civilizirani čovjek koristi znanost kako bi riješio probleme svog stvarnog okruženja; primitivac je uz pomoć magije pokušavao riješiti stvarne probleme okoliša koje su njegove iluzije smatrale punim duhova. Magija je tehnika za manipuliranje zamišljenog okoliša duhova čije spletke u nedogled objašnjavaju neobjašnjivo; ona je umijeće pribavljanja dobrovoljne suradnje duhova i primoravanje nekooperativnih duhova na suradnju uz pomoć fetiša i moćnijih duhova.

Cilj magije, vraćanja i nekromantije bio je dvostruk:

1. Da osigura uvid u budućnost.
2. Da ispolji povoljan utjecaj na okoliš.

Predmeti znanosti su identični s predmetima magije. Čovječanstvo napreduje od magije u smjeru znanosti, ne putem meditacije i razuma, nego kroz dugogodišnje iskustvo, procesom koji je postupan i bolan. Čovjek se postupno kreće u smjeru istine, napredujući od greške kao polazne točke kroz zablude i na kraju stižući na prag istine. Tek s dolaskom znanstvene metode on uspijeva ostvariti napredak. No, primitivni čovjek je morao eksperimentirati ili propasti.

Iz fascinacije ranog praznovjerja rađa se kasnija znanstvena znatiželja. To primitivno praznovjerje u sebi nosi progresivnu emocionalnu dinamiku - kombinaciju straha i znatiželje; u toj staroj magiji nalazi se progresivna pokretačka snaga. Ova praznovjerja svjedoče o pojavi čovjekove želje za poznavanjem i kontroliranjem planetarnog okoliša.

Magija je ispoljila tako snažan utjecaj na primitivnog čovjeka jer on nije mogao shvatiti koncept prirodne smrti. Kasnija ideja o iskonskom grijehu pomogla je da se oslabi utjecaj magije na ljudske rase u tome što je objasnila prirodnu smrt. U jednom razdoblju nije bilo neuobičajeno da se ubije deset nevinih osoba zbog navodne odgovornosti za jednu prirodnu smrt. To je jedan od razloga zašto stari narodi nisu brže porasli u broju, a to još uvijek vrijedi za neka afrička plemena. Optuženi je obično priznavao krivnju, čak i kada se suočavao sa smrću.

4. MAGIC

88:4.1 (970.6) Civilized man attacks the problems of a real environment through his science; savage man attempted to solve the real problems of an illusory ghost environment by magic. Magic was the technique of manipulating the conjectured spirit environment whose machinations endlessly explained the inexplicable; it was the art of obtaining voluntary spirit co-operation and of coercing involuntary spirit aid through the use of fetishes or other and more powerful spirits.

88:4.2 (970.7) The object of magic, sorcery, and necromancy was twofold:

- 88:4.3 (970.8) 1. To secure insight into the future.
- 88:4.4 (970.9) 2. Favorably to influence environment.

88:4.5 (970.10) The objects of science are identical with those of magic. Mankind is progressing from magic to science, not by meditation and reason, but rather through long experience, gradually and painfully. Man is gradually backing into the truth, beginning in error, progressing in error, and finally attaining the threshold of truth. Only with the arrival of the scientific method has he faced forward. But primitive man had to experiment or perish.

88:4.6 (970.11) The fascination of early superstition was the mother of the later scientific curiosity. There was progressive dynamic emotion — fear plus curiosity — in these primitive superstitions; there was progressive driving power in the olden magic. These superstitions represented the emergence of the human desire to know and to control planetary environment.

88:4.7 (971.1) Magic gained such a strong hold upon the savage because he could not grasp the concept of natural death. The later idea of original sin helped much to weaken the grip of magic on the race in that it accounted for natural death. It was at one time not at all uncommon for ten innocent persons to be put to death because of supposed responsibility for one natural death. This is one reason why ancient peoples did not increase faster, and it is still true of some African tribes. The accused individual usually confessed guilt, even when facing death.

Magija djeluje prirodno primitivnom čovjeku. On je vjerovao da je mogao ubiti svoj neprijatelje prakticiranjem magije nad vlasima odrezane kose ili na odrezanim noktima. Smrtnost ugriza zmija je pripisivana magiji čarobnjaka. Poteškoća u borbi protiv magije proizlazi iz činjenice da strah ima ubitačnu moć. Primitivni narodi su se toliko bojali magije da je ona zapravo imala ubitačan učinak, i to je bilo dovoljno da potkrijepe ovo pogrešno vjerovanje. U slučaju neuspjeha uvijek je postojalo neko objašnjenje; lijek za nedjelotvornu magiju je bio u prakticiranju još više magije.

5. ČAROBNE AMALIJE

Budući da je sve što je povezano s tijelom moglo postati fetiš, najranija magija je bila povezana sa kosom i noktima. To što su ljudi tražili osamu prilikom eliminacije tjelesnog otpada, proizlazi iz straha da neprijatelj ne dođe u posjed nečega što je izišlo iz tijela i da to ne primijeni u prakticiranju štetne magije; sve izlučevine iz tijela su pažljivo pokopane. Pljuvanje u javnosti nije bilo popularno zbog straha da slina ne postane instrument štetne magije; ispljuvak je uvijek pokrivan. Čak su i ostaci hrane, odjeće i ukrasa mogli postati instrumenti magije. Primitivni čovjek nikada nije ostavljao ostatke njegova jela na stolu. I sve je to učinjeno zbog straha da čovjekovi neprijatelji ne upotrijebe ove predmete u čarobnim obredima, a ne iz poštivanja higijenskih vrijednosti takvih postupaka.

Veliki broj predmeta je pretvaran u čarobne amalije: ljudsko meso, kandže tigra, krokodilski zubi, sjemenke otrovnih biljaka, otrov zmija i ljudska kosa. Kostí mrtvih su smatrane vrlo učinkovitim u magiji. Čak i prašina iz otisaka stopala se mogla koristiti u magiji. Drevni ljudi su bili veliki vjernici u ljubavne amalije. Krv i drugi oblici tjelesnih izlučevina bili su u mogućnosti osigurati čarobni utjecaj ljubavi.

Slike su navodno biti učinkovite u magiji. Ako čovjek napravi obličje neke osobe i ako to obličje bude tretirao dobro ili loše, isti će biti učinak na stvarnu osobu. Prilikom trgovinske razmjene, praznovjerni ljudi su žvakali malo tvrdog drveta kako bi se razmekšali srce prodavatelja.

Mlijeko crne krave je smatrano vrlo čarobnim; isto je bio slučaj sa crnim mačkama. Motka ili štapić su smatrani čarobnim, kao i bubnjevi, zvona i čvorovi. Svi drevni predmeti su bili čarobne amalije. Običaji novijih ili viših civilizacija naišli su na nepopularnost zbog navodno njihove zle čarobne prirode. Pisanje, tiskanje i slike dugo su tako smatrane.

Primitivni čovjek je vjerovao da se imena moraju tretirati s poštovanjem, a osobito imena

^{88:4.8 (971.2)} Magic is natural to a savage. He believes that an enemy can actually be killed by practicing sorcery on his shingled hair or fingernail trimmings. The fatality of snake bites was attributed to the magic of the sorcerer. The difficulty in combating magic arises from the fact that fear can kill. Primitive peoples so feared magic that it did actually kill, and such results were sufficient to substantiate this erroneous belief. In case of failure there was always some plausible explanation; the cure for defective magic was more magic.

5. MAGICAL CHARMS

^{88:5.1 (971.3)} Since anything connected with the body could become a fetish, the earliest magic had to do with hair and nails. Secrecy attendant upon body elimination grew up out of fear that an enemy might get possession of something derived from the body and employ it in detrimental magic; all excreta of the body were therefore carefully buried. Public spitting was refrained from because of the fear that saliva would be used in deleterious magic; spittle was always covered. Even food remnants, clothing, and ornaments could become instruments of magic. The savage never left any remnants of his meal on the table. And all this was done through fear that one's enemies might use these things in magical rites, not from any appreciation of the hygienic value of such practices.

^{88:5.2 (971.4)} Magical charms were concocted from a great variety of things: human flesh, tiger claws, crocodile teeth, poison plant seeds, snake venom, and human hair. The bones of the dead were very magical. Even the dust from footprints could be used in magic. The ancients were great believers in love charms. Blood and other forms of bodily secretions were able to insure the magic influence of love.

^{88:5.3 (971.5)} Images were supposed to be effective in magic. Effigies were made, and when treated ill or well, the same effects were believed to rest upon the real person. When making purchases, superstitious persons would chew a bit of hard wood in order to soften the heart of the seller.

^{88:5.4 (971.6)} The milk of a black cow was highly magical; so also were black cats. The staff or wand was magical, along with drums, bells, and knots. All ancient objects were magical charms. The practices of a new or higher civilization were looked upon with disfavor because of their supposedly evil magical nature. Writing, printing, and pictures were long so regarded.

^{88:5.5 (971.7)} Primitive man believed that names must be treated with respect, especially names of

bogova. Imena j e smatrao zasebnim jedinkama, utjecajima koji su bili različiti od fizičkih ličnosti koje su ih nosile; uživala su status jednak statusu duše i sjene. Imena su se mogla založiti za kredit; čovjek nije mogao koristiti svoje ime dok ne otplati kredit. Danas čovjek potpiše svoje ime kao obećanje da će vratiti kredit. Nije dugo prošlo, a čovjekovo ime je postalo instrument magije. Primitivni čovjek je imao dva imena; ono važnije je smatrano previše svetim kako bi se koristilo u obične svrhe, tako da mu je trebalo drugo ime - nadimak. Primitivni čovjek nikada nije davao svoje pravo ime strancima. Prilikom svakog nesvakidašnjeg događaja, mijenjao je svoje ime, a ponekad je to činio i u nastojanju da izliječi bolest ili da spriječi nesreću. Primitivni čovjek je mogao kupiti novo ime od plemenskog poglavara; ljudi još uvijek nastoje kupiti naslov i pedigree. No, primitivna plemena kao što su afrički Bušmani nemaju pojedinačnih imena.

6. PRAKTICIRANJE MAGIJE

Magija je prakticirana korištenjem štapića, "medicinskih" rituala i bakanja, a stručnjak u prakticiranju magije je obično radio nag. Žene su bile brojnije od muškaraca među primitivnim čarobnjacima. U magiji, koncept "lijeka" obilježava misterij, a ne liječenje. Divljak se nikada nije pokušao iscjeliti; on je jedino koristio lijekove na savjet stručnjaka u polju magiju. Voodoo liječnici dvadesetog stoljeća tipične su čarobnjake starih naroda.

Magija je imala javni i privatni aspekt. Ta faza koju je obavljao vječnik, šaman ili svećenik je trebao biti za dobrobit cijelog plemena. Vještice, vječari i čarobnjaci su prakticirali privatnu magiju, osobnu i sebičnu magiju koja je zaposlena kao prisilna metoda u dozivanju zla na čovjekove neprijatelje. Koncept dualnog spiritizma, dobrih i zlih duhova, vodio je kasnijim vjerovanjima u bijelu i crnu magiju. Što se religija više razvijala, magija je bila naziv za operacije duha izvan okvira čovjekovog osobnog kulta, što je povezano sa starijim vjerovanjima u duhove.

Kombinacije riječi, ritualni napjevi i bakanja su smatrani vrlo čarobnim. Neka rana bakanja konačno su evoluirala u molitve. S vremenom je došlo do prakticiranja imaginativne magije; molitve su dramatizirane kroz ples; čarobni plesovi nisu ništa drugo nego dramatične molitve. Molitva je postupno zauzela mjesto magije kao pratitelj u procesu žrtvovanja.

Geste, koje su starije od govora, smatrane su svetijim i čarobnijim, a za mimiku se vjerovalo da ima jaku magičnu moć. Crveni ljudi su često izvodili ples bizona u kojem je jedan pripadnik plemena igrao ulogu bizona i njegovo je hvatanje

the gods. The name was regarded as an entity, an influence distinct from the physical personality; it was esteemed equally with the soul and the shadow. Names were pawned for loans; a man could not use his name until it had been redeemed by payment of the loan. Nowadays one signs his name to a note. An individual's name soon became important in magic. The savage had two names; the important one was regarded as too sacred to use on ordinary occasions, hence the second or everyday name — a nickname. He never told his real name to strangers. Any experience of an unusual nature caused him to change his name; sometimes it was in an effort to cure disease or to stop bad luck. The savage could get a new name by buying it from the tribal chief; men still invest in titles and degrees. But among the most primitive tribes, such as the African Bushmen, individual names do not exist.

6. THE PRACTICE OF MAGIC

^{88:6.1 (972.1)} Magic was practiced through the use of wands, "medicine" ritual, and incantations, and it was customary for the practitioner to work unclothed. Women outnumbered the men among primitive magicians. In magic, "medicine" means mystery, not treatment. The savage never doctored himself; he never used medicines except on the advice of the specialists in magic. And the voodoo doctors of the twentieth century are typical of the magicians of old.

^{88:6.2 (972.2)} There was both a public and a private phase to magic. That performed by the medicine man, shaman, or priest was supposed to be for the good of the whole tribe. Witches, sorcerers, and wizards dispensed private magic, personal and selfish magic which was employed as a coercive method of bringing evil on one's enemies. The concept of dual spiritism, good and bad spirits, gave rise to the later beliefs in white and black magic. And as religion evolved, magic was the term applied to spirit operations outside one's own cult, and it also referred to older ghost beliefs.

^{88:6.3 (972.3)} Word combinations, the ritual of chants and incantations, were highly magical. Some early incantations finally evolved into prayers. Presently, imitative magic was practiced; prayers were acted out; magical dances were nothing but dramatic prayers. Prayer gradually displaced magic as the associate of sacrifice.

^{88:6.4 (972.4)} Gesture, being older than speech, was the more holy and magical, and mimicry was believed to have strong magical power. The red men often staged a buffalo dance in which one of their number would play the part of a buffalo and,

trebalo osigurati uspjeh predstojećeg lova. Spolne svečanosti koje nose naziv May Day jednostavno oponašaju magiju, sugerirajući seksualne strasti biljnog svijeta. Žene nerotkinje su bile prve koje su koristile lutku kao čarobnu amajlu.

Magija je ogranak evolucijskog religioznog stabla koji je na kraju rodilo plod znanstvene dobi. Vjerovanje u astrologiju je dovelo do razvoja astronomije; vjerovanje u kamen mudraca dovelo je do razvoja metalurgije, dok je vjerovanje u čarobne brojeve vodilo osnovanju matematike kao znanosti.

Ali vjerovanje u svijet ispunjen amajlijama vodilo je uništavanju osobne ambicije i inicijative. Plodovi posebnog rada ili dodatnih nastojanja su smatrani rezultatima čaranja. Ako je čovjek imao više žita u svom polju od njegovog susjeda, moglo se dogoditi da bude izveden pred šefa i optužen da je privukao ovo dodatno žito iz polja njegovog lijenog susjeda. Doista, u barbarstvu je opasno puno znati; tu je uvijek vrijebala opasnost da čovjek nastrada kao poklonik crne magije.

Znanost postupno uklanja kockarski element iz života. Ali kad bi došlo do prekida modernih metoda obrazovanja, gotovo u istom času došlo bi do vraćanja primitivnim vjerovanjima u magiju. Ova praznovjerja još uvijek vrijebaju u svijesti mnogih takozvanih civiliziranih ljudi. Jezik sadrži mnogo fosila koji svjedoče da je rasa već dugo preplavljena čarobnim praznovjerjem, što se može vidjeti u riječima i izrazima: opčinjen, rođen pod nesrećnom zvijezdom, opsjednutost, inspiracija, oduševiti, genijalnost, opčinjen, kao pogođen gromom i fasciniran. Inteligentna ljudska bića još uvijek vjeruje u dobru sreću, uroke i astrologiju.

Drevna magija je bila čahura suvremene znanosti, neophodna u svoje vrijeme, ali trenutno beskorisna. I tako su phantazmi ignorantnog praznovjerja stimulirali umove primitivnih ljudi dok se nisu mogli roditi pojmovi znanosti. Danas, Urantija je u zoni sumraka ove intelektualne evolucije. Jedna polovica svijeta se željno hvata za svjetlo istine i činjenice znanstvenog otkrića, dok druga polovica čami u stisku starih praznovjerja i tek nevjesto zamaskirane magije.

Predstavila Sjajna Večernja Zvijezda Nebadona.

in being caught, would insure the success of the impending hunt. The sex festivities of May Day were simply imitative magic, a suggestive appeal to the sex passions of the plant world. The doll was first employed as a magic talisman by the barren wife.

88:6.5 (972.5) Magic was the branch off the evolutionary religious tree which eventually bore the fruit of a scientific age. Belief in astrology led to the development of astronomy; belief in a philosopher's stone led to the mastery of metals, while belief in magic numbers founded the science of mathematics.

88:6.6 (972.6) But a world so filled with charms did much to destroy all personal ambition and initiative. The fruits of extra labor or of diligence were looked upon as magical. If a man had more grain in his field than his neighbor, he might be haled before the chief and charged with enticing this extra grain from the indolent neighbor's field. Indeed, in the days of barbarism it was dangerous to know very much; there was always the chance of being executed as a black artist.

88:6.7 (972.7) Gradually science is removing the gambling element from life. But if modern methods of education should fail, there would be an almost immediate reversion to the primitive beliefs in magic. These superstitions still linger in the minds of many so-called civilized people. Language contains many fossils which testify that the race has long been steeped in magical superstition, such words as spellbound, ill-starred, possessions, inspiration, spirit away, ingenuity, entrancing, thunderstruck, and astonished. And intelligent human beings still believe in good luck, the evil eye, and astrology.

88:6.8 (973.1) Ancient magic was the cocoon of modern science, indispensable in its time but now no longer useful. And so the phantasms of ignorant superstition agitated the primitive minds of men until the concepts of science could be born. Today, Urantia is in the twilight zone of this intellectual evolution. One half the world is grasping eagerly for the light of truth and the facts of scientific discovery, while the other half languishes in the arms of ancient superstition and but thinly disguised magic.

88:6.9 (973.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

POGLAVLJE 89. GRIJEH, ŽRTVOVANJE I ISKUPLJENJE

⇐ 088

Knjiga Urantije

090 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 89 GRIJEH, ŽRTVOVANJE I ISKUPLJENJE

Sekcije

Uvod

1. TABUI
2. KONCEPT GRIJEHA
3. SAMOODRICANJE I PONIŽENJE
4. IZVORI ŽRTVOVANJA
5. PRINOŠNJE ŽRTAVA I LJUDOŽDERSTVO
6. EVOLUCIJA ŽRTVOVANJA LJUDI
7. MODIFIKACIJA LJUDSKOG ŽRTVOVANJA
8. OTKUPLJENJE I SAVEZI
9. ŽRTOVANJA I PRIČESTI
10. OPROŠTENJE GRIJEHA

PAPER 89 SIN, SACRIFICE, AND ATONEMENT SECTIONS

Introduction

1. The Taboo
2. The Concept of Sin
3. Renunciation and Humiliation
4. Origins of Sacrifice
5. Sacrifices and Cannibalism
6. Evolution of Human Sacrifice
7. Modifications of Human Sacrifice
8. Redemption and Covenants
9. Sacrifices and Sacraments
10. Forgiveness of Sin

Uvod

PRIMITIVNI čovjek je vjerovao da je uvijek nešto dugovao duhovima, te da je morao naći načina da isplatiti ove dugove. Divljaci su smatrali da su im duhovi lako mogli nanijeti veliku nesreću. Kako je vrijeme prolazilo, ovaj se koncept razvio u doktrinu grijeha i spasenja. Ljudi su vjerovali da je duša stizala na svijet pod zalogom—izvornim grijehom. Trebali su je otkupiti; stoga su tražili žrtveno jare. Pored toga što su pripadali kultu lobanja, lovci na glave su tražili žrtvu koja bi položila život za njihove grijeh—htjeli su ponuditi tuđi život umjesto svoga.

Divljak je rano bio opsjednut mišlju da se duhovi raduju čovjekovim patnjama, nesreći i poniženju. Čovjek se isprva bojao jedino da ne počinii grijeh izvršavajući, a zatim i ne izvršavajući svoje dužnosti. I iz ovih je dvaju ideja potekao

INTRODUCTION

89:0.1 (974.1) PRIMITIVE man regarded himself as being in debt to the spirits, as standing in need of redemption. As the savages looked at it, in justice the spirits might have visited much more bad luck upon them. As time passed, this concept developed into the doctrine of sin and salvation. The soul was looked upon as coming into the world under forfeit — original sin. The soul must be ransomed; a scapegoat must be provided. The head-hunter, in addition to practicing the cult of skull worship, was able to provide a substitute for his own life, a scapeman.

89:0.2 (974.2) The savage was early possessed with the notion that spirits derive supreme satisfaction from the sight of human misery, suffering, and humiliation. At first, man was only concerned with sins of commission, but later he became

cjelokupan žrtveni sistem. Ovaj se novi ritual odnosio na ceremonijalno umirenje duhova prinošenjem žrtava. Primitivni čovjek je vjerovao da je trebao učiniti nešto specijalno kako bi stekao naklonost bogova; jedino napredna civilizacija priznaje Boga koji je u svakoj situaciji umjeren i blag. Udobrovoljenje duhova predstavlja osiguranje protiv neposrednih nevolja, a ne nastojanje da se steknu buduća blaženstva. I nije lako povući crtu između rituala kojima su ljudi nastojali izbjeći, istjerati, prinuditi i udobrovoljiti duhove.

1. TABUI

Poštivanje tabua predstavlja čovjekovo nastojanje da izbjegne zlu sreću, da se kani svega što bi uvrijedilo duhove-utvare. Tabu isprva nije imao religioznu narav, no kako je vrlo brzo stekao tobožnje odobrenje utvara i duhova, postao je utemeljiteljem zakona i osnivačem ljudskih institucija. Tabu je izvor ceremonijalnih standarda i preteča primitivnog oblika samokontrole. Tabu je bio najraniji i dugo vremena jedini oblik društvene kontrole; on još uvijek počiva u osnovi upravne strukture društva.

Počasni položaj koji su ove zabrane uživale u umu divljaka bio je jednak čovjekovom strahu od moći koje su ih navodno nalagale. Tabu se isprva javio radi slučajnih epizoda zle sreće; kasnije su ga počeli zahtijevati poglavari i vračevi—ljudi koji su postali predmetom obožavanja radi toga što su navodno bili u dodiru s duhovima-utvarama, pa čak i samim bogovima. Bilo je slučajeva gdje su ljudi toliko strahovali od osвете duhova da su, misleći da su prekršili tabu, znali izgubiti život čisto radi vlastitog straha, dok su sa stanovišta svih drugih ljudi ovakvi događaji jedino potvrđivali snagu tabua.

Među najranije zabrane ubrajali su se zakoni koji su graničili prisvajanje žena i druge imovine. Kako je religija počela igrati sve značajniju ulogu u evoluciji tabua, ljudi su počeli vjerovati da su sva bića i predmeti koji su počivali pod kontrolom tabua bili nečisti, te tako nesveti. Židovski zapisi obiluju zakonima o čistom i nečistom, svetom i nesvetom, dok mnogi drugi narodi imaju još opširnija i restriktivnija tabu vjerovanja.

Sedam zapovijedi Dalamatije i Edena, kao i deset židovskih naloga, jasno predstavljaju tabu vjerovanja, izražena u negativnom obliku koji je svojstven većini starih zabrana. No ova su nova pravila imala emancipativnu narav radi toga što su čovjeka oslobodila tisuće ranijih tabu vjerovanja. Štoviše, ova su nova vjerovanja jasno obećala da će čovjek primiti kakvu-takvu nagradu za poslušnost.

exercised over sins of omission. And the whole subsequent sacrificial system grew up around these two ideas. This new ritual had to do with the observance of the propitiation ceremonies of sacrifice. Primitive man believed that something special must be done to win the favor of the gods; only advanced civilization recognizes a consistently even-tempered and benevolent God. Propitiation was insurance against immediate ill luck rather than investment in future bliss. And the rituals of avoidance, exorcism, coercion, and propitiation all merge into one another.

1. THE TABOO

89:1.1 (974.3) Observance of a taboo was man's effort to dodge ill luck, to keep from offending the spirit ghosts by the avoidance of something. The taboos were at first nonreligious, but they early acquired ghost or spirit sanction, and when thus reinforced, they became lawmakers and institution builders. The taboo is the source of ceremonial standards and the ancestor of primitive self-control. It was the earliest form of societal regulation and for a long time the only one; it is still a basic unit of the social regulative structure.

89:1.2 (974.4) The respect which these prohibitions commanded in the mind of the savage exactly equaled his fear of the powers who were supposed to enforce them. Taboos first arose because of chance experience with ill luck; later they were proposed by chiefs and shamans — fetish men who were thought to be directed by a spirit ghost, even by a god. The fear of spirit retribution is so great in the mind of a primitive that he sometimes dies of fright when he has violated a taboo, and this dramatic episode enormously strengthens the hold of the taboo on the minds of the survivors.

89:1.3 (974.5) Among the earliest prohibitions were restrictions on the appropriation of women and other property. As religion began to play a larger part in the evolution of the taboo, the article resting under ban was regarded as unclean, subsequently as unholy. The records of the Hebrews are full of the mention of things clean and unclean, holy and unholy, but their beliefs along these lines were far less cumbersome and extensive than were those of many other peoples.

89:1.4 (975.1) The seven commandments of Dalamatia and Eden, as well as the ten injunctions of the Hebrews, were definite taboos, all expressed in the same negative form as were the most ancient prohibitions. But these newer codes were truly emancipating in that they took the place of thousands of pre-existent taboos. And more than this, these later commandments definitely promised something in return for obedience.

Od fetišizma i totemizma, razvila su se rana tabu vjerovanja vezana uz različite vrste hrane. Svinja je bila sveta životinja Feničana, a krava Indusa. Hebrejstvo i islam priznaju tabu vjerovanja ranih Egipćana koja zabranjuju upotrebu svinjetine. Prema jednom obliku tabu vjerovanja, trudnica bi mogla toliko priželjkivati izvjesnu vrstu hrane, da bi dijete po rođenju predstavljalo njen odražaj. Takva bi namirnica zatim bila uskraćena djetetu kao tabu.

Način objedovanja je uskoro postao tabu, odakle su potekla pravila ponašanja za stolom. Različite kaste i društveni slojevi predstavljaju ostatke starih zabrana. Premda je predstavljao užasan teret ljudima, tabu je igrao značajnu ulogu u procesu društvene organizacije; negativnim sistemom zabrana održavana su ne samo korisna i konstruktivna pravila već i zastarjela, otrcana i beskorisna tabu vjerovanja.

Ali izuzev u slučaju određenih pretjeranih i raznovrsnih taba, ni jedno civilizirano društvo ne treba kritizirati primitivne ljude koji nisu mogli održati svoj tabuizam bez pomoći primitivne religije. Mnogi bitni činitelji čovjekove evolucije imaju jako visoku cijenu i premda su koštali ogromnu mjeru čovjekovih nastojanja, žrtvi i samoodricanja, rezultirajući porast samokontrole predstavlja stvarnu podlogu kojom se čovjek uspinjao civilizacijskom ljestvicom uspona.

2. KONCEPT GRIJEHA

Strahujući od slučaja i zle sreće, čovjek je doslovno bio primoran izmisliti primitivnu religiju kao tobožnju zaštitu protiv takvih nevolja. Od magije do utvara, religija je evoluirala kroz duhove i fetiše do taba. Svako primitivno plemo je imalo svoje zabranjeno voće; ako je to recimo doslovce bila jabuka, ova je jabuka na svom stablu figurativno nosila tisuću grana teškog tereta različitih tabua. I zabranjeno voće je uvijek govorilo, "Ne čini ovako ili onako."

Tijekom dalje evolucije, um divljaka je konačno dostigao razinu gdje je bio u stanju predočiti dobre i zle duhove i nakon što je evoluirajuća religija posvetila i odobrila tabe, pripremljeni su uvjeti za pojavu novog koncepta grijeha. Prije nego je svijet primio obznanjenu religiju, široko su se raširile ideje o grijehu. Jedino zahvaljujući konceptu grijeha, primitivni um je bio u stanju razumjeti prirodnu smrt kao logičnu pojavu. Grijeh je predstavljao kršenje tabua, dok je smrt bila kazna za učinjeni grijeh.

Grijeh je predstavljao ritualnost, a ne racionalnost; bio je čin, a ne misao. I cijeli ovaj koncept grijeha je uznapredovao zahvaljujući ostacima dilmunskih tradicija i razdobljem malog

89:1.5 (975.2) The early food taboos originated in fetishism and totemism. The swine was sacred to the Phoenicians, the cow to the Hindus. The Egyptian taboo on pork has been perpetuated by the Hebraic and Islamic faiths. A variant of the food taboo was the belief that a pregnant woman could think so much about a certain food that the child, when born, would be the echo of that food. Such viands would be taboo to the child.

89:1.6 (975.3) Methods of eating soon became taboo, and so originated ancient and modern table etiquette. Caste systems and social levels are vestigial remnants of olden prohibitions. The taboos were highly effective in organizing society, but they were terribly burdensome; the negative-ban system not only maintained useful and constructive regulations but also obsolete, outworn, and useless taboos.

89:1.7 (975.4) There would, however, be no civilized society to sit in criticism upon primitive man except for these far-flung and multifarious taboos, and the taboo would never have endured but for the upholding sanctions of primitive religion. Many of the essential factors in man's evolution have been highly expensive, have cost vast treasure in effort, sacrifice, and self-denial, but these achievements of self-control were the real rungs on which man climbed civilization's ascending ladder.

2. THE CONCEPT OF SIN

89:2.1 (975.5) The fear of chance and the dread of bad luck literally drove man into the invention of primitive religion as supposed insurance against these calamities. From magic and ghosts, religion evolved through spirits and fetishes to taboos. Every primitive tribe had its tree of forbidden fruit, literally the apple but figuratively consisting of a thousand branches hanging heavy with all sorts of taboos. And the forbidden tree always said, "Thou shalt not."

89:2.2 (975.6) As the savage mind evolved to that point where it envisaged both good and bad spirits, and when the taboo received the solemn sanction of evolving religion, the stage was all set for the appearance of the new conception of *sin*. The idea of sin was universally established in the world before revealed religion ever made its entry. It was only by the concept of sin that natural death became logical to the primitive mind. Sin was the transgression of taboo, and death was the penalty of sin.

89:2.3 (975.7) Sin was ritual, not rational; an act, not a thought. And this entire concept of sin was fostered by the lingering traditions of Dilmun and the days of a little paradise on earth. The tradition

zemaljskog raja. Predanja o Adamu i Vrtu Edenu su isto tako vodila idejama da je na početku na zemlji vladalo "zlatno doba." I ovo je vodilo stvaranju ideja koje su kasnije izražene vjerovanjem u čovjekovo nadprirodno porijeklo, početak života u savršenstvu i počinjenom grijehu--kršenju tabua--koji je nazadovao rezultirao kasnijom žalosnom pozicijom.

Stalno kršenje tabua je smatrano porokom; a poročnost je prema primitivnim zakonima bila zločin; prema religiji, bila je grijeh. Među ranim plemenima kršenje tabua predstavlja spoj zločina i grijeha. Nevolje cijelog plemena su smatrane kaznom za plemenski grijeh. Ljudi koji su smatrali da bogatstvo slijedi stope pravednosti nisu mogli pomiriti činjenicu očigledne imućnosti zlotvora, te su tako izmislili pakao kako bi kaznili takve kršitelje tabua; broj takvih kaznenih mjesta se kretao od jednog do pet.

Primitivna religija je vrlo rano stekla ideju o ispovijedanju i oproštenju grijeha. Ljudi su javno molili za oproštenje grijeha koje su namjeravali počiniti narednog tjedna. Ispovijed je čisto predstavljala obred oproštenja grijeha kao i javno priznanje onečišćenja praćeno ritualistički uzvicima, "Nečist, nečist!" Za ovim je slijedio ceremonijalni proces očišćenja. Svi stari narodi su imali tako besmislene ceremonije. Mnogi naizgled higijenski običaji ranih plemena ustvari imaju ceremonijalnu prirodu.

3. SAMOODRICANJE I PONIZENJE

Samoodricanje predstavlja naredni korak u procesu religiozne evolucije; post je postao redovnim običaj. Ljudi su se uskoro počeli uzdržavati od mnogih oblika fizičkog zadovoljstva, a naročito od spolnog odnosa. Ritualistički post je bio duboko uvriježen među mnogim starim religijama, te je ušao u sastav praktično svih suvremenih teoloških sustava.

Upravo u vrijeme kad se necivilizirani čovjek počeo oporavljati od gubitaka izazvanih spljivanjem i zakopavanjem imovine s preminulim osobama, na početku formiranja ekonomske građe ljudskog roda, javila se nova religiozna doktrina samoodricanja koja je navela desetine tisuća iskrenih duša da pribjegu siromaštvu. Imovina je smatranaduhovnim teretom. Ove ideje o duhovnoj opasnosti imovinskog posjeda postaju jako rasprostranjene u vrijeme Phila i Pavla, ispoljavajući bitan utjecaj na evropsku filozofiju.

Siromaštvo predstavlja dio ritualističkog umrtvljenja strasti mučenjem tijela koje je na žalost, postalo dijelom zapisa i učenja mnogih religija, a naročito kršćanstva. Pokora predstavlja

of Adam and the Garden of Eden also lent substance to the dream of a onetime "golden age" of the dawn of the races. And all this confirmed the ideas later expressed in the belief that man had his origin in a special creation, that he started his career in perfection, and that transgression of the taboos — sin — brought him down to his later sorry plight.

89:2.4 (976.1) The habitual violation of a taboo became a vice; primitive law made vice a crime; religion made it a sin. Among the early tribes the violation of a taboo was a combined crime and sin. Community calamity was always regarded as punishment for tribal sin. To those who believed that prosperity and righteousness went together, the apparent prosperity of the wicked occasioned so much worry that it was necessary to invent hells for the punishment of taboo violators; the numbers of these places of future punishment have varied from one to five.

89:2.5 (976.2) The idea of confession and forgiveness early appeared in primitive religion. Men would ask forgiveness at a public meeting for sins they intended to commit the following week. Confession was merely a rite of remission, also a public notification of defilement, a ritual of crying "unclean, unclean!" Then followed all the ritualistic schemes of purification. All ancient peoples practiced these meaningless ceremonies. Many apparently hygienic customs of the early tribes were largely ceremonial.

3. RENUNCIATION AND HUMILIATION

89:3.1 (976.3) Renunciation came as the next step in religious evolution; fasting was a common practice. Soon it became the custom to forgo many forms of physical pleasure, especially of a sexual nature. The ritual of the fast was deeply rooted in many ancient religions and has been handed down to practically all modern theologic systems of thought.

89:3.2 (976.4) Just about the time barbarian man was recovering from the wasteful practice of burning and burying property with the dead, just as the economic structure of the races was beginning to take shape, this new religious doctrine of renunciation appeared, and tens of thousands of earnest souls began to court poverty. Property was regarded as a spiritual handicap. These notions of the spiritual dangers of material possession were widespreadly entertained in the times of Philo and Paul, and they have markedly influenced European philosophy ever since.

89:3.3 (976.5) Poverty was just a part of the ritual of the mortification of the flesh which, unfortunately, became incorporated into the writings and teachings of many religions, notably Christianity.

negativan oblik ovog često vrlo glupog ritualističkog samoodricanja. Ali divljak je kroz sve ove aktivnosti stekao samokontrolu, što predstavlja bitan korak u procesu društvene evolucije. Samoodricanje i samokontrola predstavljaju najvrijednije društvene dobitke evolucijske religije. Samokontrola je čovjeku dala novu filozofiju života; stvorila je umjetnost koja je uvećavala vrijednost životnog rezultata umanjenoj djelatnosti--osobnih zahtjeva--umjesto što će težiti uvećanju djelatnosti--samozadovoljenja.

Među ove stare ideje o važnosti samodiscipline, ubrajali su se bičevanje i različiti oblici fizičkog mučenja. Svećenici iz kulta majke naročito aktivno poučavaju vrlinu fizičke patnje, izlažući se kastraciji kako bi potkrijepili svoja učenja vlastitim primjerom. Židovi, hindusi i budisti su slijedili ovu doktrinu fizičkog poniženja.

Kroz cijelo staro doba čovjek je tako nastojao navesti bogove da mu daju dodatne bodove za svako samoodricanje. Ljudi su jednom imali običaj pod emocionalnim pritiskom obećati buduće samoodricanje i samokažnjavanje. Ove zakletve su nekom prilikom imale oblik ugovora s bogovima te su tako bile stvarni evolutivni korak naprijed u smislu precizne definicije tobožnjih božjih obveza koje su bile odgovor na čovjekovo samokažnjavanje i umrtvljenje žudnji. O takvim opasnim i ekstremnim zavjetima danas najbolje svjedoče običaji određenih indijskih grupa.

Bilo je prirodno što se kult samoodricanja i poniženja morao pozvati na spolno zadovoljenje. Kult uzdržljivosti izvorno predstavlja vojnički ritual koji je prethodio boju; kasnije je postao je način života "svetaca." Ovaj kult je promatrao brak kao zlo koje je bilo bolje jedino od prelube. Ovaj prastari kult je ispoljio negativan utjecaj na mnoge velike svjetske religije, prvenstveno na kršćanstvo. Apostol Pavao je bio pripadnik ovog kulta i njegova osobna gledišta postaju očigledna u učenjima koja su postala neodvojiv dio kršćanske teologije, kao kad Pavao kaže: "Dobro je za čovjeka da ne dira žene." "Ja bih htio da svi budu kao ja." "Neoženjenima i udovicama ipak velim da je za njih dobro ako ostanu kao ja." Pavao je dobro znao da takva učenja nisu dio Isusovog evanđelja, što pokazuje njegova izjava, "Ovo velim kao dopuštenje, a ne kao zapovijed." Ali kult je isto tako vodio Pavlovom preziruprema ženama. I najžalosnije je to što su njegovi osobni stavovi dugo ispoljavali utjecaj na učenja ove velike svjetske religije. Da su ljudi doslovno i uopćeno prihvatili savjet velikog učitelja i krojača šatora, ljudski rod bi iznenada i neslavno prestao postojati. Štoviše, povezivanje religije s prastarim kultom uzdržavanja vodi izravno k ratu protiv braka i doma koji leže u podlozi samog društvenog

Penance is the negative form of this oft-times foolish ritual of renunciation. But all this taught the savage *self-control*, and that was a worth-while advancement in social evolution. Self-denial and self-control were two of the greatest social gains from early evolutionary religion. Self-control gave man a new philosophy of life; it taught him the art of augmenting life's fraction by lowering the denominator of personal demands instead of always attempting to increase the numerator of selfish gratification.

89:3.4 (976.6) These olden ideas of self-discipline embraced flogging and all sorts of physical torture. The priests of the mother cult were especially active in teaching the virtue of physical suffering, setting the example by submitting themselves to castration. The Hebrews, Hindus, and Buddhists were earnest devotees of this doctrine of physical humiliation.

89:3.5 (976.7) All through the olden times men sought in these ways for extra credits on the self-denial ledgers of their gods. It was once customary, when under some emotional stress, to make vows of self-denial and self-torture. In time these vows assumed the form of contracts with the gods and, in that sense, represented true evolutionary progress in that the gods were supposed to do something definite in return for this self-torture and mortification of the flesh. Vows were both negative and positive. Pledges of this harmful and extreme nature are best observed today among certain groups in India.

89:3.6 (977.1) It was only natural that the cult of renunciation and humiliation should have paid attention to sexual gratification. The continence cult originated as a ritual among soldiers prior to engaging in battle; in later days it became the practice of "saints." This cult tolerated marriage only as an evil lesser than fornication. Many of the world's great religions have been adversely influenced by this ancient cult, but none more markedly than Christianity. The Apostle Paul was a devotee of this cult, and his personal views are reflected in the teachings which he fastened onto Christian theology: "It is good for a man not to touch a woman." "I would that all men were even as I myself." "I say, therefore, to the unmarried and widows, it is good for them to abide even as I." Paul well knew that such teachings were not a part of Jesus' gospel, and his acknowledgment of this is illustrated by his statement, "I speak this by permission and not by commandment." But this cult led Paul to look down upon women. And the pity of it all is that his personal opinions have long influenced the teachings of a great world religion. If the advice of the tentmaker-teacher were to be literally and universally obeyed, then would the human race come to a sudden and inglorious end. Furthermore, the involvement of a religion with the

temelja i koji predstavljaju osnovnu instituciju ljudskog napretka. I nije uopće čudno što su u mnogim religijama različitih naroda sva takva vjerovanja vodila k uspostavi svećenskog celibata.

Ljudi će jednom naučiti uživati u slobodi bez samodopuštenja, u hrani bez pohlepe i u zadovoljstvu bez razuzdanosti. Samokontrola predstavlja bolju ljudsku metodu za regulaciju ponašanja nego što je ekstremno samoodricanje. I Isus nikada nije učio svoje odanike tako nerazumnim stvarima.

4. IZVORI ŽRTVOVANJA

Poput mnogih drugih obožavateljskih rituala, kao dio religioznih odanosti, žrtvovanje nije poteklo iz samo jedinog izvora. Čovjekova žudnja da se pokloni pred izvorom moći i da padne ničice kako bi izrazio obožavanje tajnovitim silama, nalikuje ponašanju psa koji se poklanja pred svojim gospodarom. Samo jedan korak razdvaja impuls k obožavanju od prinošenja žrtava. Primitivni čovjek je mjerio vrijednost svojih žrtava prema bolu koji je podnosio. Čim su povezali žrtvovanje s religioznim ceremonijama, ljudi su počeli prinostiti jedino one žrtve koje su im nanosile bol. Prve žrtve su se sastojale od čupanja kose, nanošenja rana, sakaćenja, izbijanja zuba i rezanja noktiju. Kako je civilizacija više napredovala, ovi grubi koncepti žrtvovanja postaju uzvišeni do razine ritualističkogsamoporicanja, asketizma, posta, odricanja te kasnije kršćanske doktrine posvećenja patnjama, mučenjem i umrtvljenjem strasti.

Tijekom rane religiozne evolucije, postojala su dva koncepta žrtvovanja: ideja žrtvenog prinošenja darova koja pokazuje stav zahvalnosti i ideja žrtvenog podmirenja dugova koja podrazumijeva otkupljenje. Predodžbe zamjene jednog predmeta ili djela drugim predstavljaju skorije postignuće.

U još skorijem razdoblju čovjek je počeo razvijati ideju da su svi oblici žrtvovanja mogli djelovati kao izručitelji poruka bogovima; mogli su poslužiti kao miomiris u nosnicama božanstva. Tako su ljudi počeli koristiti tamjan i druge estetske elemente žrtvenih rituala, što je vodilo razvoju žrtvenih blagdana koji su s vremenom postali sve složeniji i kitnjastiji.

Kako je religija sve više napredovala, na mjesto starijih metoda izbjegavanja, umirenja i istjerivanja došli su žrtveni rituali pomirenja i udobrovoljenja.

Najraniji koncept žrtvovanja predstavlja ideju

ancient continence cult leads directly to a war against marriage and the home, society's veritable foundation and the basic institution of human progress. And it is not to be wondered at that all such beliefs fostered the formation of celibate priesthoods in the many religions of various peoples.

89:3.7 (977.2) Someday man should learn how to enjoy liberty without license, nourishment without gluttony, and pleasure without debauchery. Self-control is a better human policy of behavior regulation than is extreme self-denial. Nor did Jesus ever teach these unreasonable views to his followers.

4. ORIGINS OF SACRIFICE

89:4.1 (977.3) Sacrifice as a part of religious devotions, like many other worshipful rituals, did not have a simple and single origin. The tendency to bow down before power and to prostrate oneself in worshipful adoration in the presence of mystery is foreshadowed in the fawning of the dog before its master. It is but one step from the impulse of worship to the act of sacrifice. Primitive man gauged the value of his sacrifice by the pain which he suffered. When the idea of sacrifice first attached itself to religious ceremonial, no offering was contemplated which was not productive of pain. The first sacrifices were such acts as plucking hair, cutting the flesh, mutilations, knocking out teeth, and cutting off fingers. As civilization advanced, these crude concepts of sacrifice were elevated to the level of the rituals of self-abnegation, asceticism, fasting, deprivation, and the later Christian doctrine of sanctification through sorrow, suffering, and the mortification of the flesh.

89:4.2 (977.4) Early in the evolution of religion there existed two conceptions of the sacrifice: the idea of the gift sacrifice, which connoted the attitude of thanksgiving, and the debt sacrifice, which embraced the idea of redemption. Later there developed the notion of substitution.

89:4.3 (977.5) Man still later conceived that his sacrifice of whatever nature might function as a message bearer to the gods; it might be as a sweet savor in the nostrils of deity. This brought incense and other aesthetic features of sacrificial rituals which developed into sacrificial feasting, in time becoming increasingly elaborate and ornate.

89:4.4 (978.1) As religion evolved, the sacrificial rites of conciliation and propitiation replaced the older methods of avoidance, placation, and exorcism.

89:4.5 (978.2) The earliest idea of the sacrifice was

da su duhovi predaka neutralno određivali visinu čovjekovih dugova; tek kasnije se javila ideja o iskupljenju. Što se čovjek više udaljavao od ideje evolutivnog porijekla ljudskog roda i što su se više predanja o Planetarnom Knezu i Adamovom boravku prenosila iz generacije u generaciju, proširile su se ideje o izvornom grijehu, uslijed čega je prinošenje žrtava u ime nesvjesnog i osobnog grijeha preraslo u doktrinu žrtvovanja u ime iskupljenja cijelog ljudskog roda. Žrtve iskupljenja predstavljaju sveobuhvatnu zaštitu čak i o d zlovolje i revnosti nepoznatih bogova.

Okružen tolikim mnoštvom osjetljivih duhova i pohlepni bogova, primitivni čovjek je bio suočen s mnoštvom božanstava-vjeronika koji su od njega zahtijevali da cijelog svog života plaća svećenstvo, rituale i žrtve kako bi podmirio svoje duhovne dugove. Zahvaljujući doktrini izvornog grijeha--krivnje cijelog ljudskog roda--svaka je osoba započinjala život kao veliki dužnik duhovnim silama.

Kad su htjeli dati darove ljudskim bićima, ljudi su nudili mita; ali kad su iste darove htjeli dati bogovima, nazivali su ih posvetama, svetinjama i žrtvama. Samoodricanje je bilo negativni oblik udobrovoljenja duhova; žrtvovanje je bilo pozitivni oblik ovog nastojanja. Udobrovoljenje je obuhvaćalo hvalu, slavu, laskanje, pa čak i pukušaj zabavljanja duhova. I ostaci ovih pozitivnih nastojanja starog kulta udobrovoljenja duhova predstavljaju suvremene oblike obožavanja. Moderni načini iskazanja obožavanja jednostavno predstavljaju ritualizacije ovih prastarih žrtvenih metoda pozitivnog udobrovoljenja.

Žrtvovanje životinja je primitivnom čovjeku značilo više nego bi ikad moglo značiti suvremenim ljudima. Ovi primitivci su gledali na životinje kao svoje stvarne i bliske rođake. Kako je vrijeme prolazilo i kako je čovjek pronalazio sve lukavije metode žrtvovanja, prestao je žrtvovati radne životinje. Isprva je žrtvovao sve najbolje stvari, uključujući i domaće životinje.

Velika istina počiva u razmetljivosti određenog egipatskog vladara koji se hvalio kako je žrtvovao: 113 433 roba, 493 386 glava stoke, 88 brodova, 2756 zlatna likova, 331 702 vrča meda i ulja, 228 380 krčaga vina, 680 714 gusaka, 6 744 428 kruhova i 5 740 352 vreće kovanog novca. I kako bi bio u stanju podnijeti ove žrtve, morao je nametnuti grozno visoke poreze svojim napućenim podanicima.

Ovi polucivilizirani ljudi su bili primorani početi jesti materijalni dio prinesene žrtve, kako su bogovi trebali uživati u duši iste. I ovaj se običaj održao pod izgovorom da ovo predstavlja prastarisveti objed ili kako to ljudi danas nazivaju, službu obožavanja.

that of a neutrality assessment levied by ancestral spirits; only later did the idea of atonement develop. As man got away from the notion of the evolutionary origin of the race, as the traditions of the days of the Planetary Prince and the sojourn of Adam filtered down through time, the concept of sin and of original sin became widespread, so that sacrifice for accidental and personal sin evolved into the doctrine of sacrifice for the atonement of racial sin. The atonement of the sacrifice was a blanket insurance device which covered even the resentment and jealousy of an unknown god.

89:4.6 (978.3) Surrounded by so many sensitive spirits and grasping gods, primitive man was face to face with such a host of creditor deities that it required all the priests, ritual, and sacrifices throughout an entire lifetime to get him out of spiritual debt. The doctrine of original sin, or racial guilt, started every person out in serious debt to the spirit powers.

89:4.7 (978.4) Gifts and bribes are given to men; but when tendered to the gods, they are described as being dedicated, made sacred, or are called sacrifices. Renunciation was the negative form of propitiation; sacrifice became the positive form. The act of propitiation included praise, glorification, flattery, and even entertainment. And it is the remnants of these positive practices of the olden propitiation cult that constitute the modern forms of divine worship. Present-day forms of worship are simply the ritualization of these ancient sacrificial techniques of positive propitiation.

89:4.8 (978.5) Animal sacrifice meant much more to primitive man than it could ever mean to modern races. These barbarians regarded the animals as their actual and near kin. As time passed, man became shrewd in his sacrificing, ceasing to offer up his work animals. At first he sacrificed the *best* of everything, including his domesticated animals.

89:4.9 (978.6) It was no empty boast that a certain Egyptian ruler made when he stated that he had sacrificed: 113,433 slaves, 493,386 head of cattle, 88 boats, 2,756 golden images, 331,702 jars of honey and oil, 228,380 jars of wine, 680,714 geese, 6,744,428 loaves of bread, and 5,740,352 sacks of corn. And in order to do this he must needs have sorely taxed his toiling subjects.

89:4.10 (978.7) Sheer necessity eventually drove these semisavages to eat the material part of their sacrifices, the gods having enjoyed the soul thereof. And this custom found justification under the pretense of the ancient sacred meal, a communion service according to modern usage.

5. PRINOŠNJE ŽRTAVA I LJUDOŽDERSTVO

Suvremeni ljudi drže krive ideje o ranom ljudožderstvu; ono je bilo dio ranih društvenih običaja. Dok se suvremena civilizacija užasava ljudožderstva, ono je ulazilo u sastav društvene i religiozne građe primitivnog društva. Bilo je rezultat grupnih interesa. Javilo se iz nužde i održalo se zahvaljujući ljudskoj neukosti i sujevjerju. Bio je to društveni, ekonomski, religiozni i vojnički običaj.

Rani čovjek je bio ljudožder; kako je uživao u ukusu ljudskog mesa, nudio je ovo meso na dar duhovima i svojim primitivnim bogovima. Kako utvare-duhovi nisu bili ništa više nego djelomično modificirani ljudi i kako je hrana predstavljala čovjekovu najveću potrebu, morala je biti i najveća potreba duhova.

Među evolutivnim rasama ljudožderstvo je bilo gotovo univerzalno. Bilo je svojstveno svim sangiškim rasama, dok to izvorno nije bio slučaj s noditima i adamitima; nije bilo svojstveno ni anditima, sve dok se nisu značajnije izmiješali s evolutivnim rasama.

Ljudi su razvijali sve veći apetit za ljudsko meso. Nakon što se javi kao posljedica gladi, prijateljstva, osvete i religioznih rituala, ljudožderstvo postaje običaj. Dok povremeno predstavlja posljedicu nedostatka hrane, ovo je vrlo rijetko bio osnovni razlog. Eskimi i rani anditi su međutim, vrlo rijetko prakticirali ljudožderstvo, izuzev u slučaju opće gladi. Crvenokožci su bili ljudožderi, naročito u Centralnoj Americi. U prošlosti primitivne majke su uopćeno imale običaj ubijati i jesti svoju djecu kako bi obnovile poroditeljsku snagu, dok žitelji Kvinslanda još uvijek često znaju ubiti i pojesti prvo dijete. U skorije doba mnoga afrička plemena namjerno pribjegavaju kanibalizmu kao vojnoj vještini koja treba zastrašiti njihove susjede.

Ljudožderstvo u određenoj mjeri predstavlja rezultat nazadovanja nekoć naprednih krvnih grupa, premda je najčešće prevladavalo među evolutivnim rasama. Javilo bi se u vrijeme kad su ljudi imali vrlo snažne i gorke emocije prema svojim neprijateljima. Postalo je dijelom svečanih ceremonija osvećenja; ljudi su vjerovali da tako bilo uništavaju neprijateljevu dušu ili spajaju svoju dušu s dušom žrtve. U davna vremena ljudi su vjerovali da čarobnjaci postižu svoju moć putem ljudožderstva.

Određene grupe ljudoždera su imale običaj jesti jedino pripadnike svoga plemena, što je predstavljalo oblik poluduhovne endogamije koja

5. SACRIFICES AND CANNIBALISM

89:5.1 (978.8) Modern ideas of early cannibalism are entirely wrong; it was a part of the mores of early society. While cannibalism is traditionally horrible to modern civilization, it was a part of the social and religious structure of primitive society. Group interests dictated the practice of cannibalism. It grew up through the urge of necessity and persisted because of the slavery of superstition and ignorance. It was a social, economic, religious, and military custom.

89:5.2 (979.1) Early man was a cannibal; he enjoyed human flesh, and therefore he offered it as a food gift to the spirits and his primitive gods. Since ghost spirits were merely modified men, and since food was man's greatest need, then food must likewise be a spirit's greatest need.

89:5.3 (979.2) Cannibalism was once well-nigh universal among the evolving races. The Sangiks were all cannibalistic, but originally the Andonites were not, nor were the Nodites and Adamites; neither were the Andites until after they had become grossly admixed with the evolutionary races.

89:5.4 (979.3) The taste for human flesh grows. Having been started through hunger, friendship, revenge, or religious ritual, the eating of human flesh goes on to habitual cannibalism. Man-eating has arisen through food scarcity, though this has seldom been the underlying reason. The Eskimos and early Andonites, however, seldom were cannibalistic except in times of famine. The red men, especially in Central America, were cannibals. It was once a general practice for primitive mothers to kill and eat their own children in order to renew the strength lost in childbearing, and in Queensland the first child is still frequently thus killed and devoured. In recent times cannibalism has been deliberately resorted to by many African tribes as a war measure, a sort of frightfulness with which to terrorize their neighbors.

89:5.5 (979.4) Some cannibalism resulted from the degeneration of once superior stocks, but it was mostly prevalent among the evolutionary races. Man-eating came on at a time when men experienced intense and bitter emotions regarding their enemies. Eating human flesh became part of a solemn ceremony of revenge; it was believed that an enemy's ghost could, in this way, be destroyed or fused with that of the eater. It was once a widespread belief that wizards attained their powers by eating human flesh.

89:5.6 (979.5) Certain groups of man-eaters would consume only members of their own tribes, a pseudospiritual inbreeding which was supposed to

jetrebala potaći plemensku solidarnost. Ali vođene osvetom, iste grupe su imale običaj jesti svoje neprijatelje kako bi im oduzele snagu. Čovjek je smatrao čašću svojoj duši ako bi ga pojeo njegov najbolji prijatelj, dok je smatrao posve pravednim ako bi ga pojeli njegovi neprijatelji. Umu divljaka nije imao dosljednosti.

Među određenim plemenima, ostarjeli roditelji bi tražili da ih pojedu njihova djeca; druga obično nisu htjela jesti svoje bliske rođake već bi ih zamijenila za stranace. Ljudi su trgovali ženama i djecom koja su tovljena u ovu svrhu. U slučajevima gdje umanjeње broja žitelja nije predstavljalo rezultat bolesti i rata, višak bi neceremonijalno bio pojeden.

Ljudožderstvo je postupno iščezavalo zahvaljujući slijedećim utjecajima:

1. Ponekad bi postalo grupna ceremonija, kao u slučaju da cijela zajednica preuzme odgovornost da nametne smrtnu kaznu svome suplemeniku. Ubojstvo ne predstavlja zločin kad ga poćine svi, cijelo društvo. Ovaj proces konzumacije tijela kriminalaca predstavlja posljednji oblik ljudožerstva u Aziji.

2. Vrlo rano je postalo religiozni ritual, premda je uvećanje straha od duhova uvijek umanjivalo ljudožderstvo.

3. S vremenom je uznapredovalo do toćke gdje su jedino određeni dijelovi ljudskog tijela postali predmet ljudožerstva--organi koji su toboće krili dušu i dijelove duha. Pijenje krvi je postalo običaj i ljudi su redovno miješali "jestive" dijelove tijela s lijekovima.

4. Bilo je dopušteno jedino muškarcima; žene nisu smjele jesti ljudsko meso.

5. Dalje je postalo povlastica poglavara, svećenika i šamana.

6. Zatim je postalo tabu među određenim višim plemenima. Tabu koji je zabranjivao konzumaciju ljudskog mesa vuće porijeklo iz Dalamatije, odakle se polako proširio cijelim svijetom. U nastojanju da sprijeće ljudožderstvo, noditi su poticali kremaciju kako su ljudi uopćeno iskopavali i jeli mrtva tijela.

7. Podnošenje ljudskih žrtvi oznaćava kraj ljudožerstva. Kako je ljudsko meso isprva stajalo na raspolaganju jedino nadmoćnim ljudima--poglavarima--s vremenom je nućeno jedino nadmoćnim duhovima; i tako je izuzev u najprimitivnijim plemenima prinošenje ljudskih žrtava djelotvorno unićtilo ljudožderstvo. S konaćnim utemeljenjem ljudskog žrtvovanja, ljudožderstvo je postalo tabu; ljudsko meso je pripadalo jedino bogovima; ćovjek je mogao pojesti jedino mali ceremonijalni komad--prićest.

accentuate tribal solidarity. But they also ate enemies for revenge with the idea of appropriating their strength. It was considered an honor to the soul of a friend or fellow tribesman if his body were eaten, while it was no more than just punishment to an enemy thus to devour him. The savage mind made no pretensions to being consistent.

89:5.7 (979.6) Among some tribes aged parents would seek to be eaten by their children; among others it was customary to refrain from eating near relations; their bodies were sold or exchanged for those of strangers. There was considerable commerce in women and children who had been fattened for slaughter. When disease or war failed to control population, the surplus was unceremoniously eaten.

89:5.8 (979.7) Cannibalism has been gradually disappearing because of the following influences:

89:5.9 (979.8) 1. It sometimes became a communal ceremony, the assumption of collective responsibility for inflicting the death penalty upon a fellow tribesman. The blood guilt ceases to be a crime when participated in by all, by society. The last of cannibalism in Asia was this eating of executed criminals.

89:5.10 (979.9) 2. It very early became a religious ritual, but the growth of ghost fear did not always operate to reduce man-eating.

89:5.11 (979.10) 3. Eventually it progressed to the point where only certain parts or organs of the body were eaten, those parts supposed to contain the soul or portions of the spirit. Blood drinking became common, and it was customary to mix the "edible" parts of the body with medicines.

89:5.12 (980.1) 4. It became limited to men; women were forbidden to eat human flesh.

89:5.13 (980.2) 5. It was next limited to the chiefs, priests, and shamans.

89:5.14 (980.3) 6. Then it became taboo among the higher tribes. The taboo on man-eating originated in Dalamatia and slowly spread over the world. The Nodites encouraged cremation as a means of combating cannibalism since it was once a common practice to dig up buried bodies and eat them.

89:5.15 (980.4) 7. Human sacrifice sounded the death knell of cannibalism. Human flesh having become the food of superior men, the chiefs, it was eventually reserved for the still more superior spirits; and thus the offering of human sacrifices effectively put a stop to cannibalism, except among the lowest tribes. When human sacrifice was fully established, man-eating became taboo; human flesh was food only for the gods; man could eat only a small ceremonial bit, a sacrament.

Ljudi su konačno uopćeno počeli koristiti žrtvene životinje, pa je tako čak i među nazadnijim plemenima korištenje pasjeg mesa značajno zamijenilo kanibalizam. Pas je bio prva pripitomljena životinja, te je stoga kao i u ulozi prehrabene namirnice, uživao najviše poštovanje.

6. EVOLUCIJA ŽRTVOVANJA LJUDI

Žrtvovanje ljudi predstavlja ne samo indirektan rezultat ljudožderstva već i razlog njegovog ukinuća. Kad su ljudi počeli s pokojnikom redovno slati pratitelje u svijet duhova, ljudožderstvo je postalo sve rijeđe kako ljudi nisu jeli ove posmrtno žrtve. Kroz više oblika i razdoblja, svaka rasa je prakticirala određenu mjeru ljudskog žrtvovanja, premda su andoniti, noditi i adamiti pokazivali najmanju sklonost k ljudožderstvu.

Žrtvovanje ljudi je bilo univerzalno; ono ulazi u sastav religioznih običaja Kineza, Indusa, Egipćana, Židova, Mezopotamljana, Grka, Rimljana i mnogih drugih naroda, dok zadržalo i u skorije doba među nazadnim afričkim i australskim plemenima. U skorije doba američki Indijanci su imali civilizaciju koja je upravo napustila period ljudožderstva i koja se stoga uveliko oslanjala na žrtvovanje ljudi, naročito u Centralnoj i Južnoj Americi. Kaldejci su bili među prvima koji su odbacili ideju žrtvovanja ljudi u normalnim prilikama, koristeći životinje. Prije otprilike dvije tisuće godina, milosrdni japanski imperator je upotrijebio glinene kipove umjesto ljudskih žrtava, dok je žrtvovanje ljudi ukinuto u sjevernoj Evropi prije tek nešto manje od tisuću godina. Među određenim nazadnim plemenima, još uvijek se mogu naći slučajevi žrtvovanja dobrovoljaca u vidu religioznog ili ritualističnog samoubojstva. U određenom plemenu, vječ je naredio da se žrtvuje jedan starac koji je uživao visoko poštovanje. Ljudi su se pobunili; odbili su ga poslušati. Kad je to čuo, starac je naredio da ga ubije njegov sin; stari narodi su istinski vjerovali u ovaj običaj.

Ne postoje tragičnije i tužnije pisano svjedočanstvo srceparajućeg sukoba između dugo poštovanih starih religioznih običaja i protivnih zahtjeva napredujuće civilizacije, nego što je židovska pripovijest o Jiftahu i njegovoj kćerki jedinici. Kako je to bio običaj, ovaj se dobronamjerni čovjek uludo zavjetovao, sklopivši ugovor s "bogom bitki," da će platiti određenu cijenu za pobjedu nad neprijateljima. I ova se cijena sastojala u žrtvovanju prve osobe koja ga iziđe dočekati na vratima njegove kuće kad se bude vraćao iz borbe. Jiftah je mislio da će jedan njegov vjerni rob pomisliti da ga iziđe posjetiti, ali kako je to bio slučaj, prva je izišla njegova kćerka

89:5.16 (980.5) Finally animal substitutes came into general use for sacrificial purposes, and even among the more backward tribes dog-eating greatly reduced man-eating. The dog was the first domesticated animal and was held in high esteem both as such and as food.

6. EVOLUTION OF HUMAN SACRIFICE

89:6.1 (980.6) Human sacrifice was an indirect result of cannibalism as well as its cure. Providing spirit escorts to the spirit world also led to the lessening of man-eating as it was never the custom to eat these death sacrifices. No race has been entirely free from the practice of human sacrifice in some form and at some time, even though the Andonites, Nodites, and Adamites were the least addicted to cannibalism.

89:6.2 (980.7) Human sacrifice has been virtually universal; it persisted in the religious customs of the Chinese, Hindus, Egyptians, Hebrews, Mesopotamians, Greeks, Romans, and many other peoples, even on to recent times among the backward African and Australian tribes. The later American Indians had a civilization emerging from cannibalism and, therefore, steeped in human sacrifice, especially in Central and South America. The Chaldeans were among the first to abandon the sacrificing of humans for ordinary occasions, substituting therefor animals. About two thousand years ago a tenderhearted Japanese emperor introduced clay images to take the place of human sacrifices, but it was less than a thousand years ago that these sacrifices died out in northern Europe. Among certain backward tribes, human sacrifice is still carried on by volunteers, a sort of religious or ritual suicide. A shaman once ordered the sacrifice of a much respected old man of a certain tribe. The people revolted; they refused to obey. Whereupon the old man had his own son dispatch him; the ancients really believed in this custom.

89:6.3 (980.8) There is no more tragic and pathetic experience on record, illustrative of the heart-tearing contentions between ancient and time-honored religious customs and the contrary demands of advancing civilization, than the Hebrew narrative of Jephthah and his only daughter. As was common custom, this well-meaning man had made a foolish vow, had bargained with the "god of battles," agreeing to pay a certain price for victory over his enemies. And this price was to make a sacrifice of that which first came out of his house to meet him when he returned to his home. Jephthah thought that one of his trusty slaves would thus be on hand to greet

jedinica. I tako, čak i u to skorije doba i među tobože civiliziranim narodima, ovu je prekrasnu djevojku nakon što je dva mjeseca oplakivala svoju sudbinu, uz odobrenje cijelog plemena, stvarno žrtvovao njezin otac. I sve ovo je učinjeno unatoč Mojsijevim strogim zabranama protiv prinošenja ljudskih žrtava. Ali čini se da se muškarci i žene ne mogu odoljeti iskušenju da se uludo i bespotrebno zavjetuju i u staro su doba svi takvi zavjeti smatrani visokim svetinjama.

Kad bi u staro doba ljudi počeli graditi neku novu građevinu, imali su običaj zaklati ljude kao "žrtve za temelje." Ovo bi im tobože dalo utvaru-duha koji je mogao nadgledati i štiti građevinu. Prije nego što će početi praviti željezno zvono, Kinezi su imali običaj žrtvovati najmanje jednu djevojku kako bi unaprijedili zvučnost zvona; odabrana djevojka bi bila živa bačena u rastaljeni metal.

Mnoge grupe su dugo imale običaj zidati žive robove u sve značajnije zidove. U kasnije doba, sjevernoevropska plemena su zamijenila redovnu ugradnju živih ljudi u zidove novih građevina običajem ugradnje sjena prolaznika. Kinezi su imali običaj u zidovima sahranjivati radnike koji bi umrli prilikom gradnje.

Gradeći zidove Jerihona, određeni sitničavi palestinski kralj je "uz žrtvu svoga prvorođenca Abirama podigao temelje, a uz žrtvu svoga mezimca Seguba postavio gradska vrata." Prije ne tako dugo vremena, ovaj je otac ne samo žive žrtvovao svoje sinove položivši ih u temelje gradskih vrata, već je njegovo djelo uvedeno u zapis kao čin izvršen "po riječi koju je Jahve rekao." Mojsije je zabranio polaganje ljudi u temelje, dok su se nakon njegove smrti Izraelci vratili ovim običaju. U dvadesetom stoljeću ljudi bacaju bezvrijedne predmete i suvenire u temelje novih zgrada, što nalikuje primitivnim žrtvama koje su polagane u temelje.

Mnogi narodi su dugo vremena redovno posvećivali prve plodove duhovima. I ovi običaji koji danas imaju više-manje simboličnu prirodu, predstavlja ostatke ranih ceremonija prinošenja ljudskih žrtava. Mnogi stari narodi su imali običaj ponuditi prvorođenca za žrtve, što je osobito bio slučaj s Feničanima kod kojih se ovaj običaj najdulje i zadržao. Prinosi žrtve ljudi su obično govorili, "život za život." Danas se kaže, "prah prahu."

Dok ideja da je Abraham htio žrtvovati svoga sina Izaka može zaprepastiti suvremenu osjetljivost, ova ideja nije bila tako čudna Abrahamovim suvremenikima. Za ranih doba u slučaju emocionalnih kriza, očevi su redovno žrtvovali svoje prvorođene sinove. Mnogi narodi

him, but it turned out that his daughter and only child came out to welcome him home. And so, even at that late date and among a supposedly civilized people, this beautiful maiden, after two months to mourn her fate, was actually offered as a human sacrifice by her father, and with the approval of his fellow tribesmen. And all this was done in the face of Moses' stringent rulings against the offering of human sacrifice. But men and women are addicted to making foolish and needless vows, and the men of old held all such pledges to be highly sacred.

89:6.4 (981.1) In olden times, when a new building of any importance was started, it was customary to slay a human being as a "foundation sacrifice." This provided a ghost spirit to watch over and protect the structure. When the Chinese made ready to cast a bell, custom decreed the sacrifice of at least one maiden for the purpose of improving the tone of the bell; the girl chosen was thrown alive into the molten metal.

89:6.5 (981.2) It was long the practice of many groups to build slaves alive into important walls. In later times the northern European tribes substituted the walling in of the shadow of a passerby for this custom of entombing living persons in the walls of new buildings. The Chinese buried in a wall those workmen who died while constructing it.

89:6.6 (981.3) A petty king in Palestine, in building the walls of Jericho, "laid the foundation thereof in Abiram, his first-born, and set up the gates thereof in his youngest son, Segub." At that late date, not only did this father put two of his sons alive in the foundation holes of the city's gates, but his action is also recorded as being "according to the word of the Lord." Moses had forbidden these foundation sacrifices, but the Israelites reverted to them soon after his death. The twentieth-century ceremony of depositing trinkets and keepsakes in the cornerstone of a new building is reminiscent of the primitive foundation sacrifices.

89:6.7 (981.4) It was long the custom of many peoples to dedicate the first fruits to the spirits. And these observances, now more or less symbolic, are all survivals of the early ceremonies involving human sacrifice. The idea of offering the first-born as a sacrifice was widespread among the ancients, especially among the Phoenicians, who were the last to give it up. It used to be said upon sacrificing, "life for life." Now you say at death, "dust to dust."

89:6.8 (981.5) The spectacle of Abraham constrained to sacrifice his son Isaac, while shocking to civilized susceptibilities, was not a new or strange idea to the men of those days. It was long a prevalent practice for fathers, at times of great emotional stress, to sacrifice their first-born sons. Many peoples have a tradition analogous to this

imaju tradicije koje nalikuju ovom običaju, kako je u prošlosti vladalo vrlo rašireno vjerovanje da je bilo potrebno ponuditi ljudske žrtve prilikom svakog neuobičajenog i čudnog događaja.

7. MODIFIKACIJA LJUDSKOG ŽRTVOVANJA

Mojsije je htio spriječiti buduća žrtvovanja ljudi nastojeći zamijenio ljudske žrtve otkupom. Utemeljio je sistematske metode kojima su ljudi mogli izbjeći najgore rezultate svojih naglih i glupih zavjeta. Ljudi su mogli otkupiti zemlju, imovinu i djecu tako što bi platili unaprijed određenu cijenu svećenicima. Nakon što su prestale žrtvovati svoje prvorodene sinove, ove grupe su postigle veliku prevlast nad svojim manje naprednim susjedima koji su nastavili s tako okrutnim djelima. Mnoga takva nazadna plemena su bila jako oslabljena gubitkom sinova, što je vrlo često prekidao čak i slijed vladara.

Nakon što su prestali žrtvovati djecu, ljudi su redovno počeli mazati krv na stupove vrata kako bi zaštitili svoje prvorodence. Ovo su obično činili u vrijeme određenog blagdana i ova se ceremonija proširila najvećim dijelom svijeta, od Meksika do Egipta.

Čak i nakon što je najveći broj grupa prestao ritualistički ubijati djecu, znali su ostaviti dijete da umre nasamo, u divljini ili u čamcu na vodi. Ako bi dijete uspjelo preživjeti, smatrali su takav slučaj činom bogova, kao u predanjima o Sargonu, Mojsiju, Cirusu i Romulu. Zatim je uslijedio običaj slavljenja prvorodenog sina u vidu svetinje ili posvećenja, nakon čega bi ga nakon određene dobi otjerali od kuće pod prijetnjom smrti; tako je počela kolonizacija. Rimljani su se držali ovog običaja u okviru svog kolonizatorskog programa.

Mnoge čudne veze između seksualne raspuštenosti i primitivnog obožavanja vuku porijeklo iz povezanosti s podnošenjem ljudskih žrtava. U drevna doba pri susretu s lovcima na glave, žena je mogla iskupiti život seksualnim prepuštanjem. Mlade djevojke su kasnije mogle podnijeti žrtvu bogovima posvećenjem tijela u svetoj službi hrama; tako su mogle sačuvati novčana sredstva namijenjena otkupljenju. Stari narodi su nalazili veliko uzbuđenje u seksualnom odnosu s ženom koja je tako nastojala otkupiti život. Smatrali su da je odnos s ovakvim svetim djevojkama predstavljao čin religiozne ceremonije, dok je u dodatak tome cijeli ritual nudio prihvatljivu ispriku uobičajenoj seksualnoj nasladi. I djevojke i njihovi partneri su pri tome sa zadovoljstvom sudjelovali u prikriivenom obliku samoobmane. Društveni običaji uvijek kasne za evolutivnim

story, for there once existed a world-wide and profound belief that it was necessary to offer a human sacrifice when anything extraordinary or unusual happened.

7. MODIFICATIONS OF HUMAN SACRIFICE

89:7.1 (981.6) Moses attempted to end human sacrifices by inaugurating the ransom as a substitute. He established a systematic schedule which enabled his people to escape the worst results of their rash and foolish vows. Lands, properties, and children could be redeemed according to the established fees, which were payable to the priests. Those groups which ceased to sacrifice their first-born soon possessed great advantages over less advanced neighbors who continued these atrocious acts. Many such backward tribes were not only greatly weakened by this loss of sons, but even the succession of leadership was often broken.

89:7.2 (982.1) An outgrowth of the passing child sacrifice was the custom of smearing blood on the house doorposts for the protection of the first-born. This was often done in connection with one of the sacred feasts of the year, and this ceremony once obtained over most of the world from Mexico to Egypt.

89:7.3 (982.2) Even after most groups had ceased the ritual killing of children, it was the custom to put an infant away by itself, off in the wilderness or in a little boat on the water. If the child survived, it was thought that the gods had intervened to preserve him, as in the traditions of Sargon, Moses, Cyrus, and Romulus. Then came the practice of dedicating the first-born sons as sacred or sacrificial, allowing them to grow up and then exiling them in lieu of death; this was the origin of colonization. The Romans adhered to this custom in their scheme of colonization.

89:7.4 (982.3) Many of the peculiar associations of sex laxity with primitive worship had their origin in connection with human sacrifice. In olden times, if a woman met head-hunters, she could redeem her life by sexual surrender. Later, a maiden consecrated to the gods as a sacrifice might elect to redeem her life by dedicating her body for life to the sacred sex service of the temple; in this way she could earn her redemption money. The ancients regarded it as highly elevating to have sex relations with a woman thus engaged in ransoming her life. It was a religious ceremony to consort with these sacred maidens, and in addition, this whole ritual afforded an acceptable excuse for commonplace sexual gratification. This was a subtle species of self-deception which both the maidens and their consorts delighted to practice upon themselves. The mores always

napretkom civilizacije pružajući opravdanje ranijim i primitivnijim seksualnim radnjama evolutivnih rasa.

Običaj bludništva u odajama hrama se s vremenom proširio istočnom Evropom i Azijom. Svi narodi su smatrali bludničke novce svetinjom--najvišim darom bogovima. Najbolje žene su se u velikom broju slijetale u odaje hrama kako bi sudjelovale u seksualnim tržnicama, posvećujući zarađene novce u korist različitih svetih službi i javnih blagodati. I u višim slojevima društva, mnoge žene su skupljale miraze privremenom seksualnom službom u odajama hrama i muškarci su ih u većini slučajeva birali za žene.

8. OTKUPLJENJE I SAVEZI

Žrtvena otkupljenja i prostitucija u odajama hrama ustvari predstavljaju izmijenjeni oblik podnošenja ljudskih žrtava. Zatim je uslijedilo tobožnje žrtvovanje kćerki. Ova ceremonija je podrazumijevala puštanje krvi i predstavlja moralnu reakciju na stariji običaj bludništva po odajama hrama. U skorije doba, djevice su se posvećivale službi staranja za svete vatre hrama.

Ljudi su s vremenom došli na ideju da je sakaćenje određenih dijelova tijela moglo zamijeniti stariji proces doslovnog podnošenja ljudskih žrtava. Fizičko sakaćenje je prihvaćeno kao prihvatljiva zamjena. Kosa, nokti, krv, pa čak i prsti ruku i nogu se ubrajaju među predmete žrtvovanja. Kasniji i gotovo univerzalan običaj obrezivanja predstavlja posljedicu kulta djelomičnog žrtvovanja; ovaj čin u cjelosti ima žrtvenu prirodu i ne veže se s higijenskim pitanjima. Muškarci su obrezivani; ženama su bušene uši.

Rezanje prstiju je zamijenjeno njihovim uvezivanjem. Brijanje glave i podrezivanje kose je isto tako smatrano oblicima religiozne odanosti. Eunuh je isprava bio modifikacija ideje ljudskog žrtvovanja. U Africi ljudi još uvijek buše usne i nosnice, dok se tetoviranje kao umjetnost razvilo iz ranijih oblika grubih ožiljaka.

Pod utjecajem naprednijih učenja, običaj žrtvovanja je s vremenom povezan s idejom o sklapanju saveza. Isprva je smatrano da su bogovi stupali u istinske saveze s ljudima; i bio je to prvi korak pri stabilizaciji religije. Zakon--savez--je po stavljen na mjesto sreće, straha i praznovjerja.

Čovjek nije mogao ni sanjati o sklapanju saveza s Božanstvom sve dok njegov koncept Boga nije uznapredovao do spoznaje pouzdanosti kozmičkih upravitelja. Čovjekova rana spoznaja

drag behind in the evolutionary advance of civilization, thus providing sanction for the earlier and more savagelike sex practices of the evolving races.

89:7.5 (982.4) Temple harlotry eventually spread throughout southern Europe and Asia. The money earned by the temple prostitutes was held sacred among all peoples — a high gift to present to the gods. The highest types of women thronged the temple sex marts and devoted their earnings to all kinds of sacred services and works of public good. Many of the better classes of women collected their dowries by temporary sex service in the temples, and most men preferred to have such women for wives.

8. REDEMPTION AND COVENANTS

89:8.1 (982.5) Sacrificial redemption and temple prostitution were in reality modifications of human sacrifice. Next came the mock sacrifice of daughters. This ceremony consisted in bloodletting, with dedication to lifelong virginity, and was a moral reaction to the older temple harlotry. In more recent times virgins dedicated themselves to the service of tending the sacred temple fires.

89:8.2 (982.6) Men eventually conceived the idea that the offering of some part of the body could take the place of the older and complete human sacrifice. Physical mutilation was also considered to be an acceptable substitute. Hair, nails, blood, and even fingers and toes were sacrificed. The later and well-nigh universal ancient rite of circumcision was an outgrowth of the cult of partial sacrifice; it was purely sacrificial, no thought of hygiene being attached thereto. Men were circumcised; women had their ears pierced.

89:8.3 (983.1) Subsequently it became the custom to bind fingers together instead of cutting them off. Shaving the head and cutting the hair were likewise forms of religious devotion. The making of eunuchs was at first a modification of the idea of human sacrifice. Nose and lip piercing is still practiced in Africa, and tattooing is an artistic evolution of the earlier crude scarring of the body.

89:8.4 (983.2) The custom of sacrifice eventually became associated, as a result of advancing teachings, with the idea of the covenant. At last, the gods were conceived of as entering into real agreements with man; and this was a major step in the stabilization of religion. Law, a covenant, takes the place of luck, fear, and superstition.

89:8.5 (983.3) Man could never even dream of entering into a contract with Deity until his concept of God had advanced to the level whereon the universe controllers were envisioned as

Boga u ljudskom obličju nije bila u stanju predočiti ideju pouzdanog Božanstva, sve dok sam čovjek nije postao relativno pouzdan, moralan i etičan.

Ali s vremenom se konačno javio koncept sklapanja saveza s bogovima. Evolutivni čovjek je s vremenom stekao moralno dostojanstvo koje mu je dalo hrabrosti da se usudi stupiti u pregovore s bogovima. I tako se podnošenje žrtava postupno razvilo u igru čovjekovog filozofskog pregovaranja s Bogom. I sve je ovo predstavljalo novi mehanizam za osiguranje protiv zle sreće ili bolje rečeno, unaprijeđenu vještinu kupovine prosperiteta. Nek vas ne zavara pogrešna ideja da su ove rane žrtve bile besplatan dar bogovima, spontani izraz poštovanja ili zahvalnosti; one nisu bile izraz istinskog obožavanja.

Primitivni oblici molitve nisu bili ništa drugo nego pregovori s duhovima, vođenje diskusija s bogovima. Bio je to oblik cjenkanja i molbe i nagovaranja su u ovom procesu zamijenjena nečim materijalnim i vrijednim. S razvojem trgovine, ljude je obuzeo duh trgovine koji je razvio trgovinsku prepredenost; i ove osobine su postupno počele izbijati u čovjekovim metodama obožavanja. I neki su bili uspješniji kao trgovci, tako da su njihove molitve smatrane djelotvornijim. Molitve poštenih ljudi su naročite bile na cijeni. Pošten čovjek je bio onaj koji je plaćao sve dugove duhovima, koji je u cjelosti podmirivao svaku ritualističku obvezu prema bogovima.

Rani oblik molitve se teško može smatrati obožavanjem; bio je po početak pregovora za dobro zdravlje, blagostanje i život. I po mnogo čemu, molitva nije bitnije izmijenjena kroz mnoga stoljeća. Ljudi još uvijek čitaju molitve iz knjiga, obavljaju službene recitale i stavljaju molitvene skripte na točkove koje zatim vješaju na grane kako bi vjetar sačuvao čovjekov dah.

9. ŽRTOVANJA I PRIČESTI

Tijekom cijelog procesa evolucije urantijskih rituala, podnošenje ljudskih žrtava je uznapredovalo od tjelesne aktivnosti ljudožderstva do viših i simboličnijih razina. Rani rituali žrtvovanja su vodili skorijim ceremonijama pričesti. U novije doba jedino svećenik uzima zalagaj kanibalističke žrtve ili kapi ljudske krve, dok se zatim svi posluže predmetom koji djeluje kao zamjena pravoj žrtvi. Ove rane ideje otkupa, iskupljenja i saveza su s vremenom evoluirale u suvremenije pričesne službe. I sva je ova ceremonijalna evolucija imala jako područstvljujući utjecaj.

Vezano uz kult Božice Majke u Meksiku kao i

dependable. And man's early idea of God was so anthropomorphic that he was unable to conceive of a dependable Deity until he himself became relatively dependable, moral, and ethical.

89:8.6 (983.4) But the idea of making a covenant with the gods did finally arrive. *Evolutionary man eventually acquired such moral dignity that he dared to bargain with his gods.* And so the business of offering sacrifices gradually developed into the game of man's philosophic bargaining with God. And all this represented a new device for insuring against bad luck or, rather, an enhanced technique for the more definite purchase of prosperity. Do not entertain the mistaken idea that these early sacrifices were a free gift to the gods, a spontaneous offering of gratitude or thanksgiving; they were not expressions of true worship.

89:8.7 (983.5) Primitive forms of prayer were nothing more nor less than bargaining with the spirits, an argument with the gods. It was a kind of bartering in which pleading and persuasion were substituted for something more tangible and costly. The developing commerce of the races had inculcated the spirit of trade and had developed the shrewdness of barter; and now these traits began to appear in man's worship methods. And as some men were better traders than others, so some were regarded as better prayers than others. The prayer of a just man was held in high esteem. A just man was one who had paid all accounts to the spirits, had fully discharged every ritual obligation to the gods.

89:8.8 (983.6) Early prayer was hardly worship; it was a bargaining petition for health, wealth, and life. And in many respects prayers have not much changed with the passing of the ages. They are still read out of books, recited formally, and written out for emplacement on wheels and for hanging on trees, where the blowing of the winds will save man the trouble of expending his own breath.

9. SACRIFICES AND SACRAMENTS

89:9.1 (983.7) The human sacrifice, throughout the course of the evolution of Urantian rituals, has advanced from the bloody business of man-eating to higher and more symbolic levels. The early rituals of sacrifice bred the later ceremonies of sacrament. In more recent times the priest alone would partake of a bit of the cannibalistic sacrifice or a drop of human blood, and then all would partake of the animal substitute. These early ideas of ransom, redemption, and covenants have evolved into the later-day sacramental services. And all this ceremonial evolution has exerted a mighty socializing influence.

89:9.2 (984.1) In connection with the Mother of God

drugim mjestima, pričest u obliku kolača i vina je s vremenom korištena umjesto mesa i krvi čija upotreba obilježava starije oblike ljudskih žrtava. Židovi su dugo poštovali ovaj običaj kao dio svojih pashalnih ceremonija i tako se rodila kršćanska verzija pričesti.

Drevna društvena bratstva su se temeljila na ritualu puštanja krvi; rano židovsko bratstvo je bilo stvar krvnih žrtava. Pavao je isprva utemeljio novostvoreni kršćanski kult na "krvi vječnog saveza." I dok je moguće da je ovim nepotrebno opteretio kršćanstvo učenjima o puštanju krvi i podnošenju žrtava, jednom i zauvijek je okončao doktrine otkupljenja bilo ljudskim ili životinjskim žrtvama. Njegovi teološki kompromisi ukazuju na to i otkrivanje mora proći procesom postupne evolucijske kontrole. Prema Pavlovim učenjima, Krist je postao posljednja i zaključna ljudska žrtva; božanski Sudac je sadabio u cjelosti i zauvijek zadovoljan.

I žrtveni kult se tako nakon dugih stoljeća razvio u pričesni kult. Tako se može vidjeti da pričesti suvremenih religija predstavljaju prikladnu posljedicu ovih sablažnjivih ranih ceremonija ljudskog žrtvovanja kao i ranijih kanibalističkih rituala. Dok mnogi još uvijek traže spasenje u krvi, ovo je poprimilo više- manje figurativno, simboličko i mističko značenje.

10. OPROŠTENJE GRIJEHA

Prastari narodi su jedino podnošenjem žrtava bili u stanju steći svjesnost o Božjoj naklonosti. Suvremeni čovjek mora razviti nove metode postignuća svijesti o vlastitom spasenju. Svijest o počinjenom grijehu i dalje živi u smrtničkim umovima, unatoč tome što su čovjekove ideje o iskupljenju grijeha postale zastarjele i otrcane. Stvarnost duhovne potrebe nastavlja postojati unatoč tome što je intelektualni napredak uništio metode kojima su stari ljudi nastojali osigurati mir i utjehu uma i duše.

Čovjek mora prihvatiti novu definiciju grijeha kao svjesnog kršenja odanosti Božanstvu. Postoji više stupnjeva kršenja odanosti: nepotpuna odanost neodlučnosti; podjeljena odanost protuslovlja; slaba odanost ravnodušnosti; i potpuno kršenje odanosti ispoljeno prihvaćanjem bezbožnih ideala.

Osjećaj krivice predstavlja svijest o kršenju prihvaćenih običaja; to ne mora biti pravi grijeh. Stvarni grijeh nastupa jedino u slučaju čovjekovog svjesnog kršenja odanosti Božanstvu.

Moć spoznaje osjećaja grijeha predstavlja transcendentnu osobinu ljudskog roda. Ova osobina ne čini čovjeka zlim, već mu prije daje

cult, in Mexico and elsewhere, a sacrament of cakes and wine was eventually utilized in lieu of the flesh and blood of the older human sacrifices. The Hebrews long practiced this ritual as a part of their Passover ceremonies, and it was from this ceremonial that the later Christian version of the sacrament took its origin.

89:9.3 (984.2) The ancient social brotherhoods were based on the rite of blood drinking; the early Jewish fraternity was a sacrificial blood affair. Paul started out to build a new Christian cult on "the blood of the everlasting covenant." And while he may have unnecessarily encumbered Christianity with teachings about blood and sacrifice, he did once and for all make an end of the doctrines of redemption through human or animal sacrifices. His theologic compromises indicate that even revelation must submit to the graduated control of evolution. According to Paul, Christ became the last and all-sufficient human sacrifice; the divine Judge is now fully and forever satisfied.

89:9.4 (984.3) And so, after long ages the cult of the sacrifice has evolved into the cult of the sacrament. Thus are the sacraments of modern religions the legitimate successors of those shocking early ceremonies of human sacrifice and the still earlier cannibalistic rituals. Many still depend upon blood for salvation, but it has at least become figurative, symbolic, and mystic.

10. FORGIVENESS OF SIN

89:10.1 (984.4) Ancient man only attained consciousness of favor with God through sacrifice. Modern man must develop new techniques of achieving the self-consciousness of salvation. The consciousness of sin persists in the mortal mind, but the thought patterns of salvation therefrom have become outworn and antiquated. The reality of the spiritual need persists, but intellectual progress has destroyed the olden ways of securing peace and consolation for mind and soul.

89:10.2 (984.5) *Sin must be redefined as deliberate disloyalty to Deity.* There are degrees of disloyalty: the partial loyalty of indecision; the divided loyalty of confliction; the dying loyalty of indifference; and the death of loyalty exhibited in devotion to godless ideals.

89:10.3 (984.6) The sense or feeling of guilt is the consciousness of the violation of the mores; it is not necessarily sin. There is no real sin in the absence of conscious disloyalty to Deity.

89:10.4 (984.7) The possibility of the recognition of the sense of guilt is a badge of transcendent distinction for mankind. It does not mark man as

potencijalnu grandioznost i rastuću slavu. Takav osjećaj bezvrijednosti predstavlja početni stimulus koji može voditi brzo i sigurnom postignuću onih pobjeda čovjekove vjere koje prevode smrtnički um na uzvišene razine moralne plemenitosti, kozmičkog uvida i duhovnog življenja; sva značenja ljudske egzistencije tako prelaze od zemaljskih do vječnih, dok se sve vrijednosti uzdižu od ljudskih do božanskih.

Ispovijedanje grijeha predstavlja smiono nijekanje prekršene odanosti, premda ni na koji način ne ublažuje vremensko-prostorne posljedice takve nelojalnosti. Ali priznanje grijeha—iskreno prepoznavanje prirode grijeha—predstavlja bitan dio religioznog rasta i duhovnog napretka.

Čin kojim Božanstvo oprašta čovjekove grijehe nije ništa drugo nego čin čovjekove obnove odanog odnosa nakon kršenja ovog odnosa koje je nastupilo kao posljedica svjesne pobune. Čovjek ne mora tražiti oprostjenje grijeha već jedino mora primiti ovo oprostjenje u vidu nove svjesnosti obnovljene uspostave odanog odnosa između stvorenog bića i Stvoritelja. I svi Božji sinovi su srećni, odani službi i sve napredniji u procesu uspona prema Raju.

[Predočila Sjajna Večernja Zvijezda Nebadona.]

mean but rather sets him apart as a creature of potential greatness and ever-ascending glory. Such a sense of unworthiness is the initial stimulus that should lead quickly and surely to those faith conquests which translate the mortal mind to the superb levels of moral nobility, cosmic insight, and spiritual living; thus are all the meanings of human existence changed from the temporal to the eternal, and all values are elevated from the human to the divine.

89:10.5 (984.8) The confession of sin is a manful repudiation of disloyalty, but it in no wise mitigates the time-space consequences of such disloyalty. But confession — sincere recognition of the nature of sin — is essential to religious growth and spiritual progress.

89:10.6 (985.1) The forgiveness of sin by Deity is the renewal of loyalty relations following a period of the human consciousness of the lapse of such relations as the consequence of conscious rebellion. The forgiveness does not have to be sought, only received as the consciousness of re-establishment of loyalty relations between the creature and the Creator. And all the loyal sons of God are happy, service-loving, and ever-progressive in the Paradise ascent.

89:10.7 (985.2) [Presented by a Brilliant Evening Star of Nebadon.]

POGLAVLJE 90. ŠAMANIZAM - VRAČEVI I SVEĆENICI

⇐ 089

Knjiga Urantije

091 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 90 ŠAMANIZAM - VRAČEVI I SVEĆENICI

Sekcije

Uvod

1. PRVI ŠAMANI - VRAČEVI
2. ŠAMANISTIČKA PRAKSA
3. ŠAMANSKA TEORIJA O BOLESTI I SMRTI
4. MEDICINA POD ŠAMANIMA
5. SVEĆENICI I RITUALI

Uvod

RAZVOJ vjerskih obreda napreduje od umirivanja duhova te njihovog izbjegavanja, istjerivanja, prisile, pomirnice i umilostivljenja, do prinošenja žrtvi, pomirenja i otkupljenja. Tehnika vjerskih obreda se proširila od određenih oblika primitivnog kulta kroz upotrebu fetiša, do magije i čuda; i kako je ritual postajao sve složeniji u odgovoru na čovjekov sve složeniji koncept nadnaravnih domena, neizbježno su njime počeli dominirati vračevi, šamani i svećenici.

U svom sve naprednijem poimanju, primitivni čovjek je vidio svijet duha kao nešto što nije reagiralo na običnog smrtnika. Samo iznimni ljudi su mogli zadobiti pažnju bogova; duhovi su čuli samo izvanredne muškarce ili žene. Religija tako ulazi u novu fazu, stadij u kojem se postupno prakticira iz druge ruke; vrač, šaman ili svećenik uvijek trebaju intervenirati između praktičara religije i predmeta obožavanja. I danas većina sustava organiziranog religijskog vjerovanja na Urantiji prolazi kroz ovu razinu evolucijskog razvoja.

PAPER 90 SHAMANISM — MEDICINE MEN AND PRIESTS

SECTIONS

Introduction

1. The First Shamans — The Medicine Men
2. Shamanistic Practices
3. The Shamanic Theory of Disease and Death
4. Medicine under the Shamans
5. Priests and Rituals

INTRODUCTION

90:0.1 (986.1) THE evolution of religious observances progressed from placation, avoidance, exorcism, coercion, conciliation, and propitiation to sacrifice, atonement, and redemption. The technique of religious ritual passed from the forms of the primitive cult through fetishes to magic and miracles; and as ritual became more complex in response to man's increasingly complex concept of the supermaterial realms, it was inevitably dominated by medicine men, shamans, and priests.

90:0.2 (986.2) In the advancing concepts of primitive man the spirit world was eventually regarded as being unresponsive to the ordinary mortal. Only the exceptional among humans could catch the ear of the gods; only the extraordinary man or woman would be heard by the spirits. Religion thus enters upon a new phase, a stage wherein it gradually becomes secondhanded; always does a medicine man, a shaman, or a priest intervene between the religionist and the object of worship. And today most Urantia systems of organized religious belief are passing through this level of evolutionary development.

Evolucijska religija se rađa iz jednostavnog i svemoćnog straha, straha koji zaokuplja ljudski um kada se nađe suočen s nepoznatim, neobjašnjivim i nerazumljivim. Religija na kraju postiže duboko jednostavnu realizaciju svemoćne ljubavi, ljubavi koja neodoljivo osvaja ljudsku dušu kada se ova duša osvijesti spoznajom neograničene ljubavi Oca Svih prema njegovim kozmičkim sinovima. No, između početka i konzumacije religiozne evolucije, tu su dugo intervenirali šamani, koji su se drznuli stati između čovjeka i Boga kao posrednici, tumači i zagovornici.

1. PRVI ŠAMANI - VRAČEVI

Šaman je visokopostavljeni vrač, centralna figura svih ceremonijalnih praksi evolucijske religije. U mnogim skupinama šaman je imao veću poziciju od ratnog poglavara, što obilježava početak crkvene dominacije u državi. Šaman ponekad djeluje kao svećenik, pa čak i kao svećenik-kralj. Neka od kasnijih plemena su imala i ranijeg šamana-vrača (vidovnjaka) i šamana-svećenika koji se kasnije pojavljuje. U mnogim slučajevima dužnost šamana postaje nasljedna.

Budući da je u prošlim vremenima sve što se činilo neprirodnim pripisivano opsjedutosti duhovima, svaka markantna mentalna ili fizička abnormalnost čovjeka služili su kao kvalifikacija za djelovanje u ulozi vrača. Mnogi od tih muškaraca bili su epileptičari, a mnoge od tih žena histerične, i ove dvije vrste čine dobar dio starih izvora nadahnuća, kao i opsjedutosti duhom i đavlom. Veliki broj tih najranijih svećenika su pripadali klasi koja je kasnije prozvana paranoičnom.

Dok su se u manjim stvarima bavili prijevarom, velika većina šamana je vjerovala da su bili opsjednuti duhovima. Žene koje su mogle pasti u trans ili kataleptični napad postaju moćne šamanice; kasnije takve žene postaju proroci i posrednici između čovjeka i svijeta duha. Njihov kataleptičan trans je obično obuhvaćao tobožnje komunikacije s duhovima mrtvih. Mnoge šamanke su bile i profesionalne plesačice.

No, nisu svi šamani bili samoobmanuti; mnogi su bili mudri i sposobni prepredenjaci. Kako se struka razvijala, novak je bio dužan služiti naukovanje od deset godina teškog samoodricanja da bi se kvalificirao kao vrač. Šamani su razvili profesionalni način odijevanja i

90:0.3 (986.3) Evolutionary religion is born of a simple and all-powerful fear, the fear which surges through the human mind when confronted with the unknown, the inexplicable, and the incomprehensible. Religion eventually achieves the profoundly simple realization of an all-powerful love, the love which sweeps irresistibly through the human soul when awakened to the conception of the limitless affection of the Universal Father for the sons of the universe. But in between the beginning and the consummation of religious evolution, there intervene the long ages of the shamans, who presume to stand between man and God as intermediaries, interpreters, and intercessors.

1. THE FIRST SHAMANS — THE MEDICINE MEN

90:1.1 (986.4) The shaman was the ranking medicine man, the ceremonial fetishman, and the focus personality for all the practices of evolutionary religion. In many groups the shaman outranked the war chief, marking the beginning of the church domination of the state. The shaman sometimes functioned as a priest and even as a priest-king. Some of the later tribes had both the earlier shaman-medicine men (seers) and the later appearing shaman-priests. And in many cases the office of shaman became hereditary.

90:1.2 (986.5) Since in olden times anything abnormal was ascribed to spirit possession, any striking mental or physical abnormality constituted qualification for being a medicine man. Many of these men were epileptic, many of the women hysteric, and these two types accounted for a good deal of ancient inspiration as well as spirit and devil possession. Quite a few of these earliest of priests were of a class which has since been denominated paranoiac.

90:1.3 (987.1) While they may have practiced deception in minor matters, the great majority of the shamans believed in the fact of their spirit possession. Women who were able to throw themselves into a trance or a cataleptic fit became powerful shamanesses; later, such women became prophets and spirit mediums. Their cataleptic trances usually involved alleged communications with the ghosts of the dead. Many female shamans were also professional dancers.

90:1.4 (987.2) But not all shamans were self-deceived; many were shrewd and able tricksters. As the profession developed, a novice was required to serve an apprenticeship of ten years of hardship and self-denial to qualify as a medicine man. The shamans developed a professional mode of dress and affected a mysterious conduct.

izvještačenog tajanstvenog ponašanja. Oni su često upotrebljavali drogu da potaknu određena fizička stanja koja bi dojmila i mistificirala njihovo pleme. Obični ljudi su smatrali njihove majstorije nadnaravnim, a govorenje iz stomaka su prvi upotrijebili lukavi svećenici. Mnogi od starih šamana nehotice su naletjeli na hipnozu; a drugi su prakticirali autohipnozu produljenim buljenjem u svoje pupkove.

Iako su mnogi pribjegavali takvim trikovima i obmanama, ugled cijele njihove klase je naposljetku bio u pitanju. Ako šaman nije uspio u svom poduhvatu i ako on nije znao izmisliti uvjerljivi alibi, on je ili degradiran ili ubijen. Tako su iskreni šamani rano nestali; samo su vješti glumci preživjeli.

Šamanizam je taj isključivi utjecaj koji je prebacio plemenske poslove iz ruku starih i jakih u ruke prefriganih i dalekovidnih.

2. ŠAMANISTIČKA PRAKSA

Zazivanje duhova je bilo vrlo precizna i jako komplicirana procedura, koja se može usporediti sa današnjim crkvenim ritualima koji se izvode na drevnom jeziku. Ljudska rasa je vrlo rano tražila nadljudsku pomoć u *otkrivenju*; i ljudi su smatrali da je šaman uistinu primao takva otkrivenja. Iako su šamani koristili veliku moć sugestije u svom radu, to je gotovo uvijek bila negativna sugestija; samo u skorijim vremenima koriste tehniku pozitivne sugestije. U ranom razvoju svoje struke šamani su se počeli specijalizirati u takvim zvanjima kao što su dozivanje kiše, ozdravljenje bolesnih i otkrivanje kriminala. Liječiti bolesti nije, međutim, bilo glavna funkcija šamanskih vračeva; to je prije bilo poznavanje i kontrola životnih prijetnji.

Drevna crna magija, kako vjerska tako i svjetovna, zvala se bijela magija kad su je prakticirali bilo svećenici, vidovnjaci, šamani ili vračevi. Praktičari crne magije su bili prozvani čarobnjaci, magičari, vilenjaci, vještice, zle vile, prizivači duhova, mađioničari i gatari. Kako je vrijeme prolazilo, svi takvi tobožnji kontakti s nadnaravnim su klasificirani ili kao vještičarstvo ili kao šamanstvo.

Vještičarstvo je obuhvaćalo magiju koju su izvodili raniji, neregulirani i nepriznati duhovi; šamanstvo je bilo povezano s *čudima* koje su izvodili redoviti duhovi i priznati bogovi plemena. U kasnijim vremenima vještica je postala povezana s vragom, i tako je postavljena pozornica za mnoge relativno skore iskaze religijskih netrpeljivosti. Vještičarstvo je bilo religija u mnogim primitivnim plemenima.

They frequently employed drugs to induce certain physical states which would impress and mystify the tribesmen. Sleight-of-hand feats were regarded as supernatural by the common folk, and ventriloquism was first used by shrewd priests. Many of the olden shamans unwittingly stumbled onto hypnotism; others induced autohypnosis by prolonged staring at their navels.

90:1.5 (987.3) While many resorted to these tricks and deceptions, their reputation as a class, after all, stood on apparent achievement. When a shaman failed in his undertakings, if he could not advance a plausible alibi, he was either demoted or killed. Thus the honest shamans early perished; only the shrewd actors survived.

90:1.6 (987.4) It was shamanism that took the exclusive direction of tribal affairs out of the hands of the old and the strong and lodged it in the hands of the shrewd, the clever, and the farsighted.

2. SHAMANISTIC PRACTICES

90:2.1 (987.5) Spirit conjuring was a very precise and highly complicated procedure, comparable to present-day church rituals conducted in an ancient tongue. The human race very early sought for superhuman help, for *revelation*; and men believed that the shaman actually received such revelations. While the shamans utilized the great power of suggestion in their work, it was almost invariably negative suggestion; only in very recent times has the technique of positive suggestion been employed. In the early development of their profession the shamans began to specialize in such vocations as rain making, disease healing, and crime detecting. To heal diseases was not, however, the chief function of a shamanic medicine man; it was, rather, to know and to control the hazards of living.

90:2.2 (987.6) Ancient black art, both religious and secular, was called white art when practiced by either priests, seers, shamans, or medicine men. The practitioners of the black art were called sorcerers, magicians, wizards, witches, enchanter, necromancers, conjurers, and soothsayers. As time passed, all such purported contact with the supernatural was classified either as witchcraft or shamancraft.

90:2.3 (987.7) Witchcraft embraced the *magic* performed by earlier, irregular, and unrecognized spirits; shamancraft had to do with *miracles* performed by regular spirits and recognized gods of the tribe. In later times the witch became associated with the devil, and thus was the stage set for the many comparatively recent exhibitions of religious intolerance. Witchcraft was a religion with many primitive tribes.

Šamani su bili veliki vjernici u ulogu sreće kao pokazatelja volje duhova; oni su često bacali kocku da dođu do odluke. U moderna vremena ova sklonost se uveliko očuvala ne samo u mnogim igrama na sreću, nego i u dobro poznatim stihovima dječjih "brojalica." Nekoć je odabrana osoba bila osuđena na smrt; danas ona je samo *predmet traženja* u dječjoj igri žmure. Ono što je bilo ozbiljan posao primitivnom čovjeku, preživjelo je kao razonoda suvremene djece.

Vračevi su polagali veliko povjerenje u znakove i znamenja, kao što su: "Kad čujete šuškanje u krošnjama duda, onda se trebate požuriti." Vrlo rano u rasnoj povijesti šamani su okrenuli pozornost na zvijezde. Primitivna astrologija je širom svijeta bila predmet vjerovanja i prakse; tumačenje snova je također postalo široko rasprostranjeno. Nakon svega toga javile su se te temperamentalne šamanke koje su tvrdile da mogu komunicirati s duhovima mrtvih.

Iako imaju drevno podrijetlo, prizivači kiše ili metereološki šamani su se održali kroz stoljeća. Teška suša je značila smrt ranih težaka; vremenska kontrola je bila objekt velikog dijela stare magije. Među civiliziranim ljudima, vrijeme još uvijek predstavlja uobičajenu temu razgovora. Svi stari narodi su vjerovali u moć šamana kako prizivača kiše, ali su imali običaj da ga ubiju prilikom neuspjeha ako nije mogao ponuditi uvjerljiv izgovor.

Toliko puta, Cezari su znali prognati astrologe, ali oni su se uvijek vraćali zbog sveopćeg vjerovanja u njihovu moć. Njih nije bilo moguće protjerati, a čak i u šesnaestom stoljeću poslije Krista vođe Zapadnih crkvi i država bile su pokrovitelji astrologije. Tisuće navodno pametnih ljudi još uvijek vjeruju da netko može biti rođen pod dominacijom sretne ili nesretne zvijezde; da određeni međuodnos nebeskih tijela određuje ishod različitih zemaljskih poduzeća. Lakovjerni još uvijek posjećuju proricatelje sudbine.

Grci su vjerovali u djelotvornost proročkog savjeta, Kinezi su koristili magiju kao zaštitu od demoni, dok je šamanizam cvjetao u Indiji i još uvijek otvoreno ustrajava u središnjoj Aziji. Šamanizam je tek nedavno počeo gubiti na snazi kao praksa u većem dijelu svijeta.

Uvijek i iznova, pravi proroci i učitelji dizali su se da osude i ekspoziraju šamanizam. Čak i nestajući crveni čovjek je imao takvog proroka u posljednjih sto godina, Shawnee Teuskwatawa, koji je predvidio pomračenje sunca 1808 godine i osudio poroke bijelog čovjeka. Mnogi istinski

90:2.4 (987.8) The shamans were great believers in the mission of chance as revelatory of the will of the spirits; they frequently cast lots to arrive at decisions. Modern survivals of this proclivity for casting lots are illustrated, not only in the many games of chance, but also in the well-known "counting-out" rhymes. Once, the person counted out must die; now, he is only *it* in some childish game. That which was serious business to primitive man has survived as a diversion of the modern child.

90:2.5 (988.1) The medicine men put great trust in signs and omens, such as, "When you hear the sound of a rustling in the tops of the mulberry trees, then shall you bestir yourself." Very early in the history of the race the shamans turned their attention to the stars. Primitive astrology was a world-wide belief and practice; dream interpreting also became widespread. All this was soon followed by the appearance of those temperamental shamanesses who professed to be able to communicate with the spirits of the dead.

90:2.6 (988.2) Though of ancient origin, the rain makers, or weather shamans, have persisted right on down through the ages. A severe drought meant death to the early agriculturists; weather control was the object of much ancient magic. Civilized man still makes the weather the common topic of conversation. The olden peoples all believed in the power of the shaman as a rain maker, but it was customary to kill him when he failed, unless he could offer a plausible excuse to account for the failure.

90:2.7 (988.3) Again and again did the Caesars banish the astrologers, but they invariably returned because of the popular belief in their powers. They could not be driven out, and even in the sixteenth century after Christ the directors of Occidental church and state were the patrons of astrology. Thousands of supposedly intelligent people still believe that one may be born under the domination of a lucky or an unlucky star; that the juxtaposition of the heavenly bodies determines the outcome of various terrestrial adventures. Fortunetellers are still patronized by the credulous.

90:2.8 (988.4) The Greeks believed in the efficacy of oracular advice, the Chinese used magic as protection against demons, shamanism flourished in India, and it still openly persists in central Asia. It is an only recently abandoned practice throughout much of the world.

90:2.9 (988.5) Ever and anon, true prophets and teachers arose to denounce and expose shamanism. Even the vanishing red man had such a prophet within the past hundred years, the Shawnee Tenskwaatawa, who predicted the eclipse of the sun in 1806 and denounced the vices of the

učitelji su se pojavili među različitim plemenima i rasama kroz duge dobi evolucijske povijesti. I oni će se uvijek nastaviti pojavljivati kao izazov šamanima ili svećenicima bilo koje dobi koji stanu na put općem obrazovanju i pokušavaju zapriječiti znanstveni napredak.

Na mnoge načine i zaobilaznim metodama stari šamani stvorili su svoj ugled kao glasnici Boga i čuvari providnosti. Oni su škropili novorođenčad s vodom i davali im imena; obrezivali su mušku djecu. Predsjedavali su u svim ceremonijama pokopa i objavljivali da je pokojnik sigurno stigao u zemlju duhova.

Šamanski svećenici i vračevi često su postajali vrlo bogati kroz povišenje različitih provizija koje su navodno isplaćivali duhovima. Nije rijetko bio slučaj da je šaman akumulirao gotovo sve materijalno bogatstvo svoga plemena. Nakon smrti bogataša bio je običaj da se njegova imovina prepolovi s šamanima i nekim javnim poduzećem ili organizacijom. Ova praksa još uvijek prevladava u nekim dijelovima Tibeta, gdje jedna polovica muškog stanovništva pripada ovoj neproduktivnoj klasi.

Šamani su se lijepo odjevali i obično su imali veći broj žena; oni su bili izvorni aristokrati, kako nisu bili vezani bilo kakvim plemenskim ograničenjima. Vrlo često su imali nizak stupanj uma i morala. Znali su se riješiti svojih suparnika lažno ih optužujući da su vještice ili čarobnjaci i vrlo često su dostizali takve pozicije utjecaja i moći da su bili u stanju dominirati nad čelnicima i kraljevima.

Primitivni čovjek je smatrao šamana nužnim zlom; on ga se bojao, ali nije ga volio. Rani čovjek je poštivao znanje; on je ukazivao časti i nagrađivao mudrost. Šaman je uglavnom bio prevarant, a štovanje šamanizma dobro ilustrira visoku cijenu koja je plaćena za stjecanje mudrosti u evoluciji ljudske rase.

3. ŠAMANSKA TEORIJA O BOLESTI I SMRTI

Drevni čovjek smatra sebe i svoj materijalni okoliš nečim što izravno reagira na hirove utvara i maštarije duhova, te nije čudno da je njegova religija trebala biti takva da se isključivo bavi materijalnim poslovima. Moderni čovjek napada svoje materijalne probleme izravno; on zna da stvar reagira na inteligentnu manipulaciju uma. Primitivni čovjek također želi mijenjati ako ne i kontrolirati život i energije fizičkih područja; a kako ga je njegovo ograničeno razumijevanje svemira navodilo na uvjerenje da se utvare, duhovi i bogovi osobno i neposredno bave detaljnom kontrolom

white man. Many true teachers have appeared among the various tribes and races all through the long ages of evolutionary history. And they will ever continue to appear to challenge the shamans or priests of any age who oppose general education and attempt to thwart scientific progress.

90:2.10 (988.6) In many ways and by devious methods the olden shamans established their reputations as voices of God and custodians of providence. They sprinkled the newborn with water and conferred names upon them; they circumcised the males. They presided over all burial ceremonies and made due announcement of the safe arrival of the dead in spiritland.

90:2.11 (988.7) The shamanic priests and medicine men often became very wealthy through the accretion of their various fees which were ostensibly offerings to the spirits. Not infrequently a shaman would accumulate practically all the material wealth of his tribe. Upon the death of a wealthy man it was customary to divide his property equally with the shaman and some public enterprise or charity. This practice still obtains in some parts of Tibet, where one half the male population belongs to this class of nonproducers.

90:2.12 (989.1) The shamans dressed well and usually had a number of wives; they were the original aristocracy, being exempt from all tribal restrictions. They were very often of low-grade mind and morals. They suppressed their rivals by denominating them witches or sorcerers and very frequently rose to such positions of influence and power that they were able to dominate the chiefs or kings.

90:2.13 (989.2) Primitive man regarded the shaman as a necessary evil; he feared him but did not love him. Early man respected knowledge; he honored and rewarded wisdom. The shaman was mostly fraud, but the veneration for shamanism well illustrates the premium put upon wisdom in the evolution of the race.

3. THE SHAMANIC THEORY OF DISEASE AND DEATH

90:3.1 (989.3) Since ancient man regarded himself and his material environment as being directly responsive to the whims of the ghosts and the fancies of the spirits, it is not strange that his religion should have been so exclusively concerned with material affairs. Modern man attacks his material problems directly; he recognizes that matter is responsive to the intelligent manipulation of mind. Primitive man likewise desired to modify and even to control the life and energies of the physical domains; and since his limited comprehension of the cosmos

života i materije, logično je da usmjerava svoje napore kako bi osvojio naklonost i potporu tih nadljudskih agencija.

Gledano u tom svjetlu, mnogo toga što je neobjašnjivo i neracionalno u drevnim kultovima postaje razumljivo. Kultne ceremonije su bile pokušaj primitivnog čovjeka da kontrolira materijalni svijet u kojem se našao. I mnogi njegovi naponi su bili usmjereni na pokušaje produljenja života i osiguranja zdravlja. Kako su sve bolesti i sama smrt izvorno smatrane rezultatom djelovanja duhova, bilo je neizbježno da šamani, djelujući kao vračevi i svećenici, također počnu djelovati kao liječnici i kirurzi.

Primitivni um može biti hendikepiran zbog nedostatka činjenica, ali on je unatoč tome logičan. U svom razmatranju bolesti i smrti, razboriti ljudi su nastojali utvrditi njihove uzroke i u skladu sa svojim razumijevanjem, šamani i znanstvenici su ponudili sljedeće teorije o uzroku bolesti:

1. *Duhovi - izravni utjecaji duha.* Najranija hipoteza u objašnjenju bolesti i smrti kaže da duhovi uzrokuju bolesti tako što mame dušu iz tijela; ako se duša ne vrati, uslijedi smrt. Drevni ljudi su se bojali duhova koji donose bolesti, pa su tako često bježali od bolesnih osoba ostavljajući ih čak i bez hrane i vode. Bez obzira na pogrešne osnove tih vjerovanja, oni su učinkovito vodili izoliranju zaraženih pojedinaca i spriječili širenje zaraznih bolesti.

2. *Nasilje - očiti uzroci.* Uzroci nekih nesreća i smrtnih slučajeva su bili tako lako prepoznatljivi da su rano uklonjeni iz kategorije djelovanja duhova. Smrtnost i rane učesnika rata, sukoba sa životinjama i ostalih lako prepoznatljivih djelovanja smatrani su prirodnim pojavama. No, dugo se vjerovalo da su duhovi bili odgovorni za sporo ozdravljenje ili za infekcije rana čak i kod "prirodne" uzročnosti. Ako nema vidljivih prirodnih i objašnjivih agensa, duhovi su još uvijek smatrani odgovornim za bolest i smrt.

Danas, u Africi i drugdje se mogu naći primitivni narodi koji ubijaju netkog pri svakom slučaju nenasilne smrti. Njihovi vračevi su ti koji pokažu na krivca. Ako majka umre na porodu, oni odmah zadave dijete - to je život za život.

3. *Magija - utjecaj neprijatelja.* Za puno bolesti se mislio da su uzrokovane vještičarenjem, djelovanjem uroka i magičnim usmjeravanjem streljačkog luka. U jednom razdoblju bilo je stvarno opasno prstom pokazati na nekoga; to se

led him to the belief that ghosts, spirits, and gods were personally and immediately concerned with the detailed control of life and matter, he logically directed his efforts to winning the favor and support of these superhuman agencies.

90:3.2 (989.4) Viewed in this light, much of the inexplicable and irrational in the ancient cults is understandable. The ceremonies of the cult were primitive man's attempt to control the material world in which he found himself. And many of his efforts were directed to the end of prolonging life and insuring health. Since all diseases and death itself were originally regarded as spirit phenomena, it was inevitable that the shamans, while functioning as medicine men and priests, should also have labored as doctors and surgeons.

90:3.3 (989.5) The primitive mind may be handicapped by lack of facts, but it is for all that logical. When thoughtful men observe disease and death, they set about to determine the causes of these visitations, and in accordance with their understanding, the shamans and the scientists have propounded the following theories of affliction:

90:3.4 (989.6) 1. *Ghosts — direct spirit influences.* The earliest hypothesis advanced in explanation of disease and death was that spirits caused disease by enticing the soul out of the body; if it failed to return, death ensued. The ancients so feared the malevolent action of disease-producing ghosts that ailing individuals would often be deserted without even food or water. Regardless of the erroneous basis for these beliefs, they did effectively isolate afflicted individuals and prevent the spread of contagious disease.

90:3.5 (989.7) 2. *Violence — obvious causes.* The causes for some accidents and deaths were so easy to identify that they were early removed from the category of ghost action. Fatalities and wounds attendant upon war, animal combat, and other readily identifiable agencies were considered as natural occurrences. But it was long believed that the spirits were still responsible for delayed healing or for the infection of wounds of even "natural" causation. If no observable natural agent could be discovered, the spirit ghosts were still held responsible for disease and death.

90:3.6 (990.1) Today, in Africa and elsewhere may be found primitive peoples who kill someone every time a nonviolent death occurs. Their medicine men indicate the guilty parties. If a mother dies in childbirth, the child is immediately strangled — a life for a life.

90:3.7 (990.2) 3. *Magic — the influence of enemies.* Much sickness was thought to be caused by bewitchment, the action of the evil eye and the magic pointing bow. At one time it was really dangerous to point a finger at anyone; it is still

još uvijek smatra lošim manirima. U slučajevima neobjašnjive bolesti i smrti drevni ljudi su držali formalnu istragu, secirali tijelo i utvrđivali neki nalaz kao uzrok smrti; inače bi uzrok smrti bilo vještičarenje, te bi tako zahtijevali odmazdu nad odgovornom vješticom. Ovi izvještaji drevnih mrtvozornika spasili su mnoge tobožnje vještice. Neka plemena su vjerovala da je čovjek mogao umrijeti pod utjecajem njegovog vlastitog vještičarenja, u kojem slučaju nitko nije bio optužen.

4. *Grijev - kazna za prekršaj tabua.* U relativno novije vrijeme javilo se vjerovanje da je bolest bila kazna za grijeh, osobni ili rasni. Među narodima koji prolaze ovom razinom evolucije prevladava teorija da nitko ne može biti povrijeđen, osim ako se prekrši neki tabu. Posmatrati bolesti i patnje kao "unutarnje Strijele Svesilnoga" je tipično stanovište za takva uvjerenja. Kinezi i Mezopotamci su dugo smatrali bolest kao rezultat djelovanja zlih demona, dok su Kaldejci proučavali zvijezde kao uzrok patnje. Ova teorija bolesti kao posljedice božanske srdžbe još uvijek prevladava među mnogim navodno civiliziranim skupinama na Urantiji.

5. *Prirodni uzročnici.* Čovječanstvo je vrlo sporo naučilo materijalne tajne međupovezanosti uzroka i posljedica u fizičkom području energije, tvari i života. Stari Grci, koji su sačuvali tradicije Adamsonovih učenja, bili su među prvima koji su ustanovili da su sve bolesti bile rezultat prirodnih uzroka. Polako ali sigurno dolazi do razvijanja znanstvenog doba koje uništava čovjekove prastare teorije o bolesti i smrti. Groznica je bila jedna od prvih ljudskih bolesti koje su bile uklonjene iz kategorije nadnaravnih poremećaja, dok postupno doba znanosti nije slomilo okove neznanja koji su tako dugo tlačili ljudski um. Razumijevanje starosti i zaraze postupno uništava čovjekov strah od utvara, duhova i bogova kao osobnih uzročnika ljudske bijede i smrtničke patnje.

Evolucija nepogrešivo ostvaruje svoj cilj: Ona prožima čovjeka tim praznovjernim strahom od nepoznatog i nevidljivog koji je skela kojom se čovjek uspinje u svojoj koncepciji Boga. I nakon što posvjedoči rođenje naprednog razumijevanja Božanstva kroz koordinirano djelovanje otkrivenja, ta ista tehnika evolucije nepogrešivo pokreće te misaone sile koje neumoljivo uništavaju tu skelu nakon što je poslušila svojoj svrsi.

4. MEDICINA POD ŠAMANIMA

Cijeli život starih ljudi je bio preventivan;

regarded as ill-mannered to point. In cases of obscure disease and death the ancients would hold a formal inquest, dissect the body, and settle upon some finding as the cause of death; otherwise the death would be laid to witchcraft, thus necessitating the execution of the witch responsible therefor. These ancient coroners' inquests saved many a supposed witch's life. Among some it was believed that a tribesman could die as a result of his own witchcraft, in which event no one was accused.

90:3.8 (990.3) 4. *Sin — punishment for taboo violation.* In comparatively recent times it has been believed that sickness is a punishment for sin, personal or racial. Among peoples traversing this level of evolution the prevailing theory is that one cannot be afflicted unless one has violated a taboo. To regard sickness and suffering as "arrows of the Almighty within them" is typical of such beliefs. The Chinese and Mesopotamians long regarded disease as the result of the action of evil demons, although the Chaldeans also looked upon the stars as the cause of suffering. This theory of disease as a consequence of divine wrath is still prevalent among many reputedly civilized groups of Urantians.

90:3.9 (990.4) 5. *Natural causation.* Mankind has been very slow to learn the material secrets of the interrelationship of cause and effect in the physical domains of energy, matter, and life. The ancient Greeks, having preserved the traditions of Adamson's teachings, were among the first to recognize that all disease is the result of natural causes. Slowly and certainly the unfolding of a scientific era is destroying man's age-old theories of sickness and death. Fever was one of the first human ailments to be removed from the category of supernatural disorders, and progressively the era of science has broken the fetters of ignorance which so long imprisoned the human mind. An understanding of old age and contagion is gradually obliterating man's fear of ghosts, spirits, and gods as the personal perpetrators of human misery and mortal suffering.

90:3.10 (990.5) Evolution unerringly achieves its end: It imbues man with that superstitious fear of the unknown and dread of the unseen which is the scaffolding for the God concept. And having witnessed the birth of an advanced comprehension of Deity, through the co-ordinate action of revelation, this same technique of evolution then unerringly sets in motion those forces of thought which will inexorably obliterate the scaffolding, which has served its purpose.

4. MEDICINE UNDER THE SHAMANS

90:4.1 (990.6) The entire life of ancient men was prophylactic; their religion was in no small

njihova religija je u velikoj mjeri bila tehnika za prevenciju bolesti. I bez obzira na pogreške u njihovim teorijama, bili su svesrdni sprovodeći ih u djelo; imali su neograničenu vjeru u svoje metode liječenja, a to je samo po sebi moćan lijek.

Vjera koju je čovjek morao imati kako bi se oporavio pod tako budalastim metodama liječenja jednog od ovih drevnih šamana, naposljetku se ne razlikuje od vjere potrebne za ozdravljenje u rukama nekih njihovih kasnijih nasljednika koji se upuštaju u nenaučno liječenje bolesti.

Primitivnija plemena toliko su se bojala bolesnih, dok su ih u dugim vremenskim razdobljima pažljivo izbjegavali, sramno zanemarivali. Veliki napredak u humanosti je nastao kada je evolucijsko šamanstvo proizvelo svećenike i vračeve koji su pristali da se prihvate liječenja bolesti. Tada je postao običaj za cijeli klan da se zgura u bolesničkoj sobi kako bi pomogao šamanu u urlanju na duhove koji uzrokuju bolest. Nije bilo neuobičajeno za ženu da bude šaman koji dijagnosticira bolest, dok je muškarac upravljao liječenjem. Uobičajeni način dijagnosticiranja bolesti bio je ispitati utrobu mrtvih životinja.

Bolest se liječila pjevanjem, zavijanjem, polaganjem ruku, ispuštanjem daha na pacijenta, te mnogim drugim vještinama. U kasnijim vremenima postalo je široko rasprostranjeno ostaviti bolesnika da prespava u hramu, a ozdravljenje je navodno nastupalo za vrijeme poćinka. Vračevi su na kraju probali izvesti stvarne operacije na tim uspavanim osobama u hramu; među prvima operacijama bilo je bušenje lubanje kako bi duh glavobolje mogao da pobjegne. Šamani su naučili liječiti prijelome i iščašenja, otvoriti i zbrinuti obične i gnojne rane; šamanke su postale vješte u primaljstvu.

Uobičajeni način liječenja trljanjem nećega ćarobnog na zaraćeno ili ozlijećeno mjesto na tijelu, te bacanjem te amajlije koja je u sebe privukla povreću, navodno je vodilo isćjeljenju. Ako bi netko slučajno pokupio odbaćenu amajliju, navodno bi odmah dobio infekciju ili ranu. Prošlo je dugo vremena prije nego su se ljudi upoznali sa travama i drugim stvarnim lijekovima. Masaća je razvijena u vezi s bajanjem, guranjem duha iz tijela, a njoj su prethodili pokućaji utrljavaja tećnih pomasti, upravo kao što to ćine moderni ljudi. Lokalno pućtanje i usisavanje krvi na oboljelim dijelovima tijela, smatrani su ućinkovitim u otpućtanju duha kao uzroćnika bolesti.

Budući da je voda bila moćan fetiš, korićštena je u lijećenju mnogih bolesti. Dugo je vladalo vjerovanje da duh koji izaziva bolest moće biti eliminiran znoćenjem. Parne kupelji su smatrane pogodne za to; prirodna vruća vrela uskoro su procvjetala kao primitivna lijećilića. Rani ćovjek je

measure a technique for disease prevention. And regardless of the error in their theories, they were wholehearted in putting them into effect; they had unbounded faith in their methods of treatment, and that, in itself, is a powerful remedy.

90:4.2 (991.1) The faith required to get well under the foolish ministrations of one of these ancient shamans was, after all, not materially different from that which is required to experience healing at the hands of some of his later-day successors who engage in the nonscientific treatment of disease.

90:4.3 (991.2) The more primitive tribes greatly feared the sick, and for long ages they were carefully avoided, shamefully neglected. It was a great advance in humanitarianism when the evolution of shamancraft produced priests and medicine men who consented to treat disease. Then it became customary for the entire clan to crowd into the sickroom to assist the shaman in howling the disease ghosts away. It was not uncommon for a woman to be the diagnosing shaman, while a man would administer treatment. The usual method of diagnosing disease was to examine the entrails of an animal.

90:4.4 (991.3) Disease was treated by chanting, howling, laying on of hands, breathing on the patient, and many other techniques. In later times the resort to temple sleep, during which healing supposedly took place, became widespread. The medicine men eventually essayed actual surgery in connection with temple slumber; among the first operations was that of trephining the skull to allow a headache spirit to escape. The shamans learned to treat fractures and dislocations, to open boils and abscesses; the shamanesses became adept at midwifery.

90:4.5 (991.4) It was a common method of treatment to rub something magical on an infected or blemished spot on the body, throw the charm away, and supposedly experience a cure. If anyone should chance to pick up the discarded charm, it was believed he would immediately acquire the infection or blemish. It was a long time before herbs and other real medicines were introduced. Massage was developed in connection with incantation, rubbing the spirit out of the body, and was preceded by efforts to rub medicine in, even as moderns attempt to rub liniments in. Cupping and sucking the affected parts, together with bloodletting, were thought to be of value in getting rid of a disease-producing spirit.

90:4.6 (991.5) Since water was a potent fetish, it was utilized in the treatment of many ailments. For long it was believed that the spirit causing the sickness could be eliminated by sweating. Vapor baths were highly regarded; natural hot springs soon blossomed as primitive health resorts. Early man

otkrio da toplina olakšava bol; on je koristio sunčevu svjetlost, svježe životinjske organe, vruću glinu i kamenje, a mnogi od tih postupaka su još uvijek u upotrebi. Ritam je prakticiran u nastojanju utjecanja na duhove; tam-tami su bili univerzalni.

Među nekim ljudima bolest je smatrana posljedicom zavjere između duhova i životinja. To je vodilo vjerovanju u postojanje ljekovitog bilja kao blagotvornog lijeka za svaku bolest koja je izazvana djelovanjem životinja. Crveni ljudi posebno su bili posvećeni teoriji biljnog svijeta kao univerzalnog izvora lijekova; oni su uvijek stavljali kap krvi u rupu iz koje su čupali biljne korijene.

Post, dijeta, i topla mast se često koriste kao korektivne mjere. Izlučevine ljudskog tijela su bile na cijeni jer su smatrane definitivno čarobnim; krv i urin su bili među najranijim lijekovima, te su se njima ubrzo pridružili korijenje i razne soli. Šamani su vjerovali da duhovi koji su bili uzročnici bolesti mogu biti istjerani iz tijela neprijatnim mirisima i gorkim lijekovima. Purgatorno pročišćavanje je vrlo rano postalo rutinski tretman, a ljekovite vrijednosti sirovog kakaoa i kinina su među najranijim farmaceutskim otkrićima.

Grci su bili prvi koji su razvijali istinski racionalne metode liječenja bolesnih. Grci i Egipćani su primili medicinsko znanje iz doline Eufrata. Ulje i vino su vrlo rano korišteni za liječenje rana; Sumerani su koristili ricinusovo ulje i opijum. Mnogi od tih starih i učinkovitih tajnih lijekova su izgubili svoju moć kad su postali poznati; tajnost je uvijek bila bitna za uspješnu praksu prijevare i praznovjerja. Samo činjenice i istina pogoduju punom razumijevanju i raduju se svjetlu istine i prosvjetljenju koji dolaze iz znanstvenog istraživanja.

5. SVEĆENICI I RITUALI

Bit rituala je u savršenstvu njihove izvedbe; među divljacima rituali su morali biti izvedeni s velikom preciznošću. Samo kad je ritual bio pravilno izveden, ceremonija je imala moć nad duhovima. Ako je ritual izveden neispravno, samo je budio gnjev i srdžbu bogova. Stoga, budući da je čovjekov sporo-razvijajući um mislio da *vještina obreda* predstavlja odlučujući faktor njegove učinkovitosti, bilo je neizbježno da su rani šamani prije ili kasnije morali prerasti u svećeništvo osposobljeno za izvedbu pedantane prakse rituala. I tako su nekoliko desetaka tisuća godina beskrajni rituali ometali razvoj društva i bili prokletstvo civilizacije, nepodnošljivi teret u svakom aspektu života, pri svakom rasnom poduzeću.

Ritual je vještina kojom se posvećuje običaj;

discovered that heat would relieve pain; he used sunlight, fresh animal organs, hot clay, and hot stones, and many of these methods are still employed. Rhythm was practiced in an effort to influence the spirits; the tom-toms were universal.

90:4.7 (991.6) Among some people disease was thought to be caused by a wicked conspiracy between spirits and animals. This gave rise to the belief that there existed a beneficent plant remedy for every animal-caused disease. The red men were especially devoted to the plant theory of universal remedies; they always put a drop of blood in the root hole left when the plant was pulled up.

90:4.8 (991.7) Fasting, dieting, and counterirritants were often used as remedial measures. Human secretions, being definitely magical, were highly regarded; blood and urine were thus among the earliest medicines and were soon augmented by roots and various salts. The shamans believed that disease spirits could be driven out of the body by foul-smelling and bad-tasting medicines. Purging very early became a routine treatment, and the values of raw cocoa and quinine were among the earliest pharmaceutical discoveries.

90:4.9 (992.1) The Greeks were the first to evolve truly rational methods of treating the sick. Both the Greeks and the Egyptians received their medical knowledge from the Euphrates valley. Oil and wine was a very early medicine for treating wounds; castor oil and opium were used by the Sumerians. Many of these ancient and effective secret remedies lost their power when they became known; secrecy has always been essential to the successful practice of fraud and superstition. Only facts and truth court the full light of comprehension and rejoice in the illumination and enlightenment of scientific research.

5. PRIESTS AND RITUALS

90:5.1 (992.2) The essence of the ritual is the perfection of its performance; among savages it must be practiced with exact precision. It is only when the ritual has been correctly carried out that the ceremony possesses compelling power over the spirits. If the ritual is faulty, it only arouses the anger and resentment of the gods. Therefore, since man's slowly evolving mind conceived that the *technique of ritual* was the decisive factor in its efficacy, it was inevitable that the early shamans should sooner or later evolve into a priesthood trained to direct the meticulous practice of the ritual. And so for tens of thousands of years endless rituals have hampered society and cursed civilization, have been an intolerable burden to every act of life, every racial undertaking.

90:5.2 (992.3) Ritual is the technique of sanctifying

obred stvara i održava mitove, te doprinosi očuvanju društvenih i vjerskih običaja. A opet, sam ritual je proizvod mitova. Rituali su često prvo društveni, a kasnije postaju gospodarski i konačno stječu svetost i dostojanstvo religioznih ceremonija. Ritual može biti osobni ili skupni u praksi - ili oboje - kao što se može vidjeti u molitvama, plesu i drami.

Riječi su postale dio rituala, kao što su izrazi amen i selah. Navika psovanja, vulgarnih kletvi, predstavlja izobličjenje i unižavanje bivših ritualnih prizivanja svetih imena. Hodočašće u svetišta je vrlo stari ritual. Rituali su dalje prerasli u detaljne ceremonije pročišćavanja, čišćenja i posvećenja. Obredi uvođenja u primitivna plemenska tajna društva su ustvari grubi vjerski obredi. Vještina obožavanja starih kultova misterija bila je samo jedno dugo obavljanje akumuliranih religioznih obreda. Ritual se konačno razvio u moderne oblike društvenih ceremonija i religioznih iskazanja obožavanja, službi koje obuhvaćaju molitve, pjesme, dvosmjerno čitanje i druge individualne i grupne duhovne pobožnosti.

Svećenici evoluiraju od šamana kroz proroke, vidovnjake, pjevače, plesače, škropitelje vodom, čuvare religioznih relikvija, čuvare hramova i naslutitelje događaja, do statusa aranžera procesa religioznog obožavanja. Na kraju svećeničko zvanje postaje nasljedno; rađa se kontinuirana svećenička kasta.

Kako su religije evoluirale, svećenici su se počeli specijalizirati u skladu s njihovim urođenim talentima ili posebnim sklonostima. Neki postaju pjevači, drugi se mole, a treći prinose žrtve; kasnije su došli govornici - propovjednici. A kad je religije postala institucionalizirana, ti svećenici su tvrdili da "drže ključeve neba."

Svećenici su uvijek nastojali ljude dojmiti i pobuditi njihovo strahopoštovanje izvedbom vjerskih obreda na drevnom jeziku i raznovrsnim čarobnim pokretima mistificirati vjernike kako bi stvorili dojam o vlastitoj pobožnosti i vlasti. Velika opasnost u svemu tome je što ritual teži da postane zamjena za religiju.

Svećenici su bitno usporili znanstveni razvoj i omeli duhovni napredak, ali su doprinijeli stabilizaciji civilizacije i unaprjeđenju određenih vrsta kulture. No, mnogi moderni svećenici su prestali funkcionirati kao aranžeri ritualnog obožavanja Boga, nakon što su okrenuli svoju pozornost na teologiju - pokušaj definiranja Boga.

Ne može se zanijekati da su svećenici bili mlinski kamen koji je visio o vratu ljudskih rasa, ali prave religiozne vođe su se pokazale neprocjenjivim u upiranju prsta na put koji vodi do viših i boljih stvarnosti.

custom; ritual creates and perpetuates myths as well as contributing to the preservation of social and religious customs. Again, ritual itself has been fathered by myths. Rituals are often at first social, later becoming economic and finally acquiring the sanctity and dignity of religious ceremonial. Ritual may be personal or group in practice — or both — as illustrated by prayer, dancing, and drama.

90:5.3 (992.4) Words become a part of ritual, such as the use of terms like amen and selah. The habit of swearing, profanity, represents a prostitution of former ritualistic repetition of holy names. The making of pilgrimages to sacred shrines is a very ancient ritual. The ritual next grew into elaborate ceremonies of purification, cleansing, and sanctification. The initiation ceremonies of the primitive tribal secret societies were in reality a crude religious rite. The worship technique of the olden mystery cults was just one long performance of accumulated religious ritual. Ritual finally developed into the modern types of social ceremonials and religious worship, services embracing prayer, song, responsive reading, and other individual and group spiritual devotions.

90:5.4 (992.5) The priests evolved from shamans up through oracles, diviners, singers, dancers, weathermakers, guardians of religious relics, temple custodians, and foretellers of events, to the status of actual directors of religious worship. Eventually the office became hereditary; a continuous priestly caste arose.

90:5.5 (992.6) As religion evolved, priests began to specialize according to their innate talents or special predilections. Some became singers, others prayers, and still others sacrificers; later came the orators — preachers. And when religion became institutionalized, these priests claimed to "hold the keys of heaven."

90:5.6 (992.7) The priests have always sought to impress and awe the common people by conducting the religious ritual in an ancient tongue and by sundry magical passes so to mystify the worshipers as to enhance their own piety and authority. The great danger in all this is that the ritual tends to become a substitute for religion.

90:5.7 (993.1) The priesthoods have done much to delay scientific development and to hinder spiritual progress, but they have contributed to the stabilization of civilization and to the enhancement of certain kinds of culture. But many modern priests have ceased to function as directors of the ritual of the worship of God, having turned their attention to theology — the attempt to define God.

90:5.8 (993.2) It is not denied that the priests have been a millstone about the neck of the races, but the true religious leaders have been invaluable in pointing the way to higher and better realities.

Predstavio Melkizedek iz Nebadona.

90:5.9 (993.3) [Presented by a Melchizedek of
Nebadon.]

POGLAVLJE 91. EVOLUCIJA MOLITVE

⇨ 090

Knjiga Urantije

092 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 91 EVOLUCIJA MOLITVE

Sekcije

Uvod

1. PRIMITIVNA MOLITVA
2. EVOLUCIJA MOLITVE
3. MOLITVA I DRUGO "JA"
4. ETIČKA MOLITVA
5. DRUŠTVENE POSLJEDICE MOLITVE
6. DOMENA MOLITVE
7. MISTICIZAM, EKSTAZA I
INSPIRACIJA
8. MOLITVA KAO OSOBNO ISKUSTVO
9. UVJETI UČINKOVITE MOLITVE

PAPER 91 THE EVOLUTION OF PRAYER

SECTIONS

Introduction

1. Primitive Prayer
2. Evolving Prayer
3. Prayer and the Alter Ego
4. Ethical Praying
5. Social Repercussions of Prayer
6. The Province of Prayer
7. Mysticism, Ecstasy, and Inspiration
8. Praying as a Personal Experience
9. Conditions of Effective Prayer

Uvod

MOLITVA, kao sredstvo religije, evoluirala je iz ranijih nereligioznih izraza monologa i dijaloga. Po postignuću samosvjesnosti, primitivni čovjek je neminovno postao svjestan drugih ljudi, stekao dvojni potencijal društvene reakcije i prepoznavanja Boga.

Najraniji oblici molitve nisu bili upućeni Božanstvu. Oni su više nalikovali onome što ljudi kažu jedni drugima prije važnih poduzeća: "Poželi mi sreću." Primitivni čovjek je bio rob magije; sreća - dobra i loša - je zalazila u sve domene njegova života. Ove molbe za sreću su isprva bile monolozima - ništa više od glasnog razmišljanja poklonika magije. Ovi vjernici u sreću su nedugo zatim zadobili podršku svojih obitelji i prijatelja, čemu je s vremenom pripojen neki oblik ceremonije u kojoj je sudjelovao cijeli klan ili pleme.

S evolucijom koncepcije duhova i utvara, ljudi su počeli upućivati svoje molbe nadljudima, a pri

INTRODUCTION

91:0.1 (994.1) PRAYER, as an agency of religion, evolved from previous nonreligious monologue and dialogue expressions. With the attainment of self-consciousness by primitive man there occurred the inevitable corollary of other-consciousness, the dual potential of social response and God recognition.

91:0.2 (994.2) The earliest prayer forms were not addressed to Deity. These expressions were much like what you would say to a friend as you entered upon some important undertaking, "Wish me luck." Primitive man was enslaved to magic; luck, good and bad, entered into all the affairs of life. At first, these luck petitions were monologues — just a kind of thinking out loud by the magic server. Next, these believers in luck would enlist the support of their friends and families, and presently some form of ceremony would be performed which included the whole clan or tribe.

91:0.3 (994.3) When the concepts of ghosts and spirits evolved, these petitions became

kasnijem razvoju svjesnosti o bogovima, takvi izrazi su dostigli razine istinske molitve. Kao primjer mogu poslužiti određena australska plemena, gdje su primitivne religiozne molitve prethodile vjerovanju u duhove i nadljudske ličnosti.

Indijsko pleme Toda ni danas ne upućuje svoje molitve nikome posebno, baš kao što su to činili rani ljudi prije pojave religiozne svijesti. Jedino, u slučaju Toda, ovo predstavlja regresiju njihove sve nazadnije religije na ovu primitivnu razinu. Suvremeni rituali Toda mljekara-svećenika ne predstavljaju religioznu ceremoniju zato što ove neosobne molitve ni na koji način ne doprinose očuvanju ili uzvišenju njihovih društvenih, moralnih ili duhovnih vrijednosti.

Predreligiozne molitve predstavljaju dio malenezijskih mana rituala, ouda vjerovanja afričkih Pigmejaca i Manitou praznovjerja sjevernoameričkih Indijanaca. Afrička Baganda plemena su tek nedavno prevazišla mana razinu molitve. Prilikom rane evolucijske zbunjenosti, ljudi upućuju molitve bogovima - lokalnim i nacionalnim - kao i fetišima, amajlijama, duhovima, vladarima i običnim ljudima.

1. PRIMITIVNA MOLITVA

Uloga rane evolucijske religije počiva u očuvanju i uzvišenju bitnih društvenih, moralnih i duhovnih vrijednosti koje se polako oblikuju. Premda čovječanstvo nije u stanju svjesno primijetiti ovu misiju religije, njezin učinak se najvećim dijelom sprovodi djelovanjem molitve. Molitva predstavlja nenamjerno, ali svejedno osobno i kolektivno nastojanje određene skupine da osigura (ostvari) takvo očuvanje viših vrijednosti. Bez okrilja molitve, svi blagdani brzo bi se vratili na status pukih praznika.

Religija i njezina sredstva, glavno od kojih je molitva, podržavaju jedino općepriznate vrijednosti koje uživaju odobrenje društvene zajednice. Stoga, kad je primitivni čovjek nastojao udovoljiti svojim nižim emocijama ili ostvariti neke sebične osobne ambicije, on nije mogao tražiti utjehu religije i pomoć molitve. Ako je težio protudruštvenim ciljevima, morao je potražiti pomoć nereligiozne magije - pribjeći vračanju - i biti lišen pomoći molitve. Molitva je, dakle, vrlo rano postala moćan promicatelj društvene evolucije, moralnog napretka i duhovnog postignuća.

No, primitivni um nije bio ni logičan ni dosljedan. Rani ljudi nisu shvaćali da materijalna pitanja nisu domena molitve. Kad su ove

superhuman in address, and with the consciousness of gods, such expressions attained to the levels of genuine prayer. As an illustration of this, among certain Australian tribes primitive religious prayers antedated their belief in spirits and superhuman personalities.

91:0.4 (994.4) The Toda tribe of India now observes this practice of praying to no one in particular, just as did the early peoples before the times of religious consciousness. Only, among the Todas, this represents a regression of their degenerating religion to this primitive level. The present-day rituals of the dairymen priests of the Todas do not represent a religious ceremony since these impersonal prayers do not contribute anything to the conservation or enhancement of any social, moral, or spiritual values.

91:0.5 (994.5) Prereligious praying was part of the mana practices of the Melanesians, the oudah beliefs of the African Pygmies, and the manitou superstitions of the North American Indians. The Baganda tribes of Africa have only recently emerged from the mana level of prayer. In this early evolutionary confusion men pray to gods — local and national — to fetishes, amulets, ghosts, rulers, and to ordinary people.

1. PRIMITIVE PRAYER

91:1.1 (994.6) The function of early evolutionary religion is to conserve and augment the essential social, moral, and spiritual values which are slowly taking form. This mission of religion is not consciously observed by mankind, but it is chiefly effected by the function of prayer. The practice of prayer represents the unintended, but nonetheless personal and collective, effort of any group to secure (to actualize) this conservation of higher values. But for the safeguarding of prayer, all holy days would speedily revert to the status of mere holidays.

91:1.2 (995.1) Religion and its agencies, the chief of which is prayer, are allied only with those values which have general social recognition, group approval. Therefore, when primitive man attempted to gratify his baser emotions or to achieve unmitigated selfish ambitions, he was deprived of the consolation of religion and the assistance of prayer. If the individual sought to accomplish anything antisocial, he was obliged to seek the aid of nonreligious magic, resort to sorcerers, and thus be deprived of the assistance of prayer. Prayer, therefore, very early became a mighty promoter of social evolution, moral progress, and spiritual attainment.

91:1.3 (995.2) But the primitive mind was neither logical nor consistent. Early men did not perceive that material things were not the province of

prostoumne duše spoznale da hrana, zaklon, kiša, stoka i druga materijalna dobra uvećavaju društveno blagostanje, počele su se moliti za ove fizičke blagodati. Iako je to predstavljalo perversiju molitve, potaklo je ljude da ostvare ove ciljeve na načine koji su bili društveno prihvatljivi i etički. Takva prostitucija molitve, dok unižava duhovne vrijednosti određenog naroda, ipak neposredno uzdiže njegove ekonomske, društvene i etičke običaje.

Molitva ima oblik monologa jedino u najprimitivnijem tipu uma. Ona rano prima oblik dijaloga i brzo dostiže razinu grupnog obožavanja. Molitva svjedoči da su predmagijska vraćanja primitivne religije evoluirala do razine gdje ljudski um prepoznaje stvarnost blagotvornih snaga i bića koja su u stanju uzvisiti društvene vrijednosti i uvećati moralne ideale, te da ovi utjecaji imaju nadljudsku narav koja je različita od jastva dotičnog samosvjesnog čovjeka i njegovih bližnjih smrtnika. Istinska molitva, dakle, ne može postojati prethodno čovjekovoj spoznaji osobne naravi religiozne službe.

Molitva nije značajnije vezana uz animizam, premda takva vjerovanja mogu postojati uporedo s javljajućim religioznim osjećajima. Vrlo često, religija i animizam vuku porijeklo iz potpuno različitih izvora.

U slučaju onih smrtnika koji se još nisu oslobodili primitivnih okova straha, cijeli molitveni proces može stvoriti morbidni osjećaj grijeha, neopravdano uvjerenje u vlastitu krivnju, stvarnu ili uobraženu. No, u modernim vremenima, malo je vjerojatno da će mnogi provesti dovoljno vremena u molitvi da bi došlo do ovog štetnog predavanja mračnim mislima o vlastitoj bezvrijednosti ili grješnosti. Opasnosti koje prijete od iskrivljenja i izopačenja molitve počivaju u neukosti, praznovjerju, kristalizaciji, devitalizaciji, materijalizmu i fanatizmu.

2. EVOLUCIJA MOLITVE

Prve molitve nisu bile ništa drugo nego usmene želje, izrazi iskrenog priželjivanja. Molitva je zatim postala tehnika kojom je čovjek nastojao pridobiti suradnju duhova. Nakon toga je ostvarila je svoju višu ulogu kad je počela pomagati religiji pri očuvanju svih bitnih vrijednosti.

I moliva i magija su nastale kao rezultat čovjekovih adaptivnih reakcija na okruženje Urantije. Ali neovisno od ovog uopćenog odnosa, one imaju malo toga zajedničkog. Molitva je uvijek obilježavala pozitivno djelovanje čovjekovog molitvenog jastva; uvijek je imala psihičku, a ponekad i duhovnu ulogu. Magija je obično označavala pokušaj manipuliranja stvarnosti bez utjecaja na samog manipulatora, praktika

prayer. These simple-minded souls reasoned that food, shelter, rain, game, and other material goods enhanced the social welfare, and therefore they began to pray for these physical blessings. While this constituted a perversion of prayer, it encouraged the effort to realize these material objectives by social and ethical actions. Such a prostitution of prayer, while debasing the spiritual values of a people, nevertheless directly elevated their economic, social, and ethical mores.

91:1.4 (995.3) Prayer is only monologous in the most primitive type of mind. It early becomes a dialogue and rapidly expands to the level of group worship. Prayer signifies that the premagical incantations of primitive religion have evolved to that level where the human mind recognizes the reality of beneficent powers or beings who are able to enhance social values and to augment moral ideals, and further, that these influences are superhuman and distinct from the ego of the self-conscious human and his fellow mortals. True prayer does not, therefore, appear until the agency of religious ministry is visualized as *personal*.

91:1.5 (995.4) Prayer is little associated with animism, but such beliefs may exist alongside emerging religious sentiments. Many times, religion and animism have had entirely separate origins.

91:1.6 (995.5) With those mortals who have not been delivered from the primitive bondage of fear, there is a real danger that all prayer may lead to a morbid sense of sin, unjustified convictions of guilt, real or fancied. But in modern times it is not likely that many will spend sufficient time at prayer to lead to this harmful brooding over their unworthiness or sinfulness. The dangers attendant upon the distortion and perversion of prayer consist in ignorance, superstition, crystallization, devitalization, materialism, and fanaticism.

2. EVOLVING PRAYER

91:2.1 (995.6) The first prayers were merely verbalized wishes, the expression of sincere desires. Prayer next became a technique of achieving spirit co-operation. And then it attained to the higher function of assisting religion in the conservation of all worth-while values.

91:2.2 (995.7) Both prayer and magic arose as a result of man's adjustive reactions to Urantian environment. But aside from this generalized relationship, they have little in common. Prayer has always indicated positive action by the praying ego; it has been always psychic and sometimes spiritual. Magic has usually signified an attempt to manipulate reality without affecting the ego of the manipulator, the practitioner of magic. Despite

magije. Unatoč svojim nezavisnim izvorima, magija i molitva su često dolazile u usku vezu u svojim kasnijim razvojnim stadijima. Magija se ponekad uzdizala ako bi ljudi uzvisili svoje ciljeve od vračarskih formula do rituala i čarolija, a zatim i do praga istinske molitve. Molitva je nekom prilikom znala postati tako materijalistična da je nazadovala u pseudo magijsku vještinu izbjegavanja trošenja tog truda koji je potreban pri rješavanju životnih problema na Urantiji.

Nakon što je čovjek naučio da molitva ne može primorati bogove, ona je poprimila oblik molbe - traženja naklonosti. Ali najistinitija molitva je u stvarnosti duhovno zajedništvo između čovjeka i njegovog Stvoritelja.

Pojava ideje žrtvovanja u bilo kojoj religiji umanjuje višu učinkovitost istinske molitve zbog toga što čovjek nastoji ponuditi materijalne stvari umjesto posvećenja svoje volje izvršenju Božje volje.

Kad religija izgubi osobnog Boga, molitva prelazi na razinu teologije i filozofije. Kad je u određenoj religiji najviša koncepcija Boga neosobno Božanstvo, kao u panteističkom idealizmu, premda pruža osnovu određenim oblicima mističkog duhovnog zajedništva, ona uništava snagu istinske molitve koja uvijek mora biti stvar čovjekovog duhovnog zajedništva s osobnim i nadmoćnim bićem.

U ranijim razdobljima rasne evolucije, kao i danas, u svakodnevnom iskustvu prosječnog smrtnika, molitva je uveliko stvar čovjekovog saobraćanja s vlastitom podsvijesti. No, postoji molitvena domena u okviru koje intelektualno budne i duhovno progresivne osobe mogu postići manji ili veći kontakt s nadsvesnim razinama ljudskog uma - domenom unutarnjeg Misaonog Ispravljачa. Osim toga, postoji jasno uočljiva duhovna faza istinske molitve koja igra ulogu u procesu njezina prijema i prepoznavanja od strane duhovnih sila svemira, koja se u potpunosti razlikuje od svih ljudskih i intelektualnih vezanosti.

Molitva značajno doprinosi razvoju religioznog osjećaja evoluirajućeg ljudskog uma. Ona je moćan utjecaj koji spriječava izolaciju ličnosti.

Molitva predstavlja vještinu vezanu s prirodnim religijama rasne evolucije koja ulazi u sastav iskustvenih vrijednosti viših religija etičke izvrsnosti - religija otkrivenja.

their independent origins, magic and prayer often have been interrelated in their later stages of development. Magic has sometimes ascended by goal elevation from formulas through rituals and incantations to the threshold of true prayer. Prayer has sometimes become so materialistic that it has degenerated into a pseudomagical technique of avoiding the expenditure of that effort which is requisite for the solution of Urantian problems.

91:2.3 (996.1) When man learned that prayer could not coerce the gods, then it became more of a petition, favor seeking. But the truest prayer is in reality a communion between man and his Maker.

91:2.4 (996.2) The appearance of the sacrifice idea in any religion unfailingly detracts from the higher efficacy of true prayer in that men seek to substitute the offerings of material possessions for the offering of their own consecrated wills to the doing of the will of God.

91:2.5 (996.3) When religion is divested of a personal God, its prayers translate to the levels of theology and philosophy. When the highest God concept of a religion is that of an impersonal Deity, such as in pantheistic idealism, although affording the basis for certain forms of mystic communion, it proves fatal to the potency of true prayer, which always stands for man's communion with a personal and superior being.

91:2.6 (996.4) During the earlier times of racial evolution and even at the present time, in the day-by-day experience of the average mortal, prayer is very much a phenomenon of man's intercourse with his own subconscious. But there is also a domain of prayer wherein the intellectually alert and spiritually progressing individual attains more or less contact with the superconscious levels of the human mind, the domain of the indwelling Thought Adjuster. In addition, there is a definite spiritual phase of true prayer which concerns its reception and recognition by the spiritual forces of the universe, and which is entirely distinct from all human and intellectual association.

91:2.7 (996.5) Prayer contributes greatly to the development of the religious sentiment of an evolving human mind. It is a mighty influence working to prevent isolation of personality.

91:2.8 (996.6) Prayer represents one technique associated with the natural religions of racial evolution which also forms a part of the experiential values of the higher religions of ethical excellence, the religions of revelation.

3. MOLITVA I DRUGO "JA"

Djeca, kad se tek uče koristiti jezikom, su

3. PRAYER AND THE ALTER EGO

91:3.1 (996.7) Children, when first learning to make

sklona misliti naglas, čak i kad nitko nije prisutan da ih čuje. S pojavom stvaralačke mašte, djeca često počinju voditi razgovore s izmišljenim prijateljima. Na taj način, djetetovo formirajuće "ja" teži duhovnom zajedništvu s izmišljenim drugim "ja." Ovom vještinom, dijete rano nauči pretvoriti svoje monologe u pseudo dijaloge u kojima drugo "ja" odgovara na njegove misli i želje. Velik dio razmišljanja odraslih osoba mentalno teče u obliku razgovora.

Rani i primitivni oblik molitve bio je nalik polumagičnim recitacijama suvremenog Toda plemena koje nisu upućuje nikome posebno. No, s pojavom ideje drugog "ja," takve molitve često poprimaju oblik dijaloga. S vremenom, koncepcija drugog "ja" izrasta do naprednije razine božanskog dostojanstva i tako se javlja molitva kao religijska djelatnost. Kroz mnoge faze i tijekom dugih stoljeća, ovaj primitivni oblik molitve nastavlja evoluirati prije nego dostigne razinu inteligentne i istinski etičke molitve.

Kako su brojne generacije aktivnih molitelja ispravno shvatile, drugo "ja" evoluiralo kroz duhove, fetiše i utvare, te politeističke bogove, i na kraju dostiže ideju Jednog Boga - božanskog bića koje utjelovljuje najviše ideale i najplemenitije težnje čovjeka koji moli. Molitva tako djeluje kao najmoćnije religijsko sredstvo u očuvanju najviših vrijednosti i ideala onih koji mole. Od trenutka shvaćanja drugog "ja" pa sve do pojave koncepcije božanskog i nebeskog Oca, molitva je uvijek podružljiva, moralizirajuća i produhovljujuća praksa.

Jednostavna molitva vjere ukazuje na moćnu evoluciju u ljudskom iskustvu kojom su prastari razgovori s izmišljenim simbolom primitivne religije, drugim "ja," postali uzdignuti do razine duhovnog zajedništva s duhom Beskonačnog i kojom je čovjek postigao iskrenu svjesnost stvarnosti vječnog Boga - Rajskog Oca svih inteligentnih stvorenih bića.

Na stranu od svih aspekata molitve koji nadilaze samog čovjeka, ne smijete zaboraviti da etička molitva predstavlja odličan način da se uzvisi čovjekovo "ja" i da se osnaži ljudska narav za bolje življenje i više postignuće. Molitva potiče čovjekovo "ja" da potraži pomoć od obje strane - materijalnu pomoć od podsvjesnih zaliha smrtničkog iskustva, inspiraciju i vodstvo od nadsvjesnih područja graničnog kontakta materijalnog s duhovnim, s Tajnovitim Osmatračem.

Molitva je uvijek bila i uvijek će biti dvostruko

use of language, are prone to think out loud, to express their thoughts in words, even if no one is present to hear them. With the dawn of creative imagination they evince a tendency to converse with imaginary companions. In this way a budding ego seeks to hold communion with a fictitious *alter ego*. By this technique the child early learns to convert his monologue conversations into pseudo dialogues in which this alter ego makes replies to his verbal thinking and wish expression. Very much of an adult's thinking is mentally carried on in conversational form.

91:3.2 (996.8) The early and primitive form of prayer was much like the semimagical recitations of the present-day Toda tribe, prayers that were not addressed to anyone in particular. But such techniques of praying tend to evolve into the dialogue type of communication by the emergence of the idea of an alter ego. In time the alter-ego concept is exalted to a superior status of divine dignity, and prayer as an agency of religion has appeared. Through many phases and during long ages this primitive type of praying is destined to evolve before attaining the level of intelligent and truly ethical prayer.

91:3.3 (997.1) As it is conceived by successive generations of praying mortals, the alter ego evolves up through ghosts, fetishes, and spirits to polytheistic gods, and eventually to the One God, a divine being embodying the highest ideals and the loftiest aspirations of the praying ego. And thus does prayer function as the most potent agency of religion in the conservation of the highest values and ideals of those who pray. From the moment of the conceiving of an alter ego to the appearance of the concept of a divine and heavenly Father, prayer is always a socializing, moralizing, and spiritualizing practice.

91:3.4 (997.2) The simple prayer of faith evidences a mighty evolution in human experience whereby the ancient conversations with the fictitious symbol of the alter ego of primitive religion have become exalted to the level of communion with the spirit of the Infinite and to that of a bona fide consciousness of the reality of the eternal God and Paradise Father of all intelligent creation.

91:3.5 (997.3) Aside from all that is superself in the experience of praying, it should be remembered that ethical prayer is a splendid way to elevate one's ego and reinforce the self for better living and higher attainment. Prayer induces the human ego to look both ways for help: for material aid to the subconscious reservoir of mortal experience, for inspiration and guidance to the superconscious borders of the contact of the material with the spiritual, with the Mystery Monitor.

91:3.6 (997.4) Prayer ever has been and ever will be a

ljudsko iskustvo: psihološki postupak povezan s duhovnom vještinom. I ove dvije uloge molitve nikad ne mogu biti posve odvojene.

Prosvijetljena molitva mora prepoznati ne samo vanjskog i osobnog Boga već i unutarnje i neosobno Božanstvo - unutarnjeg Ispravljača. Sasvim je prikladno da čovjek, prilikom molitve, treba nastojati shvatiti koncepciju Oca Svih na Raju; ali učinkovitija tehnika za većinu praktičnih nauma počiva u vraćanju koncepciji obližnjeg drugog "ja," onako kako je to činio primitivni um, te zatim u poimanju da je ideja ovog drugog "ja" evoluirala od puke izmišljotine do istine da Bog živi unutar čovjeka u vidu istinske prisutnosti Ispravljača tako da čovjek može, takoreći, govoriti licem u lice sa stvarnim, istinskim i božanskim drugim "ja" koje u njemu živi i koje predstavlja samu prisutnost i bit živućeg Boga, Oca Svih.

4. ETIČKA MOLITVA

Molitva ne može biti etička kad molitelj teži sebičnoj prednosti nad svojim bližnjima. Sebična i materijalistička molitva je nespojiva s etičkim religijama nesebične i božanske ljubavi. Svaka takva neetička molitva predstavlja povratak primitivnim razinama pseudo magije i nije vrijedna napredujućih civilizacija i prosvjetljenih religija. Sebične molitve krše duh etike utemeljen na ljubavi i pravdi.

Molitva nikad ne smije biti tako prostituirana da bi postala zamjena za djelovanje. Svaka etička molitva daje poticaj djelovanju i vodi naprednoj težnji za idealističkim ciljevima postignuća koji nadilaze samog čovjeka.

U svim svojim molitvama, budi pošten; ne očekuj da Bog pokaže pristrasnost, da te voli više od svoje druge djece - tvojih prijatelja, susjeda, pa čak i neprijatelja. Ali molitva prirodnih ili evolucijskih religija nije etička, već je jedino etička kasnija religija otkrivenja. Svaka molitva, bilo pojedinačna ili grupna, može biti obilježena bilo egoizmom ili altruizmom. To jest, molitva može biti usmjerena bilo na samog molitelja ili na druge ljude. Ako molitelj ne traži ništa za sebe ili za svoje bližnje, takav duševni stav naginje razinama istinskog obožavanja. Egoistične molitve podrazumijevaju ispovjedi i molbe i čestoobiluju zahtjevima za materijalne usluge. Molitva je etičnija ako moli za oprostjenje i traži mudrost za postignuće veće samokontrole.

Dok nesebična vrsta molitve pruža snagu i utjehu, pri materijalističkoj molitvi čovjek je osuđen na razočaranje i konačno otriženje, kako napredujuća znanstvena otkrića pokazuju da

twofold human experience: a psychologic procedure interassociated with a spiritual technique. And these two functions of prayer can never be fully separated.

91:3.7 (997.5) Enlightened prayer must recognize not only an external and personal God but also an internal and impersonal Divinity, the indwelling Adjuster. It is altogether fitting that man, when he prays, should strive to grasp the concept of the Universal Father on Paradise; but the more effective technique for most practical purposes will be to revert to the concept of a near-by alter ego, just as the primitive mind was wont to do, and then to recognize that the idea of this alter ego has evolved from a mere fiction to the truth of God's indwelling mortal man in the factual presence of the Adjuster so that man can talk face to face, as it were, with a real and genuine and divine alter ego that indwells him and is the very presence and essence of the living God, the Universal Father.

4. ETHICAL PRAYING

91:4.1 (997.6) No prayer can be ethical when the petitioner seeks for selfish advantage over his fellows. Selfish and materialistic praying is incompatible with the ethical religions which are predicated on unselfish and divine love. All such unethical praying reverts to the primitive levels of pseudo magic and is unworthy of advancing civilizations and enlightened religions. Selfish praying transgresses the spirit of all ethics founded on loving justice.

91:4.2 (997.7) Prayer must never be so prostituted as to become a substitute for action. All ethical prayer is a stimulus to action and a guide to the progressive striving for idealistic goals of superself-attainment.

91:4.3 (998.1) In all your praying be *fair*; do not expect God to show partiality, to love you more than his other children, your friends, neighbors, even enemies. But the prayer of the natural or evolved religions is not at first ethical, as it is in the later revealed religions. All praying, whether individual or communal, may be either egoistic or altruistic. That is, the prayer may be centered upon the self or upon others. When the prayer seeks nothing for the one who prays nor anything for his fellows, then such attitudes of the soul tend to the levels of true worship. Egoistic prayers involve confessions and petitions and often consist in requests for material favors. Prayer is somewhat more ethical when it deals with forgiveness and seeks wisdom for enhanced self-control.

91:4.4 (998.2) While the nonselfish type of prayer is strengthening and comforting, materialistic praying is destined to bring disappointment and disillusionment as advancing scientific discoveries

čovjek živi u fizičkom svemiru zakona i reda. Jedino je rano doba nezrelosti određenog čovjeka ili rase obilježeno primitivnim, sebičnim i materijalističkim molitvama. I do određenog stupnja, sve su takve molbe djelotvorne po tome što čovjeka neminovno navode da uloži napor i poduzme nastojanja kojima će sam postići odgovor na takve molitve. Stvarna molitva vjere uvijek doprinosi poboljšanju vještine življenja, čak i ako takve molbe nisu dostojne duhovnog priznanja. Ali duhovno naprednija osoba treba biti jako oprezna da ne pokuša odvratiti primitivan i nezreo um od takvih molitvi.

Ne zaboravite, čak i ako molitva ne mijenja Boga, ona vrlo često izaziva velike i trajne promjene u osobi koja moli s vjerom i nadom u uslišenje. Molitva je pružila mnogo duševnog mira, vedrine, spokoja, hrabrosti, samokontrole i poštenja muškarcima i ženama evolucijskih rasa.

5. DRUŠTVENE POSLJEDICE MOLITVE

U obožavanju predaka, molitva vodi njegovanju predačkih ideala. Ali molitva, kao čin obožavanja Božanstva, nadilazi sve druge takve prakse jer vodi njegovanju božanskih ideala. Kako koncepcija drugog "ja" postaje sve viša i sve izrazitije božanska, tako čovjekovi ideali napreduju od posve ljudskih prema uzvišenim i božanskim razinama, a posljedica svih takvih molitvi je uzvišenje ljudskog karaktera i čvrsto ujedinjenje ljudske ličnosti.

Ali molitva ne mora uvijek biti pojedinačna. Skupna ili kongregacijska molitva je jako učinkovita u svojim izrazito podružljajućim efektima. Kad se određena grupa posveti grupnoj molitvi koja teži moralnom uzvišenju i duhovnom unaprijeđenju, takve se odanosti odražavaju na njezinim pojedinačnim članovima; svi postaju bolji zbog sudjelovanja. Čak se i cijelom gradu ili naciji može pomoći takvim odanim molitvama. Ispovijedi, pokajanja i molitve su navele pojedince, gradove, nacije i cijele rase da se posvete snažnim reformnim nastojanjima i hrabrim djelima odvažnih postignuća.

Ako doista želite prevazići naviku kritiziranja nekog prijatelja, najbrži i najsigurniji način za postizanje takve promjene stava počiva u uspostavljanju navike da se svakodnevno molite za tu osobu. Ali društvena djelotvornost takvih molitvi uveliko ovisi o dva uvjeta:

1. Osoba za koju molite treba znati da za nju molite.

demonstrate that man lives in a physical universe of law and order. The childhood of an individual or a race is characterized by primitive, selfish, and materialistic praying. And, to a certain extent, all such petitions are efficacious in that they unvaryingly lead to those efforts and exertions which are contributory to achieving the answers to such prayers. The real prayer of faith always contributes to the augmentation of the technique of living, even if such petitions are not worthy of spiritual recognition. But the spiritually advanced person should exercise great caution in attempting to discourage the primitive or immature mind regarding such prayers.

91:4.5 (998.3) Remember, even if prayer does not change God, it very often effects great and lasting changes in the one who prays in faith and confident expectation. Prayer has been the ancestor of much peace of mind, cheerfulness, calmness, courage, self-mastery, and fair-mindedness in the men and women of the evolving races.

5. SOCIAL REPERCUSSIONS OF PRAYER

91:5.1 (998.4) In ancestor worship, prayer leads to the cultivation of ancestral ideals. But prayer, as a feature of Deity worship, transcends all other such practices since it leads to the cultivation of divine ideals. As the concept of the alter ego of prayer becomes supreme and divine, so are man's ideals accordingly elevated from mere human toward supernal and divine levels, and the result of all such praying is the enhancement of human character and the profound unification of human personality.

91:5.2 (998.5) But prayer need not always be individual. Group or congregational praying is very effective in that it is highly socializing in its repercussions. When a group engages in community prayer for moral enhancement and spiritual uplift, such devotions are reactive upon the individuals composing the group; they are all made better because of participation. Even a whole city or an entire nation can be helped by such prayer devotions. Confession, repentance, and prayer have led individuals, cities, nations, and whole races to mighty efforts of reform and courageous deeds of valorous achievement.

91:5.3 (998.6) If you truly desire to overcome the habit of criticizing some friend, the quickest and surest way of achieving such a change of attitude is to establish the habit of praying for that person every day of your life. But the social repercussions of such prayers are dependent largely on two conditions:

91:5.4 (998.7) 1. The person who is prayed for should know that he is being prayed for.

2. Osoba koja moli treba biti u bliskom društvenom kontaktu s osobom za koju moli.

Molitva je vještina kojom, prije ili kasnije, svaka religija postaje institucionalizirana. I religija s vremenom postaje povezana s mnogim drugorazrednim sredstvima, nekim korisnim, a drugim vrlo štetnim, poput svećenstva, svetih knjiga, ceremonija i rituala obožavanja.

No, umovi duhovnog prosvjetljenja trebaju biti strpljivi i tolerantni prema osobama slabijeg intelektualnog obdarenja kojima je potreban simbolizam kako bi se aktivirao njihov slabiji duhovni uvid. Jaki ne smiju gledati s prezirom na slabe. Oni koji su svjesni Boga bez simbolizma ne smiju uskratiti milostivu pomoć simboličnosti onima koji nisu u stanju obožavati Božanstvo i poštovati istinu, ljepotu i dobrotu bez formalnosti i rituala. U molitvenom obožavanju, većina smrtnika si predoči neki simbolični cilj ili svrhu svoje odanosti.

6. DOMENA MOLITVE

Molitva, osim ako je povezana s voljom i djelima osobnih duhovnih sila i materijalnih nadglednika određenog svijeta, ne može imati neposredan utjecaj na čovjekovo fizičko okruženje. Premda molitvena domena ima uska i jasno definirana ograničenja, takva se ograničenja ne odnose na vjeru onih koji mole.

Molitva nije tehnika za liječenje stvarnih i organskih oboljenja, ali ona značajno doprinosi čovjekovom zdravlju i iscjeljenju brojnih mentalnih, emocionalnih i živčanih bolesti. A čak i kod stvarnih bakterijskih oboljenja, molitva često doprinosi djelotvornosti drugih ljekovitih postupaka. Molitva često pretvara razdražljivog i osornog invalida u uzor strpljenja i inspiraciju mnogim drugim napaćenim osobama.

Bez obzira koliko teško može biti pomiriti znanstvenu sumnjičavost u vezi molitvene djelotvornosti s čovjekovim neumoljivim porivom da potraži pomoć i vodstvo od božanskih izvora, nikad ne zaboravite da je iskrena molitva vjere snažna sila za promicanje osobne sreće, samokontrole, društvenog sklada, moralnog napretka i duhovnog postignuća.

Molitva, kao čisto ljudska praksa - dijalog s vlastitim drugim "ja"- molitva predstavlja vještinu najdjelotvornijeg pristupa spoznaji onih rezervnih snaga ljudske prirode koje su pohranjene i očuvane u nesvjesnim domenama ljudskog uma. Molitva je zdrava psihološka vještina, neovisno o njezinim religioznim implikacijama i duhovnom

91:5.5 (999.1) 2. The person who prays should come into intimate social contact with the person for whom he is praying.

91:5.6 (999.2) Prayer is the technique whereby, sooner or later, every religion becomes institutionalized. And in time prayer becomes associated with numerous secondary agencies, some helpful, others decidedly deleterious, such as priests, holy books, worship rituals, and ceremonials.

91:5.7 (999.3) But the minds of greater spiritual illumination should be patient with, and tolerant of, those less endowed intellects that crave symbolism for the mobilization of their feeble spiritual insight. The strong must not look with disdain upon the weak. Those who are God-conscious without symbolism must not deny the grace-ministry of the symbol to those who find it difficult to worship Deity and to revere truth, beauty, and goodness without form and ritual. In prayerful worship, most mortals envision some symbol of the object-goal of their devotions.

6. THE PROVINCE OF PRAYER

91:6.1 (999.4) Prayer, unless in liaison with the will and actions of the personal spiritual forces and material supervisors of a realm, can have no direct effect upon one's physical environment. While there is a very definite limit to the province of the petitions of prayer, such limits do not equally apply to the *faith* of those who pray.

91:6.2 (999.5) Prayer is not a technique for curing real and organic diseases, but it has contributed enormously to the enjoyment of abundant health and to the cure of numerous mental, emotional, and nervous ailments. And even in actual bacterial disease, prayer has many times added to the efficacy of other remedial procedures. Prayer has turned many an irritable and complaining invalid into a paragon of patience and made him an inspiration to all other human sufferers.

91:6.3 (999.6) No matter how difficult it may be to reconcile the scientific doubtings regarding the efficacy of prayer with the ever-present urge to seek help and guidance from divine sources, never forget that the sincere prayer of faith is a mighty force for the promotion of personal happiness, individual self-control, social harmony, moral progress, and spiritual attainment.

91:6.4 (999.7) Prayer, even as a purely human practice, a dialogue with one's alter ego, constitutes a technique of the most efficient approach to the realization of those reserve powers of human nature which are stored and conserved in the unconscious realms of the human mind. Prayer is a sound psychologic

značaju. To je činjenica ljudskog iskustva da većina ljudi, kad se nađu pod dovoljno snažnim pritiskom, počinje moliti nekom izvoru pomoći.

Nemojte biti toliko lijeni da zamolite Boga da riješi vaše probleme, ali nikad se ne ustručavajte od njega tražiti mudrost i duhovnu snagu koje će vas voditi i održavati dok se sami odlučno i hrabro budete hvatali u koštac sa svojim problemima.

Molitva je bila nezaobilazan čimbenik u napretku i očuvanju religiozne civilizacije i još uvijek može značajno pomoći daljnjem poboljšanju i produhovljavanju društva, ako oni koji mole to čine u svjetlu znanstvenih činjenica, filozofske mudrosti, intelektualne iskrenosti i duhovne vjere. Molite kao što je Isus učio svoje učenike - iskreno, nesebično, pošteno i bez sumnji.

Ali djelotvornost molitve u osobnom duhovnom iskustvu molitelja nikako ne ovisi o intelektualnom razumijevanju, filozofskoj pronicljivosti, društvenoj razini, kulturnom statusu ili drugim smrtničkim postignućima obožavatelja. Psihičke i duhovne pojave koje prate molitvu vjere imaju neposrednu, osobnu i iskustvenu narav. Bez obzira na sva ostala smrtnička postignuća, nema druge vještine kojom svaki čovjek može tako djelotvorno i neposredno prići pragu tog područja u kojem on može komunicirati sa Stvoriteljem, gdje stvoreno biće ostvaruje kontakt sa stvarnošću Stvoritelja, unutarnjeg Misaonog Ispravljača.

practice, aside from its religious implications and its spiritual significance. It is a fact of human experience that most persons, if sufficiently hard pressed, will pray in some way to some source of help.

91:6.5 (999.8) Do not be so slothful as to ask God to solve your difficulties, but never hesitate to ask him for wisdom and spiritual strength to guide and sustain you while you yourself resolutely and courageously attack the problems at hand.

91:6.6 (999.9) Prayer has been an indispensable factor in the progress and preservation of religious civilization, and it still has mighty contributions to make to the further enhancement and spiritualization of society if those who pray will only do so in the light of scientific facts, philosophic wisdom, intellectual sincerity, and spiritual faith. Pray as Jesus taught his disciples — honestly, unselfishly, with fairness, and without doubting.

91:6.7 (1000.1) But the efficacy of prayer in the personal spiritual experience of the one who prays is in no way dependent on such a worshiper's intellectual understanding, philosophic acumen, social level, cultural status, or other mortal acquirements. The psychic and spiritual concomitants of the prayer of faith are immediate, personal, and experiential. There is no other technique whereby every man, regardless of all other mortal accomplishments, can so effectively and immediately approach the threshold of that realm wherein he can communicate with his Maker, where the creature contacts with the reality of the Creator, with the indwelling Thought Adjuster.

7. MISTICIZAM, EKSTAZA I INSPIRACIJA

Misticizam je vrijedan svake hvale kao vještina koja njeguje čovjekovu svjesnost Božje prisutnosti, ali takva praksa zaslužuje osudu ako vodi do društvene izolacije i religioznog fanatizma. Često je slučaj da to što premoreni mistik ocjenjuje kao božansko nadahnuće ustvari predstavlja rezultat djelovanja njegovog vlastitog dubokog uma. Kontakt smrtnog uma i unutarnjeg Ispravljača, dok se može pospješiti predanom meditacijom, češće se može potaći svesrdnim i brižnim djelima nesebičnog služenja čovjekovim bližnjim stvorenjima.

Veliki religiozni učitelji i proroci prošlih stoljeća nisu bili ekstremni mistici. Oni su bili muškarci i žene koji su poznavali Boga i koji su dobro služili svome Bogu svojim nesebičnim služenjem njihovim bližnjim smrtnicima. Isus je često vodio svoje apostole u osamu na kratko vrijeme da se uključe u meditaciju i molitvu, ali on ih je najvećim dijelom držao u služiteljskom kontaktu s masama.

7. MYSTICISM, ECSTASY, AND INSPIRATION

91:7.1 (1000.2) Mysticism, as the technique of the cultivation of the consciousness of the presence of God, is altogether praiseworthy, but when such practices lead to social isolation and culminate in religious fanaticism, they are all but reprehensible. Altogether too frequently that which the overwrought mystic evaluates as divine inspiration is the uprisings of his own deep mind. The contact of the mortal mind with its indwelling Adjuster, while often favored by devoted meditation, is more frequently facilitated by wholehearted and loving service in unselfish ministry to one's fellow creatures.

91:7.2 (1000.3) The great religious teachers and the prophets of past ages were not extreme mystics. They were God-knowing men and women who best served their God by unselfish ministry to their fellow mortals. Jesus often took his apostles away by themselves for short periods to engage in meditation and prayer, but for the most part he kept them in service-contact with the multitudes.

Čovjekovoj duši treba duhovna vježba, kao i duhovna hrana.

Religiozna ekstaza je dopustiva kad izrasta iz zdravih okolnosti, ali takva iskustva su češće izdanak čisto emocionalnih utjecaja, a ne ispoljenje dubokog duhovnog karaktera. Religiozne osobe ne smiju smatrati svaku živu psihološku slutnju i svako snažno emocionalno iskustvo kao božanska otkrivenja ili duhovnu komunikaciju. Prava duhovna ekstaza je obično povezana s dubokim vanjskim spokojem i gotovo savršenom emocionalnom kontrolom. Ali istinska proročka vizija je nadpsihički predosjećaj. Takva ukazanja nisu pseudo halucinacije, niti su oni transne ekstaze.

Ljudski um može reagirati na takozvanu inspiraciju kada je osjetljiv bilo na površinske proizvode podsvijesti ili na podražaj nadsvijesti. U obadva slučaja, individua ima dojam da je svako takvo uvećanje sadržaja svjesnosti više ili manje strano. Neobuzdani mistički entuzijazam i snažna religiozna ekstaza nisu dokaz inspiracije, tobožnje božansko djelovanje.

Praktični test svih tih čudnih religioznih iskustava mističizma, ekstaze i inspiracije je u promatranju hoće li ove pojave dovesti pojedinca:

1. Da uživa bolje i cjelovitije fizičko zdravlje.
2. Da učinkovitije i praktičnije funkcionira u svom mentalnom životu.
3. Da cjelovitije i radosnije podružtvljuje svoje religiozno iskustvo.
4. Da potpunije produhovljuje svoj svakodnevni život dok vjerno obavlja redovne dužnosti rutinskog smrtnog postojanja.
5. Da uveća svoju ljubav i uvažavanje istine, ljepote i dobrote.
6. Da poštuje priznate društvene, moralne, etičke i duhovne vrijednosti.
7. Da uveća svoj duhovni uvid - svjesnost Boga.

No, molitva nema prave povezanosti s ovim iznimnim religioznim iskustvima. Kad molitva postane pretjerano estetska, kad se gotovo u cjelosti svede na lijepe i blažene misli o rajskoj božanstvenosti, ona gubi velik dio svog podružtvljujućeg utjecaja i vodi mističizmu i izolaciji svojih poklonika. Postoji određena opasnost od prekomjerne izolirane molitve, što se može ispraviti i spriječiti grupnom molitvom - zajedničkim bogoštovljenjem.

The soul of man requires spiritual exercise as well as spiritual nourishment.

91:7.3 (1000.4) Religious ecstasy is permissible when resulting from sane antecedents, but such experiences are more often the outgrowth of purely emotional influences than a manifestation of deep spiritual character. Religious persons must not regard every vivid psychologic presentiment and every intense emotional experience as a divine revelation or a spiritual communication. Genuine spiritual ecstasy is usually associated with great outward calmness and almost perfect emotional control. But true prophetic vision is a superpsychologic presentiment. Such visitations are not pseudo hallucinations, neither are they trancelike ecstasies.

91:7.4 (1000.5) The human mind may perform in response to so-called inspiration when it is sensitive either to the uprisings of the subconscious or to the stimulus of the superconscious. In either case it appears to the individual that such augmentations of the content of consciousness are more or less foreign. Unrestrained mystical enthusiasm and rampant religious ecstasy are not the credentials of inspiration, supposedly divine credentials.

91:7.5 (1000.6) The practical test of all these strange religious experiences of mysticism, ecstasy, and inspiration is to observe whether these phenomena cause an individual:

- 91:7.6 (1000.7) 1. To enjoy better and more complete physical health.
- 91:7.7 (1000.8) 2. To function more efficiently and practically in his mental life.
- 91:7.8 (1000.9) 3. More fully and joyfully to socialize his religious experience.
- 91:7.9 (1000.10) 4. More completely to spiritualize his day-by-day living while faithfully discharging the commonplace duties of routine mortal existence.
- 91:7.10 (1001.1) 5. To enhance his love for, and appreciation of, truth, beauty, and goodness.
- 91:7.11 (1001.2) 6. To conserve currently recognized social, moral, ethical, and spiritual values.
- 91:7.12 (1001.3) 7. To increase his spiritual insight — God-consciousness.

91:7.13 (1001.4) But prayer has no real association with these exceptional religious experiences. When prayer becomes overmuch aesthetic, when it consists almost exclusively in beautiful and blissful contemplation of paradisiacal divinity, it loses much of its socializing influence and tends toward mysticism and the isolation of its devotees. There is a certain danger associated with overmuch private praying which is corrected and prevented by group praying, community devotions.

8. MOLITVA KAO OSOBNO ISKUSTVO

Molitva ima određeni istinski spontani aspekt, kako je primitivni čovjek počeo moliti mnogo prije nego što je imao bilo kakvu jasnu koncepciju Boga. Rani čovjek je imao običaj moliti u dvije različite situacije: Kad je u prijeko potrebi, doživio bi impuls da potraži pomoć; i kad je bio ushićen, impulsivno je bio ponukan na izražavanje radosti.

Molitva nije evolucijsko produženje magije; magija i religija su se javile neovisno jedna od druge. Magija je bila čovjekov pokušaj da se prilagodi Božanstvo uvjetima; molitva je nastojanje da se ličnost prilagodi volji Božanstva. Istinska molitva je moralna i religiozna; magija nije ni jedno ni drugo.

Molitva može postati uspostavljeni običaj; mnogi mole zato što to drugi čine. Drugi opet mole zato što se boje da će ih snaći zlo ako ne ponude svoje redovite prošnje.

Molitva je nekim osobama izraz tihe zahvalnosti; drugima je izraz grupne hvale, društvenog bogoslužja; molitva je ponekad imitacija tuđe religije, dok je istinska molitva iskrena i pouzdana komunikacija duhovne naravi stvorenog bića s posvudašnjom prisutnošću duha Stvoritelja.

Molitva može biti spontani izraz čovjekove svjesnosti Boga ili besmislena recitacija teoloških definicija. Ona može biti zanosna hvala duše koja poznaje Boga ili ropska pokornost ustrašenog smrtnika. Ona je ponekad patetični izraz duhovne težnje, a ponekad vulgarno nabranje pobožnih fraza. Molitva može biti radosna hvala ili skrušena molba za oprost.

Molitva može biti djetinjasto traženje nemogućeg ili zreli vapaj za moralnim rastom i duhovnom snagom. Čovjek može tražiti kruh svoj svagdašnji ili izraziti svoju svesrdnu težnju da nađe Boga i da vrši njegovu volju. Ona može biti posve sebičan zahtjev ili istinska i veličanstvena gesta prema ostvarenju nesebičnog bratstva.

Molitva može biti ljuti vapaj za osvetom ili milosrdno zauzimanje čovjeka za svoje naprijatelje. Ona može biti izraz čovjekovog pokušaja da promijeni Boga ili moćna tehnika mijenjanja samoga sebe. Ona može biti ponizna molba izgubljenog grešnika pred tobože neumoljivim Sucem ili radostan izraz oslobođenog sina živućeg i milosrdnog nebeskog Oca.

Suvremeni čovjek je zbunjen pri pomisli da

8. PRAYING AS A PERSONAL EXPERIENCE

91:8.1 (1001.5) There is a truly spontaneous aspect to prayer, for primitive man found himself praying long before he had any clear concept of a God. Early man was wont to pray in two diverse situations: When in dire need, he experienced the impulse to reach out for help; and when jubilant, he indulged the impulsive expression of joy.

91:8.2 (1001.6) Prayer is not an evolution of magic; they each arose independently. Magic was an attempt to adjust Deity to conditions; prayer is the effort to adjust the personality to the will of Deity. True prayer is both moral and religious; magic is neither.

91:8.3 (1001.7) Prayer may become an established custom; many pray because others do. Still others pray because they fear something direful may happen if they do not offer their regular supplications.

91:8.4 (1001.8) To some individuals prayer is the calm expression of gratitude; to others, a group expression of praise, social devotions; sometimes it is the imitation of another's religion, while in true praying it is the sincere and trusting communication of the spiritual nature of the creature with the anywhere presence of the spirit of the Creator.

91:8.5 (1001.9) Prayer may be a spontaneous expression of God-consciousness or a meaningless recitation of theologic formulas. It may be the ecstatic praise of a God-knowing soul or the slavish obeisance of a fear-ridden mortal. It is sometimes the pathetic expression of spiritual craving and sometimes the blatant shouting of pious phrases. Prayer may be joyous praise or a humble plea for forgiveness.

91:8.6 (1001.10) Prayer may be the childlike plea for the impossible or the mature entreaty for moral growth and spiritual power. A petition may be for daily bread or may embody a wholehearted yearning to find God and to do his will. It may be a wholly selfish request or a true and magnificent gesture toward the realization of unselfish brotherhood.

91:8.7 (1001.11) Prayer may be an angry cry for vengeance or a merciful intercession for one's enemies. It may be the expression of a hope of changing God or the powerful technique of changing one's self. It may be the cringing plea of a lost sinner before a supposedly stern Judge or the joyful expression of a liberated son of the living and merciful heavenly Father.

91:8.8 (1001.12) Modern man is perplexed by the thought of talking things over with God in a purely

treba raspraviti stvari s Bogom na posve osoban način. Mnogi su odbacili redovitu molitvu; oni se samo mole kada su pod izuzetnim pritiskom - u hitnim slučajevima. Čovjek bi trebao biti bez straha razgovarati s Bogom, ali samo duhovno dijete može pokušati da nagovori ili promijeni Boga.

No, stvarna molitva doista dostiže stvarnost. Čak i kada se zračni talasi uspinju, ni jedna se ptica ne može vinuti u visinu osim raširenih krila. Molitva uzvisuje čovjeka, jer je tehnika napredovanja uz korištenje uzlaznih duhovnih struja svemira.

Istinska molitva vodi k duhovnom rastu, promjeni stava i zadovoljstvu koje proizilazi iz duhovnog zajedništva s božanstvenošću. Ona predstavlja spontani izražaj svjesnosti Boga.

Bog odgovara na čovjekovu molitvu tako što mu daje uvećano otkrivenje istine, dublje uvažavanje ljepote i proširenu predodžbu dobrote. Molitva je subjektivan čin, ali ona dolazi u kontakt s moćnim objektivnim stvarnostima duhovnih razina ljudskog iskustva; ona je smislen poseg čovjeka za nadljudskim vrijednostima. Ona je najsnažniji poticaj duhovnog rasta.

Riječi su nebitne za molitvu; one su samo intelektualni kanal u koji može uploviti rijeka duhovne molitve. Molitvene riječi su posve autosugestivne pri osobnim molitvama i društveno sugestivne pri grupnom bogoštovljenju. Bog odgovara na stav duše, ne na riječi.

Molitva nije tehnika za bijeg od sukoba nego poticaj rastu u suočavanju sa sukobima. Molite samo za vrijednosti, a ne za stvari; molite za rast, a ne za zadovoljenje potreba.

9. UVJETI UČINKOVITE MOLITVE

Ako želite moliti učinkovito, trebate imati na umu zakone učinkovitosti peticija:

1. Morate se kvalificirati kao uvjerljivi molitelj iskrenim i smionim suočavanjem s problemima kozmičke stvarnosti. Morate imati kozmičku izdržljivost.

2. Morate pošteno iscrpiti svoju ljudsku sposobnost ljudske prilagodbe. Morate biti marljivi.

3. Morate predati svaku želju uma i svaku težnju duše preobražajnom zagrljaju duhovnog rasta. Morate doživjeti uzvišenje značenja i povišenje vrijednosti.

personal way. Many have abandoned regular praying; they only pray when under unusual pressure — in emergencies. Man should be unafraid to talk to God, but only a spiritual child would undertake to persuade, or presume to change, God.

91:8.9 (1002.1) But real praying does attain reality. Even when the air currents are ascending, no bird can soar except by outstretched wings. Prayer elevates man because it is a technique of progressing by the utilization of the ascending spiritual currents of the universe.

91:8.10 (1002.2) Genuine prayer adds to spiritual growth, modifies attitudes, and yields that satisfaction which comes from communion with divinity. It is a spontaneous outburst of God-consciousness.

91:8.11 (1002.3) God answers man's prayer by giving him an increased revelation of truth, an enhanced appreciation of beauty, and an augmented concept of goodness. Prayer is a subjective gesture, but it contacts with mighty objective realities on the spiritual levels of human experience; it is a meaningful reach by the human for superhuman values. It is the most potent spiritual-growth stimulus.

91:8.12 (1002.4) Words are irrelevant to prayer; they are merely the intellectual channel in which the river of spiritual supplication may chance to flow. The word value of a prayer is purely autosuggestive in private devotions and sociosuggestive in group devotions. God answers the soul's attitude, not the words.

91:8.13 (1002.5) Prayer is not a technique of escape from conflict but rather a stimulus to growth in the very face of conflict. Pray only for values, not things; for growth, not for gratification.

9. CONDITIONS OF EFFECTIVE PRAYER

91:9.1 (1002.6) If you would engage in effective praying, you should bear in mind the laws of prevailing petitions:

91:9.2 (1002.7) 1. You must qualify as a potent prayer by sincerely and courageously facing the problems of universe reality. You must possess cosmic stamina.

91:9.3 (1002.8) 2. You must have honestly exhausted the human capacity for human adjustment. You must have been industrious.

91:9.4 (1002.9) 3. You must surrender every wish of mind and every craving of soul to the transforming embrace of spiritual growth. You must have experienced an enhancement of meanings and an elevation of values.

4. Morate svesrdno izabrati božansku volju.
Morate uništiti mrtvi centar neodlučnosti.

5. Ne samo što morate prepoznati i izabrati Očevu volju, već morate postići bezuvjetno posvećenje i dinamičku predanost stvarnom vršenju Božje volje.

6. Vaša molitva će biti usmjerena isključivo na božansku mudrost kako bi riješila određene ljudske probleme s kojima se susrećete pri usponu prema Raju - pri postignuću božanskog savršenstva.

7. I morate imati vjeru - živu vjeru.

[Predstavio Poglavar srednjih bića Urantije.]

91:9.5 (1002.10) 4. You must make a wholehearted choice of the divine will. You must obliterate the dead center of indecision.

91:9.6 (1002.11) 5. You not only recognize the Father's will and choose to do it, but you have effected an unqualified consecration, and a dynamic dedication, to the actual doing of the Father's will.

91:9.7 (1002.12) 6. Your prayer will be directed exclusively for divine wisdom to solve the specific human problems encountered in the Paradise ascension — the attainment of divine perfection.

91:9.8 (1002.13) 7. And you must have faith — living faith.

91:9.9 (1002.14) [Presented by the Chief of the Urantia Midwayers.]

POGLAVLJE 92. KASNIJA EVOLUCIJA RELIGIJE

⇐ 091

Knjiga Urantije

093 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 92 KASNIJA EVOLUCIJA RELIGIJE

Sekcije

Uvod

1. EVOLUTIVNA PRIRODA RELIGIJE
2. RELIGIJA I DRUŠTVENI OBIČAJI
3. PRIRODA EVOLUTIVNE RELIGIJE
4. DAR OTKRIVENJA
5. VELIKE RELIGIOZNE VOĐE
6. SLOŽENE RELIGIJE
7. NASTAVAK EVOLUTIVNE RELIGIJE

PAPER 92 THE LATER EVOLUTION OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. The Evolutionary Nature of Religion
2. Religion and the Mores
3. The Nature of Evolutionary Religion
4. The Gift of Revelation
5. The Great Religious Leaders
6. The Composite Religions
7. The Further Evolution of Religion

Uvod

ČOVJEK je imao religiju prirodnog porijekla koja je bila dio njegovog evolutivnog iskustva mnogo prije nego su na Urantiji obznanjena bilo kakva sistematska otkrivenja. Ali ova religija prirodnog porijekla je sama po sebi proizvod čovjekovih nadživotinjskih obdarenja. Evolutivna religija izrasta vrlo polako tijekom više tisućljeća iskustvenog života ljudskog roda zahvaljujući sljedećim utjecajima koji djeluju unutar i iznad samog divljeg, primitivnog i civiliziranog čovjeka:

1. Pomoćnika obožavanja - u životinjskoj se svijesti javljaju nadživotinjski potencijali za poimanje stvarnosti. Ovo se može nazvati praiskonskim ljudskim čuvstvom za instinktivnu spoznaju Božanstva.

2. Pomoćnika mudrosti - u umu čovjeka koji obožava javlja se ispoljenje sklonosti k usmjerenju poštovanja prema višim kanalima izražaja i prema sve naprednijim koncepcijama o stvarnosti Božanstva.

3. Svetog Duha - ovo je početni nadumni dar

INTRODUCTION

92:0.1 (1003.1) MAN possessed a religion of natural origin as a part of his evolutionary experience long before any systematic revelations were made on Urantia. But this religion of *natural* origin was, in itself, the product of man's superanimal endowments. Evolutionary religion arose slowly throughout the millenniums of mankind's experiential career through the ministry of the following influences operating within, and impinging upon, savage, barbarian, and civilized man:

92:0.2 (1003.2) 1. *The adjutant of worship* — the appearance in animal consciousness of superanimal potentials for reality perception. This might be termed the primordial human instinct for Deity.

92:0.3 (1003.3) 2. *The adjutant of wisdom* — the manifestation in a worshipful mind of the tendency to direct its adoration in higher channels of expression and toward ever-expanding concepts of Deity reality.

92:0.4 (1003.4) 3. *The Holy Spirit* — this is the initial

koji se neminovno javlja u svim iskrenim ljudskim ličnostima. U umu čovjeka koji naginje mudrosti i obožavanju, ova služba stvara sposobnost za samoostvarenje teorije o nastavku ljudskog života u vidu teološke koncepcije kao i stvarnog iskustva ličnosti.

Usaglašeno djelovanje ovih triju božanskih službi predstavlja prilično dovoljnu garanciju kako početku tako i nastavku razvoja evolutivne religije. Ovim utjecajima kasnije pomažu Misaoni Ispravljači, serafim i Duh Istine, što sve zajednički ubrzava stopu religioznog razvoja. Ovi su utjecaji dugo djelovali na Urantiji i tu će se nastaviti sve dok ljudi ovdje žive. Veliki se dio potencijala ovih božanskih utjecaja još uvijek nije imao priliku ispoljiti; veliki će dio biti obznanjen u budućim stoljećima kako se, korak po korak, smrtnička religija bude uspinjala prema nadzemaljskim visinama morontija vrijednosti i istine duha.

1. EVOLUTIVNA PRIRODA RELIGIJE

Evolucija religije prolazi od ranog straha i duhova kroz niz stadija razvoja, uključujući i čovjekova nastojanja prvo da prinudi a zatim da primami duhove. Plemenski fetiši su prerasli u toteme i plemenske bogove; magične formule su prerasle u suvremene molitve. Obrezivanje, isprva čin žrtvovanja, je s vremenom preraslo u higijenski zahvat.

Religija je napredovala od obožavanja prirode kroz obožavanje duhova do fetišizma za divljačkih stadija ranog ljudskog društva. Na početku civilizacije ljudski rod je prihvatio mističnija i simboličnija vjerovanja, dok u svom trenutnom stadiju postignuća zrelosti suvremeno čovječanstvo razvija sve veću sposobnost za poštovanje istinske religije, dostižući početke samog otkrivenja istine.

Religija se rađa kao biološka reakcija uma na čovjekova duhovna vjerovanja kao i na njegovo okruženje; od svih posjeda bilo koje rase religija je posljednje što nestaje i što se mijenja. Religija je prilagođenje društva tajanstvenom. Kao društvena institucija ona obuhvaća obrede, simbole, kultove, svete knjige, oltare, svetišta i hramove. Sveta voda, relikvije, fetiši, amajlije, odjeća, zvona, bubnjevi i svećenstvo ulaze u sastav svih religija. Nije moguće posve odvojiti evolutivnu religiju od bilo magije ili vraćanja.

Tajnovitost i moć su uvijek poticali religiozni strah i osjećaje, dok su emocije uvijek djelovale kao moćan uvjetni činitelj pri njihovom razvoju. Strah je uvijek bio osnovni religiozni podražaj.

supermind bestowal, and it unfailingly appears in all bona fide human personalities. This ministry to a worship-craving and wisdom-desiring mind creates the capacity to self-realize the postulate of human survival, both in theologic concept and as an actual and factual personality experience.

92:0.5 (1003.5) The co-ordinate functioning of these three divine ministrations is quite sufficient to initiate and prosecute the growth of evolutionary religion. These influences are later augmented by Thought Adjusters, seraphim, and the Spirit of Truth, all of which accelerate the rate of religious development. These agencies have long functioned on Urantia, and they will continue here as long as this planet remains an inhabited sphere. Much of the potential of these divine agencies has never yet had opportunity for expression; much will be revealed in the ages to come as mortal religion ascends, level by level, toward the supernal heights of morontia value and spirit truth.

1. THE EVOLUTIONARY NATURE OF RELIGION

92:1.1 (1003.6) The evolution of religion has been traced from early fear and ghosts down through many successive stages of development, including those efforts first to coerce and then to cajole the spirits. Tribal fetishes grew into totems and tribal gods; magic formulas became modern prayers. Circumcision, at first a sacrifice, became a hygienic procedure.

92:1.2 (1003.7) Religion progressed from nature worship up through ghost worship to fetishism throughout the savage childhood of the races. With the dawn of civilization the human race espoused the more mystic and symbolic beliefs, while now, with approaching maturity, mankind is ripening for the appreciation of real religion, even a beginning of the revelation of truth itself.

92:1.3 (1004.1) Religion arises as a biologic reaction of mind to spiritual beliefs and the environment; it is the last thing to perish or change in a race. Religion is society's adjustment, in any age, to that which is mysterious. As a social institution it embraces rites, symbols, cults, scriptures, altars, shrines, and temples. Holy water, relics, fetishes, charms, vestments, bells, drums, and priesthoods are common to all religions. And it is impossible entirely to divorce purely evolved religion from either magic or sorcery.

92:1.4 (1004.2) Mystery and power have always stimulated religious feelings and fears, while emotion has ever functioned as a powerful conditioning factor in their development. Fear has

Strah stvara bogove evolutivne religije i daje povoda religioznim ritualima primitivnih vjernika. Tijekom daljeg civilizacijskog napretka, na mjesto straha dolazi strahopoštovanje, divljenje, duboko cijenjenje i osjećaj nakolnosti, kao i dodatni utjecaji pokajanja i grižnje savjesti.

Kako je učio jedan azijski narod: "Bog je veliki strah"; ovo u cjelosti predstavlja rezultat evolutivne religije. Isus, otkrivenje najvišeg oblika religioznog življenja, je proglasio: "Bog je ljubav."

2. RELIGIJA I DRUŠTVENI OBIČAJI

Religija je najkruća ljudska institucija koja se najteže mijenja, ali koja se svejedno polako prilagođava društvenoj promjeni. Evolutivna religija s vremenom počinje odražavati promjenu društvenih običaja koja je u većini slučajeva rezultat religije otkrivenja. Polako ali sigurno i s puno otpora, religija (obožavanje) slijedi za stopama mudrosti - znanja kojim upravlja iskustveni razum i koje se prosvjetljuje božanskim otkrivenjem.

Religija se drži društvenih običaja, onog što je prastaro i tobože sveto. Iz ovog i ni jednog drugog razloga kameno se oruđe dugo održalo u razdoblju bronzanog i željeznog doba. Zabilježene su riječi: "Ako mi budeš gradio kameni žrtvenik, nemoj ga graditi od klesanoga kamena, jer čim na nj spustiš svijet dlijetu, oskvrnit ćeš ga." Hindusi i danas pale oltarne vatre jedino primitivnim svrdlom. Tijekom religiozne evolucije, svaki je novitet uvijek smatran svetogrđem. Pričest se mora sastojati ne od nove i proizvedene hrane, već od najprimitivnijih jela: "Mesa, pečenog na vatri, s beskrasnim kruhom i gorkim zeljem." Svi oblici društvenih običaja i zakonskih postupaka poštuju stare formalnosti.

Čudeći se masi bestidnih radnji koje su zabilježene u svetim knjigama različitih religija, suvremeni čovjek treba razmotriti činjenicu da su se prošle generacije bojale odstraniti iz svojih zapisa učenja koja su njihovi preci smatrali uzvišenim i svetim. Veliki dio onoga što jedna generacija može smatrati bestidnim, prošle su generacije smatrale dijelom svojih prihvatljivih društvenih običaja, ako ne i priznatih religioznih rituala. Značajna mjera religioznog proturječja proizlazi iz beskrajnih nastojanja da se pomire stariji bestidni običaji s novijim i naprednijim shvaćanjima, te da se nađu uvjerljive teorije koje će opravdati ovjekovječenje zastarjelih radnji iz daleke prošlosti.

Međutim, ludost je pokušati naglo ubrzati

always been the basic religious stimulus. Fear fashions the gods of evolutionary religion and motivates the religious ritual of the primitive believers. As civilization advances, fear becomes modified by reverence, admiration, respect, and sympathy and is then further conditioned by remorse and repentance.

92:1.5 (1004.3) One Asiatic people taught that "God is a great fear"; that is the outgrowth of purely evolutionary religion. Jesus, the revelation of the highest type of religious living, proclaimed that "God is love."

2. RELIGION AND THE MORES

92:2.1 (1004.4) Religion is the most rigid and unyielding of all human institutions, but it does tardily adjust to changing society. Eventually, evolutionary religion does reflect the changing mores, which, in turn, may have been affected by revealed religion. Slowly, surely, but grudgingly, does religion (worship) follow in the wake of wisdom — knowledge directed by experiential reason and illuminated by divine revelation.

92:2.2 (1004.5) Religion clings to the mores; that which was is ancient and supposedly sacred. For this reason and no other, stone implements persisted long into the age of bronze and iron. This statement is of record: "And if you will make me an altar of stone, you shall not build it of hewn stone, for, if you use your tools in making it, you have polluted it." Even today, the Hindus kindle their altar fires by using a primitive fire drill. In the course of evolutionary religion, novelty has always been regarded as sacrilege. The sacrament must consist, not of new and manufactured food, but of the most primitive of viands: "The flesh roasted with fire and unleavened bread served with bitter herbs." All types of social usage and even legal procedures cling to the old forms.

92:2.3 (1004.6) When modern man wonders at the presentation of so much in the scriptures of different religions that may be regarded as obscene, he should pause to consider that passing generations have feared to eliminate what their ancestors deemed to be holy and sacred. A great deal that one generation might look upon as obscene, preceding generations have considered a part of their accepted mores, even as approved religious rituals. A considerable amount of religious controversy has been occasioned by the never-ending attempts to reconcile olden but reprehensible practices with newly advanced reason, to find plausible theories in justification of creedal perpetuation of ancient and outworn customs.

92:2.4 (1004.7) But it is only foolish to attempt the too

religiozni rast. Određena rasa ili nacija može usvojiti iz bilo koje napredne religije jedino ono što se više-manje poklapa s njezinim tekućim evolutivnim statusom i sposobnošću za prilagođenje. Društveni, klimatski, politički i ekonomski uvjeti određuju tijek i napredak religiozne evolucije. Religija, ili preciznije evolutivna religija, nije ta koja određuje društvenu moralnost; prije treba reći da moralnost određene rase predstavlja to što propisuje njezine religiozne forme.

Ljudske rase jedino mogu površno prihvatiti novu i čudnovatu religiju; one zapravo usklađuju ovu novu religiju prema svojim društvenim običajima i starim vjerovanjima. Ovo se može vidjeti u primjeru određenog novozelandskog plemena čiji su svećenici, nakon što su naočigled prihvatili kršćanstvo, izjavili da su primili izravna otkrivenja od Gabrijela koja su ih učinila izabranim Božjim narodom i koja su im dopustila da se upuste u labave seksualne odnose i brojne druge prekorljive radnje iz svoje prošlosti. I svi su ovi novi kršćani odmah zatim prešli na ovu novu i manje zahtjevnju verziju kršćanstva.

U ovo ili ono doba religija je odobravala različite proturječne i nedosljedne postupke i odobrila praktično sve što se danas smatra nemoralnim ili grešnim. Bez pouke iskustva i uprave razuma, savjest nikada nije bila i nikada ne može biti, siguran i pouzdan upravitelj ljudskih postupaka. Savjest nije božanski glas koji govori ljudskoj duši. Ona nije ništa drugo nego ukupna suma moralne i etičke sadržine društvenih pravila određenog egzistencijskog stadija; ona jednostavno predstavlja to što smrtnik može smatrati idealnim načinom reagiranja na bilo koji splet okolnosti.

3. PRIRODA EVOLUTIVNE RELIGIJE

Proučavanje ljudske religije nije ništa drugo nego proučavanje fosilnih društvenih slojeva prošlih stoljeća. Antropomorfični bogovi predstavljaju vjeran odraz morala ljudi koji su prvi izmislili takva božanstva. Prastare religije i mitologije vjerno oslikavaju vjerovanja i tradicije davno zaboravljenih naroda. Ovi su se stariji kulturni postupci zadržali uporedo s novijim ekonomskim običajima i društvenimunaprijeđenjima i nije čudo što se čine jako nedosljednim. Ostaci različitih kultova predstavljaju istinsku sliku negdašnjih rasnih religija. Ne zaboravite da kultovi nisu osnivani kako bi otkrili istinu već kako bi proširili svoja vjerovanja.

Religija je uvijek najvećim dijelom bila stvar

sudden acceleration of religious growth. A race or nation can only assimilate from any advanced religion that which is reasonably consistent and compatible with its current evolutionary status, plus its genius for adaptation. Social, climatic, political, and economic conditions are all influential in determining the course and progress of religious evolution. Social morality is not determined by religion, that is, by evolutionary religion; rather are the forms of religion dictated by the racial morality.

92:2.5 (1005.1) Races of men only superficially accept a strange and new religion; they actually adjust it to their mores and old ways of believing. This is well illustrated by the example of a certain New Zealand tribe whose priests, after nominally accepting Christianity, professed to have received direct revelations from Gabriel to the effect that this selfsame tribe had become the chosen people of God and directing that they be permitted freely to indulge in loose sex relations and numerous other of their olden and reprehensible customs. And immediately all of the new-made Christians went over to this new and less exacting version of Christianity.

92:2.6 (1005.2) Religion has at one time or another sanctioned all sorts of contrary and inconsistent behavior, has at some time approved of practically all that is now regarded as immoral or sinful. Conscience, untaught by experience and unaided by reason, never has been, and never can be, a safe and unerring guide to human conduct. Conscience is not a divine voice speaking to the human soul. It is merely the sum total of the moral and ethical content of the mores of any current stage of existence; it simply represents the humanly conceived ideal of reaction in any given set of circumstances.

3. THE NATURE OF EVOLUTIONARY RELIGION

92:3.1 (1005.3) The study of human religion is the examination of the fossil-bearing social strata of past ages. The mores of the anthropomorphic gods are a truthful reflection of the morals of the men who first conceived such deities. Ancient religions and mythology faithfully portray the beliefs and traditions of peoples long since lost in obscurity. These olden cult practices persist alongside newer economic customs and social evolutions and, of course, appear grossly inconsistent. The remnants of the cult present a true picture of the racial religions of the past. Always remember, the cults are formed, not to discover truth, but rather to promulgate their creeds.

92:3.2 (1005.4) Religion has always been largely a

obreda, rituala, blagdana, ceremonija i dogmi. Obično je unižavana tako što bi se ljudi počeli obmanjivali mislju da su izabrani narod. Glavne religiozne ideje vraćanja, nadahnuća, otkrivenja, pomirenja, pokajanja, iskupljenja, posredovanja, žrtvovanja, molitve, ispovijedi, obožavanja, života nakon smrti, pričesti, rituala, iskupljenja, spasenja, isplate dugova, sklapanja zavjeta, nečistoće, očišćenja, proročanstva, nasljedjenog grijeha - sve vuku porijeklo od najranijeg praiskonskog straha od duhova.

Primitivna religija nije ništa više ili manje nego borba za materijalnu egzistenciju kojom se čovjek nastoji osigurati u ovom kao i u narednom životu. U skladu s ovim vjerovanjima čovjek je preveo borbu zasamoodržanje u domene izmišljenog svijeta utvara-duhova. Ali pazite da ne dođete u iskušenje da kritizirate evolutivnu religiju. Imajte na umu da ona predstavlja ono što je bilo; ona je povijesna činjenica. Dalje se sjetite da moć bilo koje ideje ne počiva u njezinoj vjerodostojnosti ili istinitosti, već prije u sposobnosti da ostavi živ i upečatljiv dojam.

Evolutivna religija ne ostavlja prostora promjeni ili reviziji; za razliku od znanosti, ona ne ostavlja prostora progresivnoj samokorekciji. Evolutivna religija nameće poštovanje zahvaljujući tome da se svojim učenicima nameće kao Istina; teoretski, "vjera koja je izručena svecima" mora biti konačna i nepogrešiva. Kult se opire stvarnom razvoju zbog toga što će ga stvarni razvoj neminovno izmijeniti ili uništiti; kult se mijenja jedino pod velikim pritiskom.

Jedino dva utjecaja mogu izmijeniti i unaprijediti dogmatičnost prirodne religije: pritisak sporo napredujućih nepisanih društvenih običaja i periodično prosvjetljenje epohalnog otkrivenja. Nije čudo što je napredak bio spor; stari su ljudi smatrali sve napredne i dosjetljive osobe vješcima, te su ih kao takve odmah ubijali. Kult napreduje vrlo sporo kroz više generacija i kroz stoljeće cikluse, ali svejedno napreduje. Evolutivno vjerovanje u duhove polaže temelje filozofiji obznanjene religije koja će s vremenom uništiti suvjerja od kojih vuče svoje porijeklo.

Točno je da je religija umnogome sputala društveni razvoj, ali bez religije nisu mogle opstati trajna moralnost i etika, niti je mogla postojati vrijedna civilizacija. Religija je potakla veliko bogatstvo nereligiozne kulture: Kiparstvo se javilo iz idolopoklonstva, arhitektura iz gradnje hramova, poezija iz čarobnih formula, glazba iz religioznih napjeva, drama iz glumatske komunikacije s duhovima, a ples iz periodičnih festivala obožavanja.

Ali dok religija igra bitnu ulogu pri razvoju i očuvanju civilizacije, treba naglasiti da je prirodna religija isto tako značajno sputala i paralizirala istu

matter of rites, rituals, observances, ceremonies, and dogmas. It has usually become tainted with that persistently mischief-making error, the chosen-people delusion. The cardinal religious ideas of incantation, inspiration, revelation, propitiation, repentance, atonement, intercession, sacrifice, prayer, confession, worship, survival after death, sacrament, ritual, ransom, salvation, redemption, covenant, uncleanness, purification, prophecy, original sin — they all go back to the early times of primordial ghost fear.

92:3.3 (1005.5) Primitive religion is nothing more nor less than the struggle for material existence extended to embrace existence beyond the grave. The observances of such a creed represented the extension of the self-maintenance struggle into the domain of an imagined ghost-spirit world. But when tempted to criticize evolutionary religion, be careful. Remember, that is *what happened*; it is a historical fact. And further recall that the power of any idea lies, not in its certainty or truth, but rather in the vividness of its human appeal.

92:3.4 (1006.1) Evolutionary religion makes no provision for change or revision; unlike science, it does not provide for its own progressive correction. Evolved religion commands respect because its followers believe it is *The Truth*; "the faith once delivered to the saints" must, in theory, be both final and infallible. The cult resists development because real progress is certain to modify or destroy the cult itself; therefore must revision always be forced upon it.

92:3.5 (1006.2) Only two influences can modify and uplift the dogmas of natural religion: the pressure of the slowly advancing mores and the periodic illumination of epochal revelation. And it is not strange that progress was slow; in ancient days, to be progressive or inventive meant to be killed as a sorcerer. The cult advances slowly in generation epochs and age-long cycles. But it does move forward. Evolutionary belief in ghosts laid the foundation for a philosophy of revealed religion which will eventually destroy the superstition of its origin.

92:3.6 (1006.3) Religion has handicapped social development in many ways, but without religion there would have been no enduring morality nor ethics, no worth-while civilization. Religion enmothered much nonreligious culture: Sculpture originated in idol making, architecture in temple building, poetry in incantations, music in worship chants, drama in the acting for spirit guidance, and dancing in the seasonal worship festivals.

92:3.7 (1006.4) But while calling attention to the fact that religion was essential to the development and preservation of civilization, it should be recorded that natural religion has also done much to cripple

onu civilizaciju koju je inače njegovala i održavala. Religija je stala na put industrijskim aktivnostima i ekonomskom razvoju; rastrošno se koristila ljudskim radom potrošivši silan kapital; često nije bila od pomoći obitelji; nije čuvala mir i dobronamjernost; često je zanemarivala obrazovanje i unazađivala znanost; nije imala pravo osiromašiti ovaj život kako bi tobože obogatila buduću. Evolutivna religija, ljudska religija, je uistinu kriva svemu tome i mnogim drugim manjim i većim propustima i greškama; no unatoč tome, održala je kulturnu etiku, civiliziranu moralnost i društveni sklad, stvorivši uvjete koji su omogućili da skorija religija otkrivenja nadomjesti ove višestruke evolutivne promašaje.

Evolutivna religija je bila čovjekova najskuplja ali daleko najdjelotvornija institucija. Ljudska se religija može opravdati jedino u svjetlu evolutivne civilizacije. Takav tijek religioznog razvoja ne bi imao opravdanja da čovjek ne predstavlja uspinjući proizvod životinjske evolucije.

Religija je olakšala nakupljanje kapitala; potakla je razvoj određenih djelatnosti; svećenička dokolica je dala podstreka znanju i umjetnosti; ljudski rod je na koncu izvukao veliku korist iz svih ovih ranih propusta u djelovanju etike. Ljudi su platili ogromnu cijenu u prilog svojih šamana, poštenih i nepoštenih, koji su na koncu bili vrijedni ovog ulaganja. Učene profesije uključujući i samu znanost su se prvo javile među parazitskim svećenstvom. Religija je dala podstreka razvoju civilizacije tako što je obezbijedila društveni kontinuitet; bila je policija koja je čuvala moralnost. Stvorila je disciplinu i samokontrolu koje su omogućile postignuće mudrosti. Religija je djelotvoran evolutivni bič koji nemilosrdno prisiljava lijene i napaćene ljude da se odrekne svog prirodnog stanja intelektualne inercije i da posegne prema visinama razuma i mudrosti.

Pod budnom cenzurom religije otkrivenja i zahuktale peći istinske znanosti, ovo sveto nasljeđe životinjskog uspona - evolucijska religija - zauvijek mora ići procesom profinjenja i oplemenjenja.

4. DAR OTKRIVENJA

Otkrivenje je evolutivno ali uvijek progresivno. Kroz mnoga stoljeća svjetske povijesti neprestano su se širila i unaprjeđivala religiozna otkrivenja. Misija otkrivenja počiva u probirci i cenzuri niza evolutivnih religija. Ali kako bi uzvisile i unaprijedile evolutivne religije, božanske vizije otkrivenja moraju predočiti učenja koja nisu suviše udaljena od misli i reakcija tekućih stoljeća. Otkrivenje se stoga nalazi i uvijek se mora nalaziti u dodiru s

and handicap the very civilization which it otherwise fostered and maintained. Religion has hampered industrial activities and economic development; it has been wasteful of labor and has squandered capital; it has not always been helpful to the family; it has not adequately fostered peace and good will; it has sometimes neglected education and retarded science; it has unduly impoverished life for the pretended enrichment of death. Evolutionary religion, human religion, has indeed been guilty of all these and many more mistakes, errors, and blunders; nevertheless, it did maintain cultural ethics, civilized morality, and social coherence, and made it possible for later revealed religion to compensate for these many evolutionary shortcomings.

92:3.8 (1006.5) Evolutionary religion has been man's most expensive but incomparably effective institution. Human religion can be justified only in the light of evolutionary civilization. If man were not the ascendant product of animal evolution, then would such a course of religious development stand without justification.

92:3.9 (1006.6) Religion facilitated the accumulation of capital; it fostered work of certain kinds; the leisure of the priests promoted art and knowledge; the race, in the end, gained much as a result of all these early errors in ethical technique. The shamans, honest and dishonest, were terribly expensive, but they were worth all they cost. The learned professions and science itself emerged from the parasitical priesthoods. Religion fostered civilization and provided societal continuity; it has been the moral police force of all time. Religion provided that human discipline and self-control which made *wisdom* possible. Religion is the efficient scourge of evolution which ruthlessly drives indolent and suffering humanity from its natural state of intellectual inertia forward and upward to the higher levels of reason and wisdom.

92:3.10 (1006.7) And this sacred heritage of animal ascent, evolutionary religion, must ever continue to be refined and ennobled by the continuous censorship of revealed religion and by the fiery furnace of genuine science.

4. THE GIFT OF REVELATION

92:4.1 (1007.1) Revelation is evolutionary but always progressive. Down through the ages of a world's history, the revelations of religion are ever-expanding and successively more enlightening. It is the mission of revelation to sort and censor the successive religions of evolution. But if revelation is to exalt and upstep the religions of evolution, then must such divine visitations portray teachings which are not too far removed from the thought

evolucijom. Obznanjena religija uvijek mora biti ograničena čovjekovom prijemnom

Ali unatoč očiglednoj povezanosti ili derivaciji, religije otkrivenja su uvijek obilježene vjerovanjem u neko Božanstvo najviše vrijednosti i neku koncepciju o opstanku identiteta ličnosti nakon smrti.

Evolutivna religija je sentimentalna, a ne logična. Ona je čovjekova reakcija na vjerovanje u tobožnji svijet utvara-duhova - čovjekovo refleksno vjerovanje koje prima podražaj od njegove spoznaje i straha od nepoznatog. Čovjek prima otkrivenje od stvarnog duhovnog svijeta; ono je odgovor nadintelektualnog kozmosa na smrtničku žudnju koja vodi k vjeri i uzdanju u univerzalna Božanstva. Evolutivna religija pokazuje cikličnu potragu čovječanstva za istinom; obznanjena religija je ta istina.

Svijet je primio veći broj religioznih otkrivenja, dok je jedino sljedećih pet imalo epohalni značaj:

1. Dalamatijska učenja. Stotinu tjelesnih pripadnika osoblja Princa Kaligastije su bili prvi koji su Urantiji objavili istinsku koncepciju o Prvom Izvoru i Centru. Ovo se djelotvorno otkrivenje Božanstva nastavilo širiti kroz više od tri stotine tisuća godina, dok nije iznenada prekinuto planetarnom pobunom i poremećajem obrazovnog sustava. Izašev Vanovog utjecaja, svijet je praktično izgubio učenja dalamatijskog otkrivenja. Čak su i Noditi zaboravili ove istine prije Adamovog dolaska. Od svih naroda koji su primili učenja stotinke, najduže ih je zadržala crvena rasa, premda je ideja Velikog Duha predstavlja jedino slabu i mutnu predstavu u religiji američkih Indijanaca u doba kad je uspostavljen dodir s kršćanstvom koje je značajno pojasnilo i osnažilo ovaj koncept.

2. Edenička učenja. Adam i Eva su po drugi put predstavili ideju o Ocu svih evolutivnih naroda. S poremećajem prvog Edena, nastupio je zastoj u procesu Adamičkog otkrivenja prije nego što je zapravo i počelo djelovati. Ali zahvaljujući setitskim svećenicima, nastavljena su Adamova prekinuta učenja, i neke od ovih istina svijet nikada nije posve izgubio. Setitska su učenja izmijenila cijeli pokret levantske religiozne evolucije. Ali oko 2500 godine pr.K., čovječanstvo je uveliko izgubilo iz vida otkrivenje koje je objavljeno u doba Edena.

3. Melchizedek od Salema. Ovaj je Sin koji normalno djeluje u vanrednim i kritičnim situacijama Nebadona, uveo treće otkrivenje istine na Urantiji. Glavne poruke njegovog učenja su bile povjerenje i vjera. Učio je da ljudi trebaju imati

and reactions of the age in which they are presented. Thus must and does revelation always keep in touch with evolution. Always must the religion of revelation be limited by man's capacity of receptivity.

92:4.2 (1007.2) But regardless of apparent connection or derivation, the religions of revelation are always characterized by a belief in some Deity of final value and in some concept of the survival of personality identity after death.

92:4.3 (1007.3) Evolutionary religion is sentimental, not logical. It is man's reaction to belief in a hypothetical ghost-spirit world — the human belief-reflex, excited by the realization and fear of the unknown. Revelatory religion is propounded by the real spiritual world; it is the response of the superintellectual cosmos to the mortal hunger to believe in, and depend upon, the universal Deities. Evolutionary religion pictures the circuitous gropings of humanity in quest of truth; revelatory religion is that very truth.

92:4.4 (1007.4) There have been many events of religious revelation but only five of epochal significance. These were as follows:

92:4.5 (1007.5) 1. *The Dalamatian teachings.* The true concept of the First Source and Center was first promulgated on Urantia by the one hundred corporeal members of Prince Caligastia's staff. This expanding revelation of Deity went on for more than three hundred thousand years until it was suddenly terminated by the planetary secession and the disruption of the teaching regime. Except for the work of Van, the influence of the Dalamatian revelation was practically lost to the whole world. Even the Nodites had forgotten this truth by the time of Adam's arrival. Of all who received the teachings of the one hundred, the red men held them longest, but the idea of the Great Spirit was but a hazy concept in Amerindian religion when contact with Christianity greatly clarified and strengthened it.

92:4.6 (1007.6) 2. *The Edenic teachings.* Adam and Eve again portrayed the concept of the Father of all to the evolutionary peoples. The disruption of the first Eden halted the course of the Adamic revelation before it had ever fully started. But the aborted teachings of Adam were carried on by the Sethite priests, and some of these truths have never been entirely lost to the world. The entire trend of Levantine religious evolution was modified by the teachings of the Sethites. But by 2500 B.C. mankind had largely lost sight of the revelation sponsored in the days of Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melchizedek of Salem.* This emergency Son of Nebadon inaugurated the third revelation of truth on Urantia. The cardinal precepts of his teachings were *trust* and *faith*. He taught trust in the omnipotent beneficence of God

povjerenja u Božju svemoguću blagotvornost i proglasio da čovjek vjerom prima Božju naklonost. Njegova su se učenja dosta izmiješala s vjerovanjima i običajima različitih evolutivnih religija i s vremenom su poprimila oblik teoloških sustava koji su postojali na Urantiji na početku prvog tisućljeća poslije Krista.

4. Isus iz Nazareta. Krist Mihael je po četvrti put Urantiji predstavio ideju o Bogu kao Ocu Svih i njegova su se učenja općenito održala do danas. Bit njegovog učenja počiva u ljubavi i službi, u obožavanju utemeljenom na ljubavi koje sin Boga dobrovoljno daje u znak priznanja službe ljubavi Boga, svoga Oca; ono počiva u dobrovoljnoj službi koju stvorena bića koja su Božji sinovi ukazuju svojoj braći u radosnoj spoznaji da ovim služenjem služe Boga Oca.

5. Knjiga Urantije. Poglavlja knjige koju čitate predstavljaju najnoviju predstavu istine smrtnicima Urantije. Ova se poglavlja razlikuju od svih prethodnih otkrivenja po tome što ne predstavljaju djelo samo jedne kozmičke ličnosti, već nastaju kao rezultat usklađenog djelovanja mnogih bića. Ali ni jedno otkrivenje kojim biće ne nalazi Oca Svih ne može biti potpuno. Sve su druge nebeske službe jedino djelomične, prolazne i praktično prilagođene lokalnim uvjetima vremena i prostora. Dok ove riječi mogu umanjiti trenutnu snagu i autoritet svih otkrivenja, došlo je vrijeme kad se žiteljima Urantije mogu i trebaju predložiti tako iskrene tvrdnje, čak i ako to može oslabiti buduću utjecaj i autoritet ovih poglavlja, najskorijeg otkrivenja istine smrtničkim rasama Urantije.

and proclaimed that faith was the act by which men earned God's favor. His teachings gradually commingled with the beliefs and practices of various evolutionary religions and finally developed into those theologic systems present on Urantia at the opening of the first millennium after Christ.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus of Nazareth*. Christ Michael presented for the fourth time to Urantia the concept of God as the Universal Father, and this teaching has generally persisted ever since. The essence of his teaching was *love* and *service*, the loving worship which a creature son voluntarily gives in recognition of, and response to, the loving ministry of God his Father; the freewill service which such creature sons bestow upon their brethren in the joyous realization that in this service they are likewise serving God the Father.

92:4.9 (1008.2) 5. *The Urantia Papers*. The papers, of which this is one, constitute the most recent presentation of truth to the mortals of Urantia. These papers differ from all previous revelations, for they are not the work of a single universe personality but a composite presentation by many beings. But no revelation short of the attainment of the Universal Father can ever be complete. All other celestial ministrations are no more than partial, transient, and practically adapted to local conditions in time and space. While such admissions as this may possibly detract from the immediate force and authority of all revelations, the time has arrived on Urantia when it is advisable to make such frank statements, even at the risk of weakening the future influence and authority of this, the most recent of the revelations of truth to the mortal races of Urantia.

5. VELIKE RELIGIOZNE VOĐE

U evolutivnoj religiji ljudi vjeruju da bogovi sličje ljudima; u obznanjenoj religiji, ljudi imaju priliku naučiti da su sinovi Boga - da su štoviše načinjeni u konačnom obličju božanstvenosti; u spojenim vjerovanjima koja predstavljaju kombinaciju otkrivenja s učenjima evolucije, koncepcija o Bogu podrazumijeva mješavinu sljedećeg:

1. Prapostojećih ideja evolutivnih kultova.
2. Uzvišenih ideala religije otkrivenja.
3. Osobnih pogleda velikih religioznih vođa, proroka i učitelja ljudskog roda.

Većina velikih religioznih epoha započinje s životom i učenjima neke izuzetne ličnosti; tijekom povijesti, istaknute vođe su pokrenule većinu vrijednih moralnih pokreta. Ljudi su uvijek bili skloni

5. THE GREAT RELIGIOUS LEADERS

92:5.1 (1008.3) In evolutionary religion, the gods are conceived to exist in the likeness of man's image; in revelatory religion, men are taught that they are God's sons — even fashioned in the finite image of divinity; in the synthesized beliefs compounded from the teachings of revelation and the products of evolution, the God concept is a blend of:

- 92:5.2 (1008.4) 1. The pre-existent ideas of the evolutionary cults.
- 92:5.3 (1008.5) 2. The sublime ideals of revealed religion.
- 92:5.4 (1008.6) 3. The personal viewpoints of the great religious leaders, the prophets and teachers of mankind.

92:5.5 (1008.7) Most great religious epochs have been inaugurated by the life and teachings of some outstanding personality; leadership has originated a majority of the worth-while moral movements of

ukazanju poštovanja, ako ne i obožavanja, svojim vođama na štetu njihovih učenja; imali su običaj duboko poštovati učiteljevu ličnost i izgubiti iz vida istinu kojoj ih je učio. Ovo nije bilo bez razloga; u srcu evolutivnog čovjeka počiva instinktivna težnja za pomoći iz domena koji se nalaze iznad i izvan njega samoga. Ova se težnja trebala javiti prethodno dolasku Planetarnog Princa i kasnijem dolasku Materijalnih Sinova. Na Urantiji ljudi nisu imali priliku primiti ove nadljudske vođe i vladare, radi čega neprestano nastoje nadoknaditi ovaj gubitak tako što predu predanja o legendama o nadprirodnom porijeklu i čudesnim životima svojih ljudskih vođa.

Mnoge rase su vjerovale da su njihovi vladari bili sinovi djevice; bogato su kitile živote svojih vođa mnogim izmišljenim čudima, uvijek očekujući njihov kasniji povratak. Centralnoazijska plemena još uvijek očekuju povratak Džingis-kana; na Tibetu, u Kini i Indiji, očekuje se povratak Bude; u Islamu, Muhameda; među američkim Indijancima, Hesunanina Onamonalontona; Židovi uopćeno očekuju povratak Adama kao materijalnog vladara. U Babilonu, bog Marduk je bio ovjekovječenje legende o Adamu, ideje Božjeg sina, spojne veze između čovjeka i Boga. Nakon Adamove pojave na zemlji, među svim ljudskim rasama proširile su se ideje o takozvanim sinovima Božjim.

Ali unatoč praznovjernom strahopoštovanju s kojim su često promatrani, ostaje činjenica je da su ovi učitelji bili zemaljske ličnosti koje su poslužile kao oslonci poluzi obznanjene istine pri unaprjeđenju ljudske moralnosti, filozofije i religije.

Tijekom milijun godina svoje povijesti, Urantija je imala stotine i stotine religioznih vođa, od Onagara to guru Nanaka. Za ovog razdoblja nastupile su mnoge plime i oseke u struji religiozne istine i duhovne vjere i svaki se prošli preporod Urantija religijemogao poistovjetiti sa životom i učenjima nekog religioznog vođe. Pri razmatranju suvremenih učitelja, najbolje ih je svrstati u sedam glavnih religioznih epoha poslijeadamičkog razdoblja na Urantiji:

1. Setitski period. Setitski svećenici, čiji je pokret oživjeo pod vodstvom Amosada, su postali velikim poslijeadamičkim učiteljima. Djelovali su širom anditskih zemalja, dok se njihov utjecaj najdulje zadržao među Grcima, Sumeranima i Hindusima. Među Hindusima su se održali do danas kao hramani hindu vjere. Setiti i njihovi učenici nikada nisu u cjelosti izgubili Adamovo otkrivenje koncepta O Trojstvu.

2. Eru Melkizedekovih misionara. Religija koja postoji na Urantiji bitno je obnovljena zahvaljujući naprima onih učitelja koje je odaslao

history. And men have always tended to venerate the leader, even at the expense of his teachings; to revere his personality, even though losing sight of the truths which he proclaimed. And this is not without reason; there is an instinctive longing in the heart of evolutionary man for help from above and beyond. This craving is designed to anticipate the appearance on earth of the Planetary Prince and the later Material Sons. On Urantia man has been deprived of these superhuman leaders and rulers, and therefore does he constantly seek to make good this loss by enshrouding his human leaders with legends pertaining to supernatural origins and miraculous careers.

92:5.6 (1008.8) Many races have conceived of their leaders as being born of virgins; their careers are liberally sprinkled with miraculous episodes, and their return is always expected by their respective groups. In central Asia the tribesmen still look for the return of Genghis Khan; in Tibet, China, and India it is Buddha; in Islam it is Mohammed; among the Amerinds it was Hesunanin Onamonalonton; with the Hebrews it was, in general, Adam's return as a material ruler. In Babylon the god Marduk was a perpetuation of the Adam legend, the son-of-God idea, the connecting link between man and God. Following the appearance of Adam on earth, so-called sons of God were common among the world races.

92:5.7 (1009.1) But regardless of the superstitious awe in which they were often held, it remains a fact that these teachers were the temporal personality fulcrums on which the levers of revealed truth depended for the advancement of the morality, philosophy, and religion of mankind.

92:5.8 (1009.2) There have been hundreds upon hundreds of religious leaders in the million-year human history of Urantia from Onagar to Guru Nanak. During this time there have been many ebbs and flows of the tide of religious truth and spiritual faith, and each renaissance of Urantian religion has, in the past, been identified with the life and teachings of some religious leader. In considering the teachers of recent times, it may prove helpful to group them into the seven major religious epochs of post-Adamic Urantia:

92:5.9 (1009.3) 1. *The Sethite period.* The Sethite priests, as regenerated under the leadership of Amosad, became the great post-Adamic teachers. They functioned throughout the lands of the Andites, and their influence persisted longest among the Greeks, Sumerians, and Hindus. Among the latter they have continued to the present time as the Brahmans of the Hindu faith. The Sethites and their followers never entirely lost the Trinity concept revealed by Adam.

92:5.10 (1009.4) 2. *Era of the Melchizedek missionaries.* Urantia religion was in no small measure regenerated by the efforts of those

MakiventaMelkizedek za svog života i rada u Salemu skoro dvije tisuće godina prije Krista. Ovi misionari su proglasili vjeru kao cijenu Božje naklonosti i unatoč tome što njihova učenja nisu urodila neposrednim formiranjem novih religija, položila su temelje na kojima su kasniji učitelji istine izgradili nove religije Urantije.

3. Razdoblje poslije Melkizedeka. Premda su u ovom razdoblju djelovali Amenofis i Ehnaton, najistaknutiji religiozni genij poslijemelkizedeške ere je bio vođa levantinskih beduina i osnivač židovske religije - Mojsije. Mojsije je učio jednobojstvo. Rekao je: "Čuj, Izraele! Gopsodin je Bog naš, Gospodin jedini." "Gospod je Bog. Nema drugog osim njega." Iz svog je naroda ustrajno nastojao iskorijeniti ostatke kulta duhova, štoviše dosuđujući smrtnu kaznu onima koji ga se nisu htjeli odreći. Mojsijevi učenici su iskrivili njegovo jednobojstvo, premda su se u kasnijim vremenima vratili mnogim njegovim učenjima. Mojsijeva veličina počiva u njegovoj mudrosti i pronicavosti. I drugi su ljudi imali jednako velike koncepcije o Boga, ali nikada ni jedan čovjek nije bio u stanju navesti tako velik broj ljudi da prihvate njegova napredna vjerovanja.

4. Šesto stoljeće prije Krista. Mnogi ljudi su se podigli da objave istinu u ovom, jednom od najvećih stoljeća religioznog preporoda koji je vladalo na Urantiji. Među njima treba pomenuti Gvatamu, Konfuciju, Lao-Cea, Zaratustru, kao i učitelje džinizma. Gvatamina učenja su se proširila po Aziji, gdje ga milijuni poštuju kao Budu. U kineskoj moralnosti Konfucije igra jednaku bitnu ulogu koju Plato igra u grčkoj filozofiji i dok su učenja ova dva čovjeka stvorila određene religiozne odjeke, strogo rečeno, ni jedan nije bio religiozni učitelj; Lao-Ce je predočio više Boga u Tau nego je Konfucije uspio predočiti u humanosti ili Plato u idealizmu. Premda je bio pod snažnim utjecajem koncepta dualnog spiritizma - dobrog kao i lošeg - Zaratustra je nesumnjivo uzvisio ideju o jednom vječnom Božanstvu i o konačnoj pobjedi svjetla nad tamom.

5. Prvo stoljeće poslije Krista. Kao religiozni učitelj, Isus od Nazareta je započeo djelovati uporedo s kultom koji je utemeljio Ivan Krstitelj, dok se s vremenom udaljio koliko god je to bilo moguće od posta i formalnosti. Pored Isusa, Pavao iz Tarsusa i Filo iz Aleksandrije su bili najveći učitelji ove ere. Njihove koncepcije religije su igrale značajnu ulogu u evoluciji vjere koja nosi Kristovo ime.

6. Šesto stoljeće poslije Krista. Muhamed je osnovao religiju koja je bila nadmoćnija od mnogih

teachers who were commissioned by Machiventa Melchizedek when he lived and taught at Salem almost two thousand years before Christ. These missionaries proclaimed faith as the price of favor with God, and their teachings, though unproductive of any immediately appearing religions, nevertheless formed the foundations on which later teachers of truth were to build the religions of Urantia.

92:5.11 (1009.5) 3. *The post-Melchizedek era.* Though Amenemope and Ikhnaton both taught in this period, the outstanding religious genius of the post-Melchizedek era was the leader of a group of Levantine Bedouins and the founder of the Hebrew religion — Moses. Moses taught monotheism. Said he: "Hear, O Israel, the Lord our God is one God." "The Lord he is God. There is none beside him." He persistently sought to uproot the remnants of the ghost cult among his people, even prescribing the death penalty for its practitioners. The monotheism of Moses was adulterated by his successors, but in later times they did return to many of his teachings. The greatness of Moses lies in his wisdom and sagacity. Other men have had greater concepts of God, but no one man was ever so successful in inducing large numbers of people to adopt such advanced beliefs.

92:5.12 (1009.6) 4. *The sixth century before Christ.* Many men arose to proclaim truth in this, one of the greatest centuries of religious awakening ever witnessed on Urantia. Among these should be recorded Gautama, Confucius, Lao-tse, Zoroaster, and the Jainist teachers. The teachings of Gautama have become widespread in Asia, and he is revered as the Buddha by millions. Confucius was to Chinese morality what Plato was to Greek philosophy, and while there were religious repercussions to the teachings of both, strictly speaking, neither was a religious teacher; Lao-tse envisioned more of God in Tao than did Confucius in humanity or Plato in idealism. Zoroaster, while much affected by the prevalent concept of dual spiritism, the good and the bad, at the same time definitely exalted the idea of one eternal Deity and of the ultimate victory of light over darkness.

92:5.13 (1010.1) 5. *The first century after Christ.* As a religious teacher, Jesus of Nazareth started out with the cult which had been established by John the Baptist and progressed as far as he could away from fasts and forms. Aside from Jesus, Paul of Tarsus and Philo of Alexandria were the greatest teachers of this era. Their concepts of religion have played a dominant part in the evolution of that faith which bears the name of Christ.

92:5.14 (1010.2) 6. *The sixth century after Christ.* Mohammed founded a religion which was superior

vjerovanja njegovog vremena. Pobunio se protiv društvenih zahtjeva stranih vjera i protiv nedosljednosti u religioznom životu svog naroda.

7. Petnaesto stoljeće poslije Krista. Ovaj je period posvjedočio dva religiozna pokreta: poremećaj u jedinstvu kršćanstva na Zapadu i sintezu nove religije na Istoku. U Europi, institucionalizirano kršćanstvo je dostiglo stupanj neelastičnosti koji je zahtijevao bilo raspad ili razvoj. Na Istoku, Nanak i njegovi sljedbenici su ujedinili spojena učenja islama, hinduizma i budizma u sikizam, jednu od najnaprednijih religija Azije.

Budućnost Urantije će nesumnjivo biti obilježena pojavom učitelja religiozne istine - Božjeg Očinstva i bratstva svih stvorenih bića. Ali nadamo se je da će žustri i iskreni naponi ovih budućih proroka biti manje usmjereni k jačanju međuvjerskih prepreka, a više prema unaprijeđenju religioznog bratstva duhovnog obožavanja među sljedbenicima različitih intelektualnih teologija koje su postale obilježjem Urantije u Sataniji.

6. SLOŽENE RELIGIJE

Religije koje se mogu naći na Urantiji u dvadesetom stoljeću omogućuju zanimljivu analizu društvene evolucije čovjekovog poriva k obožavanju. Mnoge vjere su se tek neznatno udaljile od kulta duhova. Kao klasa, afrički Pigmeji nemaju nikavih religioznih reakcija, premda neki površno vjeruju u okružje duhova. Oni su danas upravo tamo gdje je primitivni čovjek bio na početku svoje religiozne evolucije. Posmrtni život predstavlja osnovno vjerovanje primitivne religije. Ideja o obožavanju osobnog Boga označava napredan evolutivni razvoj, ako ne prvi stadij otkrivenja. Dajaci posjeduju jedino najprimitivnije religiozne običaje. Eskimi i američki Indijanci su doskora imali vrlo blijede koncepcije o Bogu; vjerovali su u duhove i imali su neodređenu ideju o nekoj vrsti života poslije smrti. Suvremeni urođenici Australije znaju jedino za strah od tame i duhova i grubi oblik obožavanja predaka. Zulu pleme upravo razvija religiju žrtvovanja i straha od duhova. Izuzev kroz misionarsko djelovanje kršćana i muslimana, mnoga afrička plemena još uvijek nisu prerasla fetišni stadij religiozne evolucije. Ali neke su se grupe dugo držale jednobožčkih ideja, kao recimo negdašnji Tračani, koji su vjerovali i u besmrtnost.

Na Urantiji, evolutivna religija napreduje uporedo s otkrivenjem, dok se miješa i srasta u

to many of the creeds of his time. His was a protest against the social demands of the faiths of foreigners and against the incoherence of the religious life of his own people.

92:5.15 (1010.3) 7. *The fifteenth century after Christ.*

This period witnessed two religious movements: the disruption of the unity of Christianity in the Occident and the synthesis of a new religion in the Orient. In Europe institutionalized Christianity had attained that degree of inelasticity which rendered further growth incompatible with unity. In the Orient the combined teachings of Islam, Hinduism, and Buddhism were synthesized by Nanak and his followers into Sikhism, one of the most advanced religions of Asia.

92:5.16 (1010.4) The future of Urantia will doubtless be

characterized by the appearance of teachers of religious truth — the Fatherhood of God and the fraternity of all creatures. But it is to be hoped that the ardent and sincere efforts of these future prophets will be directed less toward the strengthening of interreligious barriers and more toward the augmentation of the religious brotherhood of spiritual worship among the many followers of the differing intellectual theologies which so characterize Urantia of Satania.

6. THE COMPOSITE RELIGIONS

92:6.1 (1010.5) Twentieth-century Urantia religions

present an interesting study of the social evolution of man's worship impulse. Many faiths have progressed very little since the days of the ghost cult. The Pygmies of Africa have no religious reactions as a class, although some of them believe slightly in a spirit environment. They are today just where primitive man was when the evolution of religion began. The basic belief of primitive religion was survival after death. The idea of worshipping a personal God indicates advanced evolutionary development, even the first stage of revelation. The Dyaks have evolved only the most primitive religious practices. The comparatively recent Eskimos and Amerinds had very meager concepts of God; they believed in ghosts and had an indefinite idea of survival of some sort after death. Present-day native Australians have only a ghost fear, dread of the dark, and a crude ancestor veneration. The Zulus are just evolving a religion of ghost fear and sacrifice. Many African tribes, except through missionary work of Christians and Mohammedans, are not yet beyond the fetish stage of religious evolution. But some groups have long held to the idea of monotheism, like the onetime Thracians, who also believed in immortality.

92:6.2 (1010.6) On Urantia, evolutionary and

revelatory religion are progressing side by side while they blend and coalesce into the diversified

različite teološke sustave koji vladaju na svijetu za vrijeme pisanja ovih poglavlja. Ove se religije, religije Urantije dvadesetog stoljeća, mogu sabrati na sljedeći način:

1. Hinduizam--najstarija.
2. Hebraizam.
3. Budizam.
4. Učenja Konfucija.
5. Vjerovanja taoizma.
6. Učenja Zaratusstre.
7. Šintoizam.
8. Džainizam.
9. Kršćanstvo.
10. Islam.
11. Sikizam--najnovija.

U staro doba, judaizam i hinduizam su predstavljali najnaprednije religije koje su ispoljile snažan utjecaj na tijek religioznog razvoja Istoka i Zapada. Hindusi i židovi su vjerovali da su njihove religije bile nadahnute i obznanjene, te su dalje vjerovali da su svedruge religije predstavljale dekadentne oblike jedne istinske vjere.

Indija je podjeljena između hindusa, sika, muslimana i pripadnika džainizma, od kojih svi prikazuju svemir, čovjeka i Boga prema svom vlastitom razumijevanju. Kina slijedi učenja taoizma i konfucijanizma; šintoizam prevladava Japanom.

Velike internacionalne, međurasne vjere su hebraizam, budizam, kršćanstvo i islam. Budizam se prostire od Cejlona i Burme kroz Tibet i Kinu, do Japana. Pokazao je prilagodljivost društvenim običajima mnogih naroda po kojoj se može usporediti jedino s kršćanstvom.

Hebrejstvo obuhvaća filozofski prijelaz od višeboštva u jednobojstvo; ono predstavlja evolutivnu sponu između religija evolucije i religija otkrivenja. Židovi su bili jedini zapadni narod koji je izravno slijedio svoje rane evolutivne bogove sve do Boga otkrivenja. Ali ova istina nikada nije postala široko prihvaćena sve do doba Izaije, koji je iznova propovijedao spoenu ideju rasnog božanstva i Univerzalnog Stvoritelja: "O Gospodine nad vojskama, Bože Izraelov, ti si Bog jedini; ti si stvorio nebo i zemlju." U određenom razdoblju povijesti, nada u opstanak Zapadne civilizacije je počivala u uzvišenim hebrejskim konceptima o dobroti i naprednim helenističkim idejama o ljepoti.

Kršćanska religija govori o životu i učenjima

theologic systems found in the world in the times of the inditement of these papers. These religions, the religions of twentieth-century Urantia, may be enumerated as follows:

- 92:6.3 (1011.1) 1. Hinduism — the most ancient.
- 92:6.4 (1011.2) 2. The Hebrew religion.
- 92:6.5 (1011.3) 3. Buddhism.
- 92:6.6 (1011.4) 4. The Confucian teachings.
- 92:6.7 (1011.5) 5. The Taoist beliefs.
- 92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrianism.
- 92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.
- 92:6.10 (1011.8) 8. Jainism.
- 92:6.11 (1011.9) 9. Christianity.
- 92:6.12 (1011.10) 10. Islam.
- 92:6.13 (1011.11) 11. Sikhism — the most recent.

92:6.14 (1011.12) The most advanced religions of ancient times were Judaism and Hinduism, and each respectively has greatly influenced the course of religious development in Orient and Occident. Both Hindus and Hebrews believed that their religions were inspired and revealed, and they believed all others to be decadent forms of the one true faith.

92:6.15 (1011.13) India is divided among Hindu, Sikh, Mohammedan, and Jain, each picturing God, man, and the universe as these are variously conceived. China follows the Taoist and the Confucian teachings; Shinto is revered in Japan.

92:6.16 (1011.14) The great international, interracial faiths are the Hebraic, Buddhist, Christian, and Islamic. Buddhism stretches from Ceylon and Burma through Tibet and China to Japan. It has shown an adaptability to the mores of many peoples that has been equaled only by Christianity.

92:6.17 (1011.15) The Hebrew religion encompasses the philosophic transition from polytheism to monotheism; it is an evolutionary link between the religions of evolution and the religions of revelation. The Hebrews were the only western people to follow their early evolutionary gods straight through to the God of revelation. But this truth never became widely accepted until the days of Isaiah, who once again taught the blended idea of a racial deity combined with a Universal Creator: "O Lord of Hosts, God of Israel, you are God, even you alone; you have made heaven and earth." At one time the hope of the survival of Occidental civilization lay in the sublime Hebraic concepts of goodness and the advanced Hellenic concepts of beauty.

92:6.18 (1011.16) The Christian religion is the religion

Krista utemeljim na teologiji Judaizma, dok je dalje izmijenjena usvajanjem određenih učenja Zaratusstre kao i Grčke filozofije i koju su prvenstveno formirali Filo, Petar i Pavle. Od Pavlovog je doba kršćanstvo prošlo kroz mnoge faze evolucije toliko poprimivši zapadnjačka svojstva da mnogi neeuropski narodi vrlo prirodno promatraju kršćanstvo čudnim i stranim otkrivenjem čudnog Boga koji je jedino za strance.

Islam je religijsko-kulturna spona koja povezuje sjevernu Afriku, Levant i jugoistočnu Aziju. Islam je jednobožačka vjera zahvaljujući utjecaju židovske teologije i kasnijih kršćanskih učenja. Muhamedovi učenici su se spotakli o napredna učenja o Trojstvu; nisu mogli shvatiti doktrinu o trima božanskim ličnostima i jednom Božanstvu. Uvijek je teško u kratkom vremenskom razdoblju navesti evolutivne umove da prihvate istinu otkrivenja. Čovjek evolutivno stvoreno biće i kao takav najvećim dijelom mora primiti svoju religiju evolutivnim metodama.

U određenom povijesnom razdoblju, obožavanje predaka je predstavljalo značajan napredak religiozne evolucije, premda je jako čudno i žalosno da ovaj primitivni koncept još uvijek vlada u Kini, Japanu i Indiji, pored toliko relativno naprednijih učenja kakva su budizam i hinduizam. Obožavanje predaka je na Zapadu poprimilo oblik obožavanja nacionalnih bogova i poštovanja rasnih heroja. U dvadesetom stoljeću ova nacionalistička religija obožavanja heroja postoji u različitim radikalnim i nacionalističkim svjetovnim pokretima koji obilježavaju mnoge zapadne nacije i rase. Isti ovaj stav uveliko vlada na velikim sveučilištima i u većim industrijskim zajednicama engleskog govornog područja. Ove se predodžbe neznatno razlikuju od ideje da religija ne predstavlja ništa drugo nego "zajednički zahtjev za boljim životom". "Nacionalne religije" znače povratak ranom rimskom obožavanju imperatora i šintoizmu - obožavanju države u vidu vladarske obitelji.

7. NASTAVAK EVOLUTIVNE RELIGIJE

Religija nikada ne može biti znanstvena činjenica. Dok filozofija može počivati na znanstvenim temeljima, religija zauvijek mora biti bilo evolutivna, objavljena ili mješavina ovih dvaju, kao što je religija koja danas postoji na svijetu.

Nove religije ne mogu biti izmišljene; one moraju bilo evoluirati ili biti iznenada objavljene. Sve nove evolutivne religije predstavljaju jedino napredujuće izražaje starih vjerovanja, nova prilagođenja i usklađenja. Staro ne umire; ono se stapa s novim, upravo kao što je sikizam nikao i

about the life and teachings of Christ based upon the theology of Judaism, modified further through the assimilation of certain Zoroastrian teachings and Greek philosophy, and formulated primarily by three individuals: Philo, Peter, and Paul. It has passed through many phases of evolution since the time of Paul and has become so thoroughly Occidentalized that many non-European peoples very naturally look upon Christianity as a strange revelation of a strange God and for strangers.

92:6.19 (1011.17) Islam is the religio-cultural connective of North Africa, the Levant, and southeastern Asia. It was Jewish theology in connection with the later Christian teachings that made Islam monotheistic. The followers of Mohammed stumbled at the advanced teachings of the Trinity; they could not comprehend the doctrine of three divine personalities and one Deity. It is always difficult to induce evolutionary minds *suddenly* to accept advanced revealed truth. Man is an evolutionary creature and in the main must get his religion by evolutionary techniques.

92:6.20 (1012.1) Ancestor worship onetime constituted a decided advance in religious evolution, but it is both amazing and regrettable that this primitive concept persists in China, Japan, and India amidst so much that is relatively more advanced, such as Buddhism and Hinduism. In the Occident, ancestor worship developed into the veneration of national gods and respect for racial heroes. In the twentieth century this hero-venerating nationalistic religion makes its appearance in the various radical and nationalistic secularisms which characterize many races and nations of the Occident. Much of this same attitude is also found in the great universities and the larger industrial communities of the English-speaking peoples. Not very different from these concepts is the idea that religion is but "a shared quest of the good life." The "national religions" are nothing more than a reversion to the early Roman emperor worship and to Shinto — worship of the state in the imperial family.

7. THE FURTHER EVOLUTION OF RELIGION

92:7.1 (1012.2) Religion can never become a scientific fact. Philosophy may, indeed, rest on a scientific basis, but religion will ever remain either evolutionary or revelatory, or a possible combination of both, as it is in the world today.

92:7.2 (1012.3) New religions cannot be invented; they are either evolved, or else they are *suddenly revealed*. All new evolutionary religions are merely advancing expressions of the old beliefs, new adaptations and adjustments. The old does not cease to exist; it is merged with the new, even as

procvao iz tla i formi hinduizma, budizma, islama i drugih suvremenih kultova. Primitivna religija je bila vrlo demokratska; divljak je bez problema posuđivao i iznajmljivao. Jedino se u slučaju otkrivenja pojavio autokratski i netrpeljiv egotizam.

Kvaliteta mnogobrojnih religija koje danas postoje na Urantiji ovisi o tome uolikoj mjeri one vode čovjeka k Bogu i uolikoj mjeri ljudima donose spoznaju Oca. Svaka grupa koja proglaši svoje vjerovanje jedinom Istinom čini veliku grešku; takvi stavovi prije označavaju teološku aroganciju nego čvrstinu vjere. Na Urantiji ne postoji religija koja ne bi izvukla korist iz proučavanjanajviše istine bilo koje druge vjere, kako sve sadrže istinu. Religioznim ljudima bi bilo bolje posuditi najbolje aspekte živeće duhovne vjere svojih susjeda nego optuživati najgore aspekte njihovih zaostalih predrasuda i zastarjelih rituala.

Sve religije su nastale kao rezultat varijacija u čovjekovom načinu reagiranja na jednolika duhovna vodstva. One se nikada ne mogu nadati da će postići jednolikost vjerovanja, dogmi i rituala - intelektualnih aspekata; ali one mogu i jednog dana hoće, uvidjeti jedinstvo koje počiva u istinskom obožavanju Oca svih, jer ono je duhovno a zauvijek je istina da su u duhu svi ljudi jednaki.

Primitivna religija je najvećim dijelom bila usmjerena na materijalne vrijednosti, ali civilizacija povisuje religiozne vrijednosti, kako istinska religija nije ništa drugo nego odanost čovjekovog "ja" služenju smislenim i uzvišenim vrijednostima. Tijekom religiozne evolucije, etika prerasta u filozofiju morala, dok moralnost postaje disciplinom čovjekovog "ja" koju određuju mjerila najviših značenja i uzvišenih vrijednosti - božanskih i duhovnih ideala. Religija tako prerasta u spontanu i veličanstvenu odanost, živeće iskustvo predane ljubavi.

Kvaliteta religije počiva na:

1. Razini vrijednosti - lojalnosti.
2. Dubini značenj a - profinjenju individualne osjetljivosti prema idealističnom cijenjenju ovih najviših vrijednosti.
3. Snazi posvećenja - stupnju odanosti ovim božanskim vrijednostima.
4. Nesputanom napretku ličnosti na ovoj kozmičkoj stazi idealističkog duhovnog življenja, spoznaji statusa Božjeg sina i beskrajnog progresivnog državljanstva u svemiru.

Religiozna značenja nepreduju u ljudskoj samosvijesti kad dijete prenese ideje o svemoći sa svojih roditelja na Boga. Cjelokupno religiozno iskustvo takvog djeteta uveliko ovisi o tome da li je

Sikhism budded and blossomed out of the soil and forms of Hinduism, Buddhism, Islam, and other contemporary cults. Primitive religion was very democratic; the savage was quick to borrow or lend. Only with revealed religion did autocratic and intolerant theologic egotism appear.

92-7.3 (1012.4) The many religions of Urantia are all good to the extent that they bring man to God and bring the realization of the Father to man. It is a fallacy for any group of religionists to conceive of their creed as *The Truth*; such attitudes bespeak more of theological arrogance than of certainty of faith. There is not a Urantia religion that could not profitably study and assimilate the best of the truths contained in every other faith, for all contain truth. Religionists would do better to borrow the best in their neighbors' living spiritual faith rather than to denounce the worst in their lingering superstitions and outworn rituals.

92-7.4 (1012.5) All these religions have arisen as a result of man's variable intellectual response to his identical spiritual leading. They can never hope to attain a uniformity of creeds, dogmas, and rituals — these are intellectual; but they can, and some day will, realize a unity in true worship of the Father of all, for this is spiritual, and it is forever true, in the spirit all men are equal.

92-7.5 (1012.6) Primitive religion was largely a material-value consciousness, but civilization elevates religious values, for true religion is the devotion of the self to the service of meaningful and supreme values. As religion evolves, ethics becomes the philosophy of morals, and morality becomes the discipline of self by the standards of highest meanings and supreme values — divine and spiritual ideals. And thus religion becomes a spontaneous and exquisite devotion, the living experience of the loyalty of love.

92-7.6 (1013.1) The quality of a religion is indicated by:

92-7.7 (1013.2) 1. Level of values — loyalties.

92-7.8 (1013.3) 2. Depth of meanings — the sensitization of the individual to the idealistic appreciation of these highest values.

92-7.9 (1013.4) 3. Consecration intensity — the degree of devotion to these divine values.

92-7.10 (1013.5) 4. The unfettered progress of the personality in this cosmic path of idealistic spiritual living, realization of sonship with God and never-ending progressive citizenship in the universe.

92-7.11 (1013.6) Religious meanings progress in self-consciousness when the child transfers his ideas of omnipotence from his parents to God. And the entire religious experience of such a child is largely

odnosom između njega i roditelja dominirao strah ili ljubav. Robovima je uvijek bilo teško prenijeti strah od gospodara u ideje o Božjoj ljubavi. Civilizacija, znanost i napredne religije moraju izručiti čovječanstvo od straha od prirodnih pojava. Viša prosvjetljenosti tako oslobađa obrazovane smrtnike svake ovisnosti oposrednicima pri uspostavi duhovnog zajedništva s Božanstvom.

Ove se međufaze idolopokloničke neodlučnosti pri prenosu obožavanja od ljudskog i vidljivog u božansko i nevidljivo ne mogu izbjeći, premda bi njihova duljina trebala biti umanjena čovjekovom sviješću o pomoćnoj službi unutarnjeg božanskog duha. Unatoč tome, na čovjeka su snažno utjecali ne samo njegovi koncepti o Božastvu, već i karakter junaka koje je izabrao poštovati. Velika je žalost da su oni koji su izabrali poštovati božanskog i uskrslog Krista previdjeli čovjeka - smionog i hrabrog heroja - Jozinog sina Isusa.

Suvremeni čovjek je ovladao prihvatljivom religioznom samosviješću, premda su njegovi običaji obožavanja uskomešani i diskreditirani ubrzanom društvenom preobrazbom i neviđenim napretkom znanosti. Razboriti muškarci i žene traže novu definiciju religije i ovaj će zahtijev prisiliti religiju na samoprocjenu.

U jednoj jedinoj generaciji, suvremeni čovjek je primoran postići veće prilagođenje ljudskih vrijednosti nego je učinjeno kroz dvije tisuće godina. Ovo ispoljava bitan utjecaj na društveni stav prema religiji, kako religija predstavlja način življenja kao i vještinu razmišljanja.

Istodobno, istinska religija uvijek mora biti vječni temelj i zvijezda vodilja svih trajnih civilizacija.

[Predstavio Melkizedek iz Nebadona.]

dependent on whether fear or love has dominated the parent-child relationship. Slaves have always experienced great difficulty in transferring their master-fear into concepts of God-love. Civilization, science, and advanced religions must deliver mankind from those fears born of the dread of natural phenomena. And so should greater enlightenment deliver educated mortals from all dependence on intermediaries in communion with Deity.

92:7.12 (1013.7) These intermediate stages of idolatrous hesitation in the transfer of veneration from the human and the visible to the divine and invisible are inevitable, but they should be shortened by the consciousness of the facilitating ministry of the indwelling divine spirit. Nevertheless, man has been profoundly influenced, not only by his concepts of Deity, but also by the character of the heroes whom he has chosen to honor. It is most unfortunate that those who have come to venerate the divine and risen Christ should have overlooked the man — the valiant and courageous hero — Joshua ben Joseph.

92:7.13 (1013.8) Modern man is adequately self-conscious of religion, but his worshipful customs are confused and discredited by his accelerated social metamorphosis and unprecedented scientific developments. Thinking men and women want religion redefined, and this demand will compel religion to re-evaluate itself.

92:7.14 (1013.9) Modern man is confronted with the task of making more readjustments of human values in one generation than have been made in two thousand years. And this all influences the social attitude toward religion, for religion is a way of living as well as a technique of thinking.

92:7.15 (1013.10) True religion must ever be, at one and the same time, the eternal foundation and the guiding star of all enduring civilizations.

92:7.16 (1013.11) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 93. MAKIVENTA MELKISEDEK

⇐ 092

Knjiga Urantije

094 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 93 MAKIVENTA MELKISEDEK

Sekcije

Uvod

1. MAKIVENTINO UTJELOVLJENJE
2. MUDRAC IZ SALEMA
3. MELKISEDEKOVA UČENJA
4. SALEMSKA RELIGIJA
4. ODABIR ABRAHAMA
6. MELKISEDEKOV SAVEZ S ABRAHAMOM
7. MELKISEDEKOVI MISIONARI
8. MELKISEDEKOV ODLAZAK
9. PO MELKISEDEKOVOM ODLASKU
10. TRENUTNI STATUS MAKIVENTIE MELKISEDEKA

PAPER 93 MACHIVENTA MELCHIZEDEK

SECTIONS

Introduction

1. The Machiventa Incarnation
2. The Sage of Salem
3. Melchizedek's Teachings
4. The Salem Religion
5. The Selection of Abraham
6. Melchizedek's Covenant with Abraham
7. The Melchizedek Missionaries
8. Departure of Melchizedek
9. After Melchizedek's Departure
10. Present Status of Machiventa Melchizedek

Uvod

Melkisedeci su opće poznati kao red Sinova koji djeluje u kriznim situacijama i u nevjerovatno širokom rasponu aktivnosti na svjetovima lokalnog svemira. Prilikom mnogih nesvakidašnjih problema i planova za poduzeće specijalnih aktivnosti, Melkisedek je obično taj koji stupa u akciju. Njihova sposobnost djelovanja u krizama i na širokom rasponu svemirskih razina uključujući fizičku razinu ličnosti, predstavlja naročitu osobinu bića iz ovog reda. Jedino Nositelji Života dijele određeni stupanj ovog metamorfnog raspona djelovanja ličnosti.

Kozmički Sinovi iz reda Melkisedeka već dugo aktivno djeluju na Urantiji. Dvanaest pripadnika ovog reda je surađivalo s Nositeljima Života. Kasnija dvanaestočlana grupa je prihvatila ulogu primatelja na vašem svijetu nedugo nakon Kaligastijinogotcjepjenja i nastavila je djelovati u ovoj ulozi sve do vremena Adama i Eve. Ovih se

INTRODUCTION

93:0.1 (1014.1) THE Melchizedeks are widely known as emergency Sons, for they engage in an amazing range of activities on the worlds of a local universe. When any extraordinary problem arises, or when something unusual is to be attempted, it is quite often a Melchizedek who accepts the assignment. The ability of the Melchizedek Sons to function in emergencies and on widely divergent levels of the universe, even on the physical level of personality manifestation, is peculiar to their order. Only the Life Carriers share to any degree this metamorphic range of personality function.

93:0.2 (1014.2) The Melchizedek order of universe sonship has been exceedingly active on Urantia. A corps of twelve served in conjunction with the Life Carriers. A later corps of twelve became receivers for your world shortly after the Caligastia secession and continued in authority until the time of Adam and Eve. These twelve Melchizedeks

dvanaest Melkisedeka vratilo na Urantiju nakon pada Adama i Eve, gdje su nastavili raditi kao planetarni primatelji sve dok Isus iz Nazareta, kao Sin Čovječji, nije postao Planetarni Princ Urantije.

returned to Urantia upon the default of Adam and Eve, and they continued thereafter as planetary receivers on down to the day when Jesus of Nazareth, as the Son of Man, became the titular Planetary Prince of Urantia.

1. MAKIVENTINO UTJELOVLJENJE

Obznanjena istina na Urantiji je bila na rubu uništenja za dugih tisućljeća nakon neuspjeha adamičke misije na Urantiji. Dok je ljudski rod nastavio napredovati intelektualno, polako je gubio nekoć zaposjednuto duhovno tlo. Otprilike 3,000 godina pr.K. čovjek je izgubio jasnoću ideje Boga.

Dvanaestorica Melkisedeka-primatelja su znali da je Mihael planirao doći na Urantiju, ali nisu znali kada; tako su sazvali svečano vijeće gdje su tražili od Svevišnjih Edentije odobrenje neke metode za očuvanje svjetla istine na Urantiji. Ova je molba odbačena uz obrazloženje da je "sprovedba poslova satanijskog planeta 606 u cjelosti povjerena brizi Melkisedeka-čuvara." Primatelji su se zatim obratili za pomoć Ocu Melkisedeku, ali su od njega jedino primili uputu da nastave održavati istinu prema svom vlastitom sudu "do dolaska darovanog Sina," koji će "spasti planetarne titule od propasti i neizvjesnosti."

I upravo zbog toga što su se tako potpuno morali osloniti na svoje vlastite moći, MakiventaMelkisedek, jedan od dvanaest planetarnih primatelja, se dobrovoljno javio da učini to što je poduzeto samo šest puta za cijele povijesti Nebadona: da se pojavi na Urantiji kao smrtni čovjek, da sebe podari planetu u ulozu kriznog Sina zemaljske službe. Nakon što je od Salvingtona primio odobrenje da se upusti u ovo poduzeće, MakiventaMelkisedek je utjelovljen u Palestini nedaleko od mjesta koje je s vremenom postalo poznato kao Salem. Cijelo poduzeće ovog sina Melkisedeka sprovedeno je djelovanjem planetarnih primatelja u suradnji s Nositeljima Života, određenim Fizičkim Kontrolerima i drugim nebeskim ličnostima na Urantiji.

2. MUDRAC IZ SALEMA

1,973 godine prije Isusovog rođenja, Makiventa je podaren ljudima Urantije. Njegov dolazak nije bio bitno obilježen; njegova materijalizacija nije posvjedočena ljudskim okom. Ljudi su ga prvi put ugledali tog bitnog dana kad je ušao u tabor Amdona, kaldejskog pastira sumeranskog porijekla. Proklamacija njegove

1. THE MACHIVENTA INCARNATION

93:1.1 (1014.3) Revealed truth was threatened with extinction during the millenniums which followed the miscarriage of the Adamic mission on Urantia. Though making progress intellectually, the human races were slowly losing ground spiritually. About 3000 B.C. the concept of God had grown very hazy in the minds of men.

93:1.2 (1014.4) The twelve Melchizedek receivers knew of Michael's impending bestowal on their planet, but they did not know how soon it would occur; therefore they convened in solemn council and petitioned the Most Highs of Edentia that some provision be made for maintaining the light of truth on Urantia. This plea was dismissed with the mandate that "the conduct of affairs on 606 of Satania is fully in the hands of the Melchizedek custodians." The receivers then appealed to the Father Melchizedek for help but only received word that they should continue to uphold truth in the manner of their own election "until the arrival of a bestowal Son," who "would rescue the planetary titles from forfeiture and uncertainty."

93:1.3 (1014.5) And it was in consequence of having been thrown so completely on their own resources that Machiventa Melchizedek, one of the twelve planetary receivers, volunteered to do that which had been done only six times in all the history of Nebadon: to personalize on earth as a temporary man of the realm, to bestow himself as an emergency Son of world ministry. Permission was granted for this adventure by the Salvington authorities, and the actual incarnation of Machiventa Melchizedek was consummated near what was to become the city of Salem, in Palestine. The entire transaction of the materialization of this Melchizedek Son was completed by the planetary receivers with the co-operation of the Life Carriers, certain of the Master Physical Controllers, and other celestial personalities resident on Urantia.

2. THE SAGE OF SALEM

93:2.1 (1015.1) It was 1,973 years before the birth of Jesus that Machiventa was bestowed upon the human races of Urantia. His coming was unspectacular; his materialization was not witnessed by human eyes. He was first observed by mortal man on that eventful day when he entered the tent of Amdon, a Chaldean herder of

misije obilježena je jednostavnim riječima kojima se obratio ovom pastiru, "Ja sam Melkisedek, svećenik El Eliona, Boga Svevišnjeg, jednog jedinog Boga."

Kad se pastir povratio od iznenađenja i nakon što je zasuo stranca mnogim pitanjima, pozvao je Melkisedeka da s njim objeduje, i ovo je bio prvi put za njegovog dugog kozmičkog života da je Makiventa okusio materijalnu hranu kojom se trebao hraniti sljedeće devedeset četiri godine koje je proveo u obliću materijalnog tijela.

Ove noći, dok su razgovarali pod nebeskim svodom, Melkisedek je počeo svoju misiju otkrivenjem istine o stvarnosti Boga kad je mahnulo rukom i obraćajući se Amdonu, rekao: "El Elion, Bog Svevišnji, je nebeski stvoritelj zvjezdanog svoda i zemlje na kojoj živimo i on je vladar nad nebesima."

Melkisedeku nije trebalo više od par godina da oko sebe skupi učenike, prijatelje i vjernike koji su formirali jezgro zajednice koja je kasnije nazvana Salem. Uskoro je postao poznat kao svećenik El Eliona, Svevišnjeg Boga, i mudrac iz Salema. Među određenim obližnjim plemenima često je smatran šeikom -- kraljem -- Salema. Salem je nakon Melkisedekovog nestanka postalo poznat kao grad Jabeša, dok je zatim prozvan Jeruzalem.

Po svojoj osobnoj pojavi, Melkisedek je nalikovao mješavini noditskih i sumeranskih naroda, kako je bio visok skoro šest stopa i vrlo snažne građe. Govorio je kaldejski i nekih šest drugih jezika. Odjevao se uglavnom prema stilu ondašnjih kaananskih svećenika, izuzev što je na grudima nosio znak tri koncentrična kruga, satanijski simbol rajskog Trojstva. Za razdoblja njegove službe ovaj je simbol tri koncentrična kruga smatran tako svetim da ga se Melkisedekovi učenici nisu usuđivali koristiti, tako da je nakon nekoliko generacija zaboravljen.

Premda je Makiventa živio prema ondašnjim običajima, nije se ženio i nije mogao imati zemaljske djece. Dok je njegovo fizičko tijelo nalikovalo tijelima drugih muškaraca, u stvarnosti je pripadalo redu naročito sazdanijh tijela koja su korištena pri materijaliziranju stotine pripadnika osoblja Princa Kaligastije, izuzev što nije imalo plazmu bilo koje ljudske rase. U ovo vrijeme na zemlji nije bilo drveta života. Da je Makiventa imao namjeru dulje ostati na zemlji, njegov bi se tjelesni mehanizam postupno raspao; kako je to bio slučaj, obustavio je svoju misiju podarenja nakon devedeset četiri godine, dugo prije početka tjelesnog raspada.

Sumerian extraction. And the proclamation of his mission was embodied in the simple statement which he made to this shepherd, "I am Melchizedek, priest of El Elyon, the Most High, the one and only God."

93:2.2 (1015.2) When the herder had recovered from his astonishment, and after he had plied this stranger with many questions, he asked Melchizedek to sup with him, and this was the first time in his long universe career that Machiventa had partaken of material food, the nourishment which was to sustain him throughout his ninety-four years of life as a material being.

93:2.3 (1015.3) And that night, as they talked out under the stars, Melchizedek began his mission of the revelation of the truth of the reality of God when, with a sweep of his arm, he turned to Amdon, saying, "El Elyon, the Most High, is the divine creator of the stars of the firmament and even of this very earth on which we live, and he is also the supreme God of heaven."

93:2.4 (1015.4) Within a few years Melchizedek had gathered around himself a group of pupils, disciples, and believers who formed the nucleus of the later community of Salem. He was soon known throughout Palestine as the priest of El Elyon, the Most High, and as the sage of Salem. Among some of the surrounding tribes he was often referred to as the sheik, or king, of Salem. Salem was the site which after the disappearance of Melchizedek became the city of Jebus, subsequently being called Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) In personal appearance, Melchizedek resembled the then blended Nodite and Sumerian peoples, being almost six feet in height and possessing a commanding presence. He spoke Chaldean and a half dozen other languages. He dressed much as did the Canaanite priests except that on his breast he wore an emblem of three concentric circles, the Satania symbol of the Paradise Trinity. In the course of his ministry this insignia of three concentric circles became regarded as so sacred by his followers that they never dared to use it, and it was soon forgotten with the passing of a few generations.

93:2.6 (1015.6) Though Machiventa lived after the manner of the men of the realm, he never married, nor could he have left offspring on earth. His physical body, while resembling that of the human male, was in reality on the order of those especially constructed bodies used by the one hundred materialized members of Prince Caligastia's staff except that it did not carry the life plasm of any human race. Nor was there available on Urantia the tree of life. Had Machiventa remained for any long period on earth, his physical mechanism would have gradually deteriorated; as it was, he terminated his bestowal mission in ninety-four years long before his material body had

Utjelovljen u ljudskom obličju, Melkisedek je primio Misaoni Ispravljač koji je došao živjeti u ovoj nadljudskoj ličnosti kao vremenski nadgednik i tjelesni mentor i koji je na taj način stekao iskustvo i praktični uvid u probleme koji su suočavali Urantiju i u vještinu življenja u utjelovljenom Sinu zahvaljujući kojoj je ovaj duh Oca kasnije mogao tako odvažno djelovati u ljudskom umu Božjeg Sina Mihaela prilikom njegovog utjelovljenja u ljudskom obličju. Ovo je jedini Misaoni Ispravljač koji je djelovao u dva uma na Urantiji, oba božanska kao i ljudska.

Za vrijeme svog zemaljskog utjelovljenja, Makiventa je bio u neprekidnom kontaktu sa preostalih jedanaest planetarnih čuvara, ali nije imao sposobnost komuniciranja s drugim redovima nebeskih ličnosti. Na stranu od Melkisedeka-primatelja, nije imao bolji kontakt s nadljudskim inteligencijama od ljudskih bića.

3. MELKISEDEKOVA UČENJA

S prolaskom prvog desetljeća, Melkisedek je organizirao škole u Salemu prema primjeru starijeg sustava koji su razvili raniji setitski svećenici iz Drugog Vrtu. Sama ideja plaćanja desetine koju je uveo njegov kasniji obraćenik Abraham, vuče porijeklo od tradicija starih Setita.

Melkisedek je širio nauk o jednom Bogu, Božanstvu svih ljudi, ali je dopustio ljudima da povežu ovu ideju s naukom o Ocu Zvijezda iz Norlatiadeka, kojeg je nazvao El Elionom - Bogom Svevišnjim. Melkisedek se nije osvrnuo na status Lucifera i stanje stvari na Jeruzemu. Lanaforž, Sustavni Vlada, nije bitnije sudjelovao u poslovima Urantije sve do svršetka Mihaelovogpodarenja. Većini učenika iz Salema, Edentija je bila Nebo, dok je Svevišnji bio Bog.

Tri koncentrična kruga koja je Melkisedek usvojio kao simbol svog utjelovljenja, većina ljudi je tumačila kao predstavu kraljevstva ljudi, kraljevstva anđela i kraljevstva Boga. Melkisedek im je dopustio da ostanu u ovom uvjerenju; mali broj njegovih učenika je znao da tri kruga predstavljaju beskonačnost, vječnost i univerzalnost rajskog Trojstva božanske naprave i usmjerenja; i sam Abraham je pogrešno vjerovao da krugovi predstavljaju trojicu Svevišnjih Edentije, dok je ipravo znao da trojica Svevišnjih ih djeluju kao jedan. Kad god je Melkisedek govorio o ovom znaku kao simbolu Trojstva, obično ga je vezao s trojicom vorondadeških vladara iz zvijezda Norlatiadeka.

begun to disintegrate.

^{93:2.7 (1016.1)} This incarnated Melchizedek received a Thought Adjuster, who indwelt his superhuman personality as the monitor of time and the mentor of the flesh, thus gaining that experience and practical introduction to Urantian problems and to the technique of indwelling an incarnated Son which enabled this spirit of the Father to function so valiantly in the human mind of the later Son of God, Michael, when he appeared on earth in the likeness of mortal flesh. And this is the only Thought Adjuster who ever functioned in two minds on Urantia, but both minds were divine as well as human.

^{93:2.8 (1016.2)} During the incarnation in the flesh, Machiventa was in full contact with his eleven fellows of the corps of planetary custodians, but he could not communicate with other orders of celestial personalities. Aside from the Melchizedek receivers, he had no more contact with superhuman intelligences than a human being.

3. MELCHIZEDEK'S TEACHINGS

^{93:3.1 (1016.3)} With the passing of a decade, Melchizedek organized his schools at Salem, patterning them on the olden system which had been developed by the early Sethite priests of the second Eden. Even the idea of a tithing system, which was introduced by his later convert Abraham, was also derived from the lingering traditions of the methods of the ancient Sethites.

^{93:3.2 (1016.4)} Melchizedek taught the concept of one God, a universal Deity, but he allowed the people to associate this teaching with the Constellation Father of Norlatiadek, whom he termed El Elyon — the Most High. Melchizedek remained all but silent as to the status of Lucifer and the state of affairs on Jerusem. Lanaforge, the System Sovereign, had little to do with Urantia until after the completion of Michael's bestowal. To a majority of the Salem students Edentia was heaven and the Most High was God.

^{93:3.3 (1016.5)} The symbol of the three concentric circles, which Melchizedek adopted as the insignia of his bestowal, a majority of the people interpreted as standing for the three kingdoms of men, angels, and God. And they were allowed to continue in that belief; very few of his followers ever knew that these three circles were emblematic of the infinity, eternity, and universality of the Paradise Trinity of divine maintenance and direction; even Abraham rather regarded this symbol as standing for the three Most Highs of Edentia, as he had been instructed that the three Most Highs functioned as one. To the extent that Melchizedek taught the Trinity concept symbolized in his insignia, he usually associated it with the three Vorondadek

Svojim učenicima iz redova običnih ljudi nije pokušavao predočiti ova učenja izuzev što je tvrdio da Svevišnji vladaju na Edentiji - oni su Bogovi Urantije. Ali određenim pojedincima Melkisedek je dao širi uvid i nauk o upravi i organizaciji lokalnog svemira, dok je svom brilijantnom učeniku keničanu Nordonu i odabranoj grupi njegovih iskrenih suradnika predočio istine nadsvemira i Havone.

Pripadnici Ketrove familije s kojom je Melkisedek živio više od trideset godina, su znali mnoge od ovih viših istina koje su dugo zadržali, sve do pojave njihovog vrijednog potomka Mojsija koji je tako čuo pripovijed o Melkisedekovom vremenu preko očeve strane, kao i nekih drugih izvora s majčine strane obitelji.

Melkisedek je učio ljude sve što su ovi imali sposobnost primiti i prihvatiti. Pored ostalog i mnoge suvremene religiozne ideje o nebu i zemlji, čovjeku, Bogu i anđelima, nisu daleko od ovih Melkisedekovih učenja. Ovaj veliki učitelj je podredio sve drugo ideji o jednom Bogu, Božanstvu svih ljudi, Stvoritelju neba, božanskom Ocu. Stavio je naglasak na ovo učenje kako bi apelirao na čovjekov impuls bogoštovljenja i pripremio put za kasniju pojavu Mihaela kao Sina istog ovog Oca Svih.

Melkisedek je učio da je u neko buduće doba trebao doći drugi utjelovljeni Sin Boga onako kako je on sam došao, ali da će ovog drugog roditi žena; i zbog toga su mnoga kasnija učenja tvrdila da je Isus bio svećenik ili služitelj, "zauvijek prema primjeru Melkisedeka."

Melkisedek je tako pripremio put i postavio svjetski monoteistički stadij za podarenje instinskog Rajskog Sina jednog Boga, kojeg je tako slikovito predočio kao Oca svih i kojeg je predstavio Abrahamu kao Boga koji će prihvatiti čovjeka na temeljima čovjekove jednostavne osobne vjere. Mihael je prilikom svoje pojave na zemlji potvrdio sva Melkisedekova učenja o Rajskom Ocu.

4. SALEMSKA RELIGIJA

Salemske ceremonije bogoštovljenja su bile vrlo jednostavne. Svaka osoba koja je potpisala ili čekirala glinene tablice Melkisedekove vjerske škole napamet je naučila i prihvatila, ova vjerovanja:

1. Vjerujem u El Eliona, Boga Svevišnjeg, jedinog Oca Svih i Stvoritelja svega.

rulers of the constellation of Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) To the rank and file of his followers he made no effort to present teaching beyond the fact of the rulership of the Most Highs of Edentia — Gods of Urantia. But to some, Melchizedek taught advanced truth, embracing the conduct and organization of the local universe, while to his brilliant disciple Nordan the Kenite and his band of earnest students he taught the truths of the superuniverse and even of Havona.

93:3.5 (1016.7) The members of the family of Katro, with whom Melchizedek lived for more than thirty years, knew many of these higher truths and long perpetuated them in their family, even to the days of their illustrious descendant Moses, who thus had a compelling tradition of the days of Melchizedek handed down to him on this, his father's side, as well as through other sources on his mother's side.

93:3.6 (1016.8) Melchizedek taught his followers all they had capacity to receive and assimilate. Even many modern religious ideas about heaven and earth, of man, God, and angels, are not far removed from these teachings of Melchizedek. But this great teacher subordinated everything to the doctrine of one God, a universe Deity, a heavenly Creator, a divine Father. Emphasis was placed upon this teaching for the purpose of appealing to man's adoration and of preparing the way for the subsequent appearance of Michael as the Son of this same Universal Father.

93:3.7 (1017.1) Melchizedek taught that at some future time another Son of God would come in the flesh as he had come, but that he would be born of a woman; and that is why numerous later teachers held that Jesus was a priest, or minister, "forever after the order of Melchizedek."

93:3.8 (1017.2) And thus did Melchizedek prepare the way and set the monotheistic stage of world tendency for the bestowal of an actual Paradise Son of the one God, whom he so vividly portrayed as the Father of all, and whom he represented to Abraham as a God who would accept man on the simple terms of personal faith. And Michael, when he appeared on earth, confirmed all that Melchizedek had taught concerning the Paradise Father.

4. THE SALEM RELIGION

93:4.1 (1017.3) The ceremonies of the Salem worship were very simple. Every person who signed or marked the clay-tablet rolls of the Melchizedek church committed to memory, and subscribed to, the following belief:

93:4.2 (1017.4) 1. I believe in El Elyon, the Most High God, the only Universal Father and Creator of all

2. Prihvaćam Melkisedekov savez s Bogom Svevišnjim kojim čovjek postiže Božju naklonost, a ne prinošenjem žrtava i paljenjem paljenica.

3. Obećavam da ću se držati Melkisedekovih sedam zapovijedi i da ću svima reći o radosnoj vijesti saveza s Bogom Svevišnjim.

U ovom je počivala cijela vjera salemske kolonije. Ali i ova je kratka i jednostavna deklaracija bila preteška i daleko naprednija od shvaćanja ondašnjih ljudi. Oni jednostavno nisu mogli pojmiti da čovjek može primiti božju naklonost besplatno - vjerom. Bili su suviše zaokupljeni vjerovanjem da je čovjek rođen u podređenosti bogovima. Suviše dugo i suviše iskreno su prinosili žrtve i darove svećenicima da bi bili u stanju shvatiti radosnu vijest da spasenje -božanska naklonost -- predstavlja besplatni dar podaren svima koji su vjerovali u Melkisedekov savez. Abraham je vjerovao napola, a i ovo mu se "priznalo kao ispravnost."

Melkisedekovih sedam zapovijedi vuku porijeklo iz starog dalamatijskog vrhovnog zakona i imaju dosta zajedničkog sa sedam zapovijedi iz prvog i drugog Vrta. Salemska religija je počivala na ovih sedam zapovijedi:

1. Ne klanjaj se drugom Bogu osim Boga Svevišnjeg, Stvoritelja neba i zemlje.

2. Ne sumnjaj da je jedino vjera potrebna za vječno spasenje.

3. Ne svjedoči lažno.

4. Ne ubij.

5. Ne kradi.

6. Ne učini preljuba.

7. Poštuj oca svoga i majku svoju i starješine svoje.

Dok u okviru kolonije nije bilo dopušteno prinositi žrtve, Melkisedek je znao da je bilo teško u kratkom vremenu iskorijeniti duboko uvriježene običaje, tako da je ljudima murdo dao novi ritual pričesti -- kruha i vina -- na mjesto starog rituala žrtvovanja prolijevanjem krvi. Tako je zabilježeno: "Melkisedek, kralj Salema, uveo je pričest kruha i vina." Ali ni ova pažljivo smišljena inovacija nije bila posve uspješna; više plemena je održavalo centre u okolici Salema gdje su prinosili žrtve i palili paljenice. Abraham je također pobjegao ovom barbarskom činu nakon pobjede nad Kedor-Laomerom; jednostavno se nije mogao smiriti dok nije prinjeo konvencionalnu žrtvu. Melkisedek dakle nije uspio iskorijeniti ovu naklonost prema

things.

93:4.3 (1017.5) 2. I accept the Melchizedek covenant with the Most High, which bestows the favor of God on my faith, not on sacrifices and burnt offerings.

93:4.4 (1017.6) 3. I promise to obey the seven commandments of Melchizedek and to tell the good news of this covenant with the Most High to all men.

93:4.5 (1017.7) And that was the whole of the creed of the Salem colony. But even such a short and simple declaration of faith was altogether too much and too advanced for the men of those days. They simply could not grasp the idea of getting divine favor for nothing -- by faith. They were too deeply confirmed in the belief that man was born under forfeit to the gods. Too long and too earnestly had they sacrificed and made gifts to the priests to be able to comprehend the good news that salvation, divine favor, was a free gift to all who would believe in the Melchizedek covenant. But Abraham did believe halfheartedly, and even that was "counted for righteousness."

93:4.6 (1017.8) The seven commandments promulgated by Melchizedek were patterned along the lines of the ancient Dalamatian supreme law and very much resembled the seven commands taught in the first and second Edens. These commands of the Salem religion were:

93:4.7 (1017.9) 1. You shall not serve any God but the Most High Creator of heaven and earth.

93:4.8 (1017.10) 2. You shall not doubt that faith is the only requirement for eternal salvation.

93:4.9 (1017.11) 3. You shall not bear false witness.

93:4.10 (1017.12) 4. You shall not kill.

93:4.11 (1017.13) 5. You shall not steal.

93:4.12 (1018.1) 6. You shall not commit adultery.

93:4.13 (1018.2) 7. You shall not show disrespect for your parents and elders.

93:4.14 (1018.3) While no sacrifices were permitted within the colony, Melchizedek well knew how difficult it is to suddenly uproot long-established customs and accordingly had wisely offered these people the substitute of a sacrament of bread and wine for the older sacrifice of flesh and blood. It is of record, "Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine." But even this cautious innovation was not altogether successful; the various tribes all maintained auxiliary centers on the outskirts of Salem where they offered sacrifices and burnt offerings. Even Abraham resorted to this barbarous practice after his victory over Chedorlaomer; he simply did not feel quite at ease until he had offered a conventional sacrifice.

prinošenju žrtava iz religioznih običaja svojih učenika, kao ni samog Abrahama.

Melkisedek se strogo držao zadaće svog podarenja isto onako kako je to kasnije učinio sam Isus. Nije obraćao pažnju na reformaciju tradicija, promjenu svjetskih običaja ili unaprijeđenje sanitarnih radnji i znanstvenih istina. Došao je s namjerom ostvarenja dvaju ideja: očuvanja na zemlji istine o jednom Bogu i pripreme puta za budući dolazak Rajskog Sina istog ovog Oca Svih.

Melkisedek je proveo devedeset četiri godine u Salemu poučavajući ove bitne činjenice obznanjene istine i za ovog je razdoblja Abraham tri puta pohađao salemsku školu. Konačno je postao obraćenik salemskih učenja i jedan od Melkisedekovih najboljih učenika i glavnih pomoćnika.

4. ODABIR ABRAHAMA

Premda može biti neispravno govoriti o "odabranom narodu," ispravno je reći da je Abraham bio odabrana osoba. Melkisedek je položio na Abrahama odgovornost za održanje istine o jednom Bogu nasuprot općeprihvaćenog vjerovanja u pluralna božanstva.

Izbor Palestine kao centra Melkisedekovih aktivnosti djelomično se temelji na namjeri izbora osobe iz neke ljudske obitelji koja bi u sebi imala potencijal za upravu i vodstvo. U vrijeme Melkisedekovog utjelovljenja, na zemlji je živjelo više obitelji koje su bile jednako spremne primiti salemska učenja kao što je bila Abrahamova. Također su se mogle naći jednako obdarene obitelji među pripadnicima crvene i žute rase, kao i potomcima Andita na zapadu i sjeveru. Ali, ponavljamo, ni jedna od ovih lokacija nije pogodovala Mihaelovoj planiranoj pojavi na zemlji kao istočna obala Mediterana. Melkisedekova misija u Palestini kao i kasnija pojava Mihaela među Hebrejima u velikoj je mjeri uvjetovana zemljopisom, utemeljena na centralnoj lokaciji Palestine u pogledu ondašnje svjetske trgovine, putovanja i civilizacije.

Melkisedeci primatelji su već duže držali pod opservacijom Abrahamove pretke i s pouzdanjem su očekivali da će iz ove loze u nekoj budućoj generaciji izaći potomak obilježen inteligencijom, inicijativom, mudrošću i iskrenošću. Djeca Abrahamovog oca Teraha su na svaki način ispunila ova očekivanja. Ovaj očekivani dodir s tako mnogostranom djecom Teraha u velikoj mjeri

And Melchizedek never did succeed in fully eradicating this proclivity to sacrifice from the religious practices of his followers, even of Abraham.

^{93:4.15 (1018.4)} Like Jesus, Melchizedek attended strictly to the fulfillment of the mission of his bestowal. He did not attempt to reform the mores, to change the habits of the world, nor to promulgate even advanced sanitary practices or scientific truths. He came to achieve two tasks: to keep alive on earth the truth of the one God and to prepare the way for the subsequent mortal bestowal of a Paradise Son of that Universal Father.

^{93:4.16 (1018.5)} Melchizedek taught elementary revealed truth at Salem for ninety-four years, and during this time Abraham attended the Salem school three different times. He finally became a convert to the Salem teachings, becoming one of Melchizedek's most brilliant pupils and chief supporters.

5. THE SELECTION OF ABRAHAM

^{93:5.1 (1018.6)} Although it may be an error to speak of "chosen people," it is not a mistake to refer to Abraham as a chosen individual. Melchizedek did lay upon Abraham the responsibility of keeping alive the truth of one God as distinguished from the prevailing belief in plural deities.

^{93:5.2 (1018.7)} The choice of Palestine as the site for Machiventa's activities was in part predicated upon the desire to establish contact with some human family embodying the potentials of leadership. At the time of the incarnation of Melchizedek there were many families on earth just as well prepared to receive the doctrine of Salem as was that of Abraham. There were equally endowed families among the red men, the yellow men, and the descendants of the Andites to the west and north. But, again, none of these localities were so favorably situated for Michael's subsequent appearance on earth as was the eastern shore of the Mediterranean Sea. The Melchizedek mission in Palestine and the subsequent appearance of Michael among the Hebrew people were in no small measure determined by geography, by the fact that Palestine was centrally located with reference to the then existent trade, travel, and civilization of the world.

^{93:5.3 (1018.8)} For some time the Melchizedek receivers had been observing the ancestors of Abraham, and they confidently expected offspring in a certain generation who would be characterized by intelligence, initiative, sagacity, and sincerity. The children of Terah, the father of Abraham, in every way met these expectations. It was this possibility of contact with these versatile

predstavlja razlog zašto se Makiventa pojavio u Salemu, a ne u Egiptu, Kini, Indiji ili među sjevernim plemenima.

Terah i cijela njegova obitelj su jedino površno prihvatili salemsku religiju koja je propovjedana u Kaldeji; čuli su o Melkisedeku kroz nauk Ovida, feničanskog učitelja koji je širio salemska učenja u Uru. Napustili su Ur s namjerom da odu direktno u Salem, dok je Abrahamov brat Nahor koji nije svojim očima vidio Melkisedeka bio manje uvjeren u istinu ovih učenja, tako da ih je nagovorio da ostanu u Haranu. Jedino su dugo nakon dolaska u Palestinu bili voljni uništiti sve obiteljske bogove koje su sa sobom donijeli; dugo im je trebalo da zamjene pluralna božanstva Mezopotamije s jednim Bogom Salema.

Nekoliko tjedana nakon smrtni Abrahamovog oca Teraha, Melkisedek je poslao jednog svog učenika, hetita po imenu Džaram, s pozivom Abrahamu i Nahoru: "Dođite u Salem da čujete naša učenja o istini vječnog Stvoritelja i u prosvjetljenom potomstvu vas dva brata svi će se narodi zemlje vama blagoslivljati." Nahor tada nije u cjelosti prihvatio Melkisedekova učenja; nije se odazvao pozivu i izgradio je na mjestu svoje ondašnje utvrde grad-državu koju je nazvao po svom imenu; za razliku od njega, Abrahamov nećak Lot se odlučio pridružiti svom ujaku u Salemu.

Po dolasku u Salem, Abraham i Lot su odabrali brdovitu utvrdnu blizu grada odakle su se mogli obraniti od mnogih iznenadnih napada sjevernih hordi. U ovo su vrijeme Hititi, Asirijci, Filistinci i druge grupe neprestano išli u pljačkaške pohode na plemena centralne i južne Palestine. Iz svoje utvrde u brdima, Abraham i Lot su često putovali na hodočašće u Salem.

Nedugo nakon što su podigli prebivališta blizu Salema, Abraham i Lot su otputovali u dolinu Nila da osiguraju zalihu hrane kako je Palestinom vladala suša. Za vrijeme ove posjete Egiptu, Abraham je našao dalekog rođaka na egipatskom prijestolju u čije je ime djelovao kao zapovjednik u dva veća bojna pohoda. Za druge polovice svog putovanja Nilom živio je sa svojom ženom Sarom u kraljevskoj palati i pri odlasku je primio dio plijena iz ovih vojnih pohoda. Abrahamu nije bilo lako okrenuti leđa počastima koje je primio od Egipatskog faraona i vratiti se Makiventinim duhovnim poslovima. Ali Melkisedek je uživao štovanje sve do Egipta i kad je faraon čuo o Abrahamovoj vezi s Melkisedekom, insistirao je da Abraham održi svoj zavjet.

Abraham je imao grandiozne ambicije i po povratku iz Egipta predočio je Lotu svoje planove da pokori cijeli Kanaan i dovede njegove narode

children of Terah that had considerable to do with the appearance of Machiventa at Salem, rather than in Egypt, China, India, or among the northern tribes.

93:5.4 (1019.1) Terah and his whole family were halfhearted converts to the Salem religion, which had been preached in Chaldea; they learned of Melchizedek through the preaching of Ovid, a Phoenician teacher who proclaimed the Salem doctrines in Ur. They left Ur intending to go directly through to Salem, but Nahor, Abraham's brother, not having seen Melchizedek, was lukewarm and persuaded them to tarry at Haran. And it was a long time after they arrived in Palestine before they were willing to destroy *all* of the household gods they had brought with them; they were slow to give up the many gods of Mesopotamia for the one God of Salem.

93:5.5 (1019.2) A few weeks after the death of Abraham's father, Terah, Melchizedek sent one of his students, Jaram the Hittite, to extend this invitation to both Abraham and Nahor: "Come to Salem, where you shall hear our teachings of the truth of the eternal Creator, and in the enlightened offspring of you two brothers shall all the world be blessed." Now Nahor had not wholly accepted the Melchizedek gospel; he remained behind and built up a strong city-state which bore his name; but Lot, Abraham's nephew, decided to go with his uncle to Salem.

93:5.6 (1019.3) Upon arriving at Salem, Abraham and Lot chose a hilly fastness near the city where they could defend themselves against the many surprise attacks of northern raiders. At this time the Hittites, Assyrians, Philistines, and other groups were constantly raiding the tribes of central and southern Palestine. From their stronghold in the hills Abraham and Lot made frequent pilgrimages to Salem.

93:5.7 (1019.4) Not long after they had established themselves near Salem, Abraham and Lot journeyed to the valley of the Nile to obtain food supplies as there was then a drought in Palestine. During his brief sojourn in Egypt Abraham found a distant relative on the Egyptian throne, and he served as the commander of two very successful military expeditions for this king. During the latter part of his sojourn on the Nile he and his wife, Sarah, lived at court, and when leaving Egypt, he was given a share of the spoils of his military campaigns.

93:5.8 (1019.5) It required great determination for Abraham to forgo the honors of the Egyptian court and return to the more spiritual work sponsored by

pod upravu Salema. Lot se više zanimao za trgovinu; tako su se nakon kasnijeg nesuglasja odvojili i Lot je otišao u Sodomu gdje se bavio trgovinom i uzgojem stoke. Lot nije volio ni vojnički ni pastirski život.

Nakon što se vratio svojoj obitelji u Salem, Abraham je počeo doradivati svoje bojne planove.

Brzo je priznat kao građanski vladar salemske teritorije koji je doveo pod svoju vlast sedam obližnjih plemena. Melkisedek je uložio velike napore kako bi obuzdao Abrahama koji je plamtio od želje da sabljom pokori sve svoje susjede kako bi ih naveo da brže prihvate učenja salemskih istina.

Melkisedek je održavao miroljubive odnose sa svim obližnjim plemenima; nije bio vojnički naklonjen i unatoč brojnih putovanja nikad nije bio predmet oružanog napada. Bio je suglasan s Abrahamovim planom obrambene spremnosti koji je kasnije usvojen u Salemu, ali nije odobravao ambiciozne militarističke ideje svog učenika; tako je došlo do prijateljskog raskola nakon kojeg je Abraham otišao utemeljiti vojnu utvrdu u Hebronu.

Zbog svoje bliske vezanosti s vrijednim Melkisedekom, Abraham je uživao veliku prednost nad obližnjim manjim kraljevima; svi su štovali Melkisedeka i pretjerano strahovali od Abrahama. Abraham je bio svjestan ovog straha i jedino je čekao na povoljnu priliku da napadne svoje susjede i ovaj je izgovor našao prilikom napada jednog obližnjeg vladara na imovinu njegovog nećaka Lota koji je živio u Sodomu. Kad je čuo o napadu, Abraham je organizirao oružani pohod na neprijatelje na čelu konfederacije sedam plemena. 318 oficira iz njegove osobne garde je upravljalo nad više od 4,000 vojnika.

Kad je Melkisedek čuo o Abrahamovom proglašenju rata, smjesta je krenuo da ga nagovori da odustane od borbe, ali je zatekao svog učenika pri povratku iz borbe i pobjede nad njegovim protivnicima. Abraham je tvrdio da je pobjedu primio od Boga Salema i insistirao da prinese desetinu u salemsku blagajnu. Ostatak je pohranio u svojoj utvrdi u Hebronu.

Nakon ove bitke u Sidimu, Abraham je postao

Machiventa. But Melchizedek was revered even in Egypt, and when the full story was laid before Pharaoh, he strongly urged Abraham to return to the execution of his vows to the cause of Salem.

93:5.9 (1019.6) Abraham had kingly ambitions, and on the way back from Egypt he laid before Lot his plan to subdue all Canaan and bring its people under the rule of Salem. Lot was more bent on business; so, after a later disagreement, he went to Sodom to engage in trade and animal husbandry. Lot liked neither a military nor a herder's life.

93:5.10 (1019.7) Upon returning with his family to Salem, Abraham began to mature his military projects. He was soon recognized as the civil ruler of the Salem territory and had confederated under his leadership seven near-by tribes. Indeed, it was with great difficulty that Melchizedek restrained Abraham, who was fired with a zeal to go forth and round up the neighboring tribes with the sword that they might thus more quickly be brought to a knowledge of the Salem truths.

93:5.11 (1019.8) Melchizedek maintained peaceful relations with all the surrounding tribes; he was not militaristic and was never attacked by any of the armies as they moved back and forth. He was entirely willing that Abraham should formulate a defensive policy for Salem such as was subsequently put into effect, but he would not approve of his pupil's ambitious schemes for conquest; so there occurred a friendly severance of relationship, Abraham going over to Hebron to establish his military capital.

93:5.12 (1020.1) Abraham, because of his close connection with the illustrious Melchizedek, possessed great advantage over the surrounding petty kings; they all revered Melchizedek and unduly feared Abraham. Abraham knew of this fear and only awaited an opportune occasion to attack his neighbors, and this excuse came when some of these rulers presumed to raid the property of his nephew Lot, who dwelt in Sodom. Upon hearing of this, Abraham, at the head of his seven confederated tribes, moved on the enemy. His own bodyguard of 318 officered the army, numbering more than 4,000, which struck at this time.

93:5.13 (1020.2) When Melchizedek heard of Abraham's declaration of war, he went forth to dissuade him but only caught up with his former disciple as he returned victorious from the battle. Abraham insisted that the God of Salem had given him victory over his enemies and persisted in giving a tenth of his spoils to the Salem treasury. The other ninety per cent he removed to his capital at Hebron.

93:5.14 (1020.3) After this battle of Siddim, Abraham

vođa druge konfederacije plemena i ne samo što je plaćao desetinu svega Melkisedeku, već je osigurao da ostali u blizini učine isto. Zahvaljujući svom diplomatskom odnosu s kraljem Sodome, kao i strahu koji je oko sebe ulijevao, kralj Sodome i kraljevi drugih plemena su ušli u hebronski vojni savez; Abraham je bio u procesu utemeljenja moćne palestinske države.

6. MELKISEDEKOV SAVEZ S ABRAHAMOM

Abraham je imao viziju pobjede nad cijelim Kanaanom. Odlučnost mu je jedino visila o činjenici da se Melkisedek nije slagao s ovom idejom. Ali Abraham se gotovo bio odlučio upustiti u ovu pustolovinu kad se počeo brinuti što nije imao sina koji će preuzeti vlast nad ovim budućim kraljevstvom. Uredio je da se ponovo nađe s Melkisedekom; i ovom je prilikom svećenik Salema, vidljivi Sin Boga, nagovorio Abrahama da odbaci svoje planove materijalnog osvajanja i temporalne zemaljske vlasti u korist duhovne ideje nebeskog kraljevstva.

Melkisedek je objasnio Abrahamu da je bilo uzaludno boriti se protiv amoritske konfederacije, ali mu je jednako pojasnio da su ova nazadna plemena bila u procesu samouništenja zahvaljujući svojim glupim običajima i da će kroz nekoliko generacija toliko oslabiti da će ih Abrahamovi potomci, koji će u međuvremenu uveliko porasti na snazi, lako nadjačati.

Melkisedek je sklopio formalni savez s Abrahamom u Salemu. Rekao je Abrahamu: "Pogledaj svod i pokušaj izbrojati zvijezde; tako će se tvoje sjeme umnožiti." Abraham je vjerovao Melkisedeku i "ovo mu se priznalo za ispravnost." I tada je Melkisedek ispričao Abrahamu o budućoj okupaciji Kanaana od njegovih potomaka po povratku iz Egipta.

Savez između Melkisedeka i Abrahama predstavlja bitni sporazum koji je postignut na Urantiji između Boga i čovjeka, gdje Bog daje riječ da će učiniti sve; čovjek jedino pristaje da *vjeruje* u Božja obećanja i da slijedi njegove upute. Do tada je vladalo vjerovanje da čovjek jedino može postići spasenje žrtvama i darovima; ovom prilikom Melkisedek je ponovo predložio Urantiji radosnu vijest da se spasenje -- Božja naklonost -- može postići *vjerom*. Ali ova je radosna vijest o jednostavnoj vjeri u Boga bila suviše napredna; semitska plemena su se brzo vratila svojim starim običajima prinošenja žrtava i iskupljenja grijeha prolijevanjem krvi.

became leader of a second confederation of eleven tribes and not only paid tithes to Melchizedek but saw to it that all others in that vicinity did the same. His diplomatic dealings with the king of Sodom, together with the fear in which he was so generally held, resulted in the king of Sodom and others joining the Hebron military confederation; Abraham was really well on the way to establishing a powerful state in Palestine.

6. MELCHIZEDEK'S COVENANT WITH ABRAHAM

93:6.1 (1020.4) Abraham envisaged the conquest of all Canaan. His determination was only weakened by the fact that Melchizedek would not sanction the undertaking. But Abraham had about decided to embark upon the enterprise when the thought that he had no son to succeed him as ruler of this proposed kingdom began to worry him. He arranged another conference with Melchizedek; and it was in the course of this interview that the priest of Salem, the visible Son of God, persuaded Abraham to abandon his scheme of material conquest and temporal rule in favor of the spiritual concept of the kingdom of heaven.

93:6.2 (1020.5) Melchizedek explained to Abraham the futility of contending with the Amorite confederation but made it equally clear that these backward clans were certainly committing suicide by their foolish practices so that in a few generations they would be so weakened that the descendants of Abraham, meanwhile greatly increased, could easily overcome them.

93:6.3 (1020.6) And Melchizedek made a formal covenant with Abraham at Salem. Said he to Abraham: "Look now up to the heavens and number the stars if you are able; so numerous shall your seed be." And Abraham believed Melchizedek, "and it was counted to him for righteousness." And then Melchizedek told Abraham the story of the future occupation of Canaan by his offspring after their sojourn in Egypt.

93:6.4 (1020.7) This covenant of Melchizedek with Abraham represents the great Urantian agreement between divinity and humanity whereby God agrees to do *everything*; man only agrees to *believe* God's promises and follow his instructions. Heretofore it had been believed that salvation could be secured only by works — sacrifices and offerings; now, Melchizedek again brought to Urantia the good news that salvation, favor with God, is to be had by *faith*. But this gospel of simple faith in God was too advanced; the Semitic tribesmen subsequently preferred to go back to the older sacrifices and atonement for sin by the shedding of blood.

Bilo je to dugo nakon ovog saveza da je prema Melkisedekovom obećanju rođen Abrahamov sin Izak. Poslije Izakovog rođenja, Abraham je zauzeo vrlo svečan stav prema svom savezu s Melkisedekom, te je otišao u Salemu da ga pismeno zabilježi. Prilikom ovog javnog i svečanog prihvatanja saveza, promijenio je ime Abram u Ahraham.

Salemski vjernici su većinom prakticirali obrezanje, premda ga Melkisedek nije nametao. Abraham, koji se uvijek protivio obrezanju, je ovom prilikom odlučio formalno prihvatiti ovaj ritual u znak ratifikacije salemskog zavjeta.

Nakon ovog stvarnog i javnog izručenja svojih osobnih ambicija u korist Melkisedekovih većih i boljih planova, ukazala su mu se tri nebeska bića u ravninama Mamre. Ovo se ukazanje stvarno odigralo, unatoč tome što je kasnije povezano s prirodnim uništenjem Sodome i Gomore. Ove legende govore o nazadnosti moralnih i etičkih principa čak i tako skorih vremena.

Pri sklapanju ovog svečanog saveza, nastupio je potpuni sporazum između Abrahama i Melkisedeka. Abraham je ponovo preuzeo građansku i vojnu upravu nad salemskom kolonijom koja je prema popisu na svom vrhuncu brojala stotinu tisuća redovnih poreznika. Abraham je bitno unaprijedio salemski hram i obezbijedio nove tabore za cijelu školu. Ne samo što je proširio porezni sustav, već je uveo i mnoge naprednije poslovne metode u okviru obrazovnog procesa, kao i bolju upravu nad odjelom misionarske propagande. Također je uveliko unaprijedio proces čuvanja stada i reorganizaciju salemske mljekare. Abraham je bio promućuran i uspješan poduzetnik, bogat za svoje vrijeme; dok nije bio naročito pobožan, bio je u cjelosti iskren i verovala je u MakiventuMelkisedeka.

7. MELKISEDEKOVI MISIONARI

Melkisedek je više godina nastavio poučavati svoje studente i obučavati salemske misionare koji su se proširili u sva obližnja plemena, naročito u Egipat, Mezopotamiju i Malu Aziju. I kako su decenije prolazile, ovi su učitelji putovali sve dalje i dalje od Salema, raznoseći Makiventino učenje o verovanju i vjeri u Boga.

93:6.5 (1021.1) It was not long after the establishment of this covenant that Isaac, the son of Abraham, was born in accordance with the promise of Melchizedek. After the birth of Isaac, Abraham took a very solemn attitude toward his covenant with Melchizedek, going over to Salem to have it stated in writing. It was at this public and formal acceptance of the covenant that he changed his name from Abram to Abraham.

93:6.6 (1021.2) Most of the Salem believers had practiced circumcision, though it had never been made obligatory by Melchizedek. Now Abraham had always so opposed circumcision that on this occasion he decided to solemnize the event by formally accepting this rite in token of the ratification of the Salem covenant.

93:6.7 (1021.3) It was following this real and public surrender of his personal ambitions in behalf of the larger plans of Melchizedek that the three celestial beings appeared to him on the plains of Mamre. This was an appearance of fact, notwithstanding its association with the subsequently fabricated narratives relating to the natural destruction of Sodom and Gomorrah. And these legends of the happenings of those days indicate how retarded were the morals and ethics of even so recent a time.

93:6.8 (1021.4) Upon the consummation of the solemn covenant, the reconciliation between Abraham and Melchizedek was complete. Abraham again assumed the civil and military leadership of the Salem colony, which at its height carried over one hundred thousand regular tithe payers on the rolls of the Melchizedek brotherhood. Abraham greatly improved the Salem temple and provided new tents for the entire school. He not only extended the tithing system but also instituted many improved methods of conducting the business of the school, besides contributing greatly to the better handling of the department of missionary propaganda. He also did much to effect improvement of the herds and the reorganization of the Salem dairying projects. Abraham was a shrewd and efficient business man, a wealthy man for his day; he was not overly pious, but he was thoroughly sincere, and he did believe in Machiventa Melchizedek.

7. THE MELCHIZEDEK MISSIONARIES

93:7.1 (1021.5) Melchizedek continued for some years to instruct his students and to train the Salem missionaries, who penetrated to all the surrounding tribes, especially to Egypt, Mesopotamia, and Asia Minor. And as the decades passed, these teachers journeyed farther and farther from Salem, carrying with them Machiventa's gospel of belief and faith in God.

Adamsonovi poslanici, okupljeni oko jezera Van, rado su slušali učenja hititskih učitelja iz salemske škole. Iz ovog su negdašnjeg anditskog centra učitelji odaslati u udaljene dijelove Europe i Azije. Salemski misionari su prodrli u sve dijelove Europe, izuzev britanskog otočja. Jedna je grupa putovala preko Faroerna do andonita u Islandu, dok je druga prešla Kinu i došla do japanskih obala na istoku. Životi i iskustva muškaraca i žena koji su napustili svoja utočišta u Salemu, Mezopotamiji i oko jezera Van kako bi prosvjetlili plemena istočne polutke predstavljaju herojsko poglavlje u povijesti ljudske rase.

Ali zadaća je bila velika a plemena tako nazadna, da su rezultati bili blijedi i nejasni. Iz generacije u generaciju salemsko evanđelje je tu i tamo uspjelo pustiti korijenje, ali izuzev u Palestini ideja jednog Boga nikad nije bila u stanju zadobiti vjernost cijelog plemena ili rase. Dugo prije Isusovog dolaska učenja ranog Salema su uopćeno zatrpala starijim i univerzalnijim sujevjerjima i vjerovanjima. Izvorno Melkisedekovo evanđelje je gotovo u cjelosti apsorbirano u kultu Velike Majke, Sunca i druge prastarih vjerovanja.

Vi koji danas uživate u blagodatima tiskane riječi teško možete zamisliti teškoće koje su pratile širenje istine za ovih ranih dana; ne znate kako je lako izgubiti novu doktrinu sa smjenom generacija. Uvijek postoji tendencija da se nova doktrina unese u okvire i pomiješa sa starijim religioznim učenjima i magičnim radnjama. Novo otkrivenje je uvijek kontaminirano starijim evolutivnim vjerovanjima.

8. MELKISEDEKOV ODLAZAK

Bilo je to nedugo nakon uništenja Sodome i Gomore kad je Makiventa odlučio okončati svoju vanrednu misiju podarenja Urantiji. Melkisedekova odluka da okonča svoj boravak na zemlji počiva na više uvjeta, od kojih je glavni sve veća tendencija među obližnjim plemenima ako ne i među njegovim neposrednim suradnicima, da ga tretiraju kao poluboga, da ga smatraju nadprirodnim bićem, što je ustvari i bio; ali oni su ga počeli štovati na način koji nije zasluživao i to s mješavinom straha i sujevjerja. Pored ovih razloga, Melkisedek se želio udaljiti sa scene ovih ranih zemaljskih aktivnosti dosta prije Abrahamove smrti kako bi osigurao da istina o jednom Bogu bude duboko uvriježena u umovima njegovih učenika. Makiventa se tako jedne noći povukao na počinak u svoj tabor u Salemu, nakon što je poželio laku noć svojim zemaljskim suradnicima i kad su ga ujutro došli tražiti, nisu ga našli; pokupili

93:7.2 (1021.6) The descendants of Adamson, clustered about the shores of the lake of Van, were willing listeners to the Hittite teachers of the Salem cult. From this onetime Andite center, teachers were dispatched to the remote regions of both Europe and Asia. Salem missionaries penetrated all Europe, even to the British Isles. One group went by way of the Faroes to the Andonites of Iceland, while another traversed China and reached the Japanese of the eastern islands. The lives and experiences of the men and women who ventured forth from Salem, Mesopotamia, and Lake Van to enlighten the tribes of the Eastern Hemisphere present a heroic chapter in the annals of the human race.

93:7.3 (1022.1) But the task was so great and the tribes were so backward that the results were vague and indefinite. From one generation to another the Salem gospel found lodgment here and there, but except in Palestine, never was the idea of one God able to claim the continued allegiance of a whole tribe or race. Long before the coming of Jesus the teachings of the early Salem missionaries had become generally submerged in the older and more universal superstitions and beliefs. The original Melchizedek gospel had been almost wholly absorbed in the beliefs in the Great Mother, the Sun, and other ancient cults.

93:7.4 (1022.2) You who today enjoy the advantages of the art of printing little understand how difficult it was to perpetuate truth during these earlier times; how easy it was to lose sight of a new doctrine from one generation to another. There was always a tendency for the new doctrine to become absorbed into the older body of religious teaching and magical practice. A new revelation is always contaminated by the older evolutionary beliefs.

8. DEPARTURE OF MELCHIZEDEK

93:8.1 (1022.3) It was shortly after the destruction of Sodom and Gomorrah that Machiventa decided to end his emergency bestowal on Urantia. Melchizedek's decision to terminate his sojourn in the flesh was influenced by numerous conditions, chief of which was the growing tendency of the surrounding tribes, and even of his immediate associates, to regard him as a demigod, to look upon him as a supernatural being, which indeed he was; but they were beginning to reverence him unduly and with a highly superstitious fear. In addition to these reasons, Melchizedek wanted to leave the scene of his earthly activities a sufficient length of time before Abraham's death to insure that the truth of the one and only God would become strongly established in the minds of his followers. Accordingly Machiventa retired one night to his tent at Salem, having said good night to his human companions, and when they went to call

su ga njegovi nebeski suradnici.

him in the morning, he was not there, for his fellows had taken him.

9. PO MELKISEDEKOVOM ODLASKU

Za Melkisedekovim odlaskom uslijedilo je razdoblje velike kušnje za Abrahama. Premda je Melkisedek pripremao svoje prijatelje za svoj planirani odlazak, nisu bili spremni za gubitak ovog izvanrednog vođe. Iz Salema je gotovo posve iščezla negdašnja izvanredna organizacija, premda tradicije ovog vremena predstavljaju temelje na kojima je Mojsije izgradio svoja učenja kad je izveo Židove iz egipatskog ropstva.

Melkisedekov nestanak je unio veliku tugu u Abrahamovo srce koju ovaj nikad nije uspio nadvladati. Napustio je Hebron nakon što je odustao od ambicije da utemelji materijalno kraljevstvo; i nakon što je izgubio partnera u planiranoj izgradnji duhovnog kraljevstva, napustio je Salem i otišao prema sjeveru s namjerom da se skrasi blizu svog imanja u Gerari.

Abraham je postao bojažljiv i nesiguran neposredno nakon Melkisedekovog nestanka. Nije objavio svoj identitet po dolasku u Geraru, tako da mu je Abimelek oteo ženu. (Nedugo nakon što se oženio, Abraham je postao svjestan svojih protivnika koji su ga bili planirali ubiti kako bi oteli briljantnu Saru. Ovaj je strah prerastao u teror u srcu čovjeka koji je inače bio hrabar i odvažan vođa; cijelog života je strahovao da će ga netko potajno ubiti kako bi se dokopao Sare. I ovo objašnjava zašto se u tri zasebna slučaja ovaj inače hrabri čovjek ponio kao prava kukavica.)

Ali Abrahama nije bilo lako dugo vremena zaustaviti u ostvarenju njegove namjere da postane Melkisedekov nasljednik. Nije dugo prošlo kad je pridobio obraćenike među filistincima i Abimelekovim narodom, s kojim je sklopio sporazum i zauzvrat postao kontaminiran njihovim brojnim sujevjerjima, naročito običajem žrtvovanja prvorodenih sinova. Abraham je tako ponovo postao veliki palestinski vođa. Uživao je štovanje svih plemena i kraljeva. Bio je duhovni vođa obližnjih plemena i utjecaj mu se nastavio širiti i nakon smrti. Za posljednjih godina života vratio se u Hebron, sjedište svojih negdašnjih aktivnosti i suradnje s Melkisedekom. Abrahamovo posljednje djelo je bilo slanje vjernih sluga u grad njegovog brata Nahora, na granici s Mezopotamijom, kako bi osigurao ženu za svoga sina Izaka iz svog vlastitog naroda. U Abrahamovom narodu je dugo vladao običaj sklapanja brakova među rođacima. Abraham je preminuo pun povjerenja u vjeru u Boga koju je naučio od Melkisedeka u negdašnjim školama Salema.

9. AFTER MELCHIZEDEK'S DEPARTURE

93:9.1 (1022.4) It was a great trial for Abraham when Melchizedek so suddenly disappeared. Although he had fully warned his followers that he must sometime go as he had come, they were not reconciled to the loss of their wonderful leader. The great organization built up at Salem nearly disappeared, though the traditions of these days were what Moses built upon when he led the Hebrew slaves out of Egypt.

93:9.2 (1022.5) The loss of Melchizedek produced a sadness in the heart of Abraham that he never fully overcame. Hebron he had abandoned when he gave up the ambition of building a material kingdom; and now, upon the loss of his associate in the building of the spiritual kingdom, he departed from Salem, going south to live near his interests at Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham became fearful and timid immediately after the disappearance of Melchizedek. He withheld his identity upon arrival at Gerar, so that Abimelech appropriated his wife. (Shortly after his marriage to Sarah, Abraham one night had overheard a plot to murder him in order to get his brilliant wife. This dread became a terror to the otherwise brave and daring leader; all his life he feared that someone would kill him secretly in order to get Sarah. And this explains why, on three separate occasions, this brave man exhibited real cowardice.)

93:9.4 (1023.1) But Abraham was not long to be deterred in his mission as the successor of Melchizedek. Soon he made converts among the Philistines and of Abimelech's people, made a treaty with them, and, in turn, became contaminated with many of their superstitions, particularly with their practice of sacrificing first-born sons. Thus did Abraham again become a great leader in Palestine. He was held in reverence by all groups and honored by all kings. He was the spiritual leader of all the surrounding tribes, and his influence continued for some time after his death. During the closing years of his life he once more returned to Hebron, the scene of his earlier activities and the place where he had worked in association with Melchizedek. Abraham's last act was to send trusty servants to the city of his brother, Nahor, on the border of Mesopotamia, to secure a woman of his own people as a wife for his son Isaac. It had long been the custom of Abraham's people to marry their cousins. And Abraham died confident in that faith in God which he had learned from Melchizedek in the vanished schools of Salem.

93:9.5 (1023.2)

Narednim generacijama nije bilo lako razumjeti pripovjed o Melkisedeku; nakon pet stotina godina ljudi su je većinom smatrali mitom. Izak se prilično vjerno držao učenja svoga oca i njegovao je evanđelje kolonije iz Salema, dok je Jakovu bilo teže razumjeti bit ovih tradicija. Josip je čvrsto vjerovao u Melkisedeka i uglavnom iz ovog razloga je smatran sanjalicom. Počast koja je Josipu ukazana u Egiptu uglavnom počiva na sjećanju na njegovog pra-pradjedu Abrahama. Josipu je ponuđena vojna pozicija u egipatskoj vojsci, ali kako je tako čvrsto vjerovao u Melkisedekove tradicije i kasnija učenja Abrahama i Izaka, odabrao je služiti u ulozi građanskog sluga, verujući da je na taj način bolje mogao unaprijediti nebesko kraljevstvo.

Dok je Melkisedekovo učenje bilo cjelovito i potpuno, zapisi koju su sačuvani iz ovih dana djelovali su nemoguće kasnijim hebrejskim svećenicima, premda su mnogi od njih imali kakvo-takvo razumijevanje ovih događaja, ako ništa ono do masivne edicije Starog Zavjeta u Babilonu.

To što Stari Zavjet predočava kao razgovore između Abrahama i Boga ustvari su bili razgovori između Abrahama i Melkisedeka. Kasniji pisari su smatrali da je ime Melkisedek bilo sinonim za "Bog." Brojni kontakti Abrahama i Sare s "Božjim anđelima" odnose se na njihove brojne razgovore s Melkisedekom.

Hebrejske pripovijedi o Izaku, Jakovu i Josipu daleko su pouzdanije od pripovijedi o Abrahamu, premda i ove ukazuju na brojna izvrtnja činjenica, hotimične tako i nehotimične promjene sadržaja za vrijeme babilonskog ropstva, kad su hebrejski svećenici sakupljali ove zapise. Ketura nije bila Abrahamova žena; kao Hagara, bila mu je ljubavnica. Cijela Abrahamova imovina je prešla u nasljedstvo Izaka, sina zakonite žene Sare. Abraham nije bio star kao što zapisi tvrde, dok mu je žena bila daleko mlađa. Ove su godine namjerno izmijenjene kako bi poslužile teoriji o navodno čudotvornoj prirodi Izakovog rođenja.

Židovski nacionalni ego je bio duboko povrijeđen babilonskim ropstvom. U svojoj reakciji na osjećaj nacionalnog inferioriteta, prešli su u krajnost nacionalnog i rasnog egotizma kojim su izobličili svoja učenja i uzdigli svoju rasu nad svim drugim kao Božji odabrani narod; i tako su pažljivo modificirali svoje zapise kako bi uzdigli Abrahama i druge nacionalne vođe iznad svih drugih, uključujući i samog Melkisedeka. Hebrejski pisari su tako uništili svaki zapis o ovim fenomenalnim događajima, dok su jedino sačuvali pripovjed o vijećanju između Abrahama i Melkisedeka nakon

93:9.5 (1023.2) It was hard for the next generation to comprehend the story of Melchizedek; within five hundred years many regarded the whole narrative as a myth. Isaac held fairly well to the teachings of his father and nourished the gospel of the Salem colony, but it was harder for Jacob to grasp the significance of these traditions. Joseph was a firm believer in Melchizedek and was, largely because of this, regarded by his brothers as a dreamer. Joseph's honor in Egypt was chiefly due to the memory of his great-grandfather Abraham. Joseph was offered military command of the Egyptian armies, but being such a firm believer in the traditions of Melchizedek and the later teachings of Abraham and Isaac, he elected to serve as a civil administrator, believing that he could thus better labor for the advancement of the kingdom of heaven.

93:9.6 (1023.3) The teaching of Melchizedek was full and replete, but the records of these days seemed impossible and fantastic to the later Hebrew priests, although many had some understanding of these transactions, at least up to the times of the en masse editing of the Old Testament records in Babylon.

93:9.7 (1023.4) What the Old Testament records describe as conversations between Abraham and God were in reality conferences between Abraham and Melchizedek. Later scribes regarded the term Melchizedek as synonymous with God. The record of so many contacts of Abraham and Sarah with "the angel of the Lord" refers to their numerous visits with Melchizedek.

93:9.8 (1023.5) The Hebrew narratives of Isaac, Jacob, and Joseph are far more reliable than those about Abraham, although they also contain many diversions from the facts, alterations made intentionally and unintentionally at the time of the compilation of these records by the Hebrew priests during the Babylonian captivity. Keturah was not a wife of Abraham; like Hagar, she was merely a concubine. All of Abraham's property went to Isaac, the son of Sarah, the status wife. Abraham was not so old as the records indicate, and his wife was much younger. These ages were deliberately altered in order to provide for the subsequent alleged miraculous birth of Isaac.

93:9.9 (1023.6) The national ego of the Jews was tremendously depressed by the Babylonian captivity. In their reaction against national inferiority they swung to the other extreme of national and racial egotism, in which they distorted and perverted their traditions with the view of exalting themselves above all races as the chosen people of God; and hence they carefully edited all their records for the purpose of raising Abraham and their other national leaders high up above all other persons, not excepting Melchizedek himself. The Hebrew scribes therefore destroyed every record

bitke u Sidimu, koju su smatrali dokazom Abrahamove veličine i časti.

Kad su izgubili iz vida Melkisedeka, izgubili su iz perspektive učenja ovog Sina koji djeluje prilikom kriznih situacija o duhovnoj misiji obećanog Sina koji je tek trebao biti podaren ljudskom rodu; izgubili su je iz vida tako temeljno i potpuno da je mali broj njihovih potomaka bio sposoban ili voljan prepoznati i primiti Mihaela kad se ovaj pojavio na zemlji u ljudskom obličju, kao što je Melkisedek najavio.

Ali jedan od spisatelja Knjige o Hebrejima razumio je Melkisedekovu misiju, kako je zabilježeno: "Ovaj je Melkisedek, svećenik Svevišnjeg, kralj mira; bez oca, bez majke, bez roda, bez početka ili kraja dana već kao Sin Božji, on ima vječni život." Ovaj je spisatelj predočio Melkisedeka kao oblik kasnijeg podarenja Mihaela i potvrdio da je Isus "vječni služitelj Melkisedekovog reda." Premda ova usporedba nije bila jako dobra, doslovce je istina da je Krist primio provizornu titulu Urantije "prema odredbi dvanaestorice Melkisedeka primatelja" koji su bili na dužnosti u vrijeme njegovog podarenja svijetu.

of these momentous times which they could find, preserving only the narrative of the meeting of Abraham and Melchizedek after the battle of Siddim, which they deemed reflected great honor upon Abraham.

^{93:9.10 (1024.1)} And thus, in losing sight of Melchizedek, they also lost sight of the teaching of this emergency Son regarding the spiritual mission of the promised bestowal Son; lost sight of the nature of this mission so fully and completely that very few of their progeny were able or willing to recognize and receive Michael when he appeared on earth and in the flesh as Machiventa had foretold.

^{93:9.11 (1024.2)} But one of the writers of the Book of Hebrews understood the mission of Melchizedek, for it is written: "This Melchizedek, priest of the Most High, was also king of peace; without father, without mother, without pedigree, having neither beginning of days nor end of life but made like a Son of God, he abides a priest continually." This writer designated Melchizedek as a type of the later bestowal of Michael, affirming that Jesus was "a minister forever on the order of Melchizedek." While this comparison was not altogether fortunate, it was literally true that Christ did receive provisional title to Urantia "upon the orders of the twelve Melchizedek receivers" on duty at the time of his world bestowal.

10. TRENUTNI STATUS MAKIVENTE

MELKISEDEKA

Za vrijeme Makiventinog utjelovljenja, na Urantiji je djelovala jedanaestočlana grupa Melkisedeka-primatelja. Kad je Makiventa došao do zaključka da je njegovo djelovanje u ulozi kriznog Sina završeno, poslao je signal svojim suradnicima koji su mu odmah stavili na raspolaganje vještinu oslobađanja iz ljudskog obličja i bezbjednog povratka u svoj izvorni status Melkisedeka. Tri dana po nestanku iz Salema pojavio se među svojih jedanaest Urantija suradnika i nesmetano je nastavio sprovoditi poslove planetarnih primatelja satanijskog svijeta broj 606.

Makiventa je završio svoje darovanje u tjelesnom obličju jednako iznenadno kao što ga je započeo. Njegov dolazak i odlazak nisu bili praćeni bilo kakvim neobičnim oglasima ili ispoljenjima; njegova pojava na Urantiji nije bila obilježena bilo resurekcijom ili planetarnom pozivkom; njegovo darivanje je bilo odgovor na krizu. Ali Makiventa nije završio svoj boravak na Urantiji u tjelesnom obličju ljudskog bića sve dok nije primio suglasnost Oca Melkisedeka i vijesti o primitku odobrenja od glavnog nebadonskog izvršitelja, Gabrijela Salvingtona, da okonča svoje

10. PRESENT STATUS OF MACHIVENTA

MELCHIZEDEK

^{93:10.1 (1024.3)} During the years of Machiventa's incarnation the Urantia Melchizedek receivers functioned as eleven. When Machiventa considered that his mission as an emergency Son was finished, he signalized this fact to his eleven associates, and they immediately made ready the technique whereby he was to be released from the flesh and safely restored to his original Melchizedek status. And on the third day after his disappearance from Salem he appeared among his eleven fellows of the Urantia assignment and resumed his interrupted career as one of the planetary receivers of 606 of Satania.

^{93:10.2 (1024.4)} Machiventa terminated his bestowal as a creature of flesh and blood just as suddenly and unceremoniously as he had begun it. Neither his appearance nor departure were accompanied by any unusual announcement or demonstration; neither resurrection roll call nor ending of planetary dispensation marked his appearance on Urantia; his was an emergency bestowal. But Machiventa did not end his sojourn in the flesh of human beings until he had been duly released by the Father Melchizedek and had been informed that his emergency bestowal had received the approval

krizno podarenje.

MakiventaMelkisedek je nastavio s velikim zanimanjem pratiti poslove potomaka ljudi koji su vjerovali u njegova učenja kad je bio na zemlji. Abrahamovo potomstvo kroz Izaka pomiješano s kenitima predstavlja jedinu liniju koja je nastavila njegovati bilo kakav jasan koncept salemskih učenja.

Isti ovaj Melkisedek je nastavio surađivati tijekom budućih devetnaest stoljeća s mogim prorocima i mudracima, tako nastojeći održati na životu salemske istine sve do svanuća dana koji je posvjedočio Mihaelovu pojavu na zemlji.

Makiventa je nastavio djelovati kao planetarni primatelj sve do Mihaelove konačne pobjede na Urantiji. Nakon toga je pripojen službenicima Jeruzema koji rade na sprovedbi poslova Urantije kao pripadnik dvadeset četiri direktora, te je nedavno unaprijeđen na poziciju osobnog ambasadora Sina Stvoritelja sa sjedištem na Jeruzemu, djelujući pod naslovom Zamjenika Planetarnog Princa Urantije. Vjerujemo da, dok je života na Urantiji, MakiventaMelkisedek se neće vratiti na dužnosti svog reda sinova i nastaviće djelovati, da se izrazimo jezikom suvremenog doba, zauvijek kao planetarni službenik u ulozi Krista Mihaela.

Kako je u prošlosti odgovorio na krizu koja je bila zahvatila Urantiju, iz ovih prošlih zbivanja ne možemo izvući adekvatne zaključke o njegovim budućim aktivnostima. Moguće da je zbor Melkisedeka zauvijek izgubio jednog svog člana. Skorije odluke Svevišnjih Edentije, kao i nedavni mandati Starih Dana Uverze, bitno potvrđuju da je Melkisedekovopodarenje trebalo nadomjestiti neuspjehu poraženog Planetarnog Princa Kaligastije. Ako su naši zaključci o ovim pitanjima ispravni, sasvim je moguće da se MakiventaMelkisedek ponovo pojavi na Urantiji i da na neki novi način ponovo preuzme ulogu palog Planetarnog Princa ili da se pojavi na zemlji kao zamjenik Planetarnog Princa i predstavnik Krista Mihaela koji trenutno nosi naslov Planetarnog Princa Urantije. Dok je teško predvidjeti prirodu Makiventine sudbine, skoriji događaji uveliko potvrđuju da ove ideje nisu daleko od istine.

Mi dobro razumijemo kako je, zahvaljujući uspjehu koji je postigao na Urantiji, Mihael postao nasljednik Kaligastije i Adama; kako je postao Planetarni Princ i drugi Adam. I ovom prilikom svjedočimo prenošenje na ovog Melkisedeka naslova Pomoćnika Planetarnog Princa Urantije.

of the chief executive of Nebadon, Gabriel of Salvington.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melchizedek continued to take a great interest in the affairs of the descendants of those men who had believed in his teachings when he was in the flesh. But the progeny of Abraham through Isaac as intermarried with the Kenites were the only line which long continued to nourish any clear concept of the Salem teachings.

93:10.4 (1024.6) This same Melchizedek continued to collaborate throughout the nineteen succeeding centuries with the many prophets and seers, thus endeavoring to keep alive the truths of Salem until the fullness of the time for Michael's appearance on earth.

93:10.5 (1025.1) Machiventa continued as a planetary receiver up to the times of the triumph of Michael on Urantia. Subsequently, he was attached to the Urantia service on Jerusem as one of the four and twenty directors, only just recently having been elevated to the position of personal ambassador on Jerusem of the Creator Son, bearing the title Vicegerent Planetary Prince of Urantia. It is our belief that, as long as Urantia remains an inhabited planet, Machiventa Melchizedek will not be fully returned to the duties of his order of sonship but will remain, speaking in the terms of time, forever a planetary minister representing Christ Michael.

93:10.6 (1025.2) As his was an emergency bestowal on Urantia, it does not appear from the records what Machiventa's future may be. It may develop that the Melchizedek corps of Nebadon have sustained the permanent loss of one of their number. Recent rulings handed down from the Most Highs of Edentia, and later confirmed by the Ancients of Days of Uversa, strongly suggest that this bestowal Melchizedek is destined to take the place of the fallen Planetary Prince, Caligastia. If our conjectures in this respect are correct, it is altogether possible that Machiventa Melchizedek may again appear in person on Urantia and in some modified manner resume the role of the dethroned Planetary Prince, or else appear on earth to function as vicegerent Planetary Prince representing Christ Michael, who now actually holds the title of Planetary Prince of Urantia. While it is far from clear to us as to what Machiventa's destiny may be, nevertheless, events which have so recently taken place strongly suggest that the foregoing conjectures are probably not far from the truth.

93:10.7 (1025.3) We well understand how, by his triumph on Urantia, Michael became the successor of both Caligastia and Adam; how he became the planetary Prince of Peace and the second Adam. And now we behold the conferring upon this Melchizedek of the title Vicegerent

Hoće li on također postati Pomoćni Materijalni Sin Urantije? Postoji li mogućnost da dođe do neočekivanog i do sada neviđenog događaja, povratka planetarnog Adama i Eve ili nekih njihovih potomaka kao Mihaelovih zastupnika s naslovom pomoćnika drugog Adama na Urantiji?

Sve ove špekulacije, vezane s definitivnom budućom pojavom Magisterijskog Sina i Trojstvenih Sinova Učitelja, u kontekstu jasnog i glasnog obećanja Sina Stvoritelja da se nekom budućom prilikom vrati na Urantiju, obilježavaju vas svijet neizvjesnošću i čine ga najzanimljivijim i najintrantrantnijim planetom cijelog svemira Nebadona. Sasvim je moguće da ćemo u neko buduće doba kad se Urantija približi dobu svjetla i života, po svršetku presude pripadnicima Luciferove pobune i Kaligastijinogotcjepljenja, postati svjedoci na Urantiji istovremene pojave Makivente, Adama, Eve i Krista Mihaela, te bilo Magisterijskog Sina ili Trojstvenih Sinova Učitelja.

Među bićima našeg reda dugo je vladalo mišljenje da Makiventina prisutnost u Jeruzemskom zboru upravitelja Urantije -- dvadeset i četiri savjetnika -- predstavlja dovoljan dokaz da se Makiventa spremao pratiti smrtnike Urantije u sprovedbi kozmičkog plana napretka i uspona sve do Rajskog Zbora Finalnosti. Znamo da je Adamu i Evi tako suđeno da se pridruže svojim suradnicima u rajskoj pustolovini nakon što se Urantija utemelji u dobu svjetla i života.

Prije manje od tisuću godina isti ovaj MakiventaMelkisedek, negdašnji mudrac iz Salema, je bio vidljivo prisutan na Urantiji tijekom stotinu godina u ulozi planetarnog upravitelja s prebivalištem na Urantiji; izuzev u slučaju poremećaja trenutnog sustava uprave planetarnih poslova, on se treba vratiti na Urantiju u istoj ovoj ulozi kroz nešto više od tisuću godina.

Ovo je pripovijed o MakiventiMelkisedeku, jednoj od najjedinstvenijih osoba koje su ikad bile povezane s povješću Urantije i ličnosti kojoj može biti suđeno da odigra bitnu ulogu u budućim događajima vašeg neobičnog i nekonvencionalnog svijeta.

[Predočio MelkisedekNebadona.]

Planetary Prince of Urantia. Will he also be constituted Vicegerent Material Son of Urantia? Or is there a possibility that an unexpected and unprecedented event is to take place, the sometime return to the planet of Adam and Eve or certain of their progeny as representatives of Michael with the titles vicegerents of the second Adam of Urantia?

93:10.8 (1025.4) And all these speculations associated with the certainty of future appearances of both Magisterial and Trinity Teacher Sons, in conjunction with the explicit promise of the Creator Son to return sometime, make Urantia a planet of future uncertainty and render it one of the most interesting and intriguing spheres in all the universe of Nebadon. It is altogether possible that, in some future age when Urantia is approaching the era of light and life, after the affairs of the Lucifer rebellion and the Caligastia secession have been finally adjudicated, we may witness the presence on Urantia, simultaneously, of Machiventa, Adam, Eve, and Christ Michael, as well as either a Magisterial Son or even Trinity Teacher Sons.

93:10.9 (1025.5) It has long been the opinion of our order that Machiventa's presence on the Jerusem corps of Urantia directors, the four and twenty counselors, is sufficient evidence to warrant the belief that he is destined to follow the mortals of Urantia on through the universe scheme of progression and ascension even to the Paradise Corps of the Finality. We know that Adam and Eve are thus destined to accompany their earth fellows on the Paradise adventure when Urantia has become settled in light and life.

93:10.10 (1025.6) Less than a thousand years ago this same Machiventa Melchizedek, the onetime sage of Salem, was invisibly present on Urantia for a period of one hundred years, acting as resident governor general of the planet; and if the present system of directing planetary affairs should continue, he will be due to return in the same capacity in a little over one thousand years.

93:10.11 (1026.1) This is the story of Machiventa Melchizedek, one of the most unique of all characters ever to become connected with the history of Urantia and a personality who may be destined to play an important role in the future experience of your irregular and unusual world.

93:10.12 (1026.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 94. MELKIZEDEKOVA UČENJA NA ISTOKU

⇐ 093

Knjiga Urantije

095 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 94 MELKIZEDEKOVA UČENJA NA ISTOKU

Sekcije

Uvod

1. SALEMSKA UČENJA U VEDSKOJ INDIJI
2. BRAHMANIZAM
3. BRAHMANSKA FILOZOFIJA
4. HINDUIZAM
5. BORBA ZA ISTINU U KINI
6. LAO CE I KONFUCIJE
7. GAUTAMA SIDARTA
8. BUDISTIČKA VJERA
9. ŠIRENJE BUDIZMA
10. RELIGIJA U TIBETU
11. BUDISTIČKA FILOZOFIJA
12. KONCEPT BOGA U BUDIZMU

PAPER 94 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE ORIENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Teachings in Vedic India
2. Brahmanism
3. Brahmanic Philosophy
4. The Hindu Religion
5. The Struggle for Truth in China
6. Lao-Tse and Confucius
7. Gautama Siddhartha
8. The Buddhist Faith
9. The Spread of Buddhism
10. Religion in Tibet
11. Buddhist Philosophy
12. The God Concept of Buddhism

Uvod

RANI učitelji salemske religije prodrli su do najudaljenijih plemena Afrike i Euroazije, uvijek propovijedajući Makiventino evanđelje o čovjekovoj vjeri i uzdanju u jednog univerzalnog Boga kao jedinoj cijeni za dobivanje božanske naklonosti. Melkizedekov je zavjet s Abrahamom bio uzorak prema kojem su oblikovani svi programi rane propagande koja je otišla iz Salema i drugih centara. Urantija nikada nije imala nadahnutijih i energičnijih misionara bilo koje religije od tih plemenitih muškaraca i žena koji su raznijeli Melkizedekova učenja preko cijele Istočne hemisfere. Ovi misionari su regrutirani iz brojnih naroda i rasa i oni su u velikoj mjeri proširili ova učenja kroz medij domaćih obraćenika. Oni su osnovali centre za obuku u različitim dijelovima svijeta gdje su učili domoroce ovoj salemskoj

INTRODUCTION

94:0.1 (1027.1) THE early teachers of the Salem religion penetrated to the remotest tribes of Africa and Eurasia, ever preaching Machiventa's gospel of man's faith and trust in the one universal God as the only price of obtaining divine favor. Melchizedek's covenant with Abraham was the pattern for all the early propaganda that went out from Salem and other centers. Urantia has never had more enthusiastic and aggressive missionaries of any religion than these noble men and women who carried the teachings of Melchizedek over the entire Eastern Hemisphere. These missionaries were recruited from many peoples and races, and they largely spread their teachings through the medium of native converts. They established training centers in different parts of the world where they taught the natives the

religiji, kao i načinu na koji će funkcionirati kao učitelji među svojim narodom.

Salem religion and then commissioned these pupils to function as teachers among their own people.

1. SALEMSKA UČENJA U VEDSKOJ INDIJI

U Melkizedekovim danima, Indija je bila kozmopolitska zemlja koja je nedavno došla pod političku i religioznu dominaciju arijsko-anditskih osvajača sa sjevera i zapada. U ovom razdoblju samo su sjeverni i zapadni dijelovi poluotoka bili intenzivno prožeti arijcima. Ti vedski došljaci su sa sobom donijeli svoja mnogobrojna plemenska božanstva. Njihovi religiozni oblici obožavanja slijede ceremonijalne prakse njihovih ranijih anditskih predaka, kako je otac još uvijek funkcionirao kao svećenik, majka kao svećenica, dok je obiteljsko ognjište korišteno kao oltar.

Vedski kult je tada bio u procesu rasta i metamorfoze pod vodstvom brahmanske kaste učitelja- svećenika, koji su postupno preuzimali kontrolu nad širećim ritualom obožavanja. Stapanje nekadašnja trideset tri arijska božanstva je bilo u punom jeku kad su salemski misionari prodrli na sjever Indije.

Mnogoboštvo tih arijevacu predstavlja degeneraciju njihovog ranijeg monoteizma uzrokovanu njihovim razbijanjem u plemenske jedinice, gdje svako pleme ukazuje štovanje svojem Bogu. Ova devolucija izvornog monoteizma i trinitarizma andita iz Mezopotamije je bila u procesu ponovne sinteze u ranim stoljećima drugog tisućljeća prije Krista. Mnogi bogovi su bili organizirani u panteon pod trojedinim vodstvom Dyausa pitara - gospodara neba, Indre - nestašnog gospodara atmosfere i Agni - troglavog boga vatre, gospodara zemlje i zakržljalog simbola ranijeg koncepta Trojstva.

Određena henotheistička kretanja su utirala put za razvoj monoteizma. Agni, najstarije božanstvo, je često uzvišen kao otac, glava cijelog panteona. Koncept Božanstva kao oca, koji je nekom prilikom nosio ime Prajapati, a drugom Brahma, potopljen je prilikom teološke kampanje koju brahmanski svećenici kasnije vode protiv salemskih učitelja. *Brahman* je zamišljen kao princip energije-božanstva koji aktivira cijeli vedski panteon.

Salemski misionari su propovijedali ideju o Melkizedekovom jednom Bogu, Svevišnjem neba. Ovaj prikaz nije bio posve neusklađen sa javljajućim konceptom Oca-Brahme kao izvorom svih bogova, ali je salemska doktrina bila neritualistička, čime se izravno suprotstavila dogmama, tradicijama i učenjima brahmanskog

1. THE SALEM TEACHINGS IN VEDIC INDIA

94:1.1 (1027.2) In the days of Melchizedek, India was a cosmopolitan country which had recently come under the political and religious dominance of the Aryan-Andite invaders from the north and west. At this time only the northern and western portions of the peninsula had been extensively permeated by the Aryans. These Vedic newcomers had brought along with them their many tribal deities. Their religious forms of worship followed closely the ceremonial practices of their earlier Andite forebears in that the father still functioned as a priest and the mother as a priestess, and the family hearth was still utilized as an altar.

94:1.2 (1027.3) The Vedic cult was then in process of growth and metamorphosis under the direction of the Brahman caste of teacher-priests, who were gradually assuming control over the expanding ritual of worship. The amalgamation of the onetime thirty-three Aryan deities was well under way when the Salem missionaries penetrated the north of India.

94:1.3 (1027.4) The polytheism of these Aryans represented a degeneration of their earlier monotheism occasioned by their separation into tribal units, each tribe having its venerated god. This devolution of the original monotheism and trinitarianism of Andite Mesopotamia was in process of resynthesis in the early centuries of the second millennium before Christ. The many gods were organized into a pantheon under the triune leadership of Dyaus pitar, the lord of heaven; Indra, the tempestuous lord of the atmosphere; and Agni, the three-headed fire god, lord of the earth and the vestigial symbol of an earlier Trinity concept.

94:1.4 (1027.5) Definite henotheistic developments were paving the way for an evolved monotheism. Agni, the most ancient deity, was often exalted as the father-head of the entire pantheon. The deity-father principle, sometimes called Prajapati, sometimes termed Brahma, was submerged in the theologic battle which the Brahman priests later fought with the Salem teachers. *The Brahman* was conceived as the energy-divinity principle activating the entire Vedic pantheon.

94:1.5 (1028.1) The Salem missionaries preached the one God of Melchizedek, the Most High of heaven. This portrayal was not altogether disharmonious with the emerging concept of the Father-Brahma as the source of all gods, but the Salem doctrine was nonritualistic and hence ran directly counter to the dogmas, traditions, and teachings of the

svećeništva. Nikada ne bi brahmanski svećenici prihvatili salemsko učenje o spasenju putem vjere, ideju da čovjek može primiti Božju naklonost na bilo koji drugi način osim ritualnih obreda i ceremonija prinošenja žrtvi.

Odbacivanje Melkizedekova evanđelja o uzdanju u Boga i spasenju putem vjere obilježilo je vitalnu prekretnicu za Indiju. Salemski misionari su pridonijeli velikom gubitku vjere u sve drevne vedske bogove, dok su njihove vođe, vedski svećenici, odbili prihvatiti Melkizedekovo učenje o jednom Bogu i jednoj jednostavnoj vjeri.

Brahmani su uništavali svete spise te dobi u nastojanju da poraze salemske učitelje i ta zbirka koja je kasnije revidirana, je opstala sve do modernih vremena kao Rig Veda, jedna od najstarijih svetih knjiga. Nakon nje slijede druga, treća i četvrta Veda kojima su brahmani nastojali kristalizirati, formalizirati i fiksirati svojerituale obožavanja i prinošenja žrtvi na ondašnje narode. Gledani u najboljem svjetlu, ti spisi se ne razlikuju od bilo kojeg drugog djela slične naravi u ljepoti koncepta i istini razlučivanja. No, kad je ta vrhunska religija postala kontaminirana tisućama i tisućama praznovjerja, kultova i obreda južne Indije, ona je postupno preobražena u najraznobjniji sustav teologije koji je smrtni čovjek ikada razvio. Proučavanje Veda će otkriti neke od najviših kao i neke od najnižih smišljenih koncepcija Božanstva.

2. BRAHMANIZAM

Kako su salemski misionari prodirali prema jugu u Dravidsku visoravan, zatekli su rastući kastinski sustav, arijevsku shemu za spriječavanje gubitka rasnog identiteta pred dolazećom plimom drugorazrednih sangiških naroda. Budući da je kasta brahmanskog svećeništva bila u samoj podlozi ovog sustava, ovaj društveni poredak uveliko je usporio napredak salemskih učitelja. Ovaj sustav kasta nije uspio spasiti arijsku rasu, ali je uspio osigurati vječni opstanak Brahmana, koji su pak očuvali svoju vjersku hegemoniju u Indiji sve do danas.

I sada, uz slabljenje vedizma koje je bilo posljedica odbacivanja naprednije istine, arijevski kult je postao predmetom povećanog miješanja sa kultovima Dekana. U očajničkom nastojanju da se zaustavi plima rasnog i religioznog izumiranja i uništenja, brahmanska kasta je nastojala uzvisiti samu sebe iznad svega ostalog. Oni su učili da je prinošenje žrtava božanstvu samo po sebi bilo sveučinkovito i neodoljivo u snazi. Proglasili su da je od dva bitna božanska principa u svemiru jedan

Brahman priesthood. Never would the Brahman priests accept the Salem teaching of salvation through faith, favor with God apart from ritualistic observances and sacrificial ceremonials.

94:1.6 (1028.2) The rejection of the Melchizedek gospel of trust in God and salvation through faith marked a vital turning point for India. The Salem missionaries had contributed much to the loss of faith in all the ancient Vedic gods, but the leaders, the priests of Vedism, refused to accept the Melchizedek teaching of one God and one simple faith.

94:1.7 (1028.3) The Brahmins culled the sacred writings of their day in an effort to combat the Salem teachers, and this compilation, as later revised, has come on down to modern times as the Rig-Veda, one of the most ancient of sacred books. The second, third, and fourth Vedas followed as the Brahmins sought to crystallize, formalize, and fix their rituals of worship and sacrifice upon the peoples of those days. Taken at their best, these writings are the equal of any other body of similar character in beauty of concept and truth of discernment. But as this superior religion became contaminated with the thousands upon thousands of superstitions, cults, and rituals of southern India, it progressively metamorphosed into the most variegated system of theology ever developed by mortal man. An examination of the Vedas will disclose some of the highest and some of the most debased concepts of Deity ever to be conceived.

2. BRAHMANISM

94:2.1 (1028.4) As the Salem missionaries penetrated southward into the Dravidian Deccan, they encountered an increasing caste system, the scheme of the Aryans to prevent loss of racial identity in the face of a rising tide of the secondary Sangik peoples. Since the Brahman priest caste was the very essence of this system, this social order greatly retarded the progress of the Salem teachers. This caste system failed to save the Aryan race, but it did succeed in perpetuating the Brahmins, who, in turn, have maintained their religious hegemony in India to the present time.

94:2.2 (1028.5) And now, with the weakening of Vedism through the rejection of higher truth, the cult of the Aryans became subject to increasing inroads from the Deccan. In a desperate effort to stem the tide of racial extinction and religious obliteration, the Brahman caste sought to exalt themselves above all else. They taught that the sacrifice to deity in itself was all-efficacious, that it was all-compelling in its potency. They proclaimed that, of the two essential divine principles of the

bio Brahman kao božanstvo, a drugi brahmansko svećeništvo. Međutim ni u jednom drugom narodu Urantije svećenici se nisu drznuli sebe uzvisiti iznad čak i svojih bogova, progurati sebi čašti veće od onih koje su ukazivali bogovima. No, otišli su tako daleko s tim apsurdnim i drskim tvrdnjama da se cijeli ovaj klimavi sustav urušio pod težinom degradirajućih kultova iz okolnih i manje naprednih civilizacija. Veliko vedsko svećenstvo je samo od sebe palo i potonulo pred crnim poplavama inercije i pesimizma koje je njihova vlastita sebična i bezumna drskost navukla na cijelu Indiju.

Nesrazmjerna koncentracija na svoje "ja" neminovno je vodila strahu od neevolutivnog održavanja sebstva u beskrajnim krugovima uzastopnih inkarnacija u vidu čovjeka, životinje ili biljke. I od svih kontaminirajućih vjerovanja koja su mogla postati fiksirana u ideje koje su mogle postati monoteizam, niti jedno nije bilo toliko zaglupljujuće kao to vjerovanje u transmigraciju - doktrinu reinkarnacije duša - koja je došla iz Dravidske visoravni. To vjerovanje u sumorno i monotono kružno ponavljanje transmigracije oduzelo je napaćenim smrtnicima njihovu dugostoljećnu nadu da čovjek nalazi oslobođenje i duhovni napredak u smrti, koja je bila dio ranije vedske vjere.

Za ovim filozofski debilitirajućim učenjima ubrzo je uslijedio izum nauka o vječnom bijegu od sebe u potapanju u univerzalni odmor i mir apsolutnog jedinstva s Brahmanom, naddušom cijele tvorevine. Smrtnikove težnje i ljudske ambicije su učinkovito masakrirane i doslovce uništene. Za više od dvije tisuće godina napredni umovi Indije su tražili bijeg od svake težnje, čime su široko otvorena vrata za ulazak tih kasnijih kultova i učenja koja su doslovce okovala duše mnogih hinduističkih naroda lancima duhovnog beznađa. Od svih civilizacija, vedsko-arijska je platila najgoru cijenu za svoje odbijanje salemskog evanđelja.

Kaste ne bi mogle ovjekovječiti arijevske religijsko- kulturni sustav i kako su inferiorne religije prožimale Dekan na sjeveru, nastupila je dob očajja i beznađa. Bilo je to tijekom ovih tamnih dana da se pojavio kult koji zabranjuje uzimanje života, koji je od tada ustrajao. Mnogi od novih kultova su bili zapravo ateistički, tvrdeći da je eventualno spasenje čovjeka bilo dostižno bez pomoći sa strane i vlastitim naporima. No, tijekom razvoja velikog dijela te cijele nesretne filozofije, mogu se naći iskrivljeni ostaci učenja Melkizedeka, pa čak i Adama.

To su vremena prikupljanja učenja koja su ušla u kasnije zbirke zapisa Hindu vjere, Brahmanu i Upanišadu. Nakon što je brahmansko svećenstvo odbacilo učenja o osobnoj religiji kroz

universe, one was Brahman the deity, and the other was the Brahman priesthood. Among no other Urantia peoples did the priests presume to exalt themselves above even their gods, to relegate to themselves the honors due their gods. But they went so absurdly far with these presumptuous claims that the whole precarious system collapsed before the debasing cults which poured in from the surrounding and less advanced civilizations. The vast Vedic priesthood itself floundered and sank beneath the black flood of inertia and pessimism which their own selfish and unwise presumption had brought upon all India.

94:2.3 (1029.1) The undue concentration on self led certainly to a fear of the nonevolutionary perpetuation of self in an endless round of successive incarnations as man, beast, or weeds. And of all the contaminating beliefs which could have become fastened upon what may have been an emerging monotheism, none was so stultifying as this belief in transmigration — the doctrine of the reincarnation of souls — which came from the Dravidian Deccan. This belief in the weary and monotonous round of repeated transmigrations robbed struggling mortals of their long-cherished hope of finding that deliverance and spiritual advancement in death which had been a part of the earlier Vedic faith.

94:2.4 (1029.2) This philosophically debilitating teaching was soon followed by the invention of the doctrine of the eternal escape from self by submergence in the universal rest and peace of absolute union with Brahman, the oversoul of all creation. Mortal desire and human ambition were effectually ravished and virtually destroyed. For more than two thousand years the better minds of India have sought to escape from all desire, and thus was opened wide the door for the entrance of those later cults and teachings which have virtually shackled the souls of many Hindu peoples in the chains of spiritual hopelessness. Of all civilizations, the Vedic-Aryan paid the most terrible price for its rejection of the Salem gospel.

94:2.5 (1029.3) Caste alone could not perpetuate the Aryan religio-cultural system, and as the inferior religions of the Deccan permeated the north, there developed an age of despair and hopelessness. It was during these dark days that the cult of taking no life arose, and it has ever since persisted. Many of the new cults were frankly atheistic, claiming that such salvation as was attainable could come only by man's own unaided efforts. But throughout a great deal of all this unfortunate philosophy, distorted remnants of the Melchizedek and even the Adamic teachings can be traced.

94:2.6 (1029.4) These were the times of the compilation of the later scriptures of the Hindu faith, the Brahmanas and the Upanishads. Having rejected the teachings of personal religion through

osobni doživljaj vjere sa jednim Bogom i što je postalo kontaminirano poplavom degradirajućih i debilnih kultova i vjerovanja iz Dekana, sa njihovim idejama antropomorfizma i reinkarnacije, ono doživljava nasilnu reakciju protiv tih korumpiranih vjerovanja; tu dolazi do pojave definitivnog napora u traženju i pronalasku *istinske stvarnosti*. Brahmani su krenuli ukloniti antropomorfizam iz indijskog koncepta božanstva, ali na taj način su učinili veliku pogrešku u tome što su depersonalizirali koncept Boga, i kao rezultat toga nije se javio uzvišeni i duhovni ideal Rajskog Oca, nego udaljena i metafizička ideja sveobuhvatnog Apsoluta.

U svojim naporima za samoodržanjem Brahmani su odbili Melkizedekovog jednog Boga, a sada su se našli suočeni s hipotezom Brahmana, neodređenog i iluzornog filozofskog jastva, neosobnog i nemoćnog *tog*, što je ostavilo duhovni život Indije u bespomoćnom i jadnom stanju od tog nesretnog dana sve do dvadesetog stoljeća.

U vrijeme pisanja Upanišade pojavio se Budizam u Indiji. No, unatoč svojim uspjesima koji su trajali tisuću godina, nije se mogao natjecati s kasnijim hinduizmom; unatoč višoj moralnosti, njegov rani portret Boga je bio još slabije definiran nego hinduistički, koji je imao manja i osobna božanstva. Budizam se konačno povukao u sjevernoj Indiji pred napadom militantnog Islama s jasno definiranim konceptom Alaha kao vrhovnog Boga svemira.

3. BRAHMANSKA FILOZOFIJA

Dok se najviša faza Brahmanizma teško može nazvati religijom, to je doista jedan od najplemenitijih primjera posezanja smrtnog uma u domene filozofije i metafizike. Nakon što su počeli raditi na otkrivanju konačne stvarnosti, indijski umovi nisu stali sve dok nisu imali spekulaciju o gotovo svakoj fazi teologije osim dualnog koncepta religije: postojanja Oca Svih svakog svemirskog stvorenja i činjenice da ista ova bića prolaze iskustvom uzlaza u svemiru dok teže postići vječnog Oca koji im nalaže da budu savršeni kao što je on savršen.

U konceptu Brahmana, umovi tih dana uistinu su shvatili ideju nekog sveobuhvatnog Apsoluta, a ovaj postulat je bio u jedno te isto vrijeme identificiran kao kreativna energija i kozmička reakcija. Brahman je zamišljen kao nešto što je iznad svih definicija, što se može shvatiti samo višestrukom negacijom svih konačnih kvaliteta. To

the personal faith experience with the one God, and having become contaminated with the flood of debasing and debilitating cults and creeds from the Deccan, with their anthropomorphisms and reincarnations, the Brahmanic priesthood experienced a violent reaction against these vitiating beliefs; there was a definite effort to seek and to find *true reality*. The Brahmins set out to deanthropomorphize the Indian concept of deity, but in so doing they stumbled into the grievous error of depersonalizing the concept of God, and they emerged, not with a lofty and spiritual ideal of the Paradise Father, but with a distant and metaphysical idea of an all-encompassing Absolute.

94:2.7 (1029.5) In their efforts at self-preservation the Brahmins had rejected the one God of Melchizedek, and now they found themselves with the hypothesis of Brahman, that indefinite and illusive philosophic self, that impersonal and impotent *it* which has left the spiritual life of India helpless and prostrate from that unfortunate day to the twentieth century.

94:2.8 (1029.6) It was during the times of the writing of the Upanishads that Buddhism arose in India. But despite its successes of a thousand years, it could not compete with later Hinduism; despite a higher morality, its early portrayal of God was even less well-defined than was that of Hinduism, which provided for lesser and personal deities. Buddhism finally gave way in northern India before the onslaught of a militant Islam with its clear-cut concept of Allah as the supreme God of the universe.

3. BRAHMANIC PHILOSOPHY

94:3.1 (1030.1) While the highest phase of Brahmanism was hardly a religion, it was truly one of the most noble reaches of the mortal mind into the domains of philosophy and metaphysics. Having started out to discover final reality, the Indian mind did not stop until it had speculated about almost every phase of theology excepting the essential dual concept of religion: the existence of the Universal Father of all universe creatures and the fact of the ascending experience in the universe of these very creatures as they seek to attain the eternal Father, who has commanded them to be perfect, even as he is perfect.

94:3.2 (1030.2) In the concept of Brahman the minds of those days truly grasped at the idea of some all-pervading Absolute, for this postulate was at one and the same time identified as creative energy and cosmic reaction. Brahman was conceived to be beyond all definition, capable of being comprehended only by the successive negation of

je definitivno bilo vjerovanje u jedno apsolutno, ako ne i beskonačno biće, ali taj pojam je bio uglavnom bez atributa osobnosti i stoga nije mogao biti doživljen u iskustvu pojedinačnih praktikanata religije.

Brahman-Narayana je zamišljen kao Apsolut, kao beskonačno TO ŠTO JE, praiskonska kreativna potencija potencijalnog svemira, Univerzalno Jastvo koje postoji statično i potencijalno kroz svu vječnost. Da su filozofi tih dana bili u mogućnosti da naprave sljedeći korak napretka u koncepciji božanstva, da su bili u mogućnosti zamisliti Brahmana kao asocijativnog i kreativnog, kao ličnost koja je pristupačna stvorenim i razvijajućim bićima, onda bi takvo učenje postalo najnapredniji portret božanstva na Urantiji, jer bi obuhvatilo prvih pet razina sveukupnog djelovanja božanstva i možda bi eventualno naslutilo preostala dva.

U određenim fazama, koncept Univerzalne Nadduše kao ukupnog zbroja cjelokupne egzistencije stvorenog bića doveo je indijske filozofe vrlo blizu istine Vrhovnog Bića, ali im ta istina nije bila od koristi, jer nisu uspjeli razviti bilo kakav razumni ili racionalni osobni pristup za postizanje svog teoretski monoteističkog cilja, Brahmana-Narayane.

Načelo uzročnog kontinuiteta karme je, opet, vrlo blizu istine reperkusijske sinteze svih vremensko-prostornih djelovanja Vrhovnog u prisutnosti Božanstva; ali taj postulat nikada nije ostavio prostora ideji koordiniranog osobnog postignuća Božanstva u iskustvu pojedinačnog praktikanata religije, nego samo konačnom obuhvaćanju svih ličnosti u Univerzalnoj Nadduši.

Filozofija brahmanizma također je došla vrlo blizu realizacije o prebivanju Misaonih Ispravljača, ali je izopačena kroz pogrešno tumačenje istine. Učenje da je duša prebivalište Brahmana bi utrlo put za naprednu religiju, da ovaj koncept nije potpuno izopačen vjerovanjem da ljudska individualnost ne može postojati na stranu od ovog Univerzalnog koji živi u čovjeku.

U doktrini spajanja jastva-duše s Naddušom, teolozi Indije nisu osigurali opstanak nečeg ljudskog, nečeg novog i jedinstvenog, nečeg što se rađa iz unije volje čovjeka i volje Boga. Učenje o povratku duše Brahmanu je usko paralelno istini o povratku Ispravljača u okrilje Oca Svih, ali tu ima i nešto drugo što se razlikuje od Ispravljača što također opstaje nakon smrti, a to je morontijalni duplikat smrtne ličnosti. I ovaj vitalni koncept je kobno odsutan iz brahmanske filozofije.

all finite qualities. It was definitely a belief in an absolute, even an infinite, being, but this concept was largely devoid of personality attributes and was therefore not experiential by individual religionists.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narayana was conceived as the Absolute, the infinite IT IS, the primordial creative potency of the potential cosmos, the Universal Self existing static and potential throughout all eternity. Had the philosophers of those days been able to make the next advance in deity conception, had they been able to conceive of the Brahman as associative and creative, as a personality approachable by created and evolving beings, then might such a teaching have become the most advanced portraiture of Deity on Urantia since it would have encompassed the first five levels of total deity function and might possibly have envisioned the remaining two.

94:3.4 (1030.4) In certain phases the concept of the One Universal Oversoul as the totality of the summation of all creature existence led the Indian philosophers very close to the truth of the Supreme Being, but this truth availed them naught because they failed to evolve any reasonable or rational personal approach to the attainment of their theoretic monotheistic goal of Brahman-Narayana.

94:3.5 (1030.5) The karma principle of causality continuity is, again, very close to the truth of the repercussional synthesis of all time-space actions in the Deity presence of the Supreme; but this postulate never provided for the co-ordinate personal attainment of Deity by the individual religionist, only for the ultimate engulfment of all personality by the Universal Oversoul.

94:3.6 (1030.6) The philosophy of Brahmanism also came very near to the realization of the indwelling of the Thought Adjusters, only to become perverted through the misconception of truth. The teaching that the soul is the indwelling of the Brahman would have paved the way for an advanced religion had not this concept been completely vitiated by the belief that there is no human individuality apart from this indwelling of the Universal One.

94:3.7 (1030.7) In the doctrine of the merging of the self-soul with the Oversoul, the theologians of India failed to provide for the survival of something human, something new and unique, something born of the union of the will of man and the will of God. The teaching of the soul's return to the Brahman is closely parallel to the truth of the Adjuster's return to the bosom of the Universal Father, but there is something distinct from the Adjuster which also survives, the morontial counterpart of mortal personality. And this vital concept was fatally absent from Brahmanic philosophy.

Brahmanska filozofija se približila mnogim činjenicama o svemiru i brojnim kozmičkim istinama, ali je previše često bila žrtva pogreške kako nije znala razlikovati nekoliko razina stvarnosti kao što su apsolutna, transcendentalna i konačna. Nije uzela u obzir da ono što može biti konačno-iluzorno na apsolutnoj razini, može biti apsolutno stvarno na konačnoj razini. I dalje nije obratila pažnju na bitnu ličnost Oca Svih, s kojim bića mogu osobno stupiti u kontakt na svim razinama, od ograničenog iskustva s Bogom u životu evolucijskog bića, do neograničenog iskustva Vječnoga Sina sa Rajskim Ocem.

94:3.8 (1031.1) Brahmanic philosophy has approximated many of the facts of the universe and has approached numerous cosmic truths, but it has all too often fallen victim to the error of failing to differentiate between the several levels of reality, such as absolute, transcendental, and finite. It has failed to take into account that what may be finite-illusory on the absolute level may be absolutely real on the finite level. And it has also taken no cognizance of the essential personality of the Universal Father, who is personally contactable on all levels from the evolutionary creature's limited experience with God on up to the limitless experience of the Eternal Son with the Paradise Father.

4. HINDUIZAM

S vremenom, stanovništvo Indije se donekle vratilo drevnim ritualima Veda u verziji koja je bila izmijenjena učenjima Melkizedekovih misionara i kristalizirana djelovanjem kasnijeg brahmanskog svećeništva. Ta, najstarija i najviše kozmopolitska svjetska religija, je doživjela dodatne promjene potaknute budizmom i džainizmom, a kasnije se pojavljuje utjecaj islama i kršćanstva. No, u vrijeme kad su tu stigla Isusova učenja, ona su već bila u tolikoj mjeri obilježena Zapanjačkim biljegom da su djelovala kao "vjera bijelog čovjeka," koja su stoga bila čudna i strana Hindu umu.

S prolaskom vremena Hindu teologija opisuje četiri silazne razine božanstva i božanstvenosti:

1. *Brahman*, Apsolut, Beskonačni, TO ŠTO JE.

2. *Trimurti*, vrhovno trojstvo u hinduizmu. U ovom složenom obliku Brahme, prvi član je zamišljen kao samostvoren od Brahmana - beskonačnost. Da nije bilo bliske identifikacije s panteističkim Beskonačnim, Brahma bi predstavljao temelj za koncept Oca Svih. Brahma je također identificiran sa sudbinom.

Štovanje drugog i trećeg člana, Šive i Višne, nastalo je u prvom tisućljeću poslije Krista. *Šiva* je gospodar života i smrti, bog plodnosti i gospodar uništenja. *Višnu* je iznimno popularan zbog vjerovanja da se povremeno utjelovljuje u ljudskom liku. Na taj način, Višnu postaje stvaran i oživljen u mašti i Indijaca. Šiva i Višnu se svaki u određenim krugovima smatraju kao vrhovni nad svim.

3. *Vedska i post-vedska božanstva*. Mnogi od starih bogova arijaca, kao što su Agni, Indra, Soma, su opstali kao sekundarna božanstva u odnosu na tri primarna člana Trimurtija. Brojni

4. THE HINDU RELIGION

94:4.1 (1031.2) With the passing of the centuries in India, the populace returned in measure to the ancient rituals of the Vedas as they had been modified by the teachings of the Melchizedek missionaries and crystallized by the later Brahman priesthood. This, the oldest and most cosmopolitan of the world's religions, has undergone further changes in response to Buddhism and Jainism and to the later appearing influences of Mohammedanism and Christianity. But by the time the teachings of Jesus arrived, they had already become so Occidentalized as to be a "white man's religion," hence strange and foreign to the Hindu mind.

94:4.2 (1031.3) Hindu theology, at present, depicts four descending levels of deity and divinity:

94:4.3 (1031.4) 1. *The Brahman*, the Absolute, the Infinite One, the IT IS.

94:4.4 (1031.5) 2. *The Trimurti*, the supreme trinity of Hinduism. In this association *Brahma*, the first member, is conceived as being self-created out of the Brahman — infinity. Were it not for close identification with the pantheistic Infinite One, Brahma could constitute the foundation for a concept of the Universal Father. Brahma is also identified with fate.

94:4.5 (1031.6) The worship of the second and third members, Siva and Vishnu, arose in the first millennium after Christ. *Siva* is lord of life and death, god of fertility, and master of destruction. *Vishnu* is extremely popular due to the belief that he periodically incarnates in human form. In this way, Vishnu becomes real and living in the imaginations of the Indians. Siva and Vishnu are each regarded by some as supreme over all.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vedic and post-Vedic deities*. Many of the ancient gods of the Aryans, such as Agni, Indra, Soma, have persisted as secondary to the three members of the Trimurti. Numerous

additional gods have arisen since the early days of Vedic India, and these have also been incorporated into the Hindu pantheon.

4. *Polubogovi*: superljudi, polubogovi, heroji, demoni, utvare, zli duhovi, vilenjaci, čudovišta, goblino i sveci iz kasnijih kultova.

Dok hinduizam dugo nije uspijevao dati živost indijskom narodu, u isto vrijeme obično je bio tolerantna religija. Njegova velika snaga leži u činjenici da se pokazao najadaptivnijom, amorfnom religijom koja se pojavila na Urantiji. Ona je sposobna za gotovo neograničene promjene i ima nesvakidašnji raspon fleksibilne prilagodbe, od visokih i polumonoteističkih spekulacija intelektualnog Brahmana, do zlog fetišizma i primitivnih kulturnih praksi niskih i depresivnih klasa neobrazovanih vjernika.

Hinduizam je preživio, jer je to u biti sastavni dio osnovnog društvenog tkiva Indije. On nema veliku hijerarhiju koja može biti poremećena ili uništena; on je utkan u životni uzorak ljudi. On ima veću prilagodljivost promjenjivim uvjetima od svih drugih kultova, a prikazuje tolerantan stav prihvatanja prema mnogim drugim religijama, Gautama Budi, pa čak i samom Kristu za kojeg se tvrdi da je inkarnacija Višne.

Danas, u Indiji, postoji velika potreba za prikazom evanđelja Isusa - učenja da je Bog čovjekov Otac, čime čovjek postaje sin Boga i brat svih ljudi, što se osobno ostvaruje u čovjekovom brižnom služenju drugim ljudima i cijelom društvu. U Indiji filozofski okvir postoji, kulturna struktura je prisutna; sve što je potrebno je oživljujuća iskra dinamične ljubavi prikazane u izvornom evanđelju Sina Čovječjega, bez Zapadnjačkih dogmi i doktrina koje su pretvorile život i darivanje Mihaela u vjeru bijelog čovjeka.

5. BORBA ZA ISTINU U KINI

Kako su salemski misionari prolazili kroz Aziju, šireći nauku o Svevišnjem Bogu i spasenje po vjeri, oni su apsorbirali mnogo filozofije i religijske misli različitih zemalja gdje su putovali. No, učitelji koje su Melkizedek i njegovi nasljednici obučili i poslali u svijet, nisu podbacili u ispunjenju svojih obaveza; oni su prodriješili među sve narode euroazijskog kontinenta i to je bilo u sredini drugog tisućljeća prije Krista kada su stigli u Kinu. Na lokaciji Si Fuš više od sto godina salemski misionari održavaju svoje sjedište i treniraju kineske učitelje koje šalju u sve domene žute rase.

94:4.7 (1031.8) 4. *The demigods*: supermen, semigods, heroes, demons, ghosts, evil spirits, sprites, monsters, goblins, and saints of the later-day cults.

94:4.8 (1031.9) While Hinduism has long failed to vivify the Indian people, at the same time it has usually been a tolerant religion. Its great strength lies in the fact that it has proved to be the most adaptive, amorphous religion to appear on Urantia. It is capable of almost unlimited change and possesses an unusual range of flexible adjustment from the high and semimontheistic speculations of the intellectual Brahman to the arrant fetishism and primitive cult practices of the debased and depressed classes of ignorant believers.

94:4.9 (1032.1) Hinduism has survived because it is essentially an integral part of the basic social fabric of India. It has no great hierarchy which can be disturbed or destroyed; it is interwoven into the life pattern of the people. It has an adaptability to changing conditions that excels all other cults, and it displays a tolerant attitude of adoption toward many other religions, Gautama Buddha and even Christ himself being claimed as incarnations of Vishnu.

94:4.10 (1032.2) Today, in India, the great need is for the portrayal of the Jesusonian gospel — the Fatherhood of God and the sonship and consequent brotherhood of all men, which is personally realized in loving ministry and social service. In India the philosophical framework is existent, the cult structure is present; all that is needed is the vitalizing spark of the dynamic love portrayed in the original gospel of the Son of Man, divested of the Occidental dogmas and doctrines which have tended to make Michael's life bestowal a white man's religion.

5. THE STRUGGLE FOR TRUTH IN CHINA

94:5.1 (1032.3) As the Salem missionaries passed through Asia, spreading the doctrine of the Most High God and salvation through faith, they absorbed much of the philosophy and religious thought of the various countries traversed. But the teachers commissioned by Melchizedek and his successors did not default in their trust; they did penetrate to all peoples of the Eurasian continent, and it was in the middle of the second millennium before Christ that they arrived in China. At See Fuch, for more than one hundred years, the Salemites maintained their headquarters, there training Chinese teachers who taught throughout all the domains of the yellow race.

Kao izravna posljedica toga učenja javio se najraniji oblik taoizma u Kini, koji se značajno razlikovao od religije koja nosi to ime danas. Rani ili proto-Taoizam je spoj sljedećih čimbenika:

1. Ostataka Singlangtonovih učenja, koja su opstala u konceptu Shang-tija, Boga Neba. U vrijeme Singlangtona Kinezi su postali gotovo monoteistički; oni su usredotočili svoje bogoslužje na Jednu Istinu, kasnije poznatu kao Duh Neba, svemirski vladar. I žuta rasa nikada u potpunosti nije izgubila ovaj rani pojam Božanstva, iako se u kasnijim stoljećima više podređenih bogova i duhova podmuklo uvuklo u njihovu religiju.

2. Salemske religije Božanstva kao Svevišnjeg Stvoritelja koji pokazuje naklonost čovječanstvu u odgovor na čovjekovu vjeru. Ali ostaje činjenica da je u vrijeme prodora Melkizedekovih misionara u zemlje žute rase, njihova izvorna poruka znatno promijenjena od jednostavnih salemskih doktrina iz dana Makivente.

3. Koncepta Brahmana-Apsoluta indijskih filozofa, zajedno sa željom da se izbjegne svako zlo. Možda najveći tuđinski utjecaj na istoku u širenju salemske religije ispoljavaju Indijski učitelji vedske vjere, koji ubrizgavaju svoje koncepcije Brahmana - Apsoluta - u salemske ideje spasenja.

Ovo kompozitno vjerovanje širi se u zemljama žute i smeđe rase kao temeljni utjecaj na religijsko-filozofsku misao. U Japanu taj proto-Taoizam je poznat kao Šinto, te u ovoj zemlji, jako udaljenoj od Salema u Palestini, narodi su doznali o inkarnaciji Makivente Melkizedeka, koji je živio na zemlji kako čovječanstvo ne bi zaboravilo ime Božje.

U Kini sva ova vjerovanja su kasnije bila zbrkana i pomiješana sa sve rasprostranjenijim kultom obožavanja predaka. Ali nikada od vremena Singlangtona nisu Kinezi pali u ropstvo moćnog svećeništva. Žuta rasa je bila prva koja je izronila iz barbarskog ropstva u urednu civilizaciju, kako je bila prva koja je postigla neku mjeru slobode od straha od bogova, a čak se nije bojala ni duhova mrtvih od kojih su strahovale sve druge rase. Kina je doživjela poraz, jer nije uspjela napredovati dalje od svoje rane emancipacije od svećenika; ona je učinila gotovo jednako štetnu pogrešku u tome što je prihvatila obožavanje predaka.

Ali salemski učitelji nisu se uzalud trudili. Tu je na temeljima njihovog evanđelja veliki filozofi iz šestog stoljeća u Kini izgradio svoja učenja. Moralna atmosfera i duhovni osjećaji u vrijeme

94:5.2 (1032.4) It was in direct consequence of this teaching that the earliest form of Taoism arose in China, a vastly different religion than the one which bears that name today. Early or proto-Taoism was a compound of the following factors:

94:5.3 (1032.5) 1. The lingering teachings of Singlangton, which persisted in the concept of Shang-ti, the God of Heaven. In the times of Singlangton the Chinese people became virtually monotheistic; they concentrated their worship on the One Truth, later known as the Spirit of Heaven, the universe ruler. And the yellow race never fully lost this early concept of Deity, although in subsequent centuries many subordinate gods and spirits insidiously crept into their religion.

94:5.4 (1032.6) 2. The Salem religion of a Most High Creator Deity who would bestow his favor upon mankind in response to man's faith. But it is all too true that, by the time the Melchizedek missionaries had penetrated to the lands of the yellow race, their original message had become considerably changed from the simple doctrines of Salem in the days of Machiventa.

94:5.5 (1032.7) 3. The Brahman-Absolute concept of the Indian philosophers, coupled with the desire to escape all evil. Perhaps the greatest extraneous influence in the eastward spread of the Salem religion was exerted by the Indian teachers of the Vedic faith, who injected their conception of the Brahman — the Absolute — into the salvationistic thought of the Salemites.

94:5.6 (1033.1) This composite belief spread through the lands of the yellow and brown races as an underlying influence in religio-philosophic thought. In Japan this proto-Taoism was known as Shinto, and in this country, far-distant from Salem of Palestine, the peoples learned of the incarnation of Machiventa Melchizedek, who dwelt upon earth that the name of God might not be forgotten by mankind.

94:5.7 (1033.2) In China all of these beliefs were later confused and compounded with the ever-growing cult of ancestor worship. But never since the time of Singlangton have the Chinese fallen into helpless slavery to priestcraft. The yellow race was the first to emerge from barbaric bondage into orderly civilization because it was the first to achieve some measure of freedom from the abject fear of the gods, not even fearing the ghosts of the dead as other races feared them. China met her defeat because she failed to progress beyond her early emancipation from priests; she fell into an almost equally calamitous error, the worship of ancestors.

94:5.8 (1033.3) But the Salemites did not labor in vain. It was upon the foundations of their gospel that the great philosophers of sixth-century China built their teachings. The moral atmosphere and the spiritual

Lao Cea i Konfucija su izrasli iz učenja salemskih misionara ranije dobi.

sentiments of the times of Lao-tse and Confucius grew up out of the teachings of the Salem missionaries of an earlier age.

6. LAO CE I KONFUCIJE

Oko šest stotina godina prije dolaska Mihaela, činilo se Melkizedeku koji je dugo bio odsutan iz tijela, da je čistoća njegova učenja na zemlji nepotrebno ugrožena općom apsorpcijom starijih vjerovanja Urantije. Činilo se neko vrijeme da je njegovoj misiji u ulozi Mihaelove preteče prijetio neuspjeh. I u šestom stoljeću prije Krista, kroz neobičnu koordinaciju duhovnih djelovanja, od kojih nisu svi shvatljivi čak ni planetarnim nadzornicima, na Urantiji dolazi do najneobičnije prezentacije mnogostrukih religioznih istina. Kroz djelovanje nekoliko ljudskih učitelja, salemsko evanđelje je izraženo novim jezikom i revitalizirano, a kao što je tada bilo predstavljeno, tako je uglavnom ustrajalo do razdoblja pisanja ovog teksta.

Ovo jedinstveno stoljeće duhovnog napretka je obilježeno velikim religioznim, moralnim i filozofskim učiteljima diljem civiliziranog svijeta. U Kini, dva izvrsna učitelja su Lao Ce i Konfucije.

Lao Ce je izravno dogradio koncepte salemskih tradicija kada je proglasio Tao kao Prvi Uzrok cjelokupne tvorevine. Lao je bio čovjek velike duhovne vizije. On je učio da je "čovjekova vječna sudbina vječno sjedinjenje sa Taom, Vrhovnim Bogom i Univerzalnim Kraljem." Njegovo razumijevanje krajnje uzročnosti je vrlo korektno, jer on je napisao: "Apsolutni Tao je izvor jedinstva, a od Jedinstva javlja se kozmička Dvojnost, a od takve Dvojnosti, Trojstvo izvire u postojanje, a Trojstvo je istinski izvor cjelokupne stvarnosti." "Cjelokupna stvarnost je uvijek u ravnoteži između potencijalnog i aktualnog u svemiru, a ova dva su vječno usklađeni duhom božanstvenosti."

Lao Ce također je jedan od prvih izlagatelja doktrine da se na zlo treba uzvratiti dobrom: "Dobrota rađa dobrotu, a za onoga tko je uistinu dobar, i zlo rađa dobrotu."

Poučavao je povratak stvorenja Stvoritelju i oslikao je život kao pojavljivanje ličnosti iz kozmičkih potencijala, a smrt kao povratak kući ličnosti tog stvorenog bića. Njegov koncept istinske vjere bio je neobičan, a on ga je usporedio sa "stavom malog djeteta."

Njegovo razumijevanje vječnog Božjeg nauma je jasno, jer on je rekao: "Apsolutno Božanstvo ne teži, ali uvijek pobjeđuje; ne prisiljava ljude, ali uvijek je spremno odgovoriti na njihove istinske želje; volja Božja je vječna u

6. LAO-TSE AND CONFUCIUS

94:6.1 (1033.4) About six hundred years before the arrival of Michael, it seemed to Melchizedek, long since departed from the flesh, that the purity of his teaching on earth was being unduly jeopardized by general absorption into the older Urantia beliefs. It appeared for a time that his mission as a forerunner of Michael might be in danger of failing. And in the sixth century before Christ, through an unusual co-ordination of spiritual agencies, not all of which are understood even by the planetary supervisors, Urantia witnessed a most unusual presentation of manifold religious truth. Through the agency of several human teachers the Salem gospel was restated and revitalized, and as it was then presented, much has persisted to the times of this writing.

94:6.2 (1033.5) This unique century of spiritual progress was characterized by great religious, moral, and philosophic teachers all over the civilized world. In China, the two outstanding teachers were Lao-tse and Confucius.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* built directly upon the concepts of the Salem traditions when he declared Tao to be the One First Cause of all creation. Lao was a man of great spiritual vision. He taught that man's eternal destiny was "everlasting union with Tao, Supreme God and Universal King." His comprehension of ultimate causation was most discerning, for he wrote: "Unity arises out of the Absolute Tao, and from Unity there appears cosmic Duality, and from such Duality, Trinity springs forth into existence, and Trinity is the primal source of all reality." "All reality is ever in balance between the potentials and the actuals of the cosmos, and these are eternally harmonized by the spirit of divinity."

94:6.4 (1033.7) Lao-tse also made one of the earliest presentations of the doctrine of returning good for evil: "Goodness begets goodness, but to the one who is truly good, evil also begets goodness."

94:6.5 (1033.8) He taught the return of the creature to the Creator and pictured life as the emergence of a personality from the cosmic potentials, while death was like the returning home of this creature personality. His concept of true faith was unusual, and he too likened it to the "attitude of a little child."

94:6.6 (1034.1) His understanding of the eternal purpose of God was clear, for he said: "The Absolute Deity does not strive but is always victorious; he does not coerce mankind but always stands ready to respond to their true desires; the

strpljenju i vječna u neizbježnosti svojeg izraza." O pravom praktičaru religije rekao je, u izražavanju istine da je blaženije davati nego primati: "Dobar čovjek ne nastoji zadržati istinu za sebe, nego nastoji podijeliti ta bogatstva sa svojim bližnjima, jer to je ostvarivanje istine. Volja Apsolutnog Boga uvijek donosi korist, nikad ne uništava; naum pravog vjernika je uvijek djelovati, ali nikada ne prisiljavati".

Laovo učenje o nenasilju i naglašavanje razlike između *djelovanja* i *primoravanja*, postali su kasnije izopačeni u vjerovanjima da čovjek "ne vidi, ne radi i ne razmišlja ništa." No, Lao nikada nije učio takvu pogrešku, iako je njegov prikaz ideje nenasilja igrao ulogu u daljnjem razvoju pacifističkih sklonosti kineskih naroda.

Ali popularni taoizam dvadesetog stoljeća Urantije ima vrlo malo zajedničkog s uzvišenim osjećajima i kozmičkim pojmovima starog filozofa koji je poučavao istinu onako kako ju je doživljavao: Da je vjera u Apsolutnog Boga izvor te božanske energije koja preinačuje svijet i kojom se čovjek uzdiže do duhovnog jedinstva s Taom, Vječnim Božanstvom i Stvoriteljem -Apsolutom svemira.

Konfucije (Kung Fu-tze) je bio mlađi suvremenik Laoa u šestom stoljeću u Kini. Konfucije temelji svoje doktrine na boljim moralnim tradicijama duge povijesti žute rase i na njega su također ponešto utjecale ostavštine tradicija salemskih misionara. Njegov glavni rad sastojao se u sakupljanju zbirke mudrih izreka starih filozofa. On nije bio prihvaćen kao učitelj za vrijeme njegova života, ali njegovi zapisi i učenja su od tada ispoljili veliki utjecaj u Kini i Japanu. Konfucije je postavio novi standard za šamane, u tome što je postavio moralnost na mjesto magije. Ali on je kvalitetno izgradio svoja učenja; napravio je novi fetiš od *poretka* i utemeljio poštivanje predaka koje Kinezi još uvijek štiju u vrijeme pisanja ovog teksta.

Konfucijanska pridika na temu moralnosti je počivala na teoriji da je zemaljski put iskrivljena sjena nebeskog puta; da je pravi uzorak vremenske civilizacije odraz vječnog poretka koji vlada na nebu. Potencijalni pojam Boga u konfucionizmu je gotovo u potpunosti podređen naglasaku koji je stavljen na temu Puta na Nebo, uzorku svemira.

Za većinu neukog stanovništva na Istoku, Laova učenja su uglavnom izgubljena, dok spisi Konfucija od tada čine temelj moralnog tkiva kulture gotovo trećine ljudi Urantije. Ove konfucijanske zapovijedi, dok ovjekovječuju ono najbolje iz prošlosti, se nisu pokazale posve

will of God is eternal in patience and eternal in the inevitability of its expression." And of the true religionist he said, in expressing the truth that it is more blessed to give than to receive: "The good man seeks not to retain truth for himself but rather attempts to bestow these riches upon his fellows, for that is the realization of truth. The will of the Absolute God always benefits, never destroys; the purpose of the true believer is always to act but never to coerce."

94:6.7 (1034.2) Lao's teaching of nonresistance and the distinction which he made between *action* and *coercion* became later perverted into the beliefs of "seeing, doing, and thinking nothing." But Lao never taught such error, albeit his presentation of nonresistance has been a factor in the further development of the pacific predilections of the Chinese peoples.

94:6.8 (1034.3) But the popular Taoism of twentieth-century Urantia has very little in common with the lofty sentiments and the cosmic concepts of the old philosopher who taught the truth as he perceived it, which was: That faith in the Absolute God is the source of that divine energy which will remake the world, and by which man ascends to spiritual union with Tao, the Eternal Deity and Creator Absolute of the universes.

94:6.9 (1034.4) *Confucius* (Kung Fu-tze) was a younger contemporary of Lao in sixth-century China. Confucius based his doctrines upon the better moral traditions of the long history of the yellow race, and he was also somewhat influenced by the lingering traditions of the Salem missionaries. His chief work consisted in the compilation of the wise sayings of ancient philosophers. He was a rejected teacher during his lifetime, but his writings and teachings have ever since exerted a great influence in China and Japan. Confucius set a new pace for the shamans in that he put morality in the place of magic. But he built too well; he made a new fetish out of *order* and established a respect for ancestral conduct that is still venerated by the Chinese at the time of this writing.

94:6.10 (1034.5) The Confucian preachment of morality was predicated on the theory that the earthly way is the distorted shadow of the heavenly way; that the true pattern of temporal civilization is the mirror reflection of the eternal order of heaven. The potential God concept in Confucianism was almost completely subordinated to the emphasis placed upon the Way of Heaven, the pattern of the cosmos.

94:6.11 (1034.6) The teachings of Lao have been lost to all but a few in the Orient, but the writings of Confucius have ever since constituted the basis of the moral fabric of the culture of almost a third of Urantians. These Confucian precepts, while perpetuating the best of the past, were somewhat

prijateljskim prema samom kineskom duhu istraživanja koji je proizveo ta visoko štovana postignuća. Protiv utjecaja tih doktrina su se bezuspješno borili ne samo carski naponi Qin Shi Huangdija, već i učenja Mo-Tia, koji je proglasio bratstvo utemeljeno ne na etičkim dužnostima, već na Božjoj ljubavi. On je nastojao ponovo potaći drevnu potragu za novom istinom, ali njegov nauk nije uspio zbog snažnog protivljenja učenika Konfucija.

Kao i mnogi drugi duhovni i moralni učitelji, Konfucije i Lao Ce su na kraju postali predmet obožavanja njihovih sljedbenika u tim duhovno tamnim godinama Kine koje su trajale između pada i perverzije taoističke vjere i dolaska budističkih misionara iz Indije. Tijekom tih duhovno dekadentnih stoljeća religija žute rase se izrodila u bezvrijednu teologiju koja je preplavljena vragovima, zmajevima i zlim duhovima, što sve ukazuje na značajan povratak strahova neprosvjettjenog smrtnog uma. A Kina, nakon što je nekoć bila na čelu ljudskog društva zahvaljujući svojoj naprednoj religiji, sada zaostaje za svijetom zbog toga što privremeno nije u stanju napredovati na pravom putu razvoja te bogosvijesti koja je neophodna za istinski napredak, ne samo smrtnika pojedinca, nego i zamršenih i složenih civilizacija koje karakteriziraju napredak kulture i društva na evolucijskom planetu vremena i prostora.

7. GAUTAMA SIDARTA

U isto vrijeme sa Lao Ceom i Konfucijem u Kini, javio se još jedan veliki učitelj istine u Indiji. Gautama Sidarta je rođen u šestom stoljeću prije Krista na sjeveru indijske pokrajine Nepala. Njegovi sljedbenici su kasnije tvrdili da je bio sin jako bogatog vladara, ali u stvarnosti je bio zakoniti nasljednik prijestolja sitnog poglavara koji je vladao prema dopuštenju nad žiteljima male i skrovite planinske doline u južnim Himalajima.

Gautama je formulirao teorije koje su izrasle u filozofiju budizma nakon šest godina uzaludne prakse Yoge. Sidarta se prihvatio odlučne ali uzaludne borbe protiv rastućeg kastinskog sustava. Bilo je uzvišene iskrenosti i jedinstvene nesebičnosti o ovom mladom princu i proroku koji je uveliko dojmio ljude tih dana. On se nije poveo za praksom traženja osobnog spasenja kroz fizičke nevolje i osobnu patnju. I on je poticao svoje sljedbenike da pronesu njegovo evanđelje po cijelom svijetu.

Usred zbunjenosti i ekstremne prakse kultova u Indiji, razboritija i umjerenija učenja Gautame

inimical to the very Chinese spirit of investigation that had produced those achievements which were so venerated. The influence of these doctrines was unsuccessfully combated both by the imperial efforts of Ch'in Shih Huang Ti and by the teachings of Mo Ti, who proclaimed a brotherhood founded not on ethical duty but on the love of God. He sought to rekindle the ancient quest for new truth, but his teachings failed before the vigorous opposition of the disciples of Confucius.

94:6.12 (1034.7) Like many other spiritual and moral teachers, both Confucius and Lao-tse were eventually deified by their followers in those spiritually dark ages of China which intervened between the decline and perversion of the Taoist faith and the coming of the Buddhist missionaries from India. During these spiritually decadent centuries the religion of the yellow race degenerated into a pitiful theology wherein swarmed devils, dragons, and evil spirits, all betokening the returning fears of the unenlightened mortal mind. And China, once at the head of human society because of an advanced religion, then fell behind because of temporary failure to progress in the true path of the development of that God-consciousness which is indispensable to the true progress, not only of the individual mortal, but also of the intricate and complex civilizations which characterize the advance of culture and society on an evolutionary planet of time and space.

7. GAUTAMA SIDDHARTHA

94:7.1 (1035.1) Contemporary with Lao-tse and Confucius in China, another great teacher of truth arose in India. Gautama Siddhartha was born in the sixth century before Christ in the north Indian province of Nepal. His followers later made it appear that he was the son of a fabulously wealthy ruler, but, in truth, he was the heir apparent to the throne of a petty chieftain who ruled by sufferance over a small and secluded mountain valley in the southern Himalayas.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulated those theories which grew into the philosophy of Buddhism after six years of the futile practice of Yoga. Siddhartha made a determined but unavailing fight against the growing caste system. There was a lofty sincerity and a unique unselfishness about this young prophet prince that greatly appealed to the men of those days. He detracted from the practice of seeking individual salvation through physical affliction and personal pain. And he exhorted his followers to carry his gospel to all the world.

94:7.3 (1035.3) Amid the confusion and extreme cult practices of India, the saner and more moderate

došla su kao osvježavajuće olakšanje. On je osudio bogove, svećenike i njihovo prinošenje žrtava, ali ni on nije uspio uočiti *ličnost* Jednog Univerzalnog. Kako nije vjerovao u postojanje ljudske duše pojedinačnog čovjeka, Gautama se, naravno, hrabro suprotstavio tradicionalnom vjerovanju u transmigraciju duše. On je uložio plemeniti napor da oslobodi ljude od straha, da ih navede da se osjećaju ugodno i kod kuće u velikom svemiru, ali on im nije uspio pokazati put na stvarni dom uzlaznih smrtnika - Raj - i u šireću službu vječnog postojanja.

Gautama je bio pravi prorok i da je on poslušao upute pustinjaka Godada, on je mogao probuditi cijelu Indiju nadahnućem oživljavanja salemskog evanđelja o spasenju vjerom. Godad je potomak obitelji koja nikada nije izgubila tradicije Melkizedekovih misionara.

U Benaresu, Gautama je osnovao školu i tijekom druge godine njegov učenik po imenu Bautan, upoznao je svog učitelja s tradicijama salemskih misionara i Melkizedekovog saveza sa Abrahamom; i dok Sidarta nije imao vrlo jasan koncept Oca Svih, on je ima napredno shvaćanje spasenja po vjeri - jednostavnim vjerovanjem. On je to tako sam proglasio pred svojim sljedbenicima i počeo je slati svoje studente u grupama od šezdeset kako bi najavili narodu Indije "radosnu vijest o besplatnom spasenju; da svi ljudi, visoki i niski, mogu postići blaženstvo ako imaju vjeru u pravednost i pravdu."

Gautamina supruga je vjerovala u evanđelje svoga muža i bila je osnivač reda časniha sestara. Njegov sin je postao njegov nasljednik i uveliko je proširio kult; on je shvatio novu ideju o spasenju kroz vjeru, ali se u svojim kasnijim godinama pokolebao u vezi salemskog evanđelja da čovjek prima Božju naklonost po vjeri, dok je u starosti na samrtnoj postelji rekao: "Radite na svom vlastitom spasenju."

Proglašeno u svom najboljem izdanju, Gautamino evanđelje sveopćeg spasenja, u kojem nema prinošenja žrtava, mučenja, rituala i svećenika, bilo revolucionarna i nevjerojatna doktrina za svoje vrijeme. I došao je iznenađujuće blizu do oživljavanja salemskog evanđelja. On je pružio utočište za milijune očajnih duša i bez obzira na grotesknu perverziju tijekom kasnijih stoljeća, još uvijek djeluje kao nada milijunima ljudi.

Sidarta je poučavao mnogo više istine nego što je preživjelo u modernim kultovima koji nose njegovo ime. Moderni Budizam nema više učenja Gautama Sidarte nego što kršćanstvo ima učenja Isusa iz Nazareta.

teachings of Gautama came as a refreshing relief. He denounced gods, priests, and their sacrifices, but he too failed to perceive the *personality* of the One Universal. Not believing in the existence of individual human souls, Gautama, of course, made a valiant fight against the time-honored belief in transmigration of the soul. He made a noble effort to deliver men from fear, to make them feel at ease and at home in the great universe, but he failed to show them the pathway to that real and supernal home of ascending mortals — Paradise — and to the expanding service of eternal existence.

94:7.4 (1035.4) Gautama was a real prophet, and had he heeded the instruction of the hermit Godad, he might have aroused all India by the inspiration of the revival of the Salem gospel of salvation by faith. Godad was descended through a family that had never lost the traditions of the Melchizedek missionaries.

94:7.5 (1035.5) At Benares Gautama founded his school, and it was during its second year that a pupil, Bautan, imparted to his teacher the traditions of the Salem missionaries about the Melchizedek covenant with Abraham; and while Siddhartha did not have a very clear concept of the Universal Father, he took an advanced stand on salvation through faith — simple belief. He so declared himself before his followers and began sending his students out in groups of sixty to proclaim to the people of India "the glad tidings of free salvation; that all men, high and low, can attain bliss by faith in righteousness and justice."

94:7.6 (1035.6) Gautama's wife believed her husband's gospel and was the founder of an order of nuns. His son became his successor and greatly extended the cult; he grasped the new idea of salvation through faith but in his later years wavered regarding the Salem gospel of divine favor through faith alone, and in his old age his dying words were, "Work out your own salvation."

94:7.7 (1036.1) When proclaimed at its best, Gautama's gospel of universal salvation, free from sacrifice, torture, ritual, and priests, was a revolutionary and amazing doctrine for its time. And it came surprisingly near to being a revival of the Salem gospel. It brought succor to millions of despairing souls, and notwithstanding its grotesque perversion during later centuries, it still persists as the hope of millions of human beings.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha taught far more truth than has survived in the modern cults bearing his name. Modern Buddhism is no more the teachings of Gautama Siddhartha than is Christianity the teachings of Jesus of Nazareth.

8. BUDISTIČKA VJERA

Kako bi postao budist, čovjek jedino treba javno ispovijediti svoju vjeru recitiranjem Utočišta: "Moje utočište je u Budi; moje utočište je u Nauku; moje utočište je u Bratstvu."

Budizam ima podrijetlo u povijesnoj osobi, a ne u mitu. Gautamini sljedbenici su ga zvali Sasta, što znači gospodar ili učitelj. Dok on nije tvrdio da bilo on ili njegova učenja imaju bilo kakav nadljudski aspekt, njegovi učenici su ga rano počeli nazivati *prosvijetljenim*, Budom; kasnije, Sakyamuni Budom.

Izvorno Gautamimo evanđelje se temelji na četiri plemenite istine:

1. Plemenitim istinama patnje.
2. Podrijetlu patnje.
3. Uništavanju patnje.
4. Putu uništenja patnje.

Usko povezan s naukom patnje i oslobođanja od patnje je filozofija Osmerostrukog Puta: ispravnih stavova, aspiracija, govora, ponašanja, života, truda, usredotočene svjesnosti i kontemplacije. Nije bila Gautamina namjera da pokuša uništiti sve napore, težnje i ljubav kako bi se oslobodio od patnje, nego je njegovo učenje osmišljeno kako bi se smrtnom čovjeku prikazala uzaludnost fiksiranja svih nada i težnji u potpunosti na vremenska nastojanja i materijalne ciljeve. Nije da čovjek treba izbjegavati ljubav prema bližnjima, nego da pravi vjernik treba biti dalekovidiji od fiksacije na ovaj materijalni svijet i vidjeti stvarnosti vječne budućnosti.

Moralne zapovijedi Gautame su date u pet točaka:

1. Ne ubij.
2. Ne ukradi.
3. Ne budi poročan.
4. Ne laži.
5. Ne pij alkohol i opijate.

Bilo je nekoliko dodatnih ili sekundarnih zapovijedi, čije poštivanje je opcijsko sa vjernicima.

Sidarta je jedva vjerovao u besmrtnost ljudske ličnosti; njegova filozofija je jedino dopuštala neku vrstu funkcionalnog kontinuiteta. On nikada nije jasno definirao što je namjeravao ubuhvatiti naukom Nirvane. Činjenica da ju je čovjek teoretski mogao doživjeti tijekom svog

8. THE BUDDHIST FAITH

94:8.1 (1036.3) To become a Buddhist, one merely made public profession of the faith by reciting the Refuge: "I take my refuge in the Buddha; I take my refuge in the Doctrine; I take my refuge in the Brotherhood."

94:8.2 (1036.4) Buddhism took origin in a historic person, not in a myth. Gautama's followers called him Sasta, meaning master or teacher. While he made no superhuman claims for either himself or his teachings, his disciples early began to call him *the enlightened one*, the Buddha; later on, Sakyamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) The original gospel of Gautama was based on the four noble truths:

94:8.4 (1036.6) 1. The noble truths of suffering.

94:8.5 (1036.7) 2. The origins of suffering.

94:8.6 (1036.8) 3. The destruction of suffering.

94:8.7 (1036.9) 4. The way to the destruction of suffering.

94:8.8 (1036.10) Closely linked to the doctrine of suffering and the escape therefrom was the philosophy of the Eightfold Path: right views, aspirations, speech, conduct, livelihood, effort, mindfulness, and contemplation. It was not Gautama's intention to attempt to destroy all effort, desire, and affection in the escape from suffering; rather was his teaching designed to picture to mortal man the futility of pinning all hope and aspirations entirely on temporal goals and material objectives. It was not so much that love of one's fellows should be shunned as that the true believer should also look beyond the associations of this material world to the realities of the eternal future.

94:8.9 (1036.11) The moral commandments of Gautama's preachment were five in number:

94:8.10 (1036.12) 1. You shall not kill.

94:8.11 (1036.13) 2. You shall not steal.

94:8.12 (1036.14) 3. You shall not be unchaste.

94:8.13 (1036.15) 4. You shall not lie.

94:8.14 (1036.16) 5. You shall not drink intoxicating liquors.

94:8.15 (1036.17) There were several additional or secondary commandments, whose observance was optional with believers.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha hardly believed in the immortality of the human personality; his philosophy only provided for a sort of functional continuity. He never clearly defined what he meant to include in the doctrine of Nirvana. The fact that it could theoretically be experienced during mortal

smrtnog postojanja pokazuje da je nije smatrao stanjem potpunog nestajanja. Ona podrazumijeva stanje najvišeg prosvjetljenja i vrhunskog blaženstva u kojem se slamaju svi nebeski okovi koji obvezuju čovjeka na materijalni svijet; tu dolazi do oslobađanja od težnji smrtnog života i od svake opasnosti da čovjek ikada ponovo doživi utjelovljenje.

U skladu s izvornim učenjima Gautame, spasenje se postiže ljudskim naporom, neovisno od božanske pomoći; tu nema mjesta za spas vjerom ili molitvu za nadljudsku pomoć. Gautama, u pokušaju da smanji praznovjerja Indije, nastojao je okrenuti ljude od šupljih tvrdnji o čarobnim spasenjima. A u izradi ovog napora, on je ostavio širom otvorena vrata svojim nasljednicima da krivo protumače njegov nauk proglašavajući da je svaka ljudska težnja za postignućem neukusna i bolna. Njegovi sljedbenici su previdjeli činjenicu da je najveća sreća povezana s inteligentnim i entizijastičnim težnjem vrijednim ciljevima, te da takva dostignuća predstavljaju istinski napredak u kozmičkom samoostvarenju.

Velika istina o Sidartinom nauku je bio njegov navještaj svemira apsolutne pravde. On je učio najbolju bezbožnu filozofiju koju je ikada izumio smrtni čovjek; to je idealni humanizam koji najučinkovitije uklanja svaku osnovu za praznovjerje, čarobne rituale i strah od duhova i demona.

Velika slabost u izvornom evanđelju budizma je da to nije proizvod religije nesebičnog društvenog služenja. Budističko bratstvo je, dugo vremena, bilo ne bratstvo vjernika, nego zajednica učenika koji su čekali da postanu učitelji. Gautama je njima zabranio da primaju novac i time nastojao spriječiti rast hierarhijskih tendencija. Gautama je sam bio vrlo društven; dapače, njegov život je bio mnogo veći od njegovih propovijedi.

9. ŠIRENJE BUDIZMA

Budizam je bio uspješan jer je nudio spasenje vjerom u Budu, prosvjetljenog. Bio je to bolji predstavnik Melkizedekove istine nego bilo koji drugi religiozni sustav koji se može naći u cijeloj istočnoj Aziji. No, budizam nije postao raširen kao religija dok ga u činu samozaštite nije prihvatio vladar jedne male kaste, monarh Ašoka, koji je slično Ikhnatonu u Egiptu, bio je jedan od najznačajnijih državnih vladara između Melkizedeka i Mihaela. Ašok je izgradio veliko indijsko carstvo kroz propagandu budističkih misionara. Tijekom razdoblja od dvadeset i pet godina obučio je i poslao više od sedamnaest tisuća misionara do krajnjih granica cijelog poznatog svijeta. U jednoj generaciji on je napravio

existence would indicate that it was not viewed as a state of complete annihilation. It implied a condition of supreme enlightenment and supernal bliss wherein all fetters binding man to the material world had been broken; there was freedom from the desires of mortal life and deliverance from all danger of ever again experiencing incarnation.

94:8.17 (1037.1) According to the original teachings of Gautama, salvation is achieved by human effort, apart from divine help; there is no place for saving faith or prayers to superhuman powers. Gautama, in his attempt to minimize the superstitions of India, endeavored to turn men away from the blatant claims of magical salvation. And in making this effort, he left the door wide open for his successors to misinterpret his teaching and to proclaim that all human striving for attainment is distasteful and painful. His followers overlooked the fact that the highest happiness is linked with the intelligent and enthusiastic pursuit of worthy goals, and that such achievements constitute true progress in cosmic self-realization.

94:8.18 (1037.2) The great truth of Siddhartha's teaching was his proclamation of a universe of absolute justice. He taught the best godless philosophy ever invented by mortal man; it was the ideal humanism and most effectively removed all grounds for superstition, magical rituals, and fear of ghosts or demons.

94:8.19 (1037.3) The great weakness in the original gospel of Buddhism was that it did not produce a religion of unselfish social service. The Buddhistic brotherhood was, for a long time, not a fraternity of believers but rather a community of student teachers. Gautama forbade their receiving money and thereby sought to prevent the growth of hierarchal tendencies. Gautama himself was highly social; indeed, his life was much greater than his preachment.

9. THE SPREAD OF BUDDHISM

94:9.1 (1037.4) Buddhism prospered because it offered salvation through belief in the Buddha, the enlightened one. It was more representative of the Melchizedek truths than any other religious system to be found throughout eastern Asia. But Buddhism did not become widespread as a religion until it was espoused in self-protection by the low-caste monarch Asoka, who, next to Ikhnaton in Egypt, was one of the most remarkable civil rulers between Melchizedek and Michael. Asoka built a great Indian empire through the propaganda of his Buddhist missionaries. During a period of twenty-five years he trained and sent forth more than seventeen thousand missionaries to the farthest frontiers of all the

od budizma dominantnu religiju jedne polovine svijeta. To je ubrzo postala osnovna religija u Tibetu, Kašmiru, Cejlonu, Burmi, Javi, Siamu, Koreji, Kini i Japanu. I općenito govoreći, ta je religija neizmjereno superiornija od onih koje su je zamijenile ili nadogradile.

Širenje budizma iz njegove domovine u Indiji u sva područja Azije je jedna od uzbudljivijih priča duhovne predanosti i misionarske upornosti iskrenih praktikanata religije. Učitelji Gautaminog evanđelja ne samo da su hrabro prkosili opasnostima kopnenih karavanskih ruta, nego su se suočili sa opasnostima iz Kineskog mora šireći svoju misiju cijelim azijskim kontinentom, donoseći svim narodima poruku svoje vjere. No, taj Budizam više nije bio jednostavan nauk Gautame; to je bilo evanđelje o činjenju čuda koje ga je učinilo bogom. I što se dalje budizam širio iz njegove brdske kuće u Indiji, to se više razlikovao od Gautaminih učenja i to je postajao više nalik religijama čije je mjesto zauzimao.

Na budizam je kasnije mnogo utjecao taoizam u Kini, Šinto u Japanu i kršćanstvo u Tibetu. Nakon više tisuća godina, u Indiji je budizam jednostavno usahnulo i istekao. On je postao brahmaniziran i kasnije se prezreno pokorio islamu, dok je se u velikom dijelu ostatka Istoka izrodio u ritual kojeg Gautama Sidarta nikada ne bi prepoznao.

Na jugu je fundamentalistički stereotip učenja Sidarte ustrajao u Cejlonu, Burmi i poluotoku Indokine. Hinayana ogranak budizma još uvijek se pridržava ranog ili nedruštenog nauka.

No, čak i prije raspada u Indiji, Kinezi i sjeverne indijske skupine Gautaminih sljedbenika su počeli razvoj Mahayana učenja o "Velikom putu" spasenja u suprotnosti sa čistuncima na jugu koji su se držali Hinayana, ili "Malog puta." I ovi Mahayana sljedbenici su odbacili društvena ograničenja svojstvena budističkoj doktrini, a otad se ta sjevernagrana budizma nastavila razvijati u Kini i Japanu.

Budizam je danas živa, rastuća religija jer uspijeva očuvati mnoge od najviših moralnih vrijednosti svojih pristaša. Ona potiče smirenost i samokontrolu, povećava mir i sreću i bitno doprinosi spriječavanju tuge i žalosti. Oni koji vjeruju u tu filozofiju žive bolji život od mnogih koji ne vjeruju.

known world. In one generation he made Buddhism the dominant religion of one half the world. It soon became established in Tibet, Kashmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, China, and Japan. And generally speaking, it was a religion vastly superior to those which it supplanted or upstepped.

94:9.2 (1037.5) The spread of Buddhism from its homeland in India to all of Asia is one of the thrilling stories of the spiritual devotion and missionary persistence of sincere religionists. The teachers of Gautama's gospel not only braved the perils of the overland caravan routes but faced the dangers of the China Seas as they pursued their mission over the Asiatic continent, bringing to all peoples the message of their faith. But this Buddhism was no longer the simple doctrine of Gautama; it was the miraculized gospel which made him a god. And the farther Buddhism spread from its highland home in India, the more unlike the teachings of Gautama it became, and the more like the religions it supplanted, it grew to be.

94:9.3 (1038.1) Buddhism, later on, was much affected by Taoism in China, Shinto in Japan, and Christianity in Tibet. After a thousand years, in India Buddhism simply withered and expired. It became Brahmanized and later abjectly surrendered to Islam, while throughout much of the rest of the Orient it degenerated into a ritual which Gautama Siddhartha would never have recognized.

94:9.4 (1038.2) In the south the fundamentalist stereotype of the teachings of Siddhartha persisted in Ceylon, Burma, and the Indo-China peninsula. This is the Hinayana division of Buddhism which clings to the early or asocial doctrine.

94:9.5 (1038.3) But even before the collapse in India, the Chinese and north Indian groups of Gautama's followers had begun the development of the Mahayana teaching of the "Great Road" to salvation in contrast with the purists of the south who held to the Hinayana, or "Lesser Road." And these Mahayanists cast loose from the social limitations inherent in the Buddhist doctrine, and ever since has this northern division of Buddhism continued to evolve in China and Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhism is a living, growing religion today because it succeeds in conserving many of the highest moral values of its adherents. It promotes calmness and self-control, augments serenity and happiness, and does much to prevent sorrow and mourning. Those who believe this philosophy live better lives than many who do not.

10. RELIGIJA U TIBETU

10. RELIGION IN TIBET

U Tibetu se mogu naći najčudnije kombinacije Melkizedekovih učenja u kombinaciji s budizmom, hinduizmom, taoizmom i kršćanstvom. Kada su budistički misionari ušli u Tibet, zatekli su stanje primitivnih divljaka vrlo slično onome koje su rani kršćanski misionari naišli među sjevernim plemenima Europe.

Ovi prostoumni Tibetanci nisu htjeli u cjelosti odustati od svoje drevne magije i amajlija. Proučavanje religioznih ceremonija današnjih tibetanskih rituala otkriva jedno pretjerano razvijeno bratstvo svećenika s obrijanim glavama koji prakticiraju do tančina razrađeni ritual sa zvonjavom, pjevanjem, tamjanom, procesijama, kunicama, amajlijama, slikama, svetom vodom, prekrasnim ruhom, te višeglasnim zborovima. Oni imaju krute dogme i kristalizirana vjerovanja, mistične obrede i posebne posti. Njihova hijerarhija obuhvaća redovnike, redovnice, opate i Velikog Lamu. Oni se mole anđelima, svecima, Svetoj Majci i bogovima. Oni prakticiraju ispovijedi i vjeruju u čistište. Njihovi samostani su ogromni i njihove katedrale su veličanstvene. Oni u nedogled ponavljaju svete rituale i vjeruju da takve ceremonije donose spasenje. Oni pričvršćuju molitve na kotač i vjeruju da će sa okretanjem kotača njihovi zahtjevi postati učinkoviti. Ni u jednoj drugoj skupini ljudi modernog doba se ne može naći toliko štovanja iz toliko religija; a neizbježno je da takva kumulativna liturgija postaje neobično teška i nepodnošljivo tegobna.

Tibetanci imaju nešto od svih vodećih svjetskih religija osim jednostavnih učenja Isusovog evanđelja: da je čovjek sin Boga, da su svi ljudi braća i da oni ostvaruju sve veće državljanstvo u vječnom svemiru.

11. BUDISTIČKA FILOZOFIJA

Budizam je ušao u Kinu u prvom tisućljeću poslije Krista i tu je dobro pristajao uz vjerske običaje žute rase. U vidu štovanja predaka oni su se već odavno molili mrtvima; a sada su se mogli moliti i za njih. Budizam se uskoro stopio sa ostacima ritualnih praksi taoizma koji je bio u raspadu. Ova nova sintetska religija sa svojim hramovima bogoštovlja i jasno definiranim vjerskim ceremonijama je ubrzo postala općeprihvaćena kao kult naroda Kine, Koreje i Japana.

Dok je u nekim pogledima šteta da taj budizam nije pronesen u svijet prije nego što su ga Gautamini sljedbenici toliko izopačili tradicijama i učenjima kulta da su pretvorili Guatamu u božansko biće, ipak ovaj mit njegova ljudskog života, ukrašen sa mnoštvom čuda,

94:10.1 (1038.5) In Tibet may be found the strangest association of the Melchizedek teachings combined with Buddhism, Hinduism, Taoism, and Christianity. When the Buddhist missionaries entered Tibet, they encountered a state of primitive savagery very similar to that which the early Christian missionaries found among the northern tribes of Europe.

94:10.2 (1038.6) These simple-minded Tibetans would not wholly give up their ancient magic and charms. Examination of the religious ceremonials of present-day Tibetan rituals reveals an overgrown brotherhood of priests with shaven heads who practice an elaborate ritual embracing bells, chants, incense, processions, rosaries, images, charms, pictures, holy water, gorgeous vestments, and elaborate choirs. They have rigid dogmas and crystallized creeds, mystic rites and special fasts. Their hierarchy embraces monks, nuns, abbots, and the Grand Lama. They pray to angels, saints, a Holy Mother, and the gods. They practice confessions and believe in purgatory. Their monasteries are extensive and their cathedrals magnificent. They keep up an endless repetition of sacred rituals and believe that such ceremonials bestow salvation. Prayers are fastened to a wheel, and with its turning they believe the petitions become efficacious. Among no other people of modern times can be found the observance of so much from so many religions; and it is inevitable that such a cumulative liturgy would become inordinately cumbersome and intolerably burdensome.

94:10.3 (1038.7) The Tibetans have something of all the leading world religions except the simple teachings of the Jesusonian gospel: sonship with God, brotherhood with man, and ever-ascending citizenship in the eternal universe.

11. BUDDHIST PHILOSOPHY

94:11.1 (1038.8) Buddhism entered China in the first millennium after Christ, and it fitted well into the religious customs of the yellow race. In ancestor worship they had long prayed to the dead; now they could also pray for them. Buddhism soon amalgamated with the lingering ritualistic practices of disintegrating Taoism. This new synthetic religion with its temples of worship and definite religious ceremonial soon became the generally accepted cult of the peoples of China, Korea, and Japan.

94:11.2 (1039.1) While in some respects it is unfortunate that Buddhism was not carried to the world until after Gautama's followers had so perverted the traditions and teachings of the cult as to make of him a divine being, nonetheless this myth of his human life, embellished as it was with

pokazao se vrlo privlačnim za revizore sjevernog ili Mahayana evanđelja budizma.

Neki njegovi kasniji sljedbenici su učili da se duh Sakyamuni Bude povremeno vraća na zemlju kao živi Buda, što je otvorilo put za vječno prikazivanje Budinih slika, hramova, obreda i takozvanih "živih Buda." Tako je religija velikog indijskog protestanta konačno bila okovana samim izrazito ceremonijalnim praksama i ritualističkim inkantacijama protiv kojih se on tako neustrašivo borio i koje je tako hrabro osudio.

Veliki napredak postignut u budističkoj filozofiji sastojao se u razumijevanju relativnosti cjelokupne istine. Kroz mehanizam ove hipoteze budisti su mogli pomiriti i povezati razlike unutar svojih religioznih spisa, kao i razlike između sebe i mnogih drugih. Oni su učili da je mala istina za male umove, a velika istina za velike umove.

Ova filozofija također smatra da Buda (božanska) priroda boravi u svim ljudima; da svojim nastojanjima čovjek može postići realizaciju tog unutarnjeg božanstva. A ovo učenje je jedna od najjasnijih prezentacija istine o prebivanju Ispravljača koju je ikada objavila bilo koja religija Urantije.

No, veliko ograničenje u izvornom evanđelju Sidarte, kako su ga tumačili njegovi sljedbenici, bilo je da je pokušao dovršiti proces oslobođenja ljudskog jastva od svih ograničenja smrtno prirode tehnikom čovjekovog izoliranja od objektivne stvarnosti. Istina kozmičkog samoostvarenja rezultira iz poistovjećivanja sa kozmičkom stvarnosti i konačnim kozmosom energije, uma i duha, koji je omeđen prostorom i uvjetovan vremenom.

No iako su ceremonije i vanjski obredi budizma postali grubo kontaminirani učenjima zemalja kojima je putovao, ta degeneracija nije posve slučaj u filozofskom životu velikih mislilaca, koji su s vremena na vrijeme prihvaćali ovaj sustav misli i vjerovanja. Kroz više od dvije tisuće godina, mnogi od najboljih umova u Aziji usmjeravaju svoju pažnju na problem utvrđivanja apsolutne istine i istine Apsoluta.

Razvoj visokog koncepta Apsoluta ostvaren je kroz mnoge kanale misli i krivudave staze razmišljanja. Uzlazni aspekt ove doktrine beskonačnosti nije tako jasno definiran kao što je jasno definirana evolucija koncepta Boga u hebrejskoj teologiji. Ipak, postoje neke široke razine koje su umovi budista postigli, na njima se zadržali i kroz njih prošli na putu osmišljavanja

a multitude of miracles, proved very appealing to the auditors of the northern or Mahayana gospel of Buddhism.

94:11.3 (1039.2) Some of his later followers taught that Sakyamuni Buddha's spirit returned periodically to earth as a living Buddha, thus opening the way for an indefinite perpetuation of Buddha images, temples, rituals, and impostor "living Buddhas." Thus did the religion of the great Indian protestant eventually find itself shackled with those very ceremonial practices and ritualistic incantations against which he had so fearlessly fought, and which he had so valiantly denounced.

94:11.4 (1039.3) The great advance made in Buddhist philosophy consisted in its comprehension of the relativity of all truth. Through the mechanism of this hypothesis Buddhists have been able to reconcile and correlate the divergencies within their own religious scriptures as well as the differences between their own and many others. It was taught that the small truth was for little minds, the large truth for great minds.

94:11.5 (1039.4) This philosophy also held that the Buddha (divine) nature resided in all men; that man, through his own endeavors, could attain to the realization of this inner divinity. And this teaching is one of the clearest presentations of the truth of the indwelling Adjusters ever to be made by a Urantian religion.

94:11.6 (1039.5) But a great limitation in the original gospel of Siddhartha, as it was interpreted by his followers, was that it attempted the complete liberation of the human self from all the limitations of the mortal nature by the technique of isolating the self from objective reality. True cosmic self-realization results from identification with cosmic reality and with the finite cosmos of energy, mind, and spirit, bounded by space and conditioned by time.

94:11.7 (1039.6) But though the ceremonies and outward observances of Buddhism became grossly contaminated with those of the lands to which it traveled, this degeneration was not altogether the case in the philosophical life of the great thinkers who, from time to time, embraced this system of thought and belief. Through more than two thousand years, many of the best minds of Asia have concentrated upon the problem of ascertaining absolute truth and the truth of the Absolute.

94:11.8 (1039.7) The evolution of a high concept of the Absolute was achieved through many channels of thought and by devious paths of reasoning. The upward ascent of this doctrine of infinity was not so clearly defined as was the evolution of the God concept in Hebrew theology. Nevertheless, there were certain broad levels which the minds of the Buddhists reached, tarried upon, and passed

Prvog Izvora svih svemira:

1. *Gautamina legenda*. U podnožju koncepta stoji povijesna činjenica života i učenja Sidarte, indijskog proroka i princa. Ova legenda je izrasla u mit dok je putovala kroz stoljeća i preko širokog pojasa u zemljama Azije, dok nije nadmašila status ideje Gautame kao prosvijetljenog i počela dobivati dodatne atribute.

2. *Višestruke pojave Bude*. Zaključili su da, ako je Gautama došao narodima Indije, onda su u nekoj dalekoj prošlosti i u nekoj dalekoj budućnosti rase čovječanstva morale biti i nesumnjivo će biti blagoslovljene s drugim učiteljima istine. Odatle se javilo učenje da postoji mnogo Buda, neograničen i beskonačan broj, čak i da svatko može težiti da postane jedan - ostvariti božanstvenost Bude.

3. *Apsolutni Buda*. Kako se s vremenom broj Buda približio beskonačnosti, postalo je neophodno za umove tih dana ponovno ujediniti ovaj nezgrapni koncept. U skladu s tim počelo je da se uči da su svi Bude manifestacija neke veće biti, nekog Vječnog koji ima beskonačno i bezuvjetno postojanje, nekog Apsolutnog Izvora cjelokupne stvarnosti. Odatle je budistički koncept Božanstva, u svojoj najvišoj formi, postalo odvojen od ljudske osobe Gautame Sidarte i odbacio antropomorfna ograničenja koja su ga držala na uzici. Ova konačna koncepcija Vječnog Bude može biti identificirana kao Apsolutni, a ponekad čak i kao beskonačni JA JESAM.

Iako ova ideja Apsolutnog Božanstva nikada nije stekla veliku naklonost i popularnost u narodima Azije, to će omogućiti intelektualcima ovih zemalja da ujedine svoju filozofiju i usklade svoju kozmologiju. Koncept Apsolutnog Bude je s vremena na vrijeme kvazi-osoban, s vremena na vrijeme potpuno neosoban - čak jedna beskonačna kreativna sila. Takvi koncepti, iako korisni za filozofiju, nisu od vitalnog značaja za religiozni razvoj. Čak i antropomorfni Jahve ima veću religioznu vrijednost od beskonačno udaljenog Apsoluta budizma ili brahmanizma.

Povremeno Apsolut je čak smatran nečim što je sadržano unutar beskonačnog JA JESAM. No, ove spekulacije su hladna utjeha gladnom mnoštvu koje je tražilo da čuje riječi obećanja, da čuje jednostavno evanđelje Salema, da vjera u Boga osigurava božansku naklonost i vječni opstanak.

through on their way to the envisioning of the Primal Source of universes:

94:11.9 (1039.8) 1. *The Gautama legend*. At the base of the concept was the historic fact of the life and teachings of Siddhartha, the prophet prince of India. This legend grew in myth as it traveled through the centuries and across the broad lands of Asia until it surpassed the status of the idea of Gautama as the enlightened one and began to take on additional attributes.

94:11.10 (1040.1) 2. *The many Buddhas*. It was reasoned that, if Gautama had come to the peoples of India, then, in the remote past and in the remote future, the races of mankind must have been, and undoubtedly would be, blessed with other teachers of truth. This gave rise to the teaching that there were many Buddhas, an unlimited and infinite number, even that anyone could aspire to become one — to attain the divinity of a Buddha.

94:11.11 (1040.2) 3. *The Absolute Buddha*. By the time the number of Buddhas was approaching infinity, it became necessary for the minds of those days to reunify this unwieldy concept. Accordingly it began to be taught that all Buddhas were but the manifestation of some higher essence, some Eternal One of infinite and unqualified existence, some Absolute Source of all reality. From here on, the Deity concept of Buddhism, in its highest form, becomes divorced from the human person of Gautama Siddhartha and casts off from the anthropomorphic limitations which have held it in leash. This final conception of the Buddha Eternal can well be identified as the Absolute, sometimes even as the infinite I AM.

94:11.12 (1040.3) While this idea of Absolute Deity never found great popular favor with the peoples of Asia, it did enable the intellectuals of these lands to unify their philosophy and to harmonize their cosmology. The concept of the Buddha Absolute is at times quasi-personal, at times wholly impersonal — even an infinite creative force. Such concepts, though helpful to philosophy, are not vital to religious development. Even an anthropomorphic Yahweh is of greater religious value than an infinitely remote Absolute of Buddhism or Brahmanism.

94:11.13 (1040.4) At times the Absolute was even thought of as contained within the infinite I AM. But these speculations were chill comfort to the hungry multitudes who craved to hear words of promise, to hear the simple gospel of Salem, that faith in God would assure divine favor and eternal survival.

12. KONCEPT BOGA U BUDIZMU

12. THE GOD CONCEPT OF BUDDHISM

Velika slabost u kozmologiji budizma bila je dvostruka: kontaminacija s mnogim praznovjericama Indije i Kine i sublimacija Gautame, prvo kao prosvijetljenog, a zatim kao Vječnog Bude. Baš kao što je kršćanstvo patilo od apsorpcije mnogih pogrešnih ljudskih filozofija, tako i budizam nosi ljudski biljeg. No, učenja Gautame i dalje su se razvijala tijekom protekla dva i pol milenija. Pojam Bude, sa stanovišta prosvijetljenog budiste, nije više istovijetan s ljudskom ličnosti Gautame nego je koncept Jahve istovijetan s duhom- demonom Horeba sa stanovišta nekog prosvijetljenog kršćanina. Zbog ograničenog broja izraza, zajedno sa sentimentalnim zadržavanjem stare nomenklature, često dolazi do neuspjeha pri pokušaju razumijevanja pravog značenja evolucije religijskih pojmova.

Postupno se pojam Boga, za razliku od Apsoluta, počeo pojavljivati u budizmu. Njegovi korijeni vuku porijeklo iz ranih dana raskola među sljedbenicima Malog puta i Velikog puta. Među poklonicima Velikog puta budizma konačno sazrijeva ideju o dvojnomoj poimanju Boga i Apsoluta. Korak po korak, iz stoljeća u stoljeće, pojam Boga je evoluirao dok, sa učenjem Ryonina, Honen Shonina i Shinrana u Japanu, ovaj koncept nije konačno došao na plodno tlo u vjerovanju u Amida Budu.

Među ovim vjernicima se učilo da duša, po doživljenoj smrti, može izabrati da uživa boravak u Raju prije ulaska u Nirvanu, najviši oblik postojanja. Te je proglašeno da se ovo novo spasenje postiže vjerom u božanske milosti i brižnu njegu Amida, Boga Raja na zapadu. U svojoj filozofiji, amidisti se drže Beskonačne Stvarnosti koja je izvan svakog konačnog smrtnog razumijevanja; i u svojoj religiji, oni se drže vjere u svemilosrdnoga Amida, koji tako ljubi svijet da neće dopustiti ni jednom smrtniku koji se poziva na njegovo ime u pravoj vjeri i sa čistim srcem da doživi neuspjeh u ostvarivanju božanstvene sreće Raja.

Velika snaga budizma i njegovih sljedbenika je da su slobodni odabrati istinu iz svih religija; a takva sloboda izbora rijetko je obilježavala bilo koju vjeru Urantije. U tom smislu Šin sekta u Japanu je postala jedna od najnaprednijih religioznih zajednica u svijetu; ona je oživjela stari misionarski duh Gautaminih sljedbenika i počela slati učitelje drugim narodima. Ova spremnost za usvajanje istine iz bilo kojeg i svih izvora je doista pohvalna tendencija koja se pojavila među religioznim vjernicima tijekom prve polovice dvadesetog stoljeća poslije Krista.

Sam budizam prolazi kroz renesansu u

94:12.1 (1040.5) The great weakness in the cosmology of Buddhism was twofold: its contamination with many of the superstitions of India and China and its sublimation of Gautama, first as the enlightened one, and then as the Eternal Buddha. Just as Christianity has suffered from the absorption of much erroneous human philosophy, so does Buddhism bear its human birthmark. But the teachings of Gautama have continued to evolve during the past two and one-half millennia. The concept of Buddha, to an enlightened Buddhist, is no more the human personality of Gautama than the concept of Jehovah is identical with the spirit demon of Horeb to an enlightened Christian. Paucity of terminology, together with the sentimental retention of olden nomenclature, is often provocative of the failure to understand the true significance of the evolution of religious concepts.

94:12.2 (1040.6) Gradually the concept of God, as contrasted with the Absolute, began to appear in Buddhism. Its sources are back in the early days of this differentiation of the followers of the Lesser Road and the Greater Road. It was among the latter division of Buddhism that the dual conception of God and the Absolute finally matured. Step by step, century by century, the God concept has evolved until, with the teachings of Ryonin, Honen Shonin, and Shinran in Japan, this concept finally came to fruit in the belief in Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Among these believers it is taught that the soul, upon experiencing death, may elect to enjoy a sojourn in Paradise prior to entering Nirvana, the ultimate of existence. It is proclaimed that this new salvation is attained by faith in the divine mercies and loving care of Amida, God of the Paradise in the west. In their philosophy, the Amidists hold to an Infinite Reality which is beyond all finite mortal comprehension; in their religion, they cling to faith in the all-merciful Amida, who so loves the world that he will not suffer one mortal who calls on his name in true faith and with a pure heart to fail in the attainment of the supernal happiness of Paradise.

94:12.4 (1041.2) The great strength of Buddhism is that its adherents are free to choose truth from all religions; such freedom of choice has seldom characterized a Urantian faith. In this respect the Shin sect of Japan has become one of the most progressive religious groups in the world; it has revived the ancient missionary spirit of Gautama's followers and has begun to send teachers to other peoples. This willingness to appropriate truth from any and all sources is indeed a commendable tendency to appear among religious believers during the first half of the twentieth century after Christ.

94:12.5 (1041.3) Buddhism itself is undergoing a

dvadesetom stoljeću. Kroz dodir s kršćanstvom društveni aspekti budizma su uveliko poboljšani. Želja za učenjem se rasplamsala u srcima redovnika i svećenika bratstva, a širenje obrazovanja u cijeloj ovoj vjeri će zasigurno donijeti provokativna nova dostignuća u religioznoj evoluciji.

U vrijeme pisanja ovog teksta, veći dio Azije počiva svoju nadu u budizmu. Hoće li ova plemenita vjera, koja se tako hrabro nosila tijekom tamnih dobi prošlosti, ponovno primiti istinu proširenih kozmičkih stvarnosti, onako kako su učenici velikog učitelja u Indiji jednom slušali proglašenje nove istine? Hoće li ova drevna vjera još jednom odgovoriti na osnažujući poticaj prezentacije novih koncepcija Boga i Apsoluta za kojima je toliko dugo tragala?

Svi na Urantiji čekaju proglašenje oplemenjujuće poruke Mihaela, neopterećene akumuliranim doktrinama i dogmama devetnaest stoljeća kontakta s religijama evolucijskog podrijetla. Sada je vrijeme za predstavljanje budizmu, kršćanstvu, hinduizmu, pa čak i narodima svih vjera, ne evanđelje o Isusu, nego živuću duhovnu stvarnost Isusova evanđelja.

Predstavio Melkizedek iz Nabadona.

twentieth-century renaissance. Through contact with Christianity the social aspects of Buddhism have been greatly enhanced. The desire to learn has been rekindled in the hearts of the monk priests of the brotherhood, and the spread of education throughout this faith will be certainly provocative of new advances in religious evolution.

94:12.6 (1041.4) At the time of this writing, much of Asia rests its hope in Buddhism. Will this noble faith, that has so valiantly carried on through the dark ages of the past, once again receive the truth of expanded cosmic realities even as the disciples of the great teacher in India once listened to his proclamation of new truth? Will this ancient faith respond once more to the invigorating stimulus of the presentation of new concepts of God and the Absolute for which it has so long searched?

94:12.7 (1041.5) All Urantia is waiting for the proclamation of the ennobling message of Michael, unencumbered by the accumulated doctrines and dogmas of nineteen centuries of contact with the religions of evolutionary origin. The hour is striking for presenting to Buddhism, to Christianity, to Hinduism, even to the peoples of all faiths, not the gospel about Jesus, but the living, spiritual reality of the gospel of Jesus.

94:12.8 (1041.6) [Presented by a Melchizedek of Nabadon.]

POGLAVLJE 95. MELKIZEDEKOVA UČENJA NA LEVANTU

⇐ 094

Knjiga Urantije

096 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 95 MELKIZEDEKOVA UČENJA NA LEVANTU

Sekcije

Uvod

1. SALEMSKA RELIGIJA U MEZOPOTAMIJI
2. RANA EGIPATSKA RELIGIJA
3. EVOLUCIJA MORALNIH PREDODŽBI
4. AMENEMOPOVA UČENJA
5. ZNAMENITI IKNATON
6. SALEMSKA RELIGIJA U IRANU
7. SALEMSKI MISIONARI U ARABIJI

PAPER 95 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE LEVANT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion in Mesopotamia
2. Early Egyptian Religion
3. Evolution of Moral Concepts
4. The Teachings of Amenemope
5. The Remarkable Ikhnaton
6. The Salem Doctrines in Iran
7. The Salem Teachings in Arabia

Uvod

JEDNAKO KAO što više istočnoazijskih religija i filozofija vuku porijeklo iz Indije, Levant je tako bio izvoriste više vjera Zapadnog svijeta. Salemski misionari su se razišli širom jugozapadne Azije, kroz Palestinu, Mezopotamiju, Egipat, Iran i Arabiju, svugdje promičući radosnu vijest evanđelja MakiventeMelkizedeka. Njihova učenja su u nekim zemljama urodila plodom; u drugima su imala jedino djelomičan uspjeh. Nekom prilikom su činili greške zahvaljujući vlastitoj nerazboritosti, dok drugim slučajevima ove greške proizlaze iz okolnosti koje su bile izvan njihove kontrole.

1. SALEMSKA RELIGIJA U MEZOPOTAMIJI

U razdoblju oko 2000 godina p.K., mezopotamijske religije su gotovo posve izgubile hetitska učenja, te su se našle pod snažnim utjecajem primitivnih učenja dvaju uljezničkih grupa, beduinskih Semita koji su prodirali iz

INTRODUCTION

95:0.1 (1042.1) AS INDIA gave rise to many of the religions and philosophies of eastern Asia, so the Levant was the homeland of the faiths of the Occidental world. The Salem missionaries spread out all over southwestern Asia, through Palestine, Mesopotamia, Egypt, Iran, and Arabia, everywhere proclaiming the good news of the gospel of Machiventa Melchizedek. In some of these lands their teachings bore fruit; in others they met with varying success. Sometimes their failures were due to lack of wisdom, sometimes to circumstances beyond their control.

1. THE SALEM RELIGION IN MESOPOTAMIA

95:1.1 (1042.2) By 2000 B.C. the religions of Mesopotamia had just about lost the teachings of the Sethites and were largely under the influence of the primitive beliefs of two groups of invaders, the Bedouin Semites who had filtered in from the

pustinje na zapadu i barbarskih konjanika koji su se spuštali iz sjevernih područja.

Ali u Mezopotamiji nikad nije posve iščezao običaj ranih adamitskih naroda koji se sastojao u iskazanju poštovanja sedmom danu tjedna. Međutim, tijekom melkizedeškog razdoblja, sedmi dan je smatran danom najveće nesreće. Počivao je pod okovima tabua; tijekom ovog zlog sedmog dana, bilo je protuzakonito putovati, pripremati hranu ili paliti vatru. Židovi su sa sobom donijeli u Palestinu mnoge mezopotamijske tabue koji predstavljaju dio babilonskih običaja poštovanja subote ili sedmog dana.

Unatoč tome što su salemski učitelji bitno doprinijeli pročišćenju i uzvišenju mezopotamijskih religija, oni nisu uspjeli navesti različite narode ovog podneblja na trajno prihvaćanje jednog Boga. Popularnost jednobožaka učenja raste tijekom više od stotinu pedeset godina, nakon čega postupno gubi na snazi pod utjecajem starijih mnogobožaka vjerovanja.

Salemski učitelji su bitno umanjili brojnost mezopotamijskih bogova koje su u jednom razdoblju uspjeli svesti na sedam glavnih božanstava; bili su to: Bel, Samas, Nabu, Anu, Ea, Marduk i Sin. Uoči samog vrhunca ovih novih učenja, salemski učitelji su postavili tri boga iznad svih ostalih; tako je nastala babilonska trojka—Bel, Ea i Anu—bogovi zemlje, mora i neba. U drugim oblastima su se javile druge trojke, uveliko nalik anditskim i sumerskim učenjima o trojstvu, utemeljene na salemskom vjerovanju u melkizedeški simbol triju koncentričnih kružnica.

Salemska učenja nikad nisu posve nadišla popularnost Ištar, majke bogova i duha spolneplodnosti. Dok su bitno doprinijeli pročišćenju obožavateljskog procesa ove boginje, babilonjani i njihovu susjedi nikad nisu u cjelostiprevazišli zamaskirane oblike obožavanja spolnosti. Širom cijele Mezopotamije je vladao običaj da se svaka djevojka najmanje jednom prilikom prepusti naručju nepoznatog muškarca; ljudi su vjerovali da je ova odanost bila nešto što je od njih zahtijevala boginja Ištar i da je na ovom spolnom žrtvovanju počivala njihova plodnost.

Rani napredak melkizedekovih učenja je bio jako povoljan sve dok Nabodad, upravitelj škole u Kišu nije odlučio poduzeti organiziran napad na široko rasprostranjeni običaj hramskog bludništva. Ali Salemski misionari nisu uspjeli postići društvenu preobrazbu i prilikom ovog neuspjeha i poraza, izgubljena su sva njihova bitnija duhovna i filozofska učenja.

Neposredno za ovim porazom Salemskog evanđelja slijedi uvećanje popularnosti ištarskog kulta, rituala koji se već proširio Palestinom kao Astora, Egiptom kao Izida, Grčkom kao Afrodita i

western desert and the barbarian horsemen who had come down from the north.

95:1.2 (1042.3) But the custom of the early Adamite peoples in honoring the seventh day of the week never completely disappeared in Mesopotamia. Only, during the Melchizedek era, the seventh day was regarded as the worst of bad luck. It was taboo-ridden; it was unlawful to go on a journey, cook food, or make a fire on the evil seventh day. The Jews carried back to Palestine many of the Mesopotamian taboos which they had found resting on the Babylonian observance of the seventh day, the Shabbattum.

95:1.3 (1042.4) Although the Salem teachers did much to refine and uplift the religions of Mesopotamia, they did not succeed in bringing the various peoples to the permanent recognition of one God. Such teaching gained the ascendancy for more than one hundred and fifty years and then gradually gave way to the older belief in a multiplicity of deities.

95:1.4 (1042.5) The Salem teachers greatly reduced the number of the gods of Mesopotamia, at one time bringing the chief deities down to seven: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk, and Sin. At the height of the new teaching they exalted three of these gods to supremacy over all others, the Babylonian triad: Bel, Ea, and Anu, the gods of earth, sea, and sky. Still other triads grew up in different localities, all reminiscent of the trinity teachings of the Andites and the Sumerians and based on the belief of the Salemites in Melchizedek's insignia of the three circles.

95:1.5 (1042.6) Never did the Salem teachers fully overcome the popularity of Ishtar, the mother of gods and the spirit of sex fertility. They did much to refine the worship of this goddess, but the Babylonians and their neighbors had never completely outgrown their disguised forms of sex worship. It had become a universal practice throughout Mesopotamia for all women to submit, at least once in early life, to the embrace of strangers; this was thought to be a devotion required by Ishtar, and it was believed that fertility was largely dependent on this sex sacrifice.

95:1.6 (1043.1) The early progress of the Melchizedek teaching was highly gratifying until Nabodad, the leader of the school at Kish, decided to make a concerted attack upon the prevalent practices of temple harlotry. But the Salem missionaries failed in their effort to bring about this social reform, and in the wreck of this failure all their more important spiritual and philosophic teachings went down in defeat.

95:1.7 (1043.2) This defeat of the Salem gospel was immediately followed by a great increase in the cult of Ishtar, a ritual which had already invaded Palestine as Ashtoreth, Egypt as Isis, Greece as

sjevnim plemenima kao Astarta. I upravo u vezi s ovim buđenjem obožavanja Išara, Babilonski svećenici nanovo posvećuju pažnju promatranju zvijezda; astrologija doživljava svoj posljednji veliki procvat u Mezopotamiji, gatanje poprima na popularnosti, dok naredna stoljeća svjedoče sve veću deterioraciju svećenstva.

Melkizedek je upozorio svoje učenike da šire učenje o jednom Bogu, univerzalnom Ocu i Stvoritelju, i da poučavaju evanđelje o postignuću božanske naklonosti jedino putem vjere. Ali učitelji nove istine često griješe nastojeći postići previše, nastojeći postaviti ubrzano otkrivenje na mjesto usporene evolucije. U Mezopotamiji malkizedeški misionari podižu moralni standard na razinu koja je bila neprihvatljiva ondašnjem svijetu; oni pokušavaju postići previše i njihove plemenite namjere doživljavaju poraz. Dok su prema uputi trebali širiti jasno i jednostavno evanđelje, proglasiti istinitost stvarnosti Oca Svih, oni su upuštaju u naočigled vrijedne pokušaje reformacije društvenih običaja, mijenjajući smjer misije i susrećući frustraciju i zaborav.

Nije trebalo više od jedne generacije da se ukine salemsko sjedište u Kišu i da se doslovce okonča vjerovanje u jednog Boga širom cijele Mezopotamije. Ali pri tome nisu uništeni ostaci salemskih škola. I dalje postoje manje raštrkane grupe koje vjeruju u jednog Stvoritelja protiveći se idolopoklonstvu i nemoralnosti mezopotamijskih svećenika.

Nakon što je svijet odbacio njihova učenja, salemski misionari iz ovog razdoblja pišu mnogobrojne psalme iz Starog Zavjeta koje su kasniji porobljeni židovski svećenici imali prilike otkriti urezane u kamen i uključiti u sastav zbirke pjesama koje navodno imaju židovsko porijeklo. Ovi lijepi psalmi iz Babilona nisu bili napisani u hramovima Bel- Marduka; oni predstavljaju djela ranijih salemskih misionara, uveliko se razlikujući od magičnih zbirki koje su pisali babilonski svećenici. Knjiga o Jobu predstavlja prilično vjeran odraz salemskih učenja koja su prevladavala u kiškoj školi kao i širom cijele Mezopotamije.

Velik dio mezopotamijske religiozne kulture prodi u židovsku književnost i liturgiju putem Egipta i radom Amenotepa i Iknatona. Egipćani odlično uspijevaju očuvati učenja o društvenim obvezama koja vuku porijeklo od ranijih anditskih žitelja Mezopotamije i koja se najvećim dijelom gube u učenjima kasnijih babilonskih okupatora eufratske doline.

Aphrodite, and the northern tribes as Astarte. And it was in connection with this revival of the worship of Ishtar that the Babylonian priests turned anew to stargazing; astrology experienced its last great Mesopotamian revival, fortunetelling became the vogue, and for centuries the priesthood increasingly deteriorated.

95:1.8 (1043.3) Melchizedek had warned his followers to teach about the one God, the Father and Maker of all, and to preach only the gospel of divine favor through faith alone. But it has often been the error of the teachers of new truth to attempt too much, to attempt to supplant slow evolution by sudden revolution. The Melchizedek missionaries in Mesopotamia raised a moral standard too high for the people; they attempted too much, and their noble cause went down in defeat. They had been commissioned to preach a definite gospel, to proclaim the truth of the reality of the Universal Father, but they became entangled in the apparently worthy cause of reforming the mores, and thus was their great mission sidetracked and virtually lost in frustration and oblivion.

95:1.9 (1043.4) In one generation the Salem headquarters at Kish came to an end, and the propaganda of the belief in one God virtually ceased throughout Mesopotamia. But remnants of the Salem schools persisted. Small bands scattered here and there continued their belief in the one Creator and fought against the idolatry and immorality of the Mesopotamian priests.

95:1.10 (1043.5) It was the Salem missionaries of the period following the rejection of their teaching who wrote many of the Old Testament Psalms, inscribing them on stone, where later-day Hebrew priests found them during the captivity and subsequently incorporated them among the collection of hymns ascribed to Jewish authorship. These beautiful psalms of Bel-Marduk were not written in the temples of Bel-Marduk; they were the work of the descendants of the earlier Salem missionaries, and they are a striking contrast to the magical conglomerations of the Babylonian priests. The Book of Job is a fairly good reflection of the teachings of the Salem school at Kish and throughout Mesopotamia.

95:1.11 (1043.6) Much of the Mesopotamian religious culture found its way into Hebrew literature and liturgy by way of Egypt through the work of Amenemope and Ikhnaton. The Egyptians remarkably preserved the teachings of social obligation derived from the earlier Andite Mesopotamians and so largely lost by the later Babylonians who occupied the Euphrates valley.

2. RANA EGIPATSKA RELIGIJA

Izvorna Melkizedekova učenja ustvari pružaju

2. EARLY EGYPTIAN RELIGION

95:2.1 (1043.7) The original Melchizedek teachings

najdublje korijene u Egiptu, odakle su se zatim šire cijelom Evropom. Evolutivna religija koja je postojala u dolini Nila s vremenom postaje uzvišena s dolaskom nadmoćnih loza noditskih, adamitskih te nešto kasnije anditskih naroda u dolinu Eufrata. Sumeri s vremena na vrijeme djeluju u ulozi više egipatskih civilnih administratora. Jednako kao što Indija u ovo doba predstavlja najveću mješavinu ljudskih rasa, Egipat tako nosi najveću mješavinu religiozne filozofije koja postoji na Urantiji i koja se širi iz doline Nila mnogim drugim dijelovima svijeta. Židovi su primili većinu svojih ideja o postanku svijeta od Babilonaca, dok su od Egipćana primili koncept božanske Providencije.

Političke i moralne--a ne filozofske ili religiozne--tendencije predstavljaju to što čini Egipat pogodnijim za salemska učenja od Mezopotamije. Čim se domogao prijestolja, svaki plemenski vođa Egipta je nastojao ovjekovječiti svoju vlast postavkom svog plemenskog boga za izvorno božanstvo i stvoritelja svih drugih bogova. Egipćani su se tako s vremenom navikli na ideju o postojanju nadboga koja je poslužila kao osnova kasnijoj doktrini univerzalnog stvaralačkog Božanstva. Tijekom mnogih stoljeća, jednobožačka shvaćanja Egipta su primala i gubila snagu; unatoč svom neprestanom napretku, vjerovanje u jednog Boga nikad nije uspjelo posve nadvladati evolutivne mnogobožake ideje.

Egipatski narodi su stoljećima bili odani obožavanju bogova prirode; ustvari, svakih četrdesetak plemena je imalo svog boga; jedni su obožavali bika, drugi lava, treći ovna i tako dalje. Ranije su svi imali plemenske toteme, uglavnom kao što je bio slučaj s američkim Indijancima.

Egipćani su s vremenom primijetili da su mrtva tijela pohranjena u neozidane grobnice bolje čuvala obličje--zahvaljujući balzamiranju--djelovanjem sode iz pijeska, dok su se tijela ozidana opekrom brže raspadala. Iz ovih opservacija slijede kasnija nastojanja na očuvanju tijela balzamiranjem. Egipćani su vjerovali da je očuvanje tijela olakšavalo prolaz mrtve osobe kroz zagrobni život. Kako bi po raspadu tijela bili u stanju pravilno identificirati pokojnika, Egipćani su s truplom obično polagali posmrtnu statu, urezujući pokojnikove crte na lijes. Izgradnja ovih posmrtnih statua bitno doprinosi napretku Egipatske umjetnosti.

Egipćani su stoljećima vjerovali da je grobnica pružala zaštitu tijelu doprinoseći prijatnom životu poslije smrti. Klako kasnija evolucija magičnih postupaka djeluje na teret ljudima od kolijevke do groba, ona uspješno

really took their deepest root in Egypt, from where they subsequently spread to Europe. The evolutionary religion of the Nile valley was periodically augmented by the arrival of superior strains of Nodite, Adamite, and later Andite peoples of the Euphrates valley. From time to time, many of the Egyptian civil administrators were Sumerians. As India in these days harbored the highest mixture of the world races, so Egypt fostered the most thoroughly blended type of religious philosophy to be found on Urantia, and from the Nile valley it spread to many parts of the world. The Jews received much of their idea of the creation of the world from the Babylonians, but they derived the concept of divine Providence from the Egyptians.

95:2.2 (1044.1) It was political and moral, rather than philosophic or religious, tendencies that rendered Egypt more favorable to the Salem teaching than Mesopotamia. Each tribal leader in Egypt, after fighting his way to the throne, sought to perpetuate his dynasty by proclaiming his tribal god the original deity and creator of all other gods. In this way the Egyptians gradually got used to the idea of a supergod, a steppingstone to the later doctrine of a universal creator Deity. The idea of monotheism wavered back and forth in Egypt for many centuries, the belief in one God always gaining ground but never quite dominating the evolving concepts of polytheism.

95:2.3 (1044.2) For ages the Egyptian peoples had been given to the worship of nature gods; more particularly did each of the two-score separate tribes have a special group god, one worshipping the bull, another the lion, a third the ram, and so on. Still earlier they had been totem tribes, very much like the Amerinds.

95:2.4 (1044.3) In time the Egyptians observed that dead bodies placed in brickless graves were preserved — embalmed — by the action of the soda-impregnated sand, while those buried in brick vaults decayed. These observations led to those experiments which resulted in the later practice of embalming the dead. The Egyptians believed that preservation of the body facilitated one's passage through the future life. That the individual might properly be identified in the distant future after the decay of the body, they placed a burial statue in the tomb along with the corpse, carving a likeness on the coffin. The making of these burial statues led to great improvement in Egyptian art.

95:2.5 (1044.4) For centuries the Egyptians placed their faith in tombs as the safeguard of the body and of consequent pleasurable survival after death. The later evolution of magical practices, while burdensome to life from the cradle to the

uspjeha izbaviti Egipćane od religije utemeljene na grobnicama. Svećenici su urezivali magične riječi na ove lijesove koje su navodno pružale sigurnost da "čovjekovo srce neće biti ukradeno u podzemnom svijetu." Takve magične riječi su s vremenom sabrane i očuvane u Knjizi Mrtvih. Ali u dolini Nila, magični rituali rano poprimaju povezanost s domenama svijesti i karaktera, i to do mjere koja je rijetko svojstvena ondašnjim ritualima. Upravo ovi etički i moralni ideali, a ne bogato izrađene i ukrašene grobnice, predstavlja to što je pružilo oslonac ljudima pri postignuću opstanka.

Predrasude ovog razdoblja najbolje ilustrira općeprihvaćeno vjerovanje u djelotvornost pljuvačke kao ljekovitog sredstva, i ova ideja egiptskog porijekla nedugo zatim zahvaća cijelu Arabiju i Mezopotamiju. Prilikom legendarnog boja između Horsa i Seta gdje mladi bog gubi oko, nakon Setovog poraza mudri bog Tot povraća njegovo oko ljekovitim djelovanjem pljuvačke.

Egipćani su dugo vjerovali da su zvijezde na noćnom svodu predstavljale preživjele duše zaslužnijih pokojnika; sunce je navodno absorbiralo sve druge žitelje posmrtnog svijeta. Obožavanje sunca u određenom razdoblju poprima oblik obožavanja predaka. Strmina na ulazu u velike piramide pokazuje prema zvijezdi Sjevernjači kako bi kraljeva duša po izlasku iz grobnice našla put prema nepokretnim i utemeljenim zvijezdama koja su navodno predstavljala prebivalište kraljeva.

Kad su imali prilike vidjeti prodor kosih sunčevih zraka kroz otvor u oblacima, ljudi su vjerovali da ove zrake predstavljaju nebeske ljestvice spuštene s visina kako bi se kralj i sve druge ispravne duše mogle uspeti na nebo. "Kralj Pepi je spustio svoj sjaj u vidu ljestvica po kojima kroči i na kojima se uspinje k svojoj majci."

Prilikom Melchizedekove pojave u ljudskom obličju, Egipćani su imali religiju koja je bila daleko naprednija od vjerovanja okolnih naroda. Vjerovali su da ispravnim magičnim riječima duša koja napusti tijelo može izbjeći zle duhove na svom putu i uspeti se do sudskih dvorana Ozirisa i ako se tu pokaže nedužna u pogledu "ubojstva, razbojstva, nepoštenja, prelube, krađe i sebičnosti," biti primljena u svijet blaženstva. Ako se ovim procesom duša pokaže nedostatnom, otprema se Devori u pakao. I bio je to relativno napredan concept u usporedbi s vjerovanjima mnogih okolnih naroda.

Ideja da pri prijelazu u naredni svijet čovjeku mora biti suđeno radi grijeha koje je počinio u ljudskom obličju ulazi u židovsku teologiju iz Egipta. U cijeloj Knjizi Židovskih Psalma samo se jednom pominje riječ "sud" i ovaj psalm

grave, most effectually delivered them from the religion of the tombs. The priests would inscribe the coffins with charm texts which were believed to be protection against a "man's having his heart taken away from him in the nether world." Presently a diverse assortment of these magical texts was collected and preserved as The Book of the Dead. But in the Nile valley magical ritual early became involved with the realms of conscience and character to a degree not often attained by the rituals of those days. And subsequently these ethical and moral ideals, rather than elaborate tombs, were depended upon for salvation.

95:2.6 (1044.5) The superstitions of these times are well illustrated by the general belief in the efficacy of spittle as a healing agent, an idea which had its origin in Egypt and spread therefrom to Arabia and Mesopotamia. In the legendary battle of Horus with Set the young god lost his eye, but after Set was vanquished, this eye was restored by the wise god Thoth, who spat upon the wound and healed it.

95:2.7 (1044.6) The Egyptians long believed that the stars twinkling in the night sky represented the survival of the souls of the worthy dead; other survivors they thought were absorbed into the sun. During a certain period, solar veneration became a species of ancestor worship. The sloping entrance passage of the great pyramid pointed directly toward the Pole Star so that the soul of the king, when emerging from the tomb, could go straight to the stationary and established constellations of the fixed stars, the supposed abode of the kings.

95:2.8 (1045.1) When the oblique rays of the sun were observed penetrating earthward through an aperture in the clouds, it was believed that they betokened the letting down of a celestial stairway whereon the king and other righteous souls might ascend. "King Pepi has put down his radiance as a stairway under his feet whereon to ascend to his mother."

95:2.9 (1045.2) When Melchizedek appeared in the flesh, the Egyptians had a religion far above that of the surrounding peoples. They believed that a disembodied soul, if properly armed with magic formulas, could evade the intervening evil spirits and make its way to the judgment hall of Osiris, where, if innocent of "murder, robbery, falsehood, adultery, theft, and selfishness," it would be admitted to the realms of bliss. If this soul were weighed in the balances and found wanting, it would be consigned to hell, to the Devouress. And this was, relatively, an advanced concept of a future life in comparison with the beliefs of many surrounding peoples.

95:2.10 (1045.3) The concept of judgment in the hereafter for the sins of one's life in the flesh on earth was carried over into Hebrew theology from Egypt. The word judgment appears only once in the entire Book of Hebrew Psalms, and that

predstavlja djelo određenog Egipćana.

particular psalm was written by an Egyptian.

3. EVOLUCIJA MORALNIH PREDODŽBI

Iako egipatska kultura i religija uglavnom vuku porijeklo iz anditske Mezopotamije odakle u velikoj mjeri ulaze u sastav kasnijih civilizacija zahvaljujući utjecaju Židova i Grka, velik dio društvenog i etičkog idealizma ranih Egipćana koji se javlja u dolini Nila predstavlja rezultat posve evolutivnog razvoja. Unatoč primjesi velikog dijela istine i kulture anditskog porijekla, veći dio moralne kulture Egipta predstavlja rezultat evolucije ljudskim metodama razvoja nego što je slučaj s rezultatima sličnih prirodnih vještina u bilo kom drugom ograničenom području prethodno podarenju Mihaela.

Moralna evolucija nije posve uvjetovana otkrivenjem. Visoki moralni koncepti mogu nastati iz čovjekovog vlastitog iskustva. Čovjek štoviše može evoluirati duhovne vrijednosti i kozmički uvid iz osobnog iskustvenog življenja zahvaljujući unutarnjem božanskom duhu. Takve prirodne evolucije svijesti i karaktera primaju uzvišenje periodičnim dolaskom učitelja istine, u staro doba iz drugog Vrta, a kasnije iz Melkizedekovog centra u Salemu.

Više tisuća godina prije prodora Salemskog evanđelja u Egipat, moralni učitelji ovog evanđelja su propovjedali pravdu, poštenje i izbjegavanje škrtosti. Tri tisuće godina prethodno pisanju židovskih spisa, Egipćani su govorili: "Siguran je čovjek ispravnog standarda; onaj koji slijedi ovaj putov." Poučavali su blagost, umjerenosti i razboritosti. Poruka određenog velikog učitelja ovog doba glasi: "Čini pravdu i prema se svima se pošteno odnosi." Egipatska trojka ovog doba počiva u Istini--Pravdi--Ispravnosti. Ni jedna posve ljudska religija Urantije nikad nije prevazišla društveni idealizam i moralnu grandioznost humanizma koji je postojao u ondašnjoj dolini Nila.

U podlozi ovih evolutivnih etičkih ideja i moralnih ideala, razviji su se ostaci doktrine Salemske religije. Koncepti dobra i zla su spremno ušli u sastav ideja ljudi koji su vjerovali da se "Život daje miroljubivoj, a smrt krivoj osobi." "Miroljubiv je onaj koji čini što ljudi vole; kriv je onaj koji čini što ljudi mrze." Još prije nego što su uobličene ideje ispravnog i neispravnog--dobra i zla--žitelji doline već Nila stoljećima žive u skladu s ovim ranim etičkim i društvenim standardima.

Egipat je nosio intelektualna i moralna, ali ne i bitnija duhovna obilježja. Tijekom šest tisuća godina, među Egipćanima su se podigla jedino četiri velika proroka. Amenotep je djelovao kao

3. EVOLUTION OF MORAL CONCEPTS

95:3.1 (1045.4) Although the culture and religion of Egypt were chiefly derived from Andite Mesopotamia and largely transmitted to subsequent civilizations through the Hebrews and Greeks, much, very much, of the social and ethical idealism of the Egyptians arose in the valley of the Nile as a purely evolutionary development. Notwithstanding the importation of much truth and culture of Andite origin, there evolved in Egypt more of moral culture as a purely human development than appeared by similar natural techniques in any other circumscribed area prior to the bestowal of Michael.

95:3.2 (1045.5) Moral evolution is not wholly dependent on revelation. High moral concepts can be derived from man's own experience. Man can even evolve spiritual values and derive cosmic insight from his personal experiential living because a divine spirit indwells him. Such natural evolutions of conscience and character were also augmented by the periodic arrival of teachers of truth, in ancient times from the second Eden, later on from Melchizedek's headquarters at Salem.

95:3.3 (1045.6) Thousands of years before the Salem gospel penetrated to Egypt, its moral leaders taught justice, fairness, and the avoidance of avarice. Three thousand years before the Hebrew scriptures were written, the motto of the Egyptians was: "Established is the man whose standard is righteousness; who walks according to its way." They taught gentleness, moderation, and discretion. The message of one of the great teachers of this epoch was: "Do right and deal justly with all." The Egyptian triad of this age was Truth-Justice-Righteousness. Of all the purely human religions of Urantia none ever surpassed the social ideals and the moral grandeur of this onetime humanism of the Nile valley.

95:3.4 (1045.7) In the soil of these evolving ethical ideas and moral ideals the surviving doctrines of the Salem religion flourished. The concepts of good and evil found ready response in the hearts of a people who believed that "Life is given to the peaceful and death to the guilty." "The peaceful is he who does what is loved; the guilty is he who does what is hated." For centuries the inhabitants of the Nile valley had lived by these emerging ethical and social standards before they ever entertained the later concepts of right and wrong — good and bad.

95:3.5 (1046.1) Egypt was intellectual and moral but not overly spiritual. In six thousand years only four great prophets arose among the Egyptians. Amenemope they followed for a season; Okhban

vođa kraće vrijeme; Okbana su umorili; Iknatona su prihvatili, ali jedino malodušno i u jednoj jedinog generaciji; Mojsiju su odbacili. I ponavljamo, političke a ne religiozne okolnosti predstavljaju to što je omogućilo Abrahamu a poslije njega i Jakovu, da ispoljebitnji utjecaj širom cijelog Egipta u korist salemskih učenja o jednom Bogu. Još pri prvom ulasku u Egipat, salemski misionari su našli ovu jako etičnu evolutivnu kulturu izmiješanu s modificiranim standardima mezopotamijskih doseljenika. Ovi rani učitelji iz doline Nila prvi tvrde da čovjekova savjest predstavlja Božji nalog, glas Božanstva.

4. AMENEMOPOVA UČENJA

U Egiptu je pravovremeno odrastao učitelj koji je često nazivan "sin čovjeka," dok je bio poznat i kao Amenemop. Ovaj je mudrac uzvisio savjest kao presudni faktor u procesu odlučivanja između dobra i zla, dok je istovremeno učio o kažnjavanju grijeha i spasenju prizivanjem solarnog božanstva.

Amenotep je poučavao da bogatstvo i imanje predstavlja dar Božji i ovaj je koncept bitno utjecao na kasniju židovsku filozofiju. Prema vjerovanju ovog plemenitog učitelja, poznavanje Boga predstavlja osnovu koja odlučuje o svim čovjekovim djelima; čovjek treba živjeti svaki trenutak života u spoznaji Božje prisutnosti i odgovornosti prema Bogu. Kasniji prijevod učenja ovog mudraca na hebrejski ulazi u sastav židovskih svetih knjiga odveć prethodno pisanju Starog Zavjeta. Osnovno učenje ovog dobrog čovjeka počiva u savjetu koji je uputio svom sinu u pogledu poštenja i časnosti pri djelovanju na povjerljivim vlastodržačkim pozicijama i ovi plemeniti ali drevni nazori mogu biti na čast svakom suvremenom državniku.

Ovaj mudri čovjek iz doline Nila govori da "bogatstva sebi prave krila da odlete kao orao"—da su sve zemaljske stvari prolazne. U svojoj najvećoj molitvi traži "spasenje od straha." Sviju opominje da se okane "ljudskih riječi" i da prihvate "Božja djela." U biti poučava da: Čovjek preporučuje, a Bog odlučuje. Njegova učenja, prevedena na hebrejski, bitno oblikuju filozofiju Mudrosne Knjige iz Starog Zavjeta. Prevedena na grčki, bitno utječu na cjelokupnu kasniju religioznu filozofiju Helenizma. U skorije doba, aleksandrijski filozof Philon je imao prijepis Mudrosne Knjige.

Amenemop je svojim radom očuvao evolutivnu etiku i moralnost otkrivenja, dok ih je u svojim pisanim djelima ostavio u nasljedje Židovima i Grcima. Dok Amenemop nije bio najveći religiozni učitelj ovog doba, bio je najutjecajniji u oblikovanju kasnije filozofije dvaju

they murdered; Ikhnaton they accepted but halfheartedly for one short generation; Moses they rejected. Again was it political rather than religious circumstances that made it easy for Abraham and, later on, for Joseph to exert great influence throughout Egypt in behalf of the Salem teachings of one God. But when the Salem missionaries first entered Egypt, they encountered this highly ethical culture of evolution blended with the modified moral standards of Mesopotamian immigrants. These early Nile valley teachers were the first to proclaim conscience as the mandate of God, the voice of Deity.

4. THE TEACHINGS OF AMENEMOPE

95:4.1 (1046.2) In due time there grew up in Egypt a teacher called by many the "son of man" and by others Amenemope. This seer exalted conscience to its highest pinnacle of arbitrament between right and wrong, taught punishment for sin, and proclaimed salvation through calling upon the solar deity.

95:4.2 (1046.3) Amenemope taught that riches and fortune were the gift of God, and this concept thoroughly colored the later appearing Hebrew philosophy. This noble teacher believed that God-consciousness was the determining factor in all conduct; that every moment should be lived in the realization of the presence of, and responsibility to, God. The teachings of this sage were subsequently translated into Hebrew and became the sacred book of that people long before the Old Testament was reduced to writing. The chief preachment of this good man had to do with instructing his son in uprightness and honesty in governmental positions of trust, and these noble sentiments of long ago would do honor to any modern statesman.

95:4.3 (1046.4) This wise man of the Nile taught that "riches take themselves wings and fly away" — that all things earthly are evanescent. His great prayer was to be "saved from fear." He exhorted all to turn away from "the words of men" to "the acts of God." In substance he taught: Man proposes but God disposes. His teachings, translated into Hebrew, determined the philosophy of the Old Testament Book of Proverbs. Translated into Greek, they gave color to all subsequent Hellenic religious philosophy. The later Alexandrian philosopher, Philo, possessed a copy of the Book of Wisdom.

95:4.4 (1046.5) Amenemope functioned to conserve the ethics of evolution and the morals of revelation and in his writings passed them on both to the Hebrews and to the Greeks. He was not the greatest of the religious teachers of this age, but he was the most influential in that he colored the

vezivnih elemenata u razvoju Zapadne civilizacije-Židova među kojima se razvio najviši stupanj Zapadne religiozne vjere i Grka koji su zaslužni za razvoj čisto filozofske misli do najviših razina Evropske filozofije.

Petnaesto, sedamnaesto, dvadeseto i dvadeset drugo poglavlje (sedamnaesti stih), sve do dvadeset drugog stiha u dvadeset četvrtom poglavlju židovske knjige Mudrosnih izreka, predstavljaju gotovo doslovan prijepis Amenemopove Knjige Mudrosti. Amenemop je napisao prvi u sastavu židovskih Psalma koji predstavlja samo srce Iknatonovih učenja.

5. ZNAMENITI IKNATON

Dok su Amenemopova učenja polako gubila utjecaj među Egipćanima, zahvaljujući određenom egipatskom liječniku iz Salema, određena pripadnica kraljevske obitelji je upoznata o Melkizedekovim učenjima. Ova je žena ispoljila bitan utjecaj na svog sina Iknatona, egipatskog faraona, da prihvati doktrinu Jednog Boga.

Od Melkizedekovog nestanka u tjelesnom obličju, ni jedno ljudsko biće nije imalo tako začuđujuće jasan koncept Salemove obznanjene religije kao što je to slučaj s Iknatom. Ovaj mladi egipatski kralj na određene načine predstavlja jednu od najizvanrednijih osoba ljudske povijesti. Tijekom ovog razdoblja koje je u Mezopotamiji obilježeno sve većom duhovnom depresijom, Iknaton je u Egiptu nastavio održavati učenje o El Elionu, Jednom Bogu, tako održavajući jednobožački kanal monoteizma koji počiva u osnovi religioznog temelja tada budućeg Mihaelovog darivanja. I u čast njegovom izvanrednom radu kao i ostalim pratećim razlozima, Isus je doveden u Egipat gdje je upoznat s određenim Iknatonovim učenicima koji su djelomično shvaćali određene faze njegove božanske misije u korist Urantije.

Mojsije, najznačajnija osoba između Melkizedeka i Isusa, predstavlja spojeni dar koji je svijet primio od židovske rase i egipatska kraljevske obitelji; i da je Iknaton imao Mojsijevu sposobnost i svestranost, da je očitovao politički dar koje se mogao usporediti s Mojsijevom izvanrednom religioznom upravom, Egipat je mogao postati najveća jednobožačka nacija ovog doba; i u ovom slučaju, Isus bi najvjerojatnije proveo najveći dio svog smrtničkog života u Egiptu.

Nikad u cijeloj povijesti ni jedan kralj nije tako metodično okrenuo cijelu naciju od višeboštva u jednobojstvo kao što je učinio ovaj izvanredni Iknaton. Sa zapanjućom odlučnošću mladi vladar se oprostio od prošlosti, promijenio ime,

subsequent thought of two vital links in the growth of Occidental civilization — the Hebrews, among whom evolved the acme of Occidental religious faith, and the Greeks, who developed pure philosophic thought to its greatest European heights.

95:4.5 (1046.6) In the Book of Hebrew Proverbs, chapters fifteen, seventeen, twenty, and chapter twenty-two, verse seventeen, to chapter twenty-four, verse twenty-two, are taken almost verbatim from Amenemope's Book of Wisdom. The first psalm of the Hebrew Book of Psalms was written by Amenemope and is the heart of the teachings of Ikhnaton.

5. THE REMARKABLE IKHNATON

95:5.1 (1047.1) The teachings of Amenemope were slowly losing their hold on the Egyptian mind when, through the influence of an Egyptian Salemite physician, a woman of the royal family espoused the Melchizedek teachings. This woman prevailed upon her son, Ikhnaton, Pharaoh of Egypt, to accept these doctrines of One God.

95:5.2 (1047.2) Since the disappearance of Melchizedek in the flesh, no human being up to that time had possessed such an amazingly clear concept of the revealed religion of Salem as Ikhnaton. In some respects this young Egyptian king is one of the most remarkable persons in human history. During this time of increasing spiritual depression in Mesopotamia, he kept alive the doctrine of El Elyon, the One God, in Egypt, thus maintaining the philosophic monotheistic channel which was vital to the religious background of the then future bestowal of Michael. And it was in recognition of this exploit, among other reasons, that the child Jesus was taken to Egypt, where some of the spiritual successors of Ikhnaton saw him and to some extent understood certain phases of his divine mission to Urantia.

95:5.3 (1047.3) Moses, the greatest character between Melchizedek and Jesus, was the joint gift to the world of the Hebrew race and the Egyptian royal family; and had Ikhnaton possessed the versatility and ability of Moses, had he manifested a political genius to match his surprising religious leadership, then would Egypt have become the great monotheistic nation of that age; and if this had happened, it is barely possible that Jesus might have lived the greater portion of his mortal life in Egypt.

95:5.4 (1047.4) Never in all history did any king so methodically proceed to swing a whole nation from polytheism to monotheism as did this extraordinary Ikhnaton. With the most amazing determination this young ruler broke with the past,

odbacio bogatstvo, sazidao cijeli grad i stvorio novu umjetnost i književnost cijelog naroda. Ali pri tome je prebrzo napredovao; gradio je previše, više nego je moglo opstati nakon njegove smrti. Ponovo, nije vodio računa o materijalnoj stabilnosti i prosperitetu svog naroda, što se nepovoljno odrazilo na njegova religiozna učenja u kasnijim godinama kad je Egipat preplavljen vodama nedaće i tlačenja.

Da je ovaj čovjek iznenađujuće jasnog gledišta i izvanrednog usredotočenja imao Mojsijevu političku oštroumnost, mogao je promijeniti cjelokupnu povijest evolutivne religije i otkrivenja istine u Zapadnom svijetu. Za svoje životne dobi uspio je osujetiti aktivnosti svećenika koje uglavnom nije visoko držao, a koji su se potajno nastavili držati svojih kultova nastojeći osujetiti njegovu baštinu istog časa kad je mladi kralj ostao bez vlasti; i spretno su pripisali sve buduće nevolje koje su snašle ovu zemlju utemeljenju jednobojstva za vrijeme njegove vlasti.

Ikhnaton je vrlo mudro nastojao uspostaviti jednobojstvo pod krinkom boga-sunca. Ovaj prilaz koji se temelji na usmjerenju obožavanja Oca Svih na apsorpciju svih bogova u obožavanje sunca, treba zahvaliti savjetu određenog salemskog liječnika. Ikhnaton je primio uopćene upute od ondašnje atonske vjere, učenja o očinstvu i majčinstvu Božanstva, stvorivši religiju koja je priznavala blisku povezanost čovjeka i Boga prilikom obožavanja.

Ikhnaton je imao dovoljno mudrosti da spolja očuva obožavanje Atona, boga-sunca, dok je svoje suradnike poveo u zamaskirano obožavanje Jednog Boga, Atonovog stvoritelja i najvišeg Oca svih. Ovaj mladi kralj i učitelj je bio jako produktivan kao autor; napisao je knjigu pod nazivom "Jedan Bog" sastavljenu od trideset jednog poglavlja, koju su svećenici po povratku na vlast doslovno uništili. Ikhnaton je pored toga napisao stotinu trideset sedam pjesama od kojih je dvanaest očuvano u Starom Zavjetu u knjizi Psalma kao židovski rukopis.

Najviše moto Ikhnatonove religije u svakodnevnom životu počiva u "ispravnosti" i brzo je uspio proširiti koncept ispravnosti ne samo na pitanja nacionalne, već i na pitanja međunarodne etike. Ova generacija je bila obilježena nevjerovatnom osobnom pobožnosti dok se među inteligentnijim muškarcima i ženama moglo naći iskreno nastojanje da nađu i upoznaju Boga. U ovo doba u Egiptu, duštveni položaj i imetak nisu davali ljudima prednost u očima zakona. Egipatski obiteljski život je uveliko čuvao i veličao moralnu kulturu, djelujući kao nadahnuće kasnijem izvanrednom obiteljskom životu palestinskih Židova.

changed his name, abandoned his capital, built an entirely new city, and created a new art and literature for a whole people. But he went too fast; he built too much, more than could stand when he had gone. Again, he failed to provide for the material stability and prosperity of his people, all of which reacted unfavorably against his religious teachings when the subsequent floods of adversity and oppression swept over the Egyptians.

95:5.5 (1047.5) Had this man of amazingly clear vision and extraordinary singleness of purpose had the political sagacity of Moses, he would have changed the whole history of the evolution of religion and the revelation of truth in the Occidental world. During his lifetime he was able to curb the activities of the priests, whom he generally discredited, but they maintained their cults in secret and sprang into action as soon as the young king passed from power; and they were not slow to connect all of Egypt's subsequent troubles with the establishment of monotheism during his reign.

95:5.6 (1047.6) Very wisely Ikhnaton sought to establish monotheism under the guise of the sun-god. This decision to approach the worship of the Universal Father by absorbing all gods into the worship of the sun was due to the counsel of the Salemite physician. Ikhnaton took the generalized doctrines of the then existent Aton faith regarding the fatherhood and motherhood of Deity and created a religion which recognized an intimate worshipful relation between man and God.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton was wise enough to maintain the outward worship of Aton, the sun-god, while he led his associates in the disguised worship of the One God, creator of Aton and supreme Father of all. This young teacher-king was a prolific writer, being author of the exposition entitled "The One God," a book of thirty-one chapters, which the priests, when returned to power, utterly destroyed. Ikhnaton also wrote one hundred and thirty-seven hymns, twelve of which are now preserved in the Old Testament Book of Psalms, credited to Hebrew authorship.

95:5.8 (1048.2) The supreme word of Ikhnaton's religion in daily life was "righteousness," and he rapidly expanded the concept of right doing to embrace international as well as national ethics. This was a generation of amazing personal piety and was characterized by a genuine aspiration among the more intelligent men and women to find God and to know him. In those days social position or wealth gave no Egyptian any advantage in the eyes of the law. The family life of Egypt did much to preserve and augment moral culture and was the inspiration of the later superb family life of the Jews in Palestine.

Kobna slabost Iknatonovog evanđelja počiva u njegovoj najvećoj istini, učenju da Aton nije stvorio jedino Egipat, već i "cijeli svijet, ljude i zvijeri i sve tuđe zemlje, čak i Siriju i Kuš, ne samo zemlju egipatsku. On svakog na njegovo mjesto postavlja i svačije potrebe udovoljava." Bili su to veliki i visoki, ali ne i nacionalistički koncepti Božanstva. Takvi nazori religioznog internacionalizma nisu mogli povisiti moralnu spremnost egipatske vojske na bojnopolju, dok su istodobno pružili djelotvorno oružje svećenicima protiv mladog kralja i njegove nove religije. Dok je njegov koncept Božanstva bio daleko iznad kasnijeg židovskog koncepta, bio je suviše napredan i nije mogao poslužiti gradnji nacije.

Iako je jednobožački ideal patio prilikom Iknatonovog pada, ideja jednog Boga nastavlja djelovati u umovima mnogih grupa. Iknatonov zet je prihvatio učenja svećenika, vrativši se obožavanju starih bogova i promijenivši ime u Tutankamon. Teba je ponovo postala prijestolnica i svećenstvo je cvalo, s vremenom ostvarujući kontrolu nad sedminom egipatske zemlje; određeni svećenik koji iz ovog reda je s vremenom imao hrabrosti da si prigrabi vlast.

Ali svećenici nisu mogli posve prevazići val jednoboštva. Sve više su bili primorani spojiti dva božanstva u jedno; božanska obitelj se sve više smanjivala. Iknaton je povezao Boga stvoritelja s nebeskom plamenom kuglom i ova je ideja nastavila plamtjeti u srcima ljudi, čak i svećenika, dugo nakon svrgnuća ovog mladog reformatora. Jednobožaka ideja nikad nije preminula u srcima egipćana i ostalog svijeta. Štoviše se održala sve do dolaska Sina Stvoritelja istog ovog božanskog Oca, jednog Boga koji je tako gorljivo predložen u Iknatonovim učenjima kao predmet obožavanja cijelog Egipta.

Slabost Iknatonove doktrine počiva u tome što je njegova religija bila toliko napredna da su jedino obrazovani egipćani mogli shvatiti njegova učenja. Svagdašnji svijet koji se sastojao od zemljoradnika, nikad nije u cjelosti uspio shvatiti njegovo evanđelje i tako se spremno pridružio svećenicima pri pokušaju povratka starom obožavanju Izide i njezinog supruga Ozirisa koji se navodno čudom podigao iz okrutne smrti u rukama Seta, boga tame i zla.

Učenje o produženju života svih ljudi se pokazalo jednako prenaprednim za ove Egipćane. Po njima su jedino kraljevi i bogataši mogli preživjeti smrt; Egipćani su upravo iz ovog razloga tako pažljivo balzamirali tijela kraljeva, kako bi spriječili raspad do sudnjeg dana. Ali s vremenom je pobijedila demokratičnost Iknatonovog spasenja, čak do te mjere da su egipćani kasnije

95:5.9 (1048.3) The fatal weakness of Ikhnaton's gospel was its greatest truth, the teaching that Aton was not only the creator of Egypt but also of the "whole world, man and beasts, and all the foreign lands, even Syria and Kush, besides this land of Egypt. He sets all in their place and provides all with their needs." These concepts of Deity were high and exalted, but they were not nationalistic. Such sentiments of internationality in religion failed to augment the morale of the Egyptian army on the battlefield, while they provided effective weapons for the priests to use against the young king and his new religion. He had a Deity concept far above that of the later Hebrews, but it was too advanced to serve the purposes of a nation builder.

95:5.10 (1048.4) Though the monotheistic ideal suffered with the passing of Ikhnaton, the idea of one God persisted in the minds of many groups. The son-in-law of Ikhnaton went along with the priests, back to the worship of the old gods, changing his name to Tutankhamen. The capital returned to Thebes, and the priests waxed fat upon the land, eventually gaining possession of one seventh of all Egypt; and presently one of this same order of priests made bold to seize the crown.

95:5.11 (1048.5) But the priests could not fully overcome the monotheistic wave. Increasingly they were compelled to combine and hyphenate their gods; more and more the family of gods contracted. Ikhnaton had associated the flaming disc of the heavens with the creator God, and this idea continued to flame up in the hearts of men, even of the priests, long after the young reformer had passed on. Never did the concept of monotheism die out of the hearts of men in Egypt and in the world. It persisted even to the arrival of the Creator Son of that same divine Father, the one God whom Ikhnaton had so zealously proclaimed for the worship of all Egypt.

95:5.12 (1048.6) The weakness of Ikhnaton's doctrine lay in the fact that he proposed such an advanced religion that only the educated Egyptians could fully comprehend his teachings. The rank and file of the agricultural laborers never really grasped his gospel and were, therefore, ready to return with the priests to the old-time worship of Isis and her consort Osiris, who was supposed to have been miraculously resurrected from a cruel death at the hands of Set, the god of darkness and evil.

95:5.13 (1049.1) The teaching of immortality for all men was too advanced for the Egyptians. Only kings and the rich were promised a resurrection; therefore did they so carefully embalm and preserve their bodies in tombs against the day of judgment. But the democracy of salvation and resurrection as taught by Ikhnaton eventually prevailed, even to the extent that the Egyptians

počeli vjerovati u opstanak nijemih životinja.

Iako je nastojanje ovog egipatskog vladara da nametne svom narodu obožavanje jednog Boga naizgled pretrpjelo neuspjeh, bitno je zabilježiti da su odjeci njegovog rada nastavili postojati u Palestini i Grčkoj kroz više stoljeća i da je zahvaljujući njihovom utjecaju Egipat postao kanal prijenosa spojenog djelovanja evolutivne kulture iz doline Nila i obznanjene religije iz Eufratove doline svim kasnijim narodima Zapada.

Veličanstvenost ovog znamenitog razdoblja moralnog razvoja i duhovnog rasta koji se odigrao u dolini Nila ubrzano gubi utjecaj otprilike u razdoblju koje je obilježeno početkom razvoja židovskog nacionalnog života i po odlasku iz Egipta ovi beduini sa sobom nose velik dio ovih učenja i ovjekovječuju u svojoj rasnoj religiji mnoge Iknatonove doktrine.

6. SALEMSKA RELIGIJA U IRANU

Određeni melkizedeški misionari putuju iz Palestine kroz Mezopotamiju gdje stižu na prostranu Iransku visoravan. Kroz više od pet stotina godina, salemski učitelji šire svoja učenja u Iranu i cjela nacija počinje naginjati u smjeru melkizedeške religije, kad određena smjena vlasti vodi k ljutom progonu koji praktično uništava jednobožačka učenja salemskog kulta. Učenja o Abrahamovom zavjetu gotovo posve iščezavaju u Perziji kad se tijekom ovog bitnog stoljeća, šest tisuća godina prije Krista, javlja Zaratustra koji nanovo oživljava tinjajuće ugarke salemskog evanđelja.

Ovaj osnivač nove religije, muževni i pustolovni mladić koji je na svom prvom hodočašću u mezopotamijskom Uru čuo o Kaligastijim tradicijama i Luciferovoj pobuni--kao i mnogim drugim tradicijama--koje su zajednički ispoljile snažan utjecaj na njegovu religioznu prirodu. Zaratustra se tako nakon određenog sna koji je doživio u Uru, odlučio posvetiti preobrazbi religije svog naroda po povratku u svoju zemlju sjeverno od Ura. Usvojio je židovsku ideju o Bogu pravde koja predstavlja Mojsijev koncept božanstvenosti. Imao je jasnu ideju o jednom vrhovnom Bogu i proglasio je sve druge bogove đavlima, demonima o kojima je čuo u Mezopotamiji. Bio je upoznat s idejom o Sedam Glavnih Duhova, predanjem koje se očuvalo u Uru, i tako je stvorio sustav od sedam vrhovnih bogova s Ahurom-Mazdom na čelu. Uspio je povezati ove podređene bogove idealizacijom Ispravnog Zakona, Dobre Misli, Plemenite Vlade, Svetog Karaktera, Zdravlja i Besmrtnosti.

I ova nova religija nosi obilježje djelovanja--

later believed in the survival of dumb animals.

^{95:5.14 (1049.2)} Although the effort of this Egyptian ruler to impose the worship of one God upon his people appeared to fail, it should be recorded that the repercussions of his work persisted for centuries both in Palestine and Greece, and that Egypt thus became the agent for transmitting the combined evolutionary culture of the Nile and the revelatory religion of the Euphrates to all of the subsequent peoples of the Occident.

^{95:5.15 (1049.3)} The glory of this great era of moral development and spiritual growth in the Nile valley was rapidly passing at about the time the national life of the Hebrews was beginning, and consequent upon their sojourn in Egypt these Bedouins carried away much of these teachings and perpetuated many of Iknaton's doctrines in their racial religion.

6. THE SALEM DOCTRINES IN IRAN

^{95:6.1 (1049.4)} From Palestine some of the Melchizedek missionaries passed on through Mesopotamia and to the great Iranian plateau. For more than five hundred years the Salem teachers made headway in Iran, and the whole nation was swinging to the Melchizedek religion when a change of rulers precipitated a bitter persecution which practically ended the monotheistic teachings of the Salem cult. The doctrine of the Abrahamic covenant was virtually extinct in Persia when, in that great century of moral renaissance, the sixth before Christ, Zoroaster appeared to revive the smouldering embers of the Salem gospel.

^{95:6.2 (1049.5)} This founder of a new religion was a virile and adventurous youth, who, on his first pilgrimage to Ur in Mesopotamia, had learned of the traditions of the Caligastia and the Lucifer rebellion — along with many other traditions — all of which had made a strong appeal to his religious nature. Accordingly, as the result of a dream while in Ur, he settled upon a program of returning to his northern home to undertake the remodeling of the religion of his people. He had imbibed the Hebraic idea of a God of justice, the Mosaic concept of divinity. The idea of a supreme God was clear in his mind, and he set down all other gods as devils, consigned them to the ranks of the demons of which he had heard in Mesopotamia. He had learned of the story of the Seven Master Spirits as the tradition lingered in Ur, and, accordingly, he created a galaxy of seven supreme gods with Ahura-Mazda at its head. These subordinate gods he associated with the idealization of Right Law, Good Thought, Noble Government, Holy Character, Health, and Immortality.

^{95:6.3 (1049.6)} And this new religion was one of action

akcije--a ne samo molitve i rituala. Njezin Bog je pokrovitelj civilizacije i biće najviše mudrosti; ova se militantna religiozna filozofija usudila uhvatiti u koštac sa zlom, neaktivnošću i nazadnošću.

Zaratustra nije poučavao obožavanje vatre, već je nastojao iskoristiti plamen kao simbol čistog i mudrog Duha univerzalne i uzvišene dominacije. (U cjelosti je istina da su njegovi kasniji sljedbenici obožavali ovu simboličku vatru.) Konačno, nakon što je određeni iranski princ prihvatio ovu novu religiju, njezino je promicanje počelo napredovati pomoću sablje. I Zaratustra je herojski izgubio život u borbi za ono što je smatrao "istinom Boga svjetla."

Zaratustranizam je jedina vjera Urantije koja uvijekvećuje dalamatijska i edenska učenja o Sedam Glavnih Duhova. Dok ne uspijeva razviti koncept Trojstva, na određeni način prilazi ideji Sedmostrukog Boga. Izvorni oblik zaratustranizma nije posve dualistički; iako rana učenja govore o vremenski ravnopravnom statusu dobra i zla, jasno su prožeta idejom vječnosti u najvišoj stvarnosti dobrog. Jedino u kasnijem razdoblju prevladava vjerovanje u ravnopravnost statusa prilikom borbe dobra i zla.

Dok se tradicionalna židovska učenja o nebu i paklu kao i doktrine o postojanju đavla koje su zabilježene u židovskim spisima, temelje na ostacima predanja o Luciferu i Kaligastiji, ona u principu vuku porijeklo iz Zaratustrinih učenja, iz razdoblja koje je obilježeno političkom i kulturnom dominacijom Perzijanaca nad Židovima. Dok je je poput Egipćana Zaratustra poučavao o "sudnjem danu," on je povezivao ovaj događaj s koncem svijeta.

Zaratustrina učenja ispoljavaju snažan utjecaj čak i na slijedeću bitnu perzijsku religiju. Nastojeći oboriti Zaratustrina učenja, iranski svećenici nanovo oživljavaju obožavanje Mitre. I mitraizam se tako širi levantskim i mediteranskim oblastima i na određeno vrijeme postaje suvremenik judaizma i kršćanstva. Zaratustrina učenja tako sukcesivno ispoljavaju bitan utjecaj na tri znamenite religije, prvo na judaizam i kršćanstvo, a kroz njih i na Islam.

Ali bitno je naglasiti veliku razliku između uzvišenih učenja i plemenitih psalmi Zaratustre na jednoj i suvremenih izopačenja njegovog evanđelja na drugoj strani; ova su izopačenja djelo farizeja koji su bili obuzeti strahom od smrti i vjerovanjem u sofisterije koje Zaratustra nikad ne bi odobrio.

Ovaj veliki čovjek predstavlja dio jedinstvene grupe koja se javlja u šestom stoljeću prije Krista i koja čuva od potpunog i konačnog uništenja salemsko svjetlo koje za ovog razdoblja plamti

— work — not prayers and rituals. Its God was a being of supreme wisdom and the patron of civilization; it was a militant religious philosophy which dared to battle with evil, inaction, and backwardness.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster did not teach the worship of fire but sought to utilize the flame as a symbol of the pure and wise Spirit of universal and supreme dominance. (All too true, his later followers did both reverence and worship this symbolic fire.) Finally, upon the conversion of an Iranian prince, this new religion was spread by the sword. And Zoroaster heroically died in battle for that which he believed was the "truth of the Lord of light."

95:6.5 (1050.1) Zoroastrianism is the only Urantian creed that perpetuates the Dalamatian and Edenic teachings about the Seven Master Spirits. While failing to evolve the Trinity concept, it did in a certain way approach that of God the Sevenfold. Original Zoroastrianism was not a pure dualism; though the early teachings did picture evil as a time co-ordinate of goodness, it was definitely eternity-submerged in the ultimate reality of the good. Only in later times did the belief gain credence that good and evil contended on equal terms.

95:6.6 (1050.2) The Jewish traditions of heaven and hell and the doctrine of devils as recorded in the Hebrew scriptures, while founded on the lingering traditions of Lucifer and Caligastia, were principally derived from the Zoroastrians during the times when the Jews were under the political and cultural dominance of the Persians. Zoroaster, like the Egyptians, taught the "day of judgment," but he connected this event with the end of the world.

95:6.7 (1050.3) Even the religion which succeeded Zoroastrianism in Persia was markedly influenced by it. When the Iranian priests sought to overthrow the teachings of Zoroaster, they resurrected the ancient worship of Mithra. And Mithraism spread throughout the Levant and Mediterranean regions, being for some time a contemporary of both Judaism and Christianity. The teachings of Zoroaster thus came successively to impress three great religions: Judaism and Christianity and, through them, Mohammedanism.

95:6.8 (1050.4) But it is a far cry from the exalted teachings and noble psalms of Zoroaster to the modern perversions of his gospel by the Parsees with their great fear of the dead, coupled with the entertainment of beliefs in sophistries which Zoroaster never stooped to countenance.

95:6.9 (1050.5) This great man was one of that unique group that sprang up in the sixth century before Christ to keep the light of Salem from being fully and finally extinguished as it so dimly burned to

teško primjetnim svjetlom ukazujući ljudima ovog tamnog svijeta na put koji vodi k vječnom životu.

show man in his darkened world the path of light leading to everlasting life.

7. SALEMSKI MISIONARI U ARABIJU

Melkizedeška učenja o jednom Bogu prilično kasno nalaze utemeljenje u Arabijskoj pustinji. Kako u Grčkoj tako i u Arabiji, salemski misionari podbacuju pri svojim nastojanjima zahvaljujući neuspjehu razmijevanja Makiventine opomene u pogledu pretjerane organizacije. Ali oni se nisu jednako dali sputati tumačenjem Melkizedekovih opomena da se okane svakog nastojanja da promaknu evanđelje bilo vojnom silom ili civilnom prinudom.

Ali čak ni u Kini ili Rimu, melkizedeška učenja ne doživljavaju tako cjelovit neuspjeh kao u ovoj pustinjskoj oblasti u neposrednoj blizini Salema. Dugo nakon što većina naroda Istoka i Zapada prihvaća bilo budizam ili kršćanstvo, Arabijska pustinja ostaje neprimijenjena tisućama godina. Svako pleme obožava svoj drevni fetiš i mnoga individualna domaćinstva imaju svoje obiteljske bogove. Dugo se nastavlja borba između babilonskog Išara, židovskog Jahve, iranskog Ahure i kršćanskog Oca Gospodina Isusa Krista. Ni jedan koncept ne uspijeva postići potpunu prevlast.

Ovdje i ondje širom cijele Arabije, određene obitelji i klanovi imaju nejasnu ideju jednobojstva. Ove grupe temelje svoja vjerovanja na tradicijama Melkizedeka, Abrahama, Mojsija i Zaratustre. Dok su postojali brojni centri koji su bili spremni prihvatiti Isusovsko evanđelje, kršćanski misionari koji djeluju u ovim pustinjskim oblastima predstavljaju oporu i nepopustljivu grupu u usporedbi s kompromisnim inovatorima koji djeluju u Mediteranskim zemljama. Da su Isusovi učenici ozbiljnije prihvatili uputu da "idu po cijelom svijetu promičući evanđelje" i da su ovo činili s nešto više dostojanstva, bili bi manje nepopustljivi u pogledu samostvorenih i popratnih društvenih obveza tako da bi mnoge zemlje spremno prihvatile jednostavno evanđelje tesarevog sina, uključujući i samu Arabiju.

Unatoč činjenici da znameniti levantinski pokreti jednobojstva nisu uspjeli pustiti korijen u Arabiji, ova pustinjska zemlja uspješno proizvodi vjeru koja je unatoč nešto nižim društvenim zahtjevima, svedeno bila jednobojzačka.

U ovo vrijeme postoji samo jedan činitelj plemenskog, rasnog ili nacionalnog obilježja primitivnih i neorganiziranih vjerovanja pustinjskih naroda, i to je neobičajeno i univerzalno poštovanje gotovo svih arabskih plemena prema određenom fetišu, kamenu u određenom hramu u Meki. Ova točka zajedničkog kontakta i poštovanja kasnije rezultira uspostavom islamske religije. Isto

7. THE SALEM TEACHINGS IN ARABIA

^{95:7.1 (1050.6)} The Melchizedek teachings of the one God became established in the Arabian desert at a comparatively recent date. As in Greece, so in Arabia the Salem missionaries failed because of their misunderstanding of Machivent's instructions regarding overorganization. But they were not thus hindered by their interpretation of his admonition against all efforts to extend the gospel through military force or civil compulsion.

^{95:7.2 (1050.7)} Not even in China or Rome did the Melchizedek teachings fail more completely than in this desert region so very near Salem itself. Long after the majority of the peoples of the Orient and Occident had become respectively Buddhist and Christian, the desert of Arabia continued as it had for thousands of years. Each tribe worshiped its olden fetish, and many individual families had their own household gods. Long the struggle continued between Babylonian Ishtar, Hebrew Yahweh, Iranian Ahura, and Christian Father of the Lord Jesus Christ. Never was one concept able fully to displace the others.

^{95:7.3 (1051.1)} Here and there throughout Arabia were families and clans that held on to the hazy idea of the one God. Such groups treasured the traditions of Melchizedek, Abraham, Moses, and Zoroaster. There were numerous centers that might have responded to the Jesusonian gospel, but the Christian missionaries of the desert lands were an austere and unyielding group in contrast with the compromisers and innovators who functioned as missionaries in the Mediterranean countries. Had the followers of Jesus taken more seriously his injunction to "go into all the world and preach the gospel," and had they been more gracious in that preaching, less stringent in collateral social requirements of their own devising, then many lands would gladly have received the simple gospel of the carpenter's son, Arabia among them.

^{95:7.4 (1051.2)} Despite the fact that the great Levantine monotheisms failed to take root in Arabia, this desert land was capable of producing a faith which, though less demanding in its social requirements, was nonetheless monotheistic.

^{95:7.5 (1051.3)} There was only one factor of a tribal, racial, or national nature about the primitive and unorganized beliefs of the desert, and that was the peculiar and general respect which almost all Arabian tribes were willing to pay to a certain black stone fetish in a certain temple at Mecca. This point of common contact and reverence subsequently led to the establishment of the

što Jahva, duh vulkana, predstavlja židovskim Semitima, to kamen u Kabi postaje njihovim arapskim rođacima.

Snaga Islama počiva u jasnoj i potanko definiranoj predstavi Alaha kao jednog i jedinog Božanstva; njegova slabost počiva u upotrebi militarne sile prilikom promicanja, kao i u degradaciji žena. Ali Islam se čvrsto drži svog koncepta Jednog Univerzalnog Božanstva svih ljudi, "onog koji poznaje nevidljivo kao i vidljivo. Onog koji je svemilosan i samilosan." "Obilna je dobrota istinskog Boga prema svim ljudima." "I kad sam bolestan, on je taj koji me liječi." "Jer kad god se trojica zajedno nađu, Bog je prisutan kao četvrti," jer zar on nije "prvi i posljednji, viđeni i nevidljivi?"

[PredsatvioMelkizedek od Nebadona.]

Islamic religion. What Yahweh, the volcano spirit, was to the Jewish Semites, the Kaaba stone became to their Arabic cousins.

95:7.6 (1051.4) The strength of Islam has been its clear-cut and well-defined presentation of Allah as the one and only Deity; its weakness, the association of military force with its promulgation, together with its degradation of woman. But it has steadfastly held to its presentation of the One Universal Deity of all, "who knows the invisible and the visible. He is the merciful and the compassionate." "Truly God is plenteous in goodness to all men." "And when I am sick, it is he who heals me." "For whenever as many as three speak together, God is present as a fourth," for is he not "the first and the last, also the seen and the hidden"?

95:7.7 (1051.5) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 096. JAHVE - BOG ŽIDOVA

⇨ 095

Knjiga Urantije

097 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 096 JAHVE - BOG ŽIDOVA

Sekcije

Uvod

1. IDEJE BOŽANSTVA MEĐU SEMITIMA
2. SEMITSKI NARODI
3. NEUSPOREDIVI MOJSIJE
4. PROGLAŠENJE JAHVE
5. MOJSIJEVA UČENJA
6. KONCEPT BOGA POSLIJE MOJSIJEVE SMRTI
7. PSALMI I KNJIGA JOBOVA

PAPER 96

YAHWEH — GOD OF THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Deity Concepts among the Semites
2. The Semitic Peoples
3. The Matchless Moses
4. The Proclamation of Yahweh
5. The Teachings of Moses
6. The God Concept after Moses' Death
7. Psalms and the Book of Job

Uvod

U procesu spoznaje Božanstva, čovjek prvo uključuje sve bogove, zatim podređuje strane bogove svom plemenskom božanstvu, te konačno isključuje sve bogove izuzev jednog Boga svih sublimnih i visokih vrijednosti. Židovi su sintetizirali sve bogove u uzvišenog Boga Izraela. Hindusi su također povezali svoja raznovrsna božanstva u "jednu duhovnost bogova" predloženu u Rigvedi, dok su žitelji Mezopotamije reducirali svoje bogove u centraliziranu ideju Bel Marduka. Ove su jednobožačke ideje bile u procesu sazrijevanja širom svijeta kad se Makiventa Melkizedek pojavio u palestinskom gradu Salemu. Ali Melkizedekov koncept Božanstva uveliko se razlikuje od evolutivne filozofije povezivanja, podređivanja i isključivanja; temelji se isključivo na stvaralačkoj moći i brzo ispoljava utjecaj na najviše ideje božanstva Mezopotamije, Indije i Egipta.

Salemska religija je uživala veliko poštovanje kao tradicija među Kenitima i nekoliko drugih kanaanskih plemena. U ovom počiva razlog Melkizedekovog utjelovljenja: Da se tako unaprijedi religija jednog Boga kako bi se pripravio put za

INTRODUCTION

96:0.1 (1052.1) IN CONCEIVING of Deity, man first includes all gods, then subordinates all foreign gods to his tribal deity, and finally excludes all but the one God of final and supreme value. The Jews synthesized all gods into their more sublime concept of the Lord God of Israel. The Hindus likewise combined their multifarious deities into the "one spirituality of the gods" portrayed in the Rig-Veda, while the Mesopotamians reduced their gods to the more centralized concept of Bel-Marduk. These ideas of monotheism matured all over the world not long after the appearance of Machiventa Melchizedek at Salem in Palestine. But the Melchizedek concept of Deity was unlike that of the evolutionary philosophy of inclusion, subordination, and exclusion; it was based exclusively on *creative power* and very soon influenced the highest deity concepts of Mesopotamia, India, and Egypt.

96:0.2 (1052.2) The Salem religion was revered as a tradition by the Kenites and several other Canaanite tribes. And this was one of the purposes of Melchizedek's incarnation: That a religion of one God should be so fostered as to

zemaljsko utjelovljenje Sina ovog Boga. Mihael je teško mogao doći na Urantiju prije nego se na Urantiji pojavio narod koji je vjerovao u Oca Svih, među kojim se mogao pojaviti.

Salemska religija se održala među Kenitima Palestine i ova religija koju su kasnije prihvatili Židovi, prvo je došla pod utjecaj egipatskih moralnih učenja, zatim babilonske teološke misli, te kasnije iranskih ideja o dobru i zlu. Treba naglasiti činjenicu da Židovska religija koja počiva na savezu između Abrahama i Makivente Melkizedeka, evolutivno predstavlja proizvod spleta mnogih jedinstvenih okolnosti, dok kulturno slobodno pozajmljuje utjecaje religije, moralnosti i filozofije cijelog Istoka. Upravo preko židovske religije prenesen je velik dio moralnosti i religiozne misli Egipta, Mezopotamije i Irana narodima Zapada.

1. IDEJE BOŽANSTVA MEĐU SEMITIMA

Rani Semiti su smatrali da je sve bilo prožeto duhovima. Vjerovali su u duhove životinjskog i biljnog svijeta; duhove godina, duha gospodara umnožavanja; duhove vatre, vode i zraka; imali su cijeli panteon bogova u koje su vjerovali i od kojih su strahovali. Melkizedekova učenja nikad nisu u cjelosti izbrisala vjerovanje u ove podređene duhove, bogove prirode.

Napredak Židova od politeizma kroz henoteizam do monoteizma ne predstavlja neprekinut i ravan put. Doživjeli su mnoge regresije pri evoluciji ideje božanstva, dok su se u svako doba među različitim grupama semitskih vjernika mogle naći različite ideje Boga. S vremena na vrijeme pripajali su različite termine svojim koncepcijama Boga i kako bi spriječili zbrku među ovim različitim konceptima koji obilježavaju naslove Božanstva, navodimo ih onako kako se odnose na evoluciju židovske teologije:

1. *Jahve* je bio bog južnih palestinskih plemena koja su povezivala ovaj koncept božanstva s Herobom, vulkanskim brdom u Sinajskoj pustinji. Jahve nije bio ništa više nego jedan od stotina i tisuća bogova prirode koji su bili predmet pažnje i obožavanja semitskih plemena i naroda.

2. *El Elion*. Stoljećima nakon Melkizedekovog boravka u Salemu, doktrina božanstva prevladala je u određenim verzijama, uglavnom vezana s konceptom El Eliona, Svevišnjeg boga neba. Mnogi Semiti, uključujući i neposredne potomke Abrahama, u različitim razdobljima su obožavali Jahvu i El Eliona.

prepare the way for the earth bestowal of a Son of that one God. Michael could hardly come to Urantia until there existed a people believing in the Universal Father among whom he could appear.

96:0.3 (1052.3) The Salem religion persisted among the Kenites in Palestine as their creed, and this religion as it was later adopted by the Hebrews was influenced, first, by Egyptian moral teachings; later, by Babylonian theologic thought; and lastly, by Iranian conceptions of good and evil. Factually the Hebrew religion is predicated upon the covenant between Abraham and Melchizedek, evolutionally it is the outgrowth of many unique situational circumstances, but culturally it has borrowed freely from the religion, morality, and philosophy of the entire Levant. It is through the Hebrew religion that much of the morality and religious thought of Egypt, Mesopotamia, and Iran was transmitted to the Occidental peoples.

1. DEITY CONCEPTS AMONG THE SEMITES

96:1.1 (1052.4) The early Semites regarded everything as being indwelt by a spirit. There were spirits of the animal and vegetable worlds; annual spirits, the lord of progeny; spirits of fire, water, and air; a veritable pantheon of spirits to be feared and worshiped. And the teaching of Melchizedek regarding a Universal Creator never fully destroyed the belief in these subordinate spirits or nature gods.

96:1.2 (1052.5) The progress of the Hebrews from polytheism through henoteism to monotheism was not an unbroken and continuous conceptual development. They experienced many retrogressions in the evolution of their Deity concepts, while during any one epoch there existed varying ideas of God among different groups of Semite believers. From time to time numerous terms were applied to their concepts of God, and in order to prevent confusion these various Deity titles will be defined as they pertain to the evolution of Jewish theology:

96:1.3 (1053.1) 1. *Yahweh* was the god of the southern Palestinian tribes, who associated this concept of deity with Mount Horeb, the Sinai volcano. Yahweh was merely one of the hundreds and thousands of nature gods which held the attention and claimed the worship of the Semitic tribes and peoples.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Elyon*. For centuries after Melchizedek's sojourn at Salem his doctrine of Deity persisted in various versions but was generally connoted by the term El Elyon, the Most High God of heaven. Many Semites, including the immediate descendants of Abraham, at various times worshiped both Yahweh and El Elyon.

3. *El Šadaj*. Teško je objasniti što je El Šadaj predstavljao. Ova ideja boga predstavlja mješana vjerovanja koja vuku porijeklo iz Amenotepove Knjige Mudrosti koja je modificirana Iknatonovim učenjem o Atonu, te dalje izmijenjena Melkizedekovim učenjima koja su utjelovljena u ideji El Eliona. Ali od kada je ideja El Šadaja prožela židovski um, nad njom su potpuno prevladala pustinjska učenja o Jahvi.

Jedna od ideja koje su predladavale ovim područjem u ovom razdoblju bila je egipatsko učenje o providenju, ideja da materijalni prosperitet predstavlja nagradu El Šadaja.

4. *El*. Usred zbrkane terminologije i pometnje nejasnih ideja, mnogi odani vjernici su iskreno nastojali iskazati obožavanje svim ovim evolutivnim idejama božanstva, što je vodilo obilježju ovog složenog Božanstava imenom El. Ovo je ime pored toga bilo oznaka i drugih beduinskih bogova.

5. *Elohim*. U Kišu i Uru su se dugo zadržale grupe sumersko-kaldejskih vjernika koji su poučavale trojski koncept Boga utemeljen na učenjima Adama i Melkizedeka. Ovo je učenje preneseno u Egipat, gdje su ljudi poštovali Trojstvo pod imenom Elohim, ili u jednini Eloah. Filozofski krugovi Egipta, te kasnije aleksandrijski učitelji židovskog porijekla poučavali su ovu ideju mnogobožackog jedinstva i mnogi Mojsijevi neprijatelji u vrijeme izlaska su vjerovali u ovo Trojstvo. Ali koncepcija Elohima kao trojstva nije postala dijelom židovske teologije sve dok Židovi nisu došli pod politički utjecaj Babilonaca.

6. *Različita druga imena*. Semiti nisu voljeli izgovarati ime Božanstva, te su tako s vremena na vrijeme pribjegavali mnogim drugim načinima obilježavanja njegovog imena, između ostalog: Duh Božji, Gospodin, Božji Anđeo, Svemoćni, Presveti, Svevišnji, Gospodar, Prastari, Gospodin Bog Izraela, Stvoritelj neba i zemlje, Jah, Jahve Sebast i Otac Nebeski.

Jehova je ime koje je odskora primjenjeno kao obilježje ove ucjelovljene koncepcije Jahve koja predstavlja konačni proizvod dugotrajnog židovskog iskustva. Ali ime Jehova nije upotrijebljeno sve do nekih tisuću petsto godina nakon Isusa.

Oko 2000. godine prije nove ere, Sinaj je bio povremeno aktivan vulkan, s erupcijama za vrijeme boravka Izrelita u ovom području. Vatra i dim, s munjevitim detonacijama povezanim s erupcijom vulkana, jako su impresionirale i zadivile Beduine obližnjih predjela i u njima pobudile strah od Jahve. Duh Horeba je kasnije postao bog židovskih Semita i s vremenom su počeli vjerovati

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. It is difficult to explain what El Shaddai stood for. This idea of God was a composite derived from the teachings of Amenemope's Book of Wisdom modified by Ikhnaton's doctrine of Aton and further influenced by Melchizedek's teachings embodied in the concept of El Elyon. But as the concept of El Shaddai permeated the Hebrew mind, it became thoroughly colored with the Yahweh beliefs of the desert.

96:1.6 (1053.4) One of the dominant ideas of the religion of this era was the Egyptian concept of divine Providence, the teaching that material prosperity was a reward for serving El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Amid all this confusion of terminology and haziness of concept, many devout believers sincerely endeavored to worship all of these evolving ideas of divinity, and there grew up the practice of referring to this composite Deity as El. And this term included still other of the Bedouin nature gods.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. In Kish and Ur there long persisted Sumerian-Chaldean groups who taught a three-in-one God concept founded on the traditions of the days of Adam and Melchizedek. This doctrine was carried to Egypt, where this Trinity was worshiped under the name of Elohim, or in the singular as Eloah. The philosophic circles of Egypt and later Alexandrian teachers of Hebraic extraction taught this unity of pluralistic Gods, and many of Moses' advisers at the time of the exodus believed in this Trinity. But the concept of the trinitarian Elohim never became a real part of Hebrew theology until after they had come under the political influence of the Babylonians.

96:1.9 (1053.7) 6. *Sundry names*. The Semites disliked to speak the name of their Deity, and they therefore resorted to numerous appellations from time to time, such as: The Spirit of God, The Lord, The Angel of the Lord, The Almighty, The Holy One, The Most High, Adonai, The Ancient of Days, The Lord God of Israel, The Creator of Heaven and Earth, Kyrios, Jah, The Lord of Hosts, and The Father in Heaven.

96:1.10 (1053.8) *Jehovah* is a term which in recent times has been employed to designate the completed concept of Yahweh which finally evolved in the long Hebrew experience. But the name Jehovah did not come into use until fifteen hundred years after the times of Jesus.

96:1.11 (1054.1) Up to about 2000 B.C., Mount Sinai was intermittently active as a volcano, occasional eruptions occurring as late as the time of the sojourn of the Israelites in this region. The fire and smoke, together with the thunderous detonations associated with the eruptions of this volcanic mountain, all impressed and awed the Bedouins of the surrounding regions and caused them greatly

u njega kao boga nad bogovima.

Kanaaniti su dugo obožavali Jahvu i dok su mnogi Keniti više manje vjerovali u El Eliona, najvišeg boga salemske religije, većina drugih Kanaanita se blisko držala poštovanja starih plemenskih božanstava. Nisu se se bili voljni odreći svojih plemenskih božanstava u korist internacionalnog, da ne govorimo, interplanetarnog Boga. Nisu bili naklonjeni vjerovanju da je bog mogao biti bog svih ljudi, te su tako nastavili poštovati svoja plemenska božanstva, uključujući Jahvu i srebrnu i zlatnu jagnjad koja su predstavljala beduinsko-pastirsku koncepciju duha Sinajskog vulkana.

Sirijci, dok su poštovali svoje bogove, također su vjerovali u Židovskog Jahvu, jer njihovi su proroci rekli sirijском kralju: "Njihov Bog je Bog gora, i zato su bili jači od nas. Ali ako se pobijemo s njima u ravnici, sigurno ćemo biti jači od njih."

Kako ljudi napreduju u razvoju kulture, niža božanstva postaju podređena višem; slavni Jovo danas postoji jedino kao engleski uzvik. Jednobožci zadržavaju svoje podređene bogove kao duhove, demone, personifikaciju sudbine, nereide, vile i vilenjake, dobre kućne duhove, patuljke, vile vjesnice smrti i urokljivo oko. Židovi su prošli kroz period henoteizma i dugo su vjerovali u postojanje drugih bogova pored Jahve, ali su sve više držali da su ova strana božanstva bila podređena Jahvi. Priznavali su postojanje Čemoša, boga Amorita, ali su ga smatrali podređenim Jahvi.

Ideja Jahve je prošla procesom veće promjene od bilo koje druge ljudske teorije o Bogu. Njegova progresivna evolucija se jedino može usporediti s preobrazbom Bude u Aziji, koja je na kraju rezultirala idejom Univerzalnog Apsoluta, upravo kao što je koncepcija Jahve na kraju vodila ideji Oca Svih. Ali kao stvar povijesne činjenice, treba biti jasno da, dok su Židovi na taj način promijenili svoje viđenje Božanstva od plemenskog boga Horeba, do milostivog i suosjećajnog Stvoritelja Oca kasnijeg razdoblja, oni nisu promijenili njegovo ime; nastavili su zvati ovu evolutivnu koncepciju Božanstva Jahvom.

2. SEMITSKI NARODI

Istočnjački Semiti su bili dobro organiziran narod pod snažnom upravom, privržen konjima, koji je okupirao istočne oblasti plodnog polumjeseca, gdje se ujedinio s Babilonjanima. Kaldejci blizu Ura su bili među najnaprednijim

to fear Yahweh. This spirit of Mount Horeb later became the god of the Hebrew Semites, and they eventually believed him to be supreme over all other gods.

96:1.12 (1054.2) The Canaanites had long revered Yahweh, and although many of the Kenites believed more or less in El Elyon, the supergod of the Salem religion, a majority of the Canaanites held loosely to the worship of the old tribal deities. They were hardly willing to abandon their national deities in favor of an international, not to say an interplanetary, God. They were not universal-deity minded, and therefore these tribes continued to worship their tribal deities, including Yahweh and the silver and golden calves which symbolized the Bedouin herders' concept of the spirit of the Sinai volcano.

96:1.13 (1054.3) The Syrians, while worshipping their gods, also believed in Yahweh of the Hebrews, for their prophets said to the Syrian king: "Their gods are gods of the hills; therefore they were stronger than we; but let us fight against them on the plain, and surely we shall be stronger than they."

96:1.14 (1054.4) As man advances in culture, the lesser gods are subordinated to a supreme deity; the great Jove persists only as an exclamation. The monotheists keep their subordinate gods as spirits, demons, fates, Nereids, fairies, brownies, dwarfs, banshees, and the evil eye. The Hebrews passed through henotheism and long believed in the existence of gods other than Yahweh, but they increasingly held that these foreign deities were subordinate to Yahweh. They conceded the actuality of Chemosh, god of the Amorites, but maintained that he was subordinate to Yahweh.

96:1.15 (1054.5) The idea of Yahweh has undergone the most extensive development of all the mortal theories of God. Its progressive evolution can only be compared with the metamorphosis of the Buddha concept in Asia, which in the end led to the concept of the Universal Absolute even as the Yahweh concept finally led to the idea of the Universal Father. But as a matter of historic fact, it should be understood that, while the Jews thus changed their views of Deity from the tribal god of Mount Horeb to the loving and merciful Creator Father of later times, they did not change his name; they continued all the way along to call this evolving concept of Deity, Yahweh.

2. THE SEMITIC PEOPLES

96:2.1 (1054.6) The Semites of the East were well-organized and well-led horsemen who invaded the eastern regions of the fertile crescent and there united with the Babylonians. The Chaldeans near Ur were among the most advanced of the eastern

istočnim Semitima. Feničani su bili nadmoćna i dobro organizirana grupa mješanih Semita koji su naseljavali zapadni dio Palestine, duž Mediterana. U rasnom pogledu, Semiti su bili među najpodrobnije mješanim narodima Urantije i u sebi su nosili nasljedne činitelje gotovo skoro devet svjetskih rasa.

Toliko puta, arapski Semiti su pokušali prodrijeti u sjevernu Obećanu zemlju, zemlju kojom su "plovili med i mlijeko," ali su uvijek bili poraženi od strane bolje organiziranih i naprednije civiliziranih sjevernih Semita i Hitita. Kasnije, za vrijeme ozbiljne suše i gladi, ovi su mobilni Beduini počeli stizati u Egipat u velikom broju kao gosti-radnici pri izvedbi masivnih javnih radova, kako bi se našli porobljeni i prinuđeni na rad kao uniženi nekvalificirani radnici u dolini Nila.

Bilo je to poslije Makivente Melkizedeka i Abrahama, da su određena plemena Semita zahvaljujući svojim osobenim religioznim vjerovanjima, bila prozvana djeca Izraela, dok su još skorije prozvani Jevrejima, Židovima i "izabranim narodom." Abraham nije bio rasni otac svih Jevreja; štoviše, on nije bio ni genetski izvor svih beduinskih Semita koji su porobljeni u Egiptu. Istina, njegovo potomstvo, po izlasku iz Egipta, jeste stvorilo jezgru kasnijeg Židovskog naroda, ali velika većina muškaraca i žena koji su kasnije postali dijelom izraelskih klanova nikad nije prebivala u Egiptu. Oni su jednostavno bili nomadi iz susjedstva koji su izabrali slijediti Mojsija dok su Abrahamova djeca i njihovi semitski prijatelji iz Egipta putovali sjevernom Arabijom.

Melkizedekova učenja o El Elionu, Svevišnjem Bogu i zavjet o božanskoj usluzi koja predstavlja nagradu za vjeru, uveliko su zabrovalni u vrijeme egipatskog ropstva Semitskih naroda koji su nedugo zatim formirali Jevrejsku naciju. Ali za cijelog ovog perioda ropstva, ovi su arabijski nomadi zadržali svoje staro vjerovanje u Jahvu kao svoje rasno božanstvo.

Jahve je predstavljao predmet obožavanja više od stotinu različitih arabijskih plemena i izuzev jednog tračka učenja o El Elionu, Melkizedekovog učenja koje se zadržalo među učenijem klasama Egipta, uključujući miješane jevrejske i egipatske rasne loze, široke narodne mase porobljenih Židova nastavile su održavati modificiranu verziju starih rituala magije i žrtvovanja u ime Jahve.

3. NEUSPOREDIVI MOJSIJE

Početak evolucije hebrejske koncepcije i

Semites. The Phoenicians were a superior and well-organized group of mixed Semites who held the western section of Palestine, along the Mediterranean coast. Racially the Semites were among the most blended of Urantia peoples, containing hereditary factors from almost all of the nine world races.

96:2.2 (1054.7) Again and again the Arabian Semites fought their way into the northern Promised Land, the land that "flowed with milk and honey," but just as often were they ejected by the better-organized and more highly civilized northern Semites and Hittites. Later, during an unusually severe famine, these roving Bedouins entered Egypt in large numbers as contract laborers on the Egyptian public works, only to find themselves undergoing the bitter experience of enslavement at the hard daily toil of the common and downtrodden laborers of the Nile valley.

96:2.3 (1055.1) It was only after the days of Machiventa Melchizedek and Abraham that certain tribes of Semites, because of their peculiar religious beliefs, were called the children of Israel and later on Hebrews, Jews, and the "chosen people." Abraham was not the racial father of all the Hebrews; he was not even the progenitor of all the Bedouin Semites who were held captive in Egypt. True, his offspring, coming up out of Egypt, did form the nucleus of the later Jewish people, but the vast majority of the men and women who became incorporated into the clans of Israel had never sojourned in Egypt. They were merely fellow nomads who chose to follow the leadership of Moses as the children of Abraham and their Semite associates from Egypt journeyed through northern Arabia.

96:2.4 (1055.2) The Melchizedek teaching concerning El Elyon, the Most High, and the covenant of divine favor through faith, had been largely forgotten by the time of the Egyptian enslavement of the Semite peoples who were shortly to form the Hebrew nation. But throughout this period of captivity these Arabian nomads maintained a lingering traditional belief in Yahweh as their racial deity.

96:2.5 (1055.3) Yahweh was worshiped by more than one hundred separate Arabian tribes, and except for the tinge of the El Elyon concept of Melchizedek which persisted among the more educated classes of Egypt, including the mixed Hebrew and Egyptian stocks, the religion of the rank and file of the Hebrew captive slaves was a modified version of the old Yahweh ritual of magic and sacrifice.

3. THE MATCHLESS MOSES

96:3.1 (1055.4) The beginning of the evolution of the

ideala Vrhovnog Stvoritelja datira od povratka Semita iz Egipta pod upravom velikog vođe, učitelja i organizatora, Mojsija. Mojsijeva majka je bila iz egipatske kraljevske obitelji; otac mu je bio semitski oficir za vezu između vlade i beduinskih robova. Mojsije je tako posjedovao osobine rasne nadmoći; njegovo je porijeklo bilo tako miješano da se on sam ne može svrstati u bilo koju pojedinu rasu. Da nije bio proizvod ovakve rasne mješavine, on ne bi bio u stanju ispoljiti tu nesvakidašnju svestranost i prilagodljivost zahvaljujući kojima je mogao upravljati miješanom masom naroda koji su s vremenom ušli u sastav beduinskih Semita koji su pod njegovom upravom izbjegli iz Egipta u Arabijsku pustinju.

Unatoč velike primamljivosti kulture koja je postojala u dolini Nila, Mojsije je odlučio okušati sreću s narodom svoga oca. U vrijeme kad je ovaj fenomenalni organizator kovao planove za oslobođenje naroda svoga oca, teško se može reći da su beduinski robovi imali religiju koja bi zasluživala ovo ime; bili su doslovce bez istinske koncepcije Boga i bez bilo kakve nade u svijetu.

Ni jedan vođa nije nikad pokušao reformirati i ohrabriti tako potištenu, snuždenu, pesimističnu i neuku grupu ljudskih bića. Ali ovi su robovi u svojim genima imali uspavani potencijal za bitna postignuća, kao i dovoljno velik broj obrazovanih vođa koje je Mojsije mogao preobraziti u djelotvorne vođe u procesu pripreme za dan pobune i oslobođenja. Ove je izuzetne ljude stavio na poziciju nadglednika njihovih naroda; svi su primili neki stupanj naobrazbe zahvaljujući Mojsijevim vezama među egipatskim vladarima.

Mojsije je nastojao diplomatski pregovarati s vlastima kako bi postigao oslobođenje svojih sunarodnjaka Semita. Zajedno sa svojim bratom sklopio je ugovor s egipatskim kraljem kako bi dobio dopuštenje da mirno izađe iz doline Nila i ode u Arapsku pustinju. Prema dogovoru su trebali primiti skromnu sumu novca i namirnica kao nagradu za dugu službu Egiptu. Židovi su također pristali održati prijateljske odnose s faraonima i ne ulaziti u savez s neprijateljima Egipta. Ali kralj je kasnije odlučio zaniijekati svoje obećanje, navodeći kao izgovor da su njegove uhode otkrile nelojalnost među beduinskim robovima. Tvrdio je da su tražili slobodu kako bi u pustinji organizirali nomade u pobunu protiv Egipta.

Ali Mojsije se nije dao obeshrabriti; sačekao je na pravo vrijeme i kroz manje od godinu dana ukazala mu se prilika kad su egipatske vojne snage bile u cjelosti okupirane s jedne strane pokušajem gušenja snažnog libijskog napada s juga, a s druge strane grčke invazije sa sjevera,

Hebraic concepts and ideals of a Supreme Creator dates from the departure of the Semites from Egypt under that great leader, teacher, and organizer, Moses. His mother was of the royal family of Egypt; his father was a Semitic liaison officer between the government and the Bedouin captives. Moses thus possessed qualities derived from superior racial sources; his ancestry was so highly blended that it is impossible to classify him in any one racial group. Had he not been of this mixed type, he would never have displayed that unusual versatility and adaptability which enabled him to manage the diversified horde which eventually became associated with those Bedouin Semites who fled from Egypt to the Arabian Desert under his leadership.

96:3.2 (1055.5) Despite the enticements of the culture of the Nile kingdom, Moses elected to cast his lot with the people of his father. At the time this great organizer was formulating his plans for the eventual freeing of his father's people, the Bedouin captives hardly had a religion worthy of the name; they were virtually without a true concept of God and without hope in the world.

96:3.3 (1055.6) No leader ever undertook to reform and uplift a more forlorn, downcast, dejected, and ignorant group of human beings. But these slaves carried latent possibilities of development in their hereditary strains, and there were a sufficient number of educated leaders who had been coached by Moses in preparation for the day of revolt and the strike for liberty to constitute a corps of efficient organizers. These superior men had been employed as native overseers of their people; they had received some education because of Moses' influence with the Egyptian rulers.

96:3.4 (1056.1) Moses endeavored to negotiate diplomatically for the freedom of his fellow Semites. He and his brother entered into a compact with the king of Egypt whereby they were granted permission peaceably to leave the valley of the Nile for the Arabian Desert. They were to receive a modest payment of money and goods in token of their long service in Egypt. The Hebrews for their part entered into an agreement to maintain friendly relations with the Pharaohs and not to join in any alliance against Egypt. But the king later saw fit to repudiate this treaty, giving as his reason the excuse that his spies had discovered disloyalty among the Bedouin slaves. He claimed they sought freedom for the purpose of going into the desert to organize the nomads against Egypt.

96:3.5 (1056.2) But Moses was not discouraged; he bided his time, and in less than a year, when the Egyptian military forces were fully occupied in resisting the simultaneous onslaughts of a strong Libyan thrust from the south and a Greek naval invasion from the north, this intrepid organizer led

kad je ovaj neustrašivi organizator izveo svoje sunarodnjake iz Egipta u fenomenalnom noćnom bijegu. Ovaj je potez oslobođenja bio pažljivo planiran i vješto izveden. Završio je uspjehom, unatoč tome što su za njim u potjeru krenuli sam faraon i manja grupa Egipćana koje su spremno porazili i porobili, a njihovu imovinu pretvorili u plijen, što je sve bilo na ponos ovim odbjeglih robovima koji su putovali prema domovini svojih predaka.

4. PROGLAŠENJE JAHVE

Evolucija i uzvišenje Mojsijevih učenja imali su snažan utjecaj među narodima gotovo polovine svijeta, a ovaj se utjecaj nastavlja i danas u dvadesetom stoljeću. Dok je Mojsije bio u stanju razumjeti napredniju egipatsku religioznu filozofiju, beduinski robovi koji su teško razumjeli ova učenja, nikad nisu u cjelosti zaboravili boga Horeba, kojeg su njihovi preci nazivali Jahvom.

Mojsija su njegov otac i majka upoznali s učenjima Makivente Melkizedeka, dok njihova zajednička vjera objašnjava nesvakidašnji brak između žene kraljevskog porijekla i muškarca iz porobljenog naroda. Mojsijev tast je bio kenitski vjernik u El Eliona, dok su njegovi roditelji vjerovali u El Šadaja. Mojsije je tako bio obrazovan kao vjernik u El Šadaja; pod tastovim utjecajem primio je vjerovanje u El Eliona; i u vrijeme kad su se Židovi utaborili na Sinaju nakon bijega iz Egipta, izgradio je novi i napredniji koncept Božanstva (kao rezultat svih svojih ranijih vjerovanja), koji je mudro odlučio proglasiti svom narodu kao prošireni koncept vjerovanja u njihovog starog plemenskog boga, Jahvu.

Mojsije je nastojao poučiti ove beduine ideji El Eliona, ali prije nego što će napustiti Egipat, postao je uvjeren da oni nikad neće biti u stanju u cjelosti shvatiti ovu doktrinu. Tako se svjesno opredjelio za kompromis i proglasio svojim učenicima njihovog starog plemenskog boga pustinja kao jedinog boga. Mojsije nije izričito pomenuo da drugi narodi i nacije nisu mogli imati druge bogove, ali je odlučno tvrdio da je Jahve bio iznad svih drugih bogova, naročito Židovima. Ali bezizlazno je bio suočen s nezgodnom pozicijom kad god je pokušao predočiti svoju novu i višu ideju Božanstva ovim nazadnim robovima pod krinkom prastarog boga Jahve koji je među ovim beduinskim plemenima uvijek bio predočen u vidu zlatnog jagnjeta.

Činjenica da je Jahve bio bog ovih izbjeglih Židova objašnjava zašto su se tako dugo zadržali pred svetim brdom Sinajem i zašto im je upravo

his compatriots out of Egypt in a spectacular night flight. This dash for liberty was carefully planned and skillfully executed. And they were successful, notwithstanding that they were hotly pursued by Pharaoh and a small body of Egyptians, who all fell before the fugitives' defense, yielding much booty, all of which was augmented by the loot of the advancing host of escaping slaves as they marched on toward their ancestral desert home.

4. THE PROCLAMATION OF YAHWEH

96:4.1 (1056.3) The evolution and elevation of the Mosaic teaching has influenced almost one half of all the world, and still does even in the twentieth century. While Moses comprehended the more advanced Egyptian religious philosophy, the Bedouin slaves knew little about such teachings, but they had never entirely forgotten the god of Mount Horeb, whom their ancestors had called Yahweh.

96:4.2 (1056.4) Moses had heard of the teachings of Machiventa Melchizedek from both his father and his mother, their commonness of religious belief being the explanation for the unusual union between a woman of royal blood and a man from a captive race. Moses' father-in-law was a Kenite worshiper of El Elyon, but the emancipator's parents were believers in El Shaddai. Moses thus was educated an El Shaddaist; through the influence of his father-in-law he became an El Elyonist; and by the time of the Hebrew encampment about Mount Sinai after the flight from Egypt, he had formulated a new and enlarged concept of Deity (derived from all his former beliefs), which he wisely decided to proclaim to his people as an expanded concept of their olden tribal god, Yahweh.

96:4.3 (1056.5) Moses had endeavored to teach these Bedouins the idea of El Elyon, but before leaving Egypt, he had become convinced they would never fully comprehend this doctrine. Therefore he deliberately determined upon the compromise adoption of their tribal god of the desert as the one and only god of his followers. Moses did not specifically teach that other peoples and nations might not have other gods, but he did resolutely maintain that Yahweh was over and above all, especially to the Hebrews. But always was he plagued by the awkward predicament of trying to present his new and higher idea of Deity to these ignorant slaves under the guise of the ancient term Yahweh, which had always been symbolized by the golden calf of the Bedouin tribes.

96:4.4 (1056.6) The fact that Yahweh was the god of the fleeing Hebrews explains why they tarried so long before the holy mountain of Sinai, and why

ovdje Mojsije predao Deset zapovijedi u ime Jahve, boga Horeba. Za ovog dugog putovanja do Sinaja, usavršene su religiozne ceremonije skorije evolucije židovskog rituala obožavanja.

Čini se da Mojsije nikad ne bi uspio pri pokušaju utemeljenja ove nešto naprednije ceremonije obožavanja i očuvanju ove tradicije među svojim učenicima tijekom četvrtine stoljeća, da prilikom trećeg tjedna njihovog boravka na padinama Horeba nije došlo do snažne erupcije vulkana. "Brdo Sinaj zavilo se u dim, jer je Jahve u obliku ognja sišao na nj. Dizao se dim kao dim iz peći. Sve se brdo silno treslo." S obzirom na ovu kataklizmičnu situaciju, nije se čuditi što je Mojsije uspio impresionirati svoju braću učenjem da je njihov Bog bio "velik i jak, oganj što proždire, strašan i svemoćan."

Mojsije je proglasio da je Jahve bio Gospodin Bog Izraela koji je proglasio Židove izabranim narodom; bio je u procesu izgradnje nove nacije i mudro je nacionalizirao svoja religiozna učenja kad je rekao svojim učenicima da je Jahve bio zahtijevan kao "ljubomoran Bog." Ali svejedno je nastojao proširiti njihov koncept božanstva kad je rekao da je Jahve "Bog životnog duhova u svakom tijelu," te "Bog vječni tvoje je utočište, a na zemlji drevna njegova mišica." Mojsije je poučio narod da Bog čuva svoje saveze i obećanja; da "neće te on zapustiti ni upropastiti, niti će zaboraviti saveza što ga je pod zakletvom sklopio s ocima tvojim."

Mojsije je učinio herojski pokušaj da uzdigne Jahvu na poziciju dostojanstva vrhovnog Božanstva kad je predočio da "Bog je on istine vjeran i bez zloće, pravedan je on i pravičan." A pored toga, unatoč ovom uzvišenom učenju, zbog ograničenog razumijevanja svojih učenika bio je primoran govoriti o Bogu kao biću ljudskog obličja koje je kao takvo bilo predmet naleta ljutnje, bijesa i oštine, kao i osvetoljubivosti i podložnosti reagiranju na ljudska djela.

Zahvaljujući učenjima Mojsija ovaj je plemenski bog prirode, Jahve, postao Gospodin Bog Izraela koji ih je pratio pustinjom i bio s njima pri progonu i kojeg su na koncu spoznali kao Boga svih naroda. Kad su Židovi kasnije pali u ropstvo Babilona konačno je oslobođen ovaj evolutivni koncept Jahve kako bi mogao primiti jednobožачku ulogu Boga svih nacija.

Najjedinstvenija i najizvanrednija crta religiozne povijesti Židova tiče se ove duge evolucije koncepta Božanstva, od primitivnog boga brda Heroba kroz učenja slijeda duhovnih vođa, do visokih razina razvoja predočenih u božanskim doktrinama proroka Izaije koji je

they there received the ten commandments which Moses promulgated in the name of Yahweh, the god of Horeb. During this lengthy sojourn before Sinai the religious ceremonials of the newly evolving Hebrew worship were further perfected.

96:4.5 (1057.1) It does not appear that Moses would ever have succeeded in the establishment of his somewhat advanced ceremonial worship and in keeping his followers intact for a quarter of a century had it not been for the violent eruption of Horeb during the third week of their worshipful sojourn at its base. "The mountain of Yahweh was consumed in fire, and the smoke ascended like the smoke of a furnace, and the whole mountain quaked greatly." In view of this cataclysm it is not surprising that Moses could impress upon his brethren the teaching that their God was "mighty, terrible, a devouring fire, fearful, and all-powerful."

96:4.6 (1057.2) Moses proclaimed that Yahweh was the Lord God of Israel, who had singled out the Hebrews as his chosen people; he was building a new nation, and he wisely nationalized his religious teachings, telling his followers that Yahweh was a hard taskmaster, a "jealous God." But nonetheless he sought to enlarge their concept of divinity when he taught them that Yahweh was the "God of the spirits of all flesh," and when he said, "The eternal God is your refuge, and underneath are the everlasting arms." Moses taught that Yahweh was a covenant-keeping God; that he "will not forsake you, neither destroy you, nor forget the covenant of your fathers because the Lord loves you and will not forget the oath by which he swore to your fathers."

96:4.7 (1057.3) Moses made a heroic effort to uplift Yahweh to the dignity of a supreme Deity when he presented him as the "God of truth and without iniquity, just and right in all his ways." And yet, despite this exalted teaching, the limited understanding of his followers made it necessary to speak of God as being in man's image, as being subject to fits of anger, wrath, and severity, even that he was vengeful and easily influenced by man's conduct.

96:4.8 (1057.4) Under the teachings of Moses this tribal nature god, Yahweh, became the Lord God of Israel, who followed them through the wilderness and even into exile, where he presently was conceived of as the God of all peoples. The later captivity that enslaved the Jews in Babylon finally liberated the evolving concept of Yahweh to assume the monotheistic role of the God of all nations.

96:4.9 (1057.5) The most unique and amazing feature of the religious history of the Hebrews concerns this continuous evolution of the concept of Deity from the primitive god of Mount Horeb up through the teachings of their successive spiritual leaders to the high level of development depicted in the

proglasio veličanstveni koncept suosjećajnog i milostivog Stvoritelja Oca.

Deity doctrines of the Isaiahs, who proclaimed that magnificent concept of the loving and merciful Creator Father.

5. MOJSIJEVA UČENJA

Mojsije je bio izvanredni spoj vojnog vođe, društvenog organizatora i religioznog učitelja. Bio je najbitniji individualni svjetski učitelj i vođa između Makivente i Isusa. Mojsije je pokušao uvesti mnoge reforme u Izrael koje nisu ostale zabilježene. Za vrijeme jednog ljudskog života poveo je višejezičku hordu takozvanih Židova iz ropstva i neciviliziranog tumanaranja dok je istovremeno položio temelje budućem rođenju nacije i ovjekovječenju ljudske rase.

Malo je zabilježeno o Mojsijevom izuzetnom djelovanju zbog toga što Židovi u vrijeme izlaska nisu imali pisanog jezika. Zabilješke o Mojsijevom vremenu i djelovanju vuku porijeklo iz razdoblja tisuću godina poslije smrti ovog velikog vođe.

Mnoge napredne crte koje je Mojsije uveo, a koje su bile iznad egipatske religije kao i religije istočnjačkih plemena, vuku porijeklo iz kenitskih tradicija iz Melkizedekovog vremena. Bez učenja koja je Melkizedek prenio Abrahamu i njegovim suvremenicima, Židovi bi izišli iz Egipta u stanju beznačajne tame. Mojsije i njegov tast Jetro su povezali ostatke tradicija iz Melkizedekovog vremena i ova su učenja, povezana s učenjima Egipćana, vodila Mojsija pri stvaranju naprednije religije i rituala Izraelaca. Mojsije je bio organizator; odabrao je najbolja učenja i običaje Egipta i Palestine, te je zatim povezao ove tradicije s Melkizedekovim učenjima, čime je oblikovao židovski ceremonijalni sustav iskazanja obožavanja.

Mojsije je verovao u Proviđenje; na njega su snažno utjecale egipatske doktrine u vezi nadnaravne uprave Nilom i drugim elementima prirode. Imao je veličanstvenu viziju Boga, ali je bio posve iskren kao je učio Židove da ako budu vjerovali u Boga, "Ljubiti će te, blagoslivljati i razmnožavati; blagoslivljat će plod utrobe tvoje i rod zemlje tvoje - žito tvoje, vino tvoje, ulje tvoje, mlad krava tvojih i prirast stoke tvoje u zemlji na koju se zakleo ocima tvojim da će je tebi dati. Bit ćeš blagoslivljen nad sve narode Jahve će od tebe maknuti svaku bolest; neće na te pustiti ni jedno od strašnih zala." Također je rekao: "Sjeti se Jahve, Boga svoga, ta on ti je dao snagu da stješež bogatstvo." "Ti ćeš moći zajmove davati mnogim narodima, a sam ih nećeš morati uzimati, nad mnogim ćeš narodima vladati, dok oni nad

5. THE TEACHINGS OF MOSES

96:5.1 (1057.6) Moses was an extraordinary combination of military leader, social organizer, and religious teacher. He was the most important individual world teacher and leader between the times of Machiventa and Jesus. Moses attempted to introduce many reforms in Israel of which there is no record. In the space of one man's life he led the polyglot horde of so-called Hebrews out of slavery and uncivilized roaming while he laid the foundation for the subsequent birth of a nation and the perpetuation of a race.

96:5.2 (1057.7) There is so little on record of the great work of Moses because the Hebrews had no written language at the time of the exodus. The record of the times and doings of Moses was derived from the traditions extant more than one thousand years after the death of the great leader.

96:5.3 (1058.1) Many of the advances which Moses made over and above the religion of the Egyptians and the surrounding Levantine tribes were due to the Kenite traditions of the time of Melchizedek. Without the teaching of Machiventa to Abraham and his contemporaries, the Hebrews would have come out of Egypt in hopeless darkness. Moses and his father-in-law, Jethro, gathered up the residue of the traditions of the days of Melchizedek, and these teachings, joined to the learning of the Egyptians, guided Moses in the creation of the improved religion and ritual of the Israelites. Moses was an organizer; he selected the best in the religion and mores of Egypt and Palestine and, associating these practices with the traditions of the Melchizedek teachings, organized the Hebrew ceremonial system of worship.

96:5.4 (1058.2) Moses was a believer in Providence; he had become thoroughly tainted with the doctrines of Egypt concerning the supernatural control of the Nile and the other elements of nature. He had a great vision of God, but he was thoroughly sincere when he taught the Hebrews that, if they would obey God, "He will love you, bless you, and multiply you. He will multiply the fruit of your womb and the fruit of your land — the corn, wine, oil, and your flocks. You shall be prospered above all people, and the Lord your God will take away from you all sickness and will put none of the evil diseases of Egypt upon you." He even said: "Remember the Lord your God, for it is he who gives you the power to get wealth." "You shall lend to many nations, but you shall not borrow. You shall reign over many nations, but they shall not reign over you."

tobom neće gospodariti.”

Ali bilo je uistinu tužno vidjeti kako je ovaj Mojsije, čovjek veličanstvenog uma, pokušavao prilagoditi svoj blaženi koncept El Eliona, Svevišnjeg, shvaćanju neukih i nepismenih Židova. Svojim okupljenim vođama gromko se obratio riječima: “Jahve je Bog naš, Jahve je jedan jedini”; dok je okupljenom narodu rekao: “Tko je kao ti, Jahve, među bogovima?” Mojsije je zauzeo odvažan i djelomično uspješan stav protiv kumina i idolotarstva, govoreći: “Kad vam je Bog vaš govorio ispred ognja na Horebu, niste vidjeli nikakva lika.” Također je zabranio pravljenje bilo kakvih likova.

Mojsije se bojaio proglasiti Jahvinu milost na mjesto koje je u svoj narod usadio strahopoštovanje pred Božjom pravdom, govoreći: “Gospodin Bog vaš, Bog je nad bogovima, Gospodar nad gospodarima, Bog velik, jak i strašan, koji se ne obazire na čovjeka.” Ponovo je pokušao ispoljiti kontrolu nad nepokornim plemenima kad je rekao “vaš Bog usmrćuje kad ga ne poslušate; on oživljava i iscjeljuje kad ga poslušate.” Ali Mojsije je učio plemena da će postati izabrani narod Boga jedino pod uvjetom da “drže sve njegove zapovijedi, zakone i uredbe.”

On nije učio Židove za ovih ranih dana o Božjoj milosti. Naučili su da je Bog bio “Svesilni; Jahve je ratnik hrabar, veličanstvom svojim obara protivnike.” “Jahve, Bog tvoj, ide posred tvoga tabora da te štiti i da ti predaje tvoje neprijatelje.” Izraeliti su vidjeli svoga Boga kao osobu koja ih je voljela, ali i tao onoga koji je “

Dok je Mojsije predočio prolazne tračke univerzalnog i blagonaklonog Božanstva djeci Izraela, u cjelosti, njihov svagdašnji koncept Jahve svodio se na ideju Boga koji je bio neznatno bolji od plemenskih bogova obližnjih naroda. Njihov je koncept Boga bio primitivan, grub i antropomofičan; nakon Mojsijeve smrti, beduini su se brzo vratili svojim polubarbarskim idejama svojih starih bogova Horeba i pustinje. Prošireniji i sublimniji koncept Boga koji je Mojsije s vremena na vrijeme predstavljao svojim vođama nedugo nakon njegove smrti je zaboravljen, dok se većina ljudi okrenula iskazanju obožavanja svojih fetiša zlatne jagnjadi, palestinskog pastirskog simbola Jahve.

Kad je Mojsije predao upravu nad Židovima Jošui, ovaj je već pozvao tisuće potomaka Abrahama, Nahora, Lota i drugih vezanih oplemena koja je konsolidirao u samostalnu i djelomično samoupravnu naciju pastoralnih ratnika.

96:5.5 (1058.3) But it was truly pitiful to watch this great mind of Moses trying to adapt his sublime concept of El Elyon, the Most High, to the comprehension of the ignorant and illiterate Hebrews. To his assembled leaders he thundered, “The Lord your God is one God; there is none beside him”; while to the mixed multitude he declared, “Who is like your God among all the gods?” Moses made a brave and partly successful stand against fetishes and idolatry, declaring, “You saw no similitude on the day that your God spoke to you at Horeb out of the midst of the fire.” He also forbade the making of images of any sort.

96:5.6 (1058.4) Moses feared to proclaim the mercy of Yahweh, preferring to awe his people with the fear of the justice of God, saying: “The Lord your God is God of Gods, and Lord of Lords, a great God, a mighty and terrible God, who regards not man.” Again he sought to control the turbulent clans when he declared that “your God kills when you disobey him; he heals and gives life when you obey him.” But Moses taught these tribes that they would become the chosen people of God only on condition that they “kept all his commandments and obeyed all his statutes.”

96:5.7 (1058.5) Little of the mercy of God was taught the Hebrews during these early times. They learned of God as “the Almighty; the Lord is a man of war, God of battles, glorious in power, who dashes in pieces his enemies.” “The Lord your God walks in the midst of the camp to deliver you.” The Israelites thought of their God as one who loved them, but who also “hardened Pharaoh’s heart” and “cursed their enemies.”

96:5.8 (1058.6) While Moses presented fleeting glimpses of a universal and beneficent Deity to the children of Israel, on the whole, their day-by-day concept of Yahweh was that of a God but little better than the tribal gods of the surrounding peoples. Their concept of God was primitive, crude, and anthropomorphic; when Moses passed on, these Bedouin tribes quickly reverted to the semibarbaric ideas of their olden gods of Horeb and the desert. The enlarged and more sublime vision of God which Moses every now and then presented to his leaders was soon lost to view, while most of the people turned to the worship of their fetish golden calves, the Palestinian herdsman’s symbol of Yahweh.

96:5.9 (1059.1) When Moses turned over the command of the Hebrews to Joshua, he had already gathered up thousands of the collateral descendants of Abraham, Nahor, Lot, and other of the related tribes and had whipped them into a self-sustaining and partially self-regulating nation of pastoral warriors.

6. KONCEPT BOGA POSLIJE MOJSIJEVE**SMRTI**

Poslije Mojsijeve smrti njegov je plemeniti koncept Jahve brzo unižen. Jošua i vođe Izraela nastavili se se držati Mojsijevih tradicija o svemudrom, blagonaklonom i svemoćnom Bogu, dok se svagdašnji narod brzo vratio zastarjelim idejama Jahve. I ovaj se nazadni pravac u razvoju koncepta Božanstva nastavio brzati pod sukcesivnom vlasti različitih plemenskih šeiha, takozvanih Sudaca.

Sjaj Mojsijeve izvanredne osobnosti održao je u srcima njegovih učenika nadahnuće koje je bilo potrebno za održanje proširenog koncepta Boga; ali kad su stigli u plodne zemlje Palestine, brzo su se preobrazili od nomadskih pastira u stabilne i više-manje permanentno naseljene zemljoradnike. I ova je evolucija u načinu života i promjeni religioznih stavova zahtijevala više-manje potpunu promjenu u načinu njihove koncepcije prirode njihovog Boga Jahve. U početku ove promjene oštrog, grubog, zahtijevnog i munjevitog pustinskog boga Sinaja u kasniji koncept Boga ljubavi, pravde i milosti, Židovi su gotovo izgubili iz vida Mojsijeva plemenita učenja. Primakli su se samom gubitku jednobojstva; umalo su izgubili priliku da postanu narod koji će poslužiti kao vitalna spona u procesu duhovne evolucije Urantije, grupa koja je trebala poslužiti kao očuvatelj Melkizedekovih učenja o jednom Bogu do utjelovljenja darovanog Sina Oca Svih.

Jošua se očajnički borio da održi ideju Jahvine vrhovne moći u umovima svojih suplemenika i s ovim je nastojanjima povezan proglas: "Ja ću s tobom biti kao što sam bio s Mojsijem i nikad te neću napustiti niti ću te ostaviti." Jošua je smatrao potrebnim predložiti oštro evanđelje svom nevjernom narodu koji je bio odveć spreman vjerovati u svoju staru domaću religiju, a nije bio voljan učiniti korak naprijed, prema religiji vjere i ispravnosti. U ovom počiva bit Jošuinog učenja: "Jahve je Bog sveti, Bog ljubomorni, koji ne može podnijeti vaših prijestupa niti vaših grijeha." Najviša ideja iz ovog razdoblja predložila je Jahvu kao "Boga moći, suđenja i pravednosti."

I u ovo mračno doba s vremena na vrijeme javljali su se učitelji koji su proglašavali Mojsijev koncepta božanstva: "Kao djeca pokvarenosti, ne možete služiti Jahvi jer je on Bog sveti." "Zar je smrtnik od Boga pravedniji? Zar je čovjek čistiji od svog stvoritelja?" "Možeš li dubine Božje proniknuti? Dokučiti savršenstvo Svesilnog? Pogledaj, Bog je veći no što pojmit možemo. Svesilnog doseći ne možemo, neizmjeran je u

6. THE GOD CONCEPT AFTER MOSES'**DEATH**

96:6.1 (1059.2) Upon the death of Moses his lofty concept of Yahweh rapidly deteriorated. Joshua and the leaders of Israel continued to harbor the Mosaic traditions of the all-wise, beneficent, and almighty God, but the common people rapidly reverted to the older desert idea of Yahweh. And this backward drift of the concept of Deity continued increasingly under the successive rule of the various tribal sheiks, the so-called Judges.

96:6.2 (1059.3) The spell of the extraordinary personality of Moses had kept alive in the hearts of his followers the inspiration of an increasingly enlarged concept of God; but when they once reached the fertile lands of Palestine, they quickly evolved from nomadic herders into settled and somewhat sedate farmers. And this evolution of life practices and change of religious viewpoint demanded a more or less complete change in the character of their conception of the nature of their God, Yahweh. During the times of the beginning of the transmutation of the austere, crude, exacting, and thunderous desert god of Sinai into the later appearing concept of a God of love, justice, and mercy, the Hebrews almost lost sight of Moses' lofty teachings. They came near losing all concept of monotheism; they nearly lost their opportunity of becoming the people who would serve as a vital link in the spiritual evolution of Urantia, the group who would conserve the Melchizedek teaching of one God until the times of the incarnation of a bestowal Son of that Father of all.

96:6.3 (1059.4) Desperately Joshua sought to hold the concept of a supreme Yahweh in the minds of the tribesmen, causing it to be proclaimed: "As I was with Moses, so will I be with you; I will not fail you nor forsake you." Joshua found it necessary to preach a stern gospel to his disbelieving people, people all too willing to believe their old and native religion but unwilling to go forward in the religion of faith and righteousness. The burden of Joshua's teaching became: "Yahweh is a holy God; he is a jealous God; he will not forgive your transgressions nor your sins." The highest concept of this age pictured Yahweh as a "God of power, judgment, and justice."

96:6.4 (1059.5) But even in this dark age, every now and then a solitary teacher would arise proclaiming the Mosaic concept of divinity: "You children of wickedness cannot serve the Lord, for he is a holy God." "Shall mortal man be more just than God? shall a man be more pure than his Maker?" "Can you by searching find out God? Can you find out the Almighty to perfection? Behold, God is great and we know him not. Touching the Almighty, we

moći i sudu.”

7. PSALMI I KNJIGA JOBOVA

Pod upravom šeika i svećenika, Židovi su labavo utemeljeni u Palestini. Ali nije dugo prošlo kad su se vratili tamnim pustinjским običajima i postali zaraženi nazadnijim kanaanskim religioznim običajima. Vratili su se idolopoklonstvu i raspuštenosti, dok je njihova koncepcija Božanstva postala nazadnija od koncepta Boga koji je održan među određenim grupama salemskih predaka u Egiptu i Mezopotamiji, koji je zabilježen u određenim Psalmima i u takozvanoj Knjizi Jobovoj.

Psalmi su rad dvadesetak, ako ne i više, različitih autora; mnoge su napisali egipatski i mezopotamijski učitelji. U ovom razdoblju, dok je Zapad obožavao bogove prirode, na Istoku je postojao velik broj vjernika u nadmoć El Eliona, Svevišnjeg Boga.

Ni postoji ni jedna druga zbirka zapisa koja daje izraza tolikom bogatstvu odanosti i nadahnuća Bogom kao što su Psalmi. Bilo bi uistinu korisno pri čitanju ove izvanredne zbirke duhovne poezije uzeti u obzir izvore i kronološki slijed pojedinih napjeva zahvalnosti i obožavanja i pri tome imati na umu činjenicu da na svijetu ne postoji druga zbirka pjesama koja pokriva tako dugo vremensko razdoblje. Ovi Psalmi predstavljaju zabilješku različitih ideja Boga među vjernicima salemske religije širom cijelog Istoka i pokriva razdoblje od Amenotepa do Izaije. U Psalmima, Bog je prikazan u svim fazama koncepcije, od grube ideje plemenskog božanstva do daleko šireg ideala kasnijih Židova koji doživljavaju Jahvu kao blagog vladara i suosjećajnog Oca.

I kad se ovako promatra, ova grupa Psalma predstavlja najvrijedniju i najkorisniju zbirku duhovnih osjećaja koju su ljudska bića skupila tijekom dvadesetog stoljeća. Duh bogoštovljenja koji prožima ovu zbirku pjesama lebdi nad duhom svih drugih svetih knjiga iz cijeloga svijeta.

Mnogostrana slika Božanstva koja se nalazi u Knjizi Jobovoj predstavlja proizvod više od dvadesetak mezopotamijskih religioznih učitelja preko razdoblja od skoro tri stotine godina. I dok budete čitali plemeniti koncept božanstvenosti koji se krije u ovoj zbirci mezopotamijskih vjerovanja, vidjećete da je u kaldejskom Uru ideja stvarnog Boga najbolje očuvana za tamnog razdoblja Palestine.

cannot find him out.”

7. PSALMS AND THE BOOK OF JOB

96:7.1 (1060.1) Under the leadership of their sheiks and priests the Hebrews became loosely established in Palestine. But they soon drifted back into the benighted beliefs of the desert and became contaminated with the less advanced Canaanite religious practices. They became idolatrous and licentious, and their idea of Deity fell far below the Egyptian and Mesopotamian concepts of God that were maintained by certain surviving Salem groups, and which are recorded in some of the Psalms and in the so-called Book of Job.

96:7.2 (1060.2) The Psalms are the work of a score or more of authors; many were written by Egyptian and Mesopotamian teachers. During these times when the Levant worshiped nature gods, there were still a goodly number who believed in the supremacy of El Elyon, the Most High.

96:7.3 (1060.3) No collection of religious writings gives expression to such a wealth of devotion and inspirational ideas of God as the Book of Psalms. And it would be very helpful if, in the perusal of this wonderful collection of worshipful literature, consideration could be given to the source and chronology of each separate hymn of praise and adoration, bearing in mind that no other single collection covers such a great range of time. This Book of Psalms is the record of the varying concepts of God entertained by the believers of the Salem religion throughout the Levant and embraces the entire period from Amenemope to Isaiah. In the Psalms God is depicted in all phases of conception, from the crude idea of a tribal deity to the vastly expanded ideal of the later Hebrews, wherein Yahweh is pictured as a loving ruler and merciful Father.

96:7.4 (1060.4) And when thus regarded, this group of Psalms constitutes the most valuable and helpful assortment of devotional sentiments ever assembled by man up to the times of the twentieth century. The worshipful spirit of this collection of hymns transcends that of all other sacred books of the world.

96:7.5 (1060.5) The variegated picture of Deity presented in the Book of Job was the product of more than a score of Mesopotamian religious teachers extending over a period of almost three hundred years. And when you read the lofty concept of divinity found in this compilation of Mesopotamian beliefs, you will recognize that it was in the neighborhood of Ur of Chaldea that the idea of a real God was best preserved during the dark days in Palestine.

U Palestini, ljudi su često dobro shvaćali koncept Božje mudrosti i univerzalnosti, ali su rijetko svaćali koncept njegove ljubavi i milosti. Jahve iz ovog vremena “šalje zle duhove da uđu u duše njegovih neprijatelja”; on daje prosperitet svojoj vlastitoj, poslušnoj djeci, dok druge proklinje i ljuto kažnjava. “redom ruši ono što lukavci smisle, što god započeli, on im izjalovi.”

Jedino se u Uru podigao glas u proglasu molosti Božje: “Vapije Bogu I Bog ga uslišaradosno on ga pogleda u lice, vrati čovjeku pravednost njegovu.” Tako je iz Ura izišlo učenje o slasenju, božanskoj naklonosti koju čovjek postiže vjerom: “On se sažali nad njim i pomoli: ‘Izbavi ga da u jamu ne ide; za život njegov nađoh ptakupninu.’ Ako čovjek pred njim zapjeva: ‘Griješio sam I pravo izvrtao, ali mi Bog zlom nije uzvratio,’ Bog će mu dušu spasiti od jame a život će mu vidjeti svjetlosti.” Od Melkizedekova doba Istok nije čuo tako zvonku i vedru poruku ljudskog spasenja kao što je ovo neusporedivo učenje oElihe, urskog proroka i svećenika salemskih vjernika koji predstavljaju ostatak negdašnje Melkizedekove kolonije u Mezopotamiji.

I tako su ostaci salemskih misionara u Mezopotamiji održali svjetlo istine za ovog razdoblja zbrke i pometnje među židovskim narodima, sve do pojave prvog iz duge linije izraelskih učitelja koji nisu stali dok nisu ostvarili, koncept po koncept, ideju za idejom, izgradnju ideala Oca Stvoritelja Svih Ljudi, a ovo je najviša točka u idejnoj evoluciji Jahve.

[Predočio Melkizedek iz Nebadona.]

96:7.6 (1060.6) In Palestine the wisdom and all-pervasiveness of God was often grasped but seldom his love and mercy. The Yahweh of these times “sends evil spirits to dominate the souls of his enemies”; he prospers his own and obedient children, while he curses and visits dire judgments upon all others. “He disappoints the devices of the crafty; he takes the wise in their own deceit.”

96:7.7 (1060.7) Only at Ur did a voice arise to cry out the mercy of God, saying: “He shall pray to God and shall find favor with him and shall see his face with joy, for God will give to man divine righteousness.” Thus from Ur there is preached salvation, divine favor, by faith: “He is gracious to the repentant and says, ‘Deliver him from going down in the pit, for I have found a ransom.’ If any say, ‘I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not,’ God will deliver his soul from going into the pit, and he shall see the light.” Not since the times of Melchizedek had the Levantine world heard such a ringing and cheering message of human salvation as this extraordinary teaching of Elihu, the prophet of Ur and priest of the Salem believers, that is, the remnant of the onetime Melchizedek colony in Mesopotamia.

96:7.8 (1061.1) And thus did the remnants of the Salem missionaries in Mesopotamia maintain the light of truth during the period of the disorganization of the Hebrew peoples until the appearance of the first of that long line of the teachers of Israel who never stopped as they built, concept upon concept, until they had achieved the realization of the ideal of the Universal and Creator Father of all, the acme of the evolution of the Yahweh concept.

96:7.9 (1061.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 97. EVOLUCIJA KONCEPTA BOGA MEĐUHEBREJIMA

⇨ 096

Knjiga Urantije

098 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 97 EVOLUCIJA KONCEPTA BOGA MEĐUHEBREJIMA

Sekcije

Uvod

1. SAMUEL - PRVI HEBREJSKI PROROK
2. ILIJA I ELIZEJ
3. JAHVE I BAAL
4. AMOS I HOŠEA
5. PRVI IZAIJA
6. JEREMIJA NEUSTRAŠIVI
7. DRUGI IZAIJA
8. SVETA I SVJETOVNA POVIJEST
9. HEBREJSKA POVIJEST
10. HEBREJSKA RELIGIJA

PAPER 97 EVOLUTION OF THE GOD CONCEPT AMONG THE HEBREWS

SECTIONS

Introduction

1. Samuel — First of the Hebrew Prophets
2. Elijah and Elisha
3. Yahweh and Baal
4. Amos and Hosea
5. The First Isaiah
6. Jeremiah the Fearless
7. The Second Isaiah
8. Sacred and Profane History
9. Hebrew History
10. The Hebrew Religion

Uvod

DUHOVNE vođe Hebreja su učinile nešto što nitko drugi prije njih nije uspio učiniti - deanthropomorfizirali su svoj koncept Boga, a da ga nisu pretvorili u apstrakcijsko Božanstvo razumljivo samo filozofima. Čak i obični ljudi su bili u stanju razumjeti dospjeli koncept Jahve kao Oca, ako ne pojedinca, ono barem rase.

Koncept ličnosti Boga koji je jasno predstavljen u Salemu u vrijeme Melkizedeka, bio je nejasan i mutan u vrijeme bijega iz Egipta i tek je postupno evoluirao u jevrejskom umu iz generacije u generaciju kao odgovor na nauk duhovnih vođa. Percepcija Jahvine ličnosti bila je mnogo više kontinuirana u svojoj progresivnoj evoluciji nego su to bile mnoge druge Božanske osobine. Od Mojsija do Malahija pojavio se gotovo neprekinuti idejni rast ličnosti Boga u hebrejskom

INTRODUCTION

97:0.1 (1062.1) THE spiritual leaders of the Hebrews did what no others before them had ever succeeded in doing — they deanthropomorphized their God concept without converting it into an abstraction of Deity comprehensible only to philosophers. Even common people were able to regard the matured concept of Yahweh as a Father, if not of the individual, at least of the race.

97:0.2 (1062.2) The concept of the personality of God, while clearly taught at Salem in the days of Melchizedek, was vague and hazy at the time of the flight from Egypt and only gradually evolved in the Hebraic mind from generation to generation in response to the teaching of the spiritual leaders. The perception of Yahweh's personality was much more continuous in its progressive evolution than was that of many other of the Deity attributes. From Moses to Malachi there occurred an almost

umu i ovaj koncept je na kraju pojačan i proslavljen učenjima Isusa o Ocu na nebu.

unbroken ideational growth of the personality of God in the Hebrew mind, and this concept was eventually heightened and glorified by the teachings of Jesus about the Father in heaven.

1. SAMUEL - PRVI HEBREJSKI PROROK

Neprijateljski pritisak okolnih naroda u Palestini je prvo naučio hebrejske šeiike da se ne mogu nadati opstanku osim ako povežu svoje plemenske organizacije u konfederaciju centralizirane vlade. A ta centralizacija upravne vlasti pružila je bolju priliku za Samuela da djeluje kao učitelj i reformator.

Samuel je iznikao iz duge linije salemskih učitelja koji su ustrajali u održavanju Melkizedekove istine u okviru bogoštovanja. Bio je muževan i odlučan čovjek. Samo njegovu veliku pobožnost, zajedno sa izvanrednom odlučnošću, omogućila mu je da se odupre gotovo univerzalnom otporu koji se javio kada je počeo vraćati cijeli Izrael na obožavanje Vrhovnog Jahve iz Mojsijevog vremena. I čak i tada je bio samo djelomično uspješan; donio je natrag u službu više koncepte Jahve samo inteligentnijoj polovici Hebreja; druga polovica je i dalje nastavila u obožavanju plemenskih bogova njihove zemlje i u nižoj koncepciji Jahve.

Samuel je bio gruba i spremna vrsta čovjeka, praktični reformator koji je znao otići u jednom danu sa svojim suradnicima i porušiti kipove Baala. Napredak koji je napravio bio je rezultat čiste sile; on je malo propovijedao, još manje poučavao, ali je djelovao. Jednoga dana rugao se svećeniku Baala; sutradan je rezao na komade zarobljenog kralja. On je predano vjerovao u jednoga Boga, i imao je jasan koncept tog jednoga Boga kao Stvoritelja neba i zemlje: "Jer Jahvini su stupovi zemlje, na njih je postavio ovaj svijet."

Ali veliki doprinos koji je Samuel učinio za razvoj koncepta Božanstva bio je njegov zvonki proglas da je Jahve bio nepromjenjiv, da je zauvijek bio jedno te isto utjelovljenje nepogrešivog savršenstva i božanstva. U ovim vremenima Jahve je zamišljen kao kapriciozan Bog ljubomore i hirova, uvijek žaleći što je nešto učinio; ali sada, po prvi put od kad su Hebreji izišli iz Egipta, oni su čuli te zapanjujuće riječi, "Ipak slava Izraelova ne laže i ne kaje se, jer on nije čovjek, da bi se kajao." Tako je proglašena stabilnost u odnosu s Bogom. Samuel je ponovio Melkizedekov savez s Abrahamom i izjavio da je Jahve, Bog Izraelov bio izvor cijele istine, stabilnosti i postojanosti. Uvijek su Hebreji gledali na svog Boga kao čovjeka,

1. SAMUEL — FIRST OF THE HEBREW PROPHETS

97:1.1 (1062.3) Hostile pressure of the surrounding peoples in Palestine soon taught the Hebrew sheiks they could not hope to survive unless they confederated their tribal organizations into a centralized government. And this centralization of administrative authority afforded a better opportunity for Samuel to function as a teacher and reformer.

97:1.2 (1062.4) Samuel sprang from a long line of the Salem teachers who had persisted in maintaining the truths of Melchizedek as a part of their worship forms. This teacher was a virile and resolute man. Only his great devotion, coupled with his extraordinary determination, enabled him to withstand the almost universal opposition which he encountered when he started out to turn all Israel back to the worship of the supreme Yahweh of Mosaic times. And even then he was only partially successful; he won back to the service of the higher concept of Yahweh only the more intelligent half of the Hebrews; the other half continued in the worship of the tribal gods of the country and in the baser conception of Yahweh.

97:1.3 (1062.5) Samuel was a rough-and-ready type of man, a practical reformer who could go out in one day with his associates and overthrow a score of Baal sites. The progress he made was by sheer force of compulsion; he did little preaching, less teaching, but he did act. One day he was mocking the priest of Baal; the next, chopping in pieces a captive king. He devotedly believed in the one God, and he had a clear concept of that one God as creator of heaven and earth: "The pillars of the earth are the Lord's, and he has set the world upon them."

97:1.4 (1063.1) But the great contribution which Samuel made to the development of the concept of Deity was his ringing pronouncement that Yahweh was *changeless*, forever the same embodiment of unerring perfection and divinity. In these times Yahweh was conceived to be a fitful God of jealous whims, always regretting that he had done thus and so; but now, for the first time since the Hebrews sallied forth from Egypt, they heard these startling words, "The Strength of Israel will not lie nor repent, for he is not a man, that he should repent." Stability in dealing with Divinity was proclaimed. Samuel reiterated the Melchizedek covenant with Abraham and declared that the Lord God of Israel was the source of all

nadžovjeka, uzvišenog duha nepoznatog podrijetla; ali sada su čuli da je nekadašnji duh Horeba uzvišen u nepromjenjivog Boga stvoriteljskogsavršenstva. Samuel je pomogao konceptu Boga da se uspne u svojoj evoluciji do visina koje nadilazile nestalnosti ljudskih umova i previranja smrtničkog postojanja. Pod njegovim naukom, Bog Hebreja je počeo uspon od ideje o posložavanju plemenskih bogova do ideala svemoćnog i nepromjenjivog Stvoritelja i *Nadzornika* cijele tvorevine.

Iznova je skrenuo pažnju ljudi na priču o Božjoj iskrenosti, njegovoj pouzdanosti u čuvanju ugovora koji sklapa s čovjekom. Rekao je Samuel: "Jahve neće odbaciti svoga naroda." "On je učinio vječan Savez sa nama, u svemu dobro uređen i siguran." I tako je u cijeloj Palestini zvonio poziv na vraćanje obožavanju vrhovnog Jahve. Taj sve energičniji učitelj je proglasio: "Ti si velik, Gospode Bože, nema takvogakakav si ti i nema Boga osim tebe."

Dotad su Hebreji shvaćali naklonost Jahve uglavnom u smislu materijalnog blagostanja. Bio je to veliki šok za Izrael i nešto što je gotovo koštalo Samuela njegovog života, kada se usudio proglasiti: "Gospodin čini uboga i bogata, obara čovjeka i uzvisuje. Diže siromaha iz prašine, iz bunjišta izvlači uboga, da ih postavi s knezovima i da im odredi počasna mjesta." Nikada nakon Mojsija nitko nije dao tako utješna obećanja za ponižene i unesrećene, i tisuće beznadnih među siromašnima se je počelo nadati da bi mogli poboljšati svoj duhovni status.

Ali Samuel nije daleko napredovao od koncepta plemenskog boga. On je proglasio Jahvu koji je sazdao sve ljude, ali je bio preokupiran prvenstveno Hebrejima, svojim izabranim narodom. Svejedno, kao u dane Mojsija, još jednom je koncept Boga prikazan kao Božanstvo koje je sveto i ispravno. "Nitko nije svet kao Gospodin. Tko se može usporediti s ovim svetim Gospodinom Bogom?"

Kako su godine prolazile, ovaj je prosijedi stari lider napredovao u razumijevanju Boga, jer je izjavio: "Gospodin je sveznajući Bog, pravo on prosuđuje djela. Gospodin sudi međama zemlje, ukazuje milosrđe milostivom i poštenu poštenjem uzrača." Čak i ovdje je početak milosti, iako je ta milost ograničena na one koji su milosrdni. Kasnije je otišao korak dalje kada je u nevolji poticao svoj narod: "Neka padnemo u ruke Gospodina, jer je veliko njegovo milosrđe." "Ništa ne priječi Gospodina da udijeli pobjedu, bilo mnogo ljudi ili malo."

A taj postupni razvoj koncepta Jahvinog karaktera i dalje je nastavljen u nadležnosti službe

truth, stability, and constancy. Always had the Hebrews looked upon their God as a man, a superman, an exalted spirit of unknown origin; but now they heard the onetime spirit of Horeb exalted as an unchanging God of creator perfection. Samuel was aiding the evolving God concept to ascend to heights above the changing state of men's minds and the vicissitudes of mortal existence. Under his teaching, the God of the Hebrews was beginning the ascent from an idea on the order of the tribal gods to the ideal of an all-powerful and changeless Creator and *Supervisor* of all creation.

97.1.5 (1063.2) And he preached anew the story of God's sincerity, his covenant-keeping reliability. Said Samuel: "The Lord will not forsake his people." "He has made with us an everlasting covenant, ordered in all things and sure." And so, throughout all Palestine there sounded the call back to the worship of the supreme Yahweh. Ever this energetic teacher proclaimed, "You are great, O Lord God, for there is none like you, neither is there any God beside you."

97.1.6 (1063.3) Theretofore the Hebrews had regarded the favor of Yahweh mainly in terms of material prosperity. It was a great shock to Israel, and almost cost Samuel his life, when he dared to proclaim: "The Lord enriches and impoverishes; he debases and exalts. He raises the poor out of the dust and lifts up the beggars to set them among princes to make them inherit the throne of glory." Not since Moses had such comforting promises for the humble and the less fortunate been proclaimed, and thousands of despairing among the poor began to take hope that they could improve their spiritual status.

97.1.7 (1063.4) But Samuel did not progress very far beyond the concept of a tribal god. He proclaimed a Yahweh who made all men but was occupied chiefly with the Hebrews, his chosen people. Even so, as in the days of Moses, once more the God concept portrayed a Deity who is holy and upright. "There is none as holy as the Lord. Who can be compared to this holy Lord God?"

97.1.8 (1063.5) As the years passed, the grizzled old leader progressed in the understanding of God, for he declared: "The Lord is a God of knowledge, and actions are weighed by him. The Lord will judge the ends of the earth, showing mercy to the merciful, and with the upright man he will also be upright." Even here is the dawn of mercy, albeit it is limited to those who are merciful. Later he went one step further when, in their adversity, he exhorted his people: "Let us fall now into the hands of the Lord, for his mercies are great." "There is no restraint upon the Lord to save many or few."

97.1.9 (1063.6) And this gradual development of the concept of the character of Yahweh continued

Samuelovih nasljednika. Oni su pokušali predstaviti Jahvu kao Boga koji čuva svoj zavjet, ali su teško mogli održavati tempo koji je postavio Samuel; nisu uspjeli razviti ideju Božjeg milosrđa kako ju je Samuel kasnije zamislio. Došlo je do sve većeg vraćanja priznavanju drugih bogova, unatoč vjerovanju da je Jahve bio iznad svih. "Tvoje je kraljevstvo, Gospodine, i ti si uzvišen povrh svega."

Osnovni ton ovog razdoblja bila je božanska moć; proroci ovoga doba propovijedali su religiju koja je imala za cilj postavku kralja na hebrejsko prijestolje. "Tvoja, Gospodine, je veličina i moć i slava i pobjeda i veličanstvo. U tvojoj je ruci sila i moć, u tvojoj je vlasti da učiniš velikim i jakim sve." I to je bio status Božjeg koncepta u vrijeme Samuela i njegovih neposrednih nasljednika.

under the ministry of Samuel's successors. They attempted to present Yahweh as a covenant-keeping God but hardly maintained the pace set by Samuel; they failed to develop the idea of the mercy of God as Samuel had later conceived it. There was a steady drift back toward the recognition of other gods, despite the maintenance that Yahweh was above all. "Yours is the kingdom, O Lord, and you are exalted as head above all."

97:1.10 (1064.1) The keynote of this era was divine power; the prophets of this age preached a religion designed to foster the king upon the Hebrew throne. "Yours, O Lord, is the greatness and the power and the glory and the victory and the majesty. In your hand is power and might, and you are able to make great and to give strength to all." And this was the status of the God concept during the time of Samuel and his immediate successors.

2. ILIJA I ELIZEJ

U desetom stoljeću prije Krista hebrejski narod je postao podijeljen u dva kraljevstva. U oba ova politički podijeljena podneblja mnogo je učitelja istine nastojalo zaustaviti reakcionarnu plimu duhovne dekadencije koja je počela navirati i koja se katastrofalno nastavila nakon rata razdvajanja. No, ovi naponi da se unaprijedi jevrejska religija nisu napredovali dok taj odlučni i neustrašivi borac za pravednost, Ilija, nije počeo svoje učenje. Ilija je vratio sjevernom kraljevstvu koncept Boga usporediv s onim koji je vladao u dane Samuela. Ilija je imao malo prilike za predstavljanje napredne koncepcije Boga; on je bio zauzet, kao i Samuel prije njega, rušenjem oltara Baala i idola lažnih bogova. I on je nastavio svoje reforme dok je bio suočen licem u lice s idolopokloničkim vladarima; njegov je zadatak bio još ogromnijih proporcija i teži nego Samuelov.

Kada je Ilija bio pozvan, njegov vjerni suradnik Elizej preuzeo je njegov rad i uz neprocjenjivu pomoć malo poznatog Miheja, očuvao je svjetlo istine u Palestini.

No, to nisu bila vremena napretka u konceptu Božanstva. Hebreji se još nisu bili uzdigli čak ni do Mojsijevog ideala. Doba Ilije i Elizeja završeno je povratkom boljih klasa obožavanju vrhovnog Jahve i povratkom ideje Univerzalnog Stvoritelja otprilike na ono mjesto gdje ga je Samuel ostavio.

2. ELIJAH AND ELISHA

97:2.1 (1064.2) In the tenth century before Christ the Hebrew nation became divided into two kingdoms. In both of these political divisions many truth teachers endeavored to stem the reactionary tide of spiritual decadence that had set in, and which continued disastrously after the war of separation. But these efforts to advance the Hebraic religion did not prosper until that determined and fearless warrior for righteousness, Elijah, began his teaching. Elijah restored to the northern kingdom a concept of God comparable with that held in the days of Samuel. Elijah had little opportunity to present an advanced concept of God; he was kept busy, as Samuel had been before him, overthrowing the altars of Baal and demolishing the idols of false gods. And he carried forward his reforms in the face of the opposition of an idolatrous monarch; his task was even more gigantic and difficult than that which Samuel had faced.

97:2.2 (1064.3) When Elijah was called away, Elisha, his faithful associate, took up his work and, with the invaluable assistance of the little-known Micaiah, kept the light of truth alive in Palestine.

97:2.3 (1064.4) But these were not times of progress in the concept of Deity. Not yet had the Hebrews ascended even to the Mosaic ideal. The era of Elijah and Elisha closed with the better classes returning to the worship of the supreme Yahweh and witnessed the restoration of the idea of the Universal Creator to about that place where Samuel had left it.

3. JAHVE I BAAL

3. YAHWEH AND BAAL

Dugotrajni spor između vjernika u Jahvu i sljedbenika Baala bio je stvar društveno-ekonomskog sukoba dvaju ideologija, a ne razlike u religioznim vjerovanjima.

Stanovnici Palestine razlikovali se u odnosu na svoj stav prema privatnom vlasništvu zemlje. Južna ili nomadska arapska plemena (Jahvehiti) gledali su na zemlju kao nešto što je bilo neotuđivo - dar Božanstva klanu. Držali su da zemlja ne može biti prodana ili stavljena pod hipoteku. "Jahve je rekao: 'Zemljište se neće prodavati, jer zemlja pripada meni.'"

Na sjeveru su bili naseljeni Kanaanci (Baaliti) koji su slobodno kupovali, prodavali i stavljali pod hipoteku njihovu zemlju. Riječ Baal znači vlasnik. Baalov kult počiva na dvije glavne doktrine: Prvo, priznavanju imovine, razmjene, ugovora i saveza - pravu na kupnju i prodaju zemljišta. Drugo, Baal je trebao poslati kišu - bio je bog plodnosti tla. Dobar urod ovisio je o naklonosti Baala. Kult se uveliko bavio *zemljištem*, njezinim vlasništvom i plodnosti.

Općenito, Baaliti su imali u vlasništvu kuće, zemljišta i robove. Oni su bili aristokratski zemljoposjednici koji su živjeli u gradovima. Svaki Baal je imao svetište, svećeništvo i "svete žene," ritualne prostitutke.

Iz te osnovne razlike u odnosu na zemlju, razvila se gorka nesuglasica u društvenim, ekonomskim, moralnim i religioznim stavovima između Kanaanaca i Hebreja. Ova socioekonomska polemika nije postala definirana kao religiozni problem do vremena Ilije. Od dobi ovog agresivnog proroka ovo pitanje je prevedeno u arenu jasnije definiranih religioznih linija - Jahve protiv Baala - i završilo je u pobjedi Jahve, te je kasnije vodilo monoteizmu.

Ilija je pomjerio pitanje spora između Jahve i Baala od zemljišnih pitanja u religiozni aspekt hebrejskih i kanaanskih ideologija. Kad je Nabot ubio Ahaba u splet karenju da se domogne baštine njihove zemlje, Ilija je pokrenuo pitanje moralnog statusa starih običaja u vezi zemlje i započeo svoju snažnu kampanju protiv Baalita. To je ujedno bila seljačka buna protiv dominacije koja je bila u rukama gradova. Uglavnom pod Ilijom je Jahve postao Elohim. Prorok je počeo kao agrarni reformator, a završio je veličajući Božanstvo. Baali su mnogi, Jahve je *jedan* - monoteizam je nadvladao nad politeizmom.

4. AMOS I HOŠEA

Veliki korak u prijelazu od plemenskog boga - Jahve ranijih Hebreja kojem se toliko dugo služilo

97:3.1 (1064.5) The long-drawn-out controversy between the believers in Yahweh and the followers of Baal was a socioeconomic clash of ideologies rather than a difference in religious beliefs.

97:3.2 (1064.6) The inhabitants of Palestine differed in their attitude toward private ownership of land. The southern or wandering Arabian tribes (the Yahwehites) looked upon land as an inalienable — as a gift of Deity to the clan. They held that land could not be sold or mortgaged. "Yahweh spoke, saying, 'The land shall not be sold, for the land is mine.'"

97:3.3 (1064.7) The northern and more settled Canaanites (the Baalites) freely bought, sold, and mortgaged their lands. The word Baal means owner. The Baal cult was founded on two major doctrines: First, the validation of property exchange, contracts, and covenants — the right to buy and sell land. Second, Baal was supposed to send rain — he was a god of fertility of the soil. Good crops depended on the favor of Baal. The cult was largely concerned with *land*, its ownership and fertility.

97:3.4 (1065.1) In general, the Baalites owned houses, lands, and slaves. They were the aristocratic landlords and lived in the cities. Each Baal had a sacred place, a priesthood, and the "holy women," the ritual prostitutes.

97:3.5 (1065.2) Out of this basic difference in the regard for land, there evolved the bitter antagonisms of social, economic, moral, and religious attitudes exhibited by the Canaanites and the Hebrews. This socioeconomic controversy did not become a definite religious issue until the times of Elijah. From the days of this aggressive prophet the issue was fought out on more strictly religious lines — Yahweh vs. Baal — and it ended in the triumph of Yahweh and the subsequent drive toward monotheism.

97:3.6 (1065.3) Elijah shifted the Yahweh-Baal controversy from the land issue to the religious aspect of Hebrew and Canaanite ideologies. When Ahab murdered the Naboths in the intrigue to get possession of their land, Elijah made a moral issue out of the olden land mores and launched his vigorous campaign against the Baalites. This was also a fight of the country folk against domination by the cities. It was chiefly under Elijah that Yahweh became Elohim. The prophet began as an agrarian reformer and ended up by exalting Deity. Baals were many, Yahweh was *one* — monotheism won over polytheism.

4. AMOS AND HOSEA

97:4.1 (1065.4) A great step in the transition of the tribal god — the god who had so long been served

prinošenjem žrtava i izvedbom ceremonija - do Boga koji kažnjava kriminal i nemoralnost među svim narodima pa i njegovim vlastitim, poduzeo je Amos, koji se pojavio među južnim plemenima optužujući kriminal, pijanstvo, ugnjetavanje i nemoralnost sjevernih plemena. Od vremena Mojsija nisu tako zvonke istine bile proglašene u Palestini.

Amos nije bio samo restaurator ili reformator; on je otkrio nove koncepte Božanstva. On je proglasio mnoge ideje o Bogu koje su najavili njegovi prethodnici i hrabro napao vjerovanje u Božansko Biće koje tolerira grijeh među svojim takozvanim izabranim narodom. Po prvi put od dana Melkizedeka čovjekove uši su čule osudu dvostrukog standarda nacionalne pravde i moralnosti. Po prvi put u svojoj povijesti, hebrejske uši su čule da njihov Bog, Jahve, ne tolerira zločin i grijeh u njihovim životima ništa više nego što ih tolerira među bilo kojim drugim narodom. Amos je osmislio nepopustljivog i pravednog Boga kojeg su osmislili Samuel i Ilija, ali je također vidio Boga koji nije promatrao Hebreje imalo drugačije od bilo koje druge nacije kada je bilo riječi o kažnjavanju prijestupa. To je izravan napad na egoističnu doktrinu "izabranog naroda," kojem su se mnogi Hebreji iz tog razdoblja gorko usprotivili.

Rekao je Amos: "Tražite onoga koji sazda planine i stvori vjetar, koji tvori sedam zvijezda i Orion, koji obrće mrak u zoru, a dan u najglušu noć." A osuđujući njihove polu-religiozne, oportunističke, a ponekad i nemoralne bližnje, on je nastojao prikazati neumoljivu pravdu nepromjenjivog Jahve kada je rekao zlikovcima: "Zariju li se i u pakao, iščupat će ih ruka moja; popnu li se i na nebo, odande ću ih skinuti." "Ako i u izgnanstvo idu pred svojim neprijateljem, naredit ću maču da ih sasiječe." Amos je dalje začudio svoje slušatelje kada je, upirući prijekoran i optužujući prst na njih, rekao u ime Jahve: "Dovijeka neću zaboraviti nijednoga vašeg djela." "Jer gle, zapovijed ću dati i rastresti dom Izraelov među sve narode kao što se trese žito u rešetku."

Amos je proglasio Jahvu "Bogom svih naroda" i upozorio Izraelce da rituali ne smiju uzeti mjesto pravednosti. I prije nego je ovaj hrabri učitelj bio kamenovan na smrt, on je proširio dovoljno kvasca istine da spasi nauk vrhovnog Jahve; on je osigurao daljnji razvoj Melkizedekovog otkrivenja.

Hošea je slijedio Amosa i njegov nauk o univerzalnom Bogu pravde i ponovo oživio Mojsijev koncept Boga ljubavi. Hošea je propovijedao oproštenje kroz pokajanje, a ne kroz

with sacrifices and ceremonies, the Yahweh of the earlier Hebrews — to a God who would punish crime and immorality among even his own people, was taken by Amos, who appeared from among the southern hills to denounce the criminality, drunkenness, oppression, and immorality of the northern tribes. Not since the times of Moses had such ringing truths been proclaimed in Palestine.

97:4.2 (1065.5) Amos was not merely a restorer or reformer; he was a discoverer of new concepts of Deity. He proclaimed much about God that had been announced by his predecessors and courageously attacked the belief in a Divine Being who would countenance sin among his so-called chosen people. For the first time since the days of Melchizedek the ears of man heard the denunciation of the double standard of national justice and morality. For the first time in their history Hebrew ears heard that their own God, Yahweh, would no more tolerate crime and sin in their lives than he would among any other people. Amos envisioned the stern and just God of Samuel and Elijah, but he also saw a God who thought no differently of the Hebrews than of any other nation when it came to the punishment of wrongdoing. This was a direct attack on the egoistic doctrine of the "chosen people," and many Hebrews of those days bitterly resented it.

97:4.3 (1065.6) Said Amos: "He who formed the mountains and created the wind, seek him who formed the seven stars and Orion, who turns the shadow of death into the morning and makes the day dark as night." And in denouncing his half-religious, timeserving, and sometimes immoral fellows, he sought to portray the inexorable justice of an unchanging Yahweh when he said of the evildoers: "Though they dig into hell, thence shall I take them; though they climb up to heaven, thence will I bring them down." "And though they go into captivity before their enemies, thence will I direct the sword of justice, and it shall slay them." Amos further startled his hearers when, pointing a reproving and accusing finger at them, he declared in the name of Yahweh: "Surely I will never forget any of your works." "And I will sift the house of Israel among all nations as wheat is sifted in a sieve."

97:4.4 (1066.1) Amos proclaimed Yahweh the "God of all nations" and warned the Israelites that ritual must not take the place of righteousness. And before this courageous teacher was stoned to death, he had spread enough leaven of truth to save the doctrine of the supreme Yahweh; he had insured the further evolution of the Melchizedek revelation.

97:4.5 (1066.2) Hosea followed Amos and his doctrine of a universal God of justice by the resurrection of the Mosaic concept of a God of love. Hosea preached forgiveness through repentance, not by

prinošenje žrtava. On je proglašavao evanđelje blagonaklonosti i božanskoga milosrđa, govoreći: "Zaručit ću te sebi do vijeka; zaručit ću te u pravdi i u pravu, u nježnosti i u ljubavi. Zaručit ću te sebi u vjernosti." "Od svega ću ih srca badava ljubiti, jer gnjev se moj odvratio od njih."

Hošea je vjerno nastavio s moralnim upozorenjima Amosa, govoreći o Bogu, "Kako mi se sviđa, kaznit ću ih." No, Izraelci su to smatrali okrutnim i na granici najveće izdaje kada je rekao: "Ne-narodu mom reći ću: 'Ti si narod moj'; a oni će reći 'Bože moj!'" Nastavio je propovijedati pokajanje i oprostjenje, govoreći: "Iscljedit ću ih od njihova otpada; od sveg ću ih srca ljubiti, jer gnjev se moj odvratio od njih." Hošea je neprestano proglašavao nadu i oprostjenje. Breme njegove poruke uvijek je bilo: "Ja ću se smilovati za moj narod. Drugog Boga osim mene neće znati, osim mene nema spasitelja."

Amos je oživio nacionalnu svijest Hebreja da spoznaju da Jahve ne odobrava zločin i grijeh među njima zato što su navodno izabrani narod, dok je Hošea dirnuo žice kasnijih milosrdnih akorda božanske samilosti i blagonaklonosti na kojima su tako izvrsno svirali Izaija i njegovi suradnici.

5. PRVI IZAIJA

To su bila vremena kad su neki proglašavali prijetnju kaznom radi osobnih grijeha i nacionalnog kriminala među sjevernim klanovima, dok su drugi predviđali propast i odmazdu zbog prekršaja južnog kraljevstva. Tu se na pragu tog buđenja savjesti i svijesti u hebrejskim nacijama pojavio prvi Izaija.

Izaija je propovijedao vječnu prirodu Boga, njegovu beskraju mudrost, nepromjenjivo savršenstvo njegove pouzdanosti. On je predstavljao Boga Izraelova kada je rekao: "I uzet ću pravo za mjeru, a presudu za tezuju." "Gospodin će ti dati da počineš od svojih stradanja, nemira i teškog robovanja kojima te pritisnuše." "I uši će tvoje čuti riječ gdje iza tebe govori: 'To je put, njime idite. Evo, Bog je spasenje moje, uzdam se i ne bojim se više, jer je Gospodin snaga moja i pjesma.'" "Hajde, čekajte da se pravdamo," govori Jahve, 'Budu li vam grijesi kao grimiz, pobjeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.'"

Obraćajući se bojažljivim Hebrejima koji su bili gladnih duša, ovaj prorok je rekao: "Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista slava Gospodnja." "Duh Gospodnji na meni je jer

sacrifice. He proclaimed a gospel of loving-kindness and divine mercy, saying: "I will betroth you to me forever; yes, I will betroth you to me in righteousness and judgment and in loving-kindness and in mercies. I will even betroth you to me in faithfulness." "I will love them freely, for my anger is turned away."

97:4.6 (1066.3) Hosea faithfully continued the moral warnings of Amos, saying of God, "It is my desire that I chastise them." But the Israelites regarded it as cruelty bordering on treason when he said: "I will say to those who were not my people, 'you are my people'; and they will say, 'you are our God.'" He continued to preach repentance and forgiveness, saying, "I will heal their backsliding; I will love them freely, for my anger is turned away." Always Hosea proclaimed hope and forgiveness. The burden of his message ever was: "I will have mercy upon my people. They shall know no God but me, for there is no savior beside me."

97:4.7 (1066.4) Amos quickened the national conscience of the Hebrews to the recognition that Yahweh would not condone crime and sin among them because they were supposedly the chosen people, while Hosea struck the opening notes in the later merciful chords of divine compassion and loving-kindness which were so exquisitely sung by Isaiah and his associates.

5. THE FIRST ISAIAH

97:5.1 (1066.5) These were the times when some were proclaiming threatenings of punishment against personal sins and national crime among the northern clans while others predicted calamity in retribution for the transgressions of the southern kingdom. It was in the wake of this arousal of conscience and consciousness in the Hebrew nations that the first Isaiah made his appearance.

97:5.2 (1066.6) Isaiah went on to preach the eternal nature of God, his infinite wisdom, his unchanging perfection of reliability. He represented the God of Israel as saying: "Judgment also will I lay to the line and righteousness to the plummet." "The Lord will give you rest from your sorrow and from your fear and from the hard bondage wherein man has been made to serve." "And your ears shall hear a word behind you, saying, 'this is the way, walk in it.'" "Behold God is my salvation; I will trust and not be afraid, for the Lord is my strength and my song." "Come now and let us reason together," says the Lord, 'though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow; though they be red like the crimson, they shall be as wool.'"

97:5.3 (1066.7) Speaking to the fear-ridden and soul-hungry Hebrews, this prophet said: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you." "The spirit of the Lord is

me pomaza, posla me da radosnu vijest donesem krotkima; da iscijelim srca slomljena, da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje služnjevima." "Radošću silnom u Gospodinu se radujem, duša moja kliče u Bogu momemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogrnu plaštem pravednosti." "On dijeli sve njihove nevolje, anđeo njegove prisutnosti ih je spasio. U svojoj ljubavi i samilosti sam ih je otkupio."

Nakon Izaije uslijedili su Mihej i Obadija, koji su potvrdili i ukasili njegovo evanđelje koje hrani dušu. Ova dva neustrašiva glasnika hrabro su osudili hebrejske svećenike sklone ritualima i neustrašivo napali cijeli sustav prinošenja žrtava.

Mihej je osudio "glavare koji sude prema mitu, svećenike koji poučavaju radi zarade i proroke koji bale za novac." Onje učio o danu kad ljudi trebaju biti oslobođeni od praznovjerja i svećeništva, govoreći: "No, svaki će čovjek mirno živjeti pod lozom vinovom, i nitko ga neće plašiti, jer svi ljudi će živjeti svaki prema svojem razumijevanju Boga."

Breme Mihejeve poruke je bilo: "Hoću li pasti ničice pred Bogom sa žrtvom paljenicom? Hoće li mu biti mile tisuće ovnova ili deset tisuća litara ulja? Treba li prinijeti sina prvorođenog zbog svoga zločina, plod moje utrobe zbog grijeha moje duše? Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi." I to je bila velika dob; bila su to doista uzbudljiva vremena kada je smrtni čovjek čuo, a neki su čak i vjerovali, u te oslobađajuće poruke prije više od dva i pol milenija. I da nije bilo tvrdoglavog otpora svećenika, ti učitelji bi iskorijenili sve krvave ceremonije iz hebrejskog rituala obožavanja.

6. JEREMIJA NEUSTRAŠIVI

Dok je nekoliko učitelja i dalje tumačili evanđelje Izaije, Jeremiji je ostalo za poduzme sljedeći korak u proširenoj internacionalizaciji Jahve, Boga Hebreja.

Jeremija je neustrašivo izjavio da Jahve nije bio na strani Židova u vojnim borbama sa drugim nacijama. On je tvrdio da je Jahve bio Bog sve zemlje, svih nacija i svih ljudi. Jeremijino je učenje bilo vrhunac rastućeg vala internacionalizacije Boga Izraelova; konačno i zauvijek je taj neustrašivi propovjednik proglasio da je Jahve bio Bog svih nacija, da tu nije bilo Ozirisa za Egipćane, Bela za Babilonce, Ašura za Asirce ili

upon me because he has anointed me to preach good tidings to the meek; he has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives and the opening of the prison to those who are bound." "I will greatly rejoice in the Lord, my soul shall be joyful in my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with his robe of righteousness." "In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them. In his love and in his pity he redeemed them."

97:5.4 (1067.1) This Isaiah was followed by Micah and Obadiah, who confirmed and embellished his soul-satisfying gospel. And these two brave messengers boldly denounced the priest-ridden ritual of the Hebrews and fearlessly attacked the whole sacrificial system.

97:5.5 (1067.2) Micah denounced "the rulers who judge for reward and the priests who teach for hire and the prophets who divine for money." He taught of a day of freedom from superstition and priestcraft, saying: "But every man shall sit under his own vine, and no one shall make him afraid, for all people will live, each one according to his understanding of God."

97:5.6 (1067.3) Ever the burden of Micah's message was: "Shall I come before God with burnt offerings? Will the Lord be pleased with a thousand rams or with ten thousand rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? He has shown me, O man, what is good; and what does the Lord require of you but to do justly and to love mercy and to walk humbly with your God." And it was a great age; these were indeed stirring times when mortal man heard, and some even believed, such emancipating messages more than two and a half millenniums ago. And but for the stubborn resistance of the priests, these teachers would have overthrown the whole bloody ceremonial of the Hebrew ritual of worship.

6. JEREMIAH THE FEARLESS

97:6.1 (1067.4) While several teachers continued to expound the gospel of Isaiah, it remained for Jeremiah to take the next bold step in the internationalization of Yahweh, God of the Hebrews.

97:6.2 (1067.5) Jeremiah fearlessly declared that Yahweh was not on the side of the Hebrews in their military struggles with other nations. He asserted that Yahweh was God of all the earth, of all nations and of all peoples. Jeremiah's teaching was the crescendo of the rising wave of the internationalization of the God of Israel; finally and forever did this intrepid preacher proclaim that Yahweh was God of all nations, and that there was

Dagona za Filistejce. I tako je religija Hebreja imala udjela u toj renesansi monoteizma u cijelom svijetu oko i nakon tog vremena; na kraju je koncepcija Jahve uzašla na Božansku razinu planetarnog ako ne i kozmičkog dostojanstva. No, mnogim od Jeremijinih suradnika je bilo teško zamisliti Jahvu bez hebrejskog naroda.

Jeremija je također propovijedao o pravdi i ljubavi Boga kojeg opisuje Izaija, izjavljujući: "Ljubavlju vječnom ljubim te; sa milosti si bila sazdana." "Jer samo nerado on ponižava i rascvili sinove čovjeka."

Kako reče ovaj neustrašivi prorok: "Pravedan je Gospodin naš, velik u svojim naumima i silan u svojim djelima. Oči tvoje bde nad svim putovima ljudskim da naplatiš svakome prema putu njegovu i prema plodu djela njegovih." No, smatralo se bogohuljem kada je za vrijeme opsade Jeruzalema, rekao: "Sada, dakle, sve te zemlje dajem u ruke Nabukodonozoru, kralju babilonskom, služi svojemu." A kad je Jeremija savjetovao predaju grada, svećenici i civilni vladari su ga bacili u čatrnju turobne tamnice u kojoj bijaše samo glib.

7. DRUGI IZAIJA

Uništavanje hebrejske nacije i njihovo zatočeništvo u Mezopotamiji bi se pokazali od velike koristi njihovoj širećoj teologiji da nije bilo odlučne akcije njihovih svećenika. Njihova nacija je pala pred vojskama Babilona, dok je njihov nacionalistički Jahve bolovao od internacionalnih ideja njihovih duhovnih vođa. Ta je ogorčenost zbog gubitka njihovog nacionalnog boga navela židovske svećenike da idu tako daleko u izmišljanju priča i množenju čudesnih događaja koji se pojavljuju u hebrejskoj povijesti u nastojanju da obnove Židove kao izabrani narod čak i ovih novih i proširenih ideja internacionaliziranog Boga svih nacija.

Tijekom zarobljeništva Židovi su došli pod veliki utjecaj babilonskih predanja i legendi, iako treba napomenuti da su nepogrešivo poboljšali moralni ton i duhovno značenje kaldejskih priča koje su usvojili, bez obzira što oni stalno iskrivljuju ove legende kako bi odražali čast i slavu podrijetla i povijesti Izraela.

Ovi hebrejski svećenici i pismoznanci su imali na umu jednu jedinu ideju, a to je bila rehabilitacija židovskog naroda, veličanje hebrejskih tradicija, te veličanje njihove rasne

no Osiris for the Egyptians, Bel for the Babylonians, Ashur for the Assyrians, or Dagon for the Philistines. And thus did the religion of the Hebrews share in that renaissance of monotheism throughout the world at about and following this time; at last the concept of Yahweh had ascended to a Deity level of planetary and even cosmic dignity. But many of Jeremiah's associates found it difficult to conceive of Yahweh apart from the Hebrew nation.

97:6.3 (1067.6) Jeremiah also preached of the just and loving God described by Isaiah, declaring: "Yes, I have loved you with an everlasting love; therefore with loving-kindness have I drawn you." "For he does not afflict willingly the children of men."

97:6.4 (1067.7) Said this fearless prophet: "Righteous is our Lord, great in counsel and mighty in work. His eyes are open upon all the ways of all the sons of men, to give every one according to his ways and according to the fruit of his doings." But it was considered blasphemous treason when, during the siege of Jerusalem, he said: "And now have I given these lands into the hand of Nebuchadnezzar, the king of Babylon, my servant." And when Jeremiah counseled the surrender of the city, the priests and civil rulers cast him into the miry pit of a dismal dungeon.

7. THE SECOND ISAIAH

97:7.1 (1068.1) The destruction of the Hebrew nation and their captivity in Mesopotamia would have proved of great benefit to their expanding theology had it not been for the determined action of their priesthood. Their nation had fallen before the armies of Babylon, and their nationalistic Yahweh had suffered from the international preachments of the spiritual leaders. It was resentment of the loss of their national god that led the Jewish priests to go to such lengths in the invention of fables and the multiplication of miraculous appearing events in Hebrew history in an effort to restore the Jews as the chosen people of even the new and expanded idea of an internationalized God of all nations.

97:7.2 (1068.2) During the captivity the Jews were much influenced by Babylonian traditions and legends, although it should be noted that they unflinchingly improved the moral tone and spiritual significance of the Chaldean stories which they adopted, notwithstanding that they invariably distorted these legends to reflect honor and glory upon the ancestry and history of Israel.

97:7.3 (1068.3) These Hebrew priests and scribes had a single idea in their minds, and that was the rehabilitation of the Jewish nation, the glorification of Hebrew traditions, and the exaltation of their

povijesti. Ako postoji ogorčenje prema činjenici da su ti svećenici prenijeli svoje pogrešne ideje na tako veliki dio zapadnog svijeta, imajte na umu da oni to nisu učinili namjerno; oni ne tvrde da su njihovi zapisi nadahnuti; oni nigdje ne navode tvrdnje da pišu svetu knjigu. Oni su jednostavno pripremali udžbenik za jačanje sve slabijeg samopouzdanja svog naroda u zatočeništvu. Oni su definitivno pisali u cilju poboljšanja nacionalnog duha i morala svojih sunarodnjaka. Kasnije se dogodilo da su ljudi okupili i sabrali ta i druga djela u zbirku tobože nepogrešivih učenja.

Židovsko svećenstvo je slobodno koristilo te spise nakon zarobljenitva, ali su bili uveliko sputani u pokušaju utjecaja na svoje zarobljene sunarodnjake učenjima mladog i neustrašivog proroka, Izaije mlađeg, koji je bio veliki vjernik u evanđelje starijeg Izaije koji je uveo ideju o Bogu pravde, ljubavi, pravednosti i milosrđa. On se također pridružio Jeremiji u vjerovanju da je Jahve bio Bog svih naroda. On je propovijedao te teorije o prirodi Boga s takvim živim učinkom da je stekao obraćenike jednako među Židovima kao i njihovim vladarima. A ovaj mladi propovjednik je ostavio zapis svojih učenja zbog kojeg je neprijateljsko i neumoljivo svećenstvo tražilo raskid svake veze sa njim, iako je najdublje poštovanje prema njihovoj ljepoti i raskoši vodilo njihovom uvođenju među spise ranijeg Izaije. I tako se djela ovog drugog Izaije mogu naći u knjizi koja nosi to ime od četrdesetog do pedeset petog poglavlja.

Ni jedan prorok ili religiozni učitelj od Makiventa do u Isusovo vrijeme nije postigao tako visoki koncept Boga kao ovaj drugi po redu Izaija u ovom razdoblju zatočeništva. Ovaj duhovni vođa nije proglasio neku malu, antropomorfnu koncepciju Boga koja je bila djelo čovjeka. "Otoci, gle, lebde poput truna." "Visoko je iznad zemlje nebo, tako su puti moji iznad vaših putova i misli moje iznad vaših misli."

MakiventaMelkizedek je konačno imao priliku vidjeti kako ljudski učitelji proglašavaju pravog Boga smrtnom čovjeku. Kao Izaija prvi, ovaj vođa je proglasio Boga koji je bio stvoritelj i održavatelj svega. "Ja sam načinio zemlju i čovjeka na nju stavio i nisam je stvorio uzalud; uobličio sam je za obitavanje." "Ja sam prvi i ja sam posljednji; osim mene Boga nema." Govoreći za Gospodina, Boga Izraelova, ovaj novi prorok je rekao: "Ko dim će se rasplinit nebesa i zemlja se ko haljina istrošiti, ali će pravda moja trajati do vijeka i spas moj od koljena do koljena." "Ne boj se jer ja sam s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj." "Nema drugoga Boga do mene - Boga pravednog i Spasitelja."

I ove riječi su bile utjeha židovskim

racial history. If there is resentment of the fact that these priests have fastened their erroneous ideas upon such a large part of the Occidental world, it should be remembered that they did not intentionally do this; they did not claim to be writing by inspiration; they made no profession to be writing a sacred book. They were merely preparing a textbook designed to bolster up the dwindling courage of their fellows in captivity. They were definitely aiming at improving the national spirit and morale of their compatriots. It remained for later-day men to assemble these and other writings into a guide book of supposedly infallible teachings.

97.7.4 (1068.4) The Jewish priesthood made liberal use of these writings subsequent to the captivity, but they were greatly hindered in their influence over their fellow captives by the presence of a young and indomitable prophet, Isaiah the second, who was a full convert to the elder Isaiah's God of justice, love, righteousness, and mercy. He also believed with Jeremiah that Yahweh had become the God of all nations. He preached these theories of the nature of God with such telling effect that he made converts equally among the Jews and their captors. And this young preacher left on record his teachings, which the hostile and unforgiving priests sought to divorce from all association with him, although sheer respect for their beauty and grandeur led to their incorporation among the writings of the earlier Isaiah. And thus may be found the writings of this second Isaiah in the book of that name, embracing chapters forty to fifty-five inclusive.

97.7.5 (1068.5) No prophet or religious teacher from Machiventa to the time of Jesus attained the high concept of God that Isaiah the second proclaimed during these days of the captivity. It was no small, anthropomorphic, man-made God that this spiritual leader proclaimed. "Behold he takes up the isles as a very little thing." "And as the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways and my thoughts higher than your thoughts."

97.7.6 (1069.1) At last Machiventa Melchizedek beheld human teachers proclaiming a real God to mortal man. Like Isaiah the first, this leader preached a God of universal creation and upholding. "I have made the earth and put man upon it. I have created it not in vain; I formed it to be inhabited." "I am the first and the last; there is no God beside me." Speaking for the Lord God of Israel, this new prophet said: "The heavens may vanish and the earth wax old, but my righteousness shall endure forever and my salvation from generation to generation." "Fear you not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God." "There is no God beside me — a just God and a Savior."

97.7.7 (1069.2) And it comforted the Jewish captives,

zarobljenicima, kao što su bile utjeha tisućama ljudi koji su čuli riječi: "Ovako govori Gospodin: 'Ja sam te stvorio, ja sam teotkupio, ja sam te pozvao po imenu; ti si moj. Kadapreko vode prelaziš, s tobom sam, jer dragocjen si u mojim očima.'" "Može li žena zaboraviti svoje dojenče i ne imati sućuti za čedo svoje? Da, kad bi koja i zaboravila, ja neću zaboraviti moju djecu; gle, u dlanove sam ih svoje urezao; u sjenu svoje ruke sakrio sam te." "Nek opaki put svoj ostavi, a zlikovac naume svoje, nek se vrati Gospodinu, koji će mu se smilovati, k Bogu našem jer je velikodušan u praštanju."

Poslušajte ponovno evanđelje ove nove objave Božje iz Salema: "Kao pastir pase stado svoje; u ruke uzima jaganjce, nosi ih u svome naručju, i brižljivo njeguje dojilice. Umornima snagu vraća, jača nemoćnoga. Al' onima što se u Gospodina uzdaju, snaga se obnavlja; krila im rastu kao orlovima; trče i ne sustaju, hode i ne more se."

Ovako je Izaija proveo dugoročnu propagandu evanđelja proširenog koncepta vrhovnog Jahve. On se jedino može usporediti s Mojsijem svojom rječitosti kojom je prikazao Gospodina Boga Izraelovog kao Univerzalnog Stvoritelja. On je poetski prikazao beskonačne osobine Oca Svih. Nikada nisu učinjene ljepše izjave o nebeskom Ocu. Kao i Psalmi, Izaijina djela su među najuzvišenijim i najistinitijim prezentacijama duhovnog koncepta Boga koje su ikada susrele uši smrtnog čovjeka prije dolaska Mihaela na Urantiju. Poslušajte njegov portret Božanstva: "Ja sam visok i uzvišen i onaj koji nastanjuje vječnost." "Ja sam prvi i ja sam posljednji, osim mene Boga nema." "Ne, nije ruka Gospodinova prekratka da spasi, niti mu je uho otvrdlo da ne bi čuo." I to je bio prvi put da je ovaj nauk pomenut među Židovima, kad je ovaj dobroćudni ali zapovijedni prorok ustrajao u koncepciji božanske stalnosti, Božje vjernosti. On je izjavio da "Bog neće zaboraviti, ostavit nas neće."

Ovaj hrabri učitelj je proglasio da je čovjek bio vrlo usko povezan s Bogom, govoreći: "Sve koji se mojim zovu imenom, ja sam na svoju slavu stvorio, i narod koji sam sebi sazdao moju će kazivati slavu. A ja, ja radi sebe opačine tvoje brišem i grijeha se tvojih ne spominjem."

Čujte ovog velikog hebrejskog rušitelja koncepta nacionalnog Boga koji u slavi proglašava božanstvo Oca Svih, o kojem kaže, "Nebesa su moje prijestolje, a zemlja podnožje nogama mojim." Izaijin Bog nije bio ništa manje svet,

as it has thousands upon thousands ever since, to hear such words as: "Thus says the Lord, 'I have created you, I have redeemed you, I have called you by your name; you are mine.'" "When you pass through the waters, I will be with you since you are precious in my sight." "Can a woman forget her suckling child that she should not have compassion on her son? Yes, she may forget, yet will I not forget my children, for behold I have graven them upon the palms of my hands; I have even covered them with the shadow of my hands." "Let the wicked forsake his ways and the unrighteous man his thoughts, and let him return to the Lord, and he will have mercy upon him, and to our God, for he will abundantly pardon."

97:7.8 (1069.3) Listen again to the gospel of this new revelation of the God of Salem: "He shall feed his flock like a shepherd; he shall gather the lambs in his arms and carry them in his bosom. He gives power to the faint, and to those who have no might he increases strength. Those who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary; they shall walk and not faint."

97:7.9 (1069.4) This Isaiah conducted a far-flung propaganda of the gospel of the enlarging concept of a supreme Yahweh. He vied with Moses in the eloquence with which he portrayed the Lord God of Israel as the Universal Creator. He was poetic in his portrayal of the infinite attributes of the Universal Father. No more beautiful pronouncements about the heavenly Father have ever been made. Like the Psalms, the writings of Isaiah are among the most sublime and true presentations of the spiritual concept of God ever to greet the ears of mortal man prior to the arrival of Michael on Urantia. Listen to his portrayal of Deity: "I am the high and lofty one who inhabits eternity." "I am the first and the last, and beside me there is no other God." "And the Lord's hand is not shortened that it cannot save, neither his ear heavy that it cannot hear." And it was a new doctrine in Jewry when this benign but commanding prophet persisted in the preachment of divine constancy, God's faithfulness. He declared that "God would not forget, would not forsake."

97:7.10 (1069.5) This daring teacher proclaimed that man was very closely related to God, saying: "Every one who is called by my name I have created for my glory, and they shall show forth my praise. I, even I, am he who blots out their transgressions for my own sake, and I will not remember their sins."

97:7.11 (1069.6) Hear this great Hebrew demolish the concept of a national God while in glory he proclaims the divinity of the Universal Father, of whom he says, "The heavens are my throne, and the earth is my footstool." And Isaiah's God was

veličanstven, pravedan i neistraživ. Koncept ljutitog, osvetoljubivog i ljubomornog Jahve pustinskih Beduina gotovo je nestao. Novi koncept vrhovnog i univerzalnog Jahve se pojavio u umu smrtnog čovjeka i čovjek ga nikada više nije izgubio. Ostvarenje božanske pravde započinje uništavanjem primitivne magije i biološkog straha. Na kraju, čovjek je uveden u svemir reda i mira i univerzalnog Boga pouzdanih i konačnih osobina.

A taj propovjednik nebeskog Boga nikada nije prestao da proklamira ovog *Boga ljubavi*. "U prebivalištu visokom i svetom stolujem, ali ja sam i s potlačenim i poniženim." I dalje je ovaj veliki učitelj poučavao riječi utjehe govoreći svojim suvremenicima: "Gospodin će te voditi bez prestanka i nasiti tvoj dušu, i bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši. I ako neprijatelj dođe kao uska rijeka, duh Gospodnji će se dići u obranu protiv njega." I ponovo su Melkizedekovo evanđelje ohrabrenja i salemska religija povjerenja, zasjali svjetlom blagoslova nad čovječanstvom.

Dalekovidan i hrabri Izaija učinkovito je potisnuo nacionalističkog Jahvu svojim uzvišenim portretiranjem veličanstvene i univerzalne svemoći Vrhovnog Jahve, Boga ljubavi, vladara svemira i ljubaznog Oca cijelog čovječanstva. Od tih burnih dobi, najviše koncepcije Boga na Zapadu obuhvaćaju univerzalnu pravdu, Božju milost i vječnu pravednost. Blaženim jezikom i neusporedivom gracioznošću, ovaj veliki učitelj je prikazao svemoćnog Stvoritelja kao Oca koji je pun ljubavi.

Ovaj prorok iz razdoblja sužanjstva je propovijedao svome narodu kao i narodima mnogih nacija što su ga slušali uz rijeku u Babilonu. I ovaj drugi Izaija je učinio mnogo za suzbijanje brojnih krivih i raso egoističnih koncepcija misije obećanog Mesije. No, u tom nastojanju nije bio u potpunosti uspješan. Da se svećenici nisu posvetili jačanju pogrešno shvaćenog koncepta nacionalizma, učenja ovih dvaju Izaija bi pripremila put za prepoznavanje i prijem obećanog Mesije.

8. SVETA I SVJETOVNA POVIJEST

Običaj tumačenja zapisa hebrejskog života kao svete povijesti, uz tumačenje povijesti svih drugih nacija kao svjetovne povijesti, je odgovoran za mnogo konfuzije koja postoji u ljudskom umu pri tumačenju povijesti. I ove poteškoće se javljaju jer je time potpuno izbrisana sekularna povijest Židova. Nakon što su prilikom babilonskog izgnanstva svećenici uredili ovaj novi zapis Božjeg

none the less holy, majestic, just, and unsearchable. The concept of the angry, vengeful, and jealous Yahweh of the desert Bedouins has almost vanished. A new concept of the supreme and universal Yahweh has appeared in the mind of mortal man, never to be lost to human view. The realization of divine justice has begun the destruction of primitive magic and biologic fear. At last, man is introduced to a universe of law and order and to a universal God of dependable and final attributes.

97:7.12 (1070.1) And this preacher of a supernal God never ceased to proclaim this *God of love*. "I dwell in the high and holy place, also with him who is of a contrite and humble spirit." And still further words of comfort did this great teacher speak to his contemporaries: "And the Lord will guide you continually and satisfy your soul. You shall be like a watered garden and like a spring whose waters fail not. And if the enemy shall come in like a flood, the spirit of the Lord will lift up a defense against him." And once again did the fear-destroying gospel of Melchizedek and the trust-breeding religion of Salem shine forth for the blessing of mankind.

97:7.13 (1070.2) The farseeing and courageous Isaiah effectively eclipsed the nationalistic Yahweh by his sublime portraiture of the majesty and universal omnipotence of the supreme Yahweh, God of love, ruler of the universe, and affectionate Father of all mankind. Ever since those eventful days the highest God concept in the Occident has embraced universal justice, divine mercy, and eternal righteousness. In superb language and with matchless grace this great teacher portrayed the all-powerful Creator as the all-loving Father.

97:7.14 (1070.3) This prophet of the captivity preached to his people and to those of many nations as they listened by the river in Babylon. And this second Isaiah did much to counteract the many wrong and racially egoistic concepts of the mission of the promised Messiah. But in this effort he was not wholly successful. Had the priests not dedicated themselves to the work of building up a misconceived nationalism, the teachings of the two Isaiahs would have prepared the way for the recognition and reception of the promised Messiah.

8. SACRED AND PROFANE HISTORY

97:8.1 (1070.4) The custom of looking upon the record of the experiences of the Hebrews as sacred history and upon the transactions of the rest of the world as profane history is responsible for much of the confusion existing in the human mind as to the interpretation of history. And this difficulty arises because there is no secular history of the Jews. After the priests of the Babylonian exile had

navodno čudotvornog odnosa prema Hebrejima - svete povijesti Izraela kako je ista predočena u Starom zavjetu - oni su pažljivo i potpuno uništili postojeće evidencije hebrejskih poslova - kao što su knjige "Djela izraelskih kraljeva" i "Djela kraljeva Judeje, "zajedno s nekoliko drugih više ili manje točnih evidencija o hebrejskoj povijesti.

Kako bi čovjek mogao razumjeti da su tlačenje i ropstvo njihove sekularne povijesti toliko demoralizirali potlačene Židove pod tuđinskom vlašću, da su ih naveli na pokušaj kompletnog brisanja i prerade njihove povijesti, trebale ukratko razmotriti detalje njihove zbunjujuće nacionalne prošlosti. Imajte na umu da Židovi nisu uspjeli razviti prihvatljivu filozofiju života koja nije imala teološku prirodu. Oni su se borili sa svojim izvornim i egipatskim konceptom božanskih nagrada za pravednost u kombinaciji sa strašnim kaznama za grijeh. Dramatični život Joba predstavlja jednu vrstu prosvjeda protiv ove pogrešne filozofije. Iskreni pesimizam Propovjednika je svjetovno mudra reakcija na ova preoptimistična vjerovanja u Providnost.

No, petsto godina tlačenja pod vrhovnom vlašću stranaca bilo je previše čak i za strpljive i trpeljive Židove. Proroci i svećenici su počeli plakati: "Dokle, O Gospode, dokle?" Dok je iskreni Židov pretraživao sveta pisma, njegova zbunjenost je još više rasla. Stari vidovnjak obećao je da će Bog zaštititi i izručiti svoj "izabrani narod." Amos je zaprijetio da će Bog napustiti Izrael, osim ako Izraelci ponovno uspostave svoje standarde nacionalne pravednosti. Pisar Ponovljenog zakonika je bio suočen s Velikim Izborom - izborom između dobra i zla, blagoslova i prokletstva. Izaija je prvi propovijedao blagotvornog kralja- izbavitelja. Jeremija je proglasio razdoblje unutarnje pravednosti - Savez koji je urezan na pločicama srca. Drugi Izaija je govorio o spasenju po žrtvi i iskupljenju. Ezekiel je proglasio spas kroz službu pobožnosti, dok je Ezra obećao blagostanje kao rezultat pridržavanja zakona. No, unatoč svemu tome oni su svi patili u ropstvu, a spasenje nije bilo na vidiku. Daniel je predstavio dramu predstojeće "krize" - razbijanje velikog idola i neposredno uspostavljanje vječne vladavine pravednosti, mesijanskog kraljevstva.

I sve te lažne nade su dovele do tolike mjere rasnih razočaranja i frustracije da su vođe Židova bili toliko zbunjeni da nisu prepoznali i prihvatiti misiju i službu božanskog Sina Raja kad je došao kod njih u obličju smrtnog tijela - utjelovljen kao Sin Čovječji.

prepared their new record of God's supposedly miraculous dealings with the Hebrews, the sacred history of Israel as portrayed in the Old Testament, they carefully and completely destroyed the existing records of Hebrew affairs — such books as "The Doings of the Kings of Israel" and "The Doings of the Kings of Judah," together with several other more or less accurate records of Hebrew history.

97:8.2 (1070.5) In order to understand how the devastating pressure and the inescapable coercion of secular history so terrorized the captive and alien-ruled Jews that they attempted the complete rewriting and recasting of their history, we should briefly survey the record of their perplexing national experience. It must be remembered that the Jews failed to evolve an adequate nontheologic philosophy of life. They struggled with their original and Egyptian concept of divine rewards for righteousness coupled with dire punishments for sin. The drama of Job was something of a protest against this erroneous philosophy. The frank pessimism of Ecclesiastes was a worldly wise reaction to these overoptimistic beliefs in Providence.

97:8.3 (1071.1) But five hundred years of the overlordship of alien rulers was too much for even the patient and long-suffering Jews. The prophets and priests began to cry: "How long, O Lord, how long?" As the honest Jew searched the Scriptures, his confusion became worse confounded. An olden seer promised that God would protect and deliver his "chosen people." Amos had threatened that God would abandon Israel unless they re-established their standards of national righteousness. The scribe of Deuteronomy had portrayed the Great Choice — as between the good and the evil, the blessing and the curse. Isaiah the first had preached a beneficent king-deliverer. Jeremiah had proclaimed an era of inner righteousness — the covenant written on the tablets of the heart. The second Isaiah talked about salvation by sacrifice and redemption. Ezekiel proclaimed deliverance through the service of devotion, and Ezra promised prosperity by adherence to the law. But in spite of all this they lingered on in bondage, and deliverance was deferred. Then Daniel presented the drama of the impending "crisis" — the smiting of the great image and the immediate establishment of the everlasting reign of righteousness, the Messianic kingdom.

97:8.4 (1071.2) And all of this false hope led to such a degree of racial disappointment and frustration that the leaders of the Jews were so confused they failed to recognize and accept the mission and ministry of a divine Son of Paradise when he presently came to them in the likeness of mortal flesh — incarnated as the Son of Man.

Sve moderne religije ozbiljno griješe u pokušaju da sastave čudesno tumačenje pojedinih epoha ljudske povijesti. Iako je istina da se Bog mnogo puta umiješao rukom providnosti kako bi intervenirao u ljudskim poslovima, pogrešno je smatrati teološke dogme i religiozna praznovjerja kao nadnaravnu sedimentaciju koja se pojavljuje čudesnim djelovanjem u ovom toku ljudske povijesti. Činjenica da "Svevišnji vladaju u kraljevstvima ljudi" ne pretvara svjetovnu povijest u takozvanu svetu povijest.

Autori Novog zavjeta i kasniji kršćanski pisci dodatno su zakomplicirali i izobličili hebrejsku povijest svojim dobronamjernim pokušajima da transcendentaliziraju židovske proroke. Tako su hebrejsku povijest katastrofalno iskorištavali i židovski i kršćanski pisci. Svjetovna hebrejska povijest je temeljito dogmatizirana. Pretvorena je u fikciju svete povijesti i postala nerazmrsivo povezana s moralnim konceptima i vjerskim učenjima takozvanih kršćanskih naroda.

Kratki pregled bitnih događaja iz hebrejske povijesti pokazuje kako su židovski svećenici u Babilonu promijenili činjenice iz zapisa kako bi pretvorili svakodnevnu svjetovnu povijest njihovog naroda u izmišljenu i svetu povijest.

9. HEBREJSKA POVIJEST

Nikada nije bilo dvanaest plemena Izraelovih - samo tri ili četiri plemena su se nastanila u Palestini. Hebrejska nacija je nastala kao rezultat sjedinjenja takozvanih Izraelaca i Kanaanaca. "Tako su Izraelci prebivali usred Kanaanaca. I oni su se ženili sa njihovim kćerima i davali svoje kćeri sinovima Kanaanaca." Hebreji nikad nisu otjerali Kanaance iz Palestine, bez obzira što svećenički zapisi bez oklijevanja to tvrde.

Izraelska svijest vuče podrijetlo iz brežuljastog gorja Efrajima; kasnija židovska svijesti je nastala u južnom klanu Jude. Židovi (Juditi) su uvijek nastojali baciti ljagu i pocrniti zapis sjevernih Izraelaca (Efrajimovih sinova).

Pretenciozna hebrejska povijest počinje s Šaulovim okupljanjem sjevernih klanova kako bi se zajednički oduprijeti napadu Amonaca na njihove sunarodnjake - Gileadane - istočno od Jordana. S vojskom nešto većom od tri tisuće vojnika on je porazio neprijatelja i to je navelo ova brdska plemena da ga učine kraljem. Kada su prognani svećenici ponovo promijenili ove priče, oni su podigli Šaulovu vojsku na 330.000 i dodali "Judu"

97:8.5 (1071.3) All modern religions have seriously blundered in the attempt to put a miraculous interpretation on certain epochs of human history. While it is true that God has many times thrust a Father's hand of providential intervention into the stream of human affairs, it is a mistake to regard theologic dogmas and religious superstition as a supernatural sedimentation appearing by miraculous action in this stream of human history. The fact that the "Most Highs rule in the kingdoms of men" does not convert secular history into so-called sacred history.

97:8.6 (1071.4) New Testament authors and later Christian writers further complicated the distortion of Hebrew history by their well-meant attempts to transcendentalize the Jewish prophets. Thus has Hebrew history been disastrously exploited by both Jewish and Christian writers. Secular Hebrew history has been thoroughly dogmatized. It has been converted into a fiction of sacred history and has become inextricably bound up with the moral concepts and religious teachings of the so-called Christian nations.

97:8.7 (1071.5) A brief recital of the high points in Hebrew history will illustrate how the facts of the record were so altered in Babylon by the Jewish priests as to turn the everyday secular history of their people into a fictitious and sacred history.

9. HEBREW HISTORY

97:9.1 (1071.6) There never were twelve tribes of the Israelites — only three or four tribes settled in Palestine. The Hebrew nation came into being as the result of the union of the so-called Israelites and the Canaanites. "And the children of Israel dwelt among the Canaanites. And they took their daughters to be their wives and gave their daughters to the sons of the Canaanites." The Hebrews never drove the Canaanites out of Palestine, notwithstanding that the priests' record of these things unhesitatingly declared that they did.

97:9.2 (1071.7) The Israelitish consciousness took origin in the hill country of Ephraim; the later Jewish consciousness originated in the southern clan of Judah. The Jews (Judahites) always sought to defame and blacken the record of the northern Israelites (Ephraimites).

97:9.3 (1072.1) Pretentious Hebrew history begins with Saul's rallying the northern clans to withstand an attack by the Ammonites upon their fellow tribesmen — the Gileadites — east of the Jordan. With an army of a little more than three thousand he defeated the enemy, and it was this exploit that led the hill tribes to make him king. When the exiled priests rewrote this story, they raised Saul's army to 330,000 and added "Judah" to the list of

među plemena koja su sudjelovala u borbi.

Odmah nakon pobjede nad Amonitima, Šaul je unaprijeđen u kralja po popularnom izboru njegove postrojbe. U tome nisu sudjelovali bilo svećenici ili proroci. Ali svećenici su kasnije zabilježili da je prorok Samuel okrunio Šaula u skladu s božanskim smjericama. To su učinili kako bi se uspostavila "božanska linija podrijetla" za Davidovo Judejsko kraljevstvo.

Najveća od svih iskrivljenja židovske povijesti imaju veze s Davidom. Nakon što je Šaul pobjedio Amonce (što je on pripisao Jahvi) Filistejci su se uplašili i počeli napade na sjeverne klanove. David i Šaul nikada se ne bi mogli složiti. David je sa šest stotina ljudi ušao u savez sa Filistejcima i poveo ih u pohode obalom do Esdraelona. U Gatu Filistejci su naredili Davidu da napusti to područje; oni su se bojali da bi mogao preći na Šaulovu stranu. David se povukao; Filistejci su napali i porazili Šaula. Oni nisu mogli biti sigurni da li će David biti lojalan Izraelu. Davidova vojska je bila mješavina raznih nezadovoljnika, a najvećim dijelom društvo neprilagođenih i bjegunaca od pravde.

Šaulov tragični poraz na Gilboi od Filistejaca doveo je Jahvu do najniže točke među bogovima u očima okolnih Kanaanaca. Uobičajeno, Šaulov poraz bi bio pripisan otpadništvu od Jahve, ali ovoga puta Judini urednici to pripisuju ritualnoj pogrešci. Oni koriste tradicije Šaula i Samuela kao podlogu za Davidovo kraljevstvo.

David je sa svojom malom vojskom postavio svoj stožer u nehebrejskom gradu Hebronu. S vremenom njegovi sunarodnjaci su ga proglasili kraljem novog kraljevstva Jude. Juda je bio sastavljen uglavnom od nebrejskih elemenata - Kenita, Kalebita, Jebusejaca i drugih Kanaanaca. Oni su bili nomadi - stočari - i tako su bili posvećeni hebrejskoj ideji o vlasništvu nad zemljištem. Držali su se ideologija pustinjskih klanova.

Razlika između svete i svjetovne povijesti dobro je ilustrirana sa dvije različite priče o uzdizanju kralja Davida koje se mogu naći u Starom zavjetu. Dio svjetovne priče o tome kako ga njegovi uži sljedbenici (njegova vojska) postaviše za kralja nehotice je izostavljen iz zapisa svećenika koji su naknadno pripremili dugotrajnu i prozaičnu priču svete povijesti koja govori kako prorok Samuel, u božanskom usmjerenju, odabire Davida među svojom braćom i formalno razrađenom i svečanom ceremonijom ga pomazuje kao kralja nad Hebrejima i onda ga naviješta kao Šaulova nasljednika.

Toliko puta su svećenici, nakon što su

tribes participating in the battle.

97:9.4 (1072.2) Immediately following the defeat of the Ammonites, Saul was made king by popular election by his troops. No priest or prophet participated in this affair. But the priests later on put it in the record that Saul was crowned king by the prophet Samuel in accordance with divine directions. This they did in order to establish a "divine line of descent" for David's Judahite kingship.

97:9.5 (1072.3) The greatest of all distortions of Jewish history had to do with David. After Saul's victory over the Ammonites (which he ascribed to Yahweh) the Philistines became alarmed and began attacks on the northern clans. David and Saul never could agree. David with six hundred men entered into a Philistine alliance and marched up the coast to Esdraelon. At Gath the Philistines ordered David off the field; they feared he might go over to Saul. David retired; the Philistines attacked and defeated Saul. They could not have done this had David been loyal to Israel. David's army was a polyglot assortment of malcontents, being for the most part made up of social misfits and fugitives from justice.

97:9.6 (1072.4) Saul's tragic defeat at Gilboa by the Philistines brought Yahweh to a low point among the gods in the eyes of the surrounding Canaanites. Ordinarily, Saul's defeat would have been ascribed to apostasy from Yahweh, but this time the Judahite editors attributed it to ritual errors. They required the tradition of Saul and Samuel as a background for the kingship of David.

97:9.7 (1072.5) David with his small army made his headquarters at the non-Hebrew city of Hebron. Presently his compatriots proclaimed him king of the new kingdom of Judah. Judah was made up mostly of non-Hebrew elements — Kenites, Calebites, Jebusites, and other Canaanites. They were nomads — herders — and so were devoted to the Hebrew idea of land ownership. They held the ideologies of the desert clans.

97:9.8 (1072.6) The difference between sacred and profane history is well illustrated by the two differing stories concerning making David king as they are found in the Old Testament. A part of the secular story of how his immediate followers (his army) made him king was inadvertently left in the record by the priests who subsequently prepared the lengthy and prosaic account of the sacred history wherein is depicted how the prophet Samuel, by divine direction, selected David from among his brethren and proceeded formally and by elaborate and solemn ceremonies to anoint him king over the Hebrews and then to proclaim him Saul's successor.

97:9.9 (1072.6) So many times did the priests, after

pripremili svoje fiktivne priče o Božjem čudotvornom odnosu s Izraelom, u potpunosti izbrisali obične i svagdašnje izjave koje su već bile arhivirane u evidenciji.

David je tražio da se politički uzdigne i prvo je oženio Šaulovu kći, a zatim bogatu udovicu Nabala koju je uzeo od Edomaca, a zatim kćer Talmaja, gešurskog kralja. On je imao šest žena od Jebusa, da ne spominjemo Bat- Šebu, koja je bila od Hetita.

I sa takvim metodama i od takvog naroda je David izgradio fikciju božanskog kraljevstva Jude, kao nasljednika baštine i tradicija nestajućeg sjevernog kraljevstva efrajimovskog Izraela. U Davidovom kozmopolitskom plemenu koje je nosilo ime Juda bilo je više nežidova od Židova; ipak su potlačene starješine Efrajima sišle i "pomazale ga za kralja Izraela." Nakon vojne prijetnje, David je sklopio ugovor s Jebusejcima i uspostavio svoju prijestolnicu ujedinjenog kraljevstva u Jebusu (Jeruzalemu), koji je bio grad opasan jakim zidinama na pola puta između Jude i Izraela. Filistejci su to uzeli kao provokaciju i uskoro su napali Davida. Nakon žestoke bitke su bili poraženi, a još jednom je Jahve utvrđen kao "Bog nad Vojskama."

Ali Jahve mora, naposljetku, dijeliti nešto te slave s Kanaanskim bogovima, kako je većina Davidove vojske pripadala nežidovlju. I tako se pojavljuje u vašem zapisu (što su juditski urednici previdjeli), ta osoba koja obznanjuje ove činjenice riječima: "Jahve je preda mnom prodro među moje neprijatelje kao što voda prodiere. Stoga se ovo mjesto prozvalo BaalPerasim." I oni su to učinili, jer osamdeset posto Davidovih vojnika su bili Baaliti.

David je objasnio Šaulov poraz na Gilboi ističući da je Šaul napao Kanaanski grad, Gibeon, čiji ljudi su imali mirovni sporazum s Efrajimovim. Zbog toga Jahve ga ostavi. Čak i u Šaulovo vrijeme David je branio Kanaanski grad Keilu protiv Filistejaca, svoj stožer je podigao u Kanaanskom gradu. U skladu s politikom kompromisa s Kanaancima, David je poslao sedam Šaulovih potomaka preko Gibeonca da se objese.

Nakon poraza Filistejca, David je stekao u posjed "Jahvin kovčeg," odnio ga u Jeruzalem i proglasio da je njegovo kraljevstvo službeno štovalo Jahvu. On je nametnuo teški danak na susjedna plemena - Edomce, Moapce, Amonce i Sirijce.

Davidov korumpirani politički stroj je počeo da stiče osobne posjede zemljišta na sjeveru suprotno hebrejskom običaju i tako je stekao kontrolu nad karavanskim tarifama koje su ranije

preparing their fictitious narratives of God's miraculous dealings with Israel, fail fully to delete the plain and matter-of-fact statements which already rested in the records.

97:9.10 (1072.7) David sought to build himself up politically by first marrying Saul's daughter, then the widow of Nabal the rich Edomite, and then the daughter of Talmi, the king of Geshur. He took six wives from the women of Jebus, not to mention Bathsheba, the wife of the Hittite.

97:9.11 (1073.1) And it was by such methods and out of such people that David built up the fiction of a divine kingdom of Judah as the successor of the heritage and traditions of the vanishing northern kingdom of Ephraimite Israel. David's cosmopolitan tribe of Judah was more gentile than Jewish; nevertheless the oppressed elders of Ephraim came down and "anointed him king of Israel." After a military threat, David then made a compact with the Jebusites and established his capital of the united kingdom at Jebus (Jerusalem), which was a strong-walled city midway between Judah and Israel. The Philistines were aroused and soon attacked David. After a fierce battle they were defeated, and once more Yahweh was established as "The Lord God of Hosts."

97:9.12 (1073.2) But Yahweh must, perforce, share some of this glory with the Canaanite gods, for the bulk of David's army was non-Hebrew. And so there appears in your record (overlooked by the Judahite editors) this telltale statement: "Yahweh has broken my enemies before me. Therefore he called the name of the place Baal-Perazim." And they did this because eighty per cent of David's soldiers were Baalites.

97:9.13 (1073.3) David explained Saul's defeat at Gilboa by pointing out that Saul had attacked a Canaanite city, Gibeon, whose people had a peace treaty with the Ephraimites. Because of this, Yahweh forsook him. Even in Saul's time David had defended the Canaanite city of Keilah against the Philistines, and then he located his capital in a Canaanite city. In keeping with the policy of compromise with the Canaanites, David turned seven of Saul's descendants over to the Gibeonites to be hanged.

97:9.14 (1073.4) After the defeat of the Philistines, David gained possession of the "ark of Yahweh," brought it to Jerusalem, and made the worship of Yahweh official for his kingdom. He next laid heavy tribute on the neighboring tribes — the Edomites, Moabites, Ammonites, and Syrians.

97:9.15 (1073.5) David's corrupt political machine began to get personal possession of land in the north in violation of the Hebrew mores and presently gained control of the caravan tariffs

prikupljali Filistejci. Zatim je uslijedio niz zločina, a vrhunac je bilo ubojstvo Urije. Sve pravosudne žalbe su bile dosuđene u Jeruzalemu; više nisu "starješine" mogle odmjeriti pravosuđe. Nije ni čudo što je izbila pobuna. Danas, Abšalom bi se mogao nazvati demagogom; njegova majka je bila Kanaanka. Bilo je pola tuceta kandidata za prijestolje osim sina Bat-Šebe - Salomona.

Nakon Davidove smrti Salomon je izbrisao politički stroj svih sjevernih utjecaja, ali je nastavio provoditi tiraniju i režim oporezivanja njegova oca. Salomon je bankrotirao narod zbog troškova održavanja njegova dvora kao i njegovog programa izgradnje: Igradio je kuću Libanona, palaču faraonovoj kćeri, hram Jahvi, kraljevski dvor i obnovio zidine mnogih gradova. Salomon je stvorio ogromnu hebrejsku mornaricu kojom su upravljali sirijski pomorci i koja je trgovala sa cijelim svijetom. Njegov harem je brojio gotovo tisuću žena.

U ovom trenutku Jahvin hram u Šilu je diskreditiran i cijelo obožavanje nacije bio je usmjereno na Jebus i njegovu raskošnu dvorsku kapelu. Sjeverno kraljevstvo se vratilo obožavanju Elohim. Oni su uživali naklonost faraona, koji je kasnije porobio Judu, stavljajući južno kraljevstvo pod danak.

Bilo je tu uspona i padova - ratova između Izraela i Jude. Nakon četiri godine građanskog rata i tri dinastije, Izrael je pao pod vlast gradskih despota koji su počeli kupoprodaju zemlje. Čak je i kralj Omri pokušao kupiti Šemerovo imanje. No, na kraju se povukao na brzinu kad se Šalmaneser III odlučio za kontrolu obale Sredozemlja. Kralj Ahab od Efrajima je okupio deset drugih skupina i pružio otpor na Karkaru; bitka je bila neodlučena. Asirci su zaustavljeni, ali saveznici su desetkovani. Ova velika borba ne spominje se u Starom zavjetu.

Novi problemi su počeli kada je kralj Ahab pokušao kupiti zemljište od Nabota. Njegova fenička supruga krivotvorila je Ahabovo ime na nalogu za prodaju zemlje, tako da je Nabotu zemlja bila oduzeta zbog optužbe da je hulio imena "Elohim i kralja." On i njegovi sinovi su odmah bili pogubljeni. Odlučni Ilija se pojavio na sceni i osudio Ahaba za ubojstvo Nabota. Tako je Ilija, jedan od najvećih proroka, počeo svoj nauk kao branitelj starih običaja koji su zabranjivali prodaju zemlje, protivno Baalovom odobrenju prodaje, te protivno pokušaju gradova da dominiraju nad selima. No, reforma nije uspjela sve dok iznajmljivač zemlje Jehua nije udružio snage sa ciganskim poglavicom Jehonadabom i zajedno s njim uništio proroke (agente za nekretnine) Baala u Samariji.

Novi život se pojavio u osobi Joaša, a njegov

prethodno prikupljani zločini. Zatim je uslijedio niz zločina, a vrhunac je bilo ubojstvo Uriah. Sve pravosudne žalbe su bile dosuđene u Jeruzalemu; no longer could "the elders" mete out justice. No wonder rebellion broke out. Today, Absalom might be called a demagogue; his mother was a Canaanite. There were a half dozen contenders for the throne besides the son of Bathsheba — Solomon.

97:9.16 (1073.6) After David's death Solomon purged the political machine of all northern influences but continued all of the tyranny and taxation of his father's regime. Solomon bankrupted the nation by his lavish court and by his elaborate building program: There was the house of Lebanon, the palace of Pharaoh's daughter, the temple of Yahweh, the king's palace, and the restoration of the walls of many cities. Solomon created a vast Hebrew navy, operated by Syrian sailors and trading with all the world. His harem numbered almost one thousand.

97:9.17 (1073.7) By this time Yahweh's temple at Shiloh was discredited, and all the worship of the nation was centered at Jebus in the gorgeous royal chapel. The northern kingdom returned more to the worship of Elohim. They enjoyed the favor of the Pharaohs, who later enslaved Judah, putting the southern kingdom under tribute.

97:9.18 (1073.8) There were ups and downs — wars between Israel and Judah. After four years of civil war and three dynasties, Israel fell under the rule of city despots who began to trade in land. Even King Omri attempted to buy Shemer's estate. But the end drew on apace when Shalmaneser III decided to control the Mediterranean coast. King Ahab of Ephraim gathered ten other groups and resisted at Karkar; the battle was a draw. The Assyrian was stopped but the allies were decimated. This great fight is not even mentioned in the Old Testament.

97:9.19 (1074.1) New trouble started when King Ahab tried to buy land from Naboth. His Phoenician wife forged Ahab's name to papers directing that Naboth's land be confiscated on the charge that he had blasphemed the names of "Elohim and the king." He and his sons were promptly executed. The vigorous Elijah appeared on the scene denouncing Ahab for the murder of the Naboths. Thus Elijah, one of the greatest of the prophets, began his teaching as a defender of the old land mores as against the land-selling attitude of the Baalim, against the attempt of the cities to dominate the country. But the reform did not succeed until the country landlord Jehu joined forces with the gypsy chieftain Jehonadab to destroy the prophets (real estate agents) of Baal at Samaria.

97:9.20 (1074.2) New life appeared as Jehoash and his son Jeroboam delivered Israel from its

sin Jeroboam je izbavio Izrael od njegovih neprijatelja. Ali u Samariji je u to vrijeme vladalo gangstersko plemstvo čiji zulumi se mogu usporediti sa zulumima stare Davidove dinastije. Država i crkva su išli zajedno ruku pod ruku. Pokušaj za suzbijanje slobode govora naveo je Iliju, Amosa i Hošea da u tajnosti počnu pisati spise, što je bio pravi početak židovske i kršćanske Biblije.

Ali sjeverno kraljevstvo nije nestalo iz povijesti sve dok se kralj Izraela nije urotio s kraljem Egipta i odbio platiti dodatno priznanje Asiriji. Tada je počela trogodišnja opsada za kojom je slijedila ukupna disperzija sjevernog kraljevstva. Efraim (Izrael) je tako nestao. Juda - Židovi, "Ostatak Izraelov" - počeo je koncentraciju zemljišta u rukama nekolicine, kao što je Izaija rekao, "Primicanje kuće kući i polja s poljem." S vremenom je bio u Jeruzalemu hram Baalov uz hram Jahve. Taj teror je bio okončan monoteističkom pobunom na čijem je čelu bio dječak-kralj Joaš, koji je trideset i pet godina vodio križarski rat za Jahvu.

Slijedeći kralj, Amasja, imao je problema s naplaćivanjem poreza od pobunjeničkih Edomaca i njihovih susjeda. Nakon odlučne pobjede okrenuo se u napad na svoje sjeverne susjede koji su ga jednako odlučno porazili. Zatim je nastala seljačka buna; kralj je ubijen i šesnaestogodišnji sin stavljen na prijestolje. To je bio Azaija, nazvan Uzija po Izaiji. Nakon Uzije, stanje je iz lošeg otišlo na gore i Juda se održala sto godina plaćanjem danka asirskim kralj evima. Stariji Izaija je rekao da Jeruzalem, budući da je grad Jahve, nikad neće pasti. No, Jeremija nije oklijevao da proglasi njegovu propast.

Do propasti Jude dolazi zahvaljujući utjecaju korumpiranog i bogatog kruga političara koji rade pod vlašću kralja dječaka, Manaše. Promjena gospodarstva pogoduje povratku štovanja Baala, čiji privatni zemljišni poslovi su bili protiv Jahvine ideologije. Pad Asirije i nadmoćnost Egipta daju slobodu Judeji za neko vrijeme, a seljaci preuzimaju vlast. Pod Jošijom oni su uništili jeruzalemski krug korumpiranih političara.

Ali u to doba dolazi do tragičnog kraja kada se Jošija drznuo presresti Nekovu moćnu vojsku koja je išla duž obale iz Egipta u pomoć Asiriji protiv Babilona. Jošija je uništen, a Juda je potpala pod danak Egipta. Baalimska politička stranka se vratila na vlast u Jeruzalemu i tako je počelo *pravo* egipatsko ropstvo. Tada je uslijedilo razdoblje u kojem su baalimski političari kontrolirali i sudove i svećenstvo. Baalimsko bogoslužje je bilo ekonomski i društveni sustav koji se bavio imovinskim pravom i pitanjem plodnosti tla.

enemies. But by this time there ruled in Samaria a gangster-nobility whose depredations rivaled those of the Davidic dynasty of olden days. State and church went along hand in hand. The attempt to suppress freedom of speech led Elijah, Amos, and Hosea to begin their secret writing, and this was the real beginning of the Jewish and Christian Bibles.

97:9.21 (1074.3) But the northern kingdom did not vanish from history until the king of Israel conspired with the king of Egypt and refused to pay further tribute to Assyria. Then began the three years' siege followed by the total dispersion of the northern kingdom. Ephraim (Israel) thus vanished. Judah — the Jews, the "remnant of Israel" — had begun the concentration of land in the hands of the few, as Isaiah said, "Adding house to house and field to field." Presently there was in Jerusalem a temple of Baal alongside the temple of Yahweh. This reign of terror was ended by a monotheistic revolt led by the boy king Joash, who crusaded for Yahweh for thirty-five years.

97:9.22 (1074.4) The next king, Amaziah, had trouble with the revolting tax-paying Edomites and their neighbors. After a signal victory he turned to attack his northern neighbors and was just as signally defeated. Then the rural folk revolted; they assassinated the king and put his sixteen-year-old son on the throne. This was Azariah, called Uzziah by Isaiah. After Uzziah, things went from bad to worse, and Judah existed for a hundred years by paying tribute to the kings of Assyria. Isaiah the first told them that Jerusalem, being the city of Yahweh, would never fall. But Jeremiah did not hesitate to proclaim its downfall.

97:9.23 (1074.5) The real undoing of Judah was effected by a corrupt and rich ring of politicians operating under the rule of a boy king, Manasseh. The changing economy favored the return of the worship of Baal, whose private land dealings were against the ideology of Yahweh. The fall of Assyria and the ascendancy of Egypt brought deliverance to Judah for a time, and the country folk took over. Under Josiah they destroyed the Jerusalem ring of corrupt politicians.

97:9.24 (1074.6) But this era came to a tragic end when Josiah presumed to go out to intercept Necho's mighty army as it moved up the coast from Egypt for the aid of Assyria against Babylon. He was wiped out, and Judah went under tribute to Egypt. The Baal political party returned to power in Jerusalem, and thus began the *real* Egyptian bondage. Then ensued a period in which the Baalim politicians controlled both the courts and the priesthood. Baal worship was an economic and social system dealing with property rights as well as having to do with soil fertility.

97:9.25 (1075.1) With the overthrow of Necho by

Kada je Nebukadnezar uzrokovao pad

Kada je Nabukodonozor uzurpovao pau Neka, Juda je pala pod vlast Babilona i dobila deset godina milosti, ali uskoro je došlo do pobune. Kad im se Nabukodonozor suprotstavio, Juditi su počeli provoditi društvene reforme, tako što je oslobađanje robova, kako bi utjecali na Jahvu. Kada se babilonska vojska privremeno povukla, Hebreji su se radovali da im je njihova magična reforma pomogla. Za vrijeme tog razdoblja je Jeremija propovijedao o predstojećoj propasti i tada se vratio Nabukodonozor.

I tako iznenada dođe kraj Jude. Grad je bio uništen, a ljudi su bili odvedeni u Babilon. Borba između Jahve i Baala je završila sa sužanjstvom. I ropstvo je toliko šokiralo ostatak Izraela da ga je navelo na monoteizam.

U Babilonu Židovi su stigli do zaključka da nisu mogli opstati kao mala skupina u Palestini sa vlastitim osebnim društvima i gospodarskim običajima i da su, kako bi njihove ideologije prevladale, morali obratiti nežidove. Tako je nastao njihov novi koncept sudbine - ideja da Židovi moraju biti odabrane sluga Jahvine. Židovska religija Starog zavjeta doista je evoluirala u Babilonu za vrijeme zatočeništva.

Nauk o besmrtnosti također je oblikovan u Babilonu. Židovi su mislili da je ideja o budućem životu skretala pažnju od njihovog evanđelja društvene pravde. Sada je po prvi put teologija zauzela mjesto sociologije i ekonomije. Došlo je do formiranja religije kao sustava ljudske misli i ponašanja koji se sve više i više odvajao od politike, sociologije i ekonomije.

I tako istina o židovskom narodu otkriva da mnogo toga što je bilo smatrano svetom povijesti na kraju nije ništa više od obične kronike svjetovne povijesti. Judaizam je tlo iz kojeg je kršćanstvo raslo, ali Židovi nisu bili čudesni narod.

10. HEBREJSKA RELIGIJA

Njihove vođe su učili Izraelce da su bili izabrani narod, ne za posebno uživanje i isključivo primanje božanske naklonosti, nego za posebnu službu raznošenja istine jednoga Boga svim narodima. Oni su obećali Židovima da ako budu ispunili tu sudbinu, da će oni postati duhovni vođe svih naroda, dok će Mesija nakon svog dolaska vladati nad njima i cijelim svijetom kao Knez Mira.

Kad su Židovi bili oslobođeni od Perzijanaca, vratili su se u Palestinu samo kako bi pali u ropstvo svog vlastog kodeksa zakona, prinošenja žrtava i rituala kojima su upravljali svećenici. I kao što su hebrejski klanovi odbacili prekrasne riječi o

With the overthrow of Hebra by Nebuchadnezzar, Judah fell under the rule of Babylon and was given ten years of grace, but soon rebelled. When Nebuchadnezzar came against them, the Judahites started social reforms, such as releasing slaves, to influence Yahweh. When the Babylonian army temporarily withdrew, the Hebrews rejoiced that their magic of reform had delivered them. It was during this period that Jeremiah told them of the impending doom, and presently Nebuchadnezzar returned.

97:9.26 (1075.2) And so the end of Judah came suddenly. The city was destroyed, and the people were carried away into Babylon. The Yahweh-Baal struggle ended with the captivity. And the captivity shocked the remnant of Israel into monotheism.

97:9.27 (1075.3) In Babylon the Jews arrived at the conclusion that they could not exist as a small group in Palestine, having their own peculiar social and economic customs, and that, if their ideologies were to prevail, they must convert the gentiles. Thus originated their new concept of destiny — the idea that the Jews must become the chosen servants of Yahweh. The Jewish religion of the Old Testament really evolved in Babylon during the captivity.

97:9.28 (1075.4) The doctrine of immortality also took form at Babylon. The Jews had thought that the idea of the future life detracted from the emphasis of their gospel of social justice. Now for the first time theology displaced sociology and economics. Religion was taking shape as a system of human thought and conduct more and more to be separated from politics, sociology, and economics.

97:9.29 (1075.5) And so does the truth about the Jewish people disclose that much which has been regarded as sacred history turns out to be little more than the chronicle of ordinary profane history. Judaism was the soil out of which Christianity grew, but the Jews were not a miraculous people.

10. THE HEBREW RELIGION

97:10.1 (1075.6) Their leaders had taught the Israelites that they were a chosen people, not for special indulgence and monopoly of divine favor, but for the special service of carrying the truth of the one God over all to every nation. And they had promised the Jews that, if they would fulfill this destiny, they would become the spiritual leaders of all peoples, and that the coming Messiah would reign over them and all the world as the Prince of Peace.

97:10.2 (1075.7) When the Jews had been freed by the Persians, they returned to Palestine only to fall into bondage to their own priest-ridden code of laws, sacrifices, and rituals. And as the Hebrew clans rejected the wonderful story of God

Bogu predstavljene u oproštajnom govoru Mojsija u vezi prinošenja ritualnih žrtvi i ispaštanja, ti su ostaci hebrejskog naroda odbacili veličanstveni koncept drugog Izaije i na njegovo mjesto usvojili pravila, propise i obrede svojeg rastućeg svećeništva.

Nacionalni egoizam, lažna vjera u pogrešno tumačenje obećanja o dolasku Mesije i sve veće tlačenje i tiranija svećenstva zauvijek su ušutkali glasove duhovnih vođa (osim Daniela, Ezekijela, Hagaja i Malahije) i od toga dana do vremena Ivana Krstitelja sav Izrael je doživljavao sve veće duhovno nazadovanje. Ali Židovi nikada nisu izgubili koncept Oca Svih: čak i u dvadesetom stoljeću poslije Krista su nastavili slijediti taj koncept Božanstva.

Od Mojsija do Ivana Krstitelja širi se neprekinuti niz vjernih učitelja koji su prenosili baklju monoteističkog svjetla s generacije na generaciju, dok su neprestano držali pod prismotrom beskrupulozne vladare, osuđivali svećenike zbog komercijalizacije i zauvijek opominjali ljude da se pridržavaju bogoslužja vrhovnog Jahve, Boga Izraelova.

Kao narod Židovi su na kraju izgubili politički identitet, ali hebrejska religija iskrene vjere u jednoga Boga univerzalno nastavlja živjeti u srcima raspršenih prognanika. I ta religija nastavlja postojati, jer učinkovito funkcionira u očuvanju najviših vrijednosti svojih sljedbenika. Židovska religija je sačuvala ideale svog naroda, ali ona nije potakla napredak i filozofsko kreativna otkrića u oblasti istine. Židovska religija je imala mnogo grešaka - ona nije imala dovoljno filozofije i gotovo je bila lišena svih estetskih kvaliteta - ali je očuvala moralne vrijednosti; stoga je ustrajala. Vrhovni Jahve, u usporedbi s drugim konceptima Božanstva, je bio jasan, živ, osoban i moralan.

Židovi su voljeli pravdu, mudrost, istinu i pravednost kao malo koji narod, ali su od svih naroda najmanje pridonijeli intelektualnom i duhovnom razumijevanju tih božanskih osobina. Iako je hebrejska teologija odbila poći stazom proširenja, igrala je važnu ulogu u razvoju druge dvije svjetske religije, kršćanstva i islama.

Židovska religija je ustrajala i zahvaljujući svojim institucijama. Teško je za religiju da preživi kao privatna praksa izoliranih pojedinaca. Tu počiva pogreška religioznih vođa: Vidjevši zla institucionalizirane religije, oni žele uništiti metodu skupnog funkcioniranja. Umjesto što će uništiti svaki oblik rituala, bolje je da ih reformiraju. U tom smislu Ezekiel je bio mudriji od svojih suvremenika; premda im se pridružio u inzistiranju na osobnoj moralnoj odgovornosti, on je također

presented in the farewell oration of Moses for the rituals of sacrifice and penance, so did these remnants of the Hebrew nation reject the magnificent concept of the second Isaiah for the rules, regulations, and rituals of their growing priesthood.

97:10.3 (1075.8) National egotism, false faith in a misconceived promised Messiah, and the increasing bondage and tyranny of the priesthood forever silenced the voices of the spiritual leaders (excepting Daniel, Ezekiel, Haggai, and Malachi); and from that day to the time of John the Baptist all Israel experienced an increasing spiritual retrogression. But the Jews never lost the concept of the Universal Father; even to the twentieth century after Christ they have continued to follow this Deity conception.

97:10.4 (1076.1) From Moses to John the Baptist there extended an unbroken line of faithful teachers who passed the monotheistic torch of light from one generation to another while they unceasingly rebuked unscrupulous rulers, denounced commercializing priests, and ever exhorted the people to adhere to the worship of the supreme Yahweh, the Lord God of Israel.

97:10.5 (1076.2) As a nation the Jews eventually lost their political identity, but the Hebrew religion of sincere belief in the one and universal God continues to live in the hearts of the scattered exiles. And this religion survives because it has effectively functioned to conserve the highest values of its followers. The Jewish religion did preserve the ideals of a people, but it failed to foster progress and encourage philosophic creative discovery in the realms of truth. The Jewish religion had many faults — it was deficient in philosophy and almost devoid of aesthetic qualities — but it did conserve moral values; therefore it persisted. The supreme Yahweh, as compared with other concepts of Deity, was clear-cut, vivid, personal, and moral.

97:10.6 (1076.3) The Jews loved justice, wisdom, truth, and righteousness as have few peoples, but they contributed least of all peoples to the intellectual comprehension and to the spiritual understanding of these divine qualities. Though Hebrew theology refused to expand, it played an important part in the development of two other world religions, Christianity and Mohammedanism.

97:10.7 (1076.4) The Jewish religion persisted also because of its institutions. It is difficult for religion to survive as the private practice of isolated individuals. This has ever been the error of the religious leaders: Seeing the evils of institutionalized religion, they seek to destroy the technique of group functioning. In place of destroying all ritual, they would do better to reform it. In this respect Ezekiel was wiser than his contemporaries; though he joined with them in

radio na uspostavi vjernog prakticanja vrhunskog i pročišćenog oblika rituala.

I tako je slijed učitelja Izraela ostvario najveći podvig u evoluciji religije koji je ikad postignut na Urantiji: postupnu ali kontinuiranu transformaciju barbarskog pojma divljačkog demona Jahve, ljubomornog i okrutnog duha užarenog Sinajskog vulkana, u kasniji uzvišeni i božanski koncept vrhovnog Jahve, stvoritelja svega što postoji i Oca cijelog čovječanstva koji je pun ljubavi i milosrđa. A taj jevrejski koncept Boga je bio najveća ljudska predodžba Oca Svih koja je postojala dok nije proširena i veličanstveno pojačana osobnim učenjima i primjernim životom njegovog Sina, Mihaela iz Nebadona.

Predstavio Melkizedek iz Nebadona.

insisting on personal moral responsibility, he also set about to establish the faithful observance of a superior and purified ritual.

97:10.8 (1076.5) And thus the successive teachers of Israel accomplished the greatest feat in the evolution of religion ever to be effected on Urantia: the gradual but continuous transformation of the barbaric concept of the savage demon Yahweh, the jealous and cruel spirit god of the fulminating Sinai volcano, to the later exalted and supernal concept of the supreme Yahweh, creator of all things and the loving and merciful Father of all mankind. And this Hebraic concept of God was the highest human visualization of the Universal Father up to that time when it was further enlarged and so exquisitely amplified by the personal teachings and life example of his Son, Michael of Nebadon.

97:10.9 (1076.6) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 98. MELKIZEDEKOVA UČENJA NA ZAPADU

⇨ 097

Knjiga Urantije

099 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 98 MELKIZEDEKOVA UČENJA NA ZAPADU

Sekcije

Uvod

1. SALEMSKA RELIGIJA MEĐU GRCIMA
2. GRČKA FILOZOFSKA MISAO
3. MELKIZEDEKOVA UČENJA U RIMU
4. MISTERIJSKI KULTOVI
5. KULT MITRE
6. MITRAIZAMI KRŠĆANSTVO
7. KRŠĆANSKA RELIGIJA

PAPER 98 THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN THE OCCIDENT

SECTIONS

Introduction

1. The Salem Religion among the Greeks
2. Greek Philosophic Thought
3. The Melchizedek Teachings in Rome
4. The Mystery Cults
5. The Cult of Mithras
6. Mithraism and Christianity
7. The Christian Religion

Uvod

MELKIZEDEKOVA učenja su ušla u Europu iz mnogo pravaca, ali prvenstveno preko Egipta, te su utjelovljena u Zapadnoj filozofiji nakon što su prvo temeljito helenizirana i kasnije pomiješana sa kršćanstvom. Ideali zapadnog svijeta bili su u osnovi sokratovski, dok kasnije zapadni svijet usvaja kao svoju religijsku filozofiju Isusova učenja modificirana i kompromitirana kroz kontakt s razvijajućom zapadnom filozofijom i religijom, što je sve kulminiralo u kršćanskoj crkvi.

Za duže vrijeme u Europi salemski misionari su nastavljali sa svojim aktivnostima, postupno apsorbirani u mnogim kultovima i obrednim skupinama koje su se povremeno javljale. Među onima koji su naučavali salemska učenja u najčišćem obliku treba pomenuti Cinike. Ovi propovjednici vjere i uzdanja u Boga su još uvijek funkcionirali u rimskoj Europi u prvom stoljeću poslije Krista, a kasnije su ušli u novoformiranu kršćansku religiju.

Veći dio salemske doktrine se proširio u Europi djelovanjem židovskih vojnika plaćenika koji su se borili u mnogim zapadnim sukobima. U

INTRODUCTION

98:0.1 (1077.1) THE Melchizedek teachings entered Europe along many routes, but chiefly they came by way of Egypt and were embodied in Occidental philosophy after being thoroughly Hellenized and later Christianized. The ideals of the Western world were basically Socratic, and its later religious philosophy became that of Jesus as it was modified and compromised through contact with evolving Occidental philosophy and religion, all of which culminated in the Christian church.

98:0.2 (1077.2) For a long time in Europe the Salem missionaries carried on their activities, becoming gradually absorbed into many of the cults and ritual groups which periodically arose. Among those who maintained the Salem teachings in the purest form must be mentioned the Cynics. These preachers of faith and trust in God were still functioning in Roman Europe in the first century after Christ, being later incorporated into the newly forming Christian religion.

98:0.3 (1077.3) Much of the Salem doctrine was spread in Europe by the Jewish mercenary soldiers who fought in so many of the Occidental

davna vremena Židovi su bili poznati jednako po svojoj vojnoj hrabrosti kao i po svojoj teološkoj posebnosti.

Osnovne doktrine grčke filozofije, židovske teologije i kršćanske etike su temeljno zasnovane na ranijim učenjima Melkizedeka.

military struggles. In ancient times the Jews were famed as much for military valor as for theologic peculiarities.

98:0.4 (1077.4) The basic doctrines of Greek philosophy, Jewish theology, and Christian ethics were fundamentally repercussions of the earlier Melchizedek teachings.

1. SALEMSKA RELIGIJA MEĐU GRČIMA

Salemski misionari mogli su izgraditi moćnu religioznu platformu među Grčima da nije bilo strogog tumačenja zakletve koju su položili pri ređenju, Makiventinog naloga da ne smiju formirati zajednice isključivo posvećene bogoslužju i da individualni učitelji neće djelovati kao svećenici niti primiti naknadu za religijsku službu, nego samo hranu, odjeću i zaklon. Kada su Melkizedekovi učitelji stigli u predhelenističku Grčku, pronašli su ljude koji su još uvijek njegovali tradicije Adamsona iz anditskog razdoblja, ali ta učenja su postala uveliko razvodnjena s pojmovima i vjerovanjima velikog broja inferiornih robova koji su u sve većem broju dovođeni na grčke obale. Ove pridošlice su bile odgovorne za vraćanje grubom animizmu sa krvavim obredima, dok su niže klase pretvarale kažnjavanje osuđenih kriminalaca u ceremonijalne svečanosti.

Rani utjecaj salemskih učitelja bio je gotovo uništen takozvanom arijskom invazijom iz južne Europe i Istoka. Ovi helenski osvajači donijeli su sa sobom antropomorfne koncepcije Boga slične onima koje su njihovi arijski rođaci sprovodili u Indiji. Ovaj uvezeni utjecaj je vodio počecima evolucije grčke obitelji bogova i božica. Ova nova religija djelomično se temeljila na kultovima helenističkih barbara koji dolaze u Grčku, ali je također u sebi nosila mitove starijih stanovnika Grčke.

Helenski Grci su zatekli mediteranski svijet kojim je u velikoj mjeri dominirao kult majke, a oni su ovim narodima nametnuli njihovog čovjeka-boga - Diausa-Zeusa - koji je poput Jahve u vjerovanju i obožavanju henoteističkih Semita, već postao glava cijelog grčkog panteona podređenih bogova. Grci bi na kraju ostvarili pravi monoteizam u konceptu Zeusa da nije bilo njihovog vjerovanja u kontrolu Sudbine. Bog najviših vrijednosti mora odlučivati o sudbini, a ne samo biti stvoritelj sudbine.

Kao posljedica ovih čimbenika u religijskoj evoluciji, s vremenom se razvilo popularno vjerovanje u bezbrižne bogove Olimpa koji su bili

1. THE SALEM RELIGION AMONG THE GREEKS

98:1.1 (1077.5) The Salem missionaries might have built up a great religious structure among the Greeks had it not been for their strict interpretation of their oath of ordination, a pledge imposed by Machiventa which forbade the organization of exclusive congregations for worship, and which exacted the promise of each teacher never to function as a priest, never to receive fees for religious service, only food, clothing, and shelter. When the Melchizedek teachers penetrated to pre-Hellenic Greece, they found a people who still fostered the traditions of Adamson and the days of the Andites, but these teachings had become greatly adulterated with the notions and beliefs of the hordes of inferior slaves that had been brought to the Greek shores in increasing numbers. This adulteration produced a reversion to a crude animism with bloody rites, the lower classes even making ceremonial out of the execution of condemned criminals.

98:1.2 (1077.6) The early influence of the Salem teachers was nearly destroyed by the so-called Aryan invasion from southern Europe and the East. These Hellenic invaders brought along with them anthropomorphic God concepts similar to those which their Aryan fellows had carried to India. This importation inaugurated the evolution of the Greek family of gods and goddesses. This new religion was partly based on the cults of the incoming Hellenic barbarians, but it also shared in the myths of the older inhabitants of Greece.

98:1.3 (1078.1) The Hellenic Greeks found the Mediterranean world largely dominated by the mother cult, and they imposed upon these peoples their man-god, Dyaus-Zeus, who had already become, like Yahweh among the henotheistic Semites, head of the whole Greek pantheon of subordinate gods. And the Greeks would have eventually achieved a true monotheism in the concept of Zeus except for their retention of the overcontrol of Fate. A God of final value must, himself, be the arbiter of fate and the creator of destiny.

98:1.4 (1078.2) As a consequence of these factors in religious evolution, there presently developed the popular belief in the happy-go-lucky gods of Mount

više ljudski nego božanski i koje inteligentni Grci nikada nisu uzeli ozbiljno. Oni nisu imali ni velike ljubavi niti velikog straha od tih božanstava koja su bila plod njihove mašte. Imali su domoljubnu i rasnu naklonost prema Zeusu i njegovoj obitelji poluljudi-polubogova, ali teško da su ih poštovali ili obožavali.

Heleni su postali toliko puni protivljenja prema svećenstvu zbog ranijih doktrina salemskih učitelja, da se nikakvo moćnije svećenstvo nije pojavilo u Grčkoj. Čak je i stvaranje slika bogova postalo više pitanje umjetnosti nego obožavanja.

Olimpijski bogovi pokazuju čovjekov tipični antropomorfizam. No, grčka mitologija je bila više estetska nego etička. Grčka religija je bila korisna u tome što je prikazala svemir kojim upravlja skupina božanstava. No, grčka moralnost, etika i filozofija su s vremenom daleko prevazišli koncepciju boga i ta neuravnoteženost između intelektualnog i duhovnog rasta bila je jednako opasna u Grčkoj kao što se pokazala opasnom u Indiji.

2. GRČKA FILOZOFSKA MISAO

Religija koja je površna i koju čovjek ne uzima ozbiljno ne može opstati, pogotovo ako nema svećenika koji će njegovati njezina oblića i ispunjavati srca posvećenika sa strijepnjom i strahopoštovanjem. Religija Olimpa nije obećavala spasenje i nije gasila duhovnu žeđ svojih vjernika; stoga je bila osuđena na propast. Tisuću godina nakon osnutka je gotovo nestala, tako da su Grci bili bez nacionalne religije, kako su bogovi Olimpa izgubili uporište u boljim umovima.

Takve su bile okolnosti u šestom stoljeću prije Krista, kada u Orijentu i Levantu dolazi do oživljavanja duhovne svijesti i novog buđenja i priznavanja monoteizma. No, Zapad nije imao udjela u tom novom razvoju; ni Europa, ni sjeverna Afrika nisu intenzivno sudjelovali u ovoj religioznoj renesansi. Grci, međutim, su prolazili kroz jedan veličanstveni period intelektualnog napredovanja. Oni su počeli svladavati strah i više nisu tražili religiju kao protuotrov za strah, ali oni nisu vidjeli da je istinska religija bila lijek za glad duše, duhovni nemir i moralni očaj. Oni su tražili utjehu duši u dubokom razmišljanju - filozofiji i metafizici. Okrenuli su se od kontemplacije samoodržanja - spasenja - na samoostvarenje i samorazumijevanje.

Rigoroznim razmišljanjem Grci su pokušali postići tu svjesnost sigurnosti koja bi služila kao zamjena za vjerovanje u preživljavanje, ali su pri tome doživjeli neuspjeh. Samo inteligentniji među

Olympus, gods more human than divine, and gods which the intelligent Greeks never did regard very seriously. They neither greatly loved nor greatly feared these divinities of their own creation. They had a patriotic and racial feeling for Zeus and his family of half men and half gods, but they hardly revered or worshiped them.

98:1.5 (1078.3) The Hellenes became so impregnated with the antipriestcraft doctrines of the earlier Salem teachers that no priesthood of any importance ever arose in Greece. Even the making of images to the gods became more of a work in art than a matter of worship.

98:1.6 (1078.4) The Olympian gods illustrate man's typical anthropomorphism. But the Greek mythology was more aesthetic than ethic. The Greek religion was helpful in that it portrayed a universe governed by a deity group. But Greek morals, ethics, and philosophy presently advanced far beyond the god concept, and this imbalance between intellectual and spiritual growth was as hazardous to Greece as it had proved to be in India.

2. GREEK PHILOSOPHIC THOUGHT

98:2.1 (1078.5) A lightly regarded and superficial religion cannot endure, especially when it has no priesthood to foster its forms and to fill the hearts of the devotees with fear and awe. The Olympian religion did not promise salvation, nor did it quench the spiritual thirst of its believers; therefore was it doomed to perish. Within a millennium of its inception it had nearly vanished, and the Greeks were without a national religion, the gods of Olympus having lost their hold upon the better minds.

98:2.2 (1078.6) This was the situation when, during the sixth century before Christ, the Orient and the Levant experienced a revival of spiritual consciousness and a new awakening to the recognition of monotheism. But the West did not share in this new development; neither Europe nor northern Africa extensively participated in this religious renaissance. The Greeks, however, did engage in a magnificent intellectual advancement. They had begun to master fear and no longer sought religion as an antidote therefor, but they did not perceive that true religion is the cure for soul hunger, spiritual disquiet, and moral despair. They sought for the solace of the soul in deep thinking — philosophy and metaphysics. They turned from the contemplation of self-preservation — salvation — to self-realization and self-understanding.

98:2.3 (1078.7) By rigorous thought the Greeks attempted to attain that consciousness of security which would serve as a substitute for the belief in survival, but they utterly failed. Only the more

višim klasama Grčkog naroda su mogli shvatiti ovo novo učenje; narodne mase, potomci robova iz bivših generacija, nisu imali kapaciteta za prijem ove nove zamjene za religiju.

Filozofi su prezirali sve oblike bogoslužja, bez obzira što su gotovo svi u pozadini labavo vjerovali u salemsku doktrinu "inteligencije svemira," "ideju Boga" i "Veliki Izvor." U onoj mjeri u kojoj su grčki filozofi dali priznanje božanskom i nadkonačnom, oni su bili pravi monoteisti; ukazivali su vrlo površno priznanje cijeloj galaksiji olimpijskih bogova i božica.

Grčki pjesnici petog i šestog stoljeća, a osobito Pindar, pokušavaju reformirati grčku religiju. Oni su povisili njezine ideale, ali su bili više umjetnici nego praktikanti religije. Nisu uspjeli razviti metodu za njegovanje i očuvanje vrhovnih vrijednosti.

Ksenofan je zagovarao ideju o jednom Bogu, ali njegov koncept božanstva je bio previše panteistički kako bi mogao biti osobni Otac smrtnog čovjeka. Anaksagora je bio zagovornik mehanizma, osim što je priznavao Prvi Uzrok, Početni Um. Sokrat i njegovi nasljednici, Platon i Aristotel, učili su da je u znanju bila vrlina; da je u dobroti počivalo zdravlje duše; da je bilo bolje trpjeti nepravdu nego biti kriv za nju, da je bilo pogrešno vraćati zlo za zlo, te da su bogovi bili mudri i dobri. Njihove glavne vrline su bile: mudrost, hrabrost, umjerenost i pravednost.

Evolucija religijske filozofije među helenskim i hebrejskim narodima pruža kontrastivnu ilustraciju djelovanja crkve kao institucije u oblikovanju kulturnog napretka. U Palestini, ljudska misao je toliko bila pod kontrolom svećenika i Svetog pisma, da su filozofija i estetika bile u cijelosti potopljene u religiji i moralnosti. U Grčkoj, gotovo potpuno nepostojanje svećenika i "Svetog pisma" ostavilo je ljudski um slobodan i nesputan, što je rezultiralo zapanjujućim razvojem u dubini misli. Ali religija kao osobno iskustvo nije uspjela održati korak s intelektualnim ispitivanjem prirode i stvarnosti svemira.

U Grčkoj, vjera je bila podređena razmišljanju; u Palestini, razmišljanje je bilo podređeno vjerovanju. Velika snaga kršćanstva je bila u tome što je puno posudilo od hebrejske mornosti i grčke misli.

U Palestini, religijska dogma je bila toliko očvrsla da je zapriječila put daljnjem rastu; u Grčkoj, ljudska misao je postala toliko apstraktna da je pojam Boga rasplinjen u maglovitim parama panteističke spekulacije koja je bila vrlo usporediva s neosobnom Beskonačnom brahmanskih

intelligent among the higher classes of the Hellenic peoples could grasp this new teaching; the rank and file of the progeny of the slaves of former generations had no capacity for the reception of this new substitute for religion.

98:2.4 (1079.1) The philosophers disdained all forms of worship, notwithstanding that they practically all held loosely to the background of a belief in the Salem doctrine of "the Intelligence of the universe," "the idea of God," and "the Great Source." In so far as the Greek philosophers gave recognition to the divine and the superfinite, they were frankly monotheistic; they gave scant recognition to the whole galaxy of Olympian gods and goddesses.

98:2.5 (1079.2) The Greek poets of the fifth and sixth centuries, notably Pindar, attempted the reformation of Greek religion. They elevated its ideals, but they were more artists than religionists. They failed to develop a technique for fostering and conserving supreme values.

98:2.6 (1079.3) Xenophanes taught one God, but his deity concept was too pantheistic to be a personal Father to mortal man. Anaxagoras was a mechanist except that he did recognize a First Cause, an Initial Mind. Socrates and his successors, Plato and Aristotle, taught that virtue is knowledge; goodness, health of the soul; that it is better to suffer injustice than to be guilty of it, that it is wrong to return evil for evil, and that the gods are wise and good. Their cardinal virtues were: wisdom, courage, temperance, and justice.

98:2.7 (1079.4) The evolution of religious philosophy among the Hellenic and Hebrew peoples affords a contrastive illustration of the function of the church as an institution in the shaping of cultural progress. In Palestine, human thought was so priest-controlled and scripture-directed that philosophy and aesthetics were entirely submerged in religion and morality. In Greece, the almost complete absence of priests and "sacred scriptures" left the human mind free and unfettered, resulting in a startling development in depth of thought. But religion as a personal experience failed to keep pace with the intellectual probings into the nature and reality of the cosmos.

98:2.8 (1079.5) In Greece, believing was subordinated to thinking; in Palestine, thinking was held subject to believing. Much of the strength of Christianity is due to its having borrowed heavily from both Hebrew morality and Greek thought.

98:2.9 (1079.6) In Palestine, religious dogma became so crystallized as to jeopardize further growth; in Greece, human thought became so abstract that the concept of God resolved itself into a misty vapor of pantheistic speculation not at all unlike the impersonal Infinity of the Brahman philosophers.

filozofa.

No, prosječni ljudi tog vremena nisu mogli shvatiti niti su se puno zanimali za grčku filozofiju samoostvarenja i jedno apstraktno Božanstvo; oni su prije tražili obećanja spasenja i osobnog Boga koji može čuti njihove molitve. Oni su protjerali filozofe i prognali ostatke salemskog kulta - ove dvije doktrine su tada već bile stopljene u jednu - i spremali se prihvatiti orgijske ludorije misterijskih kultova koji su se širili mediteranskim zemljama. Eleuzinski misteriji su podignuti u olimpijskom panteonu, grčkoj verziji štovanja plodnosti; cvjetao je Dionizijev kult obožavanja prirode; najbolji od kultova bilo je Orfijsko bratstvo, čiji su moralni nauci i obećanja spasenja učinili upečatljiv dojam na mnoge ljude.

Cijela Grčka je postala zaokupljena ovim novim metodama za postizanje spasenja, ovim emocionalnim i plahovitim ceremonijama. Ni jedna nacija nije nikad dostigla takve visine umjetničke filozofije u tako kratkom vremenu; nitko nikada nije stvorio tako napredan sustav etike praktički bez Božanstva i potpuno lišen obećanja ljudskog spasenja; i ni jedna nacija nije nikada prije tako brzo, duboko i nasilno pala u takve dubine intelektualne stagnacije, moralne izopačenosti i duhovnog siromaštva kao ti isti grčki narodi, kada su se bacili u ludi vrtlog misterijskih kultova.

Religije dugo mogu opstati bez filozofske podrške, ali mali broj filozofija, kao takvih, dugo može ustrajati bez neke identifikacije s religijom. Filozofija je religiji isto što je koncepcija djelovanju. No, idealno ljudsko stanje je ono u kojem su filozofija, religija i znanost čvrsto povezane u smisleno jedinstvo vezujućim djelovanjem mudrosti, vjere i iskustva.

3. MELKIZEDEKOVA UČENJA U RIMU

Kako je izrasla iz ranijih religioznih oblika obožavanja obiteljskih bogova u plemensko štovanje Marsa, boga rata, bilo je prirodno što je kasnija religija Latina bila više politička tvorevina nego što su to bili intelektualni sustavi Grka i brahmana ili duhovnije religije nekih drugih naroda.

U velikoj monoteističkoj renesansi Melkizedekova evanđelja u šestom stoljeću prije Krista, premalo salemskih misionara je prodrlo u Italiju, a oni nisu bili u mogućnosti da prevladaju nad utjecajem brzog širenja etruskog svećenstva sa svojom novom galaksijom bogova i hramova, koja je ušla u sastav rimske državne religije. Ova

^{98:2.10 (1079.7)} But the average men of these times could not grasp, nor were they much interested in, the Greek philosophy of self-realization and an abstract Deity; they rather craved promises of salvation, coupled with a personal God who could hear their prayers. They exiled the philosophers, persecuted the remnants of the Salem cult, both doctrines having become much blended, and made ready for that terrible orgiastic plunge into the follies of the mystery cults which were then overspreading the Mediterranean lands. The Eleusinian mysteries grew up within the Olympian pantheon, a Greek version of the worship of fertility; Dionysus nature worship flourished; the best of the cults was the Orphic brotherhood, whose moral preachments and promises of salvation made a great appeal to many.

^{98:2.11 (1080.1)} All Greece became involved in these new methods of attaining salvation, these emotional and fiery ceremonials. No nation ever attained such heights of artistic philosophy in so short a time; none ever created such an advanced system of ethics practically without Deity and entirely devoid of the promise of human salvation; no nation ever plunged so quickly, deeply, and violently into such depths of intellectual stagnation, moral depravity, and spiritual poverty as these same Greek peoples when they flung themselves into the mad whirl of the mystery cults.

^{98:2.12 (1080.2)} Religions have long endured without philosophical support, but few philosophies, as such, have long persisted without some identification with religion. Philosophy is to religion as conception is to action. But the ideal human estate is that in which philosophy, religion, and science are welded into a meaningful unity by the conjoined action of wisdom, faith, and experience.

3. THE MELCHIZEDEK TEACHINGS IN ROME

^{98:3.1 (1080.3)} Having grown out of the earlier religious forms of worship of the family gods into the tribal reverence for Mars, the god of war, it was natural that the later religion of the Latins was more of a political observance than were the intellectual systems of the Greeks and Brahmans or the more spiritual religions of several other peoples.

^{98:3.2 (1080.4)} In the great monotheistic renaissance of Melchizedek's gospel during the sixth century before Christ, too few of the Salem missionaries penetrated Italy, and those who did were unable to overcome the influence of the rapidly spreading Etruscan priesthood with its new galaxy of gods and temples, all of which became organized into

religija latinskih plemena nije bila trivijalna i potkupljiva kao kod Grka, niti je bila stroga i tiranska kao kod Hebreja; sastojala se najvećim dijelom u održavanju pukih formi, zavjeta i tabua.

Rimska religija uveliko je bila pod utjecajem opsežnog uvoza i usvajanja kulture iz Grčke. Na kraju je većina olimpijskih bogova transplantirana i inkorporirana u latinski panteon. Grci su dugo obožavali vatru obiteljskog ognjišta - Hestia je bila djevičanska božica ognjišta; Vesta je bila rimska boginja doma. Zeus je postao Jupiter; Afrodita je postala Venera; i tako dalje dugim redom olimpijskih božanstava.

Religiozna inicijacija rimske mladeži je bila prigoda njihove svečane posvete službi države. Polaganje zakletvi i primanje državljanstva su ustvari bili vjerski obredi. Latinski narodi su održavali hramove, oltare i svetišta, dok su u kriznim situacijama imali običaj konzultirati proročanstva. Oni su sačuvali kosti junaka i kasnije kršćanskih svetaca.

Ovaj formalni i neemocionalni oblik pseudoreligijskog domoljublja bio je osuđen na propast, upravo kao što je izrazito intelektualno i umjetničko obožavanje Grka propalo pred naletom strašnih i duboko emocionalnih štovanja kulturnih misterija. Najveći među tim razarajućim kultovima bila je misterijska religija sekte Majke Božje, koja je u te dane imala svoje sjedište točno na mjestu današnje crkve Sv. Petra u Rimu.

Javljujuća rimska država politički je osvajala druge, ali nju su zauzvrat osvojili kultovi, obredi, misterije i koncepcije boga koje su formirane u Egiptu, Grčkoj i Levantu. Ovi uvezeni kultovi nastavili su procvat diljem rimske države do vremena Augusta, koji je isključivo iz političkih i građanskih razloga povukao herojski i djelomično uspješan potez u nastojanju da uništi misterijske kultove i da oživi staru političku religiju.

Jedan od svećenika državne religije je rekao Augustu o ranijim pokušajima salemskih učitelja da prošire nauk o jednom Bogu, najvišem Božanstvu koje predsjedava nad svim nadnaravnim bićima; a ta ideja toliko je dojmila ovog cara da je sagradio mnoge hramove opskrbljene sa prekrasnim slikama, reorganizirao državno svećenstvo i ponovno uspostavio državnu religiju imenujući sebe visokim svećenikom, a kao car nije se ustručavao proglasiti sebe vrhovnim bogom.

Ova nova religija štovanja Augusta procvjetala je i bila promovirana širom carstva za vrijeme njegova života, osim u Palestini koja je bila dom Židova. A u to doba ljudski bogovi su se

the Roman state religion. This religion of the Latin tribes was not trivial and venal like that of the Greeks, neither was it austere and tyrannical like that of the Hebrews; it consisted for the most part in the observance of mere forms, vows, and taboos.

98:3.3 (1080.5) Roman religion was greatly influenced by extensive cultural importations from Greece. Eventually most of the Olympian gods were transplanted and incorporated into the Latin pantheon. The Greeks long worshiped the fire of the family hearth — Hestia was the virgin goddess of the hearth; Vesta was the Roman goddess of the home. Zeus became Jupiter; Aphrodite, Venus; and so on down through the many Olympian deities.

98:3.4 (1080.6) The religious initiation of Roman youths was the occasion of their solemn consecration to the service of the state. Oaths and admissions to citizenship were in reality religious ceremonies. The Latin peoples maintained temples, altars, and shrines and, in a crisis, would consult the oracles. They preserved the bones of heroes and later on those of the Christian saints.

98:3.5 (1080.7) This formal and unemotional form of pseudoreligious patriotism was doomed to collapse, even as the highly intellectual and artistic worship of the Greeks had gone down before the fervid and deeply emotional worship of the mystery cults. The greatest of these devastating cults was the mystery religion of the Mother of God sect, which had its headquarters, in those days, on the exact site of the present church of St. Peter's in Rome.

98:3.6 (1080.8) The emerging Roman state conquered politically but was in turn conquered by the cults, rituals, mysteries, and god concepts of Egypt, Greece, and the Levant. These imported cults continued to flourish throughout the Roman state up to the time of Augustus, who, purely for political and civic reasons, made a heroic and somewhat successful effort to destroy the mysteries and revive the older political religion.

98:3.7 (1081.1) One of the priests of the state religion told Augustus of the earlier attempts of the Salem teachers to spread the doctrine of one God, a final Deity presiding over all supernatural beings; and this idea took such a firm hold on the emperor that he built many temples, stocked them well with beautiful images, reorganized the state priesthood, re-established the state religion, appointed himself acting high priest of all, and as emperor did not hesitate to proclaim himself the supreme god.

98:3.8 (1081.2) This new religion of Augustus worship flourished and was observed throughout the empire during his lifetime except in Palestine, the home of the Jews. And this era of the human gods

nastavili umnožavati sve dok službeni rimski kult nije imao na popisu imena više od četrdeset ovih čovjekolikih božanstava, koja su sva navodno imala čudesno rođenje i druge nadljudske osobine.

Ova grupa salemskih vjernika koja je bila na izmaku svog postojanja, povukla je svoj posljednji potez kad je ozbiljna grupa propovjednika - Cinika - potaknula Rimljane da napuste svoje divlje i besmislene religiozne obrede i da se vrate obliku obožavanja koji utjelovljuje Melkizedekovo evanđelje u njegovom izmijenjenom i kontaminiranom obliku koji je nastao kroz kontakt s filozofijom Grka. No, narod je općenito odbacio Cinike; oni su se radije prepuštali misterijskim ritualima, koji ne samo što su nudili nadu u osobno spasenje, nego su također zadovoljavali čovjekovu potrebu za razonodom, uzbuđenjem i zabavom.

4. MISTERIJSKI KULTOVI

Većina ljudi u grčko-rimskom svijetu, nakon što su izgubili svoje primitivne obiteljske i državne religije i nakon što nisu uspjeli ili nisu željeli shvatiti značenje grčke filozofije, okrenuli su pozornost naspektakularne i emocionalne misterijske kultove iz Egipta i Levanta. Obični ljudi su tražili obećanja spasenja - vjersku utjehu koja zadovoljava potrebe današnjice i jamstva nade za besmrtnost u idućem životu.

Od misterijskih kultova tri su bila najpopularnija:

1. Frigijski kult Kibe i njezina sina Atisa.

2. Egipatski kult Ozirisa i njegove majke Izide.

3. Iranski kult štovanja Mitre kao spasitelja i otkupitelja grešnog čovječanstva.

Frigijske i egipatske misterije zagovaraju ideju da božanski sin (Atis ili Oziris) doživljava smrt i uskrsnuće zahvaljujući božanskom djelovanju i dalje, da svi koji su pravilno inicirani u misteriju i koji sa poštovanjem slave obljetnicu smrti i uskrsnuća boga, na taj način postaju sudionici njegove božanske naravi i besmrtnosti.

Frigijske ceremonije su bile impozantne, ali su imale degradirajući učinak; njihovi krvavi festivali pokazuju kolika je bila degradacija i primitivnost tih levantinskih misterija. Najsvetiji dan bio je Crni petak, "dan krvi," koji je obilježavao samoubistvo Atisa. Nakon tri dana obilježavanja žrtve i smrti Atisa, festival je postajao radosna proslava njegova uskrsnuća.

continued until the official Roman cult had a roster of more than twoscore self-elevated human deities, all claiming miraculous births and other superhuman attributes.

98:3.9 (1081.3) The last stand of the dwindling band of Salem believers was made by an earnest group of preachers, the Cynics, who exhorted the Romans to abandon their wild and senseless religious rituals and return to a form of worship embodying Melchizedek's gospel as it had been modified and contaminated through contact with the philosophy of the Greeks. But the people at large rejected the Cynics; they preferred to plunge into the rituals of the mysteries, which not only offered hopes of personal salvation but also gratified the desire for diversion, excitement, and entertainment.

4. THE MYSTERY CULTS

98:4.1 (1081.4) The majority of people in the Greco-Roman world, having lost their primitive family and state religions and being unable or unwilling to grasp the meaning of Greek philosophy, turned their attention to the spectacular and emotional mystery cults from Egypt and the Levant. The common people craved promises of salvation — religious consolation for today and assurances of hope for immortality after death.

98:4.2 (1081.5) The three mystery cults which became most popular were:

98:4.3 (1081.6) 1. The Phrygian cult of Cybele and her son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. The Egyptian cult of Osiris and his mother Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. The Iranian cult of the worship of Mithras as the savior and redeemer of sinful mankind.

98:4.6 (1081.9) The Phrygian and Egyptian mysteries taught that the divine son (respectively Attis and Osiris) had experienced death and had been resurrected by divine power, and further that all who were properly initiated into the mystery, and who reverently celebrated the anniversary of the god's death and resurrection, would thereby become partakers of his divine nature and his immortality.

98:4.7 (1081.10) The Phrygian ceremonies were imposing but degrading; their bloody festivals indicate how degraded and primitive these Levantine mysteries became. The most holy day was Black Friday, the "day of blood," commemorating the self-inflicted death of Attis. After three days of the celebration of the sacrifice and death of Attis the festival was turned to joy in

Rituali obožavanja Izide i Ozirisa su nešto sofisticiraniji i impresivniji od rituala frigijskog kulta. Ovaj egipatski ritual je izgrađen oko legende o drevnom nilskom bogu koji je umro i bio uskrsnut, a ovaj pojam je izveden iz promatranja godišnjih dobi - propadanja vegetacije prilikom sušne sezone i njezine obnove u proljeće. Emocionalna pomama u ritualima ovih misterijskih kultova i orgijanje u njihovim obredima koji su navodno trebali pobuditi stanje "ushićenosti" koje prati spoznaju i ostvarenje božanstva, bili su ponekad više nego odvratni.

5. KULT MITRE

Frigijske i egipatske misterije su na kraju ustupile mjesto najvećem od svih misterijskih kultova, obožavanju Mitre. Kult Mitre ostvaruje upečatljiv dojam na širok raspon ljudske prirode i postupno zauzima mjesto svoja dva prethodnika. Mitraizam se proširio Rimskim Carstvom kroz propagandu rimskih legija regrutiranih u Levantu, gdje je ta religija uživala popularnost, koji su širili ovo vjerovanje gdje god su išli. I ovaj novi religijski obred je bio veliki korak naprijed u odnosu na ranije misterijske kultove.

Kult Mitre nastao je u Iranu i dugo je ustrajao u svojoj domovini, unatoč protivljenju militantnih sljedbenika Zaratustre. Ali u vrijeme kada Mitraizam stiže u Rim, on je postao značajno unaprijeđen apsorpcijom mnogih Zaratustrinih učenja. Uglavnom kroz mitraistički kult Zaratustrinareligija je izvršila utjecaj na kasnije pojavljujuće kršćanstvo.

Mitraistički kult prikazuje militantnog boga rođenog iz pećine koji sudjeluje u junačkim pohodima i gdje god on baci strijele, tu izvor poteče iz strijene. Tako dolazi do poplave od koje jedan čovjek uspijeva pobjeći u posebno izgrađenom brodu i posljednje večere koju Mitra slavi sa bogom sunca prije nego što je uznesen na nebasa. Ovaj bog sunca - Sol Invictus ili Nepobjedivo Sunce - bio je degeneracija Ahura Mazda koncepcije božanstva Zoroastrizma. Mitra je bio zamišljen kao preživjeli prvak boga-sunca u borbi s bogom tame. U znak priznanja za njegovo ubistvo mitskog svetog bika, Mitra je postao besmrtni i uzvišen na položaj posrednika između ljudskog roda i bogova na visini.

Sljedbenici tog kulta vrše obožavanje u špiljama i drugim skrovitim mjestima dok pjevaju himne, mrmljaju magične riječi, jedu meso žrtvenih životinja i piju krv. Tri puta na dan oni su se odavali obožavanju, s posebnim tjednim ceremonijama na dan boga-sunca i sa najviše

honor of his resurrection.

98:4.8 (1082.1) The rituals of the worship of Isis and Osiris were more refined and impressive than were those of the Phrygian cult. This Egyptian ritual was built around the legend of the Nile god of old, a god who died and was resurrected, which concept was derived from the observation of the annually recurring stoppage of vegetation growth followed by the springtime restoration of all living plants. The frenzy of the observance of these mystery cults and the orgies of their ceremonials, which were supposed to lead up to the "enthusiasm" of the realization of divinity, were sometimes most revolting.

5. THE CULT OF MITHRAS

98:5.1 (1082.2) The Phrygian and Egyptian mysteries eventually gave way before the greatest of all the mystery cults, the worship of Mithras. The Mithraic cult made its appeal to a wide range of human nature and gradually supplanted both of its predecessors. Mithraism spread over the Roman Empire through the propagandizing of Roman legions recruited in the Levant, where this religion was the vogue, for they carried this belief wherever they went. And this new religious ritual was a great improvement over the earlier mystery cults.

98:5.2 (1082.3) The cult of Mithras arose in Iran and long persisted in its homeland despite the militant opposition of the followers of Zoroaster. But by the time Mithraism reached Rome, it had become greatly improved by the absorption of many of Zoroaster's teachings. It was chiefly through the Mithraic cult that Zoroaster's religion exerted an influence upon later appearing Christianity.

98:5.3 (1082.4) The Mithraic cult portrayed a militant god taking origin in a great rock, engaging in valiant exploits, and causing water to gush forth from a rock struck with his arrows. There was a flood from which one man escaped in a specially built boat and a last supper which Mithras celebrated with the sun-god before he ascended into the heavens. This sun-god, or Sol Invictus, was a degeneration of the Ahura-Mazda deity concept of Zoroastrianism. Mithras was conceived as the surviving champion of the sun-god in his struggle with the god of darkness. And in recognition of his slaying the mythical sacred bull, Mithras was made immortal, being exalted to the station of intercessor for the human race among the gods on high.

98:5.4 (1082.5) The adherents of this cult worshiped in caves and other secret places, chanting hymns, mumbling magic, eating the flesh of the sacrificial animals, and drinking the blood. Three times a day they worshiped, with special weekly ceremonials on the day of the sun-god and with the most

razrađenom ceremonijom poštivanja prilikom godišnjeg festivala Mitre, uoči dvadeset petog prosinca. Vjerovali su da uzimanje sakramenta osigurava vječni život i neposredno nakon smrti, dolazak u okrilje Mitre i čekanje u blaženstvu na dan presude. Na dan presude mitraistički ključevi neba otključavaju vrata Raja za prihvrat vjernika; nakon toga svi nekršteni živi i mrtvi su uništeni nakon povratka Mitre na zemlju. Zagovarali su ideju da nakon smrti čovjek dolazi pred sud Mitre i da na kraju svijeta Mitra poziva sve mrtve iz njihovih grobova da se suoče sa konačnom presudom. Zli su uništeni vatrom, a pravednici zauvijek kraljuju sa Mitrom.

Isprva je to bila religija samo za muškarce, a bilo je i sedam različitih redova ili stupnjeva u koje vjernici mogu biti uvedeni. Kasnije, supruge i kćeri vjernika su bile primane u hramove Velike Majke, koji su građeni neposredno uz mitraističke hramove. Ženski kult je mješavina mitraističkog rituala i ceremonija frigijskog kulta Kibele, majke Atisa.

6. MITRAIZAM I KRŠĆANSTVO

Prije dolaska tajnih kultova i kršćanstva, teško se može reći da se osobna religija razvijala kao samostalna ustanova u civiliziranim zemljama Sjeverne Afrike i Europe; ona je više bila obiteljska, gradsko-državna, politička i carska pojava. Helenistički Grci nikada nisu razvili centralizirani sustav iskazanja obožavanja; njihov ritual je imao lokalnu narav; oni nisu imali svećenika niti "svetih knjiga." Slično kao što je bio slučaj s Rimljanima, njihove vjerske institucije nisu imale snažne vodeće agense za očuvanje viših moralnih i duhovnih vrijednosti. Iako je istina da institucionalizacija religije obično umanjuje njezine duhovne kvalitete, također je činjenica da ni jedna religija do sada nije uspjela preživjeti bez pomoći institucionalne organizacije u određenoj mjeri, većoj ili manjoj.

Zapadna religija je tako propadala sve do dobi Skeptika, Cinika, Epikurejaca i Stoika, ali prije svega, do vremena velikog natjecanja između mitraizma i Pavlove nove religije kršćanstva.

Tijekom trećeg stoljeća poslije Krista, mitraičke i kršćanske crkve su bile vrlo slične po izgledu i karakteru svojih rituala. Takva mjesta bogoslužja su većinom bila pod zemljom, a u obje su bili oltari čija je pozadina različito prikazivala patnje spasitelja koji donosi spasenje ljudskom rodu koji je bio proklet grijehom.

elaborate observance of all on the annual festival of Mithras, December twenty-fifth. It was believed that the partaking of the sacrament ensured eternal life, the immediate passing, after death, to the bosom of Mithras, there to tarry in bliss until the judgment day. On the judgment day the Mithraic keys of heaven would unlock the gates of Paradise for the reception of the faithful; whereupon all the unbaptized of the living and the dead would be annihilated upon the return of Mithras to earth. It was taught that, when a man died, he went before Mithras for judgment, and that at the end of the world Mithras would summon all the dead from their graves to face the last judgment. The wicked would be destroyed by fire, and the righteous would reign with Mithras forever.

98:5.5 (1082.6) At first it was a religion only for men, and there were seven different orders into which believers could be successively initiated. Later on, the wives and daughters of believers were admitted to the temples of the Great Mother, which adjoined the Mithraic temples. The women's cult was a mixture of Mithraic ritual and the ceremonies of the Phrygian cult of Cybele, the mother of Attis.

6. MITHRAISM AND CHRISTIANITY

98:6.1 (1083.1) Prior to the coming of the mystery cults and Christianity, personal religion hardly developed as an independent institution in the civilized lands of North Africa and Europe; it was more of a family, city-state, political, and imperial affair. The Hellenic Greeks never evolved a centralized worship system; the ritual was local; they had no priesthood and no "sacred book." Much as the Romans, their religious institutions lacked a powerful driving agency for the preservation of higher moral and spiritual values. While it is true that the institutionalization of religion has usually detracted from its spiritual quality, it is also a fact that no religion has thus far succeeded in surviving without the aid of institutional organization of some degree, greater or lesser.

98:6.2 (1083.2) Occidental religion thus languished until the days of the Skeptics, Cynics, Epicureans, and Stoics, but most important of all, until the times of the great contest between Mithraism and Paul's new religion of Christianity.

98:6.3 (1083.3) During the third century after Christ, Mithraic and Christian churches were very similar both in appearance and in the character of their ritual. A majority of such places of worship were underground, and both contained altars whose backgrounds variously depicted the sufferings of the savior who had brought salvation to a sin-cursed human race.

Mitraički vjernici su pri ulasku u hram imali običaj umočiti prste u svetu vodu. A budući da je u nekim okruzima bilo onih koji su neko vrijeme pripadali objema religijama, oni su uveli taj običaj u većini kršćanskih crkava u blizini Rima. Obje religije su imale ritual krštenja i sakrament kruha i vina. Velika razlika između mitraizma i kršćanstva, na stranu od osoba Mitre i Isusa, bila je u tome da je jedno učenje poticalo militarizam, dok je drugo zagovaralo nenasilje. To što je Mitraizam bio tolerantan prema drugim religijama (osim kasnije kršćanstva) na kraju je dovelo do njegove propasti. No, odlučujući faktor u borbi između dvije religije bio je ulazak žena u punopravno zajedništvo kršćanske vjere.

Na kraju je nominalna kršćanska vjera dominirala Zapadom. Grčka filozofija je uvela pojmove etičkih vrijednosti; mitraizam je dao ritual iskazanja obožavanja; kršćanstvo, kao takvo, metodu za očuvanje moralnih i društvenih vrijednosti.

7. KRŠĆANSKA RELIGIJA

Sin Stvoritelj nije bio utjelovljen u obličju smrtnog tijela i nije sebe darovao čovječanstvu Urantije kako bi pomirio ljutitog Boga, nego je tu došao da pridobije cijelo čovječanstvo priznavanju Očeve ljubavi i ostvarenju spoznaje u čovjekovom iskustvu da je sin Boga. Naposljetku, čak i veliki zagovornik doktrine pomirenja je shvatio nešto od ove istine, jer je izjavio da je "Bog u Kristu pomirio svijet sa sobom."

Ovo poglavlje nema namjeru da se bavi pitanjem podrijetla i širenja kršćanske vjere. Dovoljno je reći da je ona izgrađena oko osobe Isusa iz Nazareta, utjelovljenog ljudskog Mihaela Sina Nebadona, koji je poznat na Urantiji kao Krist, pomazanik. Kršćanstvo su proširili diljem Levanta i Zapada sljedbenici ovog Galilejca, koji su po misionarskom žaru nalikovali svojim glasovitim prethodnicima, misionarima Šeta i salemskim učiteljima, kao i njihovim iskrenim azijskim suvremenicima, učiteljima budizma.

Kršćanska religija, kao sustav vjerovanja koji se javio na Urantiji, složena je od sljedećih učenja, utjecaja, vjerovanja, kultova i osobnih pojedinačnih stavova:

1. Učenja Melkizedeka, koje je bio osnovni faktor u svim religijama Zapada i Istoka koje su nastale u posljednjih četiri tisuće godina.

2. Hebrejskog sustava moralnosti, etike, teologije i vjerovanja u Providnost kao i u vrhovnog

98:6.4 (1083.4) Always had it been the practice of Mithraic worshippers, on entering the temple, to dip their fingers in holy water. And since in some districts there were those who at one time belonged to both religions, they introduced this custom into the majority of the Christian churches in the vicinity of Rome. Both religions employed baptism and partook of the sacrament of bread and wine. The one great difference between Mithraism and Christianity, aside from the characters of Mithras and Jesus, was that the one encouraged militarism while the other was ultrapacific. Mithraism's tolerance for other religions (except later Christianity) led to its final undoing. But the deciding factor in the struggle between the two was the admission of women into the full fellowship of the Christian faith.

98:6.5 (1083.5) In the end the nominal Christian faith dominated the Occident. Greek philosophy supplied the concepts of ethical value; Mithraism, the ritual of worship observance; and Christianity, as such, the technique for the conservation of moral and social values.

7. THE CHRISTIAN RELIGION

98:7.1 (1083.6) A Creator Son did not incarnate in the likeness of mortal flesh and bestow himself upon the humanity of Urantia to reconcile an angry God but rather to win all mankind to the recognition of the Father's love and to the realization of their sonship with God. After all, even the great advocate of the atonement doctrine realized something of this truth, for he declared that "God was in Christ reconciling the world to himself."

98:7.2 (1083.7) It is not the province of this paper to deal with the origin and dissemination of the Christian religion. Suffice it to say that it is built around the person of Jesus of Nazareth, the humanly incarnate Michael Son of Nebadon, known to Urantia as the Christ, the anointed one. Christianity was spread throughout the Levant and Occident by the followers of this Galilean, and their missionary zeal equaled that of their illustrious predecessors, the Sethites and Salemites, as well as that of their earnest Asiatic contemporaries, the Buddhist teachers.

98:7.3 (1084.1) The Christian religion, as a Urantian system of belief, arose through the compounding of the following teachings, influences, beliefs, cults, and personal individual attitudes:

98:7.4 (1084.2) 1. The Melchizedek teachings, which are a basic factor in all the religions of Occident and Orient that have arisen in the last four thousand years.

98:7.5 (1084.3) 2. The Hebraic system of morality, ethics, theology, and belief in both Providence and

Jahvu.

3. Zoroastrijske koncepcije borbe između kozmičkog dobra i zla, koja je već bila ispoljila utjecaj na judaizam i mitraizam. Kroz dugotrajan utjecaj koji je ispoljen prilikom borbe između mitraizma i kršćanstva, doktrina iranskog proroka je postala moćan čimbenik u određivanju teološke i filozofske scene i strukture dogmi, načela i kozmologije helenizirane i latinizirane verzije Isusovih učenja.

4. Misterijskih kultova, prvenstveno mitraizma, kao i štovanja Velike Majke u frigijskom kultu. Čak i legende o rođenju Isusa na Urantiji su postale pokvarene s rimskom verzijom čudesnog rođenja iranskog spasitelja-heroja Mitre, čiju pojavu na Zemlji navodno svjedoči samo nekoliko pastira koji mu donose darove, a koji su čuli o ovom događaju od anđela.

5. Povijesne činjenice ljudskog života Jošue ben Josipa, stvarnost Isusa iz Nazareta kao proslavljenog Krista, Sina Božjeg.

6. Osobnih stajališta Pavla iz Tarza. I tu trebamo zabilježiti da je mitraizam bio dominantna religija u Tarzu tijekom njegove mladosti. Pavao nije ni sanjao da bi njegova dobronamjerna pisma upućena njegovim obraćenicima bila smatrana za "riječ Božju" u očima kasnijih kršćana. Takvi dobronamjerni učitelji ne smiju se smatrati odgovornim za način na koji su njihovi nasljednici u kasnijim razdobljima koristili njihove spise.

7. Filozofske misli helenističkih naroda, od Aleksandrije i Antiohije kroz Grčku do Sirakuze i Rima. Grčka filozofija bila je više u skladu s Pavlovom verzijom kršćanstva nego s bilo kojim drugim ondašnjim religijskim sustavom i postala je važan čimbenik u uspjehu kršćanstva na Zapadu. Grčka filozofija, u kombinaciji s Pavlovom teologijom, još uvijek predstavlja temelj europske etike.

Kako je Isusov izvorni nauk prodirao na Zapad, postajao je sve više Zapadnjački i kako je postajao Zapadnjački, tako je počeo gubiti moć da priđe umovima i srcima svih rasa i vrsta ljudi. Kršćanstvo, u svom današnjem obliku, postalo je religija dobro prilagođena društvenim, ekonomskim i političkim običajima bijelih rasa. Ono je odavno prestalo biti religija Isusa, iako još uvijek hrabro prikazuje lijepu religiju o Isusu individualnim osobama koje iskreno žele slijediti put ovih učenja. Ono je proslavilo Isusa kao Krista, mesijanskog pomazanika od Boga, ali je uglavnom zaboravilo Učiteljevo osobno evanđelje: Ideju da je Bog čovjekov Otac i da su svi ljudi braća.

the supreme Yahweh.

98:7.6 (1084.4) 3. The Zoroastrian conception of the struggle between cosmic good and evil, which had already left its imprint on both Judaism and Mithraism. Through prolonged contact attendant upon the struggles between Mithraism and Christianity, the doctrines of the Iranian prophet became a potent factor in determining the theologic and philosophic cast and structure of the dogmas, tenets, and cosmology of the Hellenized and Latinized versions of the teachings of Jesus.

98:7.7 (1084.5) 4. The mystery cults, especially Mithraism but also the worship of the Great Mother in the Phrygian cult. Even the legends of the birth of Jesus on Urantia became tainted with the Roman version of the miraculous birth of the Iranian savior-hero, Mithras, whose advent on earth was supposed to have been witnessed by only a handful of gift-bearing shepherds who had been informed of this impending event by angels.

98:7.8 (1084.6) 5. The historic fact of the human life of Joshua ben Joseph, the reality of Jesus of Nazareth as the glorified Christ, the Son of God.

98:7.9 (1084.7) 6. The personal viewpoint of Paul of Tarsus. And it should be recorded that Mithraism was the dominant religion of Tarsus during his adolescence. Paul little dreamed that his well-intentioned letters to his converts would someday be regarded by still later Christians as the "word of God." Such well-meaning teachers must not be held accountable for the use made of their writings by later-day successors.

98:7.10 (1084.8) 7. The philosophic thought of the Hellenistic peoples, from Alexandria and Antioch through Greece to Syracuse and Rome. The philosophy of the Greeks was more in harmony with Paul's version of Christianity than with any other current religious system and became an important factor in the success of Christianity in the Occident. Greek philosophy, coupled with Paul's theology, still forms the basis of European ethics.

98:7.11 (1084.9) As the original teachings of Jesus penetrated the Occident, they became Occidentalized, and as they became Occidentalized, they began to lose their potentially universal appeal to all races and kinds of men. Christianity, today, has become a religion well adapted to the social, economic, and political mores of the white races. It has long since ceased to be the religion of Jesus, although it still valiantly portrays a beautiful religion about Jesus to such individuals as sincerely seek to follow in the way of its teaching. It has glorified Jesus as the Christ, the Messianic anointed one from God, but has largely forgotten the Master's personal gospel: the Fatherhood of God and the universal brotherhood of all men.

I to je duga priča o učenjima MakiventeMelkizedeka na Urantiji. Prošlo je gotovo četiri tisuće godina otkako je ovaj vanredni Sin Nebadona sebe darovao na Urantiji, razdoblja kad su učenja "svećenika El Eliona, Svevišnjeg Boga" prodrli u sve rase i narode. Makiventa je bilo uspješan u ostvarenju svrhe njegovog neobičnog darivanja; koncept Boga je vladao u srcima muškaraca i žena u vrijeme kad se Mihael spremio pojaviti na Urantiji, isti koncept Boga čiji plamen još uvijek živi u novom svjetlu svakodnevnog duhovnog iskustva mnoge raznolike djece Oca koja žive svoje fascinantne vremenske živote na planetima prostora.

Predstavio Melkizedek iz Nebadona.

^{98:7.12 (1085.1)} And this is the long story of the teachings of Machiventa Melchizedek on Urantia. It is nearly four thousand years since this emergency Son of Nebadon bestowed himself on Urantia, and in that time the teachings of the "priest of El Elyon, the Most High God," have penetrated to all races and peoples. And Machiventa was successful in achieving the purpose of his unusual bestowal; when Michael made ready to appear on Urantia, the God concept was existent in the hearts of men and women, the same God concept that still flames anew in the living spiritual experience of the manifold children of the Universal Father as they live their intriguing temporal lives on the whirling planets of space.

^{98:7.13 (1085.2)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 99. DRUŠTVENI PROBLEMI RELIGIJE

⇐ 098

Knjiga Urantije

100 ⇐

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 99 DRUŠTVENI PROBLEMI RELIGIJE

Sekcije

Uvod

1. RELIGIJA I DRUŠTVENA PREOBRAZBA
2. SLABOST INSTITUCIONALNE RELIGIJE
3. RELIGIJA I RELIGIOZNI ČOVJEK
4. TEŠKOĆE PRIJELAZNOG PERIODA
5. DRUŠTVENI ASPEKTI RELIGIJE
6. INSTITUCIONALNA RELIGIJA
7. DOPRINOS RELIGIJE

Uvod

RELIGIJA najbolje služi društvu kad je najmanje povezana sa svjetovnim institucijama društva. Kako su u prošlim stoljećima društvene reforme bile najvećim dijelom ograničene na moralna područja, religija nije morala prilagoditi svoj stav opsežnim promjenama ekonomskih i političkih sustava. Glavni problem religije je počivao u nastojanju da postavi dobro na mjesto zla u okviru postojećeg društvenog poretka političke i ekonomske kulture. Religija je tako neizravno nastojala ovjekovječiti postojeći društveni sustav, biti potpora održanju postojećeg oblika civilizacije.

Ali religija se ne bi trebala izravno zalagati bilo za stvaranje novih društvenih uređenja ili za očuvanje starih. Istinska religija se opire nasilju kao metodi društvene evolucije, dok se ne opire inteligentnim naporima društva da podesi svoje običaje i prilagodi svoje institucije novim ekonomskim uvjetima i kulturnim zahtjevima.

Religija je u prošlim stoljećima odobrila

PAPER 99 THE SOCIAL PROBLEMS OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. Religion and Social Reconstruction
2. Weakness of Institutional Religion
3. Religion and the Religionist
4. Transition Difficulties
5. Social Aspects of Religion
6. Institutional Religion
7. Religion's Contribution

INTRODUCTION

99:0.1 (1086.1) RELIGION achieves its highest social ministry when it has least connection with the secular institutions of society. In past ages, since social reforms were largely confined to the moral realms, religion did not have to adjust its attitude to extensive changes in economic and political systems. The chief problem of religion was the endeavor to replace evil with good within the existing social order of political and economic culture. Religion has thus indirectly tended to perpetuate the established order of society, to foster the maintenance of the existent type of civilization.

99:0.2 (1086.2) But religion should not be directly concerned either with the creation of new social orders or with the preservation of old ones. True religion does oppose violence as a technique of social evolution, but it does not oppose the intelligent efforts of society to adapt its usages and adjust its institutions to new economic conditions and cultural requirements.

99:0.3 (1086.3) Religion did approve the occasional

povremene društvene reforme, dok se u dvadesetom stoljeću od nje s pravom traži da se prilagodi opsežnoj i neprekidnoj društvenoj preobrazbi. Uvjeti življenja se mijenjaju tako brzo da se institucionalne promjene moraju uveliko ubrzati, dok se religija mora sve brže prilagođavati ovom novom i mijenjajućem društvenom poretku.

1. RELIGIJA I DRUŠTVENA PREOBRAZBA

Mehanički izumi i širenje naorbazbe mijenjaju civilizaciju; kako bi se izbjegla kulturna katastrofa, bitno je učiniti određena ekonomska prilagođenja i društvene promjene. Ovaj novi i nastupajući društveni poredak se neće sasvim stabilizirati kroz cijelo naredno tisućljeće. Ljudska rasa mora prihvatiti niz promjena, prilagođenja i preinaka. Čovječanstvo se kreće prema novoj i neočitovanoj planetarnoj sudbini.

Religija mora postati snažan utjecaj koji će osigurati moralnu stabilnost i duhovni napredak, a koji će imati dinamično dejstvo unatoč svim ovim promjenljivim uvjetima i beskrajnim ekonomskim prilagođenjima.

Društvo Urantije se nikad više ne može nadati da će postići staloženost i stabilnost koje su vladale tijekom prošlih stoljeća. Društveni brod je isplovio iz zaklonjenih tjesnaca utemeljene tradicije i počeo krstariti otvorenim morima evolucijske sudbine; i čovjekova duša, kao nikad prije u svjetskoj povijesti, treba pažljivo ispitati karte moralnosti i pomno proučiti kompas religioznog vodstva. Najznačajnija misija religije kao društvenog utjecaja počiva u stabilizaciji ideala čovječanstva za ovih opasnih vremena prijelaza iz jedne civilizacijske faze u drugu, s jedne kulturne razine na drugu.

Dok religija nije pozvana da ispuni bilo kakve nove dužnosti, od nje se hitno traži da djeluje kao mudar vodič i iskusan savjetnik pri svim ovim novim i brzo mjenjajućim situacijama s kojima se čovječanstvo suočava. Društvo iz dana u dan postaje sve mehaničnije, kompaktnije, složenije i sve kritičnije međuovisno. Religija se mora pobrinuti da ove nove i uske međupovezanosti ne postanu uzajamno retrogresivne ili čak destruktivne. Religija mora djelovati kao kozmička sol koja će spriječiti fermente napretka da unište kulturni okus civilizacije. Jedino uz pomoć religije, oni novi društveni odnosi i ekonomski preokreti mogu rezultirati trajnim bratstvom ljudi.

S ljudskog gledišta, čovjekoljublje bez Boga

social reforms of past centuries, but in the twentieth century it is of necessity called upon to face adjustment to extensive and continuing social reconstruction. Conditions of living alter so rapidly that institutional modifications must be greatly accelerated, and religion must accordingly quicken its adaptation to this new and ever-changing social order.

1. RELIGION AND SOCIAL RECONSTRUCTION

99:1.1 (1086.4) Mechanical inventions and the dissemination of knowledge are modifying civilization; certain economic adjustments and social changes are imperative if cultural disaster is to be avoided. This new and oncoming social order will not settle down complacently for a millennium. The human race must become reconciled to a procession of changes, adjustments, and readjustments. Mankind is on the march toward a new and unrevealed planetary destiny.

99:1.2 (1086.5) Religion must become a forceful influence for moral stability and spiritual progression functioning dynamically in the midst of these ever-changing conditions and never-ending economic adjustments.

99:1.3 (1086.6) Urantia society can never hope to settle down as in past ages. The social ship has steamed out of the sheltered bays of established tradition and has begun its cruise upon the high seas of evolutionary destiny; and the soul of man, as never before in the world's history, needs carefully to scrutinize its charts of morality and painstakingly to observe the compass of religious guidance. The paramount mission of religion as a social influence is to stabilize the ideals of mankind during these dangerous times of transition from one phase of civilization to another, from one level of culture to another.

99:1.4 (1087.1) Religion has no new duties to perform, but it is urgently called upon to function as a wise guide and experienced counselor in all of these new and rapidly changing human situations. Society is becoming more mechanical, more compact, more complex, and more critically interdependent. Religion must function to prevent these new and intimate interassociations from becoming mutually retrogressive or even destructive. Religion must act as the cosmic salt which prevents the ferments of progression from destroying the cultural savor of civilization. These new social relations and economic upheavals can result in lasting brotherhood only by the ministry of religion.

99:1.5 (1087.2) A godless humanitarianism is,

je plemenit čin, ali istinska religija je jedina snaga koja može trajno uvećati sposobnost određene društvene grupe da se odazove potrebama i patnjama drugih grupa. Dok je u prošlosti institucionalna religija mogla pasivno promatrati kako više društvene klase zatvaraju oči pred patnjama i potlačenosti bespomoćnih nižih klasa, u suvremeno doba ove niže društvene klase nisu više tako prezreno neuke niti politički bespomoćne.

Religija se ne smije organski uplitati u svjetovne aktivnosti društvene preobrazbe i ekonomskog preuređenja. Ali ona mora aktivno održati korak sa svim ovim civilizacijskim naprecima jasnim i odlučnim preformuliranjem svojih moralnih naloga i duhovnih teorija, svoje napredne filozofije ljudskog življenja i transcendentnog preživljavanja. Duh religije je vječan, dok se oblik njezinog izražaja mora iznova formulirati pri svakoj preinaci ljudskog rječnika.

2. SLABOST INSTITUCIONALNE RELIGIJE

Institucionalna religija nije u stanju pružiti nadahnuće i vodstvo pri ovoj predstojećoj općesvjetskoj preobrazbi i ekonomskoj preinaci zbog toga što je na žalost sama više-manje postala sastavnim dijelom društvenog poretka i ekonomskog sustava koji treba podići preobrazbu. Jedino stvarna religija osobnog duhovnog iskustva može biti od kreativne i konstruktivne pomoći pri suvremenoj civilizacijskoj krizi.

Institucionalna religija se trenutno nalazi u beznadežnom položaju, začarom krugu. Ona ne može preobraziti društvo ako prvo ne preobrazi samu sebe, a kako je u tolikoj mjeri postala sastavnim dijelom utemeljenog sustava, ona ne može preobraziti samu sebe prethodno korjenito preobrazbi društva.

Religiozni ljudi moraju djelovati u društvu, industriji i politici kao individue a ne kao grupe, partije ili institucije. Na stranu od svojih religioznih aktivnosti, religiozna grupa koja si da pravo ovakvog djelovanja odmah postaje političkom partijom, ekonomskom organizacijom ili društvenom institucijom. Religiozni kolektivizam mora ograničiti svoje napore na unaprjeđenje religioznih ciljeva.

Pri društvenoj preinaci, religiozni ljudi nisu vrijedniji od nereligioznih, izuzev ukoliko im njihova religija pruži višu kozmičku dalekovidost i nadmoćniju društvenu mudrost koja će biti rezultat njihove iskrene žudnje za uzvišenom ljubavi prema Bogu i ljubavi prema svakom čovjeka kao

humanly speaking, a noble gesture, but true religion is the only power which can lastingly increase the responsiveness of one social group to the needs and sufferings of other groups. In the past, institutional religion could remain passive while the upper strata of society turned a deaf ear to the sufferings and oppression of the helpless lower strata, but in modern times these lower social orders are no longer so abjectly ignorant nor so politically helpless.

99:1.6 (1087.3) Religion must not become organically involved in the secular work of social reconstruction and economic reorganization. But it must actively keep pace with all these advances in civilization by making clear-cut and vigorous restatements of its moral mandates and spiritual precepts, its progressive philosophy of human living and transcendent survival. The spirit of religion is eternal, but the form of its expression must be restated every time the dictionary of human language is revised.

2. WEAKNESS OF INSTITUTIONAL RELIGION

99:2.1 (1087.4) Institutional religion cannot afford inspiration and provide leadership in this impending world-wide social reconstruction and economic reorganization because it has unfortunately become more or less of an organic part of the social order and the economic system which is destined to undergo reconstruction. Only the real religion of personal spiritual experience can function helpfully and creatively in the present crisis of civilization.

99:2.2 (1087.5) Institutional religion is now caught in the stalemate of a vicious circle. It cannot reconstruct society without first reconstructing itself; and being so much an integral part of the established order, it cannot reconstruct itself until society has been radically reconstructed.

99:2.3 (1087.6) Religionists must function in society, in industry, and in politics as individuals, not as groups, parties, or institutions. A religious group which presumes to function as such, apart from religious activities, immediately becomes a political party, an economic organization, or a social institution. Religious collectivism must confine its efforts to the furtherance of religious causes.

99:2.4 (1087.7) Religionists are of no more value in the tasks of social reconstruction than nonreligionists except in so far as their religion has conferred upon them enhanced cosmic foresight and endowed them with that superior social wisdom which is born of the sincere desire to love

bratu u nebeskom kraljevstvu. Idealan društveni poredak je taj u kojem svaki čovjek voli svoga bližnjeg kao samog sebe.

Može djelovati da je u prošlim stoljećima institucionalizirana crkva služila društvo pružajući potporu postojećem političkom i društvenom sustavu, ali kako bi opstala, ona hitno mora obustaviti takvo djelovanje. Crkvin jedini ispravan stav počiva u učenju nenasilja, doktrine mirne evolucije umjesto nasilne revolucije - mira na zemlji i dobre volje među ljudima.

Jedino zato što je sebi dopustila tako korjenitu tradicionalizaciju, dogmatizaciju i institucionalizaciju, suvremena religija nailazi na poteškoću pri nastojanju da prilagodi svoj stav naglim društvenim promjenama. Suočena s istim ovim društvenim razvojem i ekonomskim preokretima, religija osobnog iskustva lako može prilagoditi svoje stavove i djelovati kao moralni stabilizator, društveni vodič i duhovni pilot. Istinska religija prenosi iz stoljeća u stoljeće kulturne vrijednosti i mudrost koja proizlazi iz čovjekovog poznavanja Boga i nastojanja da bude poput njega.

3. RELIGIJA I RELIGIOZNI ČOVJEK

Rano kršćanstvo nije sudjelovalo u bilo kakvim građanskim vezama, društvenim obvezama ili ekonomskim savezima. Jedino je kasnije institucionalizirano kršćanstvo postalo sastavnim dijelom političke i društvene strukture Zapadne civilizacije.

Nebesko kraljevstvo nije društveni niti ekonomski sustav; ono je isključivo duhovno bratstvo individua koje znaju Boga. Istina, takvo je bratstvo samo po sebi nova i zadivljujuća društvena pojava praćena izvanrednim političkim i ekonomskim posljedicama.

Pogrešno je misliti da religiozni čovjek nema obzira prema društvenim patnjama i građanskoj nepravdi, da nema interesa za ekonomska pitanja i osjetljivosti prema političkom tlačenju. Religija ispoljava izravan utjecaj na društvenu preobrazbu tako što produhovljuje i idealiziraju individualne građane. Neizravno, na kulturnu civilizaciju utječe stav istih onih individualnih religioznih ljudi pri njihovom angažmanu i utjecaju unutar različitih društvenih, moralnih, ekonomskih i političkih grupa.

Kako bi se stvorila visoka kulturna civilizacija prvo je bitno imati idealan tip građanstva, a zatim stvoriti idealne i prikladne društvene mehanizme kojima takvo građanstvo može kontrolirati ekonomske i političke institucije tako naprednog ljudskog društva.

God supremely and to love every man as a brother in the heavenly kingdom. An ideal social order is that in which every man loves his neighbor as he loves himself.

99:2.5 (1087.8) The institutionalized church may have appeared to serve society in the past by glorifying the established political and economic orders, but it must speedily cease such action if it is to survive. Its only proper attitude consists in the teaching of nonviolence, the doctrine of peaceful evolution in the place of violent revolution — peace on earth and good will among all men.

99:2.6 (1088.1) Modern religion finds it difficult to adjust its attitude toward the rapidly shifting social changes only because it has permitted itself to become so thoroughly traditionalized, dogmatized, and institutionalized. The religion of living experience finds no difficulty in keeping ahead of all these social developments and economic upheavals, amid which it ever functions as a moral stabilizer, social guide, and spiritual pilot. True religion carries over from one age to another the worth-while culture and that wisdom which is born of the experience of knowing God and striving to be like him.

3. RELIGION AND THE RELIGIONIST

99:3.1 (1088.2) Early Christianity was entirely free from all civil entanglements, social commitments, and economic alliances. Only did later institutionalized Christianity become an organic part of the political and social structure of Occidental civilization.

99:3.2 (1088.3) The kingdom of heaven is neither a social nor economic order; it is an exclusively spiritual brotherhood of God-knowing individuals. True, such a brotherhood is in itself a new and amazing social phenomenon attended by astounding political and economic repercussions.

99:3.3 (1088.4) The religionist is not unsympathetic with social suffering, not unmindful of civil injustice, not insulated from economic thinking, neither insensible to political tyranny. Religion influences social reconstruction directly because it spiritualizes and idealizes the individual citizen. Indirectly, cultural civilization is influenced by the attitude of these individual religionists as they become active and influential members of various social, moral, economic, and political groups.

99:3.4 (1088.5) The attainment of a high cultural civilization demands, first, the ideal type of citizen and, then, ideal and adequate social mechanisms wherewith such a citizenry may control the economic and political institutions of such an advanced human society.

Zbog mnogo lažnog sentimenta, crkva je dugo pomagala potlačenim i unesrećenim osobama, što je bilo pohvalno, ali treba naglasiti da je ista ova sentimentalnost rezultirala nepromišljenim produženjem rasno nazadnih loza koje su značajno unazadile civilizacijski napredak.

Dok se glasno odriču institucionalizirane religije, mnoge individue koje rade na društvenoj preobrazbi su, naposljetku, postale žestoko religiozne pri propagiranju svojih društvenih reformi. Tako je jasno da religiozna motivacija, osobna i više-manje neprepoznata, igra značajnu ulogu u suvremenom programu društvene preobrazbe.

Ovaj neprepoznati i nesvjesni oblik religiozne aktivnosti trpi veliku slabost zbog toga što nije u stanju izvući korist iz otvorenog religioznog kritizma i tako dostići korisne razine samokorekcije. Činjenica je da religija ne može rasti ako nije disciplinirana konstruktivnim kritizmom, proširena filozofijom, pročišćena znanošću i osnažena odanim prijateljstvom.

Uvijek je prisutna opasnost da religija postane tako izobličena i izopačena da počne tragati za lažnim ciljevima, upravo kao što za vrijeme rata svaka sukobljena nacija prostituira svoju religiju u cilju vojne propagande. Entuzijazam bez ljubavi uvijek djeluje na štetu religije, dok progon skreće njezine aktivnosti u smijem ostvarenja određenih socioloških ili teoloških nastojanja.

Čovjek može zaštititi religiju od nesvetih svjetovnih saveza jedino uz pomoć:

1. Kritično korektivne filozofije.
2. Ne povezivanja religije s bilo kakvim društvenim, ekonomskim i političkim savezima.
3. Izgradnje kreativnih, potpornih i druželjubivih zajednica.
4. Progresivnog povišenja duhovnog uvida i cijenjenja kozmičkih vrijednosti.
5. Sprječavanja fanatizama primjenom znanstvenog mentalnog stava.

Kao grupa, religiozni ljudi se ne smiju baviti ni s čim izuzev religijom, dok kao individualni građanin svaki religiozni čovjek može postati istaknutim vođom nekog društvenog, ekonomskog ili političkog pokreta koji se zalaže za društvenu preobrazbu.

Religija ima zadatak da stvori, održi i nadahne kozmičku odanost u individualnom građaninu koja će osigurati njegov uspjeh pri unaprjeđenju svih ovih teških premda nadasve poželjnih društvenih službi.

99:3.5 (1088.6) The church, because of overmuch false sentiment, has long ministered to the underprivileged and the unfortunate, and this has all been well, but this same sentiment has led to the unwise perpetuation of racially degenerate stocks which have tremendously retarded the progress of civilization.

99:3.6 (1088.7) Many individual social reconstructionists, while vehemently repudiating institutionalized religion, are, after all, zealously religious in the propagation of their social reforms. And so it is that religious motivation, personal and more or less unrecognized, is playing a great part in the present-day program of social reconstruction.

99:3.7 (1088.8) The great weakness of all this unrecognized and unconscious type of religious activity is that it is unable to profit from open religious criticism and thereby attain to profitable levels of self-correction. It is a fact that religion does not grow unless it is disciplined by constructive criticism, amplified by philosophy, purified by science, and nourished by loyal fellowship.

99:3.8 (1088.9) There is always the great danger that religion will become distorted and perverted into the pursuit of false goals, as when in times of war each contending nation prostitutes its religion into military propaganda. Loveless zeal is always harmful to religion, while persecution diverts the activities of religion into the achievement of some sociologic or theologic drive.

99:3.9 (1089.1) Religion can be kept free from unholy secular alliances only by:

- 99:3.10 (1089.2) 1. A critically corrective philosophy.
- 99:3.11 (1089.3) 2. Freedom from all social, economic, and political alliances.
- 99:3.12 (1089.4) 3. Creative, comforting, and love-expanding fellowships.
- 99:3.13 (1089.5) 4. Progressive enhancement of spiritual insight and the appreciation of cosmic values.
- 99:3.14 (1089.6) 5. Prevention of fanaticism by the compensations of the scientific mental attitude.

99:3.15 (1089.7) Religionists, as a group, must never concern themselves with anything but *religion*, albeit any one such religionist, as an individual citizen, may become the outstanding leader of some social, economic, or political reconstruction movement.

99:3.16 (1089.7) It is the business of religion to create, sustain, and inspire such a cosmic loyalty in the individual citizen as will direct him to the achievement of success in the advancement of all these difficult but desirable social services.

4. TEŠKOĆE PRIJELAZNOG PERIODA

Istinska religija čini religioznog čovjeka društveno aromatičnim; ona stvara uvide u duhovnu zajednicu ljudi. Ali formaliziranje religioznih grupa vrlo često uništava same vrijednosti koje su vodile njihovom formiranju. Ljudsko prijateljstvo i božanska religija mogu jedno drugom pomoći i jedno drugo prosvjetliti jedino ako budu rasli proporcionalno i usklađeno. Religija daje novo značenje svim grupnim udruženjima - obiteljima, školama i klubovima. Ona daje nove vrijednosti igri i veliča istinski humor.

Duhovni uvid vodi preobrazbi društvenog vodstva; jedino zahvaljujući religiji, kolektivni pokreti ne gube iz vida svoje istinske ciljeve. Pored djece, religija značajno ujedinjuje obiteljski život, i to jedino ako je živuća i rastuća vjera. Obiteljski život ne može postojati bez djece; on može postojati bez religije, premda takav nedostatak značajno uvećava teškoće ovih intimnih ljudskih zajednica. Tijekom ranih desetljeća dvadesetog stoljeća, pored osobnog religioznog iskustva, obiteljski život najviše pati od dekadencije koja prati prijelaz od starih religioznih odanosti u novoformirajuća značenja i vrijednosti.

Istinska religija je smislen način življenja pri kojem se čovjek dinamično suočava s uobičajenim stvarnostima svakodnevnog života. Ali kako bi stimulirala individualnu izgradnju karaktera i uvećala integraciju ličnosti, religija ne smije postati standardizirana. Kako bi podstakla čovjeka da procijeni životna iskustva i kako bi ga navela da posegne za vrijednostima, ona ne smije postati stereotipna. Kako bi unaprijedila vrhovne odanosti, ona ne smije postati formalizirana.

Kakva god bila narav preokreta koji mogu zadesiti društveni i ekonomski rast civilizacije, religija je istinska i vrijedna ako u individui potiče doživljaj istine, ljepote i dobrote, jer takav je istinski duhovni koncept vrhovne stvarnosti. I kroz ljubav i obožavanje, ovo postaje osmišljeno u čovjekovoj duhovnoj zajednici s ljudima i svijesti da je sin Boga.

Naposlijetku, čovjekovo ponašanje i osobna djela ne ovise toliko o njegovu znanju koliko o njegovim vjerovanjima. Posve činjenično znanje ispoljava vrlo slab utjecaj na prosječnu osobu, izuzev ako njime upravljaju emocije. Nasuprot tome, religija stvara nademocionalnu aktivaciju koja ujedinjuje cjelokupno ljudsko iskustvo na transcendentnim razinama kroz kontakt i oslobađanje duhovnih energija u smrtničkom životu.

4. TRANSITION DIFFICULTIES

99:4.1 (1089.9) Genuine religion renders the religionist socially fragrant and creates insights into human fellowship. But the formalization of religious groups many times destroys the very values for the promotion of which the group was organized. Human friendship and divine religion are mutually helpful and significantly illuminating if the growth in each is equalized and harmonized. Religion puts new meaning into all group associations — families, schools, and clubs. It imparts new values to play and exalts all true humor.

99:4.2 (1089.10) Social leadership is transformed by spiritual insight; religion prevents all collective movements from losing sight of their true objectives. Together with children, religion is the great unifier of family life, provided it is a living and growing faith. Family life cannot be had without children; it can be lived without religion, but such a handicap enormously multiplies the difficulties of this intimate human association. During the early decades of the twentieth century, family life, next to personal religious experience, suffers most from the decadence consequent upon the transition from old religious loyalties to the emerging new meanings and values.

99:4.3 (1089.11) True religion is a meaningful way of living dynamically face to face with the commonplace realities of everyday life. But if religion is to stimulate individual development of character and augment integration of personality, it must not be standardized. If it is to stimulate evaluation of experience and serve as a value-lure, it must not be stereotyped. If religion is to promote supreme loyalties, it must not be formalized.

99:4.4 (1089.12) No matter what upheavals may attend the social and economic growth of civilization, religion is genuine and worth while if it fosters in the individual an experience in which the sovereignty of truth, beauty, and goodness prevails, for such is the true spiritual concept of supreme reality. And through love and worship this becomes meaningful as fellowship with man and sonship with God.

99:4.5 (1090.1) After all, it is what one believes rather than what one knows that determines conduct and dominates personal performances. Purely factual knowledge exerts very little influence upon the average man unless it becomes emotionally activated. But the activation of religion is superemotional, unifying the entire human experience on transcendent levels through contact with, and release of, spiritual energies in the mortal life.

Tijekom psihološki nesređenih doba dvadesetog stoljeća obilježenih ekonomskim preokretima, moralnim protustrujama i razdirućim društvenim promjenama ciklonskih prijelaznih faza znanstvenog doba, tisuće za tisućama muškaraca i žena su se našli, u ljudskom smislu riječi, izbačeni iz normalnog kolosijeka; oni su zabrinuti, uznemireni, nesređeni i puni tjeskobe i nesigurnosti; kao nikad prije u ljudskoj povijesti, trebaju utjehu i stabilnost istinske religije. U doba neviđenih znanstvenih dostignuća i mehaničkog razvoja, svijetom vladaju duhovna stagnacija i filozofski kaos.

To što religija sve više postaje privatnim pitanjem - osobnim iskustvom - ne predstavlja opasnost, pod uvjetom da pri tome ne izgubi motivaciju za nesebičnu i ljubavlu nadahnutu službu društvu. Religija je pretrpjela mnoge drugorazredne pojave: iznenadno mijesanje kultura i vjera, umanjenje crkvenog autoriteta, promjenu obiteljskog života, te urbanizaciju i mehanizaciju.

Najveća duhovna opasnost čovjeku prijeti od djelomičnog napretka, nezavidnog položaja koji proizlazi iz nepotpunog rasta: činjenice da ljudi odbacuju evolucijske religije straha prije nego što ih uspiju zamijeniti obznanjenom religijom ljubavi. Suvremena znanost, naročito psihologija, vodi slabljenju jedino onih religija koje najvećim dijelom poživaju na strahu, predrasudama i emociji.

Prijelazni period je uvijek praćen pometnjom, a u religioznom svijetu može vladati vrlo malo spokoja dok se ne okonča velika bitka između tri protivne religiozne filozofije:

1. Spiritističkog vjerovanja (u Božanstvo proviđenja) mnogih religija.
2. Humanističkog i idealističkog vjerovanja mnogih filozofija.
3. Mehanističkih i naturalističkih koncepcija mnogih znanosti.

Ova se tri djelomična prilaza stvarnosti kozmosa s vremenom moraju uskladiti uz pomoć obznanjene predstave religije, filozofije i kozmologije koja će potvrditi trojedinu egzistenciju duha, uma i energije koji izviru iz Rajskog Trojstva postižući vremensko-prostorno ujedinjenje u okvirima Vrhovnog Božanstva.

5. DRUŠTVENI ASPEKTI RELIGIJE

Dok je religija isključivo osobno duhovno iskustvo - poznavanje Boga kao Oca - posljedica ovog iskustva-- poznavanje čovjeka kao brata - zahtijeva čovjekovo prilagođenje drugim ljudima,

99:4.6 (1090.2) During the psychologically unsettled times of the twentieth century, amid the economic upheavals, the moral crosscurrents, and the sociologic rip tides of the cyclonic transitions of a scientific era, thousands upon thousands of men and women have become humanly dislocated; they are anxious, restless, fearful, uncertain, and unsettled; as never before in the world's history they need the consolation and stabilization of sound religion. In the face of unprecedented scientific achievement and mechanical development there is spiritual stagnation and philosophic chaos.

99:4.7 (1090.3) There is no danger in religion's becoming more and more of a private matter — a personal experience — provided it does not lose its motivation for unselfish and loving social service. Religion has suffered from many secondary influences: sudden mixing of cultures, intermingling of creeds, diminution of ecclesiastical authority, changing of family life, together with urbanization and mechanization.

99:4.8 (1090.4) Man's greatest spiritual jeopardy consists in partial progress, the predicament of unfinished growth: forsaking the evolutionary religions of fear without immediately grasping the revelatory religion of love. Modern science, particularly psychology, has weakened only those religions which are so largely dependent upon fear, superstition, and emotion.

99:4.9 (1090.5) Transition is always accompanied by confusion, and there will be little tranquillity in the religious world until the great struggle between the three contending philosophies of religion is ended:

99:4.10 (1090.6) 1. The spiritistic belief (in a providential Deity) of many religions.

99:4.11 (1090.7) 2. The humanistic and idealistic belief of many philosophies.

99:4.12 (1090.8) 3. The mechanistic and naturalistic conceptions of many sciences.

99:4.13 (1090.9) And these three partial approaches to the reality of the cosmos must eventually become harmonized by the revelatory presentation of religion, philosophy, and cosmology which portrays the triune existence of spirit, mind, and energy proceeding from the Trinity of Paradise and attaining time-space unification within the Deity of the Supreme.

5. SOCIAL ASPECTS OF RELIGION

99:5.1 (1090.10) While religion is exclusively a personal spiritual experience — knowing God as a Father — the corollary of this experience — knowing man as a brother — entails the

što vodi stvaranju društvenog ili grupnog aspekta religioznog života. Religija je prije svega stvar unutarnjeg ili osobnog prilagođenja, nakon čega postaje stvar društvene službe ili prilagođenja grupi. Čovjekova druželjivost neminovno vodi izgradnji religioznih grupa. Što će se dogoditi s ovim religioznim grupama najvećim dijelom ovisi o tome da li imaju inteligentno vodstvo. Religiozne grupe primitivnih društava se najčešće ne razlikuju od ekonomskih ili političkih grupa. Religija se uvijek bavila očuvanjem morala i stabilizacijom društva. I ovo je još uvijek slučaj, unatoč protivnim učenjima mnogih suvremenih sociologa i humanista. Uvijek imajte na umu: Istinska religija znači da čovjek poznaje Boga kao Oca i čovjeka kao brata. Religija nije ropsko vjerovanje u kaznene prijetnje ili magična obećanja budućih mističnih nagrada.

Isusova religija je najdinamičniji utjecaj koji je ikad aktivirao ljudsku rasu. Isus je slomio tradiciju, uništio dogmu i pozvao čovječanstvo da stremlji postignuću najviših ideala u vremenu i vječnosti - da bude savršeno, kao što je Otac na nebu savršen.

Religija teško može djelovati sve dok se religiozna grupa ne odvoji od svih drugih grupa - dok ne postane društveni savez duhovnih pripadnika nebeskog kraljevstva.

Učenje o potpunoj izopačenosti čovjeka uništilo je velik dio potencijala religije koji je mogao stvoriti prosvjetljujuće i inspirativno vrijedne društvene učinke.

Isus je nastojao povratiti čovjekovo dostojanstvo kad je rekao da su svi ljudi djeca Boga.

Svako religiozno vjerovanje koje vodi k produhovljenju određenog vjernika mora stvoriti snažne posljedice u društvenom životu takve religiozne osobe. Religiozno iskustvo uvijek rađa "plodove duha" u svakodnevnom životu smrtnika koji slijedi vodstvo duha.

Upravo kao što se sa sigurnošću može očekivati da će ljudi dijeliti svoja religiozna vjerovanja, s jednakom se sigurnošću može očekivati da će s vremenom formirati neku vrstu religiozne grupe povezane zajedničkim ciljevima. Religiozni ljudi će se jednom okupiti i istinski postići suradnju utemeljenu na jedinstvu ideala i ciljeva, a ne psiholoških mišljenja i teoloških vjerovanja. Ciljevi, a ne teoretska vjerovanja, trebaju ujediniti religiozne ljude. Kako je istinska religija stvar osobnog duhovnog iskustva, svaki pojedinac religiozni čovjek mora imati vlastito i

adjustment of the self to other selves, and that involves the social or group aspect of religious life. Religion is first an inner or personal adjustment, and then it becomes a matter of social service or group adjustment. The fact of man's gregariousness perforce determines that religious groups will come into existence. What happens to these religious groups depends very much on intelligent leadership. In primitive society the religious group is not always very different from economic or political groups. Religion has always been a conservator of morals and a stabilizer of society. And this is still true, notwithstanding the contrary teaching of many modern socialists and humanists.

99:5.2 (1091.1) Always keep in mind: True religion is to know God as your Father and man as your brother. Religion is not a slavish belief in threats of punishment or magical promises of future mystical rewards.

99:5.3 (1091.2) The religion of Jesus is the most dynamic influence ever to activate the human race. Jesus shattered tradition, destroyed dogma, and called mankind to the achievement of its highest ideals in time and eternity — to be perfect, even as the Father in heaven is perfect.

99:5.4 (1091.3) Religion has little chance to function until the religious group becomes separated from all other groups — the social association of the spiritual membership of the kingdom of heaven.

99:5.5 (1091.4) The doctrine of the total depravity of man destroyed much of the potential of religion for effecting social repercussions of an uplifting nature and of inspirational value. Jesus sought to restore man's dignity when he declared that all men are the children of God.

99:5.6 (1091.5) Any religious belief which is effective in spiritualizing the believer is certain to have powerful repercussions in the social life of such a religionist. Religious experience unfailingly yields the "fruits of the spirit" in the daily life of the spirit-led mortal.

99:5.7 (1091.6) Just as certainly as men share their religious beliefs, they create a religious group of some sort which eventually creates common goals. Someday religionists will get together and actually effect co-operation on the basis of unity of ideals and purposes rather than attempting to do so on the basis of psychological opinions and theological beliefs. Goals rather than creeds should unify religionists. Since true religion is a matter of personal spiritual experience, it is inevitable that each individual religionist must have his own and personal interpretation of the

osobno tumačenje ostvarenja ovog duhovnog iskustva. Neka riječ "vjera" postane obilježjem individualnog odnosa s Bogom, a ne vjeroispovijesne definicije ideja koje povezuju određenu grupu smrtnika kao njihov zajednički religiozni stav. "Imaš li vjeru? Onda je imaj samo za sebe."

Činjenicu da se vjera tiče jedino postignuća idealnih vrijednosti pokazuje definicija Novog Zavjeta prema kojoj je vjera bit onoga čemu se nadamo i dokaz stvarnosti koju ne vidimo.

Primitivni čovjek gotovo nije ni pokušavao riječju izraziti svoja religiozna vjerovanja. On je izražavao svoju religiju plesom, a ne mišlju. Suvremeni čovjek je smislio brojna vjerovanja i stvorio mnoge testove religiozne vjere. U budućnosti, religiozni ljudi moraju živjeti svoju religiju, svesrdno se posvetiti službi bratstva ljudi. Krajnje je vrijeme da čovjek stekne religiozno iskustvo koje će biti tako osobno i veličanstveno da se može shvatiti i izraziti jedino "osjećajima koji leže suviše duboko za riječi."

Isus nije tražio da se njegovi učenici okupe kako bi s vremena na vrijeme formalnim recitacijama izrazili svoja vjerovanja. On je jedino tražio da se okupe kako bi uistinu nešto učinili - kako bi sudjelovali u zajedničkoj večeri sjećanja na njegov darovani život na Urantiji.

Koju grešku kršćani čine kad se pri predstavi Krista kao vrhovnog ideala duhovnog vodstva, usuđuju tražiti da se muškarci i žene koji posjeduju svijest o Bogu odreknu povijesnog vodstva ljudi koji su poznavali Boga i koji su za prošlih stoljeća doprinijeli njihovom nacionalnom i rasnom prosvjetljenju.

6. INSTITUCIONALNA RELIGIJA

Sektaštvo je bolest institucionalne religije, dok dogmatizam porobljuje čovjekovu duhovnu narav. Puno je bolje imati religiju bez crkve nego crkvu bez religije. Religiozna pometnja dvadesetog stoljeća sam po sebi ne govori o duhovnoj dekadenciji. Zbunjenost može prethoditi rastu kao jednako kao što može prethoditi propasti.

Podruštvljavanje religije ima jasne prednosti. Smisao grupnih religioznih djelatnosti počiva u slijedećem: dramatizaciji religioznih odanosti, veličanju privlačnosti istine, ljepote i dobrote, njegovanju privlačnosti vrhovnih vrijednosti, unaprijeđenju čovjekove nesebične službe duhovnoj zajednici, uzvišenju potencijala obiteljskog života, unaprijeđenju religiozne naobrazbe, pružanju mudrog savjeta i duhovnog

realization of that spiritual experience. Let the term "faith" stand for the individual's relation to God rather than for the creedal formulation of what some group of mortals have been able to agree upon as a common religious attitude. "Have you faith? Then have it to yourself."

99:5.8 (1091.7) That faith is concerned only with the grasp of ideal values is shown by the New Testament definition which declares that faith is the substance of things hoped for and the evidence of things not seen.

99:5.9 (1091.8) Primitive man made little effort to put his religious convictions into words. His religion was danced out rather than thought out. Modern men have thought out many creeds and created many tests of religious faith. Future religionists must live out their religion, dedicate themselves to the wholehearted service of the brotherhood of man. It is high time that man had a religious experience so personal and so sublime that it could be realized and expressed only by "feelings that lie too deep for words."

99:5.10 (1091.9) Jesus did not require of his followers that they should periodically assemble and recite a form of words indicative of their common beliefs. He only ordained that they should gather together to actually *do something* — partake of the communal supper of the remembrance of his bestowal life on Urantia.

99:5.11 (1091.10) What a mistake for Christians to make when, in presenting Christ as the supreme ideal of spiritual leadership, they dare to require God-conscious men and women to reject the historic leadership of the God-knowing men who have contributed to their particular national or racial illumination during past ages.

6. INSTITUTIONAL RELIGION

99:6.1 (1092.1) Sectarianism is a disease of institutional religion, and dogmatism is an enslavement of the spiritual nature. It is far better to have a religion without a church than a church without religion. The religious turmoil of the twentieth century does not, in and of itself, betoken spiritual decadence. Confusion goes before growth as well as before destruction.

99:6.2 (1092.2) There is a real purpose in the socialization of religion. It is the purpose of group religious activities to dramatize the loyalties of religion; to magnify the lures of truth, beauty, and goodness; to foster the attractions of supreme values; to enhance the service of unselfish fellowship; to glorify the potentials of family life; to promote religious education; to provide wise counsel and spiritual guidance; and to encourage

vodstva i poticanju zajedničkog obožavanja. I sve živuće religije jačaju prijateljstvo, čuvaju moralnost, unaprijeđuju susjedske odnose i vode promicanju bitnog evanđelja svojih poruka vječnog spasenja.

Ali kako religija postaje institucionalizirana, ona gubi moć za činjenje dobra, dok se istodobno uvećava mogućnost zla. Opasnosti formaliziranja religije počivaju u: fiksaciji vjerovanja i kristalizaciji osjećaja; zaštiti interesa formalnih saveza sa sve većom sekularizacijom; rastućoj standardizaciji i fosilizaciji istine; skretanju religioznog djelovanja od službe Bogu u službu crkvi; tendenciji da vođe postanu administratori umjesto što će biti služitelji; sklonosti k formiranju sekti i takmačkih odjeljenja; uspostavi tiranskog crkvenog autoriteta; izgradnji aristokratskog stava "odabranog naroda"; njegovanju lažnih i pretjeranih ideja svetosti; rutinizaciji religije i fiksaciji načina obožavanja; sklonosti prema poštovanju prošlosti dok se zanemaruju zahtjevi sadašnjice; neuspjehu da se stvore suvremena tumačenja religije; uplitanju u rad svjetovnih institucija; stvaranju zle diskriminacije religioznih kasti; netrpeljivoj osudi drugih učenja kao neispravnih; neuspjehu u očuvanju interesa pustolovne omladine i postupnom gubitku poruke spasenja evanđelja vječnog spasenja.

Formalna religija sputava čovjekove osobne duhovne aktivnosti umjesto što će ih osloboditi za bolju službu pri izgradnji kraljevstva.

7. DOPRINOS RELIGIJE

Unatoč tome što se crkve i sve druge religiozne grupe ne bi smjele uplitati u svjetovne aktivnosti, religija u isto vrijeme ne smije bilo spriječiti ili unazaditi društvenu koordinaciju ljudskih institucija. Život mora nastaviti rasti smisleno; čovjek mora nastaviti raditi na preobrazbi filozofije i pojašnjenju religije.

Politička znanost mora izdejsstvovati pregradnju ekonomije i industrije vještina koje uči od društvenih znanosti i uvidima i motivima koje pronalazi religioznim življenjem. Tijekom cijele društvene preobrazbe, religija nudi stabilizirajuću odanost transcendentnom i čvrstom cilju koji prevazilazi i nadilazi neposredni vremenski cilj. Kako je neprestano okružen pometnjom stalno mijenjajućeg okruženja, smrtni čovjek mora biti u stanju primiti snagu od dalekosežne kozmičke perspektive.

Religija čovjeku daje nadahnuće za radosno i heroično življenje na zemlji; ona povezuje strpljenje sa strašću, uvid s entuzijazmom,

group worship. And all live religions encourage human friendship, conserve morality, promote neighborhood welfare, and facilitate the spread of the essential gospel of their respective messages of eternal salvation.

99:6.3 (1092.3) But as religion becomes institutionalized, its power for good is curtailed, while the possibilities for evil are greatly multiplied. The dangers of formalized religion are: fixation of beliefs and crystallization of sentiments; accumulation of vested interests with increase of secularization; tendency to standardize and fossilize truth; diversion of religion from the service of God to the service of the church; inclination of leaders to become administrators instead of ministers; tendency to form sects and competitive divisions; establishment of oppressive ecclesiastical authority; creation of the aristocratic "chosen-people" attitude; fostering of false and exaggerated ideas of sacredness; the routinizing of religion and the petrification of worship; tendency to venerate the past while ignoring present demands; failure to make up-to-date interpretations of religion; entanglement with functions of secular institutions; it creates the evil discrimination of religious castes; it becomes an intolerant judge of orthodoxy; it fails to hold the interest of adventurous youth and gradually loses the saving message of the gospel of eternal salvation.

99:6.4 (1092.4) Formal religion restrains men in their personal spiritual activities instead of releasing them for heightened service as kingdom builders.

7. RELIGION'S CONTRIBUTION

99:7.1 (1092.5) Though churches and all other religious groups should stand aloof from all secular activities, at the same time religion must do nothing to hinder or retard the social coordination of human institutions. Life must continue to grow in meaningfulness; man must go on with his reformation of philosophy and his clarification of religion.

99:7.2 (1092.6) Political science must effect the reconstruction of economics and industry by the techniques it learns from the social sciences and by the insights and motives supplied by religious living. In all social reconstruction religion provides a stabilizing loyalty to a transcendent object, a steadying goal beyond and above the immediate and temporal objective. In the midst of the confusions of a rapidly changing environment mortal man needs the sustenance of a far-flung cosmic perspective.

99:7.3 (1093.1) Religion inspires man to live courageously and joyfully on the face of the earth; it joins patience with passion, insight to zeal,

suosjećajnost s moći, ideale s energijom.

Čovjek nikad ne može donijeti mudre odluke o zemaljskim pitanjima ili prevazići sebičnost svojih osobnih interesa ne bude li razmišljao kao da se nalazi u prisutnosti Božjeg suvereniteta i ne bude li obratio pažnju na stvarnosti božanskih značenja i duhovnih vrijednosti.

Ekonomska međuovisnost i sklapanje društvenih veza s vremenom rezultiraju stvaranjem bratstva. Čovjek je po prirodi sanjalica, dok ga znanost trijezni, tako da ga religija zatim može aktivirati s puno manje straha od prenatrženih fanatičkih reakcija. Ekonomska nužda povezuje čovjeka sa stvarnošću, dok ga osobno religiozno iskustvo dovodi licem u lice s vječnim stvarnostima sve šireg i sve naprednijeg kozmičkog državljanstva.

[Predstavio Melkizedek iz Nebadona.]

sympathy with power, and ideals with energy.

^{99:7.4 (1093.2)} Man can never wisely decide temporal issues or transcend the selfishness of personal interests unless he meditates in the presence of the sovereignty of God and reckons with the realities of divine meanings and spiritual values.

^{99:7.5 (1093.3)} Economic interdependence and social fraternity will ultimately conduce to brotherhood. Man is naturally a dreamer, but science is sobering him so that religion can presently activate him with far less danger of precipitating fanatical reactions. Economic necessities tie man up with reality, and personal religious experience brings this same man face to face with the eternal realities of an ever-expanding and progressing cosmic citizenship.

^{99:7.6 (1093.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 100. RELIGIJA U LJUDSKOM ISKUSTVU

⇐ 099

Knjiga Urantije

101 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 100 RELIGIJA U LJUDSKOM ISKUSTVU

Sekcije

Uvod

1. RELIGIOZNI RAST
2. DUHOVNI RAST
3. KONCEPTI VRHUNSKJE VRIJEDNOSTI
4. PROBLEMI RASTA
5. OBRAĆENJE I MISTICIZAM
6. OBILJEŽJA RELIGIOZNOG ŽIVLJENJA
7. VRHUNCI RELIGIOZNOG ŽIVLJENJA

PAPER 100 RELIGION IN HUMAN EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Religious Growth
2. Spiritual Growth
3. Concepts of Supreme Value
4. Problems of Growth
5. Conversion and Mysticism
6. Marks of Religious Living
7. The Acme of Religious Living

Uvod

ISKUSTVO dinamičnog religioznog življenja preobražava prosječnu osobu u ličnost idealističke moći. Religija pomaže napretku svih potičući napredak svakog pojedinca, dok se pojedinačni napredak nadopunjuje kroz ostvarenje svih.

Duhovni rast se uzajamno stimulira kroz intimnu povezanost s drugim praktikantima religije. Ljubav opskrbljuje tlo za religijski rast - objektivni mamac umjesto subjektivnog zadovoljstva - stvarajući vrhovno subjektivno zadovoljstvo. Religija oplemenjuje svakidašnje napore uobičajenog života.

1. RELIGIOZNI RAST

Dok religija stvara rast značenja i unaprjeđenje vrijednosti, zlo uvijek rezultira kad se čisto osobne procjene uzvise do razina apsoluta. Dijete procjenjuje iskustvo u skladu sa sadržajem užitka; zrelost je proporcionalna zamjeni viših značenja za osobni užitak, čak i odanosti najvišim pojmovima raznovidnih životnih situacija i kozmičkih

INTRODUCTION

100:0.1 (1094.1) THE experience of dynamic religious living transforms the mediocre individual into a personality of idealistic power. Religion ministers to the progress of all through fostering the progress of each individual, and the progress of each is augmented through the achievement of all.

100:0.2 (1094.2) Spiritual growth is mutually stimulated by intimate association with other religionists. Love supplies the soil for religious growth — an objective lure in the place of subjective gratification — yet it yields the supreme subjective satisfaction. And religion ennobles the commonplace drudgery of daily living.

1. RELIGIOUS GROWTH

100:1.1 (1094.3) While religion produces growth of meanings and enhancement of values, evil always results when purely personal evaluations are elevated to the levels of absolutes. A child evaluates experience in accordance with the content of pleasure; maturity is proportional to the substitution of higher meanings for personal

odnosa.

Neke osobe su previše zauzete da rastu i stoga su u velikoj opasnosti od duhovne fiksacije. Bitno je stvoriti uvjete za rast značenja u različitim dobima, u slijedu kultura, te u prolaznim fazama napredujuće civilizacije. Glavni kočničari rasta su predrasude i neznanje.

Dajte svakom djetetu u razvoju priliku da oblikuje svoje vlastito religiozno iskustvo; ne namećite mu gotova iskustva odraslih. Ne zaboravite, višegodišnji napredak kroz utemeljeni obrazovni režim ne mora značiti intelektualni napredak, a još manje duhovni rast. Obogaćenje riječnika ne znači razvoj karaktera. Rast nije istinski naznačen pukim proizvodima nego napretkom. Stvarni obrazovni rast je označen unaprijeđenjem ideala, povećanim uvažavanjem vrijednosti, novim značenjima vrijednosti, te produbljenom odanosti vrhovnim vrijednostima.

Djecu trajno impresioniraju samo odanosti njihovih odraslih suradnika; propisi, pa čak ni primjer, nisu trajno utjecajni. Odane osobe su one koje rastu, a rast je impresivna i inspirativna stvarnost. Živite odano danas - rastite - i sutra će se pobrinuti samo za sebe. Najbrži način za punoglavca da postane žaba je da živi odano svaki trenutak kao punoglavac.

Bitno tlo za religiozni rast počiva na pretpostavci progresivnog života samoostvarenja, koordinacije prirodnih sklonosti, prakticiranja radoznalosti i uživanja razumne avanture, doživljavanja osjećaja zadovoljstva, funkcioniranja stimulusa straha u vidu opreznosti i pozornosti, primamnog djelovanja ljubopitivosti i normalne svijesti o vlastitoj malenkosti, poniznosti. Rast je također utemeljen na otkriću samosvojnosti u pratnji samokritičnosti - savjesti - jer savjest je zapravo kritika samoga sebe po svojim vlastitim vrijednosnim navikama, osobnim idealima.

Na religiozno iskustvo značajno utječu fizičko zdravlje, naslijeđeni temperament i društveno okruženje. Ali ovi vremenski uvjeti ne umanjuju unutarnji duhovni napredak duše posvećene vršenju volje Oca na nebu. U svim normalnim smrtnicima postoje određeni urođeni porivi prema rastu i samoostvarenju koji funkcioniraju ako nisu posebno kočeni. Pouzdana vještina za poticanje ovog konstitutivnog obdarenja potencijalnosti duhovnog rasta je održavanje stava svesrdne odanosti vrhovnim vrijednostima.

Religija ne može biti darovana, primljena, posuđena, naučena ili izgubljena. Ona je osobno

pleasure, even loyalties to the highest concepts of diversified life situations and cosmic relations.

100:1.2 (1094.4) Some persons are too busy to grow and are therefore in grave danger of spiritual fixation. Provision must be made for growth of meanings at differing ages, in successive cultures, and in the passing stages of advancing civilization. The chief inhibitors of growth are prejudice and ignorance.

100:1.3 (1094.5) Give every developing child a chance to grow his own religious experience; do not force a ready-made adult experience upon him. Remember, year-by-year progress through an established educational regime does not necessarily mean intellectual progress, much less spiritual growth. Enlargement of vocabulary does not signify development of character. Growth is not truly indicated by mere products but rather by progress. Real educational growth is indicated by enhancement of ideals, increased appreciation of values, new meanings of values, and augmented loyalty to supreme values.

100:1.4 (1094.6) Children are permanently impressed only by the loyalties of their adult associates; precept or even example is not lastingly influential. Loyal persons are growing persons, and growth is an impressive and inspiring reality. Live loyally today — grow — and tomorrow will attend to itself. The quickest way for a tadpole to become a frog is to live loyally each moment as a tadpole.

100:1.5 (1094.7) The soil essential for religious growth presupposes a progressive life of self-realization, the co-ordination of natural propensities, the exercise of curiosity and the enjoyment of reasonable adventure, the experiencing of feelings of satisfaction, the functioning of the fear stimulus of attention and awareness, the wonder-lure, and a normal consciousness of smallness, humility. Growth is also predicated on the discovery of selfhood accompanied by self-criticism — conscience, for conscience is really the criticism of oneself by one's own value-habits, personal ideals.

100:1.6 (1095.1) Religious experience is markedly influenced by physical health, inherited temperament, and social environment. But these temporal conditions do not inhibit inner spiritual progress by a soul dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. There are present in all normal mortals certain innate drives toward growth and self-realization which function if they are not specifically inhibited. The certain technique of fostering this constitutive endowment of the potential of spiritual growth is to maintain an attitude of wholehearted devotion to supreme values.

100:1.7 (1095.2) Religion cannot be bestowed, received, loaned, learned, or lost. It is a personal

iskustvo koje raste proporcionalno rastućoj težnji za najvišim vrijednostima. Kozmički rast dakle slijedi nakupljanje značenja i rastuće povišenje vrijednosti. Ali sama plemenitost je uvijek nesvjestan rast.

Religiozne navike razmišljanja i djelovanja doprinose gospodarstvu duhovnog rasta. Čovjek može razviti religiozne predispozicije prema povoljnim reakcijama na duhovne podražaje, neku vrstu uvjetovanog duhovnog refleksa. Navike koje pogoduju religioznom rastu obuhvaćaju njegovanu osjetljivost prema božanskim vrijednostima, opažanje religioznog življenja u drugima, reflektirajuću meditaciju kozmičkih značenja, rješavanje pitanja obožavanja, dijeljenje vlastitog duhovnog življenja s bližnjima, izbjegavanje sebičnosti, odbijanje da se oslanjanja na božansko milosrđe, življenje kao u prisutnosti Boga. Čimbenici religijskog rasta mogu biti svjesni, ali sam rast je uvijek nesvjestan.

Nesvjesna priroda religioznog rasta, međutim, ne znači da je to aktivnost koja se odvija u takozvanim podsvjesnim domenama ljudskog intelekta; to prije svjedoči o stvaralačkim aktivnostima u nadsvjesnim razinama smrtnog uma. Doživljaj realizacije stvarnosti nesvjesnog religioznog rasta je pozitivan dokaz funkcionalnog postojanja nadsvijesti.

2. DUHOVNI RAST

Duhovni razvoj ovisi, prvo, o održavanju žive duhovne povezanosti s istinskim duhovnim silama, i drugo, o neprekidnom rađanju duhovnih plodova: stavljanja u službu bližnjima onoga što je čovjek primio od svojih duhovnih dobročinitelja. Duhovni napredak je utemeljen na intelektualnom opažanju duhovnog siromaštva zajedno sa samosvijesti vlastite težnje za savršenstvom, želje za poznavanjem Boga i nalikovanjem Bogu, svesrdne posvećenosti vršenju volje Oca na nebu.

Duhovni razvoj je prvo buđenje potreba, zatim opažanje značenja, a potom otkriće vrijednosti. Dokaz istinskog duhovnog razvoja počiva u primjeru ljudske ličnosti motivirane ljubavlju, aktivirane nesebičnom službom i dominirane svesrdnim obožavanjem savršenih ideala božanstvenosti. A cijelo to iskustvo tvori stvarnost religije nasuprot pukim teološkim uvjerenjima.

Religija može napredovati do te razine iskustva gdje postaje prosvjetljena i mudra vještina duhovnog reagiranja na svemir. Takva uzvišena religija može djelovati na tri razine ljudske ličnosti: intelektualnoj, morontijalnoj i

experience which grows proportionally to the growing quest for final values. Cosmic growth thus attends on the accumulation of meanings and the ever-expanding elevation of values. But nobility itself is always an unconscious growth.

100:1.8 (1095.3) Religious habits of thinking and acting are contributory to the economy of spiritual growth. One can develop religious predispositions toward favorable reaction to spiritual stimuli, a sort of conditioned spiritual reflex. Habits which favor religious growth embrace cultivated sensitivity to divine values, recognition of religious living in others, reflective meditation on cosmic meanings, worshipful problem solving, sharing one's spiritual life with one's fellows, avoidance of selfishness, refusal to presume on divine mercy, living as in the presence of God. The factors of religious growth may be intentional, but the growth itself is unvaryingly unconscious.

100:1.9 (1095.4) The unconscious nature of religious growth does not, however, signify that it is an activity functioning in the supposed subconscious realms of human intellect; rather does it signify creative activities in the superconscious levels of mortal mind. The experience of the realization of the reality of unconscious religious growth is the one positive proof of the functional existence of the superconsciousness.

2. SPIRITUAL GROWTH

100:2.1 (1095.5) Spiritual development depends, first, on the maintenance of a living spiritual connection with true spiritual forces and, second, on the continuous bearing of spiritual fruit: yielding the ministry to one's fellows of that which has been received from one's spiritual benefactors. Spiritual progress is predicated on intellectual recognition of spiritual poverty coupled with the self-consciousness of perfection-hunger, the desire to know God and be like him, the wholehearted purpose to do the will of the Father in heaven.

100:2.2 (1095.6) Spiritual growth is first an awakening to needs, next a discernment of meanings, and then a discovery of values. The evidence of true spiritual development consists in the exhibition of a human personality motivated by love, activated by unselfish ministry, and dominated by the wholehearted worship of the perfection ideals of divinity. And this entire experience constitutes the reality of religion as contrasted with mere theological beliefs.

100:2.3 (1095.7) Religion can progress to that level of experience whereon it becomes an enlightened and wise technique of spiritual reaction to the universe. Such a glorified religion can function on three levels of human personality: the intellectual,

duhovnoj; nad umom, u evoluirajućoj duši i s unutarnjim duhom.

Duhovnost istodobno postaje pokazatelj čovjekove blizine Bogu i mjera njegove korisnosti bližnjima. Duhovnost povećava čovjekovu sposobnost da otkrije ljepotu u stvarima, da prepozna istinu u značenjima i da otkrije dobrotu u vrijednostima. Duhovni razvoj je određen čovjekovim kapacitetom, te je izravno proporcionalan uklanjanju sebičnih kvaliteta ljubavi.

Stvarni duhovni status je mjera postignuća Božanstva, usklađenja s Ispravljačem. Postizanje konačnosti duhovnosti je ekvivalent za postizanje maksimuma stvarnosti, maksimalnog nalikovanja Bogu. Vječni život je beskraj na potraga za beskonačnim vrijednostima.

Cilj ljudske samospoznaje treba biti duhovan, a ne materijalan. Jedine stvarnosti vrijedne stremljenja su božanske, duhovne i vječne. Smrtni čovjek ima pravo na uživanje fizičkih uroda i na zadovoljstvo ljudskih strasti; on izvlači korist iz odanosti ljudskim udrugama i vremenskim institucijama; ali to nisu vječni temelji na kojima može sagraditi besmrtnu ličnost koja mora nadići prostor, pobijediti vrijeme i postići vječnu sudbinu božanskog savršenstva i finalističke službe.

Isus je prikazao duboku sigurnost smrtnika koji zna Boga kad je rekao: "Onome koji poznaje Boga i vjeruje u kraljevstvo, što doista znači ako se sve stvari zemaljske sruše?" Vremenske sigurnosti su ranjive, ali duhovne sigurnosti su nepovredive. Kad bujice ljudske nedaće, sebičnosti, okrutnosti, mržnje, zlobe i ljubomore počnu tući oko smrtne duše, možete biti sigurni da postoji unutarnji bedem, tvrđava duha, koja je apsolutno neuništiva; barem to vrijedi za svakog čovjeka koji je posvetio vođenje svoje duše unutarnjem duhu vječnoga Boga.

Nakon takvog duhovnog postignuća, bilo da je ostvareno postupnim rastom ili kroz neku krizu, nastupa nova orijentacija ličnosti, kao i razvoj novih standarda vrijednosti. Takve duhom rođene osobe primaju takvu novu životnu motivaciju da mogu mirno stajati i promatrati propadanje njihovih najdražih ambicija i slamanje njihovih najiskrenijih nada; one pouzdano znaju da takve katastrofe nisu ništa drugo nego preusmjeravanje kataklizmi koje lome čovjekove vremenske kreacije prethodno izgradnji plemenitijih i trajnijih stvarnosti nove i uzvišenije razine kozmičkog postignuća.

3. KONCEPTI VRHUNSKE VRIJEDNOSTI

the morontial, and the spiritual; upon the mind, in the evolving soul, and with the indwelling spirit.

100:2.4 (1096.1) Spirituality becomes at once the indicator of one's nearness to God and the measure of one's usefulness to fellow beings. Spirituality enhances the ability to discover beauty in things, recognize truth in meanings, and discover goodness in values. Spiritual development is determined by capacity therefor and is directly proportional to the elimination of the selfish qualities of love.

100:2.5 (1096.2) Actual spiritual status is the measure of Deity attainment, Adjuster attunement. The achievement of finality of spirituality is equivalent to the attainment of the maximum of reality, the maximum of Godlikeness. Eternal life is the endless quest for infinite values.

100:2.6 (1096.3) The goal of human self-realization should be spiritual, not material. The only realities worth striving for are divine, spiritual, and eternal. Mortal man is entitled to the enjoyment of physical pleasures and to the satisfaction of human affections; he is benefited by loyalty to human associations and temporal institutions; but these are not the eternal foundations upon which to build the immortal personality which must transcend space, vanquish time, and achieve the eternal destiny of divine perfection and finaliter service.

100:2.7 (1096.4) Jesus portrayed the profound surety of the God-knowing mortal when he said: "To a God-knowing kingdom believer, what does it matter if all things earthly crash?" Temporal securities are vulnerable, but spiritual sureties are impregnable. When the flood tides of human adversity, selfishness, cruelty, hate, malice, and jealousy beat about the mortal soul, you may rest in the assurance that there is one inner bastion, the citadel of the spirit, which is absolutely unassailable; at least this is true of every human being who has dedicated the keeping of his soul to the indwelling spirit of the eternal God.

100:2.8 (1096.5) After such spiritual attainment, whether secured by gradual growth or specific crisis, there occurs a new orientation of personality as well as the development of a new standard of values. Such spirit-born individuals are so remotivated in life that they can calmly stand by while their fondest ambitions perish and their keenest hopes crash; they positively know that such catastrophes are but the redirecting cataclysms which wreck one's temporal creations preliminary to the rearing of the more noble and enduring realities of a new and more sublime level of universe attainment.

3. CONCEPTS OF SUPREME VALUE

Religija nije vještina za postizanje statičnog i blaženog duševnog mira; ona je poticaj za organiziranje duše za dinamičnu službu. Ona je posvećenje sveukupnosti čovjekova "ja" u odanoj službi ljubavi prema Bogu i služenja čovjeku. Religija plaća svaku cijenu bitnu za postizanje vrhovnog cilja, vječne nagrade. Postoji posvećena potpunost u vjerskoj odanosti koja je vrhunski uzvišena. I takve odanosti su društveno učinkovite i duhovno progresivne.

Praktikantu religije riječ Bog postaje simbol koji označava pristup vrhovnoj stvarnosti i opažanje božanskih vrijednosti. To što čovjek voli ili ne voli ne određuje dobro i zlo; moralne vrijednosti ne rastu iz ispunjenja želja ili emocionalne frustracije.

U kontemplaciji vrijednosti morate razlikovati to što je vrijednost i to što ima vrijednost. Morate opaziti povezanost ugodnih aktivnosti i njihove smislene integracije i poboljšane realizacije na sve višim i višim razinama ljudskog iskustva.

Značenje je nešto što iskustvo dodaje vrijednosti; ono je cjeniteljska svijest vrijednosti. Izolirani i čisto sebični užitek može značiti istinsko obezvrjeđivanje značenja, besmisleno uživanje koje graniči s relativnim zlom. Čovjek može doživjeti vrijednosti kad su njegove stvarnosti smislene i mentalno povezane, kad su takvi odnosi priznati i cijenjeni od strane uma.

Vrijednosti nikada ne mogu biti statične; stvarnost znači promjenu, rast. Promjena bez rasta, proširenja značenja i uzvišenja vrijednosti, je bezvrijedna - je potencijalno zla. Što je veća kvaliteta kozmičke prilagodbe, više je značenja u nekom iskustvu. Vrijednosti nisu konceptualne iluzije; one su stvarne, ali uvijek ovise o činjenici odnosa. Vrijednosti su uvijek i aktualne i potencijalne - ne ono što je bilo, već ono što jeste i što će biti.

Povezivanje aktualnosti i potencijalnosti znači rast, iskustvenu realizaciju vrijednosti. No, rast nije samo napredak. Napredak je uvijek smislen, ali je relativno bezvrijedan bez rasta. Vrhovna vrijednost ljudskog života počiva u rastu vrijednosti, napretku u značenjima i realizaciji kozmičke povezanosti ova dva iskustva. I takvo iskustvo je ekvivalent svijesti Boga. Takav smrtnik, dok nije nadprirodan, doista postaje nadljudski; tu se razvija besmrtna duša.

Čovjek ne može izazvati rast, ali može stvoriti povoljne uvjete. Rast je uvijek nesvjestan, bilo da je fizički, intelektualan ili duhovan. Ljubav

100:3.1 (1096.6) Religion is not a technique for attaining a static and blissful peace of mind; it is an impulse for organizing the soul for dynamic service. It is the enlistment of the totality of selfhood in the loyal service of loving God and serving man. Religion pays any price essential to the attainment of the supreme goal, the eternal prize. There is a consecrated completeness in religious loyalty which is superbly sublime. And these loyalties are socially effective and spiritually progressive.

100:3.2 (1096.7) To the religionist the word God becomes a symbol signifying the approach to supreme reality and the recognition of divine value. Human likes and dislikes do not determine good and evil; moral values do not grow out of wish fulfillment or emotional frustration.

100:3.3 (1096.8) In the contemplation of values you must distinguish between that which *is* value and that which *has* value. You must recognize the relation between pleasurable activities and their meaningful integration and enhanced realization on ever progressively higher and higher levels of human experience.

100:3.4 (1097.1) Meaning is something which experience adds to value; it is the appreciative consciousness of values. An isolated and purely selfish pleasure may connote a virtual devaluation of meanings, a meaningless enjoyment bordering on relative evil. Values are experiential when realities are meaningful and mentally associated, when such relationships are recognized and appreciated by mind.

100:3.5 (1097.2) Values can never be static; reality signifies change, growth. Change without growth, expansion of meaning and exaltation of value, is valueless — is potential evil. The greater the quality of cosmic adaptation, the more of meaning any experience possesses. Values are not conceptual illusions; they are real, but always they depend on the fact of relationships. Values are always both actual and potential — not what was, but what is and is to be.

100:3.6 (1097.3) The association of actuals and potentials equals growth, the experiential realization of values. But growth is not mere progress. Progress is always meaningful, but it is relatively valueless without growth. The supreme value of human life consists in growth of values, progress in meanings, and realization of the cosmic interrelatedness of both of these experiences. And such an experience is the equivalent of God-consciousness. Such a mortal, while not supernatural, is truly becoming superhuman; an immortal soul is evolving.

100:3.7 (1097.4) Man cannot cause growth, but he can supply favorable conditions. Growth is always unconscious, be it physical, intellectual, or

time raste; ona ne može biti stvorena, proizvedena ili kupljena; ona mora rasti. Evolucija je kozmička vještina rasta. Društveni rast ne može biti osiguran od strane zakona, kao što ni moralni rast ne može biti poboljšán administracijom. Čovjek može proizvesti stroj, ali njegova stvarna vrijednost mora biti izvedena iz ljudske kulture i osobnog cijenjenja. Čovjekov jedini doprinos rastu je mobilizacija ukupnih sila njegove ličnosti - živuća vjera.

4. PROBLEMI RASTA

Religiozno življenje je odano življenje, a odano življenje je kreativno življenje, autentično i spontano. Nove religiozne spoznaje proizlaze iz sukoba koji potiču odabir novih i boljih reakcijskih navika umjesto starijih i nižih reakcijskih uzoraka. Nova značenja nastaju samo iz sukoba; a sukob ostaje sukob samo ako čovjek odbije prihvatiti više vrijednosti koje počivaju u superiornim značenjima.

Religiozne zbunjenosti su neizbježne; bez psihičkog sukoba i duhovne agitacije nema rasta. Organizacija filozofskih standarda življenja podrazumijeva znatnu pomutnju u filozofskim domenama uma. Čovjek ne razvija odanost velikom, dobrom, istinitom i plemenitom bez borbe. Potrebno j e uložiti napor za pojašnjenje duhovne vizije i poboljšanje kozmičkog uvida. A ljudski intelekt prosvjeduje odvajanju od neduhovnih energija vremenske egzistencije. Um lijeve životinje se protivi naporu koji je potreban da se čovjek uhvati u koštac s rješavanjem kozmičkih problema.

Ali veliki problem religioznog življenja počiva u zadaći objedinjavanja duševnih snaga ličnosti kroz dominaciju LJUBAVI. Zdravlje, mentalna učinkovitost i sreća proizlaze iz ujedinjenja fizičkih sustava, umnih sustava i sustava duha. O zdravlju i razumu čovjek razumije mnogo, ali je o sreći uistinu shvatio vrlo malo. Najveća sreća je neraskidivo povezana s duhovnim napretkom. Duhovni rast donosi trajnu radost, mir koji nadilazi svako razumijevanje.

U fizičkom životu osjetila govore o postojanju stvari; um otkriva stvarnost značenja; ali duhovno iskustvo otkriva pojedincu istinske vrijednosti življenja. Ove visoke razine ljudskog življenja mogu biti postignute samo u vrhovnoj ljubavi prema Bogu i u nesebičnoj ljubavi prema bližnjima. Ako volite svoje bližnje, već ste otkrili njihove vrijednosti. Isus je toliko volio ljude jer je u njima vidio tako visoku vrijednost. Vi najbolje možete otkriti vrijednosti u svojim bližnjima ako otkrijete njihovu motivaciju. Ako vas netko iritira,

spiritual. Love thus grows; it cannot be created, manufactured, or purchased; it must grow. Evolution is a cosmic technique of growth. Social growth cannot be secured by legislation, and moral growth is not had by improved administration. Man may manufacture a machine, but its real value must be derived from human culture and personal appreciation. Man's sole contribution to growth is the mobilization of the total powers of his personality — living faith.

4. PROBLEMS OF GROWTH

100:4.1 (1097.5) Religious living is devoted living, and devoted living is creative living, original and spontaneous. New religious insights arise out of conflicts which initiate the choosing of new and better reaction habits in the place of older and inferior reaction patterns. New meanings only emerge amid conflict; and conflict persists only in the face of refusal to espouse the higher values connoted in superior meanings.

100:4.2 (1097.6) Religious perplexities are inevitable; there can be no growth without psychic conflict and spiritual agitation. The organization of a philosophic standard of living entails considerable commotion in the philosophic realms of the mind. Loyalties are not exercised in behalf of the great, the good, the true, and the noble without a struggle. Effort is attendant upon clarification of spiritual vision and enhancement of cosmic insight. And the human intellect protests against being weaned from subsisting upon the nonspiritual energies of temporal existence. The slothful animal mind rebels at the effort required to wrestle with cosmic problem solving.

100:4.3 (1097.7) But the great problem of religious living consists in the task of unifying the soul powers of the personality by the dominance of LOVE. Health, mental efficiency, and happiness arise from the unification of physical systems, mind systems, and spirit systems. Of health and sanity man understands much, but of happiness he has truly realized very little. The highest happiness is indissolubly linked with spiritual progress. Spiritual growth yields lasting joy, peace which passes all understanding.

100:4.4 (1098.1) In physical life the senses tell of the existence of things; mind discovers the reality of meanings; but the spiritual experience reveals to the individual the true values of life. These high levels of human living are attained in the supreme love of God and in the unselfish love of man. If you love your fellow men, you must have discovered their values. Jesus loved men so much because he placed such a high value upon them. You can best discover values in your associates by discovering their motivation. If someone irritates

izaziva osjećaj odbojnosti, trebate suosjećajno nastojati prepoznati njegov stav, njegove razloge za takvo neprimjerno ponašanje. Ako shvatite svoga susjeda, vi ćete postati tolerantni, a ta će tolerancija prerasti u prijateljstvo i sazrijeti u ljubav.

U mislima dočarajte sliku jednog od svojih primitivnih predaka iz špiljskih vremena - nisku, nakaznu, prljavu, režeću grdosiju koja stoji raširenih nogu, podignute toljage, dok puna mržnje i neprijateljstva objesno gleda ispred sebe. Takva slika jedva da opisuje božansko dostojanstvo čovjeka. Ali dopustite nam da proširimo sliku. Ispred ovog agitiranog čovjeka stoji sabljasti tigar. Iza njega su žena i dvoje djece. Odmah ćete prepoznati da takva slika predstavlja početke mnogo toga što je dobro i plemenito u ljudskom rodu, ali čovjek je isti na obje slike. Razlika je samo u tome što u drugom prikazu vi imate prošireno gledište. U njoj možete razabrati motivaciju ovog evoluirajućeg smrtnika. Njegov stav postaje vrijedan zato što ga razumijete. Ako bi samo mogli shvatiti motive svojih bližnjih, koliko bi ih bolje razumjeli. Ako bi samo mogli upoznati svoje bližnje, na kraju bi se zaljubili u njih.

Ne možete istinski voljeti svoje bližnje pukim činom volje. Ljubav se rađa samo iz sveobuhvatnog razumijevanja motiva i osjećaja vaših susjeda. Nije toliko važno voljeti sve ljude danas kako je važno svaki dan naučiti voljeti još jedno ljudsko biće. Ako svaki dan ili svaki tjedan postignete razumijevanje jednog novog poznanika, i ako je to granica vaših sposobnosti, onda sigurno podružljujete i doista produhovljujete svoju ličnost. Ljubav je zarazna, a kad je ljudska odanost inteligentna i mudra, ljubav je zaraznija od mržnje. Ali samo iskrena i nesebična ljubav je istinski zarazna. Ako svaki smrtnik postane žarištem dinamične ljubavi, taj će dobroćudni virus ljubavi uskoro prožeti sentimentalnu struju čovječanstva u tolikoj mjeri da će sva civilizacija bila obuhvaćena ljubavi, i to će biti ostvarenje bratstva ljudi.

5. OBRAĆENJE I MISTICIZAM

Svijet je pun izgubljenih duša, izgubljenih ne u teološkom smislu, nego u smislu smjera, zbunjeno lutajući između izama i kultova izfrustrirane filozofske ere. Samo je mali broj ljudi naučio postaviti filozofiju življenja na mjesto religioznog autoriteta. (Simbole područijene religije ne treba prezirati kao kanale rasta, premda korito rijeke nije rijeka.)

you, causes feelings of resentment, you should sympathetically seek to discern his viewpoint, his reasons for such objectionable conduct. If once you understand your neighbor, you will become tolerant, and this tolerance will grow into friendship and ripen into love.

100:4.5 (1098.2) In the mind's eye conjure up a picture of one of your primitive ancestors of cave-dwelling times — a short, misshapen, filthy, snarling hulk of a man standing, legs spread, club upraised, breathing hate and animosity as he looks fiercely just ahead. Such a picture hardly depicts the divine dignity of man. But allow us to enlarge the picture. In front of this animated human crouches a saber-toothed tiger. Behind him, a woman and two children. Immediately you recognize that such a picture stands for the beginnings of much that is fine and noble in the human race, but the man is the same in both pictures. Only, in the second sketch you are favored with a widened horizon. You therein discern the motivation of this evolving mortal. His attitude becomes praiseworthy because you understand him. If you could only fathom the motives of your associates, how much better you would understand them. If you could only know your fellows, you would eventually fall in love with them.

100:4.6 (1098.3) You cannot truly love your fellows by a mere act of the will. Love is only born of thoroughgoing understanding of your neighbor's motives and sentiments. It is not so important to love all men today as it is that each day you learn to love one more human being. If each day or each week you achieve an understanding of one more of your fellows, and if this is the limit of your ability, then you are certainly socializing and truly spiritualizing your personality. Love is infectious, and when human devotion is intelligent and wise, love is more catching than hate. But only genuine and unselfish love is truly contagious. If each mortal could only become a focus of dynamic affection, this benign virus of love would soon pervade the sentimental emotion-stream of humanity to such an extent that all civilization would be encompassed by love, and that would be the realization of the brotherhood of man.

5. CONVERSION AND MYSTICISM

100:5.1 (1098.4) The world is filled with lost souls, not lost in the theologic sense but lost in the directional meaning, wandering about in confusion among the isms and cults of a frustrated philosophic era. Too few have learned how to install a philosophy of living in the place of religious authority. (The symbols of socialized religion are not to be despised as channels of growth, albeit the river bed is not the river.)

Napredovanje religioznog rasta vodi od stagnacije kroz sukob do koordinacije, od nesigurnosti do nepokolebljive vjere, od zbunjenosti kozmičke svijesti do ujedinjenja ličnosti, od vremenskih ciljeva do vječnih, od okova straha do slobode božanskog sinstva.

Treba pojasniti da odanosti vrhovnim idealima - psihička, emocionalna i duhovna spoznaja svijesti Boga - mogu biti plod prirodnog i postupnog rasta ili rezultat određenih prekretnica, kao u krizi. Apostol Pavao je doživio upravo takvo iznenadno i spektakularno obraćenje tog znamenitog dana na putu za Damaskus. Guatama Sidarta je doživio sličano iskustvo jedne noći dok je sjedio u osami nastojeći prodrijeti u tajnu konačne istine. Mnogi drugi su imali slična iskustva, dok su mnogi istinski vjernici napredovali u duhu bez iznenadnog obraćenja.

Većina spektakularnih pojava vezanih s takozvanim religioznim obraćenjima imaju potpuno psihološku prirodu, ali tu i tamo uistinu nastupe iskustva koja također imaju i duhovno porijeklo. Kada je mentalna mobilizacija apsolutno potpuna na svim razinama psihičkog teženja naviše, prema duhovnom postignuću, kada postoji savršenstvo ljudske motivacije odanosti božanskoj ideji, onda se vrlo često dogodi da unutarnji duh posegne naniže u cilju sinkroniziranja s posvećenom svrhovitosti nadsvjesnog uma smrtnog vjernika. I upravo takvi doživljaji ujedinjenih intelektualnih i duhovnih fenomena tvore obraćenje koje se sastoji od čimbenika iznad i izvan čisto psihološkog angažmana.

Ali same emocije nisu pravo obraćenje; čovjek mora imati vjeru, kao i osjećaj. U mjeri u kojoj je takva psihička mobilizacija djelomična i ukoliko je motivacija ljudske odanosti nepotpuna, u toj će mjeri iskustvo obraćenja biti spoj intelektualne, emocionalne i duhovne stvarnosti.

Ako je čovjek spreman prepoznati teorijsku podsvijest kao praktičnu radnu hipotezu u inače jedinstvenom intelektualnom životu, tada radi dosljednosti, treba pretpostaviti slično i paralelno područje uzlazne intelektualne aktivnosti kao nadsvjesnu razinu, zonu neposrednog kontakta s unutarnjim duhom, Misaonim Ispravljačem. Velika opasnost u svim ovim psihičkim spekulacijama je to da se vizije i drugi takozvani mistični doživljaji, zajedno s izvanrednim snovima, mogu protumačiti kao božanske komunikacije ljudskom umu. U prošlim vremenima, božanska bića su se ukazala određenim osobama koje su poznavale Boga, ne zbog njihovih mističnih transeva ili morbidnih vizija, već unatoč svim tim pojavama.

100:5.2 (1098.5) The progression of religious growth leads from stagnation through conflict to coordination, from insecurity to undoubting faith, from confusion of cosmic consciousness to unification of personality, from the temporal objective to the eternal, from the bondage of fear to the liberty of divine sonship.

100:5.3 (1099.1) It should be made clear that professions of loyalty to the supreme ideals — the psychic, emotional, and spiritual awareness of God-consciousness — may be a natural and gradual growth or may sometimes be experienced at certain junctures, as in a crisis. The Apostle Paul experienced just such a sudden and spectacular conversion that eventful day on the Damascus road. Gautama Siddhartha had a similar experience the night he sat alone and sought to penetrate the mystery of final truth. Many others have had like experiences, and many true believers have progressed in the spirit without sudden conversion.

100:5.4 (1099.2) Most of the spectacular phenomena associated with so-called religious conversions are entirely psychologic in nature, but now and then there do occur experiences which are also spiritual in origin. When the mental mobilization is absolutely total on any level of the psychic upreach toward spirit attainment, when there exists perfection of the human motivation of loyalties to the divine idea, then there very often occurs a sudden down-grasp of the indwelling spirit to synchronize with the concentrated and consecrated purpose of the superconscious mind of the believing mortal. And it is such experiences of unified intellectual and spiritual phenomena that constitute the conversion which consists in factors over and above purely psychologic involvement.

100:5.5 (1099.3) But emotion alone is a false conversion; one must have faith as well as feeling. To the extent that such psychic mobilization is partial, and in so far as such human-loyalty motivation is incomplete, to that extent will the experience of conversion be a blended intellectual, emotional, and spiritual reality.

100:5.6 (1099.4) If one is disposed to recognize a theoretical subconscious mind as a practical working hypothesis in the otherwise unified intellectual life, then, to be consistent, one should postulate a similar and corresponding realm of ascending intellectual activity as the superconscious level, the zone of immediate contact with the indwelling spirit entity, the Thought Adjuster. The great danger in all these psychic speculations is that visions and other so-called mystic experiences, along with extraordinary dreams, may be regarded as divine communications to the human mind. In times past, divine beings have revealed themselves to certain God-knowing persons, not because of their

Umjesto teženja za obraćenjem, bolji pristup morontija zoni mogućeg kontakta s Misaonim Ispravljачem je kroz živuću vjeru i iskreno obožavanje, svesrdnu i nesebičnu molitvu. Sve u svemu, previše zbrkanih sjećanja iz nesvjesnih razina ljudskog uma je greškom protumačeno kao božanska otkrivenja i smjernice duha.

Postoji velika opasnost povezana s uobičajenom praksom religioznog maštanja; misticizam može postati vještina za izbjegavanje stvarnosti, iako je ponekad bio sredstvo istinskog duhovnog zajedništva. Kratki periodi povlačenja od užurbanih scena života ne moraju biti naročito opasni, ali produljena izolacija ličnosti je vrlo nepoželjna. Ni pod kojim uvjetima stanje transa vizionarske svijesti ne treba biti njegovano kao religiozni doživljaj.

Mistično stanje je obilježeno difuzijom svijesti sa živopisnim epizodama fokusirane koncentracije koja djeluje na prilično pasivan intelekt. Sve to vodi svijest prema podsvijesti, a ne u smjeru zone duhovnog kontakta, području nadsvijesti. Mnogi mistici su doveli svoju mentalnu podvojenost do razine abnormalnih mentalnih pojava.

Zdraviji stav duhovne meditacije počiva u reflektirajućem obožavanju i molitvi zahvalnosti. Nemojte brkati izravno zajedništvo s Misaonim Ispravljачem kakvo je nastupilo u kasnijim godinama Isusova života u tijelu, s tim takozvanim mističnim iskustvima. Čimbenici koji doprinose mobiliziranju mističnog duhovnog zajedništva ukazuju na opasnost od takvih psihičkih stanja. Mističnom stanju pogoduju fenomeni kao što su: fizički umor, uzdržavanje od jela, psihička podvojenost, duboki estetski doživljaji, živi seksualni impulsi, strah, tjeskoba, bijes i neobuzdani ples. Veliki dio materijala koji proizlazi iz takve preliminarne pripreme vuče porijeklo iz podsvjesnog uma.

Koliko god su uvjeti njegova života mogli pogodovati mističnim pojavama, treba naglasiti da Isus iz Nazareta nikada nije pribjegao takvim metodama za upostavu duhovnog zajedništva s Rajskim Ocem. Isus nije imao bilo podsvjesnih obmana ili nadsvjesnih iluzija.

mystic trances or morbid visions, but in spite of all these phenomena.

100:5.7 (1099.5) In contrast with conversion-seeking, the better approach to the morontia zones of possible contact with the Thought Adjuster would be through living faith and sincere worship, wholehearted and unselfish prayer. Altogether too much of the uprush of the memories of the unconscious levels of the human mind has been mistaken for divine revelations and spirit leadings.

100:5.8 (1099.6) There is great danger associated with the habitual practice of religious daydreaming; mysticism may become a technique of reality avoidance, albeit it has sometimes been a means of genuine spiritual communion. Short seasons of retreat from the busy scenes of life may not be seriously dangerous, but prolonged isolation of personality is most undesirable. Under no circumstances should the trancelike state of visionary consciousness be cultivated as a religious experience.

100:5.9 (1099.7) The characteristics of the mystical state are diffusion of consciousness with vivid islands of focal attention operating on a comparatively passive intellect. All of this gravitates consciousness toward the subconscious rather than in the direction of the zone of spiritual contact, the superconscious. Many mystics have carried their mental dissociation to the level of abnormal mental manifestations.

100:5.10 (1100.1) The more healthful attitude of spiritual meditation is to be found in reflective worship and in the prayer of thanksgiving. The direct communion with one's Thought Adjuster, such as occurred in the later years of Jesus' life in the flesh, should not be confused with these so-called mystical experiences. The factors which contribute to the initiation of mystic communion are indicative of the danger of such psychic states. The mystic status is favored by such things as: physical fatigue, fasting, psychic dissociation, profound aesthetic experiences, vivid sex impulses, fear, anxiety, rage, and wild dancing. Much of the material arising as a result of such preliminary preparation has its origin in the subconscious mind.

100:5.11 (1100.2) However favorable may have been the conditions for mystic phenomena, it should be clearly understood that Jesus of Nazareth never resorted to such methods for communion with the Paradise Father. Jesus had no subconscious delusions or superconscious illusions.

6. OBILJEŽJA RELIGIOZNOG ŽIVLJENJA

Dok se evolucijske religije i religije otkrivenja

6. MARKS OF RELIGIOUS LIVING

100:6.1 (1100.3) Evolutionary religions and revelatory

bitno razlikuju u metodi, u motivu postoji velika sličnost. Religija nije specifična funkcija života; ona je prije način življenja. Istinska religija je svesrdna odanost nekoj stvarnosti koju praktikant religije smatra vrhunskom vrijednosti njemu samome kao i cijelom čovječanstvu. Istaknuta obilježja svih religija su: neupitna odanost i svesrdna posvećenost vrhovnim vrijednostima. Ova religiozna odanost vrhovnim vrijednostima se vidi u odnosu naočigled nereligiozne majke prema njezinom djetetu i snažne odanosti nereligioznih osoba nekom prihvaćenom cilju.

Prihvaćena vrhovna vrijednost religioznog čovjeka može biti bijedna ili čak lažna, ali je ipak religiozna. Religija je istinska samo u mjeri u kojoj je vrijednost koja se smatra vrhovnom uistinu kozmička stvarnost od istinske duhovne vrijednosti.

Način na koji ljudi reagiraju na religiozni impuls u sebi nosi kvalitete plemenitosti i veličine. Iskreni praktikant religije je svjestan svog kozmičkog državljanstva i svjesno uspostavlja kontakt s izvorima nadljudske moći. On je oduševljen i osnažen uvjerenjem da pripada nadmoćnoj i oplemenjenoj zajednici Božjih sinova. Svijest o vlastitoj vrijednosti postaje nadopunjena podražajnom potragom za najvišim kozmičkim nastojanjima - vrhovnim ciljevima.

Čovjekovo "ja" se predalo intrigantnom porivu sveobuhvatne motivacije koja nameće pojačanu samodisciplinu, umanjuje emocionalni sukob i čini smrtni život uistinu vrijednim življenja. Na mjesto morbidnog priznavanja ljudskih ograničenja stupa prirodna svjesnost o smrtnoj nedostatnosti, povezana s moralnom odlučnošću i duhovnim težnjem za postizanjem najviših kozmičkih i nadkozmičkih ciljeva. A tu intenzivnu težnju za postignućem nadljudskih ideala uvijek karakterizira povećanje strpljenja, ustrajnosti, hrabrosti i tolerancije.

Ali istinska religija je živuća ljubav, život služenja. To što se praktikant religije distancira od mnogih čisto vremenskih i trivijalnih stvari ne treba voditi društvenoj izolaciji i ne treba uništiti smisao za humor. Istinska religija ne oduzima ništa od ljudskog življenja, nego daje nova značenja cijelom životu; ona stvara nove vrste entuzijazma, zanosa i hrabrosti. Ona čak može pobuditi duh križara, koji je više nego opasan ako se ne kontrolira duhovnim uvidom i odanom predanošću svakidašnjim društvenim obvezama ljudskih lojalnosti.

Jedno od najupečatljivijih obilježja religioznog življenja je taj dinamični i uzvišeni mir, taj mir koji nadilazi svako ljudsko razumijevanje, ta kozmička ravnoteža koja govori o odsutnosti sumnje i

religions may differ markedly in method, but in motive there is great similarity. Religion is not a specific function of life; rather is it a mode of living. True religion is a wholehearted devotion to some reality which the religionist deems to be of supreme value to himself and for all mankind. And the outstanding characteristics of all religions are: unquestioning loyalty and wholehearted devotion to supreme values. This religious devotion to supreme values is shown in the relation of the supposedly irreligious mother to her child and in the fervent loyalty of nonreligionists to an espoused cause.

100:6.2 (1100.4) The accepted supreme value of the religionist may be base or even false, but it is nevertheless religious. A religion is genuine to just the extent that the value which is held to be supreme is truly a cosmic reality of genuine spiritual worth.

100:6.3 (1100.5) The marks of human response to the religious impulse embrace the qualities of nobility and grandeur. The sincere religionist is conscious of universe citizenship and is aware of making contact with sources of superhuman power. He is thrilled and energized with the assurance of belonging to a superior and ennobled fellowship of the sons of God. The consciousness of self-worth has become augmented by the stimulus of the quest for the highest universe objectives — supreme goals.

100:6.4 (1100.6) The self has surrendered to the intriguing drive of an all-encompassing motivation which imposes heightened self-discipline, lessens emotional conflict, and makes mortal life truly worth living. The morbid recognition of human limitations is changed to the natural consciousness of mortal shortcomings, associated with moral determination and spiritual aspiration to attain the highest universe and superuniverse goals. And this intense striving for the attainment of supermortal ideals is always characterized by increasing patience, forbearance, fortitude, and tolerance.

100:6.5 (1100.7) But true religion is a living love, a life of service. The religionist's detachment from much that is purely temporal and trivial never leads to social isolation, and it should not destroy the sense of humor. Genuine religion takes nothing away from human existence, but it does add new meanings to all of life; it generates new types of enthusiasm, zeal, and courage. It may even engender the spirit of the crusader, which is more than dangerous if not controlled by spiritual insight and loyal devotion to the commonplace social obligations of human loyalties.

100:6.6 (1101.1) One of the most amazing earmarks of religious living is that dynamic and sublime peace, that peace which passes all human understanding, that cosmic poise which betokens

nemira. Takve razine duhovne stabilnosti su imune na razočaranje. Takvi praktikanti religije su poput Apostola Pavla koji je rekao: "Ja sam uvjeren da ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sile, ni sadašnjost, ni budućnost, ni visina, ni dubina, ni bilo što drugo neće moći da nas rastavi od ljubavi Božje."

Osjećaj sigurnosti praćen realizacijom trijumfalnog blaženstva vlada u svijesti praktikanta religije koji je shvatio stvarnost Vrhovnog i koji teži cilju Krajnjeg.

Čak i evolucijska religija nosi istu tu odanost i raskoš jer je istinski doživljaj. Ali religija otkrivenja je *predivna* kao i istinska. Nove odanosti proširene duhovne vizije stvaraju nove razine ljubavi i odanosti, službe i druželjivosti; i cijelo to povišeno društveno gledište stvara povećanu svijest o Očinstvu Boga i bratstvu ljudi.

Karakteristična razlika između evolucijske religije i religije otkrivenja je nova kvaliteta božanske mudrosti koja se dodaje često iskustvenoj ljudskoj mudrosti. Ali iskustvo unutar i u vezi s ljudskim religijama razvija kapacitet za prijem proširenih darivanja božanske mudrosti i kozmičkog uvida.

7. VRHUNCI RELIGIOZNOG ŽIVLJENJA

Iako se prosječan smrtnik Urantije ne može nadati da će postići visoko savršenstvo karaktera koje je Isus iz Nazareta stekao za svog boravka u tijelu, svaki smrtni vjernik uistinu može razviti snažnu i ujedinjenu ličnosti koja će nalikovati usavršenim osobinama Isusove ličnosti. Jedinstveno obilježje Gospodinove ličnosti nije toliko njezino savršenstvo koliko je njezina simetrija, iznimno i uravnoteženo ujedinjenje. Najučinkovitija predstava Isusa počiva u primjeru onoga koji je rekao, pokazujući na Gospodina koji je stajao pred svojim tužiteljima, "Evo čovjeka!"

Isusova neiscrpna ljubaznost je dirnula srca ljudi, ali je njegova nepokolebljiva karakterna snaga zaprepastila njegove sljedbenike. Bio je iskren u pravom smislu riječi; u njemu nije bilo licemjerstva. Bio je neusiljen; uvijek je bio tako osvježavajuće originalan. Nikada nije pribjegavao pretvaranju niti se služio izigravanjem. Živio je istinu, samu onu istinu kojoj je učio druge. Bio je istina. Bio je primoran naviještati istinu spasenja svojoj generaciji, iako je takva iskrenost ponekad uzrokovala bol. Bez pogovora je bio odan svoj istini.

the absence of all doubt and turmoil. Such levels of spiritual stability are immune to disappointment. Such religionists are like the Apostle Paul, who said: "I am persuaded that neither death, nor life, nor angels, nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come, nor height, nor depth, nor anything else shall be able to separate us from the love of God."

100:6.7 (1101.2) There is a sense of security, associated with the realization of triumphing glory, resident in the consciousness of the religionist who has grasped the reality of the Supreme, and who pursues the goal of the Ultimate.

100:6.8 (1101.3) Even evolutionary religion is all of this in loyalty and grandeur because it is a genuine experience. But revelatory religion is *excellent* as well as genuine. The new loyalties of enlarged spiritual vision create new levels of love and devotion, of service and fellowship; and all this enhanced social outlook produces an enlarged consciousness of the Fatherhood of God and the brotherhood of man.

100:6.9 (1101.4) The characteristic difference between evolved and revealed religion is a new quality of divine wisdom which is added to purely experiential human wisdom. But it is experience in and with the human religions that develops the capacity for subsequent reception of increased bestowals of divine wisdom and cosmic insight.

7. THE ACME OF RELIGIOUS LIVING

100:7.1 (1101.5) Although the average mortal of Urantia cannot hope to attain the high perfection of character which Jesus of Nazareth acquired while sojourning in the flesh, it is altogether possible for every mortal believer to develop a strong and unified personality along the perfected lines of the Jesus personality. The unique feature of the Master's personality was not so much its perfection as its symmetry, its exquisite and balanced unification. The most effective presentation of Jesus consists in following the example of the one who said, as he gestured toward the Master standing before his accusers, "Behold the man!"

100:7.2 (1101.6) The unfailing kindness of Jesus touched the hearts of men, but his stalwart strength of character amazed his followers. He was truly sincere; there was nothing of the hypocrite in him. He was free from affectation; he was always so refreshingly genuine. He never stooped to pretense, and he never resorted to shamming. He lived the truth, even as he taught it. He was the truth. He was constrained to proclaim saving truth to his generation, even though such sincerity sometimes caused pain. He was unquestioningly loyal to all truth.

Ali Učitelj je bio tako razuman, tako pristupačan. Bio je tako praktičan u svojoj misiji služenja, dok su svi njegovi planovi bili obilježeni takvim posvećenim zdravim razumom. Nije imao nikakvih hirovitih, ekstravagantnih ili histeričnih tendencija. Nikada nije bio kapriciozan, mušičav ili histeričan. U cijelom njegovom nauku i u svemu što je činio, uvijek je imao izvanrednu moć opažanja i nesvakidašnji osjećaj podobnosti.

Sin Čovječji je uvijek bio uravnotežena ličnost. Čak i njegovi neprijatelji su imali zdravo poštovanje prema njemu; bojali su se njegove prisutnosti. U Isusu nije bilo straha. Bio je prožet božanskim entuzijazmom, ali nikada nije bio fanatičan. Bio je emocionalno aktivan, ali nikada neuravnotežen. Bio je maštovit, ali uvijek praktičan. Iskreno se suočavao sa životnim stvarnostima, ali nikada nije bio glup ili prozaičan. Bio je hrabar, ali ne i nepromišljen; smotren, ali ne i kukavica. Bio je suosjećajan, ali ne i sentimental; autentičan, ali ne i ekscentričan. Bio je pobožan, ali ne i licemjerman. A bio je tako uravnotežen jer je bio tako savršeno ujedinjen.

Isus je imao nesuptanu originalnost. On nije bio vezan tradicijom niti opterećen uskom konvencionalnosti. Govorio je s nedvojbenim uvjerenjem i poučavao s apsolutnim autoritetom. Ali njegova predivna originalnost ga nije navela da previdi dragulje istine u učenjima svojih prethodnika i suvremenika. A njegovo najoriginalnije učenje je to što je stavio naglasak na ljubav i milosrđe umjesto straha i žrtvovanja.

Isus je bio vrlo širokog gledišta. On je potaknuo svoje sljedbenike da propovijedaju evanđelje svim narodima. U njemu nije bilo uskogrudosti. Njegovo je suosjećajno srce bilo puno ljubavi prema cijelom čovječanstvu, čak i svemiru. Uvijek je zvao: "Tko god hoće, neka dođe."

O Isusu je istina rečena: "On je vjerovao u Boga." Kao čovjek među ljudima najuzvišenije je vjerovao u Oca na nebu. On se uzdao u svoga Oca onako kako se malo dijete uzda u svog zemaljskog roditelja. Njegova vjera jebila savršena, ali ne i preuzetna. Koliko god se priroda mogla činiti okrutnom ili ravnodušnom prema ljudskoj dobrobiti na zemlji, Isus nikada nije posrnuo u svojoj vjeri. Bio je imun na razočaranje i neustrašiv pred progonom.

Nije ga pogađao prividni neuspjeh.

Volio je ljude kao braću, a u isto vrijeme je bio svjestan koliko su se ljudi razlikovali u njihovim urođenim obdarenjima i stečenim osobinama. "Živio je čineći dobro."

100:7.3 (1101.7) But the Master was so reasonable, so approachable. He was so practical in all his ministry, while all his plans were characterized by such sanctified common sense. He was so free from all freakish, erratic, and eccentric tendencies. He was never capricious, whimsical, or hysterical. In all his teaching and in everything he did there was always an exquisite discrimination associated with an extraordinary sense of propriety.

100:7.4 (1102.1) The Son of Man was always a well-poised personality. Even his enemies maintained a wholesome respect for him; they even feared his presence. Jesus was unafraid. He was surcharged with divine enthusiasm, but he never became fanatical. He was emotionally active but never flighty. He was imaginative but always practical. He frankly faced the realities of life, but he was never dull or prosaic. He was courageous but never reckless; prudent but never cowardly. He was sympathetic but not sentimental; unique but not eccentric. He was pious but not sanctimonious. And he was so well-poised because he was so perfectly unified.

100:7.5 (1102.2) Jesus' originality was unstifled. He was not bound by tradition or handicapped by enslavement to narrow conventionality. He spoke with undoubted confidence and taught with absolute authority. But his superb originality did not cause him to overlook the gems of truth in the teachings of his predecessors and contemporaries. And the most original of his teachings was the emphasis of love and mercy in the place of fear and sacrifice.

100:7.6 (1102.3) Jesus was very broad in his outlook. He exhorted his followers to preach the gospel to all peoples. He was free from all narrow-mindedness. His sympathetic heart embraced all mankind, even a universe. Always his invitation was, "Whosoever will, let him come."

100:7.7 (1102.4) Of Jesus it was truly said, "He trusted God." As a man among men he most sublimely trusted the Father in heaven. He trusted his Father as a little child trusts his earthly parent. His faith was perfect but never presumptuous. No matter how cruel nature might appear to be or how indifferent to man's welfare on earth, Jesus never faltered in his faith. He was immune to disappointment and impervious to persecution. He was untouched by apparent failure.

100:7.8 (1102.5) He loved men as brothers, at the same time recognizing how they differed in innate endowments and acquired qualities. "He went about doing good."

100:7.9 (1102.6) Jesus was an unusually cheerful person, but he was not a blind and unreasoning optimist. His constant word of exhortation was, "Be of good cheer." He could maintain this

Isus je bio neobično vesela osoba, ali nije bio slijep i nepromišljen optimista. Neprestano je koristio iste riječi ohrabrenja, "Budite dobrog raspoloženja." On je bio u stanju održati ovaj pouzdani stav zbog svog čvrstog uvjerenja u Boga i svoje nepokolebljive vjere u čovjeka. On je uvijek bio dirljivo obziran prema svim ljudima, jer ih je volio i vjerovao u njih. Ipak, uvijek je bio vjeran svojim uvjerenjima i veličanstveno čvrst u svojoj odanosti vršenju volje svoga Oca. Učitelj je uvijek bio velikodušan. On nikada nije posustao govoreći: "Blaženije je davati nego primati. Rekao je, "Badava ste primili, badava i dajte." Pa ipak, uz svu njegovu neograničenu velikodušnost, on nije bio rastrošan ili ekstravagantan. Učio je da čovjek mora vjerovati da primi spasenje. "Jer koji traži, dat će mu se."

Bio je iskren, ali uvijek ljubazan. Rekao je, "Da nije tako, ja bih vam rekao." Bio je iskren, ali uvijek prijateljski. Slobodno je govorio o svojoj ljubavi prema grešniku i mržnji prema grijehu. No, uz svu ovu čudesnu iskrenost, bio je nepogrešivo fer.

Isus je uvijek bio dobro raspoložen, bez obzira što je ponekad do kraja pio kalež ljudske patnje. Neustrašivo se suočavao sa stvarnostima egzistencije, a ipak je bio ispunjen entuzijazmom za evanđelje kraljevstva. Ali on je kontrolirao svoj entuzijizam; entuzijizam nikada nije kontroliralo njega. Bezrezervno je bio posvećen "Očevom poslu." Ovaj božanski entuzijizam je naveo njegovu neproduhovljenu braću da misle da je bio izvan sebe, a sav okupljeni svemir je u njemu vidio model zdravog razuma i primjer vrhovne smrtnosti predanosti visokim standardima duhovnog življenja. Njegov je kontrolirani entuzijizam bio zarazan; njegovi su suradnici bili ponukani sudjelovati u njegovom božanstvenom optimizmu.

Ovaj Galilejac nije bio čovjek patnji; on je bio duša radosti. Uvijek je govorio, "Radujte se i kličite od veselja." Ali kad je dužnost zvala, bio je spreman hrabro proći "dolinom sjene smrti." Bio je radostan, a u isto vrijeme ponizan.

Jedino se njegova hrabrost mogla mjeriti s njegovim strpljenjem. Kad je bio pozvan djelovati preuranjeno, jedino bi odvratio, "Moj čas još nije došao." Nikada nije bio u žurbi; posjedovao je izvanrednu sabranost. Ali često je bio ozlojađen zlom, nije trpio grijeh. Uvijek se snažno protivio onome što je ugrožavalo blagostanje njegove

confident attitude because of his unswerving trust in God and his unshakable confidence in man. He was always touchingly considerate of all men because he loved them and believed in them. Still he was always true to his convictions and magnificently firm in his devotion to the doing of his Father's will.

100:7.10 (1102.7) The Master was always generous. He never grew weary of saying, "It is more blessed to give than to receive." Said he, "Freely you have received, freely give." And yet, with all of his unbounded generosity, he was never wasteful or extravagant. He taught that you must believe to receive salvation. "For every one who seeks shall receive."

100:7.11 (1102.8) He was candid, but always kind. Said he, "If it were not so, I would have told you." He was frank, but always friendly. He was outspoken in his love for the sinner and in his hatred for sin. But throughout all this amazing frankness he was unerringly fair.

100:7.12 (1102.9) Jesus was consistently cheerful, notwithstanding he sometimes drank deeply of the cup of human sorrow. He fearlessly faced the realities of existence, yet was he filled with enthusiasm for the gospel of the kingdom. But he controlled his enthusiasm; it never controlled him. He was unreservedly dedicated to "the Father's business." This divine enthusiasm led his unspiritual brethren to think he was beside himself, but the onlooking universe appraised him as the model of sanity and the pattern of supreme mortal devotion to the high standards of spiritual living. And his controlled enthusiasm was contagious; his associates were constrained to share his divine optimism.

100:7.13 (1103.1) This man of Galilee was not a man of sorrows; he was a soul of gladness. Always was he saying, "Rejoice and be exceedingly glad." But when duty required, he was willing to walk courageously through the "valley of the shadow of death." He was gladsome but at the same time humble.

100:7.14 (1103.2) His courage was equaled only by his patience. When pressed to act prematurely, he would only reply, "My hour has not yet come." He was never in a hurry; his composure was sublime. But he was often indignant at evil, intolerant of sin. He was often mightily moved to resist that which was inimical to the welfare of his children on earth.

zemaljske djece. Ali njegova ogorčenost prema grijehu nikada nije izazivala ljutnju prema grešniku.

Imao je veličanstvenu hrabrost, ali nikada nije bio uludo odvažan. Njegova je parola bila, "Ne bojte se." Njegova je hrabrost bila plemenita i njegova smjelost često heroična. Ali ova smjelost je bila vezana s obzirnim nahođenjem i kontrolirana razumom. Bila je to hrabrost rođena o d v j ere , a ne nepromišljenost slijepog nagađanja. Bio je istinski hrabar, ali ne i preuzetan.

Gospodin je bio primjer poštovanja. Molitva njegove mladosti počinje riječima, "Oče naš koji je na nebesima, sveti se ime tvoje." Poštovao je čak i usiljeno iskazanje obožavanja u svojih bližnjih. Ali ovo ga nije odvratilo od napada na religiozne tradicije i pogrešna ljudska vjerovanja. Poštovao je istinsku svetost, a ipak je s pravom pitao svoju braću, "Koji će mi od vas dokazati neki grijeh?"

Isus je bio velik jer je bio dobar, a ipak je bio prijatelj male djece. Bio je nježan i skroman u svom privatnom životu, a ipak usavršeni čovjek svemira. Njegovi suradnici su ga sami prozvali Gospodinom.

Isus je bio savršeno ujedinjena ljudska ličnost. I danas, kao i u Galileji, on nastavlja ujedinjavati smrtna iskustva i koordinirati ljudska nastojanja. On ujedinjuje život, oplemenjuje karakter i pojednostavljuje iskustvo. On ulazi u ljudski um da ga uzdigne, preobrazi i preobliči. Doslovno je istina: "Ako tko ima Krista u sebi, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je postalo."

[Predstavio Melkizedek Nebadona.]

But his indignation against sin never led to anger at the sinner.

100:7.15 (1103.3) His courage was magnificent, but he was never foolhardy. His watchword was, "Fear not." His bravery was lofty and his courage often heroic. But his courage was linked with discretion and controlled by reason. It was courage born of faith, not the recklessness of blind presumption. He was truly brave but never audacious.

100:7.16 (1103.4) The Master was a pattern of reverence. The prayer of even his youth began, "Our Father who is in heaven, hallowed be your name." He was even respectful of the faulty worship of his fellows. But this did not deter him from making attacks on religious traditions or assaulting errors of human belief. He was reverential of true holiness, and yet he could justly appeal to his fellows, saying, "Who among you convicts me of sin?"

100:7.17 (1103.5) Jesus was great because he was good, and yet he fraternized with the little children. He was gentle and unassuming in his personal life, and yet he was the perfected man of a universe. His associates called him Master unbidden.

100:7.18 (1103.6) Jesus was the perfectly unified human personality. And today, as in Galilee, he continues to unify mortal experience and to coordinate human endeavors. He unifies life, ennobles character, and simplifies experience. He enters the human mind to elevate, transform, and transfigure it. It is literally true: "If any man has Christ Jesus within him, he is a new creature; old things are passing away; behold, all things are becoming new."

100:7.19 (1103.7) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 101. STVARNA PRIRODA RELIGIJE

⇨ 100

Knjiga Urantije

102 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 101 STVARNA PRIRODA RELIGIJE

Sekcije

Uvod

1. ISTINSKA RELIGIJA
2. ČINJENICA RELIGIJE
3. OBILJEŽJA RELIGIJE
4. OGRANIČENJA OTKRIVENJA
5. RELIGIJA PROŠIRENA OTKRIVENJEM
6. PROGRESIVNO RELIGIOZNO ISKUSTVO
7. OSOBNA FILOZOFIJA RELIGIJE
8. VJERA I VJEROVANJE
9. RELIGIJA I MORALNOST
10. RELIGIJA KAO ČOVJEKOV OSLOBODITELJ

PAPER 101 THE REAL NATURE OF RELIGION

SECTIONS

Introduction

1. True Religion
2. The Fact of Religion
3. The Characteristics of Religion
4. The Limitations of Revelation
5. Religion Expanded by Revelation
6. Progressive Religious Experience
7. A Personal Philosophy of Religion
8. Faith and Belief
9. Religion and Morality
10. Religion as Man's Liberator

Uvod

RELIGIJA, kao ljudsko iskustvo, se kreće u rasponu od primitivnog robovanja strahu kao u slučaju evolucijskih divljaka, do blažene i veličanstvene slobode vjere onih civiliziranih smrtnika koji imaju duboku svijest da su sinovi vječnog Boga.

Religija je preteča napredne etike i morala progresivne društvene evolucije. Ali religija, kao takva, nije posve moralni pokret, premda na spoljašnje i društvene manifestacije religije snažno utječe etički i moralni momentum ljudskog društva. Religija je uvijek inspiracija čovjekove evoluirajuće prirode, ali ona nije tajna te evolucije.

Religija, uvjerenje-vjera ličnosti, uvijek može izvojevati pobjedu nad površno kontradiktornom logikom očaja rođenom u materijalnom umu

INTRODUCTION

101:0.1 (1104.1) RELIGION, as a human experience, ranges from the primitive fear slavery of the evolving savage up to the sublime and magnificent faith liberty of those civilized mortals who are superbly conscious of sonship with the eternal God.

101:0.2 (1104.2) Religion is the ancestor of the advanced ethics and morals of progressive social evolution. But religion, as such, is not merely a moral movement, albeit the outward and social manifestations of religion are mightily influenced by the ethical and moral momentum of human society. Always is religion the inspiration of man's evolving nature, but it is not the secret of that evolution.

101:0.3 (1104.3) Religion, the conviction-faith of the personality, can always triumph over the superficially contradictory logic of despair born in

nevjernika. Stvarno postoji istinski i stvaran unutarnji glas, to "svjetlo istinito koje osvjetljuje svakog čovjeka koji dolazi na svijet." Ova se smjernica duha razlikuje od etičkog glasa ljudske savjesti. Osjećaj religioznog uvjerenja je više od emocionalnog osjećaja. Religiozno uvjerenje nadilazi rasuđivanje intelekta, čak i logiku filozofije. Religija je vjera, pouzdanje i sigurnost.

the unbelieving material mind. There really is a true and genuine inner voice, that "true light which lights every man who comes into the world." And this spirit leading is distinct from the ethical prompting of human conscience. The feeling of religious assurance is more than an emotional feeling. The assurance of religion transcends the reason of the mind, even the logic of philosophy. Religion is faith, trust, and assurance.

1. ISTINSKA RELIGIJA

Istinska religija nije sustav filozofskog vjerovanja koji se može obrazložiti i potkrijepiti prirodnim dokazima, niti je fantastični i mistični doživljaj neopisivih osjećaja ekstaze koji je dostupan samo romantičnim odanicima misticizma. Religija nije proizvod rasuđivanja, ali je gledano iznutra, posve razumna. Religija nije proizvod logike ljudske filozofije, ali je sasvim logična kao smrtno iskustvo. Religija je doživljaj božanstva u svijesti moralnog bića evolucijskog porijekla; ona predstavlja istinsko iskustvo s vječnim stvarnostima u vremenu, ostvarenje duhovnih zadovoljstava za života u tijelu.

Misaoni Ispravljač nema neki poseban mehanizam kroz koji može postići samoizražavanje; ne postoji nikakav tajanstveni religiozni instrument za primanje i izražavanje religioznih emocija. Ta iskustva su dostupna kroz prirodno uređen mehanizam smrtnog uma. I u tome leži jedno od objašnjenja Ispravljačeve poteškoće u uspostavi izravne komunikacije s materijalnim umom svoga domaćina.

Božanski duh ne čini kontakt sa smrtnim čovjekom pomoću osjećaja ili emocija, nego u području najvišeg i najproduhovljenijeg razmišljanja. Vaše misli, a ne vaši osjećaji, su to što vas vodi prema Bogu. Božanska priroda se može spoznati samo očima uma. Ali um koji istinski opaža Boga, čuje unutarnjeg Ispravljača, je čist um. "Bez svetosti nitko neće vidjeti Gospodina." Svako takvo unutarnje i duhovno zajedništvo se može nazvati duhovnim uvidom. Takvi religiozni doživljaji proizlaze iz impresija kombiniranih operacija Ispravljača i Duha Istine na čovjekov um, u njihovom djelovanju usred i povrh ideala, uvida i težnji duha evoluirajućih sinova Boga.

Religija dakle živi i napreduje ne vidom i osjećajem, nego vjerom i uvidom. Ona se ne sastoji u otkriću novih činjenica ili pronalaženju jedinstvenih doživljaja, nego u otkriću novih i duhovnih značenja u činjenicama koje su već dobro poznate čovječanstvu. Najviši religiozni

1. TRUE RELIGION

101:1.1 (1104.4) True religion is not a system of philosophic belief which can be reasoned out and substantiated by natural proofs, neither is it a fantastic and mystic experience of indescribable feelings of ecstasy which can be enjoyed only by the romantic devotees of mysticism. Religion is not the product of reason, but viewed from within, it is altogether reasonable. Religion is not derived from the logic of human philosophy, but as a mortal experience it is altogether logical. Religion is the experiencing of divinity in the consciousness of a moral being of evolutionary origin; it represents true experience with eternal realities in time, the realization of spiritual satisfactions while yet in the flesh.

101:1.2 (1104.5) The Thought Adjuster has no special mechanism through which to gain self-expression; there is no mystic religious faculty for the reception or expression of religious emotions. These experiences are made available through the naturally ordained mechanism of mortal mind. And therein lies one explanation of the Adjuster's difficulty in engaging in direct communication with the material mind of its constant indwelling.

101:1.3 (1104.6) The divine spirit makes contact with mortal man, not by feelings or emotions, but in the realm of the highest and most spiritualized thinking. It is your *thoughts*, not your feelings, that lead you Godward. The divine nature may be perceived only with the eyes of the mind. But the mind that really discerns God, hears the indwelling Adjuster, is the pure mind. "Without holiness no man may see the Lord." All such inner and spiritual communion is termed spiritual insight. Such religious experiences result from the impress made upon the mind of man by the combined operations of the Adjuster and the Spirit of Truth as they function amid and upon the ideas, ideals, insights, and spirit strivings of the evolving sons of God.

101:1.4 (1105.1) Religion lives and prospers, then, not by sight and feeling, but rather by faith and insight. It consists not in the discovery of new facts or in the finding of a unique experience, but rather in the discovery of new and spiritual *meanings* in facts already well known to mankind. The highest

doživljaji ne počivaju na čovjekovim prethodnim djelima vjerovanja, tradicije i autoriteta; niti je religija proizvod blaženih osjećanja i posve mističkih emocija. Ona je, naprotiv, izrazito dubok i istinski doživljaj duhovnog zajedništva s utjecajima duha koji žive u ljudskom umu, i ukoliko je moguće definirati takav doživljaj riječima psihologije, to je jednostavno iskustvo doživljavanja stvarnosti vjerovanja u Boga kao stvarnosti takvog posve osobnog iskustva.

Dok religija nije proizvod racionalističkih špekulacija materijalne kozmologije, ona je ipak rezultat djelovanja posve racionalnog uvida koji se rađa u čovjekovom umnom iskustvu. Religija nije proizvod mističkih meditacija i samotnih kontemplacija, iako je uvijek više ili manje tajanstvena i ne podliježe definicijama čisto intelektualnog prosuđivanja i filozofske logike. Dragulji istinske religije nastaju u domeni čovjekove moralne svijesti, i očituju se u rastu duhovnog uvida, upravo te sposobnosti ljudske ličnosti koja se javlja kao posljedica prisutnosti Misaonog Ispravljača koji obznanjuje Boga u smrtnom umu koji žudi za Bogom.

Vjera ujedinjuje moralni uvid sa savjesnim i pronicavim opažanjima vrijednosti, dok apriorni evolucijski osjećaj dužnosti upotpunjuje izvore istinske religije. Doživljaj religije s vremenom vodi određenoj svijesti Boga i nedvojbenoj sigurnosti u opstanak vjernikove ličnosti.

Tako se može vidjeti da religiozne težnje i duhovni porivi nisu takve prirode da jednostavno navode ljude da žele vjerovati u Boga, nego su takve prirode i snage da duboko impresioniraju ljude uvjerenjem da *trebaju* vjerovati u Boga. Osjećaj evolucijske dužnosti i obveze koje prate osvjetljujući utjecaj otkrivenja, čine tako dubok dojam na čovjekovu moralnu prirodu da čovjek konačno dostiže tu poziciju uma i taj stav duše, gdje *zaključuje da nema pravo ne vjerovati u Boga*. Viša i nadfilozofska mudrost takvih prosvjetljenih i discipliniranih osoba na koncu vodi saznanju da sumnjati u Boga i Božju dobrotu znači pokazati se nevjernim *najstvarnijoj* i *najdubljoj* stvari u ljudskom umu i duši - božanskom Ispravljaču.

2. ČINJENICA RELIGIJE

Činjenica religije u cjelosti počiva u religioznom iskustvu racionalnih i prosječnih ljudskih bića. I jedino se u ovom smislu religija

religious experience is not dependent on prior acts of belief, tradition, and authority; neither is religion the offspring of sublime feelings and purely mystical emotions. It is, rather, a profoundly deep and actual experience of spiritual communion with the spirit influences resident within the human mind, and as far as such an experience is definable in terms of psychology, it is simply the experience of experiencing the reality of believing in God as the reality of such a purely personal experience.

101:1.5 (1105.2) While religion is not the product of the rationalistic speculations of a material cosmology, it is, nonetheless, the creation of a wholly rational insight which originates in man's mind-experience. Religion is born neither of mystic meditations nor of isolated contemplations, albeit it is ever more or less mysterious and always indefinable and inexplicable in terms of purely intellectual reason and philosophic logic. The germs of true religion originate in the domain of man's moral consciousness, and they are revealed in the growth of man's spiritual insight, that faculty of human personality which accrues as a consequence of the presence of the God-revealing Thought Adjuster in the God-hungry mortal mind.

101:1.6 (1105.3) Faith unites moral insight with conscientious discriminations of values, and the pre-existent evolutionary sense of duty completes the ancestry of true religion. The experience of religion eventually results in the certain consciousness of God and in the undoubted assurance of the survival of the believing personality.

101:1.7 (1105.4) Thus it may be seen that religious longings and spiritual urges are not of such a nature as would merely lead men to *want* to believe in God, but rather are they of such nature and power that men are profoundly impressed with the conviction that they *ought* to believe in God. The sense of evolutionary duty and the obligations consequent upon the illumination of revelation make such a profound impression upon man's moral nature that he finally reaches that position of mind and that attitude of soul where he concludes that he *has no right not to believe in God*. The higher and superphilosophic wisdom of such enlightened and disciplined individuals ultimately instructs them that to doubt God or distrust his goodness would be to prove untrue to the *reallest* and *deepest* thing within the human mind and soul — the divine Adjuster.

2. THE FACT OF RELIGION

101:2.1 (1105.5) The fact of religion consists wholly in the religious experience of rational and average human beings. And this is the only sense in which religion can ever be regarded as scientific or even

može smatrati znanstvenom ili čak psihološkom pojavom. Dokaz da je otkrivenje otkrivenje je upravo ta činjenica ljudskog iskustva: činjenica da otkrivenje sintetizira naizgled proturiječnu znanost prirode i teologiju religije u dosljednu i logičnu kozmičku filozofiju, koordinirano i cjelovito objašnjenje kako znanosti tako i religije, stvarajući sklad uma i zadovoljstvo duha koji odgovaraju u ljudskom iskustvu na ona pitanja smrtnog uma koja teže znati *kako* Beskonačni sprovodi svoju volju i planove u materiji, s umovima i na duhu.

Prosudivanje je metoda znanosti; vjera je metoda religije; logika je vještina kojom se nastoji služiti filozofija. Otkrivenje kompenzira odsutnost morontija stajališta pružajući tehniku za postizanje jedinstva u poimanju stvarnosti i odnosa materije i duha uz posredovanje uma. A istinsko otkrivenje nikad ne prikazuje znanost neprirodnom, religiju nerazumnom ili filozofiju nelogičnom.

Prosudivanje, kroz proučavanje znanosti, vodi kroz prirodu natrag do Prvog Uzroka, ali samo religiozna vjera može preobraziti Prvi Uzrok znanosti u Boga spasenja; a otkrivenje je dalje potrebno za potvrđivanje takve vjere, takvog duhovnog uvida.

Postoje dva osnovna razloga za vjerovanje u Boga koji omogućuje ljudski opstanak:

1. Ljudsko iskustvo, osobno uvjerenje, nekako zabilježena nada i vjera koja dolazi od unutarnjeg Misaonog Ispravljača.

2. Otkrivenje istine, bilo neposrednom osobnom službom Duha Istine, riječju božanskih Sinova ili otkrivenjima pisane riječi.

Znanost završava svoje racionalističko potraživanje hipotezom Prvog Uzroka. Religija ne staje u letu svoje vjere dok ne bude sigurna u Boga spasenja. Pronicavo znanstveno izučavanje logično sugerira stvarnost i postojanje Apsoluta. Religija bezrezervno vjeruje u postojanje i stvarnost Boga koji omogućuje opstanak ličnosti. Tamo gdje metafizika doživljava potpuni a filozofija djelomični neuspjeh, otkrivenje postiže uspjeh; ono potvrđuje da su Prvi Uzrok znanosti i religijin Bog spasenja *jedno te isto Božanstvo*.

Prosudivanje je dokaz znanosti, vjera je dokaz religije, logika je dokaz filozofije, ali otkrivenje se može potkrijepiti samo ljudskim *iskustvom*. Znanost vodi znanju; religija vodi sreći; filozofija vodi jedinstvu; otkrivenje potvrđuje iskustveni sklad ovog trojedinog pristupa univerzalnoj stvarnosti.

Kontemplacija prirode može obznaniti samo

psychological. The proof that revelation is revelation is this same fact of human experience: the fact that revelation does synthesize the apparently divergent sciences of nature and the theology of religion into a consistent and logical universe philosophy, a co-ordinated and unbroken explanation of both science and religion, thus creating a harmony of mind and satisfaction of spirit which answers in human experience those questionings of the mortal mind which craves to know *how* the Infinite works out his will and plans in matter, with minds, and on spirit.

101:2.2 (1106.1) Reason is the method of science; faith is the method of religion; logic is the attempted technique of philosophy. Revelation compensates for the absence of the morontia viewpoint by providing a technique for achieving unity in the comprehension of the reality and relationships of matter and spirit by the mediation of mind. And true revelation never renders science unnatural, religion unreasonable, or philosophy illogical.

101:2.3 (1106.2) Reason, through the study of science, may lead back through nature to a First Cause, but it requires religious faith to transform the First Cause of science into a God of salvation; and revelation is further required for the validation of such a faith, such spiritual insight.

101:2.4 (1106.3) There are two basic reasons for believing in a God who fosters human survival:

101:2.5 (1106.4) 1. Human experience, personal assurance, the somehow registered hope and trust initiated by the indwelling Thought Adjuster.

101:2.6 (1106.5) 2. The revelation of truth, whether by direct personal ministry of the Spirit of Truth, by the world bestowal of divine Sons, or through the revelations of the written word.

101:2.7 (1106.6) Science ends its reason-search in the hypothesis of a First Cause. Religion does not stop in its flight of faith until it is sure of a God of salvation. The discriminating study of science logically suggests the reality and existence of an Absolute. Religion believes unreservedly in the existence and reality of a God who fosters personality survival. What metaphysics fails utterly in doing, and what even philosophy fails partially in doing, revelation does; that is, affirms that this First Cause of science and religion's God of salvation are *one and the same Deity*.

101:2.8 (1106.7) Reason is the proof of science, faith the proof of religion, logic the proof of philosophy, but revelation is validated only by human *experience*. Science yields knowledge; religion yields happiness; philosophy yields unity; revelation confirms the experiential harmony of this triune approach to universal reality.

101:2.9 (1106.8) The contemplation of nature can only

Boga prirode, Boga kretanja. Priroda ispoljava samo materiju, pokret i animaciju - život. Materija i energija, pod određenim uvjetima, se očituju u živim oblicima, ali dok je prirodni život relativno neprekidan kao fenomen, život je u cjelosti prolazan s individualnog stanovišta. Priroda ne pruža osnovu za logično vjerovanje u opstanak čovjekove ličnosti. Religiozni čovjek koji nalazi Boga u prirodi je prvo morao naći istog ovog osobnog Boga u svojoj duši.

Vjera obznanjuje Boga u duši. Pomoću otkrivenja, koje je zamjena za morontija uvid na evolucijskom svijetu, čovjek može vidjeti u prirodi istog Boga kojeg vjera prikazuje u njegovoj duši. Otkrivenjem se tako djelotvorno može premostiti jaz između materijalnog i duhovnog, čak i između stvorenja i Stvoritelja, između čovjeka i Boga.

Kontemplacija prirode logički ukazuje na postojanje neke inteligentne smjernice, čak živog nadzora, ali ne pruža zadovoljavajuće otkrivenje osobnog Boga. S druge strane, priroda ni na koji način ne opovrgava pogled na svemir kao ručni rad Boga religije. Čovjek ne može naći Boga oslanjajući se samo na prirodu, ali za čovjeka koji je inače našao Boga, proučavanje prirode postaje u potpunosti u skladu s višim i duhovnijim tumačenjem svemira.

Otkrivenje kao epohalni fenomen je periodično; kao osobno ljudsko iskustvo je neprekidno. Božanstvenost djeluje u smrtnoj ličnosti kao Ispravljač koji je dar Oca, kao Duh Istine koji je dar Sina i kao Sveti Duh koji je dar Kozmičkog Duha, dok su ova tri nadljudska obdarenja objedinjena u ljudskoj iskustvenoj evoluciji kao služba Vrhovnog.

Istinska religija je uvid u stvarnost, dijete vjere moralne svijesti, a ne puko intelektualno prihvaćanje određenog tijela dogmatskih doktrina. Istinska religija se sastoji u doživljaju da "sam Duh svjedoči s našim duhom da smo djeca Božja." Religija ne obuhvaća teološke propozicije nego duhovni uvid i blaženstvo povjerenja duše.

Vaša najdublja narav - božanski Ispravljač - stvara u vama glad i žeđ za ispravnošću, određenu žudnju za božanskim savršenstvom. Religija je vjerom nadahnut čin prepoznavanja ovog unutarnjeg poriva k božanskom postignuću; i tako se u ovoj duši rađaju povjerenje i sigurnost kojih postajete svjesni kao puta spasenja, vještine opstanka ličnosti i svih onih vrijedosti koje ste počeli smatrati istinitim i dobrim.

Realizacija religije nikada nije bila, niti će ikada biti, ovisna o visokom obrazovanju i

reveal a God of nature, a God of motion. Nature exhibits only matter, motion, and animation — life. Matter plus energy, under certain conditions, is manifested in living forms, but while natural life is thus relatively continuous as a phenomenon, it is wholly transient as to individualities. Nature does not afford ground for logical belief in human-personality survival. The religious man who finds God in nature has already and first found this same personal God in his own soul.

101:2.10 (1106.9) Faith reveals God in the soul. Revelation, the substitute for morontia insight on an evolutionary world, enables man to see the same God in nature that faith exhibits in his soul. Thus does revelation successfully bridge the gulf between the material and the spiritual, even between the creature and the Creator, between man and God.

101:2.11 (1107.1) The contemplation of nature does logically point in the direction of intelligent guidance, even living supervision, but it does not in any satisfactory manner reveal a personal God. On the other hand, nature discloses nothing which would preclude the universe from being looked upon as the handiwork of the God of religion. God cannot be found through nature alone, but man having otherwise found him, the study of nature becomes wholly consistent with a higher and more spiritual interpretation of the universe.

101:2.12 (1107.2) Revelation as an epochal phenomenon is periodic; as a personal human experience it is continuous. Divinity functions in mortal personality as the Adjuster gift of the Father, as the Spirit of Truth of the Son, and as the Holy Spirit of the Universe Spirit, while these three supermortal endowments are unified in human experiential evolution as the ministry of the Supreme.

101:2.13 (1107.3) True religion is an insight into reality, the faith-child of the moral consciousness, and not a mere intellectual assent to any body of dogmatic doctrines. True religion consists in the experience that "the Spirit itself bears witness with our spirit that we are the children of God." Religion consists not in theologic propositions but in spiritual insight and the sublimity of the soul's trust.

101:2.14 (1107.4) Your deepest nature — the divine Adjuster — creates within you a hunger and thirst for righteousness, a certain craving for divine perfection. Religion is the faith act of the recognition of this inner urge to divine attainment; and thus is brought about that soul trust and assurance of which you become conscious as the way of salvation, the technique of the survival of personality and all those values which you have come to look upon as being true and good.

101:2.15 (1107.5) The realization of religion never has been, and never will be, dependent on great

domišljatoj logici. Ona je duhovni uvid, i upravo iz tog razloga su neki od najvećih svjetskih religioznih učitelja, pa čak i proroka, ponekad posjedovali tako malo svjetovne mudrosti. Religiozna vjera je jednako dostupna učenom kao i neučenom.

Religija uvijek mora biti svoj vlastiti kritičar i sudac; ona se ne može promatrati a još manje razumjeti, izvana. Vaše jedino uvjerenje u osobnog Boga počiva u vašem uvidu u vlastito vjerovanje i iskustvo s duhovnim stvarima. Svim vašim bližnjima koji su imali slično iskustvo, nije potrebno nikakvo obrazloženje ličnosti ili stvarnosti Boga, dok za sve one koji nisu sigurni u Boga, nikakvo obrazloženje neće biti istinski uvjerljivo.

Psihologija doista može pokušati proučavati fenomene religioznih reakcija na društveno okruženje, ali se nikada ne može nadati da će prodrijeti u istinske i unutarnje motive i djelovanja religije. Samo teologija, područje vjere i vještina otkrivenja, može ponuditi bilo kakvo inteligentno objašnjenje prirode i sadržaja religioznog iskustva.

3. OBILJEŽJA RELIGIJE

Religija je tako vitalna da postoji i u odsutnosti učenja. Ona živi unatoč svojoj kontaminaciji neispravnim kozmologijama i lažnim filozofijama; ona opstaje unatoč metafizičkoj pometnji. Kroz sve povijesne nestalnosti kroz koje je prošla, religija je u sebi zadržala ono što je neophodno za ljudski napredak i opstanak: etičku savjest i moralnu svijest.

Vjera-uvid, ili duhovna intuicija, je obdarenje kozmičkog uma u suradnji s Misaonim Ispravljačem, koji je Očev dar čovjeku. Duhovno rasuđivanje, inteligencija duše, je obdarenje Svetog Duha, dar Stvaralačkog Duha čovjeku. Duhovna filozofija, mudrost stvarnosti duha, je obdarenje Duha Istine, kombinirani dar darovanih Sinova njihovoj ljudskoj djeci. A koordinacija i međupovezanost tih obdarenja duha čine čovjeka ličnosti duha u potencijalnoj sudbini.

Od te ličnosti duha, u njezinom primitivnom i embrionskom obliku, onaj dio koji je posjed Ispravljača preživljava prirodnu smrt tijela. Ova složena jedinka duha koja je povezana s ljudskim iskustvom može, ako pođe živućim putem koji osiguravaju božanski Sinovi, biti u stanju preživjeti (pod Ispravljačevim nadzorom) raspad materijalnog jastva uma i materije prilikom raspada te prolazne zajednice materijalnog i duhovnog po prestanku vitalnog kretanja.

learning or clever logic. It is spiritual insight, and that is just the reason why some of the world's greatest religious teachers, even the prophets, have sometimes possessed so little of the wisdom of the world. Religious faith is available alike to the learned and the unlearned.

101:2.16 (1107.6) Religion must ever be its own critic and judge; it can never be observed, much less understood, from the outside. Your only assurance of a personal God consists in your own insight as to your belief in, and experience with, things spiritual. To all of your fellows who have had a similar experience, no argument about the personality or reality of God is necessary, while to all other men who are not thus sure of God no possible argument could ever be truly convincing.

101:2.17 (1107.7) Psychology may indeed attempt to study the phenomena of religious reactions to the social environment, but never can it hope to penetrate to the real and inner motives and workings of religion. Only theology, the province of faith and the technique of revelation, can afford any sort of intelligent account of the nature and content of religious experience.

3. THE CHARACTERISTICS OF RELIGION

101:3.1 (1107.8) Religion is so vital that it persists in the absence of learning. It lives in spite of its contamination with erroneous cosmologies and false philosophies; it survives even the confusion of metaphysics. In and through all the historic vicissitudes of religion there ever persists that which is indispensable to human progress and survival: the ethical conscience and the moral consciousness.

101:3.2 (1108.1) Faith-insight, or spiritual intuition, is the endowment of the cosmic mind in association with the Thought Adjuster, which is the Father's gift to man. Spiritual reason, soul intelligence, is the endowment of the Holy Spirit, the Creative Spirit's gift to man. Spiritual philosophy, the wisdom of spirit realities, is the endowment of the Spirit of Truth, the combined gift of the bestowal Sons to the children of men. And the co-ordination and interassociation of these spirit endowments constitute man a spirit personality in potential destiny.

101:3.3 (1108.2) It is this same spirit personality, in primitive and embryonic form, the Adjuster possession of which survives the natural death in the flesh. This composite entity of spirit origin in association with human experience is enabled, by means of the living way provided by the divine Sons, to survive (in Adjuster custody) the dissolution of the material self of mind and matter when such a transient partnership of the material and the spiritual is divorced by the cessation of

Kroz religioznu vjeru duša čovjeka otkriva i pokazuje potencijalnu božanstvenost svoje nastajuće prirode na vrlo svojstven način koji navodi smrtnu ličnost da reagira na određena intelektualna i društvena iskušenja. Istinska duhovna vjera (prava moralna svijest) se očituje tako što:

1. Izaziva napredak etike i morala unatoč inherentnim i protivnim animalističkim tendencijama.

2. Stvara blaženo povjerenje u Božju dobrotu čak i usred gorkih razočaranja i teškog poraza.

3. Stvara čvrstu hrabrost i pouzdanje unatoč prirodnim nedaćama i fizičkim katastrofama.

4. Ispoljava neobjašnjivu stabilnost i potporni mir bez obzira na zbunjujuća oboljenja, pa čak i ozbiljne fizičke muke.

5. Održava nevjerojatnu ravnotežu i sabranost ličnosti unatoč zlostavljanju i najgrubljoj nepravdi.

6. Održava božansku vjeru u konačnu pobjedu unatoč okrutnosti naizgled slijepe sudbine i prividno doslovne ravnodušnosti prirodnih sila prema ljudskoj dobrobiti.

7. Ustraje u nepokolebljivoj vjeri u Boga unatoč svim protivnim tvrdnjama logike, uspješno odolijevajući svim drugim intelektualnim sofisterijama.

8. Nastavlja ispoljavati neustrašivu vjeru u opstanak duše bez obzira na zavodljiva učenja lažne znanosti i uvjerljive obmane neosnovane filozofije.

9. Živi i trijumfira unatoč teškom teretu složenih i parcijalnih civilizacija suvremene dobi.

10. Doprinosi trajnom opstanku altruizma unatoč ljudskoj sebičnosti, društvenim antagonizmima, industrijskoj pohlepi i političkim neprilagođenjima.

11. Čvrsto se drži blaženog vjerovanja u kozmičko jedinstvo i božansko vodstvo, unatoč zbunjujućoj prisutnosti zla i grijeha.

12. Nastavlja obožavati Boga unatoč svemu i svačemu. Usuđuje se reći: "On me ubit može, a ja ću mu služiti."

Znamo, dakle, na osnovu tri fenomena, da čovjek u sebi ima božanski duh ili duhove: prvo, iz osobnog iskustva - religiozne vjere; drugo, iz otkrivenja - osobnog i rasnog; i treće, po

vital motion.

101:3.4 (1108.3) Through religious faith the soul of man reveals itself and demonstrates the potential divinity of its emerging nature by the characteristic manner in which it induces the mortal personality to react to certain trying intellectual and testing social situations. Genuine spiritual faith (true moral consciousness) is revealed in that it:

101:3.5 (1108.4) 1. Causes ethics and morals to progress despite inherent and adverse animalistic tendencies.

101:3.6 (1108.5) 2. Produces a sublime trust in the goodness of God even in the face of bitter disappointment and crushing defeat.

101:3.7 (1108.6) 3. Generates profound courage and confidence despite natural adversity and physical calamity.

101:3.8 (1108.7) 4. Exhibits inexplicable poise and sustaining tranquillity notwithstanding baffling diseases and even acute physical suffering.

101:3.9 (1108.8) 5. Maintains a mysterious poise and composure of personality in the face of maltreatment and the rankest injustice.

101:3.10 (1108.9) 6. Maintains a divine trust in ultimate victory in spite of the cruelties of seemingly blind fate and the apparent utter indifference of natural forces to human welfare.

101:3.11 (1108.10) 7. Persists in the unswerving belief in God despite all contrary demonstrations of logic and successfully withstands all other intellectual sophistries.

101:3.12 (1108.11) 8. Continues to exhibit undaunted faith in the soul's survival regardless of the deceptive teachings of false science and the persuasive delusions of unsound philosophy.

101:3.13 (1108.12) 9. Lives and triumphs irrespective of the crushing overload of the complex and partial civilizations of modern times.

101:3.14 (1108.13) 10. Contributes to the continued survival of altruism in spite of human selfishness, social antagonisms, industrial greeds, and political maladjustments.

101:3.15 (1108.14) 11. Steadfastly adheres to a sublime belief in universe unity and divine guidance regardless of the perplexing presence of evil and sin.

101:3.16 (1108.15) 12. Goes right on worshiping God in spite of anything and everything. Dares to declare, "Even though he slay me, yet will I serve him."

101:3.17 (1108.16) We know, then, by three phenomena, that man has a divine spirit or spirits dwelling within him: first, by personal experience — religious faith; second, by revelation — personal

nevjerojatnom ispoljenju čovjekovih iznimnih i neprirodnih reakcija na njegovo materijalno okruženje, kao što je prikazano u dvanaest navedenih duholikih nastupa u istinskim i teškim situacijama stvarne ljudske egzistencije. A postoje i drugi dokazi.

I upravo takvo vitalno i snažno ispoljenje vjere u domeni religije daje pravo smrtnom čovjeku da afirmira osobni posjed i duhovnu stvarnost tog krunicbenog obdarenja ljudske prirode, religioznog iskustva.

4. OGRANIČENJA OTKRIVENJA

Budući da vaš svijet općenito nije upoznat sa izvorima porijekla, čak ni fizičkog porijekla - čini se mudrim s vremena na vrijeme dati upute iz kozmologije. A to je uvijek stvaralo probleme za budućnost. Zakoni otkrivenja sprječavaju izlaganje preuranjenog ili nestečenog znanja. Svako iz kozmologiji koja je izložena kao dio otkrivenja suđeno je da brzo postane zastarjela. U skladu s tim, budući studenti takvog otkrivenja mogu doći u iskušenje da odbace bilo koji element istinske religiozne istine ako otkriju pogreške u kozmološkim predstavama koje su s njim povezane.

Čovječanstvo treba shvatiti da smo svi mi koji sudjelujemo u otkrivenju istine vrlo rigorozno ograničeni nalogima naših nadređenih. Nije nam dopušteno navijestiti znanstvena otkrića narednog tisućljeća. Svi koji sudjelujemo u otkrivenju moramo djelovati u skladu s uputama obznaniteljskog mandata. Ne vidimo načina za prevladavanje ovog problema, bilo sada ili u bilo kojem budućem vremenu. Mi vrlo dobro znamo da, dok povijesne činjenice i religiozne istine ovog otkrivenja trebaju ući u evidenciju budućih doba, u roku od nekoliko kratkih godina mnogim od naših izjava u vezi fizičkih znanosti će biti potrebna revizija zbog znanstvenog razvoja i novih otkrića. Mi već sada možemo predvidjeti ova nova znanstvena otkrića, ali nam je zabranjeno uključiti u ovo otkrivenje takve činjenice koje ljudi još nisu otkrili. Važno je pojasniti da otkrivenja ne moraju uvijek biti nadahnuta. Kozmologija ovih otkrivenja nije *nadahnuta*. Ona je ograničena našim dopuštanjem da koordiniramo i razvrstamo današnje znanje. Dok je božanski ili duhovni uvid dar, *ljudska mudrost mora evoluirati*.

Istina je uvijek otkrivenje; autootkrivenje kad se javlja kao rezultat djelovanja unutarnjeg ispravljača; epohalno otkrivenje kad nastaje djelovanjem nekog drugog nebeskog agenta, skupine ili ličnosti.

and racial; and third, by the amazing exhibition of such extraordinary and unnatural reactions to his material environment as are illustrated by the foregoing recital of twelve spiritlike performances in the presence of the actual and trying situations of real human existence. And there are still others.

101:3.18 (1109.1) And it is just such a vital and vigorous performance of faith in the domain of religion that entitles mortal man to affirm the personal possession and spiritual reality of that crowning endowment of human nature, religious experience.

4. THE LIMITATIONS OF REVELATION

101:4.1 (1109.2) Because your world is generally ignorant of origins, even of physical origins, it has appeared to be wise from time to time to provide instruction in cosmology. And always has this made trouble for the future. The laws of revelation hamper us greatly by their proscription of the impartation of unearned or premature knowledge. Any cosmology presented as a part of revealed religion is destined to be outgrown in a very short time. Accordingly, future students of such a revelation are tempted to discard any element of genuine religious truth it may contain because they discover errors on the face of the associated cosmologies therein presented.

101:4.2 (1109.3) Mankind should understand that we who participate in the revelation of truth are very rigorously limited by the instructions of our superiors. We are not at liberty to anticipate the scientific discoveries of a thousand years. Revelators must act in accordance with the instructions which form a part of the revelation mandate. We see no way of overcoming this difficulty, either now or at any future time. We full well know that, while the historic facts and religious truths of this series of revelatory presentations will stand on the records of the ages to come, within a few short years many of our statements regarding the physical sciences will stand in need of revision in consequence of additional scientific developments and new discoveries. These new developments we even now foresee, but we are forbidden to include such humanly undiscovered facts in the revelatory records. Let it be made clear that revelations are not necessarily inspired. The cosmology of these revelations is *not inspired*. It is limited by our permission for the co-ordination and sorting of present-day knowledge. While divine or spiritual insight is a gift, *human wisdom must evolve*.

101:4.3 (1109.4) Truth is always a revelation: autorevelation when it emerges as a result of the work of the indwelling Adjuster; epochal revelation when it is presented by the function of some other celestial agency, group, or personality.

Na koncu konca, religiji se može suditi prema njezinim plodovima, prema načinu i mjeri do koje ispoljava svoju usađenu božansku izvanrednost.

Istina može biti samo relativno nadahnuta, dok je otkrivenje bez izuzetka duhovni fenomen. Dok kozmološke tvrdnje nikad nisu nadahnute, takva otkrivenja imaju ogromnu vrijednost jer bar privremeno pojašnjavaju znanje:

1. Smanjenjem konfuzije autoritativnom eliminacijom pogreške.

2. Koordinacijom poznatih činjenica i zapažanja ili onih koje upravo trebaju biti predmet otkrića.

3. Obnovom važnih odlomaka izgubljenog znanja o epohalnim događajima iz daleke prošlosti.

4. Pružanjem informacija koje popunjavaju bitne karike u lancu inače stečenog znanja.

5. Predstavljanjem kozmičkih podataka na način koji osvjetljava duhovna učenja sadržana u popratnom otkrivenju.

5. RELIGIJA PROŠIRENA OTKRIVENJEM

Otkrivenje je vještina kojom je moguće uštedjeti više stoljeća potrebnih za sortiranje i prosijavanje evolucijskih grešaka od istina postignuća duha.

Znanost se bavi *činjenicama*; religija se zanima samo za *vrijednosti*. Prosvijetljenom filozofijom um nastoji ujediniti značenja činjenica i vrijednosti, čime dolazi do koncepta cjelokupne stvarnosti. Ne zaboravite da je znanost područje znanja, filozofija područje mudrosti, a religija područje iskustva vjere. Ali religija, ipak, predstavlja dvije faze manifestacije:

1. Evolucijsku religiju. Iskustvo primitivnog obožavanja, religiju koja je derivat uma.

2. Religiju otkrivenja. Kozmički stav koji je derivat duha; uvjerenje i vjeru u očuvanje vječnih stvarnosti, opstanak ličnosti, i konačno postignuće kozmičkog Božanstva koje omogućuje čovjekov opstanak. Kozmički plan između ostalog nalaže da je evolucijska religija prije ili kasnije predodređena za primanje duhovne ekspanzije otkrivenja.

I znanost i religija polaze od pretpostavke

101:4.4 (1109.5) In the last analysis, religion is to be judged by its fruits, according to the manner and the extent to which it exhibits its own inherent and divine excellence.

101:4.5 (1109.6) Truth may be but relatively inspired, even though revelation is invariably a spiritual phenomenon. While statements with reference to cosmology are never inspired, such revelations are of immense value in that they at least transiently clarify knowledge by:

101:4.6 (1109.7) 1. The reduction of confusion by the authoritative elimination of error.

101:4.7 (1109.8) 2. The co-ordination of known or about-to-be-known facts and observations.

101:4.8 (1110.1) 3. The restoration of important bits of lost knowledge concerning epochal transactions in the distant past.

101:4.9 (1110.2) 4. The supplying of information which will fill in vital missing gaps in otherwise earned knowledge.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenting cosmic data in such a manner as to illuminate the spiritual teachings contained in the accompanying revelation.

5. RELIGION EXPANDED BY REVELATION

101:5.1 (1110.4) Revelation is a technique whereby ages upon ages of time are saved in the necessary work of sorting and sifting the errors of evolution from the truths of spirit acquirement.

101:5.2 (1110.5) Science deals with *facts*; religion is concerned only with *values*. Through enlightened philosophy the mind endeavors to unite the meanings of both facts and values, thereby arriving at a concept of complete *reality*. Remember that science is the domain of knowledge, philosophy the realm of wisdom, and religion the sphere of the faith experience. But religion, nonetheless, presents two phases of manifestation:

101:5.3 (1110.6) 1. Evolutionary religion. The experience of primitive worship, the religion which is a mind derivative.

101:5.4 (1110.7) 2. Revealed religion. The universe attitude which is a spirit derivative; the assurance of, and belief in, the conservation of eternal realities, the survival of personality, and the eventual attainment of the cosmic Deity, whose purpose has made all this possible. It is a part of the plan of the universe that, sooner or later, evolutionary religion is destined to receive the spiritual expansion of revelation.

101:5.5 (1110.8) Both science and religion start out

neke općeprihvaćene osnove za logičko zaključivanje. Filozofija, dakle, mora početi svoju karijeru od pretpostavke stvarnosti tri stvari:

1. Materijalnog tijela.
2. Nadmaterijalne faze ljudskog bića, duše ili čak unutarnjeg duha.
3. Ljudskog uma, mehanizma za komunikaciju i uzajamnu povezanost između duha i materije, između materijalnog i duhovnog.

Znanstvenici prikupljaju činjenice, filozofi koordiniraju ideje, dok proroci uzvisuju ideale. Osjećaji i emocije neminovno postoje uporedo s religijom, ali nisu religija. Religija može biti osjećaj doživljaja, ali se teško može nazvati doživljajem osjećaja. Ni logika (racionalizacija), niti emocija (osjećaj) nisu bitan dio religioznog doživljaja, iako su svaka na svoj način povezane s provođenjem vjere u cilju duhovnog uvida u stvarnost, sve u skladu sa statusom i temperamentalnim tendencijama individualnog uma.

Evolucijska religija je proizvod obdarenja umnog pomoćnika lokalnog svemira koji je zadužen za stvaranje i održavanje obožavalačkih osobina u evoluirajućem čovjeku. Takve primitivne religije se izravno bave etikom i moralom, osjećajem ljudske *dužnosti*. Takve religije počivaju na temeljima uvjerenja savjesti i rezultiraju u stabilizaciji relativno etičkih civilizacija.

Osobne religije otkrivenja nastaju pod pokroviteljstvom darovanih duhova koji zastupaju tri osobe Rajskog Trojstva i posebice se bave proširenjem *istine*. Evolucijska religija dojmi čovjeka idejom osobne dužnosti; religija otkrivenja uvijek naglašava ljubav - zlatno pravilo.

Evolucijska religija u cjelosti počiva na vjeri. Otkrivenje ima dodatnu sigurnost svoje proširene prezentacije istina božanstva i stvarnosti i još vrijednijih iskaza stvarnog iskustva sabranog u konsekvantnom praktičnom radnom jedinstvu vjere evolucije i istine otkrivenja. Takvo radno jedinstvo ljudske vjere i božanske istine obdaruje čovjeka karakterom koji je već uveliko na putu stvarnog postignuća morontijalne ličnosti.

Evolucijska religija jedino daje uvjerenje vjere i potvrdu savjesti; religija otkrivenja pruža ne samo uvjerenje vjere, već i istinu živućeg iskustva u stvarnostima otkrivenja. Treći korak u pitanjima religije ili treća faza doživljaja religije se odnosi na morontija status, potpunije shvaćanje mote. Prilikom morontija napretka dolazi do sve većeg

with the assumption of certain generally accepted bases for logical deductions. So, also, must philosophy start its career upon the assumption of the reality of three things:

101:5.6 (1110.9) 1. The material body.

101:5.7 (1110.10) 2. The supermaterial phase of the human being, the soul or even the indwelling spirit.

101:5.8 (1110.11) 3. The human mind, the mechanism for intercommunication and interassociation between spirit and matter, between the material and the spiritual.

101:5.9 (1110.12) Scientists assemble facts, philosophers co-ordinate ideas, while prophets exalt ideals. Feeling and emotion are invariable concomitants of religion, but they are not religion. Religion may be the feeling of experience, but it is hardly the experience of feeling. Neither logic (rationalization) nor emotion (feeling) is essentially a part of religious experience, although both may variously be associated with the exercise of faith in the furtherance of spiritual insight into reality, all according to the status and temperamental tendency of the individual mind.

101:5.10 (1110.13) Evolutionary religion is the outworking of the endowment of the local universe mind adjutant charged with the creation and fostering of the worship trait in evolving man. Such primitive religions are directly concerned with ethics and morals, the sense of human *duty*. Such religions are predicated on the assurance of conscience and result in the stabilization of relatively ethical civilizations.

101:5.11 (1111.1) Personally revealed religions are sponsored by the bestowal spirits representing the three persons of the Paradise Trinity and are especially concerned with the expansion of *truth*. Evolutionary religion drives home to the individual the idea of personal duty; revealed religion lays increasing emphasis on loving, the golden rule.

101:5.12 (1111.2) Evolved religion rests wholly on faith. Revelation has the additional assurance of its expanded presentation of the truths of divinity and reality and the still more valuable testimony of the actual experience which accumulates in consequence of the practical working union of the faith of evolution and the truth of revelation. Such a working union of human faith and divine truth constitutes the possession of a character well on the road to the actual acquirement of a morontial personality.

101:5.13 (1111.3) Evolutionary religion provides only the assurance of faith and the confirmation of conscience; revelatory religion provides the assurance of faith plus the truth of a living experience in the realities of revelation. The third step in religion, or the third phase of the experience of religion, has to do with the morontia

proširenja istina religije otkrivenja; sve više i više ćete znati istinu vrhovnih vrijednosti, božanskih dobrota, univerzalnih odnosa, vječnih stvarnosti i krajnjih sudbina.

Prilikom morontija napredovanja jamstvo istine sve više zamjenjuje uvjerenje vjere. Kada napokon stupite u stvarni svijet duha, onda će uvjerenja čistog uvida duha djelovati umjesto vjere i istine ili, bolje rečeno, u suradnji i kao nadopuna ovim negdašnjim vještinama uvjerenja ličnosti.

6. PROGRESIVNO RELIGIOZNO ISKUSTVO

Morontija faza religije otkrivenja ima veze s *iskustvom preživljavanja*, a njegov veliki nagon je postignuće savršenstva duha. Također je prisutan veći poriv obožavanja, povezan s hitnim pozivom na povećanu etičku službu. Morontija uvid podrazumijeva sve širu svijest o Sedmostrukom, Vrhovnom, pa čak i Krajnjem.

Kroz svo religiozno iskustvo, od najranijeg početka na materijalnoj razini do trenutka postizanja punog statusa duha, Ispravljač je tajna osobnog ostvarenja stvarnosti egzistencije Vrhovnog; a taj isti Ispravljač u sebi nosi tajne vaše vjere u transcendentno postignuće Krajnjeg. Iskustvena ličnost evoluirajućeg čovjeka, ujedinjena sa Ispravljačem koji je suština egzistencijalnog Boga, tvori potencijalno upotpunjenje vrhovne egzistencije i u sebi nosi temelje za nadkonačnu pojavu transcendentne ličnosti.

Moralna volja obuhvaća odluke utemeljene na prosuđenom znanju, proširene mudrošću i odobrene religioznom vjerom. Takve odluke su djela moralne prirode i dokaz o postojanju moralne ličnosti, preteče morontija ličnosti i s vremenom pravog statusa duha.

Evolucijski tip znanja nije ništa drugo nego akumulacija protoplazmatskog materijala koji gradi memoriju; ovo je najprimitivniji oblik svijesti stvorenog bića. Mudrost obuhvaća ideje koje se oblikuju iz protoplazmatske memorije u procesu pridruživanja i rekombinacije, i po takvim se pojavama ljudski um razlikuje od uma puke životinje. Životinje imaju znanje, ali samo čovjek posjeduje sposobnost za mudrost. Istina je dostupna individualnom čovjeku koji je obdaren mudrošću zahvaljujući duhovima Oca i Sinova, Misaonom Ispravljaču i Duhu Istine.

state, the firmer grasp of mota. Increasingly in the morontia progression the truths of revealed religion are expanded; more and more you will know the truth of supreme values, divine goodnesses, universal relationships, eternal realities, and ultimate destinies.

101:5.14 (1111.4) Increasingly throughout the morontia progression the assurance of truth replaces the assurance of faith. When you are finally mustered into the actual spirit world, then will the assurances of pure spirit insight operate in the place of faith and truth or, rather, in conjunction with, and superimposed upon, these former techniques of personality assurance.

6. PROGRESSIVE RELIGIOUS EXPERIENCE

101:6.1 (1111.5) The morontia phase of revealed religion has to do with the *experience of survival*, and its great urge is the attainment of spirit perfection. There also is present the higher urge of worship, associated with an impelling call to increased ethical service. Morontia insight entails an ever-expanding consciousness of the Sevenfold, the Supreme, and even the Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Throughout all religious experience, from its earliest inception on the material level up to the time of the attainment of full spirit status, the Adjuster is the secret of the personal realization of the reality of the existence of the Supreme; and this same Adjuster also holds the secrets of your faith in the transcendental attainment of the Ultimate. The experiential personality of evolving man, united to the Adjuster essence of the existential God, constitutes the potential completion of supreme existence and is inherently the basis for the superfinite eventuation of transcendental personality.

101:6.3 (1111.7) Moral will embraces decisions based on reasoned knowledge, augmented by wisdom, and sanctioned by religious faith. Such choices are acts of moral nature and evidence the existence of moral personality, the forerunner of morontia personality and eventually of true spirit status.

101:6.4 (1111.8) The evolutionary type of knowledge is but the accumulation of protoplasmic memory material; this is the most primitive form of creature consciousness. Wisdom embraces the ideas formulated from protoplasmic memory in process of association and recombination, and such phenomena differentiate human mind from mere animal mind. Animals have knowledge, but only man possesses wisdom capacity. Truth is made accessible to the wisdom-endowed individual by the bestowal on such a mind of the spirits of the Father and the Sons, the Thought Adjuster and the Spirit of Truth.

Krist Mihael, prilikom darivanja na Urantiji, je živio pod okriljem evolucijske religije do svog krštenja. Od tog trenutka do i uključujući raspeće, sprovodio je svoj rad pod kombiniranim vodstvom evolucijske religije i religije otkrivenja. Od jutra uskrsnuća do uzašašća je prošao mnogobrojne faze morontija života smrtnog prijelaza iz svijeta materije u svijet duha. Nakon uzašašća, Mihael je ovladao iskustvom Vrhovnosti, realizacijom Vrhovnog; i kako je bio ta osoba koja je u cijelom Nebadonu posjedovala neograničenu sposobnost za doživljavanje stvarnosti Vrhovnog, odmah je stekao status suverene vlasti nad svojim lokalnim svemirom i u istom.

S čovjekova stanovišta, spajanjem i sjedinjenjem s unutarnjim Ispravljačem - sintezom čovjekove ličnosti i biti Boga - čovjek potencijalno postaje živućim dijelom Vrhovnog, čime ovaj negdašnji smrtnik zauvijek prima prirodno pravo na beskraju potragu za finalnosti kozmičke službe u korist Vrhovnog i u istom.

Otkrivenje uči smrtnog čovjeka da tako veličanstvenom i zadivljujućom pustolovinom kroz prostor pomoću napredovanja kroz vrijeme, on treba početi organizaciju znanja u idejne odluke; da dalje treba zadužiti mudrost da neprekidno radi na plemenitom zadatku preobrazbe samosadržanih ideja u sve praktičnije i u isto vrijeme i sve više ideale, čak i one pojmove koji će biti tako razumni kao ideje i tako logični kao ideali da ih Ispravljač može tako kombinirati i produhoviti da u čovjekovom konačnom umu posluže asocijaciji i preobrazbi u stvarne smrtnne komplemente koji su spremni za djelovanje Duha Istine Sinova, vremensko-prostorne manifestacije Rajske istine - univerzalne istine. Koordinacija ideja-odluka, logičnih ideala i božanske istine znači posjed pravednog karaktera, preduvjeta za ulazak smrtnika u sve šire i sve duhovnije stvarnosti morontija svjetova.

Isusova učenja su bila prva religija Urantije koja je tako potpuno obuhvatila skladnu koordinaciju znanja, mudrosti, vjere, istine i ljubavi, potpuno i istodobno osiguravajući zemaljski spokoj, intelektualno uvjerenje, moralnu prosvjetljenost, filozofsku stabilnost, etičku osjetljivost, svjesnost Boga, i čvrsto uvjerenje u osobno preživljavanje. Isusova vjera je pokazala put do konačnosti ljudskog spasenja, krajnosti smrtnog postignuća svemira, tako što je ponudila:

1. Spasenje od materijalnih okova u osobnoj

101:6.5 (1112.1) Christ Michael, when bestowed on Urantia, lived under the reign of evolutionary religion up to the time of his baptism. From that moment up to and including the event of his crucifixion he carried forward his work by the combined guidance of evolutionary and revealed religion. From the morning of his resurrection until his ascension he traversed the manifold phases of the morontia life of mortal transition from the world of matter to that of spirit. After his ascension Michael became master of the experience of Supremacy, the realization of the Supreme; and being the one person in Nebadon possessed of unlimited capacity to experience the reality of the Supreme, he forthwith attained to the status of the sovereignty of supremacy in and to his local universe.

101:6.6 (1112.2) With man, the eventual fusion and resultant oneness with the indwelling Adjuster — the personality synthesis of man and the essence of God — constitute him, in potential, a living part of the Supreme and insure for such a onetime mortal being the eternal birthright of the endless pursuit of finality of universe service for and with the Supreme.

101:6.7 (1112.3) Revelation teaches mortal man that, to start such a magnificent and intriguing adventure through space by means of the progression of time, he should begin by the organization of knowledge into idea-decisions; next, mandate wisdom to labor unremittingly at its noble task of transforming self-possessed ideas into increasingly practical but nonetheless supernal ideals, even those concepts which are so reasonable as ideas and so logical as ideals that the Adjuster dares so to combine and spiritize them as to render them available for such association in the finite mind as will constitute them the actual human complement thus made ready for the action of the Truth Spirit of the Sons, the time-space manifestations of Paradise truth — universal truth. The co-ordination of idea-decisions, logical ideals, and divine truth constitutes the possession of a righteous character, the prerequisite for mortal admission to the ever-expanding and increasingly spiritual realities of the morontia worlds.

101:6.8 (1112.4) The teachings of Jesus constituted the first Urantian religion which so fully embraced a harmonious co-ordination of knowledge, wisdom, faith, truth, and love as completely and simultaneously to provide temporal tranquillity, intellectual certainty, moral enlightenment, philosophic stability, ethical sensitivity, God-consciousness, and the positive assurance of personal survival. The faith of Jesus pointed the way to finality of human salvation, to the ultimate of mortal universe attainment, since it provided for:

101:6.9 (1112.5) 1. Salvation from material fetters in

realizaciji da je čovjek sin Boga koji je duh.

2. Spasenje od intelektualnog ropstva: čovjek će znati istinu i istina će ga osloboditi.

3. Spasenje od duhovnog sljepila, ljudsku spoznaju bratstva smrtnih bića i morontija svijest o bratstvu svih stvorenih bića kozmosa; otkrivanje duhovne stvarnosti u procesu u služenja i primanje otkrivenja u služenju dobroti vrijednosti duha.

4. Spasenje od nepotpunosti čovjekova "ja" postizanjem kozmičkih razina duha i postupnom realizacijom sklada Havone i savršenstva Raja.

5. Spasenje od čovjekova "ja," oslobođenje od ograničenja samosvijesti postignućem kozmičkih razina Vrhovnog uma i koordinacijom s postignućima svih drugih samosvjesnih bića.

6. Spasenje od vremena, postignuće vječnog života beskrajnog napretka u priznanju i službi Boga.

7. Spasenje od konačnog, usavršeno jedinstvo s Božanstvom unutar i kroz Vrhovnog kojim stvoreno biće nastoji postići transcendentno otkriće Krajnjeg na post-finalističkim razinama apsonita.

Takvo sedmostruko spasenje je ekvivalent potpunosti i savršenstva realizacije krajnjeg doživljaja Oca Svih. I sve to, potencijalno, je sadržano u stvarnosti vjere ljudskog doživljaja religije. I to ulazi u sastav vjere zato što su na Isusovu vjeru pozitivno utjecale i ovom vjerom bile obznanjene čak i stvarnosti koje su iznad krajnjih; Isusova vjera se približila statusu kozmičkog apsoluta do mjere u kojoj je moguće postići njegovu manifestaciju u evoluirajućem kozmosu vremena i prostora.

Prisvajanjem Isusove vjere, smrtni čovjek može doživjeti u vremenu nagovještaj stvarnosti vječnosti. Isus je postigao otkriće, u ljudskom iskustvu, Konačnog Oca i njegova smrtna braća u tijelu mogu sljediti njegov primjer u istom ovom otkriću Oca. Oni čak mogu postići, onakvi kakvi su, isto zadovoljstvo u svom iskustvu s Ocem koje je Isus postigao u svom obličju. Kao posljedica Mihaelova završnog darivanja, aktualizirani su novi potencijali u Nebadonu, a jedan od njih je novo osvjetljenje staze vječnosti koja vodi do Oca Svih, a kojom mogu poći čak i materijalni smrtnici od krvi i mesa u svog početnom životu na planetima prostora. Isus je bio i jeste novi i živući put kojim čovjek može steći božansku baštinu koju mu je Otac stavio na

the personal realization of sonship with God, who is spirit.

101:6.10 (1112.6) 2. Salvation from intellectual bondage: man shall know the truth, and the truth shall set him free.

101:6.11 (1112.7) 3. Salvation from spiritual blindness, the human realization of the fraternity of mortal beings and the morontian awareness of the brotherhood of all universe creatures; the service-discovery of spiritual reality and the ministry-revelation of the goodness of spirit values.

101:6.12 (1113.1) 4. Salvation from incompleteness of self through the attainment of the spirit levels of the universe and through the eventual realization of the harmony of Havona and the perfection of Paradise.

101:6.13 (1113.2) 5. Salvation from self, deliverance from the limitations of self-consciousness through the attainment of the cosmic levels of the Supreme mind and by co-ordination with the attainments of all other self-conscious beings.

101:6.14 (1113.3) 6. Salvation from time, the achievement of an eternal life of unending progression in God-recognition and God-service.

101:6.15 (1113.4) 7. Salvation from the finite, the perfected oneness with Deity in and through the Supreme by which the creature attempts the transcendental discovery of the Ultimate on the postfinaliter levels of the absonite.

101:6.16 (1113.5) Such a sevenfold salvation is the equivalent of the completeness and perfection of the realization of the ultimate experience of the Universal Father. And all this, in potential, is contained within the reality of the faith of the human experience of religion. And it can be so contained since the faith of Jesus was nourished by, and was revelatory of, even realities beyond the ultimate; the faith of Jesus approached the status of a universe absolute in so far as such is possible of manifestation in the evolving cosmos of time and space.

101:6.17 (1113.6) Through the appropriation of the faith of Jesus, mortal man can foretaste in time the realities of eternity. Jesus made the discovery, in human experience, of the Final Father, and his brothers in the flesh of mortal life can follow him along this same experience of Father discovery. They can even attain, as they are, the same satisfaction in this experience with the Father as did Jesus as he was. New potentials were actualized in the universe of Nebadon consequent upon the terminal bestowal of Michael, and one of these was the new illumination of the path of eternity that leads to the Father of all, and which can be traversed even by the mortals of material flesh and blood in the initial life on the planets of space. Jesus was and is the new and living way

raspolaganje samo ako je bude tražio. U Isusu su bogato iskazani počeci i završeci iskustva vjere čovječnosti, čak i božanske čovječnosti.

whereby man can come into the divine inheritance which the Father has decreed shall be his for but the asking. In Jesus there is abundantly demonstrated both the beginnings and endings of the faith experience of humanity, even of divine humanity.

7. OSOBNA FILOZOFIJA RELIGIJE

Ideja je samo teoretski plan djelovanja, dok je pozitivna odluka odobreni plan djelovanja. Stereotip je plan djelovanja prihvaćen bez odobrenja. Materijali iz kojih je moguće izgraditi osobnu filozofiju religije proizlaze kako iz unutarnjeg tako i iz spoljašnjeg iskustva pojedinca. Društveni status, ekonomski uvjeti, obrazovne prilike, moralni trendovi, institucionalni ujecaji, političke prilike, rasne tendencije i religiozna učenja čovjekova vremena i mjesta, svi postaju čimbenici u formulaciji čovjekove osobne filozofije religije. Čak i njegov temperament i intelektualna osobenost značajno određuju uzorak njegove osobne filozofije. Zvanje, brak i rodbina igraju ulogu u evoluciji čovjekovih osobnih standarda življenja.

Filozofija religije evoluirala iz osnovnog rasta ideja uz dodatak eksperimentalnog življenja, i uz modifikaciju pod utjecajem imitacije bliskih suradnika. Utemeljenost filozofskih zaključaka ovisi o oštrom, iskrenom i pronicavom razmišljanju kao i osjetljivosti prema značenjima i preciznosti procjene. Moralne kukavice nikada ne mogu postići visoke razine filozofskog razmišljanja; čovjek mora imati hrabrosti kako bi osvojio nove razine iskustva i nastojao proučiti neistražena područja intelektualnog življenja.

S vremenom se rađaju novi sustavi vrijednosti; dostižu se nove formulacije načela i standarda; preoblikuju se navike i ideali; postiže se neka ideja o osobnom Bogu, za kojom slijedi sve šire poimanje vlastitog odnosa s njim.

Velika razlika između religiozne i nereligiozne filozofije življenja počiva u prirodi i razini priznatih vrijednosti i predmeta odanosti. Postoje četiri faze u evoluciji religiozne filozofije: Takvo iskustvo može postati samo potvrđujuće, ograničeno na podređenost tradiciji i autoritetu. Ili se može zadovoljiti manjim postignućima, dovoljnim za stabilizaciju svakodnevnog življenja, čime rano postaje uhićeno na tako neočekivano niskoj razini. Takvi smrtnici vjeruju u kretanje linijom manjeg otpora. Treća skupina napreduje na razinu logičke intelektualnosti, ali tu stagnira jer postaje žrtva kulturnog ropstva. Doista je žalosno vidjeti kako veličanstveni intelekti postaju žrtvama okrutnog stiska kulturnih okova. Jednako je žalosno

7. A PERSONAL PHILOSOPHY OF RELIGION

101:7.1 (1113.7) An idea is only a theoretical plan for action, while a positive decision is a validated plan of action. A stereotype is a plan of action accepted without validation. The materials out of which to build a personal philosophy of religion are derived from both the inner and the environmental experience of the individual. The social status, economic conditions, educational opportunities, moral trends, institutional influences, political developments, racial tendencies, and the religious teachings of one's time and place all become factors in the formulation of a personal philosophy of religion. Even the inherent temperament and intellectual bent markedly determine the pattern of religious philosophy. Vocation, marriage, and kindred all influence the evolution of one's personal standards of life.

101:7.2 (1113.8) A philosophy of religion evolves out of a basic growth of ideas plus experimental living as both are modified by the tendency to imitate associates. The soundness of philosophic conclusions depends on keen, honest, and discriminating thinking in connection with sensitivity to meanings and accuracy of evaluation. Moral cowards never achieve high planes of philosophic thinking; it requires courage to invade new levels of experience and to attempt the exploration of unknown realms of intellectual living.

101:7.3 (1114.1) Presently new systems of values come into existence; new formulations of principles and standards are achieved; habits and ideals are reshaped; some idea of a personal God is attained, followed by enlarging concepts of relationship thereto.

101:7.4 (1114.2) The great difference between a religious and a nonreligious philosophy of living consists in the nature and level of recognized values and in the object of loyalties. There are four phases in the evolution of religious philosophy: Such an experience may become merely conformative, resigned to submission to tradition and authority. Or it may be satisfied with slight attainments, just enough to stabilize the daily living, and therefore becomes early arrested on such an adventitious level. Such mortals believe in letting well enough alone. A third group progress to the level of logical intellectuality but there stagnate in consequence of cultural slavery. It is indeed pitiful to behold giant intellects held so securely

promatrati one koji se oslobađaju robovanja kulturi i umjesto toga postaju žrtve materijalističkih okova onoga što se pogrešno naziva znanost. Četvrta razina filozofije postiže slobodu od svih konvencionalnih i tradicionalnih zapreka i usudjuje se misliti, djelovati i živjeti časno, odano, bez straha, i istinito.

Najveći test bilo koje religiozne filozofije se sastoji u tome da li uočava razliku između stvarnosti materijalnog i duhovnog svijeta, istodobno uviđajući njihovo ujedinjenje u intelektualnim nastojanjima i društvenoj službi. Zrela religijska filozofija ne miješa stvari koje se tiču Boga sa stvarima koje se tiču cara. Niti ona prihvaća estetski kult pukih čuda kao zamjenu za religiju.

Filozofija preobražava onu primitivnu religiju koja najvećim dijelom počiva na izmišljotinama savjesti u to živuće iskustvo u uspinjućim vrijednostima kozmičke stvarnosti.

8. VJERA I VJEROVANJE

Vjeronanje postiže razinu vjere kad motivira život i oblikuje način življenja. Prihvaćanje nekog učenja kao istinitog nije vjera; to je puko vjeronanje. Niti su sigurnost i uvjerenje vjera. Umno stanje postiže razine vjere samo kad istinski dominira način življenja. Vjera je živuća osobina istinskog osobnog religioznog iskustva. Čovjek vjeruje u istinu, divi se ljepoti i poštuje dobrotu, ali ih ne obožava; takav je stav vjere spasenja usmjeren na samog Boga, koji je personifikacija istih i beskonačno mnogo više.

Vjeronanje uvijek ograničava i obvezuje; vjera proširuje i otpušta. Vjeronanje fiksira, vjera oslobađa. Ali živuća religiozna vjera je više od asocijacije plemenitih uvjerenja; ona je više od uzvišenog sustava filozofije; ona je živuće iskustvo koje se bavi duhovnim značenjima, božanskim idealima i vrhovnim vrijednostima; to je poznavanje Boga i služenje čovjeku. Uvjerenja mogu postati imetak skupine, ali vjera mora biti osobna. Teološka uvjerenja mogu biti sugerirana skupini, ali vjera može ustrajati samo u srcu individualnog praktika religije.

Vjera je krivotvorila povjerenje ako se usudi tražiti od svojih odanika da zanijekaju stvarnosti i prihvate izmišljotine. Vjera zloupotrebljava povjerenje kad potiče izdaju intelektualnog integriteta i odanosti vrhovnim vrijednostima i božanskim idealima. Vjera nikada ne izbjegava dužnosti suočavanja s problemima smrtnog življenja. Živuća vjera ne vodi netrpeljivosti, progonu ili netoleranciji.

within the cruel grasp of cultural bondage. It is equally pathetic to observe those who trade their cultural bondage for the materialistic fetters of a science, falsely so called. The fourth level of philosophy attains freedom from all conventional and traditional handicaps and dares to think, act, and live honestly, loyally, fearlessly, and truthfully.

101:7.5 (1114.3) The acid test for any religious philosophy consists in whether or not it distinguishes between the realities of the material and the spiritual worlds while at the same moment recognizing their unification in intellectual striving and in social serving. A sound religious philosophy does not confound the things of God with the things of Caesar. Neither does it recognize the aesthetic cult of pure wonder as a substitute for religion.

101:7.6 (1114.4) Philosophy transforms that primitive religion which was largely a fairy tale of conscience into a living experience in the ascending values of cosmic reality.

8. FAITH AND BELIEF

101:8.1 (1114.5) Belief has attained the level of faith when it motivates life and shapes the mode of living. The acceptance of a teaching as true is not faith; that is mere belief. Neither is certainty nor conviction faith. A state of mind attains to faith levels only when it actually dominates the mode of living. Faith is a living attribute of genuine personal religious experience. One believes truth, admires beauty, and reverences goodness, but does not worship them; such an attitude of saving faith is centered on God alone, who is all of these personified and infinitely more.

101:8.2 (1114.6) Belief is always limiting and binding; faith is expanding and releasing. Belief fixates, faith liberates. But living religious faith is more than the association of noble beliefs; it is more than an exalted system of philosophy; it is a living experience concerned with spiritual meanings, divine ideals, and supreme values; it is God-knowing and man-serving. Beliefs may become group possessions, but faith must be personal. Theologic beliefs can be suggested to a group, but faith can rise up only in the heart of the individual religionist.

101:8.3 (1114.7) Faith has falsified its trust when it presumes to deny realities and to confer upon its devotees assumed knowledge. Faith is a traitor when it fosters betrayal of intellectual integrity and belittles loyalty to supreme values and divine ideals. Faith never shuns the problem-solving duty of mortal living. Living faith does not foster bigotry, persecution, or intolerance.

Vjera ne okiva čovjekovu stvaralačku maštu, niti vodi nepromišljenom i predrasudnom stavu prema otkrićima znanstvenih istraživanja. Vjera vitalizira religiju i potiče religioznog čojeka na herojsko življenje zlatnog pravila. Entuzijazam vjere je u skladu sa znanjem, i njegove težnje su preludij za uzvišeni mir.

9. RELIGIJA I MORALNOST

Ni jedno se takozvano otkrivenje religije ne može smatrati autentičnim ako ne priznaje dužnosne zahtjeve etičkih obveza koje je stvorila i njegovala apriorna evolucijska religija. Otkrivenje uvijek proširuje etička gledišta evolucijske religije, istodobno i nepogrešivo proširujući moralne obveze svih prethodnih otkrivenja.

Kad se usudite kritički suditi čovjekovoj primitivnoj religiji (ili religiji primitivnog čovjeka), ne zaboravite da takvim primitivnim ljudima treba suditi i ocjenjivati njihovo religiozno iskustvo u skladu s njihovim prosvjetljenjem i statusom savjesti. Pogrešno je suditi tuđoj religiji prema svojim vlastitim standardima znanja i istine.

Istinska religija je to blaženo i duboko uvjerenje u duši koje uvjerljivo opominje čovjeka da je greška ne vjerovati u te morontijalne stvarnosti koje čine njegove najviše etičke i moralne koncepte, njegovo najviše tumačenje najvećih životnih vrijednosti i najdubljih kozmičkih stvarnosti. A takva je religija jednostavno doživljaj davanja intelektualne odanosti najvišim diktatima duhovne svijesti.

Potraga za ljepotom je dio religije samo u mjeri u kojoj ona djeluje etički i u kojoj obogaćuje koncept morala. Umjetnost je religiozna jedino kad u sebi nosi svrhu koja je proistekla iz visoke duhovne motivacije.

Prosvjetljena duhovna svijest civiliziranog čovjeka se ne zanima toliko za bilo kakva intelektualna uvjerenja ili bilo koji pojedini način življenja, koliko se zanima za otkrivanje istine življenja, dobru i ispravnu vještinu reagiranja na repetitivne situacije smrtne egzistencije. Moralna svijest nije ništa drugo nego ime koje označava čovjekovo priznanje i svjesnost onih etičkih i novih morontijalnih vrijednosti koje dužnost nalaže u svakodnevnoj kontroli i usmjeravanju ponašanja.

Iako priznajemo da religija nije savršena, postoje najmanje dva praktična ispoljenja njezine

101:8.4 (1115.1) Faith does not shackle the creative imagination, neither does it maintain an unreasoning prejudice toward the discoveries of scientific investigation. Faith vitalizes religion and constrains the religionist heroically to live the golden rule. The zeal of faith is according to knowledge, and its strivings are the preludes to sublime peace.

9. RELIGION AND MORALITY

101:9.1 (1115.2) No professed revelation of religion could be regarded as authentic if it failed to recognize the duty demands of ethical obligation which had been created and fostered by preceding evolutionary religion. Revelation unfailingly enlarges the ethical horizon of evolved religion while it simultaneously and unfailingly expands the moral obligations of all prior revelations.

101:9.2 (1115.3) When you presume to sit in critical judgment on the primitive religion of man (or on the religion of primitive man), you should remember to judge such savages and to evaluate their religious experience in accordance with their enlightenment and status of conscience. Do not make the mistake of judging another's religion by your own standards of knowledge and truth.

101:9.3 (1115.4) True religion is that sublime and profound conviction within the soul which compellingly admonishes man that it would be wrong for him not to believe in those morontial realities which constitute his highest ethical and moral concepts, his highest interpretation of life's greatest values and the universe's deepest realities. And such a religion is simply the experience of yielding intellectual loyalty to the highest dictates of spiritual consciousness.

101:9.4 (1115.5) The search for beauty is a part of religion only in so far as it is ethical and to the extent that it enriches the concept of the moral. Art is only religious when it becomes diffused with purpose which has been derived from high spiritual motivation.

101:9.5 (1115.6) The enlightened spiritual consciousness of civilized man is not concerned so much with some specific intellectual belief or with any one particular mode of living as with discovering the truth of living, the good and right technique of reacting to the ever-recurring situations of mortal existence. Moral consciousness is just a name applied to the human recognition and awareness of those ethical and emerging morontial values which duty demands that man shall abide by in the day-by-day control and guidance of conduct.

101:9.6 (1115.7) Though recognizing that religion is imperfect, there are at least two practical

naravi i djelovanja:

1. Duhovni poriv i filozofski pritisak religije imaju tendenciju da navedu čovjeka da projicira svoju procjenu moralnih vrijednosti izravno na poslove svojih bližnjih — etička reakcija religije.

2. Religija stvara u ljudskom umu produhovljenu svijest božanske stvarnosti utemeljenu i vjerom izvedenu iz apriornih ideja moralnih vrijednosti i koordiniranu s nadodatim konceptima duhovnih vrijednosti. Religija tako postaje cenzor smrtnih poslova, oblik uzvišenog moralnog povjerenja u stvarnost, uzvišenih stvarnosti vremena i trajnijih stvarnosti vječnosti.

Vjera postaje veza između moralne svijesti i duhovnog koncepta trajne stvarnosti. Religija postaje put čovjekovog bijega od materijalnih ograničenja vremenskog i prirodnog svijeta u uzvišene stvarnosti vječnog i duhovnog svijeta pomoću i putem tehnike spasenja, progresivne morontija transformacije.

10. RELIGIJA KAO ČOVJEKOV OSLOBODITELJ

Inteligentan čovjek zna da je dijete prirode, dio materijalnog svemira; on također ne opaža nikakvu vještinu opstanka individualne ličnosti u kretnjama i naponima matematičke razine energetskog svemira. Čovjek ne može razlučiti duhovnu stvarnost kroz ispitivanje fizičkih uzroka i posljedica.

Ljudsko biće je dalje svjesno da je dio idejnog kozmosa, ali dok ideje mogu nadživjeti pojedinačni životni vijek, ne postoji ništa u pojmovima što osigurava osobni opstanak ličnosti njihova izumitelja. Čak ni iscrpljivanje mogućnosti logike i rasuđivanja ne obznanjuje korisniku te logike i rasuđivanja vječnu istinu opstanka ličnosti.

Materijalna razina zakona osigurava kontinuitet uzročnosti, beskrajnu povezanost učinka s prethodnim djelima; razina uma ukazuje na neprekidnost pojmnovnih mogućnosti, besprekidan protok konceptualne potencijalnosti iz prepostojećih zamisli. No, niti jedna od tih razina svemira ne otkriva znatželjnom umu mogući način bijega od nepotpunosti statusa i nepodnošljive neizvjesnosti stanja prolazne kozmičke stvarnosti, privremene zemaljske ličnosti koja je osuđena na smrt po iscrpljenju svojih ograničenih životnih energija.

Samo kroz morontija put koji vodi do

manifestations of its nature and function:

101:9.7 (1115.8) 1. The spiritual urge and philosophic pressure of religion tend to cause man to project his estimation of moral values directly outward into the affairs of his fellows — the ethical reaction of religion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religion creates for the human mind a spiritualized consciousness of divine reality based on, and by faith derived from, antecedent concepts of moral values and co-ordinated with superimposed concepts of spiritual values. Religion thereby becomes a censor of mortal affairs, a form of glorified moral trust and confidence in reality, the enhanced realities of time and the more enduring realities of eternity.

101:9.9 (1116.1) Faith becomes the connection between moral consciousness and the spiritual concept of enduring reality. Religion becomes the avenue of man's escape from the material limitations of the temporal and natural world to the supernal realities of the eternal and spiritual world by and through the technique of salvation, the progressive morontia transformation.

10. RELIGION AS MAN'S LIBERATOR

101:10.1 (1116.2) Intelligent man knows that he is a child of nature, a part of the material universe; he likewise discerns no survival of individual personality in the motions and tensions of the mathematical level of the energy universe. Nor can man ever discern spiritual reality through the examination of physical causes and effects.

101:10.2 (1116.3) A human being is also aware that he is a part of the ideational cosmos, but though concept may endure beyond a mortal life span, there is nothing inherent in concept which indicates the personal survival of the conceiving personality. Nor will the exhaustion of the possibilities of logic and reason ever reveal to the logician or to the reasoner the eternal truth of the survival of personality.

101:10.3 (1116.4) The material level of law provides for causality continuity, the unending response of effect to antecedent action; the mind level suggests the perpetuation of ideational continuity, the unceasing flow of conceptual potentiality from pre-existent conceptions. But neither of these levels of the universe discloses to the inquiring mortal an avenue of escape from partiality of status and from the intolerable suspense of being a transient reality in the universe, a temporal personality doomed to be extinguished upon the exhaustion of the limited life energies.

101:10.4 (1116.5) It is only through the morontial

duhovnog uvida čovjek može razbiti okove svog smrtnog statusa u svemiru. Energija i um vode natrag u Raj i Božanstvo, ali ni energetsko ni umno obdarenje smrtnog čovjeka ne proizlaze izravno iz takvog Rajskog Božanstva. Samo u duhovnom smislu je čovjek dijete Boga. I to je istina jer samo u duhovnom smislu u čovjeku prebiva Rajski Otac. Čovječanstvo nikada neće otkriti božanstvo izuzev religioznim iskustvom i življenjem istinske vjere. Kad vjera prihvaća istinu Boga, ona omogućuje čovjeku da se oslobodi spona materijalnih ograničenja i daje mu racionalnu nadu da može bez opasnosti naći izlaz iz materijalne domene na kojoj je smrt, i ući u duhovnu domenu, na kojoj je život vječni.

Svrha religije nije zadovoljenje znatiželje o Bogu, već postignuće intelektualne postojanosti i filozofske sigurnosti, stabilizacija i obogaćenje ljudskog življenja spajanjem smrtnog s božanskim, djelomičnog sa savršenim, čovjeka i Boga. Pomoću religioznog iskustva čovjekovi pojmovi idealnosti postaju obdareni stvarnošću.

Nikada ne mogu postojati bilo znanstveni ili logički dokazi božanstvenosti. Samo po sebi, rasuđivanje nikada ne može potvrditi vrijednosti i dobrote religioznog iskustva. Ali zauvijek je istina: Tko god želi činiti Božju volju može shvatiti valjanost duhovnih vrijednosti. To je najbliži mogući pristup dokazu stvarnosti religioznog iskustva na smrtnoj razini. Takva vjera nudi jedini put iz mehaničkih pandži materijalnog svijeta i iz neistinitih izobličenja nepotpunosti intelektualnog svijeta; to je jedino otkriveno rješenje kojim se može prebroditi tjesnac smrtnog razmišljanja o nastavku života individualne ličnosti. To je jedina putovnica za upotpunjenje stvarnosti i vječnosti života u univerzalnoj tvorevini ljubavi, zakona, jedinstva i progresivnog postignuća Božanstva.

Religija uspješno liječi čovjekov osjećaj idealističke izoliranosti i duhovne osamljenosti; ona vjerniku daje građanska prava Božjeg sina, državljanina novog i smislenog svemira. Religija uvjerava čovjeka da, ako slijedi tračak svjetla ispravnosti u svojoj duši, on se može poistovjetiti s planom Beskonačnog i ciljem Vječnog. Takva oslobođena duša se smjesti osjeća kao kod kuće u ovom novom svemiru, njegovom svemiru.

Kada doživite takvu transformaciju vjere, više niste ropski dio matematičkog kozmosa nego oslobođeni sin Oca Svih koji ima slobodnu volju. Takav se oslobođeni sin više ne bori usamljeno protiv neumoljive propasti prilikom prestanka

avenue leading to spiritual insight that man can ever break the fetters inherent in his mortal status in the universe. Energy and mind do lead back to Paradise and Deity, but neither the energy endowment nor the mind endowment of man proceeds directly from such Paradise Deity. Only in the spiritual sense is man a child of God. And this is true because it is only in the spiritual sense that man is at present endowed and indwelt by the Paradise Father. Mankind can never discover divinity except through the avenue of religious experience and by the exercise of true faith. The faith acceptance of the truth of God enables man to escape from the circumscribed confines of material limitations and affords him a rational hope of achieving safe conduct from the material realm, whereon is death, to the spiritual realm, wherein is life eternal.

101:10.5 (1116.6) The purpose of religion is not to satisfy curiosity about God but rather to afford intellectual constancy and philosophic security, to stabilize and enrich human living by blending the mortal with the divine, the partial with the perfect, man and God. It is through religious experience that man's concepts of ideality are endowed with reality.

101:10.6 (1116.7) Never can there be either scientific or logical proofs of divinity. Reason alone can never validate the values and goodnesses of religious experience. But it will always remain true: Whosoever wills to do the will of God shall comprehend the validity of spiritual values. This is the nearest approach that can be made on the mortal level to offering proofs of the reality of religious experience. Such faith affords the only escape from the mechanical clutch of the material world and from the error distortion of the incompleteness of the intellectual world; it is the only discovered solution to the impasse in mortal thinking regarding the continuing survival of the individual personality. It is the only passport to completion of reality and to eternity of life in a universal creation of love, law, unity, and progressive Deity attainment.

101:10.7 (1117.1) Religion effectually cures man's sense of idealistic isolation or spiritual loneliness; it enfranchises the believer as a son of God, a citizen of a new and meaningful universe. Religion assures man that, in following the gleam of righteousness discernible in his soul, he is thereby identifying himself with the plan of the Infinite and the purpose of the Eternal. Such a liberated soul immediately begins to feel at home in this new universe, his universe.

101:10.8 (1117.2) When you experience such a transformation of faith, you are no longer a slavish part of the mathematical cosmos but rather a liberated volitional son of the Universal Father. No longer is such a liberated son fighting alone

vremenske egzistencije; on više nije bespomoćno zaraćen s prirodom; on više ne posrće od paralizirajućeg straha da je eventualno uložio svoje povjerenje u neke bezizlazne fantazme ili ih privezao za neku iluzornu pogrešku.

Sada su, dakle, Božji sinovi zajednički uvršteni u borbu za pobjedu stvarnosti nad djelomičnim sjenama egzistencije. Konačno sva bića postaju svjesna činjenice da su Bog i veliko mnoštvo božanskih bića gotovo beskonačnog svemira na njihovoj strani u uzvišenoj borbi za postignuće vječnosti života i božanstvenosti statusa. Takvi vjerom oslobođeni sinovi definitivno postaju dijelom bitke vremena na strani vrhovnih snaga i božanskih ličnosti vječnosti; čak se i zvijezde u svojim putanjama bore za njih; oni napokon promatraju svemir iznutra, iz Božje perspektive, i sve nesigurnosti materijalne izolacije počinju primati sigurnost vječnog duhovnog napredovanja. Čak i samo vrijeme postaje puka sjena vječnosti Rajskih stvarnosti na pokretnom oklopu prostora.

[Predstavio Melkizedek Nabadona.]

against the inexorable doom of the termination of temporal existence; no longer does he combat all nature, with the odds hopelessly against him; no longer is he staggered by the paralyzing fear that, perchance, he has put his trust in a hopeless phantasm or pinned his faith to a fanciful error.

101:10.9 (1117.3) Now, rather, are the sons of God enlisted together in fighting the battle of reality's triumph over the partial shadows of existence. At last all creatures become conscious of the fact that God and all the divine hosts of a well-nigh limitless universe are on their side in the supernal struggle to attain eternity of life and divinity of status. Such faith-liberated sons have certainly enlisted in the struggles of time on the side of the supreme forces and divine personalities of eternity; even the stars in their courses are now doing battle for them; at last they gaze upon the universe from within, from God's viewpoint, and all is transformed from the uncertainties of material isolation to the sureties of eternal spiritual progression. Even time itself becomes but the shadow of eternity cast by Paradise realities upon the moving panoply of space.

101:10.10 (1117.4) [Presented by a Melchizedek of Nabadon.]

POGLAVLJE 102. TEMELJI RELIGIOZNE VJERE

⇨ 101

Knjiga Urantije

103 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 102 TEMELJI RELIGIOZNE VJERE

Sekcije

Uvod

1. UVJERENJA VJERE
2. RELIGIJA I STVARNOST
3. ZNANJE, MUDROST I UVID
4. ČINJENICA ISKUSTVA
5. NADMOĆ SVRHovitog
POTENCIJALA
6. SIGURNOST RELIGIOZNE VJERE
7. SIGURNOST U BOŽANSKO
8. DOKAZI RELIGIJE

PAPER 102 THE FOUNDATIONS OF RELIGIOUS FAITH SECTIONS

Introduction

1. Assurances of Faith
2. Religion and Reality
3. Knowledge, Wisdom, and Insight
4. The Fact of Experience
5. The Supremacy of Purposive Potential
6. The Certainty of Religious Faith
7. The Certitude of the Divine
8. The Evidences of Religion

Uvod

ZA materijalistu bez vjere, čovjek je jednostavno evolucijska slučajnost. Njegove nade u opstanak nisu ništa drugo nego plod smrtničke mašte; njegovi strahovi, ljubavi, težnje i uvjerenja nisu ništa drugo nego rezultat slučajnog dodira određenih beživotnih atoma materije. Nikakvo ispoljenje energije niti bilo kakav izraz vjerovanja ne mogu prenijeti čovjeka u naredni život. Predani trud i inspirativni genij čak i najboljih ljudi su osuđeni na uništenje smrću, na dugu i usamljenu noć vječnog zaborava i uništenja duše. Neizrecivi je očaj čovjekova jedina nagrada za življenje i patnju pod vremenskim suncem smrtničke egzistencije. Svaki dan života polako ali sigurno zateže stisak nemilosrdne propasti koju je neprijateljski i neumoljivi svemir materije odredio za krunidbenu uvredu svemu u ljudskoj žudnji što je lijepo, plemenito, uzvišeno i dobro.

Ali takav nije čovjekov kraj i vječna sudbina; takva vizija nije ništa drugo nego vapaj očaja neke lutajuće duše koja se našla izgubljena u duhovnoj

INTRODUCTION

^{102:0.1 (1118.1)} TO THE unbelieving materialist, man is simply an evolutionary accident. His hopes of survival are strung on a figment of mortal imagination; his fears, loves, longings, and beliefs are but the reaction of the incidental juxtaposition of certain lifeless atoms of matter. No display of energy nor expression of trust can carry him beyond the grave. The devotional labors and inspirational genius of the best of men are doomed to be extinguished by death, the long and lonely night of eternal oblivion and soul extinction. Nameless despair is man's only reward for living and toiling under the temporal sun of mortal existence. Each day of life slowly and surely tightens the grasp of a pitiless doom which a hostile and relentless universe of matter has decreed shall be the crowning insult to everything in human desire which is beautiful, noble, lofty, and good.

^{102:0.2 (1118.2)} But such is not man's end and eternal destiny; such a vision is but the cry of despair uttered by some wandering soul who has become

tami, i koja se hrabro hvata u koštac s mehanističkim finesama materijalne filozofije, zaslijepljena pometnjom i izobličenjem kompleksnog učenja. A svu tu tegobu tame i svu tu sudbinu očaja zauvijek može odagnati jedan jedini hrabri potez vjere čak i najniže i najnepismenije Božje djece na zemlji.

Ova se spasiteljska vjera rađa u ljudskom srcu kada čovjekova moralna svijest uvidi da se ljudske vrijednosti mogu prevesti u smrtnom iskustvu od materijalnih u duhovne, od ljudskih do božanskih i od vremena do vječnosti.

1. UVJERENJA VJERE

Djelovanje Misaonog Ispravljača objašnjava prevođenje čovjekovog primitivnog i evolucijskog smisla za dužnost u tu višu i čvršću vjeru u vječne stvarnosti otkrivenja. U čovjekovu srcu mora postojati težnja za savršenstvom kako bi se osigurala sposobnost za razumijevanje staza vjere koje vode vrhovnom postignuću. Ako bilo tko odabere činiti božansku volju, on će znati put istine. Doslovce je istina: "Ljudske stvari morate znati da bi ih voljeli, dok božanske stvari morate voljeti da bi ih znali." Ali poštene sumnje i iskrena pitanja nisu grijeh; takvi stavovi samo odgađaju napredak na progresivnom putu postignuća savršenstva. Djetinje povjerenje osigurava čovjekov ulazak u kraljevstvo nebeskog uspona, ali napredak u potpunosti ovisi o energičnom življenju robusne i čvrste vjere posve odraslog čovjeka.

Rasuđivanje znanosti se temelji na vidljivim činjenicama vremena; vjera religije polazi od programa duha vječnosti. To što znanje i rasuđivanje ne mogu učiniti za nas, prava mudrost nas opominje da dopustimo vjeri da ostvari kroz religiozni uvid i duhovnu preobrazbu.

Zahvaljujući izolaciji pobune, otkrivenje istine na Urantiji je previše često bilo pomiješano s tvrdnjama djelomičnih i prolaznih kozmologija. Istina ostaje nepromijenjena iz generacije u generaciju, ali s njom povezana učenja o fizičkom svijetu variraju iz dana u dan i iz godine u godinu. Nemojte omalovažavati vječnu istinu jer se slučajno nalazi u društvu zastarjelih shvaćanja u vezi materijalnog svijeta. Što više znanosti poznajete, to manje sigurni možete biti; što više religije imate, to ste sigurniji.

Uvjerenja znanosti u potpunosti proizlaze od intelekta; uvjerenja religije proizlaze iz samih temelja cjelokupne ličnosti. Znanost se obraća

lost in spiritual darkness, and who bravely struggles on in the face of the mechanistic sophistries of a material philosophy, blinded by the confusion and distortion of a complex learning. And all this doom of darkness and all this destiny of despair are forever dispelled by one brave stretch of faith on the part of the most humble and unlearned of God's children on earth.

102:0.3 (1118.3) This saving faith has its birth in the human heart when the moral consciousness of man realizes that human values may be translated in mortal experience from the material to the spiritual, from the human to the divine, from time to eternity.

1. ASSURANCES OF FAITH

102:1.1 (1118.4) The work of the Thought Adjuster constitutes the explanation of the translation of man's primitive and evolutionary sense of duty into that higher and more certain faith in the eternal realities of revelation. There must be perfection hunger in man's heart to insure capacity for comprehending the faith paths to supreme attainment. If any man chooses to do the divine will, he shall know the way of truth. It is literally true, "Human things must be known in order to be loved, but divine things must be loved in order to be known." But honest doubts and sincere questionings are not sin; such attitudes merely spell delay in the progressive journey toward perfection attainment. Childlike trust secures man's entrance into the kingdom of heavenly ascent, but progress is wholly dependent on the vigorous exercise of the robust and confident faith of the full-grown man.

102:1.2 (1119.1) The reason of science is based on the observable facts of time; the faith of religion argues from the spirit program of eternity. What knowledge and reason cannot do for us, true wisdom admonishes us to allow faith to accomplish through religious insight and spiritual transformation.

102:1.3 (1119.2) Owing to the isolation of rebellion, the revelation of truth on Urantia has all too often been mixed up with the statements of partial and transient cosmologies. Truth remains unchanged from generation to generation, but the associated teachings about the physical world vary from day to day and from year to year. Eternal truth should not be slighted because it chances to be found in company with obsolete ideas regarding the material world. The more of science you know, the less sure you can be; the more of religion you have, the more certain you are.

102:1.4 (1119.3) The certainties of science proceed entirely from the intellect; the certitudes of religion spring from the very foundations of the entire

razumijevanju uma; religija se obraća odanosti i predanosti tijela, uma i duha, čak i cijele ličnosti.

Bog je tako stvaran i apsolutan da se nikakav materijalni dokaz niti ikakva demonstracija takozvanih čuda ne mogu ponuditi kao svjedočanstvo njegovoj stvarnosti. Uvijek ćemo ga znati jer mu vjerujemo, a naša vjera u njega u potpunosti počiva na osobnom sudjelovanju u božanskim manifestacijama njegove beskonačne stvarnosti.

Unutarnji Misaoni Ispravljač nepogrešivo pobuđuje u čovjekovoj duši istinsku i upitnu potragu za savršenstvom, kao i dalekosežnu radoznalost koja se može prikladno zadovoljiti samo duhovnim zajedništvom s Bogom, božanskim izvorom tog Ispravljača. Čovjekova gladna duša odbija biti zadovoljna s bilo čim manjim od osobne realizacije živućeg Boga. Što god više Bog može biti od visoke i savršene moralne ličnosti, on ne može, u našem žudnom i konačnom shvaćanju, biti išta manje.

2. RELIGIJA I STVARNOST

Pozorni umovi i pronicave duše znaju religiju kad je pronađu u životima svojih bližnjih. Religija ne zahtijeva nikakvu definiciju; svi znamo njezine društvene, intelektualne, moralne i duhovne plodove. I sve to proizlazi iz činjenice da religija pripada ljudskom rodu; ona nije proizvod kulture. Istina, čovjekovo shvaćanje religije je još uvijek ljudsko i stoga često podložno okovima neznanja, sujevjerja, varljive sofisticiranosti i obmana lažne filozofije.

Jedna od karakterističnih osobitosti istinskog religioznog uvjerenja je to da je, unatoč apsolutnosti njegovih tvrdnji i čvrstini njegova stava, duh njegova izražaja tako staložen i uravnotežen da nikada ne odaje ni najmanji dojam nametljivosti i egoističnog veličanja. Mudrost religioznog iskustva je ponešto paradoksična jer jednim dijelom ima ljudsko porijeklo, dok je drugim dijelom izvedenica Ispravljača. Religiozna sila nije proizvod osobnih povlastica pojedinca, nego je rezultat tog uzvišenog partnerstva čovjeka i vječnog izvora sve mudrosti. Riječi i djela istinske i neokaljane religije postaju uvjerljivo mjerodavne za sve prosvjetljene smrtnike.

Teško je ustanoviti i analizirati čimbenike religioznog iskustva, ali nije teško uočiti da oni koji prakticiraju religiju žive kao da su već u prisutnosti Vječnoga. Vjernici reagiraju na ovaj vremenski život kao da već imaju besmrtnost. U životima

personality. Science appeals to the understanding of the mind; religion appeals to the loyalty and devotion of the body, mind, and spirit, even to the whole personality.

102:1.5 (1119.4) God is so all real and absolute that no material sign of proof or no demonstration of so-called miracle may be offered in testimony of his reality. Always will we know him because we trust him, and our belief in him is wholly based on our personal participation in the divine manifestations of his infinite reality.

102:1.6 (1119.5) The indwelling Thought Adjuster unfailingly arouses in man's soul a true and searching hunger for perfection together with a far-reaching curiosity which can be adequately satisfied only by communion with God, the divine source of that Adjuster. The hungry soul of man refuses to be satisfied with anything less than the personal realization of the living God. Whatever more God may be than a high and perfect moral personality, he cannot, in our hungry and finite concept, be anything less.

2. RELIGION AND REALITY

102:2.1 (1119.6) Observing minds and discriminating souls know religion when they find it in the lives of their fellows. Religion requires no definition; we all know its social, intellectual, moral, and spiritual fruits. And this all grows out of the fact that religion is the property of the human race; it is not a child of culture. True, one's perception of religion is still human and therefore subject to the bondage of ignorance, the slavery of superstition, the deceptions of sophistication, and the delusions of false philosophy.

102:2.2 (1119.7) One of the characteristic peculiarities of genuine religious assurance is that, notwithstanding the absoluteness of its affirmations and the stanchness of its attitude, the spirit of its expression is so poised and tempered that it never conveys the slightest impression of self-assertion or egoistic exaltation. The wisdom of religious experience is something of a paradox in that it is both humanly original and Adjuster derivative. Religious force is not the product of the individual's personal prerogatives but rather the outworking of that sublime partnership of man and the everlasting source of all wisdom. Thus do the words and acts of true and undefiled religion become compellingly authoritative for all enlightened mortals.

102:2.3 (1119.8) It is difficult to identify and analyze the factors of a religious experience, but it is not difficult to observe that such religious practitioners live and carry on as if already in the presence of the Eternal. Believers react to this temporal life as

takvih smrtnika postoji neosporna originalnost i spontanost izražaja po kojoj se zauvijek razlikuju od svojih bližnjih koji su usvojili samo mudrost ovoga svijeta. Religiozni ljudi naočigled žive u stanju učinkovitog oslobođenja od vrtoglave žurbe i bolnog stresa nestalnosti koje su svojstvene zamaljskim strujama vremena; oni ispoljavaju postojanost ličnosti i smirenost karaktera koji se ne mogu objasniti zakonima fiziologije, psihologije i sociologije.

Vrijeme je neizostavan čimbenik u postignuću znanja; religija čini svoja obdarenja neposredno dostupnim, iako je važno omogućiti skladan rast, čvrsto napredovanje u svim fazama religioznog iskustva. Poroga za znanjem je vječno nastojanje; uvijek učite, ali nikada niste u stanju dostići puno znanje apsolutne istine. U samom znanju nikada ne može postojati apsolutna sigurnost, samo povećana vjerojatnost približavanja; ali religiozna duša duhovnog prosvjetljenja *zna*, i *zna sada*. A ipak, ta duboka i pozitivna signurnost ne vodi takve zdravoumne praktikante religije da se manje zanimaju za uspone i padove napretka ljudske mudrosti, koja je na svom materijalnom kraju povezana sa sporo napredujućom znanosti.

Čak ni otkrića znanosti nisu istinski *stvarna* u svijesti ljudskog iskustva dok ne budu pojednostavljena i usklađena, dok njihove relevantne činjenice ne poprime stvarni *smisao* kroz uključanje u krugove misaonih struja uma. Smrtni čovjek promatra čak i svoje fizičko okruženje sa razine uma, iz perspektive svog psihološkog registra. Nije, dakle, čudno što čovjek treba prvo izgraditi vrlo ujedinjeno tumačenje svemira, a zatim nastojati identificirati to energetsko jedinstvo svoje znanosti s duhom jedinstva svog religioznog iskustva. Um je jedinstvo; smrtna svijest živi na razini uma i spoznaje sveukupne stvarnosti očima umnog obdarenja. Perspektiva uma neće voditi egzistencijalnom jedinstvu izvora stvarnosti, Prvog Izvora i Centra, ali ona može i jednom hoće prikazati čovjeku iskustvenu sintezu energije, uma i duha u sastavu i u vidu Vrhovnog Bića. Ali um nikada ne može uspjeti u ovom ujedinjenju raznolikosti stvarnosti, osim ako je takav um duboko svjestan materijalnih stvari, intelektualnih značenja i duhovnih vrijednosti; samo u harmoniji trojedinstva funkcionalne stvarnosti postoji jedinstvo, a samo u jedinstvu postoji to zadovoljstvo ličnosti koje se rađa iz realizacije kozmičke postojanosti i dosljednosti.

Jedinstvo se najbolje može nalaći u ljudskom iskustvu kroz filozofiju. I dok tijelo filozofske misli uvijek mora biti utemeljeno na materijalnim činjenicama, duša i energija istinske filozofske dinamike počiva u smrtnom duhovnom uvidu.

if immortality already were within their grasp. In the lives of such mortals there is a valid originality and a spontaneity of expression that forever segregate them from those of their fellows who have imbibed only the wisdom of the world. Religionists seem to live in effective emancipation from harrying haste and the painful stress of the vicissitudes inherent in the temporal currents of time; they exhibit a stabilization of personality and a tranquillity of character not explained by the laws of physiology, psychology, and sociology.

102:2.4 (1120.1) Time is an invariable element in the attainment of knowledge; religion makes its endowments immediately available, albeit there is the important factor of growth in grace, definite advancement in all phases of religious experience. Knowledge is an eternal quest; always are you learning, but never are you able to arrive at the full knowledge of absolute truth. In knowledge alone there can never be absolute certainty, only increasing probability of approximation; but the religious soul of spiritual illumination *knows*, and *knows now*. And yet this profound and positive certitude does not lead such a sound-minded religionist to take any less interest in the ups and downs of the progress of human wisdom, which is bound up on its material end with the developments of slow-moving science.

102:2.5 (1120.2) Even the discoveries of science are not truly *real* in the consciousness of human experience until they are unraveled and correlated, until their relevant facts actually become *meaning* through encirclement in the thought streams of mind. Mortal man views even his physical environment from the mind level, from the perspective of its psychological registry. It is not, therefore, strange that man should place a highly unified interpretation upon the universe and then seek to identify this energy unity of his science with the spirit unity of his religious experience. Mind is unity; mortal consciousness lives on the mind level and perceives the universal realities through the eyes of the mind endowment. The mind perspective will not yield the existential unity of the source of reality, the First Source and Center, but it can and sometime will portray to man the experiential synthesis of energy, mind, and spirit in and as the Supreme Being. But mind can never succeed in this unification of the diversity of reality unless such mind is firmly aware of material things, intellectual meanings, and spiritual values; only in the harmony of the triunity of functional reality is there unity, and only in unity is there the personality satisfaction of the realization of cosmic constancy and consistency.

102:2.6 (1120.3) Unity is best found in human experience through philosophy. And while the body of philosophic thought must ever be founded on material facts, the soul and energy of true philosophic dynamics is mortal spiritual insight.

Evolucijski čovjek ne uživa prirodno u teškom radu. Kako bi održao korak u svom životnom iskustvu s neizbježnim zahtjevima i prinudnim porivima rastućeg religioznog iskustva, čovjek neprekidno mora biti aktivan u duhovnom rastu, intelektualnoj ekspanziji, otkriću novih činjenica i društvenoj službi. Istinska religija ne može postojati osim u izrazito aktivnoj ličnosti. Stoga lijeni ljudi često pokušavaju izbjeći rigoroznost istinski religioznih aktivnosti domišljatim samozavaravanjem i povlačenjem u lažno okrilje stereotipnih religioznih doktrina i dogmi. Ali istinska religija je živa. Intelektualna kristalizacija religioznih ideja znači duhovnu smrt. Ne možete smisliti religiju bez ideja, ali ako se religija svode samo na *ideju*, to više nije religija; ona postaje samo neka vrsta ljudske filozofije.

Pored toga, postoje i druge vrste nestabilnih i slabo discipliniranih duša koje koriste sentimentalne ideje religije kako bi izbjegle iritirajuće zahtjeve življenja. Kada određeni neodlučni i plašljivi smrtnici pokušaju pobjeći od neprestanog pritiska evolucijskog života, religija, kakvom je oni shvaćaju, djeluje najbližim zakonom, najboljim utočištem. Ali religija ima misiju da pripremi čovjeka da se hrabro, čak herojski, suoči s nestalnostima života. Religija je vrhunsko obdarenje evolucijskog čovjeka, to što mu omogućuje da ustraje i da se "nosi kao da vidi onoga koji je nevidljiv." Misticism je, međutim, često neka mjera povlačenja od života kojim se služe oni koji ne uživaju robusnije aktivnosti življenja religioznim životom u otvorenim arenama ljudskog društva i poslovanja. Istinska religija mora djelovati. Ponašanje će biti rezultat religije kad je čovjek uistinu ima, ili bolje rečeno kad je religiji dopušteno da istinski posjeduje čovjeka. Religija nikada neće biti zadovoljna pukim razmišljanjem i neaktivnim osjećajem.

Mi nismo slijepi pred činjenicom da religija često djeluje nepromišljeno, čak nereligiozno, ali o n a *djeluje*. Skretanja religioznih uvjerenja su vodila krvavim progonima, ali religija uvijek i nanovo mora djelovati; ona je dinamična!

3. ZNANJE, MUDROST I UVID

Intelektualna nedostatnost i nedostatak obrazovanja neminovno staju na put višem religioznom postignuću, jer tako osiromašena okolina duhovne prirode oduzima religiji njezin glavni kanal filozofskog kontakta sa svijetom znanosti. Intelektualni faktori religije igraju važnu ulogu, ali je njihova prerazvijenost ponekad jednako spoticajna i neugodna. Religija neprestano mora funkcionirati pod paradoksalnom

^{102:2.7 (1120.4)} Evolutionary man does not naturally relish hard work. To keep pace in his life experience with the impelling demands and the compelling urges of a growing religious experience means incessant activity in spiritual growth, intellectual expansion, factual enlargement, and social service. There is no real religion apart from a highly active personality. Therefore do the more indolent of men often seek to escape the rigors of truly religious activities by a species of ingenious self-deception through resorting to a retreat to the false shelter of stereotyped religious doctrines and dogmas. But true religion is alive. Intellectual crystallization of religious concepts is the equivalent of spiritual death. You cannot conceive of religion without ideas, but when religion once becomes reduced only to an *idea*, it is no longer religion; it has become merely a species of human philosophy.

^{102:2.8 (1121.1)} Again, there are other types of unstable and poorly disciplined souls who would use the sentimental ideas of religion as an avenue of escape from the irritating demands of living. When certain vacillating and timid mortals attempt to escape from the incessant pressure of evolutionary life, religion, as they conceive it, seems to present the nearest refuge, the best avenue of escape. But it is the mission of religion to prepare man for bravely, even heroically, facing the vicissitudes of life. Religion is evolutionary man's supreme endowment, the one thing which enables him to carry on and "endure as seeing Him who is invisible." Mysticism, however, is often something of a retreat from life which is embraced by those humans who do not relish the more robust activities of living a religious life in the open arenas of human society and commerce. True religion must *act*. Conduct will be the result of religion when man actually has it, or rather when religion is permitted truly to possess the man. Never will religion be content with mere thinking or unacting feeling.

^{102:2.9 (1121.2)} We are not blind to the fact that religion often acts unwisely, even irreligiously, but it *acts*. Aberrations of religious conviction have led to bloody persecutions, but always and ever religion does something; it is dynamic!

3. KNOWLEDGE, WISDOM, AND INSIGHT

^{102:3.1 (1121.3)} Intellectual deficiency or educational poverty unavoidably handicaps higher religious attainment because such an impoverished environment of the spiritual nature robs religion of its chief channel of philosophic contact with the world of scientific knowledge. The intellectual factors of religion are important, but their overdevelopment is likewise sometimes very handicapping and embarrassing. Religion must

nužnosti: ona traži učinkovitu upotrebu misli, dok u isto vrijeme diskontira duhovnu svrsishodnost svekupnog razmišljanja.

Religiozna špekulacija je neminovna, ali uvijek štetna; špekulacija uvijek krivotvori svoj predmet. Špekulacija nastoji prevesti religiju u nešto materijalno ili humanističko, i dok se na taj način izravno upliće u jasnoću logičkog razmišljanja, ona neizravno stvara sliku religije kao funkcije vremenskog svijeta, upravo onog svijeta s kojim religija uvijek treba stajati u suprotnosti. Stoga će religija uvijek biti obilježena paradoksima, paradoksima koji proizlaze iz nedostatka iskustvene povezanosti između materijalnih i duhovnih razina svemira - morontija mote, nadfilozofske osjetljivosti za opažanje istine i percepciju jedinstva.

Materijalni osjećaji, ljudske emocije, izravno vode materijalnim, sebičnim djelima. Religiozni uvidi, duhovni motivi, izravno vode religioznim radnjama, nesebičnim djelima društvene službe i altruističkog dobročinstva.

Religiozna žudnja je potraga za božanskom stvarnosti. Religiozno iskustvo je realizacija svijesti pronalaženja Boga. A kada čovjek nađe Boga, duša tog bića doživljava tako neopisiv nemir trijumfa u ovom otkriću da počinje tražiti priliku za služiteljski kontakt sa svojim manje osvijetljenim bližnjima, ne kako bi govorila o svome otkriću Boga, nego kako bi dopustila bujici vječne dobrote koja izvire iz njezine duše da osvježi i oplemeni njezine bližnje. Stvarna religija vodi uvećanoj društvenoj službi.

Znanost, znanje, vodi svijesti *činjenica*; religija, iskustvo, vodi svijesti *vrijednosti*; filozofija, mudrost, vodi *koordiniranoj* svijesti; otkrivenje (zamjena za morontija motu) vodi svijesti *istinske stvarnosti*; dok koordinacija svijesti činjenica, vrijednosti i istinske stvarnosti tvori svijest stvarnosti ličnosti, vrhunac postojanja, zajedno sa uvjerenjem u mogućnost preživljavanja smrti iste ove ličnosti.

Znanje vodi podjeli ljudi, pojavi društvenog raslojavanja i kasti. Religija vodi služenju ljudskoj dobrobiti, tako stvarajući etiku i altruizam. Mudrost vodi višem i boljem povezivanju kako ideja tako i čovjekovih bližnjih. Otkrivenje oslobađa ljude i vodi ih u vječnu pustolovinu.

Znanost kategorizira ljude; religija voli ljude, onako kako čovjek voli samoga sebe; mudrost pravilno uočava razliku među ljudima; ali otkrivenje veliča čovjeka i otkriva njegovu sposobnost za

continually labor under a paradoxical necessity: the necessity of making effective use of thought while at the same time discounting the spiritual serviceableness of all thinking.

102:3.2 (1121.4) Religious speculation is inevitable but always detrimental; speculation invariably falsifies its object. Speculation tends to translate religion into something material or humanistic, and thus, while directly interfering with the clarity of logical thought, it indirectly causes religion to appear as a function of the temporal world, the very world with which it should everlastingly stand in contrast. Therefore will religion always be characterized by paradoxes, the paradoxes resulting from the absence of the experiential connection between the material and the spiritual levels of the universe — morontia mota, the superphilosophic sensitivity for truth discernment and unity perception.

102:3.3 (1121.5) Material feelings, human emotions, lead directly to material actions, selfish acts. Religious insights, spiritual motivations, lead directly to religious actions, unselfish acts of social service and altruistic benevolence.

102:3.4 (1121.6) Religious desire is the hunger quest for divine reality. Religious experience is the realization of the consciousness of having found God. And when a human being does find God, there is experienced within the soul of that being such an indescribable restlessness of triumph in discovery that he is impelled to seek loving service-contact with his less illuminated fellows, not to disclose that he has found God, but rather to allow the overflow of the welling-up of eternal goodness within his own soul to refresh and ennoble his fellows. Real religion leads to increased social service.

102:3.5 (1122.1) Science, knowledge, leads to *fact* consciousness; religion, experience, leads to *value* consciousness; philosophy, wisdom, leads to *co-ordinate* consciousness; revelation (the substitute for morontia mota) leads to the consciousness of *true reality*; while the co-ordination of the consciousness of fact, value, and true reality constitutes awareness of personality reality, maximum of being, together with the belief in the possibility of the survival of that very personality.

102:3.6 (1122.2) Knowledge leads to placing men, to originating social strata and castes. Religion leads to serving men, thus creating ethics and altruism. Wisdom leads to the higher and better fellowship of both ideas and one's fellows. Revelation liberates men and starts them out on the eternal adventure.

102:3.7 (1122.3) Science sorts men; religion loves men, even as yourself; wisdom does justice to differing men; but revelation glorifies man and discloses his capacity for partnership with God.

partnerstvo s Bogom.

Znanost uzalud nastoji stvoriti bratstvo kulture; religija vodi stvaranju bratstva duha. Filozofija teži bratstvu mudrosti; otkrivenje oslikava vječno bratstvo, Rajski Zbor Finalista.

Znanje vodi ponosu u činjenici ličnosti; mudrost je svijest o značenju ličnosti; religija je iskustvo spoznaje vrijednosti ličnosti; otkrivenje je jamstvo za preživljavanje ličnosti.

Znanost nastoji identificirati, analizirati i klasificirati segmentirane dijelove bezgraničnog svemira. Religija shvaća ideju cjelovitosti, cijeli kozmos. Filozofija pokušava identificirati materijalne segmente znanosti s konceptom cjelovitosti koji se rađa iz duhovnog uvida. Dok filozofija u tome doživljava neuspjeh, otkrivenje tu uspijeva, potvrđujući da je kozmički krug univerzalan, vječan, apsolutan i beskonačan. Ovaj kozmos Beskonačnog JA JESAM je stoga beskonačan, bezgraničan i sveobuhvatan - bezvremen, bezprostoran i bezuvjetan. A mi svjedočimo da je Beskonačni JA JESAM također Otac Mihaela iz Nebadona i Bog ljudskog spasenja.

Znanost pokazuje Božanstvo kao činjenicu; filozofija predstavlja ideju Apsoluta; religija oslikava Boga kao duhovnu ličnost ljubavi. Otkrivenje potvrđuje jedinstvo činjenice Božanstva, ideje Apsoluta i duhovne ličnosti Boga i dalje predstavlja ovaj koncept kao našeg Oca - univerzalnu činjenicu egzistencije, vječnu ideju uma i beskonačni duh života.

Potruga za znanjem čini znanost; potraga za mudrošću je filozofija; ljubav prema Bogu je religija; žudnja za istinom je otkrivenje. Ali čovjekov unutarnji Misaoni Ispravljač je taj koji pripaja osjećaj stvarnosti čovjekovom duhovnom uvidu u kozmos.

U znanosti, ideja prethodi izrazu njezine realizacije; u religiji, iskustvo realizacije prethodi izražaju ideje. Postoji velika razlika između čovjekove evolucijske spremnosti da vjeruje i proizvoda prosvijećenog rasuđivanja, vjerskog uvida i otkrivenja - *volje koja vjeruje*.

U evoluciji, religija često navodi čovjeka da stvori svoje koncepte Boga; otkrivenje pokazuje fenomen Boga kao stvoritelja čovjekove evolucije, dok u zemaljskom životu Krista Mihaela vidimo fenomen Boga koji sebe obznanjuje čovjeku. Evolucija teži da učini Boga nalik čovjeku ; otkrivenje teži da učini čovjeka nalik Bogu.

Znanost se zadovoljava samo prvim

102:3.8 (1122.4) Science vainly strives to create the brotherhood of culture; religion brings into being the brotherhood of the spirit. Philosophy strives for the brotherhood of wisdom; revelation portrays the eternal brotherhood, the Paradise Corps of the Finality.

102:3.9 (1122.5) Knowledge yields pride in the fact of personality; wisdom is the consciousness of the meaning of personality; religion is the experience of cognizance of the value of personality; revelation is the assurance of personality survival.

102:3.10 (1122.6) Science seeks to identify, analyze, and classify the segmented parts of the limitless cosmos. Religion grasps the idea-of-the-whole, the entire cosmos. Philosophy attempts the identification of the material segments of science with the spiritual-insight concept of the whole. Wherein philosophy fails in this attempt, revelation succeeds, affirming that the cosmic circle is universal, eternal, absolute, and infinite. This cosmos of the Infinite I AM is therefore endless, limitless, and all-inclusive — timeless, spaceless, and unqualified. And we bear testimony that the Infinite I AM is also the Father of Michael of Nebadon and the God of human salvation.

102:3.11 (1122.7) Science indicates Deity as a fact; philosophy presents the *idea* of an Absolute; religion envisions God as a loving *spiritual personality*. Revelation affirms the *unity* of the fact of Deity, the idea of the Absolute, and the spiritual personality of God and, further, presents this concept as our Father — the universal fact of existence, the eternal idea of mind, and the infinite spirit of life.

102:3.12 (1122.8) The pursuit of knowledge constitutes science; the search for wisdom is philosophy; the love for God is religion; the hunger for truth *is* a revelation. But it is the indwelling Thought Adjuster that attaches the feeling of reality to man's spiritual insight into the cosmos.

102:3.13 (1122.9) In science, the idea precedes the expression of its realization; in religion, the experience of realization precedes the expression of the idea. There is a vast difference between the evolutionary will-to-believe and the product of enlightened reason, religious insight, and revelation — the *will that believes*.

102:3.14 (1122.10) In evolution, religion often leads to man's creating his concepts of God; revelation exhibits the phenomenon of God's evolving man himself, while in the earth life of Christ Michael we behold the phenomenon of God's revealing himself to man. Evolution tends to make God manlike; revelation tends to make man Godlike.

102:3.15 (1122.11) Science is only satisfied with first

uzrocima, religija vrhovnom ličnosti, a filozofija jedinstvom. Otkrivenje potvrđuje da su ovo troje jedno i da su svi dobri. *Vječna stvarnost* je dobro svemira, a ne vremenske iluzije prostornog zla. U duhovnom iskustvu svih ličnosti, uvijek je istina da je stvarno to što je dobro i da je dobro to što je stvarno.

4. ČINJENICA ISKUSTVA

Zbog prisutnosti Misaonog Ispravljača u vašim umovima, nije veća tajna znati um Boga nego biti siguran u svijest poznavanja bilo kojeg drugog uma, ljudskog ili nadljudskog. Religija i društvena svijest imaju ovo zajedničko: One počivaju na svijesti umnosti drugih. Vještina kojom možete prihvatiti tuđu ideju kao svoju je ista kojom možete "dopustiti umu koji je bio u Kristu da bude u vama."

Što je ljudsko iskustvo? To je jednostavno bilo koja interakcija između čovjekovog aktivnog i ljubopitnog "ja" i bilo koje druge aktivne i spoljašnje stvarnosti. Masu iskustva određuje dubina koncepta u kombinaciji s prepoznavanjem stvarnosti vanjskog. Kretanje iskustva je jednako snazi ljubopitnosti imaginacije u kombinaciji s oštrinom osjetilnog otkrića vanjskih kvaliteta kontaktirane stvarnosti. Činjenica iskustva počiva u samosvijesti u kombinaciji s postojanjem drugih egzistencija - materijalnosti drugih, umnosti drugih i duhu u drugima.

Čovjek vrlo rano postaje svjestan da nije sam na svijetu ili u svemiru. Tu se razvija prirodno spontana samosvijest umnosti drugih u okruženju čovjekova "ja." Vjera prevodi ovo prirodno iskustvo u religiju, prepoznavanje Boga kao stvarnosti - izvora, prirode i sudbine - *umnosti drugih*. Ali takvo poznavanje Boga je uvijek i bez iznimke stvarnost osobnog iskustva. Da Bog nije ličnost, on ne bi mogao postati živim dijelom stvarnog religioznog iskustva ljudske ličnosti.

Element pogreške u ljudskom religioznom iskustvu izravno je proporcionalan sadržaju materijalizma koji onečišćuje duhovni koncept Oca Svih. Čovjekovo kozmičko napredovanje u pred-duhu počiva u iskustvu oslobađanja od ovih pogrešnih ideja o prirodi Boga i stvarnosti čistog i istinskog duha. Božanstvo je više od duha, ali je duhovni prilaz jedini mogući pristup koji je na raspo laganju uzlaznom čovjeku.

Molitva je doista dio religioznog iskustva, ali suvremene religije pogrešno prenaglašavaju molitvu, dok zanemaruju mnogo važnije duhovno

causes, religion with supreme personality, and philosophy with unity. Revelation affirms that these three are one, and that all are good. The *eternal real* is the good of the universe and not the time illusions of space evil. In the spiritual experience of all personalities, always is it true that the real is the good and the good is the real.

4. THE FACT OF EXPERIENCE

102:4.1 (1123.1) Because of the presence in your minds of the Thought Adjuster, it is no more of a mystery for you to know the mind of God than for you to be sure of the consciousness of knowing any other mind, human or superhuman. Religion and social consciousness have this in common: They are predicated on the consciousness of other-mindness. The technique whereby you can accept another's idea as yours is the same whereby you may "let the mind which was in Christ be also in you."

102:4.2 (1123.2) What is human experience? It is simply any interplay between an active and questioning self and any other active and external reality. The mass of experience is determined by depth of concept plus totality of recognition of the reality of the external. The motion of experience equals the force of expectant imagination plus the keenness of the sensory discovery of the external qualities of contacted reality. The fact of experience is found in self-consciousness plus other-existences — other-thingness, other-mindness, and other-spiritness.

102:4.3 (1123.3) Man very early becomes conscious that he is not alone in the world or the universe. There develops a natural spontaneous self-consciousness of other-mindness in the environment of selfhood. Faith translates this natural experience into religion, the recognition of God as the reality — source, nature, and destiny — of *other-mindness*. But such a knowledge of God is ever and always a reality of personal experience. If God were not a personality, he could not become a living part of the real religious experience of a human personality.

102:4.4 (1123.4) The element of error present in human religious experience is directly proportional to the content of materialism which contaminates the spiritual concept of the Universal Father. Man's prespirit progression in the universe consists in the experience of divesting himself of these erroneous ideas of the nature of God and of the reality of pure and true spirit. Deity is more than spirit, but the spiritual approach is the only one possible to ascending man.

102:4.5 (1123.5) Prayer is indeed a part of religious experience, but it has been wrongly emphasized by modern religions, much to the neglect of the

zajedništvo obožavanja. Obožavanje produbljuje i proširuje reflektirajuće moći uma. Molitva može obogatiti život, ali obožavanje osvjetljava sudbinu.

Religija otkrivenja je ujedinjujući element ljudske egzistencije. Otkrivenje objedinjuje povijest, koordinira geologiju, astronomiju, fiziku, kemiju, biologiju, sociologiju i psihologiju. Duhovno iskustvo je stvarna duša čovjekova svemira.

5. NADMOĆ SVRHOVITOG POTENCIJALA

Iako utvrditi činjenicu vjerovanja nije isto kao utvrditi činjenicu onoga u što se vjeruje, evolucijski napredak jednostavnih oblika života do statusa ličnosti ukazuje na činjenicu postojanja potencijala ličnosti od samog početka. U vremenskim svemirima, potencijalno je uvijek nadređeno aktualnom. U evoluirajućim kozmosima, potencijal je to što će biti, a što će biti je ostvarivanje svrsishodnih mandata Božanstva.

Ista ova nadmoć svrhovitosti se može vidjeti u evoluciji umnog formiranja ideja kako se primitivni životinjski strah pretvara u sve veće obožavanje Boga i sve dublje poštivanje svemira. Primitivni čovjek je imao više religioznog straha nego vjere, a nadmoć ovih potencijalnosti duha nad umnim aktualnostima se ispoljava u prevođenju ovog prezrenog straha u živuću vjeru u duhovne stvarnosti.

Čovjek može psihološki analizirati evolucijsku religiju, ali ne i religiju osobnog iskustva koja ima duhovno porijeklo. Ljudska moralnost može prepoznati vrijednosti, ali samo religija može očuvati, uzvisiti i produhoviti takve vrijednosti. Ali bez obzira na to, religija je nešto više od emocionalizirane moralnosti. Religija je moralnosti to što je ljubav dužnosti, što je sinovstvo služnosti, što je suština formi. Moralnost otkriva svemogućeg Kontrolora, Božanstvo kojem čovjek služi; religija otkriva Oca ljubavi, Boga kojeg čovjek obožava i voli. Ponavljamo, to je zato što duhovna potencijalnost religije dominira nad dužnosti aktualnosti evolucijske moralnosti.

6. SIGURNOST RELIGIOZNE VJERE

Filozofska eliminacija religioznog straha i ustrajni napredak znanosti neminovno vode uništenju lažnih bogova; čak i ako ovo izumiranje božanstava koja su djelo čovjeka može nakratko zamagliti čovjekovu duhovnu viziju, ono na koncu uništava neznanje i praznovjerje koji su tako dugo

more essential communion of worship. The reflective powers of the mind are deepened and broadened by worship. Prayer may enrich the life, but worship illuminates destiny.

102:4.6 (1123.6) Revealed religion is the unifying element of human existence. Revelation unifies history, co-ordinates geology, astronomy, physics, chemistry, biology, sociology, and psychology. Spiritual experience is the real soul of man's cosmos.

5. THE SUPREMACY OF PURPOSIVE POTENTIAL

102:5.1 (1123.7) Although the establishment of the fact of belief is not equivalent to establishing the fact of that which is believed, nevertheless, the evolutionary progression of simple life to the status of personality does demonstrate the fact of the existence of the potential of personality to start with. And in the time universes, potential is always supreme over the actual. In the evolving cosmos the potential is what is to be, and what is to be is the unfolding of the purposive mandates of Deity.

102:5.2 (1124.1) This same purposive supremacy is shown in the evolution of mind ideation when primitive animal fear is transmuted into the constantly deepening reverence for God and into increasing awe of the universe. Primitive man had more religious fear than faith, and the supremacy of spirit potentials over mind actuals is demonstrated when this craven fear is translated into living faith in spiritual realities.

102:5.3 (1124.2) You can psychologize evolutionary religion but not the personal-experience religion of spiritual origin. Human morality may recognize values, but only religion can conserve, exalt, and spiritualize such values. But notwithstanding such actions, religion is something more than emotionalized morality. Religion is to morality as love is to duty, as sonship is to servitude, as essence is to substance. Morality discloses an almighty Controller, a Deity to be served; religion discloses an all-loving Father, a God to be worshiped and loved. And again this is because the spiritual potentiality of religion is dominant over the duty actuality of the morality of evolution.

6. THE CERTAINTY OF RELIGIOUS FAITH

102:6.1 (1124.3) The philosophic elimination of religious fear and the steady progress of science add greatly to the mortality of false gods; and even though these casualties of man-made deities may momentarily befog the spiritual vision, they eventually destroy that ignorance and superstition

mračili živog Boga vječne ljubavi. Odnos između stvorenog bića i Stvoritelja je živuće iskustvo, dinamična religiozna vjera, koja ne podliježe preciznoj definiciji. Izolirati dio života i nazvati ga religijom znači rasparčati život i iskriviti religiju. I upravo iz tog razloga Bog obožavanja traži svu odanost ili ništa.

Bogovi primitivnih ljudi nisu bili ništa više nego sjene ljudi koji su ih stvorili; živeći Bog je božansko svjetlo čiji prekidi projiciraju stvariteljske sjene cjelokupnog prostora.

Praktikant religije filozofskog postignuća ima vjeru u osobnog Boga osobnog spasenja, što je više od stvarnosti, vrijednosti, razine postignuća, uzvišenog procesa, preobrazbe, vremensko-prostorne krajnosti, idealizacije, personifikacije energije, gravitacijske jedinice, ljudske projekcije, idealizacije čovekova "ja," posega prirode prema navije, naklonjenosti dobroti, naprednog impulsa evolucije ili blažene hipoteze. Praktikant religije ima vjeru u Boga ljubavi. Ljubav je suština religije i izvor nadmoćne civilizacije.

Vjera preobražava filozofskog Boga vjerojatnosti u spasiteljskog Boga sigurnosti u osobno religiozno iskustvo. Skepticizam može osporiti teorije teologije, ali povjerenje u pouzdanost osobnog iskustva potvrđuje istinitost tog vjerovanja koje je izraslo u vjeru.

Uvjerjenja o Bogu mogu biti rezultat mudrog rasuđivanja, ali pojedinac poznaje Boga samo vjerom, kroz osobno iskustvo. U mnogome što se tiče života potrebno je računati na vjerojatnost, ali u kontaktu s kozmičkom stvarnosti moguće je doživjeti sigurnost kad se takvim značenjima i vrijednostima priđe živućom vjerom. Duša koja zna Boga usuđuje se reći "Ja znam," čak i kada neki nevjernik dovede to znanje o Bogu u pitanje zato što nije u potpunosti potkrijepljeno intelektualnom logikom. Svakom takvom sumnjičavcu vjernik samo odgovara, "Kako znaš da ja ne znam?"

Iako razum uvijek može dovesti u pitanje vjeru, vjera uvijek može nadopuniti razum i logiku. Razum stvara vjerojatnost koju vjera može preobraziti u moralnu sigurnost, čak i duhovno iskustvo. Bog je prva istina i posljednja činjenica; stoga sva istina dolazi od njega, a sve činjenice postoje u odnosu na njega. Bog je aposolutna istina. Kao istinu možete poznavati Boga, ali da razumijete - objasnite - Boga, morate istražiti činjenicu svemira nad svemirima. Veliki jaz između iskustva istine Boga i neznanja u vezi činjenice Boga može biti premošćen samo živućom vjerom. Sam razum ne može postići sklad između beskonačne istine i univerzalne činjenice.

which so long obscured the living God of eternal love. The relation between the creature and the Creator is a living experience, a dynamic religious faith, which is not subject to precise definition. To isolate part of life and call it religion is to disintegrate life and to distort religion. And this is just why the God of worship claims all allegiance or none.

102:6.2 (1124.4) The gods of primitive men may have been no more than shadows of themselves; the living God is the divine light whose interruptions constitute the creation shadows of all space.

102:6.3 (1124.5) The religionist of philosophic attainment has faith in a personal God of personal salvation, something more than a reality, a value, a level of achievement, an exalted process, a transmutation, the ultimate of time-space, an idealization, the personalization of energy, the entity of gravity, a human projection, the idealization of self, nature's upthrust, the inclination to goodness, the forward impulse of evolution, or a sublime hypothesis. The religionist has faith in a God of love. Love is the essence of religion and the wellspring of superior civilization.

102:6.4 (1124.6) Faith transforms the philosophic God of probability into the saving God of certainty in the personal religious experience. Skepticism may challenge the theories of theology, but confidence in the dependability of personal experience affirms the truth of that belief which has grown into faith.

102:6.5 (1124.7) Convictions about God may be arrived at through wise reasoning, but the individual becomes God-knowing only by faith, through personal experience. In much that pertains to life, probability must be reckoned with, but when contacting with cosmic reality, certainty may be experienced when such meanings and values are approached by living faith. The God-knowing soul dares to say, "I know," even when this knowledge of God is questioned by the unbeliever who denies such certitude because it is not wholly supported by intellectual logic. To every such doubter the believer only replies, "How do you know that I do not know?"

102:6.6 (1125.1) Though reason can always question faith, faith can always supplement both reason and logic. Reason creates the probability which faith can transform into a moral certainty, even a spiritual experience. God is the first truth and the last fact; therefore does all truth take origin in him, while all facts exist relative to him. God is absolute truth. As truth one may know God, but to understand — to explain — God, one must explore the fact of the universe of universes. The vast gulf between the experience of the truth of God and ignorance as to the fact of God can be bridged only by living faith. Reason alone cannot achieve harmony between infinite truth and universal fact.

Moguće da vjerovanje neće biti u stanju da odoli sumnjama i strahu, ali vjera uvijek nadilazi sumnje, jer vjera je pozitivna i živuća. Pozitivno uvijek ima prednost nad negativnim, istina nad pogreškom, iskustvo nad teorijom, duhovne stvarnosti nad izoliranim činjenicama vremena i prostora. Uvjerljivi dokaz ove duhovne sigurnosti počiva u društvenim plodovima duha koje takvi vjernici, praktikanti vjere, donose kao rezultat ovog istinskog duhovnog iskustva. Isus je rekao: "Ako volite svoje bližnje kao što sam ja ljubio vas, tada će svi ljudi znati da ste moji učenici."

Znanosti je Bog mogućnost, psihologiji je poželjnost, filozofiji je vjerojatnost, religiji je sigurnost, stvarnost religioznog iskustva. Razum zahtijeva da filozofija koja ne može naći Boga vjerojatnosti, ukaže poštovanje religioznoj vjeri koja može i hoće naći Boga sigurnosti. Znanost dalje ne treba otpisati religiozno iskustvo na temelju lakovjernosti, ako sama ustrajava na pretpostavci da čovjekova intelektualna i filozofska obdarenja vuku porijeklo od sve nižih i nižih inteligencija kako se dalje osvrnemo u prošlost, koje se na koncu svode na primitivne oblike života koji su bili potpuno lišeni svih misaonih i osjetilnih sposobnosti.

Evolucijske činjenice ne smiju biti u opoziciji istini stvarnosti sigurnosti duhovnog iskustva religioznog življenja smrtnika koji poznaje Boga. Intelligentni ljudi trebaju prestati razmišljati kao djeca i pokušati koristiti dosljednu logiku zrele dobi, logiku koja tolerira pojam istine uporedo s opservacijom činjenice. Znanstveni materijalizam sebe uništava kad se unatoč suočavanju s nizom kozmičkih fenomena nastavlja držati svojih suvremenih prigovora, pripisujući to što je očigledno uzvišenije onome što je očigledno niže. Dosljednost zahtijeva priznavanje aktivnosti svrsishodnog Stvoritelja.

Organska evolucija je činjenica; svrsishodna ili progresivna evolucija je istina koja pruža dosljednost inače proturiječnim pojavama sve naprednijih postignuća evolucije. Što više bilo koji znanstvenik napreduje u svojoj izabranoj znanosti, to više odbacuje teorije materijalističkih činjenica u korist kozmičke istine domanacije Vrhovnog Uma. Materijalizam umanjuje vrijednost ljudskog života; Isusovo evanđelje značajno uzvisuje i božanstveno veliča svakog smrtnika. Smrtnu egzistenciju trebate vidjeti kao nešto što se sastoji u intriganthom i fascinanthom doživljaju realizacije stvarnosti susreta ljudskog posega naviše i spasonosnog božanskog posega naniže.

7. SIGURNOST U BOŽANSKO

^{102:6.7 (1125.2)} Belief may not be able to resist doubt and withstand fear, but faith is always triumphant over doubting, for faith is both positive and living. The positive always has the advantage over the negative, truth over error, experience over theory, spiritual realities over the isolated facts of time and space. The convincing evidence of this spiritual certainty consists in the social fruits of the spirit which such believers, faithers, yield as a result of this genuine spiritual experience. Said Jesus: "If you love your fellows as I have loved you, then shall all men know that you are my disciples."

^{102:6.8 (1125.3)} To science God is a possibility, to psychology a desirability, to philosophy a probability, to religion a certainty, an actuality of religious experience. Reason demands that a philosophy which cannot find the God of probability should be very respectful of that religious faith which can and does find the God of certitude. Neither should science discount religious experience on grounds of credulity, not so long as it persists in the assumption that man's intellectual and philosophic endowments emerged from increasingly lesser intelligences the further back they go, finally taking origin in primitive life which was utterly devoid of all thinking and feeling.

^{102:6.9 (1125.4)} The facts of evolution must not be arrayed against the truth of the reality of the certainty of the spiritual experience of the religious living of the God-knowing mortal. Intelligent men should cease to reason like children and should attempt to use the consistent logic of adulthood, logic which tolerates the concept of truth alongside the observation of fact. Scientific materialism has gone bankrupt when it persists, in the face of each recurring universe phenomenon, in refunding its current objections by referring what is admittedly higher back into that which is admittedly lower. Consistency demands the recognition of the activities of a purposive Creator.

^{102:6.10 (1125.5)} Organic evolution is a fact; purposive or progressive evolution is a truth which makes consistent the otherwise contradictory phenomena of the ever-ascending achievements of evolution. The higher any scientist progresses in his chosen science, the more will he abandon the theories of materialistic fact in favor of the cosmic truth of the dominance of the Supreme Mind. Materialism cheapens human life; the gospel of Jesus tremendously enhances and supernally exalts every mortal. Mortal existence must be visualized as consisting in the intriguing and fascinating experience of the realization of the reality of the meeting of the human upreach and the divine and saving downreach.

7. THE CERTITUDE OF THE DIVINE

Otac Svih, koji je samopostojeći, je isto tako sam po sebi razumljiv; on doista živi u svakom razumnom smrtniku. Ali vi ne možete biti sigurni u Boga osim ako ga poznajete; sinovstvo je jedino iskustvo koje čini očinstvo sigurnim. Svemir posvuda podilazi promjenu. Mijenjajući svemir je pouzdan svemir; takva tvorevina ne može biti konačna niti apsolutna. Konačni svemir u potpunosti ovisi o Krajnjem i Apsolutnom. Svemir i Bog nisu jedno te isto; jedno je uzrok, drugo je posljedica. Uzrok je apsolutan, beskonačan, vječan i nemijenajući; posljedica je vremensko-prostorna i transcendentna, ali se stalno mijenja i uvijek raste.

Bog je jedina samoprouzrokovana činjenica u svemiru. On je tajna reda, plana i svrhe cijele tvorevine stvari i bića. Svugdje mijenjajućim svemirom upravljaju i stabiliziraju apsolutno nemijenajući zakoni, navike nemijenajućeg Boga. Činjenica Boga, božanski zakon, je nemijenajuća; istina Boga, njegov odnos prema svemiru, je relativno otkrivenje uvijek prilagodljivo evoluirajućem svemiru.

Oni koji hoće izmisliti religiju bez Boga su poput onih koji hoće brati plodove bez drveća, imali djecu bez roditelja. Ne možete imati posljedice bez uzroka; samo JA JESAM je neuzrokovan. Činjenica religioznog iskustva podrazumijeva Boga, a takav Bog osobnog iskustva mora biti osobno Božanstvo. Ne možete se moliti kemijskoj formuli ili matematičkoj jednadžbi, niti se možete klanjati hipotezi, povjeravati postulat, stupiti u duhovno zajedništvo s procesom, služiti apstrakciji ili doživjeti prijateljstvo sa zakonom.

Istina, mnoge naizgled religiozne osobine mogu izrasti iz nereligioznih korijena. Čovjek može intelektualno poricati Boga, a ipak biti moralno dobar, odan, društven, častan, čak i idealističan. Čovjek može nakalemiti mnoge čisto humanističke grane na stablo svoje duhovne prirode i tako naizgled dokazati svoje tvrdnje u ime bezbožne religije, ali takvo iskustvo u sebi nema vrijednosti koje opstaju, nema poznavanja Boga i uzašašća Bogu. U takvom smrtnom iskustvu postoje samo društveni plodovi, Presatka određuje prirodu ploda, unatoč tome što se živa hrana crpi iz korijena izvorno božanskog obdarenja uma i duha.

Intelektualno obilježje religije je uvjerenje; njezino filozofsko obilježje je dosljednost; društveni plodovi su ljubav i služba.

Individualna osoba koja poznaje Boga ne zatvara oči pred teškoćama i preprekama na putu pronalaženja Boga u labirintu praznovjerja, tradicije i materijalističkih tendencija moderne dobi. Takva osoba je susrela i prevazišla sve te

102:7.1 (1126.1) The Universal Father, being self-existent, is also self-explanatory; he actually lives in every rational mortal. But you cannot be sure about God unless you know him; sonship is the only experience which makes fatherhood certain. The universe is everywhere undergoing change. A changing universe is a dependent universe; such a creation cannot be either final or absolute. A finite universe is wholly dependent on the Ultimate and the Absolute. The universe and God are not identical; one is cause, the other effect. The cause is absolute, infinite, eternal, and changeless; the effect, time-space and transcendental but ever changing, always growing.

102:7.2 (1126.2) God is the one and only self-caused fact in the universe. He is the secret of the order, plan, and purpose of the whole creation of things and beings. The everywhere-changing universe is regulated and stabilized by absolutely unchanging laws, the habits of an unchanging God. The fact of God, the divine law, is changeless; the truth of God, his relation to the universe, is a relative revelation which is ever adaptable to the constantly evolving universe.

102:7.3 (1126.3) Those who would invent a religion without God are like those who would gather fruit without trees, have children without parents. You cannot have effects without causes; only the I AM is causeless. The fact of religious experience implies God, and such a God of personal experience must be a personal Deity. You cannot pray to a chemical formula, supplicate a mathematical equation, worship a hypothesis, confide in a postulate, commune with a process, serve an abstraction, or hold loving fellowship with a law.

102:7.4 (1126.4) True, many apparently religious traits can grow out of nonreligious roots. Man can, intellectually, deny God and yet be morally good, loyal, filial, honest, and even idealistic. Man may graft many purely humanistic branches onto his basic spiritual nature and thus apparently prove his contentions in behalf of a godless religion, but such an experience is devoid of survival values, God-knowingness and God-ascension. In such a mortal experience only social fruits are forthcoming, not spiritual. The graft determines the nature of the fruit, notwithstanding that the living sustenance is drawn from the roots of original divine endowment of both mind and spirit.

102:7.5 (1126.5) The intellectual earmark of religion is certainty; the philosophical characteristic is consistency; the social fruits are love and service.

102:7.6 (1126.6) The God-knowing individual is not one who is blind to the difficulties or unmindful of the obstacles which stand in the way of finding God in the maze of superstition, tradition, and materialistic tendencies of modern times. He has

zapreke, savladala ih živućom vjerom i usprkos njima dostigla visoke razine duhovnog iskustva. No, istina je da se mnogi koji su u sebi sigurni u Boga boje potvrditi takve osjećaje sigurnosti zbog mnogobrojnosti i podmuklosti onih koji prikupljaju primjedbe i uveličavaju poteškoće vjerovanja u Boga. Nije potrebna velika dubina intelekta da se ukaže na nedostatke, da se postave pitanja ili dostave primjedbe. Ali je potrebna briljantnost uma da se nađu odgovori na ta pitanja i da se riješe ti problemi; uvjerenje vjere je najbolja tehnika za rješavanje svih tih površnih sporova.

Ako se znanost, filozofija ili sociologija usude postati dogmatične u sporenju s prorocima istinske religije, onda ljudi koji poznaju Boga trebaju odgovoriti na taj neopravdani dogmatizam s tim dalekovidijim dogmatizmom uvjerenja osobnog duhovnog iskustva: Ja znam što sam doživio jer sam sin JA JESAM." Ako osobno iskustvo čovjeka koji živi vjeru dogmatski bude dovedeno u pitanje, onda taj sin po vjeri koji je doživio Oca može odgovoriti s tom neosporivom dogmom, tvrdnjom da je u stvarnosti sin Oca Svih.

Samo se bezuvjetna stvarnost - apsolutni - može usuditi da ustraje na dogmatičnosti. Poklonici dogmatizma, ako žele biti dosljedni, prije ili kasnije dolaze u naručje samog Apsoluta energije, Sveukupnog istine i Beskonačnog ljubavi.

Ako se nereligiozni prilazi kozmičkoj stvarnosti usude osporiti sigurnost vjere na osnovi njezina nedokazanog statusa, onda čovjek koji doživljava duh isto tako može pribjeći dogmatskom osporavanju činjenica znanosti i vjerovanja filozofije, s tvrdnjom da su oni jednako tako nedokazani; da su također doživljaji u svijesti znanstvenika ili filozofa.

U Boga, najneizbježnije od svih prisutnosti, najstvarnije od svih činjenica, najživlje od svih istina, najdražeg od svih prijatelja, najbožanstvenije od svih vrijednosti, imamo pravo biti sigurniji od svih drugih iskustava svemira.

8. DOKAZI RELIGIJE

Najviši dokaz stvarnosti i učinkovitosti religije počiva u *činjenici ljudskog iskustva*; naime, da je čovjek, koji je po prirodi strašljiv i sumnjičav, urođeno obdaren snažnim instinktom samoodržanja i težnjom za opstankom nakon smrti, spreman u potpunosti povjeriti najdublje interese svoje sadašnjice i svoje budućnosti na čuvanje i upravljanje te moći i osobe koju njegova vjera naziva Bogom. To je jedna središnja istina

encountered all these deterrents and triumphed over them, surmounted them by living faith, and attained the highlands of spiritual experience in spite of them. But it is true that many who are inwardly sure about God fear to assert such feelings of certainty because of the multiplicity and cleverness of those who assemble objections and magnify difficulties about believing in God. It requires no great depth of intellect to pick flaws, ask questions, or raise objections. But it does require brilliance of mind to answer these questions and solve these difficulties; faith certainty is the greatest technique for dealing with all such superficial contentions.

102:7.7 (1127.1) If science, philosophy, or sociology dares to become dogmatic in contending with the prophets of true religion, then should God-knowing men reply to such unwarranted dogmatism with that more farseeing dogmatism of the certainty of personal spiritual experience, "I know what I have experienced because I am a son of I AM." If the personal experience of a faither is to be challenged by dogma, then this faith-born son of the experiencible Father may reply with that unchallengeable dogma, the statement of his actual sonship with the Universal Father.

102:7.8 (1127.2) Only an unqualified reality, an absolute, could dare consistently to be dogmatic. Those who assume to be dogmatic must, if consistent, sooner or later be driven into the arms of the Absolute of energy, the Universal of truth, and the Infinite of love.

102:7.9 (1127.3) If the nonreligious approaches to cosmic reality presume to challenge the certainty of faith on the grounds of its unproved status, then the spirit experienter can likewise resort to the dogmatic challenge of the facts of science and the beliefs of philosophy on the grounds that they are likewise unproved; they are likewise experiences in the consciousness of the scientist or the philosopher.

102:7.10 (1127.4) Of God, the most inescapable of all presences, the most real of all facts, the most living of all truths, the most loving of all friends, and the most divine of all values, we have the right to be the most certain of all universe experiences.

8. THE EVIDENCES OF RELIGION

102:8.1 (1127.5) The highest evidence of the reality and efficacy of religion consists in the *fact of human experience*; namely, that man, naturally fearful and suspicious, innately endowed with a strong instinct of self-preservation and craving survival after death, is willing fully to trust the deepest interests of his present and future to the keeping and direction of that power and person designated by his faith as God. That is the one

sve religije. Što ta moć ili osoba zahtijeva od čovjeka u zamjenu za ovo bdijenje i konačno spasenje, nikoje dvije religije se ne slažu; zapravo, sve se tu više ili manje razilaze.

Što se tiče statusa bilo koje religije na evolucijskoj skali, njemu se najbolje može suditi po njezinim moralnim prosudbama i etičkim standardima. Što je viši oblik bilo koje religije, to ona više vodi neprestanom poboljšanju napredovanja društvene moralnosti i etičke kulture, zauzvrat primajući njihov poticaj. Ne možemo suditi religiji prema statusu popratne civilizacije; bolje je procijeniti stvarnu prirodu civilizacije po čistoti i plemenitosti njezine religije. Mnogi od najistaknutijih svjetskih religioznih učitelja su bili gotovo nepismeni. Mudrost svijeta nije potrebna za posjedovanje spasonosne vjere u vječne stvarnosti.

Razlika u religijama različite dobi u cjelosti ovisi o razlici u čovjekovom razumijevanju stvarnosti i prepoznavanju moralnih vrijednosti, etičkih odnosa i stvarnosti duha.

Etika je vječno društveno ili rasno zrcalo koje vjerno odražava inače neprimjetan napredak unutarnjih duhovnih i religioznih zbivanja. Čovjek je uvijek mislio o Bogu u smislu najboljeg što je poznao, svojih najdubljih ideja i najviših ideala. Čak je i povijesna religija uvijek formirala svoje koncepcije Boga iz svojih najviših priznatih vrijednosti. Svako inteligentno stvoreno biće daje ime Boga najboljem i najvišem što poznaje.

Religija, kad se svede na rasuđivanje i intelektualni izraz, se uvijek usuđivala kritizirati civilizaciju i evolucijski napredak prema procjeni vlastitih standarda etičke kulture i moralnog napretka.

Dok osobna religija prethodi evoluciji ljudskih morala, žalosno je zabilježiti da je institucionalna religija uvijek zaostajala za polako mijenjajućim običajima ljudskih rasa. Organizirana religija se pokazala konzervativno tromom. Proroci su obično vodili ljude u religiozni razvoj; teolozi su ih obično vukli unatrag. Religija, kao stvar unutarnjeg ili osobnog iskustva, nikada ne može odveć preteći intelektualnu evoluciju ljudskih rasa.

Ali religija se nikada ne može unaprijediti pozivanjem na takozvana čuda. Pozivanje na čuda je vraćanje primitivnim religijama magije. Istinska religija nema nikakve veze s takozvanim čudima, a religija otkrivenja nikada ne ukazuje na čuda kao dokaz autoriteta. Religija je uvijek ukorijenjena i utemeljena u osobnom iskustvu. A vaša najviša religija, Isusov život, je bila upravo takvo osobno iskustvo: čovjek, smrtnik, koji je

central truth of all religion. As to what that power or person requires of man in return for this watchcare and final salvation, no two religions agree; in fact, they all more or less disagree.

102:8.2 (1127.6) Regarding the status of any religion in the evolutionary scale, it may best be judged by its moral judgments and its ethical standards. The higher the type of any religion, the more it encourages and is encouraged by a constantly improving social morality and ethical culture. We cannot judge religion by the status of its accompanying civilization; we had better estimate the real nature of a civilization by the purity and nobility of its religion. Many of the world's most notable religious teachers have been virtually unlettered. The wisdom of the world is not necessary to an exercise of saving faith in eternal realities.

102:8.3 (1127.7) The difference in the religions of various ages is wholly dependent on the difference in man's comprehension of reality and on his differing recognition of moral values, ethical relationships, and spirit realities.

102:8.4 (1127.8) Ethics is the external social or racial mirror which faithfully reflects the otherwise unobservable progress of internal spiritual and religious developments. Man has always thought of God in the terms of the best he knew, his deepest ideas and highest ideals. Even historic religion has always created its God conceptions out of its highest recognized values. Every intelligent creature gives the name of God to the best and highest thing he knows.

102:8.5 (1128.1) Religion, when reduced to terms of reason and intellectual expression, has always dared to criticize civilization and evolutionary progress as judged by its own standards of ethical culture and moral progress.

102:8.6 (1128.2) While personal religion precedes the evolution of human morals, it is regretfully recorded that institutional religion has invariably lagged behind the slowly changing mores of the human races. Organized religion has proved to be conservatively tardy. The prophets have usually led the people in religious development; the theologians have usually held them back. Religion, being a matter of inner or personal experience, can never develop very far in advance of the intellectual evolution of the races.

102:8.7 (1128.3) But religion is never enhanced by an appeal to the so-called miraculous. The quest for miracles is a harking back to the primitive religions of magic. True religion has nothing to do with alleged miracles, and never does revealed religion point to miracles as proof of authority. Religion is ever and always rooted and grounded in personal experience. And your highest religion, the life of Jesus, was just such a personal experience: man,

tražio Boga i koji ga je u potpunosti pronašao za jednog kratkog života u tijelu, dok se u istom tom ljudskom iskustvu ukazao Bog koji je tražio čovjeka i koji ga je našao do punog zadovoljstva savršene duše beskonačne uzvišenosti. I to je religija, čak najviša religija obznanjena u Nebadonu - zemaljski život Isusa od Nazareta.

[Predočio MelkizidekNebadona.]

mortal man, seeking God and finding him to the fullness during one short life in the flesh, while in the same human experience there appeared God seeking man and finding him to the full satisfaction of the perfect soul of infinite supremacy. And that is religion, even the highest yet revealed in the universe of Nebadon — the earth life of Jesus of Nazareth.

^{102:8.8 (1128.4)} [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 103. STVARNOST RELIGIOZNOG ISKUSTVA

⇐ 102

Knjiga Urantije

104 ⇒

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 103 STVARNOST RELIGIOZNOG ISKUSTVA

Sekcije

Uvod

1. FILOZOFIJA RELIGIJE
2. RELIGIJA I INDIVIDUALNI ČOVJEK
3. RELIGIJA I LJUDSKA RASA
4. DUHOVNO ZAJEDNIŠTVO
5. PORIJEKLO IDEALA
6. FILOZOFSKA KOORDINACIJA
7. ZNANOST I RELIGIJA
8. FILOZOFIJA I RELIGIJA
9. BIT RELIGIJE

PAPER 103 THE REALITY OF RELIGIOUS EXPERIENCE

SECTIONS

Introduction

1. Philosophy of Religion
2. Religion and the Individual
3. Religion and the Human Race
4. Spiritual Communion
5. The Origin of Ideals
6. Philosophic Co-ordination
7. Science and Religion
8. Philosophy and Religion
9. The Essence of Religion

Uvod

SVE čovjekove istinski religiozne reakcije nastaju pod utjecajem ranog djelovanja duha koji potiče obožavanje i pod kontrolom duha koji potiče mudrost. Čovjekovo prvo nadumnoobdarenje je uključanje njegove ličnosti u krug Svetog Duha koji izvire iz Stvaralačkog Duha Svemira; i mnogo prije bilo darivanja božanskih Sinova ili univerzalnog darivanja Ispravljača, taj utjecaj nastoji proširiti čovjekovo gledište etike, religije i duhovnosti. Nakon darivanja Rajskih Sinova, oslobođeni Duh Istine uveliko doprinosi proširenju ljudskog kapaciteta za spoznaju religiozne istine. Kako evolucija sve više napreduje na bilo kojem naseljenom svijetu, Misaoni Ispravljači sve više sudjeluju u razvoju viših oblika ljudskog religioznog uvida. Misaoni Ispravljač je kozmički prozor kroz koji konačno biće može vjerom vidjeti udaljeno svjetlucanje uvjerenja i božanstvenosti bezgraničnog Božanstva, Oca Svih.

Religiozne tendencije ljudskih rasa su

INTRODUCTION

103:0.1 (1129.1) ALL of man's truly religious reactions are sponsored by the early ministry of the adjutant of worship and are censored by the adjutant of wisdom. Man's first supermind endowment is that of personality encirclement in the Holy Spirit of the Universe Creative Spirit; and long before either the bestowals of the divine Sons or the universal bestowal of the Adjusters, this influence functions to enlarge man's viewpoint of ethics, religion, and spirituality. Subsequent to the bestowals of the Paradise Sons the liberated Spirit of Truth makes mighty contributions to the enlargement of the human capacity to perceive religious truths. As evolution advances on an inhabited world, the Thought Adjusters increasingly participate in the development of the higher types of human religious insight. The Thought Adjuster is the cosmic window through which the finite creature may faith-glimpse the certainties and divinities of limitless Deity, the Universal Father.

103:0.2 (1129.2) The religious tendencies of the

urođene; one se univerzalno očituju i imaju naizgled prirodno porijeklo; primitivne religije uvijek imaju evolucijski postanak. S napretkom prirodnog religioznog iskustva, periodična otkrivenja istine obilježavaju inače usporen tijek planetarne evolucije.

Na Urantiji danas postoje četiri vrste religije:

1. Prirodna ili evolucijska religija.
2. Nadprirodna ili religija otkrivenja.
3. Praktična ili suvremena religija, različiti stupnjevi mješavine prirodnih i nadprirodnih religija.
4. Filozofske religije, ljudske tvorevine ili filozofski izmišljene doktrine i religije rasuđivanja.

1. FILOZOFIJA RELIGIJE

Jedinstvo religioznog iskustva među nekom društvenom ili rasnom skupinom proizlazi iz identične prirode Božjeg fragmenta koji prebiva u individualnom čovjeku. To što je božansko u čovjeku daje porijeklo čovjekovom nesebičnom interesu za dobrobit drugih ljudi. No, budući da je ličnost jedinstvena - ne postoje dva identična smrtnika - neizbježno slijedi da ne postoje dva ljudska bića koja mogu slično interpretirati smjernice i pozive duha božanstvenosti koji živi u njihovim umovima. Skupina smrtnika može doživjeti duhovno jedinstvo, ali oni nikada ne mogu postići filozofsku uniformnost. A tu različitost u tumačenju religijske misli i iskustva pokazuje i činjenica da su teolozi i filozofi dvadesetog stoljeća formulirali više od pet stotina različitih definicija religije. U stvarnosti, svako ljudsko biće definira religiju u smislu vlastitog iskustvenog tumačenja božanskih impulsa koji proizlaze iz duha Boga koji u njima živi, te stoga takvo tumačenje mora biti jedinstveno i potpuno drugačije od religijske filozofije svih drugih ljudskih bića.

Kad se jedan smrtnik u potpunosti slaže s religijskom filozofijom drugog smrtnika, taj fenomen znači da su ta dva bića imala slično *religiozno iskustvo* u pitanjima koja se tiču sličnosti njihovog filozofskog religioznog tumačenja.

Dok je vaša religija stvar osobnog iskustva, jako je važno da budete izloženi poznavanju velikog broja drugih religioznih iskustava (različitih interpretacija drugih i drugačijih smrtnika) kako vaš religiozni život ne bi postao egocentričan - ograničen, sebičan i nedruštven.

human races are innate; they are universally manifested and have an apparently natural origin; primitive religions are always evolutionary in their genesis. As natural religious experience continues to progress, periodic revelations of truth punctuate the otherwise slow-moving course of planetary evolution.

103:0.3 (1129.3) On Urantia, today, there are four kinds of religion:

103:0.4 (1129.4) 1. Natural or evolutionary religion.

103:0.5 (1129.5) 2. Supernatural or revelatory religion.

103:0.6 (1129.6) 3. Practical or current religion, varying degrees of the admixture of natural and supernatural religions.

103:0.7 (1129.7) 4. Philosophic religions, man-made or philosophically thought-out theologic doctrines and reason-created religions.

1. PHILOSOPHY OF RELIGION

103:1.1 (1129.8) The unity of religious experience among a social or racial group derives from the identical nature of the God fragment indwelling the individual. It is this divine in man that gives origin to his unselfish interest in the welfare of other men. But since personality is unique — no two mortals being alike — it inevitably follows that no two human beings can similarly interpret the leadings and urges of the spirit of divinity which lives within their minds. A group of mortals can experience spiritual unity, but they can never attain philosophic uniformity. And this diversity of the interpretation of religious thought and experience is shown by the fact that twentieth-century theologians and philosophers have formulated upward of five hundred different definitions of religion. In reality, every human being defines religion in the terms of his own experiential interpretation of the divine impulses emanating from the God spirit that indwells him, and therefore must such an interpretation be unique and wholly different from the religious philosophy of all other human beings.

103:1.2 (1130.1) When one mortal is in full agreement with the religious philosophy of a fellow mortal, that phenomenon indicates that these two beings have had a similar *religious experience* touching the matters concerned in their similarity of philosophic religious interpretation.

103:1.3 (1130.2) While your religion is a matter of personal experience, it is most important that you should be exposed to the knowledge of a vast number of other religious experiences (the diverse interpretations of other and diverse mortals) to the end that you may prevent your religious life from becoming egocentric — circumscribed, selfish,

Racionalizam je u krivu kad drži da je religija prvo primitivno vjerovanje za kojim slijedi potraga za vrijednostima. Religija je prije svega potraga za vrijednostima koja je praćena formuliranjem sustava interpretativnih vjerovanja. Ljudi se puno lakše mogu suglasiti o religioznim vrijednostima - ciljevima - nego vjerovanjima - tumačenjima. I to objašnjava kako religija može postići suglasnost u pogledu vrijednosti i ciljeva, dok ispoljava zbunjujući fenomen vjerovanja u stotine sukobljenih teorija - doktrina. To također objašnjava kako čovjek može održati svoje religiozno iskustvo unatoč tome što odbacuje ili mijenja svoja stara religiozna vjerovanja. Religija postoji unatoč revolucionarnim promjenama u religioznim vjerovanjima. Teologija ne proizvodi religiju; religija je ta koja proizvodi teološku filozofiju.

To što su praktikanti religije vjerovali u toliko toga što je lažno ne znači da religija treba biti odbačena jer ona počiva na prepoznavanju vrijednosti i njezinu valjanost može opravdati samo vjera osobnog religioznog iskustva. Religija se, stoga, temelji na iskustvu i religioznoj misli; teologija, filozofija religije, je iskren pokušaj tumačenja tog iskustva. Takva interpretativna vjerovanja mogu biti točna ili netočna, ili mješavina istine i pogreške.

Realizacija prepoznavanja duhovnih vrijednosti je jedan nadidejan doživljaj. Ne postoji riječ u bilo kojem ljudskom jeziku kojom se može označiti taj "osjet," "osjećaj," "intuicija" ili "doživljaj" koji smo odlučili nazvati svijest Boga. Duh Božji koji prebiva u čovjeku nije osoban - Ispravljač je predosoban - ali taj Osmatrač predstavlja vrijednost, on odiše okusom božanstvenosti, koja je osobna u najvišem i beskonačnom smislu. Da Bog nije u najmanjem osoban, on ne bi mogao biti svjestan, a da nije svjestan, onda bi bio podljudski.

2. RELIGIJA I INDIVIDUALNI ČOVJEK

Religija funkcionira u ljudskom umu i ostvaruje se u ljudskom iskustvu prethodno svojoj pojavi u ljudskoj svijesti. Dijete je u postojanju oko devet mjeseci prije nego doživi *rođenje*. Ali "rođenje" religije nije naglo; ono je prije postupna pojava. Ipak, prije ili kasnije, nastupa "dan rođenja." Vi nećete ući u kraljevstvo nebesko ako ne budete "nanovo rođeni" - rođeni od Duha. Mnoga duhovna rođenja su praćena s mnogo tjeskobe duha i značajnim psihološkim perturbacijama, upravo kao što su mnogi fizički porođaji praćeni "porođajnim mukama" i drugim abnormalnostima "poroda." Druga duhovna

and unsocial.

103:1.4 (1130.3) Rationalism is wrong when it assumes that religion is at first a primitive belief in something which is then followed by the pursuit of values. Religion is primarily a pursuit of values, and then there formulates a system of interpretative beliefs. It is much easier for men to agree on religious values — goals — than on beliefs — interpretations. And this explains how religion can agree on values and goals while exhibiting the confusing phenomenon of maintaining a belief in hundreds of conflicting beliefs — creeds. This also explains why a given person can maintain his religious experience in the face of giving up or changing many of his religious beliefs. Religion persists in spite of revolutionary changes in religious beliefs. Theology does not produce religion; it is religion that produces theologic philosophy.

103:1.5 (1130.4) That religionists have believed so much that was false does not invalidate religion because religion is founded on the recognition of values and is validated by the faith of personal religious experience. Religion, then, is based on experience and religious thought; theology, the philosophy of religion, is an honest attempt to interpret that experience. Such interpretative beliefs may be right or wrong, or a mixture of truth and error.

103:1.6 (1130.5) The realization of the recognition of spiritual values is an experience which is superideational. There is no word in any human language which can be employed to designate this "sense," "feeling," "intuition," or "experience" which we have elected to call God-consciousness. The spirit of God that dwells in man is not personal — the Adjuster is prepersonal — but this Monitor presents a value, exudes a flavor of divinity, which is personal in the highest and infinite sense. If God were not at least personal, he could not be conscious, and if not conscious, then would he be infrahuman.

2. RELIGION AND THE INDIVIDUAL

103:2.1 (1130.6) Religion is functional in the human mind and has been realized in experience prior to its appearance in human consciousness. A child has been in existence about nine months before it experiences *birth*. But the "birth" of religion is not sudden; it is rather a gradual emergence. Nevertheless, sooner or later there is a "birth day." You do not enter the kingdom of heaven unless you have been "born again" — born of the Spirit. Many spiritual births are accompanied by much anguish of spirit and marked psychological perturbations, as many physical births are characterized by a "stormy labor" and other

rođenja su prirodan i normalan rast priznavanja vrhunskih vrijednosti uz povećanje duhovnog iskustva, iako religiozni razvoj ne može nastupiti bez svjesnog napora i čvrste i osobne odlučnosti. Religija nikada nije pasivno iskustvo, negativan stav. To što se naziva "rođenje religije" nije izravno povezano s takozvanim doživljajima obraćenja koji obično karakteriziraju religiozne epizode koje se javljaju u kasnijem razdoblju života i koje nastaju kao rezultat mentalnog sukoba, emocionalne represije i temperamentnih previranja.

Ali osobe koje su njihovi roditelji podigli u svijesti da su djeca nebeskog Oca ljubavi ne trebaju gledati poprijeko na one svoje bližnje koji su mogli postići takvu svijest o zajedništvu s Bogom samo kroz psihološku krizu, emocionalni preokret.

Evolucijsko tlo u umu čovjeka u kojem klija sjeme objavljene religije je moralna priroda koja tako rano prerasta u društvenu svijest. Prvi porivi moralne prirode djeteta nemaju veze sa seksom, osjećajem krivnje ili osobnim ponosom, nego s impulsima pravednosti, pravičnosti i poziva na ljubaznost - korisne pomoći svojim bližnjima. A ako se te rane pobude njeguju, dolazi do postupnog razvoja religioznog života koji je relativno slobodan od sukoba, preokreta i kriza.

Svako ljudsko biće vrlo rano doživljava nešto poput sukoba između njegove sebičnosti i njegovih altruističkih impulsa, i često prvi put doživljava svijest Boga kao rezultat traženja nadljudske pomoći u rješavanju takvih moralnih sukoba.

Psihologija djeteta je prirodno pozitivna, a ne negativna. Mnogi smrtnici su negativni jer su tako odgojeni. Kad se kaže da je dijete pozitivno, misli se na njegove moralne impulse, one sile uma čija pojava signalizira dolazak Misaonog Ispravljača.

Ako nije izložen pogrešnom učenju, um normalnog djeteta se kreće pozitivno s pojavom religiozne svijesti, u smjeru moralne ispravnosti i društvene službe, a ne negativno, suprotno grijehu i krivnji. U razvoju religioznog iskustva može ali ne mora doći do pojave sukoba, ali tu su uvijek prisutne neminovne odluke, trud i funkcioniranje ljudske volje.

Za moralnim odabirom obično slijedi veći ili manji moralni sukob. A prvi takav sukob u umu djeteta je sukob između poriva egoizma i impulsa

abnormalities of "delivery." Other spiritual births are a natural and normal growth of the recognition of supreme values with an enhancement of spiritual experience, albeit no religious development occurs without conscious effort and positive and individual determinations. Religion is never a passive experience, a negative attitude. What is termed the "birth of religion" is not directly associated with so-called conversion experiences which usually characterize religious episodes occurring later in life as a result of mental conflict, emotional repression, and temperamental upheavals.

103:2.2 (1131.1) But those persons who were so reared by their parents that they grew up in the consciousness of being children of a loving heavenly Father, should not look askance at their fellow mortals who could only attain such consciousness of fellowship with God through a psychological crisis, an emotional upheaval.

103:2.3 (1131.2) The evolutionary soil in the mind of man in which the seed of revealed religion germinates is the moral nature that so early gives origin to a social consciousness. The first promptings of a child's moral nature have not to do with sex, guilt, or personal pride, but rather with impulses of justice, fairness, and urges to kindness — helpful ministry to one's fellows. And when such early moral awakenings are nurtured, there occurs a gradual development of the religious life which is comparatively free from conflicts, upheavals, and crises.

103:2.4 (1131.3) Every human being very early experiences something of a conflict between his self-seeking and his altruistic impulses, and many times the first experience of God-consciousness may be attained as the result of seeking for superhuman help in the task of resolving such moral conflicts.

103:2.5 (1131.4) The psychology of a child is naturally positive, not negative. So many mortals are negative because they were so trained. When it is said that the child is positive, reference is made to his moral impulses, those powers of mind whose emergence signals the arrival of the Thought Adjuster.

103:2.6 (1131.5) In the absence of wrong teaching, the mind of the normal child moves positively, in the emergence of religious consciousness, toward moral righteousness and social ministry, rather than negatively, away from sin and guilt. There may or may not be conflict in the development of religious experience, but there are always present the inevitable decisions, effort, and function of the human will.

103:2.7 (1131.6) Moral choosing is usually accompanied by more or less moral conflict. And this very first conflict in the child mind is between

altruizma. Misaoni Ispravljajč uzima u obzir vrijednosti osobnog egoističkog motiva, ali daje laganu prednost altruističkom impulsu kao smjernici koja vodi cilju ljudske sreće i radostima kraljevstva nebeskog.

Svaki put kada moralno biće odabere da bude nesebično ako se nađe suočeno sa porivom sebičnosti, to je primitivno religijsko iskustvo. Ni jedna životinja ne može donijeti takvu odluku; takva odluka je ljudska i religiozna. Ona podrazumijeva činjenicu svijesti Boga i pokazuje impuls koji vodi društvenoj službi, temelj bratstva ljudi. Kada um odabere pravi moralni sud aktom slobodne volje, takva odluka predstavlja religiozno iskustvo.

Ali prije nego se dijete dovoljno razvije da može steći moralni kapacitet i biti u stanju odabrati altruističku službu, ono već izgradi snažnu i dobro ujedinjenu egoističku prirodu. I upravo ta činjenica vodi teoriji o borbi između "više" i "niže" prirode, između "starog čovjeka grijeha" i "nove prirode" milosti. Vrlo rano u životu normalno dijete počinje učiti da je "blaženije davati nego primati."

Čovjek često identificira poriv koji teži zadovoljenju vlastitih interesa sa svojim egom - samim sobom. Nasuprot tome je često sklon identificirati volju koja teži altruizmu s nekim utjecajem izvan sebe - Bogom. I doista je takav sud ispravan, jer sve takve žudnje koje nisu od ega vuku porijeklo iz smjernica Misaonog Ispravljajča, a taj Ispravljajč je fragment Boga. Impuls duha-Osmatrača se realizira u ljudskoj svijesti kao poriv altruizma, obzirnosti prema bližnjima. Barem je takvo rano i temeljno iskustvo djetinjeg uma. Kada dijete ne postigne ujedinenje ličnosti, altruistički poriv može postati tako prerazvijen da ozbiljno naškodi čovjekovoj dobrobiti. Zavedena savjest može biti odgovorna za mnogo sukoba, brige, patnje i beskrajne ljudske nesreće.

3. RELIGIJA I LJUDSKA RASA

Dok je vjerovanje u duhove, snove i različita druga praznovjerja igralo ulogu u evolucijskom porijeklu primitivnih religija, nemojte previdjeti utjecaj klana ili plemenskog duha solidarnosti. Upravo takvi skupni odnosi stvaraju društvenu situaciju koja je predstavljala izazov egoistično-altruističnom sukobu u moralnoj prirodi ranog ljudskog uma. Unatoč vjerovanju u duhove, primitivni Australci i dalje usmjeravaju svoju religiju na klan. S vremenom, takvi religijski koncepti se

the urges of egoism and the impulses of altruism. The Thought Adjuster does not disregard the personality values of the egoistic motive but does operate to place a slight preference upon the altruistic impulse as leading to the goal of human happiness and to the joys of the kingdom of heaven.

103:2.8 (1131.7) When a moral being chooses to be unselfish when confronted by the urge to be selfish, that is primitive religious experience. No animal can make such a choice; such a decision is both human and religious. It embraces the fact of God-consciousness and exhibits the impulse of social service, the basis of the brotherhood of man. When mind chooses a right moral judgment by an act of the free will, such a decision constitutes a religious experience.

103:2.9 (1131.8) But before a child has developed sufficiently to acquire moral capacity and therefore to be able to choose altruistic service, he has already developed a strong and well-unified egoistic nature. And it is this factual situation that gives rise to the theory of the struggle between the "higher" and the "lower" natures, between the "old man of sin" and the "new nature" of grace. Very early in life the normal child begins to learn that it is "more blessed to give than to receive."

103:2.10 (1131.9) Man tends to identify the urge to be self-serving with his ego — himself. In contrast he is inclined to identify the will to be altruistic with some influence outside himself — God. And indeed is such a judgment right, for all such nonself desires do actually have their origin in the leadings of the indwelling Thought Adjuster, and this Adjuster is a fragment of God. The impulse of the spirit Monitor is realized in human consciousness as the urge to be altruistic, fellow-creature minded. At least this is the early and fundamental experience of the child mind. When the growing child fails of personality unification, the altruistic drive may become so overdeveloped as to work serious injury to the welfare of the self. A misguided conscience can become responsible for much conflict, worry, sorrow, and no end of human unhappiness.

3. RELIGION AND THE HUMAN RACE

103:3.1 (1132.1) While the belief in spirits, dreams, and diverse other superstitions all played a part in the evolutionary origin of primitive religions, you should not overlook the influence of the clan or tribal spirit of solidarity. In the group relationship there was presented the exact social situation which provided the challenge to the egoistic-altruistic conflict in the moral nature of the early human mind. In spite of their belief in spirits, primitive Australians still focus their religion upon

nastoje personificirati, prvo kao životinje, a kasnije kao nadčovjek ili Bog. Čak i takve inferiorne rase kao afrički Bušmani, koje nisu razvile ni totemska vjerovanja, priznaju razliku između osobnog interesa i interesa grupe, što je primitivna razlika između vrijednosti svjetovnog i svetog. No, društvena skupina nije izvor religioznog iskustva. Bez obzira na utjecaj svih tih primitivnih utjecaja na razvoj čovjekove rane religije, činjenica je da istinski religiozni impuls vuče porijeklo iz stvarnih duhovnih prisutnosti koje aktiviraju čovjekovu volju da odabere put nesebičnosti.

Moguće je vidjeti nagovještaj suvremenije religije u primitivnom vjerovanju u prirodna čuda i misterije, neosobnu manu. Ali prije ili kasnije evolucijska religija zahtijeva da pojedinac učini neku osobnu žrtvu za dobrobit svoje društvene skupine, da učini druge ljude srećnijim i boljim. Na kraju, religiji je suđeno da postane služba Bogu i čovjeku.

Religija je dizajnirana da promijeni čovjekovu okolinu, ali mnoge religije koje danas postoje među smrtnicima nemaju sposobnost da to učine. Okoliš je prečesto vladao religijom.

Ne zaboravite da je u religiji svih doba najmjerodavnije iskustvo osjećaja u vezi moralnih vrijednosti i društvenih značenja, a ne razmišljanje u vezi teoloških dogmi i filozofskih teorija. Religija se razvija povoljno kada element magije bude zamijenjen konceptom morala.

Čovjek je evoluirao kroz praznovjerja mane, magije, obožavanja prirode, straha od duhova i obožavanja životinja do različitih ceremonija kroz koje je religijski stav pojedinca postao skupna reakcija klana. A onda su te ceremonije postale usredotočene i kristalizirane u plemenska vjerovanja, dok su ti strahovi i vjere s vremenom postali personificirani u bogove. Ali kroz svu tu religijsku evoluciju nikada nije bio posve odsutan moralni element. Impuls Boga u čovjeku je uvijek bio moćan. I ovi snažni utjecaji - jedan ljudski a drugi božanski - su osigurali opstanak religije tijekom nestalnih razdoblja i bez obzira što joj je tako često prijeto izumiranje od tisuću subverzivnih tendencija i neprijateljskih antagonizama.

4. DUHOVNO ZAJEDNIŠTVO

Značajna razlika između društvene prilike i religioznog okupljanja je to što je religiozni skup, za razliku od svjetovnog, prožet atmosferom duhovnog zajedništva. Na taj način ljudska

the clan. In time, such religious concepts tend to personalize, first, as animals, and later, as a superman or as a God. Even such inferior races as the African Bushmen, who are not even totemic in their beliefs, do have a recognition of the difference between the self-interest and the group-interest, a primitive distinction between the values of the secular and the sacred. But the social group is not the source of religious experience. Regardless of the influence of all these primitive contributions to man's early religion, the fact remains that the true religious impulse has its origin in genuine spirit presences activating the will to be unselfish.

103:3.2 (1132.2) Later religion is foreshadowed in the primitive belief in natural wonders and mysteries, the impersonal mana. But sooner or later the evolving religion requires that the individual should make some personal sacrifice for the good of his social group, should do something to make other people happier and better. Ultimately, religion is destined to become the service of God and of man.

103:3.3 (1132.3) Religion is designed to change man's environment, but much of the religion found among mortals today has become helpless to do this. Environment has all too often mastered religion.

103:3.4 (1132.4) Remember that in the religion of all ages the experience which is paramount is the feeling regarding moral values and social meanings, not the thinking regarding theologic dogmas or philosophic theories. Religion evolves favorably as the element of magic is replaced by the concept of morals.

103:3.5 (1132.5) Man evolved through the superstitions of mana, magic, nature worship, spirit fear, and animal worship to the various ceremonials whereby the religious attitude of the individual became the group reactions of the clan. And then these ceremonies became focalized and crystallized into tribal beliefs, and eventually these fears and faiths became personalized into gods. But in all of this religious evolution the moral element was never wholly absent. The impulse of the God within man was always potent. And these powerful influences — one human and the other divine — insured the survival of religion throughout the vicissitudes of the ages and that notwithstanding it was so often threatened with extinction by a thousand subversive tendencies and hostile antagonisms.

4. SPIRITUAL COMMUNION

103:4.1 (1133.1) The characteristic difference between a social occasion and a religious gathering is that in contrast with the secular the religious is pervaded by the atmosphere of *communion*. In

skupina stvara osjećaj zajedništva s božanskim, a to je početak grupnog obožavanja. Sudjelovanje u zajedničkom obroku je bilo najraniji oblik društvenog zajedništva u duhu, i tako su u ranim religijama obožavatelji trebali pojesti neki dio obredne žrtve. Čak i u kršćanstvu pričest ima taj oblik zajedništva. Atmosfera duhovnog zajedništva pruža osvježavajuće i utješno razdoblje primirja u sukobu ega koji teži svojim interesima i altruističnog poriva unutarnjeg Osmatrača. I ovo je uvod u istinsko obožavanje - prakticiranje Božje prisutnosti koje vodi pojavi bratstva ljudi.

Kad bi primitivni čovjek osjetio da je njegovo duhovno zajedništvo s Bogom prekinuto, pribjegao bi raznim oblicima prinošenja žrtava kako bi postigao izmirenje, obnovio ovaj prijateljski odnos. Čovjekova žudnja za ispravošću vodi spoznaji istine, a istina uvećava ideale, što stvara dodatne probleme praktikantima religije, jer naši ideali obično rastu geometrijski, dok se naša sposobnost da živimo prema njima uvećava jedino aritmetički.

Osjećaj krivnje (ne svijest grijeha) proizlazi bilo iz prekinutog duhovnog zajedništva ili unižavanja čovjekovih moralnih ideala. Izlaz iz takve poteškoće postoji samo u spoznaji da čovjekovi najviši moralni ideali ne moraju biti isto što i Božja volja. Čovjek se ne može nadati da živi u skladu sa svojim najvišim idealima, ali može ostati vjeran svome naumu da pronade Boga i da postane sve više poput njega.

Isus je ukinuo sve obrede odricanja i pomirenja. On je uništio temelje svakom fiktivnom osjećaju krivnje i izolacije u svemiru izjavljujući da je čovjek dijete Božje; odnos stvorenog bića i Stvoritelja počiva na odnosu djeteta i roditelja. Bog postaje Otac ljubavi svim svojim smrtnim sinovima i kćerima. Zauvijek se ukidaju sve ceremonije koje nisu doličan dio takvog intimnog obiteljskog odnosa.

Bog Otac se odnosi prema čovjeku njegovom djetetu, ne prema djetetovim trenutačnim vrlinama ili sposobnostima, nego u skladu s prepoznavanjem motivacije toga djeteta - njegova nauma i namjere. Ovaj je odnos roditelja i djeteta aktiviran božanskom ljubavi.

5. PORIJEKLO IDEALA

Rani evolucijski um rađa osjećaj društvene dužnosti i moralne obveze koji najvećim dijelom potječe iz emocionalnog straha. Pozitivniji nagon

this way human association generates a feeling of fellowship with the divine, and this is the beginning of group worship. Partaking of a common meal was the earliest type of social communion, and so did early religions provide that some portion of the ceremonial sacrifice should be eaten by the worshipers. Even in Christianity the Lord's Supper retains this mode of communion. The atmosphere of the communion provides a refreshing and comforting period of truce in the conflict of the self-seeking ego with the altruistic urge of the indwelling spirit Monitor. And this is the prelude to true worship — the practice of the presence of God which eventuates in the emergence of the brotherhood of man.

103:4.2 (1133.2) When primitive man felt that his communion with God had been interrupted, he resorted to sacrifice of some kind in an effort to make atonement, to restore friendly relationship. The hunger and thirst for righteousness leads to the discovery of truth, and truth augments ideals, and this creates new problems for the individual religionists, for our ideals tend to grow by geometrical progression, while our ability to live up to them is enhanced only by arithmetical progression.

103:4.3 (1133.3) The sense of guilt (not the consciousness of sin) comes either from interrupted spiritual communion or from the lowering of one's moral ideals. Deliverance from such a predicament can only come through the realization that one's highest moral ideals are not necessarily synonymous with the will of God. Man cannot hope to live up to his highest ideals, but he can be true to his purpose of finding God and becoming more and more like him.

103:4.4 (1133.4) Jesus swept away all of the ceremonials of sacrifice and atonement. He destroyed the basis of all this fictitious guilt and sense of isolation in the universe by declaring that man is a child of God; the creature-Creator relationship was placed on a child-parent basis. God becomes a loving Father to his mortal sons and daughters. All ceremonials not a legitimate part of such an intimate family relationship are forever abrogated.

103:4.5 (1133.5) God the Father deals with man his child on the basis, not of actual virtue or worthiness, but in recognition of the child's motivation — the creature purpose and intent. The relationship is one of parent-child association and is actuated by divine love.

5. THE ORIGIN OF IDEALS

103:5.1 (1133.6) The early evolutionary mind gives origin to a feeling of social duty and moral obligation derived chiefly from emotional fear. The

društvene službe i altruističkog idealizma niče iz izravnog impulsa božanskog duha koji živi u ljudskom umu.

Ova ideja-ideal dobročinstva prema drugima - impuls koji uskraćuje dobrobit ega radi dobrobiti njegova susjeda - je isprva vrlo ograničen. Primitivni čovjek smatra susjedom samo one koji su u njegovoj neposrednoj blizini, koji se prema njemu odnose susjedski; s napretkom religiozne civilizacije, sve više se proširuje pojam susjeda kako bi obuhvatio klan, pleme i naciju. A onda je Isus proširio opseg ovog pojma na čitavo čovječanstvo i rekao da čovjek treba voljeti čak i svoje neprijatelje. A unutar svakog normalnog ljudskog bića postoji nešto što potvrđuje da je ovo učenje moralno - ispravno. Čak i oni koji najmanje prakticiraju ovaj ideal priznaju njegovu teoretsku ispravnost.

Svi ljudi prepoznaju moralnost tog univerzalnog ljudskog poriva koji potiče nesebičnost i altruizam. Humanisti pripisuju porijeklo tog poriva prirodnom djelovanju materijalnog uma; praktikant religije ispravnije priznaje ovaj istinski nesebičan poriv ljudskog uma kao odgovor na unutarnje duhovne smjernice Misaonog Ispravljača.

Ali čovjekovo tumačenje ovih ranih sukoba između volje ega i volje koja nije aktivirana njegovim bitkom nije uvijek pouzdano. Samo prilično dobro ujedinjena ličnost može razlikovati raznolike sporove ega i javljajuće društvene svijesti. Čovjekovo "ja" ima ista prava kao i njegovi susjedi. Ni jedno ni drugo nemaju isključivo pravo na čovjekovu pozornost i službu. Neuspjeh u rješavanju ovog problema daje porijeklo najranijem obliku ljudskih osjećaja krivnje.

Čovjek može doživjeti sreću samo kad se žudnje ega koordiniraju i pomire s žudnjama altruističkog poriva čovjekovog višeg "ja" (božanskog duha) pomoću ujedinjene volje integrirajuće i nadzorne ličnosti. Um evolucijskog čovjeka je uvijek suočen s kompliciranim problemom rješavanja sukoba između prirodnog širenja emocionalnih impulsa i moralnog rasta nesebičnih poriva utemeljenih na duhovnom uvidu - istinskom religioznom promišljanju.

Pokušaj da se osigura jednako dobro za sebe i za najveći broj drugih ljudi predstavlja problem koji se ne može uvijek na zadovoljavajući način riješiti u okviru vremena i prostora. Takve proturječnosti mogu biti izgladene u vječnom životu, ali one ne mogu biti razriješene u jednom kratkom ljudskom životu. Isus je aludirao na ovaj paradoks kad je rekao: "Tko želi svoj život da sačuva izgubit će ga, a tko radi kraljevstva izgubi svoj život, naći će ga."

Težnja za idealima - čovjekovo nastojanje da

more positive urge of social service and the idealism of altruism are derived from the direct impulse of the divine spirit indwelling the human mind.

103:5.2 (1133.7) This idea-ideal of doing good to others — the impulse to deny the ego something for the benefit of one's neighbor — is very circumscribed at first. Primitive man regards as neighbor only those very close to him, those who treat him neighborly; as religious civilization advances, one's neighbor expands in concept to embrace the clan, the tribe, the nation. And then Jesus enlarged the neighbor scope to embrace the whole of humanity, even that we should love our enemies. And there is something inside of every normal human being that tells him this teaching is moral — right. Even those who practice this ideal least, admit that it is right in theory.

103:5.3 (1134.1) All men recognize the morality of this universal human urge to be unselfish and altruistic. The humanist ascribes the origin of this urge to the natural working of the material mind; the religionist more correctly recognizes that the truly unselfish drive of mortal mind is in response to the inner spirit leadings of the Thought Adjuster.

103:5.4 (1134.2) But man's interpretation of these early conflicts between the ego-will and the other-than-self-will is not always dependable. Only a fairly well unified personality can arbitrate the multiform contentions of the ego cravings and the budding social consciousness. The self has rights as well as one's neighbors. Neither has exclusive claims upon the attention and service of the individual. Failure to resolve this problem gives origin to the earliest type of human guilt feelings.

103:5.5 (1134.3) Human happiness is achieved only when the ego desire of the self and the altruistic urge of the higher self (divine spirit) are co-ordinated and reconciled by the unified will of the integrating and supervising personality. The mind of evolutionary man is ever confronted with the intricate problem of refereeing the contest between the natural expansion of emotional impulses and the moral growth of unselfish urges predicated on spiritual insight — genuine religious reflection.

103:5.6 (1134.4) The attempt to secure equal good for the self and for the greatest number of other selves presents a problem which cannot always be satisfactorily resolved in a time-space frame. Given an eternal life, such antagonisms can be worked out, but in one short human life they are incapable of solution. Jesus referred to such a paradox when he said: "Whosoever shall save his life shall lose it, but whosoever shall lose his life for the sake of the kingdom, shall find it."

103:5.7 (1134.5) The pursuit of the ideal — the striving

bude poput Boga - je kontinuirani napor prije i poslije smrti. Život poslije smrti se u biti ne razlikuje od smrtnog egzistencije. Svo što radimo u ovom životu što je dobro izravno doprinosi unaprjeđenju budućeg života. Stvarna religija ne potiče moralnu i duhovnu lijenost poticanjem uzaludne nade u primanje vrline plemenitog karaktera kao rezultat prolaska kroz portale prirodne smrti. Istinska religija ne potcjenjuje čovjekove progresivne napore tijekom smrtnog života koji čovjek prima u najam. Svaki smrtni dobitak je izravan doprinos obogaćivanju prvih stadija besmrtnog iskustva preživljavanja.

Učenje da su svi čovjekovi altruistički impulsi rezultat prirodnog instinkta stada uništava čovjekov idealizam. Ali čovjek je oplemenjen i osnažen saznanjem da ovi viši porivi njegove duše proizlaze iz duhovnih sila koje žive u njegovom smrtnom umu.

Kad čovjek u potpunosti shvati da u njemu živi i stremi nešto što je vječno i božansko, ta spoznaja podiže čovjeka izvan i iznad njega samoga. I tako živuća vjera u nadljudsko porijeklo naših ideala potvrđuje naše uvjerenje da smo sinovi Božji i čini stvarnim naša altruistička uvjerenja, osjećaje bratstva ljudi.

Čovjek, u svojoj duhovnoj domeni, ima slobodnu volju. Smrtni čovjek nije bespomoćni rob okrutne vlasti nekog svemoćnog Boga, niti je žrtva bezadnog fatalizma mehanističkog kozmičkog determinizma. Čovjek je uistinu graditelj svoje vječne sudbine.

Ali čovjek nije spašen ili oplemenjen pritiskom. Rast duha proizlazi iz evolucijske duše. Pritisak može deformirati ličnost, ali on nikada ne stimulira rast. Čak i obrazovni pritisak je samo negativno koristan, jer pomaže u sprječavanju katastrofalnih iskustava. Duhovni rast je najveći ako se svi spoljašnji pritisci svedu na minimum. "Gdje je Božji duh, tu je sloboda." Čovjek se najbolje razvija tamo gdje su najmanji pritisci doma, zajednice, crkve i države. No, to se ne smije protumačiti kao da u progresivnom društvu nema mjesta za dom, društvene ustanove, crkvu i državu.

Kad se pripadnik religiozne društvene skupine povinuje zahtjevima takve skupine, on treba primiti dopuštenje da uživa religioznu slobodu u punom izražaju svog osobnog tumačenja istina religioznog vjerovanja i činjenica religioznog iskustva. Sigurnost religiozne skupine ovisi o duhovnom jedinstvu, a ne teološkoj uniformnosti. Religiozna grupa treba uživati slobodu razmišljanja bez prakticiranja "slobodoumlja." Velika je nada za bilo koju

to be Godlike — is a continuous effort before death and after. The life after death is no different in the essentials than the mortal existence. Everything we do in this life which is good contributes directly to the enhancement of the future life. Real religion does not foster moral indolence and spiritual laziness by encouraging the vain hope of having all the virtues of a noble character bestowed upon one as a result of passing through the portals of natural death. True religion does not belittle man's efforts to progress during the mortal lease on life. Every mortal gain is a direct contribution to the enrichment of the first stages of the immortal survival experience.

103:5.8 (1134.6) It is fatal to man's idealism when he is taught that all of his altruistic impulses are merely the development of his natural herd instincts. But he is ennobled and mightily energized when he learns that these higher urges of his soul emanate from the spiritual forces that indwell his mortal mind.

103:5.9 (1134.7) It lifts man out of himself and beyond himself when he once fully realizes that there lives and strives within him something which is eternal and divine. And so it is that a living faith in the superhuman origin of our ideals validates our belief that we are the sons of God and makes real our altruistic convictions, the feelings of the brotherhood of man.

103:5.10 (1134.8) Man, in his spiritual domain, does have a free will. Mortal man is neither a helpless slave of the inflexible sovereignty of an all-powerful God nor the victim of the hopeless fatality of a mechanistic cosmic determinism. Man is most truly the architect of his own eternal destiny.

103:5.11 (1135.1) But man is not saved or ennobled by pressure. Spirit growth springs from within the evolving soul. Pressure may deform the personality, but it never stimulates growth. Even educational pressure is only negatively helpful in that it may aid in the prevention of disastrous experiences. Spiritual growth is greatest where all external pressures are at a minimum. "Where the spirit of the Lord is, there is freedom." Man develops best when the pressures of home, community, church, and state are least. But this must not be construed as meaning that there is no place in a progressive society for home, social institutions, church, and state.

103:5.12 (1135.2) When a member of a social religious group has complied with the requirements of such a group, he should be encouraged to enjoy religious liberty in the full expression of his own personal interpretation of the truths of religious belief and the facts of religious experience. The security of a religious group depends on spiritual unity, not on theological uniformity. A religious group should be able to enjoy the liberty of freethinking without having to become

religioznu ustanovu koja obožava živućeg Boga, priznaje bratstvo ljudi i ima hrabrosti ukloniti svaki oblik vjeroispovjednog pritiska sa svojih članova.

"freethinkers." There is great hope for any church that worships the living God, validates the brotherhood of man, and dares to remove all creedal pressure from its members.

6. FILOZOFSKA KOORDINACIJA

Teologija je proučavanje akcija i reakcija ljudskog duha; ona nikada ne može postati znanost, jer uvijek mora više ili manje biti povezana s psihologijom u svom osobnom izražaju i s filozofijom u svom sustavnom prikazu. Teologija je uvijek proučavanje vaše religije; proučavanje tuđe religije je psihologija.

Kada čovjek pristupi proučavanju i ispitivanju svog svemira izvana, on stvara različite fizičke znanosti; kad pristupi proučavanju sebe i svemira *iznutra*, on stvara teologiju i metafiziku. Kasnija umjetnost filozofije se razvija u nastojanju da se usklade mnoga proturječja koja su isprva neminovna između saznanja i učenja ovih dvaju dijametralno suprotnih prilaza svemiru stvari i bića.

Religija je povezana s duhovnim gledištem, svijesti o unutrašnjosti ljudskog iskustva. Čovjekova duhovna priroda pruža mogućnost za okretanje svemira naopačke, izvana prema unutrašnjosti. Istina je dakle, da gledano isključivo iz unutrašnjosti iskustva ličnosti, cijela tvorevina djeluje duhovna u prirodi.

Kad čovjek analitički istražuje svemir kroz materijalna obdarenja svojih fizičkih osjetila i povezane umne percepcije, kozmos se čini mehanički i energetsko- materijalan. Takva vještina proučavanja stvarnosti se sastoji u okretanju svemira iznutra prema vani.

Logičan i dosljedan filozofski koncept svemira ne može biti izgrađen na bilo materijalističkim ili spiritističkim pretpostavkama, jer ova dva sustava razmišljanja, ako se primjene univerzalno, neminovno vode stvaranju izobličene slike svemira, materijalizam u kontaktu sa svemirom koji je okrenut iznutra prema vani, a spiritizam u spoznaji prirode svemira okrenutog izvana prema unutrašnjosti. Ni znanost niti religija se dakle ne mogu, same po sebi i ponaosob, nadati da steknu prikladno razumijevanje univerzalnih istina i odnosa bez usmjerenja ljudske filozofije i osvjetljenja božanskog otkrivenja.

Čovjekov unutarnji duh za svoj samoizražaj i samospoznaju uvijek mora ovisiti o mehanizmu i vještini uma. Isto tako mora čovjekov spoljašnji doživljaj materijalne stvarnosti počivati na umnoj svijesti ličnosti doživljavatelja. Tako su duhovno i

6. PHILOSOPHIC CO-ORDINATION

103:6.1 (1135.3) Theology is the study of the actions and reactions of the human spirit; it can never become a science since it must always be combined more or less with psychology in its personal expression and with philosophy in its systematic portrayal. Theology is always the study of *your* religion; the study of another's religion is psychology.

103:6.2 (1135.4) When man approaches the study and examination of his universe from the *outside*, he brings into being the various physical sciences; when he approaches the research of himself and the universe from the *inside*, he gives origin to theology and metaphysics. The later art of philosophy develops in an effort to harmonize the many discrepancies which are destined at first to appear between the findings and teachings of these two diametrically opposite avenues of approaching the universe of things and beings.

103:6.3 (1135.5) Religion has to do with the spiritual viewpoint, the awareness of the *insideness* of human experience. Man's spiritual nature affords him the opportunity of turning the universe outside in. It is therefore true that, viewed exclusively from the insideness of personality experience, all creation appears to be spiritual in nature.

103:6.4 (1135.6) When man analytically inspects the universe through the material endowments of his physical senses and associated mind perception, the cosmos appears to be mechanical and energy-material. Such a technique of studying reality consists in turning the universe inside out.

103:6.5 (1135.7) A logical and consistent philosophic concept of the universe cannot be built up on the postulations of either materialism or spiritism, for both of these systems of thinking, when universally applied, are compelled to view the cosmos in distortion, the former contacting with a universe turned inside out, the latter realizing the nature of a universe turned outside in. Never, then, can either science or religion, in and of themselves, standing alone, hope to gain an adequate understanding of universal truths and relationships without the guidance of human philosophy and the illumination of divine revelation.

103:6.6 (1136.1) Always must man's inner spirit depend for its expression and self-realization upon the mechanism and technique of the mind. Likewise must man's outer experience of material reality be predicated on the mind consciousness

materijalno, unutarnje i vanjsko, ljudska iskustva koja su uvijek usklađena s funkcijom uma i koja su u svojoj svjesnoj realizaciji uvjetovana aktivnošću uma. Čovjek doživljava materiju u svome umu; on doživljava duhovnu stvarnost u svojoj duši, ali postaje svjestan tog iskustva u svome umu. Intelpekt je uskladitelj i sveprisutni modifikant i odreditelj ukupnog zbroja smrtnog iskustva. Energetske tvari i vrijednosti duha su nijansirane njihovim tumačenjem kroz umni medij svijesti.

Vaše poteškoće u ostvarenju skladnije koordinacije između znanosti i religije proizlaze iz vaše posvemašnje neupoznatosti s interventnom domenom morontija svijeta stvari i bića. Lokalni svemir se sastoji od tri stupnja ili faze ispoljenja stvarnosti: materije, morontije i duha. Stanovište morontija pristupa briše sve razlike između nalaza fizičkih znanosti i funkcioniranja duha religije. Razum je vještina razumijevanja kojom se služi znanost; vjera je vještina spoznaje kojom se služi religija; mota je vještina morontija razine. Mota je nadmaterijalna osjetljivost opažanja stvarnosti koja počinje djelovati kao nadopuna nepotpunom rastu, čija se bit sastoji u znanju-razumu, a suština u vjeri- uvidu. Mota je nadfilozofsko pomirenje djelomičnog poimanja stvarnosti koje nije dostupno materijalnim ličnostima; ono se djelomice temelji na iskustvu preživljavanja materijalne smrti tijela. No, mnogi smrtnici prepoznaju potrebu za nekom metodom pomirenja interakcije između široko razdvojenih područja znanosti i religije; metafizika je rezultat čovjekova uzaludnog pokušaja da premosti ovaj dobro poznati raskol. Ali ljudska metafizika je donijela više zbrke nego osvjetljenja. Metafizika je čovjekov dobronamjerni ali uzaludni pokušaj nadoknade za neposjedovanje mote morontije.

Metafizika je doživjela neuspjeh; motu čovjek ne može shvatiti. Otkrivenje je jedina tehnika koja može nadoknaditi nepostojanje osjetljivosti prema istini mote u materijalnom svijetu. Otkrivenje autoritativno pojašnjava zbrku metafizičkog rasuđivanja na evolucijskom svijetu.

Znanost je čovjekov pokušaj proučavanja njegovog fizičkog okruženja, energetsko-materijalnog svijeta; religija je čovjekovo iskustvo s kozmosom vrijednosti duha; filozofija se razvila u nastojanju čovjekova uma da organizira i uzajamno uskladi otkrića tih vrlo podvojenih pojmova u nešto što nalikuje razumnom i ujedinjenom stavu prema kozmosu. Filozofija, uz pojašnjenje otkrivenja, djeluje prihvatljivo u

of the experiencing personality. Therefore are the spiritual and the material, the inner and the outer, human experiences always correlated with the mind function and conditioned, as to their conscious realization, by the mind activity. Man experiences matter in his mind; he experiences spiritual reality in the soul but becomes conscious of this experience in his mind. The intellect is the harmonizer and the ever-present conditioner and qualifier of the sum total of mortal experience. Both energy-things and spirit values are colored by their interpretation through the mind media of consciousness.

103:6.7 (1136.2) Your difficulty in arriving at a more harmonious co-ordination between science and religion is due to your utter ignorance of the intervening domain of the morontia world of things and beings. The local universe consists of three degrees, or stages, of reality manifestation: matter, morontia, and spirit. The morontia angle of approach erases all divergence between the findings of the physical sciences and the functioning of the spirit of religion. Reason is the understanding technique of the sciences; faith is the insight technique of religion; mota is the technique of the morontia level. Mota is a supermaterial reality sensitivity which is beginning to compensate incomplete growth, having for its substance knowledge-reason and for its essence faith-insight. Mota is a superphilosophical reconciliation of divergent reality perception which is nonattainable by material personalities; it is predicated, in part, on the experience of having survived the material life of the flesh. But many mortals have recognized the desirability of having some method of reconciling the interplay between the widely separated domains of science and religion; and metaphysics is the result of man's unavailing attempt to span this well-recognized chasm. But human metaphysics has proved more confusing than illuminating. Metaphysics stands for man's well-meant but futile effort to compensate for the absence of the mota of morontia.

103:6.8 (1136.3) Metaphysics has proved a failure; mota, man cannot perceive. Revelation is the only technique which can compensate for the absence of the truth sensitivity of mota in a material world. Revelation authoritatively clarifies the muddle of reason-developed metaphysics on an evolutionary sphere.

103:6.9 (1136.4) Science is man's attempted study of his physical environment, the world of energy-matter; religion is man's experience with the cosmos of spirit values; philosophy has been developed by man's mind effort to organize and correlate the findings of these widely separated concepts into something like a reasonable and unified attitude toward the cosmos. Philosophy, clarified by revelation, functions acceptably in the

nedostatku mote i usred zbrke i neuspjeha čovjekove zamjene za motu - metafizike.

Rani čovjek nije razlikovao razinu energije od razine duha. Ljubičasta rasa i njezini anditski nasljednici su prvi pokušali razdvojiti matematičku razinu od onoga što se povinuje volji. Civilizirani čovjek je kasnije slijedio u stopama starih Grka i Sumerana koji su razlikovali živo od neživog. A kako civilizacija sve više napreduje, filozofija će morati premostiti rastuće raskole između pojma duha i pojma energije. No, u vremenu i prostora ova neslaganja su ujedinjena u Vrhovnom.

Znanost se uvijek mora temeljiti na razumu, iako mašta i nagađanje doprinose proširenju njezinih granica. Religija zauvijek ovisi o vjeri, dok je razum njezin uravnotežujući utjecaj i vjerni sluga. A uvijek su postojala i uvijek će postojati pogrešna tumačenja fenomena prirodnih i duhovnih svjetova, znanosti i religije koje greškom nose te nazive.

Iz svog nepotpunog shvaćanja znanosti, svog slabog poznavanja religije i svojih neuspjelih metafizičkih nastojanja, čovjek je pokušao izgraditi svoje formulacije filozofije. A suvremeni čovjek bi doista izgradio dostojnu i zanimljivu filozofiju o sebi i svome svemiru da nije neuspjeha ove važne i prijeko potrebne metafizičke veze između svjetova materije i duha, neuspjeha metafizike da premosti morontija jaz između fizičkog i duhovnog. Smrtnom čovjeku nedostaje koncepcija morontija uma i materije; a *otkrivenje* je jedina vještina za pomirenje ovog nedostatka konceptualnih podataka koji su prijeko potrebni da čovjek izgradi logičnu filozofiju svemira i postigne zadovoljavajuće razumijevanje svog sigurnog i postojanog mjesta u tom svemiru.

Otkrivenje je jedina nada evolucijskom čovjeku da premosti taj morontija jaz. Vjera i razum, bez pomoći mote, ne mogu zamisliti i izgraditi logičan svemir. Bez uvida mote, smrtni čovjek ne može razlučiti dobrotu, ljubav i istinu u pojavama materijalnog svijeta.

Kad se čovjekova filozofija odveć osloni na svijet materije, ona postaje racionalistična ili *naturalistična*. Kad filozofija osobito naginje prema duhovnoj razini, ona postaje *idealistična* ili čak mistična. U tom žalosnom slučaju gdje se filozofija osloni na metafiziku, ona nepogrešivo postaje *skeptična*, zbrkana. U prošlim je vremenima najveći dio čovjekova znanja i intelektualnih procjena spadao u kategoriju jednog od ova tri perceptivna izobličenja. Filozofija se ne smije usuditi da projicira svoje interpretacije

absence of mota and in the presence of the breakdown and failure of man's reason substitute for mota — metaphysics.

103:6.10 (1136.5) Early man did not differentiate between the energy level and the spirit level. It was the violet race and their Andite successors who first attempted to divorce the mathematical from the volitional. Increasingly has civilized man followed in the footsteps of the earliest Greeks and the Sumerians who distinguished between the inanimate and the animate. And as civilization progresses, philosophy will have to bridge ever-widening gulfs between the spirit concept and the energy concept. But in the time of space these divergencies are at one in the Supreme.

103:6.11 (1137.1) Science must always be grounded in reason, although imagination and conjecture are helpful in the extension of its borders. Religion is forever dependent on faith, albeit reason is a stabilizing influence and a helpful handmaid. And always there have been, and ever will be, misleading interpretations of the phenomena of both the natural and the spiritual worlds, sciences and religions falsely so called.

103:6.12 (1137.2) Out of his incomplete grasp of science, his faint hold upon religion, and his abortive attempts at metaphysics, man has attempted to construct his formulations of philosophy. And modern man would indeed build a worthy and engaging philosophy of himself and his universe were it not for the breakdown of his all-important and indispensable metaphysical connection between the worlds of matter and spirit, the failure of metaphysics to bridge the morontia gulf between the physical and the spiritual. Mortal man lacks the concept of morontia mind and material; and *revelation* is the only technique for atoning for this deficiency in the conceptual data which man so urgently needs in order to construct a logical philosophy of the universe and to arrive at a satisfying understanding of his sure and settled place in that universe.

103:6.13 (1137.3) Revelation is evolutionary man's only hope of bridging the morontia gulf. Faith and reason, unaided by mota, cannot conceive and construct a logical universe. Without the insight of mota, mortal man cannot discern goodness, love, and truth in the phenomena of the material world.

103:6.14 (1137.4) When the philosophy of man leans heavily toward the world of matter, it becomes rationalistic or *naturalistic*. When philosophy inclines particularly toward the spiritual level, it becomes *idealistic* or even mystical. When philosophy is so unfortunate as to lean upon metaphysics, it unfailingly becomes *skeptical*, confused. In past ages, most of man's knowledge and intellectual evaluations have fallen into one of these three distortions of perception. Philosophy dare not project its interpretations of reality in the

stvarnosti u skladu s linearnim principom logike; ona uvijek mora računati na eliptičku simetriju stvarnosti i bitnu zakrivljenost svih relacijskih pojmova.

Najviša dostižna filozofija smrtnog čovjeka mora logično počivati na rasuđivanju znanosti, vjeri religije i uvidu istine koji se dobiva otkrivenjem. Ovim ujedinjenjem čovjek može nadoknaditi dio svoga neuspjeha u izgradnji odgovarajuće metafizike i svoje nesposobnosti da shvati motu morontije.

7. ZNANOST I RELIGIJA

Znanost počiva na rasuđivanju, a religija na vjeri. Vjera, iako ne počiva na razumu, je razumna; iako ne ovisi o logici, svejedno uživa poticaj zdrave logike. Vjera se ne može potkrijepiti čak ni idealnom filozofijom; uz znanost, ona je doista sam izvor takve filozofije. Vjera, religijski uvid čovjeka, može primiti sigurnu pouku samo odotkrivenja, može biti bezopasno uzvišena samo osobnim smrtnim iskustvom s duhovnim Ispravljačem, prisutnosti Boga koji je duh.

Istinsko spasenje je vještina božanskog evoluiranja smrtnog uma od njegove početne identifikacije s materijom, kroz domene morontija veze, sve do visokog kozmičkog statusa duhovne usklađenosti. Kao što materijalni intuitivni instikt prethodi pojavi prosudbenog znanja u zemaljskoj evoluciji, tako je i manifestacija duhovnog intuitivnog uvida nagovještaj kasnije pojave morontije i rasuđivanja duha i iskustva u uzvišenom programu nebeske evolucije koja pretvara potencijale vremenskog čovjeka u aktualnost i božanstvenost vječnog čovjeka, finaliste Raja.

Ali kako uzlazni čovjek poseže unutra i stremi prema Raju u svojoj težnji da doživi Boga, on isto tako stremi prema vanjskom prostoru za energetskim razumijevanjem materijalnog kozmosa. Napredovanje znanosti nije ograničeno na zemaljski život čovjeka; njegovo iskustvo uzašašća svemirom i nadsvemirom će u velikoj mjeri biti stvar proučavanja transmutacije energije i metamorfoze materije. Bog je duh, ali Božanstvo je jedinstvo, a jedinstvo Božanstva ne obuhvaća samo duhovne vrijednosti Oca Svih i Vječnog Sina, nego je također svjesno energetskih činjenica Univerzalnog Kontrolora i Rajskog Otoka, dok se ove dvije faze univerzalne stvarnosti savršeno koreliraju u umnim odnosima Združenog Činitelja i na finitnoj razini ujedinjuju u javljajućem Božanstvu Vrhovnog Bića.

Jedinstvo znanstvenog stava i religioznog uvida posredovanjem iskustvene filozofije je dio

linear fashion of logic; it must never fail to reckon with the elliptic symmetry of reality and with the essential curvature of all relation concepts.

103:6.15 (1137.5) The highest attainable philosophy of mortal man must be logically based on the reason of science, the faith of religion, and the truth insight afforded by revelation. By this union man can compensate somewhat for his failure to develop an adequate metaphysics and for his inability to comprehend the mota of the morontia.

7. SCIENCE AND RELIGION

103:7.1 (1137.6) Science is sustained by reason, religion by faith. Faith, though not predicated on reason, is reasonable; though independent of logic, it is nonetheless encouraged by sound logic. Faith cannot be nourished even by an ideal philosophy; indeed, it is, with science, the very source of such a philosophy. Faith, human religious insight, can be surely instructed only by revelation, can be surely elevated only by personal mortal experience with the spiritual Adjuster presence of the God who is spirit.

103:7.2 (1137.7) True salvation is the technique of the divine evolution of the mortal mind from matter identification through the realms of morontia liaison to the high universe status of spiritual correlation. And as material intuitive instinct precedes the appearance of reasoned knowledge in terrestrial evolution, so does the manifestation of spiritual intuitive insight presage the later appearance of morontia and spirit reason and experience in the supernal program of celestial evolution, the business of transmuting the potentials of man the temporal into the actuality and divinity of man the eternal, a Paradise finaliter.

103:7.3 (1138.1) But as ascending man reaches inward and Paradiseward for the God experience, he will likewise be reaching outward and spaceward for an energy understanding of the material cosmos. The progression of science is not limited to the terrestrial life of man; his universe and superuniverse ascension experience will to no small degree be the study of energy transmutation and material metamorphosis. God is spirit, but Deity is unity, and the unity of Deity not only embraces the spiritual values of the Universal Father and the Eternal Son but is also cognizant of the energy facts of the Universal Controller and the Isle of Paradise, while these two phases of universal reality are perfectly correlated in the mind relationships of the Conjoint Actor and unified on the finite level in the emerging Deity of the Supreme Being.

103:7.4 (1138.2) The union of the scientific attitude and the religious insight by the mediation of experiential

iskustva čovjekova dugog uspona prema Raju. Matematičke aproksimacije i pouzdanosti uvida će uvijek zahtijevati usklađujuće djelovanje umne logike na svim razinama iskustva osim maksimalnog postignuća Vrhovnoga.

Ali logika nikada ne može uspjeti u usklađivanju otkrića znanosti i uvida religije osim ako i znanstvenim i religioznim aspektima ličnosti dominira istina, iskrena voljnost čovjeka da slijedi ovu istinu gdje god može voditi i bez obzira na zaključake do kojih može doći.

Logika je vještina filozofije, njezina metoda izražavanja. Unutar domene istinske znanosti, rasuđivanje uvijek podliježe istinskoj logici; u domeni istinske religije, vjera je uvijek logična ako se posmatra s unutrašnjeg stanovišta, iako se takva vjera može činiti prilično neosnovanom sa stanovišta znanstvenog prilaza izvana. Kad se unutrašnjost posmatra s vana, svemir može djelovati materijalan; kad se njegova vanjština posmatra iznutra, isti taj svemir može izgledati u potpunosti duhovan. Rasuđivanje niče iz materijalne svijesti, vjera iz duhovne svijesti, a uz pomoć filozofije proširene otkrivenjem, logika može potvrditi i unutarnji i vanjski pogled i tako postići ravnotežu između znanosti i religije. Dakle, kroz zajednički kontakt s logikom filozofije, i znanost i religija postaju sve tolerantije jedna prema drugoj, sve manje skeptične.

To što je potrebno razvijajućoj znanosti i religiji je više pronicavosti i neustrašive samokritičnosti, veća svijest o nepotpunosti evolucijskog statusa. Učitelji znanosti kao i učitelji religije su često suviše samouvjereni i dogmatski. Znanost i religija mogu biti samokritične samo u posmatranju svojih vlastitih činjenica. Čim se udalje od pozornice činjenica, razum bilo ga se odriče ili brzo degenerira u zakrilje lažne logike.

Istina - razumijevanje kozmičkih odnosa, svemirskih činjenica i duhovnih vrijednosti - se najbolje može steći kroz službu Duha Istine i kroz kritiku od strane *otkrivenja*. Ali otkrivenje ne potječe ni iz znanosti ni iz religije; njegova funkcija je da koordinira i znanost i religiju s istinom stvarnosti. Uvijek, bilo u nedostatku otkrivenja ili ako smrtni čovjek nije u stanju prihvatiti ili shvatiti otkrivenje, on mora pribjeći svom izjalovljenom gestu metafizike, jedine ljudske zamjene za otkrivenje istine ili motu morontija ličnosti.

Znanost materijalnog svijeta omogućuje čovjeku da kontolira, i da u određenoj mjeri gospodari svojim fizičkim okruženjem. Religija duhovnog iskustva je izvor bratskog impulsa koji

philosophy is part of man's long Paradise-ascension experience. The approximations of mathematics and the certainties of insight will always require the harmonizing function of mind logic on all levels of experience short of the maximum attainment of the Supreme.

103:7.5 (1138.3) But logic can never succeed in harmonizing the findings of science and the insights of religion unless both the scientific and the religious aspects of a personality are truth dominated, sincerely desirous of following the truth wherever it may lead regardless of the conclusions which it may reach.

103:7.6 (1138.4) Logic is the technique of philosophy, its method of expression. Within the domain of true science, reason is always amenable to genuine logic; within the domain of true religion, faith is always logical from the basis of an inner viewpoint, even though such faith may appear to be quite unfounded from the inlooking viewpoint of the scientific approach. From outward, looking within, the universe may appear to be material; from within, looking out, the same universe appears to be wholly spiritual. Reason grows out of material awareness, faith out of spiritual awareness, but through the mediation of a philosophy strengthened by revelation, logic may confirm both the inward and the outward view, thereby effecting the stabilization of both science and religion. Thus, through common contact with the logic of philosophy, may both science and religion become increasingly tolerant of each other, less and less skeptical.

103:7.7 (1138.5) What both developing science and religion need is more searching and fearless self-criticism, a greater awareness of incompleteness in evolutionary status. The teachers of both science and religion are often altogether too self-confident and dogmatic. Science and religion can only be self-critical of their *facts*. The moment departure is made from the stage of facts, reason abdicates or else rapidly degenerates into a consort of false logic.

103:7.8 (1138.6) The truth — an understanding of cosmic relationships, universe facts, and spiritual values — can best be had through the ministry of the Spirit of Truth and can best be criticized by *revelation*. But revelation originates neither a science nor a religion; its function is to co-ordinate both science and religion with the truth of reality. Always, in the absence of revelation or in the failure to accept or grasp it, has mortal man resorted to his futile gesture of metaphysics, that being the only human substitute for the revelation of truth or for the mota of morontia personality.

103:7.9 (1139.1) The science of the material world enables man to control, and to some extent dominate, his physical environment. The religion of the spiritual experience is the source of the

omogućuje ljudima da žive zajedno u složenosti civilizacije znanstvene dobi. Metafizika, a posebno otkrivenje, pruža zajedničko tlo za susret otkrića znanosti i religije i omogućuje čovjekov polušaj logičnog povezivanja ovih zasebnih ali međusobno neovisnih domena misli u uravnoteženu filozofiju znanstvene stabilnosti i religiozne sigurnosti.

U smrtnom stadiju, ništa ne može biti apsolutno dokazano; i znanost i religija počivaju na pretpostavkama. Na morontija razini, djelomično je moguće dokazati znanstvene i religiozne postavke pomoću logike mote. Na duhovnoj razini maksimalnog statusa, postupno nestaje potreba za konačnim dokazom pred istinskim doživljajem sa stvarnosti i unutar stvarnosti; ali čak i tu postoji mnogo toga što leži izvan finitnoga što ostaje nedokazano.

Sve podjele ljudske misli se temelje na određenim pretpostavkama koje su prihvaćene, iako nedokazane, od strane konstitutivne osjetljivosti za spoznaju stvarnosti u umnom obdarenju čovjeka. Znanost počinje svoju hvalisavu karijeru rasuđivanja *spretpostavkom* stvarnosti triju pojava: materije, kretanja i života. Religija polazi od pretpostavke valjanosti triju pojava: uma, duha i svemira - Vrhovnog Bića.

Znanost postaje misaona domena matematike, energije i materije vremena i prostora. Religija se bavi ne samo finitnim i vremenskim duhom, nego i duhom vječnosti i vrhovnosti. Samo kroz dugo iskustvo u moti ove dvije krajnosti kozmičke percepcije mogu rezultirati analognim tumačenjima višestrukih izvora porijekla, funkcija, odnosa, stvarnosti i sudbina. Najveće usklađivanje neslaganja energije i duha se postiže uključenjem u krug Sedam Glavnih Duhova; njihovo prvo ujedinjenje je u Božanstvu Vrhovnog; finalnost njegova jedinstva je u beskonačnosti Prvog Izvora i Centra, JA JESAM.

Rasuđivanje je čin prepoznavanja zaključaka svijesti unutar i naspram fizičkog svijeta energije i materije. *Vjera* je čin opažanja valjanosti duhovne svijesti - nešto što nema nikakvog drugog smrtnog dokaza. *Logika* je sintetizirano napredovanje traženja istine u jedinstvu vjere i razuma, a temelji se na bitnim umnim obdarenjima smrtnih bića, unutarnjem opažanju stvari, značenja i vrijednosti.

Stvarni dokaz duhovne stvarnosti počiva u prisustvu Misaonog Ispravljača, ali valjanost ove prisutnosti se ne može dokazati vanjskom svijetu, nego samo onima koji na taj način doživljavaju Boga koji u njima živi. Svijest da u čovjeku živi

fraternity impulse which enables men to live together in the complexities of the civilization of a scientific age. Metaphysics, but more certainly revelation, affords a common meeting ground for the discoveries of both science and religion and makes possible the human attempt logically to correlate these separate but interdependent domains of thought into a well-balanced philosophy of scientific stability and religious certainty.

103:7.10 (1139.2) In the mortal state, nothing can be absolutely proved; both science and religion are predicated on assumptions. On the morontia level, the postulates of both science and religion are capable of partial proof by mota logic. On the spiritual level of maximum status, the need for finite proof gradually vanishes before the actual experience of and with reality; but even then there is much beyond the finite that remains unproved.

103:7.11 (1139.3) All divisions of human thought are predicated on certain assumptions which are accepted, though unproved, by the constitutive reality sensitivity of the mind endowment of man. Science starts out on its vaunted career of reasoning by *assuming* the reality of three things: matter, motion, and life. Religion starts out with the assumption of the validity of three things: mind, spirit, and the universe — the Supreme Being.

103:7.12 (1139.4) Science becomes the thought domain of mathematics, of the energy and material of time in space. Religion assumes to deal not only with finite and temporal spirit but also with the spirit of eternity and supremacy. Only through a long experience in mota can these two extremes of universe perception be made to yield analogous interpretations of origins, functions, relations, realities, and destinies. The maximum harmonization of the energy-spirit divergence is in the encirclement of the Seven Master Spirits; the first unification thereof, in the Deity of the Supreme; the finality unity thereof, in the infinity of the First Source and Center, the I AM.

103:7.13 (1139.5) *Reason* is the act of recognizing the conclusions of consciousness with regard to the experience in and with the physical world of energy and matter. *Faith* is the act of recognizing the validity of spiritual consciousness — something which is incapable of other mortal proof. *Logic* is the synthetic truth-seeking progression of the unity of faith and reason and is founded on the constitutive mind endowments of mortal beings, the innate recognition of things, meanings, and values.

103:7.14 (1139.6) There is a real proof of spiritual reality in the presence of the Thought Adjuster, but the validity of this presence is not demonstrable to the external world, only to the one who thus experiences the indwelling of God. The

Ispravljač počiva na intelektualnoj spoznaji istine, nadumnoj spoznaji dobrote i ličnosti koja je motivirana ljubavlju.

Znanost otkriva materijalni svijet, religija ga ocjenjuje, a filozofija nastoji protumačiti njegova značenja, koordinirajući znanstveno materijalno gledište s religioznim duhovnim konceptom. Ali povijest je područje u kojem se znanost i religija nikada neće u potpunosti složiti.

8. FILOZOFIJA I RELIGIJA

Iako i znanost i filozofija mogu pretpostaviti vjerojatnost Boga svojim razumom i logikom, samo osobno religiozno iskustvo čovjeka koji je vođen duhom može potvrditi sigurnost takvog vrhovnog i osobnog Božanstva. Pomoću vještine takvog utjelovljenja živuće istine, filozofska hipoteza vjerojatnosti Boga postaje religiozna stvarnost.

Zbrka u vezi doživljaja sigurnosti Boga proizlazi iz različitosti tumačenja i odnosa tog iskustva od strane različitih osoba i različitih ljudskih rasa. Doživljavanje Boga može biti u potpunosti valjano, ali rasprave o Bogu, koje su intelektualane i filozofske, su različite i često zbunjujuće i pogrešne.

Dobar i plemenit čovjek može biti najiskrenije zaljubljen u svoju ženu, a ne biti u stanju da položi zadovoljavajući pismeni ispit na temu psihologije bračne ljubavi. Drugi čovjek, koji može osjećati vrlo malo ljubavi ili nimalo ljubavi prema svojoj ženi, može uspješno položiti takav ispit. Nesavršenosti čovjekova uvida u pravu prirodu predmeta njegove ljubavi ni u najmanju ruku ne poništava stvarnost ili iskrenost njegove ljubavi.

Ako doista vjerujete u Boga - ako ga vjerom poznajete i volite - ne dopustite stvarnosti takvog iskustva da bude na bilo koji način umanjena ili pometena skeptičnim insinuacijama znanosti, cjepidlačenjima logike, postulatima filozofije ili vještima sugestijama dobronamjernih duša koje nastoje stvoriti religiju bez Boga.

Sigurnost praktikanta religije koji poznaje Boga ne treba dopustiti da je uznemiri nesigurnost sumnjajućeg materijaliste; prije nesigurnost nevjernika treba biti snažno ponukana dubokom vjerom i nepokolebljivom sigurnosti iskustvenog vjernika.

Filozofija, kako bi bila od najveće koristi znanosti i religiji, treba izbjegavati krajnosti materijalizma i panteizma. Samo filozofija koja prepoznaje stvarnost ličnosti - stalnost u prisustvu

consciousness of the Adjuster is based on the intellectual reception of truth, the supermind perception of goodness, and the personality motivation to love.

103:7.15 (1139.7) Science discovers the material world, religion evaluates it, and philosophy endeavors to interpret its meanings while coordinating the scientific material viewpoint with the religious spiritual concept. But history is a realm in which science and religion may never fully agree.

8. PHILOSOPHY AND RELIGION

103:8.1 (1140.1) Although both science and philosophy may assume the probability of God by their reason and logic, only the personal religious experience of a spirit-led man can affirm the certainty of such a supreme and personal Deity. By the technique of such an incarnation of living truth the philosophic hypothesis of the probability of God becomes a religious reality.

103:8.2 (1140.2) The confusion about the experience of the certainty of God arises out of the dissimilar interpretations and relations of that experience by separate individuals and by different races of men. The experiencing of God may be wholly valid, but the discourse *about* God, being intellectual and philosophical, is divergent and oftentimes confusingly fallacious.

103:8.3 (1140.3) A good and noble man may be consummately in love with his wife but utterly unable to pass a satisfactory written examination on the psychology of marital love. Another man, having little or no love for his spouse, might pass such an examination most acceptably. The imperfection of the lover's insight into the true nature of the beloved does not in the least invalidate either the reality or sincerity of his love.

103:8.4 (1140.4) If you truly believe in God — by faith know him and love him — do not permit the reality of such an experience to be in any way lessened or detracted from by the doubting insinuations of science, the caviling of logic, the postulates of philosophy, or the clever suggestions of well-meaning souls who would create a religion without God.

103:8.5 (1140.5) The certainty of the God-knowing religionist should not be disturbed by the uncertainty of the doubting materialist; rather should the uncertainty of the unbeliever be mightily challenged by the profound faith and unshakable certainty of the experiential believer.

103:8.6 (1140.6) Philosophy, to be of the greatest service to both science and religion, should avoid the extremes of both materialism and pantheism. Only a philosophy which recognizes the reality of personality — permanence in the presence of

promjene - može biti od moralne vrijednosti čovjeku, može poslužiti kao veza između teorija materijalne znanosti i duhovne religije. Otkrivenje je nadoknada za slabosti evoluirajuće filozofije.

change — can be of moral value to man, can serve as a liaison between the theories of material science and spiritual religion. Revelation is a compensation for the frailties of evolving philosophy.

9. BIT RELIGIJE

Teologija se bavi intelektualnim sadržajem religije, metafizika (otkrivenje) s njezinim filozofskim aspektima. Religiozno iskustvo je duhovni sadržaj religije. Bez obzira na mitološke hirove i psihološke iluzije intelektualnog sadržaja religije, na pogrešne metafizičke pretpostavke i vještine koje služe samoobmani, na politička izobličenja i društvenoekonomske izopačenosti filozofskog sadržaja religije, duhovno iskustvo osobne religije ostaje istinsko i valjano.

Religija ima veze s osjećanjem, djelovanjem i življenjem, a ne samo s razmišljanjem. Razmišljanje je usko povezano s materijalnim životom i treba biti uglavnom, premda ne sasvim, pod dominacijom rasuđivanja i činjenica znanosti i, u svojim nematerijalnim težnjama prema domenama duha, pod dominacijom istine. Bez obzira kako iluzi ma ili pogrešna može biti nečija teologija, njegova religija može biti u potpunosti istinska i vječno istinita.

Budizam, u svom izvornom obliku, je jedna od najboljih religija bez Boga u evolucijskoj povijesti Urantije, iako, kako se ova vjera razvijala, ona nije ostala bezbožna. Religija koja nema vjere je kontradikcija; religija koja nema Boga je filozofska nedosljednost i intelektualni apsurd.

Magično i mitološko porijeklo prirodne religije ne umanjuje stvarnost i istinu suvremenijih religija otkrivenja i cjelovitog evanđelja spasenja Isusove religije. Isusov život i učenja su konačno uklonili iz religije sva praznovjerja magije, iluzije mitologije i okove tradicionalnog dogmatizma. Ali ova rana magija i mitologija su vrlo učinkovito pripremile put za kasniju i nadmoćniju religiju pretpostavljajući postojanje i stvarnost nadmaterijalnih vrijednosti i bića.

Iako je religiozno iskustvo čisto subjektivan duhovni fenomen, takvo iskustvo podrazumijeva pozitivan i živući stav vjere prema najvišim domenima kozmičke objektivne stvarnosti. Ideal religiozne filozofije je takva vjera-pouzdanje koja navodi čovjeka da bezuvjetno ovisi o apsolutnoj ljubavi beskonačnog Oca svemira nad svemirima. Takvo istinsko religiozno iskustvo daleko nadilazi filozofsku objektivizaciju idealističke žudnje; ono zapravo uzima spasenje zdravo za gotovo i bavi

9. THE ESSENCE OF RELIGION

103:9.1 (1140.7) Theology deals with the intellectual content of religion, metaphysics (revelation) with the philosophic aspects. Religious experience is the spiritual content of religion. Notwithstanding the mythologic vagaries and the psychologic illusions of the intellectual content of religion, the metaphysical assumptions of error and the techniques of self-deception, the political distortions and the socioeconomic perversions of the philosophic content of religion, the spiritual experience of personal religion remains genuine and valid.

103:9.2 (1140.8) Religion has to do with feeling, acting, and living, not merely with thinking. Thinking is more closely related to the material life and should be in the main, but not altogether, dominated by reason and the facts of science and, in its nonmaterial reaches toward the spirit realms, by truth. No matter how illusory and erroneous one's theology, one's religion may be wholly genuine and everlastingly true.

103:9.3 (1141.1) Buddhism in its original form is one of the best religions without a God which has arisen throughout all the evolutionary history of Urantia, although, as this faith developed, it did not remain godless. Religion without faith is a contradiction; without God, a philosophic inconsistency and an intellectual absurdity.

103:9.4 (1141.2) The magical and mythological parentage of natural religion does not invalidate the reality and truth of the later revelational religions and the consummate saving gospel of the religion of Jesus. Jesus' life and teachings finally divested religion of the superstitions of magic, the illusions of mythology, and the bondage of traditional dogmatism. But this early magic and mythology very effectively prepared the way for later and superior religion by assuming the existence and reality of supermaterial values and beings.

103:9.5 (1141.3) Although religious experience is a purely spiritual subjective phenomenon, such an experience embraces a positive and living faith attitude toward the highest realms of universe objective reality. The ideal of religious philosophy is such a faith-trust as would lead man unqualifiedly to depend upon the absolute love of the infinite Father of the universe of universes. Such a genuine religious experience far transcends the philosophic objectification of idealistic desire; it

se samo nastojanjem da spozna i izvrši volju Oca u Raju. Takva religija je obilježena: vjerom u vrhovno Božanstvo, nadom u večni život i ljubav, a posebno prema bližnjima.

Kad teologija prevlada nad religijom, religija umire; ona postaje doktrina umjesto života. Misija teologije nije ništa drugo nego da olakša samosvijest osobnog duhovnog iskustva. Teologija predstavlja religiozni pokušaj definiranja, pojašnjenja, razrade i opravdanja iskustvenih tvrdnji religije koje se, na koncu, mogu opunovažiti samo živućom vjerom. U višoj filozofiji svemira mudrost i razum, postaju povezani s vjerom. Razum, mudrost i vjera su čovjekova najviša ljudska postignuća. Razum uvodi čovjeka u svijet činjenica, stvari; mudrost ga uvodi u svijet istine, odnosa; vjera ga uvodi u svijet božanstvenosti, duhovnog iskustva.

Vjera rado vodi razum tako daleko koliko razum može ići, a zatim nastavlja putovati s mudrosti do najudaljenijih filozofskih granica; a onda se usuđuje upustiti u bezgranično i beskrajno putovanje svemirom u isključivoj pratnji ISTINE.

Znanost (znanje) se temelji na svojstvenoj (od duha koji pomaže umu) pretpostavci u valjanost razuma, u razumljivost svemira. Filozofija (koordinirano shvaćanje) se temelji na svojstvenoj (djelovanjem duha mudrosti) pretpostavci u valjanost mudrosti, u mogućnost koordinacije materijalnog svemira s duhovnim. Religija (istina osobnog duhovnog iskustva) se temelji na svojstvenoj (djelovanjem Misaonog Ispravljača) pretpostavci u valjanost vjere, mogućnost poznavanja i postizanja Boga.

Puna realizacija stvarnosti smrtnog života se sastoji u sve većoj spremnosti da vjerujemo ovim pretpostavkama razuma, mudrosti i vjere. Takvim životom vlada motivacija istine i dominacija ljubavi; a to su ideali objektivne kozmičke stvarnosti čije postojanje ne može biti materijalno dokazano.

Kada razum uoči razliku između ispravnog i pogrešnog, on ispoljava mudrost; kada mudrost odabere između ispravnog i pogrešnog, istine i zablude, ona pokazuje utjecaj duha. Tako su funkcije uma, duše i duha zauvijek blisko ujedinjene i funkcionalno uzajamno povezane. Razum se bavi činjeničnim znanjem; mudrost, filozofijom i otkrivenjem; vjera, živućim duhovnim i skustvom. Kroz istinu čovjek postiže ljepotu, a putem duhovne ljubavi uzlazi do dobrote.

Vjera vodi do poznavanja Boga, ne samo do mističnog osjećaja božanske prisutnosti. Vjera ne smije biti previše pod utjecajem svojih

actually takes salvation for granted and concerns itself only with learning and doing the will of the Father in Paradise. The earmarks of such a religion are: faith in a supreme Deity, hope of eternal survival, and love, especially of one's fellows.

103:9.6 (1141.4) When theology masters religion, religion dies; it becomes a doctrine instead of a life. The mission of theology is merely to facilitate the self-consciousness of personal spiritual experience. Theology constitutes the religious effort to define, clarify, expound, and justify the experiential claims of religion, which, in the last analysis, can be validated only by living faith. In the higher philosophy of the universe, wisdom, like reason, becomes allied to faith. Reason, wisdom, and faith are man's highest human attainments. Reason introduces man to the world of facts, to things; wisdom introduces him to a world of truth, to relationships; faith initiates him into a world of divinity, spiritual experience.

103:9.7 (1141.5) Faith most willingly carries reason along as far as reason can go and then goes on with wisdom to the full philosophic limit; and then it dares to launch out upon the limitless and never-ending universe journey in the sole company of TRUTH.

103:9.8 (1141.6) Science (knowledge) is founded on the inherent (adjutant spirit) assumption that reason is valid, that the universe can be comprehended. Philosophy (co-ordinate comprehension) is founded on the inherent (spirit of wisdom) assumption that wisdom is valid, that the material universe can be co-ordinated with the spiritual. Religion (the truth of personal spiritual experience) is founded on the inherent (Thought Adjuster) assumption that faith is valid, that God can be known and attained.

103:9.9 (1141.7) The full realization of the reality of mortal life consists in a progressive willingness to believe these assumptions of reason, wisdom, and faith. Such a life is one motivated by truth and dominated by love; and these are the ideals of objective cosmic reality whose existence cannot be materially demonstrated.

103:9.10 (1141.1) When reason once recognizes right and wrong, it exhibits wisdom; when wisdom chooses between right and wrong, truth and error, it demonstrates spirit leading. And thus are the functions of mind, soul, and spirit ever closely united and functionally interassociated. Reason deals with factual knowledge; wisdom, with philosophy and revelation; faith, with living spiritual experience. Through truth man attains beauty and by spiritual love ascends to goodness.

103:9.11 (1142.2) Faith leads to knowing God, not merely to a mystical feeling of the divine presence. Faith must not be overmuch influenced by its

emocionalnih posljedica. Istinska religija je iskustvo vjerovanja i poznavanja, kao i zadovoljstvo osjećanja.

Postoji stvarnost religioznog iskustva koja je proporcionalna duhovnom sadržaju, a takva stvarnost nadilazi razum, znanost, filozofiju, mudrost i sva druga ljudska postignuća. Uvjerenja takvog iskustva su nepobitna; logika religioznog iskustva je neosporna; sigurnost takvog znanja je nadljudska; njegova su zadovoljstva vrhunski božanska, njegova je hrabrost neustrašiva, odanosti su neupitne, lojalnosti su vrhovne, a sudbine su konačne - vječne, krajnje i sveopće.

[Predstavio MelkizedekNebadona.]

emotional consequences. True religion is an experience of believing and knowing as well as a satisfaction of feeling.

103:9.12 (1142.3) There is a reality in religious experience that is proportional to the spiritual content, and such a reality is transcendent to reason, science, philosophy, wisdom, and all other human achievements. The convictions of such an experience are unassailable; the logic of religious living is incontrovertible; the certainty of such knowledge is superhuman; the satisfactions are superbly divine, the courage indomitable, the devotions unquestioning, the loyalties supreme, and the destinies final — eternal, ultimate, and universal.

103:9.13 (1142.4) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 104. RAZVOJ KONCEPTA TROJSTVA

⇨ 103

Knjiga Urantije

105 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 104 RAZVOJ KONCEPTA TROJSTVA

Sekcije

Uvod

1. KONCEPTI TROJSTVA NA URANTIJI
2. TROJSKO JEDINSTO I PLURALNOSTBOŽANSTVA
3. TRINITI I TROJEDINSTVA
4. SEDAM TROJEDINSTAVA
5. TRIODITEI

Uvod

Koncept Trojstva religije otkrivenja ne trebate zamijeniti s trijadnim vjerovanjima evolutivnih religija. Ideje trijada proizlaze iz mnogih sugestivnih odnosa, a prije svega iz tri zgloba u kostima prstiju, kao i zbog toga što je tri najmanji broj nogu na kojima stolac može stabilno stajati i što se uz pomoć tri štapa može podići tabor; štoviše, primitivni čovjek dugo nije mogao brojati dalje od tri.

Na stranu od određenih primitivnih parova kao što su prošlost-sadašnjost, dan-noć, vruće-hladno, muško-žensko, čovjek temelji svoje razmišljanje na trijadima: jučer-danas- sutra; jutro-podne-večer; otac-majka-dijete. Pobjedniku se kliče tri puta. Mrtvi se sahranjuju na treći dan, dok se duhovi umiruju s tri polijevanja vode.

Kao posljedica ovih prirodnih veza u ljudskom iskustvu, trijadi su se pojavili u religiji dugo prije nego što je ideja Rajskog Trojstva koja povezuje Božanstva ili bilo koji oblik njihovih zastupnika bila objavljena ljudima. Perzijanci, Hindusi, Grci, Egipćani, Babilonjani, Rimljani i Skandinavci su svi u kasnijim razdobljima imali trojska božanstva, ali ona još uvijek nisu bila prava trojstva.

PAPER 104 GROWTH OF THE TRINITY CONCEPT

SECTIONS

Introduction

1. Urantian Trinity Concepts
2. Trinity Unity and Deity Plurality
3. Trinities and Triunities
4. The Seven Triunities
5. Triodities

INTRODUCTION

104:0.1 (1143.1) THE Trinity concept of revealed religion must not be confused with the triad beliefs of evolutionary religions. The ideas of triads arose from many suggestive relationships but chiefly because of the three joints of the fingers, because three legs were the fewest which could stabilize a stool, because three support points could keep up a tent; furthermore, primitive man, for a long time, could not count beyond three.

104:0.2 (1143.2) Aside from certain natural couplets, such as past and present, day and night, hot and cold, and male and female, man generally tends to think in triads: yesterday, today, and tomorrow; sunrise, noon, and sunset; father, mother, and child. Three cheers are given the victor. The dead are buried on the third day, and the ghost is placated by three ablutions of water.

104:0.3 (1143.3) As a consequence of these natural associations in human experience, the triad made its appearance in religion, and this long before the Paradise Trinity of Deities, or even any of their representatives, had been revealed to mankind. Later on, the Persians, Hindus, Greeks, Egyptians, Babylonians, Romans, and Scandinavians all had triad gods, but these were

TrojnaBožanstva sva imaju prirodno porijeklo i javljaju se u različitim razdobljima među većinom inteligentnih naroda Urantije. Nekom prilikom je došlo do zbrke evolutivnog trijada s idejom obznanjenog Trojstva; u ovom ih je slučaju gotovo nemoguće odvojiti.

still not true trinities. Triad deities all had a natural origin and have appeared at one time or another among most of the intelligent peoples of Urantia. Sometimes the concept of an evolutionary triad has become mixed with that of a revealed Trinity; in these instances it is often impossible to distinguish one from the other.

1. KONCEPTI TROJSTVA NA URANTIJI

Prvo otkrivenje na Urantiji koji je vodilo razumijevanju Rajskog Trojstva objavilo je osoblje Princa Kaligastije prije nekih pola milijuna godina. Svijet je izgubio ovu najraniju koncepciju Božanstva prilikom nemirnih vremena koja su pratila planetarnu pobunu.

Drugu objavu Trojstva poduzeli su Adam i Eva u okviru prvog i drugog vrta. Ova učenja su se još održala u vrijeme MakiventeMelkizedeka poslije nekih trideset pet tisuća godina, kako se setitski koncept Trojstva održao u Mezopotamiji i Egiptu, a prije svega u Indiji, gdje je dugo postojao u obliku Agne, vedskog troglavog boga vatre.

MakiventaMelkizedek je objavio treću prezentaciju Trojstva, doktrinu koja je predložena simbolom tri koncentrična kruga koja je mudrac iz Salema nosio na grudima. Ali Makiventi je bilo vrlo teško poučiti palestinske beduine ideji Oca Svih, Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. Većina njegovih učenika je vjerovala da se Trojstvo sastojalo od tri Svevišnja Norlatiadeka; mali broj učenika je smatrao da u Trojstvo ulaze Vladar Sustava, Otac Zvijezda i Stvaralačko Božanstvo lokalnog svemira; tek mali broj je donekle razumijevao ideju Rajske povezanosti Oca, Sina i Duha.

Zahvaljujući aktivnostima salemskih misionara, Melkizedekov koncept Trojstva se polako proširio većim dijelom Eurazije i sjeverne Afrike. Često je teško ustanoviti razliku između trijada i trojstava kasnijih anditskih i post-melkizedeških doba, kad su se ova dva koncepta u određenoj mjeri povezala i stopila.

Među Indusima, trojstveni koncept je pustio korijenje kao Biće, Inteligencija i Radost. (Kasnija indijska koncepcija Brahme, Šive i Višne.) Dok su ranije predstave Trojstva našle put u Indiju preko setitskih svećenika, kasnije ideje Trojstva su uvezene putem salemskih misionara i razvijene djelovanjem domaćih filozofa Indije povezivanjem ovih doktrina s evolutivnim konceptima trijada.

Budistička vjera razvija dvije doktrine

1. URANTIAN TRINITY CONCEPTS

104:1.1 (1143.4) The first Urantian revelation leading to the comprehension of the Paradise Trinity was made by the staff of Prince Caligastia about one-half million years ago. This earliest Trinity concept was lost to the world in the unsettled times following the planetary rebellion.

104:1.2 (1143.5) The second presentation of the Trinity was made by Adam and Eve in the first and second gardens. These teachings had not been wholly obliterated even in the times of Machiventa Melchizedek about thirty-five thousand years later, for the Trinity concept of the Sethites persisted in both Mesopotamia and Egypt but more especially in India, where it was long perpetuated in Agni, the Vedic three-headed fire god.

104:1.3 (1143.6) The third presentation of the Trinity was made by Machiventa Melchizedek, and this doctrine was symbolized by the three concentric circles which the sage of Salem wore on his breast plate. But Machiventa found it very difficult to teach the Palestinian Bedouins about the Universal Father, the Eternal Son, and the Infinite Spirit. Most of his disciples thought that the Trinity consisted of the three Most Highs of Norlatiadek; a few conceived of the Trinity as the System Sovereign, the Constellation Father, and the local universe Creator Deity; still fewer even remotely grasped the idea of the Paradise association of the Father, Son, and Spirit.

104:1.4 (1144.1) Through the activities of the Salem missionaries the Melchizedek teachings of the Trinity gradually spread throughout much of Eurasia and northern Africa. It is often difficult to distinguish between the triads and the trinities in the later Andite and the post-Melchizedek ages, when both concepts to a certain extent intermingled and coalesced.

104:1.5 (1144.2) Among the Hindus the trinitarian concept took root as Being, Intelligence, and Joy. (A later Indian conception was Brahma, Siva, and Vishnu.) While the earlier Trinity portrayals were brought to India by the Sethite priests, the later ideas of the Trinity were imported by the Salem missionaries and were developed by the native intellects of India through a compounding of these doctrines with the evolutionary triad conceptions.

104:1.6 (1144.3) The Buddhist faith developed two

trinitarne prirode: Prvo učenje o Učitelju, Zakonu i Bratstvu; ovu ideju predstavlja GvatamaSidarta. Kasnija ideja koja vuče porijeklo od kasnijeg ogranka Budinih učenika obuhvaća Vrhovnog Boga, Sveti Duh i Utjelovljenog Spasitelja.

Ove ideje Indusa i Budista u sebi nose istinske trojske postulate, to jest, ideju trostrukog ispoljenja monoteističkog Boga. Istinska trojska koncepcija nije samo stvar povezivanja ova tri odvojena boga.

Jevreji su upoznali Trojstvo preko učenja kenitskih tradicija iz vremena Melkizedeka, dok je njihova monoteistička težnja za jednim Bogom, Jahvom, tako zasjenila sva ova učenja da je u vrijeme Isusove pojave doktrina Elohim bila praktično izbrisana iz židovske teologije. Jevrejski um nije mogao pomiriti trojski koncept monoteističkog vjerovanja u Jednog Gospodina, Boga Izraela.

Pripadnici islamske vjere također nisu uspjeli shvatiti ideju Trojstva. Novoformiranom monoteizmu nikad nije lako tolerirati trinitarizam kad se nađe suočen s politeizmom. Ideja trojstva najbolje prolazi u okviru religija koje imaju čvrsto monoteističko uporište zajedno s doktrinskim elasticitetom. Veliki monoteisti, Jevreji i Muslimani, nisu uspjeli uvidjeti razliku između obožavanja triju bogova (mnogoboštva) i trinitarizma ili obožavanja jednog Božanstva koje u sebi nosi trojedinispoljenje božanstva i ličnosti.

Isus je učio svoje apostole istini u vezi osoba Rajskog Trojstva, ali oni su mislili da je govorio figurativno i simbolički. Kako su bili podignuti u okružju jevrejskog monoteizma, bilo im je teško prihvatiti vjerovanje koje se naočigled kosilo s dominantnom predstavom Jehve. Rani kršćani su također naslijedili jevrejske predrasude protiv ideje Trojstva.

Prvi put Trojstvo kršćanstva je proglašeno u Antiohiji, a sastojalo se od Boga, njegove Riječi i njegove Mudrosti. Paul je poznavao ideju Rajskog Trojstva, Boga, Sina i Oca, ali je rijetko učio na ovu temu i jedino ju je pomenuo u nekoliko pisama novoformiranim crkvama. Ovom prilikom, kao što su to učinili Isusovi apostoli, Paul je zamijenio Isusa - Sina Stvoritelja lokalnog svemira - s Drugom osobom Božanstva, Vječnim Sinom Raja.

Kršćanski koncept Trojstva koji se počeo temeljiti pri kraju prvog stoljeća poslije Krista, ubrajao je Oca Svih, Sina Stvoritelja Nebadona i Božansku Služiteljicu Salvingtona - Majčinski Duh lokalnog svemira i stvaralačku suradnicu Sina Stvoritelja.

doctrines of a trinitarian nature: The earlier was Teacher, Law, and Brotherhood; that was the presentation made by Gautama Siddhartha. The later idea, developing among the northern branch of the followers of Buddha, embraced Supreme Lord, Holy Spirit, and Incarnate Savior.

104:1.7 (1144.4) And these ideas of the Hindus and Buddhists were real trinitarian postulates, that is, the idea of a threefold manifestation of a monotheistic God. A true trinity conception is not just a grouping together of three separate gods.

104:1.8 (1144.5) The Hebrews knew about the Trinity from the Kenite traditions of the days of Melchizedek, but their monotheistic zeal for the one God, Yahweh, so eclipsed all such teachings that by the time of Jesus' appearance the Elohim doctrine had been practically eradicated from Jewish theology. The Hebrew mind could not reconcile the trinitarian concept with the monotheistic belief in the One Lord, the God of Israel.

104:1.9 (1144.6) The followers of the Islamic faith likewise failed to grasp the idea of the Trinity. It is always difficult for an emerging monotheism to tolerate trinitarianism when confronted by polytheism. The trinity idea takes best hold of those religions which have a firm monotheistic tradition coupled with doctrinal elasticity. The great monotheists, the Hebrews and Mohammedans, found it difficult to distinguish between worshipping three gods, polytheism, and trinitarianism, the worship of one Deity existing in a triune manifestation of divinity and personality.

104:1.10 (1144.7) Jesus taught his apostles the truth regarding the persons of the Paradise Trinity, but they thought he spoke figuratively and symbolically. Having been nurtured in Hebraic monotheism, they found it difficult to entertain any belief that seemed to conflict with their dominating concept of Yahweh. And the early Christians inherited the Hebraic prejudice against the Trinity concept.

104:1.11 (1144.8) The first Trinity of Christianity was proclaimed at Antioch and consisted of God, his Word, and his Wisdom. Paul knew of the Paradise Trinity of Father, Son, and Spirit, but he seldom preached about it and made mention thereof in only a few of his letters to the newly forming churches. Even then, as did his fellow apostles, Paul confused Jesus, the Creator Son of the local universe, with the Second Person of Deity, the Eternal Son of Paradise.

104:1.12 (1144.9) The Christian concept of the Trinity, which began to gain recognition near the close of the first century after Christ, was comprised of the Universal Father, the Creator Son of Nebadon, and the Divine Minister of Salvington — Mother Spirit of the local universe and creative consort of the Creator Son.

Od Isusovog vremena ljudima Urantije nije predočen istinski identitet Rajskog Trojstva (s izuzetkom nekoliko osoba kojima su ova učenja objavljena) sve do ovog otkrivenja. Ali dok kršćanska ideja Trojstva u sebi nosi grešku, ona je svejedno istinita u pogledu duhovnih odnosa. Jedino u pogledu filozofskih implikacija i kozmoloških posljedica ova ideja stvara neprijatnosti: Mnogi kozmički svjesni ljudi nisu mogli prihvatiti ideju da je Druga Osoba Božanstva, drugi član beskonačnog Trojstva, jednom prilikom živio na Urantiji; i dok je ovo u duhu istina, u stvarnosti ova činjenica nije ispravna. Bića iz reda Mihaela- Stvoritelja u cjelosti utjelovljuju božanstvenost Vječnog Sina, ali ona nisu apsolutne ličnosti.

104:1.13 (1145.1) Not since the times of Jesus has the factual identity of the Paradise Trinity been known on Urantia (except by a few individuals to whom it was especially revealed) until its presentation in these revelatory disclosures. But though the Christian concept of the Trinity erred in fact, it was practically true with respect to spiritual relationships. Only in its philosophic implications and cosmological consequences did this concept suffer embarrassment: It has been difficult for many who are cosmic minded to believe that the Second Person of Deity, the second member of an infinite Trinity, once dwelt on Urantia; and while in spirit this is true, in actuality it is not a fact. The Michael Creators fully embody the divinity of the Eternal Son, but they are not the absolute personality.

2. TROJSKO JEDINSTVO I PLURALNOSTBOŽANSTVA

Monoteizam se javlja kao filozofski protest protiv nedosljednosti politeizma. Razvija se kroz panteon organizacija procesom grupacije nadprirodnih aktivnosti u sve uže i uže kategorije, zatim putem henoteističkog uzvišenja jednog boga iznad mnogih, te ukidanjem svih bogova izuzev Jednog Boga vrhovne vrijednosti.

Trinitarizam izrasta iz iskustvene pobune protiv činjenice da čovjeku nije moguće spoznati jedno jedino deantropomorfno osamljeno Božanstvo nepovezanog kozmičkog značenja. U okviru dovoljno vremena, filozofija pokazuje tendenciju prema abstrakciji osobnih kvaliteta božanskog koncepta nepatvorenog monoteizma i tako svodi ideju nepovezanog Boga na status panteističkog Apsoluta. Čovjeku je uvijek bilo teško shvatiti ideju da osobna priroda Boga može postojati bez osobne povezanosti s drugim njemu jednakim i podređenim osobnim bićima. To što Božanstvom ima ličnost zahtijeva da takvo Božanstvo postoji u odnosu s drugim njemu jednakim osobnim Božanstvima.

Prihvatanjem ideje Trojstva čovjekov um može shvatiti jedan dio međuodnosa ljubavi i zakona u vremensko-prostornim tvorevinama. Putem duhovne vjere čovjek upoznaje ljubav Boga i u isto vrijeme otkriva da ista ova duhovna vjera nema utjecaja na utemeljene zakone materijalnog svemira. Unatoč čvrstini čovjekovog vjerovanja u Boga kao njegovog Rajskog Oca, ekspanzivni kozmički horizont zahtijeva da čovjek prizna i stvarnost Rajskog Božanstva koja postoji u obliku univerzalnog zakona, da prizna suverenitet Trojstva koji se širi iz centra-Raja prema spoljašnjosti i koji nadsjenjuje same evolutivne lokalne svemire Sina Stvoritelja i Stvaralačkih kćerki triju vječnih osoba čija povezanost u

2. TRINITY UNITY AND DEITY PLURALITY

104:2.1 (1145.2) Monotheism arose as a philosophic protest against the inconsistency of polytheism. It developed first through pantheon organizations with the departmentalization of supernatural activities, then through the henotheistic exaltation of one god above the many, and finally through the exclusion of all but the One God of final value.

104:2.2 (1145.3) Trinitarianism grows out of the experiential protest against the impossibility of conceiving the oneness of a deanthropomorphized solitary Deity of unrelated universe significance. Given a sufficient time, philosophy tends to abstract the personal qualities from the Deity concept of pure monotheism, thus reducing this idea of an unrelated God to the status of a pantheistic Absolute. It has always been difficult to understand the personal nature of a God who has no personal relationships in equality with other and co-ordinate personal beings. Personality in Deity demands that such Deity exist in relation to other and equal personal Deity.

104:2.3 (1145.4) Through the recognition of the Trinity concept the mind of man can hope to grasp something of the interrelationship of love and law in the time-space creations. Through spiritual faith man gains insight into the love of God but soon discovers that this spiritual faith has no influence on the ordained laws of the material universe. Irrespective of the firmness of man's belief in God as his Paradise Father, expanding cosmic horizons demand that he also give recognition to the reality of Paradise Deity as universal law, that he recognize the Trinity sovereignty extending outward from Paradise and overshadowing even the evolving local universes of the Creator Sons and Creative Daughters of the three eternal

božanstvu predstavlja činjenicu i stvarnost i vječnu nerazdvojjnost Rajskog Trojstva.

I isto ovo Rajsko Trojstvo je stvarna jedinka - koja nije ličnost ali koja je svejedno istinska i apsolutna stvarnost; nije ličnost ali je svejedno kompatibilna sa supostojećim ličnostima - ličnostima Oca, Sina i Duha. Trojstvo je nadsumativna stvarnost Božanstva koja se javlja iz povezanosti triju Rajskih Božanstava. Osobine, obilježja i funkcije Trojstva nisu jednostavna suma osobina triju Rajskih Božanstava; Trojstvo djeluje kao jedinka koja je jedinstva i originalna i koja nije posve predvidiva na osnovu analize osobina Oca, Sina i Duha.

Primjerice: Učitelj, kad je bio na zemlji, upozorio je svoje učenike da pravda nikad nije funkcija *osobe*; ona uvijek treba biti izvedena djelovanjem *grupe*. Bogovi, kao osobe, ne sprovode pravdu. Ali oni sprovode pravdu kao kolektivna jedinka, Rajsko Trojstvo.

Konceptualno razumjevanje Rajske veze između Oca, Sina i Duha priprema ljudski um za buduće upoznavanje određenih trostrukih odnosa. Dok se teološki razlozi koji počivaju u podlozi ovih ideja mogu u cjelosti zadovoljiti konceptom Rajskog Trojstva, filozofski i kozmološki razlozi zahtijevaju prepoznavanje drugih trojedinih odnosa Prvog Izvora i Centra, istih trojedinih jedinki u kojima Beskonačni djeluje u različitim ne-Očinskim ulogama kozmičkih ispoljenja - odnosima Boga sile, energije, moći, uzročnosti, reakcije, potencijalnosti, aktualnosti, gravitacije, napona, uzorka, principa i jedinstva.

3. TRINITI I TROJEDINSTVA

Dok je čovječanstvo nekom prilikom bilo u stanju razumjeti Trojstvo triju osoba Božanstva, dosljednost zahtijeva da ljudski intelekt spozna postojanje određenih odnosa između svih sedam Apsoluta. Ali sve što vrijedi kao istinito u vezi Rajskog Trojstva ne mora u svakom slučaju biti istinito u vezi *trojedinstva*, jer trojedinstvo je različito od trojstva. U određenim funkcionalnim aspektima trojedinstvo može biti analogno trojstvu, ali ono nikad nije homologno u prirodi s trojstvom.

Smrtni ljudi trenutno žive u jednom veličanstvenom razdoblju koje je obilježeno proširenjem obzorja i uvećanjem konceptualnog razumjevanja na Urantiji i čovjekova kozmička filozofija mora proći ubrzanim procesom proširenja intelektualne arene ljudske misli. S proširenjem kozmičke svijesti, čovjek upoznaje povezanost svih pojava svoje materijalne znanosti, intelektualne filozofije i duhovnog uvida.

persons whose deity union *is* the fact and reality and eternal indivisibility of the Paradise Trinity.

104:2.4 (1145.5) And this selfsame Paradise Trinity is a real entity — not a personality but nonetheless a true and absolute reality; not a personality but nonetheless compatible with coexistent personalities — the personalities of the Father, the Son, and the Spirit. The Trinity is a supersummative Deity reality eventuating out of the conjoining of the three Paradise Deities. The qualities, characteristics, and functions of the Trinity are not the simple sum of the attributes of the three Paradise Deities; Trinity functions are something unique, original, and not wholly predictable from an analysis of the attributes of Father, Son, and Spirit.

104:2.5 (1146.1) For example: The Master, when on earth, admonished his followers that justice is never a *personal* act; it is always a *group* function. Neither do the Gods, as persons, administer justice. But they perform this very function as a collective whole, as the Paradise Trinity.

104:2.6 (1146.2) The conceptual grasp of the Trinity association of Father, Son, and Spirit prepares the human mind for the further presentation of certain other threefold relationships. Theological reason may be fully satisfied by the concept of the Paradise Trinity, but philosophical and cosmological reason demand the recognition of the other triune associations of the First Source and Center, those triunities in which the Infinite functions in various non-Father capacities of universal manifestation — the relationships of the God of force, energy, power, causation, reaction, potentiality, actuality, gravity, tension, pattern, principle, and unity.

3. TRINITIES AND TRIUNITIES

104:3.1 (1146.3) While mankind has sometimes grasped at an understanding of the Trinity of the three persons of Deity, consistency demands that the human intellect perceive that there are certain relationships between all seven Absolutes. But all that which is true of the Paradise Trinity is not necessarily true of a *triunity*, for a triunity is something other than a trinity. In certain functional aspects a triunity may be analogous to a trinity, but it is never homologous in nature with a trinity.

104:3.2 (1146.4) Mortal man is passing through a great age of expanding horizons and enlarging concepts on Urantia, and his cosmic philosophy must accelerate in evolution to keep pace with the expansion of the intellectual arena of human thought. As the cosmic consciousness of mortal man expands, he perceives the interrelatedness of all that he finds in his material science, intellectual philosophy, and spiritual insight. Still, with all this

Štoviše, sa svim ovim vjerovanjem u jedinstvo kozmosa, čovjek spoznaje raznolikost u svemu što postoji. Unatoč svim konceptima u vezi nepromjenjivosti Božanstva, čovjek spoznaje da živi u svemiru koji je obilježen neprestanom promjenom i iskustvenim rastom. Bez obzira na postignuće opstanka duhovnih vrijednosti, čovjek se uvijek mora nositi s matematičkom i predmatematičkom računicom sile, energije i moći.

Na neki se način vječna prepunost beskonačnosti mora pomiriti s vremenskim rastom evolutivnih svemira i s nepotpunosti njihovih iskustvenih žitelja. Na neki način, koncepcija sveobuhvatne beskonačnosti mora biti segmentirana i kvalificirana kako bi smrtni intelekt i morontija duša bili u stanju shvatiti ovaj koncept konačne vrijednosti i produhovljujućeg značenja.

Dok razum zahtijeva monoteističko jedinstvo kozmičke stvarnosti, konačno iskustvo zahtijeva postulaciju pluralnih Apsoluta kao i njihovu koordinaciju u kozmičkim odnosima. Bez ravnopravne egzistencije ne može postojati mogućnost za pojavu raznolikosti apsolutnih odnosa, niti prilika za djelovanje diferencijalnosti, varijabilosti, modifikacije, atenuacije, kvalifikacije ili minimizacije.

U ovim poglavljima sveobuhvatna stvarnost (beskonačnost) je predložena onako kako postoji u sedam Apsoluta, kao:

1. Otac Svih.
2. Vječni Sin.
3. Beskonačni Duh.
4. Otok Raja.
5. Božanstvo Apsolut.
6. Univerzalni Apsolut.
7. Neograničeni Apsolut.

Prvi Izvor i Centar, koji je Otac Vječnog Sina, je također Uzorak Raj skog Otoka. On je ličnost koja je neograničena u Sinu i ličnost koja je potencijalizirana u Božanstvu Apsolutu. Otac je energija obznanjena u Raju-Havoni i u isto vrijeme energija prikrivena u Neograničenom Apsolutu. Beskonačni je zauvijek obznanjen u neprekidnim djelima Sjedinjenog Činitelja, dok je vječno djelotvoran u kompenzativnim ali zavijenim aktivnostima Univerzalnog Apsoluta. Takav je odnos Oca naspram šest ravnopravnih Apsoluta i tako njih sedam okružuju pojas beskonačnosti uzduž beskrajnih kružnica vječnosti.

Može djelovati da je trojedinstvo apsolutnih odnosa neminovno. Ličnost teži odnosu s drugim

belief in the unity of the cosmos, man perceives the diversity of all existence. In spite of all concepts concerning the immutability of Deity, man perceives that he lives in a universe of constant change and experiential growth. Regardless of the realization of the survival of spiritual values, man has ever to reckon with the mathematics and premathematics of force, energy, and power.

104:3.3 (1146.5) In some manner the eternal repleteness of infinity must be reconciled with the time-growth of the evolving universes and with the incompleteness of the experiential inhabitants thereof. In some way the conception of total infinitude must be so segmented and qualified that the mortal intellect and the morontia soul can grasp this concept of final value and spiritualizing significance.

104:3.4 (1146.6) While reason demands a monotheistic unity of cosmic reality, finite experience requires the postulate of plural Absolutes and of their co-ordination in cosmic relationships. Without co-ordinate existences there is no possibility for the appearance of diversity of absolute relationships, no chance for the operation of differentials, variables, modifiers, attenuators, qualifiers, or diminishers.

104:3.5 (1146.7) In these papers total reality (infinity) has been presented as it exists in the seven Absolutes:

104:3.6 (1146.8) 1. The Universal Father.

104:3.7 (1146.9) 2. The Eternal Son.

104:3.8 (1146.10) 3. The Infinite Spirit.

104:3.9 (1147.1) 4. The Isle of Paradise.

104:3.10 (1147.2) 5. The Deity Absolute.

104:3.11 (1147.3) 6. The Universal Absolute.

104:3.12 (1147.4) 7. The Unqualified Absolute.

104:3.13 (1147.5) The First Source and Center, who is Father to the Eternal Son, is also Pattern to the Paradise Isle. He is personality unqualified in the Son but personality potentialized in the Deity Absolute. The Father is energy revealed in Paradise-Havona and at the same time energy concealed in the Unqualified Absolute. The Infinite is ever disclosed in the ceaseless acts of the Conjoint Actor while he is eternally functioning in the compensating but enshrouded activities of the Universal Absolute. Thus is the Father related to the six co-ordinate Absolutes, and thus do all seven encompass the circle of infinity throughout the endless cycles of eternity.

104:3.14 (1147.6) It would seem that triunity of absolute relationships is inevitable. Personality seeks other

ličnostima na apsolutnim kao i drugim razinama. A povezanost triju ličnosti Raja daje vječnost prvom trojedinstvu, uniji ličnosti Oca, Sina i Duha. Jer svakom prilikom kad se ove tri osobe, *kao osobe*, sastanu u cilju zajedničkog djelovanja, gradi se trojedinstvo funkcionalnog jedinstva, ne trojstvo - kao organska jedinka - ali svejedno trojedinstvo, trostruki funkcionalni agregat jednoglasnosti.

Rajsko Trojstvo nije trojedinstvo; ono nije funkcionalna jednoglasnost; ono je prije nepodijeljeno i nepodjeljivo Božanstvo. Otac, Sin i Duh (kao osobe) mogu podržavati odnos Rajskog Trojstva, jer Trojstvo je njihovo nepodijeljeno Božanstvo. Otac, Sin i Duh ne podržavaju takve osobne odnose prema prvom trojedinstvu, jer ovo je njihovo funkcionalno jedinstvo koje postižu kao tri osobe. Jedino kao Trojstvo - nepodijeljeno Božanstvo - kolektivno podržavaju spoljašnje odnose prema trojedinstvu svog osobnog agregata.

Rajsko Trojstvo tako ima jedinstven status među apsolutnim odnosima; postoji više egzistencijalnih trojedinstava, ali samo jedno egzistencijalno Trojstvo. Trojedinstvo nije jedinka. Ono je funkcionalno, a ne organsko. Njegovi članovi su partneri, a ne korporativ. Činitelji trojedinstva mogu biti jedinke, ali trojedinstvo samo po sebi je veza.

Postoji, međutim, jedna točka uzajamne sličnosti između trojstva i trojedinstva: I jedno i drugo vode stvaranju funkcija koje se razlikuju od vidljive sume osobina pojedinih činitelja. Ali dok ne na ovaj način mogu usporediti s funkcionalnog gledišta, oni na druge načine ne ispoljavaju bilo kakav kategorijski odnos. Ugrubo su povezani onako kako je funkcija povezana s građom. Ali funkcija trojedinstvene veze nije funkcija trojske strukture ili jedinke.

Trojedinstva su svejedno stvarna; ona su vrlo stvarna. U njima se postiže puna sveobuhvatnost funkcionalnosti i kroz njih Otac Svih ispoljava neposrednu i osobnu kontrolu nad glavnim funkcijama beskonačnosti.

4. SEDAM TROJEDINSTAVA

Pri svakom nastojanju da se opiše sedam trojedinstava, trebete usmjeriti pažnju na činjenicu da Otac Svih ulazi u osnovni sastav svakog. On je uvijek bio, jeste i uvijek će biti: Prvi Univerzalni Otac-Izvor, Apsolutni Centar, Izvorni Uzrok, Univerzalni Kontroler, Neograničeni Izvor Energije, Izvorno Jedinstvo, Neograničeni Uzdrživač, Prva Osoba Božanstva, Osnovni Kozmički Uzorak i Bit Beskonačnosti. Otac Svih je osobni uzrok Apsoluta; on je *apsolut* Apsoluta.

personality association on absolute as well as on all other levels. And the association of the three Paradise personalities eternalizes the first triunity, the personality union of the Father, the Son, and the Spirit. For when these three persons, as *persons*, conjoin for united function, they thereby constitute a triunity of functional unity, not a trinity — an organic entity — but nonetheless a triunity, a threefold functional aggregate unanimity.

104:3.15 (1147.7) The Paradise Trinity is not a triunity; it is not a functional unanimity; rather it is undivided and indivisible Deity. The Father, Son, and Spirit (as persons) can sustain a relationship to the Paradise Trinity, for the Trinity *is* their undivided Deity. The Father, Son, and Spirit sustain no such personal relationship to the first triunity, for that *is* their functional union as three persons. Only as the Trinity — as undivided Deity — do they collectively sustain an external relationship to the triunity of their personal aggregation.

104:3.16 (1147.8) Thus does the Paradise Trinity stand unique among absolute relationships; there are several existential triunities but only one existential Trinity. A triunity is *not* an entity. It is functional rather than organic. Its members are partners rather than corporative. The components of the triunities may be entities, but a triunity itself is an association.

104:3.17 (1147.9) There is, however, one point of comparison between trinity and triunity: Both eventuate in functions that are something other than the discernible sum of the attributes of the component members. But while they are thus comparable from a functional standpoint, they otherwise exhibit no categorical relationship. They are roughly related as the relation of function to structure. But the function of the triunity association is not the function of the trinity structure or entity.

104:3.18 (1147.10) The triunities are nonetheless real; they are very real. In them is total reality functionalized, and through them does the Universal Father exercise immediate and personal control over the master functions of infinity.

4. THE SEVEN TRIUNITIES

104:4.1 (1147.11) In attempting the description of seven triunities, attention is directed to the fact that the Universal Father is the primal member of each. He is, was, and ever will be: the First Universal Father-Source, Absolute Center, Primal Cause, Universal Controller, Limitless Energizer, Original Unity, Unqualified Upholder, First Person of Deity, Primal Cosmic Pattern, and Essence of Infinity. The Universal Father is the personal cause of the Absolutes; he is the absolute of Absolutes.

Priroda i značenje sedam trojedinštava se ovako mogu sugerirati:

Prvo Trojedinstvo - osobno-namjensko trojedinstvo. Ovo je grupacija triju Božanskih ličnosti:

1. Oca Svih.
2. Vječnog Sina.
3. Beskonačnog Duha.

Ovo je trostruko jedinstvo ljubavi, milosti i službe - namjenska i osobna veza triju vječnih ličnosti Raj a. Ovo je božanski fraternalna veza koja voli stvorena bića, izvedena u skladu s očinskom prirodom i u cilju pomoći u procesu uzlaza. Božanske ličnosti ovog prvog trojedinstva su Bogovi koji oporučuju ličnost, daruju duh i obdaruju um.

Ovo je trojedinstvo beskonačne volje; ono djeluje širom vječne sadašnjosti i u svakom prošlo-sadašnje-budućem tijeku vremena. Ova veza pruža beskonačnost djelovanja slobodne volje i daje mehanizam kojim osobno Božanstvo postaje samoobznanjeno stvorenjima evolutivnih svemira.

Drugo Trojedinstvo - trojedinstvo moći-uzorka. Bilo da se radni o sićušnom ultimatonu, usplamtjelov zvijezdi, uskovitlanoj nebuli ili o samom centralnom svemiru ili nadvemiru, od najmanjih do najvećih materijalnih organizacija, u biti uvijek postoji fizički uzorak - kozmička konfiguracija - izvedena iz djelovanja ovog trojedinstva. Ova veza se sastoji od:

1. Oca - Sina.
2. Rajskog Otoka.
3. Sjedinjenog Činitelja.

Energija slijedi organizaciju kozmičkih agenata Trećeg Izvora i Centra; energija je oblikovana prema uzorku Raja, apsolutnoj materijalizaciji; ali u pozadini sve ove neprestane manipulacije počiva osoba Oca- Sina, čije jedinstvo je prvo aktivirano u Rajskom uzorku pri pojavi Havone istovremeno s rađanjem Beskonačnog Duha, Sjedinjenog Činitelja.

U religioznom iskustvu, stvorenja uspostavljaju kontakt s Bogom koji je ljubav, ali ovaj duhovni uvid nikad ne smije zamračiti inteligentnu spoznaju kozmičke činjenice uzorka Raja. Rajske ličnosti angažiraju dobrovoljno obožavanje svih stvorenih bića moćnom snagom božanske ljubavi i upravljaju sve duhom-rođene ličnosti u smjeru vrhunske radosti beskraje službe sinova-finalitera Boga. Drugo trojedinstvo je arhitekt prostorne pozornice odvijanja

104:4.2 (1148.1) The nature and meaning of the seven triunities may be suggested as:

104:4.3 (1148.2) *The First Triunity — the personal-purposive triunity.* This is the grouping of the three Deity personalities:

104:4.4 (1148.3) 1. The Universal Father.

104:4.5 (1148.4) 2. The Eternal Son.

104:4.6 (1148.5) 3. The Infinite Spirit.

104:4.7 (1148.6) This is the threefold union of love, mercy, and ministry — the purposive and personal association of the three eternal Paradise personalities. This is the divinely fraternal, creature-loving, fatherly-acting, and ascension-promoting association. The divine personalities of this first triunity are personality-bequeathing, spirit-bestowing, and mind-endowing Gods.

104:4.8 (1148.7) This is the triunity of infinite volition; it acts throughout the eternal present and in all of the past-present-future flow of time. This association yields volitional infinity and provides the mechanisms whereby personal Deity becomes self-revelatory to the creatures of the evolving cosmos.

104:4.9 (1148.8) *The Second Triunity — the power-pattern triunity.* Whether it be a tiny ultimaton, a blazing star, or a whirling nebula, even the central or superuniverses, from the smallest to the largest material organizations, always is the physical pattern — the cosmic configuration — derived from the function of this triunity. This association consists of:

104:4.10 (1148.9) 1. The Father-Son.

104:4.11 (1148.10) 2. The Paradise Isle.

104:4.12 (1148.11) 3. The Conjoint Actor.

104:4.13 (1148.12) Energy is organized by the cosmic agents of the Third Source and Center; energy is fashioned after the pattern of Paradise, the absolute materialization; but behind all of this ceaseless manipulation is the presence of the Father-Son, whose union first activated the Paradise pattern in the appearance of Havona concomitant with the birth of the Infinite Spirit, the Conjoint Actor.

104:4.14 (1148.13) In religious experience, creatures make contact with the God who is love, but such spiritual insight must never eclipse the intelligent recognition of the universe fact of the pattern which is Paradise. The Paradise personalities enlist the freewill adoration of all creatures by the compelling power of divine love and lead all such spirit-born personalities into the supernal delights of the unending service of the finaliter sons of God. The second triunity is the architect of the space stage whereon these transactions unfold; it

transakcija; ono odlučuje o uzorcima kozmičke konfiguracije.

Dok ljubav obilježava božanstvo prvog trojedinstva, uzorak predstavlja galaktičku manifestaciju drugog trojedinstva. To što prvo trojedinstvo predstavlja evolutivnim ličnostima, drugo trojedinstvo predstavlja evolutivnim svemirima. Uzorak i ličnost predstavljaju dva bitna ispoljenja djela Prvog Izvora i Centra; i bez obzira na težinu razumijevanja ovih ideja, istina je da su moć-uzorak i brižna osoba jedna te ista kozmička stvarnost; Rajski Otok i Vječni Sin su ravnopravna ali antipodna otkrivenja nepojmljive prirode Univerzalnog Oca-Sile.

Treće Trojedinstvo - duh evolutivnog trojedinstva. Sveobuhvatnost duhovne manifestacije započinje i završava u ovom odnosu, koji se sastoji od:

1. Oca Svih.
2. Sina-Duha.
3. Božanstva Apsoluta.

Od potencije duha do Rajskog duha, sav duh nalazi ispoljenje stvarnosti u ovoj trojedinj vezi čiste biti duha Oca, aktivnih vrijednosti Duha-Sina i neograničenih potencijala duha Božanstva Apsoluta. Egzistencijalne vrijednosti duha imaju praiskonski početak, potpuno ispoljenje i konačnu sudbinu u ovom trojedinstvu.

Otac postoji prije duha; Sin-Duh djeluje kao aktivan stvaralački duh; Božanstvo Apsolut postoji kao sveobuhvatan duh, štoviše iznad duha.

Četvrto trojedinstvo - trojedinstvo energetske beskonačnosti. U okviru ovog trojedinstva dolazi do vječnosti početaka i završetaka svih energetskih stvarnosti, od prostorne potencije do monote. Ova grupacija obuhvaća:

1. Oca-Duha.
2. Rajski Otok.
3. Neograničeni Apsolut.

Raj je centar aktivacije sile-energije kozmosa - kozmička pozicija prvog Izvora i Centra, kozmičko žarište neograničenog Apsoluta i izvor sve energije. Egzistencijalno prisutan u okviru ovog trojedinstva je energetski potencijal kozmosa-beskonačnosti, od kojeg veliki svemir i glavni svemir predstavljaju jedino nepotpune manifestacije.

Četvrto trojedinstvo apsolutno kontrolira fundamentalne jedinice kozmičke energije i

determines the patterns of cosmic configuration.

104:4.15 (1149.14) Love may characterize the divinity of the first triunity, but pattern is the galactic manifestation of the second triunity. What the first triunity is to evolving personalities, the second triunity is to the evolving universes. Pattern and personality are two of the great manifestations of the acts of the First Source and Center; and no matter how difficult it may be to comprehend, it is nonetheless true that the power-pattern and the loving person are one and the same universal reality; the Paradise Isle and the Eternal Son are co-ordinate but antipodal revelations of the unfathomable nature of the Universal Father-Force.

104:4.16 (1149.1) *The Third Triunity — the spirit-evolutional triunity.* The entirety of spiritual manifestation has its beginning and end in this association, consisting of:

- 104:4.17 (1149.2) 1. The Universal Father.
- 104:4.18 (1149.3) 2. The Son-Spirit.
- 104:4.19 (1149.4) 3. The Deity Absolute.

104:4.20 (1149.5) From spirit potency to Paradise spirit, all spirit finds reality expression in this triune association of the pure spirit essence of the Father, the active spirit values of the Son-Spirit, and the unlimited spirit potentials of the Deity Absolute. The existential values of spirit have their primordial genesis, complete manifestation, and final destiny in this triunity.

104:4.21 (1149.6) The Father exists before spirit; the Son-Spirit functions as active creative spirit; the Deity Absolute exists as all-encompassing spirit, even beyond spirit.

104:4.22 (1149.7) *The Fourth Triunity — the triunity of energy infinity.* Within this triunity there eternalizes the beginnings and the endings of all energy reality, from space potency to monote. This grouping embraces the following:

- 104:4.23 (1149.8) 1. The Father-Spirit.
- 104:4.24 (1149.9) 2. The Paradise Isle.
- 104:4.25 (1149.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.26 (1149.11) Paradise is the center of the force-energy activation of the cosmos — the universe position of the First Source and Center, the cosmic focal point of the Unqualified Absolute, and the source of all energy. Existentially present within this triunity is the energy potential of the cosmos-infinite, of which the grand universe and the master universe are only partial manifestations.

104:4.27 (1149.12) The fourth triunity absolutely controls the fundamental units of cosmic energy

oslobađa iste od stiska Neograničenog Apsoluta u izravnom odnosu s pojavom iskustvenih Božanstava podapsolutnog kapaciteta za kontrolu i stabilizaciju metamorfnog kozmosa.

Ovo trojedinstvoje sila i energija. Beskrajne mogućnosti Neograničenog Apsoluta su centrirane oko apsolutuma Rajskog Otoka, iz kojeg zrače nezamislive agitacije inače statičke nepokretnosti Neograničenog. Beskrajno pulsiranje materijalnog Rajskog srca beskonačnog svemira nije u skladu s nepojmljivim uzorkom i neistraživim planom Beskonačnog Obnovitelja Energije, Prvog Izvora i Centra.

Peto trojedinstvo - trojedinstvo reaktivne beskonačnosti. Ova veza se satoji od:

1. Oca Svih.
2. Univerzalnog Apsoluta.
3. Neograničenog Apsoluta.

Ova grupacija vodi povječnivanju funkcionalne spoznaje beskonačnosti svega što se može aktualizirati u domenimanebožanske stvarnosti. Ovo trojedinstvoispoljava neograničeni reaktivni kapacitet dobrovoljnim, kauzativnim, naponskim i konfigurativnim djelima i prisutnostima drugih trojedinstava.

Šesto trojedinstvo - trojedinstvo kozmičko-povezanog Božanstva. Ova se grupacija sastoji od:

1. Oca Svih.
2. Božanstva Apsoluta.
3. Univerzalnog Apsoluta.

Ovo je povezanost Božanstva-u- kozmosu, imanencija Božanstva u odnosu s transcendencijom Božanstva. Ovo je posljednji poseg božanstva na razinama beskonačnosti prema stvarnostima koje leže izvan domene deificirane stvarnosti.

Sedmo Trojedinstvo - trojedinstvo beskonačnog jedinstva. Ovo je jedinstvo beskonačnosti koje se funkcionalno ispoljava u vremenu i vječnosti, ravnopravno ujedinjenje aktuala i potencijala. Ova grupa se sastoji od:

1. Oca Svih.
2. Sjedinjenog Činitelja.
3. Univerzalnog Apsoluta.

Sjedinjeni Činitelj univerzalno sjedinjuje različite funkcionalne aspekte cjelokupne aktualizirane stvarnosti na svim razinama ispoljenja, od finita kroz transcendentale do apsoluta. Univerzalni Apsolut pruža savršenu

and releases them from the grasp of the Unqualified Absolute in direct proportion to the appearance in the experiential Deities of subabsolute capacity to control and stabilize the metamorphosing cosmos.

104:4.28 (1149.13) This triunity is force and energy. The endless possibilities of the Unqualified Absolute are centered around the absolutum of the Isle of Paradise, whence emanate the unimaginable agitations of the otherwise static quiescence of the Unqualified. And the endless throbbing of the material Paradise heart of the infinite cosmos beats in harmony with the unfathomable pattern and the unsearchable plan of the Infinite Energizer, the First Source and Center.

104:4.29 (1149.14) *The Fifth Triunity — the triunity of reactive infinity.* This association consists of:

104:4.30 (1149.15) 1. The Universal Father.

104:4.31 (1149.16) 2. The Universal Absolute.

104:4.32 (1149.17) 3. The Unqualified Absolute.

104:4.33 (1149.18) This grouping yields the eternalization of the functional infinity realization of all that is actualizable within the domains of nondeity reality. This triunity manifests unlimited reactive capacity to the volitional, causative, tensional, and patternal actions and presences of the other triunities.

104:4.34 (1150.1) *The Sixth Triunity — the triunity of cosmic-associated Deity.* This grouping consists of:

104:4.35 (1150.2) 1. The Universal Father.

104:4.36 (1150.3) 2. The Deity Absolute.

104:4.37 (1150.4) 3. The Universal Absolute.

104:4.38 (1150.5) This is the association of Deity-in-the-cosmos, the immanence of Deity in conjunction with the transcendence of Deity. This is the last outreach of divinity on the levels of infinity toward those realities which lie outside the domain of deified reality.

104:4.39 (1150.6) *The Seventh Triunity — the triunity of infinite unity.* This is the unity of infinity functionally manifest in time and eternity, the co-ordinate unification of actuals and potentials. This group consists of:

104:4.40 (1150.7) 1. The Universal Father.

104:4.41 (1150.8) 2. The Conjoint Actor.

104:4.42 (1150.9) 3. The Universal Absolute.

104:4.43 (1150.10) The Conjoint Actor universally integrates the varying functional aspects of all actualized reality on all levels of manifestation, from finites through transcendentals and on to absolutes. The Universal Absolute perfectly

kompensaciju diferencijalima koji počivaju u različitim aspektima nepotpune stvarnosti, od neograničenih potencijalnosti i aktivno- dobrovoljne i kauzativne stvarnosti Božanstva do neograničenih prilika statičke, reaktivne, nebožanske stvarnosti nepojmljivih domena Neograničenog Apsoluta.

Kao funkcija ovog trojedinstva, Sjedinjeni Činitelj i Univerzalni Apsolut jednako reagiraju na prisutnost Božanstva kao i nebožanstva, kao što to čini Prvi Izvor i Centar koji se u ovom odnosu u svakom pogledu ne može konceptualno raspoznati od JA JESAM.

Ove aproksimacije adekvatno oslikavaju koncepciju trojedinstava. Kako ne poznajete ultimnu razinu trojedinstava, ne možete u cjelosti razumjeti prvih sedam. Dok smatramo da nije mudro ići u detalje, možemo pomenuti da postoji petnaest trojedinih veza Prvog Izvora i Centra, od kojih osam nije pomenuto u ovim poglavljima. Ove neobznanjene veze se odnose na stvarnosti, aktualnosti i potencijalnosti koje nadilaze iskustvenu razinu vrhovnosti.

Trojedinstva predstavljaju funkcionalni krug beskonačnosti, ujedinjenje jedinstvenosti Sedam Beskonačnih Apsoluta. Zahvaljujući egzistencijalnom postojanju trojedinstava, Otac-JA JESAM može doživjeti u svom iskustvu jedinstvo funkcionalne beskonačnosti unatoč diversifikaciji beskonačnosti u sedam Apsoluta. Prvi Izvor i Centar je sjedinjujući član svih trojedinosti; u njemu sve ima svoje neuvjetovane početke, vječne egzistencije i beskonačne sudbine - "u njemu sve počiva."

Premda ove povezanosti ne mogu uvećati beskonačnost Oca koji je JA JESAM, one naočigled omogućuju podbeskonačne i podapsolutne manifestacije njegove stvarnosti. Sedam trojedinosti umnožavaju raznolikost, povećavaju nove dubine, obožanstvljuju nove vrijednosti, obznanjaju nove potencijalnosti, otkrivaju nova značenja; i sve ove raznolike manifestacije u vremenu i prostoru i u vječnom kozmosu su egzistencijalne u hipotetičkoj stazi izvorne beskonačnosti JA JESAM.

5. TRIODITETI

Postoje određeni drugi trojni odnosi koji ne uključuju Oca, ali oni nisu prave trojedinosti i uvijek se razlikuju od trojedinosti koje uključuju Oca. Nazivaju se različitim imenima, kao recimo povezane trojedinosti, ravnopravne trojedinosti ili *trioditi*. Oni predstavljaju posljedicu postojanja trojedinosti. Dvije ovakve veze postoje ovako:

compensates the differentials inherent in the varying aspects of all incomplete reality, from the limitless potentialities of active-volitional and causative Deity reality to the boundless possibilities of static, reactive, nondeity reality in the incomprehensible domains of the Unqualified Absolute.

104:4.44 (1150.11) As they function in this triunity, the Conjoint Actor and the Universal Absolute are alike responsive to Deity and to nondeity presences, as also is the First Source and Center, who in this relationship is to all intents and purposes conceptually indistinguishable from the I AM.

104:4.45 (1150.12) These approximations are sufficient to elucidate the concept of the triunities. Not knowing the ultimate level of the triunities, you cannot fully comprehend the first seven. While we do not deem it wise to attempt any further elaboration, we may state that there are fifteen triune associations of the First Source and Center, eight of which are unrevealed in these papers. These unrevealed associations are concerned with realities, actualities, and potentialities which are beyond the experiential level of supremacy.

104:4.46 (1150.13) The triunities are the functional balance wheel of infinity, the unification of the uniqueness of the Seven Infinity Absolutes. It is the existential presence of the triunities that enables the Father-I AM to experience functional infinity unity despite the diversification of infinity into seven Absolutes. The First Source and Center is the unifying member of all triunities; in him all things have their unqualified beginnings, eternal existences, and infinite destinies — "in him all things consist."

104:4.47 (1150.14) Although these associations cannot augment the infinity of the Father-I AM, they do appear to make possible the subinfinite and subabsolute manifestations of his reality. The seven triunities multiply versatility, eternalize new depths, deitize new values, disclose new potentialities, reveal new meanings; and all these diversified manifestations in time and space and in the eternal cosmos are existent in the hypothetical stasis of the original infinity of the I AM.

5. TRIODITIES

104:5.1 (1151.1) There are certain other triune relationships which are non-Father in constitution, but they are not real triunities, and they are always distinguished from the Father triunities. They are called variously, associate triunities, co-ordinate triunities, and *triodities*. They are consequential to the existence of the triunities. Two of these associations are constituted as follows:

Trioditet Aktualnosti. Ovaj se trioditet sastoji od međuodnosa triju apsolutnih aktuala:

1. Vječnog Sina.
2. Rajskog Otoka.
3. Sjedinjenog Činitelja.

Vječni Sin je apsolut stvarnosti duha, apsolutna ličnost. Rajski Otok je apsolutna kozmička stvarnost, apsolutni uzorak. Sjedinjeni Činitelj je apsolutna stvarnost uma, ravnopravni apsolut stvarnosti duha i egzistencijalno Božanstvo sinteze ličnosti i moći. Ovaj trojni odnos rezultira koordinacijom ukupne sume aktualizirane stvarnosti - stvarnosti duha, stvarnosti kozmosa i umne stvarnosti. On je bezuvjetna aktualnost.

Trioditet Potencijalnosti. Ovaj se trioditet sastoji od veze triju Apsoluta potencijalnosti:

1. Božanstva Apsoluta.
2. Univerzalnog Apsoluta.
3. Neograničenog Apsoluta.

Takva je međupovezanost beskonačnih rezervoara sve latentne energije stvarnosti -- stvarnosti duha, stvarnosti kozmosa i umne stvarnosti. Ova povezanost uzrokuje integraciju sve latentne energije stvarnosti. Ona ima beskonačni potencijal.

Kako se trojedinosti prije svega zanimaju za funkcionalno ujedinjenje beskonačnosti, trioditi se tako posvećuju kozmičkoj pojavi iskustvenih Božanstava. Trojedinosti su nedirektno povezane, dok su trioditi direktno povezani, s iskustvenim Božanstvima - Vrhovnim, Ultimnim i Apsolutnim. Oni se pojavljuju u javljajućoj sintezi između moći i ličnosti u Vrhovnom Biću. Stvorenjima vremena Svevišnji je otkrivenje jedinstva JA JESAM.

[Predstavio MelkizedekNebadona.]

104:5.2 (1151.2) *The Triodity of Actuality.* This triodity consists in the interrelationship of the three absolute actuals:

- 104:5.3 (1151.3) 1. The Eternal Son.
- 104:5.4 (1151.4) 2. The Paradise Isle.
- 104:5.5 (1151.5) 3. The Conjoint Actor.

104:5.6 (1151.6) The Eternal Son is the absolute of spirit reality, the absolute personality. The Paradise Isle is the absolute of cosmic reality, the absolute pattern. The Conjoint Actor is the absolute of mind reality, the co-ordinate of absolute spirit reality, and the existential Deity synthesis of personality and power. This triune association eventuates the co-ordination of the sum total of actualized reality — spirit, cosmic, or mindal. It is unqualified in actuality.

104:5.7 (1151.7) *The Triodity of Potentiality.* This triodity consists in the association of the three Absolutes of potentiality:

- 104:5.8 (1151.8) 1. The Deity Absolute.
- 104:5.9 (1151.9) 2. The Universal Absolute.
- 104:5.10 (1151.10) 3. The Unqualified Absolute.

104:5.11 (1151.11) Thus are interassociated the infinity reservoirs of all latent energy reality — spirit, mindal, or cosmic. This association yields the integration of all latent energy reality. It is infinite in potential.

104:5.12 (1151.12) As the triunities are primarily concerned with the functional unification of infinity, so are triodities involved in the cosmic appearance of experiential Deities. The triunities are indirectly concerned, but the triodities are directly concerned, in the experiential Deities — Supreme, Ultimate, and Absolute. They appear in the emerging power-personality synthesis of the Supreme Being. And to the time creatures of space the Supreme Being is a revelation of the unity of the I AM.

104:5.13 (1151.13) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 105. BOŽANSTVO I STVARNOST

⇨ 104

Knjiga Urantije

106 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 105 BOŽANSTVO I STVARNOST

Sekcije

Uvod

1. FILOZOFSKI KONCEPT JA JESAM
2. JA JESAM -- TROJEDINI I SEDMOSTRUKI
3. SEDAM APSOLUTA BESKONAČNOSTI
4. JEDINSTVO, DVOJSTVO I TROJEDINSTVO
5. RASPROSTRANJENJE KONAČNE STVARNOSTI
6. POSLJEDICE KONAČNE STVARNOSTI
7. POJAVA TRANSCENDENTALNOG

PAPER 105 DEITY AND REALITY

SECTIONS

Introduction

1. The Philosophic Concept of the I AM
2. The I AM as Triune and as Sevenfold
3. The Seven Absolutes of Infinity
4. Unity, Duality, and Triunity
5. Promulgation of Finite Reality
6. Repercussions of Finite Reality
7. Eventuation of Transcendentals

Uvod

ČAK i visoki redovi kozmičkih inteligencija mogu jedino djelomično shvatiti beskonačnost, dok im je konačnost stvarnosti jedino relativno shvatljiva. Ljudski će um lakše biti u stanju pronaći vječnu tajnu porijekla i sudbine svega što se naziva stvarnim ako zamisli vječnost-beskonačnost kao gotovo neograničenu elipsu koja proizlazi iz djelovanja jednog apsolutnog uzroka i koja djeluje širom ovog univerzalnog kruga beskraje raznihosti, uvijek stremeći nekom apsolutnom i beskonačnom potencijalu sudbine.

Kada smrtnički intelekt nastoji shvatiti koncept cjelokupnosti stvarnosti, takav je konačni um izravno suočen s beskonačnosti-stvarnosti; cjelokupnost stvarnosti je zapravo beskonačnost koja tako nije posve razumljiva ni jednom umu podbeskonačne konceptualne moći.

Ljudskom je umu jako teško izgraditi prikladno razumijevanje egzistencija vječnosti, a bez takvog je razumijevanja nemoguće predočiti

INTRODUCTION

105:0.1 (1152.1) TO EVEN high orders of universe intelligences infinity is only partially comprehensible, and the finality of reality is only relatively understandable. The human mind, as it seeks to penetrate the eternity-mystery of the origin and destiny of all that is called *real*, may helpfully approach the problem by conceiving eternity-infinity as an almost limitless ellipse which is produced by one absolute cause, and which functions throughout this universal circle of endless diversification, ever seeking some absolute and infinite potential of destiny.

105:0.2 (1152.2) When the mortal intellect attempts to grasp the concept of reality totality, such a finite mind is face to face with infinity-reality; reality totality *is* infinity and therefore can never be fully comprehended by any mind that is subinfinite in concept capacity.

105:0.3 (1152.3) The human mind can hardly form an adequate concept of eternity existences, and without such comprehension it is impossible to

čak i naše koncepte cjelokupnosti stvarnosti. Unatoč tome, mi možemo pokušati predstaviti ove ideje, premda smo u cjelosti svjesni da pri procesu prevođenja i modifikacije moramo umnogome izobličiti svoje koncepte kako bi ih doveli do razine razumijevanja smrtničkog uma.

portray even our concepts of reality totality. Nevertheless, we may attempt such a presentation, although we are fully aware that our concepts must be subjected to profound distortion in the process of translation-modification to the comprehension level of mortal mind.

1. FILOZOFSKI KONCEPT JA JESAM

Filozofi kozmosa pripisuju apsolutni osnovni uzrok u beskonačnosti Ocu Svih koji djeluje kao beskonačni, vječni i apsolutni JA JESAM.

Kako je ovaj koncept jako udaljen od čovjekovog iskustvenog razumijevanja, mnogostruke opasnosti prate nastojanje da se smrtničkom intelektu predoči ova ideja beskonačnog JA JESAM, kako ovom konceptu prijeti ozbiljno izobličenje značenja i neispravno predočenje vrijednosti. Unatoč tome, filozofski koncept JA JESAM pruža konačnim bićima kakvu-takvu osnovu na kojoj mogu utemeljiti svoja nastojanja da se djelomično približe izvoru apsolutnog porijekla i beskonačnih sudbina. No pri svim našim nastojanjima da razjasnimo porijeklo i sazrijevanje stvarnosti, treba istaći da je po svim značenjima i vrijednostima ličnosti, ovaj koncept--JA JESAM--Prva Osoba Božanstva, Otac svih ličnosti. Ali ova pretpostavka--JAJESAM--nije tako lako uočljiva u neobožanstvljenim domenama kozmičke stvarnosti.

JA JESAM je Beskonačni; JA JESAM je i beskonačnost. Sa sekvencijalnog-- vremenskog--stanovišta, sva stvarnost vuče porijeklo od beskonačnog JA JESAM, čija osamljena egzistencija u prošloj beskonačnoj vječnosti mora biti osnovna filozofska pretpostavka konačnog stvorenog bića. Koncept JA JESAM podrazumijeva bezuvjetnu beskonačnost, nediferenciranu stvarnost svega što se ikad moglo dogoditi u cijeloj beskonačnoj vječnosti.

Kao egzistencijalni koncept, JA JESAM nije bilo obožanstvljen ili neobožanstvljen, aktualan ili potencijalan, ličan ili bezličan, statički ili dinamički. Beskonačni se nikako ne da uvjetno ograničiti, izuzev tvrdnjom da JA JESAM jeste. Filozofska pretpostavka JA JESAM predstavlja kozmički koncept koji je ponešto teže shvatiti nego koncept Bezuvjetnog Apsoluta.

Konačni um smatra da sve mora imati početak i premda stvarnost nikad nije imala stvarni početak, postoje izvjesni izvorni odnosi koje stvarnost ispoljava naspram beskonačnosti. Evo kako se može zamisliti predstvarnost, praiskonska situacija vječnosti: Može se uzeti da

1. THE PHILOSOPHIC CONCEPT OF THE I AM

105:1.1 (1152.4) Absolute primal causation in infinity the philosophers of the universes attribute to the Universal Father functioning as the infinite, the eternal, and the absolute I AM.

105:1.2 (1152.5) There are many elements of danger attendant upon the presentation to the mortal intellect of this idea of an infinite I AM since this concept is so remote from human experiential understanding as to involve serious distortion of meanings and misconception of values. Nevertheless, the philosophic concept of the I AM does afford finite beings some basis for an attempted approach to the partial comprehension of absolute origins and infinite destinies. But in all our attempts to elucidate the genesis and fruition of reality, let it be made clear that this concept of the I AM is, in all personality meanings and values, synonymous with the First Person of Deity, the Universal Father of all personalities. But this postulate of the I AM is not so clearly identifiable in undeified realms of universal reality.

105:1.3 (1152.6) *The I AM is the Infinite; the I AM is also infinity.* From the sequential, time viewpoint, all reality has its origin in the infinite I AM, whose solitary existence in past infinite eternity must be a finite creature's premier philosophic postulate. The concept of the I AM connotes *unqualified infinity*, the undifferentiated reality of all that could ever be in all of an infinite eternity.

105:1.4 (1153.1) As an existential concept the I AM is neither deified nor undeified, neither actual nor potential, neither personal nor impersonal, neither static nor dynamic. No qualification can be applied to the Infinite except to state that the I AM *is*. The philosophic postulate of the I AM is one universe concept which is somewhat more difficult of comprehension than that of the Unqualified Absolute.

105:1.5 (1153.2) To the finite mind there simply must be a beginning, and though there never was a real beginning to reality, still there are certain source relationships which reality manifests to infinity. The pre-reality, primordial, eternity situation may be thought of something like this: At some infinitely

je u nekom beskonačno dalekom, pretpostavljenom času prošle vječnosti, JA JESAM bio bilo nešto ili ništa, bilo uzrok ili posljedica, bilo volja ili reakcija. U ovom pretpostavljenom času vječnosti još nije bila nastupila diferencijacija cjelokupne stvarnosti. Beskonačnost je ispunjena Beskonačnim; Beskonačni obuhvaća beskonačnost. Ovo je pretpostavljeni statički čas vječnosti; aktualnosti još uvijek počivaju u sastavu svojih potencijalnosti, dok se potencijalnosti još uvijek nisu pojavile u beskonačnosti JA JESAM. No čak i u ovoj zamišljenoj situaciji, moramo pretpostaviti postojanje mogućnosti za djelovanje osobne volje.

Uvijek imajte na umu da čovjekovo shvaćanje Oca Svih predstavlja osobno iskustvo. Kao vaš duhovni Otac, Bog je shvatljiv vama kao i svim drugim smrtnicima; ali vaš iskustveni obožavalački koncept Oca Svih uvijek mora biti nešto manji od vaše filozofske pretpostavke beskonačnosti Prvog Izvora i Centra--JA JESAM. Kad govorimo o Ocu, mislimo na Boga kako ga razumiju njegova visoka i niska stvorena bića, no postoji još mnogo toga što ulazi u sastav Božanstva a što kozmička stvorena bića nisu u stanju shvatiti. Bog--vaš Otac i moj Otac--predstavlja tu fazu Beskonačnog koju u svojim ličnostima shvaćamo kao aktualnu iskustvenu stvarnost, dok JA JESAM zauvijek mora ostati naša hipoteza svega u sastavu Prvog Izvora i Centra što osjećamo da nije moguće poznati. A čak i ta hipoteza vjerojatno nije ni blizu nepojmljivoj beskonačnosti izvorne stvarnosti.

Svemir nad svemirima, dom nebrojenog mnoštva ličnosti, predstavlja ogroman i složen organizam, no Prvi Izvor i Centar je beskonačno složeniji od svemira i ličnosti koji su postali stvarni zahvaljujući nalogima njegove volje. Kad se čudite veličini glavnog svemira, sjetite se da čak i tako nepojmljiva tvorevina ne može biti ništa više nego djelomično otkrivenje Beskonačnog.

Beskonačnost je uistinu daleko od iskustvene razine smrtničkog razumijevanja, ali vaši koncepti beskonačnosti rastu čak i ovom dobu života na Urantiji i nastaviti će rasti u toku cijelog beskrajnog puta koji vas očekuje u budućoj vječnosti. Sa stanovišta konačnog bića, koncept bezuvjetne beskonačnosti djeluje besmisleno, ali beskonačnost je u stanju proizvesti samoograničenje te je podložna ispoljenjustvarosti svim razinama kozmičkih egzistencija. I lice kojim se Beskonačni okreće svim kozmičkim ličnostima je lice Oca, Oca Svih, Oca ljubavi.

distant, hypothetical, past-eternity moment, the I AM may be conceived as both thing and no thing, as both cause and effect, as both volition and response. At this hypothetical eternity moment there is no differentiation throughout all infinity. Infinity is filled by the Infinite; the Infinite encompasses infinity. This is the hypothetical static moment of eternity; actuals are still contained within their potentials, and potentials have not yet appeared within the infinity of the I AM. But even in this conjectured situation we must assume the existence of the possibility of self-will.

105:1.6 (1153.3) Ever remember that man's comprehension of the Universal Father is a personal experience. God, as your spiritual Father, is comprehensible to you and to all other mortals; but *your experiential worshipful concept of the Universal Father must always be less than your philosophic postulate of the infinity of the First Source and Center, the I AM*. When we speak of the Father, we mean God as he is understandable by his creatures both high and low, but there is much more of Deity which is not comprehensible to universe creatures. God, your Father and my Father, is that phase of the Infinite which we perceive in our personalities as an actual experiential reality, but the I AM ever remains as our hypothesis of all that we feel is unknowable of the First Source and Center. And even that hypothesis probably falls far short of the unfathomed infinity of original reality.

105:1.7 (1153.4) The universe of universes, with its innumerable host of inhabiting personalities, is a vast and complex organism, but the First Source and Center is infinitely more complex than the universes and personalities which have become real in response to his willful mandates. When you stand in awe of the magnitude of the master universe, pause to consider that even this inconceivable creation can be no more than a partial revelation of the Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infinity is indeed remote from the experience level of mortal comprehension, but even in this age on Urantia your concepts of infinity are growing, and they will continue to grow throughout your endless careers stretching onward into future eternity. Unqualified infinity is meaningless to the finite creature, but infinity is capable of self-limitation and is susceptible of reality expression to all levels of universe existences. And the face which the Infinite turns toward all universe personalities is the face of a Father, the Universal Father of love.

2. JA JESAM -- TROJEDINI I SEDMOSTRUKI

2. THE I AM AS TRIUNE AND AS SEVENFOLD

Razmatrajući početak stvarnosti, uvijek imajte na umu da sva apsolutna stvarnost vuče porijeklo iz vječnosti i da nema početka postojanja. Pod apsolutnom stvarnošću podrazumijevamo tri egzistencijalne osobe Božanstva, Rajski Otok i tri Apsoluta. Ovih je sedam stvarnosti ravnopravno vječno, unatoč tome što smo primorani pribjeći korištenju vremensko- prostornog jezika kako bi smo ljudskim bićima predočili njihove sekvencijalne izvore.

Kad slijedimo kronološki prikaz izvora stvarnosti, moramo pretpostaviti teoretski čas "prvog" izražaja volje i "prve" reakcije u sastavu JA JESAM. Pri svim našim nastojanjima da predstavimo početak i proizvodnju stvarnosti, ovaj se stadij može uzeti kao stadij samodiferencijacije Beskonačnog od Beskonačnosti, dok se pretpostavka ovog dvojnog odnosa uvijek mora proširiti kako bi obuhvatila trojedinu koncepciju utemeljenu na priznanju vječnog kontinuuma Beskonačnosti, JA JESAM.

Ovaj samopreobražaj JA JESAM dostiže vrhunac u višestrukoj diferencijaciji između obožanstvljene i neobožanstvljene stvarnosti, potencijalne i aktualne stvarnosti, kao i izvjesnih drugih stvarnosti koje je teško na sličan način podijeliti. Ove su diferencijacije teoretski monističkog JA JESAM vječno ujedinjene istodobnim odnosima koji nastaju u istom ovom JA JESAM--predpotencijalnoj, predaktualnoj, predličnoj, monističkoj predstvarnosti koja se putem beskonačnog obznanjuje kao apsolutna u prisutnosti Prvog Izvora i Centra i kao ličnost u bezgraničnoj ljubavi Oca Svih.

Ovim unutarnjim preobražajem, JA JESAM gradi osnovu za sedmostruki samoodnos. Filozofski (vremenski) koncept pojedinačnog JA JESAM i prijelazni (vremenski) koncept trojedinog JA JESAM raste kako bi obuhvatio koncept sedmostrukog JA JESAM. U odnosu naspram Sedam Apsoluta Beskonačnosti, ova se sedmostruka-- ili sedmofazna--narav najbolje može predstaviti kao:

1. Univerzalni Otac. JA JESAM kao Otac Vječnog Sina. Ovo je osnovni lični odnos aktualnosti. Zahvaljujući apsolutnoj ličnosti Sina, činjenica Božjeg očinstva postaje apsolutna, potencijalno dajući status sina svim ličnostima. Ovim se odnosom ustanovljuje ličnost Beskonačnog i upotpunjuje njegovo duhovno otkrivenje u ličnosti Izvornog Sina. Čak i smrtnici koji za života u ljudskom obličju obožavaju našeg Oca mogu na duhovnim razinama svog iskustva djelomično doživjeti ovu fazu JA JESAM.

2. Univerzalni Upravitelj. JA JESAM kao uzrok vječnog Raja. Ovo je osnovni bezlični odnos aktualnosti, izvorna neduhovna veza. Otac

105:2.1 (1153.6) In considering the genesis of reality, ever bear in mind that all absolute reality is from eternity and is without beginning of existence. By absolute reality we refer to the three existential persons of Deity, the Isle of Paradise, and the three Absolutes. These seven realities are co-ordinately eternal, notwithstanding that we resort to time-space language in presenting their sequential origins to human beings.

105:2.2 (1154.1) In following the chronological portrayal of the origins of reality, there must be a postulated theoretical moment of "first" volitional expression and "first" repercussional reaction within the I AM. In our attempts to portray the genesis and generation of reality, this stage may be conceived as the self-differentiation of *The Infinite One* from *The Infinitude*, but the postulation of this dual relationship must always be expanded to a triune conception by the recognition of the eternal continuum of *The Infinity*, the I AM.

105:2.3 (1154.2) This self-metamorphosis of the I AM culminates in the multiple differentiation of deified reality and of undeified reality, of potential and actual reality, and of certain other realities that can hardly be so classified. These differentiations of the theoretical monistic I AM are eternally integrated by simultaneous relationships arising within the same I AM — the prepotential, preactual, prepersonal, monothetic prereality which, though infinite, is revealed as absolute in the presence of the First Source and Center and as personality in the limitless love of the Universal Father.

105:2.4 (1154.3) By these internal metamorphoses the I AM is establishing the basis for a sevenfold self-relationship. The philosophic (time) concept of the solitary I AM and the transitional (time) concept of the I AM as triune can now be enlarged to encompass the I AM as sevenfold. This sevenfold — or seven phase — nature may be best suggested in relation to the Seven Absolutes of Infinity:

105:2.5 (1154.4) 1. *The Universal Father*. I AM father of the Eternal Son. This is the primal personality relationship of actualities. The absolute personality of the Son makes absolute the fact of God's fatherhood and establishes the potential sonship of all personalities. This relationship establishes the personality of the Infinite and consummates its spiritual revelation in the personality of the Original Son. This phase of the I AM is partially experiencible on spiritual levels even by mortals who, while yet in the flesh, may worship our Father.

105:2.6 (1154.5) 2. *The Universal Controller*. I AM cause of eternal Paradise. This is the primal impersonal relationship of actualities, the original

Svih je Bog u vidu ljubavi; Univerzalni Upravitelj je Bog u vidu uzorka. Ovaj odnos uspostavlja potencijal oblička-- konfiguracije--i ustanovljuje glavni uzorak prema kojem se oblikuju bezlični i neduhovni odnosi--glavni uzorak prema kojem se može oblikovati velik broj kopija.

3. Univerzalni Stvoritelj. JA JESAM ujedinjen s Vječnim Sinom. Ova zajednica Oca i Sina (u prisutnosti Raja) pokreće stvaralački ciklus koji se upotpunjuje kako pojavom združene ličnosti tako i pojavom vječnog svemira. Sa stanovišta konačnog smrtnog bića, stvarnost uistinu započinje s vječnom pojavom Havona tvorevine. Ovaj je stvaralački čin Božanstva moguć zahvaljujući Bogu Djelovanja koji je bit jedinstva Oca i Sina ispoljena na svim razinama aktulnog i u njihovu korist. Stoga je božansko stvaralaštvo uvijek obilježeno jedinstvom i ovo jedinstvo predstavlja spoljašnjodražaj apsolutnog jedinstva kako dualnosti Oca-Sina tako i Trojstva Oca-Sina-Duha.

4. Beskonačni Održavatelj. Samoasocijativni JA JESAM. Ovo je praiskonska veza između statičkih i potencijalnih vidova stvarnosti. U ovom se odnosu postiže nadoknada svega što je uvjetno i bezuvjetno. Ova se faza JA JESAM najbolje može shvatiti kao Univerzalni Apsolut-- ujedinitelj Božanstva i Bezuvjetnih Apsoluta.

5. Beskonačni Potencijal. Samouvjetni JA JESAM. Ovo je obilježje beskonačnosti koje vječno svjedoči o voljnom samoograničenju JA JESAM u cilju trostrukog samoizražaja i samootkrivenja. Ova se faza JA JESAM najbolje može shvatiti kao Božanstvo Apsolut.

6. Beskonačna Sposobnost. Statičko-reaktivni JA JESAM. Ovo je beskrajna matrica koja omogućuje sva buduća kozmička proširenja. Ova se faza JA JESAM vjerojatno najbolje može shvatiti kao nadgravitacijska prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta.

7. Univerzalna Osoba Beskonačnosti. JA JESAM kao JA JESAM. Ovdje se zaustavlja samoodnos Beskonačnosti, vječna činjenica beskonačnosti-stvarnosti i univerzalna istina stvarnosti-beskonačnosti. Ukoliko je moguće opaziti ovaj odnos u vidu ličnosti, on se u svemirima obznanjuje u božanskom Ocu svih ličnosti--čak i apsolutne ličnosti. Ukoliko se ovaj odnos može obznaniti bezlično, svemiri s njim mogu uspostaviti kontakt u vidu apsolutnog sklada čiste energije i čistog duha u prisutnosti Oca Svih. Ukoliko se ovaj odnos može zamisliti kao apsolut, on se obznanjuje u prvotnosti Prvog Izvora i Centra; u njemu mi svi živimo, mičemo se i jesmo, bilo da se radi o stvorenim bićima prostora ili državljanima Raja; i ovo jednako važi bilo da se

nonspiritual association. The Universal Father is God-as-love; the Universal Controller is God-as-pattern. This relationship establishes the potential of form — configuration — and determines the master pattern of impersonal and nonspiritual relationship — the master pattern from which all copies are made.

105:2.7 (1154.6) 3. *The Universal Creator.* I AM one with the Eternal Son. This union of the Father and the Son (in the presence of Paradise) initiates the creative cycle, which is consummated in the appearance of conjoint personality and the eternal universe. From the finite mortal's viewpoint, reality has its true beginnings with the eternity appearance of the Havona creation. This creative act of Deity is by and through the God of Action, who is in essence the unity of the Father-Son manifested on and to all levels of the actual. Therefore is divine creativity unfailingly characterized by unity, and this unity is the outward reflection of the absolute oneness of the duality of the Father-Son and of the Trinity of the Father-Son-Spirit.

105:2.8 (1155.1) 4. *The Infinite Upholder.* I AM self-associative. This is the primordial association of the statics and potentials of reality. In this relationship, all qualifieds and unqualifieds are compensated. This phase of the I AM is best understood as the Universal Absolute — the unifier of the Deity and the Unqualified Absolutes.

105:2.9 (1155.2) 5. *The Infinite Potential.* I AM self-qualified. This is the infinity bench mark bearing eternal witness to the volitional self-limitation of the I AM by virtue of which there was achieved threefold self-expression and self-revelation. This phase of the I AM is usually understood as the Deity Absolute.

105:2.10 (1155.3) 6. *The Infinite Capacity.* I AM static-reactive. This is the endless matrix, the possibility for all future cosmic expansion. This phase of the I AM is perhaps best conceived as the supergravity presence of the Unqualified Absolute.

105:2.11 (1155.4) 7. *The Universal One of Infinity.* I AM as I AM. This is the stasis or self-relationship of Infinity, the eternal fact of infinity-reality and the universal truth of reality-infinity. In so far as this relationship is discernible as personality, it is revealed to the universes in the divine Father of all personality — even of absolute personality. In so far as this relationship is impersonally expressible, it is contacted by the universe as the absolute coherence of pure energy and of pure spirit in the presence of the Universal Father. In so far as this relationship is conceivable as an absolute, it is revealed in the primacy of the First Source and Center; in him we all live and move and have our being, from the creatures of space to the citizens of Paradise; and this is just as true of the master

radi o glavnom svemiru ili o infinidezimalnomultimatonu, bilo da se radi o onome što će biti ili o onome što jeste i što je bilo.

universe as of the infinitesimal ultimatton, just as true of what is to be as of that which is and of what has been.

3. SEDAM APSOLUTA BESKONAČNOSTI

Sedam prvobitnih odnosa u sastavu JA JESAM postižu vječnost u vidu Sedam Apsoluta Beskonačnosti. No premda je moguće sekvencijalno predočiti izvore stvarnosti i diferencijaciju beskonačnosti, svihje sedam Apsoluta ustvari bezuvjetno i ravnopravno vječno. Smrtnički umovi mogu biti primorani zamisliti njihove početke, no takav koncept uvijek mora počivati u sjeni spoznaje da sedam Apsoluta nisu imali početka; oni su vječni i uvijek su bili vječni. Sedam Apsoluta su pretpostavka stvarnosti. U ovim poglavljima oni su predstavljeni na slijedeći način:

1. Prvi Izvor i Centar. Prva Osoba Božanstva i osnovni uzorak nebožanstva, Bog, Otac Svih, stvoritelj, upravitelj i održavatelj; kozmička ljubav, vječni duh i beskonačna energija; potencijal svih potencijala i izvor svih aktualnosti; stabilnost svega što je statično i dinamičnost svega što se mijenja; izvor uzorka i Otac osoba. Zajednički, svih sedam Apsoluta nisu ništa drugo nego beskonačnost, dok je Otac Svih sam aktualno beskonačan

2. Drugi Izvor i Centar. Druga Osoba Božanstva, Vječni i Izvorni Sin; apsolutna ličnost stvarnosti JA JESAM i osnova ostvarenja-otkrivenja "ličnosti JA JESAM." Ni jedna se ličnost ne može nadati da će postići Oca Svih izuzev kroz njegovog Vječnog Sina; ličnost pored toga ne može postići egzistencijske razine duha izuzev uz pomoć i djelovanje ovog apsolutnog uzorka svih ličnosti. U Drugom Izvoru i Centru, duh je bezuvjetan dok je ličnost apsolutna.

3. Rajski Izvor i Centar. Drugi uzorak nebožanstva, vječni Otok Raja, osnova ostvarenja-otkrivenja "sile JA JESAM" i temelj za uspostavu gravitacijske kontrole koja prožima sve svemire. Kad je riječ o svoj aktualiziranoj, neduhovnoj, bezličnoj i nevoljnoj stvarnosti, Raj je apsolut uzoraka. Upravo kako je energija duha vezana uz Oca Svih putem apsolutne ličnosti Majke-Sina, tako se sva kozmička energija nalazi pod gravitacijskom upravom Prvog Izvora i Centra putem apsolutnog uzorka Rajskog Otoka. Raj nije smješten u prostoru; prostor postoji relativno u odnosu na Raj, dok se vremenski status kretanja određuje ovisno odnosu s Rajem. Vječni Otok je apsolutno nepomičan; sva se druga energija, bilo organizirana ili koja je u procesu organizacije, vječno kreće; u cjelom prostoru miruje jedino prisutnost Bezuvjetnog Apsoluta, dok je

3. THE SEVEN ABSOLUTES OF INFINITY

105:3.1 (1155.5) The seven prime relationships within the I AM eternalize as the Seven Absolutes of Infinity. But though we may portray reality origins and infinity differentiation by a sequential narrative, in fact all seven Absolutes are unqualifiedly and co-ordinately eternal. It may be necessary for mortal minds to conceive of their beginnings, but always should this conception be overshadowed by the realization that the seven Absolutes had no beginning; they are eternal and as such have always been. The seven Absolutes are the premise of reality. They have been described in these papers as follows:

105:3.2 (1155.6) 1. *The First Source and Center.* First Person of Deity and primal nondeity pattern, God, the Universal Father, creator, controller, and upholder; universal love, eternal spirit, and infinite energy; potential of all potentials and source of all actuals; stability of all statics and dynamism of all change; source of pattern and Father of persons. Collectively, all seven Absolutes equalate to infinity, but the Universal Father himself actually is infinite.

105:3.3 (1155.7) 2. *The Second Source and Center.* Second Person of Deity, the Eternal and Original Son; the absolute personality realities of the I AM and the basis for the realization-revelation of "I AM personality." No personality can hope to attain the Universal Father except through his Eternal Son; neither can personality attain to spirit levels of existence apart from the action and aid of this absolute pattern for all personalities. In the Second Source and Center spirit is unqualified while personality is absolute.

105:3.4 (1156.1) 3. *The Paradise Source and Center.* Second nondeity pattern, the eternal Isle of Paradise; the basis for the realization-revelation of "I AM force" and the foundation for the establishment of gravity control throughout the universes. Regarding all actualized, nonspiritual, impersonal, and nonvolitional reality, Paradise is the absolute of patterns. Just as spirit energy is related to the Universal Father through the absolute personality of the Mother-Son, so is all cosmic energy grasped in the gravity control of the First Source and Center through the absolute pattern of the Paradise Isle. Paradise is not in space; space exists relative to Paradise, and the chronicity of motion is determined through Paradise relationship. The eternal Isle is absolutely at rest; all other organized and organizing energy is in eternal motion; in all space,

Bezuvjetni ravnopravan s Rajem. Raj postoji u centru prostora, Bezuvjeti prožima prostor, dok sve relativne egzistencije žive u okviru ove domene.

4. Treći Izvor i Centar. Treća Osoba Božanstva, ZdruženiČinitelj; beskonačni ujedinitelj Rajskih kozmičkih energija s energijama duha Vječnog Sina; savršeni koordinator motivacija volje s mehanizmima sile; ujedinitelj sve aktualne i aktualizirajuće stvarnosti. Putem službe njegove mnogostruke djece, Beskonačni Duh obznanjuje milost Vječnog Sina istodobno djelujući kao beskonačni manipulator koji zauvijek upreda uzorak Raja u energije prostora. Isti ovaj ZdruženiČinitelj, ovaj Bog Djelovanja, je savršeni izražaj bezgraničnih planova i namjera Oca-Sina, dok sam djeluje kao izvor uma i darovatelj intelekta stvorenim bićima prostranog kozmosa.

5. Božanstvo Apsolut. Uzročne, potencijalno osobne mogućnosti kozmičke stvarnosti, cjelokupnost svog potencijala Božanstva. Božanstvo Apsolut je svrsishodni usloviteljneuslovljenih, apsolutnih i nebožanskih stvarnosti. Božanstvo Apsolut je uslovitelj apsoluta i apsolutizeruslovljenog-- začetnik sudbine.

6. Bezuvjetni Apsolut. Statičko, reaktivno i neaktivno; neobznanjena kozmička beskonačnost JA JESAM, cjelokupnost neobožanstvljene stvarnosti i konačnost svog neličnog potencijala. Prostor ograničava djelovanje Bezuvjetnog, dok prisutnost Bezuvjetnog nema ograničenja već je beskonačna. Premda konceptualno glavni svemir ima ograničenje, prisutnost Bezuvjetnog je neograničena; čak ni vječnost ne može iscrpiti beskrajno mirovanje ovog nebožanskog Apsoluta.

7. Univerzalni Apsolut. Ujedinitelj obožanstvljenog i neobožanstvljenog, uskladitelj apsolutnog i relativnog. Univerzalni Apsolut (koji je statičan, potencijalan i asocijativan) predstavlja kompenzaciju naponu koji vlada između onog što je uvijek postojalo i onog što je nedovršeno.

Sedam Apsoluta Beskonačnosti tvore početke stvarnosti. Sa stanovišta smrtničkih umova, čini se da je Prvi Izvor i Centar prethodio svim apsolutima. No unatoč tome što se takva pretpostavka može pokazati korisnom, opovrgava je vječna koegzistencija Sina, Duha, triju Apsoluta, te Rajskog Otoka.

Istina je da su Apsoluti ispoljenja JA JESAM-Prvog Izvora i Centra; činjenica je da ovi Apsoluti nikad nisu imali početke i da su u pogledu vječnog statusa ravnopravni s Prvim Izvorom i Centrom. Često nije moguće predstaviti odnose

only the presence of the Unqualified Absolute is quiescent, and the Unqualified is co-ordinate with Paradise. Paradise exists at the focus of space, the Unqualified pervades it, and all relative existence has its being within this domain.

105:3.5 (1156.2) 4. *The Third Source and Center.* Third Person of Deity, the Conjoint Actor; infinite integrator of Paradise cosmic energies with the spirit energies of the Eternal Son; perfect co-ordinator of the motives of will and the mechanics of force; unifier of all actual and actualizing reality. Through the ministrations of his manifold children the Infinite Spirit reveals the mercy of the Eternal Son while at the same time functioning as the infinite manipulator, forever weaving the pattern of Paradise into the energies of space. This selfsame Conjoint Actor, this God of Action, is the perfect expression of the limitless plans and purposes of the Father-Son while functioning himself as the source of mind and the bestower of intellect upon the creatures of a far-flung cosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *The Deity Absolute.* The causational, potentially personal possibilities of universal reality, the totality of all Deity potential. The Deity Absolute is the purposive qualifier of the unqualified, absolute, and nondeity realities. The Deity Absolute is the qualifier of the absolute and the absolutizer of the qualified — the destiny inceptor.

105:3.7 (1156.4) 6. *The Unqualified Absolute.* Static, reactive, and abeyant; the unrevealed cosmic infinity of the I AM; totality of nondeified reality and finality of all nonpersonal potential. Space limits the function of the Unqualified, but the presence of the Unqualified is without limit, infinite. There is a concept periphery to the master universe, but the presence of the Unqualified is limitless; even eternity cannot exhaust the boundless quiescence of this nondeity Absolute.

105:3.8 (1156.5) 7. *The Universal Absolute.* Unifier of the deified and the undeified; correlator of the absolute and the relative. The Universal Absolute (being static, potential, and associative) compensates the tension between the ever-existent and the uncompleted.

105:3.9 (1156.6) The Seven Absolutes of Infinity constitute the beginnings of reality. As mortal minds would regard it, the First Source and Center would appear to be antecedent to all absolutes. But such a postulate, however helpful, is invalidated by the eternity coexistence of the Son, the Spirit, the three Absolutes, and the Paradise Isle.

105:3.10 (1157.1) It is a *truth* that the Absolutes are manifestations of the I AM-First Source and Center; it is a *fact* that these Absolutes never had a beginning but are co-ordinate eternals with the First Source and Center. The relationships of

apsolutnosti koji vladaju uvječnosti a da se pri tome ne pomenu paradoksi vremskog jezika i prostorni koncepti uzorka. No unatoč zbruci koja se javlja pri razmatranju izvora Sedam Apsoluta Beskonačnosti, činjenica je i istina da sva stvarnost počiva na njihovoj vječnoj egzistenciji i odnosima beskonačnosti.

4. JEDINSTVO, DVOJSTVO I TROJEDINSTVO

Filozofi svemira uzimaju za pretpostavku da vječno postojanje JA JESAM predstavlja osnovni izvor cjelokupne stvarnosti. I u isto vrijeme, oni formuliraju pretpostavku samosegmentiranja JA JESAM u primarne samoodnose--sedam faza beskonačnosti. I istodobno s ovim postulatima, oni navode i treću pretpostavku-- pojavu u vječnosti Sedam Apsoluta Beskonačnosti i postignuće vječnosti dualne povezanosti sedam faza JA JESAM i ovih sedam Apsoluta.

Samootkrivenje JA JESAM stoga proizlazi iz statičkog "ja," putem samosegmentacije i samoodnosa, do apsolutnih odnosa, odnosa sa samoizvedenim Apsolutima. Dvojstvo tako nastaje u vječnoj povezanosti Sedam Apsoluta Beskonačnosti sa sedmostrukom beskonačnošću samosegmentiranih faza samoobznanjujućeg JA JESAM. Ovi dvojni odnosi koji u svemirima postižu vječnost u vidu sedam Apsoluta, pružaju vječnost osnovnim temeljima sve kozmičke stvarnosti.

Jednom je prilikom rečeno da jedinstvo stvara dvojnost, da dvojnost stvara trojedinstvo, dok sve stvari potječu od trojedinstva. Uistinu postoje tri slijedeće velike skupine praiskonskih odnosa:

1. Odnosi jedinstva. Odnosi koji vladaju unutar JA JESAM, čije se jedinstvo uzima kao trostruka te zatim kao sedmostruka samodiferencijacij a.

2. Odnosi dvojnosti. Odnosi koji vladaju između JA JESAM kao sedmostrukog i Sedam Apsoluta Beskonačnosti.

3. Odnosi Trojstva. Ovdje se radi o funkcionalnim vezama Sedam Apsoluta Beskonačnosti.

4. Odnosi trojedinstva proizlaze iz temelja dvojnosti, zahvaljujući neminovnosti Apsolutne međupovezanosti. Takve trojedine veze pružaju vječnost potencijalu cjelokupnestvarnosti; one obuhvaćaju kako obožanstvljenu tako i neobožanstvljenu stvarnost.

JA JESAM je bezuvjetna beskonačnost kao jedinstvo. Dualnosti pružaju vječnost temeljima stvarnosti. Trijedinstva vode ostvarenju

absolutes in eternity cannot always be presented without involving paradoxes in the language of time and in the concept patterns of space. But regardless of any confusion concerning the origin of the Seven Absolutes of Infinity, it is both fact and truth that all reality is predicated upon their eternity existence and infinity relationships.

4. UNITY, DUALITY, AND TRIUNITY

^{105:4.1 (1157.2)} The universe philosophers postulate the eternity existence of the I AM as the primal source of all reality. And concomitant therewith they postulate the self-segmentation of the I AM into the primary self-relationships — the seven phases of infinity. And simultaneous with this assumption is the third postulate — the eternity appearance of the Seven Absolutes of Infinity and the eternalization of the duality association of the seven phases of the I AM and these seven Absolutes.

^{105:4.2 (1157.3)} The self-revelation of the I AM thus proceeds from static self through self-segmentation and self-relationship to absolute relationships, relationships with self-derived Absolutes. Duality becomes thus existent in the eternal association of the Seven Absolutes of Infinity with the sevenfold infinity of the self-segmented phases of the self-revealing I AM. These dual relationships, eternalizing to the universes as the seven Absolutes, eternalize the basic foundations for all universe reality.

^{105:4.3 (1157.4)} It has been sometime stated that unity begets duality, that duality begets triunity, and that triunity is the eternal ancestor of all things. There are, indeed, three great classes of primordial relationships, and they are:

^{105:4.4 (1157.5)} 1. *Unity relationships.* Relations existent within the I AM as the unity thereof is conceived as a threefold and then as a sevenfold self-differentiation.

^{105:4.5 (1157.6)} 2. *Duality relationships.* Relations existent between the I AM as sevenfold and the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:4.6 (1157.7)} 3. *Triunity relationships.* These are the functional associations of the Seven Absolutes of Infinity.

^{105:4.7 (1157.8)} Triunity relationships arise upon duality foundations because of the inevitability of Absolute interassociation. Such triunity associations eternalize the potential of all reality; they encompass both deified and undeified reality.

^{105:4.8 (1157.9)} The I AM is unqualified infinity as *unity*. The dualities eternalize reality *foundations*. The triunities eventuate the realization of infinity as

beskonačnosti kao kozmičke funkcije.

Predegzistencijali postaju egzistencijalni u sedam Apsoluta, dok egzistencijali postaju funkcionalni u trijedinstvima, koja su osnovna veza Apsoluta. I istog časa kad trojedinstva postignu vječnost, postavlja se scena kozmičkog prostora--ostvarenje potencijala i prisutnost aktualnog--i cjelokupnost vječnosti postaje svjedok diversifikaciji kozmičke energije, rasprostranjenju Rajskoga duha, te obdarenju bića umom uporedo s darivanjem ličnosti, zahvaljujući čemu se svi ovi izvodi Božanstva i Raja ujedinjuju--u iskustvu na razini stvorenih bića, drugim vještinama na višoj razini.

5. RASPROSTRANJENJE KONAČNE STVARNOSTI

Upravo kao što je bitno pripisati raznolikost JA JESAM svojstvenoj i samosadržanoj volji, tako je bitno pripisati rasprostranjenje konačne stvarnosti voljnim djelima Rajskog Božanstva i reaktivnim prilagođenjima funkcionalnih trojedinstava.

Prethodno obožanstvljenju konačnog, moglo je djelovati da cjelokupna diversifikacija stvarnosti nastupa na apsolutnim razinama; no čin slobodne volje kojim se postiže obuhvaća stvarnosti podrazumijeva uvjetno ograničenje apsolutnosti i podrazumijeva pojavu relativnosti.

Dok ove događaje predstavljamo sekvencijalno i dok govorimo o povijesnoj pojavi konačnog kao neposrednom proizvodu apsoluta, trebate imati na umu da transcendentarno postoji ne samo prethodno, već i nakon konačnog. U odnosu na konačno, transcendentalniultimi predstavljaju kako uzrok tako i upotpunjenje.

Konačna mogućnost je sadržana u Beskonačnom, no bitno je pripisati preobražaj mogućnosti u vjerojatnost i neminovnost samoegzistencijalnoj slobodnoj volji Prvog Izvora i Centra, koja aktivira sve veze trojedinstva. Jedino je beskonačnost Očeve volje mogla uvjetovati apsolutnu razinu egzistencije kako bi proizvela ultimno i stvorila konačno.

S pojavom relativne i uvjetne stvarnosti, javlja se novi ciklus stvarnosti-- ciklus rasta--vječanstveno uniženje od visina beskonačnosti u domenu konačnog, koje vječno stremlje prema Raju i Božanstvu, uvijek težeći onim visokim sudbinama koje su usporedive s izvorom beskonačnosti.

Ovi nepojmljivi događaji označavaju početak kozmičke povijesti, označavaju pojavu samog vremena. Sa stanovišta stvorenog bića, početak

universal function.

^{105:4.9 (1157.10)} Pre-existentials become existential in the seven Absolutes, and existentials become functional in the triunities, the basic association of Absolutes. And concomitant with the eternalization of the triunities the universe stage is set — the potentials are existent and the actuals are present — and the fullness of eternity witnesses the diversification of cosmic energy, the outspreading of Paradise spirit, and the endowment of mind together with the bestowal of personality, by virtue of which all of these Deity and Paradise derivatives are unified in experience on the creature level and by other techniques on the supercreature level.

5. PROMULGATION OF FINITE REALITY

^{105:5.1 (1158.1)} Just as the original diversification of the I AM must be attributed to inherent and self-contained volition, so must the promulgation of finite reality be ascribed to the volitional acts of Paradise Deity and to the repercussional adjustments of the functional triunities.

^{105:5.2 (1158.2)} Prior to the deitization of the finite, it would appear that all reality diversification took place on absolute levels; but the volitional act promulgating finite reality connotes a qualification of absoluteness and implies the appearance of relativities.

^{105:5.3 (1158.3)} While we present this narrative as a sequence and portray the historic appearance of the finite as a direct derivative of the absolute, it should be borne in mind that transcendentals both preceded and succeeded all that is finite. Transcendental ultimates are, in relation to the finite, both causal and consummational.

^{105:5.4 (1158.4)} Finite possibility is inherent in the Infinite, but the transmutation of possibility to probability and inevitability must be attributed to the self-existent free will of the First Source and Center, activating all triunity associations. Only the infinity of the Father's will could ever have so qualified the absolute level of existence as to eventuate an ultimate or to create a finite.

^{105:5.5 (1158.5)} With the appearance of relative and qualified reality there comes into being a new cycle of reality — the growth cycle — a majestic downsweep from the heights of infinity to the domain of the finite, forever swinging inward to Paradise and Deity, always seeking those high destinies commensurate with an infinity source.

^{105:5.6 (1158.6)} These inconceivable transactions mark the beginning of universe history, mark the coming into existence of time itself. To a creature,

konačnog jednak je početku stvarnosti; s točke gledišta uma stvorenog bića, nije moguće zamisliti aktualnost koja bi prethodila konačnom. Ova novostvorena konačna stvarnost postoji u dvije izvorne faze:

1. Primarni maksimumi, visoki stupanj savršene stvarnosti, havonski tip svemira i stvorenog bića.

2. Sekundarni maksimumi, visoki stupanj usavršene stvarnosti, velikosvemirski tip stvorenog bića i tvorevine.

Ovo su, onda, dva izvorna ispoljenja: prirodno savršeni i evolucijsko usavršeni. Dok su ova dva ispoljenja ravnopravna kad je riječ o odnosima vječnosti, oni se čine različitim u okviru ograničenja vremena. Onome što raste, komponenta vremena znači rast; sekundarna konačna domena raste; u vremenu ono što raste stoga mora djelovati nepotpunim. No ove različitosti, koje su tako bitno s ove strane Raja, ne postoje u vječnosti.

Mi govorimo o savršenom i usavršenom kao primarnim i sekundarnim maksimumima, no postoji još jedan tip maksimuma: Potrojstvjujući i drugi odnosi između primarnog i sekundarnog rezultiraju pojavom tercijarnih maksimuma--stvari, značenja i vrijednosti koje nisu bilo savršene niti nesavršene, premda su ravnopravne s obje izvorne komponente.

6. POSLJEDICE KONAČNE STVARNOSTI

Cjelokupno rasprostranjenje stvarnosti konačnih egzistencija znači prijenos od potencijalnog do aktualnog u okviru apsolutnih veza funkcionalne beskonačnosti. Od mnogih posljedica stvaralačke aktualizacije konačnog, mogu se navesti slijedeće:

1. Reakcija božanstva--pojava triju razina iskustvene vrhovnosti: u Havoni-- aktualnost premoći onog što je osobno iposjeduje narav duha; u javljajućem velikom svemiru--potencijal za premoć onog što je osobno i posjeduje moć; u budućem glavnom svemiru--sposobnost iskustvenog uma da djeluje u nekoj nepoznatoj ulozi na nekoj razini vrhovnosti.

2. Reakcija svemira povlači pokretanje arhitektonskih planova za izgradnju nadkozmičke razine prostora, i ova evolucija još uvijek napreduje širom cijele kozmičke organizacije sedam nadsvemira.

3. Reakcija stvorenog bića na rasprostranjenje konačne stvarnosti, koja rezultira pojavom savršenih bića--vječnih žitelja Havone--kao i usavršenih uspinjućih evolucijskih bića u vuku porijeklo iz sedam nadsvemira. No potiči

the beginning of the finite is the genesis of reality; as viewed by creature mind, there is no actuality conceivable prior to the finite. This newly appearing finite reality exists in two original phases:

105:5.7 (1158.7) 1. *Primary maximums*, the supremely perfect reality, the Havona type of universe and creature.

105:5.8 (1158.8) 2. *Secondary maximums*, the supremely perfected reality, the superuniverse type of creature and creation.

105:5.9 (1158.9) These, then, are the two original manifestations: the constitutively perfect and the evolutionally perfected. The two are co-ordinate in eternity relationships, but within the limits of time they are seemingly different. A time factor means growth to that which grows; secondary finites grow; hence those that are growing must appear as incomplete in time. But these differences, which are so important this side of Paradise, are nonexistent in eternity.

105:5.10 (1158.10) We speak of the perfect and the perfected as primary and secondary maximums, but there is still another type: Trinitizing and other relationships between the primaries and the secondaries result in the appearance of *tertiary maximums* — things, meanings, and values that are neither perfect nor perfected yet are co-ordinate with both ancestral factors.

6. REPERCUSSIONS OF FINITE REALITY

105:6.1 (1159.1) The entire promulgation of finite existences represents a transference from potentials to actuals within the absolute associations of functional infinity. Of the many repercussions to creative actualization of the finite, there may be cited:

105:6.2 (1159.2) 1. *The deity response*, the appearance of the three levels of experiential supremacy: the actuality of personal-spirit supremacy in Havona, the potential for personal-power supremacy in the grand universe to be, and the capacity for some unknown function of experiential mind acting on some level of supremacy in the future master universe.

105:6.3 (1159.3) 2. *The universe response* involved an activation of the architectural plans for the superuniverse space level, and this evolution is still progressing throughout the physical organization of the seven superuniverses.

105:6.4 (1159.4) 3. *The creature repercussion* to finite-reality promulgation resulted in the appearance of perfect beings on the order of the eternal inhabitants of Havona and of perfected evolutionary ascenders from the seven

savršenstvo u vidu evolucijskog (vremensko-stvaralačkog) iskustva znači početi od nečeg nesavršenog. Tako se u evolucijskim tvorevinama rađa nesavršenstvo. I odatle potječe potencijalno zlo. Neprilagođenje, nesklad i sukob predstavljaju sastavne komponente evolucijskog rasa, kako u slučaju fizičkih svemira tako i u slučaju osobnih stvorenih bića.

4. Reakcija božanstvenosti na nesavršenstvo koja se sastoji od vremenskog zakašnjenja evolucije, obznanjuje se u kompenzacijskoj prisutnosti Sedmostrukog Boga, čijim se aktivnostima postiže integracija onog što podilazi proces usavršenja kako s onim što je savršeno, tako i s onim što je usavršeno. Ovo vremensko zakašnjenje (odgoda) predstavlja sastavni dio evolucije, koja znači stvaralaštvo u vremenu. Radi ovih i drugih razloga, svemoguća moć Vrhovnog počiva na temeljima uspjeha božanstvenosti Sedmostrukog Boga. Ova vremenska odgoda omogućuje učešće stvorenog bića u božanskoj tvorevini tako što dozvoljava ličnosti stvorenog bića da postane partnerom Božanstva u procesu postignuća maksimalnog razvoja. Čak i materijalni um smrtničkog stvorenog bića na taj način postaje partnerom s božanskim Ispravljačem u podvostručenju besmrtni duše. Sedmostruki Bog isto tako pruža vještinu kojom se nadoknađuju iskustvena ograničenja prirođenog savršenstva kao i ograničenja nesavršenstva koja prethode usponu.

7. POJAVA TRANSCENDENTALNOG

Transcendentalno je podbeskonačno i podapsolutno, dok je nadkonačno i dok nadilazi razine stvorenih bića. Transcendentalno se javlja kao integrirajuća razina koja usklađuje nadvrijednosti apsolutnog s maksimalnim vrijednostima konačnog. Sa stanovišta stvorenog bića, čini se da se transcendentalno javilo kao posljedica konačnog; sa stanovišta vječnosti, ono djeluje kao nagovještaj konačnog; a neki ga smatraju "predodjekom" konačnog.

Ako je nešto transcendentalno, to ne znači da se ono ne razvija, no to znači da se radi o nečem što je nadevolucijsko u konačnom smislu; to isto tako ne mora biti neiskustveno, no ono je nadiskustveno kako to shvaćaju stvorena bića. Vjerojatno najbolja ilustracija takvog paradoksa postoji u savršenstvu centralnog svemira: Teško se može reći da je takvo savršenstvo apsolutno—jedino na Raju, savršenstvo je istinski apsolutno u "materijaliziranom" smislu. Niti se tu radi o evolucijskoj tvorevini kakva postoji u sedam nadsvemira. Havona je savršena, premda nije nemijenjajuća u tom smislu da predstavlja svemir koji ne raste. Na njoj žive stvorena bića (žitelji

superuniverses. But to attain perfection as an evolutionary (time-creative) experience implies something other-than-perfection as a point of departure. Thus arises imperfection in the evolutionary creations. And this is the origin of potential evil. Misadaptation, disharmony, and conflict, all these things are inherent in evolutionary growth, from physical universes to personal creatures.

105:6.5 (1159.5)

4. *The divinity response* to the imperfection inherent in the time lag of evolution is disclosed in the compensating presence of God the Sevenfold, by whose activities that which is perfecting is integrated with both the perfect and the perfected. This time lag is inseparable from evolution, which is creativity in time. Because of it, as well as for other reasons, the almighty power of the Supreme is predicated on the divinity successes of God the Sevenfold. This time lag makes possible creature participation in divine creation by permitting creature personalities to become partners with Deity in the attainment of maximum development. Even the material mind of the mortal creature thus becomes partner with the divine Adjuster in the dualization of the immortal soul. God the Sevenfold also provides techniques of compensation for the experiential limitations of inherent perfection as well as compensating the preascension limitations of imperfection.

7. EVENTUATION OF TRANSCENDENTALS

105:7.1 (1159.6)

Transcendentals are subinfinite and subabsolute but superfinite and supercreatural. Transcendentals eventuate as an integrating level correlating the supervalues of absolutes with the maximum values of finites. From the creature standpoint, that which is transcendental would appear to have eventuated as a consequence of the finite; from the eternity viewpoint, in anticipation of the finite; and there are those who have considered it as a "pre-echo" of the finite.

105:7.2 (1159.7)

That which is transcendental is not necessarily nondevelopmental, but it is superevolutional in the finite sense; neither is it nonexperiential, but it is superexperience as such is meaningful to creatures. Perhaps the best illustration of such a paradox is the central universe of perfection: It is hardly absolute — only the Paradise Isle is truly absolute in the "materialized" sense. Neither is it a finite evolutionary creation as are the seven superuniverses. Havona is eternal but not changeless in the sense of being a universe of nongrowth. It is inhabited by creatures (Havona natives) who never were actually created, for they

Havone) koji niskad nisu bili istinski stvoreni, kako su oduvijek postojali. Havona tako pruža sliku nečeg što nije bilo posve konačno ili posve apsolutno. Dalje, Havona djeluje kao tampon-zona između Raja i konačnih tvorevima, što pruža dodatnu ilustraciju uloge transcendentalnog. No sama po sebi, Havona nije transcendentalna--ona je Havona.

Kako je Vrhovni povezan s konačnim, Ultimni se tako poistovjećuje s transcendentnim. No premda je u ovom pogledu moguć usporediti Vrhovnog i Ultimnog, između njih vlada značajan stupanj razlike; ova različitost također zalazi u domenu kvatite. Ultimni je nešto više nego nad-Vrhovni projiciran na transcendentnoj razini. Ultimni je sve to i više od toga: Ultimni je pojava novih stvarnosti Božanstva, uvjetno ograničenje novih faza onog što je do tog časa bilo bezuvjetno.

Slijedeće stvarnosti pripadaju grupi stvarnosti koje su povezane s transcendentnom razinom:

1. Prisutnost Božanstva u vidu Ultimnog.
2. Koncept glavnog svemira.
3. Arhitekti Glavnog Svemira.
4. Dva reda Rajskih organizatora sile.
5. Izvjesne izmjene potencijala prostora.
6. Izvjesne vrijednosti duha.
7. Izvjesna značenja uma.
8. Absonitna svojstva i stvarnost.
9. Svemoć, sveznanje i sveprisutnost.
10. Prostor

Svemir u kojem danas živite možete zamisliti kao nešto što postoji na konačnim, transcendentnim i apsolutnim razinama. Ovo je kozmička scena na kojoj se odigravabeskrajna drama predstavi ličnosti i preobrazbi energije.

I sve su ove višestruke energije apsolutno ujedinjene zahvaljujući većem broju trojedinštava, funkcionalno ujedinjene zahvaljujući Arhitektima Glavnog Svemira i relativno ujedinjene zahvaljujući djelovanju Sedam Glavnih Duhova, podvrhovnih koordinatora božanstvenosti Sedmostrukog Boga.

Sedmostruki Bog predstavlja otkrivanje ličnosti i božanstvenosti Oca Svih stvorenim bićima kako maksimalnog tako i podmaksimalnog statusa, no postoje i drugi sedmostruki odnosi

are eternally existent. Havona thus illustrates something which is not exactly finite nor yet absolute. Havona further acts as a buffer between absolute Paradise and finite creations, still further illustrating the function of transcendentals. But Havona itself is not a transcendental — it is Havona.

105:7.3 (1160.1) As the Supreme is associated with finites, so the Ultimate is identified with transcendentals. But though we thus compare Supreme and Ultimate, they differ by something more than degree; the difference is also a matter of quality. The Ultimate is something more than a super-Supreme projected on the transcendental level. The Ultimate is all of that, but more: The Ultimate is an eventuation of new Deity realities, the qualification of new phases of the theretofore unqualified.

105:7.4 (1160.2) Among those realities which are associated with the transcendental level are the following:

- 105:7.5 (1160.3)* 1. The Deity presence of the Ultimate.
- 105:7.6 (1160.4)* 2. The concept of the master universe.
- 105:7.7 (1160.5)* 3. The Architects of the Master Universe.
- 105:7.8 (1160.6)* 4. The two orders of Paradise force organizers.
- 105:7.9 (1160.7)* 5. Certain modifications in space potency.
- 105:7.10 (1160.8)* 6. Certain values of spirit.
- 105:7.11 (1160.9)* 7. Certain meanings of mind.
- 105:7.12 (1160.10)* 8. Absonite qualities and realities.
- 105:7.13 (1160.11)* 9. Omnipotence, omniscience, and omnipresence.
- 105:7.14 (1160.12)* 10. Space.

105:7.15 (1160.13) The universe in which we now live may be thought of as existing on finite, transcendental, and absolute levels. This is the cosmic stage on which is enacted the endless drama of personality performance and energy metamorphosis.

105:7.16 (1160.14) And all of these manifold realities are unified *absolutely* by the several triunities, *functionally* by the Architects of the Master Universe, and *relatively* by the Seven Master Spirits, the sub-supreme co-ordinators of the divinity of God the Sevenfold.

105:7.17 (1160.15) God the Sevenfold represents the personality and divinity revelation of the Universal Father to creatures of both maximum and submaximum status, but there are other sevenfold

Prvog Izvora i Centra koji se ne tiču ispoljenja božanske duhovne službe Boga koji je duh.

U vječnosti prošlosti, sile Apsoluta, duhovi Božanstava i ličnosti Bogova su se kretale u skladu s osobnom voljom samopostojeće osobne volje. U toku ovog kozmičkog doba, postali smo svjedocima veličanstvenih reakcija prostrane kozmičke panorame podapsolutnih ispoljenja bezgraničnih potencijala svim ovih stvarnosti. I sasvim je moguće da će se dalja diversifikacija izvorne stvarnosti Prvog Izvora i Centra nastaviti kretati prema vani, stoljeće za stoljećem, sve dalje i dalje, prodirući u udaljena i nezamisliva prostranstva apsolutne beskonačnosti.

[Predstavio Melkizedek od Nebadona.]

relationships of the First Source and Center which do not pertain to the manifestation of the divine spiritual ministry of the God who is spirit.

105:7.18 (1160.16) In the eternity of the past the forces of the Absolutes, the spirits of the Deities, and the personalities of the Gods stirred in response to the primordial self-will of self-existent self-will. In this universe age we are all witnessing the stupendous repercussions of the far-flung cosmic panorama of the subabsolute manifestations of the limitless potentials of all these realities. And it is altogether possible that the continued diversification of the original reality of the First Source and Center may proceed onward and outward throughout age upon age, on and on, into the faraway and inconceivable stretches of absolute infinity.

105:7.19 (1161.1) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 106. KOZMIČKE RAZINE STVARNOSTI

⇨ 105

Knjiga Urantije

107 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 106 KOZMIČKE RAZINE STVARNOSTI

Sekcije

Uvod

1. PRIMARNA VEZA FINITNIH FUNKCIONALNA
2. SEKUNDARNA VRHOVNA INTEGRACIJAFINITA
3. TRANSCENDENTALNA TERCIJARNAASOCIJACIJA STVARNOSTI
4. ULTIMNA KVARTANSKA INTEGRACIJA
5. KOAPSOLUTNA ILI PETA FAZAASOCIJATIVNOSTI
6. APSOLUTNA ILI ŠESTA FAZA INTEGRACIJE
7. FINALNOST SUDBINE
8. TROJSTVO TROJSTAVA
9. EGZISTENCIJALNO BESKONAČNO UJEDINJENJE

PAPER 106 UNIVERSE LEVELS OF REALITY

SECTIONS

Introduction

1. Primary Association of Finite Functionals
2. Secondary Supreme Finite Integration
3. Transcendental Tertiary Reality Association
4. Ultimate Quartan Integration
5. Coabsolute or Fifth-Phase Association
6. Absolute or Sixth-Phase Integration
7. Finality of Destiny
8. The Trinity of Trinities
9. Existential Infinite Unification

Uvod

Nije dovoljno da uzlazni smrtnik upozna jedino osnovu odnosa Božanstva s porijeklom i ispoljenjima kozmičke stvarnosti; čovjek pored toga treba steći određeno poznavanje odnosa koji vladaju između njega i brojnih razina egzistencijalnih i eksperimentalnih stvarnosti, potencijalnih i aktualnih stvarnosti. Bolje poznavanje kozmičkih stvarnosti kao i vještine njihove međupovezanosti, integracije i ujedinjenja uveliko pomažu čovjekovoj zemaljskoj orijentaciji, kozmičkom uvidu i duhovnom usmjerenju.

Suvremeni veliki svemir i javljajući glavni

INTRODUCTION

106:0.1 (1162.1) IT IS not enough that the ascending mortal should know something of the relations of Deity to the genesis and manifestations of cosmic reality; he should also comprehend something of the relationships existing between himself and the numerous levels of existential and experiential realities, of potential and actual realities. Man's terrestrial orientation, his cosmic insight, and his spiritual directionization are all enhanced by a better comprehension of universe realities and their techniques of interassociation, integration, and unification.

106:0.2 (1162.2) The present grand universe and the

svemir su načinjeni od mnogih oblika i faza stvarnosti koje, svaka za sebe, postoje na više razina funkcionalne aktivnosti. Ovi višestruki egzistenti i latenti već su sugerirani u ovom zapisu i ovom ih prilikom grupiramo kako bi olakšali konceptualni prikaz u slijedeće kategorije:

1. *Nekompletnifiniti*. Ovo je trenutni status uzlaznih bića velikog svemira, trenutni status smrtnika Urantije. Ova razina obuhvaća stvorenja od ljudskih bića planetarne egzistencije do, ali ne i uključujući, bića koja postižu ostvarenje sudbine. Ona se odnosi na svemire od ranih fizičkih početaka do, ali ne i uključujući, uspostavu svjetla i života. Ova razina gradi trenutnu periferiju stvaralačke aktivnosti u vremenu i prostoru. Ona se naočigled kreće od Raja prema spoljašnjosti, kako okončanje suvremene kozmičke dobi treba posvjedočiti utemeljenje velikog svemira u stadiju svjetla i života, te definitivno posvjedočiti pojavu nekog novog reda razvojnog rasta u prvoj razini spoljašnjeg prostora.

2. *Maksimalni Finiti*. Ovo je suvremeni status svih eksperimentalnih bića koja su postigla ostvarenje sudbine - sudbine kakva je obznanjena u okvirima suvremene kozmičke dobi. Svi svemiri mogu postići maksimalnu razinu statusa, kako duhovno tako i fizički. Ali riječ "maksimum" je sama po sebi relativna - maksimum u odnosu na što? Ono što je maksimalno i naočigled konačno u suvremenoj kozmičkoj dobi može biti ništa drugo nego istinski početak budućih doba. Čini se da su neke faze Havone dostigle maksimum statusa.

3. *Transcendentali*. Ova nadfinitna razina (antecedentno) slijedi finitno napredovanje. Ona podrazumijeva predfinitne korijene finitnih početaka i postfinitni smisao i značenje svih naočiglednih finitnih krajeva ili sudbina. Čini se da veliki dio Raja-Havone pripada transcendentalnom redu.

4. *Ultimati*. Ova razina obuhvaća to što ima smisao i značenje u pogledu glavnog svemira i što se nadovezuje na sudbinsku razinu upotpunjenog glavnog svemira. Raj-Havona (naročito krug Očevih svjetova) po mnogo čemu ima ultiman smisao i značenje.

5. *Koapsoluti*. Ova razina podrazumijeva iskustvenost na nadsvemirskom kozmičkom polju stvaralačkog izražaja.

6. *Apsoluti*. Ova razina u sebi nosi vječnost prisutnosti sedam egzistencijalnih Apsoluta. Ona štoviše može podrazumijevati određenu mjeru asocijativnog iskustvenog postignuća, ali ako je ovo slučaj, ne znamo kako bi to bilo moguće ako ne preko kontaktnog potencijala ličnosti.

7. *Beskonačnost*. Ova razina je

emerging master universe are made up of many forms and phases of reality which, in turn, are existent on several levels of functional activity. These manifold existents and latents have been previously suggested in these papers, and they are now grouped for conceptual convenience in the following categories:

106:0.3 (1162.3) 1. *Incomplete finites*. This is the present status of the ascending creatures of the grand universe, the present status of Urantia mortals. This level embraces creature existence from the planetary human up to, but not including, destiny attainers. It pertains to universes from early physical beginnings up to, but not including, settlement in light and life. This level constitutes the present periphery of creative activity in time and space. It appears to be moving outward from Paradise, for the closing of the present universe age, which will witness the grand universe attainment of light and life, will also and surely witness the appearance of some new order of developmental growth in the first outer space level.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximum finites*. This is the present status of all experiential creatures who have attained destiny — destiny as revealed within the scope of the present universe age. Even universes can attain to the maximum of status, both spiritually and physically. But the term "maximum" is itself a relative term — maximum in relation to what? And that which is maximum, seemingly final, in the present universe age may be no more than a real beginning in terms of the ages to come. Some phases of Havona appear to be on the maximum order.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendentals*. This superfinite level (antecedently) follows finite progression. It implies the prefinite genesis of finite beginnings and the postfinite significance of all apparent finite endings or destinies. Much of Paradise-Havona appears to be on the transcendental order.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimates*. This level encompasses that which is of master universe significance and impinges on the destiny level of the completed master universe. Paradise-Havona (especially the circuit of the Father's worlds) is in many respects of ultimate significance.

106:0.7 (1163.1) 5. *Coabsolutes*. This level implies the projection of experientials upon a supermaster universe field of creative expression.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absolutes*. This level connotes the eternity presence of the seven existential Absolutes. It may also involve some degree of associative experiential attainment, but if so, we do not understand how, perhaps through the contact potential of personality.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinity*. This level is pre-existential

predegzistencijalna i postiskustvena. Neograničeno jedinstvo stvarnosti je hipotetska stvarnost prije svih početaka i poslije svih sudbina.

Ove razine stvarnosti predstavljaju ugodne kompromisne simbolizacije suvremene kozmičke dobi i moralne perspektive. Pored čovjekovog gledišta postoji i broj drugih načina gledanja na stvarnost kao i gledišta drugih kozmičkih doba. Stoga je bitno naglasiti da ovom prilikom izložimo koncepte koji su posve relativni u smislu uvjetovanosti i ograničenosti zbog:

1. Ograničenja jezika smrtnog bića.
2. Ograničenja smrtnog uma.
3. Ograničenog razvoja a sedamnadsvemira.

4. Činjenice da čovjek nije upoznat sa šest osnovnih ciljeva nadsvemirskog razvoja koji se ne odnose na uspon smrtnog čovjeka do Raja.

5. Činjenice da čovjek nije u stanju shvatiti čak ni ograničeno gledište vječnosti.

6. Činjenice da nije moguće predočiti kozmičku evoluciju i sudbinu u odnosu na sva kozmička doba, a ne samo u odnosu na suvremeno doba evolutivnog razvoja sedam nadsvemira.

7. Nesposobnosti stvorenog bića da shvati pravo značenje bilo predegzistencijala ili postiskustvenosti - onoga što je prije početaka i poslije sudbina.

Rast stvarnosti je uvjetovan okolnostima slijeda kozmičkih doba. Dok u vrijeme Havone centralni svemir nije prošao procesom evolutivne promjene, u suvremenim epohama nadsvemiske dobi on prolazi određenim progresivnim promjenama koje su povezane s koordinacijom evolutivnih nadsvemira. Sedam nadsvemira, koji trenutno prolaze procesom evolucije, trebaju jednog dana postići utemeljenje u stadiju svjetla i života, dostići granice rasta suvremene svemirske dobi. Ali naredno doba, doba prve razine spoljašnjeg prostora, bez sumnje treba osloboditi nadsvemire od njihove današnje sudbine ograničenja. Preobilnost uvijek prati upotpunjenje.

Ovdje navodimo jedino dio ograničenja na koja nailazimo pri pokušaju predstave ujedinjene koncepcije kozmičkog rasta stvari, značenja i vrijednosti i njihove sinteze na sve višim razinama stvarnosti.

and postexperiential. Unqualified unity of infinity is a hypothetical reality before all beginnings and after all destinies.

^{106:0.10 (1163.4)} These levels of reality are convenient compromise symbolizations of the present universe age and for the mortal perspective. There are a number of other ways of looking at reality from other-than-mortal perspective and from the standpoint of other universe ages. Thus it should be recognized that the concepts herewith presented are entirely relative, relative in the sense of being conditioned and limited by:

^{106:0.11 (1163.5)} 1. The limitations of mortal language.

^{106:0.12 (1163.6)} 2. The limitations of the mortal mind.

^{106:0.13 (1163.7)} 3. The limited development of the seven superuniverses.

^{106:0.14 (1163.8)} 4. Your ignorance of the six prime purposes of superuniverse development which do not pertain to the mortal ascent to Paradise.

^{106:0.15 (1163.9)} 5. Your inability to grasp even a partial eternity viewpoint.

^{106:0.16 (1163.10)} 6. The impossibility of depicting cosmic evolution and destiny in relation to all universe ages, not just in regard to the present age of the evolutionary unfolding of the seven superuniverses.

^{106:0.17 (1163.11)} 7. The inability of any creature to grasp what is really meant by pre-existentials or by postexperientials — that which lies before beginnings and after destinies.

^{106:0.18 (1163.12)} Reality growth is conditioned by the circumstances of the successive universe ages. The central universe underwent no evolutionary change in the Havona age, but in the present epochs of the superuniverse age it is undergoing certain progressive changes induced by co-ordination with the evolutionary superuniverses. The seven superuniverses, now evolving, will sometime attain the settled status of light and life, will attain the growth limit for the present universe age. But beyond doubt, the next age, the age of the first outer space level, will release the superuniverses from the destiny limitations of the present age. Repletion is continually being superimposed upon completion.

^{106:0.19 (1163.13)} These are some of the limitations which we encounter in attempting to present a unified concept of the cosmic growth of things, meanings, and values and of their synthesis on ever-ascending levels of reality.

1. PRIMARNA VEZA FINITNIH FUNKCIONALA

1. PRIMARY ASSOCIATION OF FINITE FUNCTIONALS

Primarne faze finitne stvarnosti - faze koje vode porijeklo od duha - neposredno se ispoljavaju na razinama stvorenih bića kao savršene ličnosti i na kozmičkim razinama kao savršena tvorevina Havone. Iskustveno Božanstvo se tako izražava u duhu-osobi Boga kao Vrhovni Havone. Ali sekundarne, evolutivne, vremenski-prostorno uvjetovane faze finitnog postaju kozmički integrirane jedino kao rezultat rasta i postignuća. Dok s vremenom svi sekundarni ili usavršavajući finiti postižu razinu koja odgovara razini primarnog savršenstva, ova sudbina u sebi nosi vremensko zakašnjenje, konstitutivnu nadsvemirsku kvalifikaciju koja nije genetički prisutna u centralnoj tvorevini. (Upoznati smo s postojanjem tercijarnih finita, ali nam još nije obznanjena metoda njihove integracije.)

Ovo vremensko zakašnjenje koje vlada nadsvemirom, ova zapreka pri postignuću savršenstva, pruža priliku stvorenim bićima za sudjelovanje u evolutivnom rastu. Zahvaljujući njemu, stvoreno biće može u procesu vlastite evolucije postati partner Stvoritelja. Za vrijeme ovog ekspanzivnog rasta ono što je nepotpuno povezuje se sa savršenim zahvaljujući djelovanju Boga Sedmostrukog.

Bog Sedmostruki svjedoči činjenici da Rajsko Božanstvo priznaje postojanje vremenskih zapreka u evolutivnim svemirima prostora. Bez obzira na udaljenost od Raja, bez osvrtnja na dubinu prostora iz koje opstala materijalna ličnost vuče porijeklo, Bog Sedmostruki je prisutan i posvećen brižnom i suosjećajnom radu na promicanju istine, ljepote i dobrote ovako nepotpunom, napaćenom stvorenom biću evolutivnog porijekla. Božanska služba Sedmostrukog proteže se prema unutrašnjosti, u smjeru Vječnog Sina Rajskog Oca kao i prema spoljašnjosti, kroz Stare Dane do kozmičkih Očeva - Sinova Stvoritelja.

Čovjek, osobno biće koje se uspinje duhovnom progresijom, pronalazi osobnu i duhovnu božanstvenost Sedmostrukog; ali postoje i druge faze Sedmostrukog koje nisu povezane s progresijom ličnosti. Božanski aspekti ove grupacije Božanstva trenutno su integrirani u vezi između Sedam Glavnih Duhova i Spojenog Činitelja, dok im je suđeno da postanu vječno ujedinjeni u javljajućoj ličnosti Vrhovnog Bića. Druge faze Boga Sedmostrukog su integrirane ne druge načine u suvremenoj kozmičkoj dobi, dok im je svima suđeno ujedinjenje u Vrhovnom. Sedmostruki, u svim fazama, je izvor relativnog jedinstva funkcionalne stvarnosti suvremenog velikog svemira.

106:1.1 (1163.14) The primary or spirit-origin phases of finite reality find immediate expression on creature levels as perfect personalities and on universe levels as the perfect Havona creation. Even experiential Deity is thus expressed in the spirit person of God the Supreme in Havona. But the secondary, evolutionary, time-and-matter-conditioned phases of the finite become cosmically integrated only as a result of growth and attainment. Eventually all secondary or perfecting finites are to attain a level equal to that of primary perfection, but such destiny is subject to a time delay, a constitutive superuniverse qualification which is not genetically found in the central creation. (We know of the existence of tertiary finites, but the technique of their integration is as yet unrevealed.)

106:1.2 (1164.1) This superuniverse time lag, this obstacle to perfection attainment, provides for creature participation in evolutionary growth. It thus makes it possible for the creature to enter into partnership with the Creator in the evolution of that selfsame creature. And during these times of expanding growth the incomplete is correlated with the perfect through the ministry of God the Sevenfold.

106:1.3 (1164.2) God the Sevenfold signifies the recognition by Paradise Deity of the barriers of time in the evolutionary universes of space. No matter how remote from Paradise, how deep in space, a material survival personality may take origin, God the Sevenfold will be found there present and engaged in the loving and merciful ministry of truth, beauty, and goodness to such an incomplete, struggling, and evolutionary creature. The divinity ministry of the Sevenfold reaches inward through the Eternal Son to the Paradise Father and outward through the Ancients of Days to the universe Fathers — the Creator Sons.

106:1.4 (1164.3) Man, being personal and ascending by spiritual progression, finds the personal and spiritual divinity of the Sevenfold Deity; but there are other phases of the Sevenfold which are not concerned with the progression of personality. The divinity aspects of this Deity grouping are at present integrated in the liaison between the Seven Master Spirits and the Conjoint Actor, but they are destined to be eternally unified in the emerging personality of the Supreme Being. The other phases of the Sevenfold Deity are variously integrated in the present universe age, but all are likewise destined to be unified in the Supreme. The Sevenfold, in all phases, is the source of the relative unity of the functional reality of the present grand universe.

2. SEKUNDARNA VRHOVNA

2. SECONDARY SUPREME FINITE

INTEGRACIJAFINITA

Kako Sedmostruki Bog funkcionalno koordinira finitnu evoluciju, tako Vrhovno Biće s vremenom sintetizira postignuće sudbine. Vrhovni je božanska kulminacija evolucije velikog svemira - fizička evolucija oko nukleusa-duha i s vremenom dominacija nukleusa-duha nad okruženjem rotirajućih domena fizičke evolucije. Sve ovo se odvija u skladu s mandatima ličnosti: Rajske ličnosti u najvišem smislu, ličnosti Stvoritelja u kozmičkom smislu, smrtno ličnosti u ljudskom smislu, Vrhovne ličnosti u kulminirajućem ili iskustveno sveobuhvatnom smislu.

Koncept Vrhovnog mora ostaviti prostora različitim načinima prepoznavanja osobe duha, kao evolutivne moći i kao sinteze moći-ličnosti - ujedinjenja evolutivne moći s duhom-ličnosti i kroz dominaciju duha-ličnosti.

Duh, na koncu konca, dolazi s Raja kroz Havonu. Energija-materija naočigled evoluira u dubinama prostora i postaje organizirana u obliku moći zahvaljujući djelovanju djece Beskonačnog Duha u suradnji sa Sinovima Stvoriteljima Boga. Sve ovo je iskustveno; ovo je transakcija vremena i prostora koja obuhvaća široki raspon živih bića uključujući Božanske stvoritelje i evolutivna stvorenja. Moć-uprava Stvaralačkih božanstava u velikom svemiru polako se širi kako bi obuhvatila evolutivno utemeljenje i stabilizaciju vremensko- prostornih tvorevina i ovo predstavlja razvoj iskustvene moći Boga Sedmostrukog. Ovo obuhvaća cijeli gamut postignuća božanstva u vremenu i prostoru od darivanja Ispravljača koji predstavljaju dar Oca Svih do podarenja života koje je djelo Rajskih Sinova. Ovo je zaslužena moć, demonstrirana moć, iskustvena moć; ona stoji u kontrastu s vječnom moći, nepojmljivom moći, egzistencijalnom moći Rajskih Božanstava.

Ova iskustvena moć koja izrasta iz božanskih postignuća Boga Sedmostrukog sama po sebi ispoljava kohezivne osobine božanstva sintetiziranjem - totaliziranjem - svemoguću moć postignutog iskustvenog ovladavanja evolutivnim tvorevinama. Sva ova presilna moć s druge strane nalazi koheziju duha-ličnosti na pilotskom planetu spoljašnjeg pojasa Havona svjetova u jedinstvu s duhom-ličnosti Havona prisutnosti Boga Vrhovnog. Na taj način ovo iskustveno Božanstvo postiže kulminaciju duge evolutivne bitke unošenjem duha- prisutnosti i božanske ličnosti koja prožima centralnu tvorevinu u proizvod moći vremena i prostora.

Na taj način Vrhovni s vremenom postiže obujmljenje svega što evoluira u vremenu i prostoru dok u iste ove osobine unosi duh ličnosti.

INTEGRATION

106:2.1 (1164.4) As God the Sevenfold functionally coordinates finite evolution, so does the Supreme Being eventually synthesize destiny attainment. The Supreme Being is the deity culmination of grand universe evolution — physical evolution around a spirit nucleus and eventual dominance of the spirit nucleus over the encircling and whirling domains of physical evolution. And all of this takes place in accordance with the mandates of personality: Paradise personality in the highest sense, Creator personality in the universe sense, mortal personality in the human sense, Supreme personality in the culminating or experiential totaling sense.

106:2.2 (1164.5) The concept of the Supreme must provide for the differential recognition of spirit person, evolutionary power, and power-personality synthesis — the unification of evolutionary power with, and its dominance by, spirit personality.

106:2.3 (1164.6) Spirit, in the last analysis, comes from Paradise through Havona. Energy-matter seemingly evolves in the depths of space and is organized as power by the children of the Infinite Spirit in conjunction with the Creator Sons of God. And all of this is experiential; it is a transaction in time and space involving a wide range of living beings including even Creator divinities and evolutionary creatures. The power mastery of the Creator divinities in the grand universe slowly expands to encompass the evolutionary settling and stabilizing of the time-space creations, and this is the flowering of the experiential power of God the Sevenfold. It encompasses the whole gamut of divinity attainment in time and space from the Adjuster bestowals of the Universal Father to the life bestowals of the Paradise Sons. This is earned power, demonstrated power, experiential power; it stands in contrast to the eternity power, the unfathomable power, the existential power of the Paradise Deities.

106:2.4 (1165.1) This experiential power arising out of the divinity achievements of God the Sevenfold itself manifests the cohesive qualities of divinity by synthesizing — totalizing — as the almighty power of the attained experiential mastery of the evolving creations. And this almighty power in turn finds spirit-personality cohesion on the pilot sphere of the outer belt of Havona worlds in union with the spirit personality of the Havona presence of God the Supreme. Thus does experiential Deity culminate the long evolutionary struggle by investing the power product of time and space with the spirit presence and divine personality resident in the central creation.

106:2.5 (1165.2) Thus does the Supreme Being eventually attain to the embrace of all of everything evolving in time and space while investing these

Kako stvorenja, uključujući smrtnike, imaju ličnost i kao osobe sudjeluju u ovoj veličanstvenoj transakciji, one definitivno postižu kapacitet za poznavanje Vrhovnog i za postignuće njegove spoznaje. Koju ostvaruju kao djeca ovog evolutivnog Božanstva.

Mihael iz Nebadona je kao Rajski Otac zbog toga što dijeli svoje Rajsko savršenstvo; tako će i evolutivni smrtnici jednog dana postići srodnost s iskustvenim Vrhovnim jer će uistinu dijeliti njegovo evolutivno savršenstvo.

Bog Vrhovni je iskustven; on se stoga potpuno može doživjeti u iskustvu. Egzistencijalne stvarnosti sedam Apsoluta ne mogu se spoznati vještinom iskustva; ličnosti finitnih stvorenih bića jedino mogu spoznati *stvarnosti ličnosti* Oca, Sina i Duha kad se odaju stavu koji predstavlja spoj molitve i obožavanja.

S upotpunjenjem sinteze moći-ličnosti Vrhovnog Bića bit će povezana sva apsolutnost više triodita koji se na ovaj način mogu povezati, i sve finitne ličnosti će biti u stanju iskustveno postići i razumjeti ovu veličanstvenu ličnost evolucije. Kad uzlazna bića postignu postuliranu sedmu fazu egzistencije duha, ona postižu ostvarenje novih značenja-vrijednosti apsolutnosti i beskonačnosti triodita koji se obznanjaju na podapsolutnim razinama u Vrhovnom Biću, koje se može doživjeti u iskustvu. Ali postignuće ovih stadija maksimalnog razvoja vjerovatno treba sačekati koordinirano utemeljenje cijelog velikog svemira u stadiju svjetla i života.

3. TRANSCENDENTALNA

TERCIJARNAASOCIJACIJA STVARNOSTI

Apsolutni arhitekti izgrađuju nacrt; Vrhovni Stvoritelji ga ostvaruju; Vrhovno Biće treba sprovesti njegovo upotpunjenje koje Vrhovni Stvoritelji ostvaruju u vremenu, onako kako ga u prostoru najavljuju Glavni Arhitekti.

Za suvremene dobi administrativna koordinacija glavnog svemira je djelo Arhitekata Glavnog Svemira. Ali pojava Svemogućeg Vrhovnog pri terminaciji suvremene dobi signalizira da je evolutivni finit ostvario prvu razinu iskustvene sudbine. Ova pojava zasigurno treba rezultirati upotpunjenim djelovanjem prvog iskustvenog Trojstva - jedinstvom Vrhovnih Stvoritelja, Vrhovnog Bića i Arhitekata Glavnog Svemira. Ovom je Trojstvu suđeno dasprovede dalju evolutivnu integraciju glavne tvorevine.

Rajsko Trojstvo je istinski beskonačno, a ni

qualities with spirit personality. Since creatures, even mortals, are personality participants in this majestic transaction, so do they certainly attain the capacity to know the Supreme and to perceive the Supreme as true children of such an evolutionary Deity.

106:2.6 (1165.3) Michael of Nebadon is like the Paradise Father because he shares his Paradise perfection; so will evolutionary mortals sometime attain to kinship with the experiential Supreme, for they will truly share his evolutionary perfection.

106:2.7 (1165.4) God the Supreme is experiential; therefore is he completely experiential. The existential realities of the seven Absolutes are not perceivable by the technique of experience; only the *personality realities* of the Father, Son, and Spirit can be grasped by the personality of the finite creature in the prayer-worship attitude.

106:2.8 (1165.5) Within the completed power-personality synthesis of the Supreme Being there will be associated all of the absoluteness of the several triodities which could be so associated, and this majestic personality of evolution will be experientially attainable and understandable by all finite personalities. When ascenders attain the postulated seventh stage of spirit existence, they will therein experience the realization of a new meaning-value of the absoluteness and infinity of the triodities as such is revealed on subabsolute levels in the Supreme Being, who is experiential. But the attainment of these stages of maximum development will probably await the co-ordinate settling of the entire grand universe in light and life.

3. TRANSCENDENTAL TERTIARY REALITY

ASSOCIATION

106:3.1 (1165.6) The absonite architects eventuate the plan; the Supreme Creators bring it into existence; the Supreme Being will consummate its fullness as it was time created by the Supreme Creators, and as it was space forecast by the Master Architects.

106:3.2 (1165.7) During the present universe age the administrative co-ordination of the master universe is the function of the Architects of the Master Universe. But the appearance of the Almighty Supreme at the termination of the present universe age will signify that the evolutionary finite has attained the first stage of experiential destiny. This happening will certainly lead to the completed function of the first experiential Trinity — the union of the Supreme Creators, the Supreme Being, and the Architects of the Master Universe. This Trinity is destined to effect the further evolutionary integration of the master creation.

106:3.3 (1166.1) The Paradise Trinity is truly one of

jedno Trojstvo ne može biti beskonačno ako ne obuhvaća ovo izvorno Trojstvo. Ali izvorno Trojstvo je eventualnost isključive povezanosti apsolutnih Božanstava; podapsolutna bića nisu bila povezana s ovom praiskonskom vezom. Novija iskustvena Trojstva štoviše obuhvaćaju djelovanja ličnosti stvorenih bića. Ovo je definitivno istina kad se radi o Trojskom Ultimatu, gdje sama prisutnost Glavnih Sinova Stvoritelja među pripadnicima Vrhovnih Stvoritelja označava istovremenu prisutnost aktualnog i bonificiranog iskustva *unutar* ove veze Trojstva.

Prvo iskustveno Trojstvo osigurava grupno postignuće ultimnih eventualnosti. Grupne povezanosti imaju sposobnost anticipacije, štoviše transcendentiranja, individualnih sposobnosti; ovo je istina i iznad finitne razine. U budućim dobima, nakon što se sedam nadsvemira utemelji u stadiju svjetla i života, Zbor Finalnosti će nesumnjivo promaknuti ciljeve Rajskih Božanstava kako ih diktiraju Trojski Ultimati i kao što su isti ujedinjeni preko moćiličnosti Vrhovnog Bića.

U svim događajima gigantskog kozmičkog razvoja prošle i buduće vječnosti, spoznajemo ekspanziju razumljivih elemenata Oca Svih. Kao JA JESAM, mi filozofski postuliramo njegovo prožimanje cjelokupne beskonačnosti, ali ni jedno stvorenje ne može iskustveno obuhvatiti ovaj postulat. Kako se svemir širi i kako gravitacija i ljubav prodiru u vremensko-organizirajući prostor, u stanju smo shvatiti sve više Prvog Izvora i Centra. Možemo osjetiti prostornu prisutnost Neograničenog Apsoluta i detektirati evolucija bića duha i ekspanziju u božanskoj prisutnosti Božanstva Apsoluta dok se kozmička evolucija i evolucija duha sjedinjuju umom i iskustvom na finitnim razinama božanstva kao Vrhovno Biće i koordiniraju na transcendentalnim razinama kao Trojski Ultimati.

4. ULTIMNA KVARTANSKA INTEGRACIJA

Rajsko Trojstvo nesumnjivo koordinira u ultimnom smislu ali djeluje u ovom pogledu kao samoograničeni apsolut; iskustveno Ultimno Trojstvo koordinira transcendentalno kao transcendental. U vječnoj budućnosti ovo iskustveno Trojstvo treba, uz pomoć sve većeg ujedinjenja, dalje aktivirati javljajuću prisutnost Ultimnog Božanstva.

Dok je Ultimnom Trojstvu suđeno da bude koordinator glavne tvorevine, Ultimni Bog je transcendentalna moć-personalizacija upravljenja cijelog glavnog svemira. Upotpunjena pojava Ultimnog podrazumijeva upotpunjenje glavne

infinity, and no Trinity can possibly be infinite that does not include this original Trinity. But the original Trinity is an eventuality of the exclusive association of absolute Deities; subabsolute beings had nothing to do with this primal association. The subsequently appearing and experiential Trinities embrace the contributions of even creature personalities. Certainly this is true of the Trinity Ultimate, wherein the very presence of the Master Creator Sons among the Supreme Creator members thereof betokens the concomitant presence of actual and bona fide creature experience *within* this Trinity association.

106:3.4 (1166.2) The first experiential Trinity provides for group attainment of ultimate eventualities. Group associations are enabled to anticipate, even to transcend, individual capacities; and this is true even beyond the finite level. In the ages to come, after the seven superuniverses have been settled in light and life, the Corps of the Finality will doubtless be promulgating the purposes of the Paradise Deities as they are dictated by the Trinity Ultimate, and as they are power-personality unified in the Supreme Being.

106:3.5 (1166.3) Throughout all the gigantic universe developments of past and future eternity, we detect the expansion of the comprehensible elements of the Universal Father. As the I AM, we philosophically postulate his permeation of total infinity, but no creature is able experientially to encompass such a postulate. As the universes expand, and as gravity and love reach out into time-organizing space, we are able to understand more and more of the First Source and Center. We observe gravity action penetrating the space presence of the Unqualified Absolute, and we detect spirit creatures evolving and expanding within the divinity presence of the Deity Absolute while both cosmic and spirit evolution are by mind and experience unifying on finite deity levels as the Supreme Being and are co-ordinating on transcendental levels as the Trinity Ultimate.

4. ULTIMATE QUARTAN INTEGRATION

106:4.1 (1166.4) The Paradise Trinity certainly co-ordinates in the ultimate sense but functions in this respect as a self-qualified absolute; the experiential Trinity Ultimate co-ordinates the transcendental as a transcendental. In the eternal future this experiential Trinity will, through augmenting unity, further activate the eventuating presence of Ultimate Deity.

106:4.2 (1166.5) While the Trinity Ultimate is destined to co-ordinate the master creation, God the Ultimate is the transcendental power-personalization of the directionization of the entire master universe. The completed eventuation of

tvorevine i obilježava punu pojavu ovog transcendentalnog Božanstva.

Nije nam poznato koje će pojave biti uvedene s punom pojavom Ultimnog. Ali kako je Vrhovni trenutno duhovno i osobno prisutan u Havoni, Ultimni je tako prisutan u istim ovim prostranstvima u apsonitnom i nadosobnom smislu. A već ste upoznati s postojanjem Ograničenih Namjesnika Ultimnog, premda niste upoznati s njihovom lokacijom ili djelovanjem.

Ali bez obzira na administrativne odraze koji prate pojavu Ultimnog Božanstva, osobne vrijednosti njegove transcendentalnebožanstvenosti mogu doživjeti sve ličnosti koje sudjeluju u aktualiziranju ove razine Božanstva. Transcendentiranje finitnog jedino može voditi postignuću ultimnog. Ultimni Bog postoji u transcendenciji vremena i prostora, ali je podapsolutan unatoč unutarnjem kapacitetu za funkcionalno povezivanje s apsolutima.

5. KOAPSOLUTNA ILI PETA FAZAASOCIJATIVNOSTI

Ultimni je vrhunac transcendentalne stvarnosti upravo kao što je Vrhovni vršni kamen evolutivno-iskustvene stvarnosti. Aktualna pojava ovih dvaju iskustvenih Božanstava polaže temelje za drugo iskustveno Trojstvo. Ovo je Trojstvo Apsolut, ujedinjenje Vrhovnog Boga, Ultimnog Boga i Neobznanjenog Sprovođitelja Kozmičke Sudbine. Ovo Trojstvo ima teoretski kapacitet za aktivaciju Apsoluta potencijalnosti - Božanstva, Univerzala i Neograničenosti. Ali do upotpunjene formacije ovog Trojstva Apsoluta jedino može doći nakon upotpunjenja evolucije cijelog velikog svemira, od Havone do četvrte ili spoljašnje razine prostora.

Treba biti jasno da su ova iskustvena Trojstva korelativna, ne samo u pogledu osobina ličnosti iskustvenog Božanstva, već i u neosobnim osobinama koje obilježavaju njihovo postignuće jedinstva Božanstva. Dok se ova prezentacija prvenstveno bavi osobnim fazama kozmičkog ujedinjenja, svejedno je istina da je neosobnim aspektima svemira nad svemirima također suđeno postignuće ujedinjenja kao što se može vidjeti u sintezi moći-ličnosti koja se trenutno sprovodi u evoluciji Vrhovnog Bića. Ove osobine duha- osobnosti Vrhovnog ne mogu se odvojiti od povlastica moći Vrhovnog i obje su upotpunjene nepoznatim potencijalnom Vrhovnog uma. Bog Ultimni ne može kao osoba biti uveden pod

the Ultimate implies the completion of the master creation and connotes the full emergence of this transcendental Deity.

^{106:4.3 (1166.6)} What changes will be inaugurated by the full emergence of the Ultimate we do not know. But as the Supreme is now spiritually and personally present in Havona, so also is the Ultimate there present but in the absonite and superpersonal sense. And you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate, though you have not been informed of their present whereabouts or function.

^{106:4.4 (1167.1)} But irrespective of the administrative repercussions attendant upon the emergence of Ultimate Deity, the personal values of his transcendental divinity will be experiential by all personalities who have been participants in the actualization of this Deity level. Transcendence of the finite can lead only to ultimate attainment. God the Ultimate exists in transcendence of time and space but is nonetheless subabsolute notwithstanding inherent capacity for functional association with absolutes.

5. COABSOLUTE OR FIFTH-PHASE ASSOCIATION

^{106:5.1 (1167.2)} The Ultimate is the apex of transcendental reality even as the Supreme is the capstone of evolutionary-experiential reality. And the actual emergence of these two experiential Deities lays the foundation for the second experiential Trinity. This is the Trinity Absolute, the union of God the Supreme, God the Ultimate, and the unrevealed Consummator of Universe Destiny. And this Trinity has theoretical capacity to activate the Absolutes of potentiality — Deity, Universal, and Unqualified. But the completed formation of this Trinity Absolute could take place only after the completed evolution of the entire master universe, from Havona to the fourth and outermost space level.

^{106:5.2 (1167.3)} It should be made clear that these experiential Trinities are correlative, not only of the personality qualities of experiential Divinity, but also of all the other-than-personal qualities which characterize their attained Deity unity. While this presentation deals primarily with the personal phases of the unification of the cosmos, it is nonetheless true that the impersonal aspects of the universe of universes are likewise destined to undergo unification as is illustrated by the power-personality synthesis now going on in connection with the evolution of the Supreme Being. The spirit-personal qualities of the Supreme are inseparable from the power prerogatives of the Almighty, and both are complemented by the

neosobne aspekte Ultimnog Božanstva. Ali na apsolutnim razinama Božanstva. Tako se ni Neograničeni Apsoluti se ne mogu odvojiti i razlikovati u prisutnosti Univerzalnog Apsoluta.

Sama po sebi, trojstva nisu osobna, niti su u sukobu s ličnosti. Ona prije obuhvaćaju i usklađuju ličnost, u kolektivnom smislu, s neosobnim djelovanjima. Trojstva su, tako, uvijek stvarnost *božanstva*, a nikad stvarnost *ličnosti*. Osobni aspekti trojstva počivaju u njegovim individualnim pripadnicima, ali kao individualne osobe oni nisu to trojstvo. Oni su trojstvo jedino kolektivno; to je trojedinstvo. Ali trojstvo uvijek uključuje svo obuhvaćeno božanstvo; trojstvo je božanstvo u jedinstvu.

Tri Apsoluta - Božanstvo, Univerzal i Neograničeni - nisu trojstvo; oni svi nisu božanstvo. Jedino ono što je obožanstvljeno postaje trojstvo; sve druge asocijacije su trojedinstva ili trioditi.

6. APSOLUTNA ILI ŠESTA FAZA INTEGRACIJE

Suvremeni potencijal glavnog svemira se teško može smatrati apsolutnim, premda može biti približno ultiman; smatramo da je nemoguće postići puno otkrivenje apsolutnih značenja-vrijednosti u okvirima podapsolutnog kozmosa. Stoga nailazimo na bitnu teškoću pri pokušaju shvaćanja sveobuhvatnog izražaja neograničenih mogućnosti triju Apsoluta ili štoviše pri pokušaju vizualizacije iskustvene Personalizacije Boga Apsoluta na ovoj neosobnoj razini Božanstva Apsoluta.

Čini se da je prostor kao stadij glavnog svemira adekvatno prikladan za aktualiziranje Vrhovnog Bića, za formiranje i puno djelovanje Trojstva Ultimnog, za javljanje Boga Ultimnog i štoviše za rađanje Trojstva Apsoluta. Ali naše ideje u vezi punog djelovanja drugog iskustvenog Trojstva obuhvaćaju ideje koje prelaze granice prostranog glavnog svemira.

Ako zamislimo kozmos-infiniti - neki neograničeni kozmos koji prevazilazi granice glavnog svemira - i ako zamislimo da se finitni razvoji Apsolutnog Trojstva trebaju odigrati na tako nadultimnom podiju djelovanja, moguće je zamisliti da upotpunjeno djelovanje Trojstva Apsoluta treba dostići konačni izražaj u tvorevinama beskonačnosti i da treba sprovesti apsolutnu aktualizaciju *svih* potencijala. Integracija i asocijacija ekspanzivnih segmenata stvarnosti

unknown potential of Supreme mind. Neither can God the Ultimate as a person be considered apart from the other-than-personal aspects of Ultimate Deity. And on the absolute level the Deity and the Unqualified Absolutes are inseparable and indistinguishable in the presence of the Universal Absolute.

106:5.3 (1167.4) Trinities are, in and of themselves, not personal, but neither do they contravene personality. Rather do they encompass it and correlate it, in a collective sense, with impersonal functions. Trinities are, then, always *deity* reality but never *personality* reality. The personality aspects of a trinity are inherent in its individual members, and as individual persons they are *not* that trinity. Only as a collective are they trinity; that *is* trinity. But always is trinity inclusive of all encompassed deity; trinity is deity unity.

106:5.4 (1167.5) The three Absolutes — Deity, Universal, and Unqualified — are not trinity, for all are not deity. Only the deified can become trinity; all other associations are triunities or triodities.

6. ABSOLUTE OR SIXTH-PHASE INTEGRATION

106:6.1 (1167.6) The present potential of the master universe is hardly absolute, though it may well be near-ultimate, and we deem it impossible to achieve the full revelation of absolute meanings within the scope of a subabsolute cosmos. We therefore encounter considerable difficulty in attempting to conceive of a total expression of the limitless possibilities of the three Absolutes or even in attempting to visualize the experiential personalization of God the Absolute on the now impersonal level of the Deity Absolute.

106:6.2 (1168.1) The space-stage of the master universe seems to be adequate for the actualization of the Supreme Being, for the formation and full function of the Trinity Ultimate, for the eventuation of God the Ultimate, and even for the inception of the Trinity Absolute. But our concepts regarding the full function of this second experiential Trinity seem to imply something beyond even the wide-spreading master universe.

106:6.3 (1168.2) If we assume a cosmos-infinite — some illimitable cosmos on beyond the master universe — and if we conceive that the final developments of the Absolute Trinity will take place out on such a superultimate stage of action, then it becomes possible to conjecture that the completed function of the Trinity Absolute will achieve final expression in the creations of infinity and will consummate the absolute actualization of *all* potentials. The integration and association of

prilazi razinama apsolutnosti statusa koji je proporcionalan uvođenju cjelokupne stvarnosti u okvire ovako povezanih segmenata.

Drugim riječima: Trojstvo Apsolut, kako samo ime govori, uistinu je apsolut u totalnom djelovanju. Ne znamo kako apsolut može postići puni izražaj na uvjetovanim, ograničenim i na druge načine restriktiranim osnovama. Stoga moramo prepostaviti da ovakvo sveobuhvatno djelovanje treba biti neuvjetovano (u potencijalu). Štoviše, čini se da ono što je neuvjetovano također treba biti neograničeno, ako ništa drugo s kvalitativnog gledišta, premda nismo tako sigurni u pogledu kvantitativnih odnosa.

U ovo smo, međutim, sigurni: Dok je egzistencijalno Rajsko Trojstvo beskonačno i dok je iskustveno Ultimno Trojstvo podbeskonačno, Trojstvo Apsolut se ne može tako lako klasificirati. Premda je iskustveno u porijeklu i građi, definitivno se nadograđuje na egzistencijalne Apsolute potencijalnosti.

Dok ljudskom umu teško može biti od velike koristi da pokuša shvatiti tako daleke i nadljudske koncepte, sugeriramo da se djelovanje vječnosti Trojstva Apsoluta može smatrati kulminacijom u nekoj vrsti iskustvenosti Apsoluta potencijalnosti. Ovo može djelovati kao realističan zaključak u vezi Univerzalnog Apsoluta, ako ne i Neograničenog Apsoluta; ako ništa drugo, znamo da Univerzalni Apsolut nije jedino statičan i potencijalan, već je također asocijativan u cjelokupnom smislu Božanstvenosti tih svjetova. Ali u pogledu shvatljivih vrijednosti božanstva i ličnosti, ove pretpostavke podrazumijevaju personalizaciju Božanstva Apsoluta i pojavu tih nadosobnih vrijednosti i ultraosobnih značenja koja počivaju u upotpunjenju ličnosti Boga Apsoluta - trećeg i posljednjeg iskustvenog Božanstva.

7. FINALNOST SUDBINE

Određene teškoće u formiranju koncepta beskonačne integracije stvarnosti ulaze u sastav činjenice da sve takve ideje obuhvaćaju dio finalnosti kozmičkog razvoja, određenu vrstu iskustvene realizacije svega što ikad može postojati. Nezamislivo je da kvantitativna beskonačnost ikad može biti potpuno realizirana u finalnosti. Uvijek će postojati neistražene mogućnosti u tri potencijalna Apsoluta koja nikakva mjera iskustvenog razvoja ne može iscrpiti. Sama vječnost, premda apsolutna, nije više nego apsolutna.

Čak se ni tentativni koncept finalne integracije ne može odvojiti od plodova neograničene vječnosti i stoga je praktično neostvariv u bilo

ever-enlarging segments of reality will approach absoluteness of status proportional to the inclusion of all reality within the segments thus associated.

106:6.4 (1168.3) Stated otherwise: The Trinity Absolute, as its name implies, is really absolute in total function. We do not know how an absolute function can achieve total expression on a qualified, limited, or otherwise restricted basis. Hence we must assume that any such totality function will be unconditioned (in potential). And it would also appear that the unconditioned would also be unlimited, at least from a qualitative standpoint, though we are not so sure regarding quantitative relationships.

106:6.5 (1168.4) Of this, however, we are certain: While the existential Paradise Trinity is infinite, and while the experiential Trinity Ultimate is subinfinite, the Trinity Absolute is not so easy to classify. Though experiential in genesis and constitution, it definitely impinges upon the existential Absolutes of potentiality.

106:6.6 (1168.5) While it is hardly profitable for the human mind to seek to grasp such faraway and superhuman concepts, we would suggest that the eternity action of the Trinity Absolute may be thought of as culminating in some kind of experientialization of the Absolutes of potentiality. This would appear to be a reasonable conclusion with respect to the Universal Absolute, if not the Unqualified Absolute; at least we know that the Universal Absolute is not only static and potential but also associative in the total Deity sense of those words. But in regard to the conceivable values of divinity and personality, these conjectured happenings imply the personalization of the Deity Absolute and the appearance of those superpersonal values and those ultrapersonal meanings inherent in the personality completion of God the Absolute — the third and last of the experiential Deities.

7. FINALITY OF DESTINY

106:7.1 (1168.6) Some of the difficulties in forming concepts of infinite reality integration are inherent in the fact that all such ideas embrace something of the finality of universal development, some kind of an experiential realization of all that could ever be. And it is inconceivable that quantitative infinity could ever be completely realized in finality. Always there must remain unexplored possibilities in the three potential Absolutes which no quantity of experiential development could ever exhaust. Eternity itself, though absolute, is not more than absolute.

106:7.2 (1169.1) Even a tentative concept of final integration is inseparable from the fruitions of unqualified eternity and is, therefore, practically

kakvoj zamislivoj budućnosti.

Sudbina se temelji djelovanjem slobodne volje Božanstava koja čine Rajsko Trojstvo; sudbina se temelji u prostranstvima prostora triju velikih potencijala čija apsolutnost obuhvaća mogućnosti sveg budućeg razvoja; sudbina se vjerovatno sprovodi djelovanjem Sprovoditelja Kozmičke Sudbine i ovo djelovanje vjerovatno obuhvaća Vrhovno i Ultimno u Trojstvu Apsolutu. Iskustvena bića ako ništa drugo mogu djelomično shvatiti iskustvenu sudbinu; ali čovjeku teško može biti shvatljiva sudbina koja se nadograđuje na beskonačne potencijale. Finalnost sudbine je egzistencijalno-iskustveno postignuće koje se naočigled razvija u Božanstvu Apsolutu. Ali Božanstvo Apsolut stoji u odnosu vječnosti naspram Neograničenog Apsoluta djelovanjem Univerzalnog Apsoluta. Ova tri Apsoluta, iskustvena u mogućnosti, zapravo su egzistencijalna te su štoviše, kako su neograničena, bezvremena, bezprostorna, neobvezana i neizmjerena - istinski beskonačna.

Mala vjerovatnoća postignuća određenog cilja ne staje na put formiranju filozofskih teorija o mogućim sudbinama. Moguće da se aktualiziranje Božanstva Apsoluta kao dostižnog apsolutnog Boga ne može praktično ostvariti; ali ovakvi finalni plodovi svejedno predstavljaju teoretsku mogućnost. Angažman Bezuvjetnog Apsoluta u nekom neshvatljivom kozmosu-infinitu može biti neizmjereno udaljen u budućnosti beskraje vječnosti, ali takva hipoteza svejedno ostaje validna. Smrtnici, morontijanci, duhovi, finaliteri, Transcendentalisti i drugi, zajedno sa samim svemirima i svim drugim fazama stvarnosti, svakako imaju *potencijalnu finalnu sudbinu koja je apsolutna u vrijednosti*; ali sumnjamo da bilo koje biće ili svemir mogu u cjelosti postići sve aspekte takve sudbine.

Bez obzira na to koliko čovjek napreduje u shvaćanju Oca, vaš um uvijek posrće pred neobznanjenom beskonačnošću Oca-JA JESAM, neistraženog prostranstva koje ostaje neshvatljivo i nepojmljivo širom svih krugova vječnosti. Bez obzira na to koliko Boga čovjek bude postigao, uvijek će biti više Boga čije postojanje čovjek nećete ni naslutiti. Smatramo da je ovo slučaj i na transcendentalnim razinama kao što je slučaj u domenama finitne egzistencije. Potraga za Bogom je beskrajna!

Ova nesposobnost postignuća Boga u konačnom pogledu ne treba obeshrabriti kozmička stvorenja; vi uistinu možete i hoćete dostići razine Božanstva Sedmostrukog, Vrhovnog i Ultimnog, koji vama znače isto što beskonačna spoznaja Boga Oca znači Vječnom Sinu i Spojenom Činitelju u njihovom apsolutnom statusu

nonrealizable at any conceivable future time.

106:7.3 (1169.2) Destiny is established by the volitional act of the Deities who constitute the Paradise Trinity; destiny is established in the vastness of the three great potentials whose absoluteness encompasses the possibilities of all future development; destiny is probably consummated by the act of the Consummator of Universe Destiny, and this act is probably involved with the Supreme and the Ultimate in the Trinity Absolute. Any experiential destiny can be at least partially comprehended by experiencing creatures; but a destiny which impinges on infinite existentials is hardly comprehensible. Finality destiny is an existential-experiential attainment which appears to involve the Deity Absolute. But the Deity Absolute stands in eternity relationship with the Unqualified Absolute by virtue of the Universal Absolute. And these three Absolutes, experiential in possibility, are actually existential and more, being limitless, timeless, spaceless, boundless, and measureless — truly infinite.

106:7.4 (1169.3) The improbability of goal attainment does not, however, prevent philosophical theorizing about such hypothetical destinies. The actualization of the Deity Absolute as an attainable absolute God may be practically impossible of realization; nevertheless, such a finality fruition remains a theoretical possibility. The involvement of the Unqualified Absolute in some inconceivable cosmos-infinite may be measurelessly remote in the futurity of endless eternity, but such a hypothesis is nonetheless valid. Mortals, morontians, spirits, finaliters, Transcendentalers, and others, together with the universes themselves and all other phases of reality, certainly do have a *potentially final destiny that is absolute in value*; but we doubt that any being or universe will ever completely attain all of the aspects of such a destiny.

106:7.5 (1169.4) No matter how much you may grow in Father comprehension, your mind will always be staggered by the unrevealed infinity of the Father-I AM, the unexplored vastness of which will always remain unfathomable and incomprehensible throughout all the cycles of eternity. No matter how much of God you may attain, there will always remain much more of him, the existence of which you will not even suspect. And we believe that this is just as true on transcendental levels as it is in the domains of finite existence. The quest for God is endless!

106:7.6 (1169.5) Such inability to attain God in a final sense should in no manner discourage universe creatures; indeed, you can and do attain Deity levels of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate, which mean to you what the infinite realization of God the Father means to the Eternal Son and to the Conjoint Actor in their absolute

egzistencije vječnosti. Umjesto što će vas ova ideja mučiti, beskonačnost Boga treba poslužiti kao najsnažnije uvjerenje da širom sve beskrajne budućnosti pred ulaznom ličnosti stoji mogućnost i priliku za razvoj ličnosti i uspostavu veze s Božanstvom koju ni sama vječnost ne može iscrpiti ili okončati.

Dok finitnim stvorenjima velikog svemira koncept glavnog svemira može djelovati gotovo beskonačno, apsonitni arhitekti istog ovog svemira nesumnjivo shvaćaju njegovu povezanost s nezamišljenim razvojem u okvirima beskrajnog JA JESAM. Sam prostor je jedan ultimni uvjet, jedno uvjetno ograničenje u relativnoj apsolutnosti tih zona srednjeg prostora.

U nepojmljivo udaljenoj budućnosti vječni trenutak finalnog upotpunjenja cijelog velikog svemira, nesumnjivo ćemo svi gledati unatrag na cijelu povijest kao ništa više od početka, jednostavnog stvaranja određenih finitnih i transcendentalnih temelja koji trebaju poslužiti još čarobnijoj metamorfozi neistražene beskonačnosti. U takvom budućem trenutku vječnosti glavni svemir će djelovati mlado; uistinu, on će uvijek biti mlad u usporedbi s neograničenim mogućnostima beskrajne vječnosti.

Mala vjerovatnoća postignuća beskonačne sudbine nikako ne staje na put razmišljanju o idejama u vezi ove sudbine i ne oklijevamo reći da ako tri apsolutna potencijala ikad budu mogla postati potpuno aktualizirana, moguće je zamisliti finitnu integraciju cjelokupne stvarnosti. Ova razvojna realizacija počiva na upotpunjenom aktualiziranju Neograničenog, Univerzalnog i Božanstva Apsoluta, tri potencijala čije sjedinjenje čini latenciju JA JESAM, suspendiranih stvarnosti vječnosti, iščekivanih mogućnosti koje stoje pred cijelom budućnosti i dalje.

Moramo priznati da su ovakve eventualnosti prilično udaljene; no unatoč tome, u mehanizmima, ličnostima i asocijacijama triju Trojstava vjerujemo da možemo detektirati mogućnost ponovnog ujedinjenja sedam apsolutnih faza Oca-JA JESAM. Ovo nas dovodi licem u lice s konceptom trostrukog Trojstva koje okružuje Rajsko Trojstvo egzistencijalnog statusa i Trojstva iskustvene prirode i porijekla koja iz njega proilaze.

8. TROJSTVO TROJSTAVA

Ljudskom umu nije lako predočiti prirodu Trojstva Trojstava; ovo je aktualna sumacija cjelokupnosti iskustvene beskonačnosti koja se kao takva ispoljava u teoretskoj beskonačnosti realizacije vječnosti. U Trojstvu Trojstava

status of eternity existence. Far from harassing the creature, the infinity of God should be the supreme assurance that throughout all endless futurity an ascending personality will have before him the possibilities of personality development and Deity association which even eternity will neither exhaust nor terminate.

106:7.7 (1169.6) To finite creatures of the grand universe the concept of the master universe seems to be well-nigh infinite, but doubtless the absonite architects thereof perceive its relatedness to future and unimagined developments within the unending I AM. Even space itself is but an ultimate condition, a condition of qualification *within* the relative absoluteness of the quiet zones of midspace.

106:7.8 (1170.1) At the inconceivably distant future eternity moment of the final completion of the entire master universe, no doubt we will all look back upon its entire history as only the beginning, simply the creation of certain finite and transcendental foundations for even greater and more enthralling metamorphoses in uncharted infinity. At such a future eternity moment the master universe will still seem youthful; indeed, it will be always young in the face of the limitless possibilities of never-ending eternity.

106:7.9 (1170.2) The improbability of infinite destiny attainment does not in the least prevent the entertainment of ideas about such destiny, and we do not hesitate to say that, if the three absolute potentials could ever become completely actualized, it would be possible to conceive of the final integration of total reality. This developmental realization is predicated on the completed actualization of the Unqualified, Universal, and Deity Absolutes, the three potentialities whose union constitutes the latency of the I AM, the suspended realities of eternity, the abeyant possibilities of all futurity, and more.

106:7.10 (1170.3) Such eventualities are rather remote to say the least; nevertheless, in the mechanisms, personalities, and associations of the three Trinities we believe we detect the theoretical possibility of the reuniting of the seven absolute phases of the Father-I AM. And this brings us face to face with the concept of the threefold Trinity encompassing the Paradise Trinity of existential status and the two subsequently appearing Trinities of experiential nature and origin.

8. THE TRINITY OF TRINITIES

106:8.1 (1170.4) The nature of the Trinity of Trinities is difficult to portray to the human mind; it is the actual summation of the entirety of experiential infinity as such is manifested in a theoretical infinity of eternity realization. In the Trinity of

iskustvena beskonačnost postiže identitet s egzistencijalnim beskonačnim i ovi se spajaju u prediskustvenom, predegzistencijalnom JA JESAM. Trojstvo Trojstava je finalni izraz svega što se podrazumijeva u petnaest trojedinosti i povezanih triodita. Relativnim bićima nije lako shvatiti finalnosti, bilo da se radi o egzistencijalnim ili iskustvenim; one stoga uvijek moraju biti predstavljene kao relativnosti.

Trojstvo Trojstava postoji u više faza. Ono sadrži mogućnosti, probabilitete i neminovnosti koje predstavljaju zapreku imaginacijama bića koja postoje na daleko višim razinama od ljudske. Ono ima implikacije koje nebeski filozofi ne mogu niti pojmiti, kako njegove implikacije zalaze u područje trojedinosti, a trojedinosti su na koncu konca, neshvatljive.

Trojstvo Trojstava se može predočiti na više načina. Odabrali smo trirazinski koncept kako slijedi:

1. Razinu triju Troj stava.
2. Razinu iskustvenog Božanstva.
3. Razinu JA JESAM.

Ovo su razine sve većeg ujedinjenja. Ustvari, Trojstvo Trojstava je prva razina, dok druga i treća razina predstavljaju ujedinjenja-derivative prve razine.

PRVA RAZINA: Na ovoj izvornoj razini asocijacije vjerujemo da tri Trojstva djeluju kao savršeno sinhronizirane, premda zasebne, grupacije ličnosti Božanstva.

1. *Rajsko Trojstvo*, asocijacija triju Rajskih Božanstava - Oca, Sina i Duha. Nemojte zaboraviti da Rajsko Trojstvo podrazumijeva trostruko djelovanje - apsolutno djelovanje, transcendentalno djelovanje (trojstvo Ultimnosti) i finitno djelovanje (Trojstvo Vrhovnosti). Rajsko Trojstvo je svaka i sve ove veze u svakom času i uvijek.

2. *Ultimno Trojstvo*. Ovo je božanska asocijacija Vrhovnih Stvoritelja, Boga Vrhovnog i Arhitekata Glavnog Svemira. Dok je ovo adekvatna prezentacija božanskih aspekata ovog Trojstva, treba zabilježiti da postoje i druge faze ovog Trojstva koje se, štoviše, naočigled savršeno koordiniraju s ovim aspektima božanstvenosti.

3. *Apsolutno Trojstvo*. Ovo je grupacija Vrhovnog Boga, Ultimnog Boga i Sprovoditelja Kozmičke Sudbine u pogledu svih božanskih vrijednosti. Određene druge faze ove trojedine grupacije odnose se na nebožanske vrijednosti u ekspanzivnom kozmosu. Ali ove se sjedinjuju s fazama božanstvenosti upravo kao što se aspekti

Trinities the experiential infinite attains to identity with the existential infinite, and both are as one in the pre-experiential, pre-existential I AM. The Trinity of Trinities is the final expression of all that is implied in the fifteen trinities and associated triodities. Finalities are difficult for relative beings to comprehend, be they existential or experiential; therefore must they always be presented as relativities.

106:8.2 (1170.5) The Trinity of Trinities exists in several phases. It contains possibilities, probabilities, and inevitabilities that stagger the imaginations of beings far above the human level. It has implications that are probably unsuspected by the celestial philosophers, for its implications are in the trinities, and the trinities are, in the last analysis, unfathomable.

106:8.3 (1170.6) There are a number of ways in which the Trinity of Trinities can be portrayed. We elect to present the three-level concept, which is as follows:

106:8.4 (1170.7) 1. The level of the three Trinities.

106:8.5 (1170.8) 2. The level of experiential Deity.

106:8.6 (1170.9) 3. The level of the I AM.

106:8.7 (1170.10) These are levels of increasing unification. Actually the Trinity of Trinities is the first level, while the second and third levels are unification-derivatives of the first.

106:8.8 (1171.1) **THE FIRST LEVEL:** On this initial level of association it is believed that the three Trinities function as perfectly synchronized, though distinct, groupings of Deity personalities.

106:8.9 (1171.2) 1. *The Paradise Trinity*, the association of the three Paradise Deities — Father, Son, and Spirit. It should be remembered that the Paradise Trinity implies a threefold function — an absolute function, a transcendental function (Trinity of Ultimacy), and a finite function (Trinity of Supremacy). The Paradise Trinity is any and all of these at any and all times.

106:8.10 (1171.3) 2. *The Ultimate Trinity*. This is the deity association of the Supreme Creators, God the Supreme, and the Architects of the Master Universe. While this is an adequate presentation of the divinity aspects of this Trinity, it should be recorded that there are other phases of this Trinity, which, however, appear to be perfectly co-ordinating with the divinity aspects.

106:8.11 (1171.4) 3. *The Absolute Trinity*. This is the grouping of God the Supreme, God the Ultimate, and the Consummator of Universe Destiny in regard to all divinity values. Certain other phases of this triune grouping have to do with other-than-divinity values in the expanding cosmos. But these are unifying with the divinity phases just as the power and the personality aspects of the

moći i ličnosti iskustvenih Božanstava trenutno nalaze u procesu iskustvene sinteze.

Povezivanje ovih triju Trojstava u Trojstvo Trojstava omogućuje neograničenu integraciju stvarnosti. Ova grupacija sadrži uzroke, intermedije i finale; interceptore, ostvaritelje i sproveditelje; početke, egzistencije i sudbine. Partnerstvo Oca-Sina postaje odnos Sina-Duha i neposredno poslije toga Duha-Vrhovnog, te dalje Vrhovnog-Ultimnog i Ultimnog-Apsoluta, sve do Apsoluta i Oca-Beskonačnog - do upotpunjenja kružnice vječnosti. Također, u drugim fazama koje nisu tako neposredno povezane s božanstvenosti i ličnosti, Prvi Veliki Izvor i Centar samoostvaruje neograničenost stvarnosti oko kružnice vječnosti, od apsolutnosti samoegzistencije kroz beskrajinost samootkrivenja, do finalnosti samoostvarenja - od apsoluta egzistencijala do finalnosti iskustvenosti.

DRUGARAZINA: Koordinacija triju Trojstava neminovno povlači asocijativnu uniju iskustvenih Božanstava koji su genetski povezani s ovim Trojstvima. Priroda ove druge razine je nekom prilikom bila predstavljena kao:

1. *Vrhovni*. Ovo je božanska posljedica jedinstva Rajskog Trojstva u iskustvenoj vezi sa Stvoriteljem-Stvaralačkom djecom Rajskih Božanstava. Vrhovni je božansko utjelovljenje upotpunjenja prvog stadija finitne evolucije.

2. *Ultimni*. Ovo je božanska posljedica javljanja jedinstva drugog Trojstva, transcendentalne i apsonitne personifikacije božanstva. Ultimni se sastoji od različito povezanog jedinstva mnogih osobina i ljudska koncepcija Ultimnog treba uključiti ako ništa drugo one faze ultimnosti koje usmjeravaju kontrolu, kose se mogu doživjeti u osobnom iskustvu i koje mogu biti sjedinjene naponskim djelovanjem, ali postoje i mnogi drugi neobznanjeni aspekti eventuiranog Božanstva. Dok su Ultimni i Vrhovni usporedivi, oni nisu identični, niti je Ultimni jedino amplifikacija Vrhovnog.

3. *Apsolutni*. Postoje mnoge teorije u vezi prirode treće osobe druge razine Trojstva Trojstava. Bog Apsolut nedvojbeno sudjeluje u ovom odnosu kao posljedica ličnosti konačnog djelovanja Trojstva Apsoluta, dok je Božanstvo Apsolut egzistencijalna stvarnost vječnog statusa.

Teškoće pri konceptualnog razumjevanju ovog trećeg pripadnika počivaju u činjenici pretpostavke da ovakav odnos ustvari podrazumijeva samo jednog Apsoluta. Teoretski, ako bi do toga došlo, bili bi svjedocima

experiential Deities are now in process of experiential synthesis.

106:8.12 (1171.5) The association of these three Trinities in the Trinity of Trinities provides for a possible unlimited integration of reality. This grouping contains causes, intermediates, and finals; inceptors, realizers, and consummators; beginnings, existences, and destinies. The Father-Son partnership has become Son-Spirit and then Spirit-Supreme and on to Supreme-Ultimate and Ultimate-Absolute, even to Absolute and Father-Infinite — the completion of the cycle of reality. Likewise, in other phases not so immediately concerned with divinity and personality, does the First Great Source and Center self-realize the limitlessness of reality around the circle of eternity, from the absoluteness of self-existence, through the endlessness of self-revelation, to the finality of self-realization — from the absolute of existentials to the finality of experientials.

106:8.13 (1171.6) **THE SECOND LEVEL:** The co-ordination of the three Trinities inevitably involves the associative union of the experiential Deities, who are genetically associated with these Trinities. The nature of this second level has been sometimes presented as:

106:8.14 (1171.7) 1. *The Supreme*. This is the deity consequence of the unity of the Paradise Trinity in experiential liaison with the Creator-Creative children of the Paradise Deities. The Supreme is the deity embodiment of the completion of the first stage of finite evolution.

106:8.15 (1171.8) 2. *The Ultimate*. This is the deity consequence of the eventuated unity of the second Trinity, the transcendental and absonite personification of divinity. The Ultimate consists in a variably regarded unity of many qualities, and the human conception thereof would do well to include at least those phases of ultimacy which are control directing, personally experientible, and tensionally unifying, but there are many other unrevealed aspects of the eventuated Deity. While the Ultimate and the Supreme are comparable, they are not identical, neither is the Ultimate merely an amplification of the Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *The Absolute*. There are many theories held as to the character of the third member of the second level of the Trinity of Trinities. God the Absolute is undoubtedly involved in this association as the personality consequence of the final function of the Trinity Absolute, yet the Deity Absolute is an existential reality of eternity status.

106:8.17 (1172.2) The concept difficulty regarding this third member is inherent in the fact that the presupposition of such a membership really implies just one Absolute. Theoretically, if such an event could take place, we should witness the

iskustvenog ujedinjenja triju Apsoluta u jednom. A primili smo k znanju da u beskonačnosti kao i *egzistencijalno*, postoji samo jedan Apsolut. Dok nije sasvim jasno tko je ovaj treći pripadnik, naišli smo na postulat da on može ubrajati Božanski, Univerzalni i Beskonačni Apsolut u nekom obliku nezamislive povezanosti i kozmičke manifestacije. Zasigurno, Trojstvo Trojstava teško može postići puno djelovanje bez punog ujedinjenja triju Apsoluta, dok se tri Apsoluta teško mogu ujediniti bez potpunog ostvarenja svih infinitivnih potencijala.

Vjerovatno će doći do minimalnog iskrivljenja istine ako se uzme da je treći pripadnik Trojstva Trojstava Univerzalni Apsolut, ako pri ovoj pretpostavci zamislimo Univerzalnog ne samo kao statičkog i potencijalnog već i asocijativnog. Ali još ne shvaćamo njegov odnos naspram stvaralačkih i evolutivnih aspekata djelovanja cjelokupnog Božanstva.

Premda je teško zamisliti upotpunjeni koncept Trojstva Trojstava, ograničeni koncept nije tako teško formirati. Ako se druga razina Trojstva Trojstava zamisli kao u biti osobna, postaje sasvim moguće postulirati jedinstvo Boga Vrhovnog, Boga Ultimnog i Boga Apsoluta kao osobnih reperkusija jedinstva osobnih Trojstava koja počivaju u korijenima ovih iskustvenih Božanstava. Usuđujemo se reći da će se ova tri iskustvena Božanstva zasigurno ujediniti na drugoj razini kao direktna posljedica rastućeg jedinstva njihovih ancestralnih i kauzativnih Trojstava koja ulaze u sastav prve razine.

Prva razina se sastoji od triju Trojstava; druga razina postoji kao ličnost-asocijacija iskustveno-evoluiranih, iskustveno-eventuiranih i iskustveno-egzistencijalnih ličnosti Božanstva. Bez obzira na bilo kakve konceptualne teškoće pri pokušaju razumijevanja potpunog Trojstva Trojstava, osobna asocijacija ovih triju Božanstava na drugoj razini postaje ispoljena našoj suvremenoj kozmičkoj dobi kao fenomen obožanstvljenja Majestona, koji je aktualiziran na ovoj drugoj razini činom Božanstva Apsoluta koje je djelovalo kroz Ultimni i u odgovor na inicijalni stvaralački mandat Vrhovnog Bića.

TREĆA RAZINA: U neograničenoj hipotezi druge razine Trojstva Trojstava, počiva korelacija svih faza svih vrsta stvarnosti koje su postojale, koje jesu i koje mogu postojati u vječnosti beskonačnosti. Vrhovno Biće nije jedino duh već je i um i moć i iskustvo. Ultimni je sve ovo i mnogo više, dok u spojenom konceptu ove jednoće Božanstva, Univerzalnog i Neograničenog Apsoluta, postoji apsolutna finalnost cjelokupnog ostvarenja stvarnosti.

U jedinstvu Vrhovnog, Ultimnog i

experiential unification of the three Absolutes as one. And we are taught that, in infinity and *existentially*, there is one Absolute. While it is least clear as to who this third member can be, it is often postulated that such may consist of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes in some form of unimagined liaison and cosmic manifestation. Certainly, the Trinity of Trinities could hardly attain to complete function short of the full unification of the three Absolutes, and the three Absolutes can hardly be unified short of the complete realization of all infinite potentials.

106:8.18 (1172.3) It will probably represent a minimum distortion of truth if the third member of the Trinity of Trinities is conceived as the Universal Absolute, provided this conception envisions the Universal not only as static and potential but also as associative. But we still do not perceive the relationship to the creative and evolutionary aspects of the function of total Deity.

106:8.19 (1172.4) Though a completed concept of the Trinity of Trinities is difficult to form, a qualified concept is not so difficult. If the second level of the Trinity of Trinities is conceived as essentially personal, it becomes quite possible to postulate the union of God the Supreme, God the Ultimate, and God the Absolute as the personal repercussion of the union of the personal Trinities who are ancestral to these experiential Deities. We venture the opinion that these three experiential Deities will certainly unify on the second level as the direct consequence of the growing unity of their ancestral and causative Trinities who constitute the first level.

106:8.20 (1172.5) The first level consists of three Trinities; the second level exists as the personality association of experiential-evolved, experiential-eventuated, and experiential-existential Deity personalities. And regardless of any conceptual difficulty in understanding the complete Trinity of Trinities, the personal association of these three Deities on the second level has become manifest to our own universe age in the phenomenon of the deitization of Majeston, who was actualized on this second level by the Deity Absolute, acting through the Ultimate and in response to the initial creative mandate of the Supreme Being.

106:8.21 (1172.6) THE THIRD LEVEL: In an unqualified hypothesis of the second level of the Trinity of Trinities, there is embraced the correlation of every phase of every kind of reality that is, or was, or could be in the entirety of infinity. The Supreme Being is not only spirit but also mind and power and experience. The Ultimate is all this and much more, while, in the conjoined concept of the oneness of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, there is included the absolute finality of all reality realization.

106:8.22 (1172.7) In the union of the Supreme,

upotpunjenog Apsoluta, može doći do funkcionalnog preusklađenja onih aspekata beskonačnosti koje je izvorno segmentirao JA JESAM i koji su rezultirali pojavom Sedam Apsoluta Beskonačnosti. Premda kozmički filozofi smatraju da ovo predstavlja vrlo malu vjerovatnoću, svejedno, često postavljamo ovo pitanje: ako druga razina Trojstva Trojstava ikad bude mogla postići jedinstvo trojstva, kakve će biti posljedice ovakvog ujedinjenja božanstva? Ne znamo, ali smo uvjereni da bi ovo vodilo neposredno ostvarenju JA JESAM kao iskustvene dostižnosti. S točke gledišta ljudskog bića ovo može značiti da nepojmljivi JA JESAM može postati dijelom čovjekovog iskustva kao Otac-Beskonačni. Što bi ove apsolutne sudbine mogle značiti s neosobnog gledišta drugo je pitanje, pitanje koje jedino vječnost može pojasniti. Ali kad razmotrimo ove udaljene eventualnosti s gledišta osobnih stvorenih bića, možemo zaključiti da konačna sudbina svih ličnosti mora biti finalno poznavanje Oca Svih istih ovih ličnosti.

Kad filozofski zamislimo JA JESAM kao prošlu vječnost, on je usamljen, ne postoji nitko ovim njega. Ako se osvrnemo na buduću beskonačnost, ne vidimo kako se JA JESAM može promijeniti kao egzistencijal, dok smo skloni najaviti daleko veću iskustvenu razliku u budućnosti. Ovakav koncept JA JESAM podrazumijeva puno samoostvarenje - obuhvaća bezgraničnu galaksiju ličnosti koje svojom voljom slobodno sudjeluju u samoostvarenju JA JESAM i koje će vječno ostati apsolutni dobrovoljni dijelovi sveobuhvatnosti vječnosti, finalni sinovi apsolutnog Oca.

9. EGZISTENCIJALNO BESKONAČNO

UJEDINJENJE

Pretpostavljamo da u konceptu Trojstva Trojstava može doći do iskustvenog ujedinjenja bezgranične stvarnosti i ponekad teoriziramo da se sve ovo može dogoditi u velikoj udaljenosti daleke vječnosti. Ali pored toga postoji aktualno i suvremeno ujedinjenje beskonačnosti u našoj dobi kao i u svim prošlim i budućim kozmičkim dobima; ovakvo ujedinjenje je egzistencijalno u Rajskom Trojstvu. Ujedinjenje beskonačnosti kao iskustvene stvarnosti je nepojmljivo udaljeno, ali kao neograničeno jedinstvo beskonačnosti trenutno dominira suvremenim kozmičkim egzistencijama i ujedinjuje divergencije cijele stvarnosti kao egzistencijalnog veličanstva koje je *apsolutno*.

Kad finitna bića pokušaju shvatiti beskonačno ujedinjenje razina finalnosti sprovedene vječnosti, nađu se suočeni s ograničenjima intelekta svog

Ultimate, and the complete Absolute, there could occur the functional reassembly of those aspects of infinity which were originally segmentalized by the I AM, and which resulted in the appearance of the Seven Absolutes of Infinity. Though the universe philosophers deem this to be a most remote probability, still, we often ask this question: If the second level of the Trinity of Trinities could ever achieve trinity unity, what then would transpire as a consequence of such deity unity? We do not know, but we are confident that it would lead directly to the realization of the I AM as an experiential attainable. From the standpoint of personal beings it could mean that the unknowable I AM had become experiential as the Father-Infinite. What these absolute destinies might mean from a nonpersonal standpoint is another matter and one which only eternity could possibly clarify. But as we view these remote eventualities as personal creatures, we deduce that the final destiny of all personalities is the final knowing of the Universal Father of these selfsame personalities.

106:8.23 (1173.1) As we philosophically conceive of the I AM in past eternity, he is alone, there is none beside him. Looking forward into future eternity, we do not see that the I AM could possibly change as an existential, but we are inclined to forecast a vast experiential difference. Such a concept of the I AM implies full self-realization — it embraces that limitless galaxy of personalities who have become volitional participants in the self-revelation of the I AM, and who will remain eternally as absolute volitional parts of the totality of infinity, final sons of the absolute Father.

9. EXISTENTIAL INFINITE UNIFICATION

106:9.1 (1173.2) In the concept of the Trinity of Trinities we postulate the possible experiential unification of limitless reality, and we sometimes theorize that all this may happen in the utter remoteness of far-distant eternity. But there is nonetheless an actual and present unification of infinity in this very age as in all past and future universe ages; such unification is existential in the Paradise Trinity. Infinity unification as an experiential reality is unthinkable remote, but an unqualified unity of infinity now dominates the present moment of universe existence and unites the divergencies of all reality with an existential majesty that is *absolute*.

106:9.2 (1173.3) When finite creatures attempt to conceive of infinite unification on the finality levels of consummated eternity, they are face to face

finitnog reda egzistencije. Vrijeme, prostor i iskustvo predstavljaju zapreke čovjekovom konceptualnom shvaćanju; a pored toga, bez vremena, bez prostora i bez iskustva, stvoreno biće ne može postići niti ograničeno razumijevanje kozmičke stvarnosti. Bez vremenskog senzibiliteta, ni jedno evolutivno biće ne može shvatiti odnose slijeda događaja. Bez vremenske percepcije, stvorenja ne mogu razumjeti dubine istovremenosti. Bez iskustva, niti jedno evolutivno biće ne može postojati; jedino Sedam Apsoluta Beskonačnosti mogu transcendentirati iskustvo, dok i oni mogu biti iskustveni u određenim fazama.

Vrijeme, prostor i iskustvo su čovjekova osnovna pomoćna sredstva u relativnoj percepciji stvarnosti i u isto vrijeme njegove najveće zapreke u procesu potpunog shvaćanja stvarnosti. Smrtnici i mnoga druga kozmička bića imaju potrebu misliti o potencijalima kao nečemu što je već aktualizirano u prostoru i što sazrijeva u vremenu, dok cijeli ovaj proces ustvari predstavlja vremensko- prostornu pojavu koja se ne događa na Raju i u vječnosti. Na apsolutnoj razini ne postoji bilo vrijeme ili prostor; tu svi potencijali mogu biti predočeni kao aktuali.

Koncept ujedinjenja sve stvarnosti, bilo u ovoj ili bilo kojoj drugoj kozmičkoj dobi, u osnovi je dvostruk: egzistencijalan i iskustven. Ovakvo jedinstvo je u procesu iskustvenog ostvarenja u Trojstvu Trojstava, ali stupanj očiglednog aktualiziranja u ovom trostrukom Trojstvu direktno je proporcionalan nestanku ograničenja i nesavršenosti kozmičke stvarnosti. Ali potpuna integracija stvarnosti je neograničena i vječno i egzistencijalno prisutna u Rajskom Trojstvu u sastavu kojeg, u samom ovom kozmičkom trenutku, beskonačna stvarnost je apsolutno ujedinjena.

Postojanje iskustvenih i egzistencijalnih gledišta neminovno vodi stvaranju paradoksa koji dijelom počiva na činjenici da su Rajsko Trojstvo i Trojstvo Trojstava odnosi vječnosti koje smrtnici mogu shvatiti jedino kao vremensko-prostornu relativnost. Ljudska predodžba postupnog iskustvenog aktualiziranja Trojstva Trojstava - vremensko gledište - mora biti nadopunjena dodatnim postulatom da se tu već radi o faktualiziranju - sa stanovišta vječnosti. Ali kako je moguće pomiriti ova dva gledišta? Finitnim smrtnicima sugeriramo da prihvate istinu da je Rajsko Trojstvo egzistencijalno ujedinjenje beskonačnosti i da čovjek nema sposobnost detektiranja aktualne prisutnosti i upotpunjene manifestacije iskustvenog Trojstva Trojstava dijelom zbog reciprociteta izobličenja koje treba zahvaliti:

1. Ograničenom ljudskom gledištu, nesposobnosti shvaćanja koncepta neograničene

with intellect limitations inherent in their finite existences. Time, space, and experience constitute barriers to creature concept; and yet, without time, apart from space, and except for experience, no creature could achieve even a limited comprehension of universe reality. Without time sensitivity, no evolutionary creature could possibly perceive the relations of sequence. Without space perception, no creature could fathom the relations of simultaneity. Without experience, no evolutionary creature could even exist; only the Seven Absolutes of Infinity really transcend experience, and even these may be experiential in certain phases.

106:9.3 (1173.4) Time, space, and experience are man's greatest aids to relative reality perception and yet his most formidable obstacles to complete reality perception. Mortals and many other universe creatures find it necessary to think of potentials as being actualized in space and evolving to fruition in time, but this entire process is a time-space phenomenon which does not actually take place on Paradise and in eternity. On the absolute level there is neither time nor space; all potentials may be there perceived as actuals.

106:9.4 (1173.5) The concept of the unification of all reality, be it in this or any other universe age, is basically twofold: existential and experiential. Such a unity is in process of experiential realization in the Trinity of Trinities, but the degree of the apparent actualization of this threefold Trinity is directly proportional to the disappearance of the qualifications and imperfections of reality in the cosmos. But total integration of reality is unqualifiedly and eternally and existentially present in the Paradise Trinity, within which, at this very universe moment, infinite reality is absolutely unified.

106:9.5 (1174.1) The paradox created by the experiential and the existential viewpoints is inevitable and is predicated in part on the fact that the Paradise Trinity and the Trinity of Trinities are each an eternity relationship which mortals can only perceive as a time-space relativity. The human concept of the gradual experiential actualization of the Trinity of Trinities — the time viewpoint — must be supplemented by the additional postulate that this *is* already a factualization — the eternity viewpoint. But how can these two viewpoints be reconciled? To finite mortals we suggest the acceptance of the truth that the Paradise Trinity is the existential unification of infinity, and that the inability to detect the actual presence and completed manifestation of the experiential Trinity of Trinities is in part due to reciprocal distortion because of:

106:9.6 (1174.2) 1. The limited human viewpoint, the inability to grasp the concept of unqualified eternity.

vječnosti.

2. Nesavršenom ljudskom statusu, udaljenosti od apsolutne razine iskustvenog.

3. Cilju ljudske egzistencije, činjenici da je ljudskom rodu suđeno da evoluira vještinom iskustva i da stoga mora zbog svojih usađenih i prirođenih osobina ovisiti o iskustvu. Jedino Apsolut može biti egzistencijalan i iskustven.

Otac Svih u Rajskom Trojstvu je JA JESAM Trojstva Trojstava i to što čovjek nije u stanju doživjeti Oca kao beskonačnog treba zahvaliti čovjekovim finitnim ograničenjima. Koncept egzistencijalnog, usamljenog, pred-Trojstvenog nedostižnog JA JESAM i postulat iskustvenog, dostižnog JA JESAM poslije Trojstva Trojstava je jedna te ista hipoteza; nikakva aktualna promjena ne nastupa u beskonačnom; svi očigledni razvoji postoje zahvaljujući uvećanom kapacitetu za spoznaju stvarnosti i kozmičkog cijenjenja.

JA JESAM, na koncu konca, mora postojati prije svih egzistencijala i poslije svega iskustvenog. Dok ove ideje ne moraju pojašnjavati paradokse vječnosti i beskonačnosti u ljudskom umu, one ako ništa drugo trebaju stimulirati finitne intelekate u smjeru razmatranja ovih beskrajinih problema, problema koji će vas nastaviti intrigirati na Salvingtonu i kasnije kad postanete finaliteri i nastavite putovati u beskrajnu budućnost svojih vječnih života u prostranim svemirima.

Prije ili kasnije sve kozmičke ličnosti počinju shvaćati da najveće poduzeće vječnosti počiva u beskrajnom istraživanju beskonačnosti, neprestanom putu otkrivanja koji vodi u smjeru apsolutnosti Prvog Izvora i Centra. Prije ili kasnije svi postajemo svjesni da je cjelokupni rast stvorenog bića proporcionalan njegovoj identifikaciji s Ocem. Dostižemo razumijevanje da živi Bog predstavlja vječnu putovnicu za beskrajne mogućnosti same vječnosti. Smrtnici će jednom shvatiti da je uspjeh u ovom poduzeću Beskonačnog direktno proporcionalan postignuću sličnosti s Ocem i da su u ovoj kozmičkoj dobi stvarnosti Oca obznanjene u osobinama božanstvenosti. Kozmička stvorenja osobno postižu sve ove osobine božanstvenosti u iskustvu božanskog života, a živjeti božanski znači aktualno živjeti volju Boga.

Materijalnim, evolutivnim, finitnim stvorenjima, život koji se temelji na življenju Očeve volje vodi direktno k postignuću dominacije duha u domeni ličnosti i dovodi ovo stvorenje jedan korak bliže shvaćanju Oca-Beskonačnog. Ovakav život koji je usmjeren prema Ocu počiva na temeljima istine, sensibiliteta ljepote i dominacije dobrote. Ovakva osoba koja poznaje Boga iznutra je iluminirana obožavanjem dok je spolja posvećena svesrdnom

106:9.7 (1174.3) 2. The imperfect human status, the remoteness from the absolute level of experientials.

106:9.8 (1174.4) 3. The purpose of human existence, the fact that mankind is designed to evolve by the technique of experience and, therefore, must be inherently and constitutively dependent on experience. Only an Absolute can be both existential and experiential.

106:9.9 (1174.5) The Universal Father in the Paradise Trinity is the I AM of the Trinity of Trinities, and the failure to experience the Father as infinite is due to finite limitations. The concept of the *existential*, solitary, pre-Trinity nonattainable I AM and the postulate of the *experiential* post-Trinity of Trinities and attainable I AM are one and the same hypothesis; no actual change has taken place in the Infinite; all apparent developments are due to increased capacities for reality reception and cosmic appreciation.

106:9.10 (1174.6) The I AM, in the final analysis, must exist *before* all existentials and *after* all experientials. While these ideas may not clarify the paradoxes of eternity and infinity in the human mind, they should at least stimulate such finite intellects to grapple anew with these never-ending problems, problems which will continue to intrigue you on Salvington and later as finaliteri and on throughout the unending future of your eternal careers in the wide-spreading universes.

106:9.11 (1174.7) Sooner or later all universe personalities begin to realize that the final quest of eternity is the endless exploration of infinity, the never-ending voyage of discovery into the absoluteness of the First Source and Center. Sooner or later we all become aware that all creature growth is proportional to Father identification. We arrive at the understanding that living the will of God is the eternal passport to the endless possibility of infinity itself. Mortals will sometime realize that success in the quest of the Infinite is directly proportional to the achievement of Fatherlikeness, and that in this universe age the realities of the Father are revealed within the qualities of divinity. And these qualities of divinity are personally appropriated by universe creatures in the experience of living divinely, and to live divinely means actually to live the will of God.

106:9.12 (1175.1) To material, evolutionary, finite creatures, a life predicated on the living of the Father's will leads directly to the attainment of spirit supremacy in the personality arena and brings such creatures one step nearer the comprehension of the Father-Infinite. Such a Father life is one predicated on truth, sensitive to beauty, and dominated by goodness. Such a God-knowing person is inwardly illuminated by worship

služenju univerzalnog bratstva svih ličnosti, suosjećajnoj službi koja je motivirana ljubavlju, dok su sve ove životne osobine ujedinjene u evolutivnoj osobi na sve višim razinama kozmičke mudrosti, samoostvarenja i obožavanja Oca.

[Predočio Melkizedek Nebadona.]

and outwardly devoted to the wholehearted service of the universal brotherhood of all personalities, a service ministry which is filled with mercy and motivated by love, while all these life qualities are unified in the evolving personality on ever-ascending levels of cosmic wisdom, self-realization, God-finding, and Father worship.

106:9.13 (1175.2) [Presented by a Melchizedek of Nebadon.]

POGLAVLJE 107. PORIJEKLO I PRIRODA MISAONIH ISPRAVLJAČA

↩ 106

Knjiga Urantije

108 ↪

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 107

PORIJEKLO I PRIRODA MISAONIH ISPRAVLJAČA

Sekcije

Uvod

1. PORIJEKLO MISAONIH ISPRAVLJAČA
2. PODJELA ISPRAVLJAČA
3. SVIJET BOŽANSTVENOSTI - DOM ISPRAVLJAČA
4. PRIRODA I PRISUTNOST ISPRAVLJAČA
5. UMNOST ISPRAVLJAČA
6. ISPRAVLJAČI KAO ČISTI DUHOVI
7. ISPRAVLJAČI I LIČNOST

PAPER 107

ORIGIN AND NATURE OF THOUGHT ADJUSTERS

SECTIONS

Introduction

1. Origin of Thought Adjusters
2. Classification of Adjusters
3. The Divinington Home of Adjusters
4. Nature and Presence of Adjusters
5. Adjuster Mindedness
6. Adjusters as Pure Spirits
7. Adjusters and Personality

Uvod

PREMDA Otac Svih osobno živi na Raju, u samom središtu svemira, on je istinski prisutan na svjetovima prostora u umovima svoje nebrojene djece vremena u kojoj živi u vidu Tajanstvenih Osmatrača. Vječni Otac je istodobno najviše udaljen i najintimnije povezan sa svojim planetarnim smrtnicima.

Ispravljači su stvarnost Očeve ljubavi utjelovljena u ljudskim dušama; oni su istinska garancija čovjekova vječnog života zarobljena u smrtnom umu; oni su bit usavršene ličnosti finaliste koju čovjek može prijevremeno okusiti u vremenu dok postupno ovladava božanskom vještinom življenja Očeve volje, korak po korak, uspinjući se svemirom za svemirom, dok istinski ne postigne božansku prisutnost svoga Rajskog

INTRODUCTION

107:0.1 (1176.1) ALTHOUGH the Universal Father is personally resident on Paradise, at the very center of the universes, he is also actually present on the worlds of space in the minds of his countless children of time, for he indwells them as the Mystery Monitors. The eternal Father is at one and the same time farthest removed from, and most intimately associated with, his planetary mortal sons.

107:0.2 (1176.2) The Adjusters are the actuality of the Father's love incarnate in the souls of men; they are the veritable promise of man's eternal career imprisoned within the mortal mind; they are the essence of man's perfected finaliter personality, which he can foretaste in time as he progressively masters the divine technique of achieving the living of the Father's will, step by step, through the ascension of universe upon universe until he

Oca.

Bog se, naredivši čovjeku da bude savršen kao što je on sam savršen, spustio u vidu Ispravljača da postane čovjekov iskustveni suradnik u postignuću uzvišene sudbine koja se na taj način uspostavlja. Fragment Boga koji živi u čovjekovu umu predstavlja apsolutnu i bezuvjetnu garanciju da čovjek može naći Oca Svih u suradnji s božanskim Ispravljačem koji je došao od Boga da nađe čovjeka i da ga učini svojim sinom za života u tijelu.

Svaki smrtnik koji je vidio Sina Stvoritelja vidio je Oca Svih, a u osobi u kojoj živi božanski Ispravljač, živi i Rajski Otac. Svaki smrtnik koji bilo svjesno ili nesvjesno slijedi vodstvo svoga Ispravljača, živi u skladu s Božjom voljom. Svijest o prisutnosti Ispravljača jednaka je svijesti o Božjoj prisutnosti. Vječni spoj Ispravljača s čovjekovom evolucijskom dušom predstavlja istinsko iskustvo vječne zajednice s Bogom koju čovjek ostvaruje kao kozmički suradnik Božanstva.

Ispravljač je taj koji u čovjeku budi tu neutaživu čežnju i neprestanu žudnju da bude poput Boga, da dostigne Raj i da tu iskaže obožavanje pred istinskom osobom Božanstva koja je beskonačni izvor ovog božanskog dara. Ispravljač je živa prisutnost koja uistinu povezuje smrtnog sina s njegovim Rajskim Ocem i koja ga privlači sve bliže i bliže Ocu. Ispravljač je naša kompenzacija koja služi izjednačavanju ogromnog kozmičkog napona izazvanog čovjekovom golemom udaljenosti od Boga i stupnjem čovjekove djelomičnosti nasuprot univerzalnosti vječnog Oca.

Ispravljač je apsolutna bit beskonačnog bića zatvorena u umu konačnog stvorenog bića koja, ovisno o odlukama takvog smrtnika, s vremenom može upotpuniti ovu privremenu zajednicu između Boga i čovjeka i doista proizvesti novu vrstu bića posvećenu vječnoj kozmičkoj službi. Ispravljač je božanska stvarnost svemira koja obistinjuje istinu da je Bog čovjekov Otac. Ispravljač je čovjekov pouzdani kozmički kompas koji uvijek nepogrešivo upućuje čovjekovu dušu prema Bogu.

Na evolucijskim svjetovima, stvorena bića obdarena voljom prolaze kroz tri opća razvojna stadija: Od primitivnog Ispravljača do punog fizičkog razvoja - otprilike dvadeset godina na Urantiji - Ispravljači se ponekad nazivaju Misaoni Izmjenitelji. Od toga doba do zrelosti - otprilike četrdeset godina - Tajanstveni Osmatrači se nazivaju Misaoni Ispravljači. Od postignuća slobode odlučivanja do oslobođenja od tijela, oni se često nazivaju Misaoni Upravitelji. Ove tri faze smrtnog života nemaju nikakve veze s tri faze Ispravljačeva napredovanja u duplikaciji uma i

actually attains the divine presence of his Paradise Father.

107:0.3 (1176.3) God, having commanded man to be perfect, even as he is perfect, has descended as the Adjuster to become man's experiential partner in the achievement of the supernal destiny which has been thus ordained. The fragment of God which indwells the mind of man is the absolute and unqualified assurance that man can find the Universal Father in association with this divine Adjuster, which came forth from God to find man and sonship him even in the days of the flesh.

107:0.4 (1176.4) Any mortal who has seen a Creator Son has seen the Universal Father, and he who is indwelt by a divine Adjuster is indwelt by the Paradise Father. Every mortal who is consciously or unconsciously following the leading of his indwelling Adjuster is living in accordance with the will of God. Consciousness of Adjuster presence is consciousness of God's presence. Eternal fusion of the Adjuster with the evolutionary soul of man is the factual experience of eternal union with God as a universe associate of Deity.

107:0.5 (1176.5) It is the Adjuster who creates within man that unquenchable yearning and incessant longing to be like God, to attain Paradise, and there before the actual person of Deity to worship the infinite source of the divine gift. The Adjuster is the living presence which actually links the mortal son with his Paradise Father and draws him nearer and nearer to the Father. The Adjuster is our compensatory equalization of the enormous universe tension which is created by the distance of man's removal from God and by the degree of his partiality in contrast with the universality of the eternal Father.

107:0.6 (1176.6) The Adjuster is an absolute essence of an infinite being imprisoned within the mind of a finite creature which, depending on the choosing of such a mortal, can eventually consummate this temporary union of God and man and veritably actualize a new order of being for unending universe service. The Adjuster is the divine universe reality which factualizes the truth that God is man's Father. The Adjuster is man's infallible cosmic compass, always and unerringly pointing the soul Godward.

107:0.7 (1177.1) On the evolutionary worlds, will creatures traverse three general developmental stages of being: From the arrival of the Adjuster to comparative full growth, about twenty years of age on Urantia, the Monitors are sometimes designated Thought Changers. From this time to the attainment of the age of discretion, about forty years, the Mystery Monitors are called Thought Adjusters. From the attainment of discretion to deliverance from the flesh, they are often referred to as Thought Controllers. These three phases of mortal life have no connection with the three

evoluciji duše.

stages of Adjuster progress in mind duplication and soul evolution.

1. PORIJEKLO MISAONIH ISPRAVLJAČA

Kako Misaoni Ispravljači u biti potječu od izvornog Božanstva, nitko se ne usuđuje autoritativno govoriti o njihovoj prirodi i porijeklu; ja jedino mogu iznijeti predanja Svijeta Spasenja i vjerovanja Uverse; jedino mogu objasniti kako mi promatramo ove Tajanstvene Osmatrače i s njima povezane jedinke širom velikog svemira.

Premda postoje različita mišljenja o načinu darivanja Misaonih Ispravljača, ne postoje nikakve razlike u mišljenju kad je riječ o njihovu porijeklu; svi se slažu da oni dolaze izravno od Oca Svih, Prvog Izvora i Središta. Oni nisu stvorena bića; oni su fragmentirane jedinke koje su istinska prisutnost beskonačnog Boga. Zajedno sa svojim mnogobrojnim neobznanim suradnicima, Ispravljači su čista i nepatvorena božanstvenost, bezuvjetni i neublaženi dijelovi Božanstva; oni su od Boga i koliko smo mi u stanju opaziti, *oni su Bog*.

Mi ne znamo vrijeme kada Misaoni Ispravljači počinju egzistenciju odvojenu od apsolutnosti Prvog Izvora i Središta; niti znamo njihov broj. Znamo vrlo malo o njihovim karijerama prije nego stignu na planete vremena i započnu prebivanje u ljudskim umovima, ali od tada smo više ili manje upoznati s njihovim kozmičkim napretkom do i uključujući puno ostvarenje njihovih trojedinih sudbina: postignuće ličnosti spajanjem s nekim uspinjućim smrtnikom, postignuće ličnosti riječju Oca Svih ili oslobođenje od poznatih dužnosti Misaonih Ispravljača.

Iako ne znamo, mi pretpostavljamo da se s povećanjem svemira i porastom broja kandidata za spajanje s Ispravljačima, neprestano individualiziraju novi Ispravljači. No, jednako je moguće da griješimo u pokušaju da utvrdimo njihov broj; kao i sam Bog, moguće je da su ovi fragmenti njegove nedokučive prirode egzistencijalno beskonačni.

Tehnika postanka Misaonih Ispravljača jedna je od neotkrivenih funkcija Oca Svih. Imamo razloga vjerovati da nitko od drugih apsolutnih suradnika Prvog Izvora i Središta ne sudjeluje u stvaranju fragmenata Oca. Ispravljači su jednostavno i vječno božanski darovi; oni su od Boga, iz Boga i poput Boga.

U svom odnosu prema bića s kojima se spajaju, oni otkrivaju ljubav i duhovnu službu,

1. ORIGIN OF THOUGHT ADJUSTERS

107:1.1 (1177.2) Since Thought Adjusters are of the essence of original Deity, no one may presume to discourse authoritatively upon their nature and origin; I can only impart the traditions of Salvington and the beliefs of Uversa; I can only explain how we regard these Mystery Monitors and their associated entities throughout the grand universe.

107:1.2 (1177.3) Though there are diverse opinions regarding the mode of the bestowal of Thought Adjusters, there exist no such differences concerning their origin; all are agreed that they proceed direct from the Universal Father, the First Source and Center. They are not created beings; they are fragmentized entities constituting the factual presence of the infinite God. Together with their many unrevealed associates, the Adjusters are undiluted and unmixed divinity, unqualified and unattenuated parts of Deity; they are of God, and as far as we are able to discern, *they are God*.

107:1.3 (1177.4) As to the time of their beginning separate existences apart from the absoluteness of the First Source and Center, we do not know; neither do we know their number. We know very little concerning their careers until they arrive on the planets of time to indwell human minds, but from that time on we are more or less familiar with their cosmic progressions up to and including the consummation of their triune destinies: attainment of personality by fusion with some mortal ascender, attainment of personality by fiat of the Universal Father, or liberation from the known assignments of Thought Adjusters.

107:1.4 (1177.5) Although we do not know, we presume that Adjusters are being constantly individualized as the universe enlarges, and as the candidates for Adjuster fusion increase in numbers. But it may be equally possible that we are in error in attempting to assign a numerical magnitude to the Adjusters; like God himself, these fragments of his unfathomable nature may be existentially infinite.

107:1.5 (1177.6) The technique of the origin of the Thought Adjusters is one of the unrevealed functions of the Universal Father. We have every reason to believe that none of the other absolute associates of the First Source and Center have aught to do with the production of Father fragments. Adjusters are simply and eternally the divine gifts; they are of God and from God, and they are like God.

107:1.6 (1177.7) In their relationship to fusion creatures they reveal a supernal love and spiritual ministry

snažno potvrđujući činjenicu da je Bog duh. No, pored ove transcendentne službe, tu se odvija i mnogo toga što nije obznanjeno smrtnicima Urantije. Niti mi u potpunosti razumijemo ono što se zapravo dešava kada Otac Svih daruje dio sebe da bude dio ličnosti stvorenog bića vremena. A uzlazni uspon Rajskih finalista još uvijek nije obznanio pune mogućnosti koje su svojstvene ovoj uzvišenoj suradnji između čovjeka i Boga. Na koncu, fragmenti Oca moraju biti dar apsolutnog Boga onim stvorenim bićima čija sudbina pruža mogućnost postignuća Boga kao apsoluta.

Upravo kao što Otac Svih fragmentira svoje predlično Božanstvo, tako Beskonačni Duh individualizira dijelove svog predumnog duha da dođu prebivati i istinski se spojiti s evolucijskim dušama preživjelih smrtnika iz skupine koja se spaja s duhom. No, priroda Vječnog Sina se ne može tako fragmentirati; duh Izvornog Sina je bilo razliven ili nezavisno osoban. Stvorena bića koja se spajaju sa Sinom ujedanju se s individualiziranim darovima duha Sinova Stvoritelja koji su od Vječnog Sina.

2. PODJELA ISPRAVLJAČA

Neposredno nakon individualizacije, Ispravljači su početnici kojima je predodređeno da postanu bilo oslobođeni, spojeni ili Personalizirani Osmatrači. Koliko znamo, postoji sedam redova Misaonih Ispravljača, iako nam ova podjela nije sasvim jasna. Ovi redovi obično nose sljedeće nazive:

1. *Ispravljači Početnici*, oni koji su na svojoj prvoj dužnosti u umovima evolucijskih kandidata za vječni život. Tajanstveni Osmatrači ostaju vječno nepromijenjeni u svojoj božanskoj prirodi. Oni su također svi jednaki u svojoj iskustvenoj prirodi kad se spremaju napustiti Svijet Božanstvenosti; kasnija je iskustvena podjela rezultat istinskog iskustva u kozmičkom služenju.

2. *Napredni Ispravljači*, oni koji su bilo jednom ili više puta služili u stvorenim bićima obdarenim voljom na svjetovima gdje konačni spoj znači ujedinjenje identiteta stvorenog bića vremena s individualiziranim dijelom duha koji je ispoljenje Trećeg Izvora i Središta lokalnog svemira.

3. *Vrhovni Ispravljači*, oni Osmatrači koji su služili u pustolovini vremena na evolucijskim svjetovima, ali čiji su ljudski suradnici iz nekog razloga odbacili vječni život, nakon čega su oni postavljeni na druge avanture u drugim smrtnicima drugih evolucijskih svjetova. Vrhovni Ispravljač, iako nije ništa više božanstven nego početni Osmatrač, ima više iskustva i može

that is profoundly confirmative of the declaration that God is spirit. But there is much that takes place in addition to this transcendent ministry that has never been revealed to Urantia mortals. Neither do we fully understand just what really transpires when the Universal Father gives of himself to be a part of the personality of a creature of time. Nor has the ascending progression of the Paradise finalizers as yet disclosed the full possibilities inherent in this supernal partnership of man and God. In the last analysis, the Father fragments must be the gift of the absolute God to those creatures whose destiny encompasses the possibility of the attainment of God as absolute.

107:1.7 (1178.1) As the Universal Father fragmentizes his prepersonal Deity, so does the Infinite Spirit individuate portions of his premind spirit to indwell and actually to fuse with the evolutionary souls of the surviving mortals of the spirit-fusion series. But the nature of the Eternal Son is not thus fragmentable; the spirit of the Original Son is either diffuse or discretely personal. Son-fused creatures are united with individualized bestowals of the spirit of the Creator Sons of the Eternal Son.

2. CLASSIFICATION OF ADJUSTERS

107:2.1 (1178.2) Adjusters are individuated as virgin entities, and all are destined to become either liberated, fused, or Personalized Monitors. We understand that there are seven orders of Thought Adjusters, although we do not altogether comprehend these divisions. We often refer to the different orders as follows:

107:2.2 (1178.3) 1. *Virgin Adjusters*, those serving on their initial assignment in the minds of evolutionary candidates for eternal survival. Mystery Monitors are eternally uniform in divine nature. They are also uniform in experiential nature as they first go out from Divinington; subsequent experiential differentiation is the result of actual experience in universe ministry.

107:2.3 (1178.4) 2. *Advanced Adjusters*, those who have served one or more seasons with will creatures on worlds where the final fusion takes place between the identity of the creature of time and an individualized portion of the spirit of the local universe manifestation of the Third Source and Center.

107:2.4 (1178.5) 3. *Supreme Adjusters*, those Monitors that have served in the adventure of time on the evolutionary worlds, but whose human partners for some reason declined eternal survival, and those that have been subsequently assigned to other adventures in other mortals on other evolving worlds. A supreme Adjuster, though no more divine than a virgin Monitor, has had more experience,

postići u ljudskom umu to što manje iskusan Ispravljač nije u stanju učiniti.

4. *Iščezli Ispravljači*. Ovdje se prekidaju naša nastojanja da slijedimo put Tajanstvenih Osmatrača. Ovo je četvrti stadij službe s kojim nismo posve upoznati. Prema učenju Melkizedeka, Ispravljači četvrtog stupnja izvršavaju naročite osobne dužnosti, lutajući svemirom nad svemirima. Osamljeni Glasnici su skloni vjerovati da su ovi Ispravljači objedinjeni s Prvim Izvorom i Središtem, i da uživaju u razdoblju okrepljujuće suradnje sa samim Ocem. Sasvim je moguće da Ispravljač može lutati glavnim svemirom dok je istodobno odjedinjen sa sveprisutnim Ocem.

5. *Oslobođeni Ispravljači*, oni Tajanstveni Osmatrači koji su vječno oslobođeni vremenske službe u korist smrtnika evoluirajućih planeta. Kakvu ulogu oni mogu igrati, mi ne znamo.

6. *Spojeni Ispravljači* - finalisti - oni koji su spojeni s uspinjućim stvorenim bićima nadsvemira, vječni suradnici uspinjućih vremenskih bića Rajskog Zbora Finalista. Misaoni Ispravljači se obično spajaju s uzlaznim smrtnicima vremena, i s ovim se preživjelim smrtnicima uvode u zapisnik na Svijetu Uspona i drugdje; oni slijede put uspinjućih bića. Nakon spajanja s uspinjućom evolucijskom dušom, čini se da se Ispravljač prevodi s apsolutne egzistencijalne razine svemira na konačnu iskustvenu razinu suradnje s upinjućom ličnosti. Dok zadržava svoj karakter egzistencijalne božanske prirode, spojeni Ispravljač postaje neraskidivo povezan s uzlaznom karijerom preživjelog smrtnika.

7. *Personalizirani Ispravljači*, oni koji su služili s utjelovljenim Rajskim Sinovima, kao i mnogi koji su se naročito iskazali za boravka u smrtnom umu, ali čiji su suradnici odbacili opstanak. Imamo razloga vjerovati da takvi Ispravljači postižu personalizaciju na preporuku Starih Dana nadsvemira u kojem služe.

Postoji mnogo načina na koje se ti tajanstveni fragmenti Boga mogu klasificirati: prema svemiru u kojem služe, prema uspjehu prilikom boravka u pojedinom smrtniku, čak i prema rasnom porijeklu smrtnika koji je kandidat za spajanje.

can do things in the human mind which a less experienced Adjuster could not do.

107:2.5 (1178.6) 4. *Vanished Adjusters*. Here occurs a break in our efforts to follow the careers of the Mystery Monitors. There is a fourth stage of service about which we are not sure. The Melchizedeks teach that the fourth-stage Adjusters are on detached assignments, roaming the universe of universes. The Solitary Messengers are inclined to believe that they are at one with the First Source and Center, enjoying a period of refreshing association with the Father himself. And it is entirely possible that an Adjuster could be roaming the master universe simultaneously with being at one with the omnipresent Father.

107:2.6 (1178.7) 5. *Liberated Adjusters*, those Mystery Monitors that have been eternally liberated from the service of time for the mortals of the evolving spheres. What functions may be theirs, we do not know.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fused Adjusters* — finaliters — those who have become one with the ascending creatures of the superuniverses, the eternity partners of the time ascenders of the Paradise Corps of the Finality. Thought Adjusters ordinarily become fused with the ascending mortals of time, and with such surviving mortals they are registered in and out of Ascendington; they follow the course of ascendant beings. Upon fusion with the ascending evolutionary soul, it appears that the Adjuster translates from the absolute existential level of the universe to the finite experiential level of functional association with an ascending personality. While retaining all of the character of the existential divine nature, a fused Adjuster becomes indissolubly linked with the ascending career of a surviving mortal.

107:2.8 (1179.2) 7. *Personalized Adjusters*, those who have served with the incarnated Paradise Sons, together with many who have achieved unusual distinction during the mortal indwelling, but whose subjects rejected survival. We have reasons for believing that such Adjusters are personalized on the recommendations of the Ancients of Days of the superuniverse of their assignment.

107:2.9 (1179.3) There are many ways in which these mysterious God fragments can be classified: according to universe assignment, by the measure of success in the indwelling of an individual mortal, or even by the racial ancestry of the mortal candidate for fusion.

3. SVIJET BOŽANSTVENOSTI - DOM

ISPRAVLJAČA

Čini se da sve kozmičke aktivnosti koje se tiču odašiljanja, vođenja, usmjeravanja i povratka

3. THE DIVININGTON HOME OF ADJUSTERS

107:3.1 (1179.4) All universe activities related to the dispatch, management, direction, and return of the

Tajanstvenih Osmatrača koji služe u sedam nadsvemira ukazuju na jedno središte - sveti planet Svijeta Božanstvenosti. Koliko ja znam, nitko osim Ispravljača i drugih jedinki Oca ne пребива на том planetу. Moguće je da i mnogi drugi neobznanjeni predlični entiteti dijele ovaj Svijet Božanstvenosti s Ispravljačima. Pretpostavljamo da ove druge jedinke mnogu na neki način biti povezane sa sadašnjom ili budućom službom Tajanstvenih Osmatrača. No, ne možemo to definitivno utvrditi.

Kad se Misaoni Ispravljači vraćaju Ocu, oni se vraćaju u domenu svog navodnog porijekla, Sferu Božanstvenosti; a oni vjerojatno kao dio ovog iskustva uspostavljaju stvarni kontakt s ličnosti Oca na Raju, kao i specijaliziranim ispoljenjem Očeve božanstvenosti koje se navodno nalazi na ovom svetom planetu.

Iako znamo ponešto o svih sedam svetih planeta Raja, o Sferi Božanstvenosti znamo najmanje. Bića visokih duhovnih redova primaju samo tri božanske naredbe, a to su:

1. Uvijek pokazati odgovarajuće poštovanje prema iskustvu i obdarenjima svojih starješina i nadređenih.
2. Uvijek biti obzirni prema ograničenjima i neiskustvu mlađih i podređenih suradnika.
3. Nikad ne pokušati slijetanje na obalama Svijeta Božanstvenosti.

Često sam razmišljao kako bi meni bilo beskorisno posjetiti Svijet Božanstvenosti; osim Personaliziranih Ispravljača koje sam već imao priliku upoznati, vjerojatno ne bih bio u stanju vidjeti bilo koje druge žitelje. Uvjeren sam da na Svijetu Božanstvenosti ne postoji apsolutno ništa istinski vrijedno i korisno za mene, ništa bitno mome rastu i razvoju, jer mi posjeta inače ne bi bila uskraćena.

Budući da možemo naučiti samo malo ili gotovo ništa o prirodi i porijeklu Ispravljača na Svijetu Božanstvenosti, primorani smo osloniti se na mnoštvo drugih izvora, te dalje moramo sabirati, povezati i uskladiti tako stečena saznanja kako bi ih učinili informativno korisnim.

Hrabrost i mudrost Misaonih Ispravljača svjedoče da su prošli kroz obuku ogromnog opsega i dometa. Budući da nisu ličnosti, oni moraju proći kroz ovaj trening u obrazovnim ustanovama Svijeta Božanstvenosti. Jedinstveni Personalizirani Ispravljači nedvojbeno služe kao učitelji Ispravljačima koji pohađaju škole na Svijetu Božanstvenosti. A mi znamo da nakon što je prvi Rajski Sin Mihael završio svoje sedmo darivanje u

Mystery Monitors from service in all of the seven superuniverses seem to be centered on the sacred sphere of Divinington. As far as I know, none but Adjusters and other entities of the Father have been on that sphere. It seems likely that numerous unrevealed prepersonal entities share Divinington as a home sphere with the Adjusters. We conjecture that these fellow entities may in some manner be associated with the present and future ministry of the Mystery Monitors. But we really do not know.

107:3.2 (1179.5) When Thought Adjusters return to the Father, they go back to the realm of supposed origin, Divinington; and probably as a part of this experience, there is actual contact with the Father's Paradise personality as well as with the specialized manifestation of the Father's divinity which is reported to be situated on this secret sphere.

107:3.3 (1179.6) Although we know something of all the seven secret spheres of Paradise, we know less of Divinington than of the others. Beings of high spiritual orders receive only three divine injunctions, and they are:

107:3.4 (1179.7) 1. Always to show adequate respect for the experience and endowments of their seniors and superiors.

107:3.5 (1179.8) 2. Always to be considerate of the limitations and inexperience of their juniors and subordinates.

107:3.6 (1179.9) 3. Never to attempt a landing on the shores of Divinington.

107:3.7 (1179.10) I have often reflected that it would be quite useless for me to go to Divinington; I probably should be unable to see any resident beings except such as the Personalized Adjusters, and I have seen them elsewhere. I am very sure there is nothing on Divinington of real value or profit to me, nothing essential to my growth and development, or I should not have been forbidden to go there.

107:3.8 (1180.1) Since we can learn little or nothing of the nature and origin of Adjusters from Divinington, we are compelled to gather information from a thousand and one different sources, and it is necessary to assemble, associate, and correlate this accumulated data in order that such knowledge may be informative.

107:3.9 (1180.2) The valor and wisdom exhibited by Thought Adjusters suggest that they have undergone a training of tremendous scope and range. Since they are not personalities, this training must be imparted in the educational institutions of Divinington. The unique Personalized Adjusters no doubt constitute the personnel of the Adjuster training schools of Divinington. And we do know that this central and

korist rasa i bića svog prostranog svemira, ovim središnjim i kontrolnim zborom Ispravljača predsjedava njegov Personalizirani Ispravljač.

Doista malo znamo o nepersonaliziranim Ispravljačima; mi samo imamo priliku sresti i komunicirati s personaliziranim redovima. Oni se registriraju na Svijetu Božanstvenosti i uvijek su poznati po imenu, a ne po broju. Personalizirani Ispravljači su trajno smješteni na Svijetu Božanstvenosti; ovaj sveti planet je njihov dom. Oni napuštaju ovo mjesto jedino po volji Oca Svih. Mali broj se nalazi u područjima lokalnih svemira, dok je veći broj prisutan u središnjem svemiru.

4. PRIRODA I PRISUTNOST ISPRAVLJAČA

Reći da je Misaoni Ispravljač božanstven znači priznati njegovu prirodu i porijeklo. Vrlo je vjerojatno da takva čistota božanstvenosti obuhvaća bit potencijala svih osobina Božanstva koje mogu ući u sastav takvog fragmenta apsolutne biti univerzalne prisutnosti vječnog i beskonačnog Rajskog Oca.

Stvarno porijeklo Ispravljača mora biti beskonačno, a prethodno spoju s besmrtnom dušom evoluirajućih smrtnika, njihova stvarnost mora graničiti s apsolutnosti. Ispravljači nisu apsolutni u univerzalnom smislu, onako kako je Božanstvo apsolutno, ali oni su vjerojatno istinski apsolutni u okviru potencijala svoje fragmentirane prirode. Oni su ograničeni u univerzalnosti, ali ne u prirodi; ograničeni su u opsežnosti, ali u intenzitetu značenja, vrijednosti i činjenice, *oni su apsolutni*. Iz tog razloga mi ponekad nazivamo božanske darove uvjetovano apsolutnim fragmentima Oca.

Ispravljač nikada nije bio nevjeran Rajskom Ocu; niži redovi osobnih stvorenih bića se ponekad moraju boriti sa svojim nelojalnim suradnicima, ali to nije slučaj s Ispravljačima; oni su vrhovni i nepogrešivi u svojoj uzvišenoj sferi službe stvorenim bićima i funkcioniranja u svemiru.

Nepersonalizirani Ispravljači su vidljivi samo Personaliziranim Ispravljačima. Moj red bića, Osamljeni Glasnici, zajedno s Nadahnutim Duhovima Trojstva, može otkriti prisutnost Ispravljača zahvaljujući duhovnoj reaktivnosti; čak i serafini ponekad mogu opaziti luminiscenciju duha koja navodno prati prisutnost Osmatrača u materijalnim umovima ljudi; ali nitko od nas nije u stanju razlučiti stvarnu prisutnost Ispravljača osim ako su personalizirani, iako je moguće spoznati njihovu prirodu ako su spojeni s ličnostima

supervising corps is presided over by the now Personalized Adjuster of the first Paradise Son of the Michael order to complete his sevenfold bestowal upon the races and peoples of his universe realms.

107:3.10 (1180.3) We really know very little about the nonpersonalized Adjusters; we only contact and communicate with the personalized orders. These are christened on Divinington and are always known by name and not by number. The Personalized Adjusters are permanently domiciled on Divinington; that sacred sphere is their home. They go out from that abode only by the will of the Universal Father. Very few are found in the domains of the local universes, but larger numbers are present in the central universe.

4. NATURE AND PRESENCE OF ADJUSTERS

107:4.1 (1180.4) To say that a Thought Adjuster is divine is merely to recognize the nature of origin. It is highly probable that such purity of divinity embraces the essence of the potential of all attributes of Deity which can be contained within such a fragment of the absolute essence of the universal presence of the eternal and infinite Paradise Father.

107:4.2 (1180.5) The actual source of the Adjuster must be infinite, and before fusion with the immortal soul of an evolving mortal, the reality of the Adjuster must border on absoluteness. Adjusters are not absolutes in the universal sense, in the Deity sense, but they are probably true absolutes within the potentialities of their fragmented nature. They are qualified as to universality but not as to nature; in extensiveness they are limited, but in intensiveness of meaning, value, and fact *they are absolute*. For this reason we sometimes denominate the divine gifts as the qualified absolute fragments of the Father.

107:4.3 (1180.6) No Adjuster has ever been disloyal to the Paradise Father; the lower orders of personal creatures may sometimes have to contend with disloyal fellows, but never the Adjusters; they are supreme and infallible in their supernal sphere of creature ministry and universe function.

107:4.4 (1180.7) Nonpersonalized Adjusters are visible only to Personalized Adjusters. My order, the Solitary Messengers, together with Inspired Trinity Spirits, can detect the presence of Adjusters by means of spiritual reactive phenomena; and even seraphim can sometimes discern the spirit luminosity of supposed association with the presence of Monitors in the material minds of men; but none of us are able actually to discern the real presence of Adjusters, not unless they have been personalized, albeit their natures are

uspinjućih smrtnika evolucijskih svjetova. To što Ispravljajući nisu vidljivi svim bićima jasno ukazuje na njihovo visoko i isključivo božansko porijeklo i prirodu.

Postoji karakteristično svjetlo - luminiscencija duha - koja prati ovu božansku prisutnost i koja je uopćeno vezana uz Misaone Ispravljajuće. U svemiru Nebadonu ta je luminiscencija Raja široko poznata kao "smjernica svjetla," a na Uversi nosi naziv "svjetlo života." Na Urantiji se ovaj fenomen ponekad naziva "to svjetlo istinito koje rasvjetljuje svakog čovjeka koji dolazi na svijet."

Personalizirani Misaoni Ispravljajući su vidljivi svim bićima koja su dostigla Oca Svih. Ispravljajući svih stadija, zajedno sa svim drugim bićima, entitetima, duhovima, ličnostima i ispoljenjima duha, su uvijek primjetni onim Vrhovnim Ličnostima Stvoritelja koje vuku porijeklo od Rajskih Božanstava i koje predsjedavaju u nad glavnim vladama velikog svemira.

Možete li shvatiti što to stvarno znači da u vama živi Ispravljajući? Možete li zbilja shvatiti što to znači da apsolutni fragment apsolutnog i beskonačnog Božanstva, Oca Svih, živi u vama i da se spaja s vašim konačnim smrtnim prirodom? Kad se smrtni čovjek spoji s istinskim fragmentom egzistencijalnog Uzroka cijelog kozmosa, ne postoje nikakva ograničenja nad sudbinom tako neusporedive i nezamislive suradnje. U vječnosti, čovjek će otkriti ne samo beskonačnost objektivnog Božanstva, već i beskrajnu potencijalnost subjektivnog fragmenta istog ovog Boga. Uvijek će Ispravljajući otkrivati smrtnoj ličnosti čudo Božje, i nikad ta uzvišena objava neće doći do kraja, jer Ispravljajući je od Boga i kao Bog smrtnom čovjeku.

5. UMNOST ISPRAVLJAČA

Evolucijski smrtnici su skloni gledati na um kao kozmičko posredovanje između duha i materije, jer to je doista glavna služba uma koja je vama primjetna. Ljudima je stoga vrlo teško shvatiti kako Misaoni Ispravljajući mogu imati umove, budući da Ispravljajući predstavljaju fragmentacije Boga na apsolutnoj razini stvarnosti koja nije samo predlična, već prethodi svakom razdvajanju energije i duha. Na monističkoj razini koja predhodi razdvajanju energije i duha ne bi moglo biti posredničkog djelovanja uma, jer tu ne postoji raskol koji se treba premostiti.

Kako su Ispravljajući u stanju planirati, raditi i voljeti, oni moraju imati individualne moći

perceivable in union with the fused personalities of the ascending mortals from the evolutionary worlds. The universal invisibility of the Adjusters is strongly suggestive of their high and exclusive divine origin and nature.

107:4.5 (1181.1) There is a characteristic light, a spirit luminosity, which accompanies this divine presence, and which has become generally associated with Thought Adjusters. In the universe of Nebadon this Paradise luminosity is widespreadly known as the "pilot light"; on Uversa it is called the "light of life." On Urantia this phenomenon has sometimes been referred to as that "true light which lights every man who comes into the world."

107:4.6 (1181.2) To all beings who have attained the Universal Father, the Personalized Thought Adjusters are visible. Adjusters of all stages, together with all other beings, entities, spirits, personalities, and spirit manifestations, are always discernible by those Supreme Creator Personalities who originate in the Paradise Deities, and who preside over the major governments of the grand universe.

107:4.7 (1181.3) Can you really realize the true significance of the Adjuster's indwelling? Do you really fathom what it means to have an absolute fragment of the absolute and infinite Deity, the Universal Father, indwelling and fusing with your finite mortal natures? When mortal man fuses with an actual fragment of the existential Cause of the total cosmos, no limit can ever be placed upon the destiny of such an unprecedented and unimaginable partnership. In eternity, man will be discovering not only the infinity of the objective Deity but also the unending potentiality of the subjective fragment of this same God. Always will the Adjuster be revealing to the mortal personality the wonder of God, and never can this supernal revelation come to an end, for the Adjuster is of God and as God to mortal man.

5. ADJUSTER MINDEDNESS

107:5.1 (1181.4) Evolutionary mortals are prone to look upon mind as a cosmic mediation between spirit and matter, for that is indeed the principal ministry of mind as discernible by you. Hence it is quite difficult for humans to perceive that Thought Adjusters have minds, for Adjusters are fragmentations of God on an absolute level of reality which is not only prepersonal but also prior to all energy and spirit divergence. On a monistic level antecedent to energy and spirit differentiation there could be no mediating function of mind, for there are no divergencies to be mediated.

107:5.2 (1181.5) Since Adjusters can plan, work, and love, they must have powers of selfhood which are

usporedive s umom. Oni posjeduju neograničenu sposobnost uzajamne komunikacije, kad je riječ o svim oblicima Osmatrača iznad prve ili početne skupine. Ne možemo reći gotovo ništa o prirodi i sadržaju njihovih komunikacija, jer nam nisu poznate. Ali znamo da oni moraju imati neki oblik umnosti, inače ne bi mogli biti personalizirani.

Umnost Misaonih Ispravljača nalikuje umnosti Oca Svih i Vječnog Sina - koje su prethodile umovima Združenog Činitelja.

Vrsta umu za koju pretpostavljamo da postoji u Ispravljača mora biti slična umnom obdarenju brojnih drugih redova predličnih entiteta koji vjerojatno isto tako vuku porijeklo od Prvog Izvora i Središta. Iako mnoge od ovih vrsta nisu poznate žiteljima Urantije, one ispoljavaju umna svojstva. Također je moguće da se ove individualnosti izvornog Božanstva ujedinjuju s brojnim evoluirajućim tipovima nesmrtnih bića, pa čak i s ograničenim brojem neevolucijskih bića koja su razvila sposobnost z a spajanje s takvim fragmentima Božanstva.

Nakon što se Misaoni Ispravljač spoji s evoluirajućom besmrtnom morontija dušom preživjelog ljudskog bića, moguće je opaziti da Ispravljačev um postoji zasebno od uma stvorenog bića sve dok uspinjući smrtnik ne postigne razine duha svojim napredovanjem u svemiru.

Nakon postizanja finalističkih razina uzlaznog iskustva, ovi duhovi šestog stadija naočigled uzrokuju promjenu u nekoj komponenti uma koja obilježava uniju određenih faza smrtnog uma i uma Ispravljača, koja je do tada djelovala kao posrednik između božanskih i ljudskih faza takvih uspinjućih ličnosti. To se iskustveno svojstvo uma najvjerojatnije "povrhovljuje," te doprinosi uvećanju iskustvenog obdarenja evolucijskog Božanstva - Vrhovnog Bića.

6. ISPRAVLJAČI KAO ČISTI DUHOVI

U onom obliku u kojem se mogu sresti u iskustvu stvorenog bića, Misaoni Ispravljači ispoljavaju prisutnost i smjernicu djelovanja duha. Ispravljač je uistinu duh, čisti duh, ali i više nego duh. Nikad nismo bili u mogućnosti na zadovoljavajući način klasificirati Tajanstvene Osmatrače; sve što se uistinu može reći o njima je da su istinski nalik Bogu.

Ispravljač je čovjekova mogućnost da postigne vječnost; čovjek je Ispravljačeva mogućost da postigne ličnost. Vaši vas individualni Ispravljači nastoje poduhoviti kako bi učinili

commensurate with mind. They are possessed of unlimited ability to communicate with each other, that is, all forms of Monitors above the first or virgin groups. As to the nature and purport of their intercommunications, we can reveal very little, for we do not know. And we further know that they must be minded in some manner else they could never be personalized.

107:5.3 (1181.6) The mindedness of the Thought Adjuster is like the *mindedness* of the Universal Father and the Eternal Son — that which is ancestral to the *minds* of the Conjoint Actor.

107:5.4 (1181.7) The type of mind postulated in an Adjuster must be similar to the mind endowment of numerous other orders of prepersonal entities which presumably likewise originate in the First Source and Center. Though many of these orders have not been revealed on Urantia, they all disclose minded qualities. It is also possible for these individuations of original Deity to become unified with numerous evolving types of nonmortal beings and even with a limited number of nonevolutionary beings who have developed capacity for fusion with such Deity fragments.

107:5.5 (1182.1) When a Thought Adjuster is fused with the evolving immortal morontia soul of the surviving human, the mind of the Adjuster can only be identified as persisting apart from the creature's mind until the ascending mortal attains spirit levels of universe progression.

107:5.6 (1182.2) Upon the attainment of the finaliter levels of ascendant experience, these spirits of the sixth stage appear to transmute some mind factor representing a union of certain phases of the mortal and Adjuster minds which had previously functioned as liaison between the divine and human phases of such ascending personalities. This experiential mind quality probably "supremacizes" and subsequently augments the experiential endowment of evolutionary Deity — the Supreme Being.

6. ADJUSTERS AS PURE SPIRITS

107:6.1 (1182.3) As Thought Adjusters are encountered in creature experience, they disclose the presence and leading of a spirit influence. The Adjuster is indeed a spirit, pure spirit, but spirit plus. We have never been able satisfactorily to classify Mystery Monitors; all that can certainly be said of them is that they are truly Godlike.

107:6.2 (1182.4) The Adjuster is man's eternity possibility; man is the Adjuster's personality possibility. Your individual Adjusters work to spiritize you in the hope of eternalizing your

vječnim vaš privremeni identitet. Ispravljači su prepuni lijepe i samodarujuće ljubavi Oca duhova. Oni vas istinski i božanski vole; oni su zatočenici nade duha koja je zatvorena u ljudskim umovima. Oni čeznu za trenutkom kad vaši smrtni umovi trebaju postići božanstvenost, koji znači kraj njihove usamljenosti i oslobođenje od ograničenja materijalnog utjelovljenja i ruha vremena.

Put koji vodi k Raju je put postignuća duha, a Ispravljačeva priroda čovjeku vjerno otkriva predočenje duhovne prirode Oca Svih. Moguće da će Ispravljač po okončanju uspona na Raj i u poslije-finalističnim stadijima vječnog života, kontaktirati svog negdašnjeg suradnika i na druge načine, a ne samo kroz službu duha; ali uspon na Raj i finalistički put počivaju na suradnji između sve duhovnijeg smrtnika koji upoznaje Boga i Ispravljačeve duhovne službe koja obznanijuje Boga.

Mi znamo da su Misaoni Ispravljači duhovi - čisti duhovi - vjerojatno apsolutni duhovi. Ali Ispravljač isto tako mora biti nešto više od isključive stvarnosti duha. Pored navodne umnosti, u Ispravljačima se nalaze i komponente čiste energije. Ako se sjetite da je Bog izvor čiste energije i čistog duha, neće vam biti teško uočiti da su i ovi fragmenti i jedno i drugo. Činjenica je da Ispravljači putuju prostorom preko trenutačnog i univerzalnog djelovanja gravitacijskih krugova Otoka Raja.

Uistinu je zagonetno što su Tajanstveni Osmatrači tako povezani s materijalnim krugovima svemira nad svemirima. No, činjenica je da oni putuju cijelim velikim svemirom služeći se krugovima materijalne gravitacije. Sasvim je moguće da su u stanju prodrijeti u vanjske razine prostora; oni sigurno mogu slijediti prisutnost gravitacije Raja u ovim prostranstvima, i premda moj red ličnosti može putovati krugovima uma Združenog Činitelja koji su također izvan granica velikog svemira, nikada nismo zasigurno opazili prisutnost Ispravljača u neistraženim područjima vanjskog prostora.

Pa ipak, dok se Ispravljači koriste krugovima materijalne gravitacije, oni im nisu podređeni kako je to slučaj s materijalnom tvorevinom. Ispravljači su fragmenti koji prethode pojavi gravitacije, a ne fenomen koji iz nje proizlazi; oni su segmentirani na razini kozmičke egzistencije koja teoretski prethodi pojavi gravitacije.

Misaoni Ispravljači nemaju ni trenutka odmora od darovanja smrtnim bićima do njihova oslobođenja na Svijet Božanstvenosti prilikom prirodne smrti njihovih ljudskih štićenika. A ako njihovi smrtni suradnici ne prođu kroz portale prirodne smrti, oni ne mogu doživjeti čak ni ovaj privremeni predah. Misaonim Ispravljačima ne

temporal identity. The Adjusters are saturated with the beautiful and self-bestowing love of the Father of spirits. They truly and divinely love you; they are the prisoners of spirit hope confined within the minds of men. They long for the divinity attainment of your mortal minds that their loneliness may end, that they may be delivered with you from the limitations of material investiture and the habiliments of time.

107:6.3 (1182.5) Your path to Paradise is the path of spirit attainment, and the Adjuster nature will faithfully unfold the revelation of the spiritual nature of the Universal Father. Beyond the Paradise ascent and in the postfinaliter stages of the eternal career, the Adjuster may possibly contact with the onetime human partner in other than spirit ministry; but the Paradise ascent and the finaliter career are the partnership between the God-knowing spiritualizing mortal and the spiritual ministry of the God-revealing Adjuster.

107:6.4 (1182.6) We know that Thought Adjusters are spirits, pure spirits, presumably absolute spirits. But the Adjuster must also be something more than exclusive spirit reality. In addition to conjectured mindedness, factors of pure energy are also present. If you will remember that God is the source of pure energy and of pure spirit, it will not be so difficult to perceive that his fragments would be both. It is a fact that the Adjusters traverse space over the instantaneous and universal gravity circuits of the Paradise Isle.

107:6.5 (1182.7) That the Mystery Monitors are thus associated with the material circuits of the universe of universes is indeed puzzling. But it remains a fact that they flash throughout the entire grand universe over the material-gravity circuits. It is entirely possible that they may even penetrate the outer space levels; they certainly could follow the gravity presence of Paradise into these regions, and though my order of personality can traverse the mind circuits of the Conjoint Actor also beyond the confines of the grand universe, we have never been sure of detecting the presence of Adjusters in the uncharted regions of outer space.

107:6.6 (1183.1) And yet, while the Adjusters utilize the material-gravity circuits, they are not subject thereto as is material creation. The Adjusters are fragments of the ancestor of gravity, not the consequentials of gravity; they have segmentized on a universe level of existence which is hypothetically antecedent to gravity appearance.

107:6.7 (1183.2) Thought Adjusters have no relaxation from the time of their bestowal until the day of their release to start for Divinington upon the natural death of their mortal subjects. And those whose subjects do not pass through the portals of natural death do not even experience this temporary respite. Thought Adjusters do not require energy intake; they are energy, energy of the highest and

treba energija za obnavljanje snage; oni su energija, energija najvišeg i najbožanstvenijeg reda.

most divine order.

7. ISPRAVLJAČI I LIČNOST

Misaoni Ispravljači nisu ličnosti, ali oni su stvarni entiteti; oni su istinski i savršeno individualizirani, ali dok žive u vama smrtnicima, ne mogu biti stvarno personalizirani. Misaoni Ispravljači nisu istinske ličnosti; oni su *istinske stvarnosti*, stvarnosti najčistijeg reda poznatog u svemiru nad svemirima - oni su božanska prisutnost. Premda nisu osobni, ovi se veličanstveni fragmenti Oca obično ubrajaju među bića a često se, u razmatranju duhovnih faza njihove sadašnje službe smrtnicima, smatraju entitetima duha.

Ako Misaoni Ispravljači nisu ličnosti koje imaju povlastice volje i izbora, kako onda mogu odabrati smrtna bića i dobrovoljno se javiti da dođu u ta stvorena bića evolucijskih svjetova? Lako je postaviti takvo pitanje, ali vjerojatno ni jedno biće u svemiru nad svemirima nije u stanju dati precizan odgovor. Čak i moj red ličnosti, Osamljeni Glasnici, nisu u potpunosti u stanju razumjeti obdarenje volje, izbora i ljubavi u entitetima koji nisu lični.

Mi smo često nagađali kako Misaoni Ispravljači moraju imati volju na svim *predličnim* razinama izbora. Oni se dobrovoljno javljaju doći u ljudska bića, planirati čovjekov vječni put, prilagođavati, modificirati i mijenjati detalje prema okolnostima, a sve ove aktivnosti svjedoče o istinskom djelovanju volje. Oni vole smrtnike i djeluju u kozmičkim krizama, uvijek odlučni da se povedu prema čovjekovim odlukama, što sve upućuje na snažno djelovanje volje. U svim situacijama u domeni ljudske volje, oni nedvojbeno pokazuju ponašanje koje svjedoči o ispoljenju moći koje su u svakom smislu jednake volji, najvišoj odlučnosti.

Ako dakle Misaoni Ispravljači posjeduju volju, zašto su podložni smrtnoj volji? Vjerujemo da je to zbog toga što je Ispravljačeva volja, iako ima apsolutnu prirodu, predlična u manifestaciji. Ljudska volja djeluje na razini ličnosti kozmičke stvarnosti a posvuda u svemiru - to što je nelično, podlično i predlično - uvijek reagira na volju i djela postojeće ličnosti.

Širom svemira stvorenih bića i neličnih energija, ne možemo opaziti da se volja, moć odlučivanja, odabir i ljubav ispoljavaju na bilo koji način osim kroz ličnost. Osim u Ispravljačima i drugim sličnim entitetima, ne opažamo

7. ADJUSTERS AND PERSONALITY

107:7.1 (1183.3) Thought Adjusters are not personalities, but they are real entities; they are truly and perfectly individualized, although they are never, while indwelling mortals, actually personalized. Thought Adjusters are not true personalities; they are *true realities*, realities of the purest order known in the universe of universes — they are the divine presence. Though not personal, these marvelous fragments of the Father are commonly referred to as beings and sometimes, in view of the spiritual phases of their present ministry to mortals, as spirit entities.

107:7.2 (1183.4) If Thought Adjusters are not personalities having prerogatives of will and powers of choice, how then can they select mortal subjects and volunteer to indwell these creatures of the evolutionary worlds? This is a question easy to ask, but probably no being in the universe of universes has ever found the exact answer. Even my order of personality, the Solitary Messengers, does not fully understand the endowment of will, choice, and love in entities that are not personal.

107:7.3 (1183.5) We have often speculated that Thought Adjusters must have volition on all *prepersonal* levels of choice. They volunteer to indwell human beings, they lay plans for man's eternal career, they adapt, modify, and substitute in accordance with circumstances, and these activities connote genuine volition. They have affection for mortals, they function in universe crises, they are always waiting to act decisively in accordance with human choice, and all these are highly volitional reactions. In all situations not concerned with the domain of the human will, they unquestionably exhibit conduct which betokens the exercise of powers in every sense the equivalent of will, maximated decision.

107:7.4 (1183.6) Why then, if Thought Adjusters possess volition, are they subservient to the mortal will? We believe it is because Adjuster volition, though absolute in nature, is prepersonal in manifestation. Human will functions on the personality level of universe reality, and throughout the cosmos the impersonal — the nonpersonal, the subpersonal, and the prepersonal — is ever responsive to the will and acts of existent personality.

107:7.5 (1183.7) Throughout a universe of created beings and nonpersonal energies we do not observe will, volition, choice, and love manifested apart from personality. Except in the Adjusters and other similar entities we do not witness these

povezanost između ovih svojstava ličnosti i bezličnih stvarnosti. Nije ispravno govoriti o Ispravljačima kao podličnim entitetima, niti je ispravno nazvati takve entitete nadličnim, ali je sasvim dopustivo govoriti o njima kao predličnim.

Ovi su fragmenti Božanstva poznati našem redu bića kao božanski darovi. Svjesni smo da Ispravljači imaju božansko porijeklo i da su eventualno dokaz i svjedočanstvo da je Otac Svih zadržao ovu metodu izravne i neograničene komunikacije sa svim materijalnim stvorenim bićima širom svih svojih gotovo beskonačnih domena, i to nezavisno od njegove prisutnosti u ličnostima njegovih Rajskih Sinova ili njegove neizravne službe u ličnostima Beskonačnog Duha.

Ne postoje stvorena bića koja ne bi drage volje primila Tajanstvene Osmatrače, ali oni ne žive ni u jednom drugom redu bića osim evolucijskih stvorenja finalističke sudbine koja su obdarena voljom.

[Predstavio Osamljeni Glasnik Orvontona.]

attributes of personality functioning in association with impersonal realities. It would not be correct to designate an Adjuster as subpersonal, neither would it be proper to allude to such an entity as superpersonal, but it would be entirely permissible to term such a being prepersonal.

107:7.6 (1184.1) To our orders of being these fragments of Deity are known as the divine gifts. We recognize that the Adjusters are divine in origin, and that they constitute the probable proof and demonstration of a reservation by the Universal Father of the possibility of direct and unlimited communication with any and all material creatures throughout his virtually infinite realms, and all of this quite apart from his presence in the personalities of his Paradise Sons or through his indirect ministrations in the personalities of the Infinite Spirit.

107:7.7 (1184.2) There are no created beings that would not delight to be hosts to the Mystery Monitors, but no orders of beings are thus indwelt excepting evolutionary will creatures of finaliter destiny.

107:7.8 (1184.3) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 108. MISIJA I SLUŽBA MISAONIHISPRAVLJAČA

⇨ 107

Knjiga Urantije

109 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE**POGLAVLJE 108
MISIJA I SLUŽBA
MISAONIHISPRAVLJAČA****Sekcije****Uvod**

- 1. ODABIR I DODJELA**
- 2. PREDUVJETI ZA DOLAZAK
ISPRAVLJAČA**
- 3. ORGANIZACIJA I ADMINISTRACIJA**
- 4. ODNOS S DRUGIM DUHOVNIM
UTJECAJIMA**
- 5. MISIJA ISPRAVLJAČA**
- 6. BOG U ČOVJEKU**

**PAPER 108
MISSION AND MINISTRY OF
THOUGHT ADJUSTERS****SECTIONS****Introduction**

- 1. Selection and Assignment**
- 2. Prerequisites of Adjuster Indwelling**
- 3. Organization and Administration**
- 4. Relation to Other Spiritual Influences**
- 5. The Adjuster's Mission**
- 6. God in Man**

Uvod

MISAONI Ispravljači imaju zadaću da predstave, da budu, Otac Svih smrtnim stvorenjima vremena i prostora; to je glavni posao božanskih darova. Njihova se misija dalje sastoji u uzdizanju smrtnih umova i prevođenju besmrtnih ljudskih duša do božanskih visina i duhovnih razina savršenstva Raja. A u okviru tog iskustva preobrazbe ljudske prirode stvorenog bića vremena u božansku prirodu vječnog finaliste, Ispravljači dovode u postojanje jedinstven oblik bića, biće koje se sastoji od vječne unije savršenog Ispravljača i usavršenog stvorenog bića, koje se ne može duplicirati niti jednom drugom kozmičkom vještinom.

Ništa u cijelom svemiru ne može nadomjestiti činjenicu iskustva na neegzistencijalnim razinama. Beskonačni Bog je, kao i uvijek, obilan i potpun, beskonačno obuhvaćajući sve osim zla i iskustva stvorenog bića. Bog ne može činiti zlo; on je nepogrešiv. Bog ne može iskustveno znati

INTRODUCTION

108:0.1 (1185.1) THE mission of the Thought Adjusters to the human races is to represent, to be, the Universal Father to the mortal creatures of time and space; that is the fundamental work of the divine gifts. Their mission is also that of elevating the mortal minds and of translating the immortal souls of men up to the divine heights and spiritual levels of Paradise perfection. And in the experience of thus transforming the human nature of the temporal creature into the divine nature of the eternal finaliter, the Adjusters bring into existence a unique type of being, a being consisting in the eternal union of the perfect Adjuster and the perfected creature which it would be impossible to duplicate by any other universe technique.

108:0.2 (1185.2) Nothing in the entire universe can substitute for the fact of experience on nonexistential levels. The infinite God is, as always, replete and complete, infinitely inclusive of all things except evil and creature experience. God cannot do wrong; he is infallible. God cannot

nešto što nije osobno doživio; Božje predznanje je egzistencijalno. Stoga se duh Oca spušta s Raja kako bi s konačnim smrtnicima podijelio svako vjerodostojno iskustvo uspona; a samo takvom metodom egzistencijalni Bog može istinski i doslovce postati čovjekov iskustveni Otac. Beskonačnost vječnog Boga obuhvaća potencijal za konačno iskustvo koji se doista aktualizira u službi Ispravljača, fragmenata koji istinski dijele nestalna iskustva življenja ljudskih bića.

experientially know what he has never personally experienced; God's preknowledge is existential. Therefore does the spirit of the Father descend from Paradise to participate with finite mortals in every bona fide experience of the ascending career; it is only by such a method that the existential God could become in truth and in fact man's experiential Father. The infinity of the eternal God encompasses the potential for finite experience, which indeed becomes actual in the ministry of the Adjuster fragments that actually share the life vicissitude experiences of human beings.

1. ODABIR I DODJELA

Kad se Ispravljači šalju sa Svijeta Božanstvenosti u službu smrtnim bićima, oni su svi jednako obdareni egzistencijalnom božanstvenosti, premda se razlikuju u pogledu iskustvenih svojstava, ovisno o prethodnom kontaktu s evolucijskim stvorenim bićima. Ne možemo objasniti osnove njihove postavke na dužnost, ali pretpostavljamo da se ovi božanski darovi dodjeljuju u skladu s nekim mudrim i učinkovitim principom vječne prilagodbe određenoj ličnosti. Opažamo da iskusniji Ispravljači obično žive u višim tipovima ljudskog uma; ljudsko nasljeđe stoga mora igrati značajnu ulogu u njihovu odabiru i postavci.

Iako ne znamo sa sigurnošću, čvrsto vjerujemo da su svi Misaoni Ispravljači volonteri. No, prije nego se jave, oni potanko razmotre sve podatke u vezi potencijalnog kandidata. Serafinski nacrt porijekla i predviđeni uzorak životnog ponašanja prenose se preko Raja rezervnom zboru Ispravljača na Svijet Božanstvenosti vještinom refleksije s glavnih sjedišta lokalnih svemira prema unutrašnjem sjedištu nadsvemira. Ova prognoza obuhvaća ne samo nasljedne faktore smrtnog kandidata, već i procjenu najvjerojatnijeg intelektualnog obdarenja i duhovne sposobnosti. Ispravljači se tako jave da žive u umovima s čijom su intimnom prirodom već potanko upoznati.

Ispravljači koji se dobrovoljno javljaju na dužnost se naročito zanimaju za tri svojstva ljudskog kandidata:

1. *Intelektualni kapacitet.* Je li um normalan? Koliki je njegov intelektualni potencijal, inteligencijska sposobnost? Da li se osoba može razviti u istinsko biće volje? Hoće li mudrost dobiti priliku za djelovanje?

2. *Duhovna spoznaja.* Kakvi su izgledi za religiozno štovanje, rođenje i rast religiozne prirode. Koliki je potencijal duše, mogući kapacitet za duhovnu prijemчивost?

1. SELECTION AND ASSIGNMENT

108:1.1 (1185.3) When Adjusters are dispatched for mortal service from Divinington, they are identical in the endowment of existential divinity, but they vary in experiential qualities proportional to previous contact in and with evolutionary creatures. We cannot explain the basis of Adjuster assignment, but we conjecture that these divine gifts are bestowed in accordance with some wise and efficient policy of eternal fitness of adaptation to the indwelt personality. We do observe that the more experienced Adjuster is often the indweller of the higher type of human mind; human inheritance must therefore be a considerable factor in determining selection and assignment.

108:1.2 (1185.4) Although we do not definitely know, we firmly believe that all Thought Adjusters are volunteers. But before ever they volunteer, they are in possession of full data respecting the candidate for indwelling. The seraphic drafts of ancestry and projected patterns of life conduct are transmitted via Paradise to the reserve corps of Adjusters on Divinington by the reflectivity technique extending inward from the capitals of the local universes to the headquarters of the superuniverses. This forecast covers not only the hereditary antecedents of the mortal candidate but also the estimate of probable intellectual endowment and spiritual capacity. The Adjusters thus volunteer to indwell minds of whose intimate natures they have been fully apprised.

108:1.3 (1186.1) The volunteering Adjuster is particularly interested in three qualifications of the human candidate:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellectual capacity.* Is the mind normal? What is the intellectual potential, the intelligence capacity? Can the individual develop into a bona fide will creature? Will wisdom have an opportunity to function?

108:1.5 (1186.3) 2. *Spiritual perception.* The prospects of reverential development, the birth and growth of the religious nature. What is the potential of soul, the probable spiritual capacity of receptivity?

3. *Spojene intelektualne i duhovne moći.* Stupanj u kojem se ta dva obdarenja eventualno mogu povezati, kombinirati, tako da se dobije snažan ljudski karakter i potakne odgovajuća evolucija besmrtno duše čija vrijednost osigurava preživljavanje?

Po razmatranju ovih činjenica, vjerujemo da se Osmatrači dobrovoljno javljaju na dužnost. Moguće da se svaki put javi više od jednog Ispravljača; možda nadležni personalizirani redovi odabiru dobrovoljca koji je najbolje u stanju produhoviti i osigurati vječnost ličnosti smrtnog kandidata. (U odabiru i službi Ispravljača spol stvorenog bića ne igra nikakvu ulogu.)

Kratki period koje posreduje između volitiranja i stvarnog slanja Ispravljača vjerojatno prolazi na Svijetu Božanstvenosti, u školama Personaliziranih Osmatrača, gdje se proučava radni uzorak smrtnog uma i daju upute dodijeljenom Ispravljaču o najdjelotvornijim planovima za pristup ličnosti i poduhovljenju uma. Ova razrada umnog modela počiva na procesu povezivanja podataka dobivenih od službe nadsvemirske reflektivnosti. Ovo je barem naše razumijevanje, vjerovanje koje držimo kao rezultat mnoštva informacija prikupljenih kroz brojne kontakte s Personaliziranim Ispravljačima tijekom dugih kozmičkih karijera Osamljenih Glasnika.

Nakon što se Ispravljači istinski odašiljaju sa Svijeta Božanstvenosti, zanemarljiva je vremenska distanca između tog trenutka i njihova pojavljivanja u svijesti njihovih izabranih štićenika. Prosječni tranzitni put Ispravljača od Svijeta Božanstvenosti do Urantije je 117 sati, 42 minuta i 7 sekundi. Praktički svo to vrijeme prolazi na prijavi na Uversi.

2. PREDUVJETI ZA DOLAZAK ISPRAVLJAČA

Iako Ispravljači volontiraju za službu čim se prognoza ljudske ličnosti primi na Svijetu Božanstvenosti, oni se zapravo ne dodjeljuju na dužnost sve dok ličnost ljudskih podanika ne donese svoju prvu moralnu odluku. Ta se prva moralna odluka ljudskog djeteta istog trenutka registrira u sedmom duhu pomoćnika uma djelovanjem Stvaralačkog Duha lokalnog svemira, preko univerzalnog kruga umne gravitacije Združenog Činitelja u nazočnosti Glavnog Duha nadsvemirske nadležnosti, koji smjesta šalje ovu informaciju na Svijet Božanstvenosti. Na Urantiji, Ispravljači stižu u ljudske umove u prosjeku nešto prije njihova šestog rođendana. U sadašnjoj

108:1.6 (1186.4) 3. *Combined intellectual and spiritual powers.* The degree to which these two endowments may possibly be associated, combined, so as to produce strength of human character and contribute to the certain evolution of an immortal soul of survival value.

108:1.7 (1186.5) With these facts before them, it is our belief that the Monitors freely volunteer for assignment. Probably more than one Adjuster volunteers; perhaps the supervising personalized orders select from this group of volunteering Adjusters the one best suited to the task of spiritualizing and eternalizing the personality of the mortal candidate. (In the assignment and service of the Adjusters the sex of the creature is of no consideration.)

108:1.8 (1186.6) The short time intervening between the volunteering and the actual dispatch of the Adjuster is presumably spent in the Divinington schools of the Personalized Monitors where a working pattern of the waiting mortal mind is utilized in instructing the assigned Adjuster as to the most effective plans for personality approach and mind spiritization. This mind model is formulated through a combination of data supplied by the superuniverse reflectivity service. At least this is our understanding, a belief which we hold as the result of putting together information secured by contact with many Personalized Adjusters throughout the long universe careers of the Solitary Messengers.

108:1.9 (1186.7) When once the Adjusters are actually dispatched from Divinington, practically no time intervenes between that moment and the hour of their appearance in the minds of their chosen subjects. The average transit time of an Adjuster from Divinington to Urantia is 117 hours, 42 minutes, and 7 seconds. Virtually all of this time is occupied with registration on Uversa.

2. PREREQUISITES OF ADJUSTER

INDWELLING

108:2.1 (1186.8) Though the Adjusters volunteer for service as soon as the personality forecasts have been relayed to Divinington, they are not actually assigned until the human subjects make their first moral personality decision. The first moral choice of the human child is automatically indicated in the seventh mind-adjutant and registers instantly, by way of the local universe Creative Spirit, over the universal mind-gravity circuit of the Conjoint Actor in the presence of the Master Spirit of superuniverse jurisdiction, who forthwith dispatches this intelligence to Divinington. Adjusters reach their human subjects on Urantia, on the average, just prior to the sixth birthday. In

generaciji oni stižu u četvrtom danu desetog mjeseca pete godine; to odgovara 2134-om danu zemaljskog života.

Ispravljači ne mogu doći u smrtni um sve dok ovaj um ne bude propisno pripremljen djelovanjem unutarnje službe duhova pomoćnika uma i uključen u krug Svetog Duha. Potrebno je postići koordiniranje rada svih sedam pomoćnika kako bi se ljudski um kvalificirao za prijem Ispravljača. Um stvorenog bića mora pokazati žudnju za iskazanjem obožavanja i posvjedočiti djelovanje mudrosti tako što će pokazati sposobnost da odabere između javljajućih vrijednosti dobra i zla - da učini moralni izbor.

Tako se ljudski um priprema za primanje Ispravljača, ali u pravilu oni se ne mogu smjestiti pojaviti u takvim umovima izuzev na svjetovima gdje Duh Istine djeluje kao duhovni koordinator ovih različitih službi duha. Ako je prisutan ovaj duh darovanih Sinova, Ispravljači nepogrešivo dolaze u trenutku kada sedmi duh pomoćnik uma pošalje prvi signal Majčinskom Duhu Svemira da je potencijalno postignuta koordinacija između šest duhova pomoćnika uma koji prethodno zajednički služe u takvom smrtnom intelektu. Stoga se od dana Duhova božanski Ispravljači općenito daruju svim normalnim umovima moralnog statusa na Urantiji.

Čak i ako je um obdaren Duhom Istine, Ispravljači ne mogu učiniti samovoljnu invaziju smrtnog intelekta prije pojave moralne odluke. No, kad se donese takva moralna odluka, taj duh pomoćnik preuzima nadležnost izravno sa Svijeta Božanstvenosti. Ne postoje posrednici ili bilo kakve druge interventne vlasti ili ovlasti koje djeluju između božanskih Ispravljača i njihovih ljudskih podanika; Bog i čovjek su izravno povezani.

Prije doba izlivanja Duha Istine na stanovnike evolucijskog svijeta, čini se da darivanje Ispravljača ovisi o djelovanju mnogih utjecaja duha i stavova ličnosti. Mi nismo u potpunosti u stanju razumjeti zakone koji upravljaju takvim darivanjima; ne razumijemo što odlučuje o oslobađanju Ispravljača koji se dobrovoljno javljaju da žive u takvim evolucijskim umovima. No opažamo da postoje brojni utjecaji i uvjeti za koje se čini da odlučuju o dolasku Ispravljača u takve umove prethodno darivanju Duha Istine, a to su:

1. *Dodjela osobnih serafmskih čuvara.* Ako se smrtniku koji nije primio Ispravljač dodijeli osobni čuvar, tu odmah stiže i Ispravljač. Postoji pouzdan premda nepoznat odnos između službe Ispravljača i službe osobnih serafmskih čuvara.

the present generation it is running five years, ten months, and four days; that is, on the 2,134th day of terrestrial life.

108:2.2 (1187.1) The Adjusters cannot invade the mortal mind until it has been duly prepared by the indwelling ministry of the adjutant mind-spirits and encircled in the Holy Spirit. And it requires the co-ordinate function of all seven adjutants to thus qualify the human mind for the reception of an Adjuster. Creature mind must exhibit the worship outreach and indicate wisdom function by exhibiting the ability to choose between the emerging values of good and evil — moral choice.

108:2.3 (1187.2) Thus is the stage of the human mind set for the reception of Adjusters, but as a general rule they do not immediately appear to indwell such minds except on those worlds where the Spirit of Truth is functioning as a spiritual co-ordinator of these different spirit ministries. If this spirit of the bestowal Sons is present, the Adjusters unfailingly come the instant the seventh adjutant mind-spirit begins to function and signalizes to the Universe Mother Spirit that it has achieved in potential the co-ordination of the associated six adjutants of prior ministry to such a mortal intellect. Therefore have the divine Adjusters been universally bestowed upon all normal minds of moral status on Urantia ever since the day of Pentecost.

108:2.4 (1187.3) Even with a Spirit of Truth endowed mind, the Adjusters cannot arbitrarily invade the mortal intellect prior to the appearance of moral decision. But when such a moral decision has been made, this spirit helper assumes jurisdiction direct from Divinington. There are no intermediaries or other intervening authorities or powers functioning between the divine Adjusters and their human subjects; God and man are directly related.

108:2.5 (1187.4) Before the times of the pouring out of the Spirit of Truth upon the inhabitants of an evolutionary world, the Adjusters' bestowal appears to be determined by many spirit influences and personality attitudes. We do not fully comprehend the laws governing such bestowals; we do not understand just what determines the release of the Adjusters who have volunteered to indwell such evolving minds. But we do observe numerous influences and conditions which appear to be associated with the arrival of the Adjusters in such minds prior to the bestowal of the Spirit of Truth, and they are:

108:2.6 (1187.5) 1. The assignment of personal seraphic guardians. If a mortal has not been previously indwelt by an Adjuster, the assignment of a personal guardian brings the Adjuster forthwith. There exists some very definite but unknown relation between the ministry of Adjusters

2. *Ostvarivanje trećeg kruga intelektualnog postignuća i duhovnog dostignuća.* Ja sam primijetio da Ispravljači stižu u smrtnu umove nakon ostvarivanja trećeg kruga, čak i prije nego se takav uspjeh stigne signalizirati lokalnim ličnostima svemira koje se bave takvim pitanjima.

3. *Donošenje vrhovne odluke od nesvakidašnjeg duhovnog značaja.* Za takvim ljudskim činom u osobnim planetarnim krizama obično slijedi neposredni dolazak Ispravljača koji je čekao na prijem dužnosti.

4. *Duh bratstva.* Bez obzira na postizanje psihičkih krugova i dodjelu osobnih čuvara - čak i ako čovjek ne donese kriznu odluku - ako evoluirajući smrtnik postane prožet ljubavlju prema svojim bližnjima i ako se posveti nesebičnom služenju svoje braće u tijelu, Ispravljač koji čeka na dužnost neodložno silazi da živi u umu takvog smrtnog služitelja.

5. *Izjava o namjeri vršenja Božje volje.* Mi opažamo da su mnogi smrtnici na svjetovima prostora naočigled spremni primiti Ispravljače, ali Osmatrači se ipak tu ne pojavljuju. Promatranjem svakodnevnih života takvih stvorenih bića, opažamo da ona vremenom vrlo tiho i najvećim dijelom nesvjesno donesu odluku da će početi činiti volju Oca na nebu. A onda smo u prilici vidjeti neposredno odašiljanje Misaonih Ispravljača.

6. *Utjecaj Vrhovnog Bića.* Na svjetovima gdje se Ispravljači ne spajaju s evoluirajućim dušama smrtnih žitelja, opažamo da je darivanje Ispravljača često rezultat utjecaja koji su u potpunosti izvan našeg shvaćanja. Pretpostavljamo da su takva darivanja određena nekom kozmičkom refleksijom koja potječe od Vrhovnog Bića. Zašto se ovi Ispravljači ne spajaju s tim određenim tipom evolucijskih smrtnih umova, mi ne znamo. Takve transakcije nam nikad nisu bile objavljene.

3. ORGANIZACIJA I ADMINISTRACIJA

Koliko nam je poznato, Ispravljači su organizirani kao samostalna radna jedinica u svemiru nad svemirima, a naočigled izravno podliježu upravi Svijeta Božanstvenosti. Oni su jednaki u svih sedam svemira, a u svim lokalnim svemirima služe isti tipovi Tajanstvenih Osmatrača. Znamo iz opažanja da postoje brojne serije Ispravljača koje uključuju serijsku organizaciju koja se proteže kroz rase, sudbena

and the ministry of personal seraphic guardians.

^{108:2.7 (1187.6)} 2. The attainment of the third circle of intellectual achievement and spiritual attainment. I have observed Adjusters arrive in mortal minds upon the conquest of the third circle even before such an accomplishment could be signaled to the local universe personalities concerned with such matters.

^{108:2.8 (1187.7)} 3. Upon the making of a supreme decision of unusual spiritual import. Such human behavior in a personal planetary crisis usually is attended by the immediate arrival of the waiting Adjuster.

^{108:2.9 (1187.8)} 4. The spirit of brotherhood. Regardless of the attainment of the psychic circles and the assignment of personal guardians — in the absence of anything resembling a crisis decision — when an evolving mortal becomes dominated by the love of his fellows and consecrated to unselfish ministry to his brethren in the flesh, the waiting Adjuster unvaryingly descends to indwell the mind of such a mortal minister.

^{108:2.10 (1188.1)} 5. Declaration of intention to do the will of God. We observe that many mortals on the worlds of space may be apparently in readiness to receive Adjusters, and yet the Monitors do not appear. We go on watching such creatures as they live from day to day, and presently they quietly, almost unconsciously, arrive at the decision to begin the pursuit of the doing of the will of the Father in heaven. And then we observe the immediate dispatch of the Thought Adjusters.

^{108:2.11 (1188.2)} 6. Influence of the Supreme Being. On worlds where the Adjusters do not fuse with the evolving souls of the mortal inhabitants, we observe Adjusters sometimes bestowed in response to influences which are wholly beyond our comprehension. We conjecture that such bestowals are determined by some cosmic reflex action originating in the Supreme Being. As to why these Adjusters can not or do not fuse with these certain types of evolving mortal minds we do not know. Such transactions have never been revealed to us.

3. ORGANIZATION AND ADMINISTRATION

^{108:3.1 (1188.3)} As far as we know, Adjusters are organized as an independent working unit in the universe of universes and are apparently administered directly from Divinington. They are uniform throughout the seven superuniverses, all local universes being served by identical types of Mystery Monitors. We do know from observation that there are numerous series of Adjusters involving a serial organization that extends through

razdoblja, svjetove, sustave i svemire. Vrlo je teško, međutim, pratiti ove božanske darove, jer oni funkcioniraju naizmjenično širom velikog svemira.

O Ispravljačima se vodi potpuna evidencija (izvan Svijeta Božanstvenosti) samo na sjedištima sedam nadsvemira. Upravna ovlast Raja prijavljuje sjedištu svakog pojedinog nadsvemira broj i red svakog Ispravljača koji prebiva u uzlaznim stvorenjima, odakle se ovi podaci prenose na sjedišta zainteresiranog lokalnog svemira i na zainteresirani planet. Ali arhive lokalnog svemira ne otkrivaju puni broj Misaonih Ispravljača; zapisi Nebadona sadrže samo lokalni broj svemirske dodjele koji primaju od predstavnika Starih Dana. Istinski je značaj punog broja Ispravljača poznat samo na Svijetu Božanstvenosti.

Ljudski podanici su često poznati po broju njihovih Ispravljača; smrtnici ne primaju prava svemirska imena sve do spajanja s Ispravljačem, kada čuvar sudbine signalizira nastanak ove zajednice podarenjem novog imena ovom novom stvorenom biću.

Iako imamo evidenciju o Misaonim Ispravljačima u Orvontonu, i premda nemamo apsolutno nikakvu vlast nad njima ili upravnu vezu s njima, čvrsto vjerujemo da postoji vrlo bliska administrativna veza između pojedinih svjetova lokalnih svemira i središnjeg prebivališta božanskih darova na Svijetu Božanstvenosti. Mi znamo da nakon darivanja Rajskog Sina, evolucijski svjetovi primaju Personaliziranog Ispravljača koji djeluje kao planetarni nadzornik svih ostalih Ispravljača.

Zanimljivo je napomenuti da se pri obavljanju planetarnih pregleda inspektori lokalnog svemira uvijek obraćaju planetarnom šefu Misaonih Ispravljača, jednako kao što se obraćaju poglavarima serafina i vođama drugih redova bića u upravnim poslovima određenog evolucijskog svijeta. Ne tako davno, Urantija je prošla kroz jedan takav periodični pregled pod nadležnosti Tabamantije, suverenog nadzornika planeta eksperimentalnog života u svemiru Nebadonu. A zapisi otkrivaju da je ovaj, osim opomena i optužnica dostavljenih raznim načelnicima nadljudskih ličnosti, također izrazio priznanje načelniku Ispravljača, koji se mogao nalaziti na planetu, Svijetu Spasenja, Uversi ili Svijetu Božanstvenosti, nismo sigurni, ali je rekao:

"Obraćam se vama, mojim visokim nadređenima, kao privremeni upravitelj niza eksperimentalnih planeta; i želim izraziti svoje

races, over dispensations, and to worlds, systems, and universes. It is, however, exceedingly difficult to keep track of these divine gifts since they function interchangeably throughout the grand universe.

108:3.2 (1188.4) Adjusters are of complete record (outside of Divinington) only on the headquarters of the seven superuniverses. The number and order of each Adjuster indwelling each ascending creature are reported out by the Paradise authorities to the headquarters of the superuniverse, and from there are communicated to the headquarters of the local universe concerned and relayed to the particular planet involved. But the local universe records do not disclose the full number of the Thought Adjusters; the Nebadon records contain only the local universe assignment number as designated by the representatives of the Ancients of Days. The real significance of the Adjuster's complete number is known only on Divinington.

108:3.3 (1188.5) Human subjects are often known by the numbers of their Adjusters; mortals do not receive real universe names until after Adjuster fusion, which union is signalized by the bestowal of the new name upon the new creature by the destiny guardian.

108:3.4 (1188.6) Though we have the records of Thought Adjusters in Orvonton, and though we have absolutely no authority over them or administrative connection with them, we firmly believe that there is a very close administrative connection between the individual worlds of the local universes and the central lodgment of the divine gifts on Divinington. We do know that, following the appearance of a Paradise bestowal Son, an evolutionary world has a Personalized Adjuster assigned to it as the planetary supervisor of Adjusters.

108:3.5 (1189.1) It is interesting to note that local universe inspectors always address themselves, when carrying out a planetary examination, to the planetary chief of Thought Adjusters, just as they deliver charges to the chiefs of seraphim and to the leaders of other orders of beings attached to the administration of an evolving world. Not long since, Urantia underwent such a periodic inspection by Tabamantia, the sovereign supervisor of all life-experiment planets in the universe of Nebadon. And the records reveal that, in addition to his admonitions and indictments delivered to the various chiefs of superhuman personalities, he also delivered the following acknowledgment to the chief of Adjusters, whether located on the planet, on Salvington, Uversa, or Divinington, we do not definitely know, but he said:

108:3.6 (1189.2) "Now to you, superiors far above me, I come as one placed in temporary authority over the experimental planetary series; and I come to

divljenje i najdublje poštovanje ovoj veličanstvenoj skupini nebeskih služitelja, Tajanstvenih Osmatrača, koji se dobrovoljno javljaju na službu na ovom neobičnom planetu. Bez obzira na težinu krize s kojom ste bili suočeni, nikada niste posustali. Ni arhive Nebadona niti komisije Orvontona nikada nisu primile niti jednu jedinu optužnicu protiv nekog božanskog Ispravljača. Uvijek ste bili odani svojim dužnostima; uvijek ste bili božanstveno vjerni. Pomogli ste da se usklade pogreške i nadomjestite nedostaci svih koji djeluju na ovom zbrkanom planetu. Vi ste sjajna bića, čuvari dobroga u dušama ovog nazadnog svijeta. Ja vam iskazujem najdublje poštovanje, dok vi dobrovoljno služite pod mojom naočiglednom nadležnosti. Klanjam se pred vama skrušeno priznajući vašu izvanrednu nesebičnost, suosjećajnu službu i nepristranu odanost. Vi zaslužujete ime Bogolikih služitelja smrtnih žitelja ovog svijeta rastrganog sukobima, pogođenog bolom i poharanog bolestima. Svaka vam čast! Samo što vam se ne klanjam!"

Kao rezultat niza uvjerljivih dokaza, vjerujemo da su Ispravljači vrlo temeljno organizirani, da postoji inteligentna i djelotvorna administrativna uprava ovih božanskih darova iz nekog dalekog i središnjeg izvora, vjerojatno iz Svijeta Božanstvenosti. Mi znamo da oni dolaze na svjetove iz Svijeta Božanstvenosti i bez sumnje se tamo vraćaju nakon smrti svojih podanika.

Među višim je redovima bića duha izrazito teško otkriti administrativne mehanizme. Ličnosti moga reda, u izvršavanju naših specifičnih dužnosti nesumnjivo nesvjesno surađuju s brojnim drugim podbožanskim grupama, ličnim i neličnim, koje zajednički djeluju kao uskladitelji prostranog svemira. Ono što nas navodi na ovaj zaključak je to što smo mi jedina grupa stvorenih bića (osim Personaliziranih Ispravljača) koja je uvijek jednako svjesna prisutnosti brojnih redova predličnih entiteta.

Svjesni smo prisutnosti Ispravljača, fragmenata predličnog Božanstva Prvog Izvora i Središta. Osjećamo prisutnost Nadahnutih Duhova Trojstva, koji su nadlični izražaji Rajskog Trojstva. Jednako nepogrešivo opažamo prisutnost duha određenih neotkrivenih redova porijeklom od Vječnog Sina i Beskonačnog Duha. A u stanju smo osjetiti i druge entitete koji vama nisu otkriveni.

MelkizedeciNebadona uče da Osamljeni Glasnici djeluju kao koordinatori ličnosti tih različitih utjecaja koji se bilježe u registraturi rastućeg Božanstva evolucijskog Vrhovnog Bića. Lako je moguće da mi sudjelujemo u iskustvenom

express admiration and profound respect for this magnificent group of celestial ministers, the Mystery Monitors, who have volunteered to serve on this irregular sphere. No matter how trying the crises, you never falter. Not on the records of Nebadon nor before the commissions of Orvonton has there ever been offered an indictment of a divine Adjuster. You have been true to your trusts; you have been divinely faithful. You have helped to adjust the mistakes and to compensate for the shortcomings of all who labor on this confused planet. You are marvelous beings, guardians of the good in the souls of this backward realm. I pay you respect even while you are apparently under my jurisdiction as volunteer ministers. I bow before you in humble recognition of your exquisite unselfishness, your understanding ministry, and your impartial devotion. You deserve the name of the Godlike servers of the mortal inhabitants of this strife-torn, grief-stricken, and disease-afflicted world. I honor you! I all but worship you!"

108:3.7 (1189.3) As a result of many suggestive lines of evidence, we believe that the Adjusters are thoroughly organized, that there exists a profoundly intelligent and efficient directive administration of these divine gifts from some far-distant and central source, probably Divinington. We know that they come from Divinington to the worlds, and undoubtedly they return thereto upon the deaths of their subjects.

108:3.8 (1189.4) Among the higher spirit orders it is exceedingly difficult to discover the mechanisms of administration. My order of personalities, while engaged in the prosecution of our specific duties, is undoubtedly unconsciously participating with numerous other personal and impersonal sub-Deity groups who unitedly are functioning as far-flung universe correlators. We suspect that we are thus serving because we are the only group of personalized creatures (aside from Personalized Adjusters) who are uniformly conscious of the presence of numerous orders of the prepersonal entities.

108:3.9 (1189.5) We are aware of the presence of the Adjusters, who are fragments of the prepersonal Deity of the First Source and Center. We sense the presence of the Inspired Trinity Spirits, who are superpersonal expressions of the Paradise Trinity. We likewise unfailingly detect the spirit presence of certain unrevealed orders springing from the Eternal Son and the Infinite Spirit. And we are not wholly unresponsive to still other entities unrevealed to you.

108:3.10 (1190.1) The Melchizedeks of Nebadon teach that the Solitary Messengers are the personality co-ordinators of these various influences as they register in the expanding Deity of the evolutionary Supreme Being. It is very possible that we may be

ujedinjenju neobjašnjenih pojava vremena, a da nismo svjesni svog djelovanja u takvoj ulozi.

participants in the experiential unification of many of the unexplained phenomena of time, but we are not consciously certain of thus functioning.

4. ODNOS S DRUGIM DUHOVNIM

UTJECAJIMA

Osim moguće koordinacije s drugim fragmentima Božanstva, Ispravljači su potpuno usamljeni u svojoj sferi djelovanja u smrtnom umu. Tajanstveni Osmatrači rječito svjedoče činjenici da, iako se Otac naočigled odrekao svakog oblika neposredne osobne uprave i moći širom cijelog velikog svemira i bez obzira na sve čega se na taj način odrekao u korist Vrhovnih Stvoritelja koji su djeca Rajskih Božanstava, Otac je zasigurno sebi rezervirao neosporivo pravo da bude prisutan u umovima i dušama svojih evoluirajućih stvorenih bića kako bi sebi privukao sva stvorena bića u koordinaciji s duhovnom gravitacijom Rajskih Sinova. Kako je rekao vaš darovani Rajski Sin dok je još bio na Urantiji, "Ja, kad budem uzdignut, sve ću ljude privući k sebi." Mi opažamo i razumijemo ovu privlačnu duhovnu moć Rajskih Sinova i njihovih stvaralačkih suradnika, ali nismo u potpunosti u stanju razumjeti metode funkcioniranja svemudrog Oca u ovim Tajanstvenim Osmatračima i kroz njih, dok tako hrabro žive i rade unutar ljudskog uma.

Dok nisu bilo podređeni, koordinirani ili očigledno povezani s djelovanjem svemira nad svemirima, samostalno djelujući u umovima djece ljudi, ove tajanstvene prisutnosti neprestano podstiču svoje stvorene suradnike prema božanskim idealima, uvijek ih navodeći da posegnu na više, u smjeru namisli i ciljeva budućeg i boljeg života. Ovi Tajanstveni Osmatrači neprestano pomažu u uspostavi duhovne vlasti Mihaela širom cijelog svemira Nebadona, dok tajanstveno doprinose stabilizaciji vlasti Starih Dana u Orvontonu. Ispravljači su Božja volja i kao što su Vrhovni Stvoritelji koji su djeca Boga osobno utjelovljenje iste ove volje, neizbježno postoji uzajamna ovisnost između djela Ispravljača i suverene vlasti kozmičkih vladara. Iako su naočigled nepovezane, Očeva prisutnost u Ispravljačima i njegova suverena vlast u Mihaelu iz Nebadona moraju biti različita ispoljenja jedne te iste božanstvenosti.

Čini se da Misaoni Ispravljači dolaze i odlaze posve neovisno o svim drugim duhovnim prisutnostima; čini se da je njihovo djelovanje u skladu s kozmičkim zakonima posve odvojeno o svih zakona koji vladaju i upravljaju djelovanjem svih drugih utjecaja duha. No, bez obzira na takvu

4. RELATION TO OTHER SPIRITUAL INFLUENCES

108:4.1 (1190.2) Apart from possible co-ordination with other Deity fragments, the Adjusters are quite alone in their sphere of activity in the mortal mind. The Mystery Monitors eloquently bespeak the fact that, though the Father may have apparently resigned the exercise of all direct personal power and authority throughout the grand universe, notwithstanding this act of abnegation in behalf of the Supreme Creator children of the Paradise Deities, the Father has certainly reserved to himself the unchallengeable right to be present in the minds and souls of his evolving creatures to the end that he may so act as to draw all creature creation to himself, co-ordinately with the spiritual gravity of the Paradise Sons. Said your Paradise bestowal Son when yet on Urantia, "I, if I am lifted up, will draw all men." This spiritual drawing power of the Paradise Sons and their creative associates we recognize and understand, but we do not so fully comprehend the methods of the all-wise Father's functioning in and through these Mystery Monitors that live and work so valiantly within the human mind.

108:4.2 (1190.3) While not subordinate to, co-ordinate with, or apparently related to, the work of the universe of universes, though acting independently in the minds of the children of men, unceasingly do these mysterious presences urge the creatures of their indwelling toward divine ideals, always luring them upward toward the purposes and aims of a future and better life. These Mystery Monitors are continually assisting in the establishment of the spiritual dominion of Michael throughout the universe of Nebadon while mysteriously contributing to the stabilization of the sovereignty of the Ancients of Days in Orvonton. The Adjusters are the will of God, and since the Supreme Creator children of God also personally embody that same will, it is inevitable that the actions of Adjusters and the sovereignty of the universe rulers should be mutually interdependent. Though apparently unconnected, the Father presence of the Adjusters and the Father sovereignty of Michael of Nebadon must be diverse manifestations of the same divinity.

108:4.3 (1190.4) Thought Adjusters appear to come and go quite independent of any and all other spiritual presences; they seem to function in accordance with universe laws quite apart from those which govern and control the performances of all other spirit influences. But regardless of such

prividnu neovisnost, dalekosežna opservacija neupitno otkriva da je njihovo djelovanje u ljudskom umu u savršenoj sinkroniji i koordinaciji sa svim ostalim službama duha, uključujući i službu sedam duhova pomoćnika uma, Svetog Duha, Duha Istine i drugih utjecaja.

Ako svijet bude izoliran u slučaju pobune, ako je planet odsječen od svih vanjskih krugova komunikacije kao što se dogodilo s Urantijom nakon Kaligastijine pobune, osim osobnih glasnika postoji samo jedna mogućnost izravne međuplanetarne ili svemirske komunikacije, a to je veza preko planetarnih Ispravljača. Bez obzira što se događalo na svijetu ili u svemiru, to nikada izravno ne utječe na Ispravljače. Planetarna izolacija ni na koji način ne utječe na Ispravljače i njihovu sposobnost komuniciranja s bilo kojim dijelom lokalnog svemira, nadsvemira ili središnjeg svemira. Iz tog se razloga tako često uspostavljaju kontakti između vrhovnih i samodjelujućih Ispravljača rezervnog zbora sudbine koji djeluju na karantenskim svjetovima. Ova vještina služi kao sredstvo kojim se nastoje osujetiti hendikepi planetarne izolacije. U posljednjih nekoliko godina krug arhanđela funkcionira na Urantiji, ali to je sredstvo komunikacije uglavnom ograničeno na sam arhanđelski zbor.

Mi smo svjesni mnogih duhovnih pojava u prostranom svemiru koje nismo posve u stanju razumjeti. Još uvijek nismo ovladali svim što se oko nas događa; a vjerujem da najveći dio ovih neshvatljivih djelovanja uzrokuju Gravitacijski Glasnici i određene vrste Tajanstvenih Osmatrača. Ne vjerujem da su Ispravljači posvećeni isključivo preobrazbi smrtnih umova. Uvjeren sam da Personalizirani Osmatrači i drugi redovi neotkrivenih predličnih duhova sudjeluju u izravnom i neshvatljivom kontaktu Oca Svih s planetarnim stvorenim bićima.

5. MISIJA ISPRAVLJAČA

Ispravljači prihvaćaju težak zadatak kada se jave da dođu u tako složena bića kao što su žitelji Urantije. No, oni preuzimaju ovu zadaću i dolaze živjeti u vašim umovima gdje primaju upute od duhovnih inteligencija svemira, a onda te duhovne poruke diktiraju ili prevode materijalnom umu; oni su neophodan dio čovjekova uspona na Raj.

To što Misaoni Ispravljač ne mogne iskoristiti za vašeg sadašnjeg života, te istine koje ne uspije uspješno prenijeti čovjeku s kojim je zaručen, on će vjerno sačuvati za sljedeću fazu postojanja, baš kao što i sada prenosi iz kruga na krug stvari

apparent independence, long-range observation unquestionably discloses that they function in the human mind in perfect synchrony and co-ordination with all other spirit ministries, including adjutant mind-spirits, Holy Spirit, Spirit of Truth, and other influences.

108:4.4 (1190.5) When a world is isolated by rebellion, when a planet is cut off from all outside encircuited communication, as was Urantia after the Caligastia upheaval, aside from personal messengers there remains but one possibility of direct interplanetary or universe communication, and that is through the liaison of the Adjusters of the spheres. No matter what happens on a world or in a universe, the Adjusters are never directly concerned. The isolation of a planet in no way affects the Adjusters and their ability to communicate with any part of the local universe, superuniverse, or the central universe. And this is the reason why contacts with the supreme and the self-acting Adjusters of the reserve corps of destiny are so frequently made on quarantined worlds. Recourse is had to such a technique as a means of circumventing the handicaps of planetary isolation. In recent years the archangels' circuit has functioned on Urantia, but that means of communication is largely limited to the transactions of the archangel corps itself.

108:4.5 (1191.1) We are cognizant of many spirit phenomena in the far-flung universe which we are at a loss fully to understand. We are not yet masters of all that is transpiring about us; and I believe that much of this inscrutable work is wrought by the Gravity Messengers and certain types of Mystery Monitors. I do not believe that Adjusters are devoted solely to the remaking of mortal minds. I am persuaded that the Personalized Monitors and other orders of unrevealed prepersonal spirits are representative of the Universal Father's direct and unexplained contact with the creatures of the realms.

5. THE ADJUSTER'S MISSION

108:5.1 (1191.2) The Adjusters accept a difficult assignment when they volunteer to indwell such composite beings as live on Urantia. But they have assumed the task of existing in your minds, there to receive the admonitions of the spiritual intelligences of the realms and then to undertake to redictate or translate these spiritual messages to the material mind; they are indispensable to the Paradise ascension.

108:5.2 (1191.3) What the Thought Adjuster cannot utilize in your present life, those truths which he cannot successfully transmit to the man of his betrothal, he will faithfully preserve for use in the next stage of existence, just as he now carries

koje nije u stanju zabilježiti u iskustvu ljudskog podanika, bilo radi toga što stvoreno biće nije sposobno ili nije spremno pružiti odgovarajući stupanj suradnje.

U jedno možete biti sigurni: Ispravljači nikada neće izgubiti ništa što im je povjereno; nije poznati biti jedan slučaj neuspjeha ovih pomagača duha. Anđeli i drugi visoki oblici bića duha, kao i Sinovi iz reda lokalnog svemira, povremeno mogu obujmiti zlo, mogu skrenuti s božanskog puta, ali to nije slučaj s Ispravljačima. Oni su apsolutno pouzdani, i ovo jednako vrijedi za svih sedam skupina.

Ispravljač je vaš potencijal za novi i predstojeći poredak egzistencije, vaš unaprijed darovani odnos vječnog sina Boga. Uz pristanak i uz pomoć vaše volje, Ispravljač ima ovlast da podvrgne određene tendencije materijalnog uma stvorenog bića preobražajnim utjecajima motivacija i namisli javljajućemorontijale duše.

Tajanstveni Osmatrači nisu pomagači misli; oni su ispravljači misli. Oni surađuju s materijalnim umom u svrhu izgradnje, putem prilagodbe i produhovljenja, novog uma za nove svjetove i za nove nazive vaše buduće karijere. Njihova se misija uglavnom odnosi na budući život, a ne ovaj život. Oni se nazivaju nebeski pomagači, a ne zemaljski pomagači. Oni ne nastoje učiniti smrtni život lagodnim; oni prije nastoje učiniti vaš život prilično teškim i napornim, kako bi se podstakle i umnožile vaše oduke. Prisutnost izvrsnog Misaonog Ispravljača ne pruža lagodan život i slobodu od napornog razmišljanja, ali takav bi božanski dar trebao podariti blaženi mir uma i uzvišeni spokoj duha.

Vaše su prolazne i nestabilne emocije radosti i tuge uglavnom čisto ljudske i materijalne reakcije na vašu unutarnju psihičku klimu i na vaš vanjski materijalni okoliš. Nemojte se, stoga, nadati da primite od Ispravljača sebičnu utjehu i smrtnu udobnosti. Ispravljač ima misiju da vas pripremi za vječnu pustolovinu, da osigura vaš opstanak. Misija Tajanstvenog Osmatrača nije u nastojanju da izgadi vaše uzburkane osjećaje ili da laska vašem povrijeđenom ponosu; pažnju i vrijeme vašeg Ispravljača zaokuplja priprema vaše duše za dugi put uspona.

Sumnjam da sam u stanju objasniti upravo kako Ispravljači djeluju u vašim umovima i to što čine s vašim dušama. Ne znam da li sam potpuno upoznat s onim što se stvarno događa u kozmičkoj vezi između božanskog Osmatrača i ljudskog uma. Meni se sve to čini zagonetnim, ne u pogledu plana i namisli, već u pogledu stvarnog

over from circle to circle those items which he fails to register in the experience of the human subject, owing to the creature's inability, or failure, to give a sufficient degree of co-operation.

108:5.3 (1191.4) One thing you can depend upon: The Adjusters will never lose anything committed to their care; never have we known these spirit helpers to default. Angels and other high types of spirit beings, not excepting the local universe type of Sons, may occasionally embrace evil, may sometimes depart from the divine way, but Adjusters never falter. They are absolutely dependable, and this is equally true of all seven groups.

108:5.4 (1191.5) Your Adjuster is the potential of your new and next order of existence, the advance bestowal of your eternal sonship with God. By and with the consent of your will, the Adjuster has the power to subject the creature trends of the material mind to the transforming actions of the motivations and purposes of the emerging morontial soul.

108:5.5 (1191.6) The Mystery Monitors are not thought helpers; they are thought adjusters. They labor with the material mind for the purpose of constructing, by adjustment and spiritualization, a new mind for the new worlds and the new name of your future career. Their mission chiefly concerns the future life, not this life. They are called heavenly helpers, not earthly helpers. They are not interested in making the mortal career easy; rather are they concerned in making your life reasonably difficult and rugged, so that decisions will be stimulated and multiplied. The presence of a great Thought Adjuster does not bestow ease of living and freedom from strenuous thinking, but such a divine gift should confer a sublime peace of mind and a superb tranquillity of spirit.

108:5.6 (1192.1) Your transient and ever-changing emotions of joy and sorrow are in the main purely human and material reactions to your internal psychic climate and to your external material environment. Do not, therefore, look to the Adjuster for selfish consolation and mortal comfort. It is the business of the Adjuster to prepare you for the eternal adventure, to assure your survival. It is not the mission of the Mystery Monitor to smooth your ruffled feelings or to minister to your injured pride; it is the preparation of your soul for the long ascending career that engages the attention and occupies the time of the Adjuster.

108:5.7 (1192.2) I doubt that I am able to explain to you just what the Adjusters do in your minds and for your souls. I do not know that I am fully cognizant of what is really going on in the cosmic association of a divine Monitor and a human mind. It is all somewhat of a mystery to us, not as to the plan and purpose but as to the actual mode of

metoda djelovanja. A to je upravo razlog zašto smo suočeni s takvim poteškoćama u pronalaženju odgovarajućeg imena za ove uzvišene darove smrtnim ljudima.

Misaoni Ispravljači nastoje promijeniti vaše osjećaje straha u uvjerenja ljubavi i pouzdanja; ali oni to ne mogu učiniti mehanički i samovoljno; to je vaš zadatak. U izvršavanju tih odluka koje vas mogu izbaviti iz okova straha, doslovno gradite psihički oslonac na koji Ispravljač naknadno može položiti duhovnu polugu nadahnjujućeg i naprednog osvjetljenja.

Kada je riječ o ozbiljnim i jasno definiranim sukobima između vaših viših i nižih rasnih sklonosti, između onoga što je stvarno u pravu ili u krivu (a ne samo što se može nazvati pravim i krivim), uvijek se možete pouzdati da će Ispravljač definitivno i aktivno sudjelovati u takvim iskustvima. Činjenica da ljudski partner ne mora biti svjestan takvog djelovanja svoga Ispravljača ni najmanje ne umanjuje njegovu vrijednost i stvarnost.

Ako imate osobnog čuvara sudbine i ako ne uspijete preživjeti smrt, taj anđeo čuvar mora biti izveden pred sud kako bi se dokazala njezina vjernost u izvršenju dužnosti. Ali Misaoni Ispravljači nisu podvrgnuti takvom ispitivanju ako njihovi podanici ne uspiju preživjeti. Mi svi znamo da, dok anđeli mogu biti nedostatni u savršenstvu svoje službe, rad Misaonih Ispravljača odražava Rajsko savršenstvo; njihova je služba obilježena besprijeornom tehnikom koju ne može kritizirati ni jedno biće izvan Svijeta Božanstvenosti. Imate savršene vodiče; stoga vam je zasigurno dostižan cilj savršenstva.

accomplishment. And this is just why we are confronted with such difficulty in finding an appropriate name for these supernal gifts to mortal men.

108:5.8 (1192.3) The Thought Adjusters would like to change your feelings of fear to convictions of love and confidence; but they cannot mechanically and arbitrarily do such things; that is your task. In executing those decisions which deliver you from the fetters of fear, you literally supply the psychic fulcrum on which the Adjuster may subsequently apply a spiritual lever of uplifting and advancing illumination.

108:5.9 (1192.4) When it comes to the sharp and well-defined conflicts between the higher and lower tendencies of the races, between what *really* is right or wrong (not merely what you may call right and wrong), you can depend upon it that the Adjuster will always participate in some definite and active manner in such experiences. The fact that such Adjuster activity may be unconscious to the human partner does not in the least detract from its value and reality.

108:5.10 (1192.5) If you have a personal guardian of destiny and should fail of survival, that guardian angel must be adjudicated in order to receive vindication as to the faithful execution of her trust. But Thought Adjusters are not thus subjected to examination when their subjects fail to survive. We all know that, while an angel might possibly fall short of the perfection of ministry, Thought Adjusters work in the manner of Paradise perfection; their ministry is characterized by a flawless technique which is beyond the possibility of criticism by any being outside of Divinington. You have perfect guides; therefore is the goal of perfection certainly attainable.

6. BOG U ČOVJEKU

To je zaista čudo božanske snishodljivosti da se uzvišeni i savršeni Ispravljači nude da istinskidođu živjeti u umovima materijalnih bića poput smrtnika Urantije, stvarno sklopiti probnu zajednicu sa zemaljskim bićima životinjskog porijekla.

Bez obzira na prijašnji status stanovnika nekog svijeta, nakon darivanja božanskog Sina i nakon podarenja Duha Istine svim ljudima, Ispravljači se sjate na takav svijet da se nasele u umovima svih normalnih stvorenih bića koja su obdarena voljom. Po završetku misije darivanja Rajskog Sina, ovi Osmatrači uistinu postaju "kraljevstvo nebesko u vama." Kroz darivanje ovih božanskih darova, Otac prilazi najbliže grijehu i zlu, jer doslovno je istina da Ispravljač mora postojati u smrtnom umu čak i usred ljudske

6. GOD IN MAN

108:6.1 (1192.6) It is indeed a marvel of divine condescension for the exalted and perfect Adjusters to offer themselves for actual existence in the minds of material creatures, such as the mortals of Urantia, really to consummate a probationary union with the animal-origin beings of earth.

108:6.2 (1193.1) No matter what the previous status of the inhabitants of a world, subsequent to the bestowal of a divine Son and after the bestowal of the Spirit of Truth upon all humans, the Adjusters flock to such a world to indwell the minds of all normal will creatures. Following the completion of the mission of a Paradise bestowal Son, these Monitors truly become the "kingdom of heaven within you." Through the bestowal of the divine gifts the Father makes the closest possible approach to sin and evil, for it is literally true that

nepravednosti. Unutarnje Ispravljače naročito muče one misli koje su sasvim podle i sebične; žalosti ih nepoštovanje prema onome što je lijepo i božansko, dok čovjekovi nerazumni životinjski strahovi i djetinjaste tjeskobe doslovno remete njihovo djelovanje.

Tajanstveni Osmatrači su nesumnjivo darivanja Oca Svih, odraz slike Božje vani u svemiru. Veliki je učitelj jednom upozorio ljude da obnove duh u svojim umovima; da postanu novi ljudi koji su, poput Boga, stvoreni u pravednosti i u potpunosti istine. Ispravljač je obilježe božanstvenosti, prisutnosti Boga. Ideja da je čovjek načinjen na "sliku Božju" ne odnosi se na fizičku sličnost ili na ograničenja materijalnih obdarenja, već prije na dar prisutnosti duha Oca Svih u uzvišenom darivanju Misaonih Ispravljača skrušenim stvorenjima svemira.

Ispravljač je izvor duhovnog postignuća i nada božanskog karaktera u vama. On je moć, privilegija i mogućnost opstanka, po kojoj se zauvijek razlikujete od čisto životinjskih stvorenja. On je viši i istinski unutarnji duhovni podražaj ljudskim mislima koji se razlikuje od vanjskih i fizičkih podražaja koje um prima preko nervno-energetskog mehanizma materijalnog tijela.

Ovi vjerni čuvari budućeg života nepogrešivo dupliciraju svaku mentalnu tvorevinu analognom duhovnom tvorevinom; oni vas na taj način polako ali sigurno preinačuju u to što doista jeste (samo duhovno) za uskrsnuće na svjetovima preživljavanja. I sve ove izvanredne preinake duha ulaze u sastav nastajuće stvarnosti vaše evoluirajuće besmrtni duše, vašeg morontija "ja." Te stvarnosti uistinu postoje, bez obzira što je Ispravljač rijetko u stanju dovoljno uzvisiti ove duplicirane tvorevine da ih predoči svjetlu vaše svijesti.

Kao što ste vi ljudski roditelji, Ispravljač je tako božanski roditelj vašeg pravog bića, vašeg višeg i napredujućeg "ja," vašeg boljeg morontijalnog i budućeg duhovnog "ja." A upravo je ta evoluirajućamorontijalna duša to što suci i cenzori uzimaju u obzir kad odlučuju o vašem opstanku i kad vam dopuste da pređete na nove i više svjetove beskrajne egzistencije u vječnoj vezi s vašim vjernim partnerom - Bogom, Ispravljačem.

Ispravljači su vječni preci, božanski praisvori, vaše evoluirajuće besmrtni duše; oni su neumorni poriv čovjeku da pokuša ovladati sadašnjom materijalnom egzistencijom u svjetlu duhovne i

the Adjuster must coexist in the mortal mind even in the very midst of human unrighteousness. The indwelling Adjusters are particularly tormented by those thoughts which are purely sordid and selfish; they are distressed by irreverence for that which is beautiful and divine, and they are virtually thwarted in their work by many of man's foolish animal fears and childish anxieties.

108:6.3 (1193.2) The Mystery Monitors are undoubtedly the bestowal of the Universal Father, the reflection of the image of God abroad in the universe. A great teacher once admonished men that they should be renewed in the spirit of their minds; that they become new men who, like God, are created in righteousness and in the completion of truth. The Adjuster is the mark of divinity, the presence of God. The "image of God" does not refer to physical likeness nor to the circumscribed limitations of material creature endowment but rather to the gift of the spirit presence of the Universal Father in the supernal bestowal of the Thought Adjusters upon the humble creatures of the universes.

108:6.4 (1193.3) The Adjuster is the wellspring of spiritual attainment and the hope of divine character within you. He is the power, privilege, and the possibility of survival, which so fully and forever distinguishes you from mere animal creatures. He is the higher and truly internal spiritual stimulus of thought in contrast with the external and physical stimulus, which reaches the mind over the nerve-energy mechanism of the material body.

108:6.5 (1193.4) These faithful custodians of the future career unfailingly duplicate every mental creation with a spiritual counterpart; they are thus slowly and surely re-creating you as you really are (only spiritually) for resurrection on the survival worlds. And all of these exquisite spirit re-creations are being preserved in the emerging reality of your evolving and immortal soul, your morontia self. These realities are actually there, notwithstanding that the Adjuster is seldom able to exalt these duplicate creations sufficiently to exhibit them to the light of consciousness.

108:6.6 (1193.5) And as you are the human parent, so is the Adjuster the divine parent of the real you, your higher and advancing self, your better morontial and future spiritual self. And it is this evolving morontial soul that the judges and censors discern when they decree your survival and pass you upward to new worlds and never-ending existence in eternal liaison with your faithful partner — God, the Adjuster.

108:6.7 (1193.6) The Adjusters are the eternal ancestors, the divine originals, of your evolving immortal souls; they are the unceasing urge that leads man to attempt the mastery of the material

buduće karijere. Osmatrači su zarobljenici besmrtno nade, izvori vječnog napredovanja. A kako se samo raduju nad mogu komunicirati sa svojim suradnicima više ili manje izravnim kanalima! Kako se raduju kad se mogu riješiti simbola i drugih metoda neizravne komunikacije i direktno prenijeti svoje poruke intelektima svojih ljudskih partnera!

Vi ljudi ste započeli beskrajno putovanje gotovo beskonačnom panoramom, neprestano širećim neograničenim domenama koje pružaju priliku za uzbudljivu službu, neusporedivu pustolovinu, blaženu nesigurnost i neograničeno postignuće. Kad se nebo zacrni iznad vaše glave, vaša vjera treba prihvatiti činjenicu o prisutnosti unutarnjeg Ispravljača, i na taj način biti u mogućnosti gledati izvan magle smrtno neizvjesnosti, u jasan sjaj sunca vječne pravednosti na privlačnim visinama prebivališnih svjetova Satanije.

[Predočio Osamljeni Glasnik iz Orvontona.]

and present existence in the light of the spiritual and future career. The Monitors are the prisoners of undying hope, the founts of everlasting progression. And how they do enjoy communicating with their subjects in more or less direct channels! How they rejoice when they can dispense with symbols and other methods of indirection and flash their messages straight to the intellects of their human partners!

108:6.8 (1194.1) You humans have begun an endless unfolding of an almost infinite panorama, a limitless expanding of never-ending, ever-widening spheres of opportunity for exhilarating service, matchless adventure, sublime uncertainty, and boundless attainment. When the clouds gather overhead, your faith should accept the fact of the presence of the indwelling Adjuster, and thus you should be able to look beyond the mists of mortal uncertainty into the clear shining of the sun of eternal righteousness on the beckoning heights of the mansion worlds of Satania.

108:6.9 (1194.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 109. ODNOS ISPRAVLJAČA PREMA STVORENIMBIĆIMA SVEMIRA

⇨ 108

Knjiga Urantije

110 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 109 ODNOS ISPRAVLJAČA PREMA STVORENIMBIĆIMA SVEMIRA

Sekcije

Uvod

1. RAZVOJ ISPRAVLJAČA
2. SAMODJELUJUĆI ISPRAVLJAČI
3. ISPRAVLJAČI I RAZLIČITI TIPOVI SMRTNIKA
4. ISPRAVLJAČI I LJUDSKA LIČNOST
5. MATERIJALNI HENDIKEP ISPRAVLJAČEVU PREBIVANJU
6. TRAJNOST ISTINSKIH VRIJEDNOSTI
7. SUDBINA PERSONALIZIRANIH ISPRAVLJAČA

PAPER 109 RELATION OF ADJUSTERS TO UNIVERSE CREATURES

SECTIONS

Introduction

1. Development of Adjusters
2. Self-Acting Adjusters
3. Relation of Adjusters to Mortal Types
4. Adjusters and Human Personality
5. Material Handicaps to Adjuster Indwelling
6. The Persistence of True Values
7. Destiny of Personalized Adjusters

Uvod

MISAONI Ispravljači odrastaju kroz svemirsku karijeru, te tako neiskusni Ispravljači doista moraju steći iskustvo u rastu i razvoju stvorenih smrtnika. Kao što se ličnost ljudskog djeteta razvija kroz bitke evolucijske egzistencije, Ispravljači tako rastu u veličini kroz probleme i iskušenja koji se tiču sljedeće faze uzlaznog života. Kao što dijete u ranom djetinjstvu kroz igru i druženje razvija sposobnost svestrane prilagodbe aktivnostima zrele dobi, tako unutarnji Ispravljač postiže vještine koje pogoduju sljedećoj fazi kozmičkog života prijevremenim planiranjem i uvježbavanjem smrtnih aktivnosti koje se tiču morontija karijere. Ljudska egzistencija predstavlja razdoblje prakse koje Ispravljač učinkovito koristi u pripremi za uvećane odgovornosti i proširene mogućnosti budućeg života. No, sve dok Ispravljač živi u vama, njegovi se naponi ne tiču toliko pitanja vremenskog života i planetarne

INTRODUCTION

109:0.1 (1195.1) THE Thought Adjusters are the children of the universe career, and indeed the virgin Adjusters must gain experience while mortal creatures grow and develop. As the personality of the human child expands for the struggles of evolutionary existence, so does the Adjuster wax great in the rehearsals of the next stage of ascending life. As the child acquires adaptative versatility for his adult activities through the social and play life of early childhood, so does the indwelling Adjuster achieve skill for the next stage of cosmic life by virtue of the preliminary mortal planning and rehearsing of those activities which have to do with the morontia career. Human existence constitutes a period of practice which is effectively utilized by the Adjuster in preparing for the increased responsibilities and the greater opportunities of a future life. But the Adjuster's efforts, while living within you, are not so much

egzistencije. Misaoni Ispravljači se danas tako reći, praksaju u stvrnostima svemirske karijere u evoluirajućim umovima ljudskih bića.

concerned with the affairs of temporal life and planetary existence. Today, the Thought Adjusters are, as it were, rehearsing the realities of the universe career in the evolving minds of human beings.

1. RAZVOJ ISPRAVLJAČA

Mora postojati opsežan i detaljan plan za obuku i razvoj neiskusnih Ispravljača prije njihova odašiljanja sa Svijeta Božanstvenosti, ali o tome stvarno znamo vrlo malo. Ispravljač svakako prolazi kroz opsežan program prekvalifikacije nakon prebivanja u jednom biću prije nego se upusti u novu misiju s novim smrtnim partnerom, ali mi opet o tome malo znamo.

Personalizirani Ispravljači su mi rekli da svaki put kad čovjek koji primi Ispravljač ne uspije postići vječni opstanak, nakon što se Ispravljač vrati na Svijet Božanstvenosti, on mora proći opsežnim procesom treninga. Ova dodatna obuka počiva na iskustvu življenja u ljudskom biću i uvijek prethodi novoj službi na evolucijskim svjetovima vremena.

Ništa u cijelom svemiru ne može zamijeniti stvarno iskustvo življenja. Savršenstvo božanstvenosti novostvorenog Misaonog Ispravljača ne pruža ovom Tajanstvenom Osmatraču iskustvenu sposobnost služenja. Iskustvo je neodvojivo od žive egzistencije; iskustvo je nešto što vam nikakva količina božanskog obdarenja ne može dati, što se može osigurati jedino stvarnim življenjem. Stoga, kao i sva druga bića koja žive i djeluju u sadašnjoj domeni Vrhovnog, Misaoni Ispravljači moraju steći iskustvo; oni moraju evoluirati od nižih neiskusnih u više iskusnije skupine.

Ispravljači prolaze kroz jasno određenu razvojnu karijeru u smrtnom umu; oni postižu stvarnost postignuća koja je zauvijek njihova. Ispravljači postupno postižu vještinu i sposobnost kao rezultat svakog kontakta s materijalnim rasama, neovisno o tome da li njihovi ljudski suradnici uspiju preživjeti smrt. Oni su također ravnopravni partneri ljudskog uma u poticanju evolucije besmrtnne duše koja ima kapacitet za preživljavanje.

Ispravljač postiže svoj prvu fazu evolucije kad se spoji s preživjelom dušom smrtnog bića. Dakle, dok vi u svojoj prirodi evoluirate prema unutra i naviše od čovjeka prema Bogu, Ispravljači u svojoj prirodi evoluiraju prema vani i naniže od Boga prema čovjeku; i tako će konačni proizvod ove zajednice između božanstvenosti i čovječnosti zauvijek biti sin čovječji i sin Božji.

1. DEVELOPMENT OF ADJUSTERS

109:1.1 (1195.2) There must be a comprehensive and elaborate plan for the training and development of virgin Adjusters before they are sent forth from Divinington, but we really do not know very much about it. There undoubtedly also exists an extensive system for retraining Adjusters of indwelling experience before they embark upon new missions of mortal association, but, again, we do not actually know.

109:1.2 (1195.3) I have been told by Personalized Adjusters that every time a Monitor-indwelt mortal fails of survival, when the Adjuster returns to Divinington, an extended course of training is engaged in. This additional training is made possible by the experience of having indwelt a human being, and it is always imparted before the Adjuster is remanded to the evolutionary worlds of time.

109:1.3 (1195.4) Actual living experience has no cosmic substitute. The perfection of the divinity of a newly formed Thought Adjuster does not in any manner endow this Mystery Monitor with experienced ministrative ability. Experience is inseparable from a living existence; it is the one thing which no amount of divine endowment can absolve you from the necessity of securing by *actual living*. Therefore, in common with all beings living and functioning within the present sphere of the Supreme, Thought Adjusters must acquire experience; they must evolve from the lower, inexperienced, to the higher, more experienced, groups.

109:1.4 (1196.1) Adjusters pass through a definite developmental career in the mortal mind; they achieve a reality of attainment which is eternally theirs. They progressively acquire Adjuster skill and ability as a result of any and all contacts with the material races, regardless of the survival or nonsurvival of their particular mortal subjects. They are also equal partners of the human mind in fostering the evolution of the immortal soul of survival capacity.

109:1.5 (1196.2) The first stage of Adjuster evolution is attained in fusion with the surviving soul of a mortal being. Thus, while you are in nature evolving inward and upward from man to God, the Adjusters are in nature evolving outward and downward from God to man; and so will the final product of this union of divinity and humanity eternally be the son of man and the son of God.

2. SAMODJELUJUĆI ISPRAVLJAČI

Već ste upoznati s podjelom Ispravljača prema iskustvu na početne, napredne i vrhovne. Pored toga trebate prepoznati određenu funkcionalnu klasifikaciju Ispravljača - samodjelujuće Ispravljače. Samodjelujući Ispravljač je onaj koji je:

1. Imao određeno potrebno iskustvo u razvojnem životu stvorenog bića koje je obdareno voljom, bilo privremeno živeći u nekom biću na planetu gdje se Ispravljači posuđuju smrtnicima ili ako smrtnik na planetu gdje dolazi do istinskog spajanja nije uspio preživjeti smrt. Takav je Osmatrač napredni ili vrhovni Ispravljač.

2. Postigao ravnotežu duhovne snage u čovjeku koji je ostvario treći psihički krug i koji je tom prilikom primio o sob nog serafinskog čuvara.

3. Surađuje s čovjekom koji je donio najvišu odluku, koji je sklopio svečanu i iskrenu zamku s Ispravljačem. Ispravljač računa na istinski spoj kao na gotovu činjenicu.

4. Živi u čovjeku koji je ušao u jedan od rezervnih zborova sudbine na nekom evolucijskom svijetu smrtnog uspona.

5. Koji je nekom prilikom, tijekom ljudskog sna, bio privremeno odvojen od uma svog smrtnog suradnika u uspostavi neke veze, kontakta, registracije ili neke druge izvanljudske službe u vezi duhovne administracije svijeta.

6. Koji je služio u toku krize u iskustvu nekog čovjeka koje je bio materijalna nadopuna nekoj ličnosti duha koja je imala dužnost da izvrši neku kozmičku zadaću u korist duhovne organizacije planeta.

Čini se da samodjelujući Ispravljači posjeduju značajan stupanj volje u svim pitanjima u vezi svega osim ljudske ličnosti njihovih domaćina, na što ukazuje velik broj aktivnosti bilo unutar ili izvan njima pripojenih smrtnih podanika. Takvi Ispravljači sudjeluju u brojnim svjetskim aktivnostima, a još češće djeluju neprimjetno unutar zemaljskih podanika koje su sami odabrali.

Nema sumnje da ti viši i iskusniji tipovi Ispravljača mogu komunicirati s Ispravljačima drugih svjetova. No, dok su samodjelujući Ispravljači u stanju međusobno komunicirati, oni to rade samo na razinama njihove uzajamne suradnje i radi skrbništva nad arhivama koje služe

2. SELF-ACTING ADJUSTERS

109:2.1 (1196.3) You have been informed of the classification of Adjusters in relation to experience — virgin, advanced, and supreme. You should also recognize a certain functional classification — the self-acting Adjusters. A self-acting Adjuster is one who:

109:2.2 (1196.4) 1. Has had certain requisite experience in the evolving life of a will creature, either as a temporary indweller on a type of world where Adjusters are only loaned to mortal subjects or on an actual fusion planet where the human failed of survival. Such a Monitor is either an advanced or a supreme Adjuster.

109:2.3 (1196.5) 2. Has acquired the balance of spiritual power in a human who has made the third psychic circle and has had assigned to him a personal seraphic guardian.

109:2.4 (1196.6) 3. Has a subject who has made the supreme decision, has entered into a solemn and sincere betrothal with the Adjuster. The Adjuster looks beforehand to the time of actual fusion and reckons the union as an event of fact.

109:2.5 (1196.7) 4. Has a subject who has been mustered into one of the reserve corps of destiny on an evolutionary world of mortal ascension.

109:2.6 (1196.8) 5. At some time, during human sleep, has been temporarily detached from the mind of mortal incarceration to perform some exploit of liaison, contact, reregistration, or other extrahuman service associated with the spiritual administration of the world of assignment.

109:2.7 (1196.9) 6. Has served in a time of crisis in the experience of some human being who was the material complement of a spirit personality intrusted with the enactment of some cosmic achievement essential to the spiritual economy of the planet.

109:2.8 (1196.10) Self-acting Adjusters seem to possess a marked degree of will in all matters not involving the human personalities of their immediate indwelling, as is indicated by their numerous exploits both within and without the mortal subjects of attachment. Such Adjusters participate in numerous activities of the realm, but more frequently they function as undetected indwellers of the earthly tabernacles of their own choosing.

109:2.9 (1196.11) Undoubtedly these higher and more experienced types of Adjusters can communicate with those in other realms. But while self-acting Adjusters do thus intercommunicate, they do so only on the levels of their mutual work and for the purpose of preserving custodial data essential to

misiji Ispravljača za njihova privremenog boravka, iako su poznati slučajevi gdje su u vrijeme kriza djelovali i u međuplanetarnim pitanjima.

Vrhovni i samodjelujući Ispravljači mogu napustiti ljudsko tijelo po volji. Ispravljači nisu organska ili biološka komponenta smrtnog života; oni su njegovi božanski dodaci. Izvorni životni planovi predviđaju njihovu buduću aktivnost, ali oni nisu neophodan dio materijalne egzistencije. Ipak, treba zabilježiti da oni vrlo rijetko, čak i privremeno, napuštaju svoje smrtno suradnike nakon što u njih jednom dođu.

Svedjelujući Ispravljači su oni koji su uspjeli obaviti povjerene zadatke i koji samo čekaju na raspad materijalno-životnog mehanizma ili prijevod besmrtno duše.

3. ISPRAVLJAČI I RAZLIČITI TIPOVI SMRTNIKA

Karakter detaljnog rada Tajanstvenih Osmatrača varira u skladu s prirodom njihove zadaće, ovisno o tome da li pripadaju skupini koja postiže zajednicu ili spoj. Neki su Ispravljači samo na posudbi suradnicima za vremenskog života njihovih podanika; drugi se daruju ljudima kao kandidati za postignuće ličnosti s dopuštenjem za vječni spoj ako njihovi suradnici prežive smrt. Postoje i neznatne razlike u funkcioniranju različitih planetarnih tipova, kao i različitih sustava i svemira. No, sve u svemu, njihovo je djelovanje vrlo ujednačeno, više nego je to slučaj s djelovanjem bilo kojeg drugog reda stvorenih nebeskih bića.

Na nekim primitivnim svjetovima (skupini prve serije) Ispravljač živi u umu stvorenog bića radi iskustvene prakse, uglavnom radi vlastite kulture i progresivnog razvoja. Početni Ispravljači uglavnom stižu na takve svjetove u ranijim vremenima, prije nego primitivnih ljudi stignu na prag odluke, u vrijeme kada srazmjerno mali broj osoba odabire uzaći na smrtno uzvisine samokontrole i postignuća karaktera kako bi postigli više razine javljajuće duhovnosti. (Ali mnogi koji ne uspiju postići spoj s Ispravljačem opstaju spajanjem s Duhom.) Ispravljači primaju vrijednu obuku i postižu divno iskustvo u prijelaznoj suradnji s primitivnim umovima, i oni su u mogućnosti naknadno iskoristiti to iskustvo za dobrobit naprednijih bića na drugim svjetovima. Ništa što je vrijedno opstanka nikada neće biti izgubljeno u cijelom prostranom svemiru.

Na drugom tipu svjetova (skupini druge serije), Ispravljači su samo na posudbi smrtnim

the Adjuster ministry of the realms of their sojourn, though on occasions they have been known to function in interplanetary matters during times of crisis.

109:2.10 (1197.1) Supreme and self-acting Adjusters can leave the human body at will. The indwellers are not an organic or biologic part of mortal life; they are divine superimpositions thereon. In the original life plans they were provided for, but they are not indispensable to material existence. Nevertheless it should be recorded that they very rarely, even temporarily, leave their mortal tabernacles after they once take up their indwelling.

109:2.11 (1197.2) The superacting Adjusters are those who have achieved the conquest of their intrusted tasks and only await the dissolution of the material-life vehicle or the translation of the immortal soul.

3. RELATION OF ADJUSTERS TO MORTAL TYPES

109:3.1 (1197.3) The character of the detailed work of Mystery Monitors varies in accordance with the nature of their assignments, as to whether or not they are *liaison* or *fusion* Adjusters. Some Adjusters are merely loaned for the temporal lifetimes of their subjects; others are bestowed as personality candidates with permission for everlasting fusion if their subjects survive. There is also a slight variation in their work among the different planetary types as well as in different systems and universes. But, on the whole, their labors are remarkably uniform, more so than are the duties of any of the created orders of celestial beings.

109:3.2 (1197.4) On certain primitive worlds (the series one group) the Adjuster indwells the mind of the creature as an experiential training, chiefly for self-culture and progressive development. Virgin Adjusters are usually sent to such worlds during the earlier times when primitive men are arriving in the valley of decision, but when comparatively few will elect to ascend the moral heights beyond the hills of self-mastery and character acquirement to attain the higher levels of emerging spirituality. (Many, however, who fail of Adjuster fusion do survive as Spirit-fused ascenders.) The Adjusters receive valuable training and acquire wonderful experience in transient association with primitive minds, and they are able subsequently to utilize this experience for the benefit of superior beings on other worlds. *Nothing of survival value is ever lost in all the wide universe.*

109:3.3 (1197.5) On another type of world (the series two group) the Adjusters are merely loaned to

bićima. Osmatrači ovdje ne mogu ostvariti spajanje s ličnosti prilikom takvog prebivanja, ali oni mogu pružiti veliku pomoć svojim ljudskim podanicima za njihova smrtnog života, daleko više nego mogu poslužiti smrtnicima Urantije. Ispravljači su ovdje na posudbi smrtnim bićima za jedan životni vijek kao uzorci za oblikovanje duhovnog postignuća, kao privremeni pomagači u zadivljujućoj zadaći usavršavanja karaktera za preživljavanje. Ispravljači se ne vraćaju nakon prirodne smrti; ovi preživjeli smrtnici postižu vječni život kroz spajanje s Duhom.

Na svjetovima poput Urantije (skupini treće serije), dolazi do stvarne zaruke s božanskim darovima, zaruke koja je pitanje života i smrti. Ako preživite, pred vama je vječna zajednica, beskonačni spoj, sjedinjenje čovjeka i Ispravljača u jednom biću.

U tromeždanim smrtnicima iz ove serije svjetova, Ispravljači su u mogućnosti postići stvarniji kontakt sa svojim podanicima tijekom života u vremenu nego su to u mogućnosti učiniti u tipovima s jednim i dva mozga. No, u životu nakon smrti, tromeždani tip živi jednako kao jednomeždani i dvomeždani ljudi - rase Urantije.

Na dvomeždanim svjetovima, nakon boravka Rajskog darovanog Sina, početni Ispravljači se rijetko dodjeljuju osobama koje imaju neupitnu sposobnost za preživljavanje. Vjerujemo da na takvim svjetovima praktički svi Ispravljači koji prebivaju u inteligentnim muškarcima i ženama sa kapacitetom za preživljavanje pripadaju naprednom ili vrhovnom tipu.

U mnogim ranim evolucijskim rasama Urantije, postojale su tri skupine bića. Jedna je bilo toliko nalik životinjama da joj je doslovce nedostajala sposobnost za Ispravljače. Druga je ispoljavala nedvojbenu sposobnost da primi Ispravljače koji su dolazili neposredno prije dobi moralne odgovornosti. Treća je pripadala graničnom području; imala je sposobnost za prijem Ispravljača, ali su Osmatrači mogli doći u njihov um samo na osobnu molbu pojedinca.

No, u bićima koja su posve diskvalificirana od opstanka zahvaljujući neprikladnom ili nazadnom porijeklu, mnogi početni Ispravljači privremeno dolaze služiti kako bi stekli vrijedno iskustvo u kontaktu s evolucijskim umom i tako bili bolje kvalificirani za sljedeći zadatak u višem tipu uma na nekom drugom svijetu.

4. ISPRAVLJAČI I LJUDSKA LIČNOST

Unutarnji Ispravljači uveliko pospješuju više

mortal beings. Here the Monitors can never attain fusion personality through such indwelling, but they do afford great help to their human subjects during the mortal lifetime, far more than they are able to give to Urantia mortals. The Adjusters are here loaned to the mortal creatures for a single life span as patterns for their higher spiritual attainment, temporary helpers in the intriguing task of perfecting a survival character. The Adjusters do not return after natural death; these surviving mortals attain eternal life through Spirit fusion.

109:3.4 (1197.6) On worlds such as Urantia (the series three group) there is a real betrothal with the divine gifts, a life and death engagement. If you survive, there is to be an eternal union, an everlasting fusion, the making of man and Adjuster one being.

109:3.5 (1197.7) In the three-brained mortals of this series of worlds, the Adjusters are able to gain far more actual contact with their subjects during the temporal life than in the one- and two-brained types. But in the career after death, the three-brained type proceed just as do the one-brained type and the two-brained peoples — the Urantia races.

109:3.6 (1198.1) On the two-brain worlds, subsequent to the sojourn of a Paradise bestowal Son, virgin Adjusters are seldom assigned to persons who have unquestioned capacity for survival. It is our belief that on such worlds practically all Adjusters indwelling intelligent men and women of survival capacity belong to the advanced or to the supreme type.

109:3.7 (1198.2) In many of the early evolutionary races of Urantia, three groups of beings existed. There were those who were so animalistic that they were utterly lacking in Adjuster capacity. There were those who exhibited undoubted capacity for Adjusters and promptly received them when the age of moral responsibility was attained. There was a third class who occupied a borderline position; they had capacity for Adjuster reception, but the Monitors could only indwell the mind on the personal petition of the individual.

109:3.8 (1198.3) But with those beings who are virtually disqualified for survival by disinheritance through the agency of unfit and inferior ancestors, many a virgin Adjuster has served a valuable preliminary experience in contacting evolutionary mind and thus has become better qualified for a subsequent assignment to a higher type of mind on some other world.

4. ADJUSTERS AND HUMAN PERSONALITY

109:4.1 (1198.4) The higher forms of intelligent

oblike inteligentne komunikacije između ljudskih bića. Životinje imaju osjećaje prema drugim životinjama, ali ne mogu uzajamno komunicirati ideje; one mogu ispoljiti emocije, ali ne mogu izraziti ideje i ideale. Tako i ljudi koji vuku porijeklo od životinja ne mogu postići viši oblik intelektualnog odnosa i duhovnog zajedništva sa svojim bližnjima dok ne prime Misaone Ispravljače, iako su takva evolucijska bića po razvoju govora na pravom putu za primanje Ispravljača.

Životinje mogu, ugrubo govoreći, uzajamno komunicirati, ali u takvom se primitivnom kontaktu ispoljava vrlo malo ili ni malo ličnosti. Ispravljači nisu ličnost; oni su predlična bića. No, oni dolaze iz samog izvora ličnosti, a njihova prisutnost povećava kvalitativna ispoljenja ljudske ličnosti; ovo je naročito istina ako Ispravljač ima prijašnje iskustvo.

Postoji bitna veza između tipa Ispravljača i potencijala za izražaj ljudske ličnosti. Kroz prošla stoljeća, mnoge velike intelektualne i duhovne vođe Urantije su ispoljile utjecaj najvećim dijelom zahvaljujući nadmoći i prijašnjem iskustvu svojih unutarnjih Ispravljača.

Unutarnji Ispravljači su u velikoj mjeri surađivali s drugim duhovnim utjecajima u transformaciji i očovječenju potomaka primitivnih ljudi starih dobi. Ako bi se Ispravljači nekim slučajem povukli iz ljudskih umova na Urantiji, svijet bi polako nazadovao do mnogih prizora i praksi primitivnih vremena; u božanskim se Osmatračima krije jedan od stvarnih potencijala daljnjeg razvoja civilizacije.

Opazio sam da u umu određenog smrtnika Urantije prebiva Misaoni Ispravljač koji je prema arhivama Uverse prethodno živio u petnaest umova Orvontona. Ne znamo da li je ovaj Osmatrač imao slična iskustva u drugim nadsvemirima, ali vjerujemo da jeste. Ovaj je čudesni Ispravljač jedan od najkorisnijih i najsnažnijih sila koje trenutno postoje na Urantiji. To što su drugi izgubili time što su odbacili vječni život, to ljudsko biće (i cijeli vaš svijet) sada dobiva. Od onoga koji nema svojstva za preživljavanje, bit će oduzet čak i njegov iskusni Ispravljač, a onome koji ima izgleda za preživljavanje, dat će se čak i Ispravljač s prijašnjim iskustvom lijenog dezertera.

U određenom smislu Ispravljači mogu njegovati neki stupanj međuplanetarne unakrsne oplodnje u domenama istine, ljepote i dobrote. No, oni rijetko imaju priliku dva puta živjeti u ljudima na istoj planeti; na Urantiji danas ne služi niti jedan Ispravljač koji je tu već služio. Znam što govorim

intercommunication between human beings are greatly helped by the indwelling Adjusters. Animals do have fellow feelings, but they do not communicate concepts to each other; they can express emotions but not ideas and ideals. Neither do men of animal origin experience a high type of intellectual intercourse or spiritual communion with their fellows until the Thought Adjusters have been bestowed, albeit, when such evolutionary creatures develop speech, they are on the highroad to receiving Adjusters.

109:4.2 (1198.5) Animals do, in a crude way, communicate with each other, but there is little or no *personality* in such primitive contact. Adjusters are not personality; they are prepersonal beings. But they do hail from the source of personality, and their presence does augment the qualitative manifestations of human personality; especially is this true if the Adjuster has had previous experience.

109:4.3 (1198.6) The type of Adjuster has much to do with the potential for expression of the human personality. On down through the ages, many of the great intellectual and spiritual leaders of Urantia have exerted their influence chiefly because of the superiority and previous experience of their indwelling Adjusters.

109:4.4 (1198.7) The indwelling Adjusters have in no small measure co-operated with other spiritual influences in transforming and humanizing the descendants of the primitive men of olden ages. If the Adjusters indwelling the minds of the inhabitants of Urantia were to be withdrawn, the world would slowly return to many of the scenes and practices of the men of primitive times; the divine Monitors are one of the real potentials of advancing civilization.

109:4.5 (1198.8) I have observed a Thought Adjuster indwelling a mind on Urantia who has, according to the records on Uversa, indwelt fifteen minds previously in Orvonton. We do not know whether this Monitor has had similar experiences in other superuniverses, but I suspect so. This is a marvelous Adjuster and one of the most useful and potent forces on Urantia during this present age. What others have lost, in that they refused to survive, this human being (and your whole world) now gains. From him who has not survival qualities, shall be taken away even that experienced Adjuster which he now has, while to him who has survival prospects, shall be given even the pre-experienced Adjuster of a slothful deserter.

109:4.6 (1198.1) In a sense the Adjusters may be fostering a certain degree of planetary cross-fertilization in the domains of truth, beauty, and goodness. But they are seldom given two indwelling experiences on the same planet; there is no Adjuster now serving on Urantia who has

jer imamo njihove brojeve i podatke u arhivama Uverse.

been on this world previously. I know whereof I speak since we have their numbers and records in the archives of Uversa.

5. MATERIJALNI HENDIKEP ISPRAVLJAČEVU

PREBIVANJU

Vrhovni i samodjelujući Ispravljači su često u mogućnosti unijeti duhovno bitne čimbenike u ljudski um dok se ovaj neometano kreće slobodnim ali kontroliranim kanalima stvaralačke imaginacije. U takvim časovima, a ponekad i u snu, Ispravljač je u stanju uhititi mentalne struje, zaustaviti njihov protok i zatim preusmjeriti tijek misli; a oni to čine kako bi postigli duboke duhovne preobrazbe u višim predjelima nadsvijesti. Na taj se način umne sile i energije potpunije prilagođuju glazbenom ključu kontaktnih tonova duhovne razine sadašnjosti i budućnosti.

Vaš se um ponekad može tako iluminirati da može čuti božanski glas koji u vama neprestano govori, i može postati djelomično svjestan mudrosti, istine, dobrote i ljepote potencijalne ličnosti koja u vama živi.

No, vaši nestalni i brzo mijenjujući mentalni stavovi često rezultiraju presijecanjem Ispravljačevih planova i prekidoma njihova rada. Njihov rad ne ometaju samo urođene naravi smrtnih rasa, nego njihovu službu također uveliko usporavaju vaša unaprijed formirana mišljenja, kristalizirane ideje i duboko uvriježene predrasude. Zbog tih slabosti, mnogo puta samo njihove nedovršene kreacije izranjaju u svijesti i tako neizbježno dolazi do zbunjenosti koncepta. Dakle, u analizi mentalnih situacija, sigurnost leži samo u brzom prepoznavanju svake misli i iskustva kao upravo onoga što one stvarno i temeljno jesu, bez obzira na to što eventualno mogu biti.

Veliki problem u životu je prilagodba naslijeđenih tendencija življenja prema zahtjevima duhovnih poriva koji izviru iz božanske prisutnosti Tajanstvenog Osmatrača. Dok u svemiru i nadsvemiru nitko ne može služiti dva gospodara, za života koji sada živite na Urantiji svaki čovjek mora služiti dva gospodara. On mora postati vješt u umjetnosti neprestanog zemaljskog kompromisa dok priznaje duhovnu odanost samo jednom gospodaru; i to je razlog zašto mnogi posrnu i pokleknu, podlegnu iscrpljenosti i stresu evolucijske borbe.

Iako nasljeđe moždanog obdarenja i elektrokemijska nadkontrola ograničavaju sferu učinkovitog djelovanja Ispravljača, ne postoji niti

5. MATERIAL HANDICAPS TO ADJUSTER

INDWELLING

109:5.1 (1199.2) Supreme and self-acting Adjusters are often able to contribute factors of spiritual import to the human mind when it flows freely in the liberated but controlled channels of creative imagination. At such times, and sometimes during sleep, the Adjuster is able to arrest the mental currents, to stay the flow, and then to divert the idea procession; and all this is done in order to effect deep spiritual transformations in the higher recesses of the superconsciousness. Thus are the forces and energies of mind more fully adjusted to the key of the contactual tones of the spiritual level of the present and the future.

109:5.2 (1199.3) It is sometimes possible to have the mind illuminated, to hear the divine voice that continually speaks within you, so that you may become partially conscious of the wisdom, truth, goodness, and beauty of the potential personality constantly indwelling you.

109:5.3 (1199.4) But your unsteady and rapidly shifting mental attitudes often result in thwarting the plans and interrupting the work of the Adjusters. Their work is not only interfered with by the innate natures of the mortal races, but this ministry is also greatly retarded by your own preconceived opinions, settled ideas, and long-standing prejudices. Because of these handicaps, many times only their unfinished creations emerge into consciousness, and confusion of concept is inevitable. Therefore, in scrutinizing mental situations, safety lies only in the prompt recognition of each and every thought and experience for just what it actually and fundamentally is, disregarding entirely what it might have been.

109:5.4 (1199.5) The great problem of life is the adjustment of the ancestral tendencies of living to the demands of the spiritual urges initiated by the divine presence of the Mystery Monitor. While in the universe and superuniverse careers no man can serve two masters, in the life you now live on Urantia every man must perforce serve two masters. He must become adept in the art of a continuous human temporal compromise while he yields spiritual allegiance to but one master; and this is why so many falter and fail, grow weary and succumb to the stress of the evolutionary struggle.

109:5.5 (1199.6) While the hereditary legacy of cerebral endowment and that of electrochemical overcontrol both operate to delimit the sphere of

jedan nasljedni hendikep (u normalnim umovima) koji može spriječiti čovjekovo pravovremeno ostvarenje duhovnog postignuća. Nasljeđe može usporiti stopu ovladavanja ličnosti, ali ono neće spriječiti ostvarenje uzlazne avanture. Ako pristanete surađivati sa svojim Ispravljačem, božanski će dar prije ili kasnije razviti besmrtnu morontija dušu i nakon spajanja s ovom dušom, predstaviti će takvo novo stvorenje prvo vladajućem Glavnom Sinu lokalnog svemira, a zatim Ocu Ispravljača na Raju.

6. TRAJNOST ISTINSKIH VRIJEDNOSTI

Ispravljači ne poznaju neuspjeh; to što je vrijedno opstanka nikada ne može biti izgubljeno; svaka smisljena vrijednost svakog voljnog stvorenja ima zajamčen opstanak bez obzira na preživljavanje ličnosti koja otkriva ta značenja i ocjenjuje njihovu vrijednost. Smrtnik može odbaciti produženje života; ali njegovo životno iskustvo neće biti protraćeno; vječni Ispravljač prenosi vrijedne značajke takvog prividnog neuspjeha na neki drugi svijet i poklanja ova preživjela značenja i vrijednosti nekom višem tipu smrtnog uma koji ima kapacitet za preživljavanje. Ni jedno vrijedno iskustvo se ne događa uzalud; ni jedno istinsko značenje ili stvarna vrijednost nikada ne propadaju.

Što se tiče kandidata za spajanje, ako smrtnik iznevjeri svog Tajanstvenog Osmatrača, ako ljudski partner odbije uzlaznu karijeru, kada se taj Ispravljač oslobodi prilikom čovjekove smrti (ili prije toga), on sa sobom nosi sve to što je vrijedno preživljavanja, što je evoluiralo u umu tog stvorenog bića koje nije preživjelo smrt. Ako Ispravljač više puta ne uspije postići spajanje ličnosti zbog smrti niza ljudskih podanika, a ako se nakon toga taj Osmatrač personalizira, sva stečena iskustva življenja i ovladavanja tim smrtnim umovima postaju stvarni posjed takvog novog Personaliziranog Ispravljača, obdarenje koje služi užitku i koristi svih budućih stoljeća. Personalizirani Ispravljač tog reda je složeni skup svih preživjelih osobina svih svojih negdašnjih domaćina.

Kad se Ispravljači dugog kozmičkog iskustva dobrovoljno jave da dođu u božanske Sinove na njihovim misijama darivanja, oni dobro znaju da im takva služba neće pružiti priliku da postignu ličnost. No, Otac duhova često garantira ličnost takvim dobrovoljcima i postavlja ih za direktore njihove vrste. Te su ličnosti počašćene upravnim pozicijama na Svijetu Božanstvenosti. A njihove jedinstvene prirode utjelovljuju mozaik čovječnosti njihovih višestrukih iskustava smrtnog prebivanja, kao i transkript duha ljudske božanstvenosti

efficient Adjuster activity, no hereditary handicap (in normal minds) ever prevents eventual spiritual achievement. Heredity may interfere with the rate of personality conquest, but it does not prevent eventual consummation of the ascendant adventure. If you will co-operate with your Adjuster, the divine gift will, sooner or later, evolve the immortal morontia soul and, subsequent to fusion therewith, will present the new creature to the sovereign Master Son of the local universe and eventually to the Father of Adjusters on Paradise.

6. THE PERSISTENCE OF TRUE VALUES

109:6.1 (1200.1) Adjusters never fail; nothing worth surviving is ever lost; every meaningful value in every will creature is certain of survival, irrespective of the survival or nonsurvival of the meaning-discovering or evaluating personality. And so it is, a mortal creature may reject survival; still the life experience is not wasted; the eternal Adjuster carries the worth-while features of such an apparent life of failure over into some other world and there bestows these surviving meanings and values upon some higher type of mortal mind, one of survival capacity. No worth-while experience ever happens in vain; no true meaning or real value ever perishes.

109:6.2 (1200.2) As related to fusion candidates, if a Mystery Monitor is deserted by the mortal associate, if the human partner declines to pursue the ascending career, when released by natural death (or prior thereto), the Adjuster carries away everything of survival value which has evolved in the mind of that nonsurviving creature. If an Adjuster should repeatedly fail to attain fusion personality because of the nonsurvival of successive human subjects, and if this Monitor should subsequently be personalized, all the acquired experience of having indwelt and mastered all these mortal minds would become the actual possession of such a newly Personalized Adjuster, an endowment to be enjoyed and utilized throughout all future ages. A Personalized Adjuster of this order is a composite assembly of all the survival traits of all his former creature hosts.

109:6.3 (1200.3) When Adjusters of long universe experience volunteer to indwell divine Sons on bestowal missions, they full well know that personality attainment can never be achieved through this service. But often does the Father of spirits grant personality to these volunteers and establish them as directors of their kind. These are the personalities honored with authority on Divinington. And their unique natures embody the mosaic humanity of their multiple experiences of mortal indwelling and also the spirit transcript of

darovanog Rajskog Sina prilikom njihova zaključnog unutarnjeg iskustva.

Aktivnosti Ispravljača u vašem lokalnom svemiru počivaju pod upravom Personaliziranog Ispravljača Mihaela od Nebadon, samog onog Osmatrača koji ga je usmjeravao korak po korak, dok je živio svoj ljudski život u tijelu Jozina sina Isusa. Odan ukazanom povjerenju, ovaj je izvanredni Ispravljač mudro usmjeravao smrtni um Rajskog Sina u izboru staze Očeve savršene volje. Taj je Ispravljač radio s Makiventom Melkizedekom u vrijeme Abrahama i sudjelovao u veličanstvenim poduzećima prije ove unutarnje službe kao i između ova dva iskustva darivanja.

Ovaj je Ispravljač doista postigao trijumf u Isusovom ljudskom umu - umu koji je u svakoj novoj životnoj situaciji iznova posvećivao svoju predanost Očevoj volji, govoreći, "Neka bude ne moja, već tvoja volja." Takva odlučujuća posveta predstavlja istinsku putovnicu u prijelazu od ograničenja ljudske prirode do konačnosti božanskog postignuća.

Taj Ispravljač danas odražava, u neshvatljivoj prirodi svoje moćne ličnosti, čovječnost koju je Jozin sin Isus imao prije krštenja, vječni i živi prijepis vječnih i živih vrijednosti koje je najveći čovjek Urantije saznao iz skromnih okolnosti svagdašnjeg života svoje dobi, cjelovito iscrpivši duhovne vrijednosti koje su ostvarive u smrtnom iskustvu.

Sve ono što ima trajnu vrijednost - što je povjereno Ispravljaču - ima zajamčen vječni život. Osmatrač u nekim slučajevima čuva ove posjede da ih podari smrtnom umu svog budućeg prebivanja; u drugima, nakon personalizacije, te se preživjele i sačuvane stvarnosti čuvaju u povjerenju za buduće korištenje u službi Arhitekata Glavnog Svemira.

7. SUDBINA PERSONALIZIRANIH

ISPRAVLJAČA

Nismo sigurni da li pored Ispravljača postoje i drugi fragmenti Oca koji mogu postići personalizaciju, ali već smo naglasili da je ličnost dar suverene slobodne volje Oca Svih. Koliko nam je poznato, tip Očeva fragmenta poput Ispravljača postiže ličnost samo stjecanjem osobnih atributa kroz pomoć i služenje osobnim bićima. Ovi Personalizirani Ispravljači žive na Svijetu Božanstvenosti, gdje rade na pouci i usmjeravanju svojih predličnih suradnika.

Personalizirani Misaoni Ispravljači su

the human divinity of the Paradise bestowal Son of the terminal indwelling experience.

109:6.4 (1200.4) The activities of Adjusters in your local universe are directed by the Personalized Adjuster of Michael of Nebadon, that very Monitor who guided him step by step when he lived his human life in the flesh of Joshua ben Joseph. Faithful to his trust was this extraordinary Adjuster, and wisely did this valiant Monitor direct the human nature, ever guiding the mortal mind of the Paradise Son in the choosing of the path of the Father's perfect will. This Adjuster had previously served with Machiventa Melchizedek in the days of Abraham and had engaged in tremendous exploits both previous to this indwelling and between these bestowal experiences.

109:6.5 (1200.5) This Adjuster did indeed triumph in Jesus' human mind — that mind which in each of life's recurring situations maintained a consecrated dedication to the Father's will, saying, "Not my will, but yours, be done." Such decisive consecration constitutes the true passport from the limitations of human nature to the finality of divine attainment.

109:6.6 (1200.6) This same Adjuster now reflects in the inscrutable nature of his mighty personality the prebaptismal humanity of Joshua ben Joseph, the eternal and living transcript of the eternal and living values which the greatest of all Urantians created out of the humble circumstances of a commonplace life as it was lived to the complete exhaustion of the spiritual values attainable in mortal experience.

109:6.7 (1201.1) Everything of permanent value which is intrusted to an Adjuster is assured eternal survival. In certain instances the Monitor holds these possessions for bestowal on a mortal mind of future indwelling; in others, and upon personalization, these surviving and conserved realities are held in trust for future utilization in the service of the Architects of the Master Universe.

7. DESTINY OF PERSONALIZED ADJUSTERS

109:7.1 (1201.2) We cannot state whether or not non-Adjuster Father fragments are personalizable, but you have been informed that personality is the sovereign freewill bestowal of the Universal Father. As far as we know, the Adjuster type of Father fragment attains personality only by the acquirement of personal attributes through service-ministry to a personal being. These Personalized Adjusters are at home on Divinington, where they instruct and direct their prepersonal associates.

109:7.2 (1201.3) Personalized Thought Adjusters are

nesputani, nedodijeljeni i suvereni stabilizatori i kompenzatori prostranog svemira nad svemirima. Oni kombiniraju iskustva Stvoritelja i stvorenog bića - egzistencijalno i iskustveno. Oni su u isto vrijeme bića vremena i vječnosti. Oni povezuju predlično i lično u administrativnoj upravi svemira.

Personalizirani Ispravljači su svemudri i svemoćni rukovoditelji Arhitekata Glavnog Svemira. Oni su predlični agenti u cjelovitoj službi Oca Svih - ličnog, predličnog i nadličnog. Oni su lični služitelji svemu što je izvanredno, neuobičajeno i neočekivano u svim svjetovima transcendentalnih apsonitnih planeta u domeni Krajnjeg Boga, pa čak i na razinama Apsolutnog Boga.

Oni su izvanredna bića svemira koja u sebi obuhvaćaju sve poznate odnose ličnosti; oni su svelični - oni su prije ličnosti, oni su ličnost i oni su nakon ličnosti. Oni su služitelji ličnosti Oca Svih u vječnoj prošlosti, vječnoj sadašnjosti i vječnoj budućnosti.

Otac je darovao egzistencijalnu ličnost beskonačnog i apsolutnog reda Vječnom Sinu, ali je odlučio zadržati za svoju službu iskustvenu ličnost tipa Personaliziranih Ispravljača podarenu egzistencijalnom predličnom Ispravljaču; a time su i jedno i drugo osuđeni na buduću vječnu nadličnost transcendentalnog služenja apsonitnih svjetova Krajnjeg, Vrhovno-Krajnjeg, pa čak i razina Krajnjeg-Apsolutnog.

U svemirima se rijetko mogu opaziti nespojeni Personalizirani Ispravljači. Oni se povremeno savjetuju sa Starim Danima, a ponekad Personalizirani Ispravljači sedmostrukih Sinova Stvoritelja dolaze na svjedišta zvijezda da se posavjetuju s vladarima iz reda Vorondadeka.

Kada je Vorondadek, planetarni promatrač Urantije - Svevišnji skrbnik koji je nedavno preuzeo vanredno namjesništvo nad vašim svijetom - ustvrdio svoj autoritet u nazočnosti domaćeg guvernera, započeo je svoju vanrednu administrativnu vlast s punim osobljem koje je sam odabrao. Odmah je dodijelio svim svojim suradnicima i pomoćnicima njihove planetarne dužnosti. Ali on nije odabrao tri Personalizirana Ispravljača da se pojave pred njim čim je preuzeo namjesništvo. Niti je znao da će se tako pojaviti, jer oni nisu tako očitivali svoju božansku prisutnost za vrijeme prethodnog namjesništva. Svevišnji regent nije povjerio službu ili odredio dužnosti toj trojici dobrovoljaca Personaliziranih Ispravljača. Ipak, ova su tri svelična bića bila

the untrammelled, unassigned, and sovereign stabilizers and compensators of the far-flung universe of universes. They combine the Creator and creature experience — existential and experiential. They are conjoint time and eternity beings. They associate the prepersonal and the personal in universe administration.

109:7.3 (1201.4) Personalized Adjusters are the all-wise and powerful executives of the Architects of the Master Universe. They are the personal agents of the full ministry of the Universal Father — personal, prepersonal, and superpersonal. They are the personal ministers of the extraordinary, the unusual, and the unexpected throughout all the realms of the transcendental absonite spheres of the domain of God the Ultimate, even to the levels of God the Absolute.

109:7.4 (1201.5) They are the exclusive beings of the universes who embrace within their being all the known relationships of personality; they are omnipersonal — they are before personality, they are personality, and they are after personality. They minister the personality of the Universal Father as in the eternal past, the eternal present, and the eternal future.

109:7.5 (1201.6) Existential personality on the order of the infinite and absolute, the Father bestowed upon the Eternal Son, but he chose to reserve for his own ministry the experiential personality of the type of the Personalized Adjuster bestowed upon the existential prepersonal Adjuster; and they are thus both destined to the future eternal superpersonality of the transcendental ministry of the absonite realms of the Ultimate, the Supreme-Ultimate, even to the levels of the Ultimate-Absolute.

109:7.6 (1201.7) Seldom are the Personalized Adjusters seen at large in the universes. Occasionally they consult with the Ancients of Days, and sometimes the Personalized Adjusters of the sevenfold Creator Sons come to the headquarters worlds of the constellations to confer with the Vorondadek rulers.

109:7.7 (1201.8) When the planetary Vorondadek observer of Urantia — the Most High custodian who not long since assumed an emergency regency of your world — asserted his authority in the presence of the resident governor general, he began his emergency administration of Urantia with a full staff of his own choosing. He immediately assigned to all his associates and assistants their planetary duties. But he did not choose the three Personalized Adjusters who appeared in his presence the instant he assumed the regency. He did not even know they would thus appear, for they did not so manifest their divine presence at the time of a previous regency. And the Most High regent did not assign service or designate duties for these volunteer Personalized

među najaktivnijim od brojnih redova nebeskih bića koja su se nalazila u službi na Urantiji.

Personalizirani Ispravljači obavljaju širok spektar aktivnosti u korist brojnih redova kozmičkih ličnosti, ali mi nije dozvoljeno da raspravljamo ove službe s evolucijskim stvorenim bićima u kojima žive Ispravljači. Ova su izvanredna ljudska božanstva među najznačajnijim ličnostima cijelog velikog svemira, a nitko se ne usuđuje predvidjeti njihove buduće misije.

[Predstavio Osamljeni Glasnik Orvontona.]

Adjusters. Nevertheless, these three omnipersonal beings were among the most active of the numerous orders of celestial beings then serving on Urantia.

109:7.8 (1202.1) Personalized Adjusters perform a wide range of services for numerous orders of universe personalities, but we are not permitted to discuss these ministries with Adjuster-indwelt evolutionary creatures. These extraordinary human divinities are among the most remarkable personalities of the entire grand universe, and no one dares to predict what their future missions may be.

109:7.9 (1202.2) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 110. ODNOS ISPRAVLJAČA PREMA INDIVIDUALNIM SMRTNICIMA

↩ 109

Knjiga Urantije

111 ➔

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 110 ODNOS ISPRAVLJAČA PREMA INDIVIDUALNIM SMRTNICIMA

Sekcije

Uvod

1. ŽIVOT U SMRTNOM UMU
2. ISPRAVLJAČI I LJUDSKA VOLJA
3. SURADNJA S ISPRAVLJAČEM
4. ISPRAVLJAČEV RAD U UMU
5. POGREŠNE IDEJE O
ISPRAVLJAČEVOM VODSTVU
6. SEDAM PSIHIČKIH KRUGOVA
7. POSTIGNUĆE BESMRTNOSTI

PAPER 110 RELATION OF ADJUSTERS TO INDIVIDUAL MORTALS

SECTIONS

Introduction

1. Indwelling the Mortal Mind
2. Adjusters and Human Will
3. Co-operation with the Adjuster
4. The Adjuster's Work in the Mind
5. Erroneous Concepts of Adjuster
Guidance
6. The Seven Psychic Circles
7. The Attainment of Immortality

Uvod

OBDARENJE nesavršenih bića slobodom podrazumijeva neizbježnu tragediju, a u prirodi je savršenog predačkog Božanstva da univerzalno i nježno podijeli ove patnje s bićima u prijateljskoj ljubavi.

Koliko sam upoznat s poslovima svemira, smatram ljubav i odanost Misaonog Ispravljača najbožanstvenijim oblikom ljubavi u cijeloj tvorevini. Ljubav Sinova u njihovoj službi ljudskim rasama je veličanstvena, ali je odanost Ispravljača individualnim osobama dirljivo plemenita, božanski nalik Ocu. Rajski Otac je očito rezervirao ovaj oblik osobnog kontakta sa svojim pojedinačnim stvorenim bićima kao isključivu povlasticu Stvoritelja. I ne postoji ništa u cijelom svemiru nad svemirima što se može usporediti s prekrasnom službom tih neosobnih jedinki koje tako veličanstveno borave u djeci evolucijskih planeta.

INTRODUCTION

110:0.1 (1203.1) THE endowment of imperfect beings with freedom entails inevitable tragedy, and it is the nature of the perfect ancestral Deity to universally and affectionately share these sufferings in loving companionship.

110:0.2 (1203.2) As far as I am conversant with the affairs of a universe, I regard the love and devotion of a Thought Adjuster as the most truly divine affection in all creation. The love of the Sons in their ministry to the races is superb, but the devotion of an Adjuster to the individual is touchingly sublime, divinely Fatherlike. The Paradise Father has apparently reserved this form of personal contact with his individual creatures as an exclusive Creator prerogative. And there is nothing in all the universe of universes exactly comparable to the marvelous ministry of these impersonal entities that so fascinatingly indwell the children of the evolutionary planets.

1. ŽIVOT U SMRTNOM UMU

Pogrešno je smatrati da Ispravljači žive u materijalnim mozgovima ljudskih bića. Oni nisu organski dijelovi fizičkih tijela planetarnih stvorenja. Ispravnije je predočiti da Misaoni Ispravljač živi u smrtnom umu čovjeka, a ne u nekom pojedinom fizičkom organu. Neizravno i neopaženo, Ispravljač neprestano komunicira s ljudskim bićem, a naročito za vrijeme tih blaženih časova kontakta između uma i duha u nadsvijesti pri iskazanju obožavanja.

Volio bih da mogu pomoći razvijajućim smrtnicima da ostvare bolje razumijevanje i da postignu potpunije uvažavanje nesebičnog i veličanstvenog rada Ispravljača koji u njima žive, koji su tako vjerno odani unaprijeđenju čovjekove duhovne dobrobiti. Ovi Osmatrači učinkovito služe višim fazama ljudskih umova; oni mudro i iskusno manipuliraju duhovni potencijal ljudskog intelekta. Ovi su nebeski pomagači posvećeni veličanstvenom nastojanju da vas sigurno povedu unutra i prema gore, do božanskog utočišta sreće. Ovi su neumorni trudbenici posvećeni budućoj personifikaciji trijumfa božanske istine u vašem vječnom životu. Oni su budni radnici koji usmjeravaju ljudski um koji je svjestan Boga, koji ga nastoje udaljiti od plićaka zla, dok stručno vode čovjekovu razvijajuću dušu prema božanskim lukama savršenstva na udaljenim obalama vječnosti. Ispravljači su brižni upravitelji, vaši pouzdani i učinkoviti vodiči kroz mračne i neizvjesne labirinte vašeg kratkog zemaljskog života; oni su strpljivi učitelji koji stalno potiču svoje podanike da napreduju na stazama progresivnog savršenstva. Oni su pažljivi čuvari uzvišenih vrijednosti karaktera stvorenog bića. Žalim što im ljudi ne ukazuju veću ljubav, što s njima potpunije ne surađuju i što ih više ne uvažavaju.

Premda vas božanski Ispravljači koji u vama žive prije svega nastoje duhovno pripremiti za sljedeću fazu beskonačne egzistencije, oni su također duboko zainteresirani za vaše vremenske dobrobiti i vaša stvarna postignuća na zemlji. Oni su presrećni kad mogu pridonijeti vašem zdravlju, sreći i istinskom prosperitetu. Oni nisu ravnodušni naspram vašeg uspjeha u svim pitanjima planetarnog napredovanja koja ne škode vašem budućem životu vječnog napretka.

Ispravljači su zainteresirani i okupirani vašim svakodnevnim poslovima i mnogostrukim detaljima vašeg života samo ukoliko ovi utječu na vaše značajne vremenske odluke i vitalne duhovne odabire i koji zahvaljujući tome igraju ulogu u rješavanju pitanja opstanka vaše duše i vječnog napretka. Dok je Ispravljač pasivan u vezi

1. INDWELLING THE MORTAL MIND

110:1.1 (1203.3) Adjusters should not be thought of as living in the material brains of human beings. They are not organic parts of the physical creatures of the realms. The Thought Adjuster may more properly be envisaged as indwelling the mortal mind of man rather than as existing within the confines of a single physical organ. And indirectly and unrecognized the Adjuster is constantly communicating with the human subject, especially during those sublime experiences of the worshipful contact of mind with spirit in the superconsciousness.

110:1.2 (1203.4) I wish it were possible for me to help evolving mortals to achieve a better understanding and attain a fuller appreciation of the unselfish and superb work of the Adjusters living within them, who are so devoutly faithful to the task of fostering man's spiritual welfare. These Monitors are efficient ministers to the higher phases of men's minds; they are wise and experienced manipulators of the spiritual potential of the human intellect. These heavenly helpers are dedicated to the stupendous task of guiding you safely inward and upward to the celestial haven of happiness. These tireless toilers are consecrated to the future personification of the triumph of divine truth in your life everlasting. They are the watchful workers who pilot the God-conscious human mind away from the shoals of evil while expertly guiding the evolving soul of man toward the divine harbors of perfection on far-distant and eternal shores. The Adjusters are loving leaders, your safe and sure guides through the dark and uncertain mazes of your short earthly career; they are the patient teachers who so constantly urge their subjects forward in the paths of progressive perfection. They are the careful custodians of the sublime values of creature character. I wish you could love them more, co-operate with them more fully, and cherish them more affectionately.

110:1.3 (1204.1) Although the divine indwellers are chiefly concerned with your spiritual preparation for the next stage of the never-ending existence, they are also deeply interested in your temporal welfare and in your real achievements on earth. They are delighted to contribute to your health, happiness, and true prosperity. They are not indifferent to your success in all matters of planetary advancement which are not inimical to your future life of eternal progress.

110:1.4 (1204.2) Adjusters are interested in, and concerned with, your daily doings and the manifold details of your life just to the extent that these are influential in the determination of your significant temporal choices and vital spiritual decisions and, hence, are factors in the solution of your problem of soul survival and eternal progress. The Adjuster,

čisto vremenskog blagostanja, on je božanski aktivan u svim poslovima vaše vječne budućnosti.

Ispravljač ostaje s vama kroz sve katastrofe i kroz svaku bolest koja ne uzrokuje potpuno uništenje mentalnog sustava. Ali kako je neljubazno svjesno onečistiti ili na druge načine namjerno zagaditi fizičko tijelo, koje mora služiti kao zemaljski hram ovom prekrasnom daru od Boga. Svi fizički otrovi uveliko otežavaju napore Ispravljača da uzvisi materijalni um, dok mentalni otrovi straha, ljutnje, zavisti, ljubomore, sumnjičavosti i netrpeljivosti isto tako strahovito utječu na duhovni napredak razvijajuće duše.

Danas prolazite kroz razdoblje udvaranja vašeg Ispravljača; i ako se samo pokažete dostojni povjerenja ovog božanskog duha koji želi sklopiti vječno zajedništvo s vašim umom i dušom, s vremenom će uslijediti to morontija jedinstvo, taj uzvišeni sklad, ta kozmička koordinacija, ta božanska usklađenost, ta nebeska fuzija, to beskonačno stapanje identiteta, ta jednina bića koja je tako savršena i konačna da čak ni najiskusnije ličnosti nikada ne mogu odvojiti ili prepoznati kao zasebne identitete fuzijske partnere - smrtnog čovjeka i božanskog Ispravljača.

2. ISPRAVLJAČI I LJUDSKA VOLJA

Kad Misaoni Ispravljači dođu boraviti u ljudskim umovima, oni sa sobom donesu modele savršenih karijera, idealnih života, koje su unaprijed razradili i predodredili u suradnji s Personificiranim Ispravljačima Sfere Božanstvenosti, i koji imaju odobrenje Personificiranog Ispravljača Urantije. Oni tako počinju raditi s jasnim i unaprijed određenim planom za intelektualni i duhovni razvoj svojih ljudskih podanika, ali ni jedno ljudsko biće nije obvezno prihvatiti ovaj plan. Vi ste svi predmet predodređenosti, ali nije predodređeno da morate prihvatiti tu božansku predodređenost; imate punu slobodu odbaciti bilo koji dio ili cjelokupan program Misaonog Ispravljača. Njihova je misija da ostvare te promjene uma i da sprovedu te duhovne prilagodbe koje čovjek dragovoljno i inteligentno odobrava, kako bi postigli snažniji utjecaj nad usmjerenjem ličnosti; ali ovi božanski Osmatrači vas ni pod kojim uvjetima neće iskoristiti niti na bilo koji način samovoljno utjecati na vaše izbore i odluke. Ispravljači poštuju suverenitet ličnosti; oni su uvijek podložni vašoj volji.

Oni su ustrajni, domišljati i savršeni u svojim radnim metodama, ali nikada ne pribjegavaju nasilju nad voljom samosvojnosti svojih

while passive regarding purely temporal welfare, is divinely active concerning all the affairs of your eternal future.

110:1.5 (1204.3) The Adjuster remains with you in all disaster and through every sickness which does not wholly destroy the mentality. But how unkind knowingly to defile or otherwise deliberately to pollute the physical body, which must serve as the earthly tabernacle of this marvelous gift from God. All physical poisons greatly retard the efforts of the Adjuster to exalt the material mind, while the mental poisons of fear, anger, envy, jealousy, suspicion, and intolerance likewise tremendously interfere with the spiritual progress of the evolving soul.

110:1.6 (1204.4) Today you are passing through the period of the courtship of your Adjuster; and if you only prove faithful to the trust reposed in you by the divine spirit who seeks your mind and soul in eternal union, there will eventually ensue that morontia oneness, that supernal harmony, that cosmic co-ordination, that divine attunement, that celestial fusion, that never-ending blending of identity, that oneness of being which is so perfect and final that even the most experienced personalities can never segregate or recognize as separate identities the fusion partners — mortal man and divine Adjuster.

2. ADJUSTERS AND HUMAN WILL

110:2.1 (1204.5) When Thought Adjusters indwell human minds, they bring with them the model careers, the ideal lives, as determined and foreordained by themselves and the Personalized Adjusters of Divinington, which have been certified by the Personalized Adjuster of Urantia. Thus they begin work with a definite and predetermined plan for the intellectual and spiritual development of their human subjects, but it is not incumbent upon any human being to accept this plan. You are all subjects of predestination, but it is not foreordained that you must accept this divine predestination; you are at full liberty to reject any part or all of the Thought Adjusters' program. It is their mission to effect such mind changes and to make such spiritual adjustments as you may willingly and intelligently authorize, to the end that they may gain more influence over the personality directionization; but under no circumstances do these divine Monitors ever take advantage of you or in any way arbitrarily influence you in your choices and decisions. The Adjusters respect your sovereignty of personality; they are always subservient to your will.

110:2.2 (1204.6) They are persistent, ingenious, and perfect in their methods of work, but they never do violence to the volitional selfhood of their hosts. No

domaćina. Božanski Osmatrač neće produhoviti ni jedno ljudsko biće protivno volji tog bića; opstanak je dar Bogova koji mora biti želja stvorenih bića vremena. Na koncu, što god Ispravljač uspije postići za vas, zapisi će pokazati da je preobrazba ostvarena uz vašu suradnju i zadružni pristanak; da ste bili voljan partner Ispravljača u ostvarivanju svakog koraka ove ogromne preobrazbe u karijeri uzašašća.

Ispravljač ne pokušava kontrolirati vaše razmišljanje kao takvo, već ga nastoji produhoviti, učiniti vječnim. Ni anđeli ni Ispravljači ne nastoje izravno utjecati na ljudske misli; to je isključiva povlastica vaše ličnosti. Ispravljači su posvećeni poboljšanju, modificiranju, prilagođenju i koordinaciji vašeg misaonog procesa; ali oni su posebno i povrh svega posvećeni radu na izgradnji duhovne zabilješke vaše karijere, morontija transkripta vašeg istinskog napredujućeg "ja," za potrebe preživljavanja.

Ispravljači djeluju u područjima viših razina ljudskog uma, neprestano nastojeći proizvesti morontija duplikate svakog koncepta smrtnog intelekta. Postoje, dakle, dvije stvarnosti koje se nadovezuju ili centriraju u krugovima čovjekovog uma; jedna, smrtnikovo "ja" koje je evoluiralo iz izvornih planova Nositelja Života, i druga, besmrtna jedinka iz visokih domena Sfere Božanstvenosti, koja je Božji dar koji živi u čovjeku. A smrtno "ja" je pored toga osobno "ja"; ono ima ličnost.

Vi kao osobno stvorenje imate um i volju. Ispravljač kao predosobno stvorenje ima predum i predvolju. Ako se uspijete tako potpuno suglasiti s Ispravljačevim umom da ga konačno možete vidjeti licem u lice, onda vaši umovi postaju jedan i dobijate pojačanje od Ispravljačevog uma. Nakon toga, ako vaša volja traži i nameće izvršenje odluka ovog novog ili spojenog uma, Ispravljačeva predosobna volja postiže izražaj ličnosti kroz vašu odluku, i što se tiče bilo kojeg projekta koji je u pitanju, vi i Ispravljač postajete jedno. Vaš um postiže usklađenje s božanstvenosti, a Ispravljačeva volja postiže izražaj ličnosti.

Do mjere ostvarenja ovog identiteta, mentalno se približavate morontija stadiju egzistencije. Morontija um je pojam koji označava zbrojnu bit ovih dvaju suradnih umova različite prirode, materijalne i duhovne. Morontija intelekt, dakle, podrazumijeva dvojni um u lokalnom svemiru kojim dominira jedna volja. Kad se radi o smrtnicima to je volja, ljudskog porijekla koja postaje božanska čovjekovom identifikacijom ljudskog uma sa umnošću Boga.

human being will ever be spiritualized by a divine Monitor against his will; survival is a gift of the Gods which must be desired by the creatures of time. In the final analysis, whatever the Adjuster has succeeded in doing for you, the records will show that the transformation has been accomplished with your co-operative consent; you will have been a willing partner with the Adjuster in the attainment of every step of the tremendous transformation of the ascension career.

110:2.3 (1205.1) The Adjuster is not trying to control your thinking, as such, but rather to spiritualize it, to eternalize it. Neither angels nor Adjusters are devoted directly to influencing human thought; that is your exclusive personality prerogative. The Adjusters are dedicated to improving, modifying, adjusting, and co-ordinating your thinking processes; but more especially and specifically they are devoted to the work of building up spiritual counterparts of your careers, morontia transcripts of your true advancing selves, for survival purposes.

110:2.4 (1205.2) Adjusters work in the spheres of the higher levels of the human mind, unceasingly seeking to produce morontia duplicates of every concept of the mortal intellect. There are, therefore, two realities which impinge upon, and are centered in, the human mind circuits: one, a mortal self evolved from the original plans of the Life Carriers, the other, an immortal entity from the high spheres of Divinington, an indwelling gift from God. But the mortal self is also a personal self; it has personality.

110:2.5 (1205.3) You as a personal creature have mind and will. The Adjuster as a prepersonal creature has premind and prewill. If you so fully conform to the Adjuster's mind that you see eye to eye, then your minds become one, and you receive the reinforcement of the Adjuster's mind. Subsequently, if your will orders and enforces the execution of the decisions of this new or combined mind, the Adjuster's prepersonal will attains to personality expression through your decision, and as far as that particular project is concerned, you and the Adjuster are one. Your mind has attained to divinity attunement, and the Adjuster's will has achieved personality expression.

110:2.6 (1205.4) To the extent that this identity is realized, you are mentally approaching the morontia order of existence. Morontia mind is a term signifying the substance and sum total of the co-operating minds of diversely material and spiritual natures. Morontia intellect, therefore, connotes a dual mind in the local universe dominated by one will. And with mortals this is a will, human in origin, which is becoming divine through man's identification of the human mind with the mindedness of God.

3. SURADNJA S ISPRAVLJAČEM

Ispravljači sudjeluju u svetoj i blaženoj višestoljećnoj igri; oni sudjeluju u jednoj od vrhovnih pustolovina vremena u prostoru. A kako se samo raduju kad im vaša suradnja dopusti da vam pruže pomoć u vašim kratkotrajnim borbama vremena dok rade na sprovedbi svojih većih poslova vječnosti. No, dok vaš Ispravljač pokušava komunicirati s vama, poruka se obično izgubi u materijalnim strujama energetske tokova ljudskog uma; samo povremeno uspijete uhvatiti eho, tihi i daleki odjek, ovog božanskog glasa.

Uspjeh Ispravljača u poduzeću čovjekova usmjerenja kroz smrtni život i osiguranja vašeg opstanka ne ovisi toliko o teorijama vaših vjerovanja koliko o vašim odlukama, odlučnosti i nepokolebljivoj vjeri. Svi ovi pokreti u rastu ličnosti postaju snažni utjecaji koji služe vašem napretku jer vam pomažu da surađujete s Ispravljačem; oni vam pomažu da se prestanete opirati. Misaoni Ispravljači postižu uspjeh ili prividan neuspjeh u svojim zemaljskim poduzećima samo u mjeri u kojoj smrtnici doživljavaju usjeh ili neuspjeh u suradnji s planom napretka uzlaznim putem postignuća savršenstva. Tajna preživljavanja počiva u vrhunskoj ljudskoj želji da bude poput Boga, koja je povezana s čovjekovom spremnošću da učini i da bude sve i sva što služi konačnom postignuću te nadmoćne želje.

Kada govorimo o uspjehu ili neuspjehu Ispravljača, mi govorimo u smislu ljudskog opstanka. *Ispravljači nikada ne dožive neuspjeh*; oni imaju božansku bit, i oni izlaze kao pobjednici iz svakih svojih poduzeća.

Ne mogu ne pomenuti kako mnogi od vas troše toliko vremena i misli na puke sitnice života, dok gotovo u cijelosti previde bitnije stvarnosti od vječnog značaja, sama postignuća koja vode razvoju skladnijeg radnog sporazuma između vas i vaših Ispravljača. Veliki cilj ljudske egzistencije je usklađenje s božanstvenošću unutarnjeg Ispravljača; veliki uspjeh smrtnog života je postizanje istinskog i razboritog posvećenja vječnim ciljevima božanskog duha koji djeluje i čeka unutar vašeg uma. Ali odani i odlučni napor u ostvarenju vječne sudbine u cijelosti su u skladu sa vedrim i radosnim životom i uspješnom i časnom karijerom na zemlji. Suradnja s Misaonim Ispravljačem ne podrazumijeva samokažnjavanje, lažnu pobožnost ili licemjerno i razmetljivo samoponiženje; idealno je živjeti život odanog služenja, a ne egzistenciju bojazni i straha.

3. CO-OPERATION WITH THE ADJUSTER

110:3.1 (1205.5) Adjusters are playing the sacred and superb game of the ages; they are engaged in one of the supreme adventures of time in space. And how happy they are when your co-operation permits them to lend assistance in your short struggles of time as they continue to prosecute their larger tasks of eternity. But usually, when your Adjuster attempts to communicate with you, the message is lost in the material currents of the energy streams of human mind; only occasionally do you catch an echo, a faint and distant echo, of the divine voice.

110:3.2 (1205.6) The success of your Adjuster in the enterprise of piloting you through the mortal life and bringing about your survival depends not so much on the theories of your beliefs as upon your decisions, determinations, and steadfast *faith*. All these movements of personality growth become powerful influences aiding in your advancement because they help you to co-operate with the Adjuster; they assist you in ceasing to resist. Thought Adjusters succeed or apparently fail in their terrestrial undertakings just in so far as mortals succeed or fail to co-operate with the scheme whereby they are to be advanced along the ascending path of perfection attainment. The secret of survival is wrapped up in the supreme human desire to be Godlike and in the associated willingness to do and be any and all things which are essential to the final attainment of that overmastering desire.

110:3.3 (1206.1) When we speak of an Adjuster's success or failure, we are speaking in terms of human survival. *Adjusters never fail*; they are of the divine essence, and they always emerge triumphant in each of their undertakings.

110:3.4 (1206.2) I cannot but observe that so many of you spend so much time and thought on mere trifles of living, while you almost wholly overlook the more essential realities of everlasting import, those very accomplishments which are concerned with the development of a more harmonious working agreement between you and your Adjusters. The great goal of human existence is to attune to the divinity of the indwelling Adjuster; the great achievement of mortal life is the attainment of a true and understanding consecration to the eternal aims of the divine spirit who waits and works within your mind. But a devoted and determined effort to realize eternal destiny is wholly compatible with a lighthearted and joyous life and with a successful and honorable career on earth. Co-operation with the Thought Adjuster does not entail self-torture, mock piety, or hypocritical and ostentatious self-abasement; the ideal life is one of loving service rather than an existence of fearful apprehension.

Zbunjenost, osjećaj izgubljenosti, pa čak i povremena obeshrabrenost i rastresenost, ne moraju biti pokazatelji otpora vodstvima unutarnjeg Ispravljača. Takvi stavovi ponekad mogu označavati nedostatak aktivne suradnje s božanskim Osmatračem i tako mogu donekle odgoditi duhovni napredak, ali takve intelektualne i emocionalne poteškoće ni najmanje ne ometaju sigurni opstanak duše koja poznaje Boga. Neznanje samo po sebi nikada ne može spriječiti opstanak; niti to mogu učiniti konfuzne sumnje ili nesigurne bojazni. Samo svjesni otpor Ispravljačevom vodstvu može spriječiti opstanak razvijajuće besmrtno duše.

Nemojte smatrati suradnju s Ispravljačem posebno svjestnim procesom, jer ona to nije; ali vaši motivi i vaše odluke, vaše vjerne odlučnosti i vaše vrhovne želje, predstavljaju stvarnu i djelotvornu suradnju. Vi svjesno može povećati usklađenost s Ispravljačem ako:

1. Odaberete reagirati na božansko vodstvo; iskreno utemeljite ljudski život na najvišoj svijesti istine, ljepote i dobrote, te ako zatim uskladite ove osobine božanstvenosti mudro šću, štovanjem, vjerom i ljubavi.

2. Budete voljeli Boga i željeli biti poput njega - budete iskreno priznali božansko oćinstvo i u ljubavi štovali nebeskog Roditelja.

3. Budete voljeli ljude i iskreno im željeli služiti - svesrdnim priznanjem bratstva ljudi zajedno s inteligentnom i mudrom ljubavi prema svim svojim blišnjim smrtnicima.

4. Radosno prihvatite svoje kozmićko državljanstvo - iskreno priznate svoje rastuće obveze prema Vrhovnom Biću, svijest o međuovisnosti evolucijskog ćovjeka i evoluirajućeg Božanstva. To je raćanje kozmićke moralnosti i svitanje realizacije univerzalne dućnosti.

4. ISPRAVLJAĆEV RAD U UMU

Ispravljaći su u mogućnosti primiti kontinuirani tijekom kozmićke informacije preko glavnih krugova vremena i prostora; oni su u punom kontaktu s inteligencijama duha i energijom svemira. Ali ti hrabri prebivatelji nisu u mogućnosti prenijeti veći dio ovog bogatstva mudrosti i istine umovima svojih smrtnih podanika zbog razlićnosti njihove prirode i odsutnosti uzvratnog prepoznavanja.

Misaoni Ispravljać je angaćiran u stalnom nastojanju da proćuhovi vać um u cilju evolucije vaće morontija duće; ali vi uglavnom niste svjesni ove unutarnje službe. Vi uglavnom niste u stanju

110:3.5 (1206.3) Confusion, being puzzled, even sometimes discouraged and distracted, does not necessarily signify resistance to the leadings of the indwelling Adjuster. Such attitudes may sometimes connote lack of active co-operation with the divine Monitor and may, therefore, somewhat delay spiritual progress, but such intellectual emotional difficulties do not in the least interfere with the certain survival of the God-knowing soul. Ignorance alone can never prevent survival; neither can confusional doubts nor fearful uncertainty. Only conscious resistance to the Adjuster's leading can prevent the survival of the evolving immortal soul.

110:3.6 (1206.4) You must not regard co-operation with your Adjuster as a particularly conscious process, for it is not; but your motives and your decisions, your faithful determinations and your supreme desires, do constitute real and effective co-operation. You can consciously augment Adjuster harmony by:

110:3.7 (1206.5) 1. Choosing to respond to divine leading; sincerely basing the human life on the highest consciousness of truth, beauty, and goodness, and then co-ordinating these qualities of divinity through wisdom, worship, faith, and love.

110:3.8 (1206.6) 2. Loving God and desiring to be like him — genuine recognition of the divine fatherhood and loving worship of the heavenly Parent.

110:3.9 (1206.7) 3. Loving man and sincerely desiring to serve him — wholehearted recognition of the brotherhood of man coupled with an intelligent and wise affection for each of your fellow mortals.

110:3.10 (1206.8) 4. Joyful acceptance of cosmic citizenship — honest recognition of your progressive obligations to the Supreme Being, awareness of the interdependence of evolutionary man and evolving Deity. This is the birth of cosmic morality and the dawning realization of universal duty.

4. THE ADJUSTER'S WORK IN THE MIND

110:4.1 (1207.1) Adjusters are able to receive the continuous stream of cosmic intelligence coming in over the master circuits of time and space; they are in full touch with the spirit intelligence and energy of the universes. But these mighty indwellers are unable to transmit very much of this wealth of wisdom and truth to the minds of their mortal subjects because of the lack of commonness of nature and the absence of responsive recognition.

110:4.2 (1207.2) The Thought Adjuster is engaged in a constant effort so to spiritualize your mind as to evolve your morontia soul; but you yourself are mostly unconscious of this inner ministry. You are

razlikovati proizvod vlastitog materijalnog intelekta od združenih aktivnosti vaše duše i Ispravljača.

Određene su isprekidane prezentacije misli, zaključaka i drugih slika uma ponekad izravan ili neizravan rad Ispravljača; ali daleko češće su iznenadna pojava u svijesti ideja koje se skupljaju u potisnutim mentalnim razinama, prirodnih i svakodnevnih pojava normalne i obične psihičke funkcije svojstvene krugovima razvijajućeg životinjskog uma. (Za razliku od tih podsvjesnih emanacija, otkrivenja Ispravljača se pojavljuju kroz domene nadsvijesti.)

Povjerite sva pitanja uma iza mrtve razine svijesti skrbi Ispravljača. U dogledno vrijeme, ako ne na ovom svijetu onda na prebivališnim svjetovima, oni će položiti račune svoga upravljanja, i s vremenom će izroditi sva ta značenja i vrijednosti povjerene njihovoj skrbi i čuvanju. Oni će uskrsnuti svako dostojno blago smrtnog uma ako preživite.

Postoji veliki jaz između ljudskog i božanskog, između čovjeka i Boga. Rase Urantije tako velikoj mjeri podliježu električnoj i kemijskoj kontroli, one toliko nalikuju životinjama u svom svakodnevnom ponašanju, tako su emocionalne u svojim uobičajenim reakcijama, da je Osmatračima veoma teško da ih vode i usmeravaju. Vi ste tako udaljeni od hrabrih odluka i posvećene suradnje da je vašim unutarnjim Ispravljačima gotovo nemoguće izravno komunicirati s ljudskim umom. Čak i kad uhvate priliku da pošalju odbljesak neke nove misli razvijajućoj smrtnoj duši, to duhovno otkrivenje često tako zaslijepi stvorenje da izazove prenatrpanost grč fanatizma ili neki novi intelektualni prevrat katastrofalnih posljedica. Mnoge nove religije i čudni "izmi" su nastali iz prekinute, nedovršene, neshvaćene i iskrivljene komunikacije Misaonih Ispravljača.

Kroz više tisuća godina, prema podacima Jeruzema, u svakoj generaciji živi sve manje i manje bića koja mogu bez opasnosti funkcionirati sa samodjelujućim Ispravljačima. Ovo je alarmantna situacija i nadzorne ličnosti Satanije gledaju s naklonošću na prijedloge nekih vaših neposrednih planetarnih nadzornika koji zagovaraju uvođenje mjera u cilju poticanja i očuvanja viših duhovnih tipova Urantija rasa .

quite incapable of distinguishing the product of your own material intellect from that of the conjoint activities of your soul and the Adjuster.

110:4.3 (1207.3) Certain abrupt presentations of thoughts, conclusions, and other pictures of mind are sometimes the direct or indirect work of the Adjuster; but far more often they are the sudden emergence into consciousness of ideas which have been grouping themselves together in the submerged mental levels, natural and everyday occurrences of normal and ordinary psychic function inherent in the circuits of the evolving animal mind. (In contrast with these subconscious emanations, the revelations of the Adjuster appear through the realms of the superconscious.)

110:4.4 (1207.4) Trust all matters of mind beyond the dead level of consciousness to the custody of the Adjusters. In due time, if not in this world then on the mansion worlds, they will give good account of their stewardship, and eventually will they bring forth those meanings and values intrusted to their care and keeping. They will resurrect every worthy treasure of the mortal mind if you survive.

110:4.5 (1207.5) There exists a vast gulf between the human and the divine, between man and God. The Urantia races are so largely electrically and chemically controlled, so highly animallike in their common behavior, so emotional in their ordinary reactions, that it becomes exceedingly difficult for the Monitors to guide and direct them. You are so devoid of courageous decisions and consecrated co-operation that your indwelling Adjusters find it next to impossible to communicate directly with the human mind. Even when they do find it possible to flash a gleam of new truth to the evolving mortal soul, this spiritual revelation often so blinds the creature as to precipitate a convulsion of fanaticism or to initiate some other intellectual upheaval which results disastrously. Many a new religion and strange "ism" has arisen from the aborted, imperfect, misunderstood, and garbled communications of the Thought Adjusters.

110:4.6 (1207.6) For many thousands of years, so the records of Jerusem show, in each generation there have lived fewer and fewer beings who could function safely with self-acting Adjusters. This is an alarming picture, and the supervising personalities of Satania look with favor upon the proposals of some of your more immediate planetary supervisors who advocate the inauguration of measures designed to foster and conserve the higher spiritual types of the Urantia races.

5. POGREŠNE IDEJE O ISPRAVLJAČEVOM VODSTVU

5. ERRONEOUS CONCEPTS OF ADJUSTER GUIDANCE

Nemojte brkati misiju i utjecaj Ispravljača s onim što se obično naziva savjest; oni nisu izravno povezani. Savjest je ljudska i čisto psihička reakcija. Nju ne trebate prezirati, ali je teško može smatrati glasom Boga koji govori čovjekovoj duši, što bi Ispravljač doista bio kad bi se takav glas mogao čuti. Savjest vas s pravom opominje da činite to što je ispravno; ali Ispravljač vam k tome nastoji reći što je uistinu ispravno; to jest, što je ispravno kada i kako ste u mogućnosti spoznati Osmatračevo vodstvo.

Čovjekovi snovi, ta neuredna i nepovezana parada neusklađenog usnulog uma, predstavljaju adekvatan dokaz Ispravljačeva neuspjeha u usklađenju i povezivanju različitih faktora čovjekova uma. Ispravljači jednostavno ne mogu, u jednom životu, samovoljno uskladiti i sinkronizirati dva tako različita načina razmišljanja kakva su ljudski i božanski. Kad u tome uspiju, kao što je ponekad slučaj, takve duše se smješta prevode na prebivališne svjetove bez potrebe da prođu kroz iskustvo smrti.

Ispravljač za vrijeme sna pokušava ostvariti samo ono što je volja ličnosti njegova domaćina prethodno u potpunosti odobrila odlukama i izborima koji su doneseni za vrijeme pune budne svijesti, i koji su na taj način postali pohranjeni u području naduma, spojene domene ljudskog i božanskog međudnosa.

Dok njihovi smrtni domaćini spavaju, Ispravljači pokušavaju registrirati svoje kreacije u višim razinama materijalnog uma, a neki od čovjekovih grotesknih snova pružaju svjedočanstvo njihovom neuspjehu u uspostavi učinkovitog kontakta. Apsurdnost snova svjedoči o pritisku neispoljenih emocija, kao i užasnom izobličenju prikaza duhovnih koncepata koje Ispravljač predstavlja umu. Čovjekove strasti, porivi i druge usađene predispozicije poprimaju vizualni oblik i stavljaju svoje neizražene želje na mjesto božanskih poruka koje prebivatelji nastoje unijeti u psihičke registre za vrijeme nesvjesnog sna.

Vrlo je opasno pripisati sadržaj snova Ispravljaču. Ispravljači rade tijekom sna, ali vaši svagdašnji snovi nisu ništa drugo nego čisto fiziološke i psihološke pojave. Također je opasno pokušati razlučiti Ispravljačeve zabilješke od više ili manje kontinuiranog i svjesnog prijema dikata smrtne savjesti. To su problemi koji se moraju riješiti individualnim sudom i osobnom odlukom. Ali bolje je da ljudsko biće greškom odbaci Ispravljačev izražaj vjerujući da se radi o čisto ljudskom fenomenu, nego da pogriješi u veličanju reakcije smrtnog uma u sfere božanskog dostojanstva. Zapamtite, utjecaj Misaonog

110:5.1 (1207.7) Do not confuse and confound the mission and influence of the Adjuster with what is commonly called conscience; they are not directly related. Conscience is a human and purely psychic reaction. It is not to be despised, but it is hardly the voice of God to the soul, which indeed the Adjuster's would be if such a voice could be heard. Conscience, rightly, admonishes you to do right; but the Adjuster, in addition, endeavors to tell you what truly is right; that is, when and as you are able to perceive the Monitor's leading.

110:5.2 (1208.1) Man's dream experiences, that disordered and disconnected parade of the un-co-ordinated sleeping mind, present adequate proof of the failure of the Adjusters to harmonize and associate the divergent factors of the mind of man. The Adjusters simply cannot, in a single lifetime, arbitrarily co-ordinate and synchronize two such unlike and diverse types of thinking as the human and the divine. When they do, as they sometimes have, such souls are translated directly to the mansion worlds without the necessity of passing through the experience of death.

110:5.3 (1208.2) During the slumber season the Adjuster attempts to achieve only that which the will of the indwelt personality has previously fully approved by the decisions and choosings which were made during times of fully wakeful consciousness, and which have thereby become lodged in the realms of the supermind, the liaison domain of human and divine interrelationship.

110:5.4 (1208.3) While their mortal hosts are asleep, the Adjusters try to register their creations in the higher levels of the material mind, and some of your grotesque dreams indicate their failure to make efficient contact. The absurdities of dream life not only testify to pressure of unexpressed emotions but also bear witness to the horrible distortion of the representations of the spiritual concepts presented by the Adjusters. Your own passions, urges, and other innate tendencies translate themselves into the picture and substitute their unexpressed desires for the divine messages which the indwellers are endeavoring to put into the psychic records during unconscious sleep.

110:5.5 (1208.4) It is extremely dangerous to postulate as to the Adjuster content of the dream life. The Adjusters do work during sleep, but your ordinary dream experiences are purely physiologic and psychologic phenomena. Likewise, it is hazardous to attempt the differentiation of the Adjusters' concept registry from the more or less continuous and conscious reception of the dictations of mortal conscience. These are problems which will have to be solved through individual discrimination and personal decision. But a human being would do better to err in rejecting an Adjuster's expression through believing it to be a purely human

Ispravljača je najvećim dijelom, iako ne u potpunosti, nadsvesno iskustvo.

U različitim stupnjevima i sve više kako budete napredovali psihičkim krugovima, ponekad izravno, ali češće neizravno, vi uistinu komunicirate sa svojim Ispravljačima. Ali opasno je baviti se idejom da je svaka nova ideja koja se javi u ljudskom umu diktat Ispravljača. Češće, kad se radi o bićima vašeg reda, to što prihvaćate kao glas Ispravljač je zapravo emanacija vašeg vlastitog intelekta. Ovo je opasno tlo i svako ljudsko biće mora riješiti te probleme za sebe, u skladu sa svojom prirodnom ljudskom mudrošću i nadljudskim uvidom.

Ispravljač čovjeka kroz koji prolazi ova komunikacija uživa tako širok djelokrug uglavnom zbog njegove gotovo potpunoravnodušnosti prema bilo kakvim vanjskim manifestacijama Ispravljačeve unutarnje prisutnosti; to je doista sreća da je da je on i dalje svjesno prilično nezainteresiran za cijeli postupak. On ima jedan od vrlo iskusnih Ispravljača svoga vremena i generacije, i još njegova je pasivna reakcija i neaktivno zanimanje za pojave vezane s prisutnošću u njegovom umu ovog svestranog Ispravljača prema mišljenju njegovog čuvara sudbine rijetka i pozitivna reakcija. I sve to čini povoljnu koordinaciju utjecaja, povoljnu kako sa stanovišta Ispravljača u višoj domeni djelovanja, tako i sa stanovišta njegovog ljudskog partnera u pogledu zdravlja, učinkovitosti i spokoja.

6. SEDAM PSIHIČKIH KRUGOVA

Cjelokupno ostvarenje ličnosti na materijalnom svijetu počiva u sve postupnijem ovladavanju sedam psihičkih krugova smrtno potencijalnosti. Ulaz u sedmi krug označava početak pravog funkcioniranja ljudske ličnosti. Ovladavanje prvog kruga ukazuje na relativnu zrelost smrtnog bića. Iako prolaz kroz sedam krugova kozmičkog rasta nije jednak spoju s Ispravljačem, ovladavanje tih krugova označava postizanje tih koraka koji prethode fuziji s Ispravljačem.

Ispravljač je vaš ravnopravni partner u ostvarivanju sedam krugova - postizanju komparativne smrtno zrelosti. Ispravljač se uzdiže ovim krugovima s vama od sedmog do prvog, ali on napreduje u statusu vrhovnosti i samostalnog djelovanja uglavnom neovisno o aktivnoj suradnji

experience than to blunder into exalting a reaction of the mortal mind to the sphere of divine dignity. Remember, the influence of a Thought Adjuster is for the most part, though not wholly, a superconscious experience.

110:5.6 (1208.5) In varying degrees and increasingly as you ascend the psychic circles, sometimes directly, but more often indirectly, you do communicate with your Adjusters. But it is dangerous to entertain the idea that every new concept originating in the human mind is the dictation of the Adjuster. More often, in beings of your order, that which you accept as the Adjuster's voice is in reality the emanation of your own intellect. This is dangerous ground, and every human being must settle these problems for himself in accordance with his natural human wisdom and superhuman insight.

110:5.7 (1208.6) The Adjuster of the human being through whom this communication is being made enjoys such a wide scope of activity chiefly because of this human's almost complete indifference to any outward manifestations of the Adjuster's inner presence; it is indeed fortunate that he remains consciously quite unconcerned about the entire procedure. He holds one of the highly experienced Adjusters of his day and generation, and yet his passive reaction to, and inactive concern toward, the phenomena associated with the presence in his mind of this versatile Adjuster is pronounced by the guardian of destiny to be a rare and fortuitous reaction. And all this constitutes a favorable co-ordination of influences, favorable both to the Adjuster in the higher sphere of action and to the human partner from the standpoints of health, efficiency, and tranquillity.

6. THE SEVEN PSYCHIC CIRCLES

110:6.1 (1209.1) The sum total of personality realization on a material world is contained within the successive conquest of the seven psychic circles of mortal potentiality. Entrance upon the seventh circle marks the beginning of true human personality function. Completion of the first circle denotes the relative maturity of the mortal being. Though the traversal of the seven circles of cosmic growth does not equal fusion with the Adjuster, the mastery of these circles marks the attainment of those steps which are preliminary to Adjuster fusion.

110:6.2 (1209.2) The Adjuster is your equal partner in the attainment of the seven circles — the achievement of comparative mortal maturity. The Adjuster ascends the circles with you from the seventh to the first but progresses to the status of supremacy and self-activity quite independent of the active co-operation of the mortal mind.

smrtnog uma.

Psihički krugovi nisu isključivo intelektualni, niti su u cijelosti morontijalni; oni se tiču statusa ličnosti, postignuća uma, rasta duše i usklađenja s Ispravljačem. Uspješan prolaz tim razinama zahtijeva skladno djelovanje *cijele ličnosti*, a ne samo neke njezine faze. Rast dijelova nije jednak sazrijevanju cjeline; dijelovi postižu stvarni rast u odnosu na širenje cijelog bića - čitavog "ja" - materijalnog, intelektualnog i duhovnog.

Kad se razvoj intelektualne prirode odvija brže od razvoja duhovne, takva situacija čini komunikaciju s Misaonim Ispravljačem teškom i opasnom. Isto tako, pretjeran duhovni razvoj teži fanatičnom i izopačenom tumačenju uprave duha ovog božanskog prebivatelja. Nedostatak duhovnog kapaciteta čini vrlo teškim prijenos duhovnih istina koje prebivaju u višoj nadsvijesti takvom materijalnom umu. Um savršene postojanosti, smješten u tijelu čistih navika, stabiliziranih nervnih energija i uravnoteženog kemijskog djelovanja - kada fizičke, mentalne i duhovne snage postignu trojedini razvojni sklad - može primiti najveću dozu svjetla i istine uz najmanje vremensko dovođenje u opasnost ili riskiranje stvarne dobrobiti takvog bića. Čovjek se takvo uravnoteženim rastom uspinje krugom za krugom planetarnog napretka, od sedmog do prvog.

Ispravljači su uvijek s vama i uz vas, ali rijetko s vama mogu govoriti izravno, kao druga bića. Krug za krugom, vaše intelektualne odluke, moralni izbori i duhovni razvoj doprinose Ispravljačevoj sposobnosti da funkcionira u vašem umu; krug za krugom, napredujete od nižih razina povezanosti s Ispravljačem i umne usklađenosti, tako da je Ispravljač sve više u stanju registrirati svoja predočenja sudbine sa sve većom jasnoćom i uvjerenjem u razvijajućoj svijesti uma-duše koja teži za Bogom.

Svaka odluka koju čovjek donese bilo otežava ili olakšava djelovanje Ispravljača; i upravo ove odluke utvrđuju vaš napredak u krugovima ljudskog postignuća. Istina je da supremacija odluke, njezina krizna povezanost, igra značajnu ulogu u usponu krugovima; ipak, broj odluka i njihovo često ponavljanje, su neizostavni u formiranju navika koje vode ponavljanju takvih reakcija.

Teško je precizno definirati sedam razina ljudskog napredovanja, zbog toga što su te razine osobne; one variraju od osobe do osobe, a

110:6.3 (1209.3) The psychic circles are not exclusively intellectual, neither are they wholly morontial; they have to do with personality status, mind attainment, soul growth, and Adjuster attunement. The successful traversal of these levels demands the harmonious functioning of the *entire personality*, not merely of some one phase thereof. The growth of the parts does not equal the true maturation of the whole; the parts really grow in proportion to the expansion of the entire self — the whole self — material, intellectual, and spiritual.

110:6.4 (1209.4) When the development of the intellectual nature proceeds faster than that of the spiritual, such a situation renders communication with the Thought Adjuster both difficult and dangerous. Likewise, overspiritual development tends to produce a fanatical and perverted interpretation of the spirit leadings of the divine indweller. Lack of spiritual capacity makes it very difficult to transmit to such a material intellect the spiritual truths resident in the higher superconsciousness. It is to the mind of perfect poise, housed in a body of clean habits, stabilized neural energies, and balanced chemical function — when the physical, mental, and spiritual powers are in triune harmony of development — that a maximum of light and truth can be imparted with a minimum of temporal danger or risk to the real welfare of such a being. By such a balanced growth does man ascend the circles of planetary progression one by one, from the seventh to the first.

110:6.5 (1209.5) The Adjusters are always near you and of you, but rarely can they speak directly, as another being, to you. Circle by circle your intellectual decisions, moral choosings, and spiritual development add to the ability of the Adjuster to function in your mind; circle by circle you thereby ascend from the lower stages of Adjuster association and mind attunement, so that the Adjuster is increasingly enabled to register his picturizations of destiny with augmenting vividness and conviction upon the evolving consciousness of this God-seeking mind-soul.

110:6.6 (1210.1) Every decision you make either impedes or facilitates the function of the Adjuster; likewise do these very decisions determine your advancement in the circles of human achievement. It is true that the supremacy of a decision, its crisis relationship, has a great deal to do with its circle-making influence; nevertheless, numbers of decisions, frequent repetitions, persistent repetitions, are also essential to the habit-forming certainty of such reactions.

110:6.7 (1210.2) It is difficult precisely to define the seven levels of human progression, for the reason that these levels are personal; they are variable for

neočigled ovise o sposobnosti za rast svakog ljudskog bića. Ovladavanje ovim razinama kozmičke evolucije nalazi ispoljenje na sljedeća tri načina:

1. *Usklađenjem s Ispravljačem.* Poduhovljeni um se približava Ispravljačevoj prisutnosti srazmjerno krugu postignuća.

2. *Evolucijom duše.* Pojava morontija duše ukazuje na opseg i dubinu ovladavanja krugovima.

3. *Stvarnošću ličnosti.* Mjera stvarnosti čovjekovog "ja" izravno određuje ovladavanju krugova. Osobe postaju sve stvarnije što se više uspinju od sedme do prve razine smrtnog postojanja.

Napredujući krugovima, dijete materijalne evolucije odrasta u zrelo ljudsko biće besmrtno potencijalnosti. Na mjesto sjenovite stvarnosti embrionske prirode osobe sedmog kruga stupa jasnije očitovanje novonastale morontija prirode građanina lokalnog svemira.

Iako je nemoguće precizno definirati sedam razina ili psihičkih krugova ljudskog rasta, dopušteno mi je sugerirati minimum i maksimum tih faza realizacije zrelosti:

Sedmi krug. Ljudsko biće ulazi u ovu razinu kada razvije moć osobnog izbora, individualne odluke, moralne odgovornosti i sposobnosti za postignuće duhovne individualnosti. To označava ujedinjenu funkciju sedam pomoćnih duhova uma pod upravom duha mudrosti, uključanje smrtnog bića u krug utjecaja Duha Svetoga i, na Urantiji, prvo djelovanje Duha Istine, praćeno prijemom Misaonog Ispravljača u smrtni um. Ulazom u sedmi krug, smrtno biće doista postaje potencijalni državljani lokalnog svemira.

Treći krug. Ispravljačev rad je mnogo učinkovitiji nakon što uspinjući čovjek postigne treći krug i primi osobnog serafskog čuvara sudbine. Iako ne postoji očigledan radni sporazum između Ispravljača i serafskog čuvara, moguće je vidjeti jasan napredak u svim fazama kozmičkog postignuća i i duhovnog razvoja nakon što čovjek primi osobnog serafskog čuvara. Nakon postignuća trećeg kruga, Ispravljač nastoji morontizirati čovjekov um tijekom ostatka smrtnog životnog vijeka, da postigne preostale krugove i ostvari završnu fazu božansko-ljudske povezanosti prije nego prirodna smrt prekine ovo jedinstveno partnerstvo.

each individual and are apparently determined by the growth capacity of each human being. The conquest of these levels of cosmic evolution is reflected in three ways:

110:6.8 (1210.3) 1. *Adjuster attunement.* The spiritizing mind nears the Adjuster presence proportional to circle attainment.

110:6.9 (1210.4) 2. *Soul evolution.* The emergence of the morontia soul indicates the extent and depth of circle mastery.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personality reality.* The degree of selfhood reality is directly determined by circle conquest. Persons become more real as they ascend from the seventh to the first level of mortal existence.

110:6.11 (1210.6) As the circles are traversed, the child of material evolution is growing into the mature human of immortal potentiality. The shadowy reality of the embryonic nature of a seventh circler is giving way to the clearer manifestation of the emerging morontia nature of a local universe citizen.

110:6.12 (1210.7) While it is impossible precisely to define the seven levels, or psychic circles, of human growth, it is permissible to suggest the minimum and maximum limits of these stages of maturity realization:

110:6.13 (1210.8) *The seventh circle.* This level is entered when human beings develop the powers of personal choice, individual decision, moral responsibility, and the capacity for the attainment of spiritual individuality. This signifies the united function of the seven adjutant mind-spirits under the direction of the spirit of wisdom, the encirclement of the mortal creature in the influence of the Holy Spirit, and, on Urantia, the first functioning of the Spirit of Truth, together with the reception of a Thought Adjuster in the mortal mind. Entrance upon the seventh circle constitutes a mortal creature a truly potential citizen of the local universe.

110:6.14 (1210.9) *The third circle.* The Adjuster's work is much more effective after the human ascender attains the third circle and receives a personal seraphic guardian of destiny. While there is no apparent concert of effort between the Adjuster and the seraphic guardian, nonetheless there is to be observed an unmistakable improvement in all phases of cosmic achievement and spiritual development subsequent to the assignment of the personal seraphic attendant. When the third circle is attained, the Adjuster endeavors to morontiaize the mind of man during the remainder of the mortal life span, to make the remaining circles, and achieve the final stage of the divine-human association before natural death dissolves the unique partnership.

Prvi krug. Ispravljač ne može, u normalnim slučajevima, izravno i neposredno govoriti s vama dok ne postignete prvi i posljednji krug progresivnog smrtnog postignuća. Ova razina predstavlja najvišu moguću realizaciju odnosa između uma i Ispravljača u ljudskom iskustvu prethodno oslobođenju razvijajuće morontija duše od ruha materijalnog tijela. U pogledu uma, emocija i kozmičkog uvida, ovo postignuće prvog psihičkog kruga je najbliži mogući pristup materijalnog uma i duha-Ispravljača u ljudskom iskustvu.

Možda je bolje nazvati te psihičke krugove smrtnu progresiju *kozmičkim razinama* - stvarnim poimanjem značenja i realizacijom vrijednosti progresivnog pristupa morontija svijesti inicijalnom odnosu evolucijske duše s nastajućim Vrhovnim Bićem. I upravo zahvaljujući ovom odnosu, zauvijek je nemoguće u potpunosti objasniti značaj kozmičkih krugova materijalnom umu. Ovo je postignuće krugova samo relativno povezano sa svijesti Boga. Osoba sedmog i šestog kruga može imati jednako poznavanje Boga - svijest da je sin Boga - kao i osoba drugog ili prvog kruga, ali takva su bića nižih krugova manje svjesna iskustvenog odnosa s Vrhovnim Bićem, svemirskog državljanstva. Ostvarivanje ovih kozmičkih krugova će postati dio uzlaznog iskustva na prebivališnim svjetovima ako čovjek ne uspije ostvariti takvo postignuće prije prirodne smrti.

Motivacija vjere daje punu iskustvenu stvarnost spoznaji da je čovjek sin Boga, ali je *potuženo*, sprovedba odluka, neophodna za evolucijsko postizanje svijesti progresivne srodstva s *kozmičkom aktualnosti* Vrhovnog Bića. Vjera preobražava potencijalnosti u aktualnosti u duhovnom svijetu, ali potencijalnosti postaju aktualnosti u konačnim domenama Vrhovnog jedino pomoću i kroz realizaciju izbora-iskustva. Ali odabir Božje volje pridružuje duhovnu vjeru s materijalnim odlukama u aktivnom funkcioniranju ličnosti i stvara božansko i duhovno uporište za učinkovitije funkcioniranje ljudske i materijalne poluge teženja za Bogom. Takva mudra koordinacija materijalnih i duhovnih snaga uveliko povećava kozmičku realizaciju Vrhovnog kao i morontija razumijevanje Rajskih Božanstava.

Ovladavanje kozmičkim krugovima je povezano s kvantitativnim rastom morontija duše, poimanje vrhovnih značenja. Ali kvalitativni status ove besmrtno duše *potpuno* ovisi o mjeri u kojoj živa vjera spoznaje Rajsko-potencijalnu činjenicu-vrijednost da je smrtni čovjek sin vječnog Boga. Stoga osoba sedmog kruga prelazi na prebivališne svjetove da postigne daljnju kvantitativnu realizaciju kozmičkog rasta upravo kao što to čini osoba drugog ili čak prvog kruga.

110:6.15 (1210.10) *The first circle.* The Adjuster cannot, ordinarily, speak directly and immediately with you until you attain the first and final circle of progressive mortal achievement. This level represents the highest possible realization of mind-Adjuster relationship in the human experience prior to the liberation of the evolving morontia soul from the habiliments of the material body. Concerning mind, emotions, and cosmic insight, this achievement of the first psychic circle is the nearest possible approach of material mind and spirit Adjuster in human experience.

110:6.16 (1211.1) Perhaps these psychic circles of mortal progression would be better denominated *cosmic levels* — actual meaning grasps and value realizations of progressive approach to the morontia consciousness of initial relationship of the evolutionary soul with the emerging Supreme Being. And it is this very relationship that makes it forever impossible fully to explain the significance of the cosmic circles to the material mind. These circle attainments are only relatively related to God-consciousness. A seventh or sixth circler can be almost as truly God-knowing — sonship conscious — as a second or first circler, but such lower circle beings are far less conscious of experiential relation to the Supreme Being, universe citizenship. The attainment of these cosmic circles will become a part of the ascenders' experience on the mansion worlds if they fail of such achievement before natural death.

110:6.17 (1211.2) The motivation of faith makes experiential the full realization of man's sonship with God, but *action*, completion of decisions, is essential to the evolutionary attainment of consciousness of progressive kinship with the *cosmic actuality* of the Supreme Being. Faith transmutes potentials to actuals in the spiritual world, but potentials become actuals in the finite realms of the Supreme only by and through the realization of choice-experience. But choosing to do the will of God joins spiritual faith to material decisions in personality action and thus supplies a divine and spiritual fulcrum for the more effective functioning of the human and material leverage of God-hunger. Such a wise co-ordination of material and spiritual forces greatly augments both cosmic realization of the Supreme and morontia comprehension of the Paradise Deities.

110:6.18 (1211.3) The mastery of the cosmic circles is related to the quantitative growth of the morontia soul, the comprehension of supreme meanings. But the qualitative status of this immortal soul is *wholly* dependent on the grasp of living faith upon the Paradise-potential fact-value that mortal man is a son of the eternal God. Therefore does a seventh circler go on to the mansion worlds to attain further quantitative realization of cosmic growth just as does a second or even a first circler.

Postoji samo neizravan odnos između postignuća kozmičkih krugova i stvarnog duhovnog religioznog iskustva; takva postignuća su uzajamno i stoga obostrano korisna. Čisto duhovni razvoj ne mora biti značajnije povezan s planetarnim materijalnim prosperitetom, ali postignuće krugova uvijek povećava potencijal ljudskog uspjeha i smrtnog postignuća.

Od sedmog do trećeg kruga dolazi do povećanja i ujedinjenijeg djelovanja sedam pomoćnih duhova uma u nastojanju da odviknu smrtni um od ovisnosti o stvarnostima materijalnih životnih mehanizama u pripremi za povećani uvod u morontija razine iskustva. Od trećeg kruga nadalje, postupno se smanjuje utjecaj pomoćnika.

Sedam krugova obuhvaćaju smrtno iskustvo koje se proteže od najviše čisto životinjske razine do najniže stvarne kontaktne morontija razine samosvijesti kao iskustva ličnosti. Ovladavanje prvim kozmičkim krugom signalizira postizanje predmorontija smrtno zrelosti i označava prekid spojene službe pomoćnih duhova uma kao isključivog utjecaja umne aktivnosti u ljudskoj ličnosti. Nakon prvog kruga, um postaje sve više nalik inteligenciji morontija stupnja evolucije, spojene službe kozmičkog uma i tog obdarenja Stvaralačkog Duha lokalnog svemira koje je iznad domena ovih umnih pomoćnika.

Značajni događaji u pojedinim karijerama Ispravljača su: prvo, kada ljudski podanik uznapreduje u treći psihički krug, što osigurava Osmatračevusamoaktivnost i povećan raspon djelovanja (pod uvjetom da nije bio samodjelujući); drugo, kad ljudski partner postigne prvi psihički krug, što omogućuje njihovu uzajamnu komunikaciju, barem u nekoj mjeri; i na koncu, kad dođe do konačne i vječne fuzije.

7. POSTIGNUĆE BESMRTNOSTI

Postizanje sedam kozmičkih krugova nije jednako fuziji s Ispravljačem. Mnogi smrtnici koji žive na Urantiji su već postigli svoje krugove; ali fuzija ovisi o drugim većim i uzvišenijim duhovnim postignućima, o postizanju konačnog i potpunog usklađenja smrtno volje s voljom Boga koja počiva u Misaonom Ispravljaču.

Kad ljudsko biće ostvari krugove kozmičkog postignuća, i dalje, kada smrtna volja svojom vrhunskom odlukom dopusti Ispravljaču da dovrši povezanost ljudskog identiteta s morontija dušom tijekom evolucijskog i fizičkog života, onda takve

110:6.19 (1211.4) There is only an indirect relation between cosmic-circle attainment and actual spiritual religious experience; such attainments are reciprocal and therefore mutually beneficial. Purely spiritual development may have little to do with planetary material prosperity, but circle attainment always augments the potential of human success and mortal achievement.

110:6.20 (1211.5) From the seventh to the third circle there occurs increased and unified action of the seven adjutant mind-spirits in the task of weaning the mortal mind from its dependence on the realities of the material life mechanisms preparatory to increased introduction to morontia levels of experience. From the third circle onward the adjutant influence progressively diminishes.

110:6.21 (1211.6) The seven circles embrace mortal experience extending from the highest purely animal level to the lowest actual contactual morontia level of self-consciousness as a personality experience. The mastery of the first cosmic circle signalizes the attainment of premorontia mortal maturity and marks the termination of the conjoint ministry of the adjutant mind-spirits as an exclusive influence of mind action in the human personality. Beyond the first circle, mind becomes increasingly akin to the intelligence of the morontia stage of evolution, the conjoined ministry of the cosmic mind and the superadjutant endowment of the Creative Spirit of a local universe.

110:6.22 (1212.1) The great days in the individual careers of Adjusters are: first, when the human subject breaks through into the third psychic circle, thus insuring the Monitor's self-activity and increased range of function (provided the indweller was not already self-acting); then, when the human partner attains the first psychic circle, and they are thereby enabled to intercommunicate, at least to some degree; and last, when they are finally and eternally fused.

7. THE ATTAINMENT OF IMMORTALITY

110:7.1 (1212.2) The achievement of the seven cosmic circles does not equal Adjuster fusion. There are many mortals living on Urantia who have attained their circles; but fusion depends on yet other greater and more sublime spiritual achievements, upon the attainment of a final and complete attunement of the mortal will with the will of God as it is resident in the Thought Adjuster.

110:7.2 (1212.3) When a human being has completed the circles of cosmic achievement, and further, when the final choosing of the mortal will permits the Adjuster to complete the association of human identity with the morontial soul during evolutionary

upotpunjene jedinke u sponi duše i Ispravljača svaka za sebe prelaze na prebivališne svjetove, a na Uversi se izdaje mandat koji omogućuje neposrednu fuziju Ispravljača i morontijalne duše. Ova fuzija tijekom fizičkog života smjesta uništava materijalno tijelo; ljudska bića koja posvjedoče ovom spektaklu samo vide takvo smrtno prevođenje ili nestanak u "ognjenim kolima."

Većina Ispravljača koji prevode svoje ljudske podanike na Urantiji imaju bogato iskustvo prebivanja u brojnim smrtnicima drugih planeta. Ne zaboravite, Ispravljači mogu steći dragocjeno iskustvo prebivanja na posudbenim planetima; to ne znači da Ispravljači postižu iskustvo za napredniji rad samo u onim smrtnicima koji ne uspiju preživjeti.

Nakon fuzije sa smrtnim bićem, Ispravljači dijele vašu sudbinu i iskustvo; *oni su vi*. Nakon fuzije besmrtnog morontija duše i pridruženog Ispravljača, svo iskustvo i sve vrijednosti jednog s vremenom postaju posjed drugog, tako da stvarno postaju jedan entitet. U određenom smislu, to novo biće ima vječnu prošlost, kao i vječnu budućnost. Sve što je nekad bilo ljudsko u preživjeloj duši i sve što je bilo iskustveno božansko u Ispravljaču, sada postaje stvarni posjed nove i vječno-uspinjuće kozmičke ličnosti. Ali na bilo kojoj kozmičkoj razini Ispravljač može obdariti ovo novo stvorenje samo s onim osobinama koje su smislene i vrijedne na toj razini. *Apsolutna jednina* s božanskim Osmatračem, potpuno iscrpljenje Ispravljačeva obdarenja, može nastupiti samo u vječnosti nakon konačnog postignuća Oca Svih - Oca duhova - vječnog izvora tih božanskih darova.

Nakon vječnog spoja evoluirajuće duše i božanskog Ispravljača, svako od njih prima sve osobine drugog koje može doživjeti u svom iskustvu. Ova koordinirana ličnost posjeduje sva iskustvena sjećanja iz prošlosti koja su nekoć pripadala predačkom smrtnom umu i koja su zatim ušla u morontija dušu, dok štoviše ovaj potencijalni finalista obuhvaća svo Ispravljačevo iskustveno sjećanje iz svih prijašnjih prebivanja. Ali potrebna je cijela vječna budućnost kako bi Ispravljači bili u stanju obdariti pridruženu ličnost značenjima i vrijednostima koje božanski Osmatrač nosi iz prošle vječnosti.

Ali u slučaju velike većine žitelja Urantije, Ispravljač mora strpljivo čekati da ga izbavi čin smrti; mora čekati oslobođenje nastajuće duše od gotovo potpune dominacije energetskih uzoraka i kemijskih sila materijalnog reda egzistencije.

and physical life, then do such consummated liaisons of soul and Adjuster go on independently to the mansion worlds, and there is issued the mandate from Uversa which provides for the immediate fusion of the Adjuster and the morontial soul. This fusion during physical life instantly consumes the material body; the human beings who might witness such a spectacle would only observe the translating mortal disappear "in chariots of fire."

110:7.3 (1212.4) Most Adjusters who have translated their subjects from Urantia were highly experienced and of record as previous indwellers of numerous mortals on other spheres. Remember, Adjusters gain valuable indwelling experience on planets of the loan order; it does not follow that Adjusters only gain experience for advanced work in those mortal subjects who fail to survive.

110:7.4 (1212.5) Subsequent to mortal fusion the Adjusters share your destiny and experience; *they are you*. After the fusion of the immortal morontia soul and the associated Adjuster, all of the experience and all of the values of the one eventually become the possession of the other, so that the two are actually one entity. In a certain sense, this new being is of the eternal past as well as for the eternal future. All that was once human in the surviving soul and all that is experientially divine in the Adjuster now become the actual possession of the new and ever-ascending universe personality. But on each universe level the Adjuster can endow the new creature only with those attributes which are meaningful and of value on that level. An absolute *oneness* with the divine Monitor, a complete exhaustion of the endowment of an Adjuster, can only be achieved in eternity subsequent to the final attainment of the Universal Father, the Father of spirits, ever the source of these divine gifts.

110:7.5 (1212.6) When the evolving soul and the divine Adjuster are finally and eternally fused, each gains all of the experiential qualities of the other. This co-ordinate personality possesses all of the experiential memory of survival once held by the ancestral mortal mind and then resident in the morontia soul, and in addition thereto this potential finaliter embraces all the experiential memory of the Adjuster throughout the mortal indwellings of all time. But it will require an eternity of the future for an Adjuster ever completely to endow the personality partnership with the meanings and values which the divine Monitor carries forward from the eternity of the past.

110:7.6 (1213.1) But with the vast majority of Urantians the Adjuster must patiently await the arrival of death deliverance; must await the liberation of the emerging soul from the well-nigh complete domination of the energy patterns and chemical

Glavni poteškoće u pokušaju kontaktiranja Ispravljača počiva upravo u čovjekovoj inherentnoj materijalnoj prirodi. Malobrojni su smrtnici koji su pravi mislioci; vi rijetko duhovno razvijate i disciplinirate svoje umove na način koji pogoduje spajanju s božanskim Ispravljačima. Uho ljudskog uma je gotovo gluho na duhovne molbe koje Ispravljač prevodi iz mnogostrukih poruka svemirskog emitiranja ljubavi koja izviru iz Oca milosti. Ispravljaču je gotovo nemoguće zabilježiti ove inspirativne poruke upraviteljskog duha u registraturu životinjskog uma kojim tako potpuno dominiraju kemijske i električne sile koje su dio vaše fizičke prirode.

Ispravljači se raduju stupanju u kontakt sa smrtnim umom; ali oni moraju strpljivo čekati za dugih godina tihog boravka dok nisu u stanju probiti životinjski otpor i s vama izravno komunicirati. Što se više Misaoni Ispravljači uspinju na ljestvici službe, oni postaju toliko učinkovitiji. Ali oni vas nikada ne mogu pozdraviti, za života u tijelu, s tom potpunom, suosjećajnom i izražajnom ljubavlju kakvu čovjek prima u susretu svoga uma s njihovim na prebivališnim svjetovima.

Za smrtnog života, materijalno tijelo i um stoje između vas i vašeg Ispravljača i sprječavaju slobodnu komunikaciju; ali nakon smrti, nakon vječne fuzije, postajete jedno sa svojim Ispravljačem -više niste prepoznatljivi kao zasebna bića - i stoga više ne postoji potreba za komunikacijom, kao što je danas shvaćate.

Dok je glas Ispravljača uvijek u vama, većina ljudi rijetko čuje ovaj glas tijekom zemaljskog života. Ljudska bića ispod trećeg i drugog kruga postignuća rijetko čuju Ispravljačev izravni glas osim u trenucima vrhovns želje, u vrhunskim situacijama i nakon vrhovne odluke.

U početnoj uspostavi kontakta između smrtnog uma nekog rezerviste sudbine i njegovih planetarnih nadzornika, unutarnji Ispravljač ponekad dođe u situaciju gdje može prenijeti poruku svom smrtnom partneru. Na Urantiji je nedavno jedna takva poruka samodjelujućeg Ispravljača prenesena njegovom ljudskom partneru, članu rezervnog zbora sudbine. Ova poruka ovako započinje: "A sada, dok ne želim izložiti riziku i opasnosti ljudskog podanika koji je predmet moje brižne odanosti i bez namjere da ga ružim ili obeshrabrim, molim vas da mu prenesete ovu molbu." Zatim su uslijedile lijepe i dirljive riječi opomene. Između ostalog, Ispravljač je molio "da mi čovjek pruži svoju iskreniju suradnju, da veselije odradi zadaću moje postavke, da vjernije provede program mojih planova, da strpljivije prođe kroz kušnje koje sam za njega odabrao, da upornije i veselije kroči stazom moga izbora, da

forces inherent in your material order of existence. The chief difficulty you experience in contacting with your Adjusters consists in this very inherent material nature. So few mortals are real thinkers; you do not spiritually develop and discipline your minds to the point of favorable liaison with the divine Adjusters. The ear of the human mind is almost deaf to the spiritual pleas which the Adjuster translates from the manifold messages of the universal broadcasts of love proceeding from the Father of mercies. The Adjuster finds it almost impossible to register these inspiring spirit leadings in an animal mind so completely dominated by the chemical and electrical forces inherent in your physical natures.

110:7.7 (1213.2) Adjusters rejoice to make contact with the mortal mind; but they must be patient through the long years of silent sojourn during which they are unable to break through animal resistance and directly communicate with you. The higher the Thought Adjusters ascend in the scale of service, the more efficient they become. But never can they greet you, in the flesh, with the same full, sympathetic, and expressionful affection as they will when you discern them mind to mind on the mansion worlds.

110:7.8 (1213.3) During mortal life the material body and mind separate you from your Adjuster and prevent free communication; subsequent to death, after the eternal fusion, you and the Adjuster are one — you are not distinguishable as separate beings — and thus there exists no need for communication as you would understand it.

110:7.9 (1213.4) While the voice of the Adjuster is ever within you, most of you will hear it seldom during a lifetime. Human beings below the third and second circles of attainment rarely hear the Adjuster's direct voice except in moments of supreme desire, in a supreme situation, and consequent upon a supreme decision.

110:7.10 (1213.5) During the making and breaking of a contact between the mortal mind of a destiny reservist and the planetary supervisors, sometimes the indwelling Adjuster is so situated that it becomes possible to transmit a message to the mortal partner. Not long since, on Urantia, such a message was transmitted by a self-acting Adjuster to the human associate, a member of the reserve corps of destiny. This message was introduced by these words: "And now, without injury or jeopardy to the subject of my solicitous devotion and without intent to overchastise or discourage, for me, make record of this my plea to him." Then followed a beautifully touching and appealing admonition. Among other things, the Adjuster pleaded "that he more faithfully give me his sincere co-operation, more cheerfully endure the tasks of my emplacement, more faithfully carry out the program of my arrangement, more

poniznije prihvati zasluge koje prima kao rezultat mojih neumornih nastojanja - ovu opomenu prenesite čovjeku u kojem živim. Njemu darujem vrhovnu odanost i ljubav božanskog duha. I dalje kažite mom dragom podaniku da ću raditi s mudrošću i snagom do samoga konca, dok ne izborimo posljednju zemaljsku bitku; ja ću biti vjeran povjerenja ličnosti. A ja ga molim da preživi, da me ne razočara, da me ne liši nagrade za moju strpljivu i intenzivnu borbu. Naše potignuće ličnosti ovisi o ljudskoj volji. Krug za krugom sam strpljivo uzdizao ovaj ljudski um, i imam svjedodžbu i priznanje od najviše osobe moga reda. Kruga za krugom prolazim ispite. Sa zadovoljstvom i bez straha čekam prozivku sudbine; spreman sam položiti račune mojih nastojanja pred sudovima Starih Dana."

[Predstavio Osamljeni Glasnik Orvontona.]

patiently go through the trials of my selection, more persistently and cheerfully tread the path of my choosing, more humbly receive credit that may accrue as a result of my ceaseless endeavors — thus transmit my admonition to the man of my indwelling. Upon him I bestow the supreme devotion and affection of a divine spirit. And say further to my beloved subject that I will function with wisdom and power until the very end, until the last earth struggle is over; I will be true to my personality trust. And I exhort him to survival, not to disappoint me, not to deprive me of the reward of my patient and intense struggle. On the human will our achievement of personality depends. Circle by circle I have patiently ascended this human mind, and I have testimony that I am meeting the approval of the chief of my kind. Circle by circle I am passing on to judgment. I await with pleasure and without apprehension the roll call of destiny; I am prepared to submit all to the tribunals of the Ancients of Days."

^{110:7,11 (1214,1)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 111. ISPRAVLJAČ I DUŠA

⇨ 110

Knjiga Urantije

112 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 111 ISPRAVLJAČ I DUŠA

Sekcije

Uvod

1. UMNA DOMENA IZBORA
2. PRIRODA DUŠE
3. EVOLUCIJSKA DUŠA
4. UNUTARNJI ŽIVOT
5. POSVEĆENJE IZBORA
6. LJUDSKI PARADOKS
7. ISPRAVLJAČEV PROBLEM

PAPER 111 THE ADJUSTER AND THE SOUL

SECTIONS

Introduction

1. The Mind Arena of Choice
2. Nature of the Soul
3. The Evolving Soul
4. The Inner Life
5. The Consecration of Choice
6. The Human Paradox
7. The Adjuster's Problem

Uvod

Prisutnost božanskog Ispravljača u ljudskom umu zauvijek onemogućuje bilo znanosti ili filozofiji da postignu zadovoljavajuće razumijevanje evolucijske duše ljudske ličnosti. Morontija duša je dijete svemira i jedino se može istinski spoznati kroz kozmički uvid i duhovno otkriće.

Koncepcije duše i unutarnjeg duha nisu nove na Urantiji; često su se javljale u različitim sustavima planetarnih vjerovanja. Mnoge Istočne kao i neke Zapadne vjere spoznaju da čovjek ima božansku baštinu kao i ljudsko nasljeđe. Osjećaj unutarnje prisutnosti uz spoznaju vanjske sveprisutnosti Božanstva već dugo predstavlja dio mnogih religija Urantije. Ljudi odavno vjeruju da postoji nešto što raste unutar ljudske prirode, nešto bitno čemu je suđeno da ustraje po okončanju kratkog vijeka vremenskog života.

Prije nego je čovjek spoznao da njegova evolucijska duša ima božanski duh za oca, mislio je da ona živi u različitim fizičkim organima - oku, jetri, bubregu, srcu, i kasnije, u mozgu. Primitivni

INTRODUCTION

111:0.1 (1215.1) THE presence of the divine Adjuster in the human mind makes it forever impossible for either science or philosophy to attain a satisfactory comprehension of the evolving soul of the human personality. The morontia soul is the child of the universe and may be really known only through cosmic insight and spiritual discovery.

111:0.2 (1215.2) The concept of a soul and of an indwelling spirit is not new to Urantia; it has frequently appeared in the various systems of planetary beliefs. Many of the Oriental as well as some of the Occidental faiths have perceived that man is divine in heritage as well as human in inheritance. The feeling of the inner presence in addition to the external omnipresence of Deity has long formed a part of many Urantian religions. Men have long believed that there is something growing within the human nature, something vital that is destined to endure beyond the short span of temporal life.

111:0.3 (1215.3) Before man realized that his evolving soul was fathered by a divine spirit, it was thought to reside in different physical organs — the eye, liver, kidney, heart, and later, the brain. The savage

čovjek je povezivo dušu s krvlju, dahom, sjenom i svojim odrazom na površini vode.

U koncepciji *atmana* učitelji hinduizma su istinski prišli uvažavanju prirode i prisutnosti Ispravljača, oni nisu uspjeli opaziti paralelnu prisutnost evolucijske i potencijalno besmrtno duše. Kinezi, međutim, priznaju dva aspekta ljudskog bića, jang i jin, dušu i duh. Egipćani i mnoga afrička plemena su vjerovali u dvije jedinke, *ka* i *ba*; duša obično nije smatrana prijestojem, već samo duh.

Stanovnici doline Nila su vjerovali da je svaka osoba primala božanski dar pri rođenju ili ubrzo nakon toga, zaštitni duh koji su nazivali *ka*. Učili su da je ovaj zaštitni duh ostajao sa smrtnikom tijekom života i išao ispred njega u naredni život. Na zidovima hrama u Luksoru, gdje je prikazano rođenje Amenotepa III, mali princ je naslikan na ruci boga Nila, a pored njega je drugo dijete, po izgledu identično princu, koje simbolizira tu jedinku koju su Egipćani nazivali *ka*. Ovo djelo je dovršeno u petnaestom stoljeću prije Krista.

Ka je smatran nadmoćnim obdarenjem duha koji nastoji usmjeriti povezanu smrtnu dušu k boljim stazama zemaljskog življenja, a posebice utjecati na sudbinu svoga ljudskog podanika u narednom životu. Prilikom smrti nekog Egipćanina toga doba, ljudi su vjerovali da njegov *ka* čeka na njega s druge strane Velike Rijeke. Isprva, samo kraljevi su imali *ka*, ali kasnije je prevladalo vjerovanje da ga imaju svi pravednici. Jedan egipatski vladar, govoreći o *ka* u svome srcu, je rekao, "Slušao sam njegove riječi; bojao sam se da ne prekršim njegovo vodstvo. Tako sam postao jako uspješan; ostvario sam uspjeh zahvaljujući onome što me nagonio da činim; odlikovao sam se njegovim vodstvom." Mnogi su vjerovali da je *ka* bio "proročanstvo od Boga u svakom čovjeku." Mnogi su vjerovali da će "provesti vječnost u radosti srca naklonošću Boga koji je u čovjeku."

Svaka rasa evolucijskih smrtnika Urantije imaju riječ koja odgovara konceptu duše. Mnogi primitivni narodi su vjerovali da duša gleda na svijet kroz ljudske oči; stoga su se tako stravično bojali zlih uroka. Dugo su vjerovali da je "duh čovjeka lampa Gospodnja." RigVeda kaže: "Moj um govori mom srcu."

associated the soul with blood, breath, shadows and with reflections of the self in water.

111:0.4 (1215.4) In the conception of the *atman* the Hindu teachers really approximated an appreciation of the nature and presence of the Adjuster, but they failed to distinguish the copresence of the evolving and potentially immortal soul. The Chinese, however, recognized two aspects of a human being, the *yang* and the *yin*, the soul and the spirit. The Egyptians and many African tribes also believed in two factors, the *ka* and the *ba*; the soul was not usually believed to be pre-existent, only the spirit.

111:0.5 (1215.5) The inhabitants of the Nile valley believed that each favored individual had bestowed upon him at birth, or soon thereafter, a protecting spirit which they called the *ka*. They taught that this guardian spirit remained with the mortal subject throughout life and passed before him into the future estate. On the walls of a temple at Luxor, where is depicted the birth of Amenhotep III, the little prince is pictured on the arm of the Nile god, and near him is another child, in appearance identical with the prince, which is a symbol of that entity which the Egyptians called the *ka*. This sculpture was completed in the fifteenth century before Christ.

111:0.6 (1215.6) The *ka* was thought to be a superior spirit genius which desired to guide the associated mortal soul into the better paths of temporal living but more especially to influence the fortunes of the human subject in the hereafter. When an Egyptian of this period died, it was expected that his *ka* would be waiting for him on the other side of the Great River. At first, only kings were supposed to have *kas*, but presently all righteous men were believed to possess them. One Egyptian ruler, speaking of the *ka* within his heart, said: "I did not disregard its speech; I feared to transgress its guidance. I prospered thereby greatly; I was thus successful by reason of that which it caused me to do; I was distinguished by its guidance." Many believed that the *ka* was "an oracle from God in everybody." Many believed that they were to "spend eternity in gladness of heart in the favor of the God that is in you."

111:0.7 (1216.1) Every race of evolving Urantia mortals has a word equivalent to the concept of soul. Many primitive peoples believed the soul looked out upon the world through human eyes; therefore did they so cravenly fear the malevolence of the evil eye. They have long believed that "the spirit of man is the lamp of the Lord." The Rig-Veda says: "My mind speaks to my heart."

1. UMNA DOMENA IZBORA

Iako rad Ispravljača ima duhovnu prirodu,

1. THE MIND ARENA OF CHOICE

111:1.1 (1216.2) Though the work of Adjusters is

neminovno je da oni temelje svoje aktivnosti na intelektualnoj osnovi. Um je ljudsko tlo iz kojeg duh Osmatrač mora razviti morontija dušu u suradnji sa ličnošću.

Postoji kozmičko jedinstvo u nekoliko umnih razina svemira nad svemirima. Intelektualno "ja" vuče porijeklo iz kozmičkog uma kao što maglice nastaju iz kozmičkih energija svemirskog prostora. Na ljudskoj (dakle osobnoj) razini intelektualnog "ja" počinje dominirati potencijal evolucije duha, uz suglasnost smrtničkog uma, zahvaljujući duhovnim obdarenjima ljudske ličnosti, zajedno sa stvaralačkom prisutnosti jedinke-točke apsolutne vrijednosti u takvom čovjekovom "ja." Ali takvu dominanciju duha nad materijalnim umom uvjetuju dva iskustva: Ovaj um je morao evoluirati kroz službu sedam pomoćnih duhova uma, a materijalno (osobno) "ja" moralo odabrati suradnju s unutarnjim Ispravljačem u stvaranju i poticanju morontija "ja," evolucijske i potencijalno besmrtno duše.

Materijalni um je domena u kojoj ljudske ličnosti žive, imaju samosvijest, donose odluke, odabiru ili se odriču Boga, postižu vječnosti ili samouništenje.

Materijalna evolucija vam je pružila životni mehanizam, vaše tijelo; sam Otac vas je obdario najčistijom stvarnošću duha u svemiru, vašim Misaonim Ispravljačem. Ali u vaše ruke, podređen vašim odlukama, podaren je um, a pomoću uma čovjek živi ili umire. U ovom umu i ovim umom, donosite moralne odluke koje omogućuju da postanete nalik Ispravljaču, što je nalikovanje Bogu.

Smrtni um je privremeni intelektualni sustav koji je posuđen ljudskim bićima na upotrebu za vrijeme materijalnog života, i koristeći se ovim umom, ljudi bilo prihvaćaju ili odbacuju potencijal vječne egzistencije. Um je sve što imate od kozmičke stvarnosti koja je podređena vašoj volji, a duša - vaše morontija "ja" - vjerno prikazuje žetvu vremenskih odluka koje smrtno biće donosi. Ljudska svijest se lagano naslanja na elektrokemijski mehanizam ispod nje, dok nježno dotiče energetski sustav duha- morontije koji je iznad nje. Ni jednog od ovih sustava ljudsko biće nije potpuno svjesno u svom smrtnom životu; ono stoga mora djelovati u umu, kojeg je svjesno. I nije toliko da ono što um shvaća osigurava opstanak, koliko je to ono što um želi da shvatiti; i nije toliko ono što um jeste koliko je to ono što um nastoji biti što osigurava identifikaciju s duhom. Nije toliko to da je čovjek svjestan Boga koliko je to da čovjek žudi za Bogom što vodi uzašašću svemirom. To što ste danas nije toliko važno kao ono što je važno to što postajete iz dana u dan i u vječnosti.

spiritual in nature, they must, perforce, do all their work upon an intellectual foundation. Mind is the human soil from which the spirit Monitor must evolve the morontia soul with the co-operation of the indwelt personality.

111:1.2 (1216.3) There is a cosmic unity in the several mind levels of the universe of universes. Intellectual selves have their origin in the cosmic mind much as nebulae take origin in the cosmic energies of universe space. On the human (hence personal) level of intellectual selves the potential of spirit evolution becomes dominant, with the assent of the mortal mind, because of the spiritual endowments of the human personality together with the creative presence of an entity-point of absolute value in such human selves. But such a spirit dominance of the material mind is conditioned upon two experiences: This mind must have evolved up through the ministry of the seven adjutant mind-spirits, and the material (personal) self must choose to co-operate with the indwelling Adjuster in creating and fostering the morontia self, the evolutionary and potentially immortal soul.

111:1.3 (1216.4) Material mind is the arena in which human personalities live, are self-conscious, make decisions, choose God or forsake him, eternalize or destroy themselves.

111:1.4 (1216.5) Material evolution has provided you a life machine, your body; the Father himself has endowed you with the purest spirit reality known in the universe, your Thought Adjuster. But into your hands, subject to your own decisions, has been given mind, and it is by mind that you live or die. It is within this mind and with this mind that you make those moral decisions which enable you to achieve Adjusterlikeness, and that is Godlikeness.

111:1.5 (1216.6) Mortal mind is a temporary intellect system loaned to human beings for use during a material lifetime, and as they use this mind, they are either accepting or rejecting the potential of eternal existence. Mind is about all you have of universe reality that is subject to your will, and the soul — the morontia self — will faithfully portray the harvest of the temporal decisions which the mortal self is making. Human consciousness rests gently upon the electrochemical mechanism below and delicately touches the spirit-morontia energy system above. Of neither of these two systems is the human being ever completely conscious in his mortal life; therefore must he work in mind, of which he is conscious. And it is not so much what mind comprehends as what mind desires to comprehend that insures survival; it is not so much what mind is like as what mind is striving to be like that constitutes spirit identification. It is not so much that man is conscious of God as that man yearns for God that results in universe ascension. What you are today

Um je kozmički instrument na kojem ljudska volja može svirati nemilozvučje uništenja ili na kojem ista ta ljudska volja može proizvesti veličanstvene melodije poistovijećenja s Bogom i rezultirajućeg vječnog opstanka. Ispravljač koji je darovan čovjeku, naposljetku, ne može podlijeći zlu i počiniti grijeh, ali smrtni um doista može biti izobličen, iskrivljen i učinjen zlim i ružnim grešnim makinacijama perverzne i samoljubive ljudske volje. A ovaj um isto tako može biti plemenit, lijep, istinit i dobar - stvarno velik - u skladu s duhom osvjetljenom voljom ljudskog bića koje poznaje Boga.

Evolucijski um je potpuno stabilan i pouzadan jedino kad se ispoljava na dvije krajnosti kozmičke intelektualnosti - posve mehaniziranoj i posve produhovljenoj. Između intelektualnih krajnosti čiste mehaničke kontrole i istinske prirode duha postoji ogromna skupina evolucijskih i uzlaznih umova čija stabilnost i spokoj ovise o izboru ličnosti i poistovijećenju s duhom.

Ali čovjek ne daje svoju volju Ispravljaču pasivno, ropski. On prije aktivno, pozitivno i kooperativno donosi odluku da slijedi vodstvo Ispravljača kada i kako se takvo vodstvo svjesno razlikuje od želja i impulsa prirodnog smrtnog uma. Ispravljači manipuliraju čovjekov um, ali nikada ne dominiraju ljudskim umom protiv njegove volje; Ispravljačima je ljudska volja nepovrediva. Oni ga tako poznaju i poštuju, dok nastoje ostvariti svoje duhovne ciljeve ispravke misli i transformacije karaktera u gotovo neograničenoj domeni evolucijskog ljudskog intelekta.

Um je vaš brod, Ispravljač vaš kormilar, a ljudska volja kapetan. Gospodar smrtno lađe treba mudro dopustiti božanskom kormilaru da povede uzlaznu dušu u morontija luke vječnog života. Samo uz pomoć sebičnosti, lijenosti i grešnosti može čovjekova volja odbaciti smjernice ovog brižnog pilota i na kraju uništiti smrtni život nasukavši se u zlim plićacima odbačene milosti i stijenama prigrljenog grijeha. Uz vašu suglasnost, taj vas vjerni kormilar sigurno može povesti preko zapreka vremena i teškoća prostora, do samog izvora božanskog uma i dalje, sve do Rajskog Oca svih Ispravljača.

2. PRIRODA DUŠE

U svim funkcijama uma kozmičke inteligencije, sveukupnost uma dominira nad

is not so important as what you are becoming day by day and in eternity.

111:1.6 (1217.1) Mind is the cosmic instrument on which the human will can play the discords of destruction, or upon which this same human will can bring forth the exquisite melodies of God identification and consequent eternal survival. The Adjuster bestowed upon man is, in the last analysis, impervious to evil and incapable of sin, but mortal mind can actually be twisted, distorted, and rendered evil and ugly by the sinful machinations of a perverse and self-seeking human will. Likewise can this mind be made noble, beautiful, true, and good — actually great — in accordance with the spirit-illuminated will of a God-knowing human being.

111:1.7 (1217.2) Evolutionary mind is only fully stable and dependable when manifesting itself upon the two extremes of cosmic intellectuality — the wholly mechanized and the entirely spiritualized. Between the intellectual extremes of pure mechanical control and true spirit nature there intervenes that enormous group of evolving and ascending minds whose stability and tranquillity are dependent upon personality choice and spirit identification.

111:1.8 (1217.3) But man does not passively, slavishly, surrender his will to the Adjuster. Rather does he actively, positively, and co-operatively choose to follow the Adjuster's leading when and as such leading consciously differs from the desires and impulses of the natural mortal mind. The Adjusters manipulate but never dominate man's mind against his will; to the Adjusters the human will is supreme. And they so regard and respect it while they strive to achieve the spiritual goals of thought adjustment and character transformation in the almost limitless arena of the evolving human intellect.

111:1.9 (1217.4) Mind is your ship, the Adjuster is your pilot, the human will is captain. The master of the mortal vessel should have the wisdom to trust the divine pilot to guide the ascending soul into the morontia harbors of eternal survival. Only by selfishness, slothfulness, and sinfulness can the will of man reject the guidance of such a loving pilot and eventually wreck the mortal career upon the evil shoals of rejected mercy and upon the rocks of embraced sin. With your consent, this faithful pilot will safely carry you across the barriers of time and the handicaps of space to the very source of the divine mind and on beyond, even to the Paradise Father of Adjusters.

2. NATURE OF THE SOUL

111:2.1 (1217.5) Throughout the mind functions of cosmic intelligence, the totality of mind is dominant

djelovima intelektualne funkcije. Um je, u svojoj biti, funkcionalno jedinstvo; on stoga nepogrešivo ispoljava ovo konstitutivno jedinstvo, čak i ako je njegovo djelovanje otežano i ometeno nerazumna djelima i odlukama zavedenog čovjekovog "ja." I ovo jedinstvo uma bez iznimke teži koordinaciji duha na svim razinama povezanosti s jastvima koja imaju dostojanstvo volje i povlastice uspona.

Materijalni um smrtnog čovjeka je kozmički razboj koji nosi morontija predivo na kojem unutarnji Misaoni Ispravljač veze uzorke duha kozmičkog karaktera trajnih vrijednosti i božanskih značenja - preživjelu dušu krajnje sudbine i beskraje karijere - potencijalnog finalistu.

Čovjekova ličnost se poistovjećuje s umom i duhom održanim zajedno u funkcionalnoj vezi zahvaljujući životu u materijalnom tijelu. Ovaj funkcionalni odnos takvog uma i duha ne rezultira u nekoj kombinaciji osobina ili svojstava uma i duha, nego u posve novoj, originalnoj i jedinstvenoj kozmičkoj vrijednosti potencijalno vječne egzistencije, u duši.

Postoje tri, a ne dvije komponente, u evolucijskom stvaranju takve besmrtno duše. Ova tri prethodnika ljudske morontija duše su:

1. *Ljudski um* i svi kozmički utjecaji koji mu prethode i koji se na njega pridodaju.

2. *Božanski duh* koji živi u ovom ljudskom umu i svi potencijali koji su svojstveni takvom fragmentu apsolutne duhovnosti, zajedno sa svim duhovnim utjecajima i činiteljima u ljudskom životu.

3. *Odnos između materijalnog uma i božanskog duha*, koji sadrži vrijednosti i značenja koja ne ulaze u sastav bilo uma ili duha pojedinačno. Stvarnost ovog jedinstvenog odnosa nije ni materijalna niti duhovna, nego je morontijalna. To je duša.

Srednja bića odavno nazivaju ovu evolucijsku dušu čovjeka srednjim umom, u suprotnosti s nižim ili materijalnim umom i višim ili kozmičkim umom. Ovaj srednji um je uistinu morontija fenomen jer postoji u području između materijalnog i duhovnog. Potencijal takve morontija evolucije je svojstvo dva univerzalna poriva: impulsa konačnog uma stvorenog bića da pozna Boga i postigne božanstvenost Stvoritelja, i impulsa beskonačnog uma Stvoritelja da pozna čovjeka i postigne *iskustvo* stvorenog bića.

Ova uzvišena transakcija evolucije besmrtno duše je moguća zato što je smrtni um prije svega osoban, a tek potom u dodiru s nadživotinjskim stvarnostima; on ima nadmaterijalnoobdarenje

over the parts of intellectual function. Mind, in its essence, is functional unity; therefore does mind never fail to manifest this constitutive unity, even when hampered and hindered by the unwise actions and choices of a misguided self. And this unity of mind invariably seeks for spirit co-ordination on all levels of its association with selves of will dignity and ascension prerogatives.

111:2.2 (1217.6) The material mind of mortal man is the cosmic loom that carries the morontia fabrics on which the indwelling Thought Adjuster threads the spirit patterns of a universe character of enduring values and divine meanings — a surviving soul of ultimate destiny and unending career, a potential finaliter.

111:2.3 (1218.1) The human personality is identified with mind and spirit held together in functional relationship by life in a material body. This functioning relationship of such mind and spirit does not result in some combination of the qualities or attributes of mind and spirit but rather in an entirely new, original, and unique universe value of potentially eternal endurance, the *soul*.

111:2.4 (1218.2) There are three and not two factors in the evolutionary creation of such an immortal soul. These three antecedents of the morontia human soul are:

111:2.5 (1218.3) 1. *The human mind* and all cosmic influences antecedent thereto and impinging thereon.

111:2.6 (1218.4) 2. *The divine spirit* indwelling this human mind and all potentials inherent in such a fragment of absolute spirituality together with all associated spiritual influences and factors in human life.

111:2.7 (1218.5) 3. *The relationship between material mind and divine spirit*, which connotes a value and carries a meaning not found in either of the contributing factors to such an association. The reality of this unique relationship is neither material nor spiritual but morontial. It is the soul.

111:2.8 (1218.6) The midway creatures have long denominated this evolving soul of man the mid-mind in contradistinction to the lower or material mind and the higher or cosmic mind. This mid-mind is really a morontia phenomenon since it exists in the realm between the material and the spiritual. The potential of such a morontia evolution is inherent in the two universal urges of mind: the impulse of the finite mind of the creature to know God and attain the divinity of the Creator, and the impulse of the infinite mind of the Creator to know man and attain the *experience* of the creature.

111:2.9 (1218.7) This supernal transaction of evolving the immortal soul is made possible because the mortal mind is first personal and second is in contact with superanimal realities; it possesses a

kozmičke službe koje osigurava razvoj moralne prirode koja je sposobna donijeti moralne odluke, što rezultira istinskim stvaralačkim kontaktom s povezanim duhovnim službama i s unutarnjim Misaonim Ispravljačem.

Neminovan rezultat takvog kontaktnog produhovljenja ljudskog uma je postupno rođenje duše, sjedinjene tvorevine uma stvorenog bića u kojem djeluju pomoćnici uma i kojim dominira ljudska volja koja žudi da pozna Boga, koja radi u suradnji s duhovnim silama svemira koje su pod vrhovnom kontrolom stvarnog fragmenta samog Boga cijele tvorevine - Tajanstvenog Osmatrača. I tako materijalna i smrtna stvarnost čovjekova "ja" nadilazi vremenska ograničenja fizičkog životnog stroja i postiže novi izraz i novu identifikaciju u evolucijskom mehanizmu za produženja bitka, besmrtnoj morontija duši.

3. EVOLUCIJSKA DUŠA

Pogreške smrtnog uma i ljudskog ponašanja mogu značajno odgoditi razvoj duše, ali ne mogu spriječiti takvu morontija pojavu nakon što je pokrene unutarnji Ispravljač uz suglasnost volje stvorenog bića. No, u bilo koje vrijeme prije smrtne smrti, ta ista materijalna i ljudska volja je ovlaštena raskinuti takvu odluku i odbaciti produženje života. Čak i nakon preživljavanja, uspinjući smrtnik i dalje posjeduje ovu povlasticu da odbaci vječni život; u bilo koje vrijeme prije spajanja s Ispravljačem, evolucijsko i uzlazno stvorenje može odlučiti da se odrekne volje Rajskog Oca. Spajanje s Ispravljačem pokazuje da je uspinjući smrtnik vječno i bezuvjetno odlučio činiti Očevu volju.

Za vrijeme života u tijelu, evolucijska duša može osnažiti nadmaterijalne odluke smrtnog uma. Duša, koja je nadmaterijalna, sama po sebi ne funkcionira na materijalnoj razini ljudskog iskustva. A bez suradnje s nekim duhom Božanstva poput Ispravljača, ova podduhovna duša ne može funkcionirati iznad morontija razine. Duša ne donosi konačne odluke sve dok je smrt ili prijenos ne odvoje od materijalne povezanosti sa smrtnim umom, osim ako ovaj materijalni um slobodno i dragovoljno prenese donošenje odluka na takvu morontija dušu povezanog djelovanja. Tijekom života ova smrtna volja, moć ličnosti koja donosi odluke i ima slobodu izbora, počiva u materijalnim krugovima uma; u produžetku smrtnog rasta na zemlji, ovo se "ja," sa svojim neprocjenljivim moćima izbora sve više poistovjećuje s nastajućim entitetom morontija duše; nakon smrti i uskrsnuća na prebivališnim svjetovima, ljudska se ličnost u potpunosti

supermaterial endowment of cosmic ministry which insures the evolution of a moral nature capable of making moral decisions, thereby effecting a bona fide creative contact with the associated spiritual ministries and with the indwelling Thought Adjuster.

111:2.10 (1218.8) The inevitable result of such a contactual spiritualization of the human mind is the gradual birth of a soul, the joint offspring of an adjutant mind dominated by a human will that craves to know God, working in liaison with the spiritual forces of the universe which are under the overcontrol of an actual fragment of the very God of all creation — the Mystery Monitor. And thus does the material and mortal reality of the self transcend the temporal limitations of the physical-life machine and attain a new expression and a new identification in the evolving vehicle for selfhood continuity, the morontia and immortal soul.

3. THE EVOLVING SOUL

111:3.1 (1218.9) The mistakes of mortal mind and the errors of human conduct may markedly delay the evolution of the soul, although they cannot inhibit such a morontia phenomenon when once it has been initiated by the indwelling Adjuster with the consent of the creature will. But at any time prior to mortal death this same material and human will is empowered to rescind such a choice and to reject survival. Even after survival the ascending mortal still retains this prerogative of choosing to reject eternal life; at any time before fusion with the Adjuster the evolving and ascending creature can choose to forsake the will of the Paradise Father. Fusion with the Adjuster signalizes the fact that the ascending mortal has eternally and unreservedly chosen to do the Father's will.

111:3.2 (1219.1) During the life in the flesh the evolving soul is enabled to reinforce the supermaterial decisions of the mortal mind. The soul, being supermaterial, does not of itself function on the material level of human experience. Neither can this subspiritual soul, without the collaboration of some spirit of Deity, such as the Adjuster, function above the morontia level. Neither does the soul make final decisions until death or translation divorces it from material association with the mortal mind except when and as this material mind delegates such authority freely and willingly to such a morontia soul of associated function. During life the mortal will, the personality power of decision-choice, is resident in the material mind circuits; as terrestrial mortal growth proceeds, this self, with its priceless powers of choice, becomes increasingly identified with the emerging morontia-soul entity; after death and following the mansion world resurrection, the human personality is

poistovjećuje s čovjekovim morontija "ja." Duša je dakle zametak budućeg morontija mehanizma identiteta ličnosti.

Ova je besmrtna duša isprva posve morontijalne prirode, ali ona posjeduje takvu sposobnost daljeg razvoja da se bez iznimke uspinje do istinskih razina duha gdje postiže vrijednost potrebnu za spajanje s duhovima Božanstva, obično s istim onim duhom Oca Svih koji je inicirao takvu stvaralačku pojavu u umu stvorenog bića.

I ljudski um i božanski Ispravljač su svjesni prisutnosti i zasebne prirode evolucijske duše - Ispravljač u potpunosti, a um djelomično. Duša postaje sve svjesnija kako uma tako i Ispravljača kao povezanih identiteta, proporcionalno vlastitom evolucijskom razvoju. Duša spaja obilježja ljudskog uma i božanskog duha, dok se ustrajno razvija prema povećanju kontrole duha i božanske dominacije kroz poticanje funkcija uma čija se značenja nastoje ostvariti koordinirati sa istinskom vrijednošću duha.

Smrtna karijera, evolucija duše, nije toliko stvar kušnje koliko je stvar obrazovanja. Vjera u opstanak uzvišenih vrijednosti je srž religije; istinsko religiozno iskustvo se sastoji u jedinstvu vrhovnih vrijednosti i kozmičkih značenja kao ostvarenja univerzalne stvarnosti.

Um zna količinu, stvarnost i značenja. Ali kvaliteta - vrijednosti - se osjeća. Ono što osjeća je spojeni proizvod uma, koji zna, i s njim povezanog duha koji o- stvarnost-izira.

U onoj mjeri u kojoj čovjekova evoluirajućamorontija duša postaje prožeta istinom, ljepotom i dobrotom kao vrijednosnim ostvarenjem svijesti Boga, takvo rezultirajuće biće postaje neuništivo. Bez opstanka vječnih vrijednosti u čovjekovoj evolucijskoj duši, smrtna egzistencija nema smisla, i život je tragična iluzija. Ali zauvijek je istina: Što započnete u vremenu ćete sigurno završiti u vječnosti - ako je vrijedno vaših nastojanja.

4. UNUTARNJI ŽIVOT

Prepoznavanje je intelektualni proces uklapanja osjetilnih dojmova iz vanjskog svijeta u osobne uzorke memorije. Razumijevanje znači da su ti prepoznati osjetilni dojmovi i s njima povezani uzorci sjećanja postali ujedineni ili organizirani u dinamičku mrežu principa.

Značenja nastaju iz spoja prepoznavanja i

completely identified with the morontia self. The soul is thus the embryo of the future morontia vehicle of personality identity.

111:3.3 (1219.2) This immortal soul is at first wholly morontia in nature, but it possesses such a capacity for development that it invariably ascends to the true spirit levels of fusion value with the spirits of Deity, usually with the same spirit of the Universal Father that initiated such a creative phenomenon in the creature mind.

111:3.4 (1219.3) Both the human mind and the divine Adjuster are conscious of the presence and differential nature of the evolving soul — the Adjuster fully, the mind partially. The soul becomes increasingly conscious of both the mind and the Adjuster as associated identities, proportional to its own evolutionary growth. The soul partakes of the qualities of both the human mind and the divine spirit but persistently evolves toward augmentation of spirit control and divine dominance through the fostering of a mind function whose meanings seek to co-ordinate with true spirit value.

111:3.5 (1219.4) The mortal career, the soul's evolution, is not so much a probation as an education. Faith in the survival of supreme values is the core of religion; genuine religious experience consists in the union of supreme values and cosmic meanings as a realization of universal reality.

111:3.6 (1219.5) Mind knows quantity, reality, meanings. But quality — values — is *felt*. That which feels is the mutual creation of mind, which knows, and the associated spirit, which reality-izes.

111:3.7 (1219.6) In so far as man's evolving morontia soul becomes permeated by truth, beauty, and goodness as the value-realization of God-consciousness, such a resultant being becomes indestructible. If there is no survival of eternal values in the evolving soul of man, then mortal existence is without meaning, and life itself is a tragic illusion. But it is forever true: What you begin in time you will assuredly finish in eternity — if it is worth finishing.

4. THE INNER LIFE

111:4.1 (1219.7) Recognition is the intellectual process of fitting the sensory impressions received from the external world into the memory patterns of the individual. Understanding connotes that these recognized sensory impressions and their associated memory patterns have become integrated or organized into a dynamic network of principles.

111:4.2 (1220.1) Meanings are derived from a

razumijevanja. Značenja ne postoje u posve osjetilnom ili materijalnom svijetu. Značenja i vrijednosti se doživljavaju samo u unutarnjim ili nadmaterijalnim domenama ljudskog iskustva.

Napredak istinske civilizacije se rađa u ovom unutarnjem svijetu. Samo ovaj unutarnji život može biti doista kreativan. Civilizacija teško može napredovati ako većina mladih bilo koje generacije posveti svoje interese i energiju materijalističkim disciplinama osjetilnog ili vanjskog svijeta.

Unutarnji i vanjski svijet imaju različit sustav vrijednosti. Svaka civilizacija je u opasnosti kada tri četvrtine njezine mladeži izaberu materijalistička zanimanja ili se posvete izučavanju osjetilnih aktivnosti vanjskog svijeta. Civilizacija je u opasnosti kad mladi zanemare da se zanimaju za etiku, sociologiju, eugeniku, filozofiju, likovne umjetnosti, religiju i kozmologiju.

Jedino u višim razinama nadsvjesnog uma koji se nadovezuje na domene duha ljudskog iskustva, možete naći te više pojmove vezane s djelotvornim uzorcima i koji će pridonijeti izgradnji bolje i trajnije civilizacije. Ličnost je sama po sebi kreativna, ali tako funkcionira samo u unutarnjem životu pojedinca.

Pahulje su uvijek šestokutne u obliku, ali ne postoje dvije koje su jednake. Djeca odgovaraju tipovima, ali nije moguće naći dva potpuno jednaka djeteta, čak ni u slučaju blizanaca. Ličnost podliježe tipu, ali je uvijek jedinstvena.

Sreća i radost nastaju u unutarnjem životu. Vi ne možete doživjeti pravi užitek sami za sebe. Samoća je kobna za sreću. Čak i obitelji i nacije će više uživati u životu ako ga podijele s drugima.

Ne može u potpunosti kontrolirati vanjski svijet - okolinu. Stvaralaštvo unutarnjeg svijeta je to što u najvećoj mjeri podliježe čovjekovoj upravi, jer je ličnost u ovom području uglavnom oslobođena od okova zakona prethodne uzročnosti. S ličnošću je povezan ograničeni suverenitet volje.

Budući da je ovaj unutarnji život čovjeka doista kreativan, na svakoj osobi počiva odgovornost da izabere hoće li ovo stvaralaštvo biti spontano i posve nasumično ili kontrolirano, usmjereno i konstruktivno. Kako kreativna mašta može proizvesti dostojnu djecu ako djeluje na podijumu koji je okupiran predrasudama, mržnjom, strahovima, osvetom i nesnošljivosti?

Ideje mogu vući porijeklo iz podražaja vanjskog svijeta, ali ideali se rađaju samo u

combination of recognition and understanding. Meanings are nonexistent in a wholly sensory or material world. Meanings and values are only perceived in the inner or supermaterial spheres of human experience.

111:4.3 (1220.2) The advances of true civilization are all born in this inner world of mankind. It is only the inner life that is truly creative. Civilization can hardly progress when the majority of the youth of any generation devote their interests and energies to the materialistic pursuits of the sensory or outer world.

111:4.4 (1220.3) The inner and the outer worlds have a different set of values. Any civilization is in jeopardy when three quarters of its youth enter materialistic professions and devote themselves to the pursuit of the sensory activities of the outer world. Civilization is in danger when youth neglect to interest themselves in ethics, sociology, eugenics, philosophy, the fine arts, religion, and cosmology.

111:4.5 (1220.4) Only in the higher levels of the superconscious mind as it impinges upon the spirit realm of human experience can you find those higher concepts in association with effective master patterns which will contribute to the building of a better and more enduring civilization. Personality is inherently creative, but it thus functions only in the inner life of the individual.

111:4.6 (1220.5) Snow crystals are always hexagonal in form, but no two are ever alike. Children conform to types, but no two are exactly alike, even in the case of twins. Personality follows types but is always unique.

111:4.7 (1220.6) Happiness and joy take origin in the inner life. You cannot experience real joy all by yourself. A solitary life is fatal to happiness. Even families and nations will enjoy life more if they share it with others.

111:4.8 (1220.7) You cannot completely control the external world — environment. It is the creativity of the inner world that is most subject to your direction because there your personality is so largely liberated from the fetters of the laws of antecedent causation. There is associated with personality a limited sovereignty of will.

111:4.9 (1220.8) Since this inner life of man is truly creative, there rests upon each person the responsibility of choosing as to whether this creativity shall be spontaneous and wholly haphazard or controlled, directed, and constructive. How can a creative imagination produce worthy children when the stage whereon it functions is already preoccupied by prejudice, hate, fears, resentments, revenge, and bigotries?

111:4.10 (1220.9) Ideas may take origin in the stimuli of the outer world, but ideals are born only in the

kreativnim područjima unutarnjeg svijeta. Danas svjetskim nacijama upravljaju osobe koje imaju obilje ideja, ali malo ideala. To je objašnjenje siromaštva, razvoda, rata i rasnih netrpeljivosti.

Evo u čemu je problem: Ako je čovjek slobodne volje obdaren stvaralačkim moćima u unutarnjem čovjeku, onda moramo priznati da slobodovoljna kreativnost obuhvaća potencijal za slobodovoljnu destruktivnost. I kad se stvaralaštvo pretvori u destruktivnost, suočeni ste s pustošenjima zla i grijeha - tlačenjem, ratom i uništenjem. Zlo je djelomičnost kreativnosti koja teži fragmentaciji i s vremenom vodi uništenju. Svaki sukob je zao zato što zaustavlja stvaralačko djelovanje unutarnjeg života - djeluje kao vrsta građanskog rata u ličnosti.

Unutarnja kreativnost doprinosi oplemenjenosti karaktera kroz integraciju ličnosti i ujedinjenje čovjekova "ja." Zauvijek je istina: Prošlost je nepromjenjiva; samo budućnost može promijeniti sadašnjom kreativnosti unutarnjeg jastva.

creative realms of the inner world. Today the nations of the world are directed by men who have a superabundance of ideas, but they are poverty-stricken in ideals. That is the explanation of poverty, divorce, war, and racial hatreds.

111:4.11 (1220.10) This is the problem: If freewill man is endowed with the powers of creativity in the inner man, then must we recognize that freewill creativity embraces the potential of freewill destructivity. And when creativity is turned to destructivity, you are face to face with the devastation of evil and sin — oppression, war, and destruction. Evil is a partiality of creativity which tends toward disintegration and eventual destruction. All conflict is evil in that it inhibits the creative function of the inner life — it is a species of civil war in the personality.

111:4.12 (1221.1) Inner creativity contributes to ennoblement of character through personality integration and selfhood unification. It is forever true: The past is unchangeable; only the future can be changed by the ministry of the present creativity of the inner self.

5. POSVEĆENJE IZBORA

Izvršenje Božje volje nije ništa više ili manje od ispoljenja spremnosti stvorenog bića da dijeli unutarnji život s Bogom - sa samim Bogom koji je omogućio takav život unutarnjeg smisla i vrijednosti stvorenog bića. Dijeljenje je poput Boga - božansko. Bog dijeli sve sa Vječnim Sinom i Beskonačnim Duhom, dok oni pak, dijele sve s božanskim Sinovima i Kćerkama duha u svemirima.

Oponašanje Boga je ključ savršenstva; izvršenje Božje volje je tajna opstanka i savršenstva u opstanku.

Smrtnici žive u Bogu, i tako je Bog htio živjeti u smrtnicima. Kao što ljudi sebe povjeravaju njemu, tako je i on - i to prvi - povjerio dio sebe ljudima; pristao je živjeti u ljudima, i to živjeti u ljudima podvrgnut ljudskoj volji.

Mir u ovom životu, preživljavanje smrti, savršenstvo u sljedećem životu, službu u vječnosti - sve se to postiže (u duhu) *sada* za vrijeme ovog života, kada ličnost stvorenog bića slobodno pristane - odluči - podrediti volju stvorenog bića Očevoj volji. A Otac je već izabrao podrediti svoj vlastiti fragment volji ličnosti stvorenog bića.

Takav izbor stvorenog bića nije predaja volje. To je posvećenje volje, proširenje volje, uznošenje volje i usavršavanje volje; i takav izbor uzdiže volju stvorenog bića od razine temporalnog značaja na taj viši stadij na kojem ličnost stvorenog sina

5. THE CONSECRATION OF CHOICE

111:5.1 (1221.2) The doing of the will of God is nothing more or less than an exhibition of creature willingness to share the inner life with God — with the very God who has made such a creature life of inner meaning-value possible. Sharing is Godlike — divine. God shares all with the Eternal Son and the Infinite Spirit, while they, in turn, share all things with the divine Sons and spirit Daughters of the universes.

111:5.2 (1221.3) The imitation of God is the key to perfection; the doing of his will is the secret of survival and of perfection in survival.

111:5.3 (1221.4) Mortals live in God, and so God has willed to live in mortals. As men trust themselves to him, so has he — and first — trusted a part of himself to be with men; has consented to live in men and to indwell men subject to the human will.

111:5.4 (1221.5) Peace in this life, survival in death, perfection in the next life, service in eternity — all these are achieved (in spirit) *now* when the creature personality consents — chooses — to subject the creature will to the Father's will. And already has the Father chosen to make a fragment of himself subject to the will of the creature personality.

111:5.5 (1221.6) Such a creature choice is not a surrender of will. It is a consecration of will, an expansion of will, a glorification of will, a perfecting of will; and such choosing raises the creature will from the level of temporal significance to that

postiče duhovnu zajednicu s ličnošću Oca koji je duh.

Ovaj odabir Očeve volje znači da je smrtni čovjek duhovno pronašao Oca koji je duh, iako mora proći cijeli vijek prije nego stvoreni sin doista bude stajao u Božjoj prisutnosti na Raju. Ovaj izbor ne počiva toliko u negiranju volje stvorenja - "Nek bude ne moja, već tvoja volja" - koliko u pozitivnoj afirmaciji stvorenja: "To je *moja* volja da bude *tvoja* volja." I nakon ove odluke, prije ili kasnije, sin koji odabere Boga nalazi unutarnji spoj (fuziju) sunutarnjim fragmentom Boga, dok taj isti usavršavajući sin nalazi vrhovno zadovoljstvo ličnosti u obožavalačkom duhovnom zajedništvu čovjekove ličnosti i ličnosti njegova Stvoritelja, dvaju ličnosti koje zauvijek spajaju svoje kreativne atribute u samovoljnoj uzajamnosti izražaja - rođenju novoj vječnog partnerstva između čovjekove volje i Božje volje.

6. LJUDSKI PARADOKS

Mnoge vremenske nevolje smrtnog čovjeka izrastaju iz njegove dvostruke veze sa svemirom. Čovjek je dio prirode - on egzistira u prirodi - ali je u stanju transcendirati prirodu. Čovjek je konačan, ali u njemu živi iskra beskonačnosti. Takva dualna situacija ne samo da stvara mogućnost zla, već vodi i pojavi mnogih društvenih i moralnih situacija punih nesigurnosti i nemalo tjeskobe.

Hrabrost koja je potrebna za savladanje prirode i transcendiranje čovjekovog "ja," je hrabrost koja može podlijeći iskušenjima vlastitog ponosa. Smrtnik koji je sposoban prevazići svoje "ja" može pasti u iskušenje da obogotvori vlastitu samosvijest. Smrtna dilema počiva u dvostrukoj činjenici da je smrtni čovjek okovan prirodom, dok ima jedinstvenu slobodu - slobodu duhovnog izbora i djelovanja. Na materijalnim razinama, čovjek se mora pokoriti prirodi, dok na duhovnim razinama nadilazi prirodu kao i sve temporalne i konačne pojave. Takav paradoks je neodoljiv od iskušenja, potencijalnog zla i pogrešnih odluka, a ako čovjekovo "ja" postane ponosno i arogantno, može se javiti grijeh.

Problem grijeha nije samopostojeći u konačnom svijetu. Činjenica konačnosti nije zla ili grešna. Konačni svijet je djelo beskonačnog Stvoritelja - njegovih božanskih Sinova - i stoga mora biti *dobar*. Zloupotroba, izobličenje i perversija konačnog vode stvaranju zla i grijeha.

Duh može dominirati umom; um tako može kontrolirati energiju. Ali um može upravljati

higher estate wherein the personality of the creature son communes with the personality of the spirit Father.

111:5.6 (1221.7) This choosing of the Father's will is the spiritual finding of the spirit Father by mortal man, even though an age must pass before the creature son may actually stand in the factual presence of God on Paradise. This choosing does not so much consist in the negation of creature will — "Not my will but yours be done" — as it consists in the creature's positive affirmation: "It is *my* will that *your* will be done." And if this choice is made, sooner or later will the God-choosing son find inner union (fusion) with the indwelling God fragment, while this same perfecting son will find supreme personality satisfaction in the worship communion of the personality of man and the personality of his Maker, two personalities whose creative attributes have eternally joined in self-willed mutuality of expression — the birth of another eternal partnership of the will of man and the will of God.

6. THE HUMAN PARADOX

111:6.1 (1221.8) Many of the temporal troubles of mortal man grow out of his twofold relation to the cosmos. Man is a part of nature — he exists in nature — and yet he is able to transcend nature. Man is finite, but he is indwelt by a spark of infinity. Such a dual situation not only provides the potential for evil but also engenders many social and moral situations fraught with much uncertainty and not a little anxiety.

111:6.2 (1222.1) The courage required to effect the conquest of nature and to transcend one's self is a courage that might succumb to the temptations of self-pride. The mortal who can transcend self might yield to the temptation to deify his own self-consciousness. The mortal dilemma consists in the double fact that man is in bondage to nature while at the same time he possesses a unique liberty — freedom of spiritual choice and action. On material levels man finds himself subservient to nature, while on spiritual levels he is triumphant over nature and over all things temporal and finite. Such a paradox is inseparable from temptation, potential evil, decisional errors, and when self becomes proud and arrogant, sin may evolve.

111:6.3 (1222.2) The problem of sin is not self-existent in the finite world. The fact of finiteness is not evil or sinful. The finite world was made by an infinite Creator — it is the handiwork of his divine Sons — and therefore it must be *good*. It is the misuse, distortion, and perversion of the finite that gives origin to evil and sin.

111:6.4 (1222.3) The spirit can dominate mind; so mind can control energy. But mind can control

energijom jedino inteligentnom manipulacijom metamorfnih potencijala svojstvenih matematičkoj razini uzroka i posljedica fizičkih domena. Um stvorenja ne može inherentno kontrolirati energiju; to je isključiva povlastica Božanstva. Ali um stvorenog bića može uspjeti u manipuliranju energijom samo ukoliko ovlada energetske tajnama fizičkog svemira.

Kad čovjek želi izmijeniti fizičku stvarnost, bilo da se radi o njemu samom ili njegovom okružju, njegov uspjeh ovisi o mjeri otkrića načina i sredstava za kontrolu materije i usmjerenje energije. Bez ove pomoći, um nije u stanju utjecati na materijalne pojave, nego samo na fizički mehanizam s kojim je neraskidivo povezan. Ali kroz inteligentno korištenje mehanizma tijela, um može stvoriti druge mehanizme, čak i energetske i žive odnose, i njihovim korištenjem sve više kontrolirati, pa čak i dominirati nad svojom fizičkom razinom u svemiru.

Znanost je izvor činjenica, a um ne može djelovati bez činjenica. One su građevni blokovi u izgradnji mudrosti koji su cementirani u cjelinu pomoću životnog iskustva. Čovjek može pronaći Božju ljubav bez činjenica, i čovjek može otkriti Božje zakone bez ljubavi, ali čovjek nikada ne može početi cijeniti beskonačnu simetriju, uzvišeni sklad i izvrsno obilje sveobuhvatne prirode Prvog Izvora i Centra sve dok ne nađe božanski zakon i božansku ljubav i dok iskustvo ne ujedini ove elemente u svoju vlastitu evolucijsku filozofiju svemira.

Širenje materijalnog znanja vodi k porastu intelektualnog poštovanja značenja ideja i vrijednosti ideala. Ljudsko biće može naći istinu u unutarnjem iskustvu, ali njemu je potrebno jasno poznavanje činjenica prije nego može primijeniti svoje osobno otkriće istine u okviru neumoljivo praktičnih zahtjeva svakodnevnog života.

Odveć je prirodno da je smrtni čovjek uznemiren osjećajem nesigurnosti dok smatra da je neraskidivo povezan s prirodom, dok ustvari posjeduje duhovne moći koje posve nadilaze sve temporalne i konačne pojave. Samo religiozno povjerenje - živuća vjera - može podržavati čovjeka usred teških i zamršenih problema.

Ponos je najveća od svih opasnosti koje opsjedaju čovjekovu smrtnu prirodu i ugrožavaju njegov integritet. Hrabrost je neustrašiva, ali egoizam je tašt i samoubojstven. Nemojte prezirati prikladno samopouzdanje. Čovjekova sposobnost da transcendiraju samoga sebe je jedno po čemu se razlikuje od životinjskog carstva.

Ponos je prijevaran - omamljiv - i vodi grijehu, bilo da se radi o pojedincu, skupini, rasi ili naciji.

energy only through its own intelligent manipulation of the metamorphic potentials inherent in the mathematical level of the causes and effects of the physical domains. Creature mind does not inherently control energy; that is a Deity prerogative. But creature mind can and does manipulate energy just in so far as it has become master of the energy secrets of the physical universe.

111:6.5 (1222.4) When man wishes to modify physical reality, be it himself or his environment, he succeeds to the extent that he has discovered the ways and means of controlling matter and directing energy. Unaided mind is impotent to influence anything material save its own physical mechanism, with which it is inescapably linked. But through the intelligent use of the body mechanism, mind can create other mechanisms, even energy relationships and living relationships, by the utilization of which this mind can increasingly control and even dominate its physical level in the universe.

111:6.6 (1222.5) Science is the source of facts, and mind cannot operate without facts. They are the building blocks in the construction of wisdom which are cemented together by life experience. Man can find the love of God without facts, and man can discover the laws of God without love, but man can never begin to appreciate the infinite symmetry, the supernal harmony, the exquisite repleteness of the all-inclusive nature of the First Source and Center until he has found divine law and divine love and has experientially unified these in his own evolving cosmic philosophy.

111:6.7 (1222.6) The expansion of material knowledge permits a greater intellectual appreciation of the meanings of ideas and the values of ideals. A human being can find truth in his inner experience, but he needs a clear knowledge of facts to apply his personal discovery of truth to the ruthlessly practical demands of everyday life.

111:6.8 (1222.7) It is only natural that mortal man should be harassed by feelings of insecurity as he views himself inextricably bound to nature while he possesses spiritual powers wholly transcendent to all things temporal and finite. Only religious confidence — living faith — can sustain man amid such difficult and perplexing problems.

111:6.9 (1223.1) Of all the dangers which beset man's mortal nature and jeopardize his spiritual integrity, pride is the greatest. Courage is valorous, but egotism is vainglorious and suicidal. Reasonable self-confidence is not to be deplored. Man's ability to transcend himself is the one thing which distinguishes him from the animal kingdom.

111:6.10 (1223.2) Pride is deceitful, intoxicating, and sin-breeding whether found in an individual, a

Doslovno je istina, "Ponos ide pred porazom."

group, a race, or a nation. It is literally true, "Pride goes before a fall."

7. ISPRAVLJAČEV PROBLEM

Pouzdanje u neizvjesnosti je suština Rajske avanture - neizvjesnost u vremenu i umu, neizvjesnost u događajima odvijanja Rajskog uspona; pouzdanje u duhu i vječnosti, pouzdanje u bezuvjetnom povjerenju stvorenog sina u božansku samilost i beskonačnu ljubav Oca Svih; neizvjesnost neiskusnog građanina svemira; sigurnost uzlaznog sina u svemirskim prebivališnim svjetovima svemoćnog i svemudrog Oca ljubavi.

Mogu li vas opomenuti da se odazovete na priglušeni odjek Ispravljačevog vjernog poziva vašoj duši? Unutarnji Ispravljač ne može zaustaviti ili materijalno izmijeniti vašu karijeru u borbi vremena; Ispravljač ne može umanjiti vaše životne teškoće na putovanju svijetom napora. Božanski podstanar se jedino može strpljivo povući dok vi bijete bitku života kakav se živi na vašem planetu; ali vi možete, samo ako hoćete - dok radite i dok se brinete, dok se borite i dok se mučite - dopustiti hlabrom Ispravljaču da se bori s vama i za vas. To bi vam dalo toliko utjehe i nadahnuća, toliko zanosa i podstreka, samo ako dopustite Ispravljaču da iznese pred vašu viziju slike stvarnog motiva, konačnog cilja i vječne namisli cijele ove teške i mukotrpne borbe s banalnim problemima vašeg sadašnjeg materijalnog svijeta.

Zašto ne olakšate Ispravljačev rad na prikazu duhovne paralele svih vaših teških materijalnih nastojanja? Zašto ne dopustite Ispravljaču da vas osnaži duhovnim istinama kozmičke moći, dok se hvatate u koštac s temporalnim teškoćama smrtnog egzistencije? Zašto ne ohrabrite nebeskog pomagača da vas razveseli jasnom vizijom vječne perspektive univerzalnog života, dok se s nedoumicom bavite problemima današnjice? Zašto odbijate biti prosvjetljeni i nadahnuti univerzalnim gledištem dok se borite s poteškoćama vremena i koprcati u labirintu nesigurnosti koji opsjeda vaš smrtni životni put? Zašto ne dopustite Ispravljaču da produhovi vaše razmišljanje, iako ste primorani gaziti materijalnim stazama zemaljskih nastojanja?

Više ljudske rase Urantije su složeno izmiješane; one su mješavina mnogih rasa i loza različitog porijekla. Ova složena priroda uveliko otežava učinkoviti rad Osmatrača za života i definitivno doprinosi problemima kako Ispravljača tako i serafinskog čuvara nakon smrti. Nedavno sam bio na Sferi Spasenja i čuo službenu izjavu čuvara sudbine u vezi poteškoća s kojima se ona

7. THE ADJUSTER'S PROBLEM

111:7.1 (1223.3) Uncertainty with security is the essence of the Paradise adventure — uncertainty in time and in mind, uncertainty as to the events of the unfolding Paradise ascent; security in spirit and in eternity, security in the unqualified trust of the creature son in the divine compassion and infinite love of the Universal Father; uncertainty as an inexperienced citizen of the universe; security as an ascending son in the universe mansions of an all-powerful, all-wise, and all-loving Father.

111:7.2 (1223.4) May I admonish you to heed the distant echo of the Adjuster's faithful call to your soul? The indwelling Adjuster cannot stop or even materially alter your career struggle of time; the Adjuster cannot lessen the hardships of life as you journey on through this world of toil. The divine indweller can only patiently forbear while you fight the battle of life as it is lived on your planet; but you could, if you only would — as you work and worry, as you fight and toil — permit the valiant Adjuster to fight with you and for you. You could be so comforted and inspired, so enthralled and intrigued, if you would only allow the Adjuster constantly to bring forth the pictures of the real motive, the final aim, and the eternal purpose of all this difficult, uphill struggle with the commonplace problems of your present material world.

111:7.3 (1223.5) Why do you not aid the Adjuster in the task of showing you the spiritual counterpart of all these strenuous material efforts? Why do you not allow the Adjuster to strengthen you with the spiritual truths of cosmic power while you wrestle with the temporal difficulties of creature existence? Why do you not encourage the heavenly helper to cheer you with the clear vision of the eternal outlook of universal life as you gaze in perplexity at the problems of the passing hour? Why do you refuse to be enlightened and inspired by the universe viewpoint while you toil amidst the handicaps of time and flounder in the maze of uncertainties which beset your mortal life journey? Why not allow the Adjuster to spiritualize your thinking, even though your feet must tread the material paths of earthly endeavor?

111:7.4 (1223.6) The higher human races of Urantia are complexly admixed; they are a blend of many races and stocks of different origin. This composite nature renders it exceedingly difficult for the Monitors to work efficiently during life and adds definitely to the problems of both the Adjuster and the guardian seraphim after death. Not long since I was present on Salvington and heard a guardian

susreće služeći svom smrtnom štićeniku. Ovaj serafin kaže:

"Velik dio moje teškoće proizlazi iz beskrajnog sukoba između dvaju priroda moga štićenika: poriva ambicije koji se sukobi s lijenosti životinje; ideala nadmoćnog naroda koji su miješani s instinktima inferiorne rase; visokih namisli velikog uma koji su antagonizirani porivom primitivnog nasljeđa; dalekosežnog pogleda pronicavog i dalekovidog Osmatrača koji se kosi s kratkovidosti vremenskog stvorenja; progresivnih planova uzlaznog bića koji se mijenjaju prema željama i čežnjama materijalne prirode; povremenih treptaja kozmičke inteligencije neutraliziranih kemijsko-energetskim mandatima evolucijske rase; porivu anđela kojem se suprotstavljaju emocije životinje; obrazovanja intelekta koji je poništeno tendencijama instinkta; osobnom iskustvu s kojim se kose nagomilane sklonosti rase; ciljeva najboljeg u čovjeku koji su zasjenjeni pobudom najgoreg; poleta genija neutraliziranog gravitacijom osrednjosti; napretka dobrog koji je retardiran inercijom zlog; umjetnosti lijepog koja je ukaljana prisutnosti zla; poleta zdravlja koja je neutralizirana debilitetom bolesti; fontanom vjere koja je onečišćena otrovima straha; izvorom radosti koji je zagorčan vodama patnje; radosti iščekivanja koja je razočarana gorčinom realizacije; zadovoljstvima življenja pod stalnom prijetnjom žalosti smrti. Takav život na takvom planetu! Pa ipak, zbog sveprisutne pomoći i poriva Misaonog Ispravljača, ova je duša dostigla srazmjeran stupanj sreće i uspjeha, i uzašla do sudbenih dvorana."

[Predočio Osamljeni Glasnik Orvontona.]

of destiny present a formal statement in extenuation of the difficulties of ministering to her mortal subject. This seraphim said:

111:7.5 (1223.7) "Much of my difficulty was due to the unending conflict between the two natures of my subject: the urge of ambition opposed by animal indolence; the ideals of a superior people crossed by the instincts of an inferior race; the high purposes of a great mind antagonized by the urge of a primitive inheritance; the long-distance view of a far-seeing Monitor counteracted by the nearsightedness of a creature of time; the progressive plans of an ascending being modified by the desires and longings of a material nature; the flashes of universe intelligence cancelled by the chemical-energy mandates of the evolving race; the urge of angels opposed by the emotions of an animal; the training of an intellect annulled by the tendencies of instinct; the experience of the individual opposed by the accumulated propensities of the race; the aims of the best overshadowed by the drift of the worst; the flight of genius neutralized by the gravity of mediocrity; the progress of the good retarded by the inertia of the bad; the art of the beautiful besmirched by the presence of evil; the buoyancy of health neutralized by the debility of disease; the fountain of faith polluted by the poisons of fear; the spring of joy embittered by the waters of sorrow; the gladness of anticipation disillusioned by the bitterness of realization; the joys of living ever threatened by the sorrows of death. Such a life on such a planet! And yet, because of the ever-present help and urge of the Thought Adjuster, this soul did achieve a fair degree of happiness and success and has even now ascended to the judgment halls of mansonia."

111:7.6 (1224.1) [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 112. OPSTANAK LIČNOSTI

⇨ 111

Knjiga Urantije

113 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 112 OPSTANAK LIČNOSTI

Sekcije

Uvod

1. LIČNOST I STVARNOST
2. ČOVJEKOVO "JA"
3. FENOMEN SMRTI
4. ISPRAVLJAČI NAKON SMRTI
5. OPSTANAK ČOVJEKOVA "JA"
6. MORONTIJA "JA"
7. SPAJANJE S ISPRAVLJAČEM

PAPER 112 PERSONALITY SURVIVAL

SECTIONS

Introduction

1. Personality and Reality
2. The Self
3. The Phenomenon of Death
4. Adjusters after Death
5. Survival of the Human Self
6. The Morontia Self
7. Adjuster Fusion

Uvod

EVOLUCIJSKI planeti su izvor ljudskog porijekla, početni svjetovi uspinjuće smrtno karijere. Urantija je vaša početna točka; tu se sklapa privremena zajednica između vas i vašeg božanskog Misaonog Ispravljača. Vi ste obdareni savršnim vodičem; stoga, ako iskreno budete hodili stazom vremena i postigli konačni cilj vjere, primete najveću nagradu stoljeća; postićete vječno spajanje sa svojim unutarnjim Ispravljačem. Tada počinje vaš pravi život, ulazni život, kojem je vaš sadašnji život samo predgovor. Tada počinje vaše uzvišeno i napredno poslanje u ulozi finaliste vječnosti. A tijekom svih tih uzastopnih dobi i stadija evolucijskog rasta, postoji jedan dio vas koji ostaje potpuno nepromijenjen, a to je ličnost - stalnost u prisutnosti promjene.

Iako bi bilo pretenciozno pokušati definirati ličnost, može se pokazati korisnim navesti nekoliko poznatih činjenica u vezi ličnosti:

1. Ličnost je ta kvaliteta u stvarnosti koju

INTRODUCTION

112:0.1 (1225.1) THE evolutionary planets are the spheres of human origin, the initial worlds of the ascending mortal career. Urantia is your starting point; here you and your divine Thought Adjuster are joined in temporary union. You have been endowed with a perfect guide; therefore, if you will sincerely run the race of time and gain the final goal of faith, the reward of the ages shall be yours; you will be eternally united with your indwelling Adjuster. Then will begin your real life, the ascending life, to which your present mortal state is but the vestibule. Then will begin your exalted and progressive mission as finaliter in the eternity which stretches out before you. And throughout all of these successive ages and stages of evolutionary growth, there is one part of you that remains absolutely unaltered, and that is personality — permanence in the presence of change.

112:0.2 (1225.2) While it would be presumptuous to attempt the definition of personality, it may prove helpful to recount some of the things which are known about personality:

- 112:0.3 (1225.3)* 1. Personality is that quality in reality

daruje sam Otac Svih ili Združeni Činitelj u Očevo ime.

2. Ona može biti podarena bilo kojem živom sustavu energije koji obuhvaća um i duh.

3. Ona nije u potpunosti podložna okovima apriorne uzročnosti. Relativno je stvaralačka ili sustvaralačka.

4. Darovana stvorenim bićima materijalne evolucije, ličnost navodi duh da posredstvom uma ostvari trijumf nad energijom-materijom.

5. Ličnost, dok sama nema identiteta, može ujediniti identitet svakog živog sustava energije.

6. Ona ima samo kvalitativnu reakciju na gravitaciju, za razliku od triju energija koje reagiraju na gravitaciju kvalitativno kao i kvantitativno.

7. Ličnost se ne mijenja u prisutnosti promjene.

8. Ona može dati dar Bogu - posvetu slobodne volje izvršenju Božje volje.

9. Odlikuje se moralnošću - svijesti o relativnosti odnosa s drugim osobama. Ona opaža razine ponašanja i pronicavo odabire između njih.

10. Ličnost je jedinstvena, apsolutno jedinstvena: ona je jedinstvena u vremenu i prostoru; jedinstvena u vječnosti i na Raju; jedinstvena kad se daruje - ne postoje duplikati; jedinstvena u svakom trenutku postojanja; jedinstvena naspram Boga - u kojeg nema pristranosti i koji ne dodaje ličnost na ličnost, jer one se ne mogu nadodati - one su asocijativne ali nezbrojive.

11. Ličnost izravno reagira na prisutnost drugih ličnosti.

12. Ličnost je nešto što se može nadodati duhu, što potvrđuje Očevo prvenstvo nad Sinom. (Um se ne mora dodati duhu.)

13. Ličnost može preživjeti smrt tijela i očuvati identitet u preživjeloj duši. Ispravljač i ličnost su nemijenajući; odnos između njih (u duši) nije ništa drugo nego promjena, neprestana evolucija; ako se ta promjena (rast) obustavi, duša prestaje postojati.

14. Ličnost je jedinstveno svjesna vremena, i to na način koji se razlikuje od vremenskog shvaćanja uma ili duha.

which is bestowed by the Universal Father himself or by the Conjoint Actor, acting for the Father.

112:0.4 (1225.4) 2. It may be bestowed upon any living energy system which includes mind or spirit.

112:0.5 (1225.5) 3. It is not wholly subject to the fetters of antecedent causation. It is relatively creative or cocreative.

112:0.6 (1225.6) 4. When bestowed upon evolutionary material creatures, it causes spirit to strive for the mastery of energy-matter through the mediation of mind.

112:0.7 (1225.7) 5. Personality, while devoid of identity, can unify the identity of any living energy system.

112:0.8 (1225.8) 6. It discloses only qualitative response to the personality circuit in contradistinction to the three energies which show both qualitative and quantitative response to gravity.

112:0.9 (1225.9) 7. Personality is changeless in the presence of change.

112:0.10 (1225.10) 8. It can make a gift to God — dedication of the free will to the doing of the will of God.

112:0.11 (1225.11) 9. It is characterized by morality — awareness of relativity of relationship with other persons. It discerns conduct levels and choosingly discriminates between them.

112:0.12 (1225.12) 10. Personality is unique, absolutely unique: It is unique in time and space; it is unique in eternity and on Paradise; it is unique when bestowed — there are no duplicates; it is unique during every moment of existence; it is unique in relation to God — he is no respecter of persons, but neither does he add them together, for they are nonaddable — they are associable but nontotalable.

112:0.13 (1226.1) 11. Personality responds directly to other-personality presence.

112:0.14 (1226.2) 12. It is one thing which can be added to spirit, thus illustrating the primacy of the Father in relation to the Son. (Mind does not have to be added to spirit.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personality may survive mortal death with identity in the surviving soul. The Adjuster and the personality are changeless; the relationship between them (in the soul) is nothing but change, continuing evolution; and if this change (growth) ceased, the soul would cease.

112:0.16 (1226.4) 14. Personality is uniquely conscious of time, and this is something other than the time perception of mind or spirit.

1. LIČNOST I STVARNOST

1. PERSONALITY AND REALITY

Ličnost je dar Oca Svih njegovim stvorenjima kao potencijalno vječno obdarenje. Takav božanski dar je dizajniran da funkcionira na brojnim razinama i u nizu kozmičkih situacija u rasponu od niskih konačnih do najviših apsonitnih, do granica apsoluta. Ličnost tako djeluje na tri kozmičke ravni ili kozmičke faze:

1. *Pozicijskom statusu.* Ličnost funkcionira jednako učinkovito u lokalnom svemiru, u nadsvemiru i u središnjem svemiru.

2. *Statusu značenja.* Ličnost djeluje jednako učinkovito na razinama konačnog, apsonitnog, čak i u dodiru s apsolutnim.

3. *Vrijednosnom statusu.* Ličnost može biti iskustveno ostvarena u sve naprednijim domenama materijalnog, morontijalnog i duhovnog.

Ličnost ima usavršen domet kozmičke dimenzionalne izvedbe. Postoje tri dimenzije konačne ličnosti koje, ugrubo govoreći, ovako funkcioniraju:

1. *Dužina* predstavlja usmjerenje i prirodu napredovanja - kretanje kroz prostor i u skladu s vremenomevoluciju.

2. *Vertikalna* dubina obuhvaća porive i stavove organizma, različite razine samorealizacije i uopćenu pojavu reagiranja na okoliš.

3. *Širina* obuhvaća domenu koordinacije, udruživanja i organizacije bitka.

Tip ličnosti podaren smrtnicima Urantije ima potencijal za sedam dimenzija samoizražaja ili samorealizacije. Od ovih dimenzionalnih pojava, tri su ostvarive na konačnoj razini, tri na apsonitnoj i jedna na apsolutnoj. Na podapsolutnim razinama, ova se sedma ili sveukupna dimenzija može doživjeti kao činjenica ličnosti. Ta je vrhovna dimenzija udruživi apsolut, i dok nije beskonačna, ona ima dimenzijski potencijal za podbeskonačni prodor apsolutnog.

Konačne dimenzije ličnosti imaju veze s kozmičkom dužinom, dubinom i širinom. Dužina označava značenje; dubina označava vrijednost; širina obuhvaća uvidsposobnost doživljavanja neosporne svijesti kozmičke stvarnosti.

Na moronija razini uveliko su poboljšane sve te konačne dimenzije materijalne razine, a

112:1.1 (1226.5) Personality is bestowed by the Universal Father upon his creatures as a potentially eternal endowment. Such a divine gift is designed to function on numerous levels and in successive universe situations ranging from the lowly finite to the highest absonite, even to the borders of the absolute. Personality thus performs on three cosmic planes or in three universe phases:

112:1.2 (1226.6) 1. *Position status.* Personality functions equally efficiently in the local universe, in the superuniverse, and in the central universe.

112:1.3 (1226.7) 2. *Meaning status.* Personality performs effectively on the levels of the finite, the absonite, and even as impinging upon the absolute.

112:1.4 (1226.8) 3. *Value status.* Personality can be experientially realized in the progressive realms of the material, the morontial, and the spiritual.

112:1.5 (1226.9) Personality has a perfected range of cosmic dimensional performance. The dimensions of finite personality are three, and they are roughly functional as follows:

112:1.6 (1226.10) 1. *Length* represents direction and nature of progression — movement through space and according to time — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Vertical depth* embraces the organismal drives and attitudes, the varying levels of self-realization and the general phenomenon of reaction to environment.

112:1.8 (1226.12) 3. *Breadth* embraces the domain of co-ordination, association, and selfhood organization.

112:1.9 (1226.13) The type of personality bestowed upon Urantia mortals has a potentiality of seven dimensions of self-expression or person-realization. These dimensional phenomena are realizable as three on the finite level, three on the absonite level, and one on the absolute level. On subabsolute levels this seventh or totality dimension is experientible as the *fact* of personality. This supreme dimension is an associable absolute and, while not infinite, is dimensionally potential for subinfinite penetration of the absolute.

112:1.10 (1226.14) The finite dimensions of personality have to do with cosmic length, depth, and breadth. Length denotes meaning; depth signifies value; breadth embraces insight — the capacity to experience unchallengeable consciousness of cosmic reality.

112:1.11 (1227.1) On the morontia level all of these finite dimensions of the material level are greatly enhanced, and certain new dimensional values are

ostvarive su i neke nove dimenzije vrijednosti. Sva se ova proširena dimenzionalna iskustva morontija razine veličanstveno koordiniraju s vrhovnom dimenzijom ili dimenzijom ličnosti kroz utjecaj mote i uz pomoć morontija matematike.

Iskusni smrtnici mogu izbjeći velike teškoće u svom proučavanju ljudske ličnosti ako se sjete da dimenzionalne razine i duhovne razine nisu koordinirane u iskustvenoj realizaciji ličnosti.

Život je zapravo proces koji se odvija između organizma (bitka) i njegove okoline. Ličnost pridaje vrijednost identiteta i značenja kontinuiteta ovoj organsko- okolišnoj vezi. Tako je jasno da fenomen stimulusa-reakcije nije puki mehanički proces, jer ličnost sudjeluje u ukupnoj situaciji. Uvijek je istina da su mehanizmi prirodno pasivni; organizmi su prirodno aktivni.

Fizički život je proces koji se ne odvija toliko unutar organizma, koliko između organizma i okoline. A svaki takav proces teži za stvaranjem i uspostavljanjem organskih uzoraka reagiranja na takvo okruženje. I svi su takvi *usmjerivački uzorci* vrlo utjecajni u odabiru cilja.

Posredovanjem uma uspostavlja se smislen odnos između čovjekova okruženja i njegova "ja." Sposobnost i spremnost organizma za tako bitne kontakte s okruženjem (reakciju na podražaj) predstavlja *stav* sveukupne ličnosti.

Ličnost ne može uspješno djelovati u izolaciji. Čovjek je po prirodi društveno biće; njime dominira želja za pripadnošću. Doslovno je istina, "Nitko ne živi sam za sebe."

Ali koncept ličnosti kao smisao sveukupnog življenja i funkcioniranja stvorenog bića znači mnogo više od integracije odnosa; on označava *ujedinjenje* svih čimbenika stvarnosti, kao i koordinaciju odnosa. Odnosi postoje između dvaju predmeta, a tri ili više predmeta grade *sustav*, a takav je sustav mnogo više nego puki prošireni ili kompleksni odnos. Ova je razlika bitna, jer u kozmičkom sustavu pojedini članovi nisu uzajamno povezani, osim u odnosu na cjelinu i kroz individualnost cjeline.

U ljudskom organizmu, zbroj dijelova sačinjava samosvojnost - individualnost - ali takav proces nema nikakve veze s ličnošću, koja je ujedinitelj svih ovih komponenti u njihovoj povezanosti s kozmičkim stvarnostima.

U skupinama se dijelovi nadodati; u

realizable. All these enlarged dimensional experiences of the morontia level are marvelously articulated with the supreme or personality dimension through the influence of mota and also because of the contribution of morontia mathematics.

112:1.12 (1227.2) Much trouble experienced by mortals in their study of human personality could be avoided if the finite creature would remember that dimensional levels and spiritual levels are not co-ordinated in experiential personality realization.

112:1.13 (1227.3) Life is really a process which takes place between the organism (selfhood) and its environment. The personality imparts value of identity and meanings of continuity to this organismal-environmental association. Thus it will be recognized that the phenomenon of stimulus-response is not a mere mechanical process since the personality functions as a factor in the total situation. It is ever true that mechanisms are innately passive; organisms, inherently active.

112:1.14 (1227.4) Physical life is a process taking place not so much within the organism as *between* the organism and the environment. And every such process tends to create and establish organismal patterns of reaction to such an environment. And all such *directive patterns* are highly influential in goal choosing.

112:1.15 (1227.5) It is through the mediation of mind that the self and the environment establish meaningful contact. The ability and willingness of the organism to make such significant contacts with environment (response to a drive) represents the *attitude* of the whole personality.

112:1.16 (1227.6) Personality cannot very well perform in isolation. Man is innately a social creature; he is dominated by the craving of belongingness. It is literally true, "No man lives unto himself."

112:1.17 (1227.7) But the concept of the personality as the meaning of the whole of the living and functioning creature means much more than the integration of relationships; it signifies the *unification* of all factors of reality as well as co-ordination of relationships. Relationships exist between two objects, but three or more objects eventuate a *system*, and such a system is much more than just an enlarged or complex relationship. This distinction is vital, for in a cosmic system the individual members are not connected with each other except in relation to the whole and through the individuality of the whole.

112:1.18 (1227.8) In the human organism the summation of its parts constitutes selfhood — individuality — but such a process has nothing whatever to do with personality, which is the unifier of all these factors as related to cosmic realities.

112:1.19 (1227.9) In aggregations parts are added; in

sustavima su *raspoređeni*. Sustavi su značajni zbog organizacije - pozicijskih vrijednosti. U dobrom su sustavu sve komponente u kozmičkoj poziciji. U lošem sustavu nešto nedostaje ili je na pogrešnim mjestu - poremećeno. U ljudskom je sustavu ličnost ta koja objedinjuje sve aktivnosti i zauzvrat unosi odlike identiteta i kreativnosti.

2. ČOVJEKOVO "JA"

Bilo bi korisno u proučavanju bitka imati na umusjedeće:

1. Fizikalni sustavi su podređeni.
2. Intelektualni sustavi su koordinirani.
3. Ličnost je nadređena.
4. Unutarnja duhovna sila je potencijalno usmjerujuća.

Pri razmatranju bitka trebate prepoznati činjenicu da je život na prvom mjestu, a tek onda njegova procjena ili tumačenje. Dijete prvo *živi*, a tek onda *razmišlja* o svom životu. U kozmičkom gospodarstvu, uvid ide prije predviđanja.

Kozmička činjenica da je Bog postao čovjek zauvijek je promijenila sva značenja i sve vrijednosti ljudske ličnosti. U pravom smislu riječi, ljubav podrazumijeva uzajamni obzir sveukupnih ličnosti, bilo ljudskih, božanskih ili spojenih ljudskih i božanskih. Dijelovi čovjekova "ja" mogu funkcionirati na brojne načine - razmišljanje, osjećanje, željenje - dok se samo koordinirana svojstva cijele ličnosti usmjeravaju u inteligentnom djelovanju; a sve se ove sile povezuju s duhovnim obdarenjem smrtnog uma kad ljudsko biće iskreno i nesebično voli drugo biće, ljudsko ili božansko.

Svi smrtni koncepti stvarnosti počivaju na pretpostavci aktualnosti ljudske ličnosti; svi koncepti nadljudskih stvarnosti počivaju na iskustvu ljudske ličnosti koja djeluje u sastavu i u vezi s kozmičkim stvarnostima određenih pridruženih duhovnih entiteta i božanskih ličnosti. Sve neduhovne pojave u ljudskom iskustvu, osim ličnosti, su sredstva za postizanje nekog cilja. Svaki istinski odnos smrtnog čovjeka s drugim osobama - ljudskim ili božanskim - je sam sebi svrha. A takvo je zajedništvo s ličnosti Božanstva vječni cilj svemirskog uzašašća.

Time što ima ličnost čovjek postaje duhovno biće zbog toga što su jedinstvo bitka i samosvijest ličnosti obdarenjanadmaterijalnog svijeta. Sama činjenica da smrtni materijalista može poreći postojanje nadmaterijalnih stvarnosti sama po

systems parts are *arranged*. Systems are significant because of organization — positional values. In a good system all factors are in cosmic position. In a bad system something is either missing or displaced — deranged. In the human system it is the personality which unifies all activities and in turn imparts the qualities of identity and creativity.

2. THE SELF

112:2.1 (1227.10) It would be helpful in the study of selfhood to remember:

112:2.2 (1227.11) 1. That physical systems are subordinate.

112:2.3 (1227.12) 2. That intellectual systems are co-ordinate.

112:2.4 (1227.13) 3. That personality is superordinate.

112:2.5 (1227.14) 4. That the indwelling spiritual force is potentially directive.

112:2.6 (1228.1) In all concepts of selfhood it should be recognized that the fact of life comes first, its evaluation or interpretation later. The human child first *lives* and subsequently *thinks* about his living. In the cosmic economy insight precedes foresight.

112:2.7 (1228.2) The universe fact of God's becoming man has forever changed all meanings and altered all values of human personality. In the true meaning of the word, love connotes mutual regard of whole personalities, whether human or divine or human *and* divine. Parts of the self may function in numerous ways — thinking, feeling, wishing — but only the co-ordinated attributes of the whole personality are focused in intelligent action; and all of these powers are associated with the spiritual endowment of the mortal mind when a human being sincerely and unselfishly loves another being, human or divine.

112:2.8 (1228.3) All mortal concepts of reality are based on the assumption of the actuality of human personality; all concepts of superhuman realities are based on the experience of the human personality with and in the cosmic realities of certain associated spiritual entities and divine personalities. Everything nonspiritual in human experience, excepting personality, is a means to an end. Every true relationship of mortal man with other persons — human or divine — is an end in itself. And such fellowship with the personality of Deity is the eternal goal of universe ascension.

112:2.9 (1228.4) The possession of personality identifies man as a spiritual being since the unity of selfhood and the self-consciousness of personality are endowments of the supermaterial world. The very fact that a mortal materialist can deny the

sebi ukazuje na to da u ljudskom umu postoji i djeluje prisutnost sinteze duha i kozmičke svijesti.

Veliki kozmički raskol koji vlada između materije i misli je nemjerljivo veći između materijalnog uma i duhovne ljubavi. Svijest, a pogotovu samosvijest, ne može biti objašnjena niti jednom teorijom mehaničke povezanosti elektrona ili materijalističkih energetske fenomena.

Kada um teži konačnoj analizi stvarnosti, materija nestaje u percepciji materijalnih osjetila, ali i dalje može ostati stvarna u umu. Kada duhovni uvid teži za onom stvarnosti koja ostaje nakon nestanka materije i nastoji je do kraja analizirati, ona iščezava pred umom, ali uvid duha još uvijek može opaziti kozmičke stvarnosti i vrhovne vrijedosti duhovne prirode. Znanost tako ustupa mjesto filozofiji, a filozofija se mora povući pred zaključivanjima istinskog duhovnog iskustva. Razmišljanje se povlači pred mudrošću, dok se mudrost gubi u prosvjetljenom i kontemplativnom obožavanju.

U znanosti čovjekovo "ja" opaža materijalni svijet; filozofija je promatranje tog promatranja materijalnog svijeta; religija, istinsko duhovno iskustvo, je iskustveno ostvarenje kozmičke stvarnosti promatranja sveukupne relativne sinteze energetskih materijala vremena i prostora. Graditi filozofiju svemira na isključivom materijalizmu znači previdjeti činjenicu da su sve materijalne stvari prvo bile zamišljene kao stvarnosti u iskustvu ljudske svijesti. Promatrač ne može biti predmet promatranja; procjena zahtijeva neki stupanj prevazilaženja predmeta koji se procjenjuje.

U vremenu, razmišljanje vodi do mudrosti, a mudrost do iskazanja obožavanja; u vječnosti, obožavanje vodi do mudrosti, a mudrost do finalnosti misli.

Evoluirajući bitak može biti objedinjen zahvaljujući odlikama njegovih sastavnih dijelova: osnovnih energija, osnovnih tkiva, osnovne kemijske nadkontrole, vrhovnih ideja, vrhovnih motiva, vrhovnih ciljeva i božanskog duha koji je dar Raja - tajne samosvijesti čovjekove duhovne prirode.

Cilj kozmičke evolucije je postignuće jedinstva ličnosti kroz povećanu dominaciju duha, kada slobodna volja reagira na učenje i upravu Misaonog Ispravljača. Ličnost, ljudska i nadljudska, je obilježena kozmičkom odlikom koja se može nazvati "evolucija dominacije," proširenje kontrole nad samom sobom i svojom okolinom.

existence of supermaterial realities in and of itself demonstrates the presence, and indicates the working, of spirit synthesis and cosmic consciousness in his human mind.

^{112:2.10 (1228.5)} There exists a great cosmic gulf between matter and thought, and this gulf is immeasurably greater between material mind and spiritual love. Consciousness, much less self-consciousness, cannot be explained by any theory of mechanistic electronic association or materialistic energy phenomena.

^{112:2.11 (1228.6)} As mind pursues reality to its ultimate analysis, matter vanishes to the material senses but may still remain real to mind. When spiritual insight pursues that reality which remains after the disappearance of matter and pursues it to an ultimate analysis, it vanishes to mind, but the insight of spirit can still perceive cosmic realities and supreme values of a spiritual nature. Accordingly does science give way to philosophy, while philosophy must surrender to the conclusions inherent in genuine spiritual experience. Thinking surrenders to wisdom, and wisdom is lost in enlightened and reflective worship.

^{112:2.12 (1228.7)} In science the human self observes the material world; philosophy is the observation of this observation of the material world; religion, true spiritual experience, is the experiential realization of the cosmic reality of the observation of the observation of all this relative synthesis of the energy materials of time and space. To build a philosophy of the universe on an exclusive materialism is to ignore the fact that all things material are initially conceived as real in the experience of human consciousness. The observer cannot be the thing observed; evaluation demands some degree of transcendence of the thing which is evaluated.

^{112:2.13 (1228.8)} In time, thinking leads to wisdom and wisdom leads to worship; in eternity, worship leads to wisdom, and wisdom eventuates in the finality of thought.

^{112:2.14 (1229.1)} The possibility of the unification of the evolving self is inherent in the qualities of its constitutive factors: the basic energies, the master tissues, the fundamental chemical overcontrol, the supreme ideas, the supreme motives, the supreme goals, and the divine spirit of Paradise bestowal — the secret of the self-consciousness of man's spiritual nature.

^{112:2.15 (1229.2)} The purpose of cosmic evolution is to achieve unity of personality through increasing spirit dominance, volitional response to the teaching and leading of the Thought Adjuster. Personality, both human and superhuman, is characterized by an inherent cosmic quality which may be called "the evolution of dominance," the

Uspinjuća ličnost bivšeg smrtnika prolazi kroz dvije velike faze uvećane dominacije slobodne volje nad samom sobom i u svemiru:

1. Prije statusa finaliste ili u iskustvu traženja Boga koje vodi porastu samoostvarenja kroz tehniku proširenja identiteta i aktualizacije, s rješavanjem kozmičkih problema i sve većim ovladanjem svemirom.

2. Kao finalista ili u iskustvu otkrivenja Boga stvaralačkim proširenjem samoostvarenja kroz otkrivenje Vrhovnog Bića svim inteligencijama koje traže Boga a koje još nisu stekle božanske razine nalikovanja Bogu.

Silazne ličnosti postižu analogna iskustva kroz različite kozmičke pustolovine i dok traže uvećani kapacitet za utvrđivanje i izvršenje božanske volje Vrhovnog, Krajnjeg i Apsolutnog Božanstva.

Materijalno "ja," komponenta ega ljudskog identiteta, ovisi tijekom fizičkog života o kontinuiranoj funkciji materijalnog životnog mehanizma, o kontinuiranom postojanju neujednačene ravnoteže energija i intelekta koja se na Urantiji naziva *život*. Ali "ja" koje zahvaljujući svojoj vrijednosti ima osiguravan opstanak, koje može nadići iskustvo smrti, evoluirala samo uspostavom potencijalnog prijenosa sjedišta identiteta evoluirajuće ličnosti s prolaznog životnog mehanizma - materijalnog tijela - na trajniju i besmrtnu prirodu morontija duše te dalje, do razine na kojima duša postaje prožeta duhom i na kraju poprima status stvarnosti duha. Taj se prijenos od materijalne povezanosti do stvarnog poistovjećenja s morontijom postiže iskrenošću, ustrajnošću i postojanošću odluka smrtnog bića u njegovoj potrazi za Bogom.

3. FENOMEN SMRTI

Žitelji Urantije obično prepoznaju samo jednu vrstu smrti, fizički prekid životnih energija; ali kad se radi o opstanku ličnosti, doista postoje tri vrste smrti:

1. *Duhovna smrt (smrt duše)*. Ako smrtni čovjek konačno odbaci produženje života, kad se prema zajedničkom mišljenju Ispravljača i preživjelog serafina proglasi duhovno nesposobnim, morontijalno bezvrijednim, nakon što se taj zajednički sud zabilježi na Uversi i Cenzori i njihovi reflektirajući suradnici potvrde takav nalaz, vladari Orvontona donose naredbu da

expansion of the control of both itself and its environment.

112:2.16 (1229.3) An ascending onetime human personality passes through two great phases of increasing volitional dominance over the self and in the universe:

112:2.17 (1229.4) 1. The prefinaliter or God-seeking experience of augmenting the self-realization through a technique of identity expansion and actualization together with cosmic problem solving and consequent universe mastery.

112:2.18 (1229.5) 2. The postfinaliter or God-revealing experience of the creative expansion of self-realization through revealing the Supreme Being of experience to the God-seeking intelligences who have not yet attained the divine levels of Godlikeness.

112:2.19 (1229.6) Descending personalities attain analogous experiences through their various universe adventures as they seek for enlarged capacity for ascertaining and executing the divine wills of the Supreme, Ultimate, and Absolute Deities.

112:2.20 (1229.7) The material self, the ego-entity of human identity, is dependent during the physical life on the continuing function of the material life vehicle, on the continued existence of the unbalanced equilibrium of energies and intellect which, on Urantia, has been given the name *life*. But selfhood of survival value, selfhood that can transcend the experience of death, is only evolved by establishing a potential transfer of the seat of the identity of the evolving personality from the transient life vehicle — the material body — to the more enduring and immortal nature of the morontia soul and on beyond to those levels whereon the soul becomes infused with, and eventually attains the status of, spirit reality. This actual transfer from material association to morontia identification is effected by the sincerity, persistence, and steadfastness of the God-seeking decisions of the human creature.

3. THE PHENOMENON OF DEATH

112:3.1 (1229.8) Urantians generally recognize only one kind of death, the physical cessation of life energies; but concerning personality survival there are really three kinds:

112:3.2 (1229.9) 1. *Spiritual (soul) death*. If and when mortal man has finally rejected survival, when he has been pronounced spiritually insolvent, morontially bankrupt, in the conjoint opinion of the Adjuster and the surviving seraphim, when such co-ordinate advice has been recorded on Uversa, and after the Censors and their reflective associates have verified these findings, thereupon

se Osmatrač odmah otpusti iz smrtnog uma. A to otpuštanje Ispravljača nema veze sa dužnostima osobnog ili grupnog serafina koji je bio povezan s osobom od koje je Ispravljač pušten na slobodu. Ova vrsta smrti je konačna bez obzira na privremeni nastavak djelovanja životnih energija fizičkih i umnih mehanizama. S kozmičkog stanovišta, taj je smrtnik već mrtav; nastavak života samo ukazuje na postojanost materijalnog momentuma kozmičkih energija.

2. Intelektualna smrt (smrt uma). Ako prilikom prekida u radu vitalnih krugova usljed poremećaja intelekta ili djelomičnog uništenja moždanog mehanizma dođe do prekida djelovanja viših duhova koji pomažu umu i ako ti uvjeti pređu kritičnu točku moguće korekcije, unutarnji Ispravljač se odmah pušta na slobodu na Svijet Božanstvenosti. Prema arhivama svemira, smrtna ličnost se smatra mrtvom prilikom svakog uništenja bitnih umnih krugova u djelovanju ljudske volje. To opet znači smrt, bez obzira na nastavak djelovanja životnog mehanizma fizičkog tijela. Tijelo bez uma koji ima slobodnu volju više nije ljudsko biće, premda ovisno o ranijim odlukama ljudske volje, duša takve osobe može preživjeti smrt.

3. Fizička smrt (smrt tijela i uma). Dok smrt obuzima ljudsko biće, Ispravljač ostaje u okrilju uma sve dok ovaj ne prestane funkcionirati kao inteligentni mehanizam, otprilike do trenutka kada mjerljive energije mozga prestanu s vitalnim ritmičkim pulsacijama. Nakon toga Ispravljač odlazi iz nestajućeg um bez bilo kakve pompe, upravo onako kako je tu nekoć došao, i preko Uverse putuje na Svijet Božanstvenosti.

Materijalno tijelo se nakon smrti vraća u prirodni svijet iz kojeg je poteklo, dok dvije nematerijalne komponente preživjele ličnosti opstaju: Prethodno postojeći Misaoni Ispravljač nosi zabilješke sjećanja smrtno karijere i odlazi na Svijet Božanstvenosti; a tu je i besmrtna morontija duša umrlog čovjeka o kojoj se brine čuvar sudbine. Ove su faze i oblića duše, ove nekoć kinetičke a sada statičke formule identiteta, nužne za novu personalizaciju na morontija svjetovima; a novim se spajanjem Ispravljača i duše ponovo gradi preživjela ličnost, koja vam iznova daje svijest prilikom morontija buđenja.

U slučaju onih ljudi koji nemaju osobne serafinske čuvar, grupni čuvari vjerno i učinkovito obavljaju istu uslugu čuvanja identiteta i uskrnuća ličnosti. Serafini su nužni za novu montažu ličnosti.

Nakon smrti, Misaoni Ispravljač privremeno

do the rulers of Orvonton order the immediate release of the indwelling Monitor. But this release of the Adjuster in no way affects the duties of the personal or group seraphim concerned with that Adjuster-abandoned individual. This kind of death is final in its significance irrespective of the temporary continuation of the living energies of the physical and mind mechanisms. From the cosmic standpoint the mortal is already dead; the continuing life merely indicates the persistence of the material momentum of cosmic energies.

112:3.3 (1230.1) 2. Intellectual (mind) death. When the vital circuits of higher adjutant ministry are disrupted through the aberrations of intellect or because of the partial destruction of the mechanism of the brain, and if these conditions pass a certain critical point of irreparability, the indwelling Adjuster is immediately released to depart for Divinington. On the universe records a mortal personality is considered to have met with death whenever the essential mind circuits of human will-action have been destroyed. And again, this is death, irrespective of the continuing function of the living mechanism of the physical body. The body minus the volitional mind is no longer human, but according to the prior choosing of the human will, the soul of such an individual may survive.

112:3.4 (1230.2) 3. Physical (body and mind) death. When death overtakes a human being, the Adjuster remains in the citadel of the mind until it ceases to function as an intelligent mechanism, about the time that the measurable brain energies cease their rhythmic vital pulsations. Following this dissolution the Adjuster takes leave of the vanishing mind, just as unceremoniously as entry was made years before, and proceeds to Divinington by way of Uversa.

112:3.5 (1230.3) After death the material body returns to the elemental world from which it was derived, but two nonmaterial factors of surviving personality persist: The pre-existent Thought Adjuster, with the memory transcription of the mortal career, proceeds to Divinington; and there also remains, in the custody of the destiny guardian, the immortal morontia soul of the deceased human. These phases and forms of soul, these once kinetic but now static formulas of identity, are essential to repersonalization on the morontia worlds; and it is the reunion of the Adjuster and the soul that reassembles the surviving personality, that reconsciousizes you at the time of the morontia awakening.

112:3.6 (1230.4) For those who do not have personal seraphic guardians, the group custodians faithfully and efficiently perform the same service of identity safekeeping and personality resurrection. The seraphim are indispensable to the reassembly of personality.

112:3.7 (1230.5) Upon death the Thought Adjuster

gubi ličnost, ali ne i identitet; ljudsko biće privremeno gubi identitet, ali ne i ličnost; na prebivališnim svjetovima, oni se ujedinjuju u vječnom ispoljenju. Nakon što jednom napusti zemlju, Misaoni Ispravljač se nikada ne vraća ubiću u kojem je nekoć živio; ličnost se ne ispoljava bez ljudske volje; a ljudsko biće koje nakon smrti ostane bez Ispravljača nikad ne ispoljava aktivni identitet niti na bilo koji način uspostavlja komunikaciju s ljudima na zemlji. Takve duše koje nemaju Ispravljača u potpunosti i apsolutno gube svijest tijekom dužeg ili kraćeg sna smrti. Takvo biće ne može ispoljiti bilo kakav oblik ličnosti ili sposobnosti za komunikaciju s drugim osobama sve do konačne sprovedbe procesa preživljavanja. Onima koji idu na prebivališne svjetove nije dopušteno slati poruke svojim najmilijima. Za ovog sudbenog razdoblja vlada pravilo širom svemira koje zabranjuje sve takve komunikacije.

4. ISPRAVLJAČI NAKON SMRTI

U slučaju materijalne, intelektualne ili duhovne smrti, Ispravljač se opira od svog smrtnog domaćina i odlazi na Svijet Božanstvenosti. Iz sjedišta lokalnog svemira i nadsvemira uspostavlja se reflektirajući kontakt s objema vladama, a Osmatrač se izvodi iz zapisa pod istim brojem pod kojim je uveden pri ulasku u domene vremena.

Na neki način koji nije u potpunosti razumljiv, Sveopći Cenzori su u stanju pribaviti sažetak ljudskog života utjelovljen u Ispravljačevoj duplikaciji duhovnih vrijednosti i morontija značenja uma njihova domaćina. Cenzori su u stanju pregledati Ispravljačevu verziju karaktera i duhovnih vrijednosti preminule osobe i ti se podaci, zajedno sa zapisima serafina, stavljaju na raspolaganje u donošenju presude o nastavku života. Te se informacije također koriste za odobravanje nadsvemirskih odluka koje dopuštaju određenim uzlaznim bićima da neodložno krenu na morontija karijeru, da produže na prebivališne svjetove neposredno po raspadu materijalnog tijela, prije formalnog okončanja sudbenog razdoblja na tom svijetu.

Nakon fizičke smrti, osim u slučaju onih koji se prevode među živima, oslobođeni Ispravljač odmah ide na svoj rodni Svijet Božanstvenosti. Pojednostosti o tome što se dešava na tom svijetu dok se očekuje novo javljanje preživjelog smrtnika uglavnom ovise o tome da li ljudsko biće uzlazi na prebivališne svjetove po svom pojedinačnom pravu ili mora čekati na prozivku preživjelih uspavanih smrtnika na kraju sudbene epohe i plentarne dobi.

temporarily loses personality, but not identity; the human subject temporarily loses identity, but not personality; on the mansion worlds both reunite in eternal manifestation. Never does a departed Thought Adjuster return to earth as the being of former indwelling; never is personality manifested without the human will; and never does a dis-Adjusted human being after death manifest active identity or in any manner establish communication with the living beings of earth. Such dis-Adjusted souls are wholly and absolutely unconscious during the long or short sleep of death. There can be no exhibition of any sort of personality or ability to engage in communications with other personalities until after completion of survival. Those who go to the mansion worlds are not permitted to send messages back to their loved ones. It is the policy throughout the universes to forbid such communication during the period of a current dispensation.

4. ADJUSTERS AFTER DEATH

112:4.1 (1231.1) When death of a material, intellectual, or spiritual nature occurs, the Adjuster bids farewell to the mortal host and departs for Divinington. From the headquarters of the local universe and the superuniverse a reflective contact is made with the supervisors of both governments, and the Monitor is registered out by the same number that recorded entry into the domains of time.

112:4.2 (1231.2) In some way not fully understood, the Universal Censors are able to gain possession of an epitome of the human life as it is embodied in the Adjuster's duplicate transcription of the spiritual values and morontia meanings of the indwelt mind. The Censors are able to appropriate the Adjuster's version of the deceased human's survival character and spiritual qualities, and all this data, together with the seraphic records, is available for presentation at the time of the adjudication of the individual concerned. This information is also used to confirm those superuniverse mandates which make it possible for certain ascenders immediately to begin their morontia careers, upon mortal dissolution to proceed to the mansion worlds ahead of the formal termination of a planetary dispensation.

112:4.3 (1231.3) Subsequent to physical death, except in individuals translated from among the living, the released Adjuster goes immediately to the home sphere of Divinington. The details of what transpires on that world during the time of awaiting the factual reappearance of the surviving mortal depend chiefly on whether the human being ascends to the mansion worlds in his own individual right or awaits a dispensational

Ako smrtni suradnik pripada skupini koja se treba nanovo personalizirati na kraju sudbene epohe, Ispravljač se ne vraća na prebivališni svijet sustava u kojem je upravo služio, nego prema svom vlastitom izboru, može odabrati jednu od sljedećih privremenih dužnosti:

1. Ući u redove iščezlih Osmatrača na neobznanim dužnostima.

2. Privremeno biti postavljen kao osmatrač u Rajskoj administraciji.

3. Pohađati jednu od više škola na Svijetu Božanstvenosti.

4. Biti stacioniran kao student-promatrač na jednom od preostalih šest svetih svjetova u Očevom krugu Raja.

5. Biti pripojen glasničkoj službi Personaliziranih Ispravljača.

6. Postati pomoćni učitelj u školama Svijeta Božanstvenosti posvećen obuci Osmatrača iz početne skupine.

7. Primiti dopuštenje da odabere jedan od svjetova na kojima može služiti ako postoji opravdan razlog za vjerovanje da ljudski partner može odbaciti opstanak.

Ako vas smrt zatekne nakon što postignete treći ili viši krug i ako vam je zbog toga dodijeljen osobni čuvar sudbine, te ako taj čuvar sudbine bezuvjetno certificira zaključni prijepis Ispravljačeva sažetka vašeg preživjelog karaktera - ako se i serafin i Ispravljač slože u svakoj točki životne evidencije i preporuka - ako Sveopći Cenzori i njihovi reflektirajući suradnici na Uversi potvrde ove podatke i to bez okolišanja i rezervi, u tom slučaju, Stari Dani daju rješenje o unaprijeđenju statusa koje munjevito šalju krugovima komunikacije na Svijet Spasenja, a sudovi Suverenog Vladara Nebadona tada donose odluku o neposrednom ulasku preživjele duše u dvorane uskršnuća na prebivališnim svjetovima.

Ako čovjek bez odgode primi odluku o nastavku života, koliko ja znam, Ispravljač se prijavi na Svijet Božanstvenosti i odmah ide na Raj u prisutnost Oca Svih, odakle se odmah vraća i ulazi u okrilje Personaliziranih Ispravljača tog nadsvemira i lokalnog svemira, gdje prima priznanje od glavnog Personaliziranog Ispravljača na Svijetu Božanstvenosti i neodložno prelazi na "ostvarenje prijelaznog identiteta," odakle prima poziv prilikom trećeg perioda na prebivališni svijet

summoning of the sleeping survivors of a planetary age.

112:4.4 (1231.4) If the mortal associate belongs to a group that will be repersonalized at the end of a dispensation, the Adjuster will not immediately return to the mansion world of the former system of service but will, according to choice, enter upon one of the following temporary assignments:

112:4.5 (1231.5) 1. Be mustered into the ranks of vanished Monitors for undisclosed service.

112:4.6 (1231.6) 2. Be assigned for a period to the observation of the Paradise regime.

112:4.7 (1231.7) 3. Be enrolled in one of the many training schools of Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Be stationed for a time as a student observer on one of the other six sacred spheres which constitute the Father's circuit of Paradise worlds.

112:4.9 (1231.9) 5. Be assigned to the messenger service of the Personalized Adjusters.

112:4.10 (1231.10) 6. Become an associate instructor in the Divinington schools devoted to the training of Monitors belonging to the virgin group.

112:4.11 (1231.11) 7. Be assigned to select a group of possible worlds on which to serve in the event that there is reasonable cause for believing that the human partner may have rejected survival.

112:4.12 (1231.12) If, when death overtakes you, you have attained the third circle or a higher realm and therefore have had assigned to you a personal guardian of destiny, and if the final transcript of the summary of survival character submitted by the Adjuster is unconditionally certified by the destiny guardian — if both seraphim and Adjuster essentially agree in every item of their life records and recommendations — if the Universal Censors and their reflective associates on Uversa confirm this data and do so without equivocation or reservation, in that event the Ancients of Days flash forth the mandate of advanced standing over the communication circuits to Salvington, and, thus released, the tribunals of the Sovereign of Nebadon will decree the immediate passage of the surviving soul to the resurrection halls of the mansion worlds.

112:4.13 (1232.1) If the human individual survives without delay, the Adjuster, so I am instructed, registers at Divinington, proceeds to the Paradise presence of the Universal Father, returns immediately and is embraced by the Personalized Adjusters of the superuniverse and local universe of assignment, receives the recognition of the chief Personalized Monitor of Divinington, and then, at once, passes into the "realization of identity transition," being summoned therefrom on the third period and on the mansion world in the

u stvarnom obliku ličnosti koja se sprema za prihvati preživjele duše zemaljskog smrtnika, u obliku koji projicira čovjekov čuvar sudbine.

actual personality form made ready for the reception of the surviving soul of the earth mortal as that form has been projected by the guardian of destiny.

5. OPSTANAK ČOVJEKOVA "JA"

Čovjekovo "ja" je kozmička stvarnost, bilo materijalna, morontijalna ili duhovna. Stvarnost onoga što je *lično* je dar Oca Svih, bilo od njega i kroz njega samoga ili preko njegovim brojnih kozmičkih posrednika. Reći da je biće lično znači prepoznati njegovu relativnu individualizaciju u organizmu svemira. Živi svemir je pak beskonačno integriran agregat stvarnih entiteta koji se svi relativno povinuju sudbini cjeline. Ali oni koji su osobni su obdareni stvarnim izborom, oni mogu prihvatiti ili odbaciti svoju sudbinu.

Sve što dolazi od Oca je vječno poput Oca, što jednako vrijedi kad se radi o ličnosti koju Bog daruje po svom vlastitom izboru, kao i o Misaonom Ispravljaču, stvarnom fragmentu Boga. Čovjekova ličnost je vječna, ali je u pogledu identiteta uvjetovana vječna stvarnost. Nakon što se pojavi kao odgovor na Očevu volju, ličnost dostiže sudbinu Božanstva, ali čovjek mora odlučiti da li želi biti prisutan pri postizanju takve sudbine. U slučaju takvog izbora, ličnost izravno postiže iskustveno Božanstvo, postajući dio Vrhovnog Bića. Ciklus je predodređen, ali je čovjekovo sudjelovanje u njemu osobno, iskustveno i stvar izbora.

Smrtni identitet je prolazno stanje uvjetovano trajanjem života; on je stvaran samo u mjeri u kojoj ličnost želi postati trajnom pojavom u svemiru. Tu je bitna razlika između čovjeka i energetskog sustava: Energetski sustav mora nastaviti, on nema izbora; ali čovjek je taj koji odlučuje o svojoj sudbini. Ispravljač je stvarni put na Raj, ali čovjek mora slijediti taj put svojim odlukama, svojim slobodnim izborom.

Ljudska bića imaju identitet jedino u materijalnom smislu. Takve se osobine čovjekova "ja" izražavaju u materijalnom umu koji funkcionira u energetskom sustavu intelekta. Kada se kaže da čovjek ima identitet, priznaje se da on ima krug uma koji je podređen djelima i odabiru volje ljudske ličnosti. No, to je materijalna i čisto privremena manifestacija, baš kao što je ljudski zametak prolazan parazitski stadij ljudskog života. Ljudska bića se, iz kozmičke perspektive, rađaju, žive i umiru u relativnom trenutku vremena; ona nisu trajna. Ali smrtna ličnost, kroz vlastiti izbor,

5. SURVIVAL OF THE HUMAN SELF

112:5.1 (1232.2) Selfhood is a cosmic reality whether material, morontial, or spiritual. The actuality of the *personal* is the bestowal of the Universal Father acting in and of himself or through his manifold universe agencies. To say that a being is personal is to recognize the relative individuation of such a being within the cosmic organism. The living cosmos is an all but infinitely integrated aggregation of real units, all of which are relatively subject to the destiny of the whole. But those that are personal have been endowed with the actual choice of destiny acceptance or of destiny rejection.

112:5.2 (1232.3) That which comes from the Father is like the Father eternal, and this is just as true of personality, which God gives by his own freewill choice, as it is of the divine Thought Adjuster, an actual fragment of God. Man's personality is eternal but with regard to identity a conditioned eternal reality. Having appeared in response to the Father's will, personality will attain Deity destiny, but man must choose whether or not he will be present at the attainment of such destiny. In default of such choice, personality attains experiential Deity directly, becoming a part of the Supreme Being. The cycle is foreordained, but man's participation therein is optional, personal, and experiential.

112:5.3 (1232.4) Mortal identity is a transient time-life condition in the universe; it is real only in so far as the personality elects to become a continuing universe phenomenon. This is the essential difference between man and an energy system: The energy system must continue, it has no choice; but man has everything to do with determining his own destiny. The Adjuster is truly the path to Paradise, but man himself must pursue that path by his own deciding, his freewill choosing.

112:5.4 (1232.5) Human beings possess identity only in the material sense. Such qualities of the self are expressed by the material mind as it functions in the energy system of the intellect. When it is said that man has identity, it is recognized that he is in possession of a mind circuit which has been placed in subordination to the acts and choosing of the will of the human personality. But this is a material and purely temporary manifestation, just as the human embryo is a transient parasitic stage of human life. Human beings, from a cosmic perspective, are born, live, and die in a relative instant of time; they are not enduring. But mortal

posjeduje moć prenošenja sjedišta svoga identiteta iz prolazećeg materijalno-intelektualnog sustava na viši sustav morontije-duše koji je u suradnji s Misaonim Ispravljačem, stvoren kao novi mehanizam za manifestaciju ličnosti.

I upravo ta moć izbora, svemirsko obilježje statusa stvorenih bića koja imaju volju, tvori čovjekovu najbolju šansu i njegovu najvišu kozmičku odgovornost. O integritetu ljudske volje ovisi vječna sudbina budućeg finaliste; o iskrenosti smrtno slobodne volje ovisi da li Ispravljač prima vječnu ličnost; o odanosti smrtnog izbora ovisi da li Otac Svih ostvaruje novog uzlaznog sina; o postojanosti i mudrosti čovjekovih djela i odluka ovisi da li Vrhovno Biće ostvaruje stvarnost iskustvene evolucije.

Iako se na kraju moraju ostvariti kozmički krugovi rasta ličnosti, ako vam nešto stane na put pri savladavanju ove razine na rodnom planetu - ne vaše pogreške već nesreće vremena ili zapreke materijalne egzistencije - ako vaše namjere i žudnje imaju vrijednost koja zaslužuje opstanak, sigurno ćete primiti rješenje o produženju probnog perioda. Imaćete novu priliku da se dokažete.

Ako postoji i najmanja sumnja u uputnost promicanja ljudskog identiteta na prebivališne svjetove, svemirske vlade uvijek odlučuju u korist osobnih interesa određene osobe; one bez oklijevanja unaprijede takvu dušu na status prijelaznog bića, dok i dalje promatraju njezine morontije namjere i duhovne namisli. Božanska pravda mora biti zadovoljena, dok božansko milosrđe mora odobriti svaku novu priliku za proširenje službe.

Vlade Orvontona i Nebadona ne tvrde da postoji savršenstvo u svakom detalju svemirskog plana smrtno repersonalizacije, ali one tvrde da prakticiraju - i to doista čine - strpljenje, toleranciju, razumijevanje i milostivu naklonost. Mi bi doista radije riskirali pobunu cijelog sustava nego bi sebi dopustili da oduzimemo i jednom jedinom napaćenom smrtniku bilo kojeg evolucijskog svijeta njegovu vječnu radost na putu uzlazne karijere.

To nikako ne znači da će ljudska bića primiti novu priliku ako odbace prvu koja im je pružena. Ali to znači da će sva stvorenja koja su obdarena voljom doživjeti jednu stvarnu priliku da donesu nedvojbeno, samosvjesnu i konačnu odluku. Suvereni Suci svemira neće lišiti ni jedno biće statusa ličnosti koje nije imalo priliku da konačno i potpuno učini vječni izbor; čovjekova duša traži i prima punu i dovoljnu priliku da otkrije svoju pravu namjeru i svoj stvarni smisao.

personality, through its own choosing, possesses the power of transferring its seat of identity from the passing material-intellect system to the higher morontia-soul system which, in association with the Thought Adjuster, is created as a new vehicle for personality manifestation.

112:5.5 (1233.1) And it is this very power of choice, the universe insignia of freewill creaturehood, that constitutes man's greatest opportunity and his supreme cosmic responsibility. Upon the integrity of the human volition depends the eternal destiny of the future finaliter; upon the sincerity of the mortal free will the divine Adjuster depends for eternal personality; upon the faithfulness of mortal choice the Universal Father depends for the realization of a new ascending son; upon the steadfastness and wisdom of decision-actions the Supreme Being depends for the actuality of experiential evolution.

112:5.6 (1233.2) Though the cosmic circles of personality growth must eventually be attained, if, through no fault of your own, the accidents of time and the handicaps of material existence prevent your mastering these levels on your native planet, if your intentions and desires are of survival value, there are issued the decrees of probation extension. You will be afforded additional time in which to prove yourself.

112:5.7 (1233.3) If ever there is doubt as to the advisability of advancing a human identity to the mansion worlds, the universe governments invariably rule in the personal interests of that individual; they unhesitatingly advance such a soul to the status of a transitional being, while they continue their observations of the emerging morontia intent and spiritual purpose. Thus divine justice is certain of achievement, and divine mercy is accorded further opportunity for extending its ministry.

112:5.8 (1233.4) The governments of Orvonton and Nebadon do not claim absolute perfection for the detail working of the universal plan of mortal repersonalization, but they do claim to, and actually do, manifest patience, tolerance, understanding, and merciful sympathy. We had rather assume the risk of a system rebellion than to court the hazard of depriving one struggling mortal from any evolutionary world of the eternal joy of pursuing the ascending career.

112:5.9 (1233.5) This does not mean that human beings are to enjoy a second opportunity in the face of the rejection of a first, not at all. But it does signify that all will creatures are to experience one true opportunity to make one undoubted, self-conscious, and final choice. The sovereign Judges of the universes will not deprive any being of personality status who has not finally and fully made the eternal choice; the soul of man must and will be given full and ample opportunity to

Kad duhovno i kozmički napredniji smrtnici umru, oni odmah idu na prebivališne svjetove; općenito, ova odredba stupa na snagu kad se radi o osobama koje su primile osobne serafinske čuvere. Ostali smrtnici mogu čekati na presudu svojih poslova, nakon čega bilo prelaze na prebivališne svjetove ili ulaze u redove preživjelih uspavanih osoba koje se masovno personaliziraju na kraju sudbenog razdoblja svojih planeta.

Dvije poteškoće stoje na putu mojim pokušajima da objasnim što se događa s *vama* u smrti, s preživjelim *vama* zasebno od Ispravljača. Jedna se poteškoća sastoji u tome što ne mogu prenijeti na vašu razinu razumijevanja odgovarajući opis događaja koji se odvijaju na pograničnom području između fizičkog i morontija svijeta. Drugu poteškoću nameću ograničenja moje komisije obznanjivača istine od strane nebeskih vlasti Urantije. Ima mnogo zanimljivih detalja koje bih mogao predstaviti, ali se od toga uzdržavam na savjet svojih neposrednih planetarnih nadzornika. No, u granicama svoga dopuštenja mogu reći:

Poštoji nešto stvarno, neki proizvod ljudske evolucije, nešto što nije Tajanstveni Osmatrač, što preživljava smrt. Ovaj novostvoreni entitet je duša, a ona preživljava smrt vašeg fizičkog tijela kao i smrt vašeg materijalnog uma. Ovaj je entitet dijete koje nastaje kao spoj ili kombinacija života i nastojanja vas kao ljudskog bića u suradnji s vašim božanskim bićem, Ispravljačem. To dijete jednog ljudskog i jednog božanskog roditelja, je preživjeli element zemaljskog porijekla; to je morontija "ja," vaša besmrtna duša.

To je dijete čija značenja i vrijednosti garantiraju opstanak u potpunosti nesvjesno u razdoblju između smrti i ponovne personalizacije, i ono počiva u okrilju serafinskog čuvara sudbine. Čovjek ne funkcionira kao svjesno biće nakon smrti, sve dok ne postigne novu svijest morontije na prebivališnim svjetovima Satanije.

Prilikom smrti dolazi do poremećaja funkcionalnog identiteta u vezi ljudske ličnosti kroz prestanak vitalnog kretanja. Dok ljudska ličnost nadilazi svoje sastavne dijelove, ona o njima ovisi radi svog funkcionalnog identiteta. Prekid života uništava uzorke fizičkog mozga koji su neophodni za umno obdarenje, a poremećaj uma vodi do uništenja smrtne svijesti. Svijest stvorenog bića ne može ponovo djelovati sve dok se ne pripreme kozmičke okolnosti koje ponovo dopuštaju toj ljudskoj ličnosti da djeluje u odnosu naspram žive energije.

reveal its true intent and real purpose.

112:5.10 (1233.6) When the more spiritually and cosmically advanced mortals die, they proceed immediately to the mansion worlds; in general, this provision operates with those who have had assigned to them personal seraphic guardians. Other mortals may be detained until such time as the adjudication of their affairs has been completed, after which they may proceed to the mansion worlds, or they may be assigned to the ranks of the sleeping survivors who will be repersonalized en masse at the end of the current planetary dispensation.

112:5.11 (1233.7) There are two difficulties that hamper my efforts to explain just what happens to *you* in death, the surviving *you* which is distinct from the departing Adjuster. One of these consists in the impossibility of conveying to your level of comprehension an adequate description of a transaction on the borderland of the physical and morontia realms. The other is brought about by the restrictions placed upon my commission as a revelator of truth by the celestial governing authorities of Urantia. There are many interesting details which might be presented, but I withhold them upon the advice of your immediate planetary supervisors. But within the limits of my permission I can say this much:

112:5.12 (1234.1) There is something real, something of human evolution, something additional to the Mystery Monitor, which survives death. This newly appearing entity is the soul, and it survives the death of both your physical body and your material mind. This entity is the conjoint child of the combined life and efforts of the human you in liaison with the divine you, the Adjuster. This child of human and divine parentage constitutes the surviving element of terrestrial origin; it is the morontia self, the immortal soul.

112:5.13 (1234.2) This child of persisting meaning and surviving value is wholly unconscious during the period from death to repersonalization and is in the keeping of the seraphic destiny guardian throughout this season of waiting. You will not function as a conscious being, following death, until you attain the new consciousness of morontia on the mansion worlds of Satania.

112:5.14 (1234.3) At death the functional identity associated with the human personality is disrupted through the cessation of vital motion. Human personality, while transcending its constituent parts, is dependent on them for functional identity. The stoppage of life destroys the physical brain patterns for mind endowment, and the disruption of mind terminates mortal consciousness. The consciousness of that creature cannot subsequently reappear until a cosmic situation has been arranged which will permit the same human personality again to function in relationship with

Tijekom tranzita preživjelih smrtnika sa svijeta njihova porijekla na prebivališne svjetove, bilo da se ponovo sklapaju za trećeg perioda ili uzlaze prilikom grupnog uskrsnuća, na svjetovima koji su posvećeni specijalnim aktivnostima arhanđeli vjerno čuvaju zabilješke o procesu ponovnog sklapanja ličnosti. Ova bića nisu čuvari ličnosti (onako kako su serafini čuvari duše), ali ipak je istina da ti pouzdani povjerenici smrtnog preživljavanja djelotvorno čuvaju sve prepoznatljive činitelje ličnosti. Ali nije nam poznata precizna lokacija smrtne ličnosti u vrijeme između smrti i novog života.

Nova personalizacija je moguća zahvaljujući uvjetima u dvoranama uskrsnuća na prijemnim planetima lokalnog svemira. U tim komorama za montažu života, nadležni organi stvaraju uvjete za sklapanje tog odnosa kozmičke energije - morontijalne, umne i duhovne - pomoću kojih uspavane osobe ponovo postižu stanje svijesti. Nova asemblaža iz negdašnjih sastavnih dijelova materijalne ličnosti podrazumijeva:

1. Izradu odgovarajućeg oblića, morontija energetskog uzorka, u kojem preživjela osoba ponovo može uspostaviti kontakt s neduhovnom stvarnošću, i unutar kojeg se morontija varijanta kozmičkog uma može uključiti u krug.

2. Povratak Ispravljača u morontija biće koje na njega čeka. Ispravljač je vječni čuvar vašeg uzlaznog identiteta; vaš Osmatrač je apsolutna garancija da ćete vi, a ne netko drugi, primiti morontija oblik stvoren za buđenje vaše ličnosti. A Ispravljač će biti prisutan prilikom nove montaže ličnosti i ponovo preuzeti ulogu usmjeritelja vašeg preživjelog "ja" koji vas vodi prema Raju.

3. Kada se zadovolje ovi preduvjeti za ponovnu personalizaciju, serafinski čuvar potencijala usnule besmrtnih duša uz pomoć više drugih kozmičkih ličnosti, daruje ovom morontija entitetu novo morontija obličje spojenog uma i tijela, i predaje ovo dijete evolucije Vrhovnom u vječnoj povezanosti s Ispravljačem koji tu čeka. I tako se završava nova personalizacija, ponovna asemblaža memorije, uvida i svijesti - identiteta.

Nova personalizacija se sastoji u prestanku djelovanja morontija faze novoodvojenog kozmičkog umnog kruga buđenjem čovjekova "ja." Fenomen ličnosti ovisi radi svog identiteta o reagiranju čovjekova "ja" na kozmičko okruženje; a to se može sprovesti samo u mediju uma. Bitak i dalje postoji unatoč neprestanim promjenama svih

living energy.

^{112:5.15 (1234.4)} During the transit of surviving mortals from the world of origin to the mansion worlds, whether they experience personality reassembly on the third period or ascend at the time of a group resurrection, the record of personality constitution is faithfully preserved by the archangels on their worlds of special activities. These beings are not the custodians of personality (as the guardian seraphim are of the soul), but it is nonetheless true that every identifiable factor of personality is effectually safeguarded in the custody of these dependable trustees of mortal survival. As to the exact whereabouts of mortal personality during the time intervening between death and survival, we do not know.

^{112:5.16 (1234.5)} The situation which makes repersonalization possible is brought about in the resurrection halls of the morontia receiving planets of a local universe. Here in these life-assembly chambers the supervising authorities provide that relationship of universe energy — morontial, mindal, and spiritual — which makes possible the reconsciousizing of the sleeping survivor. The reassembly of the constituent parts of a onetime material personality involves:

^{112:5.17 (1234.6)} 1. The fabrication of a suitable form, a morontia energy pattern, in which the new survivor can make contact with nonspiritual reality, and within which the morontia variant of the cosmic mind can be encircuited.

^{112:5.18 (1234.7)} 2. The return of the Adjuster to the waiting morontia creature. The Adjuster is the eternal custodian of your ascending identity; your Monitor is the absolute assurance that you yourself and not another will occupy the morontia form created for your personality awakening. And the Adjuster will be present at your personality reassembly to take up once more the role of Paradise guide to your surviving self.

^{112:5.19 (1235.1)} 3. When these prerequisites of repersonalization have been assembled, the seraphic custodian of the potentialities of the slumbering immortal soul, with the assistance of numerous cosmic personalities, bestows this morontia entity upon and in the awaiting morontia mind-body form while committing this evolutionary child of the Supreme to eternal association with the waiting Adjuster. And this completes the repersonalization, reassembly of memory, insight, and consciousness — identity.

^{112:5.20 (1235.2)} The fact of repersonalization consists in the seizure of the encircuited morontia phase of the newly segregated cosmic mind by the awakening human self. The phenomenon of personality is dependent on the persistence of the identity of selfhood reaction to universe environment; and this can only be effected through

činitelja čovjekova "ja"; u fizičkom životu promjena je postupna; u smrti i ponovnoj personalizaciji je iznenadna. Istinska stvarnost cijelog bitka (ličnosti) ima moć reaktivnog funkcioniranja na kozmičke uvjete zahvaljujući neprestanoj promjeni svojih sastavnih dijelova; stagnacija vodi neizbježnoj smrti. Ljudski život je beskrajna promjena životnih čimbenika koji su objedinjeni zahvaljujući stabilnosti nepromjenjive ličnosti.

Kad se tako probudite na prebivališnim svjetovima Jeruzema, bit ćete toliko izmijenjeni - duhovna preobrazba će biti tolika - da bez Misaonog Ispravljača i čuvara sudbine koji čvrsto povezuju vaš novi život na novim svjetovima s vašim starim životom na izvornom svijetu, na prvi pogled ne bi mogli povezati ovu novu morontija svijest sa sjećanjima vašeg starog identiteta koja se polako vraćaju. Bez obzira na kontinuitet osobnog bitka, veći dio smrtnog života na prvi pogled djeluje kao nejasan i maglovit san. Ali vrijeme je tu da razjasni mnoge smrtno povezanosti.

Misaoni Ispravljač priziva i obnavlja samo ta sjećanja i iskustva koja ulaze u sastav i čine suštinski dio vaše kozmičke karijere. Ako je Ispravljač bio partner u evoluciji bilo čega u ljudskom umu, onda će ta vrijedna iskustva preživjeti u vječnoj svijesti Ispravljača. No, velik dio vašeg prošlog života i njegovih sjećanja, sve što nema duhovnog značenja ili morontija vrijednosti, nestaje s materijalnim mozgom; mnoga materijalna iskustva prolaze kao jednokratne skele koje nakon što vas prevedu na morontija razinu, gube svoju svrhu u svemiru. No, ličnost i odnosi između ličnosti nikada nisu skele; smrtna sjećanja na odnose između ličnosti imaju kozmičku vrijednost i kao takva moraju ustrajati. Na prebivališnim svjetovima ćete znati i biti poznati, i što je još više tu ćete se sjećati i biti zapamćeni, od strane vaših negdašnjih suradnika iz kratkog ali zanimljivog života na Urantiji.

6. MORONTIJA "JA"

Upravo kao što se leptir pomalja iz gusjenice, tako se na prebivališnim svjetovima pokazuje pravo lice ljudske ličnosti, po prvi put obznanjeno bez bivših ovoja materijalog tijela. Morontija karijera u lokalnom svemiru služi uzlazu mehanizma ličnosti od počenemorontija razine postojanja duše do konačne morontija razine progresivne duhovnosti.

the medium of mind. Selfhood persists in spite of a continuous change in all the factor components of self; in the physical life the change is gradual; at death and upon repersonalization the change is sudden. The true reality of all selfhood (personality) is able to function responsively to universe conditions by virtue of the unceasing changing of its constituent parts; stagnation terminates in inevitable death. Human life is an endless change of the factors of life unified by the stability of the unchanging personality.

112:5.21 (1235.3) And when you thus awaken on the mansion worlds of Jerusem, you will be so changed, the spiritual transformation will be so great that, were it not for your Thought Adjuster and the destiny guardian, who so fully connect up your new life in the new worlds with your old life in the first world, you would at first have difficulty in connecting the new morontia consciousness with the reviving memory of your previous identity. Notwithstanding the continuity of personal selfhood, much of the mortal life would at first seem to be a vague and hazy dream. But time will clarify many mortal associations.

112:5.22 (1235.4) The Thought Adjuster will recall and rehearse for you only those memories and experiences which are a part of, and essential to, your universe career. If the Adjuster has been a partner in the evolution of aught in the human mind, then will these worth-while experiences survive in the eternal consciousness of the Adjuster. But much of your past life and its memories, having neither spiritual meaning nor morontia value, will perish with the material brain; much of material experience will pass away as onetime scaffolding which, having bridged you over to the morontia level, no longer serves a purpose in the universe. But personality and the relationships between personalities are never scaffolding; mortal memory of personality relationships has cosmic value and will persist. On the mansion worlds you will know and be known, and more, you will remember, and be remembered by, your onetime associates in the short but intriguing life on Urantia.

6. THE MORONTIA SELF

112:6.1 (1235.5) Just as a butterfly emerges from the caterpillar stage, so will the true personalities of human beings emerge on the mansion worlds, for the first time revealed apart from their onetime enshrouding in the material flesh. The morontia career in the local universe has to do with the continued elevation of the personality mechanism from the beginning morontia level of soul existence up to the final morontia level of progressive spirituality.

Teško je govoriti o morontija formama ličnosti koje čovjek poprima za života u lokalnom svemiru. Vi ćete biti obdareni morontija uzorcima mogućeg ispoljenja ličnosti, a ta su oblička na koncu izvan vašeg shvaćanja. Takva oblička, dok su u potpunosti stvarna, nisu energetske uzorci materijalnog reda s kojim ste upoznati. Oni, međutim, služe istoj svrsi na svjetovima lokačnog svemira kakvoj vaša materijala tijela služe na vašim rodnim planetima.

Izgled materijalnog tijela donekle odgovara karakteru identiteta ličnosti; fizičko tijelo donekle odražava neke osobine ljudske ličnosti. To je daleko više slučaj kad je riječ o morontija obličku. U fizičkom životu smrtnici mogu biti izvana lijepi, a iznutra odvratni; u morontija životu i sve više na višim razinama, obličke ličnosti izravno varira u skladu s prirodom unutarnje osobe. Na duhovnoj razini, vanjski oblik i unutarnja priroda postižu gotovo potpunu identifikaciju koja postaje sve savršenija i savršenija na višim razinama duha.

U morontija stanju uzlazni smrtnik je obdaren nebadonskom modifikacijom kozmičkog umnog obdarenja Glavnog Duha Orvontona. Smrtni intelekt kao takav nestaje, prestaje postojati kao usredotočeni svemirski entitet osim u nediferenciranim krugovima uma Stvaralačkog Duha. Ali to ne znači prestanak postojanja značenja i vrijednosti smrtnog uma. Određene faze uma nastavljaju postojati u preživjeloj duši; određene iskustvene vrijednosti bivšeg ljudskog uma ostaju sačuvane u Ispravljaču; a postoje i arhive o ljudskom životu u tijelu, zajedno s nekim živim registracijama u brojnim bićima koja se bave konačnom procjenom uzlaznog smrtnika, bićima od serafina do Sveopćih Cenzora, te vjerojatno i s druge strane Vrhovnog.

Slobodna volja stvorenog bića ne može postojati bez uma, ali ona opstaje unatoč gubitku materijalnog intelekta. Tijekom vremena neposredno nakon opstanka, uzlazna ličnost se najvećim dijelom upravlja prema karakteristikim uzorcima koji su naslijeđeni iz ljudskog života i novostvorene funkcije morontija mote. A te smjernice čovjekova vladanja na svjetovima mansonije djeluju prihvatljivo u ranim stadijima morontija života i prije pojave morontija volje kao punog izražaja slobodne volje uzlazne ličnosti.

Ne postoje utjecaji u lokalnom svemiru koji su usporedivi s djelovanjem sedam duhova pomoćnika uma u ljudskoj egzistenciji. Morontija um mora evoluirati izravnim kontaktom s

112:6.2 (1235.6) It is difficult to instruct you regarding your morontia personality forms for the local universe career. You will be endowed with morontia patterns of personality manifestability, and these are investments which, in the last analysis, are beyond your comprehension. Such forms, while entirely real, are not energy patterns of the material order which you now understand. They do, however, serve the same purpose on the local universe worlds as do your material bodies on the planets of human nativity.

112:6.3 (1236.1) To a certain extent, the appearance of the material body-form is responsive to the character of the personality identity; the physical body does, to a limited degree, reflect something of the inherent nature of the personality. Still more so does the morontia form. In the physical life, mortals may be outwardly beautiful though inwardly unlovely; in the morontia life, and increasingly on its higher levels, the personality form will vary directly in accordance with the nature of the inner person. On the spiritual level, outward form and inner nature begin to approximate complete identification, which grows more and more perfect on higher and higher spirit levels.

112:6.4 (1236.2) In the morontia estate the ascending mortal is endowed with the Nebadon modification of the cosmic-mind endowment of the Master Spirit of Orvonton. The mortal intellect, as such, has perished, has ceased to exist as a focalized universe entity apart from the undifferentiated mind circuits of the Creative Spirit. But the meanings and values of the mortal mind have not perished. Certain phases of mind are continued in the surviving soul; certain experiential values of the former human mind are held by the Adjuster; and there persist in the local universe the records of the human life as it was lived in the flesh, together with certain living registrations in the numerous beings who are concerned with the final evaluation of the ascending mortal, beings extending in range from seraphim to Universal Censors and probably on beyond to the Supreme.

112:6.5 (1236.3) Creature volition cannot exist without mind, but it does persist in spite of the loss of the material intellect. During the times immediately following survival, the ascending personality is in great measure guided by the character patterns inherited from the human life and by the newly appearing action of morontia mote. And these guides to mansonian conduct function acceptably in the early stages of the morontia life and prior to the emergence of morontia will as a full-fledged volitional expression of the ascending personality.

112:6.6 (1236.4) There are no influences in the local universe career comparable to the seven adjutant mind-spirits of human existence. The morontia mind must evolve by direct contact with cosmic

kozmičkim umom, dok taj kozmički um podilazi promjenu i prevođenje djelovanjem kreativnog izvora intelekta u lokalnom svemiru - Božanske Služiteljice.

Smrtni um je prije smrti samosvjesno neovisan o prisutnosti Ispravljača; umu s pomoćnim duhovima ne treba ništa više od materijalno-energetskog uzorka za djelovanje. Ali morontija duša, kao dodatak pomoćnim duhovima, ne može bez Ispravljača održati samosvijet ako je lišena materijalno-umnog mehanizma. No, ta duša u razvoju ima trajan karakter koji počiva na odlukama njegove bivše povezanosti s umom u kojem djeluju pomoći duhovi, a taj karakter postaje aktivna memorija kada Ispravljač po povratku u um podari energiju njegovim uzorcima.

Postojanost pamćenja je dokaz očuvanja identiteta izvornog bitka; ono je nužno radi cjelovite samosvijesti produženja i proširenja ličnosti. U onih smrtnika koji uzlaze bez Ispravljača, obnova ljudskog sjećanja ovisi o uputama serafinskih suradnika; osim toga ne postoje ograničenja nad morontija dušama smrtnika koji se spajaju s Duhom. Uzorak memorije ustraje u duši, ali ovaj uzorak zahtijeva prisutnost bivšeg Ispravljača kako bi *neodložno* bio dostupan za samostalnu realizaciju kao trajno sjećanje. Bez Ispravljača, preživjelom smrtniku treba dosta vremena da nanovo istraži, upozna i ponovo stekne memorijsku svijest značenja i vrijednosti bivšeg postojanja.

Duša čija vrijednost osigurava preživljavanje vjerno odražava kvalitativna i kvantitativna djela i motivacije materijalnog intelekta, bivšeg sjedišta identiteta sebstva. U odabiru istine, ljepote i dobrote, smrtni um započinje svoju predmorontija svemirsku karijeru pod tutorstvom sedam duhova koji pomažu umu ujedinjenih pod vodstvom duha mudrosti. Nakon toga, nakon završetka sedam krugova predmorontija postignuća, dolazi do nadodavanja obdarenjamarontija uma na umu u kojem djeluju pomoćni duhovi, što inicira predduhovnu ili morontija karijeru napredovanja u lokalnom svemiru.

Napuštajući svoj rodni planet, stvoreno biće ostavlja za sobom pomoćne duhove i počinje ovisiti isključivo o morontija intelektu. Napuštajući lokalni svemir, uzlazno biće je već prevazišlo morontija razinu i dostiglo duhovnu razinu egzistencije. Ovaj se novi entitet duha zatim podešava u skladu s izravnom službom kozmičkog uma Orvontona.

mind, as this cosmic mind has been modified and translated by the creative source of local universe intellect — the Divine Minister.

112:6.7 (1236.5) Mortal mind, prior to death, is self-consciously independent of the Adjuster presence; adjutant mind needs only the associated material-energy pattern to enable it to operate. But the morontia soul, being superadjutant, does not retain self-consciousness without the Adjuster when deprived of the material-mind mechanism. This evolving soul does, however, possess a continuing character derived from the decisions of its former associated adjutant mind, and this character becomes active memory when the patterns thereof are energized by the returning Adjuster.

112:6.8 (1236.6) The persistence of memory is proof of the retention of the identity of original selfhood; it is essential to complete self-consciousness of personality continuity and expansion. Those mortals who ascend without Adjusters are dependent on the instruction of seraphic associates for the reconstruction of human memory; otherwise the morontia souls of the Spirit-fused mortals are not limited. The pattern of memory persists in the soul, but this pattern requires the presence of the former Adjuster to become *immediately* self-realizable as continuing memory. Without the Adjuster, it requires considerable time for the mortal survivor to re-explore and relearn, to recapture, the memory consciousness of the meanings and values of a former existence.

112:6.9 (1237.1) The soul of survival value faithfully reflects both the qualitative and the quantitative actions and motivations of the material intellect, the former seat of the identity of selfhood. In the choosing of truth, beauty, and goodness, the mortal mind enters upon its premorontia universe career under the tutelage of the seven adjutant mind-spirits unified under the direction of the spirit of wisdom. Subsequently, upon the completion of the seven circles of premorontia attainment, the superimposition of the endowment of morontia mind upon adjutant mind initiates the prespiritual or morontia career of local universe progression.

112:6.10 (1237.2) When a creature leaves his native planet, he leaves the adjutant ministry behind and becomes solely dependent on morontia intellect. When an ascender leaves the local universe, he has attained the spiritual level of existence, having passed beyond the morontia level. This newly appearing spirit entity then becomes attuned to the direct ministry of the cosmic mind of Orvonton.

7. SPAJANJE S ISPRAVLJAČEM

Spajanje s Misaonim Ispravljačem daje

7. ADJUSTER FUSION

112:7.1 (1237.3) Thought Adjuster fusion imparts

ličnosti vječne aktualnosti koje su do tada bile samo u potencijalu. Među tim novim obdarenjima pominjemo: fiksaciju kvaliteta božanstvenosti, iskustvo i pamćenja prošle vječnosti, besmrtnost i fazu uvjetovane potencijalne apsolutnosti.

Po isteku zemaljskog života u privremenoj formi, čovjek se budi na obalama boljeg svijeta, gdje se na kraju sjedinjuje u vječnom zagrljaju sa svojim vjernim Ispravljačem. A ta fuzija predstavlja otajstvo Boga i čovjeka kao jedne osobe, otajstvo evolucije konačnih bića, što je vječna istina. Spajanje je tajna svetih domena Svijeta Uzlaža i osim onih stvorenih bića koja su iskusila spajanje s duhom Božanstva, nitko ne može shvatiti pravo značenje stvarnih vrijednosti koje se spajaju kada identitet stvorenog bića vremena postaje vječno sjedinjen s duhom Rajskog Božanstva.

Spajanje s Ispravljačem se obično provodi dok uzlazno biće boravi u svom rodnom sustavu. To se može dogoditi na rodnom planetu u prevazilaženju prirodne smrti; ili može nastupiti na bilo kojem od prebivališnih svjetova ilina sjedištu sustava; ili može biti odgođeno do dolaska u zvijezde; ili, u posebnim slučajevima, ono ne može biti potpuno do uzlaža na sjedište lokalnog svemira.

Kada dođe do fuzije s Ispravljačem, više nikakva opasnost ne prijeto pred vječnim životom takve osobe. Nebeska bića se testiraju tijekom dugog iskustva, ali smrtnici prolaze kroz relativno kratko i intenzivno testiranje na evolucijskim i morontija svjetovima.

Spajanje s Ispravljačem nikada ne nastupa sve dok mandati iz nadsvemira ne izreknu sud da je ljudska priroda donijela konačnu i neopozivu odluku svoje vječne karijere. Nakon što se izda takvo odobrenje za spasenje u ujedinjenju, spojena ličnost prima odobrenje da napusti granice lokalnog svemira i produži na glavno sjedište nadsvemira, odakle su hodočasnici vremena dalekoj budućnosti ulaze u obujam sekana fima koji ih nose na dugi let u središnji svemir Havone i u avanturu postignuća Božanstva.

Na evolucijskim svjetovima, čovjekovo "ja" je materijalno; ono je pojava u svemiru i kao takvo podložno zakonima materijalne egzistencije. Ono je činjenica u vremenu i reagira na njegove nestalnosti. *Ovdje moraju biti formulirane odluke koje odlučuju o opstanku.* U morontija stanju jastvo postaje nova i trajnija svemirska stvarnost, a nastavak njegova rasta počiva na povećanju osjetljivosti naspram svemirskih krugova uma i duha. *Sada se potvrđuju odluke koje osiguravaju*

eternal actualities to personality which were previously only potential. Among these new endowments may be mentioned: fixation of divinity quality, past-eternity experience and memory, immortality, and a phase of qualified potential absoluteness.

112:7.2 (1237.4) When your earthly course in temporary form has been run, you are to awaken on the shores of a better world, and eventually you will be united with your faithful Adjuster in an eternal embrace. And this fusion constitutes the mystery of making God and man one, the mystery of finite creature evolution, but it is eternally true. Fusion is the secret of the sacred sphere of Ascendington, and no creature, save those who have experienced fusion with the spirit of Deity, can comprehend the true meaning of the actual values which are conjoined when the identity of a creature of time becomes eternally one with the spirit of Paradise Deity.

112:7.3 (1237.5) Fusion with the Adjuster is usually effected while the ascender is resident within his local system. It may occur on the planet of nativity as a transcendence of natural death; it may take place on any one of the mansion worlds or on the headquarters of the system; it may even be delayed until the time of the constellation sojourn; or, in special instances, it may not be consummated until the ascender is on the local universe capital.

112:7.4 (1237.6) When fusion with the Adjuster has been effected, there can be no future danger to the eternal career of such a personality. Celestial beings are tested throughout a long experience, but mortals pass through a relatively short and intensive testing on the evolutionary and morontia worlds.

112:7.5 (1237.7) Fusion with the Adjuster never occurs until the mandates of the superuniverse have pronounced that the human nature has made a final and irrevocable choice for the eternal career. This is the at-onement authorization, which, when issued, constitutes the clearance authority for the fused personality eventually to leave the confines of the local universe to proceed sometime to the headquarters of the superuniverse, from which point the pilgrim of time will, in the distant future, enseconaphim for the long flight to the central universe of Havona and the Deity adventure.

112:7.6 (1238.1) On the evolutionary worlds, selfhood is material; it is a thing in the universe and as such is subject to the laws of material existence. It is a fact in time and is responsive to the vicissitudes thereof. *Survival decisions must here be formulated.* In the morontia state the self has become a new and more enduring universe reality, and its continuing growth is predicated on its increasing attunement to the mind and spirit circuits of the universes. *Survival decisions are*

opstanak. Kada čovjekovo "ja" postigne duhovnu razinu, osigurava se njegova vrijednost u svemiru i ta se nova vrijednost temelji na činjenici da su već *donesene odluke koje osiguravaju opstanak*, o čemu svjedoči vječno spajanje s Misaonim Ispravljačem. I nakon što postigne status istinske kozmičke vrijednosti, stvoreno biće je oslobođeno u potencijalu za traženje najviše kozmičke vrijednosti - Boga.

Takva spojena bića imaju dvojaku reakciju na kozmos: Oni su samostalne morontija individue koje donekle naliče serafinima, dok su također bića koja potencijalno pripadaju redu finalista Raja.

No, spojena je osoba doista jedna ličnost, jedno biće, čije jedinstvo izmiče svakom pokušaju analize od strane bilo koje kozmičke inteligencije. I tako ćete proći kroz sudove lokalnog svemira od najnižih do najviših, a da niti jedan neće biti u stanju uočiti razliku između čovjeka i Ispravljača, zasebno ih identificirati, i konačno doći pred Suvrenog Vladara Nebadona, vašeg Oca lokalnog svemira. I tu ćete od samog bića čije stvaralačko očinstvo u ovom svemiru omogućuje činjenicu vašeg postojanja, primiti punomoć koja će vam daje pravo da nastavite svoju karijeru u nadsvemiru u potrazi za Ocem Svih.

Je li pobjedonosni Ispravljač osvojio ličnost svojom veličanstvenom službom čovječanstvu ili je hrabri čovjek stekao besmrtnost svojim iskrenim nastojanjima da postane nalik Ispravljaču? Ni jedno ni drugo; ali oni su zajednički uspjeli postići evoluciju jednog jedinstvenog reda uspinjućih ličnosti Vrhovnog, koji će se uvijek pokazati uslužnim, vjernim i učinkovitim, kandidatom za daljnji rast i razvoj usmjeren naviše, koji nikada ne prestaje s uzvišenim uzlazom dok ne pređe sedam krugova Havone i dok duša negdašnjeg zemaljskog porijekla ne bude stajala u obožavateljskom priznanju stvarne ličnosti Oca na Raju.

U toku ovog veličanstvenog uspona, Misaoni Ispravljač je božanska garancija buduće i pune duhovne stabilizacije uzlaznog smrtnika. U međuvremenu prisutnost slobodne volje smrtnika pruža Ispravljaču vječni kanal za oslobođenje božanske i beskonačne prirode. Sada ta dva identiteta postaju jedno; nema događaja u vremenu ili vječnosti koji mogu razdvojiti čovjeka i Ispravljača; oni su nerazdvojni, vječno sjedinjeni.

Na svjetovima gdje se smrtnici spajaju s Ispravljačima, sudbina Tajanstvenog Osmatrača je identična sudbini uzlaznog smrtnika - Rajskog Zbora Finalista. A ni Ispravljač ni smrtni čovjek ne mogu postići taj jedinstveni cilj bez pune uzajamne

now being confirmed. When the self attains the spiritual level, it has become a secure value in the universe, and this new value is predicated upon the fact that *survival decisions have been made*, which fact has been witnessed by eternal fusion with the Thought Adjuster. And having achieved the status of a true universe value, the creature becomes liberated in potential for the seeking of the highest universe value — God.

112:7.7 (1238.2) Such fused beings are twofold in their universe reactions: They are discrete morontia individuals not altogether unlike seraphim, and they are also beings in potential on the order of the Paradise finalizers.

112:7.8 (1238.3) But the fused individual is really one personality, one being, whose unity defies all attempts at analysis by any intelligence of the universes. And so, having passed the tribunals of the local universe from the lowest to the highest, none of which have been able to identify man or Adjuster, the one apart from the other, you shall finally be taken before the Sovereign of Nebadon, your local universe Father. And there, at the hand of the very being whose creative fatherhood in this universe of time has made possible the fact of your life, you will be granted those credentials which entitle you eventually to proceed upon your superuniverse career in quest of the Universal Father.

112:7.9 (1238.4) Has the triumphant Adjuster won personality by the magnificent service to humanity, or has the valiant human acquired immortality through sincere efforts to achieve Adjusterlikeness? It is neither; but they together have achieved the evolution of a member of one of the unique orders of the ascending personalities of the Supreme, one who will ever be found serviceable, faithful, and efficient, a candidate for further growth and development, ever ranging upward and never ceasing the supernal ascent until the seven circuits of Havona have been traversed and the onetime soul of earthly origin stands in worshipful recognition of the actual personality of the Father on Paradise.

112:7.10 (1238.5) Throughout all this magnificent ascent the Thought Adjuster is the divine pledge of the future and full spiritual stabilization of the ascending mortal. Meanwhile the presence of the mortal free will affords the Adjuster an eternal channel for the liberation of the divine and infinite nature. Now have these two identities become one; no event of time or of eternity can ever separate man and Adjuster; they are inseparable, eternally fused.

112:7.11 (1238.6) On the Adjuster-fusion worlds the destiny of the Mystery Monitor is identical with that of the ascending mortal — the Paradise Corps of the Finality. And neither Adjuster nor mortal can attain that unique goal without the full co-operation

suradnje i vjerne pomoći. Ovo je izvanredno partnerstvo jedan od najzanosnijih i nevjerojatnijih kozmičkih fenomena ove kozmičke dobi.

Od spajanja s Ispravljačem, uzlazno biće ima status evolucijskog stvorenog bića. Čovjek je bio prvi koji je imao ličnost i on je stoga ispred Ispravljača u svim pitanjima koja se tiču priznavanja ličnosti. Glavno Rajsko sjedište ovog spojenog bića je Svijet Uzlaza (a ne Svijet Božanstvenosti), i ova jednstvena kombinacija Boga i čovjeka ima status uzlaznog smrtnika do ulaska u Zboru Finalista.

Nakon spajanja Ispravljača s uzlaznim smrtnikom, broj tog Ispravljač se briše iz evidencije svemira. Ne znam što se događa s arhivama na Svijetu Božanstvenosti, ali pretpostavljam da se podaci tog Ispravljača uklanjaju i prenose u tajne krugove unutrašnjih odaja Grandfande, aktivnog predsjedatelja Zboru Finalista.

Spajanjem čovjeka i Ispravljača, Otac Svih ispunjava svoje obećanje materijalnim stvorenim bićima; on ispunjava obećanje da će im dati dio sebe i sprovodi plan vječnog darivanja božanstva čovječanstvu. Sada počinje čovjekov pokušaj da ostvari i aktualizira neograničene mogućnosti koje poživaju u uzvišenoj suradnji s Bogom koja je ovim realizirana.

Trenutno poznata sudbina preživjelih smrtnika je u Rajskom Zboru Finalista; to je i cilj sudbine svih Misaonih Ispravljača koji su pridruženi u vječnu zajednicu sa svojim smrtnim suradnicima. Rajski finalisti trenutno rade na mnogim poduzećima širom cijelog velikog svemira, ali svi pretpostavljamo da će obavljati nove i uzvišenije zadaće u dalekoj budućnosti nakon što svih sedam nadsvemira budu ustaljeni u svjetlu i životu, i kad se konačni Bog konačno pojavi iz ostajstva koje trenutno okružuje ovo Vrhovno Božanstvo.

Vi ste u određenoj mjeri bili upućeni u organizaciju i osoblje središnjeg svemira, nadsvemira i lokalnih svemira; donekle ste upoznati s karakterom i porijeklom osređenih ličnosti koje sada vladaju tih prostranim kreacijama. Također znate da postoje ogromne galaksije svemira daleko izvan periferiji velikog svemira koje su u procesu organizacije, u prvoj vanjskoj razini prostora. Također ste upoznati tijekom ovih pripovijesti s tim da Vrhovno Biće treba obznaniti svoju skrivenu trećestupanjsku funkciju u ovim trenutno neistraženim spoljašnjim područjima svemira; a znate i da su finalisti Rajskog zbora iskustvena djecu Vrhovnog.

and faithful help of the other. This extraordinary partnership is one of the most engrossing and amazing of all the cosmic phenomena of this universe age.

112:7.12 (1239.1) From the time of Adjuster fusion the status of the ascender is that of the evolutionary creature. The human member was the first to enjoy personality and, therefore, outranks the Adjuster in all matters concerned with the recognition of personality. The Paradise headquarters of this fused being is Ascendington, not Divinington, and this unique combination of God and man ranks as an ascending mortal all the way up to the Corps of the Finality.

112:7.13 (1239.2) When once an Adjuster fuses with an ascending mortal, the number of that Adjuster is stricken from the records of the superuniverse. What happens on the records of Divinington, I do not know, but I surmise that the registry of that Adjuster is removed to the secret circles of the inner courts of Grandfanda, the acting head of the Corps of the Finality.

112:7.14 (1239.3) With Adjuster fusion the Universal Father has completed his promise of the gift of himself to his material creatures; he has fulfilled the promise, and consummated the plan, of the eternal bestowal of divinity upon humanity. Now begins the human attempt to realize and to actualize the limitless possibilities that are inherent in the supernal partnership with God which has thus factualized.

112:7.15 (1239.4) The present known destiny of surviving mortals is the Paradise Corps of the Finality; this is also the goal of destiny for all Thought Adjusters who become joined in eternal union with their mortal companions. At present the Paradise finaliters are working throughout the grand universe in many undertakings, but we all conjecture that they will have other and even more supernal tasks to perform in the distant future after the seven superuniverses have become settled in light and life, and when the finite God has finally emerged from the mystery which now surrounds this Supreme Deity.

112:7.16 (1239.5) You have been instructed to a certain extent about the organization and personnel of the central universe, the superuniverses, and the local universes; you have been told something about the character and origin of some of the various personalities who now rule these far-flung creations. You have also been informed that there are in process of organization vast galaxies of universes far out beyond the periphery of the grand universe, in the first outer space level. It has also been intimated in the course of these narratives that the Supreme Being is to disclose his unrevealed tertiary function in these now uncharted regions of outer space; and you have also been told that the finaliters of the Paradise

Vjerujemo da je smrtnicima koji se spajaju s Ispravljateljima, kao i njihovim finalističkim suradnicima, suđeno da na neki način sudjeluju u administraciji prve vanjske razine prostora. Ni najmanje ne sumnjamo da će u dogledno vrijeme ove ogromne galaksije postati naseljeni svemiri. I mi smo podjednako uvjereni da će među administratorima biti i Rajski finalisti čije prirode predstavljaju kozmičku posljedicu stapanja stvorenog bića i Stvoritelja.

Kakva pustolovina! Kakva romantika! Gigantska tvorevina kojom trebaju upravljati djeca Vrhovnog, ti personalizirani i očovječeni Ispravljajući, ti smrtnici koji su postali vječni spajanjem s Ispravljateljem, te tajanstvene kombinacije i vječne zajednice najviše poznate manifestacije suštine Prvog Izvora i Središta i najnižeg oblika inteligentnog života koji je sposoban spoznati i postići Oca Svih. Pretpostavljamo da će takva stopljena bića, takva partnerstva Stvoritelja i stvorenog bića, postati veličanstveni vladari, neusporedivi administratori i suosjećajni upravitelji svih oblika inteligentnog života koji mogu nastati širom ovih budućih svemira prve vanjske razine prostora.

Istina, vi smrtnici imate zemaljsko, životinjsko porijeklo; vaša forma je doista prašina. Ali ako to istinski i stvarno želite, sigurno ćete steći stoljetnu baštinu i jednog dana služiti širom svemira u svom istinskom obliku - kao djeca Vrhovnog Boga iskustva i božanski sinovi Rajskog Oca svih ličnosti.

[Predstavio Osamljeni Glasnik Orvontona.]

corps are the experiential children of the Supreme.

^{112:7.17 (1239.6)} We believe that the mortals of Adjuster fusion, together with their finaliter associates, are destined to function in some manner in the administration of the universes of the first outer space level. We have not the slightest doubt that in due time these enormous galaxies will become inhabited universes. And we are equally convinced that among the administrators thereof will be found the Paradise finaliters whose natures are the cosmic consequence of the blending of creature and Creator.

^{112:7.18 (1239.7)} What an adventure! What a romance! A gigantic creation to be administered by the children of the Supreme, these personalized and humanized Adjusters, these Adjusterized and eternalized mortals, these mysterious combinations and eternal associations of the highest known manifestation of the essence of the First Source and Center and the lowest form of intelligent life capable of comprehending and attaining the Universal Father. We conceive that such amalgamated beings, such partnerships of Creator and creature, will become superb rulers, matchless administrators, and understanding and sympathetic directors of any and all forms of intelligent life which may come into existence throughout these future universes of the first outer space level.

^{112:7.19 (1240.1)} True it is, you mortals are of earthly, animal origin; your frame is indeed dust. But if you actually will, if you really desire, surely the heritage of the ages is yours, and you shall someday serve throughout the universes in your true characters — children of the Supreme God of experience and divine sons of the Paradise Father of all personalities.

^{112:7.20 (1240.2)} [Presented by a Solitary Messenger of Orvonton.]

POGLAVLJE 113. SERAFINSKI ČUVARI SUDBINE

⇨ 112

Knjiga Urantije

114 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 113 SERAFINSKI ČUVARI SUDBINE

Sekcije

Uvod

1. ANĐELI ČUVARI
2. ČUVARI SUDBINE
3. ODNOS PREMA DRUGIM UTJECAJIMA DUHA
4. SERAFINSKE DOMENE DJELOVANJA
5. SERAFINSKA SLUŽBA SMRTNICIMA
6. ANĐELI ČUVARI NAKON SMRTI
7. SERAFINI I PUT USPONA

PAPER 113 SERAPHIC GUARDIANS OF DESTINY

SECTIONS

Introduction

1. The Guardian Angels
2. The Destiny Guardians
3. Relation to Other Spirit Influences
4. Seraphic Domains of Action
5. Seraphic Ministry to Mortals
6. Guardian Angels after Death
7. Seraphim and the Ascendant Career

Uvod

NAKON što smo vas uspoznali sa Služiteljskim Duhovima Vremena i Glasničkim Mnoštvima Prostora, želimo vas upoznati s anđelima čuvarima, serafinima koji su odani službi individualnim smrtnicima, radi čijeg uzvišenja i usavršenja je doveden u postojanje cijeli životonosni program duhovnog napredovanja. U toku prošlih stoljeća Urantije, ovi su čuvari sudbine više ili manje bili jedina poznata skupina anđela. Planetarni serafini uistinu predstavljaju služiteljske duhove koji su poslani da služe bićima pred kojima stoji nastavak života. Ovi pridruženi serafini rade kao duhovni pomagači smrtnom čovjeku u svim velikim događajima, u prošlosti kao i danas. U mnogim otkrivenjima, "riječ su saopćili anđeli"; mnogi nalozi nebeski su "primljeni preko službe anđela."

Serafini su tradicionalni nebeski anđeli; oni su duhovi služitelji koji žive u vašoj neposrednoj blizini i koji vam uveliko pomažu. Oni su služili na Urantiji od najranijih dobi ljudske inteligencije.

INTRODUCTION

113:0.1 (1241.1) HAVING presented the narratives of the Ministering Spirits of Time and the Messenger Hosts of Space, we come to the consideration of the guardian angels, seraphim devoted to the ministry to individual mortals, for whose elevation and perfection all of the vast survival scheme of spiritual progression has been provided. In past ages on Urantia, these destiny guardians were about the only group of angels that had recognition. The planetary seraphim are indeed ministering spirits sent forth to do service for those who shall survive. These attending seraphim have functioned as the spiritual helpers of mortal man in all the great events of the past and the present. In many a revelation "the word was spoken by angels"; many of the mandates of heaven have been "received by the ministry of angels."

113:0.2 (1241.2) Seraphim are the traditional angels of heaven; they are the ministering spirits who live so near you and do so much for you. They have ministered on Urantia since the earliest times of human intelligence.

1. ANĐELI ČUVARI

Učenje o anđelima čuvarima nije mit; određene grupe ljudskih bića uistinu imaju osobne anđele. Isus je aludirao na tu činjenicu kad je, govoreći o djeci nebeskog kraljevstva, rekao: "Pazite da ne prezrete ni jednog od ovih malenih, jer anđeli njihovi, kažem vam, na nebesima neprestano gledaju prisutnost duha Oca moga nebeskog."

Izvorno, serafini su bili različito pripojeni različitim rasama Urantije. No, nakon Mihaelovog darivanja, oni se postavljaju na dužnost ovisno o ljudskoj inteligenciji, duhovnosti i sudbini. Intelektualno, čovječanstvo se dijeli u tri klase:

1. Maloumnike - bića koja nemaju normalnu moć volje; one koji ne mogu donijeti prosječne odluke. U ovu grupu spadaju oni koji ne mogu spoznati Boga; oni kojima nedostaje sposobnost za inteligentno obožavanje Božanstva. Maloumnici Urantije imaju jedan serafinski zbor - jednu posadu - zajedno s jednim bataljonom kerubina, koji su im pripojeni ne samo kao služitelji, već i da osiguraju da ova bića prime pravdu i milost u svojim životnim bitkama na zemlji.

2. Ljude prosječnog, normalnog uma. Sa stanovišta serafmske službe, većina muškaraca i žena pripadaju jednoj od sedam klasa, ovisno o ovladanim krugovima ljudskog napredovanja i duhovnog razvoja.

3. Ljude izvanrednog umnog obdarenja - one koji donose značajne odluke i koji imaju nesumnjiv potencijal za duhovno postignuće; muškarce i žene koji više ili manje održavaju kontakt sa svojim Ispravljačima; članove različitih rezervnih zborova sudbine. Bez obzira u kojem se krugu čovjek nalazio, ako takva individua uđe u sastav jednog od više rezervnih zborova sudbine, ona na licu mjesta prima osobnog serafina i od tog časa pa sve do kraja zemaljskog puta, taj smrtnik uživa neprestanu službu i neumorno bdijenje anđela čuvara. Isto tako, kad bilo koje ljudsko biće donese najvišu odluku, kad se stvarno zaruči sa svojim Ispravljačem, ta duša smjesta prima osobnog čuvara.

U službi takozvanim normalnim bićima, serafinski zadaci ovise o postignuću krugova intelektualnosti i duhovnosti određenog ljudskog bića. Čovjek počinje putovati u svom umu smrtničkog utjelovljenja u sedmom krugu i napreduje prema unutra u težnji da unaprijedi samorazumijevanje, samosavladvanje i samokontrolu; i krug za krugom nastavljate napredovati sve dok (ako prirodna smrt ne prekine

1. THE GUARDIAN ANGELS

113:1.1 (1241.3) The teaching about guardian angels is not a myth; certain groups of human beings do actually have personal angels. It was in recognition of this that Jesus, in speaking of the children of the heavenly kingdom, said: "Take heed that you despise not one of these little ones, for I say to you, their angels do always behold the presence of the spirit of my Father."

113:1.2 (1241.4) Originally, the seraphim were definitely assigned to the separate Urantia races. But since the bestowal of Michael, they are assigned in accordance with human intelligence, spirituality, and destiny. Intellectually, mankind is divided into three classes:

113:1.3 (1241.5) 1. The subnormal minded — those who do not exercise normal will power; those who do not make average decisions. This class embraces those who cannot comprehend God; they lack capacity for the intelligent worship of Deity. The subnormal beings of Urantia have a corps of seraphim, one company, with one battalion of cherubim, assigned to minister to them and to witness that justice and mercy are extended to them in the life struggles of the sphere.

113:1.4 (1241.6) 2. The average, normal type of human mind. From the standpoint of seraphic ministry, most men and women are grouped in seven classes in accordance with their status in making the circles of human progress and spiritual development.

113:1.5 (1241.7) 3. The supernormal minded — those of great decision and undoubted potential of spiritual achievement; men and women who enjoy more or less contact with their indwelling Adjusters; members of the various reserve corps of destiny. No matter in what circle a human happens to be, if such an individual becomes enrolled in any of the several reserve corps of destiny, right then and there, personal seraphim are assigned, and from that time until the earthly career is finished, that mortal will enjoy the continuous ministry and unceasing watchcare of a guardian angel. Also, when any human being makes *the* supreme decision, when there is a real betrothal with the Adjuster, a personal guardian is immediately assigned to that soul.

113:1.6 (1242.1) In the ministry to so-called normal beings, seraphic assignments are made in accordance with the human attainment of the circles of intellectuality and spirituality. You start out in your mind of mortal investment in the seventh circle and journey inward in the task of self-understanding, self-conquest, and self-mastery; and circle by circle you advance until (if natural death does not terminate your career and

vaš životni rad i ne prenese vaše borbe na prebivališne svjetove) ne dostigne prvi ili unutarnji krug relativnog kontakta i duhovnog zajedništva s unutarnjim Ispravljačem.

U početnom ili sedmom krugu, tisući ljudskih bića pripojen je jedan anđeo čuvar i jedna posada pomoćnih kerubina. U šestom krugu, serafinski par u pratnji jednog kerubina vodi uspinjuće skupine od pet stotina smrtnika. Nakon postignuća petog kruga, ljudska bića ulaze u sastav skupina koje broje otprilike stotinu članova i nad kojom bdije jedan par serafina čuvara zajedno s jednom posadom kerubina. Po postignuću četvrtog kruga, smrtna se bića sabiru u desetočlane skupine i ponovo je slučaj da se na dužnost postavlja serafinski par kojem pomaže posada kerubina.

Nakon što se smrtnički um oslobodi inercije životinjskog nasljeđa i postigne treći krug ljudske intelektualnosti i stečene duhovnosti, osobni se anđeo (u stvarnosti dva anđela) u istom času u potpunosti i isključivo odaje službi ovom uspinjućem smrtniku. I tako ove ljudske duše, i pored toga što im neprekidno služe sve učinkovitiji unutarnji Misaoni Ispravljači, također primaju apsolutnu pomoć ovih osobnih čuvara sudbine u svojim nastojanjima da završe treći, premoste drugi i postignu prvi krug.

2. ČUVARI SUDBINE

Serafini ne nose naziv čuvari sudbine sve dok ne budu pripojeni ljudskoj duši koja je ostvarila jedno ili više sljedećih postignuća: bilo da je donijela najvišu odluku da će postati nalik Bogu, da je ušla u treći krug, ili da je postala dijelom jednog od više rezervnih zborova sudbine.

U evoluciji ljudskih rasa, čuvar sudbine prima dužnost da prati prvo biće koje ovlada neophodnim krugovima. Na Urantiji, prvi smrtnik koji je stekao osobnog čuvara bio je Rantovok, drevni mudrac crvene rase.

Sve anđeoske dužnosti provodi skupina serafinskih dobrovoljaca i ovi se zadaci uvijek dodjeljuju u skladu s ljudskim potrebama i ovisno o statusu anđeoskog para - po razmatranju serafinskog iskustva, vještine i mudrosti. Samo serafini koji su dugo bili na dužnosti, koji su stekli bogatije iskustvo i prošli kroz ozbiljnije kušnje, postaju čuvari sudbine. Mnogi čuvari postižu vrijedno iskustvo služeći na onim svjetovima gdje bića ne postižu spajanje s Ispravljačima. Kao što je to slučaj s Ispravljačima, serafini prate ova bića u toku njihovog života, nakon čega primaju

transfer your struggles to the mansion worlds) you reach the first or inner circle of relative contact and communion with the indwelling Adjuster.

113:1.7 (1242.2) Human beings in the initial or seventh circle have one guardian angel with one company of assisting cherubim assigned to the watchcare and custody of one thousand mortals. In the sixth circle, a seraphic pair with one company of cherubim is assigned to guide these ascending mortals in groups of five hundred. When the fifth circle is attained, human beings are grouped in companies of approximately one hundred, and a pair of guardian seraphim with a group of cherubim is placed in charge. Upon attainment of the fourth circle, mortal beings are assembled in groups of ten, and again charge is given to a pair of seraphim, assisted by one company of cherubim.

113:1.8 (1242.3) When a mortal mind breaks through the inertia of animal legacy and attains the third circle of human intellectuality and acquired spirituality, a personal angel (in reality two) will henceforth be wholly and exclusively devoted to this ascending mortal. And thus these human souls, in addition to the ever-present and increasingly efficient indwelling Thought Adjusters, receive the undivided assistance of these personal guardians of destiny in all their efforts to finish the third circle, traverse the second, and attain the first.

2. THE DESTINY GUARDIANS

113:2.1 (1242.4) Seraphim are not known as guardians of destiny until such time as they are assigned to the association of a human soul who has realized one or more of three achievements: has made a supreme decision to become Godlike, has entered the third circle, or has been mustered into one of the reserve corps of destiny.

113:2.2 (1242.5) In the evolution of races a guardian of destiny is assigned to the very first being who attains the requisite circle of conquest. On Urantia the first mortal to secure a personal guardian was Rantowoc, a wise man of the red race of long ago.

113:2.3 (1242.6) All angelic assignments are made from a group of volunteering seraphim, and these appointments are always in accordance with human needs and with regard to the status of the angelic pair — in the light of seraphic experience, skill, and wisdom. Only seraphim of long service, the more experienced and tested types, are assigned as destiny guards. Many guardians have gained much valuable experience on those worlds which are of the non-Adjuster fusion series. Like the Adjusters, the seraphim attend these beings for a single lifetime and then are liberated for new

slobodu i priliku da se prihvate novih zadataka. Veliki broj čuvara koji služe na Urantiji je prvo stekao iskustvo na drugim svjetovima.

U slučaju da ljudska bića ne uspiju preživjeti smrt, njihovi osobni ili grupni anđeli mogu više puta služiti na sličnim položajima na jednom te istom planetu. Serafini razvijaju sentimentalni odnos prema individualnim svjetovima, kao i posebnu naklonost prema određenim rasama i tipovima smrtnih stvorenih bića s kojima su bili tako blisko i intimno povezani.

Anđeli razvijaju trajnu naklonost prema ljudima kojima služe; da si možete predložiti serafine, i vi bi prema njima razvili toplu naklonost. Kad bi se čovjek oslobodio svog materijalnog tijela i primio obličje duha, postao bi vrlo blizak anđelima po većini osobina ličnosti. Oni dijele većinu vaših emocija i doživljavaju neke koje vama nisu poznate. Jedina vaša emocija koju je njima ponešto teško shvatiti je nasljeđe životinjskog straha koje igra tako značajnu ulogu u mentalnom životu prosječnih žitelja Urantije. Anđelima je istinski teško shvatiti zašto tako često dopuštate da vaše intelektualne moći - čak i vaša religiozna vjera - postanu predmetom straha, da budu tako detaljno demoralizirani besmislenom panikom smrtnih bojazni i tjeskoba.

Svi serafini imaju individualna imena, premda su u registraturi njihove svjetske službe često označeni planetarnim brojevima. U glavnom centru svemira, oni se vode prema imenu i broju. Čuvar sudbine čovjeka koji je koršten pri ovom kontaktu nosi broj 3 iz skupine pod brojem 17, posade broj 126, bataljona broj 4, jedinice broj 384, legije broj 6, vojarne broj 37, serafinske vojske Nebadon broj 182.314. Tekući broj koji obilježava planetarnu postavku ovog serafina ovom ljudskom biću Urantije je 3.641.852.

Pri osobnoj službi čuvanja, djelujući kao anđeli čuvari sudbine, serafini uvijek služe dobrovoljno. U gradu gdje se vrši ova komunikacija, određeni smrtnik je nedavno primljen u rezervni zbor sudbine, i kako svi takvi smrtnici imaju osobne anđele čuvere, na dužnost se javilo više od stotinu osposobljenih serafina. Prema odluci planetarnog upravitelja, odabrano je dvanaest iskusnih osoba, među kojima je zatim odabran serafin koji je djelovao najprikladnijim vodičem ovog ljudskog bića na njegovom životnom putu. To jest, odabran je par - dva jednako obučena serafina; jedan od ova dva serafina će uvijek biti na dužnosti.

Serafinski zadaci nemaju ni časa prekida, ali bilo koji od dva anđela koja ulaze u sastav para može podmiriti sve služiteljske odgovornosti. Isto

assignment. Many guardians on Urantia have had this previous practical experience on other worlds.

113:2.4 (1243.1) When human beings fail to survive, their personal or group guardians may repeatedly serve in similar capacities on the same planet. The seraphim develop a sentimental regard for individual worlds and entertain a special affection for certain races and types of mortal creatures with whom they have been so closely and intimately associated.

113:2.5 (1243.2) The angels develop an abiding affection for their human associates; and you would, if you could only visualize the seraphim, develop a warm affection for them. Divested of material bodies, given spirit forms, you would be very near the angels in many attributes of personality. They share most of your emotions and experience some additional ones. The only emotion actuating you which is somewhat difficult for them to comprehend is the legacy of animal fear that bulks so large in the mental life of the average inhabitant of Urantia. The angels really find it hard to understand why you will so persistently allow your higher intellectual powers, even your religious faith, to be so dominated by fear, so thoroughly demoralized by the thoughtless panic of dread and anxiety.

113:2.6 (1243.3) All seraphim have individual names, but in the records of assignment to world service they are frequently designated by their planetary numbers. At the universe headquarters they are registered by name and number. The destiny guardian of the human subject used in this contactual communication is number 3 of group 17, of company 126, of battalion 4, of unit 384, of legion 6, of host 37, of the 182,314th seraphic army of Nebadon. The current planetary assignment number of this seraphim on Urantia and to this human subject is 3,641,852.

113:2.7 (1243.4) In the ministry of personal guardianship, the assignment of angels as destiny guardians, seraphim always volunteer their services. In the city of this visitation a certain mortal was recently admitted to the reserve corps of destiny, and since all such humans are personally attended by guardian angels, more than one hundred qualified seraphim sought the assignment. The planetary director selected twelve of the more experienced individuals and subsequently appointed the seraphim whom they selected as best adapted to guide this human being through his life journey. That is, they selected a certain pair of equally qualified seraphim; one of this seraphic pair will always be on duty.

113:2.8 (1243.5) Seraphic tasks may be unremitting, but either of the angelic pair can discharge all ministering responsibilities. Like cherubim,

kao što je slučaj s kerubinima, serafini uglavnom služe u parovima, no za razliku od svojih manje naprednih suradnika, serafini nekom prilikom rade pojedinačno. Pri praktično svakom dodiru s ljudskim bićima, oni mogu djelovati kao individue. Oba anđela su neophodna samo prilikom komunikacije i službe na višim kozmičkim krugovima.

Nakon što serafinski par prihvati čuvarsku dužnost, on služi do kraja života svog ljudskog štitičenika. Komplementarni anđeo (jedan od dva anđela) vodi zabilješke o poduzeću. Ovi komplementarni serafini su anđeli zapisničari smrtnika evolucijskih svjetova. Zapise vodi par serafina (kerubin i sanobin) koji uvijek surađuju sa serafinskim čuvarima, premda samo jedan serafin vodi bilješku događaja.

Čuvarica se povremeno oslobađa dužnosti (koju preuzima njezin komplement) kako bi se odmorila i obnovila životnu energiju koju prima iz kozmičkih krugova i za njezine odsutnosti, pridruženi kerubin djeluje kao zapisničar, što isto tako važi u slučaju da je drugi komplementarni serafin odsutan.

3. ODNOS PREMA DRUGIM UTJECAJIMA

DUHA

Jedna od najznačajnijih stvari koju čuvar sudbine čini u korist svog smrtnog štitičenika počiva u ličnoj koordinaciji brojnih neličnih utjecaja duha koji se mogu nalaziti bilo unutar ili izvan uma, ili se mogu nadodavati umu i duši evoluirajućeg materijalnog stvorenog bića. Ljudi su ličnosti, i neličnim duhovima i predličnimjedinakama je jako teško uspostaviti izravan konatakt s tako visoko materijalnim i tako izričito ličnim umovima. Pri svojoj službi, anđeli čuvari više ili manje ujedinjuju sve ove utjecaje i čine ih raspoznatljivijim sve proširenijoj smrtničkoj naravi evoluirajuće ljudske ličnosti.

Ovaj serafinski čuvar štoviše posjeduje i koristi sposobnost usklađenja mnogostrukih utjecaja Beskonačnog Duha koji se kreću od domena fizičkih upravitelja i pomoćnih duhova uma do Svetog Duha Božanske Služiteljice i Sveprisutnog Duha - prisutnosti Rajskog Trećeg Izvora i Centra. Nakon što ujedini ove široko rasprostranjene služiteljske utjecaje koji vuku porijeklo od Beskonačnog Duha i nakon što ih učini osobnijim, serafin se zatim prihvaća usklađenja ovog ujedinjinog utjecaja Združenog Činitelja s prisutnostima duha Oca i Sina.

Ispravljač je prisutnost Oca; Duh Istine je

seraphim usually serve in pairs, but unlike their less advanced associates, the seraphim sometimes work singly. In practically all their contacts with human beings they can function as individuals. Both angels are required only for communication and service on the higher circuits of the universes.

113:2.9 (1243.6) When a seraphic pair accept guardian assignment, they serve for the remainder of the life of that human being. The complement of being (one of the two angels) becomes the recorder of the undertaking. These complemental seraphim are the recording angels of the mortals of the evolutionary worlds. The records are kept by the pair of cherubim (a cherubim and a sanobim) who are always associated with the seraphic guardians, but these records are always sponsored by one of the seraphim.

113:2.10 (1244.1) For purposes of rest and recharging with the life energy of the universe circuits, the guardian is periodically relieved by her complement, and during her absence the associated cherubim functions as the recorder, as is also the case when the complemental seraphim is similarly absent.

3. RELATION TO OTHER SPIRIT

INFLUENCES

113:3.1 (1244.2) One of the most important things a destiny guardian does for her mortal subject is to effect a personal co-ordination of the numerous impersonal spirit influences which indwell, surround, and impinge upon the mind and soul of the evolving material creature. Human beings are personalities, and it is exceedingly difficult for nonpersonal spirits and prepersonal entities to make direct contact with such highly material and discretely personal minds. In the ministry of the guarding angel all of these influences are more or less unified and made more nearly appreciable by the expanding moral nature of the evolving human personality.

113:3.2 (1244.3) More especially can and does this seraphic guardian correlate the manifold agencies and influences of the Infinite Spirit, ranging from the domains of the physical controllers and the adjutant mind-spirits up to the Holy Spirit of the Divine Minister and to the Omnipresent Spirit presence of the Paradise Third Source and Center. Having thus unified and made more personal these vast ministries of the Infinite Spirit, the seraphim then undertakes to correlate this integrated influence of the Conjoint Actor with the spirit presences of the Father and the Son.

113:3.3 (1244.4) The Adjuster is the presence of the

prisutnost Sinova. Na nižim razinama ljudskog duhovnog iksustva, služba serafinskih čuvara ujedinjuje i koordinira ova božanska obdarenja. Pri svojoj službi smrtnim stvorenim bićima, anđeoski služitelji su bogato obdareni darom ujedinjenja Očeve ljubavi sa Sinovom milošću.

I u ovom se obznanjuje razlog zašto osobni serafinski čuvar vremenom postaje osobnim čuvarom uzoraka uma, formula sjećanja i stvarnosti duše preživjelog smrtnog bića u periodu koji posreduje između fizičke smrti i morontija uskrsnuća. Samo djeca Beskonačnog Duha mogu na takav način služiti smrtna bića u toku ove prelazne faze s jedne kozmičke razine na drugu, višu razinu. Čak i u završnom i prijelaznom počinu, na prijelazu iz vremena u vječnost, visoki će supernafim sudjelovati s vama u ovom prijelazu kako bi sačuvao identitet vašeg stvorenog bića i osigurao vaš osobni integritet.

Na duhovnoj razini, supernafini pretvaraju mnoge nelične i predlične kozmičke službe u lična iskustva; oni djeluju kao koordinatori. Na intelektualnoj razini, oni su uskladiitelji uma i morontije; oni su tumači. Na fizičkoj razini, zahvaljujući svojoj povezanosti s Glavnim Fizičkim Upraviteljima i uz pomoć kooperativne službe srednjih bića, oni manipuliraju zemaljsko okruženje.

Ovo je pripovijed o mnogostrukim i složenim ulogama pridruženih serafina; a kako je moguće da tako podređena anđeoska ličnost - stvorena na tek malo višoj razini od čovječe - može izvršiti tako teške i složene stvari? Mi uistinu ne znamo odgovora, premda pretpostavljamo da ovu fenomenalnu službu na neki neobznanjen način olakšava neprepoznato i neobznanjeno djelovanje Vrhovnog Bića, Božanstva u procesu aktualizacije u svemirima vremena i prostora. Širom cijelog prostranstva sve naprednijeg opstanka, kroz i u sastavu Vrhovnog Bića, serafini su bitan dio neprekidnog ljudskog napredovanja.

4. SERAFINSKE DOMENE DJELOVANJA

Serafinski čuvari nisu um, premda potječu od istog izvora - Stvaralačkog Duha - od kojeg je potekao um. Serafini su stimulatori uma; oni neprestano nastoje potaći ljudski um da donese odluke koje vode njegovom ostvarenju krugova uma. Oni ne djeluju onako kako djeluju ispravljajući - iznutra i kroz dušu - već izvana, usmjeravajući svoje djelovanje prema unutra kroz društveno, etičko i moralno okruženje ljudskih bića. Serafini

Father; the Spirit of Truth, the presence of the Sons. These divine endowments are unified and co-ordinated on the lower levels of human spiritual experience by the ministry of the guardian seraphim. The angelic servers are gifted in combining the love of the Father and the mercy of the Son in their ministry to mortal creatures.

113:3.4 (1244.5) And herein is revealed the reason why the seraphic guardian eventually becomes the personal custodian of the mind patterns, memory formulas, and soul realities of the mortal survivor during that interval between physical death and morontia resurrection. None but the ministering children of the Infinite Spirit could thus function in behalf of the human creature during this phase of transition from one level of the universe to another and higher level. Even when you engage in your terminal transition slumber, when you pass from time to eternity, a high supernaphim likewise shares the transit with you as the custodian of creature identity and the surety of personal integrity.

113:3.5 (1244.6) On the spiritual level, seraphim make personal many otherwise impersonal and prepersonal ministries of the universe; they are co-ordinators. On the intellectual level they are the correlators of mind and morontia; they are interpreters. And on the physical level they manipulate terrestrial environment through their liaison with the Master Physical Controllers and through the co-operative ministry of the midway creatures.

113:3.6 (1244.7) This is a recital of the manifold and intricate function of an attending seraphim; but how does such a subordinate angelic personality, created but a little above the universe level of humanity, do such difficult and complex things? We do not really know, but we conjecture that this phenomenal ministry is in some undisclosed manner facilitated by the unrecognized and unrevealed working of the Supreme Being, the actualizing Deity of the evolving universes of time and space. Throughout the entire realm of progressive survival in and through the Supreme Being, seraphim are an essential part of continuing mortal progression.

4. SERAPHIC DOMAINS OF ACTION

113:4.1 (1245.1) The guardian seraphim are not mind, though they do spring from the same source that also gives origin to mortal mind, the Creative Spirit. Seraphim are mind stimulators; they continually seek to promote circle-making decisions in human mind. They do this, not as does the Adjuster, operating from within and through the soul, but rather from the outside inward, working through the social, ethical, and moral environment of human beings. Seraphim

nisu božanski Ispravljači koji čovjeka mame k Ocu, premda djeluju kao osobna služiteljska sredstva Beskonačnog Duha.

Smrtni čovjek, koji je predmet Ispravljačevog vodstva, jednako je podložan serafinskom vodstvu. Ispravljač predstavlja bit čovjekove vječne naravi; serafin je učitelj čovjekove evoluirajuće naravi - za ovog života smrtničkog uma, za narednog života, morontijalne duše. Na prebivališnim svjetovima, bit ćete svjesni i upoznati sa svojim serafinskim učiteljima, premda ih za prvog života ljudi obično nisu svjesni.

Serafini su učitelji ljudskih bića koji usmjeravaju ljudske ličnosti stazama novih i sve naprednijih iskustava. Prihvatiti serafinsko vodstvo vrlo rijetko znači živjeti lagodan život. Sljedeći ovo vodstvo, sigurno ćete susresti - i ako budete imali hrabrosti prebroditi - tegobne prepreke ljudskog izbora i duhovnog napredovanja.

Poriv k obožavanju najvećim dijelom vuče porijeklo od duhovnih poticaja viših pomoćnika uma, čije djelovanje pojačava Ispravljačevo vodstvo. No, poriv koji navodi na molitvu u iskustvu smrtnika koji su svjesni Boga, vrlo često nastaje kao rezultat serafinskog utjecaja. Serafin čuvar neprestano manipulira smrtničko okruženje kako bi uzvisio kozmički uvid uspinjućeg smrtnika u namjeri da pomogne takvom biću koje ima priliku za opstanak, da postigne uvećnu spoznaju prisutnosti unutarnjeg Ispravljača i uvećanu suradnju s duhovnom misijom božanske prisutnosti.

Dok naočigled ne postoji komunikacija između unatrnjeg Ispravljača i vanjskog serafina, čini se da oni uvijek djeluju u savšenom skladu i izvanrednoj suglasnosti. Čuvari su najaktivniji kad su Ispravljači najneaktivniji, premda su njihove službe na neki čudnovat način uzajamno usklađene. Tako savršena koordinacija bi teško mogla biti bilo slučajna ili nenamjerna.

Služiteljska ličnost serafina čuvara, prisutnost Boga u vidu unutarnjeg Ispravljača, djelovanje kruga Svetog Duha i svjesnost Sina u Duhu Istine - svi su ovi utjecaji božanski usklađeni u smislenu cjelinu duhovne službe u ljudskoj ličnosti i u njezinu korist. Premda vuku porijeklo iz različitih izvora i razina, svi su ovi nebeski utjecaji ujedinjeni u sveobuhvatnoj i evoluirajućoj prisutnosti Vrhovnog Bića.

are not the divine Adjuster lure of the Universal Father, but they do function as the personal agency of the ministry of the Infinite Spirit.

113:4.2 (1245.2) Mortal man, subject to Adjuster leading, is also amenable to seraphic guidance. The Adjuster is the essence of man's eternal nature; the seraphim is the teacher of man's evolving nature — in this life the mortal mind, in the next the morontia soul. On the mansion worlds you will be conscious and aware of seraphic instructors, but in the first life men are usually unaware of them.

113:4.3 (1245.3) Seraphim function as teachers of men by guiding the footsteps of the human personality into paths of new and progressive experiences. To accept the guidance of a seraphim rarely means attaining a life of ease. In following this leading you are sure to encounter, and if you have the courage, to traverse, the rugged hills of moral choosing and spiritual progress.

113:4.4 (1245.4) The impulse of worship largely originates in the spirit promptings of the higher mind adjutants, reinforced by the leadings of the Adjuster. But the urge to pray so often experienced by God-conscious mortals very often arises as the result of seraphic influence. The guarding seraphim is constantly manipulating the mortal environment for the purpose of augmenting the cosmic insight of the human ascender to the end that such a survival candidate may acquire enhanced realization of the presence of the indwelling Adjuster and thus be enabled to yield increased co-operation with the spiritual mission of the divine presence.

113:4.5 (1245.5) While there is apparently no communication between the indwelling Adjusters and the encompassing seraphim, they always seem to work in perfect harmony and exquisite accord. The guardians are most active at those times when the Adjusters are least active, but their ministry is in some manner strangely correlated. Such superb co-operation could hardly be either accidental or incidental.

113:4.6 (1245.6) The ministering personality of the guardian seraphim, the God presence of the indwelling Adjuster, the encircuited action of the Holy Spirit, and the Son-consciousness of the Spirit of Truth are all divinely correlated into a meaningful unity of spiritual ministry in and to a mortal personality. Though hailing from different sources and different levels, these celestial influences are all integrated in the enveloping and evolving presence of the Supreme Being.

5. SERAFINSKA SLUŽBA SMRTNICIMA

5. SERAPHIC MINISTRY TO MORTALS

Anđeli ne narušavaju nepovredivost ljudskog uma; oni ne manipuliraju ljudsku volju; i oni ne održavaju izravnu vezu s unutarnjim ispravljačima. Čuvari sudbine ispoljavaju utjecaj na čovjeka na svaki mogući način koji je dosljedan dostojanstvu vaše ličnosti; ni pod kojim uvjetima ovi anđeli ne narušavaju slobodno djelovanje ljudske volje. Ni anđeli ni bilo koji drugi red kozmičkih ličnosti nemaju ni moć ni pravo da ograniče ili potkrate povlastice ljudskog izbora.

Anđeli su vam tako blizu i brinu se o vama s takvim suosjećanjem da se figurativno može reći da "pate radi vaše svojeglave netrpeljivosti i tvrdoglavosti." Serafini nemaju fizičke suze; oni nemaju fizička tijela; i oni nemaju krila. No, oni imaju duhovne emocije i imaju osjete i osjećaje duhovne naravi koji se na određene načine mogu usporediti s ljudskim emocijama.

Serafini djeluju u vašem interesu uglavnom neovisno o vašim molbama; oni izvršavaju naloge svojih nadređenih djelujući neovisno o vašim prolaznim hirovima i promjenljivim raspoloženjima. Ovo ne znači da vi ne možete olakšati ili otežati njihov rad, već prije da anđeli nisu izravno zainteresirani za vaše molitve i molbe.

Za života u ljudskom obličju, smrtni ljudi ne mogu izravno uspostaviti kontakt s anđeoskom inteligencijom. Serafini nisu gospodari i vladari; oni su jednostavno čuvari. Serafini vas čuvaju; oni ne nastoje na vas izravno utjecati; vi morate sami naći svoj put, no ovi vam anđeli nastoje pomoći da izvučete najveću moguću korist iz puta koji sami odaberete. Oni se (obično) rijetko samovoljno upliću u tijek ljudskog života. No nakon što prime upute svojih nadređenih da sprovedu neko neuobičajeno poduzeće, možete se pouzdati da će ovi čuvari naći načina da izvrše primljene naloge i da sprovedu u djelo primljene mandate. Oni se, stoga, ne nameću na scenu ljudske drame izuzev u vanrednim slučajevima, a i tada samo prema nalogu svojih nadređenih. Oni su bića koja vas prate kroz mnoga stoljeća; oni tako primaju upute koje se tiču vašeg budućeg rada i vaše povezanosti s drugim ljudskim ličnostima.

Pod određenim uvjetima, serafini su u stanju djelovati kao materijalni služitelji ljudskim bićima, premda u toj ulozi djeluju vrlo rijetko. Uz pomoć srednjih stvorenih bića i fizičkih upravitelja, oni su u stanju djelovati u korist ljudskih bića u širokom spektru aktivnosti, čak i uspostaviti stvarni kontakt s čovječanstvom, premda su takvi slučajevi vrlo rijetki. U većini slučajeva, serafini ne mijenjaju okolnosti koje vladaju u materijalnim domenama, premda su u određenim ključnim situacijama koje su igrale veliki značaj u lancu ljudske evolucije, serafinski čuvari ispravno djelovali prema vlastitoj

113:5.1 (1245.7) Angels do not invade the sanctity of the human mind; they do not manipulate the will of mortals; neither do they directly contact with the indwelling Adjusters. The guardian of destiny influences you in every possible manner consistent with the dignity of your personality; under no circumstances do these angels interfere with the free action of the human will. Neither angels nor any other order of universe personality have power or authority to curtail or abridge the prerogatives of human choosing.

113:5.2 (1246.1) Angels are so near you and care so feelingly for you that they figuratively "weep because of your willful intolerance and stubbornness." Seraphim do not shed physical tears; they do not have physical bodies; neither do they possess wings. But they do have spiritual emotions, and they do experience feelings and sentiments of a spiritual nature which are in certain ways comparable to human emotions.

113:5.3 (1246.2) The seraphim act in your behalf quite independent of your direct appeals; they are executing the mandates of their superiors, and thus they function regardless of your passing whims or changing moods. This does not imply that you may not make their tasks either easier or more difficult, but rather that angels are not directly concerned with your appeals or with your prayers.

113:5.4 (1246.3) In the life of the flesh the intelligence of angels is not directly available to mortal men. They are not overlords or directors; they are simply guardians. The seraphim *guard* you; they do not seek directly to influence you; you must chart your own course, but these angels then act to make the best possible use of the course you have chosen. They do not (ordinarily) arbitrarily intervene in the routine affairs of human life. But when they receive instructions from their superiors to perform some unusual exploit, you may rest assured that these guardians will find some means of carrying out these mandates. They do not, therefore, intrude into the picture of human drama except in emergencies and then usually on the direct orders of their superiors. They are the beings who are going to follow you for many an age, and they are thus receiving an introduction to their future work and personality association.

113:5.5 (1246.4) Seraphim are able to function as material ministers to human beings under certain circumstances, but their action in this capacity is very rare. They are able, with the assistance of the midway creatures and the physical controllers, to function in a wide range of activities in behalf of human beings, even to make actual contact with mankind, but such occurrences are very unusual. In most instances the circumstances of the material realm proceed unaltered by seraphic action, although occasions have arisen, involving jeopardy to vital links in the chain of human

incijativi.

6. ANĐELI ČUVARI NAKON SMRTI

Nakon što sam vas upoznao s načinom na koji vam serafini služe tijekom prirodnog života, želim vas upoznati s aktivnostima čuvara sudbine u procesu posmrtnog raščlanjenja njihovih ljudskih suradnika. Prilikom vaše smrti, anđeo čuvar vjerno čuva zapise o vašem životu, detalje koji se tiču vašeg identiteta, morontijalnog entiteta ljudske duše - koji je evoluirao kao rezultat zajedničke službe smrtničkog uma i božanskog Ispravljača - kao i sve druge vrijednosti u vezi s vašom egzistencijom, svega što ulazi u sastav vas, onakvih kakvi stvarno jeste, izuzev aktualosti ljudske ličnosti i identiteta trajne egzistencije koja postoji u vidu Ispravljača koji vas ovom prilikom napušta.

Istog časa kad upravljačko svjetlo - luminoznost duha koju serafini povezuju s Ispravljačevom prisutnošću - iščezne iz ljudskog uma, anđeli pratitelji podnose izvještaje nadređenim anđelima dotične grupe, posade, bataljona, jedinice, legije i vojarne; i nakon ispravnog uvođenja u registraturu anđela koji se spremaju krenuti na završnu vremensko-prostomu pustolovinu, takav anđeo prima od serafinskog planetarnog poglavara svjedočanstvo koje treba pokazati Večernjoj Zvijezdi ili nekom drugom Gabrijelovom poručniku koji upravlja serafinskom vojskom ovog kandidata za kozmički uspon. I nakon što primi dozvolu od komandira ove najviše organizacijske jedinice, takav čuvar sudbine prelazi na prvi prebivališni svijet, gdje čeka da njezin zemaljski štićenik povratu svijest.

U slučaju da ljudska duša koja je primila osobnog anđela ne uspije preživjeti smrt, pridruženi serafin mora otići na glavni centar lokalnog svemira, gdje se upoznaje s potpunim izvještajem njezinog komplementa. Ona zatim mora izaći pred arhandeoski sud kako bi sebe oslobodila od krivice zbog smrti njezinog ljudskog štićenika; i zatim se vraća na svjetove gdje prima novu dužnost, bilo kao čuvar nekog drugog smrtnika koji posjeduje sposobnost za uspon ili u nekoj drugoj ulozi serafinske službe.

No, anđeli služe evolucijskim stvorenim bićima i na mnoge druge načine, a ne samo kao osobni ili grupni čuvari. Osobni čuvari čiji štićenici ne uspiju odmah preći na prebivališne svjetove, ne provode ovo vrijeme u dokolici dok čekaju na periodične sudbene prozivke, već primaju brojne nove služiteljske dužnosti širom cijelog svemira.

Serafinski čuvar je povjerenik koji čuva sve

evolution, in which seraphic guardians have acted, and properly, on their own initiative.

6. GUARDIAN ANGELS AFTER DEATH

113:6.1 (1246.5) Having told you something of the ministry of seraphim during natural life, I will endeavor to inform you about the conduct of the guardians of destiny at the time of the mortal dissolution of their human associates. Upon your death, your records, identity specifications, and the morontia entity of the human soul — conjointly evolved by the ministry of mortal mind and the divine Adjuster — are faithfully conserved by the destiny guardian together with all other values related to your future existence, everything that constitutes you, the real you, except the identity of continuing existence represented by the departing Adjuster and the actuality of personality.

113:6.2 (1246.6) The instant the pilot light in the human mind disappears, the spirit luminosity which seraphim associate with the presence of the Adjuster, the attending angel reports in person to the commanding angels, successively, of the group, company, battalion, unit, legion, and host; and after being duly registered for the final adventure of time and space, such an angel receives certification by the planetary chief of seraphim for reporting to the Evening Star (or other lieutenant of Gabriel) in command of the seraphic army of this candidate for universe ascension. And upon being granted permission from the commander of this highest organizational unit, such a guardian of destiny proceeds to the first mansion world and there awaits the consciousness of her former ward in the flesh.

113:6.3 (1247.1) In case the human soul fails of survival after having received the assignment of a personal angel, the attending seraphim must proceed to the headquarters of the local universe, there to witness to the complete records of her complement as previously reported. Next she goes before the tribunals of the archangels, to be absolved from blame in the matter of the survival failure of her subject; and then she goes back to the worlds, again to be assigned to another mortal of ascending potentiality or to some other division of seraphic ministry.

113:6.4 (1247.2) But angels minister to evolutionary creatures in many ways aside from the services of personal and group guardianship. Personal guardians whose subjects do not go immediately to the mansion worlds do not tarry there in idleness awaiting the dispensational roll calls of judgment; they are reassigned to numerous ministering missions throughout the universe.

113:6.5 (1247.3) The guardian seraphim is the

neuništive vrijednosti uspavane ljudske duše, upravo kao što je odsutni Ispravljač identitet takvog besmrtnog kozmičkog bića. Zajednički i uz pomoć novostvorenog morontijalnog oblića, u dvoranama uskrsnuća serafinski čuvar i Ispravljač nanovo udružuju sastavne komponente ličnosti uspinjućeg smrtnika.

Ispravljač vas identificira; serafinski čuvar vas nanovo personificira i ponovo upoznaje s vjernim Ispravljačem vašeg zemaljskog života.

I tako, na kraju planetarnog doba, kad se skupe svi koji su pripadali nižim krugovima smrtničkog postignuća, njihovi grupni čuvari ih nanovo sastavljaju u uskrsnim dvoranama prebivališnih planeta, upravo kao što kazuju vaši zapisi: "I on će poslati svoje anđele s glasnom trubom da skupe izabranike njegove od jednog kraja nebesa do drugoga."

Vještina pravde zahtijeva da se osobni i grupni čuvari prilikom periodične prozivke jave u ime ličnosti koje nisu preživjele. Ispravljači takvih nepreživjelih bića se ne vraćaju i kad se serafini odazovu na prozivku, Ispravljači se tu ne javljaju. Ovo je "uskrsnuće nepravednih"- u stvarnosti službeno priznanje prestanka egzistencije stvorenog bića. Ova prozivka pravde uvijek slijedi neposredno nakon prozivke milosti, uskrsnuća preživjelih usnulih smrtnika. No, ove se stvari ne tiču nikoga izuzev vrhovnih i sveznajućih Sudaca preživjelih vrijednosti. Takvi se problemi pravosuđa nas uistinu ne tiču.

Grupni čuvari mogu služiti na nekom planetu stoljeće za stoljećem i s vremenom postati čuvarima uspavanih duša više tisuća usnulih preživjelih bića. Oni mogu služiti u ovoj ulozi na više različitih svjetova određenog sustava kako se na prozivku odazvaju na prebivališnim svjetovima.

Svi osobni i grupni čuvari Satanijskog sustava koji su skrenuli s puta prilikom Luciferove pobune, unatoč tome što su se mnogi iskreno pokajali za svoju ludost, moraju biti u pritvoru na Jeruzemu sve do okončanja završne presude pobunjenika. Sveopći Cenzori su već svojevoljno oduzeli ovim neposlušnim i nevjernim čuvarima sve aspekte duša koje su im bile povjerene i pohranili ove morontija stvarnosti na čuvanje sekonafinskih dobrovoljaca.

custodial trustee of the survival values of mortal man's slumbering soul as the absent Adjuster *is* the identity of such an immortal universe being. When these two collaborate in the resurrection halls of mansonia in conjunction with the newly fabricated morontia form, there occurs the reassembly of the constituent factors of the personality of the mortal ascender.

113:6.6 (1247.4) The Adjuster will identify you; the guardian seraphim will repersonalize you and then re-present you to the faithful Monitor of your earth days.

113:6.7 (1247.5) And even so, when a planetary age ends, when those in the lower circles of mortal achievement are forgathered, it is their group guardians who reassemble them in the resurrection halls of the mansion spheres, even as your record tells: "And he shall send his angels with a great voice and shall gather together his elect from one end of the realm to another."

113:6.8 (1247.6) The technique of justice demands that personal or group guardians shall respond to the dispensational roll call in behalf of all nonsurviving personalities. The Adjusters of such nonsurvivors do not return, and when the rolls are called, the seraphim respond, but the Adjusters make no answer. This constitutes the "resurrection of the unjust," in reality the formal recognition of the cessation of creature existence. This roll call of justice always immediately follows the roll call of mercy, the resurrection of the sleeping survivors. But these are matters which are of concern to none but the supreme and all-knowing Judges of survival values. Such problems of adjudication do not really concern us.

113:6.9 (1247.7) Group guardians may serve on a planet age after age and eventually become custodians of the slumbering souls of thousands upon thousands of sleeping survivors. They can so serve on many different worlds in a given system since the resurrection response occurs on the mansion worlds.

113:6.10 (1247.8) All personal and group guardians in the system of Satania who went astray in the Lucifer rebellion, notwithstanding that many sincerely repented of their folly, are to be detained on Jerusem until the final adjudication of the rebellion. Already have the Universal Censors arbitrarily taken from these disobedient and unfaithful guardians all aspects of their soul trusts and lodged these morontia realities for safekeeping in the custody of volunteer seconaphim.

7. SERAFINI I PUT USPONA

7. SERAPHIM AND THE ASCENDANT CAREER

Ovo prvo buđenje na prebivališnim svjetovima uistinu predstavlja veliki događaj životnog puta uspinjućeg smrtnika; po prvi put, smrtnik ima priliku vidjeti svoje voljene i nerazdružive anđeoske pratiocice s kojima je dijelio dane zemaljskog života; on tu postaje istinski svjestan identiteta i prisutnosti božanskog Ispravljača koji je na zemalji tako dugo živio u njegovom umu. Takvo iskustvo predstavlja veličanstveno buđenje, istinsko uskrsnuće.

Na morontija planetima, serafinski pratioci (dva anđela) otvoreno djeluju kao vaši pratioci. Ne samo što se ovi anđeli s vama savjetuju u vezi vašeg napretka prijelaznim svjetovima, već vam na svaki mogući način pomažu pri postignuću moronijalnog statusa i statusa duha, dok u isto vrijeme koriste priliku za vlastito unaprijeđenje naobrazbom u eksternim školama evolucijskih serafina na prebivališnim svjetovima.

Ljudska rasa je stvorena tek malo ispod jednostavnijih tipova anđela. Stoga ćete u svojoj prvoj zadaći morontijalnog života postati serafinski asistenti u radu koji vas neposredno čeka kad povratite svjesnost ličnosti nakon oslobođenja od tjeleskih okova.

Prije nego napuste prebivališne svjetove, svi smrtnici prime stalne serafinske pratitelje ili čuvare. I kako se budete uspinjali morontija planetima, serafinski čuvari će biti ti koji će svjedočiti i potvrditi vaš vječni savez s Misaonim Ispravljačima. Zajednički, oni su utemeljili identitete vaših ličnosti u obličju tjelesne djece na svjetovima vremena. Ovom prilikom, nakon što postignete puni morontija status, oni vas prate kroz Jeruzem i pridružene svjetove sustavnog napredovanja i kulture. Nakon toga, oni vas prate na Edentiju i njezinih sedamdeset plenta naprednog podružtvljenja, nakon čega vas dovode Melkizedecima i prate za vašeg veličanstvenog životnog puta svjetovima glavnog kozmičkog centra. I nakon što vas Melkizedeci nauče mudrosti i kulturi, anđeli će vas vodu na Sferu Spasenja, gdje dolazite licem u lice s Suverenim Vladarom Nebadona. I ovi će vas serafinski vodiči i dalje slijediti manjim i većim sektorima supersvemira, kao i prijemnim svjetovima Uverse, i ostati s vama sve dok vas konačno sekonafini ne obaviju i povedu na dugi let prema Havoni.

Neki čuvari sudbine koji su ljudima pridruženi u smrtničkom životu, slijede ove uspinjuće hodočasnike na njihovom putu kroz Havonu. Drugi se privremeno opraštaju od svojih dugotrajnih prijatelja i tada - dok ovi smrtnici putuju krugovima centralnog svemira - ovi čuvari sudbine postižu

113:1.1 (1248.1) It is indeed an epoch in the career of an ascending mortal, this first awakening on the shores of the mansion world; there, for the first time, actually to see your long-loved and ever-present angelic companions of earth days; there also to become truly conscious of the identity and presence of the divine Monitor who so long indwelt your mind on earth. Such an experience constitutes a glorious awakening, a real resurrection.

113:7.2 (1248.2) On the morontia spheres the attending seraphim (there are two of them) are your open companions. These angels not only consort with you as you progress through the career of the transition worlds, in every way possible assisting you in the acquirement of morontia and spirit status, but they also avail themselves of the opportunity to advance by study in the extension schools for evolutionary seraphim maintained on the mansion worlds.

113:7.3 (1248.3) The human race was created just a little lower than the more simple types of the angelic orders. Therefore will your first assignment of the morontia life be as assistants to the seraphim in the immediate work awaiting at the time you attain personality consciousness subsequent to your liberation from the bonds of the flesh.

113:7.4 (1248.4) Before leaving the mansion worlds, all mortals will have permanent seraphic associates or guardians. And as you ascend the morontia spheres, eventually it is the seraphic guardians who witness and certify the decrees of your eternal union with the Thought Adjusters. Together they have established your personality identities as children of the flesh from the worlds of time. Then, with your attainment of the mature morontia estate, they accompany you through Jerusem and the associated worlds of system progress and culture. After that they go with you to Edentia and its seventy spheres of advanced socialization, and subsequently will they pilot you to the Melchizedeks and follow you through the superb career of the universe headquarters worlds. And when you have learned the wisdom and culture of the Melchizedeks, they will take you on to Salvington, where you will stand face to face with the Sovereign of all Nebadon. And still will these seraphic guides follow you through the minor and major sectors of the superuniverse and on to the receiving worlds of Uversa, remaining with you until you finally enseconaphim for the long Havona flight.

113:7.5 (1248.5) Some of the destiny guardians of attachment during the mortal career follow the course of the ascending pilgrims through Havona. The others bid their long-time mortal associates a temporary farewell, and then, while these mortals traverse the circles of the central universe, these

krugove Sfere Serafina. I čekaju na obroncima Raja dok se njihovi smrtni prijatelji ne probude iz svog posljednjeg sna koji označava prijelaz iz vremena u nova iskustva vječnosti. Takvi uspinjući serafini zatim pristupaju različitim službama bilo u zboru finalista ili u Serafinskom Zboru Upotpunjenja.

Pri vječnoj službi, čovjek i anđeo ne moraju opet biti sjedinjeni, no gdje god ih serafinske dužnosti povele, serafini će uvijek održavati odnos sa svojim negdašnjim šticećima s evolucijskih svjetova - uspinjućim smrtnicima vremena. Intimne veze i prijateljska povezanost koje su ih pratile u domenama ljudskog porijekla, nikad neće biti bilo zaboravljene ili posve prekinute. U vječnim stoljećima, ljudi i anđeli će surađivati u božanskoj službi upravo kao što su surađivali za vremenskog života.

Uspješno vođenje duše evolucijskog porijekla do poratala Raja predstavlja nasigurniji način na koji serafini mogu dostići portale Raja. Dužnost čuvara sudbine stoga predstavlja najviše cijenjenu serafinsku dužnost.

Samo čuvari sudbine ulaze u primarni ili smrtnički Zbor Finalista i takvi parovi kreću na vrhovnu avanturu dijeluci sjedinjeni identitet; to su dva bića koja su postigla novo duhovno sjedinjenje na Sferi Serafina prije nego što su primljena u zbor finalista. U ovom iskustvu, dvije anđeoske naravi koje su tako komplementarne u svim svojim kozmičkim ulogama, postižu krajnje sjedinjenje duha njihovih dvojnosti, koje rezultira novom sposobnošću za primitak i spoj s fragmentima Rajskog Oca (ovdje nije riječ o Misaonim Ispravljačima). I tako neki vaši voljeni serafini koji vas prate u vremenu postaju vaši suradnici u vječnosti, djeca Vrhovnog i usavršeni sinovi Rajskog Oca.

[Predstavio Starješina Serafina koji je smješten na Urantiji.]

guardians of destiny achieve the circles of Seraphington. And they will be in waiting on the shores of Paradise when their mortal associates awaken from the last transit sleep of time into the new experiences of eternity. Such ascending seraphim subsequently enter upon divergent services in the finaliter corps and in the Seraphic Corps of Completion.

113:7.6 (1248.6) Man and angel may or may not be reunited in eternal service, but wherever seraphic assignment may take them, the seraphim are always in communication with their former wards of the evolutionary worlds, the ascendant mortals of time. The intimate associations and the affectionate attachments of the realms of human origin are never forgotten nor ever completely severed. In the eternal ages men and angels will co-operate in the divine service as they did in the career of time.

113:7.7 (1249.1) For seraphim, the surest way of achieving the Paradise Deities is by successfully guiding a soul of evolutionary origin to the portals of Paradise. Therefore is the assignment of guardian of destiny the most highly prized seraphic duty.

113:7.8 (1249.2) Only destiny guardians are mustered into the primary or mortal Corps of the Finality, and such pairs have engaged in the supreme adventure of identity at-oneness; the two beings have achieved spiritual bi-unification on Seraphington prior to their reception into the finaliter corps. In this experience the two angelic natures, so complemental in all universe functions, achieve ultimate spirit two-in-oneness, repercussing in a new capacity for the reception of, and fusion with, a non-Adjuster fragment of the Paradise Father. And so do some of your loving seraphic associates in time also become your finaliter associates in eternity, children of the Supreme and perfected sons of the Paradise Father.

113:7.9 (1249.3) [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 114. SERAFINSKA PLANETARNA UPRAVA

⇨ 113

Knjiga Urantije

115 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 114 SERAFINSKA PLANETARNA UPRAVA

Sekcije

Uvod

1. SUVERENA VLAST NAD URANTIJOM
2. VIJEĆE PLANETARNIH NADGLEDNIKA
3. GLAVNI DOMAĆI GUVERNER
4. SVEVIŠNJI PROMATRAČ
5. PLANETARNA VLADA
6. GLAVNI SERAFINI PLANETARNOG NADZORA
7. REZERVNI KORPUS SUDBINE

PAPER 114 SERAPHIC PLANETARY GOVERNMENT

SECTIONS

Introduction

1. The Sovereignty of Urantia
2. The Board of Planetary Supervisors
3. The Resident Governor General
4. The Most High Observer
5. The Planetary Government
6. The Master Seraphim of Planetary Supervision
7. The Reserve Corps of Destiny

Uvod

SVEVIŠNJI vladaju u kraljevstvima ljudi zahvaljujući mnogim nebeskim silama i utjecajima, ali prvenstveno zahvaljujući službi serafina.

Danas u podne prozivkom je ustanovljeno da se na Urantiji trenutno nalazi 501,234,619 serafinskih parova - planetarnih anđela, čuvara i drugih. Mojoj su upravi povjerene dvije stotine pripadnika serafinskog mnoštva - 597,196,800 serafinskih parova ili 1,194,393,600 individualnih anđela. Registratura, međutim, pokazuje da su 191,924,362 anđela odsutna sa svijeta u prijevoznoj, glasničkoj ili posmrtnoj službi. (Na Urantiji se nalazi približno jednak broj kerubina i serafina koji su slično organizirani.)

Serafini, u suradnji s kerubinima, se bave detaljnim izvršenjem poslova nadljudske planetarne uprave, a naročito onih svjetova koji su izolirani pobunom. Anđeli, uz vještu pomoć srednjih bića, djeluju na Urantiji kao stvarni

INTRODUCTION

114:0.1 (1250.1) THE Most Highs rule in the kingdoms of men through many celestial forces and agencies but chiefly through the ministry of seraphim.

114:0.2 (1250.2) At noon today the roll call of planetary angels, guardians, and others on Urantia was 501,234,619 pairs of seraphim. There were assigned to my command two hundred seraphic hosts — 597,196,800 pairs of seraphim, or 1,194,393,600 individual angels. The registry, however, shows 1,002,469,238 individuals; it follows therefore that 191,924,362 angels were absent from this world on transport, messenger, and death duty. (On Urantia there are about the same number of cherubim as seraphim, and they are similarly organized.)

114:0.3 (1250.3) Seraphim and their associated cherubim have much to do with the details of the superhuman government of a planet, especially of worlds which have been isolated by rebellion. The angels, ably assisted by the midwayers, function on Urantia as the actual supermaterial ministers

nadmaterijalni služitelji koji izvršavaju naredbe glavnog guvernera koji prebiva na planetu i svih njegovih pomoćnih i podređenih suradnika. Pored uloge osobnih i grupnih čuvara, serafini kao grupa izvršavaju i mnoge druge dužnosti.

Urantiji nije uskraćen prikladan i djelotvoran nadzor upravitelja sustava, zvijezda i svemira. No, planetarna se vlada Urantije razlikuje od vlada svih drugih svjetova satanijskog sustava, čak i cijelog Nebadona. Ovakva jedinstvenost vašeg nadzornog programa proizlazi iz više neuobičajenih okolnosti:

1. Statusa Urantije kao svijeta eksperimentalnog života.
2. Nepovoljnih posljedica Luciferove pobune.
3. Poremećaja usljedadamičkog neuspjeha.
4. Nesvakidašnjih okolnosti koje proizlaze iz činjenice da je Urantija jedan od svjetova koji su primili Suverenog Vladara Svemira. Mihael od Nebadona je Planetarni Knez Urantije.
5. Naročitoj ulozi dvadeset i četiri planetarna upravitelja.
6. Činjenici da na svijetu postoji arhanđeoski krug.
7. Skorijoj postavci MakiventeMelkizedeka, nekoć utjelovljenog na Urantiji, kao namjesničkog Planetarnog Kneza.

1. SUVERENA VLAST NAD URANTIJOM

Izvorni suverenitet Urantije je bio u povjerenstvu suverenog vladara satanijskog sustava. On je prvo prenio ovu dužnost na zajedničko povjerenstvo Melkizedeka i Nositelja Života, i ova je skupina djelovala na Urantiji sve do dolaska redovitog Planetarnog Kneza. Nakon pada Kneza Kaligastije u vrijeme Luciferove pobune, Urantija nije imala jasno definiranog i stabilnog odnosa s lokalnim svemirom i njegovim administrativnim odjelima sve do okončanja Mihaelovog utjelovljenog darivanja, kad su ga Ujedinjeni Dani proglasili Planetarnim Knezom Urantije. Ovakav je proglas definitivno i u principu zauvijek odlučio o statusu vašeg svijeta, premda s praktičnog stanovišta Suvereni Sin Stvoritelj u osobnom administrativnom pogledu nije učinio ništa drugo osim što je uspostavio povjerenstvo od dvadeset četiri negdašnja žitelja Urantije na Jeruzemu koji ga imaju pravo zastupati u upravi nad Urantijom i svim drugim karantiranim planetima sustava. Jedan je član ovog vijeća uvijek prisutan na Urantiji kao glavni domaći guverner.

who execute the mandates of the resident governor general and all his associates and subordinates. Seraphim as a class are occupied with many assignments other than those of personal and group guardianship.

114:0.4 (1250.4) Urantia is not without proper and effective supervision from the system, constellation, and universe rulers. But the planetary government is unlike that of any other world in the Satania system, even in all Nebadon. This uniqueness in your plan of supervision is due to a number of unusual circumstances:

- 114:0.5 (1250.5) 1. The life modification status of Urantia.
- 114:0.6 (1250.6) 2. The exigencies of the Lucifer rebellion.
- 114:0.7 (1250.7) 3. The disruptions of the Adamic default.
- 114:0.8 (1250.8) 4. The irregularities growing out of the fact that Urantia was one of the bestowal worlds of the Universe Sovereign. Michael of Nebadon is the Planetary Prince of Urantia.
- 114:0.9 (1250.9) 5. The special function of the twenty-four planetary directors.
- 114:0.10 (1250.10) 6. The location on the planet of an archangels' circuit.
- 114:0.11 (1250.11) 7. The more recent designation of the onetime incarnated Machiventa Melchizedek as vicegerent Planetary Prince.

1. THE SOVEREIGNTY OF URANTIA

114:1.1 (1250.12) The original sovereignty of Urantia was held in trust by the sovereign of the Satania system. It was first delegated by him to a joint commission of Melchizedeks and Life Carriers, and this group functioned on Urantia until the arrival of a regularly constituted Planetary Prince. Subsequent to the downfall of Prince Caligastia, at the time of the Lucifer rebellion, Urantia had no sure and settled relationship with the local universe and its administrative divisions until the completion of Michael's bestowal in the flesh, when he was proclaimed, by the Union of Days, Planetary Prince of Urantia. Such a proclamation in surety and in principle forever settled the status of your world, but in practice the Sovereign Creator Son made no gesture of personal administration of the planet aside from the establishment of the Jerusem commission of twenty-four former Urantians with authority to represent him in the government of Urantia and all other quarantined planets in the system. One of this council is now always resident on Urantia as resident governor general.

MakiventaMelkizedek je nedavno primio moć da djeluje kao Mihaelov namjesnik u ulozi Planetarnog Kneza, premda ovaj Sin lokalnog svemira nije učinio ništa što bi izmijenilo trenutno postojeći planetarni režim smjenjujućeg niza glavnih domaćih guvernera.

Malo je vjerojatno da će tijekom ovog sudbenog razdoblja doći do značajnije promjene u vladi Urantije, izuzev ako namjesnički Planetarni Knez dođe preuzeti odgovornosti svoga zvanja. Nekima se od naših suradnika čini da eventualnost skorog dolaska jednog od dvadeset četiri savjetnika i njegovo djelovanje u ulozi glavnog guvernera Urantije mogu biti osujećeni zvaničnim dolaskom MakiventeMelkizedeka s mandatom da preuzme namjesničku vlast na Urantiji. Kao vršilac dužnosti Planetarnog Kneza, on bi nesumnjivo nastavio upravljati planetom sve do konačne presude Luciferovoj pobuni i vjerojatno i nakon što svijet u daljoj budućnosti postigne status svjetla i života.

Neki vjeruju da Melkizedek neće doći da preuzme osobnu upravu nad poslovima Urantije sve do kraja tekućeg sudbenog razdoblja. Drugi vjeruju da Knežev namjesnik ne može doći, kao takav, sve dok se Mihael ne vrati na Urantiju, kako je obećao za svog zemaljskog života. Ostali pak, uključujući i ovog autora, svakog časa očekuju Melkizedekovu pojavu.

2. VIJEĆE PLANETARNIH NADGLEDNIKA

Od doba Mihaelovog darivanja na vašem svijetu, općenita uprava nad Urantijom pripada specijalnoj skupini na Jeruzemu koja se sastoji od dvadeset četiri negdašnja žitelja Urantije. Dok nam nisu poznate kvalifikacije za članstvo u ovom povjerenstvu, primijetili smo da su svi njegovi pripadnici na neki način učinili dopinos u uvećanju suvereniteta Vrhovnog u sustavu Satanije. Za života na Urantiji, svi su se pokazali istinskim vođama i (osim MakiventeMelkizedeka) njihova su upraviteljska svojstva dalje osnažena životom na prebivališnim svjetovima i obukom koju su primili kao državljani Jeruzema. Nakon što Lanaforgov kabinet nominira pripadnike ovog kabineta od dvadeset četiri člana, oni moraju primiti potvrdu od Svevišnjih Edentije, odobrenje od Oponomoćenog Stražara Jeruzema i postavku na dužnost od Gabrijela iz Salvingtona uz suglasnost Mihaela. Privremeno imenovani članovi ovog povjerenstva specijalnih nadglednika imaju jednaku ovlast kao stalni članovi.

Ovo se vijeće planetarnih upravitelja naročito

114:1.2 (1251.1) Vicegerent authority to act for Michael as Planetary Prince has been recently vested in Machiventa Melchizedek, but this Son of the local universe has made not the slightest move toward modifying the present planetary regime of the successive administrations of the resident governors general.

114:1.3 (1251.2) There is little likelihood that any marked change will be made in the government of Urantia during the present dispensation unless the vicegerent Planetary Prince should arrive to assume his titular responsibilities. It appears to certain of our associates that at some time in the near future the plan of sending one of the twenty-four counselors to Urantia to act as governor general will be superseded by the formal arrival of Machiventa Melchizedek with the vicegerent mandate of the sovereignty of Urantia. As acting Planetary Prince he would undoubtedly continue in charge of the planet until the final adjudication of the Lucifer rebellion and probably on into the distant future of planetary settlement in light and life.

114:1.4 (1251.3) Some believe that Machiventa will not come to take personal direction of Urantian affairs until the end of the current dispensation. Others hold that the vicegerent Prince may not come, as such, until Michael sometime returns to Urantia as he promised when still in the flesh. Still others, including this narrator, look for Melchizedek's appearance any day or hour.

2. THE BOARD OF PLANETARY SUPERVISORS

114:2.1 (1251.4) Since the times of Michael's bestowal on your world the general management of Urantia has been intrusted to a special group on Jerusem of twenty-four onetime Urantians. Qualification for membership on this commission is unknown to us, but we have observed that those who have been thus commissioned have all been contributors to the enlarging sovereignty of the Supreme in the system of Satania. By nature they were all real leaders when they functioned on Urantia, and (excepting Machiventa Melchizedek) these qualities of leadership have been further augmented by mansion world experience and supplemented by the training of Jerusem citizenship. Members are nominated to the twenty-four by the cabinet of Lanaforge, seconded by the Most Highs of Edentia, approved by the Assigned Sentinel of Jerusem, and appointed by Gabriel of Salvington in accordance with the mandate of Michael. The temporary appointees function just as fully as do the permanent members of this commission of special supervisors.

114:2.2 (1251.5) This board of planetary directors is

bavi nadzorom onih aktivnosti na vašem svijetu koje proizlaze iz činjenice da je Mihael tu obavio svoje završno darivanje. Oni su u bliskom i neposrednom odnosu s Mihaelom zahvaljujući vezivnim aktivnostima određene Brilljantne Večernje Zvijezde koja je pratila Isusa u smrtnom darivanju.

U današnje vrijeme jedan Ivan, poznat kao "Krstitelj" je predsjednik tog vijeća kada ono zasjeda na Jeruzemu. No, po službenoj dužnosti na čelu tog vijeća je Opunomoćeni Stražar Satanije, izravni i osobni predstavnik Pomoćnog Salvingtonskog Inspektora i Vrhovnog Izvršitelja Orvontona.

Članovi istog tog povjerenstva bivših žitelja Urantije također djeluju kao savjetodavni nadzornici trideset šest drugih svjetova vašeg sustava koji su izolirani prilikom pobune; njihova se vrijedna služba sastoji u tome što pomažu Lanaforgu, Sustavnom Vladaru, da bude u bliskom i blagonaklonom kontaktu s poslovima onih planeta koji su još uvijek više ili manje pod najvišom kontrolom Očeva Zvijezda s Norlatiadeka. Ova dvadeset četiri savjetnika često individualno posjećuju karantirane planete, a posebno Urantiju.

Svaki od ovih izoliranih svjetova ima slična savjetodavna povjerenstva različite veličine u koja ulaze negdašnji žitelji ovih planeta, ali sva ta povjerenstva su podređena dvadeset četveročlanoj skupini Urantije. Dok se pripadnici povjerenstva Urantije aktivno zanimaju za sve faze ljudskog napretka svakog izoliranog svijeta Satanije, oni se osobito i naročito zanimaju za dobrobit i napredak smrtnih rasa Urantije, kako sami neposredno i izravno ne nadgledaju poslove bilo kojeg drugog svijeta osim Urantije, a čak i tu nemaju potpuni autoritet izuzev u određenim domenama koje se tiču smrtnog opstanka.

Nitko ne zna koliko će ova dvadeset i četiri savjetnika Urantije nastaviti djelovati u svojoj sadašnjoj ulozi, odvojena od redovitog programa kozmičkih aktivnosti. Oni će bez sumnje nastaviti služiti na svojim sadašnjim dužnostima do neke promjene u planetarnom statusu - svršetka tekućeg sudbenog razdoblja, ostvarenja pune vlasti MakiventeMelkizedeka, konačne presude nad Luciferovom pobunom ili nove pojave Mihaela na svijetu njegovog završnog darivanja. Glavni guverner Urantije koji trenutno vlada i prebiva na Urantiji vjeruje da će osim Makivente svima biti dopušteno da nastave uspon prema Raju čim satanijski sustav bude ponovo uključen u krugove zvijezda. Ali postoje i druga mišljenja.

especially concerned with the supervision of those activities on this world which result from the fact that Michael here experienced his terminal bestowal. They are kept in close and immediate touch with Michael by the liaison activities of a certain Brilliant Evening Star, the identical being who attended upon Jesus throughout the mortal bestowal.

114:2.3 (1252.1) At the present time one John, known to you as "the Baptist," is chairman of this council when it is in session on Jerusem. But the ex officio head of this council is the Assigned Sentinel of Satania, the direct and personal representative of the Associate Inspector on Salvington and of the Supreme Executive of Orvonton.

114:2.4 (1252.2) The members of this same commission of former Urantians also act as advisory supervisors of the thirty-six other rebellion-isolated worlds of the system; they perform a very valuable service in keeping Lanaforge, the System Sovereign, in close and sympathetic touch with the affairs of these planets, which still remain more or less under the overcontrol of the Constellation Fathers of Norlatiadek. These twenty-four counselors make frequent trips as individuals to each of the quarantined planets, especially to Urantia.

114:2.5 (1252.3) Each of the other isolated worlds is advised by similar and varying sized commissions of its onetime inhabitants, but these other commissions are subordinate to the Urantian group of twenty-four. While the members of the latter commission are thus actively interested in every phase of human progress on each quarantined world in Satania, they are especially and particularly concerned with the welfare and advancement of the mortal races of Urantia, for they immediately and directly supervise the affairs of none of the planets except Urantia, and even here their authority is not complete excepting in certain domains concerned with mortal survival.

114:2.6 (1252.4) No one knows how long these twenty-four Urantia counselors will continue in their present status, detached from the regular program of universe activities. They will no doubt continue to serve in their present capacities until some change in planetary status ensues, such as the end of a dispensation, the assumption of full authority by Machiventa Melchizedek, the final adjudication of the Lucifer rebellion, or the reappearance of Michael on the world of his final bestowal. The present resident governor general of Urantia seems inclined to the opinion that all but Machiventa may be released for Paradise ascension the moment the system of Satania is restored to the constellation circuits. But other opinions are also current.

3. GLAVNI DOMAĆI GUVERNER

Svaki stotinu godina Urantija vremena, jeruzemski korpus od dvadeset četiri planetarna nadglednika imenuje jednog od svojih članova da živi na vašem svijetu kao izvršni predstavnik Urantije, njezin domaći guverner. U vrijeme pripreme ovih pripovijesti promijenjen je ovaj izvršni činovnik - devetnaesti je zamijenjen dvadesetim. Nećemo obznaniti ime vašeg današnjeg planetarnog nadglednika zato što su smrtnici jako skloni obožavati, ako ne i bogoštoviti, svoje izuzetne ljudske i nadljudske vođe.

Glavni domaći guverner nema stvarnog osobnog autoriteta u upravljanju svjetskim poslovima, osim što je zastupnik dvadeset četiri jeruzemska savjetnika. On djeluje kao koordinator nadljudske uprave, ugledni poglavar i univerzalno priznati vođa nebeskih bića koja djeluju na Urantiji. Svi redovi anđeoskog mnoštva smatraju ovog guvernera svojim koordinirajućim upraviteljem, dok ujedinjena srednja bića, od odlaska 1-2-3 prvog da postane jedan od dvadeset četiri savjetnika, doista smatraju pripadnike smjenjujućeg niza guvernera svojim planetarnim očevima.

Iako glavni guverner ne posjeduje stvarni i osobni autoritet na planetu, on svakodnevno objavljuje mnoštvo odluka i rješenja koja su prihvaćena kao konačna u očima svih zainteresiranih ličnosti. On je mnogo više očinski savjetnik nego tehnički upravitelj. Na određene načine on djeluje onako kako bi to učinio Planetarni Knez, ali njegova administracija daleko više sliči upravi Materijalnih Sinova.

Vlada Urantije je zastupljena u vijećima Jeruzema u skladu s rasporedom gdje ovaj glavni guverner koji se vraća s dužnosti s Urantije preuzima poziciju privremenog člana kabineta Sustavnog Vladara Planetarnih Kneževa. Bilo je za očekivati, kada je Melkizedek imenovan namjesničkim zamjenikom Kneza, da on smjesta treba preuzeti njegovo mjesto u vijeću Planetarnih Kneževa Satanije, ali još uvijek nije ništa poduzeo u tom smjeru.

Nadmaterijalna vlada Urantije ne održava vrlo blizak odnos s višim upravnim tijelima lokalnog svemira. Na neki način, glavni domaći guverner predstavlja Svijet Spasenja kao i Jeruzem, budući da djeluje u ime dvadeset četiri savjetnika koji neposredno zastupaju Mihaela i Gabrijela. A kao državljanin Jeruzema, planetarni guverner može djelovati kao glasnogovornik Sustavnog Vladara. Vlasti zvijezda su izravno zastupljene u Sinu Vorondadeku, promatraču Edentije.

3. THE RESIDENT GOVERNOR GENERAL

114:3.1 (1252.5) Every one hundred years of Urantia time, the Jerusem corps of twenty-four planetary supervisors designate one of their number to sojourn on your world to act as their executive representative, as resident governor general. During the times of the preparation of these narratives this executive officer was changed, the nineteenth so to serve being succeeded by the twentieth. The name of the current planetary supervisor is withheld from you only because mortal man is so prone to venerate, even to deify, his extraordinary compatriots and superhuman superiors.

114:3.2 (1252.6) The resident governor general has no actual personal authority in the management of world affairs except as the representative of the twenty-four Jerusem counselors. He acts as the co-ordinator of superhuman administration and is the respected head and universally recognized leader of the celestial beings functioning on Urantia. All orders of angelic hosts regard him as their co-ordinating director, while the United Midwayers, since the departure of 1-2-3 the first to become one of the twenty-four counselors, really look upon the successive governors general as their planetary fathers.

114:3.3 (1253.1) Although the governor general does not possess actual and personal authority on the planet, he hands down scores of rulings and decisions each day which are accepted as final by all personalities concerned. He is much more of a fatherly adviser than a technical ruler. In certain ways he functions as would a Planetary Prince, but his administration much more closely resembles that of the Material Sons.

114:3.4 (1253.2) The Urantia government is represented in the councils of Jerusem in accordance with an arrangement whereby the returning governor general sits as a temporary member of the System Sovereign's cabinet of Planetary Princes. It was expected, when Machiventa was designated vicegerent Prince, that he would immediately assume his place in the council of the Planetary Princes of Satania, but thus far he has made no gesture in this direction.

114:3.5 (1253.3) The supermaterial government of Urantia does not maintain a very close organic relationship with the higher units of the local universe. In a way, the resident governor general represents Salvington as well as Jerusem since he acts on behalf of the twenty-four counselors, who are directly representative of Michael and Gabriel. And being a Jerusem citizen, the planetary governor can function as a spokesman for the System Sovereign. The constellation authorities are represented directly by a

Vorondadek Son, the Edentia observer.

4. SVEVIŠNJI PROMATRAČ

Uprava nad Urantijom je dalje komplicirana time što je neposredno nakon planetarne pobune vlada Norlatiadeka proizvoljno preuzela planetarnu vlast. Na Urantiji je još uvijek prisutan Sin Vorondadek, promatrač Svevišnjih iz Edentije koji u odsutnosti Mihaelovog neposrednog sudjelovanja funkcionira kao povjerenik planetarne vlade. Svevišnji promatrač (povremeno i namjesnik) je dvadeset i treći promatrač koji na taj način služi na Urantiji.

Određene skupine planetarnih problema su još uvijek pod kontrolom Svevišnjih Edentije, koji su preuzeli ovu nadležnost u vrijeme Luciferove pobune. Vlast u tim pitanjima ima Sin Vorondadek - promatrač Norlatiadeka - koji održava vrlo blizak savjetodavni odnos s planetarnim nadglednicima. Na Urantiji aktivno djeluju povjerenici rasnih pitanja, dok su starije brojni njihovih skupina neformalno pripojene domaćem promatraču Vorondadeka koji djeluje kao njihov savjetodavni upravitelj.

U kriznim situacijama, stvarni i suvereni starješina vlade, osim u nekim čisto duhovnim pitanjima, je ovaj Sin Vorondadek iz Edentije koji je sada na promatračkoj dužnosti. (U tim isključivo duhovnim problemima i nekim posve osobnim pitanjima, čini se da vrhovna vlast pripada zapovjedniku arhanđela koji je pripojen odjelnom centru ove nedavno formirane skupine na Urantiji.)

Svevišnji promatrač ima moć da preuzme planetarnu vlast po vlastitom nahođenju u slučaju ozbiljnih planetarnih kriza, što se prema zapisima dogodilo trideset i tri puta u povijesti Urantije. U takvim slučajevima Svevišnji promatrač djeluje kao namjesnik Svevišnjeg s neospornim autoritetom nad svim služiteljima i administrativnim upraviteljima na planetu, izuzev odjelne organizacije arhanđela.

Namjesništva Vorondadeka nisu neuobičajena na planetima koji su izolirani pobunom, jer Svevišnji uvijek mogu intervenirati u bilo kojem trenutku u poslove naseljenih svjetova i nametnuti svoju visoku mudrost u poslovima kraljevstva ljudi.

5. PLANETARNA VLADA

Teško je objasniti stvarnu administrativnu vladu Urantije. Tu ne postoji formalna vlada po

4. THE MOST HIGH OBSERVER

114:4.1 (1253.4) The sovereignty of Urantia is further complicated by the onetime arbitrary seizure of planetary authority by the government of Norlatiadek shortly after the planetary rebellion. There is still resident on Urantia a Vorondadek Son, an observer for the Most Highs of Edentia and, in the absence of direct action by Michael, trustee of planetary sovereignty. The present Most High observer (and sometime regent) is the twenty-third thus to serve on Urantia.

114:4.2 (1253.5) There are certain groups of planetary problems which are still under the control of the Most Highs of Edentia, jurisdiction over them having been seized at the time of the Lucifer rebellion. Authority in these matters is exercised by a Vorondadek Son, the Norlatiadek observer, who maintains very close advisory relations with the planetary supervisors. The race commissioners are very active on Urantia, and their various group chiefs are informally attached to the resident Vorondadek observer, who acts as their advisory director.

114:4.3 (1253.6) In a crisis the actual and sovereign head of the government, excepting in certain purely spiritual matters, would be this Vorondadek Son of Edentia now on observation duty. (In these exclusively spiritual problems and in certain purely personal matters, the supreme authority seems to be vested in the commanding archangel attached to the divisional headquarters of that order which was recently established on Urantia.)

114:4.4 (1253.7) A Most High observer is empowered, at his discretion, to seize the planetary government in times of grave planetary crises, and it is of record that this has happened thirty-three times in the history of Urantia. At such times the Most High observer functions as the Most High regent, exercising unquestioned authority over all ministers and administrators resident on the planet excepting only the divisional organization of the archangels.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek regencies are not peculiar to rebellion-isolated planets, for the Most Highs may intervene at any time in the affairs of the inhabited worlds, interposing the superior wisdom of the constellation rulers in the affairs of the kingdoms of men.

5. THE PLANETARY GOVERNMENT

114:5.1 (1254.1) The actual administration of Urantia is indeed difficult to describe. There exists no formal

uzoru na kozmičku organizaciju i njezine zakonodavne, izvršne i sudske odjele. Dvadeset i četiri savjetnika po svojoj upravi najviše nalikuju zakonodavnoj planetarnoj vladi. Glavni guverner je provizorni i savjetodavni izvršni, a pravo vetovanja odluka ima Svevišnji promatrač. Na planetu nema apsolutno nikakve autoritativne sudske vlasti - samo pomirbena povjerenstva.

O većini problema vezanih za serafine i srednja bića - uz obostranu suglasnost - odlučuje guverner. No, osim kad izražava mandate dvadeset i četiri savjetnika, njegove odluke su predmet žalbe i mogu biti ispitane pred pomirbenim komisijama, lokalnim vlastima planetarne funkcije, pa čak i pred Sustavnim Vladarom iz Satanije.

Naročita služba serafina i neuobičajeni načini djelovanja srednjih bića donekle nadomještaju odsutnost utjelovljenog osoblja Planetarnog Kneza i materijalne uprave Adamičkog Sina i Kćeri. Trojedina prisutnost arhanđela, Svevišnjeg promatrača i glavnog guvernera učinkovito kompenziraju odsutnost Planetarnog Kneza.

Ova vrlo labavo organizirana planetarna i ponešto osobna vlada djeluje više nego učinkovito zbog uštede vremena koja proizlazi iz praktične službe arhanđela i njihovog uvijek spremnog kruga koji se tako često koristi u slučaju planetarnih kriza i administrativnih poteškoća. Tehnički, planet je i dalje duhovno izoliran od krugova Norlatiadeka, a u slučaju nužde taj hendikep se može nadomjestiti korištenjem kruga arhanđela. Planetarna izolacija, naravno, ne pogađa toliko individualne smrtnike jer je prije tisuću devet stotina godina na njih izliven Duh Istine.

Svaki upravni dan Urantije počinje sa savjetodavnim vijećanjem kojem prisustvuju glavni guverner, planetarni šef arhanđela, Svevišnji promatrač, nadzorni supernafim, glavni domaći Nositelj Života i uzvanici bilo iz određenih redova visokih kozmičkih Sinova ili učenika koji posjećuju planet.

U sastav administrativnog kabineta glavnog guvernera ulazi dvanaest serafina, aktivnih načelnika dvanaest skupina specijalnih anđela koji djeluju kao neposredni nadljudski direktori planetarnog napretka i stabilnosti.

government along the lines of universe organization, such as separate legislative, executive, and judicial departments. The twenty-four counselors come the nearest to being the legislative branch of the planetary government. The governor general is a provisional and advisory chief executive with the veto power resident in the Most High observer. And there are no absolutely authoritative judicial powers operative on the planet — only the conciliating commissions.

114:5.2 (1254.2) A majority of the problems involving seraphim and midwayers are, by mutual consent, decided by the governor general. But except when voicing the mandates of the twenty-four counselors, his rulings are all subject to appeal to conciliating commissions, to local authorities constituted for planetary function, or even to the System Sovereign of Satania.

114:5.3 (1254.3) The absence of the corporeal staff of a Planetary Prince and the material regime of an Adamic Son and Daughter is partially compensated by the special ministry of seraphim and by the unusual services of the midway creatures. The absence of the Planetary Prince is effectively compensated by the triune presence of the archangels, the Most High observer, and the governor general.

114:5.4 (1254.4) This rather loosely organized and somewhat personally administered planetary government is more than expectedly effective because of the timesaving assistance of the archangels and their ever-ready circuit, which is so frequently utilized in planetary emergencies and administrative difficulties. Technically, the planet is still spiritually isolated in the Norlatiadek circuits, but in an emergency this handicap can now be circumvented through utilization of the archangels' circuit. Planetary isolation is, of course, of little concern to individual mortals since the pouring out of the Spirit of Truth upon all flesh nineteen hundred years ago.

114:5.5 (1254.5) Each administrative day on Urantia begins with a consultative conference, which is attended by the governor general, the planetary chief of archangels, the Most High observer, the supervising supernaphim, the chief of resident Life Carriers, and invited guests from among the high Sons of the universe or from among certain of the student visitors who may chance to be sojourning on the planet.

114:5.6 (1254.6) The direct administrative cabinet of the governor general consists of twelve seraphim, the acting chiefs of the twelve groups of special angels functioning as the immediate superhuman directors of planetary progress and stability.

6. GLAVNI SERAFINI PLANETARNOG

6. THE MASTER SERAPHIM OF PLANETARY

NADZORA

Kad je prvi guverner stigao na Urantiju (istovremeno s izlivanjem Duha Istine), on je bio u pratnji dvanaest korpusa specijalnih serafina - diplomiranih studenata Svijeta Serafina - koji su odmah dodijeljeni na određene specijalne planetarne službe. Ovi su uzvišeni anđeli poznati kao glavni serafini planetarnog nadzora koji su, osim što se nalaze pod vrhovnom kontrolom planetarnog Svevišnjeg promatrača, pod izravnom upravom glavnog domaćeg guvernera.

Tih dvanaest skupina anđela, dok djeluju pod općim nadzorom domaćeg guvernera, također neposredno odgovaraju serafinskom vijeću dvanaestorice, aktivnim načelnicima svake skupine. Ovo vijeće pored toga služi kao dobrovoljni kabinet glavnog domaćeg guvernera.

Kao planetarni šef serafina, ja predsjedavam tim vijećem serafinskih šefova, a ja sam serafinski dobrovoljac primarnog reda koji služi na Urantiji kao nasljednik nekadašnjeg šefa anđeoskog mnoštva na planetu, koji je bio zaveden Kaligastijinom pobunom.

Dvanaest korpusa glavnih serafina planetarnog nadzora djeluju na Urantiji kako slijedi:

1. Anđeli epoha. Ovo su anđeli suvremene ere, vašeg sudbenog razdoblja. Tim nebeskim služiteljima su povjereni nadzor i uprava nad poslovima svake pojedine generacije, kako se sami po sebi lako mogu uklopiti i prilagoditi mozaiku bilo kojeg doba. Korpus koji trenutno služi na Urantiji je treći koji je pripojen planetu u tekućem sudbenom razdoblju.

2. Anđeli napretka. Ovim je serafinima povjerena dužnost pokretanja evolucijskog napretka za dugog niza društvenih razdoblja. Oni promiču razvoj svojstvenih progresivnih sklonosti evolucijskih bića; oni neprestano nastoje ostvariti to što bi trebalo biti. Skupina koja je trenutno na dužnosti je druga koja je pripojena planetu.

3. Čuvari religije. Ovo su "anđeli crkvi," iskreni borci za ono što jeste i što je bilo. Oni nastoje održati ideale onoga što je preživjelo iz prošlosti radi sigurnog prijenosa moralnih vrijednosti iz jedne epohe u drugu. Oni osujećuju rad anđela napretka, dok nastoje prenijeti iz generacije u generaciju neuništive vrijednosti starih i prolaznih društvenih formi koje oni nastoje preinačiti u nove i stoga manje postojane uzorke misli i ponašanja. Ovi anđeli se zalažu za duhovne forme, ali oni nisu izvor golemog sektaštva i besmislenih

SUPERVISION

114:6.1 (1254.7) When the first governor general arrived on Urantia, concurrent with the outpouring of the Spirit of Truth, he was accompanied by twelve corps of special seraphim, Seraphington graduates, who were immediately assigned to certain special planetary services. These exalted angels are known as the master seraphim of planetary supervision and are, aside from the overcontrol of the planetary Most High observer, under the immediate direction of the resident governor general.

114:6.2 (1255.1) These twelve groups of angels, while functioning under the general supervision of the resident governor general, are immediately directed by the seraphic council of twelve, the acting chiefs of each group. This council also serves as the volunteer cabinet of the resident governor general.

114:6.3 (1255.2) As planetary chief of seraphim, I preside over this council of seraphic chiefs, and I am a volunteer supernaphim of the primary order serving on Urantia as the successor of the onetime chief of the angelic hosts of the planet who defaulted at the time of the Caligastia secession.

114:6.4 (1255.3) The twelve corps of the master seraphim of planetary supervision are functional on Urantia as follows:

114:6.5 (1255.4) 1. *The epochal angels.* These are the angels of the current age, the dispensational group. These celestial ministers are intrusted with the oversight and direction of the affairs of each generation as they are designed to fit into the mosaic of the age in which they occur. The present corps of epochal angels serving on Urantia is the third group assigned to the planet during the current dispensation.

114:6.6 (1255.5) 2. *The progress angels.* These seraphim are intrusted with the task of initiating the evolutionary progress of the successive social ages. They foster the development of the inherent progressive trend of evolutionary creatures; they labor incessantly to make things what they ought to be. The group now on duty is the second to be assigned to the planet.

114:6.7 (1255.6) 3. *The religious guardians.* These are the "angels of the churches," the earnest contenders for that which is and has been. They endeavor to maintain the ideals of that which has survived for the sake of the safe transit of moral values from one epoch to another. They are the checkmates of the angels of progress, all the while seeking to translate from one generation to another the imperishable values of the old and passing forms into the new and therefore less stabilized patterns of thought and conduct. These

spornih podjela među tobožnjim vjernicima. Korpus koji trenutno djeluje na Urantiji peti je po redu na toj dužnosti.

4. Anđeli nacionalnog života. Ovo su "anđeli truba," upravitelji političkih predstava nacionalnog života Urantije. Skupina koja danas služi u kontroli međunarodnih odnosa je četvrti korpus u toj ulozi na planetu. Služba ovog serafinskog odjela osobito omogućuje da "Svevišnji vladaju u kraljevstvima ljudi."

5. Anđeli rasa. To su oni koji rade na očuvanju evolucijskih rasa vremena, neovisno o njihovoj političkoj pripadnosti i religioznoj orijentaciji. Na Urantiji postoje ostaci devet ljudskih rasa koje su pomiješane i kombinirane u današnjim ljudima. Ovi serafini su blisko povezani sa službom povjerenika rasnih pitanja, a na Urantiji trenutno djeluje izvorni korpus koji je pripojen planetu nedugo nakon Duhova.

6. Anđeli budućnosti. Ovo su anđeli budućih nagovještaja, koji prognoziraju buduća razdoblja i planiraju ostvarenje boljih događaja novog i naprednijeg sudbenog razdoblja; oni su arhitekti novih epoha. Skupina koja je sada na planeti služi u toj ulozi od početka suvremenog sudbenog razdoblja.

7. Anđeli prosvjetljenja. Urantija danas uživa pomoć trećeg serafinskog korpusa koji je posvećen unaprijeđenju planetarnog obrazovanja. Ovi anđeli rade na mentalnoj i moralnoj obuci individua, obitelji, grupa, škola, društvenih zajednica, nacija i cijelih rasa.

8. Anđeli zdravstva. Ovi su serafinski služitelji pripojeni u pomoć tih smrtnih utjecaja posvećenih promociji zdravlja i prevenciji bolesti. Ovaj korpus je šesti po redu od početka ovog sudbenog razdoblja.

9. Serafini obiteljskog života. Urantija uživa službu pete skupine anđeoskih služitelja koja je posvećena očuvanju i unaprijeđenju doma - osnovne institucije ljudske civilizacije.

10. Anđeli industrije. Ova serafinska grupa radi na unaprijeđenju industrijskog razvoja i poboljšanju ekonomskih uvjeta među narodima Urantije. Ovaj je korpus sedam puta smijenjen od Mihaelovog darivanja.

11. Anđeli razonode. Ovo su serafini koji potiču vrijednosti igre, humora i odmora. Oni

angels do contend for spiritual forms, but they are not the source of ultrasectarianism and meaningless controversial divisions of professed religionists. The corps now functioning on Urantia is the fifth thus to serve.

114:6.8 (1255.7) 4. *The angels of nation life.* These are the "angels of the trumpets," directors of the political performances of Urantia national life. The group now functioning in the overcontrol of international relations is the fourth corps to serve on the planet. It is particularly through the ministry of this seraphic division that "the Most Highs rule in the kingdoms of men."

114:6.9 (1255.8) 5. *The angels of the races.* Those who work for the conservation of the evolutionary races of time, regardless of their political entanglements and religious groupings. On Urantia there are remnants of nine human races which have commingled and combined into the people of modern times. These seraphim are closely associated with the ministry of the race commissioners, and the group now on Urantia is the original corps assigned to the planet soon after the day of Pentecost.

114:6.10 (1255.9) 6. *The angels of the future.* These are the projection angels, who forecast a future age and plan for the realization of the better things of a new and advancing dispensation; they are the architects of the successive eras. The group now on the planet has thus functioned since the beginning of the current dispensation.

114:6.11 (1256.1) 7. *The angels of enlightenment.* Urantia is now receiving the help of the third corps of seraphim dedicated to the fostering of planetary education. These angels are occupied with mental and moral training as it concerns individuals, families, groups, schools, communities, nations, and whole races.

114:6.12 (1256.2) 8. *The angels of health.* These are the seraphic ministers assigned to the assistance of those mortal agencies dedicated to the promotion of health and the prevention of disease. The present corps is the sixth group to serve during this dispensation.

114:6.13 (1256.3) 9. *The home seraphim.* Urantia now enjoys the services of the fifth group of angelic ministers dedicated to the preservation and advancement of the home, the basic institution of human civilization.

114:6.14 (1256.4) 10. *The angels of industry.* This seraphic group is concerned with fostering industrial development and improving economic conditions among the Urantia peoples. This corps has been seven times changed since the bestowal of Michael.

114:6.15 (1256.5) 11. *The angels of diversion.* These are the seraphim who foster the values of play,

neprestano nastoje unaprijediti čovjekovu rekreacijsku razonodu, čime promiču korisnije korištenja slobodnog vremena. Na Urantiji trenutno služi treći takav korpus.

12. Anđeli nadljudske službe. Ovo su anđeli anđela, serafini koji su raspoređeni u službu svim drugim nadljudskim planetarnim bićima privremenog ili stalnog smještaja na planetu. Ovaj je korpus služio od početka suvremenog sudbenog razdoblja.

Kad se ove glavne serafinske skupine razidu u mišljenju u pitanjima planetarnih postupaka i procedura, glavni guverner obično rješava njihove sporove, a oni mogu podnijeti tužbu na njegove odluke ovisno o naravi i ozbiljnosti pitanja pod nesporazumom.

Ni jedna od ovih anđeoskih skupina nema izravnu i proizvoljnu kontrolu nad domenama svojeg djelovanja. One ne mogu u potpunosti kontrolirati poslove svojih područja, ali imaju i koriste moć manipuliranja planetarnih uvjeta i uz njih vezanih okolnosti kako bi pozitivno utjecali na sfere ljudske aktivnosti koje su im povjerene na dužnost.

Glavni serafini planetarnog nadzora koriste mnoge utjecaje pri sprovedbi svojih misija. Oni djeluju kao idejni klirinški zavodi, fokalizatori uma i predlagači projekata. Dok nisu u stanju unijeti nove i više koncepte u ljudske umove, oni često nastoje osnažiti neki viši ideal koji se već pojavio u ljudskom intelektu.

No, osim tih mnogobrojnih sredstava pozitivnog djelovanja, glavni serafini nastoje zaštititi planetarni napredak od ozbiljnih opasnosti mobiliziranjem, obukom i održavanjem rezervnog korpusa sudbine. Glavna funkcija tih rezervista je osiguranje od sloma evolucijskog napretka; oni su sredstva kojima nebeske sile zaštićuju svijet od iznenađenja; oni su jamstva protiv katastrofe.

7. REZERVNI KORPUS SUDBINE

Rezervni korpus sudbine se sastoji od muškaraca i žena koji žive na Urantiji, a koji su primljeni u posebnu službu upravitelja svjetskih poslova. U ovaj korpus ulaze muškarci i žene svih generacija koje su svjetski upravitelji duha odabrali da pomognu u darivanju milosti i mudrosti djeci vremena na evolucijskim svjetovima. Smrtnici koji su obdareni voljom obično počinju sudjelovati u vezivnom ostvarenju programa uspona čim se pokažu vrijednima povjerenja i sposobnim za

humor, and rest. They ever seek to uplift man's recreational diversions and thus to promote the more profitable utilization of human leisure. The present corps is the third of that order to minister on Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *The angels of superhuman ministry.* These are the angels of the angels, those seraphim who are assigned to the ministry of all other superhuman life on the planet, temporary or permanent. This corps has served since the beginning of the current dispensation.

114:6.17 (1256.7) When these groups of master seraphim disagree in matters of planetary policy or procedure, their differences are usually composed by the governor general, but all his rulings are subject to appeal in accordance with the nature and gravity of the issues involved in the disagreement.

114:6.18 (1256.8) None of these angelic groups exercise direct or arbitrary control over the domains of their assignment. They cannot fully control the affairs of their respective realms of action, but they can and do so manipulate planetary conditions and so associate circumstances as favorably to influence the spheres of human activity to which they are attached.

114:6.19 (1256.9) The master seraphim of planetary supervision utilize many agencies for the prosecution of their missions. They function as ideational clearinghouses, mind focalizers, and project promoters. While unable to inject new and higher conceptions into human minds, they often act to intensify some higher ideal which has already appeared within a human intellect.

114:6.20 (1256.10) But aside from these many means of positive action, the master seraphim insure planetary progress against vital jeopardy through the mobilization, training, and maintenance of the reserve corps of destiny. The chief function of these reservists is to insure against breakdown of evolutionary progress; they are the provisions which the celestial forces have made against surprise; they are the guarantees against disaster.

7. THE RESERVE CORPS OF DESTINY

114:7.1 (1257.1) The reserve corps of destiny consists of living men and women who have been admitted to the special service of the superhuman administration of world affairs. This corps is made up of the men and women of each generation who are chosen by the spirit directors of the realm to assist in the conduct of the ministry of mercy and wisdom to the children of time on the evolutionary worlds. It is the general practice in the conduct of the affairs of the ascension plans to begin this

preuzimanje takvih odgovornosti. U skladu s tim, čim se ovi muškarci i žene pojave na pozornici vremenskih aktivnosti s dovoljnim mentalnim sposobnostima, odgovarajućim moralnim statusom i neophodnom duhovnosti, oni se vrlo brzo dodjeljuju odgovarajućim nebeskim skupinama planetarnih ličnosti kao ljudski veznici, smrtni pomoćnici.

Po odabiru i postavci ljudskih bića na položaj zaštitnika planetarne sudbine, kad postanu centralnim sudionicima u planovima svjetskih administrativnih upravitelja, planetarni starješina serafina potvrđuje njihovu privremenu povezanost sa serafinskim korpusom i imenuje osobnog čuvara sudbine koji s njima služi. Svi rezervisti imaju samosvjesne Ispravljače, a većina njih djeluje u višim kozmičkim krugovima intelektualnog postignuća i duhovnog ostvarenja.

Planetarni smrtnici su odabrani za službu u rezervnom korpusu sudbine naseljenih svjetova zbog:

1. Naročite sposobnosti da potajno prime obuku za brojne eventualne hitne misije u izvršenju različitih svjetskih aktivnosti.

2. Svesrdnoj predanosti nekom posebnom društvenom, ekonomskom, političkom, duhovnom ili drugom cilju, kao i njihovoj spremnosti da služe bez ljudskih priznanja i nagrada.

3. Posjedovanju izuzetno svestranih Misaonih Ispravljača koji su često stekli iskustva prije dolaska na Urantiju u nošenju s planetarnim teškoćama i prijetećim svjetskim krizama.

Svaki odjel planetarne nebeske službe ima vezu s jednim vezivnim korpusom ovih smrtnika sudbine. Prosječan naseljeni svijet ima sedamdeset zasebnih korpusa sudbine koji su blisko povezani s nadljudskim bićima koja upravljaju svjetskim poslovima. Na Urantiji postoji dvanaest rezervnih korpusa sudbine, jedan za svaku planetarnu skupinu serafinskog nadzora.

U dvanaest rezervnih skupina sudbine koji djeluju na Urantiji ulaze planetarni smrtnici koji su pripremljeni za brojne centralne svjetske položaje i koji su svakog časa pripravi djelovati u slučaju planetarne krize. Ovaj združeni korpus trenutno broji 962 osobe. Najmanji korpus ima 41- og, a najveći 172 člana. S izuzetkom desetak kontaktnih ličnosti, članovi ove jedinstvene grupe su u potpunosti nesvjesni njihove pripreme za eventualno sudjelovanje u određenim planetarnim krizama. Ove smrtnike odabiru njihovi budući korpusi, a oni su tako obučeni i uvježbani u dubokom umu kombiniranom tehnikom Misaonog

liaison utilization of mortal will creatures immediately they are competent and trustworthy to assume such responsibilities. Accordingly, as soon as men and women appear on the stage of temporal action with sufficient mental capacity, adequate moral status, and requisite spirituality, they are quickly assigned to the appropriate celestial group of planetary personalities as human liaisons, mortal assistants.

114:7.2 (1257.2) When human beings are chosen as protectors of planetary destiny, when they become pivotal individuals in the plans which the world administrators are prosecuting, at that time the planetary chief of seraphim confirms their temporal attachment to the seraphic corps and appoints personal destiny guardians to serve with these mortal reservists. All reservists have self-conscious Adjusters, and most of them function in the higher cosmic circles of intellectual achievement and spiritual attainment.

114:7.3 (1257.3) Mortals of the realm are chosen for service in the reserve corps of destiny on the inhabited worlds because of:

- 114:7.4 (1257.4) 1. Special capacity for being secretly rehearsed for numerous possible emergency missions in the conduct of various activities of world affairs.

- 114:7.5 (1257.5) 2. Wholehearted dedication to some special social, economic, political, spiritual, or other cause, coupled with willingness to serve without human recognition and rewards.

- 114:7.6 (1257.6) 3. The possession of a Thought Adjuster of extraordinary versatility and probable pre-Urantia experience in coping with planetary difficulties and contending with impending world emergency situations.

114:7.7 (1257.7) Each division of planetary celestial service is entitled to a liaison corps of these mortals of destiny standing. The average inhabited world employs seventy separate corps of destiny, which are intimately connected with the superhuman current conduct of world affairs. On Urantia there are twelve reserve corps of destiny, one for each of the planetary groups of seraphic supervision.

114:7.8 (1257.8) The twelve groups of Urantia destiny reservists are composed of mortal inhabitants of the sphere who have been rehearsed for numerous crucial positions on earth and are held in readiness to act in possible planetary emergencies. This combined corps now consists of 962 persons. The smallest corps numbers 41 and the largest 172. With the exception of less than a score of contact personalities, the members of this unique group are wholly unconscious of their preparation for possible function in certain planetary crises. These mortal reservists are chosen by the corps to which they

Ispravljачa i serafinskog čuvara. Brojne druge nebeske ličnosti često sudjeluju u ovoj nesvjesnoj obuci, a srednja bića izvršavaju bitne i neizostavne aktivnosti u cijeloj ovoj specijalnoj pripremi.

Na mnogim svjetovima, bolje prilagođena sekundarna srednja bića su u stanju postići različite stupnjeve kontakta s Misaonim Ispravljачima određenih prikladno građenih smrtnika vještim prodorom u um u kojem ovaj Ispravljач živi. (Ova su se otkrivenja materijalizirala na engleskom jeziku Urantije upravo zahvaljujući tako povoljnom spoju kozmičkih prilagođenja.) Takvi potencijalni kontaktni smrtnici evolucijskih svjetova postaju mobilizirani u brojne rezervne korpuse i u određenoj se mjeri može reći da se upravo kroz ove manje grupe dalekovidnih ličnosti ostvaruje napredak duhovne civilizacije i da upravo zahvaljujući njima Svevišnji mogu vladati u kraljevstvima ljudi. Muškarci i žene koji pripadaju ovom rezervnom korpusu sudbine postižu određenu mjeru kontakta sa svojim Ispravljачima upravo ovim posredničkim djelovanjem srednjih bića; ali ovi rezervisti obično nisu poznati kao takvi u krugu svojih bližnjih, osim u onim rijetkim društvenim situacijama i duhovnim krizama u kojima ti rezervisti nastoje spriječiti raspad evolucijske kulture ili nestanak svjetla živuće istine. Na Urantiji se ovi rezervisti sudbine rijetko mogu naći na stranicama knjiga ljudske povijesti.

Rezervisti nesvjesno rade na očuvanju bitnih planetarnih podataka. Mnogo puta, prilikom smrti jednog rezerviste, dolazi do prijenosa bitnih podataka iz uma umirućeg rezerviste u um njegovog mlađeg nasljednika spoj enim djelovanjem dva Misaona Ispravljачa. Ispravljачi nesumnjivo djeluju na mnoge druge nama nepoznate načine u ovom rezervnom korpusu.

Premda rezervni korpus sudbine koji djeluje na Urantiji nema stalnog poglavara, on ima stalna vijeća koja tvore njegovu upravnu organizaciju. Ona se sastoje od sudbenog vijeća, povijesnog vijeća, vijeća političkog suvereniteta i mnogih drugih. S vremena na vrijeme i ovisno o svojoj korpusnoj organizaciji, ovi permanentni rezervni korpusi posvećeni određenim specijalnim aktivnostima odabiru određene smrtnike za svoje naslovne (smrtnе) poglavare. Status takvih rezervnih poglavara obično ima privremeno trajanje od par sati, ograničeno na ostvarenje nekog pojedinačnog zadatka.

Rezervni korpus Urantije je imao najbrojnije članstvo u doba adamita i andita, neprestano opadajući kako se ljubičasta krv sve više miješala

are respectively attached and are likewise trained and rehearsed in the deep mind by the combined technique of Thought Adjuster and seraphic guardian ministry. Many times numerous other celestial personalities participate in this unconscious training, and in all this special preparation the midwayers perform valuable and indispensable services.

114:7.9 (1258.1) On many worlds the better adapted secondary midway creatures are able to attain varying degrees of contact with the Thought Adjusters of certain favorably constituted mortals through the skillful penetration of the minds of the latters' indwelling. (And it was by just such a fortuitous combination of cosmic adjustments that these revelations were materialized in the English language on Urantia.) Such potential contact mortals of the evolutionary worlds are mobilized in the numerous reserve corps, and it is, to a certain extent, through these small groups of forward-looking personalities that spiritual civilization is advanced and the Most Highs are able to rule in the kingdoms of men. The men and women of these reserve corps of destiny thus have various degrees of contact with their Adjusters through the intervening ministry of the midway creatures; but these same mortals are little known to their fellows except in those rare social emergencies and spiritual exigencies wherein these reserve personalities function for the prevention of the breakdown of evolutionary culture or the extinction of the light of living truth. On Urantia these reservists of destiny have seldom been emblazoned on the pages of human history.

114:7.10 (1258.2) The reservists unconsciously act as conservators of essential planetary information. Many times, upon the death of a reservist, a transfer of certain vital data from the mind of the dying reservist to a younger successor is made by a liaison of the two Thought Adjusters. The Adjusters undoubtedly function in many other ways unknown to us, in connection with these reserve corps.

114:7.11 (1258.3) On Urantia the reserve corps of destiny, though having no permanent head, does have its own permanent councils which constitute its governing organization. These embrace the judiciary council, the historicity council, the council on political sovereignty, and many others. From time to time, in accordance with the corps organization, titular (mortal) heads of the whole reserve corps have been commissioned by these permanent councils for specific function. The tenure of such reservist chiefs is usually a matter of a few hours' duration, being limited to the accomplishment of some specific task at hand.

114:7.12 (1258.4) The Urantia reserve corps had its largest membership in the days of the Adamites and Andites, steadily declining with the dilution of

s drugim rasama i dostižući najnižu razinu u vrijeme Duhova, nakon čega je članstvo ovog rezervnog korpusa postupno počelo rasti.

(Kozmički rezervni korpus žitelja Urantije koji su svjesni svog kozmičkog državljanstva trenutno broji više od tisuću članova čiji uvid u kozmičku pripadnost daleko nadilazi domene njihovog svijeta, premda mi nije dopušteno obznaniti stvarnu narav funkcije ove jedinstvene grupe živih ljudskih bića.)

Smrtnici Urantije ne trebaju dopustiti djelomičnu duhovnu izolaciju njihovog svijeta od određenih krugova lokalnog svemira da ih navede na misao da im je svemir okrenuo leđa ili da su neka odbačena planetarna siročad. Na planetu je operativan vrlo jasan i učinkovit nadljudski nadzor nad svjetskim poslovima i ljudskim sudbinama.

No, istina je da vi, u najboljem slučaju, možete imati tek nejasnu predodžbu o idealnoj planetarnoj vladi. Od ranih vremena Planetarnog Kneza, Urantija je patila od pobačaja božanskog plana svjetskog rasta i rasnog razvoja. Nad odanim žiteljima satanijskih svjetova ne djeluje uprava kakva postoji na Urantiji. Ipak, u usporedbi s drugim izoliranim svjetovima, vaše planetarne vlade nisu toliko nazadne; samo jedan ili dva svijeta su gori od vašeg, nekoliko ih je nešto boljih, dok na većini ostalih svjetova vladaju više ili manje jednake okolnosti.

Čini se da nitko u cijelom lokalnom svemiru ne zna kad će doći kraj nepostojanosti statusa planetarne administracije. U Nebadonu, Melkizedeci su skloni mišljenju da može doći do vrlo malo promjene u planetarnoj upravi i administraciji do Mihaelovog drugog osobnog dolaska na Urantiju. Bez sumnje u ovom trenutku, ako ne i prije, nesumnjivo će nastupiti značajne promjene u planetarnoj upravi. Ali nitko nije u stanju predočiti kakva će biti narav tih promjena u svjetskoj administraciji. Ne postoji presedan sličnom događaju u cijeloj povijesti naseljenih svjetova svemira Nebadona. Među mnogim teško shvatljivim stvarima u vezi buduće uprave nad Urantijom, istaknuto je pitanje lokacije planetarnog kruga i odjeljnog sjedišta arhanđela.

Kozmička vijeća nisu zaboravila vaš izolirani svijet. Urantija nije kozmičko siroče stigmatizirano grijehom koje je izgubilo božansku zaštitu zbog planetarne pobune. Od Uverse do Svijeta Spasenja, pa čak i do Jeruzema, Havone i Raja, svi znaju gdje se nalazimo; a vi smrtnici koji trenutno živite na Urantiji uživate jednako brižnu i odanu zaštitu kao da vaš svijet nije posvjedočio izdaju nevjernog Planetarnog Kneza - pa čak i više. Zauvijek je istina da "sam vas Otac voli."

the violet blood and reaching its low point around the time of Pentecost, since which time reserve corps membership has steadily increased.

114:7.13 (1258.5) (The cosmic reserve corps of universe-conscious citizens on Urantia now numbers over one thousand mortals whose insight of cosmic citizenship far transcends the sphere of their terrestrial abode, but I am forbidden to reveal the real nature of the function of this unique group of living human beings.)

114:7.14 (1258.6) Urantia mortals should not allow the comparative spiritual isolation of their world from certain of the local universe circuits to produce a feeling of cosmic desertion or planetary orphanage. There is operative on the planet a very definite and effective superhuman supervision of world affairs and human destinies.

114:7.15 (1258.7) But it is true that you can have, at best, only a meager idea of an ideal planetary government. Since the early times of the Planetary Prince, Urantia has suffered from the miscarriage of the divine plan of world growth and racial development. The loyal inhabited worlds of Satania are not governed as is Urantia. Nevertheless, compared with the other isolated worlds, your planetary governments have not been so inferior; only one or two worlds may be said to be worse, and a few may be slightly better, but the majority are on a plane of equality with you.

114:7.16 (1259.1) No one in the local universe seems to know when the unsettled status of the planetary administration will terminate. The Nebadon Melchizedeks are inclined to the opinion that little change will occur in the planetary government and administration until Michael's second personal arrival on Urantia. Undoubtedly at this time, if not before, sweeping changes will be effected in planetary management. But as to the nature of such modifications of world administration, no one seems to be able even to conjecture. There is no precedent for such an episode in all the history of the inhabited worlds of the universe of Nebadon. Among the many things difficult to understand concerning the future government of Urantia, a prominent one is the location on the planet of a circuit and divisional headquarters of the archangels.

114:7.17 (1259.2) Your isolated world is not forgotten in the counsels of the universe. Urantia is not a cosmic orphan stigmatized by sin and shut away from divine watchcare by rebellion. From Uversa to Salvington and on down to Jerusem, even in Havona and on Paradise, they all know we are here; and you mortals now dwelling on Urantia are just as lovingly cherished and just as faithfully watched over as if the sphere had never been betrayed by a faithless Planetary Prince, even more so. It is eternally true, "the Father himself loves you."

[Predstavio Šef Serafina koji boravi na Urantiji.] ^{114:7.18 (1259.3)} [Presented by the Chief of Seraphim stationed on Urantia.]

POGLAVLJE 115. VRHOVNO BIĆE

⇨ 114

Knjiga Urantije

116 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 115 VRHOVNO BIĆE

Sekcije

Uvod

1. RELATIVNOST KONCEPTUALNIH OKVIRA
2. APSOLUTNA OSNOVA VRHOVNOSTI
3. IZVORNO, AKTUALNO I POTENCIJALNO
4. IZVORI VRHUNSKE STVARNOSTI
5. ODNOS VRHOVNOG PREMA RAJSKOM TROJSTVU
6. ODNOS VRHOVNOG PREMA TROJSTVENIM SAVEZIMA
7. NARAV VRHOVNOG

PAPER 115 THE SUPREME BEING

SECTIONS

Introduction

1. Relativity of Concept Frames
2. The Absolute Basis for Supremacy
3. Original, Actual, and Potential
4. Sources of Supreme Reality
5. Relation of the Supreme to the Paradise Trinity
6. Relation of the Supreme to the Triodities
7. The Nature of the Supreme

Uvod

KAD je riječ o Ocu Svih, divno je biti njegov sin. Kad je riječ o Vrhovnom Biću, dostignuće je preduvjet statusu - čovjek mora postići nešto kao i biti nešto.

INTRODUCTION

115:0.1 (1260.1) WITH God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status — one must do something as well as be something.

1. RELATIVNOST KONCEPTUALNIH OKVIRA

Svi bi djelomični, nepotpuni i evoluirajući intelekti bili bespomoćni u glavnom svemiru, ne bi mogli formirati prvi racionalni misaoni uzorak, da nije urođene sposobnosti uma - visokog i niskog - da formira kozmički okvir u kojem će razmišljati. Ako um ne može dokučiti zaključke, ako ne može prodrijeti do pravih izvora, on će bez iznimke postulirati zaključke i izmisliti izvore kako bi stvorio način logične misli u okviru ovih postulata koje sam stvara. I dok su takvi kozmički misaoni okviri stvorenog bića neophodni za racionalne intelektualne operacije, oni su bez iznimke u

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

115:1.1 (1260.2) Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a *universe frame* in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual

manjoj ili većoj mjeri pogrešni.

Konceptualni okviri svemira su samo relativno istiniti; oni su korisna skela čije mjesto na kraju moraju zauzeti proširenja rastućeg kozmičkog shvaćanja. Razumijevanja istine, ljepote i dobrote, kao i moralnosti, etike, dužnosti, ljubavi, božanstvenosti, porijekla, egzistencije, nauma, sudbine, vremena, prostora, pa čak i Božanstva - su samo relativno istinita. Bog je mnogo, mnogo više od Oca, ali Otac je čovjekov najviši koncept Boga; ipak, nakon što na Orvontonu, Havoni i Raju primite koncepcije Božanstva koje nadilaze vaše smrtno spoznaje, lakše ćete shvatiti prikaz odnosa Stvoritelja i stvorenog bića kao odnosa Oca i Sina. Čovjek mora misliti u okvirima smrtnog svemira, ali to ne znači da on ne može zamisliti druge i više misaone okvire.

Kako bi olakšali smrtno shvaćanje svemira nad svemirima, označili smo tri različite razine kozmičke stvarnosti kao konačnu, apsonitnu i apsolutnu. Od njih je samo apsolut bezuvjetno vječan, istinski egzistencijalan. Apsomitna i konačna razina su derivacije, modifikacije, ograničenja i razijeđenja izvorne i praiskonske apsolutne stvarnosti beskonačnosti.

Oblasti konačnog postoje zahvaljujući vječnom naumu Boga. Konačna stvorena bića, visoka i niska, imaju i koriste moć predlaganja teorija o važnosti konačnog ukozmičkog organizaciji, ali na koncu konačno postoji zato što je to Božja volja. Svemir je neobjašnjiv i konačno biće ne može racionalno objasniti vlastitu individualnu egzistenciju, izuzev ako se pozove na apriora djela i prijestojeću volju predaka - Stvoritelja ili roditelja.

2. APSOLUTNA OSNOVA VRHOVNOSTI

Sa egzistencijalnog stajališta, ništa novo se ne može dogoditi u galaksijama, kako je upotpunjenje beskonačnosti u JA JESAM vječno prisutno u sedam Apsoluta, funkcionalno povezano u trojedinstvima i prenosivo povezano u trojstvenim savezima. No, činjenica da je beskonačnost egzistencijalno prisutna u tim apsolutnim vezama ni na koji način ne čini nemogućim ostvarenje novih kozmičkih iskustvenih stvarnosti. Sa stanovišta konačnog stvorenog bića, beskonačnost sadrži mnogo toga što je potencijalno, što je stvar buduće mogućnosti prije nego sadašnje aktualnosti.

Vrijednost je jedinstvena komponenta u kozmičkoj stvarnosti. Mi ne shvaćamo kako je moguće uvećati vrijednost bilo čega što je

operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

115:1.2 (1260.3) Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

115:1.3 (1260.4) In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

115:1.4 (1260.5) The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

115:2.1 (1261.1) From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmutively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

115:2.2 (1261.2) Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be

beskonačno i božansko. No, mi otkrivamo da se *značenja* mogu izmijeniti, ako ne i uvećati, i u odnosima beskonačnog Božanstva. U iskustvenim svemirima, čak i božanske vrijednosti rastu kao aktualnosti s uvećanim shvaćanjem značenja stvanosti.

Čini se da je cijeli program kozmičke tvorevine i evolucije na svim iskustvenim razinama stvar preobrazbe potencijalnosti u aktualnosti; i ova se preobrazba jednako odnosi na područja prostorne potencije, umne potencije i potencije duha.

Metoda kojom se kozmičke mogućnosti naočigled dovode u aktualnu egzistenciju varira od razine do razine, kao iskustvena evolucija u konačnom i kao iskustveno pojavljivanje u apsonitnom. Egzistencijalna beskonačnost je istinski bezuvjetna u sveobuhvatnosti, a sama ova sveobuhvatnost neminovno obuhvaća čak i mogućnost za konačno evolucijsko doživljavanje iskustva. Mogućnost takvog iskustvenog rasta postaje kozmičkom aktualnošću kroz trojstveni savez odnosa u i na Vrhovnom.

3. IZVORNO, AKTUALNO I POTENCIJALNO

Apsolutni kozmos je konceptualno bez granica; definirati opseg i narav ove prvotne stvarnosti znači staviti kvalifikacije na beskonačnost i razrijediti čisti koncept vječnosti. Ideja beskonačno-vječnog, vječno-beskonačnog, je bezuvjetna po mjeri i apsolutna po činjenici. Nema jezika u prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti Urantije koji može adekvatno opisati stvarnost beskonačnosti ili beskonačnost stvarnosti. Čovjek - konačno stvoreno biće u beskonačnom svemiru - mora se zadovoljiti iskrivljenim spoznajama i razvodnjenim koncepcijama te neograničene, beskrajne egzistencije bez početka i svršetka koja je izvan njegove sposobnosti shvaćanja.

Um se nikada ne može nadati da će shvatiti koncepciju apsoluta ako prvo ne pokuša razbiti jedinstvo takve stvarnosti. Um ujedinjuje sve različitosti, ali u nedostaku takvih različitosti on ne nalazi osnovu na kojoj će pokušati formirati razumljive ideje.

Čovjek je primoran segmentirati beskonačnost prije nego pokuša shvatiti njezinu praiskonsku nepomičnost. U beskonačnosti postoji jedinstvo koje je izraženo u ovim poglavljima kao JA JESAM - prva pretpostavka uma stvorenog bića. Ali stvoreno biće nikad ne može razumjeti kako to jedinstvo može postati dualnost, trojedinstvo i raznolikost dok istovremeno ostaje bezuvjetno jedinstvo. Čovjek nailazi na sličan problem u razmatranju nepodijeljenog Božanstva Trojstva uporedo s

increased. But we discover that *meanings* can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

115:2.3 (1261.3) The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

115:2.4 (1261.4) The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

115:3.1 (1261.5) The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

115:3.2 (1261.6) Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

115:3.3 (1261.7) The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM — the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

pluralnom personifikacijom Boga.

Čovjekova velika udaljenost od beskonačnosti je jedini razlog zašto se ovaj koncept izražava kao jedna riječ. Dok je beskonačnost u jednu ruku JEDINSTVO, ona je u drugu ruku RAZNOLIKOST bez konca i ograničenja. Prema spoznaji konačnih inteligencija, beskonačnost je najveći paradoks filozofije kao i konačne metafizike stvorenih bića. Iako u činu obožavanja čovjekova duhovna narav teži Ocu koji je beskonačan, čovjekov intelektualni kapacitet shvaćanja je iscrpljen spoznajom najviše predstave Vrhovnog Bića. Iznad Vrhovnog, koncepti su sve bezimeniji; sve manje i manje označavaju stvarnost; sve više i više postaju projekcija konačnog razumijevanja stvorenog bića usmjerena prema onome što nadilazi konačno.

Jedna bitna koncepcija apsolutne razine podrazumijeva postulat triju faza:

1. *Izvorne*. Bezuvjetni koncept Prvog Izvora i Centra - izvorno ispoljenje JA JESAM od kojeg potiče sva stvarnost.

2. *Aktualne*. Unija triju Apsoluta aktualnosti - Drugog, Trećeg i Rajskog Izvora i Centra. Ovaj trojstveni savez Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i Rajskog Otoka predstavlja aktualno otkrivenje izvornosti Prvog Izvora i Centra.

3. *Potencijalne*. Unija triju Apsoluta potencijalnosti - Božanstva Apsoluta, Bezuvjetnog Apsoluta i Sveopćeg Apsoluta. Ovaj trojstveni savez egzistencijalne potencijalnosti tvori potencijalno otkrivenje izvornosti Prvog Izvora i Centra.

Međupovezanost Izvornog, Aktualnog i Potencijalnog stvara napetosti unutar beskonačnosti koje omogućuju cjelokupni kozmički rast; a rast je narav Sedmostrukog, Vrhovnog i Krajnjeg.

U vezi koja vlada između Božanstva Apsoluta, Sveopćeg Apsoluta i Bezuvjetnog Apsoluta, potencijalnost je apsolutna, dok se aktualnost pojavljuje; u vezi koja vlada između Drugog, Trećeg i Rajskog Izvora i Centra, aktualnost je apsolutna, dok se potencijalnost pojavljuje; u izvornosti Prvog Izvora i Centra, ne možemo reći da bilo aktualnost ili potencijalnost postoji ili je u nastajanju - *Otac jeste*.

Sa stanovišta vremena, Aktualno je to što je bilo i što jeste; Potencijalno je to što postaje i što će biti; Izvorno je to što jeste. Sa stanovišta vječnosti, razlika između Izvornog, Aktualnog i Potencijalnog nije tako očita. Ove se trojedine osobine ne mogu tako lako opaziti na razinama Raja i vječnosti. U vječnosti sve jeste - samo se još nije očitovalo u vremenu i prostoru.

115:3.4 (1262.1) It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

115:3.5 (1262.2) One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

115:3.6 (1262.3) 1. *The Original*. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

115:3.7 (1262.4) 2. *The Actual*. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.8 (1262.5) 3. *The Potential*. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

115:3.9 (1262.6) The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

115:3.10 (1262.7) In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent — *the Father is*.

115:3.11 (1262.8) From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is — only has all not yet been revealed

Sa stanovišta stvorenog bića, aktualnost je supstanca, potencijalnost je sposobnost. Aktualnost postoji u unutrašnjosti i iz nje se širi u perifernu beskonačnost; potencijalnost se kreće prema unutra od periferne beskonačnosti i konvergira u središtu svega. Izvornost je to što prvo dovodi u postojanje, a zatim uravnotežuje dualne kretanje kružne preobrazbe stvarnosti od potencijalnog do aktualnog, kao i potencijaliziranje postojećih aktualnosti.

Tri Apsoluta potencijalnosti djeluju na čisto vječnoj razini kozmosa, stoga nikada ne funkcioniraju kao takvi na podapsolutnim razinama. Na silaznim razinama stvarnosti, trojstveni savez potencijalnosti se ispoljava s Krajnjim i nad Vrhovnim. Moguće je da se potencijal ne uspije aktualizirati u vremenu u odnosu na neki dio na nekoj podapsolutnoj razini, ali nikada u odnosu na skupinu. Na koncu, Božja volja ne mora prevladati u odnosu na pojedinca, ali uvijek prevladava u odnosu na cijelo.

U trojstvenom savezu aktualnosti kozmički elementi postojanja imaju svoje središte; bilo da se radi o duhu, umu ili energiji, svi imaju za centar Sina, Duha i Raj. Ličnost duha-Sina je glavni uzorak za sve ličnosti širom svih svemira. Supstanca Rajskog Otoka je glavni uzorak, Havona je njegovo savršeno otkrivenje, dok su nadsvemiri njegovo usavršavajuće otkrivenje. Združeni Činitelj je u jedno te isto vrijeme umna aktivacija kozmičke energije, konceptualizacija nauma duha i integracija matematičkih uzroka i posljedica materijalnih razina s naumima volje i motivima duhovne razine. U konačnim svemirima i u odnosu na njih, Sin, Duh i Raj djeluju u Krajnjem i nad istim kako je ovaj uvjetovan i ograničen u Vrhovnom.

Aktualnost (Božanstva) je ono za čim čovjek traga u svom usponu prema Raju. Potencijalnost (ljudske božanstvenosti) je ono što čovjek evolucijski razvija u toj potrazi. Izvorno je ono što omogućuje suživot i integraciju aktualnog čovjeka, potencijalnog čovjeka i vječnog čovjeka.

Konačna kozmička dinamika se tiče neprekidnog prenošenja stvarnosti od potencijalnosti u aktualnost. U teoriji, može doći do kraja ove metamorfoze, ali u stvari, to nije moguće jer su Potencijalno kao i Aktualno uključeni u krug Izvornog (JA JESAM) i zbog tog poistovjećenja zauvijek je nemoguće ograničiti razvojno napredovanje svemira. Što god se poistovječuje s JA JESAM ne može doživjeti završetak napredovanja, kako je aktualnost potencijala JA JESAM apsolutna, dok je potencijalnost aktuala JA JESAM također apsolutna. Aktuali će uvijek otvarati nove puteve za

in time and space.

^{115:3.12 (1262.9)} From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

^{115:3.13 (1262.10)} The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

^{115:3.14 (1263.1)} It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

^{115:3.15 (1263.2)} Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

^{115:3.16 (1263.3)} The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircuited in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up

ostvarenje dotad nemogućih potencijala - svaka ljudska odluka ne samo što aktualizira novu stvarnost u ljudskom iskustvu, već također otvara put novoj sposobnosti za ljudski rast. Kao što odrastao čovjek živi u svakom djetetu, tako morontija progresor živi u svakom zreom čovjeku koji poznaje Boga.

Nikada ne može doći do zastoja u rastu u sveukupnosti kozmosa budući da je osnova za rast - apsolutni aktuali - bezuvjetna i budući da su mogućnosti za rast - apsolutni potencijali - neograničeni. S praktičnog stajališta, filozofi svemira su došli do zaključka da ne postoji takva stvar kao što je *kraj*.

S ograničenog stajališta, doista postoje mnogi krajevi, mnogi prekidi aktivnosti, ali sa šireg gledišta na višoj razini svemira, nema završetaka, samo prijelazi iz jedne razvojne faze u drugu. Osnovi slijed događaja glavnog svemira vezan je uz više kozmičkih razdoblja, Havonu, supersvemire i vanjska kozmička razdoblja. Ali čak i ove osnovne podjele tijekom odnosa jedino mogu biti relativne navigacijske oznake na beskrajoj putanji vječnosti.

Konačni proboj istine, ljepote i dobrote Vrhovnog Bića jedino može otvoriti put kojim napredujuće stvoreno biće postiže one apsonitne kvalitete najviše božanstvenosti koje su izvan konceptijskih razina istine, ljepote i dobrote.

4. IZVORI VRHUNSKJE STVARNOSTI

Svako razmatranje izvora Vrhovnog Boga mora početi s Rajskim Trojstvom, jer Trojstvo je izvorno Božanstvo dok je Vrhovni izvedeno Božanstvo. Svako razmatranje *rasta* Vrhovnog mora razmotriti egzistencijalne trojstvene saveze, jer oni obuhvaćaju svu apsolutnu aktualnost i svu beskonačnu potencijalnost (u vezi s Prvim Izvorom i Centrom.) A evolucijski Vrhovni je kulminacijski i lični voljom obdareni fokus preinačenja - preobraženja - potencijala u aktuale na konačnim razinama egzistencije i na istim. Dva trojstvena saveza - aktualni i potencijalni - obuhvaćaju cjelokupnost međudnosa rasta u svemirima.

Izvor Vrhovnog je u Rajskom Trojstvu - vječnom, aktualnom i nepodijeljenom Božanstvu. Vrhovni je prije svega osoba duha, i ova osoba duha proizlazi iz Trojstva. No, Vrhovni je potom Božanstvo rasta - evolucijskog rasta - i taj rast proizlazi iz dvaju trojstvenih saveza: aktualnog i potencijalnog.

new avenues of the realization of hitherto impossible potentials — every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia progressor is resident in the mature God-knowing man.

115:3.17 (1263.4) Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth — the absolute actuals — is unqualified, and since the possibilities for growth — the absolute potentials — are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an *end*.

115:3.18 (1263.5) From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

115:3.19 (1263.6) The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

115:4.1 (1263.7) Any consideration of the *origins* of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the *growth* of the Supreme must give consideration to the existential triadities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation — the transformation — of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triadities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

115:4.2 (1264.1) The source of the Supreme is in the Paradise Trinity — eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth — evolutionary growth — and this growth derives from the two triadities, actual and potential.

Ako je čovjeku teško razumjeti da beskonačni trojstveni savezi mogu funkcionirati na konačnoj razini, sjetite se da sama njihova beskonačnost mora u sebi sadržavati potencijalnost konačnosti; beskonačnost obuhvaća sve u rasponu od najnižih i najuvjetovanijih stvari konačne egzistencije do najviših i najbezuvjetnije apsolutnih stvarnosti.

Nije tako teško shvatiti da beskonačno sadrži konačno, koliko je teško razumjeti kako se ova beskonačnost aktualno očituje konačnom. Ali Misaoni Ispravljači koji žive u smrtnom čovjeku su jedan od vječnih dokaza da čak i apsolutni Bog (kao apsolut) doista može i uistinu čini neposredan kontakt čak i s najnižim i najmanjim od svih stvorenih bića svemira koja su obdarena voljom.

Trojstveni savezi koji zajednički obuhvaćaju aktualno i potencijalno se ispoljavaju na konačnim razinama u suradnji s Vrhovnim Bićem. Tehnika takvog ispoljenja je u isto vrijeme izravna i neizravna: izravna u načinu na koji odnosi trojstvenih saveza izravno izazivaju reakciju u Vrhovnom i neizravna u mjeri u kojoj su izvedeni kroz razinu apsonita koja je dovedena u postojanje.

Vrhovna stvarnost, koja je ukupna konačna stvarnost, je u procesu dinamičnog rasta između bezuvjetnih potencijala vanjskog prostora i bezuvjetnih aktuala središta svega. Konačna domena na taj način postaje stvarnost kroz suradnju apsonitnih utjecaja Raja i Vrhovnih Stvoriteljskih Ličnosti vremena. Čin sazrijevanja uvjetovanih mogućnosti triju velikih potencijalnih Apsoluta je apsonitna funkcija Arkitekata Glavnog Svemira i njihovih transcendentnih suradnika. A kad ove eventualnosti dostignu određeni stupanj zrelosti, Vrhovne Stvoriteljske Ličnosti izlaze iz Raja da se odaju dugotrajnoj zadaći prevođenja evoluirajućih svemira u činjenično stanje postojanja.

Rast Vrhovnosti proizlazi iz trojstvenog saveza; duh-osoba Vrhovnog proizlazi iz Trojstva; ali povlastice moći Svemogućeg počivaju na uspjesima božanstvenosti Sedmostrukog Boga, dok se sjedinjavanje povlastica moći Svemogućeg Vrhovnog s duhom-osobom Vrhovnog Boga odvija službom Združenog Činitelja, koji je podario um Vrhovnog kao vezivni faktor u ovoj evoluciji Božanstva.

5. ODNOS VRHOVNOG PREMA RAJSKOM TROJSTVU

115:4.3 (1264.2) If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

115:4.4 (1264.3) It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

115:4.5 (1264.4) The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

115:4.6 (1264.5) Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

115:4.7 (1264.6) The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

Vrhovno Biće je apsolutno ovisno o postojanju i djelovanju Rajskog Trojstva za stvarnost njegove osobne prirode duha. Dok je rast Vrhovnog stvar odnosa trojstvenog saveza, duh ličnosti Vrhovnog Boga ovisi o Rajskom Trojstvu čija je derivacija, i koje zauvijek ostaje na poziciji apsolutnog središta-izvora savršene i beskonačne stabilnosti oko koje se progresivno razvija evolucijski rast Vrhovnog.

Funkcija Trojstva je povezana s funkcijom Vrhovnog, jer Trojstvo funkcionira na svim (ukupnim) razinama, uključujući i razinu funkcioniranja Vrhovnosti. Ali kako havonska epoha ustupa mjesto supersvemirskoj, tako i vidljivo djelovanje Trojstva kao neposrednog stvoritelja ustupa mjesto stvaralačkim djelima djece Rajskih Božanstava.

6. ODNOS VRHOVNOG PREMA TROJSTVENIM SAVEZIMA

Trojstveni savez aktualnosti nastavlja funkcionirati neposredno u posthavonskim epohama; gravitacija Raja privlači osnovne jedinice materijalne egzistencije, gravitacija duha Vječnog Sina djeluje izravno na temeljne vrijednosti egzistencije duha, dok gravitacija uma Združenog Činitelja nepogrešivo drži u stisku vitalna značenja intelektualne egzistencije.

Ali kako se svaki stadij stvaralačke aktivnosti kreće prema vani kroz neistraženi prostor, on djeluje i postoji sve dalje i dalje od izravnog djelovanja stvoriteljskih sila i božanskih ličnosti središnjeg punkta - apsolutnog Rajskog Otoka i beskonačnih Božanstava koja na njemu žive. Ovaj niz razina kozmičke egzistencije tako postaje sve više ovisan o kretanjama unutar triju Apsolutnih potencijalnosti beskonačnosti.

Vrhovno Biće obuhvaća mogućnosti za kozmičku službu čije se ispoljenje ne očituje u Vječnom Sinu, Beskonačnom Duhu ili neosobnim stvarnostima Rajskog Otoka. Ova izjava uzima u obzir apsolutnost ovih triju osnovnih aktualnosti, ali rast Vrhovnog ne počiva samo na ovim aktualnostima Božanstva i Raja, već je također uključen u zbivanja unutar Božanstva Apsoluta, Sveopćeg Apsoluta i Bezuvjetnog Apsoluta.

Vrhovni raste ne samo tako što Stvoritelji i stvorena bića evoluirajućih svemira postaju sve više nalik Bogu, već ovo konačno Božanstvo isto tako doživljava rast kao rezultat toga što stvoreno biće i Stvoritelj savladavaju konačne mogućnosti

115:5.1 (1264.7) The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

115:5.2 (1265.1) The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

115:6.1 (1265.2) The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

115:6.2 (1265.3) But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement — the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

115:6.3 (1265.4) The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

115:6.4 (1265.5) The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the

velikog svemira. Vrhovni se kreće dvojako: intenzivno prema Raju i Božanstvu, i ekstenzivno prema neograničenosti Apsoluta potencijala.

U ovom kozmičkom dobu, ovo dualno kretanje se obznanjuje u silaznim i uzlaznim ličnostima velikog svemira. Vrhovne Stvoriteljske Ličnosti i njihovi božanski suradnici ukazuju na kretanje Vrhovnoga koje je divergentno ili usmjereno na van, dok uspinjući hodočasnici iz sedam supersvemira ukazuju na trend koji je konvergentan, gdje je Vrhovnost usmjerena prema unutra.

Konačno Božanstvo neprestano teži dualnoj korelaciji: unutra, prema Raju i njegovim Božanstvima i van, u smjeru beskonačnosti i njezinih Apsoluta. Moćna erupcija rajsko-kreativne božanstvenosti koja se personificira u Sinovima Stvoriteljima i ostvaruje moć u kontrolorima snage, ukazuje na ogroman izliv Vrhovnosti u područja potencijalnosti, dok beskrajn niz uspinjućih stvorenih bića velikog svemira ima priliku posvjedočiti moćni izliv Vrhovnosti prema jedinstvu Rajskog Božanstva.

Ljudska bića su naučila da se kretanje nevidljivog ponekad može opaziti promatranjem njegovih učinaka na vidljivo; a mi u svemirima smo odavno naučili opažati pokrete i trendove Vrhovnosti promatranjem reakcija takvih evolucija u ličnostima i uzorcima glavnog svemira.

Iako nismo sigurni, vjerujemo da je kao konačni odraz Rajskog Božanstva, Vrhovni angažiran u vječnom napredovanju u vanjski prostor; ali kao uvjet triju Apsolutnih potencijala vanjskog prostora, ovo Vrhovno Biće neprestano teži koherenciji s Rajem. I čini se da su ove dualne kretnje u podlozi većine osnovnih aktivnosti u suvremenim organiziranim svemirima.

7. NARAV VRHOVNOG

U Božanstvu Vrhovnog, Otac-JA JESAM je postigao relativno potpuno oslobođenje od ograničenja svojstvenih beskonačnosti statusa, vječnosti postojanja i apsolutnosti prirode. Ali Vrhovni Bog je bio oslobođen od svih egzistencijalnih ograničenja samo zato što je postao predmet iskustvenog uvjetovanja sveopćeg djelovanja. U postizanju sposobnosti za iskustvo, konačni Bog isto tako postaje ovisan o iskustvu; u ostvarivanju oslobođenja od vječnosti, Svemoguću nailazi na prepreke vremena; a Vrhovni jedino može poznavati rast i razvoj kao posljedice necjelovitosti egzistencije i nepotpunosti prirode,

grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

115:6.5 (1265.6) In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

115:6.6 (1265.7) Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurge of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

115:6.7 (1265.8) Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

115:6.8 (1266.1) Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

115:7.1 (1266.2) In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity therefor; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of

neapsolutnosti postojanja.

Sve ovo mora biti u skladu s Očevim planom, koji kaže da se konačni napredak može postići jedino ulaganjem napora, da stvoreno biće može postići uspjeh jedino ustrajnošću, a razvoj ličnosti pomoću vjere. Kako je na taj način uredio iskustvo-evoluciju Vrhovnog, Otac je stvorio uvjete da konačna bića mogu postojati u svemirima i da iskustvenim napredovanjem s vremenom mogu postići božanstvenost Vrhovnosti.

Uključujući Vrhovnog pa čak i Krajnjeg, sva stvarnost, osim bezuvjetnih razina sedam Apsoluta, je relativna. Činjenica Vrhovnosti počiva na snazi Raja, ličnosti Sina i djelovanju Združenog, ali rast Vrhovnog sudjeluje u Božanstvu Apsolutu, Bezuvjetnom Apsolutu i Sveopćem Apsolutu. A to sintetizirajuće i ujedinjujuće Božanstvo - Vrhovni Bog - je personifikacija konačne sjene koju beskonačno jedinstvo neistražljive prirode Rajskog Oca - Prvog Izvora i Centra - baca preko velikog svemira.

U mjeri u kojoj trojstveni savezi neposredno djeluju na konačnoj razini, oni se nadodaju na Vrhovnog, koji je fokalizacija Božanstva i kozmički zbir konačnih uvjeta prirode Apsolutnog Aktuala i Apsolutnog Potencijala.

Rajsko Trojstvo se smatra apsolutnom neminovnošću; Sedam Glavnih Duhova su naočigled neminovnosti Trojstva; aktualizacija snage-uma-duha- ličnosti Vrhovnog mora biti evolucijska neminovnost.

Ne čini se da je Vrhovni Bog bio neminovna bezuvjetna beskonačnost, ali čini se da on postoji na svim razinama relativnosti. On je neophodan fokalizator, zbrajatelj i obuhvatitelj evolucijskog iskustva koji uspješno sjedinjuje rezultate ovog načina poimanja stvarnosti u njegovoj prirodi Božanstva. I on to naizgled čini s namjerom da pomogne *neminovnom javljanju* nove pojave, iskustva koje nadilazi sva druga iskustva i ispoljenja Krajnjeg Boga koje nadilazi konačnost.

Kako bi mogli u potpunosti cijeniti Vrhovno Biće, potrebno je uzeti u obzir izvor, funkciju i sudbinu: odnos prema Trojstvu iz kojeg vuče porijeklo, njegovu kozmičku aktivnost i njegovu neposrednu sudbinu, Trojstvo-Krajnjeg.

Sabirući evolucijsko iskustvo, Vrhovni povezuje konačno s apsonitnim, upravno kao što um Združenog Činitelja integrira božansku duhovnost osobnog Sina s nepromjenljivim energijama uzorka Raja, i kao što prisutnost Sveopćeg Apsoluta objedinjuje aktivaciju

existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

115:7.2 (1266.3) All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

115:7.3 (1266.4) Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity — God the Supreme — is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

115:7.4 (1266.5) To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

115:7.5 (1266.6) The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

115:7.6 (1266.7) God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity, but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the *inevitable eventuation*, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

115:7.7 (1267.1) The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

115:7.8 (1267.2) By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the

Božanstva s reaktivnošću Bezuvjetnog. A ovo jedinstvo mora biti otkrivenje neotkrivenog djelovanja izvornog jedinstva Prvog Oca-Uzroka i Izvora-Uzorka svih stvari i svih bića.

[Pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika koji privremeno boravi na Urantiji.]

Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

^{115.7.9 (1267.3)} [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

POGLAVLJE 116. SVEMOGUĆI VRHOVNI

⇨ 115

Knjiga Urantije

117 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 116 SVEMOGUĆI VRHOVNI

Sekcije

Uvod

1. VRHOVNI UM
2. SVEMOGUĆI I SEDMOSTRUKI BOG
3. SVEMOGUĆI I RAJSKO BOŽANSTVO
4. VRHOVNI STVORITELJI I SVEMOGUĆI
5. SEDMOSTRUKI UPRAVITELJI I SVEMOGUĆI
6. UPRAVA DUHA
7. ŽIVI ORGANIZAM VELIKOG SVEMIRA

PAPER 116 THE ALMIGHTY SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. The Supreme Mind
2. The Almighty and God the Sevenfold
3. The Almighty and Paradise Deity
4. The Almighty and the Supreme Creators
5. The Almighty and the Sevenfold Controllers
6. Spirit Dominance
7. The Living Organism of the Grand Universe

Uvod

AKO BI ČOVJEKU postalo jasno da su njegovi Stvoritelji--njegovi neposredni nadglednici--konačni pored toga što su božanska bića, da je Bog vremena i prostora evoluirajuće i neapsolutno Božanstvo, nedosljednosti vremenskih nejednakosti tada više ne bi djelovale velikim religioznim paradoksima. Religiozna vjera više ne bi bila unižavana nastojanjem da unaprijedi samodopadljivost privilegovanih, istodobno bodreći stoičku pomirljivost nesrećnih žrtava društvene nepravde.

Kad se promatraju izvanredno savršeni planeti Havone, razumljivo je i logično vjerovati da oni predstavljaju djelo savršenog, beskonačnog i apsolutnog Stvoritelja. No ista bi logika nagnala svako iskreno biće da zaključi da metež, nesavršenstva i nejednakosti koje vladaju na Urantiji, predstavljaju djelo i predmet uprave suapsolutnih i prebeskonačnih Stvoritelja koji nisu obilježeni savršenstvom.

INTRODUCTION

116:0.1 (1268.1) IF MAN recognized that his Creators — his immediate supervisors — while being divine were also finite, and that the God of time and space was an evolving and nonabsolute Deity, then would the inconsistencies of temporal inequalities cease to be profound religious paradoxes. No longer would religious faith be prostituted to the promotion of social smugness in the fortunate while serving only to encourage stoical resignation in the unfortunate victims of social deprivation.

116:0.2 (1268.2) When viewing the exquisitely perfect spheres of Havona, it is both reasonable and logical to believe they were made by a perfect, infinite, and absolute Creator. But that same reason and logic would compel any honest being, when viewing the turmoil, imperfections, and inequities of Urantia, to conclude that your world had been made by, and was being managed by, Creators who were subabsolute, preinfinite, and other than perfect.

116:0.3 (1268.3)

Iskustveni rast podrazumijeva partnerstvo između stvorenog bića i Stvoritelja--suradnju Boga i čovjeka. Rast je obilježje iskustvenog Božanstva: Havona nije rasla; Havone jeste i uvijek je bila; ona je egzistencijalna upravo kao što su egzistencijalni vječni Bogovi od kojih je potekla. No veliki svemir je obilježen rastom.

Svemogući Vrhovni je živo i evoluirajuće Božanstvo moći i ličnosti. Njegova sadašnja domena--veliki svemir--isto tako predstavlja rastuću domenu moći i ličnosti. Premda mu predstoji sudbina savršenstva, njegovo sadašnje iskustvo obuhvaća komponente rasta i nepotpunog statusa.

Vrhovno Biće prvenstveno djeluje u centralnom svemiru kao ličnost duha; ono zatim djeluje u velikom svemiru kao Svemogući Bog, ličnost moći. Trenutno, treća uloga Vrhovnog koja se provodi u glavnom svemiru, djeluje pritajeno i postoji jedino u vidu nepoznatog potencijala uma. Nitko ne zna što će ovaj treći razvoj Vrhovnog Bića obznani. Neki vjeruju da će, nakon što svemiri budu stabilizirani u svjetlu i životu, Vrhovni početi djelovati s Uverse kao svemogući i iskustveni suvereni vladar velikog svemira, istodobno šireći svoju moć kao nadsvemogući vanjskih svemira. Drugi opet nagađaju da će treći stadij Vrhovnosti podrazumijevati treću razinu ispoljenja Božanstva. No nitko ne može biti siguran.

1. VRHOVNI UM

Iskustvo ličnosti svakog pojedinačnog evoluirajućeg stvorenog bića predstavlja fazu iskustva Svemogućeg Vrhovnog. Inteligentno ovladavanje svakim fizičkim segmentom nadsvemira ulazi u sastav rastuće kontrole Svemogućeg Vrhovnog. Stvaralačka sinteza moći i ličnosti predstavlja dio stvaralačkog poriva Vrhovnog Uma, kao i samu bit evolucijskog rasta jedinstva u Vrhovnom Biću.

Uloga Vrhovnog Uma počiva u ujedinjenju osobina Vrhovnosti--moći i ličnosti--dok upotpunjena evolucija Svemogućeg Vrhovnog treba proizvesti jedno ujedinjeno i osobno Božanstvo, a ne bilo kakvu slabo koordiniranu povezanost božanskih osobina. Promatrano sa šireg stanovišta, Svemogući neće postojati na stranu od Vrhovnog, niti će Vrhovni postojati na stranu od Svemogućeg.

U toku evolucijskih stoljeća, fizička potencijalna moć Vrhovnog počiva u Sedam Vrhovnih Upravitelja Moći, dok umni potencijal počiva u Sedam Glavnih Duhova. Beskonačni Um predstavlja funkciju Beskonačnog Duha;

116:0.3 (1268.3) Experiential growth implies creature-Creator partnership — God and man in association. Growth is the earmark of experiential Deity: Havona did not grow; Havona is and always has been; it is existential like the everlasting Gods who are its source. But growth characterizes the grand universe.

116:0.4 (1268.4) The Almighty Supreme is a living and evolving Deity of power and personality. His present domain, the grand universe, is also a growing realm of power and personality. His destiny is perfection, but his present experience encompasses the elements of growth and incomplete status.

116:0.5 (1268.5) The Supreme Being functions primarily in the central universe as a spirit personality; secondarily in the grand universe as God the Almighty, a personality of power. The tertiary function of the Supreme in the master universe is now latent, existing only as an unknown mind potential. No one knows just what this third development of the Supreme Being will disclose. Some believe that, when the superuniverses are settled in light and life, the Supreme will become functional from Uversa as the almighty and experiential sovereign of the grand universe while expanding in power as the superalmighty of the outer universes. Others speculate that the third stage of Supremacy will involve the third level of Deity manifestation. But none of us really know.

1. THE SUPREME MIND

116:1.1 (1268.6) The experience of every evolving creature personality is a phase of the experience of the Almighty Supreme. The intelligent subjugation of every physical segment of the superuniverses is a part of the growing control of the Almighty Supreme. The creative synthesis of power and personality is a part of the creative urge of the Supreme Mind and is the very essence of the evolutionary growth of unity in the Supreme Being.

116:1.2 (1269.1) The union of the power and personality attributes of Supremacy is the function of Supreme Mind; and the completed evolution of the Almighty Supreme will result in one unified and personal Deity — not in any loosely co-ordinated association of divine attributes. From the broader perspective, there will be no Almighty apart from the Supreme, no Supreme apart from the Almighty.

116:1.3 (1269.2) Throughout the evolutionary ages the physical power potential of the Supreme is vested in the Seven Supreme Power Directors, and the mind potential reposes in the Seven Master Spirits. The Infinite Mind is the function of the

kozmički um predstavlja službu Sedam Glavnih Duhova; Vrhovni Um podilazi proces aktualizacije u koordinaciji velikog svemira i u funkcionalnoj povezanosti s otkrivenjem i postignućem Sedmostrukog Boga.

Premda djelovanje vremensko- prostornog uma--kozmičkog uma--varira širom sedam nadsvemira, ono je koordinirano u Vrhovnom Biću uz pomoć neke nepoznate asocijativne vještine. Najviša uprava Svemogućeg nad velikim svemirom nema isključivo fizičku niti isključivo duhovnu narav. U sedam nadsvemira, ona je prvenstveno materijalna i duhovna, premda se trenutno mogu susresti i pojave Vrhovnog koje su istodobno intelektualne i duhovne.

Mi smo uistinu slabije upoznati s umom Vrhovnosti nego s bilo kojim drugim aspektom ovog evoluirajućeg Božanstva. Ovaj um nesumnjivo aktivno djeluje širom velikog svemira i mnogi vjeruju da mu u glavnom svemiru predstoje potencijalna sudbina širokih razmjera. No s ovim smo upoznati: Dok fizička građa može postići potpuni rast i dok duh može dostići savršenstvo razvoja, um nikada ne prestaje napredovati--um je iskustvena vještina beskrajinog napredovanja. Vrhovni je iskustveno Božanstvo i on stoga nikad ne dostiže upotpunjenje umnog postignuća.

2. SVEMOGUĆI I SEDMOSTRUKI BOG

Kozmička se prisutnost moći Svemogućeg javlja istodobno kako se na sceni kozmičkog djelovanja pojavljuju visoki stvoritelji i upravitelji evolucijskih nadsvemira.

Vrhovni Bog prima svoje osobine duha i ličnosti od Rajskog Trojstva, dok se njegova moć ostvaruje u djelima Sinova Stvoritelja, Starješina Dana i Glavnih Duhova, čija kolektivna djela predstavljaju izvor rastuće moći koju Vrhovni Bog drži u sedam nadsvemira kao njihov svemogući suvereni vladar.

Evoluirajuća stvorena bića vremena i prostora nisu u stanju razumjeti Bezuvjetno Rajsko Božanstvo. Vječnost i beskonačnost u sebi sadrže razinu stvarnosti božanstva koja nije razumljiva vremensko-prostornim stvorenim bićima. Beskonačnost božanstva i apsolutnost suverene vlasti predstavljaju neodvojiva svojstva Rajskog Trojstva, a Trojstvo je stvarnost koja donekle izmiče razumijevanju smrtnog čovjeka. Kako bi bila u stanju shvatiti kozmičke odnose i razumjeti značenja vrijednosti božanstvenosti, vremensko-prostorna stvorena bića prvo moraju

Infinite Spirit; the cosmic mind, the ministry of the Seven Master Spirits; the Supreme Mind is in process of actualizing in the co-ordination of the grand universe and in functional association with the revelation and attainment of God the Sevenfold.

116:1.4 (1269.3) The time-space mind, the cosmic mind, is differently functioning in the seven superuniverses, but it is co-ordinated by some unknown associative technique in the Supreme Being. The Almighty overcontrol of the grand universe is not exclusively physical and spiritual. In the seven superuniverses it is primarily material and spiritual, but there are also present phenomena of the Supreme which are both intellectual and spiritual.

116:1.5 (1269.4) We really know less about the mind of Supremacy than about any other aspect of this evolving Deity. It is unquestionably active throughout the grand universe and is believed to have a potential destiny of master universe function which is of vast extent. But this we do know: Whereas physique may attain completed growth, and whereas spirit may achieve perfection of development, mind never ceases to progress — it is the experiential technique of endless progress. The Supreme is an experiential Deity and therefore never achieves completion of mind attainment.

2. THE ALMIGHTY AND GOD THE SEVENFOLD

116:2.1 (1269.5) The appearance of the universe power presence of the Almighty is concomitant with the appearance on the stage of cosmic action of the high creators and controllers of the evolutionary superuniverses.

116:2.2 (1269.6) God the Supreme derives his spirit and personality attributes from the Paradise Trinity, but he is power-actualizing in the doings of the Creator Sons, the Ancients of Days, and the Master Spirits, whose collective acts are the source of his growing power as almighty sovereign to and in the seven superuniverses.

116:2.3 (1269.7) Unqualified Paradise Deity is incomprehensible to the evolving creatures of time and space. Eternity and infinity connote a level of deity reality which time-space creatures cannot comprehend. Infinity of deity and absoluteness of sovereignty are inherent in the Paradise Trinity, and the Trinity is a reality which lies somewhat beyond the understanding of mortal man. Time-space creatures must have origins, relativities, and destinies in order to grasp universe relationships and to understand the meaning values of divinity. Therefore does Paradise Deity

razmotriti početke, relativnosti i sudbine. Rajsko Božanstvo stoga ublažava i uopćeno uvjetuje izvanrajske personifikacije božanstvenosti, stvarajući Vrhovne Stvoritelje i njihove suradnike koji neprestano raznose svjetlo života sve dalje i dalje od njegovog Rajskog izvora, sve do postignuća njegovog najudaljenijeg i najljepšeg izražaja na evolucijskim svjetovima u zemaljskim životima podarenih Sinova.

I u ovom počiva porijeklo Sedmostrukog Boga, čiji niz razina smrtni čovjek susreće u slijedećem redosljedu:

1. Kao Sinove Stvoritelje (i Stvaralačke Duhove).
2. Kao Starješine Dana.
3. Kao Sedam Glavnih Duhova.
4. Kao Vrhovno Biće.
5. Kao Združenog Stvoritelja.
6. Kao Vječnog Sina.
7. Kao Oca Svih.

Prve tri razine tvore Vrhovni Stvoritelji; posljednje tri razine sačinjavaju Rajsko Božanstvo. Vrhovni neprestano posreduje kao iskustveni duh koji je Paradisepersonifikacija Rajskog Trojstva, te kao iskustvena koncentracija evolucijske svemogućće moći stvaralačke djece Rajskih Božanstava. Kako sedam svemira tako i sadašnje kozmičko doba, primaju svoje najviše otkrivenje Božanstva u vidu Vrhovnog Bića.

Vještina smrtničke logike može donijeti zaključak da bi iskustveno preujedinjenje kolektivnih djela prvih triju razina Sedmostrukog Boga bilo jednako razini Rajskog Božanstva, premda ovo nije slučaj. Rajsko Božanstvo je egzistencijalno Božanstvo. U svom božanskom jedinstvu moći i ličnosti, Vrhovni Stvoritelji tvore i izražavaju novu moć i potencijal iskustvenog Božanstva. I ova se moć i potencijal koji imaju iskustveno porijeklo neminovno i neizbježno ujedinjuju s iskustvenim Božanstvom koje vuče porijeklo od Trojstva-- Vrhovnim Bićem.

Vrhovni Bog nije Rajsko Trojstvo, niti je bilo jedan ili svi nadkozmički Stvoritelji čije funkcionalne aktivnosti aktualno sintetiziraju njegovu evoluirajuću svemogućću moć. Dok vuče porijeklo od Trojstva, sa stanovišta evolucijskih stvorenih bića Vrhovni Bog se ispoljava kao ličnost moći jedino zahvaljujući koordiniranim djelima prvih triju razina Sedmostrukog Boga. Svemogućći Vrhovni se trenutno realizira u vremenu i prostoru zahvaljujući aktivnostima Vrhovnih Stvaralačkih Ličnosti, upravo kao što se u vječnosti ZdruženiČinitelj iznenada pojavio voljom Oca Svih i Vječnog Sina. Ova bića prvih triju razina

attenuate and otherwise qualify the extra-Paradise personalizations of divinity, thus bringing into existence the Supreme Creators and their associates, who ever carry the light of life farther and farther from its Paradise source until it finds its most distant and beautiful expression in the earth lives of the bestowal Sons on the evolutionary worlds.

116:2.4 (1270.1) And this is the origin of God the Sevenfold, whose successive levels are encountered by mortal man in the following order:

116:2.5 (1270.2) 1. The Creator Sons (and Creative Spirits).

116:2.6 (1270.3) 2. The Ancients of Days.

116:2.7 (1270.4) 3. The Seven Master Spirits.

116:2.8 (1270.5) 4. The Supreme Being.

116:2.9 (1270.6) 5. The Conjoint Actor.

116:2.10 (1270.7) 6. The Eternal Son.

116:2.11 (1270.8) 7. The Universal Father.

116:2.12 (1270.9) The first three levels are the Supreme Creators; the last three levels are the Paradise Deities. The Supreme ever intervenes as the experiential spirit personalization of the Paradise Trinity and as the experiential focus of the evolutionary almighty power of the creator children of the Paradise Deities. The Supreme Being is the maximum revelation of Deity to the seven superuniverses and for the present universe age.

116:2.13 (1270.10) By the technique of mortal logic it might be inferred that the experiential reunification of the collective acts of the first three levels of God the Sevenfold would equvalate to the level of Paradise Deity, but such is not the case. Paradise Deity is *existential* Deity. The Supreme Creators, in their divine unity of power and personality, are constitutive and expressive of a new power potential of *experiential* Deity. And this power potential of experiential origin finds inevitable and inescapable union with the experiential Deity of Trinity origin — the Supreme Being.

116:2.14 (1270.11) God the Supreme is not the Paradise Trinity, neither is he any one or all of those superuniverse Creators whose functional activities actually synthesize his evolving almighty power. God the Supreme, while of origin in the Trinity, becomes manifest to evolutionary creatures as a personality of power only through the co-ordinated functions of the first three levels of God the Sevenfold. The Almighty Supreme is now factualizing in time and space through the activities of the Supreme Creator Personalities, even as in eternity the Conjoint Actor flashed into being by the will of the Universal Father and the

Sedmostrukog Boga predstavljaju samu narav i izvor moći Svemogućeg Vrhovnog; ona stoga uvijek moraju pratiti i podržavati njegova administrativna djela.

Eternal Son. These beings of the first three levels of God the Sevenfold are the very nature and source of the power of the Almighty Supreme; therefore must they ever accompany and sustain his administrative acts.

3. SVEMOGUĆI I RAJSKO BOŽANSTVO

Rajska Božanstva djeluju ne samo direktno-- u okviru svojih gravitacijskih krugova koji se prostiru širom cijelog velikog svemira--već isto tako koriste svoje različite utjecaje i druga ispoljenja, kao što su:

1. Koncentracije uma Trećeg Izvora i Centra. Umne prisutnosti Združenog Činitelja doslovce povezuju konačne domene energije i duha. Ovo važi kad je riječ o širokom spektru osoba koje se kreću od Stvaralačkog Duha u lokalnom svemiru i Odražajnih Duhova nadsvemira do Glavnih Duhova u velikom svemiru. Krugovi uma koji izviru iz ovih različitih koncentracija inteligencije predstavljaju kozmičko područje u čijem okviru stvorena bića donose svoje odluke. Um je fleksibilna stvarnost kojom lako mogu manipulirati bilo Stvoritelji ili stvorena bića; um je osnovna veza između materije i duha. Umno podarenje Trećeg Izvora i Centra ujedinjuje osobu Vrhovnog Boga koji je duh s iskustvenom moći evolucijskog Svemogućeg.

2. Otkrivenja ličnosti Drugog Izvora i Centra. Prisutnosti uma Združenog Činitelja ujedinjuju duh božanstvenosti s uzorkom energije. Podarena utjelovljenja Vječnog Sina i njegovih Rajskih Sinova ujedinjuju-- doslovce spajaju--božansku narav Stvoritelja s evoluirajućom naravi stvorenog bića. Djela koja su Vječni Sin i njemu jednaki i podređeni Sinovi izveli za svojih darivanja obznanjuju da Vrhovni može naličiti stvoritelju kao i stvorenom biću. Redovi sinova koji sebe daruju drugim bićima--Mihaeli i Avonali-- istinski uvećavaju svoje božanske naravi bona fide naravima stvorenih bića, koje poprimaju živeći istinske živote stvorenih bića na evolucijskim svjetovima. Kad božanstvenost postane poput čovječnosti, kao sastavni dio ovog odnosa javlja se mogućnost da čovječnost postane božanstvena.

3. Unutarnje prisutnosti Prvog Izvora i Centra. Um ujedinjuje uzročnosti duha s reakcijama energije; služba darivanja ujedinjuje spuštanja božanstvenosti s usponima stvorenih bića; i unutarnji fragmenti Oca Svih aktualno ujedinjuju evoluirajuća stvorena bića s Bogom Raja. Postoje mnoge takve prisutnosti Oca koje žive u ličnostima mnogih redova, dok božanski fragmenti Boga koji žive u smrtnom čovjeku nose naziv Misaoni Ispravljači. Ljudskim bićima, Tajnoviti Osmatrači predstavljaju isto što Rajske

3. THE ALMIGHTY AND PARADISE DEITY

116:3.1 (1270.12) The Paradise Deities not only act directly in their gravity circuits throughout the grand universe, but they also function through their various agencies and other manifestations, such as:

116:3.2 (1270.13) 1. *The mind focalizations of the Third Source and Center.* The finite domains of energy and spirit are literally held together by the mind presences of the Conjoint Actor. This is true from the Creative Spirit in a local universe through the Reflective Spirits of a superuniverse to the Master Spirits in the grand universe. The mind circuits emanating from these varied intelligence focuses represent the cosmic arena of creature choice. Mind is the flexible reality which creatures and Creators can so readily manipulate; it is the vital link connecting matter and spirit. The mind bestowal of the Third Source and Center unifies the spirit person of God the Supreme with the experiential power of the evolutionary Almighty.

116:3.3 (1271.1) 2. *The personality revelations of the Second Source and Center.* The mind presences of the Conjoint Actor unify the spirit of divinity with the pattern of energy. The bestowal incarnations of the Eternal Son and his Paradise Sons unify, actually fuse, the divine nature of a Creator with the evolving nature of a creature. The Supreme is both creature and creator; the possibility of his being such is revealed in the bestowal actions of the Eternal Son and his co-ordinate and subordinate Sons. The bestowal orders of sonship, the Michaels and the Avonals, actually augment their divine natures with bona fide creature natures which have become theirs by the living of the actual creature life on the evolutionary worlds. When divinity becomes like humanity, inherent in this relationship is the possibility that humanity can become divine.

116:3.4 (1271.2) 3. *The indwelling presences of the First Source and Center.* Mind unifies spirit causations with energy reactions; bestowal ministry unifies divinity descensions with creature ascensions; and the indwelling fragments of the Universal Father actually unify the evolving creatures with God on Paradise. There are many such presences of the Father which indwell numerous orders of personalities, and in mortal man these divine fragments of God are the Thought Adjusters. The Mystery Monitors are to

Trojstvo predstavlja Vrhovnom Biću. Ispravljači su apsolutni temelji na kojima slobodna volja može prouzrokovati evoluciju božanske stvarnosti vječne naravi; u slučaju čovjeka--naravi finaliste, a u slučaju Vrhovnog Boga--naravi Božanstva.

Darivanja sinova Rajskog reda stvorenim bićima pružaju priliku ovim božanskim Sinovima da obogate svoje ličnosti postignućem aktualne naravi stvorenih kozmičkih bića, dok stvorenim bićima takva darivanja neminovno obznaju Rajsku stazu koja vodi k postignuću božanstvenosti. Darivanja Ispravljača pružaju priliku Ocu Svih da k sebi privuče ličnosti stvorenih bića koja su obdarena slobodnom voljom. U konačnim svemirima i kroz sve ove odnose, ZdruženiČinitelj predstavlja neizostavan izvor umne službe kojom se ove aktivnosti provode.

Na ove i na mnoge druge načine, Rajska Božanstva učestvuju u vremenskim evolucijama koje se odvijaju na kružnim planetima prostora, dostižući vrhunac u pojavi Vrhovne ličnosti--posljedice cjelokupnog evolucijskog procesa.

4. VRHOVNI STVORITELJI I SVEMOGUĆI

Jedinstvo Cijelog Vrhovnog ovisi o sve većem ujedinjenju konačnih dijelova; aktualizacija Vrhovnog nastaje kao rezultat i vodi stvaranju upravo ovih ujedinjenja različitih komponenti vrhovnosti--svemirskih stvoritelja, stvorenih bića, inteligencija i energija.

U toku onih stoljeća za kojih suverena vlast Vrhovnosti podilazi vremenski razvoj, svemoguća moć Vrhovnog ovisi o djelima božanstvenosti Sedmostrukog Boga, dok se neočigled osobito bliska veza uspostavlja između Vrhovnog Bića i ZdruženogČinitelja, uključujući njegove osnovne ličnosti--Sedam Glavnih Duhova. Kao ZdruženiČinitelj, Beskonačni Duh djeluje na mnoge načine koji nadoknađuju nepotpunost evolucijskog Božanstva, istodobno održavajući vrlo bliske odnose s Vrhovnim. Ovu bliskost odnosa u izvjesnoj mjeri dijele svi Glavni Duhovi, osobito Glavni Duh Broj Sedam koji govori u ime Vrhovnog. Ovaj Glavni Duh zna Vrhovnog--s njim održava osobnu vezu.

U toku ranih stadija izvršenja stvaralačkog plana-- dok je sedam nadsvemira podilazilo proces stvaranja-- Glavni Duhovi su se pridružili predačkom Trojstvu pri zajedničkoj tvoridbi

human beings what the Paradise Trinity is to the Supreme Being. The Adjusters are absolute foundations, and upon absolute foundations freewill choice can cause to be evolved the divine reality of an eternaliter nature, finaliter nature in the case of man, Deity nature in God the Supreme.

116:3.5 (1271.3) The creature bestowals of the Paradise orders of sonship enable these divine Sons to enrich their personalities by the acquisition of the actual nature of universe creatures, while such bestowals unfailingly reveal to the creatures themselves the Paradise path of divinity attainment. The Adjuster bestowals of the Universal Father enable him to draw the personalities of the volitional will creatures to himself. And throughout all these relationships in the finite universes the Conjoint Actor is the ever-present source of the mind ministry by virtue of which these activities take place.

116:3.6 (1271.4) In these and many other ways do the Paradise Deities participate in the evolutions of time as they unfold on the circling planets of space, and as they culminate in the emergence of the Supreme personality consequence of all evolution.

4. THE ALMIGHTY AND THE SUPREME CREATORS

116:4.1 (1271.5) The unity of the Supreme Whole is dependent on the progressive unification of the finite parts; the actualization of the Supreme is resultant from, and productive of, these very unifications of the factors of supremacy — the creators, creatures, intelligences, and energies of the universes.

116:4.2 (1272.1) During those ages in which the sovereignty of Supremacy is undergoing its time development, the almighty power of the Supreme is dependent on the divinity acts of God the Sevenfold, while there seems to be a particularly close relationship between the Supreme Being and the Conjoint Actor together with his primary personalities, the Seven Master Spirits. The Infinite Spirit as the Conjoint Actor functions in many ways which compensate the incompleteness of evolutionary Deity and sustains very close relations to the Supreme. This closeness of relationship is shared in measure by all of the Master Spirits but especially by Master Spirit Number Seven, who speaks for the Supreme. This Master Spirit knows — is in personal contact with — the Supreme.

116:4.3 (1272.2) Early in the projection of the superuniverse scheme of creation, the Master Spirits joined with the ancestral Trinity in the cocreation of the forty-nine Reflective Spirits, and

četrdeset devet Odražajnih Duhova, dok je Vrhovno Biće istodobno stvaralački djelovalo kao osobni vrhunac združenih djela Rajskog Trojstva i stvaralačke djece Rajskog Božanstva. Od same svoje pojave, Centar Veličanstvenosti je nastavio usredotočavati kozmičku prisutnost Vrhovnog Uma, dok su Glavni Duhovi nastavili djelovati kao centri i izvori široko rasprostranjene službe kozmičkog uma.

No Glavni Duhovi i dalje provode kontrolu nad Odražajnim Duhovima. Sedmi Glavni Duh (koji iz centralnog svemira provodi uopćeni nadzor nad Orvontonom) održava osobnu vezu (kao i najvišu kontrolu nad) sedam Odražajnih Duhova koji su smješteni na Uversi. Provodeći kontrolu i administrativnu upravu između i unutarrazličitih nadsvemira, on održava odražajni kontakt s Odražajnim Duhovima svoga tipa, od kojih je svaki smješten na glavnom centru vlastitog nadsvemira.

Ne samo što ovi Glavni Duhovi podržavaju i proširuju suverenu vlast Vrhovnosti, već na njih zauzvrat utječu stvaralačke namjere Vrhovnog. Obično, kolektivne tvorevine Glavnih Duhova pripadaju polumaterijalnom redu (kako je slučaj s upraviteljima moći), dok njihove pojedinačne tvorevine pripadaju duhovnom redu (kao u slučaju supernafa i drugih bića). No nakon što, izvršavajući volju i namjeru Vrhovnog Bića, Glavni Duhovi zajednički proizvedu Sedam Duhova Krugova, treba reći da je potomstvo koje nastaje kao rezultat ovog stvaralačkog čina duhovno, a ne bilo materijalno ili polumaterijalno.

Kao što je slučaj s Glavnim Duhovima nadsvemira, isto je slučaj i s trojedinim vladarima ovih nadtvorevina-- Starješinama Dana. Ove personifikacije Trojske pravednosti i pravosuđa u vremenu i prostoru predstavljaju praktične poluge kojima se pokreće svemoguća moć Vrhovnog, služeći kao sedmostruka žarišta evoluciji trinitarne suverene vlasti u domenama vremena i prostora. S njihovog visokog gledišta koje je smješteno negdje na pola puta između Raja i evoluirajućih svjetova, ovi suvereni vladari Trojskog porijekla vide oba puta, znaju oba puta i koordiniraju oba puta.

Lokalni svemiri su stoga stvarni laboratoriji u kojima se izvode eksperimenti s umom, galaktičke pustolovine, postupna obznanjenja božanstvenosti i napredovanja ličnosti koja, kad se sva kozmički zbroje, grade aktualni temelj na kojem Vrhovni postiže evoluciju božanstva unutar i uz pomoć iskustva.

U lokalnim svemirima čak i Stvoritelji evoluiraju: Prisutnost ZdruženogČinitelja evoluiraju od živog žarišta moći do statusa božanske ličnosti Kozmičkog Majčinskog Duha; Sin Stvoritelja evoluiraju od naravi egzistencijalne Rajske

concomitantly the Supreme Being functioned creatively as the culminator of the conjoined acts of the Paradise Trinity and the creative children of Paradise Deity. Majeston appeared and ever since has focalized the cosmic presence of the Supreme Mind, while the Master Spirits continue as source-centers for the far-flung ministry of the cosmic mind.

116:4.4 (1272.3) But the Master Spirits continue in supervision of the Reflective Spirits. The Seventh Master Spirit is (in his overall supervision of Orvonton from the central universe) in personal contact with (and has overcontrol of) the seven Reflective Spirits located on Uversa. In his inter- and intrasuperuniverse controls and administrations he is in reflective contact with the Reflective Spirits of his own type located on each superuniverse capital.

116:4.5 (1272.4) These Master Spirits are not only the supporters and augments of the sovereignty of Supremacy, but they are in turn affected by the creative purposes of the Supreme. Ordinarily, the collective creations of the Master Spirits are of the quasi-material order (power directors, etc.), while their individual creations are of the spiritual order (supernaphim, etc.). But when the Master Spirits *collectively* produced the Seven Circuit Spirits in response to the will and purpose of the Supreme Being, it is to be noted that the offspring of this creative act are spiritual, not material or quasi-material.

116:4.6 (1272.5) And as it is with the Master Spirits of the superuniverses, so is it with the triune rulers of these supercreations — the Ancients of Days. These personifications of Trinity justice-judgment in time and space are the field fulcrums for the mobilizing almighty power of the Supreme, serving as the sevenfold focal points for the evolution of trinitarian sovereignty in the domains of time and space. From their vantage point midway between Paradise and the evolving worlds, these Trinity-origin sovereigns see both ways, know both ways, and co-ordinate both ways.

116:4.7 (1272.6) But the local universes are the real laboratories in which are worked out the mind experiments, galactic adventures, divinity unfoldings, and personality progressions which, when cosmically totaled, constitute the actual foundation upon which the Supreme is achieving deity evolution in and by experience.

116:4.8 (1272.7) In the local universes even the Creators evolve: The presence of the Conjoint Actor evolves from a living power focus to the status of the divine personality of a Universe Mother Spirit; the Creator Son evolves from the nature of existential Paradise divinity to the

božanstvenosti do iskustvene naravi vrhovne suverene vlasti. Lokalni svemiri predstavljaju polazne točke istinske evolucije, mjesta gdje se začinju bona fide nesavršene ličnosti obdarene slobodnim izborom koji im pruža mogućnost da postanu sustvoriteljima sebe samih, onakvih kakvi trebaju postati.

Pri svojim darivanjima evolucijskim svjetovima, Magistarski Sinovi postupno poprimaju naravi koje izražavaju Rajsku božanstvenost iskustveno ujedinjenu s najvišim duhovnim vrijednostima materijalnjeljudske naravi. I ne samo pri ovim već i pri drugim darivanjima, Mihaeli-Stvoritelji jednako tako poprimaju naravi i kozmička gledišta svoje kozmičke djece. Takvi se Glavni Stvaralački Sinovi mogu približiti upotpunjenju podvrhovnog iskustva; i kad se njihova suverena vlast u lokalnom svemiru uveća do točke gdje počinje obuhvaćati pridružene Stvaralačke Duhove, može se reći da se u okviru sadašnjih potencijala evolucijskog velikog svemira, ova vlast približava granicama vrhovnosti.

Kada darovani Sinovi obznaju nove putove kojima čovjek može naći Boga, oni ne stvaraju ove staze koje vode k postignuću božanstvenosti; oni prije osvjetljavaju vječne staze napredovanja koje vode kroz prisutnost Vrhovnog do osobe Rajskog Oca.

Lokalni svemir predstavlja polazišnu točku onih ličnosti koje su najviše udaljene od Boga i koje su stoga u stanju doživjeti najviši stupanj duhovnog uspona svemirom--koje mogu postići vrhunac iskustvenog učešća u vlastitom stvaranju. Spuštajućim ličnostima, isti ovi lokalni svemiri nude najveću moguću dubinu iskustva i priliku da postignu nešto što je s njihovog stanovišta jednako puno značenja kao što je uspon prema Raju pun značenja sa stanovišta evoluirajućih stvorenih bića.

Čini se da je smrtni čovjek bitan radi punog djelovanja Sedmostrukog Boga, kako ovo nakupljanje božanstvenosti dostiže vrhunac u aktualizirajućem Vrhovnom. Postoje mnogi drugi redovi kozmičkih ličnosti koje su jednako bitne radi evolucije svemogućće moći Vrhovnog, no kako ovaj tekst služi prosvjetljenju ljudskih bića, on je najvećim dijelom ograničen na one komponente evolucije Sedmostrukog Boga koje se tiču smrtnog čovjeka.

5. SEDMOSTRUKI UPRAVITELJI I SVEMOGUĆI

Već ste upoznati s vezom koja vlada između Sedmostrukog Boga i Vrhovnog Bića, dok sada trebate prepoznati način na koji Sedmostruki

experiential nature of supreme sovereignty. The local universes are the starting points of true evolution, the spawning grounds of bona fide imperfect personalities endowed with the freewill choice of becoming cocreators of themselves as they are to be.

116:4.9 (1273.1) The Magisterial Sons in their bestowals upon the evolutionary worlds eventually acquire natures expressive of Paradise divinity in experiential unification with the highest spiritual values of material human nature. And through these and other bestowals the Michael Creators likewise acquire the natures and cosmic viewpoints of their actual local universe children. Such Master Creator Sons approximate the completion of sub supreme experience; and when their local universe sovereignty is enlarged to embrace the associated Creative Spirits, it may be said to approximate the limits of supremacy within the present potentials of the evolutionary grand universe.

116:4.10 (1273.2) When the bestowal Sons reveal new ways for man to find God, they are not creating these paths of divinity attainment; rather are they illuminating the everlasting highways of progression which lead through the presence of the Supreme to the person of the Paradise Father.

116:4.11 (1273.3) The local universe is the starting place for those personalities who are farthest from God, and who can therefore experience the greatest degree of spiritual ascent in the universe, can achieve the maximum of experiential participation in the cocreation of themselves. These same local universes likewise provide the greatest possible depth of experience for the descending personalities, who thereby achieve something which is to them just as meaningful as the Paradise ascent is to an evolving creature.

116:4.12 (1273.4) Mortal man appears to be necessary to the full function of God the Sevenfold as this divinity grouping culminates in the actualizing Supreme. There are many other orders of universe personalities who are equally necessary to the evolution of the almighty power of the Supreme, but this portrayal is presented for the edification of human beings, hence is largely limited to those factors operating in the evolution of God the Sevenfold which are related to mortal man.

5. THE ALMIGHTY AND THE SEVENFOLD CONTROLLERS

116:5.1 (1273.5) You have been instructed in the relationship of God the Sevenfold to the Supreme Being, and you should now recognize that the

obuhvaća ne samo upravitelje već i stvoritelje velikog svemira. Ovi sedmostruki upravitelji obuhvaćaju slijedeće redove:

1. Glavne Fizičke Upravitelje.
2. Vrhovne Centre Moći.
3. Vrhovne Ravnatelje Moći.
4. Svemogućeg Vrhovnog.
5. Boga Djelovanja—Beskonačnog Duha.
6. Rajski Otok.
7. Izvor Raja--Oca Svih.

Nije moguće operativno razdvojiti ovih sedam grupa koje predstavljaju fizičko- kontrolnu razinu ove povezanosti Božanstva na jednoj od Sedmostrukog Boga na drugoj strani.

U nadsvemirskom smislu, postignut je simbolički izražaj razdvajanja energije i duha (ovo je razdvajanje proizašlo iz istodobne prisutnosti Vječnog Sina i Rajskog Otoka) kad se Sedam Glavnih Duhova zajednički upustilo u svoj prvi kolektivni čin stvaranja. Ova je epizoda svjedočila pojavu Sedam Vrhovnih Ravnatelja Moći. Istodobno s tim, duhovni su se krugovi Glavnih Duhova odvojili od fizičkih aktivnosti kojima upravljaju ravnatelji moći, usljed čega se smjesta pojavio kozmički um kao novi činitelj čija se uloga sastoji od koordinacije materije i duha.

Svemogući Vrhovni evoluirao kao nadkontroler fizičke moći velikog svemira. U toku sadašnjeg kozmičkog doba, čini se da je ovaj potencijal fizičke moći usredotočen u Sedam Vrhovnih Ravnatelja Moći koji djeluju kroz stacionarne lokacije centara moći kao i kroz pokretne prisutnosti fizičkih upravitelja.

Vremenski svemiri nisu savršeni; savršenstvo je njihova sudbina. Borba za postignuće savršenstva tiče se ne samo intelektualnih i duhovnih razina, već isto tako i fizičke razine energije i mase. Kako bi postigli fizičku stabilnost, sedam nadsvemira moraju prvo postići stabilizaciju u stadiju svjetla i života. I vlada vjerovanje da će krajnje postignuće materijalne ravnoteže označiti upotpunjenje evolucije fizičke kontrole Svemogućeg.

Za najranijih dana izgradnje svemira, čak se i Rajski Stvoritelji prvenstveno zanimaju za uspostavu materijane ravnoteže. Uobličenje uzorka lokalnog svemira predstavlja ne samo rezultat aktivnosti centara moći, već i rezultat prostorne prisutnosti Stvaralačkog Duha. I u toku

Sevenfold encompasses the controllers as well as the creators of the grand universe. These sevenfold controllers of the grand universe embrace the following:

- 116:5.2 (1273.6)* 1. The Master Physical Controllers.
- 116:5.3 (1273.7)* 2. The Supreme Power Centers.
- 116:5.4 (1273.8)* 3. The Supreme Power Directors.
- 116:5.5 (1273.9)* 4. The Almighty Supreme.
- 116:5.6 (1273.10)* 5. The God of Action — the Infinite Spirit.
- 116:5.7 (1273.11)* 6. The Isle of Paradise.
- 116:5.8 (1273.12)* 7. The Source of Paradise — the Universal Father.
- 116:5.9 (1273.13)* These seven groups are functionally inseparable from God the Sevenfold and constitute the physical-control level of this Deity association.

116:5.10 (1273.14) The bifurcation of energy and spirit (stemming from the conjoint presence of the Eternal Son and the Paradise Isle) was symbolized in the superuniverse sense when the Seven Master Spirits unitedly engaged in their first act of collective creation. This episode witnessed the appearance of the Seven Supreme Power Directors. Concomitant therewith the spiritual circuits of the Master Spirits contrastively differentiated from the physical activities of power director supervision, and immediately did the cosmic mind appear as a new factor co-ordinating matter and spirit.

116:5.11 (1274.1) The Almighty Supreme is evolving as the overcontroller of the physical power of the grand universe. In the present universe age this potential of physical power appears to be centered in the Seven Supreme Power Directors, who operate through the fixed locations of the power centers and through the mobile presences of the physical controllers.

116:5.12 (1274.2) The time universes are not perfect; that is their destiny. The struggle for perfection pertains not only to the intellectual and the spiritual levels but also to the physical level of energy and mass. The settlement of the seven superuniverses in light and life presupposes their attainment of physical stability. And it is conjectured that the final attainment of material equilibrium will signify the completed evolution of the physical control of the Almighty.

116:5.13 (1274.3) In the early days of universe building even the Paradise Creators are primarily concerned with material equilibrium. The pattern of a local universe takes shape not only as a result of the activities of the power centers but also because of the space presence of the Creative Spirit. And throughout these early epochs of local

ovih ranih epoha izgradnje lokalnog svemira, Sin Stvoritelj ispoljava slabo razumljivu osobinu materijalne kontrole, ne napuštajući svoj centralni planet sve dok se u lokalnom svemiru ne uspostavi gruba ravnoteža.

Na koncu konca, sva energija reagira na um dok fizički upravitelji predstavljaju djecu Boga uma, Boga koji aktivira uzorak Raja. Inteligencija ravnatelja moći iskazuje neumoljivu odanost nastojanju da uspostavi materijalnu kontrolu. Njihova borba za postignuće fizičke dominacije nad energetskim odnosima i kretnjama mase ne popušta sve do postignuća konačne pobjeda nad energijama i masama koje predstavljaju njihove trajne domene aktivnosti.

Vremensko-prostorne borbe koje imaju narav duha imaju za cilj evoluciju dominacije duha nad materijom posredničkim djelovanjem (osobnog) uma; fizička (neosobna) evolucija svih svemira ima za cilj usklađenje kozmičke energije s uravnoteženim konceptima uma kojim dominira naduprava duha. Sveukupna evolucija cijelog velikog svemira predstavlja stvar ujedinjenja (uz pomoć ličnosti) uma koji upravlja nad energijom s intelektom koji je koordiniran s duhom, i ova će evolucija biti obznanjena u punoj pojavi svemoguću moći Vrhovnog.

Teškoća koja prati postignuće dinamične ravnoteže počiva u činjenici da je kozmos obilježen rastom. Pojava nove energije i nove mase neprestano narušava prethodno uspostavljene krugove fizičke tvorevine. Rastući svemir mora biti nestabilan svemir; stoga ni jedan dio kozmičke cjeline ne može postići istinsku stabilnost sve dok svo vrijeme ne posvjedoči materijalno upotpunjenje sedam nadsvemira.

U stabiliziranim se svemirima svjetla i života ne mogu susresti značajniji nepredviđeni fizički događaji. Tu je već postignuta relativno potpuna kontrola nad materijalnom tvorevinom; no čak i tada, problemi odnosa između stabiliziranih svemira i evoluirajućih svemira nastavljaju biti izazov vještini Kozmičkih Ravnatelja Moći. No ovi će problemi postupno iščeznuti kako se sve rijeđe mogu susresti nove stvaralačke aktivnosti--veliki svemir prilazi vrhuncu evolucijskog izražaja.

6. UPRAVA DUHA

Izuzev u slučaju ličnosti, gdje se posredstvom uma duh bori za vlast, evolucijskim nadsvemirima upravlja energija- materija. Cilj evolucijskih svemira počiva u potčinjenju energije-materije posredstvom uma, koordinacijom uma s duhom, što je sve moguće zahvaljujući stvaralačkoj i ujedinjujućoj prisutnosti ličnosti.

universe building the Creator Son exhibits a little-understood attribute of material control, and he does not leave his capital planet until the gross equilibrium of the local universe has been established.

116:5.14 (1274.4) In the final analysis, all energy responds to mind, and the physical controllers are the children of the mind God, who is the activator of Paradise pattern. The intelligence of the power directors is unremittingly devoted to the task of bringing about material control. Their struggle for physical dominance over the relationships of energy and the motions of mass never ceases until they achieve finite victory over the energies and masses which constitute their perpetual domains of activity.

116:5.15 (1274.5) The spirit struggles of time and space have to do with the evolution of spirit dominance over matter by the mediation of (personal) mind; the physical (nonpersonal) evolution of the universes has to do with bringing cosmic energy into harmony with the equilibrium concepts of mind subject to the overcontrol of spirit. The total evolution of the entire grand universe is a matter of the personality unification of the energy-controlling mind with the spirit-co-ordinated intellect and will be revealed in the full appearance of the almighty power of the Supreme.

116:5.16 (1274.6) The difficulty in arriving at a state of dynamic equilibrium is inherent in the fact of the growing cosmos. The established circuits of physical creation are being continually jeopardized by the appearance of new energy and new mass. A growing universe is an unsettled universe; hence no part of the cosmic whole can find real stability until the fullness of time witnesses the material completion of the seven superuniverses.

116:5.17 (1274.7) In the settled universes of light and life there are no unexpected physical events of major importance. Relatively complete control over the material creation has been achieved; still the problems of the relationship of the settled universes to the evolving universes continue to challenge the skill of the Universe Power Directors. But these problems will gradually vanish with the diminution of new creative activity as the grand universe approaches culmination of evolutionary expression.

6. SPIRIT DOMINANCE

116:6.1 (1275.1) In the evolutionary superuniverses energy-matter is dominant except in personality, where spirit through the mediation of mind is struggling for the mastery. The goal of the evolutionary universes is the subjugation of energy-matter by mind, the co-ordination of mind with spirit, and all of this by virtue of the creative

Stoga, kad stupaju u odnos s ličnošću, fizički sistemi postaju podređeni, sistemi uma ravnopravni, dok upravu preuzimaju sistemi duha.

Ovo se jedinstvo moći i ličnosti izražava na razinama božanstva u Vrhovnom i u vidu Vrhovnog. No aktualna evolucija dominacije duha predstavlja rast koji počiva na djelima slobodne volje Stvoritelja i stvorenih bića velikog svemira.

Na apsolutnim razinama, energija i duh su jedno. No istog časa kad napustimo takve apsolutne razine, javlja se razlika i kako se energija i duh kreću od Raja prema prostoru, rascjep među njima postaje sve širi, sve dok se u lokalnim svemirima gotovo potpuno ne razidu. Oni tu više nisu bilo jednaki ili slični i um mora posredovati kako bi ih uzajamno povezao.

Činjenica da upraviteljske ličnosti mogu usmjeravati energiju ukazuje na činjenicu da energija reagira na djelovanje uma. Činjenica da se djelima istih ovih kontrolnih jedinki može postići stabilizacija mase ukazuje na činjenicu da masa reagira na direktivnu prisutnost uma. I činjenica da u ličnosti koja je obdarena voljom, djelujući kroz um, sam duh može ovladati energijom-materijom-- govori o potencijalnom jedinstvu cijele konačne tvorevine.

Uzajamna ovisnost povezuje sve sile i ličnosti koje djeluju širom cijelog svemira nad svemirima. Pri organizaciji svemira, Sinovi Stvoritelji i Stvaralački Duhovi ovise o kooperativnom djelovanju centara moći i fizičkih upravitelja; Vrhovni Ravnatelji Moći ne bi bili potpuni bez nadkontrola Glavnih Duhova. U slučaju ljudskih bića, mehanizam fizičkog života djelomično reagira na naloge (osobnog) uma. Sam ovaj um zauzvrat podpada pod svrsishodnu dominaciju duha i cijeli takav evolucijski razvoj vodi stvaranju novog djeteta Vrhovnog, novog osobnog ujedinjenja više različitih vrsta kozmičke stvarnosti.

I kao što je slučaj s dijelovima, isto je slučaj i sa cijelim; kako bi postigla potpunjenje Božanstva i dostigla sudbinu povezanosti s Trojstvom, osoba Vrhovnosti koja ima narav duha mora primiti pomoć od evolucijske moći Svemogućeg. Dok su ličnosti vremena i prostora te koje moraju uložiti napore kako bi se ovo postiglo, postignuće vrhunca i izvršenja ovog nastojanja počiva u činu Svemogućeg Vrhovnog. I dok tako rast cijelog predstavlja ukupnu sumu kolektivnog rasta dijelova, jednako slijedi da evolucija dijelova predstavlja segmentirani odraz svrsishodnog rasta cijelog.

Na Raju, monota i duh su kao jedno-- razlikuju se jedino po imenu. Dok je u Havoni moguće uočiti razliku između materije i duha, oni

and unifying presence of personality. Thus, in relation to personality, do physical systems become subordinate; mind systems, co-ordinate; and spirit systems, directive.

116:6.2 (1275.2) This union of power and personality is expressive on deity levels in and as the Supreme. But the actual evolution of spirit dominance is a growth which is predicated on the freewill acts of the Creators and creatures of the grand universe.

116:6.3 (1275.3) On absolute levels, energy and spirit are one. But the moment departure is made from such absolute levels, difference appears, and as energy and spirit move spaceward from Paradise, the gulf between them widens until in the local universes they have become quite divergent. They are no longer identical, neither are they alike, and mind must intervene to interrelate them.

116:6.4 (1275.4) That energy can be directionized by the action of controller personalities discloses the responsiveness of energy to mind action. That mass can be stabilized through the action of these same controlling entities indicates the responsiveness of mass to the order-producing presence of mind. And that spirit itself in volitional personality can strive through mind for the mastery of energy-matter discloses the potential unity of all finite creation.

116:6.5 (1275.5) There is an interdependence of all forces and personalities throughout the universe of universes. Creator Sons and Creative Spirits depend on the co-operative function of the power centers and physical controllers in the organization of universes; the Supreme Power Directors are incomplete without the overcontrol of the Master Spirits. In a human being the mechanism of physical life is responsive, in part, to the dictates of (personal) mind. This very mind may, in turn, become dominated by the leadings of purposive spirit, and the result of such evolutionary development is the production of a new child of the Supreme, a new personal unification of the several kinds of cosmic reality.

116:6.6 (1275.6) And as it is with the parts, so it is with the whole; the spirit person of Supremacy requires the evolutionary power of the Almighty to achieve completion of Deity and to attain destiny of Trinity association. The effort is made by the personalities of time and space, but the culmination and consummation of this effort is the act of the Almighty Supreme. And while the growth of the whole is thus a totalizing of the collective growth of the parts, it equally follows that the evolution of the parts is a segmented reflection of the purposive growth of the whole.

116:6.7 (1275.7) On Paradise, monota and spirit are as one — indistinguishable except by name. In Havona, matter and spirit, while distinguishably

istodobno imaju skladne svojstvene naravi. U sedam nadsvemira oni se, međutim, uveliko razilaze; tu vlada široki raskol između kozmičke energije i božanskog duha; stoga tu postoji viši iskustveni potencijal za djelovanje uma koji treba uskladiti i vremenom ujediniti fizički uzorak s duhovnim namjerama. Božanstvenost je u većoj mjeri ublažena u evoluirajućim vremenskim svemirima prostora gdje bića moraju riješiti teže probleme, dok im se pri njihovom rješavanju pruža veća prilika za postignuće iskustva. I sva ova nadsvemirska situacija stvara šire područje evolucijske egzistencije koje pruža jednaku priliku za postignuće kozmičkog iskustva kako stvorenom biću tako i Stvoritelju--čak i Vrhovnom Božanstvu.

Dok je uprava duha egzistencijalna na apsolutnim razinama, na konačnim razinama i u sedam nadsvemira, ona postaje stvar evolucijskog iskustva. I sva bića jednako dijele ovo iskustvo, od smrtnog čovjeka do Vrhovnog Bića. Svi ulažu napor--osobni napor--pri ovom postignuću; svi učestvuju-- osobnu učestvuju--u sudbini.

7. ŽIVI ORGANIZAM VELIKOG SVEMIRA

Veliki svemir nije samo materijalna tvorevina fizičkog veličanstva, uzvišenosti duha i intelektualne veličine, već je isto tako veličanstven i reaktivan živi organizam. Stvarni život vibrira cijelim mehanizmom prostrane tvorevine kozmosa koji odzvanja životom. Fizička stvarnost svih svemira simbolično izražava spoznatljivu stvarnost Svemogućeg Vrhovnog; i ovaj je materijalni i živi organizam prožet krugovima inteligencije, upravo kao što je ljudsko tijelo prožeto mrežom osjetnih živčanih putova. Ovaj fizički svemir prožimaju pitanje energije koje djelotvorno aktiviraju materijalnu tvorevinu, upravo kao što cirkulatorni sistem napaja i jača ljudsko tijelo snabdijevajući ga razgrađenim hranljivim sastojcima. Prostrani svemir posjeduje koordinirajuće centre veličanstvene nadkontrole koji se mogu usporediti s profinjenim sistemom kemijske kontrole ljudskog mehanizma. No da ste bolje upoznatis fizičkom građom energetskog centra, mogli bi se poslužiti analogijom pri nastojanju da vas bliže upoznamo s fizičkim svemirom.

Upravo kao što se smrtnici služe sunčevom energijom kako bi proizveli životne neophodnosti, veliki svemir tako ovisi o postojanim energijama koje zrače s nižeg Raja podržavajući materijalne aktivnosti i kozmičke kretnje prostora.

Um je dat smrtnicima kako bi pomoću njega

different, are at the same time innately harmonious. In the seven superuniverses, however, there is great divergence; there is a wide gulf between cosmic energy and divine spirit; therefore is there a greater experiential potential for mind action in harmonizing and eventually unifying physical pattern with spiritual purposes. In the time-evolving universes of space there is greater divinity attenuation, more difficult problems to be solved, and larger opportunity to acquire experience in their solution. And this entire superuniverse situation brings into being a larger arena of evolutionary existence in which the possibility of cosmic experience is made available alike to creature and Creator — even to Supreme Deity.

116:6.8 (1276.1) The dominance of spirit, which is existential on absolute levels, becomes an evolutionary experience on finite levels and in the seven superuniverses. And this experience is shared alike by all, from mortal man to the Supreme Being. All strive, personally strive, in the achievement; all participate, personally participate, in the destiny.

7. THE LIVING ORGANISM OF THE GRAND UNIVERSE

116:7.1 (1276.2) The grand universe is not only a material creation of physical grandeur, spirit sublimity, and intellectual magnitude, it is also a magnificent and responsive living organism. There is actual life pulsating throughout the mechanism of the vast creation of the vibrant cosmos. The physical reality of the universes is symbolic of the perceivable reality of the Almighty Supreme; and this material and living organism is penetrated by intelligence circuits, even as the human body is traversed by a network of neural sensation paths. This physical universe is permeated by energy lanes which effectively activate material creation, even as the human body is nourished and energized by the circulatory distribution of the assimilable energy products of nourishment. The vast universe is not without those co-ordinating centers of magnificent overcontrol which might be compared to the delicate chemical-control system of the human mechanism. But if you only knew something about the physique of a power center, we could, by analogy, tell you so much more about the physical universe.

116:7.2 (1276.3) Much as mortals look to solar energy for life maintenance, so does the grand universe depend upon the unfailing energies emanating from nether Paradise to sustain the material activities and cosmic motions of space.

116:7.3 (1276.4) Mind has been given to mortals wherewith they may become self-conscious of

mogli postati svjesni vlastitog identiteta i ličnosti; i um je—čak i Vrhovni Um—podaren cjelokupnosti konačnog, i zahvaljujući umu duh ove javljajuće kozmičke ličnosti uvijek nastoji ovladati energijom-materijom.

Smrtni čovjek reagira na vodstvo duha upravo kao što veliki svemir reagira na rasprostranjeno djelovanje gravitacije duha koje potječe od Vječnog Sina, univerzalnu nadmaterijalnu koheziju vječnih duhovnih vrijednosti svih tvorevina konačnog kozmosa vremena i prostora.

Ljudska su bića u stanju postići trajno samopoistovjećenje s cjelokupnom i neuništivom kozmičkom stvarnošću—ona su u stanju spojiti se s unutarnjim Misaonim Ispravljačem. Vrhovni isto tako zauvijek ovisi o apsolutnoj stabilnosti Izvornog Božanstva, Rajskog Trojstva.

Čovjekov poriv za rajskim savršenstvom, njegova težnja za postignućem Boga, stvara u okviru živog kozmosa istinski napon božanstvenosti koji može razriješiti jedino besmrtna duša; upravo te se događa u iskustvu svakog pojedinog stvorenog smrtnika. No kad sva stvorena bića i svi Stvoritelji velikog svemira podjednako teže za božanskim savršenstvom i postignućem Boga, stvara se ogroman kozmički napon koji je moguće razriješiti jedino uzvišenom sintezom svemogućće moći s osobom duha koja pripada evoluirajućem Bogu svih stvorenih bića, Vrhovnom Biću.

[Predstavio Moćni Glasnik koji privremeno boravi na Urantiji.]

identity and personality; and mind — even a Supreme Mind — has been bestowed upon the totality of the finite whereby the spirit of this emerging personality of the cosmos ever strives for the mastery of energy-matter.

116:7.4 (1276.5) Mortal man is responsive to spirit guidance, even as the grand universe responds to the far-flung spirit-gravity grasp of the Eternal Son, the universal supermaterial cohesion of the eternal spiritual values of all the creations of the finite cosmos of time and space.

116:7.5 (1276.6) Human beings are capable of making an everlasting self-identification with total and indestructible universe reality — fusion with the indwelling Thought Adjuster. Likewise does the Supreme everlastingly depend on the absolute stability of Original Deity, the Paradise Trinity.

116:7.6 (1276.7) Man's urge for Paradise perfection, his striving for God-attainment, creates a genuine divinity tension in the living cosmos which can only be resolved by the evolution of an immortal soul; this is what happens in the experience of a single mortal creature. But when all creatures and all Creators in the grand universe likewise strive for God-attainment and divine perfection, there is built up a profound cosmic tension which can only find resolution in the sublime synthesis of almighty power with the spirit person of the evolving God of all creatures, the Supreme Being.

116:7.7 (1277.1) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

POGLAVLJE 117. VRHOVNI BOG

⇨ 116

Knjiga Urantije

118 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 117 VRHOVNI BOG

Sekcije

Uvod

1. NARAV VRHOVNOG BIĆA
2. IZVOR EVOLUCIJSKOG RASTA
3. ZNAČAJ VRHOVNOG STVORENIM
BIĆIMA SVEMIRA
4. KONAČNI BOG
5. NADDUŠA TVOREVINE
6. POTRAGA ZA VRHOVNIM
7. BUDUĆNOST VRHOVNOG

PAPER 117 GOD THE SUPREME

SECTIONS

Introduction

1. Nature of the Supreme Being
2. The Source of Evolutionary Growth
3. Significance of the Supreme to Universe
Creatures
4. The Finite God
5. The Oversoul of Creation
6. The Quest for the Supreme
7. The Future of the Supreme

Uvod

U mjeri u kojoj izvršavamo Božju volju u bilo kojoj kozmičkoj situaciji, u toj mjeri svemoguću potencijal Vrhovnog postaje jedan korak više aktualiziran. Božja volja je naum Prvog Izvora i Centra koji je potencijaliziran u tri Apsoluta, personificiran u Vječnom Sinu, združen u cilju kozmičkog djelovanja u Beskonačnom Duhu i učinjen vječnim u trajnim uzorcima Raja. Vrhovni Bog je u procesu postajanja najvišim konačnim ispoljenjem cjelokupne Božje volje.

Ako svi veliki svemiri ikad relativno postignu puno življenje Božje volje, vremensko-prostorne tvorevine će postići stabilizaciju u stadiju svjetla i života, dok će Svemoguću - božanski potencijal Vrhovnosti - postati ostvaren u pojavi božanske ličnosti Vrhovnog Boga.

Kad se evoluirajući um podesi u skladu s krugovima kozmičkog uma, kad evoluirajući svemir postigne stabilizaciju prema uzorku središnjeg svemira, kad napredujući duh uspostavi kontakt s ujedinjenom službom Glavnih

INTRODUCTION

117:0.1 (1278.1) TO THE extent that we do the will of God in whatever universe station we may have our existence, in that measure the almighty potential of the Supreme becomes one step more actual. The will of God is the purpose of the First Source and Center as it is potentialized in the three Absolutes, personalized in the Eternal Son, conjoined for universe action in the Infinite Spirit, and eternalized in the everlasting patterns of Paradise. And God the Supreme is becoming the highest finite manifestation of the total will of God.

117:0.2 (1278.2) If all grand universers should ever relatively achieve the full living of the will of God, then would the time-space creations be settled in light and life, and then would the Almighty, the deity potential of Supremacy, become factual in the emergence of the divine personality of God the Supreme.

117:0.3 (1278.3) When an evolving mind becomes attuned to the circuits of cosmic mind, when an evolving universe becomes stabilized after the pattern of the central universe, when an advancing spirit contacts the united ministry of the Master

Duhova, kad se uspinjuća smrtna ličnost konačno podesi u skladu s božanskim vodstvom unutarnjeg Ispravljača, tada aktualnost Vrhovnog postaje jedan stupanj stvarnija u svemirima; tada božanstvenost Vrhovnosti napreduje jedan korak bliže kozmičkom ostvarenju.

Dijelovi i individue velikog svemira evoluiraju kao odraz cjelokupne evolucije Vrhovnog, dok Vrhovni zauzvrat predstavlja zbrojnu sintetičku sumu cjelokupne evolucije velikog svemira. Sa smrtnog stanovišta, obadva su evolucijske i iskustvene reciprocnosti.

1. NARAV VRHOVNOG BIĆA

Vrhovni je ljepota fizičkog sklada, istina intelektualnog značenja i dobrotu duhovne vrijednosti. On je slast istinskog uspjeha i užitek trajnog postignuća. On je nadđuša velikog svemira, svjesnost konačnog kozmosa, upotpunjenje konačne stvarnosti i personifikacija iskustva koje nastaje u odnosu između Stvoritelja i stvorenog bića. Kroz cijelu buduću vječnost, glas Vrhovnog Boga će izražavati stvarnost iskustva koje počiva na slobodnoj volji u trojstvenim odnosima Božanstva.

U osobama Vrhovnih Stvoritelja, Bogovi se spuštaju s Raja u domene vremena i prostora, gdje stvaraju i evoluiraju stvorena bića koja imaju sposobnost da postignu Raj, da se tu uspinu u svojoj potrazi za Ocem. Ova kozmička povorka spuštajućih Stvoritelja koji obznanjuju Boga i uspinjućih stvorenih bića koja tragaju za Bogom, predstavlja otkrivenje evolucije Vrhovnog kao Božanstva, a u Vrhovnom ova silazna i uzlazna bića postižu uzajamnost razumijevanja, otkriće vječnog i univerzalno bratstvo. Vrhovno Biće tako postaje konačna sinteza dvaju iskustava - uzročnog iskustva savršenog Stvoritelja i iskustva reagiranja na ovaj uzrok usavršavajućeg stvorenja.

Veliki svemir sadrži potencijal i neprestanu težnju za potpunim ujedinjenjem, što proizrasta iz činjenice da je ova kozmička egzistencija posljedica stvaralačkih djela i ovlaštenja moći Rajskog Trojstva, koje je bezuvjetno jedinstvo. Ovo trojstveno jedinstvo se ispoljava u konačnom kozmosu u Vrhovnom, čija stvarnost postaje sve očiglednija kako svemiri postižu maksimalnu razinu poistovjećenja s Trojstvom.

Dok se Stvoriteljeva volja kvalitativno razlikuje od volje stvorenog bića, one su u isto vrijeme tako iskustveno srodne, kako stvoreno biće i Stvoritelj mogu surađivati u postignuću kozmičkog savršenstva. Čovjek može surađivati s Bogom i u toj suradnji biti kostvoritelj vječnog finaliste. Bog štoviše može djelovati kao čovjek u utjelovljenjima

Spirits, when an ascending mortal personality finally attunes to the divine leading of the indwelling Adjuster, then has the actuality of the Supreme become real by one more degree in the universes; then has the divinity of Supremacy advanced one more step toward cosmic realization.

117:0.4 (1278.4) The parts and individuals of the grand universe evolve as a reflection of the total evolution of the Supreme, while in turn the Supreme is the synthetic cumulative total of all grand universe evolution. From the mortal viewpoint both are evolutionary and experiential reciprocals.

1. NATURE OF THE SUPREME BEING

117:1.1 (1278.5) The Supreme is the beauty of physical harmony, the truth of intellectual meaning, and the goodness of spiritual value. He is the sweetness of true success and the joy of everlasting achievement. He is the oversoul of the grand universe, the consciousness of the finite cosmos, the completion of finite reality, and the personification of Creator-creature experience. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) In the persons of the Supreme Creators the Gods have descended from Paradise to the domains of time and space, there to create and to evolve creatures with Paradise-attainment capacity who can ascend thereto in quest of the Father. This universe procession of descending God-revealing Creators and ascending God-seeking creatures is revelatory of the Deity evolution of the Supreme, in whom both descenders and ascenders achieve mutuality of understanding, the discovery of eternal and universal brotherhood. The Supreme Being thus becomes the finite synthesis of the experience of the perfect-Creator cause and the perfecting-creature response.

117:1.3 (1279.1) The grand universe contains the possibility of, and ever seeks for, complete unification, and this grows out of the fact that this cosmic existence is a consequence of the creative acts and the power mandates of the Paradise Trinity, which is unqualified unity. This very trinitarian unity is expressed in the finite cosmos in the Supreme, whose reality becomes increasingly apparent as the universes attain to the maximum level of Trinity identification.

117:1.4 (1279.2) The will of the Creator and the will of the creature are qualitatively different, but they are also experientially akin, for creature and Creator can collaborate in the achievement of universe perfection. Man can work in liaison with God and thereby cocreate an eternal finaliter. God can work even as humanity in the incarnations of his Sons,

svojih Sinova, koji na taj način postižu vrhovnost iskustva stvorenog bića.

U Vrhovnom Biću, Stvoritelj i stvoreno biće su ujedinjeni u jedno Božanstvo čija volja ispoljava jednu božansku ličnost. Ova volja Vrhovnog je nešto više od volje stvorenog bića ili volje Stvoritelja, upravo kao što je Glavni Sin Nebadona danas nešto više od spoja božanske i ljudske volje. Spoj savršenstva Raja i vremensko-prostornog iskustva daje novo značenje vrijednosti na božanskim razinama stvarnosti.

Evoluirajuća božanska narav Vrhovnog postaje vjeran prikaz neusporedivog iskustva svih stvorenih bića i svih Stvoritelja u velikom svemiru. U Vrhovnom, stvoritelj je jedno sa stvorenim bićem; oni su zauvijek ujedinjeni iskustvom rođenim iz nestalnosti koje prate rješenje mnogostrukih problema koji opsjedaju svu konačnu tvorevinu na vječnom putu traganja za savršenstvom u oslobađanju od okova nepotpunosti.

Istina, ljepota i dobrota su uzajamno usklađene u službi Duha, veličanstvu Raja, milosti Sina i iskustvu Vrhovnog. Vrhovni Bog je istina, ljepota i dobrota, jer ovi pojmovi božanstvenosti predstavljaju konačne vrhunce konceptualnog iskustva. Vječni izvori ovih trojedinih obilježja božanstvenosti postoje na nadkonačnim razinama, ali stvoreno biće jedino može pojmiti takve izvore kao najvišu istinu, najvišu ljepotu i najvišu dobrotu.

Mihael - stvoritelj - je obznanio božansku ljubav Oca Stvoritelja prema njegovoj zemaljskoj djeci. I nakon što otkriju i prime ovu božansku ljubav, ljudi težite da obznane ovu ljubav svojoj zemaljskoj braći. Takva ljubav stvorenog bića je istinski odraz ljubavi Vrhovnog.

Vrhovni je simetrično uključiv. Prvi Izvor i Centar je potencijalan u tri velika Apsoluta, aktualan u Raju, u Sinu i u Duhu; ali Vrhovni je i aktualan i potencijalan - on je biće osobne vrhovnosti i svemoguće moći koje jednako reagira na težnje stvorenog bića kao i na naum Stvoritelja; on je samodjelujući u odnosu na svemir i samoreaktivan u odnosu na cjelokupnost svemira; on je istodobno vrhovni stvoritelj i vrhovno stvoreno biće. Božanstvo Vrhovnosti tako ispoljava ukupni zbroj cjelokupnog konačnog.

2. IZVOR EVOLUCIJSKOG RASTA

Vrhovni je Bog u vremenu; on je tajna rasta

who thereby achieve the supremacy of creature experience.

117:1.5 (1279.3) In the Supreme Being, Creator and creature are united in one Deity whose will is expressive of one divine personality. And this will of the Supreme is something more than the will of either creature or Creator, even as the sovereign will of the Master Son of Nebadon is now something more than a combination of the will of divinity and humanity. The union of Paradise perfection and time-space experience yields a new meaning value on deity levels of reality.

117:1.6 (1279.4) The evolving divine nature of the Supreme is becoming a faithful portrayal of the matchless experience of all creatures and of all Creators in the grand universe. In the Supreme, creatorship and creaturehood are at one; they are forever united by that experience which was born of the vicissitudes attendant upon the solution of the manifold problems which beset all finite creation as it pursues the eternal path in quest of perfection and liberation from the fetters of incompleteness.

117:1.7 (1279.5) Truth, beauty, and goodness are correlated in the ministry of the Spirit, the grandeur of Paradise, the mercy of the Son, and the experience of the Supreme. God the Supreme is truth, beauty, and goodness, for these concepts of divinity represent finite maximums of ideational experience. The eternal sources of these triune qualities of divinity are on superfinite levels, but a creature could only conceive of such sources as supertruth, superbeauty, and supergoodness.

117:1.8 (1279.6) Michael, a creator, revealed the divine love of the Creator Father for his terrestrial children. And having discovered and received this divine affection, men can aspire to reveal this love to their brethren in the flesh. Such creature affection is a true reflection of the love of the Supreme.

117:1.9 (1279.7) The Supreme is symmetrically inclusive. The First Source and Center is potential in the three great Absolutes, is actual in Paradise, in the Son, and in the Spirit; but the Supreme is both actual and potential, a being of personal supremacy and of almighty power, responsive alike to creature effort and Creator purpose; self-acting upon the universe and self-reactive to the sum total of the universe; and at one and the same time the supreme creator and the supreme creature. The Deity of Supremacy is thus expressive of the sum total of the entire finite.

2. THE SOURCE OF EVOLUTIONARY GROWTH

117:2.1 (1280.1) The Supreme is God-in-time; his is

stvorenog bića u vremenu; on pored toga osvaja nepotpunu sadašnjost i konzumira usavršavajuću budućnost. A najviši plodovi cjelokupnog konačnog rasta su: moć koja se ostvaruje putem uma pod upravom duha utemeljena na ujedinjujućoj i stvaralačkoj prisutnosti ličnosti. Kulminativna posljedica cijelog ovog rasta je Vrhovno Biće.

Smrtnom čovjeku, egzistencija je ekvivalent rasta. I tako se doista čini, čak i u širem kozmičkom smislu, da egzistencija kojom upravlja duh rezultira u iskustvenom rastu - uvećanju statusa. Mi, međutim, već dugo držimo da je sadašnji rast koji karakterizira ovo kozmičko razdoblje funkcija Vrhovnog. Jednako tako držimo da je ova vrsta rasta svojstvena razdoblju rasta Vrhovnog i da će prestati s upotpunjenjem rasta Vrhovnog.

Razmotrimo status potrojstvljeno stvorenih sinova: Oni su rođeni i žive u sadašnjem kozmičkom razdoblju; oni su ličnosti koje imaju obdarenja uma i duha. Oni imaju iskustva i sjećanje na ova iskustva, ali oni ne rastu onako kako rastu uspinjuća bića. Prema našem vjerovanju i razumijevanju, ovi potrojstvljeno stvoreni sinovi, dok su u sadašnjoj kozmičkoj dobi, zapravo pripadaju sljedećoj kozmičkoj dobi - dobi koja slijedi upotpunjenje rasta Vrhovnog. Oni stoga nisu u Vrhovnom sa stanovišta njegovog sadašnjeg statusa nepotpunosti i iskustvenog rasta. Oni tako ne sudjeluju u iskustvenom rastu sadašnje kozmičke dobi, već su u pripravi za sljedeću kozmičku dob.

Moj red - Moćni Glasnici - kao bića koja su obujmljena Trojstvom, ne sudjeluju u rastu sadašnjeg kozmičkog razdoblja. U određenom smislu, mi imamo status prethodnog kozmičkog razdoblja, a isto je slučaj i sa Stacionarnim Sinovima Trojstva. Jedno je sigurno: Naš status je fiksiran nakon obujmljenja Trojstvom i iskustvo u našem slučaju više ne rezultira rastom.

To nije slučaj kad je riječ o finalistima ili bilo kojim drugim evolucijskim i iskustvenim skupinama koje sudjeluju u procesu rasta Vrhovnog. Vi smrtnici koji trenutno živite na Urantiji i koji težite postignuću Raja i statusa finalista trebate shvatiti da imate sposobnost ostvarenja ove sudbine zato što ste u Vrhovnom i od Vrhovnog, što vas čini sudionicima u ciklusu rasta Vrhovnog.

Jednom će doći do završetka rasta Vrhovnog; njegov status će postići upotpunjenje (u pogledu energije- duha). Ovaj prestanak evolucije Vrhovnog će također svjedočiti završetak evolucije stvorenih bića kao dijela Vrhovnosti. Kakav rast može karakterizirati svemire spoljašnjeg prostora,

the secret of creature growth in time; his also is the conquest of the incomplete present and the consummation of the perfecting future. And the final fruits of all finite growth are: power controlled through mind by spirit by virtue of the unifying and creative presence of personality. The culminating consequence of all this growth is the Supreme Being.

117:2.2 (1280.2) To mortal man, existence is equivalent to growth. And so indeed it would seem to be, even in the larger universe sense, for spirit-led existence does seem to result in experiential growth — augmentation of status. We have long held, however, that the present growth which characterizes creature existence in the present universe age is a function of the Supreme. We equally hold that this kind of growth is peculiar to the age of the growth of the Supreme, and that it will terminate with the completion of the growth of the Supreme.

117:2.3 (1280.3) Consider the status of the creature-trinitized sons: They are born and live in the present universe age; they have personalities, together with mind and spirit endowments. They have experiences and the memory thereof, but they do not *grow* as do ascenders. It is our belief and understanding that these creature-trinitized sons, while they are *in* the present universe age, are really *of* the next universe age — the age which will follow the completion of the growth of the Supreme. Hence they are not *in* the Supreme as of his present status of incompleteness and consequent growth. Thus they are nonparticipating in the experiential growth of the present universe age, being held in reserve for the next universe age.

117:2.4 (1280.4) My own order, the Mighty Messengers, being Trinity embraced, are nonparticipating in the growth of the present universe age. In a sense we are in status as of the preceding universe age as in fact are the Stationary Sons of the Trinity. One thing is certain: Our status is fixed by the Trinity embrace, and experience no longer eventuates in growth.

117:2.5 (1280.5) This is not true of the finalizers nor of any other of the evolutionary and experiential orders which are participants in the growth process of the Supreme. You mortals now living on Urantia who may aspire to Paradise attainment and finalizer status should understand that such a destiny is only realizable because you are in and of the Supreme, hence are participants in the cycle of the growth of the Supreme.

117:2.6 (1280.6) There will come an end sometime to the growth of the Supreme; his status will achieve completion (in the energy-spirit sense). This termination of the evolution of the Supreme will also witness the ending of creature evolution as a part of Supremacy. What kind of growth may

mi ne znamo. No, sigurni smo da će doći do pojave nečeg vrlo različitog od svega što je viđeno u današnjoj evoluciji sedam supersvemira. Evolucijski državljani velikog svemira nesumnjivo imaju zadaću da pruže kompenzaciju bićima vanjskih svemira za ovo lišavanje rasta Vrhovnosti.

Kao što će biti slučaj pri okončanju sadašnjeg kozmičkog razdoblja, Vrhovno Biće će funkcionirati kao iskustveni suveren u velikom svemiru. Bića vanjskog prostora - državljani naredne kozmičke dobi - će imati post-supersvemirski potencijal rasta, kapacitet za evolucijsko postignuće utemeljen na pretpostavci suvereniteta Svemogućeg Vrhovnog, koji stoga eliminira sudjelovanje stvorenih bića u sintezi moći-ličnosti sadašnjeg kozmičkog razdoblja.

Tako se nepotpunost Vrhovnog može smatrati prednosti jer omogućuje evolucijski rast stvorenih bića i tvorevine suvremenih svemira. Praznina ima svoju prednost, jer može biti iskustveno ispunjena.

Ovo je jedno od najintrigantnijih pitanja konačne filozofije: Da li je aktualizacija Vrhovnog Bića reaktivna posljedica evolucije velikog svemira, ili je sve naprednija evolucija ovog konačnog svemira reaktivna posljedica postupne aktualizacije Vrhovnog? Ili je moguće da su oni uzajamno ovisni u svom razvoju? da su evolucijski reciprociteti, gdje jedan inicira rast drugog? U ovo smo sigurni: Stvorena bića i svemiri, visoko i nisko, evoluiraju unutar Vrhovnog i kako evoluiraju, tako se pojavljuje ujedinjeni zbroj cjelokupne konačne aktivnosti ove kozmičke dobi. I to je pojava Vrhovnog Bića, koja je svim ličnostima evolucija svemogućće moći Vrhovnog Boga.

3. ZNAČAJ VRHOVNOG STVORENIM BIĆIMA SVEMIRA

Kozmička stvarnost koja je različito naznačena kao Vrhovno Biće, Vrhovni Bog i Svemogući Vrhovni, je složena i sveopća sinteza nastajućih faza svih konačnih stvarnosti. Rasprostranjeno razgraničavanje vječne energije, božanskog duha i univerzalnog uma postiže konačnu kulminaciju u evoluciji Vrhovnog, koji je zbroj cjelokupnog konačnog rasta, samorealiziranog na božanskim razinama konačnog maksimuma upotpunjenosti.

Vrhovni je božanski kanal kroz koji protiče stvaralačka beskonačnost trojnih saveza koji se kristaliziraju u galaktičkoj panorami prostora, u

characterize the universes of outer space, we do not know. But we are very sure that it will be something very different from anything that has been seen in the present age of the evolution of the seven superuniverses. It will undoubtedly be the function of the evolutionary citizens of the grand universe to compensate the outer-spacers for this deprivation of the growth of Supremacy.

117:2.7 (1280.7) As existent upon the consummation of the present universe age, the Supreme Being will function as an experiential sovereign in the grand universe. Outer-spacers — citizens of the next universe age — will have a postsuperuniverse growth potential, a capacity for evolutionary attainment presupposing the sovereignty of the Almighty Supreme, hence excluding creature participation in the power-personality synthesis of the present universe age.

117:2.8 (1281.1) Thus may the incompleteness of the Supreme be regarded as a virtue since it makes possible the evolutionary growth of the creature-creation of the present universes. Emptiness does have its virtue, for it may become experientially filled.

117:2.9 (1281.2) One of the most intriguing questions in finite philosophy is this: Does the Supreme Being actualize in response to the evolution of the grand universe, or does this finite cosmos progressively evolve in response to the gradual actualization of the Supreme? Or is it possible that they are mutually interdependent for their development? that they are evolutionary reciprocals, each initiating the growth of the other? Of this we are certain: Creatures and universes, high and low, are evolving within the Supreme, and as they evolve, there is appearing the unified summation of the entire finite activity of this universe age. And this is the appearance of the Supreme Being, to all personalities the evolution of the almighty power of God the Supreme.

3. SIGNIFICANCE OF THE SUPREME TO UNIVERSE CREATURES

117:3.1 (1281.3) The cosmic reality variously designated as the Supreme Being, God the Supreme, and the Almighty Supreme, is the complex and universal synthesis of the emerging phases of all finite realities. The far-flung diversification of eternal energy, divine spirit, and universal mind attains finite culmination in the evolution of the Supreme, who is the sum total of all finite growth, self-realized on deity levels of finite maximum completion.

117:3.2 (1281.4) The Supreme is the divine channel through which flows the creative infinity of the triodities that crystallizes into the galactic

kontrastu s veličanstvenom dramom egzistencije ličnosti u prostoru: procesa kojim duh ostvaruje kontrolu nad energijom- materijom posredovanjem uma.

Isus je rekao: "Ja sam živi put," i on je živi put od materijalne razine čovjekove samosvijesti do duhovne razine svijesti o Bogu. I upravo kao što je on taj živi put uspona od čovjekovog jastva do Boga, tako je Vrhovni živi put od konačne svijesti do transcendencije svijesti, čak i do uvida apsonitosti.

Vaš Sin Stvoritelj doista može biti takav živi kanal od čovječnosti do božanstvenosti zato što je osobno doživio puninu prijelaza ovog kozmičkog puta napredovanja, od istinske čovječnosti Jošue sina Jozinog - Sina Čovječjeg - do rajske božanstvenosti Mihaela od Nebadona, Sina beskonačnog Boga. Isto tako, Vrhovno Biće može funkcionirati kao kozmički put prilaza transcendenciji konačnih ograničenja, jer on je istinsko utjelovljenje i osobni sažetak cjelokupne evolucije stvorenih bića, napredovanja i produhovljenja. Čak su i veliko-svemirska iskustva silaznih ličnosti s Raja dio njegovog iskustva koje nadopunjuje njegov zbroj uzlaznih iskustava hodočasnika vremena.

Smrtni čovjek je više nego slikovito stvoren u naličju Boga. S fizičkog stanovišta ova izjava je teško istinita, ali s obzirom na određene svemirske potencijalnosti, ona je stvarna činjenica. U ljudskom rodu, slična drama evolucijskog postignuća se odvija na znatno većoj razini u svemiru nad svemirima. Čovjek - ličnost obdarena voljom - postaje stvaralačka u suradnji s Ispravljačem - neosobnim entitetom - u prisutnosti konačnih potencijalnosti Vrhovnog, a rezultat je procvat besmrtnne duše. U svemirima, ličnosti Stvoritelja vremena i prostora funkcioniraju u zajednici s neosobnim duhom Rajskog Trojstva i na taj način postaju stvoritelji novog potencijala moći stvarnosti Božanstva.

Smrtni čovjek, koji je stvoreno biće, nije točno nalik Vrhovnom Biću, koje je božanstvo, ali čovjekova evolucija na određene načine nalikuje rastu Vrhovnog. Čovjek svjesno raste od materijalnog prema duhovnom zahvaljujući snazi, moći i ustrajnosti svojih odluka; on također raste dok njegov Misaoni Ispravljač razvija nove tehnike kojima poseže nanize, od duhovnih razina do morontijalnih razina duše; a kada duša dođe u postojanje, ona počinje rasti sama po sebi i od sebe.

Ovo je više ili manje metoda širenja Vrhovnog Bića. Njegov suverenitet raste u djelima i iz djela i postignuća Vrhovnih Stvaralačkih Ličnosti; to je

panorama of space, against which takes place the magnificent personality drama of time: the spirit conquest of energy-matter through the mediation of mind.

117:3.3 (1281.5) Said Jesus: "I am the living way," and so he is the living way from the material level of self-consciousness to the spiritual level of God-consciousness. And even as he is this living way of ascension from the self to God, so is the Supreme the living way from finite consciousness to transcendence of consciousness, even to the insight of absonity.

117:3.4 (1281.6) Your Creator Son can actually be such a living channel from humanity to divinity since he has personally experienced the fullness of the traversal of this universe path of progression, from the true humanity of Joshua ben Joseph, the Son of Man, to the Paradise divinity of Michael of Nebadon, the Son of the infinite God. Similarly can the Supreme Being function as the universe approach to the transcendence of finite limitations, for he is the actual embodiment and personal epitome of all creature evolution, progression, and spiritualization. Even the grand universe experiences of the descending personalities from Paradise are that part of his experience which is complementary to his summation of the ascending experiences of the pilgrims of time.

117:3.5 (1281.7) Mortal man is more than figuratively made in the image of God. From a physical standpoint this statement is hardly true, but with reference to certain universe potentialities it is an actual fact. In the human race, something of the same drama of evolutionary attainment is being unfolded as takes place, on a vastly larger scale, in the universe of universes. Man, a volitional personality, becomes creative in liaison with an Adjuster, an impersonal entity, in the presence of the finite potentialities of the Supreme, and the result is the flowering of an immortal soul. In the universes the Creator personalities of time and space function in liaison with the impersonal spirit of the Paradise Trinity and become thereby creative of a new power potential of Deity reality.

117:3.6 (1282.1) Mortal man, being a creature, is not exactly like the Supreme Being, who is deity, but man's evolution does in some ways resemble the growth of the Supreme. Man consciously grows from the material toward the spiritual by the strength, power, and persistency of his own decisions; he also grows as his Thought Adjuster develops new techniques for reaching down from the spiritual to the morontial soul levels; and once the soul comes into being, it begins to grow in and of itself.

117:3.7 (1282.2) This is somewhat like the way in which the Supreme Being expands. His sovereignty grows in and out of the acts and

evolucija veličanstva njegove moći kao vladara velikog svemira. Njegova božanska priroda isto tako ovisi o prethodno postojećem jedinstvu Rajskog Trojstva. No, tu je još jedan aspekt evolucije Vrhovnog Boga: On nije samo evoluirao iz Stvoritelja i izveden iz Trojstva; on je također samostalno evoluiran i samostalno izveden. Vrhovni Bog je voljom obdareni, stvaralački sudionik u vlastitoj božanskoj aktualizaciji. Ljudska morontija duša je također voljom obdareni, kokreativni partner u postignuću vlastite besmrtnosti.

Otac surađuje sa Združenim Činiteljem u manipuliranju energija Raja i u navođenju istih na odaziv Vrhovnom. Otac surađuje s Vječnim Sinom u proizvodnji Stvaralačkih ličnosti čija djela s vremenom trebaju kulminirati u suverenosti Vrhovnog. Otac surađuje sa Sinom i s Duhom u stvaranju trojskih ličnosti koje igraju ulogu vladara velikog svemira sve dok upotpunjenje evolucije ne osposobi Vrhovnog za primanje suvereniteta. Otac surađuje sa sebi ravnopravnim stvoriteljima - božanskim i nebožanskim - na ove i brojne druge načine u promicanju evolucije Vrhovnosti, ali on također u ovim aktivnostima funkcionira sam. Njegovo samostalno djelovanje se vjerojatno najbolje otkriva u službi Misaonih Ispravljača i s njima povezanih entiteta.

Božanstvo je jedinstvo koje je egzistencijalno u Trojstvu, iskustveno u Vrhovnom, a u smrtnicima, realizirano u spajanju stvorenog bića s njegovim Ispravljačem. Prisutnost Misaonih Ispravljača u smrtnom čovjeku najbolje otkriva esencijalno jedinstvo svemira, jer čovjek, koji je najniži mogući oblik svemirske ličnosti, u sebi ima istinski fragment najviše i vječne stvarnosti, samog izvornog Oca svih ličnosti.

Vrhovno Biće evoluiralo na temelju svoje zajednice s Rajskim Trojstvom i kao rezultat božanskih uspjeha djece tog Trojstva koja djeluju u ulozi stvoritelja i administratora. Čovjekova besmrtna duša evoluirala svoju vječnu sudbinu u povezanosti s božanskim prisustvom Rajskog Oca i u skladu s odlukama ličnosti ljudskog uma. Ono što je Trojstvo Vrhovnom Bogu, to je Ispravljač evoluirajućem čovjeku.

Tijekom ovog kozmičkog razdoblja, Vrhovno Biće očito ne može funkcionirati izravno kao stvoritelj osim u onim slučajevima gdje su konačne mogućnosti djelovanja iscrpljene stvaralačkim agensima vremena i prostora. Do sada se to dogodilo samo jednom u povijesti svemira; kad se iscrpe mogućnosti za konačno djelovanje u pogledu kozmičke odražajnosti, tada Vrhovni funkcionira kao stvaralački kulminator svih apriornih stvaralačkih djela. I vjerujemo da će on

achievements of the Supreme Creator Personalities; that is the evolution of the majesty of his power as the ruler of the grand universe. His deity nature is likewise dependent on the pre-existent unity of the Paradise Trinity. But there is still another aspect to the evolution of God the Supreme: He is not only Creator-evolved and Trinity-derived; he is also self-evolved and self-derived. God the Supreme is himself a volitional, creative participant in his own deity actualization. The human morontial soul is likewise a volitional, cocreative partner in its own immortalization.

117:3.8 (1282.3) The Father collaborates with the Conjoint Actor in manipulating the energies of Paradise and in rendering these responsive to the Supreme. The Father collaborates with the Eternal Son in the production of Creator personalities whose acts will sometime culminate in the sovereignty of the Supreme. The Father collaborates with both Son and Spirit in the creation of Trinity personalities to function as rulers of the grand universe until such time as the completed evolution of the Supreme qualifies him to assume that sovereignty. The Father co-operates with his Deity and non-Deity co-ordinates in these and many other ways in the furtherance of the evolution of Supremacy, but he also functions alone in these matters. And his solitary function is probably best revealed in the ministry of the Thought Adjusters and their associated entities.

117:3.9 (1282.4) Deity is unity, existential in the Trinity, experiential in the Supreme, and, in mortals, creature-realized in Adjuster fusion. The presence of the Thought Adjusters in mortal man reveals the essential unity of the universe, for man, the lowest possible type of universe personality, contains within himself an actual fragment of the highest and eternal reality, even the original Father of all personalities.

117:3.10 (1282.5) The Supreme Being evolves by virtue of his liaison with the Paradise Trinity and in consequence of the divinity successes of the creator and administrator children of that Trinity. Man's immortal soul evolves its own eternal destiny by association with the divine presence of the Paradise Father and in accordance with the personality decisions of the human mind. What the Trinity is to God the Supreme, the Adjuster is to evolving man.

117:3.11 (1282.6) During the present universe age the Supreme Being is apparently unable to function directly as a creator except in those instances where the finite possibilities of action have been exhausted by the creative agencies of time and space. Thus far in universe history this has transpired but once; when the possibilities of finite action in the matter of universe reflectivity had been exhausted, then did the Supreme function as the creative culminator of all antecedent creator

ponovo funkcionirati kao kulminator u budućim dobima u svim situacijama gdje apriorni stvoritelj upotpuni odgovarajući ciklus stvaralačke aktivnosti.

Vrhovno Biće nije stvorilo čovjeka, nego je čovjek doslovce stvoren iz - sam čovjekov život je izveden iz - potencijalnosti Vrhovnog. Niti je on uzrok čovjekove evolucije; no, Vrhovni je sama bit evolucije. S konačnog stanovišta, mi doista živimo, krećemo se i jesmo unutar imanencije Vrhovnog.

Vrhovni očigledno ne može pokrenuti izvornu uzročnost, ali čini se da je on katalizator cjelokupnog kozmičkog rasta kojemu je naizgled suđeno da proizvede ukupnost kulminacije vezane za sudbinu svih iskustveno- evolucijskih bića. Od Oca potječe koncept konačnog svemira; Sinovi Stvoritelji prevode ovu ideju u činjenicu u vremenu i prostoru i uz pristanak i suradnju Stvaralačkih Duhova; Vrhovni uzrokuje kulminaciju cjelokupne konačnosti i uspostavlja njezin odnos sa sudbinom apsonita.

4. KONAČNI BOG

Dok promatramo neprestane borbe stvorenog dijela tvorevine za postignuće statusa savršenstva i božanstvenosti bića, vjerujemo da ovi neprestani naponi svjedoče o neprekidnoj borbi Vrhovnog za božansko samoostvarenje. Vrhovni Bog je konačno Božanstvo i on se mora nositi s problemima konačnog u ukupnom smislu te riječi. Naše borbe s nestalnostima vremena u evolucijama prostora su odraz njegovih nastojanja da postigne stvarnost njegovog "ja" i upotpunjenje suvereniteta u sferi djelovanja koju njegova evoluirajuća narav proširuje do najudaljenijih granica mogućeg.

Širom velikog svemira, Vrhovni se bori za postignuće izražaja. Njegova božanska evolucija u određenoj mjeri počiva na mudrosti djelovanja svake postojeće ličnosti. Kada ljudsko biće odabire vječni život, ono kokreativno sudjeluje u stvaranju sudbine; i u životu tog uspinjućeg smrtnika, konačni Bog nalazi uvećano samoostvarenje ličnosti i uvećanje iskustvenog suvereniteta. No, u slučaju da stvoreno biće odbije vječnu karijeru, onaj dio Vrhovnog koji je ovisio o izboru tog stvorenog bića doživljava neminovnu odgodu, lišavanje koje mora biti nadoknađeno supstitucijskim ili kolateralnim iskustvom; što se tiče ličnosti osobe koja nije preživjela, nju apsorbira nadđuša tvorevine i ona tako postaje dijelom Božanstva Vrhovnog.

Bog je tako pun povjerenja, tako pun ljubavi, da on daje dio svoje božanske naravi u ruke samih

actions. And we believe he will again function as a culminator in future ages whenever antecedent creatorship has completed an appropriate cycle of creative activity.

117:3.12 (1283.1) The Supreme Being did not create man, but man was literally created out of, his very life was derived from, the potentiality of the Supreme. Nor does he evolve man; yet is the Supreme himself the very essence of evolution. From the finite standpoint, we actually live, move, and have our being within the immanence of the Supreme.

117:3.13 (1283.2) The Supreme apparently cannot initiate original causation but appears to be the catalyzer of all universe growth and is seemingly destined to provide totality culmination as regards the destiny of all experiential-evolutionary beings. The Father originates the concept of a finite cosmos; the Creator Sons factualize this idea in time and space with the consent and co-operation of the Creative Spirits; the Supreme culminates the total finite and establishes its relationship with the destiny of the absonite.

4. THE FINITE GOD

117:4.1 (1283.3) As we view the ceaseless struggles of the creature creation for perfection of status and divinity of being, we cannot but believe that these unending efforts bespeak the unceasing struggle of the Supreme for divine self-realization. God the Supreme is the finite Deity, and he must cope with the problems of the finite in the total sense of that word. Our struggles with the vicissitudes of time in the evolutions of space are reflections of his efforts to achieve reality of self and completion of sovereignty within the sphere of action which his evolving nature is expanding to the outermost limits of possibility.

117:4.2 (1283.4) Throughout the grand universe the Supreme struggles for expression. His divine evolution is in measure predicated on the wisdom-action of every personality in existence. When a human being chooses eternal survival, he is cocreating destiny; and in the life of this ascending mortal the finite God finds an increased measure of personality self-realization and an enlargement of experiential sovereignty. But if a creature rejects the eternal career, that part of the Supreme which was dependent on this creature's choice experiences inescapable delay, a deprivation which must be compensated by substitutional or collateral experience; as for the personality of the nonsurvivor, it is absorbed into the oversoul of creation, becoming a part of the Deity of the Supreme.

117:4.3 (1283.5) God is so trusting, so loving, that he gives a portion of his divine nature into the hands

ljudskih bića na čuvanje i samoostvarenje. Narav Oca - prisutnost Ispravljača - je neuništiva neovisno o izboru smrtnog bića. Dijete Vrhovnog, evoluirajuće čovjekovo "ja," može biti uništeno unatoč tome što potencijalno ujedinjujuća ličnost takvog zavedenog čovjekovog "ja" opstaje kao faktor Božanstva Vrhovnosti.

Ljudska ličnost doista može uništiti individualnost stvorenog bića, i dok sve što je bilo vrijedno u životu tog bića koje počinu kozmičko samoubojstvo nastavlja postojati, ove osobine neće ustrajati kao individualno stvoreno biće. Vrhovni će opet naći izražaj u stvorenim bićima svemira, ali nikad više u toj osobi; jedinstvena ličnost osobe koja doživljava neuspjeh u svom usponu se vraća Vrhovnom kao što se kap vode vraća u more.

Izolirani potezi osobnih dijelova konačnog su relativno nebitni za buduću pojavu Vrhovne Cjeline, no cjelina ipak ovisi o ukupnim djelima njezinih mnogostukih dijelova. Ličnost individualnog smrtnika ne igra značajnu ulogu u pogledu sveukupne Vrhovnosti, no ličnost svakog ljudskog bića predstavlja nezamjenjiv spoj značenja i vrijednosti u konačnom; ličnost, nakon što jednom postigne izražaj, nikad zatim ne pronalazi identičan izražaj izuzev u produženju postojanja te žive ličnosti.

I tako, dok mi stremimo samoizražaju - s nama i u nama - Vrhovni stremi izražaju božanstva. Kada mi pronađemo Oca, Vrhovni time nanovo pronalazi RajskogStvoritelja svih stvari. Kada mi ovladavamo problemima samoostvarenja, Bog iskustva doživljava postignuće svemogućeg vrhovnosti u svemirima vremena i prostora.

Čovječanstvo ne uzlazi svemirom bez napora, niti Vrhovni evoluirao bez svrsishodnog i inteligentnog djelovanja. Stvorena bića ne postižu savršenstvo pukom pasivnosti, niti Vrhovnost pretvara moć Svemogućeg u činjenicu bez neprestane službe konačnoj tvorevini.

Vremenski odnos čovjeka prema Vrhovnom je temelj kozmičke moralnosti, univerzalne prijemчивosti naspram dužnosti i njezina prihvaćanja. To je moralnost koja nadilazi vremenski smisao relativnog dobra i zla; to je moralnost koja ovisi izravno o samosvijesti čovjekovog cijenjenja iskustvene obveze prema iskustvenom Božanstvu. Smrtni čovjek i sva ostala konačna bića su stvorena iz živog potencijala energije, uma i duha koji postoji u Vrhovnom. Ispravljač - u spojenom djelovanju s uzlaznim smrtnikom - se oslanja na Vrhovnog u stvaranju besmrtnog i božanskog karaktera finaliste. Iz same ove stvarnosti Vrhovnog, uz

of even human beings for safekeeping and self-realization. The Father nature, the Adjuster presence, is indestructible regardless of the choice of the mortal being. The child of the Supreme, the evolving self, can be destroyed notwithstanding that the potentially unifying personality of such a misguided self will persist as a factor of the Deity of Supremacy.

117:4.4 (1283.6) The human personality can truly destroy individuality of creaturehood, and though all that was worth while in the life of such a cosmic suicide will persist, *these qualities will not persist as an individual creature*. The Supreme will again find expression in the creatures of the universes but never again as that particular person; the unique personality of a nonascender returns to the Supreme as a drop of water returns to the sea.

117:4.5 (1284.1) Any isolated action of the personal parts of the finite is comparatively irrelevant to the eventual appearance of the Supreme Whole, but the whole is nonetheless dependent on the total acts of the manifold parts. The personality of the individual mortal is insignificant in the face of the total of Supremacy, but the personality of each human being represents an irreplaceable meaning-value in the finite; personality, having once been expressed, never again finds identical expression except in the continuing existence of that living personality.

117:4.6 (1284.2) And so, as we strive for self-expression, the Supreme is striving in us, and with us, for deity expression. As we find the Father, so has the Supreme again found the Paradise Creator of all things. As we master the problems of self-realization, so is the God of experience achieving almighty supremacy in the universes of time and space.

117:4.7 (1284.3) Mankind does not ascend effortlessly in the universe, neither does the Supreme evolve without purposeful and intelligent action. Creatures do not attain perfection by mere passivity, nor can the spirit of Supremacy factualize the power of the Almighty without unceasing service ministry to the finite creation.

117:4.8 (1284.4) The temporal relation of man to the Supreme is the foundation for cosmic morality, the universal sensitivity to, and acceptance of, *duty*. This is a morality which transcends the temporal sense of relative right and wrong; it is a morality directly predicated on the self-conscious creature's appreciation of experiential obligation to experiential Deity. Mortal man and all other finite creatures are created out of the living potential of energy, mind, and spirit existent in the Supreme. It is upon the Supreme that the Adjuster-mortal ascender draws for the creation of the immortal and divine character of a finaliter. It is out of the very reality of the Supreme that the Adjuster, with

pristanak ljudske volje, Ispravljač može tkati niti uzoraka vječne naravi uspinjućeg Božjeg sina.

Evolucija Ispravljačevog napretka u procesu produhovljenja ljudske ličnosti i njezina postignuća vječnosti vodi izravno uvećanju suvereniteta Vrhovnog. Takva postignuća u ljudskoj evoluciji su u isto vrijeme postignuća u evolucijskoj aktualizaciji Vrhovnog. Dok je istina da stvorena bića ne mogu evoluirati bez Vrhovnog, vjerojatno također vrijedi da se evolucija Vrhovnog nikad ne može u potpunosti postići neovisno o upotpunjenju evolucije svih stvorenih bića. U ovome leži velika kozmička odgovornost samosvjesnih ličnosti: Vrhovno Božanstvo je u određenom smislu ovisno o izboru smrtnikove volje. A uzajamno napredovanje evolucije stvorenog bića i evolucije Vrhovnog je vjerno i potpuno naznačeno Starim Danima preko nedokučivih mehanizama kozmičke odražajnosti.

Veliki izazov koji stoji pred smrtnim čovjekom je ovo: Hoćete li i vi donijeti odluku da personificirate ta iskustvena vrijednosna značenja kozmosa u svoje evoluirajućejstvo? ili ćete, odbijanjem vječnog života, dopustiti ovim tajnama Vrhovnosti da ostanu uspavane, čekujući da neko drugo stvoreno biće u neko dugo doba pokuša ostvariti doprinos evoluciji konačnog Boga? No, to će biti doprinos tog bića Vrhovnom, a ne vaš.

Velika borba ovog kozmičkog razdoblja je između potencijalnog i aktualnog - nastojanja svega što još uvijek nije izraženo da postigne aktualizaciju. Ako smrtni čovjek nastavi sudjelovati u rajskoj pustolovini, on time slijedi kretnje vremena koje teku kao struje u rijeci vječnosti; ako smrtni čovjek odbije vječnu karijeru, on se kreće protivno tijeku događaja u konačnim svemirima. Mehanička se tvorevina neumitno kreće u skladu sa sve jasnijim naumom Rajskog Oca, ali onaj dio tvorevine koji je obdaren voljom ima izbor prihvatanja ili odbijanja uloge sudjelovanja ličnosti u pustolovini vječnosti. Smrtni čovjek ne može uništiti vrhovne vrijednosti ljudskog postojanja, ali on definitivno može spriječiti evoluciju ovih vrijednosti u svom osobnom iskustvu. U mjeri u kojoj čovjekovo "ja" odbija sudjelovati u usponu prema Raju, u toj mjeri dolazi do odgode u postignuću božanstvenosti izražaja Vrhovnog u velikom svemiru.

U ruke smrtnog čovjeka predaje se ne samo Ispravljač koji je prisutnost Rajskog Oca, već i kontrola nad sudbinom jednog infinitezimalnog djelića budućnosti Vrhovnog. Jer kako čovjek postiže ljudsku sudbinu, tako Vrhovni postiže sudbinu na razinama božanstva.

I tako odluka čeka svakog od vas, kao što je nekad čekala svakog od nas: Hoćete li iznevjeriti

the consent of the human will, weaves the patterns of the eternal nature of an ascending son of God.

117:4.9 (1284.5) The evolution of Adjuster progress in the spiritualizing and eternalizing of a human personality is directly productive of an enlargement of the sovereignty of the Supreme. Such achievements in human evolution are at the same time achievements in the evolutionary actualization of the Supreme. While it is true that creatures could not evolve without the Supreme, it is probably also true that the evolution of the Supreme can never be fully attained independent of the completed evolution of all creatures. Herein lies the great cosmic responsibility of self-conscious personalities: That Supreme Deity is in a certain sense dependent on the choosing of the mortal will. And the mutual progression of creature evolution and of Supreme evolution is faithfully and fully indicated to the Ancients of Days over the inscrutable mechanisms of universe reflectivity.

117:4.10 (1284.6) The great challenge that has been given to mortal man is this: Will you decide to personalize the experiential value meanings of the cosmos into your own evolving selfhood? or by rejecting survival, will you allow these secrets of Supremacy to lie dormant, awaiting the action of another creature at some other time who will in *his* way attempt a creature contribution to the evolution of the finite God? But that will be his contribution to the Supreme, not yours.

117:4.11 (1284.7) The great struggle of this universe age is between the potential and the actual — the seeking for actualization by all that is as yet unexpressed. If mortal man proceeds upon the Paradise adventure, he is following the motions of time, which flow as currents within the stream of eternity; if mortal man rejects the eternal career, he is moving counter to the stream of events in the finite universes. The mechanical creation moves on inexorably in accordance with the unfolding purpose of the Paradise Father, but the volitional creation has the choice of accepting or of rejecting the role of personality participation in the adventure of eternity. Mortal man cannot destroy the supreme values of human existence, but he can very definitely prevent the evolution of these values in his own personal experience. To the extent that the human self thus refuses to take part in the Paradise ascent, to just that extent is the Supreme delayed in achieving divinity expression in the grand universe.

117:4.12 (1285.1) Into the keeping of mortal man has been given not only the Adjuster presence of the Paradise Father but also control over the destiny of an infinitesimal fraction of the future of the Supreme. For as man attains human destiny, so does the Supreme achieve destiny on deity levels.

117:4.13 (1285.2) And so the decision awaits each of you as it once awaited each of us: Will you fail the

Boga vremena, koji je toliko ovisan o odlukama konačnog uma? hoćete li izdati Vrhovnu ličnost svih svemira u ime lijenosti svoje animalističke retrogresije? hoćete li izdati velikog brata svih stvorenih bića, koji je tako ovisan o svakom stvorenom biću? hoćete li sebi dopustiti da postanete dijelom domene neostvarenog kad se pred vama prostire čarobna panorama kozmičke karijere - božansko otkriće Rajskog Oca i božansko sudjelovanje u potrazi za Bogom Vrhovnosti i njegova evolucija?

Božji darovi - njegovo darivanje stvarnosti - ne znače razdvajanje od njega; Bog sebe ne otuđuje od svoje tvorevine, premda je točno da postavlja napetosti u tvorevinama koje okružuju Raj. Bog prvo voli čovjeka i daje mu potencijal besmrtnosti - vječnu stvarnost. I kada čovjek voli Boga, on tako postaje vječan u aktualnosti. I tu se krije tajna: Što se više čovjek približava Bogu kroz ljubav, to je veća stvarnost - aktualnost - tog čovjeka. Što se više čovjek povlači od Boga, to se više približava nestvaramosti - prestanku postojanja. Kada čovjek posveti svoju volju izvršenju Očeve volje, kada čovjek Bogu da sve što ima, tada Bog od tog čovjeka načini više nego on jeste.

5. NADDUŠA TVOREVINE

Veliki Vrhovni je kozmička nadduša velikog svemira. U njemu, kvalitete i kvantiteti kozmosa nalaze svoj odraz božanstva; njegova božanska narav je mozaik sastavljen od ukupnih prostranstava cjelokupne sinteze naravi stvorenog bića i Stvoritelja širom evoluirajućih svemira. Vrhovni je pored toga aktualizirajuće Božanstvo koje utjelovljuje stvaralačku volju koja obuhvaća evoluirajući kozmički naum.

Intelektualno, potencijalno osobno "ja" konačnog proizlazi iz Trećeg Izvora i Centra i postiže konačnu vremensko-prostornu sintezu Božanstva u Vrhovnom. Kad se stvoreno biće pokorava volji Stvoritelja, ono time ne poništava i ne predaje svoju ličnost; individualne ličnosti koje su sudionici u aktualizaciji konačnog Boga ne gube svoj voljni bitak. Umjesto toga, takve ličnosti su postupno uzvišene sudjelovanjem u ovoj velikoj pustolovini Božanstva; takvom zajednicom s božanstvenošću čovjek uzvisuje, obogaćuje, produhovljuje i ujedinjuje svoje evoluirajuće "ja" do samog praga vrhovnosti.

Čovjekova besmrtna evoluirajuća duša - zajednička tvorevina materijalnog uma i Ispravljača - uzlazi kao takva do Raja i kasnije, kada uđe u Korpus Finalista, postaje na neki novi način ujedinjena s krugom gravitacije duha

God of time, who is so dependent upon the decisions of the finite mind? will you fail the Supreme personality of the universes by the slothfulness of animalistic retrogression? will you fail the great brother of all creatures, who is so dependent on each creature? can you allow yourself to pass into the realm of the unrealized when before you lies the enchanting vista of the universe career — the divine discovery of the Paradise Father and the divine participation in the search for, and the evolution of, the God of Supremacy?

117:4.14 (1285.3) God's gifts — his bestowal of reality — are not divorcements from himself; he does not alienate creation from himself, but he has set up tensions in the creations circling Paradise. God first loves man and confers upon him the potential of immortality — eternal reality. And as man loves God, so does man become eternal in actuality. And here is mystery: The more closely man approaches God through love, the greater the reality — actuality — of that man. The more man withdraws from God, the more nearly he approaches nonreality — cessation of existence. When man consecrates his will to the doing of the Father's will, when man gives God all that he *has*, then does God make that man more than he is.

5. THE OVERSOUL OF CREATION

117:5.1 (1285.4) The great Supreme is the cosmic oversoul of the grand universe. In him the qualities and quantities of the cosmos do find their deity reflection; his deity nature is the mosaic composite of the total vastness of all creature-Creator nature throughout the evolving universes. And the Supreme is also an actualizing Deity embodying a creative will which embraces an evolving universe purpose.

117:5.2 (1285.5) The intellectual, potentially personal selves of the finite emerge from the Third Source and Center and achieve finite time-space Deity synthesis in the Supreme. When the creature submits to the will of the Creator, he does not submerge or surrender his personality; the individual personality participants in the actualization of the finite God do not lose their volitional selfhood by so functioning. Rather are such personalities progressively augmented by participation in this great Deity adventure; by such union with divinity man exalts, enriches, spiritualizes, and unifies his evolving self to the very threshold of supremacy.

117:5.3 (1286.1) The evolving immortal soul of man, the joint creation of the material mind and the Adjuster, ascends as such to Paradise and subsequently, when mustered into the Corps of the Finality, becomes allied in some new way with

Vječnog Sina tehnikom iskustva koja je poznata kao transcendentacija finalista. Takvi finalisti time postaju prihvatljivi kandidati za iskustveno priznavanje u vidu ličnosti Vrhovnog Boga. A kad ti smrtni umovi u neobznanjenim budućim zadacima u Korpusu Finalista postignu sedmu fazu postojanja duha, takvi dualni umovi postaju trojedini. Ova dva usaglašena uma - ljudski i božanski - postaju proslavljeni u zajednici s iskustvenim umom aktualiziranog Vrhovnog Bića.

U vječnoj budućnosti, Vrhovni Bog će postati aktualiziran - stvaralački izražen i duhovno predstavljen - u produhovljenom umu, besmrtnoj duši, uspinjućeg čovjeka, kao što je Otac Svih bio obznanjen u Isusovom zemaljskom životu.

Čovjek se ne ujedinjuje s Vrhovnim tako što gubi i predaje svoj osobni identitet, ali kozmičke posljedice iskustava svih ljudi na taj način formiraju dio božanskog doživljaja Vrhovnog. "Čin je naš, a posljedice su Božje."

Napredujuća ličnost za sobom ostavlja trag aktualizirane stvarnosti dok putuje uspinjućim kozmičkim razinama. Bilo da se radi o umu, duhu ili energiji, rastuće tvorevine vremena i prostora su modificirane napredovanjem ličnosti u njihovim domenama. Kad čovjek djeluje, Vrhovni reagira na ovo djelovanje, i ova transakcija tvori činjenicu napredovanja.

Moćni krugovi energije, uma i duha nikad nisu stalni posjed uzlazne ličnosti; ove službe zauvijek ostaju dijelom Vrhovnosti. U smrtnom iskustvu, ljudski intelekt počiva u ritmičkom pulsiranju pomoćnih duhova uma i sprovodi svoje odluke u areni koja nastaje sudjelovanjem u krugovima njihove službe. Uoči smrtnikove smrti, čovjekovo se "ja" zauvijek rastaje od pomoćnog kruga. Dok ovi pomoćnici naizgled nikad ne prenose iskustva jedne ličnosti na drugu, oni imaju i koriste sposobnost prevođenja neosobnih posljedica spojenog odlučivanja i djelovanja kroz Sedmostrukog Boga na Vrhovnog Boga. (Barem je to istina kad je riječ o pomoćnicima obožavanja i mudrosti.)

I tako je slučaj s duhovnim krugovima: Čovjek se njima koristi u svom usponu svemirima, ali ih nikad ne koristi kao dio svoje vječne ličnosti. Ali ovi krugovi duhovne službe, bilo da se radi o Duhu Istine, Svetom Duhu ili superkozmičkim prisutnostima duha, primaju i reagiraju na javljajuće vrijednosti u uspinjućoj ličnosti, a ove se vrijednosti vjerno prenose kroz Sedmostrukog na Vrhovnog.

the spirit-gravity circuit of the Eternal Son by a technique of experience known as *finaliter transcendation*. Such finaliters thus become acceptable candidates for experiential recognition as personalities of God the Supreme. And when these mortal intellects in the unrevealed future assignments of the Corps of the Finality attain the seventh stage of spirit existence, such dual minds will become triune. These two attuned minds, the human and the divine, will become glorified in union with the experiential mind of the then actualized Supreme Being.

117:5.4 (1286.2) In the eternal future, God the Supreme will be actualized — creatively expressed and spiritually portrayed — in the spiritualized mind, the immortal soul, of ascendant man, even as the Universal Father was so revealed in the earth life of Jesus.

117:5.5 (1286.3) Man does not unite with the Supreme and submerge his personal identity, but the universe repercussions of the experience of all men do thus form a part of the divine experiencing of the Supreme. "The act is ours, the consequences God's."

117:5.6 (1286.4) The progressing personality leaves a trail of actualized reality as it passes through the ascending levels of the universes. Be they mind, spirit, or energy, the growing creations of time and space are modified by the progression of personality through their domains. When man acts, the Supreme reacts, and this transaction constitutes the fact of progression.

117:5.7 (1286.5) The great circuits of energy, mind, and spirit are never the permanent possessions of ascending personality; these ministries remain forever a part of Supremacy. In the mortal experience the human intellect resides in the rhythmic pulsations of the adjutant mind-spirits and effects its decisions within the arena produced by encircuitment within this ministry. Upon mortal death the human self is everlastingly divorced from the adjutant circuit. While these adjutants never seem to transmit experience from one personality to another, they can and do transmit the impersonal repercussions of decision-action through God the Sevenfold to God the Supreme. (At least this is true of the adjutants of worship and wisdom.)

117:5.8 (1286.6) And so it is with the spiritual circuits: Man utilizes these in his ascent through the universes, but he never possesses them as a part of his eternal personality. But these circuits of spiritual ministry, whether Spirit of Truth, Holy Spirit, or superuniverse spirit presences, are receptive and reactive to the emerging values in ascending personality, and these values are faithfully transmitted through the Sevenfold to the Supreme.

Iako su takvi duhovni utjecaji Svetog Duha i Duha Istine službe lokalnog svemira, njihovo vodstvo nije u potpunosti ograničeno zemljopisnim ograničenjima određene lokalne tvorevine. Kako uspinjući smrtnik prolazi izvan granica svog rodnog lokalnog svemira, on nije u potpunosti lišen službe Duha Istine koji ga neumoljivo uči i vodi kroz filozofske labirinte materijalnih i morontijalnih svjetova, u svakoj krizi na putu uspona nepogrešivo usmjeravajući ovog hodočasnika prema Raju, uvijek govoreći: "Ovo je put." Kad napustite domene lokalnog svemira, kroz službu duha javljajućeg Vrhovnog Bića i kroz djelovanje nadkozmičkeodražajnosti, još uvijek će vas pri vašem usponu prema Raju voditi utješni upraviteljski duh rajskih darovanih Sinova Boga.

Kako ovi mnogostruki krugovi kozmičke službe registriraju značenja, vrijednosti i činjenice evolucijskog iskustva u Vrhovnom? Nismo baš sigurni, ali vjerujemo da se takva zabilješka unosi kroz osobe Vrhovnih Stvoritelja rajskog porijekla koji su neposredni darovatelji tih krugova vremena i prostora. Nakupine umnog iskustva sedam pomoćnih duhova uma u njihovoj službi fizičkoj razini intelekta, su dio lokalno svemirskog iskustva Božanske Služiteljice, a kroz ovaj Stvaralčki Duh vjerojatno ulaze u registraturu u umu Vrhovnosti. Isto tako se smrtna iskustva s Duhom Istine i Svetim Duhonavjerojatnije bilježe sličnim tehnikama u osobi Vrhovnosti.

Čak i iskustvo čovjeka i Ispravljača mora naći odjeka u božanstvenosti Vrhovnog Boga, jer su u načinu na koji stječu iskustvo Ispravljači slični Vrhovnom, dok evoluirajuća duša smrtnog čovjeka nastaje iz apriorne mogućnosti za takvo iskustvo u Vrhovnom.

Na ovaj način, mnogostruka iskustva cjelokupne tvorevine postaju dijelom evolucije Vrhovnosti. Stvorenja samo koriste kvalitete i kvantitete konačnog kako uzlaze Ocu; neosobne posljedice takvog korištenja zauvijek ostaju dio živog kozmosa, osobe Vrhovnog.

Ono što čovjek nosi sa sobom kao posjed svoje ličnosti jesu karakterne posljedice iskustva korištenja krugova uma i duha velikog svemira u svom usponu prema Raju. Kada čovjek donese i sprovede u djelo bilo koju odluku, on doživljava iskustvo, a značenja i vrijednosti ovog iskustva zauvijek ostaju dijelom njegovog vječnog karaktera na svim razinama, od konačne do finalističke. Kozmički moralan i božanstveno duhovan karakter predstavlja akumulaciju onih osobnih

117:5.9 (1286.7) While such spiritual influences as the Holy Spirit and the Spirit of Truth are local universe ministrations, their guidance is not wholly confined to the geographic limitations of a given local creation. As the ascending mortal passes beyond the boundaries of his local universe of origin, he is not entirely deprived of the ministry of the Spirit of Truth which has so constantly taught and guided him through the philosophic mazes of the material and morontial worlds, in every crisis of ascension unfailingly directing the Paradise pilgrim, ever saying: "This is the way." When you leave the domains of the local universe, through the ministry of the spirit of the emerging Supreme Being and through the provisions of superuniverse reflectivity, you will still be guided in your Paradise ascent by the comforting directive spirit of the Paradise bestowal Sons of God.

117:5.10 (1287.1) How do these manifold circuits of cosmic ministry register the meanings, values, and facts of evolutionary experience in the Supreme? We are not exactly certain, but we believe that this registry takes place through the persons of the Supreme Creators of Paradise origin who are the immediate bestowers of these circuits of time and space. The mind-experience accumulations of the seven adjutant mind-spirits, in their ministry to the physical level of intellect, are a part of the local universe experience of the Divine Minister, and through this Creative Spirit they probably find registry in the mind of Supremacy. Likewise are mortal experiences with the Spirit of Truth and the Holy Spirit probably registered by similar techniques in the person of Supremacy.

117:5.11 (1287.2) Even the experience of man and Adjuster must find echo in the divinity of God the Supreme, for, as the Adjusters experience, they are like the Supreme, and the evolving soul of mortal man is created out of the pre-existent possibility for such experience within the Supreme.

117:5.12 (1287.3) In this manner do the manifold experiences of all creation become a part of the evolution of Supremacy. Creatures merely utilize the qualities and quantities of the finite as they ascend to the Father; the impersonal consequences of such utilization remain forever a part of the living cosmos, the Supreme person.

117:5.13 (1287.4) What man himself takes with him as a personality possession are the character consequences of the experience of having used the mind and spirit circuits of the grand universe in his Paradise ascent. When man decides, and when he consummates this decision in action, man experiences, and the meanings and the values of this experience are forever a part of his eternal character on all levels, from the finite to the final. Cosmically moral and divinely spiritual

odluka stvorenog bića koje su prosvijetljene iskrenim obožavanjem, proslavljene inteligentnom ljubavlju i ostvarene u bratskoj službi.

Evoluirajući Vrhovni će s vremenom nadoknaditi nesposobnost konačnih stvorenih bića da postignu nešto više od ograničenog iskustvenog kontakta sa svemirom nad svemirima. Stvorena bića mogu postići Rajskog Oca, ali kako su njihovi evolucijski umovi konačni, oni nisu u stanju istinski razumjeti beskonačnog i apsolutnog Oca. No, budući da sva iskustva stvorenih bića ulaze u registraturu i postaju dijelom Vrhovnog, kad sva stvorena bića postignu finalističku razinu konačne egzistencije i nakon što ukupni razvoj svemira omogući njihovo postignuće Vrhovnog Boga kao aktualne prisutnosti božanstva, onda, svojstven činjenici takvog kontakta, je kontakt sa ukupnim iskustvom. Ono što je konačno u vremenu u sebi sadrži sjeme vječnosti; a mi smo naučili da, kada punina evolucije postigne iscrpljenje sposobnosti za kozmički rast, ukupnost konačnog ulazi u apsonitne faze vječne karijere u potrazi za Ocem kao Krajnjim.

6. POTRAGA ZA VRHOVNIM

Mi tražimo Vrhovnog u svemirima, ali ga ne nalazimo. "On je nutrina i vanjšina svih stvari i bića, pokretnih i nepokretnih. Neprepoznatljiv u svom otajstvu, iako daleko, ipak je blizu." Svemoguć Vrhovni je "oblik koji je neoformljen, uzorak još nestvorenog." Vrhovni je vaš kozmički dom i kad ga nađete, to će biti poput povratka kući. On je vaš iskustveni roditelj i upravo kao što je slučaj u životima ljudskih bića, on odrasta i sazrijeva kroz djelovanje u ulozi božanskog roditelja. On vas poznaje, jer on je kao stvoreno biće i kao stvoritelj.

Ako doista želite naći Boga, onda je neizbježno da u vašem umu mora doći do javljanja svijesti o Vrhovnom. Kao što je Bog vaš božanski Otac, tako je Vrhovni vaša božanska Majka u kojoj primete njegu za cijelog svog života u obličju kozmičkih stvorenih bića. "Vrhovni je tako univerzalan - on je na sve strane! Neograničene pojave tvorevine ovise o njegovoj prisutnosti i on nikoga ne odbija."

To što Mihael znači Nebadonu, Vrhovni znači konačnom svemiru; njegovo Božanstvo je veliko korito kojim se Očeva ljubav izliva prema vani, prema cijeloj tvorevini, i on je veliko korito kojim konačna stvorena bića posežu unutra u potrazi za Ocem, koji je ljubav. Čak su i Misaoni Ispravljači s njim povezani; u izvornoj naravi i božanstvenosti

character represents the creature's capital accumulation of personal decisions which have been illuminated by sincere worship, glorified by intelligent love, and consummated in brotherly service.

117:5.14 (1287.5) The evolving Supreme will eventually compensate finite creatures for their inability ever to achieve more than limited experience contact with the universe of universes. Creatures can attain the Paradise Father, but their evolutionary minds, being finite, are incapable of really understanding the infinite and absolute Father. But since all creature experiencing registers in, and is a part of, the Supreme, when all creatures attain the final level of finite existence, and after total universe development makes possible their attainment of God the Supreme as an actual divinity presence, then, inherent in the fact of such contact, is contact with total experience. The finite of time contains within itself the seeds of eternity; and we are taught that, when the fullness of evolution witnesses the exhaustion of the capacity for cosmic growth, the total finite will embark upon the absonite phases of the eternal career in quest of the Father as Ultimate.

6. THE QUEST FOR THE SUPREME

117:6.1 (1287.6) We seek the Supreme in the universes, but we find him not. "He is the within and the without of all things and beings, moving and quiescent. Unrecognizable in his mystery, though distant, yet is he near." The Almighty Supreme is "the form of the yet unformed, the pattern of the yet uncreated." The Supreme is your universe home, and when you find him, it will be like returning home. He is your experiential parent, and even as in the experience of human beings, so has he grown in the experience of divine parenthood. He knows you because he is creaturelike as well as creatorlike.

117:6.2 (1288.1) If you truly desire to find God, you cannot help having born in your minds the consciousness of the Supreme. As God is your divine Father, so is the Supreme your divine Mother, in whom you are nurtured throughout your lives as universe creatures. "How universal is the Supreme — he is on all sides! The limitless things of creation depend on his presence for life, and none are refused."

117:6.3 (1288.2) What Michael is to Nebadon, the Supreme is to the finite cosmos; his Deity is the great avenue through which the love of the Father flows outward to all creation, and he is the great avenue through which finite creatures pass inward in their quest of the Father, who is love. Even Thought Adjusters are related to him; in original

oni su poput Oca, ali kada doživljavaju događaje vremena u svemirima prostora, oni postaju nalik Vrhovnom.

Čin kojim stvoreno biće odabire da čini volju Stvoritelja je kozmička vrijednost i ima kozmičko značenje koje neodložno inicira reakciju neke neobznanjene premda posvudašnje koordinacijske sile - najvjerojatnije operacije sve obimnijeg djelovanja Vrhovnog Bića.

Morontija duša evoluirajućeg smrtnika je istinu sin Ispravljačevog djelovanja Oca Svih kao i dijete kozmičke reakcije Vrhovnog Bića, koje je Majka Svih. Majčinski utjecaj dominira nad ljudskom ličnosti u toku djetinjstva rastuće duše u lokalnom svemiru. Utjecaj ova dva roditelja-Božanstava postaje izjednačeniji nakon čovjekovog spajanja s Ispravljačem i za vrijeme njegove karijere u supersvemiru, ali kada stvorena bića vremena započnu putovanje središnjim svemirom vječnosti, sve više se očituje Očeva narav koja dostiže vrhunac konačnog ispoljenja kada stvorena bića prepoznaju Oca Svih i uđu u Korpus Finalista.

U toku i kroz iskustvo finalističkog postignuća, iskustvene majčinske osobine čovjekovog uzlaznog jastva dolaze pod snažan utjecaj kontakta i prožimanja prisutnosti duha Vječnog Sina i prisutnosti uma Beskonačnog Duha. Tada, širom domena finalističke aktivnosti u velikom svemiru, javlja se novo buđenje latentnog majčinskog potencijala Vrhovnog, novo ostvarenje iskustvenih značenja, i nova sinteza iskustvenih vrijednosti cijelog uspinjućeg puta. Čini se da ovo čovjekovo "ja" nastavlja proces ostvarenja u kozmičkoj karijeri finalista šeste faze, sve dok majčinsko nasljeđe Vrhovnog ne postigne konačnu sinkroniju s Ispravljačem koji je nasljeđe Oca. Ovaj fascinantni period djelovanja u velikom svemiru predstavlja trajnu karijeru zrele dobi uspinjućeg i usavršenog smrtnika.

Po upotpunjenju šeste faze postojanja i ulaza u sedmu i završnu fazu statusa duha, vjerojatno će uslijediti napredujuća razdoblja sve bogatijeg iskustva, sve zrelije mudrosti i sve veće spoznaje božanstvenosti. U naravi finaliste to će vjerojatno biti jednako upotpunjenom postignuću borbe uma za samoostvarenje duha, upotpunjenju koordinacije čovjekove upinjuće naravi s božanskom naravi Ispravljača u granicama konačnih mogućnosti. Ovo veličanstveno kozmičko "ja" na taj način postaje vječni sin-finalista Rajskog Oca, kao i vječno kozmičko dijete Vrhovne Majke, kozmičko "ja" koje je osposobljeno da zastupa Oca i Majku svih svemira i ličnosti u bilo kojoj aktivnosti ili poduzeću koji se tiču konačne administracije stvari i bića

nature and divinity they are like the Father, but when they experience the transactions of time in the universes of space, they become like the Supreme.

117:6.4 (1288.3) The act of the creature's choosing to do the will of the Creator is a cosmic value and has a universe meaning which is immediately reacted to by some unrevealed but ubiquitous force of co-ordination, probably the functioning of the ever-enlarging action of the Supreme Being.

117:6.5 (1288.4) The morontia soul of an evolving mortal is really the son of the Adjuster action of the Universal Father and the child of the cosmic reaction of the Supreme Being, the Universal Mother. The mother influence dominates the human personality throughout the local universe childhood of the growing soul. The influence of the Deity parents becomes more equal after the Adjuster fusion and during the superuniverse career, but when the creatures of time begin the traversal of the central universe of eternity, the Father nature becomes increasingly manifest, attaining its height of finite manifestation upon the recognition of the Universal Father and the admission into the Corps of the Finality.

117:6.6 (1288.5) In and through the experience of finaliter attainment the experiential mother qualities of the ascending self become tremendously affected by contact and infusion with the spirit presence of the Eternal Son and the mind presence of the Infinite Spirit. Then, throughout the realms of finaliter activity in the grand universe, there appears a new awakening of the latent mother potential of the Supreme, a new realization of experiential meanings, and a new synthesis of experiential values of the entire ascension career. It appears that this realization of self will continue in the universe careers of the sixth-stage finaliters until the mother inheritance of the Supreme attains to finite synchrony with the Adjuster inheritance of the Father. This intriguing period of grand universe function represents the continuing adult career of the ascendant and perfected mortal.

117:6.7 (1288.6) Upon the completion of the sixth stage of existence and the entrance upon the seventh and final stage of spirit status, there will probably ensue the advancing ages of enriching experience, ripening wisdom, and divinity realization. In the nature of the finaliter this will probably equal the completed attainment of the mind struggle for spirit self-realization, the completion of the co-ordination of the ascendant man-nature with the divine Adjuster-nature within the limits of finite possibilities. Such a magnificent universe self thus becomes the eternal finaliter son of the Paradise Father as well as the eternal universe child of the Mother Supreme, a universe self qualified to represent both the Father and Mother of universes and personalities in any

koja su bilo stvorena ili su u procesu stvaranja ili evolucije.

Sva ljudska bića čija duša podilazi proces evolucije su doslovno evolucijski sinovi Boga Oca i Boga Majke - Vrhovnog Bića. No sve dok smrtni čovjek u svojoj duši ne postane svjestan svog božanskog nasljeđa, ovo uvjerenje u srodnost s Božanstvom mora biti ostvareno vjerom. Ljudsko životno iskustvo je kozmička čahura u kojoj kozmička obdarenja Vrhovnog Bića i kozmička prisutnost Oca Svih (koje nisu ličnosti) evoluiraju morontija dušu vremena i ljudsko-božanski finalistički karakter kozmičke sudbine i vječne službe.

Ljudi tako često zaborave da je Bog najveće iskustvo u ljudskom postojanju. Ostala iskustva su ograničena po naravi i sadržaju, ali iskustvo Boga nema ograničenja osim sposobnosti spoznaje stvorenog bića, a ovo se iskustvo samo po sebi neprestano uvećava. Kad ljudi tragaju za Bogom, oni tragaju za svim. Kad pronađu Boga, oni su pronašli sve. Potraga za Bogom je izlišno darivanje ljubavi praćeno nevjerojatnim otkrićima nove i još veće ljubavi koja će tek biti darovana.

Sva istinska ljubav je od Boga, a čovjek prima božansku ljubav darujući tu ljubav svojim bližnjima. Ljubav je dinamična. Ona se ne može utamničiti; ona je živa, slobodna, uzbudljiva i uvijek u potkretu. Čovjek nikada ne može uzeti Očevu ljubav i utamničiti je u svom srcu. Očeva ljubav može postati stvarna smrtnom čovjeku jedino dok prolazi kroz njegovu ličnost dok je on sam daruje svojim bližnjima. Veliki krug ljubavi ide od Oca kroz sinove na braću i odatle, do Vrhovnog. Ljubav Oca se pojavljuje u smrtnoj ličnosti pomoću službe unutarnjeg Ispravljača. Takav sin koji poznaje Boga obznanjuje tu ljubav svojoj kozmičkoj braći, i ta bratinska ljubav je bit ljubavi Vrhovnog.

Nema pristupa Vrhovnom osim kroz iskustvo, a u sadašnjim epohama tvorevine postoje samo tri puta kojima stvorena bića mogu prići Vrhovnosti:

1. Rajski Državljeni silaze s vječnog Otoka kroz Havonu, gdje postižu sposobnost za spoznaju Vrhovnosti kroz opservaciju razgraničavanja rajsko-havonske stvarnosti i istraživačko otkriće mnogostrukih aktivnosti Vrhovnih Stvaralačkih Ličnosti, od Glavnih Duhova do Sinova Stvoritelja.

2. Vremensko-prostorna uzlazna bića koja dolaze iz evolucijskih svemira Vrhovnih Stvoritelja

activity or undertaking pertaining to the finite administration of created, creating, or evolving things and beings.

117:6.8 (1289.1) All soul-evolving humans are literally the evolutionary sons of God the Father and God the Mother, the Supreme Being. But until such time as mortal man becomes soul-conscious of his divine heritage, this assurance of Deity kinship must be faith realized. Human life experience is the cosmic cocoon in which the universe endowments of the Supreme Being and the universe presence of the Universal Father (none of which are personalities) are evolving the morontia soul of time and the human-divine finaliter character of universe destiny and eternal service.

117:6.9 (1289.2) Men all too often forget that God is the greatest experience in human existence. Other experiences are limited in their nature and content, but the experience of God has no limits save those of the creature's comprehension capacity, and this very experience is in itself capacity enlarging. When men search for God, they are searching for everything. When they find God, they have found everything. The search for God is the unstinted bestowal of love attended by amazing discoveries of new and greater love to be bestowed.

117:6.10 (1289.3) All true love is from God, and man receives the divine affection as he himself bestows this love upon his fellows. Love is dynamic. It can never be captured; it is alive, free, thrilling, and always moving. Man can never take the love of the Father and imprison it within his heart. The Father's love can become real to mortal man only by passing through that man's personality as he in turn bestows this love upon his fellows. The great circuit of love is from the Father, through sons to brothers, and hence to the Supreme. The love of the Father appears in the mortal personality by the ministry of the indwelling Adjuster. Such a God-knowing son reveals this love to his universe brethren, and this fraternal affection is the essence of the love of the Supreme.

117:6.11 (1289.4) There is no approach to the Supreme except through experience, and in the current epochs of creation there are only three avenues of creature approach to Supremacy:

117:6.12 (1289.5) 1. The Paradise Citizens descend from the eternal Isle through Havona, where they acquire capacity for Supremacy comprehension through observation of the Paradise-Havona reality differential and by exploratory discovery of the manifold activities of the Supreme Creator Personalities, ranging from the Master Spirits to the Creator Sons.

117:6.13 (1289.6) 2. The time-space ascenders coming up from the evolutionary universes of the

mogu stići u blizinu Vrhovnog na svom putovanju prema Havoni, kao uvod u sve više cijenjenje jedinstva Rajskog Trojstva.

3. Bića koja vuku porijeklo s Havone postižu razumijevanje Vrhovnog kroz kontakte sa silaznim hodočasniciima s Raja i uzlaznim hodočasniciima iz sedam supersvemira. Starosjedioci Havone imaju sposobnost usklađivanja bitno različitih stavova državljana vječnog Otoka i državljana evolucijskih svemira.

Za evolucijska stvorenja postoji sedam bitnih pristupa Ocu Svih, a svaki od tih uzlaza Raju prolazi kroz božanstvenost jednog od Sedam Glavnih Duhova; i svaki takav pristup je moguć zahvaljujući sve dubljoj moći primanja iskustva nakon sudjelovanja stvorenog bića u supersvemirskom odražavanju naravi tog Glavnog Duha. Zbroj ovih sedam iskustava predstavlja sadašnje poznate granice svijesti stvorenog bića o stvarnosti i aktualnosti Vrhovnog Boga.

Čovjekova vlastita ograničenja nisu jedino što ga spječava u pronalaženju konačnog Boga; tu je također i nedovršenost svemira; čak i nedovršenost svih stvorenih bića - prošlih sadašnjih i budućih - čini Vrhovnog nedostupnim. Svaka osoba koja postigne božansku razinu nalikovanja Bogu može naći Boga Oca, ali nitko ne može osobno otkriti Vrhovnog Boga do tog udaljenog časa kad ga, putem univerzalnog postignuća savršenstva, ne budu istovremeno otkrila sva stvorena bića.

Unatoč činjenici da ga u ovom kozmičkom razdoblju ne možete osobno naći onako kako možete i s vremenom hoćete naći Oca, Sina i Duha, ipak, uzlaz prema Raju i prateća kozmička karijera postupno stvaraju u vašoj svijesti prepoznavanje svemirske prisutnosti i kozmičkog djelovanja Boga cjelokupnog iskustva. Plodovi duha su bit Vrhovnog u mjeri u kojoj je ostvarljiv u ljudskom iskustvu.

Čovjekovo predstojeće postignuće Vrhovnog slijedi nakon njegovog spoja s duhom Rajskog Božanstva. U žiteljima Urantije taj duh je Ispravljač, prisutnost Oca Svih; i premda je Tajnoviti Osmatrač od Oca i poput Oca, sumnjamo da čak i takav božanski dar može postići nemogući zadatak otkrivenja naravi beskonačnog Boga konačnom stvorenom biću. Pretpostavljamo da je to što Ispravljači trebaju otkriti budućim finalistima sedme faze božanstvenost i narav Vrhovnog Boga. A ovo će otkrivenje značiti konačnom stvorenom biću isto što otkrivenje Beskonačnog znači nekom

Supreme Creators make close approach to the Supreme in the traversal of Havona as a preliminary to the augmenting appreciation of the unity of the Paradise Trinity.

117:6.14 (1289.7) 3. The Havona natives acquire a comprehension of the Supreme through contacts with descending pilgrims from Paradise and ascending pilgrims from the seven superuniverses. Havona natives are inherently in position to harmonize the essentially different viewpoints of the citizens of the eternal Isle and the citizens of the evolutionary universes.

117:6.15 (1290.1) To evolutionary creatures there are seven great approaches to the Universal Father, and each of these Paradise ascensions passes through the divinity of one of the Seven Master Spirits; and each such approach is made possible by an enlargement of experience receptivity consequent upon the creature's having served in the superuniverse reflective of the nature of that Master Spirit. The sum total of these seven experiences constitutes the present-known limits of a creature's consciousness of the reality and actuality of God the Supreme.

117:6.16 (1290.2) It is not only man's own limitations which prevent him from finding the finite God; it is also the incompleteness of the universe; even the incompleteness of all creatures — past, present, and future — makes the Supreme inaccessible. God the Father can be found by any individual who has attained the divine level of Godlikeness, but God the Supreme will never be personally discovered by any *one* creature until that far-distant time when, through the universal attainment of perfection, *all* creatures will simultaneously find him.

117:6.17 (1290.3) Despite the fact that you cannot, in this universe age, personally find him as you can and will find the Father, the Son, and the Spirit, nevertheless, the Paradise ascent and subsequent universe career will gradually create in your consciousness the recognition of the universe presence and the cosmic action of the God of all experience. The fruits of the spirit are the substance of the Supreme as he is realizable in human experience.

117:6.18 (1290.4) Man's sometime attainment of the Supreme is consequent upon his fusion with the spirit of Paradise Deity. With Urantians this spirit is the Adjuster presence of the Universal Father; and though the Mystery Monitor is from the Father and like the Father, we doubt that even such a divine gift can achieve the impossible task of revealing the nature of the infinite God to a finite creature. We suspect that what the Adjusters will reveal to future seventh-stage finalizers will be the divinity and nature of God the Supreme. And this revelation will be to a finite creature what the revelation of the Infinite would be to an absolute

apsolutnom biću.

Vrhovni nije beskonačan, no on vjerojatno obuhvaća svu beskonačnost koju konačno biće ikad može stvarno shvatiti. Razumjeti više od Vrhovnog znači biti više od konačnog!

Sve iskustvene tvorevine su međuvodne u realizaciji sudbine. Samo egzistencijalna stvarnost može biti samosadržana i samopostojeća. Havona i sedam supersvemira trebaju jedno drugo kako bi se postigao maksimum konačnog postignuća; oni će isto tako ostati u međusobnoj ovisnosti u budućim svemirima vanjskog prostora u cilju konačne transcendencije.

Uspinjući čovjek može naći Oca; Bog je egzistencijalan i stoga stvaran, bez obzira na status iskustva u svemiru kao cjelini. No, niti jedno uzlazno biće nikad neće naći Vrhovnog dok sva uzlazna bića ne postignu vrhunac kozmičke zrelosti koji će ih osposobiti za istovremeno sudjelovanje u ovom otkriću.

Otac nije pristran; on tretira sve svoje uzlazne sinove kao kozmičke individue. Vrhovni isto tako ne pravi razliku među ljudima; on se odnosi prema svojoj iskustvenoj djeci kao jednoj kozmičkoj cjelini.

Čovjek može otkriti Oca u svom srcu, ali on mora tražiti Vrhovnog u srcima svih drugih ljudi; a kad sva stvorena bića savršeno obznane ljubav Vrhovnog, onda će on postati kozmička aktualnost svim stvorenim bićima. A to je samo drugi način da se kaže da će svemiri biti utemeljeni u svjetlu i životu.

Postignuće usavršenog samoostvarenja svih ličnosti, uz postignuće usavršene ravnoteže širom svih svemira, znače postignuće Vrhovnog i svjedoče o oslobođenju cjelokupne konačne stvarnosti od ograničenja nepotpune egzistencije. Takvo iscrpljenje svih konačnih potencijala vodi upotpunjenom postignuću Vrhovnog i možemo ga drugačije definirati kao evolucijsku aktualizaciju samog Vrhovnog Bića.

Ljudi ne nalaze Vrhovnog iznenada i spektakularno kao što potres stvara napukline u stijenama, već ga nalaze polako i strpljivo, kako rijeka tiho roni svoje korito.

Kada pronađete Oca, naći ćete veliki uzrok vašeg duhovnog uspona u svemirima; kada pronađete Vrhovnog, otkrit ćete veliki rezultat vaše karijere napredovanja prema Raju.

Ali ni jedan smrtnik koji poznaje Boga ne može biti usamljen na svom putu kroz svemir, jer

being.

117:6.19 (1290.5) The Supreme is not infinite, but he probably embraces all of infinity that a finite creature can ever really comprehend. To understand more than the Supreme is to be more than finite!

117:6.20 (1290.6) All experiential creations are interdependent in their realization of destiny. Only existential reality is self-contained and self-existent. Havona and the seven superuniverses require each other to achieve the maximum of finite attainment; likewise will they be sometime dependent on the future universes of outer space for finite transcendence.

117:6.21 (1290.7) A human ascender can find the Father; God is existential and therefore real, irrespective of the status of experience in the total universe. But no single ascender will ever find the Supreme until all ascenders have reached that maximum universe maturity which qualifies them simultaneously to participate in this discovery.

117:6.22 (1290.8) The Father is no respecter of persons; he treats each of his ascending sons as cosmic individuals. The Supreme likewise is no respecter of persons; he treats his experiential children as a single cosmic total.

117:6.23 (1290.9) Man can discover the Father in his heart, but he will have to search for the Supreme in the hearts of all other men; and when all creatures perfectly reveal the love of the Supreme, then will he become a universe actuality to all creatures. And that is just another way of saying that the universes will be settled in light and life.

117:6.24 (1291.1) The attainment of perfected self-realization by all personalities plus the attainment of perfected equilibrium throughout the universes equals the attainment of the Supreme and witnesses the liberation of all finite reality from the limitations of incomplete existence. Such an exhaustion of all finite potentials yields the completed attainment of the Supreme and may be otherwise defined as the completed evolutionary actualization of the Supreme Being himself.

117:6.25 (1291.2) Men do not find the Supreme suddenly and spectacularly as an earthquake tears chasms into the rocks, but they find him slowly and patiently as a river quietly wears away the soil beneath.

117:6.26 (1291.3) When you find the Father, you will find the great cause of your spiritual ascent in the universes; when you find the Supreme, you will discover the great result of your career of Paradise progression.

117:6.27 (1291.4) But no God-knowing mortal can ever be lonely in his journey through the cosmos, for he

on zna da je Otac uz njega svaki korak na ovom putu, dok je sama staza kojom putuje prisutnost Vrhovnog.

knows that the Father walks beside him each step of the way, while the very way that he is traversing is the presence of the Supreme.

7. BUDUĆNOST VRHOVNOG

Završena realizacija svih konačnih potencijala jednaka je završetku realizacije cjelokupnog evolucijskog iskustva. To ukazuje na konačnu pojavu Vrhovnog kao moćne prisutnosti Božanstva u svemirima. Vjerujemo da će Vrhovni u ovoj fazi razvoja biti jednako diskretno personificiran kao Vječni Sin, jednako čvrsto moćan kao Rajski Otok, jednako potpuno ujedinjen kao Združeni Činitelj, a sve to u granicama ograničenja konačnih mogućnosti Vrhovnosti na vrhuncu ovog kozmičkog razdoblja.

Iako je to potpuno ispravan koncept budućnosti Vrhovnog, želimo vas upozoriti na određene probleme svojstvene ovom konceptu:

1. Bezuvjetni Nadglednici Vrhovnog teško mogu biti obožanstvljeni na bilo kojoj fazi koja prethodi završetku njegove evolucije, a opet ti isti nadzornici i sada uvjetno ostvaruju suverenitet vrhovnosti u vezi sa svemirima koji su stabilizirani u svjetlu i životu.

2. Vrhovni teško može djelovati u Krajnjem Trojstvu dok ne postigne potpunu aktualizaciju kozmičkog statusa, dok je Krajnje Trojstvo čak i sada uvjetna stvarnost, a već ste upoznati s postojanjem Uvjetnih Namjesnika Krajnjeg.

3. Vrhovni nije posve stvaran stvorenim bićima svemira, ali se iz mnogo razloga može zaključiti da je sasvim stvaran Sedmostrukom Božanstvu koje se proteže od Oca Svih na Raju do Sinova Stvoritelja i Stvaralačkih Duhova lokalnih svemira.

Je li moguće da na gornjim granicama konačnog - gdje se vrijeme nadovezuje na transcendentno vrijeme - postoji neka vrsta miješanja i preklapanja slijeda događaja. Moguće da je Vrhovni u stanju predvidjeti svoju kozmičku prisutnost na ovim nadvremenim razinama, te zatim u ograničenoj mjeri predvidjeti buduću evoluciju odražavajući ova predviđanja budućnosti natrag stvorenim razinama kao Imenitnost Projiciranog Nepotpunog. Takve pojave se mogu promatrati pri svakom kontaktu konačnog s onim što ga nadilazi, kao u iskustvima ljudskih bića u kojima žive Misaoni Ispravljači koji su istinska predviđanja čovjekovih budućih kozmičkih postignuća širom cijele vječnosti.

Kad smrtna uzlazna bića budu primljena u Korpus finalista Raja, ona se zavjetuju Rajskom

7. THE FUTURE OF THE SUPREME

117:7.1 (1291.5) The completed realization of all finite potentials equals the completion of the realization of all evolutionary experience. This suggests the final emergence of the Supreme as an almighty Deity presence in the universes. We believe that the Supreme, in this stage of development, will be as discretely personalized as is the Eternal Son, as concretely powerized as is the Isle of Paradise, as completely unified as is the Conjoint Actor, and all of this within the limitations of the finite possibilities of Supremacy at the culmination of the present universe age.

117:7.2 (1291.6) While this is an entirely proper concept of the future of the Supreme, we would call attention to certain problems inherent in this concept:

117:7.3 (1291.7) 1. The Unqualified Supervisors of the Supreme could hardly be deitized at any stage prior to his completed evolution, and yet these same supervisors even now qualifiedly exercise the sovereignty of supremacy concerning the universes settled in light and life.

117:7.4 (1291.8) 2. The Supreme could hardly function in the Trinity Ultimate until he had attained complete actuality of universe status, and yet the Trinity Ultimate is even now a qualified reality, and you have been informed of the existence of the Qualified Vicegerents of the Ultimate.

117:7.5 (1291.9) 3. The Supreme is not completely real to universe creatures, but there are many reasons for deducing that he is quite real to the Sevenfold Deity, extending from the Universal Father on Paradise to the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes.

117:7.6 (1291.10) It may be that on the upper limits of the finite, where time conjoins transcended time, there is some sort of blurring and blending of sequence. It may be that the Supreme is able to forecast his universe presence onto these supertime levels and then to a limited degree anticipate future evolution by reflecting this future forecast back to the created levels as the Immanence of the Projected Incomplete. Such phenomena may be observed wherever finite makes contact with superfinite, as in the experiences of human beings who are indwelt by Thought Adjusters that are veritable predictions of man's future universe attainments throughout all eternity.

117:7.7 (1292.1) When mortal ascenders are admitted to the finaliter corps of Paradise, they take an oath

Trojstvu i s ovom prisegom vjernosti, obećavaju vječnu odanost Vrhovnom Bogu, koji je Trojstvo prema razumijevanju svih ličnosti konačnih stvorenih bića. Nakon toga, dok ove skupine finalista djeluju širom evoluirajućih svemira, teško da imaju priliku za izvršenje naloga koji dolaze s Raja sve do bitnog časa kad svemiri postignu stabilizaciju u svjetlu i životu. Kako nove upravne organizacije ovih usavršenih tvorevina počinju odražavati javljajući suverenitet Vrhovnog, opažamo da udaljene skupine finalista priznaju autoritet tih novih vlada. Čini se da Vrhovni Bog evoluira kao ujedinitelj evolucijskog Korpusa Finalista, premda je vrlo vjerojatno da će vječnom sudbinom ovih sedam korpusa upravljati Vrhovni kao član Krajnjeg Trojstva.

Vrhovno Biće posjeduje tri nadkonačne mogućnosti kozmičke manifestacije:

1. Apsonitnu suradnju u prvom iskustvenom Trojstvu.
2. Koapsolutni odnos u drugom iskustvenom Trojstvu.
3. Ko-beskonačno sudjelovanje u Trojstvu Trojstava, ali nemamo zadovoljavajući pojam o tome što to zapravo znači.

Ovo je jedna od općeprihvaćenih pretpostavki budućnosti Vrhovnog, ali postoje i mnoga nagađanja u vezi s njegovim odnosima prema sadašnjem velikom svemiru nakon njegove stabilizacije u stadiju svjetla i života.

Sadašnji cilj supersvemira je da postanu - onakvi kakvi su i unutar svojih potencijala - savršeni kao Havona. To savršenstvo se odnosi na fizičko i duhovno postignuće, čak i na administrativni, upravni i bratinski razvoj. Smatra se da će u budućim dobima s vremenom biti iscrpljene mogućnosti za nesklad, neprilagođenost i neuspješno prilagođenje u supersvemirima. Energetski krugovi će biti u savršenoj ravnoteži i u potpunoj potčinjenosti umu, dok će duh, u prisutnosti ličnosti, postići dominaciju nad umom.

Pretpostavljamo da će u ovom udaljenom razdoblju biti ostvaren koordinirani razvoj osobe duha Vrhovnog i postignute moći Svemogućeg i da će obje, ujedinjene u Vrhovnom Umu i istim, biti ostvarene kao Vrhovno Biće, upotpunjena aktualnost u svemirima - aktualnost koju sve druge stvorene inteligencije mogu opaziti, na koju sve stvorene energije mogu reagirati, koja je koordinirana u svim duhovnim entitetima i doživljena u iskustvu svih kozmičkih ličnosti.

to the Paradise Trinity, and in taking this oath of allegiance, they are thereby pledging eternal fidelity to God the Supreme, who is the Trinity as comprehended by all finite creature personalities. Subsequently, as the finaliter companies function throughout the evolving universes, they are solely amenable to the mandates of Paradise origin until the eventful times of the settling of local universes in light and life. As the new governmental organizations of these perfected creations begin to be reflective of the emerging sovereignty of the Supreme, we observe that the outlying finaliter companies then acknowledge the jurisdictional authority of such new governments. It appears that God the Supreme is evolving as the unifier of the evolutionary Corps of the Finality, but it is highly probable that the eternal destiny of these seven corps will be directed by the Supreme as a member of the Ultimate Trinity.

117:7.8 (1292.2) The Supreme Being contains three superfinite possibilities for universe manifestation:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonite collaboration in the first experiential Trinity.

117:7.10 (1292.4) 2. Coabsolute relationship in the second experiential Trinity.

117:7.11 (1292.5) 3. Coinfinite participation in the Trinity of Trinities, but we have no satisfactory concept as to what this really means.

117:7.12 (1292.6) This is one of the generally accepted hypotheses of the future of the Supreme, but there are also many speculations concerning his relations to the present grand universe subsequent to its attainment of the status of light and life.

117:7.13 (1292.7) The present goal of the superuniverses is to become, as they are and within their potentials, perfect, even as is Havona. This perfection pertains to physical and spiritual attainment, even to administrative, governmental, and fraternal development. It is believed that, in the ages to come, the possibilities for disharmony, maladjustment, and misadaptation will be eventually exhausted in the superuniverses. The energy circuits will be in perfect balance and in complete subjugation to mind, while spirit, in the presence of personality, will have achieved the dominance of mind.

117:7.14 (1292.8) It is conjectured that at this far-distant time the spirit person of the Supreme and attained power of the Almighty will have achieved co-ordinate development, and that both, as unified in and by the Supreme Mind, will factualize as the Supreme Being, a completed actuality in the universes — an actuality which will be observable by all creature intelligences, reacted to by all created energies, co-ordinated in all spiritual entities, and experienced by all universe personalities.

Ovaj koncept podrazumijeva aktualni suverenitet Vrhovnog u velikom svemiru. Sasvim je vjerojatno da će sadašnji administrativni upravitelji Trojstva nastaviti djelovati kao njegovi namjesnici, ali vjerujemo da će sadašnja razgraničenja između sedam supersvemira postupno nestati i da će cijeli veliki svemir djelovati kao jedna usavršena cjelina.

Moguće je da Vrhovni onda može osobno boraviti na Uversi, sjedištu Orvontona, iz kojeg će usmjeravati administraciju vremenskih tvorevina, ali to je zapravo samo nagađanje. Dakako, ipak, definitivno će biti moguće stupiti u kontakt s ličnosti Vrhovnog Bića na nekoj određenoj lokaciji, iako će sveprisutnost njegove prisutnosti Božanstva vjerojatno nastaviti prožimati svemir nad svemirima. Koji će odnos vladati između državljana supersvemira i Vrhovnog ne znamo, ali to može biti nešto poput sadašnjeg odnosa domaćih bića Havone i Rajskog Trojstva.

Usavršeni veliki svemir tih budućih dana će biti značajno drugačiji od današnjeg. U to doba više neće biti čarobnih pustolovina organizacije prostornih galaksija, uspostave života na nepostojanim svjetovima vremena i evolucije sklada iz kaosa, ljepote iz potencijala, istine iz značenja i dobrote iz vrijednosti. Vremenski svemira će postići ispunjenje konačne sudbine! I svemir će vjerojatno doživjeti spokoj, odmor od višestolječne borbe za postignuće evolucijskog savršenstva. Ali ne za dugo! Sigurno, definitivno i neumoljivo, enigma javljajućeg Božanstva Krajnjeg Boga ostaje izazov ovim usavršenim državljanima stabiliziranih svemira, upravo kao što su njihovi napaćeni evolucijski preci nekoć bili suočeni s potragom za Vrhovnim Bogom. Zavjese kozmičke sudbine će se povući i otkriti transcendentnu raskoš primamljive apsonitne potrage za postignućem Oca Svih na onim novim i višim razinama otkrivenim u krajnosti iskustva stvorenog bića.

[Pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika koji privremeno boravi na Urantiji.]

117:7.15 (1292.9) This concept implies the actual sovereignty of the Supreme in the grand universe. It is altogether likely that the present Trinity administrators will continue as his vicegerents, but we believe that the present demarcations between the seven superuniverses will gradually disappear, and that the entire grand universe will function as a perfected whole.

117:7.16 (1292.10) It is possible that the Supreme may then be personally resident on Uversa, the headquarters of Orvonton, from which he will direct the administration of the time creations, but this is really only a conjecture. Certainly, though, the personality of the Supreme Being will be definitely contactable at some specific locality, although the ubiquity of his Deity presence will probably continue to permeate the universe of universes. What the relation of the superuniverse citizens of that age will be to the Supreme we do not know, but it may be something like the present relationship between the Havona natives and the Paradise Trinity.

117:7.17 (1293.1) The perfected grand universe of those future days will be vastly different from what it is at present. Gone will be the thrilling adventures of the organization of the galaxies of space, the planting of life on the uncertain worlds of time, and the evolving of harmony out of chaos, beauty out of potentials, truth out of meanings, and goodness out of values. The time universes will have achieved the fulfillment of finite destiny! And perhaps for a space there will be rest, relaxation from the agelong struggle for evolutionary perfection. But not for long! Certainly, surely, and inexorably the enigma of the emerging Deity of God the Ultimate will challenge these perfected citizens of the settled universes just as their struggling evolutionary forebears were once challenged by the quest for God the Supreme. The curtain of cosmic destiny will draw back to reveal the transcendent grandeur of the alluring absonite quest for the attainment of the Universal Father on those new and higher levels revealed in the ultimate of creature experience.

117:7.18 (1293.2) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

POGLAVLJE 118. VRHOVNI I ULTIMNI--VRIJEME I. PROSTOR

⇨ 117

Knjiga Urantije

119 ⇨

DIO III. POVIJEST URANTIJE

POGLAVLJE 118 VRHOVNI I ULTIMNI--VRIJEME I PROSTOR

Sekcije

Uvod

1. VRIJEME I VJEČNOST
2. SVEPRISUTNOST I POSVUDAŠNOST
3. VREMENSKO-PROSTORNI ODNOSI
4. PRIMARNA I SEKUNDARNA
UZROČNOST
5. SVEMOĆ I SUPOSTOJANJE
6. SVEMOĆ I SVESTVORITELJSTVO
7. SVEZNANJE I PREDESTINACIJA
8. KONTROLA I NADKONTROLA
9. KOZMIČKI MEHANIZMI
10. ULOGE PROVIDNOSTI

Uvod

AKO ŽELIMO istaći nekolikoobilježja Božanstva, možemo navesti slijedeće:

1. Otac je samopostojeće "ja."
 2. Sin je supostojeće "ja."
 3. Duh je združeno-postojeće "ja."
 4. Vrhovni je evolucijsko-iskustveno "ja."
 5. Sedmostruki je samodistributivna božanstvenost.
 6. Ultimni je transcendentalno- iskustveno "ja."
 7. Apsolutni je egzistencijalno- iskustveno "ja."
- Dok je Sedmostruki Bog prijeko potreban radi

PAPER 118 SUPREME AND ULTIMATE — TIME AND SPACE

SECTIONS

Introduction

1. Time and Eternity
2. Omnipresence and Ubiquity
3. Time-Space Relationships
4. Primary and Secondary Causation
5. Omnipotence and Compossibility
6. Omnipotence and Omnificence
7. Omniscience and Predestination
8. Control and Overcontrol
9. Universe Mechanisms
10. Functions of Providence

INTRODUCTION

118:0.1 (1294.1) CONCERNING the several natures of Deity, it may be said:

118:0.2 (1294.2) 1. The Father is self-existent self.

118:0.3 (1294.3) 2. The Son is coexistent self.

118:0.4 (1294.4) 3. The Spirit is conjoint-existent self.

118:0.5 (1294.5) 4. The Supreme is evolutionary-experiential self.

118:0.6 (1294.6) 5. The Sevenfold is self-distributive divinity.

118:0.7 (1294.7) 6. The Ultimate is transcendental-experiential self.

118:0.8 (1294.8) 7. The Absolute is existential-experiential self.

118:0.9 (1294.9) While God the Sevenfold is

evolucijskog postignuća Vrhovnog, Vrhovni je jednako tako bitan radi kasnije pojave Ultimnog. I dualna prisutnost Vrhovnog i Ultimnog gradi osnovnu vezu između podapsolutnog i izvedenog Božanstva, kako se ova dva uzajamno nadopunjuju u procesu postignuća sudbine. U glavnom svemiru, oni zajednički tvore iskustveni most koji povezuje početke i svršetke cjelokupnog stvaralačkog rasta.

Stvaralački rast nema konca, ali uvijek rađa zadovoljstvom; beskrajin je razmjera, ali uvijek obilježen onim časovima prolaznog postignuća cilja koji donose zadovoljstvo ličnosti i koji tako djelotvorno potiču i otvaraju nove pustolovine kozmičkog rasta, istraživanja svemira i postignuća Božanstva.

Dok je matematička domena opsjednuta kvalitativnim ograničenjima, ona svejedno pruža konačnom umu konceptualnu osnovu za razumijevanje beskonačnosti. Čak i prema shvaćanju konačnog uma, brojni niz nema konca. Koji god broj da zamislite, uvijek postoji veći. I uvidate da se na taj način primičemo gotovo samoj beskonačnosti jer koliko god puta ponovili ovu operaciju, svaki se broj uvijek može uvećati za jedno.

Istodobno, svaki beskonačni niz ima sumu i ova suma (koja je zapravo podsuma) pruža čovjeku, u okviru njegova doba i statusa, pravu radost postignuća cilja. No prije ili kasnije, isti taj čovjek počinje čeznuti za novim i višim ciljevima, i ovakve će se pustolovine koje služe čovjekovu rastuneprestano otvarati jedna za drugom u pravom času i u okviru kružnica vječnosti.

Jedno za drugim, svako kozmičko doba uvodi novu eru kozmičkog rasta i svako kozmičko doba predstavlja neposrednu sudbinu svih prethodnih stadija. Sama po sebi, Havona je savršena, premda je ograničena ovim savršenstvom; proširenjem u evolucijske nadsvemire, savršenstvo Havone nalazi ne samo kozmičku sudbinu već i oslobođenje od ograničenja predevolucijske sudbine.

1. VRIJEME I VJEČNOST

Kako bi stekao bolju kozmičku orijentaciju, čovjek treba postići navise moguće razumijevanje načina na koji se Božanstvo odnosi prema kozmosu. Dok je narav apsolutnog Božanstva vječna, Bogovi se odnose prema vremenu kao iskustvu u vječnosti. U evolucijskim kozmosima, vječnost je vremenska neprekidnost— neprekidna sadašnjost.

indispensable to the evolutionary attainment of the Supreme, the Supreme is also indispensable to the eventual emergence of the Ultimate. And the dual presence of the Supreme and the Ultimate constitutes the basic association of subabsolute and derived Deity, for they are interdependently complementary in the attainment of destiny. Together they constitute the experiential bridge linking the beginnings and the completions of all creative growth in the master universe.

118:0.10 (1294.10) Creative growth is unending but ever satisfying, endless in extent but always punctuated by those personality-satisfying moments of transient goal attainment which serve so effectively as the mobilization preludes to new adventures in cosmic growth, universe exploration, and Deity attainment.

118:0.11 (1294.11) While the domain of mathematics is beset with qualitative limitations, it does provide the finite mind with a conceptual basis of contemplating infinity. There is no quantitative limitation to numbers, even in the comprehension of the finite mind. No matter how large the number conceived, you can always envisage one more being added. And also, you can comprehend that that is short of infinity, for no matter how many times you repeat this addition to number, still always one more can be added.

118:0.12 (1294.12) At the same time, the infinite series can be totaled at any given point, and this total (more properly, a subtotal) provides the fullness of the sweetness of goal attainment for a given person at a given time and status. But sooner or later, this same person begins to hunger and yearn for new and greater goals, and such adventures in growth will be forever forthcoming in the fullness of time and the cycles of eternity.

118:0.13 (1294.13) Each successive universe age is the antechamber of the following era of cosmic growth, and each universe epoch provides immediate destiny for all preceding stages. Havona, in and of itself, is a perfect, but perfection-limited, creation; Havona perfection, expanding out into the evolutionary superuniverses, finds not only cosmic destiny but also liberation from the limitations of pre-evolutionary existence.

1. TIME AND ETERNITY

118:1.1 (1295.1) It is helpful to man's cosmic orientation to attain all possible comprehension of Deity's relation to the cosmos. While absolute Deity is eternal in nature, the Gods are related to time as an experience in eternity. In the evolutionary universes eternity is temporal everlastingness — the everlasting *now*.

Ako odluči činiti Očevu volju, ličnost smrtnog stvorenog bića može postići vječnost poistovijećenjem s unutarnjim duhom. Takvo se posvećenje volje svodi na spoznaju vječnosti-stvarnosti cilja. Ovo znači da je cilj stvorenog bića postigao nepromjenjivost u odnosu na tok događaja; drugim riječima, da kako vrijeme bude prolazilo, stvoreno biće neće promijeniti cilj. Milijun ili milijarda časova ne znače ništa. Broj više ne igra nikakvu ulogu u pogledu čovjekova cilja. Na taj način, volja stvorenog bića i Božja volja zajednički vode pojavi vječnih stvarnosti beskraje zajednice između Božjeg duha i čovječe naravi u neprekidnoj službi Božje djece i njihovog Rajskog Oca.

Postoji direktna veza između zrelosti izvjesnog intelekta i jedinice kojom njegova svijest mjeri vrijeme. Jedinica za mjeru vremena može biti dan, godina ili dulji period, ali ovo je neminovan kriterij kojim čovjekovo svjesno "ja" ocjenjuje vrijednost životnih okolnosti i kojim poimajući intelekt mjeri i procjenjuje činjenice vremenske egzistencije.

Istodobno kako čovjekovo iskustvo usvaja sve dulju jedinicu za mjeru vremena, rađaju se iskustvo, mudrost i prosudba. Kako se ljudski um osvrće unatrag, on ocjenjuje prošla iskustva kako bi ih primijenio u sadašnjoj situaciji. Kako poseže premabudućnosti, um nastoji ocijeniti kako će se izvjesna djela odraziti na budućnost. I tako, oslanjajući se na oboje--iskustvo i mudrost--ljudska volja prosuđuje i odlučuje o sadašnjosti, temeljeći svoj plan djelovanja na prošlosti i budućnosti.

Kad čovjekovo razvijajuće "ja" postigne zrelost, prošlost i budućnost počinju zajednički osvjetljivati stvarno značenje sadašnjosti. Kako čovjekovo "ja" postiže sve višu zrelost, ono poseže za iskustvima iz sve dalje i dalje prošlosti, dok prognoze njegove mudrosti prodiru sve dublje i dublje u nepoznatu budućnost. I kako poimajuće "ja" poseže sve dalje u prošlost i budućnost, njegov sud sve manje ovisi o kratkotrajnoj sadašnjosti. Na taj se način čovjekove odluke i djela počinju oslobađati okova mijenjajuće sadašnjosti dok sve više počinju poprimati prošlo-budući značaj.

Strpljenje je odlika onih smrtnika koji imaju kratke jedinice za mjeru vremena; istinska zrelost nadilazi strpljenje uzdržljivošću koja proizlazi iz stvarnog razumijevanja.

Postati zrelo znači živjeti intenzivnije u sadašnjosti istodobno izbjegavajući njena ograničenja. Dok počivaju na prošlom iskustvu, planovi zrelosti postaju stvarni u sadašnjosti na

118:1.2 (1295.2) The personality of the mortal creature may eternalize by self-identification with the indwelling spirit through the technique of choosing to do the will of the Father. Such a consecration of will is tantamount to the realization of eternity-reality of purpose. This means that the purpose of the creature has become fixed with regard to the succession of moments; stated otherwise, that the succession of moments will witness no change in creature purpose. A million or a billion moments makes no difference. Number has ceased to have meaning with regard to the creature's purpose. Thus does creature choice plus God's choice eventuate in the eternal realities of the never-ending union of the spirit of God and the nature of man in the everlasting service of the children of God and of their Paradise Father.

118:1.3 (1295.3) There is a direct relationship between maturity and the unit of time consciousness in any given intellect. The time unit may be a day, a year, or a longer period, but inevitably it is the criterion by which the conscious self evaluates the circumstances of life, and by which the conceiving intellect measures and evaluates the facts of temporal existence.

118:1.4 (1295.4) Experience, wisdom, and judgment are the concomitants of the lengthening of the time unit in mortal experience. As the human mind reckons backward into the past, it is evaluating past experience for the purpose of bringing it to bear on a present situation. As mind reaches out into the future, it is attempting to evaluate the future significance of possible action. And having thus reckoned with both experience and wisdom, the human will exercises judgment-decision in the present, and the plan of action thus born of the past and the future becomes existent.

118:1.5 (1295.5) In the maturity of the developing self, the past and future are brought together to illuminate the true meaning of the present. As the self matures, it reaches further and further back into the past for experience, while its wisdom forecasts seek to penetrate deeper and deeper into the unknown future. And as the conceiving self extends this reach ever further into both past and future, so does judgment become less and less dependent on the momentary present. In this way does decision-action begin to escape from the fetters of the moving present, while it begins to take on the aspects of past-future significance.

118:1.6 (1295.6) Patience is exercised by those mortals whose time units are short; true maturity transcends patience by a forbearance born of real understanding.

118:1.7 (1295.7) To become mature is to live more intensely in the present, at the same time escaping from the limitations of the present. The plans of maturity, founded on past experience, are

način koji uzvisuje vrijednosti budućnosti.

Jedinica koju nezrelost koristi kao mjeru vremena usmjerava značenje-vrijednost na sadašnjost, oduzimajući sadašnjosti njezin istinski odnos s nesadašnjim—prošlo-budućim. Jedinica koju zrelost koristi kao mjeru vremena ima takve proporcije da može obznaniiti ravnopravan odnos između prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, zahvaljujući čemu čovjekovo "ja" počinje uviđati cjelokupnost događaja, počinje promatrati krajolik vremena s uzvišene perspektive proširenih vidika, te vrlo vjerojatno počinje naslućivati vječni kontinuum bez početka i svršetka čije fragmente nazivamo vremenom.

Na razinama beskonačnog i apsolutnog, sadašnjost sadrži svu prošlost kao i svu budućnost. JA JESAM označava ne samo BIO SAM već i BIT ĆU. I ovo predstavlja naše najbolje shvaćanje vječnosti i vječnog.

Na apsolutnoj i vječnoj razini, potencijalna stvarnost je jednako smislena kao aktualna stvarnost. Jedino na konačnoj razini i jedino sa stanovišta vremensko-prostornih stvorenih bića, čini da između njih postoji takovelika razlika. U uspinjućem smrtnom biću koje je donijelo vječnu odluku Bog, koji je apsolutan, već vidi Rajskog finalistu. Ali zahvaljujući Misaonom Ispravljaju koji živi u čovjeku, Otac Svih nije ograničen u pogledu svijesti već može biti upoznat i može sudjelovati u svakoj vremenskoj borbi s problemima koje stvorena bića susreću pri usponu od životinjskih razina egzistencije do razina gdje počinju nalikovati Bogu.

2. SVEPRISUTNOST I POSVUDAŠNJOST

Nemojte zamijeniti posvudašnjost Božanstva s ultimnošću božanske sveprisutnosti. Prema volji Oca Svih— Vrhovni, Ultimni i Apsolutni nadopunjuju, koordiniraju i ujedinjuju njegovu vremensko- prostornu posvudašnjost i vremenski-prostorno-transcendentnu sveprisutnost s bezvremenom i bezprostornom univerzalnom i apsolutnom prisutnošću. I ne zaboravite da, dok posvudašnjost Božanstva često može biti povezana s prostorom, ona ne mora biti uslovljena vremenom.

Kao smrtna i morontijalhauspinjuća bića, vi ste sve više u stanju razaznati Boga zahvaljujući službi Sedmostrukog Boga. Idući kroz Havonu, otkrivajte Vrhovnog Boga. Na Raju upoznajte Boga kao osobu, dok ga kao finalistu vremenom nastojite upoznati kao Ultimnog. Čini se da nakon što kao finalistu postignete Ultimnog, pred vama može stajati samo jedan put—potraga za Apsolutom. Kako je po svršetku vrhovnog i ultimnog uspona susreo Boga Oca, ni jedan

coming into being in the present in such manner as to enhance the values of the future.

118:1.8 (1295.8) The time unit of immaturity concentrates meaning-value into the present moment in such a way as to divorce the present of its true relationship to the not-present — the past-future. The time unit of maturity is proportioned so to reveal the co-ordinate relationship of past-present-future that the self begins to gain insight into the wholeness of events, begins to view the landscape of time from the panoramic perspective of broadened horizons, begins perhaps to suspect the nonbeginning, nonending eternal continuum, the fragments of which are called time.

118:1.9 (1296.1) On the levels of the infinite and the absolute the moment of the present contains all of the past as well as all of the future. I AM signifies also I WAS and I WILL BE. And this represents our best concept of eternity and the eternal.

118:1.10 (1296.2) On the absolute and eternal level, potential reality is just as meaningful as actual reality. Only on the finite level and to time-bound creatures does there appear to be such a vast difference. To God, as absolute, an ascending mortal who has made the eternal decision is already a Paradise finaliter. But the Universal Father, through the indwelling Thought Adjuster, is not thus limited in awareness but can also know of, and participate in, every temporal struggle with the problems of the creature ascent from animallike to Godlike levels of existence.

2. OMNIPRESENCE AND UBIQUITY

118:2.1 (1296.3) The ubiquity of Deity must not be confused with the ultimacy of the divine omnipresence. It is volitional with the Universal Father that the Supreme, the Ultimate, and the Absolute should compensate, co-ordinate, and unify his time-space ubiquity and his time-space-transcended omnipresence with his timeless and spaceless universal and absolute presence. And you should remember that, while Deity ubiquity may be so often space associated, it is not necessarily time conditioned.

118:2.2 (1296.4) As mortal and morontia ascenders you progressively discern God through the ministry of God the Sevenfold. Through Havona you discover God the Supreme. On Paradise you find him as a person, and then as finaliter you will presently attempt to know him as Ultimate. Being finaliter, there would seem to be but one course to pursue after having attained the Ultimate, and that would be to begin the quest of the Absolute. No finaliter will be disturbed by the uncertainties of

finalista neće skrenuti s puta radi nesigurnosti koje prate postignuće Božanstva Apsoluta. Takvi će finalisti nesumnjivo vjerovati da čak i ako uspiju naći Boga Apsoluta, to će uvijek biti jedan te isti Bog--Rajski Otac koji se ispoljava na gotovo beskonačnim i univerzalnim razinama. Postignuće Boga u apsolutu nesumnjivo treba obznaniti Prvotnog Praroditelja cijelog kozmosa kao i Završnog Oca ličnosti.

Vrhovni Bog ne mora biti ispoljenje vremensko-prostorne sveprisutnosti Božanstva, no on je doslovno ispoljenje božanske posvudašnjosti. Između duhovne prisutnosti Stvoritelja i materijalnih ispoljenja tvorevine, vlada ogromna domena posvudašnjeg postanka--kozmička pojava evolucijskog Božanstva.

Ako se ikad dogodi da Vrhovni Bog preuzme neposrednu upravu nad svemirima vremena i prostora, uvjereni smo da će takva administrativna uprava Božanstva djelovati pod najvišom kontrolom Ultimnog. U takvom bi se slučaju Ultimni Bog ispoljio svemirima vremena kao transcendentalni Svemoguć (Svesilni) koji u pogledu administrativnih djela Svemogućeg Vrhovnog posjeduje najvišu upravu koja nadilazi prostor i koja se tiče nadvremena.

Upravo kao što se mi sami pitamo i smrtni se um može zapitati: Ako je evolucija Vrhovnog Boga koja treba rezultirati administrativnom upravom nad velikim svemirom praćena sve većim ispoljenjima Ultimnog Boga, hoće li odgovarajuća pojava Ultimnog Boga u postuliranim svemirima vanjskog prostora biti praćena sličnim i uvećanim otkrivenjima Apsolutnog Boga? Uistinu ne znamo.

3. VREMENSKO-PROSTORNI ODNOSI

Sa stanovišta konačnog, Božanstvo može ujediniti vremensko-prostorna ispoljenja jedino zahvaljujući svojoj posvudašnjosti, kako vrijeme predstavlja niz pojedinačnih trenutaka, dok prostor predstavlja sistem povezanih točki. I vi, naposljetku, shvaćate vrijeme pomoću analize i prostor pomoću sinteze. Pomoću ujedinijućeg uvida ličnosti, vi koordinirate i povezujete ova dva uzajamno različita koncepta. Od cijelog životinjskog svijeta, jedino čovjek posjeduje vremensko-prostorno razumijevanje. Životinjama, kretanje može imati značenje, no ono može imati vrijednost jedino stvorenom biću koje posjeduje ličnost.

Stvari su uvjetovane vremenom, no istina je bezvremena. Što više istine znate, to više istine jeste, i više prošlosti možete shvatiti i više

the attainment of the Deity Absolute since at the end of the supreme and ultimate ascensions he encountered God the Father. Such finalizers will no doubt believe that, even if they should be successful in finding God the Absolute, they would only be discovering the same God, the Paradise Father manifesting himself on more nearly infinite and universal levels. Undoubtedly the attainment of God in absolute would reveal the Primal Ancestor of universes as well as the Final Father of personalities.

118:2.3 (1296.5) God the Supreme may not be a demonstration of the time-space omnipresence of Deity, but he is literally a manifestation of divine ubiquity. Between the spiritual presence of the Creator and the material manifestations of creation there exists a vast domain of the ubiquitous *becoming* — the universe emergence of evolutionary Deity.

118:2.4 (1296.6) If God the Supreme ever assumes direct control of the universes of time and space, we are confident such a Deity administration will function under the overcontrol of the Ultimate. In such an event God the Ultimate would begin to become manifest to the universes of time as the transcendental Almighty (the Omnipotent) exercising the overcontrol of supertime and transcended space concerning the administrative functions of the Almighty Supreme.

118:2.5 (1297.1) The mortal mind may ask, even as we do: If the evolution of God the Supreme to administrative authority in the grand universe is attended by augmented manifestations of God the Ultimate, will a corresponding emergence of God the Ultimate in the postulated universes of outer space be attended by similar and enhanced revelations of God the Absolute? But we really do not know.

3. TIME-SPACE RELATIONSHIPS

118:3.1 (1297.2) Only by ubiquity could Deity unify time-space manifestations to the finite conception, for time is a succession of instants while space is a system of associated points. You do, after all, perceive time by analysis and space by synthesis. You co-ordinate and associate these two dissimilar conceptions by the integrating insight of personality. Of all the animal world only man possesses this time-space perceptibility. To an animal, motion has a meaning, but motion exhibits value only to a creature of personality status.

118:3.2 (1297.3) Things are time conditioned, but truth is timeless. The more truth you know, the more truth you *are*, the more of the past you can

budućnosti razumjeti.

3. Istina je inkonkusibilna -- zauvijek oslobođena svih prolaznih nestalnosti, premda nikad mrtva ili formalna, dok je uvijek živa i prilagodljiva--blistavo živa. No kada istina postane povezana s činjenicom, tada i vrijeme i prostor počinju uvjetovati njena značenja i usklađivati njene vrijednosti. Kada takve stvarnosti istine postanu pridružene činjeniciama, one postaju koncepti i kao takve svoju preću domenu relativnih kozmičkim stvarnosti.

Povezivanje apsolutne i vječne istine Stvoritelja s činjeničnim iskustvom konačnog i vremenskog bića, vodi pojavi nove i javljajuće vrijednosti Vrhovnog. Koncept Vrhovnog bitan je kako bi se postigla koordinacija između božanskog i nepromjenjivog svijeta na visini i nižeg konačnog i mijenjajućeg svijeta.

Od svih neapsolutnih stvari, prostor je najbliži apsolutnom statusu. Prostor je očigledno apsolutno ultiman. Stvarna teškoća na koju nailazimo pri nastojanju da razumijemo prostor na materijalnim razinama proizlazi iz činjenica da, dok materijala tijela postoje u prostoru, prostor postoji u istim ovim materijalnim tijelima. Dok je dosta toga što se tiče prostora apsolutnom to ne znači da je prostor apsolutan.

Možda ćete lakše moći shvatiti prostorne odnose ako si predočite da, relativno govoreći, prostor predstavlja posljednje obilježje svih materijalnih tijela. Stoga, kad se tijelo kreće kroz prostor, ono sa sobom nosi sva svoja prostorna svojstva, čak i prostor u sastavu takvog pokretnog tijela.

Svi uzorci stvarnosti zauzimaju prostor na materijalnim razinama, no uzorci duha postoje jedino u odnosu na prostor; oni ne zauzimaju prostor, ne ističu prostor i ne sadrže prostor. No s našeg stanovišta, osnova zagonetka prostora tiče se idejnog uzorka. Kad je riječ o umnoj domeni, susrećmo brojne zagonetke. Da li uzorak--stvarnost--izvjesne ideje zauzima prostor? To nam uistinu nije poznato, premda smo sigurni da idejni uzorak ne sadrži prostor. No teško da se može tvrditi da ono što je nematerijalno uvijek mora biti bezprostorno.

4. PRIMARNA I SEKUNDARNA UZROČNOST

Mnoge teološke teškoće i metafizičke dileme materijalnog čovjeka proizlaze iz neispravnosti čovjekovog shvaćanja mjesta ličnosti Božanstva te posljedice ove greške: toga da čovjek pridaje neskonačna i apsolutna svojstva podređenim Božanstvima i evolucijskom Božanstvu. Ne smijete zaboraviti da, dok uistinu postoji Prvi Uzrok, postoji i ogroman broj uzajamno jednakih i

understand and of the future you can comprehend.

118:3.3 (1297.4) Truth is inconcussible — forever exempt from all transient vicissitudes, albeit never dead and formal, always vibrant and adaptable — radiantly alive. But when truth becomes linked with fact, then both time and space condition its meanings and correlate its values. Such realities of truth wedded to fact become concepts and are accordingly relegated to the domain of relative cosmic realities.

118:3.4 (1297.5) The linking of the absolute and eternal truth of the Creator with the factual experience of the finite and temporal creature eventuates a new and emerging value of the Supreme. The concept of the Supreme is essential to the co-ordination of the divine and unchanging overworld with the finite and ever-changing underworld.

118:3.5 (1297.6) Space comes the nearest of all nonabsolute things to being absolute. Space is apparently absolutely ultimate. The real difficulty we have in understanding space on the material level is due to the fact that, while material bodies exist in space, space also exists in these same material bodies. While there is much about space that is absolute, that does not mean that space is absolute.

118:3.6 (1297.7) It may help to an understanding of space relationships if you would conjecture that, relatively speaking, space is after all a property of all material bodies. Hence, when a body moves through space, it also takes all its properties with it, even the space which is in and of such a moving body.

118:3.7 (1297.8) All patterns of reality occupy space on the material levels, but spirit patterns only exist in relation to space; they do not occupy or displace space, neither do they contain it. But to us the master riddle of space pertains to the pattern of an idea. When we enter the mind domain, we encounter many a puzzle. Does the pattern — the reality — of an idea occupy space? We really do not know, albeit we are sure that an idea pattern does not contain space. But it would hardly be safe to postulate that the immaterial is always nonspatial.

4. PRIMARY AND SECONDARY CAUSATION

118:4.1 (1298.1) Many of the theologic difficulties and the metaphysical dilemmas of mortal man are due to man's mislocation of Deity personality and consequent assignment of infinite and absolute attributes to subordinate Divinity and to evolutionary Deity. You must not forget that, while there is indeed a true First Cause, there are also a host of co-ordinate and subordinate causes, both

podređenih uzroka, kako asocijativnim tako i sekundarnih.

Osnova razlika između prvih uzroka i drugih uzroka počiva u tome što prvi uzroci proizvode izvorne učinke koji se ne prenose kao nasljedni faktori bilo čega što je izvedeno iz apriorne uzročnosti. Sekundarni uzroci stvaraju učinke koji uvijek ispoljavaju nasljedna svojstva izvedena iz drugih i apriornih uzročnosti.

Čisto statički potencijal koji počiva u Bezuvjetnom Apsolutu reagira na one uzročnosti Božanstva Apsoluta koje su nastale kao rezultat djelovanja Rajskog Trojstva. U prosutnosti Univerzalnog Apsoluta, ovi statički potencijali koji su napunjeni uzročnošću postaju aktivni i reagiraju na utjecaj izvjesnihtranscendentalnih utjecaja čije reakcije rezultiraju iz prenošenja ovih aktiviranih potencijala na status istinskih kozmičkih mogućnosti za razvoj, aktualiziranih sposobnosti za rast. Na temelju takvih sazrijelih potencijala, stvoritelji i upravitelji velikog svemira mogu izvesti beskraju dramu kozmičke evolucije.

Uzročnost, neovisno o egzistencijalima, ima trostruku narav u svojoj osnovnoj građi. Kako djeluje u ovom kozmičkom dobu i u pogledu konačne razine sedam nadsvemira, može se zamisliti kao:

1. Aktivacija statičkih potencijala. Utemeljenje sudbine Univerzalnog Apsoluta djelima Božanstva Apsoluta, djelujući u sastavu i na temelju Bezuvjetnog Apsoluta i kao posljedica naloga koje donosi slobodna volja Rajskog Trojstva.

2. Pojava kozmičkih sposobnosti. Ona podrazumijeva preobražaj nediferenciranih potencijala u odvojene i definirane planove, što predstavlja čin Ultimnosti Božanstva te mnogostrukih utjecaja transcendentale razine. Takva djela predstavljaju savršen nagovještaj budućih potreba cijelog glavnog svemira. Upravo u vezi s ovim procesom odvajanja potencijala, postojanje Arhitekata Glavnog Svemira predstavlja istinsko utjelovaljenje koncepta Božanstva svemira. Čini se da su njihovi planovi do izvjesne mjere ultimno prostorno ograničeni konceptualnim obodom glavnog svemira, no kao planovi nisu na druge načine uvjetovani bilo vremenom ili prostorom.

3. Stvaranje i evolucija kozmičkih aktualnosti. Na temeljima kozmosa napunjenog sposobno-proizvodnom prisutnošću Ultimnosti Božanstva, Vrhovni Stvoritelji nastoje proizvesti vremenske preobražaje sazrelih potencijala u iskustvene aktualnosti. U okviru glavnog svemira, cjelokupna aktualizacija potencijalne stvarnosti je ograničena ultimnom sposobnošću za razvoj, te je vremenski-prostorno uvjetovana završnim stadijima javljanja.

associate and secondary causes.

118:4.2 (1298.2) The vital distinction between first causes and second causes is that first causes produce original effects which are free from inheritance of any factor derived from any antecedent causation. Secondary causes yield effects which invariably exhibit inheritance from other and preceding causation.

118:4.3 (1298.3) The purely static potentials inherent in the Unqualified Absolute are reactive to those causations of the Deity Absolute which are produced by the actions of the Paradise Trinity. In the presence of the Universal Absolute these causative-impregnated static potentials forthwith become active and responsive to the influence of certain transcendental agencies whose actions result in the transmutation of these activated potentials to the status of true universe possibilities for development, actualized capacities for growth. It is upon such matured potentials that the creators and controllers of the grand universe enact the never-ending drama of cosmic evolution.

118:4.4 (1298.4) Causation, disregarding existentials, is threefold in its basic constitution. As it operates in this universe age and concerning the finite level of the seven superuniverses, it may be conceived as follows:

118:4.5 (1298.5) 1. *Activation of static potentials.* The establishment of destiny in the Universal Absolute by the actions of the Deity Absolute, operating in and upon the Unqualified Absolute and in consequence of the volitional mandates of the Paradise Trinity.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuation of universe capacities.* This involves the transformation of undifferentiated potentials into segregated and defined plans. This is the act of the Ultimacy of Deity and of the manifold agencies of the transcendental level. Such acts are in perfect anticipation of the future needs of the entire master universe. It is in connection with the segregation of potentials that the Architects of the Master Universe exist as the veritable embodiments of the Deity concept of the universes. Their plans appear to be ultimately space limited in extent by the concept periphery of the master universe, but as *plans* they are not otherwise conditioned by time or space.

118:4.7 (1298.7) 3. *Creation and evolution of universe actuals.* It is upon a cosmos impregnated by the capacity-producing presence of the Ultimacy of Deity that the Supreme Creators operate to effect the time transmutations of matured potentials into experiential actuals. Within the master universe all actualization of potential reality is limited by ultimate capacity for development and is time-space conditioned in the final stages of

Aktualno i u kozmičkom smislu, Rajski Sinovi Stvoritelji su preobražajni stvoritelji. No ovo ni na koji način ne znači da je čovjek u krivu kad ih promatra kao stvoritelje; sa stanovišta konačnog, oni uistinu imaju i koriste stvaralačke sposobnosti.

5. SVEMOĆ I SUPOSTOJANJE

Svemoća Božanstva ne znači da ono ima moć da učini nemoguće. U vremensko-prostornom okviru i promatrano s intelektualnog stanovišta smrtničkog razumijevanja, čak ni beskonačni Bog ne može stvoriti četvrtastu kružnicu ili proizvesti zlo koje je u biti dobro. Bog ne može učini nešto što mu ne naliči. Takva proturiječnost filozofskih ideja označava nepostojanje i njome se ništa ne može stvoriti. Osobina ličnosti ne može istodobno nalikovati i nenalikovati Bogu. Mogućnost supostojanja predsavlja bitno svojstvo božanske moći. I sve ovo proizlazi iz činjenice da pored toga što svemoć proizvodi stvari koje imaju narav, ona isto tako stvara narav svih stvari i bića.

Iz početka, Bog sve čini sam, no kako se kao posljedica volje i naloga Beskonačnosti počinje razvijati panorama vječnosti, postaje sve jasnije da stvorena bića uključujući i samog čovjeka, trebaju postati Božjim suradnicima u procesu ostvarenja krajnosti sudbine. I ovo je istina čak i za života u ljudskom obličju; kad čovjek i Bog postanu suradnici, ne postoje ograničenja nad budućim mogućnostima takve suradnje. Nakon što čovjek shvati da je Otac Svih njegov suradnik u procesu vječnog napredovanja, nakon što postigne spoj s unutarnjom prisutnošću Oca, čovjek se u duhu oslobađa okova vremena i u svojoj potrazi za Ocem Svih počinje ići stazom vječnog napredka.

Smrtnička se svijest kreće od činjenice k značenju a zatim k vrijednosti. Stvoriteljeva se svijest kreće od misli- vrijednosti, kroz riječ- značenje, do činjenice djelovanja. I Bog uvijek mora aktivno slamati mrtvu točku bezuvjetnog jedinstva koja je bitno svojstvo egzistencijalne beskonačnosti. Božanstvo uvijek mora obezbijediti svemir koji služi kao uzorak stvaranju drugih svemira, kao i savršene ličnosti i izvoru istinu, ljepotu i dobrotu kojima će stremiti sve podbožanske tvorevine. Bog uvijek prvo mora naći čovjeka kako bi čovjek zatim mogao naći Boga. Uvijek prvo mora postojati Otac Svih kako bi zatim moglo postojati sveopće sinstvo a potom sveopće bratstvo.

6. SVEMOĆ I SVESTVORITELJSTVO

emergence. The Creator Sons going out from Paradise are, in actuality, *transformative* creators in the cosmic sense. But this in no manner invalidates man's concept of them as creators; from the finite viewpoint they certainly can and do create.

5. OMNIPOTENCE AND COMPOSSIBILITY

118:5.1 (1299.1) The omnipotence of Deity does not imply the power to do the nondoable. Within the time-space frame and from the intellectual reference point of mortal comprehension, even the infinite God cannot create square circles or produce evil that is inherently good. God cannot do the ungodlike thing. Such a contradiction of philosophic terms is the equivalent of nonentity and implies that nothing is thus created. A personality trait cannot at the same time be Godlike and ungodlike. Compossibility is innate in divine power. And all of this is derived from the fact that omnipotence not only creates things with a nature but also gives origin to the nature of all things and beings.

118:5.2 (1299.2) In the beginning the Father does all, but as the panorama of eternity unfolds in response to the will and mandates of the Infinite, it becomes increasingly apparent that creatures, even men, are to become God's partners in the realization of finality of destiny. And this is true even in the life in the flesh; when man and God enter into partnership, no limitation can be placed upon the future possibilities of such a partnership. When man realizes that the Universal Father is his partner in eternal progression, when he fuses with the indwelling Father presence, he has, in spirit, broken the fetters of time and has already entered upon the progressions of eternity in the quest for the Universal Father.

118:5.3 (1299.3) Mortal consciousness proceeds from the fact, to the meaning, and then to the value. Creator consciousness proceeds from the thought-value, through the word-meaning, to the fact of action. Always must God act to break the deadlock of the unqualified unity inherent in existential infinity. Always must Deity provide the pattern universe, the perfect personalities, the original truth, beauty, and goodness for which all subdeity creations strive. Always must God first find man that man may later find God. Always must there be a Universal Father before there can ever be universal sonship and consequent universal brotherhood.

6. OMNIPOTENCE AND OMNIFICENCE

Bog je istinski svemoguć, no on nije svestvoritelj—on nije sam učinio sve što je učinjeno. Svemoć obuhvaća potencijalnu moć Svemogućeg Vrhovnog i Vrhovnog Bića, no voljna djela Vrhovnog Boga ne predstavljaju osobna djela Beskonačnog Boga.

Zagovarati ideju svestvoriteljstva izvornog Božanstva znači oduzeti prava gotovo milijuna Rajskih Sinova Stvoritelja, da ne govorimo o neborjenom mnoštvu različitih drugih redova suradničkih stvaralačkih pomoćnika. U cijelom svemiru postoji samo jedan neuzrokovan Uzrok. Svi su drugi uzroci izvodi ovog jednog Prvog Velikog Izvora i Centra. I ova filozofija ni u najmanjem ne narušava slobodnu volju nebrojene djece Božanstva koja su razasuta širom prostranog svemira.

U lokalnom okviru, može se činiti da volja djeluje kao neuzrokovan uzrok, no ona nepogrešivo ispoljava nasljedne faktore koji uspostavljaju odnos s jedinstvenim, izvornim i apsolutnim Prvim Izvorima.

Sva volja je relativna. U izvornom smislu, jedino Otac-JA JESAM posjeduje krajnost volje; u apsolutnom smislu, jedino Otac, Sin i Duh ispoljavaju povlastice volje koje nisu uvjetovane vremenom i ograničene prostorom. Smrtni čovjek je obdaren slobodnom voljom, moću izbora, i premda takav izbor nije apsolutan, on je svedeno relativno krajnji na konačnoj razini i u pogledu sudbine izborne ličnosti.

Na bilo kojoj razini izuzev apsolutne, volja susreće ograničenja koja počivaju u samoj ličnosti koja se koristi sposobnošću izbora. Čovjek ne može odabrati izvan dometa onog što mu je dostupno. On ne može, na primjer, odabrati da bude nešto drugo nego ljudsko biće, izuzev što može izabrati da postane nešto više nego čovjek; on može odabrati da krene na put smrtničkog uspona, no ovo je slučaj radi toga što se u ovom slučaju ljudski izbor i božja volja podudaraju. I ono što sin odabire a Otac želi mora biti ostvareno.

U toku smrtničkog života, stalno se otvaraju i zatvaraju mogućnosti za različite načine djelovanja i u periodu kad se otvaraju mogućosti izbora, ljudska ličnost neprestano donosi odluke između mnogobrojnih načina djelovanja. Vremenska volja je povezana s vremenom, i kako bi stekla priliku za izražaj, ona mora sačekati na pravi čas. Duhovna volja je počela doživljavati okus slobode od okova vremena, kako je djelomično izbjegla vremenskom slijedu, i ovo je slučaj radi toga što se duhovna volja poistovjećuje s Božjom voljom.

Volja, čin izbora, mora djelovati u sastavu kozmičkog okvira koji je aktualiziran kao posljedica

118:6.1 (1299.4) God is truly omnipotent, but he is not omniscient — he does not personally do all that is done. Omnipotence embraces the power-potential of the Almighty Supreme and the Supreme Being, but the volitional acts of God the Supreme are not the personal doings of God the Infinite.

118:6.2 (1299.5) To advocate the omniscience of primal Deity would be equal to disenfranchising well-nigh a million Creator Sons of Paradise, not to mention the innumerable hosts of various other orders of concurring creative assistants. There is but one uncaused Cause in the whole universe. All other causes are derivatives of this one First Great Source and Center. And none of this philosophy does any violence to the free-willness of the myriads of the children of Deity scattered through a vast universe.

118:6.3 (1299.6) Within a local frame, volition may appear to function as an uncaused cause, but it unfailingly exhibits inheritance factors which establish relationship with the unique, original, and absolute First Causes.

118:6.4 (1299.7) All volition is relative. In the originating sense, only the Father-I AM possesses finality of volition; in the absolute sense, only the Father, the Son, and the Spirit exhibit the prerogatives of volition unconditioned by time and unlimited by space. Mortal man is endowed with free will, the power of choice, and though such choosing is not absolute, nevertheless, it is relatively final on the finite level and concerning the destiny of the choosing personality.

118:6.5 (1300.1) Volition on any level short of the absolute encounters limitations which are constitutive in the very personality exercising the power of choice. Man cannot choose beyond the range of that which is choosable. He cannot, for instance, choose to be other than a human being except that he can elect to become more than a man; he can choose to embark upon the voyage of universe ascension, but this is because the human choice and the divine will happen to be coincident upon this point. And what a son desires and the Father wills will certainly come to pass.

118:6.6 (1300.2) In the mortal life, paths of differential conduct are continually opening and closing, and during the times when choice is possible the human personality is constantly deciding between these many courses of action. Temporal volition is linked to time, and it must await the passing of time to find opportunity for expression. Spiritual volition has begun to taste liberation from the fetters of time, having achieved partial escape from time sequence, and that is because spiritual volition is self-identifying with the will of God.

118:6.7 (1300.3) Volition, the act of choosing, must function within the universe frame which has

višeg i ranijeg izbora. Cjelokupni domet ljudske volje je strogo ograničen konačnošću, izuzev u jednom slučaju: Kada čovjek odabire da nađe Boga i da mu postane nalik, takav je izbor nadkonačan; jedino vječnost može pokazati da li je takav izbor nadapsonitan.

Prepoznati svemoć Božanstva znači uživati sigurnost vlastitog iskustva kozmičkog državljanstva, posjedovati uvjerenje u bezbjednost dugačkog putovanja prema Raju. No prihvatiti neistinitost svestvoriteljstva znači prihvatiti kolosalnu zabludu Panteizma.

7. SVEZNANJE I PREDESTINACIJA

U velikom svemiru, djelovanje volje Stvoritelja i volje stvorenog bića operira u okviru ograničenja i u skladu s mogućnostima koje uspostavljaju Glavni Arhitekti. Međutim, ovo predodređenje takvih maksimalnih ograničenja ni u najmanjem ne premošćuje suverenitet volje stvorenog bića u sastavu ovih ograničenja. Ni ultimno predznanje--puna prilika za donošenje cjelokupnog konačnog izbora--ne predstavlja poništenje konačne volje. Zrelo i dalekovidno ljudsko biće može biti u stanju s najvišom preciznošću predvidjeti odluke nekog mlađeg suradnika, no ovo predznanje ni u najmanjem ne oduzima slobodu i istinitost same takve odluke. Bogovi su mudro ograničili raspon djelovanja nezrele volje, no u okviru tako označenih granica, ova je volje svejedno istinska.

Čak i vrhovno usklađenje sveg prošlog, sadašnjeg i budućeg izbora ne poništava autentičnost takvih izbora. Ono prije ukazuje na predodređeni pravac kozmičkog djelovanja i nagovještava predznanje onih voljnih bića koja eventualno mogu odlučiti da doprinesu dijelove iskustvene aktualizacije cijeloj stvarnosti.

Greška koju je moguće počinuti pri konačnom izboru ograničena je vremenom i prostorom. Ona može postojati jedino u vremenu i jedino u sastavu evoluirajuće prisutnosti Vrhovnog Bića. Tako pogrešan izbor je moguć u vremenu i označava (osim nepostojnosti Vrhovnog) da nezrela stvorena bića moraju biti obdarena izvjesnim opsegom izbora kako bi bila u stanju uživati kozmičko napredovanje tako što će slobodnom voljom uspostavljati kontakt sa stvarnošću.

Grieh u sastavu prostora koji je ograničen vremenom jasno dokazuje vremensku slobodu--čak i samodopuštenje-- konačne volje. Grieh zorno prikazuje nezrelost bića koje je zaslijepljeno slobodom relativno suvremene volje ličnosti, a koje u isto vrijeme ne uspijeva spoznati odgovornosti i dužnosti kozmičkog državljanstva.

actualized in response to higher and prior choosing. The entire range of human will is strictly finite-limited except in one particular: When man chooses to find God and to be like him, such a choice is superfinite; only eternity can disclose whether this choice is also superabsonite.

118:6.8 (1300.4) To recognize Deity omnipotence is to enjoy security in your experience of cosmic citizenship, to possess assurance of safety in the long journey to Paradise. But to accept the fallacy of omnificence is to embrace the colossal error of pantheism.

7. OMNISCIENCE AND PREDESTINATION

118:7.1 (1300.5) The function of Creator will and creature will, in the grand universe, operates within the limits, and in accordance with the possibilities, established by the Master Architects. This foreordination of these maximum limits does not, however, in the least abridge the sovereignty of creature will within these boundaries. Neither does ultimate foreknowledge — full allowance for all finite choice — constitute an abrogation of finite volition. A mature and farseeing human being might be able to forecast the decision of some younger associate most accurately, but this foreknowledge takes nothing away from the freedom and genuineness of the decision itself. The Gods have wisely limited the range of the action of immature will, but it is true will, nonetheless, within these defined limits.

118:7.2 (1300.6) Even the supreme correlation of all past, present, and future choice does not invalidate the authenticity of such choosings. It rather indicates the foreordained trend of the cosmos and suggests foreknowledge of those volitional beings who may, or may not, elect to become contributory parts of the experiential actualization of all reality.

118:7.3 (1300.7) Error in finite choosing is time bound and time limited. It can exist only in time and *within* the evolving presence of the Supreme Being. Such mistaken choosing is time possible and indicates (besides the incompleteness of the Supreme) that certain range of choice with which immature creatures must be endowed in order to enjoy universe progression by making freewill contact with reality.

118:7.4 (1301.1) Sin in time-conditioned space clearly proves the temporal liberty — even license — of the finite will. Sin depicts immaturity dazzled by the freedom of the relatively sovereign will of personality while failing to perceive the supreme obligations and duties of cosmic citizenship.

Nitkovluk u konačnim domenama otkriva prolaznu stvarnost cjelokupnog bitka koji nije poistovjećen s Bogom. Jedino postovjećući se s Bogom, stvoreno biće postaje istinski stvarno u svemirima. Konačna ličnost nije samostvorena, no u sastavu nadkozmičkog izbornog okvira, ona sama kroji svoju sudbinu.

Zahvaljujući darivanju života, materijalno-energetski sistemi postižu sposobnost samoproduženja, samoumnoženja i samoprilagođnja. Darivanje ličnosti pruža živim organizmima daljnje povlastice samoopredjeljenja, samoevolucije i samopoistovjećenja s duhom Božanstva putem spajanja s istim.

Podlične žive stvari indiciraju energiju-materiju koju aktivira um, prvo u vidu fizičkih kontrolera, a zatim u djelovanju pomoćnih duhova uma. Čovjek prima ličnost od Oca i zahvaljujući ovom obdarenju, živi sistem prima jedinstvene povlastice izbora. No ako ličnost ima povlasticu da se poistovjeti sa stvarnošću zahvaljujući izboru slobodne volje, i ako se tu radi o istinskom i slobodnom izboru, onda se toj evoluirajućoj ličnosti mora pružiti prilika za samopometnju, samoporemećenje i samouništenje. Kako bi evoluirajuća ličnost mogla biti istinski slobodna pri korištenju svoje konačne volja, ona mora imati mogućnost za kozmičko samouništenje.

Velika sigurnost stoga počiva u ograničenju izbora koji se pruža ličnostima nižih razina egzistencije. Kako se biće uspinje svemirima, otvaraju se sve veće mogućnosti izbora; izbor se vremenom približava slobodi nakon što se uspinjuća ličnost približi statusu božanstvenosti, vrhovnosti posvećenja kozmičkim ciljevima, upotpunjenja postignuća kozmičke mudrosti, i krajnosti poistovjećenja volje stvorenog bića s voljom i putem Boga.

8. KONTROLA I NADKONTROLA

U vremensko-prostornim tvorevinama, slobodna volja je omeđena sponama i ograničenjima. Evolucija smrtničkog života je isprva mehanička, zatim aktivirana umom, a potom (nakon darivanja ličnosti) njome može početi upravljati duh. Erganska evolucija na nasljenim svjetovima fizičke je ograničena potencijalima izvornih implantacija fizičkog života koje su izveli Prijenosnici Života.

Smrtnički čovjek je stroj, živi stroj; njegovo korijenje istinski zadire u fizički svijet energije. Mnoge ljudske reakcije imaju čisto mehaničuu narav; velik dio života nalikuje stroju. No čovjek, mehanizam, predstavlja daleko više nego samo stroj; on je obdaren umom i u njemu živi duh; i

118:7.5 (1301.2) Iniquity in the finite domains reveals the transient reality of all God-unidentified selfhood. Only as a creature becomes God identified, does he become truly real in the universes. Finite personality is not self-created, but in the superuniverse arena of choice it does self-determine destiny.

118:7.6 (1301.3) The bestowal of life renders material-energy systems capable of self-perpetuation, self-propagation, and self-adaptation. The bestowal of personality imparts to living organisms the further prerogatives of self-determination, self-evolution, and self-identification with a fusion spirit of Deity.

118:7.7 (1301.4) Subpersonal living things indicate mind activating energy-matter, first as physical controllers, and then as adjutant mind-spirits. Personality endowment comes from the Father and imparts unique prerogatives of choice to the living system. But if personality has the prerogative of exercising volitional choice of reality identification, and if this is a true and free choice, then must evolving personality also have the possible choice of becoming self-confusing, self-disrupting, and self-destroying. The possibility of cosmic self-destruction cannot be avoided if the evolving personality is to be truly free in the exercise of finite will.

118:7.8 (1301.5) Therefore is there increased safety in narrowing the limits of personality choice throughout the lower levels of existence. Choice becomes increasingly liberated as the universes are ascended; choice eventually approximates divine freedom when the ascending personality achieves divinity of status, supremacy of consecration to the purposes of the universe, completion of cosmic-wisdom attainment, and finality of creature identification with the will and the way of God.

8. CONTROL AND OVERCONTROL

118:8.1 (1301.6) In the time-space creations, free will is hedged about with restraints, with limitations. Material-life evolution is first mechanical, then mind activated, and (after the bestowal of personality) it may become spirit directed. Organic evolution on the inhabited worlds is physically limited by the potentials of the original physical-life implantations of the Life Carriers.

118:8.2 (1301.7) Mortal man is a machine, a living mechanism; his roots are truly in the physical world of energy. Many human reactions are mechanical in nature; much of life is machinelike. But man, a mechanism, is much more than a machine; he is mind endowed and spirit indwelt;

premda u toku svog materijalnog života on ne može izbjeći kemijskom i električnom mehanizmu svog života, on može sve naučiti sve bolje vladati ovim strojem fizičkog života i potčiniti ga odlukama mudrosti iskustva tako što će posvetiti ljudski um izvršenju duhovnih poriva unutarnjeg Misaonog Ispravljača.

Dok mehanizam ograničava, duh oslobađa, djelovanje volje. Nesavršen izbor koji ne počiva pod upravom mehanizma, koji se nije poistovjetio s duhom, opasan je nepostojan. Mehanička dominacija osigurava stabilnost na štetu napretka; ujedinjenje s duhom oslobađa izbor od fizičke razine i istodobno osigurava božansku stabilnost koju donosi povišen kozmički uvid i uvećano kozmičko razumijevanje.

Velika opasnost opsjeda stvoreno biće koje, postigavši oslobođenje od okova životnog mehanizma, ne uspije nadoknaditi ovaj gubitak stabilnosti tako što će postići skladnu i djelotvornu zajednicu s duhom. Nakon što se relativno oslobodi mehaničke stabilnosti, sloboda stvorenog bića može pokušati postići samooslobođenje neovisno o značajnijem poistovjećanju s duhom.

Radi cjelokupnog principa biološke evolucije, primitivni čovjek se ne može pojaviti na naseljenom svijetu obdaren značajnom mjerom samoobuzdanja. Radi toga, isti stvaralački plan koji je uzrokovao evoluciju, pruža ta spoljašnja sredstva obuzdanja vremena i prostora, gladi i straha, koja djelotvorno ograničavaju podduhovni opseg izbora tako nerazvijenih stvorenih bića. Kako čovječiji um uspijeva prekoračiti sve teže prepreke, isti ovaj stvaralački plan stvara uvjete za polagano uvećanje rasnog nasljeđa teško stečene iskustvene mudrosti—drugim riječima, uspostavlja ravnotežu između sve slabijih spoljašnjih ograničenja i sve viših unutarnjih obuzdanja.

Sporost evolucije—ljudskog kulturnog napretka—pruža svjedočanstvo djelotvornosti te kočnice—materijalne inercije—koja tako djelotvorno usporava opasnu brzinu napretka. Samo vrijeme tako ublažava i neutralizira potencijalno smrtonosne rezultate preuranjenog oslobođenja ljudskog djelovanja od bližih ograničenja. Jer prilikom prebrzog napretka kulture, u slučajevima gdje materijalno dostignuće preteče evoluciju obožavalačke mudrosti, civilizacija u sebi nosi regresivno sjeme; i ako im uvećanje iskustvene mudrosti ne pruži snagu i potporu, takva će ljudska društva izgubiti visoke premda prerano stečene razine postignuća i "tamno doba" međuvlađa mudrosti pružit će svjedočanstvo neumoljivoj potrebi da se uspostavi izgubljena ravnoteža između samooslobođenja i samoobuzdanja.

and though he can never throughout his material life escape the chemical and electrical mechanics of his existence, he can increasingly learn how to subordinate this physical-life machine to the directive wisdom of experience by the process of consecrating the human mind to the execution of the spiritual urges of the indwelling Thought Adjuster.

118:8.3 (1301.8) The spirit liberates, and the mechanism limits, the function of will. Imperfect choice, uncontrolled by mechanism, unidentified with spirit, is dangerous and unstable. Mechanical dominance insures stability at the expense of progress; spirit alliance liberates choice from the physical level and at the same time assures the divine stability produced by augmented universe insight and increased cosmic comprehension.

118:8.4 (1302.1) The great danger that besets the creature is that, in achieving liberation from the fetters of the life mechanism, he will fail to compensate this loss of stability by effecting a harmonious working liaison with spirit. Creature choice, when relatively liberated from mechanical stability, may attempt further self-liberation independent of greater spirit identification.

118:8.5 (1302.2) The whole principle of biologic evolution makes it impossible for primitive man to appear on the inhabited worlds with any large endowment of self-restraint. Therefore does the same creative design which purposed evolution likewise provide those external restraints of time and space, hunger and fear, which effectively circumscribe the subspiritual choice range of such uncultured creatures. As man's mind successfully overstrides increasingly difficult barriers, this same creative design has also provided for the slow accumulation of the racial heritage of painfully garnered experiential wisdom — in other words, for the maintenance of a balance between the diminishing external restraints and the augmenting internal restraints.

118:8.6 (1302.3) The slowness of evolution, of human cultural progress, testifies to the effectiveness of that brake — material inertia — which so efficiently operates to retard dangerous velocities of progress. Thus does time itself cushion and distribute the otherwise lethal results of premature escape from the next-encompassing barriers to human action. For when culture advances overfast, when material achievement outruns the evolution of worship-wisdom, then does civilization contain within itself the seeds of retrogression; and unless buttressed by the swift augmentation of experiential wisdom, such human societies will recede from high but premature levels of attainment, and the "dark ages" of the interregnum of wisdom will bear witness to the inexorable restoration of the imbalance between self-liberty and self-control.

Kaligastijin se nitkovluk sastoji u tome što je nastojao običi komponentu vremena koja upravlja naprednim ljudskim oslobođenjem--proizvoljno uništenje obuzdavajućih prepreka, prepreka koje smrtnički umovi toga vremena još uvijek nisu bili iskustveno prevazišli.

Um koji je u stanju djelomično premostiti vrijeme i prostor samim ovim činom dokazuje da posjeduje sjeme mudrosti koje je u stanju djelotvorno služiti u zajednici s prevaziđenom preprekom obuzdanja.

Lucifer je istodobno nastojao poremetiti upravu vremena koja obuzda prerano postignuće izvjesnih sloboda u lokalnom sistemu. Lokalni sistem koji je stabiliziran u svjetlu i životu iskustveno je postigao stanovišta i uvide koji su omogućili djelovanje mnogih vještina koje bi se pokazale razdornim i destruktivnim da su uvedene za ranijih stadija istog tog svijeta.

Kako se čovjek oslobađa okova straha, kako svojim strojevima povezuje kontinente, i kako svojim zapisima povezuje generacije i stoljeća, on mora postaviti na mjesto svakog prevaziđenog obuzdanja novo i dobrovoljno obuzdanje koje nalažu moralne odluke sve šire ljudske vizije. Ova samonametnuta obuzdanja istodobno predstavljaju najsnažnije i najkrhkije komponente ljudske civilizacije--koncepte pravde i ideale bratstva. Čovjek čak postaje vrijedan obuzdavajućeg ruha milosrđa kad se usuđuje voljeti svoje bližnje, dok postiže početke duhovnog bratstva svakom prilikom kad se prema njima odluči odnositi onako kako bi sam očekivao da se drugi odnose premanjem, čak i onako kako misli da bi se Bog prema njima odnosio.

Automatsko reagiranje svemira u kozmosu stabilno je i u izvjesnom smislu čak i trajno. Ličnost koja zna Boga i želi činiti njegovu volju, koja posjeduje uvid duha, božanski je stabilna i vječno postojeća. Čovjekova se najveća kozmička pustolovina sastoji u prijelazu njegovog smrtničkog uma od stabilnosti mehaničke statike do božanstvenosti duhovne dinamike, i on postiže ovaj preobražaj silom i postojanošću odluka svoje ličnosti, u svakoj životnoj situaciji izjavljujući, "Moja je volja da bude tvoja volja."

118:8.7 (1302.4) The iniquity of Caligastia was the by-passing of the time governor of progressive human liberation — the gratuitous destruction of restraining barriers, barriers which the mortal minds of those times had not experientially overridden.

118:8.8 (1302.5) That mind which can effect a partial abridgment of time and space, by this very act proves itself possessed of the seeds of wisdom which can effectively serve in lieu of the transcended barrier of restraint.

118:8.9 (1302.6) Lucifer similarly sought to disrupt the time governor operating in restraint of the premature attainment of certain liberties in the local system. A local system settled in light and life has experientially achieved those viewpoints and insights which make feasible the operation of many techniques that would be disruptive and destructive in the presettled eras of that very realm.

118:8.10 (1302.7) As man shakes off the shackles of fear, as he bridges continents and oceans with his machines, generations and centuries with his records, he must substitute for each transcended restraint a new and voluntarily assumed restraint in accordance with the moral dictates of expanding human wisdom. These self-imposed restraints are at once the most powerful and the most tenuous of all the factors of human civilization — concepts of justice and ideals of brotherhood. Man even qualifies himself for the restraining garments of mercy when he dares to love his fellow men, while he achieves the beginnings of spiritual brotherhood when he elects to mete out to them that treatment which he himself would be accorded, even that treatment which he conceives that God would accord them.

118:8.11 (1303.1) An automatic universe reaction is stable and, in some form, continuing in the cosmos. A personality who knows God and desires to do his will, who has spirit insight, is divinely stable and eternally existent. Man's great universe adventure consists in the transit of his mortal mind from the stability of mechanical statics to the divinity of spiritual dynamics, and he achieves this transformation by the force and constancy of his own personality decisions, in each of life's situations declaring, "It is my will that your will be done."

9. KOZMIČKI MEHANIZMI

Zajednički, vrijeme i prostor tvore mehanizam glavnog svemira. Oni su sredstva kojima konačna stvorena bića mogu postojati u kozmosu istodobno s Beskonačnim. Vrijeme i prostor djelotvorno izliraju konačna bića od apsolutnih razina. No ova izolirajuća sredstva bez kojih

9. UNIVERSE MECHANISMS

118:9.1 (1303.2) Time and space are a conjoined mechanism of the master universe. They are the devices whereby finite creatures are enabled to coexist in the cosmos with the Infinite. Finite creatures are effectively insulated from the absolute levels by time and space. But these

smrtnici ne bi mogli postojati, izravno graniče raspon konačnog djelovanja. Premda bez njih, stvorena bića ne bi bila u stanju djelovati, ona značajno oragničavaju djela svakog stvorenog bića.

Mehanizmi koje proizvode viši umovi oslobađaju njihove stvaralačke izvore, dok do izvjesnog stupnja neminovno ograničavaju djelovanje svih podređenih inteligencija. Kozmičkim stvorenjima, ova ograničenja postaju jasno uočljiva u vidu mehanizama koji vladaju u svemirima. Čovjekova volja nije posve slobodna; izvjesna ograničenja sužavaju raspon njegovog odabira, premda je u okviru ovog odabira čovjekova volja relativno suverena.

Životni mehanizam smrtničke ličnosti—ljudsko tijelo—predstavlja proizvod nadsmrtničke stvaralačke zamisli; sam čovjek ga stoga nikad neće moći u cjelosti kontrolirati. Jedino kada uspinjući čovjek, nakon što bude spojen s Ispravljačem, sam stvori mehanizam kojim će postići izražaj ličnosti, on će postići savršenu kontrolu ovog mehanizma.

Veliki svemir predstavlja mehanizam kao i organizam—kako je i mehanički i živ— živi mehanizam kojeg pokreće Vrhovni Um, koji se usklađuje s Vrhovnim Duhom i koji postiže izražaj na najvišim razinama ujedinjenja moći i ličnosti u vidu Vrhovnog Bića. Zanimajati postojanje mehanizma konačne tvorevine znači zanimajati činjenicu i potcijeniti stvarnost.

Mehanizmi su proizvod uma, oni su stvaralački um koji djeluje kako u sastavu tako i iznad kozmičkih potencijala. Mehanizmi predstavljaju utvrđene kristalizacije misli Stvoritelja i uvijek djeluju u skladu s konceptom slobodne volje od koje su potekli. No svrsishodnost izvjesnog mehanizma počiva u njegovom porijeklu a ne u njegovom djelovanju.

Nemojte misliti da ovi mehanizmi graniče djelovanje Božanstva; prije je istina da upravo zahvaljujući njima, Božanstvo može postići jednu fazu vječnog izražaja. Osnovni kozmički mehanizmi nastaju kao odgovor na apsolutnu volju Prvog Izvora i Centra i stoga moraju vječno djelovati u savršenom skladu s planom Beskonačnog; oni zaista predstavljaju uzorke samog tog plana koji nisu voljne naravi.

Do izvjesne mjere razumijemo metodu usklađenja Rajskog mehanizma s ličnosti Vječnog Sina; ona proizlazi iz djelovanja ZdruženogČinitelja. Isto tako, teoretski nagađamo način djelovanja Univerzalnog Apsoluta u odnosu na teoretske mehanizme Bezuvjetnog i potencijalnu osobu Apsolutnog Božanstva. No u evoluirajućim Božanstvima Vrhovnog i Ultimnog, opažamo da se izvesne bezlične faze stvarno

insulating media, without which no mortal could exist, operate directly to limit the range of finite action. Without them no creature could act, but by them the acts of every creature are definitely limited.

118:9.2 (1303.3) Mechanisms produced by higher minds function to liberate their creative sources but to some degree unvaryingly limit the action of all subordinate intelligences. To the creatures of the universes this limitation becomes apparent as the mechanism of the universes. Man does not have unfettered free will; there are limits to his range of choice, but within the radius of this choice his will is relatively sovereign.

118:9.3 (1303.4) The life mechanism of the mortal personality, the human body, is the product of supermortal creative design; therefore it can never be perfectly controlled by man himself. Only when ascending man, in liaison with the fused Adjuster, self-creates the mechanism for personality expression, will he achieve perfected control thereof.

118:9.4 (1303.5) The grand universe is mechanism as well as organism, mechanical and living — a living mechanism activated by a Supreme Mind, co-ordinating with a Supreme Spirit, and finding expression on maximum levels of power and personality unification as the Supreme Being. But to deny the mechanism of the finite creation is to deny fact and to disregard reality.

118:9.5 (1303.6) Mechanisms are the products of mind, creative mind acting on and in cosmic potentials. Mechanisms are the fixed crystallizations of Creator thought, and they ever function true to the volitional concept that gave them origin. But the purposiveness of any mechanism is in its origin, not in its function.

118:9.6 (1303.7) These mechanisms should not be thought of as limiting the action of Deity; rather is it true that in these very mechanics Deity has achieved one phase of eternal expression. The basic universe mechanisms have come into existence in response to the absolute will of the First Source and Center, and they will therefore eternally function in perfect harmony with the plan of the Infinite; they are, indeed, the nonvolitional patterns of that very plan.

118:9.7 (1303.8) We understand something of how the mechanism of Paradise is correlated with the personality of the Eternal Son; this is the function of the Conjoint Actor. And we have theories regarding the operations of the Universal Absolute with respect to the theoretical mechanisms of the Unqualified and the potential person of the Deity Absolute. But in the evolving Deities of Supreme and Ultimate we observe that certain impersonal

ujedinjuju s njihovim voljnim protuparovima, čime evoluira novi odnos između uzorka i osobe.

U vječnosti prošlosti, Otac i Sin su našli jedinstvo u zajedničkom izražaju Beskonačnog Duha. Ako u vječnosti budućnosti Sinovi Stvoritelji i Stvaralački Duhovi lokalnih svemira vremena i prostora postignu stvaralačko jedinstvo u domenama spoljašnjeg prostora, što će proizaći iz njihove zajednice i postati združeni izražaj njihovih božanskih naravi? Može biti da ćemo biti svjedoci dotada neotkrivenog ispoljenja Ultimnog Božanstva, novi oblik visokog administrativnog upravitelja. Takva bića mogu posjedovati visoke povlastice ličnosti kako će u njima biti ujedinjen lični Stvoritelj, bezlični Stvaralački Duh, iskustvo smrtnog stvorenog bića, te sve viša personifikacija Božanske Služiteljice. Takva bi bića mogla biti ultimna kako će njima biti postignuto ujedinjenje lične i bezlične stvarnosti, dok će istodobno spajati iskustva Stvoritelja i stvorenog bića. Kakva god bila svojstva takvih trećih ličnosti ovih mogućih operativnih trojstava tvorevina spoljašnjeg prostora, oni će se djelomično odnositi prema svojim Stvaralačkim Očevima i svojim Stvaralačkim Majkama na isti način na koji se Beskonačni Duh odnosi prema Ocu Svih i Vječnom Sinu.

Vrhovni Bog predstavlja personifikaciju cjelokupnog kozmičkog iskustva, usredotočenje sve konačne evolucije, maksimalno uvećanje sve stvarnosti stvorenog bića, dovršenje kozmičke mudrosti, utjelovljenje skladnih ljepota vremenskih galaksija, istinu kozmičkih značenja uma i dobrotu vrhovnih vrijednosti duha. I u vječnoj budućnosti, Vrhovni Bog treba ujediniti i povezati ove mnogostruke konačne različitosti u jednu smislenu iskustvenu cjelinu, upravo kao što ovog časa na apsolutnim razinama egzistencijalno ujedinjene u Rajskom Trojstvu.

10. ULOGE PROVIDNOSTI

Providnost ne znači da je Bog unaprijed za nas o svemu odlučio. Bog nas suviše voli kako bi mogao takvo što učiniti, jer ti bi bilo jednako kozmičkoj tiraniji. Čovjek uistinu ima relativnu moći odabira. Isto tako, božanska ljubav nije kratkovida briga koja bi razmazila čovječju djecu pretjerano im ugađajući.

Otac, Sin i Duh--kao Trojstvo--nisu Svemoćni Vrhovni, premda se vrhovnost Svemogućeg bez njih nikad ne bi mogla ispoljiti. U svom razvoju, Svemoćni se usredotočuje na Apsolute aktualnosti dok se zasniva na Apsolutima potencijalnosti. Međutim, uloge Svemogućeg Vrhovnog odnose se na djelovanje Rajskog Trojstva.

phases are being actually united with their volitional counterparts, and thus there is evolving a new relationship between pattern and person.

118:9.8 (1304.1) In the eternity of the past the Father and the Son found union in the unity of the expression of the Infinite Spirit. If, in the eternity of the future, the Creator Sons and the Creative Spirits of the local universes of time and space should attain creative union in the realms of outer space, what would their unity create as the combined expression of their divine natures? It may well be that we are to witness a hitherto unrevealed manifestation of Ultimate Deity, a new type of superadministrator. Such beings would embrace unique prerogatives of personality, being the union of personal Creator, impersonal Creative Spirit, mortal-creature experience, and progressive personalization of the Divine Minister. Such beings could be ultimate in that they would embrace personal and impersonal reality, while they would combine the experiences of Creator and creature. Whatever the attributes of such third persons of these postulated functioning trinities of the creations of outer space, they will sustain something of the same relation to their Creator Fathers and their Creative Mothers that the Infinite Spirit does to the Universal Father and the Eternal Son.

118:9.9 (1304.2) God the Supreme is the personalization of all universe experience, the focalization of all finite evolution, the maximization of all creature reality, the consummation of cosmic wisdom, the embodiment of the harmonious beauties of the galaxies of time, the truth of cosmic mind meanings, and the goodness of supreme spirit values. And God the Supreme will, in the eternal future, synthesize these manifold finite diversities into one experientially meaningful whole, even as they are now existentially united on absolute levels in the Paradise Trinity.

10. FUNCTIONS OF PROVIDENCE

118:10.1 (1304.3) Providence does not mean that God has decided all things for us and in advance. God loves us too much to do that, for that would be nothing short of cosmic tyranny. Man does have relative powers of choice. Neither is the divine love that shortsighted affection which would pamper and spoil the children of men.

118:10.2 (1304.4) The Father, Son, and Spirit — as the Trinity — are not the Almighty Supreme, but the supremacy of the Almighty can never be manifest without them. The *growth* of the Almighty is centered on the Absolutes of actuality and predicated on the Absolutes of potentiality. But the *functions* of the Almighty Supreme are related to the functions of the Paradise Trinity.

Stoga se čini da se u Vrhovnom Biću djelomično ujedinjuju sve faze kozmičke aktivnosti ličnošću istog ovog iskustvenog Božanstva. Kad, stoga, želimo promatrati Trojstvo kao jednog Boga i ako ograničimo ovaj koncept na trenutno veliki svemir u njegovom sadašnjem poznatom i organiziranom okviru, možemo otkriti da evoluirajuće Vrhovno Biće predstavlja djelomično predočenje Rajskog Trojstva. I dalje može ustanoviti da ovo Vrhovno Biće evoluira kao sinteza ličnosti koja povezuje konačnu materiju, um i duh velikog svemira.

Bogovi imaju svojstva dok Trojstvo ima uloge i poput Trojstva, providnost predstavlja ulogu koja se sastoji od naduprave svemirom nad svemirima koja nije lična, a koja se proteže od evolucijskih razina Sedmostrukog ujedinjujući se u moći Svemogućeg sve više, do transcendentnih razina Ultimnosti Božanstva.

Bog voli svako stvoreno biće kao svoje dijete, i ta se ljubav pruža zakrilje svakom biću cijelog vremena i prostora. Providnost djeluje u odnosu na cijelo i tiče se djelovanja bilo kojeg stvorenog bića kako se to djelovanje odnosi naspram cijelom. Mjera do koje providnost intervenira u životu izvjesnog bića ukazuje na značaj djelovanja tog bića u pogledu evolucijskog rasta neke cjelokupne jedinice; ta cjelokupna jedinica može biti cijela rasa, cijela nacija, cijeli planet ili čak cijela viša cjelokupnost. Značaj uloge stvorenog bića predstavlja to što podstiče djelovanje providencije, a značaj samog tog stvorenog bića ili osobe.

Unatoč tome, kao osoba Otac se uvijek može očinski uplesti u tok kozmičkih događaja u skladu s Božjom voljom, u suglasnosti s Božjom mudrošću i vođen motivacijom Božje ljubavi.

No ono što čovjek naziva providnošću, vrlo često predstavlja proizvod njegove mašte, povoljan premda slučajan splet okolnosti. U konačnoj domeni kozmičke egzistencije, međutim, postoji stvarna i javljajuća providnost, istinsko i aktualizirajuće usklađenje energija prostora, kretnji vremena, misli intelekta, ideala karaktera, žudnji duhovne naravi i svrsishodnih voljnih djela evoluirajućih ličnosti. Okolnosti materijalnih domena susreću krajnju konačnu integraciju uzajamno isprepletenih prisutnosti Vrhovnog i Ultimnog.

Kako se mehanizmi velikog svemira usavršavaju postižući krajnju preciznost koja je moguća zahvaljujući umnoj nadkontroli, i kako se um stvorenog bića uspinje do savršenog postignuća božanstvenosti zahvaljujući usavršenoj integraciji s duhom, i kako se zatim Vrhovni javlja kao aktualni ujedinitelj svih ovih

118:10.3 (1304.5) It would appear that, in the Supreme Being, all phases of universe activity are being partially reunited by the personality of this experiential Deity. When, therefore, we desire to view the Trinity as one God, and if we limit this concept to the present known and organized grand universe, we discover that the evolving Supreme Being is the partial portraiture of the Paradise Trinity. And we further find that this Supreme Deity is evolving as the personality synthesis of finite matter, mind, and spirit in the grand universe.

118:10.4 (1304.6) The Gods have attributes but the Trinity has functions, and like the Trinity, providence is a function, the composite of the other-than-personal overcontrol of the universe of universes, extending from the evolutionary levels of the Sevenfold synthesizing in the power of the Almighty on up through the transcendental realms of the Ultimacy of Deity.

118:10.5 (1304.7) God loves each creature as a child, and that love overshadows each creature throughout all time and eternity. Providence functions with regard to the total and deals with the function of any creature as such function is related to the total. Providential intervention with regard to any being is indicative of the importance of the *function* of that being as concerns the evolutionary growth of some total; such total may be the total race, the total nation, the total planet, or even a higher total. It is the importance of the function of the creature that occasions providential intervention, not the importance of the creature as a person.

118:10.6 (1305.1) Nevertheless, the Father as a person may at any time interpose a fatherly hand in the stream of cosmic events all in accordance with the will of God and in consonance with the wisdom of God and as motivated by the love of God.

118:10.7 (1305.2) But what man calls providence is all too often the product of his own imagination, the fortuitous juxtaposition of the circumstances of chance. There is, however, a real and emerging providence in the finite realm of universe existence, a true and actualizing correlation of the energies of space, the motions of time, the thoughts of intellect, the ideals of character, the desires of spiritual natures, and the purposive volitional acts of evolving personalities. The circumstances of the material realms find final finite integration in the interlocking presences of the Supreme and the Ultimate.

118:10.8 (1305.3) As the mechanisms of the grand universe are perfected to a point of final precision through the overcontrol of mind, and as creature mind ascends to the perfection of divinity attainment through perfected integration with spirit, and as the Supreme consequently emerges as an *actual* unifier of all these universe phenomena, so

kozmičkih pojava, providnost postaje sve uočljivija.

Izvjesni nevjerovatno srećni uvjeti koji povremeno znaju prevladati na evolucijskim svjetovima mogu biti rezultat postupno javljajućeg Vrhovnog, prvi nagovještaj njegovih budućih aktivnosti. Najveći dio onoga što smrtni čovjek naziva providnošću ustvari to nije; čovjekov sud o takvim stvarima uveliko je opterećen nedostatkom dalekovidog razumijevanja istinskih značenja životnih okolnosti. Najveći dio toga što čovjek naziva srećom ustavi može biti nesreća; naklonost sudbine koja čovjeku pruža nezarađenu dokolicu i nezasluženo bogatstvo može biti najveća ljudska nesreća; naizgled okrutna ruka izopačene sudbine koja zasipa nekog napaćenog smrtnika velikim nevoljama može ustvari biti preobražajna vatra koja kali meko željezo nezrele ličnosti u prekaljeni čelik stvarnog karaktera.

U evoluirajućim svemirima djeluje istinska providnost koju su stvorena bića u stanju razabrati ovisno o mjeri postignuća sposobnosti da raspoznaju svrhu evoluirajućih svemira. Cjelovita sposobnost stvorenog bića da opazi kozmičke namjere jednaka je evolucijskom upotpunjenju njegovog razvoja i može se ispoljiti kao postignuće Vrhovnog u okviru trenutnog stadija nepotpunih svemira.

Očeva ljubav izravno djeluje u srcu individue, neovisno o djelima ili reakcijama svih drugih individua; odnos je ličan--čovjek i Bog. Nelična prisutnost Božanstva (Svemoguća Vrhovna i Rajsko Trojstvo) ispoljava interes prema cijelom, ne prema njegovom dijelu. Providnost nadkontrole Vrhovnog postje sve očiglednija kako jedan za drugim, dijelovi kozmosa napreduju u postignuću konačnih sudbina. Kao sistemi, zvijezda, svemiri i nadsvemiri postaju stabilizirani u stadiju svejetla i života, Vrhovni se sve više pojavljuju kao smisleni uskladitelj svih događaja, dok se Ultimni sve više pojavljuju kao sveopći transcendentalni ujedinitelj.

U početnom stadiju evolucijskog svijeta, čini da prirodne pojave materijalnog reda djeluju protivno osobnim željama ljudskih bića. Smrtnom čovjeku je vrlo teško razumjeti najveći dio onog što se odvija na evolucijskim svjetovima--zakon prirode najčešće djeluje okrutan, bezdušan i ravnodušan naspram svega što čovjek shvaća istinitim, lijepim i dobrim. No u toku daljeg planetarnog napretka čovječanstva, opažamo da na ovo stanovište utječu slijedeći faktori:

1. Čovjekovo sve više gledište-- njegovo sve veće razumijevanje svijeta u kojem živi; njegova sve veća sposobnost da razumije materijalne činjenice vremena, smislene ideje misli i vrijedne ideale duhovnog uvida. No sve dok ljudi pri

does providence become increasingly discernible.

118:10.9 (1305.4) Some of the amazingly fortuitous conditions occasionally prevailing on the evolutionary worlds may be due to the gradually emerging presence of the Supreme, the foretasting of his future universe activities. Most of what a mortal would call providential is not; his judgment of such matters is very handicapped by lack of farsighted vision into the true meanings of the circumstances of life. Much of what a mortal would call good luck might really be bad luck; the smile of fortune that bestows unearned leisure and undeserved wealth may be the greatest of human afflictions; the apparent cruelty of a perverse fate that heaps tribulation upon some suffering mortal may in reality be the tempering fire that is transmuting the soft iron of immature personality into the tempered steel of real character.

118:10.10 (1305.5) There is a providence in the evolving universes, and it can be discovered by creatures to just the extent that they have attained capacity to perceive the purpose of the evolving universes. Complete capacity to discern universe purposes equals the evolutionary completion of the creature and may otherwise be expressed as the attainment of the Supreme within the limits of the present state of the incomplete universes.

118:10.11 (1305.6) The love of the Father operates directly in the heart of the individual, independent of the actions or reactions of all other individuals; the relationship is personal — man and God. The impersonal presence of Deity (Almighty Supreme and Paradise Trinity) manifests regard for the whole, not for the part. The providence of the overcontrol of Supremacy becomes increasingly apparent as the successive parts of the universe progress in the attainment of finite destinies. As the systems, constellations, universes, and superuniverses become settled in light and life, the Supreme increasingly emerges as the meaningful correlator of all that is transpiring, while the Ultimate gradually emerges as the transcendental unifier of all things.

118:10.12 (1306.1) In the beginnings on an evolutionary world the natural occurrences of the material order and the personal desires of human beings often appear to be antagonistic. Much that takes place on an evolving world is rather hard for mortal man to understand — natural law is so often apparently cruel, heartless, and indifferent to all that is true, beautiful, and good in human comprehension. But as humanity progresses in planetary development, we observe that this viewpoint is modified by the following factors:

118:10.13 (1306.2) 1. *Man's augmenting vision* — his increased understanding of the world in which he lives; his enlarging capacity for the comprehension of the material facts of time, the meaningful ideas of thought, and the valuable ideals of spiritual

mjeranju budu koristili jedino stvari fizičke prirode, nikad se ne mogu nadati da će naći jedinstvo u vremenu i prostoru.

2. Čovjekova povišena kontrola-- postupno nakupljanje znanja o zakonima materijalnog svijeta, cilju duhovne egzistencije i mogućnostima filozofske koordinacije ovih dvaju stvarnosti. Za najranijeg neciviliziranog stadija, čovjek je bio bespomoćan pred naletima djelovanja prirodnih sila, dok je istodobno robovao okrutnoj ruci vlastitih unutarnjih strahova. Poluciviliziran čovjek počinje razotkrivati tajne prirodnog svijeta, i njegova znanost polagano premda djelotvorno uništava njegove predrasude, istodobno pružajući novu i proširenu osnovu za razumijevanje filozofskih značenja i vrijednosti istinskog duhovnog iskustva. Kad postane civiliziran, čovjek će postići relativnu kontrolu nad fizičkim silama svoga planeta; Božja će ljubav u njegovom srcu djelotvorno zračiti kao ljubav prema njegovim bližnjima, dok će se vrijednosti ljudske egzistencije početi približavati granicama ljudske sposobnosti.

3. Čovjekova kozmička integracija-- uvećanje ljudskog uvida zajedno s uvećanjem ljudskog iskustvenog postignuća koji omogućuju bliži sklad s ujedinjujućom prisutnošću Vrhovnosti--Rajskog Trojstva i Vrhovnog Bića. I upravo to uspostavlja suverenu vlast Vrhovnog na svjetovima koji su već dugo postigli stabilizaciju u stadiju svjetla i života. Takvi su napredni planeti uistinu pjesme sklada, prizori ljepote stečene dobrote koja je proizašla iz potrage za kozmičkom istinom. I ako se takve stvari mogu dogoditi na planetu, tada se još veličanstvenije stvari mogu dogoditi u sistemu i uvećim jedinaka velikog svemira, kako iste budu postizale stabilizaciju koja proizlazi iz iscrpljenja potencijala konačnog razvoja.

Na planetu tako naprednog reda, providnost je postala aktualnost, životne okolnosti su uzajamno usklađene, no to ne proizlazi samo odatle što je čovjek uspio ovladati materijalnim problemima ovog svijeta; to isto tako rezultat toga što je čovjek počeo živjeti u skladu s kozmičkim pravcem kretanja; on ide stazom Vrhovnosti, u smjeru postignuća Oca Svih.

Božje je kraljevstvo u ljudskim srcima i kada ovo kraljevstvo bude aktualizirano u srcu svake individue izvjesnog svijeta, Božja će vlast na tom planetu postati aktualna; i ovo je postignuta suverena vlast Vrhovnog Bića.

Kako bi ostvario providnost u vremenu, čovjek prvo mora obaviti zadatak postignuća savršenstva. No čovjek čak i sada može doživjeti nagovještaj ove providnosti u cjelovitosti njenog značenja tako što će promisliti o kozmičkoj činjenici da sve stvari, bile dobre ili zle, zajednički rade na unapređenju nastojanja smrtnika koji

insight. As long as men measure only by the yardstick of the things of a physical nature, they can never hope to find unity in time and space.

118:10.14 (1306.3) 2. *Man's increasing control* — the gradual accumulation of the knowledge of the laws of the material world, the purposes of spiritual existence, and the possibilities of the philosophic co-ordination of these two realities. Man, the savage, was helpless before the onslaughts of natural forces, was slavish before the cruel mastery of his own inner fears. Semicivilized man is beginning to unlock the storehouse of the secrets of the natural realms, and his science is slowly but effectively destroying his superstitions while at the same time providing a new and enlarged factual basis for the comprehension of the meanings of philosophy and the values of true spiritual experience. Man, the civilized, will someday achieve relative mastery of the physical forces of his planet; the love of God in his heart will be effectively outpoured as love for his fellow men, while the values of human existence will be nearing the limits of mortal capacity.

118:10.15 (1306.4) 3. *Man's universe integration* — the increase of human insight plus the increase of human experiential achievement brings him into closer harmony with the unifying presences of Supremacy — Paradise Trinity and Supreme Being. And this is what establishes the sovereignty of the Supreme on the worlds long settled in light and life. Such advanced planets are indeed poems of harmony, pictures of the beauty of achieved goodness attained through the pursuit of cosmic truth. And if such things can happen to a planet, then even greater things can happen to a system and the larger units of the grand universe as they too achieve a settledness indicating the exhaustion of the potentials for finite growth.

118:10.16 (1306.5) On a planet of this advanced order, providence has become an actuality, the circumstances of life are correlated, but this is not only because man has come to dominate the material problems of his world; it is also because he has begun to live according to the trend of the universes; he is following the pathway of Supremacy to the attainment of the Universal Father.

118:10.17 (1306.6) The kingdom of God is in the hearts of men, and when this kingdom becomes actual in the heart of every individual on a world, then God's rule has become actual on that planet; and this is the attained sovereignty of the Supreme Being.

118:10.18 (1306.7) To realize providence in time, man must accomplish the task of achieving perfection. But man can even now foretaste this providence in its eternity meanings as he ponders the universe fact that all things, be they good or evil, work together for the advancement of God-knowing mortals in their quest for the Father of all.

znaju Boga da nađu Oca svih.

Providnost se može sve bolje opaziti kako čovjek stremlji naviše, od materijalnog do duhovnog. Postignućem upotpunjenog duhovnog uvida, uspinjuća ličnost stječe sposobnost da opazi sklad u onome što joj se prethodno činilo kaotičnim. Čak i moronija mora predstavljati stvari napredak u ovom smijem.

Providnost je djelomično nadkontrola nepotpunog Vrhovnog koja se ispoljava u nepotpunim svemirima i koja stoga mora biti:

1. Nepotpuna--radi nepotpunosti aktualizacije Vrhovnog Bića, te

2. Nepredvidiva--radi toga što nepostojani stavovi stvorenog bića variraju od razine do razine, uzrokujući naizgled nejednaku recipročnu reakciju naspram Vrhovnog.

Kad ljudi mole da se ruka providnosti umiješa u okolnosti njihova života, odgovor na njihove molitve se vrlo često sastoji od promjene njihovog stava prema životu. No providnost nije bilo hirovita ili fantastična i magična. Ona predstavlja polagano ali sigurno javljanje moćnog suverenog vladara konačnih svemira, čiju veličanstvenu prisutnost evoluirajuća stvorena bića povremeno mogu opaziti u toku svog kozmičkog napredovanja. Providnost je polagan i siguran pokret galaksija prostora i ličnosti vremena prema ciljevima vječnosti, prvo u Vrhovnom, zatim u Ultimnom, a vjerojatno i u Apsolutnom. A vjerujemo da ista ova providnost djeluje i u beskonačnosti, i to je volja, djela i namjera Rajskog Trojstva koje pokreće kozmičku panoramu svemira nad svemirima.

[Pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika koji privremeno boravi na Urantiji.]

118:10.19 (1306.8) Providence becomes increasingly discernible as men reach upward from the material to the spiritual. The attainment of completed spiritual insight enables the ascending personality to detect harmony in what was theretofore chaos. Even morontia mota represents a real advance in this direction.

118:10.20 (1307.1) Providence is in part the overcontrol of the incomplete Supreme manifested in the incomplete universes, and it must therefore ever be:

118:10.21 (1307.2) 1. *Partial* — due to the incompleteness of the actualization of the Supreme Being, and

118:10.22 (1307.3) 2. *Unpredictable* — due to the fluctuations in creature attitude, which ever varies from level to level, thus causing apparently variable reciprocal response in the Supreme.

118:10.23 (1307.4) When men pray for providential intervention in the circumstances of life, many times the answer to their prayer is their own changed attitudes toward life. But providence is not whimsical, neither is it fantastic nor magical. It is the slow and sure emergence of the mighty sovereign of the finite universes, whose majestic presence the evolving creatures occasionally detect in their universe progressions. Providence is the sure and certain march of the galaxies of space and the personalities of time toward the goals of eternity, first in the Supreme, then in the Ultimate, and perhaps in the Absolute. And in infinity we believe there is the same providence, and this is the will, the actions, the purpose of the Paradise Trinity thus motivating the cosmic panorama of universes upon universes.

118:10.24 (1307.5) [Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

POGLAVLJE 119. DARIVANJA KRISTA MIHAELA

⇐ 118

Knjiga Urantije

120 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 119 DARIVANJA KRISTA MIHAELA

Sekcije

Uvod

1. PRVO DARIVANJE
2. DRUGO DARIVANJE
3. TREĆE DARIVANJE
4. ČETVRTO DARIVANJE
5. PETO DARIVANJE
6. ŠESTO DARIVANJE
7. SEDMO I ZAVRŠNO DARIVANJE
8. MIHAELOV STATUS POSLIJE DARIVANJA

PAPER 119 THE BESTOWALS OF CHRIST MICHAEL

SECTIONS

Introduction

1. The First Bestowal
2. The Second Bestowal
3. The Third Bestowal
4. The Fourth Bestowal
5. The Fifth Bestowal
6. The Sixth Bestowal
7. The Seventh and Final Bestowal
8. Michael's Postbestowal Status

Uvod

KAO načelnik osoblja Večernje Zvijezde Nebadona, postavljan sam na Urantiju od strane Gabriela u misiji otkrivenja priče o sedam darivanja Mihaela iz Nebadona, Suverenog Vladara Svemira, a moje ime je Gavalia. U izradi ove prezentacije strogo ću se pridržavati ograničenja moje postavke.

Sposobnost darivanja počiva u Rajskim Sinovima Oca Svih. Uz njihovu želju da se približe životnom iskustvu svojih podređenih bića, različiti redovi Rajskih Sinova odražavaju božansku prirodu svojih Rajskih roditelja. Vječni Sin Rajskog Trojstva vodio je put u ovoj praksi, nakon što je sedam puta sebe darovao u sedam krugova Havone u vrijeme uspona Grandfande i prvih hodočasnika iz vremena i prostora. Svi Vječni Sinovi i dalje se podaruju na lokalnim svemirima prostora u osobama svojih predstavnika, Sinova Mihaela i Avonala.

INTRODUCTION

119:0.1 (1308.1) CHIEF of the Evening Stars of Nebadon, I am assigned to Urantia by Gabriel on the mission of revealing the story of the seven bestowals of the Universe Sovereign, Michael of Nebadon, and my name is Gavalia. In making this presentation, I will adhere strictly to the limitations imposed by my commission.

119:0.2 (1308.2) The attribute of bestowal is inherent in the Paradise Sons of the Universal Father. In their desire to come close to the life experiences of their subordinate living creatures, the various orders of the Paradise Sons are reflecting the divine nature of their Paradise parents. The Eternal Son of the Paradise Trinity led the way in this practice, having seven times bestowed himself upon the seven circuits of Havona during the times of the ascension of Grandfanda and the first of the pilgrims from time and space. And the Eternal Son continues to bestow himself upon the local universes of space in the persons of his representatives, the Michael and Avonal Sons.

Kad Vječni Sin daruje Sina Stvoritelja projiciranom lokalnom svemiru, Sin Stvoritelj preuzima punu odgovornost za završetak, kontrolu i umirovljenje tog novog svemira, uključujući i svečanu zakletvu vječnom Trojstvu da neće preuzeti punu vlast nad novostvorenim svemirom sve dok Stari Dani koji su nadležni za taj svemir ne ovjere da je uspješno sproveo svojih sedam darivanja. Ovu obvezu preuzima svaki Sin Mihael koji dobrovoljno izlazi iz Raja da se uključi u aktivnosti na organizaciji i stvaranju svemira.

Ova utjelovljenja u obličju stvorenih bića omogućuju Stvoriteljima da postanu mudri, suosjećajni i pravedni vladari koji su puni razumijevanja. Ovi su božanski Sinovi prirodno pravedni, no ovim slijedom iskustava postaju suosjećajni i milosrdni; premda su prirodno milosrdni, ovim iskustvima postaju milosrdni na nove i dodatne načine. Ta darivanja su posljednji koraci u njihovom obrazovanju i osposobljavanju za uzvišene zadaće koje trebaju obavljati kao vladari lokalnih svemira u božanskoj pravdi i pravednom sudu.

Dok iz ovog slijeda darivanja proizlaze brojne neplanirane beneficije u korist različitih svjetova, sustava i zvijezda i među različitim redovima svemirskih inteligencija u čiju se korist ova darivanja sprovode, oni su svejedno prvenstveno dizajnirani u cilju potpunog osobnog treninga i svemirskog obrazovanja Sina Stvoritelja. Ova darivanja nisu neophodna za mudro, pravedno i učinkovito upravljanje lokalnim svemirima, ali su apsolutno potrebna za poštenu, milosrdnu upravu i razumijevanje ove tvorevine prepune različitih oblika života i nebrojenih inteligentnih ali nesavršenih stvorenja.

Sinovi iz reda Mihaela započinju rad na organizaciji svemira s punom upravom i pravičnim suosjećanjem prema raznim redovima bića koja su stvorili. Oni imaju ogromne zalihe milosrđa za sva ova različita stvorenja, čak i samilosti za one koji griješe i koprcaju se u sebičnom glibu vlastitih radnji. No, takva obdarenja pravde i pravednosti neće biti dovoljna u procjeni Starih Dana. Ovi trojedini vladari nadsvemira nikada neće potvrditi Sina Stvoritelja kao Kozmičkog Suverena dok on stvarno ne stekne sposobnost promatranja svemira s gledišta svojih bića putem stvarnog iskustva življenja u okružju istih ovih bića. Na taj način ovi Sinovi postaju inteligentni i suosjećajni vladari; oni *stječu poznavanje* različitih skupina nad kojima vladaju i prakticiraju svoju kozmičku pravu. Živim iskustvom oni sami postaju posjednici praktičnog milosrđa, poštenog suda i strpljenja koje stječu proživljavanjem egzistencije stvorenih bića.

119:0.3 (1308.3) When the Eternal Son bestows a Creator Son upon a projected local universe, that Creator Son assumes full responsibility for the completion, control, and composure of that new universe, including the solemn oath to the eternal Trinity not to assume full sovereignty of the new creation until his seven creature bestowals shall have been successfully completed and certified by the Ancients of Days of the superuniverse of jurisdiction. This obligation is assumed by every Michael Son who volunteers to go out from Paradise to engage in universe organization and creation.

119:0.4 (1308.4) The purpose of these creature incarnations is to enable such Creators to become wise, sympathetic, just, and understanding sovereigns. These divine Sons are innately just, but they become understandingly merciful as a result of these successive bestowal experiences; they are naturally merciful, but these experiences make them merciful in new and additional ways. These bestowals are the last steps in their education and training for the sublime tasks of ruling the local universes in divine righteousness and by just judgment.

119:0.5 (1308.5) Though numerous incidental benefits accrue to the various worlds, systems, and constellations, as well as to the different orders of universe intelligences affected and benefited by these bestowals, still they are primarily designed to complete the personal training and universe education of a Creator Son himself. These bestowals are not essential to the wise, just, and efficient management of a local universe, but they are absolutely necessary to a fair, merciful, and understanding administration of such a creation, teeming with its varied forms of life and its myriads of intelligent but imperfect creatures.

119:0.6 (1308.6) The Michael Sons begin their work of universe organization with a full and just sympathy for the various orders of beings whom they have created. They have vast stores of mercy for all these differing creatures, even pity for those who err and flounder in the selfish mire of their own production. But such endowments of justice and righteousness will not suffice in the estimate of the Ancients of Days. These triune rulers of the superuniverses will never certify a Creator Son as Universe Sovereign until he has really acquired the viewpoint of his own creatures by actual experience in the environment of their existence and as these very creatures themselves. In this way such Sons become intelligent and understanding rulers; they come to *know* the various groups over which they rule and exercise universe authority. By living experience they possess themselves of practical mercy, fair judgment, and the patience born of experiential creature existence.

Lokalnim svemirom Nebadonom sada vlada Sin Stvoritelj koji je završio svoju službu darivanja; on vlada u pravednoj i milosrdnoj vlasti nad svim domenama njegovog evoluirajućeg i usavršavajućeg svemira. Darivanje Mihaela iz Nebadona je darivanje broj 611.121 Vječnog Sina svemirima vremena i prostora, a on je započeo organizaciju vašeg lokalnog svemira prije neke četiri stotine milijardi godina. Mihael je bio spreman za svoju prvu avanturu u vrijeme kad je Urantija počela poprimati svoje obličje, prije nekih milijardu godina. Njegova darivanja su se odigravala svakih 150 milijuna godina, a doposljednje je došlo na Urantiji prije tisuću devet stotina godina. Sada ću govoriti o prirodi i karakteru ovih darivanja u skladu s odobrenjima moje zadaće.

1. PRVO DARIVANJE

Bila je to svečana prigoda na Salvingtonu, prije nekih milijardu godina, kada su se okupili direktori i glavari svemira Nebadona i čuli Mihaelovu objavu da će njegov stariji brat Imanuel preuzeti upravu nad Nebadonom dok on (Mihael) bude odsutan na neobjavljenoj misiji. Niti jedna druga najava nije napravljena o tom poslu, osim što je prilikom oproštajnog emitiranja upućenog Očevima Zvijezda između ostalog rečeno: "A za ovog vas razdoblja ostavljam u skrbi i čuvanju Imanuela, dok idem raditi posao moga Rajskog Oca."

Nakon emitiranja ove oproštajne poruke, Mihael se pojavio na otpremnom podiju Salvingtona, kao što je učinio kad se u brojnim drugim prilikama spremao za odlazak na Uversu ili Raj, osim što je ovom prilikom tu došao sam. On je zaključio svoje izvješće o odlasku s ovim riječima: "Ja vas ostavljam, ali za kratko vrijeme. Mnogi od vas, ja znam, žele ići sa mnom, ali kamo ja idem vi ne možete ići. Ono što se ja spremam učiniti, vi ne možete učiniti. Idem kako bih sproveo volju Rajskih Božanstava i kad se završi moja misija i nakon što steknem iskustvo koje trebam steći, ja ću se vratiti na moje mjesto među vama." I kad je ovo rekao, Mihael iz Nebadona je nestao iz vida okupljenih i nije se pojavio dvadeset godina standardnog vremena. Od svih bića Salvingtona, jedino su Božanski Služitelj i Imanuel znali što se događalo, a Ujedinjeni Dani jedino dijele svoje tajne s izvršnim direktorom svemira, Gabrielom, Sjajnom Jutarnjom Zvijezdom.

Svi stanovnici Salvingtona i oni sa prebivalištem na zvijezdama i sjedištima svjetskih sustava okupili su se oko svojih stanica za prijem kozmičkog emitiranja, u nadi da će čuti vijesti o misiji i lokaciji Sina Stvoritelja. Tek treći dan nakon

119:0.7 (1309.1) The local universe of Nebadon is now ruled by a Creator Son who has completed his service of bestowal; he reigns in just and merciful supremacy over all the vast realms of his evolving and perfecting universe. Michael of Nebadon is the 611,121st bestowal of the Eternal Son upon the universes of time and space, and he began the organization of your local universe about four hundred billion years ago. Michael made ready for his first bestowal adventure about the time Urantia was taking on its present form, one billion years ago. His bestowals have occurred about one hundred and fifty million years apart, the last taking place on Urantia nineteen hundred years ago. I will now proceed to unfold the nature and character of these bestowals as fully as my commission permits.

1. THE FIRST BESTOWAL

119:1.1 (1309.2) It was a solemn occasion on Salvington almost one billion years ago when the assembled directors and chiefs of the universe of Nebadon heard Michael announce that his elder brother, Immanuel, would presently assume authority in Nebadon while he (Michael) would be absent on an unexplained mission. No other announcement was made about this transaction except that the farewell broadcast to the Constellation Fathers, among other instructions, said: "And for this period I place you under the care and keeping of Immanuel while I go to do the bidding of my Paradise Father."

119:1.2 (1309.3) After sending this farewell broadcast, Michael appeared on the dispatching field of Salvington, just as on many previous occasions when preparing for departure to Uversa or Paradise except that he came alone. He concluded his statement of departure with these words: "I leave you but for a short season. Many of you, I know, would go with me, but whither I go you cannot come. That which I am about to do, you cannot do. I go to do the will of the Paradise Deities, and when I have finished my mission and have acquired this experience, I will return to my place among you." And having thus spoken, Michael of Nebadon vanished from the sight of all those assembled and did not reappear for twenty years of standard time. In all Salvington, only the Divine Minister and Immanuel knew what was taking place, and the Union of Days shared his secret only with the chief executive of the universe, Gabriel, the Bright and Morning Star.

119:1.3 (1309.4) All the inhabitants of Salvington and those dwelling on the constellation and system headquarters worlds assembled about their respective receiving stations for universe intelligence, hoping to get some word of the

Mihaelovog odlaska primili su bilo kakvu bitniju poruku. Na ovaj dan na Salvingtonu je registrirana komunikacija koja je izvorno emitirana na Melkizedekovim svjetovima, njihovom sjedištu u Nebadonu, koja je jednostavno zabilježila ovu izvanrednu i nikad prije objavljenu transakciju: "Danas u podne pojavio se na prijemnom podiju ovoga svijeta čudan Sin Melkizedek koji nije pripadnik našeg reda, dok je u cjelosti poput našeg reda. Nalazio se u pratnji osamljenog omniafima koji nosi vjerodajnice Uverse i predstavlja naloge koje Stari Dani upućuju našem stariješini uz suglasnost Imanuela na Salvingtonu, uz potvrdu da će ovaj novi Sin Melkizedek biti primljen u naš red i dodijeljen hitnoj službi Melkizedeka Nebadona. Tako je naređeno; tako je i učinjeno."

I ovo je o sve što se nalazi u evidenciji Salvingtona u vezi prvog Mihaelovog darivanja. Nešto više se pojavljuje tek nakon stotinu godina Urantija vremena, kada je zabilježena činjenica Michaelovog povratka i najavljeno da svemirski poslovi trebaju nastaviti teći svojim prijašnjim tokom. No, na Melkizedekovu svijetu je uvedena jedna čudna zabilješka, naime izjava o službi ovog jedinstvenog Sina Melkizedeka u hitnom zboru te dobi. Ovaj je zapis sačuvan u jednostavnom hramu koji trenutno zauzima prvi kat kuće Oca Melkizedeka i obuhvaća pripovijed o službi ovog prolaznog Sina Melkizedeka u vezi s njegovim sudjelovanjem u dvadeset četiri krizne kozmičke misije. I ovaj zapis koji sam nedavno pregledao, ovako završava:

"I u podne na ovaj dan, bez prethodne najave i s još samo tri svjedoka iz našeg bratstva, ovaj se gostujući Sin iz našeg reda izgubio s našeg svijeta onako kako je tu i došao, u pratnji samo osamljenog omniafima; i ovaj se zapis sada zatvara s potvrdom da je ovaj posjetitelj živio kao Melkizedek, u obličju Melkizedeka, i da je radio kao Melkizedek. On je vjerno izvršio sve svoje hitne zadatke kao Sin našega reda. Općom je suglasnošću postao vođa Melkizedeka tako što je zaradio našu ljubav i obožavanje svojom neusporedivom mudrošću, dubokom ljubavi i vrhunskom odanosti dužnosti. On nas je ljubio i razumio i s nama je služio i zauvijek smo odani i predani ovom kolegi Melkizedeku, jer ovaj je stranac na našem svijetu zauvijek postao kozmički služitelj Melkizedekove prirode."

I to je sve za što imam dopuštenje reći o prvom darivanju Mihaela. Mi, naravno, u potpunosti razumijemo da ovaj čudni Melkizedek koji je tako tajanstveno služio s Melkizedecima prije milijardu godina, nije bio nitko drugi nego utjelovljeni Mihael na misiji svog prvog darivanja.

mission and whereabouts of the Creator Son. Not until the third day after Michael's departure was any message of possible significance received. On this day a communication was registered on Salvington from the Melchizedek sphere, the headquarters of that order in Nebadon, which simply recorded this extraordinary and never-before-heard-of transaction: "At noon today there appeared on the receiving field of this world a strange Melchizedek Son, not of our number but wholly like our order. He was accompanied by a solitary omniaphim who bore credentials from Uversa and presented orders addressed to our chief, derived from the Ancients of Days and concurred in by Immanuel of Salvington, directing that this new Melchizedek Son be received into our order and assigned to the emergency service of the Melchizedeks of Nebadon. And it has been so ordered; it has been done."

119:1.4 (1310.1) And this is about all that appears on the records of Salvington regarding the first Michael bestowal. Nothing more appears until after one hundred years of Urantia time, when there was recorded the fact of Michael's return and unannounced resumption of the direction of universe affairs. But a strange record is to be found on the Melchizedek world, a recital of the service of this unique Melchizedek Son of the emergency corps of that age. This record is preserved in a simple temple which now occupies the foreground of the home of the Father Melchizedek, and it comprises the narration of the service of this transitory Melchizedek Son in connection with his assignment to twenty-four missions of universe emergency. And this record, which I have so recently reviewed, ends thus:

119:1.5 (1310.2) "And at noon on this day, without previous announcement and witnessed by only three of our brotherhood, this visiting Son of our order disappeared from our world as he came, accompanied only by a solitary omniaphim; and this record is now closed with the certification that this visitor lived as a Melchizedek, in the likeness of a Melchizedek he worked as a Melchizedek, and he faithfully performed all of his assignments as an emergency Son of our order. By universal consent he has become chief of Melchizedeks, having earned our love and adoration by his matchless wisdom, supreme love, and superb devotion to duty. He loved us, understood us, and served with us, and forever we are his loyal and devoted fellow Melchizedeks, for this stranger on our world has now eternally become a universe minister of Melchizedek nature."

119:1.6 (1310.3) And that is all I am permitted to tell you of the first bestowal of Michael. We, of course, fully understand that this strange Melchizedek who so mysteriously served with the Melchizedeks a billion years ago was none other than the incarnated Michael on the mission of his first

Evidencije ne navode posebno da je ovaj jedinstveni i učinkoviti Melkizedek bio Mihael, ali se općenito vjeruje da je bio on. Vjerojatno stvarnu izjavu o toj činjenici ne možemo naći izvan zapisa Sonaringtona i tajnih arhiva koje nam nisu otvorene. Jedino su na tom svjetom svijetu božanskih Sinova tajne utjelovljenja i darivanja u potpunosti poznate. Svi smo upoznati s činjenicama Mihaelovih darivanja, ali ne razumijemo detalje njihovog izvršenja. Ne znamo kako vladar svemira, tvorac Melkizedeka, može tako naglo i misteriozno postati pripadnik njihovog reda i kao jedan od njih živjeti među njima i provesti stotinu godina radeći kao Sin Melkizedek. A upravo se to dogodilo.

bestowal. The records do not specifically state that this unique and efficient Melchizedek was Michael, but it is universally believed that he was. Probably the actual statement of that fact cannot be found outside of the records of Sonarington, and the records of that secret world are not open to us. Only on this sacred world of the divine Sons are the mysteries of incarnation and bestowal fully known. We all know of the facts of the Michael bestowals, but we do not understand how they are effected. We do not know how the ruler of a universe, the creator of the Melchizedeks, can so suddenly and mysteriously become one of their number and, as one of them, live among them and work as a Melchizedek Son for one hundred years. But it so happened.

2. DRUGO DARIVANJE

Gotovo stotinu pedeset milijuna godina nakon Mihaelovog darivanja Melkizedekcima, sve je bilo dobro u svemiru Nebadonu, kad se nevolja počela zakuhavati u jedanaestom sustavu trideset sedmog zviježđa. Navedeni je problem bio vezan s nesporazumom određenog Sina Lanonandeka, sustavnog Vladara, po presudbi Očeva Zviježđa i uz odobrenje Vjernih Dana, Rajskih savjetnika zviježđa, dok se Sustavni Vlada koji je protestirao ovoj odluci nije s njom u potpunosti pomirio. Nakon više od stotinu godina nezadovoljstva, poveo je svoje suradnike na jednu od najraširenijih i katastrofalnijih pobuna protiv suvereniteta Sina Stvoritelja koja je ikada potaknuta u svemiru Nebadonu. Ova je pobuna odavno primila presudu i okončana je djelovanjem Starih Dana Uverse.

Ovaj je pobunjenički Sustavni Vlada po imenu Lutentia, vladao na svojem vrhovnom sjedištu planeta više od dvadeset godina standardnog nebadonskog vremena; nakon toga je Svevišnji, uz odobrenje Uverse, izdao naredbu o njegovom uklanjanju i tražio da Salvingtonski vladari imenuju novog Sustavnog Vladara koji će preuzeti vlast nad ovim razderanim i zbrkanim sustavom naseljenih svjetova.

Istodobno s prijemom ovog zahtjeva na Salvingtonu, Mihael je inicirao drugi izvanredni proglas o svojoj namjeri da se privremeno udalji sa sjedišta svemira "kako bi radio na poslovima moga Rajskog Oca," obećavajući da se "vraći u pravi čas" i predajući svoje ovlasti u ruke svog Rajskog brata, Imanuela, Ujedinjenih Dana.

I onda, istom tehnikom koju smo imali priliku posvjedočiti u vrijeme njegovog odlaska u vezi s Melkizedekovim darivanjem, Mihael se opet

2. THE SECOND BESTOWAL

119:2.1 (1310.4) For almost one hundred and fifty million years after the Melchizedek bestowal of Michael, all went well in the universe of Nebadon, when trouble began to brew in system 11 of constellation 37. This trouble involved a misunderstanding by a Lanonandek Son, a System Sovereign, which had been adjudicated by the Constellation Fathers and approved by the Faithful of Days, the Paradise counselor to that constellation, but the protesting System Sovereign was not fully reconciled to the verdict. After more than one hundred years of dissatisfaction he led his associates in one of the most widespread and disastrous rebellions against the sovereignty of the Creator Son ever instigated in the universe of Nebadon, a rebellion long since adjudicated and ended by the action of the Ancients of Days on Uversa.

119:2.2 (1311.1) This rebel System Sovereign, Lutentia, reigned supreme on his headquarters planet for more than twenty years of standard Nebadon time; whereupon, the Most Highs, with approval from Uversa, ordered his segregation and requisitioned the Salvington rulers for the designation of a new System Sovereign to assume direction of that strife-torn and confused system of inhabited worlds.

119:2.3 (1311.2) Simultaneously with the reception of this request on Salvington, Michael initiated the second of those extraordinary proclamations of intention to be absent from the universe headquarters for the purpose of "doing the bidding of my Paradise Father," promising to "return in due season" and concentrating all authority in the hands of his Paradise brother, Immanuel, the Union of Days.

119:2.4 (1311.3) And then, by the same technique observed at the time of his departure in connection with the Melchizedek bestowal, Michael again took

oprostio od svog planetarnog centra. Tri dana nakon ovog nerazjašnjenog rastanka pojavio se među rezervnim zborom primarnih Sinova Lanonandeka Nebadona, kao njihov novi i nepoznati član. Ovaj se novi Sin pojavio u podne, nenajavljeno i u pratnji osamljenog tertiafima koji je nosio vjerodajnice Starih Dana iz Uverse, uz ovjerenje Imanuela sa Salvingtona, s nalogom da se ovaj novi Sin postavi na dužnost na sustavu broj jedanaest iz trideset sedmog zviježđa kao nasljednik svrgnutog Lutentie i s punim ovlastima za djelovanje u ulozi Sustavnog Vladara do postavke novog suverena.

Kroz više od sedamnaest godina kozmičkog vremena ovaj je strani i nepoznati privremeni vladar upravljao poslovima i mudro presuđivao poteškoćama ovog zbunjenog i demoraliziranog lokalnog sustava. Niti jedan Sustavni Vladar nije nikada uživao tako žarku ljubav ili šire prihvaćanje i poštovanje. U pravdi i milosrđu ovaj je novi vladar doveo u red turbulentni sustav mukotrpno služeći svim svojim podanicima, čak nudeći svojem buntovnom prethodniku privilegiju da s njim podijeli prijestolje vlasti, pod jedinim uvjetom da se izvini Imanuelu za svoju grešnost. Ali Lutentia je odbacio ove uvjete milosrđa, dobro znajući da ovaj novi i neobični sustavni Vladar nije bio nitko drugi nego Mihael, kozmički vladar protiv kojega se nedavno podigao na pobunu. No, milijuni njegovih zabludjelih i obmanutih sljedbenika prihvatili su oprost tog novog vladara, poznatog u toj dobi kao Vladar i Spasitelj sustava Palonie.

A onda je došao veliki dan kad je stigao novoimenovani Sustavni Vladar kojeg su kozmičke vlasti odredile kao trajnog nasljednika svrgnutog Lutentie. Svi su u sustavu Palonie žalili zbog odlaska najplemenitijeg i najdobroćudnijeg sustavnog vladara kojeg je Nebadon ikada poznavao. Bio je predmet ljubavi cijelog sustava i obožavanja svih svojih bližnjih iz svih skupina Sinova Lanonandeka. Njegov odlazak nije bio bez pompe; u sustavnom centru priređeno je veliko slavlje prilikom njegovog odlaska. Čak je i njegov zabludjeli prethodnik poslao ovu poruku: "Vi ste pravični i ispravni u svim svojim postupcima. Dok i dalje odbacujem Rajsku vladu, primoran sam priznati da u vama vidim pravednog i milosrdnog upravitelja."

I tada je ovaj privremeni vladar pobunjenog sustava napustio planet svog kratkog administrativnog boravka, dok se treći dan nakon toga Mihael pojavio na Salvingtonu i preuzeo upravu nad Nebadonom. Uskoro zatim uslijedilo je treće proglašenje Uverse o unaprijeđenju Mihaelove nadležnosti i suvereniteta. Prvi proglas je napravljen u vrijeme njegova dolaska u Nebadon, drugi nedugo po okončanju darivanja u obliku Melkizedeka, a treći po sprovedbi druge misije, njegovog djelovanja u ulozi Sina

leave of his headquarters sphere. Three days after this unexplained leave-taking there appeared among the reserve corps of the primary Lanonandek Sons of Nebadon, a new and unknown member. This new Son appeared at noon, unannounced and accompanied by a lone tertiafhim who bore credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington, directing that this new Son be assigned to system 11 of constellation 37 as the successor of the deposed Lutentia and with full authority as acting System Sovereign pending the appointment of a new sovereign.

119:2.5 (1311.4) For more than seventeen years of universe time this strange and unknown temporary ruler administered the affairs and wisely adjudicated the difficulties of this confused and demoralized local system. No System Sovereign was ever more ardently loved or more widely honored and respected. In justice and mercy this new ruler set the turbulent system in order while he painstakingly ministered to all his subjects, even offering his rebellious predecessor the privilege of sharing the system throne of authority if he would only apologize to Immanuel for his indiscretions. But Lutentia spurned these overtures of mercy, well knowing that this new and strange System Sovereign was none other than Michael, the very universe ruler whom he had so recently defied. But millions of his misguided and deluded followers accepted the forgiveness of this new ruler, known in that age as the Savior Sovereign of the system of Palonia.

119:2.6 (1311.5) And then came that eventful day on which there arrived the newly appointed System Sovereign, designated by the universe authorities as the permanent successor of the deposed Lutentia, and all Palonia mourned the departure of the most noble and the most benign system ruler that Nebadon had ever known. He was beloved by all the system and adored by his fellows of all groups of the Lanonandek Sons. His departure was not unceremonious; a great celebration was arranged when he left the system headquarters. Even his erring predecessor sent this message: "Just and righteous are you in all your ways. While I continue in rejection of the Paradise rule, I am compelled to confess that you are a just and merciful administrator."

119:2.7 (1311.1) And then did this transient ruler of a rebellious system take leave of the planet of his short administrative sojourn, while on the third day thereafter Michael appeared on Salvington and resumed the direction of the universe of Nebadon. There soon followed the third Uversa proclamation of the advancing jurisdiction of the sovereignty and authority of Michael. The first proclamation was made at the time of his arrival in Nebadon, the second was issued soon after the completion of the Melchizedek bestowal, and now the third

Lanonandeka.

follows upon the termination of the second or Lanonandek mission.

3. TREĆE DARIVANJE

Vrhovno vijeće na Salvingtonu je upravo završilo razmatranje poziva Nositelja Života na planetu broj 217 u sustavu 87 u zviježđu 61 koji su tražili pomoć Materijalnog Sina. Ovaj je planet smješten u sustavu naseljenih svjetova gdje je jedan drugi sustavni Vladar skrenuo s puta, što je bio drugi slučaj takve pobune u cijelom Nebadonu do tog vremena.

Prema Mihaelovom zahtjevu stopirane su sve aktivnosti kojima su planirali odgovoriti na molbu Nositelja Života ovog planeta kako bi Imanuel imao priliku razmotriti ove događaje i dati svoj e izvješće. Ovo je nesvakidašnja procedura i dobro se sjećam kako smo svi očekivali da se dogodi nešto neobično, a nismo bili dugo držani u neizvjesnosti. Mihael je ostavio mjesto kozmičkog vladara u rukama Imanuela, dok je zapovjedništvo nad nebeskim silama povjerio Gabrielu i na taj se način oslobodio svojih administrativnih odgovornosti. Oprostio se od Majčinskog Duha Svemira i nestao s otpremnog podija Salvingtona upravo kao što je učinio u dva prethodna navrata.

Kao što se moglo i očekivati, na treći dan nakon toga pojavio se nenajavljen, na centralnom svijetu sustava 87 u zviježđu 61, čudan Materijalni Sin u pratnji osamljenog sekonafima, s akreditacijom Starih Dana Uverse i potvrđen od Emanuela sa Salvingtona. Odmah je djelujući Sustavni Vladar postavio ovog novog i tajanstvenog Materijalnog Sina na poziciju djelujućeg Planetarnog Kneza na svijetu broj 217, a tu su oznaku u istom trenutku potvrdili Svevišnji iz zviježđa 61.

Tako je ovaj jedinstveni Materijalni Sin započeo svoju karijeru na svijetu pod teškom karantenom odvajanja i pobune, u odsječenom sustavu bez izravne komunikacije s vanjskim svemirom, koji je djelovao u korist cijele jedne generacije planetarnog vremena. Ovaj je privremeni Materijalni Sin postigao obraćenje i obnavljanje diskreditiranog Planetarnog Kneza ičitavog njegovog osoblja i posvjedočio obnovu planeta odanoj službi Rajskim pravilima utvrđenim u lokalnim svemirima. U dogledno vrijeme na ovaj podmlađeni i otkupljeni svijet stigli su Materijalni Sin i Kćerka i kad su uredno instalirani kao vidljivi planetarni vladari, prolazni Planetarni Knez ih je formalno napustio, nestao u jednom danu u podne. Treći dan nakon toga, Mihael se pojavio na svom mjestu na Salvingtonu, a vrlo brzo nakon toga nadsvemir emitira četvrto proglašenje Starih Dana koje najavljuje daljnji napredak suvereniteta

3. THE THIRD BESTOWAL

119:3.1 (1312.2) The supreme council on Salvington had just finished the consideration of the call of the Life Carriers on planet 217 in system 87 in constellation 61 for the dispatch to their assistance of a Material Son. Now this planet was situated in a system of inhabited worlds where another System Sovereign had gone astray, the second such rebellion in all Nebadon up to that time.

119:3.2 (1312.3) Upon the request of Michael, action on the petition of the Life Carriers of this planet was deferred pending its consideration by Immanuel and his report thereon. This was an irregular procedure, and I well remember how we all anticipated something unusual, and we were not long held in suspense. Michael proceeded to place universe direction in the hands of Immanuel, while he intrusted command of the celestial forces to Gabriel, and having thus disposed of his administrative responsibilities, he took leave of the Universe Mother Spirit and vanished from the dispatching field of Salvington precisely as he had done on two previous occasions.

119:3.3 (1312.4) And, as might have been expected, on the third day thereafter there appeared, unannounced, on the headquarters world of system 87 in constellation 61, a strange Material Son, accompanied by a lone seconaphim, accredited by the Uversa Ancients of Days, and certified by Immanuel of Salvington. Immediately the acting System Sovereign appointed this new and mysterious Material Son acting Planetary Prince of world 217, and this designation was at once confirmed by the Most Highs of constellation 61.

119:3.4 (1312.5) Thus did this unique Material Son begin his difficult career on a quarantined world of secession and rebellion, located in a beleaguered system without any direct communication with the outside universe, working alone for one whole generation of planetary time. This emergency Material Son effected the repentance and reclamation of the defaulting Planetary Prince and his entire staff and witnessed the restoration of the planet to the loyal service of the Paradise rule as established in the local universes. In due time a Material Son and Daughter arrived on this rejuvenated and redeemed world, and when they had been duly installed as visible planetary rulers, the transitory or emergency Planetary Prince took formal leave, disappearing at noon one day. On the third day thereafter, Michael appeared in his accustomed place on Salvington, and very soon the superuniverse broadcasts carried the fourth

Mihaela u Nebadonu.

Žao mi je što nemam dozvolu za ispričati o strpljenju, hrabrosti i vještini sa kojima je ovaj Materijalni Sin riješio tešku situaciju na ovom zbunjenom planetu. Rekultivacija ovoga izoliranog svijeta je jedno od najljepših poglavlja u analima spasenja cijelog Nebadona. Do kraja ove misije je postalo očito svima u Nebadonu zašto je njihov voljeni Vladar izabrao da se uključi u ovo ponovno darivanje u obličju nekog od podređenih redova inteligentnih bića.

Darivanja Mihaela prvo kao Sina Melkizedeka, a zatim kao Sina Lanonandeka i nakon toga kao Materijalnog Sina, su sva jednako tajanstvena i izvan objašnjenja. U svakom slučaju on se pojavio *iznenada* i kao potpuno razvijen pojedinac darivane grupe. Otajstvo utjelovljenja nikada neće biti poznato, osim onima koji imaju pristup unutarnjem krugu evidencije svete sfere Sonaringtona.

Zbog tog čudesnog darivanja u obličju Planetarnog Kneza na svjetovima izolacije i pobune, nikad bilo koji od Materijalnih Sinova i Kćeri u Nebadonu neće biti u iskušenju da se žale na svoje zadatke ili da ukazuju na eventualne mane u poteškoćama njihovih planetarnih misija. Za sve vrijeme Materijalni Sinovi znaju da u Sinu Stvoritelju svemira oni imaju razumijevanje suverena i suosjećajnog prijatelja, onog koji je u "svim točkama prokušan i testiran," čak kako i oni sami moraju biti prokušani i testirani.

Za svakom od tih misija uslijedilo je povećanje službe i odanosti među svim nebeskim inteligencijama svemirskog podrijetla, dok je svako sljedeće darivanje života bilo obilježeno napretkom i poboljšanjem u svim metodama kozmičke administracije te u svim tehnikama vlasti. Ovi budući darovani Materijalni Sinovi ili Kćeri neće se nikada svjesno pridružiti pobuni protiv Mihaela; vole ga i poštuju previše predano da bi ga ikada svjesno odbacili. Samo su kroz obmanu i sofistiku određene više vrste pobunjeničkih ličnosti u posljednje vrijeme uspjele obmanuti planetarne Adame.

4. ČETVRTO DARIVANJE

Bilo je to na kraju jedne od redovitih tisućljetnih pisanih poziva Uverse da je Mihael ostavio vlast Nebadona u rukama Imanuela i Gabriela; i, naravno, podsjećajući se na to što se dogodilo u prošlim vremenima nakon takve mjere, svi smo bili spremni svjedočiti nastavak Mihaelove četvrte misije darivanja i nismo dugo čekali, jer je ubrzo izašao na Salvingtonsko otpremno polje i bio

proclamation of the Ancients of Days announcing the further advancement of the sovereignty of Michael in Nebadon.

119:3.5 (1312.6) I regret that I do not have permission to narrate the patience, fortitude, and skill with which this Material Son met the trying situations on this confused planet. The reclamation of this isolated world is one of the most beautifully touching chapters in the annals of salvation throughout Nebadon. By the end of this mission it had become evident to all Nebadon as to why their beloved ruler chose to engage in these repeated bestowals in the likeness of some subordinate order of intelligent being.

119:3.6 (1313.1) The bestowals of Michael as a Melchizedek Son, then as a Lanonandek Son, and next as a Material Son are all equally mysterious and beyond explanation. In each instance he appeared *suddenly* and as a fully developed individual of the bestowal group. The mystery of such incarnations will never be known except to those who have access to the inner circle of the records on the sacred sphere of Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Never, since this marvelous bestowal as the Planetary Prince of a world in isolation and rebellion, have any of the Material Sons or Daughters in Nebadon been tempted to complain of their assignments or to find fault with the difficulties of their planetary missions. For all time the Material Sons know that in the Creator Son of the universe they have an understanding sovereign and a sympathetic friend, one who has in "all points been tried and tested," even as they must also be tried and tested.

119:3.8 (1313.3) Each of these missions was followed by an age of increasing service and loyalty among all celestial intelligences of universe origin, while each succeeding bestowal age was characterized by advancement and improvement in all methods of universe administration and in all techniques of government. Since this bestowal no Material Son or Daughter has ever knowingly joined in rebellion against Michael; they love and honor him too devotedly ever consciously to reject him. Only through deception and sophistry have the Adams of recent times been led astray by higher types of rebel personalities.

4. THE FOURTH BESTOWAL

119:4.1 (1313.4) It was at the end of one of the periodic millennial roll calls of Uversa that Michael proceeded to place the government of Nebadon in the hands of Immanuel and Gabriel; and, of course, recalling what had happened in times past following such action, we all prepared to witness Michael's disappearance on his fourth mission of bestowal, and we were not long kept waiting, for

izgubljen za naš pogled.

Na treći dan nakon toga nestanka uočili smo u emitiranju sa Uverse ovu značajnu vijest iz anđeoskog sjedišta Nebadona: "Izveštavanje o nenajavljenom dolasku nepoznatog serafima koji se pojavio u pratnji osamljenog supernafima i Gabriela iz Salvingtona. Ovaj neregistrirani serafim kvalificiran je kao biće iz Nebadonskog reda i nosi vjerodajnice Starih Dana Uverse, ovjerene od strane Imanuela iz Salvingtona. Ispitivanjem ovog serafima utvrdilo se da pripada vrhovnom redu anđela lokalnog svemira i već je dodijeljen korpusu učitelja savjetnika."

Michael je bio odsutan iz Salvingtona tijekom ovog, anđeoskog darivanja, za razdoblja od više od četrdeset standardnih godina svemira. Tijekom tog vremena bio je priključen kao anđeoski učiteljski savjetnik, što bi ljudska bića mogla nazvati osobnim tajnikom, za dvadeset šest različitih viših učitelja, na dvadeset dva različita svijeta. Njegov posljednji zadatak je bio priključiti se kao savjetnik i pomagač u prilogu misije darivanja Trojstvenog Sina Učitelja na svijetu broj 462 u sustavu 84 zvijezda 3 u svemiru Nebadonu.

Nikada, tijekom sedam godina ovog zadatka, ne zna se je li se Trojstveni Sin Učitelj u cijelosti uvjerio u identitet svojih anđeoskih suradnika. Istina, svi serafi tijekom tog doba su posmatrani s osebujnim interesom i nadzorom. Jako dobro smo svi znali da je naš dragi Suvereni Vladar bio u inozemstvu u svemiru, prikriven kao serafim, ali nikada ne možemo biti sigurni u njegov identitet. Nikada nije bio pozitivno identificiran do trenutka njegove vezanosti za misiju darivanja tog Trojstvenog Sina Učitelja. Ali sva druga bića su uvijek tijekom ovog doba gledala na vrhovne serafime s posebnom skrbi, da bilo koji od nas ne bi nesvjesno ustanovio da je imao posla s Vladarom Svemira na misiji darivanja u korist stvorenja našeg reda. I tako je postalo zauvijek istina o anđelima, da je njihov Stvoritelj i Vladar bio "u svim točkama prokušan i testiran u obličju anđeoske ličnosti."

Kako su ta uzastopna darivanja sudjelovala u prirodi sve nižih razreda života svemira, Gabriel je sve više i više surađivao u tim avanturama utjelovljenja, djelujući kao svemirski posrednik između darovanog Mihaela i djelujućeg svemirskog vladara, Imanuela.

Sada je Mihael prošao kroz iskustvo darivanja tri reda njegovih stvorenih svemirskih Sinova: Melkizedeka, Lanonandeka i posljednjih, Materijalnih Sinova. Zatim se koncentrirao za prilagodbu u obličju anđela, kao vrhovni serafim prije nego je okrenuo svoju pozornost na različite

he shortly went out upon the Salvington dispatching field and was lost to our view.

119:4.2 (1313.5) On the third day after this bestowal disappearance we observed, in the universe broadcasts to Uversa, this significant news item from the seraphic headquarters of Nebadon: "Reporting the unannounced arrival of an unknown seraphim, accompanied by a solitary supernaphim and Gabriel of Salvington. This unregistered seraphim qualifies as of the Nebadon order and bears credentials from the Uversa Ancients of Days, certified by Immanuel of Salvington. This seraphim tests out as belonging to the supreme order of the angels of a local universe and has already been assigned to the corps of the teaching counselors."

119:4.3 (1313.6) Michael was absent from Salvington during this, the seraphic bestowal, for a period of over forty standard universe years. During this time he was attached as a seraphic teaching counselor, what you might denominate a private secretary, to twenty-six different master teachers, functioning on twenty-two different worlds. His last or terminal assignment was as counselor and helper attached to a bestowal mission of a Trinity Teacher Son on world 462 in system 84 of constellation 3 in the universe of Nebadon.

119:4.4 (1314.1) Never, throughout the seven years of this assignment, was this Trinity Teacher Son wholly persuaded as to the identity of his seraphic associate. True, all seraphim during that age were regarded with peculiar interest and scrutiny. Full well we all knew that our beloved Sovereign was abroad in the universe, disguised as a seraphim, but never could we be certain of his identity. Never was he positively identified until the time of his attachment to the bestowal mission of this Trinity Teacher Son. But always throughout this era were the supreme seraphim regarded with special solicitude, lest any of us should find that we had unawares been host to the Sovereign of the universe on a mission of creature bestowal. And so it has become forever true, concerning angels, that their Creator and Ruler has been "in all points tried and tested in the likeness of seraphic personality."

119:4.5 (1314.2) As these successive bestowals partook increasingly of the nature of the lower forms of universe life, Gabriel became more and more an associate of these incarnation adventures, functioning as the universe liaison between the bestowed Michael and the acting universe ruler, Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Now has Michael passed through the bestowal experience of three orders of his created universe Sons: the Melchizedeks, the Lanonandeks, and the Material Sons. Next he condescends to personalize in the likeness of angelic life as a supreme seraphim before turning

faze uzlaznih karijera njegovih najnižihoblika stvorenja, evolucijskih smrtnika vremena i prostora.

his attention to the various phases of the ascending careers of his lowest form of will creatures, the evolutionary mortals of time and space.

5. PETO DARIVANJE

Prije nešto više od tristo milijuna godina, kao što se vrijeme računa na Urantiji, bili smo svjedoci još jednog od onih prijenosa ovlasti nad svemirom Imanuelu i promatrali pripreme za odlazak Mihaela. Ova prilika je drugačija od prijašnjih po tome što je on najavio da je njegova destinacija bila Uversa, sjedište nadsvemira Orvontona. U dogledno vrijeme kad je naš Suveren otišao, u emisijama nadsvemira nikad nije spomenut Mihaelov dolazak na sudove Starih Dana. Ubrzo nakon njegova odlaska iz Salvingtona sa Uverse je emitirana ova značajna izjava: "Postoji i stigao je danas nenajavljeno i neizbrojen uzlazni hodočasnik smrtnog podrijetla iz svemira Nebadona, ovjeren od strane Imanuela iz Salvingtona i u pratnji Gabriela iz Nebadona. Ovaj neidentificirani uzlazni smrtnik pokazuje status istinskog duha i primili smo ga među nas."

Ako bi posjetili Uversu danas, tu bi čuli prepričavanja o danu kada je Eventod tu boravio, taj posebni i nepoznati hodočasnik vremena i prostora poznat na Uversi pod tim imenom. A ovaj uzlazni smrtnik, barem super ličnost u točnom obličju duha u fazi uzlaznih smrtnika, živio je i djelovao na Uversi za razdoblja od jedanaest godina standardnog vremena Orvontona. Tu je dobio zadatke i obavljao dužnosti smrtnika duha u zajednici sa svojim drugovima iz različitih lokalnih svemira Orvontona. U "svim točkama bio je testiran i prokušan, čak i kao njegovi vršnjaci," a na svim je prilikama bio dostojan povjerenja svojih nadređenih, dok je nepogrešivo zaslužio poštovanje i divljenje njegovih vjernih bližnjih duhova.

Na Salvingtonu smo pratili karijeru ovog hodočasnika duha s velikim interesom, znajući vrlo dobro, zahvaljujući prisustvu Gabriela, da ovaj skromni i neizbrojeni hodočasnik duh, nije bio nitko drugi nego darovani Vladar našeg lokalnog svemira. Ovaj prvi nastup Mihaela utjelovljenog u ulozi jedne faze smrtne evolucije je događaj koji je oduševio i zanio sve u Nebadonu. Imali smo priliku čuti takve stvari, ali sada smo ih vidjeli. On se pojavio na Uversi kao potpuno razvijen i savršeno obučeni smrtnik duh i, kao takav nastavio je život do prilikom napretka grupe uzlaznih smrtnika na Havonu; nakon toga je održao razgovor s Starim Danima i odmah, u

5. THE FIFTH BESTOWAL

119:5.1 (1314.4) A little over three hundred million years ago, as time is reckoned on Urantia, we witnessed another of those transfers of universe authority to Immanuel and observed the preparations of Michael for departure. This occasion was different from the previous ones in that he announced that his destination was Uversa, headquarters of the superuniverse of Orvonton. In due time our Sovereign departed, but the broadcasts of the superuniverse never made mention of Michael's arrival at the courts of the Ancients of Days. Shortly after his departure from Salvington there did appear in the Uversa broadcasts this significant statement: "There arrived today an unannounced and unnumbered ascendant pilgrim of mortal origin from the universe of Nebadon, certified by Immanuel of Salvington and accompanied by Gabriel of Nebadon. This unidentified being presents the status of a true spirit and has been received into our fellowship."

119:5.2 (1314.5) If you should visit Uversa today, you would hear the recounting of the days when Eventod sojourned there, this particular and unknown pilgrim of time and space being known on Uversa by that name. And this ascending mortal, at least a superb personality in the exact likeness of the spirit stage of the ascending mortals, lived and functioned on Uversa for a period of eleven years of Orvonton standard time. This being received the assignments and performed the duties of a spirit mortal in common with his fellows from the various local universes of Orvonton. In "all points he was tested and tried, even as his fellows," and on all occasions he proved worthy of the confidence and trust of his superiors, while he unfailingly commanded the respect and loyal admiration of his fellow spirits.

119:5.3 (1315.1) On Salvington we followed the career of this spirit pilgrim with consummate interest, knowing full well, by the presence of Gabriel, that this unassuming and unnumbered pilgrim spirit was none other than the bestowed ruler of our local universe. This first appearance of Michael incarnated in the role of one stage of mortal evolution was an event which thrilled and enthralled all Nebadon. We had heard of such things but now we beheld them. He appeared on Uversa as a fully developed and perfectly trained spirit mortal and, as such, continued his career up to the occasion of the advancement of a group of ascending mortals to Havona; whereupon he held

društvu Gabriela, iznenada i bez pompe napustio Uversu, te se nedugo zatim pojavio na mjestu na kojem smo ga navikli naći u Salvingtonu.

Nije nam sve do završetka ovog darivanja napokon svanulo da će se Mihael vjerojatno utjeloviti u obličju njegovih različitih redova kozmičkih ličnosti, od najviših Melkizedeka na dolje prema smrtnicima od krvi i mesa na evolutivnim svjetovima vremena i prostora. Otprilike u ovo vrijeme Melkizedekovi fakulteti su počeli razmatrati vjerojatnost Mihaelovog utjelovljenja u smrtnom tijelu, i došlo je do mnogo nagađanja o mogućim tehnikama za izvršenje tako neobjašnjivog darivanja. To što je Mihael osobno nastupao u ulozi uzlaznog smrtnika pobudilo je novi i dodatni interes za cijelu shemu napredovanja stvorenja sve do preko lokalnih svemira i nadsvemira.

Ipak, tehnika tih uzastopnih darivanja je ostala misterija. Čak i Gabriel priznaje da ne shvaća metodu kojom ovaj Rajski Sin Stvoritelj svemira bira, po volji, preuzeti ličnost i živjeti život jednog od njegovih vlastitih podređenih stvorenja.

6. ŠESTO DARIVANJE

Sada kada su svi u Salvingtonu bili upoznati sa kvalifikacijskim natjecanjem za predstojeće darivanje, Mihael je zajedno pozvao pridošlice na sjedište planeta i, po prvi put, objelodanio preostali dio plana utjelovljenja, najavljujući da će uskoro napustiti Salvington u svrhu preuzimanja karijere morontija smrtnika na sudovima Svevišnjih Očeva na sjedištu planete petog zvijezda. A onda smo čuli po prvi put najavu da je njegovo sedmo i završno darivanje trebalo biti na nekom evolutivnom svijetu u ljudskom obličju.

Prije nego će napustiti Salvington i poći na šesto darivanje, Mihael se obratio okupljenim stanovnicima sfere i nestao iz vida naočigled svima, u pratnji osamljenog serafa i Sjajne Jutarnje Zvijezde Nebadona. Iako je vlast svemira opet bila povjerena Imanuelu, došlo je do šire distribucije administrativnih odgovornosti.

Mihael se pojavio na sjedištu zvijezda broj pet, kao punopravni morontija smrtnik uzlaznog statusa. Žalim što nam je zabranjeno otkriti detalje o ovoj nenumeriranoj morontija smrtnoj karijeri, jer je to bila jedna od najneobičnijih i nevjerojatnijih

converse with the Ancients of Days and immediately, in the company of Gabriel, took sudden and unceremonious leave of Uversa, appearing shortly thereafter in his accustomed place on Salvington.

119:5.4 (1315.2) Not until the completion of this bestowal did it finally dawn upon us that Michael was probably going to incarnate in the likeness of his various orders of universe personalities, from the highest Melchizedeks right on down to the mortals of flesh and blood on the evolutionary worlds of time and space. About this time the Melchizedek colleges began to teach the probability of Michael's sometime incarnating as a mortal of the flesh, and there occurred much speculation as to the possible technique of such an inexplicable bestowal. That Michael had in person performed in the role of an ascending mortal lent new and added interest to the whole scheme of creature progression all the way up through both the local universe and the superuniverse.

119:5.5 (1315.3) Still, the technique of these successive bestowals remained a mystery. Even Gabriel confesses that he does not comprehend the method whereby this Paradise Son and universe Creator could, at will, assume the personality and live the life of one of his own subordinate creatures.

6. THE SIXTH BESTOWAL

119:6.1 (1315.4) Now that all Salvington was familiar with the preliminaries of an impending bestowal, Michael called the sojourners on the headquarters planet together and, for the first time, unfolded the remainder of the incarnation plan, announcing that he was soon to leave Salvington for the purpose of assuming the career of a morontia mortal at the courts of the Most High Fathers on the headquarters planet of the fifth constellation. And then we heard for the first time the announcement that his seventh and final bestowal would be made on some evolutionary world in the likeness of mortal flesh.

119:6.2 (1315.5) Before leaving Salvington for the sixth bestowal, Michael addressed the assembled inhabitants of the sphere and departed in full view of everyone, accompanied by a lone seraphim and the Bright and Morning Star of Nebadon. While the direction of the universe had again been intrusted to Immanuel, there was a wider distribution of administrative responsibilities.

119:6.3 (1315.6) Michael appeared on the headquarters of constellation five as a full-fledged morontia mortal of ascending status. I regret that I am forbidden to reveal the details of this unnumbered morontia mortal's career, for it was

epoha u Mihaelovom iskustvu darivanja, čak i ako uzmemo u obzir njegov dramatični i tragični boravak na Urantiji. No, među brojnim ograničenjima koja su mi nametnuta u prezentiranju ovog darivanja, zabranjeno mi je objelodaniti detalje ove prekrasne karijere Mihaela kao morontija smrtnika Endantuma.

Kada se Mihael vratio sa ovog morontija darivanja, bilo je očito za sve nas da je naš Stvoritelj postao naša srodna duša, da je Svemirski Vladar također bio prijatelj i suosjećajni pomagač čak i najmanjem obliku stvorene inteligencije svojih područja. Već prije toga smo primijetili da je kozmička administracija pokazivala sve veće razumijevanje smrtničke točke gledišta, a to se događalo postupno, ali je postalo sve vidljivije nakon završetka morontija smrtničkog darivanja, čak i još više nakon njegovapovratka iz života drvodjeljinog sina na Urantiji.

Gabriel nas je unaprijed obavijestio o času Mihaelovog očekivanog izlaska iz morontija darivanja, i sukladno tome uređen je prigodan prijem na Salvingtonu. Milijuni i milijuni bića su se okupili na centralnim svjetovima zvijezda Nebadona, a većina pridošlica sa svjetova u susjedstvu Salvingtona su se okupili da mu zažele dobrodošlicu pri povratku na poziciju vladara njegovog svemira. Kao odgovor na naše mnoge izraze dobrodošlice i uvažavanja, Suveren je bio tako živo zainteresiran za svoja stvorenja, da je samo odgovorio: "Ja samo bio na poslu mogega Oca, radi zadovoljstva Rajskih Sinova koji vole i žude da razumiju svoja stvorenja."

No, od tog dana do sata kada je Mihael krenuo na svoju avanturu na Urantiji kao Sin Čovječji, cijeli je Nebadon nastavio razgovarati o mnogim podvizima njihova suverenog vladara kao što je funkcionirao na Endantumu kao darivani utjelovljeni morontija smrtnik evolucijskog uzlaza koji je u svim točkama testiran kao njegovi drugovi okupljeni iz materijalnih svjetova cijelog njegovog zvijezda.

7. SEDMO I ZAVRŠNO DARIVANJE

Za nekoliko desetaka tisuća godina, svi smo željno očekivali sedmo i konačno darivanje Mihaela. Gabriel nas je naučilo da je ovo završno darivanje trebalo biti u ljudskom obličju, ali bili smo u potpunom neznanju o vremenu, mjestu i načinu izvođenja ove kulminirajuće avanture.

Javna najava da je Mihael izabrao Urantiju kao mjesto za svoje završno darivanje objavljena je nedugo nakon što smo čuli o zadacima Adama i Eve. I tako, više od trideset pet tisuća godina, vaš svijet zauzima vrlo vidljivo mjestu u vijecima

one of the most extraordinary and amazing epochs in Michael's bestowal experience, not even excepting his dramatic and tragic sojourn on Urantia. But among the many restrictions imposed upon me in accepting this commission is one which forbids my undertaking to unfold the details of this wonderful career of Michael as the morontia mortal of Endantum.

119:6.4 (1316.1) When Michael returned from this morontia bestowal, it was apparent to all of us that our Creator had become a fellow creature, that the Universe Sovereign was also the friend and sympathetic helper of even the lowest form of created intelligence in his realms. We had noted this progressive acquirement of the creature's viewpoint in universe administration before this, for it had been gradually appearing, but it became more apparent after the completion of the morontia mortal bestowal, even still more so after his return from the career of the carpenter's son on Urantia.

119:6.5 (1316.2) We were informed in advance by Gabriel of the time of Michael's release from the morontia bestowal, and accordingly we arranged a suitable reception on Salvington. Millions upon millions of beings were assembled from the constellation headquarters worlds of Nebadon, and a majority of the sojourners on the worlds adjacent to Salvington were gathered together to welcome him back to the rulership of his universe. In response to our many addresses of welcome and expressions of appreciation of a Sovereign so vitally interested in his creatures, he only replied: "I have simply been about my Father's business. I am only doing the pleasure of the Paradise Sons who love and crave to understand their creatures."

119:6.6 (1316.3) But from that day down to the hour when Michael embarked upon his Urantia adventure as the Son of Man, all Nebadon continued to discuss the many exploits of their Sovereign Ruler as he functioned on Endantum as the bestowal incarnation of a morontia mortal of evolutionary ascension, being in all points tested like his fellows assembled from the material worlds of the entire constellation of his sojourn.

7. THE SEVENTH AND FINAL BESTOWAL

119:7.1 (1316.4) For tens of thousands of years we all looked forward to the seventh and final bestowal of Michael. Gabriel had taught us that this terminal bestowal would be made in the likeness of mortal flesh, but we were wholly ignorant of the time, place, and manner of this culminating adventure.

119:7.2 (1316.5) The public announcement that Michael had selected Urantia as the theater for his final bestowal was made shortly after we learned about the default of Adam and Eve. And thus, for more than thirty-five thousand years, your world

cijelog svemira. Nije bilo tajni (osim otajstva utjelovljenja) povezanih sa bilo kojim korakom darivanja na Urantiji. Od prvog do zadnjeg koraka, sve do konačnog i pobjedničkog povratka Mihaela na Salvington kao vrhovnog Vladara Svemira, imao je najveći svemirski publicitet od svih događaja koji su se zbili na ovom malom, ali vrlo poštovanom svijetu.

Iako smo vjerovali da će ovo biti način darivanja, mi nikada nismo znali, sve do vremena samog događaja, da će se Mihael pojaviti na zemlji kao bespomoćno dijete. Dotada se uvijek pojavio kao potpuno razvijeni pojedinac sa ličnošću izabrane grupe u kojoj je darovan i bila je to uzbudljiva najava koja je emitirana iz Salvingtona, da je bio rođen na Urantiji kao beba u Betlehemu.

Mi smo tada ne samo shvatili da je naš Stvoritelj i prijatelj poduzeo najviše neizvjestan korak od svih darivanja, očito riskirajući svoj položaj i ovlasti na ovom darivanju kao bespomoćno dijete, ali smo također shvatili da ga iskustvo življenja u ovom konačnom i smrtnom darivanju treba zauvijek ustoličiti kao nespornog i vrhovnog suverena svemira Nebadona. Za trećinu stoljeća Zemljina vremena sve oči u svim dijelovima ovog lokalnog svemira bile su usmjerene na Urantiju. Sve inteligencije su shvatile da je zadnje darivanje u tijeku, a kao što smo dugo znali za Luciferovu pobunu u Sataniji i Kaligastijino otuđenje na Urantiji, mi smo dobro shvatili intenzitet borbe koja će nastati kada se naš vladar spusti i utjelovi na Urantiji u svom skromnom obliku i ljudskom obličju.

Isus sin Josipa, židovska beba, je bio zamišljen i rođen u svijetu kao i sve ostale bebe prije i poslije njega, osim što je to posebno dijete bilo utjelovljenje Mihaela iz Nebadona, božanski Sin Raja i kreator svih stvari i bića lokalnog svemira. I ovo otajstvo utjelovljenja Božanstva u ljudskom obliku Isusa, inače prirodnog porijekla na svijetu, zauvijek će ostati nerazjašnjeno. Čak i u vječnosti nikada nećete znati tehniku i način utjelovljenja Stvoritelja u obliku i prilici svojih stvorenja. To je tajna Sonaringtona, a takve misterije su isključivi posjed onih božanskih Sinova koji su prošli kroz iskustvo darivanja.

Neki mudraci zemlje znali su za Mihaelov predstojeći dolazak. Kroz kontakte jednog svijeta s drugim, ti mudraci duhovnog uvida su saznali za predstoj eće darivanja Mihaela na Urantiji. I serafimi su, putem srednjih bića, ovo najavili grupi kaldejskih svećenika čiji je vođa bio Ardnon. Ovi ljudi od Boga su posjetili novorođeno dijete u jaslama. Jedinu nadnaravni događaj povezan s Isusovim rođenjem, je ta najava koju je serafim

occupied a very conspicuous place in the councils of the entire universe. There was no secrecy (aside from the incarnation mystery) connected with any step in the Urantia bestowal. From first to last, up to the final and triumphant return of Michael to Salvington as supreme Universe Sovereign, there was the fullest universe publicity of all that transpired on your small but highly honored world.

119:7.3 (1316.6) While we believed that this would be the method, we never knew, until the time of the event itself, that Michael would appear on earth as a helpless infant of the realm. Therefore had he always appeared as a fully developed individual of the personality group of the bestowal selection, and it was a thrilling announcement which was broadcast from Salvington telling that the babe of Bethlehem had been born on Urantia.

119:7.4 (1316.7) We then not only realized that our Creator and friend was taking the most precarious step in all his career, apparently risking his position and authority on this bestowal as a helpless infant, but we also understood that his experience in this final and mortal bestowal would eternally enthrone him as the undisputed and supreme sovereign of the universe of Nebadon. For a third of a century of earth time all eyes in all parts of this local universe were focused on Urantia. All intelligences realized that the last bestowal was in progress, and as we had long known of the Lucifer rebellion in Satania and of the Caligastia disaffection on Urantia, we well understood the intensity of the struggle which would ensue when our ruler condescended to incarnate on Urantia in the humble form and likeness of mortal flesh.

119:7.5 (1317.1) Joshua ben Joseph, the Jewish baby, was conceived and was born into the world just as all other babies before and since *except* that this particular baby was the incarnation of Michael of Nebadon, a divine Son of Paradise and the creator of all this local universe of things and beings. And this mystery of the incarnation of Deity within the human form of Jesus, otherwise of natural origin on the world, will forever remain unsolved. Even in eternity you will never know the technique and method of the incarnation of the Creator in the form and likeness of his creatures. That is the secret of Sonarington, and such mysteries are the exclusive possession of those divine Sons who have passed through the bestowal experience.

119:7.6 (1317.2) Certain wise men of earth knew of Michael's impending arrival. Through the contacts of one world with another, these wise men of spiritual insight learned of the forthcoming bestowal of Michael on Urantia. And the seraphim did, through the midway creatures, make announcement to a group of Chaldean priests whose leader was Ardnon. These men of God visited the newborn child in the manger. The only

koji je nekoć bio povezan s djelovanjem Adama i Eve u prvom vrtu prenio Ardnonu i njegovim suradnicima.

Isusovi ljudski roditelji su bili prosječni ljudi svoga doba i generacije, a utjelovljenog Sina Božjeg rodila je žena i bio je podizan na običan način na koji su podizana djeca te rase i dobi.

Priča o Mihaelovom boravku na Urantiji, priča o smrtnom darivanju Sina Stvoritelja na ovom svijetu, je stvar izvan opsega i svrhe ove pripovijesti.

8. MIHAELOV STATUS POSLIJE DARIVANJA

Nakon što je Mihael konačno i uspješno darivan na Urantiji, njega nisu jedino prihvatili Stari Dani kao suverenog vladara Nebadona, već ga je također priznao Otac kao afirmiranog utemeljitelja, stvoritelja i upravitelja svog vlastitog lokalnog svemira. Po povratku u Salvington ovaj je Mihael, Sin Čovječji i Sin Božji, proglašen vječitim vladarom Nebadona. Iz Uverse je došlo osmo proglašenje Mihaelovog suvereniteta, dok je iz Raja došlo zajedničko izricanje Oca Svih i Vječnog Sina koji su proglasili ovaj spoj između Boga i čovjeka kao jedinog glavaru svemira, te uputa Ujedinjenim Danima koji su smješteni na Salvingtonu da označe njegovu namjeru povlačenja na Raj. Vjerni Dani na centru zvijezda primili su nalog da se povuku iz vijeća Svevišnjih. No, Mihael ne bi pristao na povlačenje Trojstvenih Sinova kao savjetnika i suradnika. On ih je skupio na Salvingtonu i osobno tražio od njih da zauvijek ostanu na dužnosti u Nebadonu. Oni su prenijeli njegovu želju da se povinuju ovom zahtjevu njihovim nadređenim upraviteljima na Raju, i nedugo nakon toga donijeta je odluka da se zauvijek razdvoje od Raja, čime su ovi Sinovi središnjeg svemira zauvijek postavljeni na djelovanje u okviru sudova Mihaela iz Nebadona.

Potrebna je gotovo milijarda godina Urantija vremena za dovršenje karijere darivanja Mihaela i za ostvarenje konačne uspostave njegovog vrhovnog autoriteta u svemiru koji je on sam stvorio. Mihael je rođeni kreator, obrazovani administrator, obučeni izvršni rukovoditelj, ali on je bio dužan završiti svoj suverenitet po iskustvu. I tako je ovaj mali svijet postao poznat u cijelom Nebadonu kao arena u kojoj je Mihael završio iskustvo koje se traži od svakog Rajskog Sina Stvoritelja prije nego dobije neograničenu kontrolu i vlast u svojem vlastitom stvorenom svemiru. Kako se budete penjali lokalnim svemirom, naučit ćete više o idealima ličnosti koji se tiču Mihaelovih

supernatural event associated with the birth of Jesus was this announcement to Ardnon and his associates by the seraphim of former attachment to Adam and Eve in the first garden.

119:7.7 (1317.3) Jesus' human parents were average people of their day and generation, and this incarnated Son of God was thus born of woman and was reared in the ordinary manner of the children of that race and age.

119:7.8 (1317.4) The story of Michael's sojourn on Urantia, the narrative of the mortal bestowal of the Creator Son on your world, is a matter beyond the scope and purpose of this narrative.

8. MICHAEL'S POSTBESTOWAL STATUS

119:8.1 (1317.5) After Michael's final and successful bestowal on Urantia he was not only accepted by the Ancients of Days as sovereign ruler of Nebadon, but he was also recognized by the Universal Father as the established director of the local universe of his own creation. Upon his return to Salvington this Michael, the Son of Man and the Son of God, was proclaimed the settled ruler of Nebadon. From Uversa came the eighth proclamation of Michael's sovereignty, while from Paradise came the joint pronouncement of the Universal Father and the Eternal Son constituting this union of God and man sole head of the universe and directing the Union of Days stationed on Salvington to signify his intention of withdrawing to Paradise. The Faithfuls of Days on the constellation headquarters were also instructed to retire from the councils of the Most Highs. But Michael would not consent to the withdrawal of the Trinity Sons of counsel and co-operation. He assembled them on Salvington and personally requested them forever to remain on duty in Nebadon. They signified their desire to comply with this request to their directors on Paradise, and shortly thereafter there were issued those mandates of Paradise divorcement which forever attached these Sons of the central universe to the court of Michael of Nebadon.

119:8.2 (1318.1) It required almost one billion years of Urantia time to complete the bestowal career of Michael and to effect the final establishment of his supreme authority in the universe of his own creation. Michael was born a creator, educated an administrator, trained an executive, but he was required to earn his sovereignty by experience. And thus has your little world become known throughout all Nebadon as the arena wherein Michael completed the experience which is required of every Paradise Creator Son before he is given unlimited control and direction of the universe of his own making. As you ascend the local universe, you will learn more about the ideals

prethodnih darivanja.

U dovršetku darivanja njegovim stvorenjima, Mihael nije samo uspostavio svoju suverenost, on je također uvećao evoluirajući suverenitet Vrhovnog Boga. U toku tih darivanja Sina Stvoritelja, nije samo sudjelovao u silaznom istraživanju različitih naravi i ličnosti stvorenih bića, on je također postigao otkrivenje raznolike varijacije volje Rajskih Božanstava, čije sintetsko jedinstvo kao što je objelodanjeno u Vrhovnim Stvoriteljima, svjedoči o otkrivenju volje Vrhovnog Bića.

Ti su različiti aspekti Božanstava vječno personificirani u različitim naravima Sedam Glavnih Duhova, a svako Mihaelovo darivanje je posebno otkrivenje jednog od ovih manifestacija božanstva. Na njegovom Melkizedek darivanju on očituje ujedinjenu volju Oca, Sina i Duha, dok na svom Lanonandek darivanju očituje volju Oca i Sina; na Adamičkom darivanju otkriva volju Oca i Duha, a na anđeoskom darivanju Sina i Duha; na Uversi u darivanju uzlaznog smrtnika on prikazuje volju Združenog Činitelja, a prilikom morontija smrtničkog darivanja, otkriva volju Vječnog Sina; konačno, prilikom darivanja na Urantiji on materijalno živi volju Oca Svih, čak kao smrtnik od krvi i mesa.

Završetak ovih sedam darivanja rezultirao je u oslobođenju Mihaelovog vrhovnog suvereniteta, a također i u stvaranju mogućnosti za suverenitet Vrhovnog u Nebadonu. Na nijednom od Mihaelovih darivanja on nije otkrio Vrhovnog Boga, dok ukupan zbroj svih sedam darivanja daje novo otkrivenje Vrhovnog Bića u Nebadonu.

U iskustvu silaska od Boga do čovjeka, Mihael je istodobno doživio uspon od pristranosti manifestabilnosti do vrhovnosti konačnog djelovanja i konačnosti oslobođenja njegova potencijala za apsonitnu funkciju. Mihael, Sin Stvoritelj, je vremensko-prostorni kreator, dok je Mihael, sedmostruki Glavni Sin, član jednog od božanskih zborova koji čine Trojstvo Krajnjeg.

U prolazu kroz iskustvo otkrivanja Sedam Glavnih Duhova kakve su volje Trojstva, Sin Stvoritelj je prošao kroz iskustvo otkrivanja volje Vrhovnog. U funkcioniranju u ulozi otkrivenja volje Vrhovnosti, Mihael, zajedno sa svim ostalim Glavnim Sinovima, je sebe identificirao vječno s Vrhovnim. U ovoj dobi svemira on otkriva Vrhovnog i sudjeluje u aktualizaciji suvereniteta Vrhovnosti. No, u idućim svemirskim godinama vjerujemo da će djelovati u suradnji s Vrhovnim Bićem u prvom iskustvenom Trojstvu u ime i u okvirima svemira vanjskog prostora.

of the personalities concerned in Michael's previous bestowals.

119:8.3 (1318.2) In completing his creature bestowals, Michael was not only establishing his own sovereignty but also was augmenting the evolving sovereignty of God the Supreme. In the course of these bestowals the Creator Son not only engaged in a descending exploration of the various natures of creature personality, but he also achieved the revelation of the variously diversified wills of the Paradise Deities, whose synthetic unity, as revealed by the Supreme Creators, is revelatory of the will of the Supreme Being.

119:8.4 (1318.3) These various will aspects of the Deities are eternally personalized in the differing natures of the Seven Master Spirits, and each of Michael's bestowals was peculiarly revelatory of one of these divinity manifestations. On his Melchizedek bestowal he manifested the united will of the Father, Son, and Spirit, on his Lanonandek bestowal the will of the Father and the Son; on the Adamic bestowal he revealed the will of the Father and the Spirit, on the seraphic bestowal the will of the Son and the Spirit; on the Uversa mortal bestowal he portrayed the will of the Conjoint Actor, on the morontia mortal bestowal the will of the Eternal Son; and on the Urantia material bestowal he lived the will of the Universal Father, even as a mortal of flesh and blood.

119:8.5 (1318.4) The completion of these seven bestowals resulted in the liberation of Michael's supreme sovereignty and also in the creation of the possibility for the sovereignty of the Supreme in Nebadon. On none of Michael's bestowals did he reveal God the Supreme, but the sum total of all seven bestowals is a new Nebadon revelation of the Supreme Being.

119:8.6 (1318.5) In the experience of descending from God to man, Michael was concomitantly experiencing the ascent from partiality of manifestability to supremacy of finite action and finality of the liberation of his potential for absonite function. Michael, a Creator Son, is a time-space creator, but Michael, a sevenfold Master Son, is a member of one of the divine corps constituting the Trinity Ultimate.

119:8.7 (1318.6) In passing through the experience of revealing the Seven Master Spirit wills of the Trinity, the Creator Son has passed through the experience of revealing the will of the Supreme. In functioning as a revelator of the will of Supremacy, Michael, together with all other Master Sons, has identified himself eternally with the Supreme. In this universe age he reveals the Supreme and participates in the actualization of the sovereignty of Supremacy. But in the next universe age we believe he will be collaborating with the Supreme Being in the first experiential Trinity for and in the universes of outer space.

Urantija je sentimentalno svetište svih bića Nebadona, glavni od deset milijuna naseljenih svjetova, smrtni dom Krista Mihaela, suverenog vladara cijelog Nebadona, spasitelja sustava, Melkizedeka koji je bio služitelj svemirskim domenama, Adamičkog izbavitelja, anđeoskog kolege, suradnika uzlaznih duhova, morontija progresora, Sina Čovječjeg u ljudskom obličju i Planetarnog Kneza Urantije. A vaš zapis govori istinu kada kaže da je taj isti Isus obećao da će se vratiti u svijet njegova zadnjeg darivanja, Svijet križa.

Ovo poglavlje, s prikazom sedam darivanja Krista Mihaela, je šezdeset treća u nizu prezentacija koju sponzoriraju brojne ličnosti i koja govori o povijesti Urantije do vremena Mihaelovog nastupa na Zemlji u ljudskom obličju. Ove radove je ovlastila dvanaestočlana komisija Nebadona pod vodstvom Mantutia Melkizedeka. Mi smo napravili ove pripovijesti i objavili ih na engleskom jeziku tehnikom koju su ovlastili naši nadređeni, u godini 1935 AD Urantija vremena.

119:8.8 (1319.1) Urantia is the sentimental shrine of all Nebadon, the chief of ten million inhabited worlds, the mortal home of Christ Michael, sovereign of all Nebadon, a Melchizedek minister to the realms, a system savior, an Adamic redeemer, a seraphic fellow, an associate of ascending spirits, a morontia progressor, a Son of Man in the likeness of mortal flesh, and the Planetary Prince of Urantia. And your record tells the truth when it says that this same Jesus has promised sometime to return to the world of his terminal bestowal, the World of the Cross.

119:8.9 (1319.2) [This paper, depicting the seven bestowals of Christ Michael, is the sixty-third of a series of presentations, sponsored by numerous personalities, narrating the history of Urantia down to the time of Michael's appearance on earth in the likeness of mortal flesh. These papers were authorized by a Nebadon commission of twelve acting under the direction of Mantutia Melchizedek. We indited these narratives and put them in the English language, by a technique authorized by our superiors, in the year A.D. 1935 of Urantia time.]

KNJIGA URANTIJE

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 120. DARIVANJE MIHAELA NA URANTIJI

↩ 119

Knjiga Urantije

121 ➞

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 120 DARIVANJE MIHAELA NA URANTIJI

Sekcije

Uvod

1. PREPORUKE SEDMOG DARIVANJA
2. OGRANIČENJA DARIVANJA
3. DODATNI SAVJETI I PREPORUKE
4. UTJELOVLJENJE - DVA POSTAJU JEDNO

PAPER 120 THE BESTOWAL OF MICHAEL ON URANTIA

SECTIONS

Introduction

1. The Seventh Bestowal Commission
2. The Bestowal Limitations
3. Further Counsel and Advice
4. The Incarnation — Making Two One

Uvod

NAKON što mi je Gabrijel dao nadzor nad pripremom pripovijedi o životu Mihaela na Urantiji u obličju smrtnog tijela, ja, Melkizedek, ravnatelj komisije otkrivenja, nakon što sam primio ovaj zadatak, sam ovlašten predstaviti ovu priču o određenim događajima koji su neposredno prethodili dolasku Sina Stvoritelja na Urantiju i početku posljednje faze njegovog iskustva svemirskog darivanja. Živjeti život kakav se nameće inteligentnim bićima njegove tvorevine, darovati sebe u obličju svojih različitih redova stvorenih bića, to je dio cijene koju svaki Sin Stvoritelj mora platiti za puni i vrhovni suverenitet nad svojim svemirom stvari i bića.

Prije ovih događaja koje ću opisati, Mihael od Nebadona se na sličan način podario šest puta u obličju šest različitih vrsta inteligentnih bića njegove raznolike tvorevine. Nakon toga je bio spreman spustiti se na Urantiju u obličju smrtnog čovjeka, najnižeg reda njegovih inteligentnih stvorenih bića i kao pripadnik ovog materijalnog svijeta izvršiti posljednji čin u drami stjecanja suvereniteta nad svemirom u skladu s mandatom božanskih Rajskih Vladara svemira nad svemirima.

INTRODUCTION

120:0.1 (1323.1) ASSIGNED by Gabriel to supervise the restatement of the life of Michael when on Urantia and in the likeness of mortal flesh, I, the Melchizedek director of the revelatory commission intrusted with this task, am authorized to present this narrative of certain events which immediately preceded the Creator Son's arrival on Urantia to embark upon the terminal phase of his universe bestowal experience. To live such identical lives as he imposes upon the intelligent beings of his own creation, thus to bestow himself in the likeness of his various orders of created beings, is a part of the price which every Creator Son must pay for the full and supreme sovereignty of his self-made universe of things and beings.

120:0.2 (1323.2) Before the events I am about to delineate, Michael of Nebadon had bestowed himself six times after the similitude of six differing orders of his diverse creation of intelligent beings. Then he prepared to descend upon Urantia in the likeness of mortal flesh, the lowest order of his intelligent will creatures, and, as such a human of the material realm, to execute the final act in the drama of the acquirement of universe sovereignty in accordance with the mandates of the divine Paradise Rulers of the universe of universes.

Tijekom svakog od ovih prethodnih darivanja, Mihael je ne samo stekao konačno iskustvo jedne skupine njegovih stvorenih bića, već je također stekao bitno iskustvo u pogledu Rajske suradnje koja bi, sama po sebi, dodatno pridonijela da ga učini suverenom svemira koji je sam stvorio. U bilo kojem trenutku tijekom svih prošlih lokalnih svemirskih vremena, Mihael je mogao ustvrditi osobni suverenitet kao Sin Stvoritelj, i kao Sin Stvoritelj mogao je vladati svojim svemirom po vlastitom izboru. U slučaju da je on na taj način preuzeo vlast, Emanuel i povezani Rajski Sinovi su trebali napustiti svemir. No, Michaelu nije bilo po želji vladati Nebadonom samo u svoje izolirano ime, kao Sin Stvoritelj. On je želio postići uzašašće zahvaljujući stvarnom iskustvu u skladu s operativnim podređenjem svoje volje Rajskom Trojstvu i doći na to visoko mjesto u svemirskom statusu gdje bi postao kvalificiran da vlada svojim svemirom i administrira svoje poslove s tim savršenstvom uvida i mudrosti izvršenja koji trebaju biti obilježje uzvišene vladavine Vrhovnog Bića. On nije težio usavršavanju svoje vladavine u ulozi Sina Stvoritelja, već je težio postignuću nadmoći uprave u utjelovljenju svemirske mudrosti i božanskog iskustva Vrhovnog Bića.

Mihael je dakle imao dvostruku svrhu u provođenju ovih sedam darivanja raznim vrstama njegovih svemirskih stvorenja: Prvo, želio je steći potrebno iskustvo u razumijevanju stvorenja koje se zahtijeva od svih Sinova Stvoritelja prije nego što preuzmu puni suverenitet. U bilo kojem trenutku Sin Stvoritelj može odlučivati da preuzme vlast nad svojim svemirom pozivajući se na svoje pravo, ali on može preuzeti vlast kao vrhovni predstavnik Rajskog Trojstva tek nakon što prođe kroz sedam darivanja u obliku svemirskih stvorenja. Drugo, on je bio težio privilegiji predstavljanja najviše vlasti Rajskog Trojstva koja se može ostvariti u izravnoj i osobnoj upravi nad lokalnim svemirom. Tako je Mihael, tijekom iskustva svakog svog svemirskog darivanja, sebe uspješno i prihvatljivo dobrovoljno podredio različitim kombinacijama volje različitih udruženja osoba Rajskog Trojstva. Drugim riječima, na prvom darivanju podredio je svoju volju kombinaciji volje Oca, Sina i Duha; a na drugom darivanju, kombinaciji volje Oca i Sina; na trećem, volji Oca i Duha; na četvrtom, volji Sina i Duha; na petom, volji Beskonačnog Duha; na šestom, volji Vječnog Sina; a tijekom sedmog i konačnog darivanja, na Urantiji, volji Oca Svih.

Mihael, dakle, kombinira u svom osobnom suverenitetu božansku volju sedmerostruke faze univerzalnih Stvaralaca s razumijevanjem iskustva njegovih stvorenih bića lokalnog svemira.

120:0.3 (1323.3) In the course of each of these preceding bestowals Michael not only acquired the finite experience of one group of his created beings, but he also acquired an essential experience in Paradise co-operation which would, in and of itself, further contribute to constituting him the sovereign of his self-made universe. At any moment throughout all past local universe time, Michael could have asserted personal sovereignty as a Creator Son and as a Creator Son could have ruled his universe after the manner of his own choosing. In such an event, Immanuel and the associated Paradise Sons would have taken leave of the universe. But Michael did not wish to rule Nebadon merely in his own isolated right, as a Creator Son. He desired to ascend through actual experience in co-operative subordination to the Paradise Trinity to that high place in universe status where he would become qualified to rule his universe and administer its affairs with that perfection of insight and wisdom of execution which will sometime be characteristic of the exalted rule of the Supreme Being. He aspired not to perfection of rule as a Creator Son but to supremacy of administration as the embodiment of the universe wisdom and the divine experience of the Supreme Being.

120:0.4 (1324.1) Michael, therefore, had a double purpose in the making of these seven bestowals upon the various orders of his universe creatures: First, he was completing the required experience in creature understanding which is demanded of all Creator Sons before they assume complete sovereignty. At any time a Creator Son may rule his universe in his own right, but he can rule as the supreme representative of the Paradise Trinity only after passing through the seven universe-creature bestowals. Second, he was aspiring to the privilege of representing the maximum authority of the Paradise Trinity which can be exercised in the direct and personal administration of a local universe. Accordingly, did Michael, during the experience of each of his universe bestowals, successfully and acceptably voluntarily subordinate himself to the variously constituted wills of the diverse associations of the persons of the Paradise Trinity. That is, on the first bestowal he was subject to the combined will of the Father, Son, and Spirit; on the second bestowal to the will of the Father and the Son; on the third bestowal to the will of the Father and the Spirit; on the fourth bestowal to the will of the Son and the Spirit; on the fifth bestowal to the will of the Infinite Spirit; on the sixth bestowal to the will of the Eternal Son; and during the seventh and final bestowal, on Urantia, to the will of the Universal Father.

120:0.5 (1324.2) Michael, therefore, combines in his personal sovereignty the divine will of the sevenfold phases of the universal Creators with the understanding experience of his local universe

Tako je njegova administracija postala zastupnik najveće moguće snage i autoriteta, iako je bila lišena svih proizvoljnih pretpostavki. Njegova moć je neograničena, jer je izvedena od iskustva koje je stečeno u suradnji s Rajskim Božanstvima; njegov autoritet je neupitan budući da je stečen kroz stvarno iskustvo življenja u obličju stvorenih bića svemira; njegov suverenitet je vrhovni budući da utjelovljuje u jednoj te istoj osobi sedmerostruko stanovište Rajskog Božanstva s stajalištem stvorenog bića vremena i prostora.

Nakon što je odlučio o vremenu konačnog darivanja i što je odabrao planet na kome će se ovaj izvanredni događaj održati, Mihael je održao uobičajenu sjednicu sa Gabrielom prethodno darivanju, a zatim je sebe predstavio svojem starijem bratu i Rajskom savjetniku, Emanuelu. Sve ovlasti svemirske uprave koje nije prethodno dodijelio Gabrielu, Mihael je sada dodijelio u skrbništvo Emanuela. I neposredno prije Mihaelova odlaska na inkarnaciju na Urantiji, Emanuel, u prihvaćanju skrbništva nad svemirom za vrijeme Mihaelovog darivanja na Urantiji, nastavlja s davanjem savjeta u vezi darivanja koji će poslužiti kao vodič Mihaelu prilikom njegova utjelovljenja, dok bude odrastao kao smrtnik Urantije.

S tim u vezi treba imati na umu da je Mihael bio izabran za izvršenje ovog darivanja u obličju smrtnog tijela, u skladu s voljom Rajskog Oca. Sin Stvoritelj nema nikakve potrebe za uputama bilo koje osobe u vezi najboljeg načina izvođenja ove inkarnacije isključivo u svrhu postizanja svemirskog suvereniteta, ali on je krenuo na program objave Vrhovnog koji je podrazumijevao združeno funkcioniranje s različitim voljama Rajskih Božanstava. Tako njegov suverenitet, kada ga je konačno i osobno stekao, je zapravo bio sveobuhvatan, uključujući sedmerostruku volju Božanstva kao što kulminira u Vrhovnom. Primio je, dakle, šest puta prethodno ovim događajima, upute osobnih predstavnika raznih Rajskih Božanstava i njihovih kombinacija; a sada je trebao primiti uput od Ujedinjenih Dana, veleposlanika Rajskog Trojstva u lokalnom svemiru Nebadonu, koji djeluje u ime Oca Svih.

Postoje neposredne prednosti i velike nadoknade koje proizlaze iz spremnosti ovog moćnog Sina Stvoritelja da se još jednom dobrovoljno podredi volji Rajskih Božanstava, ovaj put volji Oca Svih. Sprovedbom ove odluke da pokrene svoju asocijativnu podređenost, Michael je trebao steći iskustvo u ovoj inkarnaciji, ne samo o prirodi smrtnog čovjeka, nego i o volji Rajskog Oca svih ljudi. I dalje, on je mogao ući na ovo jedinstveno darivanje s kompletnim osiguranjem, ne samo da je Emanuel trebao djelovati s punim autoritetom Rajskog Oca u upravi njegovog

creatures. Thus has his administration become representative of the greatest possible power and authority although divested of all arbitrary assumptions. His power is unlimited since it is derived from experienced association with the Paradise Deities; his authority is unquestioned inasmuch as it was acquired through actual experience in the likeness of universe creatures; his sovereignty is supreme since it embodies at one and the same time the sevenfold viewpoint of Paradise Deity with the creature viewpoint of time and space.

120:0.6 (1324.3) Having determined the time of his final bestowal and having selected the planet whereon this extraordinary event would take place, Michael held the usual prebestowal conference with Gabriel and then presented himself before his elder brother and Paradise counselor, Immanuel. All powers of universe administration which had not previously been conferred upon Gabriel, Michael now assigned to the custody of Immanuel. And just before Michael's departure for the Urantia incarnation, Immanuel, in accepting the custody of the universe during the time of the Urantia bestowal, proceeded to impart the bestowal counsel which would serve as the incarnation guide for Michael when he would presently grow up on Urantia as a mortal of the realm.

120:0.7 (1324.4) In this connection it should be borne in mind that Michael had elected to execute this bestowal in the likeness of mortal flesh, subject to the will of the Paradise Father. The Creator Son required instructions from no one in order to effect this incarnation for the sole purpose of achieving universe sovereignty, but he had embarked upon a program of the revelation of the Supreme which involved co-operative functioning with the diverse wills of the Paradise Deities. Thus his sovereignty, when finally and personally acquired, would actually be all-inclusive of the sevenfold will of Deity as it culminates in the Supreme. He had, therefore, six times previously been instructed by the personal representatives of the various Paradise Deities and associations thereof; and now he was instructed by the Union of Days, ambassador of the Paradise Trinity to the local universe of Nebadon, acting on behalf of the Universal Father.

120:0.8 (1325.1) There were immediate advantages and tremendous compensations resultant from the willingness of this mighty Creator Son once more voluntarily to subordinate himself to the will of the Paradise Deities, this time to that of the Universal Father. By this decision to effect such associative subordination, Michael would experience in this incarnation, not only the nature of mortal man, but also the will of the Paradise Father of all. And further, he could enter upon this unique bestowal with the complete assurance, not only that Immanuel would exercise the full authority of the

svemira za vrijeme njegove odsutnosti pri darivanju na Urantiji, već i sa utješnim znanjem da Stari Dani supersvemira brinu za sigurnost njegovog svijeta tijekom cijelog razdoblja darivanja.

I takvo je bilo stanje stvari prilikom ovog bitnog događaja kad je Emanuel predstavio preporuke sedmog darivanja. I od ovog Emanuelovog obraćanja koje je upućeno neposredno prije darivanja svemirskom vladaru koji je kasnije postao Isus iz Nazareta (Krist Mihael) na Urantiji, ja sam pripremio sljedeće izvatke:

1. PREPORUKE SEDMOG DARIVANJA

"Moj brate Stvoritelju, ja se spremam posvjedočiti tvoje sedmo i konačno svemirsko darivanje. S najvećom vjernosti i savršenstvom izvršio si šest prethodnih darivanja, i nemam sumnje da ćeš i ovaj put biti jednako trijumfalan na ovom, svom završnom darivanju i postignuću suvereniteta. Ranije si se javljao na sferama darivanja kao potpuno razvijeno biće u redu bića koji si sam odabrao. Sada se spremaš pojaviti na Urantiji, nesređenoj i poremećenoj planeti koju si sam odabrao, ne kao potpuno razvijen smrtnik, već kao bespomoćna beba. To će, moj druže, biti novo i nesuđeno iskustvo za tebe. Ti se spremaš platiti punu cijenu darivanja i doživjeti potpuno prosvjetljenje utjelovljenja Stvoritelja u obličju stvorenog bića.

"Tijekom svakog tvog bivšeg darivanja, ti si dobrovoljno izabrao da se daruješ u skladu s voljom tri Rajska Božanstva i njihovih božanskih kombinacija. Od sedam faza izvršenja volje Vrhovnog, ti si u prethodnim darivanjima bio predmet svih pojedinaca i asocijacija osim osobne volje tvog Rajskog Oca. Ovom prilikom, nakon što si izabrao da se u potpunosti podvrgneš Očevoj volji kroz svoje sedmo darivanje, ja, kao osobni izaslanik našeg Oca, preuzeti ću bezuvjetnu nadležnost nad tvojim svemirom za vrijeme tvog utjelovljenja.

"Od ulaska na darivanje na Urantiji, ti si se dobrovoljno sam lišio svih svojih vanplanetarnih potpora i posebne pomoći koju si mogao primiti od bilo kojeg stvorenja iz tvoje vlastite tvorevine. Kako su tvoji stvoreni sinovi Nebadona u potpunosti ovisni o tebi za sigurno obavljanje dužnosti tijekom svojih svemirskih karijera, tako sada moraš ti postati u cijelosti i bezrezervno ovisan o tvom Rajskom Ocu za sigurnu izvedbu cijelog neizvjesnog odvijanja tvoje karijere smrtnog bića. A kad završiš ovo iskustvo darivanja, znati ćeš samu istinu punog značenja i bogatog značaja te vjere-povjerenja koju tako ustrajno tražiš od svih

Paradise Father in the administration of his universe during his absence on the Urantia bestowal, but also with the comforting knowledge that the Ancients of Days of the superuniverse had decreed the safety of his realm throughout the entire bestowal period.

120:0.9 (1325.2) And this was the setting of the momentous occasion when Immanuel presented the seventh bestowal commission. And from this prebestowal charge of Immanuel to the universe ruler who subsequently became Jesus of Nazareth (Christ Michael) on Urantia, I am permitted to present the following excerpts:

1. THE SEVENTH BESTOWAL COMMISSION

120:1.1 (1325.3) "My Creator brother, I am about to witness your seventh and final universe bestowal. Most faithfully and perfectly have you executed the six previous commissions, and I entertain no thought but that you will be equally triumphant on this, your terminal sovereignty bestowal. Heretofore you have appeared on your bestowal spheres as a fully developed being of the order of your choosing. Now you are about to appear upon Urantia, the disordered and disturbed planet of your choice, not as a fully developed mortal, but as a helpless babe. This, my comrade, will be a new and untried experience for you. You are about to pay the full price of bestowal and to experience the complete enlightenment of the incarnation of a Creator in the likeness of a creature.

120:1.2 (1325.4) "Throughout each of your former bestowals you have voluntarily chosen to subject yourself to the will of the three Paradise Deities and their divine interassociations. Of the seven phases of the will of the Supreme you have in your previous bestowals been subject to all but the personal will of your Paradise Father. Now that you have elected to be wholly subject to your Father's will throughout your seventh bestowal, I, as the personal representative of our Father, assume the unqualified jurisdiction of your universe for the time of your incarnation.

120:1.3 (1325.5) "In entering upon the Urantia bestowal, you have voluntarily divested yourself of all extraplanetary support and special assistance such as might be rendered by any creature of your own creation. As your created sons of Nebadon are wholly dependent upon you for safe conduct throughout their universe careers, so now must you become wholly and unreservedly dependent upon your Paradise Father for safe conduct throughout the unrevealed vicissitudes of your ensuing mortal career. And when you shall have finished this bestowal experience, you will know in very truth the full meaning and the rich significance

stvorenja kao ono što ona trebaju svladati kao dio svog intimnog odnosa s tobom kao Stvoriteljem i Ocem lokalnog svemira.

"Kroz svoje darivanje na Urantiji trebaš se baviti sa jednim pitanjem, a to je neprekinuto zajedništvo između tebe i tvog Rajskog Oca; i zahvaljujući savršenstvu takvog odnosa, ne samo svijet tvog darivanja, već i cijeli svemir tvog stvaranja, imati će novo i razumljivo otkrivenje tvoga i moga Oca, Oca Svih ljudi. Tvoje brige, dakle, imaju samo veze s tvojim osobnim životom na Urantiji. Ja ću biti u potpunosti i učinkovito odgovoran za sigurnost i neprekinutu administraciju tvog svemira od trenutka tvog dobrovoljnog odricanja vlasti dok nam se ne vratiš kao Svemirski Suveren sa Rajskom potvrdom, i ne dobiješ vlast natrag iz mojih ruku, ali ne namjesničku vlast koju sada predaješ meni, već umjesto toga, vrhovnu vlast i nadležnost nad tvojim svemirom.

"I da znaš sa sigurnošću da sam ovlašten učiniti sve što ovom prilikom obećavam (znajući vrlo dobro da je u meni osiguranje cijelog Raja za vjerno izvršenje ovih riječi), i kažem ti da mi je upravo priopćen mandat Starih Dana na Uversi da će spriječiti sve duhovne opasnosti u Nebadonu tijekom razdoblja tvog dobrovoljnog darivanja. Od trenutka kada budeš predao stanje svijesti na početku smrtnog utjelovljenja, dok se ne vratiš kod nas kao vrhovni i bezuvjetni suveren ovog svemira koji si ti sam stvorio i organizirao, ništa odozbičnih ugroza ne može se dogoditi u cijelom Nebadonu. U međuvremenu, za vrijeme tvog utjelovljenja, držim se zapovijedi Starih Dana koji bezuvjetnim mandatom nalažu da se neodložno i automatski uništi bilo koja osoba koja bude kriva za pobunu ili poticanje ustanka u svemiru Nebadonu dok si ti odsutan na ovom darivanju. Moj brate, s obzirom na ovlasti Raja koje ulaze u sastav moje prisutnosti i koje su uvećane pravosudnim mandatom Uverse, tvoj svemir i sva njegova vjerna stvorenja će biti sigurna za vrijeme darivanja. Tako se možeš uputiti na svoju misiju sa jednom jednom idejom - kako unaprijediti otkrivenje našeg Oca inteligentnim bićima tvog svemira.

"Kao u svakom od tvojih prethodnih darivanja, koristim ovu priliku da napomenem da sam ja primatelj tvoje svemirske nadležnosti kao tvoj brat i povjerenik. Ja imam sve uzde vlasti i mogu gospodariti svim raspoloživim snagama u tvoje ime. Ja djelujem onako kako bi to učinio naš Rajski Otac i skladu sa tvojim izričitim zahtjevom da na taj način djelujem na tvojem mjestu. I s obzirom na sve to, spreman sam vratiti u tvoje ruke sve te tvoje delegirane ovlasti u bilo kojem

of that faith-trust which you so unvaryingly require all your creatures to master as a part of their intimate relationship with you as their local universe Creator and Father.

120:1.4 (1326.1) "Throughout your Urantia bestowal you need be concerned with but one thing, the unbroken communion between you and your Paradise Father; and it will be by the perfection of such a relationship that the world of your bestowal, even all the universe of your creation, will behold a new and more understandable revelation of your Father and my Father, the Universal Father of all. Your concern, therefore, has only to do with your personal life on Urantia. I will be fully and efficiently responsible for the security and unbroken administration of your universe from the moment of your voluntary relinquishment of authority until you return to us as Universe Sovereign, confirmed by Paradise, and receive back from my hands, not the vicegerent authority which you now surrender to me, but, instead, the supreme power over, and jurisdiction of, your universe.

120:1.5 (1326.2) "And that you may know with assurance that I am empowered to do all that I am now promising (knowing full well that I am the assurance of all Paradise for the faithful performance of my word), I announce to you that there has just been communicated to me a mandate of the Ancients of Days on Uversa which will prevent all spiritual jeopardy in Nebadon throughout the period of your voluntary bestowal. From the moment you surrender consciousness, upon the beginning of the mortal incarnation, until you return to us as supreme and unconditional sovereign of this universe of your own creation and organization, nothing of serious import can happen in all Nebadon. In this interim of your incarnation, I hold the orders of the Ancients of Days which unqualifiedly mandate the instantaneous and automatic extinction of any being guilty of rebellion or presuming to instigate insurrection in the universe of Nebadon while you are absent on this bestowal. My brother, in view of the authority of Paradise inherent in my presence and augmented by the judicial mandate of Uversa, your universe and all its loyal creatures will be secure during your bestowal. You may proceed upon your mission with but a single thought — the enhanced revelation of our Father to the intelligent beings of your universe.

120:1.6 (1326.3) "As in each of your previous bestowals, I would remind you that I am recipient of your universe jurisdiction as brother-trustee. I exercise all authority and wield all power in your name. I function as would our Paradise Father and in accordance with your explicit request that I thus act in your stead. And such being the fact, all this delegated authority is yours again to exercise at any moment you may see fit to requisition its return. Your bestowal is, throughout, wholly

trenutku kad ih budeš tražio na vraćanje. Tvoje darivanja je, od početka do kraja, potpuno dobrovoljno. Kad se smrtno utjeloviš na svijetu, tu nećeš imati svojih nebeskih obdarenja, ali svu prepuštenu vlast možeš u bilo kojem trenutku ponovo tražiti i možeš preuzeti na sebe sve svemirske ovlasti. Ako se odlučiš ponovno preuzeti vlast i autoritet, ne zaboravi, to će biti u cijelosti iz *osobnih* razloga jer sam ja živi i vrhovni zalag čija prisutnost i obećanja jamče sigurno upravljanje tvojim svemirom u skladu s Očevom voljom. Pobune, kao što su se tri puta dogodile u Nebadonu, ne mogu se javiti tijekom tvoje odsutnosti iz Salvingtona na ovom darivanju. Za razdoblja darivanja na Urantiji, Stari Dani su objavili da će svaka pobuna u Nebadonu u sebi imati sjeme svojeg automatskog uništenja.

"Sve dok si odsutan na ovom zadnjem i izvanrednom darivanju, ja garantiram (uz Gabrielovu suradnju) vjernu administraciju tvojeg svemira; i kao što ti ja dajem povjerenstvo da poduzmeš ovu službu božanskog otkrivenja i da prođeš to iskustvo življenja usavršenog ljudskog razumijevanja, ja preuzimam ulogu djelovanja u ime mojeg i tvojeg Oca i nudim ti sljedeće savjete da te vode u zemaljskom životu dok se u tvojoj svijesti bude javljala sve veća spoznaja prirode božanskog poslanja u nastavku tvog boravka u tijelu:

2. OGRANIČENJA DARIVANJA

"1. U skladu s običajima i u skladu s tehnikom Sonaringtona - u skladu s mandatom Vječnog Sina Raja - ostvario sam sve uvjete za tvoj neposredni ulaz na ovo smrtno darivanje u skladu s planovima koje si ti sam formulirao i koje je Gabriel postavio u moje čuvanje. Ti ćeš odrasti na Urantiji kao bilo koje drugo dijete toga svijeta, dovršiti svoje ljudsko obrazovanje - dok cijelo vrijeme budeš podložan volji svoga Rajskog Oca - i živjeti svoj život na Urantiji kao što si utvrdio, te zatim prekinuti svoj planetarni boravak i pripremiti se za uznesenje tvom Ocu, nakon čega ćeš primiti od njega vrhovni suverenitet nad tvojim svemirom.

"2. Na stranu od tvoje zemaljske misije i otkrivenja Oca svemiru, a u vezi s oba ova zadatka, savjetujem ti da nakon što postaneš dovoljno samo-svjestan svog božanskog identiteta, poduzmeš još jednu zadaću, a to je da praktično okončaš Luciferovu pobunu u sustavu Satanije, te da sve to učiniš kao *Sin Čovječji*; kao smrtno stvorenje svijeta koje je napravljeno u slabosti i osnaženo predavanjem volji svoga Oca u vjeri, savjetujem ti da milostivo postigneš sve ono što si u više navrata odbio proizvoljno ostvariti u snazi i moći kojima si bio obdaren u vrijeme

voluntary. As a mortal incarnate in the realm you are without celestial endowments, but all your relinquished power may be had at any time you may choose to reinvest yourself with universe authority. If you should choose to reinstate yourself in power and authority, remember, it will be wholly for *personal* reasons since I am the living and supreme pledge whose presence and promise guarantee the safe administration of your universe in accordance with your Father's will. Rebellion, such as has three times occurred in Nebadon, cannot occur during your absence from Salvington on this bestowal. For the period of the Urantia bestowal the Ancients of Days have decreed that rebellion in Nebadon shall be invested with the automatic seed of its own annihilation.

120:1.7 (1326.4) "As long as you are absent on this final and extraordinary bestowal, I pledge (with Gabriel's co-operation) the faithful administration of your universe; and as I commission you to undertake this ministry of divine revelation and to undergo this experience of perfected human understanding, I act in behalf of my Father and your Father and offer you the following counsel, which should guide you in the living of your earth life as you become progressively self-conscious regarding the divine mission of your continued sojourn in the flesh:

2. THE BESTOWAL LIMITATIONS

120:2.1 (1327.1) "1. In accordance with the usages and in conformity with the technique of Sonarington — in compliance with the mandates of the Eternal Son of Paradise — I have provided in every way for your immediate entrance upon this mortal bestowal in harmony with the plans formulated by you and placed in my keeping by Gabriel. You will grow up on Urantia as a child of the realm, complete your human education — all the while subject to the will of your Paradise Father — live your life on Urantia as you have determined, terminate your planetary sojourn, and prepare for ascension to your Father to receive from him the supreme sovereignty of your universe.

120:2.2 (1327.2) "2. Apart from your earth mission and your universe revelation, but incidental to both, I counsel that you assume, after you are sufficiently self-conscious of your divine identity, the additional task of technically terminating the Lucifer rebellion in the system of Satania, and that you do all this as the *Son of Man*; thus, as a mortal creature of the realm, in weakness made powerful by faith-submission to the will of your Father, I suggest that you graciously achieve all you have repeatedly declined arbitrarily to accomplish by power and might when you were so endowed at the time of

početka ove grešne i neopravdane pobune. Ja bih to smatrao doličnim vrhuncem tvog smrtnog darivanja ako se vratiš nama kao Sin Čovječji, Planetarni Knez Urantije i kao Sin Božji, vrhovni suveren tvojeg svemira. Savjetujem ti da kao smrtni čovjek, biće koje pripada najnižoj vrsti inteligentnih bića u Nebadonu, zadovoljiš uvjete i doneseš presudu bogohulnim pretenzijama Kaligastije i Lucifera i da u svom skromnom statusu, zauvijek staneš na kraj sramotnim i netočnim tvrdnjama ovih palih sinova svjetla. Nakon što si uporno odbio diskreditirati te pobunjenike korištenjem svojih stvoriteljskih povlastica, sada bi bilo prikladno, u obličju najnižih bića tvojeg stvaranja, istrgnuti vlast iz ruku tih palih Sinova; i tako bi cijeli lokalni svemir u svoj pravičnosti jasno i zauvijek prepoznao pravdu tvojeg izvršenja u ulozi smrtnog čovjeka onih pitanja koje u skladu sa mandatima milosti nisi želio izvršiti u snazi proizvoljne vlasti. I nakon što tako tvojim darivanjem otvoriš mogućnost za uspostavu suvereniteta Vrhovnog u Nebadonu, ustvari ćeš svojim djelima dovesti do zatvaranja i okončavanja nerazriješenih pravnih poslova svih prethodnih ustanaka, bez obzira na veće ili manje vremenske razmake koji su se javili u realizaciju ovog postignuća. Ovim činom će tekući razdor koji potresa tvoj svemir biti u biti likvidiran. A nakon što primiš dodatna ovlašćenja vrhovnog suvereniteta nad tvojim svemirom, nikad više ne može doći do sličnih izazova tvojim ovlastima u bilo kojem dijelu tvoje velike osobne tvorevine.

"3. Kada uspiješ staviti točku na odcjepljenje Urantije, kao što će se nesumnjivo dogoditi, savjetujem ti da prihvatiš od Gabriela titulu 'Planetarnog Kneza Urantije' kao vječno priznanje i znak da tvoj svemir uistinu prihvaća tvoje konačno iskustvo darivanja; i da dalje izvršiš sve i sva u skladu sa smislom tvojeg darivanja, kako bi bio iskupljenje za tugu i zbunjenost koji su prevladali na UrantijusljedKaligastijine izdaje i naknadnog Adamičkog pobačaja.

"4. U skladu sa tvojim zahtjevom, Gabriel i svi zainteresirani će surađivati s tobom u izvršenju tvoje želje da završiš svoje darivanje na Urantiji izricanjem razdiobene presude svijetu uz okončanje jedne dobi i početak nove epohe, uskrснуće spavajućih preživjelih smrtnika i sveopće izlivanje Duha Istine.

"5. Što se tiče planeta tvojeg darivanja i neposredne generacije ljudi koji žive na njemu u vrijeme tvog smrtnog boravka, ja ti savjetujem da funkcioniraš uglavnom u ulozi učitelja. Daj pozornost, prvo, oslobođanju i nadahnuću čovjekove duhovne prirode. Dalje, posveti se osvjetljivanju zamračenog ljudskog intelekta, liječenju ljudskih duša i oslobođanju ljudskih

the inception of this sinful and unjustified rebellion. I would regard it as a fitting climax of your mortal bestowal if you should return to us as the Son of Man, Planetary Prince of Urantia, as well as the Son of God, supreme sovereign of your universe. As a mortal man, the lowest type of intelligent creature in Nebadon, meet and adjudicate the blasphemous pretensions of Caligastia and Lucifer and, in your assumed humble estate, forever end the shameful misrepresentations of these fallen children of light. Having steadfastly declined to discredit these rebels through the exercise of your creator prerogatives, now it would be fitting that you should, in the likeness of the lowest creatures of your creation, wrest dominion from the hands of these fallen Sons; and so would your whole local universe in all fairness clearly and forever recognize the justice of your doing in the role of mortal flesh those things which mercy admonished you not to do by the power of arbitrary authority. And having thus by your bestowal established the possibility of the sovereignty of the Supreme in Nebadon, you will in effect have brought to a close the unadjudicated affairs of all preceding insurrections, notwithstanding the greater or lesser time lag involved in the realization of this achievement. By this act the pending dissensions of your universe will be in substance liquidated. And with the subsequent endowment of supreme sovereignty over your universe, similar challenges to your authority can never recur in any part of your great personal creation.

120:2.3 (1327.3) "3. When you have succeeded in terminating the Urantia secession, as you undoubtedly will, I counsel you to accept from Gabriel the conference of the title of 'Planetary Prince of Urantia' as the eternal recognition by your universe of your final bestowal experience; and that you further do any and all things, consistent with the purport of your bestowal, to atone for the sorrow and confusion brought upon Urantia by the Caligastia betrayal and the subsequent Adamic default.

120:2.4 (1328.1) "4. In accordance with your request, Gabriel and all concerned will co-operate with you in the expressed desire to end your Urantia bestowal with the pronouncement of a dispensational judgment of the realm, accompanied by the termination of an age, the resurrection of the sleeping mortal survivors, and the establishment of the dispensation of the bestowed Spirit of Truth.

120:2.5 (1328.2) "5. As concerns the planet of your bestowal and the immediate generation of men living thereon at the time of your mortal sojourn, I counsel you to function largely in the role of a teacher. Give attention, first, to the liberation and inspiration of man's spiritual nature. Next, illuminate the darkened human intellect, heal the souls of men, and emancipate their minds from

umova od prastarih strahova. A onda, u skladu sa svojom smrtnom mudrošću, posveti pažnju služenju u korist fizičke dobrobiti i materijalne udobnosti svoje braće u tijelu. Živi idealan religiozni život za nadahnuće i naobrazbu cijelog tvog svemira.

"6. Na planetu svog darivanja pomozite ljudima, koji su pobunom odsječeni od svemira, da budu duhovno slobodni. Na Urantiji, poduzmi daljnje korake u unaprijeđenju suvereniteta Vrhovnog, na taj način šireći osnivanje njegovog suvereniteta kroz široke domene tvoje osobne tvorevine. U ovom, tvom materijalnom darivanju u obličju tijela, ti ćeš doživjeti konačno prosvjetljenje vremensko-prostornog Stvoritelja, dualno iskustvo suradnje u čovjekovoj prirodi s voljom tvog Rajskog Oca. U tvom vremenskom životu, volja konačnog stvorenja i volja beskonačnog Stvoritelja trebaju postati kao jedno, čak i kao kad su ujedinjeni u razvijajućem Božanstvu, Vrhovnom Biću. Izlij na planet tvog darivanja Duh Istine i neka na taj način svi normalni smrtnici na tom izoliranom svijetu odmah i u potpunosti budu prijemljivi službi odvojene prisutnosti našeg Rajskog Oca, spremni za primanje Misaonih Ispravljača širom cijelog svijeta.

"7. Uz sve to što trebaš obaviti na svijetu tvog darivanja, imaj stalno na umu da živiš život primjera i upute svim bićima svemira kako trebaju živjeti svoje živote. Ti ljudima *poklanjaš* ovaj život smrtnog utjelovljenja na Urantiji, ali ti trebaš *živjeti* život koji će poslužiti za duhovno nadahnuće svakog čovjeka i nadljudske inteligencije koja je živjela, sada živi ili može živjeti na bilo kojem naseljenom svijetu koji je formiran, trenutno se formira ili može biti formiran kao dio velike galaksije tvoje administrativne domene. Tvoj zemaljski život u obličju smrtnog tijela neće stoga biti *uzor* življenja samo smrtnicima Urantije za vrijeme tvog zemaljskog boravka, niti bilo koje buduće generacije ljudskih bića na Urantiji ili bilo kojeg drugog svijeta. Tvoj život u tijelu na Urantiji treba biti nadahnuće za sve živote na svim svjetovima Nebadon kroz sve generacije budućih doba.

"8. Velika misija koju trebaš realizirati i doživjeti u smrtnom utjelovljenju je obuhvaćena u tvojoj odluci da živiš život svesrdne motivacije izvršenju volje tvog Rajskog Oca, na taj način *obznanjujući Boga*, tvog Oca, u tijelu i osobito bićima u tjelesnom obličju. U isto vrijeme trebaš *interpretirati*, s novim pojašnjenjem, našeg Oca, za sva nadsmrtna bića cijelog Nebadon. Uporedo s ovom službom novog otkrivenja i proširenog tumačenja Rajskog Oca za ljudske i nadljudske vrste uma, ti isto tako trebaš djelovati kao novo otkrivenje čovjeka Bogu. Pokaži u svom kratkom životu u tijelu, kao što nikada prije nije bilo prikazano u cijelom Nebadonu, transcendentalne mogućnosti koje su dostupne ljudskom biću koje

age-old fears. And then, in accordance with your mortal wisdom, minister to the physical well-being and material comfort of your brothers in the flesh. Live the ideal religious life for the inspiration and edification of all your universe.

120:2.6 (1328.3) "6. On the planet of your bestowal, set rebellion-segregated man spiritually free. On Urantia, make a further contribution to the sovereignty of the Supreme, thus extending the establishment of this sovereignty throughout the broad domains of your personal creation. In this, your material bestowal in the likeness of the flesh, you are about to experience the final enlightenment of a time-space Creator, the dual experience of working within the nature of man with the will of your Paradise Father. In your temporal life the will of the finite creature and the will of the infinite Creator are to become as one, even as they are also uniting in the evolving Deity of the Supreme Being. Pour out upon the planet of your bestowal the Spirit of Truth and thus make all normal mortals on that isolated sphere immediately and fully accessible to the ministry of the segregated presence of our Paradise Father, the Thought Adjusters of the realms.

120:2.7 (1328.4) "7. In all that you may perform on the world of your bestowal, bear constantly in mind that you are living a life for the instruction and edification of all your universe. You are *bestowing* this life of mortal incarnation upon Urantia, but you are to *live* such a life for the spiritual inspiration of every human and superhuman intelligence that has lived, now exists, or may yet live on every inhabited world which has formed, now forms, or may yet form a part of the vast galaxy of your administrative domain. Your earth life in the likeness of mortal flesh shall not be so lived as to constitute an *example* for the mortals of Urantia in the days of your earthly sojourn nor for any subsequent generation of human beings on Urantia or on any other world. Rather shall your life in the flesh on Urantia be the *inspiration* for all lives upon all Nebadon worlds throughout all generations in the ages to come.

120:2.8 (1328.5) "8. Your great mission to be realized and experienced in the mortal incarnation is embraced in your decision to live a life wholeheartedly motivated to do the will of your Paradise Father, thus to *reveal God*, your Father, in the flesh and especially to the creatures of the flesh. At the same time you will also *interpret*, with a new enhancement, our Father, to the supermortal beings of all Nebadon. Equally with this ministry of new revelation and augmented interpretation of the Paradise Father to the human and the superhuman type of mind, you will also so function as to make a new revelation of man to God. Exhibit in your one short life in the flesh, as it has never before been seen in all Nebadon, the

poznaje Boga tijekom kratke karijere smrtnog postojanja i napravi novo i poučno *tumačenje* čovjeka i nestalnih događaja njegova planetarnog života za sve nadljudske inteligencije cijelog Nebadona i za sva vremena. Ti trebaš otići dolje na Urantiju u obličju smrtnog tijela i dok budeš živio kao čovjek iz ove dobi i generacije, trebaš tako funkcionirati da pokažeš cijelom svemiru ideal savršene tehnike u vrhovnom vođenju poslova tvoje beskrajne kreacije: Ostvarenju Boga koji traži i pronalazi čovjeka i fenomen čovjeka koji traži i nalazi Boga; i trebaš uraditi sve to na obostrano zadovoljstvo i tijekom jednog kratkog života u tijelu.

"9. Pazi da uvijek imaš na umu da, dok instinski budeš postao obično ljudsko biće svoga svijeta, u potencijalu ćeš ostati Sin Stvoritelj Rajskog Oca. Kroz ovu inkarnaciju, iako ćeš živjeti i djelovati kao Sin Čovječji, kreativni atributi tvoje osobne božanstvenosti će te pratiti od Salvingtona na Urantiju. To će uvijek biti unutar tvoje snage i moći da prekineš svoje utjelovljenje u bilo kojem trenutku nakon dolaska tvojeg Misaonog Ispravljača. Prije dolaska i primanja Ispravljača ja ću jamčiti za tvoj osobni integritet. A nakon dolaska tvojeg Ispravljača i istodobno s progresivnim priznanjem prirode i značaja tvoje misije darivanja, trebaš se suzdržati od formulacije bilo kakvih nadljudskih ostvarenja, postignuća ili moći s obzirom na činjenicu da su tvoje stvoriteljske ovlasti ostale povezane s tvojom smrtnom ličnošću zbog nedjeljivosti ovih atributa od tvoje osobne prisutnosti. Ali nikakve nadljudske pojave neće pratiti tvoj zemaljski život osim u skladu s voljom Rajskog Oca, izuzev u slučajju da ti sam činom svoje svjesne i hotimične volje doneseš neopozivu odluku koja za sobom povlači posvemašniji izbor ličnosti.

3. DODATNI SAVJETI I PREPORUKE

"A sada, moj brate, dok se sprememo oprostiti prilikom tvoje pripreme za odlazak na Urantiju i nakon što se posavjetujemo u vezi s općom izvedbom tvojeg darivanja, dopusti mi da ti dam neke preporuke u vezi s kojima sam se posvjetovao s Gabrielom, a koje se odnose na manje faze tvog smrtnog života. Mi dalje predlažemo:

"1. Da, u potrazi za tvojim idealnim smrtnim životom na zemlji, također skreneš svoju pozornost na davanje primjera u vezi nekih praktičnih pitanja koja neposredno mogu pomoći tvojim bližnjima.

transcendent possibilities attainable by a God-knowing human during the short career of mortal existence, and make a new and illuminating *interpretation* of man and the vicissitudes of his planetary life to all the superhuman intelligences of all Nebadon, and for all time. You are to go down to Urantia in the likeness of mortal flesh, and living as a man in your day and generation, you will so function as to show your entire universe the ideal of perfected technique in the supreme engagement of the affairs of your vast creation: The achievement of God seeking man and finding him and the phenomenon of man seeking God and finding him; and doing all of this to mutual satisfaction and doing it during one short lifetime in the flesh.

120:2.9 (1329.1) "9. I caution you ever to bear in mind that, while in fact you are to become an ordinary human of the realm, in potential you will remain a Creator Son of the Paradise Father. Throughout this incarnation, although you will live and act as a Son of Man, the creative attributes of your personal divinity will follow you from Salvington to Urantia. It will ever be within your power-of-will to terminate the incarnation at any moment subsequent to the arrival of your Thought Adjuster. Prior to the arrival and reception of the Adjuster I will vouch for your personality integrity. But subsequent to the arrival of your Adjuster and concomitant with your progressive recognition of the nature and import of your bestowal mission, you should refrain from the formulation of any superhuman will-to-attainment, achievement, or power in view of the fact that your creator prerogatives will remain associated with your mortal personality because of the inseparability of these attributes from your personal presence. But no superhuman repercussions will attend your earthly career apart from the will of the Paradise Father unless you should, by an act of conscious and deliberate will, make an undivided decision which would terminate in whole-personality choice.

3. FURTHER COUNSEL AND ADVICE

120:3.1 (1329.2) "And now, my brother, in taking leave of you as you prepare to depart for Urantia and after counseling you regarding the general conduct of your bestowal, allow me to present certain advices that have been arrived at in consultation with Gabriel, and which concern minor phases of your mortal life. We further suggest:

120:3.2 (1329.3) "1. That, in the pursuit of the ideal of your mortal earth life, you also give some attention to the realization and exemplification of some things practical and immediately helpful to your fellow men.

"2. Što se tiče obiteljskih odnosa, da dadneš prednost prihvaćenim običajima obiteljskog života, kao što ih pronađeš uspostavljene u dane i u generaciji tvog darivanja. Da živiš svoj obiteljski život i da se nosiš kao pripadnik zajednice u skladu s običajima ljudi među kojima si izabrao da se pojaviš.

"3. U svojim odnosima prema društvenom poretku savjetujemo da ograničiš svoje napore u velikoj mjeri na duhovnu obnovu i intelektualnu emancipaciju. Izbjegavaj sve zaplete s gospodarskim ustavom i političkim obvezama tvoje dobi. Osobito se posveti življenju idealnog religioznog života na Urantiji.

"4. Ni pod kojim okolnostima i ni u najmanjoj mjeri, nemoj ometati normalnu i urednu progresivnu evoluciju rasa Urantije. Ali ta zabrana ne smije se tumačiti kao ograničavanje tvojih napora kako bi iza sebe ostavio na Urantiji trajni i poboljšan *sustav pozitivne religiozne etike*. Kao razdiobnom Sinu odobravaju ti se određene privilegije koje se odnose na unapređivanje *duhovnog i religioznog* statusa među narodima ovog svijeta.

"5. Prema vlastitoj procjeni, ti se trebaš identificirati s postojećim religioznim i duhovnim pokretima koje zatekneš na Urantiji, ali na svaki mogući način nastoji izbjeći formalnu uspostavu bilo kakvog organiziranog kulta, kristalizirane religije ili zasebne etičke grupacije smrtnih bića. Tvoj život i učenja trebaju postati zajednička baština svih religija i svih naroda.

"6. Kako bi spriječio da eventualno bespotrebno ne doprineseš stvaranju nekog budućeg stereotipnog sustava religioznih uvjerenja na Urantiji ili neke druge vrste neprogresivnih religioznih odanosti, dalje ti savjetujemo: Ne ostavljaj spise iza sebe na planeti. Suzdrži se od bilo kakvog pisanja na trajnim materijalima; reci svojim suradnicima da ne prave slike ili slične obrise tvog oblića u tijelu i vidi da ništa što može voditi idolopoklonstvu ne ostane na planeti u vrijeme tvog odlaska.

"7. Dok budeš živio normalan i prosječan društveni život na planetu, kao normalan pojedinac muškog spola, vjerojatno nećeš ući u bračni odnos, koji bi bio posve častan i u skladu sa tvojim darivanjem; ali moram te podsjetiti da jedan od mandata inkarnacije Sonaringtona zabranjuje ostavljanje ljudskog potomstva na planeta za darivanim Sinom Rajskog podrijetla.

"8. U svim ostalim pojedinostima tvog nadolazećeg darivanja, upućujem te da slijediš glas svog unutarnjeg Ispravljača, sveprisutnog božanskog duha koji poučava ljude i koji je glas razboritosti u tvom proširenom ljudskom umu nasljednih obdarenja. Takva povezanost stvorenja

120:3.3 (1329.4) "2. As concerns family relationships, give precedence to the accepted customs of family life as you find them established in the day and generation of your bestowal. Live your family and community life in accordance with the practices of the people among whom you have elected to appear.

120:3.4 (1329.5) "3. In your relations to the social order we advise that you confine your efforts largely to spiritual regeneration and intellectual emancipation. Avoid all entanglements with the economic structure and the political commitments of your day. More especially devote yourself to living the ideal religious life on Urantia.

120:3.5 (1329.6) "4. Under no circumstances and not even in the least detail, should you interfere with the normal and orderly progressive evolution of the Urantia races. But this prohibition must not be interpreted as limiting your efforts to leave behind you on Urantia an enduring and improved system of *positive religious ethics*. As a dispensational Son you are granted certain privileges pertaining to the advancement of the *spiritual and religious* status of the world peoples.

120:3.6 (1330.1) "5. As you may see fit, you are to identify yourself with existing religious and spiritual movements as they may be found on Urantia but in every possible manner seek to avoid the formal establishment of an organized cult, a crystallized religion, or a segregated ethical grouping of mortal beings. Your life and teachings are to become the common heritage of all religions and all peoples.

120:3.7 (1330.2) "6. To the end that you may not unnecessarily contribute to the creation of subsequent stereotyped systems of Urantia religious beliefs or other types of nonprogressive religious loyalties, we advise you still further: Leave no writings behind you on the planet. Refrain from all writing upon permanent materials; enjoin your associates to make no images or other likenesses of yourself in the flesh. See that nothing potentially idolatrous is left on the planet at the time of your departure.

120:3.8 (1330.3) "7. While you will live the normal and average social life of the planet, being a normal individual of the male sex, you will probably not enter the marriage relation, which relation would be wholly honorable and consistent with your bestowal; but I must remind you that one of the incarnation mandates of Sonarington forbids the leaving of human offspring behind on any planet by a bestowal Son of Paradise origin.

120:3.9 (1330.4) "8. In all other details of your oncoming bestowal we would commit you to the leading of the indwelling Adjuster, the teaching of the ever-present divine spirit of human guidance, and the reason-judgment of your expanding human mind of hereditary endowment. Such an

sa osobinama Stvoritelja će ti omogućiti da živiš za sve nas savršeni život čovjeka planetarne sfere koji ne mora biti savršen prema gledištu bilo kojeg pojedinog čovjeka u bilo kojoj generaciji na bilo kojem svijetu (a kamo li na Urantiji), ali koji će biti u cijelosti i iznimno prepun kako se procjenjuje na visoko usavršenim i usavršavajućim svjetovima dalekog svemira.

"A sada, neka te tvoj Otac i moj Otac, koji nas je uvijek održavao u svim prošlim poduzećima, povede i održava i bude uz tebe od trenutka kada nas ostaviš i kad predaš svoju svijest ličnosti, dok ne dođe do postupnog vraćanja svijesti tvojeg božanskog identiteta koji je utjelovljen u ljudskom obliku, a zatim dalje kroz cijelo tvoje iskustvo darivanja na Urantiji dok se ne oslobodiš od tijela i tvojeg uzašašća ka našem Ocu s desne strane suvereniteta. Kada se ponovno vidimo na Salvingtonu slaviti ćemo tvoj povratak u ulozi vrhovnog suverena i bezuvjetnog vladara ovog svemira tvoje vlastite izrade, službe i upotpunjenog razumijevanja.

"Na tvojem mjestu umjesto tebe sada vladam. Preuzimam nadležnost nad cijelim Nebadonom kao izvršni suverena koji djeluje za vrijeme tvog sedmog i smrtnog darivanja na Urantiji. I tebi, Gabrielu, ja povjeravam čuvanje Sina Čovječjega sve dok se on u sili i slavi ne vrati kao Sin Čovječji i Sin Božji. Gabriele, ja sam tvoj suvereni dok se Mihael ne vrati."

Neposredno nakon toga, u prisutnosti svih na Salvingtonu, Mihael je nestao iz naše sredine, a mi ga više ne vidjemo na njegovom mjestu gdje smo ga bili navikli vidjeti, dok se nije vratio kao vrhovni i osobni vladar svemira, nakon završetka svoje karijere darivanja na Urantiji.

4. UTJELOVLJENJE - DVA POSTAJU JEDNO

I tako su neka Mihaelova nedostojna djeca koja su optužila svog Stvoritelja-oca da sebično želi vladati i koja su se drznula aludirati da se Sin Stvoritelj samovoljno i autokratski prihvatio vlasti na temelju bezrazložne lojalnosti zavedenih podređenih bića svemira, zauvijek ušutkana i ostavljena u stanju zbunjenosti i razočaranja pred životom nesebične službe na koji se Sin Božji ovom prilikom upustio u ulozi Sina Čovječjega - U svemu podložan "volji Rajskog Oca".

No, nemojte to pogrešno shvatiti; dok je Krist Mihael uistinu bio biće dvojnog podrijetla, on nije bio dvostruka ličnost. On nije bio Bog u suradnji s čovjekom, već Bog *utjelovljen* u čovjeku. On je

association of creature and Creator attributes will enable you to live for us the perfect life of man on the planetary spheres, not necessarily perfect as regarded by any one man in any one generation on any one world (much less on Urantia) but wholly and supremely replete as evaluated on the more highly perfected and perfecting worlds of your far-flung universe.

120:3.10 (1330.5) "And now, may your Father and my Father, who has ever sustained us in all past performances, guide and sustain you and be with you from the moment you leave us and achieve the surrender of your consciousness of personality, throughout your gradual return to recognition of your divine identity incarnate in human form, and then on through the whole of your bestowal experience on Urantia until your deliverance from the flesh and your ascension to our Father's right hand of sovereignty. When I shall again see you on Salvington, we shall welcome your return to us as the supreme and unconditional sovereign of this universe of your own making, serving, and completed understanding.

120:3.11 (1330.6) "In your stead I now reign. I assume jurisdiction of all Nebadon as acting sovereign during the interim of your seventh and mortal bestowal on Urantia. And to you, Gabriel, I commit the safekeeping of the Son of Man about-to-be until he shall presently and in power and glory be returned to me as the Son of Man and the Son of God. And, Gabriel, I am your sovereign until Michael thus returns."

120:3.12 (1330.7) Then, immediately, in the presence of all Salvington assembled, Michael removed himself from our midst, and we saw him no more in his accustomed place until his return as the supreme and personal ruler of the universe, subsequent to the completion of his bestowal career on Urantia.

4. THE INCARNATION — MAKING TWO ONE

120:4.1 (1331.1) And so certain unworthy children of Michael, who had accused their Creator-father of selfishly seeking rulership and indulged the insinuation that the Creator Son was arbitrarily and autocratically upheld in power by virtue of the unreasoning loyalty of a deluded universe of subservient creatures, were to be silenced forever and left confounded and disillusioned by the life of self-forgetful service which the Son of God now entered upon as the Son of Man — all the while subject to "the will of the Paradise Father."

120:4.2 (1331.2) But make no mistake; Christ Michael, while truly a dual-origin being, was not a double personality. He was not God in association *with* man but, rather, God *incarnate* in man. And he

uvijek bio upravo to spojeno biće. Jedini progresivnog čimbenik u takvom neusporedivom odnosu je bilo progresivno ostvarenje u njegovoj svijesti i prepoznavanje (ljudskim umom) te činjenice da je bio Bog i čovjek.

Krist Mihael nije progresivno postao Bog. Bog nije, u nekom trenutku vitalnom u zemaljskom životu Isusa Krista, postao čovjekom. Isus je bio Bog i čovjek - bio i zauvijek ostao. Ovaj Bog i ovaj čovjek su bili i sada jesu, *jedno*, čak i kao što je Trojstvo tri bića u stvarnosti *jedno* Božanstvo.

Nikada nemojte izgubiti iz vida činjenicu da je vrhovna duhovna svrha Mihaelova darivanja bila unaprijeđenje *otkrivenja* Boga.

Smrtnici Urantije imaju drugačiju koncepciju čudesna, ali za nas koji živimo kao građani lokalnog svemira postoji vrlo mali broj čuda, a od njih daleko najintranigantnija su utjelovljena darivanja Rajskih Sinova. Izgled i dolazak na vaš svijet božanskoga Sina naizgled prirodnim procesima, mi smatramo čudom - djelovanje kozmičkih zakona izvan našeg razumijevanja. Isus iz Nazareta bio je čudesna osoba.

I kroz sve to izvanredno iskustvo, Bog Otac je izabrao da očituje sebe kao što to uvijek čini - *na uobičajeni način* - na normalan, prirodan i pouzdan način božanskog djelovanja.

was always just that combined being. The only progressive factor in such a nonunderstandable relationship was the progressive self-conscious realization and recognition (by the human mind) of this fact of being God and man.

120:4.3 (1331.3) Christ Michael did not progressively become God. God did not, at some vital moment in the earth life of Jesus, become man. Jesus was God *and* man — always and even forevermore. And this God and this man were, and now are, *one*, even as the Paradise Trinity of three beings is in reality *one* Deity.

120:4.4 (1331.4) Never lose sight of the fact that the supreme spiritual purpose of the Michael bestowal was to enhance the *revelation of God*.

120:4.5 (1331.5) Urantia mortals have varying concepts of the miraculous, but to us who live as citizens of the local universe there are few miracles, and of these by far the most intriguing are the incarnational bestowals of the Paradise Sons. The appearance in and on your world, by apparently natural processes, of a divine Son, we regard as a miracle — the operation of universal laws beyond our understanding. Jesus of Nazareth was a miraculous person.

120:4.6 (1331.6) In and through all this extraordinary experience, God the Father chose to manifest himself as he always does — *in the usual way* — in the normal, natural, and dependable way of divine acting.

POGLAVLJE 121. RAZDOBLJE MIHAELOVOG DARIVANJA

⇐ 120

Knjiga Urantije

122 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 121 RAZDOBLJE MIHAELOVOG DARIVANJA

Sekcije

Uvod

1. ZAPAD U PRVOM STOLJEĆU POSLIJE KRISTA
2. ŽIDOVSKI NAROD
3. MEĐU NEŽIDOVIMA
4. FILOZOFIJA NEŽIDOVA
5. NEŽIDOVSKJE RELIGIJE
6. HEBREJSKA RELIGIJA
7. ŽIDOVI I NEŽIDOVI
8. POSTOJEĆI ZAPISI

PAPER 121 THE TIMES OF MICHAEL'S BESTOWAL

SECTIONS

Introduction

1. The Occident of the First Century after Christ
2. The Jewish People
3. Among the Gentiles
4. Gentile Philosophy
5. The Gentile Religions
6. The Hebrew Religion
7. Jews and Gentiles
8. Previous Written Records

Uvod

DJELUJUĆI pod nadzorom dvanaestočlane komisije Ujedinjenog Bratstva Srednjih Bića Urantije, pod zajedničkim pokroviteljstvom predsjedatelja našega reda i Melkizedeka iz zapisa, kao pripadnik srednjih bića Urantije iz druge kategorije nekoć bio pripojen apostolu Andriji, ovlašten sam stvoriti zapis životnih pripovijesti Isusa iz Nazareta prema svjedočanstvu bića moga reda zemaljske egzistencije i prema djelomičnoj zabilješci koju je napisao čovjek koji je bio predmet moje zemaljske zaštite. Znajući kako je njegov Učitelj savjesno izbjegavao ostaviti pisane zabilješke, Andrija je odlučno odbijao umnožiti kopije svoga zapisa. Ostali Isusovi apostoli su imali sličan stav, i tako je uveliko odgođeno pisanje Evanđelja.

INTRODUCTION

^{121:0.1 (1332:1)} ACTING under the supervision of a commission of twelve members of the United Brotherhood of Urantia Midwayers, conjointly sponsored by the presiding head of our order and the Melchizedek of record, I am the secondary midwayer of onetime attachment to the Apostle Andrew, and I am authorized to place on record the narrative of the life transactions of Jesus of Nazareth as they were observed by my order of earth creatures, and as they were subsequently partially recorded by the human subject of my temporal guardianship. Knowing how his Master so scrupulously avoided leaving written records behind him, Andrew steadfastly refused to multiply copies of his written narrative. A similar attitude on the part of the other apostles of Jesus greatly delayed the writing of the Gospels.

1. ZAPAD U PRVOM STOLJEĆU POSLIJE KRISTA

1. THE OCCIDENT OF THE FIRST CENTURY AFTER CHRIST

Isus nije došao na ovaj svijet u razdoblju duhovne dekadencije; u periodu njegova rođenja, Urantija je prolazila preporodom duhovne misli i religioznog življenja kakav nije zabilježen u cijeloj prethodnoj postadamičkoj povijesti ili u bilo kojem kasnijem razdoblju. U doba Mihaelovog utjelovljenja na Urantiji, svijet je pružao najpovoljnije uvjete za darivanje Sina Stvoritelja, uvjete kakvi nisu vladali nikada prije ili se javili poslije ove dobi. U stoljećima neposredno prije ovog vremena, grčka kultura i jezik su se upravo proširili Zapadom i bliskim Istokom, dok su Židovi - pripadnici levantske rase, u biti dio Zapada i Istoka - u ovom razdoblju bili izvanredno pristali da iskoriste postojeće kulturne i jezične okolnosti kako bi učinkovito pronijeli novu religiju na Istok i Zapad. Ove su jako povoljne okolnosti dalje unaprijeđene tolerancijom političke vlasti Rimljana nad mediteranskim svijetom.

Cijeli je ovaj spoj svjetskih utjecaja dobro ilustriran u aktivnostima Pavla - po religioznoj kulturi pravog Židova - koji je propovijedao evanđelje židovskog Mesije na grčkom, dok je imao rimsko državljanstvo.

Ništa nalik civilizaciji Isusovog doba nije postojalo na Zapadu prije ili poslije tih dana. Europska civilizacija je bila ujedinjena i koordinirana nesvakidašnjim spletom trostrukih utjecaja:

1. Rimskim političkim i društvenim sustavom.
2. Grčkim jezikom i kulturom - i u određenoj mjeri, filozofijom.
3. Brzim širenjem utjecaja židovskih religioznih i moralnih učenja.

Kad se Isus rodio, cijeli je mediteranski svijet bio jedno ujedinjeno carstvo. Dobri putevi, po prvi put u svjetskoj povijesti, su povezivali mnoge veće centre. Mora su očišćena od gusara, i uslijedilo je veličanstveno doba trgovine i putovanja. Europa nije ponovo uživala jedan takav period putovanja i trgovine sve do devetnaestog stoljeća poslije Krista.

Bez obzira na unutarnji mir i površni prosperitet grčko-rimskog svijeta, većina njegovih žitelja je propadala u bijedi i siromaštvu. Malobrojna viša klasa je bila bogata; svagdašnji se svijet sastojao od jadne i osiromašene niže klase. U to doba nije bilo srećne i uspješne srednje klase; ona se upravo počinjala javljati u rimskom društvu.

Upravo su okončane prve bitke između Rima i Parte, dvaju širećih imperija, što je ostavilo Siriju u rukama Rimljana. U Isusovo doba, Palestina i

121:1.1 (1332.2) Jesus did not come to this world during an age of spiritual decadence; at the time of his birth Urantia was experiencing such a revival of spiritual thinking and religious living as it had not known in all its previous post-Adamic history nor has experienced in any era since. When Michael incarnated on Urantia, the world presented the most favorable condition for the Creator Son's bestowal that had ever previously prevailed or has since obtained. In the centuries just prior to these times Greek culture and the Greek language had spread over Occident and near Orient, and the Jews, being a Levantine race, in nature part Occidental and part Oriental, were eminently fitted to utilize such cultural and linguistic settings for the effective spread of a new religion to both East and West. These most favorable circumstances were further enhanced by the tolerant political rule of the Mediterranean world by the Romans.

121:1.2 (1332.3) This entire combination of world influences is well illustrated by the activities of Paul, who, being in religious culture a Hebrew of the Hebrews, proclaimed the gospel of a Jewish Messiah in the Greek tongue, while he himself was a Roman citizen.

121:1.3 (1332.4) Nothing like the civilization of the times of Jesus has been seen in the Occident before or since those days. European civilization was unified and co-ordinated under an extraordinary threefold influence:

121:1.4 (1332.5) 1. The Roman political and social systems.

121:1.5 (1332.6) 2. The Grecian language and culture — and philosophy to a certain extent.

121:1.6 (1332.7) 3. The rapidly spreading influence of Jewish religious and moral teachings.

121:1.7 (1332.8) When Jesus was born, the entire Mediterranean world was a unified empire. Good roads, for the first time in the world's history, interconnected many major centers. The seas were cleared of pirates, and a great era of trade and travel was rapidly advancing. Europe did not again enjoy another such period of travel and trade until the nineteenth century after Christ.

121:1.8 (1332.1) Notwithstanding the internal peace and superficial prosperity of the Greco-Roman world, a majority of the inhabitants of the empire languished in squalor and poverty. The small upper class was rich; a miserable and impoverished lower class embraced the rank and file of humanity. There was no happy and prosperous middle class in those days; it had just begun to make its appearance in Roman society.

121:1.9 (1333.2) The first struggles between the expanding Roman and Parthian states had been concluded in the then recent past, leaving Syria in

Sirija su uživale razdoblje blagostanja, relativnog mira i sve boljih trgovinskih odnosa sa zemljama Istoka i Zapada.

the hands of the Romans. In the times of Jesus, Palestine and Syria were enjoying a period of prosperity, relative peace, and extensive commercial intercourse with the lands to both the East and the West.

2. ŽIDOVSKI NAROD

Židovi su bili dio starije semitske rase kojoj su također pripadali Babilonci, Feničani i skoriji neprijatelji Rima, Kartažani. Tijekom prve polovice prvog stoljeća poslije Krista, Židovi su bili najutjecajnija skupina semitskih naroda, i slučajem su zauzimali područje koje je imalo značajan strateški položaj u svijetu s obzirom na tadašnju upravnu i trgovinsku organizaciju.

Mnoge velike ceste koje su povezivale prastare nacije prolazile su preko Palestine, koja je tako postala mjestom okupljanja - sjecištem - triju kontinenata. Putovanje, trgovina i vojske Babilona, Asirije, Egipta, Sirije, Grčke, Parte i Rima su jedna za drugom pregazile Palestinu. Brojne karavanske ceste s Istoka su od pamtivijeka prolazile nekim dijelom ovog područja prema manjem broju dobrih luka na istočnom kraju Mediterana, odakle su brodovi prevozili karavansku robu cijelim obalnim pojasom Zapada. I više od polovice ovog karavanskog prometa je prolazilo kroz gradić Nazaret u Galileji.

Dok je Palestina bila domovina židovske religiozne kulture i kolijevka kršćanstva, Židovi su bili razasuti cijelim svijetom, živeći u mnogim nacijama i trgujući u svakoj provinciji Rima i Parte.

Grčka je dala jezik i kulturu, Rim je izgradio ceste i ujedinio carstvo, dok je disperzija Židova, s više od dvije stotine sinagoga i dobro organiziranih religioznih zajednica rasutih tu i tamo širom cijelog rimskog svijeta, pružila kulturne centre u kojima je isprva primljeno novo evanđelje kraljevstva nebeskog, i iz kojih se proširilo na sve krajeve svijeta.

Svaka je židovska sinagoga dopuštala manju spoljašnju grupu nežidova - "pobožnih" ili "bogobojažnih" ljudi - i upravo je među takvom grupom obraćenika Pavao našao najveći broj ranih kršćanskih obraćenika. Čak je i jeruzalemski hram imao kitnjasti dvor nežidova. Između Jeruzalema i Antiohije su vladali bliski odnosi u kulturi, trgovini i duhovnom zajedništvu. U Antiohiji su Pavlovi učenici prvi put nazvani "kršćanima."

2. THE JEWISH PEOPLE

121:2.1 (1333.3) The Jews were a part of the older Semitic race, which also included the Babylonians, the Phoenicians, and the more recent enemies of Rome, the Carthaginians. During the fore part of the first century after Christ, the Jews were the most influential group of the Semitic peoples, and they happened to occupy a peculiarly strategic geographic position in the world as it was at that time ruled and organized for trade.

121:2.2 (1333.4) Many of the great highways joining the nations of antiquity passed through Palestine, which thus became the meeting place, or crossroads, of three continents. The travel, trade, and armies of Babylonia, Assyria, Egypt, Syria, Greece, Parthia, and Rome successively swept over Palestine. From time immemorial, many caravan routes from the Orient passed through some part of this region to the few good seaports of the eastern end of the Mediterranean, whence ships carried their cargoes to all the maritime Occident. And more than half of this caravan traffic passed through or near the little town of Nazareth in Galilee.

121:2.3 (1333.5) Although Palestine was the home of Jewish religious culture and the birthplace of Christianity, the Jews were abroad in the world, dwelling in many nations and trading in every province of the Roman and Parthian states.

121:2.4 (1333.6) Greece provided a language and a culture, Rome built the roads and unified an empire, but the dispersion of the Jews, with their more than two hundred synagogues and well-organized religious communities scattered hither and yon throughout the Roman world, provided the cultural centers in which the new gospel of the kingdom of heaven found initial reception, and from which it subsequently spread to the uttermost parts of the world.

121:2.5 (1333.7) Each Jewish synagogue tolerated a fringe of gentile believers, "devout" or "God-fearing" men, and it was among this fringe of proselytes that Paul made the bulk of his early converts to Christianity. Even the temple at Jerusalem possessed its ornate court of the gentiles. There was very close connection between the culture, commerce, and worship of Jerusalem and Antioch. In Antioch Paul's disciples were first called "Christians."

Centralizacija židovskog sinagoškog obožavanja u Jeruzalemu predstavlja tajnu opstanka njihovog jednobojstva i temelje nade u moguće razvijanje i širenje po cijelom svijetu novog i proširenog koncepta jednog Boga svih nacija i Oca svih smrtnika. Sinagoška služba u Jeruzalemu objašnjava opstanak njihovog religioznog kulturnog koncepta unatoč padu niza nežidovskih nacionalnih poglavara i rasnih prgonitelja.

Židovski narod tog vremena, iako je bio pod rimskom vlašću, je uživao znatan stupanj samouprave, i sjećao se skorih herojskih podviga Jude Makabejskog i njegovih neposrednih nasljednika, željno očekujući pojavu još većeg izručitelja, dugo očekivanog Mesije.

Tajna opstanka Palestine, kraljevstva Židova, kao polunezavisne države je počivala u inozemnoj politici rimske vlasti, koja je željela održati kontrolu nad palestinskim cestama između Sirije i Egipta, kao i zapadnim terminalima karavanskih puteva između Istoka i Zapada. Rim nije dopuštao da se u Levantu pojavi sila koja bi ograničila njegovo buduće širenje tim regijama. Intrige kojima se nastojalo potaći neprijateljstvo između Seuklidove Sirije i Ptolomejevog Egipta, zahtijevale su postojanje Palestine kao zasebne i nezavisne države. Rimska politika, propadanje Egipta, i sve veće slabljenje Seuklida pred rastućom snagom Parte, objašnjavaju zašto je kroz više generacija mala i nemoćna grupa Židova bila u stanju održati svoju nezavisnost protiv Seuklida na sjeveru i Ptolomeja na jugu. Ovu slučajno stečenu slobodu i nezavisnost od političke vlasti svojih moćnijih susjeda, Židovi su pripisali činjenici da su bili "izabrani narod," izravnom djelu samog Jahve. Radi takvog stava rasne superiornosti, bilo im je još teže pomiriti se s rimskom upravom kad je na kraju pala na njihovu zemlju. Ali čak i u tom tužnom času Židovi su odbili spoznati da je njihova svjetska misija bila duhovna, a ne politička.

Židovi su bili neobično prestrašeni i sumnjičavi u vrijeme Isusa, jer su bili pod upravom stranca - Heroda Idumejskog - koji se domogao vlasti nad Judejom svojim vještim dodvoravanjem rimskim vladarima. I premda je Herod priznavao odanost hebrejskim religioznim obredima, nastavio je graditi hramove mnogim čudnim bogovima.

Prijateljski odnosi Heroda s rimskim vladarima omogućili su sigurne trgovinske veze i

121:2.6 (1333.8) The centralization of the Jewish temple worship at Jerusalem constituted alike the secret of the survival of their monotheism and the promise of the nurture and sending forth to the world of a new and enlarged concept of that one God of all nations and Father of all mortals. The temple service at Jerusalem represented the survival of a religious cultural concept in the face of the downfall of a succession of gentile national overlords and racial persecutors.

121:2.7 (1334.1) The Jewish people of this time, although under Roman suzerainty, enjoyed a considerable degree of self-government and, remembering the then only recent heroic exploits of deliverance executed by Judas Maccabee and his immediate successors, were vibrant with the expectation of the immediate appearance of a still greater deliverer, the long-expected Messiah.

121:2.8 (1334.2) The secret of the survival of Palestine, the kingdom of the Jews, as a semi-independent state was wrapped up in the foreign policy of the Roman government, which desired to maintain control of the Palestinian highway of travel between Syria and Egypt as well as the western terminals of the caravan routes between the Orient and the Occident. Rome did not wish any power to arise in the Levant which might curb her future expansion in these regions. The policy of intrigue which had for its object the pitting of Seleucid Syria and Ptolemaic Egypt against each other necessitated fostering Palestine as a separate and independent state. Roman policy, the degeneration of Egypt, and the progressive weakening of the Seleucids before the rising power of Parthia, explain why it was that for several generations a small and unpowerful group of Jews was able to maintain its independence against both Seleucidae to the north and Ptolemies to the south. This fortuitous liberty and independence of the political rule of surrounding and more powerful peoples the Jews attributed to the fact that they were the "chosen people," to the direct interposition of Yahweh. Such an attitude of racial superiority made it all the harder for them to endure Roman suzerainty when it finally fell upon their land. But even in that sad hour the Jews refused to learn that their world mission was spiritual, not political.

121:2.9 (1334.3) The Jews were unusually apprehensive and suspicious during the times of Jesus because they were then ruled by an outsider, Herod the Idumean, who had seized the overlordship of Judea by cleverly ingratiating himself with the Roman rulers. And though Herod professed loyalty to the Hebrew ceremonial observances, he proceeded to build temples for many strange gods.

121:2.10 (1334.4) The friendly relations of Herod with the Roman rulers made the world safe for Jewish

stvorili pogodne uvjete za židovsku disperziju do najudaljenijih dijelova rimskog carstva i drugih miroljubivih nacija s novim evanđeljem kraljevstva nebeskog. Herodova je vlast također značajno doprinijela daljnjem stapanju hebrejske i helenske filozofije.

Herod je izgradio pristanište u Cezareji, i na taj način učinio Palestinu raskršćem civiliziranog svijeta. Herod je umro 4. godine pr.K., a njegov je sin Herod Antipa vladao Galilejom i Partom tijekom Isusove mladosti i službe, do 39. godine p. K. Kao i njegov otac, Antipa je bio veliki graditelj. Obnovio je mnoge Galilejske gradove, uključujući i važan trgovinski centar Seforis.

Religiozne vođe i rabinski učitelji u Jeruzalemu nisu gledali na Galilejce s velikom naklonošću. Kad se Isus rodio, Galilejci su bili više nežidovi nego Židovi.

3. MEĐU NEŽIDOVIMA

Iako društveni i ekonomski uvjeti u rimskoj državi nisu bili u najboljem redu, unutarnji mir i blagostanje su jako pogodovali Mihaelovom darivanju. U prvom stoljeću poslije Krista, društvo mediteranskog svijeta se sastojao od pet jasno definiranih društvenih slojeva:

1. *Aristokracije*. Viših klasa s novcem i službenom vlasti, privilegiranih vladajućih skupina.

2. *Poslovnih grupa*. Trgovačkih i bankarskih velikana - velikih međunarodnih uvoznika i izvoznika - međunarodnih trgovaca.

3. *Malobrojne srednje klase*. Iako je ta skupina bila doista mala, bila je prilično ujecajna i predstavljala je samu moralnu kralježnicu rane kršćanske crkve, koja je potakla ove skupine da se nastave baviti svojim različitim zanatima i obrtom. Među Židovima su toj grupi pripadali mnogi farizeji.

4. *Slobodnog proleterijata*. Ova je skupina imala jako malo ili ni malo društvenog ugleda. Premda se ponosila svojom slobodom, bila je u jako nezavidnom položaju jer se morala natjecati s robovima. Više klase su je gledale s prezirom, smatrajući je korisnom samo za "produženje vrste."

5. *Robova*. Polovica stanovnika Rimske države se sastojala od robova; mnogi robovi su bili vrhunski pojedinci koje su sebi brzo prokrčili put u slobodni proleterijat, pa čak i među obrtnike. Većina su bili osrednji ili vrlo inferiorni.

Ropstvo, čak i među superiornijim narodima,

travel and thus opened the way for increased Jewish penetration even of distant portions of the Roman Empire and of foreign treaty nations with the new gospel of the kingdom of heaven. Herod's reign also contributed much toward the further blending of Hebrew and Hellenistic philosophies.

121:2.11 (1334.5) Herod built the harbor of Caesarea, which further aided in making Palestine the crossroads of the civilized world. He died in 4 B.C., and his son Herod Antipas governed Galilee and Perea during Jesus' youth and ministry to A.D. 39. Antipas, like his father, was a great builder. He rebuilt many of the cities of Galilee, including the important trade center of Sepphoris.

121:2.12 (1334.6) The Galileans were not regarded with full favor by the Jerusalem religious leaders and rabbinical teachers. Galilee was more gentile than Jewish when Jesus was born.

3. AMONG THE GENTILES

121:3.1 (1334.7) Although the social and economic condition of the Roman state was not of the highest order, the widespread domestic peace and prosperity was propitious for the bestowal of Michael. In the first century after Christ the society of the Mediterranean world consisted of five well-defined strata:

121:3.2 (1335.1) 1. *The aristocracy*. The upper classes with money and official power, the privileged and ruling groups.

121:3.3 (1335.2) 2. *The business groups*. The merchant princes and the bankers, the traders — the big importers and exporters — the international merchants.

121:3.4 (1335.3) 3. *The small middle class*. Although this group was indeed small, it was very influential and provided the moral backbone of the early Christian church, which encouraged these groups to continue in their various crafts and trades. Among the Jews many of the Pharisees belonged to this class of tradesmen.

121:3.5 (1335.4) 4. *The free proletariat*. This group had little or no social standing. Though proud of their freedom, they were placed at great disadvantage because they were forced to compete with slave labor. The upper classes regarded them disdainfully, allowing that they were useless except for "breeding purposes."

121:3.6 (1335.5) 5. *The slaves*. Half the population of the Roman state were slaves; many were superior individuals and quickly made their way up among the free proletariat and even among the tradesmen. The majority were either mediocre or very inferior.

121:3.7 (1335.6) Slavery, even of superior peoples,

je bilo rezultat rimskog vojnog osvajanja. Gospodar je imao neograničenu vlast nad robom. Rana kršćanska crkva se uglavnom sastojala od nižih klasa i ovih robova.

Superiorniji robovi su obično primali plaću, tako da su ušteđevinom mogli kupiti svoju slobodu. Mnogi od ovih oslobođenih robova su se uzdigli na visoke državničke, crkvene i poslovne pozicije. I upravo takve mogućnosti objašnjavaju trpeljivost ove rane kršćanske crkve prema ovom modificiranom obliku ropstva.

U prvom stoljeću poslije Krista, u rimskom carstvu nisu postojali nikakvi dalekosežni društveni problemi. Ljudi su se uglavnom poistovjećivali s grupom kojoj su pripadali rođenjem. Dok su vrata uvijek bila otvorena nadarenim i sposobnim osobama da se popnu u više slojeve rimskog društva, ljudi su uglavnom bili zadovoljni svojim društvenim položajem. Nisu imali razvijenu svijest o klasnoj pripadnosti, niti su ovu klasnu podvojenost smatrali nepravednom ili pogrešnom. Kršćanstvo nije bilo ekonomski pokret koji je imao za cilj poboljšanje životnih okolnosti ili ublažavanje bijede potlačenih klasa.

Premda je širom Rimskog carstva žena uživala veću slobodu nego u njezinom ograničenom položaju u Palestini, Židovi su imali daleko veću obiteljsku odanost i prirodnu ljubav od nežidovskog svijeta.

4. FILOZOFIJA NEŽIDOVA

Nežidovi su, s moralnog stajališta, bili nešto niži od Židova, ali je u srcima plemenitijih nežidova bilo prisutno tlo prirodne dobrote i potencijalne ljudske ljubavi u kojem je sjeme kršćanstva moglo proklijati i roditi obilnom žetvom moralnog karaktera i duhovnog postignuća. Nežidovskim su svijetom u ovom razdoblju vladale četiri velike filozofije, koje su sve više ili manje bile izvedene iz ranijih učenja grčkog platonizma. Ove škole filozofije su bile:

1 . *Epikurejska*. Ova je škola misli bila posvećena potrazi za srećom. Bolji se epikurejci nisu posvećivali prekomjernom tjelesnom uživanju. Ako ništa drugo, ova je doktrina pomogla da oslobodi Rimljane od opasnijeg oblika fatalizma; učila je da ljudi mogu nešto učiniti kako bi poboljšali svoj zemaljski položaj. Bila je učinkovita u borbi protiv neukog praznovjerja.

2 . *Stoička*. Stoicizam je bio nadmoćna filozofija boljih klasa. Stoici su vjerovali u dominaciju kontrolnog utjecaja Razuma-Sudbine nad cijelom prirodom. Učili su da je čovjekova duša bila božanska; da je bila zatvorena u zlom

was a feature of Roman military conquest. The power of the master over his slave was unqualified. The early Christian church was largely composed of the lower classes and these slaves.

121:3.8 (1335.7) Superior slaves often received wages and by saving their earnings were able to purchase their freedom. Many such emancipated slaves rose to high positions in state, church, and the business world. And it was just such possibilities that made the early Christian church so tolerant of this modified form of slavery.

121:3.9 (1335.8) There was no widespread social problem in the Roman Empire in the first century after Christ. The major portion of the populace regarded themselves as belonging in that group into which they chanced to be born. There was always the open door through which talented and able individuals could ascend from the lower to the higher strata of Roman society, but the people were generally content with their social rank. They were not class conscious, neither did they look upon these class distinctions as being unjust or wrong. Christianity was in no sense an economic movement having for its purpose the amelioration of the miseries of the depressed classes.

121:3.10 (1335.9) Although woman enjoyed more freedom throughout the Roman Empire than in her restricted position in Palestine, the family devotion and natural affection of the Jews far transcended that of the gentile world.

4. GENTILE PHILOSOPHY

121:4.1 (1335.10) The gentiles were, from a moral standpoint, somewhat inferior to the Jews, but there was present in the hearts of the nobler gentiles abundant soil of natural goodness and potential human affection in which it was possible for the seed of Christianity to sprout and bring forth an abundant harvest of moral character and spiritual achievement. The gentile world was then dominated by four great philosophies, all more or less derived from the earlier Platonism of the Greeks. These schools of philosophy were:

121:4.2 (1335.11) 1. *The Epicurean*. This school of thought was dedicated to the pursuit of happiness. The better Epicureans were not given to sensual excesses. At least this doctrine helped to deliver the Romans from a more deadly form of fatalism; it taught that men could do something to improve their terrestrial status. It did effectually combat ignorant superstition.

121:4.3 (1336.1) 2. *The Stoic*. Stoicism was the superior philosophy of the better classes. The Stoics believed that a controlling Reason-Fate dominated all nature. They taught that the soul of man was divine; that it was imprisoned in the evil

tijelu fizičke naravi. Čovjekova je duša postizala slobodu živeći u skladu s prirodom, s Bogom; tako je vrlina bila nagrada sama po sebi. Stoicizam je uznapredovao do uzvišene moralnosti, ideala koje ni jedan posve ljudski sustav filozofije nije uspio prevazići. Dok su Stoici tvrdili da su "potomci Boga," oni nisu uspjeli upoznati Boga, pa ga tako nisu uspjeli ni pronaći. Stoicizam je ostao filozofija; nikada nije postao religijom. Njegovi sljedbenici su nastojali uskladiti svoje umove s Univerzalnim Umom, ali sebe nisu smatrali djecom Oca ljubavi. Pavao je pokazao snažnu stoičku tendenciju kad je rekao, "Ja sam naučio, u kakvim god prilikama se našao, tu biti zadovoljan."

3. *Cinička*. Iako su pripadnici ciničke škole smatrali da je njihova filozofija bila izvedena iz učenja Diogena iz Atene, ona se velikim dijelom temeljila na ostacima učenja MakiventeMelkizedeka. Cinizam je isprva više nalikovao religiji nego filozofiji. Ako ništa drugo, pripadnici ove škole su učinili svoje religijsko-filozofsko učenje demokratskim. U poljima i na trgovima, neprestano su propovijedali doktrinu da "čovjek može naći spasenje ako ga traži." Propovijedali su jednostavnost i vrlinu i pozivali ljude da neustrašivo pogledaju u oči smrti. Ovi su putujući cinički učitelji uveliko doprinijeli pripremi duhovnogladnog pučanstva za primanje učenja kasnijih kršćanskih misionara. U stilu i formatu, njihove javne propovijedi su nalikovale Pavlovim poslanicama.

4. *Skeptička*. Skepticizam je učio da je znanje bilo varljivo, i čovjeku da nije bilo moguće postići uvjerenje i sigurnost. Bio je to posve negativan stav koji nikada nije postao široko rasprostranjen.

Ove filozofije su bile jedino polureligiozne; često su bile inspirativne, etičke i oplemenjujuće, ali su obično bile izvan domašaja svagdašnjeg svijeta. S izuzetkom cinizma, bile su to filozofije jakih i mudrih, a ne religije spasenja za sve, čak i siromašne i slabe.

5. NEŽIDOVSKJE RELIGIJE

Tijekom prethodnih dobi, religija je uglavnom bila pitanje plemena ili naroda; ona je vrlo rijetko bila osobno pitanje. Bogovi su bili plemenski ili nacionalni, a ne osobni. Takvi religiozni sustavi su pružali malo zadovoljstva individualnim duhovnim čežnjama prosječne osobe.

U Isusovo doba, religije Zapada su obuhvaćale:

1. *Paganske kultove*. Oni su bili spoj

body of physical nature. Man's soul achieved liberty by living in harmony with nature, with God; thus virtue came to be its own reward. Stoicism ascended to a sublime morality, ideals never since transcended by any purely human system of philosophy. While the Stoics professed to be the "offspring of God," they failed to know him and therefore failed to find him. Stoicism remained a philosophy; it never became a religion. Its followers sought to attune their minds to the harmony of the Universal Mind, but they failed to envisage themselves as the children of a loving Father. Paul leaned heavily toward Stoicism when he wrote, "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content."

121:4.4 (1336.2) 3. *The Cynic*. Although the Cynics traced their philosophy to Diogenes of Athens, they derived much of their doctrine from the remnants of the teachings of Machiventa Melchizedek. Cynicism had formerly been more of a religion than a philosophy. At least the Cynics made their religio-philosophy democratic. In the fields and in the market places they continually preached their doctrine that "man could save himself if he would." They preached simplicity and virtue and urged men to meet death fearlessly. These wandering Cynic preachers did much to prepare the spiritually hungry populace for the later Christian missionaries. Their plan of popular preaching was much after the pattern, and in accordance with the style, of Paul's Epistles.

121:4.5 (1336.3) 4. *The Skeptic*. Skepticism asserted that knowledge was fallacious, and that conviction and assurance were impossible. It was a purely negative attitude and never became widespread.

121:4.6 (1336.4) These philosophies were semireligious; they were often invigorating, ethical, and ennobling but were usually above the common people. With the possible exception of Cynicism, they were philosophies for the strong and the wise, not religions of salvation for even the poor and the weak.

5. THE GENTILE RELIGIONS

121:5.1 (1336.5) Throughout preceding ages religion had chiefly been an affair of the tribe or nation; it had not often been a matter of concern to the individual. Gods were tribal or national, not personal. Such religious systems afforded little satisfaction for the individual spiritual longings of the average person.

121:5.2 (1336.6) In the times of Jesus the religions of the Occident included:

121:5.3 (1336.7) 1. *The pagan cults*. These were a

helenističke i latinske mitologije, domoljublja i tradicije.

2. *Štovanje cara.* Židovi i rani kršćani su se snažno protivili ovom obogotvorenju čovjeka kao simbola države, što je navelo rimske vlasti na gorke progone protiv obiju crkava.

3. *Astrologiju.* Ova pseudo znanost iz Babilona se razvila u religiju širom grčko-rimskog carstva. Čak i u dvadesetom stoljeću, čovjek se nije u potpunosti oslobodio ovog praznovjerja.

4. *Religije misticizma.* Duhovno gladni svijet ovog doba je bio preplavljen rijekom mističkih kultova, novih i čudnih religija s Istoka, koje su privukle svagdašnji svijet svojim obećanjem individualnog spasenja. Niže klase grčko-rimskog svijeta su brzo prihvatile ove religije. I one su učinile značajan doprinos pripremi svijeta za brzo širenje daleko naprednijih kršćanskih učenja koja su učinila značajan doprinos u pripremi svijeta za brzo širenje daleko naprednijih kršćanskih učenja s veličanstvenim konceptom Božanstva i fascinirajućom teologijom koja inteligentno i uvjerljivo nudi spasenje svima, čak i neukom ali duhovno gladnom prosječnom čovjeku te dobi.

Religije misticizma su obilježavale kraj nacionalnih vjerovanja i vodile rođenju brojnih osobnih kultova. Postojale su mnoge misterije, ali sve imaju sljedeće zajedničke crte:

1. Neku mitsku legendu, misteriju – po čemu su dobile ime. Ova misterija se u pravilu odnosila na priču o životu, smrti i uskrsnuću nekog boga, kao što se može vidjeti u primjeru mitraizma, koji je u ovo doba bio suvremenik i takmac Pavlovog širećeg kulta kršćanstva.

2. Misterije su bile nenacionalne i međurasne. Bile su osobne i bratske, što je vodilo stvaranju religioznih bratstava i brojnih sektaških društava.

3. Njihove službe su imale raskošne ceremonije inicijacije i impresivne priče. Njihovi tajni obredi i rituali su ponekad bili jezivi i odvratni.

No, bez obzira na prirodu njihovih ceremonija ili stupanj njihove neumjerenosti, ove misterije su uvijek obećavale spasenje, "izručenje od zla, preživljavanje smrti i trajni život u blaženim svjetovima izvan ovog svijeta patnje i ropstva."

Ali pogrešno je poistovjetiti Isusova učenja s misterijama. Popularnost ovih misterija svjedoči o čovjekovoj potrazi za nastavkom života i ukazuje na stvarnu glad i žeđ za osobnom religijom i

combination of Hellenic and Latin mythology, patriotism, and tradition.

121:5.4 (1337.8) 2. *Emperor worship.* This deification of man as the symbol of the state was very seriously resented by the Jews and the early Christians and led directly to the bitter persecutions of both churches by the Roman government.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrology.* This pseudo science of Babylon developed into a religion throughout the Greco-Roman Empire. Even in the twentieth century man has not been fully delivered from this superstitious belief.

121:5.6 (1337.2) 4. *The mystery religions.* Upon such a spiritually hungry world a flood of mystery cults had broken, new and strange religions from the Levant, which had enamored the common people and had promised them *individual* salvation. These religions rapidly became the accepted belief of the lower classes of the Greco-Roman world. And they did much to prepare the way for the rapid spread of the vastly superior Christian teachings, which presented a majestic concept of Deity, associated with an intriguing theology for the intelligent and a profound proffer of salvation for all, including the ignorant but spiritually hungry average man of those days.

121:5.7 (1337.3) The mystery religions spelled the end of national beliefs and resulted in the birth of the numerous personal cults. The mysteries were many but were all characterized by:

121:5.8 (1337.4) 1. Some mythical legend, a mystery — whence their name. As a rule this mystery pertained to the story of some god's life and death and return to life, as illustrated by the teachings of Mithraism, which, for a time, were contemporary with, and a competitor of, Paul's rising cult of Christianity.

121:5.9 (1337.5) 2. The mysteries were nonnational and interracial. They were personal and fraternal, giving rise to religious brotherhoods and numerous sectarian societies.

121:5.10 (1337.6) 3. They were, in their services, characterized by elaborate ceremonies of initiation and impressive sacraments of worship. Their secret rites and rituals were sometimes gruesome and revolting.

121:5.11 (1337.7) 4. But no matter what the nature of their ceremonies or the degree of their excesses, these mysteries invariably promised their devotees *salvation*, "deliverance from evil, survival after death, and enduring life in blissful realms beyond this world of sorrow and slavery."

121:5.12 (1337.8) But do not make the mistake of confusing the teachings of Jesus with the mysteries. The popularity of the mysteries reveals man's quest for survival, thus portraying a real

individualnom ispravnošću. Premda misterije nisu uspjele adekvatno zadovoljiti te čežnje, one su pripremile put za kasniju pojavu Isusa koji je doista donio na ovaj svijet kruh životni i vodu njegovu.

Pavao je, usvom nastojanju da iskoristi rasprostranjenost boljih oblika mističnih religija, uveo određene adaptacije u Isusova učenja kako bi ih učinio prihvatljivijim većem broju potencijalnih obraćenika. Ali čak je i Pavlova kompromitacija Isusovih učenja (kršćanstvo) bila daleko bolja od najboljih misterija u sljedećem:

1. Pavao je propovijedao moralno iskupljenje, etičko spasenje. Kršćanstvo je ukazalo na put prema novom životu i navijestilo novi ideal. Pavao je odbacio magične obrede i ceremonije vraćanja.

2. Kršćanstvo je predložilo religiju koja se uhvatila u koštac s konačnim rješenjem ljudskog problema, jer ne samo što je ponudilo spasenje od patnje, pa čak i od smrti, nego je obećalo izručenje od grijeha koje za sobom povlači obdarenje ispravnim karakterom, obećanje vječnog spasenja.

3. Misterije su počivale na mitovima. Kršćanstvo, kakvo je Pavao propovijedao, je počivalo na povijesnoj činjenici: darivanju Mihaela - Božjeg Sina - čovječanstvu.

Među nežidovima, moralnost nije nužno bila povezana s bilo filozofijom ili religijom. Izvan Palestine, ljudi nisu mislili da su religiozni učitelji trebali voditi moralne živote. Židovska religija, i nakon nje Isusova učenja i kasnije Pavlovo evoluirajućekršćanstvo, su bile prve europske religije koje su se jednom rukom oslanjale na moralnost a drugom na etiku, zahtijevajući da praktikanti religije obrate pozornost na jedno i drugo.

U takvoj generaciji ljudi, pod utjecajem takvih nepotpunih sustava filozofije i usljed zbrke takvih složenih religijskih kultova, Isus je rođen u Palestini. I on je upravo ovoj generaciji dao svoje evanđelje osobne religije - učenje da je čovjek sin Boga.

6. HEBREJSKA RELIGIJA

Krajem prvog stoljeća prije Krista, religiozna misao Jeruzalema je došla pod utjecaj i bila djelomično modificirana, snažnim i učinkovitim grčkim kulturnim učenjima, pa čak i grčkom filozofijom. U dugoj borbi između Istočne i Zapadne škole hebrejske misli, Jeruzalem i ostatak Zapada i Istoka su općenito prihvatili zapadno židovsko ili modificirano helenističko

hunger and thirst for personal religion and individual righteousness. Although the mysteries failed adequately to satisfy this longing, they did prepare the way for the subsequent appearance of Jesus, who truly brought to this world the bread of life and the water thereof.

121:5.13 (1337.9) Paul, in an effort to utilize the widespread adherence to the better types of the mystery religions, made certain adaptations of the teachings of Jesus so as to render them more acceptable to a larger number of prospective converts. But even Paul's compromise of Jesus' teachings (Christianity) was superior to the best in the mysteries in that:

121:5.14 (1337.10) 1. Paul taught a moral redemption, an ethical salvation. Christianity pointed to a new life and proclaimed a new ideal. Paul forsook magic rites and ceremonial enchantments.

121:5.15 (1337.11) 2. Christianity presented a religion which grappled with final solutions of the human problem, for it not only offered salvation from sorrow and even from death, but it also promised deliverance from sin followed by the endowment of a righteous character of eternal survival qualities.

121:5.16 (1338.1) 3. The mysteries were built upon myths. Christianity, as Paul preached it, was founded upon a historic fact: the bestowal of Michael, the Son of God, upon mankind.

121:5.17 (1338.2) Morality among the gentiles was not necessarily related to either philosophy or religion. Outside of Palestine it not always occurred to people that a priest of religion was supposed to lead a moral life. Jewish religion and subsequently the teachings of Jesus and later the evolving Christianity of Paul were the first European religions to lay one hand upon morals and the other upon ethics, insisting that religionists pay some attention to both.

121:5.18 (1338.3) Into such a generation of men, dominated by such incomplete systems of philosophy and perplexed by such complex cults of religion, Jesus was born in Palestine. And to this same generation he subsequently gave his gospel of personal religion — sonship with God.

6. THE HEBREW RELIGION

121:6.1 (1338.4) By the close of the first century before Christ the religious thought of Jerusalem had been tremendously influenced and somewhat modified by Greek cultural teachings and even by Greek philosophy. In the long contest between the views of the Eastern and Western schools of Hebrew thought, Jerusalem and the rest of the Occident and the Levant in general adopted the Western

stajalište.

U Isusovo doba, u Palestini su prevladavala tri jezika: Obični ljudi su govorili nekim dijalektom aramejskog; svećenici i rabini su govorili hebrejski; obrazovane klase i bolji slojevi Židova su općenito govorili grčki. Rani prijevod hebrejskih spisa na grčki u Aleksandriji je u velikoj mjeri odgovoran za kasniju prevlast grčkog pravca židovske kulture i teologije. A spisi kršćanskih učitelja su se uskoro pojavili na istom ovom jeziku. Renesansa judaizma datira od prijevoda hebrejskih spisa na grčki. Bio je to vitalni utjecaj koji je kasnije odlučio o skretanju Pavlovog kršćanskog kulta prema Zapadu, a ne prema Istoku.

Premda su epikurejska učenja ispoljila vrlo malo utjecaja na helenizirana židovska vjerovanja, na njih su bitno utjecale filozofija Platona i stoičke doktrine o samoodricanju. Na snažni prodor stoicizma ukazuje Četvrta Knjiga o Makabejcima; prodor platonske filozofije i stoičkih doktrina se može vidjeti u Mudrosti Salomonovoj. Helenizirani Židovi su unijeli u hebrejske spise alegorijsko tumačenje, tako da nije bilo teško uskladiti hebrejsku teologiju s visoko cijenjenom aristoteliskom filozofijom. No, to je sve vodilo katastrofalnoj pometnji, sve dok Filon iz Aleksandrije nije uzeo stvari u svoje ruke u nastojanju da uskladi i sistematizira grčku filozofiju i hebrejsku teologiju u kompaktan i prilično dosljedan sustav religioznih učenja i prakse. I upravo je taj kasniji spoj grčke filozofije i hebrejske teologije prevladavao u Palestini u vrijeme Isusovog života i rada, i predstavlja temelje koje je Pavao iskoristio u izgradnji svog naprednijeg i prosvjetljenijeg kulta kršćanstva.

Filon je bio veliki učitelj; od Mojsija na svijetu nije živio čovjek koji je ispoljio tako velik uticaj na etičku i religioznu misao Zapadnog svijeta. U pogledu spajanja boljih elemenata suvremenih sustava etičkih i religioznih učenja, bilo je sedam izvanrednih učitelja: Sidarta, Mojsije, Zaratustra, Lao-Ce, Buda, Filon i Pavao.

Mnoge, ali ne sve, Filonove nedosljednosti koje proizlaze iz njegovog nastojanja da kombinira grčku mističku filozofiju i rimske stoičke doktrine s hebrejskom legalističkom teologijom, Pavao je prepoznao i mudro eliminirao iz svoje prijekršćanske osnovne teologije. Filon je prokrčio put kako bi Pavao mogao potpunije obnoviti pojam Rajskog Trojstva, koji je dugo pritajeno postojao u židovskoj teologiji. U samo jednom pogledu Pavao nije uspio bilo održati korak s Filonom ili nadmašiti

Jewish or modified Hellenistic viewpoint.

^{121:6.2 (1338.5)} In the days of Jesus three languages prevailed in Palestine: The common people spoke some dialect of Aramaic; the priests and rabbis spoke Hebrew; the educated classes and the better strata of Jews in general spoke Greek. The early translation of the Hebrew scriptures into Greek at Alexandria was responsible in no small measure for the subsequent predominance of the Greek wing of Jewish culture and theology. And the writings of the Christian teachers were soon to appear in the same language. The renaissance of Judaism dates from the Greek translation of the Hebrew scriptures. This was a vital influence which later determined the drift of Paul's Christian cult toward the West instead of toward the East.

^{121:6.3 (1338.6)} Though the Hellenized Jewish beliefs were very little influenced by the teachings of the Epicureans, they were very materially affected by the philosophy of Plato and the self-abnegation doctrines of the Stoics. The great inroad of Stoicism is exemplified by the Fourth Book of the Maccabees; the penetration of both Platonic philosophy and Stoic doctrines is exhibited in the Wisdom of Solomon. The Hellenized Jews brought to the Hebrew scriptures such an allegorical interpretation that they found no difficulty in conforming Hebrew theology with their revered Aristotelian philosophy. But this all led to disastrous confusion until these problems were taken in hand by Philo of Alexandria, who proceeded to harmonize and systemize Greek philosophy and Hebrew theology into a compact and fairly consistent system of religious belief and practice. And it was this later teaching of combined Greek philosophy and Hebrew theology that prevailed in Palestine when Jesus lived and taught, and which Paul utilized as the foundation on which to build his more advanced and enlightening cult of Christianity.

^{121:6.4 (1338.7)} Philo was a great teacher; not since Moses had there lived a man who exerted such a profound influence on the ethical and religious thought of the Occidental world. In the matter of the combination of the better elements in contemporaneous systems of ethical and religious teachings, there have been seven outstanding human teachers: Sethard, Moses, Zoroaster, Lao-tse, Buddha, Philo, and Paul.

^{121:6.5 (1339.1)} Many, but not all, of Philo's inconsistencies resulting from an effort to combine Greek mystical philosophy and Roman Stoic doctrines with the legalistic theology of the Hebrews, Paul recognized and wisely eliminated from his pre-Christian basic theology. Philo led the way for Paul more fully to restore the concept of the Paradise Trinity, which had long been dormant in Jewish theology. In only one matter did Paul fail to keep pace with Philo or to transcend the

učenja ovog bogatog i obrazovanog Židova iz Aleksandrije, a to je bila doktrina iskupljenja; Filon je svojim učenjima nastojao osloboditi ljude od doktrine da je oprostjenje bilo moguće samo proljevanjem krvi. Također je moguće da je Filon eventualno naslutio stvarnost i prisutnost Misaonih Ispravljača jasnije nego Pavao. Ali Pavlova teorija istočnog grijeha - doktrina nasljednog grijeha, usađenog zla i iskupljenja od zla - djelomično mitraičkog porijekla i ima malo zajedničkog s bilo hebrejskom teologijom, Filonovom filozofijom ili Isusovim učenjima. Neke faze Pavlova učenja o istočnom grijehu i pomirenju su njegove vlastite ideje.

Evangelje po Ivanu - posljednja pripovijest o Isusovom zemaljskom životu - je upućeno zapadnim narodima i izloženo uveliko u svjetlu stajališta kasnijih aleksandrijskih kršćana, koji su bili sljedbenici Filonovih učenja.

Otprilike u vrijeme Krista, u Aleksandriji je nastupio nesveikidašnji preokret u sentimentu prema Židovima, i iz ove je negdašnje židovske utvrde krenuo žestok val progona koji se proširio do samoga Rima, iz kojeg je prognano mnogo tisuća. No, ta je propaganda laži bila kratkog vijeka; carska vlada je uskoro zatim vratila Židovima oduzete privilegije širom carstva.

Po cijelom svijetu, bez obzira gdje su Židovi bili raspršeni trgovinom ili ugnjetavanjem, svi su se u svojim srcima jednodušno okretali k svetom hramu u Jeruzalemu. Židovska teologija je uspjela opstati i održati oblik svoje interpretacije i pakse u Jeruzalemu, unatoč tome što je nekoliko puta spašena od zaborava pravovremenom intervencijom određenih babilonskih učitelja.

Nekih dva i pol milijuna razasutih Židova je dolazilo u Jeruzalem na proslavu svojih nacionalnih religioznih praznika. I unatoč teološkim i filozofskim razlikama između istočnih (babilonskih) i zapadnih (helenskih) Židova, svi su se slagali da je Jeruzalem bio centar njihovog obožavanja i radovali očekivanom dolasku Mesije.

7. ŽIDOV I NEŽIDOV

U vrijeme Isusa, Židovi su imali čvrsto oformljenu predstavu o svom porijeklu, povijesti i sudbini. Izgradili su neprobojan zid koji ih je odvajao od nežidovskog svijeta; promatrali su sve nežidovske običaje s velikim prezirom. Štovali su slovo zakona i odavali se obliku samozvane pravednosti koja je počivala na temeljima lažnog

teachings of this wealthy and educated Jew of Alexandria, and that was the doctrine of the atonement; Philo taught deliverance from the doctrine of forgiveness only by the shedding of blood. He also possibly glimpsed the reality and presence of the Thought Adjusters more clearly than did Paul. But Paul's theory of original sin, the doctrines of hereditary guilt and innate evil and redemption therefrom, was partially Mithraic in origin, having little in common with Hebrew theology, Philo's philosophy, or Jesus' teachings. Some phases of Paul's teachings regarding original sin and the atonement were original with himself.

121:6.6 (1339.2) The Gospel of John, the last of the narratives of Jesus' earth life, was addressed to the Western peoples and presents its story much in the light of the viewpoint of the later Alexandrian Christians, who were also disciples of the teachings of Philo.

121:6.7 (1339.3) At about the time of Christ a strange reversion of feeling toward the Jews occurred in Alexandria, and from this former Jewish stronghold there went forth a virulent wave of persecution, extending even to Rome, from which many thousands were banished. But such a campaign of misrepresentation was short-lived; very soon the imperial government fully restored the curtailed liberties of the Jews throughout the empire.

121:6.8 (1339.4) Throughout the whole wide world, no matter where the Jews found themselves dispersed by commerce or oppression, all with one accord kept their hearts centered on the holy temple at Jerusalem. Jewish theology did survive as it was interpreted and practiced at Jerusalem, notwithstanding that it was several times saved from oblivion by the timely intervention of certain Babylonian teachers.

121:6.9 (1339.5) As many as two and one-half million of these dispersed Jews used to come to Jerusalem for the celebration of their national religious festivals. And no matter what the theologic or philosophic differences of the Eastern (Babylonian) and the Western (Hellenic) Jews, they were all agreed on Jerusalem as the center of their worship and in ever looking forward to the coming of the Messiah.

7. JEWS AND GENTILES

121:7.1 (1339.6) By the times of Jesus the Jews had arrived at a settled concept of their origin, history, and destiny. They had built up a rigid wall of separation between themselves and the gentile world; they looked upon all gentile ways with utter contempt. They worshiped the letter of the law and indulged a form of self-righteousness based upon

ponosa zbog vlastitog porijekla. Formirali su predrasude u vezi dolaska obećanog Mesije, a većinom su očekivali da će Mesijin dolazak biti dijelom njihove nacionalne i rasne povijesti. Židovima ovog doba, židovska teologija je bila neopozivo oformljena i zauvijek fiksna.

Oni nisu bili u stanju pomiriti Isusova učenja i prakse o toleranciji i dobroti sa svojim duboko uvriježenim negativnim stavom prema drugim narodima koje su smatrali paganima. Iz generacije u generaciju, Židovi su njegovali odbojan stav prema spoljašnjem svijetu i ovaj je stav stajao na putu njihovom prihvaćanju Učiteljevog nauka o duhovnom bratstvu ljudi. Nisu bili voljni podijeliti Jahvu s nežidovima kao sebi jednakima, i tako nisu bili voljni prihvatiti Sina Božjeg koji je poučavao takve nove i čudne doktrine.

Književnici, farizeji i svećenici su držali Židove u strašnom ropstvu ritualizma i legalizma, daleko stvarnijem od robovanja rimskoj političkoj vlasti. U Isusovo vrijeme, Židovi ne samo što su bili primorani pokoriti se zakonu, nego su bili okovani ropskim zahtjevima tradicije koji su zahvaćali i prodirali u svaku domenu njihova osobnog i društvenog života. Ovi su detaljni propisi određivali način ponašanja i dominirali svakog odanog Židova, i nije čudo što su tako brzo odbacili jednog od svojih ljudi koji se usudio zanemariti njihove svete tradicije i ismijavati njihove dugo poštivane propise društvenog ponašanja. Teško da su mogli s odobravanjem prihvatiti učenja onoga koji se bez oklijevanja usprotivio dogmama koje su oni smatrali odredbama samog Oca Abrahama. Mojsije im je dao njihov zakon i oni nisu bili spremni na kompromis.

U prvom stoljeću poslije Krista, usmeno tumačenje zakona od strane priznatih učitelja - književnika - je postalo višim autoritetom od samog pisanog zakona. I tako su određene religiozne vođe Židova lakše bile u stanju okrenuti narod protiv prihvaćanja ovog novog evanđelja.

Zbog tih okolnosti, Židovi nisu bili u stanju ispuniti svoju božansku sudbinu kao glasnici novog evanđelja religiozne i duhovne slobode. Oni nisu bili u stanju razbiti okove tradicije. Jeremija je govorio o "zakonu koji će biti upisan u ljudskim srcima." Ezekije je govorio o "novom duhu koji će živjeti u čovjekovom srcu," a psalmist se molio da Bog "čisto srce stvori u meni i obnovi duh postojni." Ali kad je židovska religija dobrih djela i pokornosti zakonu postala žrtvom stagnacije tradicionalističke inercije, napredak religiozne evolucije je nastavljen među europskim narodima.

the false pride of descent. They had formed preconceived notions regarding the promised Messiah, and most of these expectations envisaged a Messiah who would come as a part of their national and racial history. To the Hebrews of those days Jewish theology was irrevocably settled, forever fixed.

121:7.2 (1339.7) The teachings and practices of Jesus regarding tolerance and kindness ran counter to the long-standing attitude of the Jews toward other peoples whom they considered heathen. For generations the Jews had nourished an attitude toward the outside world which made it impossible for them to accept the Master's teachings about the spiritual brotherhood of man. They were unwilling to share Yahweh on equal terms with the gentiles and were likewise unwilling to accept as the Son of God one who taught such new and strange doctrines.

121:7.3 (1340.1) The scribes, the Pharisees, and the priesthood held the Jews in a terrible bondage of ritualism and legalism, a bondage far more real than that of the Roman political rule. The Jews of Jesus' time were not only held in subjugation to the law but were equally bound by the slavish demands of the traditions, which involved and invaded every domain of personal and social life. These minute regulations of conduct pursued and dominated every loyal Jew, and it is not strange that they promptly rejected one of their number who presumed to ignore their sacred traditions, and who dared to flout their long-honored regulations of social conduct. They could hardly regard with favor the teachings of one who did not hesitate to clash with dogmas which they regarded as having been ordained by Father Abraham himself. Moses had given them their law and they would not compromise.

121:7.4 (1340.2) By the time of the first century after Christ the spoken interpretation of the law by the recognized teachers, the scribes, had become a higher authority than the written law itself. And all this made it easier for certain religious leaders of the Jews to array the people against the acceptance of a new gospel.

121:7.5 (1340.3) These circumstances rendered it impossible for the Jews to fulfill their divine destiny as messengers of the new gospel of religious freedom and spiritual liberty. They could not break the fetters of tradition. Jeremiah had told of the "law to be written in men's hearts," Ezekiel had spoken of a "new spirit to live in man's soul," and the Psalmist had prayed that God would "create a clean heart within and renew a right spirit." But when the Jewish religion of good works and slavery to law fell victim to the stagnation of traditionalistic inertia, the motion of religious evolution passed westward to the European peoples.

I tako su drugi narodi bili pozvani da pronesu ovu napredujuću teologiju po cijelom svijetu, sustav učenja koji utjelovljuje filozofiju Grka, zakon Rimljana, moralnost Židova i evanđelje osobne svetosti i duhovne slobode koje je Pavao formulirao i koje se utemelji na Isusovim učenjima.

Pavlov kult kršćanstva izlaže svoju moralnost kao židovsko obilježje. Židovi su promatrali povijest kao Božju providnost - Jahvino djelo. Grci su unijeli u ova nova učenja jasnije koncepcije vječnog života. Na Pavlove u teološke i filozofske doktrine utjecala su ne samo Isusova učenja, već i učenja Platona i Filona. U etici, on je primio nadahnuće ne samo od Krista, već i od stoika.

Isusovo evanđelje, utjelovljeno u Pavlovom kultu antiohijskog kršćanstva, se pomiješalo sa sljedećim učenjima:

1. Filozofskim rasuđivanjem grčkih obraćenika na judaizam, uključujući i neke njihove koncepcije vječnog života.

2. Privlačnim učenjima ondašnjih dominantnih mističnih kultova, posebno mitraičke doktrine iskupljenja, pomirenja i spasenja žrtvovanjem nekog boga.

3. Čvrstom moralnošću utemeljene židovske religije.

U Isusovo vrijeme, mediteransko Rimsko carstvo, Partsko kraljevstvo i obližnji narodi, su svi imali grube i primitivne ideje o zemljopisu, astronomiji, zdravlju i bolesti; i nije čudo što su ih tako snažno dojmile nove i zapanjujuće izjave ovog tesara iz Nazareta. Ideje o opsjednutosti dobrim i zlim duhovima se nisu odnosile samo na ljudska bića, već se smatralo da je svaki kamen i svako drvo bilo opsjednuto duhovima. Bilo je to doba magije, kad su ljudi smatrali čuda uobičajenim pojavama.

8. POSTOJEĆI ZAPISI

Koliko je to bilo moguće i u skladu s našim mandatom, nastojali smo iskoristiti i u određenoj mjeri koordinirati postojeće zapise o Isusovom životu na Urantiji. Premda smo imali na raspolaganju izgubljeni zapis apostola Andrije i premda nam je jako pomogla suradnja s velikim brojem nebeskih bića koja su bila na zemlji u vrijeme Mihaelovog darivanja (osobito njegov sada Personalizirani Ispravljatelj), nastojali smo iskoristiti takozvana Evanđelja po Mateju, Marku, Luki i Ivanu.

Ovi novozavjetni izvodi vuku porijeklo iz

121:7.6 (1340.4) And so a different people were called upon to carry an advancing theology to the world, a system of teaching embodying the philosophy of the Greeks, the law of the Romans, the morality of the Hebrews, and the gospel of personality sanctity and spiritual liberty formulated by Paul and based on the teachings of Jesus.

121:7.7 (1340.5) Paul's cult of Christianity exhibited its morality as a Jewish birthmark. The Jews viewed history as the providence of God — Yahweh at work. The Greeks brought to the new teaching clearer concepts of the eternal life. Paul's doctrines were influenced in theology and philosophy not only by Jesus' teachings but also by Plato and Philo. In ethics he was inspired not only by Christ but also by the Stoics.

121:7.8 (1340.6) The gospel of Jesus, as it was embodied in Paul's cult of Antioch Christianity, became blended with the following teachings:

121:7.9 (1340.7) 1. The philosophic reasoning of the Greek proselytes to Judaism, including some of their concepts of the eternal life.

121:7.10 (1340.8) 2. The appealing teachings of the prevailing mystery cults, especially the Mithraic doctrines of redemption, atonement, and salvation by the sacrifice made by some god.

121:7.11 (1340.9) 3. The sturdy morality of the established Jewish religion.

121:7.12 (1341.1) The Mediterranean Roman Empire, the Parthian kingdom, and the adjacent peoples of Jesus' time all held crude and primitive ideas regarding the geography of the world, astronomy, health, and disease; and naturally they were amazed by the new and startling pronouncements of the carpenter of Nazareth. The ideas of spirit possession, good and bad, applied not merely to human beings, but every rock and tree was viewed by many as being spirit possessed. This was an enchanted age, and everybody believed in miracles as commonplace occurrences.

8. PREVIOUS WRITTEN RECORDS

121:8.1 (1341.2) As far as possible, consistent with our mandate, we have endeavored to utilize and to some extent co-ordinate the existing records having to do with the life of Jesus on Urantia. Although we have enjoyed access to the lost record of the Apostle Andrew and have benefited from the collaboration of a vast host of celestial beings who were on earth during the times of Michael's bestowal (notably his now Personalized Adjuster), it has been our purpose also to make use of the so-called Gospels of Matthew, Mark, Luke, and John.

121:8.2 (1341.3) These New Testament records had

sljedećih okolnosti:

1. *Evangelje po Marku.* Ivan Marko je napisao najraniji (s izuzetkom Andrijinih bilješki), najkraći i najjednostavniji zapis Isusova života. Predstavio je Učitelja kao služitelja, kao čovjeka među ljudima. Iako je Marko bio dječak koji je često prisustvovao događajima koje opisuje, njegov zapis je ustvari Evangelje po Šimunu Petru. On je rano bio povezan s Petrom; kasnije s Pavlom. Ivan Marko je napisao svoj zapis na nagovor Petra i na usrdnu molbu crkve u Rimu. Znajući kao je Učitelj dosljedno odbijao ostaviti zapis svojih učenja za svog života na zemlji i u tijelu, Marko je, poput apostola i drugih vodećih učenika, oklijevao da ih stavi u pisani oblik. Ali Petar je došao do zaključka da je crkvi u Rimu bila potrebna pomoć takve pripovijesti, i Marko je pristao prihvatiti se njezine pripreme. Napisao je mnoge zabilješke prije Petrove smrti 67. godine p. K., i u skladu s osnovnim crtama koje je Petar odobrio i namjerio crkvi u Rimu, počeo je s pisanjem nedugo poslije Petrove smrti. Evangelje je završeno krajem 68. godine p.K. Zapis je naknadno značajno izmijenjen, brojni odlomci su izostavljeni i nešto materijala je kasnije dodano da zamijeni jednu petinu izvornog Evangelja koja je izgubljena iz prvog rukopisa prije kopiranja. Ovaj zapis po Marku, zajedno s Andrijinim i Matejevim zabilješkama, je bio pisana osnova koja je poslužila svim kasnijim pripovijestima Evangelja koja su nastojala prikazati Isusov život i učenja.

2. *Evangelje po Mateju.* Takozvano Evangelje po Mateju je zapis Učiteljeva života koji je napisan u cilju prosvjetljenja židovskih kršćana. Autor ovog zapisa stalno nastoji naglasiti kako je u Isusovom životu "ispunjeno ono što je rečeno po proroku." Evangelje po Mateju prikazuje Isusa kao sina Davidova, i govori o njegovom velikom štovanju zakonu i proroka.

Apostol Matej nije napisao ovo Evangelje. Njegov autor je učenik po imenu Izador koji se u pisanju oslanjao ne samo na Matejeva osobna sjećanja na ove događaje, nego i na određeni zapis Isusovih riječi koji je Matej napisao neposredno nakon raspeća. Ovaj Matejev zapis je napisan na aramejskom; Izador je pisao na grčkom. Izador nije imao loše namjere navodeći Mateja kao autora. U to vrijeme učenici su imali običaj na taj način ukazati počast svojim učiteljima.

Matejev izvorni zapis je prepravljen i proširen 40. godine p. K., neposredno prije nego što je ovaj napustio Jeruzalem da se posveti propovijedanju evangelja. Bio je to privatni zapis čiji je posljednji

their origin in the following circumstances:

121:8.3 (1341.4) 1. *The Gospel by Mark.* John Mark wrote the earliest (excepting the notes of Andrew), briefest, and most simple record of Jesus' life. He presented the Master as a minister, as man among men. Although Mark was a lad lingering about many of the scenes which he depicts, his record is in reality the Gospel according to Simon Peter. He was early associated with Peter; later with Paul. Mark wrote this record at the instigation of Peter and on the earnest petition of the church at Rome. Knowing how consistently the Master refused to write out his teachings when on earth and in the flesh, Mark, like the apostles and other leading disciples, was hesitant to put them in writing. But Peter felt the church at Rome required the assistance of such a written narrative, and Mark consented to undertake its preparation. He made many notes before Peter died in A.D. 67, and in accordance with the outline approved by Peter and for the church at Rome, he began his writing soon after Peter's death. The Gospel was completed near the end of A.D. 68. Mark wrote entirely from his own memory and Peter's memory. The record has since been considerably changed, numerous passages having been taken out and some later matter added at the end to replace the latter one fifth of the original Gospel, which was lost from the first manuscript before it was ever copied. This record by Mark, in conjunction with Andrew's and Matthew's notes, was the written basis of all subsequent Gospel narratives which sought to portray the life and teachings of Jesus.

121:8.4 (1341.5) 2. *The Gospel of Matthew.* The so-called Gospel according to Matthew is the record of the Master's life which was written for the edification of Jewish Christians. The author of this record constantly seeks to show in Jesus' life that much which he did was that "it might be fulfilled which was spoken by the prophet." Matthew's Gospel portrays Jesus as a son of David, picturing him as showing great respect for the law and the prophets.

121:8.5 (1341.6) The Apostle Matthew did not write this Gospel. It was written by Isador, one of his disciples, who had as a help in his work not only Matthew's personal remembrance of these events but also a certain record which the latter had made of the sayings of Jesus directly after the crucifixion. This record by Matthew was written in Aramaic; Isador wrote in Greek. There was no intent to deceive in accrediting the production to Matthew. It was the custom in those days for pupils thus to honor their teachers.

121:8.6 (1342.1) Matthew's original record was edited and added to in A.D. 40 just before he left Jerusalem to engage in evangelistic preaching. It was a private record, the last copy having been

primjerak uništen u spaljivanju sirijskog samostana 416. godine p. K.

Izador je pobjegao iz Jeruzalema 70. godine p. K., nakon što su Titove vojske ušle u grad, sa sobom noseći u Pelu kopiju Matejevih zabilješki. U 71. godini, dok je živio u Peli, Izador je napisao Evanđelje po Mateju. On je također imao prve četiri petine Markove pripovijesti.

3. *Evanđelje po Luki*. Luka - liječnik iz Antiohije u Pizidiji - je nežidov i Pavlov obraćenik koji je napisao sasvim drugačiju priču Učiteljeva života. Počeo je slijediti Pavla i učiti o životu i učenjima Isusa 47. godine p. K. Luka je u svojim zabilješkama očuvao mnogo "milosti Gospodina Isusa Krista," dok je sakupljao ove činjenice od Pavla i drugih. Luka predstavlja Učitelja kao "prijatelja carinika i grešnika." On je sabrao svoje brojne zabilješke u organizirano Evanđelje tek nakon Pavlove smrti. Luka je pisao u 82. godine u Ahaji. Planirao je napisati tri knjige povijesti Krista i kršćanstva, ali je umro 90. godine p. K., neposredno prije nego što je završio drugi dio "Djela Apostolskih."

Kao materijal za izradu ovog Evanđelja, Luka se prije svega oslanjao na pripovijest Isusova života koju je primio od Pavla. Evanđelje po Luki je, dakle, na neki način Evanđelje po Pavlu. No, Luka je imao i druge izvore informacija. On ne samo što je razgovarao s velikim brojem očevidaca Isusova života, već je imao i kopiju Evanđelja po Marku, odnosno prve četiri petine ovog materijala, kao i Izadorovu pripovijest i kratku zabilješku koju je 78. godine p. K. u Antiohiji izradio vjernik po imenu Kedeš. Luka je također imao unakaženu i dosta izmijenjenu kopiju nekih bilješki koj e su navodno bile djelo apostola Andrije.

4. *Evanđelje po Ivanu*. Evanđelje po Ivanu govori o većem dijelu Isusova rada u Judeji i okolici Jeruzalema, koji nije pomenut u drugim zapisima. To je takozvano Evanđelje po Ivanu, Zabedejevom sinu, i premda ga nije napisao sam Ivan, on mu je bio inspiracija. Od prvog zapisa, ovaj je materijal nekoliko puta izmijenjen kako bi izgledalo da ga je napisao sam Ivan. U pisanju ovog zapisa, Ivan je imao druga Evanđelja, i mogao je vidjeti kako je određeni materijal bio izostavljen; u skladu s tim, 101. godine p. K., ponukao je svog suradnika Natanija, grčkog židova iz Cezareje, da započne pisanje. Ivan je diktirao ovaj materijal prema sjećanju, oslanjajući se na tri postojeća zapisa. On nije imao svoju vlastitu pisanu zabilješku. Poslanicu koja je poznata kao "Prva Ivanova," Ivan je napisao kao popratno pismo materijalu koji je Natanije sastavio prema njegovim uputama.

Svi ovi autori su zabilježili svoje iskrene predstave Isusa kako su ga bilo vidjeli, zapamtili ili

destroyed in the burning of a Syrian monastery in A.D. 416.

121:8.7 (1342.2) Isador escaped from Jerusalem in A.D. 70 after the investment of the city by the armies of Titus, taking with him to Pella a copy of Matthew's notes. In the year 71, while living at Pella, Isador wrote the Gospel according to Matthew. He also had with him the first four fifths of Mark's narrative.

121:8.8 (1342.3) 3. *The Gospel by Luke*. Luke, the physician of Antioch in Pisidia, was a gentile convert of Paul, and he wrote quite a different story of the Master's life. He began to follow Paul and learn of the life and teachings of Jesus in A.D. 47. Luke preserves much of the "grace of the Lord Jesus Christ" in his record as he gathered up these facts from Paul and others. Luke presents the Master as "the friend of publicans and sinners." He did not formulate his many notes into the Gospel until after Paul's death. Luke wrote in the year 82 in Achaia. He planned three books dealing with the history of Christ and Christianity but died in A.D. 90 just before he finished the second of these works, the "Acts of the Apostles."

121:8.9 (1342.4) As material for the compilation of his Gospel, Luke first depended upon the story of Jesus' life as Paul had related it to him. Luke's Gospel is, therefore, in some ways the Gospel according to Paul. But Luke had other sources of information. He not only interviewed scores of eyewitnesses to the numerous episodes of Jesus' life which he records, but he also had with him a copy of Mark's Gospel, that is, the first four fifths, Isador's narrative, and a brief record made in the year A.D. 78 at Antioch by a believer named Cedes. Luke also had a mutilated and much-edited copy of some notes purported to have been made by the Apostle Andrew.

121:8.10 (1342.5) 4. *The Gospel of John*. The Gospel according to John relates much of Jesus' work in Judea and around Jerusalem which is not contained in the other records. This is the so-called Gospel according to John the son of Zebedee, and though John did not write it, he did inspire it. Since its first writing it has several times been edited to make it appear to have been written by John himself. When this record was made, John had the other Gospels, and he saw that much had been omitted; accordingly, in the year A.D. 101 he encouraged his associate, Nathan, a Greek Jew from Caesarea, to begin the writing. John supplied his material from memory and by reference to the three records already in existence. He had no written records of his own. The Epistle known as "First John" was written by John himself as a covering letter for the work which Nathan executed under his direction.

121:8.11 (1342.6) All these writers presented honest pictures of Jesus as they saw, remembered, or

o njemu čuli, i kako su njihove koncepcije tih dalekih događaja izmijenjene njihovim naknadnim prihvaćanjem Pavlove teologije kršćanstva. A ovi zapisi, nesavršeni kakvi jesu, su bili dovoljni da promijene tijek povijesti Urantije kroz gotovo dvije tisuće godina.

[Priznanje: U izvršenju punomoći da nanovo izložim učenja i djela Isusa iz Nazareta, slobodno sam se koristio svim izvorima zapisa i planetarnih informacija. Moj glavni motiv je bio da sastavim zapis koji će ne samo prosvijetliti generaciju ljudi koja danas živi, već koji će biti od pomoći za sve buduće generacije. Iz ogromnog spremišta podataka koji su mi bili na raspolaganju, izabrao sam ono što je najbolje odgovaralo ostvarenju te namjere. Koliko je to bilo moguće, koristio sam podatke iz čisto ljudskih izvora. Jedino kad to nije bilo moguće, pribjegao sam korištenju zabilješki nadljudskog porijekla. Kad god su ideje i pojmovi Isusova života i učenja bili prihvatljivo iskazani od strane ljudskog uma, uvijek sam davao prednost takvim naizgled ljudskim misaonim uzorcima. Iako sam nastojao prilagoditi jezičke izraze u skladu s našom koncepcijom stvarnog značenja i istinskog smisla Učiteljeva života i učenja, koliko god je to bilo moguće, držao sam se stvarnog ljudskog pojma i misaonog uzorka u svim pripovijestima. Dobro znam da će pojmovi koji vuku porijeklo iz ljudskog uma biti prihvatljiviji i korisniji svim drugim ljudskim umovima. Kad nisam bio u stanju naći neophodne pojmove u ljudskim zapisima ili u ljudskim izrazima, koristio sam sjećanja moje vrste zemaljske egzistencije, srednjih bića. I kad ovaj sekundarni izvor informacije nije bio prikladan, bez oklijevanja sam koristio nadplanetarne izvore informacije.

Sabrana sjećanja iz kojih sam pripremio ovu pripovijest o Isusovom životu i učenjima - osim sjećanja koja su zabilježena u zapisu apostola Andrije - obuhvaćaju dragulje misli i nadmoćne koncepcije Isusovih učenja sakupljene od strane više od dvije tisuće ljudi koji su živjeli na zemlji od Isusova vremena do pisanja - ili točnije preporučavanja - ovih otkrivenja. Koristio sam se dopuštenjem da predočim novo otkrivenje samo kad ljudski zapisi i ljudski pojmovi nisu imali prihvatljiv misaoni uzorak. Nalog i dopuštenje za sastav ovog otkrivenja zabranjuju korištenje izvanljudskih izvora informacije ili izraza sve dok ne budem u stanju dokazati da nisam uspio naći neophodne konceptualne izraze u čisto ljudskim izvorima.

Dok sam u suradnji s mojih jedanaest suradnika iz redova srednjih bića i pod nadzorom

had learned of him, and as their concepts of these distant events were affected by their subsequent espousal of Paul's theology of Christianity. And these records, imperfect as they are, have been sufficient to change the course of the history of Urantia for almost two thousand years.

121:8.12 (1343.1) *[Acknowledgment: In carrying out my commission to restate the teachings and retell the doings of Jesus of Nazareth, I have drawn freely upon all sources of record and planetary information. My ruling motive has been to prepare a record which will not only be enlightening to the generation of men now living, but which may also be helpful to all future generations. From the vast store of information made available to me, I have chosen that which is best suited to the accomplishment of this purpose. As far as possible I have derived my information from purely human sources. Only when such sources failed, have I resorted to those records which are superhuman. When ideas and concepts of Jesus' life and teachings have been acceptably expressed by a human mind, I invariably gave preference to such apparently human thought patterns. Although I have sought to adjust the verbal expression the better to conform to our concept of the real meaning and the true import of the Master's life and teachings, as far as possible, I have adhered to the actual human concept and thought pattern in all my narratives. I well know that those concepts which have had origin in the human mind will prove more acceptable and helpful to all other human minds. When unable to find the necessary concepts in the human records or in human expressions, I have next resorted to the memory resources of my own order of earth creatures, the midwayers. And when that secondary source of information proved inadequate, I have unhesitatingly resorted to the superplanetary sources of information.*

121:8.13 (1343.2) The memoranda which I have collected, and from which I have prepared this narrative of the life and teachings of Jesus — aside from the memory of the record of the Apostle Andrew — embrace thought gems and superior concepts of Jesus' teachings assembled from more than two thousand human beings who have lived on earth from the days of Jesus down to the time of the inditing of these revelations, more correctly restatements. The revelatory permission has been utilized only when the human record and human concepts failed to supply an adequate thought pattern. My revelatory commission forbade me to resort to extrahuman sources of either information or expression until such a time as I could testify that I had failed in my efforts to find the required conceptual expression in purely human sources.

121:8.14 (1343.3) While I, with the collaboration of my eleven associate fellow midwayers and under the

Melkizedeka iz zapisa, predstavio ovaj zapis u skladu s mojom koncepcijom učinkovite organizacije i prema vlastitom izboru neposrednog načina izražavanja, ipak, većina ideja, pa čak i neki učinkoviti izrazi koje sam na taj način upotrijebio, vuku porijeklo od umova ljudi iz mnogih rasa koji su živjeli na zemlji tijekom prošlih generacija, sve do onih koji još uvijek tu žive u vrijeme ovog poduzeća. Na mnoge načine sam služio više kao kolekcionar i urednik, nego kao izvorni pripovjedač. Dajući prednost izvorima ljudskog porijekla, bez oklijevanja sam usvojio te ideje i koncepte koji su mi omogućili da stvorim najučinkovitiju predstavu Isusovog života i da nanovo iznesem njegova neusporediva učenja na najizražajniji način s općenito najinspirativnijim izrazima. U ime Bratstva Ujedinjenih Srednjih Bića Urantije, s najvećom zahvalnošću priznajem svoj dug svim izvorima zapisa i pojmova koji su korišteni u predstojećoj razradi naše nove prezentacije Isusova života na zemlji.]

supervision of the Melchizedek of record, have portrayed this narrative in accordance with my concept of its effective arrangement and in response to my choice of immediate expression, nevertheless, the majority of the ideas and even some of the effective expressions which I have thus utilized had their origin in the minds of the men of many races who have lived on earth during the intervening generations, right on down to those who are still alive at the time of this undertaking. In many ways I have served more as a collector and editor than as an original narrator. I have unhesitatingly appropriated those ideas and concepts, preferably human, which would enable me to create the most effective portraiture of Jesus' life, and which would qualify me to restate his matchless teachings in the most strikingly helpful and universally uplifting phraseology. In behalf of the Brotherhood of the United Midwayers of Urantia, I most gratefully acknowledge our indebtedness to all sources of record and concept which have been hereinafter utilized in the further elaboration of our restatement of Jesus' life on earth.]

POGLAVLJE 122. ISUSOVO ROĐENJE I DJETINJSTVO

⇨ 121

Knjiga Urantije

123 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 122 ISUSOVO ROĐENJE I DJETINJSTVO

Sekcije

Uvod

1. JOSIP I MARIJA
2. GABRIJELOVO UKAZANJE ELIZABETH
3. GRABRIJELOVA NAJAVA MARIJI
4. JOSIPOV SAN
5. ISUSOVI ZEMALJSKI RODITELJI
6. NAZARETSKI DOM
7. PUTOVANJE U BETLEHEM
8. ISUSOVO ROĐENJE
9. PREZENTACIJA U HRAMU
10. HEROD NA DJELU

PAPER 122 BIRTH AND INFANCY OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Joseph and Mary
2. Gabriel Appears to Elizabeth
3. Gabriel's Announcement to Mary
4. Joseph's Dream
5. Jesus' Earth Parents
6. The Home at Nazareth
7. The Trip to Bethlehem
8. The Birth of Jesus
9. The Presentation in the Temple
10. Herod Acts

Uvod

TEŠKO da će biti mnoguće u cjelosti objasniti mnoge razloge koji su doveli do izbora Palestine kao zemlje Mihaelovog darivanja, a još manje zašto je obitelj Josipa i Marije izabrana kao neposredno okruženje za pojavu ovog Sina Čovječjeg na Urantiji.

Nakon proučavanja specijalnog izvješća o statusu izoliranih svjetova koji su pripremili Melkizedeci i savjetovanju s Gabrielom, Mihael je konačno izabrao Urantiju kao planet na kojem će izvršiti svoje završno darivanje. Po donošenju ove odluke, Gabriel je osobno posjetio Urantiju i kao rezultat njegove studije različitih ljudskih skupina i njihovih duhovnih, intelektualnih, rasnih i zemljopisnih obilježja, zaključio je da su Židovi posjedovali određene relativne prednosti koje su ih činile rasom pogodnom za darivanje. Nakon što je Mihael odobrio ovu odluku, Gabriel je imenovao i poslao na Urantiju Dvanaestočlano Obiteljsko Povjerenstvo - sastavljeno od viših redova

INTRODUCTION

^{122:0.1 (1344.1)} IT WILL hardly be possible fully to explain the many reasons which led to the selection of Palestine as the land for Michael's bestowal, and especially as to just why the family of Joseph and Mary should have been chosen as the immediate setting for the appearance of this Son of God on Urantia.

^{122:0.2 (1344.2)} After a study of the special report on the status of segregated worlds prepared by the Melchizedeks, in counsel with Gabriel, Michael finally chose Urantia as the planet whereon to enact his final bestowal. Subsequent to this decision Gabriel made a personal visit to Urantia, and, as a result of his study of human groups and his survey of the spiritual, intellectual, racial, and geographic features of the world and its peoples, he decided that the Hebrews possessed those relative advantages which warranted their selection as the bestowal race. Upon Michael's approval of this decision, Gabriel appointed and dispatched to Urantia the Family Commission of

kozmičkih ličnosti - kojem je povjerena zadaća izučavanja židovskog obiteljskog života. Kad je to povjerenstvo završilo svoje radove, Gabrijel je bio prisutan na Urantiji i primio izvješće o imenovanju tri para potencijalnih kandidata koji su po mišljenju povjerenstva, najbolje zadovoljavali obiteljske uvjete za Mihaelovo planirano utjelovljenje.

Između ova tri para kandidata, Gabrijel je osobno odabrao Josipa i Mariju, nakon čega se osobno ukazao Mariji saopćivši joj radosnu vijest da je izabrana da postane zemaljska majka darovanog djeteta.

1. JOSIP I MARIJA

Josip, zemaljski otac Isusa (Jošue ben Josipa), je bio pravi Židov, iako je nosio i mnoge nežidovske rasne crte koje su s vremena na vrijeme dodavane preko ženskih linija njegovom obiteljskom stablu. Preci Isusovog oca se pružaju unatrag sve do Abrahamove dobi i preko ovog slavnog patrijarha do ranijih nasljednih loza koje vode do Sumerana i Nodita i preko južnih plemena prastare plave rase, do Andona i Fonte. David i Solomon nisu bili u izravnoj liniji Josipovih predaka, niti Josipova linija ide izravno do Adama. Josipovi neposredni preci su bili mehaničari - graditelji, tesari, zidari i kovači. Sam Josip je bio prvo tesar, a kasnije građevinski poduzetnik. Njegova je obitelj pripadala dugoj i slavnoj liniji plemstva običnih ljudi u kojoj su se s vremena na vrijeme javljali neobični pojedinci koji su se isticali u procesu religiozne evolucije na Urantiji.

Marija, Isusova zemaljska majka, je proizvod duge linije jedinstvenih predaka koja obuhvaća mnoge od najznačajnijih žena u rasnoj povijesti Urantije. Marija je bila prosječna žena svog vremena i generacije, koja je posjedovala prilično normalan temperament i među čije pretke ulaze takve glasovite žene kao što su Anona, Tamara, Ruta, Bat-Šeba, Ansija, Kloa, Eva, Enta i Rata. Ni jedna ondašnja Židovka nije imala znamenitiju lozu svagdašnjih predaka ili lozu koja se protezala unatrag do povoljnijih početaka. Marijini preci, kao i Josipovi, su bili obilježeni dominacijom snažnih ali prosječnih pojedinaca u liniji koja je s vremena na vrijeme u dugom tijeku civilizacije i progresivne religiozne evolucije bila obilježena pojavom brojnih izvanrednih ličnosti. U rasnom pogledu, Marija se teško može smatrati Židovkom. U kulturi i vjerovanju, bila je prava Židovka, dok je u nasljednom obdarenju bila mješavina sirijskih,

Twelve — selected from among the higher orders of universe personalities — which was intrusted with the task of making an investigation of Jewish family life. When this commission ended its labors, Gabriel was present on Urantia and received the report nominating three prospective unions as being, in the opinion of the commission, equally favorable as bestowal families for Michael's projected incarnation.

122:0.3 (1344.3) From the three couples nominated, Gabriel made the personal choice of Joseph and Mary, subsequently making his personal appearance to Mary, at which time he imparted to her the glad tidings that she had been selected to become the earth mother of the bestowal child.

1. JOSEPH AND MARY

122:1.1 (1344.4) Joseph, the human father of Jesus (Joshua ben Joseph), was a Hebrew of the Hebrews, albeit he carried many non-Jewish racial strains which had been added to his ancestral tree from time to time by the female lines of his progenitors. The ancestry of the father of Jesus went back to the days of Abraham and through this venerable patriarch to the earlier lines of inheritance leading to the Sumerians and Nodites and, through the southern tribes of the ancient blue man, to Andon and Fonta. David and Solomon were not in the direct line of Joseph's ancestry, neither did Joseph's lineage go directly back to Adam. Joseph's immediate ancestors were mechanics — builders, carpenters, masons, and smiths. Joseph himself was a carpenter and later a contractor. His family belonged to a long and illustrious line of the nobility of the common people, accentuated ever and anon by the appearance of unusual individuals who had distinguished themselves in connection with the evolution of religion on Urantia.

122:1.2 (1345.1) Mary, the earth mother of Jesus, was a descendant of a long line of unique ancestors embracing many of the most remarkable women in the racial history of Urantia. Although Mary was an average woman of her day and generation, possessing a fairly normal temperament, she reckoned among her ancestors such well-known women as Annon, Tamar, Ruth, Bathsheba, Ansie, Cloa, Eve, Enta, and Ratta. No Jewish woman of that day had a more illustrious lineage of common progenitors or one extending back to more auspicious beginnings. Mary's ancestry, like Joseph's, was characterized by the predominance of strong but average individuals, relieved now and then by numerous outstanding personalities in the march of civilization and the progressive evolution of religion. Racially considered, it is hardly proper to regard Mary as a Jewess. In culture and belief she was a Jew, but in hereditary endowment she

hetitskih, feničanskih, grčkih i egipatskih loza, noseći u svom rasnom nasljedstvu više miješane krvi od Josipa.

Od svih parova koji su živjeli u Palestini u vrijeme Mihaelovog planiranog darivanja, Josip i Marija su posjedovali najidealniju kombinaciju široko rasprostranjenih rasnih veza i višu razinu prosječnog obdarenja ličnosti. Planirano je da se Mihael pojavi na Urantiji kao prosječan čovjek, da ga prosječni ljudi mogli razumjeti i primiti; Gabrijel je stoga odabrao osobe poput Josipa i Marije da postanu roditelji darovanog djeteta.

2. GABRIJELOVO UKAZANJE ELIZABETI

Isusov životni rad na Urantiji istinski započinje s aktivnostima Ivana Krstitelja. Zakarije, Ivanov otac, je pripadao židovskom svećenstvu, dok je njegova majka Elizabeta, pripadala imućnijoj grani iste velike obitelji iz koje je potekla Isusova majka Marija. Zakarije i Elizabeta nisu imali djece iako su bili u braku mnogo godina.

Jednog dana krajem lipnja 8. godine pr.K., otprilike tri mjeseca prije vjenčanja Josipa i Marije, Gabrijel se ukazao Elizabeti jednog dana u poslijepodnevnim satima, upravo kao što će se kasnije ukazati Mariji. Gabrijel je rekao:

“Dok tvoj muž Zakarije stoji pred žrtvenikom u Jeruzalemu i dok se okupljeni narod moli za dolazak izručitelja, ja, Gabrijel, sam došao najaviti da ćeš uskoro roditi sina koji će biti preteča ovom božanskom učitelju, a ti ćeš ga nazvati Ivan. On će odrasti posvećen Gospodinu Bogu našem i kad odraste u punu zrelost, on će razveseliti tvoje srce, jer će okrenuti mnoge duše k Bogu i proglasiti dolazak iscjelitelja duša vašeg naroda i osloboditelja duha cijelog čovječanstva. Tvoja rođakinja Marija će biti majka ovog obećanog djeteta, a ja ću se i njoj ukazati.”

Elizabeta se jako uplašila od ovog ukazanja. Nakon Gabrijelovog odlaska, neprestano je preturala ovaj događaj u svom umu, dugo razmišljajući o riječima ovog veličanstvenog posjetitelja, ali nije govorila o ovom otkrivenju nikome osim svoga muža, sve do njezine posjete Mariji u mjesecu veljači iduće godine.

Elizabeta je pet mjeseci pažljivo krila svoju tajnu od svog supruga. Kad mu je konačno rekla o Gabrijelovoj posjeti, Zakarije je bio vrlo skeptičan i više tjedana je sumnjao u cijeli događaj i samo je djelomično povjerovao u pripovijed o Gabrijelovu posjetu kada više nije bilo sumnje da mu je žena

was more a composite of Syrian, Hittite, Phoenician, Greek, and Egyptian stocks, her racial inheritance being more general than that of Joseph.

^{122:1.3 (1345.2)} Of all couples living in Palestine at about the time of Michael's projected bestowal, Joseph and Mary possessed the most ideal combination of widespread racial connections and superior average of personality endowments. It was the plan of Michael to appear on earth as an *average* man, that the common people might understand him and receive him; wherefore Gabriel selected just such persons as Joseph and Mary to become the bestowal parents.

2. GABRIEL APPEARS TO ELIZABETH

^{122:2.1 (1345.3)} Jesus' lifework on Urantia was really begun by John the Baptist. Zacharias, John's father, belonged to the Jewish priesthood, while his mother, Elizabeth, was a member of the more prosperous branch of the same large family group to which Mary the mother of Jesus also belonged. Zacharias and Elizabeth, though they had been married many years, were childless.

^{122:2.2 (1345.4)} It was late in the month of June, 8 B.C., about three months after the marriage of Joseph and Mary, that Gabriel appeared to Elizabeth at noontide one day, just as he later made his presence known to Mary. Said Gabriel:

^{122:2.3 (1345.5)} “While your husband, Zacharias, stands before the altar in Jerusalem, and while the assembled people pray for the coming of a deliverer, I, Gabriel, have come to announce that you will shortly bear a son who shall be the forerunner of this divine teacher, and you shall call your son John. He will grow up dedicated to the Lord your God, and when he has come to full years, he will gladden your heart because he will turn many souls to God, and he will also proclaim the coming of the soul-healer of your people and the spirit-liberator of all mankind. Your kinswoman Mary shall be the mother of this child of promise, and I will also appear to her.”

^{122:2.4 (1345.6)} This vision greatly frightened Elizabeth. After Gabriel's departure she turned this experience over in her mind, long pondering the sayings of the majestic visitor, but did not speak of the revelation to anyone save her husband until her subsequent visit with Mary in early February of the following year.

^{122:2.5 (1345.7)} For five months, however, Elizabeth withheld her secret even from her husband. Upon her disclosure of the story of Gabriel's visit, Zacharias was very skeptical and for weeks doubted the entire experience, only consenting halfheartedly to believe in Gabriel's visit to his wife

bila trudna. Zakarije je bio vrlo zbunjen u vezi Elizabetinog budućeg majčinstva, ali on nije sumnjao u integritet svoje supruge, bez obzira na svoju poodmaklu dob. Zakarije je, tek nekih šest tjedana prije Ivanovog rođenja, kao rezultat vrlo upečatljivog sna, postao potpuno uvjeren da je Elizabeta trebala roditi sina sudbine, čovjeka koji će pripremiti put dolasku Mesije.

Gabrijel se ukazao Mariji oko sredine studenog 8. godine pr.K., dok je bila na poslu u svojoj kući u Nazaretu. Kasnije, nakon što je Marija znala bez sumnje da će postati majka, ona je uvjerala Josipa da joj dopusti da ode u posjetu Elizabeti, u Gradu Judinu, u brdima nekih šest kilometara zapadno od Jeruzalema. Gabrijel je obavijestio obje buduće majke da se objema namjeravao ukazati. One su stoga teško čekale da se nađu, da usporede svoja iskustva i da razgovaraju o budućnosti svojih sinova. Marija je ostala kod svoje daleke rođakinje tri tjedna. Elizabeta je na svaki način nastojala ojačati Marijinu vjeru u Gabrijelovo ukazanje, tako da se Marija vratila kući potpunije posvećena pozivu rađanja i podizanja sina sudbine koji se uskoro trebao pojaviti na svijetu kao bespomoćno djeteta - kao prosječna i normalna zemaljska beba.

Ivan je rođen u Gradu Judinu 25. ožujka 7. godine pr. K. Zakarije i Elizabeta su se jako obradovali kad su vidjeli da im se rodio sin kako im je Gabrijel obećao, i kad su osmog dana odnijeli dijete da se obreže, dali su mu ime Ivan kako im je bilo rečeno. Zakarijev nećak je već bio na putu za Nazaret, s vijestima od Elizabete upućenim Mariji da im je rođen sin i da su ga nazvali Ivan.

Od svoje najranije mladosti Ivan je bio diskreno impresioniran od strane svojih roditelja da je trebao odrasti da postane duhovni vođa i religiozni učitelj. A tlo Ivanova srce je uvijek reagiralo na takve sugestivne sjemenke. Čak i kao dijete, počeo je provoditi dosta vremena u hramu u periodima kad je je Zakarije obavljao svećeničku službu i bio je strahovito impresioniran značenjem svega što je vidio.

3. GRABRIJELOVA NAJAVA MARIJI

Jedne večeri otprilike oko zalaska sunca, prije nego što se Josip vratio kući, Gabrijel se ukazao Mariji stojeći pored niskog kamenog stola i, nakon što se uspjela približiti, rekao: "Dolazim na zahtjev onoga koji je moj Vladar i kojeg ćes uskoro voljeti i

when he could no longer question that she was expectant with child. Zacharias was very much perplexed regarding the prospective motherhood of Elizabeth, but he did not doubt the integrity of his wife, notwithstanding his own advanced age. It was not until about six weeks before John's birth that Zacharias, as the result of an impressive dream, became fully convinced that Elizabeth was to become the mother of a son of destiny, one who was to prepare the way for the coming of the Messiah.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabriel appeared to Mary about the middle of November, 8 B.C., while she was at work in her Nazareth home. Later on, after Mary knew without doubt that she was to become a mother, she persuaded Joseph to let her journey to the City of Judah, four miles west of Jerusalem, in the hills, to visit Elizabeth. Gabriel had informed each of these mothers-to-be of his appearance to the other. Naturally they were anxious to get together, compare experiences, and talk over the probable futures of their sons. Mary remained with her distant cousin for three weeks. Elizabeth did much to strengthen Mary's faith in the vision of Gabriel, so that she returned home more fully dedicated to the call to mother the child of destiny whom she was so soon to present to the world as a helpless babe, an average and normal infant of the realm.

^{122:2.7 (1346.2)} John was born in the City of Judah, March 25, 7 B.C. Zacharias and Elizabeth rejoiced greatly in the realization that a son had come to them as Gabriel had promised, and when on the eighth day they presented the child for circumcision, they formally christened him John, as they had been directed aforetime. Already had a nephew of Zacharias departed for Nazareth, carrying the message of Elizabeth to Mary proclaiming that a son had been born to her and that his name was to be John.

^{122:2.8 (1346.3)} From his earliest infancy John was judiciously impressed by his parents with the idea that he was to grow up to become a spiritual leader and religious teacher. And the soil of John's heart was ever responsive to the sowing of such suggestive seeds. Even as a child he was found frequently at the temple during the seasons of his father's service, and he was tremendously impressed with the significance of all that he saw.

3. GABRIEL'S ANNOUNCEMENT TO MARY

^{122:3.1 (1346.4)} One evening about sundown, before Joseph had returned home, Gabriel appeared to Mary by the side of a low stone table and, after she had recovered her composure, said: "I come at the bidding of one who is my Master and whom

hraniti. Tebi, Marija, donosim radosnu vijest da si začela po nebeskom nalogu i da ćeš u dogledno vrijeme roditi sina; ti ćeš mu dati ime Jošua i on će obilježiti početak kraljevstva nebeskog na zemlji među ljudima. Ne govori o tome nikome osim Josipa i Elizabete, tvoje rođakinje kojoj sam se već ukazao i koja će s vremenom također roditi sina koji će se zvati Ivan i koji će pripremiti put za poruku izbavljenja koju će tvoj sin proglasiti ljudima s velikom snagom i dubokim uvjerenjem. Ne sumnjaj u moje riječi, Marijo, jer ovaj je dom izabran da postane smrtno stanište djeteta sudbine. Moj blagoslov tebi, i neka te Svevišnji ojača snagom i neka nad tobom bdije Bog sve zemlje.”

Marija je u svom srcu potajno razmišljala o ovom ukazanju više tjedana sve dok se konačno nije neopozivo uvjerila u svoju trudnoću, prije nego što se usudila povjeriti ove neobične događaje svome mužu. Kad je Josip to čuo, iako je imao veliko poverenje u Mariju, bio je vrlo uznemiren i noćima nije mogao spavati. Josip je isprva sumnjao u Gabrijelov posjet. Onda, kad je postao gotovo posve uvjeren da je Marija doista čula glas i vidjela obličje božanskog glasnika, bio je rastrgan u umu dok je razmišljao kako se takve stvari mogu dogoditi. Kako potomak ljudskih bića može biti dijete božanske sudbine? Josip nije bio u stanju pomiriti ove proturječne ideje sve dok, nakon nekoliko tjedana razmišljanja, on i Marija nisu došli do zaključka da su bili odabrani kao roditelji Mesije, iako je prema židovskom vjerovanju izručitelj teško trebao imati božansku narav. Kad je konačno došla do ovog bitnog zaključka, Marija je požurila u posjet Elizabeti.

Po povratku, Marija je otišla posjetiti svoje roditelje, Joakima i Hanu. Njezina dva brata i dvije sestre, kao i njezini roditelji, su uvijek bili vrlo skeptični u pogledu Isusove božanske misije, iako, naravno, u ovom trenutku nisu znali o Gabrijelovom ukazanju. A Marija je povjerila svojoj sestri Salomi da je njezin sin bio predodređen da postane veliki učitelj.

Gabrijelove riječi upućene Mariji na dan Isusovog začeća su jedina nadnaravna pojava vezana s cijelim doživljajem njezine trudnoće i rođenjem obećanog djeteta.

4. JOSIPOV SAN

Josip se nije pomirio s idejom da je Marija

you shall love and nurture. To you, Mary, I bring glad tidings when I announce that the conception within you is ordained by heaven, and that in due time you will become the mother of a son; you shall call him Joshua, and he shall inaugurate the kingdom of heaven on earth and among men. Speak not of this matter save to Joseph and to Elizabeth, your kinswoman, to whom I have also appeared, and who shall presently also bear a son, whose name shall be John, and who will prepare the way for the message of deliverance which your son shall proclaim to men with great power and deep conviction. And doubt not my word, Mary, for this home has been chosen as the mortal habitat of the child of destiny. My benediction rests upon you, the power of the Most Highs will strengthen you, and the Lord of all the earth shall overshadow you.”

^{122:3.2 (1346.5)} Mary pondered this visitation secretly in her heart for many weeks until of a certainty she knew she was with child, before she dared to disclose these unusual events to her husband. When Joseph heard all about this, although he had great confidence in Mary, he was much troubled and could not sleep for many nights. At first Joseph had doubts about the Gabriel visitation. Then when he became well-nigh persuaded that Mary had really heard the voice and beheld the form of the divine messenger, he was torn in mind as he pondered how such things could be. How could the offspring of human beings be a child of divine destiny? Never could Joseph reconcile these conflicting ideas until, after several weeks of thought, both he and Mary reached the conclusion that they had been chosen to become the parents of the Messiah, though it had hardly been the Jewish concept that the expected deliverer was to be of divine nature. Upon arriving at this momentous conclusion, Mary hastened to depart for a visit with Elizabeth.

^{122:3.3 (1347.1)} Upon her return, Mary went to visit her parents, Joachim and Hannah. Her two brothers and two sisters, as well as her parents, were always very skeptical about the divine mission of Jesus, though, of course, at this time they knew nothing of the Gabriel visitation. But Mary did confide to her sister Salome that she thought her son was destined to become a great teacher.

^{122:3.4 (1347.2)} Gabriel's announcement to Mary was made the day following the conception of Jesus and was the only event of supernatural occurrence connected with her entire experience of carrying and bearing the child of promise.

4. JOSEPH'S DREAM

^{122:4.1 (1347.3)} Joseph did not become reconciled to the idea that Mary was to become the mother of

trebala postati majka nesvakidašnjeg djeteta sve dok nije imao jedan vrlo impresivan san. U ovom snu mu se ukazao sjajni nebeski glasnik koji je između ostalog rekao: "Josipe, javljam ti se prema zapovijedi Onoga koji sada vlada na nebu, i primio sam upute da ti kažem da sin kojeg Marija nosi treba postati veliko svjetlo u svijetu. U njemu će biti život i njegov će život postati svjetlo čovječanstva. On će najprije doći k svome narodu, ali teško da će ga oni primiti; ali onima koji ga prime, njima će biti otkriveno da su djeca Božja." Nakon ovog doživljaja, Josip nikada više nije u cjelosti sumnjao u Marijinu priču o Gabrielovu posjetu i obećanje da nerođeno dijete treba postati božanski glasnik svijetu.

U svim ovim ukazanjima, ništa nije rečeno o kući Davidovoj. Nije bilo pomena da Isus treba postati "izručitelj Židova," niti da je bio dugo očekivani Mesija. Isus nije bio Mesija kakvog su Židovi očekivali, ali je bio izručitelj svijeta. Njegova je misija bila za sve rase i narode, a ne samo za neku pojedinu skupinu.

Josip nije pripadao liniji kralja Davida. Marija je imala više davidovskog porijekla od Josipa. Istina, Josip je otišao u Davidov grad, Betlehem, na registraciju prilikom rimskog popisa, ali to je zato što je prije šest generacija određeni predak po imenu Zadok iz izravne Davidove loze usvojio određenog Josipovog pretka koji je bio siroče; Josip se stoga ubrajao među pripadnike "kuće Davidove."

Većina takozvanih mesijanskih proročanstava iz Starog Zavjeta je iskrivljena kako bi se mogla povezati s Isusom dugo nakon njegova života na zemlji. Hebrejski proroci su stoljećima navješćivali dolazak izručitelja, tako da su kroz više uzastopnih generacija ta obećanja tumačena kao da se odnose na novog židovskog vladara koji treba sjesti na Davidovo prijestolje, i navodno čudesnim metodama Mojsija utemeljiti Židove u Palestini kao moćnu naciju oslobođenu od svakog oblika inozemne dominacije. I u ovom slučaju, mnoge figurativne izreke iz hebrejskih spisa su isto tako naknadno neispravno povezane s Isusovom životnom misijom. Mnoge izreke iz Starog Zavjeta su iskrivljene kako bi se činile prikladnom vezom s nekom epizodom Učiteljeva zemaljskog života. Sam Isus je jednom prilikom zanijskao svoju povezanost s kraljevskom kućom Davidovom. Čak su i riječi "djevojka će roditi sina," preinačene u "djevica će roditi sina." Isto se odnosi na mnoga rodoslovlja Josipa i Marije koja su sastavljena nakon Mihaelova života na zemlji. Mnoge od tih loza ukazuju na velik dio Učiteljeva potomstva, ali u cjelini ne pružaju cjelovit prikaz i ne trebaju biti prihvaćene kao činjenica. Isusovi rani sljedbenici su suviše često padali u iskušenje

an extraordinary child until after he had experienced a very impressive dream. In this dream a brilliant celestial messenger appeared to him and, among other things, said: "Joseph, I appear by command of Him who now reigns on high, and I am directed to instruct you concerning the son whom Mary shall bear, and who shall become a great light in the world. In him will be life, and his life shall become the light of mankind. He shall first come to his own people, but they will hardly receive him; but to as many as shall receive him to them will he reveal that they are the children of God." After this experience Joseph never again wholly doubted Mary's story of Gabriel's visit and of the promise that the unborn child was to become a divine messenger to the world.

122:4.2 (1347.4) In all these visitations nothing was said about the house of David. Nothing was ever intimated about Jesus' becoming a "deliverer of the Jews," not even that he was to be the long-expected Messiah. Jesus was not such a Messiah as the Jews had anticipated, but he was the *world's deliverer*. His mission was to all races and peoples, not to any one group.

122:4.3 (1347.5) Joseph was not of the line of King David. Mary had more of the Davidic ancestry than Joseph. True, Joseph did go to the City of David, Bethlehem, to be registered for the Roman census, but that was because, six generations previously, Joseph's paternal ancestor of that generation, being an orphan, was adopted by one Zadoc, who was a direct descendant of David; hence was Joseph also accounted as of the "house of David."

122:4.4 (1347.6) Most of the so-called Messianic prophecies of the Old Testament were made to apply to Jesus long after his life had been lived on earth. For centuries the Hebrew prophets had proclaimed the coming of a deliverer, and these promises had been construed by successive generations as referring to a new Jewish ruler who would sit upon the throne of David and, by the reputed miraculous methods of Moses, proceed to establish the Jews in Palestine as a powerful nation, free from all foreign domination. Again, many figurative passages found throughout the Hebrew scriptures were subsequently misapplied to the life mission of Jesus. Many Old Testament sayings were so distorted as to appear to fit some episode of the Master's earth life. Jesus himself onetime publicly denied any connection with the royal house of David. Even the passage, "a maiden shall bear a son," was made to read, "a virgin shall bear a son." This was also true of the many genealogies of both Joseph and Mary which were constructed subsequent to Michael's career on earth. Many of these lineages contain much of the Master's ancestry, but on the whole they are not genuine and may not be depended upon as factual. The early followers of Jesus all too often

da podese starija proročanstva kako bi se život njihova Učitelja i Gospodina mogao prikazati kao njihovo ispunjenje.

succumbed to the temptation to make all the olden prophetic utterances appear to find fulfillment in the life of their Lord and Master.

5. ISUSOVI ZEMALJSKI RODITELJI

Josip je bio čovjek blage naravi i iznimne savjesti koji je na svaki način bio vjeran religioznim konvencijama i običajima svoga naroda. Govorio je malo, a mislio puno. Jako ga je žalostio nezavidni položaj židovskog naroda. Kao mladić, među svojih osmero braće i sestara, bio je prilično vrednog raspoloženja, ali je u ranijim godinama bračnog života (u vrijeme Isusova djetinjstva) bio podložan razdobljima blagog duhovnog obeshrabrenja. Ove promjene raspoloženja su uveliko ublažene neposredno prije njegove prerane smrti, kad je značajno unaprijedio ekonomske uvjete svoje obitelji kad je zatvorio svoju tesarsku radnju i postao uspješni poduzetnik.

Marija je po temperamentu bila sasvim suprotna od svoga muža. Bila je neobično vedra, vrlo rijetko potištena, i imala je odlično raspoloženje. Slobodno i često je davala oduška svojim emocionalnim osjećajima, i sve do Josipove iznenadne smrti nikada nije ispoljila tugu. A ona se jedva oporavila od tog šoka, kad su se pred njezinim tjeskobnim i zaprepaštenim pogledom počeli razvijati događaji nesvakidašnjeg života njezina najstarijeg sina. No, u svemu ovom neobičnom iskustvu, Marija je ispoljila smirenost, hrabrost i priličnu mudrost u načinu na koji se odnosila prema svom čudnom i teško shvatljivom prvorodencu i njegovoj preživjeloj braći i sesatrama.

Isus je naslijedio najveći dio svoje neuobičajene nježnosti i izvanrednog razumijevanja ljudske naravi od svoga oca; od majke je naslijedio svoj dar kao veliki učitelj i svoj ogromni kapacitet za pravednu netrpeljivost prema nepravdi. U svojim emocionalnim reakcijama na okruženje, Isus je u svojim zrelih godina ponekad nalikovao svome ocu, bio sklon meditaciji i obožavanju ali povremeno obuzet tugom; ali češće je ispoljavao majčino optimistično i odlučno raspoloženje. Sve u svemu, dok je odrastao i vukao prve znamenite poteze svog odraslog života, božanskim Sinom je sve češće dominirao Marijin temperament. U nekim detaljima, Isus je bio mješavina osobina oboje roditelja; u drugim aspektima je ispoljavao osobine jednog roditelja u suprotnosti s drugim.

Od Josipa, Isus je naslijedio strogu disciplinu u sprovedbi židovskih ceremonija i neuobičajenu upoznatost s hebrejskim spisima; od Marije je vukao šire gledište religioznog života i slobodnije

5. JESUS' EARTH PARENTS

^{122:5.1 (1348.1)} Joseph was a mild-mannered man, extremely conscientious, and in every way faithful to the religious conventions and practices of his people. He talked little but thought much. The sorry plight of the Jewish people caused Joseph much sadness. As a youth, among his eight brothers and sisters, he had been more cheerful, but in the earlier years of married life (during Jesus' childhood) he was subject to periods of mild spiritual discouragement. These temperamental manifestations were greatly improved just before his untimely death and after the economic condition of his family had been enhanced by his advancement from the rank of carpenter to the role of a prosperous contractor.

^{122:5.2 (1348.2)} Mary's temperament was quite opposite to that of her husband. She was usually cheerful, was very rarely downcast, and possessed an ever-sunny disposition. Mary indulged in free and frequent expression of her emotional feelings and was never observed to be sorrowful until after the sudden death of Joseph. And she had hardly recovered from this shock when she had thrust upon her the anxieties and questionings aroused by the extraordinary career of her eldest son, which was so rapidly unfolding before her astonished gaze. But throughout all this unusual experience Mary was composed, courageous, and fairly wise in her relationship with her strange and little-understood first-born son and his surviving brothers and sisters.

^{122:5.3 (1348.3)} Jesus derived much of his unusual gentleness and marvelous sympathetic understanding of human nature from his father; he inherited his gift as a great teacher and his tremendous capacity for righteous indignation from his mother. In emotional reactions to his adult-life environment, Jesus was at one time like his father, meditative and worshipful, sometimes characterized by apparent sadness; but more often he drove forward in the manner of his mother's optimistic and determined disposition. All in all, Mary's temperament tended to dominate the career of the divine Son as he grew up and swung into the momentous strides of his adult life. In some particulars Jesus was a blending of his parents' traits; in other respects he exhibited the traits of one in contrast with those of the other.

^{122:5.4 (1348.4)} From Joseph Jesus secured his strict training in the usages of the Jewish ceremonies and his unusual acquaintance with the Hebrew scriptures; from Mary he derived a

tumačenje osobne duhovne slobode.

Obitelji Josipa i Marije su bile dobro obrazovane za svoje vrijeme. Josip i Marija su bili obrazovani daleko iznad prosjeka za svoje vrijeme i životni položaj. On je bio mislilac; ona je bila planer, stručnjak u prilagodbi i praktičar u neposrednoj provedbi. Josip je imao crne oči i smeđu kosu; Marija je imala smeđe oči i bila gotovo plavokosi tip.

Da je poživio, Josip bi nesumnjivo postao čvrsti vjernik u božansku misiju svog najstarijeg sina. Marija se dvoumila između vjere i sumnje, snažno se vodeći prema poziciji njezine ostale djece, kao i svoje rodbine i prijatelja, dok se njezin konačni stav uvijek oslanjao na sjećanje na Gabrijelovo ukazanje neposredno nakon djetetova začeća.

Marija je bila odlična tkalja prilično i nadprosječno spretna u većini kućanskih poslova tog doba; bila je vješta spremačica i odlična domaćica. Josip i Marija su bili dobri učitelji koji su se pobrinuli da njihova djeca budu upućena u učenje njihove dobi.

Kad je Josip bio mladić, radio je za Marijinog oca na proširenju kuće i kad mu je Marija o jednom ručku donijela čašu vode, počelo je udvaranje između ovo dvoje ljudi kojima je bilo suđeno da postanu Isusovi roditelji.

Josip i Marija su se uzeli prema židovskom običaju u Marijinom domu u okolici Nazareta, kad je Josipu bila dvadeset i jedna godina. Ovaj je brak sklopljen kao rezultat udvaranja koje je trajao gotovo pune dvije godine. Nedugo nakon toga, preselili su se u svoju novu kuću u Nazaretu koju je Josip sagradio uz pomoć svoja dva brata. Kuća se nalazila u blizini podnožja obližnje uzvišice, s koje se pružao predivan pogled na okolne predjele. U ovoj kući, posebno pripremljeni, ovi mladi i radosni roditelji su čekali na rođenje obećanog djeteta, ali nisu znali da se ovaj važni događaj u svemirskim poslovima trebao odigrati za vrijeme njihove odsutnosti, na putovanju u Betlehem u zemlji Judeji.

Veći dio Josipove obitelji je prihvatio vjerovanje u Isusova učenja, ali vrlo malo Marijinih rođaka su vjerovali u njega sve dok nije otišao s ovog svijeta. Josip je naginjao više prema duhovnom konceptu očekivanog Mesije, ali Marija i njezina obitelj, a pogotovo njezin otac, su držali da je Mesija bio vremenski izručitelj i politički vladar. Marijini preci su aktivno sudjelovali u tada skorašnjim makabejskim podvizima.

broader viewpoint of religious life and a more liberal concept of personal spiritual freedom.

122:5.5 (1349.1) The families of both Joseph and Mary were well educated for their time. Joseph and Mary were educated far above the average for their day and station in life. He was a thinker; she was a planner, expert in adaptation and practical in immediate execution. Joseph was a black-eyed brunet; Mary, a brown-eyed well-nigh blond type.

122:5.6 (1349.2) Had Joseph lived, he undoubtedly would have become a firm believer in the divine mission of his eldest son. Mary alternated between believing and doubting, being greatly influenced by the position taken by her other children and by her friends and relatives, but always was she steadied in her final attitude by the memory of Gabriel's appearance to her immediately after the child was conceived.

122:5.7 (1349.3) Mary was an expert weaver and more than averagely skilled in most of the household arts of that day; she was a good housekeeper and a superior homemaker. Both Joseph and Mary were good teachers, and they saw to it that their children were well versed in the learning of that day.

122:5.8 (1349.4) When Joseph was a young man, he was employed by Mary's father in the work of building an addition to his house, and it was when Mary brought Joseph a cup of water, during a noontime meal, that the courtship of the pair who were destined to become the parents of Jesus really began.

122:5.9 (1349.5) Joseph and Mary were married, in accordance with Jewish custom, at Mary's home in the environs of Nazareth when Joseph was twenty-one years old. This marriage concluded a normal courtship of almost two years' duration. Shortly thereafter they moved into their new home in Nazareth, which had been built by Joseph with the assistance of two of his brothers. The house was located near the foot of the near-by elevated land which so charmingly overlooked the surrounding countryside. In this home, especially prepared, these young and expectant parents had thought to welcome the child of promise, little realizing that this momentous event of a universe was to transpire while they would be absent from home in Bethlehem of Judea.

122:5.10 (1349.6) The larger part of Joseph's family became believers in the teachings of Jesus, but very few of Mary's people ever believed in him until after he departed from this world. Joseph leaned more toward the spiritual concept of the expected Messiah, but Mary and her family, especially her father, held to the idea of the Messiah as a temporal deliverer and political ruler. Mary's ancestors had been prominently identified with the

Josip se čvrsto držao istočnog - ili babilonskog - tumačenja židovske religije; Marija je snažno naginjala liberalnijem i širem zapadnom ili helenističkom tumačenju zakona i proroka.

Maccabean activities of the then but recent times.

^{122:5.11 (1349.7)} Joseph held vigorously to the Eastern, or Babylonian, views of the Jewish religion; Mary leaned strongly toward the more liberal and broader Western, or Hellenistic, interpretation of the law and the prophets.

6. NAZARETSKI DOM

Isusov je dom bio smješten u blizini visokog brda u sjevernom dijelu Nazareta, na nekoj udaljenosti od seoskog vrela smještenog u istočnom dijelu grada. Isusova je obitelj živjela u periferiji grada, što im je pružalo veću i češću priliku da uživaju u šetnjama kroz prirodu i izletima do vrha obližnjeg gorja, najviše uzvisine u južnoj Galileji izuzev Taborskog gorja na istoku i brda Naina koje je bilo otprilike jednake visine. Njihov je dom bio smješten malo južnije i istočnije od ovog južnog predgorja i otprilike na pola puta između podnožja ovog uzvišenja i puta koji je vodio iz Nazareta prema Kani. Pored izleta na ovo gorje, Isus je najviše volio slijediti usku stazu koja se protezala oko podnožja ovog brda prema sjeveroistoku, do vežišta s putom za Seforis.

Ova kuća Josipa i Marije je bila jednosobna kamena građevina s ravnim krovom, na koju se nadovezivala staja. Namještaj se sastojao od niskog kamenog stola, glinenog posuđa i kamenih lonaca i tava, razboja za tkanje, svijećnjaka, nekoliko manjih stolica i prostirača za spavanje na kamenom podu. U dvorištu, pored kuće u blizini staje, nalazila se nadstrešnica koja je pokrivala pećnicu i mlin za mljevenje žita. Ovim su mlinom morale upravljati dvije osobe od kojih je jedna okretala ručicu, dok je druga sipala žito. Kad je bio mali, Isus je često sipao žito, dok je njegova majka okretala ručicu.

U kasnijim godinama, kako je obitelj rasla u veličini, imali su običaj objedovati za većim kamenim stolom, poslužujući se iz jedne posude ili lonca. Tijekom zime, za večernjeg obroka, stol bi osvjetljivala mala pljosnata glinena lampa napunjena maslinovim uljem. Nakon rođenja Marte, Josip je proširio kuću izgradnjom velike sobe koja je preko dana služila kao tesar'ska radionica a, a preko noći kao spavaća soba.

^{122:6.1 (1349.8)} The home of Jesus was not far from the high hill in the northerly part of Nazareth, some distance from the village spring, which was in the eastern section of the town. Jesus' family dwelt in the outskirts of the city, and this made it all the easier for him subsequently to enjoy frequent strolls in the country and to make trips up to the top of this near-by highland, the highest of all the hills of southern Galilee save the Mount Tabor range to the east and the hill of Nain, which was about the same height. Their home was located a little to the south and east of the southern promontory of this hill and about midway between the base of this elevation and the road leading out of Nazareth toward Cana. Aside from climbing the hill, Jesus' favorite stroll was to follow a narrow trail winding about the base of the hill in a northeasterly direction to a point where it joined the road to Sepphoris.

^{122:6.2 (1350.1)} The home of Joseph and Mary was a one-room stone structure with a flat roof and an adjoining building for housing the animals. The furniture consisted of a low stone table, earthenware and stone dishes and pots, a loom, a lampstand, several small stools, and mats for sleeping on the stone floor. In the back yard, near the animal annex, was the shelter which covered the oven and the mill for grinding grain. It required two persons to operate this type of mill, one to grind and another to feed the grain. As a small boy Jesus often fed grain to this mill while his mother turned the grinder.

^{122:6.3 (1350.2)} In later years, as the family grew in size, they would all squat about the enlarged stone table to enjoy their meals, helping themselves from a common dish, or pot, of food. During the winter, at the evening meal the table would be lighted by a small, flat clay lamp, which was filled with olive oil. After the birth of Martha, Joseph built an addition to this house, a large room, which was used as a carpenter shop during the day and as a sleeping room at night.

7. PUTOVANJE U BETLEHEM

U mjesecu ožujku, 8. godine pr. K. (Josip i Marija su se tada upravo uzeli), Cezar August je izdao naredbu da se prebroje žitelji Rimskog

7. THE TRIP TO BETHLEHEM

^{122:7.1 (1350.3)} In the month of March, 8 B.C. (the month Joseph and Mary were married), Caesar Augustus decreed that all inhabitants of the

carstva, da se izvrši popis pučanstva radi boljeg oporezivanja. Židovi su oduvijek imali duboke predrasude prema svakom pokušaju "prebrojavanja naroda," i to je, zajedno s ozbiljnim domaćim poteškoćama Heroda, kralja Judeje, vodilo odgodi popisa u židovskom kraljevstvu za cijelu godinu dana. U cijelom rimskom carstvu, s izuzetkom Palestine, ovaj popis stanovništva je obavljen 8. godine pr. K., osim u palestinskom kraljevstvu Heroda, gdje je izvršen 7. godine pr. K., godinu dana kasnije.

Marija nije bila obvezna ići u Betlehem na popis - Josip je bio ovlašten prijaviti cijelu obitelj - ali je Marija, koja je bila pustolovna i agresivna osoba, insistirala da mu se pridruži. Bojala se da se dijete ne rodi dok je Josip bio na putu, a kako je Betlehem bio nedaleko od Judina Grada, unaprijed se radovala mogućnosti posjeta svojoj rođakinja Elizabeti.

Josip je doslovce zabranio Mariji da mu se pridruži na putu, ali bez uspjeha; kad je pripravljala hranu za tri ili četiri dana, Marija je spremila duple porcije i spremno pošla na put. Prije nego što će krenuti, Josip se pomirio s idejom njezina putovanja, tako da su radosno napustili Nazaret sutradan rano ujutro.

Josip i Marija su bili siromašni i budući da su imali samo jednu teretnu životinju, Marija je jahala, jer je bila u poodmakloj trudnoći, dok je Josip išao pješice vodeći teretnu životinju natovarenu potrepštinama. Josip je bio jako opterećen izgradnjom nove kuće i namještaja, jer je morao pomoći u održavanju svojih roditelja, kako mu je otac nedavno onemoćao. Tako je ovaj židovski par napustio svoj skromni dom rano ujutro 18. kolovoza 7. godine pr. K. idući prema Betlehemu.

Prvi dan su obišli podnožje brda Gilboe, gdje su se utaborili preko noći uz rijeku Jordan, nagađajući o tome kakav će im se sin roditi, dok se Josip držao koncepta duhovnog učitelja, a Marija ideje o židovskom Mesiji, otkupitelju hebrejske nacije.

Rano ujutro 19. kolovoza, Josip i Marija su ponovo bili na putu. Nakon što su zastali da ručaju u podnožju brda Sartaba, odakle su pružao pogled na dolinu Jordana, nastavili su ići prema Jerihonu, gdje su stigli predvečer i prenoćili u gostionici na prometnom putu u predgrađu. Nakon večere i mnogih rasprava o tlačiteljskoj rimskoj vlasti, Herodu, popisu i značajnom utjecaju Jeruzalema i Aleksandrije kao centara židovskog učenja i kulture, nazaretski putnici su se povukli na počinak. Rano sutradan ujutro, 20. kolovoza,

Roman Empire should be numbered, that a census should be made which could be used for effecting better taxation. The Jews had always been greatly prejudiced against any attempt to "number the people," and this, in connection with the serious domestic difficulties of Herod, King of Judea, had conspired to cause the postponement of the taking of this census in the Jewish kingdom for one year. Throughout all the Roman Empire this census was registered in the year 8 B.C., except in the Palestinian kingdom of Herod, where it was taken in 7 B.C., one year later.

122:7.2 (1350.4) It was not necessary that Mary should go to Bethlehem for enrollment — Joseph was authorized to register for his family — but Mary, being an adventurous and aggressive person, insisted on accompanying him. She feared being left alone lest the child be born while Joseph was away, and again, Bethlehem being not far from the City of Judah, Mary foresaw a possible pleasurable visit with her kinswoman Elizabeth.

122:7.3 (1350.5) Joseph virtually forbade Mary to accompany him, but it was of no avail; when the food was packed for the trip of three or four days, she prepared double rations and made ready for the journey. But before they actually set forth, Joseph was reconciled to Mary's going along, and they cheerfully departed from Nazareth at the break of day.

122:7.4 (1350.6) Joseph and Mary were poor, and since they had only one beast of burden, Mary, being large with child, rode on the animal with the provisions while Joseph walked, leading the beast. The building and furnishing of a home had been a great drain on Joseph since he had also to contribute to the support of his parents, as his father had been recently disabled. And so this Jewish couple went forth from their humble home early on the morning of August 18, 7 B.C., on their journey to Bethlehem.

122:7.5 (1351.1) Their first day of travel carried them around the foothills of Mount Gilboa, where they camped for the night by the river Jordan and engaged in many speculations as to what sort of a son would be born to them, Joseph adhering to the concept of a spiritual teacher and Mary holding to the idea of a Jewish Messiah, a deliverer of the Hebrew nation.

122:7.6 (1351.2) Bright and early the morning of August 19, Joseph and Mary were again on their way. They partook of their noontide meal at the foot of Mount Sartaba, overlooking the Jordan valley, and journeyed on, making Jericho for the night, where they stopped at an inn on the highway in the outskirts of the city. Following the evening meal and after much discussion concerning the oppressiveness of Roman rule, Herod, the census enrollment, and the comparative influence of Jerusalem and Alexandria as centers of Jewish

nastavili su putovati i stigli su u Jeruzalem prije podne, i nakon što su prvo posjetili hram, otišli su u svoje konačno odredište, Betlehem, gdje su stigli oko sredine podneva.

Gostionica je bila pretrpana, tako da se Josip nadao da će naći prenočište kod svojih dalekih rođaka, ali je svaka soba u Betlehemu bila krcata posjetiteljima. Po povratku u dvorište gostionice, Josip je saznao da je obližnja karavanska štala, isklesana u stijeni ispod gostionice, ispražnjena i očišćena za prijem posjetitelja. Josip je ostavio magarca u dvorištu, uprtio vreće s odjećom i drugim potrepštinama, i uputio se s Marijom kamenim stubama do svratišta. Našli su se u prostoriји koja je služila kao spremište za žito ispred staje i jaslica. S plafona su visile zavjese od šatorskog platna i putnici su se smatrali jako srećnim što su bili u stanju naći tako udoban smještaj.

Josip je odmah htio otići da se prijavi, ali je Marija bila umorna; bila je prilično uznemirena i zamolila je Josipa da o stane uz nj u, što j e on i učinio.

8. ISUSOVO ROĐENJE

Marija se cijele noći prevrtala, tako da ni ona ni Josip nisu puno spavali. U zoru je počela osjećati porođajne bolove, a točno u podne 21. kolovoza 7. pr. K., uz pomoć i ljubaznu službu drugih žena koje su bile na putu, Marija je rodila dječaka. I tako je Isus iz Nazareta rođen u svijet, i majka Marija je umotala djetesce u odjeću koju je donijela da joj se nađu na putu i položila ga u obližnje jaslje.

Obećano dijete je došlo na svijet na isti naći na koji se rađaju sva druga djeca prije i poslije toga dana; obrezan je osmoga dana, prema židovskom običaju, i formalno nazvan Jošua (Isus).

Dan nakon Isusova rođenja, Josip se prijavio na popis. Na putu je sreo čovjeka s kojim je razgovarao prije dvije noći u Jerihonu, i koji je imao imućnog prijatelja koji je imao sobu u gostionici, i koji je ponudio da zamijeni mjesto s nazaretskim parom. I tako su tog poslijepodneva prešli u gostionicu, gdje su ostali gotovo tri tjedna, kad su prešli u dom Josipovog daljeg rođaka.

Drugi dan nakon Isusova rođenja, Marija je poslala riječ Elizabeti o djetetovu rođenju, nakon

learning and culture, the Nazareth travelers retired for the night's rest. Early in the morning of August 20 they resumed their journey, reaching Jerusalem before noon, visiting the temple, and going on to their destination, arriving at Bethlehem in midafternoon.

122:7.7 (1351.3) The inn was overcrowded, and Joseph accordingly sought lodgings with distant relatives, but every room in Bethlehem was filled to overflowing. On returning to the courtyard of the inn, he was informed that the caravan stables, hewn out of the side of the rock and situated just below the inn, had been cleared of animals and cleaned up for the reception of lodgers. Leaving the donkey in the courtyard, Joseph shouldered their bags of clothing and provisions and with Mary descended the stone steps to their lodgings below. They found themselves located in what had been a grain storage room to the front of the stalls and mangers. Tent curtains had been hung, and they counted themselves fortunate to have such comfortable quarters.

122:7.8 (1351.4) Joseph had thought to go out at once and enroll, but Mary was weary; she was considerably distressed and besought him to remain by her side, which he did.

8. THE BIRTH OF JESUS

122:8.1 (1351.5) All that night Mary was restless so that neither of them slept much. By the break of day the pangs of childbirth were well in evidence, and at noon, August 21, 7 B.C., with the help and kind ministrations of women fellow travelers, Mary was delivered of a male child. Jesus of Nazareth was born into the world, was wrapped in the clothes which Mary had brought along for such a possible contingency, and laid in a near-by manger.

122:8.2 (1351.6) In just the same manner as all babies before that day and since have come into the world, the promised child was born; and on the eighth day, according to the Jewish practice, he was circumcised and formally named Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) The next day after the birth of Jesus, Joseph made his enrollment. Meeting a man they had talked with two nights previously at Jericho, Joseph was taken by him to a well-to-do friend who had a room at the inn, and who said he would gladly exchange quarters with the Nazareth couple. That afternoon they moved up to the inn, where they lived for almost three weeks until they found lodgings in the home of a distant relative of Joseph.

122:8.4 (1351.8) The second day after the birth of Jesus, Mary sent word to Elizabeth that her child

čega je Josip primio poziv od Zakarija da dođe u Jeruzalem da rasprave svoje planove za budućnost. Josip je sljedeći tjedan otišao u Jeruzalem da se posavjetuje sa Zakarijem. Zakarije i Elizabeta su bili obuzeti iskrenim uvjerenjem da je Isus trebao postati židovski izručitelj, Mesija, i da je njihov sin Ivan trebao biti njegov glavni pomoćnik, desna ruka ovog čovjeka sudbine. A budući da je Marija dijelila ova uvjerenja, nije bilo teško nagovoriti Josipa da ostane u Betlehemu, Gradu Davidovu, gdje je Isus mogao odrasti da postane Davidov nasljednik na prijestolju Izraela. I tako su ostali u Betlehemu više od godinu dana, i Josip je u međuvremenu najvećim dijelom radio kao tesar.

U podne na dan Isusova rođenja, serafini Urantije okupljeni pod svojim upraviteljima, su doista pjevali himne slave nad betlehemske jaslama, ali ove se himne nisu mogle čuti ljudskim uhom. Ni pastiri niti bilo koje drugo ljudsko biće nije došlo iskazati poštovanje betlehemske novorođenčetu, sve do dolaska određenih svećenika iz Ura, koje je Zakarije poslao iz Jeruzalema.

Ovi svećenici iz Mezopotamije su čuli od nekog čudnog učitelja religije iz njihove zemlje kako je on u snu primio saopćenje da se na zemlji trebalo pojaviti "svjetlo života" u obliku djeteta među Židovima. I ova tri učitelja su tako krenula u potragu za tim "svjetlom života." Nakon mnogo tjedana uzaludnog traganja u Jeruzalemu, upravo kad su se spremali vratiti u Ur, sreli su Zakarija koji im je rekao da je vjerovao da je Isus bio taj za kojim su tragali i poslao ih u Betlehem, gdje su ga našli i gdje su ostavili darove kod Marije, njegove zemaljske majke. Djetetu su bila gotovo tri tjedna u vrijeme njihova posjeta.

Ti mudraci nisu došli u Betlehem sljedeći zvijezdu. Lijepo predanje o betlehenskoj zvijezdi je nastalo na ovaj način: Isus je rođen u podne 21. kolovoza 7. godine pr. K. 29. svibnja iste ove godine, došlo je do nesvakidašnjeg susreta Jupitera i Saturna u zvijezdu Riba. I trebamo zabilježiti tu izvanrednu astronomsku činjenicu da je došlo do sličnih susreta 29. rujna i 5. prosinca iste godine. Na osnovu ovih nesvakidašnjih ali posve prirodnih događaja, dobronamjerni entuzijasti iz sljedeće generacije vjernika su satkali lijepu legendu o zvijezdi Betlehema i mudracima koji su je slijedili do štale, gdje su našli dijete i gdje su mu iskazali štovanje. Istočni i bliskoistočni umovi jako uživaju u bajkama, i ne prestaju izmišljati lijepe mitove o životu svojih religioznih vođa i političkih heroja. Prije pojave tiska, kad se ljudsko znanje najvećim dijelom prenosilo usmenim putem iz generacije u generaciju, predanja su vrlo lako postajala tradicije, a tradicije su vremenom bile prihvaćane

had come and received word in return inviting Joseph up to Jerusalem to talk over all their affairs with Zacharias. The following week Joseph went to Jerusalem to confer with Zacharias. Both Zacharias and Elizabeth had become possessed with the sincere conviction that Jesus was indeed to become the Jewish deliverer, the Messiah, and that their son John was to be his chief of aides, his right-hand man of destiny. And since Mary held these same ideas, it was not difficult to prevail upon Joseph to remain in Bethlehem, the City of David, so that Jesus might grow up to become the successor of David on the throne of all Israel. Accordingly, they remained in Bethlehem more than a year, Joseph meantime working some at his carpenter's trade.

122:8.5 (1352.1) At the noontide birth of Jesus the seraphim of Urantia, assembled under their directors, did sing anthems of glory over the Bethlehem manger, but these utterances of praise were not heard by human ears. No shepherds nor any other mortal creatures came to pay homage to the babe of Bethlehem until the day of the arrival of certain priests from Ur, who were sent down from Jerusalem by Zacharias.

122:8.6 (1352.2) These priests from Mesopotamia had been told sometime before by a strange religious teacher of their country that he had had a dream in which he was informed that "the light of life" was about to appear on earth as a babe and among the Jews. And thither went these three teachers looking for this "light of life." After many weeks of futile search in Jerusalem, they were about to return to Ur when Zacharias met them and disclosed his belief that Jesus was the object of their quest and sent them on to Bethlehem, where they found the babe and left their gifts with Mary, his earth mother. The babe was almost three weeks old at the time of their visit.

122:8.7 (1352.3) These wise men saw no star to guide them to Bethlehem. The beautiful legend of the star of Bethlehem originated in this way: Jesus was born August 21 at noon, 7 B.C. On May 29, 7 B.C., there occurred an extraordinary conjunction of Jupiter and Saturn in the constellation of Pisces. And it is a remarkable astronomic fact that similar conjunctions occurred on September 29 and December 5 of the same year. Upon the basis of these extraordinary but wholly natural events the well-meaning zealots of the succeeding generation constructed the appealing legend of the star of Bethlehem and the adoring Magi led thereby to the manger, where they beheld and worshiped the newborn babe. Oriental and near-Oriental minds delight in fairy stories, and they are continually spinning such beautiful myths about the lives of their religious leaders and political heroes. In the absence of printing, when most human knowledge was passed by word of mouth from one generation to another, it was very easy for myths

kao činjenice.

to become traditions and for traditions eventually to become accepted as facts.

9. PREZENTACIJA U HRAMU

Mojsije je učio Židove da svaki prvorodeni sin pripada Bogu i da tako, umjesto što će biti prineseno kao žrtva kao što je bio običaj među paganskim nacijama, dijete može biti ostavljeno u životu ako njegovi roditelji plate pet šekelaovlašćenom svećeniku. Mojsije je pored toga odredio da se majka nakon određenog vremena predstavi u hramu (ili da netko drugi prinese odgovarajuću žrtvu u njezino ime) i da prođe kroz proces očišćenja. Te su dvije ceremonije obično izvođene u isto vrijeme. U skladu s tim, Josip i Marija su otišli u hram osobno predstaviti Isusa svećenicima i tražiti djetetovo iskupljenje, kao i s namjerom da Marija prinese ispravnu žrtvu ceremonijalnog očišćenja od navodno nečistog porođaja.

U dvoranama hrama obično su se mogle naći dvije izuzetne osobe, pjevač Šimun i pjesnikinja Ana. Šimun je bio iz Judeje, a Ana iz Galileje. Ovo dvoje su uglavnom provodili vrijeme zajedno, i oboje su bili bliski prijatelji Zakarija koji im je povjerio tajnu o Ivanu i Isusu. Šimun i Ana su željno iščekivali dolazak Mesije, i kako su imali veliko povjerenje u Zakarija, povjerovali su da je Isus bio obećani izručitelj židovskog naroda.

Zakarije je znao kad su se Josip i Marija trebali pojaviti u hramu s Isusom, i on je ugovorio s Anom i Šimunom da im rukom doznači koje je dijete iz dugog slijeda prvorodenaca bilo Isus.

Za ovu prigodu, Ana je napisala pjesmu koju je Šimun otpjevao na veliko iznenađenje Josipa, Marije i svih okupljenih u hramu. To je bio njihov hvalospjev iskupljenju ovog sina provorodenca:

Blagoslovljen Gospodin, Bog Izraelov;

Jer nas posjeti da otkupi narod svoj;

Učini da izraste rog svačijeg spasenja

Među potomstvom Davida, sluge svoga.

Kao što obeća na usta proroka svojih svetih —

9. THE PRESENTATION IN THE TEMPLE

^{122:9.1 (1352.4)} Moses had taught the Jews that every first-born son belonged to the Lord, and that, in lieu of his sacrifice as was the custom among the heathen nations, such a son might live provided his parents would redeem him by the payment of five shekels to any authorized priest. There was also a Mosaic ordinance which directed that a mother, after the passing of a certain period of time, should present herself (or have someone make the proper sacrifice for her) at the temple for purification. It was customary to perform both of these ceremonies at the same time. Accordingly, Joseph and Mary went up to the temple at Jerusalem in person to present Jesus to the priests and effect his redemption and also to make the proper sacrifice to insure Mary's ceremonial purification from the alleged uncleanness of childbirth.

^{122:9.2 (1353.1)} There lingered constantly about the courts of the temple two remarkable characters, Simeon a singer and Anna a poetess. Simeon was a Judean, but Anna was a Galilean. This couple were frequently in each other's company, and both were intimates of the priest Zacharias, who had confided the secret of John and Jesus to them. Both Simeon and Anna longed for the coming of the Messiah, and their confidence in Zacharias led them to believe that Jesus was the expected deliverer of the Jewish people.

^{122:9.3 (1353.2)} Zacharias knew the day Joseph and Mary were expected to appear at the temple with Jesus, and he had prearranged with Simeon and Anna to indicate, by the salute of his upraised hand, which one in the procession of first-born children was Jesus.

^{122:9.4 (1353.3)} For this occasion Anna had written a poem which Simeon proceeded to sing, much to the astonishment of Joseph, Mary, and all who were assembled in the temple courts. And this was their hymn of the redemption of the first-born son:

^{122:9.5 (1353.4)} Blessed be the Lord, the God of Israel,

^{122:9.6 (1352.5)} For he has visited us and wrought redemption for his people;

^{122:9.7 (1353.6)} He has raised up a horn of salvation for all of us

^{122:9.8 (1353.7)} In the house of his servant David.

^{122:9.9 (1353.8)} Even as he spoke by the mouth of his holy prophets —

Spasenje od naših neprijatelja i od ruke svih koji nas mrže;

Da učini milosrđe ocima našim i sjeti se svetoga zavjeta —

Zakletve kojom se zakle Abrahamu ocu našem,

Da nam dopusti da, izbačeni iz ruku neprijatelja

Služimo njemu bez straha,

U svetosti i pravednosti pred njim u sve naše dane.

A i ti, djetesce obećanja, zvat ćeš se prorok Svevišnjega;

Jer ćeš ići pred Gospodinom da utemeljiš njegovo kraljevstvo;

Da pružiš spoznaju spasenja narodu njegovu U oproštenju grijeha njihovih.

Radujte se milosrđu Boga našega, zbog koga će nas pohoditi Sunce s visine

Da obasja one koji prebivaju u tmini i sjeni smrtnoj;

Da upravi korake naše na put mira.

Sad možeš, Gospodine, otpustiti slugu svojega da,

Po riječi tvojoj, ide u miru,

Jer mi oči vidješe spasenje tvoje,

Koje si pripradio pred licem svih naroda;

Svjetlo da rasvijetli pogane

I slavu naroda tvoga Izraela.

Pri povratku u Betlehem, Josip i Marija su bili nijemi - zbunjeni i duboko dirnuti. Mariju su jako uznemirile riječi ostarjele pjesnikinje Ane, dok se Josip nije mogao pomiriti sa svojim preuranjenim nastojanjima da si predoči Isusa kao očekivanog Mesiju židovskog naroda.

122:9.10 (1353.9) Salvation from our enemies and from the hand of all who hate us;

122:9.11 (1353.10) To show mercy to our fathers, and remember his holy covenant —

122:9.12 (1353.11) The oath which he swore to Abraham our father,

122:9.13 (1353.12) To grant us that we, being delivered out of the hand of our enemies,

122:9.14 (1353.13) Should serve him without fear,

122:9.15 (1353.14) In holiness and righteousness before him all our days.

122:9.16 (1353.15) Yes, and you, child of promise, shall be called the prophet of the Most High;

122:9.17 (1353.16) For you shall go before the face of the Lord to establish his kingdom;

122:9.18 (1353.17) To give knowledge of salvation to his people

122:9.19 (1353.18) In the remission of their sins.

122:9.20 (1353.19) Rejoice in the tender mercy of our God because the dayspring from on high has now visited us

122:9.21 (1353.20) To shine upon those who sit in darkness and the shadow of death;

122:9.22 (1353.21) To guide our feet into ways of peace.

122:9.23 (1353.22) And now let your servant depart in peace, O Lord, according to your word,

122:9.24 (1353.23) For my eyes have seen your salvation,

122:9.25 (1353.24) Which you have prepared before the face of all peoples;

122:9.26 (1353.25) A light for even the unveiling of the gentiles

122:9.27 (1353.26) And the glory of your people Israel.

122:9.28 (1353.27) On the way back to Bethlehem, Joseph and Mary were silent — confused and overawed. Mary was much disturbed by the farewell salutation of Anna, the aged poetess, and Joseph was not in harmony with this premature effort to make Jesus out to be the expected Messiah of the Jewish people.

10. HEROD NA DJELU

No, Herodovi promatrači nisu mirovali. Kad su mu donijeli vijesti o posjeti urskih svećenika Betlehemu, Herod je pozvao ove Kaldejce u posjet. Podrobno ih je ispitao o novom "kralju

10. HEROD ACTS

122:10.1 (1353.28) But the watchers for Herod were not inactive. When they reported to him the visit of the priests of Ur to Bethlehem, Herod summoned these Chaldeans to appear before him. He

Židova," ali oni mu nisu mnogo rekli, objašnjavajući da je dijete rođeno ženi koja je s mužem došla u Betlehem da se prijavi na popis pučanstva. Herod, koji nije bio zadovoljan ovim odgovorom, im je dao novčanu nagradu i nalog da nađu dijete, da mu i on iskaže svoje poštovanje, kako su smatrali da će njegovo kraljevstvo biti duhovno, a ne zemaljsko. Ali kad se mudraci nisu vratili, Herod je postao sumnjičav. Dok je okretao te stvari po glavi, njegovi doušnici su se vratili i donijeli puni izvještaj o skorašnjim događajima u hramu, s kopijom dijelova Šimunove pjesme u čast Isusova ceremonijalnog otkupljenja. Ali oni su izgubili traga Josipu i Mariji, i Herod je bio jako ljut što mu nisu bili u stanju reći kamo su odveli dijete. On je zatim poslao doušnike da pronađu Josipa i Mariju. Znajući da je Herod krenuo u potjeru za nazaretskom obitelji, Zakarije i Elizabeta su se držali podalje od Betlehema. Djetešce je bilo sakriveno kod Josipovih rođaka.

Josip se bojao tražiti posla, i njihova mala ušteđevina je svakim danom postajala sve manja. Čak i prilikom ceremonijalnog očišćenja u hramu, Josip se smatrao toliko siromašnim da je ponudio samo dva golubića za Marijino očišćenje, što je Mojsije naložio kao cijenu za očišćenje siromašnih majki.

Kada, nakon više od godinu dana uzaludnog traganja, Herodove uhode nisu bile u stanju naći Isusa i kako je postojala sumnja da se dijete još uvijek nalazilo u Betlehemu, Herod je izdao nalog da se sistematski pretraži svaka kuća u Betlehemu i da se ubiju svi dječaci koji su imali manje od dvije godine. Na taj način, Herod se nadao da će uništiti to dijete koje je trebalo postati "kralj Židova." I tako je u jednom danu ubijeno šesnaest dječaka u Betlehemu judejskome. No, intriga i ubojstvo, čak i u njegovoj užoj obitelji, su bili uobičajeni na dvoru Heroda.

Ovaj pokolj djece se odigrao sredinom listopada 6. godine pr. K., kad je Isusu bilo malo više od godinu dana. No, i među Herodovim dvoranima je bilo vjernika u dolazak Mesije i jedan od njih je saznao o naredbi da se pobiju betlehemska muška djeca i saopćio te vijesti Zakariju, koji je pak poslao glasnika Josipu; tako su noć prije ovog masakra Josip i Marija s djetešcetom otišli iz Betlehema i uputili se prema Aleksandriji u Egiptu. Kako ne bi privlačili pozornost, bez pratnje su putovali s Isusom prema Egiptu. Bili su u mogućnosti otići u Aleksandriju zahvaljujući novčanoj pomoći Zakarija, i Josip je tamo bio u prilici raditi u svojoj struci, dok su Marija i Isus boravili kod imućnog člana Josipove obitelji. U Aleksandriji su se

inquired diligently of these wise men about the new "king of the Jews," but they gave him little satisfaction, explaining that the babe had been born of a woman who had come down to Bethlehem with her husband for the census enrollment. Herod, not being satisfied with this answer, sent them forth with a purse and directed that they should find the child so that he too might come and worship him, since they had declared that his kingdom was to be spiritual, not temporal. But when the wise men did not return, Herod grew suspicious. As he turned these things over in his mind, his informers returned and made full report of the recent occurrences in the temple, bringing him a copy of parts of the Simeon song which had been sung at the redemption ceremonies of Jesus. But they had failed to follow Joseph and Mary, and Herod was very angry with them when they could not tell him whither the pair had taken the babe. He then dispatched searchers to locate Joseph and Mary. Knowing Herod pursued the Nazareth family, Zacharias and Elizabeth remained away from Bethlehem. The boy baby was secreted with Joseph's relatives.

122-10.2 (1354.1) Joseph was afraid to seek work, and their small savings were rapidly disappearing. Even at the time of the purification ceremonies at the temple, Joseph deemed himself sufficiently poor to warrant his offering for Mary two young pigeons as Moses had directed for the purification of mothers among the poor.

122-10.3 (1354.2) When, after more than a year of searching, Herod's spies had not located Jesus, and because of the suspicion that the babe was still concealed in Bethlehem, he prepared an order directing that a systematic search be made of every house in Bethlehem, and that all boy babies under two years of age should be killed. In this manner Herod hoped to make sure that this child who was to become "king of the Jews" would be destroyed. And thus perished in one day sixteen boy babies in Bethlehem of Judea. But intrigue and murder, even in his own immediate family, were common occurrences at the court of Herod.

122-10.4 (1354.3) The massacre of these infants took place about the middle of October, 6 B.C., when Jesus was a little over one year of age. But there were believers in the coming Messiah even among Herod's court attachés, and one of these, learning of the order to slaughter the Bethlehem boy babies, communicated with Zacharias, who in turn dispatched a messenger to Joseph; and the night before the massacre Joseph and Mary departed from Bethlehem with the babe for Alexandria in Egypt. In order to avoid attracting attention, they journeyed alone to Egypt with Jesus. They went to Alexandria on funds provided by Zacharias, and there Joseph worked at his trade while Mary and Jesus lodged with well-to-do relatives of Joseph's family. They sojourned in Alexandria two full years,

zadržali dvije godine i vratili se u Betlehem tek
nakon Herodove smrti.

not returning to Bethlehem until after the death of
Herod.

POGLAVLJE 123. ISUSOVO RANO DJETINJSTVO

⇐ 122

Knjiga Urantije

124 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 123 ISUSOVO RANO DJETINJSTVO

Sekcije

Uvod

1. POVRATAK U NAZARET

1. PETA GODINA (2. GODINA PR. K.)

3. DOGAĐAJI ŠESTE GODINE (1. GODINE PR. K.)

3. SEDMA GODINA (1. GODINA P. K.)

3. ŠKOLSKI DANI U NAZARETU

4. OSMA GODINA (2. GODINA P. K.)

PAPER 123 THE EARLY CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Back in Nazareth

2. The Fifth Year (2 B.C.)

3. Events of the Sixth Year (1 B.C.)

4. The Seventh Year (A.D. 1)

5. School Days in Nazareth

6. His Eighth Year (A.D. 2)

Uvod

ZBOG tjeskobe i neizvjesnosti svog boravka u Betlehemu, Marija je nastavila dojit i Isusa sve dok nisu sigurno stigli u Aleksandriju, gdje je obitelj bila u mogućnosti da ostvari miran i normalan život. Živjeli su s rodbinom, i Josip je bio u stanju izdržavati svoju obitelj kako je brzo našao posao ubrzo nakon njihova dolaska. Bio je prvo zaposlen kao tesar nekoliko mjeseci, a zatim je unaprijeđen na poziciju nadglednika velike skupine radnika uposlenih na izgradnji jedne javne zgrade. Ovo novo iskustvo mu je dalo ideju da postane poduzetnik i graditelj nakon povratka u Nazaret.

Kroz sve ove rane godine Isusova bespomoćnog djetinjstva, Marija je budno i neprestano bdijela da ništa ne ugrozi njegovu dobrobit ili na bilo koji način ometa njegovu buduću misiju na zemlji; ni jedna majka nije bila tako odana svome djetetu. U kući u kojoj su živjeli bilo je još dvoje djece približno iste dobi, a među najbližim susjedima još šestoro djece čija je dob bila blizu njegove, tako da su se lijepo igrali. Marija isprva nije skidala oka s Isusa. Bojala se da mu se nešto ne dogodi ako ga pusti da se igra u vrtu s

INTRODUCTION

^{123:0.1 (1355.1)} OWING to the uncertainties and anxieties of their sojourn in Bethlehem, Mary did not wean the babe until they had arrived safely in Alexandria, where the family was able to settle down to a normal life. They lived with kinsfolk, and Joseph was well able to support his family as he secured work shortly after their arrival. He was employed as a carpenter for several months and then elevated to the position of foreman of a large group of workmen employed on one of the public buildings then in process of construction. This new experience gave him the idea of becoming a contractor and builder after their return to Nazareth.

^{123:0.2 (1355.2)} All through these early years of Jesus' helpless infancy, Mary maintained one long and constant vigil lest anything befall her child which might jeopardize his welfare or in any way interfere with his future mission on earth; no mother was ever more devoted to her child. In the home where Jesus chanced to be there were two other children about his age, and among the near neighbors there were six others whose ages were sufficiently near his own to make them acceptable play-fellows. At first Mary was disposed to keep Jesus

drugom djecom, no Josip je uz pomoć svojih rođaka konačno bio u stanju uvjeriti Mariju da bi to Isusu oduzelo odličnu priliku da se nauči prilagoditi djeci svoje dobi. I uviđajući da bi ovako pretjerana zaštita mogla učiniti Isusa ponešto samosvjesnim, ako ne i umišljenim, Marija je konačno pristala dopustiti da obećano dijete odraste kao sva druga djeca; i premda se čvrsto držala ove odluke, smatrala je svojom dužnošću uvijek budno paziti na djecu dok su se igrala oko kuće ili u vrtu. Samo nježna i brižna majka može razumjeti teret koji je Marija nosila u svom srcu za ovih prvih godina njegova ranog djetinjstva.

Tijekom prve dvije godine njihova boravka u Aleksandriji, Isus je uživao dobro zdravlje i nastavio normalno rasti. Osim nekoliko prijatelja i rođaka, nitko nije znao da je Isus bio "obećano dijete." Jedan Josipov rođak je podijelio ove vijesti s nekoliko svojih prijatelja iz Memfisa, potomaka dalekog Akhenatena, koji su okupili manju skupinu vjernika u predivnom domu Josipova rođaka i domaćina, kako bi iskazali poštovanje djetetu. Okupljeni prijatelji su ovom prilikom Isusu poklonili kompletno izdanje grčkog prijevoda židovskih spisa. Ali ta kopija židovskih svetih spisa nije došla Josipu u ruke sve dok on i Marija nisu konačno i neopozivo odbili poziv svojih prijatelja iz Memfisa i Aleksandrije da ostanu u Egiptu. Ovi vjernici su inzistirali da dijete sudbine može ispoljiti daleko veći svjetski utjecaj iz Aleksandrije, nego iz bilo koje oblasti Palestine. Ovakva nagovaranja su neko vrijeme odgodila njihov povratak u Palestinu, dok nisu primili vijesti o Herodovoj smrti.

Josip i Marija su konačno napustili Aleksandriju brodom koji je pripadao njihovom prijatelju Ezronu, na putu za Jopu, i stigli su u tu luku krajem mjeseca kolovoza 4. godine pr. K. Otišli su direktno u Betlehem, gdje su proveli cijeli mjesec rujan u raspravi sa svojim prijateljima da li je bilo bolje tu ostati ili se vratiti u Nazaret.

Marija nikada nije u potpunosti odustala od ideje da je Isus trebao odrasti u Betlehemu, Gradu Davidovu. Josip nije istinski vjerovao da je njihov sin trebao postati kraljevskim izručiteljem Izraela. Osim toga, on je znao da nije stvarno vukao porijeklo od Davida; da se računao među potomstvo Davida zbog toga što je jedan od njegovih predaka bio usvojen u Davidovu lozu.

close by her side. She feared something might happen to him if he were allowed to play in the garden with the other children, but Joseph, with the assistance of his kinsfolk, was able to convince her that such a course would deprive Jesus of the helpful experience of learning how to adjust himself to children of his own age. And Mary, realizing that such a program of undue sheltering and unusual protection might tend to make him self-conscious and somewhat self-centered, finally gave assent to the plan of permitting the child of promise to grow up just like any other child; and though she was obedient to this decision, she made it her business always to be on watch while the little folks were at play about the house or in the garden. Only an affectionate mother can know the burden that Mary carried in her heart for the safety of her son during these years of his infancy and early childhood.

123:0.3 (1355.3) Throughout the two years of their sojourn at Alexandria, Jesus enjoyed good health and continued to grow normally. Aside from a few friends and relatives no one was told about Jesus' being a "child of promise." One of Joseph's relatives revealed this to a few friends in Memphis, descendants of the distant Ikhnaton, and they, with a small group of Alexandrian believers, assembled at the palatial home of Joseph's relative-benefactor a short time before the return to Palestine to wish the Nazareth family well and to pay their respects to the child. On this occasion the assembled friends presented Jesus with a complete copy of the Greek translation of the Hebrew scriptures. But this copy of the Jewish sacred writings was not placed in Joseph's hands until both he and Mary had finally declined the invitation of their Memphis and Alexandrian friends to remain in Egypt. These believers insisted that the child of destiny would be able to exert a far greater world influence as a resident of Alexandria than of any designated place in Palestine. These persuasions delayed their departure for Palestine for some time after they received the news of Herod's death.

123:0.4 (1356.1) Joseph and Mary finally took leave of Alexandria on a boat belonging to their friend Ezraeon, bound for Joppa, arriving at that port late in August of the year 4 B.C. They went directly to Bethlehem, where they spent the entire month of September in counsel with their friends and relatives concerning whether they should remain there or return to Nazareth.

123:0.5 (1356.2) Mary had never fully given up the idea that Jesus ought to grow up in Bethlehem, the City of David. Joseph did not really believe that their son was to become a kingly deliverer of Israel. Besides, he knew that he himself was not really a descendant of David; that his being reckoned among the offspring of David was due to the adoption of one of his ancestors into the Davidic

Marija je, naravno, mislila da je Grad Davidov bio najpogodnije mjesto da se podigne novi kandidat za Davidovo prijestolje, ali Josip je smatrao da im je prijetila manja opasnost od Heroda Antipe nego od njegova brata Arhelaja. Jako se bojao za djetetovu sigurnost u Betlehemu ili bilo kojem drugom gradu Judeje, smatrajući da je Arhelaj bio spremniji poslužiti se ubojitim metodama svoga oca Heroda nego je to bio Antipa u Galileji. I pored svih tih razloga, Josip je spremno branio Galileju kao bolje mjesto za podizanje i obrazovanje djeteta, ali je tek nakon tri tjedna uspio prevladati nad Marijinim prosvjedima.

Prije početka listopada, Josip je uvjerio Mariju i sve svoje prijatelje da je bilo najbolje da se vrate u Nazaret. Tako su jednog dana početkom listopada 4. godine pr. K., krenuli iz Betlehema prema Nazaretu preko Lide i Skitopola. Na put su pošli u nedjelju rano ujutro, dok je Marija s djetetom jahala na njihovoj novoj teretnoj životinji, a Josip sa svojih pet rođaka išao pješice; Josipovi rođaci im nisu htjeli dopustiti da putuju u Nazaret sami. Bojali su se ići u Galileju preko Jeruzalema i doline Jordana, a zapadni putevi nisu bili posve sigurni za dvoje usamljenih putnika s malim djetetom.

1. POVRATAK U NAZARET

Nakon četiri dana putovanja bez problema su stigli su na svoje odredište. Nenajavljeno su se pojavili u svojoj nazaretskoj kući u kojoj je već tri godine živio jedan Josipov oženjeni brat koji je bio doista iznenađen da ga vidi; tako su se tiho bavili svojim poslom da nitko u bilo Josipovoj ili Marijinoj obitelji nije znao da su napustili Aleksandriju. Josipov brat je sutradan preselio svoju obitelj, dok se Marija po prvi put nakon Isusova rođenja, mogla skrasiti sa svojom malom obitelji i uživati u svojoj vlastitoj kući. U manje od tjedan dana, Josip je našao posao kao tesar i bili su neizmjereno srećni.

Isus je imao tri godine i dva mjeseca u vrijeme povratka u Nazaret. Dobro je podnio sva putovanja i bio u izvrsnom zdravlju i pun djetinje radosti i uzbuđenja što je konačno mogao slobodno trčati i uživati u svojoj vlastitoj kući. Ali jako su mu nedostajali njegovi prijatelji iz Aleksandrije.

Na putu za Nazaret, Josip je uvjerio Mariju da nije bilo mudro širiti riječ među njihovim galilejskim prijateljima i rođacima da je Isus bio obećano dijete. Složili su se u tome da nikome ne govore o ovim pitanjima. I oboje su se čvrsto držali tog obećanja.

line of descent. Mary, of course, thought the City of David the most appropriate place in which the new candidate for David's throne could be reared, but Joseph preferred to take chances with Herod Antipas rather than with his brother Archelaus. He entertained great fears for the child's safety in Bethlehem or in any other city in Judea, and surmised that Archelaus would be more likely to pursue the menacing policies of his father, Herod, than would Antipas in Galilee. And besides all these reasons, Joseph was outspoken in his preference for Galilee as a better place in which to rear and educate the child, but it required three weeks to overcome Mary's objections.

123:0.6 (1356.3) By the first of October Joseph had convinced Mary and all their friends that it was best for them to return to Nazareth. Accordingly, early in October, 4 B.C., they departed from Bethlehem for Nazareth, going by way of Lydda and Scythopolis. They started out early one Sunday morning, Mary and the child riding on their newly acquired beast of burden, while Joseph and five accompanying kinsmen proceeded on foot; Joseph's relatives refused to permit them to make the trip to Nazareth alone. They feared to go to Galilee by Jerusalem and the Jordan valley, and the western routes were not altogether safe for two lone travelers with a child of tender years.

1. BACK IN NAZARETH

123:1.1 (1356.4) On the fourth day of the journey the party reached its destination in safety. They arrived unannounced at the Nazareth home, which had been occupied for more than three years by one of Joseph's married brothers, who was indeed surprised to see them; so quietly had they gone about their business that neither the family of Joseph nor that of Mary knew they had even left Alexandria. The next day Joseph's brother moved his family, and Mary, for the first time since Jesus' birth, settled down with her little family to enjoy life in their own home. In less than a week Joseph secured work as a carpenter, and they were supremely happy.

123:1.2 (1356.5) Jesus was about three years and two months old at the time of their return to Nazareth. He had stood all these travels very well and was in excellent health and full of childish glee and excitement at having premises of his own to run about in and to enjoy. But he greatly missed the association of his Alexandrian playmates.

123:1.3 (1356.6) On the way to Nazareth Joseph had persuaded Mary that it would be unwise to spread the word among their Galilean friends and relatives that Jesus was a child of promise. They agreed to refrain from all mention of these matters to anyone. And they were both very faithful in keeping

Isusova cijela četvrta godina je bila period normalnog fizičkog razvoja i neobične mentalne aktivnosti. U međuvremenu je formirao vrlo blisku vezanost sa svojim susjedom i vršnjakom po imenu Jakov. Isus i Jakov su se jako lijepo izgrali i iz dana u dan su postajali sve bolji i odaniji prijatelji.

Sljedeći značajan događaj u životu ove nazaretske obitelji je bilo rođenje njihovog drugog djeteta, Jakova, u ranim jutarnjim satima 2. travnja 3. godine pr. K. Isus je bio presrećan što je dobio brata i satima je stajao promatrajući djetetove rane aktivnosti.

Sredinom ljeta ove godine, Josip je izgradio manju radionicu u blizini gradskog vrela i obližnje karavanske stanice. Nakon toga je vrlo rijetko radio kao tesar izvan svog dućana. Suradivao je sa svoja dva brata i nekoliko drugih radnika koje je često slao da obave različite poslove, a on je ostajao u radionici gdje je pravio jarame, plugove i druge proizvode od drveta. On je također izrađivao robu od kože i šatorskog platna. A Isus je za cijele svoje mladosti, kad god nije bio u školi, provodio otprilike jednako vremena pomažući svojoj majci s kućnim poslovima i promatrajući očev rad u radionici, dok je u međuvremenu slušao razgovor i ogovaranja karavanskih vodiča i putnika sa sve četiri strane svijeta.

U mjesecu srpnju ove godine, mjesec dana prije Isusova četvrtog rođendana, u cijelom Nazaretu je došlo do izbijanja zloćudne bolesti crijeva kao rezultat kontakta s karavanskim putnicima. Marija je bila toliko zabrinuta da Isus ne oboli od te zarazne epidemije, da je spremila oboje djece i otišla u posjet svome bratu na selo par kilometara južno od Nazareta, na putu za Medigo blizu Sarida. Cijela dva mjeseca se nisu vraćali u Nazaret; Isus je jako uživao u ovoj svojoj prvoj posjeti seoskom gazdinstvu.

1. PETA GODINA (2. GODINA PR. K.)

Nakon nešto više od godinu dana po povratku u Nazaret, dječak Isus je dostigao dob svoje prve osobne i svesrdne moralne odluke; i tada je u njega došao Misaoni Ispravljač, božanski dar od Rajskog Oca, koji je nekoć služio u MakiventiMelkizedeku, i koji je na taj način stekao iskustvo djelovanja u vezi s nadljudskim bićem koje je bilo utjelovljeno u smrtnom obličju. To se dogodilo 11. Veljače 2. godine pr. K. Isus nije bio više svjestan dolaska božanskog Osmatrača nego što su ga svjesni milijuni djece u čije su umove prije ili poslije ovog događaja došli Misaoni Ispravljači, da tu žive i da rade na produhovljenju

this promise.

123:1.4 (1357.1) Jesus' entire fourth year was a period of normal physical development and of unusual mental activity. Meantime he had formed a very close attachment for a neighbor boy about his own age named Jacob. Jesus and Jacob were always happy in their play, and they grew up to be great friends and loyal companions.

123:1.5 (1357.2) The next important event in the life of this Nazareth family was the birth of the second child, James, in the early morning hours of April 2, 3 B.C. Jesus was thrilled by the thought of having a baby brother, and he would stand around by the hour just to observe the baby's early activities.

123:1.6 (1357.3) It was midsummer of this same year that Joseph built a small workshop close to the village spring and near the caravan tarrying lot. After this he did very little carpenter work by the day. He had as associates two of his brothers and several other mechanics, whom he sent out to work while he remained at the shop making yokes and plows and doing other woodwork. He also did some work in leather and with rope and canvas. And Jesus, as he grew up, when not at school, spent his time about equally between helping his mother with home duties and watching his father work at the shop, meanwhile listening to the conversation and gossip of the caravan conductors and passengers from the four corners of the earth.

123:1.7 (1357.4) In July of this year, one month before Jesus was four years old, an outbreak of malignant intestinal trouble spread over all Nazareth from contact with the caravan travelers. Mary became so alarmed by the danger of Jesus being exposed to this epidemic of disease that she bundled up both her children and fled to the country home of her brother, several miles south of Nazareth on the Megiddo road near Sarid. They did not return to Nazareth for more than two months; Jesus greatly enjoyed this, his first experience on a farm.

2. THE FIFTH YEAR (2 B.C.)

123:2.1 (1357.5) In something more than a year after the return to Nazareth the boy Jesus arrived at the age of his first personal and wholehearted moral decision; and there came to abide with him a Thought Adjuster, a divine gift of the Paradise Father, which had aforesaid served with Machiventa Melchizedek, thus gaining the experience of functioning in connection with the incarnation of a supermortal being living in the likeness of mortal flesh. This event occurred on February 11, 2 B.C. Jesus was no more aware of the coming of the divine Monitor than are the millions upon millions of other children who, before

ovih umova i vječnom opstanku njihovih evoluirajućih besmrtnih duša.

Ovog dana u mjesecu veljači prekinut je neposredan i osobni nadzor Kozmičkih Vladara, koji su do tada štitili ovo dijete koje je bilo utjelovljenje Mihaela. Od tada pa sve do kraja njegova ljudskog utjelovljenja, skrbništvo nad Isusom je palo na njegovog unutarnjeg Ispravljača i njegovog anđela čuvaru, uz povremenu pomoć srednjih bića koja su s vremena na vrijeme bila postavljena na određene jasno definirane dužnosti u skladu s uputama svojih planetarnih starješina.

Isus je napunio pet godina u kolovozu ove godine, i tako ćemo govoriti o ovoj godini kao njegovoj petoj (kalendarskoj) godini. Ove godine, 2. godine pr. K., nešto više od mjesec dana prije petog rođendana, Isusa je jako obradovalo rođenje njegove sestre Marijane koja je rođena u noći 11. srpnja. Tijekom naredne večeri Isus je nadugačko razgovarao sa svojim ocem u vezi načina na koji različite skupine živih bića dolaze na svijet kao individualne osobe. U svom ranom životu Isus je izvukao najveću obrazovnu korist iz objašnjenja koja je primio od svojih roditelja kao odgovor na svoja inteligentna i radoznala pitanja. Josip je uvijek pomno obavljao svoju dužnost i ulagao velike napore i puno vremena da odgovori na dječakova brojna pitanja. Od svoje pete pa do desete godine, on je neprestano postavljao pitanja. Josip i Marija nisu mogli odgovoriti na sva njegova pitanja, ali su uvijek bili u potpunosti spremni raspraviti njegove upite i na svaki mogući način mu pomoći da postigne zadovoljavajuće rješenje problema koji su zaokupljali njegov radoznali um.

Po povratku u Nazaret, bili su jako zauzeti svojim domaćinstvom, a Josip je bio jako zaokupljen izgradnjom svoje nove radionice i ponovnom uspostavom poslova. Bio je toliko zauzet da nije imao vremena napraviti kolijevku za Jakova, ali je to uspio učiniti prije dolaska Marijane, tako da se ona mogla udobno lješkariti u svojoj kolijevci dok joj se cijela obitelj divila. Kao dijete, Isus je cijelim svojim srcem sudjelovao u svim ovim prirodnim i normalnim obiteljskim aktivnostima. Jako je uživao igrajući se sa svojim bratom i sestricom, i rado je pomagao Mariji u brizi za djecu.

Mali broj nežidovskih obitelji ove dobi je bio u stanju djetetu pružiti bolje intelektualno, moralno i religiozno obrazovanje od židovskih obitelji Galileje. Židovi su imali sistematičan način podizanja i obrazovanja djece. Dijelili su djetetov život u sljedećih sedam stadija:

and since that day, have likewise received these Thought Adjusters to indwell their minds and work for the ultimate spiritualization of these minds and the eternal survival of their evolving immortal souls.

123:2.2 (1357.6) On this day in February the direct and personal supervision of the Universe Rulers, as it was related to the integrity of the childlike incarnation of Michael, terminated. From that time on throughout the human unfolding of the incarnation, the guardianship of Jesus was destined to rest in the keeping of this indwelling Adjuster and the associated seraphic guardians, supplemented from time to time by the ministry of midway creatures assigned for the performance of certain definite duties in accordance with the instruction of their planetary superiors.

123:2.3 (1357.7) Jesus was five years old in August of this year, and we will, therefore, refer to this as his fifth (calendar) year of life. In this year, 2 B.C., a little more than one month before his fifth birthday anniversary, Jesus was made very happy by the coming of his sister Miriam, who was born on the night of July 11. During the evening of the following day Jesus had a long talk with his father concerning the manner in which various groups of living things are born into the world as separate individuals. The most valuable part of Jesus' early education was secured from his parents in answer to his thoughtful and searching inquiries. Joseph never failed to do his full duty in taking pains and spending time answering the boy's numerous questions. From the time Jesus was five years old until he was ten, he was one continuous question mark. While Joseph and Mary could not always answer his questions, they never failed fully to discuss his inquiries and in every other possible way to assist him in his efforts to reach a satisfactory solution of the problem which his alert mind had suggested.

123:2.4 (1358.1) Since returning to Nazareth, theirs had been a busy household, and Joseph had been unusually occupied building his new shop and getting his business started again. So fully was he occupied that he had found no time to build a cradle for James, but this was corrected long before Miriam came, so that she had a very comfortable crib in which to nestle while the family admired her. And the child Jesus heartily entered into all these natural and normal home experiences. He greatly enjoyed his little brother and his baby sister and was of great help to Mary in their care.

123:2.5 (1358.2) There were few homes in the gentile world of those days that could give a child a better intellectual, moral, and religious training than the Jewish homes of Galilee. These Jews had a systematic program for rearing and educating their children. They divided a child's life into seven

1. Novorođenče, od prvog do osmog dana.
2. Dojenče.
3. Dijete odbijeno od prsiju.
4. Dijete u razdoblju ovisnosti o majci, u trajanju do kraja pete godine.
5. Početak djetetove neovisnosti i u slučaju sinova, doba kada otac preuzima odgovornost za njihovo obrazovanje.
6. Mladiće i djevojke u adolescenciji.
7. Mlade muškarce i žene.

Među galilejskim Židovima je vladao običaj da majka bude odgovorna za podizanje djeteta do petog rođendana, nakon čega bi u slučaju dječaka odgovornost za obrazovanje prešla na oca. Prema židovskom kalendaru u Galileji, Isus je ove godine stupio u petu fazu života, i Marija je tako 21. kolovoza 2. godine pr. K., službeno prenijela njegovu daljnju naobrazbu na Josipa.

Iako je Josip sada preuzeo izravnu odgovornost za Isusovo intelektualno i religiozno obrazovanje, njegova majka se nastavila brinuti o Isusovom domaćem obrazovanju. Od nje je naučio da poznaje i vodi brigu o lozama i cvijeću koje je raslo duž zida koji je opasavao vrt. Pored toga, na ravnom krovu kuće (koji je preko ljeta služio kao spavaća soba), stavila je plitke kutije s pijeskom, u kojima je Isus crtao zemljopisne karte i vježbao pisanje aramejskog, grčkog i kasnije hebrejskog, jer je s vremenom naučio čitati, pisati i tečno govoriti sva tri jezika.

Isus je fizički djelovao kao gotovo savršeno dijete i nastavio se normalno razvijati mentalno i emocionalno. Imao je blage probavne smetnje, svoju prvu manju bolest, u drugoj polovici svoje pete (kalendarske) godine.

Iako su Josip i Marija vrlo često govorili o budućnosti svog najstarijeg djeteta, da ste ga imali priliku vidjeti, ugledali bi jedino normalno, zdravo i bezbrižno, ali vrlo radoznalo dijete tog vremena i mjesta.

3. DOGAĐAJI ŠESTE GODINE (1. GODINE PR. K.)

Uz majčinu pomoć, Isus je već ovladao galilejskim dijalektom aramejskog jezika; otac ga

stages:

^{123:2.6 (1358.3)} 1. The newborn child, the first to the eighth day.

^{123:2.7 (1358.4)} 2. The suckling child.

^{123:2.8 (1358.5)} 3. The weaned child.

^{123:2.9 (1358.6)} 4. The period of dependence on the mother, lasting up to the end of the fifth year.

^{123:2.10 (1358.7)} 5. The beginning independence of the child and, with sons, the father assuming responsibility for their education.

^{123:2.11 (1358.8)} 6. The adolescent youths and maidens.

^{123:2.12 (1358.9)} 7. The young men and the young women.

^{123:2.13 (1358.10)} It was the custom of the Galilean Jews for the mother to bear the responsibility for a child's training until the fifth birthday, and then, if the child were a boy, to hold the father responsible for the lad's education from that time on. This year, therefore, Jesus entered upon the fifth stage of a Galilean Jewish child's career, and accordingly on August 21, 2 B.C., Mary formally turned him over to Joseph for further instruction.

^{123:2.14 (1358.11)} Though Joseph was now assuming the direct responsibility for Jesus' intellectual and religious education, his mother still interested herself in his home training. She taught him to know and care for the vines and flowers growing about the garden walls which completely surrounded the home plot. She also provided on the roof of the house (the summer bedroom) shallow boxes of sand in which Jesus worked out maps and did much of his early practice at writing Aramaic, Greek, and later on, Hebrew, for in time he learned to read, write, and speak, fluently, all three languages.

^{123:2.15 (1358.12)} Jesus appeared to be a well-nigh perfect child physically and continued to make normal progress mentally and emotionally. He experienced a mild digestive upset, his first minor illness, in the latter part of this, his fifth (calendar) year.

^{123:2.16 (1359.1)} Though Joseph and Mary often talked about the future of their eldest child, had you been there, you would only have observed the growing up of a normal, healthy, carefree, but exceedingly inquisitive child of that time and place.

3. EVENTS OF THE SIXTH YEAR (1 B.C.)

^{123:3.1 (1359.2)} Already, with his mother's help, Jesus had mastered the Galilean dialect of the Aramaic

je sada počeo podučavati grčki. Marija je slabo poznavala grčki, dok je Josip tečno govorio aramejski i grčki. U učenju grčkog, koristili su židovske spise - punu verziju zakona i proroka, uključujući i Psalme - koje je dobio na poklon prije odlaska iz Egipta. U Nazaretu su postojale samo dvije kompletne kopije spisa na grčkom, i kako je tesareva obitelj imala jednu, to je učinilo Josipovu kuću jako popularnom i omogućilo Isusu da upozna gotovo beskrajnu povorku marljivih učenika i iskrenih tragatelja za istinom. Prije kraja ove godine, Isus je preuzeo skrbništvo nad ovim neprocjenjivim rukopisom, a na dan svog šestog rođendana prvi put je čuo od svojih roditelja da su mu tu svetu knjigu poklonili njegovi prijatelji i rođaci iz Aleksandrije. I nije dugo prošlo kad je bio u stanju tečno čitati taj rukopis.

Prvi veliki šok Isusove rane mladosti dogodio se nešto prije nego što će napuniti šestu godinu. Mladiću se činilo da je njegov otac - barem njegov otac i majka zajedno - sve znao. Zamislite, dakle, iznenađenje ovog znatiželjnog djeteta, kada je prilikom manjeg potresa pitao oca o uzroku ove pojave i kad je čuo kako Josip kaže, "Sine, ja to stvarno ne znam." Tako je počelo to dugo i uznemirujuće razočaranje prilikom kojeg je Isus doznao da njegovi zemaljski roditelji nisu bili svemudri i sveznajući.

Josip je prvo mislio reći da je potres bio djelo Boga, ali je nakon krećeg razmišljanja zaključio da bi takav odgovor odmah izazvao daljnje i još neugodnije upite. Čak i u ranoj dobi, bilo je vrlo nezgodno odgovoriti na Isusova teška pitanja o fizičkim ili društvenim pojavama nepromišljenim objašnjenjem da su bila djelo Boga ili đavla. U skladu s prevladavajućim uvjerenjem židovskog naroda, Isus je dugo bio spreman prihvatiti ideju da dobri i zli duhovi mogu biti uzrokom mentalnih i duhovnih pojava, ali je vrlo rano počeo sumnjati da su takvi nevidljivi utjecaji bili odgovorni za fizičke događaje prirodnog svijeta.

Prije Isusove šeste godine, u rano ljeto 1. godine pr. K., Zakarije i Elizabeta su došli u posjetu nazaretskoj obitelji sa svojim sinom Ivanom. Isus i Ivan su se dobro družili za ovog - prema njihovom sjećanju - prvog susreta. Dok su posjetitelji mogli ostati samo nekoliko dana, roditelji su razgovarali o mnogim pitanjima, uključujući i planove za budućnost svojih sinova. Dok su se odrasli bavili takvim raspravama, dječaci su se igrali s blokovima u pijesku na ravnom krovu i na mnoge druge načine uživali u ovom susretu na pravi dječjački način.

Nakon što je upoznao Ivana, koji je živio u

tongue; and now his father began teaching him Greek. Mary spoke little Greek, but Joseph was a fluent speaker of both Aramaic and Greek. The textbook for the study of the Greek language was the copy of the Hebrew scriptures — a complete version of the law and the prophets, including the Psalms — which had been presented to them on leaving Egypt. There were only two complete copies of the Scriptures in Greek in all Nazareth, and the possession of one of them by the carpenter's family made Joseph's home a much-sought place and enabled Jesus, as he grew up, to meet an almost endless procession of earnest students and sincere truth seekers. Before this year ended, Jesus had assumed custody of this priceless manuscript, having been told on his sixth birthday that the sacred book had been presented to him by Alexandrian friends and relatives. And in a very short time he could read it readily.

123:3.2 (1359.3) The first great shock of Jesus' young life occurred when he was not quite six years old. It had seemed to the lad that his father — at least his father and mother together — knew everything. Imagine, therefore, the surprise of this inquiring child, when he asked his father the cause of a mild earthquake which had just occurred, to hear Joseph say, "My son, I really do not know." Thus began that long and disconcerting disillusionment in the course of which Jesus found out that his earthly parents were not all-wise and all-knowing.

123:3.3 (1359.4) Joseph's first thought was to tell Jesus that the earthquake had been caused by God, but a moment's reflection admonished him that such an answer would immediately be provocative of further and still more embarrassing inquiries. Even at an early age it was very difficult to answer Jesus' questions about physical or social phenomena by thoughtlessly telling him that either God or the devil was responsible. In harmony with the prevailing belief of the Jewish people, Jesus was long willing to accept the doctrine of good spirits and evil spirits as the possible explanation of mental and spiritual phenomena, but he very early became doubtful that such unseen influences were responsible for the physical happenings of the natural world.

123:3.4 (1359.5) Before Jesus was six years of age, in the early summer of 1 B.C., Zacharias and Elizabeth and their son John came to visit the Nazareth family. Jesus and John had a happy time during this, their first visit within their memories. Although the visitors could remain only a few days, the parents talked over many things, including the future plans for their sons. While they were thus engaged, the lads played with blocks in the sand on top of the house and in many other ways enjoyed themselves in true boyish fashion.

123:3.5 (1359.6) Having met John, who came from

blizini Jeruzalema, Isus je počeo pokazivati neuobičajeno zanimanje za povijest Izraela i raspitivati se o mnogim detaljima u vezi subotnjih obreda, propovijedi koje su držane u sinagogi i periodičnih blagdana komemoracije. Njegov otac je objasnio značenje svih tih blagdana. Prvi je bio proslava sredinom zime koja je trajala osam dana, koja je počinjala s jednom svijećom, dok je svake večeri dodavana još jedna svijeća; to je obilježavalo posvetu hrama uoči restauracijemojsijevske službe koja je obnovljena zahvaljujući podvizima Jude Makabejca. Zatim je slijedila proslava Purima u rano proljeće, Esterinog blagdana i izraelskog oslobođenja kroz nju. Nakon toga je bila svečana proslava Pashe, koju su odrasli slavili u Jeruzalemu kad god je to bilo moguće, dok su djeca, koja su obično ostajala kod kuće, znala da cijelog tjedna ne smiju jesti kruh s kvascem. Zatim su slavili blagdan prvih plodova, ubiranja žetve; na kraju su imali najsvečaniji blagdan, novogodišnju svečanost, Dan Pomirenja. Dok Isusovom mladom umu nije uvijek bilo lako shvatiti značenje svih tih praznika, on je o njima pomno razmišljao, radosno se predajući blagdanu sjenica, godišnjem odmoru cijelog židovskog naroda, danima koje su radosno i veselo provodili u skromnim drvenim taborima u prirodi, puni veselja i radosti.

Ove godine, Josip i Marija su bili uznemireni Isusovim molitvama. Isus je inzistirao na razgovoru sa svojim nebeskim Ocem kao da je govorio s Josipom, svojim zemaljskim ocem. Ovo je odstupanje od svečanijeg i štovanijeg načina komunikacije s Božanstvom bilo pomalo uznemirujuće njegovim roditeljima, a posebno majci, ali oni nisu pokušali da ga uvjere da to primjeni; nakon recitiranja napamet naučenih molitvi, Isus je inzistirao da "samo malo razgovara sa svojim Ocem na nebu."

U mjesecu lipnju ove godine, Josip je predao radionicu svojoj braći, dok je službeno počeo raditi kao građevinski poduzetnik. Prije kraja ove godine, obiteljski prihodi su bili trostruko veći. Nikada više, sve do Josipove smrti, nazaretska obitelj nije patila od neimaštine. Obitelj je sve više rasla i trošila na obrazovanje i putovanje, ali su Josipovi sve veći prihodi uvijek uspijevali održavati korak s rastućim troškovima.

U narednih nekoliko godina, Josip je obavio značajne poslove u Kani, Betlehemu (u Galileji), Magdali, Nainu, Seforisu, Kafarnaumu i Endori, kao i na više zgrada u samom Nazaretu i njegovoj okolici. Kako je Jakov u to vrijeme bio dovoljno velik da pomogne majci u kućanskim poslovima i brizi za mlađu djecu, Isus je često putovao s ocem u ove udaljene gradove i sela. Isus je bio entuzijastični promatrač svijeta, koji je stekao veliko praktično znanje iz tih dalekih destinacija; marljivo je skupljao nova saznanja o čovjeku i

near Jerusalem, Jesus began to evince an unusual interest in the history of Israel and to inquire in great detail as to the meaning of the Sabbath rites, the synagogue sermons, and the recurring feasts of commemoration. His father explained to him the meaning of all these seasons. The first was the midwinter festive illumination, lasting eight days, starting out with one candle the first night and adding one each successive night; this commemorated the dedication of the temple after the restoration of the Mosaic services by Judas Maccabee. Next came the early springtime celebration of Purim, the feast of Esther and Israel's deliverance through her. Then followed the solemn Passover, which the adults celebrated in Jerusalem whenever possible, while at home the children would remember that no leavened bread was to be eaten for the whole week. Later came the feast of the first-fruits, the harvest ingathering; and last, the most solemn of all, the feast of the new year, the day of atonement. While some of these celebrations and observances were difficult for Jesus' young mind to understand, he pondered them seriously and then entered fully into the joy of the feast of tabernacles, the annual vacation season of the whole Jewish people, the time when they camped out in leafy booths and gave themselves up to mirth and pleasure.

123:3.6 (1360.1) During this year Joseph and Mary had trouble with Jesus about his prayers. He insisted on talking to his heavenly Father much as he would talk to Joseph, his earthly father. This departure from the more solemn and reverent modes of communication with Deity was a bit disconcerting to his parents, especially to his mother, but there was no persuading him to change; he would say his prayers just as he had been taught, after which he insisted on having "just a little talk with my Father in heaven."

123:3.7 (1360.2) In June of this year Joseph turned the shop in Nazareth over to his brothers and formally entered upon his work as a builder. Before the year was over, the family income had more than trebled. Never again, until after Joseph's death, did the Nazareth family feel the pinch of poverty. The family grew larger and larger, and they spent much money on extra education and travel, but always Joseph's increasing income kept pace with the growing expenses.

123:3.8 (1360.3) The next few years Joseph did considerable work at Cana, Bethlehem (of Galilee), Magdala, Nain, Sepphoris, Capernaum, and Endor, as well as much building in and near Nazareth. As James grew up to be old enough to help his mother with the housework and care of the younger children, Jesus made frequent trips away from home with his father to these surrounding towns and villages. Jesus was a keen observer and gained much practical knowledge from these trips away from home; he was

načinu njegova života na zemlji.

Isus je ove godine postigao značajan napredak u usklađivanju svojih dubokih emocija i snažnih impulsa zahtjevima obiteljske suradnje i domaće discipline. Marija je bila mila majka, ali je zahtijevala strogu disciplinu. Na mnoge načine, Josip je imao veću kontrolu nad Isusom kako je imao običaj sjesti s dječakom i potpuno mu objasniti stvarne i temeljne razloge u podlozi ove potrebe za kontrolom osobnih želja u interesu blagostanja i mira cijele obitelji. Nakon takvog inteligentnog objašnjenja, Isus je uvijek bio spreman da se inteligentno i svjesno povinuje roditeljskim željama i obiteljskim pravilima.

Veći dio slobodnog vremena - kad god nije trebao pomagati svojoj majci oko kuće - Isus je provodio proučavajući cvijeće i biljke preko dana, a zvijezde preko noći. Koristio je svaku priliku da legne na leđa i promatra zvjezdani svod nakon vremena za počinak u ovom dobro organiziranom nazaretskom domaćinstvu.

3. SEDMA GODINA (1. GODINA P. K.)

To je, doista, bila znamenita godina u Isusovom životu. Rano u siječnju, Galileju je pogodila velika snježna oluja. Snijeg je bio dubok dobrih pola metra, najteži koji je Isus vidio u svom životu, i jedan od najdubljih koji je pao u Nazaretu u posljednjih sto godina.

Židovska djeca u Isusovo vrijeme su bila dosta ograničena u svojim igrama; često su se znala igrati imitirajući ozbiljnije aktivnosti odraslih. Imitirali su svadbe i sahrane, ceremonije koje su tako često imali prilike vidjeti i koje su djeci djelovale spektakularno. Znali su plesati i pjevati, ali nisu imali velik broj organiziranih igara u kojima djeca danas uživaju.

Isus se, s jednim dječakom iz susjedstva i kasnije svojim bratom Jakovom, najviše volio igrati u udaljenom kutu obiteljske tesarske radnje, gdje se bavljao u igri sa strugotinama i blokovima drveta. Isus nikada nije bio u stanju shvatiti zašto su pojedine igre bile zabranjene subotom, ali se bez iznimke povinovao željama svojih roditelja. Imao je sposobnost za humor i igru koja je imala malo prilike za izražaj u okruženju njegove dobi i generacije, ali je do četrnaeste godine najveći dio vremena bio veseo i vedar.

Marija je držala golubinjak na krovu staje koja se nadovezivala na kuću, i od prihoda od prodaje

assiduously storing up knowledge regarding man and the way he lived on earth.

123:3.9 (1360.4) This year Jesus made great progress in adjusting his strong feelings and vigorous impulses to the demands of family co-operation and home discipline. Mary was a loving mother but a fairly strict disciplinarian. In many ways, however, Joseph exerted the greater control over Jesus as it was his practice to sit down with the boy and fully explain the real and underlying reasons for the necessity of disciplinary curtailment of personal desires in deference to the welfare and tranquillity of the entire family. When the situation had been explained to Jesus, he was always intelligently and willingly co-operative with parental wishes and family regulations.

123:3.10 (1360.5) Much of his spare time — when his mother did not require his help about the house — was spent studying the flowers and plants by day and the stars by night. He evinced a troublesome penchant for lying on his back and gazing wonderingly up into the starry heavens long after his usual bedtime in this well-ordered Nazareth household.

4. THE SEVENTH YEAR (A.D. 1)

123:4.1 (1361.1) This was, indeed, an eventful year in Jesus' life. Early in January a great snowstorm occurred in Galilee. Snow fell two feet deep, the heaviest snowfall Jesus saw during his lifetime and one of the deepest at Nazareth in a hundred years.

123:4.2 (1361.2) The play life of Jewish children in the times of Jesus was rather circumscribed; all too often the children played at the more serious things they observed their elders doing. They played much at weddings and funerals, ceremonies which they so frequently saw and which were so spectacular. They danced and sang but had few organized games, such as children of later days so much enjoy.

123:4.3 (1361.3) Jesus, in company with a neighbor boy and later his brother James, delighted to play in the far corner of the family carpenter shop, where they had great fun with the shavings and the blocks of wood. It was always difficult for Jesus to comprehend the harm of certain sorts of play which were forbidden on the Sabbath, but he never failed to conform to his parents' wishes. He had a capacity for humor and play which was afforded little opportunity for expression in the environment of his day and generation, but up to the age of fourteen he was cheerful and lighthearted most of the time.

123:4.4 (1361.4) Mary maintained a dovecote on top of the animal house adjoining the home, and they

golubova formirali su posebnu dobrotvornu zakladu koju je Isus dijelio nakon isplate desetine službeniku sinagoge.

Jedina prava nesreća koja je zadesila Isusa do tog vremena je bio pad s kamenog stepeništa iza kuće koje je vodilo do krova s platnom tendom koji je služio kao spavaća soba. To se dogodilo u mjesecu srpnju, za vrijeme neočekivane pješčane oluje s istoka. Vrući vjetar, s jakim udarima sitnog pijeska, obično puše tijekom kišne sezone, posebno u ožujku i travnju. Bilo je neobično imati takvu oluju u srpnju. Kad se oluja počela primicati, Isus se igrao na krovu, kao što je imao običaj činiti, jer to bila njegova igraona za vrijeme suhe sezone. Silazeći s krova, oslijepio je od pijeska i pao. Nakon ove nesreće, Josip je sagradio ogradu na obdje strane stepenica.

Ovaj se udes nije mogao spriječiti. Nije ispravno pripisati ovaj događaj nepažnji njegovih vremenskih zaštitnika - jednog primarnog i jednog sekundarnog srednjeg bića - koji su bili mladićevi skrbnici; niti treba kriviti serafina čuvara. Ta se nezgoda jednostavno nije mogla izbjeći. Ali ovaj je manji udes, koji se dogodio dok je Josip bio u Endori, izazvao toliku tjeskobu u Marijinom umu da se mjesecima nerazumno nije odvajala od Isusa.

Nebeske ličnosti se ne upliću samovoljno u materijalne nesreće, uobičajene pojave fizičke prirode. U normalnim okolnostima, samo srednja bića smiju intervenirati u materijalnim okolnostima da zaštite muškarce i žene sudbine i u posebnim situacijama ta bića mogu tako djelovati samo u skladu s nalogima svojih nadređenih.

Bila je to samo jedna u nizu od manjih nesreća koje su naknadno zadesile ovog radoznalog i pustolovnog mladića. Ako zamislite prosječno djetinjstvo i energičnog dječaka, imat ćete prilično dobru ideju o Isusovoj mladosti, i bit ćete u mogućnosti zamisliti koliku je anksioznost uzrokovao svojim roditeljima, a posebno majci.

Četvrti član nazaretske obitelji, Josip, rođen je u s rijedu ujutro 16. ožujka 1. godine p. K.

3. ŠKOLSKI DANI U NAZARETU

Isusu je sada imao sedam godina - vrijeme kad su židovska djeca trebala započeti službeno obrazovanje u sinagoškoj školi. On je prema tome u kolovozu ove godine započeo svoju znamenitu

used the profits from the sale of doves as a special charity fund, which Jesus administered after he deducted the tithe and turned it over to the officer of the synagogue.

123:4.5 (1361.5) The only real accident Jesus had up to this time was a fall down the back-yard stone stairs which led up to the canvas-roofed bedroom. It happened during an unexpected July sandstorm from the east. The hot winds, carrying blasts of fine sand, usually blew during the rainy season, especially in March and April. It was extraordinary to have such a storm in July. When the storm came up, Jesus was on the housetop playing, as was his habit, for during much of the dry season this was his accustomed playroom. He was blinded by the sand when descending the stairs and fell. After this accident Joseph built a balustrade up both sides of the stairway.

123:4.6 (1361.6) There was no way in which this accident could have been prevented. It was not chargeable to neglect by the midway temporal guardians, one primary and one secondary midwayer having been assigned to the watchcare of the lad; neither was it chargeable to the guardian seraphim. It simply could not have been avoided. But this slight accident, occurring while Joseph was absent in Endor, caused such great anxiety to develop in Mary's mind that she unwisely tried to keep Jesus very close to her side for some months.

123:4.7 (1361.7) Material accidents, commonplace occurrences of a physical nature, are not arbitrarily interfered with by celestial personalities. Under ordinary circumstances only midway creatures can intervene in material conditions to safeguard the persons of men and women of destiny, and even in special situations these beings can so act only in obedience to the specific mandates of their superiors.

123:4.8 (1361.8) And this was but one of a number of such minor accidents which subsequently befell this inquisitive and adventurous youth. If you envisage the average childhood and youth of an aggressive boy, you will have a fairly good idea of the youthful career of Jesus, and you will be able to imagine just about how much anxiety he caused his parents, particularly his mother.

123:4.9 (1362.1) The fourth member of the Nazareth family, Joseph, was born Wednesday morning, March 16, A.D. 1.

5. SCHOOL DAYS IN NAZARETH

123:5.1 (1362.2) Jesus was now seven years old, the age when Jewish children were supposed to begin their formal education in the synagogue schools. Accordingly, in August of this year he entered upon

obrazovnu karijeru u Nazaretu. Mladić je već bio u stanju tečno čitati, pisati i govoriti dva jezika - aramejski i grčki. Sad se trebao upoznati s čitanjem, pisanjem i govorenjem hebrejskog jezika. I on se s velikim iščekivanjem radovao predstojećem školovanju.

Tri godine - dok mu nije bilo deset godina - pohađao je osnovnu školu u nazaretskoj sinagogi. Ove tri godine proučavao je osnove Knjige Zakona napisane na hebrejskom. Poslije toga, proveo je tri godine u višoj školi, gdje je metodom glasnog ponavljanja studirao i napamet naučio dublja načela svetog zakona. Diplomirao je iz sinagoške škole u trinaestoj godini, kad su ga poglavari sinagoge predali njegovim roditeljima kao obrazovanog "sina zapovijedi" - odgovornog građanina izraelske zajednice, što je podrazumijevalo odlazak u Jeruzalem na proslavu Pashe; Isus je tako ove godine prisustvovao svojoj prvoj proslavi Pashe u društvu svog oca i majke.

U Nazaretu, učenici su sjedili na podu u polukrugu, a nasuprot njih je sjedio njihov učitelj, hazan, koji je bio službenik sinagoge. Prvo su čitali Levitski zakonik, a poslije toga su prešli na proučavanje ostalih knjiga zakona, kao i studiju Proroka i Psalma. Nazaretska sinagoga je imala kompletnu kopiju Pisma na hebrejskom. Do dvanaeste godine nisu proučavali ništa drugo osim Svetog pisma. U ljetnim mjesecima, škola je imala znatno kraće sate.

Isus je rano savladao hebrejski i kad je bio mladić, ako nisu imali istaknutih gostiju u Nazaretu, često su od njega tražili da čita hebrejske spise vjernicima koji su se okupljali u sinagogi na redovnoj subotnjoj službi.

Ove sinagoške škole, naravno, nisu imale udžbenika. Hazan je recitirao odlomke koje su učenici zajednički ponavljali za njim. Kad su imali pristupa pisanim knjigama zakona, učenici su učili tekst napamet glasnim čitanjem i ponavljanjem.

Na stranu od formalnog obrazovanja, Isus je dolazio u kontakt s ljudskom prirodom sa sve četiri strane svijeta, kako su ljudi iz mnogih krajeva svijeta navraćali u radnju njegova oca. Kad je odrastao, počeo se slobodno kretati među karavanima koji su se obično odmarali i krijepli pored vrela. Kako je tečno govorio grčki, lako je mogao razgovarati s najvećim brojem karavanskih putnika i vodiča.

Nazaret je bio karavanska stanica i sjecište

his eventful school life at Nazareth. Already this lad was a fluent reader, writer, and speaker of two languages, Aramaic and Greek. He was now to acquaint himself with the task of learning to read, write, and speak the Hebrew language. And he was truly eager for the new school life which was ahead of him.

123:5.2 (1362.3) For three years — until he was ten — he attended the elementary school of the Nazareth synagogue. For these three years he studied the rudiments of the Book of the Law as it was recorded in the Hebrew tongue. For the following three years he studied in the advanced school and committed to memory, by the method of repeating aloud, the deeper teachings of the sacred law. He graduated from this school of the synagogue during his thirteenth year and was turned over to his parents by the synagogue rulers as an educated "son of the commandment" — henceforth a responsible citizen of the commonwealth of Israel, all of which entailed his attendance at the Passovers in Jerusalem; accordingly, he attended his first Passover that year in company with his father and mother.

123:5.3 (1362.4) At Nazareth the pupils sat on the floor in a semicircle, while their teacher, the chazan, an officer of the synagogue, sat facing them. Beginning with the Book of Leviticus, they passed on to the study of the other books of the law, followed by the study of the Prophets and the Psalms. The Nazareth synagogue possessed a complete copy of the Scriptures in Hebrew. Nothing but the Scriptures was studied prior to the twelfth year. In the summer months the hours for school were greatly shortened.

123:5.4 (1362.5) Jesus early became a master of Hebrew, and as a young man, when no visitor of prominence happened to be sojourning in Nazareth, he would often be asked to read the Hebrew scriptures to the faithful assembled in the synagogue at the regular Sabbath services.

123:5.5 (1362.6) These synagogue schools, of course, had no textbooks. In teaching, the chazan would utter a statement while the pupils would in unison repeat it after him. When having access to the written books of the law, the student learned his lesson by reading aloud and by constant repetition.

123:5.6 (1362.7) Next, in addition to his more formal schooling, Jesus began to make contact with human nature from the four quarters of the earth as men from many lands passed in and out of his father's repair shop. When he grew older, he mingled freely with the caravans as they tarried near the spring for rest and nourishment. Being a fluent speaker of Greek, he had little trouble in conversing with the majority of the caravan travelers and conductors.

123:5.7 (1362.8) Nazareth was a caravan way station

mnogih putničkih staza i u njemu su većinom živjeli nežidovi; u isto vrijeme je bio poznat kao središte liberalnog tumačenja židovskog tradicionalnog zakona. U Galileji su se Židovi slobodnije družili s nežidovima nego što su imali običaj činiti u Judeji. I od svih galilejskih gradova, Židovi iz Nazareta su bili najliberalniji u tumačenju društvenih ograničenja koja su se temeljila na strahu od kontaminacije u konataktu s nežidovima. I upravo zbog tih okolnosti, ljudi su imali običaj reći: "Iz Nazareta, može li što dobro izići?"

Isus je uglavnom primio svoje moralno vaspitanje i duhovnu kulturu u svojoj kući. Od hazana je dobio veći dio svog intelektualnog i teološkog obrazovanja. No, svoje stvarno obrazovanje - pripremu uma i srca za stvarni ispit hvatanja u koštac s teškim životnim problemima - stekao je druženjem sa svojim bližnjima. Zahvaljujući svom bliskom kontaktu sa svojim bližnjima - mladim i starim, Židovima i nežidovima - imao je priliku da upozna ljudske rase. Isus je bio visoko obrazovan u tome što je imao dobro razumijevanje ljudi i odanu ljubav prema njima.

Tijekom svojih godina u sinagogi, bio je odličan učenik koji je imao veliku prednost u tome što je poznavao tri jezika. Nazaretski hazan, nakon što je Isus završio sinagošku školu, je rekao Josipu kako se bojao da je on "više naučio od Isusovih radoznalih pitanja" nego što je "bio u mogućnosti poučiti mladića."

Tijekom studija, Isus je stekao veliko znanje i izvanrednu inspiraciju iz redovitog pohađanja subotnjih propovijedi u sinagogi. Bilo je uobičajeno pitati ugledne posjetitelje koji su se zadesili subotom u Nazaretu, da se obrate sinagogi. Za svoje mladosti, Isus je imao priliku čuti stajališta velikog broja istaknutih mislilaca iz cijelog židovskog svijeta, među kojima je veliki broj odudarao od ortodoksnih zakona Židova, jer je nazaretska sinagoga bila napredno i liberalno središte hebrejske misli i kulture.

Na samom početku školovanja u sedmoj godini (u to vrijeme Židovi su upravo uveli zakon o prinudnom obrazovanju), bilo je uobičajeno da učenici odaberu svoj "rođendanski odlomak," neku vrstu zlatnog pravila kojeg se mogu držati za vrijeme studija i na koje bi se podrobije osvrnuli u svom diplomskom govoru u trinaestoj godini. Isus je odabrao sljedeći odlomak iz Proroka Izaije: "Duh Gospodina Boga na meni je, jer me Gospodin pomazao; poslao me je da radosnu vijest donesem krotkima, da iscijelim srca slomljena, da navijestim slobodu zarobljenima i oslobođenje duhovnim služnjevima."

Nazaret je bio jedan od dvadeset i četiri svećenička središta hebrejske nacije. Ali galilejsko svećenstvo je bilo liberalnije u interpretaciji

and crossroads of travel and largely gentile in population; at the same time it was widely known as a center of liberal interpretation of Jewish traditional law. In Galilee the Jews mingled more freely with the gentiles than was their practice in Judea. And of all the cities of Galilee, the Jews of Nazareth were most liberal in their interpretation of the social restrictions based on the fears of contamination as a result of contact with the gentiles. And these conditions gave rise to the common saying in Jerusalem, "Can any good thing come out of Nazareth?"

123:5.8 (1363.1) Jesus received his moral training and spiritual culture chiefly in his own home. He secured much of his intellectual and theological education from the chazan. But his real education — that equipment of mind and heart for the actual test of grappling with the difficult problems of life — he obtained by mingling with his fellow men. It was this close association with his fellow men, young and old, Jew and gentile, that afforded him the opportunity to know the human race. Jesus was highly educated in that he thoroughly understood men and devotedly loved them.

123:5.9 (1363.2) Throughout his years at the synagogue he was a brilliant student, possessing a great advantage since he was conversant with three languages. The Nazareth chazan, on the occasion of Jesus' finishing the course in his school, remarked to Joseph that he feared he "had learned more from Jesus' searching questions" than he had "been able to teach the lad."

123:5.10 (1363.3) Throughout his course of study Jesus learned much and derived great inspiration from the regular Sabbath sermons in the synagogue. It was customary to ask distinguished visitors, stopping over the Sabbath in Nazareth, to address the synagogue. As Jesus grew up, he heard many great thinkers of the entire Jewish world expound their views, and many also who were hardly orthodox Jews since the synagogue of Nazareth was an advanced and liberal center of Hebrew thought and culture.

123:5.11 (1363.4) When entering school at seven years (at this time the Jews had just inaugurated a compulsory education law), it was customary for the pupils to choose their "birthday text," a sort of golden rule to guide them throughout their studies, one upon which they often expatiated at their graduation when thirteen years old. The text which Jesus chose was from the Prophet Isaiah: "The spirit of the Lord God is upon me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free."

123:5.12 (1363.5) Nazareth was one of the twenty-four priest centers of the Hebrew nation. But the Galilean priesthood was more liberal in the

tradicionalnih zakona, nego što su bili judejski književnici i rabini. Nazaret je bio liberalniji i u pogledu svetkovanja subote. Stoga je Josip imao običaj povesti Isusa u šetnju subotom poslije podne, a jedna od njihovih omiljenih radosti je bila posjeta visokom brdu u blizini njihove kuće, odakle se pružao panoramski pogled na cijelu Galileju. Vedrim danima, na sjeverozapadu su mogli vidjeti dugi greben brda Karmel koji se protezao prema moru; Isus je mnogo puta čuo od svog oca priču o Iliji, jednom od prvih u nizu hebrejskih proroka, koji je ukorio Ahaba i izvrgnuo svećenike Baala. Prema sjeveru se veličanstveno uzdizao snježni vrh planine Hermon koji je dominirao cijeli svod, visok gotovo tisuću metara, koji je na gornjim padinama bio prekriven blistavom bjelinom vječnog snijega. Daleko na istoku su mogli razaznati dolinu Jordana, a daleko iza nje, stjenovite padine Moaba. Prema jugu i istoku, dok je sunce obasjavalo mramorne zidove, mogli su vidjeti grčko-rimske gradove Dekapola s amfiteatrima i pretencioznim hramovima. A kad bi tu ostali do zalaska sunca, na zapadu su mogli razaznati jedrenjake na dalekom Mediteranu.

Na sve četiri strane Isus je mogao vidjeti karavane koji su ulazili i izlazili iz Nazareta, dok se prema istoku pružao pogled na prostrana i plodna polja Ezrelona koja su se protezala prema gori Gilboi i Samariji.

Kad se nisu penjali na obližnja brda kako bi uživali u pogledu na udaljeni krajolik, imali su običaj ići u sela i pručavati prirodu u njezinim različitim raspoloženjima u skladu s ugođajem godišnjih doba. Isusovo prvo obrazovanje, osim u okviru njegove obitelji, počiva u poštovanju i suosjećajnom dodiru s prirodom.

Prije nego što mu je bilo osam godina, Isusa su upoznale sve majke i djevojke iz Nazareta, koje su ga imale priliku sresti i s njim razgovarati na vrelu nedaleko od njegove kuće, koje je služilo kao jedan od društvenih centara kontakta i razmjene informacija u cijelom gradu. Isus je ove godine naučio musti obiteljsku kravu i brinuti se o drugim životinjama. Tijekom ove i naredne godine, naučio je praviti sir i tkati. Kad mu je bilo deset godina, odlično je znao upravljati razbojem. Otprilike u ovo doba, Isus i njegov prijatelj Jakov su se sprijateljili s lončarem koji je radio nedaleko od obližnjeg vrela; i dok su promatrali kako Natanijevi vještci prsti oblikuju glinu, Isus i Jakov su mnogo puta odlučili da će postati lončari kad odrastu. Natanije je jako volio dječake i imao je običaj da im dadne gline da se igraju, nastojeći potaći njihovu stvaralačku maštu dok su se natjecali tko će napraviti bolji model različitih predmeta i životinja.

interpretation of the traditional laws than were the Judean scribes and rabbis. And at Nazareth they were also more liberal regarding the observance of the Sabbath. It was therefore the custom for Joseph to take Jesus out for walks on Sabbath afternoons, one of their favorite jaunts being to climb the high hill near their home, from which they could obtain a panoramic view of all Galilee. To the northwest, on clear days, they could see the long ridge of Mount Carmel running down to the sea; and many times Jesus heard his father relate the story of Elijah, one of the first of that long line of Hebrew prophets, who reproved Ahab and exposed the priests of Baal. To the north Mount Hermon raised its snowy peak in majestic splendor and monopolized the skyline, almost 3,000 feet of the upper slopes glistening white with perpetual snow. Far to the east they could discern the Jordan valley and, far beyond, the rocky hills of Moab. Also to the south and the east, when the sun shone upon their marble walls, they could see the Greco-Roman cities of the Decapolis, with their amphitheaters and pretentious temples. And when they lingered toward the going down of the sun, to the west they could make out the sailing vessels on the distant Mediterranean.

123:5.13 (1364.1) From four directions Jesus could observe the caravan trains as they wended their way in and out of Nazareth, and to the south he could overlook the broad and fertile plain country of Esdraelon, stretching off toward Mount Gilboa and Samaria.

123:5.14 (1364.2) When they did not climb the heights to view the distant landscape, they strolled through the countryside and studied nature in her various moods in accordance with the seasons. Jesus' earliest training, aside from that of the home hearth, had to do with a reverent and sympathetic contact with nature.

123:5.15 (1364.3) Before he was eight years of age, he was known to all the mothers and young women of Nazareth, who had met him and talked with him at the spring, which was not far from his home, and which was one of the social centers of contact and gossip for the entire town. This year Jesus learned to milk the family cow and care for the other animals. During this and the following year he also learned to make cheese and to weave. When he was ten years of age, he was an expert loom operator. It was about this time that Jesus and the neighbor boy Jacob became great friends of the potter who worked near the flowing spring; and as they watched Nathan's deft fingers mold the clay on the potter's wheel, many times both of them determined to be potters when they grew up. Nathan was very fond of the lads and often gave them clay to play with, seeking to stimulate their creative imaginations by suggesting competitive efforts in modeling various objects and animals.

4. OSMI GODINA (2. GODINA P. K.)

Bila je to zanimljiva školska godina. Isus nije bio neuobičajen učenik, ali je bio vrijedan i ubrajao se među napredniju trećinu đaka, i kako je dobro podmirivao svoje obveze, svakog je mjeseca imao jedan tjedan dopusta od škole. Ovaj tjedan je obično provodio bilo sa svojim ujakom koji je bio ribar na obalama Genezaretskog jezera nedaleko od Magdale ili na selu kod ujaka (majčinog brata) koji je živio nekih osam kilometara južno od Nazareta.

Premda se njegova majka pretjerano brinula za dječakovo zdravlje i sigurnost, postupno se pomirila s ovim putovanjima daleko od kuće. Isusovi stričevi i tete su jako voljeli dječaka, i simpatično su se natjecali među sobom da mu pruže gostoprimstvo za ovih mjesečnih posjeta tijekom ove i narednih godina. Njegov prvi tjedan boravka na ujakovoj farmi (od najranijeg djetinjstva) je bio u siječnju ove godine; prvi put je išao u ribu na Genezaretskom jezeru u mjesecu svibnju.

Otprilike u to vrijeme Isus je upoznao učitelja matematike iz Damaska, koji ga je poučio novim brojnim operacijama i s kojim je proveo dosta vremena baveći se matematikom kroz više godina. Razvio je odličan smisao za operacije s brojevima, udaljenosti i proporcije.

Isus je počeo uživati u druženju sa svojim bratom Jakovom, i pred kraj ove godine ga je počeo učiti abecedi.

Isus je ove godine počeo razmjenjivati mliječne proizvode za satove harfe. Imao je neuobičajenu glazbenu naklonost. U kasnijim je godinama nastojao unaprijediti vokalnu glazbu među svojim vršnjacima. Prije nego što će navršiti jedanaest godina, vješto je ovladao harfom i jako uživao kad god mu se pružila prilika da izvede svoje izvanredne interpretacije i profesionalne improvizacije pred svojom obitelji i prijateljima.

Dok je Isus nastavio postizati zavidne rezultate u školi, stvari nisu uvijek glatko stajale s njegovim roditeljima i učiteljima. On je ustrajavao na traženju odgovora na svoja neugodna pitanja o znanosti i religiji, a osobito u pogledu zemljopisa i astronomije. Posebno je inzistirao da pronađe odgovor na pitanje zašto je Palestina imala suhu i kišnu sezonu. Neprestano je tražio objašnjenje za velike razlike u temperaturi između Nazareta i Jordanske doline. Jednostavno nije prestajao postavljati takva inteligentna, ali zbunjujuća pitanja.

Isusov treći brat, Šimun, je rođen u petak navečer 14. travnja ove godine, 2. godine p. K.

6. HIS EIGHTH YEAR (A.D. 2)

123:6.1 (1364.4) This was an interesting year at school. Although Jesus was not an unusual student, he was a diligent pupil and belonged to the more progressive third of the class, doing his work so well that he was excused from attendance one week out of each month. This week he usually spent either with his fisherman uncle on the shores of the Sea of Galilee near Magdala or on the farm of another uncle (his mother's brother) five miles south of Nazareth.

123:6.2 (1364.5) Although his mother had become unduly anxious about his health and safety, she gradually became reconciled to these trips away from home. Jesus' uncles and aunts were all very fond of him, and there ensued a lively competition among them to secure his company for these monthly visits throughout this and immediately subsequent years. His first week's sojourn on his uncle's farm (since infancy) was in January of this year; the first week's fishing experience on the Sea of Galilee occurred in the month of May.

123:6.3 (1364.6) About this time Jesus met a teacher of mathematics from Damascus, and learning some new techniques of numbers, he spent much time on mathematics for several years. He developed a keen sense of numbers, distances, and proportions.

123:6.4 (1364.7) Jesus began to enjoy his brother James very much and by the end of this year had begun to teach him the alphabet.

123:6.5 (1364.8) This year Jesus made arrangements to exchange dairy products for lessons on the harp. He had an unusual liking for everything musical. Later on he did much to promote an interest in vocal music among his youthful associates. By the time he was eleven years of age, he was a skillful harpist and greatly enjoyed entertaining both family and friends with his extraordinary interpretations and able improvisations.

123:6.6 (1365.1) While Jesus continued to make enviable progress at school, all did not run smoothly for either parents or teachers. He persisted in asking many embarrassing questions concerning both science and religion, particularly regarding geography and astronomy. He was especially insistent on finding out why there was a dry season and a rainy season in Palestine. Repeatedly he sought the explanation for the great difference between the temperatures of Nazareth and the Jordan valley. He simply never ceased to ask such intelligent but perplexing questions.

123:6.7 (1365.2) His third brother, Simon, was born on Friday evening, April 14, of this year, A.D. 2.

U mjesecu veljači u Nazaret je došao jedan Nahor, učitelj jeruzalemske rabinske akademije, s namjerom da upozna Isusa, kako je već bio u posjeti kod Zaharija blizu Jeruzalema. On je došao u Nazaret na nagovor Ivana oca. Dok ga je u početku donekle šokirala Isusova iskrenost i njegov nekonvencionalni odnos prema religioznim pitanjima, objasnio je ovu pojavu udaljenošću Galileje od većih središta hebrejskog učenja i kulture, i tražio da mu Marija i Josip dopuste da povede Isusa u Jeruzalem, gdje je dječak imao prednosti u obrazovanju i obuci u samom središtu židovske kulture. Marija je bila napola spremna pristati; bila je uvjerena da je njezin najstariji sin trebao postati Mesija, židovski izručitelj; ali Josip je oklijevao; bio je jednako uvjeren da je Isus trebao postati čovjek sudbine, ali nije bio siguran u čemu se ta sudbina trebala sastojati. Ali on nikada nije sumnjao da je njegov sin trebao ispuniti neku veliku misiju na zemlji. Što je više razmišljao Nahorovu prijedlogu, to je više sumnjao u mudrost predloženog odlaska u Jeruzalem.

Zbog ove razlike u mišljenju između Josipa i Marije, Nahor je zatražio dopuštenje da predstavi cijelu stvar Isusu. Isus ga je pažljivo saslušao, razgovarao s Josipom i Marijom i susjedom Jakovom, klesarom s čijim se sinom rado družio, te je zatim, nakon dva dana saopćio da zbog tako velike razlike u mišljenju među njegovim roditeljima i savjetnicima i budući da se nije osjećao spremnim preuzeti odgovornost za tako veliku odluku, a kako nije snažno naginjao ni jednoj strani, s obzirom na cijelu situaciju, napokon odlučio da "razgovara sa svojim Ocem koji je na nebu"; i dok nije bio posve siguran u odgovor, osjećao je da je bilo najbolje ostati kod kuće "s mojim ocem i majkom," zaključivši da su "oni koji me toliko vole bolje u stanju za mene više učiniti i ponuditi povoljnije i sigurnije vodstvo od stranaca koji mogu vidjeti moje tijelo i promatrati rad moga uma, ali koji me doista ne poznaju." Svi su se divili odgovoru, a Nahor se vratio u Jeruzalem. I prošlo je mnogo godina prije nego što su ponovo govorili na temu Isusova odlaska u Jeruzalem.

^{123:6.8 (1365.3)} In February, Nahor, one of the teachers in a Jerusalem academy of the rabbis, came to Nazareth to observe Jesus, having been on a similar mission to Zacharias's home near Jerusalem. He came to Nazareth at the instigation of John's father. While at first he was somewhat shocked by Jesus' frankness and unconventional manner of relating himself to things religious, he attributed it to the remoteness of Galilee from the centers of Hebrew learning and culture and advised Joseph and Mary to allow him to take Jesus back with him to Jerusalem, where he could have the advantages of education and training at the center of Jewish culture. Mary was half persuaded to consent; she was convinced her eldest son was to become the Messiah, the Jewish deliverer; Joseph hesitated; he was equally persuaded that Jesus was to grow up to become a man of destiny, but what that destiny would prove to be he was profoundly uncertain. But he never really doubted that his son was to fulfill some great mission on earth. The more he thought about Nahor's advice, the more he questioned the wisdom of the proposed sojourn in Jerusalem.

^{123:6.9 (1365.4)} Because of this difference of opinion between Joseph and Mary, Nahor requested permission to lay the whole matter before Jesus. Jesus listened attentively, talked with Joseph, Mary, and a neighbor, Jacob the stone mason, whose son was his favorite playmate, and then, two days later, reported that since there was such a difference of opinion among his parents and advisers, and since he did not feel competent to assume the responsibility for such a decision, not feeling strongly one way or the other, in view of the whole situation, he had finally decided to "talk with my Father who is in heaven"; and while he was not perfectly sure about the answer, he rather felt he should remain at home "with my father and mother," adding, "they who love me so much should be able to do more for me and guide me more safely than strangers who can only view my body and observe my mind but can hardly truly know me." They all marveled, and Nahor went his way, back to Jerusalem. And it was many years before the subject of Jesus' going away from home again came up for consideration.

POGLAVLJE 124. ISUSOVO KASNIJE DJETINJSTVO

⇨ 123

Knjiga Urantije

125 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 124 ISUSOVO KASNIJE DJETINJSTVO

Sekcije

Uvod

1. ISUSOVA DEVETA GODINA (3. godina p.K.)
2. DESETA GODINA (4. godina p.K.)
3. JEDANAESTA GODINA (5. godina p.K.)
4. DVANAESTA GODINA (6. godina p.K.)
5. TRINAESTA GODINA (7. godina p.K.)
5. PUTOVANJE U JERUZALEM

PAPER 124 THE LATER CHILDHOOD OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus' Ninth Year (A.D. 3)
2. The Tenth Year (A.D. 4)
3. The Eleventh Year (A.D. 5)
4. The Twelfth Year (A.D. 6)
5. His Thirteenth Year (A.D. 7)
6. The Journey to Jerusalem

Uvod

IAKO je Isus mogao uživati bolju priliku za školovanje u Aleksandriji nego u Galileji, on ne bi imao tako dobro okruženje za samostalno rješavanje životnih problema uz najmanju moguću mjeru obrazovnog utjecaja, i u isto vrijeme odličnu priliku za kontakt s tako velikim brojem različitih klasa muškaraca i žena iz svih dijelova civiliziranog svijeta. Da je ostao u Aleksandriji, njegovim bi obrazovanjem upravljale jedino i isključivo židovske crte. U Nazaretu je primio obrazovanje i obuku koji su ga adekvatnije pripremili za razumijevanje nežidova i koji su mu dali bolju i uravnoteženiju spoznaju relativnih prednosti istočne ili babilonske, i zapadne ili helenističke verzije hebrejske teologije.

INTRODUCTION

124:0.1 (1366.1) **ALTHOUGH** Jesus might have enjoyed a better opportunity for schooling at Alexandria than in Galilee, he could not have had such a splendid environment for working out his own life problems with a minimum of educational guidance, at the same time enjoying the great advantage of constantly contacting with such a large number of all classes of men and women hailing from every part of the civilized world. Had he remained at Alexandria, his education would have been directed by Jews and along exclusively Jewish lines. At Nazareth he secured an education and received a training which more acceptably prepared him to understand the gentiles, and which gave him a better and more balanced idea of the relative merits of the Eastern, or Babylonian, and the Western, or Hellenic, views of Hebrew theology.

1. ISUSOVA DEVETA GODINA (3. GODINA P.K.)

Premda se teško može reći da je Isus ikada bio ozbiljno bolestan, on i njegova braća i novorođena sestra su ove godine patili o d manjih

1. JESUS' NINTH YEAR (A.D. 3)

124:1.1 (1366.2) **Though** it could hardly be said that Jesus was ever seriously ill, he did have some of the minor ailments of childhood this year, along

dječjih bolesti.

Nastavio je sa školovanjem, uz tjedan dopusta koji je imao svaki mjesec kao povlašteni učenik, provodeći otprilike jednako vremena na putovanju obližnjim gradovima sa svojim ocem, u posjetu ujakovom seoskom gazdinstvu južno od Nazareta i na ribarenju u Magdali.

Najozbiljniji problem iz školskih dana nastupio je kad se Isus usudio izraziti neslaganje s hazanovim učenjem da svi kipovi, slike i crteži imaju idolopokloničku prirodu. Isus je jako uživao u crtanju pejzaža i oblikovanju različitih predmeta od gline. Židovski zakon je strogo zabranjivao sve takve djelatnosti, premda je Isus do tada uspijevaio uvjeriti svoje roditelje da su mu dopuste nastaviti s ovim aktivnostima.

No, problem se ponovo javio kad je jedan nazadniji učenik vidio kako Isus ugljenom crta hazanovu sliku na podu učionice. Dokazi su bili očigledni i mnoge starješine su vidjele crtež prije nego što je komisija otišla pozvati Josipa i tražiti da na neki način suzbije svojevoljnost svog nastarijeg sina. I premda ovo nije bila prva pritužba Josipu i Mariji na račun njihovog mnogostranog i agresivnog djeteta, bila je to najteža optužba koju su do tada primili. Sjedeći na velikom kamenu pored stražnjeg ulaza, Isus je slušao dugu osudu svojih umjetničkih nastojanja. Usprotivio se jedino kad su optužili Josipa za njegova navodna zlodjela; i tako je Isus prosvjedovao i neustrašivo se suočio sa svojim optužiteljima. Starješine su se našle zbunjenim. Neki su naginjali duhovitom tumačenju cijele situacije, dok je nekoliko učitelja smatralo dječakovo djelo svetogrđem, ako ne i bogohuljenjem. Josip je bio zbunjen, Marija ogorčena, dok je Isus inzistirao da ga saslušaju. I kad je dobio priliku da govori, hrabro je obranio svoje gledište i s izvanrednom samokontrolom objavio da će po ovom i svakom drugom spornom pitanju slijediti odluku svoga oca Josipa. I odbor starješina se razišao u tišini.

Dok je Marija nastojala uvjeriti Josipa da dopusti Isusu da radi s glinom kod kuće pod uvjetom da obeća da se neće baviti ovim proturiječnim aktivnostima u školi, Josip se osjetio ponukanim da poštuje rabinsko tumačenje druge zapovijedi. I tako Isus nikada više nije crtao ili modelirao po uzoru na stvarni lik dok je živio u kući svoga oca. Ali on nikada nije bio uvjeren u vlastitu krivnju, i to što se morao odreći svog omiljenog hobija predstavlja jednu od najvećih kušnji njegove mladosti.

with his brothers and baby sister.

124:1.2 (1366.3) School went on and he was still a favored pupil, having one week each month at liberty, and he continued to divide his time about equally between trips to neighboring cities with his father, sojourns on his uncle's farm south of Nazareth, and fishing excursions out from Magdala.

124:1.3 (1366.4) The most serious trouble as yet to come up at school occurred in late winter when Jesus dared to challenge the chazan regarding the teaching that all images, pictures, and drawings were idolatrous in nature. Jesus delighted in drawing landscapes as well as in modeling a great variety of objects in potter's clay. Everything of that sort was strictly forbidden by Jewish law, but up to this time he had managed to disarm his parents' objection to such an extent that they had permitted him to continue in these activities.

124:1.4 (1366.5) But trouble was again stirred up at school when one of the more backward pupils discovered Jesus drawing a charcoal picture of the teacher on the floor of the schoolroom. There it was, plain as day, and many of the elders had viewed it before the committee went to call on Joseph to demand that something be done to suppress the lawlessness of his eldest son. And though this was not the first time complaints had come to Joseph and Mary about the doings of their versatile and aggressive child, this was the most serious of all the accusations which had thus far been lodged against him. Jesus listened to the indictment of his artistic efforts for some time, being seated on a large stone just outside the back door. He resented their blaming his father for his alleged misdeeds; so in he marched, fearlessly confronting his accusers. The elders were thrown into confusion. Some were inclined to view the episode humorously, while one or two seemed to think the boy was sacrilegious if not blasphemous. Joseph was nonplused, Mary indignant, but Jesus insisted on being heard. He had his say, courageously defended his viewpoint, and with consummate self-control announced that he would abide by the decision of his father in this as in all other matters controversial. And the committee of elders departed in silence.

124:1.5 (1367.1) Mary endeavored to influence Joseph to permit Jesus to model in clay at home, provided he promised not to carry on any of these questionable activities at school, but Joseph felt impelled to rule that the rabbinical interpretation of the second commandment should prevail. And so Jesus no more drew or modeled the likeness of anything from that day as long as he lived in his father's house. But he was unconvinced of the wrong of what he had done, and to give up such a favorite pastime constituted one of the great trials of his young life.

U drugoj polovici mjeseca lipnja, Isus se s ocem popeo na vrh brda Tabor. Dan je bio vedar i uživali su u predivnom pogledu. Ovom se devetogodišnjem mladiću činilo da je odavde doista mogao vidjeti cijeli svijet izuzev Indije, Afrike i Rima.

Isusova druga sestra, Marta, je rođena u četvrtak navečer, 13. rujna. Tri tjedna nakon Martinog rođenja i nakon što je proveo kraće vrijeme kod kuće, Josip je počeo raditi na proširenju kuće s kombinacijom radionice i spavaće sobe. Napravio je mali tesarski stol za Isusa, koji je sada prvi put imao svoj vlastiti tesarski alat. S vremena na vrijeme tijekom više godina Isus je radio na ovom stolu i odlično je vladao izradom jarama.

Ova i naredna zima su bile najhladnije u Nazaretu u više desetljeća. Isus je već imao priliku vidjeti snijeg na planinama, a nekoliko puta je pao snijeg i u Nazaretu, ali se samo kratko zadržao; ali ove zime je prvi put vidio led. Činjenica da je voda mogla promijeniti stanje od čvrstog u tečno i gasovito - on je dosta razmišljao o pari iz kuhinjskih lonaca - navela je mladića na razmišljanje o fizičkom svijetu i njegovom ustavu; a u ovom je mladiću svo to vrijeme živjela ličnost onoga koji je stvorio i uredio sve prirodne pojave cijelog prostranog svemira.

Klima u Nazaretu nije bila oštra. Siječanj je bio najhladniji mjesec, s temperaturom u prosjeku oko 50° F. Tijekom srpnja i rujna, najtoplijih mjeseci, temperatura se kretala između 75° i 90° F. Od planina do Jordana i doline Mrtvoga mora, klima je varirala od oštre do suhe. I tako su, na neki način, Židovi bili prilagođeni životu u gotovo svim različitim podnebljima svijeta.

Čak i u najtoplijim ljetnjim mjesecima, svježi povjetarac je obično puhao sa zapada od 10 ujutro do 10 navečer. Ali s vremena na vrijeme, užasni vrući vjetrovi s istoka su puhali cijelom Palestinom. Ovi naleti vrućeg vjetrova su se obično javljali u veljači i ožujku, pred kraj kišne sezone. U tim danima, kiša je padala s osvježavajućim učinkom od studenog do travnja, ali nije padala stalno. U Palestini su postojala samo dva godišnja doba, ljeto i zima, suha i kišna sezona. U siječnju su se otvarali prvi cvjetovi, a do kraja travnja zemlja je izgledala kao jedan veliki cvjetnjak.

U svibnju ove godine, na ujakovom seoskom imanju, Isus je po prvi put pomogao u žetvi. Prije nego što mu je bilo trinaest godina, uspio se upoznati s praktički svim aktivnostima muškaraca i žena u Nazaretu osim metalurgije, a kroz nekoliko godina, nakon smrti svoga oca, imao je

124:1.6 (1367.2) In the latter part of June, Jesus, in company with his father, first climbed to the summit of Mount Tabor. It was a clear day and the view was superb. It seemed to this nine-year-old lad that he had really gazed upon the entire world excepting India, Africa, and Rome.

124:1.7 (1367.3) Jesus' second sister, Martha, was born Thursday night, September 13. Three weeks after the coming of Martha, Joseph, who was home for awhile, started the building of an addition to their house, a combined workshop and bedroom. A small workbench was built for Jesus, and for the first time he possessed tools of his own. At odd times for many years he worked at this bench and became highly expert in the making of yokes.

124:1.8 (1367.4) This winter and the next were the coldest in Nazareth for many decades. Jesus had seen snow on the mountains, and several times it had fallen in Nazareth, remaining on the ground only a short time; but not until this winter had he seen ice. The fact that water could be had as a solid, a liquid, and a vapor — he had long pondered over the escaping steam from the boiling pots — caused the lad to think a great deal about the physical world and its constitution; and yet the personality embodied in this growing youth was all this while the actual creator and organizer of all these things throughout a far-flung universe.

124:1.9 (1367.5) The climate of Nazareth was not severe. January was the coldest month, the temperature averaging around 50° F. During July and August, the hottest months, the temperature would vary from 75° to 90° F. From the mountains to the Jordan and the Dead Sea valley the climate of Palestine ranged from the frigid to the torrid. And so, in a way, the Jews were prepared to live in about any and all of the world's varying climates.

124:1.10 (1367.6) Even during the warmest summer months a cool sea breeze usually blew from the west from 10:00 A.M. until about 10:00 P.M. But every now and then terrific hot winds from the eastern desert would blow across all Palestine. These hot blasts usually came in February and March, near the end of the rainy season. In those days the rain fell in refreshing showers from November to April, but it did not rain steadily. There were only two seasons in Palestine, summer and winter, the dry and rainy seasons. In January the flowers began to bloom, and by the end of April the whole land was one vast flower garden.

124:1.11 (1367.7) In May of this year, on his uncle's farm, Jesus for the first time helped with the harvest of the grain. Before he was thirteen, he had managed to find out something about practically everything that men and women worked at around Nazareth except metal working, and he

priliku provesti nekoliko mjeseci u kovačnici.

Kad je bilo manje karavanskog prometa i posla, Isus je često putovao sa svojim ocem bilo turistički ili poslovno do obližnje Kane, Endora i Naina. Čak i kao dječak, često je išao u posjetu Seforisu, udaljenom nekih pet kilometara sjeverozapadno od Nazareta, koji je od 4. godine pr. K. do 25. godine p.K. bio glavni grad Galileje i jedan od centara Heroda Antipe.

Isus je nastavio rasti fizički, intelektualno, društveno i duhovno. Zahvaljujući putovanjima stekao je bolje i velikodušnije razumijevanje vlastite obitelji, a sad su čak i Isusovi roditelji počeli učiti od njega, a ne samo on od njih. Isus je bio osebujan mislilac i vješt učitelj od svoje najranije mladosti. Bio je u stalnom sukobu s takozvanim "usmenim zakonom," ali se uvijek nastojao prilagoditi praksi svoje obitelji. Prilično se dobro slagao s drugom djecom svoje dobi, ali je često bio obeshrabren njihovim sporim umovima. Prije nego će navršiti desetu godinu, postao je vođa skupine od sedam mladića koja je formirana u cilju unaprijeđenja muževnih aktivnosti - fizičkih, intelektualnih i religioznih. Među tim dječacima Isus je uspio u uvođenju mnogih novih igara i raznih poboljšanih metoda fizičke rekreacije.

2. DESETA GODINA (4. GODINA P.K.)

Petoga srpnja prve subota u mjesecu, dok je bio u šetnji s Josipom u blizini njihove kuće, Isus je prvi put izrazio osjećaje i ideje koje pružaju svjedočanstvo o njegovoj novostečenoj svijesti o svojoj nesvakidašnjoj naravi i životnoj misiji. Josip je pažljivo slušao ove značajne riječi svoga sina, ali je napravio samo nekoliko komentara; nije htio govoriti o činjenicama s kojima mladić nije bio upoznat. Isus je sutradan imao sličan ali nešto dulji razgovor sa svojom majkom. Marija je također saslušala mladićeve riječi, ali mu ni ona nije htjela obznanim nove činjenice. Prošle su gotovo dvije godine prije nego je Isus ponovo pomenuo svojim roditeljima sve veća otkrivenja u njegovoj svijesti o prirodi njegove ličnosti i misije na zemlji.

U kolovozu je počeo pohađati višu sinagošku školu. U školi je neprestano stvarao probleme svojim ustrajnim pitanjima. On je sve više i više stvarao pometnju u Nazaretu. Roditelji mu nisu htjeli zabraniti da postavlja tolika pitanja, a njegov glavni učitelj je bio iznenađen mladićevom radoznalošću, uvidom i željom za znanjem.

spent several months in a smith's shop when older, after the death of his father.

124:1.12 (1368.1) When work and caravan travel were slack, Jesus made many trips with his father on pleasure or business to near-by Cana, Endor, and Nain. Even as a lad he frequently visited Sepphoris, only a little over three miles from Nazareth to the northwest, and from 4 B.C. to about A.D. 25 the capital of Galilee and one of the residences of Herod Antipas.

124:1.13 (1368.2) Jesus continued to grow physically, intellectually, socially, and spiritually. His trips away from home did much to give him a better and more generous understanding of his own family, and by this time even his parents were beginning to learn from him as well as to teach him. Jesus was an original thinker and a skillful teacher, even in his youth. He was in constant collision with the so-called "oral law," but he always sought to adapt himself to the practices of his family. He got along fairly well with the children of his age, but he often grew discouraged with their slow-acting minds. Before he was ten years old, he had become the leader of a group of seven lads who formed themselves into a society for promoting the acquirements of manhood — physical, intellectual, and religious. Among these boys Jesus succeeded in introducing many new games and various improved methods of physical recreation.

2. THE TENTH YEAR (A.D. 4)

124:2.1 (1368.3) It was the fifth of July, the first Sabbath of the month, when Jesus, while strolling through the countryside with his father, first gave expression to feelings and ideas which indicated that he was becoming self-conscious of the unusual nature of his life mission. Joseph listened attentively to the momentous words of his son but made few comments; he volunteered no information. The next day Jesus had a similar but longer talk with his mother. Mary likewise listened to the pronouncements of the lad, but neither did she volunteer any information. It was almost two years before Jesus again spoke to his parents concerning this increasing revelation within his own consciousness regarding the nature of his personality and the character of his mission on earth.

124:2.2 (1368.4) He entered the advanced school of the synagogue in August. At school he was constantly creating trouble by the questions he persisted in asking. Increasingly he kept all Nazareth in more or less of a hubbub. His parents were loath to forbid his asking these disquieting questions, and his chief teacher was greatly intrigued by the lad's curiosity, insight, and hunger for knowledge.

Isusovi prijatelji nisu vidjeli ništa neprirodno u njegovu ponašanju; u većini stvari je bio posve nalik njima. Istina da je imao ponešto nadprosječno, ali ne posve neprirodno, zanimanje za studij. Postavljao je više pitanja od svojih vršnjaka.

Vjerojatno njegova najneobičnija i najistaknutija osobina je to što se nije htio boriti za svoja prava. Kako je bio dobro razvijen za svoje godine, njegovi vršnjaci su se čudili što se nije htio zaštititi od nepravde i obraniti od zlostavljanja. No, kako je to bio slučaj, nije morao mnogo trpjeti zbog ove osobine zbog svog prijateljstva s Jakovom, dječakom iz susjedstva, koji je bio godinu dana stariji od njega. Jakov je bio sin klesara, Josipovog poslovnog suradnika. Jakov je jako volio Isusa i stavio ga pod okrilje svoje zaštite, i Isus tako nije morao snositi posljedice svoje averzije prema fizičkom sukobu. Isus je više puta bio izložen napadima starijih i neotesanih dječaka koji su se oslanjali na glasine o njegovoj navodnoj popustljivosti i koji su se uvijek našli suočeni s odmazdom njegovog samozvanog tjelohranitelja i spremnog branitelja, klesareva sina Jakova.

Isus je bio općenito prihvaćen kao vođa nazaretskih mladića koji su zastupali ideale naprednije od standarda njegove dobi i generacije. Uživao je iskrenu ljubav svojih vršnjaka, ne samo zato što je bio pošten, već i zato što je posjedovao rijetku i suosjećajnu simpatiju koja je svjedočila o ljubavi i graničila s diskretnom samilošću.

Isus je ove godine počeo ispoljavati otvorenu sklonost prema druženju sa starijim osobama. Uživao je u raspravi kulturnih, obrazovnih, društvenih, ekonomskih, političkih i religioznih pitanja sa starijim ljudima, a njegova dubina rasuđivanja i pronicavost promatranja su osvajali njegove starije prijatelje koji su uvijek uživali u njegovom društvu. Sve do dana kad je preuzeo odgovornost za potporu obitelji, roditelji su ga neprestano nastojali ponukati da se druži sa svojim vršnjacima ili osobama bliže njegovoj dobi, a ne samo sa starijim i bolje informiranim ljudima kojima je pokazivao toliku sklonost.

Drugom polovicom ove godine išao je u ribarenje dva mjeseca sa svojim stricem na Genezaretskom jezeru, i pokazao se vrlo uspješnim ribarom. Prije nego što će dostići punu zrelost, postao je odličan ribar.

Isus se nastavio razvijati fizički; u školi je bio napredan i povlašten učenik; kod kuće se slagao sa svojom mlađom braćom i sestrama, a imao je prednost od tri i pol godine, koliko je bio stariji od svog najstarijeg brata. Bio je omiljen u cijelom Nazaretu, osim među roditeljima neke glupave

124:2.3 (1368.5) Jesus' playmates saw nothing supernatural in his conduct; in most ways he was altogether like themselves. His interest in study was somewhat above the average but not wholly unusual. He did ask more questions at school than others in his class.

124:2.4 (1368.6) Perhaps his most unusual and outstanding trait was his unwillingness to fight for his rights. Since he was such a well-developed lad for his age, it seemed strange to his playfellows that he was disinclined to defend himself even from injustice or when subjected to personal abuse. As it happened, he did not suffer much on account of this trait because of the friendship of Jacob, a neighbor boy, who was one year older. He was the son of the stone mason, a business associate of Joseph. Jacob was a great admirer of Jesus and made it his business to see that no one was permitted to impose upon Jesus because of his aversion to physical combat. Several times older and uncouth youths attacked Jesus, relying upon his reputed docility, but they always suffered swift and certain retribution at the hands of his self-appointed champion and ever-ready defender, Jacob the stone mason's son.

124:2.5 (1369.1) Jesus was the generally accepted leader of the Nazareth lads who stood for the higher ideals of their day and generation. He was really loved by his youthful associates, not only because he was fair, but also because he possessed a rare and understanding sympathy that betokened love and bordered on discreet compassion.

124:2.6 (1369.2) This year he began to show a marked preference for the company of older persons. He delighted in talking over things cultural, educational, social, economic, political, and religious with older minds, and his depth of reasoning and keenness of observation so charmed his adult associates that they were always more than willing to visit with him. Until he became responsible for the support of the home, his parents were constantly seeking to influence him to associate with those of his own age, or more nearly his age, rather than with older and better-informed individuals for whom he evinced such a preference.

124:2.7 (1369.3) Late this year he had a fishing experience of two months with his uncle on the Sea of Galilee, and he was very successful. Before attaining manhood, he had become an expert fisherman.

124:2.8 (1369.4) His physical development continued; he was an advanced and privileged pupil at school; he got along fairly well at home with his younger brothers and sisters, having the advantage of being three and one-half years older than the oldest of the other children. He was well thought of

djece koji su ga smatrali uobraženjakom bez primjerne poniznosti i mladenačke rezerviranosti. Pokazivao je sve veću tendenciju da upravi slobodne aktivnosti svojih vršnjaka u ozbiljnijem i dubokomnijem smjeru. Bio je prirodno nadaren učitelj koji se jednostavno nije mogao suzdržati od djelovanja u toj ulozi, čak i kad je navodno jedino sudjelovao u igri.

Josip je rano počeo poučavati Isusa različitim metodama zarađivanja za život, objašnjavajući prednosti poljoprivrede nad industrijom i trgovinom. Galileja je bila ljepša i bogatija provincija od Judeje, dok je životni troškovi u Galileji bila četiri puta niži od troškova u Jeruzalemu i Judeji. Bila je to provincija poljoprivrednih sela i naprednih industrijskih gradova koja je brojila više od dvije stotine mjesta s preko pet tisuća žitelja i više od trideset s preko petnaest tisuća.

Kad se prilikom svog prvog putovanja s Josipom upoznao s ribarenjem na obalama Genezaretskog jezera, Isus je gotovo bio odlučio postati ribar; nakon što se intenzivnije bavio očevim zanatom, odlučio je postati tesar, dok je nakon toga, zahvaljujući spletu okolnosti, donio svoju konačnu odluku da postane religiozni učitelj novog reda.

3. JEDANAESTA GODINA (5. GODINA P.K.)

Tijekom ove godine mladić je nastavio putovati sa svojim ocem, dok je često išao u posjet ujakovom seoskom gazdinstvu i povremeno u Magdalu, u ribolov s ujakom koji je živio u blizini tog grada.

Josip i Marija su često dolazili u iskušenje pokazati neku posebnu naklonost prema Isusu ili na druge načine otkriti da je Isus bio obećano dijete, sin sudbine. No, oboje su se pokazali izuzetno mudrim i promišljenim u svim tim pitanjima. Kad su mu u nekoliko slučajeva ukazali i najmanju prednost nad drugom djecom, mladić je spremno odbio svaku takvu posebnu pozornost.

Isus je provodio dosta vremena u karavanskoj radnji i kroz razgovor s putnicima iz svih krajeva svijeta, stekao je mnogo informacija o međunarodnim pitanjima, što je bilo jako neobično s obzirom na njegovu dob. Bila je to posljednja godina u kojoj je uživao punu slobodu bezbrižnosti i mladenačke radosti. Od tog je vremena pred mladićem stajao sve veći broj teškoća.

Juda je rođen u srijedu navečer, 24. lipnja 5. godine p. K. Rođenje ovog sedmog djeteta je bilo

in Nazareth except by the parents of some of the duller children, who often spoke of Jesus as being too pert, as lacking in proper humility and youthful reserve. He manifested a growing tendency to direct the play activities of his youthful associates into more serious and thoughtful channels. He was a born teacher and simply could not refrain from so functioning, even when supposedly engaged in play.

124:2.9 (1369.5) Joseph early began to instruct Jesus in the diverse means of gaining a livelihood, explaining the advantages of agriculture over industry and trade. Galilee was a more beautiful and prosperous district than Judea, and it cost only about one fourth as much to live there as in Jerusalem and Judea. It was a province of agricultural villages and thriving industrial cities, containing more than two hundred towns of over five thousand population and thirty of over fifteen thousand.

124:2.10 (1369.6) When on his first trip with his father to observe the fishing industry on the lake of Galilee, Jesus had just about made up his mind to become a fisherman; but close association with his father's vocation later on influenced him to become a carpenter, while still later a combination of influences led him to the final choice of becoming a religious teacher of a new order.

3. THE ELEVENTH YEAR (A.D. 5)

124:3.1 (1369.7) Throughout this year the lad continued to make trips away from home with his father, but he also frequently visited his uncle's farm and occasionally went over to Magdala to engage in fishing with the uncle who made his headquarters near that city.

124:3.2 (1369.8) Joseph and Mary were often tempted to show some special favoritism for Jesus or otherwise to betray their knowledge that he was a child of promise, a son of destiny. But both of his parents were extraordinarily wise and sagacious in all these matters. The few times they did in any manner exhibit any preference for him, even in the slightest degree, the lad was quick to refuse all such special consideration.

124:3.3 (1370.1) Jesus spent considerable time at the caravan supply shop, and by conversing with the travelers from all parts of the world, he acquired a store of information about international affairs that was amazing, considering his age. This was the last year in which he enjoyed much free play and youthful joyousness. From this time on difficulties and responsibilities rapidly multiplied in the life of this youth.

124:3.4 (1370.2) On Wednesday evening, June 24, A.D. 5, Jude was born. Complications attended

praćeno porođajnim komplikacijama. Marija je više tjedana bila toliko bolesna da je Josip odlučio ostati kod kuće. Isus je bio jako zauzet slijedeći očeve upute i izvršavajući mnogobrojne dužnosti uzrokovane majčinom teškom bolešću. Ovaj mladić nikada više nije bio u stanju vratiti se djetinjoi bezbrižnosti svojih ranijih godina. Od ovog vremena majčine bolesti - malo prije nego što će napuniti jedanaest godina - bio je primoran preuzeti odgovornosti sina prvorođenca, i to punu godinu ili dvije prije nego bi ovi tereti normalno pali na njegova ramena.

Hazan je svakog tjedna provodio jednu večer s Isusom, pomažući mu da ovlada hebrejskim spisima. Bio je jako zainteresiran za napredak ovog nadarenog učenika; stoga je bio spreman da mu pomogne na mnoge načine. Ovaj židovski pedagog je ispoljio snažan utjecaj na mladićev rastući um, premda nikada nije bio u stanju shvatiti Isusovu ravnodušnost prema svim njegovim prijedlozima da nastavi obrazovanje pod nadzorom učenih rabina u Jeruzalemu.

Mladić se otprilike sredinom svibnja pridružio ocu na poslovnom putovanju u Skitopol, grčku prijestolnicu Dekapolisa, prastarog hebrejskog grada Bet-Šana. Josip je na putu dosta govorio o starijoj povijesti kralja Šaula, Filistejaca i kasnijih događaja izraelske burne povijesti. Isus je bio jako impresioniran redom i organizacijom ovog takozvanog poganskog grada. Divio se otvorenom kazalištu, dok je s poštovanjem promatrao lijepi mramorni hram posvećen obožavanju "poganskih" bogova. Josipa je jako uznemirilo mladićevo oduševljenje, i nastojao je suzbiti ove povoljne utiske uznoseći ljepotu i veličanstvo židovskog hrama u Jeruzalemu. Isus je često radoznalo promatrao ovaj veličanstveni grčki grad s obronaka brda iz Nazareta, i često se raspitivao o opsežnim javnim radovima i kitnjastim zgradama, ali je njegov otac uvijek nastojao izbjeći odgovore na ova pitanja. Sada su bili suočeni s ljepotama ovog nežidovskog grada, i Josip nije mogao tek tako zanemariti Isusova pitanja.

Kako je to bio slučaj, upravo u to vrijeme održavane su godišnje natjecateljske igre i javne demonstracije fizičkih sposobnosti između grčkih gradova Dekapolisa u amfiteatru u Skitopolu i Isus je bio tako uporan tražeći da ga otac odvede da vidi te igre, da se Josip ustručavao uskratiti njegovu želju. Dječak je bio jako oduševljen igrama i svesrdno je prihvatio duh demonstracije fizičke snage i atletskih sposobnosti. Josip je bio neizrecivo šokiran što je njegov sin bio toliko oduševljen ovim ispoljenjem "poganske" razmetljivosti. Po završetku igara, Josip je doživio najveće iznenađenje cijelog svog života kad je

the birth of this, the seventh child. Mary was so very ill for several weeks that Joseph remained at home. Jesus was very much occupied with errands for his father and with many duties occasioned by his mother's serious illness. Never again did this youth find it possible to return to the childlike attitude of his earlier years. From the time of his mother's illness — just before he was eleven years old — he was compelled to assume the responsibilities of the first-born son and to do all this one or two full years before these burdens should normally have fallen on his shoulders.

124:3.5 (1370.3) The chazan spent one evening each week with Jesus, helping him to master the Hebrew scriptures. He was greatly interested in the progress of his promising pupil; therefore was he willing to assist him in many ways. This Jewish pedagogue exerted a great influence upon this growing mind, but he was never able to comprehend why Jesus was so indifferent to all his suggestions regarding the prospects of going to Jerusalem to continue his education under the learned rabbis.

124:3.6 (1370.4) About the middle of May the lad accompanied his father on a business trip to Scythopolis, the chief Greek city of the Decapolis, the ancient Hebrew city of Beth-shean. On the way Joseph recounted much of the olden history of King Saul, the Philistines, and the subsequent events of Israel's turbulent history. Jesus was tremendously impressed with the clean appearance and well-ordered arrangement of this so-called heathen city. He marveled at the open-air theater and admired the beautiful marble temple dedicated to the worship of the "heathen" gods. Joseph was much perturbed by the lad's enthusiasm and sought to counteract these favorable impressions by extolling the beauty and grandeur of the Jewish temple at Jerusalem. Jesus had often gazed curiously upon this magnificent Greek city from the hill of Nazareth and had many times inquired about its extensive public works and ornate buildings, but his father had always sought to avoid answering these questions. Now they were face to face with the beauties of this gentile city, and Joseph could not gracefully ignore Jesus' inquiries.

124:3.7 (1370.5) It so happened that just at this time the annual competitive games and public demonstrations of physical prowess between the Greek cities of the Decapolis were in progress at the Scythopolis amphitheater, and Jesus was insistent that his father take him to see the games, and he was so insistent that Joseph hesitated to deny him. The boy was thrilled with the games and entered most heartily into the spirit of the demonstrations of physical development and athletic skill. Joseph was inexpressibly shocked to observe his son's enthusiasm as he beheld these exhibitions of "heathen" vaingloriousness. After the

Isus s odobravanjem sugerirao kako bi i mladići u Nazaretu izvukli veliku korist iz tako zdravih fizičkih aktivnosti na otvorenom. Josip je vrlo ozbiljno i nadugačko govorio s Isusom, ističući zlu narav takvih igara, ali je dobro znao da njegove riječi nisu promijenile Isusovo mišljenje.

Isus je samo jednom imao priliku vidjeti kako je Josip bio ljut na njega, i to je bilo te noći kad su se vratili u gostionicu i kad je prilikom razgovora u tolikoj mjeri zaboravio pravac židovske misli, da je predložio da po povratku u Nazaret počnu raditi na izgradnji amfiteatra. Kad je Josip čuo kako njegov prvorođenac izražava takve nežidovske ideje, zaboravio je svoje uobičajeno mirno držanje i hvatajući Isusa za rame, ljutito je uzviknuo, "Sine moj, da više nikada nisi izrekao tako pokvarene misli do kraja života." Isus je bio zaprepašten očevim snažnim emocijama; on nikada prije nije osobno pobudio očevu gorčinu i bio je toliko zapanjen i iznenađen da nije smogao ni riječi. Jedino je odgovorio, "Dobro oče, tako će i biti." I mladić nikada više nije ni u najmanjoj mjeri aludirao na natjecateljske igre i druge grčke sportske aktivnosti do kraja Josipova života.

Isus je kasnije imao priliku vidjeti grčki amfiteatar u Jeruzalemu i spoznati kako su takve igre izgledale sa židovskog stajališta. No, on je unatoč tome uvijek nastojao stvoriti uvjete za zdravu rekreaciju u osobnom životu i koliko su to dopuštali židovski običaji, u kasnijim redovnim aktivnostima dvanaestorice apostola.

Pred kraj ove jedanaeste godine, Isus je bio snažan, dobro razvijen, umjereno vedar i prilično bezbrižan mladić, ali se od ove godine sve više počeo odavati neuobičajenim periodima duboke meditacije i ozbiljnog razmišljanja. Dosta je razmišljao o tome kako podmiriti svoje obveze prema obitelji, i u isto vrijeme biti odgovoriti na poziv svoje misije u svijetu; već je bio odlučio da njegova služba neće biti ograničena samo na dobrobit židovskog naroda.

4. DVANAESTA GODINA (6. GODINA P.K.)

Bila je to znamenita godina u Isusovom životu. Nastavio je napredovati u školi i neumorno raditi na proučavanju prirode, dok se sve više zanimao za studij različitih metoda kojima ljudi zarađuju za život. Počeo je redovno raditi u

games were finished, Joseph received the surprise of his life when he heard Jesus express his approval of them and suggest that it would be good for the young men of Nazareth if they could be thus benefited by wholesome outdoor physical activities. Joseph talked earnestly and long with Jesus concerning the evil nature of such practices, but he well knew that the lad was unconvinced.

124:3.8 (1371.1) The only time Jesus ever saw his father angry with him was that night in their room at the inn when, in the course of their discussions, the boy so far forgot the trends of Jewish thought as to suggest that they go back home and work for the building of an amphitheater at Nazareth. When Joseph heard his first-born son express such un-Jewish sentiments, he forgot his usual calm demeanor and, seizing Jesus by the shoulder, angrily exclaimed, "My son, never again let me hear you give utterance to such an evil thought as long as you live." Jesus was startled by his father's display of emotion; he had never before been made to feel the personal sting of his father's indignation and was astonished and shocked beyond expression. He only replied, "Very well, my father, it shall be so." And never again did the boy even in the slightest manner allude to the games and other athletic activities of the Greeks as long as his father lived.

124:3.9 (1371.2) Later on, Jesus saw the Greek amphitheater at Jerusalem and learned how hateful such things were from the Jewish point of view. Nevertheless, throughout his life he endeavored to introduce the idea of wholesome recreation into his personal plans and, as far as Jewish practice would permit, into the later program of regular activities for his twelve apostles.

124:3.10 (1371.3) At the end of this eleventh year Jesus was a vigorous, well-developed, moderately humorous, and fairly lighthearted youth, but from this year on he was more and more given to peculiar seasons of profound meditation and serious contemplation. He was much given to thinking about how he was to carry out his obligations to his family and at the same time be obedient to the call of his mission to the world; already he had conceived that his ministry was not to be limited to the betterment of the Jewish people.

4. THE TWELFTH YEAR (A.D. 6)

124:4.1 (1371.4) This was an eventful year in Jesus' life. He continued to make progress at school and was indefatigable in his study of nature, while increasingly he prosecuted his study of the methods whereby men make a living. He began doing regular work in the home carpenter shop

tesarskoj radionici iza kuće i bilo mu je dopušteno upravljati svojim prihodima, što je bilo vrlo neuobičajeno u židovskoj obitelji. Ove je godine naučio da je bilo mudro ne obznanjivati ova pitanja drugim članovima obitelji. Postao je svjestan načina na koji je prouzročio probleme u selu i postao je dosta diskretniji u svemu što je moglo skrenuti pažnju na razliku između njega i njegovih vršnjaka.

Tijekom ove godine doživio je više razdoblja neizvjesnosti, ako ne i istinske sumnje u pogledu naravi svoje misije. Njegov se um prirodno razvijao i još uvijek nije bio u stanju potpuno shvatiti stvarnost svoje dvojne prirode. Činjenica da je imao jednu ličnost otežavala je prepoznavanje njezine povezanosti s dvojnim porijeklom elemenata koji su ulazili u prirodu koja je bila povezana s istom tom ličnošću.

Od tog je vremena postao uspješniji u slaganju sa svojom braćom i sestrama. Postao je taktičniji, a uvijek suosjećajan i obziran prema njihovoj dobrobiti i sreći, i tako su uživali u dobrim odnosima sve do početka njegove javne službe. Preciznije rečeno: Odlično se slagao s Jakovom, Marijanom i dvoje najmlađe (još nerođene) djece, Amosom i Rutom. Prilično se dobro slagao s Martom. Ako je kod kuće bilo nekih problema, oni su uglavnom bili rezultat trenja u njegovom odnosu s Josipom i Judom, a osobito potonjim.

Josip i Marija su prošli kroz veliko iskušenje u svom nastojanju da podignu ovaj jedinstveni spoj božanstvenosti i ljudskosti, i oni zaslužuju svaku pohvalu za vjerno i uspješno izvršenje svojih roditeljskih dužnosti. Isusovi roditelji su sve više spoznavali da je u njihovom najstarijem sinu postojalo nešto nadljudsko, ali oni nikada nisu ni sanjali da je ovaj sin obećanja bio istinski i stvarni stvoritelj svih stvari i bića cijelog lokalnog svemira. Josip i Marija su živjeli i umrli bez saznanja da je njihov sin Isus doista bio Kozmički Stvoritelj utjelovljen u smrtnom tijelu.

Isus je ove godine posvetio više pažnje glazbi nego ikada prije, dok je kod kuće nastavio poučavati svoju mlađu braću i sestre. Otprilike u to vrijeme mladić je postao duboko svjestan razlike u stavovima Josipa i Marije u pogledu naravi svoje misije. Dosta je razmišljao o različitim pogledima svojih roditelja, često slušajući njihove rasprave dok su mislili da je čvrsto spavao. Isus je sve više naginjao mišljenju svoga oca, tako da je njegova majka bila osuđena na razočaranje gledajući kako se Isus postupno oslobađao njezina utjecaja u pogledu svega što je bilo vezano za njegov životni poziv. I kako su godine prolazile, mišljenja su im se sve više razilazila. Marija je sve manje bila u stanju

and was permitted to manage his own earnings, a very unusual arrangement to obtain in a Jewish family. This year he also learned the wisdom of keeping such matters a secret in the family. He was becoming conscious of the way in which he had caused trouble in the village, and henceforth he became increasingly discreet in concealing everything which might cause him to be regarded as different from his fellows.

124:4.2 (1371.5) Throughout this year he experienced many seasons of uncertainty, if not actual doubt, regarding the nature of his mission. His naturally developing human mind did not yet fully grasp the reality of his dual nature. The fact that he had a single personality rendered it difficult for his consciousness to recognize the double origin of those factors which composed the nature associated with that selfsame personality.

124:4.3 (1371.6) From this time on he became more successful in getting along with his brothers and sisters. He was increasingly tactful, always compassionate and considerate of their welfare and happiness, and enjoyed good relations with them up to the beginning of his public ministry. To be more explicit: He got along with James, Miriam, and the two younger (as yet unborn) children, Amos and Ruth, most excellently. He always got along with Martha fairly well. What trouble he had at home largely arose out of friction with Joseph and Jude, particularly the latter.

124:4.4 (1372.1) It was a trying experience for Joseph and Mary to undertake the rearing of this unprecedented combination of divinity and humanity, and they deserve great credit for so faithfully and successfully discharging their parental responsibilities. Increasingly Jesus' parents realized that there was something superhuman resident within this eldest son, but they never even faintly dreamed that this son of promise was indeed and in truth the actual creator of this local universe of things and beings. Joseph and Mary lived and died without ever learning that their son Jesus really was the Universe Creator incarnate in mortal flesh.

124:4.5 (1372.2) This year Jesus paid more attention than ever to music, and he continued to teach the home school for his brothers and sisters. It was at about this time that the lad became keenly conscious of the difference between the viewpoints of Joseph and Mary regarding the nature of his mission. He pondered much over his parents' differing opinions, often hearing their discussions when they thought he was sound asleep. More and more he inclined to the view of his father, so that his mother was destined to be hurt by the realization that her son was gradually rejecting her guidance in matters having to do with his life career. And, as the years passed, this breach of understanding widened. Less and less

razumjeti značaj Isusove misije, i ova dobra majka je bila sve više povrijeđena što njezin omiljeni sin nije ispunio njezina najdublja očekivanja.

Josip je sve više rastao u svom uvjerenju u duhovnu narav Isusove misije. Iz ovih i drugih razloga od veće važnosti, žalosno je što nije poživio da vidi ispunjenje svog koncepta Isusovog darivanja na zemlji.

Tijekom svoje posljednje godine u školi, kad mu je bilo dvanaest godina, Isus je objasnio Josipu svoje neslaganje s židovskim običajem dodirivanja malog pergamenta pribijenog na dovratku pri svakom ulasku i izlasku iz kuće, i zatim ljubljenja prsta koji je dotakao pergament. Kao dio ovog rituala bilo je uobičajeno reći, "Čuvao Jahve tvoj izlazak i povratak odsada dovijeka." Josip i Marija su Isusu više puta objasnili razloge koji su vodili zabrani crtanja i modeliranja, navodeći činjenicu da su takvi predmeti mogli poslužiti u idolopokloničke svrhe. Premda Isus nije bio u stanju u potpunosti shvatiti razloge koji su vodili zabrani crtanja i modeliranja, posjedovao je visok koncept dosljednosti, i stoga je ukazao svome ocu na idolopokloničku prirodu ovog poštovanja prema pergamentu koji je visio na dovratku. I Josip je skinuo pergament nakon ovog razgovora s Isusom.

Isus je s vremenom uveo značajne izmjene u njihove religiozne prakse, kao što su bile obiteljske molitve i drugi običaji. I on je mogao učiniti mnoge takve promjene u Nazaretu, zbog toga što je sinagoga bila pod utjecajem liberalne škole rabinskog učenja, kao što se moglo vidjeti u primjeru Joze, poznatog nazaretskog učitelja.

Tijekom ove i dvaju narednih godina Isus je pretrpio veliku mentalnu patnju u svom neprestanom nastojanju da prilagodi svoje osobne religiozne prakse i društvene obzire u skladu s kristaliziranim vjerovanjima svojih roditelja. Bio je rastrgan sukobom između poriva da ostane vjeran svojim uvjerenjima i glasu savjesti koji je nalagao poslušnu pokornost roditeljima; najviše je bio rastrgan između dvije velike zapovijedi koje su dominirale njegov mladenački um. Jedna je bila: "Budi vjeran diktatu svojih najviših uvjerenja istine i ispravnosti." Druga je bila: "Poštuj svoga oca i majku svoju, jer ti oni dadoše život i uzdržavanje." Međutim, on nikada nije zanemario odgovornosti svakodnevnih uspostave ravnoteže između odanosti osobnim uvjerenjima i dužnosti prema obitelji, i ostvario je zadovoljstvo sve skladnijeg osobnog usklađenja osobnih uvjerenja i obiteljskih dužnosti u odličan spojeni koncept grupne solidarnosti utemeljen na odanosti, poštenju, toleranciji i ljubavi.

did Mary comprehend the significance of Jesus' mission, and increasingly was this good mother hurt by the failure of her favorite son to fulfill her fond expectations.

124:4.6 (1372.3) Joseph entertained a growing belief in the spiritual nature of Jesus' mission. And but for other and more important reasons it does seem unfortunate that he could not have lived to see the fulfillment of his concept of Jesus' bestowal on earth.

124:4.7 (1372.4) During his last year at school, when he was twelve years old, Jesus remonstrated with his father about the Jewish custom of touching the bit of parchment nailed upon the doorpost each time on going into, or coming out of, the house and then kissing the finger that touched the parchment. As a part of this ritual it was customary to say, "The Lord shall preserve our going out and our coming in, from this time forth and even forevermore." Joseph and Mary had repeatedly instructed Jesus as to the reasons for not making images or drawing pictures, explaining that such creations might be used for idolatrous purposes. Though Jesus failed fully to grasp their proscriptions against images and pictures, he possessed a high concept of consistency and therefore pointed out to his father the essentially idolatrous nature of this habitual obeisance to the doorpost parchment. And Joseph removed the parchment after Jesus had thus remonstrated with him.

124:4.8 (1372.5) As time passed, Jesus did much to modify their practice of religious forms, such as the family prayers and other customs. And it was possible to do many such things at Nazareth, for its synagogue was under the influence of a liberal school of rabbis, exemplified by the renowned Nazareth teacher, Jose.

124:4.9 (1372.6) Throughout this and the two following years Jesus suffered great mental distress as the result of his constant effort to adjust his personal views of religious practices and social amenities to the established beliefs of his parents. He was distraught by the conflict between the urge to be loyal to his own convictions and the conscientious admonition of dutiful submission to his parents; his supreme conflict was between two great commands which were uppermost in his youthful mind. The one was: "Be loyal to the dictates of your highest convictions of truth and righteousness." The other was: "Honor your father and mother, for they have given you life and the nurture thereof." However, he never shirked the responsibility of making the necessary daily adjustments between these realms of loyalty to one's personal convictions and duty toward one's family, and he achieved the satisfaction of effecting an increasingly harmonious blending of personal convictions and family obligations into a masterful

concept of group solidarity based upon loyalty, fairness, tolerance, and love.

5. TRINAESTA GODINA (7. GODINA P.K.)

U ovoj godini, nazaretski mladić je prešao prag odrasle dobi; počeo je mijenjati boju glasa, dok su i druga umna i tjelesna obilježja počela govoriti o nadolazećem statusu muškosti.

U nadjelju navečer, 9. siječnja 7. godine p.K., rođen je Isusov brat Amos. Judi još nisu bile dvije godine, dok se Ruta još nije rodila; i tako se može vidjeti da je sljedeće godine, prilikom Josipove slučajne smrti, Isus morao preuzeti brigu za prilično veliku obitelj s većim brojem male djece.

Bilo je to oko sredine veljače, da je Isus postao ljudski uvjeren da mu je bilo suđeno da obavi misiju na zemlji u cilju prosvjetljenja ljudi i otkrivenja Boga. Važne odluke, zajedno s dalekosežnim planovima, su bile u procesu formiranja u umu ovog mladića koji je po vanjskom izgledu bio prosječan židovski dječak iz Nazareta. Inteligentna bića cijelog Nazareta su s velikim uzbuđenjem i fascinacijom promatrala početne stadije razvoja misli i djelovanja ovog tesarovog sina koji je trenutno bio u dobi adolescencije.

Na prvi dan u tjednu, 20. ožujka 7. godine p.K., Isus je diplomirao i završio tečaj obuke u lokalnoj školi koja je bila povezana s nazaretskom sinagogom. Bio je to veliki dan u životu svake ambiciozne židovske obitelji, dan kad je prvorodenac proglašen "sinom zapovijedi" i iskupljenim prvorodencem Gospodina Boga Izraelovog, "dijete Previšnjeg" i sluga Gospodina sve zemlje.

U petak, tjedan prije, Josip se vratio iz Seforisa gdje je nadgledao rad na jednoj javnoj zgradi, da prisustvuje ovom radosnom događaju. Isusov učitelj je bio čvrsto uvjeren da je njegovom vrijednom i inteligentnom učeniku bilo suđeno da ima neku nesvakidašnju karijeru, neku uglednu misiju. I pored svih problema s Isusovim tendencijama prema nekonformizmu, starješine su bile jako ponosne mladićem i već su počele formirati planove za nastavak njegovog školovanja u Jeruzalemu na glasovitim hebrejskim akademijama.

Kako je Isus s vremena na vrijeme imao priliku čuti o ovim planovima, on je iz dana u dan postajao sve uvjereniji da nikada neće ići u Jeruzalem da pohađa studije s rabinima. Ali on nije ni sanjao o skoroj tragediji koja je poremetila sve takve planove i koja ga je primorala da preuzme odgovornost za podizanje i usmjerenje

5. HIS THIRTEENTH YEAR (A.D. 7)

124:5.1 (1373.1) In this year the lad of Nazareth passed from boyhood to the beginning of young manhood; his voice began to change, and other features of mind and body gave evidence of the oncoming status of manhood.

124:5.2 (1373.2) On Sunday night, January 9, A.D. 7, his baby brother, Amos, was born. Jude was not yet two years of age, and the baby sister, Ruth, was yet to come; so it may be seen that Jesus had a sizable family of small children left to his watchcare when his father met his accidental death the following year.

124:5.3 (1373.3) It was about the middle of February that Jesus became humanly assured that he was destined to perform a mission on earth for the enlightenment of man and the revelation of God. Momentous decisions, coupled with far-reaching plans, were formulating in the mind of this youth, who was, to outward appearances, an average Jewish lad of Nazareth. The intelligent life of all Nebadon looked on with fascination and amazement as all this began to unfold in the thinking and acting of the now adolescent carpenter's son.

124:5.4 (1373.4) On the first day of the week, March 20, A.D. 7, Jesus graduated from the course of training in the local school connected with the Nazareth synagogue. This was a great day in the life of any ambitious Jewish family, the day when the first-born son was pronounced a "son of the commandment" and the ransomed first-born of the Lord God of Israel, a "child of the Most High" and servant of the Lord of all the earth.

124:5.5 (1373.5) Friday of the week before, Joseph had come over from Sepphoris, where he was in charge of the work on a new public building, to be present on this glad occasion. Jesus' teacher confidently believed that his alert and diligent pupil was destined to some outstanding career, some distinguished mission. The elders, notwithstanding all their trouble with Jesus' nonconformist tendencies, were very proud of the lad and had already begun laying plans which would enable him to go to Jerusalem to continue his education in the renowned Hebrew academies.

124:5.6 (1373.6) As Jesus heard these plans discussed from time to time, he became increasingly sure that he would never go to Jerusalem to study with the rabbis. But he little dreamed of the tragedy, so soon to occur, which would insure the abandonment of all such plans by causing him to assume the responsibility for the

njegove velike obitelji koja se nedugo zatim sastojala od petero braće i tri sestre, pored Isusa i njegove majke. Isus je više i dulje imao priliku posvetiti se podizanju svoje obitelji nego je to bio slučaj s njegovim ocem Josipom; i bio je dorastao standardu koji je kasnije sebi postavio: da bude mudar, strpljiv, suosjećajan i učinkovit učitelj i najstariji brat ove obitelji - svoje obitelji - koja je tako iznenadno bila ožalošćena i tako neočekivano pogođena gubitkom.

support and direction of a large family, presently to consist of five brothers and three sisters as well as his mother and himself. Jesus had a larger and longer experience rearing this family than was accorded to Joseph, his father; and he did measure up to the standard which he subsequently set for himself: to become a wise, patient, understanding, and effective teacher and eldest brother to this family — his family — so suddenly sorrow-stricken and so unexpectedly bereaved.

5. PUTOVANJE U JERUZALEM

Nakon što je dostigao prag zrele dobi i što je službeno diplomirao iz sinagoške škole, Isus je primio dopuštenje da posjeti Jeruzalem sa svojim roditeljima i da prisustvuje svojoj prvoj proslavi Pashe. Pasha je pala na subotu 9. travnja. 7. godine p.K. U ponedjeljak ujutro, 4. travnja, veća grupa (103 osobe) se uputila iz Nazareta u Jeruzalem. Putovali su prema Samariji i kad su stigli u Ezdrelon, okrenuli su se prema istoku oko gore Gilboe kroz Jordansku dolinu, da ne bi morali proći kroz Samariju. Josip i njegova obitelj bi uživali u putovanju Samarijom preko Jakobovog zdenca i Betela, ali budući da Židovi nisu htjeli imati posla sa Samarjancima, odlučili su ići sa svojim susjedima preko Jordanske doline.

Omraženi Arhelaj je bio svrgnut, i tako se više nisu bojali povesti Isusa u Jeruzalem. Prošlo je punih dvanaest godina otkako je Herod pokušao uništiti betlehemske dječake i nitko više ne bi ni pomislio da poveže ove događaje s neuglednim mladićem iz Nazareta.

Prije dolaska na Ezdrelonskoraskrće, ubrzo su prošli s lijeve strane prastarog sela Šunema i Isus je ponovo imao priliku čuti pripovijed o najljepšoj izraelskoj djevojci koja je nekoć tu živjela i o Elizejevim čudesnim djelima koja obilježavaju to mjesto. U prolasku pored Ezrelona, Isusovi roditelji su govorili o Ahabu i Izebeli i poduzećima Jeha. Idući oko gore Gilboe, mnogo su govorili o Šaulu koji je položio svoj život na padinama ove gore, o kralju Davidu i drugim vezama s ovim povijesnim mjestom.

Nakon što su zaobišli podnožje Gilboe, pred hodočasnici se s desne strane ukazao pogled na grčki grad Skitopol. Dok su iz daljine promatrali njegove mramorne građevine, nisu htjeli prići ovom nežidovskom gradu da se ne okaljaju, jer tako ne bi mogli sudjelovati u predstojećim svećanim i svetim obredima Pashe u Jeruzalemu.

6. THE JOURNEY TO JERUSALEM

124:6.1 (1374.1) Jesus, having now reached the threshold of young manhood and having been formally graduated from the synagogue schools, was qualified to proceed to Jerusalem with his parents to participate with them in the celebration of his first Passover. The Passover feast of this year fell on Saturday, April 9, A.D. 7. A considerable company (103) made ready to depart from Nazareth early Monday morning, April 4, for Jerusalem. They journeyed south toward Samaria, but on reaching Jezreel, they turned east, going around Mount Gilboa into the Jordan valley in order to avoid passing through Samaria. Joseph and his family would have enjoyed going down through Samaria by way of Jacob's well and Bethel, but since the Jews disliked to deal with the Samaritans, they decided to go with their neighbors by way of the Jordan valley.

124:6.2 (1374.2) The much-dreaded Archelaus had been deposed, and they had little to fear in taking Jesus to Jerusalem. Twelve years had passed since the first Herod had sought to destroy the babe of Bethlehem, and no one would now think of associating that affair with this obscure lad of Nazareth.

124:6.3 (1374.3) Before reaching the Jezreel junction, and as they journeyed on, very soon, on the left, they passed the ancient village of Shunem, and Jesus heard again about the most beautiful maiden of all Israel who once lived there and also about the wonderful works Elisha performed there. In passing by Jezreel, Jesus' parents recounted the doings of Ahab and Jezebel and the exploits of Jehu. In passing around Mount Gilboa, they talked much about Saul, who took his life on the slopes of this mountain, King David, and the associations of this historic spot.

124:6.4 (1374.4) As they rounded the base of Gilboa, the pilgrims could see the Greek city of Scythopolis on the right. They gazed upon the marble structures from a distance but went not near the gentile city lest they so defile themselves that they could not participate in the forthcoming solemn and sacred ceremonies of the Passover at Jerusalem. Mary could not understand why

Marija nije mogla razumjeti zašto Josip i Isus nisu htjeli govoriti o Skitopolu. Ona nije znala o njihovoj polemici prothodne godine, zato što nikada nisu pomenuli ovaj događaje.

Put je sada vodio direktno kroz tropsku dolinu Jordana, i nije dugo prošlo kad se pred Isusovim začuđenim očima ukazala vijugava i stalno šireća rijeka Jordan, s njezinim blistavim i uskomešanim vodama koje su tekle prema Mrtvom moru. Morali su skinuti topliju odjeću dok su putovali ovom tropskom dolinom, i jako su uživali u bujnim žitnim poljima i lijepim oleanderima s ružičastim cvjetovima, dok se daleko na sjeveru uzdizala snijegom prekrivena planina Hermon koja je veličanstveno promatrala ovu povijesnu dolinu. Nakon nešto više od tri sata putovanja poslije Skitopola, naišli su na žuboreće vrelo i tu su se utaborili da prenoće pod otvorenim zvjezdanim nebom.

Na njihov drugi dan putovanja, prošli su mjesto gdje se Jabok s istoka ulijeva u Jordan i gledajući na ovu dolinu prema istoku, sjetili su se priča o Gideonovom dobu kad su Midijanci preplavili i preuzeli cijelu zemlju. Krajem drugog dana putovanja utaborili su se blizu podnožja najviše planine s pogledom na dolinu Jordana, Sartaba, na čijim se vrhovima nalazila aleksandrijska tvrđava gdje je Herod nekoć utamničio jednu svoju ženu i gdje je zakopao svoja dva zadržana sina.

Treći dan su prošli pored dva sela koja je Herod nedavno podigao, diveći se njihovoj arhitekturi i prelijepim vrtovima punim palmi. Prije sumraka su stigli u Jerihon, gdje su ostali do sutra. Te večeri su Josip, Marija i Isus pješačili jednu i pol milju do starog Jerihona, gdje je prema židovskim predanjima Jošua, prema kojem je Isus dobio ime, izvršio svoje glasovite poduhvate, prema židovskoj tradiciji.

Prilikom četvrtog, posljednjeg, dana putovanja, staza je bila puna hodočasnika. Oni su se sada počeli uspinjati brdima koja su vodila do Jeruzalema. Kako su se bližili vrhu, pred njima se otvorio pogled na planine na drugoj strani Jordana, a prema jugu na nepokretne vode Mrtvog mora. Otprilike na pola puta prema Jeruzalemu Isus je prvi put vidio Maslinsku goru (oblast koja će uskoro postati tako bitnim dijelom njegova života) i kad je Josip rekao da sveti grad leži s druge strane tog grebena, mladičevo je srce poskočilo u radosnom iščekivanju prizora svetog grada i kuće njegova nebeskog Oca.

Na istočnim padinama Maslinske gore zaustavili su se da predahnu ispred malog sela po imenu Betanija. Gostoljubivi mještani su pohitali da dočekaju hodočasnike i Josip i njegova obitelj su se zaustavili pored kuće jednog Šimuna koji je

neither Joseph nor Jesus would speak of Scythopolis. She did not know about their controversy of the previous year as they had never revealed this episode to her.

124:6.5 (1374.5) The road now led immediately down into the tropical Jordan valley, and soon Jesus was to have exposed to his wondering gaze the crooked and ever-winding Jordan with its glistening and rippling waters as it flowed down toward the Dead Sea. They laid aside their outer garments as they journeyed south in this tropical valley, enjoying the luxurious fields of grain and the beautiful oleanders laden with their pink blossoms, while massive snow-capped Mount Hermon stood far to the north, in majesty looking down on the historic valley. A little over three hours' travel from opposite Scythopolis they came upon a bubbling spring, and here they camped for the night, out under the starlit heavens.

124:6.6 (1374.6) On their second day's journey they passed by where the Jabbok, from the east, flows into the Jordan, and looking east up this river valley, they recounted the days of Gideon, when the Midianites poured into this region to overrun the land. Toward the end of the second day's journey they camped near the base of the highest mountain overlooking the Jordan valley, Mount Sartaba, whose summit was occupied by the Alexandrian fortress where Herod had imprisoned one of his wives and buried his two strangled sons.

124:6.7 (1375.1) The third day they passed by two villages which had been recently built by Herod and noted their superior architecture and their beautiful palm gardens. By nightfall they reached Jericho, where they remained until the morrow. That evening Joseph, Mary, and Jesus walked a mile and a half to the site of the ancient Jericho, where Joshua, for whom Jesus was named, had performed his renowned exploits, according to Jewish tradition.

124:6.8 (1375.2) By the fourth and last day's journey the road was a continuous procession of pilgrims. They now began to climb the hills leading up to Jerusalem. As they neared the top, they could look across the Jordan to the mountains beyond and south over the sluggish waters of the Dead Sea. About halfway up to Jerusalem, Jesus gained his first view of the Mount of Olives (the region to be so much a part of his subsequent life), and Joseph pointed out to him that the Holy City lay just beyond this ridge, and the lad's heart beat fast with joyous anticipation of soon beholding the city and house of his heavenly Father.

124:6.9 (1375.3) On the eastern slopes of Olivet they paused for rest in the borders of a little village called Bethany. The hospitable villagers poured forth to minister to the pilgrims, and it happened that Joseph and his family had stopped near the

imao troje djece blizu Isusove dobi - Mariju, Martu i Lazara. Pozvali su nazaretsku obitelj da se uđe osvježiti i tako se između dvaju obitelji javilo dugogodišnje prijateljstvo. Mnogo puta nakon toga, u svom sadržajnom životu, Isus je boravio u ovoj kući.

Nastavili su s putovanjem i uskoro su stigli do padina Maslinske gore, i Isus je prvi put (u svom sjećanju) vidio Sveti grad s pretencioznim palačama i inspirativnim hramom njegova Oca. U cijelom svom životu Isus nikada nije doživio takvo posve ljudsko uzbuđenje kao u ovom trenutku, dok je zanesen stajao na Maslinskoj gori u predvečerje i upijao svoj prvi pogled na Jeruzalem. A nakon nekoliko godina, stajao je na istom ovom mjestu i plakao nad gradom koji se spremao odbaciti još jednog proroka, posljednjeg i najvećeg od njezinih nebeskih učitelja.

I požurili su u Jeruzalem. Bilo je to u utorak poslije podne. Po ulasku u grad, prošli su pored hrama i Isus nikada nije vidio tako veliki broj ljudi. Duboko je razmišljao o činjenici da su se ovi Židovi tu okupljali iz svih krajeva poznatog svijeta.

Uskoro su stigli do mjesto gdje su planirali borviti preko pashalnog tjedna, velike kuće Marijinog imućnijeg rođaka kojeg je Zaharije upoznao s nekim detaljima ranije povijesti Ivana ilsusa. Sutradan, na dan pripreme, spremili su se za proslavu pashalne subote.

Dok je cijeli Jeruzalem bio uskomešan pripremama za Pashu, Josip je našao vremena da povede sina u posjetu akademiji u kojoj je bilo uređeno da Isus nastavi školovanje za dvije godine, čim napuni neophodnu dob od petnaest godina. Josip je bio doista iznenađen kad je primijetio kako je Isus pokazivao tako malo zanimanja za ove pomno utvrđene planove.

Isus je bio duboko impresioniran hramom, njegovim bogoslužjenjem i drugim aktivnostima. Po prvi put otkako je imao četiri godine, bio je previše zaokupljen vlastitim mislima kako bi postavio mnogo pitanja. No, on je svedjedno pitao svoga oca nekoliko neugodnih pitanja (kako je i prije imao običaj činiti) o tome zašto Otac nebeski traži pokolj toliko nedužnih i bespomoćnih životinja. A njegov otac je dobro znao prema izrazu na mladićevu licu da njegov dubokomisleni i inteligentni sin nije bio zadovoljan njegovim pokušajem objašnjenja.

Dan prije pashalne subote, bujice duhovnog prosvjetljenja su kolale Isusovim smrtničkim umom i njegovo ljudsko srce je bilo preplavljeno samilosnim sažaljenjem prema duhovno slijepim i

house of one Simon, who had three children about the same age as Jesus — Mary, Martha, and Lazarus. They invited the Nazareth family in for refreshment, and a lifelong friendship sprang up between the two families. Many times afterward, in his eventful life, Jesus stopped in this home.

124:6.10 (1375.4) They pressed on, soon standing on the brink of Olivet, and Jesus saw for the first time (in his memory) the Holy City, the pretentious palaces, and the inspiring temple of his Father. At no time in his life did Jesus ever experience such a purely human thrill as that which at this time so completely enthralled him as he stood there on this April afternoon on the Mount of Olives, drinking in his first view of Jerusalem. And in after years, on this same spot he stood and wept over the city which was about to reject another prophet, the last and the greatest of her heavenly teachers.

124:6.11 (1375.5) But they hurried on to Jerusalem. It was now Thursday afternoon. On reaching the city, they journeyed past the temple, and never had Jesus beheld such throngs of human beings. He meditated deeply on how these Jews had assembled here from the uttermost parts of the known world.

124:6.12 (1375.6) Soon they reached the place prearranged for their accommodation during the Passover week, the large home of a well-to-do relative of Mary's, one who knew something of the early history of both John and Jesus, through Zacharias. The following day, the day of preparation, they made ready for the appropriate celebration of the Passover Sabbath.

124:6.13 (1375.7) While all Jerusalem was astir in preparation for the Passover, Joseph found time to take his son around to visit the academy where it had been arranged for him to resume his education two years later, as soon as he reached the required age of fifteen. Joseph was truly puzzled when he observed how little interest Jesus evinced in all these carefully laid plans.

124:6.14 (1375.8) Jesus was profoundly impressed by the temple and all the associated services and other activities. For the first time since he was four years old, he was too much preoccupied with his own meditations to ask many questions. He did, however, ask his father several embarrassing questions (as he had on previous occasions) as to why the heavenly Father required the slaughter of so many innocent and helpless animals. And his father well knew from the expression on the lad's face that his answers and attempts at explanation were unsatisfactory to his deep-thinking and keen-reasoning son.

124:6.15 (1376.1) On the day before the Passover Sabbath, flood tides of spiritual illumination swept through the mortal mind of Jesus and filled his human heart to overflowing with affectionate pity

moralno neobrazovanim masama okupljenim na proslavu drevne komemoracije Pashe. Bio je to jedan on najneobičnijih dana koje je Sin Čovječji proveo u tijelu; i tijekom noći, po prvi put u svom zemaljskom životu, ukazao mu se odabrani vjesnik sa Svijeta Spasenja koji je prema Imanuelovoj uputi rekao: "Došao je čas. Vrijeme je da se počneš baviti poslom Oca svoga."

I tako, čak i prije nego što su se teške odgovornosti nazaretske obitelji svalile na njegova mladenačka ramena, došao je nebeski glasnik da opomene ovog mladića, prije nego što mu je bilo trinaest godina, da je došao čas za početak preuzimanja odgovornosti za svemir. Bio je to prvi čin u dugom slijedu događaja koji su konačno kulminirali upotpunjenjem Sinova darivanja na Urantiji i ponovnom postavkom "kozmičke vlade na njegova ljudsko-božanska ramena."

Kako je vrijeme prolazilo, misterija utjelovljenja je svima nama postajala sve nedokučivija. Bilo nam je teško shvatiti da je ovaj mladić iz Nazareta bio stvoritelj cijelog Nebadona. Ni danas ne možemo shvatiti kako su duh ovog Sina Stvoritelja i duh njegova Rajskog Oca povezani s ljudskim dušama. S vremenom, mogli smo vidjeti kako je njegov ljudski um svaki dan postajao sve svesniji da je, dok je živio svoj život u tijelu, u duhu na njegovim ramenima počivala odgovornost nad svemirom.

I tako se završava život dječaka iz Nazareta i počinje pripovijest o životu adolescentnog mladića - koji je svakim danom postajao sve samosvjesniji božanski čovjek - koji sada počinje planirati svoj svjetski put nastojeći integrirati sve širi sadržaj svoga života sa željama svojih roditelja i obvezama prema svojoj obitelji i društvu njegova vremena i dobi.

for the spiritually blind and morally ignorant multitudes assembled for the celebration of the ancient Passover commemoration. This was one of the most extraordinary days that the Son of God spent in the flesh; and during the night, for the first time in his earth career, there appeared to him an assigned messenger from Salvington, commissioned by Immanuel, who said: "The hour has come. It is time that you began to be about your Father's business."

124:6.16 (1376.2) And so, even ere the heavy responsibilities of the Nazareth family descended upon his youthful shoulders, there now arrived the celestial messenger to remind this lad, not quite thirteen years of age, that the hour had come to begin the resumption of the responsibilities of a universe. This was the first act of a long succession of events which finally culminated in the completion of the Son's bestowal on Urantia and the replacing of "the government of a universe on his human-divine shoulders."

124:6.17 (1376.3) As time passed, the mystery of the incarnation became, to all of us, more and more unfathomable. We could hardly comprehend that this lad of Nazareth was the creator of all Nebadon. Neither do we nowadays understand how the spirit of this same Creator Son and the spirit of his Paradise Father are associated with the souls of mankind. With the passing of time, we could see that his human mind was increasingly discerning that, while he lived his life in the flesh, in spirit on his shoulders rested the responsibility of a universe.

124:6.18 (1376.4) Thus ends the career of the Nazareth lad, and begins the narrative of that adolescent youth — the increasingly self-conscious divine human — who now begins the contemplation of his world career as he strives to integrate his expanding life purpose with the desires of his parents and his obligations to his family and the society of his day and age.

POGLAVLJE 125. ISUS U JERUZALEMU

⇨ 124

Knjiga Urantije

126 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 125 ISUS U JERUZALEMU

Sekcije

Uvod

1. ISUS RAZGLEDA HRAM
2. ISUS I PASHA
3. JOSIP I MARIJA NAPUŠTAJU JERUZALEM
4. PRVI I DRUGI DAN U HRAMU
5. TREĆI DAN U HRAMU
6. ČETVRTI DAN U HRAMU

PAPER 125 JESUS AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Jesus Views the Temple
2. Jesus and the Passover
3. Departure of Joseph and Mary
4. First and Second Days in the Temple
5. The Third Day in the Temple
6. The Fourth Day in the Temple

Uvod

NI JEDAN događaj iz cijelog Isusovog sadržajnog života nije bio uzbudljiviji i u ljudskom smislu dirljiviji od ovog, po njegovom sjećanju, prvog posjeta Jeruzalemu. Naročito ga je dojmilo njegovo sudjelovanje u raspravama u hramu, i ovaj je događaj dugo ostao u njegovom sjećanju kao najbitnija epizoda njegovog kasnijeg djetinjstva i rane mladosti. Bila je to njegova prva prilika da uživa u nekoliko dana samostalnog življenja, u radosti nesmetanih odlazaka i dolazaka bez nadzora i ograničenja. Ovaj je kratki period samostalnog življenja tjedan dana nakon Pashe pružio Isusu prvu priliku da uživa punu slobodu od odgovornosti. I proći će mnogo godina nakon toga prije nego što ponovo bude imao takav period slobode od svakog osjećaja odgovornosti, čak i na kratko vrijeme.

Žene su rijetko išle slaviti Pashu u Jeruzalem; one nisu bile dužne prisustvovati. Isus je, međutim, doslovce odbio ići osim ako im se pridruži njegova majka. A kad je njegova majka odlučila poći, za njom su pošle i mnoge druge nazaretske žene, tako da je ova grupa hodočasnika imala najveći broj žena u odnosu na muškarce koji je ikada putovao na Pashu iz

INTRODUCTION

125:0.1 (1377.1) NO INCIDENT in all Jesus' eventful earth career was more engaging, more humanly thrilling, than this, his first remembered visit to Jerusalem. He was especially stimulated by the experience of attending the temple discussions by himself, and it long stood out in his memory as the great event of his later childhood and early youth. This was his first opportunity to enjoy a few days of independent living, the exhilaration of going and coming without restraint and restrictions. This brief period of undirected living, during the week following the Passover, was the first complete freedom from responsibility he had ever enjoyed. And it was many years subsequent to this before he again had a like period of freedom from all sense of responsibility, even for a short time.

125:0.2 (1377.2) Women seldom went to the Passover feast at Jerusalem; they were not required to be present. Jesus, however, virtually refused to go unless his mother would accompany them. And when his mother decided to go, many other Nazareth women were led to make the journey, so that the Passover company contained the largest number of women, in proportion to men, ever to go

Nazareta. Putujući prema Jeruzalemu pjevali su stotinu trideseti Psalm.

Od trenutka kad su napustili Nazaret, pa sve dok nisu stigli na vrh Maslinske gore, Isus je bio prožet neprestanim osjećajem napetog iščekivanja. Tijekom cijelog svog radosnog djetinjstva, s poštovanjem je slušao o Jeruzalemu i njegovom hramu; sada je to sve imao priliku vidjeti u stvarnosti. Posmatran s Maslinske gore i pod njegovim budnim okom, hram je bio sve što je Isus očekivao i mnogo više od toga; ali po ulasku u njegove svete portale, doživio je početak velikog razočaranja.

U pratnji svojih roditelja, Isus je prošao kroz ulazne domene hrama da se pridruži skupini novih sinova zakona koji su trebali biti posvećeni kao građani Izraela. Bio je pomalo razočaran općim ponašanjem masa u hramu, ali je doživio svoj prvi veliki šok kad se njegova majka oprostila od njih i otišla u ženske odaje. Isus nikada nije ni pomislio da ga njegova majka ne bi pratila na ceremonije posvećenja, i bio je duboko ogorčen što je bila predmetom tako nepravdne diskriminacije. Dok se snažno protivio ovoj činjenici, nije izustio više od nekoliko proturiječnih primjedbi svome ocu. Ali dok nije puno govorio, Isus je puno razmišljao i to vrlo pomno, na što ukazuju njegova pitanja pismoznancima i učiteljima.

Prošao je kroz rituale posvećenja, ali je bio duboko razočaran njihovom površnom i rutinskom prirodom. Oni nisu imali osobni interes koji je karakterizirao ceremonije nazaretske sinagoge. Isus se vratio da se pozdravi s majkom, dok se spremio pratiti oca u svojoj prvoj posjeti različitim dijelovima hrama - dvorovima, galerijama i hodnicima. U hramu se moglo smjestiti preko dvije stotine obožavatelja, i dok je Isusov um bio snažno impresioniran veličinom ovih građevina - u usporedbi sa svim što je do tada imao prilike vidjeti - on je više bio zaintrigiran razmišljanjem o duhovnom značaju ceremonija i pratećeg iskazanja obožavanja.

Iako su mnogi rituali u hramu ostavili dirljiv dojam na njegov osjećaj ljepote i simboličnosti, uvijek je bio razočaran objašnjenjem svojih roditelja u odgovor na njegova mnogobrojna pitanja u vezi njihova stvarnog značenja. Isus je jednostavno odbijao prihvatiti objašnjenja obožavanja i religiozne odanosti koja su podrazumijevala vjerovanje u srdžbu Boga ili gnjev Svemogućeg. U daljoj raspravi o tim pitanjima, nakon završetka posjeta hramu, kad je njegov otac počeo blago inzistirati da prihvati ortodoksna židovska vjerovanja, Isus se iznenada okrenuo prema svojim roditeljima i, gledajući duboko u oči

up to the Passover from Nazareth. Ever and anon, on the way to Jerusalem, they chanted the one hundred and thirtieth Psalm.

125:0.3 (1377.3) From the time they left Nazareth until they reached the summit of the Mount of Olives, Jesus experienced one long stress of expectant anticipation. All through a joyful childhood he had reverently heard of Jerusalem and its temple; now he was soon to behold them in reality. From the Mount of Olives and from the outside, on closer inspection, the temple had been all and more than Jesus had expected; but when he once entered its sacred portals, the great disillusionment began.

125:0.4 (1377.4) In company with his parents Jesus passed through the temple precincts on his way to join that group of new sons of the law who were about to be consecrated as citizens of Israel. He was a little disappointed by the general demeanor of the temple throngs, but the first great shock of the day came when his mother took leave of them on her way to the women's gallery. It had never occurred to Jesus that his mother was not to accompany him to the consecration ceremonies, and he was thoroughly indignant that she was made to suffer from such unjust discrimination. While he strongly resented this, aside from a few remarks of protest to his father, he said nothing. But he thought, and thought deeply, as his questions to the scribes and teachers a week later disclosed.

125:0.5 (1377.5) He passed through the consecration rituals but was disappointed by their perfunctory and routine natures. He missed that personal interest which characterized the ceremonies of the synagogue at Nazareth. He then returned to greet his mother and prepared to accompany his father on his first trip about the temple and its various courts, galleries, and corridors. The temple precincts could accommodate over two hundred thousand worshipers at one time, and while the vastness of these buildings — in comparison with any he had ever seen — greatly impressed his mind, he was more intrigued by the contemplation of the spiritual significance of the temple ceremonies and their associated worship.

125:0.6 (1378.1) Though many of the temple rituals very touchingly impressed his sense of the beautiful and the symbolic, he was always disappointed by the explanation of the real meanings of these ceremonies which his parents would offer in answer to his many searching inquiries. Jesus simply would not accept explanations of worship and religious devotion which involved belief in the wrath of God or the anger of the Almighty. In further discussion of these questions, after the conclusion of the temple visit, when his father became mildly insistent that he acknowledge acceptance of the orthodox

njegova oca, rekao: "Moj oče, to ne može biti istina - Otac na nebu ne može tako promatrati svoju zabludjelu djecu na zemlji. Nebeski Otac ne može voljeti svoju djecu manje nego što ti mene voliš. A ja dobro znam, bez obzira kakvu ludost da učinim, ti nikada nećeš na meni iskaliti svoj gnjev ili dati oduška svojoj srdžbi. Ako ti, moj nebeski otac, posjeduješ takve ljudske odraze Božanstva, koliko više mora nebeski Otac biti ispunjen dobrotom i prepun milosrđa. Odbijam vjerovati da me Otac moj nebeski voli manje od moga oca na zemlji."

Kad su Josip i Marija čuli ove riječi svog prvorodenog sina, oni su se umirili. I nikada više nisupokušali promijeniti njegovo shvaćanje Božje ljubavi i milosti Oca na nebu.

1. ISUS RAZGLEDA HRAM

Gdje god je Isus išao u svom razgledanju hrama, bio je šokiran i povrijeđen duhom nepoštovanja koji se svugdje očitovao. Smatrao je da je ponašanje prisutnih bilo nedosljedno njihovoj prisutnosti u "kući njegova Oca." Ali najveći šok njegove mladosti je nastupio kad je s ocem ušao u nežidovski dio hrama s bučnim žargonom, glasnim razgovorom i psovka, pomiješanim s blejanjem ovaca i glasovima koji su govorili o prisutnosti mjenjača novca i prodavača žrtvenih životinja i različite druge komercijalne robe.

Ali njegov osjećaj pristojnosti je naročito povrijeđen prizorom neizglednih kurtizana koje su se šepurile u ovom dijelu hrama, onakvih namazanih žena koje je nedavno imao prilike vidjeti na posjetu Sefori. Ovo je skrnavljenje hrama pobudilo svo Isusovo mladenačko ogorčenje, i on nije oklijevao da slobodno izrazi svoje osjećaje Josipu.

Isus je poštovao nazore i službu hrama, ali je bio šokiran prizorom duhovne ružnoće koju je vidio na licima velikog broja nepromišljenih obožavatelja.

Zatim su prešli u svećeničke odaje smještene ispod grebena ispred hrama, gdje je stajao altar, promatrajući klanje ogromnog broja životinja i ispiranje krvi s ruku službenih svećenika-koljača pored brončane fontane. Pločnik poprskan krvlju, okrvavljene ruke svećenika i glasovi životinja na umoru, sve to je bilo više nego što je ovaj mladi ljubitelj prirode mogao podnijeti. Od ovog užasnog prizora brzo je pozlilo ovom nazaretskom mladiću; stisnuo je očevu ruku tražeći da ga izvede iz hrama. Dok su se vraćali kroz nežidovski dio

Jewish beliefs, Jesus turned suddenly upon his parents and, looking appealingly into the eyes of his father, said: "My father, it cannot be true — the Father in heaven cannot so regard his erring children on earth. The heavenly Father cannot love his children less than you love me. And I well know, no matter what unwise thing I might do, you would never pour out wrath upon me nor vent anger against me. If you, my earthly father, possess such human reflections of the Divine, how much more must the heavenly Father be filled with goodness and overflowing with mercy. I refuse to believe that my Father in heaven loves me less than my father on earth."

125:0.7 (1378.2) When Joseph and Mary heard these words of their first-born son, they held their peace. And never again did they seek to change his mind about the love of God and the mercifulness of the Father in heaven.

1. JESUS VIEWS THE TEMPLE

125:1.1 (1378.3) Everywhere Jesus went throughout the temple courts, he was shocked and sickened by the spirit of irreverence which he observed. He deemed the conduct of the temple throngs to be inconsistent with their presence in "his Father's house." But he received the shock of his young life when his father escorted him into the court of the gentiles with its noisy jargon, loud talking and cursing, mingled indiscriminately with the bleating of sheep and the babble of noises which betrayed the presence of the money-changers and the vendors of sacrificial animals and sundry other commercial commodities.

125:1.2 (1378.4) But most of all was his sense of propriety outraged by the sight of the frivolous courtesans parading about within this precinct of the temple, just such painted women as he had so recently seen when on a visit to Sepphoris. This profanation of the temple fully aroused all his youthful indignation, and he did not hesitate to express himself freely to Joseph.

125:1.3 (1378.5) Jesus admired the sentiment and service of the temple, but he was shocked by the spiritual ugliness which he beheld on the faces of so many of the unthinking worshipers.

125:1.4 (1378.6) They now passed down to the priests' court beneath the rock ledge in front of the temple, where the altar stood, to observe the killing of the droves of animals and the washing away of the blood from the hands of the officiating slaughter priests at the bronze fountain. The bloodstained pavement, the gory hands of the priests, and the sounds of the dying animals were more than this nature-loving lad could stand. The terrible sight sickened this boy of Nazareth; he clutched his father's arm and begged to be taken away. They

hrama, čak su i grubi smijeh i prostačko izrugivanje koje su tamo čuli bili olakšanje pred užasnim prizorima koje su upravo vidjeli.

Josip je vidio da je njegovom sinu pozlilo od obreda i mudro je odveo mladića da mu pokaže "krasna vrata" hrama, umjetničku kapiju izrađenu od korinthske bronce. Ali Isus je već stekao dovoljno utisaka na svom prvom posjetu hramu. Otišli su po Mariju u gornje odaje i cijeli su sat šetali na otvorenom, dalje od gužve, razgledajući Asmonijsku palaču, Herodov gizdavi dom i kulu rimskih stražara. Tijekom ove šetnje, Josip je objasnio Isusu da je jedino žiteljima Jeruzalema bilo dopušteno da prisustvuju ceremonijama žrtvovanja u hramu, i da su žitelji Galileje dolazili u Jeruzalem tri puta godišnje sudjelovati u iskazanju obožavanja: na Pashu, na Šavuot (sedam tjedana nakon Pashe) i na blagdan sjenica u listopadu. Ove blagdane je utemeljio Mojsije. Zatim su govorili o dva druga, kasnije utvrđena blagdana, posvećenje i Purim. Nakon toga su otišli u svoju sobu i spremili se za proslavu Pashe.

2. ISUS I PASHA

Pet nazaretskih obitelji su bili gosti, ili posjetitelji, Šimunove obitelji u Betaniji u slavljenju Pashe, a Šimun je kupio pashalno janje za sviju. Upravo je pokolj ovih janjadi u tako velikom broju snažno pogodio Isusa prilikom ovog posjeta hramu. Isprva je bio plan da će blagovati Pashu s Marijinim rođacima, ali Isus je nagovorio svoje roditelje da prihvate poziv iz Betanije.

Te noći su se skupili da sudjeluju u pashalnim obredima, jedući počeno meso s beskvasnim kruhom i gorkim zeljem. Tražili su od Isusa, koji je bio novi sin zapovijedi, da im kaže o porijeklu Pashe, što je ovaj i učinio, dok je pomalo uznemirio svoje roditelje više puta blago aludirajući na događaje koje je upravo vidio i čuo, koji su snažno dojmili njegov mladenački ali pronicavi um. Bio je to početak sedmodnevnih obreda blagdana Pashe.

Čak i u ovom ranom razdoblju, iako nije o tome govorio sa svojim roditeljima, Isus je počeo razmišljati o slavljenju Pashe bez klanja janjadi. Bio je uvjeren da Otac na nebu nije odobravao ovaj prizor žrtvenog klanja, i kako su godine prolazile, bio je sve odlučniji da jednoga dana uspostavi proslavu Pashe bez prolijevanja krvi.

walked back through the court of the gentiles, and even the coarse laughter and profane jesting which he there heard were a relief from the sights he had just beheld.

125:1.5 (1379.1) Joseph saw how his son had sickened at the sight of the temple rites and wisely led him around to view the "gate beautiful," the artistic gate made of Corinthian bronze. But Jesus had had enough for his first visit at the temple. They returned to the upper court for Mary and walked about in the open air and away from the crowds for an hour, viewing the Asmonean palace, the stately home of Herod, and the tower of the Roman guards. During this stroll Joseph explained to Jesus that only the inhabitants of Jerusalem were permitted to witness the daily sacrifices in the temple, and that the dwellers in Galilee came up only three times a year to participate in the temple worship: at the Passover, at the feast of Pentecost (seven weeks after Passover), and at the feast of tabernacles in October. These feasts were established by Moses. They then discussed the two later established feasts of the dedication and of Purim. Afterward they went to their lodgings and made ready for the celebration of the Passover.

2. JESUS AND THE PASSOVER

125:2.1 (1379.2) Five Nazareth families were guests of, or associates with, the family of Simon of Bethany in the celebration of the Passover, Simon having purchased the paschal lamb for the company. It was the slaughter of these lambs in such enormous numbers that had so affected Jesus on his temple visit. It had been the plan to eat the Passover with Mary's relatives, but Jesus persuaded his parents to accept the invitation to go to Bethany.

125:2.2 (1379.3) That night they assembled for the Passover rites, eating the roasted flesh with unleavened bread and bitter herbs. Jesus, being a new son of the covenant, was asked to recount the origin of the Passover, and this he well did, but he somewhat disconcerted his parents by the inclusion of numerous remarks mildly reflecting the impressions made on his youthful but thoughtful mind by the things which he had so recently seen and heard. This was the beginning of the seven-day ceremonies of the feast of the Passover.

125:2.3 (1379.4) Even at this early date, though he said nothing about such matters to his parents, Jesus had begun to turn over in his mind the propriety of celebrating the Passover without the slaughtered lamb. He felt assured in his own mind that the Father in heaven was not pleased with this spectacle of sacrificial offerings, and as the years passed, he became increasingly determined

Isus je spavao vrlo malo te noći. Bio je jako uznemiren odvratnim snovima klanja i patnje. Bio je uzrujan u umu i rastrgan u srcu nedosljednostima i apsurdima teologije cijelog židovskog obrednog sustava. Njegovi roditelji također nisu mogli spavati. Oni su bili jako uznemireni događajima prethodnog dana. U svojim su srcima bili jako zabrinuti zbog mladićevog, prema njihovom mišljenju, čudnog i odlučnog stava. Marija je bila nervozno napeta rano uveče, ali je Josip ostao miran, premda je bio jednako zbunjen. Ustručavali su se iskreno govoriti s mladićem o tim problemima, iako bi Isus radio razgovarao sa svojim roditeljima da su se usudili da ga potaknu na razgovor.

Službe koje su održane u hramu narednog dana djelovale su Isusu nešto prihvatljivije i uveliko su ublažile njegova neugodna sjećanja na prethodni dan. Sljedećeg jutra, mladi Lazar je poveo Isusa na sistematsko istraživanje Jeruzalema i njegove okolice. Prije nego je dan bio gotov, Isus je otkrio da su na više mjesta oko hrama držani skupovi i diskusije; i osim nekoliko posjeta svetinji nad svetinjama da svojim očima vide što se doista krilo iza vela razdvajanja, proveo je najveći dio vremena u hramu na ovim učiteljskim skupovima.

Tijekom pashalnog tjedna, Isus je zadržao svoje mjesto među novim sinovima zapovijedi, a to je značilo da je morao poštovati ogradu koja ih je dijelila od punopravnih građana Izraela. Kako je na taj način bio svjestan svoje mladosti, uzdržavao se od postavljanja mnogih pitanja koja su kolala njegovim umom; ako ništa drugo, suzdržao se sve do svršetka pashalnog tjedna, kad su ukinuta ova ograničenja nad novoposvećenim mladićima.

U srijedu, sredinom pashalnog tjedna, Isus je primio dopuštenje da ode s Lazarom u Betaniju da prespava u njegovoj kući. Lazar, Marija i Marta su ove noći čuli kako Isus raspravlja pitanja vremenska i vječna, ljudska i božanska, i od te noći su ga sve troje voljeli kao svoga brata.

Pred kraj tjedna, Isus više nije imao priliku vidjeti Lazara jer ovaj nije ispunjavao uvjete za prijem čak ni u vanjski krug rasprava u hramu, premda je mogao prisustvovati nekim javnim govorima koji su držani u vanjskim odajama. Lazar je bio iste dobi kao Isus, no mladići u Jeruzalemu su rijetko primani među posvećene sinove zakona sve do pune trinaeste godine.

someday to establish the celebration of a bloodless Passover.

125:2.4 (1379.5) Jesus slept very little that night. His rest was greatly disturbed by revolting dreams of slaughter and suffering. His mind was distraught and his heart torn by the inconsistencies and absurdities of the theology of the whole Jewish ceremonial system. His parents likewise slept little. They were greatly disconcerted by the events of the day just ended. They were completely upset in their own hearts by the lad's, to them, strange and determined attitude. Mary became nervously agitated during the fore part of the night, but Joseph remained calm, though he was equally puzzled. Both of them feared to talk frankly with the lad about these problems, though Jesus would gladly have talked with his parents if they had dared to encourage him.

125:2.5 (1379.6) The next day's services at the temple were more acceptable to Jesus and did much to relieve the unpleasant memories of the previous day. The following morning young Lazarus took Jesus in hand, and they began a systematic exploration of Jerusalem and its environs. Before the day was over, Jesus discovered the various places about the temple where teaching and question conferences were in progress; and aside from a few visits to the holy of holies to gaze in wonder as to what really was behind the veil of separation, he spent most of his time about the temple at these teaching conferences.

125:2.6 (1380.1) Throughout the Passover week, Jesus kept his place among the new sons of the commandment, and this meant that he must seat himself outside the rail which segregated all persons who were not full citizens of Israel. Being thus made conscious of his youth, he refrained from asking the many questions which surged back and forth in his mind; at least he refrained until the Passover celebration had ended and these restrictions on the newly consecrated youths were lifted.

125:2.7 (1380.2) On Wednesday of the Passover week, Jesus was permitted to go home with Lazarus to spend the night at Bethany. This evening, Lazarus, Martha, and Mary heard Jesus discuss things temporal and eternal, human and divine, and from that night on they all three loved him as if he had been their own brother.

125:2.8 (1380.3) By the end of the week, Jesus saw less of Lazarus since he was not eligible for admission to even the outer circle of the temple discussions, though he attended some of the public talks delivered in the outer courts. Lazarus was the same age as Jesus, but in Jerusalem youths were seldom admitted to the consecration of sons of the law until they were a full thirteen years of age.

Uvijek i iznova, tijekom pashalnog tjedna, Isusovi roditelji su mogli naći Isusa kako sjedi nasamo, držeći svoju mladenačku glavu u rukama, duboko razmišljajući. Oni ga nikada prije nisu vidjeli ovakvog, i kako nisu shvaćali koliko je bio zbunjen u umu i potresen u duhu ovim iskustvom, bili su krajnje zbunjeni; nisu znali što će učiniti. Radovali su se svršetku ovog tjedna Pashe i teško su čekali da povedu svog sina natrag u sigurnost Nazareta i da vide kraj njegovog čudnog ponašanja.

Iz dana u dan Isus je razmišljao o svojim problemima. Do kraja tjedna je napravio mnoge prilagodbe; ali kada je došlo vrijeme za povratak u Nazaret, njegov mladenački um je i dalje bio preplavljen zbirkom i zauzet mnoštvom pitanja bez odgovora i neriješenih problema.

Prije nego što će napustiti Jeruzalem, Josip i Marija su sa Isusovim nazaretskim učiteljem poduzeli određene mjere kako bi se Isus mogao vratiti u Jeruzalem kad navrší petnaest godina na dugi studij u jednoj od najpoznatijih rabinskih akademija. Isus je pratio svoje roditelje i učitelja u posjetu školama, ali su svi bili razočarani što je bio tako ravnodušan prema svemu što su govorili i činili. Mariju su duboko pogodile njegove reakcije na ovaj posjet Jeruzalemu, dok je Josip bio vrlo zbunjen mladićevim čudnim primjedbama i neobičnim ponašanjem.

Naposljedku, pashalni tjedan je bio veliki događaj u Isusovu životu. Uživao je u prilici da upozna veliki broj svojih vršnjaka, kandidata za posvećenje, i uspješno je iskoristio ove kontakte da upozna način na koji su ljudi živjeli u Mezopotamiji, Turkestanu i Pariji, kao i u dalekim zapadnim provincijama Rima. Već je bio prilično upoznat s načinom odrastanja mladih ljudi iz Egipta i drugih oblasti u blizini Palestine. U Jeruzalemu se ovom prilikom okupilo više tisuća mladića, i nazaretski mladić je iskoristio ovu priliku da osobno upozna i kroz razgovore prilično potanko ispita više od njih stotinu i pedest. On je bio posebno zainteresiran za osobe s Dalekog istoka i iz udaljenih zapadnih zemalja. Kao rezultat ovih susreta, mladić je dobio želju da putuje svijetom kako bi upoznao način na koji različite skupine njegovih bližnjih zarađuju za život.

3. JOSIP I MARIJA NAPUŠTAJU JERUZALEM

Bilo je dogovoreno da se nazaretski posjetitelji okupe u određenom dijelu hrama sredinom podneva prvoga dana u tjednu po isteku blagdana Pashe. Tako su i učinili, i krenuli natrag prema Nazaretu. Isus je otišao u hram slušati

125:2.9 (1380.4) Again and again, during the Passover week, his parents would find Jesus sitting off by himself with his youthful head in his hands, profoundly thinking. They had never seen him behave like this, and not knowing how much he was confused in mind and troubled in spirit by the experience through which he was passing, they were sorely perplexed; they did not know what to do. They welcomed the passing of the days of the Passover week and longed to have their strangely acting son safely back in Nazareth.

125:2.10 (1380.5) Day by day Jesus was thinking through his problems. By the end of the week he had made many adjustments; but when the time came to return to Nazareth, his youthful mind was still swarming with perplexities and beset by a host of unanswered questions and unsolved problems.

125:2.11 (1380.6) Before Joseph and Mary left Jerusalem, in company with Jesus' Nazareth teacher they made definite arrangements for Jesus to return when he reached the age of fifteen to begin his long course of study in one of the best-known academies of the rabbis. Jesus accompanied his parents and teacher on their visits to the school, but they were all distressed to observe how indifferent he seemed to all they said and did. Mary was deeply pained at his reactions to the Jerusalem visit, and Joseph was profoundly perplexed at the lad's strange remarks and unusual conduct.

125:2.12 (1380.7) After all, Passover week had been a great event in Jesus' life. He had enjoyed the opportunity of meeting scores of boys about his own age, fellow candidates for the consecration, and he utilized such contacts as a means of learning how people lived in Mesopotamia, Turkestan, and Parthia, as well as in the Far-Western provinces of Rome. He was already fairly conversant with the way in which the youth of Egypt and other regions near Palestine grew up. There were thousands of young people in Jerusalem at this time, and the Nazareth lad personally met, and more or less extensively interviewed, more than one hundred and fifty. He was particularly interested in those who hailed from the Far-Eastern and the remote Western countries. As a result of these contacts the lad began to entertain a desire to travel about the world for the purpose of learning how the various groups of his fellow men toiled for their livelihood.

3. DEPARTURE OF JOSEPH AND MARY

125:3.1 (1381.1) It had been arranged that the Nazareth party should gather in the region of the temple at midforenoon on the first day of the week after the Passover festival had ended. This they did and started out on the return journey to

rasprave, dok su njegovi roditelji čekali svoje suputnike. Putnici su se konačno okupili i spremili za put, muškarci i žene u odvojenim skupinama, kao što je bio običaj kad su išli u Jeruzalem na blagdane. Isus je putovao u Jeruzalem u pratnji svoje majke i drugih žena. No, kako je sada bio posvećeni mladić, trebao je putovati natrag u Nazaret u društvu svoga oca i drugih muškaraca. Ali kad je Nazaretska grupa krenula prema Betaniji, Isus se nalazio u hramu, u potpunosti apsorbiran raspravom o anđelima, i posve je zaboravio na vrijeme i odlazak svojih roditelja iz Jeruzalema. On nije bio svjestan da su ga roditelji ostavili u Jeruzalemu sve do podnevnog okončanja rasprava u hramu.

Nazaretski putnici nisu bili svjesni da Isus nije bio s njima jer je Marija pretpostavila da je putovao s muškarcima, dok je Josip mislio da je putovao sa ženama, vodeći magare na kojem je Marija jahala. Nisu bili svjesni Isusove odsutnosti sve dok nisu stigli u Jerihon, gdje su se spremali prenočiti. Nakon što su se raspitali među putnicima u posljednjoj skupini koja je stigla u Jerihon i kad su čuli da nitko od njih nije vidio njihova sina, počeli su prevrtati po glavi što mu se moglo dogoditi, prisjećajući se njegovih brojnih neobičnih reakcija na događaje pashalnog tjedna, dok su jedno drugo blago korili što nisu provjerili da je bio s njima prije nego što će napustiti Jeruzalem.

4. PRVI I DRUGI DAN U HRAMU

U međuvremenu, Isus je ostao u hramu tijekom poslijepodneva, slušajući rasprave i uživajući u mirnijoj i dostojanstvenijoj atmosferi po svršetku pashalnog tjedna i odlasku velikog broja ljudi. Na kraju poslijepodnevni diskusija u kojima nije osobno sudjelovao, Isus se uputio u Betaniju i stigao kod Šimunove obitelji upravo kad su bili spremni početi s večerom. Troje mladih su bili presrećni kad su vidjeli Isusa, koji je prenočio u Šimunovoj kući. On nije puno govorio ove večeri i uglavnom je proveo vrijeme u osami, meditirajući u vrtu.

Rano narednog dana, Isus se podigao i spremio da pođe u hram. Na obronku Maslinske gore, zastao je tužno gledajući prizor koji se ukazao pred njegovim očima - duhovno osiromašeni narod sputanim tradicijom, koji je živio pod prismotrom rimskih legija. Rano prijepodne je stigao u hram, odlučan da se uključi u diskusije. U međuvremenu, Josip i Marija su se

Nazareth. Jesus had gone into the temple to listen to the discussions while his parents awaited the assembly of their fellow travelers. Presently the company prepared to depart, the men going in one group and the women in another as was their custom in journeying to and from the Jerusalem festivals. Jesus had gone up to Jerusalem in company with his mother and the women. Being now a young man of the consecration, he was supposed to journey back to Nazareth in company with his father and the men. But as the Nazareth party moved on toward Bethany, Jesus was completely absorbed in the discussion of angels, in the temple, being wholly unmindful of the passing of the time for the departure of his parents. And he did not realize that he had been left behind until the noontime adjournment of the temple conferences.

^{125:3.2 (1381.2)} The Nazareth travelers did not miss Jesus because Mary surmised he journeyed with the men, while Joseph thought he traveled with the women since he had gone up to Jerusalem with the women, leading Mary's donkey. They did not discover his absence until they reached Jericho and prepared to tarry for the night. After making inquiry of the last of the party to reach Jericho and learning that none of them had seen their son, they spent a sleepless night, turning over in their minds what might have happened to him, recounting many of his unusual reactions to the events of Passover week, and mildly chiding each other for not seeing to it that he was in the group before they left Jerusalem.

4. FIRST AND SECOND DAYS IN THE TEMPLE

^{125:4.1 (1381.3)} In the meantime, Jesus had remained in the temple throughout the afternoon, listening to the discussions and enjoying the more quiet and decorous atmosphere, the great crowds of Passover week having about disappeared. At the conclusion of the afternoon discussions, in none of which Jesus participated, he betook himself to Bethany, arriving just as Simon's family made ready to partake of their evening meal. The three youngsters were overjoyed to greet Jesus, and he remained in Simon's house for the night. He visited very little during the evening, spending much of the time alone in the garden meditating.

^{125:4.2 (1381.4)} Early next day Jesus was up and on his way to the temple. On the brow of Olivet he paused and wept over the sight his eyes beheld — a spiritually impoverished people, tradition bound and living under the surveillance of the Roman legions. Early forenoon found him in the temple with his mind made up to take part in the discussions. Meanwhile, Joseph and Mary also

rano digli s namjerom da se vrate u Jeruzalem. Prvo su požurili u dom svojih rođaka, gdje su odsjeli za vrijeme pashalnog tjedna, no jedino su dobili odgovor da nitko nije vidio Isusa. Nakon što su proveli cijeli dan tragajući za njim, vratili su se da prenoće kod rođaka.

Prilikom druge rasprave, Isus se odvažio postaviti pitanja, dok je na izvanredan način sudjelovao u raspravama, ali uvijek na način koji je bio prikladan njegovim godinama. Njegova konkretna pitanja su bila pomalo neugodna učenim profesorima židovskog zakona, ali je pokazivao takav duh iskrene dobronamjernosti, zajedno s tako očiglednom željom za znanjem, da mu je većina učitelja u hramu nastojala ukazati svaku učtivost. Ali nakon što se usudio dovesti u pitanje pravednost odluke da se pogubi jedan pijani nežidov koji je tumarajući nežidovskim odajama nehotice ušao u zabranjene i navodno svete odaje hrama, jedan netrpeljivi učitelj je konačno izgubio strpljenje zbog mladićeve implicirane kritike i s negodovanjem upitao koliko mu je bilo godina. Isus je odgovorio, "trinaest za malo više od četiri mjeseca." "Onda," uzvratilo je sada razljućeni učitelj, "kako si ovdje ušao, ako po starosti još nisi sin zakona?" A kad je Isus objasnio da je primio posvećenje za vrijeme Pashe i da je diplomirao iz nazaretskih škola, učitelji su jednim glasom podrugljivo uzvratili, "Mogli smo sami zaključiti; on je iz Nazareta." Ali starješina je inzistirao da Isus nije bio kriv ako su mu nazaretski upravitelji sinagoge dopustili da diplomira dok mu je još bilo dvanaest, a ne trinaest godina; i unatoč tome što je više njegovih kritičara ustalo i napustilo raspravu, odlučili su mu dopustiti da nastavi prisustvovati raspravama u hramu kao učenik.

Po svršetku ovog, drugog dana u hramu, ponovo je otišao prenoćiti u Betaniji. I opet je izašao u vrt da se moli i meditira. Bilo je očito da mu je um bio predan kontemplaciji teških problema.

5. TREĆI DAN U HRAMU

Na Isusov treći dan s pismoznancima i učiteljima u hramu, tu se okupio veći broj gledatelja koji su čuli o ovom mladiću iz Galileje i došli uživati gledajući kako je mladić bio u stanju unijeti zbrku među ove mudrace zakona. Šimun je također došao iz Betanije da vidi čime se mladić bavio. Josip i Marija su proveli cijeli dan u tjeskobnoj potrazi za Isusom i čak su ga nekoliko puta tražili i u samom hramu, ali se nikada nisu

had arisen with the early dawn with the intention of retracing their steps to Jerusalem. First, they hastened to the house of their relatives, where they had lodged as a family during the Passover week, but inquiry elicited the fact that no one had seen Jesus. After searching all day and finding no trace of him, they returned to their relatives for the night.

125:4.3 (1382.1) At the second conference Jesus had made bold to ask questions, and in a very amazing way he participated in the temple discussions but always in a manner consistent with his youth. Sometimes his pointed questions were somewhat embarrassing to the learned teachers of the Jewish law, but he evinced such a spirit of candid fairness, coupled with an evident hunger for knowledge, that the majority of the temple teachers were disposed to treat him with every consideration. But when he presumed to question the justice of putting to death a drunken gentile who had wandered outside the court of the gentiles and unwittingly entered the forbidden and reputedly sacred precincts of the temple, one of the more intolerant teachers grew impatient with the lad's implied criticisms and, glowering down upon him, asked how old he was. Jesus replied, "thirteen years lacking a trifle more than four months." "Then," rejoined the now irate teacher, "why are you here, since you are not of age as a son of the law?" And when Jesus explained that he had received consecration during the Passover, and that he was a finished student of the Nazareth schools, the teachers with one accord derisively replied, "We might have known; he is from Nazareth." But the leader insisted that Jesus was not to be blamed if the rulers of the synagogue at Nazareth had graduated him, technically, when he was twelve instead of thirteen; and notwithstanding that several of his detractors got up and left, it was ruled that the lad might continue undisturbed as a pupil of the temple discussions.

125:4.4 (1382.2) When this, his second day in the temple, was finished, again he went to Bethany for the night. And again he went out in the garden to meditate and pray. It was apparent that his mind was concerned with the contemplation of weighty problems.

5. THE THIRD DAY IN THE TEMPLE

125:5.1 (1382.3) Jesus' third day with the scribes and teachers in the temple witnessed the gathering of many spectators who, having heard of this youth from Galilee, came to enjoy the experience of seeing a lad confuse the wise men of the law. Simon also came down from Bethany to see what the boy was up to. Throughout this day Joseph and Mary continued their anxious search for Jesus, even going several times into the temple

sjetili da pogledaju među više skupina koje su vodile rasprave, iako su jednom bili tako blizu da su gotovo mogli čuti njegov zanosni glas.

Prije večeri, sva pozornost glavne studijske grupe je bila zaokupljena raspravom Isusovih pitanja. Među njegovim mnogim pitanjima, bila su i ova:

1. Što se uistinu nalazi iza vela koji krije svetinju nad svetinjama?

2. Zašto u bogoštovljenju majke u Izraelu moraju biti odvojene od muških vjernika?

3. Ako je Bog otac koji voli svoju djecu, čemu svo to klanje životinja da se osigura božanska naklonost - je li nauk Mojsija pogrešno shvaćen?

4. Ako je hram posvećen štovanju Oca na nebu, je li dosljedno dopustiti prisutnost onih koji se bave sekularnom razmjenom i trgovinom?

5. Hoće li očekivani Mesija postati zemaljski knez koji će sjesti u Davidovo prijestolje, ili će djelovati kao svjetlo života u uspostavi duhovnog kraljevstva?

I cijeloga dana, oni koji su ga čuli su se divili ovim pitanjima, a nitko nije bio iznenađen više od Šimuna. Mladić je više od četiri sata zasipao ove židovske učitelje provokativnim i inspirativnim pitanjima. On je napravio tek nekoliko komentara o primjedbama svojih starješina. Služio se pitanjima da saopći svoja učenja. Vještini i suptilnim fraziranjem pitanja, on je u jedno te isto vrijeme dovodio u pitanje njihova učenja i sugerirao svoja. U načinu na koji je postavljao pitanja mogla se vidjeti dopadljiva kombinacija oštroumnosti i duhovitosti kojima se omilio čak i onima koji su zamjerali njegovoj mladosti. Uvijek je bio izrazito fer i obziran u fraziranju svojih prodornih pitanja. Isus je ovog sadržajnog poslijepodneva u hramu pokazao istu nevoljkost da ostvari nepravednu prednost nad svojim protivnikom koja je karakterizirala cijelu njegovu kasniju javnu službu. Kao mladić i kasnije kao čovjek, bio je potpuno slobodan od egoistične želje da osvoji argument samo kako bi doživio logični trijumf nad svojim bližnjima, kako se uvijek iznimno zanimao za samo jedno - naviještanje vječne istine i na taj način punije otkrivenje vječnog Boga.

Kad je dan bio gotov, Šimun i Isus su otišli natrag u Betaniju. Najvećim dijelom puta su išli bez riječi. Isus je ponovo zastao na obronku Maslinske gore, ali ovaj put nije plakao promatrajući grad i njegov hram; samo je pognuo glavu u tihom pobožnosti.

but never thinking to scrutinize the several discussion groups, although they once came almost within hearing distance of his fascinating voice.

125:5.2 (1382.4) Before the day had ended, the entire attention of the chief discussion group of the temple had become focused upon the questions being asked by Jesus. Among his many questions were:

125:5.3 (1382.5) 1. What really exists in the holy of holies, behind the veil?

125:5.4 (1382.6) 2. Why should mothers in Israel be segregated from the male temple worshippers?

125:5.5 (1382.7) 3. If God is a father who loves his children, why all this slaughter of animals to gain divine favor — has the teaching of Moses been misunderstood?

125:5.6 (1382.8) 4. Since the temple is dedicated to the worship of the Father in heaven, is it consistent to permit the presence of those who engage in secular barter and trade?

125:5.7 (1382.9) 5. Is the expected Messiah to become a temporal prince to sit on the throne of David, or is he to function as the light of life in the establishment of a spiritual kingdom?

125:5.8 (1383.1) And all the day through, those who listened marveled at these questions, and none was more astonished than Simon. For more than four hours this Nazareth youth plied these Jewish teachers with thought-provoking and heart-searching questions. He made few comments on the remarks of his elders. He conveyed his teaching by the questions he would ask. By the deft and subtle phrasing of a question he would at one and the same time challenge their teaching and suggest his own. In the manner of his asking a question there was an appealing combination of sagacity and humor which endeared him even to those who more or less resented his youthfulness. He was always eminently fair and considerate in the asking of these penetrating questions. On this eventful afternoon in the temple he exhibited that same reluctance to take unfair advantage of an opponent which characterized his entire subsequent public ministry. As a youth, and later on as a man, he seemed to be utterly free from all egoistic desire to win an argument merely to experience logical triumph over his fellows, being interested supremely in just one thing: to proclaim everlasting truth and thus effect a fuller revelation of the eternal God.

125:5.9 (1383.2) When the day was over, Simon and Jesus wended their way back to Bethany. For most of the distance both the man and the boy were silent. Again Jesus paused on the brow of Olivet, but as he viewed the city and its temple, he did not weep; he only bowed his head in silent

Poslije večere u Betaniji, ponovo se odbio pridružiti radosnom društvu, nego se umjesto toga povukao u vrt gdje je ostao dugo u noć, uzalud nastojeći osmisliti neki konkretni plan pristupa problemu svog životnog rada i odlučiti o najpogodnijem načinu da otkrije svojim duhovno zaslijepljenim zemljacima ljepši koncept nebeskog Oca i da ih tako oslobodi od strašnog robovanja zakonu, ritualima, ceremonijama i zastarjeloj tradiciji. No, jasno svjetlo još nije dolazilo ovom istinoljubivom mladiću.

6. ČETVRTI DAN U HRAMU

Isus je bio neobično zaboravan prema svojim zemaljskim roditeljima; čak i na doručku, kada je Lazareva majka primijetila da su njegovi roditelji već morali stići kući, činilo se da Isus nije bio svjestan da su morali biti ponešto zabrinuti njegovim izostankom.

Opet se uputio prema hramu, ali ovaj put nije zastao da meditira na obronku Maslinske gore. Tijekom jutra u raspravama je bio najvećim dijelom posvećen zakonu i prorocima, a učitelji su bili zapanjeni Isusovim poznavanjem Pisma, na hebrejskom kao i grčkom. No, oni nisu bili toliko zaprepašteni njegovim poznavanjem istine, koliko ih je iznenadila njegova mladost.

Na popodnevnoj raspravi jedva su počeli odgovarati na njegovo pitanje o svrsi molitve, kada je starješina pozvao Isusa i sjedeći pored njega, zamolio ga da iznese svoje stavove u vezi molitve i obožavanja.

Isusovi roditelji su prethodne večeri čuli o ovom čudnom mladiću koji se tako spretno rječkao s tumačima zakona, ali im ni jednog časa nije palo na pamet da je taj mladić bio njihov sin. Već su skoro odlučili da odu u Zakarijevu kuću, jer su mislili da je Isus možda otišao onamo da posjeti Elizabetu i Ivana. Misleći da je Zakarije možda mogao biti u hramu, tu su se zaustavili na putu prema Gradu Judinu. Dok su šetali odajama hrama, zamislite njihovo iznenađenje i čuđenje kad su prepoznali glas svog izgubljenog djeteta i kad su ga ugledali kako sjedi među učiteljima hrama.

Josip je bio bez riječi, ali Marija je dala oduška svojoj dugoj napetosti i tjeskobi kad je, trčeći prema mladiću koji je ustao da pozdravi svoje zaprepaštene roditelje, rekla: "Drago dijete, zašto nam to učini? Otac i ja te s bolom tražimo već tri dana. Kako je moguće da si zaboravio na nas?" Bila je to napeta situacija. Sve oči su bile upute na Isusa da čuju što će reći. Otac ga je gledao prijekorno, ali nije ništa rekao.

devotion.

125:5.10 (1383.3) After the evening meal at Bethany he again declined to join the merry circle but instead went to the garden, where he lingered long into the night, vainly endeavoring to think out some definite plan of approach to the problem of his lifework and to decide how best he might labor to reveal to his spiritually blinded countrymen a more beautiful concept of the heavenly Father and so set them free from their terrible bondage to law, ritual, ceremonial, and musty tradition. But the clear light did not come to the truth-seeking lad.

6. THE FOURTH DAY IN THE TEMPLE

125:6.1 (1383.4) Jesus was strangely unmindful of his earthly parents; even at breakfast, when Lazarus's mother remarked that his parents must be about home by that time, Jesus did not seem to comprehend that they would be somewhat worried about his having lingered behind.

125:6.2 (1383.5) Again he journeyed to the temple, but he did not pause to meditate at the brow of Olivet. In the course of the morning's discussions much time was devoted to the law and the prophets, and the teachers were astonished that Jesus was so familiar with the Scriptures, in Hebrew as well as Greek. But they were amazed not so much by his knowledge of truth as by his youth.

125:6.3 (1383.6) At the afternoon conference they had hardly begun to answer his question relating to the purpose of prayer when the leader invited the lad to come forward and, sitting beside him, bade him state his own views regarding prayer and worship.

125:6.4 (1383.7) The evening before, Jesus' parents had heard about this strange youth who so deftly sparred with the expounders of the law, but it had not occurred to them that this lad was their son. They had about decided to journey out to the home of Zacharias as they thought Jesus might have gone thither to see Elizabeth and John. Thinking Zacharias might perhaps be at the temple, they stopped there on their way to the City of Judah. As they strolled through the courts of the temple, imagine their surprise and amazement when they recognized the voice of the missing lad and beheld him seated among the temple teachers.

125:6.5 (1384.1) Joseph was speechless, but Mary gave vent to her long-pent-up fear and anxiety when, rushing up to the lad, now standing to greet his astonished parents, she said: "My child, why have you treated us like this? It is now more than three days that your father and I have searched for you sorrowing. Whatever possessed you to desert us?" It was a tense moment. All eyes were turned on Jesus to hear what he would say. His father looked reprovingly at him but said nothing.

Nemojte zaboraviti da je Isus navodno bio mlade dobi. On je upravo završio redovito školovanje, bio priznat kao sin zakona i dobio posvetu kao građanin Izraela. No i pored toga, njegova majka ga je više nego blago prekorila pred okupljenim svijetom uoči najozbiljnijeg i najblaženijeg nastojanja cijele njegove mladosti, čime se neslavno završila jedna od njegovih najboljih prilika da djeluje kao učitelj istine, propovjednik ispravnosti i objavitelj ljubavi i karaktera svoga Oca na nebu.

Ali mladić je bio pripravan prigodi. Ako doista uzmete u obzir sve čimbenike koji ulaze u ovu situaciju, bolje možete dokučiti mudrost mladićeva odgovora na majčin neželjeni prijekor. Nakon trenutka razmišljanja, Isus se obratio majci, govoreći: "Pa zašto ste me tako dugo tražili? Zar ne očekujete da moram biti u kući Oca mogega, jer je došlo vrijeme da se počnem baviti Očevim poslom?"

Svi su bili začuđeni mladićevim načinom govora. Tiho su se svi povukli i ostavili ga da stoji nasamo sa svojim roditeljima. Mladić je konačno ublažio neugodnost u kojoj su sve troje bili, kad je tiho rekao: "Dođite, moji roditelji, svi smo činili jedino to što smo smatrali najboljim. Naš nebeski Otac je odlučio o ovim stvarima; idemo kući."

U tišini su krenuli na put i stigli u Jerihon prije noći. Samo jednom su zastali - na obronku Maslinske gore - kad je mladić podigao svoj štap i drhteći od glave do pete pod navalom snažnih emocija, rekao: "Jeruzaleme, Jeruzaleme i ropski narode - vi koji robujete pod rimskim jaramom i svojim tradicijama - ali ja ću se vratiti da očistim ovaj hram i da oslobodim narod svoj od ovog ropstva!"

Tijekom tri dana hoda do Nazareta, Isus nije puno govorio; niti su njegovi roditelji puno govorili u njegovoj prisutnosti. Doista nisu bili u stanju razumjeti ponašanje svog prvorodenog sina, ali su u svojim srcima blago poštovali njegove riječi, iako nisu mogli potpuno shvatiti njihovo značenje.

Kada su došli kući, Isus je dao kratku izjavu svojim roditeljima, jamčeći im svoju ljubav i govoreći da se ne trebaju bojati da će ponovo datipovoda njihovom bolu i patnji. Zaključio je ovu znamenitu izjavu rekavši: "Iako moram učiniti volju Oca mogega koji je na nebesima, ja ću biti poslušan mojem ocu na zemlji. Ja ću čekati da dođe moj čas."

125:6.6 (1384.2) It should be remembered that Jesus was supposed to be a young man. He had finished the regular schooling of a child, had been recognized as a son of the law, and had received consecration as a citizen of Israel. And yet his mother more than mildly upbraided him before all the people assembled, right in the midst of the most serious and sublime effort of his young life, thus bringing to an inglorious termination one of the greatest opportunities ever to be granted him to function as a teacher of truth, a preacher of righteousness, a revealer of the loving character of his Father in heaven.

125:6.7 (1384.3) But the lad was equal to the occasion. When you take into fair consideration all the factors which combined to make up this situation, you will be better prepared to fathom the wisdom of the boy's reply to his mother's unintended rebuke. After a moment's thought, Jesus answered his mother, saying: "Why is it that you have so long sought me? Would you not expect to find me in my Father's house since the time has come when I should be about my Father's business?"

125:6.8 (1384.4) Everyone was astonished at the lad's manner of speaking. Silently they all withdrew and left him standing alone with his parents. Presently the young man relieved the embarrassment of all three when he quietly said: "Come, my parents, none has done aught but that which he thought best. Our Father in heaven has ordained these things; let us depart for home."

125:6.9 (1384.5) In silence they started out, arriving at Jericho for the night. Only once did they pause, and that on the brow of Olivet, when the lad raised his staff aloft and, quivering from head to foot under the surging of intense emotion, said: "O Jerusalem, Jerusalem, and the people thereof, what slaves you are — subservient to the Roman yoke and victims of your own traditions — but I will return to cleanse yonder temple and deliver my people from this bondage!"

125:6.10 (1384.6) On the three days' journey to Nazareth Jesus said little; neither did his parents say much in his presence. They were truly at a loss to understand the conduct of their first-born son, but they did treasure in their hearts his sayings, even though they could not fully comprehend their meanings.

125:6.11 (1384.7) Upon reaching home, Jesus made a brief statement to his parents, assuring them of his affection and implying that they need not fear he would again give any occasion for their suffering anxiety because of his conduct. He concluded this momentous statement by saying: "While I must do the will of my Father in heaven, I will also be obedient to my father on earth. I will await my hour."

Iako je Isus, u svom umu, mnogo puta odbio pristati na dobronamjerna ali pogrešna nastojanja svojih roditelja da diktiraju tijekom njegova razmišljanja ili da odluče o planu njegova rada na zemalji, ipak, na svaki način koji je bio dosljedan njegovoj odanosti izvršenju volje njegova Rajskog Oca, dostojanstveno se povodio odlukama svoga zemaljskog oca i običajima svoje obitelji u tijelu. Čak i kad nije mogao pristati, činio je sve da se prilagodi. Bio je umjetnik u pitanju podešavanja svoje predanosti podmirivanju svojih obveza prema obiteljskoj odanosti i društvenoj službi.

Josip bio zbunjen, ali Marija je, razmišljajući o ovim događajima, s vremenom našla utjehu u tumačenju njegovih riječi na Maslinskoj gori kao najave Mesijanskog poslanja svoga sina kao izraelskog izbavitelja. Ona se s novom energijom odala nastojanju da skrene njegove misli u smjeru domoljublja i nacionalizma, dok je u tome angažirala i svoga brata, Isusovog omiljenog ujaka; i na svaki drugi način se Isusova majka odavala nastojanju da pripremi svog prvorodenog sina da preuzme vodstvo nad onima koji su htjeli oboviti Davidovo prijestolje i zauvijek zbaciti nežidovski jaram političkog ropstva.

^{125:6.12 (1384.8)} Though Jesus, in his mind, would many times refuse to *consent* to the well-intentioned but misguided efforts of his parents to dictate the course of his thinking or to establish the plan of his work on earth, still, in every manner consistent with his dedication to the doing of his Paradise Father's will, he did most gracefully *conform* to the desires of his earthly father and to the usages of his family in the flesh. Even when he could not consent, he would do everything possible to conform. He was an artist in the matter of adjusting his dedication to duty to his obligations of family loyalty and social service.

^{125:6.13 (1385.1)} Joseph was puzzled, but Mary, as she reflected on these experiences, gained comfort, eventually viewing his utterance on Olivet as prophetic of the Messianic mission of her son as Israel's deliverer. She set to work with renewed energy to mold his thoughts into patriotic and nationalistic channels and enlisted the efforts of her brother, Jesus' favorite uncle; and in every other way did the mother of Jesus address herself to the task of preparing her first-born son to assume the leadership of those who would restore the throne of David and forever cast off the gentile yoke of political bondage.

POGLAVLJE 126. DVIJE PRESUDNE GODINE

⇨ 125

Knjiga Urantije

127 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 126 DVIJE PRESUDNE GODINE

Sekcije

Uvod

1. ČEIRNAESTA GODINA (8. godina p.K.)
2. JOSIPOVA SMRT
3. PEINAESTA GODINA (9. godina p.K.)
4. PRVA PROPOVIJED U SINAGOGI
5. FINANCIJSKA BORBA

PAPER 126 THE TWO CRUCIAL YEARS

SECTIONS

Introduction

1. His Fourteenth Year (A.D. 8)
2. The Death of Joseph
3. The Fifteenth Year (A.D. 9)
4. First Sermon in the Synagogue
5. The Financial Struggle

Uvod

OD SVIH iskustava Isusova zemaljskog života, najpresudnije su bile njegova četrnaesta i petnaesta godina. Ove su dvije godine, nakon što je počeo biti svjestan svoje božanstvenosti i sudbine, i prije nego što je dostigao veću mjeru komunikacije sa svojim unutarnjim Ispravljачem, bile najveći test njegova znamenitog života na Urantiji. Upravo se to razdoblje od dvije godine može nazvati velikim testom, stvarnim iskušenjem. Ni jedna mlada osoba, prolazeći kroz pometnje i probleme prilagodbe u adolescenciji, nije prošla kroz težu kušnju od Isusove tijekom njegova prijelaza iz djetinjstva u ranu mladost.

To je važno razdoblje u Isusovom mladalačkom razvoju započelo s okončanjem posjete Jeruzalemu i povratkom u Nazaret. Marija je isprva bila presrećna što joj se vratio njezin sin, misleći da je Isus došao kući da bude poslušan sin - ne da je ikada bio bilo što drugo - i da počne pokazivati više zanimanja za planove koje je ona kovala za njegovu budućnost. Ali Marija nije dugo imala priliku uživati u ovom sjaju majčine samoobmane i neprepoznatog obiteljskog ponosa; uskoro ju je snašlo veliko razočaranje. Sve više i više, mladić je provodio vrijeme sa svojim ocem; sve rjeđe je dijelio svoje probleme s Marijom, dok

INTRODUCTION

126:0.1 (1386.1) OF ALL Jesus' earth-life experiences, the fourteenth and fifteenth years were the most crucial. These two years, after he began to be self-conscious of divinity and destiny, and before he achieved a large measure of communication with his indwelling Adjuster, were the most trying of his eventful life on Urantia. It is this period of two years which should be called the great test, the real temptation. No human youth, in passing through the early confusions and adjustment problems of adolescence, ever experienced a more crucial testing than that which Jesus passed through during his transition from childhood to young manhood.

126:0.2 (1386.2) This important period in Jesus' youthful development began with the conclusion of the Jerusalem visit and with his return to Nazareth. At first Mary was happy in the thought that she had her boy back once more, that Jesus had returned home to be a dutiful son — not that he was ever anything else — and that he would henceforth be more responsive to her plans for his future life. But she was not for long to bask in this sunshine of maternal delusion and unrecognized family pride; very soon she was to be more completely disillusioned. More and more the boy was in the company of his father; less and less did

su i majka i otac sve manje bili u stanju razumjeti zašto je tako često skretao pažnju od poslova ovoga svijeta na razmišljanje o svom odnosu prema poslovima svoga Oca. Iskreno, oni ga nisu razumjeli, ali su ga najiskrenije voljeli.

Isus je s godinama počeo osjećati sve veće sažaljenje i ljubav prema židovskom narodu, ali kako je vrijeme prolazilo, u njegovom se umu počelo razvijati opravdano negodovanje prema politički nastrojenim svećenicima u hramu njegova Oca. Isus je imao duboko poštovanje prema iskrenim farizejima i časnim pismoznanicima, dok je prezirao licemjerne farizeje i nečasne religiozne učitelje; prezirao je sve neiskrene religiozne vođe. Dok je pomno analizirao osobe koji su bile na čelu Izraela, ponekad je dolazio u iskušenje razmotriti mogućnost da postane očekivani židovski Mesija, ali nikad nije podlijegao ovom iskušenju.

Cijeli je Nazaret uživao u pripovijedi o Isusovim podvizima među mudracima velikog hrama u Jeruzalemu, a naročito njegovi negdašnji učitelji iz sinagoške škole. Neko su ga vrijeme svi hvalili. Cijelo je selo govorilo o njegovoj mladalačkoj mudrosti i primjernom ponašanju i predviđalo da mu je bilo suđeno postati veliki vođa u Izraelu; došlo je vrijeme da veliki učitelj konačno iziđe iz Nazareta u Galileji. Svi su se radovali njegovom petnaestom rođendanu, kad je trebao primiti dopuštenje da čita Spise u sinagogi prilikom subotnje službe.

1. ČETRNAESTA GODINA (8. GODINA P.K.)

Bila je to kalendarska godina njegovog četrnaestog rođendana. Već je bio ovladao izradom jarama i obradom šatorskog platna i kože. Također je brzo razvijao vještinu tesarstva i izrade stolarije. Ovog je ljeta često provodio vrijeme na vrhu brda sjeverozapadno od Nazareta, posvećen molitvi i meditaciji. Postupno je postajao sve svjesniji istinske prirode svog darivanja na zemlji.

Ovo je brdo prije nešto više od stotinu godina bilo "uzvišica Baala," dok je sada na njemu bio grob čuvenog izraelskog sveca Šimuna. Isus je s vrha ovog Šimunovog brda mogao uživati u pogledu preko cijelog Nazareta i njegove okolice. Odavde je mogao vidjeti Medigo i sjetiti se priče o prvoj velikoj pobjedi egipatske vojske u Aziji i kako je kasnije još jedna takva vojska porazila judejskog kralja Jošiju. Nedaleko je mogao vidjeti i obližnju goru Tanah gdje su Debora i Barak porazili Siseru. U daljini se pružalo brdo Dothan, gdje su prema predanju Josipova braća prodala Josipa u

he come to her with his problems, while increasingly both his parents failed to comprehend his frequent alternation between the affairs of this world and the contemplation of his relation to his Father's business. Frankly, they did not understand him, but they did truly love him.

126:0.3 (1386.3) As he grew older, Jesus' pity and love for the Jewish people deepened, but with the passing years, there developed in his mind a growing righteous resentment of the presence in the Father's temple of the politically appointed priests. Jesus had great respect for the sincere Pharisees and the honest scribes, but he held the hypocritical Pharisees and the dishonest theologians in great contempt; he looked with disdain upon all those religious leaders who were not sincere. When he scrutinized the leadership of Israel, he was sometimes tempted to look with favor on the possibility of his becoming the Messiah of Jewish expectation, but he never yielded to such a temptation.

126:0.4 (1386.4) The story of his exploits among the wise men of the temple in Jerusalem was gratifying to all Nazareth, especially to his former teachers in the synagogue school. For a time his praise was on everybody's lips. All the village recounted his childhood wisdom and praiseworthy conduct and predicted that he was destined to become a great leader in Israel; at last a really great teacher was to come out of Nazareth in Galilee. And they all looked forward to the time when he would be fifteen years of age so that he might be permitted regularly to read the Scriptures in the synagogue on the Sabbath day.

1. HIS FOURTEENTH YEAR (A.D. 8)

126:1.1 (1387.1) This is the calendar year of his fourteenth birthday. He had become a good yoke maker and worked well with both canvas and leather. He was also rapidly developing into an expert carpenter and cabinetmaker. This summer he made frequent trips to the top of the hill to the northwest of Nazareth for prayer and meditation. He was gradually becoming more self-conscious of the nature of his bestowal on earth.

126:1.2 (1387.2) This hill, a little more than one hundred years previously, had been the "high place of Baal," and now it was the site of the tomb of Simeon, a reputed holy man of Israel. From the summit of this hill of Simeon, Jesus looked out over Nazareth and the surrounding country. He would gaze upon Megiddo and recall the story of the Egyptian army winning its first great victory in Asia; and how, later on, another such army defeated the Judean king Josiah. Not far away he could look upon Taanach, where Deborah and Barak defeated Sisera. In the distance he could

ropstvo Egipćanima. Isus je zatim imao običaj skrenuti pogled prema Ebalu i Gerizimu i sjetiti se tradicija Abrahama, Jakova i Abimeleka. Potom bi prizvao u sjećanje i počeo razmišljati o povijesnim događajima i predanjima naroda svoga oca Josipa.

I dalje je pohađao napredne tečajeve čitanja pod nadzorom sinagoških učitelja, dok je nastavio s kućnim odgojem svoje braće i sestara kako bi koje od njih dostiglo odgovarajuću dob.

Josip je početkom ove godine počeo odvajati dio prihoda od svojih posjeda u Nazaretu i Kafarnaumu kako bi podmirio Isusov dugi studij u Jeruzalemu, kako su planirali da ovaj ode u Jeruzalem u kolovozu iduće godine, nakon što napuni petnaest godina.

Početkom ove godine, i Josip i Marija su sve češće dovodili u sumnju sudbinu svog prvorodenog sina. On je bio istinski izvanredno i milo dijete, ali ga je bilo teško razumjeti, tako teško dokučiti, a opet, nikad se nije dogodilo ništa neuobičajeno ili čudesno. Njegova ponosna majka je često stajala bez daha očekujući da njezin sin učini neko nadljudsko ili čudesno djelo, ali su njezine nade uvijek bile slomljene u gorkom razočaranju. Sve je ovo vodilo velikom obeshrabrenju, ako ne i očaju. Pobožni ljudi ove dobi doista su vjerovali da proroci i obećani ljudi uvijek pokazuju svoje zvanje i uspostavljaju svoje božanske moći čudesnim i tajanstvenim djelima. Ali Isus nikada nije činio čuda; njegovi roditelji su bili sve više zbunjeni što su više razmišljali o budućnosti svoga sina.

Poboljšanje ekonomskog statusa nazaretske obitelji se kod kuće odrazilo na više načina, a naročito s povećanjem broja glatkih bijelih ploča koje su služile za pisanje ugljenom. Isus je također primio dopuštenje da nastavi uzimati glazbene lekcije; jako je volio svirati harfu.

Tijekom ove godine doista se moglo reći da je Isus "rastao u milosti pred čovjekom i Bogom." Obitelj se nadala boljim danima; budućnost se činila blistavom.

2. JOSIPOVA SMRT

Sve je dobro išlo do tog kobnog utorka, 25. rujna, kada je glasnik iz Seforisa donio tragične vijesti ovom nazaretskom domu da je Josip

view the hills of Dothan, where he had been taught Joseph's brethren sold him into Egyptian slavery. He then would shift his gaze over to Ebal and Gerizim and recount to himself the traditions of Abraham, Jacob, and Abimelech. And thus he recalled and turned over in his mind the historic and traditional events of his father Joseph's people.

126:1.3 (1387.3) He continued to carry on his advanced courses of reading under the synagogue teachers, and he also continued with the home education of his brothers and sisters as they grew up to suitable ages.

126:1.4 (1387.4) Early this year Joseph arranged to set aside the income from his Nazareth and Capernaum property to pay for Jesus' long course of study at Jerusalem, it having been planned that he should go to Jerusalem in August of the following year when he would be fifteen years of age.

126:1.5 (1387.5) By the beginning of this year both Joseph and Mary entertained frequent doubts about the destiny of their first-born son. He was indeed a brilliant and lovable child, but he was so difficult to understand, so hard to fathom, and again, nothing extraordinary or miraculous ever happened. Scores of times had his proud mother stood in breathless anticipation, expecting to see her son engage in some superhuman or miraculous performance, but always were her hopes dashed down in cruel disappointment. And all this was discouraging, even disheartening. The devout people of those days truly believed that prophets and men of promise always demonstrated their calling and established their divine authority by performing miracles and working wonders. But Jesus did none of these things; wherefore was the confusion of his parents steadily increased as they contemplated his future.

126:1.6 (1387.6) The improved economic condition of the Nazareth family was reflected in many ways about the home and especially in the increased number of smooth white boards which were used as writing slates, the writing being done with charcoal. Jesus was also permitted to resume his music lessons; he was very fond of playing the harp.

126:1.7 (1387.7) Throughout this year it can truly be said that Jesus "grew in favor with man and with God." The prospects of the family seemed good; the future was bright.

2. THE DEATH OF JOSEPH

126:2.1 (1388.1) All did go well until that fateful day of Tuesday, September 25, when a runner from Sepphoris brought to this Nazareth home the

ozbiljno povrijeđen prilikom pada s dizalice pri radu na guvernerovom dvoru. Glasnik iz Seforisa je prvo zastao u radionici na putu prema Josipovoj kući, gdje je informirao Isusa o nesreći koja je zadesila njegova oca, te su zajedno otišli doma da saopće ove tužne vijesti Mariji. Isus je odmah htio ići svome ocu, ali Marija nije htjela ni čuti o tome, već je odmah krenula na put da bude uz svoga muža. Tražila je da je u Seforis prati Jakov, kojem je bilo deset godina, dok je Isusa ostavila doma s mlađom djecom dok se ona ne vrati, kako nije znala ozbiljnost Josipovih povreda. Ali Josip je umro od ozljeda još prije Marijinog dolaska. Prenijeli su ga u Nazaret i sutradan je bio pokopan sa svojim precima.

Upravo kad su izgledi bili dobri i kad je budućnost počela izgledati svjetlije, ovaj je nazaretski dom pogođen naizgled okrutnom rukom koja je poremetila postojeće okolnosti i uništila sve planove za Isusovu buduću naobrazbu. Ovaj je mladi tesar, koji je upravo napunio četrnaest godina, ovom prilikom spoznao da je pred njim stajala ne samo dužnost prema njegovom nebeskom Ocu da obznani božansku prirodu na zemlji i u ljudskom obličju, nego da je na njegova mlada pleća pala i odgovornost za majku udovicu i sedmero braće i sestara - i dijete koje se tek trebalo roditi. Ovaj je nazaretski mladić sada postao jedina potpora i isključiva utjeha ove tako naglo ožalošćene obitelji. Tako je dopušten nesmetan razvoj prirodnih događaja Urantije koji su prisilili ovog mladića sudbine da tako rano preuzme ove teške, ali izuzetno obrazovne i disciplinske odgovornosti njegove nove uloge koju je nosio kao glava ljudske obitelji, novi otac svoje braće i sestara, potpora i zaštita svoje majke udovice i zaštitnik doma svoga oca, jedinog doma za koji će znati za života na ovom svijetu.

Isus je vedro prihvatio odgovornosti koje su tako iznenadno pale na njega, i s njima se vjerno nosio do samoga kraja. Barem je jedan veliki problem i potencijalni teret njegova života tragično riješen - od njega se više nije očekivalo da ide u Jeruzalem na rabinske studije. Zauvijek je točno da Isus nije "sjedio ni na čijim nogama." Uvijek je bio voljan naučiti i od najsmjernije dječice, ali nikada nije primio autoritet od ljudskih izvora kao učitelj istine.

On još uvijek nije znao o Gabrielovu posjetu njegovoj majci prije njegova rođenja; doznao je ovom događaju od Ivana na dan krštenja, na početku svoje javne službe.

Kako su godine prolazile, ovaj je mladi tesar iz Nazareta sve više mjerio svaku društvenu

tragic news that Joseph had been severely injured by the falling of a derrick while at work on the governor's residence. The messenger from Sepphoris had stopped at the shop on the way to Joseph's home, informing Jesus of his father's accident, and they went together to the house to break the sad news to Mary. Jesus desired to go immediately to his father, but Mary would hear to nothing but that she must hasten to her husband's side. She directed that James, then ten years of age, should accompany her to Sepphoris while Jesus remained home with the younger children until she should return, as she did not know how seriously Joseph had been injured. But Joseph died of his injuries before Mary arrived. They brought him to Nazareth, and on the following day he was laid to rest with his fathers.

126:2.2 (1388.2) Just at the time when prospects were good and the future looked bright, an apparently cruel hand struck down the head of this Nazareth household, the affairs of this home were disrupted, and every plan for Jesus and his future education was demolished. This carpenter lad, now just past fourteen years of age, awakened to the realization that he had not only to fulfill the commission of his heavenly Father to reveal the divine nature on earth and in the flesh, but that his young human nature must also shoulder the responsibility of caring for his widowed mother and seven brothers and sisters — and another yet to be born. This lad of Nazareth now became the sole support and comfort of this so suddenly bereaved family. Thus were permitted those occurrences of the natural order of events on Urantia which would force this young man of destiny so early to assume these heavy but highly educational and disciplinary responsibilities attendant upon becoming the head of a human family, of becoming father to his own brothers and sisters, of supporting and protecting his mother, of functioning as guardian of his father's home, the only home he was to know while on this world.

126:2.3 (1388.3) Jesus cheerfully accepted the responsibilities so suddenly thrust upon him, and he carried them faithfully to the end. At least one great problem and anticipated difficulty in his life had been tragically solved — he would not now be expected to go to Jerusalem to study under the rabbis. It remained always true that Jesus "sat at no man's feet." He was ever willing to learn from even the humblest of little children, but he never derived authority to teach truth from human sources.

126:2.4 (1388.4) Still he knew nothing of the Gabriel visit to his mother before his birth; he only learned of this from John on the day of his baptism, at the beginning of his public ministry.

126:2.5 (1388.5) As the years passed, this young carpenter of Nazareth increasingly measured

instituciju i svaki religiozni postupak jednim jednim testom: "Jesu li bili od koristi ljudskoj duši? Jesu li vodili Boga čovjeku? a čovjeka Bogu?" Iako ovaj mladić nije u potpunosti zanemarivao rekreacijske i društvene aspekte života, sve više i više je posvećivao svoje vrijeme i energiju samo dvjema aktivnostima: brizi za obitelj i pripremi za izvršenje volje svog nebeskog Oca na zemlji.

Susjedi su ove godine imali običaj svratiti za vrijeme zimskih večeri da čuju bilo Isusove nastupe na harfi, njegove pripovijedi (za svoje godine, bio je odličan pripovjedač) ili recitiranje poglavlja iz grčkih spisa.

Gospodarski poslovi obitelji su nastavili teći prilično glatko, kako su nakon Josipove smrti imali veću sumu novca. Isus je rano pokazao dobru poslovnu prosudbu i financijsku oštroumnost. Bio je široke ruke, ali skroman; nerasipan, ali velikodušan. Pokazao se mudrim i učinkovitim upraviteljem imanja svoga oca.

No, unatoč svemu što su Isus i nazaretski susjedi činili kako bi razveselili njihov dom, Marija i djeca su bili preplavljeni tugom. Josip nije bio s njima. Josip je bio izuzetan suprug i otac, i svima je nedostajao. I sve ovo je djelovalo još tragičnijim zbog toga što je umro prije nego što su imali priliku s njim progovoriti ili čuti njegov oproštajni blagoslov.

3. PETNAESTA GODINA (9. GODINA P.K.)

Sredinom petnaeste godine - prema suvremenom kalendaru dvadesetog stoljeća, a ne prema židovskoj računi - Isus je čvrstom rukom vodio poslove svoje obitelji. Prije isteka ove godine potrošili su gotovo svu ušteđevinu i bili primorani prodati jednu kuću u Nazaretu koja je bila u zajedničkom vlasništvu Josipa i njegovog susjeda i partnera Jakova.

U srijedu navečer 17. travnja 9. godine p.K., rođena je Ruta, miljenica obitelji, i Isus je na svaki način nastojao zauzeti mjesto svoga oca tješeći i služeći svoju majku tijekom cijelog ovog teškog i izuzetno tužnog iskušenja. Skoro dvadeset godina (sve do početka njegove javne službe) ni jedan otac nije volio niti podizao svoju kćerku s više ljubavi i odanosti nego što je Isus poklonio malo Rutu. I bio je jednako dobar otac svim drugim članovima svoje obitelji.

Isus je ove godine prvi put formulirao molitvu kojoj je kasnije učio svoje apostole i koja je postala poznata kao "Očenaš." Na određeni način ona

every institution of society and every usage of religion by the unvarying test: What does it do for the human soul? does it bring God to man? does it bring man to God? While this youth did not wholly neglect the recreational and social aspects of life, more and more he devoted his time and energies to just two purposes: the care of his family and the preparation to do his Father's heavenly will on earth.

126:2.6 (1389.1) This year it became the custom for the neighbors to drop in during the winter evenings to hear Jesus play upon the harp, to listen to his stories (for the lad was a master storyteller), and to hear him read from the Greek scriptures.

126:2.7 (1389.2) The economic affairs of the family continued to run fairly smoothly as there was quite a sum of money on hand at the time of Joseph's death. Jesus early demonstrated the possession of keen business judgment and financial sagacity. He was liberal but frugal; he was saving but generous. He proved to be a wise and efficient administrator of his father's estate.

126:2.8 (1389.3) But in spite of all that Jesus and the Nazareth neighbors could do to bring cheer into the home, Mary, and even the children, were overcast with sadness. Joseph was gone. Joseph was an unusual husband and father, and they all missed him. And it seemed all the more tragic to think that he died ere they could speak to him or hear his farewell blessing.

3. THE FIFTEENTH YEAR (A.D. 9)

126:3.1 (1389.4) By the middle of this fifteenth year — and we are reckoning time in accordance with the twentieth-century calendar, not by the Jewish year — Jesus had taken a firm grasp upon the management of his family. Before this year had passed, their savings had about disappeared, and they were face to face with the necessity of disposing of one of the Nazareth houses which Joseph and his neighbor Jacob owned in partnership.

126:3.2 (1389.5) On Wednesday evening, April 17, A.D. 9, Ruth, the baby of the family, was born, and to the best of his ability Jesus endeavored to take the place of his father in comforting and ministering to his mother during this trying and peculiarly sad ordeal. For almost a score of years (until he began his public ministry) no father could have loved and nurtured his daughter any more affectionately and faithfully than Jesus cared for little Ruth. And he was an equally good father to all the other members of his family.

126:3.3 (1389.6) During this year Jesus first formulated the prayer which he subsequently taught to his apostles, and which to many has

proizlazi iz evolucije njihovog obiteljskog oltara; imali su više oblika hvale i nekoliko formalnih molitvi. Isus je nakon očeve smrti nastojao naučiti stariju djecu da se u molitvi izraze individualnim riječima - onako kako je on sam volio činiti - ali oni nisu bili u stanju shvatiti značenje ovog učenja i uvijek su se vraćali napamet naučenim oblicima molitve. Upravo u ovom nastojanju da potakne svoju stariju braću i sestre da se mole individualnim riječima, Isus ih je nastojao povesti sugestivnim frazama koje su se s vremenom, bez namjere s njegove strane, razvile u molitvu koju su svi počeli koristiti, a koja je najvećim dijelom postala iz ovih sugestivnih izraza koje su naučili od Isusa.

Isus je na kraju odustao od nastojanja da potakne svakog člana svoje obitelji da formulira svoje vlastite spontane molitve, i jedne je večeri u listopadu sjeo pored svjetiljke na niskom kamenom stolu i, na glatkoj cedrovoj pločici veličine oko pola kvadratnog metara, komadom krede napisao molitvu koja je zatim postala prihvaćena kao standardna obiteljska molitva.

Isus je ove godine bio jako uznemiren zbrkanim mislima. Obiteljska je odgovornost učinkovito uklonila svaku pomisao o skoroj sprovedbi bilo kakvog plana koji bi poslužio kao odgovor na ukazanje u Jeruzalemu da se "posveti poslu svoga Oca." Isus je pravilno zaključio da skrb za obitelj njegova zamaćjskog oca mora doći prije svih drugih dužnosti; da je potpora njegove obitelji bila njegova prva obveza.

Isus je tijekom ove godine pronašao odlomak iz takozvane Knjige Enoha, koji ga je naveo da kasnije usvoji izraz "Sin Čovječji" kao obilježje svoje misije darivanja na Urantiji. Temeljito je razmotrio ideju židovskog Mesije i bio je čvrsto uvjeren da neće postati takav Mesija. Čeznuo je da pomogne narodu svoga oca, ali nikada nije očekivao da stane na čelo židovske vojske u zbacivanju strane dominacije nad Palestinom. Znao je da nikada neće sjesti na Davidovo prijestolje u Jeruzalemu. Pored toga nije vjerovao da je njegova misija imala prirodu duhovnog izbavitelja ili moralnog učitelja jedino židovskog naroda. Ni na koji način, dakle, njegova životna misija nije mogla biti ispunjenje snažnih čežnji i tobože mesijanskih proročanstava židovskih spisa; barem ne onako kako su Židovi shvaćali ova proročka predskazanja. On je pored toga bio siguran da nikada neće postati Sin Čovječji kakvog je opisao prorok Danijel.

No, kada dođe vrijeme da postane svjetski učitelj, kojim bi se imenom nazvao? Što će reći o svojoj misiji? Kojim će ga imenom zvati ljudi koji postanu vjernici u njegova učenja?

become known as "The Lord's Prayer." In a way it was an evolution of the family altar; they had many forms of praise and several formal prayers. After his father's death Jesus tried to teach the older children to express themselves individually in prayer — much as he so enjoyed doing — but they could not grasp his thought and would invariably fall back upon their memorized prayer forms. It was in this effort to stimulate his older brothers and sisters to say individual prayers that Jesus would endeavor to lead them along by suggestive phrases, and presently, without intention on his part, it developed that they were all using a form of prayer which was largely built up from these suggestive lines which Jesus had taught them.

126:3.4 (1389.7) At last Jesus gave up the idea of having each member of the family formulate spontaneous prayers, and one evening in October he sat down by the little squat lamp on the low stone table, and, on a piece of smooth cedar board about eighteen inches square, with a piece of charcoal he wrote out the prayer which became from that time on the standard family petition.

126:3.5 (1389.8) This year Jesus was much troubled with confused thinking. Family responsibility had quite effectively removed all thought of immediately carrying out any plan for responding to the Jerusalem visitation directing him to "be about his Father's business." Jesus rightly reasoned that the watchcare of his earthly father's family must take precedence of all duties; that the support of his family must become his first obligation.

126:3.6 (1390.1) In the course of this year Jesus found a passage in the so-called Book of Enoch which influenced him in the later adoption of the term "Son of Man" as a designation for his bestowal mission on Urantia. He had thoroughly considered the idea of the Jewish Messiah and was firmly convinced that he was not to be that Messiah. He longed to help his father's people, but he never expected to lead Jewish armies in overthrowing the foreign domination of Palestine. He knew he would never sit on the throne of David at Jerusalem. Neither did he believe that his mission was that of a spiritual deliverer or moral teacher solely to the Jewish people. In no sense, therefore, could his life mission be the fulfillment of the intense longings and supposed Messianic prophecies of the Hebrew scriptures; at least, not as the Jews understood these predictions of the prophets. Likewise he was certain he was never to appear as the Son of Man depicted by the Prophet Daniel.

126:3.7 (1390.2) But when the time came for him to go forth as a world teacher, what would he call himself? What claim should he make concerning his mission? By what name would he be called by the people who would become believers in his teachings?

126:3.8 (1390.3)

Okrećući sve te probleme po glavi, pronašao je u knjižnici nazaretske sinagoge, među apokaliptičkim knjigama koje je proučavao, rukopis po imenu "Knjiga Enoha"; i premda je bio siguran da ovu knjigu nije napisao drevni Enoh, bio je intrigiran njezinim sadržajem koji je više puta pročitao. Tu je našao jedan odlomak koji ga je posebno impresionirao, gdje se koristi pojam "Sin Čovječji." Pisac ove takozvane Knjige Enoha dalje opisuje ovog Sina Čovječjeg, opisuje posao koji će ovaj obaviti na zemlji i objašnjava da je ovaj Sin Čovječji, prije nego što je sišao na ovaj svijet da donese spasenje čovječanstvu, prošao svjetovima nebeske slave sa svojim Ocem, Ocem svih; i on je zatim okrenuo leđa svoj toj raskoši i slavi da siđe na zemlju da navijesti spasenje napaćenim smrtnicima. Dok je Isus čitao ove odlomke (jasno shvaćajući neispravnost velikog dijela istočnog misticizma koji je postao povezan s ovim učenjima), u svom je srcu doživio reakciju i u svom umu spoznaju, da od svih mesijanskih predviđanja iz židovskih spisa i svih teorija o židovskom izručitelju, ni jedna nije bila tako blizu istini kao ova priča skrivena u ovoj samo djelomično akreditiranoj Knjizi Enohovo; i on je na licu mjesta odlučio usvojiti inauguralni naziv "Sina Čovječjeg." I to je učinio kada je naknadno započeo svoj javni rad. Isus je imao nepogrešivu sposobnost spoznavanja istine, i istinu nikada nije oklijevao prihvatiti bez obzira na njezino porijeklo.

Do tada je donio prilično čvrste odluke o mnogim pitanjima svog predstojećeg rada u korist svijeta, ali nije govorio o tim pitanjima svojoj majci koja se još uvijek čvrsto držala ideje da je trebao postati židovski Mesija.

Bio je to početak velike zbrke koja se ovom prilikom javila u Isusovoj ranoj mladosti. Nakon što je riješio neka pitanja o naravi svoje zemaljske misije, o "poslovima svoga Oca" - u nastojanju da predoči cijelom čovječanstvu ljubav i prirodu svoga Oca - počeo je iznova razmišljati o mnogim izjavama iz Spisa vezanim za dolazak nacionalnog izručitelja, židovskog učitelja ili kralja. Na što su se ta proročanstva odnosila? Nije li on bio Židov? ili ne? Je li ili nije bio iz kuće Davidove? Njegova je majka tvrdila da jeste; njegov je otac rekao da nije. Odlučio je da nije. Jesu li proroci bili u krivu u pogledu Mesijine prirode i misije?

Naposljetku, je li moguće da je njegova majka bila u pravu? U većini pitanja, kad su se razlike u mišljenju javljale u prošlosti, ona je bila u pravu. Ako je on bio novi učitelj, a ne i Mesija, kako će onda prepoznati židovskog Mesiju, ako se ovaj pojavi u Jeruzalemu za vrijeme njegove zemaljske misije; i dalje, kakav bi trebao biti njegov odnos

126:3.8 (1390.3) While turning all these problems over in his mind, he found in the synagogue library at Nazareth, among the apocalyptic books which he had been studying, this manuscript called "The Book of Enoch"; and though he was certain that it had not been written by Enoch of old, it proved very intriguing to him, and he read and reread it many times. There was one passage which particularly impressed him, a passage in which this term "Son of Man" appeared. The writer of this so-called Book of Enoch went on to tell about this Son of Man, describing the work he would do on earth and explaining that this Son of Man, before coming down on this earth to bring salvation to mankind, had walked through the courts of heavenly glory with his Father, the Father of all; and that he had turned his back upon all this grandeur and glory to come down on earth to proclaim salvation to needy mortals. As Jesus would read these passages (well understanding that much of the Eastern mysticism which had become admixed with these teachings was erroneous), he responded in his heart and recognized in his mind that of all the Messianic predictions of the Hebrew scriptures and of all the theories about the Jewish deliverer, none was so near the truth as this story tucked away in this only partially accredited Book of Enoch; and he then and there decided to adopt as his inaugural title "the Son of Man." And this he did when he subsequently began his public work. Jesus had an unerring ability for the recognition of truth, and truth he never hesitated to embrace, no matter from what source it appeared to emanate.

126:3.9 (1390.4) By this time he had quite thoroughly settled many things about his forthcoming work for the world, but he said nothing of these matters to his mother, who still held stoutly to the idea of his being the Jewish Messiah.

126:3.10 (1390.5) The great confusion of Jesus' younger days now arose. Having settled something about the nature of his mission on earth, "to be about his Father's business" — to show forth his Father's loving nature to all mankind — he began to ponder anew the many statements in the Scriptures referring to the coming of a national deliverer, a Jewish teacher or king. To what event did these prophecies refer? Was not he a Jew? or was he? Was he or was he not of the house of David? His mother averred he was; his father had ruled that he was not. He decided he was not. But had the prophets confused the nature and mission of the Messiah?

126:3.11 (1391.1) After all, could it be possible that his mother was right? In most matters, when differences of opinion had arisen in the past, she had been right. If he were a new teacher and *not* the Messiah, then how should he recognize the Jewish Messiah if such a one should appear in Jerusalem during the time of his earth mission;

prema ovom židovskom Mesiji? I kakav bi trebao biti njegov odnos, nakon što započne svoju životnu misiju, prema njegovoj obitelji? prema židovskom narodu i religiji? Rimskom carstvu? nežidovima i njihovim religijama? Ovaj je mladi Galilejac prevrtao po glavi sva ova bitna pitanja i o njima ozbiljno razmišljao dok je nastavio raditi za tesarskim stolom, vrijedno zarađujući za sebe, svoju majku i osam drugih gladnih usta.

Marija je prije kraja ove godine uvidjela da su obiteljska sredstva postajala sve tanja. Prebacila je prodaju golubova na Jakova. S vremenom su kupili još jednu kravu i s Mujaninom pomoći počeli prodaju mlijeka svojim nazaretskim susjedima.

Marija je postala duboko uznemirena Isusovim dubokim razdobljima meditacije, čestim odlascima u brda gdje se posvećivao molitvi i mnogim čudnovatim idejama koje je s vremena na vrijeme iznosio. Ponekad je mislila da je mladić bio izvan sebe, a onda bi smirila svoje strahove prisjećajući se da je Isus, naposljetku, bio obećano dijete koje se na neki način razlikovalo od svih drugih mladih ljudi.

Ali Isus je već učio ne govoriti o svim svojim mislima, ne predstavljati sve svoje ideje o svijetu drugim ljudima, čak ni svojoj majci. Od ove je godine Isus sve manje obznanjivao što se događalo u njegovom umu; to jest, on je manje govorio o stvarima koje prosječna osoba nije mogla shvatiti, a koje bi navele ljude da ga smatraju čudnim ili različitim od drugih ljudi. Po svemu sudeći držao se na normalan i općeprihvaćen način, iako je čeznuo za nekim tko bi mogao razumjeti njegove probleme. Žudio je za pouzdanim i povjerljivim prijateljem, ali njegovi ljudski prijatelji nisu mogli shvatiti složenost njegovih problema. Zbog jedinstvenosti ove neobične situacije, bio je prisiljen sam nositi svoje breme.

and, further, what should be his relation to this Jewish Messiah? And what should be his relation, after embarking on his life mission, to his family? to the Jewish commonwealth and religion? to the Roman Empire? to the gentiles and their religions? Each of these momentous problems this young Galilean turned over in his mind and seriously pondered while he continued to work at the carpenter's bench, laboriously making a living for himself, his mother, and eight other hungry mouths.

126:3.12 (1391.2) Before the end of this year Mary saw the family funds diminishing. She turned the sale of doves over to James. Presently they bought a second cow, and with the aid of Miriam they began the sale of milk to their Nazareth neighbors.

126:3.13 (1391.3) His profound periods of meditation, his frequent journeys to the hilltop for prayer, and the many strange ideas which Jesus advanced from time to time, thoroughly alarmed his mother. Sometimes she thought the lad was beside himself, and then she would steady her fears, remembering that he was, after all, a child of promise and in some manner different from other youths.

126:3.14 (1391.4) But Jesus was learning not to speak of all his thoughts, not to present all his ideas to the world, not even to his own mother. From this year on, Jesus' disclosures about what was going on in his mind steadily diminished; that is, he talked less about those things which an average person could not grasp, and which would lead to his being regarded as peculiar or different from ordinary folks. To all appearances he became commonplace and conventional, though he did long for someone who could understand his problems. He craved a trustworthy and confidential friend, but his problems were too complex for his human associates to comprehend. The uniqueness of the unusual situation compelled him to bear his burdens alone.

4. PRVA PROPOVIJED U SINAGOGI

Nakon što je napunio petnaestu godinu, Isus se subotom službeno mogao popeti na sinagošku propovjedaonicu. Dok su u prošlosti često tražili od Isusa da čita Spise kad sinagoga nije imala govornika, došao je dan kad je mladić primio zakonsko dopuštenje da upravlja javnom službom. Tako mu je hazan prve subote nakon Isusovog petnaestog rođendana dopustio da vodi jutarnju službu u sinagogi. I kad su se svi vjernici okupili u Nazaretu i nakon što je izabrao odlomke iz Spisa, mladić je ustao i počeo čitati:

"Duh Gospodnji na meni je, jer me Gospodin

4. FIRST SERMON IN THE SYNAGOGUE

126:4.1 (1391.5) With the coming of his fifteenth birthday, Jesus could officially occupy the synagogue pulpit on the Sabbath day. Many times before, in the absence of speakers, Jesus had been asked to read the Scriptures, but now the day had come when, according to law, he could conduct the service. Therefore on the first Sabbath after his fifteenth birthday the chazan arranged for Jesus to conduct the morning service of the synagogue. And when all the faithful in Nazareth had assembled, the young man, having made his selection of Scriptures, stood up and began to read:

126:4.2 (1391.6) "The spirit of the Lord God is upon

pomaza; posla me da radosnu vijest donesem krotkima, da iscijelim srca slomljena; da navijestim slobodu zarobljenicima i oslobođenje duhovnim služnjevima; da navijestim godinu Božje milosti i dan obračuna Boga našega; da razveselim sve ožalošćene i da im dadnem ljepotu mjesto pepela, ulje radosti mjesto ruha žalosti, pjesmu zahvalnicu mjesto duha očajna, da oni mogu biti prozvani hrastovima pravde, nasadom Gospodinovim, koji se u njima proslavio.

"Tražite dobro, a ne zlo da biste živjeli, i da Gospodin, Bog nad vojskama, odista s vama bude. Mrzite zlo, ljubite dobro; postavite pravicu na gradskim vratima. Pa će se možda Gospodin Bog smilovat ostatku Josipovu.

"Operite se i očistite; iskorijenite zlo iz djela svojih ispred očiju mojih; prestanite zlo činiti i učite se dobrim djelima; tražite pravdu, ugnjetenom pritječite u pomoć. Siročetu pomozite do pravde, za udovu se zauzmite.

"S čime ću doći pred Gospodina, hoću li pasti ničice pred Gospodarom sve zemlje? Hoću li doći preda nj sa žrtvom paljenicom, s teocima od jedne godine? Hoće li mu biti mile tisuće ovnova, deset tisuća ovaca ili potoka ulja? Trebam li prinijeti sina prvenca zbog moga prijestupa, plod moga tijela zbog grijeha moje duše? Ne! jer Gospodin je objavio, o ljudi, što je dobro. A što drugo od tebe Gospodin traži nego samo da činiš što je pravo, da milosrđe ljubiš i da smjerno sa svojim Bogom hodiš?

"S kim ćete dakle, prisposodobit Boga koji sjedi na krugu zemlje? Podignite oči i pogledajte: tko je stvorio svjetove, koji na broj izvodi vojsku njihovu i koji ih sve zove po imenu. On sve to radi po veličini njegova veličanstva i zbog njegove jake moći ne izostaje niti jedan. On daje snagu umornome, jača nemoćnoga. Ne boj se, jer ja sam s tobom; ne obaziri se plaho, jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti, podupirem te desnicom pravde svoje. Jer ja, Jahve, Bog tvoj, i ja krijepim desnicu tvoju i kažem ti, ne boj se, ja ti pomažem.

Jer vi ste mi svjedoci, riječ je Gospodinova, i moje slugе koje sam izabrao, da bi ste svi znali i vjerovali i uvidjeli da sam ja Vječni. Ja, ja sam Gospodin, osim mene nema spasitelja."

I kad je završio, on je sjeo, dok su ljudi otišli svojim kućama razmišljajući o riječima koje im je tako dostojanstveno pročitao. Njegovi mještani ga nikad nisu vidjeli tako veličanstveno svečanog; nikad mu nisu čuli glas tako ozbiljan i tako iskren; nikad ga nisu vidjeli tako muževno g i odlučnog, tako autoritativnog.

me, for the Lord has anointed me; he has sent me to bring good news to the meek, to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to set the spiritual prisoners free; to proclaim the year of God's favor and the day of our God's reckoning; to comfort all mourners, to give them beauty for ashes, the oil of joy in the place of mourning, a song of praise instead of the spirit of sorrow, that they may be called trees of righteousness, the planting of the Lord, wherewith he may be glorified.

126:4.3 (1392.1) "Seek good and not evil that you may live, and so the Lord, the God of hosts, shall be with you. Hate the evil and love the good; establish judgment in the gate. Perhaps the Lord God will be gracious to the remnant of Joseph.

126:4.4 (1392.2) "Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your doings from before my eyes; cease to do evil and learn to do good; seek justice, relieve the oppressed. Defend the fatherless and plead for the widow.

126:4.5 (1392.3) "Wherewith shall I come before the Lord, to bow myself before the Lord of all the earth? Shall I come before him with burnt offerings, with calves a year old? Will the Lord be pleased with thousands of rams, ten thousands of sheep, or with rivers of oil? Shall I give my first-born for my transgression, the fruit of my body for the sin of my soul? No! for the Lord has showed us, O men, what is good. And what does the Lord require of you but to deal justly, love mercy, and walk humbly with your God?

126:4.6 (1392.4) "To whom, then, will you liken God who sits upon the circle of the earth? Lift up your eyes and behold who has created all these worlds, who brings forth their host by number and calls them all by their names. He does all these things by the greatness of his might, and because he is strong in power, not one fails. He gives power to the weak, and to those who are weary he increases strength. Fear not, for I am with you; be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you and I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness, for I am the Lord your God. And I will hold your right hand, saying to you, fear not, for I will help you.

126:4.7 (1392.5) "And you are my witness, says the Lord, and my servant whom I have chosen that all may know and believe me and understand that I am the Eternal. I, even I, am the Lord, and beside me there is no savior."

126:4.8 (1392.6) And when he had thus read, he sat down, and the people went to their homes, pondering over the words which he had so graciously read to them. Never had his townspeople seen him so magnificently solemn; never had they heard his voice so earnest and so sincere; never had they observed him so manly

Isus se ove subote poslije podne popeo na brdo iznad Nazareta sa svojim bratom Jakovom i kad su se vratili doma, napisao Deset zapovijedi na grčkom komadom ugljena na dvije glatke ploče. Marta je zatim obojila i ukasila ove ploče koje su dugo visile na zidu iznad Jakovljevog malog radnog stola.

5. FINACIJSKA BORBA

Isus i njegova obitelj su se postupno vratili jednostavnijem načinu života iz ranijih godina. Pojednostavili su način odjevanja, kao i ishrane. Imali su dosta mlijeka, maslaca i sira. Dok su u vrijeme ljeta i jeseni uživali u plodovima vrta, svaki je mjesec zahtijevao sve veću štedljivost. Doručkovali su jednostavno; ono su najbolje čuvali za večernji obrok. Ali među ovim Židovima, nedostatak bogatstva nije značio nizak društveni status.

Ovaj je mladić već stekao gotovo puno razumijevanje o tome kako su ljudi živjeli u njegovo vrijeme. Njegova kasnija učenja svjedoče o dobrom razumjevanju života u kući, polju i radionici i ukazuju na njegov bliski kontakt sa svim fazama ljudskog iskustva.

Nazaretski hazan je ostao u uvjerenju da je Isus trebao postati veliki učitelj, vjerojatno nasljednik slavnog Gamaliela u Jeruzalemu.

Svi Isusovi planovi za njegovu buduću karijeru su bili poremećeni. Kako su stvari sada stajale, budućnost nije izgledala sjajno. Ali on nije posustajao; nije bio obeshrabren. Nastavio je živjeti iz dana u dan, uspješno sprovodeći *neposredne* dužnosti i vjerno podmirujući neposredne odgovornosti svog životnog položaja. Isusov život je vječna utjeha svim razočaranih idealistima.

Dnevna primanja prosječnog tesara su bila sve niža. Isus je pred kraj ove godine zarađivao, radeći od rano jutro do kasno navečer, sumu koja je iznosila nekih dvadeset pet centa na dan. Iduće su godine teško uspjeli platiti građanske poreze, da ne govorimo o obvezi prema sinagogi i hramu od pola šekela. Tijekom ove godine ubirač poreza je pokušao ugrabiti dodatnu sumu novca od Isusa, čak prijeteci da mu oduzme harfu.

Bojeći se da bi ubirači poreza mogli otkriti i zaplijeniti kopiju grčkih spisa, Isus je na dan svog petnaestog rođendana poklonio ove spise knjižnici nazaretske sinagoge kao dar Gospodu za dostižuće zrelosti.

and decisive, so authoritative.

^{126:4.9 (1392.7)} This Sabbath afternoon Jesus climbed the Nazareth hill with James and, when they returned home, wrote out the Ten Commandments in Greek on two smooth boards in charcoal. Subsequently Martha colored and decorated these boards, and for long they hung on the wall over James's small workbench.

5. THE FINANCIAL STRUGGLE

^{126:5.1 (1392.8)} Gradually Jesus and his family returned to the simple life of their earlier years. Their clothes and even their food became simpler. They had plenty of milk, butter, and cheese. In season they enjoyed the produce of their garden, but each passing month necessitated the practice of greater frugality. Their breakfasts were very plain; they saved their best food for the evening meal. However, among these Jews lack of wealth did not imply social inferiority.

^{126:5.2 (1392.9)} Already had this youth well-nigh encompassed the comprehension of how men lived in his day. And how well he understood life in the home, field, and workshop is shown by his subsequent teachings, which so repletely reveal his intimate contact with all phases of human experience.

^{126:5.3 (1392.10)} The Nazareth chazan continued to cling to the belief that Jesus was to become a great teacher, probably the successor of the renowned Gamaliel at Jerusalem.

^{126:5.4 (1393.1)} Apparently all Jesus' plans for a career were thwarted. The future did not look bright as matters now developed. But he did not falter; he was not discouraged. He lived on, day by day, doing well the present duty and faithfully discharging the *immediate* responsibilities of his station in life. Jesus' life is the everlasting comfort of all disappointed idealists.

^{126:5.5 (1393.2)} The pay of a common day-laboring carpenter was slowly diminishing. By the end of this year Jesus could earn, by working early and late, only the equivalent of about twenty-five cents a day. By the next year they found it difficult to pay the civil taxes, not to mention the synagogue assessments and the temple tax of one-half shekel. During this year the tax collector tried to squeeze extra revenue out of Jesus, even threatening to take his harp.

^{126:5.6 (1393.3)} Fearing that the copy of the Greek scriptures might be discovered and confiscated by the tax collectors, Jesus, on his fifteenth birthday, presented it to the Nazareth synagogue library as his maturity offering to the Lord.

Isus je doživio veliki šok svoje petnaeste godine kad je otišao u Seforis čuti Herodovu odluku u vezi žalbe na sumu koju je ovaj dugovao Josipu prilikom njegove nesrećne smrti. Isus i Marija su se nadali primitku veće sume novca, kad im je blagajnik u Seforisu ponudio jedan jadan iznos. Josipova braća su zatim uputila tužbu samom Herodu i Isus je ovom prilikom stajao pred njim u palači, kad je čuo Herodov dekret da ovaj nije dugovao njegovom ocu prilikom njegove smrti apsolutno ništa. I zbog ove nepravedne odluke Isus nikada nije vjerovao Herodu Antipi. Nije čudo što je jednom prilikom aludirao na Heroda kao na "tu lisicu."

Isusova vezanost za tesarsku klupu ove i sljedeće godina lišila ga je prilike da posjeti karavanske putnike. Njegov je ujak preuzao opskrbnu radionicu, a Isus je uopćeno radio u kućnoj radionici, gdje je bio pri ruci da pomogne Mariji s obitelji. Isus je ovih dana počeo slati Jakova do karavanske stanice da prikupi podatke o svjetskim događajima u nastojanju da ostane u vezi s najnovijim vijestima.

Prije nego što je dostigao zrelo doba, on je prošao kroz sve one sukobe i zbunjenosti kroz koje su prošle sve prosječne mlade osobe prijašnjih i budućih doba. A rigorozno je iskustvo izdržavanja i podizanja obitelji djelovalo kao sigurna zaštita protiv besposličarske meditacije i pretjeranog odavanja mističkim tendencijama.

Isus je ove godine iznajmio veći komad zemlje sjeverno od njihove kuće, koji je podijelio kao obiteljski vrt. Svako od starije djece je dobilo svoj mali individualni vrt i došlo je do ozbiljne konkurencije u svim vrtlarskim radovima. Njihov je najstariji brat svaki dan provodio neko vrijeme s njima u vrtu tijekom sezone uzgoja povrća. Radeći u vrtu sa svojom mlađom braćom i sestrama, često se bavio mišlju o životu na seoskom imanju, gdje bi mogli uživati u slobodi opuštenijeg i mirnijeg života. No, oni nisu živjeli na selu; i Isus, koji je bio praktičan mladić kao i idealista, se inteligentno i odvažno suočio s problemima upravo onako kako ih je zatekao, i činio sve što je bilo u njegovoj moći da sebe i svoju obitelj prilagodi stvarnostima njihove situacije i adaptira njihove okolnosti najboljem mogućem načinu zadovoljenja njihovih osobnih i kolektivnih težnji.

Isus se jedno vrijeme potajno nadao da će biti u mnogučnosti prikupiti dovoljno sredstava - što bi bilo moguće da su dobili znatan iznos novca za

126:5.7 (1393.4) The great shock of his fifteenth year came when Jesus went over to Sepphoris to receive the decision of Herod regarding the appeal taken to him in the dispute about the amount of money due Joseph at the time of his accidental death. Jesus and Mary had hoped for the receipt of a considerable sum of money when the treasurer at Sepphoris had offered them a paltry amount. Joseph's brothers had taken an appeal to Herod himself, and now Jesus stood in the palace and heard Herod decree that his father had nothing due him at the time of his death. And for such an unjust decision Jesus never again trusted Herod Antipas. It is not surprising that he once alluded to Herod as "that fox."

126:5.8 (1393.5) The close work at the carpenter's bench during this and subsequent years deprived Jesus of the opportunity of mingling with the caravan passengers. The family supply shop had already been taken over by his uncle, and Jesus worked altogether in the home shop, where he was near to help Mary with the family. About this time he began sending James up to the camel lot to gather information about world events, and thus he sought to keep in touch with the news of the day.

126:5.9 (1393.6) As he grew up to manhood, he passed through all those conflicts and confusions which the average young persons of previous and subsequent ages have undergone. And the rigorous experience of supporting his family was a sure safeguard against his having overmuch time for idle meditation or the indulgence of mystic tendencies.

126:5.10 (1393.7) This was the year that Jesus rented a considerable piece of land just to the north of their home, which was divided up as a family garden plot. Each of the older children had an individual garden, and they entered into keen competition in their agricultural efforts. Their eldest brother spent some time with them in the garden each day during the season of vegetable cultivation. As Jesus worked with his younger brothers and sisters in the garden, he many times entertained the wish that they were all located on a farm out in the country where they could enjoy the liberty and freedom of an unhampered life. But they did not find themselves growing up in the country; and Jesus, being a thoroughly practical youth as well as an idealist, intelligently and vigorously attacked his problem just as he found it, and did everything within his power to adjust himself and his family to the realities of their situation and to adapt their condition to the highest possible satisfaction of their individual and collective longings.

126:5.11 (1393.8) At one time Jesus faintly hoped that he might be able to gather up sufficient means, provided they could collect the considerable sum

radove njihova oca na Herodovom dvoru - čime bi kupili manje seosko imanje. Već je ozbiljno razmišljao da preseli svoju obitelj na selo. Ali kad im je Herod odbio isplatiti čak i najmanji dio svoga duga Josipu, odustali su od ambicije da se presele na selo. Bilo kako bilo, stvorili su uvjete za užitak u više ladanjskih blagodati kako su već imali tri krave, četiri ovce, jato kokoši, magarca, psa i golubove. U precizno definiranom i uređenom dnevnom planu nazaretske obitelji, čak su i mališani imali redovne dužnosti.

Po završetku svoje petnaeste godine Isus je konačno završio življenje tim opasnim i teškim razdobljem ljudske egzistencije, tim prijelazom iz spokojnih godina djetinjstva u svijest o nastupanju zrele dobi s većim odgovornostima i mogućnostima za stjecanje naprednijeg iskustva u razvoju plemenitog karaktera. I tu se završava razdoblje razvoja uma i tijela i započinje prava karijera ovog mladića iz Nazareta.

of money due his father for work on Herod's palace, to warrant undertaking the purchase of a small farm. He had really given serious thought to this plan of moving his family out into the country. But when Herod refused to pay them any of the funds due Joseph, they gave up the ambition of owning a home in the country. As it was, they contrived to enjoy much of the experience of farm life as they now had three cows, four sheep, a flock of chickens, a donkey, and a dog, in addition to the doves. Even the little tots had their regular duties to perform in the well-regulated scheme of management which characterized the home life of this Nazareth family.

126:5.12 (1394.1) With the close of this fifteenth year Jesus completed the traversal of that dangerous and difficult period in human existence, that time of transition between the more complacent years of childhood and the consciousness of approaching manhood with its increased responsibilities and opportunities for the acquirement of advanced experience in the development of a noble character. The growth period for mind and body had ended, and now began the real career of this young man of Nazareth.

POGLAVLJE 127. GODINE RANE MLADOSTI

⇨ 126

Knjiga Urantije

128 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 127 GODINE RANE MLADOSTI

Sekcije

Uvod

1. ŠESNAESTA GODINA (10. godina p.K.)
2. SEDAMNAESTA GODINA (11. godina p.K.)
3. DEVEINAESTA GODINA (12. godina p.K.)
4. DEVEINAESTA GODINA (13. godina p.K.)
5. REBEKA, KĆERKA EZRE
6. DVADESETA GODINA (14. godina p.K.)

PAPER 127 THE ADOLESCENT YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Sixteenth Year (A.D. 10)
2. The Seventeenth Year (A.D. 11)
3. The Eighteenth Year (A.D. 12)
4. The Nineteenth Year (A.D. 13)
5. Rebecca, the Daughter of Ezra
6. His Twentieth Year (A.D. 14)

Uvod

NA SAMOM pragu adolescencije, Isus se našao glavom i jedinom podrškom velike obitelji. U roku od nekoliko godina nakon očeve smrti, nestala je sva je njihova imovina. Kako je vrijeme prolazilo, postajao je sve više svjestan svoje prijašnje egzistencije; u isto je vrijeme počeo potpunije spoznavati da je bio prisutan na zemlji i u ljudskom obličju jedino u cilju otkrivenja Rajskog Oca djeci ljudi.

Bilo na ovom ili na bilo kojem drugom svijetu nikada nije živjela, niti će ikada živjeti, bilo koja druga mlada osoba suočena s težim problemima ili zamršenijim teškoćama. Ni jedna mlada osoba Urantije nikada neće biti pozvana da prođe kroz više iskušavajućih sukoba ili težih situacija od onih koje je Isus susreo tijekom tog napornog razdoblja između svoje petnaeste i dvadesete godine.

Nakon što je tako stekao stvarno iskustvo življenja tih adolescentnih godina na svijetu zaposjednutom zlom i pometenom grijehom, Sin Čovječji je stekao puno poznavanje životnog

INTRODUCTION

^{127:0.1 (1395.1)} AS JESUS entered upon his adolescent years, he found himself the head and sole support of a large family. Within a few years after his father's death all their property was gone. As time passed, he became increasingly conscious of his pre-existence; at the same time he began more fully to realize that he was present on earth and in the flesh for the express purpose of revealing his Paradise Father to the children of men.

^{127:0.2 (1395.2)} No adolescent youth who has lived or ever will live on this world or any other world has had or ever will have more weighty problems to resolve or more intricate difficulties to untangle. No youth of Urantia will ever be called upon to pass through more testing conflicts or more trying situations than Jesus himself endured during those strenuous years from fifteen to twenty.

^{127:0.3 (1395.3)} Having thus tasted the actual experience of living these adolescent years on a world beset by evil and distraught by sin, the Son of Man became possessed of full knowledge about

iskustva mladih osoba iz svih oblasti Nebadona, i tako je zauvijek postao suosjećajno utočište svim ožalošćenim i zbunjenim mladim osobama svih dobi i na svim svjetovima diljem lokalnog svemira.

Polako, ali sigurno i stvarnim iskustvom, ovaj je božanski Sin zaradio svoje pravo da postane suvereni upravitelj nad svojim svemirom, neupitni i vrhovni vladar svih stvorenih inteligencija na svim svjetovima lokalnog svemira, suosjećajno utočište bića svih dobi i svih stupnjeva osobnog obdarenja i iskustva.

1. ŠESNAESTA GODINA (10. GODINA P.K.)

Utjelovljeni Sin je prošao kroz najranije godine i doživio mirno i neuzbudljivo djetinjstvo. Potom je izašao iz tog teškog i pokusnog stadija prijelaza između djetinjstva i rane mladosti - postao je mladi Isus.

Ove je godine dostigao puni tjelesni razvoj. Bio je muževan i pristao mladić. Postajao je sve tiježveniji i ozbiljniji, dok je uvijek bio ljubazan i suosjećajan. Imao je ljubazan ali pronicav pogled i zarazan i ohrabrujući osmijeh. Glas mu je bio melodičan ali autoritativan; pozdrav mu je bio srdačan ali neusiljen. Uvijek, čak i u svagdašnjem kontaktu, u njemu se mogla naslutiti dvostruka narav, ljudska i božanska. Uvijek je ispoljavao ovu kombinaciju suosjećajnosti prijatelja i autoritativnosti učitelja. I ove su se osobne crte počele očitovati vrlo rano, čak i u ovim godinama adolescencije.

Taj je fizički snažan i robustan mladić dostigao puni rast svog ljudskog intelekta - još ne cjeloviti doživljaj ljudskog razmišljanja - nego puninu kapaciteta za takav intelektualni razvoj. Posjedovao je zdravo i proporcionalno tijelo, oštar i analitičan um, ljubazno i suosjećajno raspoloženje i ponešto nestalan ali ustrajan temperament, crte koje su bile u procesu organiziranja u snažnu, izražajnu i privlačnu ličnost.

Kako je vrijeme prolazilo, njegova majka, braća i sestre su ga sve teže bili u stanju razumjeti; spoticali su se o njegove riječi i pogrešno tumačili njegova djela. Nisu bili sposobni razumjeti život svog najstarijeg brata budući da im je majka povjerila da je Isusu bilo suđeno da postane izručitelj židovskog naroda. Nakon što im je Marija ovo povjerila kao obiteljsku tajnu, zamislite njihovu pometnju kad je Isus najiskrenije zanijskao sve takve ideje i namjere.

the life experience of the youth of all the realms of Nebadon, and thus forever he became the understanding refuge for the distressed and perplexed adolescents of all ages and on all worlds throughout the local universe.

127:0.4 (1395.4) Slowly, but certainly and by actual experience, this divine Son is *earning* the right to become sovereign of his universe, the unquestioned and supreme ruler of all created intelligences on all local universe worlds, the understanding refuge of the beings of all ages and of all degrees of personal endowment and experience.

1. THE SIXTEENTH YEAR (A.D. 10)

127:1.1 (1395.5) The incarnated Son passed through infancy and experienced an uneventful childhood. Then he emerged from that testing and trying transition stage between childhood and young manhood — he became the adolescent Jesus.

127:1.2 (1395.6) This year he attained his full physical growth. He was a virile and comely youth. He became increasingly sober and serious, but he was kind and sympathetic. His eye was kind but searching; his smile was always engaging and reassuring. His voice was musical but authoritative; his greeting cordial but unaffected. Always, even in the most commonplace of contacts, there seemed to be in evidence the touch of a twofold nature, the human and the divine. Ever he displayed this combination of the sympathizing friend and the authoritative teacher. And these personality traits began early to become manifest, even in these adolescent years.

127:1.3 (1395.7) This physically strong and robust youth also acquired the full growth of his human intellect, not the full experience of human thinking but the fullness of capacity for such intellectual development. He possessed a healthy and well-proportioned body, a keen and analytical mind, a kind and sympathetic disposition, a somewhat fluctuating but aggressive temperament, all of which were becoming organized into a strong, striking, and attractive personality.

127:1.4 (1396.1) As time went on, it became more difficult for his mother and his brothers and sisters to understand him; they stumbled over his sayings and misinterpreted his doings. They were all unfitted to comprehend their eldest brother's life because their mother had given them to understand that he was destined to become the deliverer of the Jewish people. After they had received from Mary such intimations as family secrets, imagine their confusion when Jesus would make frank denials of all such ideas and intentions.

Šimun je ove godine počeo ići u školu, i bili su primorani prodati još jednu kuću. Jakov je sada preuzeo podučavanje svojih triju sestara, od kojih su dvije dostigle dob za ozbiljnu naobrazbu. Čim je Ruta malo porasla, Mirjana i Marta su je preuzele u svoje ruke. U židovskim su obiteljima djevojke obično primale malo naobrazbe, ali Isus je smatrao (a njegova se majka složila) da su djevojke trebale ići u školu isto kao i mladići, i kako ih sinagoška škola nije htjela primiti, nisu imali drugog izbora nego da drže školu za djevojke kod kuće.

Isus je tijekom ove godine bio vezan za tesarški stol. Srećom je imao napretek posla; izrađivao je proizvode tako vrhunske kvalitete da nikada nije bio bez posla, bez obzira na povremeni ozbiljan pad potražnje u tom području. S vremena na vrijeme je imao toliko posla da mu je Jakov morao priteći u pomoć.

Do kraja ove godine je gotovo odlučio da će nakon što podigne obitelj i što se sva braća i sestre požene i poudaju, javno početi s radom na poučavanju istine i otkrivenju nebeskog Oca ljudima. Znao je da neće postati očekivani židovski Mesija, i zaključio je da mu je bilo gotovo uzalud razgovarati o ovim pitanjima sa svojom majkom; odlučio je da joj dopustiti da misli kako hoće, jer su sve njegove riječi u prošlosti napravile jako malo ili ni malo dojma na nju i se sjetio se kako Josip nikada nije bio u stanju bilo što reći što bi navelo Mariju da se predomisli. Od ove je godine sve manje govorio sa svojom majkom ili s bilo kim drugim, o tim problemima. Njegova je misija bila tako čudnovata da ga nitko živ na zemlji nije mogao posavjetovati u vezi njezine sprovedbe.

On je bio istinski, iako ponešto mlad, otac svoje obitelji; provodio je svaki mogući trenutak s djecom, i ona su ga istinski voljela. Njegova je majka s tugom gledala njegova naporna zalaganja; žalila je što je Isus iz dana u dan morao raditi za tesarškim stolom kako bi nahranio obitelj i što nije mogao, kako su to s puno nade planirali, otići u Jeruzalem da studira s rabinima. Marija nije bila u stanju razumjeti mnogo toga u vezi njezina sina, ali ga je iskreno voljela i najdublje cijenila spremnost s kojom se prihvatio obiteljskih obveza.

2. SEDAMNAESTA GODINA (11. GODINA P.K.)

Otprilike u ovo vrijeme je porasla agitacija, osobito u Jeruzalemu i Judeji, u cilju pobune protiv plaćanja poreza Rimu. Formirana je snažna nacionalistička stranka, koja je s vremenom prozvana revniteljima. Revnitelji, za razliku od farizeja, nisu bili spremni čekati na dolazak Mesije. Predlagali su da se stvari pokrenu političkim

127:1.5 (1396.2) This year Simon started to school, and they were compelled to sell another house. James now took charge of the teaching of his three sisters, two of whom were old enough to begin serious study. As soon as Ruth grew up, she was taken in hand by Miriam and Martha. Ordinarily the girls of Jewish families received little education, but Jesus maintained (and his mother agreed) that girls should go to school the same as boys, and since the synagogue school would not receive them, there was nothing to do but conduct a home school especially for them.

127:1.6 (1396.3) Throughout this year Jesus was closely confined to the workbench. Fortunately he had plenty of work; his was of such a superior grade that he was never idle no matter how slack work might be in that region. At times he had so much to do that James would help him.

127:1.7 (1396.4) By the end of this year he had just about made up his mind that he would, after rearing his family and seeing them married, enter publicly upon his work as a teacher of truth and as a revealer of the heavenly Father to the world. He knew he was not to become the expected Jewish Messiah, and he concluded that it was next to useless to discuss these matters with his mother; he decided to allow her to entertain whatever ideas she might choose since all he had said in the past had made little or no impression upon her and he recalled that his father had never been able to say anything that would change her mind. From this year on he talked less and less with his mother, or anyone else, about these problems. His was such a peculiar mission that no one living on earth could give him advice concerning its prosecution.

127:1.8 (1396.5) He was a real though youthful father to the family; he spent every possible hour with the youngsters, and they truly loved him. His mother grieved to see him work so hard; she sorrowed that he was day by day toiling at the carpenter's bench earning a living for the family instead of being, as they had so fondly planned, at Jerusalem studying with the rabbis. While there was much about her son that Mary could not understand, she did love him, and she most thoroughly appreciated the willing manner in which he shouldered the responsibility of the home.

2. THE SEVENTEENTH YEAR (A.D. 11)

127:2.1 (1396.6) At about this time there was considerable agitation, especially at Jerusalem and in Judea, in favor of rebellion against the payment of taxes to Rome. There was coming into existence a strong nationalist party, presently to be called the Zealots. The Zealots, unlike the Pharisees, were not willing to await the coming of

revoltom.

U Galileju je stigla skupina organizatora iz Jeruzalema koja je bila prilično uspješna sve dok nisu stigli u Nazaret. Kad su došli Isusu, on ih je pažljivo saslušao i postavio mnoga pitanja, dok im se odbio pridružiti. Premda nije želio u cjelosti obznani svoje razloge zašto im nije želio prići, njegovo je odbijanje navelo i mnoge druge mladiće u Nazaretu da se ne priključe.

Marija je dala sve od sebe da ga navede da im pristupi, ali njezini su napori ostali bez uspjeha. Otišla je tako daleko da izjavi da njegovo odbijanje da prihvati nacionalističke ciljeve znači neposlušnost, kršenje obećanja koje je dao po povratku iz Jeruzalema da će u svim odlukama slušati svoje roditelje; ali kao odgovor na tu insinuaciju, Isus je samo blago položio ruku na njezino rame i gledajući je u oči, rekao: "Moja majko, kako možeš?" I Marija je povukla svoju izjavu.

Jedan od Isusovih ujaka (Marijin brat Šimun) je već prišao ovoj grupi, i kasnije je postao službenik galilejske skupine. I više godina je vladao raskol između Isusa i njegovog ujaka.

Ali problem je uskoro dostigao veće proporcije u Nazaretu. Isusov je stav u tim pitanjima rezultirao raskolom među židovskom mladeži ovoga grada. Otprilike polovica je prišla nacionalističkoj organizaciji, dok je druga polovica počela formirati opoziciju umjerenijih rodoljuba, očekujući da Isus preuzme vodstvo. Bili su jako iznenađeni kad je odbio ovu ponuđenu čast, navodeći kao izgovor svoje teške obiteljske obveze, što su svi uvažili. No, situacija je dalje zakomplicirana kad je nedugo zatim jedan bogati Židov po imenu Izak koji je pozajmljivao novce nežidovima, ponudio platiti za uzdržavanje Isusove obitelji pod uvjetom da Isus ostavi svoj zanat i preuzme upravu nad ovim nazaretskim domoljubima.

Isus je, tek što je napunio sedamnaestu godinu, bio suočen s jednom od najdelikatnijih i najtežih situacija svog ranog života. Domoljubna pitanja, osobito kad su ovi sporovi komplicirani pitanjem prikupljanja poreza od strane stranog tlačitelja, su vrlo teška pitanja za duhovne vođe, i on se nesumnjivo našao u upravo takvoj teškoj situaciji, jer je židovska religija bila upletena u ovu agitaciju protiv Rima.

Isusov stav je bio otežan zato što su ga majka i ujak, pa i njegov mlađi brat Jakov, svi pozvali da priđe nacionalističkoj stranci. Svi bolji židovski mladići iz Nazareta su im već bili prišli, a oni koji su još uvijek stajali po strani čekali su samo da se Isus predomisli. Imao je samo jednog

the Messiah. They proposed to bring things to a head through political revolt.

127:2.2 (1396.7) A group of organizers from Jerusalem arrived in Galilee and were making good headway until they reached Nazareth. When they came to see Jesus, he listened carefully to them and asked many questions but refused to join the party. He declined fully to disclose his reasons for not enlisting, and his refusal had the effect of keeping out many of his youthful fellows in Nazareth.

127:2.3 (1397.1) Mary did her best to induce him to enlist, but she could not budge him. She went so far as to intimate that his refusal to espouse the nationalist cause at her behest was insubordination, a violation of his pledge made upon their return from Jerusalem that he would be subject to his parents; but in answer to this insinuation he only laid a kindly hand on her shoulder and, looking into her face, said: "My mother, how could you?" And Mary withdrew her statement.

127:2.4 (1397.2) One of Jesus' uncles (Mary's brother Simon) had already joined this group, subsequently becoming an officer in the Galilean division. And for several years there was something of an estrangement between Jesus and his uncle.

127:2.5 (1397.3) But trouble began to brew in Nazareth. Jesus' attitude in these matters had resulted in creating a division among the Jewish youths of the city. About half had joined the nationalist organization, and the other half began the formation of an opposing group of more moderate patriots, expecting Jesus to assume the leadership. They were amazed when he refused the honor offered him, pleading as an excuse his heavy family responsibilities, which they all allowed. But the situation was still further complicated when, presently, a wealthy Jew, Isaac, a moneylender to the gentiles, came forward agreeing to support Jesus' family if he would lay down his tools and assume leadership of these Nazareth patriots.

127:2.6 (1397.4) Jesus, then scarcely seventeen years of age, was confronted with one of the most delicate and difficult situations of his early life. Patriotic issues, especially when complicated by tax-gathering foreign oppressors, are always difficult for spiritual leaders to relate themselves to, and it was doubly so in this case since the Jewish religion was involved in all this agitation against Rome.

127:2.7 (1397.5) Jesus' position was made more difficult because his mother and uncle, and even his younger brother James, all urged him to join the nationalist cause. All the better Jews of Nazareth had enlisted, and those young men who had not joined the movement would all enlist the

mudrog savjetnika u cijelom Nazaretu, i to je bio njegov stari učitelj, hazan, koji mu je pomogao da izabere prave riječi u svom obraćanju nazaretskom odboru građana kad su došli tražiti njegov odgovor na upućeni javni apel. U cijelom Isusovom mladom životu, bio je to prvi put da je svjesno pribjegao javnoj strategiji. Dotad, kad god je želio razjasniti određenu situaciju, uvijek se oslanjao na puni proglas istine, ali sada nije mogao proglasiti punu istinu. Nije mogao reći da je bio više od čovjeka; nije mogao govoriti o svojoj predstojećoj misiji koja je za svoje ostvarenje čekala na njegovu zreliju dob. Unatoč tim ograničenjima, ovaj je događaj bio izravan izazov njegovoj religioznoj odanosti i nacionalnoj vjernosti. Njegova je obitelj bila u metežu, njegovi mladi prijatelji podijeljeni, a cijeli židovski kontingent okrenut naglavačke. I zamislite da je on bio uzrok svemu tome! A on nije imao ni najmanju namjeru da svori bilo kakve probleme, a kamoli ovoliki metež.

Nešto se moralo učiniti. Morao je obrazložiti svoj stav, što je učinio hrabro i diplomatski i na zadovoljstvo mnogih, ali ne svih. Držao se svog izvornog stava, navodeći obitelj kao svoju prvu dužnost, tvrdeći da su majka udovica i osmoro braće i sestara trebali više od onoga što se moglo kupiti pukim novcem - tjelesnih životnih potreba - da im je trebala briga i uprava oca i da se on nije mogao čiste savjesti osloboditi obveza koje su okrutnom nesrećom pale na njegova pleća. Dao je komplimente svojoj majci i najstarijem bratu na njihovoj spremnosti da ga oslobode od njegovih dužnosti, ali je ponovio da mu je njegova odanost prema preminulom ocu zabranjivala da napusti svoju obitelj, bez obzira na novčanu pomoć koja je ponuđena za rješavanje materijalnih problema, izgovarajući svoju nezaboravnu izjavu da "novac ne može dati ljubav." Tijekom ovog obraćanja, Isus je više puta neizravno aludirao na svoju "životnu misiju" ali je objasnio da, bez obzira na to da li je ona bila u suprotnosti s vojnim idejama, ona, kao i sve drugo u njegovom životu, mora pričekati da prvo vjerno podmiri svoje obveze prema svojoj obitelji. Svi nazarećani su dobro znali da je Isus bio dobar otac svojoj obitelji, i ovo je tako ganulo srca svakog plemenitog Židova da je Isusova molba naišla na priznanje u srcima mnogih okupljenih slušatelja; a neki od onih kojima ovo nije bilo dovoljno su bili razoružani nakon Jakovljevog govora koji je ovom prilikom izručen, iako nije bio na programu. Hazan je malo prije ovog nastupa preslušao Jakova u govoru, ali to je bila njihova tajna.

Jakov je izjavio da je bio siguran da bi Isus pomogao u oslobađanju svog naroda da je on (Jakov) bio stariji i u stanju preuzeti odgovornost za obitelj, i da, ako dopuste da Isus ostane "s

moment Jesus changed his mind. He had but one wise counselor in all Nazareth, his old teacher, the chazan, who counseled him about his reply to the citizens' committee of Nazareth when they came to ask for his answer to the public appeal which had been made. In all Jesus' young life this was the very first time he had consciously resorted to public strategy. Theretofore, always had he depended upon a frank statement of truth to clarify the situation, but now he could not declare the full truth. He could not intimate that he was more than a man; he could not disclose his idea of the mission which awaited his attainment of a riper manhood. Despite these limitations his religious fealty and national loyalty were directly challenged. His family was in a turmoil, his youthful friends in division, and the entire Jewish contingent of the town in a hubbub. And to think that he was to blame for it all! And how innocent he had been of all intention to make trouble of any kind, much less a disturbance of this sort.

127:2.8 (1397.6) Something had to be done. He must state his position, and this he did bravely and diplomatically to the satisfaction of many, but not all. He adhered to the terms of his original plea, maintaining that his first duty was to his family, that a widowed mother and eight brothers and sisters needed something more than mere money could buy — the physical necessities of life — that they were entitled to a father's watchcare and guidance, and that he could not in clear conscience release himself from the obligation which a cruel accident had thrust upon him. He paid compliment to his mother and eldest brother for being willing to release him but reiterated that loyalty to a dead father forbade his leaving the family no matter how much money was forthcoming for their material support, making his never-to-be-forgotten statement that "money cannot love." In the course of this address Jesus made several veiled references to his "life mission" but explained that, regardless of whether or not it might be inconsistent with the military idea, it, along with everything else in his life, had been given up in order that he might be able to discharge faithfully his obligation to his family. Everyone in Nazareth well knew he was a good father to his family, and this was a matter so near the heart of every noble Jew that Jesus' plea found an appreciative response in the hearts of many of his hearers; and some of those who were not thus minded were disarmed by a speech made by James, which, while not on the program, was delivered at this time. That very day the chazan had rehearsed James in his speech, but that was their secret.

127:2.9 (1398.1) James stated that he was sure Jesus would help to liberate his people if he (James) were only old enough to assume responsibility for the family, and that, if they would only consent to allow Jesus to remain "with us, to be our father

nama, da bude naš otac i učitelj, onda ćete imati ne samo jednog vođu iz Josipove obitelji, već pet lojalnih nacionalista, jer zar nije nas petdječaka koji će odrasti uz brigu našeg brata i oca da služe svojoj naciji?" I tako je mladić doveo do prilično srećnog svršetka vrlo napetu i prijeteću situaciju.

Kriza je za sada minula, ali ovaj događaj nikada nije zaboravljen u Nazaretu. Agitacija je nastavljena; Isus nikada više nije uživao nepodijeljenu naklonost; ova podjela osjećaja nikada nije u potpunosti prevladana. A ovo je, pogoršano drugim i budućim događajima, bilo glavni razlog zašto se Isus u kasnijim godinama preselio u Kafarnaum. Nazaret je ubuduće imao podijeljene osjećaje prema Sinu Čovječjem.

Jakov je ove godine diplomirao i počeo raditi puno radno vrijeme u stolarskoj radionici koja je bila smještena uz kuću. Naučio je vješto rukovati alatom i preuzeo izradu jarmova i plugova, dok je Isus radio na doradi kuća i stručnoj izradi stolarije.

Isus je ove godine postigao značajan napredak u organizaciji svoga uma. Postupno je ostvario sjedinjenje svojih dvaju naravi, božanske i ljudske, postižući ovu novu organizaciju intelekta snagom svojih vlastitih odluka i samo uz pomoć svog unutarnjeg Osmatrača, upravo onakvog Osmatrača kakav živi u svim normalnim smrtnicima na svim svjetovima nakon posjete darovanih Sinova. Do sada se nije dogodilo ništa nadnaravno u životu ovog mladića, osim posjeta glasnika kojeg je poslao njegov stariji brat Imanuel, koji mu se ukazao jedne noći u Jeruzalemu.

and teacher, then you will have not just one leader from Joseph's family, but presently you will have five loyal nationalists, for are there not five of us boys to grow up and come forth from our brother-father's guidance to serve our nation?" And thus did the lad bring to a fairly happy ending a very tense and threatening situation.

127:2.10 (1398.2) The crisis for the time being was over, but never was this incident forgotten in Nazareth. The agitation persisted; not again was Jesus in universal favor; the division of sentiment was never fully overcome. And this, augmented by other and subsequent occurrences, was one of the chief reasons why he moved to Capernaum in later years. Henceforth Nazareth maintained a division of sentiment regarding the Son of Man.

127:2.11 (1398.3) James graduated at school this year and began full-time work at home in the carpenter shop. He had become a clever worker with tools and now took over the making of yokes and plows while Jesus began to do more house finishing and expert cabinet work.

127:2.12 (1398.4) This year Jesus made great progress in the organization of his mind. Gradually he had brought his divine and human natures together, and he accomplished all this organization of intellect by the force of his own *decisions* and with only the aid of his indwelling Monitor, just such a Monitor as all normal mortals on all postbestowal-Son worlds have within their minds. So far, nothing supernatural had happened in this young man's career except the visit of a messenger, dispatched by his elder brother Immanuel, who once appeared to him during the night at Jerusalem.

3. DEVETNAESTA GODINA (12. GODINA P.K.)

Tijekom ove godine prodali su svu obiteljsku imovinu, osim kuće i vrta. Prodali su i zadnji komad imovine u Kafarnaumu (osim interesa u sastavu jednog drugog objekta) koji je već bio pod hipotekom. Prihodom su platili porez, kupili nešto novog alata za Jakova i podmirili ratu hipoteke na staroj obiteljskoj opskrbenoj radnji blizu karavanskog svratišta koju je Isus želio ponovo kupiti jer je Jakov bio dovoljno star da radi u dućanu pored kuće i da pomaže Mariji po kući. Kako je financijski pritisak neko vrijeme popustio, Isus je odlučio povesti Jakova na Pashu. Kako bi putovali nasamo, krenuli su u Jeruzalem dan prije drugih hodočasnika, idući preko Samarije. Išli su pješice i Isus je govorio Jakovu o povijesnim mjestima na putu, upravo kao što je njega otac učio na sličnom putovanju prije pet godina.

Putujući kroz Samariju, vidjeli su mnoge čudne znamenitosti. Na putu su raspravljali o mnogim osobnim, obiteljskim i nacionalnim

3. THE EIGHTEENTH YEAR (A.D. 12)

127:3.1 (1398.5) In the course of this year all the family property, except the home and garden, was disposed of. The last piece of Capernaum property (except an equity in one other), already mortgaged, was sold. The proceeds were used for taxes, to buy some new tools for James, and to make a payment on the old family supply and repair shop near the caravan lot, which Jesus now proposed to buy back since James was old enough to work at the house shop and help Mary about the home. With the financial pressure thus eased for the time being, Jesus decided to take James to the Passover. They went up to Jerusalem a day early, to be alone, going by way of Samaria. They walked, and Jesus told James about the historic places en route as his father had taught him on a similar journey five years before.

127:3.2 (1399.1) In passing through Samaria, they saw many strange sights. On this journey they talked over many of their problems, personal, family, and

problemima. Jakov je bio vrlo religiozan mladić i dok se nije u potpunosti slagao s majkom u vezi onoga malo što je znao o Isusovom životnom radu, istinski se radovao danu kad će preuzeti obiteljsku odgovornost, kako bi Isus mogao početi svoju misiju. Istinski je cijenio što ga je Isus poveo na Pashu i razgovarali su o budućnosti više nego ikada prije.

Isus je mnogo razmišljao dok su putovali Samarijom, osobito u Betelu i dok je pio iz Jakovljevog zdenca. S Jakovom je govorio o tradicijama Abrahama, Izaka i Jakova. Nastojao je pripremiti Jakova za ono što će vidjeti u Jeruzalemu, nastojeći ublažiti šok koji je on sam doživio na svom prvom posjetu hramu. Ali Jakov nije bio tako osjetljiv na neke od tih prizora. Jedino se osvrnuo na površan i bezdušan način na koji su neki svećenici obavljali svoje dužnosti, ali sve u svemu je uveliko uživao u posjetu Jeruzalemu.

Isus je poveo Jakova u Betaniju na pashalnu večeru. Šimun je bio sahranjen sa svojim ocima, a Isus je preko Pashe preuzeo ulogu glave obitelji nad domaćinstvom i donio pashalno janje iz hrama.

Nakon pashalne večere Marija je sjela razgovarati s Jakovom, dok su Marta, Lazar i Isus govorili dugo u noć. Sutradan su prisustvovali službi u hramu i Jakov je primljen u izraelsku građansku zajednicu. Tog jutra, kad su zastali na obronku Maslinske gore uživajući u pogledu na hram, Jakov je uzvikivao u čudu, dok je Isus nijemo promatrao Jeruzalem. Jakov nije bio u stanju shvatiti ponašanje svoga brata. Te su se noći vratili u Betaniju s namjerom da krenu u Nazaret sutradan ujutro, ali Jakov je uporno tražio da se vrate u hram u Jeruzalemu, objašnjavajući kako je želio čuli rasprave učitelja. Dok je to bilo istina, u svom je srcu potajno želio vidjeti kako Isus sudjeluje u ovim raspravama, o čemu je čuo od svoje majke. I tako su posjetili hram i čuli rasprave, ali Isus nije postavljao pitanja. Sve se to činilo tako djetinjastim i beznačajnim ovom probuđenom umu čovjeka i Boga - samo ih je sažaljevaao. Jakov je bio razočaran Isusovom šutnjom. Na sve njegove upite, Isus je samo odgovorio: "Moj čas još nije došao."

Sljedećeg su se dana uputili doma preko Jerihona i doline Jordana, i Isus je usput pomenuo mnoge pripovijedi, kao i priču o svom ranijem putovanju ovim predjelima kad mu je bilo trinaest godina.

Po povratku u Nazaret, Isus je počeo raditi u staroj obiteljskoj radnji i jako se radovao biti u stanju svakodnevno stupiti u kontakt s toliko ljudi iz

national. James was a very religious type of lad, and while he did not fully agree with his mother regarding the little he knew of the plans concerning Jesus' lifework, he did look forward to the time when he would be able to assume responsibility for the family so that Jesus could begin his mission. He was very appreciative of Jesus' taking him up to the Passover, and they talked over the future more fully than ever before.

127:3.3 (1399.2) Jesus did much thinking as they journeyed through Samaria, particularly at Bethel and when drinking from Jacob's well. He and his brother discussed the traditions of Abraham, Isaac, and Jacob. He did much to prepare James for what he was about to witness at Jerusalem, thus seeking to lessen the shock such as he himself had experienced on his first visit to the temple. But James was not so sensitive to some of these sights. He commented on the perfunctory and heartless manner in which some of the priests performed their duties but on the whole greatly enjoyed his sojourn at Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus took James to Bethany for the Passover supper. Simon had been laid to rest with his fathers, and Jesus presided over this household as the head of the Passover family, having brought the paschal lamb from the temple.

127:3.5 (1399.4) After the Passover supper Mary sat down to talk with James while Martha, Lazarus, and Jesus talked together far into the night. The next day they attended the temple services, and James was received into the commonwealth of Israel. That morning, as they paused on the brow of Olivet to view the temple, while James exclaimed in wonder, Jesus gazed on Jerusalem in silence. James could not comprehend his brother's demeanor. That night they again returned to Bethany and would have departed for home the next day, but James was insistent on their going back to visit the temple, explaining that he wanted to hear the teachers. And while this was true, secretly in his heart he wanted to hear Jesus participate in the discussions, as he had heard his mother tell about. Accordingly, they went to the temple and heard the discussions, but Jesus asked no questions. It all seemed so puerile and insignificant to this awakening mind of man and God — he could only pity them. James was disappointed that Jesus said nothing. To his inquiries Jesus only made reply, "My hour has not yet come."

127:3.6 (1399.5) The next day they journeyed home by Jericho and the Jordan valley, and Jesus recounted many things by the way, including his former trip over this road when he was thirteen years old.

127:3.7 (1399.6) Upon returning to Nazareth, Jesus began work in the old family repair shop and was greatly cheered by being able to meet so many

svih dijelova zemlje i okolnih oblasti. Isus je istinski volio ljude - običan svijet. Svakog je mjeseca isplaćivao ratu hipoteke na radnji, dok je uz Jakovljevu pomoć nastavio biti potpora svojoj obitelji.

Nekoliko puta godišnje, kad nisu imali posjetitelja kojima je obično ukazivana ta čast, Isus je subotom čitao Spise u sinagogi i često je nudio svoje komentare izabranih odlomaka, ali obično ih je tako organizirao da su komentari bili suvišni. Znao je tako vješto izabrati i uklopiti red čitanja da su odlomci jedan drugog pojašnjavali. Kad god su vremenske prilike dopuštale, subotom poslije podne je vodio braću i sestre na izlet u prirodu.

Hazan je u to vrijeme osnovao muški omladinski klub za filozofske rasprave koji se sastajao u domovima različitih članova i često u njegovom domu, i Isus je postao istaknuti član ove skupine. To mu je omogućilo da povрати dio ugleda koji je izgubio u vrijeme nedavnih nacionalističkih kontroverzija.

Njegov društveni život, dok je bio ograničen, nije bio u potpunosti zanemaren. Imao je mnogo toplih prijatelja i vjernih obožavatelja među mladićima i djevojkama Nazareta.

U rujnu, Elizabeta i Ivan su došli u posjet nazaretskoj obitelji. Nakon što je izgubio oca, Ivan se namjeravao vratiti u brda Judeje i baviti se zemljoradnjom i ovčarstvom, osim ako ga Isus pozove da ostane u Nazaretu i da se tu prihvati tesarškog ili nekog drugog zanata. Oni nisu znali da je nazaretska obitelj bila praktički bez prebijene pare. Što su više Marija i Elizabeta govorile o svojim sinovima, to su više bila uvjereni da su mladići trebali više surađivati i češće se posjećivati.

Isus i Ivan su vodili brojne razgovore; govorili su i o nekim vrlo intimnim i osobnim pitanjima. Kako se posjet bližio kraju, odlučili su da se neće ponovo vidjeti dok se ne sretnu pri javnoj službi, nakon što ih "Otac nebeski pozove" na posao. Ivan je bio duboko impresioniran onim što je vidio u ovoj nazaretskoj obitelji, i vratio se kući spreman da se prihvati rada na izdržavanju svoje majke. Bio je uvjeren da će sudjelovati u Isusovoj životnoj misiji, ali je vidio da će Isus mnogo godina biti zauzet podizanjem svoje obitelji; i tako se mnogo spremnije vratio svome domu, gdje se posvetio brizi za svoju majku i njihovo malo gazdinstvo. Ivan i Isus se nisu ponovo sreli sve do onog dana kad se Sin Čovječji predstavio Ivanu na krštenje u Jordanu.

U subotu popodne, 3. prosinca ove godine,

people each day from all parts of the country and surrounding districts. Jesus truly loved people — just common folks. Each month he made his payments on the shop and, with James's help, continued to provide for the family.

127:3.8 (1399.7) Several times a year, when visitors were not present thus to function, Jesus continued to read the Sabbath scriptures at the synagogue and many times offered comments on the lesson, but usually he so selected the passages that comment was unnecessary. He was skillful, so arranging the order of the reading of the various passages that the one would illuminate the other. He never failed, weather permitting, to take his brothers and sisters out on Sabbath afternoons for their nature strolls.

127:3.9 (1400.1) About this time the chazan inaugurated a young men's club for philosophic discussion which met at the homes of different members and often at his own home, and Jesus became a prominent member of this group. By this means he was enabled to regain some of the local prestige which he had lost at the time of the recent nationalistic controversies.

127:3.10 (1400.2) His social life, while restricted, was not wholly neglected. He had many warm friends and stanch admirers among both the young men and the young women of Nazareth.

127:3.11 (1400.3) In September, Elizabeth and John came to visit the Nazareth family. John, having lost his father, intended to return to the Judean hills to engage in agriculture and sheep raising unless Jesus advised him to remain in Nazareth to take up carpentry or some other line of work. They did not know that the Nazareth family was practically penniless. The more Mary and Elizabeth talked about their sons, the more they became convinced that it would be good for the two young men to work together and see more of each other.

127:3.12 (1400.4) Jesus and John had many talks together; and they talked over some very intimate and personal matters. When they had finished this visit, they decided not again to see each other until they should meet in their public service after "the heavenly Father should call" them to their work. John was tremendously impressed by what he saw at Nazareth that he should return home and labor for the support of his mother. He became convinced that he was to be a part of Jesus' life mission, but he saw that Jesus was to occupy many years with the rearing of his family; so he was much more content to return to his home and settle down to the care of their little farm and to minister to the needs of his mother. And never again did John and Jesus see each other until that day by the Jordan when the Son of Man presented himself for baptism.

127:3.13 (1400.5) On Saturday afternoon, December

smrt je po drugi put pogodila ovu nazaretsku obitelj. Preminuo je mali Amos, njihov mlađi brat, nakon tjedna bolesti i visoke temperature. Nakon perioda tuge i patnje kroz koji je prošla sa svojim sinom prvencem kao jedinom utjehom, Marija je konačno u cjelosti priznala Isusa kao pravu glavu obitelji; i on je doista bio dostojna glava obitelji.

Tijekom posljednje četiri godine sve više je opadao njihov standard življenja; iz godine u godinu su osjećali sve snažniji pritisak siromaštva. Krajem ove godine su bili suočeni s jednim od najtežih događaja ove mukotrpne borbe. Jakov još nije bio počeo ozbiljno zarađivati, a pogodili su ih i troškovi pogreba. No, Isus bi samo rekao svojoj uznemirenoj i ožalošćenoj majci: "Marijo Majko, tuga nam neće pomoći; svi dajemo sve od sebe i majčin bi nas osmijeh potaknuo da učinimo još više. Iz dana u dan hrabri nas nada u bolje dane pred nama." Isus je imao snažan i praktičan optimizam koji je bio doista zarazan; sva djeca su živjela u atmosferi iščekivanja boljih vremena i okolnosti. A ta je optimistična hrabrost uveliko pridonijela razvoju njihova snažnog i plemenitog karaktera, unatoč depresivnosti siromaštva.

Isus je imao sposobnost učinkovitog mobiliziranja svih svojih moći uma, duše i tijela, i njihova usmjerenja na zadatak koji je pred njim stajao. Znao je usredotočiti svoj dubokomisleni um na praktično rješenje svako pojedinog problema i u spoju s neumornim strpljenjem, to ga je osposobilo da spokojno podnese kušnje teške smrtničke egzistencije - da živi kao da "vidi Onoga koji je nevidljiv."

4. DEVETNAESTA GODINA (13. GODINA P.K.)

Isus i Marija su se u ovom razdoblju puno bolje slagali. Ona ga je sve manje smatrala sinom; sve više je postajao otac njezine djece. Svaki dan je bio prepun praktičnih i neposrednih poteškoća. Sve rjeđe su govorili o njegovu životnom radu, jer su s vremenom mislili samo o uzajamnoj posvećenosti podršci i odgoju njihove obitelji od četiri dječaka i tri djevojčice.

Početak ove godine Isus je u potpunosti privolio Mariju da prihvati njegove metode obrazovanja - da pozitivno potakne djecu da čine dobro umjesto pozivanja na stariju židovsku metodu koja je zabranjivala činjenje zla. U svom domu kao i tijekom svoje javne pouke, Isus je bez iznimke koristio *pozitivni* oblik ohrabrenja. Uvijek je govorio: "Tako čini - tako treba činiti." Nikada nije koristio negativni način pouke izveden iz drevnih tabua. Suzdržavao se od stavljanja naglaske na

3, of this year, death for the second time struck at this Nazareth family. Little Amos, their baby brother, died after a week's illness with a high fever. After passing through this time of sorrow with her first-born son as her only support, Mary at last and in the fullest sense recognized Jesus as the real head of the family; and he was truly a worthy head.

127:3.14 (1400.6) For four years their standard of living had steadily declined; year by year they felt the pinch of increasing poverty. By the close of this year they faced one of the most difficult experiences of all their uphill struggles. James had not yet begun to earn much, and the expenses of a funeral on top of everything else staggered them. But Jesus would only say to his anxious and grieving mother: "Mother-Mary, sorrow will not help us; we are all doing our best, and mother's smile, perchance, might even inspire us to do better. Day by day we are strengthened for these tasks by our hope of better days ahead." His sturdy and practical optimism was truly contagious; all the children lived in an atmosphere of anticipation of better times and better things. And this hopeful courage contributed mightily to the development of strong and noble characters, in spite of the depressiveness of their poverty.

127:3.15 (1400.7) Jesus possessed the ability effectively to mobilize all his powers of mind, soul, and body on the task immediately in hand. He could concentrate his deep-thinking mind on the one problem which he wished to solve, and this, in connection with his untiring *patience*, enabled him serenely to endure the trials of a difficult mortal existence — to live as if he were "seeing Him who is invisible."

4. THE NINETEENTH YEAR (A.D. 13)

127:4.1 (1401.1) By this time Jesus and Mary were getting along much better. She regarded him less as a son; he had become to her more a father to her children. Each day's life swarmed with practical and immediate difficulties. Less frequently they spoke of his lifework, for, as time passed, all their thought was mutually devoted to the support and upbringing of their family of four boys and three girls.

127:4.2 (1401.2) By the beginning of this year Jesus had fully won his mother to the acceptance of his methods of child training — the positive injunction to do good in the place of the older Jewish method of forbidding to do evil. In his home and throughout his public-teaching career Jesus invariably employed the *positive* form of exhortation. Always and everywhere did he say, "You shall do this — you ought to do that." Never did he employ the negative mode of teaching derived from the

zlo njegovom zabranom, dok je uzdizao dobro tražeći njegovo izvršenje. Vrijeme za molitvu u ovoj kući je bilo prilika za raspravu svih problema koji su se odnosili na dobrobit obitelji.

Isus je započeo mudru disciplinu svoje braće i sestara od tako rane dobi da ih je vrlo rijetko morao kazniti da osigura njihovu brzu i svesrdnu poslušnost. Jedina je iznimka bio Juda, kojeg je Isus u različitim prigodama morao kazniti zbog kršenja obiteljskih pravila. U tri navrata kad je smatrao mudrim kazniti Judu zbog svjesnog kršenja obiteljskih pravila ponašanja i nakon što je Juda sam priznao počinjeno djelo, o kazni su jednoglasno odlučila starija djeca i prije nego će primiti kaznu, i Juda se s njom suglasio.

Dok je Isus bio vrlo metodičan i sistematičan u svemu što je činio, u svojim je administrativnim odlukama ispoljavao veliku elastičnost i individualnost prilagodbe, i uveliko je impresionirao svu djecu duhom pravednosti koji je motivirao njihova oca-brata. Isus nikada nije samovoljno kažnjavao svoju braću i sestre i prema svima se odnosio pravedno i obzirno, zbog čega su Isusa voljeli svi članovi njegove obitelji.

Jakov i Šimun su pokušali slijediti Isusov primjer nastojeći primiriti svoje ratoborne i ponekad razjarene drugove i uvjeriti ih u ideju nepružanja otpora, i u tome su bili prilično uspješni; ali Josip i Juda, koji su slijedili takva učenja kod kuće, spremno su se branili od napada svojih vršnjaka; posebno je Juda bio kriv za kršenje duha ovih učenja. Ali ideja nepružanja otpora nije bila obiteljsko *pravilo*. Nitko nikada nije bio kažnjen zbog kršenja osobnih učenja.

Uopćeno su sva djeca, a osobito djevojčice, tražila Isusov savjet u vezi svojih djetinjih problema i povjeravali su se svome bratu baš kao da je bio brižni otac.

Jakov je odrastao u dobro uravnoteženog i smirenog mladića, ali nije imao Isusovu duhovnu sklonost. Bio je puno bolji učenik od Josipa koji je bio dobar radnik, ali još manje duhovno naklonjen. Josip je bio neumoran radnik i nije bio dorastao intelektualnoj razini ostale djece. Šimun je bio dobronamjerman mladić, ali preveliki sanjalica. Trebalo mu je dulje da se skrase u životu i donio je veliku tjeskobu Isusu i Mariji. Ali uvijek je bio dobar i dobronamjerman mladić. Juda je bio podstrekač. Imao je najviše ideale, ali nestabilan temperament. Imao je jednaku, ako ne još veću, odlučnost i agresivnost od svoje majke, ali mu je nedostajao njezin osjećaj za proporciju i diskreciju.

ancient taboos. He refrained from placing emphasis on evil by forbidding it, while he exalted the good by commanding its performance. Prayer time in this household was the occasion for discussing anything and everything relating to the welfare of the family.

127:4.3 (1401.3) Jesus began wise discipline upon his brothers and sisters at such an early age that little or no punishment was ever required to secure their prompt and wholehearted obedience. The only exception was Jude, upon whom on sundry occasions Jesus found it necessary to impose penalties for his infractions of the rules of the home. On three occasions when it was deemed wise to punish Jude for self-confessed and deliberate violations of the family rules of conduct, his punishment was fixed by the unanimous decree of the older children and was assented to by Jude himself before it was inflicted.

127:4.4 (1401.4) While Jesus was most methodical and systematic in everything he did, there was also in all his administrative rulings a refreshing elasticity of interpretation and an individuality of adaptation that greatly impressed all the children with the spirit of justice which actuated their father-brother. He never arbitrarily disciplined his brothers and sisters, and such uniform fairness and personal consideration greatly endeared Jesus to all his family.

127:4.5 (1401.5) James and Simon grew up trying to follow Jesus' plan of placating their bellicose and sometimes irate playmates by persuasion and nonresistance, and they were fairly successful; but Joseph and Jude, while assenting to such teachings at home, made haste to defend themselves when assailed by their comrades; in particular was Jude guilty of violating the spirit of these teachings. But nonresistance was not a *rule* of the family. No penalty was attached to the violation of personal teachings.

127:4.6 (1401.6) In general, all of the children, particularly the girls, would consult Jesus about their childhood troubles and confide in him just as they would have in an affectionate father.

127:4.7 (1401.7) James was growing up to be a well-balanced and even-tempered youth, but he was not so spiritually inclined as Jesus. He was a much better student than Joseph, who, while a faithful worker, was even less spiritually minded. Joseph was a plodder and not up to the intellectual level of the other children. Simon was a well-meaning boy but too much of a dreamer. He was slow in getting settled down in life and was the cause of considerable anxiety to Jesus and Mary. But he was always a good and well-intentioned lad. Jude was a firebrand. He had the highest of ideals, but he was unstable in temperament. He had all and more of his mother's determination and aggressiveness, but he lacked much of her

Mirjana je bila uravnotežena i trijezvena kćerka, puna uvažavanja prema svemu plemenitom i duhovnom. Marta je bila spora u mislima i djelima, ali je bila vrlo pouzdano i učinkovito dijete. Ruta je bila miljenica cijele obitelji; iako joj je jezik znao biti brži od pameti, bila je najiskrenijeg srca. Gotovo je obožavala svog velikog brata i oca. No, nisu je razmazili. Bila je lijepo dijete, ali ne tako pristala kao Mirjana, koja je bila ljepotica obitelji, ako ne i grada.

Kako je vrijeme prolazilo, Isus je na mnoge načine liberalizirao i dotjerao obiteljska učenja i prakse u vezi poštivanja subote i mnogih drugih faza religije, i Marija je srdačno prihvatila sve ove promjene. Isus je u to vrijeme postao neupitna glava obitelji.

Ove godine Juda je počeo ići u školu, i Isus je morao prodati harfu kako bi podmirio ove novotroškove. Tako je izgubio svoju posljednju ugodu i razonodu. Jako je volio svirati harfu kad je bio mentalno i tjelesno iscrpljen, ali tješio se mislju da je, ako ništa drugo, harfa bila sigurna od porezničkog napadaja.

5. REBEKA, KĆERKA EZRE

Iako je Isus bio siromašan, njegov društveni status u Nazaretu nije bio ničim unižen. Bio je jedan od najistaknutijih mladića u gradu, i djevojke su ga većinom duboko cijenile. Budući da je bio tako dobar primjer robustne i intelektualne muževnosti, i s obzirom na reputaciju koju je imao kao duhovni vođa, nije čudo što je Rebeka, najstarija kćerka Ezre, bogatog trgovca iz Nazareta, otkrila da se polagano zaljubljuje u ovog Josipovog sina. Prvo je povjerila svoje osjećaje Mirjani, Isusovoj sestri, a Mirjana ja zauzvrat o svemu tome razgovarala sa svojom majkom. Marija je bila jako uznemirena. Hoće li time izgubiti sina, koji je postao neupitna glava obitelji? Zar nevoljama nikad nema kraja? Što ih je još čekalo? A onda se počela pitati kakav bi učinak brak imao na Isusovu buduću karijeru; ne tako često, ali barem ponekad bi prizvala u sjećanje činjenicu da je Isus bio "dijete obećanja." Nakon što je s Mirjanom razgovarala na ovu temu, odlučile su pokušati zaustaviti cijelu stvar prije nego Isus o tome sazna, tako što će smjesta otići izravno kod Rebeke, sve joj ispričati i iskreno joj reći da je po njihovom uvjerenju Isus bio sin sudbine; da je trebao postati veliki religiozni vođa, možda i Mesija.

Rebeka ih je pažljivo saslušala; bila je dirnuta

sense of proportion and discretion.

127:4.8 (1402.1) Miriam was a well-balanced and level-headed daughter with a keen appreciation of things noble and spiritual. Martha was slow in thought and action but a very dependable and efficient child. Baby Ruth was the sunshine of the home; though thoughtless of speech, she was most sincere of heart. She just about worshiped her big brother and father. But they did not spoil her. She was a beautiful child but not quite so comely as Miriam, who was the belle of the family, if not of the city.

127:4.9 (1402.2) As time passed, Jesus did much to liberalize and modify the family teachings and practices related to Sabbath observance and many other phases of religion, and to all these changes Mary gave hearty assent. By this time Jesus had become the unquestioned head of the house.

127:4.10 (1402.3) This year Jude started to school, and it was necessary for Jesus to sell his harp in order to defray these expenses. Thus disappeared the last of his recreational pleasures. He much loved to play the harp when tired in mind and weary in body, but he comforted himself with the thought that at least the harp was safe from seizure by the tax collector.

5. REBECCA, THE DAUGHTER OF EZRA

127:5.1 (1402.4) Although Jesus was poor, his social standing in Nazareth was in no way impaired. He was one of the foremost young men of the city and very highly regarded by most of the young women. Since Jesus was such a splendid specimen of robust and intellectual manhood, and considering his reputation as a spiritual leader, it was not strange that Rebecca, the eldest daughter of Ezra, a wealthy merchant and trader of Nazareth, should discover that she was slowly falling in love with this son of Joseph. She first confided her affection to Miriam, Jesus' sister, and Miriam in turn talked all this over with her mother. Mary was intensely aroused. Was she about to lose her son, now become the indispensable head of the family? Would troubles never cease? What next could happen? And then she paused to contemplate what effect marriage would have upon Jesus' future career; not often, but at least sometimes, did she recall the fact that Jesus was a "child of promise." After she and Miriam had talked this matter over, they decided to make an effort to stop it before Jesus learned about it, by going direct to Rebecca, laying the whole story before her, and honestly telling her about their belief that Jesus was a son of destiny; that he was to become a great religious leader, perhaps the Messiah.

127:5.2 (1402.5) Rebecca listened intently; she was

cijelom pričom i još odlučnija u svojoj želji da okuša sreću s ovim izabranim čovjekom i da podijeli njegovu karijeru vodstva. Tvrdila je (sama sebi) da je takvom čovjeku još više trebala vjerna i učinkovita žena. Protumačila je Marijino nastojanje da je obeshrabri kao prirodnu reakciju na strah od gubitka glave i jedine potpore obitelji; ali znajući da je njezin otac odobravao njezine osjećaje prema tesarevom sinu, ispravno je računala da bi on rado nadomjestio gubitak cijele Isusove zarade. Kad je otac pristao na takav plan, Rebeka je dalje razgovarala s Marijom i Mirjanom i kako ih nije uspjela pridobiti, odvažila se otići izravno k Isusu. To je učinila u suradnji sa svojim ocem, koji je pozvao Isusa u njihov dom na proslavu Rebekinog sedamnaestog rođendana.

Isus je pažljivo i blagonaklono saslušao cijelu priču, naprije od oca, a zatim i od same Rebeke. Ljubazno je odvratio da nikakva suma novca ne može nadomjestiti njegove osobne obveze prema podizanju obitelji svoga oca, "ispunjenju najsvetije od svih ljudskih obveza - odanosti svome rodu." Rebekin je otac bio duboko dirnut Isusovim riječima koje su svjedočile o obiteljskoj odanosti i brzo se povukao iz razgovora. Jedino je rekao svojoj ženi Mariji: "Ne možemo ga imati za sina; on je previše plemenit za nas."

Tako je počeo njegov znameniti razgovor s Rebekom. Isus je do sada u svom životu pravio malo razlike u svom obraćanju dječacima ili djevojčicama, mladićima ili djevojkama. Njegov je um bio posve zaokupljen teškim problemima praktičnih zemaljskih poslova i zanimljive kontemplacije njegove buduće karijere izvršenja "Očeva posla," da bi ikada ozbiljnije razmotrio pitanje osobne ljubavi i ljudskog braka. Ali sad je bio suočen licem u lice s jednim od onih problema s kojima se svaki prosječan čovjek mora suočiti i o njima odlučiti. Doista je bio "iskušan u svemu kao i vi."

Nakon što ju je pažljivo saslušao, iskreno se zahvalio Rebeki za njezin izražaj osobnog divljenja, dodajući, "to će me bodriti i tješiti cijelog mog života." Objasnio je kako nije imao slobodu stupiti u odnos s bilo kojom ženom izuzev s onima s kojima je bio u bratskom ili posve prijateljskom odnosu. Objasnio je da je njegova prva i najvažnija dužnost bila podizanje obitelji njegova oca, da nije mogao misliti o braku dok to ne obavi; i zatim je dodao: "Ako jesam sin sudbine, ne smijem prihvatiti obveze cjeloživotnog trajanja do onog vremena kad se očituje moja sudbina."

Rebeka je bila slomljenog srca. Odbila je

thrilled with the recital and more than ever determined to cast her lot with this man of her choice and to share his career of leadership. She argued (to herself) that such a man would all the more need a faithful and efficient wife. She interpreted Mary's efforts to dissuade her as a natural reaction to the dread of losing the head and sole support of her family; but knowing that her father approved of her attraction for the carpenter's son, she rightly reckoned that he would gladly supply the family with sufficient income fully to compensate for the loss of Jesus' earnings. When her father agreed to such a plan, Rebecca had further conferences with Mary and Miriam, and when she failed to win their support, she made bold to go directly to Jesus. This she did with the co-operation of her father, who invited Jesus to their home for the celebration of Rebecca's seventeenth birthday.

127:5.3 (1403.1) Jesus listened attentively and sympathetically to the recital of these things, first by the father, then by Rebecca herself. He made kindly reply to the effect that no amount of money could take the place of his obligation personally to rear his father's family, to "fulfill the most sacred of all human trusts — loyalty to one's own flesh and blood." Rebecca's father was deeply touched by Jesus' words of family devotion and retired from the conference. His only remark to Mary, his wife, was: "We can't have him for a son; he is too noble for us."

127:5.4 (1403.2) Then began that eventful talk with Rebecca. Thus far in his life, Jesus had made little distinction in his association with boys and girls, with young men and young women. His mind had been altogether too much occupied with the pressing problems of practical earthly affairs and the intriguing contemplation of his eventual career "about his Father's business" ever to have given serious consideration to the consummation of personal love in human marriage. But now he was face to face with another of those problems which every average human being must confront and decide. Indeed was he "tested in all points like as you are."

127:5.5 (1403.3) After listening attentively, he sincerely thanked Rebecca for her expressed admiration, adding, "it shall cheer and comfort me all the days of my life." He explained that he was not free to enter into relations with any woman other than those of simple brotherly regard and pure friendship. He made it clear that his first and paramount duty was the rearing of his father's family, that he could not consider marriage until that was accomplished; and then he added: "If I am a son of destiny, I must not assume obligations of lifelong duration until such a time as my destiny shall be made manifest."

127:5.6 (1403.4) Rebecca was heartbroken. She

svaku utjehu i salijetala je oca da napuste Nazaret sve dok on konačno nije pristao da se presele u Seforis. U kasnijim je godinama odbila mnoge mladiće koji su je došli prosići. Živjela je u jednoj jedinici namjeri - da dočeka čas kad će ovaj, za nju najveći od svih ljudi početi svoju karijeru kao učitelj živuće istine. I ona ga je odano slijedila kroz burne i znamenite godine njegovog javnog rada i bila je prisutna (iako je Isus nije zapazio) onoga dana kad je pobjednički ujahao u Jeruzalem; i stajala je "među ostalim ženama" pored Marije tog sudbonosnog i tragičnog poslijepodneva kad je Sin Čovječji razapet na križ, onaj koji za nju kao i za nebrojene svjetove na visini, bio "sav od ljupkosti i koji se isticao među desecima tisuća."

refused to be comforted and importuned her father to leave Nazareth until he finally consented to move to Sepphoris. In after years, to the many men who sought her hand in marriage, Rebecca had but one answer. She lived for only one purpose — to await the hour when this, to her, the greatest man who ever lived would begin his career as a teacher of living truth. And she followed him devotedly through his eventful years of public labor, being present (unobserved by Jesus) that day when he rode triumphantly into Jerusalem; and she stood "among the other women" by the side of Mary on that fateful and tragic afternoon when the Son of Man hung upon the cross, to her, as well as to countless worlds on high, "the one altogether lovely and the greatest among ten thousand."

6. DVADESETA GODINA (14. GODINA P.K.)

U Nazaretu i kasnije u Kafarnaumu, dugo se govorilo o Rebekinoj ljubavi prema Isusu, tako da, dok su u narednim godinama mnoge žene voljele Isusa kao što su ga voljeli i muškarci, nikada više nije morao odbiti osobnu ponudu naklonosti i jedne druge dobre žene. Od tada je ljudska naklonost prema Isusu poprimila narav obožavanja i štovanja. I muškarci i žene su ga odano voljeli zbog onoga što je bio, bez imalo samointeresa ili posesivnosti. No, tijekom mnogo godina, kad god je bilo pomena o Isusovoj ljudskoj osobnosti, uvijek je bilo riječi o Rebekinoj odanosti.

Mirjana je, dobro znajući o ovoj aferi i činjenici da se njezin brat odrekao čak i ljubavi lijepe djevojke (ne shvaćajući aspekt ove odluke koji se ticao njegove buduće karijere sudbine), idealizirala Isusa i poklonila mu svoju dirljivu i duboku ljubav kao svome ocu i bratu.

Iako su to jedva mogli priuštiti, Isus je imao čudnu čežnju da ide u Jeruzalem prigodom Pashe. Njegova ga je majka, znajući o nedavnim događajima u vezi Rebeke, mudro ponukala na put. On toga nije bio izrazito svjestan, ali ono što je prije svega želio je bila prilika za razgovor s Lazarom i za posjetu Marti i Mariji. Pored njegove vlastite obitelji, nj ih troje je najviše volio.

Putujući u Jeruzalem, Isus je krenuo putem preko Mediga, Antipatride i Lide, djelomično idući istom cestom kojom se nekoć vraćao iz Egipta u Nazaret u pratnji svoje obitelji. Putovao je četiri dana i dosta je razmišljao o prošlim događajima koji su se odigrali u blizini ili u samom centru Mediga, međunarodnog bojišta Palestine.

6. HIS TWENTIETH YEAR (A.D. 14)

^{127:6.1 (1403.5)} The story of Rebecca's love for Jesus was whispered about Nazareth and later on at Capernaum, so that, while in the years to follow many women loved Jesus even as men loved him, not again did he have to reject the personal proffer of another good woman's devotion. From this time on human affection for Jesus partook more of the nature of worshipful and adoring regard. Both men and women loved him devotedly and for what he was, not with any tinge of self-satisfaction or desire for affectionate possession. But for many years, whenever the story of Jesus' human personality was recited, the devotion of Rebecca was recounted.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, knowing fully about the affair of Rebecca and knowing how her brother had forsaken even the love of a beautiful maiden (not realizing the factor of his future career of destiny), came to idealize Jesus and to love him with a touching and profound affection as for a father as well as for a brother.

^{127:6.3 (1404.2)} Although they could hardly afford it, Jesus had a strange longing to go up to Jerusalem for the Passover. His mother, knowing of his recent experience with Rebecca, wisely urged him to make the journey. He was not markedly conscious of it, but what he most wanted was an opportunity to talk with Lazarus and to visit with Martha and Mary. Next to his own family he loved these three most of all.

^{127:6.4 (1404.3)} In making this trip to Jerusalem, he went by way of Megiddo, Antipatris, and Lydda, in part covering the same route traversed when he was brought back to Nazareth on the return from Egypt. He spent four days going up to the Passover and thought much about the past events which had transpired in and around Megiddo, the international battlefield of Palestine.

Isus je nastavio putovati prema Jeruzalemu, samo se zaustavljajući da pogleda hram i gomile posjetitelja koji su se tu okupljali. Imao je čudnu i sve veću averziju prema ovoj Herodovoj građevini i njezinom politički imenovanom svećenstvu. Prije svega je želio vidjeti Lazara, Martu i Mariju. Lazar je bio Isusov vršnjak i glava obitelji; prije ovog posjeta, Lazareva je majka stavljena na počinak. Marta je bila nešto više od godinu dana starija od Isusa, dok je Marija bila dvije godine mlađa. I sve troje su u Isusu vidjeli svoj idolizirani ideal.

Prilikom ovog posjeta dogodio se jedan od onih Isusovih periodičnih epizoda pobune protiv tradicije - izraz ogorčenja prema ceremonijalnim radnjama koje Isus nije smatrao ispravnim reprezentacijama njegovog Oca na nebu. Ne znajući o Isusovom dolasku, Lazar je planirao proslaviti Pashu s prijateljima u obližnjem selu na putu za Jerihon. Isus je predložio da slave Pashu kod Lazareve kuće. "Ali," rekao je Lazar, "nemamo pashalno janje." A onda je Isus počeo svoju dugu i uvjerljivu disertaciju o tome kako Ocu na nebu doista ne trebaju takvi djetinjasti i besmisleni rituali. Kad su se podigli iz svečane i predane molitve, Isus je rekao: "Neka djetinjasti i pomračeni umovi moga naroda služe Bogu onako kako je to odredio Mojsije; bolje je da tako čine, ali mi koji smo vidjeli svjetlo života više nećemo prilaziti našem Ocu kroz tamu smrti. Budimo slobodni u poznavanju istine o vječnoj ljubavi našega Oca."

Te večeri o sumraku, njih četvero su počeli prvu proslavu Pashe koju je grupa pobožnih Židova ikada slavila bez pashalnog janjeta. Za ovu Pashu su pripremili beskvasan kruh i vino, i Isus je poslužio ove simbole svojim prijateljima nazvajući ih "kruhom života" i "vodom njegovom," i blagovali su u svečanom skladu s ovim učenjima. Isus je držao ovakav sakramentalni obred pri svim svojim budućim posjetima Betaniji. Kad se vratio doma, ispričao je o ovome svojoj majci. Marija je isprva bila šokirana, ali je postupno uspjela vidjeti njegov stav; unatoč tome, laknulo joj je kad je Isus rekao da nije namjeravao uvesti ovaj novi oblik pashalne proslave u njihovu obitelj. Kod kuće s djecom, nastavio je iz godine u godinu blagovati Pashu "prema zakonima Mojsija."

Tijekom ove godine Marija je nadugačko govorila s Isusom na temu braka. Iskreno je pitala da li je imao namjeru da se oženi da nije morao snositi obiteljske obveze. Isus je objasnio da, pošto mu je neposredna dužnost zabranjivala brak, nije odveć razmišljao na tu temu. Izjavio je da je sumnjao da će ikada formirati bračnu zajednicu; rekao je da sve slične stvari moraju

127:6.5 (1404.4) Jesus passed on through Jerusalem, only pausing to look upon the temple and the gathering throngs of visitors. He had a strange and increasing aversion to this Herod-built temple with its politically appointed priesthood. He wanted most of all to see Lazarus, Martha, and Mary. Lazarus was the same age as Jesus and now head of the house; by the time of this visit Lazarus's mother had also been laid to rest. Martha was a little over one year older than Jesus, while Mary was two years younger. And Jesus was the idolized ideal of all three of them.

127:6.6 (1404.5) On this visit occurred one of those periodic outbreaks of rebellion against tradition — the expression of resentment for those ceremonial practices which Jesus deemed misrepresentative of his Father in heaven. Not knowing Jesus was coming, Lazarus had arranged to celebrate the Passover with friends in an adjoining village down the Jericho road. Jesus now proposed that they celebrate the feast where they were, at Lazarus's house. "But," said Lazarus, "we have no paschal lamb." And then Jesus entered upon a prolonged and convincing dissertation to the effect that the Father in heaven was not truly concerned with such childlike and meaningless rituals. After solemn and fervent prayer they rose, and Jesus said: "Let the childlike and darkened minds of my people serve their God as Moses directed; it is better that they do, but let us who have seen the light of life no longer approach our Father by the darkness of death. Let us be free in the knowledge of the truth of our Father's eternal love."

127:6.7 (1404.6) That evening about twilight these four sat down and partook of the first Passover feast ever to be celebrated by devout Jews without the paschal lamb. The unleavened bread and the wine had been made ready for this Passover, and these emblems, which Jesus termed "the bread of life" and "the water of life," he served to his companions, and they ate in solemn conformity with the teachings just imparted. It was his custom to engage in this sacramental ritual whenever he paid subsequent visits to Bethany. When he returned home, he told all this to his mother. She was shocked at first but came gradually to see his viewpoint; nevertheless, she was greatly relieved when Jesus assured her that he did not intend to introduce this new idea of the Passover in their family. At home with the children he continued, year by year, to eat the Passover "according to the law of Moses."

127:6.8 (1404.7) It was during this year that Mary had a long talk with Jesus about marriage. She frankly asked him if he would get married if he were free from his family responsibilities. Jesus explained to her that, since immediate duty forbade his marriage, he had given the subject little thought. He expressed himself as doubting that he would ever enter the marriage state; he said that all such

pričekati "njegov čas," vrijeme kad "treba početi posao moga Oca." Kako je već bio odlučio da neće imati tjelesne djece, nije puno mislio o temi ljudskog braka.

Isus je ove godine ponovo počeo tkati niti svoje smrtničke i božanske prirode u jednostavnu i učinkovitu *ljudsku individualnost*. Nastavio je rasti u moralnom statusu i duhovnom razumijevanju.

Iako je sva njihova imovina u Nazaretu (izuzev njihova doma) prodana, ove su godine primili manju financijsku pomoć od prodaje imovine u sastavu jednog objekta u Kafarnaumu. Bio je to posljednji komad Josipovog imanja. Ovaj je ugovor u Kafarnaumu sklopljen s određenim brodograditeljem po imenu Zebedej.

Josip je ove godine diplomirao iz sinagoške škole i spremio se započeti raditi na maloj klupi u tesarskoj radionici pored kuće. Iako su prodali svo imanje njihova oca, imali su više izgleda da uspješno odagnaju siromaštvo, jer su sada tri osobe bile redovito zaposlene.

Isus brzo postaje čovjek, ne samo mladić nego odrasla osoba. Već je naučio snositi odgovornost. Znao je ustrajati kad je bio suočen s razočaranjem. Hrabro se nosi kad su njegovi planovi poremećeni, a namjere privremeno osujećene. Naučio je biti pošten i pravedan kad se nađe licem u lice s nepravdom. Sada uči prilagoditi svoje ideale duhovnog življenja praktičnim zahtjevima zemaljske egzistencije. Učio planirati postignuće viših i daljih ciljeva idealizma, dok neumorno radi na postignuću bližih i neposrednijih ciljeva nužde. Sve više ovladava umijećem prilagodbe svojih aspiracija svagdašnjim potrebama ljudskih prigoda. Gotovo u cjelosti je ovladao vještinom korištenja energije duhovnog poriva za pokretanje mehanizma materijalnog postignuća. Polako uči živjeti nebeskim životom dok se nastavlja baviti zemaljskom egzistencijom. Sve više i više ovisio o konačnom vodstvu svog nebeskog Oca, dok sam preuzima očinsku ulogu vođenja i usmjeravanja svoje zemaljske obitelji. Postaja iskusan u vještini otimanju pobjede od samih ralja poraza; uči preobraziti teškoće vremena u pobjede vječnosti.

I tako, dok godine prolaze, ovaj nazaretski mladić nastavlja doživljavati život kojim žive smrtnici svjetova vremena i prostora. On živi punim, reprezentativnim i preobilnim životom na Urantiji. Kada je napustio ovaj svijet, imao je zrelo iskustvo života kojim žive njegova bića za kratkih i mukotrpnih godina svoje prve egzistencije, života

things must await "my hour," the time when "my Father's work must begin." Having settled already in his mind that he was not to become the father of children in the flesh, he gave very little thought to the subject of human marriage.

127:6.9 (1405.1) This year he began anew the task of further weaving his mortal and divine natures into a simple and effective *human individuality*. And he continued to grow in moral status and spiritual understanding.

127:6.10 (1405.2) Although all their Nazareth property (except their home) was gone, this year they received a little financial help from the sale of an equity in a piece of property in Capernaum. This was the last of Joseph's entire estate. This real estate deal in Capernaum was with a boatbuilder named Zebedee.

127:6.11 (1405.3) Joseph graduated at the synagogue school this year and prepared to begin work at the small bench in the home carpenter shop. Although the estate of their father was exhausted, there were prospects that they would successfully fight off poverty since three of them were now regularly at work.

127:6.12 (1405.4) Jesus is rapidly becoming a man, not just a young man but an adult. He has learned well to bear responsibility. He knows how to carry on in the face of disappointment. He bears up bravely when his plans are thwarted and his purposes temporarily defeated. He has learned how to be fair and just even in the face of injustice. He is learning how to adjust his ideals of spiritual living to the practical demands of earthly existence. He is learning how to plan for the achievement of a higher and distant goal of idealism while he toils earnestly for the attainment of a nearer and immediate goal of necessity. He is steadily acquiring the art of adjusting his aspirations to the commonplace demands of the human occasion. He has very nearly mastered the technique of utilizing the energy of the spiritual drive to turn the mechanism of material achievement. He is slowly learning how to live the heavenly life while he continues on with the earthly existence. More and more he depends upon the ultimate guidance of his heavenly Father while he assumes the fatherly role of guiding and directing the children of his earth family. He is becoming experienced in the skillful wresting of victory from the very jaws of defeat; he is learning how to transform the difficulties of time into the triumphs of eternity.

127:6.13 (1405.5) And so, as the years pass, this young man of Nazareth continues to experience life as it is lived in mortal flesh on the worlds of time and space. He lives a full, representative, and replete life on Urantia. He left this world ripe in the experience which his creatures pass through during the short and strenuous years of their first

u tijelu. Sve je ovo ljudsko iskustvo postalo vječni posjed Svemirskog Vladara. On je naš suosjećajni brat, samilosni prijatelj, iskusni suvereni vladar i milostivi otac.

Od malih nogu Isus je nakupio veliko znanje; kao mladić je razvrstao, klasificirao i uskladio ove informacije; a sada, kao zreo čovjek, počinje organizirati ove mentalne posjede u pripravi za njihovo korištenje u pouci, službi i pomoći svojim bližnjim smrtnicima na ovom svijetu kao i drugim naseljenim planetima cijelog svemira Nebadon.

Rođen u svijetu kao beba ovoga planeta, proživio je djetinjstvo i prošao nizom ranih faza mladosti i rane muškosti; sada stoji na pragu zrelosti, bogat u iskustvu ljudskog življenja, prepun razumijevanja ljudske naravi i pun suosjećajnosti prema slabostima ljudske naravi. On postaje stručnjak u božanskoj umjetnosti otkrivanja Rajskog Oca svim uzrastima i fazama smrtnih stvorenja.

A sada, kao zreo i odrastao čovjek - zrela osoba ovoga svijeta - Isus se sprema za nastavak svoje vrhovne misije otkrivanja Boga ljudima i usmjeravanja ljudi prema Bogu.

life, the life in the flesh. And all this human experience is an eternal possession of the Universe Sovereign. He is our understanding brother, sympathetic friend, experienced sovereign, and merciful father.

127:6.14 (1405.6) As a child he accumulated a vast body of knowledge; as a youth he sorted, classified, and correlated this information; and now as a man of the realm he begins to organize these mental possessions preparatory to utilization in his subsequent teaching, ministry, and service in behalf of his fellow mortals on this world and on all other spheres of habitation throughout the entire universe of Nebadon.

127:6.15 (1405.7) Born into the world a babe of the realm, he has lived his childhood life and passed through the successive stages of youth and young manhood; he now stands on the threshold of full manhood, rich in the experience of human living, replete in the understanding of human nature, and full of sympathy for the frailties of human nature. He is becoming expert in the divine art of revealing his Paradise Father to all ages and stages of mortal creatures.

127:6.16 (1406.1) And now as a full-grown man — an adult of the realm — he prepares to continue his supreme mission of revealing God to men and leading men to God.

POGLAVLJE 128. ISUS KAO MLADI ČOVJEK

⇨ 127

Knjiga Urantije

129 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 128 ISUS KAO MLADI ČOVJEK

Sekcije

Uvod

1. DVADESET PRVA GODINA (15. god p.K.)
2. DVADESET DRUGA GODINA (16. godina p.K.)
3. DVADESET TREĆA GODINA (17. godina p.K.)
4. DOGAĐAJ U DAMASKU
5. DVADESET ČETVRTA GODINA (18. god p.K.)
6. DVADESET PETA GODINA (19 god p.K.)
7. DVADESET ŠESTA GODINA (20. godina p.K.)

PAPER 128 JESUS' EARLY MANHOOD

SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-First Year (A.D. 15)
2. The Twenty-Second Year (A.D. 16)
3. The Twenty-Third Year (A.D. 17)
4. The Damascus Episode
5. The Twenty-Fourth Year (A.D. 18)
6. The Twenty-Fifth Year (A.D. 19)
7. The Twenty-Sixth Year (A.D. 20)

Uvod

KAKO JE Isus iz Nazareta zakoračio u rane godine svoje odrasle dobi, on je živio i nastavio živjeti normalnim i prosječnim ljudskim životom na zemlji. Isus je došao na svijet kao sva druga djeca; on nije sudjelovao u odabiru svojih roditelja. Istina da je odabrao ovaj svijet kao destinaciju za svoje sedmo i završno darivanje, svoje utjelovljenje u ljudskom obličju, ali je inače na svaki drugi način došao u svijet na prirodan način i odrastao kao sva druga djeca, boreći se s nestalnostima svoje okolice upravo kao što to čine drugi smrtnici na ovom i drugim sličnim svjetovima.

Uvijek budite svjesni da je Mihaelovo darivanje na Urantiji imalo dvostruku svrhu, naime:

1. Da ovlada iskustvom življenja punim životom ljudskog bića u smrtnom tijelu, da upotpuni svoju suverenu vlast nad Nebadonom.

INTRODUCTION

^{128:0.1 (1407.1)} AS JESUS of Nazareth entered upon the early years of his adult life, he had lived, and continued to live, a normal and average human life on earth. Jesus came into this world just as other children come; he had nothing to do with selecting his parents. He did choose this particular world as the planet whereon to carry out his seventh and final bestowal, his incarnation in the likeness of mortal flesh, but otherwise he entered the world in a natural manner, growing up as a child of the realm and wrestling with the vicissitudes of his environment just as do other mortals on this and on similar worlds.

^{128:0.2 (1407.2)} Always be mindful of the twofold purpose of Michael's bestowal on Urantia:

- ^{128:0.3 (1407.3)} 1. The mastering of the experience of living the full life of a human creature in mortal flesh, the completion of his sovereignty in

2. Da obznani Oca Svih smrtnim žiteljima na svjetovima vremena i prostora, da učinkovitije usmjeri te smrtnike na bolje razumijevanje Oca Svih.

Sve druge dobrobiti i kozmičke prednosti su bile slučajne i sekundarne u usporedbi s ovim glavnim ciljevima njegova smrtnog darivanja.

1. DVADESET PRVA GODINA (15. GOD P.K.)

Pri postizanju zrele dobi, Isus se ozbiljno i sasvim svjestan svoje prijašnje egzistencije, prihvatio rada na ovladavanju iskustvom poznavanja života najnižeg oblika njegovih inteligentnih bića, čime je konačno i potpuno ostvario pravo na bezuvjetnu vlast nad svemirom koji je sam stvorio. Prihvatio se ovog ogromnog poduzeća potpuno svjestan da je u sebi imao dvije različite prirode. Ali on je već uspio kombinirati ove dvije prirode u jednu - Isusa iz Nazareta.

Josipov sin Isus je dobro znao da je bio čovjek, smrtnik, kojeg je rodila žena. To se može vidjeti iz prvog imena koje je odabrao - Sin Čovječji. Bio je istinski sudionik u životu od krvi i mesa koji čak i danas, kao suvereni vladar nad sudbinama svemira, između više drugih zasluženih naslova nosi ovaj naslov Sina Čovječjeg. Doslovce je istina da je stvaralačka Riječ - Sin Stvoritelj - koja je potekla od Oca Svih "tijelom postala i nastanila se kao čovjek na svijetu Urantiji." On je radio, posustao u radu, odmarao se i išao na počinak. Ogladnio je i zadovoljavao je glad hranom; ožednio je i gasio je žeđ vodom. Doživio je puni spektar ljudskih osjećaja i emocija; bio je "u svemu testiran, kao i vi," te je patio i umro.

Prikupio je znanje, stekao iskustvo i kombinirao ih u mudrost, baš kao i drugi smrtnici svijeta. Tek nakon krštenja je prvi put upotrijebio svoje nadljudske moći. Nije upotrebljavao metode koje nisu bile dio ljudskog obdarenja sina Josipa i Marije.

Oslobodio se od svih moći koje su bile dio njegove predljudske egzistencije. Prije početka svog javnog djelovanja u potpunosti je ograničio vlastito poznavanje ljudi i događaja. Bio je pravi čovjek među ljudima.

Zauvijek i veličanstveno vrijedi: "Imamo velikog vladara koji može suosjećati s našim slabostima. Imamo Suverenog Vladara koji je iskušan u svemu kao i mi, samo što nije sagriješio." A budući da je i sam patio, bio podvrgnut testiranju i kušnji, obilno je u stanju

Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. The revelation of the Universal Father to the mortal dwellers on the worlds of time and space and the more effective leading of these same mortals to a better understanding of the Universal Father.

128:0.5 (1407.5) All other creature benefits and universe advantages were incidental and secondary to these major purposes of the mortal bestowal.

1. THE TWENTY-FIRST YEAR (A.D. 15)

128:1.1 (1407.4) With the attainment of adult years Jesus began in earnest and with full self-consciousness the task of completing the experience of mastering the knowledge of the life of his lowest form of intelligent creatures, thereby finally and fully earning the right of unqualified rulership of his self-created universe. He entered upon this stupendous task fully realizing his dual nature. But he had already effectively combined these two natures into one — Jesus of Nazareth.

128:1.2 (1407.5) Joshua ben Joseph knew full well that he was a man, a mortal man, born of woman. This is shown in the selection of his first title, the *Son of Man*. He was truly a partaker of flesh and blood, and even now, as he presides in sovereign authority over the destinies of a universe, he still bears among his numerous well-earned titles that of Son of Man. It is literally true that the creative Word — the Creator Son — of the Universal Father was "made flesh and dwelt as a man of the realm on Urantia." He labored, grew weary, rested, and slept. He hungered and satisfied such cravings with food; he thirsted and quenched his thirst with water. He experienced the full gamut of human feelings and emotions; he was "in all things tested, even as you are," and he suffered and died.

128:1.3 (1407.6) He obtained knowledge, gained experience, and combined these into wisdom, just as do other mortals of the realm. Until after his baptism he availed himself of no supernatural power. He employed no agency not a part of his human endowment as a son of Joseph and Mary.

128:1.4 (1408.1) As to the attributes of his prehuman existence, he emptied himself. Prior to the beginning of his public work his knowledge of men and events was wholly self-limited. He was a true man among men.

128:1.5 (1408.2) It is forever and gloriously true: "We have a high ruler who can be touched with the feeling of our infirmities. We have a Sovereign who was in all points tested and tempted like as we are, yet without sin." And since he himself has suffered, being tested and tried, he is abundantly able to understand and minister to those who are

razumjeti i služiti svim zbunjenim i uznemirenim ljudima.

Nazaretski tesar je sada u potpunosti shvaćao prirodu svog budućeg rada, ali je odlučio da će njegov ljudski život u cjelosti teći u okvirima svog prirodnog tijeka. A u nekim od tih pitanja doista je uzoran primjer svim smrtnim bićima, upravo kao što je zabilježeno: "Neka um bude u vama koji je bio u Kristu Isusu, koji u svojoj božanskoj naravi nije mislio da je bilo čudno biti jednak s Bogom. Ali on je sišao na niski status sluge i uzeo na sebe da bude rođen kao ljudsko biće, da postane sličan ljudima. A kad je postao kao čovjek, on se ponizio i postao poslušan do smrti, čak i smrti na križu."

On je živio svoj smrtni život kao i svi drugi pripadnici ljudske obitelji, kao onaj "koji je za života tako često nudio molitve i prošnje, čak i sa snažnim osjećajima i suzama Onomu koji je u stanju spasti od sveg zla, a njegove molitve su učinkovite, jer je vjerovao." Zato mu je u svakom pogledu priličilo da bude poput svoje braće, da bi mogao postati njihov milosrdan i suosjećajan vladar.

On nikada nije sumnjao u svoju ljudsku prirodu; ona je bila očigledna i uvijek prisutna u njegovoj svijesti. No, u pogledu njegove božanske prirode, uvijek je tu bilo prostora za sumnju i nagađanje ili barem je to istina do događaja njegova krštenja. Samoostvarenje božanstvenosti je bilo sporo i, s ljudskog stajališta, prirodno evolucijsko otkrivenje. Ovo je otkrivenje i samoostvarenje božanstvenosti započelo u Jeruzalemu, kada mu još nije bilo ni trinaest godina, s prvom nadnaravnom pojavom njegove ljudske egzistencije; i to je iskustvo postignuća samosvijesti božanske prirode dovršeno prilikom njegova drugog nadnaravnog iskustva u tijelu, kad se predstavio Ivanu na krštenje u Jordanu, događaja koji je označio početak njegovog javne karijere službe i poučavanja.

Između ove dvije nebeske vizitacije - jedne u njegovoj trinaestoj godini, a druge prilikom krštenja - nije se dogodilo ništa nadnaravno ili nadljudsko u životu ovog utjelovljenog Sina Stvoritelja. Bez obzira na to, ovo je djetesce iz Betlehema koje je izraslo u dječaka, mladića i konačno odraslog čovjeka iz Nazareta, u stvarnosti bilo utjelovljeni Stvoritelj svemira; ali on nikada nije koristio ni djelić ove vlasti, niti je slijedio smjernice nebeskih ličnosti (osim svog sefarina čuvara) u življenju svog ljudskog života dok nije primio krštenje od Ivana. A mi koji ovako svjedočimo znamo o čemu govorimo.

Pa ipak je, tijekom svih ovih godina života u tijelu, doista bio božanski. Doista je bio Sin Stvoritelj koji je imao za roditelja Rajskog Oca. Kada je prihvatio svoju javnu karijeru, nakon što je

confused and distressed.

128:1.6 (1408.3) The Nazareth carpenter now fully understood the work before him, but he chose to live his human life in the channel of its natural flowing. And in some of these matters he is indeed an example to his mortal creatures, even as it is recorded: "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus, who, being of the nature of God, thought it not strange to be equal with God. But he made himself to be of little import and, taking upon himself the form of a creature, was born in the likeness of mankind. And being thus fashioned as a man, he humbled himself and became obedient to death, even the death of the cross."

128:1.7 (1408.4) He lived his mortal life just as all others of the human family may live theirs, "who in the days of the flesh so frequently offered up prayers and supplications, even with strong feelings and tears, to Him who is able to save from all evil, and his prayers were effective because he believed." Wherefore it behooved him in every respect to be made like his brethren that he might become a merciful and understanding sovereign ruler over them.

128:1.8 (1408.5) Of his human nature he was never in doubt; it was self-evident and always present in his consciousness. But of his divine nature there was always room for doubt and conjecture, at least this was true right up to the event of his baptism. The self-realization of divinity was a slow and, from the human standpoint, a natural evolutionary revelation. This revelation and self-realization of divinity began in Jerusalem when he was not quite thirteen years old with the first supernatural occurrence of his human existence; and this experience of effecting the self-realization of his divine nature was completed at the time of his second supernatural experience while in the flesh, the episode attendant upon his baptism by John in the Jordan, which event marked the beginning of his public career of ministry and teaching.

128:1.9 (1408.6) Between these two celestial visitations, one in his thirteenth year and the other at his baptism, there occurred nothing supernatural or superhuman in the life of this incarnated Creator Son. Notwithstanding this, the babe of Bethlehem, the lad, youth, and man of Nazareth, was in reality the incarnated Creator of a universe; but he never once used aught of this power, nor did he utilize the guidance of celestial personalities, aside from that of his guardian seraphim, in the living of his human life up to the day of his baptism by John. And we who thus testify know whereof we speak.

128:1.10 (1408.7) And yet, throughout all these years of his life in the flesh he was truly divine. He was actually a Creator Son of the Paradise Father. When once he had espoused his public career,

tehnički završio svoje posve smrtno iskustvo kojim je stekao suverenu vlast, nije oklijevao javno priznati da je bio Sin Božji. Nije oklijevao proglasiti: "Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak, Prvi i Posljednji." Nije prosvjedovao kada su ga u kasnijim godinama prozivali Gospodinom slave, Vladarom svemira, Gospodinom svega stvorenoga, Svecem Izraelovim, Gospodarom svega, našim Gospodinom i Bogom, Bogom u nama, Onim koji nosi jedincato ime koje je iznad svakog drugog imena na svim svjetovima, Svemoći svemira, Kozmičkim umom cijele tvorevine, Onim u kojem se krije svo blago mudrosti i znanja, punoćom Onoga koji ispunja sve, vječnom Riječi vječnoga Boga, Onim koji je prije svega i u kojem je sve sadržano, Stvoriteljem neba i zemlje, Održavateljem svemira, Svcem cijele zemlje, Davateljem života vječnog, Istinskim pastir, Otkupiteljem svjetova, Kapetanom našega spasenja.

Nikada nije prigovorio ni jednom od ovih naslova koje je primio po završetku svog ljudskog života i ulasku u kasnije godine samosvijesti svoje službe božanstvenosti u čovječanstvu, za čovječanstvo i u korist čovječanstva na ovom svijetu i za sve druge svjetove. Isus je prigovorio samo jednom primljenom naslovu: Kad je jednom prilikom nazvan Imanuelom, samo je uzvratilo, "Ne, to je moj stariji brat."

Uvijek, čak i nakon što je ušao u viši zemaljski život, Isus je bio pokorno podložan volji Oca na nebu.

Nakon krštenja je bez prezanja dopustio svojim iskrenim vjernicima i zahvalnim sljedbenicima da mu ukažu obožavanje. Čak i dok se borio sa siromaštvom i golim rukama nastojao pribaviti sredstva za izdržavanje obitelji, sve više je bio svjestan da je bio Sin Božji; znao je da je bio stvoritelj neba i same ove zemlje na kojoj je tekla njegova ljudska egzistencija. A velika su mnoštva nebeskih bića u cijelom prostranom i pozornom svemiru znala da je ovaj čovjek iz Nazareta bio njihov voljeni Vladar i Stvoritelj - otac. Duboka je neizvjesnost prožimala cijeli Nebadon tijekom tih godina; sve su nebeske oči bile stalno usmjerene na Urantiju - na Palestinu.

Ove je godine Isus sa svojim bratom Josipom otišao u Jeruzalem na proslavu Pashe. Kako je već bio poveo Jakova u hram na posvećenje, smatrao je svojom dužnošću da povede i Josipa. Isus nikada nije ispoljio ni najmanju pristranost u odnosu prema svojoj obitelji. S Josipom se uputio u Jeruzalem uobičajenim putem preko Jordanske doline, dok se u Nazaret vratio istočnim jordanskim putem preko Amatusa. Isus je u Jordanskoj dolini pričao

subsequent to the technical completion of his purely mortal experience of sovereignty acquirement, he did not hesitate publicly to admit that he was the Son of God. He did not hesitate to declare, "I am Alpha and Omega, the beginning and the end, the first and the last." He made no protest in later years when he was called Lord of Glory, Ruler of a Universe, the Lord God of all creation, the Holy One of Israel, the Lord of all, our Lord and our God, God with us, having a name above every name and on all worlds, the Omnipotence of a universe, the Universe Mind of this creation, the One in whom are hid all treasures of wisdom and knowledge, the fullness of Him who fills all things, the eternal Word of the eternal God, the One who was before all things and in whom all things consist, the Creator of the heavens and the earth, the Upholder of a universe, the Judge of all the earth, the Giver of life eternal, the True Shepherd, the Deliverer of the worlds, and the Captain of our salvation.

128:1.11 (1409.1) He never objected to any of these titles as they were applied to him subsequent to the emergence from his purely human life into the later years of his self-consciousness of the ministry of divinity in humanity, and for humanity, and to humanity on this world and for all other worlds. Jesus objected to but one title as applied to him: When he was once called Immanuel, he merely replied, "Not I, that is my elder brother."

128:1.12 (1409.2) Always, even after his emergence into the larger life on earth, Jesus was submissively subject to the will of the Father in heaven.

128:1.13 (1409.3) After his baptism he thought nothing of permitting his sincere believers and grateful followers to worship him. Even while he wrestled with poverty and toiled with his hands to provide the necessities of life for his family, his awareness that he was a Son of God was growing; he knew that he was the maker of the heavens and this very earth whereon he was now living out his human existence. And the hosts of celestial beings throughout the great and onlooking universe likewise knew that this man of Nazareth was their beloved Sovereign and Creator-father. A profound suspense pervaded the universe of Nebadon throughout these years; all celestial eyes were continuously focused on Urantia — on Palestine.

128:1.14 (1409.4) This year Jesus went up to Jerusalem with Joseph to celebrate the Passover. Having taken James to the temple for consecration, he deemed it his duty to take Joseph. Jesus never exhibited any degree of partiality in dealing with his family. He went with Joseph to Jerusalem by the usual Jordan valley route, but he returned to Nazareth by the east Jordan way, which led through Amathus. Going down the Jordan, Jesus narrated Jewish history to

Josipu o židovskoj povijesti, dok mu je na povratku govorio o zgodama slavnih plemena Rubena, Gada i Gileada koja su prema predanjima živjela istočno od rijeke.

Josip je Isusu uputio mnoga bitna pitanja o njegovoj životnoj misiji, ali je na većinu tih pitanja Isus samo odgovorio: "Moj čas još nije došao." Međutim, u tim su intimnim razgovorima razmijenjene mnoge riječi kojih se Josip sjetio tijekom burnih događaja u budućim godinama. Isus je s Josipom proveo Pashu kod svoja tri prijatelja u Betaniji, kako što je imao običaj činiti prilikom posjeta Jeruzalemu.

Joseph and on the return trip told him about the experiences of the reputed tribes of Ruben, Gad, and Gilead that traditionally had dwelt in these regions east of the river.

128:1.15 (1409.5) Joseph asked Jesus many leading questions concerning his life mission, but to most of these inquiries Jesus would only reply, "My hour has not yet come." However, in these intimate discussions many words were dropped which Joseph remembered during the stirring events of subsequent years. Jesus, with Joseph, spent this Passover with his three friends at Bethany, as was his custom when in Jerusalem attending these festival commemorations.

2. DVADESET DRUGA GODINA (16. GODINA

P.K.)

Bila je to još jedna godina kad su se Isusova braća i sestre suočili s kušnjama i nevoljama tipičnih problema i prilagodbi adolescencije. Isus je sada imao braću i sestre u rasponu od sedam do osamnaest godina, i uvijek se zalagao da im pomogne da se prilagode svojim novim intelektualnim i emocionalnim pobudama. Tako se uhvatao u koštac sa svim novim problemima adolescencije u životima njegove mlađe braće i sestara.

Šimun je ove godine diplomirao i počeo raditi s Isusovim prijateljem i spremnim braniteljem iz djetinjstva, Jakovom koji je bio klesar. Kao rezultat nekoliko obiteljskih skupova odlučeno je da nije bilo mudro da se svi mladići posvete tesarskom zanatu. Smatrali su da će s više različitih obrta biti u prilici ugovoriti građevinske radove na cijelim zgradama. Nisu imali dovoljno posla jer su trojica radili puno vrijeme kao tesari.

Isus je ove godine nastavio raditi na doradi kuća i izradi stolarije, ali je najveći dio vremena provodio u karavanskoj radnji. Jakov se počeo smjenjivati s njim u nadgledanju radnje. Drugom polovicom ove godine, u Nazaretu je opala potražnja za tesarskim radom i Isus je ostavio Jakova u karavanskoj radnji i Josipa u kućnoj radionici, dok je on našao posao u Seforisu kao kovač. Šest mjeseci je radio na obradi metala i stekao prilično dobru vještinu u radu na nakovnju.

Prije nego će preuzeti novi posao u Seforisu, Isus je održao jedan od njihovih povremenih obiteljskih skupova i svečano postavio Jakova, koji je upravo napunio osamnaestu godinu, kao novu glavu obitelji. Obećao mu je dati svoju srdačnu potporu i punu suradnju i od svakog člana obitelji dobio svečano obećanje poslušnosti Jakovu.

2. THE TWENTY-SECOND YEAR (A.D. 16)

128:2.1 (1409.6) This was one of several years during which Jesus' brothers and sisters were facing the trials and tribulations peculiar to the problems and readjustments of adolescence. Jesus now had brothers and sisters ranging in ages from seven to eighteen, and he was kept busy helping them to adjust themselves to the new awakenings of their intellectual and emotional lives. He had thus to grapple with the problems of adolescence as they became manifest in the lives of his younger brothers and sisters.

128:2.2 (1410.1) This year Simon graduated from school and began work with Jesus' old boyhood playmate and ever-ready defender, Jacob the stone mason. As a result of several family conferences it was decided that it was unwise for all the boys to take up carpentry. It was thought that by diversifying their trades they would be prepared to take contracts for putting up entire buildings. Again, they had not all kept busy since three of them had been working as full-time carpenters.

128:2.3 (1410.2) Jesus continued this year at house finishing and cabinetwork but spent most of his time at the caravan repair shop. James was beginning to alternate with him in attendance at the shop. The latter part of this year, when carpenter work was slack about Nazareth, Jesus left James in charge of the repair shop and Joseph at the home bench while he went over to Sepphoris to work with a smith. He worked six months with metals and acquired considerable skill at the anvil.

128:2.4 (1410.3) Before taking up his new employment at Sepphoris, Jesus held one of his periodic family conferences and solemnly installed James, then just past eighteen years old, as acting head of the family. He promised his brother hearty support and full co-operation and exacted formal promises of obedience to James from each member of the

Jakov je ovom prilikom preuzeo punu financijsku odgovornost za obitelj, a Isus mu je svakog tjedna slao dio svojih prihoda. Isus nikada više nije uzeo upravu iz Jakovljevih ruku. Dok je radio u Seforisu, prema potrebi je svake noći mogao pješačiti kući, ali bi uglavnom namjerno ostajao u Seforisu navodeći kao izgovor vremenske prilike i druge razloge, dok je ustvari nastojao pružiti priliku Jakovu i Josipu da nauče snositi obiteljske odgovornosti. Pokrenuo je spori proces odvajanja od svoje obitelji. U Nazaret se vraćao svake subote, a ponekad i sredinom tjedna kad je prigoda zahtijevala, da se uvjeri u učinkovitost novog plana i da ponudi svoje savjete i korisne prijedloge.

Ovih šest mjeseci u Seforisu je pružilo priliku Isusu da bolje upozna nežidovsko gledište života. On je radio i živio s nežidovima i na svaki mogući način nastojao bliže i detaljnije upoznati i proučiti običaje življenja i način razmišljanja nežidovskog uma.

Moralni su standardi žitelja ovog rodnog grada Heroda Antipe bili daleko ispod čak i moralnih standarda karavanskog grada Nazareta, tako da nakon šest mjeseci boravka u Seforisu Isus nije oklijevao potražiti izgovor da se vrati u Nazaret. Njegova je radna ekipa upravo trebala poduzeti javne radove u Seforisu i u novoizgrađenoj Tiberijadi, a Isus nije htio sudjelovati u radovima koji su tekli pod nadzorom Heroda Antipe. A bili su tu i drugi razlozi zbog kojih je po njegovom mišljenju bilo mudro da se vrati u Nazaret. Po povratku u karavansku radnju, nije ponovo na sebe preuzeo osobno upravljanje obiteljskim poslovima. Radio je u suradnji s Jakovom i koliko god je to bilo moguće, dopuštao mu je da nastavi s nadzorom nad kućanstvom. Na Jakovu je i dalje ostala uprava nad obiteljskim troškovima i bilanciranje obiteljske riznice.

Upravo je takvim mudrim i pomnim planiranjem Isus stvorio uvjete koju su mu omogućili da se povuče iz aktivnog sudjelovanja u obiteljskim poslovima. Kad je Jakov imao dvije godine iskustva u obiteljskoj upravi - i pune dvije godine prije nego što se on (Jakov) oženio - Josip je zadužen za upravu nad obiteljskim sredstvima i općim nadzorom nad kućanstvom.

family. From this day James assumed full financial responsibility for the family, Jesus making his weekly payments to his brother. Never again did Jesus take the reins out of James's hands. While working at Sepphoris he could have walked home every night if necessary, but he purposely remained away, assigning weather and other reasons, but his true motive was to train James and Joseph in the bearing of the family responsibility. He had begun the slow process of weaning his family. Each Sabbath Jesus returned to Nazareth, and sometimes during the week when occasion required, to observe the working of the new plan, to give advice and offer helpful suggestions.

128:2.5 (1410.4) Living much of the time in Sepphoris for six months afforded Jesus a new opportunity to become better acquainted with the gentile viewpoint of life. He worked with gentiles, lived with gentiles, and in every possible manner did he make a close and painstaking study of their habits of living and of the gentile mind.

128:2.6 (1410.5) The moral standards of this home city of Herod Antipas were so far below those of even the caravan city of Nazareth that after six months' sojourn at Sepphoris Jesus was not averse to finding an excuse for returning to Nazareth. The group he worked for were to become engaged on public work in both Sepphoris and the new city of Tiberias, and Jesus was disinclined to have anything to do with any sort of employment under the supervision of Herod Antipas. And there were still other reasons which made it wise, in the opinion of Jesus, for him to go back to Nazareth. When he returned to the repair shop, he did not again assume the personal direction of family affairs. He worked in association with James at the shop and as far as possible permitted him to continue oversight of the home. James's management of family expenditures and his administration of the home budget were undisturbed.

128:2.7 (1410.6) It was by just such wise and thoughtful planning that Jesus prepared the way for his eventual withdrawal from active participation in the affairs of his family. When James had had two years' experience as acting head of the family — and two full years before he (James) was to be married — Joseph was placed in charge of the household funds and intrusted with the general management of the home.

3. DVADESET TREĆA GODINA (17. GODINA

P.K.)

3. THE TWENTY-THIRD YEAR (A.D. 17)

Financijski je pritisak ove godine donekle popustio kako su sada četvorica mladića bili uposleni. Mirjana je dobro zarađivala od prodaje

128:3.1 (1411.1) This year the financial pressure was slightly relaxed as four were at work. Miriam earned considerable by the sale of milk and butter;

mlijeka i maslaca; Marta je postala odlična tkalja. Otplatili su trećinu kupovne cijene karavanske radnje. U ovako povoljnim okolnostima, Isus je uzeo tri tjedna odmora da povede Šimuna u Jeruzalem na Pashu, što je bio najduži period odmora od svakodnevnog rada od smrti njegova oca.

U Jeruzalem su putovali preko Dekapolisa kroz Pelu, Gerasu, Filadelfiju, Hešbon i Jerihon. U Nazaret su se vratili uz obalu, pored Lide, Jope, Cezareje, oko Karmelske gore, preko Ptolemaide i do Nazareta. Isus je ovom prilikom prilično dobro upoznao cijelu Palestinu sjeverno od šire okolice Jeruzalema.

Isus i Šimun su u Filadelfiji upoznali trgovca iz Damaska kojem su se ovi nazaretski mladići toliko dopali da je inzistirao da ga posjete u njegovu svratištu u Jeruzalemu. Dok je Šimun prisustvovao svečanostima u hramu, Isus je proveo veći dio vremena u razgovoru s tim dobro obrazovanim i naputovanim čovjekom koji se bavio svjetskim poslovima. Ovaj je trgovac imao preko četiri tisuće karavanskih deva; poslovaio je širom Rimskog svijeta i sada je bio na putu za Rim. Ponudio je Isusu da se preseli u Damask i da uđe u orijentalni uvoz-izvoz u okviru njegove poslovnice, ali mu je Isus objasnio da se trenutno nije osjećao slobodnim napustiti svoju obitelj. No, na povratku u Nazaret, dosta je mislio o tim dalekim gradovima i još daljim zemljama Dalekog Zapada i Istoka o kojima je tako često slušao od karavanskih putnika i vodiča.

Šimun je jako uživao u svom posjetu Jeruzalemu. Bio je primljen u građansku zajednicu Izraela pri posveti novih sinova zapovijedi uoči Pashe. Dok je Šimun sudjelovao u svečanostima Pashe, Isus se pomiješao s gomilom posjetitelja i vodio mnoge zanimljive osobne razgovore s brojnim nežidovskim obraćenicima.

Od svih ovih susreta možda se najviše ističe kontakt s jednim mladim Grkom koji se zvao Stjepan. Ovaj je mladić bio na svom prvom posjetu Jeruzalemu i slučajno je sreo Isusa u četvrtak popodne ovoga tjedna uoči Pashe. Dok su polako šetali razgledajući asmonijsku palaču, Isus je započeo ležerni razgovor koji je pobudio njihovo dublje uzajamno zanimanje, tako da su proveli četiri sata u raspravi načina življenja, istinskog Boga i iskazanja obožavanja. Stjepana su jako dojmile Isusove riječi; nikada ih nije zaboravio.

A bio je to isti onaj Stjepan koji je kasnije postao vjernik u Isusova učenja, čija je hrabrost u propovijedanju ovog ranog evanđelja navela razljućene Židove da ga na mjestu kamenuju. Dio

Martha had become an expert weaver. The purchase price of the repair shop was over one third paid. The situation was such that Jesus stopped work for three weeks to take Simon to Jerusalem for the Passover, and this was the longest period away from daily toil he had enjoyed since the death of his father.

128:3.2 (1411.2) They journeyed to Jerusalem by way of the Decapolis and through Pella, Gerasa, Philadelphia, Heshbon, and Jericho. They returned to Nazareth by the coast route, touching Lydda, Joppa, Caesarea, thence around Mount Carmel to Ptolemais and Nazareth. This trip fairly well acquainted Jesus with the whole of Palestine north of the Jerusalem district.

128:3.3 (1411.3) At Philadelphia Jesus and Simon became acquainted with a merchant from Damascus who developed such a great liking for the Nazareth couple that he insisted they stop with him at his Jerusalem headquarters. While Simon gave attendance at the temple, Jesus spent much of his time talking with this well-educated and much-traveled man of world affairs. This merchant owned over four thousand caravan camels; he had interests all over the Roman world and was now on his way to Rome. He proposed that Jesus come to Damascus to enter his Oriental import business, but Jesus explained that he did not feel justified in going so far away from his family just then. But on the way back home he thought much about these distant cities and the even more remote countries of the Far West and the Far East, countries he had so frequently heard spoken of by the caravan passengers and conductors.

128:3.4 (1411.4) Simon greatly enjoyed his visit to Jerusalem. He was duly received into the commonwealth of Israel at the Passover consecration of the new sons of the commandment. While Simon attended the Passover ceremonies, Jesus mingled with the throngs of visitors and engaged in many interesting personal conferences with numerous gentile proselytes.

128:3.5 (1411.5) Perhaps the most notable of all these contacts was the one with a young Hellenist named Stephen. This young man was on his first visit to Jerusalem and chanced to meet Jesus on Thursday afternoon of Passover week. While they both strolled about viewing the Asmonean palace, Jesus began the casual conversation that resulted in their becoming interested in each other, and which led to a four-hour discussion of the way of life and the true God and his worship. Stephen was tremendously impressed with what Jesus said; he never forgot his words.

128:3.6 (1411.6) And this was the same Stephen who subsequently became a believer in the teachings of Jesus, and whose boldness in preaching this early gospel resulted in his being stoned to death

Stjepanove izvanredne smjelosti u promicanju njegova viđenja novog evanđelja izravna je posljedica ovog ranijeg razgovora s Isusom. Ali Stjepan nikada nije ni pomislio da je ovaj Galilejac s kojim je razgovarao prije nekih petnaest godina bio osoba koju je kasnije proglasio Spasiteljem svijeta i zbog koje je nedugo zatim položio svoj život, čime je postao prvi mučenik ove nove kršćanske vjere. Kad je Stjepan položio svoj život kao cijenu svog napada na židovski hram i njegove tradicionalne prakse, u blizini je stajao čovjek po imenu Savao, državljani Tarza. Kad je Savao vidio kako je ovaj Grk položio svoj život radi svoje vjere, u njegovu su srcu rođene emocije koje su ga s vremenom navele da prihvati učenja koja su vodila Stjepanovoj smrti; u budućim je godinama postao agresivni i neustrašivi Pavao, filozof, ako ne i isključivi osnivač kršćanske religije.

U nedjelju nakon tjedna Pashe, Šimun i Isus su krenuli nazad u Nazaret. Šimun nikada nije zaboravio to što je naučio od Isusa na ovom putovanju. Uvijek je volio Isusa, ali sada je osjećao da je počeo poznavati svog oca i brata. Mladići su vodili mnoge prisne razgovore dok su putovali i pripremali svoje pokraj puta. Stigli su doma u četvrtak u podne i Šimun je do kasno u noć pripovijedao njihove doživljaje svojoj obitelji.

Marija je bila jako uznemirena Šimunovom izjavom da je Isus proveo dosta vremena u Jeruzalemu "u posjetu sa strancima, osobito onima iz najudaljenijih zemalja." Isusova obitelj nikada nije mogla shvatiti ovaj veliki interes za ljude, ovaj poriv da započne razgovor i da sazna o čemu su razmišljali.

Sve više i više Nazaretska je obitelj bila zaokupljena svojim neposrednim ljudskim problemima; nisu često pominjali Isusovu buduću misiju, a on sam je vrlo rijetko govorio o svojoj budućoj karijeri. Njegova je majka rijetko mislila o njemu kao obećanom djetetu. Polako je odustajala od ideje da je Isus trebao ispuniti neku božansku misiju na zemlji, ali je s vremena na vrijeme njezinu vjerubudilo sjećanje na Gabrijelovo ukazanje prije djetetova rođenja.

4. DOGAĐAJ U DAMASKU

Posljednja četiri mjeseca ove godine Isus je proveo u Damasku kao gost trgovca kojeg je upoznao u Filadelfiji kad je bio na putu za Jeruzalem. Predstavnik ovoga trgovca je potražio Isusa putujući kroz Nazaret i otrpio ga u Damask. Ovaj je trgovac, koji je djelomice bio Židov, planirao uložiti veliku svotu novca kako bi u Damasku osnovao školu religiozne filozofije.

by irate Jews. Some of Stephen's extraordinary boldness in proclaiming his view of the new gospel was the direct result of this earlier interview with Jesus. But Stephen never even faintly surmised that the Galilean he had talked with some fifteen years previously was the very same person whom he later proclaimed the world's Savior, and for whom he was so soon to die, thus becoming the first martyr of the newly evolving Christian faith. When Stephen yielded up his life as the price of his attack upon the Jewish temple and its traditional practices, there stood by one named Saul, a citizen of Tarsus. And when Saul saw how this Greek could die for his faith, there were aroused in his heart those emotions which eventually led him to espouse the cause for which Stephen died; later on he became the aggressive and indomitable Paul, the philosopher, if not the sole founder, of the Christian religion.

128:3.7 (1412.1) On the Sunday after Passover week Simon and Jesus started on their way back to Nazareth. Simon never forgot what Jesus taught him on this trip. He had always loved Jesus, but now he felt that he had begun to know his father-brother. They had many heart-to-heart talks as they journeyed through the country and prepared their meals by the wayside. They arrived home Thursday noon, and Simon kept the family up late that night relating his experiences.

128:3.8 (1412.2) Mary was much upset by Simon's report that Jesus spent most of the time when in Jerusalem "visiting with the strangers, especially those from the far countries." Jesus' family never could comprehend his great interest in people, his urge to visit with them, to learn about their way of living, and to find out what they were thinking about.

128:3.9 (1412.3) More and more the Nazareth family became engrossed with their immediate and human problems; not often was mention made of the future mission of Jesus, and very seldom did he himself speak of his future career. His mother rarely thought about his being a child of promise. She was slowly giving up the idea that Jesus was to fulfill any divine mission on earth, yet at times her faith was revived when she paused to recall the Gabriel visitation before the child was born.

4. THE DAMASCUS EPISODE

128:4.1 (1412.4) The last four months of this year Jesus spent in Damascus as the guest of the merchant whom he first met at Philadelphia when on his way to Jerusalem. A representative of this merchant had sought out Jesus when passing through Nazareth and escorted him to Damascus. This part-Jewish merchant proposed to devote an extraordinary sum of money to the establishment

Planirao je stvoriti sveučilište koje bi se moglo mjeriti s onim u Aleksandriji. I on je predlagao da Isus odmah krene u obilazak svjetskih obrazovnih centara, u pripremi da postane poglavar ovog novog poduzeća. Bilo je to jedno od najvećih iskušenja Isusove posve ljudske karijere.

Ovaj je trgovac nedugo zatim upoznao Isusa sa skupinom od dvanaest trgovaca i bankara koji su bili spremni financirati ovo planirano sveučilište. Isus je ispoljio duboki interes za ovu ideju i pomogao u planiranju njezine organizacije, ali je uvijek izražavao bojazan da bi druge obveze koje nije navodio mogle spriječiti njegovo prihvaćanje tako pretencioznog poduzeća. Njegov je sponzor bio uporan i unosno je zaposlio Isusa u svojoj kući na prijevodu nekih spisa, dok su on, njegova supruga i njihovi sinovi i kćeri nastojali nagovoriti Isusa da prihvati ponuđenu čast. Ali Isus nije pristao. Dobro je znao da njegova misija na zemlji ne može teći pod pokroviteljstvom obrazovnih institucija; znao je da se ni u najmanjem ne smije obvezati i dopustiti da njime upravljaju "vijeća ljudi," bez obzira kako dobronamjerna bila.

Onaj kojeg su odbacile religiozne vođe Jeruzalema, čak i nakon što je dokazao svoju vlast, je bio priznat i hvaljen kao vrhunski učitelj među poslovnim ljudima i bankarima iz Damaska, i to dok je još bio anonimni i neproslavljeni tesar iz Nazareta.

Nikada nije govorio o ovoj ponudi svojoj obitelji i dočekao je kraj ove godine u Nazaretu u bavljenju svagdašnjim dužnostima, kao da nikada nije bio doveden u iskušenje da prihvati laskavu ponudu svojih prijatelja iz Damaska. Ni ovi ljudi iz Damaska nikada nisu povezali osobu koji će postati poznata kao čovjek iz Kafamauma koji je okrenuo naglavačke cijeli židovski svijet, s ovim bivšim tesarem iz Nazareta koji se usudio odbiti čast koju mu je njihov spojeni kapital mogao pružiti.

Isus je svjesno i domišljato odvojio različite epizode svoga života tako da u očima svijeta one nikada nisu postale povezane kao djela jedne te iste osobe. U narednim je godinama često slušao pripovjedi o čudnom Galilejcu koji je odbio priliku da u Damasku osnuže školu koja se mogla natjecati sa sveučilištem u Aleksandriji.

Jedan od razloga zašto je Isus nastojao razdvojiti različite događaje svog zemaljskog života, je bio da spriječi izgradnju takve mnogostrane i spektakularne karijere koja bi eventualno navela buduće generacije da obožavaju učitelja umjesto što će čuti istinu koju je

of a school of religious philosophy at Damascus. He planned to create a center of learning which would out-rival Alexandria. And he proposed that Jesus should immediately begin a long tour of the world's educational centers preparatory to becoming the head of this new project. This was one of the greatest temptations that Jesus ever faced in the course of his purely human career.

128:4.2 (1412.5) Presently this merchant brought before Jesus a group of twelve merchants and bankers who agreed to support this newly projected school. Jesus manifested deep interest in the proposed school, helped them plan for its organization, but always expressed the fear that his other and unstated but prior obligations would prevent his accepting the direction of such a pretentious enterprise. His would-be benefactor was persistent, and he profitably employed Jesus at his home doing some translating while he, his wife, and their sons and daughters sought to prevail upon Jesus to accept the proffered honor. But he would not consent. He well knew that his mission on earth was not to be supported by institutions of learning; he knew that he must not obligate himself in the least to be directed by the "councils of men," no matter how well-intentioned.

128:4.3 (1412.6) He who was rejected by the Jerusalem religious leaders, even after he had demonstrated his leadership, was recognized and hailed as a master teacher by the businessmen and bankers of Damascus, and all this when he was an obscure and unknown carpenter of Nazareth.

128:4.4 (1412.7) He never spoke about this offer to his family, and the end of this year found him back in Nazareth going about his daily duties just as if he had never been tempted by the flattering propositions of his Damascus friends. Neither did these men of Damascus ever associate the later citizen of Capernaum who turned all Jewry upside down with the former carpenter of Nazareth who had dared to refuse the honor which their combined wealth might have procured.

128:4.5 (1413.1) Jesus most cleverly and intentionally contrived to detach various episodes of his life so that they never became, in the eyes of the world, associated together as the doings of a single individual. Many times in subsequent years he listened to the recital of this very story of the strange Galilean who declined the opportunity of founding a school in Damascus to compete with Alexandria.

128:4.6 (1413.2) One purpose which Jesus had in mind, when he sought to segregate certain features of his earthly experience, was to prevent the building up of such a versatile and spectacular career as would cause subsequent generations to venerate the teacher in place of obeying the truth

živio i učio. Isus nije želio ostaviti takav zapis ljudskog umijeća i postignuća koji bi odvratio pozornost od njegovih učenja. Rano je prepoznao mogućnost da njegovi sljedbenici dođu u iskušenje formirati religiju o *njemu* koja se mogla natjecati s evanđeljem kraljevstva koje je namjeravao proglasiti svijetu. Prema tome je stalno nastojao potisnuti sve aspekte svoje znamenite karijere za koje je mislio da su mogli poslužiti ovoj prirodnoj ljudskoj tendenciji prema slavljenju učitelja umjesto proglašenja njegovih učenja.

Isti taj motiv dalje objašnjava zašto je dopustio da bude poznat po različitim nazivima za različitim epoha svog života na zemlji. Opet, nije htio stvoriti nikakav pretjerani utjecaj koji bi naveo njegovu obitelj i druge ljude da vjeruju u njega protivno svojim iskrenim uvjerenjima. Uvijek je odbijao neiskreno ili nepošteno izvući korist iz ljudskog uma. Nije htio da ljudi vjeruju u njega osim ako njihova srca reagiraju na duhovne stvarnosti koje je obznanio u svojim učenjima.

Do kraja ove godine nazaretski je dom prilično glatko funkcionirao. Djeca su rasla, a Marija se navikavala na Isusovu odsutnost od kuće. On je nastavio davati svoju plaću Jakovu za izdržavanje obitelji, a sebi je ostavljao samo mali dio za svoje neposredne osobne troškove.

Kako su godine prolazile, bilo je sve teže uvidjeti da je ovaj čovjek bio Sin Božji na zemlji. Naočigled je bio sasvim kao sve druge osobe svijeta, tek jedan odljudi. A Otac na nebu je odredio da se darivanje tako odvija.

5. DVADESET ČETVRTA GODINA (18. GOD

P.K.)

Bila je to prva godina kad se Isus uspio više ili manje osloboditi od obiteljske odgovornosti. Jakov je bio vrlo uspješan u upravljanju kućanstvom uz Isusove savjete i financijsku pomoć.

Tjedan dana nakon Pashe ove godine, u Nazaret je došao jedan mladić iz Aleksandrije da ugovori sastanak između Isusa i skupine aleksandrijskih Židova na palestinskoj obali kasnije ove godine. Sastanak je planiran za sredinu lipnja, a Isus je otišao u Cezareju da se nađe s pet istaknutih Židova iz Aleksandrije koji su ga molili da zauzme mjesto religioznog učitelja u njihovom gradu, za početak mu nudeći poziciju pomoćnika hazana u njihovoj glavnoj sinagogi.

Glasnogovornik ovog odbora je objasnio

which he had lived and taught. Jesus did not want to build up such a human record of achievement as would attract attention from his teaching. Very early he recognized that his followers would be tempted to formulate a religion *about* him which might become a competitor of the gospel of the kingdom that he intended to proclaim to the world. Accordingly, he consistently sought to suppress everything during his eventful career which he thought might be made to serve this natural human tendency to exalt the teacher in place of proclaiming his teachings.

128:4.7 (1413.3) This same motive also explains why he permitted himself to be known by different titles during various epochs of his diversified life on earth. Again, he did not want to bring any undue influence to bear upon his family or others which would lead them to believe in him against their honest convictions. He always refused to take undue or unfair advantage of the human mind. He did not want men to believe in him unless their hearts were responsive to the spiritual realities revealed in his teachings.

128:4.8 (1413.4) By the end of this year the Nazareth home was running fairly smoothly. The children were growing up, and Mary was becoming accustomed to Jesus' being away from home. He continued to turn over his earnings to James for the support of the family, retaining only a small portion for his immediate personal expenses.

128:4.9 (1413.5) As the years passed, it became more difficult to realize that this man was a Son of God on earth. He seemed to become quite like an individual of the realm, just another man among men. And it was ordained by the Father in heaven that the bestowal should unfold in this very way.

5. THE TWENTY-FOURTH YEAR (A.D. 18)

128:5.1 (1413.6) This was Jesus' first year of comparative freedom from family responsibility. James was very successful in managing the home with Jesus' help in counsel and finances.

128:5.2 (1413.7) The week following the Passover of this year a young man from Alexandria came down to Nazareth to arrange for a meeting, later in the year, between Jesus and a group of Alexandrian Jews at some point on the Palestinian coast. This conference was set for the middle of June, and Jesus went over to Caesarea to meet with five prominent Jews of Alexandria, who besought him to establish himself in their city as a religious teacher, offering as an inducement to begin with, the position of assistant to the chazan in their chief synagogue.

128:5.3 (1414.1) The spokesmen for this committee

Isusu da je Aleksandriji bilo suđeno da postane svjetsko središte židovske kulture za cijeli svijet; da je helenistički trend židovske prakse daleko nadmašivao babilonsku školu. Podsjetili su Isusa o zlokobnim pozivima na pobunu u Jeruzalemu i cijeloj Palestini, uvjeravajući ga da bi svaki ustanak palestinskih Židova bio jednak nacionalnom samoubojstvu, da bi željezna ruka Rima slomila pobunu u tri mjeseca, da bi Jeruzalem bio uništen i hram demoliran, da ne bi kamen na kamenu ostao.

Isus je saslušao sve što su mu imali reći, zahvalio im na ukazanom povjerenju i odbijajući da se preseli u Aleksandriju, u biti rekao: "Moj čas još nije došao." Bili su zapanjeni njegovom prividnom ravnodušnošću prema počastima koje su mu ponudili. Prije nego što su se oprostili od Isusa, htjeli su mu dati određenu sumu novca u znak poštovanja njegovih aleksandrijskih prijatelja i naknadu za vrijeme i troškove dolaska u Cezareju da se posavjetuje s njima. Ali on je odbio i ovaj novac, govoreći: "Kuća Josipova nikada nije primila milostinje i ne možemo jesti tuđeg kruha dok ja imam jake ruke, a moja braća radnu sposobnost."

Njegovi prijatelji iz Egipta su otplovili nazad, i kad su u narednim godinama čuli glasine o kafarnaumskom brodograditelju koji je stvarao veliku pometnju u Palestini, malo tko je pomislio da je on bio sada odraslo djetetšce iz Betlehema ili onaj čudni Galilejac koji je bez imalo pompe odbio poziv da postane veliki učitelj u Aleksandriji.

Isus se vratio u Nazaret. Ostatak ove godine je bio period od najmirnijih šest mjeseci cijele njegove karijere. Uživao je ovaj privremeni predah od svagdašnjih problema i poteškoća. Mnogo je razgovarao sa svojim Ocem na nebu i napravio ogroman napredak u ovladavanju svojim ljudskim umom.

Ali ljudski poslovi na svjetovima vremena i prostora obično ne teku glatko dugo vremena. Jakov je u prosincu imao povjerljiv razgovor s Isusom, objašnjavajući da je bio duboko zaljubljen u mladu nazaretsku djevojku Estu i da su se planirali uzeti ako je to bilo moguće. Ukazao je na to da je Josipu bilo gotovo osamnaest godina i da bi mu dobro došla prilika da služi kao glava obitelji. Isus je dao svoju suglasnost da se Jakov oženi nakon dvije godine, pod uvjetom da u međuvremenu uspješno obuci Josipa da preuzme upravu nad kućanstvom.

I tako su pokrenuti novi događaji - vjenčanje je visilo u zraku. Nakon što je Jakov dobio Isusov

explained to Jesus that Alexandria was destined to become the headquarters of Jewish culture for the entire world; that the Hellenistic trend of Jewish affairs had virtually outdistanced the Babylonian school of thought. They reminded Jesus of the ominous rumblings of rebellion in Jerusalem and throughout Palestine and assured him that any uprising of the Palestinian Jews would be equivalent to national suicide, that the iron hand of Rome would crush the rebellion in three months, and that Jerusalem would be destroyed and the temple demolished, that not one stone would be left upon another.

128:5.4 (1414.2) Jesus listened to all they had to say, thanked them for their confidence, and, in declining to go to Alexandria, in substance said, "My hour has not yet come." They were nonplused by his apparent indifference to the honor they had sought to confer upon him. Before taking leave of Jesus, they presented him with a purse in token of the esteem of his Alexandrian friends and in compensation for the time and expense of coming over to Caesarea to confer with them. But he likewise refused the money, saying: "The house of Joseph has never received alms, and we cannot eat another's bread as long as I have strong arms and my brothers can labor."

128:5.5 (1414.3) His friends from Egypt set sail for home, and in subsequent years, when they heard rumors of the Capernaum boatbuilder who was creating such a commotion in Palestine, few of them surmised that he was the babe of Bethlehem grown up and the same strange-acting Galilean who had so unceremoniously declined the invitation to become a great teacher in Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus returned to Nazareth. The remainder of this year was the most uneventful six months of his whole career. He enjoyed this temporary respite from the usual program of problems to solve and difficulties to surmount. He communed much with his Father in heaven and made tremendous progress in the mastery of his human mind.

128:5.7 (1414.5) But human affairs on the worlds of time and space do not run smoothly for long. In December James had a private talk with Jesus, explaining that he was much in love with Esta, a young woman of Nazareth, and that they would sometime like to be married if it could be arranged. He called attention to the fact that Joseph would soon be eighteen years old, and that it would be a good experience for him to have a chance to serve as the acting head of the family. Jesus gave consent for James's marriage two years later, provided he had, during the intervening time, properly trained Joseph to assume direction of the home.

128:5.8 (1414.6) And now things began to happen — marriage was in the air. James's success in

pristanak za sklapanje braka, Mirjana je smogla hrabrosti da iznese vlastite planove svome braturocu. Mladi klesar Jakov, Isusov negdašnji samozvani zaštitnik koji je sada bio poslovni suradnik Jakova i Josipa, dugo je tražio Mirjaninu ruku u braku. Nakon što je Mirjana iznijela svoje planove, Isus je tražio da mu Jakov dođe s formalnom molbom i obećao blagosloviti njihov brak čim bude uvjeren da je Marta bila u stanju preuzeti dužnosti najstarije kćeri.

Kad je bio kod kuće, Isus je nastavio učiti večernju školu tri puta tjedno, često subotom čitati Spise u sinagogi, provoditi vrijeme sa svojom majkom, podučavati djecu i uopćeno se nositi kao dostajan i ugledan građanin Nazareta i pripadnik izraelske zajednice.

6. DVADESET PETA GODINA (19 GOD P.K.)

Ova je godina zatekla svu nazaretsku obitelj u dobrom zdravlju i vidjela završetak redovnog školovanja sve djece, izuzev određene pouke koju je Marta morala držati Ruti.

Isus je bio jedan od najrobustnijih i najotmjerenijih mladića koji su živjeli na zemlji još od vremena Adama. Bio je odlične fizičke građe. Imao je aktivan, oštar i pronicav um - koji je u usporedbi s prosječnim mentalitetom njegovih suvremenika dostigao ogromne proporcije - a duh mu je bio doista ljudsko-božanski.

Obiteljske financije su bile u najboljem stanju od gubitka Josipova imanja. Konačno su otplatili karavansku radnju; nikome ništa nisu dugovali i po prvi put su imali nešto ušteđevine. S obzirom na sve to, i budući da je već poveo svu drugu braću u Jeruzalem na prvu proslavu Pashe, Isus je odlučio povesti i Judu (koji je upravo diplomirao iz sinagoške škole) u njegov prvi posjet hramu.

Otišli su u Jeruzalem i vratili se istim putem, Jordanskom dolinom, kako se Isus bojao problema ako povede svog mlađeg brata Judu kroz Samariju. Juda je još u Nazaretu stvorio niz manjih neprilika zbog svog prenatrpanog raspoloženja i jakih domoljubivih osjećaja.

Stigli su u Jeruzalem i krenuli u prvi posjet hramu - a sam prizor je ushitio i dirnuo Judu do same dubine njegove duše - gdje su slučajno sreli Lazara iz Betanije. Dok je Isus govorio s Lazarom i nastojao planirati njihovu zajedničku proslavu

gaining Jesus' assent to his marriage emboldened Miriam to approach her brother-father with her plans. Jacob, the younger stone mason, onetime self-appointed champion of Jesus, now business associate of James and Joseph, had long sought to gain Miriam's hand in marriage. After Miriam had laid her plans before Jesus, he directed that Jacob should come to him making formal request for her and promised his blessing for the marriage just as soon as she felt that Martha was competent to assume her duties as eldest daughter.

128:5.9 (1414.7) When at home, he continued to teach the evening school three times a week, read the Scriptures often in the synagogue on the Sabbath, visited with his mother, taught the children, and in general conducted himself as a worthy and respected citizen of Nazareth in the commonwealth of Israel.

6. THE TWENTY-FIFTH YEAR (A.D. 19)

128:6.1 (1415.1) This year began with the Nazareth family all in good health and witnessed the finishing of the regular schooling of all the children with the exception of certain work which Martha must do for Ruth.

128:6.2 (1415.2) Jesus was one of the most robust and refined specimens of manhood to appear on earth since the days of Adam. His physical development was superb. His mind was active, keen, and penetrating — compared with the average mentality of his contemporaries, it had developed gigantic proportions — and his spirit was indeed humanly divine.

128:6.3 (1415.3) The family finances were in the best condition since the disappearance of Joseph's estate. The final payments had been made on the caravan repair shop; they owed no man and for the first time in years had some funds ahead. This being true, and since he had taken his other brothers to Jerusalem for their first Passover ceremonies, Jesus decided to accompany Jude (who had just graduated from the synagogue school) on his first visit to the temple.

128:6.4 (1415.4) They went up to Jerusalem and returned by the same route, the Jordan valley, as Jesus feared trouble if he took his young brother through Samaria. Already at Nazareth Jude had got into slight trouble several times because of his hasty disposition, coupled with his strong patriotic sentiments.

128:6.5 (1415.5) They arrived at Jerusalem in due time and were on their way for a first visit to the temple, the very sight of which had stirred and thrilled Jude to the very depths of his soul, when they chanced to meet Lazarus of Bethany. While Jesus talked with Lazarus and sought to arrange for their joint

Pashe, Juda je već svima počeo stvarati nevolje. U blizini je stajao rimski stražar koji je napravio neke neumjesne primjedbe o nekoj Židovskoj djevojci u prolazu. Juda je planuo bijesnim ogorčenjem i nije mu dugo trebalo da izrazi svoje negodovanje prema takvom neumjesnom ponašanju dovoljno glasno da ga vojnik može čuti. Rimski legionari su u to vrijeme bili jako osjetljivi prema svakom ispadu koji je graničio s židovskim nepoštovanjem; tako da je Juda odmah uhićen. Bila je to posljednja kap mladom patriotu i prije nego ga je Isus mogao opomenuti pogledom, već je glasno izručio cijelu gomilu proturimskih osjećaja, što je samo pogoršalo već zategnutu situaciju. Juda je tako u pratnji Isusa smjesta odveden uvojni kaznioniku.

Isus je nastojao ugovoriti da Juda bude smjesta saslušan ili otpušten kako bi mogao sudjelovati u večernjoj proslavi Pashe, ali bez uspjeha. Sljedećeg dana u Jeruzalemu je bio "sveti zbor," kad se čak ni Rimaljni nisu usuđivali dići optužbu protiv Židova. Juda je tako bio u pritvoru dva dana nakon uhićenja, a Isus je ostao pored njega. Tako nisu bili prisutni u hramu na svečanosti primanja novih sinova zakona u puno građanstvo Izraela. Juda nije prošao kroz ovu službeni svečanost za nekoliko godina, dok nije ponovo došao u Jeruzalem na Pashu u vezi sa svojim propagandnim radom u ime Revnitelja, patriotske organizacije kojoj je pripadao i u kojoj je bio vrlo aktivan.

Nakon dva dana u kaznionici, Isus je ovoga jutra imao priliku izaći pred vojni sud u ime Jude. Ispričavajući se za bratovu mladost i odabranim riječima aludirajući na provokativnu prirodu situacije koja je vodila uhićenju njegova brata, Isus je predstavio cijeli događaj tako da je sudac na kraju izrazio mišljenje da je mladi Židov eventualno mogao imati neki izgovor za svoj nasilni ispad. Nakon što je upozorio Judu da ubuduće sebi ne dopusti takvu brzopletost, otpustio ih je govoreći Isusu: "Bolje ne skidajte očiju s ovog mladića; on će vam svima stvoriti velike probleme." Rimski je sudac bio u pravu. Juda je stvorio mnoge nevolje Isusu, a uvijek se radilo o istoj vrsti ispada - sukobu s građanskim vlastima zbog njegovih nepromišljenih i nerazboritih domoljubnih ispada.

Isus i Juda su proveli noć u Betaniji, objašnjavajući zašto nisu mogli doći na pashalnu večeru i sljedećeg su dana krenuli za Nazaret. Isus nije rekao svojoj obitelji o bratovu uhićenju u Jeruzalemu, ali je nadugačko razgovarao s Judom o ovom događaju tri tjedna nakon povratka. Nakon ovog razgovora s Isusom, Juda je sam ispričao obitelji o ovim zbivanjima. Nikada nije

celebration of the Passover, Jude started up real trouble for them all. Close at hand stood a Roman guard who made some improper remarks regarding a Jewish girl who was passing. Jude flushed with fiery indignation and was not slow in expressing his resentment of such an impropriety directly to and within hearing of the soldier. Now the Roman legionnaires were very sensitive to anything bordering on Jewish disrespect; so the guard promptly placed Jude under arrest. This was too much for the young patriot, and before Jesus could caution him by a warning glance, he had delivered himself of a voluble denunciation of pent-up anti-Roman feelings, all of which only made a bad matter worse. Jude, with Jesus by his side, was taken at once to the military prison.

128:6.6 (1415.6) Jesus endeavored to obtain either an immediate hearing for Jude or else his release in time for the Passover celebration that evening, but he failed in these attempts. Since the next day was a "holy convocation" in Jerusalem, even the Romans would not presume to hear charges against a Jew. Accordingly, Jude remained in confinement until the morning of the second day after his arrest, and Jesus stayed at the prison with him. They were not present in the temple at the ceremony of receiving the sons of the law into the full citizenship of Israel. Jude did not pass through this formal ceremony for several years, until he was next in Jerusalem at a Passover and in connection with his propaganda work in behalf of the Zealots, the patriotic organization to which he belonged and in which he was very active.

128:6.7 (1415.7) The morning following their second day in prison Jesus appeared before the military magistrate in behalf of Jude. By making apologies for his brother's youth and by a further explanatory but judicious statement with reference to the provocative nature of the episode which had led up to the arrest of his brother, Jesus so handled the case that the magistrate expressed the opinion that the young Jew might have had some possible excuse for his violent outburst. After warning Jude not to allow himself again to be guilty of such rashness, he said to Jesus in dismissing them: "You had better keep your eye on the lad; he's liable to make a lot of trouble for all of you." And the Roman judge spoke the truth. Jude did make considerable trouble for Jesus, and always was the trouble of this same nature — clashes with the civil authorities because of his thoughtless and unwise patriotic outbursts.

128:6.8 (1416.1) Jesus and Jude walked over to Bethany for the night, explaining why they had failed to keep their appointment for the Passover supper, and set out for Nazareth the following day. Jesus did not tell the family about his young brother's arrest at Jerusalem, but he had a long talk with Jude about this episode some three weeks after their return. After this talk with Jesus

zaboravio strpljenje i samokontrolu svoga brata-oca u cijelom tom iskušenju.

Bila je to posljednja Pasha koju je Isus proslavio s bilo kojim članom svoje obitelji. Sin Čovječji se sve više odvajao od bliske povezanosti sa svojim rodom.

Ove godine su nestašluci Rute i njezinih prijatelja često prekidali njegove periode duboke meditacije. Isus je uvijek bio spreman odgoditi razmatranje buduće službe svijetu i svemiru da sudjeluje u djetinjoj radosti i mladenačkom veselju mladih koji su uvijek bila spremni čuti Isusove pripovijedi o putovanjima u Jeruzalem. Oni su također jako uživali u njegovim pričama o životinjama i prirodi.

Djeca su uvijek bila dobrodošla u karavanskoj radnji. Isus je po strani radnje držao kutiju s pijeskom, kockicama i kamenjem, gdje su obično igralo mnoštvo djece. Nakon što bi se prvo dobro izigrali, oni hrabriji među njima bi provirili u dućan i ako Isus nije bio zauzet, usudili se ući i reći: "Ujače Jošua, dođi i ispričaj nam neku dugu priču." Tada bi ga vukli za ruke da ga izvedu iz radnje, dok ne bi sjeo na svoju omiljenu stijenu pokraj dućana, s djecom koja su sjedila oko njega u polukrugu. A maleni su jako uživali u pripovjedima njihovog ujaka Jošue. Od njega su se naučili smijati, i to iz dubine srca. Bilo je običaj da se jedno ili dvoje najmlađe djece popnu na njegova koljena i da tu sjede, u čudu gledajući njegove izražajne crte lica i slušajući njegove pripovijedi. Djeca su voljela Isusa, i Isus je volio djecu.

Njegovi prijatelji nisu mogli shvatiti raspon njegovih intelektualnih aktivnosti, kako je mogao tako naglo i tako potpuno skrenuti pažnju od pomne rasprave o politici, filozofiji ili religiji, u bezbrižnu i radosnu razigranost tih malenih od pet do deset godina. Kako su njegova braća i sestre odrastali, a prije nego što će dobiti unuke, kako je imao više slobodnog vremena, posvećivao je veliku pozornost ovim malenima. Ali on nije živio na zemlji dovoljno dugo da uživa u unucima.

7. DVADESET ŠESTA GODINA (20. GODINA

P.K.)

Na početku ove godine Isus iz Nazareta je postao sve više svjestan širokog raspona svoje potencijalnemoći. Ali on je također bio potpuno

Jude himself told the family. He never forgot the patience and forbearance his brother-father manifested throughout the whole of this trying experience.

128:6.9 (1416.2) This was the last Passover Jesus attended with any member of his own family. Increasingly the Son of Man was to become separated from close association with his own flesh and blood.

128:6.10 (1416.3) This year his seasons of deep meditation were often broken into by Ruth and her playmates. And always was Jesus ready to postpone the contemplation of his future work for the world and the universe that he might share in the childish joy and youthful gladness of these youngsters, who never tired of listening to Jesus relate the experiences of his various trips to Jerusalem. They also greatly enjoyed his stories about animals and nature.

128:6.11 (1416.4) The children were always welcome at the repair shop. Jesus provided sand, blocks, and stones by the side of the shop, and beavies of youngsters flocked there to amuse themselves. When they tired of their play, the more intrepid ones would peek into the shop, and if its keeper were not busy, they would make bold to go in and say, "Uncle Joshua, come out and tell us a big story." Then they would lead him out by tugging at his hands until he was seated on the favorite rock by the corner of the shop, with the children on the ground in a semicircle before him. And how the little folks did enjoy their Uncle Joshua. They were learning to laugh, and to laugh heartily. It was customary for one or two of the smallest of the children to climb upon his knees and sit there, looking up in wonderment at his expressive features as he told his stories. The children loved Jesus, and Jesus loved the children.

128:6.12 (1416.5) It was difficult for his friends to comprehend the range of his intellectual activities, how he could so suddenly and so completely swing from the profound discussion of politics, philosophy, or religion to the lighthearted and joyous playfulness of these tots of from five to ten years of age. As his own brothers and sisters grew up, as he gained more leisure, and before the grandchildren arrived, he paid a great deal of attention to these little ones. But he did not live on earth long enough to enjoy the grandchildren very much.

7. THE TWENTY-SIXTH YEAR (A.D. 20)

128:7.1 (1416.6) As this year began, Jesus of Nazareth became strongly conscious that he possessed a wide range of potential power. But he

uvjeren da njegova ličnost nije trebala upotrijebiti ovu moć u ulozi Sina Čovječjeg, barem dok ne dođe njegov čas.

U to je vrijeme mnogo mislio o svom odnosu sa svojim Ocem na nebu, ali je malo govorio. I svo to razmišljanje je vodilo samo jednom zaključku koji je izražen u molitvi u brdima: "Bez obzira na to tko sam i koje moći posjedujem, uvijek sam bio i uvijek ću biti pokoran volji moga Rajskog Oca." Pa ipak, dok je ovaj čovjek hodao po Nazaretu idući na posao i vraćajući se s posla, doslovce je bilo istina da su - sa stanovišta cijelog prostranog svemira - "u njemu bila skrivena sva blaga mudrosti i znanja."

Cijele ove godine su obiteljski poslovi tekli glatko, izuzev u vezi Jude. Jakov je godinama imao problema sa svojim najmlađim bratom koji se nije mogao skrasiti na poslu i na kojeg se nisu mogli osloniti za sudjelovanje u obiteljskim troškovima. Živio je kod kuće, ali nije mario da podmiri svoj dio obiteljskog uzdržavanja.

Isus je bio miroljubiv čovjek koji je često bio u neugodnoj situaciji zbog Judinih ratobornih pothvata i brojnih patriotskih ispada. Jakov i Josip su ga htjeli izbaciti iz kuće, ali Isus na to nije htio pristati. Kad su bili na granici strpljenja, Isus ih je samo savjetovao: "Imajte strpljenja. Budite mudri u vašem savjetu i rječiti u svojim životima, da vaš mlađi brat prvo zna bolji put, a da zatim bude ponukan da vas na njemu slijedi." Isus je svojim mudrim i blagim riječima spriječio raskol obitelji; ostali su na okupu. Ali Juda se nije otriježnio sve dok se nije oženio.

Marija je rijetko govorila o Isusovoj budućoj misiji. Kad god je bilo pomena na ovu temu, Isus je samo odgovarao: "Moj čas još nije došao." Isus je gotovo sproveo teški proces odvikavanja svoje obitelji od ovisnosti o njegovoj osobnoj prisutnosti. Brzo se pripremao za dan kad će dosljedno napustiti ovaj dom u Nazaretu i početi aktivniji uvod u svoju stvarnu službu ljudima.

Nikada ne gubite iz vida činjenicu da je Isusova glavna misija na ovom sedmom darivanju bila stjecanje iskustva stvorenog bića, postignuće suverene vlasti nad Nebadonom. I u sklopu ovoga iskustva, ostvario je najviši oblik otkrivenja Rajskog Oca kako Urantiji, tako i cijelom lokalnom svemiru. Pored toga je nastojao razmrsiti složene poslove ovog planeta u vezi s Luciferovom pobunom.

Isus je ove godine uživao u više slobodnog vremena, a dosta se posvetio treningu Jakova u

was likewise fully persuaded that this power was not to be employed by his personality as the Son of Man, at least not until his hour should come.

128:7.2 (1417.1) At this time he thought much but said little about the relation of himself to his Father in heaven. And the conclusion of all this thinking was expressed once in his prayer on the hilltop, when he said: "Regardless of who I am and what power I may or may not wield, I always have been, and always will be, subject to the will of my Paradise Father." And yet, as this man walked about Nazareth to and from his work, it was literally true — as concerned a vast universe — that "in him were hidden all the treasures of wisdom and knowledge."

128:7.3 (1417.2) All this year the family affairs ran smoothly except for Jude. For years James had trouble with his youngest brother, who was not inclined to settle down to work nor was he to be depended upon for his share of the home expenses. While he would live at home, he was not conscientious about earning his share of the family upkeep.

128:7.4 (1417.3) Jesus was a man of peace, and ever and anon was he embarrassed by Jude's belligerent exploits and numerous patriotic outbursts. James and Joseph were in favor of casting him out, but Jesus would not consent. When their patience would be severely tried, Jesus would only counsel: "Be patient. Be wise in your counsel and eloquent in your lives, that your young brother may first know the better way and then be constrained to follow you in it." The wise and loving counsel of Jesus prevented a break in the family; they remained together. But Jude never was brought to his sober senses until after his marriage.

128:7.5 (1417.4) Mary seldom spoke of Jesus' future mission. Whenever this subject was referred to, Jesus only replied, "My hour has not yet come." Jesus had about completed the difficult task of weaning his family from dependence on the immediate presence of his personality. He was rapidly preparing for the day when he could consistently leave this Nazareth home to begin the more active prelude to his real ministry for men.

128:7.6 (1417.5) Never lose sight of the fact that the prime mission of Jesus in his seventh bestowal was the acquirement of creature experience, the achievement of the sovereignty of Nebadon. And in the gathering of this very experience he made the supreme revelation of the Paradise Father to Urantia and to his entire local universe. Incidental to these purposes he also undertook to untangle the complicated affairs of this planet as they were related to the Lucifer rebellion.

128:7.7 (1417.6) This year Jesus enjoyed more than usual leisure, and he devoted much time to

upravi karavanskom radnjom i Josipa u upravi kućanstvom. Marija je osjećala da ih se spremio napustiti. Napustiti ih da ide kamo? Da učini što? Gotovo je bila odustala od pomisli da je Isus bio Mesija. Nije ga mogla razumjeti; jednostavno nije mogla dokučiti um svoga prvorođenca.

Isus je ove godine proveo mnogo vremena s pojedinim članovima svoje obitelji. Često ih je vodio na duge šetnje u brda ili na selo. Prije žetve je odveo Judu kod ujaka na seosko imanje južno od Nazareta, ali Juda tu nije dugo ostao nakon žetve. Pobjegao je, a Šimun ga je kasnije našao s ribarima na jezeru. Kad ga je Šimun doveo kući, Isus je razgovarao s odbjegliim mladićem i kako se pokazalo da je htio biti ribar, otišao je s njim u Magdalu da ga preda na brigu svoga rođaka koji je bio ribar; a Juda je od tada bio prilično uspješan i redovit radnik sve dok se nije oženio, nakon čega se nastavio baviti ribarstvom.

Konačno je došao dan kad su sva Isusova braća izabrala svoj budući zanat i u njemu se pokazala uspješnim. Stvorene su okolnosti za Isusov odlazak od kuće.

U studenom je održano dvostruko vjenčanje. Jakov je oženio Estu, a Mirjana se udala za Jakova. Bila je to doista radosna prigoda. Čak je i Marija još jednom bila srećna, osim što ju je ponekad obuzimala tuga pri pomisli da ih se Isus spremio napustiti. Patila je pod teretom velike neizvjesnosti: Samo kad bi Isus sjeo i s njom o svemu otvoreno razgovarao kao što je to činio kad je bio dječak, ali on je stalno bio nekuminikativan; nije govorio o budućnosti.

Jakov i njegova nevjesta po imenu Esta su se preselili u uredan mali dom u zapadnom dijelu grada, dar njezina oca. Dok je Jakov nastavio s financijskom potporom majčine kuće, njegova je kvota prepolovljena zbog braka, a Josip je formalno postavljen kao glava obitelji. Juda je u to vrijeme svaki mjesec vjerno slao svoj dio sredstava kući. Vjenčanja Jakova i Mirjane su se jako povoljno odrazila na Judu i kad je krenuo u ribu, dan nakon dvostrukog vjenčanja, uvjerio je Josipa da može ovisiti o njemu "radi moje pune dužnosti, i još više ako treba." I održao je svoje obećanje.

Mirjana je živjela neposredno do Marije, u domu Jakova, a stariji Jakov je već bio stavljen na počinak sa svojim ocima. Marta je preuzela Mirjanino mjesto u kući i nova organizacija je glatko uvedena u opticaj prije kraja godine.

Dan nakon ovog dvostrukog vjenčanja, Isus je imao važan razgovor s Jakovom. U povjerenju je rekao Jakovu da se spremio napustiti obiteljski

training James in the management of the repair shop and Joseph in the direction of home affairs. Mary sensed that he was making ready to leave them. Leave them to go where? To do what? She had about given up the thought that Jesus was the Messiah. She could not understand him; she simply could not fathom her first-born son.

128:7.8 (1417.7) Jesus spent a great deal of time this year with the individual members of his family. He would take them for long and frequent strolls up the hill and through the countryside. Before harvest he took Jude to the farmer uncle south of Nazareth, but Jude did not remain long after the harvest. He ran away, and Simon later found him with the fishermen at the lake. When Simon brought him back home, Jesus talked things over with the runaway lad and, since he wanted to be a fisherman, went over to Magdala with him and put him in the care of a relative, a fisherman; and Jude worked fairly well and regularly from that time on until his marriage, and he continued as a fisherman after his marriage.

128:7.9 (1418.1) At last the day had come when all Jesus' brothers had chosen, and were established in, their lifework. The stage was being set for Jesus' departure from home.

128:7.10 (1418.2) In November a double wedding occurred. James and Esta, and Miriam and Jacob were married. It was truly a joyous occasion. Even Mary was once more happy except every now and then when she realized that Jesus was preparing to go away. She suffered under the burden of a great uncertainty: If Jesus would only sit down and talk it all over freely with her as he had done when he was a boy, but he was consistently uncommunicative; he was profoundly silent about the future.

128:7.11 (1418.3) James and his bride, Esta, moved into a neat little home on the west side of town, the gift of her father. While James continued his support of his mother's home, his quota was cut in half because of his marriage, and Joseph was formally installed by Jesus as head of the family. Jude was now very faithfully sending his share of funds home each month. The weddings of James and Miriam had a very beneficial influence on Jude, and when he left for the fishing grounds, the day after the double wedding, he assured Joseph that he could depend on him "to do my full duty, and more if it is needed." And he kept his promise.

128:7.12 (1418.4) Miriam lived next door to Mary in the home of Jacob, Jacob the elder having been laid to rest with his fathers. Martha took Miriam's place in the home, and the new organization was working smoothly before the year ended.

128:7.13 (1418.5) The day after this double wedding Jesus held an important conference with James. He told James, confidentially, that he was

dom. Preveo je puni naslov karavanske radnje na Jakova, i službeno i svečano se povukao s pozicije glave obitelji svoga oca Josipa, dok je na dirljiv način postavio svog brata Jakova kao "glavu i zaštitnika obitelji moga oca." Isus je sročio i obojica su potpisali tajni sporazum kojim je u ime poklonjene karavanske radnje, Jakov obećavao preuzeti punu financijsku odgovornost za obitelj, na taj način oslobađajući Isusa od svih daljih dužnosti u vezi ovih pitanja. Nakon što su potpisali ovaj ugovor i nakon što su proračunali da je obiteljska blagajna mogla funkcionirati bez Isusova doprinosa, Isus je rekao Jakovu: "Ali, sine moj, ja ću ti i dalje slati ponešto svaki mjesec, dok ne dođe moj čas, a ti koristi ove prihode kako prilike budu zahtijevale. Možeš upotrijebiti moje priloge bilo za obiteljske potrebe ili za ugodnosti, kako sam prosudiš. Neka se to nađe pri ruci u slučaju bolesti ili neočekivanih kriza bilo kojeg člana obitelji."

I tako je Isus bio spreman za ulazak u drugu fazu svoje zrele dobi koja nije tekla u neposrednoj blizini njegove obitelji, prije nego što se javno posvetio poslovima svoga Oca.

preparing to leave home. He presented full title to the repair shop to James, formally and solemnly abdicated as head of Joseph's house, and most touchingly established his brother James as "head and protector of my father's house." He drew up, and they both signed, a secret compact in which it was stipulated that, in return for the gift of the repair shop, James would henceforth assume full financial responsibility for the family, thus releasing Jesus from all further obligations in these matters. After the contract was signed, after the budget was so arranged that the actual expenses of the family would be met without any contribution from Jesus, Jesus said to James: "But, my son, I will continue to send you something each month until my hour shall have come, but what I send shall be used by you as the occasion demands. Apply my funds to the family necessities or pleasures as you see fit. Use them in case of sickness or apply them to meet the unexpected emergencies which may befall any individual member of the family."

128:7.14 (1418.6) And thus did Jesus make ready to enter upon the second and home-detached phase of his adult life before the public entrance upon his Father's business.

POGLAVLJE 129. KASNIJI PERIOD ISUSOVE ZRELE DOBI

⇐ 128

Knjiga Urantije

130 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 129 KASNIJI PERIOD ISUSOVE ZRELE DOBI

Sekcije

Uvod

1. DVADESET SEDMA GODINA (21. god p.K.)
2. DVADESET OSMI GODINA (22. godina p.K.)
3. DVADESET DEVETA GODINA (23. godina p.K.)
4. ČOVJEK ISUS

PAPER 129 THE LATER ADULT LIFE OF JESUS SECTIONS

Introduction

1. The Twenty-Seventh Year (A.D. 21)
2. The Twenty-Eighth Year (A.D. 22)
3. The Twenty-Ninth Year (A.D. 23)
4. The Human Jesus

Uvod

ISUS se već potpuno i konačno povukao od upravljanja domaćim poslovima nazaretske obitelji i neposrednog nadgledanja njezinih pojedinačnih članova. Do samog je krštenja nastavio slati priloge obiteljskoj blagajni i duboko se zanimati za duhovnu dobrobit sve svoje braće i sestara. I uvijek je bio spreman učiniti sve što je bilo u njegovoj ljudskoj moći da utješi i razveseli svoju majku udovicu.

Sin Čovječji je do sada na sve načine nastojao pripremiti uvjete da se trajno udalji od nazaretskog doma; a to mu nije bilo lako učiniti. Isus je prirodno volio svoje bližnje; on je volio svoju obitelj, i ova je prirodna ljubav bila to veća zbog njegove duboke obiteljske odanosti. Što sebe više posvećujemo svojim bližnjima, to ih više volimo; a budući da je Isus bio tako duboko posvećen svojoj obitelji, osjećao je veliku i snažnu ljubav prema njima.

Cijela je obitelj polako postajala svjesna da je Isus radio na pripravljanju uvjeta da ih napusti.

INTRODUCTION

129:0.1 (1419.1) JESUS had fully and finally separated himself from the management of the domestic affairs of the Nazareth family and from the immediate direction of its individuals. He continued, right up to the event of his baptism, to contribute to the family finances and to take a keen personal interest in the spiritual welfare of every one of his brothers and sisters. And always was he ready to do everything humanly possible for the comfort and happiness of his widowed mother.

129:0.2 (1419.2) The Son of Man had now made every preparation for detaching himself permanently from the Nazareth home; and this was not easy for him to do. Jesus naturally loved his people; he loved his family, and this natural affection had been tremendously augmented by his extraordinary devotion to them. The more fully we bestow ourselves upon our fellows, the more we come to love them; and since Jesus had given himself so fully to his family, he loved them with a great and fervent affection.

129:0.3 (1419.3) All the family had slowly awakened to the realization that Jesus was making ready to

Jedino je njegova postupna metoda pripreme ublažila tugu od očekivanog odlaska. Već više od četiri godine su mogli spoznati da se planirao odvojiti od njih.

leave them. The sadness of the anticipated separation was only tempered by this graduated method of preparing them for the announcement of his intended departure. For more than four years they discerned that he was planning for this eventual separation.

1. DVADESET SEDMA GODINA (21. GOD P.K.)

U siječnju ove, 21. godine p.K., Isus je jednog kišnog dana u nedjelju ujutro bez pompe napustio svoju obitelj govoreći da ide u Tiberijadu, a nakon toga u posjet drugim gradovima oko Galilejskog jezera. I tako ih je napustio i nikada više nije bio redoviti član ovog kućanstva.

Proveo je tjedan u Tiberijadi, novom gradu koji će uskoro zamijeniti Seforis kao prijestolnica Galileje; i kako tu nije našao ništa zanimljivo, produžio je kroz Magdalu i Betsaidu do Kafarnauma, gdje je zastao da posjeti očevog prijatelja Zebedeja. Zebedejevi sinovi su bili ribari; Zebedej je bio brodograditelj. Isus iz Nazareta je bio stručan u projektiranju i izgradnji brodova; bio je vješt u radu s drvetom; a Zebedej je već dugo bio upoznat s umijećem ovog nazaretskog obrtnika. Dugo je namjeravao početi izgradnju boljeg modela plovila; sada je iznio svoje planove Isusu kao tesaru i pozvao svoga gosta da mu se pridruži u poduzeću, na što je Isus rado pristao.

Isus je radio sa Zebedejem malo više od godinu dana, za to je vrijeme razvio novi model brodova kao i nove metode brodogradnje. Naprednijom vještinom i znatno poboljšanim procesom presovanja pod pritiskom pare, Isus i Zebedej su počeli graditi daleko bolje brodove, puno sigurnije za plovidbu od starijih modela. Nekoliko godina Zebedej je imao više posla u gradnji ovih novih brodova nego što je njegovo malo poduzeće bilo u stanju podmiriti; u manje od pet godina praktično sva plovila na ovom jezeru su bila izrađena u Zebedejevoj radionici u Kafarnaumu. Isus je postao poznat među galilejskim ribarima kao dizajner novih brodova.

Zebedej je bio prilično imućan; imao je brodograditeljske radionice na jezeru južno od Kafarnauma i kuću na samoj obali u blizini ribarske četvrti Betsaide. Isus je nešto više od godinu dana živio kod Zebedejevih i poslije toga se zadržao u Kafarnaumu. On je već dugo radio sam na svijetu, bez oca, i jako je uživao u suradnji sa Zebedejem kao ocem i partnerom.

Zebedejeva supruga, Saloma, je bila rođaka Ane, bivšeg visokog svećenika u Jeruzalemu i još

1. THE TWENTY-SEVENTH YEAR (A.D. 21)

^{129:1.1 (1419.4)} In January of this year, A.D. 21, on a rainy Sunday morning, Jesus took unceremonious leave of his family, only explaining that he was going over to Tiberias and then on a visit to other cities about the Sea of Galilee. And thus he left them, never again to be a regular member of that household.

^{129:1.2 (1419.5)} He spent one week at Tiberias, the new city which was soon to succeed Sepphoris as the capital of Galilee; and finding little to interest him, he passed on successively through Magdala and Bethsaida to Capernaum, where he stopped to pay a visit to his father's friend Zebedee. Zebedee's sons were fishermen; he himself was a boatbuilder. Jesus of Nazareth was an expert in both designing and building; he was a master at working with wood; and Zebedee had long known of the skill of the Nazareth craftsman. For a long time Zebedee had contemplated making improved boats; he now laid his plans before Jesus and invited the visiting carpenter to join him in the enterprise, and Jesus readily consented.

^{129:1.3 (1419.6)} Jesus worked with Zebedee only a little more than one year, but during that time he created a new style of boat and established entirely new methods of boatmaking. By superior technique and greatly improved methods of steaming the boards, Jesus and Zebedee began to build boats of a very superior type, craft which were far more safe for sailing the lake than were the older types. For several years Zebedee had more work, turning out these new-style boats, than his small establishment could handle; in less than five years practically all the craft on the lake had been built in the shop of Zebedee at Capernaum. Jesus became well known to the Galilean fisherfolk as the designer of the new boats.

^{129:1.4 (1420.1)} Zebedee was a moderately well-to-do man; his boatbuilding shops were on the lake to the south of Capernaum, and his home was situated down the lake shore near the fishing headquarters of Bethsaida. Jesus lived in the home of Zebedee during the year and more he remained at Capernaum. He had long worked alone in the world, that is, without a father, and greatly enjoyed this period of working with a father-partner.

^{129:1.5 (1420.2)} Zebedee's wife, Salome, was a relative of Annas, onetime high priest at Jerusalem

uvijek najutjecajnijeg saduceja, premda je zvanično bio smijenjen osam godina ranije. Saloma je jako voljela Isusa. Voljela je Isusa kao što je voljela svoje sinove Jakova, Ivana i Davida, dok su njezine četiri kćeri smatrale Isusa svojim starijim bratom. Isus je često išao u ribu s Jakovom, Ivanom i Davidom i mogli su se uvjeriti da je bio vješt ribar, kao i stručan brodograditelj.

Isus je ove godine svakog mjeseca slao novac Jakovu. Vratio se u Nazaret u listopadu da bude na Martinom vjenčanju i nije navraćao u Nazaret više od dvije godine, sve do neposredno prije dvostrukog vjenčanja Šimuna i Jude.

Cijele godine Isus je gradio brodove i nastavio promatrati način na koji ljudi žive na zemlji. Često je išao u posjet karavanskoj stanici, kako je Kafarnaum bio na izravnom putu od Damaska prema jugu. Kafarnaum je bio jaka vojna postaja Rima, a zapovjednik garnizona je bio nežiđovski vjernik u Jahvu ili "predani čovjek," kako su Židovi obično nazivali ovakve obraćenike. Ovaj je oficir iz bogate rimske obitelji uzeo na sebe izgradnju lijepe sinagoge u Kafarnaumu koja je darovana Židovima nedugo prije nego što je Isus došao živjeti kod Zebedejevih. Isus je ove godine vodio više od polovice službi u ovoj sinagogi, a neki od karavanskih putnika koji su se tu slučajno našli su ga zapamtili kao tesara iz Nazareta.

Radi plaćanja poreza, Isus se prijavio kao "stručni obrtnik iz Kafarnauma." Od tada do kraja svog zemaljskog života je bio poznat kao stanovnik Kafarnauma. Nikada nije naveo neki drugi grad kao svoje službeno prebivalište, iako je iz različitih razloga dopustio ljudima da vjeruju da je živio u Damasku, Betaniji, Nazaretu, pa čak i Aleksandriji.

Isus je u knjižnici sinagoge u Kafarnaumu otkrio mnoge nove knjige i provodio je najmanje pet večeri tjedno u intenzivnom studiju. Obično je posvećivao jednu večer druženju sa starijim osobama, a jednu s mladima. Isusova je ličnost u sebi imala nešto dražesno i inspirativno što je uvijek privlačilo mlade ljude. Uvijek su se osjećali ugodno u njegovom prisustvu. Vjerojatno se velika tajna njegova uspješnog odnosa s njima sastojala u dvostrukoj činjenici da je uvijek bio zainteresiran za ono što su radili, dok im je rijetko nudio savjete, osim ako su ih tražili.

Zebedejeva je obitelj gotovo obožavala Isusa i uvijek sudjelovala u pitanjima i odgovorima nakon večere, prije njegovih večernjih studija u sinagogi.

and still the most influential of the Sadducean group, having been deposed only eight years previously. Salome became a great admirer of Jesus. She loved him as she loved her own sons, James, John, and David, while her four daughters looked upon Jesus as their elder brother. Jesus often went out fishing with James, John, and David, and they learned that he was an experienced fisherman as well as an expert boatbuilder.

129:1.6 (1420.3) All this year Jesus sent money each month to James. He returned to Nazareth in October to attend Martha's wedding, and he was not again in Nazareth for over two years, when he returned shortly before the double wedding of Simon and Jude.

129:1.7 (1420.4) Throughout this year Jesus built boats and continued to observe how men lived on earth. Frequently he would go down to visit at the caravan station, Capernaum being on the direct travel route from Damascus to the south. Capernaum was a strong Roman military post, and the garrison's commanding officer was a gentile believer in Yahweh, "a devout man," as the Jews were wont to designate such proselytes. This officer belonged to a wealthy Roman family, and he took it upon himself to build a beautiful synagogue in Capernaum, which had been presented to the Jews a short time before Jesus came to live with Zebedee. Jesus conducted the services in this new synagogue more than half the time this year, and some of the caravan people who chanced to attend remembered him as the carpenter from Nazareth.

129:1.8 (1420.5) When it came to the payment of taxes, Jesus registered himself as a "skilled craftsman of Capernaum." From this day on to the end of his earth life he was known as a resident of Capernaum. He never claimed any other legal residence, although he did, for various reasons, permit others to assign his residence to Damascus, Bethany, Nazareth, and even Alexandria.

129:1.9 (1420.6) At the Capernaum synagogue he found many new books in the library chests, and he spent at least five evenings a week at intense study. One evening he devoted to social life with the older folks, and one evening he spent with the young people. There was something gracious and inspiring about the personality of Jesus which invariably attracted young people. He always made them feel at ease in his presence. Perhaps his great secret in getting along with them consisted in the twofold fact that he was always interested in what they were doing, while he seldom offered them advice unless they asked for it.

129:1.10 (1420.7) The Zebedee family almost worshiped Jesus, and they never failed to attend the conferences of questions and answers which

Mladi ljudi iz susjedstva su također često prisustvovali ovim skupovima poslije večere. Isus je pri ovim manjim skupovima iznosio različite predmete pouke, ovisno o tome što su njegovi slušatelji mogli shvatiti. Razgovarao je posve slobodno, izražavajući svoje ideje i ideale o politici, sociologiji, znanosti i filozofiji, ali bez autoritativne punomoći osim kad je bilo govora o religiji - odnosu čovjeka i Boga.

Isus je jednom tjedno okupljao na razgovor cijelo kućanstvo, kao i pomoćnike iz radnje i priobalne postaje, kako su Zebedejevi zapošljavali više ljudi. I upravo je međutim radnicima Isus prvi put nazvan "Gospodinom." Svi su ga voljeli. Uživao je radeći uz Zebedeja u Kafarnaumu, ali su mu nedostajala djeca koja su se igrala u blizini njegove tesarske radnje u Nazaretu.

Od Zebedejevih sinova, Jakov je imao najveće zanimanje za Isusa kao učitelja i filozofa. Ivan se najviše zanimao za njegova religiozna učenja i mišljenja. David je poštovao Isusa kao mehaničara, dok se slabo zanimao za njegove religiozne stavove i filozofska učenja.

Juda je često navraćao subotom da čuje Isusove govore u sinagogi, nakon čega bi ostao da s njim razgovara. I što je više Juda imao prilike vidjeti svoga najstarijeg brata, to je postajao uvjereniji da je Isus doista bio veliki čovjek.

Isus je ove godine postigao veliki napredak u uzlaznom ovladavanju nad svojim ljudskim umom i dostigao nove i više razine svjesnog kontakta sa svojim unutarnjim Misaonim Ispravljačem.

Bila je to njegova posljednja godina života na jednom mjestu. Isus nikada više nije proveo cijelu godinu na jednom mjestu ili jednom poduzeću. Brzo se primicalo vrijeme njegovih svjetskih hodočašća. Slijedilo je razdoblje intenzivne aktivnosti, a ovo je bio interval između njegova jednostavnog ali vrlo aktivnog prošlog života i još intenzivnije i napornije javne službe, nekoliko godina opsežnog putovanja i različitih osobnih aktivnosti. Morao je završiti svoj trening kao čovjek ovoga svijeta prije nego što je mogao ući na svoju karijeru pouke i propovijedi kao usavršeni Bog-čovjek božanskih i postljudskih faza svoga darivanja na Urantiji.

2. DVADESET OSMO GODINA (22. GODINA

P.K.)

U ožuljku 22. godine p.K. Isus se oprostio od Zebedeja i Kafarnauma. Tražio je malu sumu novca da podmiri troškove putovanja u Jeruzalem.

he conducted each evening after supper before he departed for the synagogue to study. The youthful neighbors also came in frequently to attend these after-supper meetings. To these little gatherings Jesus gave varied and advanced instruction, just as advanced as they could comprehend. He talked quite freely with them, expressing his ideas and ideals about politics, sociology, science, and philosophy, but never presumed to speak with authoritative finality except when discussing religion — the relation of man to God.

129:1.11 (1421.1) Once a week Jesus held a meeting with the entire household, shop, and shore helpers, for Zebedee had many employees. And it was among these workers that Jesus was first called "the Master." They all loved him. He enjoyed his labors with Zebedee in Capernaum, but he missed the children playing out by the side of the Nazareth carpenter shop.

129:1.12 (1421.2) Of the sons of Zebedee, James was the most interested in Jesus as a teacher, as a philosopher. John cared most for his religious teaching and opinions. David respected him as a mechanic but took little stock in his religious views and philosophic teachings.

129:1.13 (1421.3) Frequently Jude came over on the Sabbath to hear Jesus talk in the synagogue and would tarry to visit with him. And the more Jude saw of his eldest brother, the more he became convinced that Jesus was a truly great man.

129:1.14 (1421.4) This year Jesus made great advances in the ascendant mastery of his human mind and attained new and high levels of conscious contact with his indwelling Thought Adjuster.

129:1.15 (1421.5) This was the last year of his settled life. Never again did Jesus spend a whole year in one place or at one undertaking. The days of his earth pilgrimages were rapidly approaching. Periods of intense activity were not far in the future, but there were now about to intervene between his simple but intensely active life of the past and his still more intense and strenuous public ministry, a few years of extensive travel and highly diversified personal activity. His training as a man of the realm had to be completed before he could enter upon his career of teaching and preaching as the perfected God-man of the divine and posthuman phases of his Urantia bestowal.

2. THE TWENTY-EIGHTH YEAR (A.D. 22)

129:2.1 (1421.6) In March, A.D. 22, Jesus took leave of Zebedee and of Capernaum. He asked for a small sum of money to defray his expenses to

Radeći kod Zebedeja, Isus je uzimao samo male svote novca koji je slao svojoj obitelji u Nazaret. Josip i Juda su na smjenu dolazili u Kafarnaum da uzmu novac od Isusa i da ga odnesu u Nazaret. Judina ribarska postaja je bila smještena samo nekoliko milja južno od Kafarnauma.

Kad se Isus oprostio od Zebedejeve obitelji, dogovorili su se da ostanu u Jeruzalemu do Pashe, kad su se svi trebali okupiti. Čak su se dogovorili da će zajedno proslaviti Pashu. Svi su bili žalosni kad ih je Isus napustio, a osobito Zebedejeve kćeri.

Prije odlaska iz Kafarnauma, Isus je nadugačko razgovarao sa svojim novostečenim prijateljem i bliskim suradnikom, Ivanom Zebedejem. Rekao je Ivanu da je namjeravao otići na veće putovanje dok "ne dođe moj čas," i zamolio Ivana da djeluje u njegovo ime u pitanju slanja novca nazaretskoj obitelji svakog mjeseca, dok se ne potroši suma koju je ostavio kod Zebedejevih. A Ivan je obećao: "Učitelju, idi svojim poslom, obavi svoj rad u svijetu; ja ću djelovati u tvoje ime po ovom i svakom drugom pitanju, i pazit ću na tvoju obitelj onako kako bih pazio na svoju vlastitu majku, braću i sestre. Podmirit ću ove obveze prvo od novca koje si ostavio kod moga oca, a zatim prema potrebi kad se taj novac potroši, ako ne primim više od tebe i ako tvojoj majci bude potrebna pomoć, podijelit ću s njom i svoje prihode. Idi svojim putem u miru. Ja ću te rado zastupati u svim tim poslovima."

I tako, nakon što je Isus napustio Jeruzalem, Ivan se posavjetovao sa svojim ocem Zebedejem u vezi novca koji mu je Isus ostavio i bio iznenađen da se radilo o tako velikoj sumi. Kako je Isus ostavio cijelu stvar u njihovim rukama, složili su se da je bilo najbolje uložiti sredstva u imovinu i koristiti prihode za pomoć nazaretskoj obitelji; i kako je Zebedej znao za jednu manju kuću pod hipotekom koja je bila na prodaju u Kafarnaumu, savjetovao je Ivana da kupi ovu kuću Isusovim novcem i da uzme naslov kao povjerenik svoga prijatelja. A Ivan je učinio onako kako mu je otac savjetovao. Nakon dvije godine su isplatili hipoteku stanarinom od najma kuće i s određenom većom sumom koju je Isus kasnije poslao Ivanu da se nađe pri ruci njegovoj obitelji, to je bilo gotovo jednako kupovnoj cijeni; Zebedej je podmirio razliku i Ivan je tako na vrijeme otplatio ostatak hipoteke, što mu je dalo naslov vlasnika ove dvosobne kuće. Isus je na taj način postao vlasnik kuće u Kafarnaumu, a da o tome nije ni znao.

Jerusalem. While working with Zebedee he had drawn only small sums of money, which each month he would send to the family at Nazareth. One month Joseph would come down to Capernaum for the money; the next month Jude would come over to Capernaum, get the money from Jesus, and take it up to Nazareth. Jude's fishing headquarters was only a few miles south of Capernaum.

129:2.2 (1421.7) When Jesus took leave of Zebedee's family, he agreed to remain in Jerusalem until Passover time, and they all promised to be present for that event. They even arranged to celebrate the Passover supper together. They all sorrowed when Jesus left them, especially the daughters of Zebedee.

129:2.3 (1421.8) Before leaving Capernaum, Jesus had a long talk with his new-found friend and close companion, John Zebedee. He told John that he contemplated traveling extensively until "my hour shall come" and asked John to act in his stead in the matter of sending some money to the family at Nazareth each month until the funds due him should be exhausted. And John made him this promise: "My Teacher, go about your business, do your work in the world; I will act for you in this or any other matter, and I will watch over your family even as I would foster my own mother and care for my own brothers and sisters. I will disburse your funds which my father holds as you have directed and as they may be needed, and when your money has been expended, if I do not receive more from you, and if your mother is in need, then will I share my own earnings with her. Go your way in peace. I will act in your stead in all these matters."

129:2.4 (1422.1) Therefore, after Jesus had departed for Jerusalem, John consulted with his father, Zebedee, regarding the money due Jesus, and he was surprised that it was such a large sum. As Jesus had left the matter so entirely in their hands, they agreed that it would be the better plan to invest these funds in property and use the income for assisting the family at Nazareth; and since Zebedee knew of a little house in Capernaum which carried a mortgage and was for sale, he directed John to buy this house with Jesus' money and hold the title in trust for his friend. And John did as his father advised him. For two years the rent of this house was applied on the mortgage, and this, augmented by a certain large fund which Jesus presently sent up to John to be used as needed by the family, almost equaled the amount of this obligation; and Zebedee supplied the difference, so that John paid up the remainder of the mortgage when it fell due, thereby securing clear title to this two-room house. In this way Jesus became the owner of a house in Capernaum, but he had not been told about it.

Kad je obitelj u Nazaretu čula da je Isus napustio Kafarnaum, ne znajući o ovom financijskom aranžmanu s Ivanom, mislili su da se dalje moraju snalaziti bezpomoći od Isusa. Jakov nije zaboravio svoj sporazum s Isusom te je uz pomoć svoje braće, odmah preuzo punu odgovornost za brigu o obitelji.

No, vratimo se Isusu u Jeruzalemu. Gotovo dva mjeseca on je provodio veći dio svog vremena u slušanju rasprava u hramu, dok je ponekad obilazio različite rabske škole. Subotu je većinom provodio u Betaniji.

Isus je ponio u Jeruzalem pismo od Zebedejeve supruge Salome u kojem ga ona predstavlja bivšem velikom svećeniku Ani kao, "onoga koji je kao moj vlastiti sin." Ana je proveo dosta vremena s njim i osobno ga poveo u posjet akademijama za obuku religioznih učitelja u Jeruzalemu. Dok je Isus temeljito ispitao ove škole i pažljivo razmotrio njihove metode pouke, on nije postavio ni jednog pitanja u javnosti. Iako je Ana gledao na Isusa kao velikog čovjeka, on nije znao kako da ga savjetuje. Prepoznao je ludost prijedloga da se Isus upiše u bilo koju od ovih škola u Jeruzalemu kao student, a ipak je dobro znao da on nikada neće primiti status redovitog učitelja kako nije diplomirao iz ovih škola.

Bližio se vrijeme Pashe i među gomilama koje su dolazile u Jeruzalem sa svih strana svijeta, stigao je i Zebedej sa cijelom svojom obitelji iz Kafarnauma. Svi su se smjestili u Aninju prostranoj kući i proslavili Pashu kao jedna srećna obitelj.

Prije kraja tjedna Pashe, Isus je kroz prividnu slučajnost upoznao jednog bogatog putnika i njegovog sina, mladića oko nekih sedamnaest godina. Ovi su putnici bili iz Indije i kako su bili na putu da posjete Rim i razne druge lokacije na Mediteranu, planirali su provesti Pashu u Jeruzalemu, u nadi da nađu nekoga koga će uposliti kao prevoditelja za oca i sina i kao tutora za sina. Otac je insistirao da Isus pristane putovati s njima. Isus im je rekao o svojoj obitelji i kako nije mogao mirne duše otići na putovanje gotovo dvije godine, kad se njegova obitelj mogla naći u novolji. Ovaj je putnik s Istoka zatim predložio unaprijed isplatiti Isusu prihode za cijelu godinu dana, što je Isus mogao povjeriti svojim prijateljima da bude pri ruci njegovoj obitelji. I Isus se tako složio da krene na put.

Isus je dao ovu veliku sumu Zebedejevom sinu Ivanu. I kao što smo već vidjeli, Ivan je

^{129:2.5 (1422.2)} When the family at Nazareth heard that Jesus had departed from Capernaum, they, not knowing of this financial arrangement with John, believed the time had come for them to get along without any further help from Jesus. James remembered his contract with Jesus and, with the help of his brothers, forthwith assumed full responsibility for the care of the family.

^{129:2.6 (1422.3)} But let us go back to observe Jesus in Jerusalem. For almost two months he spent the greater part of his time listening to the temple discussions with occasional visits to the various schools of the rabbis. Most of the Sabbath days he spent at Bethany.

^{129:2.7 (1422.4)} Jesus had carried with him to Jerusalem a letter from Salome, Zebedee's wife, introducing him to the former high priest, Annas, as "one, the same as my own son." Annas spent much time with him, personally taking him to visit the many academies of the Jerusalem religious teachers. While Jesus thoroughly inspected these schools and carefully observed their methods of teaching, he never so much as asked a single question in public. Although Annas looked upon Jesus as a great man, he was puzzled as to how to advise him. He recognized the foolishness of suggesting that he enter any of the schools of Jerusalem as a student, and yet he well knew Jesus would never be accorded the status of a regular teacher inasmuch as he had never been trained in these schools.

^{129:2.8 (1422.5)} Presently the time of the Passover drew near, and along with the throngs from every quarter there arrived at Jerusalem from Capernaum, Zebedee and his entire family. They all stopped at the spacious home of Annas, where they celebrated the Passover as one happy family.

^{129:2.9 (1422.6)} Before the end of this Passover week, by apparent chance, Jesus met a wealthy traveler and his son, a young man about seventeen years of age. These travelers hailed from India, and being on their way to visit Rome and various other points on the Mediterranean, they had arranged to arrive in Jerusalem during the Passover, hoping to find someone whom they could engage as interpreter for both and tutor for the son. The father was insistent that Jesus consent to travel with them. Jesus told him about his family and that it was hardly fair to go away for almost two years, during which time they might find themselves in need. Whereupon, this traveler from the Orient proposed to advance to Jesus the wages of one year so that he could intrust such funds to his friends for the safeguarding of his family against want. And Jesus agreed to make the trip.

^{129:2.10 (1423.1)} Jesus turned this large sum over to John the son of Zebedee. And you have been told how John applied this money toward the liquidation

upotrijebio taj novac za isplatu hipoteke na imovini u Kafarnaumu. Isus je u povjerenju rekao Zebedeju o svom putovanju Mediteranom, tražeći od njega da ne kazuje o ovim planovima čak ni njegovoj obitelji, a Zebedej nikada nije govorio o Isusovim putovanjima za ovog dugog perioda od skoro dvije godine. Prije Isusova povratka, njegova je nazaretska obitelj gotovo izgubila nadu da je bio živ. Samo su Zebedejeva uvjerenja, kad je u više navrata došao u Nazaret sa svojim sinom Ivanom, držala tračak nade u Marijinu srcu.

Članovi nazaretske obitelji su se u to vrijeme vrlo dobro slagali; Juda je značajno povećao svoj prilog obitelji, a slao je i dodatni doprinos sve dok se nije oženio. Bez obzira na to što im je trebalo malo pomoći, Ivan Zebedej je svaki mjesec donosio poklone Mariji i Ruti, kako ga je Isus zamolio.

3. DVADESET DEVETA GODINA (23. GODINA

P.K.)

Isus je proveo cijelu dvadeset devetu godinu u obilasku mediteranskog svijeta. Glavni događaji, koliko nam je dopušteno obznani ti ta iskustva, su predmet pripovijedanja narednog poglavlja.

Za ove turneje rimskim svijetom, Isus je iz više razloga bio poznat kao *pisar iz Damaska*. U Korintu i drugim mjestima na povratku je bio poznat kao *židovski tutor*.

Bilo je to burno i znamenito razdoblje u Isusovom životu. Dok je na tom putovanju uspostavio brojne kontakte sa svojim bližnjima, ovi događaji su faza njegova života o kojoj nikada nije rekao ni riječi ni jednom članu svoje obitelji, niti i jednom od apostola. Isus je živio svoj život u tijelu i napustio ovaj svijet, a da nitko (osim Zebedeja iz Betsaide) nije znao o ovom velikom putovanju. Neki Isusovi prijatelji su mislili da se vratio u Damask; drugi su mislili da je otišao u Indiju. Njegova vlastita obitelj je bila sklona vjerovati da je bio u Aleksandriji, jer su znali da je jednom tamo bio pozvan u vezi ponuđene pozicije asistenta hazana.

Kad se Isus vratio u Palestinu, on nikako nije pokušao navesti svoju obitelj da promijeni mišljenje da je iz Jeruzalema otišao u Aleksandriju; dopustio im je da ostanu u uvjerenju da je sve vrijeme koje je bio odsutan iz Palestine proveo u tom gradu učenja i kulture. Samo je Zebedej, brodograditelj iz Betsaide, znao istinu o tim događajima, ali on o tome nije nikome govorio.

of the mortgage on the Capernaum property. Jesus took Zebedee fully into his confidence regarding this Mediterranean journey, but he enjoined him to tell no man, not even his own flesh and blood, and Zebedee never did disclose his knowledge of Jesus' whereabouts during this long period of almost two years. Before Jesus' return from this trip the family at Nazareth had just about given him up as dead. Only the assurances of Zebedee, who went up to Nazareth with his son John on several occasions, kept hope alive in Mary's heart.

^{129:2.11 (1423.2)} During this time the Nazareth family got along very well; Jude had considerably increased his quota and kept up this extra contribution until he was married. Notwithstanding that they required little assistance, it was the practice of John Zebedee to take presents each month to Mary and Ruth, as Jesus had instructed him.

3. THE TWENTY-NINTH YEAR (A.D. 23)

^{129:3.1 (1423.3)} The whole of Jesus' twenty-ninth year was spent finishing up the tour of the Mediterranean world. The main events, as far as we have permission to reveal these experiences, constitute the subjects of the narratives which immediately follow this paper.

^{129:3.2 (1423.4)} Throughout this tour of the Roman world, for many reasons, Jesus was known as the *Damascus scribe*. At Corinth and other stops on the return trip he was, however, known as the *Jewish tutor*.

^{129:3.3 (1423.5)} This was an eventful period in Jesus' life. While on this journey he made many contacts with his fellow men, but this experience is a phase of his life which he never revealed to any member of his family nor to any of the apostles. Jesus lived out his life in the flesh and departed from this world without anyone (save Zebedee of Bethsaida) knowing that he had made this extensive trip. Some of his friends thought he had returned to Damascus; others thought he had gone to India. His own family inclined to the belief that he was in Alexandria, as they knew that he had once been invited to go there for the purpose of becoming an assistant chazan.

^{129:3.4 (1423.6)} When Jesus returned to Palestine, he did nothing to change the opinion of his family that he had gone from Jerusalem to Alexandria; he permitted them to continue in the belief that all the time he had been absent from Palestine had been spent in that city of learning and culture. Only Zebedee the boatbuilder of Bethsaida knew the facts about these matters, and Zebedee told no

U svim svojim nastojanjima da shvatite smisao Isusovog života na Urantiji, morate imati na umu stvarni motiv Mihaelovog darivanja. Ako želite razumjeti smisao mnogih njegovih naizgled čudnovatih djela, morate uvidjeti svrhu njegovog boravka na vašem svijetu. Dosljedno je pazio da izbjegne stvoriti zanimljivu osobnu karijeru koja bi privukla pozornost ljudi. On nije želio ostaviti upečatljiv i neodoljiv dojam na svoje bližnje. Bio je posvećen radu na otkrivenju nebeskog Oca svojim bližnjima i u isto vrijeme bio odan najvišoj zadaći življenja svog smrtnog života na zemlji podložno volji istog ovog Rajskog Oca.

Također uvijek pomaže u razumijevanju Isusovog života na Zemlji, ako se svi smrtni studenti ovog božanskog darivanja sjete da, dok je živio ovaj život utjelovljenja *na Urantiji*, on ga je živio *za cijeli* svoj svemir. Svaki naseljeni planet širom cijelog svemira Nebadon nalazi nešto posebno i inspirativno u životu koji je živio u tjelesnom obličju smrtnika. Isto vrijedi i za sve svjetove koji su postali naseljeni nakon ovih znamenitih događaja njegovog boravka na Urantiji. I isto će biti slučaj sa svim svjetovima koji budu naseljeni bićima slobodne volje tijekom cijele buduće povijesti lokalnog svemira.

Sin Čovječji je za vrijeme i kroz iskustva ove turneje rimskim svijetom praktički završio svoj obrazovni trening kroz kontakt sa raznolikim narodima svijeta svoga vremena i generacije. U vrijeme povratka u Nazaret, kroz ovo je obrazovno putovanje već ovladao poznavanjem načina na koji je čovjek živio i zarađivao za egzistenciju na Urantiji.

Stvarna svrha njegova putovanja po Sredozemlju je bila *da upozna ljude*. Na ovom je putovanju došao u bliski kontakt sa stotinama ljudi. Upoznao je i zavolio svakojake ljude, bogate i siromašne, visoke i niske, crne i bijele, obrazovane i neobrazovane, kulturne i nekulturne, neotesane i duhovne, religiozne i nereligiozne, moralne i nemoralne.

Na ovom je putovanju Sredozemljem Isus postigao veliki napredak u ljudskom nastojanju da ovlada svojim materijalnim i smrtnim umom, a njegov je unutarnji Ispravljač učinio veliki napredak u usponu i duhovnom osvajanju istog ovog ljudskog intelekta. Do kraja ove turneje Isus je stvarno znao - s punom ljudskom sigurnošću - da je bio Sin Božji, Sin Stvoritelj od Oca Svih. Ispravljač je sve više i više bio u stanju predočiti umu Sina Čovječjeg sjenovita sjećanja na njegova Rajska iskustva u suradnji s božanskim Ocem prije nego što će poduzeti organizaciju i upravu nad lokalnim svemirom Nebadonom. Ispravljač je

one.

129:3.5 (1423.7) In all your efforts to decipher the meaning of Jesus' life on Urantia, you must be mindful of the motivation of the Michael bestowal. If you would comprehend the meaning of many of his apparently strange doings, you must discern the purpose of his sojourn on your world. He was consistently careful not to build up an overattractive and attention-consuming personal career. He wanted to make no unusual or overpowering appeals to his fellow men. He was dedicated to the work of revealing the heavenly Father to his fellow mortals and at the same time was consecrated to the sublime task of living his mortal earth life all the while subject to the will of the same Paradise Father.

129:3.6 (1424.1) It will also always be helpful in understanding Jesus' life on earth if all mortal students of this divine bestowal will remember that, while he lived this life of incarnation *on* Urantia, he lived it *for* his entire universe. There was something special and inspiring associated with the life he lived in the flesh of mortal nature for every single inhabited sphere throughout all the universe of Nebadon. The same is also true of all those worlds which have become habitable since the eventful times of his sojourn on Urantia. And it will likewise be equally true of all worlds which may become inhabited by will creatures in all the future history of this local universe.

129:3.7 (1424.2) The Son of Man, during the time and through the experiences of this tour of the Roman world, practically completed his educational contact-training with the diversified peoples of the world of his day and generation. By the time of his return to Nazareth, through the medium of this travel-training he had just about learned how man lived and wrought out his existence on Urantia.

129:3.8 (1424.3) The real purpose of his trip around the Mediterranean basin was to *know men*. He came very close to hundreds of humankind on this journey. He met and loved all manner of men, rich and poor, high and low, black and white, educated and uneducated, cultured and uncultured, animalistic and spiritual, religious and irreligious, moral and immoral.

129:3.9 (1424.4) On this Mediterranean journey Jesus made great advances in his human task of mastering the material and mortal mind, and his indwelling Adjuster made great progress in the ascension and spiritual conquest of this same human intellect. By the end of this tour Jesus virtually knew — with all human certainty — that he was a Son of God, a Creator Son of the Universal Father. The Adjuster more and more was able to bring up in the mind of the Son of Man shadowy memories of his Paradise experience in association with his divine Father ere he ever came to organize and administer this local

tako, malo po malo, unosio u Isusovu ljudsku svijest ta bitna sjećanja iz njegove bivše i božanske egzistencije u različitim epohama njegove gotovo vječne prošlosti. Posljednja epizoda njegova predljudskog života koju je Ispravljač prizvao u njegovo sjećanje je oproštajno vijećanje s Emanuelom od Sfere Spasenja neposredno prije nego što će izgubiti svijest ličnosti na početku Urantija utjelovljenja. A ovo je posljednje sjećanje na njegovu predljudsku egzistenciju jasno predstavljeno u Isusovoj svijesti na dan kad ga je Ivan krstio u Jordanu.

universe of Nebadon. Thus did the Adjuster, little by little, bring to Jesus' human consciousness those necessary memories of his former and divine existence in the various epochs of the well-nigh eternal past. The last episode of his prehuman experience to be brought forth by the Adjuster was his farewell conference with Immanuel of Salvington just before his surrender of conscious personality to embark upon the Urantia incarnation. And this final memory picture of prehuman existence was made clear in Jesus' consciousness on the very day of his baptism by John in the Jordan.

4. ČOVJEK ISUS

Okupljene nebeske inteligencije lokalnog svemira smatraju ovo putovanje Sredozemljem najzbudljivijim od svih Isusovih zemaljskih događaja ili ako ništa drugo, od svih događaja prije njegova raspeća i smrti u tijelu. Bio je to fascinantni period *osobne službe*, u suprotnosti sa skorim razdobljem buduće javne službe. Ovaj je jedinstveni događaj bio još upečatljiviji zato što je Isus u to vrijeme bio tesar iz Nazareta, brodograditelj iz Kafarnauma i pisar iz Damaska; on je još uvijek bio Sin Čovječji. Još nije u potpunosti ovladao svojim ljudskim umom; Ispravljač još nije posve ovladao njegovim smrtnim identitetom i izradio njegov duplikat. Još uvijek je bio jedan od ljudi.

Posve ljudsko religiozno iskustvo - osobni duhovni rast - Sina Čovječjeg je gotovo dosegao vrhunac postignuća tijekom ove, dvadeset devete godine. Ovo je iskustvo duhovnog razvoja rezultat posve postupnog rasta od trenutka dolaska u njegov um Misaonog Ispravljača, do upotpunjenja i utvrđenja tog prirodnog i normalnog ljudskog odnosa između materijalnog uma čovjeka i umnog obdarenja duha - fenomena spajanja ovih dvaju umova u jedan, iskustva koje je Sin Čovječji postigao postupno i konačno, kao utjelovljeni smrtnik ovoga svijeta, na dan svoga krštenja u Jordanu.

Tijekom ovih godina, dok naizgled nije stupao u tako brojna razdoblja formalnog duhovnog zajedništava s nebeskim Ocem, usavršio je sve učinkovitije metode osobne komunikacije s unutarnjim duhom prisutnosti Rajskog Oca. Živio je stvarni život, puni život i istinski normalan, prirodan i prosječan život u tijelu. Iz osobnog je iskustva upoznao ekvivalent stvarnosti ukupne sume i biti življenja životom ljudskih bića na materijalnim svjetovima vremena i prostora.

4. THE HUMAN JESUS

^{129:4.1 (1424.5)} To the onlooking celestial intelligences of the local universe, this Mediterranean trip was the most enthralling of all Jesus' earth experiences, at least of all his career right up to the event of his crucifixion and mortal death. This was the fascinating period of his *personal ministry* in contrast with the soon-following epoch of public ministry. This unique episode was all the more engrossing because he was at this time still the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of Capernaum, the scribe of Damascus; he was still the Son of Man. He had not yet achieved the complete mastery of his human mind; the Adjuster had not fully mastered and counterparted the mortal identity. He was still a man among men.

^{129:4.2 (1425.1)} The purely human religious experience — the personal spiritual growth — of the Son of Man well-nigh reached the apex of attainment during this, the twenty-ninth year. This experience of spiritual development was a consistently gradual growth from the moment of the arrival of his Thought Adjuster until the day of the completion and confirmation of that natural and normal human relationship between the material mind of man and the mind-endowment of the spirit — the phenomenon of the making of these two minds one, the experience which the Son of Man attained in completion and finality, as an incarnated mortal of the realm, on the day of his baptism in the Jordan.

^{129:4.3 (1425.2)} Throughout these years, while he did not appear to engage in so many seasons of formal communion with his Father in heaven, he perfected increasingly effective methods of personal communication with the indwelling spirit presence of the Paradise Father. He lived a real life, a full life, and a truly normal, natural, and average life in the flesh. He knows from personal experience the equivalent of the actuality of the entire sum and substance of the living of the life of human beings on the material worlds of time and space.

Sin Čovječji je doživio široki raspon ljudskih emocija, od vrhunske radosti do duboke tuge. Bio je dijete radosti i biće rijetko dobrog raspoloženja; također je bio "čovjek boli i vičan patnjama." U duhovnom je smislu živio smrtni život od dna do vrha, od početka do kraja. S materijalne točke gledišta može djelovati da je izbjegao obje društvene krajnosti ljudske egzistencije, ali intelektualno se upoznao sa cijelim i potpunim iskustvom ljudskog roda.

Isus poznaje misli, osjećaje, porive i impulse evolucijskih i uzlaznih zemaljskih smrtnika od rođenja do smrti. Živio je ljudski život od početaka svog tjelesnog, intelektualnog i duhovnog "ja" kroz najranije godine, djetinjstvo, mladost i odraslu dob - do samog ljudskog doživljaja smrti. On ne samo što je prošao kroz ova uobičajena i poznata ljudska razdoblja intelektualnog i duhovnog napretka, već je također u potpunosti doživio i više i naprednije faze pomirenja čovjeka i Ispravljača koje tako mali broj smrtnika Urantije ikada postigne. I tako je doživio puni život smrtnih ljudi, ne samo život ljudi vašeg svijeta, već i život kojim se živi na svim drugim evolucijskim svjetovima vremena i prostora, čak i na najvišim i najnaprednijim svjetovima u stadiju svjetla i života.

Iako ovaj savršeni život kojim je živio u smrtnom tijelu nije primio bezuvjetno i općenito odobravanje njegovih bližnjih smrtnika, onih koji su se našli kao njegovi suvremenici na zemlji, ipak, život koji je Isus iz Nazareta živio u tijelu i na Urantiji je primio puno i bezuvjetno prihvaćanje Oca Svih kao život koji istovremeno i u životu jedne te iste ličnosti, obuhvaća puninu otkrivenja vječnog Boga smrtnom čovjeku i predstavu usavršene ljudske ličnosti na zadovoljstvo Beskonačnog Stvoritelja.

I to je bio njegov istinski i najviši cilj. On nije došao živjeti na Urantiju kao savršeni i detaljni primjer bilo kojem djetetu i odrasloj osobi, muškarcu ili ženi, u toj dobi ili u bilo kojoj drugoj. Istina je, doduše, da u njegovom punom, bogatom, lijepom i plemenitom životu svi možemo naći događaje koji su izvanredno primjerni i božanstveno inspirativni, ali to je zato što je živio stvarni i istinski ljudski život. Isus nije živio svoj život na zemlji kako bi postavio primjer koji ljudi trebaju kopirati. On je živio ovaj život u tijelu istom milostivom službom kojom vi možete živjeti svoje živote na zemlji; i kako je živio svoj smrtni život u svoje vrijeme i *onakav kakav je bio*, tako je nama svima postavio za primjer da tako živimo svoje živote u naše vrijeme i *onakvi kakvi jesmo*. Vi ne trebate nastojati živjeti njegov život, ali možete

129:4.4 (1425.3) The Son of Man experienced those wide ranges of human emotion which reach from superb joy to profound sorrow. He was a child of joy and a being of rare good humor; likewise was he a "man of sorrows and acquainted with grief." In a spiritual sense, he did live through the mortal life from the bottom to the top, from the beginning to the end. From a material point of view, he might appear to have escaped living through both social extremes of human existence, but intellectually he became wholly familiar with the entire and complete experience of humankind.

129:4.5 (1425.4) Jesus knows about the thoughts and feelings, the urges and impulses, of the evolutionary and ascendant mortals of the realms, from birth to death. He has lived the human life from the beginnings of physical, intellectual, and spiritual selfhood up through infancy, childhood, youth, and adulthood — even to the human experience of death. He not only passed through these usual and familiar human periods of intellectual and spiritual advancement, but he *also* fully experienced those higher and more advanced phases of human and Adjuster reconciliation which so few Urantia mortals ever attain. And thus he experienced the full life of mortal man, not only as it is lived on your world, but also as it is lived on all other evolutionary worlds of time and space, even on the highest and most advanced of all the worlds settled in light and life.

129:4.6 (1425.5) Although this perfect life which he lived in the likeness of mortal flesh may not have received the unqualified and universal approval of his fellow mortals, those who chanced to be his contemporaries on earth, still, the life which Jesus of Nazareth lived in the flesh and on Urantia did receive full and unqualified acceptance by the Universal Father as constituting at one and the same time, and in one and the same personality-life, the fullness of the revelation of the eternal God to mortal man and the presentation of perfected human personality to the satisfaction of the Infinite Creator.

129:4.7 (1425.6) And this was his true and supreme purpose. He did not come down to live on Urantia as the perfect and detailed example for any child or adult, any man or woman, in that age or any other. True it is, indeed, that in his full, rich, beautiful, and noble life we may all find much that is exquisitely exemplary, divinely inspiring, but this is because he lived a true and genuinely human life. Jesus did not live his life on earth in order to set an example for all other human beings to copy. He lived this life in the flesh by the same mercy ministry that you all may live your lives on earth; and as he lived his mortal life in his day and *as he was*, so did he thereby set the example for all of us thus to live our lives in our day and *as we are*. You may not aspire to live his life, but you can resolve to *live your lives* even as, and by the same means

riješiti da ćete *živjeti svoje živote* na isti način i istim sredstvima kao što je on živio svoj. Isus ne može biti tehnički i detaljan primjer za sve smrtnike svih dobi na svim područjima ovog lokalnog svemira, ali on je nadahnuće i vodič svim hodočasniciima na putu za Raj iz početnih svjetova uspona kroz svemir nad svemirima i preko Havone, sve do Raja. Isus je novi i živući put od čovjeka do Boga, od djelomičnog do savršenog, od zemaljskog do nebeskog, od vremena do vječnosti.

Do kraja dvadeset i devete godine, Isus iz Nazareta je gotovo dovršio život koji se traži od smrtnika kao pridošlica u tijelu. Došao je na zemlju u punini Boga kako bi sebe očitovao čovjeku; sada je postao gotovo savršeni čovjek koji je čekao priliku da bude predočen Bogu. I on je učinio sve to prije nego što je napunio trideset godina.

that, he lived his. Jesus may not be the technical and detailed example for all the mortals of all ages on all the realms of this local universe, but he is everlastingly the inspiration and guide of all Paradise pilgrims from the worlds of initial ascension up through a universe of universes and on through Havona to Paradise. Jesus is the *new and living way* from man to God, from the partial to the perfect, from the earthly to the heavenly, from time to eternity.

129:4.8 (1426:1) By the end of the twenty-ninth year Jesus of Nazareth had virtually finished the living of the life required of mortals as sojourners in the flesh. He came on earth the fullness of God to be manifest to man; he had now become well-nigh the perfection of man awaiting the occasion to become manifest to God. And he did all of this before he was thirty years of age.

POGLAVLJE 130 . NA PUTU ZA RIM

⇨ 129

Knjiga Urantije

131 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 130 NA PUTU ZA RIM

Sekcije

Uvod

1. U JOPI - RASPRAVA O JONI
2. U CEZAREJI
3. U ALEKSANDRIJI
4. RASPRAVA O STVARNOSTI
5. NA OTOKU KRETI
6. UPLAŠENI MLADIĆ
7. U KARTAGENI - RASPRAVA O VREMENU I PROSTORU
8. NA PUTU ZA NAPULJ I RIM

Uvod

PUTOVANJE rimskim svijetom je trajalo većim dijelom dvadeset osme i cijelu dvadeset devetu godinu Isusova života na zemlji. Isus je napustio Jeruzalem u pratnji dvojice Indijaca - Gonoda i njegova sina Ganida - rano u nedjelju ujutro 26. travnja 22. godine p.K. Putovali su prema planu, a Isus se oprostio od oca i sina u Kharku u Perzijskom zaljevu desetog prosinca naredne godine, 23. godine p.K.

Iz Jeruzalema su otišli u Cezareju putujući preko Jope. U Cezareji su se ukrkali na brod za Aleksandriju. Iz Aleksandrije su otplovili za Laseju na Kreti. S Krete su putovali brodom za Kartagu, dodirujući Sirenu. U Kartagi su se ukrkali na brod za Napulj, zastajući na Malti, Sirakuzi i Mesani. Iz Napulja su otišli u Kapu, odakle su Apijevim putem putovali za Rim.

Nakon boravka u Rimu putovali su kopnom za Tarent, odakle su otišli za Atenu u Grčkoj, zastajući u Nikopolu i Korintu. Iz Atene su otišli u

PAPER 130 ON THE WAY TO ROME

SECTIONS

Introduction

1. At Joppa — Discourse on Jonah
2. At Caesarea
3. At Alexandria
4. Discourse on Reality
5. On the Island of Crete
6. The Young Man Who Was Afraid
7. At Carthage — Discourse on Time and Space
8. On the Way to Naples and Rome

INTRODUCTION

130:0.1 (1427.1) THE tour of the Roman world consumed most of the twenty-eighth and the entire twenty-ninth year of Jesus' life on earth. Jesus and the two natives from India — Gonod and his son Ganid — left Jerusalem on a Sunday morning, April 26, A.D. 22. They made their journey according to schedule, and Jesus said good-bye to the father and son in the city of Charax on the Persian Gulf on the tenth day of December the following year, A.D. 23.

130:0.2 (1427.2) From Jerusalem they went to Caesarea by way of Joppa. At Caesarea they took a boat for Alexandria. From Alexandria they sailed for Lasea in Crete. From Crete they sailed for Carthage, touching at Cyrene. At Carthage they took a boat for Naples, stopping at Malta, Syracuse, and Messina. From Naples they went to Capua, whence they traveled by the Appian Way to Rome.

130:0.3 (1427.3) After their stay in Rome they went overland to Tarentum, where they set sail for Athens in Greece, stopping at Nicopolis and

Efez preko Troade. Iz Efeza su otplovili prema Kipru, zastajući na Rodosu. Na Kipru su posvetili dosta vremena odmoru i druženju, nakon čega su otplovili u Antiohiju u Siriji. Iz Antiohije su putovali južno prema Sidonu, odakle su otišli u Damask. Iz Damaska su putovali karavanom prema Mezopotamiji kroz Tapsak i Larsu. Proveli su nešto vremena u Babilonu u posjeti Uru i drugim mjestima, nakon čega su otišli u Suzu. Iz Suze su putovali za Kharku, gdje su se Gonod i Ganid ukrcali na brod za Indiju.

Tijekom četiri mjeseca koja je proveo radeći u Damasku, Isus je ovladao osnovama Gonodova i Ganidova jezika. U vrijeme boravka u Damasku posvetio je dosta vremena prijevodu grčkih spisa na jedan od jezika kojim se govorilo u Indiji, u suradnji s jednom osobom iz Gonodovog rodnog kraja.

Na ovom je putovanju Mediteranom Isus proveo otprilike polovicu svakog radnog dana u pouci Ganida, a ostatak kao tumač na Gonodovim poslovnim i društvenim sastancima. Slobodne je sate posvećivao tim bliskim osobnim susretima sa svojim bližnjima, upravo tom intimnom kontaktu sa zemaljskim smrtnicima koji obilježava ove posljednje godine neposredno prije početka javne službe.

Na osnovu naposrednog opažanja i kroz istinske susrete Isus je upoznao višu materijalnu i intelektualnu civilizaciju Zapada i Levanta; od Gonoda i njegova nadarenog sina je naučio o civilizaciji i kulturi Indije i Kine, kako je i pored svog indijskog državljanstva Gonod u tri navrata opsežno putovao kroz imperiju žute rase.

Ganid - mladić - je naučio mnogo od Isusa tijekom tog dugog i bliskog kontakta. Bili su povezani snažnom uzajamnom naklonošću, a mladićev je otac više puta pokušao nagovoriti Isusa da im se pridruži u Indiji, što je Isus uvijek odbijao izgovarajući se obvezama prema svojoj obitelji u Palestini.

1. U JOPI - RASPRAVA O JONI

U vrijeme boravka u Jopi, Isus je sreo jednog Gadiju, filistejskog tumača koji je radio za kožara Šimu. Gonodovi su zastupnici u Mezopotamiji poslovali s tim Šimom; Gonod ga je tako želio posjetiti sa svojim sinom na putu za Cezareju. Isus se za svog boravka u Jopi srdačno sprijateljio s Gadijom. Ovaj je mladi Filistejac bio istinski tragatelj za istinom. Isus je bio istinski darivatelj istine; on je bio istina za tu generaciju na Urantiji. U susretu velikog tragatelja za istinom s velikim

Corinth. From Athens they went to Ephesus by way of Troas. From Ephesus they sailed for Cyprus, putting in at Rhodes on the way. They spent considerable time visiting and resting on Cyprus and then sailed for Antioch in Syria. From Antioch they journeyed south to Sidon and then went over to Damascus. From there they traveled by caravan to Mesopotamia, passing through Thapsacus and Larissa. They spent some time in Babylon, visited Ur and other places, and then went to Susa. From Susa they journeyed to Charax, from which place Gonod and Ganid embarked for India.

130:0.4 (1427.4) It was while working four months at Damascus that Jesus had picked up the rudiments of the language spoken by Gonod and Ganid. While there he had labored much of the time on translations from Greek into one of the languages of India, being assisted by a native of Gonod's home district.

130:0.5 (1427.5) On this Mediterranean tour Jesus spent about half of each day teaching Ganid and acting as interpreter during Gonod's business conferences and social contacts. The remainder of each day, which was at his disposal, he devoted to making those close personal contacts with his fellow men, those intimate associations with the mortals of the realm, which so characterized his activities during these years that just preceded his public ministry.

130:0.6 (1427.6) From firsthand observation and actual contact Jesus acquainted himself with the higher material and intellectual civilization of the Occident and the Levant; from Gonod and his brilliant son he learned a great deal about the civilization and culture of India and China, for Gonod, himself a citizen of India, had made three extensive trips to the empire of the yellow race.

130:0.7 (1427.7) Ganid, the young man, learned much from Jesus during this long and intimate association. They developed a great affection for each other, and the lad's father many times tried to persuade Jesus to return with them to India, but Jesus always declined, pleading the necessity for returning to his family in Palestine.

1. AT JOPPA — DISCOURSE ON JONAH

130:1.1 (1428.1) During their stay in Joppa, Jesus met Gadiah, a Philistine interpreter who worked for one Simon a tanner. Gonod's agents in Mesopotamia had transacted much business with this Simon; so Gonod and his son desired to pay him a visit on their way to Caesarea. While they tarried at Joppa, Jesus and Gadiah became warm friends. This young Philistine was a truth seeker. Jesus was a truth giver; he was the truth for that generation on Urantia. When a great truth seeker

darivateljem istine, dolazi do velikog i oslobađajućeg prosvjetljenja rođenog iz doživljaja nove istine.

Jednog je dana nakon večere, dok su Isus i mladi Filistejac šetali pored obale, ne znajući da je ovaj "pisar iz Damaska" bio tako dobro upoznat sa židovskim predanjima, Gadija pokazao na pristanište s kojeg se Jona navodno ukrcao na svoje zlosrećno putovanje za Taršiš. Nakon nekoliko primjedbi, ovako je pitao Isusa: "Misliš li da je velika riba uistinu progutala Jonu?" Isus je spoznao da je ovo predanje ispoljilo bitan utjecaj na mladićev život i da je bio snažno impresioniran idejom o besmislenosti čovjekovog pokušaja da pobjegne od svojih dužnosti; Isus nije htio reći nešto što bi iznenada uništilo temelje Gadijine motivacije za praktično življenje. U odgovor na ovo pitanje, Isus je rekao: "Prijatelju, svaki je od nas Jona i svi trebamo živjeti prema Božjoj volji i svaki put kad pokušamo pobjeći od svojih neposrednih dužnosti i potražiti zaklon u dalekim pustolovinama, sami sebe dovodimo pod neposrednu kontrolu utjecaja koji nisu pod upravom sila istine i moći ispravnosti. Čovjekov pokušaj da pobjegne od svojih dužnosti jednak je žrtvovanju istine. Izbjegavanje svjetla i života jedino može voditi onim pogibelnim sukobima koji na koncu rezultiraju tminom i smrću, izuzev u slučaju da iste ove Jone koje su se isprva odrekle Boga, okrenu svoja srca čak i u najtamnijoj dubini oćajanja tražeći Boga i njegovu dobrotu. I kad takve obeshrabrene duše iskreno potraže Boga - kad počnu žudjeti za ispravnošću i tragati za istinom - ništa ih ne može zadržati u toj ropskoj poziciji. Bez obzira na dubinu tmine u koju padnu, ako cijelim srcem potraže svjetlo, duh Gospodina Boga nebeskog izručuje ove osobe iz ropstva; zle okolnosti života ih izbacuju na suho tlo i nude svježije prilike za novi početak službe i mudrijeg življenja."

Gadiju je snažno dirnulo Isusovo učenje i dugo su u noć razgovarali pored mora, a prije nego što će poći na počinak zajedno su se molili jedan za drugoga. Bio je to isti onaj Gadija koji je u budućim godinama slušao Petrove propovijedi i postao čvrsti vjernik u Isusa iz Nazareta, vodeći znamenitu raspravu s Petrom jedne večeri u domu Dorkasa. Gadija je ispoljio snažan utjecaj na Šimu, bogatog trgovca kožom i naveo ga da prihvati kršćanstvo.

(Pri ovoj pripovijedi Isusovog osobnog susreta s njegovim bližnjim smrtnicima i u skladu s primljenim dopuštenjem, slobodno prevodimo njegove riječi suvremenim frazama s početka dvadesetog stoljeća na Urantiji.)

and a great truth giver meet, the result is a great and liberating enlightenment born of the experience of new truth.

130:1.2 (1428.2) One day after the evening meal Jesus and the young Philistine strolled down by the sea, and Gadijah, not knowing that this "scribe of Damascus" was so well versed in the Hebrew traditions, pointed out to Jesus the ship landing from which it was reputed that Jonah had embarked on his ill-fated voyage to Tarshish. And when he had concluded his remarks, he asked Jesus this question: "But do you suppose the big fish really did swallow Jonah?" Jesus perceived that this young man's life had been tremendously influenced by this tradition, and that its contemplation had impressed upon him the folly of trying to run away from duty; Jesus therefore said nothing that would suddenly destroy the foundations of Gadijah's present motivation for practical living. In answering this question, Jesus said: "My friend, we are all Jonahs with lives to live in accordance with the will of God, and at all times when we seek to escape the present duty of living by running away to far-off enticements, we thereby put ourselves in the immediate control of those influences which are not directed by the powers of truth and the forces of righteousness. The flight from duty is the sacrifice of truth. The escape from the service of light and life can only result in those distressing conflicts with the difficult whales of selfishness which lead eventually to darkness and death unless such God-forsaking Jonahs shall turn their hearts, even when in the very depths of despair, to seek after God and his goodness. And when such disheartened souls sincerely seek for God — hunger for truth and thirst for righteousness — there is nothing that can hold them in further captivity. No matter into what great depths they may have fallen, when they seek the light with a whole heart, the spirit of the Lord God of heaven will deliver them from their captivity; the evil circumstances of life will spew them out upon the dry land of fresh opportunities for renewed service and wiser living."

130:1.3 (1428.3) Gadijah was mightily moved by Jesus' teaching, and they talked long into the night by the seaside, and before they went to their lodgings, they prayed together and for each other. This was the same Gadijah who listened to the later preaching of Peter, became a profound believer in Jesus of Nazareth, and held a memorable argument with Peter one evening at the home of Dorcas. And Gadijah had very much to do with the final decision of Simon, the wealthy leather merchant, to embrace Christianity.

130:1.4 (1428.4) (In this narrative of the personal work of Jesus with his fellow mortals on this tour of the Mediterranean, we shall, in accordance with our permission, freely translate his words into modern phraseology current on Urantia at the time of this

Posljednji razgovor Isusa i Gadije je bio na temu dobra i zla. Ovaj je mladi Filistejac bio jako uznemiren osjećajem nepravde zbog istovremene prisutnosti dobra i zla u svijetu. Rekao je: "Kako može Bog, ako je beskonačno dobar, dopustiti da podnosimo patnje zla; naposljetku, tko stvara zlo?" U to su doba mnogi još uvijek vjerovali da Bog stvara i dobro i zlo, ali Isus nikada nije poučavao takvu neistinu. Odgovarajući na ovo pitanje, Isus je rekao: "Moj brate, Bog je ljubav; on stoga mora biti dobar, i njegova je dobrota tako velika i stvarna da ne može obujmiti male i nestvarne stvari zla. Bog je tako pozitivno dobar da u sebi nema nimalo prostora za negativno zlo. Zlo je nezreli odabir i nerazborita pogreška ljudi koje se opiru dobroti, koji odbijaju ljepotu i koji nisu odani istini. Zlo je samo pitanje neprilagodbe ljudske nezrelosti ili razoran i izobličujući utjecaj neznanja. Zlo je neminovna tmina koja prati besmislenost čovjekova nastojanja da odbaci svjetlost. Zlo je to što je tamno i neistinito i što prelazi u grijeh ako ga čovjek svjesno obgrli i dobrovoljno odobri."

"Kada je Otac na nebu obdario čovjeka sposobnošću odabira između dobra i zla, on je stvorio potencijalnu suprotnost pozitivnom putu života i svjetla; ali takve pogreške zla zapravo ne postoje sve dok inteligentno biće ne poželi njihovo postojanje odabirom neispravnog načina života. Takva se zla zatim uzdižu do razine grijeha svjesnim i promišljenim odabirom takvog svojeglavog i pobunjeničkog stvorenja. I to je razlog zašto Otac na nebu dopušta usporedno postojanje dobra i zla do kraja života, upravo kao što priroda dopušta istovremeno postojanje žita i kukolja u istom polju sve do dana žetve." Gadija je bio posve zadovoljan Isusovim odgovorom na njegovo pitanje tek nakon njihova narednog razgovora koji je njegovom umu razjasnio stvarno značenje tih bitnih riječi.

2. U CEZAREJI

Isus i njegovi prijatelji su se zadržali u Cezareji dulje od planiranog zbog pukotine koja je otkrivena na jednom od velikih upravljačkih vesla broda na koji su se trebali ukrcati. Kapetan je odlučio ostati u luci dok se ne napravi novo veslo. Kako nisu imali dovoljno stručnih tesara, Isus se javio da pomogne. Isus i njegovi prijatelji su imali običaj šetati svake večeri lijepim zidom koji je opasavao luku i služio kao šetalište. Ganid je jako uživao u Isusovu objašnjenju vodovodnog sustava i vještine korištenja plime i oseke za pranje gradskih ulica i ispiranje kanalizacije. Ovog je indijskog mladića snažno dojmio Augstinov hram koji je ležao na uzvišici natkriljen kolosalnim kipom

presentation.)

130:1.5 (1429.1) Jesus' last visit with Gadiah had to do with a discussion of good and evil. This young Philistine was much troubled by a feeling of injustice because of the presence of evil in the world alongside the good. He said: "How can God, if he is infinitely good, permit us to suffer the sorrows of evil; after all, who creates evil?" It was still believed by many in those days that God creates both good and evil, but Jesus never taught such error. In answering this question, Jesus said: "My brother, God is love; therefore he must be good, and his goodness is so great and real that it cannot contain the small and unreal things of evil. God is so positively good that there is absolutely no place in him for negative evil. Evil is the immature choosing and the unthinking misstep of those who are resistant to goodness, rejectful of beauty, and disloyal to truth. Evil is only the misadaptation of immaturity or the disruptive and distorting influence of ignorance. Evil is the inevitable darkness which follows upon the heels of the unwise rejection of light. Evil is that which is dark and untrue, and which, when consciously embraced and willfully endorsed, becomes sin.

130:1.6 (1429.2) "Your Father in heaven, by endowing you with the power to choose between truth and error, created the potential negative of the positive way of light and life; but such errors of evil are really nonexistent until such a time as an intelligent creature wills their existence by mischoosing the way of life. And then are such evils later exalted into sin by the knowing and deliberate choice of such a willful and rebellious creature. This is why our Father in heaven permits the good and the evil to go along together until the end of life, just as nature allows the wheat and the tares to grow side by side until the harvest." Gadiah was fully satisfied with Jesus' answer to his question after their subsequent discussion had made clear to his mind the real meaning of these momentous statements.

2. AT CAESAREA

130:2.1 (1429.3) Jesus and his friends tarried in Caesarea beyond the time expected because one of the huge steering paddles of the vessel on which they intended to embark was discovered to be in danger of cleaving. The captain decided to remain in port while a new one was being made. There was a shortage of skilled woodworkers for this task, so Jesus volunteered to assist. During the evenings Jesus and his friends strolled about on the beautiful wall which served as a promenade around the port. Ganid greatly enjoyed Jesus' explanation of the water system of the city and the technique whereby the tides were utilized to flush the city's streets and sewers. This youth of India

rimskog imperatora. Tijekom poslijepodneva na drugi dan njihova boravka u Cezareji, tri su prijatelja vidjela predstavu u ogromnom amfiteatru koji je mogao primiti dvadeset tisuća posjetitelja, i ove su noći išli u kazalište na grčku predstavu. Bile su to prve takvepredstave koje je Ganid imao prilike vidjeti, i mladić je bio pun pitanja na tu temu. Ujutro trećeg dana službeno su posjetili guvernerovupalatu, kako je Cezareja bila glavni grad Palestine i sjedište rimskog prokuratora.

U njihovom je konačištu boravio jedan trgovac iz Mongolije i kako je taj čovjek s Dalekog Istoka govorio grčki, Isus je imao prilike s njim više puta nadugačko razgovarati. Ovaj je čovjek bio jako impresioniran Isusovom životnom filozofijom i nikada nije zaboravio njegove mudre riječi o "živiljenju nebeskim životom na zemalji putem svakodnevnog pokoravanja volji nebeskog Oca." Ovaj je trgovac bio poklonik taoizma i postao je čvrsti vjernik u doktrinu univerzalnog Božanstva. Po povratku u Mongoliju počeo je poučavati svoje susjede i poslovne suradnike ovim naprednim istinama i kao rezultat ovih aktivnosti, njegov je najstariji sin odlučio postati svećenik taoizma. Ovaj je mladić za svoga života ispoljio snažan utjecaj u promicanju napredne istine, a za njim su slijedili njegov sin i unuk koji su bili jednako odani i vjerni doktrini Jednog Boga - Vrhovnog Vladara Neba.

Dok je istočna grana rane kršćanske crkve koja je imala sjedište u Filadelfiji, bila vjernija Isusovim učenjima od njihove braće u Jeruzalemu, žalosno je što nije bilo nekoga poput Petra da ode u Kinu ili poput Pavla da ode u Indiju, gdje je duhovno tlo u to doba bilo pripravno za prihvaćanje sjemena novog evanđelja kraljevstva. Upravo su ova Isusova učenja kakva su prihvatili i poučavali žitelji Filadelfije, mogla snažno i djelotvorno dojmiti umove duhovno gladnih azijskih naroda, upravo kao što su Petrove i Pavlove propovijedi dojmile Zapad.

Jedan od mladića koji je radio s Isusom na upravljačkom veslu pokazao je veliko zanimanje za to što je Isus s vremena na vrijeme govorio radeći u brodogradilištu. Kad je Isus pomenuo da je nebeskom Ocu stalo do dobrobiti njegove djece na zemlji, ovaj je mladi Grk po imanuAnaksad, rekao: "Ako je Bogovima stalo do mene, zašto ne uklone grubog i nepravednog upravitelja ove radionice?" Mladić je bio zaprepašten kad je Isus odgovorio, "Kako ti poznaješ način ljubaznosti i vrijednost pravednosti, možda su Bogovi doveli ovog grešnog čovjeka u tvoju blizinu da ga ti povedeš boljim putem. Možda si ti sol koja treba

was much impressed with the temple of Augustus, situated upon an elevation and surmounted by a colossal statue of the Roman emperor. The second afternoon of their stay the three of them attended a performance in the enormous amphitheater which could seat twenty thousand persons, and that night they went to a Greek play at the theater. These were the first exhibitions of this sort Ganid had ever witnessed, and he asked Jesus many questions about them. On the morning of the third day they paid a formal visit to the governor's palace, for Caesarea was the capital of Palestine and the residence of the Roman procurator.

130:2.2 (1429.4) At their inn there also lodged a merchant from Mongolia, and since this Far-Easterner talked Greek fairly well, Jesus had several long visits with him. This man was much impressed with Jesus' philosophy of life and never forgot his words of wisdom regarding "the living of the heavenly life while on earth by means of daily submission to the will of the heavenly Father." This merchant was a Taoist, and he had thereby become a strong believer in the doctrine of a universal Deity. When he returned to Mongolia, he began to teach these advanced truths to his neighbors and to his business associates, and as a direct result of such activities, his eldest son decided to become a Taoist priest. This young man exerted a great influence in behalf of advanced truth throughout his lifetime and was followed by a son and a grandson who likewise were devotedly loyal to the doctrine of the One God — the Supreme Ruler of Heaven.

130:2.3 (1430.1) While the eastern branch of the early Christian church, having its headquarters at Philadelphia, held more faithfully to the teachings of Jesus than did the Jerusalem brethren, it was regrettable that there was no one like Peter to go into China, or like Paul to enter India, where the spiritual soil was then so favorable for planting the seed of the new gospel of the kingdom. These very teachings of Jesus, as they were held by the Philadelphians, would have made just such an immediate and effective appeal to the minds of the spiritually hungry Asiatic peoples as did the preaching of Peter and Paul in the West.

130:2.4 (1430.2) One of the young men who worked with Jesus one day on the steering paddle became much interested in the words which he dropped from hour to hour as they toiled in the shipyard. When Jesus intimated that the Father in heaven was interested in the welfare of his children on earth, this young Greek, Anaxand, said: "If the Gods are interested in me, then why do they not remove the cruel and unjust foreman of this workshop?" He was startled when Jesus replied, "Since you know the ways of kindness and value justice, perhaps the Gods have brought this erring man near that you may lead him into this

učiniti ovog brata prijatnijim svim drugim ljudima; a ti ga možeš učiniti prijatnijim samo ako ti nisi obljudio. Kako sada stvari stoje, ovaj čovjek ima moć nad tobom zato što njegovi zli postupci ispoljavaju nepovoljan utjecaj na tebe. Zašto ne upotrijebiš vrlinu moći dobrote i ne pokažeš svoju moć nad zlom tako što ćeš postati taj koji upravlja vašim odnosom? Kažem ti da će tvoja dobrot, ako joj pružiš poštenu i živu priliku, nadvladati njegovo zlo. Od svih poduzeća smrtnog egzistencije, ni jedno ne pruža veći užitak od radosti postajanja nečijim materijalnim životnim partnerom, duhovnom energijom i božanskom istinom u jednoj od pobjedonosnih borbi protiv pogreške i zla. Čovjek prima predivno i preobražajno iskustvo svaki put kada postane živi kanal duhovnog svjetla nekom smrtniku koji čami u duhovnoj tami. Ako si ti blažen većom istinom od ovog čovjeka, neka njegova potreba bude tvoj izazov. Sigurno nisi kukavica koja će stajati na obali i gledati kako se davi čovjek koji ne zna plivati! A u usporedbi s tijelom davljenika, koliko je veća vrijednost u duši ovog čovjeka koji posrće u tami!"

Anakasada su snažno dojmile Isusove riječi. On je podijelio Isusove riječi sa svojim nadređenim i te su večeri njih dvojica došli tražiti Isusov savjet po pitanju blagodat njihovih duša. A kasnije, nakon što je kršćanska poruka proglašena u Cezareji, ova su dvojica, jedan Grk a drugi Rimljanin, vjerovala Filipovoj propovijedi i postala istaknutim članovima crkve koju je utemeljio. Kasnije je ovaj mladi Grk postao poslužiteljem rimskog centuriona Kornelijusa, koje je postao vjernik zahvaljujući Petrovoj službi. Anaksad je nastavio obasjavati svjetlom sve ljude koji su bili u tami, sve do dana kada je Pavao zarobljen u Cezareji, kad je Anaksad nesrećnim slučajem umoren u groznom pokolju dvadeset tisuća Židova dok je služio paćenima na samrti.

Ganid je počeo spoznavati da je njegov tutor provodio slobodne sate u ovoj neobičnoj osobnoj službi svojim bližnjima, i mladi je Indijac želio znati motiv ovog Isusovog neprestanog zanimanja za ljude. Tako je upitao, "Zašto si stalno zaokupljen razgovorom sa strancima?" Isus je odgovorio: "Ganide, onome koji poznaje Boga ni jedan čovjek nije stranac. Kroz iskustvo nalaženja Oca nebeskog, čovjek nalazi da su svi ljudi njegova braća, i zar je čudno što čovjek uživa u radosti susreta sa novim bratom? Upoznati svoju braću i sestre, znati njihove probleme i naučiti ih voljeti, to je najveće iskustvo življenja."

Razgovor je trajao dugo u noć i mladić je ovom prilikom tražio od Isusa da mu objasni razliku između Božje volje i odluka ljudskog uma

better way. Maybe you are the salt which is to make this brother more agreeable to all other men; that is, if you have not lost your savor. As it is, this man is your master in that his evil ways unfavorably influence you. Why not assert your mastery of evil by virtue of the power of goodness and thus become the master of all relations between the two of you? I predict that the good in you could overcome the evil in him if you gave it a fair and living chance. There is no adventure in the course of mortal existence more enthralling than to enjoy the exhilaration of becoming the material life partner with spiritual energy and divine truth in one of their triumphant struggles with error and evil. It is a marvelous and transforming experience to become the living channel of spiritual light to the mortal who sits in spiritual darkness. If you are more blessed with truth than is this man, his need should challenge you. Surely you are not the coward who could stand by on the seashore and watch a fellow man who could not swim perish! How much more of value is this man's soul floundering in darkness compared to his body drowning in water!"

130:2.5 (1430.3) Anaxand was mightily moved by Jesus' words. Presently he told his superior what Jesus had said, and that night they both sought Jesus' advice as to the welfare of their souls. And later on, after the Christian message had been proclaimed in Caesarea, both of these men, one a Greek and the other a Roman, believed Philip's preaching and became prominent members of the church which he founded. Later this young Greek was appointed the steward of a Roman centurion, Cornelius, who became a believer through Peter's ministry. Anaxand continued to minister light to those who sat in darkness until the days of Paul's imprisonment at Caesarea, when he perished, by accident, in the great slaughter of twenty thousand Jews while he ministered to the suffering and dying.

130:2.6 (1431.1) Ganid was, by this time, beginning to learn how his tutor spent his leisure in this unusual personal ministry to his fellow men, and the young Indian set about to find out the motive for these incessant activities. He asked, "Why do you occupy yourself so continuously with these visits with strangers?" And Jesus answered: "Ganid, no man is a stranger to one who knows God. In the experience of finding the Father in heaven you discover that all men are your brothers, and does it seem strange that one should enjoy the exhilaration of meeting a newly discovered brother? To become acquainted with one's brothers and sisters, to know their problems and to learn to love them, is the supreme experience of living."

130:2.7 (1431.2) This was a conference which lasted well into the night, in the course of which the young man requested Jesus to tell him the difference

koje se također nazivaju voljom. Isus je u biti rekao: "Božja volja je put Boga, suradnja s Božjom odlukom u susretu sa svakom potencijalnom alternativom. Činiti Božju volju, dakle, je imati to progresivno iskustvo kojim čovjek postaje sve više i više nalik Bogu, a Bog je izvor i sudbina svega što je dobro, lijepo i istinito. Ljudska volja je ljudski put, bit onoga što smrtnik odlučuje biti i činiti. Volja je ta promišljena odluka samosvjesnog bića koja rezultira odabirom ponašanja koje je utemeljeno na inteligentom razmišljanju.

Isus i Ganid su to poslijepodne uživali u igri s vrlo inteligentim psom ovčarom i kad je Ganid upitao da li pas ima dušu i volju, Isus je rekao: "Pas ima um koji može poznavati materijalnog čovjeka, njegova gospodara, ali koji ne može poznavati Boga koji je duh; pas stoga ne posjeduje duhovnu prirodu i ne može doživjeti duhovno iskustvo. Pas može imati volju koja proizlazi iz prirode i koja se može ojačati treningom, ali takva snaga uma ne predstavlja duhovnu silu niti se može usporediti s ljudskom voljom, kako nije *rezultat razmišljanja* - ona ne proizlazi iz raspoznavanja viših i moralnih značenja i odabira duhovnih i vječnih vrijednosti. Čovjek je duhovno biće, stvorenje obdareno duhovnom odgovornošću i potencijalom za vječni život, upravo zato što posjeduje ove moći duhovnog izbora i odabira istine." Isus je dalje objasnio da kako životinje nemaju takvih mentalnih moći, životinjski svijet nije u stanju razviti jezik ili doživjeti bilo što usporedivo s opstankom ljudske ličnosti u vječnosti. Kao rezultat ovih riječi, Ganid se više nikada nije pozabavio mišlju o prijelazu ljudskih duša u životinjska tijela.

Ganid je narednog dana razgovarao o ovim pitanjima sa svojim ocem i kao odgovor na Gonodovo pitanje, Isus je dalje objasnio da su "ljudske volje koje su posve zaokupljene donošenjem isključivo temporalnih odluka o materijalnim problemima životinjske egzistencije osuđene na uništenje u vremenu. Oni koji donose svesrdne moralne odluke i bezuvjetne duhovne odabire sebe sve više poistovjećuju s božanskim duhom koji u njima živi, što ih postupno preobražava u vrijednosti vječnog opstanka - beskrajnog napretka božanske službe."

Taj dan smo prvi put imali priliku čuti tu bitnu istinu koja na suvremenom jeziku kaže: "Volja je to ispoljenje ljudskog uma koje pruža priliku subjektivnoj svijesti da se izrazi objektivno i da doživi težnju nalikovanja Bogu." I upravo u tom smislu može svako reflektivno i duhovno naklonjeno ljudsko biće postati kreativno.

between the will of God and that human mind act of choosing which is also called will. In substance Jesus said: The will of God is the way of God, partnership with the choice of God in the face of any potential alternative. To do the will of God, therefore, is the progressive experience of becoming more and more like God, and God is the source and destiny of all that is good and beautiful and true. The will of man is the way of man, the sum and substance of that which the mortal chooses to be and do. Will is the deliberate choice of a self-conscious being which leads to decision-conduct based on intelligent reflection.

130:2.8 (1431.3) That afternoon Jesus and Ganid had both enjoyed playing with a very intelligent shepherd dog, and Ganid wanted to know whether the dog had a soul, whether it had a will, and in response to his questions Jesus said: "The dog has a mind which can know material man, his master, but cannot know God, who is spirit; therefore the dog does not possess a spiritual nature and cannot enjoy a spiritual experience. The dog may have a will derived from nature and augmented by training, but such a power of mind is not a spiritual force, neither is it comparable to the human will, inasmuch as it is not reflective — it is not the result of discriminating higher and moral meanings or choosing spiritual and eternal values. It is the possession of such powers of spiritual discrimination and truth choosing that makes mortal man a moral being, a creature endowed with the attributes of spiritual responsibility and the potential of eternal survival." Jesus went on to explain that it is the absence of such mental powers in the animal which makes it forever impossible for the animal world to develop language in time or to experience anything equivalent to personality survival in eternity. As a result of this day's instruction Ganid never again entertained belief in the transmigration of the souls of men into the bodies of animals.

130:2.9 (1431.4) The next day Ganid talked all this over with his father, and it was in answer to Gonod's question that Jesus explained that "human wills which are fully occupied with passing only upon temporal decisions having to do with the material problems of animal existence are doomed to perish in time. Those who make wholehearted moral decisions and unqualified spiritual choices are thus progressively identified with the indwelling and divine spirit, and thereby are they increasingly transformed into the values of eternal survival — unending progression of divine service."

130:2.10 (1431.5) It was on this same day that we first heard that momentous truth which, stated in modern terms, would signify: "Will is that manifestation of the human mind which enables the subjective consciousness to express itself objectively and to experience the phenomenon of aspiring to be Godlike." And it is in this same

sense that every reflective and spiritually minded human being can become *creative*.

3. U ALEKSANDRIJI

Posjet Cezareji je bio zanimljiv, ali nakon popravke broda Isus i njegova dva prijatelja su u podne krenuli prema Aleksandriji u Egiptu.

Njih trojica je uživali u jako prijatnom putovanju za Aleksandriju. Ganid je bio oduševljen putovanjem i neprestano je zapitkiavao Isusa. Kad su se primakli gradskoj luci, mladić je bio ushićen velikim svjetionikom Farosa, smještenim na otoku koji je Aleksandar povezo s kopnom izgradnjom velike marine, čime je stvorio dvije veličanstvene luke i učinio Aleksandriju pomorskim trgovinskim raskršćem Afrike, Azije i Evrope. Veliki je svjetionik bio jedno od sedam svjetskih čuda i preteča svih kasnijih svjetionika. Poranili su da posjete ovu veličanstvenu spasonosnu napravu izgrađenu ljudskim rukama i videći Ganidovu ushićenost, Isus je rekao: "I ti ćeš, sine, po povratku u Indiju biti kao ovaj svjetionik, čak i nakon što tvoj otac ode na vječni počinak; ti ćeš postati kao svjetlo života svima oko sebe koji budu čamili u tami i svima koji budu željeli otvoriti oči, ti ćeš pokazati put koji vodi u luku spasenja u sigurnosti." I stežući Isusovu ruku, Ganid je rekao, "Hoću."

I ponovo napominjemo da su rani učitelji kršćanske religije učinili veliku pogrešku što su tako isključivo usmjerili pažnju na zapadnu civilizaciju rimskog svijeta. Isusova učenja u verziji mezopotamijskih vjernika prvog stoljeća nove ere, bi bila rado prihvaćena među raznim grupama azijskih vjernika.

Otprilike četiri sata nakon pristanka smjestili su se blizu istočnog kraja duge i prostrane avenije, široke otprilike stotinu stopa i duge nekih osam kilometara, koja se pružala do zapadnih granica ovog grada od milijum žitelja. Nakon što su prvo posjetili glavne gradske znamenitosti - sveučilište (muzej), knjižnicu, Aleksandrov kraljevski mauzolej, palaču, Neptunov hram, kazalište i gimnaziju - Gonod se posvetio poslu, dok su Isus i Ganid otišli posjetiti najveću svjetsku knjižnicu. Tu je bilo sabrano otprilike milijun rukopisa iz cijelog civiliziranog svijeta: Grčke, Rima, Palestine, Parije, Indije, Kine, čak i Japana. Ganid je u toj knjižnici imao prilike vidjeti najveću svjetsku zbirku indijske književnosti; i tu su svraćali svaki dan za vrijeme boravka u Aleksandriji. Isus je ispričao Ganidu kako je nekoć tu radio na prijevodu židovskih spisa na grčki. Iznova su razmotrili i raspravili sve svjetske religije i dok je Isus nastojao ukazati mladiću na istinu u svakoj, uvijek

3. AT ALEXANDRIA

130:3.1 (1432.1) It had been an eventful visit at Caesarea, and when the boat was ready, Jesus and his two friends departed at noon one day for Alexandria in Egypt.

130:3.2 (1432.2) The three enjoyed a most pleasant passage to Alexandria. Ganid was delighted with the voyage and kept Jesus busy answering questions. As they approached the city's harbor, the young man was thrilled by the great lighthouse of Pharos, located on the island which Alexander had joined by a mole to the mainland, thus creating two magnificent harbors and thereby making Alexandria the maritime commercial crossroads of Africa, Asia, and Europe. This great lighthouse was one of the seven wonders of the world and was the forerunner of all subsequent lighthouses. They arose early in the morning to view this splendid lifesaving device of man, and amidst the exclamations of Ganid Jesus said: "And you, my son, will be like this lighthouse when you return to India, even after your father is laid to rest; you will become like the light of life to those who sit about you in darkness, showing all who so desire the way to reach the harbor of salvation in safety." And as Ganid squeezed Jesus' hand, he said, "I will."

130:3.3 (1432.3) And again we remark that the early teachers of the Christian religion made a great mistake when they so exclusively turned their attention to the western civilization of the Roman world. The teachings of Jesus, as they were held by the Mesopotamian believers of the first century, would have been readily received by the various groups of Asiatic religionists.

130:3.4 (1432.4) By the fourth hour after landing they were settled near the eastern end of the long and broad avenue, one hundred feet wide and five miles long, which stretched on out to the western limits of this city of one million people. After the first survey of the city's chief attractions — university (museum), library, the royal mausoleum of Alexander, the palace, temple of Neptune, theater, and gymnasium — Gonod addressed himself to business while Jesus and Ganid went to the library, the greatest in the world. Here were assembled nearly a million manuscripts from all the civilized world: Greece, Rome, Palestine, Parthia, India, China, and even Japan. In this library Ganid saw the largest collection of Indian literature in all the world; and they spent some time here each day throughout their stay in Alexandria. Jesus told Ganid about the translation of the Hebrew scriptures into Greek at this place. And they discussed again and again all the religions of the world, Jesus endeavoring to point out to this

je dodavao: "Ali Jahve je Bog koji se razvio od Melkizedekova otkrivenja i Abrahamova zavjeta. Židovi su potekli od Abrahama, te su zauzeli samu zemlju u kojoj je Melkizedek živio i učio i iz koje je slao učitelje po cijelom svijetu; i njihova je religija s vremenom ispoljila jasnije priznanje Gospodina Boga Izraelova kao nebeskog Oca Svih nego bilo koja druga svjetska religija."

Ganid je pod Isusovim nadzorom sabrao učenja svih religija koje su priznavale Univerzalno Božanstvo, čak i onih koje su jedino nepotpuno priznavale podređena božanstva. Nakon dosta rasprave Isus i Ganid su zaključili da Rimljani nisu imali stvarnu religiju, da je njihova religija bila samo malo iznad uzdizanja i obožavanja njihova imperatora. Dalje su zaključili da su Grci imali filozofiju, ali da su teško imali religiju s osobnim Bogom. Odbacili su mistične kultove zbog konfuzije njihova mnoštva i zbog toga što su sa svojim raznolikim koncepcijama Božanstva djelovali kao derivativi drugih i starijih religija.

Iako su prijevodi urađeni u Aleksandriji, Ganid se nije bavio uređenjem odabranih odlomaka i svojim osobnim zaključcima sve do pred kraj njihova boravka u Rimu. Bio je jako iznenađen otkrivši da su najbolji autori svjetske religiozne književnosti priznavali postojanje vječnog Boga i da su bili odveć suglasni u vezi njegova karaktera i odnosa sa smrtnim čovjekom.

Isus i Ganid su proveli dosta vremena u aleksandrijskom muzeju. Taj muzej nije bio zbirka rijetkih predmeta, već sveučilište likovne umjetnosti, znanosti i književnosti. Učeni profesori su tu svakodnevno držali predavanja i Aleksandrija je u to vrijeme bila intelektualni centar Zapadnog svijeta. Isus je iz dana u dan Ganidu tumačio ta predavanja; za drugog tjedna njihova boravka mladić je uzviknuo: "Učitelju Jošua, ti znaš više od ovih profesora; ustani i reci njima sve izvanredne stvari koje meni govoriš; njihovi su pogledi pomučeni s previše razmišljanja. Razgovaću s ocem da to uredi." Isus je s osmijehom odgovorio: "Kakav je štovalac moj učenik, ali ovi učitelji ne misle da ih ti i ja imamo čemu naučiti. Opasan je ponos neproduhovljenog učenja u ljudskom iskustvu. Istinski učitelj ne gubi svoje intelektualno poštenje tako što zauvijek ostaje učenik."

Aleksandrija je bila grad miješane kulture Zapada, i poslije Rima najveći i najveličanstveniji grad na svijetu. Ovdje se nalazila najveća svjetska sinagoga Židova i sjedište aleksandrijskog Velikog vijeća sa sedamdeset starješina.

young mind the truth in each, always adding: "But Yahweh is the God developed from the revelations of Melchizedek and the covenant of Abraham. The Jews were the offspring of Abraham and subsequently occupied the very land wherein Melchizedek had lived and taught, and from which he sent teachers to all the world; and their religion eventually portrayed a clearer recognition of the Lord God of Israel as the Universal Father in heaven than any other world religion."

130:3.5 (1432.5) Under Jesus' direction Ganid made a collection of the teachings of all those religions of the world which recognized a Universal Deity, even though they might also give more or less recognition to subordinate deities. After much discussion Jesus and Ganid decided that the Romans had no real God in their religion, that their religion was hardly more than emperor worship. The Greeks, they concluded, had a philosophy but hardly a religion with a personal God. The mystery cults they discarded because of the confusion of their multiplicity, and because their varied concepts of Deity seemed to be derived from other and older religions.

130:3.6 (1433.1) Although these translations were made at Alexandria, Ganid did not finally arrange these selections and add his own personal conclusions until near the end of their sojourn in Rome. He was much surprised to discover that the best of the authors of the world's sacred literature all more or less clearly recognized the existence of an eternal God and were much in agreement with regard to his character and his relationship with mortal man.

130:3.7 (1433.2) Jesus and Ganid spent much time in the museum during their stay in Alexandria. This museum was not a collection of rare objects but rather a university of fine art, science, and literature. Learned professors here gave daily lectures, and in those times this was the intellectual center of the Occidental world. Day by day Jesus interpreted the lectures to Ganid; one day during the second week the young man exclaimed: "Teacher Joshua, you know more than these professors; you should stand up and tell them the great things you have told me; they are befogged by much thinking. I shall speak to my father and have him arrange it." Jesus smiled, saying: "You are an admiring pupil, but these teachers are not minded that you and I should instruct them. The pride of unspiritualized learning is a treacherous thing in human experience. The true teacher maintains his intellectual integrity by ever remaining a learner."

130:3.8 (1433.3) Alexandria was the city of the blended culture of the Occident and next to Rome the largest and most magnificent in the world. Here was located the largest Jewish synagogue in the world, the seat of government of the Alexandria

Među Gonodovim je brojnim poslovnim suradnicima bio i jedan židovski bankar, Aleksandar, brat bivšeg slavnog religioznog filozofa Filona. Filon je bio zaokupljen pohvalnim ali izuzetno teškim radom na usklađenju grčke filozofije i hebrejske teologije. Dok su Ganid i Isus dosta razgovarali o Filonovim učenjima u nadi da će prisustvovati njegovim predavanjima, za njihova je boravka u Aleksandriji ovaj slavni helenski Židov ležao u krevetu bolestan.

Isus je preporučio Ganidu dosta grčke filozofije i stoičkih doktrina, ali se pobrinuo da mladić shvati da, kao i određena nejasna učenja njegova vlastitog naroda, ovi sustavi vjerovanja imaju religioznu prirodu samo u tome što navode ljude da nađu Boga i prime užitek živućeg iskustva u poznavanju Vječnog.

4. RASPRAVA O STVARNOSTI

Noć prije nego će napustiti Aleksandriju, Ganid i Isus su dugo ostali u posjetu kod određenog profesora na državnom sveučilištu koji je držao predavanja o učenjima Platona. Isus je prevodio riječi ovog učenog grčkog učitelja, ali nije nudio svoje komentare kao protuslov njegovoj grčkoj filozofiji. Gonod je bio poslovno odsutan te večeri; nakon što se profesor udaljio, učitelj i učenik su povelili dug i iskren razgovor o Platonovim doktrinama. Dok je Isus uvjetno odobrio određena grčka učenja o tumačenju materijalnih stvari ovoga svijeta kao nejasnog odraza nevidljivih ali bitnijih duhovnih stvarnosti, nastojao je položiti pouzdanije temelje mladićevu razmišljanju; tako je započeo dugu disertaciju o prirodi kozmičke stvarnosti. U biti i u skladu sa suvremenim jezičkim izražajem, Isus je rekao Ganidu:

Izvor kozmičke stvarnosti je Beskonačni. Materijalne stvari konačne tvorevine su vremensko- prostorne posljedice Rajskog Uzorka i Univerzalnog Uma vječnog Boga. Uzročnost u fizičkom svijetu, samosvijest u intelektualnom svijetu i čovjekovo progresivno "ja" u svijetu duha - kad se ove stvarnosti projiciraju na univerzalnoj ljestvici, povežu u vječnom odnosu i dožive sa savršenstvom osobina i božanstvenosti vrijednosti - one sačinjavaju *stvarnost Vrhovnog*. Ali u svemiru koji se neprestano mijenja Izvorna Ličnost uzročnosti, inteligencije i iskustva duha je nemijenajuća i apsolutna. Čak i u vječnom svemiru neograničenih vrijednosti i božanskih osobina, sve se može i hoće promijeniti izuzev Apsoluta i onoga što je postiglo fizički status, intelektualnu obujmljenost ili duhovni identitet koji

Sanhedrin, the seventy ruling elders.

130:3.9 (1433.4) Among the many men with whom Gonod transacted business was a certain Jewish banker, Alexander, whose brother, Philo, was a famous religious philosopher of that time. Philo was engaged in the laudable but exceedingly difficult task of harmonizing Greek philosophy and Hebrew theology. Ganid and Jesus talked much about Philo's teachings and expected to attend some of his lectures, but throughout their stay at Alexandria this famous Hellenistic Jew lay sick abed.

130:3.10 (1433.5) Jesus commended to Ganid much in the Greek philosophy and the Stoic doctrines, but he impressed upon the lad the truth that these systems of belief, like the indefinite teachings of some of his own people, were religions only in the sense that they led men to find God and enjoy a living experience in knowing the Eternal.

4. DISCOURSE ON REALITY

130:4.1 (1433.6) The night before they left Alexandria Ganid and Jesus had a long visit with one of the government professors at the university who lectured on the teachings of Plato. Jesus interpreted for the learned Greek teacher but injected no teaching of his own in refutation of the Greek philosophy. Gonod was away on business that evening; so, after the professor had departed, the teacher and his pupil had a long and heart-to-heart talk about Plato's doctrines. While Jesus gave qualified approval of some of the Greek teachings which had to do with the theory that the material things of the world are shadowy reflections of invisible but more substantial spiritual realities, he sought to lay a more trustworthy foundation for the lad's thinking; so he began a long dissertation concerning the nature of reality in the universe. In substance and in modern phraseology Jesus said to Ganid:

130:4.2 (1434.1) The source of universe reality is the Infinite. The material things of finite creation are the time-space repercussions of the Paradise Pattern and the Universal Mind of the eternal God. Causation in the physical world, self-consciousness in the intellectual world, and progressing selfhood in the spirit world — these realities, projected on a universal scale, combined in eternal relatedness, and experienced with perfection of quality and divinity of value — constitute the *reality of the Supreme*. But in an ever-changing universe the Original Personality of causation, intelligence, and spirit experience is changeless, absolute. All things, even in an eternal universe of limitless values and divine qualities, may, and oftentimes do, change except the Absolutes and that which has attained the physical

je apsolutan.

Najviša razina koju konačno biće može postići je razina opažanja Oca Svih i poznavanja Vrhovnog. A čak i tada, takva bića konačne sudbine nastavljaju doživljavati promjenu u kretnjama fizičkog svijeta i njegovih materijalnih pojava. Oni su jednako i dalje svjesni napredovanja vlastitog "ja" u svom neprestanom usponu i rastućoj svijesti u sve dubljem poštivanju i reagiranju na intelektualni kozmos. Stvorenje se jedino može sjediniti sa Stvoriteljem u savršenstvu, harmoniji i jednoglasju volje; i takvo se stanje božanstvenosti može steći i održati samo ako to isto stvorenje nastavi živjeti u vremenu i vječnosti dosljedno usaglašavajući svoju konačnu volju sa Stvoriteljevom božanskom voljom. U duši stvorenog bića uvijek mora vladati vrhovna žudnja da čini Očevu volju koja mora dominirati nad umom uspinjućeg sina Boga.

Jednooka osoba ne može očekivati da vidi dubinu perspektive. Tako ni jednooki znanstvenici, niti jednooki duhovni mistici i alegoristi ne mogu ispravno vidjeti i prihvatljivo shvatiti istinske dubine kozmičke stvarnosti. Sve istinske vrijednosti iskustva stvorenog bića pritaženo počivaju u dubinama ljudskog opažanja.

Bezumna uzročnost ne može evoluirati nešto što je profinjeno i složeno iz nečega što je grubo i jednostavno, isto kao što iskustvo bez duha može evoluirati božanski karakter vječne egzistencije iz materijalnih umova smrtnika vremena. Ta osobina svemira koje tako isključivo obilježava beskonačno Božanstvo je ovo beskrajno stvaralačko podarenje ličnosti koja ima moć opstanka u progresivnom postignuću Božanstva.

Ličnost je to kozmičko obdarenje, ta faza stvarnosti svemira, koja može postojati paralelno s neograničenom promjenom, dok istovremeno čuva svoj identitet uoči i poslije svih takvih promjena.

Život je prilagodba izvorne kozmičke uzročnosti zahtjevima i mogućnostima kozmičkih situacija, i ona nastaje kao rezultat djelovanja Univerzalnog Uma i aktivacije duha-iskre Boga koji je duh. Smisao života je njegova prilagodljivost; vrijednost života je njegova progresivnost - čak i do visina svijesti Boga.

Neprilagodba samosvjesnog života svemiru rezultira u kozmičkom neskladu. Konačno skretanje volje čovjekove ličnosti od usmjerenja kozmosa rezultira intelektualnom izolacijom, segregacijom ličnosti. Gubitak unutarnjeg duha znači duhovni prekid egzistencije. Inteligentan i progresivan život nakon toga postaje, u sebi i po

status, intellectual embrace, or spiritual identity which is absolute.

130:4.3 (1434.2) The highest level to which a finite creature can progress is the recognition of the Universal Father and the knowing of the Supreme. And even then such beings of finality destiny go on experiencing change in the motions of the physical world and in its material phenomena. Likewise do they remain aware of selfhood progression in their continuing ascension of the spiritual universe and of growing consciousness in their deepening appreciation of, and response to, the intellectual cosmos. Only in the perfection, harmony, and unanimity of will can the creature become as one with the Creator; and such a state of divinity is attained and maintained only by the creature's continuing to live in time and eternity by consistently conforming his finite personal will to the divine will of the Creator. Always must the desire to do the Father's will be supreme in the soul and dominant over the mind of an ascending son of God.

130:4.4 (1434.3) A one-eyed person can never hope to visualize depth of perspective. Neither can single-eyed material scientists nor single-eyed spiritual mystics and allegorists correctly visualize and adequately comprehend the true depths of universe reality. All true values of creature experience are concealed in depth of recognition.

130:4.5 (1434.4) Mindless causation cannot evolve the refined and complex from the crude and the simple, neither can spiritless experience evolve the divine characters of eternal survival from the material minds of the mortals of time. The one attribute of the universe which so exclusively characterizes the infinite Deity is this unending creative bestowal of personality which can survive in progressive Deity attainment.

130:4.6 (1434.5) Personality is that cosmic endowment, that phase of universal reality, which can coexist with unlimited change and at the same time retain its identity in the very presence of all such changes, and forever afterward.

130:4.7 (1434.6) Life is an adaptation of the original cosmic causation to the demands and possibilities of universe situations, and it comes into being by the action of the Universal Mind and the activation of the spirit spark of the God who is spirit. The meaning of life is its adaptability; the value of life is its progressability — even to the heights of God-consciousness.

130:4.8 (1434.7) Misadaptation of self-conscious life to the universe results in cosmic disharmony. Final divergence of personality will from the trend of the universes terminates in intellectual isolation, personality segregation. Loss of the indwelling spirit pilot supervenes in spiritual cessation of existence. Intelligent and progressing life becomes

sebi, nepobitni dokaz egzistencije svrsishodnog svemira koji ispoljava volju božanskog Stvoritelja. Kao cjelina, taj se život bori za više vrijednosti i nastoji postići svoj konačni cilj - Oca Svih.

Samo do određenog stupnja čovjek posjeduje um koji je iznad životinjske razine, na stranu od viših i poluduhovnih službi intelekta. Stoga životinje (koje nemaju obožavanja i mudrosti) ne mogu doživjeti nadsvijest, svijest svijesti. Životinjski um je jedino svjestan objektivnog svemira.

Znanje je domena materijalnog uma koji opaža činjenice. Istina je domena duhovno obdarenog intelekta koji je svjestan poznavanja Boga. Znanje se može dokazati; istina se može doživjeti. Znanje je posjed uma; istina je doživljaj duše, napredujućeg "ja." Znanje je funkcija neduhovne razine; istina je faza te razine kozmosa koja je od uma-duha. Oči materijalnog uma poimaju svijet činjeničnog znanja; oči produhovljenog intelekta raspoznaju svijet istinskih vrijednosti. Sinhronizirani i usklađeni, ova dva pogleda otkrivaju svijet stvarnosti, gdje mudrost tumači kozmičke pojave u skladu s progresivnim osobnim iskustvom.

Pogreška (zlo) je kazna nesavršenosti. Kvalitete nesavršenosti ili činjenice neprilagodbe obznanjuju se na materijalnoj razini kritičkim promatranjem i znanstvenom analizom; na moralnoj razini, ljudskim iskustvom. Prisutnost zla svjedoči o nepreciznostima uma i nezrelosti evoluirajućeg "ja." Zlo je, stoga, uvijek mjera nesavršenosti u tumačenju kozmosa. Mogućnost pogreške je dio postignuća mudrosti, plana napredovanja od djelomičnog i vremenskog do potpunog i vječnog, od relativnog i nesavršenog, do konačnog i usavršenog. Pogreška je sjena relativne nepotpunosti koja neminovno pada na čovjekov put postignuća Rajskog savršenstva. Pogreška (zlo) nije istinska osobina svemira; ona je jednostavno opservacija relativnosti u povezanosti nesavršenosti nepotpune konačnosti s uspinjućim razinama Vrhovnog i Krajnjeg.

Iako je Isus izložio ove ideje jezikom koji je bio blizak mladićevu shvaćanju, Ganid je na kraju razgovora bio umoran i uskoro se izgubio u snu. Sutradan su poranili da se ukrcaju na brod za Laseju na Kreti. Ali prije nego što su se ukrkali, Ganid je pitao o zlu, na što je Isus odgovorio:

Zlo je relativan koncept. Ono proizlazi iz opažanja nesavršenstava koja se javljaju u

then, in and of itself, an incontrovertible proof of the existence of a purposeful universe expressing the will of a divine Creator. And this life, in the aggregate, struggles toward higher values, having for its final goal the Universal Father.

130:4.9 (1435.1) Only in degree does man possess mind above the animal level aside from the higher and quasi-spiritual ministrations of intellect. Therefore animals (not having worship and wisdom) cannot experience superconsciousness, consciousness of consciousness. The animal mind is only conscious of the objective universe.

130:4.10 (1435.2) Knowledge is the sphere of the material or fact-discerning mind. Truth is the domain of the spiritually endowed intellect that is conscious of knowing God. Knowledge is demonstrable; truth is experienced. Knowledge is a possession of the mind; truth an experience of the soul, the progressing self. Knowledge is a function of the nonspiritual level; truth is a phase of the mind-spirit level of the universes. The eye of the material mind perceives a world of factual knowledge; the eye of the spiritualized intellect discerns a world of true values. These two views, synchronized and harmonized, reveal the world of reality, wherein wisdom interprets the phenomena of the universe in terms of progressive personal experience.

130:4.11 (1435.3) Error (evil) is the penalty of imperfection. The qualities of imperfection or facts of misadaptation are disclosed on the material level by critical observation and by scientific analysis; on the moral level, by human experience. The presence of evil constitutes proof of the inaccuracies of mind and the immaturity of the evolving self. Evil is, therefore, also a measure of imperfection in universe interpretation. The possibility of making mistakes is inherent in the acquisition of wisdom, the scheme of progressing from the partial and temporal to the complete and eternal, from the relative and imperfect to the final and perfected. Error is the shadow of relative incompleteness which must of necessity fall across man's ascending universe path to Paradise perfection. Error (evil) is not an actual universe quality; it is simply the observation of a relativity in the relatedness of the imperfection of the incomplete finite to the ascending levels of the Supreme and Ultimate.

130:4.12 (1435.4) Although Jesus told all this to the lad in language best suited to his comprehension, at the end of the discussion Ganid was heavy of eye and was soon lost in slumber. They rose early the next morning to go aboard the boat bound for Lasea on the island of Crete. But before they embarked, the lad had still further questions to ask about evil, to which Jesus replied:

130:4.13 (1435.5) Evil is a relativity concept. It arises out of the observation of the imperfections which

sjenovitom odražaju konačnog svemira stvari i bića kada takav kozmos stane na put živućeg svjetla univerzalnog kozmičkog izražaja vječnih stvarnosti Beskonačnog.

Potencijalno zlo počiva u neminovnoj nepotpunosti otkrivenja Boga kao vremenski-prostorno-ograničenog izražaja beskonačnosti i vječnosti. Činjenica djelomičnosti koja postoji uporedo s puninom vodi stvaranju relativnosti stvarnosti, stvara neophodnost intelektualnog odabira i uspostavlja vrijednosne razine opažanja duha i reagiranja na duh. Nepotpuni i konačni pojam Beskonačnog u shvaćanju uma vremenskih i ograničenih bića je sam po sebi i od sebe, *potencijalno zao*. Ali rastuća pogreška neopravdane nedostatnosti u prihvatljivom duhovnom ispravljanju ovih izvorno prirođenih intelektualnih neprilagodbi i duhovnih nedostatnosti, jednaka je ostvarenju *istinskog zla*.

Svi statički i mrtvi pojmovi su potencijalno zli. Konačna je sjena relativne i živuće istine u neprestanom kretanju. Statički pojmovi neminovno vode retardaciji znanosti, politike, društva i religije. Statički koncepti mogu predstavljati određeno znanje, ali oni u sebi nemaju ni mudrosti niti istine. Ali ne dopustite ovom konceptu relativnosti da vas zavara i da spriječi vašu spoznaju koordinacije svemira pod upravom kozmičkog uma i njegove stabilizirane kontrole pod utjecajem energije i duha Vrhovnog.

5. NA OTOKU KRETI

Putnici su otišli na Kretu s jednim jedinim ciljem: da se opuste, prošetaju otokom i odu na izlet u planine. Ondašnji žitelji Krete nisu uživali visoku reputaciju među okolnim svijetom. Isus i Ganid su unatoč tome pridobili mnoge duše višim razinama razmišljanja i življenja, čime su položili temelje brzom primitku evanđelja prilikom kasnijeg dolaska prvih propovjedača iz Jeruzalema. Isus je volio ove žitelje Krete, bez obzira na teške riječi koje je Pavao uputio na njihov račun kad je poslao Tita na otok da reorganizira njihove crkve.

Isus je u ovim brdima na Kreti prvi put nadugo razgovarao s Gonodom o religiji. Otac je bio jako impresioniran, govoreći: "Nije ni čudo što mladić vjeruje svemu što kažeš, nisam ni znao da takva religija postoji u Jeruzalemu, a naročito u Damasku." Tijekom boravka na otoku Gonod je prvi put predložio Isusu da im se pridruži na povratku u Indiju, i Ganid je bio presrećan pri pomisli da je Isus mogao pristati na ovu ponudu.

appear in the shadow cast by a finite universe of things and beings as such a cosmos obscures the living light of the universal expression of the eternal realities of the Infinite One.

130:4.14 (1435.6) Potential evil is inherent in the necessary incompleteness of the revelation of God as a time-space-limited expression of infinity and eternity. The fact of the partial in the presence of the complete constitutes relativity of reality, creates necessity for intellectual choosing, and establishes value levels of spirit recognition and response. The incomplete and finite concept of the Infinite which is held by the temporal and limited creature mind is, in and of itself, *potential evil*. But the augmenting error of unjustified deficiency in reasonable spiritual rectification of these originally inherent intellectual disharmonies and spiritual insufficiencies, is equivalent to the realization of *actual evil*.

130:4.15 (1436.1) All static, dead, concepts are potentially evil. The finite shadow of relative and living truth is continually moving. Static concepts invariably retard science, politics, society, and religion. Static concepts may represent a certain knowledge, but they are deficient in wisdom and devoid of truth. But do not permit the concept of relativity so to mislead you that you fail to recognize the co-ordination of the universe under the guidance of the cosmic mind, and its stabilized control by the energy and spirit of the Supreme.

5. ON THE ISLAND OF CRETE

130:5.1 (1436.2) The travelers had but one purpose in going to Crete, and that was to play, to walk about over the island, and to climb the mountains. The Cretans of that time did not enjoy an enviable reputation among the surrounding peoples. Nevertheless, Jesus and Ganid won many souls to higher levels of thinking and living and thus laid the foundation for the quick reception of the later gospel teachings when the first preachers from Jerusalem arrived. Jesus loved these Cretans, notwithstanding the harsh words which Paul later spoke concerning them when he subsequently sent Titus to the island to reorganize their churches.

130:5.2 (1436.3) On the mountainside in Crete Jesus had his first long talk with Gonod regarding religion. And the father was much impressed, saying: "No wonder the boy believes everything you tell him, but I never knew they had such a religion even in Jerusalem, much less in Damascus." It was during the island sojourn that Gonod first proposed to Jesus that he go back to India with them, and Ganid was delighted with the thought that Jesus might consent to such an arrangement.

Ganid je jednom pitao Isusa zašto se nije posvetio javnoj pouci, na što je Isus odgovorio: "Sine, sve mora čekati svoje vrijeme. Kad dođeš na svijet, nikakva ti tjeskoba i ispoljenje nestrpljenja neće pomoći da odrasteš. U svim pitanjima moraš čekati na pravi čas. Jedino vrijeme može promijeniti boju nezrela voća. Smjena godišnjih doba i izlazak i zalazak sunca nastupaju jedino prolaskom vremena. Danas putujem za Rim s tobom i tvojim ocem, i to je dovoljno za danas. Moja je sutrašnjica sasvim u rukama moga Oca nebeskog." I zatim je ispričao Ganidu o Mojsiju i četrdeset dana smotrenog iščekivanja i pripreme.

Ganid nikad nije zaboravo što se odigralo na posjetu Blagim nebesima; to je sjećanje zauvijek nastavilo buditi u mladiću veliku želju da promijeni kastni sustav svoje rodne Indije. Određeni je pijani i degenerični čovjek napao mladu ropkinju na javnoj cesti. Kad je Isus ugledao djevojku u nevolji, žurno je priskočio u pomoć da je oslobodi iz ruku razjarenog napadača. Dok ga je ovo uplašeno dijete čvrsto držalo, Isus je ispružio svoju čvrstu desnicu da zadrži bijesnog napadača na sigurnoj udaljenosti, sve dok ovaj nije malaksao bijesno mlatarajući rukama po zraku. Ganid je jako želio priskočiti u pomoć, ali mu to otac nije dopustio. Iako nisu govorili njezinim jezikom, djevojka je mogla shvatiti njihov milostivi čin i bila puna najdublje zahvalnosti dok su je svi zajedno pratili kući. Ovo je po svoj prilici bio Isusov najbliži kontakt s bližnjima za cijelog svog zemaljskog života. Ali te noći je bio suočen s teškom zadaćom nastojeći objasniti Ganidu zašto nije udario pijanicu. Po Ganidovom je mišljenju trebao udariti ovog čovjeka najmanje onoliko puta koliko je ovaj udario djevojku.

6. UPLAŠENI MLADIĆ

Dok su bili u brdima, Isus je nadugačko razgovarao s jednim mladićem koji je bio pun straha i malodušnosti. Ne nalazeći utjehu i ohrabrenje u kontaktu sa svojim bližnjima, tražio je osamu u brdima; prepustio se dubokom osjećaju bespomoćnosti i manje vrijednosti. Te su prirodne tendencije dalje osnažene brojnim okolnostima iz njegova djetinjstva, a prije svega očevom smrću kad je mladiću bilo dvanaest godina. Isus je pri susretu rekao: "Zdravo prijatelju! Zašto si tako snužden na tako lijep dan? Ako te nešto žalosti, možda ti mogu pomoći. U svakom mi je slučaju veliko zadovoljstvo da se stavim na raspolaganje."

Kako mladić nije bio raspoložen za razgovor,

130:5.3 (1436.4) One day when Ganid asked Jesus why he had not devoted himself to the work of a public teacher, he said: "My son, everything must await the coming of its time. You are born into the world, but no amount of anxiety and no manifestation of impatience will help you to grow up. You must, in all such matters, wait upon time. Time alone will ripen the green fruit upon the tree. Season follows season and sundown follows sunrise only with the passing of time. I am now on the way to Rome with you and your father, and that is sufficient for today. My tomorrow is wholly in the hands of my Father in heaven." And then he told Ganid the story of Moses and the forty years of watchful waiting and continued preparation.

130:5.4 (1436.5) One thing happened on a visit to Fair Havens which Ganid never forgot; the memory of this episode always caused him to wish he might do something to change the caste system of his native India. A drunken degenerate was attacking a slave girl on the public highway. When Jesus saw the plight of the girl, he rushed forward and drew the maiden away from the assault of the madman. While the frightened child clung to him, he held the infuriated man at a safe distance by his powerful extended right arm until the poor fellow had exhausted himself beating the air with his angry blows. Ganid felt a strong impulse to help Jesus handle the affair, but his father forbade him. Though they could not speak the girl's language, she could understand their act of mercy and gave token of her heartfelt appreciation as they all three escorted her home. This was probably as near a personal encounter with his fellows as Jesus ever had throughout his entire life in the flesh. But he had a difficult task that evening trying to explain to Ganid why he did not smite the drunken man. Ganid thought this man should have been struck at least as many times as he had struck the girl.

6. THE YOUNG MAN WHO WAS AFRAID

130:6.1 (1437.1) While they were up in the mountains, Jesus had a long talk with a young man who was fearful and downcast. Failing to derive comfort and courage from association with his fellows, this youth had sought the solitude of the hills; he had grown up with a feeling of helplessness and inferiority. These natural tendencies had been augmented by numerous difficult circumstances which the lad had encountered as he grew up, notably, the loss of his father when he was twelve years of age. As they met, Jesus said: "Greetings, my friend! why so downcast on such a beautiful day? If something has happened to distress you, perhaps I can in some manner assist you. At any rate it affords me real pleasure to proffer my services."

130:6.2 (1437.2) The young man was disinclined to

Isus je ponovo pokušao prići njegovoj duši, govoreći: "Razumijem da si došao u planine da se udaljiš od ljudi; dok je prirodno što ne želiš razgovarati, hoću znati poznaješ li ova brda; kuda vode ove staze? Možeš li mi reći koji je najbliži put za Feniks?" Mladić je dobro poznavao brda i pokazao veliko zanimanje objašnjavajući najbliži put za Feniks i crtajući staze na tlu kako bi подробно opisao svaki detalj. Bio je zatečen i pun radoznalosti kad se Isus, nakon što se prvo oprostio i naizgled spremio poći svojim putem, iznenada okrenuo, govoreći: "Dobro znam da želiš da te ostavim samog u tvojoj tuzi; ali ne bi bilo pošteno i ljubazno od mene nakon što si mi tako velikodušno pomogao objašnjenjem najbližeg puta za Feniks, da se nerazborito udaljim a da prvo ne odgovarim na tvoju dirljivu molbu za pomoć i da te ne usmjerim na napogodniju stazu postignuća sudbine, jer ti dolaziš u planine upravo zato što u svom srcu želiš naći taj odgovor. Kao što ti tako dobro poznaješ staze za Feniks zato što si tim stazama često putovao, ja tako poznajem put koji vodi gradu tvojih razočaranih nada i neostvarenih ambicija. I kako si me zamolio za pomoć, neću te razočarati. Premda je bio potpuno obuzet iznenađenjem, mladić je uspio promucati: "Ali - ja te nisam ništa pitao -" Nježno stavljajući ruku na njegovo rame, Isus je rekao: "Sine, dok me nisi pitao riječima, dirnuo si moje srce svojim žudnim pogledima. Moje dijete, svaki čovjek koji voli druge ljude nalazi u tvom izrazu obeshrabrenosti i očajanja rječitu molbu za pomoć. Sjedi uz mene da ti kažem o stazama službe i putevima sreće koji vode od patnji čovjekovog bitka do radosnih djela ljubavi u ljudskom bratstvu i služenja Bogu na nebesima."

Mladić je nakon tih riječi jako želio govoriti s Isusom i kleknuo je pored Isusovih nogu moleći za pomoć, tražeći da mu Isus pokaže put kojim će izaći iz svoga svijeta osobne patnje i poraza. Isus je rekao: "Ustani, prijatelju! Stani na noge kao čovjek! Dok si mogao biti okružen manjim neprijateljima i suočen s više zapreka, sve velike i stvarne stvari ovoga svijeta i svemira stoje na tvojoj strani. Sunce se diže svakoga jutra da te pozdravi kao što pozdravlja najmoćnije i najbogatije ljude na svijetu. Pogledaj - imaš jako tijelo i snažne mišice - nadprosječnu fizičku građu. Naravno da nećeš imati mnogo koristi od te opreme dok sjediš tu u brdima pun samosažaljenja zbog stvarnih i umišljenih nedaća. Ali ti jednako tako možeš iskoristiti ovo tijelo za izvanredna postignuća ako se smjesti uputiš u središte velikih događaja. Ti ustvari pokušavaš pobjeći od sebe i svoje nesreće, ali to je nemoguće učiniti. Tvoja egzistencija i tvoji životni

talk, and so Jesus made a second approach to his soul, saying: "I understand you come up in these hills to get away from folks; so, of course, you do not want to talk with me, but I would like to know whether you are familiar with these hills; do you know the direction of the trails? and, perchance, could you inform me as to the best route to Phenix?" Now this youth was very familiar with these mountains, and he really became much interested in telling Jesus the way to Phenix, so much so that he marked out all the trails on the ground and fully explained every detail. But he was startled and made curious when Jesus, after saying good-bye and making as if he were taking leave, suddenly turned to him, saying: "I well know you wish to be left alone with your disconsolation; but it would be neither kind nor fair for me to receive such generous help from you as to how best to find my way to Phenix and then unthinkingly to go away from you without making the least effort to answer your appealing request for help and guidance regarding the best route to the goal of destiny which you seek in your heart while you tarry here on the mountainside. As you so well know the trails to Phenix, having traversed them many times, so do I well know the way to the city of your disappointed hopes and thwarted ambitions. And since you have asked me for help, I will not disappoint you." The youth was almost overcome, but he managed to stammer out, "But — I did not ask you for anything — " And Jesus, laying a gentle hand on his shoulder, said: "No, son, not with words but with longing looks did you appeal to my heart. My boy, to one who loves his fellows there is an eloquent appeal for help in your countenance of discouragement and despair. Sit down with me while I tell you of the service trails and happiness highways which lead from the sorrows of self to the joys of loving activities in the brotherhood of men and in the service of the God of heaven."

^{130:6.3 (1437.3)} By this time the young man very much desired to talk with Jesus, and he knelt at his feet imploring Jesus to help him, to show him the way of escape from his world of personal sorrow and defeat. Said Jesus: "My friend, arise! Stand up like a man! You may be surrounded with small enemies and be retarded by many obstacles, but the big things and the real things of this world and the universe are on your side. The sun rises every morning to salute you just as it does the most powerful and prosperous man on earth. Look — you have a strong body and powerful muscles — your physical equipment is better than the average. Of course, it is just about useless while you sit out here on the mountainside and grieve over your misfortunes, real and fancied. But you could do great things with your body if you would hasten off to where great things are waiting to be done. You are trying to run away from your unhappy self, but it cannot be done. You and your

problemi imaju stvarnu prirodu; ti ne možeš od njih pobjeći. Ali vidi, imaš bistar i kadar um. Imaš snažno tijelo i inteligentan um koji njime upravlja. Uposlj ovaj um u rješavanju svojih problema; uvježbaj svoj intelekt da djeluje u tvoju korist; ne dopusti da te ovlada moć straha; ne budi kao nerazborita životinja. Umjesto što ćeš biti prezreni rob straha i sluga očajanja i poraza, um treba biti tvoj hrabri saveznik u rješavanju životnih problema. Ali što je najbitnije, u tebi živi duh koji je potencijal ostvarenja stvarnog postignuća i koji može stimulirati i nadahnuti samokontrolu uma i kontrolu tijela posredstvom uma, samo ako oslobodiš svoj um od okova straha i ako na taj način dopustiš svojoj duhovnoj prirodi da iskoristi moćnu prisutnost vjere i da te počne oslobađati od višestrukog zla nedjelovanja. A ista ova vjera može vrlo brzo uništiti tvoj strah od ljudi pomoću učinkovite prisutnosti ove nove i dominantne *ljubavi prema bližnjima* koja će brzo prepuniti tvoju dušu kad se u tvom srcu rodi ta nova svijest da si dijete Boga.

"Neka ovaj dan, moj sine, bude dan tvoga novog rođenja, dan kad si nanovo stvoren kao čovjek vjere, hrabrosti i odane službe ljudima, radi Boga. A kad u sebi ostvariš tu novu preuskladbu sa životom, za njom slijedi preuskladba sa svemirom; to će biti tvoje novo rođenje - rođenje u duhu - i od tada ćeš živjeti život pobjedničkog postignuća. Nevolja će te snažiti; razočaranje će ti biti podstrek, teškoće će ti biti izazov; a prepreke će biti podražaj. Ustani, mladiću! Oprosti se od života prezrenog straha i plašljivog uzmicanja. Žurno se vrati svojim dužnostima i živi svoj zemaljski život kao sin Boga, kao smrtnik odan oplemenjujućem služenju ljudi na zemlji, čovjek čija sudbina supremno i vječno počiva u službi Bogu u vječnosti."

I taj je mladić, Srećko, s vremenom postao vođa kršćana Kerete i bio Titov bliski suradnik pri produhovljenju vjernika Kerete.

Putnici su doista bili svježi i odmorni kad su se oko podneva spremili otploviti za Kartagu u sjevernoj Africi, zastajući na Sireni. Tu su Isus i Ganid pružili prvu pomoć Rufusu koji je bio ozlijeđen kad su se slomila natovarena zaprežna kola. Odnijeli su ga kući njegovoj majci, a njegov otac Simon nije ni slutio da je čovjek čiji će križ jednom nositi prema naređenju rimskih vojnika bio isto onaj stranac koji se jednom prilikom sprijateljio s njegovim sinom.

problems of living are real; you cannot escape them as long as you live. But look again, your mind is clear and capable. Your strong body has an intelligent mind to direct it. Set your mind at work to solve its problems; teach your intellect to work for you; refuse longer to be dominated by fear like an unthinking animal. Your mind should be your courageous ally in the solution of your life problems rather than your being, as you have been, its abject fear-slave and the bond servant of depression and defeat. But most valuable of all, your potential of real achievement is the spirit which lives within you, and which will stimulate and inspire your mind to control itself and activate the body if you will release it from the fetters of fear and thus enable your spiritual nature to begin your deliverance from the evils of inaction by the power-presence of living faith. And then, forthwith, will this faith vanquish fear of men by the compelling presence of that new and all-dominating love of your fellows which will so soon fill your soul to overflowing because of the consciousness which has been born in your heart that you are a child of God.

130:6.4 (1438.1) "This day, my son, you are to be reborn, re-established as a man of faith, courage, and devoted service to man, for God's sake. And when you become so readjusted to life within yourself, you become likewise readjusted to the universe; you have been born again — born of the spirit — and henceforth will your whole life become one of victorious accomplishment. Trouble will invigorate you; disappointment will spur you on; difficulties will challenge you; and obstacles will stimulate you. Arise, young man! Say farewell to the life of cringing fear and fleeing cowardice. Hasten back to duty and live your life in the flesh as a son of God, a mortal dedicated to the ennobling service of man on earth and destined to the superb and eternal service of God in eternity."

130:6.5 (1438.2) And this youth, Fortune, subsequently became the leader of the Christians in Crete and the close associate of Titus in his labors for the uplift of the Cretan believers.

130:6.6 (1438.3) The travelers were truly rested and refreshed when they made ready about noon one day to sail for Carthage in northern Africa, stopping for two days at Cyrene. It was here that Jesus and Ganid gave first aid to a lad named Rufus, who had been injured by the breakdown of a loaded oxcart. They carried him home to his mother, and his father, Simon, little dreamed that the man whose cross he subsequently bore by orders of a Roman soldier was the stranger who once befriended his son.

7. U KARTAGENI - RASPRAVA O VREMENU I PROSTORU

7. AT CARTHAGE — DISCOURSE ON TIME AND SPACE

Isus je proveo najveći dio putovanja na Kartagu u raspravi sa svojim suputnicima o društvenim, političkim i trgovinskim pitanjima; jedva da je bilo riječi o religiji. Gonod i Ganid su po prvi put otkrili da je Isus bio dobar pripovjedač, pa su ga molili da im ispriča o svom ranom životu u Galileji. Tako su otkrili da je Isus bio rođen u Galileji, a ne u Jeruzalemu ili Damasku.

Kako je Ganid primijetio da je Isus sebi privlačio većinu ljudi koje su sretali, pitao je Isusa kako čovjek može naći prijatelje, a učitelj je ovako odgovorio: "Pokaži zanimanje za druge ljude; nauči ih voljeti i čekaj na priliku da učiniš nešto što sigurno znaš da im treba," i zatim je citirao staru židovsku poslovicu da "čovjek koji hoće imati prijatelje prvo mora pokazati prijateljsko lice."

Isus je na Kartagi vodio dug i znamenit razgovor s mitraičkim svećenikom na temu besmrtnosti - vremena i vječnosti. Ovaj je perzijac primio naobrazbu u Aleksandriji i doista je bio otvoren Isusovoj pouci. Isus je u biti i suvremenim riječima ovako odgovorio na njegova brojna pitanja:

Vrijeme je tijekom pokretnih temporalnih događaja u spoznaji svijesti stvorenog bića. Vrijeme je ime pripojeno aranžmanu ili slijedu kojim se raspoznavaju i odvajaju pojedini događaji. Svemir prostora je vremenski-povezan fenomen promatran s bilo koje unutarnje pozicije izvan utvrđenih granica Raja. Kretanje vremena je primjetno samo u odnosu s nečim što se ne kreće u prostoru kao vremenska pojava. U svemiru nad svemirima Raj i njegova Božanstva nadilaze i vrijeme i prostor. Na naseljenim svjetovima, ljudska ličnost (u kojoj živi i koju usmjerava duh Rajskog Oca) je jedina fizički vezana stvarnost koja može nadići materijalni tijek temporalnih događaja.

Životinje ne spoznaju vrijeme onako kako to čini čovjek, a čovjeku, zbog njegova isparčanog i ograničenog gledišta, vrijeme djeluje kao slijed događaja; ali kako čovjek više uzlazi i napreduje prema svojoj nutрини, njegovo sve šire gledište ovog slijeda događaja vodi raspoznavanju vremena u njegovoj punini. To što je ranije djelovalo kao slijed događaja uskoro postaje cjeloviti i savršeno povezani ciklus; na taj način ova kružna istovremenost sve više zauzima mjesto negdašnje svijesti o linearnom slijedu događaja.

Postoji sedam različitih poimanja prostora uvjetovanog vremenom. Prostor treba biti mjeren vremenom, a ne vrijeme prostorom. Znanstveni metež proizlazi iz neuspjelog opažanja stvarnosti

130:7.1 (1438.4) Most of the time en route to Carthage Jesus talked with his fellow travelers about things social, political, and commercial; hardly a word was said about religion. For the first time Gonod and Ganid discovered that Jesus was a good storyteller, and they kept him busy telling tales about his early life in Galilee. They also learned that he was reared in Galilee and not in either Jerusalem or Damascus.

130:7.2 (1438.5) When Ganid inquired what one could do to make friends, having noticed that the majority of persons whom they chanced to meet were attracted to Jesus, his teacher said: "Become interested in your fellows; learn how to love them and watch for the opportunity to do something for them which you are sure they want done," and then he quoted the olden Jewish proverb — "A man who would have friends must show himself friendly."

130:7.3 (1439.1) At Carthage Jesus had a long and memorable talk with a Mithraic priest about immortality, about time and eternity. This Persian had been educated at Alexandria, and he really desired to learn from Jesus. Put into the words of today, in substance Jesus said in answer to his many questions:

130:7.4 (1439.2) Time is the stream of flowing temporal events perceived by creature consciousness. Time is a name given to the succession-arrangement whereby events are recognized and segregated. The universe of space is a time-related phenomenon as it is viewed from any interior position outside of the fixed abode of Paradise. The motion of time is only revealed in relation to something which does not move in space as a time phenomenon. In the universe of universes Paradise and its Deities transcend both time and space. On the inhabited worlds, human personality (indwelt and oriented by the Paradise Father's spirit) is the only physically related reality which can transcend the material sequence of temporal events.

130:7.5 (1439.3) Animals do not sense time as does man, and even to man, because of his sectional and circumscribed view, time appears as a succession of events; but as man ascends, as he progresses inward, the enlarging view of this event procession is such that it is discerned more and more in its wholeness. That which formerly appeared as a succession of events then will be viewed as a whole and perfectly related cycle; in this way will circular simultaneity increasingly displace the onetime consciousness of the linear sequence of events.

130:7.6 (1439.4) There are seven different conceptions of space as it is conditioned by time. Space is measured by time, not time by space. The confusion of the scientist grows out of failure to

prostora. Prostor nije samo intelektualni pojam varijacije u povezanosti kozmičkih predmeta. Prostor nije prazan, a um je jedini čovjeku poznati mehanizam koji barem djelomično nadilazi prostor. Um može djelovati neovisno o pojmu vremenske povezanosti materijalnih premeta. Prostor je relativno i komparativno konačan svim bićima koja imaju status stvorenih bića. Što više svijest poima sedam kozmičkih dimenzija, to više koncept potencijalnog prostora postiže krajnost. Ali prostorni potencijal je istinski krajan samo na apsolutnoj razini.

Mora biti jasno da univerzalna kozmička stvarnost ima šireće i stalno relativno značenje na uzlaznim i sve savršenijim razinama kozmosa. Na koncu, preživjeli smrtnici postižu identitet u sedmodimenzijskom svemiru.

Vremensko-prostorna koncepcija uma materijalnog porijekla s vremenom mora podići slijed proširenja kako svjesna i spoznajna ličnost uzlazi kozmičkim razinama. Kad čovjek postigne um koji je u stanju posredovati između materijalne i duhovne razine egzistencije, njegove će vremensko-prostorne ideje umnogome uznapredovati u spoznajnoj kvaliteti kao i iskustvenom kvantitetu. Rastuće kozmičke koncepcije napredujuće ličnosti duha su rezultat poboljšanja kako dubine uvida tako i raspona svijesti. I dok ličnost uzlazi naviše i napreduje prema svojoj unutrašnjosti, prema transcendentnim razinama nalikovanja Božanstvu, njezina vremensko-prostorna koncepcija sve više prilazi koncepcijama bezvremenosti i bezprostornosti Apsoluta. Relativno i sukladno transcendentnom postignuću, djeca krajne sudbine razvijaju viziju ovih koncepcija apsolutne razine.

8. NA PUTU ZA NAPULJ I RIM

Malta je bila prva stanica na putu za Rim. Isus je ovdje vodio dužu raspravu sa snuždenim i malodušnim mladićem koji se zvao Klaudije. Ovaj je mladić prvo pomišljao uzeti svoj život, ali je nakon razgovora s pisarom iz Damaska rekao: "Suočiću se sa životom kao čovjek; neću više izigravati kukavicu. Vraćam se svojim i počinjem ispočetka." Mladić je nedugo zatim postao energični propovjedač cinizma, koji se se kasnije pridružio Petru u propovjedanju kršćanstva u Rimu i Napulju, dok je nakon Petrove smrti otišao propovjedati evanđelje u Španjolskoj. Ali nikada nije saznao da je čovjek koji mu je na Malti pružio tako veliko nadahnuće bio isti onaj Isus kojeg je kasnije proglasio svjetskim Izručiteljem.

Na Sirakuzi su ostali cijeli tjedan. Isusovo

recognize the reality of space. Space is not merely an intellectual concept of the variation in relatedness of universe objects. Space is not empty, and the only thing man knows which can even partially transcend space is mind. Mind can function independently of the concept of the space-relatedness of material objects. Space is relatively and comparatively finite to all beings of creature status. The nearer consciousness approaches the awareness of seven cosmic dimensions, the more does the concept of potential space approach ultimacy. But the space potential is truly ultimate only on the absolute level.

130:7.7 (1439.5) It must be apparent that universal reality has an expanding and always relative meaning on the ascending and perfecting levels of the cosmos. Ultimately, surviving mortals achieve identity in a seven-dimensional universe.

130:7.8 (1439.6) The time-space concept of a mind of material origin is destined to undergo successive enlargements as the conscious and conceiving personality ascends the levels of the universes. When man attains the mind intervening between the material and the spiritual planes of existence, his ideas of time-space will be enormously expanded both as to quality of perception and quantity of experience. The enlarging cosmic conceptions of an advancing spirit personality are due to augmentations of both depth of insight and scope of consciousness. And as personality passes on, upward and inward, to the transcendental levels of Deity-likeness, the time-space concept will increasingly approximate the timeless and spaceless concepts of the Absolutes. Relatively, and in accordance with transcendental attainment, these concepts of the absolute level are to be envisioned by the children of ultimate destiny.

8. ON THE WAY TO NAPLES AND ROME

130:8.1 (1440.1) The first stop on the way to Italy was at the island of Malta. Here Jesus had a long talk with a downhearted and discouraged young man named Claudus. This fellow had contemplated taking his life, but when he had finished talking with the scribe of Damascus, he said: "I will face life like a man; I am through playing the coward. I will go back to my people and begin all over again." Shortly he became an enthusiastic preacher of the Cynics, and still later on he joined hands with Peter in proclaiming Christianity in Rome and Naples, and after the death of Peter he went on to Spain preaching the gospel. But he never knew that the man who inspired him in Malta was the Jesus whom he subsequently proclaimed the world's Deliverer.

130:8.2 (1440.2) At Syracuse they spent a full week.

ozdravljenje Židova po imenu Estera, otpadnika koji je držao gostionicu gdje je Isus zastao sa svojim prijateljima, predstavlja bitan događaj koji se tu odigrao. Esteru je privukla Isusova prijaznost i tražio je pomoć da se vrati vjeri Izraela. Estera je izrazio bespomoćnost kad je rekao: "Dok želim biti pravi sin Abrahama, nisam u stanju naći Boga." Isus je rekao: "Ako istinski želiš naći Boga, sama ta želja dokazuje da si ga već našao. Tvoj problem nije u tome što ne možeš naći Boga, kako je Otac već našao tebe; tvoja je nevolja u tome što jednostavno ne poznaješ Boga. Zar nisi čitao u Knjizi proroka Jeremije gdje stoji: 'Tražit ćete me i naći me jer ćete me tražiti cijelim srcem svojim'? I zar isti taj prorok ponovo ne kaže: 'I dat ću im srce da me poznaju da sam ja Gospodin, da budu narod moj, a ja Bog njihov'? I zar nisi čitao gdje stoji u Spisima: 'On gleda na ljude s visine i ako koji čovjek kaže: Griješio sam i pravo izvrtao i nije mi se isplatilo, Bog će mu tada spasti dušu od jame i on će svjetlost vidjeti?'" I Ezra je našao Boga, i to Boga koji je pružio zadovoljstvo njegovoj duši. A ovaj je Židov u suradnji s određenim imućnim grčkim obraćenikom, u budućim godinama izgradio prvu kršćansku crkvu u Sirakuzi.

U Mesani su se zadržali samo jedan dan, ali i to je bilo dovoljno da zauvijek izmijeni život jednog dječaka, prodavca od kojeg je Isus kupio voće i kojeg je zauzvrat nahranio kruhom života. Mladić nikada nije zaboravio Isusove riječi i ljubazni pogled koji ih je pratio kad je stavljajući ruku na mladićeva ramena, rekao: "Zbogom mladiću i hrabro se drži dok ne dostigneš zrele godine i nakon što nahraniš tijelo, nauči nahraniti i dušu. I moj će Otac nebeski biti s tobom i ići će ispred tebe." Mladić je prvo postao odanikmitraizma, a kasnije je prešao na kršćansku vjeru.

Stigli su u Napulj i osjetili blizinu svog konačnog odredišta, Rima. Gonod je imao dosta posla u Napulju i neovisno o prevoditeljskom radu, Isus je proveo dosta vremena s Ganidom u posjeti i istraživanju grada. Ganid je postajao pravi stručnjak u opažanju i pronalaženju osoba koje su trebale pomoć. U gradu su našli mnogo sirotinje i dali dosta milostinje. Ali Ganid je bio zbunjen kad je vidio kako Isus daje nešto sitnog novca jednom prosjaku, ali mu se ne obraća utješnim riječima. Isus je rekao: "Zašto gubiti riječi na onog koji nije u stanju shvatiti značenje onoga što mu govoriš? Očev duh ne može poučiti i spasti onoga koji nema kapacitet za djelovanje u ulozi sina." Isus je ovdje aludirao da čovjek nije bio normalan; da nije bio u stanju reagirati na upravljački utjecaj duha.

The notable event of their stop here was the rehabilitation of Ezra, the backslidden Jew, who kept the tavern where Jesus and his companions stopped. Ezra was charmed by Jesus' approach and asked him to help him come back to the faith of Israel. He expressed his hopelessness by saying, "I want to be a true son of Abraham, but I cannot find God." Said Jesus: "If you truly want to find God, that desire is in itself evidence that you have already found him. Your trouble is not that you cannot find God, for the Father has already found you; your trouble is simply that you do not know God. Have you not read in the Prophet Jeremiah, 'You shall seek me and find me when you shall search for me with all your heart'? And again, does not this same prophet say: 'And I will give you a heart to know me, that I am the Lord, and you shall belong to my people, and I will be your God'? And have you not also read in the Scriptures where it says: 'He looks down upon men, and if any will say: I have sinned and perverted that which was right, and it profited me not, then will God deliver that man's soul from darkness, and he shall see the light'?" And Ezra found God and to the satisfaction of his soul. Later, this Jew, in association with a well-to-do Greek proselyte, built the first Christian church in Syracuse.

130:8.3 (1440.3) At Messina they stopped for only one day, but that was long enough to change the life of a small boy, a fruit vendor, of whom Jesus bought fruit and in turn fed with the bread of life. The lad never forgot the words of Jesus and the kindly look which went with them when, placing his hand on the boy's shoulder, he said: "Farewell, my lad, be of good courage as you grow up to manhood and after you have fed the body learn how also to feed the soul. And my Father in heaven will be with you and go before you." The lad became a devotee of the Mithraic religion and later on turned to the Christian faith.

130:8.4 (1440.4) At last they reached Naples and felt they were not far from their destination, Rome. Gonod had much business to transact in Naples, and aside from the time Jesus was required as interpreter, he and Ganid spent their leisure visiting and exploring the city. Ganid was becoming adept at sighting those who appeared to be in need. They found much poverty in this city and distributed many alms. But Ganid never understood the meaning of Jesus' words when, after he had given a coin to a street beggar, he refused to pause and speak comfortingly to the man. Said Jesus: "Why waste words upon one who cannot perceive the meaning of what you say? The spirit of the Father cannot teach and save one who has no capacity for sonship." What Jesus meant was that the man was not of normal mind; that he lacked the ability to respond to spirit leading.

U Napulju se nije odiralo ništa značajno; Isus je s mladićem detaljno istražio grad šireći dobro raspoloženje s mnogim osmjesima koje je uputio stotinama muškaraca, žena i djece.

Iz Napulja su otišli u Rim preko Kapue, gdje su proveli tri dana. Apijskim putem su putovali vodeći teretne životinje prema Rimu, dok su sva trojica sa zebnjom iščekivali da vide prijestolnicu cijele imperije i najveći grad na svijetu.

130:8.5 (1441.1) There was no outstanding experience in Naples; Jesus and the young man thoroughly canvassed the city and spread good cheer with many smiles upon hundreds of men, women, and children.

130:8.6 (1441.2) From here they went by way of Capua to Rome, making a stop of three days at Capua. By the Appian Way they journeyed on beside their pack animals toward Rome, all three being anxious to see this mistress of empire and the greatest city in all the world.

POGLAVLJE 131. SVJETSKE RELIGIJE

⇨ 130

Knjiga Urantije

132 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 131 SVJETSKE RELIGIJE

Sekcije

Uvod

1. CINIZAM
2. JUDAIZAM
3. BUDIZAM
4. HINDUIZAM
5. ZOROASTRIZAM
6. SUDUANIZAM (DŽAINIZAM)
6. ŠINTOIZAM
8. TAOIZAM
9. KONFUCIJANIZAM
10. "NAŠA RELIGIJA"

PAPER 131 THE WORLD'S RELIGIONS

SECTIONS

Introduction

1. Cynicism
2. Judaism
3. Buddhism
4. Hinduism
5. Zoroastrianism
6. Suduanism (Jainism)
7. Shinto
8. Taoism
9. Confucianism
10. "Our Religion"

Uvod

ZA VRIJEME boravka Isusa, Gonoda i Ganida u Aleksandriji, mladić je posvetio veći dio tog razdoblja i priličnu sumu očeva novca na prikupljanje zbirke učenja različitih svjetskih religija o Bogu i njegovu odnosu sa smrtnim čovjekom. Ganid je uposlio više od sedamdeset učenih prevoditelja u izradi ovog sažetka svjetskih religioznih doktrina u vezi Božanstava. I želimo naglasiti u ovim zapisima da su sva ta monoteistička učenja uglavnom bila izravno ili neizravno, izvedena iz pripovijedi misionara MakiventeMelkizedeka, koji su se raspršili iz svog sjedišta u Salemu šireći nauk o jednom Bogu - Svevišnjem - do nakraj zemlje.

Tu prikazujemo sažetak iz Ganidovih rukopisa koji je napravljen u Aleksandriji i Rimu, a koji je sačuvan u Indiji stotinama godina nakon njegove smrti. Ganid je sabrao ovaj materijal u deset po glavlja, kako slijedi:

INTRODUCTION

131:0.1 (1442.1) DURING the Alexandrian sojourn of Jesus, Gonod, and Ganid, the young man spent much of his time and no small sum of his father's money making a collection of the teachings of the world's religions about God and his relations with mortal man. Ganid employed more than threescore learned translators in the making of this abstract of the religious doctrines of the world concerning the Deities. And it should be made plain in this record that all these teachings portraying monotheism were largely derived, directly or indirectly, from the preachments of the missionaries of Machiventa Melchizedek, who went forth from their Salem headquarters to spread the doctrine of one God — the Most High — to the ends of the earth.

131:0.2 (1442.2) There is presented herewith an abstract of Ganid's manuscript, which he prepared at Alexandria and Rome, and which was preserved in India for hundreds of years after his death. He collected this material under ten heads,

as follows:

1. CINIZAM

Ostaci učenja Melkizedekovih sljedbenika, osim onih koji su očuvani u židovskoj religiji, najbolje su se održali u doktrinama Cinika. Ganidova selekcija obuhvaća sljedeće:

"Bog je vrhovni; on je Svevišnji neba i zemlje. Bog je usavršeni krug vječnosti i on vlada svemirom nad svemirima. On je jedini tvorac neba i zemlje. Kad Bog nešto uredi, tako bude. Naš Bog je jedan Bog i on je milosrdan i milostiv. Sve što je visoko, sveto, istinito i lijepo naliči našem Bogu. Svevišnji je svjetlo neba i zemlje; on je Bog istoka, zapada, sjevera i juga.

"Čak i ako zemlja prođe, blistavo će lice Vrhovnoga ostati u veličanstvu i slavi. Svevišnji je prvi i posljednji, početak i svršetak svega. Samo je jedan Bog i njegovo je ime Istina. Bog postoji sam po sebi i u njemu nema ljutnje i neprijateljstva; on je besmrtni i beskonačan. Naš Bog je svemoguć i darežljiv. Dok on ima mnogo manifestacija, mi obožavamo samo njega. Bog sve zna - sve naše tajne i naše proklamacije; i on zna što svatko od nas zaslužuje. Njegova se moć jednako no si sa svim stvarima.

"Bog je darivatelj mira i vjerni zaštitnik svih koji se njega boje i u njega uzdaju. On daje spasenje svima koji ga služe. Sva tvorevina postoji u moći Svevišnjega. Njegova božanska ljubav izvire iz svetosti njegove snage, a naklonost se rađa iz moći njegove veličine. Svevišnji je odredio jedinstvo tijela i duše i obdario čovjeka sa svojim duhom. Ono što čovjek gradi mora doći do kraja, ali ono što Stvoritelj izgradi traje zauvijek. Mi stječemo znanje iz ljudskog iskustva, dok izvlačimo mudrost iz kontemplacije Svevišnjega.

"Bog izliva kišu na zemlju, on čini da sunce obasja klijanice i on nam daje obilnu žetvu blagodat ovoga života i vječnog spasenja u narednom svijetu. Naš Bog uživa veliku vlast; njegovo je ime Veličanstveni, a njegova je narav nedokučiva. Kad se razboliš, Svevišnji je taj koji te iscijeli. Bog je pun dobrote prema svim ljudima; mi nemamo boljeg prijatelja od Svevišnjeg. Njegova milost ispunja sva mjesta i njegova dobrota obuhvaća sve duše. Svevišnji je nepromjenjiv; on je taj koji nam pomaže kad trebamo pomoć. Gdje god se okreneš u molitvi, tu je lice Svevišnjega i otvoreno uho Boga našega. Možeš se kriti od ljudi, ali ne od Boga. Bog nam nije daleko; on je sveprisutan. Bog ispunja sva mjesta i živi u srcu

1. CYNICISM

131:1.1 (1442.3) The residual teachings of the disciples of Melchizedek, excepting those which persisted in the Jewish religion, were best preserved in the doctrines of the Cynics. Ganid's selection embraced the following:

131:1.2 (1442.4) "God is supreme; he is the Most High of heaven and earth. God is the perfected circle of eternity, and he rules the universe of universes. He is the sole maker of the heavens and the earth. When he decrees a thing, that thing is. Our God is one God, and he is compassionate and merciful. Everything that is high, holy, true, and beautiful is like our God. The Most High is the light of heaven and earth; he is the God of the east, the west, the north, and the south.

131:1.3 (1442.5) "Even if the earth should pass away, the resplendent face of the Supreme would abide in majesty and glory. The Most High is the first and the last, the beginning and the end of everything. There is but this one God, and his name is Truth. God is self-existent, and he is devoid of all anger and enmity; he is immortal and infinite. Our God is omnipotent and bounteous. While he has many manifestations, we worship only God himself. God knows all — our secrets and our proclamations; he also knows what each of us deserves. His might is equal to all things.

131:1.4 (1442.6) "God is a peace giver and a faithful protector of all who fear and trust him. He gives salvation to all who serve him. All creation exists in the power of the Most High. His divine love springs forth from the holiness of his power, and affection is born of the might of his greatness. The Most High has decreed the union of body and soul and has endowed man with his own spirit. What man does must come to an end, but what the Creator does goes on forever. We gain knowledge from the experience of man, but we derive wisdom from the contemplation of the Most High.

131:1.5 (1443.1) "God pours rain upon the earth, he causes the sun to shine upon the sprouting grain, and he gives us the abundant harvest of the good things of this life and eternal salvation in the world to come. Our God enjoys great authority; his name is Excellent and his nature is unfathomable. When you are sick, it is the Most High who heals you. God is full of goodness toward all men; we have no friend like the Most High. His mercy fills all places and his goodness encompasses all souls. The Most High is changeless; and he is our helper in every time of need. Wherever you turn to pray, there is the face of the Most High and the open ear of our God. You may hide yourself from men, but not from God. God is not a great distance from us;

čovjeka koji se boji njegova svetog imena. Stvoreno je u Stvoritelju i Stvoritelj je u svojoj tvorevini. Mi tragamo za Svevišnjim i nalazimo ga u našim srcima. Ti ideš u potragu za dragim prijateljem, a onda ga otkriješ u svojoj duši.

"Čovjek koji zna Boga smatra sve ljude jednakim; svi su njegova braća. Iscrpljenost je jedina nagrada sebičnih, onih koji okreću leđa svojoj zemaljskoj braći. Boga će vidjeti oni koji vole svoje bližnje i koji su čista srca. Bog nikada ne zaboravlja iskrenost. On će voditi u istinu o ne koji su poštena srca, jer Bog je istina.

"U svojim životima trebate svrgnuti pogrešku i prevladati zlo ljubavlju prema živućoj istini. U svim svojim odnosima s ljudima, uzvratite dobro za zlo. Gospodin Bog je milostiv i pun ljubavi; on oprašta. Volimo Boga jer je on prvo volio nas. Od Božje ljubavi i kroz njegovu milost ćemo biti spašeni. Ubogi i imućni su braća. Bog im je otac. Zlo koje ne želiš sebi samome, ne čini drugima.

"Uvijek zazivaj njegovo ime, i kako budeš vjerovao u njegovo ime, tako će ti molitve biti uslišene. Kolika je čast obožavati Svevišnjega! Svi svjetovi i svemiri obožavaju Svevišnjega. A uz sve vaše molitve, sjetite se i zahvalnice - uzdižite do obožavanja. Bogobojazno obožavanje izbjegava zlo i suzbija grijeh. Uvijek slavimo ime Svevišnjega. Čovjek koji nalazi utočište u Svevišnjem prikriva svoje nedostatke od svemira. Kad stojiš pred Bogom čista srca, postaješ neustrašiv od svega stvorenog. Svevišnji je poput brižnog oca i majke; on nas uistinu voli, njegovu djecu na zemlji. Naš Bog nam oprašta i usmjerava naše stope stazama spasenja. On nas uzima za ruku i vodi nas k sebi. Bog daje spasenje onima koji se u njega uzdaju; on ne tjera čovjeka da služi njegovu imenu.

"Ako je vjera u Svevišnjeg ušla u tvoje srce, živjet ćeš bez straha do kraja života. Ne obaziri se na blagostanje bezbožnika; ne strahuj od onih koji kuju zlo; neka ti se duša okrene od grijeha i neka ti svo uzdanje bude u Boga spasenja. Iscrpljena duša zalutalih smrtnika nalazi vječni počinak u rukama Svevišnjega; mudrac čezne za božanskim naručjem; zemaljsko dijete traži sigurnost u mišici Oca Svih. Plemeniti čovjek teži tom visokom stanju spoja smrtno duše s duhom Vrhovnog. Bog je pravedan: Plodove koje ne primimo iz naših nasada na ovom svijetu, primit ćemo u sljedećem."

2. JUDAIZAM

he is omnipresent. God fills all places and lives in the heart of the man who fears his holy name. Creation is in the Creator and the Creator in his creation. We search for the Most High and then find him in our hearts. You go in quest of a dear friend, and then you discover him within your soul.

131:1.6 (1443.2) "The man who knows God looks upon all men as equal; they are his brethren. Those who are selfish, those who ignore their brothers in the flesh, have only weariness as their reward. Those who love their fellows and who have pure hearts shall see God. God never forgets sincerity. He will guide the honest of heart into the truth, for God is truth.

131:1.7 (1443.3) "In your lives overthrow error and overcome evil by the love of the living truth. In all your relations with men do good for evil. The Lord God is merciful and loving; he is forgiving. Let us love God, for he first loved us. By God's love and through his mercy we shall be saved. Poor men and rich men are brothers. God is their Father. The evil you would not have done you, do not to others.

131:1.8 (1443.4) "At all times call upon his name, and as you believe in his name, so shall your prayer be heard. What a great honor it is to worship the Most High! All the worlds and the universes worship the Most High. And with all your prayers give thanks — ascend to worship. Prayerful worship shuns evil and forbids sin. At all times let us praise the name of the Most High. The man who takes shelter in the Most High conceals his defects from the universe. When you stand before God with a clean heart, you become fearless of all creation. The Most High is like a loving father and mother; he really loves us, his children on earth. Our God will forgive us and guide our footsteps into the ways of salvation. He will take us by the hand and lead us to himself. God saves those who trust him; he does not compel man to serve his name.

131:1.9 (1443.5) "If the faith of the Most High has entered your heart, then shall you abide free from fear throughout all the days of your life. Fret not yourself because of the prosperity of the ungodly; fear not those who plot evil; let the soul turn away from sin and put your whole trust in the God of salvation. The weary soul of the wandering mortal finds eternal rest in the arms of the Most High; the wise man hungers for the divine embrace; the earth child longs for the security of the arms of the Universal Father. The noble man seeks for that high estate wherein the soul of the mortal blends with the spirit of the Supreme. God is just: What fruit we receive not from our plantings in this world we shall receive in the next."

2. JUDAISM

Keniti iz Palestine su sačuvali dosta učenja Melkizedeka, i iz tih spisa koje su Židovi očuvali i modificirali, Isus i Ganid su izabrali sljedeće izvadke:

"U početku stvori Bog nebo i zemlju i sve što je na njima. I vidje Bog da je to vrlo dobro. Gospodin, on je Bog; nema drugoga osim njega gore na nebu ili ovdje na zemlji. Zato ljubi Gospodina, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom. Zemlja će se ispuniti spoznajom Gospodinovom kao što se vodom pune mora. Nebesa slavu Božju kazuju, naviješta svod nebeski djelo ruku njegovih. Dan danu to objavljuje; a noć noći glas predaje. Nije to riječ, a ni govor nije gdje se njihov glas ne može čuti. Kako su silna djela Gospodinova, kako je mudro sve što je učinio; veličina Gospodinova je nedokučiva. On zna broj zvijezda; svaku njezinim imenom naziva.

"Moć je Gospodinova velika i njegovo je razumijevanje beskonačno. Gospodin kaže: "Kako su nebesa viša od zemlje, tako su puti moji iznad vaših putova i misli moje iznad vaših misli." Bog otkriva dubine i tajne, jer svjetlost u njemu prebiva. Milosrdan i milostiv je Gospodin; on je spor na srdžbu i obiluje dobrostivošću i istinom. Gospodin je sama dobrota i pravednost; krotke on na put privodi. Kušajte i vidite kako je dobar Gospodin! Blago čovjeku koji se uzda u Boga. Bog nam je zaklon i utvrda, pomoćnik spreman u nevolji.

"Milost Gospodinova je od vječnosti do vječnosti nad onima što ga se boje i njegova pravda nad djecom naše djece. Gospodin je milostiv i pun samilosti. Gospodin je dobar svima i njegove nježne milosti pokrivaju sve što je stvoreno; on iscjeljuje srca slomljena i povija rane njihove. Kamo da idem od duha Božjega i kamo ću pobjeći od božanske prisutnosti? Jer ovako govori Višnji i Uzvišeni koji vječno stoluje i ime mu je Sveti: 'U prebivalištu visokom i svetom stolujem; ali ja sam i s onima koji su srca skrušenih i duha smjerna!' Nitko se ne može sakriti od našeg Boga, jer on ispunja nebo i zemlju. Neka se vesele nebesa i neka kliče zemlja. Neka se govori među svim narodima: Gospodin kraljuje! Slavite Boga jer je dobar, jer je vječna milost njegova.

"Nebesa navješćuju Božju pravednost, a svi narodi gledaju njegovu slavu. Bog nas stvori, a ne mi sami; njegov smo narod i ovce paše njegove. Njegova je milost do vijeka, od koljena do koljena istina njegova. Naš je Bog vladar među narodima. Neka se zemlja napuni slavom njegovom! Neka ljudi hvale Gospodina za dobrotu njegovu, za čudesne darove njegove djeci ljudskoj!

131:2.1 (1444.1) The Kenites of Palestine salvaged much of the teaching of Melchizedek, and from these records, as preserved and modified by the Jews, Jesus and Ganid made the following selection:

131:2.2 (1444.2) "In the beginning God created the heavens and the earth and all things therein. And, behold, all he created was very good. The Lord, he is God; there is none beside him in heaven above or upon the earth beneath. Therefore shall you love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your might. The earth shall be full of the knowledge of the Lord as the waters cover the sea. The heavens declare the glory of God, and the firmament shows his handiwork. Day after day utters speech; night after night shows knowledge. There is no speech or language where their voice is not heard. The Lord's work is great, and in wisdom has he made all things; the greatness of the Lord is unsearchable. He knows the number of the stars; he calls them all by their names.

131:2.3 (1444.3) "The power of the Lord is great and his understanding infinite. Says the Lord: 'As the heavens are higher than the earth, so are my ways higher than your ways, and my thoughts higher than your thoughts.' God reveals the deep and secret things because the light dwells with him. The Lord is merciful and gracious; he is long-suffering and abundant in goodness and truth. The Lord is good and upright; the meek will he guide in judgment. Taste and see that the Lord is good! Blessed is the man who trusts God. God is our refuge and strength, a very present help in trouble.

131:2.4 (1444.4) "The mercy of the Lord is from everlasting to everlasting upon those who fear him and his righteousness even to our children's children. The Lord is gracious and full of compassion. The Lord is good to all, and his tender mercies are over all his creation; he heals the brokenhearted and binds up their wounds. Whither shall I go from God's spirit? whither shall I flee from the divine presence? Thus says the High and Lofty One who inhabits eternity, whose name is Holy: 'I dwell in the high and holy place; also with him who is of a contrite heart and a humble spirit!' None can hide himself from our God, for he fills heaven and earth. Let the heavens be glad and let the earth rejoice. Let all nations say: The Lord reigns! Give thanks to God, for his mercy endures forever.

131:2.5 (1444.5) "The heavens declare God's righteousness, and all the people have seen his glory. It is God who has made us, and not we ourselves; we are his people, the sheep of his pasture. His mercy is everlasting, and his truth endures to all generations. Our God is governor among the nations. Let the earth be filled with his glory! O that men would praise the Lord for his

"Bog je učinio čovjeka malo manje božanskim od sebe i ljubavlju i milošću ga je okrunio. Gospodin zna put pravednih, a propast će put opakih. Početak mudrosti strah je Gospodnji; razboritost je spoznaja Vrhovnog. Ovako kaže Svemogući Bog: 'Mojim hodi putem i budi savršen.' Ne zaboravida pred slomom ide oholost i pred padom uznositost. Tko nad svojim duhom vlada veći je od osvojitelja grada. Jer ovako govori Gospodin Bog koji je Svetac: 'U povratku duhovnom miru spas vam je; u smirenu uzdanju snaga je vaša.' Onima što se u Gospodina uzdaju snaga se obnavlja; krila im rastu kao orlovima. Oni trče i ne sustaju; oni hode i ne umore se. Gospodin će ti dati da počineš od svoga straha. Kaže Gospodin: 'Ne boj se, jer ja sam s tobom. Ne obaziri se plaho jer ja sam Bog tvoj. Ja te krijepim i pomažem ti; ja te uzdržavam desnicom moje ispravnosti.'

"Bog je naš Otac; Gospodin je naš otkupitelj. Bog je stvorio nebesa nad nebesima i vojsku njihovu i on ih uzdržava. Pravednost je njegova kao gorski vrhunci, a sudovi njegovi kao duboko more. Potocima svojih slasti on nas napaja i njegovom svjetlošću mi svjetlost vidimo. Dobro je slaviti Gospodina i pjevati hvale imenu Svevišnjeg; pokazati ljubaznu pravdu izjutra i božansku vjernost svake noći. Božje kraljevstvo je vječno i njegova vlast ustraje za sva pokoljenja. Gospodin je pastir moj; ni u čem ja ne oskudijevam. Na poljanama zelenim on mi daje odmora; na vrutke me tihane vodi. On krijepi dušu moju. Stazama pravim on me upravlja. Pa da mi je i dolinom smrti proći, zla se ne bojim jer Bog je sa mnom. Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga, a u Gospodinovu ću domu prebivati kroz dane vječne.

"Jahve je Bog moga spasenja; zato se uzdam u božansko ime. Uzdam se u Boga svim srcem; ne oslanjam se na vlastito shvaćanje. Mislim na nj na svim mojim putovima i on će upraviti moje staze. Gospodin je vjeran; on drži svoj savez s onima koji mu služe; pravednik živi od svoje vjere. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu; nesrećom tko ore i nevolju sije, nju će i požeti. Nemoj se žestiti na zlotvore. Ako u svom srcu zlo misliš, neće te uslišiti Gospodin; ako se ogriješiš o Boga, škodiš svojoj duši. Sva će skrivena djela, bilo dobra ili zla, Bog izvesti na sud. Kako čovjek misli u svom srcu, tako je on.

"Blizu je Gospodin svima koji ga iskreno i

goodness and for his wonderful gifts to the children of men!

131:2.6 (1444.6) "God has made man a little less than divine and has crowned him with love and mercy. The Lord knows the way of the righteous, but the way of the ungodly shall perish. The fear of the Lord is the beginning of wisdom; the knowledge of the Supreme is understanding. Says the Almighty God: 'Walk before me and be perfect.' Forget not that pride goes before destruction and a haughty spirit before a fall. He who rules his own spirit is mightier than he who takes a city. Says the Lord God, the Holy One: 'In returning to your spiritual rest shall you be saved; in quietness and confidence shall be your strength.' They who wait upon the Lord shall renew their strength; they shall mount up with wings like eagles. They shall run and not be weary; they shall walk and not be faint. The Lord shall give you rest from your fear. Says the Lord: 'Fear not, for I am with you. Be not dismayed, for I am your God. I will strengthen you; I will help you; yes, I will uphold you with the right hand of my righteousness.'

131:2.7 (1445.1) "God is our Father; the Lord is our redeemer. God has created the universal hosts, and he preserves them all. His righteousness is like the mountains and his judgment like the great deep. He causes us to drink of the river of his pleasures, and in his light we shall see light. It is good to give thanks to the Lord and to sing praises to the Most High; to show forth loving-kindness in the morning and the divine faithfulness every night. God's kingdom is an everlasting kingdom, and his dominion endures throughout all generations. The Lord is my shepherd; I shall not want. He makes me to lie down in green pastures; he leads me beside still waters. He restores my soul. He leads me in the paths of righteousness. Yes, even though I walk through the valley of the shadow of death, I will fear no evil, for God is with me. Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life, and I shall dwell in the house of the Lord forever.

131:2.8 (1445.2) "Yahweh is the God of my salvation; therefore in the divine name will I put my trust. I will trust in the Lord with all my heart; I will lean not upon my own understanding. In all my ways I will acknowledge him, and he shall direct my paths. The Lord is faithful; he keeps his word with those who serve him; the just shall live by his faith. If you do not well, it is because sin lies at the door; men reap the evil they plough and the sin they sow. Fret not yourself because of evildoers. If you regard iniquity in your heart, the Lord will not hear you; if you sin against God, you also wrong your own soul. God will bring every man's work to judgment with every secret thing, whether it be good or evil. As a man thinks in his heart, so is he.

131:2.9 (1445.3) "The Lord is near all who call upon

istinito zazivaju. Večer može donijeti suze, ali jutro donosi klicanje. Veselo je srce izvrstan lijek. Ne uskraćuje Gospodin dobra onima koji idu u nedužnosti. Boj se Boga i izvršavaj njegove zapovijedi, jer to je sva čovjekova dužnost. Ovako govori Gospodin koji stvorio nebesa i koji sazda zemlju: 'Nema Boga osim mene, pravednog Boga i spasitelja. Obratite se k meni da se spasite, svi krajevi zemlje. Tražite me i naći ćete ako me budete tražili u svojim srcima.' Zemlja će ostati krotkima, obilje mira oni će s radošću uživati. Tko sije nepravdu, žanje nesreću; oni koji siju vjetar, žanju oluju.

"Hajde, dakle, da zajedno promislimo," kaže Gospodin, 'Budu li vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega. Kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna.' No, nema mira opakima; to su vaši vam grijesi koji vam oduzeše blagostanje. Bog je zdravlje moga lica i radost duše moje. Bog vječni moja je snaga; on je naše utočište, a na zemlji drevna mišica njegova. Blizu je Gospodin onima koji su slomljena srca; on daje spasenje ljudima djetinjeg duha. Pred ispravnima stoje mnoge nedaće, ali Gospodin ih iz sviju izručuje. Prepusti Gospodinu putove svoje - u njega se uzdaj - i on će sve voditi. Ti što prebivaš pod tajnom zaštitom Svevišnjega, počivaš pod sjenom Svemogućega.

"Voli bližnjega kao samoga sebe; ne gaji srdžbe ni prema kome. Što sam mrziš ne čini drugima. Ljubi svoju braću, jer Gospodin kaže: 'Ljubit ću svoju djecu badava.' Pravednička je staza kao svjetlost svanuća koja je sve slabija i slabija do potpunog dana. Mudraci će blistati kao sjajni nebeski svod, a oni koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke u svu vječnost. Neka bezbožnik put svoj opaki ostavi, a zlikovac svoje pobunjeničke misli. Kaže Gospodin: 'Neka se vrate k meni i ja ću im se smilovati; ja sam velikodušan u praštanju.'

"Kaže Bog, stvoritelj neba i zemlje: 'Koji moj zakon ljube, velik mir uživaju. Moje su zapovijedi: Voli me cijelim srcem svojim; nemoj imati drugih bogova osim mene; ne uzimaj uzalud imena moga; sjeti se da svetkuješ dan subotnji; poštuju oca svoga i majku svoju; ne ubij; ne čini preljuba; ne kradi; ne svjedoči lažno; ne poželi ništa što ti ne pripada.'

"A svima koji ljube Gospodina iznad svega drugog i koji vole svoje bližnje kao sebe, Bog na nebu kaže: 'Ja ću te izbaviti iz podzemlja; ja ću te od smrti spasiti. Ja ću biti milostiv i prema tvojoj djeci. Zar nisam rekao da su moja zemaljska

him in sincerity and in truth. Weeping may endure for a night, but joy comes in the morning. A merry heart does good like a medicine. No good thing will God withhold from those who walk uprightly. Fear God and keep his commandments, for this is the whole duty of man. Thus says the Lord who created the heavens and who formed the earth: 'There is no God beside me, a just God and a savior. Look to me and be saved, all the ends of the earth. If you seek me, you shall find me if you search for me with all your heart.' The meek shall inherit the earth and shall delight themselves in the abundance of peace. Whoever sows iniquity shall reap calamity; they who sow the wind shall reap the whirlwind.

131:2.10 (1445.4) "Come now, let us reason together," says the Lord, 'Though your sins be as scarlet, they shall be as white as snow. Though they be red like crimson, they shall be as wool.' But there is no peace for the wicked; it is your own sins which have withheld the good things from you. God is the health of my countenance and the joy of my soul. The eternal God is my strength; he is our dwelling place, and underneath are the everlasting arms. The Lord is near to those who are brokenhearted; he saves all who have a childlike spirit. Many are the afflictions of the righteous man, but the Lord delivers him out of them all. Commit your way to the Lord — trust him — and he will bring it to pass. He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.

131:2.11 (1445.5) "Love your neighbor as yourself; bear a grudge against no man. Whatsoever you hate do to no man. Love your brother, for the Lord has said: 'I will love my children freely.' The path of the just is as a shining light which shines more and more until the perfect day. They who are wise shall shine as the brightness of the firmament and they who turn many to righteousness as the stars forever and ever. Let the wicked forsake his evil way and the unrighteous man his rebellious thoughts. Says the Lord: 'Let them return to me, and I will have mercy on them; I will abundantly pardon.'

131:2.12 (1446.1) "Says God, the creator of heaven and earth: 'Great peace have they who love my law. My commandments are: You shall love me with all your heart; you shall have no gods before me; you shall not take my name in vain; remember the Sabbath day to keep it holy; honor your father and mother; you shall not kill; you shall not commit adultery; you shall not steal; you shall not bear false witness; you shall not covet.'

131:2.13 (1446.1) "And to all who love the Lord supremely and their neighbors like themselves, the God of heaven says: 'I will ransom you from the grave; I will redeem you from death. I will be merciful to your children, as well as just. Have I

stvorenja sinovi živućeg Boga? I zar vas nisam volio vječnom ljubavlju? Zar vas nisam pozvao da postanete poput mene, da sa mnom vječno živite u Raju?"

not said of my creatures on earth, you are the sons of the living God? And have I not loved you with an everlasting love? Have I not called you to become like me and to dwell forever with me in Paradise?"

3. BUDIZAM

Ganid je bio šokiran otkrićem da se Budizam uspio približiti velikoj i lijepoj religiji iako nije imao Boga, osobno i univerzalno Božanstvo. On je, međutim, uspio naći neke spise iz ranijih vjerovanja koja ukazuju na određeni utjecaj učenja Melkizedekovih misionara koji su nastavili djelovati u Indiji sve do vremena Bude. Isus i Ganid su prikupili sljedeću zbirku izvoda iz budističke književnosti:

"Iz čista srca izvire radost do Beskonačnog; cijelo će mi biće biti u slozi u toj nadsmrtnoj radosti. Duša mi je ispunjena sadržajem, a srce mi je prepuno blaženstva mirnog spokoja. Nemam straha; nemam zebnje. Živim u sigurnosti i neprijatelji me ne mogu uznemiriti. Zadovoljan sam s plodovima vlastitog samopouzdanja. Našao sam da je jednostavan pristup Besmrtnom. Molim se za vjeru da me održi na dugom putovanju; znam da me ne izdaje vjera iz onog drugog svijeta. Znam da će moji bližnji živjeti u blagostanju ako se obaviju vjerom Besmrtnog, pa čak i vjerom koja stvara skromnost, ispravnost, mudrost, hrabrost, znanje i ustrajnost. Odbacimo patnje i oslobodimo se straha. Vjerom ostanimo na putu iskrene pravednosti i prave muškosti. Naučimo se kontemplaciji pravde i milosti. Vjera je čovjekovo istinsko bogatstvo; ona je zadužbina vrline i slave.

"Neispravnost zaslužuje prezir; grijeh je gnusan. Zlo je unižavajuće, bilo da je sadržano u mislima ili ispoljeno u djelima. Bol i tuga slijede na putu zla kao što prašina slijedi vjetar. Sreća i duševni mir slijede čisto razmišljanje i primjerno življenje kao što sjena slijedi bit materijalnih stvari. Zlo je plod pogrešno usmjerena razmišljanja. Zlo je vidjeti grijeh gdje ga nema; zlo je ne vidjeti grijeh gdje ga ima. Zlo je putlažnih doktrina. Oni koji izbjegnu zlo spoznajom stvarnosti steknu radost prihvaćanjem istine. Učinite kraj svojoj bijedi gnušanjem prema grijehu. Kada podignete oči prema Plemenitom, svim se srcem odrecite grijeha. Ne tražite isprike zlu; ne činite izgovora grijehu. Dok nastojite ispraviti prošle grijeh, nađite snage da se oduprete svim budućim tendencijama prema grijehu. Suzdržanost je plod pokajanja. Ispovijedi svaku svoju pogrešku Plemenitom.

"Vedrina i radost su nagrade djela dobro

3. BUDDHISM

131:3.1 (1446.3) Ganid was shocked to discover how near Buddhism came to being a great and beautiful religion without God, without a personal and universal Deity. However, he did find some record of certain earlier beliefs which reflected something of the influence of the teachings of the Melchizedek missionaries who continued their work in India even to the times of Buddha. Jesus and Ganid collected the following statements from the Buddhist literature:

131:3.2 (1446.4) "Out of a pure heart shall gladness spring forth to the Infinite; all my being shall be at peace with this supermortal rejoicing. My soul is filled with content, and my heart overflows with the bliss of peaceful trust. I have no fear; I am free from anxiety. I dwell in security, and my enemies cannot alarm me. I am satisfied with the fruits of my confidence. I have found the approach to the Immortal easy of access. I pray for faith to sustain me on the long journey; I know that faith from beyond will not fail me. I know my brethren will prosper if they become imbued with the faith of the Immortal, even the faith that creates modesty, uprightness, wisdom, courage, knowledge, and perseverance. Let us forsake sorrow and disown fear. By faith let us lay hold upon true righteousness and genuine manliness. Let us learn to meditate on justice and mercy. Faith is man's true wealth; it is the endowment of virtue and glory.

131:3.3 (1446.5) "Unrighteousness is contemptible; sin is despicable. Evil is degrading, whether held in thought or wrought out in deeds. Pain and sorrow follow in the path of evil as the dust follows the wind. Happiness and peace of mind follow pure thinking and virtuous living as the shadow follows the substance of material things. Evil is the fruit of wrongly directed thinking. It is evil to see sin where there is no sin; to see no sin where there is sin. Evil is the path of false doctrines. Those who avoid evil by seeing things as they are gain joy by thus embracing the truth. Make an end of your misery by loathing sin. When you look up to the Noble One, turn away from sin with a whole heart. Make no apology for evil; make no excuse for sin. By your efforts to make amends for past sins you acquire strength to resist future tendencies thereto. Restraint is born of repentance. Leave no fault unconfessed to the Noble One.

131:3.4 (1447.1) "Cheerfulness and gladness are the

učinjenih i služe na slavu Besmrtnom. Nitko te ne može lišiti slobode vlastitog uma. Kada vjera tvoje religije oslobodi tvoje srce, kada se tvoj um, poput planine, učvrsti u nepomičnosti, tada će mir tvoje duše poteći kao bujica. Oni koji su sigurni u spasenje su zauvijek slobodni od požude, zavisti, mržnje i obmane bogatstva. Dok je vjera energija boljeg življenja, s ustrajnošću morate raditi na svom spasenju. Ako neki od vas želi postići konačno spasenje, onda iskreno mora težiti ispunjenju svake ispravnosti. Njeguajte uvjerenje srca koje izvire iznutra i tako ćete primiti ekstazu vječnog spasenja.

"Ni jedan religiozni čovjek ne može postići prosvjetljenje besmrtnne mudrosti ako se ustrajno ne liši nemara, lijenosti, nemoći, dokoličarenja, bestidnosti i sebičnosti. Ali tko je dubokomislen, razborit, meditativan, svesrdan i marljiv - i koji postane sve to za svoga zemaljskog života - može postići vrhovno prosvjetljenje mira i slobode božanske mudrosti. Zapamtite, svaki čin ima svoju nagradu. Zlo donosi tugu, a grijeh stvara bol. Dobar život donosi radost i sreću. Čak i zločinac može uživati u periodu milosti prije punog sazrijevanja njegovih zlih djela, ali neminovno mora doći puna žetva njegova zločina. Nek se nitko ne igra s grijehom u svom srcu govoreći: 'Neće me snaći njegova kazna.' Što učiniš drugima, tebe samoga čeka u presudi mudrosti. Na tebe pada nepravda koju činiš svojim bližnjima. Stvorenje ne može izbjeći sudbinu svojih djela.

"Budala si govori u srcu, 'Neće me ovladati zlo'; ali sigurnost vlada samo kad duša traži prijekor i kada um traži mudrost. Mudar čovjek je plemenita duša koja je prijateljska prema svojim neprijateljima, koja je mirna usred bure i darežljiva među grabežljivcima. Samoljublje je poput korova u plodnom polju. Sebičnost rađa patnju; zaokupljenost sobom ubija. Ukroćen um donosi sreću. Najveći je ratnik koji pobjedi i pokori samoga sebe. Dobro je biti suzdržan u svemu. Veliki je samo onaj koji cijeni vrlinu i poštuje dužnost. Nek vas ne ovladaju ljutnja i mržnja. Ne govorite oštro ni o kome. Zadovoljstvo je najveće bogatstvo. Što je mudro dato, to je pametno sačuvano. Ne čini drugima što ne želiš da oni učine tebi. Uzvрати dobro za zlo; prevladaj zlo dobrom.

"Bolje da čovjek ima ispravnost svoje duše nego vlast nad cijelim svijetom. Besmrtnost je postignuće iskrenosti; smrt je završetak nepromišljena života. Oni koji su iskreni neće umrijeti; nepromišljeni su već mrtvi. Blago onima koji imaju uvid u besmrtno stanje. Oni koji muče druge ljude teško će naći sreću nakon smrti.

rewards of deeds well done and to the glory of the Immortal. No man can rob you of the liberty of your own mind. When the faith of your religion has emancipated your heart, when the mind, like a mountain, is settled and immovable, then shall the peace of the soul flow tranquilly like a river of waters. Those who are sure of salvation are forever free from lust, envy, hatred, and the delusions of wealth. While faith is the energy of the better life, nevertheless, must you work out your own salvation with perseverance. If you would be certain of your final salvation, then make sure that you sincerely seek to fulfill all righteousness. Cultivate the assurance of the heart which springs from within and thus come to enjoy the ecstasy of eternal salvation.

131:3.5 (1447.2) "No religionist may hope to attain the enlightenment of immortal wisdom who persists in being slothful, indolent, feeble, idle, shameless, and selfish. But whoso is thoughtful, prudent, reflective, fervent, and earnest — even while he yet lives on earth — may attain the supreme enlightenment of the peace and liberty of divine wisdom. Remember, every act shall receive its reward. Evil results in sorrow and sin ends in pain. Joy and happiness are the outcome of a good life. Even the evildoer enjoys a season of grace before the time of the full ripening of his evil deeds, but inevitably there must come the full harvest of evil-doing. Let no man think lightly of sin, saying in his heart: 'The penalty of wrongdoing shall not come near me.' What you do shall be done to you, in the judgment of wisdom. Injustice done to your fellows shall come back upon you. The creature cannot escape the destiny of his deeds.

131:3.6 (1447.3) "The fool has said in his heart, 'Evil shall not overtake me'; but safety is found only when the soul craves reproof and the mind seeks wisdom. The wise man is a noble soul who is friendly in the midst of his enemies, tranquil among the turbulent, and generous among the grasping. Love of self is like weeds in a goodly field. Selfishness leads to grief; perpetual care kills. The tamed mind yields happiness. He is the greatest of warriors who overcomes and subdues himself. Restraint in all things is good. He alone is a superior person who esteems virtue and is observant of his duty. Let not anger and hate master you. Speak harshly of no one. Contentment is the greatest wealth. What is given wisely is well saved. Do not to others those things you would not wish done to you. Pay good for evil; overcome evil with the good.

131:3.7 (1447.4) "A righteous soul is more to be desired than the sovereignty of all the earth. Immortality is the goal of sincerity; death, the end of thoughtless living. Those who are earnest die not; the thoughtless are dead already. Blessed are they who have insight into the deathless state. Those who torture the living will hardly find

Nesebični odlaze na nebo, gdje se raduju u blaženstvu beskonačnog slobodoumlja i nastavljaju rasti u plemenitoj velikodušnosti. Svaki smrtnik koji misli pravedno, govori plemenito i djeluje nesebično ne samo što uživa vrlinu ovdje tijekom ovog kratkog života, nego također, nakon raspada tijela, nastavlja uživati u čarima neba. "

happiness after death. The unselfish go to heaven, where they rejoice in the bliss of infinite liberality and continue to increase in noble generosity. Every mortal who thinks righteously, speaks nobly, and acts unselfishly shall not only enjoy virtue here during this brief life but shall also, after the dissolution of the body, continue to enjoy the delights of heaven."

4. HINDUIZAM

Melkizedekovi misionari su raznosili učenja o jednom Bogu gdje god su putovali. Veliki je dio te jednobožacke doktrine, zajedno s drugim ranijim pojmovima, postao utjelovljen u kasnijim učenjima hinduizma. Isus i Ganid su izabrali sljedeće izvatke:

"On je veliki Bog, po svemu vrhovni. On je Gospodin koji obuhvaća sve stvari. On je stvoritelj i upravitelj svemira nad svemirima. Bog je jedan Bog; on je sam po sebi; on je sam za sebe i jedan jedini. I ovaj je jedan Bog naš Stvoritelj i posljednja sudbina duše. Vrhovni je neopisivo veličanstven; on je Svjetlo svakog Svjetla. Svako srce i svaki svijet je obasjan ovim božanskim svjetlom. Bog nam je zaštitnik - on stoji pokraj svojih stvorenja - i oni koji ga upoznaju postaju besmrtni. Bog je veliki izvor energije; on je Velika Duša. On ima univerzalnu vlast nad svima. Ovaj je jedan Bog pun ljubavi, veličanstven i divan. Naš Bog ima vrhovnu moć i živi u vrhovnom prebivalištu. Ova je istinska Osoba vječna i božanska; on je iskonski Gospodar neba. Svi proroci su govorili u njegovu slavu, i on nam se očitovao. Mi ga obožavamo. O Vrhovna Osobo, izvoru bića, Gospodaru tvorevine i vladaru svemira - obznani nama, tvojim stvorenjima, moć u kojoj ostaješ imanentan! Bog je sazdao sunce i zvijezde; on je sjajan, čist i samopostojeći. Njegovo je vječno znanje božanski mudro. Zlo ne može prodrijeti u Vječnoga. Budući da je svemir potekao od Boga, on njime prikladno vlada. On je uzrok stvaranja, i stoga je sve utemeljeno u njemu.

"Bog je sigurno utočište svakog dobrog čovjeka koji traži pomoć; Besmrtni se brine za cijelo čovječanstvo. Božje spasenje je snažno, a njegova dobrota milostiva. On je zaštitnik pun ljubavi, blagoslovljeni branitelj. Kaže Gospodin: 'Ja prebivam u samim dušama njihovim kao svjetiljka mudrosti. Ja sam veličanstvo sjaja i dobrota dobrog. Gdje se dvojica ili trojica okupe zajedno, tu sam i ja također.' Stvorenje ne može pobjeći od prisutnosti Stvoritelja. Gospodin broji besprekidne treptaje oka svakog smrtnika; i mi obožavamo ovo božansko Biće kao našeg neodvojivog pratitelja.

4. HINDUISM

131:4.1 (1447.5) The missionaries of Melchizedek carried the teachings of the one God with them wherever they journeyed. Much of this monotheistic doctrine, together with other and previous concepts, became embodied in the subsequent teachings of Hinduism. Jesus and Ganid made the following excerpts:

131:4.2 (1448.1) "He is the great God, in every way supreme. He is the Lord who encompasses all things. He is the creator and controller of the universe of universes. God is one God; he is alone and by himself; he is the only one. And this one God is our Maker and the last destiny of the soul. The Supreme One is brilliant beyond description; he is the Light of Lights. Every heart and every world is illuminated by this divine light. God is our protector — he stands by the side of his creatures — and those who learn to know him become immortal. God is the great source of energy; he is the Great Soul. He exercises universal lordship over all. This one God is loving, glorious, and adorable. Our God is supreme in power and abides in the supreme abode. This true Person is eternal and divine; he is the primal Lord of heaven. All the prophets have hailed him, and he has revealed himself to us. We worship him. O Supreme Person, source of beings, Lord of creation, and ruler of the universe, reveal to us, your creatures, the power whereby you abide immanent! God has made the sun and the stars; he is bright, pure, and self-existent. His eternal knowledge is divinely wise. The Eternal is unpenetrated by evil. Inasmuch as the universe sprang from God, he does rule it appropriately. He is the cause of creation, and hence are all things established in him.

131:4.3 (1448.2) "God is the sure refuge of every good man when in need; the Immortal One cares for all mankind. God's salvation is strong and his kindness is gracious. He is a loving protector, a blessed defender. Says the Lord: 'I dwell within their own souls as a lamp of wisdom. I am the splendor of the splendid and the goodness of the good. Where two or three gather together, there am I also.' The creature cannot escape the presence of the Creator. The Lord even counts the ceaseless winking of every mortal's eyes; and we worship this divine Being as our inseparable

On je pretežan, darežljiv, sveprisutan i beskonačno ljubazan. Gospodin je naš vladar, utočište i vrhovni upravitelj; njegov iskonski duh prebiva u smrtnoj duši. Vječni Svjedok svih poroka i vrlina prebiva u čovjekovu srcu. Dobro promislite o divnom i božanskom Oživljavatelju i neka njegov duh potpuno usmjeri vaše misli. Iz ovog nas nestvarnog svijeta povedi u stvarni! Iz ove nas tame povedi u svjetlo! Iz smrti nas povedi u besmrtnost!

"Srcima očišćenim od svake mržnje, obožavamo Vječnoga. Naš je Bog Gospodar molitve; on čuje plač svoje djece. Neka svi ljudi pokore svoju volju njemu, Odlučnome. Uživajmo u slobodoumlju Gospodara molitve. Učinite molitvu svojim najboljim prijateljem, a obožavanje potporom vašoj duši. 'Ako me hoćete obožavati, neka to bude u ljubavi,' kaže Vječni, 'Ja ću vam dati mudrosti da mi dođete, jer je štovanje zajednička vrlina svim bićima.' Bog osvjetljuje tminu i daje snagu onima koji su onemoćali. Mi se nemamo čega plašiti jer je Bog naš moćni prijatelj. Mi slavimo ime Osvajača koji nikada nije osvojen. Mi ga obožavamo jer je čovjekov vjerni i vječni pomagač. Bog je naš sigurni vođa i nepogrešivi vodič. On je veliki roditelj neba i zemlje koji posjeduje neograničenu energiju i beskonačnu mudrost. Njegovo je veličanstvo blaženo i njegova je ljepota božanska. On je vrhovno utočište svemira i nemijenajući čuvar vječnog zakona. Naš je Bog Gospodar života i Utjeha svih ljudi; on je ljubitelj čovječanstva i pomagač onima koji su nevolji. On je darivatelj života i Dobri Pastir ljudskih stada. Bog nam je otac, brat i prijatelj. Čovjek teži spoznaji ovog Boga u svom unutarnjem biću.

"Naučili smo pobijediti vjeru čežnjom srca naših. Postigli smo mudrost obuzdavanjem svojih čula, dok smo mudrošću doživjeli mir u Vrhovnom. Tko je pun vjere doista doživljava obožavanje kad se svojim unutarnjim bićem usmjeri na Boga. Naš Bog se ogrće nebesima kao plaštem; on naseljava i drugih šest prostranih svemira. On vlada nad svima i u svima. Mi žudimo za oprostom od Gospodina za sve naše opacine nad našim bližnjima; a mi tako opraštamo našeg prijatelja od zla koje je učinio nama. Naš duh prezire svako zlo; dakle, O Gospodine, oslobodi nas od ljage svakog grijeha. Mi se molimo Bogu kao svome tješite lju, zaštitniku i spasitelju - onome koji nas voli.

"Duh Čuvara Svemira ulazi u dušu priprostog stvorenja. Taj je čovjek mudar koji obožava Jednog Boga. Oni koji teže za savršenstvom doista moraju poznati Gospodina Vrhovnog. Nikada se ne boji onaj koji poznaje blaženu sigurnost Vrhovnog, jer Vrhovni kaže onima koji mu služe, 'Ne boj se, jer ja sam s tobom.' Bog providnosti je naš Otac. Bog je istina. Bog želi da ga njegova stvorenja razumiju - da u potpunosti

companion. He is all-prevailing, bountiful, omnipresent, and infinitely kind. The Lord is our ruler, shelter, and supreme controller, and his primeval spirit dwells within the mortal soul. The Eternal Witness to vice and virtue dwells within man's heart. Let us long meditate on the adorable and divine Vivifier; let his spirit fully direct our thoughts. From this unreal world lead us to the real! From darkness lead us to the light! From death guide us to immortality!

131:4.4 (1448.3) "With our hearts purged of all hate, let us worship the Eternal. Our God is the Lord of prayer; he hears the cry of his children. Let all men submit their wills to him, the Resolute. Let us delight in the liberality of the Lord of prayer. Make prayer your inmost friend and worship your soul's support. 'If you will but worship me in love,' says the Eternal, 'I will give you the wisdom to attain me, for my worship is the virtue common to all creatures.' God is the illuminator of the gloomy and the power of those who are faint. Since God is our strong friend, we have no more fear. We praise the name of the never-conquered Conqueror. We worship him because he is man's faithful and eternal helper. God is our sure leader and unfailing guide. He is the great parent of heaven and earth, possessed of unlimited energy and infinite wisdom. His splendor is sublime and his beauty divine. He is the supreme refuge of the universe and the changeless guardian of everlasting law. Our God is the Lord of life and the Comforter of all men; he is the lover of mankind and the helper of those who are distressed. He is our life giver and the Good Shepherd of the human flocks. God is our father, brother, and friend. And we long to know this God in our inner being.

131:4.5 (1448.4) "We have learned to win faith by the yearning of our hearts. We have attained wisdom by the restraint of our senses, and by wisdom we have experienced peace in the Supreme. He who is full of faith worships truly when his inner self is intent upon God. Our God wears the heavens as a mantle; he also inhabits the other six wide-spreading universes. He is supreme over all and in all. We crave forgiveness from the Lord for all of our trespasses against our fellows; and we would release our friend from the wrong he has done us. Our spirit loathes all evil; therefore, O Lord, free us from all taint of sin. We pray to God as a comforter, protector, and savior — one who loves us.

131:4.6 (1449.1) "The spirit of the Universe Keeper enters the soul of the simple creature. That man is wise who worships the One God. Those who strive for perfection must indeed know the Lord Supreme. He never fears who knows the blissful security of the Supreme, for the Supreme says to those who serve him, 'Fear not, for I am with you.' The God of providence is our Father. God is truth. And it is the desire of God that his creatures

znaju istinu. Istina je vječna; ona održava svemir. Naša vrhovna želja je jedinstvo s Vrhovnim. Veliki Upravitelj je pokretač svega - sve evoluira od njega. A to je ukupni zbroj dužnosti: Neka nitko ne učini drugome što mu je samom mrsko; ne njegujte zlobu, ne uzvraćajte udarac udarcem, nadvaladajte gnjev milošću i pobijedite mržnju dobročinstvom. I sve to moramo učiniti jer je Bog ljubazni prijatelj i milostivi otac koji oprašta sve naše zemaljske prijestupe.

"Bog nam je Otac, zemlja nam je majka, a svemir nam je rodno mjesto. Bez Boga duša je utamničena; poznavanje Boga oslobađa dušu. Meditiranjem o Bogu, jedinstvom s Bogom, čovjek se oslobađa obmana zla i postiže konačno spasenje od svih materijalnih okova. Kada čovjek premota prostor kao da je komad kože, završava se zlo jer čovjek pronalazi Boga. O Bože, spasi nas od trostruke propasti pakla - požude, gnjeva i pohlepe! O, Dušo, opasaj se za borbu duha u cilju besmrtnosti! Kad dođe kraj smrtnog života, ne oklijevajte ostaviti ovo tijelo i odjenuti prikladnije i ljepše obličje kad se probudite u domenama Vrhovnog i Besmrtnog, gdje nema straha, tuge, gladi, žeđi i smrti. Upoznati Boga znači pomrsiti konce smrti. Duša koja poznaje Boga uzlazi u svemiru kao što vrhnje ulazi na površinu mlijeka. Mi obožavamo Boga, svečinitelja, Veliku Dušu, onoga koji uvijek sjedi u srcu svojih stvorenja. A onima koji znaju da Bog stoluje u ljudskim srcima suđeno je da postanu poput njega - besmrtni. Zlo mora biti ostavljeno na ovom svijetu, ali vrlina slijedi dušu na nebo.

"To su samo pokvareni koji govore: Svemir nema ni istine ni vladara; on postoji samo za naše požude. Takve su duše zavedene od strane malenkosti svoga intelekta. One se tako prepuštaju uživanju svojih požuda i lišavaju svoje duše radosti vrline i užitaka pravednosti. Što može biti veće od doživljaja spasenja od zla? Čovjek koji je vidio Vrhovnog je besmrtnan. Čovjekovi prijatelji u tijelu ne mogu preživjeti smrt; samo vrlina slijedi čovjeka koji putuje prema radosnim i osunčanim poljima Raja."

5. ZOROASTRIZAM

Zaratustra je bio izravno u kontaktu s potomcima ranijih melkizedeških misionara, i njihova je doktrina jednoga Bogu postala središnjim naukom u religiji koja je utemeljena u Perziji. Osim Judaizma, ni jedna druga religija tog dana nije sadržavala više tih salemskih učenja. Iz zapisa ove religije Ganid je izabrao sljedeće

should understand him — come fully to know the truth. Truth is eternal; it sustains the universe. Our supreme desire shall be union with the Supreme. The Great Controller is the generator of all things — all evolves from him. And this is the sum of duty: Let no man do to another what would be repugnant to himself; cherish no malice, smite not him who smites you, conquer anger with mercy, and vanquish hate by benevolence. And all this we should do because God is a kind friend and a gracious father who remits all our earthly offenses.

131:4.7 (1449.2) "God is our Father, the earth our mother, and the universe our birthplace. Without God the soul is a prisoner; to know God releases the soul. By meditation on God, by union with him, there comes deliverance from the illusions of evil and ultimate salvation from all material fetters. When man shall roll up space as a piece of leather, then will come the end of evil because man has found God. O God, save us from the threefold ruin of hell — lust, wrath, and avarice! O soul, gird yourself for the spirit struggle of immortality! When the end of mortal life comes, hesitate not to forsake this body for a more fit and beautiful form and to awake in the realms of the Supreme and Immortal, where there is no fear, sorrow, hunger, thirst, or death. To know God is to cut the cords of death. The God-knowing soul rises in the universe like the cream appears on top of the milk. We worship God, the all-worker, the Great Soul, who is ever seated in the heart of his creatures. And they who know that God is enthroned in the human heart are destined to become like him — immortal. Evil must be left behind in this world, but virtue follows the soul to heaven.

131:4.8 (1449.3) "It is only the wicked who say: The universe has neither truth nor a ruler; it was only designed for our lusts. Such souls are deluded by the smallness of their intellects. They thus abandon themselves to the enjoyment of their lusts and deprive their souls of the joys of virtue and the pleasures of righteousness. What can be greater than to experience salvation from sin? The man who has seen the Supreme is immortal. Man's friends of the flesh cannot survive death; virtue alone walks by man's side as he journeys ever onward toward the gladsome and sunlit fields of Paradise."

5. ZOROASTRIANISM

131:5.1 (1449.4) Zoroaster was himself directly in contact with the descendants of the earlier Melchizedek missionaries, and their doctrine of the one God became a central teaching in the religion which he founded in Persia. Aside from Judaism, no religion of that day contained more of these Salem teachings. From the records of this religion

izvatke:

"Sve stvari potječu iz Jednog Boga i njemu pripadaju - svemudrom, dobrom, svetom, blistavom i veličanstvenom. Taj, naš Bog, je izvor sve blistavosti. On je Stvoritelj, Bog svih dobrih namjera i zaštitnik pravde svemira. Mudro je živjeti u suglasju s duhom istine. Bog sve vidi; on vidi zla djela opakih i dobra djela pravednika; Bog naš promatra sve pojave jednim treptajem oka. Njegov je dodir dodir iscjeljenja. Gospodin je svemogući dobročinitelj. Bog pruža svoju blagonaklonu ruku pravedniku i bezbožniku. Bog je utemeljio svijet i odredio nagradu za dobro i za zlo. Svemudri Bog je obećao besmrtnost pobožnim dušama čistih misli i pravednih djela. Kakve su tvoje duboke želje, takav si i ti. Svjetlost sunca je kao mudrost onima koji razaznaju Boga u svemiru.

"Slavite Boga tražeći radosti Mudroga. Obožavajte Boga svjetlosti radosno hodeći stazama koje je utemeljila njegova obznanjena religija. Postoji samo jedan Vrhovni Bog, Gospodar Svjetla. Mi obožavamo onoga koji je stvorio vode, biljke, životinje, zemlju i nebesa. Naš Bog je Gospodin, najveći dobročinitelj. Mi obožavamo najljepšeg, najdarežljivijeg Besmrtnog koji je obdaren vječnim svjetlom. Bog je najudaljeniji od nas i istovremeno najbliži nam je jer prebiva u našim dušama. Naš Bog je božanski i najsvetiji Duh Raja, koji je ipak čovjekov bolji prijatelj od svih drugih stvorenja. Bog nam je od najveće pomoći u ovom najvećem od svih poduzeća, poduzeću samospoznaje. Bog je naš najdraži i najispravniji prijatelj; on je naša mudrost, život i snaga duše i tijela. Kroz naše pravilno razmišljanje, mudri Stvoritelj nam omogućuje da učinimo njegovu volju i da time postignemo realizaciju svega što je božanski savršeno.

"Gospodine, nauči nas kako živjeti ovaj život u tijelu, u pripremi za sljedeći život duha. Reci nam kako, Gospodine, da slijedimo tvoje upute. Nauči nas dobrim stazama, da možemo ići pravim putem. Dopusti nam da postignemo sjedinjenje s tobom. Znamo da je religija dobra ako dovodi do jedinstva s pravednošću. Bog je naša mudra narav, najbolja misao i ispravi čin. Neka nam Bog podari jedinstvo s božanskim duhom i besmrtnost u tebi!

"Ova religija Mudrog Bića čisti vjernika od svake zle misli i grešnog djela. Klanjam se pred Bogom nebeskim u pokajanju ako sam ga uvrijedio u misli, riječi ili djelu - namjerno ili nenamjerno - i nudim molitvu za milost i hvalu za oprost. Znam da kad se ispovijedim, ako opet ne učinim zlo, grijeh će biti uklonjen s moje duše. Znam da oprost skida obveznice grijeha. Oni koji čine zlo primaju kaznu, a oni koji slijede istinu

Ganid made the following excerpts:

131:5.2 (1450.1) "All things come from, and belong to, the One God — all-wise, good, righteous, holy, resplendent, and glorious. This, our God, is the source of all luminosity. He is the Creator, the God of all good purposes, and the protector of the justice of the universe. The wise course in life is to act in consonance with the spirit of truth. God is all-seeing, and he beholds both the evil deeds of the wicked and the good works of the righteous; our God observes all things with a flashing eye. His touch is the touch of healing. The Lord is an all-powerful benefactor. God stretches out his beneficent hand to both the righteous and the wicked. God established the world and ordained the rewards for good and for evil. The all-wise God has promised immortality to the pious souls who think purely and act righteously. As you supremely desire, so shall you be. The light of the sun is as wisdom to those who discern God in the universe.

131:5.3 (1449.6) "Praise God by seeking the pleasure of the Wise One. Worship the God of light by joyfully walking in the paths ordained by his revealed religion. There is but one Supreme God, the Lord of Lights. We worship him who made the waters, plants, animals, the earth, and the heavens. Our God is Lord, most beneficent. We worship the most beautiful, the bountiful Immortal, endowed with eternal light. God is farthest from us and at the same time nearest to us in that he dwells within our souls. Our God is the divine and holiest Spirit of Paradise, and yet he is more friendly to man than the most friendly of all creatures. God is most helpful to us in this greatest of all businesses, the knowing of himself. God is our most adorable and righteous friend; he is our wisdom, life, and vigor of soul and body. Through our good thinking the wise Creator will enable us to do his will, thereby attaining the realization of all that is divinely perfect.

131:5.4 (1449.7) "Lord, teach us how to live this life in the flesh while preparing for the next life of the spirit. Speak to us, Lord, and we will do your bidding. Teach us the good paths, and we will go right. Grant us that we may attain union with you. We know that the religion is right which leads to union with righteousness. God is our wise nature, best thought, and righteous act. May God grant us unity with the divine spirit and immortality in himself!

131:5.5 (1449.8) "This religion of the Wise One cleanses the believer from every evil thought and sinful deed. I bow before the God of heaven in repentance if I have offended in thought, word, or act — intentionally or unintentionally — and I offer prayers for mercy and praise for forgiveness. I know when I make confession, if I purpose not to do again the evil thing, that sin will be removed from my soul. I know that forgiveness takes away

moraju uživati blaženstvo vječnog spasenja. Milostivo se uhvatiti na nas i obdari naše duše spasiteljskom snagom. Tražimo milost jer želimo postići savršenstvo; želimo biti poput Boga."

the bonds of sin. Those who do evil shall receive punishment, but those who follow truth shall enjoy the bliss of an eternal salvation. Through grace lay hold upon us and minister saving power to our souls. We claim mercy because we aspire to attain perfection; we would be like God."

6. SUDUANIZAM (DŽAINIZAM)

Treća je skupina religioznih vjernika koji su očuvali doktrinu jednoga Boga u Indiji - ostatak Melkizedekova nauka - bila poznata u to doba kao pokret suduanizma. Ovi su vjernici su postali poznati kao sljedbenici džainizma. Ovako su učili:

"Gospodar Neba je vrhovni. Oni koji čine grijeh neće uzaći na nebese, ali oni koji hodaju u stazama pravednosti nalaze mjesto na nebu. Ako znamo istinu, čeka nas budući život. Čovjekova duša može uznapredovati do najviših nebese i tamo razviti svoju duhovnu narav, postići savršenstvo. Nebesko stanje oslobađa čovjeka od robovanja grijehu i uvodi ga u najveća blaženstva; pravednik je već doživio kraj grijeha i svake bijede koja za njim slijedi. Čovjekovo "ja" je njegov nepobjedivi neprijatelj i manifestira se kroz četiri najveće strasti: ljutnju, ponos, obmanu i pohlepu. Čovjeka najveća pobjeda je pobjeda nad samim sobom. Kad se čovjek obrati Bogu tražeći oprost i kad smogne hrabrosti uživati u takvoj slobodi, on je time oslobođen od straha. Čovjek treba ići kroz život ophodeći se prema svojim bližnjima onako kako hoće da se oni ophode prema njemu."

6. SUDUANISM (JAINISM)

131:6.1 (1450.5) The third group of religious believers who preserved the doctrine of one God in India — the survival of the Melchizedek teaching — were known in those days as the Suduanists. Latterly these believers have become known as followers of Jainism. They taught:

131:6.2 (1450.6) "The Lord of Heaven is supreme. Those who commit sin will not ascend on high, but those who walk in the paths of righteousness shall find a place in heaven. We are assured of the life hereafter if we know truth. The soul of man may ascend to the highest heaven, there to develop its true spiritual nature, to attain perfection. The estate of heaven delivers man from the bondage of sin and introduces him to the final beatitudes; the righteous man has already experienced an end of sin and all its associated miseries. Self is man's invincible foe, and self is manifested as man's four greatest passions: anger, pride, deceit, and greed. Man's greatest victory is the conquest of himself. When man looks to God for forgiveness, and when he makes bold to enjoy such liberty, he is thereby delivered from fear. Man should journey through life treating his fellow creatures as he would like to be treated."

6. ŠINTOIZAM

Tek nedavno su rukopisi ove religije s Dalekog istoka ušli u knjižnicu u Aleksandriji. Bila je to jedina svjetska religija za koju Ganid nikada nije čuo. Ovo je uvjerenje također sadržavala ostatke ranijih melkizedeških učenja kao što je prikazano sljedećim sažetcima:

"Kaže Gospodin: 'Vi ste svi primatelji moje božanske moći; svi ljudi uživaju službu moje milosti. Ja nalazim veliko zadovoljstvo kad poraste broj pravednika na zemlji. Knez Nebesa sebe očituje u prirodnim ljepotama i vrlinama ljudi da pokaže svoju pravednu narav. Budući da drevni ljudi nisu znali moje ime, ja sam se očitovao rođenjem u svijetu u vidljivoj egzistenciji i pretrpio sam takvo poniženje da čovjek ne treba zaboraviti moje ime. Ja sam stvoritelj neba i zemlje; sunce, mjesec i sve zvijezde pokoravaju se mojoj volji. Ja sam vladar svih stvorenja na kopnu i u četiri mora. Iako sam veliki i vrhovni, imamobzira za molitve najsiriomašnjih ljudi. Ako me bilo koje stvorenje

7. SHINTO

131:7.1 (1451.1) Only recently had the manuscripts of this Far-Eastern religion been lodged in the Alexandrian library. It was the one world religion of which Ganid had never heard. This belief also contained remnants of the earlier Melchizedek teachings as is shown by the following abstracts:

131:7.2 (1451.2) "Says the Lord: 'You are all recipients of my divine power; all men enjoy my ministry of mercy. I derive great pleasure in the multiplication of righteous men throughout the land. In both the beauties of nature and the virtues of men does the Prince of Heaven seek to reveal himself and to show forth his righteous nature. Since the olden people did not know my name, I manifested myself by being born into the world as a visible existence and endured such abasement even that man should not forget my name. I am the maker of heaven and earth; the sun and the moon and all the stars obey my will. I am the ruler of all creatures on land and in the four seas. Although I am great and supreme, still I have regard for the

hoće obožavati, ja ću čuti njegovu molitvu i ispuniti želju njegova srca.'

" Svaki put kad se čovjeku odaje tjeskobi, on uzima korak dalje od puta na koji ukazuje duh njegova srca."Ponos zaklanja pogled na Boga. Ako želite dobiti nebesku pomoć, otpustite svoj ponos; svaka dlaka ponosa djeluje kao oblak koji zakrlijuje svjetlo spasenja. Ako niste u pravu iznutra, beskorisno je da se molite za ono što je izvana.'Ako čujem tvoje molitve, to je zato što mi se obraćate čista srca, bez laži i licemjerstva, s dušom koja odražava istinu poput zrcala. Ako želite steći besmrtnost, ostavite svijet i dodite k meni."

8. TAOIZAM

Poslanici Melkizedeka su prodrli duboko u unutrašnjost Kine, a učenje o jednom Bogu je postalo dijelom ranijih učenja nekoliko kineskih religija; ona koja se najduže zadržala i koja je u sebi nosila najviše monoteističke istine je taoizam, i Ganid je prikupio sljedeće odlomke koji vuku porijeklo od njezina utemeljitelja:

"Kako je čist i spokojan Vrhovni, a ipak tako moćan i silan, tako dubok i nedokučiv! Ovaj je Bog nebesa predak svih stvari. Ako poznate Vječnog, primit ćete prosvjetljenje i mudrost. Ako ne znate Vječnog, vaše se neznanje ispoljava kao zlo i u vama se rađaju strasti grijeha. Ovo čudesno Biće je postojalo prije neba i zemlje. On je istinski duhovan; on stoji sam za sebe i ne mijenja se. On je doista majka svijeta i sve se stvoreno oko njega okreće.Ovaj Veliki sebe daruje ljudima i na taj način im omogućuje da se uzdignu i prežive. Ako netko ima i najmanju spoznaju, može hodati putovima Vrhovnog; on može biti u skladu s voljom neba.

"Svako dobro djelo istinske službe dolazi od Vrhovnog. Sve ovisi o Velikom Izvoru života. Veliki Vrhovni ne traži priznanja za svoje darivanje. On ima najveću moć, ali ostaje skriven od našeg pogleda. On neprestano preobražava svoje osobine dok usavršava svoja stvorenja. Nebeski Razbor djeluje polako i strpljivo u svojim nacrtima, ali uvijek ostaruje svoja postignuća. Vrhovni nadkriljujesvemir i sviju uzdržava. Kako je velik i veličanstven njegov preobilni utjecaj i njegova privlačna moć! Istinska dobrota je nalik vodi jer sve blagosilja i ničemu ne škodi. I kao voda, istinska dobrota teži najnižim mjestima, čak i onim razinama koje drugi nastoje izbjeći, a to je zato što nalikuje Vrhovnom. Vrhovni stvara sve stvari, u prirodi ih uzdržava i u duhu usavršava. I to je tajna kako Vrhovni može čuvati, štiti i usavršavati svoja

prayer of the poorest man. If any creature will worship me, I will hear his prayer and grant the desire of his heart.'

131:7.3 (1451.3) "Every time man yields to anxiety, he takes one step away from the leading of the spirit of his heart.' Pride obscures God. If you would obtain heavenly help, put away your pride; every hair of pride shuts off saving light, as it were, by a great cloud. If you are not right on the inside, it is useless to pray for that which is on the outside. 'If I hear your prayers, it is because you come before me with a clean heart, free from falsehood and hypocrisy, with a soul which reflects truth like a mirror. If you would gain immortality, forsake the world and come to me.'"

8. TAOISM

131:8.1 (1451.4) The messengers of Melchizedek penetrated far into China, and the doctrine of one God became a part of the earlier teachings of several Chinese religions; the one persisting the longest and containing most of the monotheistic truth was Taoism, and Ganid collected the following from the teachings of its founder:

131:8.2 (1451.5) "How pure and tranquil is the Supreme One and yet how powerful and mighty, how deep and unfathomable! This God of heaven is the honored ancestor of all things. If you know the Eternal, you are enlightened and wise. If you know not the Eternal, then does ignorance manifest itself as evil, and thus do the passions of sin arise. This wondrous Being existed before the heavens and the earth were. He is truly spiritual; he stands alone and changes not. He is indeed the world's mother, and all creation moves around him. This Great One imparts himself to men and thereby enables them to excel and to survive. Even if one has but a little knowledge, he can still walk in the ways of the Supreme; he can conform to the will of heaven.

131:8.3 (1452.1) "All good works of true service come from the Supreme. All things depend on the Great Source for life. The Great Supreme seeks no credit for his bestowals. He is supreme in power, yet he remains hidden from our gaze. He unceasingly transmutes his attributes while perfecting his creatures. The heavenly Reason is slow and patient in his designs but sure of his accomplishments. The Supreme overspreads the universe and sustains it all. How great and mighty are his overflowing influence and drawing power! True goodness is like water in that it blesses everything and harms nothing. And like water, true goodness seeks the lowest places, even those levels which others avoid, and that is because it is akin to the Supreme. The Supreme creates all things, in nature nourishing them and in spirit

stvorenja ne pribjegavajući prinudi. On vodi i usmjerava, ali bez pozivanja na svoja prava. On pomaže napredovanju, ali bez dominacije.

"Mudar čovjek svima otvara svoje srce. Malo znanja je opasna stvar. Oni koji žele biti veliki moraju naučiti da se ponize. U stvaranju je Vrhovni postao svjetska majka. Poznavati svoju majku znači poznavati sebe kao njezino dijete. Mudar je onaj čovjek koji promatra sve dijelove sa stajališta cjeline. Odnosite se prema svakom čovjeku kao da ste na njegovu mjestu. Uzvratite uvredu dobrotom. Ako volite ljude, oni će vam se priklanjati - bez poteškoća ćete ih pridobiti.

"Veliki Vrhovni je sveprožimajući; on je slijeva i zdesna; on uzdržava svu tvorevinu i živi u svim istinskim bićima. Ne možete naći Vrhovnog, niti možete naći mjesto gdje ga nema. Ako čovjek prepozna zlo svojih djela i ako se pokaje za grijeh iz dubine srca, onda neka traži oprost; on može izbjeći kazni; može promijeniti nesreću u blagoslov. Vrhovni je sigurno utočište za svu tvorevinu; on je čuvar i spasitelj cijelog čovječanstva. Ako ga budete tražili iz dana u dan, naći ćete ga. Budući da može opraštati grijehe, on je doista najdragocjeniji svim ljudima. Uvijek zapamtite da Bog ne nagrađuje čovjeka za ono što radi već za ono što on jeste; zato trebate pomoći svojim bližnjima ne tražeći nagrade. Činite dobro bez pomisli na vlastitu korist.

"Mudri su oni koji poznaju zakone Vječnog. Nepoznavanje božanskog zakona je bijeda i nesreća. Oni koji poznaju Božje zakone su slobodoumni. Ako znate Vječnoga, iako vaše tijelo propadne, vaša će duša preživjeti u duhu službe. Vi ste doista mudri kada prepoznajete svoju beznačajnost. Ako ostanete u svjetlu Vječnoga, uživat ćete prosvjetljenje Vrhovnoga. Oni koji se posvete službi Vrhovnog uživaju u radosti traganja za Vječnim. Kad čovjek umre, duh raširi svoja krila i krene na dugo i veliko putovanje svome domu."

9. KONFUCIJANIZAM

Čak su i one velike svjetske religije koje su imale najmanju spoznaju Boga, priznavale monoteizam melkizedeških misionara i njihovih upornih sljedbenika. Ganid je ovako sažeo konfucijanizam:

"Nema greške u onome što Nebesa postave. Istina je stvarna i božanska. Sve vuče porijeklo od Neba, a Velika Nebesa ne griješe. Nebo je postavilo mnoga niža bića da pomognu u pouci i

perfecting them. And it is a mystery how the Supreme fosters, protects, and perfects the creature without compelling him. He guides and directs, but without self-assertion. He ministers progression, but without domination.

131:8.4 (1452.2) "The wise man universalizes his heart. A little knowledge is a dangerous thing. Those who aspire to greatness must learn to humble themselves. In creation the Supreme became the world's mother. To know one's mother is to recognize one's sonship. He is a wise man who regards all parts from the point of view of the whole. Relate yourself to every man as if you were in his place. Recompense injury with kindness. If you love people, they will draw near you — you will have no difficulty in winning them.

131:8.5 (1452.3) "The Great Supreme is all-pervading; he is on the left hand and on the right; he supports all creation and indwells all true beings. You cannot find the Supreme, neither can you go to a place where he is not. If a man recognizes the evil of his ways and repents of sin from the heart, then may he seek forgiveness; he may escape the penalty; he may change calamity into blessing. The Supreme is the secure refuge for all creation; he is the guardian and savior of mankind. If you seek for him daily, you shall find him. Since he can forgive sins, he is indeed most precious to all men. Always remember that God does not reward man for what he does but for what he is; therefore should you extend help to your fellows without the thought of rewards. Do good without thought of benefit to the self.

131:8.6 (1452.4) "They who know the laws of the Eternal are wise. Ignorance of the divine law is misery and disaster. They who know the laws of God are liberal minded. If you know the Eternal, even though your body perish, your soul shall survive in spirit service. You are truly wise when you recognize your insignificance. If you abide in the light of the Eternal, you shall enjoy the enlightenment of the Supreme. Those who dedicate their persons to the service of the Supreme are joyous in this pursuit of the Eternal. When man dies, the spirit begins to wing its long flight on the great home journey."

9. CONFUCIANISM

131:9.1 (1452.5) Even the least God-recognizing of the world's great religions acknowledged the monotheism of the Melchizedek missionaries and their persistent successors. Ganid's summary of Confucianism was:

131:9.2 (1452.6) "What Heaven appoints is without error. Truth is real and divine. Everything originates in Heaven, and the Great Heaven makes no mistakes. Heaven has appointed many

uzdizanju nižih stvorenja. Veliki je, jako veliki, Jedan Bog koji upravlja čovjekom s visine. Bog je veličanstven na vlasti i strašan u presudi. Ali ovaj je Veliki Bog dodijelio moralni sud čak i mnogim nižim ljudima. Nebeska darežljivost nikada ne prestaje. Blagonaklonost je najbiraniji dar koji Nebesa daju čovjeku. Nebo je podarilo svoju plemenitost čovjekovoj duši; čovjekove vrline nisu niša drugo nego plod ove zadužbine plemenitosti Nebesa. Veliko Nebo sve proniče i prati čovjeka u svim njegovim djelima. A mi dobro činimo kad zovemo Veliko Nebo našim Ocem i Majkom. Ako smo dakle sluge naših božanskih predaka, onda se možemo s povjerenjem moliti Nebu. U svakom trenutku i u svemu neka se s poštovanjem bojimo veličanstva Neba. Priznajemo, O Bože, ti koji si Svevišnji i suvereni Vlada, da svaki sud počiva u tebi i da sva milost proizlazi iz božanskog srca.

"Bog je s nama; zato nema straha u našim srcima. Ako je u meni vrlina, to je manifestacija Neba koje je u meni. Ali to Nebo koje je u meni često postavlja visoke zahtjeve na moju vjeru. Ako je Bog sa mnom, odlučio sam nemati sumnje u mom srcu. Vjera mora biti vrlo blizu stvarne istine, a ja ne vidim kako čovjek može živjeti bez te dobre vjere. Dobro i zlo ne zadese ljude bez razloga. Nebo se odnosi prema čovjekovoj duši u skladu s njezinim namjerama. Kada se nađete u krivu, ne ustručavajte se ispovjediti svoju pogrešku i brzo je iskupiti.

"Mudar čovjek je zaokupljen traženjem istine, a ne samo uzdržavanjem. Čovjekov cilj je postignuće savršenstva Neba. Najbolji čovjek je posvećen samoprilagodbi i nema straha i tjeskobe. Bog je s tobom; ne sumnjaj u dubini srca. Svako dobro djelo donosi nagradu. Najbolji čovjek ne gunđa protiv neba i ne zamjeri ljudima. Ono što ne želite da drugi učine vama, ne činite ni vi njima. Neka suosjećanje bude dio svake kazne; na svaki način pretvorite kaznu u blagoslov. Takav je put Velikih Nebesa. Dok sva stvorenja moraju umrijeti i vratiti se u zemlju, duh plemenitog čovjeka napreduje do nebeskog očitovanja i uspinje se do veličanstvenog svjetla najvećeg sjaja."

10. "NAŠA RELIGIJA"

Nakon napornog rada na izboru učenja različitih svjetskih religija o Rajskom Ocu, Ganid se posvetio zadatku formuliranja onoga što je smatrao sažetkom vjerovanja o Bogu koja se temelje na Isusovim učenjima. Mladić je obično govorio o ovim učenjima kao "našoj religiji." Zabilježio je sljedeće:

subordinates to assist in the instruction and uplifting of the inferior creatures. Great, very great, is the One God who rules man from on high. God is majestic in power and awful in judgment. But this Great God has conferred a moral sense even on many inferior people. Heaven's bounty never stops. Benevolence is Heaven's choicest gift to men. Heaven has bestowed its nobility upon the soul of man; the virtues of man are the fruit of this endowment of Heaven's nobility. The Great Heaven is all-discerning and goes with man in all his doings. And we do well when we call the Great Heaven our Father and our Mother. If we are thus servants of our divine ancestors, then may we in confidence pray to Heaven. At all times and in everything let us stand in awe of the majesty of Heaven. We acknowledge, O God, the Most High and sovereign Potentate, that judgment rests with you, and that all mercy proceeds from the divine heart.

131:9.3 (1453.1) "God is with us; therefore we have no fear in our hearts. If there be found any virtue in me, it is the manifestation of Heaven who abides with me. But this Heaven within me often makes hard demands on my faith. If God is with me, I have determined to have no doubt in my heart. Faith must be very near the truth of things, and I do not see how a man can live without this good faith. Good and evil do not befall men without cause. Heaven deals with man's soul in accordance with its purpose. When you find yourself in the wrong, do not hesitate to confess your error and be quick to make amends.

131:9.4 (1453.2) "A wise man is occupied with the search for truth, not in seeking for a mere living. To attain the perfection of Heaven is the goal of man. The superior man is given to self-adjustment, and he is free from anxiety and fear. God is with you; have no doubt in your heart. Every good deed has its recompense. The superior man murmurs not against Heaven nor holds a grudge against men. What you do not like when done to yourself, do not to others. Let compassion be a part of all punishment; in every way endeavor to make punishment a blessing. Such is the way of Great Heaven. While all creatures must die and return to the earth, the spirit of the noble man goes forth to be displayed on high and to ascend to the glorious light of final brightness."

10. "OUR RELIGION"

131:10.1 (1453.3) After the arduous labor of effecting this compilation of the teachings of the world religions concerning the Paradise Father, Ganid set himself to the task of formulating what he deemed to be a summary of the belief he had arrived at regarding God as a result of Jesus' teaching. This young man was in the habit of

"Gospodin Bog naš je jedan Bog, i trebate ga ljubiti svim srcem svojim i svim umom svojim dok nastojite ljubiti svu njegovu djecu kao same sebe. Ovaj je jedan Bog naš nebeski Otac i u njemu se sve sastoji, a njegov duh živi u svakoj iskrenoj ljudskoj duši. A mi koji smo djeca Božja, trebamo naučiti povjeriti naše duše na čuvanje njemu kao vjernom Stvoritelju. S našim nebeskim Ocem je sve moguće. Budući da je on Stvoritelj koji je sazdao sve stvari i sva bića, ne može biti drugačije. Iako ne možemo vidjeti Boga, možemo ga znati. I ako svaki dan budemo živjeli volju Oca na nebu, mi ga možemo otkriti našim bližnjima.

"Božanske dubine Božjeg karaktera moraju biti beskonačno duboke i vječno mudre. Ne možemo poznati Boga znanjem, ali ga možemo znati u našim srcima osobnim iskustvom. Dok je Božja pravednost nedokučiva, njegova je milost dostupna i najnižim bićima na zemlji. Dok Otac ispunja svemir, on živi i u našim srcima. Um čovjeka je ljudski, smrtni, ali je duh čovjeka božanski, besmrtni. Bog nije samo svemoguć, već i svemudar. Ako naši zemaljski roditelji koji su skloni zlu vole svoju djecu i znaju im podariti svoje dobre darove, koliko će više dobri Otac na nebu mudro voljeti svoju djecu i podariti im odgovarajuća blaženstva.

"Otac na nebu neće da se izgubi ni jedan od ovih malenih na zemlji, samo ako dijete ima želju pronaći Oca i istinski žudi biti poput njega. Naš Otac voli i one koji su zli i uvijek se ljubazno odnosi prema nezahvalnicima. Ako više ljudi upozna dobrotu Božju, oni će sigurno osjetiti potrebu da se pokaju za svoja zla djela i odbace sve poznate grijehove. Sve što je dobro dolazi odozgo od Oca svjetlosti, u kojega nema ni promjene ni zasjenjenja zbog mijene. Duh istinskog Boga živi u čovjekovu srcu. Bog želi da svi ljudi budu braća. Kad ljudi počnu tragati za Bogom, to znači da ih je Bog pronašao, te da su u potrazi za znanjem o njemu. Mi živimo u Bogu i Bog prebiva u nama.

"Ja više neće biti zadovoljan vjerom da je Bog Otac svih ljudi iz moga naroda; ja sada vjerujem da je Bog i moj Otac. Uvijek ću nastojati obožavati Boga uz pomoć Duha Istine koji mi postaje pomoćnik kad postanem istinski poznavalac Boga. Ali prije svega ću nastojati prakticirati obožavanje Boga svojim nastojanjem da naučim činiti Božju volju na zemlji; drugim riječima, uložiti ću svako nastojanje da učinim svakom od svojih bližnjih ono što mislim da bi im Bog učinio. A kad živimo ovakav život u tijelu, možemo tražiti mnoge stvari od Boga i on će ispuniti želje naših srca

referring to such beliefs as "our religion." This was his record:

131:10.2 (1453.4) "The Lord our God is one Lord, and you should love him with all your mind and heart while you do your very best to love all his children as you love yourself. This one God is our heavenly Father, in whom all things consist, and who dwells, by his spirit, in every sincere human soul. And we who are the children of God should learn how to commit the keeping of our souls to him as to a faithful Creator. With our heavenly Father all things are possible. Since he is the Creator, having made all things and all beings, it could not be otherwise. Though we cannot see God, we can know him. And by daily living the will of the Father in heaven, we can reveal him to our fellow men.

131:10.3 (1453.5) "The divine riches of God's character must be infinitely deep and eternally wise. We cannot search out God by knowledge, but we can know him in our hearts by personal experience. While his justice may be past finding out, his mercy may be received by the humblest being on earth. While the Father fills the universe, he also lives in our hearts. The mind of man is human, mortal, but the spirit of man is divine, immortal. God is not only all-powerful but also all-wise. If our earth parents, being of evil tendency, know how to love their children and bestow good gifts on them, how much more must the good Father in heaven know how wisely to love his children on earth and to bestow suitable blessings upon them.

131:10.4 (1454.1) "The Father in heaven will not suffer a single child on earth to perish if that child has a desire to find the Father and truly longs to be like him. Our Father even loves the wicked and is always kind to the ungrateful. If more human beings could only know about the goodness of God, they would certainly be led to repent of their evil ways and forsake all known sin. All good things come down from the Father of light, in whom there is no variableness neither shadow of changing. The spirit of the true God is in man's heart. He intends that all men should be brothers. When men begin to feel after God, that is evidence that God has found them, and that they are in quest of knowledge about him. We live in God and God dwells in us.

131:10.5 (1454.2) "I will no longer be satisfied to believe that God is the Father of all my people; I will henceforth believe that he is also *my* Father. Always will I try to worship God with the help of the Spirit of Truth, which is my helper when I have become really God-knowing. But first of all I am going to practice worshiping God by learning how to do the will of God on earth; that is, I am going to do my best to treat each of my fellow mortals just as I think God would like to have him treated. And when we live this sort of a life in the flesh, we may ask many things of God, and he will give us the

kako bismo mogli biti bolje pripremljeni za služenje svojim bližnjima. A sva ta služba ljubavi u korist Božje djece uvećava našu sposobnost primanja i iskustvo nebeske radosti, velikih zadovoljstava službe nebeskog duha.

"Svaki dan zahvaljujem Bogu za njegove neizrecive darove; hvalim ga za njegova čudesa ljudskoj djeci. Za mene on je Svemogućí, Stvoritelj, Snaga i Milosrđe, ali najbolje od svega, on je moj Otac koji je duh, i kao njegovo zemaljsko dijete znam da ću ga jednog dana istinski vidjeti. A moj tutor kaže da ću u potrazi za njim postati sve više poput njega. Vjerom u Boga sam postigao mir s njim. Ova naša nova religija je puna radosti i stvara trajnu sreću. Uvjeren sam da ću ostati vjeran do smrti, i da ću sigurno primiti vijenac vječnog života.

"Učim dokazati sve stvari i pridržavati se onoga što je dobro. Što god želim da ljudi učine meni, činim i ja njima. Ovom novom vjerom znam da čovjek može postati sin Božji, ali ponekad me užasava kad pomislim da su svi ljudi moja braća, ali to mora biti istina. Ne vidim kako se mogu radovati u Božjem očinstvu, ako odbijam prihvatiti bratstvo ljudi. Tko god zazove ime Gospodnje, bit će spašen. Ako je to istina, onda svi ljudi moraju biti moja braća.

"Ubuduće ću činiti dobra djela u tajnosti; i kad se molim, molit ću se u skrovitosti. I neću suditi kako ne bih bio nepravedan prema svojim bližnjima. Naučit ću voljeti svoje neprijatelje; još uvijek nisam potpuno ovladao ovom vještinom nalikovanja Bogu. Iako vidim Boga i u tim drugim religijama, moram priznati da je u 'našoj religiji' on ljepši, brižniji, milostiviji, osobniji i pozitivniji. Ali najviše od svega, ovo veliko i slavno Biće je moj duhovni Otac; ja sam njegovo dijete. I nema drugih sredstava osim moje iskrene želje da budem poput njega, da ga na kraju mogu pronaći i vječno mu služiti. Konačno imam religiju s Bogom, predivnim Bogom, a on je Bog vječnog spasenja."

desire of our hearts that we may be the better prepared to serve our fellows. And all of this loving service of the children of God enlarges our capacity to receive and experience the joys of heaven, the high pleasures of the ministry of the spirit of heaven.

131:10.6 (1454.3) "I will every day thank God for his unspeakable gifts; I will praise him for his wonderful works to the children of men. To me he is the Almighty, the Creator, the Power, and the Mercy, but best of all, he is my spirit Father, and as his earth child I am sometime going forth to see him. And my tutor has said that by searching for him I shall become like him. By faith in God I have attained peace with him. This new religion of ours is very full of joy, and it generates an enduring happiness. I am confident that I shall be faithful even to death, and that I will surely receive the crown of eternal life.

131:10.7 (1454.4) "I am learning to prove all things and adhere to that which is good. Whatsoever I would that men should do to me, that I will do to my fellows. By this new faith I know that man may become the son of God, but it sometimes terrifies me when I stop to think that all men are my brothers, but it must be true. I do not see how I can rejoice in the fatherhood of God while I refuse to accept the brotherhood of man. Whosoever calls upon the name of the Lord shall be saved. If that is true, then all men must be my brothers.

131:10.8 (1454.5) "Henceforth will I do my good deeds in secret; I will also pray most when by myself. I will judge not that I may not be unfair to my fellows. I am going to learn to love my enemies; I have not truly mastered this practice of being Godlike. Though I see God in these other religions, I find him in 'our religion' as being more beautiful, loving, merciful, personal, and positive. But most of all, this great and glorious Being is my spiritual Father; I am his child. And by no other means than my honest desire to be like him, I am eventually to find him and eternally to serve him. At last I have a religion with a God, a marvelous God, and he is a God of eternal salvation."

POGLAVLJE 132. BORAVAK U RIMU

⇨ 131

Knjiga Urantije

133 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 132 BORAVAK U RIMU

Sekcije

Uvod

1. ISTINSKE VRIJEDNOSTI
2. DOBRO I ZLO
3. ISTINA I VJERA
4. OSOBNA SLUŽBA
5. SAVJET BOGATAŠU
6. DRUŠTVENA SLUŽBA
7. PUTOVANJA PO OKOLICI RIMA

PAPER 132 THE SOJOURN AT ROME

SECTIONS

Introduction

1. True Values
2. Good and Evil
3. Truth and Faith
4. Personal Ministry
5. Counseling the Rich Man
6. Social Ministry
7. Trips about Rome

Uvod

BUDUĆI da je Gonod nosio pozdrave indijskih prinčeva rimskom vladaru Tiberijusu, Isus i dva Indijca su ga otišli posjetiti treći dan nakon dolaska u Rim. Mrzovoljni car je bio neuobičajeno dobro raspoložen taj dan i dugo je razgovarao s trojicom posjetitelja. A kad su se udaljili od njega, aludirajući na Isusa, car je rekao svom pomoćniku zdesna: "Da imam kraljevsko držanje i milostive manire ovog mladića, i ja bi bio pravi car, zar ne?"

Dok je bio u Rimu, Ganid je imao redovite sate za studij i posjet zanimljivih mjesta oko grada. Njegov je otac imao dosta posla, a želeći da njegov sin odraste u dostojnog nasljednika u upravi njegovih golemih komercijalnih interesa, pomislio je da je došlo vrijeme da uvede dječaka u poslovni svijet. U Rimu je bilo mnogo građana Indije, i Gonoda je često pratio jedan od njegovih vlastitih zaposlenika kao prevoditelj, tako da je Isus imao cijele dane na raspolaganju; tako se mogao upoznati s ovim gradom od milijuna stanovnika. U više je navrata posjećivao forum, središte političkog, pravnog i poslovnog života. Često je išao u Kapitolij i razmišljao o velikoj neukosti ovih Rimljana, promatrajući veličanstveni

INTRODUCTION

^{132:0.1 (1455.1)} SINCE Gonod carried greetings from the princes of India to Tiberius, the Roman ruler, on the third day after their arrival in Rome the two Indians and Jesus appeared before him. The morose emperor was unusually cheerful on this day and chatted long with the trio. And when they had gone from his presence, the emperor, referring to Jesus, remarked to the aide standing on his right, "If I had that fellow's kingly bearing and gracious manner, I would be a real emperor, eh?"

^{132:0.2 (1455.2)} While at Rome, Ganid had regular hours for study and for visiting places of interest about the city. His father had much business to transact, and desiring that his son grow up to become a worthy successor in the management of his vast commercial interests, he thought the time had come to introduce the boy to the business world. There were many citizens of India in Rome, and often one of Gonod's own employees would accompany him as interpreter so that Jesus would have whole days to himself; this gave him time in which to become thoroughly acquainted with this city of two million inhabitants. He was frequently to be found in the forum, the center of political, legal, and business life. He often

hram posvećen Jupiteru, Junu i Minervi. On je također proveo mnogo vremena na brdu Palatina, gdje su bili smješteni careva rezidencija, hram Apolona, i grčka i latinska knjižnica.

U ovom je razdoblju Rimsko carstvo obuhvaćalo svu južnu Europu, Malu Aziju, Siriju, Egipat i sjeverozapadnu Afriku; a među njegove stanovnike ulazili ljudi iz svih zemalja istočne hemisfere. Isusova želja da prouči i upozna te kozmopolitske smrtnike Urantije je bio glavni razlog zašto je pristao poći na ovo putovanje.

Isus je stekao veliko znanje o ljudima dok je bio u Rimu, ali najvrijedniji od svih mnogostrukih iskustava za ovih šest mjeseci koje je proveo u tom gradu bio je njegov kontakt i utjecaj na, religiozne vođe rimske prijestolnice. Prije kraja prvog tjedna u Rimu, Isus je potražio i upoznao znamenite učitelje ciničkih, stoičkih i mističnih kultova, a posebice mitraizma. Neovisno o tome da li je to već bilo očito Isusu da će Židovi odbaciti njegovu misiju, on je sigurno predvidio da će njegovi poslanici doći u Rim da navijeste kraljevstvo nebesko; i on je, dakle, na zapanjujući način radio na pripremi puta za bolje i sigurnije prihvaćanje njegove poruke. Odabrao je petoricu vodećih stoika, jedanaest cinika i šesnaest učitelja kultova otajstva, i proveo veći dio svog slobodnog vremena za gotovo šest mjeseci u uskoj vezi s ovim religioznim učiteljima. I ovo je bila njegova metoda pouke: Nikada ni jednom riječju ne napadati njihove pogreške ili čak spomenuti nedostatke u njihovim učenjima. U svakom je slučaju tražio istinu u njihovim učenjima, a zatim bi nastojao tako uljepšati i osvijetliti ovu istinu u njihovim umovima da je u vrlo kratkom vremenu ta povećana istina učinkovito istiskivala s njom povezane pogreške; i Isus je tako svojim učenjima pripremio ove muškarce i žene za primitak dodatnih i sličnih istina u učenjima ranih kršćanskih misionara. A upravo je rano prihvaćanje evanđelja od strane ovih propovjednika dalo tako snažan poticaj brzom širenju kršćanstva u Rimu, a odatle po cijelom carstvu.

Lakše je razumjeti stvarni značaj ovog izvanrednog djela ako zabilježimo činjenicu da su, od trideset dva religiozna učitelja s kojima je Isus podijelio svoja učenja u Rimu, samo dva ostala bez ploda; trideset je igralo ključnu ulogu u osnivanju kršćanstva u Rimu, a neki od njih su također pomogli u okretanju glavnog mitraičkog hrama u kršćansku crkvu u tom gradu. Mi koji promatramo ljudske aktivnosti iza kulisa i u svjetlu

went up to the Capitolium and pondered the bondage of ignorance in which these Romans were held as he beheld this magnificent temple dedicated to Jupiter, Juno, and Minerva. He also spent much time on Palatine hill, where were located the emperor's residence, the temple of Apollo, and the Greek and Latin libraries.

132:0.3 (1455.3) At this time the Roman Empire included all of southern Europe, Asia Minor, Syria, Egypt, and northwest Africa; and its inhabitants embraced the citizens of every country of the Eastern Hemisphere. His desire to study and mingle with this cosmopolitan aggregation of Urantia mortals was the chief reason why Jesus consented to make this journey.

132:0.4 (1455.4) Jesus learned much about men while in Rome, but the most valuable of all the manifold experiences of his six months' sojourn in that city was his contact with, and influence upon, the religious leaders of the empire's capital. Before the end of the first week in Rome Jesus had sought out, and had made the acquaintance of, the worthwhile leaders of the Cynics, the Stoics, and the mystery cults, in particular the Mithraic group. Whether or not it was apparent to Jesus that the Jews were going to reject his mission, he most certainly foresaw that his messengers were presently coming to Rome to proclaim the kingdom of heaven; and he therefore set about, in the most amazing manner, to prepare the way for the better and more certain reception of their message. He selected five of the leading Stoics, eleven of the Cynics, and sixteen of the mystery-cult leaders and spent much of his spare time for almost six months in intimate association with these religious teachers. And this was his method of instruction: Never once did he attack their errors or even mention the flaws in their teachings. In each case he would select the truth in what they taught and then proceed so to embellish and illuminate this truth in their minds that in a very short time this enhancement of the truth effectively crowded out the associated error; and thus were these Jesus-taught men and women prepared for the subsequent recognition of additional and similar truths in the teachings of the early Christian missionaries. It was this early acceptance of the teachings of the gospel preachers which gave that powerful impetus to the rapid spread of Christianity in Rome and from there throughout the empire.

132:0.5 (1456.1) The significance of this remarkable doing can the better be understood when we record the fact that, out of this group of thirty-two Jesus-taught religious leaders in Rome, only two were unfruitful; the thirty became pivotal individuals in the establishment of Christianity in Rome, and certain of them also aided in turning the chief Mithraic temple into the first Christian church of that city. We who view human activities from

devetnaest stoljeća, prepoznamo samo tri faktora od velike vrijednosti u ranom sklopu okolnosti koje su vodile brzom širenju kršćanstva u Europi, a to su:

1. To što je Šimun Petar odabran i zadržan kao apostol.

2. Isusov razgovor u Jeruzalemu sa Stjepanom, čija je smrt pridobila Saula iz Tarza.

3. Preliminarna priprema ovih trideset Rimljana za buduću upravu nad novom religijom u Rimu i cijelom carstvu.

Kroz sav njihov život, ni Stjepan ni trideset izabranika nikada nisu shvatili da su jednom prilikom govorili s čovjekom čije je ime postalo predmet njihove religiozne pouke. Isusov rad u ime ove trideset dvije osobe imaju posve osobnu prirodu. U svim svojim radovima s ovim pojedincima, pisar iz Damaska se nikada nije sastao s više od tri učitelja u jednom trenutku, a rijetko s više od dva, dok ih je najčešće učio pojedinačno. A on je mogao učiniti ovaj veliki poduhvat vjerske obuke, jer ti muškarci i žene nisu bili vezani tradicijama; nisu bili žrtve unaprijed formiranih predrasuda o svim budućim vjerskim zbivanjima.

Mnogi su puta u godinama koje su tako brzo pratile ove događaje Petar, Pavao i drugi kršćanski učitelji u Rimu čuli o ovom pisaru iz Damaska koji ih je prethodno i koji je tako očito (i kako su oni mislili nesvjesno) pripremio put za njihov dolazak s novim evanđeljem. Iako Pavao nikada nije naslutio identitet ovog pisara iz Damaska, on je, kratko prije smrti, zbog sličnosti osobnih opisa, došao do zaključka da su "krojač šatora iz Antiohije" i "pisar iz Damaska" bili jedna te ista osoba. Jednom prilikom, dok je propovijedao u Rimu, slušajući o opisu pisara iz Damaska, Šimun Petar je naslutio da je ovo mogao biti Isus, ali je brzo odbacio ovu ideju, znajući (kako je mislio) da Gospodin nikada nije bio u Rimu.

1. ISTINSKE VRIJEDNOSTI

S Angamonon, vođom stoika, Isus je rano tijekom svog boravka u Rimu proveo cijelu noć u razgovoru. Ovaj je čovjek kasnije postao veliki prijatelj Pavla i dokazao se kao jedan od jakih pristaša kršćanske crkve u Rimu. U biti, i na suvremenom jeziku, Isus je ovako učio Angamona:

behind the scenes and in the light of nineteen centuries of time recognize just three factors of paramount value in the early setting of the stage for the rapid spread of Christianity throughout Europe, and they are:

^{132:0.6 (1456.2)} 1. The choosing and holding of Simon Peter as an apostle.

^{132:0.7 (1456.3)} 2. The talk in Jerusalem with Stephen, whose death led to the winning of Saul of Tarsus.

^{132:0.8 (1456.4)} 3. The preliminary preparation of these thirty Romans for the subsequent leadership of the new religion in Rome and throughout the empire.

^{132:0.9 (1456.5)} Through all their experiences, neither Stephen nor the thirty chosen ones ever realized that they had once talked with the man whose name became the subject of their religious teaching. Jesus' work in behalf of the original thirty-two was entirely personal. In his labors for these individuals the scribe of Damascus never met more than three of them at one time, seldom more than two, while most often he taught them singly. And he could do this great work of religious training because these men and women were not tradition bound; they were not victims of a settled preconception as to all future religious developments.

^{132:0.10 (1456.6)} Many were the times in the years so soon to follow that Peter, Paul, and the other Christian teachers in Rome heard about this scribe of Damascus who had preceded them, and who had so obviously (and as they supposed unwittingly) prepared the way for their coming with the new gospel. Though Paul never really surmised the identity of this scribe of Damascus, he did, a short time before his death, because of the similarity of personal descriptions, reach the conclusion that the "tentmaker of Antioch" was also the "scribe of Damascus." On one occasion, while preaching in Rome, Simon Peter, on listening to a description of the Damascus scribe, surmised that this individual might have been Jesus but quickly dismissed the idea, knowing full well (so he thought) that the Master had never been in Rome.

1. TRUE VALUES

^{132:1.1 (1456.7)} It was with Angamon, the leader of the Stoics, that Jesus had an all-night talk early during his sojourn in Rome. This man subsequently became a great friend of Paul and proved to be one of the strong supporters of the Christian church at Rome. In substance, and restated in modern phraseology, Jesus taught Angamon:

Standard istinskih vrijednosti može biti otkriven u duhovnom svijetu i na božanskim razinama vječne stvarnosti. Uzlazni smrtnik mora prepoznati sve niže i materijalne standarde kao prolazne, djelomične i inferiorne. Znanstvenik, kao takav, je ograničen na otkrivanje međusobnog odnosa materijalnih činjenica. Tehnički, on nema pravo tvrditi da je bilo materijalist ili idealist, jer on na taj način odbacuje stav pravog znanstvenika, jer bilo koja i sve takve tvrdnje proizlaze iz same biti filozofije.

Osim ako se proporcionalno povećaju moralni uvid i duhovne tekovine čovječanstva, neograničeni napredak čisto materijalističke kulture s vremenom može postati prijetnja civilizaciji. Čisto materijalistička znanost krije u sebi potencijalno sjeme uništenja svih znanstvenih težnji, jer taj stav najavljuje konačan kolaps civilizacije koja se odrekla svoj osjećaja moralne vrijednosti i odbacila svoj duhovni cilj postignuća.

Materijalistički znanstvenik uvijek mora biti u zavadi s ekstremnim idealistom. Ovo se ne odnosi na one znanstvenike i idealiste koji posjeduju zajednički standard visokih moralnih vrijednosti i testirajućih duhovnih razina. U svakom dobu znanstvenici i religionisti moraju shvatiti da se nalaze na sudu pred barom ljudskih potreba. Oni moraju izbjegavati svaki oblik ratovanja između sebe, dok hrabro nastoje opravdati svoj opstanak pojačanom odanošću službi ljudskog napretka. Ako je takozvana znanost ili religija bilo koje dobi lažna, ona mora bilo pročistiti svoje aktivnosti ili nestati, dok na njihovo mjesto staju materijalna znanost ili duhovna religija istinitije i vrijednije prirode.

2. DOBRO I ZLO

Mardus je bio priznati vođa Cinika u Rimu, koji je postao dobar prijatelj pisara iz Damaska. Iz dana u dan je razgovarao s Isusom, i iz noći u noć je slušao njegova blažena učenja. Isus je poveo jedan od svojih važnijih razgovora s Mardusom u nastojanju da odgovori na iskreno pitanje ovog Cinika o dobru i zlu. U biti i riječima dvadesetog stoljeća, Isus je rekao:

Moj brate, dobro i zlo su samo riječi koje simboliziraju relativne razine ljudskog shvaćanja primjetnog svemira. Ako je čovjek lijen etički i društveno ravnodušan, on može uzeti kao standard onoga što je dobro aktualne društvene običaje. Ako je čovjek duhovno spor i moralno neprogresivan, on može uzeti za svoje standarde dobrote religiozne prakse i tradicije svojih suvremenika. Ali duša koja preživljava vrijeme i

132:1.2 (1457.1) The standard of true values must be looked for in the spiritual world and on divine levels of eternal reality. To an ascending mortal all lower and material standards must be recognized as transient, partial, and inferior. The scientist, as such, is limited to the discovery of the relatedness of material facts. Technically, he has no right to assert that he is either materialist or idealist, for in so doing he has assumed to forsake the attitude of a true scientist since any and all such assertions of attitude are the very essence of philosophy.

132:1.3 (1457.2) Unless the moral insight and the spiritual attainment of mankind are proportionately augmented, the unlimited advancement of a purely materialistic culture may eventually become a menace to civilization. A purely materialistic science harbors within itself the potential seed of the destruction of all scientific striving, for this very attitude presages the ultimate collapse of a civilization which has abandoned its sense of moral values and has repudiated its spiritual goal of attainment.

132:1.4 (1457.3) The materialistic scientist and the extreme idealist are destined always to be at loggerheads. This is not true of those scientists and idealists who are in possession of a common standard of high moral values and spiritual test levels. In every age scientists and religionists must recognize that they are on trial before the bar of human need. They must eschew all warfare between themselves while they strive valiantly to justify their continued survival by enhanced devotion to the service of human progress. If the so-called science or religion of any age is false, then must it either purify its activities or pass away before the emergence of a material science or spiritual religion of a truer and more worthy order.

2. GOOD AND EVIL

132:2.1 (1457.4) Mardus was the acknowledged leader of the Cynics of Rome, and he became a great friend of the scribe of Damascus. Day after day he conversed with Jesus, and night upon night he listened to his supernal teaching. Among the more important discussions with Mardus was the one designed to answer this sincere Cynic's question about good and evil. In substance, and in twentieth-century phraseology, Jesus said:

132:2.2 (1457.5) My brother, good and evil are merely words symbolizing relative levels of human comprehension of the observable universe. If you are ethically lazy and socially indifferent, you can take as your standard of good the current social usages. If you are spiritually indolent and morally unprogressive, you may take as your standards of good the religious practices and traditions of your contemporaries. But the soul that survives time

koja se pomalja u vječnost mora donijeti živuću i osobnu odluku između dobra i zla utemeljenu na istinskim vrijednostima duhovnih standarda utvrđenih božanskim duhom kojeg je Otac na nebu poslao da živi u srcu čovjeka. Ovaj je unutarnji duh standard opstanka ličnosti.

Dobrota je, kao i istina, uvijek relativna i nepogrešivo kontrastivna zlu. Percepcija ovih osobina dobrote i istine omogućuje evolucijskoj ljudskoj duši da donese te osobne odluke izbora koje su neophodne za vječni opstanak.

Duhovno slijepa osoba koja logično slijedi znanstvene zapovijedi, društvene običaje i religijske dogme stoji u smrtnoj opasnosti od žrtvovanja svoje moralne i duhovne slobode. Takvoj duši je suđeno da postane intelektualna papiga, društveni automat i rob religioznog autoriteta.

Dobrota uvijek raste prema novim razinama povećanja slobode moralnog samoostvarenja i duhovnog postignuća ličnosti - otkrića i identifikacije s unutarnjim Ispravljačem. Iskustvo je dobro ako povećava uvažavanje ljepote, uvećava moralnu volju, poboljšava razlučivanje istine, uvećava sposobnost za ljubav i službu čovjekovim bližnjima, uzvisuje duhovne ideale i ujedinjuje vrhovne ljudske motive vremena s vječnim planovima unutarnjeg Ispravljača, što sve izravno vodi povećanoj želji za izvršenjem Očeve volje, i u isto vrijeme poticajem božanske strasti bića da pronade Boga i da sve više bude poput njega.

Kako budete uzlazili kozmičkom ljestvicom razvoja, naći ćete sve više dobrote i sve manje zla, i to u savršenom skladu s vašim kapacitetom za doživljaj dobrote i opažanje istine. Sposobnost pogrešnog djelovanja i iskustvo zla neće biti u potpunosti izgubljeni sve dok uzlazna ljudska duša ne dostigne najviše razine duha.

Dobrota je živuća, relativna i uvijek progresivna, uvijek osobno iskustvo, i zauvijek povezana s razlučivanjem istine i ljepote. Dobrota se nalazi u prepoznavanju pozitivnih istina i vrijednosti duhovne razine, koja u ljudskom iskustvu mora biti u suprotnosti sa svojom negativnom stavkom - sjenama potencijalnog zla.

Dok ne postignete razine Raja, dobrota će uvijek biti više težnja nego posjed, više cilj nego iskustvo postignuća. No, čak i kada gladnite i žednite za ispravnošću, možete doživjeti povećanje zadovoljstva u djelomičnom postizanju dobrote. Prisutnost dobra i zla u svijetu je sama po sebi čvrst dokaz postojanja i stvarnosti čovjekove moralne volje, ličnosti, koja na taj način

and emerges into eternity must make a living and personal choice between good and evil as they are determined by the true values of the spiritual standards established by the divine spirit which the Father in heaven has sent to dwell within the heart of man. This indwelling spirit is the standard of personality survival.

132:2.3 (1457.6) Goodness, like truth, is always relative and unfailingly evil-contrasted. It is the perception of these qualities of goodness and truth that enables the evolving souls of men to make those personal decisions of choice which are essential to eternal survival.

132:2.4 (1458.1) The spiritually blind individual who logically follows scientific dictation, social usage, and religious dogma stands in grave danger of sacrificing his moral freedom and losing his spiritual liberty. Such a soul is destined to become an intellectual parrot, a social automaton, and a slave to religious authority.

132:2.5 (1458.2) Goodness is always growing toward new levels of the increasing liberty of moral self-realization and spiritual personality attainment — the discovery of, and identification with, the indwelling Adjuster. An experience is good when it heightens the appreciation of beauty, augments the moral will, enhances the discernment of truth, enlarges the capacity to love and serve one's fellows, exalts the spiritual ideals, and unifies the supreme human motives of time with the eternal plans of the indwelling Adjuster, all of which lead directly to an increased desire to do the Father's will, thereby fostering the divine passion to find God and to be more like him.

132:2.6 (1458.3) As you ascend the universe scale of creature development, you will find increasing goodness and diminishing evil in perfect accordance with your capacity for goodness-experience and truth-discernment. The ability to entertain error or experience evil will not be fully lost until the ascending human soul achieves final spirit levels.

132:2.7 (1458.4) Goodness is living, relative, always progressing, invariably a personal experience, and everlastingly correlated with the discernment of truth and beauty. Goodness is found in the recognition of the positive truth-values of the spiritual level, which must, in human experience, be contrasted with the negative counterpart — the shadows of potential evil.

132:2.8 (1458.5) Until you attain Paradise levels, goodness will always be more of a quest than a possession, more of a goal than an experience of attainment. But even as you hunger and thirst for righteousness, you experience increasing satisfaction in the partial attainment of goodness. The presence of goodness and evil in the world is in itself positive proof of the existence and reality of

identificira te vrijednosti i koja dalje može odabrati između njih.

U vrijeme postignuća Raja, toliko je proširen uspinjući kapacitet za identifikaciju čovjekova "ja" s istinskim vrijednostima duha, da to rezultira u postizanju savršenstva statusa svjetla i života. Takva usavršena ličnost duha postaje tako potpuno, božanski i duhovno ujedinjena s pozitivnim i uzvišenim osobinama dobrote, ljepote i istine, da više ne postoji mogućnost da tako ispravan duh, ako se nađe izložen pretraživačkom sjaju božanskog svjetla beskonačnih Vladara Raja, baci bilo kakvu negativnu sjenu potencijalnog zla. U svim takvim ličnostima duha, dobrota više nije djelomična, kontrastivna i usporedna; ona je postala božanski potpuna i duhovno prepuna; ona se približava čistoti i savršenstvu Vrhovnog.

Mogućnost zla mora postojati kako bi moglo doći do moralnog izbora, ali ne i aktualnost zla. Sjena je jedino relativno stvarna. Aktualno zlo nije potrebno kao osobno iskustvo. Potencijalno zlo je jednako dobro kao poticaj pri donošenju odluka u domenama moralnog napretka na nižim razinama duhovnog razvoja. Zlo postaje stvarnost osobnog iskustva samo kad moralni um učini zlo svojim izborom.

3. ISTINA I VJERA

Nabon je bio grčki Židov i najistaknutiji vođa mitraizma, glavnog misterijskog kulta u Rimu. Iako je ovaj visoki mitraički svećenik vodio brojne razgovore s pisarom iz Damaska, najviše ga se dojmila rasprava jedne večeri na temu istine i vjere. Nabon je planirao preobratiti Isusa, i čak mu je predložio da se vrati u Palestinu kao mitraički učitelj. Nije mu bilo jasno da ga Isus priprema učiniti jednim od prvih obraćenika na evanđelje kraljevstva. Na suvremenom jeziku, ovo je bit Isusova učenja:

Istina se ne može definirati riječima, već samo življenjem. Istina je uvijek više od znanja. Znanje se odnosi na vidljive stvari, ali istina nadilazi takve čisto materijalne razine i u savjetu s mudrošću obuhvaća takve pojave koje se ne mogu točno procijeniti kao što je ljudsko iskustvo, čak i duhovne i živuće stvarnosti. Znanje proizlazi iz znanosti; mudrost iz istinske filozofije; istina iz religioznog iskustva duhovnog življenja. Znanje se bavi činjenicama; mudrost sa odnosima; a istina, sa stvarnošću vrijednosti.

man's moral will, the personality, which thus identifies these values and is also able to choose between them.

132:2.9 (1458.6) By the time of the attainment of Paradise the ascending mortal's capacity for identifying the self with true spirit values has become so enlarged as to result in the attainment of the perfection of the possession of the light of life. Such a perfected spirit personality becomes so wholly, divinely, and spiritually unified with the positive and supreme qualities of goodness, beauty, and truth that there remains no possibility that such a righteous spirit would cast any negative shadow of potential evil when exposed to the searching luminosity of the divine light of the infinite Rulers of Paradise. In all such spirit personalities, goodness is no longer partial, contrastive, and comparative; it has become divinely complete and spiritually replete; it approaches the purity and perfection of the Supreme.

132:2.10 (1458.7) The possibility of evil is necessary to moral choosing, but not the actuality thereof. A shadow is only relatively real. Actual evil is not necessary as a personal experience. Potential evil acts equally well as a decision stimulus in the realms of moral progress on the lower levels of spiritual development. Evil becomes a reality of personal experience only when a moral mind makes evil its choice.

3. TRUTH AND FAITH

132:3.1 (1459.1) Nabon was a Greek Jew and foremost among the leaders of the chief mystery cult in Rome, the Mithraic. While this high priest of Mithraism held many conferences with the Damascus scribe, he was most permanently influenced by their discussion of truth and faith one evening. Nabon had thought to make a convert of Jesus and had even suggested that he return to Palestine as a Mithraic teacher. He little realized that Jesus was preparing him to become one of the early converts to the gospel of the kingdom. Restated in modern phraseology, the substance of Jesus' teaching was:

132:3.2 (1459.2) Truth cannot be defined with words, only by living. Truth is always more than knowledge. Knowledge pertains to things observed, but truth transcends such purely material levels in that it consorts with wisdom and embraces such imponderables as human experience, even spiritual and living realities. Knowledge originates in science; wisdom, in true philosophy; truth, in the religious experience of spiritual living. Knowledge deals with facts; wisdom, with relationships; truth, with reality values.

Čovjek je sklon kristalizirati znanost, formulirati filozofiju i dogmatizirati istine jer je mentalno lijen u prilagodbi progresivnim borbama življenja, dok se također užasno boji nepoznatog. Prirodni čovjek sporo inicira promjene u svojim navikama razmišljanja i u svojim vještinama življenja.

Obznanjena istina, osobno otkrivena istina, je vrhovna radost ljudske duše; ona je zajednički proizvod materijalnog uma i unutarnjeg duha. Vječno spasenje ove duše koja opaža istinu i voli ljepotu osigurno je tom glađu i žeđu za dobrotom koja navodi ovo smrtno biće da usvoji samo jedan cilj, a to je da čini Očevu volju, da pronađe Boga i postane poput njega. Ne postoji sukob između istinskog znanja i istine. Sukob može postojati između znanja i ljudskih vjerovanja, ako ova vjerovanja postanu obojena predrasudama, iskrivljena strahom i dominirana užasavanjem od suočavanja s novim činjenicama materijalnog otkrića ili duhovnog napretka.

Ali istina nikada ne može postati čovjekov posjed bez prakticiranja vjere. To je točno, jer čovjekove misli, mudrost, etika i ideali nikada neće biti veći od njegove vjere, njegove blažene nade. A svaka takva istinska vjera počiva na dubokom razmišljanju, iskrenoj samokritici i beskompromisnoj moralnoj svijesti. Vjera je nadahnuće poduhovljene kreativne mašte.

Vjera djeluje na oslobađanje nadljudskih aktivnosti božanske iskre, besmrtni klice, koja živi u umu čovjeka i koja je potencijal vječnog opstanka. Biljke i životinje preživljavaju u vremenu vještinom prenošenja s jedne generacije na drugu identičnih nasljednih faktora. Ljudska duša (ličnost) čovjeka preživljava smrtnu smrt povezivanjem svoga identiteta s ovom unutarnjom iskrom božanstva, koja je besmrtna, i koja rezultira produženjem ljudske ličnosti na sve višim razinama progresivne kozmičke egzistencije. Skriveno sjeme ljudske duše je besmrtni duh. Druga generacija duše je prvi stupanj u slijedu manifestacija ličnosti duhovnih i progresivnih egzistencija, dostižući prekid samo kada ta božanska jedinka dostigne izvor svoje egzistencije, osobni izvor cjelokupne egzistencije, Boga, koji je Otac Svih.

Ljudski život nastavlja teći - preživljava - jer ima kozmičku ulogu, zadatak pronalaženja Boga. Čovjekova duša koja je aktivirana vjerom ne može doživjeti neuspjeh u postizanju tog cilja sudbine; a kad jednom postigne taj božanski cilj, ona nikada ne može prestati postojati, jer je postala poput Boga - vječna.

Duhovna evolucija je iskustvo sve većeg i dobrovoljnog odabira dobrote s jednakim i

132:3.3 (1459.3) Man tends to crystallize science, formulate philosophy, and dogmatize truth because he is mentally lazy in adjusting to the progressive struggles of living, while he is also terribly afraid of the unknown. Natural man is slow to initiate changes in his habits of thinking and in his techniques of living.

132:3.4 (1459.4) Revealed truth, personally discovered truth, is the supreme delight of the human soul; it is the joint creation of the material mind and the indwelling spirit. The eternal salvation of this truth-discerning and beauty-loving soul is assured by that hunger and thirst for goodness which leads this mortal to develop a singleness of purpose to do the Father's will, to find God and to become like him. There is never conflict between true knowledge and truth. There may be conflict between knowledge and human beliefs, beliefs colored with prejudice, distorted by fear, and dominated by the dread of facing new facts of material discovery or spiritual progress.

132:3.5 (1459.5) But truth can never become man's possession without the exercise of faith. This is true because man's thoughts, wisdom, ethics, and ideals will never rise higher than his faith, his sublime hope. And all such true faith is predicated on profound reflection, sincere self-criticism, and uncompromising moral consciousness. Faith is the inspiration of the spiritized creative imagination.

132:3.6 (1459.6) Faith acts to release the superhuman activities of the divine spark, the immortal germ, that lives within the mind of man, and which is the potential of eternal survival. Plants and animals survive in time by the technique of passing on from one generation to another identical particles of themselves. The human soul (personality) of man survives mortal death by identity association with this indwelling spark of divinity, which is immortal, and which functions to perpetuate the human personality upon a continuing and higher level of progressive universe existence. The concealed seed of the human soul is an immortal spirit. The second generation of the soul is the first of a succession of personality manifestations of spiritual and progressing existences, terminating only when this divine entity attains the source of its existence, the personal source of all existence, God, the Universal Father.

132:3.7 (1459.7) Human life continues — survives — because it has a universe function, the task of finding God. The faith-activated soul of man cannot stop short of the attainment of this goal of destiny; and when it does once achieve this divine goal, it can never end because it has become like God — eternal.

132:3.8 (1460.1) Spiritual evolution is an experience of the increasing and voluntary choice of goodness

progresivnim smanjenjem mogućnosti zla. Uz postizanje konačnosti izbora dobrote i po potpunjenju kapaciteta za uvažavanje istine, javlja se savršenstvo ljepote i svetosti čija ispravnost zauvijek spriječava mogućnost pojave čak i koncepta potencijalnog zla. Takva duša koja poznaje Boga ne baca bilo kakvu sjenu dvoumice zla kada djeluje na tako visokoj razini duha božanske dobrote.

Prisutnost Rajskog duha u ljudskom umu predstavlja obećanje otkrivenja i zakletvu vjere koja pruža uvjerenje u vječnu egzistenciju božanskog napredovanja svake duše koja teži poistovjećenju s ovim besmrtnim unutarnjim fragmentom duha koji je dio Oca Svih.

Kozmički napredak je obilježen povećanjem slobode ličnosti, jer je povezan s progresivnim postizanjem sve viših i viših razina samorazumijevanja i dobrovoljne samokontrole koja iz njega proizlazi. Postignuće savršenstva duhovne samokontrole jednako je cjelovitosti kozmičke i osobne slobode. Vjera potiče i održava čovjekovu dušu usred zbrke njegove rane orijentacije u tako velikom svemiru, dok molitva postaje veliki ujedinitelj raznim nadahnućima kreativne mašte, i dok vjera potiče dušu da se pokuša identificirati s idealima duha unutarnje i pridružene božanske prisutnosti.

Nabon je bio vrlo impresioniran tim riječima, kao i svakim drugim razgovorom s Isusom. Ove su istine nastavile gorjeti u njegovom srcu, i on je bio od velike pomoći kasnijim propovjednicima Isusovog evanđelja.

4. OSOBNA SLUŽBA

Isus nije posvetio sve svoje slobodno vrijeme za boravka u Rimu ovom poslu pripreme muškaraca i žena da postanu budući sljedbenici u nadolazećem kraljevstvu. On je proveo mnogo vremena u stjecanju iskustva o svim rasama i klasama ljudi koji su živjeli u tom, najvećem i najkozmpolitskijem gradu na svijetu. U svakom od tih brojnih ljudskih kontakata, Isus je imao dvostruku namjeru: On želi naučiti njihove reakcije na život koji su živjeli u tijelu, dok je u isto vrijeme želio reći ili učiniti nešto što bi činilo taj život bogatijim i vrijednijim. Njegova vjerska učenja tijekom tih tjedana nisu bila drugačija od onih koja karakteriziraju njegov kasniji život poučavanja dvanaestorice i propovjedanja mnoštvu.

Uvijek je breme njegove poruke bilo: činjenica da Nebeski Otac voli svoju djecu i istina milosti njegove, zajedno s radosnim vijestima da je svaki

attended by an equal and progressive diminution of the possibility of evil. With the attainment of finality of choice for goodness and of completed capacity for truth appreciation, there comes into existence a perfection of beauty and holiness whose righteousness eternally inhibits the possibility of the emergence of even the concept of potential evil. Such a God-knowing soul casts no shadow of doubting evil when functioning on such a high spirit level of divine goodness.

132:3.9 (1460.2) The presence of the Paradise spirit in the mind of man constitutes the revelation promise and the faith pledge of an eternal existence of divine progression for every soul seeking to achieve identity with this immortal and indwelling spirit fragment of the Universal Father.

132:3.10 (1460.3) Universe progress is characterized by increasing personality freedom because it is associated with the progressive attainment of higher and higher levels of self-understanding and consequent voluntary self-restraint. The attainment of perfection of spiritual self-restraint equals completeness of universe freedom and personal liberty. Faith fosters and maintains man's soul in the midst of the confusion of his early orientation in such a vast universe, whereas prayer becomes the great unifier of the various inspirations of the creative imagination and the faith urges of a soul trying to identify itself with the spirit ideals of the indwelling and associated divine presence.

132:3.11 (1460.4) Nabon was greatly impressed by these words, as he was by each of his talks with Jesus. These truths continued to burn within his heart, and he was of great assistance to the later arriving preachers of Jesus' gospel.

4. PERSONAL MINISTRY

132:4.1 (1460.5) Jesus did not devote all his leisure while in Rome to this work of preparing men and women to become future disciples in the oncoming kingdom. He spent much time gaining an intimate knowledge of all races and classes of men who lived in this, the largest and most cosmopolitan city of the world. In each of these numerous human contacts Jesus had a double purpose: He desired to learn their reactions to the life they were living in the flesh, and he was also minded to say or do something to make that life richer and more worth while. His religious teachings during these weeks were no different than those which characterized his later life as teacher of the twelve and preacher to the multitudes.

132:4.2 (1460.6) Always the burden of his message was: the fact of the heavenly Father's love and the truth of his mercy, coupled with the good news that

čovjek sin po vjeri ovog istog Oca ljubavi. U kontaktu s ljudima Isus je uglavnom koristio metodu nastojanja da navede ljude na razgovor s njim postavljajući im pitanja. Ovi su razgovori uglavnom započinjali tako što je on postavljao pitanja njima, a završavali tako što su oni postavljali pitanja njemu. Bio je jednako vješt u poučavanju bilo da je postavljao ili odgovarao na pitanja. U pravilu, onima koje je najviše poučio, najmanje je rekao. Oni koji su izrekli najveću korist iz njegove osobne službe su bili preopterećeni, tjeskobni i bezvoljni smrtnici koji su stekli veliko olakšanje iz ove prilike da rasterete svoju dušu u razgovoru sa suosjećajnim slušateljem velikog razumijevanja, a Isus je bio sve to i još mnogo više. A kad su ta neprilagođena ljudska bića rekla Isusu o svojim problemima, on je uvijek bio u stanju ponuditi praktične prijedloge od neposredne koristi u korekciji njihovih stvarnih teškoća, iako nikada nije zanemario govoriti riječi neposredne utjehe i podstreka. I uvijek je govorio tim ožalošćenim smrtnicima o Božjoj ljubavi, i na različite načine im stavio do znanja da su bili djeca ovog nebeskog Oca ljubavi.

Na taj način, tijekom boravka u Rimu, Isus je osobno došao u blizak i inspirativan kontakt s više od pet stotina zemaljskih smrtnika. Tako je stekao znanje o različitim ljudskim rasama koje nije bio u prilici steći u Jeruzalemu, pa čak ni u Aleksandriji. On je uvijek smatrao da je tih šest mjeseci bilo jedno od najbogatijih i najinformativnijih razdoblja njegova zemaljskog života.

Kao što se moglo očekivati, tako svestran i poduzetan čovjek nije mogao šest mjeseci funkcionirati na taj način u svjetskoj metropoli a da ne privuče brojne osobe koje su tražile neku uslugu u vezi s nekim poslom, ili još češće, pomoć u nekom projektu poučavanja, društvene reforme ili religijskog pokreta. Primio je više od desetak takvih ponuda, i iskoristio svaku takvu priliku da prenese neku ideju duhovne plemenitosti koristeći se bilo pažljivo odabranim riječima ili nekom susretljivom uslugom. Isus je bio vrlo sklon nešto učiniti - čak i najmanju uslugu - za sve vrste ljudi.

S rimskim senatorom je govorio o politici i državništvu, i ovaj je susret s Isusom ostavio takav dojam na ovog zakonodavca da je proveo ostatak svog života uzalud pokušavajući navesti svoje kolege da promijene tijekom vladajuće politike od ideje da vlada treba podržavati i hraniti ljude na ideju da su ljudi ti koji trebaju podržavati vladu. Isus je proveo jednu večer s bogatim robovlasnikom, govoreći o čovjeku kao Božjem sinu i taj je čovjek, Klaudije, sutradan oslobodio svojih sto sedamnaest robova. On je otišao na večeru s jednim grčkim liječnikom, i govorio o pacijentima kao osobama koje imaju umove i duše, a ne samo tijela, i na taj je način naveo ovu sposobnog

man is a faith-son of this same God of love. Jesus' usual technique of social contact was to draw people out and into talking with him by asking them questions. The interview would usually begin by his asking them questions and end by their asking him questions. He was equally adept in teaching by either asking or answering questions. As a rule, to those he taught the most, he said the least. Those who derived most benefit from his personal ministry were overburdened, anxious, and dejected mortals who gained much relief because of the opportunity to unburden their souls to a sympathetic and understanding listener, and he was all that and more. And when these maladjusted human beings had told Jesus about their troubles, always was he able to offer practical and immediately helpful suggestions looking toward the correction of their real difficulties, albeit he did not neglect to speak words of present comfort and immediate consolation. And invariably would he tell these distressed mortals about the love of God and impart the information, by various and sundry methods, that they were the children of this loving Father in heaven.

132:4.3 (1461.1) In this manner, during the sojourn in Rome, Jesus personally came into affectionate and uplifting contact with upward of five hundred mortals of the realm. He thus gained a knowledge of the different races of mankind which he could never have acquired in Jerusalem and hardly even in Alexandria. He always regarded this six months as one of the richest and most informative of any like period of his earth life.

132:4.4 (1461.2) As might have been expected, such a versatile and aggressive man could not thus function for six months in the world's metropolis without being approached by numerous persons who desired to secure his services in connection with some business or, more often, for some project of teaching, social reform, or religious movement. More than a dozen such proffers were made, and he utilized each one as an opportunity for imparting some thought of spiritual ennoblement by well-chosen words or by some obliging service. Jesus was very fond of doing things — even little things — for all sorts of people.

132:4.5 (1461.3) He talked with a Roman senator on politics and statesmanship, and this one contact with Jesus made such an impression on this legislator that he spent the rest of his life vainly trying to induce his colleagues to change the course of the ruling policy from the idea of the government supporting and feeding the people to that of the people supporting the government. Jesus spent one evening with a wealthy slaveholder, talked about man as a son of God, and the next day this man, Claudius, gave freedom to one hundred and seventeen slaves. He visited at dinner with a Greek physician, telling him that his patients had minds and souls as well as

liječnika da pokuša uvesti dalekosežniju službu svojim bližnjima. On je razgovarao sa svim vrstama ljudi u svakom hodu života. Jedino mjesto u Rimu koje nije otišao posjetiti su javna kupališta. Odbio je pratiti svoje prijatelje na kupke zbog seksualnog promiskuiteta kojoj je tu vladao.

Rimskom vojniku, dok su šetali uz Tiber, je rekao: "Neka ti srce bude hrabro kao i ruka. Usudi se učiniti pravdu i pokaži svoju veličinu ukazanjem milosrđa. Prisili svoju nižu prirodu da bude poslušna tvojoj višoj prirodi, kao što ti slušaš svoje nadređene. Poštuj dobrotu i uzvisi istinu. Odaberi lijepo umjesto ružnog. Voli svoje bližnje i posegni za Bogom od sveg srca, jer Bog je tvoj Otac na nebu."

Govorniku u forumu je rekao: "Imaš dobru rječitost, zadivljujuću logiku i ugodan glas, ali teško da ima istine u tvojim učenjima. Da možeš uživati u inspirativnoj radosti poznavanja Boga kao svog duhovnog Oca, mogao bi uposliti svoju govorničku sposobnost da oslobodiš svoje drugove od okova tame i tereta neznanja." To je bio Markus koji je kasnije čuo Petrovu propovijed u Rimu i postao njegov nasljednik. Kada su razapeli Šimuna Petra, bio je to čovjek koji se opirao rimskim progoniteljima i hrabro nastavio propovijedati novo evanđelje.

U susretu sa siromahom koji je bio lažno optužen, Isus je s njim izišao pred suca i nakon što je dobio posebnu dozvolu da se pojavi u njegovo ime, između ostalog rekao u svom veličanstvenom govoru: "Pravda čini narod velik i što je veća nacija, to se pomnije mora pobrinuti da nepravda ne zadesi čak ni njezine najskromnije građane. Teško bilo kojoj naciji kada samo oni koji posjeduju novac i utjecaj mogu biti sigurni da će primiti pravdu pred svojim sudovima! To je sveta dužnost sudaca da oslobode nevine, kao i da kazne krivce. O nepristranosti, poštenju i čestitosti njezinih sudova ovisi vijek trajanja bilo koje nacije. Građanska vlast se temelji na pravdi, kao što se istinska religija temelji na milosti." Sudac je ponovo razmotrio slučaj i kad je pretresao dokaze, otpustio je zatvorenika. Od svih Isusovih aktivnosti tijekom ovih dana osobne službe, taj je došao najbliže javnom nastupu.

5. SAVJET BOGATAŠU

Neki bogataš, rimski građanin i stoik, postao je jako zainteresiran za Isusova učenja koja je upoznao od Angamona. Nakon brojnih bliskih razgovora, ovaj je bogati građanin upitao Isusa što bi učinio da ima veliko bogatstvo, a Isus mu je

bodies, and thus led this able doctor to attempt a more far-reaching ministry to his fellow men. He talked with all sorts of people in every walk of life. The only place in Rome he did not visit was the public baths. He refused to accompany his friends to the baths because of the sex promiscuity which there prevailed.

132:4.6 (1461.4) To a Roman soldier, as they walked along the Tiber, he said: "Be brave of heart as well as of hand. Dare to do justice and be big enough to show mercy. Compel your lower nature to obey your higher nature as you obey your superiors. Revere goodness and exalt truth. Choose the beautiful in place of the ugly. Love your fellows and reach out for God with a whole heart, for God is your Father in heaven."

132:4.7 (1461.5) To the speaker at the forum he said: "Your eloquence is pleasing, your logic is admirable, your voice is pleasant, but your teaching is hardly true. If you could only enjoy the inspiring satisfaction of knowing God as your spiritual Father, then you might employ your powers of speech to liberate your fellows from the bondage of darkness and from the slavery of ignorance." This was the Marcus who heard Peter preach in Rome and became his successor. When they crucified Simon Peter, it was this man who defied the Roman persecutors and boldly continued to preach the new gospel.

132:4.8 (1462.1) Meeting a poor man who had been falsely accused, Jesus went with him before the magistrate and, having been granted special permission to appear in his behalf, made that superb address in the course of which he said: "Justice makes a nation great, and the greater a nation the more solicitous will it be to see that injustice shall not befall even its most humble citizen. Woe upon any nation when only those who possess money and influence can secure ready justice before its courts! It is the sacred duty of a magistrate to acquit the innocent as well as to punish the guilty. Upon the impartiality, fairness, and integrity of its courts the endurance of a nation depends. Civil government is founded on justice, even as true religion is founded on mercy." The judge reopened the case, and when the evidence had been sifted, he discharged the prisoner. Of all Jesus' activities during these days of personal ministry, this came the nearest to being a public appearance.

5. COUNSELING THE RICH MAN

132:5.1 (1462.2) A certain rich man, a Roman citizen and a Stoic, became greatly interested in Jesus' teaching, having been introduced by Angamon. After many intimate conferences this wealthy citizen asked Jesus what he would do with wealth

odgovorio: "Ja bih darovao materijalno bogatstvo za poboljšanje materijalnog života, kao što bih podario znanje, mudrost i duhovnu pomoć za obogaćivanje intelektualnog života, oplemenjenost društvenog života i napredak u duhovnom životu. Odnosio bih se prema materijalnom bogatstvu kao mudri i učinkoviti upravnik resursa jedne generacije u korist i oplemenjenost sljedeće i budućih generacija."

Ali bogataš nije bio posve zadovoljan Isusovim odgovorom. Odvažio se ponovo pitati: "Ali što misliš da čovjek na mom mjestu trebao učiniti sa svojim bogatstvom? Trebam li ga zadržati ili ga trebam dati?" Kad je Isus spoznao da je je on doista želi znati više istine o svojoj odanosti Bogu i dužnosti prema ljudima, dalje je odgovorio: "Moj dobri prijatelju, vidim da iskreno tražiš mudrost i da iskreno voliš istinu; stoga ću ti reći moje poglede na rješenja tvojih problema u vezi odgovornosti bogatstva. To činim zato što si tražio moj savjet, i dajući ovaj savjet, nemam na umu imetak bilo kojeg drugog bogataša; nudim savjete samo tebi i za tvoju osobnu pouku. Ako iskreno želiš gledati svoje bogatstvo kao povjerenu zadužbinu, ako doista želiš postati mudar i učinkovit upravitelj svog nakupljenog bogatstva, onda te savjetujem da učiniš sljedeću analizu izvora tvog bogatstva: Upitaj se i daj sve od sebe da nađeš iskren odgovor, odakle potječe tvoje bogatstvo? Proučavajući izvore svog velikog imetka, predlažem da razmotriš sljedećih deset različitih načina nakupljanja materijalnog bogatstva:

"1. Naslijeđeno bogatstvo - imetak izveden od roditelja i drugih predaka.

"2. Pronađeno bogatstvo - bogatstvo izvedeno iz neobrađenih resursa majke zemlje.

"3. Trgovinsku dobit - imetak iz fer profita u razmjeni ili trampni materijalnih dobara.

"4. Nepošteno bogatstvo - bogatstvo izvedeno iz nepoštenog iskorištavanja ili porobljavanja drugih ljudi.

"5. Kamatno bogatstvo - imetak iz fer prilika za zaradu od uloženog kapitala.

"6. Rezultat genijalnosti - bogatstvo od darova stvaralačkih i inventivnih obdarenja ljudskog uma.

"7. Slučajno stečeno bogatstvo - bogatstvo izvedeno iz velikodušnosti drugih ljudi ili spleta okolnosti.

if he had it, and Jesus answered him: "I would bestow material wealth for the enhancement of material life, even as I would minister knowledge, wisdom, and spiritual service for the enrichment of the intellectual life, the ennoblement of the social life, and the advancement of the spiritual life. I would administer material wealth as a wise and effective trustee of the resources of one generation for the benefit and ennoblement of the next and succeeding generations."

132:5.2 (1462.3) But the rich man was not fully satisfied with Jesus' answer. He made bold to ask again: "But what do you think a man in my position should do with his wealth? Should I keep it, or should I give it away?" And when Jesus perceived that he really desired to know more of the truth about his loyalty to God and his duty to men, he further answered: "My good friend, I discern that you are a sincere seeker after wisdom and an honest lover of truth; therefore am I minded to lay before you my view of the solution of your problems having to do with the responsibilities of wealth. I do this because you have asked for my counsel, and in giving you this advice, I am not concerned with the wealth of any other rich man; I am offering advice only to you and for your personal guidance. If you honestly desire to regard your wealth as a trust, if you really wish to become a wise and efficient steward of your accumulated wealth, then would I counsel you to make the following analysis of the sources of your riches: Ask yourself, and do your best to find the honest answer, whence came this wealth? And as a help in the study of the sources of your great fortune, I would suggest that you bear in mind the following ten different methods of amassing material wealth:

132:5.3 (1462.4) "1. Inherited wealth — riches derived from parents and other ancestors.

132:5.4 (1462.5) "2. Discovered wealth — riches derived from the uncultivated resources of mother earth.

132:5.5 (1462.6) "3. Trade wealth — riches obtained as a fair profit in the exchange and barter of material goods.

132:5.6 (1462.7) "4. Unfair wealth — riches derived from the unfair exploitation or the enslavement of one's fellows.

132:5.7 (1463.1) "5. Interest wealth — income derived from the fair and just earning possibilities of invested capital.

132:5.8 (1463.2) "6. Genius wealth — riches accruing from the rewards of the creative and inventive endowments of the human mind.

132:5.9 (1463.3) "7. Accidental wealth — riches derived from the generosity of one's fellows or taking origin in the circumstances of life.

"8. Ukradeno bogatstvo - bogatstvo koje je stečeno nepoštenim i nečasnim metodama, krađom ili prijevarom.

"9. Zaklada - bogatstvo koje su drugi pohranili u tvoje ruke za neke posebne svrhe, sada ili u budućnosti.

"10. Zarađeno bogatstvo - bogatstvo koje potječe izravno iz vašeg osobnog rada, fer i pravedna nagrada tvojih svakodnevnih napora uma i tijela.

"I tako, moj prijatelju, ako želis biti vjeran i pravedan upravitelj svog velikog bogatstva, pred Bogom i u služenju ljudima, moraš približno podijeliti svoje bogatstvo u ovih deset velikih kategorija, te odlučiti što ćeš učiniti sa svakom od njih, mudro i iskreno tumačeći zakone pravde, jednakosti, poštenja i istinske učinkovitosti; doduše, Bog nebeski te neće prekoriti ako ponekad pogriješiš u dvojbenim situacijama na strani milosrdnog i nesebičnog obzira na nevolje žrtava stradanja nesretnih okolnosti smrtnog života. Kada su u nedoumici u pogledu fer odnosa i pravednosti u materijalnim situacijama, neka tvoje odluke pogoduju onima koji pate od nevolje, onima koji trpe nesreću nezasluženi teškoća."

Nakon više sati rasprave, i nakon što je odgovorio na bogatašev zahtjev za daljnje i detaljnije upute, Isus je opširnije razradio svoje savjete, u biti govoreći: "Dok ti dajem daljnje prijedloge u vezi tvog stava prema bogatstvu, ponovo napominjem da primiš moj savjet kao riječi koje su upućene samo tebi i za tvoju osobnu pouku. Govorim samo u svoje ime i samo tebi, mom znatiželjnom prijatelju. Zaklinjem te da ne diktiraš drugim bogatašima što će učiniti sa svojim bogatstvom. Tebe savjetujem:

"1. Kao upravitelj naslijeđenog bogatstva trebaš razmotriti njegove izvore. Imaš moralnu obvezu predstavljati prošle generacije u časnoj dostavi zakonskog bogatstva budućim generacijama, nakon što oduzmeš svotu koja pošteno i prikladno služi dobrobiti sadašnje generacije. Ali ti nisi dužan produžiti bilo nepoštenje ili nepravdu koja ulazi u nepošteno bogaćenje tvojih predaka. Bilo koji dio tvog naslijeđenog bogatstva koji se ispostavi da je izveden iz prijevara ili nepoštenja, možeš isplatiti u skladu sa svojim shvatanjem pravde, velikodušnosti i nadoknade. Ostatak zakonski naslijeđenog bogatstva možeš koristiti u kapitalu i odgovorno prenijeti kao povjerenik jedne generacije za drugu. Mudra procjena i zdrav sud trebaju voditi tvoje odluke o ostavštini bogatstva za tvoje nasljednike.

132:5.10 (1463.4) "8. Stolen wealth — riches secured by unfairness, dishonesty, theft, or fraud.

132:5.11 (1463.5) "9. Trust funds — wealth lodged in your hands by your fellows for some specific use, now or in the future.

132:5.12 (1463.6) "10. Earned wealth — riches derived directly from your own personal labor, the fair and just reward of your own daily efforts of mind and body.

132:5.13 (1463.7) "And so, my friend, if you would be a faithful and just steward of your large fortune, before God and in service to men, you must approximately divide your wealth into these ten grand divisions, and then proceed to administer each portion in accordance with the wise and honest interpretation of the laws of justice, equity, fairness, and true efficiency; albeit, the God of heaven would not condemn you if sometimes you erred, in doubtful situations, on the side of merciful and unselfish regard for the distress of the suffering victims of the unfortunate circumstances of mortal life. When in honest doubt about the equity and justice of material situations, let your decisions favor those who are in need, favor those who suffer the misfortune of undeserved hardships."

132:5.14 (1463.8) After discussing these matters for several hours and in response to the rich man's request for further and more detailed instruction, Jesus went on to amplify his advice, in substance saying: "While I offer further suggestions concerning your attitude toward wealth, I would admonish you to receive my counsel as given only to you and for your personal guidance. I speak only for myself and to you as an inquiring friend. I adjure you not to become a dictator as to how other rich men shall regard their wealth. I would advise you:

132:5.15 (1463.9) "1. As steward of inherited wealth you should consider its sources. You are under moral obligation to represent the past generation in the honest transmittal of legitimate wealth to succeeding generations after subtracting a fair toll for the benefit of the present generation. But you are not obligated to perpetuate any dishonesty or injustice involved in the unfair accumulation of wealth by your ancestors. Any portion of your inherited wealth which turns out to have been derived through fraud or unfairness, you may disburse in accordance with your convictions of justice, generosity, and restitution. The remainder of your legitimate inherited wealth you may use in equity and transmit in security as the trustee of one generation for another. Wise discrimination and sound judgment should dictate your decisions regarding the bequest of riches to your successors.

"2. Svatko tko uživa bogatstvo kao rezultat otkrića treba zapamtiti da čovjek živi na zemlji samo kratko vrijeme i da stoga treba poduzeti odgovarajuće mjere za dijeljenje tih otkrića na korisne načine za najveći mogući broj svojih bližnjih. Dok otkrivaču ne treba biti uskraćena nagrada za trud otkrića, on se ne treba sebično usuditi da traži sve prednosti i blagoslove koje proizlaze iz otkrivanja nakupljenih prirodnih resursa.

"3. Dokle god ljudi namjeravaju poslovno trgovati i razmjenjivati robu, oni imaju pravo na fer i zakonodavan profit. Svaki obrtnik zaslužuje plaću za svoje usluge; trgovac ima pravo na svoju nadnicu. Poštena trgovina i častan odnos prema ljudima u organiziranom poslovnom svijetu stvaraju različite vrste profita bogatstva, a svim se tim izvorima bogatstva mora suditi po najvišim principima pravde, poštenja i fer odnosa. Častan trgovac ne bi trebao oklijevati da uzme isti profit koji bi on sam rado ustupio drugom trgovcu u sličnoj transakciji. Iako ova vrsta bogatstva nije jednaka individualno ostvarenom prihodu u poslovnim transakcijama na velikoj skali, u isto vrijeme, takvo časno stečeno bogatstvo obdaruje svog posjednika znatnim kapitalom prava u odlučivanja o njegovoj naknadnoj diobi.

"4. Ni jedan smrtnik koji poznaje Boga i želi činiti božansku volju neće spasti na razinu ostvarenja bogatstva ugnjetavanjem. Ni jedan plemeniti čovjek neće nastojati akumulirati bogatstvo i njegovu moć porobljavanjem ili nepoštenom eksploatacijom svoje braće u tijelu. Bogatstvo je moralno prokletstvo i duhovna stigma ako je stečeno znojem potlačenog smrtnika. Svo to bogatstvo treba biti vraćeno bilo onima koji su na taj način bili opljačkani ili njihovoj djeci i djeci njihove djece. Trajna civilizacija ne može biti izgrađena na praksi izigravanja radnika od njegove plaće.

"5. Časno bogatstvo ima pravo na kamate. Sve dok ljudi budu uzimali i davali kapital u najam, oni mogu ubirati poštnu kamatu pod uvjetom da sa radi o poštno stečenom bogatstvu. Prvo očisti svoj kapital, pa ga onda stavi po interes. Ne budi tako ništavan i pohlepan da se poniziš praksom lihvarstva. Ne dopusti sebi sebičnost korištenja utjecaja novca da stekneš nepravednu prednost nad svojim napaćenim bližnjima. Ne padaj u napast da uzmeš lihvarske kamate od svog brata u financijskoj nevolji.

"6. Ako se dogodi da osiguraš bogatstvo izvanrednom darovitosti, ako tvoje bogatstvo potječe od nagrade inventivnog dara, ne traži nepravdan dio takvih nagrada. Čovjek izvanrednih

132:5.16 (1463.10) "2. Everyone who enjoys wealth as a result of discovery should remember that one individual can live on earth but a short season and should, therefore, make adequate provision for the sharing of these discoveries in helpful ways by the largest possible number of his fellow men. While the discoverer should not be denied all reward for efforts of discovery, neither should he selfishly presume to lay claim to all of the advantages and blessings to be derived from the uncovering of nature's hoarded resources.

132:5.17 (1464.1) "3. As long as men choose to conduct the world's business by trade and barter, they are entitled to a fair and legitimate profit. Every tradesman deserves wages for his services; the merchant is entitled to his hire. The fairness of trade and the honest treatment accorded one's fellows in the organized business of the world create many different sorts of profit wealth, and all these sources of wealth must be judged by the highest principles of justice, honesty, and fairness. The honest trader should not hesitate to take the same profit which he would gladly accord his fellow trader in a similar transaction. While this sort of wealth is not identical with individually earned income when business dealings are conducted on a large scale, at the same time, such honestly accumulated wealth endows its possessor with a considerable equity as regards a voice in its subsequent distribution.

132:5.18 (1464.2) "4. No mortal who knows God and seeks to do the divine will can stoop to engage in the oppressions of wealth. No noble man will strive to accumulate riches and amass wealth-power by the enslavement or unfair exploitation of his brothers in the flesh. Riches are a moral curse and a spiritual stigma when they are derived from the sweat of oppressed mortal man. All such wealth should be restored to those who have thus been robbed or to their children and their children's children. An enduring civilization cannot be built upon the practice of defrauding the laborer of his hire.

132:5.19 (1464.3) "5. Honest wealth is entitled to interest. As long as men borrow and lend, that which is fair interest may be collected provided the capital lent was legitimate wealth. First cleanse your capital before you lay claim to the interest. Do not become so small and grasping that you would stoop to the practice of usury. Never permit yourself to be so selfish as to employ money-power to gain unfair advantage over your struggling fellows. Yield not to the temptation to take usury from your brother in financial distress.

132:5.20 (1464.4) "6. If you chance to secure wealth by flights of genius, if your riches are derived from the rewards of inventive endowment, do not lay claim to an unfair portion of such rewards. The genius

obdarenja ima dug prema svojim precima kao i potomcima; on pored toga ima obvezu prema svojoj rasi, naciji i životnim okolnostima njegovih izuma otkrića. On također treba zapamtiti da je sam bio kao čovjek među ljudima koji je radio i ostvario svoje izume. Bilo bi jednako nepravedno lišiti genijalca svih njegovih prirasta bogatstva. Ljudima će zauvijek biti nemoguće da uspostave pravila i propise koji se primjenjuju jednako na sve ove probleme pravedne raspodjele bogatstva. Prvo morate prepoznati čovjeka kao brata, i ako iskreno želite učiniti njemu kao što bi htjeli da on učini vama, onda će vas svakidašnji diktati pravde, poštenja i pravednosti voditi pravednom i nepristranom rješavanju svih problema ekonomske nagrade i društvene pravde.

"7. Osim za pravedne i poštene provizije za administrativni rad, nitko ne smije položiti ruku na bogatstvo koje su vrijeme i slučajnost uzrokovali da padne u vaše ruke. Slučajno stečeno bogatstvo trebate gledati donekle kao zadužbinu koju trebate utrošiti za dobrobit vaše društvene ili ekonomske skupine. Posjednici takvog bogatstva trebaju imati glavnu riječ u odlučivanju o mudroj i učinkovitoj podjeli tih nezarađenih sredstava. Civilizirani čovjek neće uvijek gledati na sve što je pod njegovom kontrolom kao svoj osobni i privatni posjed.

"8. Ako je bilo koji dio tvog bogatstva svjesno izveden iz prijevar; ako je bio što od tvog bogatstva nakupljeno nečasnom praksom ili nepoštenim metodama, ako je tvoje bogatstvo proizvod nepravednih odnosa prema tvojim bližnjima, žurno vrati sve takve nepošteno stečene dobitke njihovim pravim vlasnicima. Nadoknadite štetu i na taj način očistite svoje bogatstvo od svih nepoštenih prihoda.

"9. Starateljstvo nad tuđim bogatstvom za dobrobit drugih je svečana i sveta odgovornost. Nemojte dovesti u opasnost ili ugroziti takvo povjerenje. Uzmite za sebe od povjerenih sredstava samo ono što bi vam svi poštteni ljudi dopustili.

"10. Onaj dio tvog bogatstva koji predstavlja zaradu od vlastitih mentalnih i fizičkih napora - ako si obavio svoje poslove fer i u pravednosti - doista pripada tebi. Nitko ne može poreći tvoje pravo na držanje i korištenje takvog bogatstva po tvojoj želji, pod uvjetom da to ne nanosi štetu tvojim bližnjima."

Kad je Isus završio sa savjetovanjem, ovaj se bogati Rimljanin pridigao s kauča i opraštajući se od Isusa obećao: "Moj dobri prijatelju, vidim da ste čovjek velike mudrosti idobrote, pa ću sutra početi upravljati svojim imetkom u skladu sa tvojim savjetom."

owes something to both his ancestors and his progeny; likewise is he under obligation to the race, nation, and circumstances of his inventive discoveries; he should also remember that it was as man among men that he labored and wrought out his inventions. It would be equally unjust to deprive the genius of all his increment of wealth. And it will ever be impossible for men to establish rules and regulations applicable equally to all these problems of the equitable distribution of wealth. You must first recognize man as your brother, and if you honestly desire to do by him as you would have him do by you, the commonplace dictates of justice, honesty, and fairness will guide you in the just and impartial settlement of every recurring problem of economic rewards and social justice.

132:5.21 (1464.5) "7. Except for the just and legitimate fees earned in administration, no man should lay personal claim to that wealth which time and chance may cause to fall into his hands. Accidental riches should be regarded somewhat in the light of a trust to be expended for the benefit of one's social or economic group. The possessors of such wealth should be accorded the major voice in the determination of the wise and effective distribution of such unearned resources. Civilized man will not always look upon all that he controls as his personal and private possession.

132:5.22 (1465.1) "8. If any portion of your fortune has been knowingly derived from fraud; if aught of your wealth has been accumulated by dishonest practices or unfair methods; if your riches are the product of unjust dealings with your fellows, make haste to restore all these ill-gotten gains to the rightful owners. Make full amends and thus cleanse your fortune of all dishonest riches.

132:5.23 (1465.2) "9. The trusteeship of the wealth of one person for the benefit of others is a solemn and sacred responsibility. Do not hazard or jeopardize such a trust. Take for yourself of any trust only that which all honest men would allow.

132:5.24 (1465.3) "10. That part of your fortune which represents the earnings of your own mental and physical efforts — if your work has been done in fairness and equity — is truly your own. No man can gainsay your right to hold and use such wealth as you may see fit provided your exercise of this right does not work harm upon your fellows."

132:5.25 (1465.4) When Jesus had finished counseling him, this wealthy Roman arose from his couch and, in saying farewell for the night, delivered himself of this promise: "My good friend, I perceive you are a man of great wisdom and goodness, and tomorrow I will begin the administration of all my wealth in accordance with your counsel."

6. DRUŠTVENA SLUŽBA

Ovdje u Rimu se zbio taj dirljivi događaj u kojem je Stvoritelj svemira proveo nekoliko sati u nastojanju da vrati izgubljeno dijete njegovoj uznemirenoj majci. Ovaj je dječak odlutao od kuće i Isus ga je našao kako plače u nevolji. On i Ganid su bili na putu prema knjižnicama, ali su se odlučili posvetiti vraćanju dječaka njegovoj kući. Ganid nikada nije zaboravio Isusov komentar: "Znaš, Ganide, većina ljudskih bića je poput izgubljene djece. Oni provode većinu svog vremena tužno plačući od straha i patnje, kad su uistinu tako blizu sigurnosti i zaštite, kao što je to dijete bilo tako blizu svoje kuće. A svi oni koji znaju put istine i uživaju u sigurnosti poznavanja Boga trebaju smatrati svojom privilegijom, ako ne i dužnosti, da ponude smjernice svojim bližnjima u njihovim nastojanjima da pronađu zadovoljstvo života. Zar nismo iznimno uživali u ovoj službi vraćanja djeteta njegovoj majci? Tako i oni koji vode ljude Bogu nalaze blaženo zadovoljstvo u služenju ljudima." I od tog dana, do kraja svog prirodnog života, Ganid je uvijek bio u potrazi za izgubljenom djecom, tražeći priliku da ih vrati njihovim domovima.

Bilo je tu udovica s petero djece čiji je muž bio slučajno ubijen. Isus je rekao Ganidu o gubitku vlastitog oca prilikom nesreće, i zajedno su više puta otišli utješiti ovu majku i njezinu djecu, dok je Ganid tražio novac od svoga oca za njihovu hranu i odjeću. Nisu odustali od svojih nastojanja sve dok nisu našli posao za najstarijeg dječaka, da pomogne u brizi za obitelj.

Te noći, dok je Gonod slušao o njihovim događajima, sa simpatijom je rekao Isusu: "Želio sam da napravite učenjaka ili biznismena od mog sina, a vidim da od njega pravite filozofa i filantropa." A Isus je smiješeći se odgovorio: "Možda da mu pomognemo da postane sve četvero; onda može uživati u četverostrukom zadovoljstvu življenja, kako će imati sluha da prepozna četiri ljudske melodije umjesto jedne." Tada je Gonod uzvratilo: "Ja vidim da ste vi pravi filozof. Trebao bi napisati knjigu za buduće buduće generacije." A Isus je odgovorio: "NeKnjigu - moja je misija da živim života u ovoj generaciji za sve generacije. Ja - ali nije više rekao, nego je pogledao Ganida govoreći, "Sine, vrijeme je za počinak."

7. PUTOVANJA PO OKOLICI RIMA

Isus, Gonod i Ganid su išli na pet putovanja brodom iz Rima u posjet okolnim predjelima od interesa. Na posjetu sjevernim jezerima Italije, Isus

6. SOCIAL MINISTRY

^{132:6.1 (1465.5)} Here in Rome also occurred that touching incident in which the Creator of a universe spent several hours restoring a lost child to his anxious mother. This little boy had wandered away from his home, and Jesus found him crying in distress. He and Ganid were on their way to the libraries, but they devoted themselves to getting the child back home. Ganid never forgot Jesus' comment: "You know, Ganid, most human beings are like the lost child. They spend much of their time crying in fear and suffering in sorrow when, in very truth, they are but a short distance from safety and security, even as this child was only a little way from home. And all those who know the way of truth and enjoy the assurance of knowing God should esteem it a privilege, not a duty, to offer guidance to their fellows in their efforts to find the satisfactions of living. Did we not supremely enjoy this ministry of restoring the child to his mother? So do those who lead men to God experience the supreme satisfaction of human service." And from that day forward, for the remainder of his natural life, Ganid was continually on the lookout for lost children whom he might restore to their homes.

^{132:6.2 (1465.6)} There was the widow with five children whose husband had been accidentally killed. Jesus told Ganid about the loss of his own father by an accident, and they went repeatedly to comfort this mother and her children, while Ganid sought money from his father to provide food and clothing. They did not cease their efforts until they had found a position for the eldest boy so that he could help in the care of the family.

^{132:6.3 (1465.7)} That night, as Gonod listened to the recital of these experiences, he said to Jesus, good-naturedly: "I propose to make a scholar or a businessman of my son, and now you start out to make a philosopher or philanthropist of him." And Jesus smilingly replied: "Perhaps we will make him all four; then can he enjoy a fourfold satisfaction in life as his ear for the recognition of human melody will be able to recognize four tones instead of one." Then said Gonod: "I perceive that you really are a philosopher. You must write a book for future generations." And Jesus replied: "Not a book — my mission is to live a life in this generation and for all generations. I — " but he stopped, saying to Ganid, "My son, it is time to retire."

7. TRIPS ABOUT ROME

^{132:7.1 (1466.1)} Jesus, Gonod, and Ganid made five trips away from Rome to points of interest in the surrounding territory. On their visit to the northern

je vodio dugi razgovor s Ganidom, ukazujući da to da je nemoguće učiti čovjeka o Bogu ako čovjek ne želi znati Boga. Na putu oko jezera naišli su na nekog površnog i ispraznog poganina i Ganida je iznenadilo što Isus nije slijedio svoju uobičajenu praksu stupanja u razgovor s ovim čovjekom, što bi, naravno, vodilo raspravi o duhovnim pitanjima. Kad je Ganid upitao svog učitelja zašto je pokazao tako malo zanimanja za ovog poganina, Isus je odgovorio:

"Ganide, taj čovjek nije bio gladan istine. On nije bio nezadovoljan sobom. Nije bio spreman tražiti pomoć i oči njegova uma nisu bile otvorene za primanje svjetla za dušu. Taj čovjek nije bio zreo za žetvu spasenja; njemu treba biti dopušteno još nešto vremena dok ga kušnje i teškoće života ne pripreme za prihvaćanje mudrosti i viših učenja. Ili, kad bi smo ga mogli dovesti da živi s nama, onda bi mu svojim životima mogli pokazati Oca na nebu, i tako ga privući našim životima - životima Božjih sinova - da bi bio ponukan upitati o našem Ocu. Ne možeš obznani Oca onome koji ga ne traži; ne možeš uvesti nevoljne duše u radosti spasenja. Čovjek mora postati gladan za istinom kao rezultat iskustva življenja, ili mora željeti znati Boga kao rezultat kontakta sa životima onih koji poznaju božanskog Oca, prije nego bilo koji drugi čovjek može djelovati kao sredstvo koje može povesti takvog smrtnog čovjeka Ocu na nebu. Ako poznamo Boga, naš pravi posao na zemlji je tako živjeti da omogućimo Ocu da se otkrije u našim životima, kako bi sve osobe koje tragaju za Bogom vidjele Oca i tražile našu pomoć u nastojanju da saznaju više o Bogu koji je na taj način našao izraz u našim životima."

Za posjete Švicarskoj, visoko u planinama, Isus je proveo cijeli dan u razgovoru s ocem i sinom na temu budizma. Ganid je više puta izravno upitao Isusa o Budi, ali je ovaj uvijek najvećim dijelom okolišao s odgovorom. Sada, u prisutnosti svoga sina, otac je izravno pitao Isusa o Budi, i Isus mu jedao izravan odgovor. Gonod je rekao: "Doista želim znati što mislite o Budi." A Isus je odgovorio:

"Vaš Buda je mnogo bolji od vašeg budizma. Buda je bio veliki čovjek, čak i prorok svome narodu, ali je bio prorok sirotan; time mislim reći da je rano izgubio iz vida svog duhovnog Oca, Oca na nebu. Njegovo je iskustvo tragično. Pokušavao je živjeti i poučavati kao glasnik Boga, ali bez Boga. Buda je uplovio brod svog spasenja u sigurne luke, sve do ulaza u nebo smrtnog spasenja, ali se zbog neispravnih karti plovidbe, njegov dobri brod tu beznadno nasukao. Tu je ostao kroz mnoge generacije, nepokretan i gotovo beznadno nasukan. I tu su mnogi vaši sunarodnjaci ostali kroz sve ove godine. Oni žive

Italian lakes Jesus had the long talk with Ganid concerning the impossibility of teaching a man about God if the man does not desire to know God. They had casually met a thoughtless pagan while on their journey up to the lakes, and Ganid was surprised that Jesus did not follow out his usual practice of enlisting the man in conversation which would naturally lead up to the discussion of spiritual questions. When Ganid asked his teacher why he evinced so little interest in this pagan, Jesus answered:

132:7.2 (1466.2) "Ganid, the man was not hungry for truth. He was not dissatisfied with himself. He was not ready to ask for help, and the eyes of his mind were not open to receive light for the soul. That man was not ripe for the harvest of salvation; he must be allowed more time for the trials and difficulties of life to prepare him for the reception of wisdom and higher learning. Or, if we could have him live with us, we might by our lives show him the Father in heaven, and thus would he become so attracted by our lives as sons of God that he would be constrained to inquire about our Father. You cannot reveal God to those who do not seek for him; you cannot lead unwilling souls into the joys of salvation. Man must become hungry for truth as a result of the experiences of living, or he must desire to know God as the result of contact with the lives of those who are acquainted with the divine Father before another human being can act as the means of leading such a fellow mortal to the Father in heaven. If we know God, our real business on earth is so to live as to permit the Father to reveal himself in our lives, and thus will all God-seeking persons see the Father and ask for our help in finding out more about the God who in this manner finds expression in our lives."

132:7.3 (1466.3) It was on the visit to Switzerland, up in the mountains, that Jesus had an all-day talk with both father and son about Buddhism. Many times Ganid had asked Jesus direct questions about Buddha, but he had always received more or less evasive replies. Now, in the presence of the son, the father asked Jesus a direct question about Buddha, and he received a direct reply. Said Gonod: "I would really like to know what you think of Buddha." And Jesus answered:

132:7.4 (1466.4) "Your Buddha was much better than your Buddhism. Buddha was a great man, even a prophet to his people, but he was an orphan prophet; by that I mean that he early lost sight of his spiritual Father, the Father in heaven. His experience was tragic. He tried to live and teach as a messenger of God, but without God. Buddha guided his ship of salvation right up to the safe harbor, right up to the entrance to the haven of mortal salvation, and there, because of faulty charts of navigation, the good ship ran aground. There it has rested these many generations, motionless and almost hopelessly stranded. And

nadohvat sigurnih voda počinka, ali odbijaju ući jer je plemeniti brod dobrog Bude nesrećom nasukan pred samom lukom. A budistički narodi nikada neće ući u ovu luku, ako se ne iskrcaju s filozofskog broda njihovog proroka, hvatajući se njegova plemenitog duha. Da je tvoj narod ostao vjeran Budinu duhu, on bi odavno uplovio u svoje utočište spokoja duha, počinka duše i sigurnosti spasenja.

"Vidite, Gonode, Buda je znao Boga u duhu, ali ga nije jasno otkrio u umu; Židovi su otkrili Boga u umu, ali ga uglavnom nisu uspjeli upoznati u duhu. Danas, budisti tumačaju u filozofiji bez Boga, a moj se narod kukavno muči u okovima straha od Boga i bez filozofije spasenja koja donosi život i slobodu. Vi imate filozofiju bez Boga; Židovi imaju Boga, ali uglavnom nemaju s njim povezanu filozofiju življenja. Buda, koji nije uspio oformiti viziju Boga kao duha i kao Oca, nije uspio ponuditi u svojim učenjima moralnu energiju i duhovnu snagu podstreka koja mora biti dio svake religije koja želi promijeniti rasu i uzvisiti naciju."

Ganid je zatim uzviknuo: "Učitelju, da nas dvojica stvorimo novu religiju, jednu koja će biti dovoljno dobra za Indiju i dovoljno velika za Rim, i možda se pogodimo s Židovima da je prihvate umjesto Jahve." Isus je odgovorio: "Ganide, religije nisu rezultat stvaranja. Religije ljudi odrastaju tijekom dugih razdoblja, dok otkrivenja Boga iznenada bijesnu i obasjaju zemlju u životima ljudi koji otkrivaju Boga svojim bližnjima." Ali Ganid i Gonod nisu shvatili smisao ovih proročanskih riječi.

Ove noći nakon što su se povukli na počinak, Ganid nije mogao spavati. Dugo je govorio s svojim ocem i na kraju rekao: "Znaš, oče, ja ponekad mislim da je Jošua prorok." A njegov je otac samo pospano odvratio: "Moj sine, postoje i drugi -".

Od tog je dana do kraja svog prirodnog života, Ganid nastavio razvijati svoju osobnu religiju. Bio je pod snažnim dojmom Isusovog širokoulja, pravednosti i tolerancije. U svim raspravama o filozofiji i religiji, mladić nikada nije doživio osjećaj negodovanja i antagonizma.

Kakav prizor nebeskim inteligencijama, vidjeti ovog Indijskog mladića kako predlaže Stvoritelju cijelog svemira da stvore novu religiju! I premda mladić toga nije bio svjestan, oni su bili u procesu stvaranja nove i trajne religije tu, na licu mjesta - ovog novog puta spasenja, otkrivenja Boga čovjeku kroz Isusa i u njemu. Ono što je bilo najveća želja mladićeva srca je to što je istinski nesvjesno činio. I to je tako i uvijek će biti. Ono što

thereon have many of your people remained all these years. They live within hailing distance of the safe waters of rest, but they refuse to enter because the noble craft of the good Buddha met the misfortune of grounding just outside the harbor. And the Buddhist peoples never will enter this harbor unless they abandon the philosophic craft of their prophet and seize upon his noble spirit. Had your people remained true to the spirit of Buddha, you would have long since entered your haven of spirit tranquillity, soul rest, and assurance of salvation.

132:7.5 (1467.1) "You see, Gonod, Buddha knew God in spirit but failed clearly to discover him in mind; the Jews discovered God in mind but largely failed to know him in spirit. Today, the Buddhists flounder about in a philosophy without God, while my people are piteously enslaved to the fear of a God without a saving philosophy of life and liberty. You have a philosophy without a God; the Jews have a God but are largely without a philosophy of living as related thereto. Buddha, failing to envision God as a spirit and as a Father, failed to provide in his teaching the moral energy and the spiritual driving power which a religion must possess if it is to change a race and exalt a nation."

132:7.6 (1467.2) Then exclaimed Ganid: "Teacher, let's you and I make a new religion, one good enough for India and big enough for Rome, and maybe we can trade it to the Jews for Yahweh." And Jesus replied: "Ganid, religions are not made. The religions of men grow up over long periods of time, while the revelations of God flash upon earth in the lives of the men who reveal God to their fellows." But they did not comprehend the meaning of these prophetic words.

132:7.7 (1467.3) That night after they had retired, Ganid could not sleep. He talked a long time with his father and finally said, "You know, father, I sometimes think Joshua is a prophet." And his father only sleepily replied, "My son, there are others —"

132:7.8 (1467.4) From this day, for the remainder of his natural life, Ganid continued to evolve a religion of his own. He was mightily moved in his own mind by Jesus' broadmindedness, fairness, and tolerance. In all their discussions of philosophy and religion this youth never experienced feelings of resentment or reactions of antagonism.

132:7.9 (1467.5) What a scene for the celestial intelligences to behold, this spectacle of the Indian lad proposing to the Creator of a universe that they make a new religion! And though the young man did not know it, they were making a new and everlasting religion right then and there — this new way of salvation, the revelation of God to man through, and in, Jesus. That which the lad wanted most to do he was unconsciously actually doing.

prosvijetljena i reflektivna ljudska mašta duhovnog nauka i vodstva zdušno i nesebično želi učiniti i biti, postaje mjerivo kreativno u skladu sa stupnjem smrtne predanosti božanskom vršenju Očeve volje. Kada čovjek ide u partnerstvu s Bogom, velike stvari se mogu dogoditi i događaju.

And it was, and is, ever thus. That which the enlightened and reflective human imagination of spiritual teaching and leading wholeheartedly and unselfishly wants to do and be, becomes measurably creative in accordance with the degree of mortal dedication to the divine doing of the Father's will. When man goes in partnership with God, great things may, and do, happen.

POGLAVLJE 133. POVRATAK IZ RIMA

⇨ 132

Knjiga Urantije

134 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 133 POVRATAK IZ RIMA

Sekcije

Uvod

1. MILOST I PRAVDA
2. UKRCAVANJE U TARENTU
3. U KORINTU
4. OSOBNI RAD U KORINTU
5. U ATENI - RASPRAVA O ZNANOSTI
6. U EFEZU - RASPRAVA O DUŠI
7. BORAVAK NA KIPRU - RASPRAVA NA TEMU UMA
8. U ANTIHOIJI
9. U MEZOPOTAMIJI

PAPER 133 THE RETURN FROM ROME

SECTIONS

Introduction

1. Mercy and Justice
2. Embarking at Tarentum
3. At Corinth
4. Personal Work in Corinth
5. At Athens — Discourse on Science
6. At Ephesus — Discourse on the Soul
7. The Sojourn at Cyprus — Discourse on Mind
8. At Antioch
9. In Mesopotamia

Uvod

KADA se spremao napustiti Rim, Isus se nije pozdravio ni sa jednim od svojih prijatelja. Pisar iz Damaska se pojavio u Rimu bez najave i nestao na isti način. Prošla je puna godina dana prije nego što su oni koji su ga poznavali i voljeli izgubili nadu da će ga ponovo vidjeti. Pred kraj druge godine male su se skupine njegovih poznanika našle uzajamno privučene zajedničkim zanimanjem za njegova učenja i spomenom prijatnih trenutaka koje su s njim proveli. I ove su male skupine stoika, cinika i poklonika kulta misterije nastavile sa svojim neredovitim i neformalnim sastancima sve do dana kad su se u Rimu pojavili prvi propovjednici kršćanske religije.

Gonod i Ganid su kupili toliko robe u Aleksandriji i Rimu, da su poslali sav svoj prtljag teretnim transportom do Taranta, dok su tri putnika ležerno pješačila Italijom preko velikog apijskog puta. Na tom su putu sreli svakojake ljude. Pored mnogih plemenitih rimskih građana i grčkih

INTRODUCTION

133:0.1 (1468.1) WHEN preparing to leave Rome, Jesus said good-bye to none of his friends. The scribe of Damascus appeared in Rome without announcement and disappeared in like manner. It was a full year before those who knew and loved him gave up hope of seeing him again. Before the end of the second year small groups of those who had known him found themselves drawn together by their common interest in his teachings and through mutual memory of their good times with him. And these small groups of Stoics, Cynics, and mystery cultists continued to hold these irregular and informal meetings right up to the time of the appearance in Rome of the first preachers of the Christian religion.

133:0.2 (1468.2) Gonod and Ganid had purchased so many things in Alexandria and Rome that they sent all their belongings on ahead by pack train to Tarentum, while the three travelers walked leisurely across Italy over the great Appian Way. On this journey they encountered all sorts of

kolonista koji su živjeli na tom putu, tu su se već počeli doseljavati i potomci mnogih inferiornih robova.

Jednom prilikom, dok su zastali da ručaju negdje na pola puta do Taranta, Ganid je izravno tražio Isusovo mišljenje o indijskim kastama. Isus je rekao: "Dok se ljudska bića uzajamno po mnogo čemu razlikuju, pred Bogom i duhovnim svijetom svi smrtnici stoje na ravnopravnoj osnovi. Postoje samo dvije skupine smrtnika u Božjim očima: Oni koji žele vršiti njegovu volju i oni koji to ne žele. Kad svemir promatra bilo koji naseljeni svijet, mi razlikujemo samo dvije velike klase: one koji poznaju Boga i one koji ga ne poznaju. Oni koji nisu sposobni znati Boga ubrajaju se među životinje bilo kojeg svijeta. Čovječanstvo se tako može podijeliti u mnoge klase u skladu s različitim kvalifikacijama, kako se ljudi razlikuju u fizičkom, mentalnom, društvenom, stručnom ili moralnom obdarenju, ali kad se ove različite klase smrtnika nađu pred Božjim sudom, one stoje na ravnopravnom uporištu; Bog uistinu nije pristran. Iako ne možete ne priznati postojanje određenih razlika u ljudskim sposobnostima i obdarenju u pitanju intelektualnog, društvenog i moralnog statusa, nemojte praviti takve razlike u duhovnom bratstvu kad se ljudi okupe prilikom iskazanja obožavanja u prisutnosti Boga."

human beings. Many noble Roman citizens and Greek colonists lived along this road, but already the progeny of great numbers of inferior slaves were beginning to make their appearance.

133:0.3 (1468.3) One day while resting at lunch, about halfway to Tarentum, Ganid asked Jesus a direct question as to what he thought of India's caste system. Said Jesus: "Though human beings differ in many ways, the one from another, before God and in the spiritual world all mortals stand on an equal footing. There are only two groups of mortals in the eyes of God: those who desire to do his will and those who do not. As the universe looks upon an inhabited world, it likewise discerns two great classes: those who know God and those who do not. Those who cannot know God are reckoned among the animals of any given realm. Mankind can appropriately be divided into many classes in accordance with differing qualifications, as they may be viewed physically, mentally, socially, vocationally, or morally, but as these different classes of mortals appear before the judgment bar of God, they stand on an equal footing; God is truly no respecter of persons. Although you cannot escape the recognition of differential human abilities and endowments in matters intellectual, social, and moral, you should make no such distinctions in the spiritual brotherhood of men when assembled for worship in the presence of God."

1. MILOST I PRAVDA

Vrlo zanimljiv događaj se odigrao jednog popodneva uz cestu dok su se približavali Tarantu. Bili su svjedoci grubog i nasilničkog napada jednog brutalnog mladića na jednog dječaka. Isus je požurio u pomoć žrtvi napada i kad ga je oslobodio, čvrsto je držao počinitelja nasilja dok dječak nije pobjegao. U trenutku kad je Isus pustio napadača, Ganid je skočio na mladića i počeo ga mlati, i Ganid je bio zaprepašten kad se Isus spremno umiješao. Nakon što je zgrabio Ganida i dopustio prestrašenom dječaku da pobjegne, čim je povratio dah, Ganid je uzbuđeno uzviknuo: "Ne razumijem, Učitelju. Ako milost nalaže da spasiš dječaka, zar onda pravda ne traži da kazniš onog većeg mladića koji je poduzeo napad?" Isus je odgovorio:

"Ganide, dobro kažeš da ne razumiješ. Služba milosti je uvijek djelo pojedinca, dok je kazna pravde funkcija društvenih, zakonodavnih ili svemirskih upravnih skupina. Kao pojedinac dužan sam pokazati milost; moram priskočiti u pomoć dječaku koji je u nevolji i upotrijebiti dovoljno snage da spriječim agresora, i to je upravo ono što sam učinio kad sam oslobodio

1. MERCY AND JUSTICE

133:1.1 (1468.4) A very interesting incident occurred one afternoon by the roadside as they neared Tarentum. They observed a rough and bullying youth brutally attacking a smaller lad. Jesus hastened to the assistance of the assaulted youth, and when he had rescued him, he tightly held on to the offender until the smaller lad had made his escape. The moment Jesus released the little bully, Ganid pounced upon the boy and began soundly to thrash him, and to Ganid's astonishment Jesus promptly interfered. After he had restrained Ganid and permitted the frightened boy to escape, the young man, as soon as he got his breath, excitedly exclaimed: "I cannot understand you, Teacher. If mercy requires that you rescue the smaller lad, does not justice demand the punishment of the larger and offending youth?" In answering, Jesus said:

133:1.2 (1469.1) "Ganid, it is true, you do not understand. Mercy ministry is always the work of the individual, but justice punishment is the function of the social, governmental, or universe administrative groups. As an individual I am beholden to show mercy; I must go to the rescue of the assaulted lad, and in all consistency I may employ sufficient force to restrain the aggressor.

žrtvu agresije; to je završetak službe milosti. Prinudno sam držao agresora dovoljno dugo da omogućim slabijoj strani u sporu da pobjegne, nakon čega sam se povukao u stranu. Nisam želio biti u poziciji presude nad agresorom i nisam pitao za njegov motiv - nisam sudio razlozima koji su dali povoda njegovu napadu na manjeg dječaka - što bi me obvezalo na sprovedbu kazne koju moj um diktira kao nagradu za njegova nedjela. Ganide, milost može biti velikodušna, ali pravda mora biti precizna. Zar ne vidiš da ne postoje dvije osobe koje se mogu složiti koja kazna odgovara zahtjevima pravde? Jedan traži četrdeset udaraca bičem, drugi dvadeset, a treći smatra samicu pravednom kaznom. Zar ne vidiš da je na ovom svijetu takve odgovornosti bolje prepustiti skupinama ljudi ili odabranim predstavnicima takvih skupina? U svemiru, presuda je povjerena onima koji u potpunosti znaju izvore porijekla svih nedjela, kao i motive koji vode zločinima. U civiliziranom društvu i organiziranom svemiru, pravosuđe počiva na donošenju pravedne presude poštenim sudskim procesom, a takve povlastice pripadaju domeni pravosudnih skupina na svjetovima i sveznajućih administratora u višim svemirima cijele tvorevine."

Danima su razgovarali o ovom problemu manifestacije milosti i administracije pravde. Ganid je, barem u određenoj mjeri, razumio zašto Isus nije želio sudjelovati u osobnoj borbi. Ali Ganid je postavio još jedno pitanje, na koje nikada nije dobio potpuno zadovoljavajući odgovor; to je bilo: "Ali, Učitelju, ako vas nadmoćno i agresivno stvorenje odluči napasti i ako vam zaprijeti uništenjem, što ćete učiniti? Hoćete li poduzeti napore da se odbranite?" Isus nije mogao dati potpun i zadovoljavajući odgovor na mladićevo pitanje budući da nije želio otkriti da je on (Isus) živio na zemlji kao otkrivenje ljubavi Rajskog Oca zainteresiranim svemirskim promatračima, te ovako je rekao:

"Ganide, ja dobro razumijem tvoju zbunjenost nekim od tih problema, i nastojaću odgovoriti na tvoje pitanje. Prvo, u svim eventualnim napadima protiv mene, trebam utvrditi da li je agresor sin Božji - moj brat u tijelu - i ako zaključim da takvo stvorenje nema moralni sud i duhovni razum, neću oklijevati da se obranim do pune sposobnosti moje obrambene moći, bez obzira na posljedice na napadača. Ali ja ne bih na taj način napao svog bližnjeg koji ima status sina, čak ni u samoobrani. To jest, ne bih ga kaznio unaprijed i bez presude za njegov napad na mene. Na svaki bih mogući način nastojao spriječiti i odvratiti sprovedbu takvog napada i ublažiti ga u slučaju da

And that is just what I did. I achieved the deliverance of the assaulted lad; that was the end of mercy ministry. Then I forcibly detained the aggressor a sufficient length of time to enable the weaker party to the dispute to make his escape, after which I withdrew from the affair. I did not proceed to sit in judgment on the aggressor, thus to pass upon his motive — to adjudicate all that entered into his attack upon his fellow — and then undertake to execute the punishment which my mind might dictate as just recompense for his wrongdoing. Ganid, mercy may be lavish, but justice is precise. Cannot you discern that no two persons are likely to agree as to the punishment which would satisfy the demands of justice? One would impose forty lashes, another twenty, while still another would advise solitary confinement as a just punishment. Can you not see that on this world such responsibilities had better rest upon the group or be administered by chosen representatives of the group? In the universe, judgment is vested in those who fully know the antecedents of all wrongdoing as well as its motivation. In civilized society and in an organized universe the administration of justice presupposes the passing of just sentence consequent upon fair judgment, and such prerogatives are vested in the juridical groups of the worlds and in the all-knowing administrators of the higher universes of all creation."

133:1.3 (1469.2) For days they talked about this problem of manifesting mercy and administering justice. And Ganid, at least to some extent, understood why Jesus would not engage in personal combat. But Ganid asked one last question, to which he never received a fully satisfactory answer; and that question was: "But, Teacher, if a stronger and ill-tempered creature should attack you and threaten to destroy you, what would you do? Would you make no effort to defend yourself?" Although Jesus could not fully and satisfactorily answer the lad's question, inasmuch as he was not willing to disclose to him that he (Jesus) was living on earth as the exemplification of the Paradise Father's love to an onlooking universe, he did say this much:

133:1.4 (1469.3) "Ganid, I can well understand how some of these problems perplex you, and I will endeavor to answer your question. First, in all attacks which might be made upon my person, I would determine whether or not the aggressor was a son of God — my brother in the flesh — and if I thought such a creature did not possess moral judgment and spiritual reason, I would unhesitatingly defend myself to the full capacity of my powers of resistance, regardless of consequences to the attacker. But I would not thus assault a fellow man of sonship status, even in self-defense. That is, I would not punish him in advance and without judgment for his assault upon me. I would by every possible artifice seek to

ga ne uspijem zaustaviti. Ganide, ja imam apsolutno povjerenje u skrb moga nebeskog Oca; posvećen sam činjenju volje Oca koji je na nebu. Ne vjerujem da me može snaći *stvarno* zlo; ne vjerujem da moj životni rad doista može ugroziti neko djelo mojih neprijatelja, a sigurno se ne trebam bojati nasilja od prijatelja. Ja sam apsolutno siguran da mi je cijeli svemir prijateljski naklonjen - inzistiram na vjerovanju u ovu svemoćnu istinu sa svesrdnim povjerenjem i unatoč svega što može djelovati suprotno."

Ali Ganid nije bio potpuno zadovoljan. Mnogo puta su razgovarali o tim pitanjima i Isus mu je ispričao o nekoliko svojih doživljaja iz djetinjstva, uključujući i priču o Jakovu, sinu klesara. Kada je čuo kako se Jacob prihvatio uloge Isusovog branitelja, Ganid je rekao: "Oh, sad vidim o čemu se radi! U prvom redu normalno ljudsko biće vrlo rijetko želi napasti tako ljubaznu osobu, a čak i da netko poduzme nešto tako nerazumno, prilično je sigurno da će pri ruci biti neki drugi smrtnik koji će vam priteći u pomoć, upravo kao što vi uvijek priskačete u pomoć svakome koga vidite u nevolji. U mom srcu, učitelju, slažem se s vama, ali u glavi još uvijek mislim da, kad bih ja bio Jakov, rado bih kaznio te primitivne bližnje koji se usude napasti nekoga poput vas samo zato što misle da se nećete braniti. Pretpostavljam da ste prilično sigurni na svom putu kroz život, jer ulažete toliko vremena u pomoć drugima i služenje svojim bližnjima u nevolji - što je dobro, jer vjerojatno će uvijek biti netko pri ruci da vam priskoči u pomoć." Isus je odgovorio: "Taj test još nije došao, Ganide, a ako dođe, moramo se povesti prema Očevoj volji." I to je bilo sve što je dečko mogao izvući iz svog učitelja na tu tešku temu samoobrane i nepružanja otpora. Drugom je prilikom uspio izvući iz Isusa mišljenje da organizirano društvo ima svako pravo da uposli silu u sprovedbi pravde.

2. UKRCAVANJE U TARENTU

Dok su stajali pored broda čekajući da se istovari teret, putnici su vidjeli kako jedan čovjek zlostavlja svoju ženu. Isus je po običaju intervenirao u ime osobe izložene napadu. Stao je iza razjarenog muža i lagano mu lupnuo po ramenu, govoreći: "Moj prijatelju, mogu li govoriti s tobom nasamo na trenutak?" Razjareni je čovjek bio tako smeten ovim pristupom da je nakon nekoliko trenutaka neugodna oklijevanja, promucuo - "er - zašto? - Da, što želiš sa mnom" Kad ga je Isus poveo u stranu, rekao je: "Moj prijatelju, vidim da vam se moralo dogoditi nešto strašno; bilo bi mi drago čuti, ako mi možete reći

prevent and dissuade him from making such an attack and to mitigate it in case of my failure to abort it. Ganid, I have absolute confidence in my heavenly Father's overcare; I am consecrated to doing the will of my Father in heaven. I do not believe that real harm can befall me; I do not believe that my lifework can really be jeopardized by anything my enemies might wish to visit upon me, and surely we have no violence to fear from our friends. I am absolutely assured that the entire universe is friendly to me — this all-powerful truth I insist on believing with a wholehearted trust in spite of all appearances to the contrary."

133:1.5 (1470.1) But Ganid was not fully satisfied. Many times they talked over these matters, and Jesus told him some of his boyhood experiences and also about Jacob the stone mason's son. On learning how Jacob appointed himself to defend Jesus, Ganid said: "Oh, I begin to see! In the first place very seldom would any normal human being want to attack such a kindly person as you, and even if anyone should be so unthinking as to do such a thing, there is pretty sure to be near at hand some other mortal who will fly to your assistance, even as you always go to the rescue of any person you observe to be in distress. In my heart, Teacher, I agree with you, but in my head I still think that if I had been Jacob, I would have enjoyed punishing those rude fellows who presumed to attack you just because they thought you would not defend yourself. I presume you are fairly safe in your journey through life since you spend much of your time helping others and ministering to your fellows in distress — well, most likely there'll always be someone on hand to defend you." And Jesus replied: "That test has not yet come, Ganid, and when it does, we will have to abide by the Father's will." And that was about all the lad could get his teacher to say on this difficult subject of self-defense and nonresistance. On another occasion he did draw from Jesus the opinion that organized society had every right to employ force in the execution of its just mandates.

2. EMBARKING AT TARENTUM

133:2.1 (1470.2) While tarrying at the ship landing, waiting for the boat to unload cargo, the travelers observed a man mistreating his wife. As was his custom, Jesus intervened in behalf of the person subjected to attack. He stepped up behind the irate husband and, tapping him gently on the shoulder, said: "My friend, may I speak with you in private for a moment?" The angry man was nonplused by such an approach and, after a moment of embarrassing hesitation, stammered out — "er — why — yes, what do you want with me?" When Jesus had led him to one side, he said: "My friend, I perceive that something terrible must have happened to you; I very much desire that you tell

što se moglo dogoditi tako snažnom čovjeku da ga navede da napadne svoju suprugu, majku svoje djece, i da to učini ovdje, pred svima. Siguran sam da mislite da postoji neki veliki razlog za ovaj napad. Što je to vaša žena mogla učiniti da zasluži takav tretman od svoga muža? Kad vas pogledam, mislim da vidim na vašem licu ljubav prema pravdi, ako ne i želju da budete milostivi. A usuđujem se reći da, ako me na putu napadnu razbojnici, vi bi ste bez oklijevanja pojurili u pomoć. Usudio bih se reći da ste već učinili mnoge takve hrabre stvari u tijeku svog života. Sada mi, prijatelju, recite o čemu se tu radi? Je li vaša žena učinila nešto krivo, ili ste uludo izgubiti glavu i nepromišljeno je napali?" Nije to bilo ono što je Isus rekao što je toliko dimulo srce ovog čovjeka, koliko je to bio Isusov ljubazni pogled i suosjećajni osmijeh prilikom ove opaske. Čovjek je odgovorio: "Jasno mi je da morate biti svećenik cinizma i zahvaljujem se što ste me obuzdali. Moja supruga nije učinila ništa zlo; ona je dobra žena, samo me iritira prigovaranjem u javnosti i tako izgubim živce. Ispričavam se nedostatku samokontrole i obećavam da ću pokušati živjeti prema obećanju koji sam dao jednom vašem bratu koji me prije mnogo godina učio boljim mislima i djelima. To vam obećavam."

I onda, dok se s njim opraštao, Isus je rekao: "Moj brate, uvijek imajte na umu da čovjek nema vlast nad ženom, osim ako mu žena svojevolumno i dobrovoljno da takvu vlast. Vaša supruga je pristala s vama ići kroz život da vam pomogne da izborite njegove bitke, i na sebe je preuzela daleko veći dio tereta u rađanju i podizanju vaše djece, a kao nagradu za ovu posebnu uslugu bilo bi pošteno da joj date tu posebnu zaštitu koju muškarac daje ženi kao svom partneru koji nosi, rađa i njeguje djecu. Ljubav i obzir koje čovjek ukazuje svojoj ženi i njihovoj djeci govore o mjeri do koje je taj čovjek postigao više razine kreativne i duhovne samosvijesti. Ne znate li da su muškarci i žene partneri s Bogom pri svojoj suradnji u stvaranju bića koja kao odrasle osobe imaju potencijal za besmrtnost duše? Otac na nebu tretira Duha-Majku njihove djece svemira kao sebi ravnopravnu osobu. Božanski je dijeliti život i sve što se na njega odnosi ravnopravno s majkom-partnerkom koja s vama u potpunosti dijeli taj božanski doživljaj samoreprodukcije u životima vaše djece. Kad bi samo bili u stanju voljeti svoju djecu onako kako Bog voli vas, tada bi zacijelo voljeli i cijenili svoju ženu onako kako Otac na nebu poštuje i slavi Beskonačni Duh, majku sve djece duha prostranog svemira."

Dok su se ukrcavali na brod, mogli su vidjeti kako muž i žena stoje u tihom zagrljaju, uplakanih

me what could happen to such a strong man to lead him to attack his wife, the mother of his children, and that right out here before all eyes. I am sure you must feel that you have some good reason for this assault. What did the woman do to deserve such treatment from her husband? As I look upon you, I think I discern in your face the love of justice if not the desire to show mercy. I venture to say that, if you found me out by the wayside, attacked by robbers, you would unhesitatingly rush to my rescue. I dare say you have done many such brave things in the course of your life. Now, my friend, tell me what is the matter? Did the woman do something wrong, or did you foolishly lose your head and thoughtlessly assault her?" It was not so much what he said that touched this man's heart as the kindly look and the sympathetic smile which Jesus bestowed upon him at the conclusion of his remarks. Said the man: "I perceive you are a priest of the Cynics, and I am thankful you restrained me. My wife has done no great wrong; she is a good woman, but she irritates me by the manner in which she picks on me in public, and I lose my temper. I am sorry for my lack of self-control, and I promise to try to live up to my former pledge to one of your brothers who taught me the better way many years ago. I promise you."

133:2.2 (1471.1) And then, in bidding him farewell, Jesus said: "My brother, always remember that man has no rightful authority over woman unless the woman has willingly and voluntarily given him such authority. Your wife has engaged to go through life with you, to help you fight its battles, and to assume the far greater share of the burden of bearing and rearing your children; and in return for this special service it is only fair that she receive from you that special protection which man can give to woman as the partner who must carry, bear, and nurture the children. The loving care and consideration which a man is willing to bestow upon his wife and their children are the measure of that man's attainment of the higher levels of creative and spiritual self-consciousness. Do you not know that men and women are partners with God in that they co-operate to create beings who grow up to possess themselves of the potential of immortal souls? The Father in heaven treats the Spirit Mother of the children of the universe as one equal to himself. It is Godlike to share your life and all that relates thereto on equal terms with the mother partner who so fully shares with you that divine experience of reproducing yourselves in the lives of your children. If you can only love your children as God loves you, you will love and cherish your wife as the Father in heaven honors and exalts the Infinite Spirit, the mother of all the spirit children of a vast universe."

133:2.3 (1471.2) As they went on board the boat, they looked back upon the scene of the teary-eyed

očiju. Nakon što je čuo drugu polovicu Isusove poruke ovom čovjeka, Gonod je proveo cijeli dan u meditaciji na tu temu, i odlučio je reorganizirati svoj dom po povratku u Indiju.

Putovanje u Nikopol je bilo ugodno, ali sporo kako vjetar nije bio povoljan. Trojica putnika su proveli mnoge sate u prepričavanju svojih iskustava iz Rima i prisjećanju na sve što im se dogodilo od njihova prvog susreta u Jeruzalemu. Ganid je bio sve više prožet duhom osobne službe. On je prvo usmjerio svoju pažnju na upravitelja broda, ali je na drugi dan, nakon što je zagazio u duboke vjerske vode, pozvao Isusa da mu pomogne.

Proveli su nekoliko dana u Nikopolu, gradu koji je August osnovao prije nekih pedeset godina kao "grad pobjede" u spomen bitke kod Aktiuma, gdje je bio utaboren sa svojom vojskom prije bitke. Boravili su u kući jednog Jeremije, grčkog obraćenika na židovsku vjeru, kojeg su poznali na brodu. Apostol Pavao je proveo cijelu zimu sa Jeremijinim sinom u istoj toj kući tijekom svog trećeg misionarskog putovanja. Od Nikopola su plovili na istom brodu za Korint, glavni grad rimske provincije Ahaje.

couple standing in silent embrace. Having heard the latter half of Jesus' message to the man, Gonod was all day occupied with meditations thereon, and he resolved to reorganize his home when he returned to India.

133:2.4 (1471.3) The journey to Nicopolis was pleasant but slow as the wind was not favorable. The three spent many hours recounting their experiences in Rome and reminiscing about all that had happened to them since they first met in Jerusalem. Ganid was becoming imbued with the spirit of personal ministry. He began work on the steward of the ship, but on the second day, when he got into deep religious water, he called on Joshua to help him out.

133:2.5 (1471.4) They spent several days at Nicopolis, the city which Augustus had founded some fifty years before as the "city of victory" in commemoration of the battle of Actium, this site being the land whereon he camped with his army before the battle. They lodged in the home of one Jeramy, a Greek proselyte of the Jewish faith, whom they had met on shipboard. The Apostle Paul spent all winter with the son of Jeramy in the same house in the course of his third missionary journey. From Nicopolis they sailed on the same boat for Corinth, the capital of the Roman province of Achaia.

3. U KORINTU

U vrijeme kad su stigli u Korint, Ganid je postao duboko zainteresiran za židovsku religiju, pa nije bilo čudno da je jednoga dana, dok su prolazili pored sinagoge u koju su ljudi upravo ulazili, zatražio da ga Isus odvede na službu. Taj dan su čuli raspravu jednog učenog rabina o "Sudbini Izraela," a nakon službe su upoznali jednog Krispusa, nadstojnika te sinagoge. Više puta su se navraćali u sinagogu na službu, ali uglavnom kako bi se našli s Krispusom. Ganidu se jako sviđao Krispus, njegova supruga i obitelji od petero djece. Uživao je promatrajući kako Židovi provode svoj obiteljski život.

Dok se Ganid bavio studijem obiteljskog života, Isus je učio Krispusa o boljim metodama religioznog života. Isus je imao više od dvadeset susreta s tim dalekovidim Židovom; i nije čudo što je Krispus poslije više godina, kad je Pavao propovijedao u toj sinagogi i kad su Židovi odbacili njegovu poruku i glasovali zabraniti mu daljnje propovijedanje u sinagogi, prišao na stranu nežidova i sa cijelom svojom obitelji prihvatio novu religiju, te postao jedan od glavnih oslonaca kršćanske crkve koju je Pavao kasnije organizirao u Korintu.

Tijekom osamnaest mjeseci za kojih je

3. AT CORINTH

133:3.1 (1471.5) By the time they reached Corinth, Ganid was becoming very much interested in the Jewish religion, and so it was not strange that, one day as they passed the synagogue and saw the people going in, he requested Jesus to take him to the service. That day they heard a learned rabbi discourse on the "Destiny of Israel," and after the service they met one Crispus, the chief ruler of this synagogue. Many times they went back to the synagogue services, but chiefly to meet Crispus. Ganid grew to be very fond of Crispus, his wife, and their family of five children. He much enjoyed observing how a Jew conducted his family life.

133:3.2 (1472.1) While Ganid studied family life, Jesus was teaching Crispus the better ways of religious living. Jesus held more than twenty sessions with this forward-looking Jew; and it is not surprising, years afterward, when Paul was preaching in this very synagogue, and when the Jews had rejected his message and had voted to forbid his further preaching in the synagogue, and when he then went to the gentiles, that Crispus with his entire family embraced the new religion, and that he became one of the chief supports of the Christian church which Paul subsequently organized at Corinth.

133:3.3 (1472.2) During the eighteen months Paul

Pavao propovijedao u Korintu, njemu su prišli Silas i Timotej, a upoznao je i mnoge druge koji su primili nauk od "Židovskog mentora sina jednog indijanskog trgovca."

U Korintu su upoznali ljude svih rasa sa sva tri kontinenta. Pored Aleksandrije i Rima, bio je to najviše kozmopolitski grad mediteranskog carstva. U gradu je bilo mnogo toga privlačnog, i Ganid nikada nije posustao od posjeta tvrđavi koja je stajala gotovo dvije tisuće metara iznad mora. On je također proveo mnogo slobodnog vremena u sinagogi i u domu Krispusa. Isprva je bio šokiran, a kasnije šarmiran, statusom žene u židovskom domu; bila je to nova spoznaja ovom mladom Indijcu.

Isus i Ganid su često bili gosti u jednoj drugoj židovskoj kući, u domu Juste, pobožnog trgovca, koji je živio pokraj sinagoge. I mnogo puta poslije ovih događaja, kad je apostol Pavao boravio u ovoj kući, čuo je pripovijedi o razgovorima s indijskim dječakom i njegovim židovskim učiteljem, dok su se Pavao i Justus pitali što je postalo od tako mudrog i briljantnog hebrejskog učitelja.

Dok su bili u Rimu, Ganid je primijetio da je Isus odbio da ih prati u javna kupališta. Nekoliko puta poslije toga mladić je pokušao navesti Isusa da se izjasni u vezi odnosa među spolovima. Ovaj je odgovorio je na mladićeva pitanja, ali nikada nije bio naklonjen detaljnijoj raspravi na tu temu. Jedne večeri, dok su šetali po Korintu blizu mjesta gdje je zid kaštela vodio do mora, presrele su ih dvije javne žene. Ganid je usvojio ideju, i to s pravom, da je Isus bio čovjek visokih ideala, kojem je bilo mrsko sve što je odisalo bilo kakvom nečistoćom ili najmanjim zlom; zbog toga se oštro obratio tim ženama i grubo im dao do znanja da im ne prilaze. Kad je Isus to vidio, rekao je Ganidu: "Imaš dobru namjeru, ali nemoj se tako preuzetno obraćati djeci Božjoj, čak ni onoj djeci koja su zabludjela. Tko smo mi da sudimo ovim ženama? Znamo li sve okolnosti koje su ih dovele da pribjegu takvim metodama zarade za život? Stani tu sa mnom da s njima progovorimo o tim pitanjima." Kurtizane su bili zapanjene onim što je rekao, čak i više nego sam Ganid.

Dok su tako stajali na mjesecini, Isus je rekao: "Tu živi u svakom ljudskom umu božanski duh, dar Oca na nebu. Ovaj dobar duh uvijek nastoji voditi čovjeka Bogu, pomoći nam da pronademo Boga i da ga upoznamo; ali u smrtnicima postoje i mnoge prirodne fizičke tendencije koje je Stvoritelj tu stavio da služe dobrobiti pojedinca i rase. Muškarci i žene često

preached in Corinth, being later joined by Silas and Timothy, he met many others who had been taught by the "Jewish tutor of the son of an Indian merchant."

^{133:3.4 (1472.3)} At Corinth they met people of every race hailing from three continents. Next to Alexandria and Rome, it was the most cosmopolitan city of the Mediterranean empire. There was much to attract one's attention in this city, and Ganid never grew weary of visiting the citadel which stood almost two thousand feet above the sea. He also spent a great deal of his spare time about the synagogue and in the home of Crispus. He was at first shocked, and later on charmed, by the status of woman in the Jewish home; it was a revelation to this young Indian.

^{133:3.5 (1472.4)} Jesus and Ganid were often guests in another Jewish home, that of Justus, a devout merchant, who lived alongside the synagogue. And many times, subsequently, when the Apostle Paul sojourned in this home, did he listen to the recounting of these visits with the Indian lad and his Jewish tutor, while both Paul and Justus wondered whatever became of such a wise and brilliant Hebrew teacher.

^{133:3.6 (1472.5)} When in Rome, Ganid observed that Jesus refused to accompany them to the public baths. Several times afterward the young man sought to induce Jesus further to express himself in regard to the relations of the sexes. Though he would answer the lad's questions, he never seemed disposed to discuss these subjects at great length. One evening as they strolled about Corinth out near where the wall of the citadel ran down to the sea, they were accosted by two public women. Ganid had imbibed the idea, and rightly, that Jesus was a man of high ideals, and that he abhorred everything which partook of uncleanness or savored of evil; accordingly he spoke sharply to these women and rudely motioned them away. When Jesus saw this, he said to Ganid: "You mean well, but you should not presume thus to speak to the children of God, even though they chance to be his erring children. Who are we that we should sit in judgment on these women? Do you happen to know all of the circumstances which led them to resort to such methods of obtaining a livelihood? Stop here with me while we talk about these matters." The courtesans were astonished at what he said even more than was Ganid.

^{133:3.7 (1472.6)} As they stood there in the moonlight, Jesus went on to say: "There lives within every human mind a divine spirit, the gift of the Father in heaven. This good spirit ever strives to lead us to God, to help us to find God and to know God; but also within mortals there are many natural physical tendencies which the Creator put there to serve the well-being of the individual and the race. Now,

postanu zbunjeni u pogledu samorazumijevanja i hvatanja u koštac s mnogostrukim teškoćama zarađivanja za život u svijetu kojim u tako velikoj mjeri dominiraju sebičnost i grijeh. Ja vidim, Ganide, da niti jedna od tih žena nije namjerno izabrala zlo. Mogu reći po crtama njihovih lica da su mnogo patile; da su mnogo pretrpjele u rukama naizgled okrutne sudbine; one nisu namjerno izabrale ovu vrstu života; one su se, u malodušnosti koja je graničila s očajem, predale trenutnom pritisku i prihvatile ovaj neukusni način zarađivanja za život kao izlaz iz situacije koja im je djelovala beznadne. Ganide, neki su ljudi stvarno zli u srcu; oni namjerno čine zlo; no, reci mi, kada pogledaš ova uplakana lica, vidiš li išta što je loše ili zločesto?" I kad je Isus na trenutak zastao u odgovoru, Ganid je prigušenim glasom promucio: "Ne, Učitelju, ne vidim. Ispričavam se zbog svoje grubosti - Molim njihov oprost." Isus je tada rekao: "A ja ti u njihovo ime poručujem da su ti već oprostile kao što govorim u ime moga Oca na nebu da im je on već oprostio. Sada dođite svi sa mnom do prijateljeve kuće, gdje ćemo tražiti osvježanje i planirati novi i bolji život pred nama." Do tog časa začuđene žene nisu progovorile ni riječi; gledale su jedna drugu i tiho slijedile za muškarcima.

Zamislite iznenađenje Justusove žene kad se u ovaj kasni sat Isus pojavio s Ganidom i s ove dvije žene, govoreći: "Oprostite što dolazimo u ovo doba, ali Ganid i ja želimo nešto pojesti i podijeliti s našim novim prijateljima, kojima također treba hrana, a osim toga dolazimo k vama s mišlju da ćete biti zainteresirani da se posavjetujemo kako najbolje pomoći ovim ženama da počnu novi život. One vam mogu ispričati svoju priču, a ja pretpostavljam da su imale puno problema, a sama njihova prisutnost ovdje u vašoj kući svjedoči koliko ozbiljno žele znati dobre ljude i rado prihvatiti priliku da pokažu cijelom svijetu - čak i anđelima nebeskim - kako mogu postati hrabre i plemenite žene."

Kad je Marta, Justusova žena, stavila hranu na stol, Isus se neočekivano oprostio od njih, govoreći: "Kako je već kasno, a budući da nas očekuje mladićev otac, želimo se ispričati i ostaviti vas ovdje nasamo - tri žene - ljubljene sinove Svevišnjega. I ja ću se moliti za vaše duhovno vodstvo, dok formirate planove za novi i bolji život na zemlji i vječni život u narednom svijetu."

Tako su se Isus i Ganid oprostili od žena. Dosad dvije kurtizane nisu rekle ni riječi; niti je Ganid izgovorio i riječi. Nekoliko trenutaka i Marta

oftentimes, men and women become confused in their efforts to understand themselves and to grapple with the manifold difficulties of making a living in a world so largely dominated by selfishness and sin. I perceive, Ganid, that neither of these women is willfully wicked. I can tell by their faces that they have experienced much sorrow; they have suffered much at the hands of an apparently cruel fate; they have not intentionally chosen this sort of life; they have, in discouragement bordering on despair, surrendered to the pressure of the hour and accepted this distasteful means of obtaining a livelihood as the best way out of a situation that to them appeared hopeless. Ganid, some people are really wicked at heart; they deliberately choose to do mean things, but, tell me, as you look into these now tear-stained faces, do you see anything bad or wicked?" And as Jesus paused for his reply, Ganid's voice choked up as he stammered out his answer: "No, Teacher, I do not. And I apologize for my rudeness to them — I crave their forgiveness." Then said Jesus: "And I bespeak for them that they have forgiven you as I speak for my Father in heaven that he has forgiven them. Now all of you come with me to a friend's house where we will seek refreshment and plan for the new and better life ahead." Up to this time the amazed women had not uttered a word; they looked at each other and silently followed as the men led the way.

133:3.8 (1473.1) Imagine the surprise of Justus' wife when, at this late hour, Jesus appeared with Ganid and these two strangers, saying: "You will forgive us for coming at this hour, but Ganid and I desire a bite to eat, and we would share it with these our new-found friends, who are also in need of nourishment; and besides all this, we come to you with the thought that you will be interested in counseling with us as to the best way to help these women get a new start in life. They can tell you their story, but I surmise they have had much trouble, and their very presence here in your house testifies how earnestly they crave to know good people, and how willingly they will embrace the opportunity to show all the world — and even the angels of heaven — what brave and noble women they can become."

133:3.9 (1473.2) When Martha, Justus' wife, had spread the food on the table, Jesus, taking unexpected leave of them, said: "As it is getting late, and since the young man's father will be awaiting us, we pray to be excused while we leave you here together — three women — the beloved children of the Most High. And I will pray for your spiritual guidance while you make plans for a new and better life on earth and eternal life in the great beyond."

133:3.10 (1473.3) Thus did Jesus and Ganid take leave of the women. So far the two courtesans had said nothing; likewise was Ganid speechless. And for a

je bila nijema, ali se brzo podigla i dorašla prigodi, dajući sve od sebe da pomogne ovim strankinjama, upravo kako se Isus nadao. Starija žena je umrla nedugo nakon tog događaja, puna nade u vječni život, dok je mlađa radila u Justusovoj poslovnici i kasnije postala doživotnom članicom prve kršćanske crkve u Korintu.

Nekoliko puta u domu Krispusa, Isus i Ganid su sreli jednog Gajusa koji je kasnije postao odani pobornik Pavla. Tijekom ta dva mjeseca u Korintu vodili su intimne razgovore s mnogim znamenitim pojedincima i kao rezultat svih tih naočigled slučajnih kontakata, više od polovice ljudi je tako reformirano da su postali članovi kasnije kršćanske zajednice.

Kada je Pavao prvi put došao u Korint, nije imao namjeru tu dugo ostati. Ali on nije znao da je židovski učitelj tako dobro pripremio put njegovim nastojanjima. Dalje je otkrio je da su Akvila i Priscila već stvorili veliki interes među ljudima, a Aquila je bio Cinik s kojim je Isus došao u kontakt u Rimu. Njih dvoje su bili židovske izbjeglice iz Rima, koje su brzo prihvatile Pavlova učenja. S njima je živio i radio, jer su se bavili izradom šatora. I zbog ovih je okolnosti Pavao produžito svoj boravak u Korintu.

few moments so was Martha, but presently she rose to the occasion and did everything for these strangers that Jesus had hoped for. The elder of these two women died a short time thereafter, with bright hopes of eternal survival, and the younger woman worked at Justus' place of business and later became a lifelong member of the first Christian church in Corinth.

133:3.11 (1473.4) Several times in the home of Crispus, Jesus and Ganid met one Gaius, who subsequently became a loyal supporter of Paul. During these two months in Corinth they held intimate conversations with scores of worth-while individuals, and as a result of all these apparently casual contacts more than half of the individuals so affected became members of the subsequent Christian community.

133:3.12 (1473.5) When Paul first went to Corinth, he had not intended to make a prolonged visit. But he did not know how well the Jewish tutor had prepared the way for his labors. And further, he discovered that great interest had already been aroused by Aquila and Priscilla, Aquila being one of the Cynics with whom Jesus had come in contact when in Rome. This couple were Jewish refugees from Rome, and they quickly embraced Paul's teachings. He lived with them and worked with them, for they were also tentmakers. It was because of these circumstances that Paul prolonged his stay in Corinth.

4. OSOBNI RAD U KORINTU

Isus i Ganid su imali još mnogo drugih zanimljivih iskustava u Korintu. Vodili su bliske razgovore s velikim brojem osoba koje su izvukle veliku korist od pouke koju su primile od Isusa.

Mlinaru je rekao o brušenju zrnaca istine u mlinu životnog iskustva koji čini da teške stvari božanskog života postanu lako absorbirane čak i u onim čovjekovim bližnjima koji su slabi i nemoćni. Isus je rekao: "Dajte mlijeko istine onima koji su još djeca u duhovnoj percepciji. U svakodnevnom životu i u službi vaše ljubavi poslužujte duhovnu hranu u atraktivnom obliku koji je pogodan za degustaciju svakog tragatelja."

Rimskom satniku je rekao: "Ostavi caru ono što je Carevo, a Bogu ono što je Božje. Iskreno bogoštovlje i odano služenje Cezaru ne trebaju biti u sukobu, osim ako se Cezar usudi prisvojiti za sebe štovanje koje jedino Božanstvo može tražiti od čovjeka. Odanost Bogu, kad ga budete upoznali, će vas učiniti još odanijim i vjernijim u vašoj oddanosti dostojnom caru."

4. PERSONAL WORK IN CORINTH

133:4.1 (1474.1) Jesus and Ganid had many more interesting experiences in Corinth. They had close converse with a great number of persons who greatly profited by the instruction received from Jesus.

133:4.2 (1474.2) The miller he taught about grinding up the grains of truth in the mill of living experience so as to render the difficult things of divine life readily receivable by even the weak and feeble among one's fellow mortals. Said Jesus: "Give the milk of truth to those who are babes in spiritual perception. In your living and loving ministry serve spiritual food in attractive form and suited to the capacity of receptivity of each of your inquirers."

133:4.3 (1474.3) To the Roman centurion he said: "Render unto Caesar the things which are Caesar's and unto God the things which are God's. The sincere service of God and the loyal service of Caesar do not conflict unless Caesar should presume to arrogate to himself that homage which alone can be claimed by Deity. Loyalty to God, if you should come to know him, would render you all the more loyal and faithful in your devotion to a worthy emperor."

Iskrenom vođi mitraičkog kulta je rekao: "Imate pravo što tražite religiju vječnog spasenja, ali griješite što idete u potragu za tako slavnom istinom među izvještačenim misterijama i ljudskim filozofijama. Zar ne znate da otajstvo vječnog spasenja prebiva u vašoj duši? Zar ne znate da Bog nebeski šalje svoj duh da živi u vama i da ovaj duh vodi sve koji vole istinu i služe Boga iz ovoga života kroz portale smrti do vječnih visina svjetla gdje Bog čeka da primi svoju djecu? I nikad ne zaboravite: Svi koji poznaju Boga su sinovi Boga, ako doista žude da budu poput njega."

Epikurejskom učitelju je rekao: "Dobro je izabrati ono što je najbolje i cijeniti ono što je dobro, ali imate li mudrosti da uočite važnije stvari u smrtnom životu koje su utjelovljene u duhovnim svjetovima i koje proizlaze iz ostvarivanja Božje prisutnosti u ljudskom srcu? Velika stvar u svem ljudskom iskustvu je realizacija poznavanja Boga čiji duh živi u vama i želi vas voditi naprijed na tom dugom i gotovo beskrajsnom putovanju postizanja osobne prisutnosti našeg zajedničkog Oca, Boga svega stvorenoga, Gospodara svemira."

Grčkom poduzetniku i graditelju je rekao: "Moj prijatelju, dok se bavite izgradnjom materijalnih objekata, vodite računa o razvoju duhovnog karaktera u sličnosti s božanskim duhom koji živi u vašoj duši. Ne dopustite da uspjeh koji postignete u vremenskoj gradnji bude veći od postignuća koje ostvarite kao duhovni sin nebeskog kraljevstva. Dok drugima gradite palače vremena, ne zaboravite samome sebi osigurati mjesto u palači vječnosti. Uvijek imajte na umu, postoji grad čiji su temelji pravda i istina, a čiji je graditelj i tvorac Bog."

Rimskom sucu je rekao: "Kad sudite ljudima, ne zaboravite da ćete i sami jednoga dana doći na sud pred vladarima svemira. Sudite pravedno, čak milosrdno, i ne zaboravite da ćete jednoga dana i sami tražiti milosrđe i razumijevanje pred Vrhovnim Sucem. Sudite onako kako bi željeli da se vama sudi u sličnim okolnostima, u duhu zakona kao i njegove pisane riječi. I dok odobravate pravdu i poštenje u svim odnosima među ljudima u svjetlu potrebe onih koji pred vama stoje, tako ćete i vi imati pravo očekivati da milosrđe ublaži pravednost odluke koja će biti donesena u vašem slučaju kad stanete pred suca sve zemlje."

Vlasnici grčke gostionice je rekao: "Dok ukazujete gostoprimstvo, ne zaboravite da su vaši gosti djeca Svevišnjega. Uzvisite napore vašeg dnevnog rada do visokih razina umjetničkog izražaja kroz sve veću spoznaju da služite Bogu u osobama u kojima živi njegov duh koji je sišao da živi u srcima ljudi i koji nastoji transformirati

133:4.4 (1474.4) To the earnest leader of the Mithraic cult he said: "You do well to seek for a religion of eternal salvation, but you err to go in quest of such a glorious truth among man-made mysteries and human philosophies. Know you not that the mystery of eternal salvation dwells within your own soul? Do you not know that the God of heaven has sent his spirit to live within you, and that this spirit will lead all truth-loving and God-serving mortals out of this life and through the portals of death up to the eternal heights of light where God waits to receive his children? And never forget: You who know God are the sons of God if you truly yearn to be like him."

133:4.5 (1474.5) To the Epicurean teacher he said: "You do well to choose the best and esteem the good, but are you wise when you fail to discern the greater things of mortal life which are embodied in the spirit realms derived from the realization of the presence of God in the human heart? The great thing in all human experience is the realization of knowing the God whose spirit lives within you and seeks to lead you forth on that long and almost endless journey of attaining the personal presence of our common Father, the God of all creation, the Lord of universes."

133:4.6 (1474.6) To the Greek contractor and builder he said: "My friend, as you build the material structures of men, grow a spiritual character in the similitude of the divine spirit within your soul. Do not let your achievement as a temporal builder outrun your attainment as a spiritual son of the kingdom of heaven. While you build the mansions of time for another, neglect not to secure your title to the mansions of eternity for yourself. Ever remember, there is a city whose foundations are righteousness and truth, and whose builder and maker is God."

133:4.7 (1474.7) To the Roman judge he said: "As you judge men, remember that you yourself will also some day come to judgment before the bar of the Rulers of a universe. Judge justly, even mercifully, even as you shall some day thus crave merciful consideration at the hands of the Supreme Arbiter. Judge as you would be judged under similar circumstances, thus being guided by the spirit of the law as well as by its letter. And even as you accord justice dominated by fairness in the light of the need of those who are brought before you, so shall you have the right to expect justice tempered by mercy when you sometime stand before the Judge of all the earth."

133:4.8 (1475.1) To the mistress of the Greek inn he said: "Minister your hospitality as one who entertains the children of the Most High. Elevate the drudgery of your daily toil to the high levels of a fine art through the increasing realization that you minister to God in the persons whom he indwells by his spirit which has descended to live within the

njihove umove i uvesti njihove duše u znanje Rajskog Oca koji poklanja sve te darove božanskog duha."

Isus je imao mnogo posjeta s jednim kineskim trgovcem. Opraštajući se, on ga je upozorio: "Obožavajte samo Boga koji je vaš jedini istinski predak. Ne zaboravite da duh Očev živi u vama i da zauvijek usmjerava vašu dušu prema nebu. Ako budete slijedili nesvjesna vodstva ovog besmrtnog duha, sigurno ćete uzaći na putu pronalaženja Boga. A kada postignete Ocu na nebu, to će biti zato što ste tražeći njega postali sve više i više poput njega. Zbogom, Čang, ali samo za neko vrijeme, jer ćemo se ponovno sresti u svjetovima svjetla, gdje Otac duša duha pruža mnogo ugodna mjesta za zastoj i susrete onih koji putuju prema Raju."

Putniku iz Britanije je rekao: "Moj brate, vidim da ste u potrazi za istinom i skrećem vam pažnju na to da duh Oca sve istine prebiva u vama. Jeste li ikada iskreno nastojati razgovarati sa duhom svoje vlastite duše? Takvo što je uistinu teško i rijetko vodi svijesti o uspjehu; ali svaki iskreni pokušaj materijalnog uma da komunicira sa svojim unutarnjim duhom susreće određeni uspjeh, unatoč tome što većina svih tih prekrasnih ljudskih iskustava moraju dugo ostati nadsvjesne registracije u dušama takvih smrtnika koji poznaju Boga."

Odbjeglom mladiću Isus je rekao: "Zapamtite, postoje dvojica od kojih ne možete pobjeći - Bog i vi sami. Gdje god pošli, nosite sa sobom samoga sebe i duh nebeskog Oca koji živi u vašem srcu. Moj sine, prestanite sebe zavaravati; skrasite se u hrabroj praksi suočavanja s činjenicama života; čvrsto se držite uvjerenja da je čovjek sin Boga i sigurnosti u vječni život, kako sam vam već rekao. Od ovog dana odlučite biti pravi čovjek, čovjek koji se odlučio hrabro i inteligentno suočiti sa životom."

Osuđenom zločincu je rekao o njegovom posljednjem satu: "Moj brate, pali ste na zla vremena. Izgubili ste svoj put; upetljali ste se u mreže kriminala. Iz razgovora s vama, vidim da niste namjeravali učiniti to što će vas koštati vašeg vremenskog života. Ali učinili ste zlo i vaši su vas suvremenici našli krivim; donijeli su odluku da trebate umrijeti. Ni vi ni ja ne možemo zanijekati državi pravo na samoobranu po vlastitom izboru. Čini se da ne postoji način na koji ljudskim putem možete izbjeći kaznu za svoj prijestup. Vaši suvremenici moraju suditi onome što ste učinili, ali postoji sudac kojem se možete obratiti za oprost, koji će vam suditi prema vašim stvarnim motivima

hearts of men, thereby seeking to transform their minds and lead their souls to the knowledge of the Paradise Father of all these bestowed gifts of the divine spirit."

133:4.9 (1475.2) Jesus had many visits with a Chinese merchant. In saying good-bye, he admonished him: "Worship only God, who is your true spirit ancestor. Remember that the Father's spirit ever lives within you and always points your soul-direction heavenward. If you follow the unconscious leadings of this immortal spirit, you are certain to continue on in the uplifted way of finding God. And when you do attain the Father in heaven, it will be because by seeking him you have become more and more like him. And so farewell, Chang, but only for a season, for we shall meet again in the worlds of light where the Father of spirit souls has provided many delightful stopping-places for those who are Paradise-bound."

133:4.10 (1475.3) To the traveler from Britain he said: "My brother, I perceive you are seeking for truth, and I suggest that the spirit of the Father of all truth may chance to dwell within you. Did you ever sincerely endeavor to talk with the spirit of your own soul? Such a thing is indeed difficult and seldom yields consciousness of success; but every honest attempt of the material mind to communicate with its indwelling spirit meets with certain success, notwithstanding that the majority of all such magnificent human experiences must long remain as superconscious registrations in the souls of such God-knowing mortals."

133:4.11 (1475.4) To the runaway lad Jesus said: "Remember, there are two things you cannot run away from — God and yourself. Wherever you may go, you take with you yourself and the spirit of the heavenly Father which lives within your heart. My son, stop trying to deceive yourself; settle down to the courageous practice of facing the facts of life; lay firm hold on the assurances of sonship with God and the certainty of eternal life, as I have instructed you. From this day on purpose to be a real man, a man determined to face life bravely and intelligently."

133:4.12 (1475.5) To the condemned criminal he said at the last hour: "My brother, you have fallen on evil times. You lost your way; you became entangled in the meshes of crime. From talking to you, I well know you did not plan to do the thing which is about to cost you your temporal life. But you did do this evil, and your fellows have adjudged you guilty; they have determined that you shall die. You or I may not deny the state this right of self-defense in the manner of its own choosing. There seems to be no way of humanly escaping the penalty of your wrongdoing. Your fellows must judge you by what you did, but there is a Judge to whom you may appeal for forgiveness, and who will judge you by

i boljim namjerama. Ne trebate se bojati primiti Božji sud, ako su vaše pokajanje i vjera iskreni. Činjenica da vaša greška za sobom povlači smrtnu kaznu ljudskih bića ne umanjuje vašu šansu da primite pravdu i milost od nebeskih sudova."

Isus je uživao u brojnim intimnim razgovorima s velikim brojem gladnih duša, prevelikim da uđu u ovaj zapis. Trojica putnika su uživali u svom boravku u Korintu. Izuzev Atene, koja je prije svega bila poznata kao obrazovni centar, Korint je bio najvažniji grad u Grčkoj tijekom rimskog doba, i ova dva mjeseca boravka u tom uspješnom komercijalnom centru su pružila trojici putnika priliku za mnoga dragocjena iskustva. Njihov je boravak u ovom gradu bio jedan od najzanimljivijih na povratku iz Rima.

Gonod je imao mnoge poslovne interese u Korintu i kad je njegov posao završen, putnici su se spremili otploviti za Atenu. Putovali su malim brodom koji se mogao prenijeti preko kopna iz jedne korinthske luke u drugu, na udaljenosti od šesnaest kilometara.

5. U ATENI - RASPRAVA O ZNANOSTI

Ubrzo su stigli do starog središta grčke znanosti i učenja, i Ganid je bio oduševljen mišlju da su bili u Ateni, u Grčkoj, kulturnom središtu nekadašnjeg aleksandrijskog carstva čije su granice dopirale i do njihove vlastite zemlje Indije. Tu su imali malo posla; Gonod je tako proveo većinu vremena s Isusom i Ganidom u posjeti mnogim zanimljivostima i slušanju zanimljivih rasprava između mladića i njegovog svestranog učitelja.

Veliko sveučilište je i dalje aktivno djelovalo u Ateni, i trojica putnika su često navraćali u ove dvorane učenja. Isus i Ganid su temeljito raspravljali učenja Platona kad su svratili na predavanja u muzeju u Aleksandriji. Svi su uživali u umjetnosti Grčke, čiji su se primjeri još uvijek mogli naći tu i tamo po gradu.

Otac i sin su jako uživali u raspravi o znanosti između Isusa i jednog grčkog filozofa kojeg su jedne večeri upoznali u svratištu. Nakon što je ovaj cjepidlaka završio dugi govor od gotovo tri sata, suvremenim jezikom, Isus je rekao:

Znanstvenici će jednog dana moći mjeriti energiju, ispoljenja sile, gravitacije, svjetlosti i elektriciteta, no ti isti znanstvenici nikada neće (znanstveno) biti u prilici reći što ovi svemirski

your real motives and better intentions. You need not fear to meet the judgment of God if your repentance is genuine and your faith sincere. The fact that your error carries with it the death penalty imposed by man does not prejudice the chance of your soul to obtain justice and enjoy mercy before the heavenly courts."

133:4.13 (1476.1) Jesus enjoyed many intimate talks with a large number of hungry souls, too many to find a place in this record. The three travelers enjoyed their sojourn in Corinth. Excepting Athens, which was more renowned as an educational center, Corinth was the most important city in Greece during these Roman times, and their two months' stay in this thriving commercial center afforded opportunity for all three of them to gain much valuable experience. Their sojourn in this city was one of the most interesting of all their stops on the way back from Rome.

133:4.14 (1476.2) Gonod had many interests in Corinth, but finally his business was finished, and they prepared to sail for Athens. They traveled on a small boat which could be carried overland on a land track from one of Corinth's harbors to the other, a distance of ten miles.

5. AT ATHENS — DISCOURSE ON SCIENCE

133:5.1 (1476.3) They shortly arrived at the olden center of Greek science and learning, and Ganid was thrilled with the thought of being in Athens, of being in Greece, the cultural center of the onetime Alexandrian empire, which had extended its borders even to his own land of India. There was little business to transact; so Gonod spent most of his time with Jesus and Ganid, visiting the many points of interest and listening to the interesting discussions of the lad and his versatile teacher.

133:5.2 (1476.4) A great university still thrived in Athens, and the trio made frequent visits to its halls of learning. Jesus and Ganid had thoroughly discussed the teachings of Plato when they attended the lectures in the museum at Alexandria. They all enjoyed the art of Greece, examples of which were still to be found here and there about the city.

133:5.3 (1476.5) Both the father and the son greatly enjoyed the discussion on science which Jesus had at their inn one evening with a Greek philosopher. After this pedant had talked for almost three hours, and when he had finished his discourse, Jesus, in terms of modern thought, said:

133:5.4 (1476.6) Scientists may some day measure the energy, or force manifestations, of gravitation, light, and electricity, but these same scientists can never (scientifically) tell you what these universe

fenomeni *jesu*. Znanost se bavi fizičko-energetskim aktivnostima; religija se bavi vječnim vrijednostima. Istinska filozofija izrasta iz mudrosti koja nastoji uskladiti te kvantitativne i kvalitativne opservacije. Uvijek postoji opasnost da čisto fizički znanstvenik može postati zaražen matematičkim ponosom i statističkim egoizmom, da ne spominjem duhovno slijepilo.

Logika vrijedi u materijalnom svijetu, dok je matematika pouzdana kad ograniči svoju primjenu na fizički svijet; ali niti jedna se ne može smatrati u cijelosti pouzdanom i nepogrešivom kada se primjenjuje na životne probleme. Život obuhvaća pojave koje nisu u cijelosti materijalne. Aritmetički rečeno, ako jedan čovjek ostriže ovcu u deset minuta, deset ljudi to učini za jednu minutu. To je jezik matematike, ali to nije istina, jer to deset ljudi ne mogu učiniti; oni bi bili jedan drugom na putu i ništa ne bi postigli.

Matematika tvrdi da ako jedna osoba ima određenu mjeru intelektualne i moralne vrijednosti, deset osoba imaju deset puta istu ovu vrijednost. No, u procjeni ljudske osobnosti bliže je istini reći da takva grupacija osobnosti rezultira kvadratom broja osobnosti koje ulaze u jednadžbu, a ne njihovim jednostavnim aritmetičkim zbrojem. Društvena skupina ljudskih bića u koordiniranom radnom skladu projicira snagu koja je daleko veća od jednostavnog zbroja individualnih dijelova.

Količina može biti identificirana kao *činjenica*, i tako postati znanstvena jednoobraznost. Kvaliteta, kao stvar tumačenja uma, predstavlja procjenu *vrijednosti* i stoga mora biti i ostati iskustvo pojedinca. Kada i znanost i religija postanu manje dogmatske i tolerantnije o kritici, filozofija počinje postizati *jedinstvo* u inteligentnom poimanju svemira.

Postoji jedinstvo u kozmičkom svemiru, ako smo u stanju razabrati njegovo djelovanje u stvarnosti. Stvarni svemir je prijateljski svakom djetetu vječnoga Boga. U ovome je bit problema: Kako će konačni um čovjeka postići logično, istinito i odgovarajuće jedinstvo misli? To stanje uma koje ima moć poimanja svemira jedino može postojati na pretpostavci da kvantitativna činjenica i kvalitativna vrijednost imaju zajedničku uzročnost u Rajskom Ocu. Takvo poimanje stvarnosti daje širi uvid u svrhovito jedinstvo kozmičkih fenomena; ono dalje otkriva duhovni cilj progresivnog postignuća ličnosti. A to je koncept jedinstva koji može spoznati nepromjenjivu pozadinu živog svemira neprestano mijenjajućih neosobnih odnosa i evoluirajućih osobnih međuodnosa.

Materija i duh, kao i razina koja između njih

phenomena *are*. Science deals with physical-energy activities; religion deals with eternal values. True philosophy grows out of the wisdom which does its best to correlate these quantitative and qualitative observations. There always exists the danger that the purely physical scientist may become afflicted with mathematical pride and statistical egotism, not to mention spiritual blindness.

133:5.5 (1476.7) Logic is valid in the material world, and mathematics is reliable when limited in its application to physical things; but neither is to be regarded as wholly dependable or infallible when applied to life problems. Life embraces phenomena which are not wholly material. Arithmetic says that, if one man could shear a sheep in ten minutes, ten men could shear it in one minute. That is sound mathematics, but it is not true, for the ten men could not so do it; they would get in one another's way so badly that the work would be greatly delayed.

133:5.6 (1477.1) Mathematics asserts that, if one person stands for a certain unit of intellectual and moral value, ten persons would stand for ten times this value. But in dealing with human personality it would be nearer the truth to say that such a personality association is a sum equal to the square of the number of personalities concerned in the equation rather than the simple arithmetical sum. A social group of human beings in coordinated working harmony stands for a force far greater than the simple sum of its parts.

133:5.7 (1477.2) Quantity may be identified as a *fact*, thus becoming a scientific uniformity. Quality, being a matter of mind interpretation, represents an estimate of *values*, and must, therefore, remain an experience of the individual. When both science and religion become less dogmatic and more tolerant of criticism, philosophy will then begin to achieve *unity* in the intelligent comprehension of the universe.

133:5.8 (1477.3) There is unity in the cosmic universe if you could only discern its workings in actuality. The real universe is friendly to every child of the eternal God. The real problem is: How can the finite mind of man achieve a logical, true, and corresponding unity of thought? This universe-knowing state of mind can be had only by conceiving that the quantitative fact and the qualitative value have a common causation in the Paradise Father. Such a conception of reality yields a broader insight into the purposeful unity of universe phenomena; it even reveals a spiritual goal of progressive personality achievement. And this is a concept of unity which can sense the unchanging background of a living universe of continually changing impersonal relations and evolving personal relationships.

133:5.9 (1477.4) Matter and spirit and the state

posreduje, su tri međuovisne i međupovezane razine istinskog jedinstva stvarnog svemira. Bez obzira što svemirski fenomeni činjenica i vrijednosti mogu djelovati različiti i odvojeni, oni su, naposljetku, ujedinjeni u Vrhovnom.

Stvarnost materijalne egzistencije se nadovezuje na neprepoznatu energiju kao i na vidljivu materiju. Kada se energije svemira dovoljno uspore na odgovarajući stupanj kretanja, tada, pod povoljnim uvjetima, te iste energije postaju masa. I ne zaboravite, um koji može spoznati prisutnost naočiglednih stvarnosti je isto tako samo po sebi stvaran. A temeljni uzrok ove svemirske energije-mase, uma i duha, je vječan - postoji i sastoji se u prirodi i reakcijama Oca Svih i njegovih apsolutnih suvladara.

Svi su bili više nego zapanjeni Isusovim riječima, a kad se od njih oprostio, ovaj je Grk rekao: "Napokon moje oči vidješe Židova koji misli o nečemu drugom osim svoje rasne superiornosti i govori o nečem drugom osim religije." I tada su se povukli na počinak.

Boravak u Ateni je bio ugodan i unosan, ali nije bilo naročito plodan u pogledu ljudskih odnosa. Atenjani ove dobi su uglavnom bili previše intelektualno ponosni na svoju reputaciju ili psihički glupi i ignorantni potomci inferiornih robova iz ranijih razdoblja Grčke slave i mudrosti njezinih stanovnika. No čak i tada je bilo oštrijih umova među građanima Atene.

6. U EFEZU - RASPRAVA O DUŠI

Po izlasku iz Atene, putnici su išli preko Troade u Efez, glavni grad rimske provincije u Aziji. Više puta su posjetili slavni hram Artemide iz Efeza podignut neka neka tri kilometra izvan grada. Artemida je bila najpoznatija božica cijele Male Azije i utjelovljenje starije majke božice iz drevne anatolijske dobi. Grubi obrisi ovog idola su bili izloženi u ogromnom hramu posvećenom obožavanju za koji se smatralo da je pao s neba. Ganidu je još uvijek u sebi imao poštovanje slika kao simbola božanstva, i želio je kupiti minijaturno srebrno svetište u čast božice plodnosti Male Azije. Te noći su nadugačko razgovarali o štovanju predmeta koji su djelo ljudskih ruku.

Treći dan boravka su šetali uz rijeku i pratili iskapanje lučkog pristaništa. U podne su razgovarali s jednim mladićem iz Fenicije koji je čeznuo za rodnim domom i bio jako obeshrabren; ali prije svega je bio ljubomoran na

intervening between them are three interrelated and interassociated levels of the true unity of the real universe. Regardless of how divergent the universe phenomena of fact and value may appear to be, they are, after all, unified in the Supreme.

133:5.10 (1477.5) Reality of material existence attaches to unrecognized energy as well as to visible matter. When the energies of the universe are so slowed down that they acquire the requisite degree of motion, then, under favorable conditions, these same energies become mass. And forget not, the mind which can alone perceive the presence of apparent realities is itself also real. And the fundamental cause of this universe of energy-mass, mind, and spirit, is eternal — it exists and consists in the nature and reactions of the Universal Father and his absolute coordinates.

133:5.11 (1477.6) They were all more than astounded at the words of Jesus, and when the Greek took leave of them, he said: "At last my eyes have beheld a Jew who thinks something besides racial superiority and talks something besides religion." And they retired for the night.

133:5.12 (1477.7) The sojourn in Athens was pleasant and profitable, but it was not particularly fruitful in its human contacts. Too many of the Athenians of that day were either intellectually proud of their reputation of another day or mentally stupid and ignorant, being the offspring of the inferior slaves of those earlier periods when there was glory in Greece and wisdom in the minds of its people. Even then, there were still many keen minds to be found among the citizens of Athens.

6. AT EPHEBUS — DISCOURSE ON THE SOUL

133:6.1 (1477.8) On leaving Athens, the travelers went by way of Troas to Ephesus, the capital of the Roman province of Asia. They made many trips out to the famous temple of Artemis of the Ephesians, about two miles from the city. Artemis was the most famous goddess of all Asia Minor and a perpetuation of the still earlier mother goddess of ancient Anatolian times. The crude idol exhibited in the enormous temple dedicated to her worship was reputed to have fallen from heaven. Not all of Ganid's early training to respect images as symbols of divinity had been eradicated, and he thought it best to purchase a little silver shrine in honor of this fertility goddess of Asia Minor. That night they talked at great length about the worship of things made with human hands.

133:6.2 (1478.1) On the third day of their stay they walked down by the river to observe the dredging of the harbor's mouth. At noon they talked with a young Phoenician who was homesick and much discouraged; but most of all he was envious of a

jednog drugog mladića koji je primio promociju koja je njemu uskraćena. Isus mu se utješno obratio i citirao staru hebrejsku poslovicu: "Sposobnost otvara vrata čovjeku i dovodi ga pred velikaše."

Od svih velikih gradova koje su posjetili na ovoj turneji po Mediteranu, tu su bili od najmanje pomoći naknadnom radu kršćanskih misionara. Kršćanstvo je osigurao svoj početak u Efezu uglavnom zahvaljujući radu Pavla, koji je tu živjelo više od dvije godine zarađujući za život izradom šatora, dok je uveče poučavao o religiji i filozofiji u glavnoj dvorani tiranske škole.

Tu se našao jedan progresivni mislilac povezan s ovom lokalnom školom filozofije, s kojim je Isus imao nekoliko vrijednih razgovora. Tijekom tih razgovora je Isus u više navrata upotrijebio riječ "duša." Ovaj ga je učeni Grčki napokon upitao što je mislio pod "dušom," a on je odgovorio :

"Duša je samoodražajni dio čovjeka koji uočava istinu i spoznaje duh i koji zauvijek uzdiže ljudsko biće iznad razine životinjskog svijeta. Samosvijest, sama po sebi, nije duša. Moralna samosvijest je u cjelosti ljudska samospoznaja koja čini temelje ljudske duše, a duša je onaj dio čovjeka koji predstavlja potencijalnu vrijednost ljudskog iskustva koja osigurava preživljavanje. Moralni izbor i duhovno postignuće, sposobnost poznavanja Boga i čovjekov poriv da bude poput njega, to su osobine duše. Čovjekova duša ne može postojati odvojeno od moralnog razmišljanja i duhovne aktivnosti. Duša koja stagnira je umiruća duša. Ali čovjekova duša se razlikuje od božanskog duha koji prebiva u ljudskom umu. Božanski duh dolazi živjeti u ljudskom umu čim ljudski um donese svoju prvu moralnu odluku, a taj je događaj rođenje duše.

"Spasenje ili gubitak duše ovisi o tome da li moralna svijest dostiže status preživljavanje kroz vječni savez s pripadajućim obdarenjem besmrtnog duha. Spasenje je produhovljavanje samoospoznaje moralne svijesti, koja time ostvaja vrijednost za preživljavanje. Svi oblici sukoba duše počivaju u nedostatku sklada između moralne - ili duhovne - samosvijesti i čisto intelektualne samosvijesti.

"Ljudska duša, kad je zrela, oplemenjena i produhovljena, pristupa nebeskom statusu postupno postajući entitet koji je u stanju posredovati između materijalnog i duhovnog, materijalnog "ja" i božanskog duha. Čovjekova duša koja je u procesu evolucije teško se može opisati i još teže demonstrirati, jer se ne može detektirati metodama bilo materijalne istrage ili

certain young man who had received promotion over his head. Jesus spoke comforting words to him and quoted the olden Hebrew proverb: "A man's gift makes room for him and brings him before great men."

133:6.3 (1478.2) Of all the large cities they visited on this tour of the Mediterranean, they here accomplished the least of value to the subsequent work of the Christian missionaries. Christianity secured its start in Ephesus largely through the efforts of Paul, who resided here more than two years, making tents for a living and conducting lectures on religion and philosophy each night in the main audience chamber of the school of Tyrannus.

133:6.4 (1478.3) There was a progressive thinker connected with this local school of philosophy, and Jesus had several profitable sessions with him. In the course of these talks Jesus had repeatedly used the word "soul." This learned Greek finally asked him what he meant by "soul," and he replied:

133:6.5 (1478.4) "The soul is the self-reflective, truth-discerning, and spirit-perceiving part of man which forever elevates the human being above the level of the animal world. Self-consciousness, in and of itself, is not the soul. Moral self-consciousness is true human self-realization and constitutes the foundation of the human soul, and the soul is that part of man which represents the potential survival value of human experience. Moral choice and spiritual attainment, the ability to know God and the urge to be like him, are the characteristics of the soul. The soul of man cannot exist apart from moral thinking and spiritual activity. A stagnant soul is a dying soul. But the soul of man is distinct from the divine spirit which dwells within the mind. The divine spirit arrives simultaneously with the first moral activity of the human mind, and that is the occasion of the birth of the soul.

133:6.6 (1478.5) "The saving or losing of a soul has to do with whether or not the moral consciousness attains survival status through eternal alliance with its associated immortal spirit endowment. Salvation is the spiritualization of the self-realization of the moral consciousness, which thereby becomes possessed of survival value. All forms of soul conflict consist in the lack of harmony between the moral, or spiritual, self-consciousness and the purely intellectual self-consciousness.

133:6.7 (1478.6) "The human soul, when matured, ennobled, and spiritualized, approaches the heavenly status in that it comes near to being an entity intervening between the material and the spiritual, the material self and the divine spirit. The evolving soul of a human being is difficult of description and more difficult of demonstration because it is not discoverable by the methods of

duhovnog dokazivanja. Ni materijalna znanost niti testiranje čistog duha ne mogu dokazati postojanje duše. Bez obzira na neuspjeh materijalnih znanosti i duhovnih standarda u otkrivanju postojanja ljudske duše, svaki moralno svjesni smrtnik *zna* za postojanje *svoje* duše kao *stvarnog* i istinskog osobnog iskustva."

7. BORAVAK NA KIPRU - RASPRAVA NA TEMU UMA

Putnici su ubrzo isplovili za Kipar, zastajući na Rodosu. Uživali su u dugom putovanju morem i stigli na otok odmorni u tijelu i osvježeni u duhu.

Imali su u planu uživati u periodu potpunog odmora i rasonode na ovom posjetu Kipru kako su bili pri kraju svoje turneje Sredozemljem. Stigli su u Papos i odmah započeli prikupljati opremu za boravak od nekoliko tjedana u obližnjim planinama. Trećeg dana nakon dolaska uputili su se u brda sa svojim dobro opskrbljenim teretnim životinjama.

Dva tjedna trojica putnika su uživali u odmoru, a onda se bez upozorenja, mladi Ganid iznenada ozbiljno razbolio. Dva tjedna je patio od visoke groznice, dok je često padao u buni; Isus i Gonod su bili zauzeti brigom za bolesnog dječaka. Isus se vješto i nježno brinuo za dječaka, a otac bio zapanjen kad je vidio Isusovu blagost kao i spretnost u brizi o oboljelom mladiću. Bili su daleko od ljudskih nastambi, a dječak je bio previše bolestan da bi mogao putovati; tako su bili spremnibrinuti se o njemu brinu kako su najbolje mogli tu gdje su se zatekli, u planinama.

Tijekom tri tjedna Ganidova oporavka, Isus je govorio o mnogim zanimljivim stvarima o prirodi i njezinim različitim raspoloženjima. Lijepo su se provodili idući po planinama, dok je dječak postavljao pitanja, Isus davao odgovore, a otac u čudu promatrao cijeli prizor.

Posljednji tjedan njihovog boravka u planinama, Isus i Ganid su nadugo razgovarali o funkciji ljudskog uma. Nakon više sati rasprave, dječak je upitao: "Ali, Učitelju, što mislite kad kažete da čovjek doživljava viši oblik samosvijesti nego što to čine više životinje?" Prevedeno na suvremeni jezik, Isus je odgovorio:

Moj sine, već sam ti opširnije rekao o umu čovjeka i božanskom duhu koji u njemu živi, a sad mi dopusti da naglasim da je samosvijest

either material investigation or spiritual proving. Material science cannot demonstrate the existence of a soul, neither can pure spirit-testing. Notwithstanding the failure of both material science and spiritual standards to discover the existence of the human soul, every morally conscious mortal *knows* of the existence of his *soul* as a *real* and actual personal experience."

7. THE SOJOURN AT CYPRUS — DISCOURSE ON MIND

^{133:7.1 (1479.1)} Shortly the travelers set sail for Cyprus, stopping at Rhodes. They enjoyed the long water voyage and arrived at their island destination much rested in body and refreshed in spirit.

^{133:7.2 (1479.2)} It was their plan to enjoy a period of real rest and play on this visit to Cyprus as their tour of the Mediterranean was drawing to a close. They landed at Paphos and at once began the assembly of supplies for their sojourn of several weeks in the near-by mountains. On the third day after their arrival they started for the hills with their well-loaded pack animals.

^{133:7.3 (1479.3)} For two weeks the trio greatly enjoyed themselves, and then, without warning, young Ganid was suddenly taken grievously ill. For two weeks he suffered from a raging fever, oftentimes becoming delirious; both Jesus and Gonod were kept busy attending the sick boy. Jesus skillfully and tenderly cared for the lad, and the father was amazed by both the gentleness and adeptness manifested in all his ministry to the afflicted youth. They were far from human habitations, and the boy was too ill to be moved; so they prepared as best they could to nurse him back to health right there in the mountains.

^{133:7.4 (1479.4)} During Ganid's convalescence of three weeks Jesus told him many interesting things about nature and her various moods. And what fun they had as they wandered over the mountains, the boy asking questions, Jesus answering them, and the father marveling at the whole performance.

^{133:7.5 (1479.5)} The last week of their sojourn in the mountains Jesus and Ganid had a long talk on the functions of the human mind. After several hours of discussion the lad asked this question: "But, Teacher, what do you mean when you say that man experiences a higher form of self-consciousness than do the higher animals?" And as restated in modern phraseology, Jesus answered:

^{133:7.6 (1479.6)} My son, I have already told you much about the mind of man and the divine spirit that lives therein, but now let me emphasize that self-

stvarnost. Kad bilo koja životinja postane samosvjesna, ona postaje primitivni čovjek. Takvo postignuće rezultira iz koordinacije djelovanja neosobne energije i uma koji poima duh, i to je fenomen koji jamči darivanje apsolutnog žarišta za djelovanje ljudske ličnosti, duha Oca na nebu.

Ideje nisu samo registracija senzacija; ideje su senzacije plus reflektirajuće interpretacije osobnog "ja;" a čovjekovo "ja" je više od zbroja njegovih senzacija. Tu se počinje javljati jedan oblik pristupa jedinstvu u rastućem sebstvu, a to jedinstvo proizlazi iz unutarnje prisutnosti dijela apsolutnog jedinstva koje duhovno aktivira takav samosvjesni um životinjskog porijekla.

Ni jedno biće koje nije ništa više od životinje ne može posjedovati vremensku samosvijest. Životinje posjeduju fiziološku koordinaciju povezanog prepoznavanja senzacija i formiranja sjećanja na te senzacije, ali ne doživljavaju smisleno prepoznavanje tih senzacija, niti ispoljavaju svrhovitu povezanost ovih kombiniranih fizičkih iskustava, kakva se očituje u zaključcima inteligentnih i kontemplativnih ljudskih tumačenja. A ta činjenica samosvjesnog postojanja, povezana sa stvarnošću njegova rezultirajućeg duhovnog iskustva, čini čovjeka potencijalnim sinom svemira i nagovještuje njegovo kasnije postignuće Vrhovnog Jedinstva svemira.

Niti je čovjekovo "ja" samo zbroj uzastopnih stanja svijesti. Bez učinkovitog funkcioniranja entiteta koji služi razvrstavanju i povezivanju svijesti, ne bi postojalo adekvatno jedinstvo da jamči obilježje sebstva. Takav neujedinjen um teško može postići svjesne razine ljudskog stanja. Kad bi povezanosti svijesti bile samo stvar slučajnosti, ljudski bi umovi bili izloženi nekontroliranim i slučajnim asocijacijama određenih faza mentalnog ludila.

Ljudski um, izgrađen isključivo od svijesti fizičkih senzacija, nikada ne bi mogao dostići duhovne razine; takvoj bi vrsti materijalnog uma posve nedostajao smisao za moralne vrijednosti i upravljač osjećaja duhovne dominacije koja je toliko bitna za postizanje skladnog jedinstva ličnosti u vremenu, a koja je neodvojiva od opstanak ličnosti u vječnosti.

Ljudski um rano počinje manifestirati osobine koje su nadmaterijalne; doista reflektirajući ljudski razum nije u potpunosti sputan ograničenjima vremena. To što se pojedinci međusobno toliko razlikuju u svojim životnim nastupima ukazuje, ne samo na različite utjecaje nasljeđa i različite utjecaje okružja, već i na stupanj postignutog ujedinjenja čovjekovog "ja" s unutarnjim duhom

consciousness is a reality. When any animal becomes self-conscious, it becomes a primitive man. Such an attainment results from a co-ordination of function between impersonal energy and spirit-conceiving mind, and it is this phenomenon which warrants the bestowal of an absolute focal point for the human personality, the spirit of the Father in heaven.

133:7.7 (1479.7) Ideas are not simply a record of sensations; ideas are sensations plus the reflective interpretations of the personal self; and the self is more than the sum of one's sensations. There begins to be something of an approach to unity in an evolving selfhood, and that unity is derived from the indwelling presence of a part of absolute unity which spiritually activates such a self-conscious animal-origin mind.

133:7.8 (1479.8) No mere animal could possess a time self-consciousness. Animals possess a physiological co-ordination of associated sensation-recognition and memory thereof, but none experience a meaningful recognition of sensation or exhibit a purposeful association of these combined physical experiences such as is manifested in the conclusions of intelligent and reflective human interpretations. And this fact of self-conscious existence, associated with the reality of his subsequent spiritual experience, constitutes man a potential son of the universe and foreshadows his eventual attainment of the Supreme Unity of the universe.

133:7.9 (1480.1) Neither is the human self merely the sum of the successive states of consciousness. Without the effective functioning of a consciousness sorter and associator there would not exist sufficient unity to warrant the designation of a selfhood. Such an ununified mind could hardly attain conscious levels of human status. If the associations of consciousness were just an accident, the minds of all men would then exhibit the uncontrolled and random associations of certain phases of mental madness.

133:7.10 (1480.2) A human mind, built up solely out of the consciousness of physical sensations, could never attain spiritual levels; this kind of material mind would be utterly lacking in a sense of moral values and would be without a guiding sense of spiritual dominance which is so essential to achieving harmonious personality unity in time, and which is inseparable from personality survival in eternity.

133:7.11 (1480.3) The human mind early begins to manifest qualities which are supermaterial; the truly reflective human intellect is not altogether bound by the limits of time. That individuals so differ in their life performances indicates, not only the varying endowments of heredity and the different influences of the environment, but also the degree of unification with the indwelling spirit of

Oca, mjerilu identifikacije jednoga s drugim.

Ljudskom umu nije lako podnijeti sukob dvostruke odanosti. Čovjekova duša pada pod teški pritisak u nastojanju da služi i dobro i zlo. Izvanredno sretan i učinkovito ujedinen um je onaj koji je u potpunosti posvećen vršenju volje Oca na nebu. Neriješeni sukobi rezultiraju umnim poremećajima. Ali čovjek ne gradi karakter koji garantira opstanak duše nastojanjem da osigura mir po svaku cijenu, odustajanjem od plemenitih težnji ili kompromisom duhovnih ideala; takav se mir postiže nepopustljivim osiguravanjem trijumfa onoga što je istinito, a ta se pobjeda postiže u prevladavanju zla s moćnom snagom dobra.

Sutradan su otputovali u Salamis, odakle su krenuli za Antiohiju na sirijskoj obali.

8. U ANTIOHIJI

Antiohija je bila glavni grad rimske provincije Sirije, a tu se nalazila rezidencija carskog namjesnika. Antiohija je imala pola milijuna stanovnika; bila je treći grad carstva u veličini i prvi u zloći i flagrantnoj nemoralnosti. Gonod je tu imao obaviti važne poslove; tako su Isus i Ganid proveli vrijeme sami. Posjetili su sva znamenita mjesta ovog poliglotskog grada osim Dafninog gaja. Gonod i Ganid su posjetili ovo zloglasno svetište srama, ali im se Isus odbio pridružiti. Takve su scene bile jako šokantne Indijcima, a bile su odvratne jednom idealističnom Židovu.

Isus je postajao sve ozbiljniji i zamišljeniji kako se više približavao Palestini i kraju njihova putovanja. Posjetio je mali broj ljudi u Antiohiji; rijetko su izlazili u grad. Nakon više pokušaja da dozna zašto je njegov učitelj pokazivao tako malo zanimanja za Antiohiju, Ganid je konačno uspio od Isusa izvući riječi: "Ovaj grad nije daleko od Palestine, možda se jednom tu vratim."

Ganid je imao vrlo zanimljivo iskustvo u Antiohiji. Ovaj se mladić pokazao vrijednim učenikom i već je počeo praktično koristiti neka Isusova učenja. Tu je bio neki Indijac povezan s poslovima njegova oca u Antiohiji, koji je postao tako neprijatan i nezadovoljan da su ga planirali otpustiti. Kad je Ganid to čuo, smjesta se uputio očevu mjestu poslovanja i nadugo razgovarao sa ovim svojim zemljakom. Ovaj je čovjek osjetio da se nalazio na pogrešnom poslu. Ganid mu je rekao o Ocu na nebu i na mnoge načine nastojao proširiti njegove poglede o religiji. No, od svega što

the Father which has been achieved by the self, the measure of the identification of the one with the other.

133:7.12 (1480.4) The human mind does not well stand the conflict of double allegiance. It is a severe strain on the soul to undergo the experience of an effort to serve both good and evil. The supremely happy and efficiently unified mind is the one wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven. Unresolved conflicts destroy unity and may terminate in mind disruption. But the survival character of a soul is not fostered by attempting to secure peace of mind at any price, by the surrender of noble aspirations, and by the compromise of spiritual ideals; rather is such peace attained by the stalwart assertion of the triumph of that which is true, and this victory is achieved in the overcoming of evil with the potent force of good.

133:7.13 (1480.5) The next day they departed for Salamis, where they embarked for Antioch on the Syrian coast.

8. AT ANTIOCH

133:8.1 (1480.6) Antioch was the capital of the Roman province of Syria, and here the imperial governor had his residence. Antioch had half a million inhabitants; it was the third city of the empire in size and the first in wickedness and flagrant immorality. Gonod had considerable business to transact; so Jesus and Ganid were much by themselves. They visited everything about this polyglot city except the grove of Daphne. Gonod and Ganid visited this notorious shrine of shame, but Jesus declined to accompany them. Such scenes were not so shocking to Indians, but they were repellent to an idealistic Hebrew.

133:8.2 (1480.7) Jesus became sober and reflective as he drew nearer Palestine and the end of their journey. He visited with few people in Antioch; he seldom went about in the city. After much questioning as to why his teacher manifested so little interest in Antioch, Ganid finally induced Jesus to say: "This city is not far from Palestine; maybe I shall come back here sometime."

133:8.3 (1481.1) Ganid had a very interesting experience in Antioch. This young man had proved himself an apt pupil and already had begun to make practical use of some of Jesus' teachings. There was a certain Indian connected with his father's business in Antioch who had become so unpleasant and disgruntled that his dismissal had been considered. When Ganid heard this, he betook himself to his father's place of business and held a long conference with his fellow countryman. This man felt he had been put at the wrong job. Ganid told him about the Father in

je Ganid rekao, najkorisniji je bio citat jedne hebrejske poslovice koja mudro kaže: "Što god nakaniš činiti, učini to sa svom svojom snagom."

Nakon pripreme prtljaga za prijevoz karavanom deva, putovali su preko Sidona i odatle preko Damaska, a nakon tri dana su bili spremni za dugo putovanje preko pješčane pustinje.

9. U MEZOPOTAMIJI

Karavansko putovanje pustinjom nije bilo novo iskustvo za oveiskusne putnike. Nakon što je Ganid vidio kako njegov učitelj vješto pomaže pri natovaru njihovih dvadeset deva i kako se blagonaklono nosi prema životinjama, uzviknuo je: "Učitelju, postoji li nešto što vi ne znate učiniti?" Isus se samo nasmiješio i rekao: "Učitelj sigurno nije bez časti u očima svog marljivog učenika." I tako su krenuli prema drevnom gradu Uru.

Isus je bio jako zainteresiran za ranu povijest Ura, rodno mjesto Abrahama, i bio je jednako fasciniran ruševinama i tradicijama Susa, toliko da su Gonod i Ganid produžiti svoj boravak u tim krajevima tri tjedna, kako bi Isus mogao provesti više vremena u istrazi, a oni imali bolju priliku da ga pokušaju nagovoriti da se vrati s njima u Indiju.

Bilo je to u Uru da je Ganid poveo dugi razgovor s Isusom u vezi razlike između znanja, mudrosti i istine. A bio je jako šarmiran izrekom hebrejskog mudraca da je: "Mudrost ono najbitnije; dakle, steknite mudrost. U svakoj potrazi za znanjem, tražite razumijevanje. Veličajte mudrost i ona će vas uzvisiti. Ona će donijeti počasti svojim poklonicima."

Napokon je došao dan rastanka. Svi su bili hrabri, osobito mladić, ali bilo je to teško iskušenje. Bili su suznih očiju, ali hrabra srca. Opraštajući se sa svojim učiteljem, Ganid je rekao: "Zbogom, učitelju, ali ne zauvijek. Kada ponovno dođem u Damask, ja ću vas potražiti. Volim vas, jer mislim da Otac na nebu mora biti nekako poput vas; ako ništa drugo, znam da ste mnogo nalik onome što ste mi o njemu govorili. Nikad neću zaboraviti vaš nauk, ali prije svega, nikad neću zaboraviti vas." Otac je rekao, "Zbogom, veliki učitelju, koji nas je učinio boljim ljudima i pomogao nam da spoznamo Boga." A Isus je odgovorio: "Mir s vama, i neka blagoslov Oca na nebu zauvijek ostane s vama." Isus je stajao na obali i gledao kako se njihov čamac približava velikom brodu koji je čekao usidren. Učitelj je tako napustio svoje

heaven and in many ways expanded his views of religion. But of all that Ganid said, the quotation of a Hebrew proverb did the most good, and that word of wisdom was: "Whatsoever your hand finds to do, do that with all your might."

133:8.4 (1481.2) After preparing their luggage for the camel caravan, they passed on down to Sidon and thence over to Damascus, and after three days they made ready for the long trek across the desert sands.

9. IN MESOPOTAMIA

133:9.1 (1481.3) The caravan trip across the desert was not a new experience for these much-traveled men. After Ganid had watched his teacher help with the loading of their twenty camels and observed him volunteer to drive their own animal, he exclaimed, "Teacher, is there anything that you cannot do?" Jesus only smiled, saying, "The teacher surely is not without honor in the eyes of a diligent pupil." And so they set forth for the ancient city of Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus was much interested in the early history of Ur, the birthplace of Abraham, and he was equally fascinated with the ruins and traditions of Susa, so much so that Gonod and Ganid extended their stay in these parts three weeks in order to afford Jesus more time to conduct his investigations and also to provide the better opportunity to persuade him to go back to India with them.

133:9.3 (1481.5) It was at Ur that Ganid had a long talk with Jesus regarding the difference between knowledge, wisdom, and truth. And he was greatly charmed with the saying of the Hebrew wise man: "Wisdom is the principal thing; therefore get wisdom. With all your quest for knowledge, get understanding. Exalt wisdom and she will promote you. She will bring you to honor if you will but embrace her."

133:9.4 (1481.6) At last the day came for the separation. They were all brave, especially the lad, but it was a trying ordeal. They were tearful of eye but courageous of heart. In bidding his teacher farewell, Ganid said: "Farewell, Teacher, but not forever. When I come again to Damascus, I will look for you. I love you, for I think the Father in heaven must be something like you; at least I know you are much like what you have told me about him. I will remember your teaching, but most of all, I will never forget you." Said the father, "Farewell to a great teacher, one who has made us better and helped us to know God." And Jesus replied, "Peace be upon you, and may the blessing of the Father in heaven ever abide with you." And Jesus stood on the shore and watched as the small boat carried them out to their anchored ship.

prijatelje iz Indije u Čaraksu i nikada ih više nije vidio na ovom svijetu; niti su oni ikad saznali, na ovom svijetu, da je čovjek koji se kasnije pojavio kao Isus iz Nazareta bio taj isti prijatelj s kojim su se upravo oprostili - njihov učitelj Jošua.

U Indiji, Ganid je postao utjecajan čovjek, dostojan nasljednik svoga uglednog oca i učinio veliki doprinos širenju mnogih plemenitih istina koje je naučio od Isusa, svog voljenog učitelja. Kasnije u životu, kada je Ganid čuo o čudnom učitelju u Palestini koji je okončao svoj život na križu, iako je prepoznao sličnost između evanđelja tog Sina Čovječjeg i učenja svog židovskog učitelja, nikada mu nije palo na pamet da se radilo o jednoj te istoj osobi.

Tako se završava to poglavlje u životu Sina Čovječjeg koje se može nazvati: *Misija Jošue učitelja*.

Thus the Master left his friends from India at Charax, never to see them again in this world; nor were they, in this world, ever to know that the man who later appeared as Jesus of Nazareth was this same friend they had just taken leave of — Joshua their teacher.

133:9.5 (1481.7) In India, Ganid grew up to become an influential man, a worthy successor of his eminent father, and he spread abroad many of the noble truths which he had learned from Jesus, his beloved teacher. Later on in life, when Ganid heard of the strange teacher in Palestine who terminated his career on a cross, though he recognized the similarity between the gospel of this Son of Man and the teachings of his Jewish tutor, it never occurred to him that these two were actually the same person.

133:9.6 (1482.1) Thus ended that chapter in the life of the Son of Man which might be termed: *The mission of Joshua the teacher*.

POGLAVLJE 134. PRIJELAZNE GODINE

⇨ 133

Knjiga Urantije

135 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 134 PRIJELAZNE GODINE

Sekcije

Uvod

1. TRIDESETA GODINA (24. GODINA P.K.)
2. KARAVANOM OKO KASPIJSKOG JEZERA
3. PREDAVANJA U URMJI
4. SUVERENA VLAST - BOŽANSKA I LJUDSKA
5. POLITIČKI SUVERENITET
6. ZAKON, SLOBODA I SUVERENITET
7. TRIDESET PRVA GODINA (25. GODINA P.K.)
8. NA HERMONSKOJ GORI
9. PERIOD ČEKANJA

PAPER 134 THE TRANSITION YEARS

SECTIONS

Introduction

1. The Thirtieth Year (A.D. 24)
2. The Caravan Trip to the Caspian
3. The Urmia Lectures
4. Sovereignty — Divine and Human
5. Political Sovereignty
6. Law, Liberty, and Sovereignty
7. The Thirty-First Year (A.D. 25)
8. The Sojourn on Mount Hermon
9. The Time of Waiting

Uvod

TIJEKOM putovanja Mediteranom, Isus je pažljivo proučavao ljude koje je susretao i zemlje kroz koje je prolazio, i otprilike u to vrijeme donio svoju konačnu odluku vezanu za ostatak svoga života na zemlji. U cjelosti je razmotrio i sada konačno odobrio plan svog rođenja u obličju djeteta židovskih roditelja u Palestini, i namjeravao se vratiti u Galileju da dočeka početak svog životnog rada javnog poučavanja istine; počeo je formirati planove za svoju javnu karijeru u zemlji ljudi njegova oca Josipa, i to je činio svojom vlastitom slobodnom voljom.

Isus je utvrdio iz svog osobnog i ljudskog iskustva da je Palestina bila najbolje mjesto u cijelom rimskom svijetu za pisanje posljednjih poglavlja, za izvedbu završnog čina, njegova života na zemlji. Po prvi put je bio potpuno zadovoljan idejom otvorenog očitovanja svoje

INTRODUCTION

134:0.1 (1483.1) DURING the Mediterranean journey Jesus had carefully studied the people he met and the countries through which he passed, and at about this time he reached his final decision as to the remainder of his life on earth. He had fully considered and now finally approved the plan which provided that he be born of Jewish parents in Palestine, and he therefore deliberately returned to Galilee to await the beginning of his lifework as a public teacher of truth; he began to lay plans for a public career in the land of his father Joseph's people, and he did this of his own free will.

134:0.2 (1483.2) Jesus had found out through personal and human experience that Palestine was the best place in all the Roman world wherein to set forth the closing chapters, and to enact the final scenes, of his life on earth. For the first time he became fully satisfied with the program of openly

istinske naravi i otkrivenja svog božanskog identiteta među Židovima i ostalim narodima svoje rodne Palestine. Čvrsto je odlučio okončati svoj život na zemlji i završiti svoju smrtnu egzistenciju u istoj zemlji u kojoj je započeo svoje iskustvo kao bespomoćno dijete. Njegova karijera na Urantiji je započela među Židovima u Palestini, i on je odlučio da prekine svoj život u Palestini i među Židovima.

manifesting his true nature and of revealing his divine identity among the Jews and gentiles of his native Palestine. He definitely decided to finish his life on earth and to complete his career of mortal existence in the same land in which he entered the human experience as a helpless babe. His Urantia career began among the Jews in Palestine, and he chose to terminate his life in Palestine and among the Jews.

1. TRIDESETA GODINA (24. GODINA P.K.)

Nakon što se oprostio od Gonoda i Ganida u Kharku (u prosincu 23. godine p.K.), Isus se vratio preko Ura u Babilon, gdje se pridružio pustinjском karavanu koji je bio na putu za Damask. Iz Damaska je otišao u Nazaret, zaustavljajući se jedino na nekoliko sati u Kafarnaumu, da se javi Zebedejevoj obitelji. Tu je sreo svog brata Jakova koji bio preuzeo njegovo mjesto u Zebedejevoj brodograditeljskoj radionici. Nakon što je razgovarao s Jakovom i Judom (koji je također slučajno bio u Kafarnaumu) i nakon što je prenio na svog brata naslov na manju kuću koju je Ivan Zebedej uspio kupiti, Isus se vratio u Nazaret.

Po završetku putovanja Sredozemljem, Isus je primio dovoljno novaca da podmiri svoje troškove gotovo do samog početka javne službe. No, osim Zebedeja i ljudi koje je sreo na ovoj izuzetnoj turneji, svijet nikada nije znao da je Isus poduzeo ovo putovanje. Njegova obitelj je uvijek vjerovala da je Isus proveo ovo vrijeme na studiju u Aleksandriji. Isus nikada nije potvrdio ova vjerovanja, niti je ikada otvoreno porekao bilo kakve nesporazume.

Tijekom svog boravka od nekoliko tjedana u Nazaretu, Isus je posjetio svoju obitelj i prijatelje, proveo neko vrijeme u radionici sa svojim bratom Josipom, ali je najviše pažnje posvetio Mariji i Ruti. Ruti je tada bilo gotovo petnaest godina, a to je bila Isusova prva prilika da s njom nadugačko razgovara otkako je postala mlada žena.

Šimun i Juda su se već neko vrijeme namjeravali oženiti, nisu to htjeli učiniti bez Isusova pristanka; tako su odlagali svoje planove u nadi za povratak njihova najstarijeg brata. Iako su svi smatrali Jakova kao glavu obitelji u većini stvari, kad se radilo o ženidbi, htjeli su primiti Isusov blagoslov. Šimun i Juda su tako održali dvostruko vjenčanje početkom ožujka 24. godine p.K. Sva starija djeca su već bila u braku; jedino je Ruta, koja je bila najmlađa, još uvijek bila doma s Marijom.

1. THE THIRTIETH YEAR (A.D. 24)

134:1.1 (1483.3) After taking leave of Gonod and Ganid at Charax (in December of A.D. 23), Jesus returned by way of Ur to Babylon, where he joined a desert caravan that was on its way to Damascus. From Damascus he went to Nazareth, stopping only a few hours at Capernaum, where he paused to call on Zebedee's family. There he met his brother James, who had sometime previously come over to work in his place in Zebedee's boatshop. After talking with James and Jude (who also chanced to be in Capernaum) and after turning over to his brother James the little house which John Zebedee had managed to buy, Jesus went on to Nazareth.

134:1.2 (1483.4) At the end of his Mediterranean journey Jesus had received sufficient money to meet his living expenses almost up to the time of the beginning of his public ministry. But aside from Zebedee of Capernaum and the people whom he met on this extraordinary trip, the world never knew that he made this journey. His family always believed that he spent this time in study at Alexandria. Jesus never confirmed these beliefs, neither did he make open denial of such misunderstandings.

134:1.3 (1483.5) During his stay of a few weeks at Nazareth, Jesus visited with his family and friends, spent some time at the repair shop with his brother Joseph, but devoted most of his attention to Mary and Ruth. Ruth was then nearly fifteen years old, and this was Jesus' first opportunity to have long talks with her since she had become a young woman.

134:1.4 (1484.1) Both Simon and Jude had for some time wanted to get married, but they had disliked to do this without Jesus' consent; accordingly they had postponed these events, hoping for their eldest brother's return. Though they all regarded James as the head of the family in most matters, when it came to getting married, they wanted the blessing of Jesus. So Simon and Jude were married at a double wedding in early March of this year, A.D. 24. All the older children were now married; only Ruth, the youngest, remained at home with Mary.

Isus je imao sasvim normalnu i prirodnu interakciju s pojedinim članovima njegove obitelji, ali kada su svi bili na okupu, imao je tako malo za reći, da su to pomenuli među sobom. Marija je posebno bila uznemirena ovim ponešto čudnim ponašanjem svog sina prvorodca.

Otprilike u vrijeme kad se Isus spremio napustiti Nazaret, ozbiljno se razbolio vodič velikog karavana koji je prolazio gradom i kako je Isus govorio više jezika, javio se da preuzme njegovo mjesto. Budući da je ovo putovanje zahtijevalo da Isus bude odsutan cijelu godinu, i budući da su sva njegova braća bila oženjena, dok mu je majka živjela kod kuće s Rutom, Isus je sazvao obiteljski sastanak na kojem je predložio da majka i Ruta odu živjeti u Kafarnaum, u kući koju je nedavno preveo na Jakova. Tako su se nekoliko dana nakon što je Isus otišao s karavanom, Marija i Ruta preselile u Kafarnaum, gdje su živjele do kraja Marijina života u kući koju je Isus kupio. Josip se sa svojom obitelji preselio u staru obiteljsku kuću u Nazaretu.

Bila je to jedna od najneobičnijih godina u unutarnjem iskustvu Sina Čovječjeg; veliki napredak je ostvaren u uspostavi radnog sklada između njegovog ljudskog uma i unutarnjeg Ispravljača. Ispravljač bioaktivno zauzet reorganizacijom razmišljanja i uvježbavanjem uma za velike događaje na koje nije trebalo dugo čekati. Isusova se ličnost pripremala za veliku promjenu u njegovom stavu prema svijetu. Bila je to posredna faza, prijelazna dob u životu bića koje je započelo život kao Bog u ulozi čovjeka, a koje se sada spremalo dovršiti svoju zemaljsku karijeru kao čovjek u ulozi Boga.

2. KARAVANOM OKO KASPIJSKOG JEZERA

Isus je napustio Nazaret putujući karavanom prema Kaspijskom jezeru prvoga travnja 24. godine p.K. Karavan kojem se Isus pridružio u ulozi vodiča išao je iz Jeruzalema preko Damaska i Urmijskog jezera kroz Asiriju, Mediju i Pariju do jugoistočne oblasti Kaspijskog jezera. Prošla je puna godina dana prije nego što se vratio s ovog putovanja.

Ovo karavansko putovanje je pružilo Isusu još jednu priliku za istraživačku pustolovinu i osobnu službu. Proživio je zanimljive događaje sa svojom karavanskom obitelji - putnicima, čuvarima i vodičima deva. Velik je broj muškaraca, žena i djece koji su živjeli duž karavanske trase živio bogatijim životom kao rezultat kontakta s Isusom, koji je njima djelovao kao jedan nesvakidašnji vodič svakidašnjeg karavana. Nisu svi koji su primili ovu osobnu službu iz nje izvukli korist, ali je

134:1.5 (1484.2) Jesus visited with the individual members of his family quite normally and naturally, but when they were all together, he had so little to say that they remarked about it among themselves. Mary especially was disconcerted by this unusually peculiar behavior of her first-born son.

134:1.6 (1484.3) About the time Jesus was preparing to leave Nazareth, the conductor of a large caravan which was passing through the city was taken violently ill, and Jesus, being a linguist, volunteered to take his place. Since this trip would necessitate his absence for a year, and inasmuch as all his brothers were married and his mother was living at home with Ruth, Jesus called a family conference at which he proposed that his mother and Ruth go to Capernaum to live in the home which he had so recently given to James. Accordingly, a few days after Jesus left with the caravan, Mary and Ruth moved to Capernaum, where they lived for the rest of Mary's life in the home that Jesus had provided. Joseph and his family moved into the old Nazareth home.

134:1.7 (1484.4) This was one of the more unusual years in the inner experience of the Son of Man; great progress was made in effecting working harmony between his human mind and the indwelling Adjuster. The Adjuster had been actively engaged in reorganizing the thinking and in rehearsing the mind for the great events which were in the not then distant future. The personality of Jesus was preparing for his great change in attitude toward the world. These were the in-between times, the transition stage of that being who began life as God appearing as man, and who was now making ready to complete his earth career as man appearing as God.

2. THE CARAVAN TRIP TO THE CASPIAN

134:2.1 (1484.5) It was the first of April, A.D. 24, when Jesus left Nazareth on the caravan trip to the Caspian Sea region. The caravan which Jesus joined as its conductor was going from Jerusalem by way of Damascus and Lake Urmia through Assyria, Media, and Parthia to the southeastern Caspian Sea region. It was a full year before he returned from this journey.

134:2.2 (1484.6) For Jesus this caravan trip was another adventure of exploration and personal ministry. He had an interesting experience with his caravan family — passengers, guards, and camel drivers. Scores of men, women, and children residing along the route followed by the caravan lived richer lives as a result of their contact with Jesus, to them, the extraordinary conductor of a commonplace caravan. Not all who enjoyed these occasions of his personal ministry profited thereby,

velika većina onih koji su se s njim sastali i razgovarali postali boljim osobama za ostatak njihovih prirodnih života.

Od svih njegovih svjetskih putovanja, ova je turneja oko Kaspijskog mora najbolje upoznala Isusa s Istokom, i omogućila mu da stekne bolje razumijevanje dalekoistočnih naroda. Uspio je ostvariti intiman i osoban kontakt sa svim ondašnjim ljudskim rasama Urantije izuzev crvene. Jednako je uživao u osobnoj službi tim različitim rasama i miješanim narodima, koji su svi bili otvoreni prema živućoj istini koju im je donio. Europljani s Dalekog zapada kao i Azijci s Dalekog istoka jednako su ukazali pozornost njegovim riječima nade i vječnog života, i jednako su bili impresionirani životom brižne službe i duhovne pomoći koji je tako milostivo živio među njima.

Karavansko putovanje je bilo uspješno u svakom pogledu. Bila je to najzanimljivija epizoda Isusovog ljudskog života, kako je tijekom cijele godine djelovao u izvršnoj funkciji, snoseći odgovornost ne samo zapovjereni materijal, već i za sigurnost karavanskih putnika. A on je obavljao svoje višestruke dužnosti s najvećom odanošću, učinkovitošću i mudrošću.

Na povratku iz kaspijske oblasti, Isus se povukao s pozicije karavanskog vodiča na jezeru Urmiji, gdje se zadržao nešto više od dva tjedna. Vratio se kao redovni putnik narednim karavanom u Damask, gdje su ga vlasnici deva molili da ostane u njihovoj službi. Odbijajući ovu ponudu, uputio se karavanom u Kafarnaum, gdje je stigao prvoga travnja 25. godine p.K. Isus više nije smatrao Nazaret svojim domom. Kafarnaum je postao dom Isusa, Jakova, Marije i Rute. Ali Isus više nikada nije živio sa svojom obitelji; u Kafarnaumu je uvijek ostajao u domu Zebedejevih.

3. PREDAVANJA U URMII

Na putu prema Kaspijskom moru. Isus je zastao da predahne nekoliko dana i da se osvježi u starom perzijskom gradu Urmiji smještenom na zapadnim obalama Urmijskog jezera. Na najvećoj skupini otoka, smještena blizu obale nedaleko od Urmije nalazila se velika zgrada - ustvari amfiteatar za predavanja - posvećen "duhu religije." Ova je građevina ustvari bila hram religijske filozofije.

Ovaj je hram religije izgradio bogati Urmijski trgovac s svoja tri sina. Ovaj se trgovac zvao Simbojton, i među njegovim precima je bilo više različitih naroda.

but the vast majority of those who met and talked with him were made better for the remainder of their natural lives.

134:2.3 (1484.7) Of all his world travels this Caspian Sea trip carried Jesus nearest to the Orient and enabled him to gain a better understanding of the Far-Eastern peoples. He made intimate and personal contact with every one of the surviving races of Urantia excepting the red. He equally enjoyed his personal ministry to each of these varied races and blended peoples, and all of them were receptive to the living truth which he brought them. The Europeans from the Far West and the Asiatics from the Far East alike gave attention to his words of hope and eternal life and were equally influenced by the life of loving service and spiritual ministry which he so graciously lived among them.

134:2.4 (1485.1) The caravan trip was successful in every way. This was a most interesting episode in the human life of Jesus, for he functioned during this year in an executive capacity, being responsible for the material intrusted to his charge and for the safe conduct of the travelers making up the caravan party. And he most faithfully, efficiently, and wisely discharged his multiple duties.

134:2.5 (1485.2) On the return from the Caspian region, Jesus gave up the direction of the caravan at Lake Urmia, where he tarried for slightly over two weeks. He returned as a passenger with a later caravan to Damascus, where the owners of the camels besought him to remain in their service. Declining this offer, he journeyed on with the caravan train to Capernaum, arriving the first of April, A.D. 25. No longer did he regard Nazareth as his home. Capernaum had become the home of Jesus, James, Mary, and Ruth. But Jesus never again lived with his family; when in Capernaum he made his home with the Zebedees.

3. THE URMIA LECTURES

134:3.1 (1485.3) On the way to the Caspian Sea, Jesus had stopped several days for rest and recuperation at the old Persian city of Urmia on the western shores of Lake Urmia. On the largest of a group of islands situated a short distance offshore near Urmia was located a large building — a lecture amphitheater — dedicated to the "spirit of religion." This structure was really a temple of the philosophy of religions.

134:3.2 (1485.4) This temple of religion had been built by a wealthy merchant citizen of Urmia and his three sons. This man was Cymboyton, and he numbered among his ancestors many diverse peoples.

Predavanja i diskusije u ovoj školi religije započinjala su u 10:00 sati svako jutro u tjednu. Poslijepodnevne sjednice su počinjale u 3:00 sata, dok su večernje diskusije otvarane u 8:00 sati. Simbojton ili jedan od svoja tri sina su uvijek predsjedavali nad tim sjednicama koje su obuhvaćale predavanja, raspravu i debate. Utemeljitelj ove jedinstvene škole je živio i umro a da nikad nije obznano svoja osobna religiozna vjerovanja.

U nekoliko navrata Isus je sudjelovao u tim raspravama, i prije nego što je otišao iz Urmije, Simbojton se dogovorio s Isusom da boravi s njima dva tjedna na svom povratku i da održi dvadeset četiri predavanja na temu "Bratstva ljudi" i dvanaest večernih predavanja s pitanjima, raspravama i debatama o svojim pojedinačnim predavanjima i bratstvu ljudi općenito.

U skladu s tom dogovoru, Isus se svratio na povratku da održi ugovorena predavanja. Bila su to Učiteljeva najsistematičnija i najformalnija predavanja na Urantiji. Nikada prije ili poslije Isus nije govorio tako opsežno na jednu temu kao na ovim predavanjima i raspravama o bratstvu ljudi. U stvarnosti ta predavanja su bila na temu "Kraljevstva Božjeg" i "kraljevstva ljudi."

Više od trideset religija i vjerskih kultova su bili zastupljeni među nastavničkim osobljem ovog hrama religijske filozofije. Ove učitelje je birala, izdržavala i u cjelosti akreditirala njihova religiozna skupina. Nastavničko vijeće je u ovom trenutku brojilo otprilike sedamdeset pet članova, a živjeli su u kolibama od kojih je svaka imala nekih desetak osoba. Svaki novi mjesec ove skupine su mijenjane ždrijebom. Netrpeljivost, svadljivi duh, ili bilo koji drugi ispad koji je remetio miran tijek komunalnih poslova smjesta i bez okolišanja su bili praćeni micanjem s dužnosti. Prekršitelj je neceremonijalno otpuštan, a na njegovo mjesto je odmah dolazio novi učitelj.

Ovi učitelji iz raznih religija su ulagali velike napore da pokažu da je njihova religija sličila svim drugima u temeljnim pitanjima ovog i narednog života. Postojala je samo jedna doktrina koja je morala biti prihvaćena kako bi neki učitelj dobio mjesto na ovom fakultetu - svaki je nastavnik morao predstavljati religiju koja je prepoznala Boga - neku vrstu vrhovnog Božanstva. Bilo je i pet nezavisnih nastavnika na fakultetu, koji nisu predstavljali bilo kakvu organiziranu religiju i Isus je ovom prilikom djelovao u toj ulozi.

[Kad smo mi, srednja bića, počeli raditi na pripremi sažetka Isusovih učenja u Urmiji, došlo je

134:3.3 (1485.5) The lectures and discussions in this school of religion began at ten o'clock every morning in the week. The afternoon sessions started at three o'clock, and the evening debates opened at eight o'clock. Cymboyton or one of his three sons always presided at these sessions of teaching, discussion, and debate. The founder of this unique school of religions lived and died without ever revealing his personal religious beliefs.

134:3.4 (1485.6) On several occasions Jesus participated in these discussions, and before he left Urmia, Cymboyton arranged with Jesus to sojourn with them for two weeks on his return trip and give twenty-four lectures on "The Brotherhood of Men," and to conduct twelve evening sessions of questions, discussions, and debates on his lectures in particular and on the brotherhood of men in general.

134:3.5 (1485.7) In accordance with this arrangement, Jesus stopped off on the return trip and delivered these lectures. This was the most systematic and formal of all the Master's teaching on Urantia. Never before or after did he say so much on one subject as was contained in these lectures and discussions on the brotherhood of men. In reality these lectures were on the "Kingdom of God" and the "Kingdoms of Men."

134:3.6 (1486.1) More than thirty religions and religious cults were represented on the faculty of this temple of religious philosophy. These teachers were chosen, supported, and fully accredited by their respective religious groups. At this time there were about seventy-five teachers on the faculty, and they lived in cottages each accommodating about a dozen persons. Every new moon these groups were changed by the casting of lots. Intolerance, a contentious spirit, or any other disposition to interfere with the smooth running of the community would bring about the prompt and summary dismissal of the offending teacher. He would be unceremoniously dismissed, and his alternate in waiting would be immediately installed in his place.

134:3.7 (1486.2) These teachers of the various religions made a great effort to show how similar their religions were in regard to the fundamental things of this life and the next. There was but one doctrine which had to be accepted in order to gain a seat on this faculty — every teacher must represent a religion which recognized God — some sort of supreme Deity. There were five independent teachers on the faculty who did not represent any organized religion, and it was as such an independent teacher that Jesus appeared before them.

134:3.8 (1486.3) [When we, the midwayers, first prepared the summary of Jesus' teachings at Urmia, there arose a disagreement between the

do neslaganja između serafina crkava i serafina napretka u vezi mudrosti prezentacije ovih učenja u okviru Urantija Otkrivenja. Uvjeti dvadesetog stoljeća koji prevladavaju u religiji kao i u ljudskim vladama, toliko se razlikuju od uvjeta koji su vladali u Isusovo vrijeme, da je doista teško prilagoditi Učiteljeve pouke upućene u Urmiji problemima kraljevstva Božjeg i kraljevstava ljudi kako ove svjetske funkcije postoje u dvadesetom stoljeću. Nikada nismo bili u mogućnosti formulirati Učiteljev nauk na način koji je prihvatljiv za obje grupe serafina u sastavu planetarne vlade. Naposljetku, Melkizedek koji predsjedava komisijom otkrivenja je imenovao tročlano povjerenstvo bića iz naše skupine da pripremi naše gledište Učiteljevih pouka u Urmiji, prilagođenih religioznim i političkim uvjetima koji vladaju na Urantiji u dvadesetom stoljeću. Prema tome smo nas tri suradnika iz skupine srednjih bića drugog reda, pripremili adaptaciju Isusovih učenja s novom formulacijom njegovih izjava koja se može primijeniti na današnje uvjete u svijetu, a mi ovom prilikom predstavljamo ove izjave nakon što ih je uredio Melkizedek koji je predsjednik povjerenstva otkrivenja.]

seraphim of the churches and the seraphim of progress as to the wisdom of including these teachings in the Urantia Revelation. Conditions of the twentieth century, prevailing in both religion and human governments, are so different from those prevailing in Jesus' day that it was indeed difficult to adapt the Master's teachings at Urmia to the problems of the kingdom of God and the kingdoms of men as these world functions are existent in the twentieth century. We were never able to formulate a statement of the Master's teachings which was acceptable to both groups of these seraphim of planetary government. Finally, the Melchizedek chairman of the revelatory commission appointed a commission of three of our number to prepare our view of the Master's Urmia teachings as adapted to twentieth-century religious and political conditions on Urantia. Accordingly, we three secondary midwayers completed such an adaptation of Jesus' teachings, restating his pronouncements as we would apply them to present-day world conditions, and we now present these statements as they stand after having been edited by the Melchizedek chairman of the revelatory commission.]

4. SUVERENA VLAST - BOŽANSKA I LJUDSKA

Bratstvo ljudi se temelji na Božjem očinstvu. Božja obitelj proizlazi iz Božje ljubavi - Bog je ljubav. Bog Otac božanski voli svoju djecu, sve njih.

Nebesko kraljevstvo, božanska vlada, se temelji na činjenici božanske vlasti - Bog je duh. Budući da je Bog duh, ovo je kraljevstvo duhovno. Kraljevstvo nebesko nije ni materijalno niti samo intelektualno; ono je duhovna veza između Boga i čovjeka.

Ako različite religije prepoznaju vlast duha Boga Oca, onda će sve takve religije ostati u miru. Tek kad jedna religija pretpostavi da je na neki nači bolja od svih ostalih i da ima isključivu ovlast nad ostalim religijama, onda takva religija može zauzeti stav netrpeljivosti prema drugim religijama ili se usuditi da progoni druge religiozne vjernike.

Religiozni mir - bratstvo - ne može postojati ako sve religije ne budu spremne potpuno se osloboditi svih oblika crkvene vlasti i potpuno odustati od svakog koncepta duhovnog suvereniteta. Bog je jedini duh-vladar.

Ne možete imati jednakost među religijama (religioznu slobodu) bez religioznih ratova, osim ako sve religije pristanu na prijenos svih oblika religijskog suvereniteta na neku nadljudsku razinu, na samoga Boga.

Kraljevstvo nebesko u srcima ljudi stvara

4. SOVEREIGNTY — DIVINE AND HUMAN

134:4.1 (1486.4) The brotherhood of men is founded on the fatherhood of God. The family of God is derived from the love of God — God is love. God the Father divinely loves his children, all of them.

134:4.2 (1486.5) The kingdom of heaven, the divine government, is founded on the fact of divine sovereignty — God is spirit. Since God is spirit, this kingdom is spiritual. The kingdom of heaven is neither material nor merely intellectual; it is a spiritual relationship between God and man.

134:4.3 (1486.6) If different religions recognize the spirit sovereignty of God the Father, then will all such religions remain at peace. Only when one religion assumes that it is in some way superior to all others, and that it possesses exclusive authority over other religions, will such a religion presume to be intolerant of other religions or dare to persecute other religious believers.

134:4.4 (1487.1) Religious peace — brotherhood — can never exist unless all religions are willing to completely divest themselves of all ecclesiastical authority and fully surrender all concept of spiritual sovereignty. God alone is spirit sovereign.

134:4.5 (1487.2) You cannot have equality among religions (religious liberty) without having religious wars unless all religions consent to the transfer of all religious sovereignty to some superhuman level, to God himself.

134:4.6 (1487.3) The kingdom of heaven in the hearts

religiozno jedinstvo (što ne podrazumijeva uniformnost), jer u sve takve religiozne grupe ulaze religiozni vjernici oslobođeni od svih pojmova crkvenog autoriteta - religiozne vlasti.

Bog je duh i Bog daje fragment svoga bića duha da prebiva u ljudskim srcima. Duhovno, svi ljudi su jednaki. U kraljevstvu nebeskom nema kasti, klasa, društvenih razina ili ekonomskih skupina. Vi ste svi braća.

Ali u trenutku kada izgubite iz vida vlast duha koja pripada Bogu Ocu, neka religija zauzima stav superiornosti nad ostalim religijama; i onda, umjesto mira na zemlji i dobre volje među ljudima, tu nastupaju nesuglasice, protuoptužbe, pa čak i religiozni ratovi, ili barem ratovi među religionistima.

Bića slobodne volje koja se smatraju međusobno raznovrsnim, osim ako sebe priznaju kao podanike neke više vlasti, nekog autoriteta izvan i iznad njih samih, prije ili kasnije moraju doći u iskušenje da isprobaju svoju potencijalnu moć i autoritet nad drugim osobama i skupinama. Pojam jednakosti nikada ne donosi mir, osim u međusobnom priznavanju neke više kontrolne vlasti.

U Urmijireligionisti su živjeli u relativnom miru i spokoju, jer su u potpunosti predali sve svoje pojmove vjerskog suvereniteta. Duhovno, svi su vjerovali u Božju vlast; društveno, puni i neupitni autoritet je pripadao njihovom predsjedniku - Simbojtonu. Dobro su znali što bi se dogodilo da bilo koji učitelj pokuša ugrabiti vlast nad svojim kolegama nastavnicima. Na Uranitiji ne može biti trajnog religioznog mira dok sve religiozne skupine ne predaju sve svoje ideje o nekoj posebnoj božanskoj naklonosti, statusu izabranog naroda i religiozne vlasti. Tek kada Bog Otac primi vrhovnu vlast, ljudi će postati religiozna braća i živjeti zajedno u religioznom miru na zemlji.

5. POLITIČKI SUVERENITET

[Učiteljev nauk o Božjoj vlasti je istinit - samo je postao kompliciran nakon što se među svjetskim religijama pojavila religija o Isusu - njegove su predstave o političkoj vlasti znatno komplicirane političkom evolucijom nacionalnog života tijekom posljednjih više od tisuću i devet stotina godina. U Isusovo su doba postojale jedino dvije velike svjetske sile - Rimsko carstvo na Zapadu i Hunska na Istoku - koje su bile široko razdvojene parćanskim kraljevstvom i drugim zemljama između kaspiske oblasti i regije Turkestana. Mi smo, dakle, u sljedećoj prezentaciji značajno odstupili od sadržaja Učiteljeva nauka iz

of men will create religious unity (not necessarily uniformity) because any and all religious groups composed of such religious believers will be free from all notions of ecclesiastical authority — religious sovereignty.

134:4.7 (1487.4) God is spirit, and God gives a fragment of his spirit self to dwell in the heart of man. Spiritually, all men are equal. The kingdom of heaven is free from castes, classes, social levels, and economic groups. You are all brethren.

134:4.8 (1487.5) But the moment you lose sight of the spirit sovereignty of God the Father, some one religion will begin to assert its superiority over other religions; and then, instead of peace on earth and good will among men, there will start dissensions, recriminations, even religious wars, at least wars among religionists.

134:4.9 (1487.6) Freewill beings who regard themselves as equals, unless they mutually acknowledge themselves as subject to some supersovereignty, some authority over and above themselves, sooner or later are tempted to try out their ability to gain power and authority over other persons and groups. The concept of equality never brings peace except in the mutual recognition of some overcontrolling influence of supersovereignty.

134:4.10 (1487.7) The Urmia religionists lived together in comparative peace and tranquillity because they had fully surrendered all their notions of religious sovereignty. Spiritually, they all believed in a sovereign God; socially, full and unchallengeable authority rested in their presiding head — Cymboyton. They well knew what would happen to any teacher who assumed to lord it over his fellow teachers. There can be no lasting religious peace on Urantia until all religious groups freely surrender all their notions of divine favor, chosen people, and religious sovereignty. Only when God the Father becomes supreme will men become religious brothers and live together in religious peace on earth.

5. POLITICAL SOVEREIGNTY

134:5.1 (1487.8) [While the Master's teaching concerning the sovereignty of God is a truth — only complicated by the subsequent appearance of the religion about him among the world's religions — his presentations concerning political sovereignty are vastly complicated by the political evolution of nation life during the last nineteen hundred years and more. In the times of Jesus there were only two great world powers — the Roman Empire in the West and the Han Empire in the East — and these were widely separated by the Parthian kingdom and other intervening lands of the Caspian and Turkestan regions. We have,

Urmije u vezi političke vlasti, istovremeno pokušavajući prikazati značaj takvih učenja u odnosu na naročito kritičnu fazu evolucije političke vlasti u dvadesetom stoljeću poslije Krista.]

Rat na Urantiji neće prestati sve dok se nacije budu držale varljivih pojmova o neograničenoj nacionalnoj vlasti. Postoje samo dvije razine relativnog suvereniteta na naseljenom svijetu: duhovna slobodna volja individualnog smrtnika i kolektivna suverenost čovječanstva kao cjeline. Između razine individualnog ljudskog bića i razine ukupnog čovječanstva, sve skupine i udruge su relativne, prolazne i vrijedne samo u mjeri u kojoj poboljšavaju dobrobit, blagostanje i napredak pojedinca i sveukupnog planetarnog zbroja - čovjeka i čovječanstva.

Religiozni učitelji uvijek moraju zapamtiti da duhovna vlast Boga nadilazi sve međupostojeće i posredne duhovne odanosti. Jednoga dana građanski vladari će naučiti da Svevišnji vlada u kraljevstvima ljudi.

Ova vlast Svevišnjeg u kraljevstvima ljudi neće donijeti naročitu korist bilo kojoj pojedinoj privilegiranoj skupini smrtnika. Ne postoji "izabrani narod." Vladavina Svevišnjeg, vrhovnog upravitelja političke evolucije, je vlast koja je osmišljena za poticanje najvećeg dobra za najveći broj *svih* ljudi i za najdulje vrijeme.

Suverenitet je moć, a ona raste s organizacijom. Ovaj je razvoj organizacije političke moći dobar i ispravan, jer teži obuhvaćanju sve većih segmenata cijelog čovječanstva. No, taj isti rast političkih organizacija stvara problem u svakoj interventnoj fazi između početne i prirodne organizacije političke moći - obitelji - i konačne konzumacija političkog rasta - vlade cijelog čovječanstva, u kojoj sudjeluje cijelo čovječanstvo, u korist cijelog čovječanstva.

Počevši od roditeljske moći u obiteljskoj grupi, politička vlast evoluirala putem organizacije povezivanjem različitih obitelji u srodne klanove koji se zatim, iz različitih razloga, ujedinjuju u plemenske jedinice - političke grupacije koje nadilaze krvno srodstvo. A onda, pomoću poslovanja, trgovine i osvajanja, plemena se ujedinjuju unacije, dok se nacije s vremenom ujedinjuju u carstva.

Kako vlast prelazi s manjih skupina na veće, smanjuje se broj ratova. To jest, smanjuju se manji ratovi između manjih nacija, ali se povećava mogućnost izbijanja većih ratova, kako suverene nacije postaju sve veće i veće. S vremenom, kad

therefore, in the following presentation departed more widely from the substance of the Master's teachings at Urmia concerning political sovereignty, at the same time attempting to depict the import of such teachings as they are applicable to the peculiarly critical stage of the evolution of political sovereignty in the twentieth century after Christ.]

134:5.2 (1487.9) War on Urantia will never end so long as nations cling to the illusive notions of unlimited national sovereignty. There are only two levels of relative sovereignty on an inhabited world: the spiritual free will of the individual mortal and the collective sovereignty of mankind as a whole. Between the level of the individual human being and the level of the total of mankind, all groupings and associations are relative, transitory, and of value only in so far as they enhance the welfare, well-being, and progress of the individual and the planetary grand total — man and mankind.

134:5.3 (1488.1) Religious teachers must always remember that the spiritual sovereignty of God overrides all intervening and intermediate spiritual loyalties. Someday civil rulers will learn that the Most Highs rule in the kingdoms of men.

134:5.4 (1488.2) This rule of the Most Highs in the kingdoms of men is not for the especial benefit of any especially favored group of mortals. There is no such thing as a "chosen people." The rule of the Most Highs, the overcontrollers of political evolution, is a rule designed to foster the greatest good to the greatest number of *all* men and for the greatest length of time.

134:5.5 (1488.3) Sovereignty is power and it grows by organization. This growth of the organization of political power is good and proper, for it tends to encompass ever-widening segments of the total of mankind. But this same growth of political organizations creates a problem at every intervening stage between the initial and natural organization of political power — the family — and the final consummation of political growth — the government of all mankind, by all mankind, and for all mankind.

134:5.6 (1488.4) Starting out with parental power in the family group, political sovereignty evolves by organization as families overlap into consanguineous clans which become united, for various reasons, into tribal units — superconsanguineous political groupings. And then, by trade, commerce, and conquest, tribes become unified as a nation, while nations themselves sometimes become unified by empire.

134:5.7 (1488.5) As sovereignty passes from smaller groups to larger groups, wars are lessened. That is, minor wars between smaller nations are lessened, but the potential for greater wars is increased as the nations wielding sovereignty

cijeli svijet bude istražen i zauzet, kad nacije postanu malobrojne, snažne i moćne, kad se granična područja između ovih snažnih i tobože suverenih nacija počnu dodirivati i kad ih samo oceani budu razdvajali, tada će nastupiti uvjeti za velike ratove, općesvjetske sukobe. Takozvani suverene nacije ne mogu međusobno stupati u kontakt bez stvaranja sukoba i izazivanja ratova.

Teškoća u evoluciji političke vlasti od obitelji do sveobuhvatnog čovječanstva leži u inertivnom otporu na svim prijelaznim razinama. Obitelji su često pokazivale otpor formiranju klanova, dok su klanovi i plemena često podrivali suverenitet teritorijalne države. Svaki novi i napredniji korak u evoluciji političke vlasti staje na put (kao što je i prije uvijek činio) "prijelaznim fazama" prethodnih zbivanja u političkoj organizaciji. I to je istina jer se ljudska odanost, nakon što je mobilizirana, teško da promijeniti. Ista odanost koja omogućuje evoluciju plemena, otežava evoluciju nadplemenena - teritorijalne države. Ista odanost (patriotizam) koja omogućuje evoluciju teritorijalne države, znatno komplicira evolucijski razvoj vlade cijelog čovječanstva.

Politički suverenitet se stvara predavanjem prava na samoopredjeljenje, najprije pojedinca u obitelji, a potom obitelji i klanova u plemenu i većim skupinama. Ovaj je progresivni prijenos samoopredjeljenja s manjih na sve veće grupe političke organizacije općenito tekao nesmetano na Istoku od uspostave Ming i Mogul dinastije. Na Zapadu je ovaj pravac vladao kroz više od tisuću godina sve do kraja Drugog svjetskog rata, kada je retrogradni pokret na žalost privremeno stao na put ovom prirodnom trendu, vodeći ponovno uspostavi vlasti brojnih malih grupa u Europi koje prije nisu imale suverenitet.

Urantija neće uživati u trajnom miru sve dok takozvane suverene nacije inteligentno i cjelovito ne predaju svoje suverene moći u ruke bratstva ljudi - vlade cijeloga čovječanstva. Internacionalizam — lige naroda - nikada ne mogu donijeti trajni mir čovječanstvu. Svjetske konfederacije mogu učinkovito spriječiti manje ratove i prihvatljivo kontrolirati manje nacije, ali neće spriječiti svjetske ratove, niti će kontrolirati tri, četiri ili pet najmoćnijih vlada. Uoči stvarnih sukoba jedna od tih svjetskih sila uvijek može povući članstvo iz lige i objaviti rat. Ne možete spriječiti nacije od ratovanja dokle god budu zaražene obmanjivim virusom nacionalnog suvereniteta. Internacionalizam je korak u pravom smjeru. Međunarodna policija može spriječiti mnoge manje ratove, ona neće biti učinkovita u

become larger and larger. Presently, when all the world has been explored and occupied, when nations are few, strong, and powerful, when these great and supposedly sovereign nations come to touch borders, when only oceans separate them, then will the stage be set for major wars, world-wide conflicts. So-called sovereign nations cannot rub elbows without generating conflicts and eventuating wars.

134:5.8 (1488.6) The difficulty in the evolution of political sovereignty from the family to all mankind, lies in the inertia-resistance exhibited on all intervening levels. Families have, on occasion, defied their clan, while clans and tribes have often been subversive of the sovereignty of the territorial state. Each new and forward evolution of political sovereignty is (and has always been) embarrassed and hampered by the "scaffolding stages" of the previous developments in political organization. And this is true because human loyalties, once mobilized, are hard to change. The same loyalty which makes possible the evolution of the tribe, makes difficult the evolution of the supertribe — the territorial state. And the same loyalty (patriotism) which makes possible the evolution of the territorial state, vastly complicates the evolutionary development of the government of all mankind.

134:5.9 (1488.7) Political sovereignty is created out of the surrender of self-determinism, first by the individual within the family and then by the families and clans in relation to the tribe and larger groupings. This progressive transfer of self-determination from the smaller to ever larger political organizations has generally proceeded unabated in the East since the establishment of the Ming and the Mogul dynasties. In the West it obtained for more than a thousand years right on down to the end of the World War, when an unfortunate retrograde movement temporarily reversed this normal trend by re-establishing the submerged political sovereignty of numerous small groups in Europe.

134:5.10 (1489.1) Urantia will not enjoy lasting peace until the so-called sovereign nations intelligently and fully surrender their sovereign powers into the hands of the brotherhood of men — mankind government. Internationalism — Leagues of Nations — can never bring permanent peace to mankind. World-wide confederations of nations will effectively prevent minor wars and acceptably control the smaller nations, but they will not prevent world wars nor control the three, four, or five most powerful governments. In the face of real conflicts, one of these world powers will withdraw from the League and declare war. You cannot prevent nations going to war as long as they remain infected with the delusional virus of national sovereignty. Internationalism is a step in the right direction. An international police force will prevent

sprječavanju velikih ratova, sukoba između velikih vojnih sila zemaljskih vlada.

Kako opada broj istinski suverenih nacija (velikih sila), tako raste mogućnost i potreba za uspostavljanjem vlade cijelog čovječanstva. Kada na svijetu bude postojalo tek nekoliko istinski suverenih (velikih) sila, one moraju bilo stupiti u rat na život i smrt za nacionalnu (imperijalnu) nadmoć ili se dobrovoljno odreći određenih povlastica suvereniteta, stvoriti bitnu jezgru supernacionalne sile koja će poslužiti kao početak stvarnog suvereniteta cijelog čovječanstva.

Mir neće doći na Urantiju sve dok takozvane suverene nacije ne predaju svoju bojnu moć u ruke reprezentativne vlade cijelog čovječanstva. Politički suverenitet je prirodno pravo svih svjetskih naroda. Kad svi narodi Urantije stvore svjetsku vladu, oni će imati pravo i moć da učine takvu vladu **SUVERENOM**; i kad takva zastupnička ili demokratska svjetska sila bude upravljala svjetskim kopnenim, zračnim i pomorskim snagama, na zemlji će vladati mir i dobra volja među ljudima - ali ne do tada.

Da se pozovemo na jedan primjer iz devetnaestog i dvadesetog stoljeća: Četrdeset osam država Američke Federalne Unije već dugo uživaju u miru. One više ne ratuju među sobom. Predale su svoj suverenitet na saveznu vladu, dok su konačnom presudom rata odustale od svakog potraživanja za iluzornim samoopredjeljenjem. Dok svaka država uređuje svoje unutarnje poslove, to se ne odnosi na inozemne odnose, tarife, usljenička i vojna pitanja ili međudržavnu trgovinu. Pojedine države se dalje ne bave pitanjima državljanstva. Ovih četrdeset osam država mogu osjetiti razorne posljedice rata samo ako se na neki način ugrozi suverenitet savezne vlade.

Ove četrdeset osam država, nakon što su se odrekle svojih dvojnih sofisterija o suverenoj vlasti i samoopredjeljenju, uživaju u međudržavnom miru i spokoju. Tako će i druge nacije Urantije početi uživati u miru kada dobrovoljno predaju svoj suverenitet u ruke svjetske vlade - vlasti bratstva ljudi. U tom će svjetskom ustrojstvu male nacije biti jednako moćne kao i velike, čak i kao što mala država Rhode Island ima dva senatora u američkom Kongresu, kao i gusto naseljena država New York ili kao velika država Teksas.

Ograničena (državna) vlast ovih četrdeset osam država stvorena je od strane ljudi da služi ljudima. Naddržavna (nacionalna) vlast Američke Federalne Unije je djelo izvornih trinaest država

many minor wars, but it will not be effective in preventing major wars, conflicts between the great military governments of earth.

134:5.11 (1489.2) As the number of truly sovereign nations (great powers) decreases, so do both opportunity and need for mankind government increase. When there are only a few really sovereign (great) powers, either they must embark on the life and death struggle for national (imperial) supremacy, or else, by voluntary surrender of certain prerogatives of sovereignty, they must create the essential nucleus of supernational power which will serve as the beginning of the real sovereignty of all mankind.

134:5.12 (1489.3) Peace will not come to Urantia until every so-called sovereign nation surrenders its power to make war into the hands of a representative government of all mankind. Political sovereignty is innate with the peoples of the world. When all the peoples of Urantia create a world government, they have the right and the power to make such a government **SOVEREIGN**; and when such a representative or democratic world power controls the world's land, air, and naval forces, peace on earth and good will among men can prevail — but not until then.

134:5.13 (1489.4) To use an important nineteenth- and twentieth-century illustration: The forty-eight states of the American Federal Union have long enjoyed peace. They have no more wars among themselves. They have surrendered their sovereignty to the federal government, and through the arbitrament of war, they have abandoned all claims to the delusions of self-determination. While each state regulates its internal affairs, it is not concerned with foreign relations, tariffs, immigration, military affairs, or interstate commerce. Neither do the individual states concern themselves with matters of citizenship. The forty-eight states suffer the ravages of war only when the federal government's sovereignty is in some way jeopardized.

134:5.14 (1489.5) These forty-eight states, having abandoned the twin sophistries of sovereignty and self-determination, enjoy interstate peace and tranquillity. So will the nations of Urantia begin to enjoy peace when they freely surrender their respective sovereignties into the hands of a global government — the sovereignty of the brotherhood of men. In this world state the small nations will be as powerful as the great, even as the small state of Rhode Island has its two senators in the American Congress just the same as the populous state of New York or the large state of Texas.

134:5.15 (1490.1) The limited (state) sovereignty of these forty-eight states was created by men and for men. The superstate (national) sovereignty of the American Federal Union was created by the

koje je stvoreno za vlastitu korist i za dobrobit ljudi. Nacije će jednom stvoriti supernationalni suverenitet planetarne vlade cijelog čovječanstva u cilju vlastite koristi i za dobrobit svih ljudi.

Građani ne dolaze na svijet kako bi služili vladama; vlade su organizacije stvorene i izmumljene u korist ljudi. Ne može doći do kraja evolucije političkog suvereniteta osim u pojavi suverene vlade svih ljudi. Svi ostali oblici suvereniteta imaju relativnu vrijednost, posrednički značaj i potčinjeni status.

Sa znanstvenim napretkom, ratovi postaju sve razorniji, dok ne postanu gotovo stvar rasnog samoubojstva. Koliko puta morate voditi svjetske ratove i koliko se puta morate uvjeriti u nedjelotvornost lige naroda, prije nego budete spremni uspostaviti vladu cijelog čovječanstva i početi uživati u blagodatima trajnog mira i prosperiteta dobre volje - općesvjetske dobre volje - među ljudima?

6. ZAKON, SLOBODA I SUVERENITET

Ako jedan čovjek teži nezavisnosti - slobodi - on mora imati na umu da *svi* ostali ljudi teže toj istoj slobodi. Skupine takvih slobodoljubivih smrtnika ne mogu zajednički živjeti u miru ako sebe ne podrede zakonima, pravilima i propisima koji svakoj osobi daju isti stupanj slobode, dok u isto vrijeme pružaju taj isti stupanj slobode svim njihovim bližnjima. Ako jedan čovjek ima apsolutnu slobodu, tada drugi mora postati apsolutni rob. A relativna priroda slobode je istina društveno, ekonomski i politički. Sloboda je dar civilizacije koji počiva na prinudi ZAKONA.

Religija duhovno omogućuje ostvarenje bratstva ljudi, ali jedino općesvjetska vlada može regulirati društvene, ekonomske i političke probleme povezane s takvim ciljem ljudske sreće i učinkovitosti.

Bit će ratova i glasina o ratovima - narod će ustati protiv naroda - dokle god svjetski politički suverenitet bude podijeljen i dokle god nepravedno bude u rukama neke skupine nacionalnih država. Engleska, Škotska i Wales su stalno ratovali između sebe dok nisu predali svoj suverenitet u ruke Velike Britanije.

Novi će svjetski rat naučiti takozvane suverene nacije da formiraju neku vrstu federacije, stvarajući mehanizam za sprječavanje manjih ratova, ratova među manjim nacijama. Ali svjetski

original thirteen of these states for their own benefit and for the benefit of men. Sometime the supernational sovereignty of the planetary government of mankind will be similarly created by nations for their own benefit and for the benefit of all men.

134:5.16 (1490.2) Citizens are not born for the benefit of governments; governments are organizations created and devised for the benefit of men. There can be no end to the evolution of political sovereignty short of the appearance of the government of the sovereignty of all men. All other sovereignties are relative in value, intermediate in meaning, and subordinate in status.

134:5.17 (1490.3) With scientific progress, wars are going to become more and more devastating until they become almost racially suicidal. How many world wars must be fought and how many leagues of nations must fail before men will be willing to establish the government of mankind and begin to enjoy the blessings of permanent peace and thrive on the tranquillity of good will — world-wide good will — among men?

6. LAW, LIBERTY, AND SOVEREIGNTY

134:6.1 (1490.4) If one man craves freedom — liberty — he must remember that *all* other men long for the same freedom. Groups of such liberty-loving mortals cannot live together in peace without becoming subservient to such laws, rules, and regulations as will grant each person the same degree of freedom while at the same time safeguarding an equal degree of freedom for all of his fellow mortals. If one man is to be absolutely free, then another must become an absolute slave. And the relative nature of freedom is true socially, economically, and politically. Freedom is the gift of civilization made possible by the enforcement of LAW.

134:6.2 (1490.5) Religion makes it spiritually possible to realize the brotherhood of men, but it will require mankind government to regulate the social, economic, and political problems associated with such a goal of human happiness and efficiency.

134:6.3 (1490.6) There shall be wars and rumors of wars — nation will rise against nation — just as long as the world's political sovereignty is divided up and unjustly held by a group of nation-states. England, Scotland, and Wales were always fighting each other until they gave up their respective sovereignties, reposing them in the United Kingdom.

134:6.4 (1490.7) Another world war will teach the so-called sovereign nations to form some sort of federation, thus creating the machinery for preventing small wars, wars between the lesser

će ratovi postojati sve do pojave vlade cijelog čovječanstva. Globalni suverenitet može spriječiti svjetske ratove - ništa drugo ne može.

Četrdeset osam američkih slobodnih država žive zajedno u miru. Među građanima tih četrdeset osam država žive sve nacionalnosti i rase koje žive među stalno zaraćenim nacijama Europe. Ovi Amerikanci predstavljaju gotovo sve religije, religijske sekte i kultove iz cijelog svijeta, a ipak ovdje u Sjevernoj Americi žive zajedno u miru. I sve to je moguće jer je ovih četrdeset osam država predalo svoj suverenitet i odustalo od svih ideja o takozvanim pravima na samoopredjeljenje.

Ne radi se o pitanju naoružanja ili razoružanja. Niti pitanja regrutacije ili dobrovoljne vojne službe ulaze u razmatranje ovih problema održavanja svjetskog mira. Ako se moćnijim nacijama oduzme svaki oblik suvremenog mehaničkog naoružanja i sve vrste eksploziva, boriće se šakama, kamenjem i toljagama, dok se budu držale iluzija o božanskom pravu na nacionalni suverenitet.

Rat nije čovjekova velika i strašna bolest; rat je simptom, rezultat. Prava bolest je virus nacionalnog suvereniteta.

Nacije Urantije nisu posjedovale pravi suverenitet; one nikada nisu imale suverenitet koji bi ih zaštitio od razornih posljedica i pustošenja svjetskih ratova. Izgradnjom svjetske vlade čovječanstva, nacije ne odustaju od svog suvereniteta koliko stvaraju pravi, istinski i trajni svjetski suverenitet će biti u potpunosti u mogućnosti da ih se zaštiti od svih ratova. Lokalne vlade upravljaju lokalnim poslovima; nacionalne vlade upravljaju nacionalnim poslovima; svjetska vlada upravlja međunarodnim poslovima.

Svjetski mir se ne može očuvati pregovorima, diplomacijom, inozemnom politikom, savezima, ravnotežom vlasti ili bilo kojom drugom vrstom improviziranog žongliranja s nacionalističkim suverenitetom. Morate uvesti svjetski zakon i uspostaviti svjetsku vladu - suverenu vlast cijelog čovječanstva.

Individualni ljudi će uživati mnogo više slobode pod okriljem svjetske vlade. Danas, državljani velikih sila pate od gotovo nesnosnog tereta oporezivanja, regulacije i kontrole, ali dosta tih zapreka individualnoj slobodi treba nestati kada nacionalne vlade budu spremne povjeriti svoj suverenitet u pogledu međunarodnih poslova u ruke svjetske vlade.

Pod svjetskom vladom, nacionalne skupine će imati pravu priliku za ostvarenje i uživanje

nations. But global wars will go on until the government of mankind is created. Global sovereignty will prevent global wars — nothing else can.

134:6.5 (1490.8) The forty-eight American free states live together in peace. There are among the citizens of these forty-eight states all of the various nationalities and races that live in the ever-warring nations of Europe. These Americans represent almost all the religions and religious sects and cults of the whole wide world, and yet here in North America they live together in peace. And all this is made possible because these forty-eight states have surrendered their sovereignty and have abandoned all notions of the supposed rights of self-determination.

134:6.6 (1490.9) It is not a question of armaments or disarmament. Neither does the question of conscription or voluntary military service enter into these problems of maintaining world-wide peace. If you take every form of modern mechanical armaments and all types of explosives away from strong nations, they will fight with fists, stones, and clubs as long as they cling to their delusions of the divine right of national sovereignty.

134:6.7 (1491.1) War is not man's great and terrible disease; war is a symptom, a result. The real disease is the virus of national sovereignty.

134:6.8 (1491.2) Urantia nations have not possessed real sovereignty; they never have had a sovereignty which could protect them from the ravages and devastations of world wars. In the creation of the global government of mankind, the nations are not giving up sovereignty so much as they are actually creating a real, bona fide, and lasting world sovereignty which will henceforth be fully able to protect them from all war. Local affairs will be handled by local governments; national affairs, by national governments; international affairs will be administered by global government.

134:6.9 (1491.3) World peace cannot be maintained by treaties, diplomacy, foreign policies, alliances, balances of power, or any other type of makeshift juggling with the sovereignties of nationalism. World law must come into being and must be enforced by world government — the sovereignty of all mankind.

134:6.10 (1491.4) The individual will enjoy far more liberty under world government. Today, the citizens of the great powers are taxed, regulated, and controlled almost oppressively, and much of this present interference with individual liberties will vanish when the national governments are willing to trustee their sovereignty as regards international affairs into the hands of global government.

134:6.11 (1491.5) Under global government the national groups will be afforded a real opportunity to realize

osobnih sloboda istinske demokracije. Doći će do kraja zabludama samoopredjeljenja. S globlanom regulacijom novca i trgovine nastupa nova era svjetskog mira. Uskoro može evoluirati jedan svjetski jezik, a tu će biti barem neka nada za buduću uspostavu svjetske religije - ili religija sa svjetskim gledištima.

Kolektivna sigurnost nikada neće priuštiti mir dok kolektivnost ne uključi cijelo čovječanstvo.

Politički suverenitet zastupničke vlade čovječanstva donosi trajan mir na zemlji, a duhovno bratstvo ljudi zauvijek osigurava dobru volju među svim ljudima. I ne postoji drugi način kojim se može ostvariti mir na zemlji i dobra volja među ljudima.

Nakon Simbojtonove smrti, njegovi su sinovi naišli na velike teškoće u održavanju mira među osobljem. Isusova učenja bi imala daleko veći učinak da su kasniji kršćanski učitelji koji su ušli među učitelje u Urmiji pokazali više mudrosti i imali više tolerancije.

Simbojtonov najstariji sin je tražio pomoć od Abnera u Filadelfiji, ali su se učitelji koje je Abner izabrao pokazali tvrdoglavim i beskompromisnim. Ovi su učitelji tražili da njihova religija dominira nad svim drugim vjerovanjima. Nikada nisu posumljali da je vodič karavana koji je često bio citiran na predavanjima bio sam Isus.

Kako je sve veća zbunjenost uhvatila nastavničko osoblje, tri brata su povukla svoju financijsku pomoć i nakon pet godina škola je zatvorena. Kasnije je ponovo otvorena kao mitraički hram, te je na kraju izgorila u požaru prilikom jednog od njihovih orgijskih slavlja.

7. TRIDESET PRVA GODINA (25. GODINA P.K.)

Kad se Isus vratio s putovanja oko Kaspijskog mora, znao je da su njegova svjetska putovanja bila više- manje završena. Otišao je na još samo jedan izlet izvan Palestine, u Siriju. Nakon kratkog posjeta Kafarnaumu, otišao je na nekoliko dana u Nazaret. Sredinom travnja je napustio Nazaret idući u Tir. Odatle je putovao prema sjeveru, zaustavljajući se nekoliko dana u Sidonu, ali je njegovo odredište bila Antiohija.

Bila je to godina Isusovih samotnih lutanja Palestinom i Sirijom. Tijekom ove godine putovanja, bio je poznat po različitim imenima u različitim dijelovima zemlje: stolar iz Nazareta, brodograditelj iz Kafarnauma, pisar iz Damaska i

and enjoy the personal liberties of genuine democracy. The fallacy of self-determination will be ended. With global regulation of money and trade will come the new era of world-wide peace. Soon may a global language evolve, and there will be at least some hope of sometime having a global religion — or religions with a global viewpoint.

134:6.12 (1491.6) Collective security will never afford peace until the collectivity includes all mankind.

134:6.13 (1491.7) The political sovereignty of representative mankind government will bring lasting peace on earth, and the spiritual brotherhood of man will forever insure good will among all men. And there is no other way whereby peace on earth and good will among men can be realized.

134:6.14 (1491.8) After the death of Cymboyton, his sons encountered great difficulties in maintaining a peaceful faculty. The repercussions of Jesus' teachings would have been much greater if the later Christian teachers who joined the Urmia faculty had exhibited more wisdom and exercised more tolerance.

134:6.15 (1491.9) Cymboyton's eldest son had appealed to Abner at Philadelphia for help, but Abner's choice of teachers was most unfortunate in that they turned out to be unyielding and uncompromising. These teachers sought to make their religion dominant over the other beliefs. They never suspected that the oft-referred-to lectures of the caravan conductor had been delivered by Jesus himself.

134:6.16 (1491.10) As confusion increased in the faculty, the three brothers withdrew their financial support, and after five years the school closed. Later it was reopened as a Mithraic temple and eventually burned down in connection with one of their orgiastic celebrations.

7. THE THIRTY-FIRST YEAR (A.D. 25)

134:7.1 (1492.1) When Jesus returned from the journey to the Caspian Sea, he knew that his world travels were about finished. He made only one more trip outside of Palestine, and that was into Syria. After a brief visit to Capernaum, he went to Nazareth, stopping over a few days to visit. In the middle of April he left Nazareth for Tyre. From there he journeyed on north, tarrying for a few days at Sidon, but his destination was Antioch.

134:7.2 (1492.2) This is the year of Jesus' solitary wanderings through Palestine and Syria. Throughout this year of travel he was known by various names in different parts of the country: the carpenter of Nazareth, the boatbuilder of

učitelj iz Aleksandrije.

Sin Čovječji je živio u Antiohiji više od dva mjeseca, dok je radio, promatrao, poučavao, posjećivao i služio, i u isto vrijeme upoznavao način ljudskog života, razmišljanja, osjećanja i reagiranja na okružje ljudske egzistencije. Tijekom tri tjedna tog razdoblja, radio je na izradi šatora. U Antiohiji je ostao duže nego na bilo kojem drugom mjestu koje je posjetio na ovom putovanju. Deset godina kasnije, kad je apostol Pavao propovijedao u Antiohiji i čuo kako njegovi sljedbenici govore o doktrinama *pisara iz Damaska*, on nije ni posumnjao da su oni čuli glas i slušali učenja samog Učitelja.

Isus se iz Antiohije uputio južno duž obale do Cezareje gdje se zadržao nekoliko tjedana, nastavljajući putovanje niz obalu za Jopu. Iz Jope je oputovao za Jamniju, Ašdod i Gazu. Iz Gaze se uputio preko unutrašnjosti prema Beršebi, gdje je ostao tjedan dana.

Isus je zatim započeo svoje posljednje putovanje, kao privatna osoba, kroz samo srce Palestine, od Beršebe na jugu do Dana na sjeveru. Putujući prema sjeveru, zaustavio se u Hebronu, Betlehemu (gdje je posjetio svoje rodno mjesto), Jeruzalemu (nije išao u posjetu Betaniji), Berotu, Lebonu, Sikar, Šekemu, Samariji, Gebi, Engamu, Endori i Madoni; prolazeći kroz Magdalu i Kafaraum, putovao je prema sjeveru; prolazeći istočno od voda Meroma, išao je preko Karate u Dan ili Cezareju Filipovu.

Unutarnji Misaoni Ispravljač je ovom prikom naveo Isusa da se odrekne ljudskih prebivališta i uputi na Hermonsku goru da radi na okončanju procesa svladavanja svog ljudskog uma i punog postignuća posvete ostatku svog životnog rada na zemlji.

Bila je to jedna od onih neobičnih i izvanrednih epoha Učiteljeva zemaljskog života na Urantiji. On je prošao vrlo sličnim iskustvom prilikom osame u brdima blizu Pele nedugo nakon krštenja. Ovo razdoblje izolacije na Hermonskoj gori obilježava okončanje njegove čisto ljudske karijere, koja je ustvari tehničko okončanje njegova smrtnog darivanja, dok kasniji period osame obilježava početak božanstvenije faze darivanja. Isus je živio nasamo s Bogom šest tjedana na padinama Hermonske gore.

8. NA HERMONSKOJ GORI

Nakon što je proveo određeno vrijeme u blizini Cezareje Filipove, Isus je spremio nužne potrepštine, pribavio teretnu životinju, i u pratnji

Capernaum, the scribe of Damascus, and the teacher of Alexandria.

134:7.3 (1492.3) At Antioch the Son of Man lived for over two months, working, observing, studying, visiting, ministering, and all the while learning how man lives, how he thinks, feels, and reacts to the environment of human existence. For three weeks of this period he worked as a tentmaker. He remained longer in Antioch than at any other place he visited on this trip. Ten years later, when the Apostle Paul was preaching in Antioch and heard his followers speak of the doctrines of the *Damascus scribe*, he little knew that his pupils had heard the voice, and listened to the teachings, of the Master himself.

134:7.4 (1492.4) From Antioch Jesus journeyed south along the coast to Caesarea, where he tarried for a few weeks, continuing down the coast to Joppa. From Joppa he traveled inland to Jamnia, Ashdod, and Gaza. From Gaza he took the inland trail to Beersheba, where he remained for a week.

134:7.5 (1492.5) Jesus then started on his final tour, as a private individual, through the heart of Palestine, going from Beersheba in the south to Dan in the north. On this journey northward he stopped at Hebron, Bethlehem (where he saw his birthplace), Jerusalem (he did not visit Bethany), Beeroth, Lebonah, Sychar, Schecham, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor, Madon; passing through Magdala and Capernaum, he journeyed on north; and passing east of the Waters of Merom, he went by Karahta to Dan, or Caesarea-Philippi.

134:7.6 (1492.6) The indwelling Thought Adjuster now led Jesus to forsake the dwelling places of men and betake himself up to Mount Hermon that he might finish his work of mastering his human mind and complete the task of effecting his full consecration to the remainder of his lifework on earth.

134:7.7 (1492.7) This was one of those unusual and extraordinary epochs in the Master's earth life on Urantia. Another and very similar one was the experience he passed through when alone in the hills near Pella just subsequent to his baptism. This period of isolation on Mount Hermon marked the termination of his purely human career, that is, the technical termination of the mortal bestowal, while the later isolation marked the beginning of the more divine phase of the bestowal. And Jesus lived alone with God for six weeks on the slopes of Mount Hermon.

8. THE SOJOURN ON MOUNT HERMON

134:8.1 (1492.8) After spending some time in the vicinity of Caesarea-Philippi, Jesus made ready his supplies, and securing a beast of burden and a

mladića Tiglata krenuo cestom koja je vodila prema Damasku u selo koje je nekoć nosilo ime BeitJen u podnožju Hermonske gore. Ovdje je blizu sredine kolovoza 25. godine p.K. podigao tabor i, ostavljajući svoje namirnice u Tiglatovim rukama, počeo uzlaziti osamljenim gorskim padinama. Tiglat je prvi dan njihova boravka u planini otpratio Isusa do određene točke otprilike tisuću osam stotina metara nadmorske visine, gdje su izgradili kameni zaklon koji je Tiglat dva puta tjedno trebao snabdjeti hranom.

Prvi dan, nakon što se oprostio s Tiglatom, Isus je nakon kraćeg uspona zastao da se pomoli. Između ostalog je tražio od Oca da pošalje njegovog anđela čuvara da "bude s Tiglatom." Tražio je dopuštenje da nasamo izbori ovu posljednju bitku sa stvarnostima smrtničke egzistencije. I njegov je zahtjev odobren. Ušao je u ovo veliko iskušenje samo u pratnji i uz podršku svog unutarnjeg Ispravljača.

Isus je malo jeo dok je bio na planini; uzdržavao se od hrane ne više od dan ili dva. Nadljudska bića s kojima se suočio na ovoj planini, s kojima se borio u duhu i koja je pobijedio u moći, su bila *stvarna*; to su bili njegovi prastari neprijatelji iz sustava Satanije; to nisu bila priviđenja mašte rođena iz intelektualne neuračunljivosti oslabljenog i izgladnjelog smrtnika koji nije mogao razlikovati stvarnost od vizija svog poremećenog uma.

Isus je proveo posljednja tri tjedna kolovoza kao i prva tri tjedna mjeseca rujna na Hermonskoj gori. Za ovih je tjedana završio smrtničku zadaću postignuća krugova umnog razumijevanja i kontrole ličnosti. U ovom je razdoblju duhovnog zajedništva s nebeskim Ocem, unutarnji Ispravljač pored toga upotpunio svoje dužnosti. Ovim je ostvaren smrtni cilj postojanja ovog zemaljskog stvorenja. Isus je još samo trebao postići završnu fazu usklađenosti između uma i Ispravljača.

Nakon više od pet tjedana neprekinutog duhovnog zajedništva s njegovim Rajskim Ocem, Isus je postao apsolutno uvjeren u svoju prirodu i sigurnost svoje pobjede nad materijalnim razinama vremensko-prostornog očitovanja ličnosti. On je u potpunosti vjerovao i nije oklijevao potvrditi nadmoć svoje božanske prirode nad svojom ljudskom prirodom.

Pred kraj ovog boravka u planini, Isus je zamolio svoga Oca da mu dopusti da održi vijećanje sa svojim neprijateljima iz Satanije kao Sin Čovječji, Jozin sin Isus. Ovaj zahtjev je odobren. Posljednjeg tjedna na planini Hermon dogodilo se veliko iskušenje, svemirsko suđenje. Tu su bili prisutni Sotona (kao zastupnik Lucifera) i Kaligastija, buntovni Planetarni Knez, koji su postali potpuno vidljivi Isusu. A ta "kušnja",

lad named Tiglath, he proceeded along the Damascus road to a village sometime known as Beit Jenn in the foothills of Mount Hermon. Here, near the middle of August, A.D. 25, he established his headquarters, and leaving his supplies in the custody of Tiglath, he ascended the lonely slopes of the mountain. Tiglath accompanied Jesus this first day up the mountain to a designated point about 6,000 feet above sea level, where they built a stone container in which Tiglath was to deposit food twice a week.

134:8.2 (1493.1) The first day, after he had left Tiglath, Jesus had ascended the mountain only a short way when he paused to pray. Among other things he asked his Father to send back the guardian seraphim to "be with Tiglath." He requested that he be permitted to go up to his last struggle with the realities of mortal existence alone. And his request was granted. He went into the great test with only his indwelling Adjuster to guide and sustain him.

134:8.3 (1493.2) Jesus ate frugally while on the mountain; he abstained from all food only a day or two at a time. The superhuman beings who confronted him on this mountain, and with whom he wrestled in spirit, and whom he defeated in power, were *real*; they were his archenemies in the system of Satania; they were not phantasms of the imagination evolved out of the intellectual vagaries of a weakened and starving mortal who could not distinguish reality from the visions of a disordered mind.

134:8.4 (1493.3) Jesus spent the last three weeks of August and the first three weeks of September on Mount Hermon. During these weeks he finished the mortal task of achieving the circles of mind-understanding and personality-control. Throughout this period of communion with his heavenly Father the indwelling Adjuster also completed the assigned services. The mortal goal of this earth creature was there attained. Only the final phase of mind and Adjuster attunement remained to be consummated.

134:8.5 (1493.4) After more than five weeks of unbroken communion with his Paradise Father, Jesus became absolutely assured of his nature and of the certainty of his triumph over the material levels of time-space personality manifestation. He fully believed in, and did not hesitate to assert, the ascendancy of his divine nature over his human nature.

134:8.6 (1493.5) Near the end of the mountain sojourn Jesus asked his Father if he might be permitted to hold conference with his Satania enemies as the Son of Man, as Joshua ben Joseph. This request was granted. During the last week on Mount Hermon the great temptation, the universe trial, occurred. Satan (representing Lucifer) and the rebellious Planetary Prince, Caligastia, were present with Jesus and were made fully visible to

to konačno iskušenje ljudske odanosti koja se našla suočena s neistinama pobunjeničkih ličnosti, nije bilo vezano s hranom, ljudskim hramovima ili pretencioznim djelima. Nije bilo je vezano s kraljevstvima ovoga svijeta, već s pitanjem suvereniteta moćnog i veličanstvenog svemira. Simbolika vaših zapisa odgovara djetinjastom načinu razmišljanja vaše nazadne prošlosti. Buduće generacije trebaju shvatiti veličinu borbe kroz koju je Sin Čovječji prošao na taj znameniti dan na Hermonskoj gori.

Na mnogobrojne prijedloge i nagovaranja Luciferovih izaslanika, Isus je jedino odgovorio: "Neka prevlada volja mog Rajskog Oca i neka tebi, moj pobunjenički sine, božanstveno sude Stari Dani. Ja sam tvoj Stvoritelj-otac; ja ti teško mogu pravedno suditi, a moju si milost već odbacio. Predajem te sudbenoj nadležnosti Sudaca velikog svemira."

Na sve Luciferove predložene kompromise i improvizacije, na sve takve prijedloge vezane za njegovo utjelovljenje darivanje, Isus je samo dogovorio: "Neka bude volja mog Oca na Raju." Isus je na kraju ovog teškog iskušenja ponovo primio svog anđela čuvara i služitelja.

Ovog poslijepodneva u kasno ljeto, među drvećem i u tišini prirode, Mihael od Nebadona je osvojio neupitnu vlast nad svojim svemirom. Na taj dan je upotpunio zadaću koju je imao kao Sin Stvoritelj da živi punim i utjelovljenim životom u smrtnom obličju na evolucijskim svjetovima vremena i prostora. Svemir nije primio nikakvu najavu o ovom velikom postignuću sve do njegova krštenja, nekoliko mjeseci kasnije, ali to se stvarno dogodilo ovdje na ovoj planini. A kad je Isus sišao sa svoga boravka na Hermonskoj gori, to je označilo kraj Luciferove pobune u Satani i Kaligastijinogotcjepjenja na Urantiji. Isus je platio posljednju cijenu koja se tražila od njega za postignuće suvereniteta nad svojim svemirom, što je samo po sebi odlučilo o statusu svih pobunjenika i utvrdilo da se svi takvi budući ustanci (ako se ikada dogode) riješe po kratkom i učinkovitom postupku. Prema tome, možete vidjeti da se Isusovo takozvano "veliko iskušenje" dogodilo nešto prije krštenja, a ne tek nakon tog događaja.

Na kraju ovog boravka na planini, dok je Isus silazio niz padine, sreo je Tiglata koji je upravo išao ostaviti nove zalihe hrane. Vratio ga je nazad, samo govoreći: "Završen je period odmora; moram se vratiti Očevom poslu." Isus je bio vrlo tih i dosta izmijenjen čovjek kad su se zaputili natrag u Dan, gdje se oprostio od mladića, dajući mu magarca. Potom je nastavio prema jugu istim putem kojim je i došao, idući prema Kafarnaumu.

him. And this "temptation," this final trial of human loyalty in the face of the misrepresentations of rebel personalities, had not to do with food, temple pinnacles, or presumptuous acts. It had not to do with the kingdoms of this world but with the sovereignty of a mighty and glorious universe. The symbolism of your records was intended for the backward ages of the world's childlike thought. And subsequent generations should understand what a great struggle the Son of Man passed through that eventful day on Mount Hermon.

134:8.7 (1493.6) To the many proposals and counterproposals of the emissaries of Lucifer, Jesus only made reply: "May the will of my Paradise Father prevail, and you, my rebellious son, may the Ancients of Days judge you divinely. I am your Creator-father; I can hardly judge you justly, and my mercy you have already spurned. I commit you to the adjudication of the Judges of a greater universe."

134:8.8 (1494.1) To all the Lucifer-suggested compromises and makeshifts, to all such specious proposals about the incarnation bestowal, Jesus only made reply, "The will of my Father in Paradise be done." And when the trying ordeal was finished, the detached guardian seraphim returned to Jesus' side and ministered to him.

134:8.9 (1494.2) On an afternoon in late summer, amid the trees and in the silence of nature, Michael of Nebadon won the unquestioned sovereignty of his universe. On that day he completed the task set for Creator Sons to live to the full the incarnated life in the likeness of mortal flesh on the evolutionary worlds of time and space. The universe announcement of this momentous achievement was not made until the day of his baptism, months afterward, but it all really took place that day on the mountain. And when Jesus came down from his sojourn on Mount Hermon, the Lucifer rebellion in Satania and the Caligastia secession on Urantia were virtually settled. Jesus had paid the last price required of him to attain the sovereignty of his universe, which in itself regulates the status of all rebels and determines that all such future upheavals (if they ever occur) may be dealt with summarily and effectively. Accordingly, it may be seen that the so-called "great temptation" of Jesus took place sometime before his baptism and not just after that event.

134:8.10 (1494.3) At the end of this sojourn on the mountain, as Jesus was making his descent, he met Tiglath coming up to the rendezvous with food. Turning him back, he said only: "The period of rest is over; I must return to my Father's business." He was a silent and much changed man as they journeyed back to Dan, where he took leave of the lad, giving him the donkey. He then proceeded south by the same way he had

come, to Capernaum.

9. PERIOD ČEKANJA

Bilo je to otprilike pred kraj ljeta, nedugo prije Dana pomirenja i Blagdana sjenica. Isus je u subotu otišao posjetiti svoju obitelj u Kafarnaumu, a sljedeći dan se uputio prema Jeruzalemu sa Ivanom Zebedejevim, idući istočno od jezera, preko Gerase i kroz Jordansku dolinu. Dok je kratko razgovarao sa svojim suputnikom, Ivan je mogao vidjeti veliku promjenu u Isusu.

Isus i Ivan su se zaustavili da prenoće u Betaniji kod Lazara i njegovih sestara, idući rano ujutro u Jeruzalem. Proveli su gotovo tri tjedna obilazeći grad, ili je to barem bio slučaj s Ivanom. Mnogo puta Ivan je otišao u Jeruzalem dok je Isus provodio dane u obližnjim brdima, u mnogim periodima duhovnog zajedništva s nebeskim Ocem.

Zajedno su prisustvovali svečanim ceremonijama na Dan pomirenja. Ivana su jako impresionirale ceremonije ovog velikog židovskog religioznog rituala, ali Isus je ostao tih i zamišljen gledatelj. Sinu Čovječjem je cijela svečanost djelovala jadro i patetično. On je sve to gledao kao neispravnu reprezentaciju karaktera i osobina svoga oca koji je na nebu. Gledao je cijeli prozor kao travestiju činjenice božanske pravde i istina beskonačne milosti. Dok je izgarao od želje da objavi stvarnu istinu o karakteru i ljubavi svoga Oca u milostivoj upravi nad svemirom, ali ga je njegov vjerni Osmatrač upozorio da njegov čas još nije došao. Ali te noći, u Betaniji, Isus je iznio brojne primjedbe koje su jako uznemirile Ivana; Ivan nikada nije u potpunosti razumio pravi značaj onoga što je Isus rekao u raspravi te večeri.

Isus je planirao ostati s Ivanom cijeli tjedan proslave Blagdana sjenica. Ovaj blagdan se slavio svake godine u cijeloj Palestini; bilo je to židovsko vrijeme odmora. Isus nije sudjelovao u veselju ovog povoda, ali je očigledno uživao i i bio jako zadovoljan promatrajući radost i veselje mladih i starih u nj ihovu samozaboravu.

Sredinom ovog tjedna proslave i prije svršetka svečanosti, Isus se oprostio od Ivana, rekavši da je želio otići u brda gdje je mogao bolje komunicirati sa svojim Rajskim Ocem. Ivan mu se želio pridružiti, ali je Isus inzistirao da on ostane na svečanostima, govoreći: "Od tebe se ne traži da nosiš teret Sina Čovječjeg; samo stražar mora bdjeti dok grad počiva u miru." Isus se nije vratio u Jeruzalem. Nakon gotovo tjedna dana u brdima

9. THE TIME OF WAITING

134:9.1 (1494.4) It was now near the end of the summer, about the time of the day of atonement and the feast of tabernacles. Jesus had a family meeting in Capernaum over the Sabbath and the next day started for Jerusalem with John the son of Zebedee, going to the east of the lake and by Gerasa and on down the Jordan valley. While he visited some with his companion on the way, John noted a great change in Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus and John stopped overnight at Bethany with Lazarus and his sisters, going early the next morning to Jerusalem. They spent almost three weeks in and around the city, at least John did. Many days John went into Jerusalem alone while Jesus walked about over the near-by hills and engaged in many seasons of spiritual communion with his Father in heaven.

134:9.3 (1494.6) Both of them were present at the solemn services of the day of atonement. John was much impressed by the ceremonies of this day of all days in the Jewish religious ritual, but Jesus remained a thoughtful and silent spectator. To the Son of Man this performance was pitiful and pathetic. He viewed it all as misrepresentative of the character and attributes of his Father in heaven. He looked upon the doings of this day as a travesty upon the facts of divine justice and the truths of infinite mercy. He burned to give vent to the declaration of the real truth about his Father's loving character and merciful conduct in the universe, but his faithful Monitor admonished him that his hour had not yet come. But that night, at Bethany, Jesus did drop numerous remarks which greatly disturbed John; and John never fully understood the real significance of what Jesus said in their hearing that evening.

134:9.4 (1495.1) Jesus planned to remain throughout the week of the feast of tabernacles with John. This feast was the annual holiday of all Palestine; it was the Jewish vacation time. Although Jesus did not participate in the merriment of the occasion, it was evident that he derived pleasure and experienced satisfaction as he beheld the lighthearted and joyous abandon of the young and the old.

134:9.5 (1495.2) In the midst of the week of celebration and ere the festivities were finished, Jesus took leave of John, saying that he desired to retire to the hills where he might the better commune with his Paradise Father. John would have gone with him, but Jesus insisted that he stay through the festivities, saying: "It is not required of you to bear the burden of the Son of Man; only the watchman must keep vigil while the city sleeps in peace."

blizu Betanije, otišao je u Kafarnaum. Na putu kući proveo je dan i noć u osami na padinama Gilboe, u blizini mjesta gdje je kralj Šaul oduzeo svoj život; a kada je stigao u Kafarnaum, činio se veselijim nego kad se oprostio od Ivana u Jeruzalemu.

Sljedećeg jutra Isus je otvorio škrinju s osobnim stvarima koje je ostavio u Zebedejevoj radionici, stavio pregaču i javio se na posao, govoreći: "Dužnost mi je da se posvetim radu dok čekam da dođe moj čas." I on je radio nekoliko mjeseci, do siječnja naredne godine, u brodograditeljskoj radionici, uz svoga brata Jakova. Nakon tog razdoblja rada s Isusom, bez obzira na sumnje koje su često priječile njegovo razumijevanje životnog rada Sina Čovječjeg, Jakov više nikada nije stvarno i potpuno izgubio vjeru u Isusovu misiju.

Isus je u tom završnom periodu rada u brodograditeljskoj radionici provodio najveći dio vremena na opremanje interijera određenih većih plovila. Posvećivao je veliku pažnju svom ručnom radu i osjećao veliko zadovoljstvo ljudskog postignuća u izradi svakog vrijednog djela. Nije gubio vrijeme na sitnicama, ali je mukotrpno radio na osnovama svakog poduzeća.

Kako je vrijeme prolazilo, u Kafarnaum su stigle glasine o nekom Ivanu koji je propovijedao krsteći pokajnike u Jordanu i govoreći; "Bliži se kraljevstvo nebesko; pokajte se i primite krštenje." Isus je primao ove vijesti dok se Ivan polako kretao duž Jordanske doline od gaza rijeke u blizini Jeruzalema. A Isus je nastavio raditi na izradi plovila sve dok Ivan nije stigao uzvodno do mjesta blizu Pele u mjesecu siječnju iduće godine, 26. godine p.K., kad je položio tesarSKI alat govoreći; "Došao je moj čas," nakon čega se otišao predstaviti Ivanu i primiti krštenje od njega.

Ali, Isus je prošao kroz veliku promjenu. Od svih koji su uživali u Isusovim riječima i djelima dok je poučavao putujući po svijetu, mali je broj bio u stanju prepoznati u javnom učitelju istu onu osobu koju su imali prilike upoznati i voljeti u ranijim godinama. I nije bilo čudno što ga ovi negdašnji primatelji osobne službe nisu bili u stanju prepoznati u njegovoj kasnijoj ulozi javnog i autoritativnog učitelja. Ova je višegodišnja preobrazba uma i duha završena prilikom Isusovog sadržajnog boravka na Hermonskoj gori.

Jesus did not return to Jerusalem. After almost a week alone in the hills near Bethany, he departed for Capernaum. On the way home he spent a day and a night alone on the slopes of Gilboa, near where King Saul had taken his life; and when he arrived at Capernaum, he seemed more cheerful than when he had left John in Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) The next morning Jesus went to the chest containing his personal effects, which had remained in Zebedee's workshop, put on his apron, and presented himself for work, saying, "It behooves me to keep busy while I wait for my hour to come." And he worked several months, until January of the following year, in the boatshop, by the side of his brother James. After this period of working with Jesus, no matter what doubts came up to becloud James's understanding of the lifework of the Son of Man, he never again really and wholly gave up his faith in the mission of Jesus.

134:9.7 (1495.4) During this final period of Jesus' work at the boatshop, he spent most of his time on the interior finishing of some of the larger craft. He took great pains with all his handiwork and seemed to experience the satisfaction of human achievement when he had completed a commendable piece of work. Though he wasted little time upon trifles, he was a painstaking workman when it came to the essentials of any given undertaking.

134:9.8 (1495.5) As time passed, rumors came to Capernaum of one John who was preaching while baptizing penitents in the Jordan, and John preached: "The kingdom of heaven is at hand; repent and be baptized." Jesus listened to these reports as John slowly worked his way up the Jordan valley from the ford of the river nearest to Jerusalem. But Jesus worked on, making boats, until John had journeyed up the river to a point near Pella in the month of January of the next year, A.D. 26, when he laid down his tools, declaring, "My hour has come," and presently presented himself to John for baptism.

134:9.9 (1495.6) But a great change had been coming over Jesus. Few of the people who had enjoyed his visits and ministrations as he had gone up and down in the land ever subsequently recognized in the public teacher the same person they had known and loved as a private individual in former years. And there was a reason for this failure of his early beneficiaries to recognize him in his later role of public and authoritative teacher. For long years this transformation of mind and spirit had been in progress, and it was finished during the eventful sojourn on Mount Hermon.

POGLAVLJE 135. IVAN KRSTITELJ

⇐ 134

Knjiga Urantije

136 ⇐

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 135 IVAN KRSTITELJ

Sekcije

Uvod

1. IVAN POSTAJE NAZARIT
2. ZAHARIJINA SMRT
3. PASTIRSKI ŽIVOT
4. ELIZABETINA SMRT
5. NEBESKO KRALJEVSTVO
6. IVAN POČINJE PROPOVIJEDATI
7. IVAN PUTUJE PREMA SJEVERU
8. SUSRET ISUSA I IVANA
9. ČETIRDESET DANA PROPOVIJEDI
10. IVAN PUTUJE PREMA JUGU
11. IVAN U ZATOČENIŠTVU
12. SMRT IVANA KRSTITELJA

PAPER 135 JOHN THE BAPTIST

SECTIONS

Introduction

1. John Becomes a Nazarite
2. The Death of Zacharias
3. The Life of a Shepherd
4. The Death of Elizabeth
5. The Kingdom of God
6. John Begins to Preach
7. John Journeys North
8. Meeting of Jesus and John
9. Forty Days of Preaching
10. John Journeys South
11. John in Prison
12. Death of John the Baptist

Uvod

Ivan Krstitelj je rođen 25. ožujka 7. godine pr.K., čime se ispunilo obećanje koje je Gabriel dao Elizabeti u lipnju prethodne godine. Elizabeta je pet mjeseci čuvala tajnu o Gabrielovoj posjeti; i kad je konačno rekla istinu svome mužu, Zaharija je bio vrlo uznemiren i jedino je povjerovao njezinoj pripovijesti nakon neuobičajenog sna otprilike šest tjedana prije Ivanovog rođenja. Izuzev Gabrielove posjete Elizabeti i Zaharijevog sna, nije se dogodilo ništa nadprirodno vezano s rođenjem Ivana Krstitelja.

U skladu sa židovskim običajima Ivan je obrezan osmog dana nakon rođenja. Podignut je kao sva druga djeca, rastući iz dana u dan i iz godine u godinu, u seocetu koje je bilo poznato kao Judin Grad, otprilike četiri milje zapadno od Jeruzalema.

INTRODUCTION

135:0.1 (1496.1) JOHN the Baptist was born March 25, 7 B.C., in accordance with the promise that Gabriel made to Elizabeth in June of the previous year. For five months Elizabeth kept secret Gabriel's visitation; and when she told her husband, Zacharias, he was greatly troubled and fully believed her narrative only after he had an unusual dream about six weeks before the birth of John. Excepting the visit of Gabriel to Elizabeth and the dream of Zacharias, there was nothing unusual or supernatural connected with the birth of John the Baptist.

135:0.2 (1496.2) On the eighth day John was circumcised according to the Jewish custom. He grew up as an ordinary child, day by day and year by year, in the small village known in those days as the City of Judah, about four miles west of Jerusalem.

Najbitniji događaj iz cijelog Ivanovog djetinjstva bila je posjeta, u pratnji njegovih roditelja, Isusu i nazaretskoj obitelji. Ova se posjeta odigrala u mjesecu lipnju 1. godine pr.K., kad mu je bilo malo više od šest godina.

Ivanovi su roditelji po povratku iz Nazareta započeli sa sistematskim obrazovanjem mladića. Seoce u kojem su živjeli nije imalo sinagoške škole; Zaharija je bio prilično dobro obrazovan kao svećenik, dok je Elizabeta bila daleko obrazovanija od prosječne judejske žene; ona je također pripadala svećeničkom rodu, vukući porijeklo od "Aronovih kćerki." Kako je Ivan bio sin jedinac, njegovi su roditelji uložili mnogo vremena u njegov mentalni i duhovni razvoj. Zaharija je jedino kratko služio u Jeruzalemu, tako da je mogao posvetiti vrijeme sinovoj pouci.

Zaharija i Elizabeta su imali malo seosko imanje na kojem su uzgajali ovce. Premda su od ove zemlje jedva mogli sastaviti kraj s krajem, Zaharija je primao redovne svećeničke prihode od hrama.

1. IVAN POSTAJE NAZARIT

Dok Ivan nije bio u prilici da diplomira kad mu je bilo četrnaest godina kako nije pohađao redovnu školu, njegovi su roditelji odlučili da je ovo bilo prikladno doba da položi nazirejski zavjet. Zaharija i Elizabeta su tako povelili sina u En-Gedi, pored Slanoga mora. Bio je to južni centar nazirejskog bratstva i mladić je ovdje prikladno i svečano uveden među nazirejce. Poslije ovih ceremonija i nakon što je položio zavjet da neće piti opojna pića, da neće strići kosu ni brijati bradu i da neće dodirivati mrtvo tijelo čovjeka ili životinje, obitelj je otišla u Jeruzalem, gdje je Ivan obavio prinošenje žrtava pred hramom u skladu sa zahtjevima nazirejskog reda.

Ivan je položio iste životne zavjete s kojima su se obvezali njegovi vrijedni prethodnici, Samson i prorok Samuel. Nazirejci su po svom načinu života smatrani svetim i posvećenim osobama. Židovi su im ukazivali gotovo jednako poštovanje koje su ukazivali visokim svećenicima, što nije bilo čudno s obzirom na to da su iskusni i posvećeni nazirejci bili jedini pored visokih svećenika koji su imali pristupa vrhovnom svetištu hrama.

Ivan se vratio iz Jeruzalema kako bi se brinuo o očevom stadu, dok je iz dana u dan izrastao u snažnog muškarca plemenitog karaktera.

U šesnaestoj godini, kao rezultat onoga što je pročitao o proroku Iliji, Ivana se duboko dojmio ovaj prorok s Karmelske gore, zbog čega je

135:0.3 (1496.3) The most eventful occurrence in John's early childhood was the visit, in company with his parents, to Jesus and the Nazareth family. This visit occurred in the month of June, 1 B.C., when he was a little over six years of age.

135:0.4 (1496.4) After their return from Nazareth John's parents began the systematic education of the lad. There was no synagogue school in this little village; however, as he was a priest, Zacharias was fairly well educated, and Elizabeth was far better educated than the average Judean woman; she was also of the priesthood, being a descendant of the "daughters of Aaron." Since John was an only child, they spent a great deal of time on his mental and spiritual training. Zacharias had only short periods of service at the temple in Jerusalem so that he devoted much of his time to teaching his son.

135:0.5 (1496.5) Zacharias and Elizabeth had a small farm on which they raised sheep. They hardly made a living on this land, but Zacharias received a regular allowance from the temple funds dedicated to the priesthood.

1. JOHN BECOMES A NAZARITE

135:1.1 (1496.6) John had no school from which to graduate at the age of fourteen, but his parents had selected this as the appropriate year for him to take the formal Nazarite vow. Accordingly, Zacharias and Elizabeth took their son to Engedi, down by the Dead Sea. This was the southern headquarters of the Nazarite brotherhood, and there the lad was duly and solemnly inducted into this order for life. After these ceremonies and the making of the vows to abstain from all intoxicating drinks, to let the hair grow, and to refrain from touching the dead, the family proceeded to Jerusalem, where, before the temple, John completed the making of the offerings which were required of those taking Nazarite vows.

135:1.2 (1496.7) John took the same life vows that had been administered to his illustrious predecessors, Samson and the prophet Samuel. A life Nazarite was looked upon as a sanctified and holy personality. The Jews regarded a Nazarite with almost the respect and veneration accorded the high priest, and this was not strange since Nazarites of lifelong consecration were the only persons, except high priests, who were ever permitted to enter the holy of holies in the temple.

135:1.3 (1497.1) John returned home from Jerusalem to tend his father's sheep and grew up to be a strong man with a noble character.

135:1.4 (1497.2) When sixteen years old, John, as a result of reading about Elijah, became greatly impressed with the prophet of Mount Carmel and

odlučio usvojiti njegov način odijevanja. Ivan je tako počeo nositi odjeću od dlake i o bokovima pas od kože. S šesnaest godina dostigao je visinu od šest stopa i gotovo punu fizičku građu. Djelovao je dosta upečatljivo s dugom kosom i karakterističnim stilom odijevanja. Njegovi su roditelji imali visoka očekivanja od svog sina jedinca, obećanog djetetšeta i posvećenog nazirejca.

2. ZAHARIJINA SMRT

Zaharija je umro nakon više mjeseci bolesti, u srpnju 12. godine p.K., nedugo nakon Ivanovog osamnaestog rođendana. Bio je to period velike neprijatnosti kako je Ivanu kao nazirejcu bilo zabranjeno stupiti u dodir s mrtvim tijelom, bilo stranca ili pripadnika svoje obitelji. Premda se Ivan nastojao povinovati zahtjevima nazirejskog života, u srcu je osjećao krivnju misleći da ih se nije najstrože držao; zbog toga je nakon očeve sahrane otišao u Jeruzalem gdje je položio žrtve očišćenja u nazirejskom dvoru koji se nalazio u okviru ženskih odaja hrama.

U rujnu ove godine Elizabeta i Ivan su otišli u Nazaret u posjetu Mariji i Isusu. Ivan je upravo bio odlučio započeti sa svojim životnim radom, ali je primio ozbiljnu opomenu od Isusa koja se nije toliko temeljila na riječima koliko na primjeru, da se prvo pobrine za svoju majku i da čeka "da dođe Očev čas." Nakon što se pozdravio s Isusom i Marijom na kraju ove ugodne posjete, Ivan nije ponovo vidio Isusa sve do njegovog krštenja u Jordanu.

Ivan i Elizabeta su po povratku kući započeli s kovanjem planova za budućnost. Kako Ivan nije želio prihvatiti svećeničku plaću od hrama, nisu protekle ni pune dvije godine kad su se našli pred gubitkom kuće; tako su odlučili povesti stada prema jugu. Ivan je ovoga ljeta, uoči svog dvadesetog rođendana, napustio Hebron. U takozvanoj "divljini Judeje" vodio je brigu o svojim ovcama pored manjeg potoka koji se ulijevao u veću pritoku Slanoga mora u En-Gedi. U okviru kolonije u En-Gedi bili su ne samo mnogi nazirejci posvećeni ovom načinu života od rane mladosti ili veći broj godina, već i brojni drugiasketi i pasun koji su aovoauistaaa u ove krajeve kako bi bili s pripadnicima nazirejskog reda. Izdržavali su se od uzgoja ovaca i od poklona koje su primali od imućnih Židova.

Kako je vrijeme više prolazilo, Ivan se sve rijeđe vraćao u Hebron, dok je sve češće išao posjetiti En-Gedi. Toliko se razlikovao od većine nazirejaca da mu se bilo teško družiti s

decided to adopt his style of dress. From that day on John always wore a hairy garment with a leather girdle. At sixteen he was more than six feet tall and almost full grown. With his flowing hair and peculiar mode of dress he was indeed a picturesque youth. And his parents expected great things of this their only son, a child of promise and a Nazarite for life.

2. THE DEATH OF ZACHARIAS

135:2.1 (1497.3) After an illness of several months Zacharias died in July, A.D. 12, when John was just past eighteen years of age. This was a time of great embarrassment to John since the Nazarite vow forbade contact with the dead, even in one's own family. Although John had endeavored to comply with the restrictions of his vow regarding contamination by the dead, he doubted that he had been wholly obedient to the requirements of the Nazarite order; therefore, after his father's burial he went to Jerusalem, where, in the Nazarite corner of the women's court, he offered the sacrifices required for his cleansing.

135:2.2 (1497.4) In September of this year Elizabeth and John made a journey to Nazareth to visit Mary and Jesus. John had just about made up his mind to launch out in his lifework, but he was admonished, not only by Jesus' words but also by his example, to return home, take care of his mother, and await the "coming of the Father's hour." After bidding Jesus and Mary good-bye at the end of this enjoyable visit, John did not again see Jesus until the event of his baptism in the Jordan.

135:2.3 (1497.5) John and Elizabeth returned to their home and began to lay plans for the future. Since John refused to accept the priest's allowance due him from the temple funds, by the end of two years they had all but lost their home; so they decided to go south with the sheep herd. Accordingly, the summer that John was twenty years of age witnessed their removal to Hebron. In the so-called "wilderness of Judea" John tended his sheep along a brook that was tributary to a larger stream which entered the Dead Sea at Engedi. The Engedi colony included not only Nazarites of lifelong and time-period consecration but numerous other ascetic herdsmen who congregated in this region with their herds and fraternized with the Nazarite brotherhood. They supported themselves by sheep raising and from gifts which wealthy Jews made to the order.

135:2.4 (1497.6) As time passed, John returned less often to Hebron, while he made more frequent visits to Engedi. He was so entirely different from the majority of the Nazarites that he found it very difficult fully to fraternize with the brotherhood. But

pripadnicima ovoga bratstva. Međutim, jako je uživao u društvu određenog Abnera, priznatog vođe i poglavara kolonije u En-Gedi.

he was very fond of Abner, the acknowledged leader and head of the Engedi colony.

3. PASTIRSKI ŽIVOT

Ivan je izgradio duž obale ovog potočića dvanaestak kamenih zaklona i noćnih staja od gomila kamena, kako bi zaštitio stada ovaca i koza. Zahvaljujući svom pastirskom načinu života, imao je dosta vremena za razmišljanje. Cesto je razgovarao s Ezdom, jednim siročetom iz Behzura, kojeg je praktično usvojio i koji se brinuo o njegovim stadima kad god bi Ivan otputovao u Hebron da posjeti majku i da proda nekoliko ovaca, kao i kada bi subotom otišao na službu u En-Gedi. Ivan i mladić su živjeli vrlo jednostavno i hranili se ovčetinom, kozjim mlijekom, divljim medom i jestivim skakavcima koji su živjeli u ovim predjelima. Ovu su svakodnevnu hranu povremeno nadopunjavali mirnicima iz Hebrona i En-Gede.

Elizabeta je slala vijesti Ivanu o palestinskim i drugim svjetskim događajima i on je postajao sve uvjereniji da se bližio kraj starog sustava; da je on sam trebao postati glasnikom novog doba, "nebeskog kraljevstva." Ovaj je neotesani pastir jako uživao u pisanjima proroka Daniela. Tisuću je puta pročitao Danielov opis veličanstvenih djela za koja mu je Zaharija rekao da predstavljaju povijest velikih svjetskih carstava, počevši od Babilona, do Perzije, Grčke i konačno Rima. Ivan je mogao primijetiti da je Rim već povezivao mnoge poliglotske narode i rase i da kao takav nikada nije mogao postati čvrsto utvrđena i definitivno konsolidirana imperija. Vjerovao je da je Rim i u ovo doba bio podjeljen na Siriju, Egipat, Palestinu i druge provincije; dalje je čitao kako će "u vrijeme ovih kraljeva Bog Nebeski podići kraljevstvo koje neće nikada propasti. I ovo kraljevstvo neće prijeći na neki drugi narod, nego će razbiti i uništiti sva druga kraljevstva a samo će ostati do vijeka." "I njemu će biti predana vlast, čast i kraljevstvo da mu služe svi narodi, nacije i jezici. Vlast njegova vlast je vječna i nikada neće proći, a kraljevstvo njegovo neće propasti." "A kraljevstvo, vlast i veličanstvo pod svim nebesima dat će se puku Svetaca Svevišnjega, čije je kraljevstvo kraljevstvo vječno i kojem služe sve vlasti i pokoravaju se njemu."

Ivan nikada nije uspio prevazići zounjenost i pometnju izazvanu onim što je čuo od svojih roditelja o Isusu, kao i ovim izvodima iz Spisa. U Knjizi Danielovoj je pročitao: "Vidio sam u noćnim

3. THE LIFE OF A SHEPHERD

135:3.1 (1497.7) Along the valley of this little brook John built no less than a dozen stone shelters and night corrals, consisting of piled-up stones, wherein he could watch over and safeguard his herds of sheep and goats. John's life as a shepherd afforded him a great deal of time for thought. He talked much with Ezda, an orphan lad of Beth-zur, whom he had in a way adopted, and who cared for the herds when he made trips to Hebron to see his mother and to sell sheep, as well as when he went down to Engedi for Sabbath services. John and the lad lived very simply, subsisting on mutton, goat's milk, wild honey, and the edible locusts of that region. This, their regular diet, was supplemented by provisions brought from Hebron and Engedi from time to time.

135:3.2 (1498.1) Elizabeth kept John posted about Palestinian and world affairs, and his conviction grew deeper and deeper that the time was fast approaching when the old order was to end; that he was to become the herald of the approach of a new age, "the kingdom of heaven." This rugged shepherd was very partial to the writings of the Prophet Daniel. He read a thousand times Daniel's description of the great image, which Zacharias had told him represented the history of the great kingdoms of the world, beginning with Babylon, then Persia, Greece, and finally Rome. John perceived that already was Rome composed of such polyglot peoples and races that it could never become a strongly cemented and firmly consolidated empire. He believed that Rome was even then divided, as Syria, Egypt, Palestine, and other provinces; and then he further read "in the days of these kings shall the God of heaven set up a kingdom which shall never be destroyed. And this kingdom shall not be left to other people but shall break in pieces and consume all these kingdoms, and it shall stand forever." "And there was given him dominion and glory and a kingdom that all peoples, nations, and languages should serve him. His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom never shall be destroyed." "And the kingdom and dominion and the greatness of the kingdom under the whole heaven shall be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all dominions shall serve and obey him."

135:3.3 (1498.2) John was never able completely to rise above the confusion produced by what he had heard from his parents concerning Jesus and by these passages which he read in the Scriptures.

snovima kako dolazi jedan koji je nalik Sinu Čovječjem obavijen nebeskim oblacima i koji primi veličanstvo, čast i kraljevstvo.” Ali ove se riječi prorokove nisu slagale s onim što su mu rekli njegovi roditelji. Isto tako njegov razgovor s Isusom, za vrijeme posjete nazaretskoj obitelji kad mu je bilo osamnaest godina, nije bio suglasan s ovim riječima iz Spisa. Unatoč njegovoj zbunjenosti i cijeloj ovoj pometnji, njegova ga je majka uvjerila da je njegov daleki rođak, Isus iz Nazareta, bio pravi Mesija koji je došao sjesti na Davidovu stolicu i da je on (Ivan) trebao postati njegov glavni navjestitelj i osnovna potpora.

Od svega što je Ivan čuo o poročnosti i zlu Rima i o raspojasanom ponašanju i moralnoj nazadnosti ovoga carstva, kao i na osnovu onoga što je znao o zlim djelima Heroda Antipe i judejskih poglavara, bio je sklon vjerovati da se bližio kraj svijeta. Ovom se neotesanom i plemenitom djetetu prirode činilo da je svijet bio zreo za svršetak jedne ere i da su ljudi stajali na pragu novog i božanskog doba - nebeskog kraljevstva. U Ivanovom je srcu rastao osjećaj da je on trebao biti posljednji iz reda starih proroka i prvi iz reda novih. Drhtao je od sve snažnije želje da ode proglasiti svim ljudima: “Obratite se! Pripravite put Gospodnji! Pripravite se za kraj; pripravite se za novi i vječni ustav nebeskih poslova, za nebesko kraljevstvo.”

4. ELIZABETINA SMRT

17. kolovoza 22. godine p.K., kad je Ivanu bilo dvadeset osam godina, iznenada je preminula njegova majka. Kako su Elizabetini prijatelji poznavali nazirejski stav prema mrtvima koji se odnosio i na pripadnike vlastite obitelji, uredili su sve detalje Elizabetine sahrane prije nego što su poslali po Ivana. Kad je primio vijesti o majčinoj smrti, Ivan je rekao Ezdi da odvede stada u En-Gedi dok je sam krenuo u Hebron.

Po povratku u En-Gedi nakon majčine sahrane, Ivan je poklonio stada nazirejskom bratstvu dok se sam na određeno vrijeme povukao od vanjskog svijeta kako bi se posvetio postu i molitvi. Ivan je jedino poznao stare metode pristupa božanstvu; jedino je bio upoznat sa zapisima Ilije, Samuela i Daniela. Ilija je bio njegov idealni prorok. Ilija je bio prvi učitelj Izraela koji je smatran prorokom i Ivan je mislio da će on sam biti posljednji pripadnik ove duge i glasovite linije nebeskih glasnika.

Ivan je živio u En-Gedi dvije i pol godine i u ovom je razdoblju uvjerio većinu pripadnika ovoga bratstva da “dolazi kraj jedne epohe”; “da je blizu

In Daniel he read: “I saw in the night visions, and, behold, one like the Son of Man came with the clouds of heaven, and there was given him dominion and glory and a kingdom.” But these words of the prophet did not harmonize with what his parents had taught him. Neither did his talk with Jesus, at the time of his visit when he was eighteen years old, correspond with these statements of the Scriptures. Notwithstanding this confusion, throughout all of his perplexity his mother assured him that his distant cousin, Jesus of Nazareth, was the true Messiah, that he had come to sit on the throne of David, and that he (John) was to become his advance herald and chief support.

135:3.4 (1498.3) From all John heard of the vice and wickedness of Rome and the dissoluteness and moral barrenness of the empire, from what he knew of the evil doings of Herod Antipas and the governors of Judea, he was minded to believe that the end of the age was impending. It seemed to this rugged and noble child of nature that the world was ripe for the end of the age of man and the dawn of the new and divine age — the kingdom of heaven. The feeling grew in John's heart that he was to be the last of the old prophets and the first of the new. And he fairly vibrated with the mounting impulse to go forth and proclaim to all men: “Repent! Get right with God! Get ready for the end; prepare yourselves for the appearance of the new and eternal order of earth affairs, the kingdom of heaven.”

4. THE DEATH OF ELIZABETH

135:4.1 (1499.1) On August 17, A.D. 22, when John was twenty-eight years of age, his mother suddenly passed away. Elizabeth's friends, knowing of the Nazarene restrictions regarding contact with the dead, even in one's own family, made all arrangements for the burial of Elizabeth before sending for John. When he received word of the death of his mother, he directed Ezda to drive his herds to Engedi and started for Hebron.

135:4.2 (1499.2) On returning to Engedi from his mother's funeral, he presented his flocks to the brotherhood and for a season detached himself from the outside world while he fasted and prayed. John knew only of the old methods of approach to divinity; he knew only of the records of such as Elijah, Samuel, and Daniel. Elijah was his ideal of a prophet. Elijah was the first of the teachers of Israel to be regarded as a prophet, and John truly believed that he was to be the last of this long and illustrious line of the messengers of heaven.

135:4.3 (1499.3) For two and a half years John lived at Engedi, and he persuaded most of the brotherhood that “the end of the age was at hand”;

nebesko kraljevstvo." Cjelo je ovo rano učenje bilo utemeljeno na ondašnjoj židovskoj ideji i koncepciji Mesije kao obećenog izručitelja židovske nacije od dominacije nežidovskih vlasti.

Ivan je u ovo vrijeme aktivno čitao svete spise koje je našao u nazirejskom domu u En-Gedi. Naročito su ga se dojmili Ilija i Malahije, posljednji proroci i najbliži suvremenici. Više je puta pročitao posljednjih pet poglavlja Ilije i vjerovao je u njegova proročanstva. Također je pročitao u Knjizi proroka Malahije: "Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe dan velik i strašan, dan Gospodinov; on će obratiti srca otaca k sinovima, a srca sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim prokletstvom zemlju." I ovo ga je obećanje proroka Malahije o Ilijinom povratku navelo da pričekava s početkom propovijedi o dolazećem kraljevstvu i s opomenom Židovima da se sklone od nastupajućeg prokletstva. Ivan se osjećao spremnim da započne s proglašenjem poruke o dolasku kraljevstva, ali je zahvaljujući ovoj najavi Ilijinog dolaska odlučio sačekati više od dvije godine prije nego što je započeo s radom. Znao je da on nije bio Ilija. Kakvo je onda bilo značenje ovih riječi proroka Malahije? Je li ovo proročanstvo bilo doslovno ili figurativno? Kako će znati istinu? Konačno se usudio pomisliti, kako je prvi prorok bio poznat po imenu Ilija, tako će i posljednji nositi ovo ime. Unatoč tome, njegove su sumnje bile dovoljno snažne kako bi ga spriječile da se prozove Ilijom.

Povodeći se za Ilijinim primjerom, odlučio je usvojiti metode neposrednog i izravnog napada na grijeh i poroke svojih suvremenika. Nastojao se oblačiti i govoriti kao Ilija; po svakom je spoljašnjem kriteriju nalikovao starom proroku. Bio je upravo takvo grubo i slikovito dijete prirode, tako neustrašiv i hrabar zagovornik ispravnosti. Dok Ivan nije bio nepismen i dok je dobro poznao židovska sveta pisma, teško ga se moglo nazvati kulturnim. Imao je jasne misli, dobru govorničku vještinu i kritičan jezik. Premda je sam teško pružao dobar primjer svojim suvremenicima, spremno im je upućivao oštre kritike.

Konačno je smislio metodu proglašenja nove epohe - nebeskog kraljevstva; odlučio je postati Mesijin glasnik; odbacio je sve svoje sumnje i otišao iz En-gede u ožujku 25. godine p.K. kako bi počeo svoju kratku ali brilijantnu karijeru javnog govornika.

5. NEBESKO KRALJEVSTVO

Kako bi bili u prilici da razumijete Ivanovu poruku, tebate uzeti u obzir status židovskog naroda u vrijeme Ivanove pojave i djelovanja.

that "the kingdom of heaven was about to appear." And all his early teaching was based upon the current Jewish idea and concept of the Messiah as the promised deliverer of the Jewish nation from the domination of their gentile rulers.

^{135:4.4 (1499.4)} Throughout this period John read much in the sacred writings which he found at the Engedi home of the Nazarites. He was especially impressed by Isaiah and by Malachi, the last of the prophets up to that time. He read and reread the last five chapters of Isaiah, and he believed these prophecies. Then he would read in Malachi: "Behold, I will send you Elijah the prophet before the coming of the great and dreadful day of the Lord; and he shall turn the hearts of the fathers toward the children and the hearts of the children toward their fathers, lest I come and smite the earth with a curse." And it was only this promise of Malachi that Elijah would return that deterred John from going forth to preach about the coming kingdom and to exhort his fellow Jews to flee from the wrath to come. John was ripe for the proclamation of the message of the coming kingdom, but this expectation of the coming of Elijah held him back for more than two years. He knew he was not Elijah. What did Malachi mean? Was the prophecy literal or figurative? How could he know the truth? He finally dared to think that, since the first of the prophets was called Elijah, so the last should be known, eventually, by the same name. Nevertheless, he had doubts, doubts sufficient to prevent his ever calling himself Elijah.

^{135:4.5 (1499.5)} It was the influence of Elijah that caused John to adopt his methods of direct and blunt assault upon the sins and vices of his contemporaries. He sought to dress like Elijah, and he endeavored to talk like Elijah; in every outward aspect he was like the olden prophet. He was just such a stalwart and picturesque child of nature, just such a fearless and daring preacher of righteousness. John was not illiterate, he did well know the Jewish sacred writings, but he was hardly cultured. He was a clear thinker, a powerful speaker, and a fiery denunciator. He was hardly an example to his age, but he was an eloquent rebuke.

^{135:4.6 (1499.6)} At last he thought out the method of proclaiming the new age, the kingdom of God; he settled that he was to become the herald of the Messiah; he swept aside all doubts and departed from Engedi one day in March of A.D. 25 to begin his short but brilliant career as a public preacher.

5. THE KINGDOM OF GOD

^{135:5.1 (1500.1)} In order to understand John's message, account should be taken of the status of the Jewish people at the time he appeared upon

Izrael je tijekom gotovo stotinu godina bio u vrlo teškoj situaciji; narod nije bio u stanju objasniti dugotrajnu potlačenost i sužanjstvo u koje su ih doveli nežidovski vladari. Zar Mojsije nije rekao da ispravnost uvijek povlači nagradu blagostanja i snage? Zar oni nisu bili Božji odabrani narod? Zašto je Davidovo prijestolje bilo prazno i opustošeno? U svjetlu Mojsijevih doktrina i proročkih učenja, Židovima je bilo vrlo teško objasniti dugo razdoblje njihove nacionalne potlačenosti.

Otprilike stotinu godina prije pojave Isusa i Ivana, u Palestini se javila nova škola religioznih učitelja koji su bili poznati kao apokaliptičari. Ovi su novi učitelji razvili sustav vjerovanja kako bi ponudili objašnjenje pitanju židovskih patnji i poniženja, tvrdeći da su Židovi ovim patnjama plaćali kaznu za svoje nacionalne grijeha. Pozivali su se na stare i dobro poznate razloge koji su navodno objašnjavali njihovu potlačenost za vrijeme babilonske i drugih vlasti. Prema mišljenju apokaliptičara, Izrael nije trebao biti obeshrabren; bližio se kraj njihove potlačenosti; uskoro će biti jasno da su svojim patnjama stekli disciplinu Božjeg odabranog naroda; Bog je bio na kraju strpljenja prema nežidovima. Smatrali su da je okončanje rimske vlasti bilo jednako okončanju jedne epohe i na određen način, kraju svijeta. Ovi su novi učitelji snažno naginjali najavama proroka Daniela i dosljedno su vjerovali da je cijeli svijet trebao preći u novu epohu; da su kraljevstva ovoga svijeta trebala postati Božja kraljevstva. Židovskom umu ovoga doba ovo predstavlja značenje te fraze - nebeskog kraljevstva - koja prožima učenja Ivana i Isusa. Židovima iz Palestine fraza "nebesko kraljevstvo" ima jedno jedino značenje: apsolutno ispravnu državu u kojoj Bog (Mesija) upravlja nad zemaljskim nacijama u istom savršenstvu moći u kojem upravlja na nebu - "Neka bude tvoja volja na zemlji kao i na nebu."

U Ivanovo doba Židovi su pitali s velikim iščekivanjem: "Kada će doći kraljevstvo?" Vladao je sveopći osjećaj da se bližio kraj nežidovskih nacija. Cijeli je židovski svijet bio prožet živom nadom i žudnim očekivanjem ispunjenja ove višestolječne želje za vrijeme njihovog života.

Dok su se Židovi uveliko razlikovali po svojim pogledima o prirodi nastupajućeg kraljevstva, svi su se slagali da je ovaj događaj trebao nastupiti uskoro, da je stajao pred vratima. Mnogi koji su čitali Stari Zavjet doslovce su iščekivali novog palestinskog kralja nad obnovljenom židovskom nacijom izručenom iz neprijateljskih ruku, kojom će vladati nasljednik kralja Davida, Mesija koji će brzo primiti priznanje kao ispravni i pravedni vladar cijeloga svijeta. Druga je, premda nešto manja, grupa odanih Židova držala posve drugačiji stav o

the stage of action. For almost one hundred years all Israel had been in a quandary; they were at a loss to explain their continuous subjugation to gentile overlords. Had not Moses taught that righteousness was always rewarded with prosperity and power? Were they not God's chosen people? Why was the throne of David desolate and vacant? In the light of the Mosaic doctrines and the precepts of the prophets the Jews found it difficult to explain their long-continued national desolation.

135:5.2 (1500.2) About one hundred years before the days of Jesus and John a new school of religious teachers arose in Palestine, the apocalyptists. These new teachers evolved a system of belief that accounted for the sufferings and humiliation of the Jews on the ground that they were paying the penalty for the nation's sins. They fell back onto the well-known reasons assigned to explain the Babylonian and other captivities of former times. But, so taught the apocalyptists, Israel should take heart; the days of their affliction were almost over; the discipline of God's chosen people was about finished; God's patience with the gentile foreigners was about exhausted. The end of Roman rule was synonymous with the end of the age and, in a certain sense, with the end of the world. These new teachers leaned heavily on the predictions of Daniel, and they consistently taught that creation was about to pass into its final stage; the kingdoms of this world were about to become the kingdom of God. To the Jewish mind of that day this was the meaning of that phrase — the kingdom of heaven — which runs throughout the teachings of both John and Jesus. To the Jews of Palestine the phrase "kingdom of heaven" had but one meaning: an absolutely righteous state in which God (the Messiah) would rule the nations of earth in perfection of power just as he ruled in heaven — "Your will be done on earth as in heaven."

135:5.3 (1500.3) In the days of John all Jews were expectantly asking, "How soon will the kingdom come?" There was a general feeling that the end of the rule of the gentile nations was drawing near. There was present throughout all Jewry a lively hope and a keen expectation that the consummation of the desire of the ages would occur during the lifetime of that generation.

135:5.4 (1500.4) While the Jews differed greatly in their estimates of the nature of the coming kingdom, they were alike in their belief that the event was impending, near at hand, even at the door. Many who read the Old Testament literally looked expectantly for a new king in Palestine, for a regenerated Jewish nation delivered from its enemies and presided over by the successor of King David, the Messiah who would quickly be acknowledged as the rightful and righteous ruler of all the world. Another, though smaller, group of

ovom kraljevstvu Božjem. Oni su vjerovali da nastupajuće kraljevstvo nije bilo od ovoga svijeta, da je svijet stajao pred određenim svršetkom i da je utemeljenje "novog neba i nove zemlje" značilo uspostavu Božjeg kraljevstva; da je ovo kraljevstvo trebalo biti vječno, rezultirati ukinućem svakog oblika grijeha i da su njegovi državljani trebali postati besmrtni u svom užitku ovog beskonačnog blaženstva.

Svi su se slagali da je neki oblik odlučujuće i pročišćujuće discipline trebao prethoditi utemeljenju novog kraljevstva na zemlji. U skladu s pogledima doslovnih tumačitelja ovoga učenja, svijet je bio na pragu novog svjetskog rata koji je trebao uništiti sve nevjernike i dati univerzalnu i vječnu pobjedu svimvjernicima. spiritisti su poučavan aa je kraljevstvo trebalo nastupiti istovremeno s velikim Božjim sudom koji je trebao dati nepravednicima zasluženu kaznenu osudu i konačno uništenje, te istovremeno uzvisiti svete vjernike odabranog naroda na visoke pozicije slave i vlasti sa Sinom Čovječjim, vladarom nad iskupljenim nacijama u Božje ime. I ova je posljednja grupa vjerovala da su mnogi odani nežidovi trebali ući u bratstvo ovog novog kraljevstva.

Neki su Židovi držali stanovište da je Bog eventualno namjeravao utemeljiti novo kraljevstvo neposrednim božanskim činom, dok je velika većina vjerovala da je trebao postaviti na vlast nekog zastupnika i posrednika, Mesiju. I ovo je jedino moguće tumačenje koncepcije Mesije koje su Židovi imali u vrijeme Ivana i Isusa. Mesija nije mogao biti netko tko je jednostavno poučavao Božju volju i naglašavao bitnost ispravnog življenja. Svim ovim svetim osobama Židovi su davali naslov proroka. Mesija je trebao biti više od proroka; Mesija je trebao donijeti utemeljenje novog kraljevstva, Božjeg kraljevstva. U očima Židova, osoba koja ne bi utemeljila novo kraljevstvo nije mogla biti Mesija u tradicionalnom židovskom smislu.

Tko je trebao biti ovaj Mesija? Židovski su učitelji ponovo naišli na nesuglasicu. Stariji su navodili doktrinu o sinu Davidovom. Noviji su poučavali da, kako novo kraljevstvo treba biti nebesko kraljevstvo, tako i novi vladar treba biti božanska osoba, netko tko je dugo sjedio Bogu s desne strane na nebu. I koliko god se to moglo doimati čudnim, oni koji su držali ove poglede smatrali su da Mesija ili vladar novog kraljevstva ne treba imati ljudsku prirodu, već da treba biti "Sin Čovječji" - Sin Božji - nebeski Knez koji već dugo čeka na priliku da preuzme novu zemaljsku upravu. Ovakva je bila podloga židovskog svijeta kad je Ivan stupio na scenu događaja s porukom: "Obratite se jer je blizu kraljevstvo nebesko."

devout Jews held a vastly different view of this kingdom of God. They taught that the coming kingdom was not of this world, that the world was approaching its certain end, and that "a new heaven and a new earth" were to usher in the establishment of the kingdom of God; that this kingdom was to be an everlasting dominion, that sin was to be ended, and that the citizens of the new kingdom were to become immortal in their enjoyment of this endless bliss.

135:5.5 (1500.5) All were agreed that some drastic purging or purifying discipline would of necessity precede the establishment of the new kingdom on earth. The literalists taught that a world-wide war would ensue which would destroy all unbelievers, while the faithful would sweep on to universal and eternal victory. The spiritists taught that the kingdom would be ushered in by the great judgment of God which would relegate the unrighteous to their well-deserved judgment of punishment and final destruction, at the same time elevating the believing saints of the chosen people to high seats of honor and authority with the Son of Man, who would rule over the redeemed nations in God's name. And this latter group even believed that many devout gentiles might be admitted to the fellowship of the new kingdom.

135:5.6 (1501.1) Some of the Jews held to the opinion that God might possibly establish this new kingdom by direct and divine intervention, but the vast majority believed that he would interpose some representative intermediary, the Messiah. And that was the only possible meaning the term Messiah could have had in the minds of the Jews of the generation of John and Jesus. *Messiah* could not possibly refer to one who merely taught God's will or proclaimed the necessity for righteous living. To all such holy persons the Jews gave the title of *prophet*. The Messiah was to be more than a prophet; the Messiah was to bring in the establishment of the new kingdom, the kingdom of God. No one who failed to do this could be the Messiah in the traditional Jewish sense.

135:5.7 (1500.7) Who would this Messiah be? Again the Jewish teachers differed. The older ones clung to the doctrine of the son of David. The newer taught that, since the new kingdom was a heavenly kingdom, the new ruler might also be a divine personality, one who had long sat at God's right hand in heaven. And strange as it may appear, those who thus conceived of the ruler of the new kingdom looked upon him not as a human Messiah, not as a mere *man*, but as "the Son of Man" — a Son of God — a heavenly Prince, long held in waiting thus to assume the rulership of the earth made new. Such was the religious background of the Jewish world when John went forth proclaiming: "Repent, for the kingdom of heaven is at hand!"

Bilo je, dakle, očigledno da je Ivanov proglas o nastupajućem kraljevstvu imao nekih desetak različitih značenja među onima koji su slušali njegova strastvena učenja. Ali bez obzira na tumačenje Ivanove poruke, sve su ove različite grupe koje su s dubokom nadom iščekivale utemeljenje židovskog kraljevstva, s velikom pažnjom slušale riječi ovog iskrenog, entuzijastičnog, neotesanog i skrušenog učitelja ispravnosti i pokajanja koji je svečano opominjao svoje slušatelje da "bježe od nastupajućeg prokletstva."

6. IVAN POČINJE PROPOVIJEDATI

Rano u mjesecu ožujku 25. godine p.K., Ivan je krenuo zapadnom obalom Slanoga mora koja je vodila do jordske doline nasuprot Jerihona, do prastarog gaza preko rijeke kojim je prošao i sam Jošua u pratnji izraelske djece kad su prvi put ušli u obećanu zemlju; i dok je prelazio rijeku, našao je mjesto nedaleko ova gaza gdje je počeo propovijedaati putnicima koji su išli na drugu obalu. Bio je to najprometniji gaz preko Jordana.

Svima je bilo jasno da je Ivan bio više od propovjednika. Od onih koji su imali priliku čuti učenja ovog čudaka iz judeanske divljine, većina je vjerovala su da su čuli glas proroka. Nije čudo da je njegova pojava tako duboko dirnula duše ovih umornih i razočaranih Židova. Tijekom cijele židovske povijesti, odana djeca Abrahama nikada nisu s tolikom čežnjom tražila "utjehu Izraela" ili s tolikom nadom očekivala "obnovu kraljevstva." Nikada u cijeloj židovskoj povijesti Ivanova poruka da se "bliži kraljevstvo nebesko" nije mogla ostvariti tako dubok i univerzalan dojam kao što je to bio slučaj u ovom razdoblju kad se Ivan tako misteriozno pojavio na obali ovog južnog gaza na Jordanu.

Imao je pastirsko porijeklo, kao Amos. Oblačio se kao stari prorok Ilija, dok je munjevit naglašavao svoje poruke i upozorenja s "Ilijinim duhom i snagom." Nije iznenađujuće što je ovaj čudni učitelj stvorio toliku senzaciju širom cijele Palestine, kako su putnici raznosili vijesti o njegovim učenjima cijelom dolinom Jordana.

Postojalo je još nešto neobično i novo u vezi s radom ovog nazaritskog učitelja: On je krstio sve vjernike u Jordanu u znak "oproštenja grijeha." Premda krštenje nije bilo nova ceremonija među Židovima, oni nisu imali priliku vidjeti krštenje u obliku i u ulozi u kojima ih je Ivan koristio. Dugo je vladao običaj ovako krstiti nežidovske obraćeničke koji su postali dijelom bratstva vanjskog dvora

^{135:5.8 (1500.8)} It becomes apparent, therefore, that John's announcement of the coming kingdom had not less than half a dozen different meanings in the minds of those who listened to his impassioned preaching. But no matter what significance they attached to the phrases which John employed, each of these various groups of Jewish-kingdom expectants was intrigued by the proclamations of this sincere, enthusiastic, rough-and-ready preacher of righteousness and repentance, who so solemnly exhorted his hearers to "flee from the wrath to come."

6. JOHN BEGINS TO PREACH

^{135:6.1 (1501.4)} Early in the month of March, A.D. 25, John journeyed around the western coast of the Dead Sea and up the river Jordan to opposite Jericho, the ancient ford over which Joshua and the children of Israel passed when they first entered the promised land; and crossing over to the other side of the river, he established himself near the entrance to the ford and began to preach to the people who passed by on their way back and forth across the river. This was the most frequented of all the Jordan crossings.

^{135:6.2 (1501.5)} It was apparent to all who heard John that he was more than a preacher. The great majority of those who listened to this strange man who had come up from the Judean wilderness went away believing that they had heard the voice of a prophet. No wonder the souls of these weary and expectant Jews were deeply stirred by such a phenomenon. Never in all Jewish history had the devout children of Abraham so longed for the "consolation of Israel" or more ardently anticipated "the restoration of the kingdom." Never in all Jewish history could John's message, "the kingdom of heaven is at hand," have made such a deep and universal appeal as at the very time he so mysteriously appeared on the bank of this southern crossing of the Jordan.

^{135:6.3 (1502.1)} He came from the herdsmen, like Amos. He was dressed like Elijah of old, and he thundered his admonitions and poured forth his warnings in the "spirit and power of Elijah." It is not surprising that this strange preacher created a mighty stir throughout all Palestine as the travelers carried abroad the news of his preaching along the Jordan.

^{135:6.4 (1502.2)} There was still another and a new feature about the work of this Nazarite preacher: He baptized every one of his believers in the Jordan "for the remission of sins." Although baptism was not a new ceremony among the Jews, they had never seen it employed as John now made use of it. It had long been the practice thus to baptize the gentile proselytes into the

židovskog hrama, ali nikada nitko nije tražio od Židova da se podvrgnu krštenju u znak oprostjenja. Premda je od početka Ivanove propovijedi i krštenja do njegovog uhićenja i zatočeništva na poticaj Heroda Antipe prošlo jedino nekih petnaest mjeseci, u ovom je kratkom razdoblju Ivan krstio preko stotinu tisuća pokajnika.

Ivan je propovijedao četiri mjeseca na betanijskom gazu prije nego što će krenuti prema sjeveru obalom Jordana. Desetine tisuća učenika, nekih ljubopitvih a drugih iskrenih, došlo je čuti njegova učenja iz mnogih dijelova Judeje, Pereje i Samarije. Nekolicina je došla iz Galileje.

U svibnju ove godine, dok je još bio na betanijskom gazu, svećenici i leviti su poslali zastupnike da pitaju Ivana tvrdi li da ima status Mesije i tko mu je dao vlast da propovijeda. Ivan je odgovorio na ova pitanja riječima: "Idite i recite onima koji su vas poslali da ste čuli glas 'jednoga koji viče u pustinji,' kao što je rekao prorok, i koji poručuje, 'ispravite put gospodnji, poravnajte staze Bogu. Neka se svaka dolina ispuni, svaka gora i brežuljak neka se slegne; neka krivudavi putovi postanu pravi, a neravni ravni; svaki će čovjek vidjeti spasenje Božje.'"

Ivan je Dio nerojskian netaktičan propovjednik. Jednog je dana propovijedao i krstio na zapadnoj obali Jordana, kad se na krštenje predstavila grupa od nekoliko farizeja i više saduceja. Prije nego što ih je gurnuo u vodu, Ivan se obratio grupi govoreći: "Zmijski porodi, tko vas upozori da bježite od srdžbe koja stiže? Ja ću vas krstiti, ali vas prije svega upozoravam da donesete plodove koji odgovaraju iskrenom obraćenju. Ne usuđujte se reći da imate Abranama za oca. Jer, kažem vam, Bog može od ovin dvanaest stijena podići djecu koja će biti dostojna oca Abrahama. Već je sjekira položena na korijen stablima: svako se stablo, ako ne daje dobrog roda, siječe i baca u oganj." (Dvanaest stijena na koje je aludirao odnose se na spomenike koje je Jošua podigao u čast prijelaza "dvanaest plemena" preko Jordana upravo na ovom mjestu kad je prvi put ušao u obećanu zemlju.)

Ivan je davao sate pouke svojim učenicima tijekom kojih im je govorio o detaljima njihovog novog života dok je istovremeno nastojao odgovoriti na mnoga njihova pitanja. Savjetovao se s učiteljima kako bi ih poučio u duhu kao i u slovu zakona. Rekao je bogatašima da hrane siromahe; carinicima je rekao da "ne traže više nego što im je određeno." Vojnicima je rekao: "Nikome ne činite nasilja - budite zadovoljni svojom plaćom."

fellowship of the outer court of the temple, but never had the Jews themselves been asked to submit to the baptism of repentance. Only fifteen months intervened between the time John began to preach and baptize and his arrest and imprisonment at the instigation of Herod Antipas, but in this short time he baptized considerably over one hundred thousand penitents.

135:6.5 (1502.3) John preached four months at Bethany ford before starting north up the Jordan. Tens of thousands of listeners, some curious but many earnest and serious, came to hear him from all parts of Judea, Perea, and Samaria. Even a few came from Galilee.

135:6.6 (1502.4) In May of this year, while he still lingered at Bethany ford, the priests and Levites sent a delegation out to inquire of John whether he claimed to be the Messiah, and by whose authority he preached. John answered these questioners by saying: "Go tell your masters that you have heard 'the voice of one crying in the wilderness,' as spoken by the prophet, saying, 'make ready the way of the Lord, make straight a highway for our God. Every valley shall be filled, and every mountain and hill shall be brought low; the uneven ground shall become a plain, while the rough places shall become a smooth valley; and all flesh shall see the salvation of God.'"

135:6.7 (1502.5) John was a heroic but tactless preacher. One day when he was preaching and baptizing on the west bank of the Jordan, a group of Pharisees and a number of Sadducees came forward and presented themselves for baptism. Before leading them down into the water, John, addressing them as a group said: "Who warned you to flee, as vipers before the fire, from the wrath to come? I will baptize you, but I warn you to bring forth fruit worthy of sincere repentance if you would receive the remission of your sins. Tell me not that Abraham is your father. I declare that God is able of these twelve stones here before you to raise up worthy children for Abraham. And even now is the ax laid to the very roots of the trees. Every tree that brings not forth good fruit is destined to be cut down and cast into the fire." (The twelve stones to which he referred were the reputed memorial stones set up by Joshua to commemorate the crossing of the "twelve tribes" at this very point when they first entered the promised land.)

135:6.8 (1502.6) John conducted classes for his disciples, in the course of which he instructed them in the details of their new life and endeavored to answer their many questions. He counseled the teachers to instruct in the spirit as well as the letter of the law. He instructed the rich to feed the poor; to the tax gatherers he said: "Extort no more than that which is assigned you." To the soldiers he said: "Do no violence and exact nothing wrongfully

Dok je svima govorio: "Spremite se za dolazak nove epohe - blizu je kraljevstvo nebesko."

— be content with your wages." While he counseled all: "Make ready for the end of the age — the kingdom of heaven is at hand."

7. IVAN PUTUJE PREMA SJEVERU

Ivan je još uvijek bio zbunjen u pogledu nastupanja kraljevstva i njegovog kralja. Što je dulje propovijedao to je bivao sve više zbunjen, ali ova intelektualna nesigurnost u pogledu prirode nastupajućeg kraljevstva nikako nije umanjivala njegovo uvjerenje u sigurnost neposrednog dolaska ovog kraljevstva. Ivan je bio zbunjen u umu, ali ne i u duhu. Nije imao pometnje u pogledu dolazećeg kraljevstva, ali nije bio siguran da je Isus trebao biti njegov vladar. Dokle god se Ivan držao ideje o obnovi Davidovog prijestolja, činilo mu se dosljednijim učenje njegovih roditelja da je Isus, koji je bio rođen u Davidovom Gradu, bio dugo očekivani Mesija; ali u onim časovima kad je više naginjao doktrini duhovnog kraljevstva i svršetku svjetovne epohe na zemlji, mučile su ga duboke sumnje u pogledu Isusove uloge u ovim događajima. Nekom je prilikom sve dovodio u pitanje, ali ne zadugo. Uistinu se nadao prilici da o svemu porazgovara sa svojim rođakom, ali ovo se protivilo njihovom izričitom sporazumu.

Dok je Ivan putovao prema sjeveru, često je razmišljao o Isusu. Zastao je preko deset puta na različitim mjestima duž Jordana. U Adamu je po prvi put aludirao na "onoga koji dolazi poslije mene" kao odgovor na izravno pitanje svojih učenika, "Jesi li ti Mesija?" Dalje je rekao: "Ali dolazi jači od mene, kojemu ja nisam dostojan oanjiesu sveze na ouci. Ja vas krstim vodom, ali on će vas krstiti Duhom Svetim. On u ruci svojoj drži lopatu da očisti gumno svoje i skupi pšenicu u žitnicu svoju. Pljevu će, naprotiv, sažeći ognjem neugasivim."

Kao odgovor na pitanja svojih učenika Ivan je pokušavao objasniti svoja učenja, iz dana u dan dodajući nove detalje koji su nudili pomoć i utjehu pri pokušajima razumijevanja njegove ranije zagonetne poruke: "Obratite se i primite krštenje." Svjetina je u ovo vrijeme počela stizati i iz Galileje i Dekapolisa. Iz dana u dan okupljale su se desetine iskrenih vjernika oko svog voljenog učitelja.

8. SUSRET ISUSA I IVANA

U prosincu 25 godine p.K. Ivan je stigao u okolicu Pele putujući uzvodno obalom Jordana, dok se njegova slava proširila cijelom Palestinom i

7. JOHN JOURNEYS NORTH

^{135:7.1 (1503.1)} John still had confused ideas about the coming kingdom and its king. The longer he preached the more confused he became, but never did this intellectual uncertainty concerning the nature of the coming kingdom in the least lessen his conviction of the certainty of the kingdom's immediate appearance. In mind John might be confused, but in spirit never. He was in no doubt about the coming kingdom, but he was far from certain as to whether or not Jesus was to be the ruler of that kingdom. As long as John held to the idea of the restoration of the throne of David, the teachings of his parents that Jesus, born in the City of David, was to be the long-expected deliverer, seemed consistent; but at those times when he leaned more toward the doctrine of a spiritual kingdom and the end of the temporal age on earth, he was sorely in doubt as to the part Jesus would play in such events. Sometimes he questioned everything, but not for long. He really wished he might talk it all over with his cousin, but that was contrary to their expressed agreement.

^{135:7.2 (1503.2)} As John journeyed north, he thought much about Jesus. He paused at more than a dozen places as he traveled up the Jordan. It was at Adam that he first made reference to "another one who is to come after me" in answer to the direct question which his disciples asked him, "Are you the Messiah?" And he went on to say: "There will come after me one who is greater than I, whose sandal straps I am not worthy to stoop down and unloose. I baptize you with water, but he will baptize you with the Holy Spirit. And his shovel is in his hand thoroughly to cleanse his threshing floor; he will gather the wheat into his garner, but the chaff will he burn up with the judgment fire."

^{135:7.3 (1503.3)} In response to the questions of his disciples John continued to expand his teachings, from day to day adding more that was helpful and comforting compared with his early and cryptic message: "Repent and be baptized." By this time throngs were arriving from Galilee and the Decapolis. Scores of earnest believers lingered with their adored teacher day after day.

8. MEETING OF JESUS AND JOHN

^{135:8.1 (1503.4)} By December of A.D. 25, when John reached the neighborhood of Pella in his journey up the Jordan, his fame had extended throughout all Palestine, and his work had become the chief

dok je njegov rad postao glavnom temom razgovora u svim gradovima oko Genezaretskog jezera. To što je Isus pokazao naklonost prema Ivanovoj poruci, navelo je mnoge osobe iz Kafarnauma da pristupe Ivanovom kultu pokajanja i krštenja. Ribari i sinovi Zebedejevi po imenu Jakov i Ivan otišli su u potragu za Ivanom u prosincu, nedugo nakon što se ovaj utaborio i počeo propovijedati u Peli, gdje su se predstavili na krštenje. Posjećivali su Ivana svakoga tjedna i donosili Isusu svježije vijesti iz prve ruke o radu ovoga evangeliste.

Isusova braća Jakov i Juda također su govorili o mogućnosti da odu Ivanu na krštenje; i kada je Juda došao iz Kafarnauma na službu uoči Sabata i nakon što je s Jakovom čuo Isusovu propovijed u sinagogi, odlučili su da se posavjetuju s Isusom u vezi ovih planova. Bilo je to u subotu uveče 12. siječnja 26. godine p.K. Isus je predložio da odgode dalje rasprave na ovu temu do narednog dana, kad im je trebao dati odgovor. Isus nije puno spavao ove noći, koju je proveo u duhovnom jedinstvu sa svojim Ocem na nebu. Odlučio je objedovati narednog dana u podne sa svojom braćom i ovom im prilikom saopćiti svoje poglede vezane uz Ivanovo krštenje vjernika. Jakov i Juda su stigli na ručak i čekali su na Isusa u spremištu gdje je čuvan građevinski materijal kako još nije bilo vrijeme za podnevni objed i kako su znali da je Isus bio jako precizan u pogledu vremena.

Neposredno prije podnevnog objeda Isus je spustio alat, skinuo tesarSKU pregaču i saopćio trojici radnika koji su bili sa njim u radionici, "Došao je moj čas." Otišao je do svoje braće Jakova i Jude, ponavljajući, "Došao je moj čas - idemo Ivanu." I smjesta su krenuli prema Peli, dok su objedovali na putu. Bilo je to u subotu 13. siječnja. Prenoćili su u dolini Jordana i sutradan u podne su stigli na mjesto gdje je Ivan krstio vjernike.

Ivan je upravo počeo krstiti prve kanataate. Desetine pokajnika su već stajale u redu kad su Isus i njegova dva brata zauzeli mjesto među iskrenim muškarcima i ženama koji su postali vjernici u Ivanovo učenje o nastupajućem kraljevstvu. Ivan je već više puta upitao Zebedejeve sinove o Isusu. Već je čuo Isusove komentare svojih učenja i iz dana u dan je očekivao Isusov dolazak, ali ga nije očekivao među kandidatima koji su čekali na krštenje.

Kako je bio zauzet detaljima brzinskog krštenja velikog broja obraćenika, Ivan nije ugledao Isusa sve dok Sin Čovječji nije stao ispred njega. Kad je Ivan prepoznao Isusa, na trenutak je zaustavio ceremoniju kako bi se pozdravio sa

topic of conversation in all the towns about the lake of Galilee. Jesus had spoken favorably of John's message, and this had caused many from Capernaum to join John's cult of repentance and baptism. James and John the fishermen sons of Zebedee had gone down in December, soon after John took up his preaching position near Pella, and had offered themselves for baptism. They went to see John once a week and brought back to Jesus fresh, firsthand reports of the evangelist's work.

135:8.2 (1503.5) Jesus' brothers James and Jude had talked about going down to John for baptism; and now that Jude had come over to Capernaum for the Sabbath services, both he and James, after listening to Jesus' discourse in the synagogue, decided to take counsel with him concerning their plans. This was on Saturday night, January 12, A.D. 26. Jesus requested that they postpone the discussion until the following day, when he would give them his answer. He slept very little that night, being in close communion with the Father in heaven. He had arranged to have noontime lunch with his brothers and to advise them concerning baptism by John. That Sunday morning Jesus was working as usual in the boatshop. James and Jude had arrived with the lunch and were waiting in the lumber room for him, as it was not yet time for the midday recess, and they knew that Jesus was very regular about such matters.

135:8.3 (1504.1) Just before the noon rest, Jesus laid down his tools, removed his work apron, and merely announced to the three workmen in the room with him, "My hour has come." He went out to his brothers James and Jude, repeating, "My hour has come — let us go to John." And they started immediately for Pella, eating their lunch as they journeyed. This was on Sunday, January 13. They tarried for the night in the Jordan valley and arrived on the scene of John's baptizing about noon of the next day.

135:8.4 (1504.2) John had just begun baptizing the candidates for the day. Scores of repentants were standing in line awaiting their turn when Jesus and his two brothers took up their positions in this line of earnest men and women who had become believers in John's preaching of the coming kingdom. John had been inquiring about Jesus of Zebedee's sons. He had heard of Jesus' remarks concerning his preaching, and he was day by day expecting to see him arrive on the scene, but he had not expected to greet him in the line of baptismal candidates.

135:8.5 (1504.3) Being engrossed with the details of rapidly baptizing such a large number of converts, John did not look up to see Jesus until the Son of Man stood in his immediate presence. When John recognized Jesus, the ceremonies were halted for

svojim rođakom govoreći, "Zašto si došao u rijeku da me pozdraviš?" A Isus je odgovorio, "Da bi me ti krstio." Ivan je odgovorio: "Ali ti mene trebaš krstiti. Zašto si došao k meni?" A Isus je prošaputao: "Neka bude ovako sada, jer nam ide u prilog da damo primjer mojoj braći koja stoje uz mene i da narod vidi da je došao moj čas."

U Isusovom se glasu mogao čuti zvuk odlučnosti i autoriteta. Ivana su potresale snažne emocije dok se spremio krstiti Isusa iz Nazareta u ponedjeljak u podne, 14. siječnja 26. godine p.K. Ivan je tako krstio Isusa i njegova dva brata, Jakova i Judu. I nakon što je krstio ovu trojicu, prestao je s krštenjem tijekom ovoga dana govoreći masama da će nastaviti krstiti sutradan u podne. Kako se svjetina počela razilaziti, dok su četvorica još stajali u vodi, čuli su čudnovat gas i pred njima se pojavila prikaza koja je stajala neposredno nad Isusovom glavom govoreći: "Ti si Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao." U Isusovom je izrazu nastupila velika promjena i izlazeći iz vode, bez riječi se udaljio od njih i otišao prema brdima na istoku. I nitko nije vidio Isusa narednih četrdeset dana.

Ivan je pošao za Isusom prateći ga na dovoljnoj distanci kako bi mu ispričao o Gabrielovoj posjeti njegovoj majci koja se odigrala prije njihovog rođenja, o kojoj mu je majka toliko puta ispričala. Dopustio je Isusu da nastavi nakon što je rekao, "Sada mogu biti siguran da si ti Izručitelj." Ali Isus nije odgovorio.

9. ČETRDESET DANA PROPOVIJEDI

Kad se Ivan vratio k svojim učenicima (ovom je prilikom imao nekih dvadeset pet do trideset učenika koji su ga svugdje pratili) zatekao ih je zaokupljene ozbiljnom raspravom onoga što se upravo odigralo prilikom Isusovog krštenja. Bili su još više iznenađeni kad im je Ivan ispričao o Gabrielovoj posjeti Mariji prije Isusovog rođenja, te da je Isus bio bez komentara kad mu je Ivan o tome ispričao. Ove noći nije bilo kiše i okupljeni su nastavili vijećati dugo u zvjezdanu noć. Pitali su se gdje je Isus otišao i kad će ga ponovo vidjeti.

Ivanova je propovijed nakon ovog događaja poprimila novi i autoritativni ton proglašen dolazećeg kraljevstva i očekivanog Mesije. Ovih četrdeset dana čekanja na Isusov povratak predstavljaju vrlo napeto razdoblje. Ali Ivan je nastavio propovijedati s velikom silom i njegovi su učenici otprilike u ovo doba počeli držati

a moment while he greeted his cousin in the flesh and asked, "But why do you come down into the water to greet me?" And Jesus answered, "To be subject to your baptism." John replied: "But I have need to be baptized by you. Why do you come to me?" And Jesus whispered to John: "Bear with me now, for it becomes us to set this example for my brothers standing here with me, and that the people may know that my hour has come."

135:8.6 (1504.4) There was a tone of finality and authority in Jesus' voice. John was atremble with emotion as he made ready to baptize Jesus of Nazareth in the Jordan at noon on Monday, January 14, A.D. 26. Thus did John baptize Jesus and his two brothers James and Jude. And when John had baptized these three, he dismissed the others for the day, announcing that he would resume baptisms at noon the next day. As the people were departing, the four men still standing in the water heard a strange sound, and presently there appeared for a moment an apparition immediately over the head of Jesus, and they heard a voice saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." A great change came over the countenance of Jesus, and coming up out of the water in silence he took leave of them, going toward the hills to the east. And no man saw Jesus again for forty days.

135:8.7 (1504.5) John followed Jesus a sufficient distance to tell him the story of Gabriel's visit to his mother ere either had been born, as he had heard it so many times from his mother's lips. He allowed Jesus to continue on his way after he had said, "Now I know of a certainty that you are the Deliverer." But Jesus made no reply.

9. FORTY DAYS OF PREACHING

135:9.1 (1505.1) When John returned to his disciples (he now had some twenty-five or thirty who abode with him constantly), he found them in earnest conference, discussing what had just happened in connection with Jesus' baptism. They were all the more astonished when John now made known to them the story of the Gabriel visitation to Mary before Jesus was born, and also that Jesus spoke no word to him even after he had told him about this. There was no rain that evening, and this group of thirty or more talked long into the starlit night. They wondered where Jesus had gone, and when they would see him again.

135:9.2 (1505.2) After the experience of this day the preaching of John took on new and certain notes of proclamation concerning the coming kingdom and the expected Messiah. It was a tense time, these forty days of tarrying, waiting for the return of Jesus. But John continued to preach with great power, and his disciples began at about this time

propovijedi mnogobrojnim masama koje su se okupljale oko Ivana u Jordanu.

Tijekom ovih četrdeset dana čekanja, zemljom su se pronosile mnoge glasine koje su dopirale i do Tiberijade i Jeruzalema. Tisuće su došle u posjetu novoj atrakciji u Ivanovom taboru, takozvanom Mesiji, ali nisu imale priliku vidjeti Isusa. Kad su Ivanovi učenici rekli da je čudni Božji čovjek otišao u brda, mnogi su doveli u pitanje istinitost cijele priče.

Otprilike tri tjedna poslije Isusovog odlaska, u Pelu je stiglo novo zastupništvo svećenika i farizeja iz Jeruzalema. Konkretno su upitali Ivana, "Jesi li Ilija? Jesi li očekivani prorok kojeg je Mojsije obećao?"; "Nisam," odgovorio je Ivan, na što su se usudili pitati, "Jesi li Mesija?" "Nisam," odgovorio je Ivan. Zatim su rekli ovi ljudi iz Jeruzalema: "Pa ako nisi Ilija, ako nisi prorok i ako nisi Mesija, zašto onda krstiš narod i stvaraš toliku pometnju?" Ivan je odgovorio: "Do onih je koji su me čuli i koji su primili moje krštenje da kažu tko sam, ali kažem vam da vas ja, istina, krstim vodom, ali među nama je bio onaj koji će se vratiti da vas krsti Svetim Duhom."

Ovih je četrdeset dana teško palo Ivanu i njegovim učenicima. Kakav će biti odnos Ivana i Isusa? Među učenicima su vođene rasprave o stotinu različitih pitanja. Na površinu je počela izlaziti politika i pitanje toga tko će biti veći od koga. Vođene su žustre rasprave oko različitih ideja i koncepcija Mesije. Hoće li on biti militaristički vođa ili će naginjati Davidovoj koncepciji kralja? Hoće li poraziti rimske vojske kao što je Jošua porazio Kanaance? Hoće li doći da utemelji duhovno kraljevstvo? Ivan je odlučio, dok je pri ovoj odluci bio daleko nadglasan protivnim stavom, da je Isus došao utemeljiti nebesko kraljevstvo, premda sam nije bio načisto u čemu se sastojala ova misija utemeljenja nebeskog kraljevstva.

Bili su to teški dani Ivanovog života i on se molio za Isusov skori povratak. Neki su od Ivanovih učenika obrazovali izviđačke grupe koje su išle u potragu za Isusom, što im je Ivan zabranio govoreći: "Naše je vrijeme u rukama Boga nebeskog; on će nas upraviti u smjeru svog odabranog Sina."

Bilo je to rano u subotu ujutro 23. veljače kad je Ivanova grupa, zaokupljena jutarnjim objedom pogledala prema sjeveru i vidjela gdje im prilazi Isus. Kako im se sve više približavao, Ivan se popeo na obližnju stijenu je iz sveg glasa povikao: Evo Božjeg Sina, svjetskog izručitelja! Evo onoga za kojeg rekoh, 'Onaj koji poslije mene dolazi preda mnom je, jer bijaše prije mene.' Iz ovog sam razloga izišao iz divljine kako bih propovijedao pokajanje i kako bih vas krstio vodom, govoreći da se bliži nebesko kraljevstvo. A

to preach to the overflowing throngs which gathered around John at the Jordan.

135:9.3 (1505.3) In the course of these forty days of waiting, many rumors spread about the countryside and even to Tiberias and Jerusalem. Thousands came over to see the new attraction in John's camp, the reputed Messiah, but Jesus was not to be seen. When the disciples of John asserted that the strange man of God had gone to the hills, many doubted the entire story.

135:9.4 (1505.4) About three weeks after Jesus had left them, there arrived on the scene at Pella a new deputation from the priests and Pharisees at Jerusalem. They asked John directly if he was Elijah or the prophet that Moses promised; and when John said, "I am not," they made bold to ask, "Are you the Messiah?" and John answered, "I am not." Then said these men from Jerusalem: "If you are not Elijah, nor the prophet, nor the Messiah, then why do you baptize the people and create all this stir?" And John replied: "It should be for those who have heard me and received my baptism to say who I am, but I declare to you that, while I baptize with water, there has been among us one who will return to baptize you with the Holy Spirit."

135:9.5 (1505.5) These forty days were a difficult period for John and his disciples. What was to be the relation of John to Jesus? A hundred questions came up for discussion. Politics and selfish preferment began to make their appearance. Intense discussions grew up around the various ideas and concepts of the Messiah. Would he become a military leader and a Davidic king? Would he smite the Roman armies as Joshua had the Canaanites? Or would he come to establish a spiritual kingdom? John rather decided, with the minority, that Jesus had come to establish the kingdom of heaven, although he was not altogether clear in his own mind as to just what was to be embraced within this mission of the establishment of the kingdom of heaven.

135:9.6 (1505.6) These were strenuous days in John's experience, and he prayed for the return of Jesus. Some of John's disciples organized scouting parties to go in search of Jesus, but John forbade, saying: "Our times are in the hands of the God of heaven; he will direct his chosen Son."

135:9.7 (1505.7) It was early on the morning of Sabbath, February 23, that the company of John, engaged in eating their morning meal, looked up toward the north and beheld Jesus coming to them. As he approached them, John stood upon a large rock and, lifting up his sonorous voice, said: "Behold the Son of God, the deliverer of the world! This is he of whom I have said, 'After me there will come one who is preferred before me because he was before me.' For this cause came I out of the wilderness to preach repentance and to baptize

sada dolazi onaj koji će vas krstiti Svetim Duhom. Vidio sam duha kako siđe s neba kao golub i ostade na njemu i čuo sam kako Božji glas kaže, "Ti si Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao."

Isus ih je pozvao da se vrate k objedu dok je on sjeo da objeduje s Ivanom, kako su se njegova braća Jakov i Juda vratili u Kafarnaum.

Sutradan rano ujutro Isus se oprostio od Ivana i njegovih učenika i otišao natrag u Galileju. Nije im rekao kad će ga ponovo vidjeti. Na Ivanove upite o njegovoj misiji i propovijedi jedino je rekao, "Vodiće te moj Otac sada kao što je to činio i u prošlosti." I ova su se dvojica velikaša oprostila ovoga jutra na obali Jordana i nisu se ponovo vidjela tijekom svojih zemaljskih života.

10. IVAN PUTUJE PREMA JUGU

Kako je Isus otišao prema sjeveru, u Galileju, Ivan je osjetio poriv da se vrati prema jugu istim putem kojim je došao. Tako je u nedjelju ujutro 3. ožujka Ivan krenuo prema jugu u pratnji svojih preostalih učenika. Otprilike četvrtina njegovih učenika je otišla u Galileju u potrazi za Isusom. Ivan se osjećao tužnim i izgubljenim. Nikada više nije propovijedao onako kako je to činio prije Isusovog krštenja. Na neki je način osjećao da više nije snosio odgovornost za dolazak kraljevstva. Osjećao je da je gotovo završio sa svojim radom; bio je žalostan i usamljen. Ali je nastavio propovijedati, krstiti i putovati prema jugu.

Otprilike u blizini seoceta po imenu Adam gdje se zadržao nekoliko tjedana, Ivan je izručio taj slavni napad na Heroda Antipu zbog toga što je ovaj nezakonito uzeo tuđu ženu. U lipnju ove godine (26. godine p.K.) Ivan se vratio do betanijskog gaza na Jordanu, gdje je prije više od godinu dana počeo propovijedati o dolasku kraljevstva. Tjedan dana neposredno nakon Isusovog krštenja Ivanova je poruka postupno poprimila oblik proglašenje milosti svagdašnjem svijetu, dok je s velikom žestinom optužio koruptirane političke i religiozne vladare.

Herod Antipa, na čijoj je teritoriji Ivan propovijedao, je počeo strahovati da Ivan i njegovi učenici ne podignu narod na pobunu. Herodu se također nije dopao Ivanov kritizam njegovih osobnih poslova. Herod je iz ovih razloga odlučio baciti Ivana u tamnicu. Tako su ujutro 12. lipnja, prije nego što je svjetina stigla na propovijed i krštenje, Herodovi agenti uhvatili Ivana. Kako su prošli tjedni a Ivan nije biopusten na sioooau,

with water, proclaiming that the kingdom of heaven is at hand. And now comes one who shall baptize you with the Holy Spirit. And I beheld the divine spirit descending upon this man, and I heard the voice of God declare, 'This is my beloved Son in whom I am well pleased.'

135:9.8 (1506.1) Jesus bade them return to their food while he sat down to eat with John, his brothers James and Jude having returned to Capernaum.

135:9.9 (1506.2) Early in the morning of the next day he took leave of John and his disciples, going back to Galilee. He gave them no word as to when they would again see him. To John's inquiries about his own preaching and mission Jesus only said, "My Father will guide you now and in the future as he has in the past." And these two great men separated that morning on the banks of the Jordan, never again to greet each other in the flesh.

10. JOHN JOURNEYS SOUTH

135:10.1 (1506.3) Since Jesus had gone north into Galilee, John felt led to retrace his steps southward. Accordingly, on Sunday morning, March 3, John and the remainder of his disciples began their journey south. About one quarter of John's immediate followers had meantime departed for Galilee in quest of Jesus. There was a sadness of confusion about John. He never again preached as he had before baptizing Jesus. He somehow felt that the responsibility of the coming kingdom was no longer on his shoulders. He felt that his work was almost finished; he was disconsolate and lonely. But he preached, baptized, and journeyed on southward.

135:10.2 (1506.4) Near the village of Adam, John tarried for several weeks, and it was here that he made the memorable attack upon Herod Antipas for unlawfully taking the wife of another man. By June of this year (A.D. 26) John was back at the Bethany ford of the Jordan, where he had begun his preaching of the coming kingdom more than a year previously. In the weeks following the baptism of Jesus the character of John's preaching gradually changed into a proclamation of mercy for the common people, while he denounced with renewed vehemence the corrupt political and religious rulers.

135:10.3 (1506.5) Herod Antipas, in whose territory John had been preaching, became alarmed lest he and his disciples should start a rebellion. Herod also resented John's public criticisms of his domestic affairs. In view of all this, Herod decided to put John in prison. Accordingly, very early in the morning of June 12, before the multitude arrived to hear the preaching and witness the baptizing, the agents of Herod placed John under arrest. As

njegovi su se učenici rasuli sirom Palestine, dok su mnogi otišli u Galileju kako bi prišli Isusovim učenicima.

weeks passed and he was not released, his disciples scattered over all Palestine, many of them going into Galilee to join the followers of Jesus.

11. IVAN U ZATOČENIŠTVU

Ivan se u tamnici osjećao usamljenim i pomalo ogorčenim. Jedino ga je mogao posjetiti manji broj učenika. Premda je jako želio vidjeti Isusa, morao se zadovoljiti vijestima o njegovom radu koje je primao od svojih učenika koji su postali vjernici u Sina Čovječjeg. Često je dolazio u iskušenje da posumnja u Isusa i njegovu božansku misiju. Ako je Isus bio Mesija, zašto ga nije došao osloboditi iz ove nepodnošljive tamnice? Ovaj je prirodniak koji je nekoć živio usred samog Božjeg okružja više od godinu dana propadao u ovom ogavnom zatvoru. Bio je to veliki test njegovoj vjeri i odanosti prema Isusu. Bio je to pored toga veliki ispit same Ivanove vjere u Boga. Često je dolazio u iskušenje da dovede u pitanje istinitost same svoje misije i iskustva.

Nakon što je proveo više mjeseci u tamnici, došla mu je u posjetu grupa učenika i nakon što su ga izvijestili o Isusovom javnom radu, rekli su: "Eno, Učitelju, onaj koji je bio s tobom s onu stranu Jordana postiže uspjeh dok k sebi prima sve koji mu dolaze. Još ide na gozbu s grešnicima i publikašima. Dok si mu ti hrabro svjedočio u prilog, on te ne dolazi izbaviti iz tamnice." Ivan odgovori svojim prijateljima: "Ovaj čovjek ne može ništa učiniti ako ne primi uputu od Oca na nebu. I sami ste mi svjedoci da sam vam rekao, 'Ja nisam Mesija, već sam poslan da pripravim put za njegov dolazak.' I to sam učinio. Tko ima zaručnicu taj je zaručnik. Ali zaručnikov prijatelj, koji stoji u blizini i sluša njegove riječi, od srca se veseli zaručnikovu glasu. Ovo je moje veselje sad doseglo vrhunac. On mora rasti, a ja se umanjivati. Ja pripadam zemlji i već sam završio s izručenjem svoje poruke. Isus iz Nazareta dolazi s neba i stoji iznad nas svijui. Sin Čovječji dolazi od Boga kako bi vam objavio Božje riječi. Jer Otac nebeski daje duha bez mjere svom vlastitom Sinu. Otac ljubi svoga Sina i s vremenom sve namjerava prenijeti u njegove ruke. Onaj koji vjeruje u Sina ima život vječni. I ovo što vam govorim je istina sada i zauvijek."

Ovi su učenici bili toliko zapanjeni Ivanovim odgovorom da su se udaljili bez riječi. Ivan je također bio duboko uznemiren, ali je uvidjeo proročansku prirodu svojih riječi. Nikada više nije posve sumnjao u Isusovu misiju i božanstvenost. Ali Ivan je bio jako razočaran što mu Isus nije poslao ni riječi i što nije upotrijebio svoje

11. JOHN IN PRISON

135:11.1 (1506.6) John had a lonely and somewhat bitter experience in prison. Few of his followers were permitted to see him. He longed to see Jesus but had to be content with hearing of his work through those of his followers who had become believers in the Son of Man. He was often tempted to doubt Jesus and his divine mission. If Jesus were the Messiah, why did he do nothing to deliver him from this unbearable imprisonment? For more than a year and a half this rugged man of God's outdoors languished in that despicable prison. And this experience was a great test of his faith in, and loyalty to, Jesus. Indeed, this whole experience was a great test of John's faith even in God. Many times was he tempted to doubt even the genuineness of his own mission and experience.

135:11.2 (1507.1) After he had been in prison several months, a group of his disciples came to him and, after reporting concerning the public activities of Jesus, said: "So you see, Teacher, that he who was with you at the upper Jordan prospers and receives all who come to him. He even feasts with publicans and sinners. You bore courageous witness to him, and yet he does nothing to effect your deliverance." But John answered his friends: "This man can do nothing unless it has been given him by his Father in heaven. You well remember that I said, 'I am not the Messiah, but I am one sent on before to prepare the way for him.' And that I did. He who has the bride is the bridegroom, but the friend of the bridegroom who stands near by and hears him rejoices greatly because of the bridegroom's voice. This, my joy, therefore is fulfilled. He must increase but I must decrease. I am of this earth and have declared my message. Jesus of Nazareth comes down to the earth from heaven and is above us all. The Son of Man has descended from God, and the words of God he will declare to you. For the Father in heaven gives not the spirit by measure to his own Son. The Father loves his Son and will presently put all things in the hands of this Son. He who believes in the Son has eternal life. And these words which I speak are true and abiding."

135:11.3 (1507.2) These disciples were amazed at John's pronouncement, so much so that they departed in silence. John was also much agitated, for he perceived that he had uttered a prophecy. Never again did he wholly doubt the mission and divinity of Jesus. But it was a sore disappointment to John that Jesus sent him no word, that he

veličanstvene moći da ga oslobodi iz tamnice. Isus je znao kako se Ivan osjećao. Dok je jako volio Ivana, u ovoj je fazi bio svjestan svoje božanske prirode i upoznat s velikim stvarima koje su čekale Ivana poslije smrti, kao i s činjenicom da je Ivan već obavio svoju ulogu na zemlji, tako da je odlučio obuzdati svoj poriv da se umiješa u prirodni tijek života i rada ovog velikog pripovjednika i proroka.

Ovo je augo iščekivanje u zatočeništvu ono ljudski nepodnošljivo. Nekoliko dana prije smrti, Ivan je ponovo poslao pouzdane glasnike Isusu s pitanjem: "Je li završen moj rad? Zašto moram propadati u tamnici? Jesi li ti uistinu Mesija ili da čekamo na drugoga?" "I kad su dva učenika otišla k Isusu s ovom porukom, Sin Čovječji je poručio: "Idite i javite Ivanu da ga nisam zaboravio i da i ja patim znajući za njegove patnje, jer nam sljedeće ispunjenje svake ispravnosti. Javite Ivanu što ste vidjeli i čuli - siromasima se propovijeda radosna vijest - a prije svega javite voljenom najavljetelju moje zemaljske misije da ga čeka veliko blaženstvo u idućem životu ako ne posrne i zbog mene se ne pokoleba." Bile su to posljednje riječi koje je Ivan primio od Isusa. Ova ga je poruka uveliko utješila, stabilizirala njegovu vjeru i pripremila ga za tragični svršetak njegovog zemaljskog života nedugo nakon ovog znamenitog događaja.

12. SMRT IVANA KRSTITELJA

Kako je Ivan radio u južnoj Pereji u vrijeme kad je uhvaćen, smjesta je bačen u tamnicu Makarejske tvrđave, gdje je ostao zatočen do smrti. Herod je vladao nad Perejom i Galilejom i u ovom je razdoblju imao dvije palate, jednu u Juliji a drugu u MakarejiPerejskoj. U Galileji je njegovo službeno prebivalište premješteno iz Seforisa u novu prijestolnicu Tiberijadu.

Herod se bojao osloboditi Ivana jer je strahovao da ne podigne narod na pobunu. Bojao ga se pogubiti od straha da njegova smrt ne izazove nemire u prijestolnici, kako su tisuće perejaca vjerovali da je Ivan bio svetac, da je bio prorok. Herod je stoga držao nazaritskog propovjednika u zatočeništvu, kako nije znao što će s njim učiniti. Ivan je više puta bio izveden pred Heroda, ali nikada nije želio pristati bilo da napusti Herodove domene ili da prestane s javnim radom. Ova je nova i sve veća pometnja koja je bila izazvana radom Isusa iz Nazareta, također djelovala kao opomena Herodu da ne pusti Ivana na slobodu. Ivan je povrh svega na sebe navukao duboku i gorku mržnju Herodove nezakonite žene Herodijade.

came not to see him, and that he exercised none of his great power to deliver him from prison. But Jesus knew all about this. He had great love for John, but being now cognizant of his divine nature and knowing fully the great things in preparation for John when he departed from this world and also knowing that John's work on earth was finished, he constrained himself not to interfere in the natural outworking of the great preacher-prophet's career.

135:11.4 (1507.3) This long suspense in prison was humanly unbearable. Just a few days before his death John again sent trusted messengers to Jesus, inquiring: "Is my work done? Why do I languish in prison? Are you truly the Messiah, or shall we look for another?" And when these two disciples gave this message to Jesus, the Son of Man replied: "Go back to John and tell him that I have not forgotten but to suffer me also this, for it becomes us to fulfill all righteousness. Tell John what you have seen and heard — that the poor have good tidings preached to them — and, finally, tell the beloved herald of my earth mission that he shall be abundantly blessed in the age to come if he finds no occasion to doubt and stumble over me." And this was the last word John received from Jesus. This message greatly comforted him and did much to stabilize his faith and prepare him for the tragic end of his life in the flesh which followed so soon upon the heels of this memorable occasion.

12. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

135:12.1 (1508.1) As John was working in southern Perea when arrested, he was taken immediately to the prison of the fortress of Machaerus, where he was incarcerated until his execution. Herod ruled over Perea as well as Galilee, and he maintained residence at this time at both Julias and Machaerus in Perea. In Galilee the official residence had been moved from Sepphoris to the new capital at Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herod feared to release John lest he instigate rebellion. He feared to put him to death lest the multitude riot in the capital, for thousands of Pereans believed that John was a holy man, a prophet. Therefore Herod kept the Nazarite preacher in prison, not knowing what else to do with him. Several times John had been before Herod, but never would he agree either to leave the domains of Herod or to refrain from all public activities if he were released. And this new agitation concerning Jesus of Nazareth, which was steadily increasing, admonished Herod that it was no time to turn John loose. Besides, John was also a victim of the intense and bitter hatred of Herodias, Herod's unlawful wife.

Herod je u više navrata govorio s Ivanom o dolasku kraljevstva i dok je nekom prilikom bio duboko impresioniran njegovom porukom, bojao se da ga pusti iz zatočeništva.

Kako je Tiberijada još uvijek bila u jeku javne gradnje, Herod je provodio dosta vremena u svojim perejskimpalatama, dok je naročito volio Makarejsku tvrđavu. Prošlo je više godina prije nego što je završena izgradnja njegove službene palate u Tiberijadi.

Herod je o svom rođendanu priredio veliku gozbu u Makarejskojpalati svojim velikašima, visokim časniciima i galilejskim i perejskim prvacima. Kako je Herodijada već dugo nastojala nagovontati Heroda da smakne Ivana, iskonstii je ovu priliku kao zgodan čas za njegovo umorstvo.

Herodijada je iskoristila vrijeme večernje gozbe i svečanosti da pošalje svoju kćerku da pleše pred gostima. Herodu se toliko svđjela djevojka da ju je pozvao govoreći: "Lijepo plešeš šarmantna djevojko! Išti od mene o mom rođendanu što god ti srce želi i dat ću ti što god zatražiš, pa bilo to i pol moga kraljevstva." Herod je tako govorio jer je bio pod utjecajem mnogih vina. Djevojka se povukla u stranu da se posavjetuje sa svojom majkom što će tražiti od Heroda. Herodijada je rekla: "Idi k Herodu i traži glavu Ivana Krstitelja." I djevojka se vratila k trepi i rekla Herodu, "Hoću da mi sad odmah daš na pladnju glavu Ivana Krstitelja."

To ražalosti i prepade Heroda, ali zbog zakletve dane pred gostima ne htjede je odbiti. Herod Antipa je tako poslao krvnika i naredio mu da donese Ivanovu glavu. Ivanu je tako odrubljena glava ove noći u tamnici i donesena na pladnju djevojci koja je čekala u pozadini gozbene sale. A djevojka je dala pladanj svojoj majci. Kad su Ivanovi učenici čuli o njegovoj smrti, otišli su do tamnice kako bi tražili Ivanovo tijelo i nakon što su ga položili u grob, izvijestili su Isusa što se dogodilo.

135:12.3 (1508.3) On numerous occasions Herod talked with John about the kingdom of heaven, and while sometimes seriously impressed with his message, he was afraid to release him from prison.

135:12.4 (1508.4) Since much building was still going on at Tiberias, Herod spent considerable time at his Perean residences, and he was partial to the fortress of Machaerus. It was a matter of several years before all the public buildings and the official residence at Tiberias were fully completed.

135:12.5 (1508.5) In celebration of his birthday Herod made a great feast in the Machaerian palace for his chief officers and other men high in the councils of the government of Galilee and Perea. Since Herodias had failed to bring about John's death by direct appeal to Herod, she now set herself to the task of having John put to death by cunning planning.

135:12.6 (1508.6) In the course of the evening's festivities and entertainment, Herodias presented her daughter to dance before the banqueters. Herod was very much pleased with the damsel's performance and, calling her before him, said: "You are charming. I am much pleased with you. Ask me on this my birthday for whatever you desire, and I will give it to you, even to the half of my kingdom." And Herod did all this while well under the influence of his many wines. The young lady drew aside and inquired of her mother what she should ask of Herod. Herodias said, "Go to Herod and ask for the head of John the Baptist." And the young woman, returning to the banquet table, said to Herod, "I request that you forthwith give me the head of John the Baptist on a platter."

135:12.7 (1508.7) Herod was filled with fear and sorrow, but because of his oath and because of all those who sat at meat with him, he would not deny the request. And Herod Antipas sent a soldier, commanding him to bring the head of John. So was John that night beheaded in the prison, the soldier bringing the head of the prophet on a platter and presenting it to the young woman at the rear of the banquet hall. And the damsel gave the platter to her mother. When John's disciples heard of this, they came to the prison for the body of John, and after laying it in a tomb, they went and told Jesus.

POGLAVLJE 136. KRŠTENJE I ČETRDESET DANA

⇨ 135

Knjiga Urantije

137 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 136 KRŠTENJE I ČETRDESET DANA

Sekcije

Uvod

1. KONCEPCIJE O OČEKIVANOM MESIJI
2. ISUSOVO KRŠTENJE
3. ČETRDESET DANA
4. PLANOV I ZA JAVNO DJELOVANJE
5. PRVA VELIKA ODLUKA
6. DRUGA ODLUKA
7. TREĆA ODLUKA
8. ČETVRTA ODLUKA
9. PETA ODLUKA
10. ŠESTA ODLUKA

PAPER 136 BAPTISM AND THE FORTY DAYS

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Expected Messiah
2. The Baptism of Jesus
3. The Forty Days
4. Plans for Public Work
5. The First Great Decision
6. The Second Decision
7. The Third Decision
8. The Fourth Decision
9. The Fifth Decision
10. The Sixth Decision

Uvod

Isus je svoj javni rad započeo na vrhuncu zanimanja javnosti za Ivanovo propovijedanje, te u vrijeme kad su Židovi u Palestini gorljivo iščekivali dolazak Mesije. Postojala je velika razlika između Ivana i Isusa. Ivan je bio revan i ozbiljan radnik, dok je Isus bio miran i sretan radnik; samo je nekoliko puta u cijelom svom životu Isus bio u žurbi. Isus je bio utjeha svijetu i svojevrstan primjer, dok se za Ivana to teško može reći. Ivan je propovijedao nebesko kraljevstvo, ali nije iskusio njegovo veselje. Iako je Isus o Ivanu govorio kao o najvećem od svih proroka staroga svijeta, također je rekao da je i najmanji od onih koji su ugledali svijetlo novoga puta i kroz njega ušli u nebesko kraljevstvo uistinu veći od Ivana.

Kada bi Ivan navijestao kraljevstvo koje dolazi, glavna misao njegove poruke bila je: Pokajte se! pobjegnite od gnjeva koje dolazi. I Isus je, kad je propovijedao, opominjao ljude da se

INTRODUCTION

136:0.1 (1509.1) JESUS began his public work at the height of the popular interest in John's preaching and at a time when the Jewish people of Palestine were eagerly looking for the appearance of the Messiah. There was a great contrast between John and Jesus. John was an eager and earnest worker, but Jesus was a calm and happy laborer; only a few times in his entire life was he ever in a hurry. Jesus was a comforting consolation to the world and somewhat of an example; John was hardly a comfort or an example. He preached the kingdom of heaven but hardly entered into the happiness thereof. Though Jesus spoke of John as the greatest of the prophets of the old order, he also said that the least of those who saw the great light of the new way and entered thereby into the kingdom of heaven was indeed greater than John.

136:0.2 (1509.2) When John preached the coming kingdom, the burden of his message was: Repent! flee from the wrath to come. When Jesus began to preach, there remained the exhortation to

pokaju, ali nakon takve poruke uvijek je dolazilo evanđelje, dobre vijesti radosti i slobode novoga kraljevstva.

repentance, but such a message was always followed by the gospel, the good tidings of the joy and liberty of the new kingdom.

1. KONCEPCIJE O OČEKIVANOM MESIJI

Židovi su različito zamišljali očekivanog izbavitelja, i svaka od tih različitih škola mesijanskoga učenja bila je u stanju izdvojiti izjave u hebrejskim spisima koje su dokazivale njihove tvrdnje. Uopćeno govoreći, Židovi su smatrali da je njihova nacionalna povijest započela s Abrahamom, i da će kulminirati s Mesijom i novim dobom Božjega kraljevstva. U ranijim su vremenima ovog izbavitelja opisivali kao "slugu Božjega", zatim kao "Sina Čovječjeg", dok su kasnije išli tako daleko da su ga nazivali "Sinom Božjim." Ali bez obzira na to jesu li ga zvali "Abrahamovim sjemenom" ili "Davidovim sinom", svi su se slagali da će on biti Mesija, "pomazanik". Tako se koncepcija Mesije razvijala od "sluge Božjeg" do "Davidovog sina", "Sina Čovječjeg" i "Sina Božjeg".

U doba Ivana i Isusa učeniji Židovi Mesiju su zamišljali kao usavršenog i tipičnog Izraelca, koji je u sebi kao "sluga Božji" spajao trostruku ulogu proroka, svećenika i kralja.

Židovi su pobožno vjerovali da će, kao što je Mojsije izbavio njihove oce iz egipatskog ropstva čineći zapanjujuća čuda, isto tako i Mesija izbaviti židovski narod od Rimske vladavine kroz još veća čuda, s velikom moći i jačom nacionalnom pobjedom. Rabini su sakupili skoro pet stotina odlomaka iz Pisama za koje su, unatoč njihovim očitim protuslovljima, pouzdano tvrdili da prorokuju dolazak Mesije. A usred svih tih detalja o vremenu, načinu i djelovanju, skoro su u potpunosti izgubili iz vida osobnost obećanoga Mesije. Oni su očekivali obnovu slave židovskoga naroda - svjetovno uzvišenje Izraela - a ne spasenje svijeta. Kad imamo sve ovo na umu postaje jasno da Isus iz Nazareta nikako nije mogao zadovoljiti ovakvo materijalističko poimanje Mesije kakvo su Židovi imali. Da su Židovi iz drugačijeg kuta gledanja promatrali mnoga od takozvanih mesijanskih proročanstava, ta bi proročanstva sasvim prirodno pripremila njihove umove na spoznaju da će se s Isusom jedno doba okončati, te da će započeti novo i bolje darivanje milosti i spasenja za sve narode.

Židove su odgajali da vjeruju u doktrinu koja se zove *Šekina*. No, ovaj navodni simbol Božanske Prisutnosti nije se mogao vidjeti u

1. CONCEPTS OF THE EXPECTED MESSIAH

136:1.1 (1509.3) The Jews entertained many ideas about the expected deliverer, and each of these different schools of Messianic teaching was able to point to statements in the Hebrew scriptures as proof of their contentions. In a general way, the Jews regarded their national history as beginning with Abraham and culminating in the Messiah and the new age of the kingdom of God. In earlier times they had envisaged this deliverer as "the servant of the Lord," then as "the Son of Man," while latterly some even went so far as to refer to the Messiah as the "Son of God." But no matter whether he was called the "seed of Abraham" or "the son of David," all were agreed that he was to be the Messiah, the "anointed one." Thus did the concept evolve from the "servant of the Lord" to the "son of David," "Son of Man," and "Son of God."

136:1.2 (1509.4) In the days of John and Jesus the more learned Jews had developed an idea of the coming Messiah as the perfected and representative Israelite, combining in himself as the "servant of the Lord" the threefold office of prophet, priest, and king.

136:1.3 (1509.5) The Jews devoutly believed that, as Moses had delivered their fathers from Egyptian bondage by miraculous wonders, so would the coming Messiah deliver the Jewish people from Roman domination by even greater miracles of power and marvels of racial triumph. The rabbis had gathered together almost five hundred passages from the Scriptures which, notwithstanding their apparent contradictions, they averred were prophetic of the coming Messiah. And amidst all these details of time, technique, and function, they almost completely lost sight of the *personality* of the promised Messiah. They were looking for a restoration of Jewish national glory — Israel's temporal exaltation — rather than for the salvation of the world. It therefore becomes evident that Jesus of Nazareth could never satisfy this materialistic Messianic concept of the Jewish mind. Many of their reputed Messianic predictions, had they but viewed these prophetic utterances in a different light, would have very naturally prepared their minds for a recognition of Jesus as the terminator of one age and the inaugurator of a new and better dispensation of mercy and salvation for all nations.

136:1.4 (1510.1) The Jews had been brought up to believe in the doctrine of the *Shekinah*. But this reputed symbol of the Divine Presence was not to be seen in the temple. They believed that the

hramu. Židovi su vjerovali da će se s dolaskom Mesije i taj simbol vratiti u hram. Pojmovi o nacionalnom grijehu i pretpostavljenoj zloj naravi čovjeka bili su poprilično zbrkani u njihovim glavama. Neki su naučavali da je Adamov grijeh prokleo ljudsku rasu, te da će Mesija ukloniti to prokletstvo i vratiti čovjeka u Božju milost. Drugi su naučavali da je Bog, stvarajući čovjeka, u njega usadio i dobru i zlu narav, te da je, kad je vidio razvoj tog plana, bio toliko razočaran da se "pokajao što je čovjeka takvim napravio." Oni koji su ovo naučavali vjerovali su da će Mesija doći kako bi otkupio čovjeka od njegove prirodene zle prirode.

Većina je Židova vjerovala razlog za njihov teški položaj pod Rimljanima leži u njihovim nacionalnim grijesima te u malodušnosti i mlitavosti poganih obraćenika. Židovski se narod nije iskreno *pokajao* i zato je Mesija odgađao svoj dolazak. Mnogo se govorilo o pokajanju, i zato je Ivanovo propovijedanje: "Pokajte se i krstite se, jer kraljevstvo nebesko blizu," bilo tako jako privlačno. A kraljevstvo nebesko je za svakog pobožnog Židova moglo značiti samo jedno: dolazak Mesije.

Jedna je značajka Mihaelovog darivanja bila u potpunosti strana Židovskoj koncepciji Mesije, a to je *sjedinenje* dviju naravi, ljudske i božanske. Židovi su Mesiju zamišljali na razne načine, i kao usavršenog čovjeka, i kao nadčovjeka, pa čak i kao božanskoga, ali nikad nisu o njemu razmišljali kao o *sjedinenju* ljudskoga i božanskoga. Upravo je ovo bio veliki kamen spoticanja za Isusove rane učenike. Oni su razumjeli ljudsku koncepciju Mesije kao Davidovog sina, kako su ga predstavljali raniji proroci; shvaćali su ga i kao Sina Čovječjeg, što je bila natčovječna ideja koju su predstavili Danijel i neki kasniji proroci; shvatili su ga čak i kao Sina Božjega, kako ga je opisao pisac Knjige Enohove i neki od njihovih suvremenika; ali nikad nisu ni na trenutak pomislili na mogućnost sjedinjenja dviju priroda, ljudske i božanske, u jednoj zemaljskoj osobnosti. Utjelovljenje Stvoritelja u obliku stvorenja nikad se prije nije dogodilo. Do tog je otkrivenja došlo tek u Isusu. Svijet za takve stvari nije znao sve dok se Sin Stvoritelj nije utjelovio i živio među smrtnicima.

2. ISUSOVO KRŠTENJE

Isus je bio kršten na samom vrhuncu Ivanovog propovijedanja, kad je Palestina izgarala u iščekivanju njegove poruke - "kraljevstvo je Božje blizu" - kada su svi Židovi bili prolazili kroz ozbiljno i važno samoispitivanje. Židovi su posjedovali vrlo dubok osjećaj za nacionalnu

coming of the Messiah would effect its restoration. They held confusing ideas about racial sin and the supposed evil nature of man. Some taught that Adam's sin had cursed the human race, and that the Messiah would remove this curse and restore man to divine favor. Others taught that God, in creating man, had put into his being both good and evil natures; that when he observed the outworking of this arrangement, he was greatly disappointed, and that "He repented that he had thus made man." And those who taught this believed that the Messiah was to come in order to redeem man from this inherent evil nature.

136:1.5 (1510.2) The majority of the Jews believed that they continued to languish under Roman rule because of their national sins and because of the halfheartedness of the gentile proselytes. The Jewish nation had not wholeheartedly *repented*; therefore did the Messiah delay his coming. There was much talk about repentance; wherefore the mighty and immediate appeal of John's preaching, "Repent and be baptized, for the kingdom of heaven is at hand." And the kingdom of heaven could mean only one thing to any devout Jew: The coming of the Messiah.

136:1.6 (1510.3) There was one feature of the bestowal of Michael which was utterly foreign to the Jewish conception of the Messiah, and that was the *union* of the two natures, the human and the divine. The Jews had variously conceived of the Messiah as perfected human, superhuman, and even as divine, but they never entertained the concept of the *union* of the human and the divine. And this was the great stumbling block of Jesus' early disciples. They grasped the human concept of the Messiah as the son of David, as presented by the earlier prophets; as the Son of Man, the superhuman idea of Daniel and some of the later prophets; and even as the Son of God, as depicted by the author of the Book of Enoch and by certain of his contemporaries; but never had they for a single moment entertained the true concept of the union in one earth personality of the two natures, the human and the divine. The incarnation of the Creator in the form of the creature had not been revealed beforehand. It was revealed only in Jesus; the world knew nothing of such things until the Creator Son was made flesh and dwelt among the mortals of the realm.

2. THE BAPTISM OF JESUS

136:2.1 (1510.4) Jesus was baptized at the very height of John's preaching when Palestine was aflame with the expectancy of his message — "the kingdom of God is at hand" — when all Jewry was engaged in serious and solemn self-examination. The Jewish sense of racial solidarity was very

solidarnost. Oni su ne samo vjerovali da se grijesi otaca mogu prenijeti na njihovu djecu, već su također i čvrsto vjerovali da grijeh jednog pojedinca može prokleti cijeli narod. Sukladno tome oni koji su se podvrgli Ivanovom krštenju nisu se nužno smatrali krivima za neki od grijeha koje je Ivan osuđivao. Mnoge pobožne duše krstile su se za dobrobit Izraela. Bojali su se da možda ne bi neki njihov grijeh za koji nisu bili niti svjesni sprječavao dolazak Mesije. Smatrali su da pripadaju grešnom narodu, te su došli na krštenje kako bi tako mogli pokazati plodove pokajanja cijeloga naroda. Stoga je jasno da se Isus ni u kojem slučaju nije krstio kako bi se očistio od grijeha. Primivši Ivanovo krštenje Isus je samo slijedio primjer mnogih pobožnih Židova.

Kada je Isus iz Nazareta došao u Jordan kako bi se krstio, bio je smrtnik svemira koji je dostigao vrhunac ljudskog razvojnog uspona u svim stvarima koje se tiču osvajanja uma i poistovjećivanje sebe s duhom. Toga je dana u Jordanu stajao usavršeni smrtnik razvojnih svjetova vremena i prostora. Uspostavljena je savršena sinkronija i potpuna komunikacija između Isusovog smrtničkog uma i unutarnjeg duhovnog Ispravljača, božanskog dara njegovog Rajskog Oca. A upravo takav Ispravljač živi u svim normalnim stvorenjima koja su živjela na Urantiji otkako se Mihael uspeo na vodeći položaj svoga svemira; jedina je razlika ta što je Isusov Ispravljač bio pripremljen za ovaj posebni zadatak tako što je već prije na sličan način živio u jednom drugom nadčovjeku koji se utjelovio u ljudsko obličje, u MakiventiMelikizedeku.

Uobičajeno je da se, kad smrtnik nekog svijeta dostigne tako visoki stupanj usavršenja svoje osobnosti, tada događaju one pripremne pojave duhovnog uzdignuća koje završavaju u stapanju takve zrele duše smrtnika s njegovim božanskim Ispravljačem. Takva se promjena izgleda trebala dogoditi u osobnom iskustvu Isusa iz Nazareta toga dana kad je sišao u Jordan s dvojicom svoje braće kako bi ga Ivan krstio. Ovaj je obred bio završni čin njegovog čisto ljudskog života na Urantiji, i mnogi nadljudski promatrači očekivali su da će vidjeti stapanje Ispravljača s umom u kojemu živi. No sve njih očekivalo je razočaranje. Dogodilo se nešto novo i veličanstvenije. Dok je Ivan polagao svoje ruke na Isusa da ga krsti, Ispravljač je napustio usavršenu ljudsku dušu Jošue sina Josipovog. A za nekoliko se trenutaka ovo božansko biće vratilo s Diviningtona kao Personalizirani Ispravljač i predsjednik svoje vrste u cijelom lokalnom svemiru Nebadonu. Tako je Isus vidio svojeg negdašnjeg božanskoga duha kako pri svom povratku silazi na njega u svom personaliziranom obliku. Čuo je ovog istog Rajskoga duha kako

profound. The Jews not only believed that the sins of the father might afflict his children, but they firmly believed that the sin of one individual might curse the nation. Accordingly, not all who submitted to John's baptism regarded themselves as being guilty of the specific sins which John denounced. Many devout souls were baptized by John for the good of Israel. They feared lest some sin of ignorance on their part might delay the coming of the Messiah. They felt themselves to belong to a guilty and sin-cursed nation, and they presented themselves for baptism that they might by so doing manifest fruits of race penitence. It is therefore evident that Jesus in no sense received John's baptism as a rite of repentance or for the remission of sins. In accepting baptism at the hands of John, Jesus was only following the example of many pious Israelites.

136:2.2 (1511.1) When Jesus of Nazareth went down into the Jordan to be baptized, he was a mortal of the realm who had attained the pinnacle of human evolutionary ascension in all matters related to the conquest of mind and to self-identification with the spirit. He stood in the Jordan that day a perfected mortal of the evolutionary worlds of time and space. Perfect synchrony and full communication had become established between the mortal mind of Jesus and the indwelling spirit Adjuster, the divine gift of his Father in Paradise. And just such an Adjuster indwells all normal beings living on Urantia since the ascension of Michael to the headship of his universe, except that Jesus' Adjuster had been previously prepared for this special mission by similarly indwelling another superhuman incarnated in the likeness of mortal flesh, Machiventa Melchizedek.

136:2.3 (1511.2) Ordinarily, when a mortal of the realm attains such high levels of personality perfection, there occur those preliminary phenomena of spiritual elevation which terminate in eventual fusion of the matured soul of the mortal with its associated divine Adjuster. And such a change was apparently due to take place in the personality experience of Jesus of Nazareth on that very day when he went down into the Jordan with his two brothers to be baptized by John. This ceremony was the final act of his purely human life on Urantia, and many superhuman observers expected to witness the fusion of the Adjuster with its indwelt mind, but they were all destined to suffer disappointment. Something new and even greater occurred. As John laid his hands upon Jesus to baptize him, the indwelling Adjuster took final leave of the perfected human soul of Joshua ben Joseph. And in a few moments this divine entity returned from Divinington as a Personalized Adjuster and chief of his kind throughout the entire local universe of Nebadon. Thus did Jesus observe his own former divine spirit descending on its return to him in personalized form. And he

govori: "Ovo je moj ljubljani Sin koga sam odabrao." I Ivan je, zajedno s Isusovom braćom, čuo ove riječi. Ivanovi učenici, koji su stajali na rubu vode, nisu čuli ove riječi, niti su vidjeli pojavu Personaliziranog Ispravljača. Samo je Isus vidio Personaliziranog Ispravljača.

Kada je sada uzvišeni Personalizirani Ispravljač tako rekao, nastupila je tišina. I dok su njih četvorica bila u vodi, Isus se, pogledavši Ispravljača pokraj sebe, molio: "Moj Oče koji vladaš na nebesima, sveti se ime tvoje. Dođi kraljevstvo tvoje! Budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji." Dok se molio "otvorilo se nebo" i Sinu Čovječjem je Personalizirani Ispravljač pokazao viziju njega kao Sina Božjega kakav je bio prije nego što je došao na zemlju u obličju smrtnika, i kakav će biti kada se život utjelovljenja završi. Ovu je nebesku viziju vidio samo Isus.

Ivan i Isus čuli su glas Personaliziranog Ispravljača, koji je govorio u ime Oca Svih, jer Ispravljač dolazi od Rajskoga Oca i on je kao Bog. Od tog trenutka pa do kraja Isusovog zemaljskog života ovaj je Personalizirani Ispravljač djelovao zajedno s njim u svim njegovim poduhvatima. Isus je bio u neprekinutoj vezi s ovim uzvišenim Ispravljačem.

Kad se Isus krstio nije se pokajao niti za jedno loše djelo; nije priznao nikakav grijeh. Njegovo krštenje sastojalo se od posvećenja vršenju volje nebeskoga Oca. Tijekom svojega krštenja Isus je čuo nedvojben zov svojega Oca, konačni poziv da krene za poslom svojega Oca, te je pošao u osamu na četrdeset dana kako bi razmislio o brojnim problemima. Povukavši se neko vrijeme iz aktivnog kontakta sa svojim zemaljskim suradnicima Isus je, takav kakav je bio i na Urantiji, slijedio točno onaj postupak koji postoji na svjetovima morontije kad god se uzlazeći smrtnik spoji s unutrašnjom prisutnošću Oca Svih.

S danom krštenja završio se čisto ljudski život Isusa iz Nazareta. Božanski Sin pronašao je svojega Oca, Otac Svih pronašao je svojeg utjelovljenoga Sina, i oni su razgovarali jedan s drugim.

(Isus je imao skoro trideset i jednu i pol godinu kad se krstio. Luka govori da je Isus kršten u petnaestoj godini vladavine cara Tiberija, što bi bila 29. god. p.K., jer je August umro 14. god. p.K. No, treba pripomenuti da je Tiberije vladao zajedno s Augustom dvije i pol godine prije Augustove smrti, te su prvi novci iskovan u njegovu čast u listopadugod.11. p.K. Petnaesta godine njegove stvarne vladavine bila je, dakle, 26. god. p.K. koja je igodina Isusovog krštenja. Ove je

heard this same spirit of Paradise origin now speak, saying, "This is my beloved Son in whom I am well pleased." And John, with Jesus' two brothers, also heard these words. John's disciples, standing by the water's edge, did not hear these words, neither did they see the apparition of the Personalized Adjuster. Only the eyes of Jesus beheld the Personalized Adjuster.

136:2.4 (1511.3) When the returned and now exalted Personalized Adjuster had thus spoken, all was silence. And while the four of them tarried in the water, Jesus, looking up to the near-by Adjuster, prayed: "My Father who reigns in heaven, hallowed be your name. Your kingdom come! Your will be done on earth, even as it is in heaven." When he had prayed, the "heavens were opened," and the Son of Man saw the vision, presented by the now Personalized Adjuster, of himself as a Son of God as he was before he came to earth in the likeness of mortal flesh, and as he would be when the incarnated life should be finished. This heavenly vision was seen only by Jesus.

136:2.5 (1512.1) It was the voice of the Personalized Adjuster that John and Jesus heard, speaking in behalf of the Universal Father, for the Adjuster is of, and as, the Paradise Father. Throughout the remainder of Jesus' earth life this Personalized Adjuster was associated with him in all his labors; Jesus was in constant communion with this exalted Adjuster.

136:2.6 (1512.2) When Jesus was baptized, he repented of no misdeeds; he made no confession of sin. His was the baptism of consecration to the performance of the will of the heavenly Father. At his baptism he heard the unmistakable call of his Father, the final summons to be about his Father's business, and he went away into private seclusion for forty days to think over these manifold problems. In thus retiring for a season from active personality contact with his earthly associates, Jesus, as he was and on Urantia, was following the very procedure that obtains on the morontia worlds whenever an ascending mortal fuses with the inner presence of the Universal Father.

136:2.7 (1512.3) This day of baptism ended the purely human life of Jesus. The divine Son has found his Father, the Universal Father has found his incarnated Son, and they speak the one to the other.

136:2.8 (1512.4) (Jesus was almost thirty-one and one-half years old when he was baptized. While Luke says that Jesus was baptized in the fifteenth year of the reign of Tiberius Caesar, which would be A.D. 29 since Augustus died in A.D. 14, it should be recalled that Tiberius was coemperor with Augustus for two and one-half years before the death of Augustus, having had coins struck in his honor in October, A.D. 11. The fifteenth year of his actual rule was, therefore, this very year of

godine započelo namjesništvo Poncija Pilata u Judeji.)

A.D. 26, that of Jesus' baptism. And this was also the year that Pontius Pilate began his rule as governor of Judea.)

3. ČETRDESET DANA

Veliko iskušenje svojega smrtničkoga darivanja Isus je proživio prije svojega krštenja, kad je šest tjedana proveo na planini Hermon. Na Hermonu, kao običan smrtnik svijeta bez ičije pomoći, Isus se susreo s pretendentom Urantije, Kaligastijom, knezom ovoga svijeta, i pobijedio ga. Tog je znamenitoga dana u kozmičkim zapisima Isus iz Nazareta postao Planetarni Knez Urantije. I ovaj Knez Urantije, koji će uskoro biti proglašen Vrhovnim Vladarom Nebadona, sada je otišao u osamu na četrdeset dana kako bi stvorio planove i odredio način na koji će navještavati novo Božje kraljevstvo u srcima ljudi.

Nakon krštenja Isus se tijekom četrdeset dana prilagođavao promijenjenim odnosima svijeta i svemira koji su se dogodili zbog personalizacije njegovog Ispravljača. Tijekom ove osame u Perejskim brdima odlučio je koje će smjernice slijediti i koje će metode koristiti u novoj i promijenjenoj fazi zemaljskoga života koji će uskoro započeti.

Isus nije pošao u osamu kako bi postio ili zbog bola u duši. On nije bio asket, već je došao zauvijek uništiti sve takve načine kojima se ljudi služe ne bi li se približili Bogu. Razlozi za njegovu osamu bili su potpuno drugačiji od onih koji su pokretali Mojsija, Iliju, pa čak i Ivana Krstitelja. Isus je bio u potpunosti svjestan svojega odnosa prema svemiru koji je stvorio, kao i prema svemiru nad svemirima koje nadgleda Rajski Otac, njegov nebeski Otac. Sada se u potpunosti sjetio svojih dužnosti u ovome darivanju kao i uputa koje mu je dao njegov stariji brat, Emanuel, prije nego što je započeo utjelovljenje na Urantiji. Sada je jasno i potpuno shvaćao sve te razprostranjene odnose, te je želio jedno vrijeme provesti daleko od svih u tihoj meditaciji kako bi mogao smisliti planove i odlučiti se za postupke kojima će provesti svoje javno djelovanje za ovaj svijet ali i za sve druge svjetove njegovoga lokalnoga svemira.

Dok je lutao ovim brdima, tražeći prikladno sklonište, Isus je susreo svog vrhovnog izvršitelja, Gabrijela, Sjajnu i Jutarnju Zvijezdu Nebadona. Gabrijel je ovom prilikom ponovo uspostavio osobnu komunikaciju sa Sinom Stvoriteljem svemira; njih su se dvojica sada susreli po prvi puta otkako je Mihael napustio svoje suradnike na Salvingtonu i otišao u Edentiju da se

3. THE FORTY DAYS

^{136:3.1 (1512.5)} Jesus had endured the great temptation of his mortal bestowal before his baptism when he had been wet with the dews of Mount Hermon for six weeks. There on Mount Hermon, as an unaided mortal of the realm, he had met and defeated the Urantia pretender, Caligastia, the prince of this world. That eventful day, on the universe records, Jesus of Nazareth had become the Planetary Prince of Urantia. And this Prince of Urantia, so soon to be proclaimed supreme Sovereign of Nebadon, now went into forty days of retirement to formulate the plans and determine upon the technique of proclaiming the new kingdom of God in the hearts of men.

^{136:3.2 (1512.6)} After his baptism he entered upon the forty days of adjusting himself to the changed relationships of the world and the universe occasioned by the personalization of his Adjuster. During this isolation in the Perean hills he determined upon the policy to be pursued and the methods to be employed in the new and changed phase of earth life which he was about to inaugurate.

^{136:3.3 (1512.7)} Jesus did not go into retirement for the purpose of fasting and for the affliction of his soul. He was not an ascetic, and he came forever to destroy all such notions regarding the approach to God. His reasons for seeking this retirement were entirely different from those which had actuated Moses and Elijah, and even John the Baptist. Jesus was then wholly self-conscious concerning his relation to the universe of his making and also to the universe of universes, supervised by the Paradise Father, his Father in heaven. He now fully recalled the bestowal charge and its instructions administered by his elder brother, Immanuel, ere he entered upon his Urantia incarnation. He now clearly and fully comprehended all these far-flung relationships, and he desired to be away for a season of quiet meditation so that he could think out the plans and decide upon the procedures for the prosecution of his public labors in behalf of this world and for all other worlds in his local universe.

^{136:3.4 (1513.1)} While wandering about in the hills, seeking a suitable shelter, Jesus encountered his universe chief executive, Gabriel, the Bright and Morning Star of Nebadon. Gabriel now re-established personal communication with the Creator Son of the universe; they met directly for the first time since Michael took leave of his associates on Salvington when he went to Edentia preparatory to entering upon the Urantia bestowal.

pripremi za početak darivanja na Urantiji. Gabrijel je po Emanuelovoj uputi i u skladu s ovlasti koju su mu dali Starosti Dana Uverse ovom prilikom obavijestio Isusa da je iskustvo njegovog darivanja na Urantijizapravo završeno što se tiče onog aspekta darivanja koji se odnosi na stjecanje usavršene vrhovne vlasti njegovog svemira i okončanje Luciferove pobune. Vrhovnu je vlast Isus dobio na dan svojega krštenja kada je personalizacija njegovog Ispravljača pokazala usavršenje i dovršenje njegovog darivanja u obličju smrtnoga tijela, dok je okončanje Luciferove pobune bio već povijesni trenutak, a zbio se onoga dana kad je Isus sišao s planine Hermon da se pridruži dječaku koji ga je čekao u podnožju, Tiglathu. Isusa su obavijestili, u skladu s najvišom ovlasti lokalnog svemira i superkozmosa, da je njegov posao darivanja završen u pogledu njegovog osobnog položaja prema vrhovnoj vlasti i pobuni. On je ovo jamstvo već prije dobio izravno iz Raja u okvirima vizije koju je vidio prilikom krštenja te kroz fenomen personalizacije njegovog Misaonog Ispravljača.

Dok je boravio na brdima razgovarajući s Gabrijelom, Otac Zvijezda s Edentije osobno se pojavio pred Isusom i Gabrijelom i rekao: "Zapisi su završeni. Vrhovna vlast Mihaela broj 611 121 nad njegovim svemirom Nebadonom dovršena je i nalazi se u desnoj ruci Oca Svih. Donosim ti odriješene od darivanja koje ti šalje Emanuel, tvoj pokrovitelj-brat tijekom utjelovljenja na Urantiji. Slobodan si da sada ili u bilo kojem kasnijem trenutku okončaš svoje utjelovljenje i darivanje na koji god način odabereš, te da se uspeš do desne strane svojega Oca, primiš vrhovnu vlast i preuzmeš svoje zasluženno bezuvjetno vladanje nad cijelim Nebadonom. Također svjedočim da su završeni i zapisi superkozmosa, po ovlasti Starosti Dana, koji se tiču okončanja svake grešne pobune u tvom svemiru te koji ti pružaju potpunu i neograničenu vlast da ubuduće razriješi bilo kakav takav prevrat. Tehnički gledano, tvoj je posao na Urantiji i u tijelu smrtnoga stvorenja završen. Tvoj put će odsada ovisiti samo o tvom vlastitom izboru."

Kada je Svevišnji Otac Edentije otišao, Isus je dugo razgovarao s Gabrijelom o dobrobiti svemira i, poslavši pozdrave Emanuelu, zajamčio da će u radu koji će uskoro započeti na Urantiji uvijek paziti na savjete koje je dobio zajedno s uputama na Salvingtonu prije nego što je započeo darivanje.

Jakov i Ivan, Zebedejevi sinovi, proveli su ovih četrdeset dana tražeći Isusa. Često su bili blizu mjesta na kojem se on nalazio, ali ga ipak nisu uspjeli pronaći.

Gabriel, by direction of Immanuel and on authority of the Uversa Ancients of Days, now laid before Jesus information indicating that his bestowal experience on Urantia was practically finished so far as concerned the earning of the perfected sovereignty of his universe and the termination of the Lucifer rebellion. The former was achieved on the day of his baptism when the personalization of his Adjuster demonstrated the perfection and completion of his bestowal in the likeness of mortal flesh, and the latter was a fact of history on that day when he came down from Mount Hermon to join the waiting lad, Tiglath. Jesus was now informed, upon the highest authority of the local universe and the superuniverse, that his bestowal work was finished in so far as it affected his personal status in relation to sovereignty and rebellion. He had already had this assurance direct from Paradise in the baptismal vision and in the phenomenon of the personalization of his indwelling Thought Adjuster.

136:3.5 (1513.2) While he tarried on the mountain, talking with Gabriel, the Constellation Father of Edentia appeared to Jesus and Gabriel in person, saying: "The records are completed. The sovereignty of Michael number 611,121 over his universe of Nebadon rests in completion at the right hand of the Universal Father. I bring to you the bestowal release of Immanuel, your sponsor-brother for the Urantia incarnation. You are at liberty now or at any subsequent time, in the manner of your own choosing, to terminate your incarnation bestowal, ascend to the right hand of your Father, receive your sovereignty, and assume your well-earned unconditional rulership of all Nebadon. I also testify to the completion of the records of the superuniverse, by authorization of the Ancients of Days, having to do with the termination of all sin-rebellion in your universe and endowing you with full and unlimited authority to deal with any and all such possible upheavals in the future. Technically, your work on Urantia and in the flesh of the mortal creature is finished. Your course from now on is a matter of your own choosing."

136:3.6 (1513.3) When the Most High Father of Edentia had taken leave, Jesus held long converse with Gabriel regarding the welfare of the universe and, sending greetings to Immanuel, proffered his assurance that, in the work which he was about to undertake on Urantia, he would be ever mindful of the counsel he had received in connection with the prebestowal charge administered on Salvington.

136:3.7 (1514.1) Throughout all of these forty days of isolation James and John the sons of Zebedee were engaged in searching for Jesus. Many times they were not far from his abiding place, but never

did they find him.

4. PLANOWI ZA JAVNO DJELOVANJE

Dan za danom Isus je u brdima stvarao planove za preostali dio njegovog darivanja na Urantiji. Prva njegova odluka bila je da neće naučavati istodobno s Ivanom. Odlučio se ostati relativno povučen do trenutka kad Ivanovo učenje ili ostvari svoj cilj, ili dok Ivana zaustavi uhićenje. Isus je dobro znao da će Ivanovo neustrašivo i netaktično propovijedanje uskoro pobuditi strahove i neprijateljstvo civilnih vladara. Imajući u vidu Ivanov neizvjestan položaj, Isus je započeo planirati svoj program javnog djelovanja u korist svojeg naroda i svijeta, te u korist svakog naseljenog svijeta diljem svojeg prostranog svemira. Mihaelovo smrtno darivanje bilo je *na* Urantiji, ali za sve svjetove Nebadona.

Prva stvar koju je Isus učinio, nakon osmišljavanja općeg plana usklađivanja njegovog programa s Ivanovim pokretom, bila je ponoviti u umu upute koje mu je dao Emanuel. Pažljivo je razmišljao o savjetima koje je dobio oko načina djelovanja, te da za sobom ne smije ostaviti nikakav trajni zapis na planetu. Nikad više Isus nije pisao ni na čemu osim na pijesku. Prilikom svoje sljedećeg posjeta Nazaretu, na veliku žalost svojega brata Josipa, Isus je uništio sve svoje zapise koji su bili sačuvani na pločama po tesarskoj radionici ili koji su visili na zidovima stare kuće. A Isus je dosta razmišljao i o Emanuelovom savjetu koji se ticao ekonomskog, društvenog i političkog stava prema svijetu onakvom kakvom će ga zateći.

Isus nije postio tijekom ovih četrdeset dana osame. Najduži period što je bio bez hrane bila su prva dva dana kad je bio toliko zaokupljen svojim razmišljanjima da je u potpunosti zaboravio jesti. Ali trećega je dana krenuo u potragu za hranom. Niti su ga u ovome periodu *iskušavali* bilo kakvi zliduhovi ili pobunjene ličnosti koje su se nalazile na ovom ili bilo kojem drugom svijetu.

Ovih četrdeset dana bili su prilika za posljednji razgovor između ljudskih i božanskih umova, ili bolje rečeno, bilo je to prvo pravo djelovanje ovih dvaju umova koji su sada bili sjedinjeni. Rezultati ovog značajnog razdoblja meditacije uvjerljivo su pokazali da je božanski um pobjedonosno i duhovno upravljao ljudskim intelektom. Čovječji je um od ovoga trenutka postao Božjim umom, te iako je samosvojnost ovoga ljudskoga uma uvijek prisutna, uvijek taj produhovljeni ljudski um govori: "Neka ne bude moja volja, već tvoja."

Događaji ovog značajnog razdoblja ne mogu se opisati kao fantastične vizije izgladnjelog i oslabljenog uma, niti kao zbrkani i djetinjasti

4. PLANS FOR PUBLIC WORK

^{136:4.1 (1514.2)} Day by day, up in the hills, Jesus formulated the plans for the remainder of his Urantia bestowal. He first decided not to teach contemporaneously with John. He planned to remain in comparative retirement until the work of John achieved its purpose, or until John was suddenly stopped by imprisonment. Jesus well knew that John's fearless and tactless preaching would presently arouse the fears and enmity of the civil rulers. In view of John's precarious situation, Jesus began definitely to plan his program of public labors in behalf of his people and the world, in behalf of every inhabited world throughout his vast universe. Michael's mortal bestowal was *on* Urantia but *for* all worlds of Nebadon.

^{136:4.2 (1514.3)} The first thing Jesus did, after thinking through the general plan of co-ordinating his program with John's movement, was to review in his mind the instructions of Immanuel. Carefully he thought over the advice given him concerning his methods of labor, and that he was to leave no permanent writing on the planet. Never again did Jesus write on anything except sand. On his next visit to Nazareth, much to the sorrow of his brother Joseph, Jesus destroyed all of his writing that was preserved on the boards about the carpenter shop, and which hung upon the walls of the old home. And Jesus pondered well over Immanuel's advice pertaining to his economic, social, and political attitude toward the world as he should find it.

^{136:4.3 (1514.4)} Jesus did not fast during this forty days' isolation. The longest period he went without food was his first two days in the hills when he was so engrossed with his thinking that he forgot all about eating. But on the third day he went in search of food. Neither was he *tempted* during this time by any evil spirits or rebel personalities of station on this world or from any other world.

^{136:4.4 (1514.5)} These forty days were the occasion of the final conference between the human and the divine minds, or rather the first real functioning of these two minds as now made one. The results of this momentous season of meditation demonstrated conclusively that the divine mind has triumphantly and spiritually dominated the human intellect. The mind of man has become the mind of God from this time on, and though the selfhood of the mind of man is ever present, always does this spiritualized human mind say, "Not my will but yours be done."

^{136:4.5 (1514.6)} The transactions of this eventful time were not the fantastic visions of a starved and weakened mind, neither were they the confused

simbolizmi kasnije zapisani kao "iskušnja Isusa u pustinji." Bilo je to razdoblje razmišljanja o uzbudljivom i raznolikom tijeku darivanja na Urantiji, kao i pažljivog razrađivanja planova za daljnju službu kojom bi se na najbolji mogući način služilo ovome svijetu dok bi se istovremeno doprinijelo poboljšanju svih drugih svjetova koju su zbog pobune izolirani. Isus je razmišljao o cijelom životnom razdoblju ljudi na Urantiji, od dana Andona i Fonte, pa do Adamovog pada i službe Melkizedeka iz Salema.

Gabrijel je podsjetio Isusa da postoje dva načina na koji bi se Isus mogao očitovati svijetu u slučaju da odluči neko vrijeme ostati na Urantiji. I pojasnio mu je da ova njegova odluka ni na koji način ne može utjecati na njegovu vrhovnu vlast u svemiru ili na okončanje Luciferove pobune. Ova su dva načina služenja svijetu bila:

1. Njegov vlastiti način - način koji se može činiti najugodniji i najkorisniji s gledišta neposrednih potreba ovoga svijeta i sadašnje izgradnje njegovog vlastitog svemira.

2. Očev način - na primjeru pokazati dalekovidni ideal života stvorenja kakav predočavaju visoke osobe iz Rajske uprave svemira nad svemirima.

Tako je Isusu pojasnio da postoje dva načina na koji može urediti preostali dio svoga zemaljskoga života. Svaki od ove dvije strane imao je svoje prednosti kad bi ih se promatralo u svijetlu neposredne situacije. Sin Čovječji potpuno je shvaćao da njegov odabir između ova dva načina ponašanja neće imati nikakvoga utjecaja na primitak vrhovne vlasti svemira; ta je stvar već bila okončana i zapečaćena u zapisima svemira nad svemirima i samo ju je trebao osobno preuzeti. Ali Isusu je rečeno da bi njegov Rajski brat Emanuel bio iznimno zadovoljan kad bi on, Isus, odlučio završiti svoj zemaljski život utjelovljenja onako kako ga je tako plemenito i započeo, a to je značilo biti uvijek podložan Očevoj volji. Trećega dana svoje osame Isus je obećao sam sebi da će se vratiti svijetu kako bi završio svoj zemaljski život, i da će u situaciji u kojoj se mogu izabrati dva načina uvijek odabrati Očevu volju. I do kraja svog zemaljskoga života uvijek je poštivao ovu odluku. Čak do samog gorkog kraja redovito je podredio svoju vrhovnu volju volji svojega nebeskoga Oca.

U tih četrdeset dana što ih je proveo u pustinji u brdima Isus nije doživio nikakva velika iskušenja. Prije bi se moglo reći da je to bilo razdoblje *velikih odluka*. Za vrijeme tih dana samotnih razgovora sa sobom i s Očevom neposrednom prisutnošću - Personaliziranim Ispravljačem (Isus više nije imao serafima čuvara) - donio je, jednu po jednu,

and puerile symbolisms which afterward gained record as the "temptations of Jesus in the wilderness." Rather was this a season for thinking over the whole eventful and varied career of the Urantia bestowal and for the careful laying of those plans for further ministry which would best serve this world while also contributing something to the betterment of all other rebellion-isolated spheres. Jesus thought over the whole span of human life on Urantia, from the days of Andon and Fonta, down through Adam's default, and on to the ministry of the Melchizedek of Salem.

136:4.6 (1514.7) Gabriel had reminded Jesus that there were two ways in which he might manifest himself to the world in case he should choose to tarry on Urantia for a time. And it was made clear to Jesus that his choice in this matter would have nothing to do with either his universe sovereignty or the termination of the Lucifer rebellion. These two ways of world ministry were:

136:4.7 (1515.1) 1. His own way — the way that might seem most pleasant and profitable from the standpoint of the immediate needs of this world and the present edification of his own universe.

136:4.8 (1515.2) 2. The Father's way — the exemplification of a farseeing ideal of creature life visualized by the high personalities of the Paradise administration of the universe of universes.

136:4.9 (1515.3) It was thus made clear to Jesus that there were two ways in which he could order the remainder of his earth life. Each of these ways had something to be said in its favor as it might be regarded in the light of the immediate situation. The Son of Man clearly saw that his choice between these two modes of conduct would have nothing to do with his reception of universe sovereignty; that was a matter already settled and sealed on the records of the universe of universes and only awaited his demand in person. But it was indicated to Jesus that it would afford his Paradise brother, Immanuel, great satisfaction if he, Jesus, should see fit to finish up his earth career of incarnation as he had so nobly begun it, always subject to the Father's will. On the third day of this isolation Jesus promised himself he would go back to the world to finish his earth career, and that in a situation involving any two ways he would always choose the Father's will. And he lived out the remainder of his earth life always true to that resolve. Even to the bitter end he invariably subordinated his sovereign will to that of his heavenly Father.

136:4.10 (1515.4) The forty days in the mountain wilderness were not a period of great temptation but rather the period of the Master's *great decisions*. During these days of lone communion with himself and his Father's immediate presence — the Personalized Adjuster (he no longer had a personal seraphic guardian) — he arrived, one by

velike odluke koje će upravljati načinom na koji će provesti ostatak svojeg zemaljskog života. Kasnije su tradiciju velikog iskušenja dodali ovom razdoblju osame jer su je pobrkali s fragmentarnim opisima borbi na planini Hermon, a i zato što je bio običaj da svi veliki proroci i ljudski vođe započnu svoje javno djelovanje razdobljima posta i molitve. Isus bi se uvijek, kada se trebao suočiti s bilo kakvom novom ili ozbiljnom odlukom, povukao na razgovor sa svojim vlastitim duhom kako bi mogao spoznati koja je bila volja Božja za tu situaciju.

Planirajući preostali dio svojega zemaljskoga života Isusovo su srce razdirala dva suprotna načina djelovanja:

1. Snažno je želio osvojiti svoj vlastiti narod - i cijeli svijet - kako bi u njega vjerovali i prihvatili njegovo novo duhovno kraljevstvo. A dobro je poznao njihove ideje o Mesiji koji treba doći.

2. Želio je živjeti i raditi onako kako je znao da bi njegov Otac odobravao, obavljati svoj posao za druge potrebite svjetove i nastaviti, u utemeljavanju kraljevstva, pokazivati Oca i njegov božanski karakter ljubavi.

Tijekom ovih važnih dana Isus je živio u jednoj prastarj špilji u stijenama, svojevrsnom skloništu na jednoj strani brda pokraj sela koje se nekad zvalo BeitAdis. Pio je iz potočića koji je izvirao pokraj ovoga skloništa.

5. PRVA VELIKA ODLUKA

Trećeg dana nakon što je započeo razgovore sa sobom i svojim Personaliziranim Ispravljačem, Isus je imao viziju okupljenog nebeskog mnoštva Nebadona koje su njihovi zapovjednici poslali kako bi posluživali svojega voljenoga Vladara. Ovo se moćno mnoštvo sastojalo od dvanest legija serafima i odgovarajućeg broja svakog reda svemirske inteligencije. I prva velika odluka tijekom Isusove osame bila je vezana uz to hoće li koristiti ove moćne osobe u svojem javnom djelovanju koje će uskoro započeti na Urantiji.

Isus je odlučio da *neće* upotrijebiti niti jednu osobu od ovog ogromnog mnoštva osim ukoliko ne bi bilo očito da bi takvo što bila *volja njegovog Oca*. Unatoč ovoj općenitoj odluci, ovo je mnoštvo ostalo kraj njega do kraja njegovog zemaljskog života, uvijek spremni da poslušaju i najmanju volju svojega Vrhovnog Vladara. Iako Isus nije uvijek mogao vidjeti ove pratiocje svojim ljudskim očima, njegov pridruženi Personalizirani Ispravljač

one, at the great decisions which were to control his policies and conduct for the remainder of his earth career. Subsequently the tradition of a great temptation became attached to this period of isolation through confusion with the fragmentary narratives of the Mount Hermon struggles, and further because it was the custom to have all great prophets and human leaders begin their public careers by undergoing these supposed seasons of fasting and prayer. It had always been Jesus' practice, when facing any new or serious decisions, to withdraw for communion with his own spirit that he might seek to know the will of God.

136:4.11 (1515.5) In all this planning for the remainder of his earth life, Jesus was always torn in his human heart by two opposing courses of conduct:

136:4.12 (1515.6) 1. He entertained a strong desire to win his people — and the whole world — to believe in him and to accept his new spiritual kingdom. And he well knew their ideas concerning the coming Messiah.

136:4.13 (1515.7) 2. To live and work as he knew his Father would approve, to conduct his work in behalf of other worlds in need, and to continue, in the establishment of the kingdom, to reveal the Father and show forth his divine character of love.

136:4.14 (1515.8) Throughout these eventful days Jesus lived in an ancient rock cavern, a shelter in the side of the hills near a village sometime called Beit Adis. He drank from the small spring which came from the side of the hill near this rock shelter.

5. THE FIRST GREAT DECISION

136:5.1 (1516.1) On the third day after beginning this conference with himself and his Personalized Adjuster, Jesus was presented with the vision of the assembled celestial hosts of Nebadon sent by their commanders to wait upon the will of their beloved Sovereign. This mighty host embraced twelve legions of seraphim and proportionate numbers of every order of universe intelligence. And the first great decision of Jesus' isolation had to do with whether or not he would make use of these mighty personalities in connection with the ensuing program of his public work on Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus decided that he would *not* utilize a single personality of this vast assemblage unless it should become evident that this was his *Father's will*. Notwithstanding this general decision, this vast host remained with him throughout the balance of his earth life, always in readiness to obey the least expression of their Sovereign's will. Although Jesus did not constantly behold these attendant personalities with his

mogao ih je uvijek vidjeti, te je sa svakim od njih uvijek mogao razgovarati.

Perije nego što je sišao sa svog četrdesetodnevnog boravka u brdima, Isus je neposredno zapovjedništvo nad ovim mnoštvom kozmičkih osobnosti povjerio svojem nedavno personaliziranom Ispravljaju, i tijekom više od četiri godine kako se vrijeme računa na Urantiji ove su odabrane osobnosti iz svakog reda kozmičkih inteligencija poslušno i s poštovanjem radili pod mudrim vodstvom ovog uzvišenog i iskusnog Personaliziranog Tajanstvenog Nadzornika. Preuzevši zapovjedništvo nad ovim moćnim skupom, Ispravljaj je, s obzirom da je svojedobno bio dio i bit Rajskoga Oca, uvjeravao Isusa da niti u jednom slučaju neće dozvoliti ovim nadljudskim silama da služe, ili da se očituju u svezi sa, ili u korist njegovog zemaljskog života osim ukoliko se neće pokazati da Otac želi takvo posredovanje. Tako je jednom velikom odlukom Isus dobrovoljno odabrao odreći se svake nadljudske suradnje u svim područjima koji se tiču preostalog dijela njegovog smrtnog života, osim ukoliko sam Otac ne bi odlučiosudjelovati u nekom činu ili epizodi zemaljskih djela svojega Sina.

Prihvativši zapovjedništvo nad kozmičkim mnoštvom koje je bilo uz Krista Mihaela, Personalizirani Ispravljaj iznimno se trudio objasniti Isusu da iako se takvom skupu kozmičkih stvorenja mogu, po ovlaštenju njihovog Stvoritelja, ograničiti djelovanja *u prostoru*, nije moguće ograničiti njihovo djelovanje *u vremenu*. Naime, onog trenutka kad postanu personalizirani, Ispravljaji postaju bezvremenska bića. Sukladno tome Ispravljaj je upozorio Isusa da dok će nadzor kozmičkih inteligencija koja se nalaze pod njegovim zapovjedništvom biti potpun i savršen u pogledu svih stvari koja su vezana uz *prostor*, neće biti moguće postaviti tako savršena ograničenja što se tiče *vremena*. Ispravljaj je rekao: "Kao što si i naložio, ja ću zabraniti djelovanje ovog pratećeg mnoštva kozmičkih inteligencija u svakoj situaciji koja je vezana uz tvoj zemaljski život osim u onim slučajevima kad će mi Rajski Otac naložiti da ih upotrijebim kako bi se mogla ostvariti njegova volja koju si odabrao, te u onim slučajevima kad bi odabrao učiniti nešto u skladu sa svojom ljudskom i božanskom voljom što bi zahtijevalo odstupanje od prirodnog zemaljskog reda u pogledu *vremena*. U takvim situacijama ja sam bespomoćan, i tvoja stvorenja ovdje okupljena u savršenstvu i jedinstvu moći također će u takvim situacijama biti bespomoćna. Ako tvoje ujedinjene naravi u nekom trenutku požele takvo što, tvoj će nalog biti odmah izvršen. Tvoja želja u svim takvim situacijama je sama po sebi skraćenje vremena, i stvar koju zaželiš odmah *postoji*. Pod mojim zapovjedništvom ovo je

human eyes, his associated Personalized Adjuster did constantly behold, and could communicate with, all of them.

^{136:5.3 (1516.3)} Before coming down from the forty days' retreat in the hills, Jesus assigned the immediate command of this attendant host of universe personalities to his recently Personalized Adjuster, and for more than four years of Urantia time did these selected personalities from every division of universe intelligences obediently and respectfully function under the wise guidance of this exalted and experienced Personalized Mystery Monitor. In assuming command of this mighty assembly, the Adjuster, being a onetime part and essence of the Paradise Father, assured Jesus that in no case would these superhuman agencies be permitted to serve, or manifest themselves in connection with, or in behalf of, his earth career unless it should develop that the Father willed such intervention. Thus by one great decision Jesus voluntarily deprived himself of all superhuman co-operation in all matters having to do with the remainder of his mortal career unless the Father might independently choose to participate in some certain act or episode of the Son's earth labors.

^{136:5.4 (1516.4)} In accepting this command of the universe hosts in attendance upon Christ Michael, the Personalized Adjuster took great pains to point out to Jesus that, while such an assembly of universe creatures could be limited in their *space* activities by the delegated authority of their Creator, such limitations were not operative in connection with their function in *time*. And this limitation was dependent on the fact that Adjusters are nontime beings when once they are personalized. Accordingly was Jesus admonished that, while the Adjuster's control of the living intelligences placed under his command would be complete and perfect as to all matters involving *space*, there could be no such perfect limitations imposed regarding *time*. Said the Adjuster: "I will, as you have directed, enjoin the employment of this attendant host of universe intelligences in any manner in connection with your earth career except in those cases where the Paradise Father directs me to release such agencies in order that his divine will of your choosing may be accomplished, and in those instances where you may engage in any choice or act of your divine-human will which shall only involve departures from the natural earth order as to *time*. In all such events I am powerless, and your creatures here assembled in perfection and unity of power are likewise helpless. If your united natures once entertain such desires, these mandates of your choice will be forthwith executed. Your wish in all such matters will constitute the abridgment of time, and the thing projected *is* existent. Under my

najveće moguće ograničenje koje se može nametnuti tvojoj potencijalnoj vrhovnoj vlasti. U mojoj svijesti vrijeme ne postoji, i stoga ne mogu ograničiti tvoja stvorenja u bilo čemu što je s njim povezano."

Tako je Isus obaviješten o djelovanju njegove odluke da nastavi živjeti kao čovjek među ljudima. Jednom jedinom odlukom on je isključio cijelo prateće kozmičko mnoštvo raznovrsnih inteligencija iz sudjelovanja u njegovom javnom djelovanju, osim u situacijama koje bi se ticale isključivo *vremena*. Tako postaje jasno da su se bilo kakve nadnaravne ili navodno nadljudske popratne okolnosti Isusove službe odnosile u cjelosti na odstranjenje vremena, osim ukoliko sam nebeski Otac nije naredio drugačije. Niti jedno čudo, niti služba milosrđa, niti bilo koji drugi događaj koji se dogodio u svezi spreostalim dijelom Isusovih zemaljskih nastojanja ne može se protumačiti kao čin koji bi bio iznad prirodnih zakona koji su utemeljeni i stalni u životima ljudi na Urantiji *s i m* u ovom izričito spomenutom problemu *s vremenom*. Naravno, ni na koji se način ne mogu ograničiti očitovanja "Očeve volje". Uklanjanje vremena u svezi s izraženom željom ovog potencijalnog Vrhovnog Vladara svemira može se izbjeći jedino kad bi bila izravna i izričita *volja*ovog Bogočovjeka da se vrijeme, u svezi s tim određenim činom ili događajem, *ne skraćuje ili uklanja*. Kako bi se spriječila pojava očitih čuda *vremena*, bilo je nužno da Isus bude stalno svjestan vremena. Bilo kakav gubitak svijesti o vremenu s njegove strane, a vezan uz nekakvu točno određenu želju, jednaka je ostarenju te želje smišljene u umu ovog Sina Stvoritelja, i bez intervencije vremena.

Mihael je mogao, preko nadgledanja svojeg pridruženog Personaliziranog Ispravljača, savršeno ograničiti svoja osobna zemaljska djelovanja s obzirom na prostor, ali Sinu Čovječjem nije bilo moguće ograničiti svoj novi zemaljski položaj potencijalnog Vrhovnog Vladara Nebadona s obzirom na *vrijeme*. Upravo je ovo bio točan položaj Isusa iz Nazareta kad je započeo sa svojom javnom službom na Urantiji.

6. DRUGA ODLUKA

Odredivši svoj stav prema osobnostima svih redova svojih stvorenih inteligencija do one mjere koliko se to moglo odrediti s obzirom na urođeni potencijal svog novog božanskog položaja, Isus je sada svoje misli usredotočio na sebe. Što će on, u potpunosti svjestan sebe kao stvoritelja svih stvari i bića koje postoje u ovome svemiru, učiniti s tim svojim povlasticama koje kao stvoritelj ima u životnim situacijama koje će ga dočekati kad se

command this constitutes the fullest possible limitation which can be imposed upon your potential sovereignty. In my self-consciousness time is nonexistent, and therefore I cannot limit your creatures in anything related thereto."

^{136:5.5 (1517.1)} Thus did Jesus become apprised of the working out of his decision to go on living as a man among men. He had by a single decision excluded all of his attendant universe hosts of varied intelligences from participating in his ensuing public ministry except in such matters as concerned *time* only. It therefore becomes evident that any possible supernatural or supposedly superhuman accompaniments of Jesus' ministry pertained wholly to the elimination of time unless the Father in heaven specifically ruled otherwise. No miracle, ministry of mercy, or any other possible event occurring in connection with Jesus' remaining earth labors could possibly be of the nature or character of an act transcending the natural laws established and regularly working in the affairs of man as he lives on Urantia *except* in this expressly stated matter of *time*. No limits, of course, could be placed upon the manifestations of "the Father's will." The elimination of time in connection with the expressed desire of this potential Sovereign of a universe could only be avoided by the direct and explicit act of the *will* of this God-man to the effect that time, as related to the act or event in question, *should not be shortened or eliminated*. In order to prevent the appearance of apparent *time miracles*, it was necessary for Jesus to remain constantly time conscious. Any lapse of time consciousness on his part, in connection with the entertainment of definite desire, was equivalent to the enactment of the thing conceived in the mind of this Creator Son, and without the intervention of time.

^{136:5.6 (1517.2)} Through the supervising control of his associated and Personalized Adjuster it was possible for Michael perfectly to limit his personal earth activities with reference to space, but it was not possible for the Son of Man thus to limit his new earth status as potential Sovereign of Nebadon as regards *time*. And this was the actual status of Jesus of Nazareth as he went forth to begin his public ministry on Urantia.

6. THE SECOND DECISION

^{136:6.1 (1517.3)} Having settled his policy concerning all personalities of all classes of his created intelligences, so far as this could be determined in view of the inherent potential of his new status of divinity, Jesus now turned his thoughts toward himself. What would he, now the fully self-conscious creator of all things and beings existent in this universe, do with these creator prerogatives in the recurring life situations which would

vrati u Galileju da bi započeo svoj rad među ljudima? Zapravo, ovaj se problem već snažno nametnuo i to upravo u tim usamljenim brdima kad je trebao pronaći hranu. Trećega je dana njegovog osamljenog meditiranja tijelo postalo gladno. Hoće li krenuti u potragu za hranom kao i bilo koji drugi obični čovjek, ili će jednostavno upotrijebiti svoje normalne sposobnosti koje kao stvoritelj ima i stvoriti si prikladnu hranu odmah tu kraj sebe? I ovu su veliku Učiteljevu odluku opisali kao kušnju - izazov navodnih neprijatelja da "naredida ovo kamenje postane kruh."

Isus se tako odlučio za još jednu dosljednu smjernicu za preostali dio svojega zemaljskoga života. Što se tiče njegovih osobnih potreba, i čak općenito njegovih odnosa s drugim osobnostima, on je sada samovoljno odabrao nastaviti stazom normalnoga zemaljskoga postojanja; jasno se odlučio protiv načina djelovanja koji bi nadilazio, kršio ili teško povrijedio prirodne zakone koje je on sam utemeljio. Ali nije mogao sebi obećati, kako ga je njegov Personalizirani Ispravljač već upozorio, da ovi prirodni zakoni, u nekim slučajevima, neće biti uvelike *ubrzani*. U pravilu, Isus je odlučio da će njegov život biti organiziran i proveden u skladu s prirodnim zakonom i postojećim društvenim ustrojem. Učitelj je tako odabrao način življenja u kojem nije bilo mjesta za čuda. Još se jedanput odlučio za "Očevu volju"; još je jedanput sve predao u ruke svojega Rajskoga Oca.

U ljudskoj je naravi Isusu kao najvažnija dužnost bilo upisano samoočuvanje; to je normalan stav svakoga čovjeka na svjetovima vremena i prostora, te je tako to pravovaljana reakcija i smrtnika na Urantiji. Ali Isusa nisu zanimali samo ovaj svijet i njegova stvorenja. On je živio život koji je trebao poučiti i nadahnuti mnogobrojna stvorenja široko rasprostranjenog svemira.

Prije svojeg prosvjetljenja za vrijeme krštenja Isus je živio svoj život u potpunoj podložnosti volji i vodstvu svojega nebeskoga Oca. On je energično odlučio nastaviti s takvom bezuvjetnom smrtničkom ovisnošću o Očevoj volji. Odlučio je slijediti prirodni tijek - odlučio je ne tražiti samoočuvanje. Odlučio je da će nastaviti s dosadašnjom praksom odbijanja da se brani. Svoje je zaključke uobličio u riječi iz Pisma s kojima je njegov ljudski um bio dobro upoznat: "Čovjek ne živi samo o kruhu već o svakoj riječi koja izlazi iz usta Božjih." Kad je jednom formulirao ovaj zaključak u svezi sa željama fizičke naravi koji se očituju kao glad za hranom, Sin je Čovječji donio konačnu odluku vezanu za bilo koju drugu tjelesnu žudnju ili

immediately confront him when he returned to Galilee to resume his work among men? In fact, already, and right where he was in these lonely hills, had this problem forcibly presented itself in the matter of obtaining food. By the third day of his solitary meditations the human body grew hungry. Should he go in quest of food as any ordinary man would, or should he merely exercise his normal creative powers and produce suitable bodily nourishment ready at hand? And this great decision of the Master has been portrayed to you as a temptation — as a challenge by supposed enemies that he "command that these stones become loaves of bread."

136:6.2 (1518.1) Jesus thus settled upon another and consistent policy for the remainder of his earth labors. As far as his personal necessities were concerned, and in general even in his relations with other personalities, he now deliberately chose to pursue the path of normal earthly existence; he definitely decided against a policy which would transcend, violate, or outrage his own established natural laws. But he could not promise himself, as he had already been warned by his Personalized Adjuster, that these natural laws might not, in certain conceivable circumstances, be greatly *accelerated*. In principle, Jesus decided that his lifework should be organized and prosecuted in accordance with natural law and in harmony with the existing social organization. The Master thereby chose a program of living which was the equivalent of deciding against miracles and wonders. Again he decided in favor of "the Father's will"; again he surrendered everything into the hands of his Paradise Father.

136:6.3 (1518.2) Jesus' human nature dictated that the first duty was self-preservation; that is the normal attitude of the natural man on the worlds of time and space, and it is, therefore, a legitimate reaction of a Urantia mortal. But Jesus was not concerned merely with this world and its creatures; he was living a life designed to instruct and inspire the manifold creatures of a far-flung universe.

136:6.4 (1518.3) Before his baptismal illumination he had lived in perfect submission to the will and guidance of his heavenly Father. He emphatically decided to continue on in just such implicit mortal dependence on the Father's will. He purposed to follow the unnatural course — he decided not to seek self-preservation. He chose to go on pursuing the policy of refusing to defend himself. He formulated his conclusions in the words of Scripture familiar to his human mind: "Man shall not live by bread alone but by every word that proceeds from the mouth of God." In reaching this conclusion in regard to the appetite of the physical nature as expressed in hunger for food, the Son of Man made his final declaration concerning all other urges of the flesh and the natural impulses of

prirodne nagone svoje ljudske naravi.

Svoju nadljudsku moć mogao je možda upotrijebiti za druge, ali nikada za sebe. I ovu je odluku dosljedno poštivao do samoga kraja, kad su mnogi za njega podrugljivo govorili: "Spasio jedruga, ali sebe ne može spasiti" - jer se nije želio spasiti.

Židovi su očekivali Mesiju koji će biti veći čak i od Mojsija, za kojeg su vjerovali da je učinio da voda potekne iz stijene u pustinji i koji je njihove pretke hranio manom. Isus je znao kakvog Mesiju njegovi sunarodnjaci očekuju, a posjedovao je sve moći i sposobnosti potrebne da udovolji i njihovim najoptimističnijim očekivanjima, no odlučio se protiv takvog veličanstvenog izražavanja moći i slave. Isus je smatrao da bi takav razvoj događaja pun očekivanih čudesa djelovao kao nazadovanje prema starim danima neuke magije i sramotnih običaja barbarskih vračeva. Ukoliko bi to bilo potrebno zbog spasenja svojih stvorenja, Isus bi mogao ubrzati prirodni zakon, ali nadići svoje vlastite zakone, bilo zbog vlastite dobrobiti ili kako bi zastrašio svoje bližnje, to Isus nikako nije htio učiniti. I Učiteljeva je odluka bila konačna.

Isus je bio tužan zbog svojega naroda. U potpunosti je shvaćao da su ih naučili očekivati Mesiju koji treba doći, i vremena kada će "zemlja donositi stostruki plod, i na jednoj će lozi biti tisuću grana, i na svakoj će grani biti tisuću grozdova i svaki će grozd imati tisuću bobica grožđa i svaka će bobica grožđa dati litre vina." Židovi su vjerovali da će s Mesijom nastupiti razdoblje čudesnoga bogatstva. Židove su dugo odgajali u tradiciji čudesa i u legendama o čudima.

Isus nije bio Mesija koji je došao umnožiti kruh i vino. On nije došao kako bi osigurao samo svjetovne potrebe. On je došao pokazati svog Oca na nebu svojoj zemaljskoj djeci, te je želio svoju zemaljsku djecu pozvati da mu se pridruže u iskrenom nastojanju da žive svoje živote vršeći volju Oca na nebu.

Ovom je odlukom Isus iz Nazareta pokazao svim stanovnicima svemira ludost i grijeh obeščašćivanja božanskih darova i bogom danih sposobnosti za osobno uzdizanje ili za potpuno sebičnu dobit i veličanje. Od toga se sastojao grijeh Lucifera i Kaligastije.

Ova velika Isusova odluka na dramatičan način pokazuje istinu da sebično zadovoljstvo i čulno zadovoljenje, sami po sebi i za sebe, ne mogu donijeti sreću ljudskim bićima koja se razvijaju. Postoje više vrijednosti u smrtničkom postojanju - vlast nad umom i duhovno postignuće - koji daleko nadilaze nužno zadovoljenje

human nature.

136:6.5 (1518.4) His superhuman power he might possibly use for others, but for himself, never. And he pursued this policy consistently to the very end, when it was jeeringly said of him: "He saved others; himself he cannot save" — because he would not.

136:6.6 (1518.5) The Jews were expecting a Messiah who would do even greater wonders than Moses, who was reputed to have brought forth water from the rock in a desert place and to have fed their forefathers with manna in the wilderness. Jesus knew the sort of Messiah his compatriots expected, and he had all the powers and prerogatives to measure up to their most sanguine expectations, but he decided against such a magnificent program of power and glory. Jesus looked upon such a course of expected miracle working as a harking back to the olden days of ignorant magic and the degraded practices of the savage medicine men. Possibly, for the salvation of his creatures, he might accelerate natural law, but to transcend his own laws, either for the benefit of himself or the overawing of his fellow men, that he would not do. And the Master's decision was final.

136:6.7 (1518.6) Jesus sorrowed for his people; he fully understood how they had been led up to the expectation of the coming Messiah, the time when "the earth will yield its fruits ten thousandfold, and on one vine there will be a thousand branches, and each branch will produce a thousand clusters, and each cluster will produce a thousand grapes, and each grape will produce a gallon of wine." The Jews believed the Messiah would usher in an era of miraculous plenty. The Hebrews had long been nurtured on traditions of miracles and legends of wonders.

136:6.8 (1519.1) He was not a Messiah coming to multiply bread and wine. He came not to minister to temporal needs only; he came to reveal his Father in heaven to his children on earth, while he sought to lead his earth children to join him in a sincere effort so to live as to do the will of the Father in heaven.

136:6.9 (1519.2) In this decision Jesus of Nazareth portrayed to an onlooking universe the folly and sin of prostituting divine talents and God-given abilities for personal aggrandizement or for purely selfish gain and glorification. That was the sin of Lucifer and Caligastia.

136:6.10 (1519.3) This great decision of Jesus portrays dramatically the truth that selfish satisfaction and sensuous gratification, alone and of themselves, are not able to confer happiness upon evolving human beings. There are higher values in mortal existence — intellectual mastery and spiritual achievement — which far transcend the

čovjekovih čisto tjelesnih apetita i poriva. Čovjekovo prirodno obdarenje talentom i sposobnostima trebalo bi se najprije posvetiti razvoju i oplemenjivanju njegovih viših snaga uma i duha.

Na ovaj je način Isus stvorenjima svojega svemira pokazao novi i bolji način, više moralne vrijednosti življenja i dublja duhovna zadovoljstva razvojnog ljudskog postojanja na svjetovima u svemiru.

7. TREĆA ODLUKA

Donijevši odluke koje su se ticale hrane i tjelesnog zadovoljavanja potreba svojeg materijalnog tijela, brige o svojem zdravlju i zdravlju svojih suradnika, Isusa je čekao još jedan problem koji je trebao riješiti. Kakav će biti njegov stav kad će se suočiti s osobnom opasnošću? Odlučio je paziti na svoju sigurnost kao i svi drugi ljudi, te je odlučio poduzeti sve razumne korake kako bi spriječio prijevremeni završetak svojeg tjelesnog života, ali se također odlučio i protiv nadljudskih posredovanja u trenucima kad će doći kraj njegovog života u tijelu. Dok je donosio ovu odluku, Isus je sjedio u hladovini jednog drveta na grebenu izbočenom nad ponorom. U potpunosti je shvaćao da bi se mogao baciti s litice u ponor i da mu se ne bi dogodilo ništa što bi mu naškodilo ukoliko bi opozvao svoju prvu veliku odluku da se odriče posredovanja svojih nebeskih inteligencija u svom životu na Urantiji, te ukoliko bi opozvao svoju drugu odluku vezanu uz stav prema samoočuvanju.

Isus je dobro znao da njegovi sunarodnjaci očekuju Mesiju koji će biti iznad prirodnoga zakona. Dobro je poznavao onaj dio Pisma koji govori: "Neće te snaći nesreća, nevolja se neće prikučiti šatoru tvojemu. Jer anđelima svojim zapovjedi da te čuvaju na svim putovima tvojim. Na rukama će te nositi da se ne spotakneš o kamen." Bi li ovakva drskost, ovakav prkos prema Očevim zakonima gravitacije bila opravdana kad bi bila potrebna da bi se zaštitio od mogućeg zla, ili možda da bi stekao povjerenje svojeg krivo naučenog i zavedenog naroda? Ali takav tijek, koliko god zadovoljavajuć za Židove koji traže znak, ne bi bio otkrivenje njegovoga Oca, već upitno poigravanje s utemeljenim zakonima svemira nad svemirima.

Shvaćajući sve ovo i poznavajući Učiteljevo odbijanje da radi suprotno svojim utemeljenim prirodnim zakonima u situacijama koje bi se ticale njegovog osobnog ponašanja, zasigurno vam je jasno da on nikad nije hodao po vodi niti učinio bilo

necessary gratification of man's purely physical appetites and urges. Man's natural endowment of talent and ability should be chiefly devoted to the development and ennoblement of his higher powers of mind and spirit.

136:6.11 (1519.4) Jesus thus revealed to the creatures of his universe the technique of the new and better way, the higher moral values of living and the deeper spiritual satisfactions of evolutionary human existence on the worlds of space.

7. THE THIRD DECISION

136:7.1 (1519.5) Having made his decisions regarding such matters as food and physical ministrations to the needs of his material body, the care of the health of himself and his associates, there remained yet other problems to solve. What would be his attitude when confronted by personal danger? He decided to exercise normal watchcare over his human safety and to take reasonable precaution to prevent the untimely termination of his career in the flesh but to refrain from all superhuman intervention when the crisis of his life in the flesh should come. As he was formulating this decision, Jesus was seated under the shade of a tree on an overhanging ledge of rock with a precipice right there before him. He fully realized that he could cast himself off the ledge and out into space, and that nothing could happen to harm him provided he would rescind his first great decision not to invoke the interposition of his celestial intelligences in the prosecution of his lifework on Urantia, and provided he would abrogate his second decision concerning his attitude toward self-preservation.

136:7.2 (1519.6) Jesus knew his fellow countrymen were expecting a Messiah who would be above natural law. Well had he been taught that Scripture: "There shall no evil befall you, neither shall any plague come near your dwelling. For he shall give his angels charge over you, to keep you in all your ways. They shall bear you up in their hands lest you dash your foot against a stone." Would this sort of presumption, this defiance of his Father's laws of gravity, be justified in order to protect himself from possible harm or, perchance, to win the confidence of his mistaught and distracted people? But such a course, however gratifying to the sign-seeking Jews, would be, not a revelation of his Father, but a questionable trifling with the established laws of the universe of universes.

136:7.3 (1519.7) Understanding all of this and knowing that the Master refused to work in defiance of his established laws of nature in so far as his personal conduct was concerned, you know of a certainty that he never walked on the water nor did anything

što drugo što bi teško povrijedilo njegov materijalni red upravljanja svijetom. Naravno, uvijek trebate imati na umu da se do ovog trenutka nije našao način na koji bi se mogao u potpunosti osloboditi nedostatka kontrole nad vremenom kad se radi o stvarima nad kojima nadležnost ima Personalizirani Ispravljač.

Tijekom cijeloga svoga zemaljskoga života Isus je uvijek poštivao ovu odluku. Bez obzira jesu li mu se farizeji podrugivali tražeći znak, ili su ga promatrači na Kalvariji izazivali da siđe s križa, Isus je nepokolebljivo ustrajao u odluci koju je na ovoj planini donio.

8. ČETVRTA ODLUKA

Sljedeći veliki problem s kojim se ovaj Bogočovjek uhvatio u koštac i oko kojega će uskoro donijeti odluku u skladu s voljom nebeskoga Oca ticao se pitanja hoće li koristiti bilo koje od svojih nadljudskih moći kako bi privukao pozornost i zadobio privrženost svojih bližnjih. Hoće li on na bilo koji način upotrijebiti svoje kozmičke moći kako bi zadovoljio čežnju Židova za spektakularnim i čudesnim? Odlučio je da neće. Odlučio se za politiku koja odbacuje svaki takav način na koji bi svratio pozornost ljudi na svoju misiju. I ustrajno je živio u skladu s ovom velikom odlukom. Čak i kad je dozvolio očitovanje brojnih milosrdnih usluga koje su uključivale skraćivanje vremena, uvijek bi primateljima iscjeljenja rekao da nikome ne govore o pomoći koju su dobili. A uvijek je odbijao podrugljivo izazivanje svojih neprijatelja da im "da znak" kako bi dokazao i pokazao svoje božansko podrijetlo.

Isus je vrlo mudro predvidio da bi čuda, zbog toga što ostavljaju dubok dojam na materijalni um, potaknula samo površnu privrženost; takva djela ne bi otkrila Boga niti bi spasila ljude. Odbio je postati puki čudotvorac. Odlučio je posvetiti se jednom jedinom zadatku - utemeljenju kraljevstva nebeskoga.

Tijekom ovog Isusovog značajnog razgovora sa samim sobom, u ljudskom je dijelu bio prisutanelement propitivanja, pa čak i sumnje, jer je Isus bio i čovjek, kao i Bog. Bilo je očito da ga Židovi nikad neće prihvatiti za Mesiju ako ne bude činio čuda. Osim toga, ako pristane napraviti samo jednu neprirodnu stvar, ljudski um će zasigurno znati da se pokorava pravom božanskom umu. Bi li bilo u skladu s "Očevom voljom" da božanski um napravi ovaj ustupak sumnjičavom ljudskom umu? Isus je odlučio da ne bi te je rekao da je prisutnost Personaliziranog

else which was an outrage to his material order of administering the world; always, of course, bearing in mind that there had, as yet, been found no way whereby he could be wholly delivered from the lack of control over the element of time in connection with those matters put under the jurisdiction of the Personalized Adjuster.

136:7.4 (1520.1) Throughout his entire earth life Jesus was consistently loyal to this decision. No matter whether the Pharisees taunted him for a sign, or the watchers at Calvary dared him to come down from the cross, he steadfastly adhered to the decision of this hour on the hillside.

8. THE FOURTH DECISION

136:8.1 (1520.2) The next great problem with which this God-man wrestled and which he presently decided in accordance with the will of the Father in heaven, concerned the question as to whether or not any of his superhuman powers should be employed for the purpose of attracting the attention and winning the adherence of his fellow men. Should he in any manner lend his universe powers to the gratification of the Jewish hankering for the spectacular and the marvelous? He decided that he should not. He settled upon a policy of procedure which eliminated all such practices as the method of bringing his mission to the notice of men. And he consistently lived up to this great decision. Even when he permitted the manifestation of numerous time-shortening ministrations of mercy, he almost invariably admonished the recipients of his healing ministry to tell no man about the benefits they had received. And always did he refuse the taunting challenge of his enemies to "show us a sign" in proof and demonstration of his divinity.

136:8.2 (1520.3) Jesus very wisely foresaw that the working of miracles and the execution of wonders would call forth only outward allegiance by overawing the material mind; such performances would not reveal God nor save men. He refused to become a mere wonder-worker. He resolved to become occupied with but a single task — the establishment of the kingdom of heaven.

136:8.3 (1520.4) Throughout all this momentous dialogue of Jesus' communing with himself, there was present the human element of questioning and near-doubting, for Jesus was man as well as God. It was evident he would never be received by the Jews as the Messiah if he did not work wonders. Besides, if he would consent to do just one unnatural thing, the human mind would know of a certainty that it was in subservience to a truly divine mind. Would it be consistent with "the Father's will" for the divine mind to make this concession to the doubting nature of the human

Ispravljajući dovoljni dokaz suradnje božanskoga s ljudskim.

Isus je puno putovao. Sjetio se Rima, Aleksandrije i Damaska. Poznao je načine svijeta - kako su ljudi ostvarivali svoje ciljeve u politici i trgovini kroz kompromis i diplomaciju. Hoće li on koristiti ovo znanje u promicanju svoje misije na zemlji? Ne! Isto se tako odlučio protiv bilo kakvog kompromisa s mudrošću svijeta i utjecaju bogatstva u utemeljenju kraljevstva. Iznova je odabrao ovisiti isključivo o Očevoj volji.

Isus je bio u potpunosti svjestan prečaca koje bi mogao ostvariti uporabom svojih moći. Poznao je mnoge načine na koji bi mogao pažnju naroda, pa i cijeloga svijeta, odmah privući na sebe. Uskoro će se slaviti Pasha u Jeruzalemu; grad će biti ispunjen posjetiteljima. Mogao bi se popeti na vrh hrama i pred izbezumljenom gomilom prošetati po zraku; bio bi to Mesija kakvog su očekivali. Ali kasnije bi ih morao razočarati, jer nije došao obnoviti Davidovo prijestolje. Poznao je uzaludnost Kaligastijine metode kojom je želio preteći prirodan, spor i siguran način postizanja božanskoga cilja. Opet se Sin Čovječji poslušno priklonio Očevom načinu, Očevoj volji.

Isus je izabrao uspostaviti kraljevstvo nebesko u srcima ljudi prirodnim, običnim, teškim i napornim metodama, onakvim postupcima koja njegova zemaljska djeca kasnije moraju upotrijebiti da bi nastavila svoj posao povećanja i proširenja tog nebeskog kraljevstva. Jer je Sin Čovječji dobro znao da će "kroz mnoge nevolje mnoga djeca svih doba ući u kraljevstvo." Isus je sada prolazio kroz veliku kušnju civiliziranog čovjeka, imati moć i uporno je odbijati upotrijebiti za ostvarivanje isključivo sebičnih ili osobnih ciljeva.

Dok razmišljate o životu i iskustvima Sina Čovječjeg, uvijek imajte na umu da je Sin Božji bio utjelovljen u um ljudskoga bića iz prvog stoljeća, a ne u um smrtnika iz dvadesetog ili bilo kojeg drugog stoljeća. S ovakvom tvrdnjom želimo vam prenijeti ideju da je Isus svoje ljudske darove stekao prirodnim putem. On je bio proizvod nasljednih faktora i okoline svojega vremena, a na njega su utjecali i odgoj i obrazovanje. Njegova je ljudskost bila izvorna i prirodna. U potpunosti je prozlazila iz stvarnog intelektualnog položaja i ekonomskih uvjeta tog doba i naraštaja, te su je ti isti faktori i poticali. Dok je u iskustvu ovog Bogočovjeka uvijek postojala mogućnost da će božanski um nadići ljudski intelekt, ipak je, kada je njegov ljudski um djelovao, on radio onako kako bi radio istinski smrtnički um u uvjetima ljudske

mind? Jesus decided that it would not and cited the presence of the Personalized Adjuster as sufficient proof of divinity in partnership with humanity.

136:8.4 (1520.5) Jesus had traveled much; he recalled Rome, Alexandria, and Damascus. He knew the methods of the world — how people gained their ends in politics and commerce by compromise and diplomacy. Would he utilize this knowledge in the furtherance of his mission on earth? No! He likewise decided against all compromise with the wisdom of the world and the influence of riches in the establishment of the kingdom. He again chose to depend exclusively on the Father's will.

136:8.5 (1520.6) Jesus was fully aware of the short cuts open to one of his powers. He knew many ways in which the attention of the nation, and the whole world, could be immediately focused upon himself. Soon the Passover would be celebrated at Jerusalem; the city would be thronged with visitors. He could ascend the pinnacle of the temple and before the bewildered multitude walk out on the air; that would be the kind of a Messiah they were looking for. But he would subsequently disappoint them since he had not come to re-establish David's throne. And he knew the futility of the Caligastia method of trying to get ahead of the natural, slow, and sure way of accomplishing the divine purpose. Again the Son of Man bowed obediently to the Father's way, the Father's will.

136:8.6 (1521.1) Jesus chose to establish the kingdom of heaven in the hearts of mankind by natural, ordinary, difficult, and trying methods, just such procedures as his earth children must subsequently follow in their work of enlarging and extending that heavenly kingdom. For well did the Son of Man know that it would be "through much tribulation that many of the children of all ages would enter into the kingdom." Jesus was now passing through the great test of civilized man, to have power and steadfastly refuse to use it for purely selfish or personal purposes.

136:8.7 (1521.2) In your consideration of the life and experience of the Son of Man, it should be ever borne in mind that the Son of God was incarnate in the mind of a first-century human being, not in the mind of a twentieth-century or other-century mortal. By this we mean to convey the idea that the human endowments of Jesus were of natural acquirement. He was the product of the hereditary and environmental factors of his time, plus the influence of his training and education. His humanity was genuine, natural, wholly derived from the antecedents of, and fostered by, the actual intellectual status and social and economic conditions of that day and generation. While in the experience of this God-man there was always the possibility that the divine mind would transcend the human intellect, nonetheless, when, and as, his

okoline toga dana.

Isus je svim svjetovima svojeg ogromnog svemira pokazao ludost stvaranja umjetnih situacija kako bi pokazao samovoljni autoritet ili kako bi udovoljavao izuzetnim moćima ne bi li povisio moralne vrijednosti ili ubrzao duhovni napredak. Isus je odlučio da njegova misija ne zemlji neće ponoviti razočarenje vladavine Makabejaca. Odbio je prostituirati svoje božanske osobine ne bi li zadobio nezasluženu popularnost ili dobio politički prestiž. On neće odobravati pretvaranje božanske i kreativne energije u nacionalnu moć ili međunarodni prestiž. Isus iz Nazareta odbio je kompromis sa *zlom*, da i ne spominjemo druženje s grijehom. Učitelj je slavodobitno postavio vjernost Očevoj volji iznad svakog drugog ljudskog i materijalnog razmatranja.

9. PETA ODLUKA

Od lučivši se za metode u području svog osobnog odnosa prema prirodnom zakonu i duhovnoj moći, Isus je svoju pažnju posvetio izboru metoda koje će koristiti u propovijedanju i utemeljenju kraljevstva Božjeg. Ivan je već započeo ovaj posao; kako će on nastaviti naviještati tu poruku? Kako će preuzeti Ivanovu misiju? Kako će organizirati svoje sljedbenike da njihov trud bude učinkovit, a suradnja razumna? Isus je sada trebao donijeti posljednju odluku kojom će zabraniti da sebe ikad više smatra židovskim Mesijom, ili baremonakvim Mesijom kakvog je tada većina zamišljala.

Židovi su zamišljali izbavitelja koji će doći u čudesnoj moći kako bi ponizio Izraelove neprijatelje i postavio Židove za svjetske vladare, slobodne od svake neimaštine ili ugnjetavanja. Isus je znao da se ovakva nada nikada neće ostvariti. Znao je da je kraljevstvo nebesko trebalo savladati zlo u srcima ljudi, i da se zanimalo s isključivo duhovnim stvarima. Razmišljao je o uputnosti ustoličenja duhovnog kraljevstva kroz sjajno i blistavo pokazivanje moći - a takvo što bilo bi dopustljivo i u potpunoj Mihaellovoj nadležnosti - ali on se odlučio protiv takvoga plana. Nije želio kompromis s revolucionarnim tehnikama Kaligastije. On je potencijalno osvojio svijet podvrgavajući se Očevoj volji, i odlučio je završiti svoj posao onako kako ga je i započeo, kao Sin Čovječji.

Teško da možete i zamisliti što bi se dogodilo na Urantiji da se ovaj Bogočovjek, koji je sada potencijalno posjedovao svu vlast na nebu i zemlji,

human mind functioned, it did perform as would a true mortal mind under the conditions of the human environment of that day.

^{136:8.8 (1521.3)} Jesus portrayed to all the worlds of his vast universe the folly of creating artificial situations for the purpose of exhibiting arbitrary authority or of indulging exceptional power for the purpose of enhancing moral values or accelerating spiritual progress. Jesus decided that he would not lend his mission on earth to a repetition of the disappointment of the reign of the Maccabees. He refused to prostitute his divine attributes for the purpose of acquiring unearned popularity or for gaining political prestige. He would not countenance the transmutation of divine and creative energy into national power or international prestige. Jesus of Nazareth refused to compromise with *evil*, much less to consort with sin. The Master triumphantly put loyalty to his Father's will above every other earthly and temporal consideration.

9. THE FIFTH DECISION

^{136:9.1 (1521.4)} Having settled such questions of policy as pertained to his individual relations to natural law and spiritual power, he turned his attention to the choice of methods to be employed in the proclamation and establishment of the kingdom of God. John had already begun this work; how might he continue the message? How should he take over John's mission? How should he organize his followers for effective effort and intelligent co-operation? Jesus was now reaching the final decision which would forbid that he further regard himself as the Jewish Messiah, at least as the Messiah was popularly conceived in that day.

^{136:9.2 (1522.1)} The Jews envisaged a deliverer who would come in miraculous power to cast down Israel's enemies and establish the Jews as world rulers, free from want and oppression. Jesus knew that this hope would never be realized. He knew that the kingdom of heaven had to do with the overthrow of evil in the hearts of men, and that it was purely a matter of spiritual concern. He thought out the advisability of inaugurating the spiritual kingdom with a brilliant and dazzling display of power — and such a course would have been permissible and wholly within the jurisdiction of Michael — but he fully decided against such a plan. He would not compromise with the revolutionary techniques of Caligastia. He had won the world in potential by submission to the Father's will, and he proposed to finish his work as he had begun it, and as the Son of Man.

^{136:9.3 (1522.2)} You can hardly imagine what would have happened on Urantia had this God-man, now in potential possession of all power in heaven and

u bilo kojem trenutku odlučio razmotati zastavu svoje vrhovne vlasti i poveo svoje čudotvorne bataljune u vojničke bojne redove! Ali on nije želio raditi kompromise. Nije želio služiti zlu ne bi li se iz takvog čina možda ostvarilo obožavanje Boga. On je želio vršiti Očevu volju. Želio je navijestiti svemiru koji ga je promatrao: "Obožavaj Gospodina Boga svojega i njemu jedinom služi."

Kako su dani prolazili, Isus je sve jasnije i jasnije shvaćao kakav je pokazatelj istine trebao postati. Razaznao je da Božji put neće biti lagan. Počeo je shvaćati da bi čaša preostalog dijela njegovog ljudskog iskustva mogla biti gorka, ali ju je odlučio popiti.

Čak se i njegov ljudski um opraštao od Davidovog prijestolja. Korak po korak i ovaj ljudski um korača božanskim putom. Ljudski um još uvijek postavlja pitanja, ali bez iznimke prihvaća božanske odgovore kao konačne odluke u ovom udruženom življenju kao čovjek u svijetu dok se cijelo vrijeme bezuvjetno podvrgava vršenju Očeve vječne i božanske volje.

Rim je bio vladar Zapadnoga svijeta. Sin Čovječji, dok u osami donosi ove značajne odluke, s nebeskim vojskama koje iščekuju njegov znak, predstavlja posljednju priliku da Židovi ostvare vladavinu nad svijetom. Ali ovaj rođeni Židov koji je posjedovao takvu veličanstvenu mudrost i moć odbio je upotrijebiti svoje kozmičke darove bilo kako bi uveličao sebe ili kako bi ustoličio svoj narod. Vidio je, rekli bismo, "kraljevstva svijeta", i imao je moć osvojiti ih. Svevišnji Edentije predali su ove moći u njegove ruke, ali on ih nije želio. Zemaljska kraljevstva bila su bezvrijedne stvari za Stvoritelja i Vladara jednog svemira. On je imao samo jedan cilj, a to je bilo promicanje otkrivenja Boga čovjeku, utemeljenje kraljevstva, vladavine nebeskoga Oca u srcima ljudi.

Pomisao na bitke, borbe i ubojstva Isusu je bila odbojna; on s time nije želio imati nikakve veze. On će se na zemlji pojaviti kao Knez Mironosni koji će pokazati Boga ljubavi. Prije svojeg krštenja on je još jednom odbio ponudu Zelota da ih povede u ustanak protiv Rimskog osvajača. A sada je donio konačnu odluku u svezi dijelova Pisma koje ga je učila njegova majka, kao što su bili: "Gospodin mi reče, 'Ti si Sin moj; danas te rodih. Zatraži samo i dat ću ti puke u baštinu i u posjed sve krajeve zemaljske. Vladat ćeš nad njima palicom gvozdenom, i razbit ih kao sud lončarski.'"

Isus iz Nazareta zaključio je da se takve

on earth, once decided to unfurl the banner of sovereignty, to marshal his wonder-working battalions in militant array! But he would not compromise. He would not serve evil that the worship of God might presumably be derived therefrom. He would abide by the Father's will. He would proclaim to an onlooking universe, "You shall worship the Lord your God and him only shall you serve."

136:9.4 (1522.3) As the days passed, with ever-increasing clearness Jesus perceived what kind of a truth-revealer he was to become. He discerned that God's way was not going to be the easy way. He began to realize that the cup of the remainder of his human experience might possibly be bitter, but he decided to drink it.

136:9.5 (1522.4) Even his human mind is saying goodbye to the throne of David. Step by step this human mind follows in the path of the divine. The human mind still asks questions but unfailingly accepts the divine answers as final rulings in this combined life of living as a man in the world while all the time submitting unqualifiedly to the doing of the Father's eternal and divine will.

136:9.6 (1522.5) Rome was mistress of the Western world. The Son of Man, now in isolation and achieving these momentous decisions, with the hosts of heaven at his command, represented the last chance of the Jews to attain world dominion; but this earthborn Jew, who possessed such tremendous wisdom and power, declined to use his universe endowments either for the aggrandizement of himself or for the enthronement of his people. He saw, as it were, "the kingdoms of this world," and he possessed the power to take them. The Most Highs of Edentia had resigned all these powers into his hands, but he did not want them. The kingdoms of earth were paltry things to interest the Creator and Ruler of a universe. He had only one objective, the further revelation of God to man, the establishment of the kingdom, the rule of the heavenly Father in the hearts of mankind.

136:9.7 (1522.6) The idea of battle, contention, and slaughter was repugnant to Jesus; he would have none of it. He would appear on earth as the Prince of Peace to reveal a God of love. Before his baptism he had again refused the offer of the Zealots to lead them in rebellion against the Roman oppressors. And now he made his final decision regarding those Scriptures which his mother had taught him, such as: "The Lord has said to me, 'You are my Son; this day have I begotten you. Ask of me, and I will give you the heathen for your inheritance and the uttermost parts of the earth for your possession. You shall break them with a rod of iron; you shall dash them in pieces like a potter's vessel.'"

136:9.8 (1522.7) Jesus of Nazareth reached the

izjave ne odnose na njega. Konačno je ljudski um Sina Čovječjeg odbacio sve te mesijanske teškoće i protuslovlja - židovska pisma, roditeljski odgoj, rabinova učenja, židovska iščekivanja, i ljudske ambiciozne težnje. Jednom zauvijek Isus je odlučio na koji će način nastaviti svoj život. Vratit će se u Galileju i tiho će započeti naviještati kraljevstvo, a Ocu (i Personaliziranom Ispravljaču) povjerit će izradu detalja dana za danom.

Ovim je odlukama Isus postavio vrijedan primjer za svaku osobu na svakom svijetu diljem širokog svemira, jer je odbio materijalnim iskušavanjem riješiti duhovne probleme, jer je odbio drsko izazivati prirodne zakone. Postavio je nadahnjujući primjer kozmičke vjernosti i moralnog plemstva kad je odbio posegnuti za materijalnom moći koja bi ga uvela u duhovnu slavu.

Ukoliko je Sin Čovječji imalo sumnjao u svoju misiju i njezinu prirodu kad se popeo u brda nakon svojega krštenja, takvo što nije postojalo kad sevratio svojim bližnjima nakon četrdeset dana osame i donošenja odluka.

Isus je osmislio program za utemeljenje Očevog kraljevstva. Neće udovoljavati tjelesnim zadovoljstvima ljudi. Neće svjetini dijeliti kruh kako je nedavno vidio da se radi u Rimu. Neće privlačiti pažnju na sebe čineći čuda, iako su Židovi očekivali baš takvoga izbavitelja. Niti će pokušati ostvariti prihvaćanje duhovne poruke pokazujući politički autoritet i svjetovnu moć.

Odbijajući ove metode promicanja dolazećeg kraljevstva u očima iščekujućih Židova, Isus se osigurao da će ti isti Židovi sigurno i potpuno odbaciti sve njegove tvrdnje da ima vlast ili da dolazi od Boga. Znajući sve ovo, Isus je pokušavao spriječiti svoje rane sljedbenike da ga nazivaju Mesijom.

Tijekom svojeg javnog djelovanja Isus je bio suočen s nužnošću rješavanja triju situacija koje su se stalno ponavljale: zahtijevanje da ih se nahrani, ustrajno traženje čuda, i krajnji zahtjev da dopusti svojim sljedbenicima da ga učine kraljem. Ali Isus se nikad nije udaljio od odluka koje je donio tijekom dana svoje osame u Perejskim brdima.

10. ŠESTA ODLUKA

Posljednjega dana svoje nezaboravne osame, prije nego što će se početi spuštati kako bi se pridružio Ivanu i njegovim učenicima, Sin je Čovječji donio svoju posljednju odluku. I tu je odluku svojem Personaliziranom Ispravljaču rekao

conclusion that such utterances did not refer to him. At last, and finally, the human mind of the Son of Man made a clean sweep of all these Messianic difficulties and contradictions — Hebrew scriptures, parental training, chazan teaching, Jewish expectations, and human ambitious longings; once and for all he decided upon his course. He would return to Galilee and quietly begin the proclamation of the kingdom and trust his Father (the Personalized Adjuster) to work out the details of procedure day by day.

136:9.9 (1523.1) By these decisions Jesus set a worthy example for every person on every world throughout a vast universe when he refused to apply material tests to prove spiritual problems, when he refused presumptuously to defy natural laws. And he set an inspiring example of universe loyalty and moral nobility when he refused to grasp temporal power as the prelude to spiritual glory.

136:9.10 (1523.2) If the Son of Man had any doubts about his mission and its nature when he went up in the hills after his baptism, he had none when he came back to his fellows following the forty days of isolation and decisions.

136:9.11 (1523.3) Jesus has formulated a program for the establishment of the Father's kingdom. He will not cater to the physical gratification of the people. He will not deal out bread to the multitudes as he has so recently seen it being done in Rome. He will not attract attention to himself by wonder-working, even though the Jews are expecting just that sort of a deliverer. Neither will he seek to win acceptance of a spiritual message by a show of political authority or temporal power.

136:9.12 (1523.4) In rejecting these methods of enhancing the coming kingdom in the eyes of the expectant Jews, Jesus made sure that these same Jews would certainly and finally reject all of his claims to authority and divinity. Knowing all this, Jesus long sought to prevent his early followers alluding to him as the Messiah.

136:9.13 (1523.5) Throughout his public ministry he was confronted with the necessity of dealing with three constantly recurring situations: the clamor to be fed, the insistence on miracles, and the final request that he allow his followers to make him king. But Jesus never departed from the decisions which he made during these days of his isolation in the Perean hills.

10. THE SIXTH DECISION

136:10.1 (1523.6) On the last day of this memorable isolation, before starting down the mountain to join John and his disciples, the Son of Man made his final decision. And this decision he communicated to the Personalized Adjuster in these words, "And

ovim riječima: "I u svim drugim stvarima, kao i u ovima koji su sada zabilježene kao odluke, svečano se obvezujem da ću uvijek slijediti volju svojega Oca." I kad je tako rekao, krenuo je na put niz brdo. A lice mu je sjalo slavom duhovne pobjede i moralnoga postignuća.

in all other matters, as in these now of decision-record, I pledge you I will be subject to the will of my Father." And when he had thus spoken, he journeyed down the mountain. And his face shone with the glory of spiritual victory and moral achievement.

POGLAVLJE 137. BORAVAK U GALILEJI

⇨ 136

Knjiga Urantije

138 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 137 BORAVAK U GALILEJI

Sekcije

Uvod

1. IZBOR PRVA ČETIRI APOSTOLA
2. IZBOR FILIPA I NATANIJA
3. POSJETA KAFARNAUMU
4. SVADBA U KANI
5. POVRATAK U KAFARNAUM
6. DOGAĐAJI U SUBOTU
7. ČETIRI MJESECA OBUKE
8. PROPOVIJED O KRALJEVSTVU

PAPER 137 TARRYING TIME IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Choosing the First Four Apostles
2. Choosing Philip and Nathaniel
3. The Visit to Capernaum
4. The Wedding at Cana
5. Back in Capernaum
6. The Events of a Sabbath Day
7. Four Months of Training
8. Sermon on the Kingdom

Uvod

RANO u subotu ujutro, 23. veljače 26 godine p.K. Isus je sišao s planine kako bi se ponovo pridružio Ivanovim suradnicima utaborenim u Peli. Proveo je cijeli dan s masama. Nakon što je pomogao određenom mladiću koji je bio povrijeđen prilikom pada, oputovao je do obližnjeg sela Pele kako bi ga predao u ruke njegovih roditelja.

INTRODUCTION

137:0.1 (1524.1) EARLY on Saturday morning, February 23, A.D. 26, Jesus came down from the hills to rejoin John's company encamped at Pella. All that day Jesus mingled with the multitude. He ministered to a lad who had injured himself in a fall and journeyed to the near-by village of Pella to deliver the boy safely into the hands of his parents.

1. IZBOR PRVA ČETIRI APOSTOLA

Dva Ivanova vodeća učenika su tijekom ovog Sabata provela dosta vremena s Isusom. Od svih Ivanovih učenika, Isus je najdublje dojmio Andriju koji ga je pratio do Pele kad je Isus otišao izručiti povrijeđenog mladića. Anrija je prilikom povratku u Ivanov tabor postavio cijeli niz pitanja i kad su pred samim odredištem zakratko zastali u razgovoru, rekao je: "Promatrao sam te od dana kad si stigao u Kafarnaum i vjerujem da si novi Učitelj, i premda ne razumijem tvoja učenja u cjelosti sam te spreman slijediti; želim te blisko pratiti i od tebe naučiti cijelu istinu o novom kraljevstvu." Isus je sa

1. CHOOSING THE FIRST FOUR APOSTLES

137:1.1 (1524.2) During this Sabbath two of John's leading disciples spent much time with Jesus. Of all John's followers one named Andrew was the most profoundly impressed with Jesus; he accompanied him on the trip to Pella with the injured boy. On the way back to John's rendezvous he asked Jesus many questions, and just before reaching their destination, the two paused for a short talk, during which Andrew said: "I have observed you ever since you came to Capernaum, and I believe you are the new Teacher, and though I do not understand all your

svesrdnim povjerenjem poželio dobrodošlicu Andriji kao svom prvom apostolu iz dvanaestočlane grupe koja je s njim trebala raditi na upostavi novog Božjeg kraljevstva u ljudskim srcima.

Andrija je bio tihi promatrač I iskreni vjernik u Ivanov rad koji je imao vrlo sposobnog i entuzijastičnog brata Šimuna, jednog od Ivanovih vodećih učenika. Ne bi bilo zgreška reći i da je Šimun bio jedan od Ivanovih najbitnijih sponzora.

Nedugo nakon što se s Isusom vratio u logor, Andrija je potražio svog brata Šimuna, odveo ga u stranu i ispričao mu o svom uvjerenju da je Isus bio veliki Učitelj kojem je odlučio prići kao učenik. Također je rekao kako je Isus prihvatio njegovu službu predloživši da mu dođe i on (Šimun) i da se ponudi kao pripadnik novog kraljevstva. Šimun je rekao: "Od dana kad je ovaj čovjek došao u Zebedijevu radnju vjerovao sam da ga je poslao Bog, ali što je s Ivanom? Hoćemo li ga se odreći? Je li pravo tako učiniti?" Odlučili su se smjesti posavjetovati s Ivanom. Ivan je bio iznenađen vijestima da će izgubiti dva vrijedna savjetnika i dragocjena učenika, ali je hrabro odgovorio na njihova pitanja: tek početak; moj će rad s vremenom doći do kraja kad ćemo svi postati njegovi učenici." Andrija je zatim odveo Isusa u stranu kako bi ga obavijestio da je njegov brat želio prići radu na utemeljenju novog kraljevstva. I prihvatajući Šimuna kao svog drugog apostola, Isus je rekao: "Ti si, Šimune, pun poleta, ali ovaj se polet može nadвити kao prjetnja tvojim aktivnostima u korist kraljevstva. Ovim te opominjem da budeš oprezniji pri govoru. Odsad ćeš se zvati Petar."

Roditelji povrijeđenog mladića koji su živjeli u Peli zamolili su Isusa da kod njih prespava i da se osjeća kao kod svoje kuće, što je ovaj prihvatio. Prije nego što se oprostio od Andrije i njegovog brata, Isus je rekao, "Rano sutra ujutru idemo u Galileju."

Nakon što se Isus vratio da prenoći u Peli i dok su Andrija i Šimun raspravljali o prirodi njihovog rada na uspostavi kraljevstva, na scenu su stigli Zebedejevi sinovi Jakov i Ivan koji su se upravo vratili iz svoje uzaludne potrage za Isusom u brdima. Kad su od Šimuna Petra čuli kako su on i njegov brat Andrija prvi prihvaćeni kao savjetnici novog kraljevstva i kako su narednog jutra sa svojim novim Učiteljem namjeravali poći u Galileju, Jakov i Ivan su se jako rastužili. Oni su već duže vremena poznavali Isusa i jako su ga voljeli. Već dani su ga tražili u brdima i sad kad su se vratili u logor, saznali su da je Isus drugima

teaching, I have fully made up my mind to follow you; I would sit at your feet and learn the whole truth about the new kingdom." And Jesus, with hearty assurance, welcomed Andrew as the first of his apostles, that group of twelve who were to labor with him in the work of establishing the new kingdom of God in the hearts of men.

137:1.2 (1524.3) Andrew was a silent observer of, and sincere believer in, John's work, and he had a very able and enthusiastic brother, named Simon, who was one of John's foremost disciples. It would not be amiss to say that Simon was one of John's chief supporters.

137:1.3 (1524.4) Soon after Jesus and Andrew returned to the camp, Andrew sought out his brother, Simon, and taking him aside, informed him that he had settled in his own mind that Jesus was the great Teacher, and that he had pledged himself as a disciple. He went on to say that Jesus had accepted his proffer of service and suggested that he (Simon) likewise go to Jesus and offer himself for fellowship in the service of the new kingdom. Said Simon: "Ever since this man came to work in Zebedee's shop, I have believed he was sent by God, but what about John? Are we to forsake him? Is this the right thing to do?" Whereupon they agreed to go at once to consult John. John was saddened by the thought of losing two of his able advisers and most promising disciples, but he bravely answered their inquiries, saying: "This is but the beginning; presently will my work end, and we shall all become his disciples." Then Andrew beckoned to Jesus to draw aside while he announced that his brother desired to join himself to the service of the new kingdom. And in welcoming Simon as his second apostle, Jesus said: "Simon, your enthusiasm is commendable, but it is dangerous to the work of the kingdom. I admonish you to become more thoughtful in your speech. I would change your name to Peter."

137:1.4 (1525.1) The parents of the injured lad who lived at Pella had besought Jesus to spend the night with them, to make their house his home, and he had promised. Before leaving Andrew and his brother, Jesus said, "Early on the morrow we go into Galilee."

137:1.5 (1525.2) After Jesus had returned to Pella for the night, and while Andrew and Simon were yet discussing the nature of their service in the establishment of the forthcoming kingdom, James and John the sons of Zebedee arrived upon the scene, having just returned from their long and futile searching in the hills for Jesus. When they heard Simon Peter tell how he and his brother, Andrew, had become the first accepted counselors of the new kingdom, and that they were to leave with their new Master on the morrow for Galilee, both James and John were sad. They had known Jesus for some time, and they loved

ispoljio veću naklonost. Upitali su gdje se Isus nalazio te su ga smjesta otišli tražiti.

Isus je spavao kad su stigli do njegovog boravišta i probudili su ga riječima: "Kako je moguće da smo mi, koji smo tako dugo s tobom živjeli, za tobom morali tragati danima, dok si ti pokazao veću naklonost drugima kad su postavio Andriju i Šimuna kao tvoje prve suradnike u novom kraljevstvu? Isus je odgovorio, "Uspokojite svoja srca i sami sebe upitajte tko vas je poslao u potragu za Sinom Čovječjim dok se ovaj bavio Očevim poslom?" Nakon što su mu ispričali pojedinosti svoje duge potrage u brdima, Isus im je dalje rekao: "Trebate naučiti tragati za tajnama novog kraljevstva u svojim srcima, a ne u planinama. To za čim ste tragali se već nalazilo u vašim dušama. Vi ste već moja braća -- ne moram vas primiti -- već ste u kraljevstvu i neka vas grije radost dok se budete pripremali za putovanje u Galileju." Ivan se odvažio upitati: "Ali Učitelju, hoćemo li Jakov i ja biti tvoji suradnici u novom kraljevstvu kao Andrija i Šimun?" Polazući ruke na njihova ramena, Isus je uzvratio: "Moja braćo, već ste se samnom nalazili u duhu kraljevstva prije nego što su drugi zatražili da budu primljeni. Vi, moja braćo, ne morate tražiti da uđete u kraljevstvo; vi ste samnom bili u kraljevstvu od samog početka. Pred drugim ljudima, drugi vas mogu preteći, dok sam vas ja u svom srcu već ubrojio u vijeća kraljevstva i prije nego što ste došli na ideju da to od mene tražite. I pored toga bi bili prvi od svih da niste otišli u dobronamjernu i samoinicijativnu potragu za onim koji nikad nije bio izgubljen. U predstojećem kraljevstvu ne usmjeravajte pažnju na ono što vam stvara osjećaj tjeskobue već se bavite jedino izvršenjem volje nebeskog Oca."

Jakov i Ivan su primili ovu opomenu s puno dostojanstva; nikad više nisu zavijedjeli Andriji i Šimunu. Spremno su se počeli pripremati da s drugom dvojicom apostola krenu za Galileju sutradan ujutro. Od ovog je dana korišten izraz "apostol" kako bi se naglasila razlika između odabrane obitelji Isusovih savjetnika i velikog broja vjernika koji će uskoro postati njegovi učenici.

Kasnije ove večeri, Jakov, Ivan, Andrija i Šimun su došli na razgovor s Ivanom Krstiteljem i plačnih očiju ali odlučnog glasa, odvažni Judejski prorok se oprostio od svoja dva vodeća učenika koji su upravo postali aposotli galilejskog Kneza predstojećeg kraljevstva.

him. They had searched for him many days in the hills, and now they returned to learn that others had been preferred before them. They inquired where Jesus had gone and made haste to find him.

137:1.6 (1525.3) Jesus was asleep when they reached his abode, but they awakened him, saying: "How is it that, while we who have so long lived with you are searching in the hills for you, you prefer others before us and choose Andrew and Simon as your first associates in the new kingdom?" Jesus answered them, "Be calm in your hearts and ask yourselves, 'who directed that you should search for the Son of Man when he was about his Father's business?'" After they had recited the details of their long search in the hills, Jesus further instructed them: "You should learn to search for the secret of the new kingdom in your hearts and not in the hills. That which you sought was already present in your souls. You are indeed my brethren — you needed not to be received by me — already were you of the kingdom, and you should be of good cheer, making ready also to go with us tomorrow into Galilee." John then made bold to ask, "But, Master, will James and I be associates with you in the new kingdom, even as Andrew and Simon?" And Jesus, laying a hand on the shoulder of each of them, said: "My brethren, you were already with me in the spirit of the kingdom, even before these others made request to be received. You, my brethren, have no need to make request for entrance into the kingdom; you have been with me in the kingdom from the beginning. Before men, others may take precedence over you, but in my heart did I also number you in the councils of the kingdom, even before you thought to make this request of me. And even so might you have been first before men had you not been absent engaged in a well-intentioned but self-appointed task of seeking for one who was not lost. In the coming kingdom, be not mindful of those things which foster your anxiety but rather at all times concern yourselves only with doing the will of the Father who is in heaven."

137:1.7 (1525.4) James and John received the rebuke in good grace; never more were they envious of Andrew and Simon. And they made ready, with their two associate apostles, to depart for Galilee the next morning. From this day on the term apostle was employed to distinguish the chosen family of Jesus' advisers from the vast multitude of believing disciples who subsequently followed him.

137:1.8 (1525.5) Late that evening, James, John, Andrew, and Simon held converse with John the Baptist, and with tearful eye but steady voice the stalwart Judean prophet surrendered two of his leading disciples to become the apostles of the Galilean Prince of the coming kingdom.

2. IZBOR FILIPA I NATANIJA

U nedjelju ujutro, 24 veljače 26. godine p.K. Isus se oprostio od Ivana Krstitelja pored rijeke u blizini Pele i to je bio posljednji put da ga je vidio u ljudskom obličju.

Istog je dana, kako se Isus sa svoja četiri apostola uputio za Galileju, u logoru nastupila velika pometnja među Ivanovim učenicima. Bio je to početak prve velike podjele. Ivan je dan prije s dubokim uvjerenjem potvrdio Andriji i Ezri da je Isus bio Izručitelj. Andrija je odlučio poći za Isusom dok je Ezra odbio poći za blagonaklonim nazaretskim stolarom govoreći svojim suradnicima: "Prorok Daniel kaže da će Sin Čovječji doći s nebeskim oblacima, u moći i velikoj slavi. Ovaj galilejski stolar, ovaj kafarnaumski brodograditelj, ne može biti Izručitelj. Može li takav dar Božji doći iz Nazareta? Ovaj Isus je Ivanov rođak i našeg je učitelja zavela njegova velika ljubaznost. Držimo se podalje od ovog lažnog Mesije." Kad ga je Ivan prekorio zbog ovih riječi, Ezra se povukao zajedno s velikim brojem svojih učenika i žurno pošao prema jugu. Ova je grupa nastavila krstiti u Ivanovo ime i s vremenom je položila temelje sekta koja je vjerovala u Ivana dok nije htjela priznati Isusa. Ostaci ove grupe i danas žive u Mezopotamiji.

Dok je među Ivanovim učenicima vladala velika uznemirenost, Isus i njegova četiri učenika su bili na putu prema Galileji. Prije nego što će preći rijeku Jordan na putu za Nain i Nazaret, Isus je ugledao Filipa iz Betsaide koji im je prilazio cestom s jednim prijateljem. Isus je već od prije znao Filipa, a znala su ga i ostala četiri apostola. Sa svojim prijateljem Natanaelom, Filip je otišao u posjetu Ivanu koji se nalazio u Peli, kako je od njega želio saznati o naviještenom dolasku Božjeg kraljevstva i bilo mu je drago sresti Isusa. Filip se divio Isusu od dana kad ga je prvi put sreo u Kafarnaumu. Ali Natanije, koji je živio u galilejskoj Kani, nije poznavao Isusa. Filip je otišao pozdraviti svoje prijatelje dok se Natanael odmarao u sjeni drveta pored puta.

Petar je poveo Filipa u stranu nastojeći mu objasniti kako su on, Andrija, Jakov i Ivan postali Isusovi suradnici u novom kraljevstvu i snažno je nastojao ponukati Filipa da se javi na službu. Filip se našao u neprilici. Što će učiniti? Ovdje, pored puta i nedaleko od rijeke Jordana, bez časa upozorenja, morao je donijeti odluku o najvažnijem pitanju cijelog svog života. Već je bio zaokupljen živim razgovorom s Petrom, Andrijom i Ivanom dok je Isus Jakovu u glavnim crtama izlagao svoje planove vezane uz putovanje kroz Galileju i dalje do Kafarnauma. Andrija je konačno predložio

2. CHOOSING PHILIP AND NATHANIEL

137:2.1 (1526.1) Sunday morning, February 24, A.D. 26, Jesus took leave of John the Baptist by the river near Pella, never again to see him in the flesh.

137:2.2 (1526.2) That day, as Jesus and his four disciple-apostles departed for Galilee, there was a great tumult in the camp of John's followers. The first great division was about to take place. The day before, John had made his positive pronouncement to Andrew and Ezra that Jesus was the Deliverer. Andrew decided to follow Jesus, but Ezra rejected the mild-mannered carpenter of Nazareth, proclaiming to his associates: "The Prophet Daniel declares that the Son of Man will come with the clouds of heaven, in power and great glory. This Galilean carpenter, this Capernaum boatbuilder, cannot be the Deliverer. Can such a gift of God come out of Nazareth? This Jesus is a relative of John, and through much kindness of heart has our teacher been deceived. Let us remain aloof from this false Messiah." When John rebuked Ezra for these utterances, he drew away with many disciples and hastened south. And this group continued to baptize in John's name and eventually founded a sect of those who believed in John but refused to accept Jesus. A remnant of this group persists in Mesopotamia even to this day.

137:2.3 (1526.3) While this trouble was brewing among John's followers, Jesus and his four disciple-apostles were well on their way toward Galilee. Before they crossed the Jordan, to go by way of Nain to Nazareth, Jesus, looking ahead and up the road, saw one Philip of Bethsaida with a friend coming toward them. Jesus had known Philip aforetime, and he was also well known to all four of the new apostles. He was on his way with his friend Nathaniel to visit John at Pella to learn more about the reported coming of the kingdom of God, and he was delighted to greet Jesus. Philip had been an admirer of Jesus ever since he first came to Capernaum. But Nathaniel, who lived at Cana of Galilee, did not know Jesus. Philip went forward to greet his friends while Nathaniel rested under the shade of a tree by the roadside.

137:2.4 (1526.4) Peter took Philip to one side and proceeded to explain that they, referring to himself, Andrew, James, and John, had all become associates of Jesus in the new kingdom and strongly urged Philip to volunteer for service. Philip was in a quandary. What should he do? Here, without a moment's warning — on the roadside near the Jordan — there had come up for immediate decision the most momentous question of a lifetime. By this time he was in earnest converse with Peter, Andrew, and John while Jesus was outlining to James the trip through

Filipu, "Zašto ne odemo pitati Učitelja?"

Fili je iznenada shvatio da je Isus uistinu bio veliki čovjek, moguće i Mesija, te se odlučio povesti za Isusovom odlukom po ovom pitanju; otišao je pravo k Isusu s pitanjem, "Učitelju, hoću li otići Ivanu ili ću se pridružiti svojim prijateljima i slijediti tebe?" Isus je odvratio, "Slijedi mene." Filip je bio jako uzbuđen zbog svog uvjerenja da je našao izručitelja.

Filip je zatim domahnuo grupi da se ne pokrene s mjesta dok je on u žurbi otišao izručiti vijesti o ovoj odluci svom prijatelju Natanaelu, koji se još uvijek nalazio pod dudovim drvetom, dok je u glavi premetao mnoge stvari koje je čuo o Ivanu Krstitelju, nastupajućem kraljevstvu i iščekivanom Mesiji. Filip ga je prekinuo uzbuđenim glasom, "Našao sam Izručitelja, onog o kojem su pisali Mojsije i proroci i kojeg Ivan navješćuje." Podigavši glavu, Natanael je upitao, "Odakle dolazi ovaj učitelj?" Filip je uzvratio, "On je Isus iz Nazareta, Jozin sin, stolar koje odnedavno živi u Kafarnaumu." Prilično iznenađen, Natanael je upitao, "Iz Nazareta može li što dobro izići?" Uzimajući ga pod ruku, Filip je uzvratio, "Dođi i vidi."

Filip je odveo Natanaela k Isusu koji je blago pogledao ovo lice puno iskrenih sumnji i rekao: "Vidite iskrenog Izraelca u kojem nema ništa prijevarno. Hajde za mnom." I Gledajući u Filipa, Natanael je rekao: "Bio si u pravu. On uistinu poznaje ljude. I ja ću ići za njim, ako sam toga vrijedan." Isus je potvrdno klimnuo glavom i gledajući u Natanaela ponovo rekao, "Hajde za mnom."

Isus je do sada okupio polovicu pripadnika svog budućeg zbora neposrednih suradnika, petoricu koja su ga već donekle poznavala i jednog stranca, Natanaela. Bez daljeg odlaganja, pregazili su rijeku Jordan i preko Naina stigli do Nazareta kasno uveče.

Svi su prenoćili kod Josipa u kući u kojoj je Isus odrastao. Isusovi suradnici nisu posve shvaćali zašto je njihov novostečeni učitelj tako predano nastojao uništiti sve što je nosilo njegov rukopisa što se moglo naći u kući, između ostalog Deset Zapovijedi kao i druge izreke i gesla. Ovo kao i činjenica da Isus nikad zatim nije ništa zapisao -- izuzev u prašini ili na pijesku -- ostavilo je vrlo snažan dojam na njih.

Galilee and on to Capernaum. Finally, Andrew suggested to Philip, "Why not ask the Teacher?"

137:2.5 (1526.5) It suddenly dawned on Philip that Jesus was a really great man, possibly the Messiah, and he decided to abide by Jesus' decision in this matter; and he went straight to him, asking, "Teacher, shall I go down to John or shall I join my friends who follow you?" And Jesus answered, "Follow me." Philip was thrilled with the assurance that he had found the Deliverer.

137:2.6 (1526.6) Philip now motioned to the group to remain where they were while he hurried back to break the news of his decision to his friend Nathaniel, who still tarried behind under the mulberry tree, turning over in his mind the many things which he had heard concerning John the Baptist, the coming kingdom, and the expected Messiah. Philip broke in upon these meditations, exclaiming, "I have found the Deliverer, him of whom Moses and the prophets wrote and whom John has proclaimed." Nathaniel, looking up, inquired, "Whence comes this teacher?" And Philip replied, "He is Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter, more recently residing at Capernaum." And then, somewhat shocked, Nathaniel asked, "Can any such good thing come out of Nazareth?" But Philip, taking him by the arm, said, "Come and see."

137:2.7 (1527.1) Philip led Nathaniel to Jesus, who, looking benignly into the face of the sincere doubter, said: "Behold a genuine Israelite, in whom there is no deceit. Follow me." And Nathaniel, turning to Philip, said: "You are right. He is indeed a master of men. I will also follow, if I am worthy." And Jesus nodded to Nathaniel, again saying, "Follow me."

137:2.8 (1527.2) Jesus had now assembled one half of his future corps of intimate associates, five who had for some time known him and one stranger, Nathaniel. Without further delay they crossed the Jordan and, going by the village of Nain, reached Nazareth late that evening.

137:2.9 (1527.3) They all remained overnight with Joseph in Jesus' boyhood home. The associates of Jesus little understood why their new-found teacher was so concerned with completely destroying every vestige of his writing which remained about the home in the form of the ten commandments and other mottoes and sayings. But this proceeding, together with the fact that they never saw him subsequently write -- except upon the dust or in the sand -- made a deep impression upon their minds.

3. POSJETA KAFARNAUMU

3. THE VISIT TO CAPERNAUM

Isus je narednog dana poslao svoje aposotle u Kanu kako su svi bili pozvani na vjenčanje djevojke koja je bila dobro poznata u ovom gradu, dok se on spremio na brzinu posjetiti svoju majku u Kafarnaumu, nakon što zastane u Magdali da posjeti svog brata Judu.

Prije nego što će napustiti Nazaret, njegovi su novi suradnici ispričali Josipu i drugim pripadnicima Isusove obitelji o skorimveličanstvenim događajima i slobodno su izrazili svoje uvjerenje da je Isus bio dugo iščekivani izručitelj. Isusova je obitelj kasnije žustro raspravljala ove riječi nakon čega je Josip rekao: "Možda je naposljetku Majka bila u pravu -- možda je naš neshvaćeni brat uistinu dolazeći kralj."

Juda je prisustvovao Isusovom krštenju i zajedno sa svojim bratom Jakovom postao je čvrsti vjernik u Isusovu zemaljsku misiju. Premda su Jakov i Juda bili zbunjeni prirodom misije svoga brata, u njihovoj su se majci probudila sve njezine rane nade da je Isus bio Mesija, Sin Davida, i svoje je sinove potakla da vjeruju da je njihov brat bio izručitelj Izraela.

Isus je stigao u Kafarnaum u ponedjeljak ujutro, ali se nije uputio svome domu, gdje su živjeli Jakov i njegova majka; otišao je ravno do Zebedejevih. Svi su njegovi kafarnaumski prijatelji u njemu vidjeli veliku i prijatnu promjenu. Ponovo je bio prilično dobro raspoložen i više nalik sebi samome, upravo kakav je bio za ranih godina u Nazaretu. Tijekom godina koje su prethodile krštenju i za vrijeme osame neposredno prije i poslije ovog događaja, postao je jako ozbiljan i zatvoren. Sad se svima činilo da je ponovo nalikovao samom sebi. Dok je u sebi imao osjećaj veličanstva i uzvišenosti, ponovo je bio bezbrižan i veseo.

Marija je bila prepuna iščekivanja. Nadala se da se bližilo ispunjenje Gabrijelovog obećanja. Očekivala je da će uskoro cijela Palestina biti začuđena i zapanjena čudesnim otkrivenjem njezinog sina u vidu nadprirodnog kralja svih Židova. Ali na sva mnogobrojna pitanja svoje majke, Jakova, Jude i Zebedijevih, Isus je jedino s osmjehom na licu odgovorio: "Bolje je da se ovdje privremeno zadržim; moram izvršiti volju moga Oca koji je na nebu."

Narednog dana, u utorak, svi su se uputili u Kanu na vjenčanje djevojke po imenu Naomi, koje se trebalo održati narednog dana. Unatoč Isusovim neprestanim opomenama da nikome ništa ne kažu dok "ne dođe čas njegovog Oca," svi su uporno potajno širili vijesti da su pronašli Izručitelja. Svi su s velikom sigurnošću očekivali da Isus zvanično preuzme mesijansku vlast na predstojećem vjenčanju u Kani i da to učini u

137:3.1 (1527.4) The next day Jesus sent his apostles on to Cana, since all of them were invited to the wedding of a prominent young woman of that town, while he prepared to pay a hurried visit to his mother at Capernaum, stopping at Magdala to see his brother Jude.

137:3.2 (1527.5) Before leaving Nazareth, the new associates of Jesus told Joseph and other members of Jesus' family about the wonderful events of the then recent past and gave free expression to their belief that Jesus was the long-expected deliverer. And these members of Jesus' family talked all this over, and Joseph said: "Maybe, after all, Mother was right — maybe our strange brother is the coming king."

137:3.3 (1527.6) Jude was present at Jesus' baptism and, with his brother James, had become a firm believer in Jesus' mission on earth. Although both James and Jude were much perplexed as to the nature of their brother's mission, their mother had resurrected all her early hopes of Jesus as the Messiah, the son of David, and she encouraged her sons to have faith in their brother as the deliverer of Israel.

137:3.4 (1527.7) Jesus arrived in Capernaum Monday night, but he did not go to his own home, where lived James and his mother; he went directly to the home of Zebedee. All his friends at Capernaum saw a great and pleasant change in him. Once more he seemed to be comparatively cheerful and more like himself as he was during the earlier years at Nazareth. For years previous to his baptism and the isolation periods just before and just after, he had grown increasingly serious and self-contained. Now he seemed quite like his old self to all of them. There was about him something of majestic import and exalted aspect, but he was once again lighthearted and joyful.

137:3.5 (1528.1) Mary was thrilled with expectation. She anticipated that the promise of Gabriel was nearing fulfillment. She expected all Palestine soon to be startled and stunned by the miraculous revelation of her son as the supernatural king of the Jews. But to all of the many questions which his mother, James, Jude, and Zebedee asked, Jesus only smilingly replied: "It is better that I tarry here for a while; I must do the will of my Father who is in heaven."

137:3.6 (1527.9) On the next day, Tuesday, they all journeyed over to Cana for the wedding of Naomi, which was to take place on the following day. And in spite of Jesus' repeated warnings that they tell no man about him "until the Father's hour shall come," they insisted on quietly spreading the news abroad that they had found the Deliverer. They each confidently expected that Jesus would inaugurate his assumption of Messianic authority

velikoj moći i veličanstvenoj slavi. Sjećali su se svega što su čuli o pojavama koje su pratile njegovo krštenje, vjerujući da će njegov budući put na zemlji biti obilježen sve većim ispoljenjimanadprirode moći i čudesnih događaja. Tako je cijela oblast planirala doći na vjenčanje kojim su se trebali uzeti Naomi i Natanaelov sin Ivab.

Marija godinama nije bila tako sretna. Putovala je u Kanu zaokupljena duhom kraljice-majke koja je upravo trebala posvjedočiti ustoličenje svoga sina. Od njegove trinaeste godine, njegova obitelj i prijatelji nisu vidjeli Isusa u tako bezbrižnom i srećnom raspoloženju, punom razumijevanja za želje i iščekivanja svojih suradnika, tako dirljivo suosjećajnog. I tako su se među sobom u malim grupama došaptavali, čudeći se što će se dalje dogoditi. Kakav će biti naredni potez ove čudne osobe? Kako će uvesti slavu predstojećeg kraljevstva? Sviju je zanosila uzbudljiva misao da će uskoro vidjeti otkrivenje moći i slave Izraelovog Boga.

4. SVADBA U KANI

U srijedu prije podne u Kanu je stiglo gotovo tisuću ljudi, više od četiri puta broj izvornih uzvanika. Svadba se prema židovskom običaju trebala održati u srijedu i pozivnice su odaslane mjesec dana unaprijed. Tijekom jutra i ranog prijepodneva činilo se da je većina svijeta došla ne toliko na svadbu već kako bi odala javno priznanje Isusu. Svi su htjeli uručiti pozdrave ovom Galilejcu čiji se ugled bližio slavi i on se prema svima odnosio vrlo srdačno, prema mladima i starima, prema Židovima i nežidovima. Svima je bilo jako drago kad je Isus pristao predsjedavati nad uvodnom ceremonijom.

Isus je u ovom razdoblju bio potpuno svjestan svoje ljudske egzistencije, svoje božanske predegzistencije i svoje združene ili spojene ljudske i božanske prirode. Sa savršenom je ravnotežnom bio u stanju jednog časa igrati svoju ljudsku ulogu a drugog preuzeti povlastice ličnosti svoje božanske prirode.

Isus je iz časa u čas postajao sve svjesniji činjenice da su se ljudi okupili u iščekivanju čuda; osobito je uviđao da su njegova obitelj i njegovih šest apostola očekivali da nekom čudesnom i nadprirodnom pojavom objavi nastupajuće kraljevstvo.

Marija je za ranog prijepodneva pozvala

at the forthcoming wedding at Cana, and that he would do so with great power and sublime grandeur. They remembered what had been told them about the phenomena attendant upon his baptism, and they believed that his future course on earth would be marked by increasing manifestations of supernatural wonders and miraculous demonstrations. Accordingly, the entire countryside was preparing to gather together at Cana for the wedding feast of Naomi and Johab the son of Nathan.

137:3.7 (1527.10) Mary had not been so joyous in years. She journeyed to Cana in the spirit of the queen mother on the way to witness the coronation of her son. Not since he was thirteen years old had Jesus' family and friends seen him so carefree and happy, so thoughtful and understanding of the wishes and desires of his associates, so touchingly sympathetic. And so they all whispered among themselves, in small groups, wondering what was going to happen. What would this strange person do next? How would he usher in the glory of the coming kingdom? And they were all thrilled with the thought that they were to be present to see the revelation of the might and power of Israel's God.

4. THE WEDDING AT CANA

137:4.1 (1528.4) By noon on Wednesday almost a thousand guests had arrived in Cana, more than four times the number bidden to the wedding feast. It was a Jewish custom to celebrate weddings on Wednesday, and the invitations had been sent abroad for the wedding one month previously. In the forenoon and early afternoon it appeared more like a public reception for Jesus than a wedding. Everybody wanted to greet this near-famous Galilean, and he was most cordial to all, young and old, Jew and gentile. And everybody rejoiced when Jesus consented to lead the preliminary wedding procession.

137:4.2 (1528.5) Jesus was now thoroughly self-conscious regarding his human existence, his divine pre-existence, and the status of his combined, or fused, human and divine natures. With perfect poise he could at one moment enact the human role or immediately assume the personality prerogatives of the divine nature.

137:4.3 (1528.6) As the day wore on, Jesus became increasingly conscious that the people were expecting him to perform some wonder; more especially he recognized that his family and his six disciple-apostles were looking for him appropriately to announce his forthcoming kingdom by some startling and supernatural manifestation.

137:4.4 (1529.1) Early in the afternoon Mary

Jakova i zajedno su se odvažili otići k Isusu i tražiti da im u povjerenju kaže kada i u kojem dijelu svadbene ceremonije je planirao ispoljiti svoju "nadprirodnost." Tek što su završili s pitanjem mogli su vidjeti da su njime dali povoda njegovom tipičnom negodovanju. Isus je jedino uzvratilo: "Ako me volite, bit ćete voljni samnom pričekati uspoljenje volje mog nebeskog Oca." Istinska rječitost njegove poruke počivala je u izrazu njegovog lica.

Ovo je djelo njegove majke jako razočaralo Isusovu ljudsku prirodu, dok ga je jako rastužila vlastita reakcija na njezin povodljivi prijedlog da si dopusti bilo kakvo ispoljenje božanstvenosti. Upravo u tom je počivala jedna od odluka koje je donio tijekom svoje osame. Mariju je poslije ove Isusove reakcije provela nekoliko sati u stanju potištenosti. Rekla je Jakovu: "Ja ga nikako ne razumijem; što sve ovo treba da znači? Ima li kraja njegovom čudnom ponašanju?" Jakov i Juda su nastojali utješiti svoju majku dok se Isus cijeli sat povukao u osamu. Ali po povratku je ponovo bio veseo i razpoložen.

Dok je svadba nastavil teći u duhu iščekivanja, počasni gost nije rekao ni riječi tijekom cijele ceremonije, od početka do kraja. Zatim se počela širiti vijest da će ovaj stolar i brodograditelj kojeg je Ivan proglasio "Izručiteljem" pokazati svoju moć tijekom večernjih svečanosti, moguće za vrijeme svadbene večere. Ali šestorica učenika i apostola su izgubili svaku nadu u ispunjenje očekivanih predskazanja kad ih je Isus pozvao neposredno prije večere i kad im je najiskrenije rekao: "Nemojte misliti da sam ovamo došao izvoditi čuda kako bi zadovoljio radoznale ili uvjerio nevjernike. Prije smo ovdje došli kako bi sačekali na volju našeg Oca koji je na nebu." Ali kad su Marija i drugi uzvanici vidjeli kako se Isus savjetuje sa svojim suradnicima, bili su posve uvjereni da će vidjeti nešto nadprirodno. Svi su se s velikom radošću posvetili svadbenom jelu i ovoj večernjoj prilici za ugodno druženje.

Dok je zaručnikov otac obezbijedio dovoljnu količinu vina svim gostima koji su pozvani na svadbu, on nije mogao znati da će svadba njegova sina postati usko povezana s iščekivanom objavom Isusa kaomesijanskog izručitelja. Dok mu je bilo čast i radost izraziti dobrodošlicu ovom slavnom Galilejcu, sluge su mu prije kraja večere donijele obeshrabrujuće vijesti da im je ostalo još samo malo vina. Na kraju zvaničnog objeda, dok su se gosti šetali vrtom, zaručnikova majka je povjerljivo rekla Mariji da su ostali bez vina. Marija je uvjerljivo odvrtila: "Ništa ne brini -- razgovarat

summoned James, and together they made bold to approach Jesus to inquire if he would admit them to his confidence to the extent of informing them at what hour and at what point in connection with the wedding ceremonies he had planned to manifest himself as the "supernatural one." No sooner had they spoken of these matters to Jesus than they saw they had aroused his characteristic indignation. He said only: "If you love me, then be willing to tarry with me while I wait upon the will of my Father who is in heaven." But the eloquence of his rebuke lay in the expression of his face.

137:4.5 (1529.2) This move of his mother was a great disappointment to the human Jesus, and he was much sobered by his reaction to her suggestive proposal that he permit himself to indulge in some outward demonstration of his divinity. That was one of the very things he had decided not to do when so recently isolated in the hills. For several hours Mary was much depressed. She said to James: "I cannot understand him; what can it all mean? Is there no end to his strange conduct?" James and Jude tried to comfort their mother, while Jesus withdrew for an hour's solitude. But he returned to the gathering and was once more lighthearted and joyous.

137:4.6 (1529.3) The wedding proceeded with a hush of expectancy, but the entire ceremony was finished and not a move, not a word, from the honored guest. Then it was whispered about that the carpenter and boatbuilder, announced by John as "the Deliverer," would show his hand during the evening festivities, perhaps at the wedding supper. But all expectance of such a demonstration was effectually removed from the minds of his six disciple-apostles when he called them together just before the wedding supper and, in great earnestness, said: "Think not that I have come to this place to work some wonder for the gratification of the curious or for the conviction of those who doubt. Rather are we here to wait upon the will of our Father who is in heaven." But when Mary and the others saw him in consultation with his associates, they were fully persuaded in their own minds that something extraordinary was about to happen. And they all sat down to enjoy the wedding supper and the evening of festive good fellowship.

137:4.7 (1529.4) The father of the bridegroom had provided plenty of wine for all the guests bidden to the marriage feast, but how was he to know that the marriage of his son was to become an event so closely associated with the expected manifestation of Jesus as the Messianic deliverer? He was delighted to have the honor of numbering the celebrated Galilean among his guests, but before the wedding supper was over, the servants brought him the disconcerting news that the wine was running short. By the time the formal supper had ended and the guests were strolling about in

ću sa sinom. On će nam pomoći." I stvarno je s njim namjeravala razgovarati, unatoč prijekoru koji je ranije primila od Isusa.

Marija se tijekom mnogo godina uvijek obraćala Isusu za pomoć pri svakoj kritičnoj situaciji u njihovom nazaretskom domu, tako da joj je bilo posve prirodno ponovo k njemu otići. Ali ova je ambiciozna majka imala još jedan motiv kad je otišla zatražiti pomoć od svog sina. Dok je Isus sam stajao u uglu vrta, majka mu je prišla s riječima, "Moj sine, nemaju vina." I Isus je odgovorio, "Moja dobra ženo, što se to mene tiče?" Marija je uzvratila, "Ali vjerujem da je tvoj čas došao; zar nam ne možeš pomoći?" Isus je odvratio: "Ponavljam da nisam došao činiti ovakve stvari. Zašto mi ponovo dosađuješ s takvim pitanjima?" I očiju punih suza, Marija mu se obratila preklinjući, "Ali sine moj, ja sam im obećala tvoju pomoć; hoćeš li, molim te, ovo za mene učiniti?" I Isus joj je rekao: "Ženo, kako si ti mogla tako nešto obećati? Da to nikad više nisi učinila. Pri svemu moramo sačekati na volju Oca na nebu."

Isusova majka Marija je bila jako pogođena; bila je zaprepaštena! Dok je pred njim nepomično stajala očiju punih suza koje su se kotrljale niz obraze, Isusovo ljudsko srce je bilo preplavljeno samilošću prema ženi koja ga je rodila; i prignuvši se prema njoj, nježno je položio ruku na njezinu kosu govoreći, "Hajde, hajde, Marijo majko, ne plači zbog mojih naočigled oštih riječi, jer koliko sam ti puta rekao da sam došao učiniti jedino volju mog nebeskog Oca? Rado bih učinio to što od mene tražiš da je tvoja želja u skladu s Očevom voljom," i Isus je tu neodlučno zastao. Marija je imala osjećaj da se u međuvremenu odigralo nešto vrlo čudno. Poskočivši, stavila je ruke oko Isusovog vrata, poljubila ga i požurila prema slugama govoreći, "Što god moj sin kaže da će učiniti, on to učini." A Isus nije rekao ni riječi. Upravo je spoznao da je ustvari već rekao -- ili bolje reći željno pomislio -- previše.

Marija je poskakivala od radosti. Nije znala kako je Isus mogao napraviti vino, ali je pouzdano vjerovala da je konačno nagovorila svog prvorođenog sina da ispolji svoju moć, da se usudi preuzeti stvari u svoje ruke, potvrditi svoju poziciju i ispoljiti svoju mesijansku moć. Zahvaljujući prisutnosti i povezanosti određenih kozmičkih sila i ličnosti o kojima nitko od uzvanika nije ništa znao, Marija nije ostala razočarana. Vino koje je Marija željela i koje je Isus, Bog-čovjek, na ljudski i suosjećajan način poželio, je bilo u procesu stvaranja.

the garden, the mother of the bridegroom confided to Mary that the supply of wine was exhausted. And Mary confidently said: "Have no worry — I will speak to my son. He will help us." And thus did she presume to speak, notwithstanding the rebuke of but a few hours before.

137:4.8 (1529.5) Throughout a period of many years, Mary had always turned to Jesus for help in every crisis of their home life at Nazareth so that it was only natural for her to think of him at this time. But this ambitious mother had still other motives for appealing to her eldest son on this occasion. As Jesus was standing alone in a corner of the garden, his mother approached him, saying, "My son, they have no wine." And Jesus answered, "My good woman, what have I to do with that?" Said Mary, "But I believe your hour has come; cannot you help us?" Jesus replied: "Again I declare that I have not come to do things in this wise. Why do you trouble me again with these matters?" And then, breaking down in tears, Mary entreated him, "But, my son, I promised them that you would help us; won't you please do something for me?" And then spoke Jesus: "Woman, what have you to do with making such promises? See that you do it not again. We must in all things wait upon the will of the Father in heaven."

137:4.9 (1530.1) Mary the mother of Jesus was crushed; she was stunned! As she stood there before him motionless, with the tears streaming down her face, the human heart of Jesus was overcome with compassion for the woman who had borne him in the flesh; and bending forward, he laid his hand tenderly upon her head, saying: "Now, now, Mother Mary, grieve not over my apparently hard sayings, for have I not many times told you that I have come only to do the will of my heavenly Father? Most gladly would I do what you ask of me if it were a part of the Father's will — " and Jesus stopped short, he hesitated. Mary seemed to sense that something was happening. Leaping up, she threw her arms around Jesus' neck, kissed him, and rushed off to the servants' quarters, saying, "Whatever my son says, that do." But Jesus said nothing. He now realized that he had already said — or rather desirefully thought — too much.

137:4.10 (1530.2) Mary was dancing with glee. She did not know how the wine would be produced, but she confidently believed that she had finally persuaded her first-born son to assert his authority, to dare to step forth and claim his position and exhibit his Messianic power. And, because of the presence and association of certain universe powers and personalities, of which all those present were wholly ignorant, she was not to be disappointed. The wine Mary desired and which Jesus, the God-man, humanly and sympathetically wished for, was forthcoming.

U blizini je stajalo šest kamenih posuda napunjenih vodom od kojih je svaka obuhvaćala dvadeset galona. Ova je voda bila namjenjena za uobičajeno pranje u okviru završnog dijela svadbene ceremonije očišćenja. Isusovu pažnju je privuklo uzbuđenje koje je pod žustrom upravom njegove majke vladalo oko ovih velikih kamenih posuda i kad im je prišao, izbliza se mogao uvjeriti da su sluge iz njih vadile vrčeve pune vina.

Isus je polako počeo shvaćati što se upravo dogodilo. Od svih uzvanika na svadbi u Kani, Isus je bio najviše iznenađen. Drugi su očekivali da Isus učini čudo, ali to je bilo upravo ono što on nije namjeravao učiniti. Sin Čovječji se zatim prisjetio opomene koju je primio od svog Personificiranog Ispravljača da mu ni jedna moć ili osoba ne mogu oduzeti povlastica koje je uživao kao stvoritelj, a koje nisu bile ograničene elementom vremena. Ovom prilikom, pored vode i drugih bitnih sastojaka okupili su se upravitelji moći, midvejeri i sve druge neophodne ličnosti i čim su čule kako Suvereni Kozmički Stvoritelj izražava želju, istog časa se neminovno moralo pojaviti vino. I ovaj je se događaj naročito bio neminovao zbog toga što je Personificirani Ispravljač doznačio da se izvršenje Sinove volje ni na koji način nije protivilo Očevoj volji.

Ali ovaj događaj ni po čemu nije bio čudnovat. Ovim nije promijenjen, poništen ili narušen ni jedan prirodni zakon. Jedino što se dogodilo je bilo ubrzanje vremenskog procesa kojim nebeska bića prikupljanju kemijske elemente od kojih se pravi vino. Stvoriteljevi pomagači su ovom prilikom napravili vino jednakim prirodnim procesom koji se normalno koristi u ovom cilju, izuzev što pri tome nisu bili uvjetovani elementom vremena i što su pri spajanju neophodnih kemijskih sastojaka upotrijebili nadljudske sile.

Dalje, bilo je očigledno da se izvršenje ovog tobožnjeg čuda nije protivilo volji Rajskog Oca jer se u tom slučaju događaj ne bi moglo odigrati kako je Isus po svakom pitanju sebe podvrgao Očevoj volji.

Kad su sluge nasule ovog novog vina i odnijele ga djeveru, "ravnatelju stola," i kad ga je ovaj kušao, upitao je zaručnika: "Svatko najprije iznosi dobro vino, a kad se ljudi ponapiju, onda sipa lošije. Ti si čuvao dobro vino za kraj svečanosti."

I Marija i Isusovi učenici su bili jako srećni zbog ovog tobožnjeg čuda za koje su vjerovali da

137:4.11 (1530.3) Near at hand stood six waterpots of stone, filled with water, holding about twenty gallons apiece. This water was intended for subsequent use in the final purification ceremonies of the wedding celebration. The commotion of the servants about these huge stone vessels, under the busy direction of his mother, attracted Jesus' attention, and going over, he observed that they were drawing wine out of them by the pitcherful.

137:4.12 (1530.4) It was gradually dawning upon Jesus what had happened. Of all persons present at the marriage feast of Cana, Jesus was the most surprised. Others had expected him to work a wonder, but that was just what he had purposed not to do. And then the Son of Man recalled the admonition of his Personalized Thought Adjuster in the hills. He recounted how the Adjuster had warned him about the inability of any power or personality to deprive him of the creator prerogative of independence of time. On this occasion power transformers, midwayers, and all other required personalities were assembled near the water and other necessary elements, and in the face of the expressed wish of the Universe Creator Sovereign, there was no escaping the instantaneous appearance of *wine*. And this occurrence was made doubly certain since the Personalized Adjuster had signified that the execution of the Son's desire was in no way a contravention of the Father's will.

137:4.13 (1530.5) But this was in no sense a miracle. No law of nature was modified, abrogated, or even transcended. Nothing happened but the abrogation of *time* in association with the celestial assembly of the chemical elements requisite for the elaboration of the wine. At Cana on this occasion the agents of the Creator made wine just as they do by the ordinary natural processes *except* that they did it independently of time and with the intervention of superhuman agencies in the matter of the space assembly of the necessary chemical ingredients.

137:4.14 (1531.1) Furthermore it was evident that the enactment of this so-called miracle was not contrary to the will of the Paradise Father, else it would not have transpired, since Jesus had already subjected himself in all things to the Father's will.

137:4.15 (1531.2) When the servants drew this new wine and carried it to the best man, the "ruler of the feast," and when he had tasted it, he called to the bridegroom, saying: "It is the custom to set out first the good wine and, when the guests have well drunk, to bring forth the inferior fruit of the vine; but you have kept the best of the wine until the last of the feast."

137:4.16 (1531.3) Mary and the disciples of Jesus were greatly rejoiced at the supposed miracle which they thought Jesus had intentionally performed,

je bilo Isusovo svjesno djelo dok se Isus povukao u zaklonjeni kraj vrta kako bi u miru mogao nakratko promisliti. Konačno je odlučio da pod postojećim uvjetima ovaj događaj nije bio pod njegovom osobnom kontrolom i da je bio neminovan kako se nije protivio Očevoj volji. Kad se vratio među okupljene, svi su ga promatrali s velikim divljenjem; vjerovali su da je Isus bio Mesija. Ali Isus je bio u dubokoj nedoumici, znajući da su u njega vjerovali jedino zbog nesvakidašnjeg događaja koji se upravo nenamjerno odigrao pred njihovim očima. Isus se ponovo povukao u gornje odaje kako bi o svemu nasamo promislio.

Isus je ovom prilikom potpuno razumio kako uvijek mora biti na oprezu da ne dopusti osjećajima naklonosti i sažaljenja da izazovu slične posljedice. Ali I pored ove odluke tijekom ostatka njegovog smrtničkog života u tjelesnom obličju odigralo se više sličnih događaja.

5. POVRATAK U KAFARNAUM

Premda je cijeli tjedan u Kani ostalo više uzvanika do samog kraja svadbene svečanosti, Isus se sa svojim novoodabranim apostolima -- Jakovom, Ivanom, Andrijom, Petrom, Filipom i Natanijem -- bez riječi pozdrava sutradan rano ujutro uputio u Kafarnaum. Isusova obitelj i svi njegovi prijatelji u Kani su bili jako tužni što ih je tako iznenadno ostavio i za njim je pošao Juda, Isusov najmlađi brat. Isus i njegovi apostoli su otišli direktno Zebedejevoj kući u Betsaidi. Isus je na ovom putovanju sa svojim novoizabranim suradnicima razgovarao mnogim bitnim stvarima vezanim uz predostojeće nebesko kraljevstvo i osobito ih je upozorio da nikome ne pominju kako je pretvorio vodu u vino. Također ih je upozorio da za budućeg rada izbjegavaju gradove Seforis i Tiberijadu.

Te noći poslije večere u domu Zebedeja i Šalome, održana je jedna od najbitnijih sjednica cijelog Isusovog zemaljskog puta. Ovom je sastanku prisustvovalo jedino šest apostola; Juda je stigao upravo prije kraja. Šestorica odabranih učenika su putovali s Isusom od Kane do Betsaide, tako reći, idući po zraku. Bili su puni iščekivanja i uzbuđeni misle da su bili odabrani kao pratioci Sin Čovječjeg. Ali bili su zaprepašteni kad im je Isus počeo objašnjavati svoj identitet i ulogu svoje misije na zemlji i njezinog nastupajućeg svršetka. Nisu mogli shvatiti to što im je govorio. Nisu mogli naći riječi; čak je i Petar bio neizrecivo pogođen. Jedino se dubokoumni Andrija usudio uzvratiti na Isusove riječi. Kad je Isus supoznao da nisu razumjeli njegovu poruku, kad je uvidio da su njihove ideje o židovskom Mesiji bile posve kristalizirane, poslao ih je na počinak dok je otišao u šetnju i na razgovor sa svojim bratom Judom. I prije nego što se Juda

but Jesus withdrew to a sheltered nook of the garden and engaged in serious thought for a few brief moments. He finally decided that the episode was beyond his personal control under the circumstances and, not being adverse to his Father's will, was inevitable. When he returned to the people, they regarded him with awe; they all believed in him as the Messiah. But Jesus was sorely perplexed, knowing that they believed in him only because of the unusual occurrence which they had just inadvertently beheld. Again Jesus retired for a season to the housetop that he might think it all over.

137:4.17 (1531.4) Jesus now fully comprehended that he must constantly be on guard lest his indulgence of sympathy and pity become responsible for repeated episodes of this sort. Nevertheless, many similar events occurred before the Son of Man took final leave of his mortal life in the flesh.

5. BACK IN CAPERNAUM

137:5.1 (1531.5) Though many of the guests remained for the full week of wedding festivities, Jesus, with his newly chosen disciple-apostles — James, John, Andrew, Peter, Philip, and Nathaniel — departed very early the next morning for Capernaum, going away without taking leave of anyone. Jesus' family and all his friends in Cana were much distressed because he so suddenly left them, and Jude, Jesus' youngest brother, set out in search of him. Jesus and his apostles went directly to the home of Zebedee at Bethsaida. On this journey Jesus talked over many things of importance to the coming kingdom with his newly chosen associates and especially warned them to make no mention of the turning of the water into wine. He also advised them to avoid the cities of Sepphoris and Tiberias in their future work.

137:5.2 (1531.6) After supper that evening, in this home of Zebedee and Salome, there was held one of the most important conferences of all Jesus' earthly career. Only the six apostles were present at this meeting; Jude arrived as they were about to separate. These six chosen men had journeyed from Cana to Bethsaida with Jesus, walking, as it were, on air. They were alive with expectancy and thrilled with the thought of having been selected as close associates of the Son of Man. But when Jesus set out to make clear to them who he was and what was to be his mission on earth and how it might possibly end, they were stunned. They could not grasp what he was telling them. They were speechless; even Peter was crushed beyond expression. Only the deep-thinking Andrew dared to make reply to Jesus' words of counsel. When Jesus perceived that they did not comprehend his message, when he saw that their ideas of the Jewish Messiah were so completely

oprostio od Isusa, bio je duboko ganut rekavši; "Ti su moj otac i brat, a ja te nikad nisam mogao razumjeti. Nisam siguran da si ono što nas je mati učila i nisam posve u stanju shvatiti dolazeće kraljevstvo, ali znam da si moćni čovjek od Boga. Čuo sam glas na Jordanu i vjerujem u tebe, tko god da si." I kad je ovo rekao, vratio se kući u Magdalu.

Isus je proveo besanu noć. Obučen u noćnu haljinu, sjedio je pored jezera zaokupljen dubokim mislima, milima koje je prevrtao po glavi sve do jutra. Tijekom dugih časova ove noćne meditacije, Isus je jasno spoznao da svoje učenike nikad neće moći navesti da u njemu vide bilo što drugo osim dugo očekivanog Mesije. Konačno je uviđao da neće biti u stanju proglasiti svoju poruku ako sebe ne predoči ispunjenjem Ivanovog pretkazanja i kao onoga kojeg su Židovi dugo očekivali. Naposljetku, premda nije bio Mesija koji će sjesti u Davidovu stolicu, uistinu je bio ispunjenje proročkih izreka duhovnijih mudraca iz davnine. Nikad više nije posve zaniijekao da je bio Mesija. Odlučio je ostaviti konačno razrješenje ove složene situacije prema Očevoj volji.

Narednog jutra Isus se pridružio svojim prijateljima prilikom doručka, premda među njima nije bilo radosti. Proveli su vrijeme u razgovoru i on ih je nakon obroka okupio govoreći: "Volja moga Oca hoće da se ovdje zadržimo određeno vrijeme. Čuli ste kako je Ivan rekao da je došao pripremiti put kraljevstvu; stoga nam priliči sačekati kraj Ivanovog učenja. Nakon što prethodnik Sina Čovječjeg dovrši svoj rad, možemo početi proglašavati radosnu vijest kraljevstva." Rekao je apostolima da se vrate svojim mrežama dok se sam spremio uputiti sa Zebedejem u brodograditeljsku radionicu, obećavši da će ih vidjeti narednog dana u sinagogi gdje je trebao održati govor, te je zakazao zajedničku sjednicu za subotu poslije podne.

6. DOGAĐAJI U SUBOTU

Prva Isusova javna pojava nakon krštenja trebala se odigrati u kafarnaumskoj sinagogi 2. ožujka 26. godine p.K. Sinagoga je bila prepuna svijeta. Povrh priče o krštenju u Jordanu ljudi su sada dodali svježije vijesti iz Kane, priču o vodi i vinu. Isus je dao počasna mjesta šestorici apostola pored kojih su sjedila njegova dva brata po krvi, Jakov i Juda. Među prisutnima je bila i njegova majka koja se prethodne večeri s

crystallized, he sent them to their rest while he walked and talked with his brother Jude. And before Jude took leave of Jesus, he said with much feeling: "My father-brother, I never have understood you. I do not know of a certainty whether you are what my mother has taught us, and I do not fully comprehend the coming kingdom, but I do know you are a mighty man of God. I heard the voice at the Jordan, and I am a believer in you, no matter who you are." And when he had spoken, he departed, going to his own home at Magdala.

137:5.3 (1532.1) That night Jesus did not sleep. Donning his evening wraps, he sat out on the lake shore thinking, thinking until the dawn of the next day. In the long hours of that night of meditation Jesus came clearly to comprehend that he never would be able to make his followers see him in any other light than as the long-expected Messiah. At last he recognized that there was no way to launch his message of the kingdom except as the fulfillment of John's prediction and as the one for whom the Jews were looking. After all, though he was not the Davidic type of Messiah, he was truly the fulfillment of the prophetic utterances of the more spiritually minded of the olden seers. Never again did he wholly deny that he was the Messiah. He decided to leave the final untangling of this complicated situation to the outworking of the Father's will.

137:5.4 (1532.2) The next morning Jesus joined his friends at breakfast, but they were a cheerless group. He visited with them and at the end of the meal gathered them about him, saying: "It is my Father's will that we tarry hereabouts for a season. You have heard John say that he came to prepare the way for the kingdom; therefore it behooves us to await the completion of John's preaching. When the forerunner of the Son of Man shall have finished his work, we will begin the proclamation of the good tidings of the kingdom." He directed his apostles to return to their nets while he made ready to go with Zebedee to the boatshop, promising to see them the next day at the synagogue, where he was to speak, and appointing a conference with them that Sabbath afternoon.

6. THE EVENTS OF A SABBATH DAY

137:6.1 (1532.3) Jesus' first public appearance following his baptism was in the Capernaum synagogue on Sabbath, March 2, A.D. 26. The synagogue was crowded to overflowing. The story of the baptism in the Jordan was now augmented by the fresh news from Cana about the water and the wine. Jesus gave seats of honor to his six apostles, and seated with them were his brothers in the flesh James and Jude. His mother, having

Jakovom vratila u Kafarnaum i koja je sjedila u ženskom dijelu sinagoge. Svi prisutni su bili prepuni iščekivanja; očekivali su ukazanje nekog čudnovatog ispoljenja nadprirodne moći koja bi bila prikladno posvjedočila o prirodi i autoritetu onoga koji im je došao održati govor. Ali svi su bili osuđeni na razočaranje.

Kad je Isus ustao, ravnatelj sinagoge mu je pružio smotak Pisama i Isus je počeo čitati iz proroka Izaije: "Ovako govori Gospod: Nebesa su moje prijestolje a zemlja podnožje nogama! Kakvu kuću da mi sagradite i gdje da bude mjesto moga prebivališta? Ta sve je moja ruka načinila," kaže Gospod. 'Ali na ovog čovjeka svoj pogled svraćam, na siromaha i čovjeka duha ponizna, koji od moje riječi dršće.' Poslušajte riječ Jahvinu, vi koji od njegove riječi drščete. 'Govore braća vaša koja na vas mrze i odbacuju vas radi moga imena.' Neka se proslavi Gospod pa da radost vašu vidimo, a oni će svi biti postićeni. Čuj! Buka iz grada, glas iz hrama, glas je to Gospoda koji kaže: 'Prije nego bolove očuje, eto je rodila; prije neg trudove osjeti, porodi dječaka.' Tko je takvo što čuo? Može li se zemlja u jednomdanu napučiti? Može li se narod odjednom roditi? Ali ovako govori Gospod: 'Evo, mir ću na njih kao rijeku svratiti, i kao potok nabujali bogatstvo naroda. Kao što mati tješi sina, tako ću i ja vas utješiti. Bit ćete utješeni čak i u Jeruzalemu. I kad to vidite, srce će vam se radovati.'"

Kad je završio s čitanjem, Isus je vratio smotak njegovom čuvaru. Prije nego što je sjeo, jednostavno je rekao: "Budite strpljivi i vidjet ćete Božju slavu; tako će biti sa svima koji sa mnom ostanu i koji tako nauče vršiti volju moga Oca koji je na nebu." I ljudi su otišli svojim kućama, čudeći se značenju njegovih riječi i djela.

Isus i njegovi apostoli zajedno s Jakovom i Judom, ovoga poslijepodneva su ušli u brod, otplovili niz obalu i bacili sidro dok im je Isus govorio o nastupajućem kraljevstvu. I bili su u stanju razumjeti više nego u četvrtak navečer.

Isus im je savjetovao da se prihvate svojih normalnih dužnosti dok "ne dođe čas kraljevstva." I kako bi ih ohrabrio u ovom smjeru, dao im je vlastiti primjer vraćajući se svojim redovnim dužnostima u brodogradilištu. Isus im je objasnio da su svake večeri trebali provesti tri sata u učenju i pripremi za budući rad, dalje govoreći: "Ovdje ćemo ostati dok me Otac ne pozove. Svi se sada morate vratiti svojim redovnim dužnostima kao da se ništa nije dogodilo. Nikome ne govorite o meni i

returned to Capernaum with James the evening before, was also present, being seated in the women's section of the synagogue. The entire audience was on edge; they expected to behold some extraordinary manifestation of supernatural power which would be a fitting testimony to the nature and authority of him who was that day to speak to them. But they were destined to disappointment.

137:6.2 (1532.4) When Jesus stood up, the ruler of the synagogue handed him the Scripture roll, and he read from the Prophet Isaiah: "Thus says the Lord: 'The heaven is my throne, and the earth is my footstool. Where is the house that you built for me? And where is the place of my dwelling? All these things have my hands made,' says the Lord. 'But to this man will I look, even to him who is poor and of a contrite spirit, and who trembles at my word.' Hear the word of the Lord, you who tremble and fear: 'Your brethren hated you and cast you out for my name's sake.' But let the Lord be glorified. He shall appear to you in joy, and all others shall be ashamed. A voice from the city, a voice from the temple, a voice from the Lord says: 'Before she travailed, she brought forth; before her pain came, she was delivered of a man child.' Who has heard such a thing? Shall the earth be made to bring forth in one day? Or can a nation be born at once? But thus says the Lord: 'Behold I will extend peace like a river, and the glory of even the gentiles shall be like a flowing stream. As one whom his mother comforts, so will I comfort you. And you shall be comforted even in Jerusalem. And when you see these things, your heart shall rejoice.'"

137:6.3 (1533.1) When he had finished this reading, Jesus handed the roll back to its keeper. Before sitting down, he simply said: "Be patient and you shall see the glory of God; even so shall it be with all those who tarry with me and thus learn to do the will of my Father who is in heaven." And the people went to their homes, wondering what was the meaning of all this.

137:6.4 (1533.2) That afternoon Jesus and his apostles, with James and Jude, entered a boat and pulled down the shore a little way, where they anchored while he talked to them about the coming kingdom. And they understood more than they had on Thursday night.

137:6.5 (1533.3) Jesus instructed them to take up their regular duties until "the hour of the kingdom comes." And to encourage them, he set an example by going back regularly to work in the boatshop. In explaining that they should spend three hours every evening in study and preparation for their future work, Jesus further said: "We will all remain hereabout until the Father bids me call you. Each of you must now return to his accustomed work just as if nothing had happened. Tell no man

sjetite se da moje kraljevstvo ne dolazi s bukom i grajom već da mora doći putom velike promjene koju će moj Otac izazvati u vašim srcima i u srcima onih koji će biti pozvani da vam se pridruže u vijećima kraljevstva. Vi ste sada moji prijatelji; vjerujem vam i volim vas; uskoro ćete postati moji osobni suradnici. Budite strpljivi, budite nježni. Uvijek se povinujte Očevoj volji. Budite u pripravnosti odazvati se pozivu kraljevstva. Dok ćete naći veliku radost u službi mog Oca, spremite se za velike teškoće jer vas upozoravam da će mnogi jedino kroz mnoge nevolje ući u kraljevstvo. Ali oni nađu kraljevstvo, njihova će radost biti potpuna i bit će poznati kao blaženstvo cijele zemlje. Ali ne zavodite se lažnim nadama; svijet će se spotaći o moje riječi. Čak ni vi, moji prijatelji, ne možete u cjelosti shvatiti to što predočujem vašim zbunjenim umovima. Ali pazite; radimo među pripadnicima generacije koja traži znak. Oni traže čuda kao dokaz da meposao moj Otac i dugo će im trebati da uoče potvrdu moje misije u otkrivenju ljubavi mog Oca."

Ove večeri, kad su se vratili na kopno, prije nego što će se razići, stojeći na rubu obale, Isus se molio: "Moj Oče, hvala ti za ovu malenu djecu koja imaju vjeru unatoč svojim sumnjama. I zbog njih sam došao činiti tvoju volju. I neka nauče biti jedno kao što smo ti i ja jedno."

7. ČETIRI MJESECA OBUKE

Četiri duga mjeseca -- ožujak, travanj, svibanj i lipanj - su bila period čekanja; Isus je održao preko stotinu dugih i ozbiljnih, premda vedrih i radosnih, predavanja šestorici apostola i svome bratu Jakovu. Radi bolesti u obitelji, Juda je rijetko bio u stanju prisustvovati ovim poukama. Dok Jakov, Isusov brat, nije izgubio vjeru u njega, tijekom ovih mjeseci čekanja i neaktivnosti Marija je došla na ivicu očajanja. Njezina vjera, koja je bila na vrhuncu u Kani, je ovom prilikom opala do dna. Jedino je mogla reći to što je ponovila bezbroj puta: "Ne mogu ga razumjeti. Ne mogu shvatiti što sve ovo znači." Ali Jakova je žena uveliko bila u stanju potaći Marijinu hrabrost.

Ovih je sedam vjernika od kojih je jedan bio Isusov brat po krvi, za vrijeme ova četiri mjeseca, imalo priliku istinski upoznati Isusa; sve više su se navikavali na ideju da su živjeli s ovim Bogom-čovjekom. Zvali su ga Rabi, ali ga se više nisu bojali. Isus je imao to neusporedivo dostojanstvo ličnosti zahvaljujući kojem je mogao živjeti među njima a da im njegova božanstvenost nije smetala. Naučili su da je bilo lako biti "prijatelj s Bogom," Bogom utjelovljenim u obliku smrtnika. Ovo je

about me and remember that my kingdom is not to come with noise and glamor, but rather must it come through the great change which my Father will have wrought in your hearts and in the hearts of those who shall be called to join you in the councils of the kingdom. You are now my friends; I trust you and I love you; you are soon to become my personal associates. Be patient, be gentle. Be ever obedient to the Father's will. Make yourselves ready for the call of the kingdom. While you will experience great joy in the service of my Father, you should also be prepared for trouble, for I warn you that it will be only through much tribulation that many will enter the kingdom. But those who have found the kingdom, their joy will be full, and they shall be called the blest of all the earth. But do not entertain false hope; the world will stumble at my words. Even you, my friends, do not fully perceive what I am unfolding to your confused minds. Make no mistake; we go forth to labor for a generation of sign seekers. They will demand wonder-working as the proof that I am sent by my Father, and they will be slow to recognize in the revelation of my Father's love the credentials of my mission."

137:6.6 (1533.4) That evening, when they had returned to the land, before they went their way, Jesus, standing by the water's edge, prayed: "My Father, I thank you for these little ones who, in spite of their doubts, even now believe. And for their sakes have I set myself apart to do your will. And now may they learn to be one, even as we are one."

7. FOUR MONTHS OF TRAINING

137:7.1 (1533.5) For four long months — March, April, May, and June — this tarrying time continued; Jesus held over one hundred long and earnest, though cheerful and joyous, sessions with these six associates and his own brother James. Owing to sickness in his family, Jude seldom was able to attend these classes. James, Jesus' brother, did not lose faith in him, but during these months of delay and inaction Mary nearly despaired of her son. Her faith, raised to such heights at Cana, now sank to new low levels. She could only fall back on her so oft-repeated exclamation: "I cannot understand him. I cannot figure out what it all means." But James's wife did much to bolster Mary's courage.

137:7.2 (1534.1) Throughout these four months these seven believers, one his own brother in the flesh, were getting acquainted with Jesus; they were getting used to the idea of living with this God-man. Though they called him Rabbi, they were learning not to be afraid of him. Jesus possessed that matchless grace of personality which enabled him so to live among them that they were not dismayed by his divinity. They found it really easy to be "friends with God," God incarnate in the

razdoblje čekanja bilo ozbiljan test cijeloj grupi vjernika. Nije se dogodilo ništa, apsolutno ništa, čudnovato. Iz dana u dan su se bavili svojim svagdašnjim radom, dok su se iz večeri u večer okupljali oko Isusa. Sviju je privlačila ova neusporediva ličnost koja im je iz večeri u večer držala govore pune dostojanstva.

Ovo je razdoblje čekanja i učenja naročito teško palo Šimunu Petru. On je više puta nastojao nagovoriti Isusa da odu propovijedati o kraljevstvu u Galileju dok je Ivan propovijedao u Judeji. Ali Isus je odgovorio Petru: "Budi strpljiv, Šimune. Moraš napredovati. Nitko od nas neće biti potpuno spremankad nas pozove Otac." Andrija bi povremeno umirio Petra svojim zrelijim filozofskim savjetom. Andriju je jako dojmila Isusova ljudska prirodnost. Uvijek je razmišljao kako je osoba koja je mogla živjeti tako blizu Boga mogla biti tako prijazna i obzirna prema ljudima.

Tijekom cijelog ovog razdoblja Isus je jedino dva puta govorio u sinagogi. Na kraju ovog višetjednog čekanja, počele su se stišavati vijesti o njegovom krštenju i vinu u Kani. Isus se pobrinuo da se ne dogodi ni jedno novo čudo. Ali čak i pored njihovog tihog života u Betsaidi, vijesti o Isusovim čudnima djelima pronijele su se do Heroda Antipe koji je zauzvrat poslao svoje uhode da utvrde Isusove aktivnosti i namjere. Ali Heroda su više brinule Ivanova učenja. Odlučio je ne uznemiravati Isusa koji je tiho nastavio s radom u Kafarnaumu.

Tijekom ovog razdoblja koje je proveo u čekanju, Isus je nastojao upoznati svoje suradnike s ispravnim stavom prema različitim religioznim grupama i političkim partijama koje su postojale u Palestini. Isus je govorio: "Sviju nastojimo pridobiti, a ni jednoj ne pripadamo."

Književnici i rabini su zajedno bili poznati kao farizeji. Nazivali su se "suradnicima." Po mnogo čemu su bili napredniji Židovi, kako su usvojili mnoga učenja koja nisu pripadala židovskim pismima, kao na primjer vjerovanje u uskrnuće mrtvih, doktrinu koju pominje jedino skoriji prorok Daniel.

Seduceji su se sastojali od sveštenika i određenih bogatijih Židova. Oni nisu bili tako velike pristalice poštovanja zakonskih detalja. Ispravnije je reći da su farizeji i seduceji bili religiozne partije, nego sekte.

Eseni su bili prava religiozna sekta koja se javila u vrijeme makabejske pobune i čiji su zahtjevi na određene načine bili stroži od farizejskih. Usvojili su mnoga perzijska vjerovanjaj

likeness of mortal flesh. This time of waiting severely tested the entire group of believers. Nothing, absolutely nothing, miraculous happened. Day by day they went about their ordinary work, while night after night they sat at Jesus' feet. And they were held together by his matchless personality and by the gracious words which he spoke to them evening upon evening.

137:7.3 (1534.2) This period of waiting and teaching was especially hard on Simon Peter. He repeatedly sought to persuade Jesus to launch forth with the preaching of the kingdom in Galilee while John continued to preach in Judea. But Jesus' reply to Peter ever was: "Be patient, Simon. Make progress. We shall be none too ready when the Father calls." And Andrew would calm Peter now and then with his more seasoned and philosophic counsel. Andrew was tremendously impressed with the human naturalness of Jesus. He never grew weary of contemplating how one who could live so near God could be so friendly and considerate of men.

137:7.4 (1534.3) Throughout this entire period Jesus spoke in the synagogue but twice. By the end of these many weeks of waiting the reports about his baptism and the wine of Cana had begun to quiet down. And Jesus saw to it that no more apparent miracles happened during this time. But even though they lived so quietly at Betsaida, reports of the strange doings of Jesus had been carried to Herod Antipas, who in turn sent spies to ascertain what he was about. But Herod was more concerned about the preaching of John. He decided not to molest Jesus, whose work continued along so quietly at Capernaum.

137:7.5 (1534.4) In this time of waiting Jesus endeavored to teach his associates what their attitude should be toward the various religious groups and the political parties of Palestine. Jesus' words always were, "We are seeking to win all of them, but we are not of any of them."

137:7.6 (1534.5) The scribes and rabbis, taken together, were called Pharisees. They referred to themselves as the "associates." In many ways they were the progressive group among the Jews, having adopted many teachings not clearly found in the Hebrew scriptures, such as belief in the resurrection of the dead, a doctrine only mentioned by a later prophet, Daniel.

137:7.7 (1534.6) The Sadducees consisted of the priesthood and certain wealthy Jews. They were not such sticklers for the details of law enforcement. The Pharisees and Sadducees were really religious parties, rather than sects.

137:7.8 (1534.7) The Essenes were a true religious sect, originating during the Maccabean revolt, whose requirements were in some respects more exacting than those of the Pharisees. They had

običaje, živeći kao bratska zajednica u monastirima, poštujući celibat i komunalni posjed imovine. Naročito su razvili teoriju o anđelima.

Revnitelji su bili odana grupa židovskih patriota. Opravdavali su upotrebu svih metoda pri borbi za izručenje židovskog naroda od rimskog jarama.

Heroditi su bili posve politička partija koja je zagovarala oslobođenje od neposredne rimske vlasti i ponovnu uspostavu herodinske dinastije.

U samom srcu Palestine živjeli su Samaričani s kojima se "Židovi nisu htjeli družiti," unatoč tome što su se mnogi njihovi pogledu slagali sa židovskim učenjima.

Sve ove partije i sekte, uključujući i nešto manje nazarensko bratstvo, su vjerovala u najavljeni dolazak Mesije. Svi su očekivali nacionalnog izručitelja. Ali Isus je vrlo čvrsto tvrdio da se on i njegovi učenici neće priključiti ni jednoj školi učenja ili običaja. Sin Čovječji nije htio biti bilo nazaren ili esen.

Dok je Isus kasnije tražio da apostoli poput Ivana odu propovijedati evanđelje i poučavati vjernike, naglasio je da trebaju navješćivati "radosnu vijest nebeskog kraljevstva." On je uvijek naglašavao da moraju pokazati "ljubav, samilost i naklonost." Rano je učio svoje sljedbenike da je nebesko kraljevstvo bilo duhovno iskustvo vezano uz ustoličenje Boga u ljudskim srcima.

Dok su tako čekali krenu na aktivnu javnu turneju, Isus i sedmorica su provodili dvije večeri svakoga tjedna u sinagogi proučavajući židovske pisma. Za kasnijih godina intenzivnog javnog rada, apostoli su se sjećali ova četiri mjeseca kao najvrijednijeg i najplodotvornijeg dijela svoje suradnje s Učiteljem. Isus je ove ljude naučio svemu što su bili u stanju primiti. On nije učinio grešku tako što im je nastojao prenese suviše znanja. Nije ih natjerao na pometnju upoznavajući ih s istinom koja je bila izvan njihove sposobnosti shvaćanja.

8. PROPOVIJED O KRALJEVSTVU

U subotu 22. lipnja, nedugo prije prije prve turneje i otprilike deset dana nakon što je Ivan bačen u tamnicu, Isus je stao na sinagošku propovijednicu po drugi put nakon što je doveo apostole u Kafarnaum.

Nekoliko dana prije svoje propovijedi o

adopted many Persian beliefs and practices, lived as a brotherhood in monasteries, refrained from marriage, and had all things in common. They specialized in teachings about angels.

137:7.9 (1535.1) The Zealots were a group of intense Jewish patriots. They advocated that any and all methods were justified in the struggle to escape the bondage of the Roman yoke.

137:7.10 (1535.2) The Herodians were a purely political party that advocated emancipation from the direct Roman rule by a restoration of the Herodian dynasty.

137:7.11 (1535.3) In the very midst of Palestine there lived the Samaritans, with whom "the Jews had no dealings," notwithstanding that they held many views similar to the Jewish teachings.

137:7.12 (1535.4) All of these parties and sects, including the smaller Nazarite brotherhood, believed in the sometime coming of the Messiah. They all looked for a national deliverer. But Jesus was very positive in making it clear that he and his disciples would not become allied to any of these schools of thought or practice. The Son of Man was to be neither a Nazarite nor an Essene.

137:7.13 (1535.5) While Jesus later directed that the apostles should go forth, as John had, preaching the gospel and instructing believers, he laid emphasis on the proclamation of the "good tidings of the kingdom of heaven." He unfailingly impressed upon his associates that they must "show forth love, compassion, and sympathy." He early taught his followers that the kingdom of heaven was a spiritual experience having to do with the enthronement of God in the hearts of men.

137:7.14 (1535.6) As they thus tarried before embarking on their active public preaching, Jesus and the seven spent two evenings each week at the synagogue in the study of the Hebrew scriptures. In later years after seasons of intense public work, the apostles looked back upon these four months as the most precious and profitable of all their association with the Master. Jesus taught these men all they could assimilate. He did not make the mistake of overteaching them. He did not precipitate confusion by the presentation of truth too far beyond their capacity to comprehend.

8. SERMON ON THE KINGDOM

137:8.1 (1535.7) On Sabbath, June 22, shortly before they went out on their first preaching tour and about ten days after John's imprisonment, Jesus occupied the synagogue pulpit for the second time since bringing his apostles to Capernaum.

137:8.2 (1535.8) A few days before the preaching of

"Kraljevstvu," dok je Isus radio u brodograditeljskoj radionici, Petar mu je donio vijesti o Ivanovu uhićenju. Isus je spustio svoj alat, skinuo pregaču i rekao Petru: "Došao je Očev čas. Trebamo se spremati za primicanje evanđelja kraljevstva."

Isus je ovog utorka, 18 lipnja 26 godine p.K. posljednji put radio u stolarskoj radionici. Petar je hitro naspustio radnju te je do sredine podneva okupio sve svoje suradnike; ostavio ih je u šumi pored radionice dok je otišao potražiti Isusa. Ali ga nije mogao naći zato što je Učitelj otišao u drugu šumu da se u miru pomoli. I nisu ga vidjeli sve dok kasno uveče nije došao u Zebedejevu kuću u potrazi za hranom. Narednog je dana poslao svog brata Jakova da traži počasnu priliku da održi govor u sinagogi iduće subote. Ravnatelj sinagoge je bio jako zadovoljan što je Isus još jednom bio voljan održati službu.

Prije nego će održati ovu znamenitu propovijed o Božjem kraljevstvu koja je bila prvi značajniji poduhvat njegove javne karijere, Isus je iz Pisama pročitao sljedeće odlomke: "Vi ćete mi biti kraljevstvo svećenika, narod svet. Gospod je sudac naš, Gospod naš zakonodavac, Gospod je kralj naš; on će nas spasti. Gospod je moj kralj i moj Bog. On je veliki kralj nad cijelom zemljom. Nježna ljubav je nad Izraelom u njegovu kraljevstvu. Blažena nek je slava Gospoda našeg jer on je naš Kralj."

Kad je završio s čitanjem, Isus jerekao:

"Došao sam proglasiti uspostavu Očevog kraljevstva. Ovo će kraljevstvo pobuditi pobožne duše Židova i nežidova, bogatih i siromašnih, slobodnjaka i robova, jer moj Otac ne pravi razlike među ljudima; njegova ljubav i milost su nad svima.

"Otac na nebu šalje svoj duh da živi u ljudskim umovima i nakon što završim svoj rad na zemlji Duh Istine će biti izliven na sve ljude. Zajedno, duh moga Oca i Duh Istine će vas uvesti u nastupajuće kraljevstvo duhovnog razumijevanja i božanske ispravnosti. Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Sin Čovječji neće voditi vojske u borbu kako bi uspostavio stolicu moći ili kraljevstvo svjetske slave. Kada " dođe moje kraljevstvo, upoznat ćete Sina Čovječjeg kao Kneza Mira, otkrivenje vječnog Oca. Djeca ovog svijeta se bore za uspostavu i uvećanje kraljevstva ovog svijeta, dok će moji učenici ući u nebesko kraljevstvo zahvaljujući svojim moralnim odlukama i svojim duhovnim pobjedama; i nakon što budu ušli unjega, tu će naći radost, ispravnost i vječni život.

this sermon on "The Kingdom," as Jesus was at work in the boatshop, Peter brought him the news of John's arrest. Jesus laid down his tools once more, removed his apron, and said to Peter: "The Father's hour has come. Let us make ready to proclaim the gospel of the kingdom."

137:8.3 (1535.9) Jesus did his last work at the carpenter bench on this Tuesday, June 18, A.D. 26. Peter rushed out of the shop and by midafternoon had rounded up all of his associates, and leaving them in a grove by the shore, he went in quest of Jesus. But he could not find him, for the Master had gone to a different grove to pray. And they did not see him until late that evening when he returned to Zebedee's house and asked for food. The next day he sent his brother James to ask for the privilege of speaking in the synagogue the coming Sabbath day. And the ruler of the synagogue was much pleased that Jesus was again willing to conduct the service.

137:8.4 (1536.1) Before Jesus preached this memorable sermon on the kingdom of God, the first pretentious effort of his public career, he read from the Scriptures these passages: "You shall be to me a kingdom of priests, a holy people. Yahweh is our judge, Yahweh is our lawgiver, Yahweh is our king; he will save us. Yahweh is my king and my God. He is a great king over all the earth. Loving-kindness is upon Israel in this kingdom. Blessed be the glory of the Lord for he is our King."

137:8.5 (1536.2) When he had finished reading, Jesus said:

137:8.6 (1536.3) "I have come to proclaim the establishment of the Father's kingdom. And this kingdom shall include the worshiping souls of Jew and gentile, rich and poor, free and bond, for my Father is no respecter of persons; his love and his mercy are over all.

137:8.7 (1536.4) "The Father in heaven sends his spirit to indwell the minds of men, and when I shall have finished my work on earth, likewise shall the Spirit of Truth be poured out upon all flesh. And the spirit of my Father and the Spirit of Truth shall establish you in the coming kingdom of spiritual understanding and divine righteousness. My kingdom is not of this world. The Son of Man will not lead forth armies in battle for the establishment of a throne of power or a kingdom of worldly glory. When my kingdom shall have come, you shall know the Son of Man as the Prince of Peace, the revelation of the everlasting Father. The children of this world fight for the establishment and enlargement of the kingdoms of this world, but my disciples shall enter the kingdom of heaven by their moral decisions and by their spirit victories; and when they once enter therein, they shall find joy, righteousness, and eternal life.

"Oni koji prvo potraže kraljevstvo i koji na taj način počnu težiti plemenitosti karaktera koja obilježava moga Oca, će vremenom primiti sve drugo što im treba. Ali kažem vas s najvećom iskrenošću: Ako ne budete tražili ulazak u kraljevstvo s vjerom i sigurnim pouzdanjem male djece, nećete ga naći.

"Neka vas ne zavaraju oni koji će doći govoreći "Evo ga ovdje" ili "Eno ga ondje," jer se Očevo kraljevstvo ne tiče vidljivih i materijalnih stvari. I ovo je kraljevstvo čak i sada među vama, jer gdje Božji duh uči i vodi ljudske duše, tu je uistinu kraljevstvo božje. I ovo kraljevstvo Božje je ispravnost, mir i užitak u Svetom Duhu.

"Ivan vas je uistinu krstio u znak pokajanja i oprosta grijeha, ali nakon što uđete u kraljevstvo, bit ćete kršteni Svetim Duhom.

U kraljevstvu moga Oca nema više ni Židova ni nežidova, već su tu jedino oni koji teže savršenstvu kroz službu, jer kažem vam da onaj koji hoće biti najveći u kraljevstvu moga Oca prvo mora postati svačiji poslužnik. Ako ste voljni služiti svojim bližnjima, sjedit ćete samnom u mome kraljevstvu upravo kao što ću ja, nakon ove službe u ljudskom obličju, sjediti s mojom Ocem u njegovom.

"Ovo novo kraljevstvo je poput sjemena koje pade u dobru zemlju. Ono ne dostiže odmah svoju punu zrelost. Od utemeljenja kraljevstva u ljudskoj duši do časa kad kraljevstvo dostigne punu zrelost vječne ispravnosti i vječnog spasenja, mora proći određeni period vremena.

"I ovo kraljevstvo o kojem vam govorim nije pitanje moći i obilja. Kraljevstvo nebesko se ne sastoji u jelu i piću, nego u sve većoj pravednosti i radosti sve savršenije službe mome Ocu na nebu. Jer zar nije Otac rekao svojoj zemaljskoj djeci: "Moja je volja da budete savršeni kao što sam ja savršen."

"Došao sam proglasiti radosnu vijest kraljevstva. Nisam došao olakšati teško breme onih koji hoće ući u kraljevstvo. Ja navješćujem novi i bolji put i one koji uspiju ući u nastupajuće kraljevstvo čeka božanski počinak. Što god vas bude koštalo od stvari ovoga svijeta, koliku god cijenu budete morali platiti kako bi ušli u nebesko kraljevstvo, primit ćete mnogostruko više radosti i duhovnog napretka kako na ovom svijetu tako i u stoljećima vječnog života.

"Ulazak u Očevo kraljevstvo ne čeka na postrojenje vojski, na svrgnuće kraljevstava ovoga

137:8.8 (1536.5) "Those who first seek to enter the kingdom, thus beginning to strive for a nobility of character like that of my Father, shall presently possess all else that is needful. But I say to you in all sincerity: Unless you seek entrance into the kingdom with the faith and trusting dependence of a little child, you shall in no wise gain admission.

137:8.9 (1536.6) "Be not deceived by those who come saying here is the kingdom or there is the kingdom, for my Father's kingdom concerns not things visible and material. And this kingdom is even now among you, for where the spirit of God teaches and leads the soul of man, there in reality is the kingdom of heaven. And this kingdom of God is righteousness, peace, and joy in the Holy Spirit.

137:8.10 (1536.7) "John did indeed baptize you in token of repentance and for the remission of your sins, but when you enter the heavenly kingdom, you will be baptized with the Holy Spirit.

137:8.11 (1536.8) "In my Father's kingdom there shall be neither Jew nor gentile, only those who seek perfection through service, for I declare that he who would be great in my Father's kingdom must first become server of all. If you are willing to serve your fellows, you shall sit down with me in my kingdom, even as, by serving in the similitude of the creature, I shall presently sit down with my Father in his kingdom.

137:8.12 (1536.9) "This new kingdom is like a seed growing in the good soil of a field. It does not attain full fruit quickly. There is an interval of time between the establishment of the kingdom in the soul of man and that hour when the kingdom ripens into the full fruit of everlasting righteousness and eternal salvation.

137:8.13 (1536.10) "And this kingdom which I declare to you is not a reign of power and plenty. The kingdom of heaven is not a matter of meat and drink but rather a life of progressive righteousness and increasing joy in the perfecting service of my Father who is in heaven. For has not the Father said of his children of the world, 'It is my will that they should eventually be perfect, even as I am perfect.'

137:8.14 (1537.1) "I have come to preach the glad tidings of the kingdom. I have not come to add to the heavy burdens of those who would enter this kingdom. I proclaim the new and better way, and those who are able to enter the coming kingdom shall enjoy the divine rest. And whatever it shall cost you in the things of the world, no matter what price you may pay to enter the kingdom of heaven, you shall receive manifold more of joy and spiritual progress in this world, and in the age to come eternal life.

137:8.15 (1537.2) "Entrance into the Father's kingdom waits not upon marching armies, upon overturned

svijeta ili na oslobođenje sužnjeva. Bliži se nebesko kraljevstvo i svi koji u njega kroče moraju naći obilje slobode i radosnog spasenja.

"Ovo je kraljevstvo vječna domena. Svi koji uđu u kraljevstvo uspinju se k mome Ocu; oni dolaze s desne strane njegove Rajske slave. I svi koji budu ušli u kraljevstvo nebesko postaće Božji sinovi koji će kroz buduća stoljeća uzaći k Ocu. Ja nisam došao da pozovem tobožnje pravednike, nego grešne i sve koji gladne i žedne za pravednošću božanskog savršenstva.

"Ivan je došao propovijedati pokajanje kao način pripreme za kraljevstvo; ja sam došao proglasiti vjeru -- Božji dar -- kao cijenu koju morate platiti kako bi ste ušli u nebesko kraljevstvo. Ako bi ste samo vjerovali da vas moj Otac voli beskonačnom ljubavlju, već bi bili u Božjem kraljevstvu."

I kad je ovo rekao, sjeo je. I svi koji su ga čuli bili su zaprepašteni njegovim riječima. Njegovi su učenici bili zadivljeni. Ali ljudi nisu bili spremni primiti radosnu vijest s usana ovog Boga-čovjeka. Od prisutnih, jedna trećina je vjerovala ovoj poruci premda je nije bila u stanju posve shvatiti; druga se trećina već u svome srcu spremila odbaciti ovaj posve duhovni koncept oščekivanog kraljevstva, dok preostala trećina nije bila u stanju shvatiti njegova učenja, a među njima je bilo i mnogih koji su vjerovali da je Isus bio "izvan pameti."

kingdoms of this world, nor upon the breaking of captive yokes. The kingdom of heaven is at hand, and all who enter therein shall find abundant liberty and joyous salvation.

137:8.16 (1537.3) "This kingdom is an everlasting dominion. Those who enter the kingdom shall ascend to my Father; they will certainly attain the right hand of his glory in Paradise. And all who enter the kingdom of heaven shall become the sons of God, and in the age to come so shall they ascend to the Father. And I have not come to call the would-be righteous but sinners and all who hunger and thirst for the righteousness of divine perfection.

137:8.17 (1537.4) "John came preaching repentance to prepare you for the kingdom; now have I come proclaiming faith, the gift of God, as the price of entrance into the kingdom of heaven. If you would but believe that my Father loves you with an infinite love, then you are in the kingdom of God."

137:8.18 (1537.5) When he had thus spoken, he sat down. All who heard him were astonished at his words. His disciples marveled. But the people were not prepared to receive the good news from the lips of this God-man. About one third who heard him believed the message even though they could not fully comprehend it; about one third prepared in their hearts to reject such a purely spiritual concept of the expected kingdom, while the remaining one third could not grasp his teaching, many truly believing that he "was beside himself."

POGLAVLJE 138. UVJEŽBAVANJE GLASNIKAKRALJEVSTVA

⇨ 137

Knjiga Urantije

139 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA**POGLAVLJE 138
UVJEŽBAVANJE
GLASNIKAKRALJEVSTVA****Sekcije****Uvod**

1. KONAČNE UPUTE
2. ODABIR ŠESTORICE
3. POZIV MATIJI I ŠIMUNU
4. POZIV BLIZANCIMA
5. POZIV TOMI I JUDI
6. TJEDAN INIENZIVNE OBUKE
7. JOŠ JEDNO RAZOČARANJE
8. PRVI RADOVI DVANAESTORICE
9. PET MJESECI ISKUŠENJA
10. ORGANIZACIJA DVANAESTORICE

Uvod

Nakon što je održao propovijed o “Nebeskom kraljevstvu,” Isus je sazvao šesticu apostola te im je ovoga poslijepodneva počeo obznanjivati planove vezane za posjetu gradovima Genezaretskog jezera. Njegova su braća Jakov i Juda bili jako pogođeni što nisu bili pozvani na ovaj skup. Do ovog su se časa smatrali pripadnicima bliskog kruga Isusovih suradnika. Ali Isus nije želio imati bliskih rođaka među pripadnicima ovog zbora apostolskih upravitelja kraljevstva. To što nije želio uključiti Jakova i Judu u uski krug svojih odabranih suradnika, kao i njegova rezervacija prema majci Mariji nakon događaja u Kani, predstavljaju početak sve šireg razdora između Isusa i njegove obitelji. Ova se situacija nastavila tijekom cijele njegove javne službe - oni su ga se gotovo posve odrekli - i njihove su se razlike nastavile sve do nakon njegove smrti i uzašašća. Njegova se majka u svom raspoloženju neprestano kretala između stavova vjere i nade,

**PAPER 138
TRAINING THE KINGDOM'S
MESSENGERS****SECTIONS****Introduction**

1. Final Instructions
2. Choosing the Six
3. The Call of Matthew and Simon
4. The Call of the Twins
5. The Call of Thomas and Judas
6. The Week of Intensive Training
7. Another Disappointment
8. First Work of the Twelve
9. Five Months of Testing
10. Organization of the Twelve

INTRODUCTION

^{138:0.1 (1538.1)} AFTER preaching the sermon on “The Kingdom,” Jesus called the six apostles together that afternoon and began to disclose his plans for visiting the cities around and about the Sea of Galilee. His brothers James and Jude were very much hurt because they were not called to this conference. Up to this time they had regarded themselves as belonging to Jesus’ inner circle of associates. But Jesus planned to have no close relatives as members of this corps of apostolic directors of the kingdom. This failure to include James and Jude among the chosen few, together with his apparent aloofness from his mother ever since the experience at Cana, was the starting point of an ever-widening gulf between Jesus and his family. This situation continued throughout his public ministry — they very nearly rejected him — and these differences were not fully removed until after his death and resurrection. His mother constantly wavered between attitudes

kao i sve snažnijih emocija razočaranja, poniženja i očajanja. Jedino je Ruta, najmlađa sestra, ostala nepokolebljivo odana svome ocu-bratu.

Sve do nakon uzašašća Isusova je obitelj bila uglavnom izolirana od njegove misije. Kao što prorok nema priznanja prije svega u svom zavičaju, on tako prvenstveno nema suosjećajnog razumijevanja u svojoj obitelji.

1. KONAČNE UPUTE

Isus je sutradan, u subotu 23. lipnja 26. godine p.K. dao konačne upute šestorici apostola. Rekao im je da idu u parovima, dvojica po dvojica, i da rade na promicanju radosne vijesti kraljevstva. Zabranio im je da krste vjernike i preporučio da ne drže javne propovijedi. Dalje im je rekao da će im kasnije biti dopušteno govoriti u javnosti, ali da je u ovom času prije svega očekivao da steknu praktično iskustvo u odnosu sa svojim bližnjima. Isus je predložio da njihova prva turneja bude u potpunosti rad u direktnom odnosu s pojedincima. Premda je ovaj stav donekle razočarao apostole, dijelom su shvaćali razloge zbog kojih je Isus želio započeti s proglašenjem kraljevstva na ovaj način, te su krenuli u svoje poduzeće s puno vedrine, elana i samopouzdanja. Poslao ih je da rade u parovima, Jakova i Ivana u Keresu, Andriju i Petra u Kafarnaum, dok su Filip i Nataniye otišli u Tariceju.

Prije početka prve dvotjedne faze apostolske službe, Isus je objavio kako želi zarediti dvanaestoricu apostola kako bi nastavili s radom na izgradnji kraljevstva nakon njegovog odlaska, te je dao kao zadatak svakom apostolu da imenuje jednog od svojih ranih obraćenika kao novog pripadnika budućeg apostolskog zbora. Ivan je upitao: "Ali, Učitelju, hoće li ova šestorica biti po svemu ravnopravni s nama koji smo bili s tobom od Jordana i koji smo slušali tvojaučjenja u pripremi za ove početne radove na promicanju kraljevstva?" Isus je odgovorio: "Jeste, Ivane, ovi će vam ljudi biti jednaki i vi ćete ih učiti svemu što znate o kraljevstvu, onako kako sam ja učio vas." Isus ih je nakon ovih riječi napustio.

Prije nego što je svaki par krenuo svojim putem, šestorica su razmijenili poglede vezane za Isusovu uputu o odabiru novih apostola. Na koncu je prevladao Andrijin stav, nakon čega su se razišli dvojica po dvojica. Andrija je u biti rekao: "Učitelj je u pravu; suviše nas je malo kako bi bili u stanju obaviti toliki posao. Treba nam još učitelja i Učitelj nam ukazuje veliko povjerenje dajući nam pravo da odaberemo ovih šest novih apostola." Ovoga jutra, prije nego što su krenuli na posao, svaki je u svom srcu imao ponešto skrivene potištenosti.

of fluctuating faith and hope, and increasing emotions of disappointment, humiliation, and despair. Only Ruth, the youngest, remained unwaveringly loyal to her father-brother.

138:0.2 (1538.2) Until after the resurrection, Jesus' entire family had very little to do with his ministry. If a prophet is not without honor save in his own country, he is not without understanding appreciation save in his own family.

1. FINAL INSTRUCTIONS

138:1.1 (1538.3) The next day, Sunday, June 23, A.D. 26, Jesus imparted his final instructions to the six. He directed them to go forth, two and two, to teach the glad tidings of the kingdom. He forbade them to baptize and advised against public preaching. He went on to explain that later he would permit them to preach in public, but that for a season, and for many reasons, he desired them to acquire practical experience in dealing personally with their fellow men. Jesus purposed to make their first tour entirely one of *personal work*. Although this announcement was something of a disappointment to the apostles, still they saw, at least in part, Jesus' reason for thus beginning the proclamation of the kingdom, and they started out in good heart and with confident enthusiasm. He sent them forth by twos, James and John going to Kheresa, Andrew and Peter to Capernaum, while Philip and Nathaniel went to Tarichea.

138:1.2 (1538.4) Before they began this first two weeks of service, Jesus announced to them that he desired to ordain twelve apostles to continue the work of the kingdom after his departure and authorized each of them to choose one man from among his early converts for membership in the projected corps of apostles. John spoke up, asking: "But, Master, will these six men come into our midst and share all things equally with us who have been with you since the Jordan and have heard all your teaching in preparation for this, our first labor for the kingdom?" And Jesus replied: "Yes, John, the men you choose shall become one with us, and you will teach them all that pertains to the kingdom, even as I have taught you." After thus speaking, Jesus left them.

138:1.3 (1539.1) The six did not separate to go to their work until they had exchanged many words in discussion of Jesus' instruction that each of them should choose a new apostle. Andrew's counsel finally prevailed, and they went forth to their labors. In substance Andrew said: "The Master is right; we are too few to encompass this work. There is need for more teachers, and the Master has manifested great confidence in us inasmuch as he has intrusted us with the choosing of these six new apostles." This morning, as they separated to

Znali su da će im uveliko nedostajati Isus i unatoč strahu i uplašnosti, drugačije su zamišljali uvođenje nebeskog kraljevstva.

Šestorica su prema dogovoru planirali raditi dva tjedna, te se potom okupiti na sastanak u Zebedejevoj kući. Isus je u međuvremenu otišao u Nazaret da posjeti Ivana i Šimuna i druge pripadnike svoje obitelji koji su živjeli u blizini. Isus je činio sve što je bilo u njegovoj ljudskoj moći i što je bilo dosljedno njegovom posvećenju Očevu volji, kako ne bi izgubio povjerenje i ljubav svoje obitelji. U ovom je pogledu obavio više nego što je bilo njegova dužnost.

Dok su apostoli bili na misiji, Isus je dosta razmišljao o Ivanu, koji je bio u zatvoru. Osjećao je iskušenje da upotrijebi svoje potencijalne moći da ga oslobodi, ali je odlučio "čekati na Očevu volju."

2. ODABIR ŠESTORICE

Prva se misionarska turneja šestorice apostola pokazala vrlo uspješnom. Svi su imali priliku otkriti veliku vrijednost neposrednog i osobnog kontakta s ljudima. Vratili su se k Isusu s boljim razumijevanjem religije kao potpuno i isključivo osobnog iskustva. Počeli su osjećati glad svagdašnjih ljudi, njihovu potrebu za riječima religiozne utjehe i duhovnog podstreka. Skupili su se oko Isusa i dok su svi htjeli govoriti u isto vrijeme, Andrija je preuzeo kontrolu prozivajući jednog po jednog apostola da podnese službenu izjavu Učitelju i da predoči svoju nominaciju novog apostola.

Isus je, nakon što su svi imali priliku predstaviti svoj izbor novog kandidata za apostolske pozicije, tražio od apostola da glasaju za pojedinačne nominacije; tako su stariji apostoli formalno primili šestoricu novih apostola. Isus je zatim objavio da zajednički namjerava posjetiti ove kandidate i pozvati ih u službu.

Ovi su novi apostoli bili:

1. Matija Levi, carinik iz Kafamauma, koji je imao ured istočno od grada, u blizini granice s Batanijom. Njega je odabrao Andrija.

2. Tomo Didimus, ribar iz Tariceje i negdašnji tesar i zidar iz Gadare. Njega je odabrao Filip.

3. Jakov Alfejev, ribar i zemljoradnik iz Kereše, koje je odabrao Jakov Zebedejev

4. Juda Alfejev, brat blizanac Jakova

go to their work, there was a bit of concealed depression in each heart. They knew they were going to miss Jesus, and besides their fear and timidity, this was not the way they had pictured the kingdom of heaven being inaugurated.

^{138:1.4 (1539.2)} It had been arranged that the six were to labor for two weeks, after which they were to return to the home of Zebedee for a conference. Meantime Jesus went over to Nazareth to visit with Joseph and Simon and other members of his family living in that vicinity. Jesus did everything humanly possible, consistent with his dedication to the doing of his Father's will, to retain the confidence and affection of his family. In this matter he did his full duty and more.

^{138:1.5 (1539.3)} While the apostles were out on this mission, Jesus thought much about John, now in prison. It was a great temptation to use his potential powers to release him, but once more he resigned himself to "wait upon the Father's will."

2. CHOOSING THE SIX

^{138:2.1 (1539.4)} This first missionary tour of the six was eminently successful. They all discovered the great value of direct and personal contact with men. They returned to Jesus more fully realizing that, after all, religion is purely and wholly a matter of *personal experience*. They began to sense how hungry were the common people to hear words of religious comfort and spiritual good cheer. When they assembled about Jesus, they all wanted to talk at once, but Andrew assumed charge, and as he called upon them one by one, they made their formal reports to the Master and presented their nominations for the six new apostles.

^{138:2.2 (1539.5)} Jesus, after each man had presented his selection for the new apostleships, asked all the others to vote upon the nomination; thus all six of the new apostles were formally accepted by all of the older six. Then Jesus announced that they would all visit these candidates and give them the call to service.

^{138:2.3 (1539.6)} The newly selected apostles were:

^{138:2.4 (1539.7)} 1. *Matthew Levi*, the customs collector of Capernaum, who had his office just to the east of the city, near the borders of Batanea. He was selected by Andrew.

^{138:2.5 (1539.8)} 2. *Thomas Didymus*, a fisherman of Tarichea and onetime carpenter and stone mason of Gadara. He was selected by Philip.

^{138:2.6 (1539.9)} 3. *James Alpheus*, a fisherman and farmer of Kheresa, was selected by James Zebedee.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. *Judas Alpheus*, the twin brother of

Alfejevog, također ribar, kojeg je odabrao Ivan Zebedejev.

5. Šimun Revnitelj, visoki činovnik patriotske organizacije Revnitelja, koji je sišao s ove pozicije kako bi postao Isusov apostol. Prije nego što je prišao revniteljima, Šimun je bio trgovac. Njega je odabrao Petar.

6. Juda Iskariotski, sin jedinac bogatih židovskih roditelja koji su živjeli u Jerihonu. Bio je učenik Ivana Krstitelja, zbog čega su ga se odrekli njegovi saducejski roditelji. On je tražio posao u ovom kraju kad su ga našli Isusovi apostoli i najvećim dijelom zbog njegovog financijskog iskustva, Natanije ga je pozvao da im se pridruži. Juda Iskariotski je bio jedini Judejac među dvanaesticom apostola.

Isus je proveo cijeli dan sa šestoricom, odgovarajući na njihova pitanja i slušajući detalje njihovih izvještaja, kako su imali mnoga zanimljiva i vrijedna iskustva. Sada su vidjeli mudrost Učiteljeve namjere da ih usmjeri u pravcu tihog osobnog rada prije početka bilo kakvih ambicioznijih javnih aktivnosti.

3. POZIV MATIJI I ŠIMUNU

Isus je narednog dana otišao sa šestoricom kako bi pozvao Matiju, ubirača poreza. Matija ih je čekao, nakon što je poravnio računicu u knjigama i prenio poslovne obaveze na svog brata. Dok su prilazili carinarnici, Andrija je stao ispred ostalih s Isusom koji je, gledajući Matiju u oči, rekao: "Hajde za mnom." I ovaj je ustao i otišao u svoju kuću u pratnji Isusa i apostola.

Matija je rekao Isusu kako je to veće planirao držati gozbu, s namjerom da pozove svoju obitelj i prijatelje ako Isus pristane biti počasni gost. Isus je klimnuo glavom u znak pristanka. Petar je zatim pozvao Matiju u stranu i objasnio mu kako je on pozvao određenog Šimuna da priđe apostolima i dobio je pristanak da pozove Šimuna na večeru.

Poslije podnevnog ručka u Matijinoj kući svi su otišli s Petrom pozvati Šimuna Revnitelja kojeg su zatekli na njegovom starom radnom mjestu, dok jenjegovim poslom sada upravljao njegov nećak. Kad je Petar poveo Isusa do Šimuna, Učitelj je pozdravio ovog vatrenog domoljubca govoreći, "Hajde za mnom."

Zatim su se svi vratili u Matijinu kuću gdje su govorili o politici i religiji sve do večernjeg objeda. Levijeva se obitelj dugo bavila poslom ubiranja carine; zbog toga su mnogi uzvanici na ovoj Matijinoj gozbi bili "carinici i grešnici" prema

James Alpheus, also a fisherman, was selected by John Zebedee.

^{138:2.8 (1540.1)} 5. *Simon Zelotes* was a high officer in the patriotic organization of the Zealots, a position which he gave up to join Jesus' apostles. Before joining the Zealots, Simon had been a merchant. He was selected by Peter.

^{138:2.9 (1540.2)} 6. *Judas Iscariot* was an only son of wealthy Jewish parents living in Jericho. He had become attached to John the Baptist, and his Sadducee parents had disowned him. He was looking for employment in these regions when Jesus' apostles found him, and chiefly because of his experience with finances, Nathaniel invited him to join their ranks. Judas Iscariot was the only Judean among the twelve apostles.

^{138:2.10 (1540.3)} Jesus spent a full day with the six, answering their questions and listening to the details of their reports, for they had many interesting and profitable experiences to relate. They now saw the wisdom of the Master's plan of sending them out to labor in a quiet and personal manner before the launching of their more pretentious public efforts.

3. THE CALL OF MATTHEW AND SIMON

^{138:3.1 (1540.4)} The next day Jesus and the six went to call upon Matthew, the customs collector. Matthew was awaiting them, having balanced his books and made ready to turn the affairs of his office over to his brother. As they approached the toll house, Andrew stepped forward with Jesus, who, looking into Matthew's face, said, "Follow me." And he arose and went to his house with Jesus and the apostles.

^{138:3.2 (1540.5)} Matthew told Jesus of the banquet he had arranged for that evening, at least that he wished to give such a dinner to his family and friends if Jesus would approve and consent to be the guest of honor. And Jesus nodded his consent. Peter then took Matthew aside and explained that he had invited one Simon to join the apostles and secured his consent that Simon be also bidden to this feast.

^{138:3.3 (1540.6)} After a noontide luncheon at Matthew's house they all went with Peter to call upon Simon the Zealot, whom they found at his old place of business, which was now being conducted by his nephew. When Peter led Jesus up to Simon, the Master greeted the fiery patriot and only said, "Follow me."

^{138:3.4 (1540.7)} They all returned to Matthew's home, where they talked much about politics and religion until the hour of the evening meal. The Levi family had long been engaged in business and tax gathering; therefore many of the guests bidden to

mišljenju farizeja.

U ono vrijeme, kad je ugledna osoba sazivala ovakav banket ili gozbu, vladao je običaj da se sve zainteresirane osobe okupe u glavnoj sobi kako bi tu mogli promatrati goste pri objedu i slušati razgovore i govore počasnih gostiju. Na gozbi je tako bilo mnogo farizeja koji su došli kako bi mogli promatrati Isusovo ponašanje na ovako nesvakidašnjem društvenom skupu.

Kako je večera napredovala, okupljeni su uživali u dobrom duhu i raspoloženju i svi su se tako dobro provodili da su okupljeni farizeji u srcima počeli kritizirati Isusovo sudjelovanje u ovako bezbrižnom i radosnom događaju. Kasnije iste ove noći dok su držali govore, jedan se od zlobnijih farizeja usudio kritizirati Isusovo ponašanje govoreći Petru: "Kako se usuđujete reći da je ovaj čovjek ispravan ako jede s carinicima i grešnicima i ako dolazi na ovako bezbrižne i ugodne gozbe." Petar je došaptao ove riječi Isusu prije nego što je ovaj imao priliku uputiti pozdravne riječi blagoslova okupljenim gostima. Isus je prvo rekao: "Došao sam ovdje večeras da izrazim dobrodošlicu Matiji i Šimunu u našu grupu i ovom mi je prilikom drago vidjeti bezbrižnost i dobro raspoloženje okupljenih i neka vam bude još veća radost zato što će mnogi od vas ući u nastupajuće kraljevstvo duha, kada ćete punije uživati u radosnim vijestima nebeskog kraljevstva. I vama koji stojite po strani kritizirajući me u svojim srcima zbog toga što sam se došao provesti sa svojim prijateljima, vama velim da sam došao proglasiti radost društvenim slugama i duhovnu slobodu moralnim zatočenicima. Zar vam moram napominjati da ne treba zdravima liječnik, već onima koji su bolesni? Došao sam, ne da pozovem na obraćenje pravednike, nego grešnike."

Bio je to čudnovat prizor u svijetu Židova: vidjeti čovjeka ispravnog karaktera i plemenitih osjećaja kako se slobodno i radosno provodi sa svagdašnjim ljudima, naročito s nereligioznom grupom grešnika zle reputacije i publikaša koji su jedino mislili na provod. Šimun Revnitelj je želio održati govor u Matijinoj kući, ali ga je Andrija uspio nagovoriti da odustane od ove namjere kako je znao da Isus nije želio da dolazeće kraljevstvo bude pomiješano s revniteljskim pokretom.

Isus i apostoli su proveli noć u Matijinoj kući i dok su se ljudi polako počeli razilaziti svojim kućama, jedino su govorili o Isusovoj dobroti i pristupačnosti.

this banquet by Matthew would have been denominated "publicans and sinners" by the Pharisees.

138:3.5 (1540.8) In those days, when a reception-banquet of this sort was tendered a prominent individual, it was the custom for all interested persons to linger about the banquet room to observe the guests at meat and to listen to the conversation and speeches of the men of honor. Accordingly, most of the Capernaum Pharisees were present on this occasion to observe Jesus' conduct at this unusual social gathering.

138:3.6 (1540.9) As the dinner progressed, the joy of the diners mounted to heights of good cheer, and everybody was having such a splendid time that the onlooking Pharisees began, in their hearts, to criticize Jesus for his participation in such a lighthearted and carefree affair. Later in the evening, when they were making speeches, one of the more malignant of the Pharisees went so far as to criticize Jesus' conduct to Peter, saying: "How dare you to teach that this man is righteous when he eats with publicans and sinners and thus lends his presence to such scenes of careless pleasure making." Peter whispered this criticism to Jesus before he spoke the parting blessing upon those assembled. When Jesus began to speak, he said: "In coming here tonight to welcome Matthew and Simon to our fellowship, I am glad to witness your lightheartedness and social good cheer, but you should rejoice still more because many of you will find entrance into the coming kingdom of the spirit, wherein you shall more abundantly enjoy the good things of the kingdom of heaven. And to you who stand about criticizing me in your hearts because I have come here to make merry with these friends, let me say that I have come to proclaim joy to the socially downtrodden and spiritual liberty to the moral captives. Need I remind you that they who are whole need not a physician, but rather those who are sick? I have come, not to call the righteous, but sinners."

138:3.7 (1541.1) And truly this was a strange sight in all Jewry: to see a man of righteous character and noble sentiments mingling freely and joyously with the common people, even with an irreligious and pleasure-seeking throng of publicans and reputed sinners. Simon Zelotes desired to make a speech at this gathering in Matthew's house, but Andrew, knowing that Jesus did not want the coming kingdom to become confused with the Zealots' movement, prevailed upon him to refrain from making any public remarks.

138:3.8 (1541.2) Jesus and the apostles remained that night in Matthew's house, and as the people went to their homes, they spoke of but one thing: the goodness and friendliness of Jesus.

4. POZIV BLIZANCIMA

Sutradan ujutro devetorica su krenuli brodom preko Kerese kako bi službeno pozvali iduću dvojicu apostola, Jakova i Judu, blizance i sinove Alfejeve koje su odabrali Jakov i Ivan Zebedejevi. Blizanci-ribari su očekivali Isusa i njegove apostole i zbog toga su se zadržali pored obale. Jakov Zebedejev je predstavio učitelja ribarima u Keresi i Isus je klimnuo glavom i rekao: "Hajde za mnom."

Isus im je ovog poslijepodneva koje su zajedno proveli saopćio svoje poglede o gozbama koje je zaključio slijedećim riječima: "Svi su ljudi moja braća. Moj Otac na nebu ne prezire ni jedno stvorenje koje smo napravili. Nebesko kraljevstvo je otvoreno svim muškarcima i ženama. Nitko ne može zatvoriti vrata milosti pred bilo kojom gladnom dušom koja stoji pred vratima. Sješćemo za stol sa svima koji žele čuti o kraljevstvu. Kad naš Otac na nebu gleda na ljude, oni su svi jednaki u njegovim očima. Nemojte stoga propustiti priliku da prelomite kruh s farizejima, grešnicima, saducejima, publikašima, Rimljanima, Židovima, bogatašima, siromasima, slobodnjacima i robovima. Vrata kraljevstva stoje širom otvorena svima koji žele upoznati istinu i naći Boga."

Ove je noći priređena jednostavna gozba u domu Alfejevih i blizanci su ovom prilikom primljeni u apostolsku obitelj. Kasnije ove večeri Isus je dao apostolima prvu lekciju o porijeklu, prirodi i sudbini nečistih duhova, ali oni nisu bili u stanju shvatiti značenje onoga što im je rekao. Bilo im je vrlo lako voljeti i poštovati Isusa, a vrlo teško razumjeti mnoga njegova učenja.

Nakon što su se preko noći odmorili, jedanaestorica su krenuli kao grupa brodom za Tariceju.

5. POZIV TOMI I JUDI

Ribar Tomo i lualica Juda su sreli Isusa i apostole na pristaništu u Tariceji, nakon čega je Tomo svoju pozvao svojoj kući koja se nalazila u blizini. Filip je ovom prilikom predstavio Tomu kao svog kandidata za apostolsku poziciju, dok je Natanije predstavio Judu Iskariotskog, Judejca, sa sličnim počastima. Isus je pogledao Tomu i rekao: "Ti, Tomo, nemaš vjere, ali te svejedno primam. Hajde za mnom." Judi Iskariotskom Učitelj je rekao: "Judo, svi svo od iste krvi i ja te primam među nas i nadam se da ćeš uvijek biti vjeran svojoj braći. Hajde za mnom."

4. THE CALL OF THE TWINS

138:4.1 (1541.3) On the morrow all nine of them went by boat over to Kheresa to execute the formal calling of the next two apostles, James and Judas the twin sons of Alpheus, the nominees of James and John Zebedee. The fisherman twins were expecting Jesus and his apostles and were therefore awaiting them on the shore. James Zebedee presented the Master to the Kheresa fishermen, and Jesus, gazing on them, nodded and said, "Follow me."

138:4.2 (1541.4) That afternoon, which they spent together, Jesus fully instructed them concerning attendance upon festive gatherings, concluding his remarks by saying: "All men are my brothers. My Father in heaven does not despise any creature of our making. The kingdom of heaven is open to all men and women. No man may close the door of mercy in the face of any hungry soul who may seek to gain an entrance thereto. We will sit at meat with all who desire to hear of the kingdom. As our Father in heaven looks down upon men, they are all alike. Refuse not therefore to break bread with Pharisee or sinner, Sadducee or publican, Roman or Jew, rich or poor, free or bond. The door of the kingdom is wide open for all who desire to know the truth and to find God."

138:4.3 (1541.5) That night at a simple supper at the Alpheus home, the twin brothers were received into the apostolic family. Later in the evening Jesus gave his apostles their first lesson dealing with the origin, nature, and destiny of unclean spirits, but they could not comprehend the import of what he told them. They found it very easy to love and admire Jesus but very difficult to understand many of his teachings.

138:4.4 (1542.1) After a night of rest the entire party, now numbering eleven, went by boat over to Tarichea.

5. THE CALL OF THOMAS AND JUDAS

138:5.1 (1542.2) Thomas the fisherman and Judas the wanderer met Jesus and the apostles at the fisher-boat landing at Tarichea, and Thomas led the party to his near-by home. Philip now presented Thomas as his nominee for apostleship and Nathaniel presented Judas Iscariot, the Judean, for similar honors. Jesus looked upon Thomas and said: "Thomas, you lack faith; nevertheless, I receive you. Follow me." To Judas Iscariot the Master said: "Judas, we are all of one flesh, and as I receive you into our midst, I pray that you will always be loyal to your Galilean brethren. Follow me."

Nakon što su se prvo osvježili, Isus je poveo dvanaesticu nasamo da se odaju molitvi i da ih pouči o prirodi i radu Svetog Duha, ali oni ponovo nisu uspjeli razumjeti najveći dio ovih izvanrednih istina s kojima ih je nastojao upoznati. Dok bi jedan shvatio jednu točku, a drugi drugu, ni jedan nije mogao shvatiti cjelokupnost njegovog učenja. Uvijek su činili grešku tako što su pokušavali uklopiti Isusovo novo evanđelje u svoje stare forme religioznog vjerovanja. Nisu mogli shvatiti ideju da je Isus došao proglasiti novo evanđelje spasenja i utemeljiti novi put pronalaženja Boga; nisu shvaćali da je on bio novo otkrivenje Oca na nebu.

Isus je sutradan ostavio dvanaesticu apostola; želio im je dati priliku da nasamo porazgovaraju o onome čemu ih je učio. Učitelj se vratio uoči večernjeg obroka, te im je poslije večere govorio o službi anđela i neki su apostoli razumjeli njegova učenja. Sutradan su proveli dan odmora, nakon čega su krenuli brodom prema Kafarnaumu.

Zabedej i Šaloma su otišli živjeti sa svojim sinom Davidom kako bi ostavili svoju veliku kuću Isusu i dvanaestici apostola. Isus je ovdje proveo mirnu subotu sa svojim odabranim apostolima; pažljivo im je predočio planove za promicanje kraljevstva te im je potanko objasnio razloge za izbjegavanje svakog sukoba s građanskim vlastima, govoreći: "Ako netko treba prekorigiti građanske vlasti, ostavite taj zadatak meni. Pazite da ne optužite Cezara i njegove slugu." Ove je noći Juda pozvao Isusa u stranu da ga upita zašto ne oslobodi Ivana iz zatočeništva. Juda nije bio posve zadovoljan Isusovim stavom.

6. TJEDAN INTENZIVNE OBUKE

Slijedeći je tjedan bio posvećen intenzivnoj obuci. Svaki su dan šestorica novih apostola predavani u ruke apostola koji su ih imenovali na njihove nove pozicije, kako bi se utvrdilo što su naučili i doživjeli vezano s pripremom za poslove kraljevstva. Stariji su apostoli pažljivo preslušavali, u korist svojih mlađih kolega, učenja s kojim ih je Isus do tada upoznao. Navečer su se obično okupljali u Zebedejevom vrtu gdje su slušali Isusove pouke.

Isus je u ovo vrijeme utemeljio običaj odmora sredinom tjedna. Oni su se držali ovog plana jednodnevnog odmora i relaksacije do samog kraja njegovog materijalnog života. Kao opće pravilo, srijedom nikada nisu obavljali svoje

138:5.2 (1542.3) When they had refreshed themselves, Jesus took the twelve apart for a season to pray with them and to instruct them in the nature and work of the Holy Spirit, but again did they largely fail to comprehend the meaning of those wonderful truths which he endeavored to teach them. One would grasp one point and one would comprehend another, but none of them could encompass the whole of his teaching. Always would they make the mistake of trying to fit Jesus' new gospel into their old forms of religious belief. They could not grasp the idea that Jesus had come to proclaim a new gospel of salvation and to establish a new way of finding God; they did not perceive that he was a new revelation of the Father in heaven.

138:5.3 (1542.4) The next day Jesus left his twelve apostles quite alone; he wanted them to become acquainted and desired that they be alone to talk over what he had taught them. The Master returned for the evening meal, and during the after-supper hours he talked to them about the ministry of seraphim, and some of the apostles comprehended his teaching. They rested for a night and the next day departed by boat for Capernaum.

138:5.4 (1542.5) Zebedee and Salome had gone to live with their son David so that their large home could be turned over to Jesus and his twelve apostles. Here Jesus spent a quiet Sabbath with his chosen messengers; he carefully outlined the plans for proclaiming the kingdom and fully explained the importance of avoiding any clash with the civil authorities, saying: "If the civil rulers are to be rebuked, leave that task to me. See that you make no denunciations of Caesar or his servants." It was this same evening that Judas Iscariot took Jesus aside to inquire why nothing was done to get John out of prison. And Judas was not wholly satisfied with Jesus' attitude.

6. THE WEEK OF INTENSIVE TRAINING

138:6.1 (1542.6) The next week was devoted to a program of intense training. Each day the six new apostles were put in the hands of their respective nominators for a thoroughgoing review of all they had learned and experienced in preparation for the work of the kingdom. The older apostles carefully reviewed, for the benefit of the younger six, Jesus' teachings up to that hour. Evenings they all assembled in Zebedee's garden to receive Jesus' instruction.

138:6.2 (1542.7) It was at this time that Jesus established the mid-week holiday for rest and recreation. And they pursued this plan of relaxation for one day each week throughout the remainder of his material life. As a general rule, they never

redovne aktivnosti. Svake srijede, Isus im je govorio: "Moja djeco, danas se igrajte. Odmorite se od napornih radova na primicanju kraljevstva i bilo uživajte u razonodi svojih bivših profesija ili nađite nove rekreativne aktivnosti." Dok Isusu u ovoj fazi života nije bio potreban ovaj dan odmora, on se držao ovog plana zato što je znao da ovo pogoduje blagostanju njegovih suradnika. Isus je bioučitelj - pravi Učitelj; njegovi su suradnici bili njegovi učenici koji su ga slijedili.

Isus je ovom prilikom nastojao objasniti apostolima razliku između svojih učenja, svog života među njima i budućih učenja koja se mogu razviti nakon njegove smrti. Isus je rekao: "Moje kraljevstvo i evanđelje vezano s ovim kraljevstvom trebaju počivati u samoj biti vaše poruke. Nemojte skrenuti s puta i govoriti o meni i mojim učenjima. Proglasite evanđelje kraljevstva i predložite moje otkrivenje Oca na nebu, ali nemojte učiniti grešku tako što ćete skrenuti s puta i poći u smjeru stvaranja legendi i izgradnju kulta o vjerovanjima i učenjima o mojim vjerovanjima i učenjima." Ali oni ponovo nisu shvatili njegove riječi i nitko se nije usudio upitati zašto im je ovako govorio.

U ovim ranim učenjima Isus je nastojao koliko je to bilo moguće izbjeći svaku kontroverziju sa svojim apostolima izuzev kad je bilo riječi o pogrešnim idejama o njegovom nebeskom Ocu. U pogledu svih takvih pitanja nikada nije oklijevao ispraviti njihova vjerovanja. Isus je imao jedan jedini motiv u svom životu poslije krštenja, a to je bilo da ostvari bolje i istinitije otkrivenje svog Rajskog Oca; utirao je staze novom i boljem pristupu Bogu putem vjere i ljubavi. Govorio je apostolima: "Idite i tražite grešnike; ohrabrite potištene i dajte utjehu tjeskobnima."

Isus je imao savršeno razumijevanje svake situacije; mogao je upotrijebiti svoje neograničene moći pri sprovedbi misije na kojoj je radio, ali je bio posve zadovoljan sredstvima i osobama koje bi većina ljudi smatrala neadekvatnim i bezvrijednim. Dok je radio na misiji veličanstveno dramatičnih proporcija, insistirao je na izvršenju Očevog posla na vrlo neizgledan i nedramatičan način; uporno je nastojao izbjeći svako ispoljenje moći. Planirao je raditi tiho i neprimjetno, ako ništa ono par mjeseci, s dvanaesticom apostola u blizini Genezaretskog jezera.

7. JOŠ JEDNO RAZOČARANJE

Isus je imao u planu tihu misionarsku

prosecuted their regular activities on Wednesday. On this weekly holiday Jesus would usually take himself away from them, saying: "My children, go for a day of play. Rest yourselves from the arduous labors of the kingdom and enjoy the refreshment that comes from reverting to your former vocations or from discovering new sorts of recreational activity." While Jesus, at this period of his earth life, did not actually require this day of rest, he conformed to this plan because he knew it was best for his human associates. Jesus was the teacher — the Master; his associates were his pupils — disciples.

138:6.3 (1543.1) Jesus endeavored to make clear to his apostles the difference between his teachings and his *life among them* and the teachings which might subsequently spring up *about* him. Said Jesus: "My kingdom and the gospel related thereto shall be the burden of your message. Be not sidetracked into preaching about me and about my teachings. Proclaim the gospel of the kingdom and portray my revelation of the Father in heaven but do not be misled into the bypaths of creating legends and building up a cult having to do with beliefs and teachings about my beliefs and teachings." But again they did not understand why he thus spoke, and no man dared to ask why he so taught them.

138:6.4 (1543.2) In these early teachings Jesus sought to avoid controversies with his apostles as far as possible excepting those involving wrong concepts of his Father in heaven. In all such matters he never hesitated to correct erroneous beliefs. There was just *one* motive in Jesus' postbaptismal life on Urantia, and that was a better and truer revelation of his Paradise Father; he was the pioneer of the new and better way to God, the way of faith and love. Ever his exhortation to the apostles was: "Go seek for the sinners; find the downhearted and comfort the anxious."

138:6.5 (1543.3) Jesus had a perfect grasp of the situation; he possessed unlimited power, which might have been utilized in the furtherance of his mission, but he was wholly content with means and personalities which most people would have regarded as inadequate and would have looked upon as insignificant. He was engaged in a mission of enormous dramatic possibilities, but he insisted on going about his Father's business in the most quiet and undramatic manner; he studiously avoided all display of power. And he now planned to work quietly, at least for several months, with his twelve apostles around about the Sea of Galilee.

7. ANOTHER DISAPPOINTMENT

138:7.1 (1543.4) Jesus had planned for a quiet

kampanju koja se trebala sastojati od pet mjeseci osobnog rada. Nije govorio apostolima koliko su trebali raditi na ovaj način; radili su od tjedna do tjedna. Rano uoči prvog dana u tjednu, upravo kad se spremao izvijestiti apostole o svojoj odluci, priđoše mu Šimun Petar, Jakov Zebedejev i Juda Iskariotski kako bi s njim nasamo razgovarali. Vodeći Isusa u stranu, Petar se odvaži da mu kaže: "Učitelju, prema zahtjevu naše braće, došli smo upitati je li došlo vrijeme da uđemo u kraljevstvo. Hoćeš li proglasiti kraljevstvo u Kafarnaumu ili trebamo ići u Jeruzalem? I kad ćemo saznati - svaki pojedinačno - pozicije koje ćemo s tobom zauzeti pri utemeljenju kraljevstva - " i Petar bi nastavio postavljati pitanja da mu Isus nije dao znak da prekine. I pozivajući apostole koji sustajali u blizini, Isus reče: "Moja dječice, koliko se još moram nositi s vama! Zar vam nisam jasno rekao da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta? Rekao sam vam mnogo puta da nisam došao sjesti u Davidovu stolicu i kako me onda možete pitati koje ćete pozicije primiti u Očevom kraljevstvu? Zar ne vidite da sam vas pozvao da budete poslanici duhovnog kraljevstva? Zar ne shvaćate da ćete me vrlo brzo početi zastupati pred svijetom i pri proglašenju kraljevstva, kao što ja sada zastupam Oca koji je na nebu? Zar je moguće da sam vas odabrao i obučio kao glasnike kraljevstva, a da vi ne shvaćate prirodu i značaj ovog dolazećeg kraljevstva božanskog savršenstva u ljudskim srcima? Prijatelji, još jednom vam govorim. Izbrišite iz svojih umova ideju da se moje kraljevstvo svodi na dominaciju moći ili vlast slave. Uistinu, sva će moć i slava s vremenom biti predane u moje ruke, ali nije u skladu s Očevom voljom da upotrijebimo ovo božansko obdarenje u cilju samouveličanja u ovom dobu. U budućim ćete dobima uistinu sjesti sa mnom u moći i slavi, ali nam se sada bolje povinovati Očevoj volji i sa skrušenom poslušnošću sprovesti njegov poziv na zemlji."

Njegovi su suradnici još jednom doživjeli šok. Isus ih je poslao u parovima da idu da se pomole i rekao im je da se vrate u podne. Ovog su bitnog prijedpodneva svi pojedinačno nastojali naći Boga i svaki je nastojao oraspoložiti i osnažiti svoje kolege i vratili su se k Isusu u prema njegovim uputama.

Isus im je zatim rekao o Ivanovom dolasku, krštenju u Jordanu, svadbi u Kani, nedavnom izboru šestorice novih apostola i o tome kako su se od njega udaljila njegova vlastita braća, upozoravajući da će ih neprijatelji kraljevstva pokušati razdvojiti jedne od drugih. Nakon ovog kratkog ali upečatljivog govora apostoli su se podigli na noge i pod Petrovim nadzorom jedan po

missionary campaign of five months' personal work. He did not tell the apostles how long this was to last; they worked from week to week. And early on this first day of the week, just as he was about to announce this to his twelve apostles, Simon Peter, James Zebedee, and Judas Iscariot came to have private converse with him. Taking Jesus aside, Peter made bold to say: "Master, we come at the behest of our associates to inquire whether the time is not now ripe to enter into the kingdom. And will you proclaim the kingdom at Capernaum, or are we to move on to Jerusalem? And when shall we learn, each of us, the positions we are to occupy with you in the establishment of the kingdom — " and Peter would have gone on asking further questions, but Jesus raised an admonitory hand and stopped him. And beckoning the other apostles standing near by to join them, Jesus said: "My little children, how long shall I bear with you! Have I not made it plain to you that my kingdom is not of this world? I have told you many times that I have not come to sit on David's throne, and now how is it that you are inquiring which place each of you will occupy in the Father's kingdom? Can you not perceive that I have called you as ambassadors of a spiritual kingdom? Do you not understand that soon, very soon, you are to represent me in the world and in the proclamation of the kingdom, even as I now represent my Father who is in heaven? Can it be that I have chosen you and instructed you as messengers of the kingdom, and yet you do not comprehend the nature and significance of this coming kingdom of divine pre-eminence in the hearts of men? My friends, hear me once more. Banish from your minds this idea that my kingdom is a rule of power or a reign of glory. Indeed, all power in heaven and on earth will presently be given into my hands, but it is not the Father's will that we use this divine endowment to glorify ourselves during this age. In another age you shall indeed sit with me in power and glory, but it behooves us now to submit to the will of the Father and to go forth in humble obedience to execute his bidding on earth."

138:7.2 (1544.1) Once more were his associates shocked, stunned. Jesus sent them away two and two to pray, asking them to return to him at noontime. On this crucial forenoon they each sought to find God, and each endeavored to cheer and strengthen the other, and they returned to Jesus as he had bidden them.

138:7.3 (1544.2) Jesus now recounted for them the coming of John, the baptism in the Jordan, the marriage feast at Cana, the recent choosing of the six, and the withdrawal from them of his own brothers in the flesh, and warned them that the enemy of the kingdom would seek also to draw them away. After this short but earnest talk the apostles all arose, under Peter's leadership, to

jedan izrazili nepokolebljivu odanost svome Učitelju i neustrašivu predanost kraljevstvu, kako je Tomo rekao, "U ime ovog dolazećeg kraljevstva, što god ono bilo i premda ga ja u potpunosti ne razumijem." Svi su istinski vjerovali u Isusa, premda nisu potpuno shvaćali njegova učenja.

Isus ih je ovom prilikom upitao koliko su novca imali kod sebe; također je pitao kako su se namjeravali pobinuti za obitelji. Kad se pokazalo da su kod sebe imali jedva dovoljno da se prehrane iduća dva tjedna, rekao je: "Nije Očeva volja da započnemo s radom na ovaj način. Ostaćemo pored mora dva tjedna i bilo ribariti ili se baviti drugim poslovima koji nam dođu pod ruku; istovremeno se pod nadzorom Andrije, prvoizabranog apostola, trebate obezbijediti u pogledu budućeg rada, kako u korist neposredne osobne misije tako i nakon što vas budem službeno zaredio kao poslanike pri objavi evanđeljai poučavanju vjernika." Sviju su jako razvedrile ove riječi; Isus je ovom prilikom prvi put nedvojbeno aludirao na namjeru da krene s agresivnijim i poduzetnijim javnim radom.

Apostoli su proveli posljednji dio dana planirajući kako će stvoriti bolju radnu organizaciju i rasporediti lađe i mreže nakon što su odlučili ići u ribu; većinom su bili ribari, a i Isus je bio iskusan brodar i ribar. Mnoge su lađe koje su korištene narednih nekoliko godina bile izgrađene Isusovim vlastitim rukama. Bile su to dobre i pouzdane lađe.

Isus im je rekao da provedu dva tjedna u ribi, dodajući: "A onda ćete ići ljude loviti!" Ribarili su u tri grupe a Isus je svake noći išao od grupe do grupe. Svi su toliko uživali u Isusovom društvu! Bio je dobar ribar, prijatan suradnik i inspirativan kolega; što su više s njim radili, to su ga više voljeli. Matija je jednom prilikom rekao: "Što više čovjek razumije određene ljude to im se manje divi, ali kad se radi o ovom čovjeku, što ga manje razumijem, to ga više volim."

Ovaj plan naizmjeničnog ribarenja i osobnog rada u korist promicanja kraljevstva trajao je više od pet mjeseci, sve do kraja ove, 26. godine p.K., kad su utihnuli progoni Ivanovih učenika koji su započeli kratko nakon njegovog utamničenja.

declare their undying devotion to their Master and to pledge their unswerving loyalty to the kingdom, as Thomas expressed it, "To this coming kingdom, no matter what it is and even if I do not fully understand it." They all truly *believed in Jesus*, even though they did not fully comprehend his teaching.

138:7.4 (1544.3) Jesus now asked them how much money they had among them; he also inquired as to what provision had been made for their families. When it developed that they had hardly sufficient funds to maintain themselves for two weeks, he said: "It is not the will of my Father that we begin our work in this way. We will remain here by the sea two weeks and fish or do whatever our hands find to do; and in the meantime, under the guidance of Andrew, the first chosen apostle, you shall so organize yourselves as to provide for everything needful in your future work, both for the present personal ministry and also when I shall subsequently ordain you to preach the gospel and instruct believers." They were all greatly cheered by these words; this was their first clear-cut and positive intimation that Jesus designed later on to enter upon more aggressive and pretentious public efforts.

138:7.5 (1544.4) The apostles spent the remainder of the day perfecting their organization and completing arrangements for boats and nets for embarking on the morrow's fishing as they had all decided to devote themselves to fishing; most of them had been fishermen, even Jesus was an experienced boatman and fisherman. Many of the boats which they used the next few years had been built by Jesus' own hands. And they were good and trustworthy boats.

138:7.6 (1544.5) Jesus enjoined them to devote themselves to fishing for two weeks, adding, "And then will you go forth to become fishers of men." They fished in three groups, Jesus going out with a different group each night. And they all so much enjoyed Jesus! He was a good fisherman, a cheerful companion, and an inspiring friend; the more they worked with him, the more they loved him. Said Matthew one day: "The more you understand some people, the less you admire them, but of this man, even the less I comprehend him, the more I love him."

138:7.7 (1545.1) This plan of fishing two weeks and going out to do personal work in behalf of the kingdom for two weeks was followed for more than five months, even to the end of this year of A.D. 26, until after the cessation of those special persecutions which had been directed against John's disciples subsequent to his imprisonment.

8. PRVI RADOVI DVANAESTORICE

8. FIRST WORK OF THE TWELVE

Nakon što su se oslobodili dvotjednog ulova, Juda Iskariotski, koji je bio odabran kao blagajnik apostolske grupe, podijelio je apostolske novce na šest jednakih dijelova, dok su prvo odvojili sredstva za brigu o apostolskim obiteljima. Sredinom kolovoza 26. godine p.K. apostoli su krenuli na posao dvojica po dvojica, gdje je svaki par primio na zadatak određenu radnu oblast. Isus je prva dva tjedna bio uz Andriju i Petra, druga dva uz Jakova i Ivana i tako dalje, sve dok nije proveo dva tjedna sa svakim parom prema njihovom vlastitom izboru. Na ovaj je način imao priliku biti sa svima u manjoj grupi prije nego što će ih pozvati sve zajedno na početak javne misije.

Isus ih je poučio da propovijedaju oproštenje grijeha putem vjere u Boga bez pokore i žrtvovanja, te im je rekao da poruče ljudima kako Otac na nebu voli svu djecu s jednakom vječnom ljubavi. Opomenuo je apostole da se ne upuštaju u raspravu na temu:

1. Aktivnosti i zatočeništva Ivana Krstitelja.

2. Glasa koji se čuo prilikom krštenja. Isus je rekao: "Jedino oni koji su čuli glas smiju o njemu govoriti. Prepričavati možete jedino ono što čujete od mene; ne širite glasine."

3. Pretvaranje vode u vino na svadbi u Kani. Isus ih je ozbiljno opomenuo, govoreći: "Ne govorite nikome o vodi i vinu."

Krasno su se provodili ovih pet-šest mjeseci za kojih su svaka dva tjedna radili kao ribari, zarađujući dovoljno da podmire troškove tijekom naredna dva tjedna misionarskog rada na promicanju kraljevstva.

Svagdašnji svijet je sa zaprepaštenjem promatrao službu Isusa i njegovih apostola. Rabini su dugo poučavali Židove da neuki ljudi ne mogu biti pobožni i religiozni. Ali Isusovi apostoli su bili i pobožni i ispravni; pored toga su uz puno dobrog raspoloženja bili neuki u pogledu rabinskog učenja i svjetske mudrosti.

Isus je apostolima objasnio razliku između pokajanja vezanog s takozvanim dobročinstvom, kako su ovu koncepciju objašnjavali Židovi, i promjene koju u čovjekovom umu izaziva vjera - novog rođenja - koju je on tražio kao cijenu za ulazak u kraljevstvo. On je poučavao apostole da je vjera bila jedini uvjet za ulazak u Očevo kraljevstvo. Ivan ih je učio da se "pokaju" - da se sklone od nastupajućeg prokletstva. Isus ih je poučio da, "Vjera otvara vrata za ulazak u neposrednu, savršenu i vječnu Božju ljubav." Isus nije govorio kao prorok, kao onaj koji je došao proglasiti Božju riječ. Činilo se da je govorio o sebi kao nekome tko ima vlast. Isus im je nastojao odvratiti pažnju od traženja čuda u smjeru

138:8.1 (1545.2) After disposing of the fish catches of two weeks, Judas Iscariot, the one chosen to act as treasurer of the twelve, divided the apostolic funds into six equal portions, funds for the care of dependent families having been already provided. And then near the middle of August, in the year A.D. 26, they went forth two and two to the fields of work assigned by Andrew. The first two weeks Jesus went out with Andrew and Peter, the second two weeks with James and John, and so on with the other couples in the order of their choosing. In this way he was able to go out at least once with each couple before he called them together for the beginning of their public ministry.

138:8.2 (1545.3) Jesus taught them to preach the forgiveness of sin through *faith in God* without penance or sacrifice, and that the Father in heaven loves all his children with the same eternal love. He enjoined his apostles to refrain from discussing:

138:8.3 (1545.4) 1. The work and imprisonment of John the Baptist.

138:8.4 (1545.5) 2. The voice at the baptism. Said Jesus: "Only those who heard the voice may refer to it. Speak only that which you have heard from me; speak not hearsay."

138:8.5 (1545.6) 3. The turning of the water into wine at Cana. Jesus seriously charged them, saying, "Tell no man about the water and the wine."

138:8.6 (1545.7) They had wonderful times throughout these five or six months during which they worked as fishermen every alternate two weeks, thereby earning enough money to support themselves in the field for each succeeding two weeks of missionary work for the kingdom.

138:8.7 (1545.8) The common people marveled at the teaching and ministry of Jesus and his apostles. The rabbis had long taught the Jews that the ignorant could not be pious or righteous. But Jesus' apostles were both pious and righteous; yet they were cheerfully ignorant of much of the learning of the rabbis and the wisdom of the world.

138:8.8 (1545.9) Jesus made plain to his apostles the difference between the repentance of so-called good works as taught by the Jews and the change of mind by *faith* — the new birth — which he required as the price of admission to the kingdom. He taught his apostles that *faith* was the only requisite to entering the Father's kingdom. John had taught them "repentance — to flee from the wrath to come." Jesus taught, "Faith is the open door for entering into the present, perfect, and eternal love of God." Jesus did not speak like a prophet, one who comes to declare the word of God. He seemed to speak of himself as one having authority. Jesus sought to divert their minds from miracle seeking to the finding of a real and

pronalaženja stvarnog i osobnog iskustva u zadovoljstvu i uvjerenju duha ljubavi i spasiteljske gracioznosti Boga koji živi u čovjeku.

Učenici su rano naučili ukazati duboko poštovanje i suosjećajnu pažnju svakom ljudskom biću koje su imali priliku sresti i jako ih se dojmilo ovo univerzalno i nepokolebljivo poštovanje koje je Isus tako dosljedno ukazivao svim muškarcima, ženama i djeci. Znao je zastati usred govora kako bi izišao u susret i rekao riječi potpore ženi koja je patila od tjelesog i duševnog bremena. Znao je prekinuti ozbiljnu sjednicu sa svojim apostolima kako bi posvetio pažnju djetetu koje ga je prekinulo u govoru. Nije postojalo ništa što je Isus smatrao bitnijim od individualnog ljudskog bića koje se slučajno zadesilo u njegovoj blizini. Pored toga što je bio učitelj i vođa, bio je i mnogo više - prijatelj, susjed i suosjećajni kolega.

Premda su se Isusova javna učenja najvećim dijelom sastojala od priča i kraćih govora, uvijek je poučavao apostole metodom pitanja i odgovora. Za kasnijih javnih govora zastajao je da odgovori na iskrena pitanja okupljenih.

Dok su isprva bili šokirani, apostoli su se uskoro navikli na Isusov stav prema ženama; on im je vrlo jasno pokazao da su žene imale jednaka prava kao muškarci u nebeskom kraljevstvu.

personal experience in the satisfaction and assurance of the indwelling of God's spirit of love and saving grace.

138:8.9 (1545.10) The disciples early learned that the Master had a profound respect and sympathetic regard for every human being he met, and they were tremendously impressed by this uniform and unvarying consideration which he so consistently gave to all sorts of men, women, and children. He would pause in the midst of a profound discourse that he might go out in the road to speak good cheer to a passing woman laden with her burden of body and soul. He would interrupt a serious conference with his apostles to fraternize with an intruding child. Nothing ever seemed so important to Jesus as the *individual human* who chanced to be in his immediate presence. He was master and teacher, but he was more — he was also a friend and neighbor, an understanding comrade.

138:8.10 (1546.1) Though Jesus' public teaching mainly consisted in parables and short discourses, he invariably taught his apostles by questions and answers. He would always pause to answer sincere questions during his later public discourses.

138:8.11 (1546.2) The apostles were at first shocked by, but early became accustomed to, Jesus' treatment of women; he made it very clear to them that women were to be accorded equal rights with men in the kingdom.

9. PET MJESECI ISKUŠENJA

Iako se pomalo monotona smjena ribarenja i osobnog rada pokazala vrlo naporim periodom u životu dvanaestorice apostola, ali su ipak uspjeli proći kroz ovo iskušenje. Unatoč svim njihovim gundanjima, sumnjama i prolaznom nezadovoljstvu, ostali su vjerni zavjetu odanosti i privrženosti koji su dali svome Učitelju. Bio je to njihov osobni odnos s Isusom za vrijeme ovih dvanaest mjeseci iskušenja koji ih je toliko zbližio s njim da su mu svi (izuzev Jude Iskariotskog) ostali vjerni i odani i u onim tamnim časovima iskušenja i raspeća. Pravi čovjek jednostavno ne bi bio u stanju izdati tako posvećenog učitelja koji je živio tako blisko njemu kao čovjeku i koji mu je bio tako odan kao što je to bio Isus. U toku tamnih časova Učiteljeve smrti, u apostolskim srcima su gurnuti u stranu razum, sud i logika pred tom izvanrednom ljudskom emocijom prijateljske odanosti. Ovih je pet mjeseci rada s Isusom navelo apostole, svakog pojedinačno, da u njemu prepoznaju svog najboljeg prijatelja na cijelom svijetu. I ova ih je emocija, a ne njegova izvanredna učenja ili veličanstvena djela, držala na okupu sve do nedugo nakon raspeća i obnove proglašenja evanđelja kraljevstva.

9. FIVE MONTHS OF TESTING

138:9.1 (1546.3) This somewhat monotonous period of alternate fishing and personal work proved to be a grueling experience for the twelve apostles, but they endured the test. With all of their grumblings, doubts, and transient dissatisfactions they remained true to their vows of devotion and loyalty to the Master. It was their personal association with Jesus during these months of testing that so endeared him to them that they all (save Judas Iscariot) remained loyal and true to him even in the dark hours of the trial and crucifixion. Real men simply could not actually desert a revered teacher who had lived so close to them and had been so devoted to them as had Jesus. Through the dark hours of the Master's death, in the hearts of these apostles all reason, judgment, and logic were set aside in deference to just one extraordinary human emotion — the supreme sentiment of friendship-loyalty. These five months of work with Jesus led these apostles, each one of them, to regard him as the best *friend* he had in all the world. And it was this human sentiment, and not his superb teachings or marvelous doings, that held them together until after the resurrection and the renewal of the proclamation of the gospel of the kingdom.

Ne samo što su ovi mjeseci tihog rada djelovali kao veliko iskušenje apostolima kroz koje su teškom mukom uspjeli proći, ovaj je period javne povučenosti pao kao iskušenje i samoj Isusovoj obitelji. U vrijeme kad je Isus bio spreman započeti s javnim radom, cijela ga je njegova obitelj (izuzev Rute) praktično napustila. Jedino su u nekoliko slučajeva s njim ponovo pokušali stupiti u kontakt, i to s namjerom da ga nagovore da se vrati kući kako su više-manje bili uvjereni da je Isus bio izvan pameti. Jednostavno nisu mogli shvatiti njegovu filozofiju i učenja; ove su stvari prevazilazile shvaćanja njegove obitelji.

Apostoli su nastavili s osobnim radom u Kafarnaumu, Betsaidi-Juliji, Korozainu, Gerasi, Hiposu, Magdali, Kani, Betlehemu Galilejskom, Jotapati, Rami, Safedu, Gišali, Gadaru i Abili. Pored ovih gradova radili su i u mnogim selima i zaseocima. Pre kraj ovog razdoblja apostoli su formirali prilično dobre planove za brigu svojih obitelji. Većinom su bili oženjeni i imali više djece, ali su stvorili uvjete za brigu svojih obitelji tako da su uz manju pomoć iz apostolske riznice mogli posvetiti svu svoju energiju Učiteljevom radu, bez brige o financijskom blagostanju svojih obitelji.

10. ORGANIZACIJA DVANAESTORICE

Apostoli su se rano organizirali na slijedeći način:

1. Andrija, prvoodabrani apostol, je postavljen za poglavara i glavnog upravitelja dvanaestorice.

2. Petar, Jakov i Ivan su postavljeni za Isusove osobne pratitelje. Trebali su bili uz njega dan i noć da mu budu pri ruci pri fizičkim i drugim potrebama i da ga prate pri noćnim bdijenjima posvećenim molitvi i tajnovitoj duhovnoj zajednici s Nebeskim Ocem.

3. Filip je postavljen za opksrbnika. Imao je dužnost da se pobrine o zalihama hrane i da bude odgovoran da posjetitelji, što je nekom prilikom značilo velike mase ljudi, imaju što jesti.

4. Natanije se brinuo o obiteljima dvanaestorice. Primaio je redovne izvještaje o potrebama pojedinačnih apostolskih obitelji i bio je taj koji je tražio od blagajnika Jude da pošalje sredstva svakoga tjedna onima koji su ih trebali.

5. Matija je bio fiskalni zastupnik apostola. Imao je za dužnost da izbalansira račune i da napuni riznicu. Ako nisu primali sredstva za

^{138:9.2 (1546.4)} Not only were these months of quiet work a great test to the apostles, a test which they survived, but this season of public inactivity was a great trial to Jesus' family. By the time Jesus was prepared to launch forth on his public work, his entire family (except Ruth) had practically deserted him. On only a few occasions did they attempt to make subsequent contact with him, and then it was to persuade him to return home with them, for they came near to believing that he was beside himself. They simply could not fathom his philosophy nor grasp his teaching; it was all too much for those of his own flesh and blood.

^{138:9.3 (1546.5)} The apostles carried on their personal work in Capernaum, Bethsaida-Julias, Chorazin, Gerasa, Hippos, Magdala, Cana, Bethlehem of Galilee, Jotapata, Ramah, Safed, Gischala, Gadara, and Abila. Besides these towns they labored in many villages as well as in the countryside. By the end of this period the twelve had worked out fairly satisfactory plans for the care of their respective families. Most of the apostles were married, some had several children, but they had made such arrangements for the support of their home folks that, with some little assistance from the apostolic funds, they could devote their entire energies to the Master's work without having to worry about the financial welfare of their families.

10. ORGANIZATION OF THE TWELVE

^{138:10.1 (1547.1)} The apostles early organized themselves in the following manner:

^{138:10.2 (1547.2)} 1. Andrew, the first chosen apostle, was designated chairman and director general of the twelve.

^{138:10.3 (1547.3)} 2. Peter, James, and John were appointed personal companions of Jesus. They were to attend him day and night, to minister to his physical and sundry needs, and to accompany him on those night vigils of prayer and mysterious communion with the Father in heaven.

^{138:10.4 (1547.4)} 3. Philip was made steward of the group. It was his duty to provide food and to see that visitors, and even the multitude of listeners at times, had something to eat.

^{138:10.5 (1547.5)} 4. Nathaniel watched over the needs of the families of the twelve. He received regular reports as to the requirements of each apostle's family and, making requisition on Judas, the treasurer, would send funds each week to those in need.

^{138:10.6 (1547.6)} 5. Matthew was the fiscal agent of the apostolic corps. It was his duty to see that the budget was balanced, the treasury replenished. If

zajedničko izdržavanje, ako donacije nisu mogle pokriti njihove potrebe, Matija je imao moć da ih vrati k ribarskim mrežama. Ali ovo više nije bilo potrebno nakon što su započeli s javnim radom; uvijek je bilo dovoljno novca u rukama blagajnika da se pokriju troškovi njihovog rada.

6. Tomo je bio zadužen za plan putovanja. Na njemu je bilo da uredi smještaj i uopćeno da odabere mjesta za pouku i propovijedanje, te da na taj način osigura glatko i djelotvorno putovanje.

7. Alfejevi sinovi Jakov i Juda imali su zadatak da kontroliraju mase. Preuzeli su zadaću da postave dovoljan broj meštara koji će stvoriti red među masama za vrijeme propovijedi.

8. Šimun Revnitelj je bio zadužen za odmor i rekreaciju. Planirao je aktivnosti kojima su se bavili svake srijede, dok je pored toga nastojao planirati i nekoliko sati svakodnevne relaksacije i razonode.

9. Juda Iskariotski je postavljen za blagajnika. On je bio taj koji je nosio vreću. Plaćao je sve troškove i vodio je knjige. Svakog je tjedna Matiji podnosio projekciju za budžet, dok je također podnosio tjeđne izvještaje Andriji. Juda je plaćao račune po Andrijinom odobrenju.

Na ovaj su način dvanaestorica apostola funkcionirali od ranih dana zajedničkog rada pa sve dok Judina izdaja nije stvorila potrebu za reorgaizacijom. Učitelj i njegovi učenici-apostoli su tako nastavili sve do nedjelje 12 sječnja 27. godine p.K., kad ih je Isus pozvao na ceremoniju kojom su postali službeni poslanici kraljevstva i vjesnici radosne vijesti. I nedugo nakon toga pripremili su se na put prema Jeruzalemu i Judeji na početku svoje prve javne turneje.

the funds for mutual support were not forthcoming, if donations sufficient to maintain the party were not received, Matthew was empowered to order the twelve back to their nets for a season. But this was never necessary after they began their public work; he always had sufficient funds in the treasurer's hands to finance their activities.

138:10.7 (1547.7) 6. Thomas was manager of the itinerary. It devolved upon him to arrange lodgings and in a general way select places for teaching and preaching, thereby insuring a smooth and expeditious travel schedule.

138:10.8 (1547.8) 7. James and Judas the twin sons of Alpheus were assigned to the management of the multitudes. It was their task to deputize a sufficient number of assistant ushers to enable them to maintain order among the crowds during the preaching.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Zelotes was given charge of recreation and play. He managed the Wednesday programs and also sought to provide for a few hours of relaxation and diversion each day.

138:10.10 (1547.10) 9. Judas Iscariot was appointed treasurer. He carried the bag. He paid all expenses and kept the books. He made budget estimates for Matthew from week to week and also made weekly reports to Andrew. Judas paid out funds on Andrew's authorization.

138:10.11 (1547.11) In this way the twelve functioned from their early organization up to the time of the reorganization made necessary by the desertion of Judas, the betrayer. The Master and his disciple-apostles went on in this simple manner until Sunday, January 12, A.D. 27, when he called them together and formally ordained them as ambassadors of the kingdom and preachers of its glad tidings. And soon thereafter they prepared to start for Jerusalem and Judea on their first public preaching tour.

POGLAVLJE 139. DVANAEST APOSTOLA

⇐ 138

Knjiga Urantije

140 ⇐

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 139 DVANAEST APOSTOLA

Sekcije

Uvod

1. ANDRIJA, PRVOIZABRANI APOSTOL
2. ŠIMUN PETAR
3. JAKOV ZEBEDEJEV
4. IVAN ZEBEDEJEV
5. RADOZNALI FILIP
6. ČESTITI NATANAEL
7. MATIJA LEVI
8. TOMA DIDIMUS
- 9 i 10. JAKOV I JUDA ALFEJEVI
11. ŠIMUN REVNITELJ
12. JUDA ISKARIOT

PAPER 139 THE TWELVE APOSTLES

SECTIONS

Introduction

1. Andrew, the First Chosen
2. Simon Peter
3. James Zebedee
4. John Zebedee
5. Philip the Curious
6. Honest Nathaniel
7. Matthew Levi
8. Thomas Didymus
- 9 and 10. James and Judas Alpheus
11. Simon the Zealot
12. Judas Iscariot

Uvod

RJEČITO svjedočanstvo šarmu i ispravnosti Isusovog zemaljskog života počiva u tome što ga je izdao samo jedan apostol, unatoč tome što je toliko puta osujetio apostolske nade i razorio svaku njihovu ambiciju za osobnom slavom.

Apostoli su od Isusa naučili o nebeskom kraljevstvu, dok je Isus od njih mnogo naučio o kraljevstvu ljudi, prirodi žitelja Urantije i drugih evolutivnih svjetova vremena i prostora. Dvanaestorica apostola predstavljaju više različitih tipova ljudske čudi koji nisu postali žrtvama jedolikosti obrazovnim procesom. Više ovih galilejskih ribara je u sebi nosilo bitnije nasljeđe nežidovske krvi kao rezultat prisilnog obraćenja galilejskih nežidova otprilike stotinu godina prethodno ovim događajima.

Bilo bi pogrešno smatrati apostole posve neukim i priprostim. Izuzev Alfejevih blizanaca, svi

INTRODUCTION

139:0.1 (1548.1) IT IS an eloquent testimony to the charm and righteousness of Jesus' earth life that, although he repeatedly dashed to pieces the hopes of his apostles and tore to shreds their every ambition for personal exaltation, only one deserted him.

139:0.2 (1548.2) The apostles learned from Jesus about the kingdom of heaven, and Jesus learned much from them about the kingdom of men, human nature as it lives on Urantia and on the other evolutionary worlds of time and space. These twelve men represented many different types of human temperament, and they had not been made *alike* by schooling. Many of these Galilean fishermen carried heavy strains of gentile blood as a result of the forcible conversion of the gentile population of Galilee one hundred years previously.

139:0.3 (1548.3) Do not make the mistake of regarding the apostles as being altogether ignorant and

su diplomirali iz sinagoških škola, gdje su detaljno upoznati s židovskih svetih knjigama i s većim dijelom ondašnjeg suvremenog nauka. Sedam apostola je diplomiralo iz kafarnaumskih sinagoga, u ovo doba najboljih židovskih škola cijele Galileje.

Kad vaši zapisi opisuju ove glasnike kraljevstva kao "neuke i priproste," ovo se odnosi na činjenicu da su bili svjetovnjaci, neupućeni u rabinski nauk i neobrazovani u pogledu rabinskog tumačenja Svetih knjiga. Oni nisu imali takozvane više naobrazbe. U suvremeno doba bi zasigurno bili smatrani neobrazovanim, a u nekim društvenim krugovima i nekulturnim. Jedna stvar je sigurna: Nisu svi prošli istim krutim i stereotipnim obrazovnim programom. Svaki se od rane mladosti ponaosob bavio savladanjem životnog nauka.

unlearned. All of them, except the Alpheus twins, were graduates of the synagogue schools, having been thoroughly trained in the Hebrew scriptures and in much of the current knowledge of that day. Seven were graduates of the Capernaum synagogue schools, and there were no better Jewish schools in all Galilee.

139:0.4 (1548.4) When your records refer to these messengers of the kingdom as being "ignorant and unlearned," it was intended to convey the idea that they were laymen, unlearned in the lore of the rabbis and untrained in the methods of rabbinical interpretation of the Scriptures. They were lacking in so-called higher education. In modern times they would certainly be considered uneducated, and in some circles of society even uncultured. One thing is certain: They had not all been put through the same rigid and stereotyped educational curriculum. From adolescence on they had enjoyed separate experiences of learning how to live.

1. ANDRIJA, PRVOIZABRANI APOSTOL

Andrija, predsjedatelj apostolskog kraljevskog zbora, vuče porijeklo iz Kafarnauma. On je bio najstarije od petero djece--u obitelji koja se pored oca i majke sastojala od njega, njegovog brata Šimuna i tri sestre. Njegov otac koji je tada već bio preminuo, je bio Zebedejev partner pri sušenju ribe u Betsaidi, ribarskoj luci Kafarnauma. Andrija po primitku apostolske pozicije nije bio oženjen i živio je kod svog oženjenog brata, Šimuna Petra. Radili su kao ribari i partneri Zebedejevih sinova Jakova i Ivana.

Kad je postavljen za apostola, 26. godine p.K., Andrija je imao 33 godine; bio je punu godinu stariji od Isusa i najstariji apostol. Potekao je od izvanredne linije predaka i bio je najsposobniji apostol. S izuzetkom oratorske vještine, bio je ravan svojim suradnicima u gotovo svim zamislivim sposobnostima. Isus Andriji nikada nije dao nadimak, očinsku oznaku. Ali jednako kao što su apostoli uskoro prozvali Isusa Učiteljem, tako su prozvali Andriju imenom koje je odgovaralo naslovu Poglavara.

Andrija je bio uspješan organizator i još uspješniji administrator. Pripadao je unutarnjem krugu kao jedan od četvorice apostola, ali nakon što ga je Isus postavio za poglavara apostolske grupe, morao je ostati na dužnosti sa svojom braćom dok su druga tri apostola mogla uživati u Učiteljevom društvu. Andrija je do samog kraja ostao poglavar apostolskog zbora.

Iako Andrija nikad nije postao uspješan orator, bio je djelotvoran pri osobnom kontaktu s ljudima i bio je prvi misionar kraljevstva kako je kao prvoizabrani apostol odmah doveo Isusu svog

1. ANDREW, THE FIRST CHOSEN

139:1.1 (1548.5) Andrew, chairman of the apostolic corps of the kingdom, was born in Capernaum. He was the oldest child in a family of five — himself, his brother Simon, and three sisters. His father, now dead, had been a partner of Zebedee in the fish-drying business at Bethsaida, the fishing harbor of Capernaum. When he became an apostle, Andrew was unmarried but made his home with his married brother, Simon Peter. Both were fishermen and partners of James and John the sons of Zebedee.

139:1.2 (1548.6) In A.D. 26, the year he was chosen as an apostle, Andrew was 33, a full year older than Jesus and the oldest of the apostles. He sprang from an excellent line of ancestors and was the ablest man of the twelve. Excepting oratory, he was the peer of his associates in almost every imaginable ability. Jesus never gave Andrew a nickname, a fraternal designation. But even as the apostles soon began to call Jesus Master, so they also designated Andrew by a term the equivalent of Chief.

139:1.3 (1549.1) Andrew was a good organizer but a better administrator. He was one of the inner circle of four apostles, but his appointment by Jesus as the head of the apostolic group made it necessary for him to remain on duty with his brethren while the other three enjoyed very close communion with the Master. To the very end Andrew remained dean of the apostolic corps.

139:1.4 (1549.2) Although Andrew was never an effective preacher, he was an efficient personal worker, being the pioneer missionary of the kingdom in that, as the first chosen apostle, he

brata Šimuna, jednog od najvećih budućih propovjednika kraljevstva. Andrija je bio glavni potporanj Isusove metode korištenja osobne djelovatnosti pri obuci apostola na glasničkim pozicijama kraljevstva.

Bilo prilikom Isusove privatne pouke apostola ili pri propovijedi masama, Andrija je obično bio upoznat sa svim događajima; suosjećajno je djelovao kao izvršitelj, dok je bio uspješan administrator. Brzo je donosio odluke u svakom pogledu na koji mu je skrenuta pažnja izuzev ako je smatrao da je problem bio izvan njegove autoritativne domene, kad bi se obratio Isusu.

Dok su se Andrija i Petar jako razlikovali u pogledu karaktera i raspoloženja, treba zabilježiti i priznati zauvijek na njihovu čast, da su se odlično međusobno slagali. Andrija nikad nije bio ljubomoran na Petovu oratorsku vještinu. Rijetko se može naći stariji čovjek Andrijinog tipa koji bi ispoljio tako snažan utjecaj na svog nadarenog mlađeg brata. Andrija i Petar nikad nisu osjećali na najmanju uzajamnu ljubomoru, bilo u pogledu sposobnosti ili postignuća. Na dan Duhova, kasno uveče kad su najvećim dijelom zahvaljujući Petrovoj energičnoj i inspirativnoj propovijedi dvije tisuće duša pristupile kraljevstvu, Andrija je rekao: "Ja to nisam bio u stanju učiniti, ali mi je drago što imam brata koji jeste." Na što je Petar odgovorio: "A da me ti nisi doveo Gospodinu i da me nisi čvrsto držao uz njega, ne bih danas bio ovdje da ovo učinim." Andrija i Petar nisu podlijevali pravilu, dokazujući da i braća mogu živjeti u uzajamnom miru i uspješno zajednički surađivati.

Dok je Petar nakon Duhova stekao veliku slavu, Andriju nikad nije ljutilo što je do kraja života bio predstavljan kao "stariji brat Šimuna Petra."

Od svih apostola, Andrija je najbolje znao prosuditi ljudsku ćud. On je znao je da je nevoljakuljala u srcu Jude Iskariota kad ni jedan drugi apostol nije sumnjao da nešto nije bilo u redu s njihovim blagajnikom; ali on nikome nije povjerio svoje sumnje. Andrijin veliki doprinos kraljevstvu počiva u tome što je savjetovao Petra, Jakova i Ivana pri izboru prvih misionara prilikom objave evanđelja, kao i tome što je savjetovao ove rane vođe u pogledu organizacije administrativnih poslova kraljevstva. Andrija je imao bitnu sposobnost opažanja prikrivenih sposobnosti i pritajenih talenada mladih ljudi.

Odmah nakon Isusovog uzašašća, Andrija je započeo s pisanjem osobne arhive mnogih riječi i djela svog pokojnog Učitelja. Ovaj privatni zapis je umnožen nakon Andrijine smrti, te je slobodno kružio među ranim učiteljima kršćanske crkve.

immediately brought to Jesus his brother, Simon, who subsequently became one of the greatest preachers of the kingdom. Andrew was the chief supporter of Jesus' policy of utilizing the program of personal work as a means of training the twelve as messengers of the kingdom.

139:1.5 (1549.3) Whether Jesus privately taught the apostles or preached to the multitude, Andrew was usually conversant with what was going on; he was an understanding executive and an efficient administrator. He rendered a prompt decision on every matter brought to his notice unless he deemed the problem one beyond the domain of his authority, in which event he would take it straight to Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andrew and Peter were very unlike in character and temperament, but it must be recorded everlastingly to their credit that they got along together splendidly. Andrew was never jealous of Peter's oratorical ability. Not often will an older man of Andrew's type be observed exerting such a profound influence over a younger and talented brother. Andrew and Peter never seemed to be in the least jealous of each other's abilities or achievements. Late on the evening of the day of Pentecost, when, largely through the energetic and inspiring preaching of Peter, two thousand souls were added to the kingdom, Andrew said to his brother: "I could not do that, but I am glad I have a brother who could." To which Peter replied: "And but for your bringing me to the Master and by your steadfastness *keeping* me with him, I should not have been here to do this." Andrew and Peter were the exceptions to the rule, proving that even brothers can live together peaceably and work together effectively.

139:1.7 (1549.5) After Pentecost Peter was famous, but it never irritated the older Andrew to spend the rest of his life being introduced as "Simon Peter's brother."

139:1.8 (1549.6) Of all the apostles, Andrew was the best judge of men. He knew that trouble was brewing in the heart of Judas Iscariot even when none of the others suspected that anything was wrong with their treasurer; but he told none of them his fears. Andrew's great service to the kingdom was in advising Peter, James, and John concerning the choice of the first missionaries who were sent out to proclaim the gospel, and also in counseling these early leaders about the organization of the administrative affairs of the kingdom. Andrew had a great gift for discovering the hidden resources and latent talents of young people.

139:1.9 (1549.7) Very soon after Jesus' ascension on high, Andrew began the writing of a personal record of many of the sayings and doings of his departed Master. After Andrew's death other copies of this private record were made and

Ove Andrijine neslužbene bilješke kasnije postaju uređene, dorađene, izmijenjene i dopunjene, sve dok nisu primile oblik kronološkog zapisa Učiteljevog života na zemlji. Posljednja od ovih nekoliko izmijenjenih i proširenih kopija je uništena prilikom požara u Aleksandriji otprilike stotinu godina nakon što je prvoizabrani apostol napisao original.

Andrija je bio čovjek bistrog uvida, logične misli i čvrste odluke čija se velika karakterna snaga sastojala u najvišoj stabilnosti. Njegova spoticajna mana koja predstavlja rezultat temperamenta, počiva u nedostatku entuzijazma; rijetko bi ohrabrio svoje prijatelje. I ovo uzdržavanje od pohvale vrijednih uspjeha svojih prijatelja proizlazi iz gnušanja prema ulagivanju i neiskrenosti. Andrija je bio jedan od onih svestranih, uravnoteženih i uspješnih ljudi skromnih poslova čija postignuća predstavljaju rezultat vlastitih zalaganja.

Dok su svi apostoli voljeli Isusa, svakog je privukla neka crta Isusove ličnosti koja ga se naročito dojmila. Andrija se divio Isusu zbog njegove dosljedne iskrenosti, njegovog neizvještačenog dostojanstva. Nakon što bi upoznali Isusa, ljudi su imali želju da ga upoznaju sa svojim prijateljima; stvarno su htjeli da ga upozna cijeli svijet.

Nakon što su tijekom kasnijih godina progoni rastjerali apostole iz Jeruzalema, Andrija je putovao kroz Armeniju, Malu Aziju i Makedoniju i nakon što je u kraljevstvo uveo više tisuća osoba, bio je uhićen i raspet u Patrasu na Ahaji. Ovaj snažni čovjek je puna dva dana izdisao na križu, dok je kroz ove tragične časove djelotvorno nastavio proglašavati radosne vijesti spasenja, ideje nebeskog kraljevstva.

2. ŠIMUN PETAR

Šimunu je bilo trideset godina kad se pridružio apostolima. Bio je oženjen, imao je trojedjece i živio je u Betsaidi blizu Kafaranuma. S njim su živjeli njegova punica i brat Andrija. Petar i Andrija su radili kao ribari i partneri Zebedevijih sinova.

Učitelj je poznavao Šimuna prije nego što ga je Andrija predstavio kao jednog od drugoizabranih šest apostola. Kad je Isus Šimunu dao ime Petar, učinio je to s osmijehom na licu; bilo je to poput nadimka. Šimuna su svi poznavali kao ekscentričnog i impulsivnog čovjeka. Točno da je Isus kasnije pripojio novi i znameniti smisao ovom nadimku koji izvorno nije imao bitnijeg značaja.

circulated freely among the early teachers of the Christian church. These informal notes of Andrew's were subsequently edited, amended, altered, and added to until they made up a fairly consecutive narrative of the Master's life on earth. The last of these few altered and amended copies was destroyed by fire at Alexandria about one hundred years after the original was written by the first chosen of the twelve apostles.

139:1.10 (1550.1) Andrew was a man of clear insight, logical thought, and firm decision, whose great strength of character consisted in his superb stability. His temperamental handicap was his lack of enthusiasm; he many times failed to encourage his associates by judicious commendation. And this reticence to praise the worthy accomplishments of his friends grew out of his abhorrence of flattery and insincerity. Andrew was one of those all-round, even-tempered, self-made, and successful men of modest affairs.

139:1.11 (1550.2) Every one of the apostles loved Jesus, but it remains true that each of the twelve was drawn toward him because of some certain trait of personality which made a special appeal to the individual apostle. Andrew admired Jesus because of his consistent sincerity, his unaffected dignity. When men once knew Jesus, they were possessed with the urge to share him with their friends; they really wanted all the world to know him.

139:1.12 (1550.3) When the later persecutions finally scattered the apostles from Jerusalem, Andrew journeyed through Armenia, Asia Minor, and Macedonia and, after bringing many thousands into the kingdom, was finally apprehended and crucified in Patrae in Achaia. It was two full days before this robust man expired on the cross, and throughout these tragic hours he continued effectively to proclaim the glad tidings of the salvation of the kingdom of heaven.

2. SIMON PETER

139:2.1 (1550.4) When Simon joined the apostles, he was thirty years of age. He was married, had three children, and lived at Bethsaida, near Capernaum. His brother, Andrew, and his wife's mother lived with him. Both Peter and Andrew were fisher partners of the sons of Zebedee.

139:2.2 (1550.5) The Master had known Simon for some time before Andrew presented him as the second of the apostles. When Jesus gave Simon the name Peter, he did it with a smile; it was to be a sort of nickname. Simon was well known to all his friends as an erratic and impulsive fellow. True, later on, Jesus did attach a new and significant import to this lightly bestowed nickname.

Šimun Petar je bio impulsivan čovjek, optimista. U mladosti si nije branio slobodno uživanje snažnih emocija; stalno je zapadao u teškoće zato što mu je jezik bio brži od pameti. Ova vrsta nepromišljenosti je također neprestano stvarala nevolju svim njegovim prijateljima i suradnicima i često je rezultirala Učiteljevim ukorom. Petru njegove nepromišljene riječi nisu stvorile ozbiljniju nevolju jedino zato što je rano naučio raspraviti mnoge svoje planove i zamisli s bratom Andrijom prije nego se odvažio iznijeti ove ideje u javnosti.

Petar je bio rječt govornik, elokventan i dramatičan. Pored toga je bio prirodan i inspirativan vođa, čovjek brze misli ali ne i dubokoumnog suda. Postavljao je mnogo pitanja, više od svih ostalih apostola zajedno, i dok su ova pitanja većinom bila dobra i relevantna, mnoga su bila nepromišljena i glupava. Petar nije imao dubok um, ali je ovaj um prilično dobro poznao. Stoga je bio čovjek brzih odluka i iznenadnih akcija. Dok su se apostoli dali u razgovor iznenađeni što su vidjeli Isusa na obali, Petar je skočio u more i počeo plivati prema obali.

Od svih Isusovih osobina Petar se najviše divio njegovoj božanstvenoj nježnosti. Neumorno je razmišljao o Isusovoj strpljivoj suzdržljivosti. Nikad nije zaboravio lekciju o oprost zlotvoru, ne sedam već sedamdeset sedam puta. Za vrijeme onih tamnih časova neposredno nakon što se u dvoru visokog svećenika nepromišljeno i nenamjerno odrekao Isusa, dosta je razmišljao o utiscima koje je na njega ostavio Učitelj milostivi karakter.

Šimunova nevolja počiva u nestabilnosti; iznenada je prelazio iz krajnosti u krajnost. Prvo je odbio dopustiti da mu Isus opere noge, dok je potom tražio da ga Učitelj cijelog opere. Ali Isus je naposljetku znao da su Petove mane bile stvar glave, a ne stvar srca. Petar predstavlja jednu od najizražajnijih kombinacija kukavičluka i hrabrosti koja je ikad živjela na licu zemlje. Njegova velika karakterna snaga počiva u lojalnosti, prijateljstvu. Petar je stvarno i istinski volio Isusa. Ali unatoč ovojsnažnoj odanosti, bio je tako nestabilan i nedosljedan da je dopustio da ga služavka zadirkivanjem navede da se odrekne svog Gospodina i Učitelja. Dok se znao oduprijeti progonu i svakom drugom obliku direktnog napada, Petar bi ustuknuo i usahnio pred podsmijehom. Bio je hrabri vojnik pred izravnim napadom, ali puzavna kukavica pri iznenadnom napadu otraga.

Od svih Isusovih apostola Petar je bio prvi koji se zauzeo za obranu Filipovog rada među samarićanima i Pavlovih aktivnosti među

139:2.3 (1550.6) Simon Peter was a man of impulse, an optimist. He had grown up permitting himself freely to indulge strong feelings; he was constantly getting into difficulties because he persisted in speaking without thinking. This sort of thoughtlessness also made incessant trouble for all of his friends and associates and was the cause of his receiving many mild rebukes from his Master. The only reason Peter did not get into more trouble because of his thoughtless speaking was that he very early learned to talk over many of his plans and schemes with his brother, Andrew, before he ventured to make public proposals.

139:2.4 (1550.7) Peter was a fluent speaker, eloquent and dramatic. He was also a natural and inspirational leader of men, a quick thinker but not a deep reasoner. He asked many questions, more than all the apostles put together, and while the majority of these questions were good and relevant, many of them were thoughtless and foolish. Peter did not have a deep mind, but he knew his mind fairly well. He was therefore a man of quick decision and sudden action. While others talked in their astonishment at seeing Jesus on the beach, Peter jumped in and swam ashore to meet the Master.

139:2.5 (1551.1) The one trait which Peter most admired in Jesus was his supernal tenderness. Peter never grew weary of contemplating Jesus' forbearance. He never forgot the lesson about forgiving the wrongdoer, not only seven times but seventy times and seven. He thought much about these impressions of the Master's forgiving character during those dark and dismal days immediately following his thoughtless and unintended denial of Jesus in the high priest's courtyard.

139:2.6 (1551.2) Simon Peter was distressingly vacillating; he would suddenly swing from one extreme to the other. First he refused to let Jesus wash his feet and then, on hearing the Master's reply, begged to be washed all over. But, after all, Jesus knew that Peter's faults were of the head and not of the heart. He was one of the most inexplicable combinations of courage and cowardice that ever lived on earth. His great strength of character was loyalty, friendship. Peter really and truly loved Jesus. And yet despite this towering strength of devotion he was so unstable and inconstant that he permitted a servant girl to tease him into denying his Lord and Master. Peter could withstand persecution and any other form of direct assault, but he withered and shrank before ridicule. He was a brave soldier when facing a frontal attack, but he was a fear-cringing coward when surprised with an assault from the rear.

139:2.7 (1551.3) Peter was the first of Jesus' apostles to come forward to defend the work of Philip among the Samaritans and Paul among the

nežidovima; ali djelovao je upravo suprotno kad se kasnije u Antiohiji našao pred podsmijehom poživljenika, privremeno ustuknuvši od nežidova i tako postavši predmetom Pavlove neustrašive osude.

Petar je bio prvi apostol koji je svesrdno priznao spojenost Isusove ljudskosti i božanstvenost i bio je pravi--izuzev Jude--koji ga se odrekao. Petar nije toliko bio sanjalica koliko je odbijao sići s oblaka ekstaze i entuzijazma dramatičnosti i ući u praktični svijet stvarnosti.

Slijedeći Isusa, doslovno i figurativno, on je bilo vodio povorku ili se vukao za povorkom - "izdaleka ih prateći." Ali Petar je bio izvanredan orator apostolske grupe; izuzev Pavla, individualno je učinio u okviru jedne generacije više od svakog drugog čovjeka pri uspostavi kraljevstva i slanju njegovih glasnika na sve četiri strane svijeta.

Petar se povratio nakon što se nepromišljeno odrekao Učitelja, te je pod Andrijinom suosjećajnom i inteligentnom upravom ponovo zauzeo vodeću poziciju vrativši se ribarskim mrežama, dok su drugi apostoli čekali na razvoj događaja nakon raspeća. Kad se posve uvjerio u Učiteljev oprost i kad je znao da je ponovo primljen u Učiteljevo stado, vatre kraljevstva su tako snažno zaplamtjele u njegovom srcu da je postao veliko svjetlo spasenja tisućama ljudi koji su čamili u tami.

Nakon što je napustio Jeruzalem i prije nego je Pavao postao vodeći duh nežidovskih kršćanskih crkava, Petar je dosta putovao posjećujući crkve od Babilona do Korinta. Pored toga je posjetio i služio mnogim Pavlovim crkvama. Iako su se Petar i Pavao uveliko razlikovali u pogledu čudi i obrazovanja kao i u pogledu teologije, za kasnijih su godina složno surađivali u procesu organizacije i podizanja crkava.

Određeni dio Petrovog stila i učenja može biti predočen u propovijedima djelomično Lukinog zapisa u Evanđelju po Marku. Njegov energični stil još više dolazi do izražaja u pismu koje je poznato kao Prva Petrova poslanica; ovo je naposljetku slučaj prije njezinog modificiranja od strane određenog Pavlovog učenika.

Ali Petar je pogriješio ustrajno nastojeći uvjeriti Židove da je Isus, naposljetku, bio stvarni i istinski židovski Mesija. Do posljednjeg dana svog života, Šimun Petar je brkao ideju Isusa kao židovskog Mesije, Krista kao svjetskog spasitelja i Sina Čovječjeg kao otkrivenja Boga kao Oca koji je pun ljubavi prema svim ljudima.

gentiles; yet later on at Antioch he reversed himself when confronted by ridiculing Judaizers, temporarily withdrawing from the gentiles only to bring down upon his head the fearless denunciation of Paul.

139:2.8 (1551.4) He was the first one of the apostles to make wholehearted confession of Jesus' combined humanity and divinity and the first — save Judas — to deny him. Peter was not so much of a dreamer, but he disliked to descend from the clouds of ecstasy and the enthusiasm of dramatic indulgence to the plain and matter-of-fact world of reality.

139:2.9 (1551.5) In following Jesus, literally and figuratively, he was either leading the procession or else trailing behind — "following afar off." But he was the outstanding preacher of the twelve; he did more than any other one man, aside from Paul, to establish the kingdom and send its messengers to the four corners of the earth in one generation.

139:2.10 (1551.6) After his rash denials of the Master he found himself, and with Andrew's sympathetic and understanding guidance he again led the way back to the fish nets while the apostles tarried to find out what was to happen after the crucifixion. When he was fully assured that Jesus had forgiven him and knew he had been received back into the Master's fold, the fires of the kingdom burned so brightly within his soul that he became a great and saving light to thousands who sat in darkness.

139:2.11 (1551.7) After leaving Jerusalem and before Paul became the leading spirit among the gentile Christian churches, Peter traveled extensively, visiting all the churches from Babylon to Corinth. He even visited and ministered to many of the churches which had been raised up by Paul. Although Peter and Paul differed much in temperament and education, even in theology, they worked together harmoniously for the upbuilding of the churches during their later years.

139:2.12 (1552.1) Something of Peter's style and teaching is shown in the sermons partially recorded by Luke and in the Gospel of Mark. His vigorous style was better shown in his letter known as the First Epistle of Peter; at least this was true before it was subsequently altered by a disciple of Paul.

139:2.13 (1552.2) But Peter persisted in making the mistake of trying to convince the Jews that Jesus was, after all, really and truly the Jewish Messiah. Right up to the day of his death, Simon Peter continued to suffer confusion in his mind between the concepts of Jesus as the Jewish Messiah, Christ as the world's redeemer, and the Son of Man as the revelation of God, the loving Father of all mankind.

Petrova supruga je bila vrlo sposobna žena. Godinama je uspješno djelovala kao član ženskog zbora; nakon Petrovog proгона iz Jeruzalema, pratila je svoga muža na svim njegovim putovanjima u posjetu crkvama kao i na misionarskim pohodima. I prilikom smrti svog vrijednog supruga, bačena je među divlje zvijeri u Rimskoj areni.

I tako je ovaj čovjek po imenu Petar, Isusov bliski prijatelj i pripadnik unutarnjeg kruga, izišao iz Jeruzalema proglašavajući radosnu vijest kraljevstva sa snagom i slavom sve do samog konca službe; i bio je polaskan kao primatelj visoke časti kad je primio vijesti da mora slijediti primjer pogibelji svoga Učitelja -- raspeće na križu. I Šimun Petar je tako raspet u Rimu.

3. JAKOV ZEBEDEJEV

Jakov, stariji Zebedejev sin-apostol (Isus je braći dao nadimak "sinovi groma") je imao trideset godina kad je primio apostolsku poziciju. Bio je oženjen, imao četvero djece i živio u blizini svojih roditelja u Betsaidi, u predgrađu Kafarnauma. Neumorno se bavio svojim ribarskim zvanjem, surađujući sa svojim mlađim bratom Ivanom i radeći u poslovnoj vezi s Andrijom i Šimunom. Zajedno sa svojim bratom Ivanom, Jakov je uživao u prednosti koju je stekao zahvaljujući tome što je poznavao Isusa duže od ostalih apostola.

Ovaj sposobni apostol je imao proturiječnu ćud; uistinu se činilo da je imao dvije prirode koje su bile aktivirane snažnim osjećajima. Djelovao bi jako silovito kad bi nešto u njemu pobudilo osjećaj srditog ogorčenja. Dok je pri provokaciji znao ispoljiti plahovitu narav, nakon što bi se oluja stišala uvijek je bio spreman opravdati i ispričati svoju ljutnju pod izgovorom opravdane ozlojađenosti. Ali izuzev ovih periodičnih napada ljutnje, Jakovljeva ličnost je dosta nalikovala Andrijinoj. Dok nije posjedovao Andrijinu sposobnost opažanja i uvida u ljudsku prirodu, bio je puno bolji javni govornik od Andrije. Poslije Petra, ako ne Matija, Jakov je bio najbolji javni govornik apostolske grupe.

Iako Jakov nije bio ćudljiv, jedan dan je znao biti vrlo tih i mučaljiv, a sutradan odličan orator i pripovjedač. Dok je obično slobodno razgovarao s Isusom, među dvanaestoricom je danima znao biti tih. Njegova velika slabost počiva u ovim neobjašnjivim napadima ćutljivosti.

Izražajna crta Jakovljeve ličnosti počiva u sposobnosti višestranog razmatranja svakog prijedloga. Od svih apostola, on je najbliže prišao razumijevanju stvarnog smisla i značaja Isusovog

139:2.14 (1552.3) Peter's wife was a very able woman. For years she labored acceptably as a member of the women's corps, and when Peter was driven out of Jerusalem, she accompanied him upon all his journeys to the churches as well as on all his missionary excursions. And the day her illustrious husband yielded up his life, she was thrown to the wild beasts in the arena at Rome.

139:2.15 (1552.4) And so this man Peter, an intimate of Jesus, one of the inner circle, went forth from Jerusalem proclaiming the glad tidings of the kingdom with power and glory until the fullness of his ministry had been accomplished; and he regarded himself as the recipient of high honors when his captors informed him that he must die as his Master had died — on the cross. And thus was Simon Peter crucified in Rome.

3. JAMES ZEBEDEE

139:3.1 (1552.5) James, the older of the two apostle sons of Zebedee, whom Jesus nicknamed "sons of thunder," was thirty years old when he became an apostle. He was married, had four children, and lived near his parents in the outskirts of Capernaum, Bethsaida. He was a fisherman, plying his calling in company with his younger brother John and in association with Andrew and Simon. James and his brother John enjoyed the advantage of having known Jesus longer than any of the other apostles.

139:3.2 (1552.6) This able apostle was a temperamental contradiction; he seemed really to possess two natures, both of which were actuated by strong feelings. He was particularly vehement when his indignation was once fully aroused. He had a fiery temper when once it was adequately provoked, and when the storm was over, he was always wont to justify and excuse his anger under the pretense that it was wholly a manifestation of righteous indignation. Except for these periodic upheavals of wrath, James's personality was much like that of Andrew. He did not have Andrew's discretion or insight into human nature, but he was a much better public speaker. Next to Peter, unless it was Matthew, James was the best public orator among the twelve.

139:3.3 (1552.7) Though James was in no sense moody, he could be quiet and taciturn one day and a very good talker and storyteller the next. He usually talked freely with Jesus, but among the twelve, for days at a time he was the silent man. His one great weakness was these spells of unaccountable silence.

139:3.4 (1552.8) The outstanding feature of James's personality was his ability to see all sides of a proposition. Of all the twelve, he came the nearest to grasping the real import and significance of

nauka. Dok mu je isprva dulje trebalo da razumije značenje Učiteljevih riječi, prije kraja obrazovnog programa stekao je dobru predodžbu Isusove poruke. Jakov je bio u stanju razumjeti širok spektar ljudske prirode; dobro je izlazio na kraj sa svestranim Andrijom, naglim Petom i sa svojim povučenim bratom Ivanom.

Iako su Jakov i Ivan naišli na teškoću pri nastojanju da uspostave zajedničku suradnju, bilo je inspirativno vidjeti kako su se dobro slagali. Dok se u pogledu suradnje nisu mogli usporediti s Andrijom i Petrom, postigli su mnogo bolje razumijevanje nego bi se moglo očekivati od dva brata, naročito tako svojevolja i odlučna. Ali premda to može djelovati čudno, Zebedejevi sinovi su pokazivali mnogo veću trpeljivost uzajamno nego prema strancima. Vezivala ih je duboka naklonost; uvijek su se radosno igrali. Bili su to ovi "sinovi groma" koji su htjeli zvati vatru s neba da uništi samarićane koji su iskazali nepoštovanje prema njihovom Učitelju. Ali Jakovljeva prijevremena smrt je bitno izmijenila žestoku ćud njegovog mlađeg brata Ivana.

Od svih Isusovih osobina, Jakov se najviše divio Učiteljevoj suosjećajnoj ljubavi. Jakova je snažno dojmilo Isusovo suosjećajno zanimanje za malog i velikog, bogatog i siromašnog.

Jakov Zebedejev je znao uravnoteženo razmišljati i planirati. Pored Andrije je bio jedan od najtrijezenijih apostola. Dok je bio energična osoba, nikad se nije žurio. Bio je odlična protuteža Petru.

Bio je skroman i nedramatičan, svagdašnji služitelj i nepretenciozni radnik, i nakon što je djelomično shvatio stvarno značenja kraljevstva, nije tražio nikakvu posebnu nagradu. I čak i u priči o Jakovljevoj i Ivanovoj majci koja je tražila da njezini sinovi sjednu Isusu s desne i lijeve strane, ne zaboravite da je zahtjev došao od njihove majke. I kad su izrazili spremnost da se prihvate takvih odgovornosti, treba naglasiti da su bili upoznati s opasnostima koje su pratile Učiteljev navodni revolt protiv Rimske vlasti i da su bili voljni platiti njegovu cijenu. Kad je Isus pitao jesu li bili voljni ispiti čašu, odvratili su da jesu. I kad je riječ o Jakovu, to je doslovno bilo istina -- on je ispio čašu s Učiteljem kako je prvi među apostolima postao mučenik; njega je rano pogubio Herod Antipa. Jakov je tako bio prvi koji je žrtvovao život na novom bojištu kraljevstva. Herod Antipa se bojao Jakova više nego bilo kog drugog apostola. Dok je uistinu bio tih i šutljiv, Jakov se pokazao jako odlučnim kad god su njegova uvjerenja izazvana i dovedena u pitanje.

Jesus' teaching. He, too, was slow at first to comprehend the Master's meaning, but ere they had finished their training, he had acquired a superior concept of Jesus' message. James was able to understand a wide range of human nature; he got along well with the versatile Andrew, the impetuous Peter, and his self-contained brother John.

139:3.5 (1553.1) Though James and John had their troubles trying to work together, it was inspiring to observe how well they got along. They did not succeed quite so well as Andrew and Peter, but they did much better than would ordinarily be expected of two brothers, especially such headstrong and determined brothers. But, strange as it may seem, these two sons of Zebedee were much more tolerant of each other than they were of strangers. They had great affection for one another; they had always been happy playmates. It was these "sons of thunder" who wanted to call fire down from heaven to destroy the Samaritans who presumed to show disrespect for their Master. But the untimely death of James greatly modified the vehement temperament of his younger brother John.

139:3.6 (1553.2) That characteristic of Jesus which James most admired was the Master's sympathetic affection. Jesus' understanding interest in the small and the great, the rich and the poor, made a great appeal to him.

139:3.7 (1553.3) James Zebedee was a well-balanced thinker and planner. Along with Andrew, he was one of the more level-headed of the apostolic group. He was a vigorous individual but was never in a hurry. He was an excellent balance wheel for Peter.

139:3.8 (1553.4) He was modest and undramatic, a daily server, an unpretentious worker, seeking no special reward when he once grasped something of the real meaning of the kingdom. And even in the story about the mother of James and John, who asked that her sons be granted places on the right hand and the left hand of Jesus, it should be remembered that it was the mother who made this request. And when they signified that they were ready to assume such responsibilities, it should be recognized that they were cognizant of the dangers accompanying the Master's supposed revolt against the Roman power, and that they were also willing to pay the price. When Jesus asked if they were ready to drink the cup, they replied that they were. And as concerns James, it was literally true -- he did drink the cup with the Master, seeing that he was the first of the apostles to experience martyrdom, being early put to death with the sword by Herod Agrippa. James was thus the first of the twelve to sacrifice his life upon the new battle line of the kingdom. Herod Agrippa feared James above all the other apostles. He

Jakov je proživio život do vrhunca i kad se našao pred svršetkom, nosio se s takvim dostojanstvom i takvom duševnom snagom da se čak i njegov optužitelj i izdajnik u žurbi udaljio od prizora Jakovljeve smrti kako bi prišao Isusovim učenicima.

4. IVAN ZEBEDEJEV

Kad je postavljen na apostolsku poziciju, Ivan je imao dvadeset četiri godine i bio je najmlađi apostol. Nije bio oženjen i živio je sa svojim roditeljima u Betsaidi; radio je kao ribar sa svojim bratom Jakovom kao partner Andrije i Petra. I prije i nakon što je postavljen na apostolsku poziciju, Ivan je djelovao kao Isusov osobni zastupnik pri kontaktu s Učiteljevom obitelji i nastavio je snositi ovu odgovornost sve do smrti Isusove majke Marije.

Dok je kao najmlađi apostol koji je bio u bliskoj vezi s Isusom pri kontaktu s njegovom obitelji, Ivan bio jako drag Učitelju, ne bi bilo istina reći da je bio "taj koga je Isus osobito ljubio." Tako velikodušna ličnost poput Isusa teško može biti optužena za pristranost, kao osoba koja može voljeti jednog apostola više od ostalih. Činjenica da je Ivan bio jedan od tri Isusova osobna pomagača također djeluje u prilog ovoj zabludi, a naročito činjenica da je Ivan, zajedno sa svojim bratom Jakovom, poznavao Isusa dulje od ostalih apostola.

Čim su primili apostolske pozicije, Petar, Jakov i Ivan su postavljeni kao Isusovi osobni pomagači. Nedugo nakon izbora dvanaestorice, te nakon što je postavio Andriju za upravitelja apostolske grupe, Isus je rekao: "I sada hoću da odrediš dvojicu ili trojicu svojih suradnika da budu samnom i uz mene, da me krijepe i da mi se nađu pri pomoći u svakodnevnim poslovima." I Andrija je mislio da je najbolje bilo izabrati za ovu dužnost apostole koji su izabrani neposredno nakon njega. Dok je Andrija sam želio prihvatiti tako blaženu službu, njemu je Učitelj već bio odredio dužnost; on je tako smjesta odlučio da se Petar, Jakov i Ivan pridruže Isusu.

Dok je Ivan Zebedejev imao više dražesnih karakternih crta, njegova prekomjerna ali neuobičajeno dobro prikrivena umišljenost ne spada među ove osobine. Na njegov karakter je bitno i duboko utjecala duga povezanost s Isusom. Dok je ova umišljenost s vremenom dosta oslabila, ovaj se osjećaj više vrijednosti u

was indeed often quiet and silent, but he was brave and determined when his convictions were aroused and challenged.

139:3.9 (1553.5) James lived his life to the full, and when the end came, he bore himself with such grace and fortitude that even his accuser and informer, who attended his trial and execution, was so touched that he rushed away from the scene of James's death to join himself to the disciples of Jesus.

4. JOHN ZEBEDEE

139:4.1 (1553.6) When he became an apostle, John was twenty-four years old and was the youngest of the twelve. He was unmarried and lived with his parents at Bethsaida; he was a fisherman and worked with his brother James in partnership with Andrew and Peter. Both before and after becoming an apostle, John functioned as the personal agent of Jesus in dealing with the Master's family, and he continued to bear this responsibility as long as Mary the mother of Jesus lived.

139:4.2 (1553.7) Since John was the youngest of the twelve and so closely associated with Jesus in his family affairs, he was very dear to the Master, but it cannot be truthfully said that he was "the disciple whom Jesus loved." You would hardly suspect such a magnanimous personality as Jesus to be guilty of showing favoritism, of loving one of his apostles more than the others. The fact that John was one of the three personal aides of Jesus lent further color to this mistaken idea, not to mention that John, along with his brother James, had known Jesus longer than the others.

139:4.3 (1554.1) Peter, James, and John were assigned as personal aides to Jesus soon after they became apostles. Shortly after the selection of the twelve and at the time Jesus appointed Andrew to act as director of the group, he said to him: "And now I desire that you assign two or three of your associates to be with me and to remain by my side, to comfort me and to minister to my daily needs." And Andrew thought best to select for this special duty the next three first-chosen apostles. He would have liked to volunteer for such a blessed service himself, but the Master had already given him his commission; so he immediately directed that Peter, James, and John attach themselves to Jesus.

139:4.4 (1554.2) John Zebedee had many lovely traits of character, but one which was not so lovely was his inordinate but usually well-concealed conceit. His long association with Jesus made many and great changes in his character. This conceit was greatly lessened, but after growing old and becoming more or less childish, this self-esteem

određenoj mjeri povratio nakon što je Ivan ostario i prilično podjetinjio, te tako nadgledajući Natanijeve aktivnosti pri pisanju Evandjelja koje danas nosi Ivanovo ime, ostarjeli apostol nije oklijevao sebe nazvati "onim kojeg je Isus osobito ljubio." Ako se ima u vidu da se Ivan od svih drugih smrtnika najviše približio ulozi Isusovog bliskog prijatelja, da je po mnogim pitanjima bio njegov odabrani osobni predstavnik, nije čudno što je sebe nazvao "onim kog je Isus osobito ljubio" kako je zasigurno znao da je bio onaj kojem je Isus tako često vjerovao.

Najjača crta Ivanovog karaktera počiva u njegovoj pouzdanosti; bio je hitar i odvažan, vjeran i odan. Njegova najveća slabost leži u ovoj karakterističnoj umišljenosti. Bio je najmlađe djetu u obitelji i najmlađi pripadnik apostolske grupe. Možda je bio pomalo razmažen; možda mu se malo previše ugađalo. Ali u kasnijim godinama života, Ivan je bio vrlo drugačiji od samozadovoljnog i svojevoljnog mladića koji se pridružio Isusovim apostolima u svojoj dvadeset četvrtoj godini.

Isusove osobine koje je Ivan najviše cijenio počivaju u Učiteljevoj ljubavi i nesebičnosti; ove crte ostavljaju takav dojam na njega da je čitavim njegovim kasnijim životom dominirao osjećaj ljubavi i bratinske odanosti. Govorio o ljubavi i pisao o ljubavi. Ovaj "sin groma" postaje "apostol ljubavi"; i u Efesusu, kad ostarjeli biskup više nije bio u stanju stajati na propovjedaonici nego su ga morali nositi u crkvu na stolicu kako bi održao govor i kad bi ga po svršetku službe zamolili da kaže par riječi vjernicima, godinama je jedino govorio, "Dječice, ljubite jedni druge."

Ivan je škartario na riječima, izuzev kad bi mu ljutnja probudila temperament. Mnogo je razmišljao dok je malo govorio. Dok je s godinama sve bolje znao podjarmiti i sve uspješnije kontrolirati, svoju ljutnju, nikada nije prevazišao nerazgovorljivost; nikad nije u cjelosti nadvladao mučaljivost. Ali bio je obdaren odličnom stvaralačkom imaginacijom.

Ivan je imao i drugu stranu, nešto što se ne bi očekivalo od ovog tihog i introspektivnog čovjeka. Bio je pomalo bigotan i prekomjerno netrpeljiv. Po ovom pitanju, jako je nalikovao Jakovu -- obojica su htjeli zapovijediti ognju da siđe s neba da uništi negostoljubive samarićane. Kad kod bi naišao na strance koji su propovijedali u Isusovo ime, Ivan bi im smjesta zabranio da nastave propovijedati. Ali on nije bio jedini apostol koji je imao ovaj osjećaj više vrijednosti i superiornosti.

Na Ivana je snažno utjecalo to što je Isus postao beskućnik, kako je znao da se vjerno

reappeared to a certain extent, so that, when engaged in directing Nathan in the writing of the Gospel which now bears his name, the aged apostle did not hesitate repeatedly to refer to himself as the "disciple whom Jesus loved." In view of the fact that John came nearer to being the chum of Jesus than any other earth mortal, that he was his chosen personal representative in so many matters, it is not strange that he should have come to regard himself as the "disciple whom Jesus loved" since he most certainly knew he was the disciple whom Jesus so frequently trusted.

139:4.5 (1554.3) The strongest trait in John's character was his dependability; he was prompt and courageous, faithful and devoted. His greatest weakness was this characteristic conceit. He was the youngest member of his father's family and the youngest of the apostolic group. Perhaps he was just a bit spoiled; maybe he had been humored slightly too much. But the John of after years was a very different type of person than the self-admiring and arbitrary young man who joined the ranks of Jesus' apostles when he was twenty-four.

139:4.6 (1554.4) Those characteristics of Jesus which John most appreciated were the Master's love and unselfishness; these traits made such an impression on him that his whole subsequent life became dominated by the sentiment of love and brotherly devotion. He talked about love and wrote about love. This "son of thunder" became the "apostle of love"; and at Ephesus, when the aged bishop was no longer able to stand in the pulpit and preach but had to be carried to church in a chair, and when at the close of the service he was asked to say a few words to the believers, for years his only utterance was, "My little children, love one another."

139:4.7 (1554.5) John was a man of few words except when his temper was aroused. He thought much but said little. As he grew older, his temper became more subdued, better controlled, but he never overcame his disinclination to talk; he never fully mastered this reticence. But he was gifted with a remarkable and creative imagination.

139:4.8 (1555.1) There was another side to John that one would not expect to find in this quiet and introspective type. He was somewhat bigoted and inordinately intolerant. In this respect he and James were much alike -- they both wanted to call down fire from heaven on the heads of the disrespectful Samaritans. When John encountered some strangers teaching in Jesus' name, he promptly forbade them. But he was not the only one of the twelve who was tainted with this kind of self-esteem and superiority consciousness.

139:4.9 (1555.2) John's life was tremendously influenced by the sight of Jesus' going about

brinuo za svoju majku i obitelj. Ivan je također duboko suosjećao s Isusom zbog toga što ga njegova obitelj nije bila u stanju shvatiti, uviđajući da su se postupno udaljavali od njega. Cijela ova situacija, kao i to što se Isus uvijek pokoravao u svakoj, pa i najmanjoj želji, volji svoj Nebeskog Oca, kao i njegov svakidašnji život koji je bio obilježen bezuvjetnim osjećajem sigurnosti, ostavlja tako dubok dojam na Ivana i izaziva duboke i trajne promjene u njegovom karakteru koje su se nastavile ispoljavati tijekom cijelog njegovog kasnijeg života.

Ivan je imao staloženu i odvažnu hrabrost koja je odlikovala tek nekolicinu drugih apostola. Te noći prilikom uhićenja, on je bio taj koji je neposredno slijedio Isusa, i koji je odvažno pošao za svojim Učiteljem u same ralje smrti. Ostao je u blizini sve do Isusovog posljednjeg časa zemaljskog života i vjerno je ispunjavao svoju dužnost u pogledu brige za Isusovu majku, spreman da primi dodatne upute za ovih posljednjih časova Učiteljeve smrtničke egzistencije. Jedna stvar je sigurna -- Ivan je bio krajnje pouzdan. Pri blagovanju je imao običaj sjediti Isusu s desne strane. Među dvanaestoricom je bio prvi koji je povjerovao u uskrsnuće i prvi je prepoznao Učitelja kad im je prišao na obali nakon uzašašća.

Ovaj Zebedejev sin je bio blisko povezan s Petrom u ranim aktivnostima kršćanskog pokreta, te je tako postao jedan od glavnih potpornja Jeruzalemske crkve. Uoči Duhova, djelovao je kao desna ruka apostola Petra.

Sedam godina nakon Jakovljeve smrti, Ivan je oženio bratovu udovicu. Posljednjih dvadeset godina njegovog života, o njemu se brinula njegova dražesna unuka.

Ivan je više puta bio u zatvoru i proveo je četiri godine u progonu na otoku Patmosu, čekajući na smjenu imperatorske vlasti u Rimu. Da nije bio oštrouman i taktičan, nesumnjivo bi bio umoren kao njegov otvoreniji brat Jakov. Kako su godine prolazile, zajedno s Učiteljevim bratom Jakovom, naučio je biti nenapasan i pomirben pri svakom nastupu pred javnim sucima. Naučili su da "blag odgovor ublažava jarost." Također su naučili govoriti o crkvi kao "duhovnom bratstvu koje je posvećeno društvenoj službi u korist čovječanstva," a ne kao "nebeskom kraljevstvu." Poučavali su službu utemeljenu na ljubavi, a ne na upravnoj moći -kraljevstvu i kralju.

Dok su bili u progonu na otoku Patmosu, Ivan je napisao Otkrivenje koje danas imate u znatno skraćenoj i izobličenoj formi. Ovo Otkrivenje sadrži fragmente velikog otkrivenja čijih je dosta dijelova izgubljeno ili odstranjeno nakon Ivanovog

without a home as he knew how faithfully he had made provision for the care of his mother and family. John also deeply sympathized with Jesus because of his family's failure to understand him, being aware that they were gradually withdrawing from him. This entire situation, together with Jesus' ever deferring his slightest wish to the will of the Father in heaven and his daily life of implicit trust, made such a profound impression on John that it produced marked and permanent changes in his character, changes which manifested themselves throughout his entire subsequent life.

139:4.10 (1555.3) John had a cool and daring courage which few of the other apostles possessed. He was the one apostle who followed right along with Jesus the night of his arrest and dared to accompany his Master into the very jaws of death. He was present and near at hand right up to the last earthly hour and was found faithfully carrying out his trust with regard to Jesus' mother and ready to receive such additional instructions as might be given during the last moments of the Master's mortal existence. One thing is certain, John was thoroughly dependable. John usually sat on Jesus' right hand when the twelve were at meat. He was the first of the twelve really and fully to believe in the resurrection, and he was the first to recognize the Master when he came to them on the seashore after his resurrection.

139:4.11 (1555.4) This son of Zebedee was very closely associated with Peter in the early activities of the Christian movement, becoming one of the chief supporters of the Jerusalem church. He was the right-hand support of Peter on the day of Pentecost.

139:4.12 (1555.5) Several years after the martyrdom of James, John married his brother's widow. The last twenty years of his life he was cared for by a loving granddaughter.

139:4.13 (1555.6) John was in prison several times and was banished to the Isle of Patmos for a period of four years until another emperor came to power in Rome. Had not John been tactful and sagacious, he would undoubtedly have been killed as was his more outspoken brother James. As the years passed, John, together with James the Lord's brother, learned to practice wise conciliation when they appeared before the civil magistrates. They found that a "soft answer turns away wrath." They also learned to represent the church as a "spiritual brotherhood devoted to the social service of mankind" rather than as "the kingdom of heaven." They taught loving service rather than ruling power — kingdom and king.

139:4.14 (1555.7) When in temporary exile on Patmos, John wrote the Book of Revelation, which you now have in greatly abridged and distorted form. This Book of Revelation contains the surviving fragments of a great revelation, large portions of

zapisa. Sačuvana je jedino fragmentirana i krivotvorena verzija ovog dokumenta.

Ivan je dosta putovao, neumorno radio i nakon što je postao biskup azijskih crkava, skrasio se u Efezu. U istom je mjestu davao instrukcije svom prijatelju Natanaelu pri pisanju takozvanog "Evandjelja po Ivanu." Ivanu je ovom prilikom bilo devedeset devet godina. Od svih apostola, jedino je Ivan Zebedejev na kraju postao istaknuti teolog. Umro je prirodnom smrću u Efezu 103. godine p.K. u stotinu prvoj godini života.

5. RADOZNALI FILIP

Filip je bio petoizabrani apostol, pozvan dok su Isus i prva četiri apostola bili na putu od Ivanovih sastajališta na Jordanu prema Kani u Galileji. Kako je živio u Betsaidi, Filip je već određeno vrijeme imao prilike čuti o Isusu, ali sve do onog dana u Jordanskoj dolini kad ga je Isus pozvao: "Hajde za mnom!", nije ni pomišljao da je Isus bio odista velik čovjek. Na Filipa je pored ostalog u određenoj mjeri utjecala činjenica da su Andrija, Petar, Jakov i Ivan već prihvatili Isusa kao Izručitelja.

Filipu je bio dvadeset sedam godina kad se pridružio apostolima; onedavno je bio oženjen, ali još nije imao djece. Apostoli su mu dali nadimak koji je označavao "radoznalost." Filip je uvijek tražio da mu se pokaže. Nikad nije vidio u dubinu bilo koje izjave. Dok nije bio tup, nedostajala mu je mašta. Ovaj nedostatak mašte predstavlja najveću slabost njegovog karaktera. Bio je svakidašnja osoba koja se kretala u svijetu pukih činjenica.

Prilikom apostolske organizacije za službu, Filip je postavljen za opskrbitelja; bio je zadužen za održavanje rezervnih zaliha. I bio je uspješan opskrbitelj. Njegova najsnažnija osobina počiva u metodičkoj temeljnosti; bio je precizan i sistematičan.

Filipovi roditelji su imali sedmero djece, tri dječaka i četiri djevojčice. On je bio drugi po starini i nakon uzašašća, pokrstio je cijelu obitelj u kraljevstvo. Filip vuče porijeklo iz ribarske obitelji. Otac mu je bio vrlo sposoban i dubokouman čovjek, dok mu je majka bila prosječnog porijekla. Dok se od Filipa nisu mogla očekivati velika postignuća, znao je učiniti male stvari na veliki -- zadovoljavajući i prihvatljiv -- način. Jedino neoliko puta za cijele četiri godine nije na vrijeme obezbijedio hranu za cijelu grupu. Čak su ga i mnogi izvanredni zahtjevi s kojima je čovjek suočen pri ovakvom načinu života rijetko zatekli

which were lost, other portions of which were removed, subsequent to John's writing. It is preserved in only fragmentary and adulterated form.

139:4.15 (1555.8) John traveled much, labored incessantly, and after becoming bishop of the Asia churches, settled down at Ephesus. He directed his associate, Nathan, in the writing of the so-called "Gospel according to John," at Ephesus, when he was ninety-nine years old. Of all the twelve apostles, John Zebedee eventually became the outstanding theologian. He died a natural death at Ephesus in A.D. 103 when he was one hundred and one years of age.

5. PHILIP THE CURIOUS

139:5.1 (1556.1) Philip was the fifth apostle to be chosen, being called when Jesus and his first four apostles were on their way from John's rendezvous on the Jordan to Cana of Galilee. Since he lived at Bethsaida, Philip had for some time known of Jesus, but it had not occurred to him that Jesus was a really great man until that day in the Jordan valley when he said, "Follow me." Philip was also somewhat influenced by the fact that Andrew, Peter, James, and John had accepted Jesus as the Deliverer.

139:5.2 (1556.2) Philip was twenty-seven years of age when he joined the apostles; he had recently been married, but he had no children at this time. The nickname which the apostles gave him signified "curiosity." Philip was always wanting to be shown. He never seemed to see very far into any proposition. He was not necessarily dull, but he lacked imagination. This lack of imagination was the great weakness of his character. He was a commonplace and matter-of-fact individual.

139:5.3 (1556.3) When the apostles were organized for service, Philip was made steward; it was his duty to see that they were at all times supplied with provisions. And he was a good steward. His strongest characteristic was his methodical thoroughness; he was both mathematical and systematic.

139:5.4 (1556.4) Philip came from a family of seven, three boys and four girls. He was next to the oldest, and after the resurrection he baptized his entire family into the kingdom. Philip's people were fisherfolk. His father was a very able man, a deep thinker, but his mother was of a very mediocre family. Philip was not a man who could be expected to do big things, but he was a man who could do little things in a big way, do them well and acceptably. Only a few times in four years did he fail to have food on hand to satisfy the needs of all. Even the many emergency demands attendant upon the life they lived seldom found him

nepripremljenog. Filip se pokazao usješnim i inteligentnim pri upravi opskrbnim odjeljenjem apostolske obitelji.

Filipova jaka strana počiva u njegovoj metodičnoj pouzdanosti; slaba točka njegove čudi počiva u doslovnom nedostatku mašte, nesposobnosti da zbroji dva i dva da dobije četiri. Dok se teoretski mogao smatrati matematički preciznim, nije imaokonstruktivne imaginacije. Gotovo mu je u cjelosti nedostajao određeni oblik mašte. Među masama koje su došle čuti Isusov nauk i propovijedi nalazio se veliki broj sličnih muškaraca i žena i sviju ih je jako utješilo što je osoba koja im je toliko nalikovala bila primljena na tako visoku poziciju u okviru Učiteljevog zbora; hrabrila ih je činjenica da je netko poput njih već bio na visokom položaju u poslovima kraljevstva. Strpljivo slušajući Filipova glupava pitanja, Isus je mnogo naučio o načinu funkcioniranja određenih ljudskih umova i mnogo je puta udovoljio molbi svog skrbnika "da mu se pokaže."

Od svih Isusovih osobina, Filip se nije mogao nadeviti Učiteljevoj nepresušnoj darežljivosti. Filip u Isusu nikad nije našao ni jednog traga malenkosti, tvrdništva ili škrtosti i jako se divio ovoj neprestanoj i nepresušnoj širokogrudosti.

U Filipovoj ličnosti se nisu mogle naći mnoge impresivne crte. Opisan je kao "Filip koji je bio iz Betsaide, Petrova i Andrijiina grada." Gotovo u cjelosti mu je nedostajala oštromna vizija; nije bio u stanju pojmiti dramske mogućnosti određene situacije. Nije bio pesimističan; jednostavno je bio prozaičan. Pored toga, uveliko mu je nedostajao duhovni uvid. Nije oklijevao prekinuti Isusa usred jednog od njegovih najdubokomnijih govora kako bi postavio posve glupavo pitanje. Ali Isus nikad nije prigovorio ovoj nepromišljenosti; uvijek je bio strpljiv i uviđavan prema Filipovoj nesposobnosti poimanja dubljih značenja njegovog nauka. Isus je dobro znao da ako bi ikad ukorio Filipa zbog ovakvih zanovijetnih pitanja, ne samo što bi povrijedio ovu čestitu dušu, već bi mu nanio toliku bol da se Filip nikad više ne bi osjećao slobodnim postavljati pitanja. Isus je znao da na njegovim svjetovima prostora žive nebrojeni milijuni sličnih smrtnika sporog misaonog procesa i želio ih je ohrabriti da ga potraže i da mu se uvijek osjećaju slobodnim prići sa svojim pitanjima i problemima. Isusa su, naposljetku, više zanimala Filipova glupava pitanja nego njegova propovijed. Isus se jako zanimao za svakojake ljude.

Dok apostolski opskrbitelj nije bio dobar javni govornik, bio je jako uvjerljiv i uspješan pri osobnom kontaktu s ljudima. Nije se lako dao

unprepared. The commissary department of the apostolic family was intelligently and efficiently managed.

139:5.5 (1556.5) The strong point about Philip was his methodical reliability; the weak point in his make-up was his utter lack of imagination, the absence of the ability to put two and two together to obtain four. He was mathematical in the abstract but not constructive in his imagination. He was almost entirely lacking in certain types of imagination. He was the typical everyday and commonplace average man. There were a great many such men and women among the multitudes who came to hear Jesus teach and preach, and they derived great comfort from observing one like themselves elevated to an honored position in the councils of the Master; they derived courage from the fact that one like themselves had already found a high place in the affairs of the kingdom. And Jesus learned much about the way some human minds function as he so patiently listened to Philip's foolish questions and so many times complied with his steward's request to "be shown."

139:5.6 (1556.6) The one quality about Jesus which Philip so continuously admired was the Master's unfailing generosity. Never could Philip find anything in Jesus which was small, niggardly, or stingy, and he worshiped this ever-present and unfailing liberality.

139:5.7 (1557.1) There was little about Philip's personality that was impressive. He was often spoken of as "Philip of Bethsaida, the town where Andrew and Peter live." He was almost without discerning vision; he was unable to grasp the dramatic possibilities of a given situation. He was not pessimistic; he was simply prosaic. He was also greatly lacking in spiritual insight. He would not hesitate to interrupt Jesus in the midst of one of the Master's most profound discourses to ask an apparently foolish question. But Jesus never reprimanded him for such thoughtlessness; he was patient with him and considerate of his inability to grasp the deeper meanings of the teaching. Jesus well knew that, if he once rebuked Philip for asking these annoying questions, he would not only wound this honest soul, but such a reprimand would so hurt Philip that he would never again feel free to ask questions. Jesus knew that on his worlds of space there were untold billions of similar slow-thinking mortals, and he wanted to encourage them all to look to him and always to feel free to come to him with their questions and problems. After all, Jesus was really more interested in Philip's foolish questions than in the sermon he might be preaching. Jesus was supremely interested in *men*, all kinds of men.

139:5.8 (1557.2) The apostolic steward was not a good public speaker, but he was a very persuasive and successful personal worker. He was not

obeshrabriti; bio je neumoran trudbenik pri svemu čega se prihvatio. Imao je taj veliki i rijetki dar da kaže "Dođi." Kad je njegov prvi obraćenik Natanael želio diskutirati Isusove vrline i mane, Filip je efektivno odgovorio, "Dođi i vidi!" Nije bio dogmatski propovjednik koji je pozivao svoje slušatelje da "Odu"- kako bi nešto uradili. Susretao je svaku novu situaciju riječima, "Dođi" - "dođi samnom; ja ću ti pokazati put." I ova metoda ima djelotvoran učinak pri svim oblicima i fazama učenja. Čak i roditelji mogunaučiti od Filipa bolju metodu učenja, gdje umjesto što će reći da djeca trebaju "Otići tako učiniti," mogu reći: "Dođi da ti pokažemo i da s tobom podijelimo bolji način življenja."

Filipovu nesposobnost prilagođenja novim situacijama najbolje ilustrira slučaj kad mu je u Jeruzalemu pristupila grupa Grka, govoreći: "Gospodine, želimo govoriti s Isusom." Da je umjesto od Grka ista ova molba došla od bilo kojeg Židova, Filip bi rekao "Dođi." Ali kako su ovi ljudi bili stranci i kako se Filip nije mogao sjetiti uputa u pogledu ovakvog slučaja, jedino se mogao domisliti da konsultira svog poglavara Andriju, nakon čega su zajedno upoznali Isusa s ovim radoznalim Grcima. Isto tako, kad je otišao u Samariju gdje je propovijedao i krstio vjernike, u skladu s Učiteljevim uputama nije htio položiti ruke na glavu obraćenika u znak primitka Svetog Duha. Ovo su činili Petar i Ivan koji su došli iz Jeruzalema kao predstavnici majke crkve kako bi nadgledali njegovu djelatnost.

Nakon Učiteljeve smrti koja mu je jako teško pala, Filip je sudjelovao u reorganizaciji apostolske grupe, te je prvi otišao da zadobije u kraljevstvo duše koje nisu bile čisto židovskog porijekla i bio je najuspješniji u službi samarićanima kao i u kasnijim aktivnostima u korist kraljevstva.

Filipova žena, koja je bila jako uspješna kao dio ženskog zbora, počinje aktivno surađivati sa svojim mužem pri evanđelskom radu nakon što su ih progoni natjerali da napuste Jeruzalem. Žena mu je bila neustrašiva. Stajala je podno Filipova križa bodreći ga da nastavi objavljivati radosnu vijest čak i svojim ubojicama i kad je izgubio snagu, počela je govoriti o spasenju putem vjere u Isusa i prestala je jedino kad su je razlučeni Židovi na mjestu kamenovali. Njihov rad je nastavila njihova najstarija kćerka Lija koja je u kasnijim godinama postala poznata proročica iz Hierapola.

Filip, negdašnji opskrbitelj apostolske grupe, je bio veliki čovjek u okviru kraljevstva; zadobijao je duše gdje god je išao; i na kraju je raspet i sahranjen u Hierapolu, izgubivši život zbog svijeh

easily discouraged; he was a plodder and very tenacious in anything he undertook. He had that great and rare gift of saying, "Come." When his first convert, Nathaniel, wanted to argue about the merits and demerits of Jesus and Nazareth, Philip's effective reply was, "Come and see." He was not a dogmatic preacher who exhorted his hearers to "Go" — do this and do that. He met all situations as they arose in his work with "Come" — "come with me; I will show you the way." And that is always the effective technique in all forms and phases of teaching. Even parents may learn from Philip the better way of saying to their children *not* "Go do this and go do that," but rather, "Come with us while we show and share with you the better way."

139:5.9 (1557.3) The inability of Philip to adapt himself to a new situation was well shown when the Greeks came to him at Jerusalem, saying: "Sir, we desire to see Jesus." Now Philip would have said to any Jew asking such a question, "Come." But these men were foreigners, and Philip could remember no instructions from his superiors regarding such matters; so the only thing he could think to do was to consult the chief, Andrew, and then they both escorted the inquiring Greeks to Jesus. Likewise, when he went into Samaria preaching and baptizing believers, as he had been instructed by his Master, he refrained from laying hands on his converts in token of their having received the Spirit of Truth. This was done by Peter and John, who presently came down from Jerusalem to observe his work in behalf of the mother church.

139:5.10 (1557.4) Philip went on through the trying times of the Master's death, participated in the reorganization of the twelve, and was the first to go forth to win souls for the kingdom outside of the immediate Jewish ranks, being most successful in his work for the Samaritans and in all his subsequent labors in behalf of the gospel.

139:5.11 (1557.5) Philip's wife, who was an efficient member of the women's corps, became actively associated with her husband in his evangelistic work after their flight from the Jerusalem persecutions. His wife was a fearless woman. She stood at the foot of Philip's cross encouraging him to proclaim the glad tidings even to his murderers, and when his strength failed, she began the recital of the story of salvation by faith in Jesus and was silenced only when the irate Jews rushed upon her and stoned her to death. Their eldest daughter, Leah, continued their work, later on becoming the renowned prophetess of Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Philip, the onetime steward of the twelve, was a mighty man in the kingdom, winning souls wherever he went; and he was finally crucified for his faith and buried at Hierapolis.

vjere.

6. ČESTITI NATANAEL

Natanaela, šestog i posljednjeg apostola kojeg je Učitelj sam izabrao, je doveo njegov prijatelj Filip. Filip i Natanael su zajednički sudjelovali u nekoliko poslovnih poduzeća i kada su sreli Isusa, zajedno su išli da vide Ivana Krstitelja.

Kada se Natanael pridružio apostolima, bilo mu je dvadeset pet godina i poslije Ivana Zebedeja, bio je najmlađi pripadnik grupe. Bio je najmlađe od sedmero djece, neoženjen i jedina potpora ostarjelim ionemoćalim roditeljima s kojima je živio u Kani; dok je nekoliko njegove braća i sestara već preminulo, drugi su bili u braku i nitko nije živio u Kani. Natanael and Juda Iskariot su bili najobrazovaniji apostoli. Natanael je planirao postati trgovac.

Dok Isus nije dao nadimak Natanaelu, apostoli su ga uskoro prozvali imenima koja su označavala časnost, iskrenost. Bio je "bez lukavstva." I ovo je bila njegova velika vrlina; bio je častan i iskren. Njegova karakterna slabost počiva u ponosu; bio je vrlo ponosan na svoju obitelj, svoj grad, svoju reputaciju i svoju naciju, što je sve pohvalno ako čovjek pri tome ne pretjera. Ali Natanael je imao tendenciju da ode u krajnost u pogledu osobnih sujevjerja. Bio je sklon formiranju predrasuda o ljudima na temelju osobnih mišljenja. Nije oklijevao upitati, još prije nego što će sresti Isusa, "Iz Nazareta može li što dobro izaći?" Ali Natanael nije bio svojeglav, čak i ako je bio ponosan. Nakon što je pogledao Isusu u oči, promijenio je mišljenje.

Natanel je po mnogo čemu bio nesvakidašnji genijalac apostolske grupe. Bio je apostolski filozof i sanjatica, ali vrlo praktičan sanjatica. Kretao se između razdoblja duboke filozofije i perioda šaljivog humora; kad je bio u prikladnom raspoloženju, može se reći da je bio najbolji pripovjedač od svih apostola. Isus je jako uživao kad god je imao prilike čuti Natanaelov govor o stvarima koje su istovremeno bile ozbiljne i frivolne. Natanael je s vremenom počeo uzimati kraljevstvo ozbiljnije, ali sebe nikad nije uzeo ozbiljno.

Svi apostoli su voljeli i poštovali Natanaela i on se s njima izvršno slagao, s izuzetkom Jude Iskariota. Juda je smatrao da Nataneal nije uzimao svoje apostolstvo dovoljno ozbiljno i jednom se štoviše osmijelio potajno otići k Isusu i žaliti se na Natanaela. Isus je rekao: "Juda, pažljivo povedi računa o svojim postupcima; ne preuveličavaj svoj položaj. Tko je od nas pozvan da sudi svome bratu? Nije Očeva volja da se

6. HONEST NATHANIEL

139:6.1 (1558.2) Nathaniel, the sixth and last of the apostles to be chosen by the Master himself, was brought to Jesus by his friend Philip. He had been associated in several business enterprises with Philip and, with him, was on the way down to see John the Baptist when they encountered Jesus.

139:6.2 (1558.3) When Nathaniel joined the apostles, he was twenty-five years old and was the next to the youngest of the group. He was the youngest of a family of seven, was unmarried, and the only support of aged and infirm parents, with whom he lived at Cana; his brothers and sister were either married or deceased, and none lived there. Nathaniel and Judas Iscariot were the two best educated men among the twelve. Nathaniel had thought to become a merchant.

139:6.3 (1558.4) Jesus did not himself give Nathaniel a nickname, but the twelve soon began to speak of him in terms that signified honesty, sincerity. He was "without guile." And this was his great virtue; he was both honest and sincere. The weakness of his character was his pride; he was very proud of his family, his city, his reputation, and his nation, all of which is commendable if it is not carried too far. But Nathaniel was inclined to go to extremes with his personal prejudices. He was disposed to prejudge individuals in accordance with his personal opinions. He was not slow to ask the question, even before he had met Jesus, "Can any good thing come out of Nazareth?" But Nathaniel was not obstinate, even if he was proud. He was quick to reverse himself when he once looked into Jesus' face.

139:6.4 (1558.5) In many respects Nathaniel was the odd genius of the twelve. He was the apostolic philosopher and dreamer, but he was a very practical sort of dreamer. He alternated between seasons of profound philosophy and periods of rare and droll humor; when in the proper mood, he was probably the best storyteller among the twelve. Jesus greatly enjoyed hearing Nathaniel discourse on things both serious and frivolous. Nathaniel progressively took Jesus and the kingdom more seriously, but never did he take himself seriously.

139:6.5 (1558.6) The apostles all loved and respected Nathaniel, and he got along with them splendidly, excepting Judas Iscariot. Judas did not think Nathaniel took his apostleship sufficiently seriously and once had the temerity to go secretly to Jesus and lodge complaint against him. Said Jesus: "Judas, watch carefully your steps; do not overmagnify your office. Who of us is competent to judge his brother? It is not the Father's will that

njegova djeca bave jedino ozbiljnim stvarima u životu. Ponavljam: Ja sam došao da moja zemaljska braća imaju užitek, radost i život, i da sve ovo imaju u izobilju. Idi stoga, Juda, i pohvalno izvrši ono što ti je povjereno i ostavi svoga brata Natanaela, da položi račune sebi i Bogu." I sjećanje na ovaj događaj pored mnogih sličnih iskustva, dugo ostaje živjeti u samoobmanutom srcu Jude Iskariota.

Mnogo puta kad je Isus bio odsutan u brdima s Petrom, Jakovom i Ivanom i kad su stvari počele postajati zategnute i zapletene među apostolima, kad je čak i Andrija bio zbunjen ne znajući što da kaže svojoj nezadovoljnoj braći, Natanael bi ublažio napetost s malo filozofije ili malo humora -- i to dobrog humora.

Natanaelova dužnost počiva u brizi za apostolske obitelji. Često nije mogao prisustvovati apostolskim vijećima jer je pri prvoj vijesti o bolesti ili bilo čemu nesvakidašnjem što je moglo snaći njegove povjerenike, smjesta hitio k tome domu. Apostoli su bili spokojni znajući da su njihovi najbliži bili sigurni u Natanaelovim rukama.

Natanael je najdublje poštovao Isusa zbog njegove trpeljivosti. Neumorno je promišljao o širokumnosti i darežljivoj suosjećajnosti Sina Čovječjeg.

Natanaelov otac (Bartolomej) je umro nedugo nakon Duhova i apostol je nakon ovog događaja otišao u Mezopotamiju i Indiju, objavljujući radosnu vijest o kraljevstvu i krsteći vjernike. Njegova braća nikad nisu doznala što se dogodilo s njihovim negdašnjim filozofom, pjesnikom i humoristom. A Filip je bio veliki čovjek kraljevstva koji je učinio bitan doprinos u procesu širenja Učiteljevog nauka i pored toga što nije sudjelovao u organizaciji kršćanske crkve. Natanael je umro u Indiji.

7. MATIJA LEVI

Matiju, sedmog apostola je izabrao Andrija. Dok je pripadao obitelji ubirača poreza ili publikana, Matija je živio u Kafarnaumu, gdje je radio kao carinik. Bila mu je trideset jedna godina, bio je oženjen i imao četvero djece. Bio je prilično imućan, jedini imućniji pripadnik apostolske grupe. Bio je uspješan poslovni čovjek koji se dobro snalazio u društvu i koji se znao sprijateljiti i uspješno surađivati s najrazličitijim ljudima.

Andrija je postavio Matiju kao financijskog predstavnika apostolske grupe. Matije je na određeni način djelovao u ulozi financijskog agenta i javnog govornika apostolske organizacije. Znao

his children should partake only of the serious things of life. Let me repeat: I have come that my brethren in the flesh may have joy, gladness, and life more abundantly. Go then, Judas, and do well that which has been intrusted to you but leave Nathaniel, your brother, to give account of himself to God." And the memory of this, with that of many similar experiences, long lived in the self-deceiving heart of Judas Iscariot.

139:6.6 (1559.1) Many times, when Jesus was away on the mountain with Peter, James, and John, and things were becoming tense and tangled among the apostles, when even Andrew was in doubt about what to say to his disconsolate brethren, Nathaniel would relieve the tension by a bit of philosophy or a flash of humor; good humor, too.

139:6.7 (1559.2) Nathaniel's duty was to look after the families of the twelve. He was often absent from the apostolic councils, for when he heard that sickness or anything out of the ordinary had happened to one of his charges, he lost no time in getting to that home. The twelve rested securely in the knowledge that their families' welfare was safe in the hands of Nathaniel.

139:6.8 (1559.3) Nathaniel most revered Jesus for his tolerance. He never grew weary of contemplating the broadmindedness and generous sympathy of the Son of Man.

139:6.9 (1559.4) Nathaniel's father (Bartholomew) died shortly after Pentecost, after which this apostle went into Mesopotamia and India proclaiming the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. His brethren never knew what became of their onetime philosopher, poet, and humorist. But he also was a great man in the kingdom and did much to spread his Master's teachings, even though he did not participate in the organization of the subsequent Christian church. Nathaniel died in India.

7. MATTHEW LEVI

139:7.1 (1559.5) Matthew, the seventh apostle, was chosen by Andrew. Matthew belonged to a family of tax gatherers, or publicans, but was himself a customs collector in Capernaum, where he lived. He was thirty-one years old and married and had four children. He was a man of moderate wealth, the only one of any means belonging to the apostolic corps. He was a good business man, a good social mixer, and was gifted with the ability to make friends and to get along smoothly with a great variety of people.

139:7.2 (1559.6) Andrew appointed Matthew the financial representative of the apostles. In a way he was the fiscal agent and publicity spokesman for the apostolic organization. He was a keen

je dobro prosuditi ljudsku prirodu i uspješno djelovati u cilju promicanja svojih ideja. Dok njegovu ličnost nije lako opisati, bio je vrlo ozbiljan učenik koji je sve više vjerovao u Isusovu misiju i sigurnost kraljevstva. Dok Isus nikad nije dao nadimka Leviju, drugi apostoli su ga zvali "sakupljačem novca."

Levijska jaka strana počiva u svesrdnoj odanosti evanđelju. To što je on, utjerivač poreza, prihvaćen od Isusa i njegovih apostola izaziva silnu zahvalnost u negdašnjem carinskom činovniku. Ali unatoč tome, ostali apostoli, a naročito Šimun Revnitelj i Juda Iskariot nisu bili u stanju smjesta prihvatiti publikanovu prisutnost među apostolima. Matijina slabost počiva u kratkovidom i materijalističkom pogledu na život. Ali svakog je mjeseca značajno napredovao u svim ovim pitanjima. Nije čudo što nije mogao prisustvovati većinajdragocjenijih perioda instrukcije, kako je imao za dužnost punjenje apostolske blagajne.

Učiteljeva milostiva priroda predstavlja to što je Matija cijenio iznad svega ostalog. Neprestano je napominjao kako je pri traganju za Bogom čovjek jedino morao imati vjeru. Uvijek je volio govoriti o kraljevstvu kao "ovom poslu nalaženja Boga."

Unatoč svojoj prošlosti, Matija se sviju jako fino dojmio i kako je vrijeme prolazilo njegovi prijatelji su se počeli ponositi publikanovim postignućima. On je između ostalih ostavio opširne bilješke o Isusovim izjavama i ove su riječi zatim postale osnova Isadorovoj pripovijedi o riječima i djelima Isusa koja je postala poznata kao "Evanđelje po Matiji."

Veliki i koristan život Matije, poslovnog čovjeka i ubirača poreza u Kafarnaumu, predstavlja put kojim su više tisuća drugih poslovnih ljudi, javnih službenika i političara stoljeće za stoljećem dolazile da čuju primamljivi glas Učiteljevog poziva: "Dođi za mnom." Dok je Matija uistinu bio snalažljiv političar, bio je strašno lojalan Isusu i duboko odan brizi za osiguranje adekvatne financijske osnove ovih vjesnika nastupajućeg kraljevstva.

Matijina prisutnost među apostolima predstavlja to što je čuvalo vrata kraljevstva široko otvorenim mnoštvu potištenih i odbačenih duša koje su već davno izgubile vjeru da će ikad naći religioznu utjehu. Odbačeni i očajni muškarci i žene žurno idu da čuju Isusa i on nikad nije odbio ni jednu jedinu osobu.

Dok je primao novčane darove od učenika-vjernika i neposrednih primatelja Učiteljevog

judge of human nature and a very efficient propagandist. His is a personality difficult to visualize, but he was a very earnest disciple and an increasing believer in the mission of Jesus and in the certainty of the kingdom. Jesus never gave Levi a nickname, but his fellow apostles commonly referred to him as the "money-getter."

139:7.3 (1559.7) Levi's strong point was his wholehearted devotion to the cause. That he, a publican, had been taken in by Jesus and his apostles was the cause for overwhelming gratitude on the part of the former revenue collector. However, it required some little time for the rest of the apostles, especially Simon Zelotes and Judas Iscariot, to become reconciled to the publican's presence in their midst. Matthew's weakness was his shortsighted and materialistic viewpoint of life. But in all these matters he made great progress as the months went by. He, of course, had to be absent from many of the most precious seasons of instruction as it was his duty to keep the treasury replenished.

139:7.4 (1559.8) It was the Master's forgiving disposition which Matthew most appreciated. He would never cease to recount that faith only was necessary in the business of finding God. He always liked to speak of the kingdom as "this business of finding God."

139:7.5 (1560.1) Though Matthew was a man with a past, he gave an excellent account of himself, and as time went on, his associates became proud of the publican's performances. He was one of the apostles who made extensive notes on the sayings of Jesus, and these notes were used as the basis of Isador's subsequent narrative of the sayings and doings of Jesus, which has become known as the Gospel according to Matthew.

139:7.6 (1560.2) The great and useful life of Matthew, the business man and customs collector of Capernaum, has been the means of leading thousands upon thousands of other business men, public officials, and politicians, down through the subsequent ages, also to hear that engaging voice of the Master saying, "Follow me." Matthew really was a shrewd politician, but he was intensely loyal to Jesus and supremely devoted to the task of seeing that the messengers of the coming kingdom were adequately financed.

139:7.7 (1560.3) The presence of Matthew among the twelve was the means of keeping the doors of the kingdom wide open to hosts of downhearted and outcast souls who had regarded themselves as long since without the bounds of religious consolation. Outcast and despairing men and women flocked to hear Jesus, and he never turned one away.

139:7.8 (1560.4) Matthew received freely tendered offerings from believing disciples and the

nauka, Matija nikad nije otvoreno tražio novce od naroda. Izvršavao je svoje financijske aktivnosti tihim i osobnim metodama, prikupljajući većinu sredstava od imućnije klase vjernika. Dok je podario praktično cijeli svoj skromni imetak Učiteljevim i apostolskim aktivnostima, izuzev Isusa koji je sve znao, apostoli nikad nisu doznali o Matijinoj darežljivosti. Matija je izbjegavao otvoreno prilagati vlastita sredstva apostolskoj riznici zbog toga što je strahovao da Isus i njegovi učenici mogu smatrati njegove novce okaljanim; tako je često pri priložima koristio imena drugih vjernika. Tijekom ranijih mjeseci kad je znao da je njegova prisutnost među apostolima djelomično predstavljala stvar kušnje, Matija je često dolazio u iskušenje da im stavi na znanje da je podmirivao njihove svakodnevne potrebe, ali nikad nije podlijegao ovom iskušenju. Dok je pri svakom otvorenom izrazu prezira prema publicanima gorio od želje da obznani svoju darežljivost, Levi se uvijek uspijevao uzdržati od ovog nagona.

U slučajevima kad je tjedna suma bila niža od procjenjenih troškova, Levi se često oslanjao na osobna sredstva. Pored toga je svakom prilikom kad je jako želio čuti Isusova učenja, više volio ostati uz njega i čuti njegove nauke čak i ako je znao da će se kasnije morati sam snalaziti da skupi neophodne novce. Ali Levi je od sveg srca želio da Isus dozna da je veći dio novaca dolazio iz njegovog džepa! Slabo je uviđao da je Učitelj to već znao. Ni jedan apostol nikad nije doznao da ih je Matija izdržavao u tolikoj mjeri da je prilikom progona, kad je pošao u objavu evanđelja kraljevstva, praktično bio bez prebijene pare.

Kad su progoni nagnali vjernike da se odreknu Jeruzalema, Matija se uputio prema sjeveru, gdje je propovijedao kraljevstvo i krstio vjernike. Dok su ga njegovi prijatelji iz negdašnjih apostolskih redova smatrali izgubljenim, Matija je išao kroz Siriju, Kapadociju, Galaciju, Bitiniju i Traciju. I na Traciji, u Lisimaciji, ih je opkolila i usmrtila određena grupa židovskih nevjernika koja je bila u zavjeri s Rimskim vojnicima. I ovaj preporođeni publican je ugledao smrt s pobjedničkom vjerom spasenja koju je tako dobro naučio od Učitelja tijekom njegovog skorašnjeg života na zemlji.

8. TOMA DIDIMUS

Toma je bio osmi apostol i izabranik apostola Filipa. Dok je kasnije postao poznat kao "sumnjičavi Toma," njegovi ga prijatelji i apostoli nisu smatrali odveć beznadežnim sumnjičavcem. Točno da je imao logičan i skeptičan um, ali je

immediate auditors of the Master's teachings, but he never openly solicited funds from the multitudes. He did all his financial work in a quiet and personal way and raised most of the money among the more substantial class of interested believers. He gave practically the whole of his modest fortune to the work of the Master and his apostles, but they never knew of this generosity, save Jesus, who knew all about it. Matthew hesitated openly to contribute to the apostolic funds for fear that Jesus and his associates might regard his money as being tainted; so he gave much in the names of other believers. During the earlier months, when Matthew knew his presence among them was more or less of a trial, he was strongly tempted to let them know that his funds often supplied them with their daily bread, but he did not yield. When evidence of the disdain of the publican would become manifest, Levi would burn to reveal to them his generosity, but always he managed to keep still.

139:7.9 (1560.5) When the funds for the week were short of the estimated requirements, Levi would often draw heavily upon his own personal resources. Also, sometimes when he became greatly interested in Jesus' teaching, he preferred to remain and hear the instruction, even though he knew he must personally make up for his failure to solicit the necessary funds. But Levi did so wish that Jesus might know that much of the money came from his pocket! He little realized that the Master knew all about it. The apostles all died without knowing that Matthew was their benefactor to such an extent that, when he went forth to proclaim the gospel of the kingdom after the beginning of the persecutions, he was practically penniless.

139:7.10 (1560.6) When these persecutions caused the believers to forsake Jerusalem, Matthew journeyed north, preaching the gospel of the kingdom and baptizing believers. He was lost to the knowledge of his former apostolic associates, but on he went, preaching and baptizing, through Syria, Cappadocia, Galatia, Bithynia, and Thrace. And it was in Thrace, at Lysimachia, that certain unbelieving Jews conspired with the Roman soldiers to encompass his death. And this regenerated publican died triumphant in the faith of a salvation he had so surely learned from the teachings of the Master during his recent sojourn on earth.

8. THOMAS DIDYMUS

139:8.1 (1561.1) Thomas was the eighth apostle, and he was chosen by Philip. In later times he has become known as "doubting Thomas," but his fellow apostles hardly looked upon him as a chronic doubter. True, his was a logical, skeptical

imao i neku vrstu hrabre odanosti zbog koje ga njegovi najbliži poznanici nisu mogli smatrati sitničavim skeptikom.

Kad se pridružio apostolima, Toma je imao dvadeset devet godina i četvero djece. Bio je tesar i klesar, dok je odnedavno postao ribar i boravio u Tariceji, smještenoj na zapadnoj obali Jordana na mjestu gdje se Joradanizliva iz Galilejskog mora i imao je reputaciju jednog od vodećih građana svog malog mjesta. Dok nije imao bitnije naobrazbe, imao je oštar i pronicav um i bio je djetė izvanrednih roditelja koji su živjeli u Tiberijadi. Od svih apostola jedino je Toma imao analitičan um; bio je instinski znanstvenik apostolske grupe.

Toma nije imao srećno rano djetinjstvo; njegovi roditelji nisu imali posve srećan brak i ovo se odrazilo na Tomin kasniji život. Neslaganje i svadljivost rano postaju dio njegove prirode. Čak se i njegova žena radovala kad se Toma pridružio apostolima; osjećala se bolje kad nije imala svog pesimističnog muža pored sebe. Toma je štoviše imao nalete sumnjičavosti i zahvaljujući ovim naletimasumnjičavosti drugi apostoli nisu lako mogli s njim izići na kraj. Petar je isprva bio veoma uzrujan zbog Tome i žalio se svom bratu Andriji da je Toma bio "zao, gadan i uvijek sumnjičav." Ali što su njegovi drugovi bolje poznavali Tomu, to im se više sviđao. Otkrili su da je bio visoko častan i duboko odan. Dok je bio savršeno iskren i nedvojbeno istinoljubiv, bio je rođeni cjepidlaka koji je s vremenom postao istinski pesimista. Njegov analitični um je postao proklet sumnjičanjem. Kad se pridružio dvanaestorici apostola i kad je na taj način došao u kontakt s Isusovim plemenitim karakterom, Toma je upravo prolazio kroz period gubitka vjere u svoje bližnje. Ovaj kontakt s Učiteljem je smjesta počeo preobražavati cijelu Tominu prirodu i izazivati duboke promjene u mentalnim reakcijama na njegove bližnje.

Tomina velika snaga počiva u jako analitičnom umu kao i njegovoj nepokolebljivoj hrabrosti -- nakon što bi donio određenu odluku. Njegova velika slabost počiva u sumnjičavom dvoumljenju koje nije prevazišao za cijelog svog zemaljskog života.

U okviru apostolske organizacije, Toma je bio zadužen za upravu nad planom putovanja i uspješno je nadzirao aktivnosti i pokrete apostolskog zbora. Dok je bio dobar izvršitelj i izvanredan poslovni čovjek, bilo mu je teško prevazići nestabilnost raspoloženja; iz dana u dan je bio drugačija osoba. Prije nego što će prići apostolima bio je sklon melanholičnom prepuštanju mračnim mislima, dok je kontakt s Isusom i njegovim apostolima uveliko izliječio ovu

type of mind, but he had a form of courageous loyalty which forbade those who knew him intimately to regard him as a trifling skeptic.

139:8.2 (1561.2) When Thomas joined the apostles, he was twenty-nine years old, was married, and had four children. Formerly he had been a carpenter and stone mason, but latterly he had become a fisherman and resided at Tarichea, situated on the west bank of the Jordan where it flows out of the Sea of Galilee, and he was regarded as the leading citizen of this little village. He had little education, but he possessed a keen, reasoning mind and was the son of excellent parents, who lived at Tiberias. Thomas had the one truly analytical mind of the twelve; he was the real scientist of the apostolic group.

139:8.3 (1561.3) The early home life of Thomas had been unfortunate; his parents were not altogether happy in their married life, and this was reflected in Thomas's adult experience. He grew up having a very disagreeable and quarrelsome disposition. Even his wife was glad to see him join the apostles; she was relieved by the thought that her pessimistic husband would be away from home most of the time. Thomas also had a streak of suspicion which made it very difficult to get along peaceably with him. Peter was very much upset by Thomas at first, complaining to his brother, Andrew, that Thomas was "mean, ugly, and always suspicious." But the better his associates knew Thomas, the more they liked him. They found he was superbly honest and unflinchingly loyal. He was perfectly sincere and unquestionably truthful, but he was a natural-born faultfinder and had grown up to become a real pessimist. His analytical mind had become cursed with suspicion. He was rapidly losing faith in his fellow men when he became associated with the twelve and thus came in contact with the noble character of Jesus. This association with the Master began at once to transform Thomas's whole disposition and to effect great changes in his mental reactions to his fellow men.

139:8.4 (1561.4) Thomas's great strength was his superb analytical mind coupled with his unflinching courage — when he had once made up his mind. His great weakness was his suspicious doubting, which he never fully overcame throughout his whole lifetime in the flesh.

139:8.5 (1561.5) In the organization of the twelve Thomas was assigned to arrange and manage the itinerary, and he was an able director of the work and movements of the apostolic corps. He was a good executive, an excellent businessman, but he was handicapped by his many moods; he was one man one day and another man the next. He was inclined toward melancholic brooding when he joined the apostles, but contact with Jesus and the apostles largely cured him of this morbid

Tominu tmurnu introspekciju.

Isus je jako uživao u Tominu društvu i vodio su niz dugih osobnih razgovora. Tomina prisutnost među apostolima predstavlja veliku utjehu svim časnim ali sumnjičavim osobama, kao i veliko ohrabrenje mnogim namučenim umovima da uđu u kraljevstvo, čak i ako nisu mogli istinski razumjeti sve duhovne i filozofske faze Isusovog nauka. Tomino članstvo među dvanaesticom stoji kao objava da Isus voli čak i one koji časno i iskreno sumnjaju.

Dok su drugi apostoli duboko poštovali Isusa zbog neke naročite crte njegove ličnosti, Toma je poštovao Učitelja zbog njegovog jako uravnoteženog karaktera. Toma je imao sve veće divljenje i poštovanje prema osobi koja je mogla biti tako milostiva i nježna, a istovremeno tako nepokolebljivo pravedna i ispravna; biti čvrsta, ali ne i tvrdoglava; spokojna, ali ne i ravnodušna; suosjećajna i spremna pomoći, dok se nikad nije uplitatala u tuđe poslove i dok nije težila diktatorstvu; tako jaka, a istovremeno tako nježna; tako čvrsta, ali ne i gruba i neotesana; tako pomnjiva, ali ne i kolebljiva; tako čiste duše i nedužna, a u isto vrijeme tako muževna, agresivna i prodorna; tako istinski hrabra, a ne i nagla ili lakomislena; takavljubitelj, ali ne i idolopoklonik prirode; tako nestašna i duhovita, bez imalo ispraznosti i frivolnosti. Tomu je očarala ova neusporediva simetrija ličnosti. Od svih apostola, moguće da je uživao najviše intelektualno razumijevanje i poštovanje Isusove ličnosti.

Pri svakom apostolskom vijećanju, Toma je uvijek bio oprezan prije svega zagovarajući sigurnost, ali nakon što je njegov konzervativizam odbijen ili nadglasan, uvijek je bio prvi koji je neustrašivo kretao u sprovedbu prihvaćenog programa. Uvijek je bio taj koji se protivio planu koji je smatrao lakomislenim i preuzetnim boreći se do samog kraja, ali kad bi Andrija stavio prijedlog na glasanje i nakon što bi svi apostoli podržali ono čemu se on tako žustro protivio, Toma je prvi govorio: "Idemo!" Znao je podnijeti poraz. Nije bio zlopamtilo i nije njegovao osjećaj povrijeđenosti. Dok se uvijek protivio Isusovom izlaganju opasnosti, nakon što bi Gospodin odlučio poduzeti rizik, Toma je uvijek bodrio apostole riječima, "Hajdemo i mi da umremo s njim!"

Toma je na neki način nalikovao Filipu; dok je uvijek htio "da mu se pokaže," njegovi spoljašnji izrazi sumnjičanja počivaju na posve drugačijim intelektualnim operacijama. Toma je bio analitičan, a ne samo skeptičan. U pogledu osobne fizičke hrabrosti, bio je jedan od najhrabrijih apostola.

introspection.

139:8.6 (1561.6) Jesus enjoyed Thomas very much and had many long, personal talks with him. His presence among the apostles was a great comfort to all honest doubters and encouraged many troubled minds to come into the kingdom, even if they could not wholly understand everything about the spiritual and philosophic phases of the teachings of Jesus. Thomas's membership in the twelve was a standing declaration that Jesus loved even honest doubters.

139:8.7 (1562.1) The other apostles held Jesus in reverence because of some special and outstanding trait of his replete personality, but Thomas revered his Master because of his superbly balanced character. Increasingly Thomas admired and honored one who was so lovingly merciful yet so inflexibly just and fair; so firm but never obstinate; so calm but never indifferent; so helpful and so sympathetic but never meddlesome or dictatorial; so strong but at the same time so gentle; so positive but never rough or rude; so tender but never vacillating; so pure and innocent but at the same time so virile, aggressive, and forceful; so truly courageous but never rash or foolhardy; such a lover of nature but so free from all tendency to revere nature; so humorous and so playful, but so free from levity and frivolity. It was this matchless symmetry of personality that so charmed Thomas. He probably enjoyed the highest intellectual understanding and personality appreciation of Jesus of any of the twelve.

139:8.8 (1562.2) In the councils of the twelve Thomas was always cautious, advocating a policy of safety first, but if his conservatism was voted down or overruled, he was always the first fearlessly to move out in execution of the program decided upon. Again and again would he stand out against some project as being foolhardy and presumptuous; he would debate to the bitter end, but when Andrew would put the proposition to a vote, and after the twelve would elect to do that which he had so strenuously opposed, Thomas was the first to say, "Let's go!" He was a good loser. He did not hold grudges nor nurse wounded feelings. Time and again did he oppose letting Jesus expose himself to danger, but when the Master would decide to take such risks, always was it Thomas who rallied the apostles with his courageous words, "Come on, comrades, let's go and die with him."

139:8.9 (1562.3) Thomas was in some respects like Philip; he also wanted "to be shown," but his outward expressions of doubt were based on entirely different intellectual operations. Thomas was analytical, not merely skeptical. As far as personal physical courage was concerned, he was one of the bravest among the twelve.

Toma je imao svoje loše dane; s vremena na vrijeme je bio tužan i potišten. Prošao je kroz veliku mladalačku patnju zbog gubitka sestre blizankinje u devetoj godini, što je uveliko dodalo njegovim kasnijim temperamentalnim problemima. Svakom prilikom kad bi klonuo duhom, u pomoć bi mu pritekli bilo Natanael, Petar ili vrlo često, jedan od Alefejevih blizanaca. Na žalost, kad god je bio u najdubljoj depresiji, Toma je izbjegavao direktan kontakt s Isusom. Ali Učitelj je bio dobro upoznat s ovim problemima i pun suosjećajne naklonosti prema ovom apostolu koji je patio od depresije i progona vlastitim sumnjama.

Andrija bi nekon prilikom dopustio da se Toma osami na nekoliko dana. Ali Toma je brzo naučio da ovo nije bilo mudro činiti; rano je otkrio da mu se pri svakom napadu potištenosti najbolje bilo držati svojih aktivnosti i ostati u blizini svojih prijatelja. Ali unatoč svemu što se događalo u njegovom emocionalnom životu, zadržao je svoju apostolsku poziciju. Kad bi došlo vrijeme da se krene dalje, uvijek je bio taj koji je govorio, "Idemo!"

Toma predstavlja odličan primjer čovjeka obuzetog sumnjama koji zna suočiti i pobijediti svoje sumnje. Imao je veličanstven um; nije bio zanovijetan kritičar. Bio je logičan mislilac, najoštriji test istinitosti Isusa i njegovih apostola. Isus i njegov rad ne bi bili u stanju zadržati osobu poput Tome da nisu bili nepatvoreni i istiniti od početka do kraja. Imao je oštar i siguran osjećaj za stvarnost. Da je ikad naišao na nešto lažno ili prijevamo, Toma ne bi ostao s njima. Dok znanstvenici ne moraju biti u stanju potpuno razumjeti Isusa i njegov rad na zemlji, s Učiteljem i s njegovim prijateljima je živio je i radio čovjek s umom pravog znanstvenika -- Toma Didimus -- i on je vjerovao u Isusa iz Nazareta.

Toma je teško podnio Isusovu kušnju i raspeće. Dok je neko vrijeme bio na samom dnu očajanja, uspio je prikupiti hrabrost, držati se uz apostole i biti s njima kad su dočekali Isusa na Genezaretskom jezeru. Neko vrijeme je bio podlijegao sumnjičanju i depresiji, ali je s vremenom prikupio vjeru i hrabrost. Mudro se savjetovao s apostolima nakon Duhova i kad su se uoči progona svi rasuli na svoju stranu, otišao je na Kipar, Kretu, sjevernoafričku obalu i Siciliju, objavljujući radosnu vijest kraljevstva i krsteći vjernike. I nastavio je propovijedati i krstiti sve dok ga agenti Rimske vlasti nisu uhitili i stavili u tamnicu na Malti. Počeo je pisati o Isusovom životu i učenjima tek nekoliko tjedana prije smrti.

139:8.10 (1562.4) Thomas had some very bad days; he was blue and downcast at times. The loss of his twin sister when he was nine years old had occasioned him much youthful sorrow and had added to his temperamental problems of later life. When Thomas would become despondent, sometimes it was Nathaniel who helped him to recover, sometimes Peter, and not infrequently one of the Alpheus twins. When he was most depressed, unfortunately he always tried to avoid coming in direct contact with Jesus. But the Master knew all about this and had an understanding sympathy for his apostle when he was thus afflicted with depression and harassed by doubts.

139:8.11 (1562.5) Sometimes Thomas would get permission from Andrew to go off by himself for a day or two. But he soon learned that such a course was not wise; he early found that it was best, when he was downhearted, to stick close to his work and to remain near his associates. But no matter what happened in his emotional life, he kept right on being an apostle. When the time actually came to move forward, it was always Thomas who said, "Let's go!"

139:8.12 (1562.6) Thomas is the great example of a human being who has doubts, faces them, and wins. He had a great mind; he was no carping critic. He was a logical thinker; he was the acid test of Jesus and his fellow apostles. If Jesus and his work had not been genuine, it could not have held a man like Thomas from the start to the finish. He had a keen and sure sense of *fact*. At the first appearance of fraud or deception Thomas would have forsaken them all. Scientists may not fully understand all about Jesus and his work on earth, but there lived and worked with the Master and his human associates a man whose mind was that of a true scientist — Thomas Didymus — and he believed in Jesus of Nazareth.

139:8.13 (1563.1) Thomas had a trying time during the days of the trial and crucifixion. He was for a season in the depths of despair, but he rallied his courage, stuck to the apostles, and was present with them to welcome Jesus on the Sea of Galilee. For a while he succumbed to his doubting depression but eventually rallied his faith and courage. He gave wise counsel to the apostles after Pentecost and, when persecution scattered the believers, went to Cyprus, Crete, the North African coast, and Sicily, preaching the glad tidings of the kingdom and baptizing believers. And Thomas continued preaching and baptizing until he was apprehended by the agents of the Roman government and was put to death in Malta. Just a few weeks before his death he had begun the writing of the life and teachings of Jesus.

Jakov i Juda, Alfejevi sinovi blizanci i ribari koji su živjeli u blizini Kereše, predstavljaju devetog i desetog apostola, izabranike Jakova i Ivana Zebedejevih. Imali su dvadeset šest godina i bili su oženjeni; Jakov je imao troje, a Juda dvoje djece.

Nije moguće opširnije govoriti o ovoj dvojici svagdašnjih ribara. Dok su voljeli Učitelja i dok je Isus volio njih, nikad nisu prekinuli njegova predavanja ni jednim jedinim pitanjem. Razumjeli su jedino mali dio filozofskih rasprava i teoloških debata svojih prijatelja apostola, ali ih je radovalo to što su bili pripadnici apostolske grupe velikih ljudi. Imali su gotovo identičan izgled, mentalne osobine i mjeru duhovnog razumijevanja. Što se može reći o jednom, treba zabilježiti i o drugom.

Andrija im je dao zadatak da održavaju red među masama. Objavljivali su čas propovijedi djelujući kao opći služitelji i potrkala apostolske grupe. Pomagali su Filipu s nabavkama, slali novce obiteljima u Natanaelovo im i uvijek bili spremni priskočiti u pomoć svakom pojedinom apostolu.

Brojni pripadnici svagdašnjih ljudi koji nalikuju ovim osobama nalaze veliko ohrabrenje što su ova blizanci bili počašćeni apostolskim pozicijama. Sama apostolska postavka ovih dvaju prosječnihsvagdašnjih blizanaca otvara vrata kraljevstva velikom broju malodušnih vjernika. Svagdašnji ljudi su štoviše lakše prihvaćali upravu od službenika koji su im toliko nalikovali.

Jakov i Juda, poznati kao Tedija i Lebija, nisu imali jakih ili slabih osobina. Apostoli su im dali nadimke koji jedino dobronamjerno govore o njihovoj prosječnosti. Bili su "najniži među apostolima," što su znali i što im nije smetalo.

Jakov Alfejev je naročito volio Isusa zbog Učiteljeve jednostavnosti. Dok blizanci nisu mogli shvatiti Isusov um, mogli su pojmiti suosjećajnu sponu koja ih je vezivala s Učiteljevim srcem. Nisu bili velikog uma; dok se štoviše s poštovanjem mogu nazvati priglupim, oni nose istinsko iskustvo u okviru svoje duhovne prirode. Vjerovali su u Isusa; bili su božji sinovi i pripadnici kraljevstva.

Isusova nerazmetljiva poniznost predstavlja to što je privuklo Judu Alfejevog. Takva poniznost, zajedno s velikim osobnim dostojanstvom, ostavlja snažan dojam na Judu. Ovo jednostavno djetje prirode jako cijeni to što je Isus uvijek molio

139:9.1 (1563.2) James and Judas the sons of Alpheus, the twin fishermen living near Kheresa, were the ninth and tenth apostles and were chosen by James and John Zebedee. They were twenty-six years old and married, James having three children, Judas two.

139:9.2 (1563.3) There is not much to be said about these two commonplace fisherfolk. They loved their Master and Jesus loved them, but they never interrupted his discourses with questions. They understood very little about the philosophical discussions or the theological debates of their fellow apostles, but they rejoiced to find themselves numbered among such a group of mighty men. These two men were almost identical in personal appearance, mental characteristics, and extent of spiritual perception. What may be said of one should be recorded of the other.

139:9.3 (1563.4) Andrew assigned them to the work of policing the multitudes. They were the chief ushers of the preaching hours and, in fact, the general servants and errand boys of the twelve. They helped Philip with the supplies, they carried money to the families for Nathaniel, and always were they ready to lend a helping hand to any one of the apostles.

139:9.4 (1563.5) The multitudes of the common people were greatly encouraged to find two like themselves honored with places among the apostles. By their very acceptance as apostles these mediocre twins were the means of bringing a host of fainthearted believers into the kingdom. And, too, the common people took more kindly to the idea of being directed and managed by official ushers who were very much like themselves.

139:9.5 (1563.6) James and Judas, who were also called Thaddeus and Lebbeus, had neither strong points nor weak points. The nicknames given them by the disciples were good-natured designations of mediocrity. They were "the least of all the apostles"; they knew it and felt cheerful about it.

139:9.6 (1563.7) James Alpheus especially loved Jesus because of the Master's simplicity. These twins could not comprehend the mind of Jesus, but they did grasp the sympathetic bond between themselves and the heart of their Master. Their minds were not of a high order; they might even reverently be called stupid, but they had a real experience in their spiritual natures. They believed in Jesus; they were sons of God and fellows of the kingdom.

139:9.7 (1564.1) Judas Alpheus was drawn toward Jesus because of the Master's unostentatious humility. Such humility linked with such personal dignity made a great appeal to Judas. The fact that Jesus would always enjoin silence regarding his

sve primatelje svojih nesvakidašnjih djela da o njima nikom ne govore.

Blizanci su bili dobroćudni, prostoumni služitelji koje su svi voljeli. Isus je primio ove mladiće ograničenog talenta na visoke pozicije svog privatnog osoblja zbog toga što na svjetovima prostora žive neizrecivi milijuni drugih sličnih jednostavnih i bojažljivih duša kojima također želi izraziti dobrodošlicu u aktivan kolegijum vjernika sa sobom i svojim odaslanim Duhom Istine. Isus ne gleda s prezirom na malenost, već jedino na zlo i grijeh. Dok su Jakov i Juda uistinu bili mali, bili su vjerni. Bili su jednostavni i neuki, ali su istovremeno imali velika srca, ljubeznost i darežljivost.

I ovi su jednostavni ljudi bili tako zahvalno ponosni kad je Gospodin odbio primiti određenog bogataša u redove svojih evanđelista prije nego proda svoje bogatstvo i pomogne siromasima. Kad je svijet ovo čuo i ugledao blizance među njegovim glasnici, znali su zasigurno da Isus ne pravi razliku među ljudima. Ali jedino božanska institucija -- nebesko kraljevstvo -- ikad može biti izgrađena na tako prosječnom ljudskom temelju!

Blizanci su se jedino dva puta kroz cijeli svoj kontakt s Isusom usudili postaviti javna pitanja. Judu je jednom radoznalost navela da postavi pitanje dok je Učitelj govorio o svom otvorenom otkrivenju cijelom svijetu. Bio je pomalo razočaran što više neće biti tajni koje pripadaju jedino apostolima kad je upitao: "Ali, Učitelju, kad ti sebe tako objaviš svijetu, kako ćeš onda nama ukazati pristranost predsvijetom ako više ne posjedujemo naročita ispoljenja tvoje dobrote?"

Blizanci su vjerno služili do samoga kraja, do tamnih dana kušnje, raspeća i očajanja. U svom srcu nikad nisu izgubili vjeru u Isusa i (izuzev Ivana) prvi su vjerovali u njegovo uzašašće. Ali oni nisu bili u stanju shvatiti utemeljenje kraljevstva. Uskoro nakon Učiteljevog raspeća, vratili su se svojim obiteljima i mrežama; njihov rad je bio završen. Nisu imali sposobnosti da se upuste u složenije borbe u korist kraljevstva. Živjeli su i umrli su svjesni da su bili počašćeni i blaženi s četiri godine bliskog i osobnog druženja s Božjim Sinom, suverenim stvoriteljem svemira.

11. ŠIMUN REVNITELJ

Šimuna Revnitelja, jedanaestog apostola, je izabrao Šimun Petar. Bio je to sposoban čovjek iz dobre linije predaka koji je živio sa svojom obitelji u Kafarnaumu. Bilo mu je dvadeset osam godina kad se pridružio apostolima. Bio je žustar agitator koji je imao jezik brži od pameti. Isprva je bio trgovac u Kafarnaumu, dok se zatim u cjelosti posvetio

unusual acts made a great impression on this simple child of nature.

139:9.8 (1564.2) The twins were good-natured, simple-minded helpers, and everybody loved them. Jesus welcomed these young men of one talent to positions of honor on his personal staff in the kingdom because there are untold millions of other such simple and fear-ridden souls on the worlds of space whom he likewise wishes to welcome into active and believing fellowship with himself and his outpoured Spirit of Truth. Jesus does not look down upon littleness, only upon evil and sin. James and Judas were *little*, but they were also *faithful*. They were simple and ignorant, but they were also big-hearted, kind, and generous.

139:9.9 (1564.3) And how gratefully proud were these humble men on that day when the Master refused to accept a certain rich man as an evangelist unless he would sell his goods and help the poor. When the people heard this and beheld the twins among his counselors, they knew of a certainty that Jesus was no respecter of persons. But only a divine institution — the kingdom of heaven — could ever have been built upon such a mediocre human foundation!

139:9.10 (1564.4) Only once or twice in all their association with Jesus did the twins venture to ask questions in public. Judas was once intrigued into asking Jesus a question when the Master had talked about revealing himself openly to the world. He felt a little disappointed that there were to be no more secrets among the twelve, and he made bold to ask: "But, Master, when you do thus declare yourself to the world, how will you favor us with special manifestations of your goodness?"

139:9.11 (1564.5) The twins served faithfully until the end, until the dark days of trial, crucifixion, and despair. They never lost their heart faith in Jesus, and (save John) they were the first to believe in his resurrection. But they could not comprehend the establishment of the kingdom. Soon after their Master was crucified, they returned to their families and nets; their work was done. They had not the ability to go on in the more complex battles of the kingdom. But they lived and died conscious of having been honored and blessed with four years of close and personal association with a Son of God, the sovereign maker of a universe.

11. SIMON THE ZEALOT

139:11.1 (1564.6) Simon Zelotes, the eleventh apostle, was chosen by Simon Peter. He was an able man of good ancestry and lived with his family at Capernaum. He was twenty-eight years old when he became attached to the apostles. He was a fiery agitator and was also a man who spoke much without thinking. He had been a merchant in

patriotskoj organizaciji Revnitelja.

Šimun Revnitelj je bio zadužen za razonodu i relaksaciju apostolske grupe i pokazao se vrlo uspješnim prilikom organizacije rekreativnih aktivnosti apostolske grupe.

Šimunova snaga počiva u inspirativnoj odanosti. Apostoli bi poslali po Šimuna pri svakom susretu s muškarcima i ženama koji su se neodlučno dvoumili ne znajući da li da uđu u kraljevstvo. Ovom entuzijastičnom zagovaratelju spasenja kroz vjeru u Boga obično nije trebalo više od petnaest minuta da odagna sumnje, porazi neodlučnost i da ugleda novu dušu rođenu u "slobodi vjere i radosti spasenja."

Šimunova velika slabost počiva u njegovom materijalističkom stanovištu. Nije mu se bilo lako promijeniti od židovskog nacionaliste u duhovnog internacionalistu. Dok su četiri godine bile prekratko vrijeme za ovu intelektualnu i emocionalnu preobrazbu, Isus je uvijek bio strpljiv sa Šimunom.

Jedna velika stvar u vezi s Isusom i ono što je Šimun jako volio počiva u Učiteljevom spokojstvu, sigurnosti, uravnoteženosti i neizrecivoj sabranosti.

Iako je bio mahnuti revolucionar, neustrašivi agitator, Šimun je postupno naučio podjarmiti svoju usijanu prirodu i postati snažan i uspješan propovjednik "slave Boga na visini i na zemlji mira ljudima koje ljubi." Šimun je odlično znao voditi rasprave; nije se volio svađati. I kad se trebalo nositi s obrazovanim Židovima koji su se strogo držali slova zakona ili s intelektualnim smicalicama Grka, zadatak je uvijek pripisivan Šimunu.

Dok je Šimun bio buntovnik obučen u odijelo ikonoklaste, Isus ga je uspio pridobiti na stranu viših predodžbi nebeskog kraljevstva. Šimun se uvijek poistovjećivao sa strankom protesta, dok je u ovom slučaju prišao stranci napretka, neograničenog i vječnog napredka duha i istine. Šimun je bio čovjek snažne odanosti i tople osobne privrženosti koji je jako volio Isusa.

Isus se nije bojao poistovijetiti s poslovnim ljudima, radnicima, optimistima, pesimistima, filozofima, skepticima, publikanima, političarima i patriotima.

Gospodin je mnogo puta razgovarao s Šimunom, ali nikad nije posve uspio preokrenuti ovog vatrenog židovskog nacionaistu u internacionalistu. Isus je često govorio Šimunu da je dobro težiti promjeni društvenog, ekonomskog i političkog ustrojstva, dok je uvijek dodavao: "Ali ovo nije posao nebeskog kraljevstva. Mi moramo biti odani izvršenju Očeve volje. Mi trebamo djelovati u ulozi poslanika duhovne vlade neba i mi se ne smijemo neposredno zanimati s bilo čim

Capernaum before he turned his entire attention to the patriotic organization of the Zealots.

139:11.2 (1564.7) Simon Zelotes was given charge of the diversions and relaxation of the apostolic group, and he was a very efficient organizer of the play life and recreational activities of the twelve.

139:11.3 (1564.8) Simon's strength was his inspirational loyalty. When the apostles found a man or woman who floundered in indecision about entering the kingdom, they would send for Simon. It usually required only about fifteen minutes for this enthusiastic advocate of salvation through faith in God to settle all doubts and remove all indecision, to see a new soul born into the "liberty of faith and the joy of salvation."

139:11.4 (1565.1) Simon's great weakness was his material-mindedness. He could not quickly change himself from a Jewish nationalist to a spiritually minded internationalist. Four years was too short a time in which to make such an intellectual and emotional transformation, but Jesus was always patient with him.

139:11.5 (1565.2) The one thing about Jesus which Simon so much admired was the Master's calmness, his assurance, poise, and inexplicable composure.

139:11.6 (1565.3) Although Simon was a rabid revolutionist, a fearless firebrand of agitation, he gradually subdued his fiery nature until he became a powerful and effective preacher of "Peace on earth and good will among men." Simon was a great debater; he did like to argue. And when it came to dealing with the legalistic minds of the educated Jews or the intellectual quibblings of the Greeks, the task was always assigned to Simon.

139:11.7 (1565.4) He was a rebel by nature and an iconoclast by training, but Jesus won him for the higher concepts of the kingdom of heaven. He had always identified himself with the party of protest, but he now joined the party of progress, unlimited and eternal progression of spirit and truth. Simon was a man of intense loyalties and warm personal devotions, and he did profoundly love Jesus.

139:11.8 (1565.5) Jesus was not afraid to identify himself with business men, laboring men, optimists, pessimists, philosophers, skeptics, publicans, politicians, and patriots.

139:11.9 (1565.6) The Master had many talks with Simon, but he never fully succeeded in making an internationalist out of this ardent Jewish nationalist. Jesus often told Simon that it was proper to want to see the social, economic, and political orders improved, but he would always add: "That is not the business of the kingdom of heaven. We must be dedicated to the doing of the Father's will. Our business is to be ambassadors of a spiritual government on high, and we must not immediately

izuzev reprezentacije volje i karaktera nebeskog Oca koji stoji na čelu vlade čiju svjedodžbu nosimo." Šimunu je isprva bilo teško sve ovo shvatiti, dok je s vremenom djelomično shvatio značenje Učiteljevog nauka.

Kad su se apostoli uočili Jeruzalemskih progona razili svaki na svoju stranu, Šimun se privremeno povukao s pozicije. Bio je doslovno slomljen. Kao nacionalistički patriot odrekao se svojih uvjerenja u korist Isusovih učenja; sad je sve bilo izgubljeno. Bio je očajan, ali je kroz nekoliko godina prikupio nade i pošao u proglašenje evanđelja nebeskog kraljevstva.

Otišao je u Aleksandriju i nakon što je radio u dolini Nila, stigao je do samog srca Afrike, gdje je propovijedao Isusovo evanđelje i krstio vjernike. I tako je radio sve dok nije ostario i onemoćao. Preminuo je i bio sahranjen u srcu Afrike.

12. JUDA ISKARIOT

Juda Iskariot, dvanaesti apostol, je izabran od Natanaela. Rođen je u Keriotu, gradiću južne Judeje. Za njegove mladosti, Judini roditelji su se preselili u Jeriho, gdje je živio i radio za svog oca u raznim poslovnim poduhvatima, sve dok se nije počeo zanimati za učenja i rad Ivana Krstitelja. Judini roditelji su bili Saduceji koji su ga razbaštinili nakon što je prišao Ivanovim učenicima.

Kad je Natanael sreo Judu u Tariceji, ovaj je tražio posao na donjem kraju Genezaretskog jezera. Kad je prišao apostolima, Juda je imao trideset godina i nije bio oženjen. Vjerojatno je bio najobrazovaniji apostol i jedini Judejac u Učiteljevoj apostolskoj obitelji. Juda nije imao izražajnih crta utemeljenih na osobnoj snazi, iako su se mnoge njegove crte spolja doimale obilježjima kulture i navikama obuke. Dok je bio dobar mislilac, često nije posve iskreno razmišljao. Juda nije imao istinske samospoznaje; nije bio sasvim iskren prema samom sebi.

Andrija je postavio Judu na mjesto blagajnika apostolske grupe, na poziciju kojoj je ovaj izvanredno pristajao i čije je obveze časno, vjerno i uspješno podmirivao sve dok nije izdao Isusa.

Nije bilo Isusove naročite crte koju je Juda volio više od Učiteljeve uopćeno privlačne i jako šarmantne ličnosti. Juda nikad nije bio u stanju prevazići svoje Judeanske predrasude prema svojim drugovima iz Galileje; čak je u svom umu znao kritizirati mnoge Isusove osobine. Onoga

concern ourselves with aught but the representation of the will and character of the divine Father who stands at the head of the government whose credentials we bear." It was all difficult for Simon to comprehend, but gradually he began to grasp something of the meaning of the Master's teaching.

139:11.10 (1565.7) After the dispersion because of the Jerusalem persecutions, Simon went into temporary retirement. He was literally crushed. As a nationalist patriot he had surrendered in deference to Jesus' teachings; now all was lost. He was in despair, but in a few years he rallied his hopes and went forth to proclaim the gospel of the kingdom.

139:11.11 (1565.8) He went to Alexandria and, after working up the Nile, penetrated into the heart of Africa, everywhere preaching the gospel of Jesus and baptizing believers. Thus he labored until he was an old man and feeble. And he died and was buried in the heart of Africa.

12. JUDAS ISCARIOT

139:12.1 (1565.9) Judas Iscariot, the twelfth apostle, was chosen by Nathaniel. He was born in Kerieth, a small town in southern Judea. When he was a lad, his parents moved to Jericho, where he lived and had been employed in his father's various business enterprises until he became interested in the preaching and work of John the Baptist. Judas's parents were Sadducees, and when their son joined John's disciples, they disowned him.

139:12.2 (1566.1) When Nathaniel met Judas at Tarichea, he was seeking employment with a fish-drying enterprise at the lower end of the Sea of Galilee. He was thirty years of age and unmarried when he joined the apostles. He was probably the best-educated man among the twelve and the only Judean in the Master's apostolic family. Judas had no outstanding trait of personal strength, though he had many outwardly appearing traits of culture and habits of training. He was a good thinker but not always a truly *honest* thinker. Judas did not really understand himself; he was not really sincere in dealing with himself.

139:12.3 (1566.2) Andrew appointed Judas treasurer of the twelve, a position which he was eminently fitted to hold, and up to the time of the betrayal of his Master he discharged the responsibilities of his office honestly, faithfully, and most efficiently.

139:12.4 (1566.3) There was no special trait about Jesus which Judas admired above the generally attractive and exquisitely charming personality of the Master. Judas was never able to rise above his Judean prejudices against his Galilean associates; he would even criticize in his mind

kojeg su ostali apostoli smatrali savršenim čovjekom, onim koji se "ističe među tisućama i sav je od ljupkosti," ovaj se samozadovoljni Judeanac često usuđivao kritizirati u svom srcu. Uistinu se bavio mišlju da je Isus bio plašljiv i da se donekle bojao potvrditi svoju moć i autoritet.

Juda je bio dobar poslovni čovjek. Čovjek je morao imati takt, sposobnost i strpljenje kao i pomnu odanost, kako bi vodio financijske poslove idealističnog Isusa, da ne govorimo o hvatanju u koštac s kaotičnim poslovnim metodama nekih njegovih apostola. Juda je uistinu bio uspješan izvršitelj, dalekovid i snalažljiv financijer. I jako se zalagao za apostolsku organizaciju. Nitko od dvanaestorice nikad nije kritizirao Judu. S njihovog gledišta, Juda Iskariot je bio izvanredan blagajnik, učen čovjek, odan (iako pomalo kritičan) apostol i u svakom smislu riječi, veliki uspjeh. Apostoli su voljeli Judu; uistinu je bio jedan od njih. Juda je najvjerojatnije vjerovao u Isusa, ali sumnjamo da je uistinu volio Učitelja cijelim svojim srcem. Judin slučaj slikovito govori o istinitosti izreke: "Neki se put čini čovjeku prav, a na kraju vodi u propast." Čovjek lako može postati žrtva lagodne obmane prijatnog prilagođenjaputevima grijeha i smrti. Možete biti sigurni da je Juda uvijek bio financijski odan Učitelju i svojim prijateljima apostolima. Novci nikad nisu mogli biti podstrek njegovoj izdaji Učitelja.

Juda je bio jedini sin roditelja koji nisu imali mudrosti. Kad je bio vrlo mlad, stalno su mu ugađali i povlađivali; bio je razmažen. Kad je odrastao, imao je pretjeranu sliku osobne vrijednosti. Nije znao podnijeti poraz. Imao je nestabilnu i iskrivljenu sliku ispravnosti; odao se uživanju mržnje i sumnjičavosti. Odlično je znao izvitoperiti riječi i djela svojih prijatelja pogrešnim tumačenjem. Juda je cijelog svog života njegovao naviku izravnavanja računa s onima koji su ga tobože krivo tretirali. Imao je iskrivljen osjećaj vrijednosti i odanosti.

S Isusovog stanovišta, Juda je bio test vjere. Učitelj je od samog početka u cjelostishvaćao slabost ovog apostola i dobro je znao opasnosti koje su pratile njegov ulazak u apostolski kolegijum. Ali priroda Božjih Sinova daje svakom stvorenom biću punu i ravnopravnu priliku za spasenje. Isus je želio pokazati ne samo smrtnicima ovog, već i promatračima s nebrojenih drugih svijetova, da pri svakoj sumnji u iskrenost i svesrdnost odanosti određenog stvorenja nebeskog kraljevstva, suci uvijek potpuno prihvaćaju dotičnog kandidata koji se nalazi pod sumnjom. Vrata vječnog spasenja stoje širom otvorena svima; "tko god hoće može doći;" izuzev vjere onog koji dolazi, ne postoje nikakve druge restrikcije ili odreditelji.

many things about Jesus. Him whom eleven of the apostles looked upon as the perfect man, as the "one altogether lovely and the chiefest among ten thousand," this self-satisfied Judean often dared to criticize in his own heart. He really entertained the notion that Jesus was timid and somewhat afraid to assert his own power and authority.

139:12.5 (1566.4) Judas was a good business man. It required tact, ability, and patience, as well as painstaking devotion, to manage the financial affairs of such an idealist as Jesus, to say nothing of wrestling with the helter-skelter business methods of some of his apostles. Judas really was a great executive, a farseeing and able financier. And he was a stickler for organization. None of the twelve ever criticized Judas. As far as they could see, Judas Iskariot was a matchless treasurer, a learned man, a loyal (though sometimes critical) apostle, and in every sense of the word a great success. The apostles loved Judas; he was really one of them. He must have *believed* in Jesus, but we doubt whether he really *loved* the Master with a whole heart. The case of Judas illustrates the truthfulness of that saying: "There is a way that seems right to a man, but the end thereof is death." It is altogether possible to fall victim to the peaceful deception of pleasant adjustment to the paths of sin and death. Be assured that Judas was always financially loyal to his Master and his fellow apostles. Money could never have been the motive for his betrayal of the Master.

139:12.6 (1566.5) Judas was an only son of unwise parents. When very young, he was pampered and petted; he was a spoiled child. As he grew up, he had exaggerated ideas about his self-importance. He was a poor loser. He had loose and distorted ideas about fairness; he was given to the indulgence of hate and suspicion. He was an expert at misinterpretation of the words and acts of his friends. All through his life Judas had cultivated the habit of getting even with those whom he fancied had mistreated him. His sense of values and loyalties was defective.

139:12.7 (1566.6) To Jesus, Judas was a faith adventure. From the beginning the Master fully understood the weakness of this apostle and well knew the dangers of admitting him to fellowship. But it is the nature of the Sons of God to give every created being a full and equal chance for salvation and survival. Jesus wanted not only the mortals of this world but the onlookers of innumerable other worlds to know that, when doubts exist as to the sincerity and wholeheartedness of a creature's devotion to the kingdom, it is the invariable practice of the Judges of men fully to receive the doubtful candidate. The door of eternal life is wide open to all; "whosoever will may come"; there are no restrictions or qualifications save the *faith* of the one who comes.

I Isus je upravo iz ovog razloga dopustio Judi da ide do samog kraja, uvijek čineći sve što je bilo u njegovoj moći kako bi preobrazio i spasio ovog slabog i zbunjenog apostola. Ali kad čovjek ne primi svjetlo s iskrenošću i kad ne živi u skladu s ovim svjetlom, ono postaje tama u njegovoj duši. Dok je Juda intelektualno uznapredovao u pogledu Isusovih učenja o kraljevstvu, on nije uznapredovao u postignuću karaktera onako kako su to učinili drugi apostoli. On nije uspio ostvariti uspješan unutarnji napredak u duhovnom iskustvu.

Dok se sve više odavao mračnim mislima o osobnom razočaranju, Juda je na kraju postao žrtva ozlojađenosti. Njegovi osjećaji su mnogo puta povrijeđeni i postao je nenormalno sumnjičav prema svojim najboljim prijateljima, uključujući i samog Učitelja. Na kraju je postao opsjednut idejom o poravnavanju računa, odmazdi po svaku cijenu, čak i izdaji svojih drugova i svog Učitelja.

Ali ova zla i opasna ideja nije poprimila zaključni oblik sve do onog dana kad je zahvalna žena izlila skupocjenu pomast na Isusova stopala. Ovo se Judi učinilo rastrošnim i kad je Isus tako cjelovito i pred svima odbacio njegov javni protest, bila je to posljednja kap. Ovaj je događaj u njemu pokrenuo svu mržnju, povrijeđenost, zlobu, predrasude, ljubomoru i osvetu koji su se nakupljali za cijelog Judinog života i on je odlučio izravnati račune, ali nije znao s kim; i tako je usmjerio cjelokupno zlo svoje prirode protiv jedne nedužne osobe u ovoj ništavnoj drami svog nesrećnog života jedino zato što je Isus slučajno igrao glavnu ulogu u epizodi koja označava njegov prijelaz iz naprednog kraljevstva svjetla u samoizabranu domenu tame.

Učitelj je više puta privatno kao i javno, opomenuo Judu skečući mu pažnju na to da je poklizivao, ali božanska upozorenja obično ne sotavljaju utiska u ogorčenoj ljudskoj prirodi. Isus je učinio sve što je bilo moguće i u skladu s čovjekovom moralnom slobodom, da spriječi Judin izbor pogrešnog puta. Na koncu je došao veliki test. Sin ozlojađenosti je odlučio posrnuti; podlijegao je gorkim i ništavnim nalogima svog ponosnog i osvetoljubivog uma opterećenog pretjeranim osjećajem vlastite vrijednosti i brzo zaglibio u zbunjenosti, očajanju i pokvarenosti.

Juda se zatim upustio u bijednu i sramotnu spletku koja je imala za cilj izdaju svog Gospodina i Učitelja i brzo je sproveo ovu podlu zamisao. Dok se bavio izradom svojih planova podle izdaje koji su začeti u dubinama ljutnje, doživio je časove kajanja i sramote, dok se u periodima razboritosti kukavički i u vlastitu obranu bavio mišlju da Isus eventualno može ispoljiti svoju moć i u posljednji trenutak spasiti svoj život.

139:12.8 (1567.1) This is just the reason why Jesus permitted Judas to go on to the very end, always doing everything possible to transform and save this weak and confused apostle. But when light is not honestly received and lived up to, it tends to become darkness within the soul. Judas grew intellectually regarding Jesus' teachings about the kingdom, but he did not make progress in the acquirement of spiritual character as did the other apostles. He failed to make satisfactory personal progress in spiritual experience.

139:12.9 (1567.2) Judas became increasingly a brooder over personal disappointment, and finally he became a victim of resentment. His feelings had been many times hurt, and he grew abnormally suspicious of his best friends, even of the Master. Presently he became obsessed with the idea of getting even, anything to avenge himself, yes, even betrayal of his associates and his Master.

139:12.10 (1567.3) But these wicked and dangerous ideas did not take definite shape until the day when a grateful woman broke an expensive box of incense at Jesus' feet. This seemed wasteful to Judas, and when his public protest was so sweepingly disallowed by Jesus right there in the hearing of all, it was too much. That event determined the mobilization of all the accumulated hate, hurt, malice, prejudice, jealousy, and revenge of a lifetime, and he made up his mind to get even with he knew not whom; but he crystallized all the evil of his nature upon the one innocent person in all the sordid drama of his unfortunate life just because Jesus happened to be the chief actor in the episode which marked his passing from the progressive kingdom of light into that self-chosen domain of darkness.

139:12.11 (1567.4) The Master many times, both privately and publicly, had warned Judas that he was slipping, but divine warnings are usually useless in dealing with embittered human nature. Jesus did everything possible, consistent with man's moral freedom, to prevent Judas's choosing to go the wrong way. The great test finally came. The son of resentment failed; he yielded to the sour and sordid dictates of a proud and vengeful mind of exaggerated self-importance and swiftly plunged on down into confusion, despair, and depravity.

139:12.12 (1567.5) Judas then entered into the base and shameful intrigue to betray his Lord and Master and quickly carried the nefarious scheme into effect. During the outworking of his anger-conceived plans of traitorous betrayal, he experienced moments of regret and shame, and in these lucid intervals he faintheartedly conceived, as a defense in his own mind, the idea that Jesus might possibly exert his power and deliver himself

Po okončanju ovog ništavnog i grešnog procesa, ovaj je smrtnik i otpadnik kojem nije mnogo značilo što je prodao svog prijatelja za trideset srebrenjaka kako bi zadovoljio svoju dugotrajnu žudnju za osvetom, pohitio da izvrši završni čin drame bijega od stvarnosti smrtničke egzistencije -samoubojstvo.

Ostali apostoli su bili užasnuti -- zapanjeni. Isus se odnosio prema izdajniku jedino sa sažaljenjem. Drugim svjetovima je bilo teško oprostiti Judi i njegovo se ime izbjegava širom prostranog svemira.

at the last moment.

139:12.13 (1567.6) When the sordid and sinful business was all over, this renegade mortal, who thought lightly of selling his friend for thirty pieces of silver to satisfy his long-nursed craving for revenge, rushed out and committed the final act in the drama of fleeing from the realities of mortal existence — suicide.

139:12.14 (1567.7) The eleven apostles were horrified, stunned. Jesus regarded the betrayer only with pity. The worlds have found it difficult to forgive Judas, and his name has become eschewed throughout a far-flung universe.

POGLAVLJE 140. APOSTOLSKA POSTAVKA DVANAESTORICE

⇨ 139

Knjiga Urantije

141 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA**POGLAVLJE 140
APOSTOLSKA POSTAVKA
DVANAESTORICE****Sekcije****Uvod**

1. PRIPREMNA POUKA
2. POSTAVKA
3. PROPOVJED PRILIKOM POSTAVKE
4. VI STE SOL ZEMLJI
5. OČINSKA I BRATINSKA LJUBAV
6. VEČER NAKON POSTAVKE
7. TJEDAN POSLIJE POSTAVKE
8. ČETVRTAK POSLIJE PODNE NA JEZERU
9. DAN POSVEĆENJA
10. VEČER NAKON POSVEĆENJA

PAPER 140**THE ORDINATION OF THE TWELVE
SECTIONS****Introduction**

1. Preliminary Instruction
2. The Ordination
3. The Ordination Sermon
4. You Are the Salt of the Earth
5. Fatherly and Brotherly Love
6. The Evening of the Ordination
7. The Week Following the Ordination
8. Thursday Afternoon on the Lake
9. The Day of Consecration
10. The Evening after the Consecration

Uvod

KRATKO prije podneva u nedjelju 12. siječnja 27. godine p. K., Isus je sazvaao apostole radi postavke u ulozi javnih glasnika evanđelja kraljevstva. Apostoli su već dulje očekivali ovaj poziv; stoga se ovog jutra nisu odveć udaljavali od obale. Većina se zadržala u blizini obale, gdje su k mreže i krpali mreže i opravljali ribarsku opremu.

Dok je Isus išao obalom i pozivao apostole, prvo je rukom signalizirao Andriji i Petru koji su ribarili nedaleko od obale; zatim je pozvao Jakova i Ivana, koji su bili u brodu nedaleko od obale gdje su krpili mreže i razgovarali sa svojim ocem Zebedejem. Dvojicu po dvojicu, Isus je pozvao i ostale apostole i kad je oko sebe okupio svih dvanaest, uputio se s njima u brda sjeverno od Kafarnauma gdje je nastavio poučavati i pripremati ih za zvaničnu postavku.

INTRODUCTION

140:0.1 (1568.1) JUST before noon on Sunday, January 12, A.D. 27, Jesus called the apostles together for their ordination as public preachers of the gospel of the kingdom. The twelve were expecting to be called almost any day; so this morning they did not go out far from the shore to fish. Several of them were lingering near the shore repairing their nets and tinkering with their fishing paraphernalia.

140:0.2 (1568.2) As Jesus started down the seashore calling the apostles, he first hailed Andrew and Peter, who were fishing near the shore; next he signaled to James and John, who were in a boat near by, visiting with their father, Zebedee, and mending their nets. Two by two he gathered up the other apostles, and when he had assembled all twelve, he journeyed with them to the highlands north of Capernaum, where he proceeded to instruct them in preparation for their formal

Bila je to rijetka prilika kad su sva dvanaestorica apostola bili tihi; čak je i Petar bio zaokupljen mislima. Konačno je došao čas na koji su tako dugo čekali! Išli su nasamo s Učiteljem kako bi sudjelovali u nekoj vrsti svečane ceremonije osobnog posvećenja i kolektivnog odavanja svetom zastupanju svoga Učitelja pri proglašenju kraljevstva njegovog Oca.

1. PRIPREMNA POUKA

Prije nego što će ih formalno postaviti, Isus se obratio dvanaestorici apostola koji su sjedili oko njega: "Moja braćo, došao je čas kraljevstva. Doveo sam vas ovdje da budemo nasamo i da vam predstavim Ocu kao poslanike kraljevstva. Neki su od vas čuli što sam rekao o ovom kraljevstvu u sinagogi, kad sam vas prvi put pozvao. Od kad ste mi se pridružili i počeli raditi u gradovima oko Genezaretskog jezera, svi ste imali prilike naučiti o Očevom kraljevstvu. A sad vam namjeravam reći nove istine o kraljevstvu.

"Novo će kraljevstvo koje moj Otac namjerava utemeljiti u srcima svoje zemaljske djece biti vječna domena. Neće biti kraja upravi moga Oca u srcima onih koji žele činiti njegovu volju. Kažem vam da moj Otac nije Bog Židova ili nežidova. Mnogi će doći s istoka i zapada i sjesti s nama u Očevom kraljevstvu, dok će mnoga Abrahamova djeca odbiti da uđu u ovo novo bratstvo uprave Očevog duha u srcima ljudske djece.

"Moć ovog kraljevstva ne počiva u vojnoj snazi ili u moći bogatstva, već u slavi božanskog duha koji će doći da uči umove i da vlada srcima novorođenih građana ovog nebeskog kraljevstva -- Božjih sinova. Ovo je bratstvo ljubavi u kojem vlada pravednost i čiji je bojni poklik: "Mir na zemlji a među ljudima dobra volja." Ovo je kraljevstvo koje ćete uskoro početi proglašavati predmet čežnje dobrih ljudi svih stoljeća, predmet nade cijele zemlje i ispunjenje mudrih obećanja svih proroka.

"Ali pred vama, moja djeco, kao i pred svima koji vas budu slijedili u ovom kraljevstvu, stoji ozbiljan test. Jedino vas vjera može provesti kroz njegove portale, a ako želite nastaviti uzlaziti progresivnim životom božanske zajednice, morate proizvesti plodove duha moga Oca. Zaista, zaista, kažem vam, neće svatko koji kaže, 'Gospodine, Gospodine!' ući u kraljevstvo nebesko, nego onaj koji izvršava volju mog Oca koji je na nebu.

ordination.

140:0.3 (1568.3) For once all twelve of the apostles were silent; even Peter was in a reflective mood. At last the long-awaited-for hour had come! They were going apart with the Master to participate in some sort of solemn ceremony of personal consecration and collective dedication to the sacred work of representing their Master in the proclamation of the coming of his Father's kingdom.

1. PRELIMINARY INSTRUCTION

140:1.1 (1568.4) Before the formal ordination service Jesus spoke to the twelve as they were seated about him: "My brethren, this hour of the kingdom has come. I have brought you apart here with me to present you to the Father as ambassadors of the kingdom. Some of you heard me speak of this kingdom in the synagogue when you first were called. Each of you has learned more about the Father's kingdom since you have been with me working in the cities around about the Sea of Galilee. But just now I have something more to tell you concerning this kingdom.

140:1.2 (1568.5) "The new kingdom which my Father is about to set up in the hearts of his earth children is to be an everlasting dominion. There shall be no end of this rule of my Father in the hearts of those who desire to do his divine will. I declare to you that my Father is not the God of Jew or gentile. Many shall come from the east and from the west to sit down with us in the Father's kingdom, while many of the children of Abraham will refuse to enter this new brotherhood of the rule of the Father's spirit in the hearts of the children of men.

140:1.3 (1568.6) "The power of this kingdom shall consist, not in the strength of armies nor in the might of riches, but rather in the glory of the divine spirit that shall come to teach the minds and rule the hearts of the reborn citizens of this heavenly kingdom, the sons of God. This is the brotherhood of love wherein righteousness reigns, and whose battle cry shall be: Peace on earth and good will to all men. This kingdom, which you are so soon to go forth proclaiming, is the desire of the good men of all ages, the hope of all the earth, and the fulfillment of the wise promises of all the prophets.

140:1.4 (1569.1) "But for you, my children, and for all others who would follow you into this kingdom, there is set a severe test. Faith alone will pass you through its portals, but you must bring forth the fruits of my Father's spirit if you would continue to ascend in the progressive life of the divine fellowship. Verily, verily, I say to you, not every one who says, 'Lord, Lord,' shall enter the kingdom of heaven; but rather he who does the will of my Father who is in heaven.

"Vaša poruka svijetu neka bude: Najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost i kad ovo nađete, nadodaje vam se sve druge stvari koje su bitne u vječnom življenju. I koristim ovu priliku kako bih vam objasnio da ovo kraljevstvo moga Oca neće doći tako da se njegova moć može uočiti spolja, niti će biti nedolično iskazano. Stoga ne navješćujte kraljevstvo govoreći, 'Evo ga ovdje' ili 'Evo ga ondje,' jer ovo je kraljevstvo Božje koje proglašavate Bog koji je u vama.

"Tko god želi biti velik u kraljevstvu moga Oca, neka bude svačiji poslužnik; i tko god želi biti prvi među vama, neka bude sluga svojoj braći. Ali nakon što istinski budete primljeni kao građani nebeskog kraljevstva, nećete više biti sluge već sinovi, sinovi živućeg Boga. I tako će ovo kraljevstvo napredovati u svijetu, sve dok ne poruši sve prepreke i dok ne navede sve ljude da spoznaju moga Oca i da vjeruju u životonosnu istinu koju sam došao objaviti. Kraljevstvo je blizu i u ovom trenutku i neki od vas sigurno neće umrijeti a da ne vide dolazak Božje vlasti u velikoj moći.

"I ovo što sada svjedočite, ovaj skromni početak koji se sastoji od dvanaest svagdašnjih ljudi, treba porasti i biti umnožen sve dok s vremenom cijeli svijet ne bude pun hvale u slavu moga Oca. I ljudi neće znati da ste bili sa mnom i da ste naučili o stvarnostima kraljevstva zahvaljujući riječima koje budete govorili, već zahvaljujući životima koje budete živjeli. I dok ne želim vaše umove opteretiti mukotrpnim teretom, želim postaviti svečanu odgovornost pred vaše duše da me zastupate u svijetu kad vas budem napustio kao što ja sada zastupam moga Oca u ovom životu koji živim u čovječjem obličju." Isus je ustao kad je završio s govorom.

2. POSTAVKA

Isus je dalje rekao dvanaestorici smrtnika koji su upravo saslušali njegov proglas o kraljevstvu da kleknu u krugu oko njega. Učitelj je zatim položio ruke na glavu svakog pojedinačnog apostola, započinjući od Jude Iskariota i završavajući s Andrijom. Kad ih je blagoslovio, podigao je ruke i pomolio se:

"Moj Oče, predstavljam ti ove ljude, moje glasnike. Među svom našom djecom zemaljskom, odabrao sam ovu dvanaesticu da idu u svijet i da me zastupaju kao što sam ja došao tebe zastupati. Voli ih i budi s njima kao što si volio mene i bio uz mene. I ovom prilikom, Oče, daj mudrost ovim ljudima u čije ruke postavljam sve poslove nastupajućeg kraljevstva. Ja nameravam, ako nije protivno tvojoj volji, ostati na zemlji još neko vrijeme da im pomognem pri poslovima

140:1.5 (1569.2) "Your message to the world shall be: Seek first the kingdom of God and his righteousness, and in finding these, all other things essential to eternal survival shall be secured therewith. And now would I make it plain to you that this kingdom of my Father will not come with an outward show of power or with unseemly demonstration. You are not to go hence in the proclamation of the kingdom, saying, 'it is here' or 'it is there,' for this kingdom of which you preach is God within you.

140:1.6 (1569.3) "Whosoever would become great in my Father's kingdom shall become a minister to all; and whosoever would be first among you, let him become the server of his brethren. But when you are once truly received as citizens in the heavenly kingdom, you are no longer servants but sons, sons of the living God. And so shall this kingdom progress in the world until it shall break down every barrier and bring all men to know my Father and believe in the saving truth which I have come to declare. Even now is the kingdom at hand, and some of you will not die until you have seen the reign of God come in great power.

140:1.7 (1569.4) "And this which your eyes now behold, this small beginning of twelve commonplace men, shall multiply and grow until eventually the whole earth shall be filled with the praise of my Father. And it will not be so much by the words you speak as by the lives you live that men will know you have been with me and have learned of the realities of the kingdom. And while I would lay no grievous burdens upon your minds, I am about to put upon your souls the solemn responsibility of representing me in the world when I shall presently leave you as I now represent my Father in this life which I am living in the flesh." And when he had finished speaking, he stood up.

2. THE ORDINATION

140:2.1 (1569.5) Jesus now instructed the twelve mortals who had just listened to his declaration concerning the kingdom to kneel in a circle about him. Then the Master placed his hands upon the head of each apostle, beginning with Judas Iscariot and ending with Andrew. When he had blessed them, he extended his hands and prayed:

140:2.2 (1569.6) "My Father, I now bring to you these men, my messengers. From among our children on earth I have chosen these twelve to go forth to represent me as I came forth to represent you. Love them and be with them as you have loved and been with me. And now, my Father, give these men wisdom as I place all the affairs of the coming kingdom in their hands. And I would, if it is your will, tarry on earth a time to help them in their labors for the kingdom. And again, my Father, I

kraljevstva. Još jednom ti Oče hvala za ove ljude koje ti povjeravam na čuvanje, dok ja idem raditi na dovršenju zadaće koju si mi dao."

Kad je Isus završio s molitvom, apostoli su još uvijek bili pognuti na svojim mjestima. I prošlo je dosta vremena prije nego se Petar usudio podići pogled prema Učitelju. Jedan po jedan, apostoli su zagrlili Isusa ne govoreći ni riječi. Mjesto je bilo prožeto dubokom tišinom dok je mnoštvo nebeskih bića posmatralo ovaj svečani i sveti prizor -- kozmičkog Stvoritelja koji je upravo stavljao poslove božanskog bratstva ljudi pod upravu ljudskih umova.

3. PROPOVJED PRILIKOM POSTAVKE

Isus je zatim rekao: "Ova vas postavka u ulozi poslanika kraljevstva moga Oca čini zasebnom klasom odvojenom od svih drugih ljudi na zemlji. Vi više niste obični ljudi, već ste prosvjetljeni građani druge, nebeske zemlje, okruženi neukim stvorenjima ovog tamnog svijeta. Neće biti dovoljno ako budete živjeli onako kako ste živjeli do ovog časa, nego od sada morate živjeti kao ljudi koji su kušali slave boljeg života i koji su poslani nazad na zemlju kao poslanici Vladara ovog novog i boljeg svijeta. Od učitelja se očekuje više nego od učenika; od gospodara se zahtijeva više nego od sluga. Od građana nebeskog kraljevstva više se zahtijeva nego od građana zemaljske vlasti. Neke stvari koje ću vam reći mogu djelovati teške, ali vi ste odabrali da budete moji zastupnici u svijetu, kao što sam ja sada Očev zastupnik; i kao moji agenti na zemlji, imate obvezu da se držite onih učenja i radnji koje odražavaju moje ideale smrtničkog življenja na svjetovima prostora, ideale koje sam primjerno predočio u svom zemaljskom životu otkrivenja nebeskog Oca. "Šaljem vas da proglasite slobodu duhovnim zarobljenicima, radost onima koji su okovani strahom i da izliječite oboljele, prema volji moga Oca koji je na nebu. Kad nađete moju djecu ojačenu, hrabrite ih govoreći:

"Blago siromasima u duhu, smjernima, jer njihova su blaga kraljevstva nebeskog.

" Blago žednima i gladnima pravednosti, jer će se nasititi.

" Blago krotkima, jer će baštiniti zemlju.

" Blago onima koji su čista srca, jer će Boga gledati.

"I recite mojoj djeci i ove riječi duhovne utjehe

thank you for these men, and I commit them to your keeping while I go on to finish the work you have given me to do."

140:2.3 (1570.1) When Jesus had finished praying, the apostles remained each man bowed in his place. And it was many minutes before even Peter dared lift up his eyes to look upon the Master. One by one they embraced Jesus, but no man said aught. A great silence pervaded the place while a host of celestial beings looked down upon this solemn and sacred scene — the Creator of a universe placing the affairs of the divine brotherhood of man under the direction of human minds.

3. THE ORDINATION SERMON

140:3.1 (1570.2) Then Jesus spoke, saying: "Now that you are ambassadors of my Father's kingdom, you have thereby become a class of men separate and distinct from all other men on earth. You are not now as men among men but as the enlightened citizens of another and heavenly country among the ignorant creatures of this dark world. It is not enough that you live as you were before this hour, but henceforth must you live as those who have tasted the glories of a better life and have been sent back to earth as ambassadors of the Sovereign of that new and better world. Of the teacher more is expected than of the pupil; of the master more is exacted than of the servant. Of the citizens of the heavenly kingdom more is required than of the citizens of the earthly rule. Some of the things which I am about to say to you may seem hard, but you have elected to represent me in the world even as I now represent the Father; and as my agents on earth you will be obligated to abide by those teachings and practices which are reflective of my ideals of mortal living on the worlds of space, and which I exemplify in my earth life of revealing the Father who is in heaven.

140:3.2 (1570.3) "I send you forth to proclaim liberty to the spiritual captives, joy to those in the bondage of fear, and to heal the sick in accordance with the will of my Father in heaven. When you find my children in distress, speak encouragingly to them, saying:

140:3.3 (1570.4) "Happy are the poor in spirit, the humble, for theirs are the treasures of the kingdom of heaven.

140:3.4 (1570.5) "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled.

140:3.5 (1570.6) "Happy are the meek, for they shall inherit the earth.

140:3.6 (1570.7) "Happy are the pure in heart, for they

i obećanja:

" Blago onima koji tuguju, jer će se utješiti. Radost onima koji plaču, jer će primiti duh radosti.

" Blago milostivima, jer će primiti milost.

" Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji.

" Blago progonjenima zbog pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago vama kad vas budu grdili i progonili i kad vam budu nepravedno pripisivali svaku vrstu opaćine. Radujte se i kličite od veselja, jer vas čeka velika nagrada na nebesima.

"Moja braćo, dok vas šaljem u svijet, vi ste sol zemlji, sol s životonosnim okusom. Ali ako ova sol obljetavi, čime ćete nju osoliti? Više nije ni za što osim da se izbací van da je ljudi pogaze.

"Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori. Ne žeže se svijeća da se stavi pod varičak, nego na svijećnjak, da svjetli svima u kući. Vaše svjetlo neka zasja pred ljudima da vide vaša dobra djela ljubavi i neka ih ova djela navedu da slave vašeg Oca nebeskog.

"Šaljem vas u svijet da me zastupate i da djelujete kao poslanici kraljevstva moga Oca; kako budete išli u svijet proglašavajući radosnu vijest, uzdajte se u Oca čiji ste poslanici. Ne opirite se silom nepravdi; ne uzdajte se u ono što je zemaljsko. Udari li vas susjed po desnom obrazu, okrenite mu i drugi. Budite voljni pretrpjeti nepravdu umjesto što će brat protiv brata pravdu tražiti. Ljubezno i milostivo pomozite svima koji su ojađeni i kojima treba pomoć.

"Kažem vam: Ljubite svoje neprijatelje, činite dobro onima koji vas mrze, blagoslovite one koji vas proklinju i molite za one koji vas prezreno iskorištavaju. I što god mislite da bih ja učinio ljudima, to im vi učinite.

"Vaš Otac nebeski čini da njegovo sunce izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednima i napravednima. Vi ste Božji sinovi; čak i više od toga, vi ste sada poslanici kraljevstva moga Oca. Budite milostivi kao što je milostiv vaš Otac i u vječnoj budućnosti kraljevstva bit ćete savršeni kao što je savršen vaš Otac nebeski.

shall see God.

140:3.7 (1570.8) "And even so speak to my children these further words of spiritual comfort and promise:

140:3.8 (1570.9) "Happy are they who mourn, for they shall be comforted. Happy are they who weep, for they shall receive the spirit of rejoicing.

140:3.9 (1570.10) "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy.

140:3.10 (1570.11) "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God.

140:3.11 (1570.12) "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven.

140:3.12 (1570.13) "My brethren, as I send you forth, you are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men.

140:3.13 (1570.14) "You are the light of the world. A city set upon a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven.

140:3.14 (1571.1) "I am sending you out into the world to represent me and to act as ambassadors of my Father's kingdom, and as you go forth to proclaim the glad tidings, put your trust in the Father whose messengers you are. Do not forcibly resist injustice; put not your trust in the arm of the flesh. If your neighbor smites you on the right cheek, turn to him the other also. Be willing to suffer injustice rather than to go to law among yourselves. In kindness and with mercy minister to all who are in distress and in need.

140:3.15 (1571.2) "I say to you: Love your enemies, do good to those who hate you, bless those who curse you, and pray for those who spitefully use you. And whatsoever you believe that I would do to men, do you also to them.

140:3.16 (1571.3)

"Šaljem vas da spasite ljude, ne da im sudite. Na kraju svog zemaljskog života svi ćete očekivati milost; stoga za vašeg smrtničkog života očekujem od vas da ukažete milost svojoj zemaljskoj braći.

Nemojte pogriješiti tako što ćete htjeti izvaditi trn iz oka brata svojega, a brvna u svome oku ne zapažate. Najprije izvadite brvno iz svog oka, pa ćete tada jasno vidjeti kako da izvadite trn iz oka bratova.

"Jasno raspoznavajte istinu; bez straha živite pravednim životom; i tada ćete biti moji apostoli i poslanici moga Oca. Čuli ste da je rečeno: 'Ako slijepac vodi slijepca, obojica će u jamu pasti.' Ako želite voditi druge u kraljevstvo, sami morate hoditi u jasnom svjetlu živuće istine. U svim poslovima koji se tiču kraljevstva, opominjem vas da pokažete pravedan sud i oštru mudrost. Ne dajte svetinje psima i ne bacajte biserja pred svinje da se, pošto ga pogaze, ne okrenu te vas rastrgnu.

"Čuvajte se lažnih proroka što vam dolaze u ovčjem ruhu, a unutra su grabežljivi vuci. Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima. Zar se s trnja bere grožđe ili s drače smokve? Tako svako dobro stablo rađa dobrim rodom, a zlo stablo rađa zlim rodom. Ne može dobro stablo roditi zlim rodom, niti zlo stablo dobrim rodom. Svako stablo, ako ne rađa dobrim rodom, siječe se i baca u oganj. Ako želite ući u kraljevstvo nebesko, znajte da je motiv to što se uzima u obzir. Moj Otac gleda u srca ljudi i sudi im prema njihovim unutarnjim čežnjama i iskrenim nakanama.

"Tog velikog dana suda kraljevskog mnogi će mi reći: 'Zar nismo pomoću tvoga imena prorokovali i tvojim imenom činili mnoga veličanstvena djela?' Ali bit ću im primoran reći, 'Nikad vas nisam poznavao; odlazite od mene, lažni učitelji.' Ali svaki od vas koji čuje ovaj poziv i koji bude iskreno sproveo moj nalog da me zastupa pred ljudima kao što ja pred vama zastupam moga Oca, može naći obilan put koji vodi u moju službu i u kraljevstvo nebeskog Oca.

Isus se nikad prije nije obratio apostolima na ovaj način, jer im je ovom prilikom govorio kao onaj koji ima najvišu vlast. S gore su sišli u sumrak, a apostoli nisu postavili ni jedno jedino

140:3.16 (1571.3) "Your Father in heaven makes the sun to shine on the evil as well as upon the good; likewise he sends rain on the just and the unjust. You are the sons of God; even more, you are now the ambassadors of my Father's kingdom. Be merciful, even as God is merciful, and in the eternal future of the kingdom you shall be perfect, even as your heavenly Father is perfect.

140:3.17 (1571.4) "You are commissioned to save men, not to judge them. At the end of your earth life you will all expect mercy; therefore do I require of you during your mortal life that you show mercy to all of your brethren in the flesh. Make not the mistake of trying to pluck a mote out of your brother's eye when there is a beam in your own eye. Having first cast the beam out of your own eye, you can the better see to cast the mote out of your brother's eye.

140:3.18 (1571.5) "Discern the truth clearly; live the righteous life fearlessly; and so shall you be my apostles and my Father's ambassadors. You have heard it said: 'If the blind lead the blind, they both shall fall into the pit.' If you would guide others into the kingdom, you must yourselves walk in the clear light of living truth. In all the business of the kingdom I exhort you to show just judgment and keen wisdom. Present not that which is holy to dogs, neither cast your pearls before swine, lest they trample your gems under foot and turn to rend you.

140:3.19 (1571.6) "I warn you against false prophets who will come to you in sheep's clothing, while on the inside they are as ravening wolves. By their fruits you shall know them. Do men gather grapes from thorns or figs from thistles? Even so, every good tree brings forth good fruit, but the corrupt tree bears evil fruit. A good tree cannot yield evil fruit, neither can a corrupt tree produce good fruit. Every tree that does not bring forth good fruit is presently hewn down and cast into the fire. In gaining an entrance into the kingdom of heaven, it is the motive that counts. My Father looks into the hearts of men and judges by their inner longings and their sincere intentions.

140:3.20 (1571.7) "In the great day of the kingdom judgment, many will say to me, 'Did we not prophesy in your name and by your name do many wonderful works?' But I will be compelled to say to them, 'I never knew you; depart from me you who are false teachers.' But every one who hears this charge and sincerely executes his commission to represent me before men even as I have represented my Father to you, shall find an abundant entrance into my service and into the kingdom of the heavenly Father."

140:3.21 (1571.8) Never before had the apostles heard Jesus speak in this way, for he had talked to them as one having supreme authority. They came down from the mountain about sundown, but no

pitanje.

man asked Jesus a question.

4. VI STE SOL ZEMLJI

Takozvana "propovjed na Gori" nije Isusovo evanđelje. Dok u sebi nosi mnoge korisne upute, ona zapravo predstavlja nalog koji je upućen apostolima prilikom postavke. Ona je Učiteljev osobni nalog onima koji se budu odali proglašenju evanđelja i koji ga budu namjeravali predstaviti svijetu ljudi, kao što je on tako elokventno i savršeno predstavio svoga Oca.

"Vi ste sol zemlji, sol koja čuva ukus. Ali ako ova sol obljutavi, čime ćete nju osoliti? Više nije ni za što osim da se izbací van da je ljudi pogaze."

Sol je u Isusovo doba bila vrlo dragocjena; korištena je umjesto novca. Suvremena riječ "salary" (plaća), vuče porijeklo od riječi "salt" (sol). Sol ne samo što je začín hrani, već je i preservativ. Ona čini druga jela ukusnijim i obavlja službu dok se troši.

"Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori. Ne žeže se svijeća da se stavi pod varičak, nego na svijećanjak da svjetli svima u kući. Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša dobra djela koja će ih navesti da slave vašeg Oca nebeskog.

Dok svjetlo rastjerava tamu, ono može biti "zaslijepljujuće" i tako proizvesti pometnju i frustraciju. Primili smo opomenu da naše svjetlo treba tako sjati kako bi poveló naše bližnje u nove i pobožne staze uzvišenijeg življenja. Naše svjetlo treba tako sjati da ne privlači pažnju na sebe. Čovjek između ostalog treba upotrijebiti i svoje zvanje kao djelotvoran "reflektor" ovog svjetla života.

Čovjek ne gradi snažan karakter izbjegavanjem zla, već prije istinskim vršenjem dobra. Nesebičnost je obilježje čovjekove veličine. Najviše razine samoostvarenja mogu biti rezultat obožavanja i služenja. Radosna i djelotvorna osoba nije motivirana strahom da ne učini nešto loše, već je motivirana ljubavlju prema činjenju dobra.

"Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima." Ličnost je praktično nepromjenjiva; ono što se može izmijeniti - porasti -- je moralni karakter. Najveća greška suvremenih religija počiva u negativizmu. Drvo koje ne rađa rodóm "siječe se i baca u oganj." Moralne vrijednosti ne vuku porijeklo iz čistog potiskivanja -- čovjekovog povinovnja negativnoj zabrani. Strah i stid nisu vrijedni motivi religioznog življenja. Religija ima

4. YOU ARE THE SALT OF THE EARTH

140:4.1 (1572.1) The so-called "Sermon on the Mount" is not the gospel of Jesus. It does contain much helpful instruction, but it was Jesus' ordination charge to the twelve apostles. It was the Master's personal commission to those who were to go on preaching the gospel and aspiring to represent him in the world of men even as he was so eloquently and perfectly representative of his Father.

140:4.2 (1572.2) "You are the salt of the earth, salt with a saving savor. But if this salt has lost its savor, wherewith shall it be salted? It is henceforth good for nothing but to be cast out and trodden under foot of men."

140:4.3 (1572.3) In Jesus' time salt was precious. It was even used for money. The modern word "salary" is derived from salt. Salt not only flavors food, but it is also a preservative. It makes other things more tasty, and thus it serves by being spent.

140:4.4 (1572.4) "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Neither do men light a candle and put it under a bushel, but on a candlestick; and it gives light to all who are in the house. Let your light so shine before men that they may see your good works and be led to glorify your Father who is in heaven."

140:4.5 (1572.5) While light dispels darkness, it can also be so "blinding" as to confuse and frustrate. We are admonished to let our light so shine that our fellows will be guided into new and godly paths of enhanced living. Our light should so shine as not to attract attention to self. Even one's vocation can be utilized as an effective "reflector" for the dissemination of this light of life.

140:4.6 (1572.6) Strong characters are not derived from *not* doing wrong but rather from actually doing right. Unselfishness is the badge of human greatness. The highest levels of self-realization are attained by worship and service. The happy and effective person is motivated, not by fear of wrongdoing, but by love of right doing.

140:4.7 (1572.7) "By their fruits you shall know them." Personality is basically changeless; that which changes — grows — is the moral character. The major error of modern religions is negativism. The tree which bears no fruit is "hewn down and cast into the fire." Moral worth cannot be derived from mere repression — obeying the injunction "Thou shalt not." Fear and shame are unworthy motivations for religious living. Religion is valid only when it reveals the fatherhood of God and

validnost jedino kad obznanjuje očinstvo Boga i unaprijeđuje bratstvo ljudi.

Djelotvorna filozofija življenja proizrasta iz spoja kozmičkog uvida sa sumom svih emocionalnih reakcija na društveno i ekonomsko okružje. Zapamtite: Dok čovjek ne može korijenite izmijeniti svoje nasljeđene porive, on može izmijeniti emocionalne reakcije na ove porive; na taj način može izmijeniti svoju moralnu prirodu i unaprijediti karakter. U snažnom karakteru emocionalne reakcije postaju integrirane i koordinirane; ličnost na taj način postaje ujedinjena. Nedostatna mjera ujedinjenja slabi moralnu prirodu i budi nezadovoljstvo.

Bez vrijednog cilja, život gubi usmjerenje i postaje neproduktivan, što rezultira velikim nezadovoljstvom. Isusov govor prilikom apostolske postavke predstavlja vrhunsku životnu filozofiju. Isus je upozorio svoje učenike da se uvijek drže vjere svog osobnog iskustva. Upozorio ih je da se ne oslanjaju na intelektualnu suglasnost, lakovjernost ili autoritet.

Obrazovanje treba biti vještina upoznavanja (otkrivanja) boljih metoda zadovoljenja prirodnih i nasljeđenih poriva, dok radost predstavlja rezultat sume ovih unaprijeđenih vještina postignuća emocionalnog zadovoljstva. Osjećaj sreće tek u maloj mjeri ovisi od okružja, premda mu prijatno okružje može bitno doprinjeti.

Svaki smrtnik istinski teži da postane cjelovita osoba, da bude savršen kao što je Otac nebeski savršen i ovo je moguće postići zahvaljujući tome što je na koncu konca "svemir istinski očinski."

5. OČINSKA I BRATINSKA LJUBAV

Od propovjedi na Gori do govora prilikom posljednje večere, Isus je upućivao svoje učenike da pokažu očinsku, a ne bratinsku ljubav. Bratinskom ljubavlju čovjek voli svog susjeda onako kako voli samoga sebe i ovo je adekvatno ispunjenje "zlatnog pravila." Ali očinska ljubav traži da volite bližnje ljude onako kako Isus voli vas.

Isus voli čovječanstvo dualnom ljubavi. On je živio na zemlji kao dvostruka ličnost -- ljudska i božanska. Kao Sin Božji Isus voli čovjeka očinskom ljubavlju -- on je čovjekov Stvoritelj, njegov kozmički Otac. Kao Sin Čovječji, Isus voli smrtnike kao brat -on je istinski bio jedan od ljudi.

Isus nije očekivao od svojih učenika da postignu nemoguće ispoljenje bratinske ljubavi, ali je očekivao da pokušaju biti nalik Bogu -- biti savršeni kao što je savršen Otac nebeski -- kako bi počeli promatrati ljude onako kako Bog

enhances the brotherhood of men.

140:4.8 (1572.8) An effective philosophy of living is formed by a combination of cosmic insight and the total of one's emotional reactions to the social and economic environment. Remember: While inherited urges cannot be fundamentally modified, emotional responses to such urges can be changed; therefore the moral nature can be modified, character can be improved. In the strong character emotional responses are integrated and co-ordinated, and thus is produced a unified personality. Deficient unification weakens the moral nature and engenders unhappiness.

140:4.9 (1572.9) Without a worthy goal, life becomes aimless and unprofitable, and much unhappiness results. Jesus' discourse at the ordination of the twelve constitutes a master philosophy of life. Jesus exhorted his followers to exercise experiential faith. He admonished them not to depend on mere intellectual assent, credulity, and established authority.

140:4.10 (1573.1) Education should be a technique of learning (discovering) the better methods of gratifying our natural and inherited urges, and happiness is the resulting total of these enhanced techniques of emotional satisfactions. Happiness is little dependent on environment, though pleasing surroundings may greatly contribute thereto.

140:4.11 (1573.2) Every mortal really craves to be a complete person, to be perfect even as the Father in heaven is perfect, and such attainment is possible because in the last analysis the "universe is truly fatherly."

5. FATHERLY AND BROTHERLY LOVE

140:5.1 (1573.3) From the Sermon on the Mount to the discourse of the Last Supper, Jesus taught his followers to manifest *fatherly* love rather than *brotherly* love. Brotherly love would love your neighbor as you love yourself, and that would be adequate fulfillment of the "golden rule." But fatherly affection would require that you should love your fellow mortals as Jesus loves you.

140:5.2 (1573.4) Jesus loves mankind with a dual affection. He lived on earth as a twofold personality — human and divine. As the Son of God he loves man with a fatherly love — he is man's Creator, his universe Father. As the Son of Man, Jesus loves mortals as a brother — he was truly a man among men.

140:5.3 (1573.5) Jesus did not expect his followers to achieve an impossible manifestation of brotherly love, but he did expect them to so strive to be like God — to be perfect even as the Father in heaven is perfect — that they could begin to look upon

promatra svoja stvorenja i kako bi stoga počeli voljeti ljude onako kako ih Bog voli -- kako bi iskazali početke očinske srdačnosti. Tijekom ovih riječi upozorenja koje je uputio dvanaestorici, Isus je nastojao obznaniti vezu između ovog novog koncepta očinske ljubavi i određenih emocionalnih stavova koji ulaze u sastav čovjekovih brojnih društvenih usklađenja prema njegovom okružju.

Učitelj je započeo ovaj znameniti govor tako što je ukazao na četiri stava vjere; zatim je predočio četiri vrhunske i transcendentalne reakcije očinske ljubavi koje stoje u suprotnosti s ograničenjima posve bratinske ljubavi.

Prvo je govorio o onima koji su siromašni u duhu, zatim onima koji su gladni pravednosti, potom onima koji su vični krotkosti i konačno onima koji su čistog srca. Od ovih smrtnika koji raspoznaju duh može se očekivati da postignu visoke razine božanske nesebičnosti i altruizma zahvaljujući kojima mogu postići izvanredno iskazanje očinske srdačnosti; oni tako i u žalosti imaju moć iskazati milosti, unaprijediti mir i ustrajati prilikom progona, dok kroz sve ove teške situacije mogu voljeti očinskom ljubavlju i one koje je teško voljeti. Očeva ljubav može postići razine odanosti koje daleko nadilaze bratinsku ljubav.

Vjera i ljubav prema ovim blaženstvima jačaju moralni karakter i bude radost. Strah i ljutnja slabe karakter i uništavaju radost. Ova znamenita propovjed započinje pomenom sreće, blagosti.

1. "Blago siromasima u duhu -- smjernima." Djetetu sreća znači zadovoljstvo uslišenja neposrednih potreba. Odrastao čovjek je voljan posijati sjemenja samoodricanja kako bi ubrao žetvu veće sreće. Sreća je prije i poslije Isusovog doba često dovođena u vezu s materijalnim bogatstvom. U pripovijedi o Farizeju i cariniku koji su se molili u hramu, jedan se osjećao bogatim u duhu -- bio je egotističan; drugi se osjećao "siromašnim u duhu" -- bio je smjernan. Jedan je bio sam sebi dovoljan; drugi je gladovao za istinom i bio spreman primiti pouku. Onaj koji je bio siromašan u duhu težio je za postignućem duhovnog bogatstva -- za Bogom. I takvi tragatelji za istinom ne moraju čekati na nagrade u dalekoj budućnosti; oni danas primaju svoju nagradu. Oni nalaze kraljevstvo nebesko u svojim srcima i odmah doživljavaju osjećaj sreće.

2. "Radost žednima i gladnima pravednosti, jer će se nasititi." Jedino će oni koji se osjećaju siromašni u duhu gladnjati za pravednošću. Jedino smjerni traže božansku snagu i teže za duhovnom moći. Ali jako je opasno svjesno poduzeti duhovni post kako bi se poboljšao vlastiti apetit prema duhovnim obdarenjima. Fizički post postaje opasan nakon četiri-pet dana; čovjek je sklon izgubiti volju za hranom. Dugi post, bilo

man as God looks upon his creatures and therefore could begin to love men as God loves them — to show forth the beginnings of a fatherly affection. In the course of these exhortations to the twelve apostles, Jesus sought to reveal this new concept of *fatherly love* as it is related to certain emotional attitudes concerned in making numerous environmental social adjustments.

140:5.4 (1573.6) The Master introduced this momentous discourse by calling attention to four *faith* attitudes as the prelude to the subsequent portrayal of his four transcendent and supreme reactions of fatherly love in contrast to the limitations of mere brotherly love.

140:5.5 (1573.7) He first talked about those who were poor in spirit, hungered after righteousness, endured meekness, and who were pure in heart. Such spirit-discerning mortals could be expected to attain such levels of divine selflessness as to be able to attempt the amazing exercise of *fatherly affection*; that even as mourners they would be empowered to show mercy, promote peace, and endure persecutions, and throughout all of these trying situations to love even unlovely mankind with a fatherly love. A father's affection can attain levels of devotion that immeasurably transcend a brother's affection.

140:5.6 (1573.8) The faith and the love of these beatitudes strengthen moral character and create happiness. Fear and anger weaken character and destroy happiness. This momentous sermon started out upon the note of happiness.

140:5.7 (1573.9) 1. "Happy are the poor in spirit — the humble." To a child, happiness is the satisfaction of immediate pleasure craving. The adult is willing to sow seeds of self-denial in order to reap subsequent harvests of augmented happiness. In Jesus' times and since, happiness has all too often been associated with the idea of the possession of wealth. In the story of the Pharisee and the publican praying in the temple, the one felt rich in spirit — egotistical; the other felt "poor in spirit" — humble. One was self-sufficient; the other was teachable and truth-seeking. The poor in spirit seek for goals of spiritual wealth — for God. And such seekers after truth do not have to wait for rewards in a distant future; they are rewarded *now*. They find the kingdom of heaven within their own hearts, and they experience such happiness *now*.

140:5.8 (1574.1) 2. "Happy are they who hunger and thirst for righteousness, for they shall be filled." Only those who feel poor in spirit will ever hunger for righteousness. Only the humble seek for divine strength and crave spiritual power. But it is most dangerous to knowingly engage in spiritual fasting in order to improve one's appetite for spiritual endowments. Physical fasting becomes dangerous after four or five days; one is apt to lose

fizički ili duhovni, ima tendenciju da uništi glad.

Utemeljena na iskustvu, pravednost je zadovoljstvo, ne dužnost. Isusova pravednost je dinamička očinsko-bratinska ljubav. Ona nije nemoj slučajno' oblik pravednosti. Kako će čovjek gladnjati za nečim negativnim -- što ne smije činiti?

Djetinji um ne može lako naučiti ova dva blaženstva, ali zreo čovjek treba biti u stanju da shvati njihov smisao i značaj.

3. "Radost krotkima, jer će baštiniti zemlju." Istinska krotkost nema veze sa strahom. Ona je prije stav čovjekove suradnje s Bogom -- "Neka bude tvoja volja." Ona obuhvaća strpljenje i uzdržavanje i motivaciju nepokolebljive vjere u zakonski uređen i prijateljski naklonjen svemir. Ona savladava sva iskušenja koja čovjeka navode na pobunu protiv božanskog glasa. Isus je bio idealno krotka osoba Urantije i baštinio je prostrani svemir.

4. "Radost onima koji su čistog srca, jer će Boga gledati." Duhovna čistota nije negativna osobina, izuzev ako se negativnost odnosi na to što u sebi nema sumnjičavosti i odmazde. Kad je govorio o čistoti, Isus nije mislio jedino na čovjekove stavove prema seksu. Prije je mislio na čovjekovu vjeru u njegove bližnje; vjeru roditelja u njihovo dijete, vjeru zahvaljujući kojoj mogu voljeti svoje bližnje onako kako ih otac voli. Očeva ljubav ne može razmaziti dijete ili previdjeti zlo koje ono učini i nikad nije cinična. Očinska ljubav ima samo jedan jedini cilj i uvijek traga za najboljim što u čovjeku; ovo je stav pravog roditelja.

Vidjeti Boga - vjerom -- znači steći istinski duhovni uvid. Ovaj duhovni uvid uvećava Ispravljачevu upravu, što uvećava čovjekovu svjesnost Boga. Nakon što spoznate Oca stječete snažniju sigurnost u vlastiti status božanskog sina i bolje ste u stanju voljeti sve ljude ne samo kao brat -- bratinskom ljubavlju -- već i kao otac -- očinskom ljubavlju.

I djecu je lako naučiti ovoj ideji. Djeca su prirodno puna povjerenja i roditelji se trebaju pobrinuti da ne izgube ovu jednostavnu vjeru. U odnosu prema djeci nemojte ih varati i navoditi na sumnjičavost. Mudro im pomozite da izaberu svoje heroje i svoje životno zvanje.

Isus je zatim nastavio govoriti svojim učenicima o pitanju ostvarenja glavnog smisla cijele čovjekove borbe - savršenstva - postignuća božanstva. Uvijek ih je opominjao: "Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski." On nije opominjao dvanaesticu da vole svog

all desire for food. Prolonged fasting, either physical or spiritual, tends to destroy hunger.

140:5.9 (1574.2) Experiential righteousness is a pleasure, not a duty. Jesus' righteousness is a dynamic love — fatherly-brotherly affection. It is not the negative or thou-shalt-not type of righteousness. How could one ever hunger for something negative — something "not to do"?

140:5.10 (1574.3) It is not so easy to teach a child mind these first two of the beatitudes, but the mature mind should grasp their significance.

140:5.11 (1574.4) 3. "Happy are the meek, for they shall inherit the earth." Genuine meekness has no relation to fear. It is rather an attitude of man co-operating with God — "Your will be done." It embraces patience and forbearance and is motivated by an unshakable faith in a lawful and friendly universe. It masters all temptations to rebel against the divine leading. Jesus was the ideal meek man of Urantia, and he inherited a vast universe.

140:5.12 (1574.5) 4. "Happy are the pure in heart, for they shall see God." Spiritual purity is not a negative quality, except that it does lack suspicion and revenge. In discussing purity, Jesus did not intend to deal exclusively with human sex attitudes. He referred more to that faith which man should have in his fellow man; that faith which a parent has in his child, and which enables him to love his fellows even as a father would love them. A father's love need not pamper, and it does not condone evil, but it is always anticynical. Fatherly love has singleness of purpose, and it always looks for the best in man; that is the attitude of a true parent.

140:5.13 (1574.6) To see God — by faith — means to acquire true spiritual insight. And spiritual insight enhances Adjuster guidance, and these in the end augment God-consciousness. And when you know the Father, you are confirmed in the assurance of divine sonship, and you can increasingly love each of your brothers in the flesh, not only as a brother — with brotherly love — but also as a father — with fatherly affection.

140:5.14 (1574.7) It is easy to teach this admonition even to a child. Children are naturally trustful, and parents should see to it that they do not lose that simple faith. In dealing with children, avoid all deception and refrain from suggesting suspicion. Wisely help them to choose their heroes and select their lifework.

140:5.15 (1574.8) And then Jesus went on to instruct his followers in the realization of the chief purpose of all human struggling — perfection — even divine attainment. Always he admonished them: "Be you perfect, even as your Father in heaven is perfect." He did not exhort the twelve to love their neighbors as they loved themselves. That would have been a

susjeda kao samog sebe. Ovo je samo po sebi bio vrijedan čin; to bi značilo ostvarenje bratinske ljubavi. Isus je umjesto toga opominjao svoje apostole da vole ljude onako kako je on njih volio -- da ih vole očinskom kao i bratinskom ljubavlju. Ovu je ideju ilustrirao tako što im je ukazao na četiri vrhunske reakcije očinske ljubavi:

1. "Radost onima koji tuguju, jer će se utješiti." Takozvani zdrav razum ili čista logika nikada nemogu proizvesti zaključak da sreća može nastati kao rezultat patnje. Ali Isusove se riječi ne odnose na spoljašnje ili usiljeno tugovanje. On je imao na umu emocionalni stav blagosti. Velika je greška učiti dječake i mladiće da nije muževno ispoljiti nježnost ili emocionalne osjećaje koji svjedoče o patnji. Suosjećajnost je časna osobina, bilo u muškarcu ili u ženi. Kako bi bio muževan, muškarac ne mora biti pokriven žuljevima i modricama. Ovo nije ispravan način da se podigne hrabar muškarac. Najveći muškarci ovoga svijeta nisu se bojali tugovanja. Mojsije, veliki tugovatelj, je bio veći muškarac od Samsona i Golijata. Mojsije je bio vrhunski vođa i u isto vrijeme čovjek pun krotkosti. Osjećajnost i reagiranje na tuđu nevolju stvaraju osjećaj istinske i dugotrajne sreće, dok takvi ljubezni stavovi čuvaju dušu od razornih utjecaja ljutnje, mržnje i sumnjičavosti.

2. "Radost milosrdnima, jer će postići milosrđe." Milost se ovdje odnosi na visinu, dubinu i širinu najistinskijeg prijateljstva -- blagonaklonost ljubavi. Dok milostivost može biti pasivna, ovdje je aktivna i dinamična -- najviši oblik očinstvenosti. Roditelju nije teško oprostiti njegovome djetetu, čak mnogo puta. Nerazmaženo dijete ima prirodan poriv da olakša svoje patnje. Ljubeznost i suosjećajnost su normalne pojave kad djeca dostignu dob kad mogu procijeniti istinsko stanje stvari.

3. "Blago mirotvorcima, jer će se zvati sinovi Božji." Isusovi učenici su očekivali vojnika izručitelja, a ne mirotvorca. Ali Isusov mir nije pacifistički i negativan. Suočeni s mukotrpnim teškoćama i progonima, rekao je, "Ostavljam vam mir; mir i to svoj, dajem vam." "Neka vam srce ne bude u mukama, i ne bojte se." Ovo je mir koji sprječava razorne sukobe. Osobni mir ujedinjuje ličnost. Društveni mir sprječava strah, pohlepu i ljutnju. Politički mir sprječava rasne proturiječnosti, nacionalnu sumnjičavost i rat. Mirotvorstvo je lijek nepovjerenju i sumnjičavosti.

Djecu je lako naučiti da budu mirotvorci. Ona uživaju u timskim aktivnostima; vole se zajedno igrati. Učitelj je drugom prilikom rekao: "Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život, naći će ga."

worthy achievement; it would have indicated the achievement of brotherly love. He rather admonished his apostles to love men as he had loved them -- to love with a *fatherly* as well as a brotherly affection. And he illustrated this by pointing out four supreme reactions of fatherly love:

140:5.16 (1575.1) 1. "Happy are they who mourn, for they shall be comforted." So-called common sense or the best of logic would never suggest that happiness could be derived from mourning. But Jesus did not refer to outward or ostentatious mourning. He alluded to an emotional attitude of tenderheartedness. It is a great error to teach boys and young men that it is unmanly to show tenderness or otherwise to give evidence of emotional feeling or physical suffering. Sympathy is a worthy attribute of the male as well as the female. It is not necessary to be calloused in order to be manly. This is the wrong way to create courageous men. The world's great men have not been afraid to mourn. Moses, the mourner, was a greater man than either Samson or Goliath. Moses was a superb leader, but he was also a man of meekness. Being sensitive and responsive to human need creates genuine and lasting happiness, while such kindly attitudes safeguard the soul from the destructive influences of anger, hate, and suspicion.

140:5.17 (1575.2) 2. "Happy are the merciful, for they shall obtain mercy." Mercy here denotes the height and depth and breadth of the truest friendship -- loving-kindness. Mercy sometimes may be passive, but here it is active and dynamic -- supreme fatherliness. A loving parent experiences little difficulty in forgiving his child, even many times. And in an unspoiled child the urge to relieve suffering is natural. Children are normally kind and sympathetic when old enough to appreciate actual conditions.

140:5.18 (1575.3) 3. "Happy are the peacemakers, for they shall be called the sons of God." Jesus' hearers were longing for military deliverance, not for peacemakers. But Jesus' peace is not of the pacific and negative kind. In the face of trials and persecutions he said, "My peace I leave with you." "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid." This is the peace that prevents ruinous conflicts. Personal peace integrates personality. Social peace prevents fear, greed, and anger. Political peace prevents race antagonisms, national suspicions, and war. Peacemaking is the cure of distrust and suspicion.

140:5.19 (1575.4) Children can easily be taught to function as peacemakers. They enjoy team activities; they like to play together. Said the Master at another time: "Whosoever will save his life shall lose it, but whosoever will lose his life shall find it."

4. "Blago progonjenima zbog pravednosti, jer je njihovo kraljevstvo nebesko. Blago vama kad vas budu grdili i progonili i kad vam budu nepravedno pripisivali svaku vrstu opaćine! Radujte se i kličite od veselja, jer vas čeka velika nagrada na nebesima."

Mir često slijedi za progonom. Mladi ljudi i hrabre odrasle osobe, međutim, nikad neizbjeavaju teškoće i opasnosti. "Nitko nema veće ljubavi od ove: da položi svoj život za svoje prijatelje." I očinska ljubav može postići sve ovo - što bratinska ljubav ne može učiniti. Napredak je uvijek slijedio za progonom.

Djeca se uvijek odazivaju izazovima koji traže hrabrost. Mladi su se uvijek spremni "držanuti." Svako dijete rano treba naučiti žrtvovati.

Tako je jasno da se blaženstva koja ulaze u "propovijed na Gori" temelje na vjeri i ljubavi, a ne na zakonu -- etici i dužnosti.

Očinska ljubav rado uzvraća dobro za zlo - dobrim se osvećuje za napravdu.

6. VEČER NAKON POSTAVKE

U nedjelju uveče nakon što su preko brda sjeverno od Kafarnauma stigli do Zebedejeve kuće, Isus i dvanaestorica su se okrijepili jednostavnim obrokom. Dok je Isus otišao u šetnju obalom, dvanaestorica su međusobom razgovarali. Nakon kratkog vijećanja, dok su im blizanci malom vatrom dali topline i svjetla, Andrija je otišao potražiti Isusa i kad ga je našao, rekao je: "Učitelju, moja braća ne mogu shvatiti to što si rekao o kraljevstvu. Ne osjećamo se spremnim da započnemo s ovim radom sve dok nam ne daš dalje upute. Došao sam te pozvati da nam se pridružiš u vrtu i da nam pomogneš da razumijemo značenje tvojih riječi." Isus se vratio s Andrijom kako bi govorio s apostolima.

Kad je ušao u vrt, okupio je apostole oko sebe i dalje ih je učio: "Teško vam je primiti moju poruku zato što hoćete da dogradite nova učenja neposredno na temelju starih, ali ja vam kažem da morate biti ponovo rođeni. Morate započeti ispočetka kao mala djeca i biti voljni vjerovati mojim učenjima i vjerovati u Boga. Ne možete preinačiti ovo novo evanđelje kraljevstva kako bi ga usaglasili s postojećim teorijama. Imate pogrešne ideje o Sinu Čovječjem i njegovoj misiji na zemlji. Nemojte misliti da sam došao ukinuti zakon i proroke; nisam došao da ukinem, već da ih ostvarim, da ih proširim i osvijetlim. Nisam došao

140:5.20 (1575.5) 4. "Happy are they who are persecuted for righteousness' sake, for theirs is the kingdom of heaven. Happy are you when men shall revile you and persecute you and shall say all manner of evil against you falsely. Rejoice and be exceedingly glad, for great is your reward in heaven."

140:5.21 (1575.6) So often persecution does follow peace. But young people and brave adults never shun difficulty or danger. "Greater love has no man than to lay down his life for his friends." And a fatherly love can freely do all these things — things which brotherly love can hardly encompass. And progress has always been the final harvest of persecution.

140:5.22 (1575.7) Children always respond to the challenge of courage. Youth is ever willing to "take a dare." And every child should early learn to sacrifice.

140:5.23 (1575.8) And so it is revealed that the beatitudes of the Sermon on the Mount are based on faith and love and not on law — ethics and duty.

140:5.24 (1575.9) Fatherly love delights in returning good for evil — doing good in retaliation for injustice.

6. THE EVENING OF THE ORDINATION

140:6.1 (1576.1) Sunday evening, on reaching the home of Zebedee from the highlands north of Capernaum, Jesus and the twelve partook of a simple meal. Afterward, while Jesus went for a walk along the beach, the twelve talked among themselves. After a brief conference, while the twins built a small fire to give them warmth and more light, Andrew went out to find Jesus, and when he had overtaken him, he said: "Master, my brethren are unable to comprehend what you have said about the kingdom. We do not feel able to begin this work until you have given us further instruction. I have come to ask you to join us in the garden and help us to understand the meaning of your words." And Jesus went with Andrew to meet with the apostles.

140:6.2 (1576.2) When he had entered the garden, he gathered the apostles around him and taught them further, saying: "You find it difficult to receive my message because you would build the new teaching directly upon the old, but I declare that you must be reborn. You must start out afresh as little children and be willing to trust my teaching and believe in God. The new gospel of the kingdom cannot be made to conform to that which is. You have wrong ideas of the Son of Man and his mission on earth. But do not make the mistake of thinking that I have come to set aside the law and the prophets; I have not come to destroy but

prekršiti zakon, već sam došao upisati ove nove zapovijedi u vaša srca.

"Tražim od vas pravednost koja će biti veća od pravednosti onih koji davanjem milostinje, molitvi i posta nastoje pridobiti Očevu naklonost. Kako bi ušli u kraljevstvo, morate imati pravednost koja počiva u spoju ljubavi, milosti i istine -- morate iskreno željeti činiti volju moga Oca nebeskog."

Zatim reče Šimun Petar: "Učitelju, ako imaš novu zapovijed, reci nam kako ona glasi. Obznani nam novi put." Isus je odvratio Petru: "Čuli ste kako kažu učitelji zakona: 'Ne ubij; tko god ubije, bit će doveden pred sud.' Ali ja gledam dalje i dublje od samih djela kako bih otkrio čovjekov motiv. Kažem vam da svakom čovjeku koji se ljuti na svoga brata prijeti sud. Onome koji u svom srcu hrani mržnju i koji se u svom umu planira svetiti, njemu će se suditi. Vi morate suditi svojim bližnjima po njihovim djelima; Otac nebeski sudi prema nakani.

"Čuli ste kako kažu učitelji zakona, 'Ne čini preljuba.' Ali ja vam kažem da je svaki koji s požudom pogleda ženu već u svome srcu s njom učinio preljub. Vi jedino možete suditi ljudima prema njihovim djelima, ali moj Otac gleda što je u srcima njegove djece i sudi im milostivo prema njihovim nakanama i istinskim željama."

Isus je namjeravao nastaviti s raspravom drugih zapovijedi kad ga je Jakov Zebedejev prekinuo pitanjem: "Učitelju, što ćemo učiti ljude u vezi razvoda? Hoćemo li dopustiti muškarcu da otpusti svoju ženu kao što je Mojsije učio?" Kad je Isus čuo njegovo pitanje, rekao je: "Nisam došao da formiram zakone, već da prosvjetlim. Nisam došao kako bih preuredio kraljevstva ovoga svijeta, već kako bih utemeljio kraljevstvo nebesko. Nije Očeva volja da ja podlijegnem iskušenju da vas učim pravilima koja se odnose na vladu, trgovinu i društveno ponašanje, koja mogu biti prikladna danu današnjem, neće ni iz daleka pristajati društvu drugoga doba. Ja sam na zemlji jedino da utješim umove, oslobodim duhove i spasim duše ljudi. Ali kazat ću u vezi ovog pitanja o razvodu, da, dok je Mojsije odobravao ovakve stvari, ovo nije bio slučaj u Vrtu u vrijeme Adama."

Nakon što su apostoli među sobom na kratko porazgovarali, Isus je nastavio: "Uvijek morate uočiti razliku između dva stanovišta smrtničkog ponašanja - ljudskog i božanskog; metode čovjeka i metode duha; procjene vremena i stanovišta vječnosti." Premda dvanaestorica nisu mogli razumjeti sve što ih je učio, ove su riječi uveliko pomogle.

to fulfill, to enlarge and illuminate. I come not to transgress the law but rather to write these new commandments on the tablets of your hearts.

140:6.3 (1576.3) "I demand of you a righteousness that shall exceed the righteousness of those who seek to obtain the Father's favor by almsgiving, prayer, and fasting. If you would enter the kingdom, you must have a righteousness that consists in love, mercy, and truth — the sincere desire to do the will of my Father in heaven."

140:6.4 (1576.4) Then said Simon Peter: "Master, if you have a new commandment, we would hear it. Reveal the new way to us." Jesus answered Peter: "You have heard it said by those who teach the law: 'You shall not kill; that whosoever kills shall be subject to judgment.' But I look beyond the act to uncover the motive. I declare to you that every one who is angry with his brother is in danger of condemnation. He who nurses hatred in his heart and plans vengeance in his mind stands in danger of judgment. You must judge your fellows by their deeds; the Father in heaven judges by the intent.

140:6.5 (1576.5) "You have heard the teachers of the law say, 'You shall not commit adultery.' But I say to you that every man who looks upon a woman with intent to lust after her has already committed adultery with her in his heart. You can only judge men by their acts, but my Father looks into the hearts of his children and in mercy adjudges them in accordance with their intents and real desires."

140:6.6 (1576.6) Jesus was minded to go on discussing the other commandments when James Zebedee interrupted him, asking: "Master, what shall we teach the people regarding divorcement? Shall we allow a man to divorce his wife as Moses has directed?" And when Jesus heard this question, he said: "I have not come to legislate but to enlighten. I have come not to reform the kingdoms of this world but rather to establish the kingdom of heaven. It is not the will of the Father that I should yield to the temptation to teach you rules of government, trade, or social behavior, which, while they might be good for today, would be far from suitable for the society of another age. I am on earth solely to comfort the minds, liberate the spirits, and save the souls of men. But I will say, concerning this question of divorcement, that, while Moses looked with favor upon such things, it was not so in the days of Adam and in the Garden."

140:6.7 (1577.1) After the apostles had talked among themselves for a short time, Jesus went on to say: "Always must you recognize the two viewpoints of all mortal conduct — the human and the divine; the ways of the flesh and the way of the spirit; the estimate of time and the viewpoint of eternity." And though the twelve could not comprehend all that he taught them, they were truly helped by this instruction.

Isus je zatim rekao: "Ali vi ćete se spotaći o moja učenja zbog toga što ste skloni doslovno tumačiti moje riječi; sporo raspoznajete duh moga učenja. Ne zaboravite da ste moji glasnici; od vas se očekuje da živite svoje živote onako kako sam ja u duhu živio moj. Vi ste moji osobni zastupnici; ali nemojte očekivali od ljudi da po svakom pitanju žive onako kako vi živite. Imajte na umu da ja imam ovaca koje nisu od ovog stada i da za vrijeme ovog života u smrtničkom obličju i njima namjeravam ostaviti uzorak prema kom će se povoditi pri činjenju Božje volje."

Natanije je zatim upitao: "Učitelju, zar nećemo dati mjesta pravdi? Prema Mojsijevom zakonu, 'Oko za oko, zub za zub.' Što ćemo mi reći?" Isus odgovori: "Vi ćete uzvratiti dobro za zlo. Moji glasnici se ne smiju boriti s ljudima, već prema svima pokazati ljubaznost. Djelo za djelo neće više biti pravilo. Vladari ljudi mogu imati ovakve zakone, ali tako neće biti u kraljevstvu; neka milost uvijek vodi vas sud i ljubav vaše ophođenje. Ako mislite da su ove riječi teške, ne morate ići dalje. Ako smatrate da su zahtjevi apostolstva suviše zahtjevni, možete se vratiti manje zahtjevnoj stazi učenishva."

Kad su čuli ove riječi sablazni, apostoli su se otišli preispitati nasamo, ali su se uskoro vratili i Petar je rekao: "Učitelju, odlučili smo ići s tobom; ni jedan se ne želi povući. Spremni smo platiti dodatnu cijelu, ispitati čašu. Želimo biti apostoli, a ne samo učenici."

Kad je Isus ovo čuo, rekao je: "Budite, tada, spremni prihvatiti svoje obveze i slijediti me. Činite svoja dobra djela u tajnosti; kad dajete milostinju, neka vam ne zna lijeva što vam daje desnica. I kad se molite, pomolite se u tajnosti i ne izgovarajte isprazne riječi i besmislene fraze. Uvijek se sjetite da Otac zna što vam je potrebno čak i prije nego što ga zamolite. I ne budite mrki kad postite, kako bi vaš čin vidjeli ljudi. Kao moji odabrani apostoli, vi koji ste sada odjeljeni od drugih ljudi kako bi služili kraljevstvu, ne sabirite sebi blaga na zemlji, već svojim nesebičnim služenjem sebi sabirite blaga na nebu, jer gdje vam je blago, tu će vam biti i srce."

"Oko je svjetiljka tijelu; bude li ti, stoga, oko velikodušno, čitavo će ti tijelo biti puno svjetla. Ali ako ti je oko samoživo, čitavo će ti tijelo biti puno tame. Postane li tamom svjetlost koja je u tebi, kolika li će biti ta tama!"

Tomo je zatim pitao Isusa da li će "nastaviti sve dijeliti." Učitelj je rekao: "Hoćemo, moja braćo, zato što hoću da živimo zajedno kao jedna obzirna obitelj. Povjeravam vam veliki posao i

140:6.8 (1577.2) And then said Jesus: "But you will stumble over my teaching because you are wont to interpret my message literally; you are slow to discern the spirit of my teaching. Again must you remember that you are my messengers; you are beholden to live your lives as I have in spirit lived mine. You are my personal representatives; but do not err in expecting all men to live as you do in every particular. Also must you remember that I have sheep not of this flock, and that I am beholden to them also, to the end that I must provide for them the pattern of doing the will of God while living the life of the mortal nature."

140:6.9 (1577.3) Then asked Nathaniel: "Master, shall we give no place to justice? The law of Moses says, 'An eye for an eye, and a tooth for a tooth.' What shall we say?" And Jesus answered: "You shall return good for evil. My messengers must not strive with men, but be gentle toward all. Measure for measure shall not be your rule. The rulers of men may have such laws, but not so in the kingdom; mercy always shall determine your judgments and love your conduct. And if these are hard sayings, you can even now turn back. If you find the requirements of apostleship too hard, you may return to the less rigorous pathway of discipleship."

140:6.10 (1577.4) On hearing these startling words, the apostles drew apart by themselves for a while, but they soon returned, and Peter said: "Master, we would go on with you; not one of us would turn back. We are fully prepared to pay the extra price; we will drink the cup. We would be apostles, not merely disciples."

140:6.11 (1577.5) When Jesus heard this, he said: "Be willing, then, to take up your responsibilities and follow me. Do your good deeds in secret; when you give alms, let not the left hand know what the right hand does. And when you pray, go apart by yourselves and use not vain repetitions and meaningless phrases. Always remember that the Father knows what you need even before you ask him. And be not given to fasting with a sad countenance to be seen by men. As my chosen apostles, now set apart for the service of the kingdom, lay not up for yourselves treasures on earth, but by your unselfish service lay up for yourselves treasures in heaven, for where your treasures are, there will your hearts be also."

140:6.12 (1577.6) "The lamp of the body is the eye; if, therefore, your eye is generous, your whole body will be full of light. But if your eye is selfish, the whole body will be filled with darkness. If the very light which is in you is turned to darkness, how great is that darkness!"

140:6.13 (1577.7) And then Thomas asked Jesus if they should "continue having everything in common." Said the Master: "Yes, my brethren, I would that we should live together as one

zahtijevam vašu nepodvojenu službu. Znete izreku: "Ni jedan čovjek ne može služiti dvojici gospodara." Ne možete iskreno obožavati Boga i istovremeno svesrdno služiti mamona. Nakon što se bezrezervno odate radu koji se tiče kraljevstva, ne brinite se tjeskobno za svoje živote; pogotovo se ne brinite što ćete jesti ili što ćete piti; dalje, ne brinite se za svoja tijela, što ćete obući. Već ste naučili da voljne ruke i iskrena srca neće gladnjati. Ovom prilikom, dok se spremate posvetiti sve svoje energije radu na kraljevstvu, neka znate da će Otac biti svjestan vaših potreba. Tražite najprije kraljevstvo Božje i kadnađete ulazak u njega, nadodaće vam se sve što trebate. Ne brinite se, stoga, tjeskobno, za to što će sutrašnji dan donijeti. Svakom je danu dosta muke njegove."

Kad je Isus vidio da su apostoli bili spremni postavljati pitanja cijele noći, rekao je: "Moja braćo, žedni ste znanja; najbolje je da se počinkom okrijepite kako bi se spremili za sutrašnji posao." Ali ni jedan nije mogao spavati. Petar je skupio hrabrosti da traži od svog Učitelja da "samo malo nasamo porazgovaramo. Ne da bih držao nešto u tajnosti od moje braće, ali sam u duhu uznemiren i ako zaslužujem da me moj Gospodin ukori, lakše ću primiti ukor nasamo." Isus je rekao: "Hodi sa mnom, Petre" -vodeći ga u kuću. Kad se Petar vratio s razgovora s Učiteljem, bio je dobro raspoložen i ohrabren, na što je Jakov odlučio ući i porazgovarati s Isusom. I tako su jedan za drugim sve do sitnih jutarnjih sati apostoli išli govoriti s Učiteljem. Kad su izuzev blizanaca svi s njim nasamo govorili, Andrija je rekao Isusu: "Gospodine, blizanci su zaspali u vrtu pored vatre; hoću li ih probuditi da upitam hoće li i oni s tobom govoriti?" Isus je sa smješkom uzvratio, "Dobro su onako kako su -- ne uznemiruj ih." I noć je bila pri kraju; svitalo je svjetlo novog dana.

understanding family. You are intrusted with a great work, and I crave your undivided service. You know that it has been well said: 'No man can serve two masters.' You cannot sincerely worship God and at the same time wholeheartedly serve mammon. Having now enlisted unreservedly in the work of the kingdom, be not anxious for your lives; much less be concerned with what you shall eat or what you shall drink; nor yet for your bodies, what clothing you shall wear. Already have you learned that willing hands and earnest hearts shall not go hungry. And now, when you prepare to devote all of your energies to the work of the kingdom, be assured that the Father will not be unmindful of your needs. Seek first the kingdom of God, and when you have found entrance thereto, all things needful shall be added to you. Be not, therefore, unduly anxious for the morrow. Sufficient for the day is the trouble thereof."

140:6.14 (1578.1) When Jesus saw they were disposed to stay up all night to ask questions, he said to them: "My brethren, you are earthen vessels; it is best for you to go to your rest so as to be ready for the morrow's work." But sleep had departed from their eyes. Peter ventured to request of his Master that "I have just a little private talk with you. Not that I would have secrets from my brethren, but I have a troubled spirit, and if, perchance, I should deserve a rebuke from my Master, I could the better endure it alone with you." And Jesus said, "Come with me, Peter" — leading the way into the house. When Peter returned from the presence of his Master much cheered and greatly encouraged, James decided to go in to talk with Jesus. And so on through the early hours of the morning, the other apostles went in one by one to talk with the Master. When they had all held personal conferences with him save the twins, who had fallen asleep, Andrew went in to Jesus and said: "Master, the twins have fallen asleep in the garden by the fire; shall I arouse them to inquire if they would also talk with you?" And Jesus smilingly said to Andrew, "They do well — trouble them not." And now the night was passing; the light of another day was dawning.

7. TJEDAN POSLIJE POSTAVKE

Nakon što su nekoliko sati spavali apostoli su se s Isusom sastali na kasnom doručku i ovom im je prilikom rekao: "Sad morate početi sa svojim radom, propovijedanjem radosne vijesti i učenjem vjernika. Spremite se na put za Jeruzalem." Nakon što je Isus završio, Tomo se odvažio reći: "Znam, Učitelju, da bi smo sada trebali biti spremni da se prihvatimo posla, ali bojim se da nismo u stanju obaviti ovaj veliki poduhvat. Bi li nam dopustio da ostanemo ovdje još nekoliko

7. THE WEEK FOLLOWING THE ORDINATION

140:7.1 (1578.2) After a few hours' sleep, when the twelve were assembled for a late breakfast with Jesus, he said: "Now must you begin your work of preaching the glad tidings and instructing believers. Make ready to go to Jerusalem." After Jesus had spoken, Thomas mustered up courage to say: "I know, Master, that we should now be ready to enter upon the work, but I fear we are not yet able to accomplish this great undertaking. Would you consent for us to stay hereabouts for

dana, prije nego započnemo s poslovima kraljevstva?" I kad je Isus vidio da su svi apostoli bili obuzeti istim strahom, rekao je: "Bit će onako kako ste tražili; ostat ćemo ovdje preko Sabata."

Iz tjedna u tjedan u Betsaidu su dolazile male grupe znatiželjnih promatrača i tragatelja za istinom koje su željele vidjeti Isusa. Riječ o njemu se već bila proširila preko cijele zemlje; znatiželjne grupe su dolazile iz dalekih gradova, čak iz Tire, Sidona, Damska, Cezareje i Jeruzalema. Dok je Isus do sada bio taj koji ih je pozdravljao i učio o kraljevstvu, ovom je prilikom prepustio ovaj posao dvanaestorici. Andrija je imao zadatak odabrati jednog apostola i zadužiti ga za grupu posjetitelja i ponekad su sva dvanaestorica bili ovako uposleni.

Proveli su dva dana radeći, preko dana poučavajući, a do kasno u noć vodeći privatne razgovore. Isus je proveo treći dan uživajući u društvu Zabedeja i Šalome, dok je poslao apostole da "odu u ribu, da bezbrižno promjene okružje ili da posjete svoje obitelji." U četvrtak su se vratili na još tri dana pouke.

Za vrijeme ovog tjedna pouke i vježbe, Isus je apostolima više puta ponovio dva glavna motiva svoje zemaljske misije poslije krštenja:

1. Da obznani Oca ljudima.

2. Da navede ljude da postanu svjesni svog statusa sinova -- da vjerom spoznaju da su djeca Previšnjeg.

Apostolima su jako pomogle različite aktivnosti ovog tjedna; neki su čak postali odveć samouvjereni. Na posljednjem sastanku, noć poslije Sabata, Petar i Jakov došli Isusu s riječima: "Spremni mo da idemo naprijed, da osvojimo kraljevstvo." Isus je odvratio: "Neka vam mudrost bude jednaka zanosu i hrabrost neznanju."

Premda apostoli nisu uspjeli shvatiti veći dio njegovih učenja, uspjeli su pojmiti veličinu dražesno lijepog života koji je Isus među njima živio.

8. ČETVRTAK POSLIJE PODNE NA JEZERU

Isus je dobro znao da njegovi apostoli nisu u potpunosti usvojili njegova učenja. Odlučio je dati dodatnu pouku Petru, Jakovi i Ivanu u nadi da će oni bili u stanju razjasniti njegove ideje svojim prijateljima. Vidio je da, dok su sva dvanaestorica apostola razumjeli neke aspekte ideje duhovnog kraljevstva, ustrajno su nastavili nadovezivati ova nova duhovna učenja na svoje stare uvriježene doslovne ideje o nebeskom kraljevstvu kao restoraciji Davidovog prijestolja i ponovnoj

just a few days more before we begin the work of the kingdom?" And when Jesus saw that all of his apostles were possessed by this same fear, he said: "It shall be as you have requested; we will remain here over the Sabbath day."

140:7.2 (1578.3) For weeks and weeks small groups of earnest truth seekers, together with curious spectators, had been coming to Bethsaida to see Jesus. Already word about him had spread over the countryside; inquiring groups had come from cities as far away as Tyre, Sidon, Damascus, Caesarea, and Jerusalem. Heretofore, Jesus had greeted these people and taught them concerning the kingdom, but the Master now turned this work over to the twelve. Andrew would select one of the apostles and assign him to a group of visitors, and sometimes all twelve of them were so engaged.

140:7.3 (1578.4) For two days they worked, teaching by day and holding private conferences late into the night. On the third day Jesus visited with Zebedee and Salome while he sent his apostles off to "go fishing, seek carefree change, or perchance visit your families." On Thursday they returned for three more days of teaching.

140:7.4 (1578.5) During this week of rehearsing, Jesus many times repeated to his apostles the two great motives of his postbaptismal mission on earth:

140:7.5 (1578.6) 1. To reveal the Father to man.

140:7.6 (1578.7) 2. To lead men to become son-conscious — to faith-realize that they are the children of the Most High.

140:7.7 (1579.1) One week of this varied experience did much for the twelve; some even became over self-confident. At the last conference, the night after the Sabbath, Peter and James came to Jesus, saying, "We are ready — let us now go forth to take the kingdom." To which Jesus replied, "May your wisdom equal your zeal and your courage atone for your ignorance."

140:7.8 (1579.2) Though the apostles failed to comprehend much of his teaching, they did not fail to grasp the significance of the charmingly beautiful life he lived with them.

8. THURSDAY AFTERNOON ON THE LAKE

140:8.1 (1579.3) Jesus well knew that his apostles were not fully assimilating his teachings. He decided to give some special instruction to Peter, James, and John, hoping they would be able to clarify the ideas of their associates. He saw that, while some features of the idea of a spiritual kingdom were being grasped by the twelve, they steadfastly persisted in attaching these new spiritual teachings directly onto their old and entrenched literal concepts of the kingdom of

uspostavi Izraela kao svjetovne moći na zemlji. Tako je u četvrtak poslije podne, Isus ispolovio na jezero s Petrom, Jakovom i Ivanom kako bi s njima govorio o poslovima kraljevstva. Pouka je trajala četiri sata i sastojala se od niza pitanja i odgovora; Isusove riječi upućene trojici ovog bitnog poslijepodneva najbolje se mogu zabilježiti u reorganiziranom i sažetom obliku, onako kako je sve ovo narednog jutra Šimun Petar ispričao svom bratu Andriji:

1. Izvršenje Očeve volje. Isusovo učenje da se ljudi trebaju uzdati u zaštitu nebeskog Oca nije bilo slijepi i pasivni fatalizam. Ovog poslijepodneva Isus je s odobravanjem citirao staru židovsku izreku: "Onaj koji neće da radi, neće ni jesti." Pozvao se na vlastito iskustvo kao komentator njegovom učenju. Njegovim gledištima u vezi uzdanja u Oca ne može se suditi prema društvenim i ekonomskim uvjetima njegovog ili bilo kojeg drugog doba. Njegova učenjaobuhvaćaju idealne principe življenju blizu Boga u svim dobima i na svim svjetovima.

Isus je objasnio trojici razliku između onoga što se očekivalo od apostola i od svih drugih učenika. Ni ovom prilikom nije zabranio apostolima smotrenost i brigu za budućnost. Nije ih odvrćao od promišljenosti, nego od tjeskobe, zabrinutosti. Rekao je čovjeku da se aktivno i budno pokori Božjoj volji. Kao odgovor na mnoga njihova pitanja o štedljivosti i nerasipnosti, jednostavno se pozvao na svoj život s periodima stolarstva, brodogradarstva i ribarstvom i na način na koji je pažljivo organizirano apostolsku grupu. Želio je objasniti da čovjek ne treba smatrati svijet neprijateljem; da životne okolnosti predstavljaju rezultat spojenog djelovanja Božje djece i božanskog spleta događaja.

Isus je naišao na veliku teškoću nastojeći objasniti zašto nije imao običaj pružati otpor. Apsolutno je odbijao stati u svoju obranu i apostolima je djelovao da bi mu bilo milo ako se i oni povedu na isti način. Učio ih je da se ne opiru zlu, da se ne bore protiv nepravde ili nepoštenja, ali ih nije učio da pasivno postanu žrtvama zlotvorstva. Ovoga poslijepodneva, objasnio im je da društvo ima pravo kazniti zlotvore i kriminalce i da građanska vlada ponekad mora upotrijebiti silu kako bi održala društveno uređenje i sprovela pravdu.

Uvijek je opominjao svoje učenike da se ne odaju zlu svećenja; nije dopuštao odmazdu, ideju o poravnavanju računa. Nije odobravao ozlojađenost. Nije dopuštao ideju "oka za oko, zuba za zub". Nije odobravao osobnu i ličnu odmazdu, već ju je stavio u ruke građanske vlada na jednoj i Božjeg suda na drugoj strani. Objasnio

heaven as a restoration of David's throne and the re-establishment of Israel as a temporal power on earth. Accordingly, on Thursday afternoon Jesus went out from the shore in a boat with Peter, James, and John to talk over the affairs of the kingdom. This was a four hours' teaching conference, embracing scores of questions and answers, and may most profitably be put in this record by reorganizing the summary of this momentous afternoon as it was given by Simon Peter to his brother, Andrew, the following morning:

140:8.2 (1579.4) 1. *Doing the Father's will.* Jesus' teaching to trust in the overcare of the heavenly Father was not a blind and passive fatalism. He quoted with approval, on this afternoon, an old Hebrew saying: "He who will not work shall not eat." He pointed to his own experience as sufficient commentary on his teachings. His precepts about trusting the Father must not be adjudged by the social or economic conditions of modern times or any other age. His instruction embraces the ideal principles of living near God in all ages and on all worlds.

140:8.3 (1579.5) Jesus made clear to the three the difference between the requirements of apostleship and discipleship. And even then he did not forbid the exercise of prudence and foresight by the twelve. What he preached against was not forethought but anxiety, worry. He taught the active and alert submission to God's will. In answer to many of their questions regarding frugality and thriftiness, he simply called attention to his life as carpenter, boatmaker, and fisherman, and to his careful organization of the twelve. He sought to make it clear that the world is not to be regarded as an enemy; that the circumstances of life constitute a divine dispensation working along with the children of God.

140:8.4 (1579.6) Jesus had great difficulty in getting them to understand his personal practice of nonresistance. He absolutely refused to defend himself, and it appeared to the apostles that he would be pleased if they would pursue the same policy. He taught them not to resist evil, not to combat injustice or injury, but he did not teach passive tolerance of wrongdoing. And he made it plain on this afternoon that he approved of the social punishment of evildoers and criminals, and that the civil government must sometimes employ force for the maintenance of social order and in the execution of justice.

140:8.5 (1579.7) He never ceased to warn his disciples against the evil practice of *retaliation*; he made no allowance for revenge, the idea of getting even. He deplored the holding of grudges. He disallowed the idea of an eye for an eye and a tooth for a tooth. He discountenanced the whole concept of private and personal revenge,

je trojici da su njegova učenja bila upućena individui a ne državi. Tno što ih je do sada učio o ovim stvarima, sazeo je sljedećim riječima:

Ljubite svoje neprijatelje -- ne zaboravite moralne zahtjeve bratstva ljudi.

Zlo je nedjelotvorno: Čovjek neće ispraviti zlo osvetom. Pogrešno je boriti se protiv zla njegovim vlastitim oružjem.

Imajte vjeru -- budite uvjeren da će na kraju pobjediti božanska pravda i vječna dobrota.

2. Politički stav. Upozorio je svoje apostole da budu vrlo diskretni u pogledu primjedbi o zategnutim odnosima između židovskog naroda i rimske vlade; zabranio im je da se bilo kako upliću u ove teškoće. Uvijek je pažljivo nastojao izbjeći političke zamke svojih neprijatelja, stalno uzvraćajući: "Dajte caru carevo, a Bogu Božje." Nije dopuštao bilo čemu da mu odvraća pažnju od njegove misije uspostave novog puta spasenja; nije sebidopuštao zanimanje za bilo što drugo. U osobnom je životu uvijek prikladno poštovao sve građanske zakone i odredbe; tijekom cijelog procesa javne pouke, nije učio o stvarima koje su pripadale građanskoj, društvenoj ili ekonomskoj domeni. Trojici apostola je rekao da su ga se ticali jedino principi čovjekovog unutarnjeg i osobnog duhovnog života.

Isus dakle nije bio politički reformator. On nije došao preurediti svijet; i da je to učinio, ova bi preuredba bila prikladna jedino njegovom danu i generaciji. Unatoč tome, pokazao je ljudima najbolji način življenja i svaka generacija mora sama otkriti najbolji način da uskladi Isusov život sa svojim vlastitim problemima. Ali nikada ne činite grešku tako što ćete poistovijetiti Isusova učenja s bilo kojom političkom ili ekonomskom teorijom, bilo kojim društvenim ili industrijskim sustavom.

3. Društveni stav. Židovski rabini su već dugo vodili rasprave o pitanju: Tko je moj susjed? Isus je predstavio ideju aktivne i spontane ljubeznosti, tako iskrene ljubavi prema bližnjima da ova iskrenost proširuje susjedstvo na cijeli svijet, tako da svi ljudi postaju čovjekovi susjedi. Ali pri svemu tome Isus se zanimao jedino za individuu, ne za mase. Isus nije bio sociolog, ali on jeste nastojao slomiti sve oblike sebične izolacije. Učio je samilosti, istinskoj suosjećajnosti. Mihael od Nebadona je Sin milosti; suosjećajnost je njegova narav.

Učitelj nije rekao da ljudi nikada ne prirede

assigning these matters to civil government, on the one hand, and to the judgment of God, on the other. He made it clear to the three that his teachings applied to the *individual*, not the state. He summarized his instructions up to that time regarding these matters, as:

140:8.6 (1580.1) Love your enemies — remember the moral claims of human brotherhood.

140:8.7 (1580.2) The futility of evil: A wrong is not righted by vengeance. Do not make the mistake of fighting evil with its own weapons.

140:8.8 (1580.3) Have faith — confidence in the eventual triumph of divine justice and eternal goodness.

140:8.9 (1580.4) 2. *Political attitude.* He cautioned his apostles to be discreet in their remarks concerning the strained relations then existing between the Jewish people and the Roman government; he forbade them to become in any way embroiled in these difficulties. He was always careful to avoid the political snares of his enemies, ever making reply, "Render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's." He refused to have his attention diverted from his mission of establishing a new way of salvation; he would not permit himself to be concerned about anything else. In his personal life he was always duly observant of all civil laws and regulations; in all his public teachings he ignored the civic, social, and economic realms. He told the three apostles that he was concerned only with the principles of man's inner and personal spiritual life.

140:8.10 (1580.5) Jesus was not, therefore, a political reformer. He did not come to reorganize the world; even if he had done this, it would have been applicable only to that day and generation. Nevertheless, he did show man the best way of living, and no generation is exempt from the labor of discovering how best to adapt Jesus' life to its own problems. But never make the mistake of identifying Jesus' teachings with any political or economic theory, with any social or industrial system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social attitude.* The Jewish rabbis had long debated the question: Who is my neighbor? Jesus came presenting the idea of active and spontaneous kindness, a love of one's fellow men so genuine that it expanded the neighborhood to include the whole world, thereby making all men one's neighbors. But with all this, Jesus was interested only in the individual, not the mass. Jesus was not a sociologist, but he did labor to break down all forms of selfish isolation. He taught pure sympathy, compassion. Michael of Nebadon is a mercy-dominated Son; compassion is his very nature.

140:8.12 (1580.7) The Master did not say that men should never entertain their friends at meat, but he

gozbu svojim prijateljima, već je rekao da njegovi učenici prave gozbu i siromasima i unesrećenim. Isus je imao snažan osjećaj pravde, ali njega je uvijek ublažavala milost. Nije učio apostole da dopuste društvenim parazitima i profesionalnim ubiračima milostinje da ih zloupotrebjavaju. Od svih njegovih izjava ona koja najviše zvuči poput sociološkog proglasa glasi: "Ne sudite, da vam ne bude suđeno."

Objasnio je da nekritična ljubeznost može uzrokovati mnoga društvena zla. Isus je narednog dana izričito zabranio Judi da da pare iz apostolske riznice, osim ako mu to Isus naloži ili ako to zajednički zatraže dva apostola. Po svim ovim pitanjima, Isus je znao reći: "Budite mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi." Izgledalo je da je njegova namisao pri svim društvenim situacijama bila da nauči ljude strpljenju, toleranciji i opraštanju.

Obitelj je bila u samom centru Isusove životne filozofije -- u ovom i u narednom svijetu. Utemeljio je svoja učenja o Bogu na obitelji, dok je nastojao ispraviti židovsku tendenciju prema pretjeranom poštivanju predaka. Uzvisio je obiteljski život kao najvišu ljudsku dužnost i objasnio apostolima da obiteljske dužnosti ne smiju omesti religiozne obveze. Skrenuo je njihovu pažnju na činjenicu u da je obitelj svjetovna institucija; ona ne preživljava smrt. Isus nije oklijevao da se odrekne svoje obitelji nakon što se usprotivila Očevoj volji. Poučavao je novo i šire bratstvo ljudi -- sinova Božjih. U Isusovo je vrijeme u Palestini i širom rimske imperije bilo lako dobiti razvod. Dok je Isus ustrajno odbijao kristalizirati zakone o braka i razvoda, mnogi su njegovi rani učenici imali snažna mišljenja o razvodu koja su bez oklijevanja pripisali Isusu. Svi su se pisci Novog Zavjeta držali ovih strožih i naprednijih ideja u vezi razvoda, izuzev Ivana Marka.

4. Ekonomski stav. Isus je radio, živio i poslovao u svijetu kakav je zatekao. On nije bio ekonomski reformator, premda je često ukazivao na nepravdu nejednake razdiobe bogatstva. Ali on nije predložio način da se ovo ispravi. Trojici je jasno rekao da, dok nije želio da njegovi apostoli posjeduju imovinu, nije propovjedaio protiv bogatstva i imovine, već jedino protiv njihove nejednake i napravedne podjele. Isus je prepoznao potrebu za društvenom pravdom i industrijskim poštenjem, ali nije ponudio pravila kojima bi se ovi postigli.

Nikada nije učio da njegovi vjernici ne trebaju posjedovati zemaljsko bogatstvo; ovo je učio jedino svoje apostole. Luka, liječnik, je duboko vjerovao u društvenu jednakost, te je uveliko protumačio Isusove riječi u skladu sa svojim osobnim vjerovanjima. Isus nikada nije osobno naredio svojim učenicima da usvoje komunalni način

did say that his followers should make feasts for the poor and the unfortunate. Jesus had a firm sense of justice, but it was always tempered with mercy. He did not teach his apostles that they were to be imposed upon by social parasites or professional alms-seekers. The nearest he came to making sociological pronouncements was to say, "Judge not, that you be not judged."

140:8.13 (1580.8) He made it clear that indiscriminate kindness may be blamed for many social evils. The following day Jesus definitely instructed Judas that no apostolic funds were to be given out as alms except upon his request or upon the joint petition of two of the apostles. In all these matters it was the practice of Jesus always to say, "Be as wise as serpents but as harmless as doves." It seemed to be his purpose in all social situations to teach patience, tolerance, and forgiveness.

140:8.14 (1581.1) The family occupied the very center of Jesus' philosophy of life — here and hereafter. He based his teachings about God on the family, while he sought to correct the Jewish tendency to overhonor ancestors. He exalted family life as the highest human duty but made it plain that family relationships must not interfere with religious obligations. He called attention to the fact that the family is a temporal institution; that it does not survive death. Jesus did not hesitate to give up his family when the family ran counter to the Father's will. He taught the new and larger brotherhood of man — the sons of God. In Jesus' time divorce practices were lax in Palestine and throughout the Roman Empire. He repeatedly refused to lay down laws regarding marriage and divorce, but many of Jesus' early followers had strong opinions on divorce and did not hesitate to attribute them to him. All of the New Testament writers held to these more stringent and advanced ideas about divorce except John Mark.

140:8.15 (1581.2) 4. *Economic attitude.* Jesus worked, lived, and traded in the world as he found it. He was not an economic reformer, although he did frequently call attention to the injustice of the unequal distribution of wealth. But he did not offer any suggestions by way of remedy. He made it plain to the three that, while his apostles were not to hold property, he was not preaching against wealth and property, merely its unequal and unfair distribution. He recognized the need for social justice and industrial fairness, but he offered no rules for their attainment.

140:8.16 (1581.3) He never taught his followers to avoid earthly possessions, only his twelve apostles. Luke, the physician, was a strong believer in social equality, and he did much to interpret Jesus' sayings in harmony with his personal beliefs. Jesus never personally directed his followers to adopt a communal mode of life; he

življenja; nije im govorio o ovim pitanjima.

Isus je često upozoravao svoje slušatelje da se čuvaju pohlepe, objašnjavajući da "onome tko je u izbolju sreća nije osigurana njegovim imanjem." Neprestano je ponavljao: "Što koristi čovjeku ako cijeli svijet dobije, a svoju dušu izgubi?" On nije direktno napadao posjedovanje imovine, ali je insistirao da je od vječne važnosti da duhovne vrijednosti budu na prvom mjestu. U svojim kasnijim učenjima nastojao je ispraviti mnoge pogrešne poglede na život koji su u ovo vrijeme vladali na Urantiji i pri tom se uglavnom koristio usporedbama. Isus nikada nije namjeravao formulirati ekonomske teorije; dobro je znao da svako doba mora evoluirati svoje vlastite metode rješavanja postojećih problema. I da Isus danas živi na zemlji u ljudskom obličju, duboko bi razočarao većinu dobrih muškaraca i žena jednostavno zbog toga što ne bi sudjelovao u suvremenim političkim, društvenim i ekonomskim razmiricama. Uzvišeno bi se držao po strani, dok bi vas učio kako da usavršite svoj unutarnji život, što bi vas učinilo daleko sposobnijim da riješite svoje posve ljudske probleme.

Isus bi sve ljude načinio nalik Bogu, te bi zatim suosjećajno stao u stranu dok ovi Božji sinovi rješavaju svoje političke, društvene i ekonomske probleme. Predmet njegove optužbe nije biobogatstvo, već to što ovo učini većini svojih odanika. Ovog četvrtka poslije podne, Isus je prvi put rekao svojim suradnicima da je "blaženije davati nego primati."

5. Osobna religija. I vi bi, kao što je to bio slučaj s apostolima, bolje razumjeli Isusova učenja vodeći se prema njegovom životu. On je živio usavršenim životom na Urantiji i njegova se jedinstvena učenja jedino mogu razumjeti kad si čovjek neposredno predoči taj život. Njegov život, a ne njegova učenja dvanaestorici ili njegove propovijedi masama, u najvećoj mjeri obznanjuju Očev božanski karakter i ličnosti ljubavi.

Isus nije napao učenja židovskih proroka i grčkih moralista. Učitelj je prepoznao mnoge vrijedne stvari u ovim učenjima, ali on je dočšao na zemlju kako bi učio nešto dodatno: "dobrovoljno usaglašavanje čovjekove volje s Božjom." Isus nije želio jedino da stvori religioznog čovjeka, smrtnika posve zaokupljenog religioznim osjećajima koji se jedino povodi prema duhovnim impulsima. Da ste samo jednom mogli vidjeti Isusa, znali bi da je on bio stvarni čovjek bogatog iskustva u stvarima ovog svijeta. Isusova su učenja po ovom pitanju bila jako izokrenuta i uveliko izobličena u toku više stoljeća kršćanskog doba; također imate izobličene ideje o Učiteljevoj krotkosti i poniznosti. Nama djeluje da je ono čemu je on težio u svome životu bilo najviši oblik

made no pronouncement of any sort regarding such matters.

140:8.17 (1581.4) Jesus frequently warned his listeners against covetousness, declaring that "a man's happiness consists not in the abundance of his material possessions." He constantly reiterated, "What shall it profit a man if he gain the whole world and lose his own soul?" He made no direct attack on the possession of property, but he did insist that it is eternally essential that spiritual values come first. In his later teachings he sought to correct many erroneous Urantia views of life by narrating numerous parables which he presented in the course of his public ministry. Jesus never intended to formulate economic theories; he well knew that each age must evolve its own remedies for existing troubles. And if Jesus were on earth today, living his life in the flesh, he would be a great disappointment to the majority of good men and women for the simple reason that he would not take sides in present-day political, social, or economic disputes. He would remain grandly aloof while teaching you how to perfect your inner spiritual life so as to render you manifold more competent to attack the solution of your purely human problems.

140:8.18 (1581.5) Jesus would make all men Godlike and then stand by sympathetically while these sons of God solve their own political, social, and economic problems. It was not wealth that he denounced, but what wealth does to the majority of its devotees. On this Thursday afternoon Jesus first told his associates that "it is more blessed to give than to receive."

140:8.19 (1581.6) 5. *Personal religion.* You, as did his apostles, should the better understand Jesus' teachings by his life. He lived a perfected life on Urantia, and his unique teachings can only be understood when that life is visualized in its immediate background. It is his life, and not his lessons to the twelve or his sermons to the multitudes, that will assist most in revealing the Father's divine character and loving personality.

140:8.20 (1582.1) Jesus did not attack the teachings of the Hebrew prophets or the Greek moralists. The Master recognized the many good things which these great teachers stood for, but he had come down to earth to teach something *additional*, "the voluntary conformity of man's will to God's will." Jesus did not want simply to produce a *religious man*, a mortal wholly occupied with religious feelings and actuated only by spiritual impulses. Could you have had but one look at him, you would have known that Jesus was a real man of great experience in the things of this world. The teachings of Jesus in this respect have been grossly perverted and much misrepresented all down through the centuries of the Christian era; you have also held perverted ideas about the

samopoštovanja. Savjetovao je čovjeka da se ponizi jedino da bi se mogao istinski uzvisiti; ono čemu je zapravo ciljao je bila istinska poniznost pred Bogom. Polagao je veliku važnost u iskrenost -- čisto srce. Pri svakoj procjeni karaktera, čestitost je bila suštinska vrлина, dok je hrabrost bila u samoj biti njegovih učenja. Njegova je parola bila: "Ne boj se," dok mu je krotka trpeljivost bila ideal karakterne snage. Isusova učenja predstavljaju religiju hrabrosti, odvažnosti i heroizma. I upravo iz ovog razloga, odabrao je za svoje osobne predstavnike dvanaesticu svagdašnjih ljudi od kojih su većina bili kršni, robusni i muževni ribari.

Isus nije govorio o pitanju društvenog poroka svoga doba; rijetko je pominjao moralnu delikventnost. Bio je pozitívni učitelj istinske vrline. Pomno je izbjegavao negativne metode upućivanja pouke; odbijao je reklamirati zlo. On čak nije bio ni moralni reformator. Dobro je znao i tako je učio i svoje apostole, da čulne porive čovječanstva ne mogu biti potisnute ni religioznim prijekorima ni zakonskim zabranama. Onih par optužbi koje je uputio odnosile su se na ponos, okrutnost, tlačenje i licemjerstvo.

Isus nije žestoko optužio čak ni farizeje, kao što je to učinio Ivan. On je znao da su mnogi književnici i farizeji imali iskreno srce; razumijevao je okove njihovog robovanja religioznim tradicijama. Isus je naglasio da treba "prvo učinitistablo dobrim." Trojici je naglasio da je vrjednovao cijeli život, a ne samo nekoliko određenih vrлина.

Jedna ideja koju je Ivan primio iz ovog učenja je bila da srce Isusove religije počiva u stjecanju samilosnog karaktera i ličnosti aktivirane motivom vršenja volje Oca na nebu.

Petar je razumio ideju da je evanđelje koje su trebali proglasiti značilo novi početak cijelom ljudskom rodu. Ovaj je utisakprenio na Pavla, koji je na njemu utemeljio ideju o Kristu kao "drugom Adamu."

Jakov je razumio zapanjujuću istinu da je Isus želio da njegova djeca na zemlji žive kao da su već postli građani upotpunjenog nebeskog kraljevstva.

Isus je znao da su se ljudi uzajamno razlikovali i tako je učio svoje apostole. Dosljedno ih je opominjao da se uzdrže od svakog pokušaja oblikovanja učenika i vjernika prema nekom uzorku. Nastojao je dopustiti svakoj duši da razvije svoj put, da stane pred Boga kao individualna osoba u procesu usavršenja. Kao odgovor na

Master's meekness and humility. What he aimed at in his life appears to have been a *superb self-respect*. He only advised man to humble himself that he might become truly exalted; what he really aimed at was true humility toward God. He placed great value upon sincerity — a pure heart. Fidelity was a cardinal virtue in his estimate of character, while *courage* was the very heart of his teachings. "Fear not" was his watchword, and patient endurance his ideal of strength of character. The teachings of Jesus constitute a religion of valor, courage, and heroism. And this is just why he chose as his personal representatives twelve commonplace men, the majority of whom were rugged, virile, and manly fishermen.

140:8.21 (1582.2) Jesus had little to say about the social vices of his day; seldom did he make reference to moral delinquency. He was a positive teacher of true virtue. He studiously avoided the negative method of imparting instruction; he refused to advertise evil. He was not even a moral reformer. He well knew, and so taught his apostles, that the sensual urges of mankind are not suppressed by either religious rebuke or legal prohibitions. His few denunciations were largely directed against pride, cruelty, oppression, and hypocrisy.

140:8.22 (1582.3) Jesus did not vehemently denounce even the Pharisees, as did John. He knew many of the scribes and Pharisees were honest of heart; he understood their enslaving bondage to religious traditions. Jesus laid great emphasis on "first making the tree good." He impressed the three that he valued the whole life, not just a certain few special virtues.

140:8.23 (1582.4) The one thing which John gained from this day's teaching was that the heart of Jesus' religion consisted in the acquirement of a compassionate character coupled with a personality motivated to do the will of the Father in heaven.

140:8.24 (1582.5) Peter grasped the idea that the gospel they were about to proclaim was really a fresh beginning for the whole human race. He conveyed this impression subsequently to Paul, who formulated therefrom his doctrine of Christ as "the second Adam."

140:8.25 (1582.6) James grasped the thrilling truth that Jesus wanted his children on earth to live as though they were already citizens of the completed heavenly kingdom.

140:8.26 (1582.7) Jesus knew men were different, and he so taught his apostles. He constantly exhorted them to refrain from trying to mold the disciples and believers according to some set pattern. He sought to allow each soul to develop in its own way, a perfecting and separate individual before God. In answer to one of Peter's many questions,

jedno od mnogih Pavlovihi pitanja, Učitelj je rekao: "Želim osloboditi ljude kako bi mogli započeti s življenjem novog i boljeg života kao mala djeca." Isus je uvijek insistirao da istinska dobrota mora biti nesvjesna, da pri davanju milostinje ljevica ne smije znati što daje desnica.

Ovog poslijepodneva, trojica apostola su bili šokirani kad su uvidjeli da religija njihovog Učitelja ne poziva ljude na duhovno preispitivanje. Sve religije prije i poslije Isusovog doba uključujući kršćanstvo, pažljivo pozivaju čovjeka na savjesno samoispitivanje. Ali ovo nije bio slučaj s religijom Isusa od Nazareta. Isusova životna filozofija ne sadži religioznu introspekciju. Sin stolara nikad nije poučavao izgradnju karaktera; učio je rast karaktera i proglasio je da nebesko kraljevstvo raste poput gorušičinog zrna. Ali Isus nije rekao ništa što bi preporučilo samoanalizu kao metodu za spriječavanje umišljenog egotizma.

Pravo na ulazak u kraljevstvo počiva jedino na uvjetu vjere, osobnog vjerovanja. Cijena koju čovjek plaća kako bi se ostao u kraljevstvu je skupocijeni biser i kako bi postao vlasnikom bisera čovjek prodaje sve što ima.

Isusovo učenje je religija za svakoga, a ne samo za slabiće i robove. Za njegovog života, njegova religija nije postala definitivno i nepromjenjivo uobličena u ispovijesti i teološke zakone; za sobom nije ostavio ni slovo pisanog zakona. Ostavio je svoj život i učenja u nasljeđe svemiru kao nadahnuće i idealističku baštinu koja pogoduje duhovnoj upravi moralnoj pouci svih doba na svim svjetovima. Isusova učenja i danas stoje na stranu od svih religija, kao takvih, premda predstavljaju živu nada sve i jedne od njih.

Isus nije učio svoje apostole da je religija čovjekov jedini posao; ovo je bila židovska ideja o služenju Boga. Ali on jeste insistirao da je religija bila isključivi posao dvanaestorice. Isus nije nastojao odvariti svoje vjernike od stjecanja prave kulture; on ih je jedino odvrćao od tradicionalističkih okova religioznih škola Jeruzalema. Bio je slobodouman, srdačan, učen i tolerantan. U njegovoj filozofiji pravednog življenja nije bilo mjesta samosvjesnoj pobožanosti.

Učitelj nije pokušao riješiti nereligiozne probleme svoga doba niti bilo kojeg budućeg doba. Isus je želio razviti duhovni uvid u vječne stvarnosti i potaći čovjeka da živi originalnim životom; jedino se zanimao za suštinske i trajne duhovne potrebe ljudskog roda. Obznanio je dobrotu koja je bila jednaka Božjoj. Uzvisio je ljubav -- istinu, ljepotu i dobrotu -- kao božanski ideal i vječnu stvarnost.

Učitelj je došao kako bi u čovjeku stvorio novi duh, novu volju -- kako bi ponudio novu sposobnost poznavanja istine, doživljavanja

the Master said: "I want to set men free so that they can start out afresh as little children upon the new and better life." Jesus always insisted that true goodness must be unconscious, in bestowing charity not allowing the left hand to know what the right hand does.

140:8.27 (1583.1) The three apostles were shocked this afternoon when they realized that their Master's religion made no provision for spiritual self-examination. All religions before and after the times of Jesus, even Christianity, carefully provide for conscientious self-examination. But not so with the religion of Jesus of Nazareth. Jesus' philosophy of life is without religious introspection. The carpenter's son never taught character *building*; he taught character *growth*, declaring that the kingdom of heaven is like a mustard seed. But Jesus said nothing which would proscribe self-analysis as a prevention of conceited egotism.

140:8.28 (1583.2) The right to enter the kingdom is conditioned by faith, personal belief. The cost of remaining in the progressive ascent of the kingdom is the pearl of great price, in order to possess which a man sells all that he has.

140:8.29 (1583.3) The teaching of Jesus is a religion for everybody, not alone for weaklings and slaves. His religion never became crystallized (during his day) into creeds and theological laws; he left not a line of writing behind him. His life and teachings were bequeathed the universe as an inspirational and idealistic inheritance suitable for the spiritual guidance and moral instruction of all ages on all worlds. And even today, Jesus' teaching stands apart from all religions, as such, albeit it is the living hope of every one of them.

140:8.30 (1583.4) Jesus did not teach his apostles that religion is man's only earthly pursuit; that was the Jewish idea of serving God. But he did insist that religion was the exclusive business of the twelve. Jesus taught nothing to deter his believers from the pursuit of genuine culture; he only detracted from the tradition-bound religious schools of Jerusalem. He was liberal, big-hearted, learned, and tolerant. Self-conscious piety had no place in his philosophy of righteous living.

140:8.31 (1583.5) The Master offered no solutions for the nonreligious problems of his own age nor for any subsequent age. Jesus wished to develop spiritual insight into eternal realities and to stimulate initiative in the originality of living; he concerned himself exclusively with the underlying and permanent spiritual needs of the human race. He revealed a goodness equal to God. He exalted love — truth, beauty, and goodness — as the divine ideal and the eternal reality.

140:8.32 (1583.6) The Master came to create in man a new spirit, a new will — to impart a new capacity for knowing the truth, experiencing compassion,

samilosti i biranja dobrote -- čovjekovu volju da bude u suglasnosti s Božjom voljom, zajedno s vječnom žudnjom da postane savršen kao što je Otac na nebu savršen.

and choosing goodness — the will to be in harmony with God's will, coupled with the eternal urge to become perfect, even as the Father in heaven is perfect.

9. DAN POSVEĆENJA

Isus je posvetio narednu sobotu svojim apostolima; otišli su nazad u brda, na mjesto gdje ih je postavio gdje je nakon duge i prelijepo dirljive osobne poruke ohrabrenja, Isus počeo svečani čin posvećenja dvanaestorice. Ovog Sabatskog polijepodneva Isus je okupio apostole oko sebe na ovom brdu i predao ih u ruke svog nebeskog Oca, pripremajući ih za dan kad će biti primoran da ih ostavi same u svijetu. Ovom ih prilikom nije učio ničim novom; proveli su vrijeme u prijateljskom druženju i duhovnoj zajednici.

Isus se pozvao na mnoge stvari koje je iznio u propovijedi prilikom postavke na istom ovom mjestu, te im je prozivajući ih jednog po jednog naložio da idu u svijet kao njegovi zastupnici. Pri posvećenju Učitelj je rekao: "Idite u svijet i proglasite radosnu vijest kraljevstva. Oslobodite duhovne zarobljenike, utješite potlačene i služite oboljelima. Badava ste primili, badava i dajte."

Isus ih je savjetovao da ne uzmu sa sobom ni novca ni dodatne odjeću, govoreći: "Radnik zaslužuje uzdržavanje." Na kraju je rekao: "Evo, šaljem vaskao ovce među vukove; budite, stoga, mudri kao zmije i bezazleni kao golubovi. Ali pazite, vaši će vas neprijatelji izvesti pred svoje sudove i kazniti u svojim sinagogama. Bit ćete izvedeni pred upravitelje i vladare zbog ovog evanđelja i vaše će riječi svedočiti za mene. I kad vas budu izveli na sud, ne bojte se tjeskobno što ćete reći, jer će duh moga Oca koji živi u vama tom prilikom govoriti kroz vas. Neki će od vas biti osuđeni na smrt i prije nego na zemlji utemeljite kraljevstvo nebesko, mnogi će vas mrziti zbog ovog evanđelja; ali ne bojte se; ja ću biti s vama i moj će duh ići pred vama u cijeli svijet. A svama će biti I prisutnost moga Oca dok budete išli prvo židove, a zatim pred druge."

I kad su sišli s planine, uputili su se nazad svome domu u Zebedejevoj kući.

9. THE DAY OF CONSECRATION

140:9.1 (1583.7) The next Sabbath day Jesus devoted to his apostles, journeying back to the highland where he had ordained them; and there, after a long and beautifully touching personal message of encouragement, he engaged in the solemn act of the consecration of the twelve. This Sabbath afternoon Jesus assembled the apostles around him on the hillside and gave them into the hands of his heavenly Father in preparation for the day when he would be compelled to leave them alone in the world. There was no new teaching on this occasion, just visiting and communion.

140:9.2 (1584.1) Jesus reviewed many features of the ordination sermon, delivered on this same spot, and then, calling them before him one by one, he commissioned them to go forth in the world as his representatives. The Master's consecration charge was: "Go into all the world and preach the glad tidings of the kingdom. Liberate spiritual captives, comfort the oppressed, and minister to the afflicted. Freely you have received, freely give."

140:9.3 (1584.2) Jesus advised them to take neither money nor extra clothing, saying, "The laborer is worthy of his hire." And finally he said: "Behold I send you forth as sheep in the midst of wolves; be you therefore as wise as serpents and as harmless as doves. But take heed, for your enemies will bring you up before their councils, while in their synagogues they will castigate you. Before governors and rulers you will be brought because you believe this gospel, and your very testimony shall be a witness for me to them. And when they lead you to judgment, be not anxious about what you shall say, for the spirit of my Father indwells you and will at such a time speak through you. Some of you will be put to death, and before you establish the kingdom on earth, you will be hated by many peoples because of this gospel; but fear not; I will be with you, and my spirit shall go before you into all the world. And my Father's presence will abide with you while you go first to the Jews, then to the gentiles."

140:9.4 (1584.3) And when they came down from the mountain, they journeyed back to their home in Zebedee's house.

10. VEČER NAKON POSVEĆENJA

10. THE EVENING AFTER THE CONSECRATION

Te večeri, dok je propovijedao u kući nakon što je počela padati kiša, Isus je nadugo govorio nastojeći pokazati dvanaestorici što trebaju biti, a ne što trebaju poučavati. Oni su jedino znali da je religija nametala izvršenje određenih stvari i da je na taj način čovjek postizao ispravnost -- spasenje. Ali Isus je uvijek ponavljao: "U kraljevstvu morate biti ispravni kako bi mogli izvršiti posao." Više puta je rekao: "Budite stoga savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Učitelj je svo vrijeme objašnjavao svojim zbunjenim apostolima da se spasenje koje je došao objaviti svijetu moglo postići jedino činom vjerovanja, jednostavne i iskrene vjere. Rekao je: "Ivan je propovjedao krštenje u ime pokajanja, patnju zbog starog načina života. Vi ćete proglasiti krštenje prijateljstva s Bogom. Propovjedajte pokajanje onima koji trebaju ovu teoriju, a onima koji već traže iskreni ulazak u kraljevstvo, širom otvorite vrata i pozovite ih da uđu u radosnu zajednicu Božjih sinova." Ali bilo je jako teško uvjeriti ove galilejske ribare da je u kraljevstvu čovjek prvo morao biti ispravan, vjerom, a da bi za ovim uslijedilo izvršenje ispravnosti u svakodnevnom životu zemaljskog smrtnika.

Druga velika prepreka pri ovoj pouci dvanaestorice počiva u njihovoj tendenciji da preinače jako idealistične i duhovne principe religiozne istine u skućena pravila osobnog ponašanja. Isus bi im predočio prelijepi duh stava duše, a oni bi preveli takva učenja u pravila osobnog ponašanja. Mnogo puta bi se naročito potrudili da zapamte što je Učitelj rekao, dok bi gotovo uvijek zaboravili to što nije rekao. Ali polako su usvajali njegova učenja i to zato što je on bio sve ono čemu ih je učio. To što nisu mogli steći iz njegove verbalne pouke, postupno su stekli živieći sa njim.

S apostolskog stanovišta nije bilo očigledno da je Učitelj živio život duhovnog nadahnuća svakoj osobi svakog doba na svakom svijetu prostranog svemira. Unatoč tome što im je Isus s vremena na vrijeme govorio, apostoli nisu razumjeli da je on radio na ovom svijetu u korist svih drugih svjetova svoje prostrane tvorevine. Isus nije živio svoj zemaljski život na Urantiji kako bi ostavio osobni primjer smrtničkog življenja svim muškarcima i ženama ovog svijeta, već kako bi stvorio visoki duhovni i inspirativni ideal svim smrtnim bićima svih svjetova.

Iste ove večeri, Tomo je upitao Isusa: "Učitelju, kažeš da moramo postati kao mala djeca prije nego mogemo steći ulazak u Očevu kraljevstvo, a s druge strane, upozorio si nas da se čuvamo da nas ne zavaraju lažni proroci i da ne bacamo naše dragulje svinjama. Ja sam istinski zbunjen. Ne razumijem tvoja učenja." Isus je uzvratilo Tomi: "Koliko se ja moram nositi s

140:10.1 (1584.4) That evening while teaching in the house, for it had begun to rain, Jesus talked at great length, trying to show the twelve what they must *be*, not what they must *do*. They knew only a religion that imposed the *doing* of certain things as the means of attaining righteousness — salvation. But Jesus would reiterate, "In the kingdom you must be righteous in order to do the work." Many times did he repeat, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect." All the while was the Master explaining to his bewildered apostles that the salvation which he had come to bring to the world was to be had only by *believing*, by simple and sincere faith. Said Jesus: "John preached a baptism of repentance, sorrow for the old way of living. You are to proclaim the baptism of fellowship with God. Preach repentance to those who stand in need of such teaching, but to those already seeking sincere entrance to the kingdom, open the doors wide and bid them enter into the joyous fellowship of the sons of God." But it was a difficult task to persuade these Galilean fishermen that, in the kingdom, *being* righteous, by faith, must precede *doing* righteousness in the daily life of the mortals of earth.

140:10.2 (1584.5) Another great handicap in this work of teaching the twelve was their tendency to take highly idealistic and spiritual principles of religious truth and remake them into concrete rules of personal conduct. Jesus would present to them the beautiful spirit of the soul's attitude, but they insisted on translating such teachings into rules of personal behavior. Many times, when they did make sure to remember what the Master said, they were almost certain to forget what he did *not* say. But they slowly assimilated his teaching because Jesus was all that he taught. What they could not gain from his verbal instruction, they gradually acquired by living with him.

140:10.3 (1585.1) It was not apparent to the apostles that their Master was engaged in living a life of spiritual inspiration for every person of every age on every world of a far-flung universe. Notwithstanding what Jesus told them from time to time, the apostles did not grasp the idea that he was doing a work *on* this world but *for* all other worlds in his vast creation. Jesus lived his earth life on Urantia, not to set a personal example of mortal living for the men and women of this world, but rather to create a *high spiritual and inspirational ideal* for all mortal beings on all worlds.

140:10.4 (1585.2) This same evening Thomas asked Jesus: "Master, you say that we must become as little children before we can gain entrance to the Father's kingdom, and yet you have warned us not to be deceived by false prophets nor to become guilty of casting our pearls before swine. Now, I am honestly puzzled. I cannot understand your teaching." Jesus replied to Thomas: "How long

vama! Vi neprestano doslovno tumačite moja učenja. Kad vam kažem da trebate postati kao mala djeca kako bi ušli u nebesko kraljevstvo, ne mislim da trebate vjerovati u bajke i biti odveć spremni povjerovati u bilo što, niti da se trebate prebrzo pouzdati u laskavce koje ne poznajete. To što želim da izvučete iz ove ilustracije je odnos između djeteta i oca. Vi ste djeca i tražite da uđete u kraljevstvo vašeg Oca. Između svakog normalnog djeteta i njegovog oca vlada prirodna srdačnost koja osigurava ljubav i razumijevanje i koja zauvijek uništava svaki oblik djetetove sklonosti da se pokuša pogađanjem i cjenkanjem steći Očevu ljubav i milost. Evadželje koje idete proglasiti govori o spasenju koje izrasta iz toga što čovjek vjerom spoznaje upravo ovaj vječni odnos između djeteta i roditelja."

Jedna od osobenosti Isusovog učenja je bila to što je moralnost njegove filozofije poticala iz osobnog odnosa između individualnog čovjeka i Boga -- odnosa koji vlada između djeteta i oca. Isus je uvijek naglašavao individu, a ne rasu ili naciju. Dok su večerali govorio je s Matijom i objasnio da moralnost svakog djela treba biti mjerena prema čovjekovom motivu. Isusova moralnost je uvijek bila pozitivna. Zlatno pravilo, kako ga je Isus preinačio, zahtijeva aktivan društveni kontakt; čovjek je mogao prakticirati starije, negativno pravilo, u izolaciji. Isus je lišio moralnost bilo kakvih pravila i ceremonija te ju je uzvisio u veličanstvene razine duhovnog razmišljanja i istinski ispravnog življenja.

Ova Isusova nova religija nosi određene praktične implikacije; ali kakve god bile njezine praktične političke, društvene ili ekonomske vrijednosti, one su prirodni izdanak ovog unutarnjeg iskustva duše koja ispoljava plodove duha u spontanoj svagdašnjoj službi istinskog osobnog religioznog iskustva.

Nakon što su Isus i Matija završili s razgovorom, Šimun Revnitelj je upitao, "Ali, Učitelju, jesu li svi ljudi Božji sinovi?" I Isus je odgovorio "Jesu, Šimune, svi ljudi su Božji sinovi, i to su dobre vijesti koje ćete proglasiti." Ali apostoli nisu mogli razumjeti takvu doktrinu; bila je to nova, čudnovata i zastrašujuća objava. I upravo zbog toga što ih je zelio uvjeriti u ovu istinu, Isus je učio svoje sljedbenike da se ophode prema svim ljudima kao prema svojoj braci.

Kao odgovor na pitanje koje je Andrija postavio, Učitelj je razjasnio da je moralnost njegovih učenja bila neodvojiva od religije njegovog življenja. On je učio moralnost, koja nije poticala iz čovjekove prirode, već iz odnosa između čovjeka i Boga.

Ivan je upitao Isusa: "Učitelju, što je kraljevstvo nebesko." I Isus je

shall I bear with you! Ever you insist on making literal all that I teach. When I asked you to become as little children as the price of entering the kingdom, I referred not to ease of deception, mere willingness to believe, nor to quickness to trust pleasing strangers. What I did desire that you should gather from the illustration was the child-father relationship. You are the child, and it is your Father's kingdom you seek to enter. There is present that natural affection between every normal child and its father which insures an understanding and loving relationship, and which forever precludes all disposition to bargain for the Father's love and mercy. And the gospel you are going forth to preach has to do with a salvation growing out of the faith-realization of this very and eternal child-father relationship."

140:10.5 (1185.3) The one characteristic of Jesus' teaching was that the *morality* of his philosophy originated in the personal relation of the individual to God — this very child-father relationship. Jesus placed emphasis on the *individual*, not on the race or nation. While eating supper, Jesus had the talk with Matthew in which he explained that the morality of any act is determined by the individual's motive. Jesus' morality was always positive. The golden rule as restated by Jesus demands active social contact; the older negative rule could be obeyed in isolation. Jesus stripped morality of all rules and ceremonies and elevated it to majestic levels of spiritual thinking and truly righteous living.

140:10.6 (1585.4) This new religion of Jesus was not without its practical implications, but whatever of practical political, social, or economic value there is to be found in his teaching is the natural outworking of this inner experience of the soul as it manifests the fruits of the spirit in the spontaneous daily ministry of genuine personal religious experience.

140:10.7 (1585.5) After Jesus and Matthew had finished talking, Simon Zelotes asked, "But, Master, are *all* men the sons of God?" And Jesus answered: "Yes, Simon, all men are the sons of God, and that is the good news you are going to proclaim." But the apostles could not grasp such a doctrine; it was a new, strange, and startling announcement. And it was because of his desire to impress this truth upon them that Jesus taught his followers to treat all men as their brothers.

140:10.8 (1585.6) In response to a question asked by Andrew, the Master made it clear that the morality of his teaching was inseparable from the religion of his living. He taught morality, not from the *nature* of man, but from the *relation* of man to God.

140:10.9 (1585.7) John asked Jesus, "Master, what is the kingdom of heaven?" And Jesus answered: "The kingdom of heaven consists in these three

odgovorio: "Kraljevstvo nebesko se sastoji od sljedeća tri bitna elementa: prvo, prepoznavanja cinjenice Božje vladavine; drugo, vjerovanja u istinu sinstva s Bogom; i treće, vjere u djelotvornost najviše ljudske želje da čini Božju volju—da bude poput Boga. I ovo su dobre vijesti evanđelja: da vjerom svako smrtno biće može imati ova tri bitna elementa koji donose spasenje."

I sada, tjedan čekanja je istekao, i spremali su se da se narednog dana upute za Jeruzalem.

essentials: first, recognition of the fact of the sovereignty of God; second, belief in the truth of sonship with God; and third, faith in the effectiveness of the supreme human desire to do the will of God — to be like God. And this is the good news of the gospel: that by faith every mortal may have all these essentials of salvation."

140:10.10 (1586.1) And now the week of waiting was over, and they prepared to depart on the morrow for Jerusalem.

POGLAVLJE 141. POČETAK JAVNOG DJELOVANJA

⇨ 140

Knjiga Urantije

142 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 141 POČETAK JAVNOG DJELOVANJA

Sekcije

Uvod

1. ODLAZAK IZ GALILEJE
2. BOŽJI ZAKON I OČEVA VOLJA
3. BORAVAK U AMATUSU
4. UČENJE O OCU
5. DUHOVNO JEDINSTVO
6. POSLJEDNJI TJEDAN U AMATUSU
7. U BETANIJI KRAJ JORDANA
8. RADEĆI U JERIHONU
9. ODLAZAK IZ JERUZALEMA

Uvod

PRVOG dana u tjednu, 19. sječnja 27. godine poslije Krista, Isus i dvanaestorica apostola spremili su se napustiti svoj tabor u Betsaidi. Dvanaestorica nisu bili upoznati s Učiteljevim planovima osim da su trebali ići u Jeruzalem na proslavu Pashe u travnju, te da će tom prilikom putovati preko jordanske doline. Iz Zebedejeve kuće krenuli su tek oko podneva, jer su se obitelji apostola i drugih učenika došle oprostiti i poželjeti im sreću u novom radu koji će uskoro započeti.

Upravo pred polazak, apostoli su primjetili da nema Učitelja i Andrija ga je otišao potražiti. Poslije kraće potrage našao je Isusa kako sjedi u čamcu na obali i plače. Dvanaestorica su često vidjeli Učitelja kako tuguje i vidjeli su i njegova kratka stanja zaokupljenosti mislima, ali niti jedan od njih ga nikad nije vidio kako plače. Andrija je bio ponešto iznenađen vidjevši Učitelja u takvom stanju pred polazak u Jeruzalem, ali se odvažio

PAPER 141 BEGINNING THE PUBLIC WORK

SECTIONS

Introduction

1. Leaving Galilee
2. God's Law and the Father's Will
3. The Sojourn at Amathus
4. Teaching about the Father
5. Spiritual Unity
6. Last Week at Amathus
7. At Bethany Beyond Jordan
8. Working in Jericho
9. Departing for Jerusalem

INTRODUCTION

141:0.1 (1587.1) ON THE first day of the week, January 19, A.D. 27, Jesus and the twelve apostles made ready to depart from their headquarters in Bethsaida. The twelve knew nothing of their Master's plans except that they were going up to Jerusalem to attend the Passover feast in April, and that it was the intention to journey by way of the Jordan valley. They did not get away from Zebedee's house until near noon because the families of the apostles and others of the disciples had come to say good-bye and wish them well in the new work they were about to begin.

141:0.2 (1587.2) Just before leaving, the apostles missed the Master, and Andrew went out to find him. After a brief search he found Jesus sitting in a boat down the beach, and he was weeping. The twelve had often seen their Master when he seemed to grieve, and they had beheld his brief seasons of serious preoccupation of mind, but none of them had ever seen him weep. Andrew was somewhat startled to see the Master thus affected on the eve of their departure for

prići mu i upitati: “Učitelju, zašto plačeš na današnji dan kad trebamo krenuti u Jeruzalem najaviti Očevu kraljevstvo? Koji od nas te je uvrijedio?” A Isus mu je, na putu natrag prema apostolima, rekao: “Nitko me od vas nije rastužio. Tužan sam zato što se nitko iz obitelji moga oca Josipa nije sjetio doći i poželjeti nam sretan put.” U to je vrijeme Ruta bila u posjeti svome bratu Josipu u Nazaretu. Drugi članovi obitelji nisu došli zato što ih je priječio bilo ponos, razočaranje, nesporazum i beznačajne sitne zamjerke koje su osjećali iz povrijeđenosti.

1. ODLAZAK IZ GALILEJE

Kafarnaum nije bio daleko od Tiberijade, a Isusova slava se počela širiti cijelom Galilejom, pa čak i izvan nje. Isus je znao da će Herod uskoro početi primjećivati njegov rad; stoga je mislio da bi bilo najbolje da s apostolima oputuje na jug u Judeju. Društvo od nekih stotinu vjernika željelo je ići s njima, ali Isus je s njima razgovarao i zamolio ih da ne putuju s njim i apostolima kroz Jordan. Premda su pristali ostati u Betsaidi, mnogi su krenuli za Učiteljem nakon nekoliko dana.

Prvog su dana Isus i apostoli stigli samo od Taricheje, gdje su se smjestiti da prenoće. Sljedećeg su dana stigli do mjesta na Jordanu blizu Pele gdje je Ivan propovijedao godinu dana ranije i gdje se Isus krstio. Tu su se zadržali više od dva tjedna, propovijedajući i naučavajući ljude. Do kraja prvoga tjedna nekoliko stotina ljudi iz Galileje, Fenicije, Sirije, Dekapolis, Pereje i Judeje, okupilo se u logoru blizu mjesta gdje su boravili Isus i apostoli.

Isus nije javno propovijedao. Andrija je podijelio Mnoštvo i svakoj je skupini dodijelio propovjednike za jutarnje i poslijepodnevno naučavanje; poslije večere Isus je razgovarao s dvananesticom. Nije ih učio ništa novoga, već je ponavljao svoja prijašnja učenja i odgovorio na njihoviha brojna pitanja. Prilikom jedne takve večeri rekao je dvananestorici o četrdeset dana koje je proveo u brdina u blizini tog mjesta.

Mnogi od ljudi koji su došli iz Pereje i Judeje već su kršteni Ivanovim krštenjem i željeli su bolje upoznati Isusova učenja. Apostoli su bitno napredovali u poučavanju Ivanovih učenika jer se ni na koji način nisu udaljavali od Ivanovog učenja, a u to vrijeme nisu krstili vjernike. Nalvanovim je učenicima činjenica da Isus, ako je bio ono što je Ivan najavio, nije učinio ništa da izbavi Ivana iz

Jerusalem, and he ventured to approach Jesus and ask: “On this great day, Master, when we are to depart for Jerusalem to proclaim the Father’s kingdom, why is it that you weep? Which of us has offended you?” And Jesus, going back with Andrew to join the twelve, answered him: “No one of you has grieved me. I am saddened only because none of my father Joseph’s family have remembered to come over to bid us Godspeed.” At this time Ruth was on a visit to her brother Joseph at Nazareth. Other members of his family were kept away by pride, disappointment, misunderstanding, and petty resentment indulged as a result of hurt feelings.

1. LEAVING GALILEE

141:1.1 (1587.3) Capernaum was not far from Tiberias, and the fame of Jesus had begun to spread well over all of Galilee and even to parts beyond. Jesus knew that Herod would soon begin to take notice of his work; so he thought best to journey south and into Judea with his apostles. A company of over one hundred believers desired to go with them, but Jesus spoke to them and besought them not to accompany the apostolic group on their way down the Jordan. Though they consented to remain behind, many of them followed after the Master within a few days.

141:1.2 (1587.4) The first day Jesus and the apostles only journeyed as far as Tarichea, where they rested for the night. The next day they traveled to a point on the Jordan near Pella where John had preached about one year before, and where Jesus had received baptism. Here they tarried for more than two weeks, teaching and preaching. By the end of the first week several hundred people had assembled in a camp near where Jesus and the twelve dwelt, and they had come from Galilee, Phoenicia, Syria, the Decapolis, Perea, and Judea.

141:1.3 (1588.1) Jesus did no public preaching. Andrew divided the multitude and assigned the preachers for the forenoon and afternoon assemblies; after the evening meal Jesus talked with the twelve. He taught them nothing new but reviewed his former teaching and answered their many questions. On one of these evenings he told the twelve something about the forty days which he spent in the hills near this place.

141:1.4 (1588.2) Many of those who came from Perea and Judea had been baptized by John and were interested in finding out more about Jesus’ teachings. The apostles made much progress in teaching the disciples of John inasmuch as they did not in any way detract from John’s preaching, and since they did not at this time even baptize their new disciples. But it was always a stumbling

zatvora, uvijek bila kamen spoticanja. Ivanovi učenici nikad nisu mogli razumjeti zašto Isus nije spriječio okrutnu smrt koja je zadesila njihovog voljenog učitelja.

Iz večeri u večer, Andija je svoje bližnje apostole brižljivo upućivao u osjetljivom i teškom procesu održavanja prijateljske veze s učenicima Ivana Krstitelja. Za vrijeme ove prve godine Isusovog javnog djelovanja više od tri četvrtine njegovih učenika činili su prijašnji sljedbenici Ivana koji su primili njegovo krštenje. Cijela ova 27. godina poslije Krista provedena je u tihom preuzimanju Ivanovog rada u Pereji i Judeji.

2. BOŽJI ZAKON I OČEVA VOLJA

Noć prije nego što će otići iz Pele, Isus je apostole poučio još nekim istinama o novom kraljevstvu. Učitelj je rekao: "Učili su vas da tražite dolazeće kraljevstvo Božje i sad sam ja došao s tvrdnjom da je ovo dugo traženo kraljevstvo blizu, pa čak i da je već ovdje i među nama. U svakom kraljevstvu mora postojati kralj koji sjedi na prijestolju i dinosi zakone koji će vrijediti u njegovom kraljevstvu. Tako ste i vi već izgradili koncepciju nebeskog kraljevstva kao uzvišene vladavine židovskog naroda nad svim zemaljskim narodima s Mesijom koji bi s na Davidovog prijestolja svojom čudesnom moći proglašavao zakone cijelog svijeta. Ali djeco moja, vi ne gledate očima vjere i ne čujete s razumijevanjem duha. Kažem vam da je nebesko kraljevstvo ostvarenje i priznavanje Božje vladavine u srcima ljudi. Istina, postoji Kralj u ovom kraljevstvu, a taj Kralj je moj Otac i vaš Otac. Mi smo uistinu njegovi vjerni podanici, ali od ove činjenice daleko je nadmoćnija preobražavajuća istina da smo mi njegovi *sinovi*. U mom će životu ova istina postati očita svima. Naš Otac također sjedi na prijestolju, ali ne na onom napravljenom rukama. PrijestoljeBeskrajnoga je Očevo vječno prebivalište u nebu nad nebesima; on ispunjava sve i proglašava svoje zakone u svemira nad svemirima. A Otac također vlada u srcima svoje djece na zemlji preko duha kojeg je poslao da živi u dušama smrtnih ljudi.

"Kad ste podanici ovog kraljevstva, uistinu morate slušati zakon Kozmičkog Vladara; ali kada, zahvaljujući djelovanju evanđelja kraljevstva koje sam došao navijestiti, vi kroz vjeru otkrijete da ste sinovi, od tog trenutka više ne smatrate da ste stvorenja podložna zakonu svemoćnoga kralja, već se smatrate povlaštenim sinovima božanskog Oca punog ljubavi. Zaista, zaista vam kažem, kad je Očeva volja za vas *zakon*, onda teško da ste u kraljevstvu. Ali kada Očeva volja postane vaša *volja*, onda ste uistinu u kraljevstvu jer je na taj

stone to John's followers that Jesus, if he were all that John had announced, did nothing to get him out of prison. John's disciples never could understand why Jesus did not prevent the cruel death of their beloved leader.

141:1.5 (1588.3) From night to night Andrew carefully instructed his fellow apostles in the delicate and difficult task of getting along smoothly with the followers of John the Baptist. During this first year of Jesus' public ministry more than three fourths of his followers had previously followed John and had received his baptism. This entire year of A.D. 27 was spent in quietly taking over John's work in Perea and Judea.

2. GOD'S LAW AND THE FATHER'S WILL

141:2.1 (1588.4) The night before they left Pella, Jesus gave the apostles some further instruction with regard to the new kingdom. Said the Master: "You have been taught to look for the coming of the kingdom of God, and now I come announcing that this long-looked-for kingdom is near at hand, even that it is already here and in our midst. In every kingdom there must be a king seated upon his throne and decreeing the laws of the realm. And so have you developed a concept of the kingdom of heaven as a glorified rule of the Jewish people over all the peoples of the earth with Messiah sitting on David's throne and from this place of miraculous power promulgating the laws of all the world. But, my children, you see not with the eye of faith, and you hear not with the understanding of the spirit. I declare that the kingdom of heaven is the realization and acknowledgment of God's rule within the hearts of men. True, there is a King in this kingdom, and that King is my Father and your Father. We are indeed his loyal subjects, but far transcending that fact is the transforming truth that we are his sons. In my life this truth is to become manifest to all. Our Father also sits upon a throne, but not one made with hands. The throne of the Infinite is the eternal dwelling place of the Father in the heaven of heavens; he fills all things and proclaims his laws to universes upon universes. And the Father also rules within the hearts of his children on earth by the spirit which he has sent to live within the souls of mortal men.

141:2.2 (1588.5) "When you are the subjects of this kingdom, you indeed are made to hear the law of the Universe Ruler; but when, because of the gospel of the kingdom which I have come to declare, you faith-discover yourselves as sons, you henceforth look not upon yourselves as law-subject creatures of an all-powerful king but as privileged sons of a loving and divine Father. Verily, verily, I say to you, when the Father's will is your law, you are hardly in the kingdom. But when the Father's will becomes truly your will, then are you

način kraljevstvo postalo vašim ustaljenim iskustvom. Kad je Božja volja za vas zakon, vi ste plemeniti podanici, robovi; ali kada vjerujete u ovo novo evanđelje božanskog sinstva, volja mogega Oca postaje vaša volja i vi bivate uzdignuti do visokog položaja slobodne djece Božje, oslobođenih sinova kraljevstva.”

Neki su aspostoli shvatili dio ovog značenja, ali niti jedan od njih nije shvatio punu važnost ove sjajne objave, osim možda Jakova Zebedeja. Ali ove su riječi ušle u njihova srca da bi se opet pojavile da razvesele njihovo djelovanje u kasnijim godinama službe.

3. BORAVAK U AMATUSU

Učitelj i njegovi apostoli ostali su kraj Amatusa skoro tri tjedna. Apostoli su nastavili propovijedati mnoštvu dva puta na dan, a Isus je propovijedao svake subote popodne. Bilo je nemoguće nastaviti s odmorom u srijedu, pa je Andrija odredio da će se dva po dva apostola odmatrati svakoga dana šest dana u tjednu, a da će tijekom Subotnje službe svi raditi.

Petar, Jakov i Ivan uglavnom su javno propovijedali. Filip, Natanael, Toma i Šimun radili su najviše u području osobnih kontakata te su vodili sate za posebne grupe učenika: blizanci su nastavili s općim nadgledanjem, a Andrija, Matej i Juda bavili su se poslovima upravljanja, iako je svaki od ove trojice napravio i dosta religioznog posla.

Andrija je bio zauzet izgladivanjem stalnih nesporazuma i neslaganja između Ivanovih učenika i novijih Isusovih učenika. Ozbiljnije bi se situacije dogodile svakih par dana, ali Andrija, uz pomoć drugih apostola, uspio bi navesti posvađene strane da se pomire barem na neko vrijeme. Isus je odbio sudjelovati u bilo kojem takvom razgovoru, a nije htio ni dati bilo kakav savjet za pravo rješenje ovih poteškoća. Niti jedanput nije predložio kako bi apostoli trebali riješiti te zbunjujuće probleme. Kad bi Andrija došao Isusu s tim pitanjima, Isus bi uvijek rekao: “Nije mudro da domaćin sudjeluje u obiteljskim raspravama svojih uzvanika; mudar se roditelj nikada ne upliće u sitne svađe svoje djece.”

Učitelj se pokazao vrlo mudrim i savršeno pravednim u ophođenju sa svojim apostolima i svim svojim učenicima. Isus je uistinu bio moćan

in very truth in the kingdom because the kingdom has thereby become an established experience in you. When God's will is your law, you are noble slave subjects; but when you believe in this new gospel of divine sonship, my Father's will becomes your will, and you are elevated to the high position of the free children of God, liberated sons of the kingdom.”

141:2.3 (1589.1) Some of the apostles grasped something of this teaching, but none of them comprehended the full significance of this tremendous announcement, unless it was James Zebedee. But these words sank into their hearts and came forth to gladden their ministry during later years of service.

3. THE SOJOURN AT AMATHUS

141:3.1 (1589.2) The Master and his apostles remained near Amathus for almost three weeks. The apostles continued to preach twice daily to the multitude, and Jesus preached each Sabbath afternoon. It became impossible to continue the Wednesday playtime; so Andrew arranged that two apostles should rest each day of the six days in the week, while all were on duty during the Sabbath services.

141:3.2 (1589.3) Peter, James, and John did most of the public preaching. Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon did much of the personal work and conducted classes for special groups of inquirers; the twins continued their general police supervision, while Andrew, Matthew, and Judas developed into a general managerial committee of three, although each of these three also did considerable religious work.

141:3.3 (1589.4) Andrew was much occupied with the task of adjusting the constantly recurring misunderstandings and disagreements between the disciples of John and the newer disciples of Jesus. Serious situations would arise every few days, but Andrew, with the assistance of his apostolic associates, managed to induce the contending parties to come to some sort of agreement, at least temporarily. Jesus refused to participate in any of these conferences; neither would he give any advice about the proper adjustment of these difficulties. He never once offered a suggestion as to how the apostles should solve these perplexing problems. When Andrew came to Jesus with these questions, he would always say: “It is not wise for the host to participate in the family troubles of his guests; a wise parent never takes sides in the petty quarrels of his own children.”

141:3.4 (1589.5) The Master displayed great wisdom and manifested perfect fairness in all of his dealings with his apostles and with all of his

upravitelj ljudi; jako je utjecao na svoje bližnje zbog šarma i snage svoje ličnosti. Postojao je nekakav nježan zapovjednički utjecaj u njegovom prirodnom, nomadskom i beskućničkom životu. Postojala je intelektualna i duhovna privlačnost u njegovom autoritativnom načinu naučavanja, u njegovoj lucidnoj logici, snazi zaključivanja, u njegovom oštromnom uvidu, u budnosti uma, u neusporedivoj postojanosti i uzvišenoj tolerantnosti. Bio je jedinstven, muževan, pošten i neustrašiv. Uz sav ovaj fizički i intelektualni utjecaj koji je odavala Učiteljeva prisutnost, postojale su i duhovne ljepote koje se uvijek povezuju s njegovom ličnosti - stipljenje, nježnost, skromnost, blagost i poniznost.

Isus iz Nazareta je uistinu bio snažna i jaka ličnost; on je bio intelektualna moć i duhovna utvrda. Njegova se osobnost nije dopadala samo ženama sklonim duhovnosti, već i obrazovanom intelektualcu Nikodemu kao i grubom rimskom vojniku, zapovjedniku na straži kraj križa koji je, kad je vidio kako je Učitelj umro, rekao: "Uistinu, ovo je Sin Božji." A vatreni, priprosti galilejski ribari zvali su ga Učiteljem.

Slike Isusa pokazale su se kobnim. Te slike Krista imale su štetan utjecaj na mlade; teško da bi hramski trgovci pobjegli pred Isusom da je on bio onakav kakvim su ga vaši umjetnici uglavnom slikali. On je bio plemenit muškarac: bio je dobar, ali prirodan. Isus se nije držao kao blag, umilan, nježan i ljubazan mistik. Njegovo je učenje bilo uzbudljivo i dinamično. On nije samo mislio dobro, već je uistinu išao među ljude i činio dobro.

Učitelj nikada nije rekao: "Dođite k meni svi koji ste lijeni i svi sanjari." Ali je više pita rekao: "Dođite k meni svi koji radite, i dat ću vam odmora - duhovne snage." Učiteljevo je breme uistinu lagano, ali čak i ako je tako, on ga nikad ne nameće; svaka osoba mora dobrovoljno uzeti svoje breme.

Isus je prikazao pobjedu kroz žrtvovanje - žrtvovanje ponosa i sebičnosti. Pokazujuć milost želio je pokazati duhovno oslobođenje od svake kivnosti, pritužbi, ljutnje i žudnje za sebičnom moći i osvetom. A kada je rekao: "Ne odupirite se zlu," kasnije je objasnio da time nije želio opravdati zlo ili predložiti prihvaćanje opačina. Prije je namjeravao poučiti opraštanje, "ne opirati se zlom postupanju s našom ličnošću, zlom ozlijeđivanju naših osjećaja osobnog digniteta."

disciples. Jesus was truly a master of men; he exercised great influence over his fellow men because of the combined charm and force of his personality. There was a subtle commanding influence in his rugged, nomadic, and homeless life. There was intellectual attractiveness and spiritual drawing power in his authoritative manner of teaching, in his lucid logic, his strength of reasoning, his sagacious insight, his alertness of mind, his matchless poise, and his sublime tolerance. He was simple, manly, honest, and fearless. With all of this physical and intellectual influence manifest in the Master's presence, there were also all those spiritual charms of being which have become associated with his personality — patience, tenderness, meekness, gentleness, and humility.

141:3.5 (1589.6) Jesus of Nazareth was indeed a strong and forceful personality; he was an intellectual power and a spiritual stronghold. His personality not only appealed to the spiritually minded women among his followers, but also to the educated and intellectual Nicodemus and to the hardy Roman soldier, the captain stationed on guard at the cross, who, when he had finished watching the Master die, said, "Truly, this was a Son of God." And red-blooded, rugged Galilean fishermen called him Master.

141:3.6 (1590.1) The pictures of Jesus have been most unfortunate. These paintings of the Christ have exerted a deleterious influence on youth; the temple merchants would hardly have fled before Jesus if he had been such a man as your artists usually have depicted. His was a dignified manhood; he was good, but natural. Jesus did not pose as a mild, sweet, gentle, and kindly mystic. His teaching was thrillingly dynamic. He not only *meant well*, but he went about actually *doing good*.

141:3.7 (1590.2) The Master never said, "Come to me all you who are indolent and all who are dreamers." But he did many times say, "Come to me all you who labor, and I will give you rest — spiritual strength." The Master's yoke is, indeed, easy, but even so, he never imposes it; every individual must take this yoke of his own free will.

141:3.8 (1590.3) Jesus portrayed conquest by sacrifice, the sacrifice of pride and selfishness. By showing mercy, he meant to portray spiritual deliverance from all grudges, grievances, anger, and the lust for selfish power and revenge. And when he said, "Resist not evil," he later explained that he did not mean to condone sin or to counsel fraternity with iniquity. He intended the more to teach forgiveness, to "resist not evil treatment of one's personality, evil injury to one's feelings of personal dignity."

4. UČENJE O OCU

4. TEACHING ABOUT THE FATHER

Dok su boravili u Amatusu, Isus je dosta vremena proveo naučavajući apostole novoj koncepciji Boga; uvijek bi iznova naglašavao da je Bog Otac, a ne moćni vladar i vrhovni knjigovođa kojemu je glavna zadaća unositi štetne podatke protiv svoje zalutale djece na zemlji, zabilježiti grijeh i zlo koji će se iskoristiti protiv njih kad im kasnije bude sudio kao pravedan Sudac svega stvorenog. Židovi su dugo smatrali Boga kraljem svega, čak i Ocem naroda, ali nikada prije nije veliki broj smrtnika smatrao da je Bog Otac pun ljubavi *svakog pojedinca*.

Odgovarajući na Tomino pitanje "Tko je Bog kraljevstva?," Isus je rekao: "Bog je tvoj Otac, a religija - moje evanđelje - sastoji se ni više ni manje nego od spoznaje, u vjeri, da si ti njegov sin. Ja sam ovdje među vama u tjelesnom obličju da vam ovje odeje razjasnim svojim životom i učenjima."

Isus je također želio umove svojih apostola osloboditi od ideje žrtvovanja životinja u svrhu izvršenja religiozne obveze. Ali ovi muškarci, naučeni na svakodnevnu žrtvu, sporo su shvaćali što je Isus želio. No ipak, Učitelj se nikad nije umorio učeći ih. Kad ne bi uspio doprijeti do uma svojih apostola jednom usporedbom, on bi preformulirao svoju poruku i iskoristio drugu vrstu parabole kako bi učenje dodatno razjasnio.

U isto je vrijeme Isus počeo detaljnije naučavati apostole o njihovom zadatku da "tješe one koji pate i da služe bolesnima." Učitelj ih je dosta učio o cijelom čovjeku - spoju tijela, uma i duha u obliku pojedinog muškarca ili žene. Isus je govorio svojim suradnicima o tri oblika bolesti koje će susresti, te im je objasnio kako trebaju pomoći svima koji boluju od patnji ljudske bolesti. Učio ih je da raspoznaju:

1. Bolesti tijela - to su one bolesti koje se obično smatraju tjelesnim.

2. Uznemirene umove - one netjelesne bolesti koje su kasnije smatrane emotivnim i umnim poteškoćama.

3. Opsjednutosti zlim duhovima.

Isus je svojim apostolima nekoliko puta objasnio prirodu i ponešto od porijekla zlih duhova, koje su u to vrijeme zvali i nečistim duhovima. Učitelj je dobro znao razliku između opsjednutosti zlim duhom i umobolnosti, ali apostoli nisu. Niti je Isusu duhom moguće, ako imamo na umu njihovo ograničeno poznavanje ranije povijesti Urantije, potpuno im to područje objasniti. Ali im je više puta

141:4.1 (1590.4) While sojourning at Amathus, Jesus spent much time with the apostles instructing them in the new concept of God; again and again did he impress upon them that *God is a Father*, not a great and supreme bookkeeper who is chiefly engaged in making damaging entries against his erring children on earth, recordings of sin and evil to be used against them when he subsequently sits in judgment upon them as the just Judge of all creation. The Jews had long conceived of God as a king over all, even as a Father of the nation, but never before had large numbers of mortal men held the idea of God as a loving Father of the *individual*.

141:4.2 (1590.5) In answer to Thomas's question, "Who is this God of the kingdom?" Jesus replied: "God is your Father, and religion — my gospel — is nothing more nor less than the believing recognition of the truth that you are his son. And I am here among you in the flesh to make clear both of these ideas in my life and teachings."

141:4.3 (1590.6) Jesus also sought to free the minds of his apostles from the idea of offering animal sacrifices as a religious duty. But these men, trained in the religion of the daily sacrifice, were slow to comprehend what he meant. Nevertheless, the Master did not grow weary in his teaching. When he failed to reach the minds of all of the apostles by means of one illustration, he would restate his message and employ another type of parable for purposes of illumination.

141:4.4 (1590.7) At this same time Jesus began to teach the twelve more fully concerning their mission "to comfort the afflicted and minister to the sick." The Master taught them much about the whole man — the union of body, mind, and spirit to form the individual man or woman. Jesus told his associates about the three forms of affliction they would meet and went on to explain how they should minister to all who suffer the sorrows of human sickness. He taught them to recognize:

141:4.5 (1591.1) 1. Diseases of the flesh — those afflictions commonly regarded as physical sickness.

141:4.6 (1591.2) 2. Troubled minds — those nonphysical afflictions which were subsequently looked upon as emotional and mental difficulties and disturbances.

141:4.7 (1591.3) 3. The possession of evil spirits.

141:4.8 (1591.4) Jesus explained to his apostles on several occasions the nature, and something concerning the origin, of these evil spirits, in that day often also called unclean spirits. The Master well knew the difference between the possession of evil spirits and insanity, but the apostles did not. Neither was it possible, in view of their limited knowledge of the early history of Urantia, for Jesus

rekao, aludirajući na ove zle duhove: "Oni više neće mučiti ljude kad uziđem k svom nebeskom Ocu I kad izlijem svoj duh na sve ljude u dane kada će kraljevstvo doći u velikoj moći i duhovnoj slavi."

Iz tjedna u tjedan i iz mjeseca u mjesec, cijele ove godine, apostoli su sve više pažnje posvećivali službi iscjeljenih bolesnih.

5. DUHOVNO JEDINSTVO

Jedan od najvažnijih od svih večernjih razgovora u Amatusu ticao se duhovnog jedinstva. Jakov Zebedejev pitao je: "Učitelju, kako ćemo naučiti gledati isto i tako ostvariti više duhovnog sklada?" Kad je Isus čuo ovo pitanje, toliko se uzrujao u duhu da je odgovorio: "Jakove, jakove, kada sam vas učio da bi svi trebali gledati isto? Došao sam na svijet kako bih proglasio duhovnu slobodu do te mjere da smrtnici imaju vlast živjeti svoje pojedine živote originalno I slobodno pred Bogom. Ne želim da se društveni sklad I bratski mir dobiju tako što bi se žrtvovala sloboda ličnosti i duhovne originalnosti. Ovo što od vas zahtijevam, moji apostoli, je *jedinstvo duha* - da možete iskusiti veselje vašeg ujedinjenog posvećenja potpunom vršenju volje moga nebeskoga Oca. Ne trebate gledati isto ili osjećati isto, ili čak misliti isto da bi bili duhovno slični. Duhovno jedinstvo proizlazi iz svijesti da u svakome od vas živi, ida vama sve više vlada duhovni dar nebeskoga Oca. Vaš apostolski sklad mora izrasti iz činjenice da je duhovna nada svakog od vas identična u svome porijeklu, prirodi i sudbini.

"Na ovaj način možete iskusiti savršeno jedinstvo duhovne namjere iduhovnog razumijevanja koje izrasta iz zajedničke svijesti u pogledu identiteta Rajskog duha koji živi u svakome od vas; i svi možete uživati u tom dubokom duhovnom jedinstvu unatoč činjenici da se po intelektualnom promišljanju, prirodanim osjećajima i društvenom ponašanju uveliko razlikujete. Vaše osobnosti mogu biti osvježavajuće raznovrsne i izrazito različite, a da su u isto vrijeme vaše duhovne prirode i duhovni plodovi božanskog obožavanja i bratske ljubavi tako ujedinjeni da će svi koji će promatrati vaše živote zasigurno prepoznati istovjetnost duha i jedinstvo duše. Oni će prepoznati da ste bili sa mnom i da ste tako naučili kako vršiti volju nebeskoga Oca. Možete postići jedinstvo u služenju Boga čak i kada tu službu vršite u skladu

to undertake to make this matter fully understandable. But he many times said to them, alluding to these evil spirits: "They shall no more molest men when I shall have ascended to my Father in heaven, and after I shall have poured out my spirit upon all flesh in those times when the kingdom will come in great power and spiritual glory."

141:4.9 (1591.5) From week to week and from month to month, throughout this entire year, the apostles paid more and more attention to the healing ministry of the sick.

5. SPIRITUAL UNITY

141:5.1 (1591.6) One of the most eventful of all the evening conferences at Amathus was the session having to do with the discussion of spiritual unity. James Zebedee had asked, "Master, how shall we learn to see alike and thereby enjoy more harmony among ourselves?" When Jesus heard this question, he was stirred within his spirit, so much so that he replied: "James, James, when did I teach you that you should all see alike? I have come into the world to proclaim spiritual liberty to the end that mortals may be empowered to live individual lives of originality and freedom before God. I do not desire that social harmony and fraternal peace shall be purchased by the sacrifice of free personality and spiritual originality. What I require of you, my apostles, is spirit unity — and that you can experience in the joy of your united dedication to the wholehearted doing of the will of my Father in heaven. You do not have to see alike or feel alike or even think alike in order spiritually to be alike. Spiritual unity is derived from the consciousness that each of you is indwelt, and increasingly dominated, by the spirit gift of the heavenly Father. Your apostolic harmony must grow out of the fact that the spirit hope of each of you is identical in origin, nature, and destiny.

141:5.2 (1591.7) "In this way you may experience a perfected unity of spirit purpose and spirit understanding growing out of the mutual consciousness of the identity of each of your indwelling Paradise spirits; and you may enjoy all of this profound spiritual unity in the very face of the utmost diversity of your individual attitudes of intellectual thinking, temperamental feeling, and social conduct. Your personalities may be refreshingly diverse and markedly different, while your spiritual natures and spirit fruits of divine worship and brotherly love may be so unified that all who behold your lives will of a surety take cognizance of this spirit identity and soul unity; they will recognize that you have been with me and have thereby learned, and acceptably, how to do the will of the Father in heaven. You can achieve the unity of the service of God even while you

sa svojim jedinstvenim obdarenjem uma, tijela i duše.

“Vaše duhovno jedinstvo podrazumijeva dvije stvari koje će se uvijek naći da usklade živote pojedinih vjernika: Prvo, svi imate zajednički razlog svoje životne službe - svi vi iznad svega želite vršiti volju nebeskoga Oca. Drugo, svima vama je zajednička svrha postojanja - pronaći nebeskoga Oca i na taj način pokazati svemiru da ste postali kao on.”

Mnogo se puta Isus, naučavajući dvanaesticu, vratio ovoj temi. Iznova i iznova bi im rekao kako ne želi da oni koji u njega vjeruju postanu dogmatizirani i standardizirani u skladu s religioznim tumačenjima čak i dobrih ljudi. Stalno je svoje apostole upozoravao da ne treba formulirati vjerovanja i uspostavljati tradicije kojima bi se vjernike vodilo i kontroliralo u evanđelju kraljevstva.

6. POSLJEDNJI TJEDAN U AMATUSU

Pred kraj posljednjeg tjedna u Amatusu, Šimun Zelot Isusu je doveo nekog Tehermu, Perzijanca koji je zbog posla došao u Damask. Teherma je čuo za Isusa pa je pošao u Kafarnaum ne bi li ga vidio i kad su mu u Kafarnaumu rekli da je Isus sa svojim apostolima pošao niz Jordan prema Jeruzalemu, on se uputio za njim. Andrija je odredio Šimuna da naučava Tehermu. Šimun je Perzijanca smatrao “obožavateljem vatre,” tako se Teherma trudio objasniti da je vatra samo vidljiv simbol Prečistog i Presvetog. Nakon razgovora s Isusom, perzijanac je odlučio ostati s njima nekoliko dana kako bi čuo učenja i slušao propovijedi.

Kad su Šimun Zelot i Isus ostali sami, Šimun je upitao učitelja: “Zašto ga ja nisam uspio uvjeriti? Zašto se toliko opirao meni, a tebe je tako rado poslušao?” Isus mu je odgovorio: “Šimune, Šimune, koliko sam vam puta rekao da se morate uzdržati od svih pokušaja da nešto uzmete iz srca onih koji traže spasenje? Koliko često sam vam rekao da svoj rad morate usmjeriti samo u to da nešto stavite u ove gladne duše? Uvedite ljude u kraljevstvo i velike i spasonosne istine kraljevstva će brzo istjerati svaku ozbiljnu pogrešku. Kada smrtnicima donesete dobru vijest da je Bog Otac, onda ih lako možete uvjeriti da su u stvarnosti oni Božja djeca. I kad to učinite, onda donosite svjetlo spasenja svima koji su u tami. Šimune, kad ti je Sin Čovječji prvo put prišao, je li odmah počeo poricati učenja Mojsija i proroka navješćujući novi i bolji životni put? Ne. Nisam došao oduzeti ono što

render such service in accordance with the technique of your own original endowments of mind, body, and soul.

141:5.3 (1592.1) “Your spirit unity implies two things, which always will be found to harmonize in the lives of individual believers: First, you are possessed with a common motive for life service; you all desire above everything to do the will of the Father in heaven. Second, you all have a common goal of existence; you all purpose to find the Father in heaven, thereby proving to the universe that you have become like him.”

141:5.4 (1592.2) Many times during the training of the twelve Jesus reverted to this theme. Repeatedly he told them it was not his desire that those who believed in him should become dogmatized and standardized in accordance with the religious interpretations of even good men. Again and again he warned his apostles against the formulation of creeds and the establishment of traditions as a means of guiding and controlling believers in the gospel of the kingdom.

6. LAST WEEK AT AMATHUS

141:6.1 (1592.3) Near the end of the last week at Amathus, Simon Zelotes brought to Jesus one Teherma, a Persian doing business at Damascus. Teherma had heard of Jesus and had come to Capernaum to see him, and there learning that Jesus had gone with his apostles down the Jordan on the way to Jerusalem, he set out to find him. Andrew had presented Teherma to Simon for instruction. Simon looked upon the Persian as a “fire worshiper,” although Teherma took great pains to explain that fire was only the visible symbol of the Pure and Holy One. After talking with Jesus, the Persian signified his intention of remaining for several days to hear the teaching and listen to the preaching.

141:6.2 (1592.4) When Simon Zelotes and Jesus were alone, Simon asked the Master: “Why is it that I could not persuade him? Why did he so resist me and so readily lend an ear to you?” Jesus answered: “Simon, Simon, how many times have I instructed you to refrain from all efforts to take something out of the hearts of those who seek salvation? How often have I told you to labor only to put something into these hungry souls? Lead men into the kingdom, and the great and living truths of the kingdom will presently drive out all serious error. When you have presented to mortal man the good news that God is his Father, you can the easier persuade him that he is in reality a son of God. And having done that, you have brought the light of salvation to the one who sits in darkness. Simon, when the Son of Man came first to you, did he come denouncing Moses and the prophets and proclaiming a new and better

ste naslijedili od svojih predaka, već sam došao pokazati vam usavršenu viziju onoga što su vaši očevi vidjeli samo djelomično. Stoga idi, Šimune, naučavaj i propovijedaj kraljevstvo, a kad su ljudi sigurno unutar kraljevstva i kad ti koji od njih dođe s pitanjima, tada je vrijeme da ga uputiš u učenja koja se odnose na progresivni napredak duše u božanskom kraljevstvu.”

Šimuna su ove riječi zaprepastile, ali učinio je kako ga je Isus poučio i Teherma Perzijanac bio je ubrojen među one koji su ušli u kraljevstvo.

Te je noći Isus a spostolima razgovarao o novom životu u kraljevstvu. Između ostalog rekao je: “Kad uđete u kraljevstvo, tada se nanovo rodite. Ne možete naučavati duboke istine duha onima koji su se rodili samo od tijela; prvo se uvjerite jesu li ljudi rođeni od duha, a tek ih onda naučavajte napredne istine duha. Ne pokušavajte ljudima pokazivati ljepote hrama dok ih prvo ne uvedete u hram. Predstavite ljude Bogu i to kao sinove Božje prije nego počnete razgovarati o doktrinama da je Bog otac i da su ljudi njegova djeca. Ne sukobljavajte se s ljudima - uvijek budite strpljivi. To nije vaše kraljevstvo; vi ste samo poslanici. Jednostavno idite među ljudima navješćujući: Ovo je nebesko kraljevstvo I ovo radosna vijest, ako u nju vjerujete svim svojim srcem, *jest* vaše vječno spasenje.”

Apostoli su tako napredovali tijekom boravka u Amatusu. Ali jako su se razočarali kad im Isus nije dao nikakve prijedloge kako da se odnose prema Ivanovim učenicima. Čak I u bitnom pitanju krštenja, sve što im je Isus rekao bilo je: “Ivan je uistinu krstio vodom, ali kad uđete u nebesko kraljevstvo, bit ćete kršteni Duhom.”

7. U BETANIJI KRAJ JORDANA

Isus, apostoli i velika skupina sljedbenika su 26. Veljače došli do gaza na Jordanu blizu Betanije u Pereji, gdje je Ivan prvo put navijestio dolazeće kraljevstvo. Isus je sa svojim apostolima ovdje ostao učiti i propovijedati četiri tjedna prije nego što su krenuli prema Jeruzalemu.

Drugo tjedna svog boravka u Betaniji kraj Jordana, Isus je poveo Petra, Jakova i Ivana u brda preko rijeke i južno od Jerihona na trodnevni odmor. Učitelj je ovu trojicu učio mnogim novim i naprednim istinama o nebeskom kraljevstvu. Za ovaj ćemo zapis reorganizirati i svrstati ta učenja na sljedeći način:

way of life? No. I came not to take away that which you had from your forefathers but to show you the perfected vision of that which your fathers saw only in part. Go then, Simon, teaching and preaching the kingdom, and when you have a man safely and securely within the kingdom, then is the time, when such a one shall come to you with inquiries, to impart instruction having to do with the progressive advancement of the soul within the divine kingdom.”

141:6.3 (1592.5) Simon was astonished at these words, but he did as Jesus had instructed him, and Teherma, the Persian, was numbered among those who entered the kingdom.

141:6.4 (1592.6) That night Jesus discoursed to the apostles on the new life in the kingdom. He said in part: “When you enter the kingdom, you are reborn. You cannot teach the deep things of the spirit to those who have been born only of the flesh; first see that men are born of the spirit before you seek to instruct them in the advanced ways of the spirit. Do not undertake to show men the beauties of the temple until you have first taken them into the temple. Introduce men to God and as the sons of God before you discourse on the doctrines of the fatherhood of God and the sonship of men. Do not strive with men — always be patient. It is not your kingdom; you are only ambassadors. Simply go forth proclaiming: This is the kingdom of heaven — God is your Father and you are his sons, and this good news, if you wholeheartedly believe it, is your eternal salvation.”

141:6.5 (1593.1) The apostles made great progress during the sojourn at Amathus. But they were very much disappointed that Jesus would give them no suggestions about dealing with John's disciples. Even in the important matter of baptism, all that Jesus said was: “John did indeed baptize with water, but when you enter the kingdom of heaven, you shall be baptized with the Spirit.”

7. AT BETHANY BEYOND JORDAN

141:7.1 (1593.2) On February 26, Jesus, his apostles, and a large group of followers journeyed down the Jordan to the ford near Bethany in Perea, the place where John first made proclamation of the coming kingdom. Jesus with his apostles remained here, teaching and preaching, for four weeks before they went on up to Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) The second week of the sojourn at Bethany beyond Jordan, Jesus took Peter, James, and John into the hills across the river and south of Jericho for a three days' rest. The Master taught these three many new and advanced truths about the kingdom of heaven. For the purpose of this record we will reorganize and classify these teachings as follows:

Isus je pokušao pojasniti kako želi da njegovi učenici, koji su kušali dobre duhovne stvarnosti kraljevstva, tako žive u svijetu da ljudi, kada *vide* njihove živote, postanu svjesni kraljevstva te da ih ta svijest navede da se kod vjernika raspitaju za put kraljevstva. Svi takvi iskreni tražitelji istine uvijek su sretni kada *čuju* radosnu vijest o daru vjere koji osigurava primitak u kraljevstvo i njegove vječne i božanske duhovne stvarnosti.

Učitelj je želio utisnuti u sve učitelje evanđelja kraljevstva spoznaju da je njihov jedini posao pokazati svakom pojedinom čovjeku da je Bog njegov Otac - postići da taj pojedinac postane svjestan da je Božji sin; a onda predstaviti tog istog pojedinca Bogu kao njegovog sina po vjeri. Oba ova nužna otkrivenja ostvarila su se u Isusu. On je postao, uistinu, "put, istina i život." Isusova se religija u potpunosti temeljila na načinu na koji je živio svoj život darivanja na zemlji. Kad je Isus otišao s ovoga svijeta nije za sobom ostavio nikakve knjige, zakone ili bilo kakve druge oblike ljudske organizacije koji bi utjecali na religiozni život pojedinca.

Isus je razjasnio da je došao utemeljiti osobne i vječne odnose s ljudima koji će zauvijek imati prvenstvo pred svim drugim ljudskim odnosima. Naglasio je da će se to prisno duhovno prijateljstvo proširiti na sve ljude svakoga doba i u svim društvenim uvjetima među svim narodima. Jedina nagrada koju je ponudio svojoj djeci je: na ovom svijetu - duhovna radost i zajedništvo s Bogom; a u sljedećem svijetu - vječni život napretka u božanskim duhovnim stvarnostima Rajskog Oca.

Isus je stavio izuzetno veliki naglasak na ono što je on nazivao dvjema istinama od najveće važnosti u učenjima kraljevstva, a to su: postignuće spasenja kroz vjeru i samo vjeru, što je povezano s revolucionarnim učenjem o postizanju ljudske slobode kroz iskreno prepoznavanje istine, "Spoznat ćete istinu, i istina će vas osloboditi." Isus je bio istina očitovana u tijelu, i obećao je poslati svojega Duha Istine u srca svoje djece kad se vrati svome nebeskom Ocu.

Učitelj je ove apostole učio bitnim elementima istine za cijelu dob na zemlji. Oni su često slušali njegova učenja, a da su ta učenja zapravo bila namijenjena za nadahnuće i izgradnju drugih svjetova. On je služio kao primjer novoga i originalnog životnog plana. S ljudske točke gledišta on je uistinu bio Židov, ali je svoj život živio za sve svjetove kao smtnik kozmosa.

Kako bi osigurao spoznaju svojega Oca u razvitku kraljevstva, Isus je objasnio da se namjerno nije obazirao na "velike ljude svijeta."

141:7.3 (1593.4) Jesus endeavored to make clear that he desired his disciples, having tasted of the good spirit realities of the kingdom, so to live in the world that men, by *seeing* their lives, would become kingdom conscious and hence be led to inquire of believers concerning the ways of the kingdom. All such sincere seekers for the truth are always glad to *hear* the glad tidings of the faith gift which insures admission to the kingdom with its eternal and divine spirit realities.

141:7.4 (1593.5) The Master sought to impress upon all teachers of the gospel of the kingdom that their only business was to reveal God to the individual man as his Father — to lead this individual man to become son-conscious; then to present this same man to God as his faith son. Both of these essential revelations are accomplished in Jesus. He became, indeed, "the way, the truth, and the life." The religion of Jesus was wholly based on the living of his bestowal life on earth. When Jesus departed from this world, he left behind no books, laws, or other forms of human organization affecting the religious life of the individual.

141:7.5 (1593.6) Jesus made it plain that he had come to establish personal and eternal relations with men which should forever take precedence over all other human relationships. And he emphasized that this intimate spiritual fellowship was to be extended to all men of all ages and of all social conditions among all peoples. The only reward which he held out for his children was: in this world — spiritual joy and divine communion; in the next world — eternal life in the progress of the divine spirit realities of the Paradise Father.

141:7.6 (1593.7) Jesus laid great emphasis upon what he called the two truths of first import in the teachings of the kingdom, and they are: the attainment of salvation by faith, and faith alone, associated with the revolutionary teaching of the attainment of human liberty through the sincere recognition of truth, "You shall know the truth, and the truth shall make you free." Jesus was the truth made manifest in the flesh, and he promised to send his Spirit of Truth into the hearts of all his children after his return to the Father in heaven.

141:7.7 (1594.1) The Master was teaching these apostles the essentials of truth for an entire age on earth. They often listened to his teachings when in reality what he said was intended for the inspiration and edification of other worlds. He exemplified a new and original plan of life. From the human standpoint he was indeed a Jew, but he lived his life for all the world as a mortal of the realm.

141:7.8 (1594.2) To insure the recognition of his Father in the unfolding of the plan of the kingdom, Jesus explained that he had purposely ignored the "great

Započeo je svoj posao sa siromašnima, s onim staležom kojega su skoro sve svolutivne religije prijašnjih vremena zanemarivale. On nije prezirao niti jednog čovjeka; njegov je plan obuhvaćao cijeli svijet, čak i cijeli svemir. Isus je ovo izjavio tako neustrašivo i kategorično da su Petar, Jakov i Ivan čak bili u iskušenju pomisliti da je možda sišao s uma.

Isus je pokušao ovim apostolima obzirno prenijeti istinu da je ovu misiju darivanja činio ne kako bi postavio primjer za nekolicinu zemaljskih smrtnika, već kako bi uspostavio i pokazao primjer ljudskog života za sve ljude na svim svjetovima u cijelom svom svemiru. I ovaj je primjer dostigao vrhunac savršenstva, čak i konačnu dobrotu Oca Svih. Ali apostoli nisu mogli shvatiti značenje njegovih riječi.

Objavio je da je došao kao učitelj, i to kao učitelj poslan s neba da donese duhovnu istinu materijalnom umu. I on je učinio točno to: Bio je učitelj, a ne propovjednik. S ljudske točke gledišta Petar je bio puno djelotvorniji propovjednik od Isusa. Isusovo propovjedanje bilo je tako učinkovito više zbog njegove jedinstvene ličnosti nego zbog snažne rječitosti ili emotivne privlačnosti. Isus je govorio izravno ljudskim dušama. On je bio učitelj čovjekovog duha, ali kroz um. On je živio s ljudima.

Ovo je prilikom Isus natuknuo Petru, Jakovu i Ivanu da je njegov posao na zemlji u nekim pogledima ograničen uputama njegovog "suradnika u visinama," pritom misleći na upute koje mu je dao njegov Rajski brat Emanuel, prije nego što je započeo svoj život darivanja. Rekao im je da je došao kako bi vršio volju svoga Oca i samo njegovu volju. Kako je Isus imao samo tu jednu životnu svrhu koju je vršio svim svojim srcem, nije ga tjeskobno uznemiravalo zlo na svijetu.

Apostoli su počeli prepoznavati Isusovu iskrenu dobrohotnost. Iako je bilo lako prisutpiti Isusu, on je uvijek živio neovisno od i iznad svih ljudskih bića. Niti u jednom trenutku njime nije ovladao niti jedan potpuno smrtni utjecaj niti je ikad bio žrtvom povodljivog ljudskog prosuđivanja. Nije se obazirao na javno mnijenje, a pohvale na njega nisu imale utjecaja. Rijetko bi se zaustavio da ispravi nespornost ili da zamjeri pogrešni prikaz. Nikad nije tražio savjet niti od jednog čovjeka; nikad nije tražio da se za njega moli.

Jakova je zapanjilo to što se uvijek činilo da Isus vidi kraj na samom početku. Učitelj se rijetkodoimao iznenađenim. Nikad nije bio uzbuđen, ljut ili smeten. Nikad se nije ispričao niti jednom čovjeku. Ponekad bi bio tužan, ali nikad obeshrabren.

men of earth." He began his work with the poor, the very class which had been so neglected by most of the evolutionary religions of preceding times. He despised no man; his plan was world-wide, even universal. He was so bold and emphatic in these announcements that even Peter, James, and John were tempted to think he might possibly be beside himself.

141:7.9 (1594.3) He sought mildly to impart to these apostles the truth that he had come on this bestowal mission, not to set an example for a few earth creatures, but to establish and demonstrate a standard of human life for all peoples upon all worlds throughout his entire universe. And this standard approached the highest perfection, even the final goodness of the Universal Father. But the apostles could not grasp the meaning of his words.

141:7.10 (1594.4) He announced that he had come to function as a teacher, a teacher sent from heaven to present spiritual truth to the material mind. And this is exactly what he did; he was a teacher, not a preacher. From the human viewpoint Peter was a much more effective preacher than Jesus. Jesus' preaching was so effective because of his unique personality, not so much because of compelling oratory or emotional appeal. Jesus spoke directly to men's souls. He was a teacher of man's spirit, but through the mind. He lived with men.

141:7.11 (1594.5) It was on this occasion that Jesus intimated to Peter, James, and John that his work on earth was in some respects to be limited by the commission of his "associate on high," referring to the prebestowal instructions of his Paradise brother, Immanuel. He told them that he had come to do his Father's will and only his Father's will. Being thus motivated by a wholehearted singleness of purpose, he was not anxiously bothered by the evil in the world.

141:7.12 (1594.6) The apostles were beginning to recognize the unaffected friendliness of Jesus. Though the Master was easy of approach, he always lived independent of, and above, all human beings. Not for one moment was he ever dominated by any purely mortal influence or subject to frail human judgment. He paid no attention to public opinion, and he was uninfluenced by praise. He seldom paused to correct misunderstandings or to resent misrepresentation. He never asked any man for advice; he never made requests for prayers.

141:7.13 (1594.7) James was astonished at how Jesus seemed to see the end from the beginning. The Master rarely appeared to be surprised. He was never excited, vexed, or disconcerted. He never apologized to any man. He was at times saddened, but never discouraged.

Ivan je jasnije shvatio da je Isus, unatoč svim njegovim božanskim nadarenostima, ipak bio čovjek. Isus je živio kao čovjek među ljudima i razumio je, volio i znao kako izaći na kraj s ljudima. U svom je osobnom životu bio toliko ljudski, a ipak tako bezgrešan. I uvijek je bio nesebičan.

Iako Petar, Jakov i Ivan nisu mogli shvatiti mnogo toga što im je Isus ovom prilikom rekao, njegove milosne riječi ostale su u njihovim srcima da bi, nakon raspeća i uskrsnuća, nastavile obogaćivati i razveseljavati njihovu kasniju službu. Nije ni čudo da ovi apostoli nisu u potpunosti shvatili Učiteljeve riječi, jer im je on zapravo govorio o jednom novom dobu.

8. RADEĆI U JERIHONU

Tijekom ta četiri tjedna boravka u Betaniji kraj Jordana, nekoliko je puta svakoga tjedna Andrija poslao po dva apostola u Jerihon na dan ili dva. Ivan je imao dosta vjernika u Jerihonu i većina njih je prihvatila naprednija učenja Isusa i njegovih apostola. Tijekom ovih posjeta Jerihonu, apostoli su počeli podrobnije izvršavati Isusove upute da služe bolesnima; posjetili bi svaku kuću u gradu i pokušali su pomoći svakoj bolesnoj osobi.

Apostoli su javno djelovali u Jerihonu, ali su se ovom prilikom uglavnom usredotočili na tihi i osobnu službu. Tom su prilikom otkrili da bolesni ljudi nalaze utjehu u radosnoj vijesti kraljevstva; otkrili su da njihova poruka bolesnima donosi ozdravljenje. U Jerihonu su apostoli u potpunosti izvršili Isusovu uputu da propovijedaju radosnu vijest kraljevstva i da služe bolesnima.

Zaustavili su se u Jerihonu na putu prema Jeruzalemu gdje ih je sustiglo odaslaništvo iz mezopotamije koje je željelo razgovarati s Isusom. Apostoli su namjeravali tu provesti tek jedan dan, ali kad su stigli tražitelji istine iz Istoka, Isus je s njima proveo tri dana i oni su se vratili svojim kućama uzduž Eufrata sretni u spoznaji novih istina nebeskoga kraljevstva.

9. ODLAZAK IZ JERUZALEMA

U ponedjeljak, posljednjeg dana u ožujku, Isus i apostoli započeli su svoj put preko brda prema Jeruzalemu. Lazar iz Betanije došao je do Jordana dva puta kako bi vidio Isusa, te su se

141:7.14 (1594.8) More clearly John recognized that, notwithstanding all of his divine endowments, after all, he was human. Jesus lived as a man among men and understood, loved, and knew how to manage men. In his personal life he was so human, and yet so faultless. And he was always unselfish.

141:7.15 (1595.1) Although Peter, James, and John could not understand very much of what Jesus said on this occasion, his gracious words lingered in their hearts, and after the crucifixion and resurrection they came forth greatly to enrich and gladden their subsequent ministry. No wonder these apostles did not fully comprehend the Master's words, for he was projecting to them the plan of a new age.

8. WORKING IN JERICHO

141:8.1 (1595.2) Throughout the four weeks' sojourn at Bethany beyond Jordan, several times each week Andrew would assign apostolic couples to go up to Jericho for a day or two. John had many believers in Jericho, and the majority of them welcomed the more advanced teachings of Jesus and his apostles. On these Jericho visits the apostles began more specifically to carry out Jesus' instructions to minister to the sick; they visited every house in the city and sought to comfort every afflicted person.

141:8.2 (1595.3) The apostles did some public work in Jericho, but their efforts were chiefly of a more quiet and personal nature. They now made the discovery that the good news of the kingdom was very comforting to the sick; that their message carried healing for the afflicted. And it was in Jericho that Jesus' commission to the twelve to preach the glad tidings of the kingdom and minister to the afflicted was first fully carried into effect.

141:8.3 (1595.4) They stopped in Jericho on the way up to Jerusalem and were overtaken by a delegation from Mesopotamia that had come to confer with Jesus. The apostles had planned to spend but a day here, but when these truth seekers from the East arrived, Jesus spent three days with them, and they returned to their various homes along the Euphrates happy in the knowledge of the new truths of the kingdom of heaven.

9. DEPARTING FOR JERUSALEM

141:9.1 (1595.5) On Monday, the last day of March, Jesus and the apostles began their journey up the hills toward Jerusalem. Lazarus of Bethany had been down to the Jordan twice to see Jesus, and

dogovorili da Učitelj i njegovi apostoli ostanu kod Lazara i njegovih sestara u Betaniji svo vrijeme svojeg boravka u Jeruzalemu.

Ivanovi učitelji ostali su u Betaniji kraj Jordana naučavajući i krsteći mnoštvo, te su sa Isusom bili samo dvanaestorica apostola kad je stigao u Lazarov dom. Ovdje su se Isus i apostoli zadržali pet dana, odmarajući se prije ulaska u Jeruzalem za Pashu. Bio je to veliki događaj u životima Marte i Marije, ugoditi Učitelja i njegove apostole u domu njegovog brata, gdje su im mogle služiti.

U nedjelju ujutro, 6. Travnja, Isus i apostoli otišli su u Jeruzalem. Bio je to prvi put da je Isus bio u Jeruzalemu zajedno s dvanaest apostola.

every arrangement had been made for the Master and his apostles to make their headquarters with Lazarus and his sisters at Bethany as long as they might desire to stay in Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) The disciples of John remained at Bethany beyond the Jordan, teaching and baptizing the multitudes, so that Jesus was accompanied only by the twelve when he arrived at Lazarus's home. Here Jesus and the apostles tarried for five days, resting and refreshing themselves before going on to Jerusalem for the Passover. It was a great event in the lives of Martha and Mary to have the Master and his apostles in the home of their brother, where they could minister to their needs.

141:9.3 (1595.7) On Sunday morning, April 6, Jesus and the apostles went down to Jerusalem; and this was the first time the Master and all of the twelve had been there together.

POGLAVLJE 142. PASHA U JERUZALEMU

⇨ 141

Knjiga Urantije

143 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 142 PASHA U JERUZALEMU

Sekcije

Uvod

1. UČENJA U HRAMU
2. BOŽJA SRDŽBA
3. KONCEPCIJE BOGA
4. FLAVIJUS I GRČKA KULTURA
5. GOVOR O UVJERENJU
6. RAZGOVOR S NIKODEMOM
7. POUKA O OBITELJI
8. U JUŽNOJ JUDEJI

PAPER 142 THE PASSOVER AT JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Teaching in the Temple
2. God's Wrath
3. The Concept of God
4. Flavius and Greek Culture
5. The Discourse on Assurance
6. The Visit with Nicodemus
7. The Lesson on the Family
8. In Southern Judea

Uvod

Isus i apostoli su proveli travanj radeći u Jeruzalemu, dok su svake večeri odlazili prenoćiti u Betaniji. Isus je provodio nekoliko noći svakoga tjedna u Jeruzalemu, u domu grčkog Židova Flavijusa, gdje su se s njim potajno došli posavjetovati mnogi istaknuti Židovi.

Istoga dana kad je došao u Jeruzalem, Isus je otišao posjetiti Anu, prijatelja iz ranih dana, negdašnjeg visokog svećenika i rođaka Zebedejeve žene Šalome. Ana je dosta čuo o Isusu i njegovim učenjima, i kad se Isus pojavio pred njegovim vratima, primljen je s velikom uzdržanošću. Kad je Isus vidio Aninu rezerviranost, smjesta je ustao i pošao prema vratima, govoreći: "Strah je čovjekov najveći gospodar, a ponos njegova najveća slabost; zar ćeš izdati samoga sebe i prepustiti se ovim uništiteljima radosti i slobode?" Ana nije odgovorio na ovo pitanje. Učitelj nije ponovo vidio Anu sve dok ovaj nije, sa svojim zetom, počeo suditi Sinu Čovječjem.

INTRODUCTION

142:0.1 (1596.1) THE month of April Jesus and the apostles worked in Jerusalem, going out of the city each evening to spend the night at Bethany. Jesus himself spent one or two nights each week in Jerusalem at the home of Flavius, a Greek Jew, where many prominent Jews came in secret to interview him.

142:0.2 (1596.2) The first day in Jerusalem Jesus called upon his friend of former years, Annas, the onetime high priest and relative of Salome, Zebedee's wife. Annas had been hearing about Jesus and his teachings, and when Jesus called at the high priest's home, he was received with much reserve. When Jesus perceived Annas's coldness, he took immediate leave, saying as he departed: "Fear is man's chief enslaver and pride his great weakness; will you betray yourself into bondage to both of these destroyers of joy and liberty?" But Annas made no reply. The Master did not again see Annas until the time when he sat with his son-in-law in judgment on the Son of Man.

1. UČENJA U HRAMU

Cijelog mjeseca u hramu su držali predavanja bilo Isus ili neki od njegovih apostola. Kad su mase na proslavi Pashe bile toliko brojne da nisu dopuštale ulazak u hram, apostoli su držali predavanja ispred njegovih zidina. Njihova je poruka bila:

1. Bliži se kraljevstvo nebesko.
2. Vjerom u očinstvo Boga čovjek može ući u nebesko kraljevstvo, postati sin Božji.
3. Ljubav je osnovno pravilo u kraljevstvu - čovjek prije svega treba biti odan Bogu i voljeti druge ljude kao samoga sebe.
4. Čovjek se treba povinovati Očevoj volji, roditi plodove duha u svom životu, što je zakon kraljevstva.

Ljudi koji je došli na proslavu Pashe čuli su ovo Isusovo učenje i stotine su se radovala radosnim vijestima. Glavni svećenici i vladari Židova su se jako bojali Isusa i njegovih apostola i među sobom su raspravljali što će s njima učiniti.

Pored učenja u hramu i oko hrama, apostoli i drugi vjernici su se bavili osobnim radom u korist narodnih masa okupljenih na proslavu Pashe. Ovi su zainteresirani muškarci i žene pronijeli bit Isusove poruke s ove proslave Pashe do najudaljenijih dijelova Rimskog Carstva i sve do Istoka. Bio je to početak širenja evanđelja kraljevstva spoljašnjem svijetu. Isusova djelatnost više nije bila ograničena samo na Palestinu.

2. BOŽJA SRDŽBA

Na proslavi Pashe u Jeruzalemu bio je jedan Jakob, bogati židovski trgovac s Krete, koji je došao k Andriji s molbom da nasamo porazgovara s Isusom. Andrija je ugovorio ovaj tajni sastanak s Isusom u domu Flavijusa, i zakazao ga je za narednu večer. Ovaj čovjek nije mogao shvatiti Isusova učenja i ovom je prilikom želio detaljnije upitati o Božjem kraljevstvu. Jakob je rekao Učitelju: "Ali, Učitelju, Mojsije i stari proroci kažu da je Bog ljubomoran, pun velike srdžbe i bijesa. Proroci kažu da Bog mrzi zločince i da se sveti onima koji ne slijede njegov zakon. Ti i tvoji učenici kažete da je Bog brižni i suosjećajni Otac koji toliko voli svoju djecu da ih poziva da uđu u ovo novo nebesko kraljevstvo za koje kažeš da uskoro treba doći."

1. TEACHING IN THE TEMPLE

142:1.1 (1596.3) Throughout this month Jesus or one of the apostles taught daily in the temple. When the Passover crowds were too great to find entrance to the temple teaching, the apostles conducted many teaching groups outside the sacred precincts. The burden of their message was:

- 142:1.2 (1596.4) 1. The kingdom of heaven is at hand.
- 142:1.3 (1596.5) 2. By faith in the fatherhood of God you may enter the kingdom of heaven, thus becoming the sons of God.
- 142:1.4 (1596.6) 3. Love is the rule of living within the kingdom — supreme devotion to God while loving your neighbor as yourself.
- 142:1.5 (1596.7) 4. Obedience to the will of the Father, yielding the fruits of the spirit in one's personal life, is the law of the kingdom.

142:1.6 (1596.8) The multitudes who came to celebrate the Passover heard this teaching of Jesus, and hundreds of them rejoiced in the good news. The chief priests and rulers of the Jews became much concerned about Jesus and his apostles and debated among themselves as to what should be done with them.

142:1.7 (1596.9) Besides teaching in and about the temple, the apostles and other believers were engaged in doing much personal work among the Passover throngs. These interested men and women carried the news of Jesus' message from this Passover celebration to the uttermost parts of the Roman Empire and also to the East. This was the beginning of the spread of the gospel of the kingdom to the outside world. No longer was the work of Jesus to be confined to Palestine.

2. GOD'S WRATH

142:2.1 (1597.1) There was in Jerusalem in attendance upon the Passover festivities one Jacob, a wealthy Jewish trader from Crete, and he came to Andrew making request to see Jesus privately. Andrew arranged this secret meeting with Jesus at Flavius's home the evening of the next day. This man could not comprehend the Master's teachings, and he came because he desired to inquire more fully about the kingdom of God. Said Jacob to Jesus: "But, Rabbi, Moses and the olden prophets tell us that Yahweh is a jealous God, a God of great wrath and fierce anger. The prophets say he hates evildoers and takes vengeance on those who obey not his law. You and your disciples teach us that God is a kind and compassionate Father who so loves all men that he would welcome them into this new

Kad je Jakob završio s pitanjem, Isus je rekao: "Jakove, ti dobro poznaješ učenja starih proroka koji su poučavali djecu svoje generacije u skladu s prosvjetljenjem njihovog doba. Naš je Rajski Otac isti danas kakav je bio jučer. Ali koncepcije o njegovoj prirodi su se uveliko razvile i porasle od Mojsijevog do Amosovog doba, i do generacije proroka Izaije. Ja sam došao u tjelesnom obličju da obznanim Oca u novoj slavi i da istaknem njegovu ljubav i milost prema svim ljudima svih svjetova. Kako se evanđelje ovog kraljevstva bude širilo cijelim svijetom sa svojom porukom o dobroj volji i radosti svim ljudima, ovo će učenje unaprijediti odnose među obiteljima i nacijama. Kako vrijeme bude prolazilo, porast će ljubav između očeva i djece i tako će porasti razumijevanje ljubavi Oca na nebu prema njegovj zemaljskoj djeci. Ne zaboravi, Jakove, da dobar i iskren otac voli svoju obitelj kao cjelinu – kao obitelj – ali da istovremeno voli i da se s ljubavlju brine o svakom njezinom individualnom pripadniku."

Nakon dulje rasprave o karakteru nebeskog Oca, Isus je pored ostalog rekao: "Ti, Jakove, koji imaš više djece, dobro poznaješ istinu mojih riječi." Jakov je odgovorio: "Ali, Učitelju, tko ti je rekao da imam šestoro djece?" Učitelj je odgovorio: "Neka bude dovoljno da kažem da je Ocu i Sinu sve poznato, da oni sve vide. Jednako kao što ti voliš svoju djecu kao njihov zemaljski otac, tako trebaš prihvatiti stvarnost ljubavi nebeskog Oca prema tebi – ne samo prema svoj Abrahamovoj djeci, već prema tebi, tvojoj individualnoj duši."

Isus je dalje rekao: "Kad su tvoja djeca mala i nezrela i kad ih moraš kazniti, ona mogu pomisliti da imaju ljutog i odbojnog oca. Njihova nezrelost ne može prodrijeti dalje od kazne i spoznati očevu dalekovidost i disciplinarnost njegove ljubavi. Ali kad ista ova djeca odrastu i postanu zreli muškarci i žene, zar im se ne bi bilo ludo držati ovih starih pogrešnih ideja o njihovom ocu? Kao odrasli muškarci i žene, oni trebaju biti u stanju spoznati ljubav svoga oca u svim

kingdom of heaven, which you proclaim is so near at hand."

142:2.2 (1597.2) When Jacob finished speaking, Jesus replied: "Jacob, you have well stated the teachings of the olden prophets who taught the children of their generation in accordance with the light of their day. Our Father in Paradise is changeless. But the concept of his nature has enlarged and grown from the days of Moses down through the times of Amos and even to the generation of the prophet Isaiah. And now have I come in the flesh to reveal the Father in new glory and to show forth his love and mercy to all men on all worlds. As the gospel of this kingdom shall spread over the world with its message of good cheer and good will to all men, there will grow up improved and better relations among the families of all nations. As time passes, fathers and their children will love each other more, and thus will be brought about a better understanding of the love of the Father in heaven for his children on earth. Remember, Jacob, that a good and true father not only loves his family as a whole — as a family — but he also truly loves and affectionately cares for each individual member."

142:2.3 (1597.3) After considerable discussion of the heavenly Father's character, Jesus paused to say: "You, Jacob, being a father of many, know well the truth of my words." And Jacob said: "But, Master, who told you I was the father of six children? How did you know this about me?" And the Master replied: "Suffice it to say that the Father and the Son know all things, for indeed they see all. Loving your children as a father on earth, you must now accept as a reality the love of the heavenly Father for you — not just for all the children of Abraham, but for you, your individual soul."

142:2.4 (1597.4) Then Jesus went on to say: "When your children are very young and immature, and when you must chastise them, they may reflect that their father is angry and filled with resentful wrath. Their immaturity cannot penetrate beyond the punishment to discern the father's farseeing and corrective affection. But when these same children become grown-up men and women, would it not be folly for them to cling to these earlier and misconceived notions regarding their father? As men and women they should now discern their father's love in all these early disciplines. And should not mankind, as the centuries pass, come the better to understand the true nature and loving character of the Father in heaven? What profit have you from successive generations of spiritual illumination if you persist in viewing God as Moses and the prophets saw him? I say to you, Jacob, under the bright light of this hour you should see the Father as none of those who have gone before ever beheld him. And thus seeing him, you should rejoice to enter the kingdom wherein such a merciful Father rules,

ovim disciplinarnim radnjama. Zar ne bi i ljudski rod kroz budućastoljeća trebao doći do boljeg razumijevanja istinske prirode i brižnog karaktera Oca na nebu? Kakva je korist budućim naraštajima od duhovnog prosvjetljenja ako ljudi nastave vidjeti Boga onako kako su ga vidjeli Mojsije i proroci? Kažem ti, Jakove, pod blistavim svjetlom ovog trenutka trebaš vidjeti Oca bolje od svih koji su ga nekoć gledali. I kad ga budeš vidio na ovaj način, osjetit ćeš radost stupanja u kraljevstvo kojim vlada Otac ljubavi i tako ćeš nastojati dopustiti njegovoj volji ljubavi da ovlada tvojim životom." Jakov je odgovorio: "Rabbi, vjerujem; molim te da me uvedeš u Očevo kraljevstvo."

3. KONCEPCIJE BOGA

Kako je većina apostola imala priliku čuti ovu raspravu o Božjem karakteru, proveli su večer postavljajući brojna pitanja o Ocu na nebu. Učitelji se odgovori na ova pitanja najbolje mogu izraziti slijedećimsuverenim riječima:

Isus je blago prekorio dvanaestoricu, u biti govoreći: Zar ne poznajete izraelske tradicije koje upućuju na rast i razvoj ideje o Jahvi i zar ne poznajete učenja Spisa o doktrinama o Bogu? Učitelj je zatim nastavio držati govor apostolima na temu evolucije koncepcije Božanstva tijekom povijesnog razvoja židovskog naroda. Skrenuo je njihovu pažnju na slijedeće faze rasta i razvoja ideje o Bogu:

1. Jahve – Bog sinajskih klanova. Ovo je bila primitivna koncepcija Božanstva koju je Mojsije uzvisio na višu razinu Gospodina Boga Izraelskog. Otac na nebu uvijek prihvaća iskreno obožavanje svoje zemaljske djece, koliko god grube bile njihove ideje o Božanstvu i kojim god imenom simbolizirali njegovu božansku prirodu.

2. Svevišnji. Ovu je koncepciju Oca na nebu prvi proglasio Melkizedek pri obraćanju Abrahamu, dok su je iz Salema pronijeli oni koji su tijekom budućih stoljeća prihvatili ovu unaprijeđenu i proširenu ideju Božanstva. Abraham i njegov brat su napustili Ur radi utemeljenja obožavanja sunca i zbog toga što su prihvatili Melkizedekovo učenje o El Elionu – Svevišnjem Bogu. Imali su složenu ideju Boga koja je bila rezultat stapanja njihovih starijih mezopotamijskih ideja s doktrinama Svevišnjeg.

3. El Šadaj. Za vrijeme ovih ranih dana mnogi su Židovi obožavali El Šadaja, egipatsku

and you should seek to have his will of love dominate your life henceforth."

142:2.5 (1598.1) And Jacob answered: "Rabbi, I believe; I desire that you lead me into the Father's kingdom."

3. THE CONCEPT OF GOD

142:3.1 (1598.2) The twelve apostles, most of whom had listened to this discussion of the character of God, that night asked Jesus many questions about the Father in heaven. The Master's answers to these questions can best be presented by the following summary in modern phraseology:

142:3.2 (1598.3) Jesus mildly upbraided the twelve, in substance saying: Do you not know the traditions of Israel relating to the growth of the idea of Yahweh, and are you ignorant of the teaching of the Scriptures concerning the doctrine of God? And then did the Master proceed to instruct the apostles about the evolution of the concept of Deity throughout the course of the development of the Jewish people. He called attention to the following phases of the growth of the God idea:

142:3.3 (1598.4) 1. *Yahweh* — the god of the Sinai clans. This was the primitive concept of Deity which Moses exalted to the higher level of the Lord God of Israel. The Father in heaven never fails to accept the sincere worship of his children on earth, no matter how crude their concept of Deity or by what name they symbolize his divine nature.

142:3.4 (1598.5) 2. *The Most High*. This concept of the Father in heaven was proclaimed by Melchizedek to Abraham and was carried far from Salem by those who subsequently believed in this enlarged and expanded idea of Deity. Abraham and his brother left Ur because of the establishment of sun worship, and they became believers in Melchizedek's teaching of El Elyon — the Most High God. Theirs was a composite concept of God, consisting in a blending of their older Mesopotamian ideas and the Most High doctrine.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. During these early days many of the Hebrews worshiped El Shaddai,

koncepciju Boga na nebu s kojom su se upoznali za vrijeme ropstva u dolini Nila. Dugo nakon Melkizedeka, ove su se tri ideje o Bogu stopile u doktrinu Božanstva kao stvoritelja, Gospodina Boga Izraelskog.

4. Elohim. Od Adamovog se vremena zadržalo učenje o Rajskom Trojstvu. Znete li da Sveto Pismo počinje riječima: “U početku stvorise Bogovi nebo i zemlju”? Ovo pokazuje da je ideja Trojstva ili koncepcija triju Bogova bila dijelom religije naših predaka.

5. Vrhovni Jahva. U vrijeme proroka Izaije, ova su se vjerovanja o Bogu proširila u koncepciju Univerzalnog Stvoritelja koji je bio svemoćan i u isto vrijeme svemilosrdan. I ova je evolutivna promjena koncepcije Boga doslovce zauzela mjesto svih prijašnjih ideja Božanstva u religijama naših otaca.

6. Otac na nebu. Sada upoznajemo Boga kao našeg Oca na nebu. Ovo učenje nudi religiju u kojoj je vjernik sin Boga. Ovo je radosna vijest evanđelja nebeskog kraljevstva. Pored Oca postoje Sin i Duh, i ovo će se otkrivenje prirode i službe Rajskih Božanstava nastaviti proširivati i prosvjetljivati tijekom beskrajnih stoljeća vječnog duhovnog napredovanja uspinjućih sinova Boga. Tijekom bilo kojeg razdoblja i u svakom času, istinsko iskazanje obožavanja bilo kojeg ljudskog bića – što se tiče individualnog duhovnog napretka – prepoznaje i priznaje unutarnji duh kao znak poštovanja upućenom Ocu na nebu.

Apostoli nikada nisu bili ovoliko iznenađeni koliko su bili kad su čuli o ovom postupnom razvoju koncepcije Boga u židovskom umu i kroz prijašnje generacije; bili su suviše zbunjeni kako bi bili u stanju postaviti i jednog jedinog pitanja. Sjedili su ispred Isusa bez riječi, dok je Učitelj nastavio: “Vi bi ste znali o ovim stvarima da ste pročitali Svete Knjige. Zar niste čitali u Samuelu gdje piše: “Još je jednom srdžba Jahvina planula na Izraelce te potakla Davida protiv njih, govoreći: ‘Idi, izbroj Izraelce i Judejce’? I ovome se ne treba čuditi zato što su u Samuelovo doba Abrahamova djeca uistinu vjerovala da je Bog stvorio i dobro i zlo. Ali kad je suvremeniji pisac pominjao ove događaje, usljed proširenja židovske koncepcije o prirodi Boga, on se nije usudio pripisati stvaranje zla Jahvi, nego je rekao: ‘Tada Satan ustade na Izraela i potače Davida da izbroji Izraelce.’ Zar ne vidite da ovi zapisi iz Svetih Knjiga jasno ukazuju na razvoj ideje o prirodi Boga iz generacije u generaciju?

the Egyptian concept of the God of heaven, which they learned about during their captivity in the land of the Nile. Long after the times of Melchizedek all three of these concepts of God became joined together to form the doctrine of the creator Deity, the Lord God of Israel.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. From the times of Adam the teaching of the Paradise Trinity has persisted. Do you not recall how the Scriptures begin by asserting that “In the beginning the Gods created the heavens and the earth”? This indicates that when that record was made the Trinity concept of three Gods in one had found lodgment in the religion of our forebears.

142:3.7 (1598.8) 5. *The Supreme Yahweh*. By the times of Isaiah these beliefs about God had expanded into the concept of a Universal Creator who was simultaneously all-powerful and all-merciful. And this evolving and enlarging concept of God virtually supplanted all previous ideas of Deity in our fathers’ religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *The Father in heaven*. And now do we know God as our Father in heaven. Our teaching provides a religion wherein the believer is a son of God. That is the good news of the gospel of the kingdom of heaven. Coexistent with the Father are the Son and the Spirit, and the revelation of the nature and ministry of these Paradise Deities will continue to enlarge and brighten throughout the endless ages of the eternal spiritual progression of the ascending sons of God. At all times and during all ages the true worship of any human being — as concerns individual spiritual progress — is recognized by the indwelling spirit as homage rendered to the Father in heaven.

142:3.9 (1599.1) Never before had the apostles been so shocked as they were upon hearing this recounting of the growth of the concept of God in the Jewish minds of previous generations; they were too bewildered to ask questions. As they sat before Jesus in silence, the Master continued: “And you would have known these truths had you read the Scriptures. Have you not read in Samuel where it says: ‘And the anger of the Lord was kindled against Israel, so much so that he moved David against them, saying, go number Israel and Judah’? And this was not strange because in the days of Samuel the children of Abraham really believed that Yahweh created both good and evil. But when a later writer narrated these events, subsequent to the enlargement of the Jewish concept of the nature of God, he did not dare attribute evil to Yahweh; therefore he said: ‘And Satan stood up against Israel and provoked David to number Israel.’ Cannot you discern that such records in the Scriptures clearly show how the concept of the nature of God continued to grow from one generation to another?

“Također trebate spoznati razvoj razumijevanja božanskog zakona koji savršeno drži korak s ovim proširenim koncepcijama o božanstvenosti. Kad su djeca Izraelska izašla iz Egipta u vrijeme uvećanog otkrivenja Jahve, imala su deset zapovijedi koje su bile njihov zakon sve do vremena kad su se ulogorili pred brdom Sinajom. Ovih je deset zapovijedi bilo:

“1. Nemoj imati drugih bogova, jer Gospodin je Bog ljubomoran.

“2. Ne pravi sebi lika ni obličja.

“3. Sjeti se da svetkuješ dan beskvasnih kruhova.

“4. Od cijelog prinosa od stoke, svaki muški prvenac meni pripada, kaže Gospodin.

“5. Šest dana radi i obavlja svoj posao, a sedmi dan neka bude dan počinka.

“6. Svetkuj blagdan berbe prvih plodova i blagdan žetve na prekretnu godine.

“7. Ne prinosi žrtve s kruhom uskvasnim.

“8. Ne ostavljaj žrtve prinesene na blagdan Pashe da prenoće do jutra.

“9. U kuću Jahve, Boga svoga, donosi najbolje prvine plodova sa svoje zemlje.

“10. Ne kuhaj kozleta u mlijeku njegove majke.

“I zatim je, uz zvuke gromova i munja na Sinajskom brdu, Mojsije predočio novih deset zapovijedi za koje svi morate priznati da predstavljaju daleko vrijednije izjave i dostojniju pratnju sve široj ideji Jahve, koncepciji Božanstva. I zar nikada niste primijetili da su ove zapovijedi zabilježene na dva mjesta, da je u prvom slučaju izručenje iz Egipta navedeno kao razlog poštovanju subote, dok je usljed razvoja religioznog vjerovanja u drugom slučaju činjenica stvaranja neba i zemlje navedena kao objašnjenje subotnog počinka?

“Također ne zaboravite da je ponovo – usljed naprednijeg duhovnog prosvjetljenja u doba Izaije – ovih deset negativnih zapovijedi promijenjeno u veliki i pozitivni zakon ljubavi, poziv čovjeku da voli Boga iznad svega drugog i svog susjeda kao samoga sebe. I ovaj vam vrhovni poziv na ljubav prema Bogu i ljudima ponovo navodim kao cjelokupnu čovjekovu dužnost.”

I kad je završio s govorom, nitko nije prozborio ni riječi. Otišli su na počinak, svaki na svoju stranu.

142:3.10 (1599.2) “Again should you have discerned the growth of the understanding of divine law in perfect keeping with these enlarging concepts of divinity. When the children of Israel came out of Egypt in the days before the enlarged revelation of Yahweh, they had ten commandments which served as their law right up to the times when they were encamped before Sinai. And these ten commandments were:

142:3.11 (1599.3) “1. You shall worship no other god, for the Lord is a jealous God.

142:3.12 (1599.4) “2. You shall not make molten gods.

142:3.13 (1599.5) “3. You shall not neglect to keep the feast of unleavened bread.

142:3.14 (1599.6) “4. Of all the males of men or cattle, the first-born are mine, says the Lord.

142:3.15 (1599.7) “5. Six days you may work, but on the seventh day you shall rest.

142:3.16 (1599.8) “6. You shall not fail to observe the feast of the first fruits and the feast of the ingathering at the end of the year.

142:3.17 (1599.9) “7. You shall not offer the blood of any sacrifice with leavened bread.

142:3.18 (1599.10) “8. The sacrifice of the feast of the Passover shall not be left until morning.

142:3.19 (1599.11) “9. The first of the first fruits of the ground you shall bring to the house of the Lord your God.

142:3.20 (1599.12) “10. You shall not seethe a kid in its mother’s milk.

142:3.21 (1599.13) “And then, amidst the thunders and lightnings of Sinai, Moses gave them the new ten commandments, which you will all allow are more worthy utterances to accompany the enlarging Yahweh concepts of Deity. And did you never take notice of these commandments as twice recorded in the Scriptures, that in the first case deliverance from Egypt is assigned as the reason for Sabbath keeping, while in a later record the advancing religious beliefs of our forefathers demanded that this be changed to the recognition of the fact of creation as the reason for Sabbath observance?

142:3.22 (1599.14) “And then will you remember that once again — in the greater spiritual enlightenment of Isaiah’s day — these ten negative commandments were changed into the great and positive law of love, the injunction to love God supremely and your neighbor as yourself. And it is this supreme law of love for God and for man that I also declare to you as constituting the whole duty of man.”

142:3.23 (1600.1) And when he had finished speaking, no man asked him a question. They went, each one to his sleep.

4. FLAVIJUS I GRČKA KULTURA

Grčki Židov Flavijus je bio preobraćenik koji nije bio ni obrezan niti kršten; i kako je jako volio ljepotu umjetnosti i kipova, u Jeruzalemu je boravio u jako lijepoj i velikoj kući. Ova je kuća bila ukusno namještena i ukrašena neprocjenjivim blagom koje je skupio na svojim svjetskim putovanjima. Kad je izvorno došao na ideju da pozove Učitelja u svoju kuću, bojao se da ne uvrijedi Učitelja prizorom ovih takozvanih idola. Ali Flavijus je bio prijatno iznenađen kad je Isus ušao u njegovu kuću i kad je, umjesto što će ga ukoriti zbog ovih navodno idolotarskih predmeta koji su bili raspoređeni po cijeloj kući, pokazao veliko zanimanje za njegovu kolekciju i postavio mnoga pitanja koja su obznanila veliko poštovanje prema umjetnosti dok ga je Flavijus vodio iz sobe u sobu pokazujući mu svoje omiljene kipove.

Učitelj je vidio da je njegov domaćin bio zbunjen njegovim prijateljskim stavom prema umjetnosti; kad su završili s pregledom cijele kolekcije, Isus je rekao: "Pošto ti poštuješ ljepotu onoga što je stvorio moj Otac i što su oblikovale umjetničke ruke ljudi, zašto očekuješ da te ukorim? Zar zbog toga što je Mojsije nekoć nastojao suzbiti idolotarstvo i obožavanje lažnih bogova, danas svi trebaju izbjegavati svaki oblik kopiranja prirodne gracioznosti i ljepote? Kažem ti, Flavijuse, Mojsijeva djeca nisu pravilno shvatila njegovu poruku i od ovih su riječi zabrane stvaranja likova nebeskih i zemaljskih stvari stvorila lažnog boga. Ako je Mojsije upućivao ove ideje zamračenim umovima onog vremena, kakve to ima veze s ovim vremenom kad se Nebeski Otac obznanjuje kao Duh-Vladar nad svim ljudima? Flavijuse, kažem ti da se u dolazećem kraljevstvu neće više govoriti, 'Ne obožavajte ovo i ne obožavajte ono'; ljudi se više neće zanimati zapovijedima koje zabranjuju jedno ili drugo, nego će se zanimati čovjekovom najvišom dužnošću. I ova se dužnost izražava dvjema velikim privilegijama: iskrenim obožavanjem beskonačnog Stvoritelja, Rajskog Oca i brižnom službom bližnjima. Ako volite svoje susjede kao sebe same, onda uistinu znate da ste sinovi Boga.

"U vrijeme kad ljudi nisu imali dobro razumijevanje moga Oca, Mojsije je dobro učinio što je nastojao suzbiti idolopoklonstvo, ali budućim će naraštajima Otac biti obznanjen u životu Sina; i zbog ovog novog otkrivenja Boga više neće biti potrebno zamijeniti Stvoritelja Oca s idolima od kamena i kipovima od zlata i srebra.

4. FLAVIUS AND GREEK CULTURE

^{142:4.1 (1600.2)} Flavius, the Greek Jew, was a proselyte of the gate, having been neither circumcised nor baptized; and since he was a great lover of the beautiful in art and sculpture, the house which he occupied when sojourning in Jerusalem was a beautiful edifice. This home was exquisitely adorned with priceless treasures which he had gathered up here and there on his world travels. When he first thought of inviting Jesus to his home, he feared that the Master might take offense at the sight of these so-called images. But Flavius was agreeably surprised when Jesus entered the home that, instead of rebuking him for having these supposedly idolatrous objects scattered about the house, he manifested great interest in the entire collection and asked many appreciative questions about each object as Flavius escorted him from room to room, showing him all of his favorite statues.

^{142:4.2 (1600.3)} The Master saw that his host was bewildered at his friendly attitude toward art; therefore, when they had finished the survey of the entire collection, Jesus said: "Because you appreciate the beauty of things created by my Father and fashioned by the artistic hands of man, why should you expect to be rebuked? Because Moses onetime sought to combat idolatry and the worship of false gods, why should all men frown upon the reproduction of grace and beauty? I say to you, Flavius, Moses' children have misunderstood him, and now do they make false gods of even his prohibitions of images and the likeness of things in heaven and on earth. But even if Moses taught such restrictions to the darkened minds of those days, what has that to do with this day when the Father in heaven is revealed as the universal Spirit Ruler over all? And, Flavius, I declare that in the coming kingdom they shall no longer teach, 'Do not worship this and do not worship that'; no longer shall they concern themselves with commands to refrain from this and take care not to do that, but rather shall all be concerned with one supreme duty. And this duty of man is expressed in two great privileges: sincere worship of the infinite Creator, the Paradise Father, and loving service bestowed upon one's fellow men. If you love your neighbor as you love yourself, you really know that you are a son of God.

^{142:4.3 (1600.4)} "In an age when my Father was not well understood, Moses was justified in his attempts to withstand idolatry, but in the coming age the Father will have been revealed in the life of the Son; and this new revelation of God will make it forever unnecessary to confuse the Creator Father with idols of stone or images of gold and

Inteligenti ljudi tako mogu uživati u umjetničkom blagu i ne miješati ovo materijalno poštovanje s obožavanjem i poštovanjem Oca na Raju, Boga svih stvari i svih bića.”

Flavijus je vjerovao u sve čemu ga je Isus poučio. Sutradan je otišao u Betaniju pored Jorana i tu su ga krstili Ivanovi učenici. I tako je učinio zbog toga što Isusovi učenici još uvijek nisu krstili vjernike. Kad se vratio u Jeruzalem, Flavijus je priredio veliku gozbu na koju je pozvao Isusa i šezdeset drugih prijatelja. I mnogi su ovi gosti također postali vjernici u poruku o nastupajućem kraljevstvu.

5. GOVOR O UVJERENJU

Jedan od velikih govora koji je Isus izručio u hramu prilikom ovoga tjedna Pashe predstavlja odgovor na pitanje jednog od njegovih slušatelja, čovjeka iz Damaska. Ovaj je čovjek upitao Isusa: “Ali, Rabbi, kako ćemo biti uvjereni da si došao od Boga i da uistinu možemo ući u ovo kraljevstvo za koje tvoji učenici kažu da se bliži?” Isus je odgovorio:

“Što se tiče moje poruke i propovijedi mojih učenika, trebate im suditi po njihovim plodovima. Ako mi proglašavamo istine duha, duh će biti svjedok u vašim srcima da je naša poruka istinita. Što se tiče kraljevstva i tvoje osobne sigurnosti da već imaš odobrenje nebeskog Oca, sam možeš reći koji će otac među vama koji se nosi kao požrtvovan i brižan otac, držati svoje djete u tjeskobi vezano za njegov obiteljski status ili njegovo mjesto i poziciju u pogledu odanosti očevog srca? Zar vi zemaljski očevi volite mučiti svoju djecu neizvjesnošću u pogledu njihovog mjesta i trajne ljubavi prema njima u vašim ljudskim srcima? Tako ni vaš Otac na nebu ne ostavlja svoju djecu duha u stanju neizvjesnosti u pogledu njihovog mjesta u kraljevstvu. Ako primite Boga kao svoga Oca, onda ste uistinu i u zbilji sinovi Boga. I ako ste sinovi, onda imate sigurnost na ovom mjestu i poziciji u pogledu svega što se tiče vječnog i božanskog statusa sina. Ako vjerujete u moje riječi, onda vjerujete u Onoga koji me posla i ovim vjerovanjem u Oca istovremeno osiguravate svoje nebesko državljanstvo. Ako činite volju Oca na nebu, nećete propustiti priliku za postignuće vječnog života napredovanja u božanskom kraljevstvu.

“Vrhovni će Duh biti svjedok s vašim duhovima da ste uistinu djeca Boga. I ako ste djeca Boga, onda ste rođeni od duha Boga; i tko god je rođen od duha ima u sebi moć da ovlada nad svakom sumnjom i ono je pobjeda koja nadilazi svaku nezivjesnost, vaša vjera.”

silver. Henceforth, intelligent men may enjoy the treasures of art without confusing such material appreciation of beauty with the worship and service of the Father in Paradise, the God of all things and all beings.”

^{142:4.4 (1600.5)} Flavius believed all that Jesus taught him. The next day he went to Bethany beyond the Jordan and was baptized by the disciples of John. And this he did because the apostles of Jesus did not yet baptize believers. When Flavius returned to Jerusalem, he made a great feast for Jesus and invited sixty of his friends. And many of these guests also became believers in the message of the coming kingdom.

5. THE DISCOURSE ON ASSURANCE

^{142:5.1 (1601.1)} One of the great sermons which Jesus preached in the temple this Passover week was in answer to a question asked by one of his hearers, a man from Damascus. This man asked Jesus: “But, Rabbi, how shall we know of a certainty that you are sent by God, and that we may truly enter into this kingdom which you and your disciples declare is near at hand?” And Jesus answered:

^{142:5.2 (1601.2)} “As to my message and the teaching of my disciples, you should judge them by their fruits. If we proclaim to you the truths of the spirit, the spirit will witness in your hearts that our message is genuine. Concerning the kingdom and your assurance of acceptance by the heavenly Father, let me ask what father among you who is a worthy and kindhearted father would keep his son in anxiety or suspense regarding his status in the family or his place of security in the affections of his father’s heart? Do you earth fathers take pleasure in torturing your children with uncertainty about their place of abiding love in your human hearts? Neither does your Father in heaven leave his faith children of the spirit in doubtful uncertainty as to their position in the kingdom. If you receive God as your Father, then indeed and in truth are you the sons of God. And if you are sons, then are you secure in the position and standing of all that concerns eternal and divine sonship. If you believe my words, you thereby believe in Him who sent me, and by thus believing in the Father, you have made your status in heavenly citizenship sure. If you do the will of the Father in heaven, you shall never fail in the attainment of the eternal life of progress in the divine kingdom.

^{142:5.3 (1601.3)} “The Supreme Spirit shall bear witness with your spirits that you are truly the children of God. And if you are the sons of God, then have you been born of the spirit of God; and whosoever has been born of the spirit has in himself the power to overcome all doubt, and this

"Kako je rekao prorok Izaijagovoreći o ovim vremenima: 'Kad se na nas izlije duh iz visine, mir će biti djelo pravde, a plod pravednosti – trajan pokoj i uzdanje.' I svima koji istinski vjeruju u ovo evanđelje, ja ću biti garancija njihovom primitku u vječne milosti I trajni život kraljevstva moga Oca. Vi ste, dakle, koji čujete ovu poruku i koji vjerujete u ovo evanđelje kraljevstva, sinovi Boga, i imate život vječni; i dokaz je cijelom svijetu da ste rođeni od duha to što uistinu volite jedan drugog."

Svjetina je ostala više sati uz Isusa, postavljajući mu mnoga pitanja i pažljivo slušajući njegove odgovore. I sami su apostoli bili ohrabreni Isusovim učenjem pri propovijedi evanđelja kraljevstva s većom snagom i sigurnošću. Ovaj je događaj u Jeruzalemu pružio veliko nadahnuće dvanaestorici. Bio je to njihov prvi kontakt s tako velikom masom i naučili su brojne vrijedne lekcije koje su se pokazale vrlo korisnim pri njihovom budućem radu.

6. RAZGOVOR S NIKODEMOM

Jedne večeri u domu Flavijusa u posjetu Isusu došao je određeni Nikodem, bogati stariji pripadnik židovskog Velikog vijeća. On je mnogo čuo u učenjima ovog Galilejca i tako je jednog poslijepodneva otišao čuti njegove propovijedi u hramu. On je više puta želio otići da čuje Isusova predavanja, ali je strahovao da ga ne opaze i ne propoznaju okupljeni, kako su židovski vladari već bili alarmirani Isusom i ni jedan se pripadnik Velikog vijeća nije želio javno s njime posvetiti. Nikodem je tako ugovorio s Andrijom da vidi Isusa nasamo nakon što se bude smrklo. Petar, Jakov i Ivan su bili u Flavijusovom vrtu na početku ovog razgovora, ali su zatim ušli u kuću gdje su nastavili s razgovorom.

Primajući Nikodema, Isus nije pokazao nikakvu naročitu naklonost; pri razgovoru nije pribjegao kompromisu ili bilo kakvom neumjesnom pritisku. Učitelj nije pokušao stvoriti odbojnost u svom tajnom gostu, niti je upotrijebio sarkazam. Pri svakom obraćanju ovom priznatom posjetitelju, Isus je bio staložen, iskren i dostojanstven. Nikodem nije bio službeni zastupnik Velikog vijeća; posjetio je Isusa radi svog osobnog i iskrenog zanimanja za Učiteljeve ideje.

Nakon što ga je Flavijus predstavio, Nikodem

is the victory that overcomes all uncertainty, even your faith.

142:5.4 (1601.4) "Said the Prophet Isaiah, speaking of these times: 'When the spirit is poured upon us from on high, then shall the work of righteousness become peace, quietness, and assurance forever.' And for all who truly believe this gospel, I will become surety for their reception into the eternal mercies and the everlasting life of my Father's kingdom. You, then, who hear this message and believe this gospel of the kingdom are the sons of God, and you have life everlasting; and the evidence to all the world that you have been born of the spirit is that you sincerely love one another."

142:5.5 (1601.5) The throng of listeners remained many hours with Jesus, asking him questions and listening attentively to his comforting answers. Even the apostles were emboldened by Jesus' teaching to preach the gospel of the kingdom with more power and assurance. This experience at Jerusalem was a great inspiration to the twelve. It was their first contact with such enormous crowds, and they learned many valuable lessons which proved of great assistance in their later work.

6. THE VISIT WITH NICODEMUS

142:6.1 (1601.6) One evening at the home of Flavius there came to see Jesus one Nicodemus, a wealthy and elderly member of the Jewish Sanhedrin. He had heard much about the teachings of this Galilean, and so he went one afternoon to hear him as he taught in the temple courts. He would have gone often to hear Jesus teach, but he feared to be seen by the people in attendance upon his teaching, for already were the rulers of the Jews so at variance with Jesus that no member of the Sanhedrin would want to be identified in any open manner with him. Accordingly, Nicodemus had arranged with Andrew to see Jesus privately and after nightfall on this particular evening. Peter, James, and John were in Flavius's garden when the interview began, but later they all went into the house where the discourse continued.

142:6.2 (1602.1) In receiving Nicodemus, Jesus showed no particular deference; in talking with him, there was no compromise or undue persuasiveness. The Master made no attempt to repulse his secretive caller, nor did he employ sarcasm. In all his dealings with the distinguished visitor, Jesus was calm, earnest, and dignified. Nicodemus was not an official delegate of the Sanhedrin; he came to see Jesus wholly because of his personal and sincere interest in the Master's teachings.

142:6.3 (1602.2) Upon being presented by Flavius,

je rekao: "Rabbi, znamo da si učitelj koji je došao od Boga, jer nitko ne može tako poučavati osim ako je Bog s njim. Želim bolje upoznati tvoja učenja u vezi ovog nastupajućeg kraljevstva."

Isus je odgovorio Nikodemu: "Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega." Odvrat mu Nikodem: "Kako se može čovjek, kad je već star, roditi? On ne može po drugi put ući u utrobu majke i roditi se."

Odvrat mu Isus: "Zaista, zaista, kažem ti, tko se ne rodi od duha svetoga, taj ne može ući u kraljevstvo nebesko. Što je rođeno od tijela, tijelo je, a što je rođeno od duha, duh je. Ne čudi se što ti reko: treba da se odozgo rodite. Vjetar puše gdje god hoće. Čuješ mu šum, ali ga ne vidiš -- ne znaš ni odakle dolazi ni kamo ide -- i tako je sa svakim koji je rođen od duha. Tjelesnim očima možete vidjeti ispoljenja duha, ali ne možete vidjeti duh."

Nikodem odgovori: "Ne razumijem -- kako to može biti?" Isus odvrat: "Zar je moguće da si ti učitelj u Izraelu, i ti ne razumiješ? Oni koji poznaju stvarnosti duha imaju dužnost obznaniti ove stvari onima koji jedino vide ispoljenja materijalnog svijeta. Ali hoćete li nam vjerovati ako vam budem govorio nebeske stvari? Imaš li hrabrosti, Nikodeme, vjerovati u onoga koji je sišao s neba, samog Sina Čovječjeg?"

A Nikodem odvrat: "Ali kako ću ja početi spoznavati ovaj duh koji me treba pripremiti za ulazak u kraljevstvo?" Isus odgovori: "Duh Oca već živi u tebi. Ako se budeš povodio za ovim duhom, uskoro ćeš početi vidjeti očima duha i tada ćeš svojim svesrdnim izborom vodstva ovog duha biti rođen od duha kako će ti jedini cilj življenja biti izvršenje volje tvoga Oca koji je na nebu. I kada tako s radošću ustanoviš svoje ponovno rođenje i ulazak u Božje kraljevstvo, počet ćeš rađati u svom svakodnevnom životu obilne plodove duha."

Nikodem je bio potpuno iskren. Bio je jako impresioniran ali potpuno zbunjen. Nikodem je već bio postigao veliki uspjeh u pogledu samoostvarenja, samokontrole, pa i visokih moralnih kvaliteta. Bio je rafiniran, egoističan i altruističan; ali nije znao kako čepotčiniti svoju volju volji Božanskog Oca, onako kako su se mala djeca voljna potčiniti savjetu i odlukama mudrog i brižnog zemaljskog oca i na taj način zbilja postati djecom Boga, naprednim baštinicima vječnog

Nicodemus said: "Rabbi, we know that you are a teacher sent by God, for no mere man could so teach unless God were with him. And I am desirous of knowing more about your teachings regarding the coming kingdom."

142:6.4 (1602.3) Jesus answered Nicodemus: "Verily, verily, I say to you, Nicodemus, except a man be born from above, he cannot see the kingdom of God." Then replied Nicodemus: "But how can a man be born again when he is old? He cannot enter a second time into his mother's womb to be born."

142:6.5 (1602.4) Jesus said: "Nevertheless, I declare to you, except a man be born of the spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the spirit is spirit. But you should not marvel that I said you must be born from above. When the wind blows, you hear the rustle of the leaves, but you do not see the wind -- whence it comes or whither it goes -- and so it is with everyone born of the spirit. With the eyes of the flesh you can behold the manifestations of the spirit, but you cannot actually discern the spirit."

142:6.6 (1602.5) Nicodemus replied: "But I do not understand -- how can that be?" Said Jesus: "Can it be that you are a teacher in Israel and yet ignorant of all this? It becomes, then, the duty of those who know about the realities of the spirit to reveal these things to those who discern only the manifestations of the material world. But will you believe us if we tell you of the heavenly truths? Do you have the courage, Nicodemus, to believe in one who has descended from heaven, even the Son of Man?"

142:6.7 (1602.6) And Nicodemus said: "But how can I begin to lay hold upon this spirit which is to remake me in preparation for entering into the kingdom?" Jesus answered: "Already does the spirit of the Father in heaven indwell you. If you would be led by this spirit from above, very soon would you begin to see with the eyes of the spirit, and then by the wholehearted choice of spirit guidance would you be born of the spirit since your only purpose in living would be to do the will of your Father who is in heaven. And so finding yourself born of the spirit and happily in the kingdom of God, you would begin to bear in your daily life the abundant fruits of the spirit."

142:6.8 (1602.7) Nicodemus was thoroughly sincere. He was deeply impressed but went away bewildered. Nicodemus was accomplished in self-development, in self-restraint, and even in high moral qualities. He was refined, egoistic, and altruistic; but he did not know how to *submit* his will to the will of the divine Father as a little child is willing to submit to the guidance and leading of a wise and loving earthly father, thereby becoming in reality a son of God, a progressive heir of the

kraljevstva.

Nikodem je imao dovoljno vjere da stekne posjed kraljevstva. Blago je prosvjedovao kad su njegove kolege iz Velikog vijeća htjele osuditi Isusa bez sudskog procesa; zajedno s Josipom iz Arimateje, kasnije je javno proglasio svoju vjeru i otišao tražiti Isusovo tijelo, i to u časovima kad su mnogi njegovi učenici od straha pobjegli pred prizorom konačne muke i smrti njihovog Učitelja.

7. POUKA O OBITELJI

Nakon užurbanog razdoblja pouke i osobnog rada za vrijeme tjedna posvećenog proslavi blagdana Pashe, Isus je proveo narednu srijedu u Betaniji sa svojim apostolima, predan odmoru. Ovoga poslije podneva, Tomo je postavio pitanje koje je zahtijevalo dugi i pažljivi odgovor. Tomo je rekao: "Učitelju, kad smo postali apostoli kraljevstva, poučio si nas o mnogim stvarima, ali što ćemo govoriti masama? Kako će ovi ljudi živjeti nakon potpunije uspostave kraljevstva? Trebaju li tvoji učenici biti vlasnici robova? Hoće li tvoji učenici živjeti u siromaštvu i izbjegavati posjedovanje imovine? Hoće li jedino milost prevladati na svijetu i uništiti svaku potrebu za zakonom i pravdom?" Isus je proveo cijelo poslije podne i večer poslije objeda s dvanaesticom apostola, raspravljajući Tomina pitanja. U cilju ovog zapisa, predstavljamo slijedeći sažetak Učiteljevog nauka:

Isus je prije svega nastojao objasniti svojim apostolima da je došao na zemlju kako bi živio jedinstvenim zemaljskim životom, dok su oni, dvanaestorica apostola, bili pozvani da sudjeluju u ovom iskustvu darivanja Sina Čovječjeg; dalje je rekao da kao njegove kolege, apostoli moraju sudjelovati u ovim ograničenjima i obvezama cjelokupnog iskustva darivanja. U njegovim se riječima krila tvrdnja da je Sin Čovječji bio jedina osoba koja je ikad živjela na zemlji, koja je istovremeno mogla pogledati u samo srce Boga kao i u dubine ljudske duše.

Isus je vrlo jednostavnim riječima objasnio da je nebesko kraljevstvo bilo evolutivna pojava, da je započinjalo ovdje na zemlji i da se trebalo nastaviti kroz naredne živote, do Raja. Tijekom ove večeri jasno je izrazio svoju namjeru da u nekom budućem stadiju razvoja kraljevstva ponovo dođe u posjetu ovome svijetu, u punoj duhovnoj moći i božanskoj slavi.

Zatim je objasnio da "ideja kraljevstva" nije bila najbolji način da se objasni čovjekov odnos s Bogom; da je on koristio ovaj slikovni izraz zbog toga što je židovski narod očekivao utemeljenje kraljevstva, kao i zbog toga što je Ivan govorio o nastupajućem kraljevstvu. Isus je rekao: "U

eternal kingdom.

^{142:6.9 (1603.1)} But Nicodemus did summon faith enough to lay hold of the kingdom. He faintly protested when his colleagues of the Sanhedrin sought to condemn Jesus without a hearing; and with Joseph of Arimathea, he later boldly acknowledged his faith and claimed the body of Jesus, even when most of the disciples had fled in fear from the scenes of their Master's final suffering and death.

7. THE LESSON ON THE FAMILY

^{142:7.1 (1603.2)} After the busy period of teaching and personal work of Passover week in Jerusalem, Jesus spent the next Wednesday at Bethany with his apostles, resting. That afternoon, Thomas asked a question which elicited a long and instructive answer. Said Thomas: "Master, on the day we were set apart as ambassadors of the kingdom, you told us many things, instructed us regarding our personal mode of life, but what shall we teach the multitude? How are these people to live after the kingdom more fully comes? Shall your disciples own slaves? Shall your believers court poverty and shun property? Shall mercy alone prevail so that we shall have no more law and justice?" Jesus and the twelve spent all afternoon and all that evening, after supper, discussing Thomas's questions. For the purposes of this record we present the following summary of the Master's instruction:

^{142:7.2 (1603.3)} Jesus sought first to make plain to his apostles that he himself was on earth living a unique life in the flesh, and that they, the twelve, had been called to participate in this bestowal experience of the Son of Man; and as such coworkers, they, too, must share in many of the special restrictions and obligations of the entire bestowal experience. There was a veiled intimation that the Son of Man was the only person who had ever lived on earth who could simultaneously see into the very heart of God and into the very depths of man's soul.

^{142:7.3 (1603.4)} Very plainly Jesus explained that the kingdom of heaven was an evolutionary experience, beginning here on earth and progressing up through successive life stations to Paradise. In the course of the evening he definitely stated that at some future stage of kingdom development he would revisit this world in spiritual power and divine glory.

^{142:7.4 (1603.5)} He next explained that the "kingdom idea" was not the best way to illustrate man's relation to God; that he employed such figures of speech because the Jewish people were expecting the kingdom, and because John had preached in terms of the coming kingdom. Jesus

budućim dobima ljudi će bolje razumjeti evanđelje kraljevstva kad im isto bude predloženo u smislu obiteljskog odnosa – kad ljudi budu shvatili religiju kao učenje o očinstvu Boga i bratstvu među ljudima, sinstvu s Bogom.” Učitelj je zatim nadugo govorio o koncepciji ljudske obitelji kao ilustraciji nebeske obitelji, ponovo naglašavajući dva osnovna zakona življenja: prvu zapovijed koja nalaže ljubav prema ocu, glavi obitelji, i drugu zapovijed koja nalaže uzajamnu ljubav među djecom, koja traži da čovjek voli svoga bližnjeg kao samoga sebe. I zatim je objasnio da se ova kvaliteta bratske ljubavi uvijek ispoljava u nesebičnoj i brižnoj društvenoj službi.

Nakon toga uslijedila je nezaboravna rasprava najbitnijih obilježja obiteljskog života i načina na koji se ista odražavaju u odnosu između Boga i čovjeka. Isus je naglasio kako se prava obitelj temelji na slijedećih sedam činjenica:

1. Činjenici egzistencije. Prirodni odnosi i nasljedne crte sličnosti između roditelja i potomstva predstavljaju dio obiteljskog života. Djeca nasljeđuju određene roditeljske osobine. Djeca vuku porijeklo od roditelja; postojanje djeteta kao ličnosti ovisi o činu roditelja. Odnos između oca i djeteta predstavlja prirodno obilježje prisutno u svim živim bićima.

2. Osjećaj sigurnosti i zadovoljstva. Istinski očevi s velikom radošću vode brigu o potrebama svoje djece. Mnogi očevi nisu zadovoljni jedino brigom o najosnovnijim potrebama svoje djece, nego im pored toga nastoje pružiti dodatne blagodati.

3. Obrazovanje i obuka. Mudri očevi pažljivo planiraju za obrazovanje i adekvatnu obuku svojih sinova i kćeri. Na ovaj način mladi ljudi postaju osposobljeni za budućeve odgovornosti.

4. Disciplina i samokontrola. Dalekovidi očevi štoviše stvaraju uvjete za bitnu disciplinu, savjet, corekciju i nekom prilikom, stjecanje samokontrole, svog mladog i nezrelog potomstva.

5. Prijateljstvo i odanost. Brižni očevi imaju blizak i nježan odnos sa svojom djecom. Njegove su uši uvijek otvorene pred njihovim molbama; uvijek su spremni podijeliti njihove brige i pomoći im s njihovim poteškoćama. Otac je duboko zainteresiran za progresivnu blagodat svog potomstva.

6. Ljubav i milost. Brižan je otac uvijek spreman oprostiti svojoj djeci; očevi ne gaje svetoljublje protiv svoje djece. Očevi nisu poput sudaca, neprijatelja ili kreditora. Prave obitelji počivaju na temeljima tolerancije, strpljenja i

said: “The people of another age will better understand the gospel of the kingdom when it is presented in terms expressive of the family relationship — when man understands religion as the teaching of the fatherhood of God and the brotherhood of man, sonship with God.” Then the Master discoursed at some length on the earthly family as an illustration of the heavenly family, restating the two fundamental laws of living: the first commandment of love for the father, the head of the family, and the second commandment of mutual love among the children, to love your brother as yourself. And then he explained that such a quality of brotherly affection would invariably manifest itself in unselfish and loving social service.

142:7.5 (1603.6) Following that, came the memorable discussion of the fundamental characteristics of family life and their application to the relationship existing between God and man. Jesus stated that a true family is founded on the following seven facts:

142:7.6 (1604.1) 1. *The fact of existence.* The relationships of nature and the phenomena of mortal likenesses are bound up in the family: Children inherit certain parental traits. The children take origin in the parents; personality existence depends on the act of the parent. The relationship of father and child is inherent in all nature and pervades all living existences.

142:7.7 (1604.2) 2. *Security and pleasure.* True fathers take great pleasure in providing for the needs of their children. Many fathers are not content with supplying the mere wants of their children but enjoy making provision for their pleasures also.

142:7.8 (1604.3) 3. *Education and training.* Wise fathers carefully plan for the education and adequate training of their sons and daughters. When young they are prepared for the greater responsibilities of later life.

142:7.9 (1604.4) 4. *Discipline and restraint.* Farseeing fathers also make provision for the necessary discipline, guidance, correction, and sometimes restraint of their young and immature offspring.

142:7.10 (1604.5) 5. *Companionship and loyalty.* The affectionate father holds intimate and loving intercourse with his children. Always is his ear open to their petitions; he is ever ready to share their hardships and assist them over their difficulties. The father is supremely interested in the progressive welfare of his progeny.

142:7.11 (1604.6) 6. *Love and mercy.* A compassionate father is freely forgiving; fathers do not hold vengeful memories against their children. Fathers are not like judges, enemies, or creditors. Real families are built upon tolerance, patience, and

oproštenja.

7. Briga za budućnost. Zemaljski očevi vole ostaviti baštinu svojim sinovima. Obitelj se nastavlja iz generacije u generaciju. Smrt predstavlja kraj jedne generacije i početak druge. Smrt okončava individualni život ali ne i obitelj.

Učitelj je više sati govorio o primjeni ovih obiteljskih obilježja na odnose između ljudi kao zemaljske djece i Boga kao Rajskog Oca. Zaključio je slijedećim riječima: "Savršeno poznajem ovaj odnos između sina i Oca, jer sam u pogledu postignuća statusa sina već postigao sve što vi trebate postići. Sin Čovječji je spreman da se uspe do Očeve desne strane, tako da je u meni sada otvoren još širi put kojim možete vidjeti Boga i prilikom okončanja svog veličanstvenog napretka, postati savršeni, kao što je Otac na nebu savršen."

Kad su apostoli čuli ove zaprepaštujuće riječi, sjetili su se Ivanovih tvrdnji u vrijeme Isusovog krštenja, a ovaj su događaj također jasno prizvali u sjećanje prilikom svojih propovijedi i učenja nakon Učiteljeve smrti i ukrsnuća.

Isus je božanski Sin, onaj koji uživa puno povjerenje Oca Svih. On je već prije ovih događaja bio kod Oca i u cjelosti ga razumije. On je već imao priliku živjeti punim životom u potpunom skladu s Očevom voljom i poslije ovog utjelovljenja primio je punu moć razumijevanja ljudskih bića. Isus je bio ljudsko savršensvo; postigao je upravo onoliko savršenstvo kakvo ljudi trebaju postići pri ostvarenju svoje konačne sudbine u njemu i kroz njega. Isus je ljudima obznanio Boga savršenstva, dok je u sebi predočio usavršenog sina Božjih domena.

Premda je Isus govorio više sati, Tomo još nije bio zadovoljan, već je upitao: "Ali, Učitelju, mi često nađemo da se Otac Nebeski ne odnosi prema nama tako blago i milostivo. Vrlo često za svog zemaljskog života podnosimo teške patnje, i molitve nam nisu uvijek sulišene. U čemu griješimo pri svom nastojanju da razumijemo tvoja učenja?"

Isus je odgovorio: "Tomo, Tomo, kada ćeš konačno steći sposobnost slušanja ušima duha? Kada ćeš konačno shvatiti da je ovo kraljevstvo duhovno kraljevstvo i da je moj Otac duhovno biće? Zar ne shvaćaš da vas ja poučavam kao duhovnu djecu u nebeskoj obitelji duha, kojom upravlja očinska osoba beskonačnog i vječnog duha? Zar mi nećeš konačno dopustiti da upotrijebim ovu ideju zemaljske obitelji kao ilustraciju božanskih odnosa, ne pokušavajući doslovce primijeniti moja učenja na materijalne

forgiveness.

142:7.12 (1604.7) 7. *Provision for the future.* Temporal fathers like to leave an inheritance for their sons. The family continues from one generation to another. Death only ends one generation to mark the beginning of another. Death terminates an individual life but not necessarily the family.

142:7.13 (1604.8) For hours the Master discussed the application of these features of family life to the relations of man, the earth child, to God, the Paradise Father. And this was his conclusion: "This entire relationship of a son to the Father, I know in perfection, for all that you must attain of sonship in the eternal future I have now already attained. The Son of Man is prepared to ascend to the right hand of the Father, so that in me is the way now open still wider for all of you to see God and, ere you have finished the glorious progression, to become perfect, even as your Father in heaven is perfect."

142:7.14 (1604.9) When the apostles heard these startling words, they recalled the pronouncements which John made at the time of Jesus' baptism, and they also vividly recalled this experience in connection with their preaching and teaching subsequent to the Master's death and resurrection.

142:7.15 (1604.10) Jesus is a divine Son, one in the Universal Father's full confidence. He had been with the Father and comprehended him fully. He had now lived his earth life to the full satisfaction of the Father, and this incarnation in the flesh had enabled him fully to comprehend man. Jesus was the perfection of man; he had attained just such perfection as all true believers are destined to attain in him and through him. Jesus revealed a God of perfection to man and presented in himself the perfected son of the realms to God.

142:7.16 (1605.1) Although Jesus discoursed for several hours, Thomas was not yet satisfied, for he said: "But, Master, we do not find that the Father in heaven always deals kindly and mercifully with us. Many times we grievously suffer on earth, and not always are our prayers answered. Where do we fail to grasp the meaning of your teaching?"

142:7.17 (1605.2) Jesus replied: "Thomas, Thomas, how long before you will acquire the ability to listen with the ear of the spirit? How long will it be before you discern that this kingdom is a spiritual kingdom, and that my Father is also a spiritual being? Do you not understand that I am teaching you as spiritual children in the spirit family of heaven, of which the fatherhead is an infinite and eternal spirit? Will you not allow me to use the earth family as an illustration of divine relationships without so literally applying my teaching to material

stvari? Zar ne možete u svojim umovima odvojiti duhovnostvarnosti kraljevstva od materijalnih, društvenih, ekonomskih i političkih problema ovoga razdoblja? Kad govorim jezikom duha, zašto insistiraš na prevođenju značenja mojih riječi na zemaljski i tjelesni jezik jedino zato što u cilju ilustracije slučajno koristim svakodnevne i doslovne odnose? Moja djeco, molim vas da prekinete priijenjivati učenja kraljevstva duha na žalosna pitanja ropstva, sirmaštva, gazdinstava i posjeda, kao i drugih materijalnih problema ljudskog poštenja i pravde. Ova se privremena zemaljska pitanja odnose na ljude ovoga svijeta i premda na određeni način pogađaju sve ljude, pozvao sam vas da me zastupate pred cijelim svijetom, upravo kao što ja zastupam svoga Oca. Vi ste duhovni poslanici duhovnog kraljevstva, specijalni zastupnici Očevog duha. Konačno bih trebao biti u stanju da vam se obratim kao potpuno zrelim i odraslim ljudima u kraljevstvu duha. Moram li vam se uvijek obraćati kao da ste djeca? Zar nikada ne mislite odrasti u spoznaji duha? U svakom slučaju, ja vas volim i nosiću se s vama, do samog konca našeg zemaljskog odnosa. A i nakon toga moj će duh ići pred vama u cijelom svijetu.”

8. U JUŽNOJ JUDEJI

Prije kraja mjeseca travnja, toliko je porasla opozicija prema Isus među farizejima i saducejima, da su Učitelj i njegovi apostoli odlučili napustiti Jeruzalem na određeno vrijeme i otići raditi južno, prema Betlehemu i Hebronu. Proveli su cijeli svibanj u osobnom radu u ovim gradovima i među narodom u obližnjima selima. Na ovom putovanju nisu držali javne govore, već su jedino išli u posjetu ljudima od vrata do vrata. Dio ovog vremena, dok su apostoli poučavali evanđelje i služili bolesnima, Isus i Abner su proveli u Engedi, u posjeti naziretskoj koloniji. Ivan Krstitelj je izišao iz ovoga mjesta, dok je Abner bio poglavar ove grupe. Mnogi su pripadnici nazaritskog bratstva postali vjernici u Isusa, dok je većina ovih asketa i ekcentričara odbijala da ga prihvati kao učitelja koji je poslan s neba zbog toga što nije preporučao post i druge oblike samoodricanja.

Ljudi iz ove oblasti nisu znali da je Isus rođen u Betlehemu. Uvijek su mislili da je bio rođen u Nazaretu, kao što je to mislila i većina njegovih učenika, dok su apostoli znali istinu.

Ovo je putovanje južnom Judejom bilo lagodno i plodonosno radno razdoblje; uveli su mnoge duše u kraljevstvo. Početkom lipnja agitacija protiv Isusa se toliko utišala u Jeruzalemu da se Učitelj vratio s apostolima kako bi nastavio s poukama i tješanjem vjernika.

affairs? In your minds cannot you separate the spiritual realities of the kingdom from the material, social, economic, and political problems of the age? When I speak the language of the spirit, why do you insist on translating my meaning into the language of the flesh just because I presume to employ commonplace and literal relationships for purposes of illustration? My children, I implore that you cease to apply the teaching of the kingdom of the spirit to the sordid affairs of slavery, poverty, houses, and lands, and to the material problems of human equity and justice. These temporal matters are the concern of the men of this world, and while in a way they affect all men, you have been called to represent me in the world, even as I represent my Father. You are spiritual ambassadors of a spiritual kingdom, special representatives of the spirit Father. By this time it should be possible for me to instruct you as full-grown men of the spirit kingdom. Must I ever address you only as children? Will you never grow up in spirit perception? Nevertheless, I love you and will bear with you, even to the very end of our association in the flesh. And even then shall my spirit go before you into all the world.”

8. IN SOUTHERN JUDEA

142:8.1 (1605.3) By the end of April the opposition to Jesus among the Pharisees and Sadducees had become so pronounced that the Master and his apostles decided to leave Jerusalem for a while, going south to work in Bethlehem and Hebron. The entire month of May was spent in doing personal work in these cities and among the people of the surrounding villages. No public preaching was done on this trip, only house-to-house visitation. A part of this time, while the apostles taught the gospel and ministered to the sick, Jesus and Abner spent at Engedi, visiting the Nazarite colony. John the Baptist had gone forth from this place, and Abner had been head of this group. Many of the Nazarite brotherhood became believers in Jesus, but the majority of these ascetic and eccentric men refused to accept him as a teacher sent from heaven because he did not teach fasting and other forms of self-denial.

142:8.2 (1605.4) The people living in this region did not know that Jesus had been born in Bethlehem. They always supposed the Master had been born at Nazareth, as did the vast majority of his disciples, but the twelve knew the facts.

142:8.3 (1605.5) This sojourn in the south of Judea was a restful and fruitful season of labor; many souls were added to the kingdom. By the first days of June the agitation against Jesus had so quieted down in Jerusalem that the Master and the apostles returned to instruct and comfort

Premda su Isus i apostoli proveli cijeli lipanj u Jeruzalemu i okolici, nisu držali jave propovijedi i učenja za vrijeme ovog perioda. Uglavnom su živjeli u taborima koje su podizali u sjenovitom parku, ili vrtu, koji je u ovo vrijeme bio poznat kao Getsemanija. Ovaj je park bio smješten na zapadnim padinama Maslinske Gore u blizini potoka Kidrona. Subote su uglavnom prorovidili s Lazarom i njegovim sestrama u Betaniji. Isus je jedino par puta ušao unutar zidina Jeruzalema, dok ga je veliki broj zainteresiranih došao posjetiti u Getsemaniju. Jednog su petka Nikodem i određeni Josip iz Arimateje došli da posjete Isusa, ali su se od straha okrenuli natrag nakon što su se našli pred samim njegovim taborom. Naravno, nisu znali da je Isus znao za njihova djela.

Kad su židovski učitelji saznali da se Isus vratio u Jeruzalem, spremali su se da ga uhite; ali kad su vidjeli da nije poduzimao javna učenja, zaključili su da je strahovao od njihove ranije agitacije i da je tako donio odluku da će nastaviti sa svojim učenjima na ovaj privatni način bez straha od maltretiranja. I tako su se poslovi odvijali tiho sve do posljednjeg lipanjskog dana kad je određeni Šimun, pripadnik Velikog vijeća, javno prihvatio Isusova učenja, što je objavio pred samim židovskim vladarima. Istog je časa započeo novi talasagitacije u cilju Isusovog uhićenja, koji je toliko ojačao da se Učitelj odlučio povući u gradove Samarije I Dekapolis

believers.

^{142:8.4 (1605.6)} Although Jesus and the apostles spent the entire month of June in or near Jerusalem, they did no public teaching during this period. They lived for the most part in tents, which they pitched in a shaded park, or garden, known in that day as Gethsemane. This park was situated on the western slope of the Mount of Olives not far from the brook Kidron. The Sabbath weekends they usually spent with Lazarus and his sisters at Bethany. Jesus entered within the walls of Jerusalem only a few times, but a large number of interested inquirers came out to Gethsemane to visit with him. One Friday evening Nicodemus and one Joseph of Arimathea ventured out to see Jesus but turned back through fear even after they were standing before the entrance to the Master's tent. And, of course, they did not perceive that Jesus knew all about their doings.

^{142:8.5 (1605.7)} When the rulers of the Jews learned that Jesus had returned to Jerusalem, they prepared to arrest him; but when they observed that he did no public preaching, they concluded that he had become frightened by their previous agitation and decided to allow him to carry on his teaching in this private manner without further molestation. And thus affairs moved along quietly until the last days of June, when one Simon, a member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus, after so declaring himself before the rulers of the Jews. Immediately a new agitation for Jesus' apprehension sprang up and grew so strong that the Master decided to retire into the cities of Samaria and the Decapolis.

POGLAVLJE 143 . NA PUTU KROZ SAMARIJU

⇨ 142

Knjiga Urantije

144 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 143 NA PUTU KROZ SAMARIJU

Sekcije

Uvod

1. PROPOVIJED U ARHELAI
2. UČENJE O SAMOKONTROLI
3. ODMOR I RAZONODA
4. ŽIDOVI I SAMARIJANCI
5. ŽENA IZ SIKARA
6. RELIGIOZNO BUĐENJE
SAMARIJANACA
7. UČENJA O MOLITVI I OBOŽAVANJU

PAPER 143 GOING THROUGH SAMARIA

SECTIONS

Introduction

1. Preaching at Archelais
2. Lesson on Self-Mastery
3. Diversion and Relaxation
4. The Jews and the Samaritans
5. The Woman of Sychar
6. The Samaritan Revival
7. Teachings about Prayer and Worship

Uvod

Krajem lipnja 27. godine n.e. uoči sve većeg otpora židovskih religioznih vladara, Isus i dvanaestorica su napustili Jeruzalem nakon što su spustili tabore i pohranili svoje skromne posjede u Lazarevoj kući u Betaniji. Putovali su sjeverno prema Samariji, a preko subote su se zadržali u Betelu. Tu su nekoliko dana poučavali narod koji se okupio iz Gopne i Efrata. U susret im je došla grupa građana iz Arimateje i Timne koja je pozvala Isusa u posjetu njihovim selima. Učitelj je s apostolima proveo više od dva tjedna propovijedajući ovu novu religiju Židovima i Samarijancima od kojih su mnogi došli iz daleke Antipatride da čuju radosne vijesti kraljevstva.

U južnoj Samariji narod je rado slušao Isusova učenja i s izuzetkom Jude Iskariotskog, apostoli su uspjeli prevazići većinu predrasuda prema Samarijancima. Judi je bilo teško voljeti ove Samarijance. Posljednjeg tjedna mjeseca srpnja Isus i njegovi suradnici su bili spremni krenuti na put prema novim grčkim gradovima Fazaelidi i Arhelaidi u blizini Jordana.

INTRODUCTION

143:0.1 (1607.1) AT THE end of June, A.D. 27, because of the increasing opposition of the Jewish religious rulers, Jesus and the twelve departed from Jerusalem, after sending their tents and meager personal effects to be stored at the home of Lazarus at Bethany. Going north into Samaria, they tarried over the Sabbath at Bethel. Here they preached for several days to the people who came from Gophna and Ephraim. A group of citizens from Arimathea and Thamna came over to invite Jesus to visit their villages. The Master and his apostles spent more than two weeks teaching the Jews and Samaritans of this region, many of whom came from as far as Antipatris to hear the good news of the kingdom.

143:0.2 (1607.2) The people of southern Samaria heard Jesus gladly, and the apostles, with the exception of Judas Iscariot, succeeded in overcoming much of their prejudice against the Samaritans. It was very difficult for Judas to love these Samaritans. The last week of July Jesus and his associates made ready to depart for the new Greek cities of Phasaelis and Archelais near the Jordan.

1. PROPOVIJED U ARHELAIID

U prvoj polovici kolovoza apostoli su se utaborili u grčkim gradovima Arhelaidi i Fazaelidi, gdje su po prvi put imali priliku uputiti svoja učenja masama koje su se sastojale gotovo isključivo od nežidova - Grka, Rimljana i Sirijaca - kako je mali broj Židova živio u ovim grčkim gradovima. U kontaktu sa rimskim državljanima, apostoli su susreli nove teškoće pri proglašenju poruke o nastupajućem kraljevstvu, kao i nove primjedbe Isusovim učenjima. Prilikom jedne od mnogih večernjih sjednica sa apostolima, Isus je pažljivo slušao ove prosvjedbe njegovim učenjima o nebeskom kraljevstvu dok su apostoli prepričavali svoja iskustva u procesu osobne pouke.

Filipovo pitanje jasno oslikava teškoće na koje su nailazili. Filip reče: "Učitelju, ovi Grci i Rimljani ismijavaju tvoja učenja i kažu da priliče jedino slabičima i robovima. Tvrdi da je poganska religija naprednija od naših učenja zato što potiče razvoj snažnog, robusnog i agresivnog karaktera. Kažu da mi pretvaramo ljude u slabije koji se pasivno odbijaju oduprijeti pred životom i koji će kao takvi vrlo brzo nestati sa lica zemlje. Ljudi te vole, Učitelju, i priznaju da su tvoja učenja nebeska i idealistična, ali nas ne uzimaju ozbiljno. Kažu da tvoja religija nije za ovaj svijet; da ljudi ne mogu živjeti prema tvojim učenjima. Što ćemo, Učitelju, reći ovim nežidovima?"

Nakon što je Isus saslušao slične primjedbe na račun evanđelja od Tome, Natanija, Šimuna Revnitelja i Matije, obratio se dvanaestorici riječima: "Ja sam došao na ovaj svijet da učinim volju moga Oca i da obznam njegovu ljubav i karakter svim ljudima. Ovo je, braćo, moja misija. Ja ću sprovesti ovu namjeru i pored toga što Židovi ili nežidovi ove ili neke druge generacije neće biti u stanju razumjeti moja učenja. Ali nemojte previdjeti činjenicu da božanska, kao i ljudska ljubav, zahtijeva strogu disciplinu. Ljubav oca prema sinu često traži od oca da obuzda nepromišljena djela svoje nezrele djece. Dijete nije uvijek u stanju shvatiti mudre motive ljubavi očeve stroge discipline. Ali ja vam kažem da moj Otac na Raju upravlja svemirom pomoću snažne sile svoje ogromne ljubavi. Ljubav je najveća od svih stvarnosti duha. Istina je otkrivenje koje za sobom povlači slobodu, dok je ljubav najviši mogući oblik odnosa.

Bez obzira na to kolike greške ljudi danas čine pri upravi nad svjetskim poslovima, u budućim će dobima ovo evanđelje koje sam

1. PREACHING AT ARCHELAIS

143:1.1 (1607.3) The first half of the month of August the apostolic party made its headquarters at the Greek cities of Archelais and Phasaelis, where they had their first experience preaching to well-nigh exclusive gatherings of gentiles — Greeks, Romans, and Syrians — for few Jews dwelt in these two Greek towns. In contacting with these Roman citizens, the apostles encountered new difficulties in the proclamation of the message of the coming kingdom, and they met with new objections to the teachings of Jesus. At one of the many evening conferences with his apostles, Jesus listened attentively to these objections to the gospel of the kingdom as the twelve repeated their experiences with the subjects of their personal labors.

143:1.2 (1607.4) A question asked by Philip was typical of their difficulties. Said Philip: "Master, these Greeks and Romans make light of our message, saying that such teachings are fit for only weaklings and slaves. They assert that the religion of the heathen is superior to our teaching because it inspires to the acquirement of a strong, robust, and aggressive character. They affirm that we would convert all men into enfeebled specimens of passive nonresisters who would soon perish from the face of the earth. They like you, Master, and freely admit that your teaching is heavenly and ideal, but they will not take us seriously. They assert that your religion is not for this world; that men cannot live as you teach. And now, Master, what shall we say to these gentiles?"

143:1.3 (1607.5) After Jesus had heard similar objections to the gospel of the kingdom presented by Thomas, Nathaniel, Simon Zelotes, and Matthew, he said to the twelve:

143:1.4 (1608.1) "I have come into this world to do the will of my Father and to reveal his loving character to all mankind. That, my brethren, is my mission. And this one thing I will do, regardless of the

došao proglasiti vladati ovim svijetom. Najviši cilj ljudskog napretka počiva u spoznaji činjenice Božjeg očinstva i u ostvarenju bratstva ljudi koje se temelji na ljubavi.

"A tko kaže da je moje evanđelje jedino za robove i slabiće? Da li vi, moji odabrani apostoli, nalikujete slabićima? Je li Ivan izgledao kao slabić? Primjećujete li u meni znakove straha? Istina da između ostalih poučavamo evanđelju slabe i potlačene ljude ovog naraštaja. Istina da religije ovoga svijeta često zanemaruju siromahe, ali pred mojim su Ocem svi ljudi jednaki. Osim toga, današnji se siromasi prvi odazivaju pozivu na pokajanje i prihvaćaju istinu da su sinovi Boga. Mi propovijedamo evanđelje svim ljudima - Židovima i nežidovima, Grcima i Rimljanima, bogatim i siromašnim, slobodnjacima i robovima - i jednako učimo mlade i stare, muškarce i žene.

"Kako je moj Otac Bog ljubavi koji se raduje svakom ukazanju milosti, ne zanosite se mišlju da služba kraljevstva predstavlja monotonu i logodnu aktivnost. Rajski uspon predstavlja najveću pustolovinu vremena i najteže postignuće vječnosti. Rad na proširenju kraljevstva na zemlji traži zalaganje svih hrabrih ljudi koje vi i vaši suradnici možete sakupiti. Mnogi će od vas biti osuđeni na smrt zbog svoje odanosti evanđelju ovog kraljevstva. Lako je izgubiti život u fizičkoj borbi gdje se čovjek može osloniti na podršku kolega suboraca, ali potreban je veći i dublji oblik ljudske hrabrosti i odanosti kako bi čovjek sam spokojno položio život u ime ljubavi prema istini koja živi u njegovom smrtničkom srcu.

"Danas vas nevjernici mogu ismijavati što poučavate ovo evanđelje o neopiranju i što živite živote nenasilja, ali vi ste prethodnici duge linije iskrenih vjernika u evanđelje kraljevstva koji će hrabrošću svoje odanosti skrenuti pažnju cijelog čovječanstva na ova učenja. Ni jedna svjetska vojska nije ispoljila hrabrost i odvažnost koju ćete vi i vaši odani učenici predočiti cijelom svijetu pri proglašenju radosne vijesti - učenju da je Bog otac i da su ljudi braća. Fizička hrabrost predstavlja

misunderstanding of my teachings by Jews or gentiles of this day or of another generation. But you should not overlook the fact that even divine love has its severe disciplines. A father's love for his son oftentimes impels the father to restrain the unwise acts of his thoughtless offspring. The child does not always comprehend the wise and loving motives of the father's restraining discipline. But I declare to you that my Father in Paradise does rule a universe of universes by the compelling power of his love. Love is the greatest of all spirit realities. Truth is a liberating revelation, but love is the supreme relationship. And no matter what blunders your fellow men make in their world management of today, in an age to come the gospel which I declare to you will rule this very world. The ultimate goal of human progress is the reverent recognition of the fatherhood of God and the loving materialization of the brotherhood of man.

143:1.5 (1608.2) "But who told you that my gospel was intended only for slaves and weaklings? Do you, my chosen apostles, resemble weaklings? Did John look like a weakling? Do you observe that I am enslaved by fear? True, the poor and oppressed of this generation have the gospel preached to them. The religions of this world have neglected the poor, but my Father is no respecter of persons. Besides, the poor of this day are the first to heed the call to repentance and acceptance of sonship. The gospel of the kingdom is to be preached to all men — Jew and gentile, Greek and Roman, rich and poor, free and bond — and equally to young and old, male and female.

143:1.6 (1608.3) "Because my Father is a God of love and delights in the practice of mercy, do not imbibe the idea that the service of the kingdom is to be one of monotonous ease. The Paradise ascent is the supreme adventure of all time, the rugged achievement of eternity. The service of the kingdom on earth will call for all the courageous manhood that you and your coworkers can muster. Many of you will be put to death for your loyalty to the gospel of this kingdom. It is easy to die in the line of physical battle when your courage is strengthened by the presence of your fighting comrades, but it requires a higher and more profound form of human courage and devotion calmly and all alone to lay down your life for the love of a truth enshrined in your mortal heart.

143:1.7 (1608.4) "Today, the unbelievers may taunt you with preaching a gospel of nonresistance and with living lives of nonviolence, but you are the first volunteers of a long line of sincere believers in the gospel of this kingdom who will astonish all mankind by their heroic devotion to these teachings. No armies of the world have ever displayed more courage and bravery than will be portrayed by you and your loyal successors who shall go forth to all the world proclaiming the good

najniži oblik hrabrosti. Mentalna hrabrost je nešto viša, dok se najviši i najodaniji oblik ljudske hrabrosti sastoji u ovoj nekompromisnoj odanosti prosvetljenim uvjerenjima u duboke duhovne stvarnosti. Ovaj oblik hrabrosti predstavlja herojstvo čovjeka koji poznaje Boga. Vi poznajete Boga; postali ste istinski i osobni suradnici Sina Čovječjeg."

Dok ove riječi nisu sve što je Isus ovom prilikom rekao, ovo je predgovor opširnijem govoru koji je potanko i naširoko pojasnio ove ideje. Bio je to jedan od najstrastvenijih Isusovih govora upućenih apostolima. Dok se Učitelj vrlo rijetko obratio apostolima u stanju snažnog emocionalnog uzbuđenja, bila je to jedna od rijetkih prilika kad je njegova duboka iskrenost bila praćena snažnim izrazom emocije.

Ovo se neposredno odrazilo na način na koji su apostoli držali jave govore i na koji su se obraćali individualnim osobama; od ovog su dana njihovom porukom počeli dominirati novi tonovi hrabrosti. Apostoli su u sebe nakupljali sve više duha pozitivne agresivnosti pri proglašenju evanđelja kraljevstva. Od ovoga dana više nisu poučavali ljude negativnim vrlinama niti su više pasivno izlagali Isusova mnogostrana učenja.

2. UČENJE O SAMOKONTROLI

Učitelj je bio savršeni primjer ljudske samokontrole. Pri poniženju nije ponižavao; u patnji nije izgovarao ni jedne riječi protiv svojih mučitelja; kad je čuo osudu od svojih tužitelja, jedino se predao pravednom sudu svoga Oca na nebu.

Prilikom jedne večernje sjednice, Andrija je pitao Isusa: "Učitelju, hoćemo li primijeniti Ivanovo učenje o samoodricanju ili tvoje učenje o samokontroli? Koja je razlika između tvog i Ivanovog učenja?" Isus je odgovorio: "Ivan vam je uistinu pokazao put ispravnosti u skladu sa prosvjetljenjem i zakonima svojih očeva, što znači u skladu sa idejama religije samoispitivanja i samoodricanja. Ja sam došao s novom porukom, sa učenjem o samozaboravu i samokontroli. Pokazujem vam put života koji mi je obznanio moj Otac na nebu.

"Zbilja, zbilja, kažem vam, onaj koji vlada samim sobom veći je od onoga koji osvoji cijeli grad. Samokontrola je mjera čovjekove moralne prirode i njegovog duhovnog razvoja. Stare metode nalažu da se čovjek posvesti postu i

news — the fatherhood of God and the brotherhood of men. The courage of the flesh is the lowest form of bravery. Mind bravery is a higher type of human courage, but the highest and supreme is uncompromising loyalty to the enlightened convictions of profound spiritual realities. And such courage constitutes the heroism of the God-knowing man. And you are all God-knowing men; you are in very truth the personal associates of the Son of Man."

143:1.8 (1608.5) This was not all that Jesus said on that occasion, but it is the introduction of his address, and he went on at great length in amplification and in illustration of this pronouncement. This was one of the most impassioned addresses which Jesus ever delivered to the twelve. Seldom did the Master speak to his apostles with evident strong feeling, but this was one of those few occasions when he spoke with manifest earnestness, accompanied by marked emotion.

143:1.9 (1609.1) The result upon the public preaching and personal ministry of the apostles was immediate; from that very day their message took on a new note of courageous dominance. The twelve continued to acquire the spirit of positive aggression in the new gospel of the kingdom. From this day forward they did not occupy themselves so much with the preaching of the negative virtues and the passive injunctions of their Master's many-sided teaching.

2. LESSON ON SELF-MASTERY

143:2.1 (1609.2) The Master was a perfected specimen of human self-control. When he was reviled, he reviled not; when he suffered, he uttered no threats against his tormentors; when he was denounced by his enemies, he simply committed himself to the righteous judgment of the Father in heaven.

143:2.2 (1609.3) At one of the evening conferences, Andrew asked Jesus: "Master, are we to practice self-denial as John taught us, or are we to strive for the self-control of your teaching? Wherein does your teaching differ from that of John?" Jesus answered: "John indeed taught you the way of righteousness in accordance with the light and laws of his fathers, and that was the religion of self-examination and self-denial. But I come with a new message of self-forgetfulness and self-control. I show to you the way of life as revealed to me by my Father in heaven.

143:2.3 (1609.4) "Verily, verily, I say to you, he who rules his own self is greater than he who captures a city. Self-mastery is the measure of man's moral nature and the indicator of his spiritual development. In the old order you fasted and

molitvi; kao nova bića rođena u duhu, trebate imat vjeru i radost. U Očevom ćete kraljevstvu postati novi ljudi; staro prolazi; pogledajte kako sve stvari postaju nove. Svojom uzajamnom ljubavi trebate uvjeriti cijeli svijet da ste prešli iz ropstva u slobodu, iz smrti u večni život.

"Stari put nalaže da čovjek potisne određene ideje i da se pasivno povinuje pravilima življenja; na novom putu čovjek prvo doživi preobražaj djelovanjem Duha Istine što ga osnaži u unutarnjoj duši neprekidnim duhovnim obnavljanjem uma koje za sobom povlači moći definitivnog i radosnog izvršenja graciozne, prihvatljive i savršene volje Boga. Ne zaboravite - jedino osobnom vjerom u sve veličanstvenija i vrjednija obećanja Boga možete postati suposjednicima božanske prirode. Na taj način, putem vjere i preobražajnog djelovanja duha, postajete hramovi Boga i njegov duh istinski živi u vama. Ako dakle duh živi u vama, više niste robovi tijela nego ste spontani i oslobođeni sinovi duha. Novi zakon duha pruža slobodu samokontrole umjesto starih zakona straha i samonametnutih okova roba koji potiskuje svoju istinsku prirodu.

"Nakon što postane svjestan da je učinio zlo, čovjek često bude sklon pripisati takva djela zlim utjecajima, dok ona ustvari ne predstavljaju ništa drugo nego rezultat djelovanja njegovih vlastitih prirodnih tendencija. Zar vam nije prorok Jeremija davno rekao da ne postoji ništa varljivije od ljudskog srca i da ovo srce može postati očajnički zlo? Kako je čovjeku lako sebe zavarati i podlijeći nerazumnim strahovima, strastima, tegobnim zadovoljstvima, zlobi, zavisti i osvetoljubivoj mržnji!

"Spasenje dolazi od obnavljanja duha, a ne od samoispravnih djela iz domene materijalne stvarnosti. Iskupljenje dolazi od vjere, dok njegova realizacija u društvu dolazi od milosti, a ne od straha i tjelesnog samoodricanja, premda je točno da Očeva djeca koja su rođena od duha uvijek i bez izuzetka imaju samokontrolu u svemu što se tiče tjelesnih strasti. Kada čovjek zna da je primio spasenje svojom vjerom, on sklapa instinski mir sa Bogom. Pred svima koji slijede put ovog nebeskog mira stoji santifikacija u vječnom služenju sve naprednijih sinova vječnog Boga. Stoga nije pitanje dužnosti već uzvišene časti da se čovjek očisti od svakog zla uma i duha dok traži savršenstvo u Božjoj ljubavi.

"Spoznaja da je čovjek sin Boga počiva u vjeri i osoba koja ima vjeru nema straha. U čovjeku se budi radost povjerenjem u božansku riječ i on ne sumnja u stvarnost Očeve ljubavi i milosti. Božja dobrota navodi ljude da traže

prayed; as the new creature of the rebirth of the spirit, you are taught to believe and rejoice. In the Father's kingdom you are to become new creatures; old things are to pass away; behold I show you how all things are to become new. And by your love for one another you are to convince the world that you have passed from bondage to liberty, from death into life everlasting.

143:2.4 (1609.5) "By the old way you seek to suppress, obey, and conform to the rules of living; by the new way you are first transformed by the Spirit of Truth and thereby strengthened in your inner soul by the constant spiritual renewing of your mind, and so are you endowed with the power of the certain and joyous performance of the gracious, acceptable, and perfect will of God. Forget not — it is your personal faith in the exceedingly great and precious promises of God that ensures your becoming partakers of the divine nature. Thus by your faith and the spirit's transformation, you become in reality the temples of God, and his spirit actually dwells within you. If, then, the spirit dwells within you, you are no longer bondslaves of the flesh but free and liberated sons of the spirit. The new law of the spirit endows you with the liberty of self-mastery in place of the old law of the fear of self-bondage and the slavery of self-denial.

143:2.5 (1609.6) "Many times, when you have done evil, you have thought to charge up your acts to the influence of the evil one when in reality you have but been led astray by your own natural tendencies. Did not the Prophet Jeremiah long ago tell you that the human heart is deceitful above all things and sometimes even desperately wicked? How easy for you to become self-deceived and thereby fall into foolish fears, divers lusts, enslaving pleasures, malice, envy, and even vengeful hatred!

143:2.6 (1610.1) "Salvation is by the regeneration of the spirit and not by the self-righteous deeds of the flesh. You are justified by faith and fellowshipped by grace, not by fear and the self-denial of the flesh, albeit the Father's children who have been born of the spirit are ever and always masters of the self and all that pertains to the desires of the flesh. When you know that you are saved by faith, you have real peace with God. And all who follow in the way of this heavenly peace are destined to be sanctified to the eternal service of the ever-advancing sons of the eternal God. Henceforth, it is not a duty but rather your exalted privilege to cleanse yourselves from all evils of mind and body while you seek for perfection in the love of God.

143:2.7 (1610.2) "Your sonship is grounded in faith, and you are to remain unmoved by fear. Your joy is born of trust in the divine word, and you shall not therefore be led to doubt the reality of the Father's love and mercy. It is the very goodness of God that

iskreno i duboko pokajanje. Tajna čovjekove samokontrole počiva u neraskidivoj vezi s njegovom vjerom u unutarnji duh koji djeluje pomoću metode ljubavi. Ovu vjeru spasenja čovjek ne posjeduje sam od sebe; kao i sve druge vrijednosti, ona je dar Boga. Ako postanete djeca ove žive vjere, više nećete patiti pod teretom svog bitka, nego ćete steći pobjedonosnu moć samokontrole oslobođenih sinova Boga.

"Djeco moja, ako se rodite od duha zauvijek ćete uživati u slobodi od samosvjesnih okova odricanja koje vam je nametnula vaša priroda i materijalnih želja tijela i ući u radosno kraljevstvo duha gdje u svakodnevnom življenju spontano ispoljavate plodove duha; a plodovi duha predstavljaju samu bit najvišeg oblika ugodne i oplemenjujuće samokontrole, ako ne i samih vrhunaca zemaljskog smrtničkog postignuća - istinske samokontrole."

3. ODMOR I RAZONODA

Otprilike u ovo vrijeme došlo je do razvoja velike nervoze i emocionalne napetosti između apostola i njihovih neposrednih suradnika. Bilo im se teško privići na zajednički život i rad. Apostolima je bilo sve teže održati skladan odnos s Ivanovim učenicima. Kao Židovi, apostoli su nailazili na veliku teškoću pri kontaktu sa nežidovima i Samarijancima. Pored toga, Isusova učenja su u posljednje vrijeme vodila još dubljem stanju mentalne uznemirenosti. Andrija je bio gotovo na rubu pameti; kako nije znao što će poduzeti, obratio se Učitelju sa svojim problemima i dilemama. Nakon što je Isus saslušao muke svog apostolskog poglavara, rekao je: "Andrija, čovjek ne može pri ovakvom razvoju događaja nagovoriti druge ljude da prevaziđu stanje zbunjenosti kad se radi o tako velikom broju ljudi tako snažnih emocija. Ja ne mogu učiniti to što od mene tražiš - ne želim se miješati u ove osobne društvene probleme - ali ću s vama rado provesti tri dana u odmoru i rasonodi. Idi svojoj braći i pozovi ih da mi se pridruže na planini Sartabi, gdje želim provesti par dana u odmoru."

"Sada idi i reci svakom od jedanaest apostola ponaosob: "Učitelj nas zove da mu se pridružimo ovom prilikom u odmoru i relaksaciji. Kako smo u posljednje vrijeme svi osjetili uznemirenost i napetost uma i duha, predlažem da ne govorimo o ovim teškoćama i problemima na putu. Mogu li se osloniti na svakog od vas i računati na vašu suradnju? Tako reci svim svojim suradnicima." Andrija je učinio kako mu je Učitelj rekao."

leads men into true and genuine repentance. Your secret of the mastery of self is bound up with your faith in the indwelling spirit, which ever works by love. Even this saving faith you have not of yourselves; it also is the gift of God. And if you are the children of this living faith, you are no longer the bondslaves of self but rather the triumphant masters of yourselves, the liberated sons of God.

143:2.8 (1610.3) "If, then, my children, you are born of the spirit, you are forever delivered from the self-conscious bondage of a life of self-denial and watchcare over the desires of the flesh, and you are translated into the joyous kingdom of the spirit, whence you spontaneously show forth the fruits of the spirit in your daily lives; and the fruits of the spirit are the essence of the highest type of enjoyable and ennobling self-control, even the heights of terrestrial mortal attainment — true self-mastery."

3. DIVERSION AND RELAXATION

143:3.1 (1610.4) About this time a state of great nervous and emotional tension developed among the apostles and their immediate disciple associates. They had hardly become accustomed to living and working together. They were experiencing increasing difficulties in maintaining harmonious relations with John's disciples. The contact with the gentiles and the Samaritans was a great trial to these Jews. And besides all this, the recent utterances of Jesus had augmented their disturbed state of mind. Andrew was almost beside himself; he did not know what next to do, and so he went to the Master with his problems and perplexities. When Jesus had listened to the apostolic chief relate his troubles, he said: "Andrew, you cannot talk men out of their perplexities when they reach such a stage of involvement, and when so many persons with strong feelings are concerned. I cannot do what you ask of me — I will not participate in these personal social difficulties — but I will join you in the enjoyment of a three-day period of rest and relaxation. Go to your brethren and announce that all of you are to go with me up on Mount Sartaba, where I desire to rest for a day or two."

143:3.2 (1610.5) "Now you should go to each of your eleven brethren and talk with him privately, saying: 'The Master desires that we go apart with him for a season to rest and relax. Since we all have recently experienced much vexation of spirit and stress of mind, I suggest that no mention be made of our trials and troubles while on this holiday. Can I depend upon you to co-operate with me in this matter?' In this way privately and personally approach each of your brethren." And Andrew did as the Master had instructed him.

Putovanje je bilo izvanredno; nikada nisu zaboravili prvi dan putovanja kad su se uputili u brda. Za cijelog puta nisu prozborili ni riječi o svojim problemima. Kad su stigli do vrha, Isus ih je rasporedio u krugu oko sebe dok im se obratio ovim riječima: "Moja braćo, svi morate naučiti vrijednost odmora i djelotvornost relaksacije. Morate uvidjeti da se mnogi problemi najbolje mogu riješiti kad se čovjek od njih na određeno vrijeme udalji. Nakon što se odmorite bilo relaksacijom ili posvećenjem Bogu, bolje ćete biti u stanju riješiti svoje probleme bistrijom glavom i pouzdanijim potezima, da ne govorim o odlučnijem srcu. Ponavljam, nakon mentalnog i fizičkog odmora čovjek često može vidjeti kako problemi gube na veličini i snazi."

Isus je sutradan svakom od dvanaestorice apostola dao temu i zadatak da pripreme govor. Proveli su cijeli dan u razgovoru o prošlosti i o stvarima koje nisu bile vezane s religioznim radom. Na trenutak ih je šokiralo kad je Isus zaboravio izraziti zahvalnost - verbalno - kad je odlomio komad kruha za ručak. Bio je to prvi put da nije obratio pažnju na formalnosti.

Dok su se penjali uz brdo, Andrija je prevrtao po glavi milion problema. Ivan je bio naročito zbunjen. Jakov je bio duboko uznemiren u duši. Matija je bio potišten u pogledu financija kako su u ovo vrijeme putovali kroz nežidovska područja. Petar je bio preopterećen i u posljednje vrijeme osjetljiviji nego inače. Juda je patio od povremenih napada osjetljivosti i sebičnosti. Šimun je bio jako uznemiren pri pokušaju pomirenja svog snažnog nacionalističkog rodoljublja sa idejom ljubavi prema svim ljudima. Filip je bio sve više zbunjen razvojem događaja. Natanije je bio u lošem raspoloženju otkako su došil u dodir sa nežidovima, dok je Tomo patio od duboke depresije. Jedino su blizanci bili spokojni i stabilni. Siju ih je sve više uznemiravalo pitanje miroljubivog kontakta sa Ivanovim učenicima.

Trećeg dana kad su počeli silaziti s planine i ići prema taboru, mogao se primijetiti bitan preobražaj. Svi su došli do bitne spoznaje da mnoge ljudske zbunjenosti i pometnje ustvari imaju fiktivnu prirodu i da mnogi teški problemi predstavljaju rezultat pretjeranog straha i nerazumne strijepnje. Shvatili su da se sve ove teškoće najbolje mogu riješiti kad se čovjek od njih udalji; kad su se distancirali od svojih dilema, problemi su se riješili sami od sebe.

Povratak s putovanja obilježava početak razdoblja daleko povoljnijih odnosa s Ivanovim učenicima. Apostoli su većinom bili jako srećni kad su primijetili opću promjenu u mentalom stavu

143:3.3 (1611.1) This was a marvelous occasion in the experience of each of them; they never forgot the day going up the mountain. Throughout the entire trip hardly a word was said about their troubles. Upon reaching the top of the mountain, Jesus seated them about him while he said: "My brethren, you must all learn the value of rest and the efficacy of relaxation. You must realize that the best method of solving some entangled problems is to forsake them for a time. Then when you go back fresh from your rest or worship, you are able to attack your troubles with a clearer head and a steadier hand, not to mention a more resolute heart. Again, many times your problem is found to have shrunk in size and proportions while you have been resting your mind and body."

143:3.4 (1611.2) The next day Jesus assigned to each of the twelve a topic for discussion. The whole day was devoted to reminiscences and to talking over matters not related to their religious work. They were momentarily shocked when Jesus even neglected to give thanks — verbally — when he broke bread for their noontide lunch. This was the first time they had ever observed him to neglect such formalities.

143:3.5 (1611.3) When they went up the mountain, Andrew's head was full of problems. John was inordinately perplexed in his heart. James was grievously troubled in his soul. Matthew was hard pressed for funds inasmuch as they had been sojourning among the gentiles. Peter was overwrought and had recently been more temperamental than usual. Judas was suffering from a periodic attack of sensitiveness and selfishness. Simon was unusually upset in his efforts to reconcile his patriotism with the love of the brotherhood of man. Philip was more and more nonplused by the way things were going. Nathaniel had been less humorous since they had come in contact with the gentile populations, and Thomas was in the midst of a severe season of depression. Only the twins were normal and unperturbed. All of them were exceedingly perplexed about how to get along peaceably with John's disciples.

143:3.6 (1611.4) The third day when they started down the mountain and back to their camp, a great change had come over them. They had made the important discovery that many human perplexities are in reality nonexistent, that many pressing troubles are the creations of exaggerated fear and the offspring of augmented apprehension. They had learned that all such perplexities are best handled by being forsaken; by going off they had left such problems to solve themselves.

143:3.7 (1611.5) Their return from this holiday marked the beginning of a period of greatly improved relations with the followers of John. Many of the twelve really gave way to mirth when they noted

i popuštanje nervne napetosti koja je nastala kao rezultat ovog trodnevnog udaljavanja od svakodnevnih životnih dužnosti. Monotonost predstavlja stalnu opasnost u ljudskim odnosima zbog toga što ima tendenciju da uveća pometnju i težinu problema.

Dok je mali broj nežidova u grčkim gradovima Arhelaidi i Fazaelidi prihvatio evanđelje, apostoli su stekli vrijedno iskustvo prilikom ovog prvog dalekosežnog kontakta sa isključivo nežidovskim segmentom društva. U ponedjeljak ujutro, otprilike sredinom mjeseca, Isus je rekao Andriji: "Idemo u Samariju." Odmah su krenuli prema Sikaru, gradu u blizini Jakovljevog zdenca.

4. ŽIDOV I SAMARIJANCI

Tijekom više od šest stotina godina Židovi iz Judeje, a kasnije i iz Galileje, su bili u neprijateljskom odnosu sa Samarijancima. Neprijateljstvo je stvoreno na ovaj način: Otprilike sedam stotina godina pr.n.e. asirijski kralj Sargon, nastojeći ugušiti bunu u centralnoj Palestini, prognao je preko dvadeset pet tisuća Židova iz sjevernog kraljevstva Izraela, te je na njihovo mjesto doveo gotovo jednak broj potomaka Kutita, Separvita i Hamatita. Ašurbanipal je kasnije stvorio nove doseljeničke kolonije u Samariji.

Religiozno neprijateljstvo između Židova i Samarijanaca datira iz razdoblja židovskog povratka iz babilonskog ropstva, kad su Samarijanci aktivno nastojali spriječiti renovaciju Jeruzalema. Poslije toga su uvrijedili Židove kad su ponudili prijateljsku pomoć Aleksandrovim trupama. Aleksandar je zauzvrat pružio Samarijancima pravo da izgrade hram na brdu Gerizimu, gdje su ritualistički poštovali Jahvu pored svojih plemenskih bogova i prinosili žrtve u skladu sa ceremonijalnom procedurom Jeruzalema. Ovako su nastavili ukazivati poštovanje sve do vremena Makabejaca, kada je Ivan Hirkan uništio gerizimski hram. Apostol Filip, u okviru svojih djelatnosti u korist Samarijanaca nakon Isusove smrti, je održao brojne sjednice na mjestu ovog starog samarijanskog hrama.

Antagonizam između Židova i Samarijanaca ima prastara i povijesna obilježja; nakon Aleksandrove ere ove grupe su imale sve manje uzajamnog dodira. Dok se dvanaestorica apostola nisu protivili poučavanju Grka i drugih nežidova po gradovima Dekapolis i Sirije, njihova je odanost prema Učitelju prošla kroz duboko iskušenje kad je Isus rekao: "Idemo u Samariju." Tijekom više od godinu dana koje su proveli sa Isusom, apostoli su

the changed state of everybody's mind and observed the freedom from nervous irritability which had come to them as a result of their three days' vacation from the routine duties of life. There is always danger that monotony of human contact will greatly multiply perplexities and magnify difficulties.

^{143:3.8 (1611.6)} Not many of the gentiles in the two Greek cities of Archelais and Phasaelis believed in the gospel, but the twelve apostles gained a valuable experience in this their first extensive work with exclusively gentile populations. On a Monday morning, about the middle of the month, Jesus said to Andrew: "We go into Samaria." And they set out at once for the city of Sychar, near Jacob's well.

4. THE JEWS AND THE SAMARITANS

^{143:4.1 (1612.1)} For more than six hundred years the Jews of Judea, and later on those of Galilee also, had been at enmity with the Samaritans. This ill feeling between the Jews and the Samaritans came about in this way: About seven hundred years B.C., Sargon, king of Assyria, in subduing a revolt in central Palestine, carried away and into captivity over twenty-five thousand Jews of the northern kingdom of Israel and installed in their place an almost equal number of the descendants of the Cuthites, Sepharvites, and the Hamathites. Later on, Ashurbanipal sent still other colonies to dwell in Samaria.

^{143:4.2 (1612.2)} The religious enmity between the Jews and the Samaritans dated from the return of the former from the Babylonian captivity, when the Samaritans worked to prevent the rebuilding of Jerusalem. Later they offended the Jews by extending friendly assistance to the armies of Alexander. In return for their friendship Alexander gave the Samaritans permission to build a temple on Mount Gerizim, where they worshiped Yahweh and their tribal gods and offered sacrifices much after the order of the temple services at Jerusalem. At least they continued this worship up to the time of the Maccabees, when John Hyrcanus destroyed their temple on Mount Gerizim. The Apostle Philip, in his labors for the Samaritans after the death of Jesus, held many meetings on the site of this old Samaritan temple.

^{143:4.3 (1612.3)} The antagonisms between the Jews and the Samaritans were time-honored and historic; increasingly since the days of Alexander they had had no dealings with each other. The twelve apostles were not averse to preaching in the Greek and other gentile cities of the Decapolis and Syria, but it was a severe test of their loyalty to the Master when he said, "Let us go into Samaria." But in the year and more they had been

razvili određeni oblik osobne odanosti prema njemu koja je bila veća od vjere u njegova učenja kao i averzije prema Samarijancima.

with Jesus, they had developed a form of personal loyalty which transcended even their faith in his teachings and their prejudices against the Samaritans.

5. ŽENA IZ SIKARA

Kad su Učitelj i dvanaestorica stigli do Jakovljevog zdenca, Isus se tu zadržao kako je bio umoran od puta, dok je Filip poveo apostole da mu pomognu donijeti hranu i tabore iz Sikara, kako su se planirali neko vrijeme zadržati u njegovoj okolini. Petar i Zebedejevi sinovi su htjeli ostati s Isusom, ali je on tražio da se pridruže ostalim apostolima, govoreći: "Ne bojte se za mene; Samarijanci su ljubazni; jedino nas naša braća Židovi žele uništiti." Bilo je to oko šest sati ovog ljetnog predvečerja kad je Isus sjeo pored zdenca da pričekava na povratak apostola.

Voda Jakovljevog bunara je bila manje mineralna od vode sikarskih bunara i stoga je smatrana vrijednijom za piće. Isus je bio žedan, ali nije imao čime zagrabiti vodu. Bunaru je u ovom času prišla određena žena iz Sikara s bokalom u ruci i upravo kad se spremila izvući vodu, Isus je rekao: "Daj mi da se napijem." Po izgledu i odijelu Samarijanka je znala da je Isus bio Židov, dok je po naglasku pretpostavila da je bio iz Galileje. Zvala se Nalda i bila je lijepa žena. Jako se iznenadila kad joj se ovako obratio Židov i tražio da se napije vode, kako u ovo vrijeme nije bilo prikladno dostojanstvenom muškarcu da se obrati ženi na javnom mjestu, a naročito Židovu da se obrati Samarijanki. Nalda je zbog toga upitala, "Kako ti, Židov, možeš iskati od mene, Samarijanke, da se napiješ?" Isus je odgovorio: "Zbilja, zbilja, ja sam te upitao da mi daš vode a kad bi ti znala za dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti,' ti bi u njega iskala i dao bi ti rječi žive vode." Nalda je zatim rekla, "Ali, gospodine, nemaš čime ni zahvatiti a zdenac je dubok; odakle ti, onda, živa vode? Zar si ti veći od našega oca Jakova, koji nam daje ovaj zdenac? I on sam pio je iz njega i sinovi njegovi i stoka njegova?"

Isus joj odgovori: "Tko god pije od te vode, opet će ožednjati. A tko pije od vode živućeg duha neće više žednjati. Živuća voda koji ću mu ja dati postaće u njemu izvorom one vode koja struji u život vječni." Nalda je zatim rekla: "Daj mi te vode da više ne žednim i ne dolazim ovamo zahvatiti. Štoviše, što god žena Samarijanka primi od tako uzornog Židova jedino može biti izvor zadovoljstva."

Nalda nije znala ispravno protumačiti Isusovu

5. THE WOMAN OF SYCHAR

143:5.1 (1612.4) When the Master and the twelve arrived at Jacob's well, Jesus, being weary from the journey, tarried by the well while Philip took the apostles with him to assist in bringing food and tents from Sychar, for they were disposed to stay in this vicinity for a while. Peter and the Zebedee sons would have remained with Jesus, but he requested that they go with their brethren, saying: "Have no fear for me; these Samaritans will be friendly; only our brethren, the Jews, seek to harm us." And it was almost six o'clock on this summer's evening when Jesus sat down by the well to await the return of the apostles.

143:5.2 (1612.5) The water of Jacob's well was less mineral than that from the wells of Sychar and was therefore much valued for drinking purposes. Jesus was thirsty, but there was no way of getting water from the well. When, therefore, a woman of Sychar came up with her water pitcher and prepared to draw from the well, Jesus said to her, "Give me a drink." This woman of Samaria knew Jesus was a Jew by his appearance and dress, and she surmised that he was a Galilean Jew from his accent. Her name was Nalda and she was a comely creature. She was much surprised to have a Jewish man thus speak to her at the well and ask for water, for it was not deemed proper in those days for a self-respecting man to speak to a woman in public, much less for a Jew to converse with a Samaritan. Therefore Nalda asked Jesus, "How is it that you, being a Jew, ask for a drink of me, a Samaritan woman?" Jesus answered: "I have indeed asked you for a drink, but if you could only understand, you would ask me for a draught of the living water." Then said Nalda: "But, Sir, you have nothing to draw with, and the well is deep; whence, then, have you this living water? Are you greater than our father Jacob who gave us this well, and who drank thereof himself and his sons and his cattle also?"

143:5.3 (1613.1) Jesus replied: "Everyone who drinks of this water will thirst again, but whosoever drinks of the water of the living spirit shall never thirst. And this living water shall become in him a well of refreshment springing up even to eternal life." Nalda then said: "Give me this water that I thirst not, neither come all the way hither to draw. Besides, anything which a Samaritan woman could receive from such a commendable Jew would be a pleasure."

143:5.4 (1613.2) Nalda did not know how to take Jesus' willingness to talk with her. She beheld in

spremnost da s njom stupi u razgovor. Dok je po Učiteljevim crtama vidjela da se radi o ispravnom i religioznom čovjeku, učinila je grešku kad je u njegovom prijateljskom stavu vidjela svagdašnju prisnost, a u slikovnom izrazu kojim se poslužio u razgovoru pokušaj nabacivanja. I kako je bila žena niskog morala, bila se spremna koketno obratiti Isusu kad ju je ovaj pogledao u oči i zapovjednim glasom rekao: "Idi zovni svoga muža te se vrati ovamo." Ova je naredba vratila Naldu u stvarnost. Bilo joj je jasno da je pogrešno protumačila Učiteljevu ljubaznost i način na koji joj se obratio. Odjednom ju je uhvatio strah; počela je shvaćati da je bila u prisutnosti jednog nesvakidašnjeg čovjeka i dok je po glavi prevrtala mnoge misli tražeći najbolji odgovor, zbunjeno je rekla: "Ali, Gospodine, ne mogu pozvati muža kad ga nemam." Isus je rekao: "To si istinito rekla jer dok si nekoć imala muža, onaj koga sada imaš nije tvoj muž. Bolje se prestani igrati s pokušajima tumačenja mojih riječi i traži živu vodu koju sam ti ponudio."

Nalda se u ovom času pribrala i pozvala na bolju stranu svoje prirode. Ona nije bila nemoralna prema vlastitom izboru. Muž ju je grubo i bezobzirno ostavio i u najgoroj situaciji je pristala da živi sa određenim Grkom kao njegova žena bez braka. Nalda se ovom prilikom zastidjela što se tako nepromišljeno obratila Isusu i sad mu se obratila sa puno stida i kajanja govoreći: "Gospodine, kajem se što sam ti se onako obratila, jer vidim da govorim sa svetim čovjekom, a možda i sa prorokom." I upravo se spremila zatražiti izravnu i osobnu pomoć od Gospodina kad je iznenada učinila to što su učinili toliki prije i poslije nje - izbjegla je pitanje osobnog spasenja dok je pribjegla raspravi teologije i filozofije. Brzo je skrenula temu razgovora sa svojih osobnih potreba na teološku kontroverziju. Pokazujući prema brdu Gerizimu, nastavila je: "Naši očevi su poštivali Boga na ovom brdu, a ti i tvoji tvrdite da se Boga treba poštovati u Jeruzalemu; koje je, onda, pravo mjesto da čovjek ukaže poštovanje Bogu?"

Isus je spoznao pokušaj u duši ove žene da izbjegne izravni i ispitivački kontakt sa svojim Stvoriteljem, ali je isto tako prepoznao u njezinoj duši prisutnost želje za znanjem boljeg životnog puta. U Naldinom je srcu naposljetku bila istinska žeđ za vodom života; stoga joj se Isus strpljivo obratio govoreći: "Ženo, kažem ti da uskoro dolazi dan kad ljudi neće ukazivati poštovanje Ocu bilo na ovom brdu ili u Jeruzalemu. Sada iskazujete obožavanje onom što ne poznajete, spoju poganskog mnogoboštva i nežidovske filozofije. Ako ništa drugo, Židovi znaju kome iskazuju poštovanje; uklonili su sa svog puta svaki oblik pometnje kad su usmjerili pažnju na jednog Boga,

the Master's face the countenance of an upright and holy man, but she mistook friendliness for commonplace familiarity, and she misinterpreted his figure of speech as a form of making advances to her. And being a woman of lax morals, she was minded openly to become flirtatious, when Jesus, looking straight into her eyes, with a commanding voice said, "Woman, go get your husband and bring him hither." This command brought Nalda to her senses. She saw that she had misjudged the Master's kindness; she perceived that she had misconstrued his manner of speech. She was frightened; she began to realize that she stood in the presence of an unusual person, and groping about in her mind for a suitable reply, in great confusion, she said, "But, Sir, I cannot call my husband, for I have no husband." Then said Jesus: "You have spoken the truth, for, while you may have once had a husband, he with whom you are now living is not your husband. Better it would be if you would cease to trifle with my words and seek for the living water which I have this day offered you."

143:5.5 (1613.3) By this time Nalda was sobered, and her better self was awakened. She was not an immoral woman wholly by choice. She had been ruthlessly and unjustly cast aside by her husband and in dire straits had consented to live with a certain Greek as his wife, but without marriage. Nalda now felt greatly ashamed that she had so unthinkingly spoken to Jesus, and she most penitently addressed the Master, saying: "My Lord, I repent of my manner of speaking to you, for I perceive that you are a holy man or maybe a prophet." And she was just about to seek direct and personal help from the Master when she did what so many have done before and since — dodged the issue of personal salvation by turning to the discussion of theology and philosophy. She quickly turned the conversation from her own needs to a theological controversy. Pointing over to Mount Gerizim, she continued: "Our fathers worshiped on this mountain, and yet you would say that in Jerusalem is the place where men ought to worship; which, then, is the right place to worship God?"

143:5.6 (1613.4) Jesus perceived the attempt of the woman's soul to avoid direct and searching contact with its Maker, but he also saw that there was present in her soul a desire to know the better way of life. After all, there was in Nalda's heart a true thirst for the living water; therefore he dealt patiently with her, saying: "Woman, let me say to you that the day is soon coming when neither on this mountain nor in Jerusalem will you worship the Father. But now you worship that which you know not, a mixture of the religion of many pagan gods and gentile philosophies. The Jews at least know whom they worship; they have removed all confusion by concentrating their worship upon one

Jahvu. A vjeruj mi kad ti kažem da će doći vrijeme - da je već došlo vrijeme - kad će svi iskreni vjernici poštovati Boga u duhu i u istini, jer Otac traži ovakve vjernike. Bog je duh i oni koji ga poštuju moraju ga poštovati u duhu i u istini. Čovjek ne prima spasenje ako se obrati Bogu ovdje ili ondje, već ako primi u svom srcu ovu živuću vodu koju ti ovom prilikom nudim."

Ali Nalda je ponovo pokušala izbjeći razgovor o neprijatnim temama svog osobnog života na zemlji i stanju svoje duše pred Bogom. Ponovo je pobjegla pitanju univerzalne religije, govoreći: "Gospodine, znam da je Ivan propovijedao o dolasku Prevoditelja koji će biti poznat kao Izručitelj i koji će ljudima sve obznani" - Isus je, prekidajući Naldu, rekao sa zapanjujućom sigurnošću, "To sam ja koji govorim s tobom."

Bio je to prvi neposredni, čvrsti i nepritajeni proglas njegove božanske prirode i statusa sina koji je Isus učinio na zemlji; i bio je upućen Samarijanki, ženi do ovoga časa sumnjivog karaktera u očima muškaraca, ali ženi koju je božansko oko vidjelo kao žrtvu grijeha više nego grešnicu po svojoj vlastitoj volji i kao ljudsku dušu koja je tražila spasenje, koja ga je tržila iskreno i svesrdno i ovo je bilo dovoljno.

Upravo kad se Nalda spremila izraziti svoje iskrene i osobne težnje za boljim stvarima i plemenitijim načinom življenja, upravo kad se spremila izreći stvarne čežnje svoga srca, dvanaestorica apostola su se vratili iz Sikara i kako su zatekli Isusa u prisnom razgovoru sa ovom ženom - ovom Samarijankom, nasamo - bili su jako zapanjeni. Brzo su spustili stvari koje su nisili u rukama i prišli zdencu, ne usuđujući se prigovoriti Isusu, dok je učitelj rekao: "Ženo, idi svojim putem; Bog ti je oprostio. Od sada ćeš živjeti novim životom. Primila si živuću vodu - nova će radost poteći tvojom dušom - postaćeš kćerka Svevišnjeg." Kad vidje negodovanje apostola, žena spusti krčag i požuri prema gradu.

Kad je ušla u grad, rekla je svima koje je srela: "Dodite na Jakovljev zdenac da vidite čovjeka koji mi reče sve što sam ikad učinila. Je li moguće da je ovo Prevoditelj?" I prije zalaska sunca na Jakovljevom zdencu se okupila velika masa ljudi koji su došli čuti Isusa. Učitelj ih je dalje učio o vodi života, daru duha koji živi u čovjeku.

Apostoli su uvijek bili šokirani Isusovom spremnošću da se obrati ženama, ženama

God, Yahweh. But you should believe me when I say that the hour will soon come — even now is — when all sincere worshipers will worship the Father in spirit and in truth, for it is just such worshipers the Father seeks. God is spirit, and they who worship him must worship him in spirit and in truth. Your salvation comes not from knowing how others should worship or where but by receiving into your own heart this living water which I am offering you even now."

143:5.7 (1614.1) But Nalda would make one more effort to avoid the discussion of the embarrassing question of her personal life on earth and the status of her soul before God. Once more she resorted to questions of general religion, saying: "Yes, I know, Sir, that John has preached about the coming of the Converter, he who will be called the Deliverer, and that, when he shall come, he will declare to us all things" — and Jesus, interrupting Nalda, said with startling assurance, "I who speak to you am he."

143:5.8 (1614.2) This was the first direct, positive, and undisguised pronouncement of his divine nature and sonship which Jesus had made on earth; and it was made to a woman, a Samaritan woman, and a woman of questionable character in the eyes of men up to this moment, but a woman whom the divine eye beheld as having been sinned against more than as sinning of her own desire and as *now* being a human soul who desired salvation, desired it sincerely and wholeheartedly, and that was enough.

143:5.9 (1614.3) As Nalda was about to voice her real and personal longing for better things and a more noble way of living, just as she was ready to speak the real desire of her heart, the twelve apostles returned from Sychar, and coming upon this scene of Jesus' talking so intimately with this woman — this Samaritan woman, and alone — they were more than astonished. They quickly deposited their supplies and drew aside, no man daring to reprove him, while Jesus said to Nalda: "Woman, go your way; God has forgiven you. Henceforth you will live a new life. You have received the living water, and a new joy will spring up within your soul, and you shall become a daughter of the Most High." And the woman, perceiving the disapproval of the apostles, left her waterpot and fled to the city.

143:5.10 (1614.4) As she entered the city, she proclaimed to everyone she met: "Go out to Jacob's well and go quickly, for there you will see a man who told me all I ever did. Can this be the Converter?" And ere the sun went down, a great crowd had assembled at Jacob's well to hear Jesus. And the Master talked to them more about the water of life, the gift of the indwelling spirit.

143:5.11 (1614.5) The apostles never ceased to be shocked by Jesus' willingness to talk with women,

sumnjivog karaktera, štoviše nemoralnim ženama. Isusu je bilo vrlo teško uvjeriti apostole da žene, uključujući i takozvane nemoralne žene, imaju dušu koja može izabrati Boga i prihvatiti ga kao Oca, te na taj način postati osobna kćerka Boga i otvoriti vrata za primitak vječnog života. Devetnaest stoljeća nakon ovih događaja mnogi još uvijek odbijaju prihvatiti Isusova učenja. Kršćanstvo počiva na temeljima Kristove smrti, a ne na temeljima istine njegovog života. Svijet treba posvetiti više pažnje njegovom srećnom životu kojim je obznanio Boga, nego njegovoj tragičnoj i žalosnoj smrti.

Nalda je sutradan prepričala cijeli događaj apostolu Ivanu, koji ga nikada nije u cjelosti obznanio drugim apostolima, dok Isus nije govorio dvanaestorici o detaljima ovog događaja.

Nalda je rekla Ivanu kako joj je Isus rekao "sve što je ikad učinila." Ivan je više puta želio upitati Isusa o ovom razgovoru s Naldom, ali to nikad nije učinio. Isus je Naldi rekao samo jedan detalj njezinog života, ali je pogled u njegovim očima i način na koji joj se obratio prizvao panoramsku sliku njezinog išaranog života, tako da je ona povezala ovo samootkrivenje sa Učiteljevim pogledom i riječima. Isus joj nikada nije rekao da je imala pet muževa. Živjela je sa četiri muškarca otkako ju je muž ostavio i ovo joj je, sa cijelom njezinom prošalošću, tako jasno izišlo pred oči u trenutku kad je shvatila da je Isus bio Božji čovjek da je Ivanu više puta ponovio da joj je Isus uistinu ispričao sve detalje njezinog života

6. RELIGIOZNO BUĐENJE SAMARIJANACA

Iste večeri kad je Nalda pozvala narod iz Sikara da dođe vidjeti Isusa, dvanaestorica su se upravo bili vratili s hranom i molili su Isusa da jedu prije nego što se počne obraćati narodu, kako su proveli cijeli dan bez jela. Ali Isus je znao da se bližila noć; zbog toga je insistirao da se prvo obrati okupljenima. Kad ga je Andrija pokušao nagovoriti da jede prije nego što se obrati ljudima, Isus je rekao: "Ja imam izvore hrane o kojima vi ne znate." Kad su apostoli ovo čuli, pitali su jedan drugog: "Je li mu tko dao večeru? Je li moguće da mu je ova žena dala hrane i pića?" Kad je Isus čuo kako među sobom govore, prije nego što se obratio narodu, rekao je dvanaestorici: "Moja se hrana sastoji u tom da vršim volju Onoga koji me poslao i dovršim Njegovo djelo. Nemojte da više kažete: 'Još četiri mjeseca pa će početi žetva.' Podignite svoje oči te promotrite njive, kako su dovoljno bijele za žetvu kad ovi ljudi dolaze iz samarijanskih gradova da čuju naša učenja; kažem vam da se polja već bijele od uroda. Žetalac koji požanje ove plodove prima plaću i prikuplja darove za vječni život; tako se oni koji siju

women of questionable character, even immoral women. It was very difficult for Jesus to teach his apostles that women, even so-called immoral women, have souls which can choose God as their Father, thereby becoming daughters of God and candidates for life everlasting. Even nineteen centuries later many show the same unwillingness to grasp the Master's teachings. Even the Christian religion has been persistently built up around the fact of the death of Christ instead of around the truth of his life. The world should be more concerned with his happy and God-revealing life than with his tragic and sorrowful death.

143:5.12 (1614.6) Nalda told this entire story to the Apostle John the next day, but he never revealed it fully to the other apostles, and Jesus did not speak of it in detail to the twelve.

143:5.13 (1615.1) Nalda told John that Jesus had told her "all I ever did." John many times wanted to ask Jesus about this visit with Nalda, but he never did. Jesus told her only one thing about herself, but his look into her eyes and the manner of his dealing with her had so brought all of her checkered life in panoramic review before her mind in a moment of time that she associated all of this self-revelation of her past life with the look and the word of the Master. Jesus never told her she had had five husbands. She had lived with four different men since her husband cast her aside, and this, with all her past, came up so vividly in her mind at the moment when she realized Jesus was a man of God that she subsequently repeated to John that Jesus had really told her all about herself.

6. THE SAMARITAN REVIVAL

143:6.1 (1615.2) On the evening that Nalda drew the crowd out from Sychar to see Jesus, the twelve had just returned with food, and they besought Jesus to eat with them instead of talking to the people, for they had been without food all day and were hungry. But Jesus knew that darkness would soon be upon them; so he persisted in his determination to talk to the people before he sent them away. When Andrew sought to persuade him to eat a bite before speaking to the crowd, Jesus said, "I have meat to eat that you do not know about." When the apostles heard this, they said among themselves: "Has any man brought him aught to eat? Can it be that the woman gave him food as well as drink?" When Jesus heard them talking among themselves, before he spoke to the people, he turned aside and said to the twelve: "My meat is to do the will of Him who sent me and to accomplish His work. You should no longer say it is such and such a time until the harvest. Behold these people coming out from a Samaritan city to hear us; I tell you the fields are already white for the harvest. He who reaps receives wages and

i oni koji žanju zajedno raduju. Ovdje se obistinjuje poslovice: 'Jedan je sijač, drugi je žetelac.' Šaljem vas da požanjete plodove koje niste posijali; drugi su sijali, a vi ste ušli u plod njihova truda." Ovim je aludirao na učenje Ivana Krstitelja.

Isus je s apostolima otišao u Sikar gdje su ostali dva dana prije nego što će podići tabor na brdu Gerizimu. Mnogi žitelji Sikara su vjerovali u ovo evanđelje kraljevstva i tražili da prime krštenje, ali Isusovi apostoli još nisu počeli krstiti.

Prve noći koju su proveli na Gerizimu apostoli su očekivali da ih Isus ukori zbog stava koji su pokazali prema ženi na Jakovljevom zdencu, ali on se nije obazirao na ovo pitanje. Umjesto toga je održao nezaboravan govor na temu: "Stvarnosti koje imaju centralno mjesto u kraljevstvu Boga." U bilo kojoj religiji moguće je dopustiti određenim vrijednostima da poprime neprikladnu veličinu i određenim činjenicama da zauzmu mjesto istine u čovjekovoj teologiji. Činjenica Isusove smrti na križu postala je samim centrom onoga što se kasnije razvilo u kršćanstvo; ali ona nije centralna istina religije koja izvire iz života i učenja Isusa iz Nazareta.

Isus je na Gerizimu poučavao na temu: On hoće da svi ljudi vide Boga kao Oca-prijatelja i da vide njega (Isusa) kao brata-prijatelja. Više puta je naglasio da je ljubav najviši odnos na svijetu - i u svemiru - i da je istina najviši dokaz da čovjek prepoznaje ove božanske odnose.

Isus je tako slobodno obznanio svoj identitet ovim Samarijancima prvo zato što je znao da je to mogao učiniti bez opasnosti, a drugo zbog toga što je znao da neće ponovo govoriti o evanđelju kraljevstva u samom srcu Samarije.

Isus i dvanaestorica su ostali u ovom taboru na Gerizimu do kraja kolovoza. Propovijedali su radosnu vijest kraljevstva - da je Bog čovjekov otac - po gradovima Samarije tijekom dana, dok su noći provodili u taboru. Radovi Isusa i dvanaestorice u ovim samarijskim gradovima rezultirali su uvođenjem mnogih duša u kraljevstvo, te su pripremili put za izvanredne aktivnosti Filipa u ovim podnebljima poslije Isusove smrti i uskrsnuća, nakon što su se apostoli razišli po svijetu prilikom gorkih progona vjernika u Jeruzalemu.

7. UČENJA O MOLITVI I OBOŽAVANJU

gathers this fruit to eternal life; consequently the sowers and the reapers rejoice together. For herein is the saying true: 'One sows and another reaps.' I am now sending you to reap that whereon you have not labored; others have labored, and you are about to enter into their labor." This he said in reference to the preaching of John the Baptist.

143:6.2 (1615.3) Jesus and the apostles went into Sychar and preached two days before they established their camp on Mount Gerizim. And many of the dwellers in Sychar believed the gospel and made request for baptism, but the apostles of Jesus did not yet baptize.

143:6.3 (1615.4) The first night of the camp on Mount Gerizim the apostles expected that Jesus would rebuke them for their attitude toward the woman at Jacob's well, but he made no reference to the matter. Instead he gave them that memorable talk on "The realities which are central in the kingdom of God." In any religion it is very easy to allow values to become disproportionate and to permit facts to occupy the place of truth in one's theology. The fact of the cross became the very center of subsequent Christianity; but it is not the central truth of the religion which may be derived from the life and teachings of Jesus of Nazareth.

143:6.4 (1615.5) The theme of Jesus' teaching on Mount Gerizim was: That he wants all men to see God as a Father-friend just as he (Jesus) is a brother-friend. And again and again he impressed upon them that love is the greatest relationship in the world — in the universe — just as truth is the greatest pronouncement of the observation of these divine relationships.

143:6.5 (1616.1) Jesus declared himself so fully to the Samaritans because he could safely do so, and because he knew that he would not again visit the heart of Samaria to preach the gospel of the kingdom.

143:6.6 (1616.2) Jesus and the twelve camped on Mount Gerizim until the end of August. They preached the good news of the kingdom — the fatherhood of God — to the Samaritans in the cities by day and spent the nights at the camp. The work which Jesus and the twelve did in these Samaritan cities yielded many souls for the kingdom and did much to prepare the way for the marvelous work of Philip in these regions after Jesus' death and resurrection, subsequent to the dispersion of the apostles to the ends of the earth by the bitter persecution of believers at Jerusalem.

7. TEACHINGS ABOUT PRAYER AND WORSHIP

Prilikom večernje sjednice na Gerizimu, Isus je propovijedao mnoge velike istine, dok je naročito naglasio ove ideje:

Prava religija je čin individualne duše pri samosvjesnom odnosu sa Stvoriteljem; organizirana religija je čovjekov pokušaj podruštvljenja obožavanja individualnih vjernika.

Obožavanje - kontemplacija duhovne stvarnosti - se mora smjenjivati sa službom, kontaktom sa materijalnom stvarnošću. Rad se treba smjenjivati sa igrom; religija treba biti balansirana humorom. Najdublja filozofija treba biti razvodnjena ritmičkom poezijom. Teret življenja - vremenski napon ličnosti - treba biti opušten relaksacijom obožavanja. Osjećaj nesigurnosti koji se budi iz straha od izolacije ličnosti od svemira treba biti ublažen vjerom i kontemplacijom Oca, kao i težnjom ka spoznaji Svevišnjeg.

Molitva ima za cilj da pomogne čovjeku da manje misli a više spozna; ona nema za cilj uvećanje znanja, već proširenje uvida.

Obožavanje daje čovjeku nagovještaj boljeg života te mu zatim pomaže da nađe odraz ovih novih tumačenja duhovnih vrijednosti u svojoj sadašnjici. Molitva je duhovna hrana, dok je obožavanje božanski kreativno.

Obožavanje je vještina promatranja Jednog i pronalaženja u Jednom nadahnuća za služenje mnogih. Obožavanje je mjera koja govori koliko se duša uspjela udaljiti od materijalnog svemira i s kakvom se čvrstinom uspjela usidriti u duhovnim stvarnostima univerzalne tvorevine.

Molitva je samonapomen, blaženo razmišljanje; obožavanje je samozaborav koji nadilazi razmišljanje. Obožavanje je pažnja bez naprezanja, istinski i idealni odmor duše, blaženo naprezanje duše.

Obožavanje je čin identificiranja osobe sa Cijelim; konačnog sa Beskonačnim; sina sa Ocem; vremena u hvatanju koraka sa stvarnošću. Obožavanje je čin kojim sin stupa u osobni duhovni odnos s božanskim Ocem, kojim ljudska duša-duh prima svježje, bratimske i romantične ideje.

Premda su apostoli uspjeli shvatiti jedino mali broj njegovih učenja u taboru, drugi svjetovi i budući naraštaji na zemlji su shvatili više.

143:7.1 (1616.3) At the evening conferences on Mount Gerizim, Jesus taught many great truths, and in particular he laid emphasis on the following:

143:7.2 (1616.4) True religion is the act of an individual soul in its self-conscious relations with the Creator; organized religion is man's attempt to *socialize* the worship of individual religionists.

143:7.3 (1616.5) Worship — contemplation of the spiritual — must alternate with service, contact with material reality. Work should alternate with play; religion should be balanced by humor. Profound philosophy should be relieved by rhythmic poetry. The strain of living — the time tension of personality — should be relaxed by the restfulness of worship. The feelings of insecurity arising from the fear of personality isolation in the universe should be antidoted by the faith contemplation of the Father and by the attempted realization of the Supreme.

143:7.4 (1616.6) Prayer is designed to make man less thinking but more *realizing*; it is not designed to increase knowledge but rather to expand insight.

143:7.5 (1616.7) Worship is intended to anticipate the better life ahead and then to reflect these new spiritual significances back onto the life which now is. Prayer is spiritually sustaining, but worship is divinely creative.

143:7.6 (1616.8) Worship is the technique of looking to the *One* for the inspiration of service to the *many*. Worship is the yardstick which measures the extent of the soul's detachment from the material universe and its simultaneous and secure attachment to the spiritual realities of all creation.

143:7.7 (1616.9) Prayer is self-reminding — sublime thinking; worship is self-forgetting — superthinking. Worship is effortless attention, true and ideal soul rest, a form of restful spiritual exertion.

143:7.8 (1616.10) Worship is the act of a part identifying itself with the Whole; the finite with the Infinite; the son with the Father; time in the act of striking step with eternity. Worship is the act of the son's personal communion with the divine Father, the assumption of refreshing, creative, fraternal, and romantic attitudes by the human soul-spirit.

143:7.9 (1616.11) Although the apostles grasped only a few of his teachings at the camp, other worlds did, and other generations on earth will.

POGLAVLJE 144. U GILBOI I DEKAPOLISU

⇨ 143

Knjiga Urantije

145 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 144 U GILBOI I DEKAPOLISU

Sekcije

Uvod

1. TABOR U GILBOI
2. POUKA O MOLITVI
3. MOLITVA VJERNIKA
4. JOŠ O MOLITVI
5. DRUGI OBLICI MOLITVE
6. VIJEĆANJE S IVANOVIM APOSTOLIMA
7. U GRADOVIMA DEKAPOLISA
8. U TABORU BLIZU PELE
9. SMRT IVANA KRSTITELJA

PAPER 144 AT GILBOA AND IN THE DECAPOLIS

SECTIONS

Introduction

1. The Gilboa Encampment
2. The Discourse on Prayer
3. The Believer's Prayer
4. More about Prayer
5. Other Forms of Prayer
6. Conference with John's Apostles
7. In the Decapolis Cities
8. In Camp near Pella
9. Death of John the Baptist

Uvod

Rujan i listopad su prošli u tišini u udaljenom taboru na padinama Gilboe. Cijeli rujan Isus je bio u osami s apostolima, te ih je učio i upućivao u istine kraljevstva.

Postoje brojni razlozi iz kojih su Isus i apostoli proveli ovo vrijeme u osami u području koje je bilo na granici Samarije i Dekapolisa. Jeruzalemski religiozni vladari su bili vrlo neprijateljski raspoloženi: Herod Antipa je još uvijek držao Ivana u zatvoru, strahujući da ga bilo oslobodi ili pogubi, dok je nastavio sumnjičati da su Ivan i Isus bili na neki način povezani. Zahvaljujući ovim uvjetima, nije bilo mudro planirati agresivnu djelatnost bilo u Judeji ili Galileji. Postojao je i treći razlog: sve veća napetost između vođa Ivanovih učenika i Isusovih apostola koja je sve više rasla kako je rastao broj vjernika.

Isus je znao da su se dani pripremnog rada naučavanja i propovijedanja bližili kraju, da je idući

INTRODUCTION

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER and October were spent in retirement at a secluded camp upon the slopes of Mount Gilboa. The month of September Jesus spent here alone with his apostles, teaching and instructing them in the truths of the kingdom.

144:0.2 (1617.2) There were a number of reasons why Jesus and his apostles were in retirement at this time on the borders of Samaria and the Decapolis. The Jerusalem religious rulers were very antagonistic; Herod Antipas still held John in prison, fearing either to release or execute him, while he continued to entertain suspicions that John and Jesus were in some way associated. These conditions made it unwise to plan for aggressive work in either Judea or Galilee. There was a third reason: the slowly augmenting tension between the leaders of John's disciples and the apostles of Jesus, which grew worse with the increasing number of believers.

144:0.3 (1617.3) Jesus knew that the days of the preliminary work of teaching and preaching were

korak bio početak punog i konačnog djelovanja u okvirima svog zemaljskog života i nije želio da početak ovog poduzeća bude bilo na teret ili na sramotu Ivanu Krstitelju. Isus je stoga odlučio provesti neko vrijeme u izolaciji da se posveti pouci apostola, tezatim obaviti nešto tihog djelovanja u gradovima Dekapolisa dok Ivan ne bude bilo pogubljen ili oslobođen da im se pridruži u ujedinjenom radu.

1. TABOR U GILBOI

Kako je vrijeme prolazilo, dvanaestorica su bili sve odaniji Isusu i sve više posvećeni aktivnostima kraljevstva. Njihova je odanost uglavnom bila stvar osobne privrženosti. Nisu razumjevali njegova mnogostrana učenja; nisu imali puno razumjevanje bilo Isusove prirode ili značaja njegovog darivanja na zemlji.

Isus je objasnio apostolima da su se povukli u osamu iz tri razloga:

1. Da utvrde svoje razumijevanje i vjeru u evanđelje kraljevstva.
2. Da se smire protivnici njihovog rada u Judeji i Galileji.
3. Da sačekaju na sudbinu Ivana Krstitelja.

Dok su bili na Gilboi, Isus je pripovjedao dvanaestorici o događajima iz svoje mladosti i s Hermonske gore; također im je obznanio dio onoga što se dogodilo u brdima za vrijeme četrdeset dana neposredno poslije krštenja. I bez okolišanja je tražio da nikome ne govore o ovim događajima sve dok se on ne vrati svome Ocu.

Za ovih su se rujanskih tjedana odmarali, družili, prisjećali ranih događaja sve do dana kad ih je Isus prvi put pozvao u službu i ozbiljno su pokušali uskladiti sve što su naučili od Učitelja. Do neke mjere svi su osjećali da im je ovo bila posljednja prilika za dulji odmor. Shvaćali su da njihove predstojeće aktivnosti bilo u Judeji ili Galileji trebaju obilježiti početak proglašenja nastupajućeg kraljevstva, premda su imali vrlo mali ili ni malo razumijevanja prirode ovog budućeg kraljevstva. Ivan i Andrija su poučavali da je kraljevstvo već došlo; Petar i Jakov su vjerovali da je tek trebalo doći; Natanije i Tomo su iskreno priznavali svoju pometnju; Matej, Filip i Šimun Revnitelj su bili nesigurni i zbunjeni; blizanci su bili blaženo ignorantni o bilo kakvoj kontroverziji; Juda Iskariotski je bio tih i neopredjeljen.

Isus je većinom provodio vrijeme u osami u

about over, that the next move involved the beginning of the full and final effort of his life on earth, and he did not wish the launching of this undertaking to be in any manner either trying or embarrassing to John the Baptist. Jesus had therefore decided to spend some time in retirement rehearsing his apostles and then to do some quiet work in the cities of the Decapolis until John should be either executed or released to join them in a united effort.

1. THE GILBOA ENCAMPMENT

144:1.1 (1617.4) As time passed, the twelve became more devoted to Jesus and increasingly committed to the work of the kingdom. Their devotion was in large part a matter of personal loyalty. They did not grasp his many-sided teaching; they did not fully comprehend the nature of Jesus or the significance of his bestowal on earth.

144:1.2 (1617.5) Jesus made it plain to his apostles that they were in retirement for three reasons:

144:1.3 (1617.6) 1. To confirm their understanding of, and faith in, the gospel of the kingdom.

144:1.4 (1617.7) 2. To allow opposition to their work in both Judea and Galilee to quiet down.

144:1.5 (1617.8) 3. To await the fate of John the Baptist.

144:1.6 (1617.9) While tarrying on Gilboa, Jesus told the twelve much about his early life and his experiences on Mount Hermon; he also revealed something of what happened in the hills during the forty days immediately after his baptism. And he directly charged them that they should tell no man about these experiences until after he had returned to the Father.

144:1.7 (1618.1) During these September weeks they rested, visited, recounted their experiences since Jesus first called them to service, and engaged in an earnest effort to co-ordinate what the Master had so far taught them. In a measure they all sensed that this would be their last opportunity for prolonged rest. They realized that their next public effort in either Judea or Galilee would mark the beginning of the final proclamation of the coming kingdom, but they had little or no settled idea as to what the kingdom would be when it came. John and Andrew thought the kingdom had already come; Peter and James believed that it was yet to come; Nathaniel and Thomas frankly confessed they were puzzled; Matthew, Philip, and Simon Zelotes were uncertain and confused; the twins were blissfully ignorant of the controversy; and Judas Iscariot was silent, noncommittal.

144:1.8 (1618.2) Much of this time Jesus was alone on

brdima blizu tabora. S vremena na vrijeme sa sobom je vodio Petra, Jakova ili Ivana, dok je najčešće išao u molitvu i duhovnu zajednicu sam. Nakon Isusovog krštenja i četrdeset dana u brdima Pereje, ova se razdoblja duhovnog zajedništva s Ocem teško mogu nazvati molitvom, dok ih je posve ispravno opisati periodima osobne duhovne zajednice Isusa s njegovim Ocem.

Centralna tema diskusija cijelog rujna bila je molitva i obožavanje. Nakon što su nekoliko dana raspravljali o konceptu obožavanja, Isus je konačno izručio svoj nezaboravni govor u odgovor na Tominu molbu: "Učitelju, nauči nas moliti."

Ivan je naučio svoje učenike molitvi, molitvi za spasenje u nastupajućem kraljevstvu. Premda Isus nikada nije zabranio svojim učenicima da koriste Ivanovu molitvu, apostoli su rano uvidjeli da Učitelj nije u cjelosti odobravao običaj ponavljanja naučenih i formalnih molitvi. Unatoč tome, vjernici su neprestano tražili da im apostoli pokažu kako se trebaju moliti. Dvanaestorica su htjeli naučiti koja je molitva bila Isusu po volji. Isus je pristao najviše zbog ove potrebe za nekom jednostavnom molitvom za svagdašnji narod i u odgovor na Tomino pitanje da im sugerira kako se trebaju moliti. Isus je uputio ovu lekciju jednog poslije podneva za vrijeme trećeg tjedna njihovog boravka na Gilboi.

2. POUKA O MOLITVI

"Ivan vas je uistinu učio jednostavnom obliku molitve: 'Oče, očisti nas od grijeha, pokaži nam svoju slavu, obznani nam svoju ljubav i pusti svoj duh da posveti naša srca zauvijek, Amen!' On vas je dao ovu molitvu da imate čemu poučiti narod. Nije namjeravao da koristite ovu napamet naučenu formalnu molitvu kao molitveni izraz vaših duša.

"Molitva je posve osoban i spontan izraz dušnog stava prema duhu: molitva treba biti duhovna zajednica sina i izraz prijateljstva. Kad se izvodi duhom, molitva vodi usklađenju duhovnog napredka. Idealna molitva je oblik duhovnog zajedništva koje vodi inteligentnom obožavanju. Istinska molitva je iskreni stav kojim čovjek poseže prema nebu u cilju ostvarenja svojih ideala.

"Molitva je dah duše i kao takva treba navesti čovjeka da ustraje u nastojanju da pronađe Očevu volju. Tko bi od vas imao prijatelja, te mu otišao u ponoći i rekao mu: 'Prijatelju, pozajmi mi tri kruha, jer je došao prijatelj s puta, a nemam što staviti

the mountain near the camp. Occasionally he took with him Peter, James, or John, but more often he went off to pray or commune alone. Subsequent to the baptism of Jesus and the forty days in the Perea hills, it is hardly proper to speak of these seasons of communion with his Father as prayer, nor is it consistent to speak of Jesus as worshipping, but it is altogether correct to allude to these seasons as personal communion with his Father.

144:1.9 (1618.3) The central theme of the discussions throughout the entire month of September was prayer and worship. After they had discussed worship for some days, Jesus finally delivered his memorable discourse on prayer in answer to Thomas's request: "Master, teach us how to pray."

144:1.10 (1618.4) John had taught his disciples a prayer, a prayer for salvation in the coming kingdom. Although Jesus never forbade his followers to use John's form of prayer, the apostles very early perceived that their Master did not fully approve of the practice of uttering set and formal prayers. Nevertheless, believers constantly requested to be taught how to pray. The twelve longed to know what form of petition Jesus would approve. And it was chiefly because of this need for some simple petition for the common people that Jesus at this time consented, in answer to Thomas's request, to teach them a suggestive form of prayer. Jesus gave this lesson one afternoon in the third week of their sojourn on Mount Gilboa.

2. THE DISCOURSE ON PRAYER

144:2.1 (1618.5) "John indeed taught you a simple form of prayer: 'O Father, cleanse us from sin, show us your glory, reveal your love, and let your spirit sanctify our hearts forevermore, Amen!' He taught this prayer that you might have something to teach the multitude. He did not intend that you should use such a set and formal petition as the expression of your own souls in prayer.

144:2.2 (1618.6) "Prayer is entirely a personal and spontaneous expression of the attitude of the soul toward the spirit; prayer should be the communion of sonship and the expression of fellowship. Prayer, when indited by the spirit, leads to co-operative spiritual progress. The ideal prayer is a form of spiritual communion which leads to intelligent worship. True praying is the sincere attitude of reaching heavenward for the attainment of your ideals.

144:2.3 (1619.1) "Prayer is the breath of the soul and should lead you to be persistent in your attempt to ascertain the Father's will. If any one of you has a neighbor, and you go to him at midnight and say: 'Friend, lend me three loaves, for a friend of mine

pred njega' i onaj iznutra odgovorio: 'Ne dosađuj mi, vrata su već zatvorena, a mala djeca sa mnom u postelji, ne mogu ustati da ti dadnem,' vi bi ustrajali objašnjavajući kako vam je prijatelj gladan i da mu nemate što ponuditi. Kažem vam, ako i ne bi ustao da vam dadne zato što vam je prijatelj, ustao bi sigurno zbog vašeg dosađivanja i dao bi vam sve što vam treba. Ako, dakle, ustrajnost rađa uspjehom čak i među smrtnim ljudima, koliko će vam više vaša ustrajnost u duhu donijeti kruha životu od darežive ruke Oca na nebu. I ja vam velim: Ustrajno molite i dat će vam se; tražite i naći ćete; kucajte i otvorit će vam se. Jer svatko tko moli, prima; tko traži, nalazi, a otvaraju se vrata spasenja onomu koji kuca.

"A tko od vas koji je otac, ako bi ga sin molio nečemu što vi znate sinu ne ide u korist, ne bi bez oklijevanja dao u skladu s roditeljskom mudrošću, a ne u skladu sa sinovom suludom molbom? Ako djetetu treba kruha, tko bi mu pružio kamen samo zato što ga sin suludo moli? Ako vašem sinu treba riba, koji bi mu od vas pružio mjesto ribe zmiju samo zato što dijete suludo traži zmiju? Dakle ako vi, koji ste smrtni i finitni, znate odgovoriti na molitvu i dati svojoj djeci dobre i prikladne darove, koliko će više vaš Otac nebeski dati duha i još mnogo drugih blaženih darova onima koji ga mole? Čovjek treba neumorno moliti i ne klonuti.

"Da vam kažem kako bijaše jedan sudac koji je živio u jednom zlom gradu. Ovaj se sudac nije bojao Boga i nije držao do ljudi. A bila u onome gradu i uboga udovica koja bi dolazila k njemu i molila ovog nepravednog sudca: 'Brani me od mog protivnika.' Onaj to dugo ne htjede, ali nakon toga reče u sebi: 'Ako se Boga ne bojim a do ljudi ne držim, ipak ću jer mi dosađuje, braniti ovu udovicu, da vječno ne dolazi i ne razbija mi glavu.' Ove priče vam govorim da ustrajete u molitvi i da ne mislite da će vaše molbe promijeniti pravednog i ispravnog Oca na nebu. Vaša ustrajnost, međutim, neće vam dati prednost kod Boga pred drugim smrtnicima, nego će promijeniti vaše zemaljsko gledište i uvećati kapacitet vaše duše za primitak duha.

"Ali vi kad se molite, pokazujete tako malo vjere. Istinska vjera pomjera gore materijalnih poteškoća koje mogu biti na putu proširenju duše i duhovnom napredovanju."

3. MOLITVA VJERNIKA

Ali apostoli još nisu bili zadovoljni; htjeli su da

on a journey has come to see me, and I have nothing to set before him'; and if your neighbor answers, 'Trouble me not, for the door is now shut and the children and I are in bed; therefore I cannot rise and give you bread,' you will persist, explaining that your friend hungers, and that you have no food to offer him. I say to you, though your neighbor will not rise and give you bread because he is your friend, yet because of your importunity he will get up and give you as many loaves as you need. If, then, persistence will win favors even from mortal man, how much more will your persistence in the spirit win the bread of life for you from the willing hands of the Father in heaven. Again I say to you: Ask and it shall be given you; seek and you shall find; knock and it shall be opened to you. For every one who asks receives; he who seeks finds; and to him who knocks the door of salvation will be opened.

144:2.4 (1619.2) "Which of you who is a father, if his son asks unwisely, would hesitate to give in accordance with parental wisdom rather than in the terms of the son's faulty petition? If the child needs a loaf, will you give him a stone just because he unwisely asks for it? If your son needs a fish, will you give him a watersnake just because it may chance to come up in the net with the fish and the child foolishly asks for the serpent? If you, then, being mortal and finite, know how to answer prayer and give good and appropriate gifts to your children, how much more shall your heavenly Father give the spirit and many additional blessings to those who ask him? Men ought always to pray and not become discouraged.

144:2.5 (1619.3) "Let me tell you the story of a certain judge who lived in a wicked city. This judge feared not God nor had respect for man. Now there was a needy widow in that city who came repeatedly to this unjust judge, saying, 'Protect me from my adversary.' For some time he would not give ear to her, but presently he said to himself: 'Though I fear not God nor have regard for man, yet because this widow ceases not to trouble me, I will vindicate her lest she wear me out by her continual coming.' These stories I tell you to encourage you to persist in praying and not to intimate that your petitions will change the just and righteous Father above. Your persistence, however, is not to win favor with God but to change your earth attitude and to enlarge your soul's capacity for spirit receptivity.

144:2.6 (1619.4) "But when you pray, you exercise so little faith. Genuine faith will remove mountains of material difficulty which may chance to lie in the path of soul expansion and spiritual progress."

3. THE BELIEVER'S PRAYER

144:3.1 (1619.5) But the apostles were not yet

im Isus da primjerak molitve koju će učiti svojim novim učenicima. Nakon što je saslušao ovo predavanje o molitvi, Jakov Zebedejev reče: “Dobro, Učitelju, ali ne tražimo molitvu za nas nego za vjernike koji nas tako često mole, ‘Naučite nas kako se ispravno moli Ocu na nebu.’”

Kad je Jakov ovako govorio, Isus reče: “Ako, dakle, još uvijek tražite takvu molitvu, evo jedne koju sam učio svoju braću i sestre u Nazaretu”:

Oče naš, koji jesi na nebesima,

Sveti se ime tvoje.

Dodji kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja kako na

Nebu tako i na zemlji.

Kruh naš svagdanji daj nam danas;

Osvježi naše duše vodama života.

I oprosti nam duge naše

Kako i mi otpuštamo dužnicima svojim.

Spasi nas od napasti, izbavi nas od zla,

I pomози nam da budemo sve više nalik tebi.

Nije čudno što su apostoli tražili da ih Isus nauči primjeru molitve koju će učiti vjernicima. Ivan Krstitelj je učio svoje apostole više molitvi; svi veliki učitelji su učili molitve svojim učenicima. Religiozni učitelji Židova su imali nekih dvadeset pet ili trideset molitvi koje su recitali u sinagogama i na ulici. Isus se naročito protivio updanoj molitvi u javnosti. Do ovog trenutka dvanaestorica su tek nekoliko puta čuli kako se Isus moli. Imali su priliku vidjeti kako je provodio cijele noći u molitvi ili duhovnom zajedništvu, i jako ih je zanimalo način i oblik njegovih molbi. Uistinu su bili pod velikim pritiskom jer nisu znali odgovoriti narodu koji je tražio da ih pouče molitvi kao što je Ivan učio svoje učenike.

Isus je učio dvanaestoricu da se mole neupadno; da se izoliraju u tihoj prirodi ili da se zatvore u sobu.

Poslije Isusove smrti i uzlaza Ocu, bilo je običaj među njegovim vjernicima završiti ovu takozvanu Gospodinovu molitvu dodanim riječima - “U ime Gospodina Isusa Krista.” U još skorije doba izgubljene su dvije linije pri kopiranju i molitvi su dodane ove riječi: “Jer tvoje je kraljevstvo i moć

satisfied; they desired Jesus to give them a model prayer which they could teach the new disciples. After listening to this discourse on prayer, James Zebedee said: “Very good, Master, but we do not desire a form of prayer for ourselves so much as for the newer believers who so frequently beseech us, ‘Teach us how acceptably to pray to the Father in heaven.’”

144:3.2 (1619.6) When James had finished speaking, Jesus said: “If, then, you still desire such a prayer, I would present the one which I taught my brothers and sisters in Nazareth”:

144:3.3 (1620.1) Our Father who is in heaven,

144:3.4 (1620.2) Hallowed be your name.

144:3.5 (1620.3) Your kingdom come; your will be done

144:3.6 (1620.4) On earth as it is in heaven.

144:3.7 (1620.5) Give us this day our bread for tomorrow;

144:3.8 (1620.6) Refresh our souls with the water of life.

144:3.9 (1620.7) And forgive us every one our debts

144:3.10 (1620.8) As we also have forgiven our debtors.

144:3.11 (1620.9) Save us in temptation, deliver us from evil,

144:3.12 (1620.10) And increasingly make us perfect like yourself.

144:3.13 (1620.11) It is not strange that the apostles desired Jesus to teach them a model prayer for believers. John the Baptist had taught his followers several prayers; all great teachers had formulated prayers for their pupils. The religious teachers of the Jews had some twenty-five or thirty set prayers which they recited in the synagogues and even on the street corners. Jesus was particularly averse to praying in public. Up to this time the twelve had heard him pray only a few times. They observed him spending entire nights at prayer or worship, and they were very curious to know the manner or form of his petitions. They were really hard pressed to know what to answer the multitudes when they asked to be taught how to pray as John had taught his disciples.

144:3.14 (1620.12) Jesus taught the twelve always to pray in secret; to go off by themselves amidst the quiet surroundings of nature or to go in their rooms and shut the doors when they engaged in prayer.

144:3.15 (1620.13) After Jesus' death and ascension to the Father it became the practice of many believers to finish this so-called Lord's prayer by the addition of — “In the name of the Lord Jesus Christ.” Still later on, two lines were lost in copying, and there was added to this prayer an

i slava, zauvijek.”

Isus je apostolima dao ovu molitvu onako kako je korištena u njegovoj kući u Nazaretu. On nikada nije učio formalnu molitvu namjenjenu pojedinačnoj osobi, već jedino grupni, obitelji ili društvu. A ni to nije uradio samoinicijativno.

Isus je učio da djelotvorna molitva mora biti:

1. Nesebična - ne samo za sebe.
2. Puna vjere - prema vjeri.
3. Iskrena - časnog srca.
4. Inteligentna - prema svjetlu.
5. Pouzdana - s predavanjem Očevoj svemudroj volji.

Kad je Isus provodio cijele noći u brdima posvećen molitvi, najviše se molio za svoje učenike, a naročito za dvanaesticu. Učitelj se vrlo malo molio za sebe, premda se često predavao duhovnom zajedništvu s Rajskim Ocem.

4. JOŠ O MOLITVI

Danima nakon govora o molitvi apostoli su nastavili postavljati pitanja Učitelju u vezi ove bitne duhovne prakse. Isusova uputa apostolima tijekom ovih dana glede molitve i duhovnog obožavanja, može se ovako pojednostaviti i prilagoditi suvremenom jeziku:

Iskreno i žudno ponavljanje bilo koje molbe, kad se radi o iskrenoj molitvi Božjeg djeteta izrečenoj u vjeri, kako god ova molitva bila nezgodno izražena i kako god bilo nemoguće na nju izravno odgovoriti, uvijek proširuje kapacitet duše osobe koja moli za duhovni receptivitet.

Kad god se molite, ne zaboravite da je *sinstvodar*. Niti jedno dijete nikada nije trebalo zaraditi status sina ili kćerke. Zemaljsko dijete dolazi na zemlju voljom svojih roditelja. Štoviše, Božje dijete pronalazi slavu i ostvaruje novi život duha voljom Oca na nebu. Čovjek tako mora *primiti* nebesko kraljevstvo - božansko *sinstvo* - kao malo dijete. Čovjek zarađuje ispravnost - progresivni razvoj karaktera - ali prima *sinstvo* milošću i kroz vjeru.

Molitva je dovela Isusa do veličanstvenog duhovnog zajedništva sa Vrhovnim Vladarima svemira nad svemirima. Molitva će voditi zemaljske smrtnike do duhovnog zajedništva istinskog obožavanja. Duhovni kapacitet

extra clause, reading: “For yours is the kingdom and the power and the glory, forevermore.”

144:3.16 (1620.14) Jesus gave the apostles the prayer in collective form as they had prayed it in the Nazareth home. He never taught a formal personal prayer, only group, family, or social petitions. And he never volunteered to do that.

144:3.17 (1620.15) Jesus taught that effective prayer must be:

144:3.18 (1620.16) 1. Unselfish — not alone for oneself.

144:3.19 (1620.17) 2. Believing — according to faith.

144:3.20 (1620.18) 3. Sincere — honest of heart.

144:3.21 (1620.19) 4. Intelligent — according to light.

144:3.22 (1620.20) 5. Trustful — in submission to the Father's all-wise will.

144:3.23 (1620.21) When Jesus spent whole nights on the mountain in prayer, it was mainly for his disciples, particularly for the twelve. The Master prayed very little for himself, although he engaged in much worship of the nature of understanding communion with his Paradise Father.

4. MORE ABOUT PRAYER

144:4.1 (1620.22) For days after the discourse on prayer the apostles continued to ask the Master questions regarding this all-important and worshipful practice. Jesus' instruction to the apostles during these days, regarding prayer and worship, may be summarized and restated in modern phraseology as follows:

144:4.2 (1621.1) The earnest and longing repetition of any petition, when such a prayer is the sincere expression of a child of God and is uttered in faith, no matter how ill-advised or impossible of direct answer, never fails to expand the soul's capacity for spiritual receptivity.

144:4.3 (1620.10) In all praying, remember that sonship is a *gift*. No child has aught to do with *earning* the status of son or daughter. The earth child comes into being by the will of its parents. Even so, the child of God comes into grace and the new life of the spirit by the will of the Father in heaven. Therefore must the kingdom of heaven — divine sonship — be *received* as by a little child. You earn righteousness — progressive character development — but you receive sonship by grace and through faith.

144:4.4 (1620.11) Prayer led Jesus up to the supercommunion of his soul with the Supreme Rulers of the universe of universes. Prayer will lead the mortals of earth up to the communion of true worship. The soul's spiritual capacity for receptivity determines the quantity of heavenly

čovjekove duše određuje mjeru nebeskog blaženstva koje čovjek osobno usvaja i svjesno spoznaje kao odgovor na molitvu.

Molitva i s njom vezano obožavanje je vještina kojima čovjek izlazi iz svagdašnje rutine života, monotone kolotečine materijalne egzistencije. Ona je pri stup produhovljenom samoostvarenju i individualnosti intelektualnog i religioznog postignuća.

Molitva je protuteža štetnoj introspekciji. Ako ništa drugo, molitva koju je Učitelj poučavao ima ovaj povoljni učinak na dušu. Isus je dosljedno računao na ovaj blagonakloni učinak kad se molio za svoje bližnje. Učitelj je obično molio u množini, a ne u jednini. Jedino je za velikih kriza svog zemaljskog života Isus ikada molio za sebe.

Molitva je dah duha života usred materijalne civilizacije ljudskih rasa. Obožavanje je spasenje ljudskim naraštajima koji teže materijalnim užicima.

Kako se molitva može usporediti s punjenjem duhovnih baterija duše, tako se obožavanje može usporediti s podešavanjem duše za hvatanje talasa kozmičkih prijenosa beskonačnog duha Oca Svih.

Molitva je iskreni i žudni pogled djeteta na svog duha-Oca; ona je psihološki proces zamjene ljudske volje božanskom. Molitva je dio božanskog plana za preobrazbu onoga što jeste u ono što treba biti.

Jedan od razloga zašto Petar, Jakov i Ivan, koji su često pratili Isusa na njegovim dugim noćnim bdjenjima, nisu čuli Isusa kako se moli, je to što je Učitelj rijetko naglas izgovarao svoje molitve. Parktično sve Isusove molite izrečene su u duhu i u srcu - bez riječi.

Od svih apostola, Petar i Jakov su se najbliže primakli razumijevanju Učiteljevog nauka o molitvi i obožavanju.

5. DRUGI OBLICI MOLITVE

S vremena na vrijeme tijekom svog zemaljskog života, Isus je pomenuo apostolima nekoliko drugih oblika molitve, ali to je učinio jedino kao ilustraciju drugih pitanja i uz napomenu da ne uče ove "slike molitvi" narodu. Mnoge od ovih molitvi vuku porijeklo s drugih naseljenih svjetova, ali ovu činjenicu Isus nije obznanio apostolima. Među ovim molitvama su bile:

Naš Oče koji u sebi imaš sve kozmičke

blessings which can be personally appropriated and consciously realized as an answer to prayer.

144:4.5 (1620.12) Prayer and its associated worship is a technique of detachment from the daily routine of life, from the monotonous grind of material existence. It is an avenue of approach to spiritualized self-realization and individuality of intellectual and religious attainment.

144:4.6 (1620.13) Prayer is an antidote for harmful introspection. At least, prayer as the Master taught it is such a beneficent ministry to the soul. Jesus consistently employed the beneficial influence of praying for one's fellows. The Master usually prayed in the plural, not in the singular. Only in the great crises of his earth life did Jesus ever pray for himself.

144:4.7 (1620.14) Prayer is the breath of the spirit life in the midst of the material civilization of the races of mankind. Worship is salvation for the pleasure-seeking generations of mortals.

144:4.8 (1620.15) As prayer may be likened to recharging the spiritual batteries of the soul, so worship may be compared to the act of tuning in the soul to catch the universe broadcasts of the infinite spirit of the Universal Father.

144:4.9 (1620.16) Prayer is the sincere and longing look of the child to its spirit Father; it is a psychologic process of exchanging the human will for the divine will. Prayer is a part of the divine plan for making over that which is into that which ought to be.

144:4.10 (1620.17) One of the reasons why Peter, James, and John, who so often accompanied Jesus on his long night vigils, never heard Jesus pray, was because their Master so rarely uttered his prayers as spoken words. Practically all of Jesus' praying was done in the spirit and in the heart — silently.

144:4.11 (1620.18) Of all the apostles, Peter and James came the nearest to comprehending the Master's teaching about prayer and worship.

5. OTHER FORMS OF PRAYER

144:5.1 (1621.11) From time to time, during the remainder of Jesus' sojourn on earth, he brought to the notice of the apostles several additional forms of prayer, but he did this only in illustration of other matters, and he enjoined that these "parable prayers" should not be taught to the multitudes. Many of them were from other inhabited planets, but this fact Jesus did not reveal to the twelve. Among these prayers were the following:

144:5.2 (1622.1) Our Father in whom consist the universe realms,

domene,

Uzvišeno tvoje ime i preslavan tvoj karakter.

Tvoja prisutnost nas opasava i tvoja slava očituje,

Nesavršeno kroz nas kao što je savršena u visini.

Daj nam danas osvježujuće sile svjetla,

Ne dopusti nam da skrenemo u zle staze naše imaginacije,

Jer tvoje je veličanstveno prebivalište, vječita moć,

A nama, vječni dar beskonačne ljubavi tvoga Sina.

I ovo je vječna istina.

Naš stvaralački Roditelju, centre svemira,

Podari nam svoju prirodu i daj nam svoj karakter.

Učini nas svojim sinovima i kćerkama milošću svojom

I proslavi svoje ime našim vječnim postignućem.

Tvoj usklađujući i upraviteljski duh daj nam da živi i prebiva u nama

Da vršimo tvoju volju na ovom svijetu kako anđeli izvršavaju tvoje zapovijedi u svjetlu.

Podrži nas danas u našem napretku na putu istine.

Izruči nas od inercije, zla i svih grešnih prijestupa.

Budi strpljiv s nama dok mi ukazujemo ljubav našim bližnjima.

Izlij na nas duh svoje milosti u srca nas stvorenih bića.

Povedi nas svojom vlastitom rukom, korak po korak, neizvjesnim lavirintom života,

I kad nam dođe kraj, primi u svoje okrilje naše vjerne duhove.

I tako, neka ne budu naše želje nego tvoja volja.

Naš savršeni i ispravni nebeski Oče,

Danas nas vodi i upravlja nam staze.

Posveti nam korake i koordiniraj nam misli.

144:5.3 (1622.2) Uplifted be your name and all-glorious your character.

144:5.4 (1622.3) Your presence encompasses us, and your glory is manifested

144:5.5 (1622.4) Imperfectly through us as it is in perfection shown on high.

144:5.6 (1622.5) Give us this day the vivifying forces of light,

144:5.7 (1622.6) And let us not stray into the evil bypaths of our imagination,

144:5.8 (1622.7) For yours is the glorious indwelling, the everlasting power,

144:5.9 (1622.8) And to us, the eternal gift of the infinite love of your Son.

144:5.10 (1622.9) Even so, and everlastingly true.

144:5.11 (1622.10) Our creative Parent, who is in the center of the universe,

144:5.12 (1622.11) Bestow upon us your nature and give to us your character.

144:5.13 (1622.12) Make us sons and daughters of yours by grace

144:5.14 (1622.13) And glorify your name through our eternal achievement.

144:5.15 (1622.14) Your adjusting and controlling spirit give to live and dwell within us

144:5.16 (1622.15) That we may do your will on this sphere as angels do your bidding in light.

144:5.17 (1622.16) Sustain us this day in our progress along the path of truth.

144:5.18 (1622.17) Deliver us from inertia, evil, and all sinful transgression.

144:5.19 (1622.18) Be patient with us as we show loving-kindness to our fellows.

144:5.20 (1622.19) Shed abroad the spirit of your mercy in our creature hearts.

144:5.21 (1622.20) Lead us by your own hand, step by step, through the uncertain maze of life,

144:5.22 (1622.21) And when our end shall come, receive into your own bosom our faithful spirits.

144:5.23 (1622.22) Even so, not our desires but your will be done.

144:5.24 (1622.23) Our perfect and righteous heavenly Father,

144:5.25 (1622.24) This day guide and direct our journey.

144:5.26 (1622.25) Sanctify our steps and co-ordinate

Povedi nas stazom vječnog napretka.	our thoughts. 144:5.27 (1622.26) Ever lead us in the ways of eternal progress.
Napuni nas mudrošću do vrhunca moći	144:5.28 (1622.27) Fill us with wisdom to the fullness of power
I osnaži nas svojom beskonačnom energijom.	144:5.29 (1622.28) And vitalize us with your infinite energy.
Nadahni nas božanskom sviješću	144:5.30 (1622.29) Inspire us with the divine consciousness of
Prisutnosti i vodstva serafskog mnoštva.	144:5.31 (1622.30) The presence and guidance of the seraphic hosts.
Vodi nas uvijek naviše stazom svjetla;	144:5.32 (1622.31) Guide us ever upward in the pathway of light;
Zauzmi se za nas na dan velikog suda.	144:5.33 (1622.32) Justify us fully in the day of the great judgment.
Učini nas poput sebe u vječnoj slavi	144:5.34 (1622.33) Make us like yourself in eternal glory
I primi nas u svoju beskrajnu službu na nebu.	144:5.35 (1622.34) And receive us into your endless service on high.
Naš Oče tajnoviti,	144:5.36 (1622.35) Our Father who is in the mystery,
Obznani nam svoj sveti karakter.	144:5.37 (1622.36) Reveal to us your holy character.
Daj svojoj djeci zemaljskoj da danas	144:5.38 (1622.37) Give your children on earth this day
Vide put, svjetlo i istinu.	144:5.39 (1622.38) To see the way, the light, and the truth.
Pokaži nam stazu vječnog napretka	144:5.40 (1622.39) Show us the pathway of eternal progress
I daj nam volju da njome idemo.	144:5.41 (1622.40) And give us the will to walk therein.
Utemelji u nama svoju božansku srodnost	144:5.42 (1622.41) Establish within us your divine kingship
I tako nam podari punu samokontrolu.	144:5.43 (1622.42) And thereby bestow upon us the full mastery of self.
Ne daj da skrenemo na putove tame i smrti;	144:5.44 (1622.43) Let us not stray into paths of darkness and death;
Vodi nas zauvijek prema vodama života.	144:5.45 (1622.44) Lead us everlastingly beside the waters of life.
Slušaj naše molitve radi sebe samoga;	144:5.46 (1622.45) Hear these our prayers for your own sake;
Neka ti bude na radost da nas učiniš sve više nalik samome sebi.	144:5.47 (1622.46) Be pleased to make us more and more like yourself.
Na kraju, u ime tvog božanskog Sina,	144:5.48 (1623.1) At the end, for the sake of the divine Son,
Primi nas u svoje vječno naručje.	144:5.49 (1623.2) Receive us into the eternal arms.
I tako, neka ne bude naša nego tvoja volja.	144:5.50 (1623.3) Even so, not our will but yours be done.
Veličanstveni Oče i Majko u jednom roditelju spojeni,	144:5.51 (1623.4) Glorious Father and Mother, in one parent combined,
Da budemo odani tvojoj božanskoj prirodi.	144:5.52 (1623.5) Loyal would we be to your divine nature.

Tvoje sebstvo da živi nanovo u nama i kroz nas

Preko duha i darivanja tvog božanskog duha,

Dok te tako nesavršeno reproduciramo na ovom svijetu

Kao što si savršeno i veličanstveno obznanjen na nebu.

Daj nam iz dana u dan svoju blaženu službu bratstva

I vodi nas iz sata u sat stazom ljubavi i službe.

Budi uvijek i bez iznimke strpljiv s nama

Kao što mi ukazujemo tvoje strpljenje našoj djeci.

Daj nam božansku mudrost koja sve čini dobro

I beskonačnu ljubav koja je ljupkost svakom stvorenju.

Ukaži nam svoje strpljenje i ljubav

Da tvoja milost obujmi najslabije na svijetu.

I kad dođe kraj našeg života, neka bude na slavu tvome imenu,

Zadovoljstvo tvome dobrom duhu i radost pomoćnicima naših duša.

Ne kako mi želimo, naš dragi Oče, nego kako ti želiš vječno dobro svojoj smrtnoj djeci,

Tako neka bude.

Naš svezjerni Izvore i svemogući Centre,

Poštovano i sveto bilo ime tvog milostivog Sina.

Tvoje izobilje i tvoja blaženstva se spuštaju na nas,

Daju nam moć da izvršimo tvoju volju i ostvarimo tvoje zapovijedi.

Daj nam iz sata u sat materiju drveta života;

Osvježi nas iz dana u dan živim vodama njegove rijeke.

Korak po korak vodi nas iz tame i u božansko svjetlo.

Obnovi naše umove preobražavajućim

144:5.53 (1623.6) Your own self to live again in and through us

144:5.54 (1623.7) By the gift and bestowal of your divine spirit,

144:5.55 (1623.8) Thus reproducing you imperfectly in this sphere

144:5.56 (1623.9) As you are perfectly and majestically shown on high.

144:5.57 (1623.10) Give us day by day your sweet ministry of brotherhood

144:5.58 (1623.11) And lead us moment by moment in the pathway of loving service.

144:5.59 (1623.12) Be you ever and unfailingly patient with us

144:5.60 (1623.13) Even as we show forth your patience to our children.

144:5.61 (1623.14) Give us the divine wisdom that does all things well

144:5.62 (1623.15) And the infinite love that is gracious to every creature.

144:5.63 (1623.16) Bestow upon us your patience and loving-kindness

144:5.64 (1623.17) That our charity may enfold the weak of the realm.

144:5.65 (1623.18) And when our career is finished, make it an honor to your name,

144:5.66 (1623.19) A pleasure to your good spirit, and a satisfaction to our soul helpers.

144:5.67 (1623.20) Not as we wish, our loving Father, but as you desire the eternal good of your mortal children,

144:5.68 (1623.21) Even so may it be.

144:5.69 (1623.22) Our all-faithful Source and all-powerful Center,

144:5.70 (1623.23) Reverent and holy be the name of your all-gracious Son.

144:5.71 (1623.24) Your bounties and your blessings have descended upon us,

144:5.72 (1623.25) Thus empowering us to perform your will and execute your bidding.

144:5.73 (1623.26) Give us moment by moment the sustenance of the tree of life;

144:5.74 (1623.27) Refresh us day by day with the living waters of the river thereof.

144:5.75 (1623.28) Step by step lead us out of darkness and into the divine light.

144:5.76 (1623.29) Renew our minds by the transformations of the indwelling spirit,

djelovanjem unutarnjeg duha,

I kada dođe kraj smrtnog života,

Primi nas k sebi i otpremi nas u vječnost.

Okruni nas nebeskim dijademama plodne službe,

I mi ćemo proslaviti Oca, Sina i Sveti Utjecaj.

I tako širom svemira beskrajnog.

Naš Oče koji živiš u tajnim mjestima svemira,

Nek se slavi tvoje ime, cijeni tvoja milost i štuje tvoj sud.

Neka sunce ispravnosti sija na nas kao da je podne,

Dok tražimo da vodiš naše zalutale stope u sumraku.

Vodi nas za ruku kako sam odabereš

I ne napusti nas na teškom putu i u satima tmine.

Ne zaboravi nas kao što mi tako često zanemarimo i zaboravimo tebe.

Nego budi milostiv i voli nas onako kako mi želimo voljeti tebe.

Gledaj na nas s visine u ljubeznosti i oprosti nam s milosti

Kako mi u pravdi zaboravljamo onima koji uznemire i povrijede nas.

Neka ljubav, odanost i podarenje veličanstvenog Sina

Stave na raspolaganje vječni život s tvojom beskrajnom milosti i ljubavi.

Nek nam Bog svemira podari punu mjeru svoga duha;

Da nam milost da se povedemo za upravom ovoga duha.

Nježnom službom odanog serafskog mnoštva

Neka nas Sin upravi i vodi do kraja ove dobi.

Učini nas sve više i više nalik sebi

I na kraju nas primi u vječni Rajski zagrljaj.

144:5.77 (1623.30) And when the mortal end shall finally come upon us,

144:5.78 (1623.31) Receive us to yourself and send us forth in eternity.

144:5.79 (1623.32) Crown us with celestial diadems of fruitful service,

144:5.80 (1623.33) And we shall glorify the Father, the Son, and the Holy Influence.

144:5.81 (1623.34) Even so, throughout a universe without end.

144:5.82 (1623.35) Our Father who dwells in the secret places of the universe,

144:5.83 (1623.36) Honored be your name, revered your mercy, and respected your judgment.

144:5.84 (1623.37) Let the sun of righteousness shine upon us at noontime,

144:5.85 (1623.38) While we beseech you to guide our wayward steps in the twilight.

144:5.86 (1623.39) Lead us by the hand in the ways of your own choosing

144:5.87 (1623.40) And forsake us not when the path is hard and the hours are dark.

144:5.88 (1623.41) Forget us not as we so often neglect and forget you.

144:5.89 (1623.42) But be you merciful and love us as we desire to love you.

144:5.90 (1623.43) Look down upon us in kindness and forgive us in mercy

144:5.91 (1623.44) As we in justice forgive those who distress and injure us.

144:5.92 (1624.1) May the love, devotion, and bestowal of the majestic Son

144:5.93 (1624.2) Make available life everlasting with your endless mercy and love.

144:5.94 (1624.3) May the God of universes bestow upon us the full measure of his spirit;

144:5.95 (1624.4) Give us grace to yield to the leading of this spirit.

144:5.96 (1624.5) By the loving ministry of devoted seraphic hosts

144:5.97 (1624.6) May the Son guide and lead us to the end of the age.

144:5.98 (1624.7) Make us ever and increasingly like yourself

144:5.99 (1624.8) And at our end receive us into the eternal Paradise embrace.

I tako, u ime darovanog Sina

I u čast i slavu Vrhovnog Oca.

Premda apostoli nisu imali slobodu predočiti ove molitve u svojim javnim učenjima, ova su im otkrivenja jako pomogla u njihovim osobnim religioznim iskustvima. Isus je iskoristio ove i druge formalne molitve kao ilustracije u vezi intimne upute dvanaestorici i mi smo primili naročito dopuštenje da uvrstimo ovih sedam primjeraka u ovaj zapis.

6. VIJEĆANJE S IVANOVIM APOSTOLIMA

Okolo prvog listopada, Filip i neki drugi apostoli su kupovali hranu u obližnjem selu kad su naišli na neke apostole Ivana Krstitelja. Kao rezultat ovog slučajnog susreta na tržnici, uslijedilo je trodnevno vijećanje u taboru u Gilboi između Isusovih i Ivanovih apostola, kako je Ivan nedavno po Isusovom primjeru postavio dvanaesticu svojih učenika za apostole. Ivan je ovo uradio na sugestiju svog glavnog učenika Abnera. Isus je bio prisutan prvog tjedna ovog zajedničkog vijećanja, ali se ispričao i napustio tabor druga dva tjedna.

Na početku drugog tjedna u mjesecu, Abner je okupio svoje suradnike u taboru u Gilboi i bio spreman krenuti u raspravu s Isusovim apostolima. Tri tjedna dvadeset četvorica su državala sjednicu tri puta na dan, šest dana u tjednu. Prvog tjedna Isus je bio među njima između njihovih jutarnjih, podnevnih i večernjih sjednica. Dok su željeli da Učitelj bude među njima i da predsjedava njihovim zajedničkim raspravama, on je uporno odbijao sudjelovati u njihovim razgovorima, premda im se pristao obratiti tri puta. Isus je dvadeset četvorici održao govore su na temu simpatije, suradnje i tolerancije.

Andrija i Abner su se mijenjali kao predsjedatelji ovih zajedničkih vijeća dvaju apostolskih grupa. Sudionici su imali pred sobom mnoge teškoće za raspravu i brojne probleme za rješavanje. Uvijek i iznova odlazili su sa svojim problemima Isusu koji je jedino govorio: "Ja se zanimam jedino vašim osobnim i posve religioznim pitanjima. Ja sam zastupnik Oca koji je osoba, ne grupa. Ako ste suočeni s osobnom teškoćom u svom odnosu s Bogom, dođite k meni i ja ću vas rado čuti i savjetovati kako je najbolje riješiti vaše probleme. Ali kad se upustite u

144:5.100 (1624.9) Even so, in the name of the bestowal Son

144:5.101 (1624.10) And for the honor and glory of the Supreme Father.

144:5.102 (1624.11) Though the apostles were not at liberty to present these prayer lessons in their public teachings, they profited much from all of these revelations in their personal religious experiences. Jesus utilized these and other prayer models as illustrations in connection with the intimate instruction of the twelve, and specific permission has been granted for transcribing these seven specimen prayers into this record.

6. CONFERENCE WITH JOHN'S APOSTLES

144:6.1 (1624.12) Around the first of October, Philip and some of his fellow apostles were in a near-by village buying food when they met some of the apostles of John the Baptist. As a result of this chance meeting in the market place there came about a three weeks' conference at the Gilboa camp between the apostles of Jesus and the apostles of John, for John had recently appointed twelve of his leaders to be apostles, following the precedent of Jesus. John had done this in response to the urging of Abner, the chief of his loyal supporters. Jesus was present at the Gilboa camp throughout the first week of this joint conference but absented himself the last two weeks.

144:6.2 (1624.13) By the beginning of the second week of this month, Abner had assembled all of his associates at the Gilboa camp and was prepared to go into council with the apostles of Jesus. For three weeks these twenty-four men were in session three times a day and for six days each week. The first week Jesus mingled with them between their forenoon, afternoon, and evening sessions. They wanted the Master to meet with them and preside over their joint deliberations, but he steadfastly refused to participate in their discussions, though he did consent to speak to them on three occasions. These talks by Jesus to the twenty-four were on sympathy, co-operation, and tolerance.

144:6.3 (1624.14) Andrew and Abner alternated in presiding over these joint meetings of the two apostolic groups. These men had many difficulties to discuss and numerous problems to solve. Again and again would they take their troubles to Jesus, only to hear him say: "I am concerned only with your personal and purely religious problems. I am the representative of the Father to the individual, not to the group. If you are in personal difficulty in your relations with God, come to me, and I will hear you and counsel you in the solution of your problem. But when you enter upon the co-

usklađenje različitih ljudskih interpretacija religioznih pitanja i podruštvljene religije, suđeno vam je rješiti sve takve probleme svojim vlastitim odlukama. Unatoč tome, ja sam uvijek suosjećajan i zainteresiran i kad dođete do određenih zaključaka o neduhovnim pitanjima, ako se svi složite u svojoj odluci, ja vam unaprijed dajem svoju punu suglasnost i svesrdnu suradnju. I kako bi bili neopterećeni pri donošenju odluka, ja se vraćam za dva tjedna. Ne strahujte za mene, jer ću vam se vratiti. Baviću se Očevim poslom, kako imamo drugih svjetova osim ovoga."

Nakon što je ovo rekao, Isus se uputio niz padine gore i nisu ga vidjeli cijela dva tjedna. Nikad nisu saznali gdje je bio niti što je radio za ova dva tjedna. Prošlo je dugo vremena prije nego što su se dvadeset četvorica mogli skrasiti i posvetiti ozbiljnom razmatranju svojih problema, toliko su bili smeteni Učiteljevim odsustvom. Međutim, nije prošlo više od tjedan dana kad su se ponovo našli u žaru rasprave, a nisu mogli tražiti Isusovu pomoć.

Prvo u vezi čega su se složili bilo je da usvoje molitvu kojoj ih je Isus nedavno poučio. Obje grupe apostola su je jednoglasno odlučile usvojiti i učiti vjernicima.

Iduće što su odlučili bilo je da, dokle god je Ivan bio živ, bilo u zatočeništvu ili na slobodi, da se svaka grupa posveti svom poslu, a da se svaka tri mjeseca svi okupe na zajedničkim sjednicama na mjestima koja će s vremena na vrijeme unaprijed ugovoriti.

Ali najozbiljnije od svih njihovih problema bilo je pitanje krštenja. Njihove teškoće su dalje otežane zbog toga što je Isus odbijao dati bilo kakve izjave na ovu temu. Konačno su se složili: Dokle god Ivan bude na životu ili dok zajednički ne promijene ovu odluku, jedino će Ivanovi apostoli krstiti vjernike, dok će jedino Isusovi apostoli držati propovijedi novim učenicima. U skladu s ovom odlukom, poslije Ivanove smrti, dvojica Ivanovih apostola su često pratila dovjicu Isusovih apostola pri krštenju vjernika, kako je vijeće odlučilo usvojiti krštenje kao uvodni korak u spoljašnjem primitku poslova kraljevstva.

Dalje je odlučeno da će u slučaju Ivanove smrti, Ivanovi apostoli doći Isusu i staviti se na raspolaganje njegovoj upravi i da više neće krstiti izuzev ako im ovo dopuste Isus i njegovi apostoli.

A zatim su glasanjem odlučili da u slučaju Ivanove smrti, Isusovi apostoli počnu krstiti vodom u ime krštenja svetim Duhom. Nisu odlučili da li je s krštenjem trebalo povezati povezanost pitanje

ordination of divergent human interpretations of religious questions and upon the socialization of religion, you are destined to solve all such problems by your own decisions. Albeit, I am ever sympathetic and always interested, and when you arrive at your conclusions touching these matters of nonspiritual import, provided you are all agreed, then I pledge in advance my full approval and hearty co-operation. And now, in order to leave you unhampered in your deliberations, I am leaving you for two weeks. Be not anxious about me, for I will return to you. I will be about my Father's business, for we have other realms besides this one."

144:6.4 (1625.1) After thus speaking, Jesus went down the mountainside, and they saw him no more for two full weeks. And they never knew where he went or what he did during these days. It was some time before the twenty-four could settle down to the serious consideration of their problems, they were so disconcerted by the absence of the Master. However, within a week they were again in the heart of their discussions, and they could not go to Jesus for help.

144:6.5 (1625.2) The first item the group agreed upon was the adoption of the prayer which Jesus had so recently taught them. It was unanimously voted to accept this prayer as the one to be taught believers by both groups of apostles.

144:6.6 (1625.3) They next decided that, as long as John lived, whether in prison or out, both groups of twelve apostles would go on with their work, and that joint meetings for one week would be held every three months at places to be agreed upon from time to time.

144:6.7 (1625.4) But the most serious of all their problems was the question of baptism. Their difficulties were all the more aggravated because Jesus had refused to make any pronouncement upon the subject. They finally agreed: As long as John lived, or until they might jointly modify this decision, only the apostles of John would baptize believers, and only the apostles of Jesus would finally instruct the new disciples. Accordingly, from that time until after the death of John, two of the apostles of John accompanied Jesus and his apostles to baptize believers, for the joint council had unanimously voted that baptism was to become the initial step in the outward alliance with the affairs of the kingdom.

144:6.8 (1625.5) It was next agreed, in case of the death of John, that the apostles of John would present themselves to Jesus and become subject to his direction, and that they would baptize no more unless authorized by Jesus or his apostles.

144:6.9 (1625.6) And then was it voted that, in case of John's death, the apostles of Jesus would begin to baptize with water as the emblem of the baptism of the divine Spirit. As to whether or not

obraćenja; na ovu temu nisu donijeli bilo kakvu odluku koja je imala moć obveze nad grupom. Ivanovi apostoli su govorili: "Obratite se i budite kršteni." Isusovi apostoli su govorili: "Vjerujte i budite kršteni."

Ovo je saga o prvom pokušaju Isusovih vjernika da koordiniraju različita nastojanja, usaglasе različita mišljenja, organiziraju grupna poduzeća, ozakone spoljašnje običaje i sprovedu podruštljenje osobnih religioznih praksi.

Ovom su prilikom razmotrena mnoga manja pitanja s čijim su se riješenjem jednoglasno složili. Ova dvadeset četvorica su se fantastično proveli ova dva tjedna kad su se bili primorani suočiti sa svojim nesuglasicama i uskladiti svoje poteškoće bez Isusa. Naučili su predočiti protivna mišljenja, voditi rasprave, zagovarati stavove, moliti se, pronaći kompromise, i kroz sve to prijateljski se nositi prema osobi protivnog mišljenja s trpeljivošću prema njegovim časnim mišljenjima.

Prilikom poslije podneva uoči njihove konačne rasprave o financijskim pitanjima, Isus se vratio, saslušao njihove odluke i rekao: "Ovo su, dakle, vaši zaključci i ja ću vam pomoći da sprovedete duh vaših zajedničkih odluka."

Ivan je pogubljen dva i pol mjeseca poslije ovog događaja i tijekom ovog razdoblja Ivanovi apostoli su ostali s Isusom i dvanaestoricom. Zajedno su radili i krstili vjernike za ovog razdoblja djelatnosti u gradovima Dekapolisa. Tabor u Gilboi su napustili 2. studenog 27. godine poslije Krista.

7. U GRADOVIMA DEKAPOLISA

Tijekom studenog i prosinca, Isus i dvanaestorica su tiho radili u grčkim gradovima Dekapolis, a prije svega u Skitopolisu, Gerasi, Abili i Gadari. Bio je ovo uistinu kraj pripremnog perioda preuzimanja Ivanovog rada i organizacije. Podruštljena religija novog otkrivenja uvijek plaća cijenu kompromisa s utemeljenim formama i običajima prijašnjih religija koje pokušava spasti. Krštenje je bilo cijena koju su Isusovi učenici platili kako bi sa sobom zadržali, kao podruštljenu religioznu grupu, učenike Ivana Krstitelja. Ivanovi učenici pri prilazu Isusovim učenicima izgubili su praktično sve osim krštenja vodom.

Isus je malo poučavao narod za ove misije u gradovima Dekapolis. Većinom je provodio vrijeme u pouci dvadeset četvorice i u mnogim specijalnim vijećanjima s Ivanovih dvanaest

repentance should be attached to the preaching of baptism was left optional; no decision was made binding upon the group. John's apostles preached, "Repent and be baptized." Jesus' apostles proclaimed, "Believe and be baptized."

144:6.10 (1625.7) And this is the story of the first attempt of Jesus' followers to co-ordinate divergent efforts, compose differences of opinion, organize group undertakings, legislate on outward observances, and socialize personal religious practices.

144:6.11 (1625.8) Many other minor matters were considered and their solutions unanimously agreed upon. These twenty-four men had a truly remarkable experience these two weeks when they were compelled to face problems and compose difficulties without Jesus. They learned to differ, to debate, to contend, to pray, and to compromise, and throughout it all to remain sympathetic with the other person's viewpoint and to maintain at least some degree of tolerance for his honest opinions.

144:6.12 (1625.9) On the afternoon of their final discussion of financial questions, Jesus returned, heard of their deliberations, listened to their decisions, and said: "These, then, are your conclusions, and I shall help you each to carry out the spirit of your united decisions."

144:6.13 (1626.1) Two months and a half from this time John was executed, and throughout this period the apostles of John remained with Jesus and the twelve. They all worked together and baptized believers during this season of labor in the cities of the Decapolis. The Gilboa camp was broken up on November 2, A.D. 27.

7. IN THE DECAPOLIS CITIES

144:7.1 (1626.2) Throughout the months of November and December, Jesus and the twenty-four worked quietly in the Greek cities of the Decapolis, chiefly in Scythopolis, Gerasa, Abila, and Gadara. This was really the end of that preliminary period of taking over John's work and organization. Always does the socialized religion of a new revelation pay the price of compromise with the established forms and usages of the preceding religion which it seeks to salvage. Baptism was the price which the followers of Jesus paid in order to carry with them, as a socialized religious group, the followers of John the Baptist. John's followers, in joining Jesus' followers, gave up just about everything except water baptism.

144:7.2 (1626.3) Jesus did little public teaching on this mission to the cities of the Decapolis. He spent considerable time teaching the twenty-four and had many special sessions with John's twelve apostles. In time they became more

apostola. S vremenom su počeli bolje razumijevati zašto Isus nije otišao posjetiti Ivana u zatočeništvu i zašto nije ništa poduzeo da ga izbavi. Ali nikako nisu mogli shvatiti zašto Isus nije radio čuda, zašto im je odbijao dati spoljašnje znake svoje božanske vlasti. Prije nego će doći u Gilbou, vjerovali su u Isusa najviše zbog Ivanovog testamenta, dok su nedugo nakon ovih događaja počeli vjerovati u njega kao rezultat svog osobnog kontakta s Učiteljem i njegovim učenjima.

Tijekom ova dva mjeseca uglavnom su radili u parovima, jedan Isusov apostol u pratnji jednog Ivanovog apostola. Ivanov apostol je krstio, Isusov apostol je poučavao, dok su obojica propovjedali evanđelje kraljevstva svaki prema svom razumijevanju. Pridobili su mnoge duše među ovim odmetlim Židovima i drugima.

Poglavar Ivanovih apostola po imenu Abner postao je odani vjernik u Isusa koji je kasnije postao poglavar sedamdeset učitelja koje je Učitelj odabrao za propovjednike evanđelja.

8. U TABORU BLIZU PELE

Tijekom druge polovice prosinca svi su otputovali blizu Jordana, nedaleko od Pele, gdje su ponovo počeli poučavati i propovjedati. I Židovi i drugi su dolazili u tabor da čuju evanđelje. Jedno poslije podne dok je Isus poučavao narod, jedan Ivanov specijalni prijatelj donio je Učitelju posljednju poruku koju je primio od Krstitelja.

Isus je ovom prilikom bio u zatočeništvu godinu i pol i Isus je tijekom ovog vremena uglavnom djelovao tiho; tako nije bilo čudno što je Ivan počeo sumnjati u kraljevstvo. Ivanovi prijatelji su prekinuli Isusovu pouku da ga pitaju: "Ivan Krstitelj nas šalje da pitamo - Jesi li ti Izručitelj koji ima doći ili da drugoga čekamo?"

Isus je prekinuo pouku da odgovori Ivanovim prijateljima: "Idite i javite Ivano da ga nismo zaboravili. Recite mu što ste vidjeli i čuli, da se radosna vijest propovijeda siromasima." Nakon što se ponovo obratio Ivanovim glasniciima, Isus počeo govoriti mnoštvu naroda: "Nemojte misliti da Ivan Krstitelj sumnja u evanđelje ovog kraljevstva. On se raspituje jedino da uvjeri svoje apostole koji su i moji apostoli. Ivan nije slabić. Da upitam vas koji ste čuli Ivanovu propovijed prije nego će ga Herod baciti u tamnicu: Što ste vidjeli u Ivanu - Trsku koju vjetar niješe? Čovjeka promjenjiva raspoloženja obučena u meke haljine? A uvijek je slučaj da ljudi što se oblače u sjajno odijelo i žive u raskoši borave u kraljevskim dvorima. Što ste vidjeli kad ste gledali Ivana? Proroka? Da, kažem

understanding as to why Jesus did not go to visit John in prison, and why he made no effort to secure his release. But they never could understand why Jesus did no marvelous works, why he refused to produce outward signs of his divine authority. Before coming to the Gilboa camp, they had believed in Jesus mostly because of John's testimony, but soon they were beginning to believe as a result of their own contact with the Master and his teachings.

144:7.3 (1626.4) For these two months the group worked most of the time in pairs, one of Jesus' apostles going out with one of John's. The apostle of John baptized, the apostle of Jesus instructed, while they both preached the gospel of the kingdom as they understood it. And they won many souls among these gentiles and apostate Jews.

144:7.4 (1626.5) Abner, the chief of John's apostles, became a devout believer in Jesus and was later on made the head of a group of seventy teachers whom the Master commissioned to preach the gospel.

8. IN CAMP NEAR PELLA

144:8.1 (1626.6) The latter part of December they all went over near the Jordan, close by Pella, where they again began to teach and preach. Both Jews and gentiles came to this camp to hear the gospel. It was while Jesus was teaching the multitude one afternoon that some of John's special friends brought the Master the last message which he ever had from the Baptist.

144:8.2 (1626.7) John had now been in prison a year and a half, and most of this time Jesus had labored very quietly; so it was not strange that John should be led to wonder about the kingdom. John's friends interrupted Jesus' teaching to say to him: "John the Baptist has sent us to ask — are you truly the Deliverer, or shall we look for another?"

144:8.3 (1626.8) Jesus paused to say to John's friends: "Go back and tell John that he is not forgotten. Tell him what you have seen and heard, that the poor have good tidings preached to them." And when Jesus had spoken further to the messengers of John, he turned again to the multitude and said: "Do not think that John doubts the gospel of the kingdom. He makes inquiry only to assure his disciples who are also my disciples. John is no weakling. Let me ask you who heard John preach before Herod put him in prison: What did you behold in John — a reed shaken with the wind? A man of changeable moods and clothed in soft raiment? As a rule they who are gorgeously appareled and who live delicately are in kings' courts and in the mansions of the rich. But what

vam, i više nego proroka. On je onaj o kome je pisamo: 'Evo glasnika svoga pred licem ti šaljem dapripravi put pred tobom.'

"Zaista, velim vam, nije nitko između rođenih od žene veći od Ivana Krstitelja; ali najmanji u kraljevstvu Božjem veći je od njega jer se rodio od duha i zna da je postao sin Boga."

Mnogi koji su ovom prilikom čuli Isusa primili su Ivanovo krštenje i na taj način javno objavili svoj ulazak u kraljevstvo. Ivanovi apostoli su od ovog dana čvrsto privedeni Isusu. Ovaj je događaj obilježio stvarnu zajednicu Ivanovih i Isusovih učenika.

Nakon što su glasnici razgovarali s Abnerom, vratili su se u Makareju da ovo prenesu Ivanu. On je u ovome našao veliku utjehu i porastao je u vjeri kad je primio Isusove riječi i Abnerovu poruku.

Uoči ovog poslijepodneva Isus je nastavio poučavati, govoreći: "S kim da usporedim ljude ovoga naraštaja? Mnogi od vas neće primiti ni Ivanovu poruku niti moje učenje. S vama je kao s djecom što sjede na trgu i dovikuju jedni drugima: 'Zasvirasmo vam na frulu, a vi ne poigraste; zapjevasmo tužaljke, a vi ne zaplakaste.' Tako je s nekima među vama. Dođe Ivan Krstitelj, niti jede kruha niti pije vina, a vi velite: 'Ima zlog duha.' Dođe Sin Čovječji, jede i pije, a vi velite: 'Gle, izjelice i pijanice, prijatelja carinika i grešnika!' Ali istina, mudrost opravdaše sva njezina djeca.

"Čini se da je Otac na nebu sakrio neke istine od mudrih i umnih, a dao ih malenima. A Otac sve vrši kako treba; Otac sebe obznanjuje svemiru kako to sam hoće. Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni i naći ćete otkrivenje svojim dušama. Uzmite na sebe božanski jaram i tako ćete naći mir Božji koji nadilazi svaki razum."

9. SMRT IVANA KRSTITELJA

Ivan Krstitelj je pogubljen prema naredbi Heroda Antipeuveče 10. siječnja 28. godine poslije Krista. Dan poslije, nekoliko Ivanovih učenika koji su došli u Makareju čuli su o ovom pogubljenju i izišli su pred Heroda tražeći da im da Ivanovo tijelo koje su položili u grob, dok su mu kasnije dali službenu sahranu u Abnerovom domu u Sebasti. Dan poslije, 12 siječnja krenuli su sjeverno na putu za tabor blizu Pele gdje su bili Ivanovi i

did you see when you beheld John? A prophet? Yes, I say to you, and much more than a prophet. Of John it was written: 'Behold, I send my messenger before your face; he shall prepare the way before you.'

144:8.4 (1627.1) "Verily, verily, I say to you, among those born of women there has not arisen a greater than John the Baptist; yet he who is but small in the kingdom of heaven is greater because he has been born of the spirit and knows that he has become a son of God."

144:8.5 (1627.2) Many who heard Jesus that day submitted themselves to John's baptism, thereby publicly professing entrance into the kingdom. And the apostles of John were firmly knit to Jesus from that day forward. This occurrence marked the real union of John's and Jesus' followers.

144:8.6 (1627.3) After the messengers had conversed with Abner, they departed for Machaerus to tell all this to John. He was greatly comforted, and his faith was strengthened by the words of Jesus and the message of Abner.

144:8.7 (1627.4) On this afternoon Jesus continued to teach, saying: "But to what shall I liken this generation? Many of you will receive neither John's message nor my teaching. You are like the children playing in the market place who call to their fellows and say: 'We piped for you and you did not dance; we wailed and you did not mourn.' And so with some of you. John came neither eating nor drinking, and they said he had a devil. The Son of Man comes eating and drinking, and these same people say: 'Behold, a gluttonous man and a winebibber, a friend of publicans and sinners!' Truly, wisdom is justified by her children.

144:8.8 (1627.5) "It would appear that the Father in heaven has hidden some of these truths from the wise and haughty, while he has revealed them to babes. But the Father does all things well; the Father reveals himself to the universe by the methods of his own choosing. Come, therefore, all you who labor and are heavy laden, and you shall find rest for your souls. Take upon you the divine yoke, and you will experience the peace of God, which passes all understanding."

9. DEATH OF JOHN THE BAPTIST

144:9.1 (1627.6) John the Baptist was executed by order of Herod Antipas on the evening of January 10, A.D. 28. The next day a few of John's disciples who had gone to Machaerus heard of his execution and, going to Herod, made request for his body, which they put in a tomb, later giving it burial at Sebaste, the home of Abner. The following day, January 12, they started north to the camp of John's and Jesus' apostles near Pella,

Isusovi učenici, te su obavijestili Isusa o Ivanovoj smrti. Kad je Isus primio ove vijesti, otpustio je narodne mase i pozivajući dvadeset četvoricu rekao: "Ivan je mrtav. Herod ga pogubi. Večeras sazovite zajedničkusjednicu i odlučite o svojim poslovima u skladu s ovim vijestima. Nema više odugovlačenja. Došao je čas da se kraljevstvo proglasi otvoreno i u moći. Sutra idemo u Galileju."

Tako su rano ujutro 13. sječnja 28. godine poslije Krista Isus i apostoli u pratnji nekih dvadeset pet učenika krenuli prema Kafarnaumu gdje su prenoćili u kući Zebdejevih.

and they told Jesus about the death of John. When Jesus heard their report, he dismissed the multitude and, calling the twenty-four together, said: "John is dead. Herod has beheaded him. Tonight go into joint council and arrange your affairs accordingly. There shall be delay no longer. The hour has come to proclaim the kingdom openly and with power. Tomorrow we go into Galilee."

^{144:9.2 (1627.7)} Accordingly, early on the morning of January 13, A.D. 28, Jesus and the apostles, accompanied by some twenty-five disciples, made their way to Capernaum and lodged that night in Zebedee's house.

POGLAVLJE 145. ČETIRI BITNA DANA U KAFARNAUMU

⇨ 144

Knjiga Urantije

146 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 145 ČETIRI BITNA DANA U KAFARNAUMU

Sekcije

Uvod

1. BOGATI ULOV RIBE
2. POSLIJEPODNE U SINAGOGI
3. OZDRAVLJENJE U SUTON
4. NAREDNA VEČER
5. NEDJELJA RANO UJUTRO

Uvod

Isus i apostoli su stigli u Kafarnaum u utorak uveče 13. sječnja. Prema običaju su se smjestili u domu Zebedejevih u Betsaidi. Ovom prilikom, nakon smrti Ivana Krstitelja, Isus se spremao krenuti na svoju prvu otvorenu i javnu turneju učenja i predavanja na teritoriji Galileje. Vijesti o Isusovom povratku su se brzo proširile gradom, tako da je idućeg jutra Isusova majka Marija u žurbi poranila u Nazaret da vidi svog sina Josipa.

Isus je proveo srijedu, četvrtak i petak u kući Zebedejevih, poučavajući apostole u pripremi za prvu opsežnu javnu turneju učenja i propovijedi. Pored toga je primio i poučio mnoge iskrene vjernike, pojedinačno i u grupama. Uz Andrijinu pomoć uredio je govor u sinagogi naredne subote.

Kasno u petak uveče, Isusa je potajno posjetila njegova najmlađa sestra Ruta. Proveli su gotovo cijeli sat sjedeći u brodu usidrenom nedaleko od obale. Osim Ivana Zebedejevog, ni jedno ljudsko biće nije znalo za ovu posjetu, dok je njemu rečeno da nikome o njoj ne govori. Ruta je bila jedini pripadnik Isusove obitelji koji je dosljedno

PAPER 145 FOUR EVENTFUL DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Draught of Fishes
2. Afternoon at the Synagogue
3. The Healing at Sundown
4. The Evening After
5. Early Sunday Morning

INTRODUCTION

145:0.1 (1628.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum the evening of Tuesday, January 13. As usual, they made their headquarters at the home of Zebedee in Bethsaida. Now that John the Baptist had been sent to his death, Jesus prepared to launch out in the first open and public preaching tour of Galilee. The news that Jesus had returned rapidly spread throughout the city, and early the next day, Mary the mother of Jesus hastened away, going over to Nazareth to visit her son Joseph.

145:0.2 (1628.2) Wednesday, Thursday, and Friday Jesus spent at the Zebedee house instructing his apostles preparatory to their first extensive public preaching tour. He also received and taught many earnest inquirers, both singly and in groups. Through Andrew, he arranged to speak in the synagogue on the coming Sabbath day.

145:0.3 (1628.3) Late on Friday evening Jesus' baby sister, Ruth, secretly paid him a visit. They spent almost an hour together in a boat anchored a short distance from the shore. No human being, save John Zebedee, ever knew of this visit, and he was admonished to tell no man. Ruth was the only member of Jesus' family who consistently and

i nepokolebljivo vjerovao u božanstvenost njegove zemaljske misije od prvog dana kad je stekla duhovnu svjesnost, sve do bitnih događaja njegove službe, smrti, uskrsnuća i uzašašća; Ruta je svojevremeno prešla na druge svjetove a da nikada nije posumnjala u nadprirodni karakter zemaljske misije svog oca-brata. Mezimica Ruta je bila Isusova najveća utjeha u pitanjima njegove zemaljske obitelji tijekom cijele tegobne kušnje njegovog suđenja, odbačenosti i raspeća.

unwaveringly believed in the divinity of his earth mission from the times of her earliest spiritual consciousness right on down through his eventful ministry, death, resurrection, and ascension; and she finally passed on to the worlds beyond never having doubted the supernatural character of her father-brother's mission in the flesh. Baby Ruth was the chief comfort of Jesus, as regards his earth family, throughout the trying ordeal of his trial, rejection, and crucifixion.

1. BOGATI UL OV RIBE

U petak ujutro ovoga tjedna, dok je Isus držao govor pored obale, toliko se naroda guralo k njemu na obali da je rukom dao znak ribarima koji su se nalazili u blizini da mu dođu u pomoć. Iz lađe je nastavio poučavati okupljene skoro dva sata. Ova je brodica nosila ime "Šimun"; nekoć je pripadala Šimunu Petru i bila je proizvod Isusovih ruku. U brodici su ovog jutra radili David Zebedejev i njegova dva pomoćnika koji su se upravo primicali k obali nakon što su proveli cijelu noć u neuspješnom ribarenju jezerom. Upravo su čistili i krpili mreže kad ih je Isus pozvao u pomoć.

Nakon što je Isus završio s poukom, rekao je Davidu: "Kako sam te prekinuo u radu kad si mi došao u pomoć, da ja sada idem raditi za tebe. Idemo u ribu; Izvezi na pučinu pa bacite mreže svoje za lov. Ali Šimun, jedan od Davidovih pomoćnika, reče: "Učitelju, uzaludno je. Svu noć smo se trudili, ali ništanstvo uhvatili; ali na tvoju riječ bacit ću mreže." Šimun je pristao slijediti Učiteljeve upute zbog toga što mu je David, njegov poslodavac, dao znak da tako učini. Kad su otišli do mjesta koje im je Isus pokazao, spustili su mreže i uhvatili mnogo ribe, mreže su im se gotovo razdirale, tako da su dali znak svojim drugovima u obližnjoj lađici da im dođu pomoći. Kad su napunili tri lađice ribom tako da su gotovo tonule, ovaj je Šimun pao Isusu do koljena, govoreći: "Udalji se od mene, Gospodine, jer sam grešnik." Preneraženje je obuzelo njega i sve koji su bili s njim zbog riba koje su ulovili. Od ovoga su dana David Zebedejev, ovaj Šimun i njihovi suradnici ostavili mreže i pošli za Isusom.

Ali ovo nije bio čudotvoran ulov. Isus je znao pažljivo proučiti prirodu; bio je iskusan ribar i poznao je ponašanje ribe u Genezaretskom jezeru. U ovom je slučaju jedino uputio ribare na mjesto na kojem se riba obično nalazila u ovo doba dana. Ali Isusovi su učenici uvijek smatrali ovaj događaj čudom.

1. THE DRAUGHT OF FISHES

145:1.1 (1628.4) On Friday morning of this same week, when Jesus was teaching by the seaside, the people crowded him so near the water's edge that he signaled to some fishermen occupying a near-by boat to come to his rescue. Entering the boat, he continued to teach the assembled multitude for more than two hours. This boat was named "Simon"; it was the former fishing vessel of Simon Peter and had been built by Jesus' own hands. On this particular morning the boat was being used by David Zebedee and two associates, who had just come in near shore from a fruitless night of fishing on the lake. They were cleaning and mending their nets when Jesus requested them to come to his assistance.

145:1.2 (1628.5) After Jesus had finished teaching the people, he said to David: "As you were delayed by coming to my help, now let me work with you. Let us go fishing; put out into yonder deep and let down your nets for a draught." But Simon, one of David's assistants, answered: "Master, it is useless. We toiled all night and took nothing; however, at your bidding we will put out and let down the nets." And Simon consented to follow Jesus' directions because of a gesture made by his master, David. When they had proceeded to the place designated by Jesus, they let down their nets and enclosed such a multitude of fish that they feared the nets would break, so much so that they signaled to their associates on the shore to come to their assistance. When they had filled all three boats with fish, almost to sinking, this Simon fell down at Jesus' knees, saying, "Depart from me, Master, for I am a sinful man." Simon and all who were concerned in this episode were amazed at the draught of fishes. From that day David Zebedee, this Simon, and their associates forsook their nets and followed Jesus.

145:1.3 (1629.1) But this was in no sense a miraculous draught of fishes. Jesus was a close student of nature; he was an experienced fisherman and knew the habits of the fish in the Sea of Galilee. On this occasion he merely directed these men to the place where the fish were usually to be found at this time of day. But Jesus' followers always regarded this as a

miracle.

2. POSLIJEPODNE U SINAGOGI

Naredne subote, tijekom poslijepodnevne službe u sinagogi, Isus je održao propovijed na temu "Volje Oca na Nebu." Šimun Petar je narednog jutra govorio o "Kraljevstvu." U četvrtak uveče Tomo je govorio u sinagogi na temu "Novog Puta." U ovom je razdoblju više ljudi vjerovalo u Isusa u Kafarnaumu nego u bilo kojem drugom gradu na zemlji.

Dok je Isus poučavao u sinagogi ove subote poslije podne, prema običaju se prvo pozvao na Knjigu Izlaska, odakle je pročitao: "Pokaži štovanje Gospodinu, Bogu svome, pa će blagosliviti tvoj kruh i tvoju vodu i uklanjati od tebe bolest." Zatim je odabrao poglavlje iz Knjige Prorokove, citirajući iz Izaije: "Ustani, zasini, jer svjetlost tvoja dolazi, nad tobom blista slava Gospodinova. A zemlju, evo, tmina pokriva i mrklina narode. A tebe obasjava Gospodin i slava se njegova javlja nad tobom. K tvojoj svjetlosti koračaju i nežidovski narodi i mnogi se veliki umovi predaju pred sjajem ovoga svjetla."

Ova je propovijed bila Isusov pokušaj predočenja religije kao posve osobnog iskustva. Između ostalog, Učitelj je rekao:

"Dobro znate da, dok brižan otac voli svoju obitelj kao grupu, on se odnosi prema njezinim pripadnicima kao članovima grupe zahvaljujući svojoj dubokoj ljubavi prema svakom osobnom pripadniku obitelji. Više ne trebate prilaziti Ocu kao djeca Izraela, već kao djeca Boga. Točno je da kao grupa predstavljate djecu Izraela, ali kao individualne osobe, svaki je od vas pojedinačno dijete Boga. Ja sam došao, ne kako bih obznanio Oca djeci Izraela, već kako bih pronio ovo znanje o Bogu i otkrivenje njegove ljubavi i milosti individualnom vjerniku kao istinsko osobno iskustvo. Svi su vas proroci učili da se Gospodin brine za svoj narod, da Bog voli Izrael. Ja sam došao među vas kako bih proglasio još veću istinu, istinu koju su mnogi skoriji proroci također shvatili, da Bog voli vas - svakog pojedinca - kao osobu. Kroz prošle ste generacije imali nacionalnu ili rasnu religiju; ja sam došao proglasiti osobnu religiju.

"Ali ni ovo nije nova ideja. Mnogi su duhovno naklonjeni ljudi poznavali ovu istinu, tako da su vas i mnogi proroci ovome učili. Zar niste čitali u Spisima gdje prorok Jeremija kaže: 'U one dane neće više govoriti: 'Ocijedoše kiselo grožđe, a

2. AFTERNOON AT THE SYNAGOGUE

145:2.1 (1629.2) The next Sabbath, at the afternoon service in the synagogue, Jesus preached his sermon on "The Will of the Father in Heaven." In the morning Simon Peter had preached on "The Kingdom." At the Thursday evening meeting of the synagogue Andrew had taught, his subject being "The New Way." At this particular time more people believed in Jesus in Capernaum than in any other one city on earth.

145:2.2 (1629.3) As Jesus taught in the synagogue this Sabbath afternoon, according to custom he took the first text from the law, reading from the Book of Exodus: "And you shall serve the Lord, your God, and he shall bless your bread and your water, and all sickness shall be taken away from you." He chose the second text from the Prophets, reading from Isaiah: "Arise and shine, for your light has come, and the glory of the Lord has risen upon you. Darkness may cover the earth and gross darkness the people, but the spirit of the Lord shall arise upon you, and the divine glory shall be seen with you. Even the gentiles shall come to this light, and many great minds shall surrender to the brightness of this light."

145:2.3 (1629.4) This sermon was an effort on Jesus' part to make clear the fact that religion is a *personal experience*. Among other things, the Master said:

145:2.4 (1629.5) "You well know that, while a kindhearted father loves his family as a whole, he so regards them as a group because of his strong affection for each individual member of that family. No longer must you approach the Father in heaven as a child of Israel but as a child of God. As a group, you are indeed the children of Israel, but as individuals, each one of you is a child of God. I have come, not to reveal the Father to the children of Israel, but rather to bring this knowledge of God and the revelation of his love and mercy to the individual believer as a genuine personal experience. The prophets have all taught you that Yahweh cares for his people, that God loves Israel. But I have come among you to proclaim a greater truth, one which many of the later prophets also grasped, that God loves you — every one of you — as individuals. All these generations have you had a national or racial religion; now have I come to give you a personal religion.

145:2.5 (1630.1) "But even this is not a new idea. Many of the spiritually minded among you have known this truth, inasmuch as some of the prophets have so instructed you. Have you not read in the Scriptures where the Prophet Jeremiah says: 'In

sinovima zubi trnu. Nego će svatko umrijeti zbog vlastite krivice; i onomu koji bude jeo kiselo grožđe zubi će trnuti. Evo, dolaze dani kad ću s mojim narodom sklopiti novi ugovor, ne savez kakav sam sklopio s ocima njihovim u dan kad ih uzeh za ruku da ih izvedem iz zemlje egipatske, nego drugačiji zakon. Zakon ću svoj upisati u njihova srca. I bit ću njihov Bog, a oni narod moj. I neće više učiti drug druga ni brat brata govoreći, 'Jeste li spoznali Gospodina?' Nego će me svi poznavati osobno, od najmanjeg do najvećeg.'

"Jeste li pročitali ova obećanja? Vjerujete li u Spise? Razumijete li da su prorokove riječi ispunjene u današnjim događajima? I zar vas nije Jeremija upozorio da učinite religiju pitanjem srca, da se odnosite prema Bogu kao individualne osobe? Nije li vam prorok rekao da Bog nebeski pretražuje vaša individualna srca? Zar vam nije dato upozorenje da je ljudsko srce prijevarno iznad svega ostalog i da je često očajnički zlo?

"Niste li pored toga čitali kad je Ezekijel poučio vaše očeve da religija prije svega mora postati stvarnost u vašim osobnim iskustvima? Nemojte ponovo reći, 'Ocijedoše kiselo grožđe, a sinovima zubi trnu!' 'Za života moga,' riječ je Gospodinova, 'svi su životi moji, kako život očev tako i život sinovlji. Onaj koji zgriješi, taj će umrijeti.' Ezekiel je predvidio današnji dan kad je rekao u ime Boga: 'Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas.'

Više ne trebate strahovati da će Bog kazniti naciju zbog individualnog grijeha; tako ni Otac na nebu neće kazniti ni jednog svog vjernog sina radi grijeha njegove nacije, unatoč tome što pojedinačni pripadnici svake obitelji često moraju patiti od materijalnih posljedica grešaka obitelji kao cjeline i prekršaja naroda kao grupe. Zar ne vidite da jedina nada za bolju naciju - bolji svijet - počiva na temeljima napredka i prosvjetljenja pojedinačne osobe?"

Učitelj je zatim rekao da Otac na nebu, nakon što čovjek raspozna svoju duhovnu slobodu, želi da njegova zemaljska djeca započnu vječni uspon Rajskog života koji počiva u svesnoj reakciji stvorenog bića na djelovanje božanskog poriva unutarnjeg duha koji nastoji naći Stvoritelja, upoznati Boga i sve više mu nalikovati.

Apostolima je jako pomogao ovaj govor. Svi su ovom prilikom bolje shvatili da je evanđelje kraljevstva upućeno individualnom čovjeku, a ne naciji.

those days they shall no more say, the fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge. Every man shall die for his own iniquity; every man who eats sour grapes, his teeth shall be set on edge. Behold, the days shall come when I will make a new covenant with my people, not according to the covenant which I made with their fathers when I brought them out of the land of Egypt, but according to the new way. I will even write my law in their hearts. I will be their God, and they shall be my people. In that day they shall not say, one man to his neighbor, do you know the Lord? Nay! For they shall all know me personally, from the least to the greatest.'

145:2.6 (1630.2) "Have you not read these promises? Do you not believe the Scriptures? Do you not understand that the prophet's words are fulfilled in what you behold this very day? And did not Jeremiah exhort you to make religion an affair of the heart, to relate yourselves to God as individuals? Did not the prophet tell you that the God of heaven would search your individual hearts? And were you not warned that the natural human heart is deceitful above all things and oftentimes desperately wicked?

145:2.7 (1630.3) "Have you not read also where Ezekiel taught even your fathers that religion must become a reality in your individual experiences? No more shall you use the proverb which says, 'The fathers have eaten sour grapes and the children's teeth are set on edge.' 'As I live,' says the Lord God, 'behold all souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son. Only the soul that sins shall die.' And then Ezekiel foresaw even this day when he spoke in behalf of God, saying: 'A new heart also will I give you, and a new spirit will I put within you.'

145:2.8 (1630.4) "No more should you fear that God will punish a nation for the sin of an individual; neither will the Father in heaven punish one of his believing children for the sins of a nation, albeit the individual member of any family must often suffer the material consequences of family mistakes and group transgressions. Do you not realize that the hope of a better nation — or a better world — is bound up in the progress and enlightenment of the individual?"

145:2.9 (1630.5) Then the Master portrayed that the Father in heaven, after man discerns this spiritual freedom, wills that his children on earth should begin that eternal ascent of the Paradise career which consists in the creature's conscious response to the divine urge of the indwelling spirit to find the Creator, to know God and to seek to become like him.

145:2.10 (1630.6) The apostles were greatly helped by this sermon. All of them realized more fully that the gospel of the kingdom is a message directed to the individual, not to the nation.

Premda su ljudi u Kafarnaumu bili upoznati s Isusovim učenjima, ove subote su bili zapanjeni njegovim riječima. Uistinu ih je učio kao onaj koji ima vlast, a ne kao književnici.

Tek što je Isus završio s govorom, mladić koji je sjedio među slušateljima a koji je bio uzbuđen Isusovim riječima, imao je snažan napad epilepsije od kojeg je počeo glasno vikati. Pri kraju napada, kad mu se povratila svijest, uspavano je rekao: "Što ćemo s tobom, Isuse Nazarećanine? Svetac si Božji; jesi li došao da nas upropastiš?" Isus je pozvao ljude da se primire, te je uzimajući mladića za ruku, rekao: "Povrati se" - i on se odmah probudio.

Ovaj mladić nije bio opsjednut nečistim duhom ili demonom; patio je od obične epilepsije. Ali on je s vremenom prihvatio objašnjenje da je bio opsjednut zlim duhom. Vjerovao je u ovo učenje i ponašao se u skladu s ovim vjerovanjem u svemu što je mislio i radio vezano za svoju bolest. Ljudi su također vjerovali da su sve ove pojave bile izazvane prisustvom nečistih duhova. Ali Isus nije u ovo vrijeme ozdravio mladića od epilepsije. Mladić je istinski ozdravljen rano uveče, poslije zalaska sunca. Poslije Duhova, apostol Ivan, koji je ostavio posljednji zapisao o Isusovim djelima, izbjegavao je svaku aluziju na ova djela "istjerivanja zlih duhova," i ovako je činio zbog toga što ovi slučajevi opsjednutosti zlim duhovima više nisu nastupali nakon Duhova.

Kao rezultat ovog prirodnog događaja, Kafarnaumom su se brzo proširile vijesti da je Isus istjerao zlog duha i da je čudotvorno ozdravio mladića prilikom poslije podnevne propovijedi. To što se ovaj događaj odigrao u subotu još više je pogodovao brzom i djelotvornom širenju ovako šokantnih glasina. Ove su se vijesti također pronijele do svih manjih mjesta oko Kafarnauma i mnogi su ljudi u njih vjerovali.

Kuhanje i domaći poslovi u velikoj Zebedejevoj kući gdje su se smjestili Isus i dvanaestorica su počivali na plećima žene i svekrve Šimuna Petra. Petrov je dom bio u blizini Zebedejevog; Isus je zastao sa apostolima pri povratku iz sinagoge zbog toga što je Petrova svekrva više dana patila od groznice. Slučajno se dogodilo da je groznica popustila u času kad se Isus nadvio na bolesnu ženu i kad joj je, držeći je za ruku i gladeći je po čelu, počeo govoriti riječi utjehe i ohrabrenja. Isus još nije imao priliku objasniti svojim apostolima da se u sinagogi nije odigralo nikakvo čudo; i dok je ovaj događaj još bio svjež u njihovim umovima, dok su još mogli

145:2.11 (1630.7) Even though the people of Capernaum were familiar with Jesus' teaching, they were astonished at his sermon on this Sabbath day. He taught, indeed, as one having authority and not as the scribes.

145:2.12 (1630.8) Just as Jesus finished speaking, a young man in the congregation who had been much agitated by his words was seized with a violent epileptic attack and loudly cried out. At the end of the seizure, when recovering consciousness, he spoke in a dreamy state, saying: "What have we to do with you, Jesus of Nazareth? You are the holy one of God; have you come to destroy us?" Jesus bade the people be quiet and, taking the young man by the hand, said, "Come out of it" — and he was immediately awakened.

145:2.13 (1631.1) This young man was not possessed of an unclean spirit or demon; he was a victim of ordinary epilepsy. But he had been taught that his affliction was due to possession by an evil spirit. He believed this teaching and behaved accordingly in all that he thought or said concerning his ailment. The people all believed that such phenomena were directly caused by the presence of unclean spirits. Accordingly they believed that Jesus had cast a demon out of this man. But Jesus did not at that time cure his epilepsy. Not until later on that day, after sundown, was this man really healed. Long after the day of Pentecost the Apostle John, who was the last to write of Jesus' doings, avoided all reference to these so-called acts of "casting out devils," and this he did in view of the fact that such cases of demon possession never occurred after Pentecost.

145:2.14 (1631.2) As a result of this commonplace incident the report was rapidly spread through Capernaum that Jesus had cast a demon out of a man and miraculously healed him in the synagogue at the conclusion of his afternoon sermon. The Sabbath was just the time for the rapid and effective spreading of such a startling rumor. This report was also carried to all the smaller settlements around Capernaum, and many of the people believed it.

145:2.15 (1631.3) The cooking and the housework at the large Zebedee home, where Jesus and the twelve made their headquarters, was for the most part done by Simon Peter's wife and her mother. Peter's home was near that of Zebedee; and Jesus and his friends stopped there on the way from the synagogue because Peter's wife's mother had for several days been sick with chills and fever. Now it chanced that, at about the time Jesus stood over this sick woman, holding her hand, smoothing her brow, and speaking words of comfort and encouragement, the fever left her. Jesus had not yet had time to explain to his apostles that no miracle had been wrought at the

prizvati u sjećanje pretvaranje vode u vino u Kani, protumačili su ovaj događaj kao novo čudo i neki od njih su pohitili kako bi po gradu proširili vijesti o ovom događaju.

Amata, Petrova punica, je patila od malarijske groznice. Ona ovom prilikom nije bila ozdravljena Isusovim čudotvornim djelovanjem. Prošlo je više sati do njezinog istinskog ozravljenja u dvorištu ispred Zebedejeve kuće.

Ovi slučajevi predstavljaju tipičan primjer načina na koji je generacija tako ozbiljno naklonjena traženju čuda koristila svaki izgovor da protumači normalne, svakidašnje događaje kao nova Isusova čuda.

3. OZDRAVLJENJE U SUTON

U času kad su se Isus i apostoli spremali započeti s večernjim obrokom pred kraj ove burne subote, cijeli je Kafarnum s okolicom bio na nogama zbog ovih tobože čudotvornih događaja ozdravljenja; svi koji su bili bolesni ili onemoćali počeli su se spremati da odu do Isusa ili da ih tamo odnesu njihovi prijatelji upravo u času kad se sunce bližilo horizontu. U skladu s židovskim učenjima, nije bilo dopustivo tražiti ozdravljenje tijekom svetih časova subote.

Tako, čim se sunce spustilo iza horizonta, prema Zebedejevom domu u Betsaidi krenule su mase oboljelih muškaraca, žena i djece. Jedan je čovjek krenuo od kuće sa svojom paraliziranom kćerkom upavo u času kad se sunce spustilo iza kuće njegovog susjeda.

Događaji ovoga dana pripremili su podij za nesvakidašnje ozdravljenje po zalasku sunca. Štoviše je i citat na koji se Isus pozvao za vrijeme propovijedi sugerirao ozdravljenje svake bolesti; a on je govorio s tako neviđenom moći i autoritetom! Njegova je poruka bila tako snažna! Dok se nije pozivao na ljudski autoritet, izravno se obraćao svijesti i dušama ljudi. Premda nije pribjegavo logici, zakonskim prepirkama ili mudro sročnim izrekama, ostavio je snažan, izravan, jasan i osoban apel na srca svojih slušatelja.

Ova je subota bila veliki dan ne samo Isusovog zemaljskog života, već i života cijelog svemira. U svakom pogledu, u okvirima lokalnog svemira, židovski gradić Kafarnaum je postao prava prijestolnica Nebadona. Nekolicina okupljenih Židova u kafarnaumskoj sinagogi nisu bili jedini koji su čuli znamenite riječi kojima je Isus

synagogue; and with this incident so fresh and vivid in their minds, and recalling the water and the wine at Cana, they seized upon this coincidence as another miracle, and some of them rushed out to spread the news abroad throughout the city.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Peter's mother-in-law, was suffering from malarial fever. She was not miraculously healed by Jesus at this time. Not until several hours later, after sundown, was her cure effected in connection with the extraordinary event which occurred in the front yard of the Zebedee home.

^{145:2.17 (1631.5)} And these cases are typical of the manner in which a wonder-seeking generation and a miracle-minded people unfailingly seized upon all such coincidences as the pretext for proclaiming that another miracle had been wrought by Jesus.

3. THE HEALING AT SUNDOWN

^{145:3.1 (1631.6)} By the time Jesus and his apostles had made ready to partake of their evening meal near the end of this eventful Sabbath day, all Capernaum and its environs were agog over these reputed miracles of healing; and all who were sick or afflicted began preparations to go to Jesus or to have themselves carried there by their friends just as soon as the sun went down. According to Jewish teaching it was not permissible even to go in quest of health during the sacred hours of the Sabbath.

^{145:3.2 (1632.1)} Therefore, as soon as the sun sank beneath the horizon, scores of afflicted men, women, and children began to make their way toward the Zebedee home in Bethsaida. One man started out with his paralyzed daughter just as soon as the sun sank behind his neighbor's house.

^{145:3.3 (1632.2)} The whole day's events had set the stage for this extraordinary sundown scene. Even the text Jesus had used for his afternoon sermon had intimated that sickness should be banished; and he had spoken with such unprecedented power and authority! His message was so compelling! While he made no appeal to human authority, he did speak directly to the consciences and souls of men. Though he did not resort to logic, legal quibbles, or clever sayings, he did make a powerful, direct, clear, and personal appeal to the hearts of his hearers.

^{145:3.4 (1632.3)} That Sabbath was a great day in the earth life of Jesus, yes, in the life of a universe. To all local universe intents and purposes the little Jewish city of Capernaum was the real capital of Nebadon. The handful of Jews in the Capernaum synagogue were not the only beings to hear that momentous closing statement of Jesus' sermon:

završio svoju propovijed: "Mržnja nije ništa drugo nego odraz straha, a osveta maska kukavičluka." Niti su njegovi slušatelji mogli izbrisati iz sjećanja njegove blažene riječi da je, "Čovjek sin Boga, a ne dijete đavla."

Nedugo nakon zalaska sunca, dok se Isus s apostolima zadržao oko večernjeg obroka, Petrova je žena čula glasove pred vratima i kad ih je otvorila, vidjela je kako se skuplja velika masa bolesnog naroda tako da je cijeli put do Kafarnauma bio zapriječen onima koji su tražili ozdravljenje od Isusa. Kad je vidjela ovaj prizor, otišla je informirati svog muža koji je otišao razgovarati s Isusom.

Kad je Učitelj izašao na vrata Zebedejeve kuće, njegove su oči susrele veliku masu bolesnog i onemoćalog naroda. Prešao je pogledom preko skoro tisuću bolesnih i slabih ljudskih bića; ovo je bio ukupan broj ljudi koji su se ispred njega skupili. Nisu svi bili bolesni; neki su došli pomoći članovima svojih obitelji u ovom nastojanju da osiguraju ozdravljenje.

Pogled na ove oboljele smrtnike - muškarace, žene i djecu - koji su patili u tako velikom broju zbog grešaka i prekršaja njegovih Sinova kozmičke administracije koje je sam postavio na dužnost, naročito je dirnuo Isusovo ljudsko srce i pobudio božansku milost ovog blagonaknog Sina Stvoritelja. Ali Isus je znao da nije mogao izgraditi trajan duhovni pokret na temeljima materijalnih čuda. Dosljedno se uzdržavao od ispoljenja svojih stvaralačkih povlastica. Od Kane njegove propovijedi nisu bile praćene natprirodnim ili čudnovatim događajima; onatoč tome, ova je unesrećena grupa ljudi dirnula njegovo osjećajno srce i bitno apelovala na njegovu brižnu suosjećajnost.

Iz dvorišta se začuo glas: "Učitelju, progovori i vrati nam zdravlje, ozdravi bolesti i spasi nam duše." Tek što je ovo izrečeno, spremio se u djelovanje veliki broj serafa, fizičkih upravitelja, Nositelja Života i srednjih bića koji normalno prate utjelovljenog Stvoritelja svemira, a koji su svi spremno stali čekajući da krenu na posao na signal svog Vladara. Bio je to jedan od onih trenutaka Isusovog zemaljskog života u kojem su božanska mudrost i ljudska suosjećajnost bili tako međupovezani u sudu Sina Čovječjeg da se on odlučio pozvati na volju svoga Oca.

Kad je Petar uputio molbu Isusu da se odazove na njihov poziv u pomoć, gledajući unesrećene ljude, Isus je odgovorio: "Ja sam došao na svijet obznaniti Oca i utemeljiti njegovo kraljevstvo. Ako je, dakle, volja Onoga koji me poslao i ako to nije nedosljedno mom radu na proglašenju evanđelja nebeskog kraljevstva, želim da ozdrave moja djeca - i - " ali Isusove su se

"Hate is the shadow of fear; revenge the mask of cowardice." Neither could his hearers forget his blessed words, declaring, "Man is the son of God, not a child of the devil."

^{145:3.5 (1632.4)} Soon after the setting of the sun, as Jesus and the apostles still lingered about the supper table, Peter's wife heard voices in the front yard and, on going to the door, saw a large company of sick folks assembling, and that the road from Capernaum was crowded by those who were on their way to seek healing at Jesus' hands. On seeing this sight, she went at once and informed her husband, who told Jesus.

^{145:3.6 (1632.5)} When the Master stepped out of the front entrance of Zebedee's house, his eyes met an array of stricken and afflicted humanity. He gazed upon almost one thousand sick and ailing human beings; at least that was the number of persons gathered together before him. Not all present were afflicted; some had come assisting their loved ones in this effort to secure healing.

^{145:3.7 (1632.6)} The sight of these afflicted mortals, men, women, and children, suffering in large measure as a result of the mistakes and misdeeds of his own trusted Sons of universe administration, peculiarly touched the human heart of Jesus and challenged the divine mercy of this benevolent Creator Son. But Jesus well knew he could never build an enduring spiritual movement upon the foundation of purely material wonders. It had been his consistent policy to refrain from exhibiting his creator prerogatives. Not since Cana had the supernatural or miraculous attended his teaching; still, this afflicted multitude touched his sympathetic heart and mightily appealed to his understanding affection.

^{145:3.8 (1632.7)} A voice from the front yard exclaimed: "Master, speak the word, restore our health, heal our diseases, and save our souls." No sooner had these words been uttered than a vast retinue of seraphim, physical controllers, Life Carriers, and midwayers, such as always attended this incarnated Creator of a universe, made themselves ready to act with creative power should their Sovereign give the signal. This was one of those moments in the earth career of Jesus in which divine wisdom and human compassion were so interlocked in the judgment of the Son of Man that he sought refuge in appeal to his Father's will.

^{145:3.9 (1632.8)} When Peter implored the Master to heed their cry for help, Jesus, looking down upon the afflicted throng, answered: "I have come into the world to reveal the Father and establish his kingdom. For this purpose have I lived my life to this hour. If, therefore, it should be the will of Him who sent me and not inconsistent with my dedication to the proclamation of the gospel of the

rijeći u ovom času izgubile u buci.

Isus je prenio odgovornost za ovu odluku o ozdravljenju na volju svoga Oca. Očeva volja očigledno nije prosvjedovala ozdravljenju, kako je Učitelj jedva dovršio rečenicu kad se podigla masa nebeskih osoba koje su djelovale pod upravom Isusovog Personificiranog Ispravljača. Ovo se mnoštvo spustilo među raznoliku masu oboljelih smrtnika i u istom su času ozdravile 683 osobe - među njima muškarci, žene i djeca -- koji su potpuno oslobođeni svih simptoma svojih fizičkih bolesti i drugih materijalnih poremećaja. Ovako se nešto nikada prije, niti ikada poslije, nije dogodilo na Urantiji. Nama koji smo bili svjedocima ovog stvaralačkog djela ozdravljenja, bio je to uistinu veličanstven prizor.

Ali Isus je bio iznenađen više od svih bića koja su prisustvovala ovom iznenadnom i neočekivanom djelu ozdravljenja. U trenutku kad su njegova ljudska pažnja i suosjećajnost bili usmjereni na ovaj prizor patnje i bolesti koji se protezao pred njim, on nije obratio pažnju na riječi upozorenja koje je primio od svog Personificiranog Ispravljača, da je bilo nemoguće ograničiti djelovanje vremenskog elementa stvaralačkih povlastica Sina Stvoritelja pod određenim uvjetima i okolnostima. Isus je želio da ovi napaćeni smrtnici ozdrave ako se tome nije protivila Očeva volja. Personificirani Ispravljač je istog časa donio odluku da ovakvo djelovanje stvaralačke energije nije bilo protivno volji Rajskog Oca i ovom je odlukom - s obzirom na to da je Isus prije toga poželio da ovi smrtnici ozdrave -- stvaralački čin bio sproveden. Ono što Sin Stvoritelj poželi i što Otac želi već JESTE. Tijekom cijelog Isusovog kasnijeg zemaljskog života nije se odigrala druga epizoda tako masovnog fizičkog ozdravljenja.

Kako se moglo očekivati, glas o ovom ozdravljenju uoči zalaska sunca u BetsaidiKafarnauma proširio se cijelom Galilejom i Judejom i dalje od ovih oblasti. Ovim su ponovo pobuđene Herodove bojazni i on je poslao stražare da mu donesu vijesti o Isusovom radu i učenjima i da istraže da li je ovaj Isus bio isti negdašnji tesar iz Nazareta ili se ovo Ivan Krstitelj podigao iz mrtvih.

Najviše zbog ove neplanirane demonstracije fizičkog ozdravljenja, Isus je od ovoga časa do kraja svog zemaljskog života, bio ozdravitelj kao i učitelj. Istina da je nastavio propovijedati, ali njegov se osobni rad uglavnom sastojao od služenja bolesnim i unesrećenim ljudima, dok su njegovi apostoli radili na javnoj pouci i krštenju vjernika.

kingdom of heaven, I would desire to see my children made whole — and — “ but the further words of Jesus were lost in the tumult.

^{145:3.10 (1633.1)} Jesus had passed the responsibility of this healing decision to the ruling of his Father. Evidently the Father's will interposed no objection, for the words of the Master had scarcely been uttered when the assembly of celestial personalities serving under the command of Jesus' Personalized Thought Adjuster was mightily astir. The vast retinue descended into the midst of this motley throng of afflicted mortals, and in a moment of time 683 men, women, and children were made whole, were perfectly healed of all their physical diseases and other material disorders. Such a scene was never witnessed on earth before that day, nor since. And for those of us who were present to behold this creative wave of healing, it was indeed a thrilling spectacle.

^{145:3.11 (1633.2)} But of all the beings who were astonished at this sudden and unexpected outbreak of supernatural healing, Jesus was the most surprised. In a moment when his human interests and sympathies were focused upon the scene of suffering and affliction there spread out before him, he neglected to bear in his human mind the admonitory warnings of his Personalized Adjuster regarding the impossibility of limiting the time element of the creator prerogatives of a Creator Son under certain conditions and in certain circumstances. Jesus desired to see these suffering mortals made whole if his Father's will would not thereby be violated. The Personalized Adjuster of Jesus instantly ruled that such an act of creative energy at that time would not transgress the will of the Paradise Father, and by such a decision — in view of Jesus' preceding expression of healing desire — the creative act *was*. What a *Creator Son* desires and his Father *wills* IS. Not in all of Jesus' subsequent earth life did another such en masse physical healing of mortals take place.

^{145:3.12 (1633.3)} As might have been expected, the fame of this sundown healing at Bethsaida in Capernaum spread throughout all Galilee and Judea and to the regions beyond. Once more were the fears of Herod aroused, and he sent watchers to report on the work and teachings of Jesus and to ascertain if he was the former carpenter of Nazareth or John the Baptist risen from the dead.

^{145:3.13 (1633.4)} Chiefly because of this unintended demonstration of physical healing, henceforth, throughout the remainder of his earth career, Jesus became as much a physician as a preacher. True, he continued his teaching, but his personal work consisted mostly in ministering to the sick and the distressed, while his apostles did the work of public preaching and baptizing

Ali većina onih koji su primili nadprirodno ili stvaralačko fizičko ozdravljenje prilikom zalaska sunca u ovoj demonstraciji božanske energije nisu bitnije duhovno unaprijeđeni ovom nesvakidašnjom manifestacijom milosti. Mali broj je uistinu prosvjetljen ovom fizičkom službom, ali sve u svemu duhovno kraljevstvo nije unaprijeđeno u ljudskim srcima ovom nevjerovatnom erupcijom bezvremenog stvaralačkog ozdravljenja.

Čudesna ozdravljanja koja su s vremena na vrijeme pratila Isusovu misiju na zemlji nisu bila dijelom planiranog rada na promicanju kraljevstva. Bila su prirodna posljedica činjenice da je na zemlji živjelo božansko biće gotovo neograničenih stvaralačkih povlastica povezanih s neviđenom kombinacijom božanske milosti i ljudske suosjećajnosti. Ali ova su takozvana čuda donijela Isusu mnoge muke u tome što su pobudila predrasude u narodu i što su stvorila dosta nepoželjnog publiciteta.

4. NAREDNA VEČER

Tijekom večeri koja je pratila ovo veličanstveno ispoljenje ozdravljenja, Zebedejeva je kuća bila preplavljena masom presrećnog i prezadovoljnog naroda, dok su Isusovi apostoli bili na vrhuncu emocionalnog oduševljenja. S ljudskog stanovišta, ovo je vjerovatno bio najbolji dan u cijelom njihovom druženju s Isusom. Ni u jednom času prije ili poslije ovog događaja njihove nade nisu dostigle ovako visoku samouvjerenost iščekivanja. Isus im je rekao prije nekoliko dana, dok su još bili na teritoriji Samarije, da se bližio čas kad će kraljevstvo biti proglašeno u moći i njihove su očivom prilikom gledale takozvano ispunjenje ovog obećanja. Bili su oduševljeni zamišljajući što ih je sve čekalo ako je ovo veličanstveno ispoljenje moći ozdravljenja bilo samo početak. Ovo je odagnalo svaku sumnju u Isusovu božanstvenost. Bili su doslovce opijeni ekstazom svoje zavedene očaranosti.

Ali kad su potražili Isusa, nisu ga mogli naći. Učitelj je bio jako uznemiren onim što se dogodilo. Ovi su muškarci, žene i djeca koji su primili ozdravljenje od različitih bolesti, ostali pored kuće do kasno u noć nadajući se Isusovom povratku i prilici da mu se zahvale. Kako je vrijeme prolazilo a on se nije vraćao, apostoli sve više nisu mogli razumjeti Učiteljevo ponašanje; njihova bi radost bila savršena da je on bio među njima. U kasne sate kad se Isus vratio, već su se razišli skoro svi primatelji ozdravljenja. Isus je odbio prihvatiti čestitke i izraze divljenja dvanaestorice i svih koji su ga čekali, jedino govoreći: "Nemojte se

believers.

^{145:3.14 (1633.5)} But the majority of those who were recipients of supernatural or creative physical healing at this sundown demonstration of divine energy were not permanently spiritually benefited by this extraordinary manifestation of mercy. A small number were truly edified by this physical ministry, but the spiritual kingdom was not advanced in the hearts of men by this amazing eruption of timeless creative healing.

^{145:4.15 (1633.6)} The healing wonders which every now and then attended Jesus' mission on earth were not a part of his plan of proclaiming the kingdom. They were incidentally inherent in having on earth a divine being of well-nigh unlimited creator prerogatives in association with an unprecedented combination of divine mercy and human sympathy. But such so-called miracles gave Jesus much trouble in that they provided prejudice-raising publicity and afforded much unsought notoriety.

4. THE EVENING AFTER

^{145:4.1 (1634.1)} Throughout the evening following this great outburst of healing, the rejoicing and happy throng overran Zebedee's home, and the apostles of Jesus were keyed up to the highest pitch of emotional enthusiasm. From a human standpoint, this was probably the greatest day of all the great days of their association with Jesus. At no time before or after did their hopes surge to such heights of confident expectation. Jesus had told them only a few days before, and when they were yet within the borders of Samaria, that the hour had come when the kingdom was to be proclaimed in *power*; and now their eyes had seen what they supposed was the fulfillment of that promise. They were thrilled by the vision of what was to come if this amazing manifestation of healing power was just the beginning. Their lingering doubts of Jesus' divinity were banished. They were literally intoxicated with the ecstasy of their bewildered enchantment.

^{145:4.2 (1634.2)} But when they sought for Jesus, they could not find him. The Master was much perturbed by what had happened. These men, women, and children who had been healed of diverse diseases lingered late into the evening, hoping for Jesus' return that they might thank him. The apostles could not understand the Master's conduct as the hours passed and he remained in seclusion; their joy would have been full and perfect but for his continued absence. When Jesus did return to their midst, the hour was late, and practically all of the beneficiaries of the healing episode had gone to their homes. Jesus refused

radovati što moj Otac ima moć da ozdravi tijelo, već što ima moć da spasi dušu. Idemo na počinak, jer se sutra moramo posvetiti Očevom poslu.”

Još jednom, na počinak je otišlo dvanaest razočaranih, zbunjenih i obeshrabrenih osoba; osim blizanaca, teško da je koji uspio odspavati. Tek što bi Učitelj učinio nešto što bi obradovalo duše i ohrabrilo srca njegovih apostola, smjesta bi razbio njihove nade i doslovce razorio temelje njihove odvažnosti i entuzijazma. Dok su se ovi zbunjeni ribari uzajamno zgedavali, svi su imali na umu samo jedno pitanje: “Jednostavno ga ne razumijemo. Što ovo sve znači?”

5. NEDJELJA RANO UJUTRO

Ni sam Isus nije dobro spavao ove subotnje noći. Shvaćao je da je svijet bio preplavljen fizičkim bolestima i materijalnim teškoćama i uviđao je veliku opasnost toga što je često bio ponukan posvetiti toliko vremena brizi o bolesnim i unesrećenim, da je na ovaj način njegov rad na ostvarenju misije utemeljenja duhovnog kraljevstva u ljudskim srcima bio poremećen ili ako ništa drugo podređen službi fizičkim problemima. Zbog ovih i sličnih misli koje su okupirale Isusov um ove noći, u nedjelju je ustao prije zore i sam otišao na jedno od svojih omiljenih mjesta kako bi stupio u duhovnu zajednicu sa svojim Ocem. Isus se molio za mudrost i sposobnost pravilne procjene situacije kako bi se zahvaljujući njima znao oduprijeti spoju svoje ljudske suosjećajnosti i božanske milosti da tako upravljaju njegovim emocijama kad god bi se našao suočen s ljudskim patnjama da bi ga ovo navelo da posveti svo raspoloživo vrijeme fizičkom ozdravljenju nauštrb duhovnog učenja. Premda nije želio u cjelosti obustaviti službu unesrećenima, znao je da mu je bilo preče posvetiti se bitnijem radu duhovnog učenja i religiozne obuke.

Isus je toliko puta otišao u brda da se tu nasamo pomoli zbog toga što nisu imali privatnih soba prigodnih za osobnu molitvu.

Petar nije mogao spavati ove noći; tako da je ustao vrlo, vrlo rano, nedugo nakon što je Isus otišao u molitvu, te je probudio Jakova i Ivana i zajedno su otišli u potragu za svojim učiteljem. Nakon više od sat vremena našli su Isusa i tražili su da im objasni razloge za svoje čudno ponašanje. Željeli su znati zašto je bio naizgled uznemiren veličanstvenim izlivanjem duha ozdravljenja kad su ljudi bili presrećni, a njegovi apostoli radosni.

the congratulations and adoration of the twelve and the others who had lingered to greet him, only saying: “Rejoice not that my Father is powerful to heal the body, but rather that he is mighty to save the soul. Let us go to our rest, for tomorrow we must be about the Father’s business.”

145:4.3 (1634.3) And again did twelve disappointed, perplexed, and heart-sorrowing men go to their rest; few of them, except the twins, slept much that night. No sooner would the Master do something to cheer the souls and gladden the hearts of his apostles, than he seemed immediately to dash their hopes in pieces and utterly to demolish the foundations of their courage and enthusiasm. As these bewildered fishermen looked into each other’s eyes, there was but one thought: “We cannot understand him. What does all this mean?”

5. EARLY SUNDAY MORNING

145:5.1 (1634.4) Neither did Jesus sleep much that Saturday night. He realized that the world was filled with physical distress and overrun with material difficulties, and he contemplated the great danger of being compelled to devote so much of his time to the care of the sick and afflicted that his mission of establishing the spiritual kingdom in the hearts of men would be interfered with or at least subordinated to the ministry of things physical. Because of these and similar thoughts which occupied the mortal mind of Jesus during the night, he arose that Sunday morning long before daybreak and went all alone to one of his favorite places for communion with the Father. The theme of Jesus’ prayer on this early morning was for wisdom and judgment that he might not allow his human sympathy, joined with his divine mercy, to make such an appeal to him in the presence of mortal suffering that all of his time would be occupied with physical ministry to the neglect of the spiritual. Though he did not wish altogether to avoid ministering to the sick, he knew that he must also do the more important work of spiritual teaching and religious training.

145:5.2 (1635.1) Jesus went out in the hills to pray so many times because there were no private rooms suitable for his personal devotions.

145:5.3 (1635.2) Peter could not sleep that night; so, very early, shortly after Jesus had gone out to pray, he aroused James and John, and the three went to find their Master. After more than an hour’s search they found Jesus and besought him to tell them the reason for his strange conduct. They desired to know why he appeared to be troubled by the mighty outpouring of the spirit of healing when all the people were overjoyed and his apostles so much rejoiced.

145:5.4 (1635.3)

Kroz više od četiri sata Isus je pokušao objasniti ovoj trojici apostola što se dogodilo. Poučio ih je o onome što se dogodilo i objasnio im opasnosti koje su prijetile od takvih ispoljenja. Isus im je u povjerenju rekao zašto se došao nasamo moliti. Nastojao je objasniti svojim osobnim suradnicima istinske razloge zbog kojih nije bilo moguće izgraditi Očevu kraljevstvo na čudima i na fizičkom ozdravljenju. Ali oni nisu mogli shvatiti njegova učenja.

U međuvremenu, rano u nedjelju ujutro, oko Zebedejeve su se kuće počele skupljati mase oboljelih duša praćene brojnim radoznalim promatračima. Tražili su da vide Isusa. Andrija i apostoli su bili toliko zbunjeni da, dok se Šimun Revnitelj obratio masama, Andrija je u pratnji nekoliko suradnika otišao u potragu za Isusom. Kad je Andrija našao Isusa u pratnji trojice apostola, rekao je: "Učitelju, zašto nas ostavljaš same s masama? Vidi, svi te ljudi traže; nikada prije nije toliko broj ljudi tražio tvoja učenja. Kuća je opkoljena ljudima koji su došli izbliza i izdaleka zbog tvojih veličanstvenih djela. Hoćeš li se vratiti s nama kako bi ih ozdravio?"

Kad je Isus čuo ove riječi, rekao je: "Andrija, zar nisam poučio i tebe kao i mnoge druge da se moja misija na zemlji sastoji u otkrivenju Oca i da je moja poruka proglašenje nebeskog kraljevstva? Kako je onda moguće da me hoćeš odvratiti od mog rada kako bi udovoljio radoznalim i kako bi udovoljio onima koji traže znakove i čuda? Zar nismo bili među ovim ljudima već više mjeseci i jesu li došli u velikom broju da čuju radosne vijesti kraljevstva? Zašto su nas sada došli opsjedati? Zar nisu došli radi ozdravljenja svojih fizičkih tijela, a ne zahvaljujući primitku duhovne istine u cilju spasenja svojih duša? Kad nam ljudi priđu zbog nesvakidašnjih djela, mnogi od njih dolaze ne tražeći istinu i spasenje, već prije tražeći ozdravljenje svojih fizičkih bolesti i izručenje od svojih materijalnih teškoća.

" Cijelo vrijeme koje sam proveo u Kafarnaumu, kako u sinagogi tako i na obali mora, proglašavao sam radosne vijesti kraljevstva svima koji su imali uši da čuju i srca da prime istinu. Nije volja moga Oca da se vratim s vama kako bih udovoljio radoznalost ljudi i posvetio se ozdravljenju fizičkih bolesti na štetu duhovnih učenja. Postavio sam vas kao svoje apostole kako bi propovijedali evanđelje i obavljali službu u korist bolesnih, ali ja se ne smijem posvetiti ozdravljenju na štetu mojih učenja. Ne, Andrija, neću se vratiti s tobom. Idi i reci narodu da vjeruju u ono čemu smo ih učili i da uživaju u slobodi koju im donosi status sinova Boga, a mi da se spremimo na put u druge gradove Galileje gdje je staza pripravljena

145:5.4 (1635.3) For more than four hours Jesus endeavored to explain to these three apostles what had happened. He taught them about what had transpired and explained the dangers of such manifestations. Jesus confided to them the reason for his coming forth to pray. He sought to make plain to his personal associates the real reasons why the kingdom of the Father could not be built upon wonder-working and physical healing. But they could not comprehend his teaching.

145:5.5 (1635.4) Meanwhile, early Sunday morning, other crowds of afflicted souls and many curiosity seekers began to gather about the house of Zebedee. They clamored to see Jesus. Andrew and the apostles were so perplexed that, while Simon Zelotes talked to the assembly, Andrew, with several of his associates, went to find Jesus. When Andrew had located Jesus in company with the three, he said: "Master, why do you leave us alone with the multitude? Behold, all men seek you; never before have so many sought after your teaching. Even now the house is surrounded by those who have come from near and far because of your mighty works. Will you not return with us to minister to them?"

145:5.6 (1635.5) When Jesus heard this, he answered: "Andrew, have I not taught you and these others that my mission on earth is the revelation of the Father, and my message the proclamation of the kingdom of heaven? How is it, then, that you would have me turn aside from my work for the gratification of the curious and for the satisfaction of those who seek for signs and wonders? Have we not been among these people all these months, and have they flocked in multitudes to hear the good news of the kingdom? Why have they now come to besiege us? Is it not because of the healing of their physical bodies rather than as a result of the reception of spiritual truth for the salvation of their souls? When men are attracted to us because of extraordinary manifestations, many of them come seeking not for truth and salvation but rather in quest of healing for their physical ailments and to secure deliverance from their material difficulties.

145:5.7 (1635.6) "All this time I have been in Capernaum, and both in the synagogue and by the seaside have I proclaimed the good news of the kingdom to all who had ears to hear and hearts to receive the truth. It is not the will of my Father that I should return with you to cater to these curious ones and to become occupied with the ministry of things physical to the exclusion of the spiritual. I have ordained you to preach the gospel and minister to the sick, but I must not become engrossed in healing to the exclusion of my teaching. No, Andrew, I will not return with you. Go and tell the people to believe in that which we have taught them and to rejoice in the liberty of the sons of God, and make ready for our departure for the

za promicanje radosne vijesti kraljevstva. Zboga ovoga sam došao od Oca. Idite, onda, i spremite se da smjesta krenemo da put dok ja ovdje čekam na vaš povratak.”

Kad je Isus završio, Andrija i njegovi bližnji apostoli su se tužnih lica vratili do Zebedejeve kuće, otpustili mase i brzo se spremili na put kako im je Isus rekao. I tako su u subotu 18 sječnja 28 godine p.K., Isus i apostoli krenuli na svoju prvu istinski javnu i otvorenu turneju poučavanja po gradovima Galileje. Na ovoj su prvoj turneji propovijedali u mnogim gradovima, ali nisu posjetili Nazaret.

U nedjelju poslije podne, nedugo nakon što su Isus i apostoli krenuli prema Rimonu, stigli su njegova braća Jakov i Juda koji su ga došli tražiti u Zebedejevoj kući. Otprilike u podne istoga dana Juda je potražio svog brata Jakova i insistirao da odu posjetiti Isusa. U trenutku kad je Jakov pristao poći s Judom, Isus je već bio na putu.

Apostolima je bilo nemilo napustiti veliko zanimanje masa u Kafarnaumu. Petar je računao da je u kraljevstvo mogao krstiti više od tisuću vjernika. Isus ih je strpljivo saslušao, ali se nije pristao vratiti. Neko vrijeme je vladala tišina, a onda se Tomo obratio svojim bližnjim apostolima govoreći: “Idemo! Učitelj je rekao što je imao reći. Nije bitno što mi nismo u stanju potpuno shvatiti tajne nebeskog kraljevstva, u jedno možemo biti sigurni: Idemo za učiteljem koji ne traži slavu za sebe.” I nerado su krenuli propovijedati radosne vijesti po gradovima Galileje.

other cities of Galilee, where the way has already been prepared for the preaching of the good tidings of the kingdom. It was for this purpose that I came forth from the Father. Go, then, and prepare for our immediate departure while I here await your return.”

145:5.8 (1636.1) When Jesus had spoken, Andrew and his fellow apostles sorrowfully made their way back to Zebedee's house, dismissed the assembled multitude, and quickly made ready for the journey as Jesus had directed. And so, on the afternoon of Sunday, January 18, A.D. 28, Jesus and the apostles started out upon their first really public and open preaching tour of the cities of Galilee. On this first tour they preached the gospel of the kingdom in many cities, but they did not visit Nazareth.

145:5.9 (1636.2) That Sunday afternoon, shortly after Jesus and his apostles had left for Rimmon, his brothers James and Jude came to see him, calling at Zebedee's house. About noon of that day Jude had sought out his brother James and insisted that they go to Jesus. By the time James consented to go with Jude, Jesus had already departed.

145:5.10 (1636.3) The apostles were loath to leave the great interest which had been aroused at Capernaum. Peter calculated that no less than one thousand believers could have been baptized into the kingdom. Jesus listened to them patiently, but he would not consent to return. Silence prevailed for a season, and then Thomas addressed his fellow apostles, saying: “Let's go! The Master has spoken. No matter if we cannot fully comprehend the mysteries of the kingdom of heaven, of one thing we are certain: We follow a teacher who seeks no glory for himself.” And reluctantly they went forth to preach the good tidings in the cities of Galilee.

POGLAVLJE 146. PRVA PROPOVJEDNA TURNEJA GALILEJOM

⇨ 145

Knjiga Urantije

147 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA**POGLAVLJE 146
PRVA PROPOVJEDNA TURNEJA
GALILEJOM****Sekcije****Uvod**

- 1. PROPOVIJED U RIMONU**
- 2. U JOTAPATI**
- 3. ZASTOJ U RAMI**
- 4. EVANĐELJE U JIRONU**
- 5. POVRATAK U KANU**
- 6. NAIN I SIN UDOVICE**
- 7. U ENDORU**

**PAPER 146
FIRST PREACHING TOUR OF
GALILEE****SECTIONS****Introduction**

- 1. Preaching at Rimmon**
- 2. At Jotapata**
- 3. The Stop at Ramah**
- 4. The Gospel at Iron**
- 5. Back in Cana**
- 6. Nain and the Widow's Son**
- 7. At Endor**

Uvod

Prva javna turneja posvećana propovijedi na teritoriji Galileje započela je u nedjelju 18. siječnja 28. godine P.K. i trajala je otprilike dva tjedna, sve do povratka u Kafarnaum 17. ožujka iste godine. Pri ovoj su turneji Isus i apostoli, u suradnji s negdašnjim Ivanovim apostolima, promicali evanđelje i krstili vjernike u Rimonu, Jotapati, Rami, Zebulun, Jironu, Gišali, Korozaunu, Madonu, Kani, Nainu i Endoru. U ovim su gradovima noćili i radili, dok su u mnogim manjim gradovima promicali evanđelje kraljevstva dok su kroz njih prolazili.

Bio je to prvi put da je Isus dopustio svojim suradnicima da propovijedaju bez nadzora. Pri ovoj ih je turneji jedino tri puta ispravio; opomenuo ih je da ne idu u Nazaret i da ne skreću pažnju na sebe pri prolasku kroz Kafarnaum i Tiberijadu. Apostoli su našli veliko zadovoljstvo u tome što su konačno imali slobodu propovijedati i poučavati bez nadzora, i s velikim su se entuzijazmom i radošću bacili na posao promicanja evanđelja, pružanja utjehe bolesnicima i krštenja vjernika.

INTRODUCTION

146:0.1 (1637.1) THE first public preaching tour of Galilee began on Sunday, January 18, A.D. 28, and continued for about two months, ending with the return to Capernaum on March 17. On this tour Jesus and the twelve apostles, assisted by the former apostles of John, preached the gospel and baptized believers in Rimmon, Jotapata, Ramah, Zebulun, Iron, Gischala, Chorazin, Madon, Cana, Nain, and Endor. In these cities they tarried and taught, while in many other smaller towns they proclaimed the gospel of the kingdom as they passed through.

146:0.2 (1637.2) This was the first time Jesus permitted his associates to preach without restraint. On this tour he cautioned them on only three occasions; he admonished them to remain away from Nazareth and to be discreet when passing through Capernaum and Tiberias. It was a source of great satisfaction to the apostles at last to feel they were at liberty to preach and teach without restriction, and they threw themselves into the work of preaching the gospel, ministering to the sick, and baptizing believers, with great

earnestness and joy.

1. PROPOVIJED U RIMONU

Gradić Rimon je nekoć bio posvećen iskazanju obožavanja Ramanu, babilonskom bogu zraka. Mnoga su ranija babilonska i kasnija zaratustrička učenja još uvijek u sebi nosila tragove rimonizma; Isus i dvadeset četvorica su stoga posvetili dosta vremena objašnjavajući razliku između ovih starijih vjerovanja i novog evanđelja kraljevstva. Petar je ovdje održao jednu od najbitnijih propovijedi svoje rane karijere o "Aronu i zlatnom teletu."

Premda su mnogi žitelji Rimona prihvatili Isusova učenja, u kasnijim su godinama stvorili velike nevolje svojoj braći. Vrlo je teško u kratkom vijeku jednog ljudskog života skrenuti narod s puta obožavanja prirode na put punog prihvaćanja društvenih vrijednosti i poštovanja duhovnog ideala.

Mnoge su naprednije babilonske i perzijske ideje svjetla i tame, dobra i zla, vremena i vječnosti, kasnije postale dijelom doktrina takozvanog kršćanstva i njihovim su primitkom kršćanska učenja postala kratkoročno prihvatljivija bliskoistočnim narodima. Na isti su način pripajanjem mnogih Platonovih teorija idealnog duha i nevidljivog uzorka svih vidljivih i materijalnih stvari, koja je Filon kasnije adaptirao i uveo u sastav hebrejske teologije, Pavlova kršćanska učenja postala prihvatljivija zapadnim Grcima.

U Rimonu je Todan prvi put čuo evanđelje kraljevstva koje je zatim pronio do i preko područja Mezopotamije. On je bio među prvima koji su propovijedali radosnu vijest narodima s one strane Eufrata.

2. U JOTAPATI

Dok je svagdašnji svijet iz Jotapate rado slušao Isusa i njegove apostole, i dok su mnogi prihvatili evanđelje kraljevstva, govor koji je Isus uputio dvadeset četvorici druge večeri uoči njihovog boravka u ovom malom gradu predstavlja najbitnije obilježje njihove misije u Jotapati. Natanije je bio zbunjen u vezi Učiteljeve teorije o svagdašnjoj molitvi, molitvi zahvalnici i iskazanju obožavanja, i kao odgovor na njegovo pitanje Isus je iskoristio priliku kako bi im podrobnije objasnio svoja učenja. Na suvremenom jeziku, naglasio je sljedeće ideje:

1. PREACHING AT RIMMON

146:1.1 (1637.3) The small city of Rimmon had once been dedicated to the worship of a Babylonian god of the air, Ramman. Many of the earlier Babylonian and later Zoroastrian teachings were still embraced in the beliefs of the Rimmonites; therefore did Jesus and the twenty-four devote much of their time to the task of making plain the difference between these older beliefs and the new gospel of the kingdom. Peter here preached one of the great sermons of his early career on "Aaron and the Golden Calf."

146:1.2 (1637.4) Although many of the citizens of Rimmon became believers in Jesus' teachings, they made great trouble for their brethren in later years. It is difficult to convert nature worshipers to the full fellowship of the adoration of a spiritual ideal during the short space of a single lifetime.

146:1.3 (1637.5) Many of the better of the Babylonian and Persian ideas of light and darkness, good and evil, time and eternity, were later incorporated in the doctrines of so-called Christianity, and their inclusion rendered the Christian teachings more immediately acceptable to the peoples of the Near East. In like manner, the inclusion of many of Plato's theories of the ideal spirit or invisible patterns of all things visible and material, as later adapted by Philo to the Hebrew theology, made Paul's Christian teachings more easy of acceptance by the western Greeks.

146:1.4 (1637.6) It was at Rimmon that Todan first heard the gospel of the kingdom, and he later carried this message into Mesopotamia and far beyond. He was among the first to preach the good news to those who dwelt beyond the Euphrates.

2. AT JOTAPATA

146:2.1 (1638.1) While the common people of Jotapata heard Jesus and his apostles gladly and many accepted the gospel of the kingdom, it was the discourse of Jesus to the twenty-four on the second evening of their sojourn in this small town that distinguishes the Jotapata mission. Nathaniel was confused in his mind about the Master's teachings concerning prayer, thanksgiving, and worship, and in response to his question Jesus spoke at great length in further explanation of his teaching. Summarized in modern phraseology, this discourse may be presented as emphasizing the following points:

1. Korak po korak, svjesno i ustrajno njegovanje zla u ljudskom srcu uništava vezu koja se molitvom održava između ljudske duše i krugova duha koji omogućuju komunikaciju između čovjeka i njegovog Stvoritelja. Bog prirodno čuje molbe svoga djeteta, ali u onim slučajevima gdje ljudsko srce svjesno i ustrajno oduči njegovati ideje nepravednosti, postupno dolazi do prekida komunikacije između zemaljskog djeteta i nebeskog Oca.

2. Molitva je mrska i neprihvatljiva Rajskim Božanstvima ako se protivi poznatim i utemeljenim Božjim zakonima. Ako čovjek odbije poslušati riječi kojima se Bogovi obraćaju svojoj tvorevini jezikom zakona duha, uma i materije, kao rezultat ovog svjesnog i namjernog prezira u srcu ljudskog bića, zatvaraju se uši ličnosti duha pred osobnim molbama ovako naposlušnog i zlog smrtnika. Isus se pozvao na proroka Zahariju kad je rekao apostolima: "Ali oni ne htjedoše posušati, već prkosno okrenuše leđa i zatisnuše uši da ne bi čuli. Istina, otvrdnuše srcem kao kremen, da ne bi čuli moj zakon i riječi koje im šaljem mojim duhom preko drevnih proroka; i zato im se na krive glave sručiše posljedice njihovih zlih misli. I zato, kao što sam ja zvao a oni ne slušaše, tako sad oni zovu a ja ne slušam." Isus je zatim citirao riječi starog mudraca koji je rekao: "Tko uklanja uho svoje da ne sluša Zakona, i molitva je njegova mrska."

3. Kad čovjek otvori ljudski kraj kanalakomunikacije koji ga povezuje s Bogom, on odmah počinje primati neprekidnu rijeku božanske blagosti upućene zemaljskim smrtnicima. Kad čovjek čuje kako Božji duh govori u njegovom srcu, ovaj doživljava sam po sebi garantira činjenicu da Bog istovremeno čuje molitve ovog čovjeka. Pitanje oprostjenja grijeha djeluje na isti nepogrešivi način. Otac na nebu oprost čovjeku prije nego se čovjek sjeti tražiti oprostjenje, ali ovo oprostjenje ne može postati dijelom čovjekovog osobnog religioznog iskustva sve do on sam ne oprost svojim bližnjima. Božje oprostjenje samo po sebi nije uvjetovano čovjekovim oprostjenjem njegovim bližnjima, već je tako uvjetovan čovjekov doživljaj ovog oprostjenja. Molitva koju je Isus ostavio svojim apostolima priznaje ovu činjenicu u sinhronizaciji

4. Svemirom vlada jedan temeljni zakon pravde koji se ne može poremetiti apelima milosti. Posve sebična bića vremensko-prostornih domena nisu u stanju primiti nesebična veličanstva Raja. Ništa, uključujući i samu beskonačnu ljubav Boga prema ljudima, ne može prinuditi čovjeka da primi vječno spasenje ako čovjek ne želi preživjeti. Dok milost zbilja ima širok spektar podarenja, na koncu konca, postoje

146:2.2 (1638.2) 1. The conscious and persistent regard for iniquity in the heart of man gradually destroys the prayer connection of the human soul with the spirit circuits of communication between man and his Maker. Naturally God hears the petition of his child, but when the human heart deliberately and persistently harbors the concepts of iniquity, there gradually ensues the loss of personal communion between the earth child and his heavenly Father.

146:2.3 (1638.3) 2. That prayer which is inconsistent with the known and established laws of God is an abomination to the Paradise Deities. If man will not listen to the Gods as they speak to their creation in the laws of spirit, mind, and matter, the very act of such deliberate and conscious disdain by the creature turns the ears of spirit personalities away from hearing the personal petitions of such lawless and disobedient mortals. Jesus quoted to his apostles from the Prophet Zechariah: "But they refused to hearken and pulled away the shoulder and stopped their ears that they should not hear. Yes, they made their hearts adamant like a stone, lest they should hear my law and the words which I sent by my spirit through the prophets; therefore did the results of their evil thinking come as a great wrath upon their guilty heads. And so it came to pass that they cried for mercy, but there was no ear open to hear." And then Jesus quoted the proverb of the wise man who said: "He who turns away his ear from hearing the divine law, even his prayer shall be an abomination."

146:2.4 (1638.4) 3. By opening the human end of the channel of the God-man communication, mortals make immediately available the ever-flowing stream of divine ministry to the creatures of the worlds. When man hears God's spirit speak within the human heart, inherent in such an experience is the fact that God simultaneously hears that man's prayer. Even the forgiveness of sin operates in this same unerring fashion. The Father in heaven has forgiven you even before you have thought to ask him, but such forgiveness is not available in your personal religious experience until such a time as you forgive your fellow men. God's forgiveness in *fact* is not conditioned upon your forgiving your fellows, but in *experience* it is exactly so conditioned. And this fact of the synchrony of divine and human forgiveness was thus recognized and linked together in the prayer which Jesus taught the apostles.

146:2.5 (1638.5) 4. There is a basic law of justice in the universe which mercy is powerless to circumvent. The unselfish glories of Paradise are not possible of reception by a thoroughly selfish creature of the realms of time and space. Even the infinite love of God cannot force the salvation of eternal survival upon any mortal creature who does not choose to survive. Mercy has great latitude of bestowal, but, after all, there are

određeni zakoni pravde koji ne mogu biti poništeni ni samim spojem ljubavi i milosti. Isus se ponovo pozvao na hebrejske spise kad je rekao: "Koliko sam vas zvao, a vi ste odbijali; pružao sam ruku, ali je nitko ne opazi. Nego ste odbacili svaki moj savjet i niste poslušali moje opomene; i zbog ovog buntovničkog stava i vi ćete mene zvati, ali se ja neću odazvati. Kako niste izabrali ovaj načina života, tražit ćete me, ali me nećete naći."

5. Oni koji žele primiti milost moraju pokazati milost; nemojte suditi da ne budete suđeni. Istim duhom kojim budete sudili drugima i vama će biti suđeno. Milost ne poništava djelovanje kozmičke pravde. Na koncu ćete vidjeti istinu onoga što je rečeno: "Tko zatvori uho svoje pred vikom siromaha, i sam će vikati, ali ga neće nitko uslišati." Garancija uslišenja svake molitve počiva u njezinoj iskrenosti; duhovna mudrost i kozmička dosljednost svake molbe određuju vrijeme, način i stupanj njezinog uslišenja. Mudar otac neće doslovce odgovoriti na nepromišljene molitve svoje neiskusne i nezrele djece, premda djeca mogu naći veliko zadovoljstvo i duboki duševni mir u ovim besmislenim molbama.

6. Nakon što se bezrezervno budete predali izvršenju volje nebeskog Oca, bit će vam uslišene sve molbe zbog toga što će vaše molitve biti u potpunom skladu s Očevom voljom, a Očeva se volja uvijek ispoljava u svim domenama njegovog prostranog svemira. Ono što istinski sin poželi a što je u skladu s Očevom voljom JESTE. Ovakva vrsta molitve ne može ostati neuslišena, dok ni jedna druga molitva ne može primiti puni odgovor.

7. Molba pravednog čovjeka predstavlja djelo vjere Božjeg djeteta koje otvara vrata Očeve riznice dobrote, istine i milosti, vrijednih darova koji strpljivo čekaju da im sin pride i da ih bude spreman osobno primiti. Molitva ne mijenja stav Boga prema čovjeku, ali ona mijenja čovjekov stav prema nemijenajućem Ocu. Motivacija čovjekove molitve predstavlja vrata koja otvaraju božansko uho, a ne bilo kakva obilježja moliteljevog društvenog, ekonomskog ili površno religioznog statusa.

8. Molitva ne može biti upotrijebljena kako bi se premostio učinak vremena i prevazišle zapreke prostora. Molitva nije vještina kojom se gradi osjećaj više vrijednosti nad drugim ljudima ili bilo kakva nepoštena prednost nad čovjekovim bližnjima. Posve sebična osoba nije u stanju moliti u pravom svjetlu istine. Isus je rekao: "Neka vam najveća radost bude priroda Božja, i on će ispuniti svaku iskrenu želju vašeg srca." "Prepušti Gospodinu putove svoje, u njega se uzdaj i on će te voditi." Jer on će da se osvrne na prošnju

mandates of justice which even love combined with mercy cannot effectively abrogate. Again Jesus quoted from the Hebrew scriptures: "I have called and you refused to hear; I stretched out my hand, but no man regarded. You have set at naught all my counsel, and you have rejected my reproof, and because of this rebellious attitude it becomes inevitable that you shall call upon me and fail to receive an answer. Having rejected the way of life, you may seek me diligently in your times of suffering, but you will not find me."

146:2.6 (1639.1) 5. They who would receive mercy must show mercy; judge not that you be not judged. With the spirit with which you judge others you also shall be judged. Mercy does not wholly abrogate universe fairness. In the end it will prove true: "Whoso stops his ears to the cry of the poor, he also shall some day cry for help, and no one will hear him." The sincerity of any prayer is the assurance of its being heard; the spiritual wisdom and universe consistency of any petition is the determiner of the time, manner, and degree of the answer. A wise father does not *literally* answer the foolish prayers of his ignorant and inexperienced children, albeit the children may derive much pleasure and real soul satisfaction from the making of such absurd petitions.

146:2.7 (1639.2) 6. When you have become wholly dedicated to the doing of the will of the Father in heaven, the answer to all your petitions will be forthcoming because your prayers will be in full accordance with the Father's will, and the Father's will is ever manifest throughout his vast universe. What the true son desires and the infinite Father wills IS. Such a prayer cannot remain unanswered, and no other sort of petition can possibly be fully answered.

146:2.8 (1639.3) 7. The cry of the righteous is the faith act of the child of God which opens the door of the Father's storehouse of goodness, truth, and mercy, and these good gifts have long been in waiting for the son's approach and personal appropriation. Prayer does not change the divine attitude toward man, but it does change man's attitude toward the changeless Father. The *motive* of the prayer gives it right of way to the divine ear, not the social, economic, or outward religious status of the one who prays.

146:2.9 (1639.4) 8. Prayer may not be employed to avoid the delays of time or to transcend the handicaps of space. Prayer is not designed as a technique for aggrandizing self or for gaining unfair advantage over one's fellows. A thoroughly selfish soul cannot pray in the true sense of the word. Said Jesus: "Let your supreme delight be in the character of God, and he shall surely give you the sincere desires of your heart." "Commit your way to the Lord; trust in him, and he will act." "For the Lord hears the cry of the needy, and he will regard

ubogih i ne prezre molitve njihove.”

9. “Ja sam došao od Oca; ako se, dakle, nađete u nedoumici što ćete tražiti od Oca, zamolite u moje ime, i ja ću predložiti vašu molbu u skladu s vašim istinskim željama i potrebama i u skladu s voljom mog Oca.” Čuvajte se od opasnosti da ne postanete samoživi u svojim molitvama. Nemojte se stalno moliti samo za sebe; molite se za duhovni napredak svoje braće. Izbjegavajte materijalističke molitve; molite se u duhu i tražite bogatstvo plodova duha.

10. Kad se molite za one koji su bolesni i onemoćali, nemojte misliti da će vaše molitve zauzeti mjesto brižne i inteligentne pomoći ovim unesrećenim osobama. Molite se za blagostanje svojih obitelji, prijatelja i bližnjih, a naročito se molite za one koji vas proklinju i s ljubavlju se založite za one koji vas progone. “Ali neću vam reći kada ćete se moliti. Jedino vas vaš unutarnji duh može navesti da izgovorite riječi koje izražavaju vaš unutarnji odnos s Ocem duhova.”

11. Mnogi će pribjeći molitvi jedino kad se nađu u nevolji. Ova je navika nepromišljena i zavarljiva. Dobro je da se obratite Bogu kad se nađete pod pritiskom, ali trebate govoriti s Ocem i kad je sve u redu s vašom dušom. Neka vaše istinske molbe uvijek budu poznate jedino vama. Neka ljudi ne čuju vašu molitvu. Grupe vjernika mogu moliti u znak zahvale, ali molitva čovjekove duše uvijek treba biti osobna. Postoji samo jedan oblik molitve koji prikladno mogu upotrijebiti sva Božja djeca, a to je: “Neka bude tvoja volja.”

12. Svi vjernici u ovo evanđelje trebaju iskreno moliti za promicanje nebeskog kraljevstva. Od svih molitvi iz hebrejskih spisa, najsrdačnije je odobrio molitvu iz Psalma: “Čisto srce stvori mi, Bože, i duh postojan obnovi u meni. Očisti me od tajnih grijeha i čuvaj svoga slugu da ne posrne u preuzetni prijestup.” Isus je nadugo govorio o odnosu između molitve i neobuzdanih i uvredljivih riječi, citirajući: “Na usta mi, Gospodine, stražu postavi i stražare ne vrata usana mojih.” “Čovjekov je jezik,” Isus je rekao, “mali ud koji malo tko zna konačno ukrotiti, ali unutarnji duh može preobraziti ovaj raspojasani ud u brižni glas tpeljivosti i u impresivnog slugu milosti.”

13. Isus je rekao da se čovjek prije svega treba moliti za poznavanje Bože volje, a da je iza ove najbitnije molitve druga po važnosti molitva za božju pomoć i usmjerenje na putu ljudskog života. Ovo u biti znači da se čovjek treba moliti za božansku mudrost. Isus nikada nije rekao da čovjek može steći svjetovno znanje i profesionalnu specijalizaciju putem molitve. Ali on

the prayer of the destitute.”

^{146:2.10 (1639.5)} 9. “I have come forth from the Father; if, therefore, you are ever in doubt as to what you would ask of the Father, ask in my name, and I will present your petition in accordance with your real needs and desires and in accordance with my Father’s will.” Guard against the great danger of becoming self-centered in your prayers. Avoid praying much for yourself; pray more for the spiritual progress of your brethren. Avoid materialistic praying; pray in the spirit and for the abundance of the gifts of the spirit.

^{146:2.11 (1639.6)} 10. When you pray for the sick and afflicted, do not expect that your petitions will take the place of loving and intelligent ministry to the necessities of these afflicted ones. Pray for the welfare of your families, friends, and fellows, but especially pray for those who curse you, and make loving petitions for those who persecute you. “But when to pray, I will not say. Only the spirit that dwells within you may move you to the utterance of those petitions which are expressive of your inner relationship with the Father of spirits.”

^{146:2.12 (1640.1)} 11. Many resort to prayer only when in trouble. Such a practice is thoughtless and misleading. True, you do well to pray when harassed, but you should also be mindful to speak as a son to your Father even when all goes well with your soul. Let your real petitions always be in secret. Do not let men hear your personal prayers. Prayers of thanksgiving are appropriate for groups of worshipers, but the prayer of the soul is a personal matter. There is but one form of prayer which is appropriate for all God’s children, and that is: “Nevertheless, your will be done.”

^{146:2.13 (1640.2)} 12. All believers in this gospel should pray sincerely for the extension of the kingdom of heaven. Of all the prayers of the Hebrew scriptures he commented most approvingly on the petition of the Psalmist: “Create in me a clean heart, O God, and renew a right spirit within me. Purge me from secret sins and keep back your servant from presumptuous transgression.” Jesus commented at great length on the relation of prayer to careless and offending speech, quoting: “Set a watch, O Lord, before my mouth; keep the door of my lips.” “The human tongue,” said Jesus, “is a member which few men can tame, but the spirit within can transform this unruly member into a kindly voice of tolerance and an inspiring minister of mercy.”

^{146:2.14 (1640.3)} 13. Jesus taught that the prayer for divine guidance over the pathway of earthly life was next in importance to the petition for a knowledge of the Father’s will. In reality this means a prayer for divine wisdom. Jesus never taught that human knowledge and special skill could be gained by prayer. But he did teach that prayer is a factor in the enlargement of one’s

je učio da molitva igra bitnu ulogu pri uvećanju čovjekovog kapaciteta da primi prisutnosti božjeg duha. Kad je Isus pozvao svoje suradnike da se mole u duhu i u istini, objasnio je da se ovo odnosi na iskrenu molitvu u skladu s čovjekovim prosvjetljenjem, na molitvu koja je svesrdna i inteligentna, iskrena i ustrajna.

14. Isus je upozorio učenike kako ne trebaju misliti da će njihove molitve porasti u djelotvornosti zahvaljujući kitnjastim refrenima, lijepo sročnim frazama, postu, pokori ili prinošenju žrtava. Skrenuo je pažnju svojih vjernika na to da mogu upotrijebiti molitvu kao vještinu za prijelaz sa zahvalnice u istinsko obožavanje. Isus je izrazio žaljenje što ljudi posvećuju tako malo vremena u svojim molitvama i u procesu obožavanja kako bi se zahvalili Bogu. Ponovo je citirao: "Dobro se zahvaliti Gospodinu, opjevati ime Svevišnjega, priznati njegovu brižnu ljubav svakoga jutra i njegovu vjernost svake noći, jer me Bog veseli svojim djelima. U svemu se dobro zahvaliti u skladu s Božjom voljom."

15. Isus je zatim rekao: "Ne brinite se tjeskobno za svoje svagdašnje potrebe. Neka vas ne muči tjeskoba u vezi problema vaše zemaljske egzistencije, već u svemu iznesite svoje potrebe vašem Ocu nebeskom prošnjom i molitvom, sve u zahvalnosti. Zatim je citirao iz knjiga: "Božje ću ime hvaliti propijevkom, hvalit ću ga zahvalnicom. Bit će to milije Gospodinu no bik žrtveni, milije nego junac s papcima i rozima."

16. Isus je savjetovao učenike da, nakon što upute molitve Ocu, ostanu u tihom stanju receptivnosti kako bi pružili priliku duhu koji u njima živi da se obrati otvorenim ušima njihove duše. Duh Oca najbolje može govoriti s čovjekom u onim časovima kad se ljudski um nalazi u stanju istinskog obožavanja. Čovjek obožava Boga putem Očevog duha koji u njemu živi i zahvaljujući prosvjetljenju ljudskog uma djelovanjem duha. Obožavanje, kako ga je Isus preporučao, služi postupnom oblikovanju čovjeka u skladu s obličjem osobe koju obožava. Obožavanje predstavlja preobražajni proces postupnog približavanja i konačnog postignuća prisutnosti Beskonačnog.

Isus je uputio mnoge druge istine svojim apostolima u vezi čovjekovog odnosa s Bogom, ali je mali broj slušatelja bio u stanju shvatiti njegova učenja.

capacity to receive the presence of the divine spirit. When Jesus taught his associates to pray in the spirit and in truth, he explained that he referred to praying sincerely and in accordance with one's enlightenment, to praying wholeheartedly and intelligently, earnestly and steadfastly.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus warned his followers against thinking that their prayers would be rendered more efficacious by ornate repetitions, eloquent phraseology, fasting, penance, or sacrifices. But he did exhort his believers to employ prayer as a means of leading up through thanksgiving to true worship. Jesus deplored that so little of the spirit of thanksgiving was to be found in the prayers and worship of his followers. He quoted from the Scriptures on this occasion, saying: "It is a good thing to give thanks to the Lord and to sing praises to the name of the Most High, to acknowledge his loving-kindness every morning and his faithfulness every night, for God has made me glad through his work. In everything I will give thanks according to the will of God."

146:2.16 (1640.5) 15. And then Jesus said: "Be not constantly overanxious about your common needs. Be not apprehensive concerning the problems of your earthly existence, but in all these things by prayer and supplication, with the spirit of sincere thanksgiving, let your needs be spread out before your Father who is in heaven." Then he quoted from the Scriptures: "I will praise the name of God with a song and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than the sacrifice of an ox or bullock with horns and hoofs."

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus taught his followers that, when they had made their prayers to the Father, they should remain for a time in silent receptivity to afford the indwelling spirit the better opportunity to speak to the listening soul. The spirit of the Father speaks best to man when the human mind is in an attitude of true worship. We worship God by the aid of the Father's indwelling spirit and by the illumination of the human mind through the ministry of truth. Worship, taught Jesus, makes one increasingly like the being who is worshiped. Worship is a transforming experience whereby the finite gradually approaches and ultimately attains the presence of the Infinite.

146:2.18 (1641.2) And many other truths did Jesus tell his apostles about man's communion with God, but not many of them could fully encompass his teaching.

3. ZASTOJ U RAMI

Isus je u Rami vodio znamenitu raspravu sa

3. THE STOP AT RAMAH

146:3.1 (1641.3) At Ramah Jesus had the memorable

starijim grčkim filozofom koji je vjerovao da su znanost i filozofija bili dovoljni kako bi zadovoljili potrebe ljudskog života. Isus je strpljivo i suosjećajno saslušao ovog grčkog učitelja, odobrio istinu u mnogome što je ovaj rekao, te je na koncu skrenuo njegovu pažnju na činjenicu da nije uspio objasniti "odakle, zašto i kako," te je rekao: "Gdje ti završiš, mi počinjemo. Religija je otkrivenje koje čovjekova duša prima u procesu odnosa s duhovnim stvarnostima koje sam um nije u stanju otkriti ili potpuno shvatiti. Intelektualna nastojanja mogu obznaniti činjenice života, ali evanđelje kraljevstva obznanjuje istine bitka. Ti vodiš raspravu o materijalnim sjenama istine; hoćeš li mi dopustiti da te uputim na vječne i duhovne stvarnosti koje bacaju ove prolazne sjene materijalnih stvarnosti smrtno egzistencije?" Više od jednog sata Isus je govorio ovom Grku o istinama spasenja evanđelja kraljevstva. Stari je filozof jasno spoznao bit Učiteljevog pristupa i kako je bio istinski čistog srca, brzo je povjerovao u ovo evanđelje spasenja.

Apostoli su bili pomalo uznemireni otvorenim načinom Isusovog prihvaćanja mnogih tvrdnji ovoga Grka, ali Isus im je nakon ove rasprave nasamo rekao: "Moja djeco, neka vas ne čudi moja tolerantnost prema grčkoj filozofiji. Istinita i nepatvorena unutarnja sigurnost nikada ne strahuje od spoljašnje analize, jednako kao što se istina ne boji časne kritike. Nikada ne zaboravite da netrpeljivost predstavlja masku kojom čovjek pokušava prikriti potajne sumnje u istinitost svojih uvjerenja. Čovjeku nikada neće smetati proturiječni stavovi njegovog susjeda ako bude potpuno uvjeren u istinu onoga u što svesrdno vjeruje. Hrabrost je uvjerenje u potpunu instinitost onoga u što čovjek navodno vjeruje. Iskreni ljudi se ne boje kritičkog ispita svojih istinskih uvjerenja i plemenitih ideala."

Naredne večeri u Rami, Tomo je upitao Isusa: "Učitelju, kako će novi vjernik u tvoja učenja uistinu znati, stvarno biti siguran, u istinu ovog evanđelja kraljevstva?"

Isus je rekao Tomi: "Tvoje uvjerenje u ulazak u sastav obitelji Očevog kraljevstva i u posjedovanje vječnog života koji dijeliš sa svom drugom djecom kraljevstva, u cjelosti predstavlja stvar osobnog iskustva - vjere u riječ istine. Duhovno uvjerenje nije ništa drugo nego tvoje osobno iskustvo u vječnim stvarnostima božanske istine koje se računa kao tvoje inteligentno razumijevanje istinskih stvarnosti plus tvoja duhovna vjera minus iskrene sumnje.

"Sin prirodno ima život Oca. Vi ste sinovi Boga zato što u sebi imate živi duh Oca. Imate

discussion with the aged Greek philosopher who taught that science and philosophy were sufficient to satisfy the needs of human experience. Jesus listened with patience and sympathy to this Greek teacher, allowing the truth of many things he said but pointing out that, when he was through, he had failed in his discussion of human existence to explain "whence, why, and whither," and added: "Where you leave off, we begin. Religion is a revelation to man's soul dealing with spiritual realities which the mind alone could never discover or fully fathom. Intellectual strivings may reveal the facts of life, but the gospel of the kingdom unfolds the truths of being. You have discussed the material shadows of truth; will you now listen while I tell you about the eternal and spiritual realities which cast these transient time shadows of the material facts of mortal existence?" For more than an hour Jesus taught this Greek the saving truths of the gospel of the kingdom. The old philosopher was susceptible to the Master's mode of approach, and being sincerely honest of heart, he quickly believed this gospel of salvation.

146:3.2 (1641.4) The apostles were a bit disconcerted by the open manner of Jesus' assent to many of the Greek's propositions, but Jesus afterward privately said to them: "My children, marvel not that I was tolerant of the Greek's philosophy. True and genuine inward certainty does not in the least fear outward analysis, nor does truth resent honest criticism. You should never forget that intolerance is the mask covering up the entertainment of secret doubts as to the trueness of one's belief. No man is at any time disturbed by his neighbor's attitude when he has perfect confidence in the truth of that which he wholeheartedly believes. Courage is the confidence of thoroughgoing honesty about those things which one professes to believe. Sincere men are unafraid of the critical examination of their true convictions and noble ideals."

146:3.3 (1641.5) On the second evening at Ramah, Thomas asked Jesus this question: "Master, how can a new believer in your teaching really know, really be certain, about the truth of this gospel of the kingdom?"

146:3.4 (1641.6) And Jesus said to Thomas: "Your assurance that you have entered into the kingdom family of the Father, and that you will eternally survive with the children of the kingdom, is wholly a matter of personal experience — faith in the word of truth. Spiritual assurance is the equivalent of your personal religious experience in the eternal realities of divine truth and is otherwise equal to your intelligent understanding of truth realities plus your spiritual faith and minus your honest doubts.

146:3.5 (1642.1) "The Son is naturally endowed with the life of the Father. Having been endowed with

priliku preživjeti tjelesnu smrt na materijalnom svijetu zbog toga što se možete poistovijetiti s Očevim živim duhom, darom vječnog života. Mnogi su, istina, imali ovaj život prije nego što sam ja došao od Oca i mnogi su primili ovaj duh zbog toga što su vjerovali mojim riječima; ali kažem vam, nakon što se budem vratio k Ocu, on će poslati ovaj duh u srca svih ljudi.

“Premda ne možete razabrati djelovanje božanskog duha u svom umu, postoji praktična metoda za otkrivanje stupnja do kojeg čovjek predaje kontrolu nad snagom svoje duše učenju i upravi ovog unutarnjeg duha nebeskog Oca, a to je stupanj čovjekove ljubavi prema bližnjima. Ovaj duh Ocasudjeluje u raspodjeli Očeve ljubavi i pri svojoj dominaciji nad čovjekom nepogrešivo nagnje u smjeru božanske mudrosti i suosjećajnog poštovanja prema bližnjima. Vi prvo počinjete vjerovati da ste sinovi Boga zbog toga što moja učenja bude vašu svjesnost o unutarnjem vodstvu Očeve prisutnosti u vama; ali s vremenom će Duh Istine biti prolivan nad svim ljudima i on će živjeti među ljudima i sviju će poučavati, upravo kao što ja sada živim među vama i govorim riječi istine. Ovaj će vam Duh Istine, koji govori u ime duhovnih obdarenja vaših duša, pomoći da upoznate istinu da je čovjek sin Boga. On će s nepogrešivom preciznošću biti svjedok s Očevim prisustvom koje u vama živi, vašim duhom, a koje će s vremenom doći da živi u svim ljudima kao što sada živi u pojedincima, koje će vas uvjeriti u stvarnost istine da je čovjek sin Boga.

“Svako će zemaljsko dijete koje slijedi upravu ovog duha s vremenom upoznati volju Boga i oni koji se budu predali volji moga Oca imaju vječni život. Do sad vam nije bio jasno predložen put koji vodi od zemaljskog života do stadija vječnosti, ali ovaj put postoji kao što je uvijek postojao i ja sam ga došao obnoviti i oživjeti. Onaj koji uđe u kraljevstvo ima vječni život - on neće propasti. Ali vi ćete bolje shvatiti ove istine nakon što se ja vratim k Ocu i nakon to vi retrospektivno budete u stanju bolje spoznati svoja današnja iskustva.”

Svi koji su čuli ove blažene riječi našli su u njima veliko ohrabrenje. Židovska učenja nisu bila jasna i uvjerljiva u pogledu izvjesnosti opstanka ispravnih ljudi, tako da su Isusovi učenici našli veliki vigor i duboko nadahnuće u ovim snažnim i uvjerljivim riječima sigurnosti u izvjesnost vječnog života svih istinskih vjernika.

Apostoli su nastavili propovijedati i krstiti vjernike, dok su prema običaju išli od kuće do kuće, donoseći utjehu potištenim i ohrabrenje bolesim i onemoćalim ljudima. Apostolska se organizacija proširila tako da je sada svaki Isusov

the living spirit of the Father, you are therefore sons of God. You survive your life in the material world of the flesh because you are identified with the Father's living spirit, the gift of eternal life. Many, indeed, had this life before I came forth from the Father, and many more have received this spirit because they believed my word; but I declare that, when I return to the Father, he will send his spirit into the hearts of all men.

146:3.6 (1642.2) “While you cannot observe the divine spirit at work in your minds, there is a practical method of discovering the degree to which you have yielded the control of your soul powers to the teaching and guidance of this indwelling spirit of the heavenly Father, and that is the degree of your love for your fellow men. This spirit of the Father partakes of the love of the Father, and as it dominates man, it unfailingly leads in the directions of divine worship and loving regard for one's fellows. At first you believe that you are sons of God because my teaching has made you more conscious of the inner leadings of our Father's indwelling presence; but presently the Spirit of Truth shall be poured out upon all flesh, and it will live among men and teach all men, even as I now live among you and speak to you the words of truth. And this Spirit of Truth, speaking for the spiritual endowments of your souls, will help you to know that you are the sons of God. It will unfailingly bear witness with the Father's indwelling presence, your spirit, then dwelling in all men as it now dwells in some, telling you that you are in reality the sons of God.

146:3.7 (1642.3) “Every earth child who follows the leading of this spirit shall eventually know the will of God, and he who surrenders to the will of my Father shall abide forever. The way from the earth life to the eternal estate has not been made plain to you, but there is a way, there always has been, and I have come to make that way new and living. He who enters the kingdom has eternal life already — he shall never perish. But much of this you will the better understand when I shall have returned to the Father and you are able to view your present experiences in retrospect.”

146:3.8 (1642.4) And all who heard these blessed words were greatly cheered. The Jewish teachings had been confused and uncertain regarding the survival of the righteous, and it was refreshing and inspiring for Jesus' followers to hear these very definite and positive words of assurance about the eternal survival of all true believers.

146:3.9 (1642.5) The apostles continued to preach and baptize believers, while they kept up the practice of visiting from house to house, comforting the downcast and ministering to the sick and afflicted. The apostolic organization was expanded in that

apostol radio s jednim Ivanovim suradnikom; Abner je radio s Andrijom; i ovaj je plan djelovao sve dok nisu ponovo otišli u Jeruzalem na proslavu Pashe.

Isusove specijalne upute prilikom boravka u Zebulun uglavnom govore o uzajamnim dužnostima vjernika u kraljevstvu, te samim izborom učenja nastoje objasniti razliku između osobnog religioznog iskustva i društvenih odnosa religioznih obveza. Bio je to jedan od malog broja slučajeva kad je Učitelj raspravljao pitanje društvenih aspekata religije. Tijekom cijelog svog zemaljskog života Isus je vrlo rijetko raspravljao pitanje društvenog statusa religije.

U Zebulun su ljudi bili miješani, otprilike pola između Židova i drugih rasa, i jedino je mali broj uistinu povjerovao u Isusa, premda su čuli o ozdravljenju u Kafarnaumu.

4. EVANĐELJE U JIRONU

Kao i mnoga druga mjestašca širom Galileje i Judeje, Jiron je imao sinagogu i Isus se tijekom ranijeg razdoblja svoje službe obraćao narodu svake subote. Nekom je prilikom govorio prilikom jutarnje službe, dok su Petar ili neki drugi apostol držali propovijedi poslije podne. Isus i apostoli su također znali držati govore drugim danima u okviru večernjih skupova u sinagogi. Premda je iz dana u dan sve više rasla netrpeljivost religioznih vođa Jeruzalema prema Isusu, ovi učitelji nisu imali direktnu kontrolu nad sinagogama izvan Jeruzalema. Jedino su u kasnijem razdoblju Isusovog javnog rada bili u stanju proširiti gotovo univerzalan osjećaj neprijateljstva prema njemu koji je rezultirao zatvaranjem gotovo svih sinagoga njegovim učenjima. U ovo su mu vrijeme bila otvorena vrata svih sinagoga Galileje i Judeje.

Jiron je u ovo doba bio mjesto ekstenzivnog iskopavanja, i kako Isus nikada nije imao priliku sudjelovati u životnom iskustvu rudara, proveo je najveći dio vremena za vrijeme svog boravka u Jironu u rudnicima. Dok su apostoli išli od vrata do vrata i držali propovijedi po trgovima, Isus je radio s ovim podzemnim rudarima. Slava koju je Isus uživao kao iscjelitelj proširila se sve do ovog udaljenog sela i mnogi su bolesni i onemoćali ljudi došli tražiti njegovu pomoć, dok je mnogima jako pomogla njegova blagonaklonost. A ni u jednom slučaju Isus nije izveo takozvano čudo osim pri ozdravljenju gubavca.

Kasnog poslijepodneva uoči trećeg dana svog boravka u Jironu, Isus se vraćao iz rudnika kad je slučajno prošao uskom sporednom ulicom

each of Jesus' apostles now had one of John's as an associate; Abner was the associate of Andrew; and this plan prevailed until they went down to Jerusalem for the next Passover.

^{146:3.10 (1642.6)} The special instruction given by Jesus during their stay at Zebulun had chiefly to do with further discussions of the mutual obligations of the kingdom and embraced teaching designed to make clear the differences between personal religious experience and the amities of social religious obligations. This was one of the few times the Master ever discussed the social aspects of religion. Throughout his entire earth life Jesus gave his followers very little instruction regarding the socialization of religion.

^{146:3.11 (1643.1)} In Zebulun the people were of a mixed race, hardly Jew or gentile, and few of them really believed in Jesus, notwithstanding they had heard of the healing of the sick at Capernaum.

4. THE GOSPEL AT IRON

^{146:4.1 (1643.2)} At Iron, as in many of even the smaller cities of Galilee and Judea, there was a synagogue, and during the earlier times of Jesus' ministry it was his custom to speak in these synagogues on the Sabbath day. Sometimes he would speak at the morning service, and Peter or one of the other apostles would preach at the afternoon hour. Jesus and the apostles would also often teach and preach at the weekday evening assemblies at the synagogue. Although the religious leaders at Jerusalem became increasingly antagonistic toward Jesus, they exercised no direct control over the synagogues outside of that city. It was not until later in Jesus' public ministry that they were able to create such a widespread sentiment against him as to bring about the almost universal closing of the synagogues to his teaching. At this time all the synagogues of Galilee and Judea were open to him.

^{146:4.2 (1643.3)} Iron was the site of extensive mineral mines for those days, and since Jesus had never shared the life of the miner, he spent most of his time, while sojourning at Iron, in the mines. While the apostles visited the homes and preached in the public places, Jesus worked in the mines with these underground laborers. The fame of Jesus as a healer had spread even to this remote village, and many sick and afflicted sought help at his hands, and many were greatly benefited by his healing ministry. But in none of these cases did the Master perform a so-called miracle of healing save in that of the leper.

^{146:4.3 (1643.4)} Late on the afternoon of the third day at Iron, as Jesus was returning from the mines, he chanced to pass through a narrow side street on

na putu do svog boravišta. Dok se u prolazu približavao kolibi jednog gubavca, ugledao ga je bolesnik koji je čuo o njegovom iscjeliteljskom glasu i koji je skupio hrabrost da mu priđe u času kad se Isus našao pored njegovih vrata, na koljenima govoreći: "Gospodine, ako hoćeš, možeš me očistiti. Čuo sam poruku tvojih učitelja i želim ući u kraljevstvo ako me možeš očistiti." Gubavac je ovako govorio zato što je prema židovskim učenjima gubavcima bilo zabranjeno ući u sinagogu i sudjelovati u bilo kakvom obliku obožavanja Boga. Čovjek je uistinu vjerovao da nije mogao ući u nastupajuće kraljevstvo ako prvo ne bude očišćen od gube. Ovaj je prizor bolesti i duh riječi čvrste vjere dirnuo Isusovo ljudsko srce i probudio suosjećajnost njegovog božanskog uma. Dok je Isus promatrao gubavca, ovaj je pao ničice i počeo hvaliti Boga. Učitelj je zatim ispružio ruku i dodirujući gubavca, rekao: "Hoću - Ozdravi." I odmah je bila izliječena njegova guba.

Kad je Isus pokretom ruke dao znak čovjeku da ustane, rekao je: "Pazi, nikomu ne kazuj o ovom ozdravljenju već tiho idi svojim putem i pokaži se svećeniku te prinesi dar što ga propisa Mojsije kao zahvalnicu za očišćenje." Ali ovaj čovjek nije učinio onako kako mu je Isus rekao. Umjesto toga, tek što je ozdravio, počeo je govoriti i razgllašavati kako ga je Isus očistio od gube i kako su ga u gradu svi znali, ljudi su jasno mogli vidjeti da je bio očišćen od bolesti. On nije otišao svećenicima kako mu je Isus rekao da učini. Kao rezultat širenja ovih glasina o Isusovom ozdravljenju gubavca, za Učiteljem je došlo toliko bolesnika da je bio primoran poraniti sutradan ujutro i otići iz sela. Premda Isus nije ponovo ušao u grad, dva dana je ostao u blizini rudnika gdje je nastavio poučavati vjernike o evanđelju kraljevstva.

Ovo je očišćenje gubavca bilo prvo takozvano čudo koje je Isus svjesno i namjerno učinio do ovog časa. Bio je to slučaj prave gube.

Iz Jirona su otišli u Gišalu, gdje su proveli dva dana promičući evanđelje, nakon čega su otišli u Koroazin, gdje su proveli skoro tjedan dana propovijedajući radosnu vijest; ali u Koroazinu nisu uspjeli pridobiti mnogo vernika u kraljevstvo. Ni u jednom mjestu u kojem je do tada učio Isus nije susreo tako rasprostranjen osjećaj odbojnosti prema svojoj poruci. Koroazin je ostavio prilično depresivan dojam na većinu apostola, tako da su Andrija i Abner s teškom mukom nastojali podići moral svojih suradnika. I tako, nakon što su tiho prošli kroz Kafarnaum, otišli su do sela po imenu Madon, gdje su bili malo uspješniji. Apostoli su većinom vjerovali da je njihov neuspjeh pri

his way to his lodging place. As he drew near the squalid hovel of a certain leprous man, the afflicted one, having heard of his fame as a healer, made bold to accost him as he passed his door, saying as he knelt before him: "Lord, if only you would, you could make me clean. I have heard the message of your teachers, and I would enter the kingdom if I could be made clean." And the leper spoke in this way because among the Jews lepers were forbidden even to attend the synagogue or otherwise engage in public worship. This man really believed that he could not be received into the coming kingdom unless he could find a cure for his leprosy. And when Jesus saw him in his affliction and heard his words of clinging faith, his human heart was touched, and the divine mind was moved with compassion. As Jesus looked upon him, the man fell upon his face and worshiped. Then the Master stretched forth his hand and, touching him, said: "I will — be clean." And immediately he was healed; the leprosy no longer afflicted him.

146:4.4 (1643.5) When Jesus had lifted the man upon his feet, he charged him: "See that you tell no man about your healing but rather go quietly about your business, showing yourself to the priest and offering those sacrifices commanded by Moses in testimony of your cleansing." But this man did not do as Jesus had instructed him. Instead, he began to publish abroad throughout the town that Jesus had cured his leprosy, and since he was known to all the village, the people could plainly see that he had been cleansed of his disease. He did not go to the priests as Jesus had admonished him. As a result of his spreading abroad the news that Jesus had healed him, the Master was so thronged by the sick that he was forced to rise early the next day and leave the village. Although Jesus did not again enter the town, he remained two days in the outskirts near the mines, continuing to instruct the believing miners further regarding the gospel of the kingdom.

146:4.5 (1644.1) This cleansing of the leper was the first so-called miracle which Jesus had intentionally and deliberately performed up to this time. And this was a case of real leprosy.

146:4.6 (1644.2) From Iron they went to Gischala, spending two days proclaiming the gospel, and then departed for Chorazin, where they spent almost a week preaching the good news; but they were unable to win many believers for the kingdom in Chorazin. In no place where Jesus had taught had he met with such a general rejection of his message. The sojourn at Chorazin was very depressing to most of the apostles, and Andrew and Abner had much difficulty in upholding the courage of their associates. And so, passing quietly through Capernaum, they went on to the village of Madon, where they fared little better. There prevailed in the minds of most of the

nastojanju da pridobiju narod počivao u Isusovom ustrajnom odbijanju da djeluje kao ozdravitelj pri učenju i propovijedi. Kako su samo željeli da on ozdravi još jednog gubavca ili da na neki drugi način ispolji svoju moć kako bi privukao pažnju naroda! Ali Učitelj nije htio popustiti pod pritiskom njihovog nagovaranja.

5. POVRATAK U KANU

Apostoli su se jako obradovali kad im je Isus rekao: "Sutra idemo u Kanu." Znali su da ih je tamo čekalo suosjećajno uho, kako je u Kani Isus bio na dobrom glasu. Dobro su napredovali u svom radu na uvođenju ljudi u kraljevstvo, kad je uoči trećeg dana u Kanu stigao određeni istaknuti građanin Kafarnauma, Titus, koji je djelomično vjerovao u Isusova učenja, a čiji je sin bio kobno bolestan. On je čuo da je Isus bio u Kani; tako je požurio da ga nađe. Među vjernicima u Kafarnaumu vladalo je mišljenje da je Isus mogao ozdraviti svaku bolest.

Kad je ovaj kraljevski činovnik našao Isusa u Kani, zamolio ga je da požuri u Kafarnaum da mu ozdravi sina koji je bio na umoru. Dok su apostoli stajali po strani prepuni iščekivanja, Isus je pogledao oca ovog bolesnog dječaka, govoreći: "Koliko ću se s vama nositi? Božja je moć među vama, ali ako ne vidite čudesne znakove, vi nipošto nećete vjerovati." A kraljevski je činovnik preklinjao Isusa, govoreći: "Gospodine, ja vjerujem, ali dođi prije nego mi umredijete." Isus je na trenutak pogeo glavu u tihoj meditaciji, nakon čega je iznenada rekao: "Idi kući; tvoj je sin živ." Titus je povjerovao u Isusove riječi i pohitio nazad u Kafarnaum. Dok je još bio u prilazu, dođoše mu u susret njegove slugе te mu javiše, "Raduj se, sinu ti je bolje - tvoje je dijete živo." Titus ih je upitao za sat u koji se dijete počelo osjećati bolje i kad su slugе rekle, "Jučer ga u sedmi sat ostavi groznica," otac je uvidio da je to bilo u onaj sat u koji mu je Isus rekao: "Idi, tvoj je sin živ!" Titus je zatim prigrlio vjeru cijelim svojim srcem, kao što je učinilo i cijelo njegovo kućanstvo. Sin mu je postao istaknuti službenik u kraljevstvu koji je u kasnijim godinama izgubio život zajedno s drugima koji su nastradali u Rimu. Premda su svi pripadnici Titusovog gazdinstva, kao i njegovi prijatelji i svi apostoli, smatrali ovaj događaj čudom, on to ustvari nije bio. Ako ništa drugo, ovo nije bio slučaj čudotvornog ozdravljenja fizičke bolesti. Bio je to jedino slučaj predznanja u pogođu prirodnih zakona vezanih za razvoj fizičke bolesti, na koje se Isus često oslanjao u godinama poslije krštenja.

Isus je ponovo bio prinuđen pobjeći iz Kane zbog velike pažnje koju je privukao ovaj drugi po

apostles the idea that their failure to meet with success in these towns so recently visited was due to Jesus' insistence that they refrain, in their teaching and preaching, from referring to him as a healer. How they wished he would cleanse another leper or in some other manner so manifest his power as to attract the attention of the people! But the Master was unmoved by their earnest urging.

5. BACK IN CANA

^{146:5.1 (1644.3)} The apostolic party was greatly cheered when Jesus announced, "Tomorrow we go to Cana." They knew they would have a sympathetic hearing at Cana, for Jesus was well known there. They were doing well with their work of bringing people into the kingdom when, on the third day, there arrived in Cana a certain prominent citizen of Capernaum, Titus, who was a partial believer, and whose son was critically ill. He heard that Jesus was at Cana; so he hastened over to see him. The believers at Capernaum thought Jesus could heal any sickness.

^{146:5.2 (1644.4)} When this nobleman had located Jesus in Cana, he besought him to hurry over to Capernaum and heal his afflicted son. While the apostles stood by in breathless expectancy, Jesus, looking at the father of the sick boy, said: "How long shall I bear with you? The power of God is in your midst, but except you see signs and behold wonders, you refuse to believe." But the nobleman pleaded with Jesus, saying: "My Lord, I do believe, but come ere my child perishes, for when I left him he was even then at the point of death." And when Jesus had bowed his head a moment in silent meditation, he suddenly spoke, "Return to your home; your son will live." Titus believed the word of Jesus and hastened back to Capernaum. And as he was returning, his servants came out to meet him, saying, "Rejoice, for your son is improved — he lives." Then Titus inquired of them at what hour the boy began to mend, and when the servants answered "yesterday about the seventh hour the fever left him," the father recalled that it was about that hour when Jesus had said, "Your son will live." And Titus henceforth believed with a whole heart, and all his family also believed. This son became a mighty minister of the kingdom and later yielded up his life with those who suffered in Rome. Though the entire household of Titus, their friends, and even the apostles regarded this episode as a miracle, it was not. At least this was not a miracle of curing physical disease. It was merely a case of preknowledge concerning the course of natural law, just such knowledge as Jesus frequently resorted to subsequent to his baptism.

^{146:5.3 (1645.1)} Again was Jesus compelled to hasten away from Cana because of the undue attention

redu slučaj njegovog djelovanja u ovom selu. Žitelji Kane nisu zaboravili pretvaranje vode u vino, a nakon što je ovom prilikom ozdravio sina kraljevskog činovnika na tako velikoj daljini, skupili su se u velikom broju, ne samo dovodeći bolesne i onemoćale, već tražeći od njega da ozdravi druge bolesnike iz daljine. Kad je Isus vidio kako se podiglo cijelo mjesto, rekao je: "Idemo u Nain."

attracted by the second episode of this sort to attend his ministry in this village. The townspeople remembered the water and the wine, and now that he was supposed to have healed the nobleman's son at so great a distance, they came to him, not only bringing the sick and afflicted but also sending messengers requesting that he heal sufferers at a distance. And when Jesus saw that the whole countryside was aroused, he said, "Let us go to Nain."

6. NAIN I SIN UDOVICE

Ovi su ljudi vjerovali u predznake; cijela je generacija bila odana traženju čuda. U ovom su razdoblju narodi centralne i južne Galileje počeli očekivati čuda od Isusa i njegove službe. Desetine, ako ne i stotine, iskrenih ljudi koji su patili od posve nervnih bolesti i emocionalnih poremećaja, došli su vidjeti Isusa i vratili su se kućama govoreći da ih je Isus ozdravio. Ovi su neuki i prostoumni ljudi smatrali ove slučajeve mentalnog oporavka čudesnim fizičkim ozdravljenjem.

Dok se Isus spremao otići iz Kane u Nain, za njim je išla velika masa vjernika i mnogih radoznalih ljudi. Bili su naklonjeni traženju čudotvornih i nesvakidašnjih djela i nisu bili zaročarani. Kako su se Isus i apostoli približavali gradskim vratima, naišli su na pogrebnu povorku koja je išla prema obližnjem groblju noseći na ukop jedinca sina u majke koja je bila udovica u Nainu. Ova je žena uživala veliko poštovanje i polovica je seljana došla pokazati poštovanje tobožnjem mrtvacu. Kad se pogrebna povorka približila Isusu i njegovim učenicima, udovica i njezini prijatelji prepoznali su Učitelja i počeli tražiti da vrati sina u život. Dostigli su tako visok stupanj iščekivanja čuda da su mislili daje Isus bio u stanju ozdraviti svaku ljudsku bolest, i zašto onda ovaj ozdravitelj ne bi mogao podići čovjeka iz mrtvih? Isus je, dok su na njega ovako navaljivali, pogledom ispitivao mladićevo tijelo. Kad je ustanovio da mladić nije bio pravo mrtav, znao je koliko je nesreću mogao spriječiti ovim saopćenjem; tako je pogledao majku i rekao: "Nemoj plakati. Tvoj sin nije mrtav; on samo spava. On će ti se vratiti." Zatim je uhvatio mladića za ruku i rekao: "Probudi se i ustani." Mladić, koji je do ovoga časa smatran mrtvim, se podigao i počeo govoriti i Isus je poslao ljude kućama.

Isus je pokušao stišati narod dok im je bezuspješno nastojao objasniti da mladić nije bio pravo mrtav, da ga nije povratio iz groba, ali sve je bilo uzalud. Svjetina koja ga je pratila, kao i cijeli Nain, su bili dostigli najvišu točku emocionalnog

6. NAIN AND THE WIDOW'S SON

^{146:6.1 (1645.2)} These people believed in signs; they were a wonder-seeking generation. By this time the people of central and southern Galilee had become miracle minded regarding Jesus and his personal ministry. Scores, hundreds, of honest persons suffering from purely nervous disorders and afflicted with emotional disturbances came into Jesus' presence and then returned home to their friends announcing that Jesus had healed them. And such cases of mental healing these ignorant and simple-minded people regarded as physical healing, miraculous cures.

^{146:6.2 (1645.3)} When Jesus sought to leave Cana and go to Nain, a great multitude of believers and many curious people followed after him. They were bent on beholding miracles and wonders, and they were not to be disappointed. As Jesus and his apostles drew near the gate of the city, they met a funeral procession on its way to the near-by cemetery, carrying the only son of a widowed mother of Nain. This woman was much respected, and half of the village followed the bearers of the bier of this supposedly dead boy. When the funeral procession had come up to Jesus and his followers, the widow and her friends recognized the Master and besought him to bring the son back to life. Their miracle expectancy was aroused to such a high pitch they thought Jesus could cure any human disease, and why could not such a healer even raise the dead? Jesus, while being thus importuned, stepped forward and, raising the covering of the bier, examined the boy. Discovering that the young man was not really dead, he perceived the tragedy which his presence could avert; so, turning to the mother, he said: "Weep not. Your son is not dead; he sleeps. He will be restored to you." And then, taking the young man by the hand, he said, "Awake and arise." And the youth who was supposed to be dead presently sat up and began to speak, and Jesus sent them back to their homes.

^{146:6.3 (1645.4)} Jesus endeavored to calm the multitude and vainly tried to explain that the lad was not really dead, that he had not brought him back from the grave, but it was useless. The multitude which followed him, and the whole village

ludila. Neke je uhvatio strah, druge panika, dok su se neki odali molitvama i jadikovanju zbog svojih grijeha. Jedino je u sitne sate bilo moguće navesti ljude da se raziđu. I naravno, unatoč Isusovim tvrdnjama da mladić nije bio mrtav, svi su insistirali da je događaj bio pravo čudo, podizanje mrtvaca iz groba. Premda im je Isus rekao da mladić nije bio mrtav nego da je čvrsto spavao, odgovorili su da je ovo bio slikovni izraz koji figurativno naznačava smrt, i da je Isus uvijek s velikom skromnošću pokušavao prikriti svoja čuda.

Tako se pronijela riječ širom Galileje i Judeje da je Isus podigao udovičinog sina iz mrtvih i mnogi su ljudi koji su čuli ove vijesti u njih vjerovali. Isus pored toga nikada nije uspio uvjeriti sve svoje apostole u činjenicu da udovičin sin nije bio pravo mrtav kad mu je rekao da se probudi i da ustane. Ali on je ostavio dovoljan dojam na njih tako da su svi osim Luke izostavili ovaj događaj iz svojih zapisa, a Luke ga je zabilježio onako kako je o njemu čuo. Od Isusa su ponovo toliki ljudi tražili ozdravljenje da je narednog dana morao otići u Endor.

7. U ENDORU

U Endoru se Isus uspio skloniti nekoliko dana od nametljivih masa koje su tražile fizičko ozdravljenje. Za vrijeme njihovog boravka u ovom mjestu, Učitelj se instruktivno pozvao na pripovijed o kralju Šaulu i vještici iz Endora. Isus je objasnio apostolima da neće dugo biti prije nego zla i pobunjenička srednja bića koja su se ukazivala ljudima kao duhovi mrtvih osoba budu dovedena pod kontrolu i uskraćena svojih nadprirodnih moći. Rekao je vjernicima kako nakon njegovog povratka Ocu i nakon što duh bude izliven na sve ljude, ova bića iz domene poluduha - koja se nekad nazivaju nečistim duhovima - više neće biti u stanju opsjedati slaboumne i zle smrtnike.

Isus je dalje objasnio apostolima da se duhovi mrtvaca ne vraćaju na rodni svijet kako bi komunicirali sa živim ljudima. Jedino će se nakon Velike Dispenzacije uspinjući duh smrtnog čovjeka moći vratiti na zemlju, i to jedino u izuzetnim slučajevima kad bude u prilici djelovati u službi duhovne administracije planeta.

Nakon dvodnevno odmora, Isus je rekao apostolima: "Sutra idemo u Kafarnaum gdje ćemo se zadržati i raditi na poučavanju dok se ne stišaju ljudi po selima. Kod kuće su se već donekle oporavili od velikog uzbuđenja."

of Nain, were aroused to the highest pitch of emotional frenzy. Fear seized many, panic others, while still others fell to praying and wailing over their sins. And it was not until long after nightfall that the clamoring multitude could be dispersed. And, of course, notwithstanding Jesus' statement that the boy was not dead, everyone insisted that a miracle had been wrought, even the dead raised. Although Jesus told them the boy was merely in a deep sleep, they explained that that was the manner of his speaking and called attention to the fact that he always in great modesty tried to hide his miracles.

146:6.4 (1646.1) So the word went abroad throughout Galilee and into Judea that Jesus had raised the widow's son from the dead, and many who heard this report believed it. Never was Jesus able to make even all his apostles fully understand that the widow's son was not really dead when he bade him awake and arise. But he did impress them sufficiently to keep it out of all subsequent records except that of Luke, who recorded it as the episode had been related to him. And again was Jesus so besieged as a physician that he departed early the next day for Endor.

7. AT ENDOR

146:7.1 (1646.2) At Endor Jesus escaped for a few days from the clamoring multitudes in quest of physical healing. During their sojourn at this place the Master recounted for the instruction of the apostles the story of King Saul and the witch of Endor. Jesus plainly told his apostles that the stray and rebellious midwayers who had oftentimes impersonated the supposed spirits of the dead would soon be brought under control so that they could no more do these strange things. He told his followers that, after he returned to the Father, and after they had poured out their spirit upon all flesh, no more could such semispirit beings — so-called unclean spirits — possess the feeble- and evil-minded among mortals.

146:7.2 (1646.3) Jesus further explained to his apostles that the spirits of departed human beings do not come back to the world of their origin to communicate with their living fellows. Only after the passing of a dispensational age would it be possible for the advancing spirit of mortal man to return to earth and then only in exceptional cases and as a part of the spiritual administration of the planet.

146:7.3 (1646.4) When they had rested two days, Jesus said to his apostles: "On the morrow let us return to Capernaum to tarry and teach while the countryside quiets down. At home they will have by this time partly recovered from this sort of excitement."

POGLAVLJE 147. INTERLUD: POSJETA JERUZALEMU

⇨ 146

Knjiga Urantije

148 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 147 INTERLUD: POSJETA JERUZALEMU

Sekcije

Uvod

1. STOTNIKOV SLUGA
2. PUTOVANJE U JERUZALEM
3. NA RIBNJAKU U BETHESDI
4. PRAVILO ŽIVLJENJA
5. U DRUŠTVU ŠIMUNA FARIZEJA
6. POVRATAK U KAFARNAUM
7. POVRATAK U KAFARNAUM
8. BLAGDAN DUHOVNE DOBROTE

PAPER 147 THE INTERLUDE VISIT TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Centurion's Servant
2. The Journey to Jerusalem
3. At the Pool of Bethesda
4. The Rule of Living
5. Visiting Simon the Pharisee
6. Returning to Capernaum
7. Back in Capernaum
8. The Feast of Spiritual Goodness

Uvod

Isus i apostoli su stigli u Kafarnaum u srijedu 17. ožujka, te su proveli dva tjedna u glavnom centru u Betsaidi, prije nego što će poći u Jeruzalem. Ova dva tjedna apostoli su poučavali narod pored mora dok je Isus proveo dugo vremena u brdima baveći se Očevim poslom. Za ovog razdoblja Isus je u pratnji Jakova i Ivana Zebedeja otišao na dva tajna putovanja u Tiberijadu, gdje se našao s vjernicima i poučio ih o Radosnoj vijesti kraljevstva.

U Herodovoj su obitelji mnogi vjerovali u Isusa i rado su prisustvovali njegovim učenjima. Zahvaljujući radu vjernika iz Herodove zvanične obitelji, umanjeno je vladarevo neprijateljstvo prema Isusu. Ovi su vjernici u Tiberijadi konačno objasnili Herodu da "kraljevstvo" u Isusovim propovijedima ima duhovnu, a ne političku, prirodu. Herod je imao dosta povjerenja u ove pripadnike svoje obitelji i zahvaljujući tome nije bio jako alarmiran glasinama o Isusovim učenjima i ozdravljenjima. On nije prosvjedovao Isusovom

INTRODUCTION

147:0.1 (1647.1) JESUS and the apostles arrived in Capernaum on Wednesday, March 17, and spent two weeks at the Bethsaida headquarters before they departed for Jerusalem. These two weeks the apostles taught the people by the seaside while Jesus spent much time alone in the hills about his Father's business. During this period Jesus, accompanied by James and John Zebedee, made two secret trips to Tiberias, where they met with the believers and instructed them in the gospel of the kingdom.

147:0.2 (1647.2) Many of the household of Herod believed in Jesus and attended these meetings. It was the influence of these believers among Herod's official family that had helped to lessen that ruler's enmity toward Jesus. These believers at Tiberias had fully explained to Herod that the "kingdom" which Jesus proclaimed was spiritual in nature and not a political venture. Herod rather believed these members of his own household and therefore did not permit himself to become unduly alarmed by the spreading abroad of the

djelovanju u području religiozne pouke i iscjeljenja. Unatoč naklonosti Heroda i brojnih pripadnika njegove obitelji prema Isusu, u njegovom je osoblju prevladala grupa pod snažnim utjecajem religioznih učitelja iz Jeruzalema i u raspoložanju ljutog i prijetećeg neprijateljstva prema Isusu i apostolima, koja je kasnije dala sve od sebe da stane na put širenju njihovih učenja. Isusu je prijetila veća opasnost od religioznih pogleda učitelja iz Jeruzalema, nego od Heroda. I upravo iz ovog razloga Isus je proveo tako mnogo vremena i posvetio najveći dio svojih javnih učenja području Galileje, a ne području Jeruzalema i Judeje.

reports concerning Jesus' teaching and healing. He had no objections to Jesus' work as a healer or religious teacher. Notwithstanding the favorable attitude of many of Herod's advisers, and even of Herod himself, there existed a group of his subordinates who were so influenced by the religious leaders at Jerusalem that they remained bitter and threatening enemies of Jesus and the apostles and, later on, did much to hamper their public activities. The greatest danger to Jesus lay in the Jerusalem religious leaders and not in Herod. And it was for this very reason that Jesus and the apostles spent so much time and did most of their public preaching in Galilee rather than at Jerusalem and in Judea.

1. STOTNIKOV SLUGA

Dan prije nego što će krenuti za Jeruzalem na proslavu Paše, centurion ili stotnik rimske vojske koji se zvao Mangus i koje je bio na dužnosti u Kafarnaumu, je došao pred vladare sinagoge s riječima: "Sluga moj vjerni leži bolestan na samrti. Hoćete li molim vas otići po Isusa i u moje ime ga pozvati da ozdravi moga slugu?" Rimski stotnik je ovako učinio zato što je mislio da su židovski vladari bili u bližoj suradnji s Isusom. Kad su starješine došle pred Isusa, njihov je predstavnik rekao: "Učitelju, najiskrenije te molimo da odeš u Kafarnaum da spasiš život dragog sluge jednog rimskog stotnika koji zavrijeđuje tvoju pažnju zbog ljubavi prema našoj naciji i kao graditelj sinagoge u kojoj si održao mnoge govore."

Kao je Isus čuo ove riječi, rekao je: "Idem s vama." Kad je došao pred stotnikovu kuću prije nego što će ući u njegovo dvorište, rimski vojnik je poslao svoje prijatelje da izruče njegove pozdrave Isusu i da mu kažu: "Gospodine, ne ulazi u moju kuću jer janisam dostojan da dođeš pod moj krov. Niti sam bio dostojan da te sam pozovem; zato sam ti uputio poziv preko starješina tvog naroda. Znam da imaš moć da kažeš riječ i da ozdravi moj sluga. Ja ispunjavam naloge mojih nadređenih i dajem naloge mojim podređenim i kad jednom kažem 'Idi!' -- on ide; kad drugom kažem 'Dođi!' -- on dođe; a kad služi kažem 'Učini to!' -- on učini."

Kad je Isus čuo ove riječi, okrenuo se apostolima i drugima koji su ih pratili i s divljenjem rekao: "Kolika je vjera ovog nežidova! Kažem vam, tolike vjere ne nađoh ni u Izraelu." Isus je okrenuo glavu od kuće i rekao: "Idemo." Stotnikovi prijatelji su se vratili njegovoj kući i rekli Mangusu o Isusovim riječima. I od ovog časa sluga se počeo oporavljati i nije dugo prošlo prije nego što se vratio punom zdravljom i poslovima.

1. THE CENTURION'S SERVANT

147:1.1 (1647.3) On the day before they made ready to go to Jerusalem for the feast of the Passover, Mangus, a centurion, or captain, of the Roman guard stationed at Capernaum, came to the rulers of the synagogue, saying: "My faithful orderly is sick and at the point of death. Would you, therefore, go to Jesus in my behalf and beseech him to heal my servant?" The Roman captain did this because he thought the Jewish leaders would have more influence with Jesus. So the elders went to see Jesus and their spokesman said: "Teacher, we earnestly request you to go over to Capernaum and save the favorite servant of the Roman centurion, who is worthy of your notice because he loves our nation and even built us the very synagogue wherein you have so many times spoken."

147:1.2 (1647.4) And when Jesus had heard them, he said, "I will go with you." And as he went with them over to the centurion's house, and before they had entered his yard, the Roman soldier sent his friends out to greet Jesus, instructing them to say: "Lord, trouble not yourself to enter my house, for I am not worthy that you should come under my roof. Neither did I think myself worthy to come to you; wherefore I sent the elders of your own people. But I know that you can speak the word where you stand and my servant will be healed. For I am myself under the orders of others, and I have soldiers under me, and I say to this one go, and he goes; to another come, and he comes, and to my servants do this or do that, and they do it."

147:1.3 (1648.1) And when Jesus heard these words, he turned and said to his apostles and those who were with them: "I marvel at the belief of the gentile. Verily, verily, I say to you, I have not found so great faith, no, not in Israel." Jesus, turning from the house, said, "Let us go hence." And the friends of the centurion went into the house and told Mangus what Jesus had said. And from that hour the servant began to mend and was

Mi nikad nismo saznali detalje ovog događaja. Ovo predstavlja jedino površnu zabilješku ove epizode, a Isusovim pratiteljima nije obznanjeno da li je ozdravljenje bilo rezultat djelovanja viših bića. Jedino nam je poznata činjenica da se slugi povratilo zdravlje.

eventually restored to his normal health and usefulness.

147:1.4 (1648.2) But we never knew just what happened on this occasion. This is simply the record, and as to whether or not invisible beings ministered healing to the centurion's servant, was not revealed to those who accompanied Jesus. We only know of the fact of the servant's complete recovery.

2. PUTOVANJE U JERUZALEM

U utorak 30. ožuljka Isus i apostoli su poranili u Jeruzalem na proslavu Paše, idući preko jordanske doline. Stigli su u petak poslije podne, 2. travnja te su prema starom običaju podigli tabor u Betaniji. Na putu kroz Jerihon zastali su da se odmore dok je Juda otišao depozitirati nešto njihovog zajedničkog novca u banku kod jednog prijatelja njegove obitelji. Bio je to prvi put da je Juda imao višak i ovaj je novac ostao u banci sve do ponovne posjete Jerihonu neposredno prije posljednje i kobne posjete Jeruzalemu uoči Isusove osude i smrti.

Premda ovo nije bila naročito uzbudljiva posjeta Jeruzalemu, teško da su se smjestili u Betaniji kad se tu počeo okupljati narod koji je došao tražiti ozdravljenje tijela, utjehu uznemirenog uma i spasenje duše, tako da Isus nije imao mnogo vremena za odmor. Zbog toga su podigli još jedan tabor, u Getsemaniji, i Učitelj je više puta išao od Betanije do Getsemanije i nazad kako bi izbjegao mase koje su ih pratile. Dok su apostoli kao grupa proveli skoro tri tjedna u Jeruzalemu, Isus im je reko da ne drže javne propovijedi, već da se jedino posvete privatnim poukama i osobnom radu.

U Betaniji su tiho proslavili Pašu. Bila je to prva prilika kojom su Isus i dvanaestorica proslavili Pašu uz vegetarijanski objed. Ivanovi apostoli nisu sudjelovali u ovoj proslavi s Isusom i njegovim apostolima; slavili su s Abnerom i mnogim ranijim vjernicima u Ivanova učenja. Bio je to drugi blagdan Paše koji je Isus proslavio sa svojim apostolima u Jeruzalemu.

Kad su se Isus i dvanaestorica vratili u Kafarnaum, Ivanovi apostoli se nisu vratili s njima. Pod vodstvom Abnera ostali su u Jeruzalemu i obližnjoj teritoriji, gdje su tiho radili na promicanju kraljevstva, dok se Isus sa dvanaestoricom vratio svom radu u Galileji. Dvadeset četvorica više nikada nisu radili zajedno sve do neposredno pred slanje sedamdesetorice evangelista. No unatoč razlici u pogledima, među

2. THE JOURNEY TO JERUSALEM

147:2.1 (1648.3) Early on the morning of Tuesday, March 30, Jesus and the apostolic party started on their journey to Jerusalem for the Passover, going by the route of the Jordan valley. They arrived on the afternoon of Friday, April 2, and established their headquarters, as usual, at Bethany. Passing through Jericho, they paused to rest while Judas made a deposit of some of their common funds in the bank of a friend of his family. This was the first time Judas had carried a surplus of money, and this deposit was left undisturbed until they passed through Jericho again when on that last and eventful journey to Jerusalem just before the trial and death of Jesus.

147:2.2 (1648.4) The party had an uneventful trip to Jerusalem, but they had hardly got themselves settled at Bethany when from near and far those seeking healing for their bodies, comfort for troubled minds, and salvation for their souls, began to congregate, so much so that Jesus had little time for rest. Therefore they pitched tents at Gethsemane, and the Master would go back and forth from Bethany to Gethsemane to avoid the crowds which so constantly thronged him. The apostolic party spent almost three weeks at Jerusalem, but Jesus enjoined them to do no public preaching, only private teaching and personal work.

147:2.3 (1648.5) At Bethany they quietly celebrated the Passover. And this was the first time that Jesus and all of the twelve partook of the bloodless Passover feast. The apostles of John did not eat the Passover with Jesus and his apostles; they celebrated the feast with Abner and many of the early believers in John's preaching. This was the second Passover Jesus had observed with his apostles in Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) When Jesus and the twelve departed for Capernaum, the apostles of John did not return with them. Under the direction of Abner they remained in Jerusalem and the surrounding country, quietly laboring for the extension of the kingdom, while Jesus and the twelve returned to work in Galilee. Never again were the twenty-four all together until a short time before the commissioning and sending forth of the seventy

dvjema grupama je vladala uzajamna suradnja i prijatan uzajamni sentiment.

evangelists. But the two groups were co-operative, and notwithstanding their differences of opinion, the best of feelings prevailed.

3. NA RIBNJAKU U BETHESDI

Poslije podne prilikom druge Subote koju su proveli u Jeruzalemu, Učitelj i dvanaestorica su se spremali sudjelovati u sinagoškoj službi kad je Ivan pozvao Isusa u stranu govoreći: "Dođi da ti nešto pokažem." Ivan je izveo Isusa kroz gradska vrata koja su vodila iz Jeruzalema do ribnjaka po imenu Bethesda. Oko ovog ribnjaka se nalazila građevina koja se sastojala od pet trijema na kojima su ležali paćenici koji su tražili ozdravljenje. Bio je to izvor čija je crvenkasta voda izbijala u redovnim intervalima pod utjecajem plinova koji su se nakupljali ispod površine. Ovo povremeno djelovanje tople vode je smatrano nadnaravnim i vodilo je k razvoju vjerovanja da će prva osoba koja uđe u ribnjak nakon izbijanja vode biti ozdravljena od svake bolesti.

Apostoli su bili ponešto nestrpljivi pod restrikcijama koje im je Isus nametnuo, dok je Ivan, koji je bio najmlađi apostol, bio naročito nestrpljiv. Doveo je Isusa pred ribnjak u nadi da će prizor ovih paćenika tako pobuditi Isusovu samilost da će ga to navesti na još jedno čudotvorno ozdravljenje i da će na taj način cijeli Jeruzalem biti zadivljen i da će s vremenom prihvatiti vjerovanje u Radosnu vijest o kraljevstvu. Ivan reče Isusu: "Učitelju, vidi ove paćenike; zar ne možemo za njih nešto učiniti?" Isus je odgovorio: "Ivane, zašto me dovodiš u iskušenje da skrenem s puta koji sam odabrao? Zašto želiš postaviti izvođenje čuda i ozdravljenje bolesnika na mjesto Radosne vijesti o vječnoj istini? Moj sinko, neću učiniti to što od mene tražiš, nego okupi sve bolesnike i paćenike da ih razvedrim i da im dam vječnu utjehu."

Obraćajući se okupljenima, Isus je rekao: "Mnogi od vas ovdje okupljenih pate od bolesti i muka koje su rezultat mnogih godina pogrešnog življenja. Neki pate od nesreća koje pogađaju domene vremena, a drugi od tereta nesavršenih uvjeta svoje vremenske egzistencije. Dok Otac i ja radimo na unaprijeđenju vašeg zemaljskog bitka, daleko je bitnije osiguranje vašeg nebeskog statusa. Nitko od nas ne može bitno izmijeniti životne teškoće osim u skladu s Očevom voljom. Na kraju krajeva, svima nam je činiti volju Vječnog. Kad se čovjek izliječi od fizičkih bolesti, vi se čudom čudite, a koliko je više kad se ozdravi od duhovnih bolesti i očisti od svih moralnih slabosti.

3. AT THE POOL OF BETHESDA

147:3.1 (1649.1) The afternoon of the second Sabbath in Jerusalem, as the Master and the apostles were about to participate in the temple services, John said to Jesus, "Come with me, I would show you something." John conducted Jesus out through one of the Jerusalem gates to a pool of water called Bethesda. Surrounding this pool was a structure of five porches under which a large group of sufferers lingered in quest of healing. This was a hot spring whose reddish-tinged water would bubble up at irregular intervals because of gas accumulations in the rock caverns underneath the pool. This periodic disturbance of the warm waters was believed by many to be due to supernatural influences, and it was a popular belief that the first person who entered the water after such a disturbance would be healed of whatever infirmity he had.

147:3.2 (1649.2) The apostles were somewhat restless under the restrictions imposed by Jesus, and John, the youngest of the twelve, was especially restive under this restraint. He had brought Jesus to the pool thinking that the sight of the assembled sufferers would make such an appeal to the Master's compassion that he would be moved to perform a miracle of healing, and thereby would all Jerusalem be astounded and presently be won to believe in the gospel of the kingdom. Said John to Jesus: "Master, see all of these suffering ones; is there nothing we can do for them?" And Jesus replied: "John, why would you tempt me to turn aside from the way I have chosen? Why do you go on desiring to substitute the working of wonders and the healing of the sick for the proclamation of the gospel of eternal truth? My son, I may not do that which you desire, but gather together these sick and afflicted that I may speak words of good cheer and eternal comfort to them."

147:3.3 (1649.3) In speaking to those assembled, Jesus said: "Many of you are here, sick and afflicted, because of your many years of wrong living. Some suffer from the accidents of time, others as a result of the mistakes of their forebears, while some of you struggle under the handicaps of the imperfect conditions of your temporal existence. But my Father works, and I would work, to improve your earthly state but more especially to insure your eternal estate. None of us can do much to change the difficulties of life unless we discover the Father in heaven so wills. After all, we are all beholden to do the will of the Eternal. If you could all be healed of your physical

Vi ste svi djeca Boga; vi ste sinovi Oca koji je na nebu. Može djelovati da vas sputavaju okovi vremena, ali vas u isto vrijeme voli Bog vječnosti. I kad dođe vrijeme suda, ne bojte se, jer ćete svi naći ne smo pravdu, nego i veliku milost. Zaista, zaista vam kažem: Onaj koji vjeruje u Radosnu vijest o kraljevstvu i u ovo učenje o čovjeku kao sinu Boga, taj ima vječni život; takvi vjernici već prolaze iz suda i smrti u svjetlo i život. A bliži se čas kad će i mrtvaci iz grobova čuti glas podizanja u novi život.”

I mnogi koji su čuli ove riječi vjerovali su u Radosnu vijest o kraljevstvu. Neki od ovih oboljelih su bili toliko nadahnuti i duhovno osnaženi da su svima govorili kako su ozdravljeni od svih fizičkih bolesti.

Jedan mladić koji je godinama bio deprimiran i jako pogođen bolestima svog nezdravog uma, toliko se poradovao kad je čuo Isusove riječi da je složio svoju postelju i otišao kući, premda je bila subota. Ovaj je mladić čekao sve ove godine da mu netko pomogne; bio je toliko pogođen osjećajem vlastite bespomoćnosti da mu nikada nije palo na pamet da samom sebi pomogne, a u ovom je bio ključ njegovog ozdravljenja - da složi svoju postelju i da počne hodati.

Isus zatim reče Ivanu: “Idemo odavde prije nego glavni svećenici i pismoznanci dođu da nas optuže što smo uputili riječi života ovim bolesnicima.” I tako su se vratili u hram gdje su se našli sa svojim bližnjima i odakle su se svi zajedno uputili u Betaniju gdje su namjeravali prenoćiti. Ivan nije nikada ispričao drugim apostolima o ovoj posjeti s Isusom ribnjaku u Bethesdi u subotu poslije podne.

4. PRAVILO ŽIVLJENJA

Uveče iste ove subote, u Betaniji, dok su se Isus, dvanaestorica i grupa vjernika okupili oko vatre u Lazarevom vrtu, Natanije je ovako pitao Isusa: “Učitelju, dok nas učiš pozitivnoj verziji starog pravila življenja i kažeš da činimo drugima onako kako želimo da oni učine nama, ne vidim kako se ovo pravilo može primijeniti na svaku životnu situaciju. Radi ilustracije, pozvaću se na primjer bludnog čovjeka koji gleda predmet svoje požude sa grešnim namjerama. Kako možemo tvrditi da ovaj grešni čovjek treba činiti drugima onako kako želi da oni učine njemu?”

Kad je Isus čuo Natanijevo pitanje, smjesta je

afflictions, you would indeed marvel, but it is even greater that you should be cleansed of all spiritual disease and find yourselves healed of all moral infirmities. You are all God's children; you are the sons of the heavenly Father. The bonds of time may seem to afflict you, but the God of eternity loves you. And when the time of judgment shall come, fear not, you shall all find, not only justice, but an abundance of mercy. Verily, verily, I say to you: He who hears the gospel of the kingdom and believes in this teaching of sonship with God, has eternal life; already are such believers passing from judgment and death to light and life. And the hour is coming in which even those who are in the tombs shall hear the voice of the resurrection.”

147:3.4 (1649.4) And many of those who heard believed the gospel of the kingdom. Some of the afflicted were so inspired and spiritually revived that they went about proclaiming that they had also been cured of their physical ailments.

147:3.5 (1649.5) One man who had been many years downcast and grievously afflicted by the infirmities of his troubled mind, rejoiced at Jesus' words and, picking up his bed, went forth to his home, even though it was the Sabbath day. This afflicted man had waited all these years for *somebody* to help him; he was such a victim of the feeling of his own helplessness that he had never once entertained the idea of helping himself which proved to be the one thing he had to do in order to effect recovery — take up his bed and walk.

147:3.6 (1650.1) Then said Jesus to John: “Let us depart ere the chief priests and the scribes come upon us and take offense that we spoke words of life to these afflicted ones.” And they returned to the temple to join their companions, and presently all of them departed to spend the night at Bethany. But John never told the other apostles of this visit of himself and Jesus to the pool of Bethesda on this Sabbath afternoon.

4. THE RULE OF LIVING

147:4.1 (1650.2) On the evening of this same Sabbath day, at Bethany, while Jesus, the twelve, and a group of believers were assembled about the fire in Lazarus's garden, Nathaniel asked Jesus this question: “Master, although you have taught us the positive version of the old rule of life, instructing us that we should do to others as we wish them to do to us, I do not fully discern how we can always abide by such an injunction. Let me illustrate my contention by citing the example of a lustful man who thus wickedly looks upon his intended consort in sin. How can we teach that this evil-intending man should do to others as he would they should do to him?”

147:4.2 (1650.3) When Jesus heard Nathaniel's

ustao i upirući prstom na apostola, rekao: "Natanije, Natanije! Kakva se to pitanja vuku po tvom srcu? Ne primaš li moja učenja kao čovjek koji je rođen od duha? Ne čuješ li istinu onako kako je čuju mudri ljudi duhovnog razumijevanja? Kad sam ti rekao da činiš drugima onako kako želiš da oni učine tebi, ovo se odnosilo na ljude visokih ideala, a ne na one koji se usuđuju tako izobličiti moja učenja da njima pravdaju svoja grešna djela."

Kad je Učitelj završio, Natanije je ustao i rekao: "Ali, Učitelju, nemoj misliti da ja imam namjeru opravdati pogrešno tumačenje tvojih učenja. Postavio sam ovo pitanje zbog toga što sam došao do zaključka da mnogi ljudi mogu pogriješiti pri tumačenju ove tvoje opomene i ponadao sam se da ćeš nam dati podrobnije upute u pogledu ovih pitanja." Kad se Natanije vratio na svoje mjesto, Isus je nastavio: "Dobro znam, Natanije, da ti ne opravdavaš ovakve ideje, ali sam razočaran što tako često nisi u stanju pronaći pravo duhovno objašnjenje mojih svakidašnjih učenja, pouka koje moraju biti izražene ljudskim jezikom koji je danas u upotrebi. Koristim ovu priliku da pojasnim različite razine značenja koje se mogu povezati sa ovim pravilom življenja, sa ovom opomenom da 'činiš drugima onako kako želiš da oni učine tebi.'

"1. Razina tijela. Ovako sebično i požudno tumačenje može biti oslikano primjerom koji si sam dao u vezi ovog pitanja.

"2. Razina osjećaja. Ova je razina viša od tjelesne i podrazumijeva suosjećajnost i sažaljenje koji produbljuju tumačenje ovog pravila življenja.

"3. Razina uma. Nakon toga na scenu stupaju racionalnost uma i inteligencija iskustva. Pravilan sud nalaže tumačenje ovog pravila življenja prema najvišem idealizmu utjelovljenom u plemenitosti najdubljeg samopoštovanja.

"4. Razina bratinske ljubavi. Još viša od ove je razina nesebične odanosti radu u korist dobrobiti čovjekovih bližnjih. Na ovoj višoj razini svesrdne društvene službe koja izrasta iz svjesnosti Božjeg očinstva i pratećeg uvida u bratstvo ljudi, može se otkriti novo i daleko ljepše tumačenje ovog osnovnog pravila življenja.

"5. Moralna razina. Nakon što dostignete istinske filozofske razine tumačenja, kad postignete stvarni uvid u ono što je ispravno i neispravno, kad spoznate vječnu međupovezanost ljudskih odosa, tada počinjete

question, he immediately stood upon his feet and, pointing his finger at the apostle, said: "Nathaniel, Nathaniel! What manner of thinking is going on in your heart? Do you not receive my teachings as one who has been born of the spirit? Do you not hear the truth as men of wisdom and spiritual understanding? When I admonished you to do to others as you would have them do to you, I spoke to men of high ideals, not to those who would be tempted to distort my teaching into a license for the encouragement of evil-doing."

147:4.3 (1650.4) When the Master had spoken, Nathaniel stood up and said: "But, Master, you should not think that I approve of such an interpretation of your teaching. I asked the question because I conjectured that many such men might thus misjudge your admonition, and I hoped you would give us further instruction regarding these matters." And then when Nathaniel had sat down, Jesus continued speaking: "I well know, Nathaniel, that no such idea of evil is approved in your mind, but I am disappointed in that you all so often fail to put a genuinely spiritual interpretation upon my commonplace teachings, instruction which must be given you in human language and as men must speak. Let me now teach you concerning the differing levels of meaning attached to the interpretation of this rule of living, this admonition to 'do to others that which you desire others to do to you':

147:4.4 (1650.5) "1. The level of the flesh. Such a purely selfish and lustful interpretation would be well exemplified by the supposition of your question.

147:4.5 (1650.6) "2. The level of the feelings. This plane is one level higher than that of the flesh and implies that sympathy and pity would enhance one's interpretation of this rule of living.

147:4.6 (1650.7) "3. The level of mind. Now come into action the reason of mind and the intelligence of experience. Good judgment dictates that such a rule of living should be interpreted in consonance with the highest idealism embodied in the nobility of profound self-respect.

147:4.7 (1651.1) "4. The level of brotherly love. Still higher is discovered the level of unselfish devotion to the welfare of one's fellows. On this higher plane of wholehearted social service growing out of the consciousness of the fatherhood of God and the consequent recognition of the brotherhood of man, there is discovered a new and far more beautiful interpretation of this basic rule of life.

147:4.8 (1651.2) "5. The moral level. And then when you attain true philosophic levels of interpretation, when you have real insight into the rightness and wrongness of things, when you perceive the eternal fitness of human relationships, you will

promatrati ove probleme tumačenja onako kako bi ih vidjele prosvjetljene, idealistične, mudre i nepristrane osobe u poziciji gdje se trebaju nositi sa svojim problemima osobnog prilagođenja životnim okolnostima.

“6. Duhovna razina. Kada konačno dostignemo posljednju, ali ne i najvišu, razinu uvida duha i duhovnog tumačenja, tada možemo razabrati u ovom pravilu življenja božansku opomenu da se odnosimo prema svim ljudima onako kako bi se Bog prema njima ponio. Ovo je kozmički ideal ljudskog odnosa. I vi ćete poprimiti ovaj stav prema svim svojim problemima nakon što se predate najvišoj ljudskoj težnji, izvršenju Očeve volje. Kažem vam dakle, odnosite se prema svim ljudima onako kako znate da bi se ja u istoj situaciji prema njima ponio.”

Od svih Isusovih učenja do ovog časa, ovo ih je najviše iznenadilo. Nastavili su raspravljati Učiteljeve riječi dugo nakon što se ovaj povukao na počinak. Dok je Nataniju dugo trebalo da se povрати od šoka zbog toga što je Isus navodno pogrešno protumačio duh njegovog pitanja, drugi su bili više nego zahvalni što je njihov prijatelj-filozof imao hrabrosti postaviti tako misaono provokativno pitanje.

5. U DRUŠTVU ŠIMUNA FARIZEJA

Dok Šimun nije bio član židovskog Velikog vijeća, imao je dosta utjecaja kao farizej u Jeruzalemu. Djelomice je vjerovao u Isusova učenja i premda je na taj način postao predmetom oštre kritike, usudio se pozvati na objed Isusa i njegove osobne pratitelje Petra, Jakova i Ivana. Šimun je već prije dugo vremena počeo poštovati Učitelja i bio je jako impresioniran njegovim učenjima i još više impresioniran njegovom osobom.

Bogati farizeji su bili posvećeni updanom davanju milostinje i težnji za filantropskim publicitetom. Često su znali zatrubiti kad su davali pomoć nekom prosjaku na ulici. Ovi su farizeji imali običaj prilikom svake gozbe u čast uvaženih gostiju ostaviti otvorena vrata kako bi prosjaci mogli ući sa ulice i stati pored zida iza solica za kojima su blagovali gosti, odakle su hvatali što god im se baci sa stola.

Među sirotinjom koja je ovom prilikom došla sa ulice u Šimunovu kuću bila je i jedna žena niske reputacije koja je onedavno postala vjernica u Radosnu vijest o kraljevstvu. Ova je žena bila dobro poznata širom Jeruzalema kao negdašnja vlasnica tobože luksuznije javne kuće smještene u

begin to view such a problem of interpretation as you would imagine a high-minded, idealistic, wise, and impartial third person would so view and interpret such an injunction as applied to your personal problems of adjustment to your life situations.

147:4.9 (1651.3) “6. The spiritual level. And then last, but greatest of all, we attain the level of spirit insight and spiritual interpretation which impels us to recognize in this rule of life the divine command to treat all men as we conceive God would treat them. That is the universe ideal of human relationships. And this is your attitude toward all such problems when your supreme desire is ever to do the Father’s will. I would, therefore, that you should do to all men that which you know I would do to them in like circumstances.”

147:4.10 (1651.4) Nothing Jesus had said to the apostles up to this time had ever more astonished them. They continued to discuss the Master’s words long after he had retired. While Nathaniel was slow to recover from his supposition that Jesus had misunderstood the spirit of his question, the others were more than thankful that their philosophic fellow apostle had had the courage to ask such a thought-provoking question.

5. VISITING SIMON THE PHARISEE

147:5.1 (1651.5) Though Simon was not a member of the Jewish Sanhedrin, he was an influential Pharisee of Jerusalem. He was a halfhearted believer, and notwithstanding that he might be severely criticized therefor, he dared to invite Jesus and his personal associates, Peter, James, and John, to his home for a social meal. Simon had long observed the Master and was much impressed with his teachings and even more so with his personality.

147:5.2 (1651.6) The wealthy Pharisees were devoted to almsgiving, and they did not shun publicity regarding their philanthropy. Sometimes they would even blow a trumpet as they were about to bestow charity upon some beggar. It was the custom of these Pharisees, when they provided a banquet for distinguished guests, to leave the doors of the house open so that even the street beggars might come in and, standing around the walls of the room behind the couches of the diners, be in position to receive portions of food which might be tossed to them by the banqueters.

147:5.3 (1651.7) On this particular occasion at Simon’s house, among those who came in off the street was a woman of unsavory reputation who had recently become a believer in the good news of the gospel of the kingdom. This woman was well known throughout all Jerusalem as the former

neposrednoj blizini nežidovskog hrama. Nakon što je prihvatila Isusova učenja, zatvorila je svoj neslavni posao i navela veliku većinu žena koje su s njom radile da prihvate Radosnu vijest i da promijene način života; unatoč tome još uvijek je nosila veliku ljagu i bila primorana da se povinuje farizejskom nalogu da razveže kosu u znak bludništva. Ova je bezimena žena sa sobom donijela alabasternu posudu mirisne masti koju je izlila na Isusove noge dok ih je polijevala suzama zahvalnosti koje je brisala svojom kosom. I kad je završila s mazanjem nogu, nastavila ih je zasipati suzama i poljupcima.

Kad je Šimun ovo vidio, pomislio je: "Kad bi ovaj bio pravi prorok, znao bi tko je i kakva je ova žena što ga dotiče; da je okorjela grešnica." Kako je Isus znao kakve su misli promicale Šimunovom glavom, rekao je, "Šimune, imam ti nešto reći." Šimun odgovori: "Reci, Učitelju." Isus tada reče: "Neki bankar imao dvojicu dužnika. Jedan mu je dugovao pet stotina denara, a drugi pedeset. Kako mu nisu mogli vratiti, on oprosti obojici. Koji će ga po tvom mišljenju, Šimune, voljeti sa više ljubavi?" Šimun odgovori: "Pretpostavljam da će ga više voljeti onaj kome je više oprostio." Isus odgovori: "Pravo si sudio," te okrećući se prema ženi reče: "Vidiš li ovu ženu? Dođoh kao uzvanik u tvoju kuću, a ti mi nisi vodom polio noge. Ova mi zahvalna žena suzama oprala noge i otrgla kosom svojom. Ti mi ne daje prijateljskog poljupca, a ova žena otkako dođe ne prestade mi ljubiti noge. Ti mi ne namaza glavu uljem, dok mi ova žena namaza noge skupocjenom pomašću. Što sve ovo znači? To jednostavno znači da su njoj oprošteni mnogi grijesi, što ju je navelo na veliku ljubav. Oni kojima su oprošteni mali grijesi ponekad imaju malo ljubavi." Zatim se okrenu ženi, uhvati je za ruku i navede je da se uspravi govoreći: "Iskreno si se pokajala i oprošteni su ti grijesi. Neka te ne obeshrabre nepromišljeni i neljubazni stavovi tvojih bližnjih; idi u radosti i slobodi nebeskog kraljevstva."

Kad su Šimun i njegovi prijatelji koji su sjedili za stolom čuli ove riječi, bili su bili još više iznenađeni te su počeli šaputati među sobom, "Tko je ovaj čovjek koji se usuđuje da oprosti grijeha?" Kad je Isus čuo kako tako među sobom govore, okrenuo se da otpusti ženu s riječima: "Ženo, idu u miru; tvoja te vjera spasila."

keeper of one of the so-called high-class brothels located hard by the temple court of the gentiles. She had, on accepting the teachings of Jesus, closed up her nefarious place of business and had induced the majority of the women associated with her to accept the gospel and change their mode of living; notwithstanding this, she was still held in great disdain by the Pharisees and was compelled to wear her hair down — the badge of harlotry. This unnamed woman had brought with her a large flask of perfumed anointing lotion and, standing behind Jesus as he reclined at meat, began to anoint his feet while she also wet his feet with her tears of gratitude, wiping them with the hair of her head. And when she had finished this anointing, she continued weeping and kissing his feet.

147:5.4 (1652.1) When Simon saw all this, he said to himself: "This man, if he were a prophet, would have perceived who and what manner of woman this is who thus touches him; that she is a notorious sinner." And Jesus, knowing what was going on in Simon's mind, spoke up, saying: "Simon, I have something which I would like to say to you." Simon answered, "Teacher, say on." Then said Jesus: "A certain wealthy moneylender had two debtors. The one owed him five hundred denarii and the other fifty. Now, when neither of them had wherewith to pay, he forgave them both. Which of them do you think, Simon, would love him most?" Simon answered, "He, I suppose, whom he forgave the most." And Jesus said, "You have rightly judged," and pointing to the woman, he continued: "Simon, take a good look at this woman. I entered your house as an invited guest, yet you gave me no water for my feet. This grateful woman has washed my feet with tears and wiped them with the hair of her head. You gave me no kiss of friendly greeting, but this woman, ever since she came in, has not ceased to kiss my feet. My head with oil you neglected to anoint, but she has anointed my feet with precious lotions. And what is the meaning of all this? Simply that her many sins have been forgiven, and this has led her to love much. But those who have received but little forgiveness sometimes love but little." And turning around toward the woman, he took her by the hand and, lifting her up, said: "You have indeed repented of your sins, and they are forgiven. Be not discouraged by the thoughtless and unkind attitude of your fellows; go on in the joy and liberty of the kingdom of heaven."

147:5.5 (1651.9) When Simon and his friends who sat at meat with him heard these words, they were the more astonished, and they began to whisper among themselves, "Who is this man that he even dares to forgive sins?" And when Jesus heard them thus murmuring, he turned to dismiss the woman, saying, "Woman, go in peace; your faith has saved you."

Kad se Isus podigao sa svojim prijateljima i spremio da pođe, okrenuo se Šimunu s riječima: "Ja znam tvoje srce, Šimune, kako si sav raskidan između vjere i sumnje, rasturen strahom i opterećen ponosom; molim se Bogu za tebe kako bi se okreuo prema svjetlu i doživio u okviru svojih životnih okolnosti isti duboki preobražaj koji je Radosna vijest o kraljevstvu pobudila u srcu tvoje nezvane i neželjene gošće. A kažem vam da je Otac otvorio vrata nebeskog kraljevstva svima koji imaju vjere da u njega uđu i ni jedan jedini čovjek ili grupa ljudi ne mogu zatvoriti ova vrata, čak ni pred najskrušenijim dušama ili tobože najvećim grešnicima na svijetu, samo ako čovjek iskreno potraži ulaz u kraljevstvo." Isus se zatim zajedno sa Petrom, Jakovom i Ivanom oprostio od svog domaćina i otišao pridružiti ostalim apostolima koji su ih čekali u getsemanijskom taboru.

Iste večeri Isus je izručio nezaboravni govor apostolima na temu relativne vrijednosti statusa koji čovjek ima pri odnosu sa Bogom i napretka u procesu vječnog uspona prema Raju. Isus je rekao: "Moja djeco, u svakoj situaciji gdje postoji istinska i živa veza između djeteta i Oca, dijete zasigurno napreduje u ostvarenju Očevih ideala. Istina, dijete može isprva sporo napredovati, ali napredak je svejedno zagarantiran. To što je bitno nije brzina vašeg napretka, već njegova garancija. Vaše trenutno postignuće nije toliko bitno koliko je bitna činjenica da napredujete u smjeru Boga. To što postajete iz dana u dan je daleko bitnije od onoga što ste danas.

"Ova preobražena žena koju su neki od vas vidjeli u Šimunovoj kući u ovom času živi na razini koja je daleko niža od razine na kojoj žive Šimun i njegovi dobronamjerni prijatelji; ali dok se ovi farizeji bave lažnim napretkom iluzornog putovanja varljivim krugovima besmislenih ceremonijalnih službi, ova je žena najiskrenije započela ići stazom dugog i uzbuđljivog traganja za Bogom i na njenom putu ne stoje zapreke duhovnog ponosa i moralnog samozadovoljstva. Dok je ova žena, ljudski govoreći, daleko dalje od Boga od ovog Šimuna, njezina je duša u progresivnom pokretu; ona je na putu vječnog postignuća. U ovoj ženi počiva fenomenalan duhovni potencijal koji će rezultirati budućim postignućima. Neki od vas ne moraju biti na nekoj visokoj poziciji u pogledu dostignutih razina duše i duha, ali iz dana u dan napredujete na živućem putu koji vjerom vodi naviše, prema Bogu. U svakom od vas postoji ogroman potencijal za budućnost. Daleko je bolje imati malu ali živuću i rastuću vjeru nego veliki intelekt sa mrtvim skladištem svjetovne mudrosti i duhovne nevjere."

Ali Isus je iskreno upozorio svoje apostole na

147:5.6 (1651.10) As Jesus arose with his friends to leave, he turned to Simon and said: "I know your heart, Simon, how you are torn betwixt faith and doubts, how you are distraught by fear and troubled by pride; but I pray for you that you may yield to the light and may experience in your station in life just such mighty transformations of mind and spirit as may be comparable to the tremendous changes which the gospel of the kingdom has already wrought in the heart of your unbidden and unwelcome guest. And I declare to all of you that the Father has opened the doors of the heavenly kingdom to all who have the faith to enter, and no man or association of men can close those doors even to the most humble soul or supposedly most flagrant sinner on earth if such sincerely seek an entrance." And Jesus, with Peter, James, and John, took leave of their host and went to join the rest of the apostles at the camp in the garden of Gethsemane.

147:5.7 (1653.1) That same evening Jesus made the long-to-be-remembered address to the apostles regarding the relative value of status with God and progress in the eternal ascent to Paradise. Said Jesus: "My children, if there exists a true and living connection between the child and the Father, the child is certain to progress continuously toward the Father's ideals. True, the child may at first make slow progress, but the progress is none the less sure. The important thing is not the rapidity of your progress but rather its certainty. Your actual achievement is not so important as the fact that the *direction* of your progress is Godward. What you are becoming day by day is of infinitely more importance than what you are today.

147:5.8 (1653.2) "This transformed woman whom some of you saw at Simon's house today is, at this moment, living on a level which is vastly below that of Simon and his well-meaning associates; but while these Pharisees are occupied with the false progress of the illusion of traversing deceptive circles of meaningless ceremonial services, this woman has, in dead earnest, started out on the long and eventful search for God, and her path toward heaven is not blocked by spiritual pride and moral self-satisfaction. The woman is, humanly speaking, much farther away from God than Simon, but her soul is in progressive motion; she is on the way toward an eternal goal. There are present in this woman tremendous spiritual possibilities for the future. Some of you may not stand high in actual levels of soul and spirit, but you are making daily progress on the living way opened up, through faith, to God. There are tremendous possibilities in each of you for the future. Better by far to have a small but living and growing faith than to be possessed of a great intellect with its dead stores of worldly wisdom and spiritual unbelief."

147:5.9 (1653.3) But Jesus earnestly warned his

ludost Božjeg djeteta koje se nepromišljeno oslanja na Očevu ljubav. Nagasio je da nebeski Otac nije popustljiv, nesigurni roditelj koji uludo udovoljava djeci opraštajući svaki grijeh i nepromišljenost. Upozorio je svoje slušatelje da je pogrešno tumačiti njegovu ilustraciju odnosa između oca i sina kako bi se došlo do zaključka da je Bog nalik nekom popustljivom i nemudrom roditelju koji surađuje s budalastim ljudima u procesu moralnog uništenja njihove nepromišljene djece i koji na taj način izravno i nepovratno doprinosi delikvenciji i ranoj demoralizaciji njihovog zajedničkog potomstva. Isus reče: "Moj Otac neće popustljivo oprostiti djela i običaje svoje djece koji vode samouništenju i koji djeluju kao zapreke svakom obliku moralnog rasta i duhovnog napretka. Bog se zgražava pred svim takvim djelima."

Isus je prisustvovao mnogim drugim poluprivatnim sastancima i gozbama s niskim i visokim, siromašnim i bogatim uzvanicima iz Jeruzalema prije nego što se sa svojim apostolima vratio u Kafarnaum. I mnogi su postali vjernici u Radosnu vijest o kraljevstvu i kasnije primili krštenje od Abnera i njegovih suradnika koji su se zadržali u ovom podneblju kako bi nastavili njegovati zanimanje za kraljevstvo u centru i okolici Jeruzalema.

6. POVRATAK U KAFARNAUM

Posljednjeg tjedna mjeseca travnja Isus i dvanaestorica su napustili svoj centar u Betsaidi u blizini Jeruzalema i krenuli na put prema Kafarnaumu preko Jerihona i jordanske doline.

Glavni židovski svećenici i religiozne vođe su održali veliki broj tajnih sjednica kako bi odlučili što će učiniti sa Isusom. Bili su složni u stavu da je bilo bitno nešto poduzeti kako bi se zaustavilo širenje njegovih učenja, ali se nisu mogli složiti u pogledu metoda. Nadali su se da će Isusa uništiti građanske vlasti onako kako je Herod uništio Ivana, ali su otkrili da je Isus tako obavljao svoj posao da svojim učenjima nije privlačio pažnju rimskih vlasti. Na sjednici koja je održana dan prije Isusovog odlaska u Kafarnaum, odlučili su da ga uhvate pod optužbom širenja grešnih religioznih učenja i da ga izvedu pred Veliko vijeće. Tako su odabrali grupu od šest uhoda koji su imali zadaću da prate Isusa, da bilježe njegove riječi i djela i nakon što skupe dovoljno dokaza o kršenju zakona i bogohuljenju, da se vrate u Jeruzalem sa ovim izvješćem. Ovih je šest uhoda prišlo apostolskoj grupi u Jerihonu, gdje je ova brojala nekih trideset članova i pod izgovorom da su željeli postati učenici, počeli su pratiti Isusovu familiju i ostali su s njom sve do početka druge propovjedne turneje po Galileji; ovom prilikom su se trojica vratili u Jeruzalem kako bi podnijeli

apostles against the foolishness of the child of God who presumes upon the Father's love. He declared that the heavenly Father is not a lax, loose, or foolishly indulgent parent who is ever ready to condone sin and forgive recklessness. He cautioned his hearers not mistakenly to apply his illustrations of father and son so as to make it appear that God is like some overindulgent and unwise parents who conspire with the foolish of earth to encompass the moral undoing of their thoughtless children, and who are thereby certainly and directly contributing to the delinquency and early demoralization of their own offspring. Said Jesus: "My Father does not indulgently condone those acts and practices of his children which are self-destructive and suicidal to all moral growth and spiritual progress. Such sinful practices are an abomination in the sight of God."

^{147:5.10 (1653.4)} Many other semiprivate meetings and banquets did Jesus attend with the high and the low, the rich and the poor, of Jerusalem before he and his apostles finally departed for Capernaum. And many, indeed, became believers in the gospel of the kingdom and were subsequently baptized by Abner and his associates, who remained behind to foster the interests of the kingdom in Jerusalem and thereabouts.

6. RETURNING TO CAPERNAUM

^{147:6.1 (1653.5)} The last week of April, Jesus and the twelve departed from their Bethany headquarters near Jerusalem and began their journey back to Capernaum by way of Jericho and the Jordan.

^{147:6.2 (1654.1)} The chief priests and the religious leaders of the Jews held many secret meetings for the purpose of deciding what to do with Jesus. They were all agreed that something should be done to put a stop to his teaching, but they could not agree on the method. They had hoped that the civil authorities would dispose of him as Herod had put an end to John, but they discovered that Jesus was so conducting his work that the Roman officials were not much alarmed by his preaching. Accordingly, at a meeting which was held the day before Jesus' departure for Capernaum, it was decided that he would have to be apprehended on a religious charge and be tried by the Sanhedrin. Therefore a commission of six secret spies was appointed to follow Jesus, to observe his words and acts, and when they had amassed sufficient evidence of lawbreaking and blasphemy, to return to Jerusalem with their report. These six Jews caught up with the apostolic party, numbering about thirty, at Jericho and, under the pretense of desiring to become disciples, attached themselves to Jesus' family of followers, remaining with the group up to the time of the beginning of the second

izvješće glavnim svećenicima i Velikom vijeću.

Petar je držao propovijedi okupljenom narodu na gazu Jordana, te su narednog jutra krenuli uz rijeku prema Amatusu. Imali su namjeru ići direktno u Kafarnaum, ali ovdje se okupilo toliko naroda da su tu ostali tri dana propovjedajući, držeći predavanja i krsteći. Nisu krenuli natrag sve do rano u subotu ujutro, prvoga svibnja. Jeruzalemske uhode su bile uvjerene da će imati priliku prikupiti dokaze o prvorazrednoj optužbi podići protiv Isusa - kršenju subote - kako je ovaj odlučio nastaviti putovanje u subotu ujutro. Ali bili su osuđeni na razočaranje kad je neposredno prije nego što će krenuti na put Isus pozvao Andriju i rekao mu da neće ići dalje od tisuću jardi, što je bio u skladu sa židovskim pravilima poštovanja subote.

Ali uhode nisu morale dugo čekati na priliku da optuže Isusa i njegove suradnike radi kršenja subote. Dok je grupa putovala uskom stazom, pored puta se talasalo klasje žita koje je u ovo vrijeme upravo dozrijevalo i nekoliko apostola je od gladi potrgalo i pojelo klasje. Bilo je u redu putnicima da se posluže žitom dok su prolazili pored puta i tako uz ovo djelo nije bila povezana bilo kakva krivnja. Ali uhode su ugrabile ovu priliku da napadnu Isusa. Kad su vidjeli kako Andrija trlja klasje među dlanovima, farizeji mu odoše s riječima: "Zar ne znate da je kršenje zakona trgati klasje i jesti u subotu?" Andrija odgovori: "Ali gladni smo i kidamo jedino onoliko koliko nam treba; otkada je protuzakonito jesti klasje u subotu?" Farizeji odgovoriše: "Nije kršenje zakona što jedete klasje, nego što ga kidate i trljate među dlanovima; sigurno vaš Učitelj to ne bi odobrio." Tada reče Andrija: "Ali ako nije kršenje zakona jesti klasje, onda zasigurno ne može biti kršenje zakona ako se žvaće, što, morate priznati, zahtijeva manje truda; zašto morate cjepidlačiti oko takvih sitnica?" Kad je Andrija insinuirao da su bili cjepidlačine, napunili su se ljutnjom i prezirom i pohitili tamo gdje je Isus išao u razgovoru s Matijom, te su mu se obratili s prosvjedom: "Gledaj, Učitelju, tvoji učenici čine što nije dopušteno činiti u subotu; kidaju, trljaju i jedu klasje. Sigurni ćeš im narediti da prestanu." Isus tada reče svojim optužiteljima: "Uistinu ste revni u obrani zakona i dobro se sjetiti subote kao svetog dana; ali zar niste čitali u Zakonu što učini David kad sa svojim pratiocima ogladnje? Kako uđe u kuću Božju te pojede postavljene kruhove koje nije bilo dopušteno jesti ni njemu ni njegovim pratiocima, već jedino svećenicima. Ili, zar niste čitali u Zakonu da subotnim danima svećenici u hramu krše subotu, pa su ipak bez krivnje? I zar neću i ja vidjeti kako vi jedete to što ste sa sobom ponijeli prije nego padne mark? Moji dobri ljudi,

preaching tour in Galilee; whereupon three of them returned to Jerusalem to submit their report to the chief priests and the Sanhedrin.

147:6.3 (1654.2) Peter preached to the assembled multitude at the crossing of the Jordan, and the following morning they moved up the river toward Amathus. They wanted to proceed straight on to Capernaum, but such a crowd gathered here they remained three days, preaching, teaching, and baptizing. They did not move toward home until early Sabbath morning, the first day of May. The Jerusalem spies were sure they would now secure their first charge against Jesus — that of Sabbath breaking — since he had presumed to start his journey on the Sabbath day. But they were doomed to disappointment because, just before their departure, Jesus called Andrew into his presence and before them all instructed him to proceed for a distance of only one thousand yards, the legal Jewish Sabbath day's journey.

147:6.4 (1654.3) But the spies did not have long to wait for their opportunity to accuse Jesus and his associates of Sabbath breaking. As the company passed along the narrow road, the waving wheat, which was just then ripening, was near at hand on either side, and some of the apostles, being hungry, plucked the ripe grain and ate it. It was customary for travelers to help themselves to grain as they passed along the road, and therefore no thought of wrongdoing was attached to such conduct. But the spies seized upon this as a pretext for assailing Jesus. When they saw Andrew rub the grain in his hand, they went up to him and said: "Do you not know that it is unlawful to pluck and rub the grain on the Sabbath day?" And Andrew answered: "But we are hungry and rub only sufficient for our needs; and since when did it become sinful to eat grain on the Sabbath day?" But the Pharisees answered: "You do no wrong in eating, but you do break the law in plucking and rubbing out the grain between your hands; surely your Master would not approve of such acts." Then said Andrew: "But if it is not wrong to eat the grain, surely the rubbing out between our hands is hardly more work than the chewing of the grain, which you allow; wherefore do you quibble over such trifles?" When Andrew intimated that they were quibblers, they were indignant, and rushing back to where Jesus walked along, talking to Matthew, they protested, saying: "Behold, Teacher, your apostles do that which is unlawful on the Sabbath day; they pluck, rub, and eat the grain. We are sure you will command them to cease." And then said Jesus to the accusers: "You are indeed zealous for the law, and you do well to remember the Sabbath day to keep it holy; but did you never read in the Scripture that, one day when David was hungry, he and they who were with him entered the house of God and ate the showbread, which it was not lawful for anyone to eat save the priests? and David also

dobro je biti revan u pogledu subote, ali je još bolje zaštititi zdravlje i blagostanje svojih bližnjih. Kažem vam da je subota storena radi čovjeka, a ne čovjek radi subote. I kako ste ovdje prisutni da čujete moje riječi, ja vam kažem da je Sin Čovječji gospodar i subote.”

Farizeji su bili zaprepašteni i zbunjeni njegovim riječima razboritosti i mudrosti. Do kraja dana su se držali po strani i nisu se usudili postaviti drugog pitanja.

Isusovo protivljenje židovskim tradicijama i robovskom poštivanju ceremonija je uvijek bilo pozitivno. Učitelj nije gubio vrijeme na negativne optužbe. Učio je da oni koji vole Boga mogu uživati slobodu življenja bez samoobmane preuzetne grešnosti. Isus je rekao apostolima: “Blaženi su prosvjetljeni ljudi koji uistinu znaju što rade; ali ako ne znate božjeg puta, teško vama jer već kršite sve zakone.”

7. POVRATAK U KAFARNAUM

Bilo je to oko podneva u ponedjeljak 3. svibnja kad su Isus i dvanaestorica došli u Betsaidu brodom iz Tariceje. Putovali su brodom kako bi izbjegli one koji su za njima putovali. Ali narednog su dana drugi, uključujući i pismoznanike iz Jeruzalema, ponovo našli Isusa.

U utorak poslije podne Isus je odgovarao na pitanja okupljenih, kad mu se ponovo obratilo šest uhoda s riječima: “Danas sam razgovarao s jednim od Ivanovih učenika koji je došao čuti tvoja učenja i nismo mogli razumjeti zašto nikada ne tražiš od svojih učenika da se posvete postu i molitvi onako kako im se mi farizeji posvećujemo i kako je Ivan učio svoje učenike.” Isus, oslanjajući se na Ivanove riječi, odgovori: “Mogu li svatovi postiti dok je s njima zaručnik? Dok imaju sa sobom zaručnika, ne mogu postiti. Ali doći se vrijeme kad će im ugrabiti zaručnika. Tada će bez sumnje djeca ovog zaručnika postiti i moliti se. Dok je molitva prirodni čin prosvjetljenog čovjeka, post nije dio Radosne vijesti o nebeskom kraljevstvu. Sjetite se da mudar krojač ne prišiva zakrpe od novog i neuvaljanog sukna na staru haljinu da se ova kad se pokvasi ne skupi pa rupa ne bude još veća. Nitko ne ulijeva novo vino u stare mjehove; inače novo vino podere mjehove, te propadne i vino i mjehovi. Nego stavlja novo

gave this bread to those who were with him. And have you not read in our law that it is lawful to do many needful things on the Sabbath day? And shall I not, before the day is finished, see you eat that which you have brought along for the needs of this day? My good men, you do well to be zealous for the Sabbath, but you would do better to guard the health and well-being of your fellows. I declare that the Sabbath was made for man and not man for the Sabbath. And if you are here present with us to watch my words, then will I openly proclaim that the Son of Man is lord even of the Sabbath.”

147:6.5 (1655.1) The Pharisees were astonished and confounded by his words of discernment and wisdom. For the remainder of the day they kept by themselves and dared not ask any more questions.

147:6.6 (1655.2) Jesus' antagonism to the Jewish traditions and slavish ceremonials was always *positive*. It consisted in what he did and in what he affirmed. The Master spent little time in negative denunciations. He taught that those who know God can enjoy the liberty of living without deceiving themselves by the licenses of sinning. Said Jesus to the apostles: “Men, if you are enlightened by the truth and really know what you are doing, you are blessed; but if you know not the divine way, you are unfortunate and already breakers of the law.”

7. BACK IN CAPERNAUM

147:7.1 (1655.3) It was around noon on Monday, May 3, when Jesus and the twelve came to Betsaida by boat from Tarichea. They traveled by boat in order to escape those who journeyed with them. But by the next day the others, including the official spies from Jerusalem, had again found Jesus.

147:7.2 (1655.4) On Tuesday evening Jesus was conducting one of his customary classes of questions and answers when the leader of the six spies said to him: “I was today talking with one of John's disciples who is here attending upon your teaching, and we were at a loss to understand why you never command your disciples to fast and pray as we Pharisees fast and as John bade his followers.” And Jesus, referring to a statement by John, answered this questioner: “Do the sons of the bridechamber fast while the bridegroom is with them? As long as the bridegroom remains with them, they can hardly fast. But the time is coming when the bridegroom shall be taken away, and during those times the children of the bridechamber undoubtedly will fast and pray. To pray is natural for the children of light, but fasting is not a part of the gospel of the kingdom of heaven. Be reminded that a wise tailor does not sew a piece of new and unshrunk cloth upon an old garment, lest, when it is wet, it shrink and produce

vino u nove mjehove. Tako i moji učenici pokazuju mudrost kada ne unose suviše starih učenja među nove ideje Radosne vijesti o kraljevstvu. Vi koji ste izgubili svoga učitelja možete postiti neko vrijeme.. Post može biti prikladan dio Mojsijevog zakona, ali u dolazećem kraljevstvu sinovi Boga trebaju naći slobodu od straha i radost u božanskom duhu." I kad su čuli ove riječi, Ivanovi učenici su bili utješeni, dok su farizeji bili još zbunjeniji.

Učitelj ih je dalje upozorio da ne misle kako je dobro zamijeniti sva stara učenja novim doktrinama. "To što je staro i istinito treba ostaviti. Također to što je novo i neistinito treba odbaciti. Ali to što je novo i istinito, trebate imati vjere i hrabrosti da prihvatite. Ne zaboravite što je zapisano: "Ne iznevjeri starog prijatelja, jer se novi s njim ne može porediti. Kao novo vino, tako je i novi prijatelj; kad prijateljstvo ostari, tad ćeš ga piti s radošću."

8. BLAGDAN DUHOVNE DOBROTE

Te noći, dugo nakon što su se redovni slušatelji povukli na počinak, Isus je nastavio poučavati apostole. Započeo je svoju specijalnu pouku pozivajući se na proroka Izaiju:

"Zašto postimo? Zar je meni po volji da tako mučite svoje duše kad vam i dalje prija potlačenost i kad se radujete nepravdi? Gle, vi postite da se prepirete i svađate i da pesnicom bijete siromahe. Ne postite više kao danas i čut će vam se glas na visini.

"Zar je meni takav post po volji u dan kad se čovjekova duša trapi? Spuštati kao rogoz glavu k zemlji, sterati poda se kostrijet i pepeo? Hoćeš li to zvati postom i danom ugodnim Bogu? Ovo je post koji mi je po volji: Kidati okove nepravedne, razvezivat spone jarmene, puštati na slobodu potlačene, slomiti sve jarmove, podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onoga koga vidiš gola.

"Tad će sinut poput zore tvoja svjetlost i zdravlje će tvoje brzo procvati. Pred tobom će ići tvoja pravda, a slava Božja bit će ti zalaznicom. Vikneš li, Bog će ti odgovoriti; kad zavapiš, reći će - Evo me. Ukloniš li iz svoje sredine jaram, ispružen prst i besjedu bezbožnu. Otac hoće da

a worse rent. Neither do men put new wine into old wine skins, lest the new wine burst the skins so that both the wine and the skins perish. The wise man puts the new wine into fresh wine skins. Therefore do my disciples show wisdom in that they do not bring too much of the old order over into the new teaching of the gospel of the kingdom. You who have lost your teacher may be justified in fasting for a time. Fasting may be an appropriate part of the law of Moses, but in the coming kingdom the sons of God shall experience freedom from fear and joy in the divine spirit." And when they heard these words, the disciples of John were comforted while the Pharisees themselves were the more confounded.

147:7.3 (1656.1) Then the Master proceeded to warn his hearers against entertaining the notion that all olden teaching should be replaced entirely by new doctrines. Said Jesus: "That which is old and also true must abide. Likewise, that which is new but false must be rejected. But that which is new and also true, have the faith and courage to accept. Remember it is written: 'Forsake not an old friend, for the new is not comparable to him. As new wine, so is a new friend; if it becomes old, you shall drink it with gladness.'"

8. THE FEAST OF SPIRITUAL GOODNESS

147:8.1 (1656.2) That night, long after the usual listeners had retired, Jesus continued to teach his apostles. He began this special instruction by quoting from the Prophet Isaiah:

147:8.2 (1656.3) "Why have you fasted? For what reason do you afflict your souls while you continue to find pleasure in oppression and to take delight in injustice? Behold, you fast for the sake of strife and contention and to smite with the fist of wickedness. But you shall not fast in this way to make your voices heard on high.

147:8.3 (1656.4) "Is it such a fast that I have chosen — a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head like a bulrush, to grovel in sackcloth and ashes? Will you dare to call this a fast and an acceptable day in the sight of the Lord? Is not this the fast I should choose: to loose the bonds of wickedness, to undo the knots of heavy burdens, to let the oppressed go free, and to break every yoke? Is it not to share my bread with the hungry and to bring those who are homeless and poor to my house? And when I see those who are naked, I will clothe them.

147:8.4 (1656.5) "Then shall your light break forth as the morning while your health springs forth speedily. Your righteousness shall go before you while the glory of the Lord shall be your rear guard. Then will you call upon the Lord, and he shall answer; you will cry out, and he shall say — Here

dadeš kruha gladnome, nasitiš potlačenog, tvoja će svjetlost zasjati u tmini i tama će tvoja kao podne postati. Bog će te vodit bez prestanka, silit će te u sušnim krajevima i krijepiti kosti tvoje. I bit ćeš kao vrt zaljeven, kao studenac kojem voda nikad ne presuši. I ti ćeš gradit na starim razvalinama, dići ćeš temelje budućih koljena; zvaće te popravljачem pukotina i obnoviteljem cesta do naselja.”

I dugo u noć Isus je nastavio govoriti svojim apostolima istinu da ih njihova vjera osigurava u kraljevstvu sadašnjosti i budućnosti, a ne tegobe njihove duše ili post njihovih tijela. Opomenuo je apostole da ako ništa drugo trebaju živjeti u skladu s učenjima starih proroka i izrazio je nadu u njihov napredak izvan i iznad ideala Izaije i drugih starih proroka. Posljednje što je rekao ove noći je bilo: “Rastite u dostojanstvu pomoću žive vjere koja shvaća činjenicu da ste sinovi Boga dok u isto vrijeme prepoznajete svakog čovjeka kao svog brata.”

Bilo je poslije dva ujutro kad je Isus prestao govoriti i svi su otišli na počinak.

am I. And all this he will do if you refrain from oppression, condemnation, and vanity. The Father rather desires that you draw out your heart to the hungry, and that you minister to the afflicted souls; then shall your light shine in obscurity, and even your darkness shall be as the noonday. Then shall the Lord guide you continually, satisfying your soul and renewing your strength. You shall become like a watered garden, like a spring whose waters fail not. And they who do these things shall restore the wasted glories; they shall raise up the foundations of many generations; they shall be called the rebuilders of broken walls, the restorers of safe paths in which to dwell.”

147:8.5 (1656.6) And then long into the night Jesus propounded to his apostles the truth that it was their faith that made them secure in the kingdom of the present and the future, and not their affliction of soul nor fasting of body. He exhorted the apostles at least to live up to the ideas of the prophet of old and expressed the hope that they would progress far beyond even the ideals of Isaiah and the older prophets. His last words that night were: “Grow in grace by means of that living faith which grasps the fact that you are the sons of God while at the same time it recognizes every man as a brother.”

147:8.6 (1656.7) It was after two o'clock in the morning when Jesus ceased speaking and every man went to his place for sleep.

POGLAVLJE 148. OBUKA EVANGELISTA U BETSAIDI

⇨ 147

Knjiga Urantije

149 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 148 OBUKA EVANGELISTA U BETSAIDI

Sekcije

Uvod

1. NOVA ŠKOLA ZA POUKU PROROKA
2. BOLNICA U BETSAIDI
3. BAVLJENJE OČEVIM POSLOM
4. ZLO, GRIJEH I POKVARENOST
5. SMISAO NEVOLJA
6. POGREŠNO TUMAČENJE PATNJE -
RAZGOVOR NA TEMU JOBA
7. ČOVJEK USAHLE RUKE
8. POSLJEDNJI TJEDANU BETSAIDI
9. OZDRAVLJENJE UZETOG

Uvod

Od 3. svibnja do 3. listopada 28. godine N.E., Isus i apostoli su se zadržali u Zebedejevoj kući u Betsaidi. Kako je ovih pet mjeseci pripadalo suhom razdoblju godine, veliki je tabor podignut blizu obale nedaleko od Zebedejeve kuće koja je također proširena kako bi mogla primiti Isusovu rastuću obitelj. U ovaj su tabor na obali mora neprestano dolazili i odlazili tragatelji za istinom, ljudi koji su tražili ozdravljenje i radoznali promatrači - sve u svemu između pet stotina i tisuću i pol ljudi. Ovaj se utaboreni grad nalazio pod updavom Davida Zebedeja i njegovih pomoćnika, Alfejevih blizanaca. Tabor je bio pravi uzor u pogledu urednosti, sanitacije, kao i opće administracije. Oboljeli su bili odvojeni po vrsti bolesti i bili su pod nadzorom doktora iz Sirije po imenu Elman.

Apostoli su u ovom razdoblju išli u ribu najmanje jednom tjedno, te su prodavali ulove

PAPER 148 TRAINING EVANGELISTS AT BETHSAIDA

SECTIONS

Introduction

1. A New School of the Prophets
2. The Bethsaida Hospital
3. The Father's Business
4. Evil, Sin, and Iniquity
5. The Purpose of Affliction
6. The Misunderstanding of Suffering —
Discourse on Job
7. The Man with the Withered Hand
8. Last Week at Bethsaida
9. Healing the Paralytic

INTRODUCTION

148:0.1 (1657.1) FROM May 3 to October 3, A.D. 28, Jesus and the apostolic party were in residence at the Zebedee home at Bethsaida. Throughout this five months' period of the dry season an enormous camp was maintained by the seaside near the Zebedee residence, which had been greatly enlarged to accommodate the growing family of Jesus. This seaside camp, occupied by an ever-changing population of truth seekers, healing candidates, and curiosity devotees, numbered from five hundred to fifteen hundred. This tented city was under the general supervision of David Zebedee, assisted by the Alpheus twins. The encampment was a model in order and sanitation as well as in its general administration. The sick of different types were segregated and were under the supervision of a believer physician, a Syrian named Elman.

148:0.2 (1657.2) Throughout this period the apostles would go fishing at least one day a week, selling

Davidu koji je njima hranio narod u taboru. Ovako zarađeni novac je zatim postajao dijelom apostolske ušteđevine. Dvanaestorci je bilo dopušteno provesti tjedan dana svakog mjeseca sa svojim obiteljima i prijateljima.

Dok je Andrija nastavio djelovati kao opći upravitelj apostolskih aktivnosti, Petar je nadgledao pouku evangelista. Apostoli su svakog prijedpodneva sudjelovali u njihovoj pouci, dok su učitelji i učenici zajedno poučavali narod svakog poslijepodneva. Poslije večernjeg obroka pet noći u tjednu, apostoli su odgovarali na pitanja evangelista. Jednom tjedno Isus je predsjedavao ovom sjednicom, gdje je odgovarao na pitanja koja nisu razjašnjena na prijašnjim skupovima.

Za ovih pet mjeseci, kroz tabor je došlo i prošlo više tisuća ljudi. Zainteresirane osobe iz svih dijelova Rimske Imperije kao i zemalja istočno od Eufrata su bile česti sudionici ovih predavanja. Bio je to najdulji organizirani i koordinirani period Učiteljevog djelovanja. Isusova neposredna obitelj je provela najveći dio ovog vremena u Kani i Nazaretu.

Tabor nije bio organiziran kao komuna ili zajednički interes, kao što je to bio slučaj sa apostolskom obitelji. Pod upravom Davida Zebedejevog, tabor je djelovao kao samostalno poduzeće, unatoč tome što nikada nikome nisu odbili pomoći. Ovaj je tabor u koji su neprestano jedni dolazili a drugi odlazili postao nerazdvojn timer dijelom Petrove škole posvećene obuci evangelista.

1. NOVA ŠKOLA ZA POUKU PROROKA

Isus je postao Petra, Jakova i Andriju kao odbor za odabir novih aplikanta za apostolsku školu. Sve rase i nacionalnosti iz cijelog Rimskog svijeta kao i sa Istoka sve do Indije, su bile zastupljene među učenicima ove nove škole za obuku proroka. Škola je organizirana na temeljima ideje učenja i djelovanja. To što su učenici imali priliku naučiti ujutro, oni su predavali okupljenima poslijepodne. Poslije večere su neformalno raspravljali jutarnje lekcije kao i poslijepodnevno predavanje.

Svaki apostolski učitelj je predavao svoju verziju Radosne vijesti o kraljevstvu. Nisu pokušavali poučavati na isti način; nisu primjenjivali bilo kakvu standardiziranu ili dogmatiziranu formulu teoloških doktrina. Dok su svi poučavali istu istinu, svaki je apostol predočio svoje osobno tumačenje Učiteljevih učenja. Isus je podržavao ovo predočenje raznolikosti osobnog iskustva po pitanju kraljevstva, dok je sam

their catch to David for consumption by the seaside encampment. The funds thus received were turned over to the group treasury. The twelve were permitted to spend one week out of each month with their families or friends.

148:0.3 (1657.3) While Andrew continued in general charge of the apostolic activities, Peter was in full charge of the school of the evangelists. The apostles all did their share in teaching groups of evangelists each forenoon, and both teachers and pupils taught the people during the afternoons. After the evening meal, five nights a week, the apostles conducted question classes for the benefit of the evangelists. Once a week Jesus presided at this question hour, answering the holdover questions from previous sessions.

148:0.4 (1657.4) In five months several thousand came and went at this encampment. Interested persons from every part of the Roman Empire and from the lands east of the Euphrates were in frequent attendance. This was the longest settled and well-organized period of the Master's teaching. Jesus' immediate family spent most of this time at either Nazareth or Cana.

148:0.5 (1657.5) The encampment was not conducted as a community of common interests, as was the apostolic family. David Zebedee managed this large tent city so that it became a self-sustaining enterprise, notwithstanding that no one was ever turned away. This ever-changing camp was an indispensable feature of Peter's evangelistic training school.

1. A NEW SCHOOL OF THE PROPHETS

148:1.1 (1657.6) Peter, James, and Andrew were the committee designated by Jesus to pass upon applicants for admission to the school of evangelists. All the races and nationalities of the Roman world and the East, as far as India, were represented among the students in this new school of the prophets. This school was conducted on the plan of learning and doing. What the students learned during the forenoon they taught to the assembly by the seaside during the afternoon. After supper they informally discussed both the learning of the forenoon and the teaching of the afternoon.

148:1.2 (1658.1) Each of the apostolic teachers taught his own view of the gospel of the kingdom. They made no effort to teach just alike; there was no standardized or dogmatic formulation of theologic doctrines. Though they all taught the *same truth*, each apostle presented his own personal interpretation of the Master's teaching. And Jesus upheld this presentation of the diversity of personal experience in the things of the kingdom, unfailingly

nastojao harmonizirati i koordinirati ove raznolike poglede o pitanju Radosne vijesti prilikom svih tjednih predavanja. Unatoč ovako visokom stupnju osobne slobode u pogledu pouke, Šimun Petar je dominirao nad teologijom evagelističke škole. Pored Petra, Jakov je ispoljio najveći osobni utjecaj.

Više od stotinu evangelista koji su prošli procesom obuke tijekom ovih pet mjeseci na obali mora predstavljaju materijal iz kojeg je (sa izuzetkom Abnera i Ivanovih apostola) kasnije izniklo sedamdeset učitelja evanđelja. Ova škola nije dijelila imovinu i druge stvari kako je to bio slučaj sa dvanaestoricom apostola.

Ovi evangelisti, premda su poučavali Radosnu vijest, nisu krstili vjernike sve dok kasnije nisu službeno postavljeni na dužnost i zaređeni kao sedamdeset glasnika kraljevstva. Jedino su sedmorica od ove velike grupe evangelista-učenika bili ozdravljeni prilikom jutarnjeg ozdravljanja. Sin plemića iz Kafarnauma je bio među učenicima koji su obučeni u Petrovoj školi.

2. BOLNICA U BETSAIDI

U vezi s taborom na obali mora, sirijski doktor Elman je organizirao i u suradnji sa dvedeset pet djevojaka i dvanaest mladića, četiri mjeseca održavao ustanovu koja se može smatrati prvom bolnicom koja je podignuta u okviru rada na proširenju kraljevstva. U ovoj ustanovi koja je bila smještena južno od glavnog tabora, liječili su bolesnike u skladu sa svim poznatim materijalnim metodama i duhovnim vještinama molitve i poziva na vjeru. Isus je posjećivao bolesnike u ovom taboru ništa manje nego tri put tjedno i prijateljski se odnosio rema svakom napaćenom bolesniku. Koliko nam je poznato ovom prilikom se nisu odigrala bilo kakva nadnaravna ozdravljenja među tisuću oboljelih i onemoćalih osoba koje su napustile ovu bolnicu bilo potpuno zdrave ili boljeg zdravlja nego što su tu došle. Velika većina osoba koje su ovdje ozdravljene nastavile su proglašavati da ih je Isus ozdravio.

Veliki broj ozdravljenja koja je Isus izveo u vezi sa ovom službom Elmanovim pacijentima jeste, ustvari, djelovao čudesnim, ali nama je rečeno da se tu jedino radi o preobražajima uma i duha koji se događaju u iskustvu osoba punih vjere i nade koje kao takve dođu pod neposredni utjecaj i prime nadahnuće od snažne, pozitivne i blagonaklone osobe čija blizina uništava svaku tjeskobu i strah.

harmonizing and co-ordinating these many and divergent views of the gospel at his weekly question hours. Notwithstanding this great degree of personal liberty in matters of teaching, Simon Peter tended to dominate the theology of the school of evangelists. Next to Peter, James Zebedee exerted the greatest personal influence.

148:1.3 (1658.2) The one hundred and more evangelists trained during this five months by the seaside represented the material from which (excepting Abner and John's apostles) the later seventy gospel teachers and preachers were drawn. The school of evangelists did not have everything in common to the same degree as did the twelve.

148:1.4 (1658.3) These evangelists, though they taught and preached the gospel, did not baptize believers until after they were later ordained and commissioned by Jesus as the seventy messengers of the kingdom. Only seven of the large number healed at the sundown scene at this place were to be found among these evangelistic students. The nobleman's son of Capernaum was one of those trained for gospel service in Peter's school.

2. THE BETHSAIDA HOSPITAL

148:2.1 (1658.4) In connection with the seaside encampment, Elman, the Syrian physician, with the assistance of a corps of twenty-five young women and twelve men, organized and conducted for four months what should be regarded as the kingdom's first hospital. At this infirmary, located a short distance to the south of the main tented city, they treated the sick in accordance with all known material methods as well as by the spiritual practices of prayer and faith encouragement. Jesus visited the sick of this encampment not less than three times a week and made personal contact with each sufferer. As far as we know, no so-called miracles of supernatural healing occurred among the one thousand afflicted and ailing persons who went away from this infirmary improved or cured. However, the vast majority of these benefited individuals ceased not to proclaim that Jesus had healed them.

148:2.2 (1658.5) Many of the cures effected by Jesus in connection with his ministry in behalf of Elman's patients did, indeed, appear to resemble the working of miracles, but we were instructed that they were only just such transformations of mind and spirit as may occur in the experience of expectant and faith-dominated persons who are under the immediate and inspirational influence of a strong, positive, and beneficent personality whose ministry banishes fear and destroys anxiety.

Elman i njegovi suradnici su nastojali poučavati istinu ovim bolesnicima u vezi "opsjednutosti zlim duhovima," ali su pri tome imali malo uspjeha. Naišli su na gotovo univerzalno verovanje da fizička bolest i menatni poremećaji moraju biti izazvani djelovanjem takozvanih nečistih duhova u umu i tijelu oboljele osobe.

Pri svom kontaktu sa bolesnim i napaćenim osobama, kad se radilo o vještini tretmana ili otkrivenju nepoznatih uzroka bolesti, Isus se držao savjeta svog rajskog brata Emanuela, koji je primio prije nego što će krenuti na misiju utjelovljenja na Uranitji. Unatoč tome, osoblje koje je pazilo bolesnike imalo je priliku naučiti mnoge vrijedne lekcije posmatrajući način na koji je Isus unosio vjeru i pouzdanje u bolesne i napaćene ljude.

Tabor je zatvoren nedugo prije kišne sezone koja obično sa sobom donosi gripu i groznicu.

3. BAVLJENJE OČEVIM POSLOM

Isus je tijekom ovog razdoblja održao desetak javnih predavanja u različitim taborima dok je samo jednom govorio u kafarnaumskoj sinagogi, uoči druge subote prije nego što će krenuti na put sa novoobučanim evangelistima prilikom njihove druge javne turneje po gradovima i selima Galileje.

Sve od krštenja, Učitelj nije proveo toliko vremena nasamo koliko je to učinio za ovog razdoblja obuke evangelista u taboru u Betsaidi. Kad god je bilo koji apostol izišao da upita Isusa zašto nije prisutvovao njihovim sastancima, Isus je imao samo jedan odgovor, da se "bavio Očevim poslom."

Za ovih razdoblja osame, Isus je provodio vrijeme u pratnji jedino dvojice apostola. Privremeno je oslobodio Petra, Jakova i Ivana sa pozicije svojih osobnih pratitelja kako bi se mogli posvetiti radu na obuci više od stotinu novih kandidata za zbor evangelista. Kad je namjeravao ići u brda kako bi se nasamo posvetio "Očevom poslu," sa sobom bi poveo bilo koja dva apostola koji su bili slobodni. Na ovaj je način svaki od dvanestorice uživao priliku da provede vrijeme u bliskoj osobnoj vezi i intimnom kontaktu sa Isusom.

Dok nam to nije obznanjeno u cilju ovog otkrivenja, došli smo do zaključka da je Učitelj za vrijeme ovih samotnih časova koje je proveo u brdima bio u neposrednoj i službenoj vezi sa mnogim od svojih glavnih izvršitelja kozmičkih

148:2.3 (1658.6) Elman and his associates endeavored to teach the truth to these sick ones concerning the "possession of evil spirits," but they met with little success. The belief that physical sickness and mental derangement could be caused by the dwelling of a so-called unclean spirit in the mind or body of the afflicted person was well-nigh universal.

148:2.4 (1659.1) In all his contact with the sick and afflicted, when it came to the technique of treatment or the revelation of the unknown causes of disease, Jesus did not disregard the instructions of his Paradise brother, Immanuel, given ere he embarked upon the venture of the Urantia incarnation. Notwithstanding this, those who ministered to the sick learned many helpful lessons by observing the manner in which Jesus inspired the faith and confidence of the sick and suffering.

148:2.5 (1659.2) The camp disbanded a short time before the season for the increase in chills and fever drew on.

3. THE FATHER'S BUSINESS

148:3.1 (1659.3) Throughout this period Jesus conducted public services at the encampment less than a dozen times and spoke only once in the Capernaum synagogue, the second Sabbath before their departure with the newly trained evangelists upon their second public preaching tour of Galilee.

148:3.2 (1659.4) Not since his baptism had the Master been so much alone as during this period of the evangelists' training encampment at Bethsaida. Whenever any one of the apostles ventured to ask Jesus why he was absent so much from their midst, he would invariably answer that he was "about the Father's business."

148:3.3 (1659.5) During these periods of absence, Jesus was accompanied by only two of the apostles. He had released Peter, James, and John temporarily from their assignment as his personal companions that they might also participate in the work of training the new evangelistic candidates, numbering more than one hundred. When the Master desired to go to the hills about the Father's business, he would summon to accompany him any two of the apostles who might be at liberty. In this way each of the twelve enjoyed an opportunity for close association and intimate contact with Jesus.

148:3.4 (1659.6) It has not been revealed for the purposes of this record, but we have been led to infer that the Master, during many of these solitary seasons in the hills, was in direct and executive association with many of his chief directors of

poslova. Od krštenja, ovaj je utjelovljeni Upravitelj našeg svemira postao sve više svjestan i aktivan u pogledu određenih faza kozmičke administracije. I uvijek smo se držali mišljenja da je na neki način koji nije bio poznat njegovim suradnicima, za vrijeme ovih tjedana umanjenog sudjelovanja u poslovima ovoga svijeta, preuzeo upravu nad visokim inteligencijama duha koje izvršavaju poslove prostranog svemira i da je ljudska satrana Isusa jednostavno označila sve takve aktivnosti kao "bavljenje Očevim poslom."

Često, kad je Isus provodio više sati nasamo dok su dvojica apostola bili u blizini, imali su priliku vidjeti kako mnoge brze i složene promjene prelaze preko njegovog lica, premda nije izgovarao ni riječi. Također nisu vidjeli bilo kakvu manifestaciju nebeskih bića koja su razgovarala sa Učiteljem, kakvu su neki vidjeli jednom kasnijom prilikom.

4. ZLO, GRIJEH I POKVARENOST

Isus je imao običaj rezervirati dvije večeri svakoga tjedna i dati priliku da mu se obrate osobe koje su s njim željele razgovarati u određenom odvojenom i privatnom dijelu Zebedejevog vrta. Prilikom jednog od ovih večernjih razgovora, Tomo je upitao Učitelja: "Zašto je bitno da se ljudi ponovo rode kako bi ušli u kraljevstvo? Je li ovo način da se izbjegne od utjecaja zlog? Učitelju, kakvo je značenje koncepta zla?" Kad je Isus čuo ova pitanja, odgovorio je Tomi:

"Čuvaj se ove greške: nemoj brkati zlo sa zlotvorom ili preciznije sa pokvarenjakom. Taj koga nazivaš zlim je plod umišljenosti, visoki službenik koji se svjesno i s predumišljajem pobunio protiv moga Oca i njegovih vjernih Sinova. A ja sam već porazio ove grešne pobunjenike. Neka vam bude jasno da svijetom vladaju različiti stavovi prema Ocu i njegovom svemiru. Ne zaboravite sljedeće zakone otkrivenja Očeve volje:

"Zlo je nesvjesno ili nenamjerno kršenje božanskog zakona, Očeve volje. Zlo je također mjera nesavršenosti u povinovanju Očevoj volji.

"Zlo je svjesno, namjerno i promišljeno kršenje božanskog zakona, Očeve volje. Zlo je mjera opiranja božanskoj upravi i duhovnom vodstvu.

"Pokvarenost je namjerno, odlučno i ustrajno kršenje božanskog zakona, Očeve volje. Pokvarenost je mjera ustrajnog odbijanja Očevog

universe affairs. Ever since about the time of his baptism this incarnated Sovereign of our universe had become increasingly and consciously active in the direction of certain phases of universe administration. And we have always held the opinion that, in some way not revealed to his immediate associates, during these weeks of decreased participation in the affairs of earth he was engaged in the direction of those high spirit intelligences who were charged with the running of a vast universe, and that the human Jesus chose to designate such activities on his part as being "about his Father's business."

148:3.5 (1659.7) Many times, when Jesus was alone for hours, but when two of his apostles were near by, they observed his features undergo rapid and multitudinous changes, although they heard him speak no words. Neither did they observe any visible manifestation of celestial beings who might have been in communication with their Master, such as some of them did witness on a subsequent occasion.

4. EVIL, SIN, AND INIQUITY

148:4.1 (1659.8) It was the habit of Jesus two evenings each week to hold special converse with individuals who desired to talk with him, in a certain secluded and sheltered corner of the Zebedee garden. At one of these evening conversations in private Thomas asked the Master this question: "Why is it necessary for men to be born of the spirit in order to enter the kingdom? Is rebirth necessary to escape the control of the evil one? Master, what is evil?" When Jesus heard these questions, he said to Thomas:

148:4.2 (1660.1) "Do not make the mistake of confusing evil with the evil one, more correctly the iniquitous one. He whom you call the evil one is the son of self-love, the high administrator who knowingly went into deliberate rebellion against the rule of my Father and his loyal Sons. But I have already vanquished these sinful rebels. Make clear in your mind these different attitudes toward the Father and his universe. Never forget these laws of relation to the Father's will:

148:4.3 (1660.2) "Evil is the unconscious or unintended transgression of the divine law, the Father's will. Evil is likewise the measure of the imperfectness of obedience to the Father's will.

148:4.4 (1660.3) "Sin is the conscious, knowing, and deliberate transgression of the divine law, the Father's will. Sin is the measure of unwillingness to be divinely led and spiritually directed.

148:4.5 (1660.4) "Iniquity is the willful, determined, and persistent transgression of the divine law, the Father's will. Iniquity is the measure of the

plana ljubavi i preživljavanja ličnosti i Sinove milostive službe spasenja.

“Po svojoj prirodi, prije novog rođenja u duhu, smrtni čovjek je predmet unutarnjih sklonosti prema zlu, ali ovakva prirodna nesavršenstva u ponašnju sama po sebi nisu ni zlo niti pokvarenost. Smrtni čovjek tek započinje svoj dugi uspon prema savršenstvu Oca koji je na Raju. Nesavršenstvo i necjelovitost u prirodnom obdarenju nisu zlo. Točno je da čovjek može podleći zlu, ali on niti slučajno nije dijete zla ako sam svjesno i namjerno ne odabere put zla i život pokvarenosti. Zlo je sastavni dio prirodnog reda ovog svijeta, dok je grijeh stvar svjesne pobune koju su na ovaj svijet donijeli oni koji su pali sa duhovnog svjetla u najdublju tamu.

“Ti, Tomo, brkaš naša učenja sa doktrinama Grka i zabludama Perzijanaca. Ne razumiješ odnos između zla i grijeha zato što vjeruješ da je ljudski rod započeo život na zemlji sa savršenim Adamom i da je zahvaljujući grijehu sve brže deteriorirao do čovjekovog današnjeg statusa. Ali zašto ne želiš shvatiti značenje spisa koji govori kako je Kajin, sin Adamov, otišao u zemlju Nod da si nađe ženu? Zašto ne želite ispravno protumačiti značenje zapisa koji kaže da su sinovi Božji uzeli sebi za žene kćeri ljudske?

“Ljudi su, dakle, po prirodi zli, ali to ne znači da su grešni. Novo rođenje - krštenje duhom - predstavlja bitan dio izručenja od zla i ulaska u nebesko kraljevstvo, ali ovo ne umanjuje istinu da je čovjek sin Boga. Niti ovo unutarnje obdarenje potencijalnim zlom znači da je čovjek na neki čudesan način udaljen od Oca na nebu tako da kao stranac, tuđin ili siroče mora tražiti da ga Otac zakonski usvoji. Sve ovakve ideje vuku porijeklo, prvo, od vaših zabluda u vezi prirode Oca a, drugo, od vašeg nepoznavanja izvora, prirode i sudbine ljudskih bića.

“Grci i drugi narodi su učili da čovjek vuče porijeklo od božanskog savršenstva sa kojeg spada u zaborav i uništenje; ja sam došao da pokažem da čovjek, ulaskom u kraljevstvo, sigurno i bezbjedno uzlazi do Boga i božanskog savršenstva. Potencijalno zlo vrijeba u svakom biću koje se na bilo koji način pokaže nedoraslim u božanskim i duhovnim idealima volje vječnog Oca, dok takvo biće nije na bilo koji način grešno, a još manje pokvareno.

“Tomo, zar nisi čitao o ovome u Spisima gdje piše: ‘Vi ste djeca Boga Višnjega.’ ‘Ja ću njemu biti Otac, a on će meni biti sin.’ ‘Ja sam njega izabrao sebi za sina - ja ću mu biti Otac.’ Dovedite

continued rejection of the Father's loving plan of personality survival and the Sons' merciful ministry of salvation.

148:4.6 (1660.5) “By nature, before the rebirth of the spirit, mortal man is subject to inherent evil tendencies, but such natural imperfections of behavior are neither sin nor iniquity. Mortal man is just beginning his long ascent to the perfection of the Father in Paradise. To be imperfect or partial in natural endowment is not sinful. Man is indeed subject to evil, but he is in no sense the child of the evil one unless he has knowingly and deliberately chosen the paths of sin and the life of iniquity. Evil is inherent in the natural order of this world, but sin is an attitude of conscious rebellion which was brought to this world by those who fell from spiritual light into gross darkness.

148:4.7 (1660.6) “You are confused, Thomas, by the doctrines of the Greeks and the errors of the Persians. You do not understand the relationships of evil and sin because you view mankind as beginning on earth with a perfect Adam and rapidly degenerating, through sin, to man's present deplorable estate. But why do you refuse to comprehend the meaning of the record which discloses how Cain, the son of Adam, went over into the land of Nod and there got himself a wife? And why do you refuse to interpret the meaning of the record which portrays the sons of God finding wives for themselves among the daughters of men?

148:4.8 (1660.7) “Men are, indeed, by nature evil, but not necessarily sinful. The new birth — the baptism of the spirit — is essential to deliverance from evil and necessary for entrance into the kingdom of heaven, but none of this detracts from the fact that man is the son of God. Neither does this inherent presence of potential evil mean that man is in some mysterious way estranged from the Father in heaven so that, as an alien, foreigner, or stepchild, he must in some manner seek for legal adoption by the Father. All such notions are born, first, of your misunderstanding of the Father and, second, of your ignorance of the origin, nature, and destiny of man.

148:4.9 (1660.8) “The Greeks and others have taught you that man is descending from godly perfection steadily down toward oblivion or destruction; I have come to show that man, by entrance into the kingdom, is ascending certainly and surely up to God and divine perfection. Any being who in any manner falls short of the divine and spiritual ideals of the eternal Father's will is potentially evil, but such beings are in no sense sinful, much less iniquitous.

148:4.10 (1661.1) “Thomas, have you not read about this in the Scriptures, where it is written: ‘You are the children of the Lord your God.’ ‘I will be his Father and he shall be my son.’ ‘I have chosen

moje sinove izdaleka i kćerke sa krajeva zemlje; svakoga koji se zove po mome imenu, jer ja ih stvorih sebi na slavu.' 'Vi ste sinovi živećeg Boga.' 'Oni koji imaju duh Boga uistinu su sinovi Boga.' Kao što u ljudskom djetetu postoji materijalni dio čovjeka-oca, tako u svakom sinu koji ima vjeru u kraljevstvo postoji duhovni dio nebeskog Oca."

Sve ovo i daleko više Isus je rekao Tomi i ovaj je razumio velik dio Isusovog govora, premda ga je Isus opomenuo da "ne govori drugima o ovim pitanjima sve dok se ja ne vratim Ocu." Tomo nije pominjao ovaj razgovor sve dok Učitelj nije napustio ovaj svijet.

5. SMISAO NEVOLJA

Prilikom drugog osobnog razgovora u vrtu Natanije je pitao Isusa: "Učitelju, premda počinjem shvaćati zašto ne želiš dati ozdravljenje svima u svakoj situaciji, još nisam u stanju shvatiti zašto Otac na nebu koji je pun ljubavi dopušta da tako veliki broj njegove djece na zemlji pati od tolikih bolesti." Učitelj je odgovorio Nataniju:

"Natanije, ti i mnogi drugi doživljavate zbunjenost u ovom pogledu jer ne razumijete kako je prirodni red ovog svijeta toliko puta uneređen grešnim pustolovinama određenih pobunjenika, izdajnika Očeve volje. Ja sam došao kako bih započeo proces razjašnjenja ovih pitanja. Ali proći će mnoga stoljeća prije nego se ovaj dio svemira uspije vratiti svojim starim stazama i na taj način osloboditi djecu ljudi od dodatnih tereta grijeha i pobune. Sama prisutnost zla predstavlja dovoljan test za uspon čovjeka - grijeh nije bitan u cilju preživljavanja smrti.

"Ali, moj sine, znaj da Otac nije taj koji namjerno stvara teškoće svojoj djeci. Čovjek navlači na sebe nepotrebne probleme kao rezultat upornog odbijanja boljeg puta božanske volje. Teškoće ulaze u sastav potencijala zla, ali veliki dio teškoća vuče porijeklo od grijeha i pokvarenosti. Na ovom svijetu su se dogodili mnogi nesvakidašnji događaji i nije čudo što su razboriti ljudi zbunjeni prizorom patnji i teškoća. Ali u jedno možete biti sigurni: Otac ne šalje teškoće kao arbitrarnu kaznu za nedjela. Nesavršenstva i nepotpunosti zla predstavljaju usađenu osobinu; kazne zla su neminovne; uništavajuće posljedice pokvarenosti su neumoljive. Čovjek ne treba kriviti Boga za one teškoće koje predstavljaju prirodni rezultat života koji sam bira; niti se čovjek treba tužiti radi onih iskustava koja predstavljaju normalan dio života kojim ljudi žive na ovom

him to be my son — I will be his Father.' 'Bring my sons from far and my daughters from the ends of the earth; even every one who is called by my name, for I have created them for my glory.' 'You are the sons of the living God.' 'They who have the spirit of God are indeed the sons of God.' While there is a material part of the human father in the natural child, there is a spiritual part of the heavenly Father in every faith son of the kingdom."

148:4.11 (1661.2) All this and much more Jesus said to Thomas, and much of it the apostle comprehended, although Jesus admonished him to "speak not to the others concerning these matters until after I shall have returned to the Father." And Thomas did not mention this interview until after the Master had departed from this world.

5. THE PURPOSE OF AFFLICTION

148:5.1 (1661.3) At another of these private interviews in the garden Nathaniel asked Jesus: "Master, though I am beginning to understand why you refuse to practice healing indiscriminately, I am still at a loss to understand why the loving Father in heaven permits so many of his children on earth to suffer so many afflictions." The Master answered Nathaniel, saying:

148:5.2 (1661.4) "Nathaniel, you and many others are thus perplexed because you do not comprehend how the natural order of this world has been so many times upset by the sinful adventures of certain rebellious traitors to the Father's will. And I have come to make a beginning of setting these things in order. But many ages will be required to restore this part of the universe to former paths and thus release the children of men from the extra burdens of sin and rebellion. The presence of evil alone is sufficient test for the ascension of man — sin is not essential to survival.

148:5.3 (1661.5) "But, my son, you should know that the Father does not purposely afflict his children. Man brings down upon himself unnecessary affliction as a result of his persistent refusal to walk in the better ways of the divine will. Affliction is potential in evil, but much of it has been produced by sin and iniquity. Many unusual events have transpired on this world, and it is not strange that all thinking men should be perplexed by the scenes of suffering and affliction which they witness. But of one thing you may be sure: The Father does not send affliction as an arbitrary punishment for wrongdoing. The imperfections and handicaps of evil are inherent; the penalties of sin are inevitable; the destroying consequences of iniquity are inexorable. Man should not blame God for those afflictions which are the natural result of the life which he chooses to live; neither should

svijetu. Očeva je volja da smrtni čovjek treba da radi ustrajno i dosljedno u cilju poboljšanja svog statusa na zemlji. Intelligentnim odnosom prema radu i problemima čovjek može prevazići veliki broj svojih zemaljskih nevolja.

“Natanije, naša je misija da pomognemo ljudima da riješe svoje duhovne probleme i da na taj način osvježe i ožive svoj umni aparat da budu bolje pripravljeni za rješavanje svojih mnogostrukih materijalnih problema. Znam da si zbunjen zbog toga što čitaš Spise. Vrlo često prevladava tendencija da se Bogu pripiše odgovornost za djela neukih i pokvarenih ljudi koja čovjek nije u stanju razumjeti. Otac nije osobno odgovoran za sve što vi niste u stanju shvatiti. Nemojte sumnjati u Očevu ljubav samo zato što vam neki njegov pravedan i mudar zakon stvara teškoće zbog toga što ste bilo u neznanju ili s predumišljajem prekršili takvo božansko pravilo.

“Ali, Natanije, u Spisama se nalazi dosta toga što bi vas ispravno poučilo da ste ih pravilno protumačili. Sjećate se da tu piše: ‘Sine moj, ne odbacuj Božje opomene i nemoj da ti omrzne njegov ukor. Jer koga Bog ljubi, onoga i kori, kao otac sina koga voli.’ ‘Jer samo nerado on rascvili čovjeka. “Prije nego bijeh ponižen, lutao sam, ali sada tvoju čuvam riječ. Ti si tako dobar i dobrostiv, nauči me pravilima svojim božanskim.’ ‘Vidio sam jade tvoje. Bog vječni tvoje je utočište, a na zemlji drevna njegova mišica.’ ‘Bog je tvrđava tlačenom, tvrđava spasa u danima tjeskobe.’ ‘Bog će ga okrijepiti na postelji boli, bolest mu okrenuti u snagu; Bog ne zaboravi bolesne.’ ‘Kako se Otac smiluje dječici, tako se Bog smiluje onima što ga se boje. Jer zna kako smo sazdani, spominje se da smo prašina.’ ‘On liječi one koji su srca skrušena i povija rane njihove.’ ‘On je utočište nevoljnom, utočište ubogom u nevolji; ti si skrovište od pljuska i od žege zaklon.’ ‘Umornome snagu vraća i jača nemoćnoga.’ ‘On ne lomi napuknutu trsku, niti gasi stijenj što tinja.’ ‘Kad preko vode prelaziš, s tobom sam; idi preko rijeke teškoća, neće te preplaviti.’ ‘Posla me da radosno vijest donesem ubogima, da iscjelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje služnjevima.’ ‘On patnjama srca ispravlja; ne, opačina ne izbija iz zemlje niti nevolja iz tla može nići sama.”

man complain of those experiences which are a part of life as it is lived on this world. It is the Father's will that mortal man should work persistently and consistently toward the betterment of his estate on earth. Intelligent application would enable man to overcome much of his earthly misery.

148:5.4 (1662.1) “Nathaniel, it is our mission to help men solve their spiritual problems and in this way to quicken their minds so that they may be the better prepared and inspired to go about solving their manifold material problems. I know of your confusion as you have read the Scriptures. All too often there has prevailed a tendency to ascribe to God the responsibility for everything which ignorant man fails to understand. The Father is not personally responsible for all you may fail to comprehend. Do not doubt the love of the Father just because some just and wise law of his ordaining chances to afflict you because you have innocently or deliberately transgressed such a divine ordinance.

148:5.5 (1662.2) “But, Nathaniel, there is much in the Scriptures which would have instructed you if you had only read with discernment. Do you not remember that it is written: ‘My son, despise not the chastening of the Lord; neither be weary of his correction, for whom the Lord loves he corrects, even as the father corrects the son in whom he takes delight.’ ‘The Lord does not afflict willingly.’ ‘Before I was afflicted, I went astray, but now do I keep the law. Affliction was good for me that I might thereby learn the divine statutes.’ ‘I know your sorrows. The eternal God is your refuge, while underneath are the everlasting arms.’ ‘The Lord also is a refuge for the oppressed, a haven of rest in times of trouble.’ ‘The Lord will strengthen him upon the bed of affliction; the Lord will not forget the sick.’ ‘As a father shows compassion for his children, so is the Lord compassionate to those who fear him. He knows your body; he remembers that you are dust.’ ‘He heals the brokenhearted and binds up their wounds.’ ‘He is the hope of the poor, the strength of the needy in his distress, a refuge from the storm, and a shadow from the devastating heat.’ ‘He gives power to the faint, and to them who have no might he increases strength.’ ‘A bruised reed shall he not break, and the smoking flax he will not quench.’ ‘When you pass through the waters of affliction, I will be with you, and when the rivers of adversity overflow you, I will not forsake you.’ ‘He has sent me to bind up the brokenhearted, to proclaim liberty to the captives, and to comfort all who mourn.’ ‘There is correction in suffering; affliction does not spring forth from the dust.’”

6. POGREŠNO TUMAČENJE PATNJE - RAZGOVOR NA TEMU JOBA

6. THE MISUNDERSTANDING OF SUFFERING —

DISCOURSE ON JOB

Iste ove večeri u Betsaidi Ivan upita Isusa zašto tako veliki broj naizgled nevinih ljudi pati od tolikih bolesti i doživljava tolike patnje. U odgovor na Ivanovo pitanje, Učitelj je između mnogih drugih stvari, rekao:

“Ti, moj sine, ne razumiješ smisao tegoba i poentu patnje. Zar nisi pročitao remek-djelo Semitske književnosti - poglavlje iz Spisa koje govori o Jobovim patnjama? Sjećaš se kako ova predivna parabola počinje s opisom materijalnog prosperiteta ovog Božjeg slugu? Sjeti se da je Job bio blažen sa mnogo djece, sa bogatstvom, dostojanstvom, ugledom, zdravljem i svim drugim što čovjek može smatrati vrijednim u svom zemaljskom životu. U skladu sa starim učenjima Abrahamove djece, ovakav materijalni prosperitet predstavlja dovoljan dokaz božanske naklonosti. Ali takvi materijalni posjedi i takav privremeni zemaljski prosperitet nisu dokazi božje naklonosti. Moj Otac na nebu voli siromašne kao i bogate; on nije pristran.

“Premda za kršenjem božanskog zakona prije ili kasnije slijedi kaznena žetva, pramda je sigurno da ono što čovjek sije to će i žeti, unatoč svemu tome trebate znati da ljudske patnje nisu uvijek kazna za učinjeni grijeh. Kako Job tako i njegovi prijatelji ne uspijevaju naći ispravan odgovor na svoja pitanja. I svojim novim znanjem istine, teško da možete pripisati bilo Sotoni ili Bogu uloge koje ova dva bića igraju u ovoj jedinstvenoj paraboli. Dok Job nije, putem patnje, našao rješenje svojih intelektualnih problema ili rješenje svojih filozofskih teškoća, ostvario je neke velike pobjede; unatoč potpunom raspadu svojih teoloških štitova, uspio se podići do duhovnih visina na kojima je mogao iskreno reći, ‘Sve riječi svoje zato ja poričem;’ zahvaljujući tome, mogao je primiti spasenje u viziji Boga. Tako, unatoč tome što je pogrešno razumio teoriju patnje, Job se uspeo do nadljudske razine moralnog razumijevanja i duhovnog uvida. Kada napaćeni sluga nađe viziju Boga, za ovim otkrićem slijedi duševni mir koji nadilazi svaki razum.

“Prvi Jobov prijatelj, Elifaz, je opomenuo patitelja da pokaže u svojoj nevolji istu hrabrost duha na koju je opominjao druge u vrijeme svog prosperiteta. Reče ovaj lažni tješitelj: ‘Zar pobožnost tvoja nadu ti ne daje; ta sjeti se: nevin ne propade nikada, niti su zatrti bili pravednici? Zar je smrtnik koji pred Bogom pravedan? Čovjek rađa muku i nevolju i zlima nema prosperiteta. U svakom slučaju, čovjek je predodređen da pati i moguće da te Bog kažnjava za tvoje dobro.’ Nije čudo što jadni Job nije uspio naći veliku utjehu u ovakvom tumačenju problema ljudske patnje.

148:6.1 (1662.3) It was this same evening at Betsaida that John also asked Jesus why so many apparently innocent people suffered from so many diseases and experienced so many afflictions. In answering John's questions, among many other things, the Master said:

148:6.2 (1662.4) “My son, you do not comprehend the meaning of adversity or the mission of suffering. Have you not read that masterpiece of Semitic literature — the Scripture story of the afflictions of Job? Do you not recall how this wonderful parable begins with the recital of the material prosperity of the Lord's servant? You well remember that Job was blessed with children, wealth, dignity, position, health, and everything else which men value in this temporal life. According to the time-honored teachings of the children of Abraham such material prosperity was all-sufficient evidence of divine favor. But such material possessions and such temporal prosperity do not indicate God's favor. My Father in heaven loves the poor just as much as the rich; he is no respecter of persons.

148:6.3 (1663.1) “Although transgression of divine law is sooner or later followed by the harvest of punishment, while men certainly eventually do reap what they sow, still you should know that human suffering is not always a punishment for antecedent sin. Both Job and his friends failed to find the true answer for their perplexities. And with the light you now enjoy you would hardly assign to either Satan or God the parts they play in this unique parable. While Job did not, through suffering, find the resolution of his intellectual troubles or the solution of his philosophical difficulties, he did achieve great victories; even in the very face of the breakdown of his theological defenses he ascended to those spiritual heights where he could sincerely say, ‘I abhor myself;’ then was there granted him the salvation of a vision of God. So even through misunderstood suffering, Job ascended to the superhuman plane of moral understanding and spiritual insight. When the suffering servant obtains a vision of God, there follows a soul peace which passes all human understanding.

148:6.4 (1663.2) “The first of Job's friends, Eliphaz, exhorted the sufferer to exhibit in his afflictions the same fortitude he had prescribed for others during the days of his prosperity. Said this false comforter: ‘Trust in your religion, Job; remember that it is the wicked and not the righteous who suffer. You must deserve this punishment, else you would not be afflicted. You well know that no man can be righteous in God's sight. You know that the wicked never really prosper. Anyway, man seems predestined to trouble, and perhaps the Lord is only chastising you for your own good.’ No

"Ail savjet njegovog drugog prijatelja, Bildada, je bio još otužniji, unatoč tome što je bio prilično razuman sa stanovišta tada prihvaćene teologije. Bildad je rekao: 'Zar može Bog biti nepravedan? Tvoja djeca mora da sagriješiše ako ih on pravdi preda; ti moraš biti pod zabludom, inače ne bi bio tako pogođen. A ako si uistinu pravedan, Bog će te zasigurno izručiti iz tvojih teškoća. Izvuci pouku iz povijesti Božjeg odnosa prema ljudima da Svevišnji uništava jedino zle.'

"A sjećate se kako je Job odgovorio svojim prijateljima: 'Zaista, dobro znam da Bog ne čuje moje pozive u pomoć. Kako može Bog biti pravedan i u isto vrijeme zatvarati oči pred mojom nevinošću? Jasno mi je da se na moj glas ne odazva Višnji. Zar ne vidiš da Bog dopušta da zlikovci progone nevina? I kako je čovjek tako slab, kakve su mu šanse za razumijevanje u rukama svemoćnog Boga? Bog me napravio ovakvog kakav sam i kad okrene protiv mene, nema mi pomoći. Iz utrobe što si me izvukao da patim na ovaj grozni način?'

I tko može dovesti u pitanje Jobov stav s obzirom na savjete njegovih prijatelja kao i pogrešne ideje o Bogu koje su zauzimale prostor njegovog uma? Zar ne vidite da je on čezuo za ljudskim Bogom, da je želio dodirnuti božansko Biće koje je znalo da je čovjek često bio primoran podnijeti patnje pored svoje nevinosti kao dio ovog prvog života u dugom usponu prema Raju? Zbog ovoga je Sin Čovječji došao od Oca da živi ovim zemaljskim životom kako bi pružio utjehu i osiguranje svima koji su zatim bili primorani nositi Jobove terete.

"Jobov treći prijatelj, Sofar, rekao je riječi koje su u sebi nosile još manje utjehe: 'Zar će se nerazumni opravdati kad vidi kako su ga pogodile teškoće? A ja priznajem da je nemoguće proniknuti Božje metode. Možda postoji neka sakrivena poenta u svim tvojim patnjama.' Kad je Job saslušao svu trojicu svojih prijatelja, obratio se direktno Bogu za pomoć jer 'čovjek koga je žena rodila, kratka je vijeka i pun nevolja.'

Za ovim slijedi drugi krug razgovora s njegovim prijateljima. Elipaz je postao oštrij i u svojim pogledima i optužbama, kao i u svom sarkazmu. Bildad se počeo gnušati nad Jobovim prezirom prema svojim prijateljima. Sofar je počeo ponavljati svoj melankolični savjet. Job se u ovom času počeo gnušati nad svojim prijateljima, te se obratio pravednom Bogu protiv Boga nepravde utjelovljenog u filozofiji njegovih prijatelja kao i njegovim vlastitim religioznim stavovima. Nakon

wonder poor Job failed to get much comfort from such an interpretation of the problem of human suffering.

148:6.5 (1663.3) "But the counsel of his second friend, Bildad, was even more depressing, notwithstanding its soundness from the standpoint of the then accepted theology. Said Bildad: 'God cannot be unjust. Your children must have been sinners since they perished; you must be in error, else you would not be so afflicted. And if you are really righteous, God will certainly deliver you from your afflictions. You should learn from the history of God's dealings with man that the Almighty destroys only the wicked.'

148:6.6 (1663.4) "And then you remember how Job replied to his friends, saying: 'I well know that God does not hear my cry for help. How can God be just and at the same time so utterly disregard my innocence? I am learning that I can get no satisfaction from appealing to the Almighty. Cannot you discern that God tolerates the persecution of the good by the wicked? And since man is so weak, what chance has he for consideration at the hands of an omnipotent God? God has made me as I am, and when he thus turns upon me, I am defenseless. And why did God ever create me just to suffer in this miserable fashion?'

148:6.7 (1663.5) "And who can challenge the attitude of Job in view of the counsel of his friends and the erroneous ideas of God which occupied his own mind? Do you not see that Job longed for a human God, that he hungered to commune with a divine Being who knows man's mortal estate and understands that the just must often suffer in innocence as a part of this first life of the long Paradise ascent? Wherefore has the Son of Man come forth from the Father to live such a life in the flesh that he will be able to comfort and succor all those who must henceforth be called upon to endure the afflictions of Job.

148:6.8 (1663.6) "Job's third friend, Zophar, then spoke still less comforting words when he said: 'You are foolish to claim to be righteous, seeing that you are thus afflicted. But I admit that it is impossible to comprehend God's ways. Perhaps there is some hidden purpose in all your miseries.' And when Job had listened to all three of his friends, he appealed directly to God for help, pleading the fact that 'man, born of woman, is few of days and full of trouble.'

148:6.9 (1664.1) "Then began the second session with his friends. Eliphaz grew more stern, accusing, and sarcastic. Bildad became indignant at Job's contempt for his friends. Zophar reiterated his melancholy advice. Job by this time had become disgusted with his friends and appealed again to God, and now he appealed to a just God against the God of injustice embodied in the philosophy of his friends and enshrined even in his own religious attitude. Next Job took refuge in the consolation of

toga Job je našao utjehu u pomisli na budućnost u kojoj nepravednosti smrtničkog iskustva mogu biti pravilnije korigirane. Kako nije uspio naći pomoći od ljudi, Job se okrenuo Bogu. Zatim slijedi velika bitka u njegovom srcu između vjere i sumnje. Konačno, ovaj napačeni čovjek počinje vidjeti svjetlo života; njegova napačena duša raste do novih visina nade i hrabrosti; on može nastaviti s patnjom ili umrijeti, ali njegova prosvjetljena duša ovom prilikom viče, 'Moj Izbavitelj živi!'

Job je bio u pravu kad je doveo u pitanje doktrinu da Bog kažnjava djecu kako bi kaznio njihove roditelje. Job je bio spreman priznati Božju pravednost, ali je tražio neki oblik duševnog zadovoljenja u otkrivenju osobnog karaktera Vječnog. Ovo je naša misija na zemlji. Napačenim smrtnicima više neće nedostajati utjeha koju čovjek pronalazi u poznavanju Božje ljubavi i u razumijevanju milosti Oca na nebu. Dok Božja besjeda iz oluje predstavlja veličanstven koncept ovog razdoblja, već ste naučili da Otac ne otkriva sebe na ovaj način, nego da govori u ljudskom srcu kao tihi, teško prepoznatljivi glas koji kaže: 'Ovo je put; idi ovamo.' Zar ne shvaćate da Bog živi u vama, da je postao to što ste vi kako bi vas učinio onim što je on!'

Isus je zatim izrekao ovaj bitni zaključak: "Otac na nebu ne šalje nevolje djeci ljudi. Čovjek pati, kao prvo, zbog nesreća koje nastaju kao rezultat vremenskih nevolja i nesavršenstva prirode nezrele fizičke egzistencije. Čovjek, dalje, pati od neumoljivih posljedica zla - kršenja zakona života i svjetla. Konačno, čovjek snosi posljedice svoje vlastite ustrajnosti u pobuni protiv pravednih zakona života i svjetla. Čovjek može i hoće da učini dosta toga što umanjuje njegove vremenske patnje. Ali jednom za svagda odbacite sujevjerje da Bog nanosi bol i nepravdu čovjeku u ime zlog. Pročitajte Knjigu o Jobu kako bi vidjeli kolike su zablude o Bogu i među dobrim ljudima; zatim obratite pažnju na to kako Job, usred bolnih nevolja, nalazi Boga utjehe i spasenja unatoč ovako pogrešnim učenjima. Njegova vjera konačno prodire kroz oblake patnje i opaža svjetlo života koje se slijeva na njega od Oca u vidu milostivog ozdravljenja i neprolazne ispravnosti."

Ivan je u svom srcu dugo preturao ove izreke. Cijeli njegov život je bitno izmijenjen kao rezultat ovih razgovora s Učiteljem u vrtu, isto kao što je u drugom razdoblju svog života naveo druge apostole da promijene svoja shvaćanja izvora, prirode i svrhe svagdašnjih ljudskih teškoća. Ali Ivan nikada nije govorio o ovom razgovoru s Učiteljem sve nakon do njegove smrti.

a future life in which the inequities of mortal existence may be more justly rectified. Failure to receive help from man drives Job to God. Then ensues the great struggle in his heart between faith and doubt. Finally, the human sufferer begins to see the light of life; his tortured soul ascends to new heights of hope and courage; he may suffer on and even die, but his enlightened soul now utters that cry of triumph, 'My Vindicator lives!'

148:6.10 (1664.2) "Job was altogether right when he challenged the doctrine that God afflicts children in order to punish their parents. Job was ever ready to admit that God is righteous, but he longed for some soul-satisfying revelation of the personal character of the Eternal. And that is our mission on earth. No more shall suffering mortals be denied the comfort of knowing the love of God and understanding the mercy of the Father in heaven. While the speech of God spoken from the whirlwind was a majestic concept for the day of its utterance, you have already learned that the Father does not thus reveal himself, but rather that he speaks within the human heart as a still, small voice, saying, 'This is the way; walk therein.' Do you not comprehend that God dwells within you, that he has become what you are that he may make you what he is!"

148:6.11 (1664.3) Then Jesus made this final statement: "The Father in heaven does not willingly afflict the children of men. Man suffers, first, from the accidents of time and the imperfections of the evil of an immature physical existence. Next, he suffers the inexorable consequences of sin — the transgression of the laws of life and light. And finally, man reaps the harvest of his own iniquitous persistence in rebellion against the righteous rule of heaven on earth. But man's miseries are not a personal visitation of divine judgment. Man can, and will, do much to lessen his temporal sufferings. But once and for all be delivered from the superstition that God afflicts man at the behest of the evil one. Study the Book of Job just to discover how many wrong ideas of God even good men may honestly entertain; and then note how even the painfully afflicted Job found the God of comfort and salvation in spite of such erroneous teachings. At last his faith pierced the clouds of suffering to discern the light of life pouring forth from the Father as healing mercy and everlasting righteousness."

148:6.12 (1664.4) John pondered these sayings in his heart for many days. His entire afterlife was markedly changed as a result of this conversation with the Master in the garden, and he did much, in later times, to cause the other apostles to change their viewpoints regarding the source, nature, and purpose of commonplace human afflictions. But John never spoke of this conference until after the

Master had departed.

7. ČOVJEK USAHLE RUKE

Uoči druge Pashe neposredno prije polaska apostola i novog zbora evangelista na drugu turneju propovijedi širom Galileje, Isus je održao govor u glavnoj sinagogi Kafarnauma na temu "Radosti Ispravnog Življenja." Kad je Isus završio s govorom, oko njega se okupila velika grupa obogaljenih, hromih, bolesnih i napaćenih osoba koje su tražile ozdravljenje. U ovoj grupi su između ostalih bili i apostoli, mnogi novi evangelisti i farizejske uhode iz Jeruzalema. Svugdje gdje je Isus išao (izuev kad je bio u brdima baveći se Očevim poslom) pratilo ga je šest uhoda iz Jeruzalema.

Vođa farizejskih uhoda, dok je Isus stajao i govorio narodu, je naveo čovjeka sa usahlom rukom da mu se obrati i da pita je li dopušteno u subotu liječiti ili treba sačekati na drugi dan. Kad je Isus vidio čovjeka i čuo njegove riječi, uvidio je da su ga poslali farizeji, te je rekao: "Digni se i stani ispred sviju da te nešto pitam. Ako ti imaš ovcu i kad bi ova ovca u subotu upala u jamu, ne bi li je prihvatio i izvadio? Je li onda slobodno subotom činiti dobro?" A čovjek odgovori: "Jeste, Učitelju, slobodno je činiti dobro subotom." Onda Isus reče obraćajući se svima: "Znam da ste mi poslali ovog čovjeka. Hoćete da me uhvatite kako ozdravljam u subotu kako bi to protiv mene uzeli. Svi ste se tiho složili da je zakonito pomoći unesrećenoj ovci koja upadne u jamu, kako subotom tako i svakim drugim danom i sad vas pozivam kao svjedoke istine da je slobodno pokazati ljubav i pažnju subotom, ne samo prema životinjama već i prema ljudima. Koliko je vrijedniji čovjek od ovce! I dok su svi stajali pred njim u tišini, Isus, obraćajući se čovjeku usahle ruke, reče: "Dođi i stani ispred sviju da te mogu vidjeti. I kao potvrdu istine da je volja moga Oca da ljudi čine dobro drugima subotom kao i svakim drugim danom, ako imaš vjeru u svoje ozdravljenje, pozivam te da ispružiš ruku."

I kako ovaj čovjek ispruži svoju usahlu ruku, postade mu zdrava kao i druga. Ljudi su se htjeli okrenuti protiv farizeja, ali Isus ih pozva da se smire, govoreći: "Upravo sam vam rekao da je zakonito činiti dobro subotom, spasiti život, a ne da treba nanositi bol i udovoljavati svojim krvožednim porivima." Ljuti, farizeji odoše iz sinagoge i unatoč tome što je bila subota, požuriše u Tiberijadu da se posavjetuju s Herodom i da učine sve što je bilo u njihovoj moći da pobude njegove predrasude kako bi osigurali

7. THE MAN WITH THE WITHERED HAND

148:7.1 (1664.5) The second Sabbath before the departure of the apostles and the new corps of evangelists on the second preaching tour of Galilee, Jesus spoke in the Capernaum synagogue on the "Joys of Righteous Living." When Jesus had finished speaking, a large group of those who were maimed, halt, sick, and afflicted crowded up around him, seeking healing. Also in this group were the apostles, many of the new evangelists, and the Pharisaic spies from Jerusalem. Everywhere that Jesus went (except when in the hills about the Father's business) the six Jerusalem spies were sure to follow.

148:7.2 (1665.1) The leader of the spying Pharisees, as Jesus stood talking to the people, induced a man with a withered hand to approach him and ask if it would be lawful to be healed on the Sabbath day or should he seek help on another day. When Jesus saw the man, heard his words, and perceived that he had been sent by the Pharisees, he said: "Come forward while I ask you a question. If you had a sheep and it should fall into a pit on the Sabbath day, would you reach down, lay hold on it, and lift it out? Is it lawful to do such things on the Sabbath day?" And the man answered: "Yes, Master, it would be lawful thus to do well on the Sabbath day." Then said Jesus, speaking to all of them: "I know wherefore you have sent this man into my presence. You would find cause for offense in me if you could tempt me to show mercy on the Sabbath day. In silence you all agreed that it was lawful to lift the unfortunate sheep out of the pit, even on the Sabbath, and I call you to witness that it is lawful to exhibit loving-kindness on the Sabbath day not only to animals but also to men. How much more valuable is a man than a sheep! I proclaim that it is lawful to do good to men on the Sabbath day." And as they all stood before him in silence, Jesus, addressing the man with the withered hand, said: "Stand up here by my side that all may see you. And now that you may know that it is my Father's will that you do good on the Sabbath day, if you have the faith to be healed, I bid you stretch out your hand."

148:7.3 (1665.2) And as this man stretched forth his withered hand, it was made whole. The people were minded to turn upon the Pharisees, but Jesus bade them be calm, saying: "I have just told you that it is lawful to do good on the Sabbath, to save life, but I did not instruct you to do harm and give way to the desire to kill." The angered Pharisees went away, and notwithstanding it was the Sabbath day, they hastened forthwith to Tiberias and took counsel with Herod, doing everything in their power to arouse his prejudice in

suradnju herodovaca protiv Isusa. Ali Herod je odbio da se uroti protiv Isusa, te ih je savjetovao da se obrate Jeruzalemu.

Ovo je bilo prvo čudo koje je Isus izvršio kao odgovor na izazov svojih neprijatelja. Učitelj je obavio ovo takozvano čudo, ne kao očitovanje svoje moći ozdravljenja, već kao djelotvoran protest protiv ideje nametanja subotnjeg blagdana kao besmislenog ograničenja cijelom svijetu. Ovaj se čovjek vratio svom klesarskom pozivu i živio je život pun zahvalnosti i ispravnosti.

order to secure the Herodians as allies against Jesus. But Herod refused to take action against Jesus, advising that they carry their complaints to Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) This is the first case of a miracle to be wrought by Jesus in response to the challenge of his enemies. And the Master performed this so-called miracle, not as a demonstration of his healing power, but as an effective protest against making the Sabbath rest of religion a veritable bondage of meaningless restrictions upon all mankind. This man returned to his work as a stone mason, proving to be one of those whose healing was followed by a life of thanksgiving and righteousness.

8. POSLJEDNJI TJEDANU BETSAIDI

Posljednji tjedan svog boravka u Betsaidi, jeruzalemske uhode su postale među sobom podijeljene u svojim stavovima prema Isusu i njegovim učenjima. Trojica uhoda su bili jako impresionirani onih što su vidjeli i čuli. U međuvremenu u Jeruzalemu, Abraham, mladi i utjecajni član Velikog vijeća, javno je prihvatio Isusova učenja i primio je krštenje u Šiloamskom bazenu od Abnera. Cijeli Jeruzalem je bio uznemiren ovim vijestima i glasnici su odmah poslani u Betsaidu da da opozovu dalje djelovanje farizejskih uhoda.

Određeni grčki filozof koji je pridobijen na stranu kraljevstva tijekom Isusove prethodne turneje Galilejom vratio se sa određenim bogatim Židovima iz Aleksandrije i još jednom su pozvali Isusa da dođe u njihov grad kako bi utemeljio školu kojom su željeli povezati učenja filozofije i religije, kao i bolnicu za oboljele. Ali Isus je ljubazno odbio ovaj poziv.

Otprilike u ovo vrijeme u tabor u Betsaidi stigao je određeni prorok iz Bagdada po imenu Kimet, koji se bavio transevima. Ovaj je takozvani prorok primao nesvakidašnje vizije u transu i fantastične snove pri poremećaju sna. Stvorio je veliku zbrku u taboru i Šimun Revnitelj se želio oštro ponijeti prema ovom samoobmanutom varalici, ali Isus se tome usprotivio i par dana mu je dopustio slobodu djelovanja. Svi koji su čuli njegova učenja brzo su zaključili da ona nisu bila istinita sa stanovišta Radosne vijesti o kraljevstvu. Nedugo zatim, Kimet se vratio u Bagdad i sa sobom je poveo jedino pet-šest nestabilnih i neuravnoteženih duša. Ali prije nego se Isus založio za bagdaskog proroka, David Zebedejev je u suradnji sa određenim samoimenovanim komitetom, odveo Kimeta na jezero i nakon što ga je više puta gurnuo pod vodu, naložio mu je da se smjesti pokupi i ode iz tabora - da si podigne tabor ne drugom mjestu.

8. LAST WEEK AT BETHSAIDA

148:8.1 (1665.4) The last week of the sojourn at Bethsaida the Jerusalem spies became much divided in their attitude toward Jesus and his teachings. Three of these Pharisees were tremendously impressed by what they had seen and heard. Meanwhile, at Jerusalem, Abraham, a young and influential member of the Sanhedrin, publicly espoused the teachings of Jesus and was baptized in the pool of Siloam by Abner. All Jerusalem was agog over this event, and messengers were immediately dispatched to Bethsaida recalling the six spying Pharisees.

148:8.2 (1666.1) The Greek philosopher who had been won for the kingdom on the previous tour of Galilee returned with certain wealthy Jews of Alexandria, and once more they invited Jesus to come to their city for the purpose of establishing a joint school of philosophy and religion as well as an infirmary for the sick. But Jesus courteously declined the invitation.

148:8.3 (1666.2) About this time there arrived at the Bethsaida encampment a trance prophet from Bagdad, one Kirmeth. This supposed prophet had peculiar visions when in trance and dreamed fantastic dreams when his sleep was disturbed. He created a considerable disturbance at the camp, and Simon Zelotes was in favor of dealing rather roughly with the self-deceived pretender, but Jesus intervened and allowed him entire freedom of action for a few days. All who heard his preaching soon recognized that his teaching was not sound as judged by the gospel of the kingdom. He shortly returned to Bagdad, taking with him only a half dozen unstable and erratic souls. But before Jesus interceded for the Bagdad prophet, David Zebedee, with the assistance of a self-appointed committee, had taken Kirmeth out into the lake and, after repeatedly plunging him into the water, had advised him to depart hence — to organize and build a camp of his own.

148:8.4 (1666.3)

Istoga dana, određena feničanka po imenu Bet- Marion, postala je tako fanatična da je izgubila pamet tako da su je, nakon što se umalo udavila neuspješno pokušavajući hodati po vodi, poslali kući sa njenim prijateljima.

Novi jeruzalemski obraćenik, farizej Abraham, je dao sve svoje materijalne posjede apostolskoj riznici i ova je kontribucija uvaliko omogućila neposredno slanje stotinu novih evangelista. Andrija je već oglasio zatvaranje tabora i svi su se spremali bilo ići kući ili slijediti evangeliste u Galileju.

148:8.4 (1666.3) On this same day, Beth-Marion, a Phoenician woman, became so fanatical that she went out of her head and, after almost drowning from trying to walk on the water, was sent away by her friends.

148:8.5 (1666.4) The new Jerusalem convert, Abraham the Pharisee, gave all of his worldly goods to the apostolic treasury, and this contribution did much to make possible the immediate sending forth of the one hundred newly trained evangelists. Andrew had already announced the closing of the encampment, and everybody prepared either to go home or else to follow the evangelists into Galilee.

9. OZDRAVLJENJE UZETOG

U petak, 1. listopada, dok je Isus držao svoje posljednje vijećanje s apostolima, evangelistima i drugim vođama tabora koji je bio u procesu otpuštanja, sa šest farizejskih uhoda smještenih u prvom redu, u prostranoj i proširenoj prednjoj sobi Zebedejeve kuće, dogodila se jedna od najčudnijih i najjedinstvenijih epizoda cijelog Isusovog života. Učitelj je ovom prilikom stajao u ovoj velikoj sobi koja je dograđena kako bi ugostila velike mase ljudi u kišnoj sezoni. Kuća je bila u cjelosti opkoljena masama koje su naprezale uši da čuju, ako ništa drugo, dio Isusovog govora.

Dok je kuća tako bila pretrpana ljudima i potpuno okružena radoznalim slušateljima, čovjek koji je dugo bio pogođen paralizom došao je nošen na postelji iz Kafarnauma. Ovaj je uzeti čovjek čuo kako se Isus spremio napustiti Betsaidu i nakon što je razgovarao s klesarom Aronom koji je nedavno bio ozdravljen, tražio je da ga donesu pred Isusa gdje je namjeravao tražiti ozdravljenje. Njegovi prijatelji su pokušali ući u Zebedejevu kuću kroz prednja i zadnja vrata, ali se nisu mogli probiti kroz okupljeni narod. Ali uzeti nije htio prihvatiti poraz; tražio je od svojih prijatelja da nađu ljestve kojima su se popeli na krov sobe u kojoj je Isus gržao govor i nakon što su izvadili nekoliko crijepova, hrabro su spustili bolesnika konopcima na njegovom kauču dok se nije našao na podu pred Isusom. Kad je Isus vidio što su učinili, prekinuo je s govorom, dok su se svi okupljeni divili pred ustrajnošću bolesnika i njegovih prijatelja. Reče uzeti: "Učitelju, nisam imao namjeru da te prekinem u govoru, ali sam odlučio tražiti ozdravljenje. Nisam poput onih koji su primili ozdravljenje i koji su odmah zaboravili tvoja učenja. Ja želim da me izliječiš kako bi mogao služiti nebesko kraljevstvo." Unatoč tome što je bolest ovog čovjeka bila rezultat njegovih vlastitih grešaka kojima je proćerdao velik dio života,

9. HEALING THE PARALYTIC

148:9.1 (1666.5) On Friday afternoon, October 1, when Jesus was holding his last meeting with the apostles, evangelists, and other leaders of the disbanding encampment, and with the six Pharisees from Jerusalem seated in the front row of this assembly in the spacious and enlarged front room of the Zebedee home, there occurred one of the strangest and most unique episodes of all Jesus' earth life. The Master was, at this time, speaking as he stood in this large room, which had been built to accommodate these gatherings during the rainy season. The house was entirely surrounded by a vast concourse of people who were straining their ears to catch some part of Jesus' discourse.

148:9.2 (1666.6) While the house was thus thronged with people and entirely surrounded by eager listeners, a man long afflicted with paralysis was carried down from Capernaum on a small couch by his friends. This paralytic had heard that Jesus was about to leave Bethsaida, and having talked with Aaron the stone mason, who had been so recently made whole, he resolved to be carried into Jesus' presence, where he could seek healing. His friends tried to gain entrance to Zebedee's house by both the front and back doors, but too many people were crowded together. But the paralytic refused to accept defeat; he directed his friends to procure ladders by which they ascended to the roof of the room in which Jesus was speaking, and after loosening the tiles, they boldly lowered the sick man on his couch by ropes until the afflicted one rested on the floor immediately in front of the Master. When Jesus saw what they had done, he ceased speaking, while those who were with him in the room marveled at the perseverance of the sick man and his friends. Said the paralytic: "Master, I would not disturb your teaching, but I am determined to be made whole. I am not like those who received healing and immediately forgot your teaching. I would be made whole that I might serve in the

vidjevši njegovu vjeru, Isus je rekao uzetom: "Ohrabri se, sinko; opraštaju ti se grijesi. Tvoja te vjera spasila."

Kad su farizeji iz Jeruzalema, zajedno sa drugim književnicima i pismoznanicima koji su s njima sjedili, čuli Isusove riječi, počeli su govoriti jedni drugima: "Kako se usuđuje ovaj tako govoriti? Zar ne zna da vrijeđa Boga? Tko može opraštati grijeha osim jedinog Boga? Isus smjesta prozre da su oni tako mislili u svojim srcima i među sobom, pa im reče: "Zašto tako mislite u svojim srcima? Tko ste vi da meni sudite? Što je lakše, uzetomu reći 'Opraštaju ti se grijesi,' ili 'Ustani, uzmi svoju postelju i hodaj'? Ali da bi vi koji svjedočite ove događaje znali da Sin Čovječji ima vlast opraštati grijeha na zemlji, ja ću reći ovom uzetom, 'Ustani, uzmi svoju postelju i hajde kući svojoj.'" I kad je Isus završio s govorom, uzeti ustade, smjesta uze svoju postelju i kako se ljudi pred njim pomjeriše, iziđe naočigled sviju. I svi koji su ovo vidjeli su bili zaprepašteni. Petar je otpustio narod, dok su se mnogi molili i slavili Boga i jedan drugom govorili kako još nikad nisu tako nešto vidjeli.

I otprilike u ovom času stigli su glasnici Velikog vijeća da pozovu šest uhoda da se vrate u Jeruzalem. Kad su primili poruku, farizeji su pali u oštru raspravu među sobom; i nakon što su završili s raspravom, glavni uhoda se vratio u Jeruzalem u pratnji dvojice suradnika, dok su druga trojica priznali svoju veru u Isusa i otišli u jezero gdje ih je Petar krstio i primljeni su u društvo apostola kao djeca kraljevstva.

kingdom of heaven." Now, notwithstanding that this man's affliction had been brought upon him by his own misspent life, Jesus, seeing his faith, said to the paralytic: "Son, fear not; your sins are forgiven. Your faith shall save you."

148:9.3 (1667.1) When the Pharisees from Jerusalem, together with other scribes and lawyers who sat with them, heard this pronouncement by Jesus, they began to say to themselves: "How dare this man thus speak? Does he not understand that such words are blasphemy? Who can forgive sin but God?" Jesus, perceiving in his spirit that they thus reasoned within their own minds and among themselves, spoke to them, saying: "Why do you so reason in your hearts? Who are you that you sit in judgment over me? What is the difference whether I say to this paralytic, your sins are forgiven, or arise, take up your bed, and walk? But that you who witness all this may finally know that the Son of Man has authority and power on earth to forgive sins, I will say to this afflicted man, Arise, take up your bed, and go to your own house." And when Jesus had thus spoken, the paralytic arose, and as they made way for him, he walked out before them all. And those who saw these things were amazed. Peter dismissed the assemblage, while many prayed and glorified God, confessing that they had never before seen such strange happenings.

148:9.4 (1667.2) And it was about this time that the messengers of the Sanhedrin arrived to bid the six spies return to Jerusalem. When they heard this message, they fell to earnest debate among themselves; and after they had finished their discussions, the leader and two of his associates returned with the messengers to Jerusalem, while three of the spying Pharisees confessed faith in Jesus and, going immediately to the lake, were baptized by Peter and fellowshipped by the apostles as children of the kingdom.

POGLAVLJE 149. DRUGA TURNEJA PROPOVIJEDANJA

⇐ 148

Knjiga Urantije

150 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 149 DRUGA TURNEJA PROPOVIJEDANJA

Sekcije

Uvod

1. ŠIRENJE ISUSOVE SLAVE
2. STAV NARODA
3. NEPRIJATELJSTVO RELIGIOZNIH VODA
4. NAPREDAK TURNEJE PROPOVIJEDANJA
5. LEKCIJA U VEZI ZADOVOLJSTVA
6. "STRAH OD BOGA"
7. POVRATAK U BETSAIDU

PAPER 149 THE SECOND PREACHING TOUR SECTIONS

Introduction

1. The Widespread Fame of Jesus
2. Attitude of the People
3. Hostility of the Religious Leaders
4. Progress of the Preaching Tour
5. Lesson Regarding Contentment
6. The "Fear of the Lord"
7. Returning to Bethsaida

Uvod

Druga javna turneja propovijedanja po Galileji započela je u nedjelju 3. listopada 28. godine p.K., te se nastavila tijekom gotovo tri mjeseca, sve do 30. prosinca. U ovom su projektu sudjelovali Isus i dvanaestorica apostola, u suradnji s nedavno angažiranim korpusom od 117 evanđelista i brojnim drugim zainteresiranim osobama. Na ovoj su turneji posjetili Gadaru, Ptolemaidu, Jafiju, Dabarit, Megidu, Jisreel, Skitopol, Tariceju, Hipos, Gamalu, Betsaidu-Julias i mnoge druge gradove i sela.

Prije polaska na put u nedjelju ujutro, Andrija i Petar su tražili da Isus uputi završne riječi novim evanđelistima, ali je Učitelj to odbio učiniti, govoreći da nije bilo njegovo uraditi nešto što drugi mogu prihvatljivo učiniti. Nakon pomnog promišljanja odlučeno je da se narodu obrati Jakov Zebedejev. U zaključak Jakovljevim riječima, Isus je rekao evanđelistima: "Idite sada dalje da radimo kako smo planirali, a kasnije, kad se pokažete stručnim i vjernim, ja ću vas zarediti

INTRODUCTION

149:0.1 (1668.1) THE second public preaching tour of Galilee began on Sunday, October 3, A.D. 28, and continued for almost three months, ending on December 30. Participating in this effort were Jesus and his twelve apostles, assisted by the newly recruited corps of 117 evangelists and by numerous other interested persons. On this tour they visited Gadara, Ptolemais, Japhia, Dabaritta, Megiddo, Jezreel, Scythopolis, Tarichea, Hippos, Gamala, Bethsaida-Julias, and many other cities and villages.

149:0.2 (1668.2) Before the departure on this Sunday morning Andrew and Peter asked Jesus to give the final charge to the new evangelists, but the Master declined, saying that it was not his province to do those things which others could acceptably perform. After due deliberation it was decided that James Zebedee should administer the charge. At the conclusion of James's remarks Jesus said to the evangelists: "Go now forth to do the work as you have been charged, and later on,

da propovijedate evanđelje kraljevstva."

Na ovoj su turneji samo Jakov i Ivan putovali s Isusom. Petar i ostali apostoli su svaki sa sobom uzeli desetak evanđelista s kojima su održavali bliski kontakt pri učenju i propovijedanju. Onako brzo kao su vjernici bili spremni ući u kraljevstvo, tako brzo su ih apostoli primali na krštenje. Isus i njegova dva prijatelja su intenzivno putovali ova tri mjeseca, često posjećujući dva grada u jednom danu dok su pratili rad evanđelista i poticali njihova nastojanja na uspostavi kraljevstva. Cijela ova druga turneja propovijedanja prvenstveno predstavlja pokušaj upućivanja praktičnog iskustva ovom korpusu od 117 novoobučениh evanđelista.

Tijekom tog razdoblja i kasnije, sve do trenutka konačnog odlaska Isusa i dvanestorice u Jeruzalem, David Zabeđev je održavao stalno sjedište radova na proširenju kraljevstva u kući svoga oca u Betsaidi. To je bilo uporište Isusovog djelovanja na zemlji kao i stanica za relaj glasnika koje je David slao među radnike u različite dijelove Palestine i susjednih regija. On je sve to činio na svoju inicijativu, ali uz odobrenje Andrije. David je upošljavao četrdeset do pedeset glasnika u ovoj obavještajnoj službi sve šireg i naprednijeg rada kraljevstva. Dok se bavio ovim poslovima, djelomično se izdržavao svojim starim zvanjem, ribarenjem.

1. ŠIRENJE ISUSOVE SLAVE

U vrijeme prestanka djelovanja tabora u Betsaidi, Isusova se slava, a posebno njegova slava u iscjeljivanju naroda, proširila kroz sve dijelove Palestine i kroz svu Siriju i okolne zemlje. Nekoliko tjedana nakon što su napustili Betsaidu, tu su nastavili dolaziti bolesni i kad ne bi pronašli Isusa, saznali bi od Davida gdje se nalazio i ti su išli u potragu za njim. Na ovoj turneji Isus namjerno nije obavljao bilo kakva takozvana čuda ozdravljenja. Ipak, desetine oboljelih su primile obnovu zdravlja i sreće kao rezultat rekonstruktivne moći snažne vjere koja ih je natjerala u potragu za ozdravljenjem.

Za vrijeme ove misije počeo se pojavljivati - što se nastavilo ostatkom Isusova života na zemlji - svojstven i neobjašnjiv slijed pojava ozdravljenja. U toku ta tri mjeseca turneje više od stotinu muškaraca, žena i djece iz Judeje, Edoma, Galileje, Sirije, Tire, Sidona i s druge strane

when you have shown yourselves competent and faithful, I will ordain you to preach the gospel of the kingdom."

149:0.3 (1668.3) On this tour only James and John traveled with Jesus. Peter and the other apostles each took with them about one dozen of the evangelists and maintained close contact with them while they carried on their work of preaching and teaching. As fast as believers were ready to enter the kingdom, the apostles would administer baptism. Jesus and his two companions traveled extensively during these three months, often visiting two cities in one day to observe the work of the evangelists and to encourage them in their efforts to establish the kingdom. This entire second preaching tour was principally an effort to afford practical experience for this corps of 117 newly trained evangelists.

149:0.4 (1668.4) Throughout this period and subsequently, up to the time of the final departure of Jesus and the twelve for Jerusalem, David Zebedee maintained a permanent headquarters for the work of the kingdom in his father's house at Bethsaida. This was the clearinghouse for Jesus' work on earth and the relay station for the messenger service which David carried on between the workers in various parts of Palestine and adjacent regions. He did all of this on his own initiative but with the approval of Andrew. David employed forty to fifty messengers in this intelligence division of the rapidly enlarging and extending work of the kingdom. While thus employed, he partially supported himself by spending some of his time at his old work of fishing.

1. THE WIDESPREAD FAME OF JESUS

149:1.1 (1668.5) By the time the camp at Bethsaida had been broken up, the fame of Jesus, particularly as a healer, had spread to all parts of Palestine and through all of Syria and the surrounding countries. For weeks after they left Bethsaida, the sick continued to arrive, and when they did not find the Master, on learning from David where he was, they would go in search of him. On this tour Jesus did not deliberately perform any so-called miracles of healing. Nevertheless, scores of afflicted found restoration of health and happiness as a result of the reconstructive power of the intense faith which impelled them to seek for healing.

149:1.2 (1669.1) There began to appear about the time of this mission — and continued throughout the remainder of Jesus' life on earth — a peculiar and unexplained series of healing phenomena. In the course of this three months' tour more than one hundred men, women, and children from Judea, Idumea, Galilee, Syria, Tyre, and Sidon, and from

Jordana bile su korisnici ovog nesvjesnog dara ozdravljenja koji su primili od Isusa i vraćajući se svojim kućama, doprinijeli su proširenju Isusove slave. I tako su učinili bez obzira na to što im je Isus svaki put kad je primijetio jedan od tih slučajeva spontanog ozdravljenja, osobno rekao da "nikome ne govore."

Nama nikada nije otkriveno što se stvarno dogodilo u tim slučajevima spontanog ili nesvjesnog liječenja. Učitelj nikada nije objasnio apostolima kako su ta iscjeljenja izvršena, osim što je u više navrata jednostavno rekao, "Vidim kako je iz mene izašla snaga." Jednom je primijetio pri kontaktu s bolesnim djetetom, "Opažam da je iz mene oslobođen život."

U nedostatku Učiteljeva izravnog objašnjenja prirode tih slučajeva spontanog ozdravljenja, preuzetno je s naše strane pokušati objasniti kako su postignuta, ali nam je dopušteno izraviti mišljenje o takvim ljekovitim pojavama. Vjerujemo da je mnogo tih prividnih čuda ozdravljenja koja su se odigrala u toku Isusove službe na zemlji, bilo rezultat koegzistencije sljedeća tri snažna, moćna i povezana utjecaja:

Prisutnosti snažne, dominantne i žive vjere u srcu ljudskog bića koje uporno traži ozdravljenje, zajedno s činjenicom da je takvo ozdravljenje imalo za cilj rađanje duhovnih plodova, a ne samo puku fizičku obnovu.

Postojanje, istodobno s takvom ljudskom vjerom, velike simpatije i suosjećanja u utjelovljenom i milostivom Stvoritelju koji je bio Sin Božji i koji je doista posjedovao u svojoj osobi gotovo neograničene i bezvremenske kreativne moći i povlastice ljekovitosti.

Uz vjeru stvorenja i život Stvoritelja također treba napomenuti da je taj Bog-čovjek bio personificirani izraz Očeve volje. U dodiru ljudske potrebe i božanske moći koja ju je u stanju zadovoljiti, kad se ovo dvoje sjedine i ako to nije protivno volji Oca, dolazi do ozdravljenja koje je nesvjesno ljudskom Isusu, ali koje njegova božanska priroda odmah prepoznaje. Tako, dakle, objašnjenje mnogih takvih slučajeva ozdravljenja počiva u velikom zakonu koji je nama odavno poznat, naime, da ono što Sin Stvoritelj želi i vječni Otac hoće, to JEST.

Naše je mišljenje da su u osobnoj Isusovoj prisutnosti postojali određeni oblici duboke ljudske vjere koji su doslovno i stvarno *prinudili* provedbu ozdravljenja od strane određenih kreativnih snaga i ličnosti svemira koje su u to vrijeme bile tako intimno povezane sa Sinom Čovječjim. Stoga je zabilježeno kao činjenica da je Isus često navodio

beyond the Jordan were beneficiaries of this unconscious healing by Jesus and, returning to their homes, added to the enlargement of Jesus' fame. And they did this notwithstanding that Jesus would, every time he observed one of these cases of spontaneous healing, directly charge the beneficiary to "tell no man."

149:1.3 (1669.2) It was never revealed to us just what occurred in these cases of spontaneous or unconscious healing. The Master never explained to his apostles how these healings were effected, other than that on several occasions he merely said, "I perceive that power has gone forth from me." On one occasion he remarked when touched by an ailing child, "I perceive that life has gone forth from me."

149:1.4 (1669.3) In the absence of direct word from the Master regarding the nature of these cases of spontaneous healing, it would be presuming on our part to undertake to explain how they were accomplished, but it will be permissible to record our opinion of all such healing phenomena. We believe that many of these apparent miracles of healing, as they occurred in the course of Jesus' earth ministry, were the result of the coexistence of the following three powerful, potent, and associated influences:

149:1.5 (1669.4) 1. The presence of strong, dominant, and living faith in the heart of the human being who persistently sought healing, together with the fact that such healing was desired for its spiritual benefits rather than for purely physical restoration.

149:1.6 (1669.5) 2. The existence, concomitant with such human faith, of the great sympathy and compassion of the incarnated and mercy-dominated Creator Son of God, who actually possessed in his person almost unlimited and timeless creative healing powers and prerogatives.

149:1.7 (1669.6) 3. Along with the faith of the creature and the life of the Creator it should also be noted that this God-man was the personified expression of the Father's will. If, in the contact of the human need and the divine power to meet it, the Father did not will otherwise, the two became one, and the healing occurred unconsciously to the human Jesus but was immediately recognized by his divine nature. The explanation, then, of many of these cases of healing must be found in a great law which has long been known to us, namely, What the Creator Son desires and the eternal Father wills IS.

149:1.8 (1669.7) It is, then, our opinion that, in the personal presence of Jesus, certain forms of profound human faith were literally and truly *compelling* in the manifestation of healing by certain creative forces and personalities of the universe who were at that time so intimately associated with the Son of Man. It therefore

ljude da sami sebe izliječe u njegovoj prisutnosti svojom snažnom, osobnom vjerom.

Mnogi drugi su tražili ozdravljenje iz posve sebičnih razloga. Određena bogata udovica iz Tire je došla u pratnji svoje svite da traži ozdravljenje od svojih mnogobrojnih bolesti i dok je slijedila Isusa po Galileji nastavila je nuditi sve više i više novca, kao da je Božja moć bila nešto što se moglo kupiti. A ona nikad nije bila zainteresirana za evanđelje kraljevstva; samo je tražila ozdravljenje od svojih fizičkih bolesti.

2. STAV NARODA

Isus je razumio umove ljudi. On je dobro znao što je u srcu čovjeka i u slučaju da su njegova učenja ostala onakva kakvim ih je on predstavio, da je njihov jedini komentar bila nadahnutu interpretacija njegovog zemaljskog života, tada bi svi narodi i sve religije svijeta brzo prihvatili evanđelje kraljevstva. Dobronamjerni naponi Isusovih ranih sljedbenika da preprave njegova učenja da ih učine prihvatljivim pojedinim narodima, rasama i religijama, samo su vodili stvaranju učenja koja su bila manje prihvatljiva za sve druge narode, rase i religije.

Apostol Pavao je, u svojim naporima da povoljno predoči Isusova učenja određenim skupinama svojih suvremenika, napisao mnoga pisma upute i opomene. Drugi učitelji Isusova evanđelja su učinili isto, ali ni jedan od njih nije ni pomislio da bi neki od tih spisa kasnije biti povezani i predloženi kao utjelovljenje Isusovih učenja. I tako, dok takozvano kršćanstvo u sebi sadrži više Učiteljeva evanđelja od bilo koje druge religije, ono također sadrži mnogo toga što Isus nije poučavao. Osim uključivanja mnogih učenja iz perzijskih misterija i većeg dijela grčke filozofije u rano kršćanstvo, učinjene su dvije velike pogreške:

Nastojanje da se evanđelje direktno nadoveže na židovsku teologiju, kao što se vidi u primjeru kršćanskih doktrina iskupljenja - učenje da je Isus žrtvovani Sin koji je zadovoljio Očevu oštru pravdu i umirio božanski gnjev. Ova učenja su nastala u hvalevrijednom naporu da se evanđelje o kraljevstvu učini prihvatljivijim židovskim nevjericima. Iako ovi naponi nisu uspjeli u pokušaju pridobijanja Židova, oni su jako zbuni i otuđili mnoge iskrene duše u svim budućim generacijama.

Druga velika pogreška Učiteljevih ranih sljedbenika, i to ona koju su sve kasnije generacije

becomes a fact of record that Jesus did frequently suffer men to heal themselves in his presence by their powerful, personal faith.

149:1.9 (1670.1) Many others sought healing for wholly selfish purposes. A rich widow of Tyre, with her retinue, came seeking to be healed of her infirmities, which were many; and as she followed Jesus about through Galilee, she continued to offer more and more money, as if the power of God were something to be purchased by the highest bidder. But never would she become interested in the gospel of the kingdom; it was only the cure of her physical ailments that she sought.

2. ATTITUDE OF THE PEOPLE

149:2.1 (1670.2) Jesus understood the minds of men. He knew what was in the heart of man, and had his teachings been left as he presented them, the only commentary being the inspired interpretation afforded by his earth life, all nations and all religions of the world would speedily have embraced the gospel of the kingdom. The well-meant efforts of Jesus' early followers to restate his teachings so as to make them the more acceptable to certain nations, races, and religions, only resulted in making such teachings the less acceptable to all other nations, races, and religions.

149:2.2 (1670.3) The Apostle Paul, in his efforts to bring the teachings of Jesus to the favorable notice of certain groups in his day, wrote many letters of instruction and admonition. Other teachers of Jesus' gospel did likewise, but none of them realized that some of these writings would subsequently be brought together by those who would set them forth as the embodiment of the teachings of Jesus. And so, while so-called Christianity does contain more of the Master's gospel than any other religion, it does also contain much that Jesus did not teach. Aside from the incorporation of many teachings from the Persian mysteries and much of the Greek philosophy into early Christianity, two great mistakes were made:

149:2.3 (1670.4) 1. The effort to connect the gospel teaching directly onto the Jewish theology, as illustrated by the Christian doctrines of the atonement — the teaching that Jesus was the sacrificed Son who would satisfy the Father's stern justice and appease the divine wrath. These teachings originated in a praiseworthy effort to make the gospel of the kingdom more acceptable to disbelieving Jews. Though these efforts failed as far as winning the Jews was concerned, they did not fail to confuse and alienate many honest souls in all subsequent generations.

149:2.4 (1670.5) 2. The second great blunder of the Master's early followers, and one which all

nastavile činiti, je to što je kršćanski nauk tako potpuno organiziran oko *Isusove osobe*. Taj je pretjerani naglasak na ličnosti Isusa u teologiji kršćanstva imao taj učinak da je zasjenio njegova učenja i otežao Židovima, Muslimanima, Hindusima i drugim istočnim religijama da prihvate Isusov nauk. Dok ne bismo omalovažavali mjesto Isusove osobe u religiji koja može nositi njegovo ime, ne želimo dopustiti takvom razmatranju zasjeniti njegov nadahnuti život ili zauzeti mjesto njegove poruke spasenja: Božjeg očinstva i bratstva ljudi.

Učitelji Isusove religije trebaju prići drugim religijama priznavanjem istina koje su im zajedničke (od kojih mnoge dolaze izravno ili neizravno iz Isusove poruke), dok se suzdržavaju od postavljanja tolikog naglaska na razlike.

Dok je, upravo u ovo vrijeme, Isusova slava uglavnom počivala na njegovu ugledu iscjelitelja, to ne znači da je tu ostala kroz buduće generacije. Kako je vrijeme prolazilo, on je sve više i više tražen radi duhovne pomoći. Ali fizička ozdravljenja su bila to što je učinilo najizravniji i najneposredniji apel na obične ljude. Isusa su sve više tražile žrtve moralnog tlačenja i mentalnog maltretiranja, a on ih je uvijek učio putu izbavljenja. Očevi su tražili savjet u vezi s upravljanjem njihovih sinova, a majke su dolazile tražiti pomoć u usmjeravanju njihovih kćeri. Oni koji su čamili u tami dolazili su k njemu, a on im je pokazao svjetlost života. Njegovo je uho uvijek bilo otvoreno za patnje čovječanstva, a on je uvijek pomagao onima koji su tražili njegovu službu.

Kad je sam Stvoritelj bio na Zemlji utjelovljen u ljudskom obličju, bilo je neizbježno da se dogode neke izvanredne stvari. Ali nikad se ne bi trebalo prići Isusu sa stanovišta tih takozvanih čudesnih pojava. Naučite pristupiti čudima preko Isusa, ali ne učinite pogrešku približavajući se Isusu kroz čudo. Bitno je obratiti takvu pozornost, bez obzira što je Isus iz Nazareta jedini osnivač religije koji je izvodio nadmaterijalna djela na zemlji.

Najdivnija i najrevolucionarnija crta Mihaelove misije na zemlji je bila njegov stav prema ženama. U doba i generaciji kad muškarac nije trebao pozdraviti čak ni svoju vlastitu ženu na javnom jestu, Isus se usudio povesti žene kao učiteljice evanđelja na svoju treću turneju po Galileji. Imao je veliku hrabrost to učiniti unatoč rabinskim učenjima da je bilo bolje "da se riječi zakona spale nego da se predaju u ruke žena."

subsequent generations have persisted in perpetuating, was to organize the Christian teaching so completely about the *person* of Jesus. This overemphasis of the personality of Jesus in the theology of Christianity has worked to obscure his teachings, and all of this has made it increasingly difficult for Jews, Mohammedans, Hindus, and other Eastern religionists to accept the teachings of Jesus. We would not belittle the place of the person of Jesus in a religion which might bear his name, but we would not permit such consideration to eclipse his inspired life or to supplant his saving message: the fatherhood of God and the brotherhood of man.

149:2.5 (1670.6) The teachers of the religion of Jesus should approach other religions with the recognition of the truths which are held in common (many of which come directly or indirectly from Jesus' message) while they refrain from placing so much emphasis on the differences.

149:2.6 (1671.1) While, at that particular time, the fame of Jesus rested chiefly upon his reputation as a healer, it does not follow that it continued so to rest. As time passed, more and more he was sought for spiritual help. But it was the physical cures that made the most direct and immediate appeal to the common people. Jesus was increasingly sought by the victims of moral enslavement and mental harassments, and he invariably taught them the way of deliverance. Fathers sought his advice regarding the management of their sons, and mothers came for help in the guidance of their daughters. Those who sat in darkness came to him, and he revealed to them the light of life. His ear was ever open to the sorrows of mankind, and he always helped those who sought his ministry.

149:2.7 (1671.2) When the Creator himself was on earth, incarnated in the likeness of mortal flesh, it was inevitable that some extraordinary things should happen. But you should never approach Jesus through these so-called miraculous occurrences. Learn to approach the miracle through Jesus, but do not make the mistake of approaching Jesus through the miracle. And this admonition is warranted, notwithstanding that Jesus of Nazareth is the only founder of a religion who performed supermaterial acts on earth.

149:2.8 (1671.3) The most astonishing and the most revolutionary feature of Michael's mission on earth was his attitude toward women. In a day and generation when a man was not supposed to salute even his own wife in a public place, Jesus dared to take women along as teachers of the gospel in connection with his third tour of Galilee. And he had the consummate courage to do this in the face of the rabbinic teaching which declared that it was "better that the words of the law should be burned than delivered to women."

Isus je u jednoj generaciji podigao žene iz neučive anonimnosti i ropskog crnčenja mnogih stoljeća. Sramota je što religija koja se usuđuje nositi Isusovo ime nije imala moralne hrabrosti slijediti ovaj plemeniti primjer u svom naknadnom odnosu prema ženama.

Kad je Isus bio među ljudima, oni su mogli vidjeti da je u potpunosti bio slobodan od ondašnjeg praznovjerja. Nije imao religioznih predrasuda; nikada nije bio netolerantan. On nije imao ničega u svom srcu što je nalikovalo društvenom antagonizmu. Dok se ponašao u skladu s onim što je bilo dobro u religiji njegovih otaca, nije oklijevao odbaciti tradicije praznovjerja i ropstva koje su bile djelo ljudi. On se usudio učiti da katastrofe prirode, nesreće vremena i druga nesrećna događanja nisu vizitacije božanskih prosudbi ili tajnovita dodjeljenja Providnosti. Osudio je ropску odanost besmislenim obredima i raskrinkao lažnosti materijalističkog obožavanja. Hrabro je proglasio čovjekovu duhovnu slobodu i usudio se učiti da su svi smrtnici u tijelu doista i u istini sinovi Boga živoga.

Isus je nadišao sva učenja svojih prethodnika kad je hrabro postavio čisto srce na mjesto čistih ruku kao obilježje istinske religije. Stavio je stvarnost na mjesto tradicije i otklonio sve pretenzije taštine i licemjerja. Pa ipak, ovaj neustrašivi Božji čovjek nije dao oduška destruktivnoj kritici ili potpunom omalovažavanju religioznih, društvenih, ekonomskih i političkih običaja svoga vremena. Nije bio militantni revolucionar; bio je progresivni evolucionista. Angažirao se na uništavanju onoga što *je bilo* samo ako je istovremeno nudio svojim bližnjima vrhunsku zamjenu koja je *trebala biti*.

Isus je primio poslušnost od njegovih sljedbenika bez zahtjevanja. Samo su tri čovjeka odbila njegov osobni poziv da ga slijede. Imao je nesvakidašnju moć privlačnosti, a da se nije držao diktatorski. Zračio je povjerenjem i nitko se nikada nije opirao njegovim naredbama. Imao je apsolutan autoritet nad svojim učenicima, a da mu nitko nije prigovarao. On je dopustio svojim sljedbenicima da ga zovu Učiteljem.

Učitelju su se divili svi koji su ga sreli osim onih koji su imali duboke vjerske predrasude i onih koji su mislili da vide političku opasnost u njegovim učenjima. Narod je zapanjila originalnost i autoritativnost njegovog nauka. Divili su se njegovoj strpljivosti u nošenju s nazadnim i ratobornim osobama. Nadahnuo je nadu i povjerenje u srca svih koji su došli u dodir s njegovom službom. On njega su strahovali samo oni koji ga nisu upoznali, a bio je predmet mržnje samo onih koji su u njemu vidjeli predvodnika istine koja je bila predodređena srušiti zlo i

149:2.9 (1671.4) In one generation Jesus lifted women out of the disrespectful oblivion and the slavish drudgery of the ages. And it is the one shameful thing about the religion that presumed to take Jesus' name that it lacked the moral courage to follow this noble example in its subsequent attitude toward women.

149:2.10 (1671.5) As Jesus mingled with the people, they found him entirely free from the superstitions of that day. He was free from religious prejudices; he was never intolerant. He had nothing in his heart resembling social antagonism. While he complied with the good in the religion of his fathers, he did not hesitate to disregard man-made traditions of superstition and bondage. He dared to teach that catastrophes of nature, accidents of time, and other calamitous happenings are not visitations of divine judgments or mysterious dispensations of Providence. He denounced slavish devotion to meaningless ceremonials and exposed the fallacy of materialistic worship. He boldly proclaimed man's spiritual freedom and dared to teach that mortals of the flesh are indeed and in truth sons of the living God.

149:2.11 (1671.6) Jesus transcended all the teachings of his forebears when he boldly substituted clean hearts for clean hands as the mark of true religion. He put reality in the place of tradition and swept aside all pretensions of vanity and hypocrisy. And yet this fearless man of God did not give vent to destructive criticism or manifest an utter disregard of the religious, social, economic, and political usages of his day. He was not a militant revolutionist; he was a progressive evolutionist. He engaged in the destruction of that which was only when he simultaneously offered his fellows the superior thing which *ought to be*.

149:2.12 (1672.1) Jesus received the obedience of his followers without exacting it. Only three men who received his personal call refused to accept the invitation to discipleship. He exercised a peculiar drawing power over men, but he was not dictatorial. He commanded confidence, and no man ever resented his giving a command. He assumed absolute authority over his disciples, but no one ever objected. He permitted his followers to call him Master.

149:2.13 (1672.2) The Master was admired by all who met him except by those who entertained deep-seated religious prejudices or those who thought they discerned political dangers in his teachings. Men were astonished at the originality and authoritativeness of his teaching. They marveled at his patience in dealing with backward and troublesome inquirers. He inspired hope and confidence in the hearts of all who came under his ministry. Only those who had not met him feared him, and he was hated only by those who regarded him as the champion of that truth which

pogreške koje su oni čvrsto i po svaku cijenu držali u svojim srcima.

Izvršio je snažan i neobično fascinantan utjecaj na njegove prijatelje kao i na neprijatelje. Mnogi su ga slijediti tjednima, samo da čuju njegove umilne riječi i vide njegov jednostavni život. Odani muškarci i žene su voljeli Isusa s gotovo nadljudskom ljubavi. Što su ga bolje poznavali, to su ga više voljeli. A sve to još uvijek vrijedi; čak i danas kao i u svim budućim dobima, što više čovjek upoznaje ovog Boga- čovjeka, to ga više voli i za njim slijedi.

3. NEPRIJATELJSTVO RELIGIOZNIH VOĐA

Bez obzira na povoljan prijem Isusa i njegovih učenja od strane običnih ljudi, religiozne vođe Jeruzalema su bile sve više uznemirene i antagonističke. Farizeji su formulirali sustavnu i dogmatsku teologiju. Isus je bio učitelj koji je poučavao kako je povod služio; on nije bio sustavni učitelj. Isus nije učio toliko iz zakona koliko iz života, prispodobama. (Kad je koristio prispodobu za ilustraciju neke svoje poruke, činio je to s namjerom navođenja samo *jedne* značajke svoje priče. Mnoge pogrešne ideje u vezi Isusovih učenja prozilaze iz pokušaja pretvaranja njegovih prispodobi u alegorije).

Religiozne vođe u Jeruzalemu su gotovo posve pomahnitale zbog skorog obraćenja jednog mladića po imenu Abraham i trojice špijuna koje je Petar krstio, a koji su sada pratili evanđeliste na ovoj drugoj turneji propovijedanja u obilasku Galileje. Židovske vođe su bile sve više zaslijepljene strahom i predrasudama, dok su im srca otvrdnjela od ustrajnog odbijanja privlačnih istina evanđelja kraljevstva. Kad ljudi namjerno zatvore uši pred apelom duha koji je u njima, teško da se može bilo što učiniti da se izmijeni njihov stav.

Kad se Isus prvi put sreo s evanđelistima u taboru u Betsaidi, rekao je u zaključak svom obraćanju: "Trebate zapamtiti da u tijelu i umu - emocionalno - ljudi reagiraju individualno. Jedino što je *ujednačeno* među ljudima je unutarnji duh. Iako se božanskih duhovi mogu donekle razlikovati u prirodi i opsegu njihovih iskustava, oni svi jednako reagiraju na sve duhovne apele. Samo putem i apelom tom duhu, čovječanstvo ikada može postići jedinstvo i bratstvo." No, mnogi od vođa Židova bijahu zatvorili vrata svojih srca pred duhovnim apelom evanđelja. Od tada nisu prestajali planirati i spletkariti u cilju Učiteljeva uništenja. Oni su bili uvjereni da je Isus morao biti

was destined to overthrow the evil and error which they had determined to hold in their hearts at all cost.

149:2.14 (1672.3) On both friends and foes he exercised a strong and peculiarly fascinating influence. Multitudes would follow him for weeks, just to hear his gracious words and behold his simple life. Devoted men and women loved Jesus with a well-nigh superhuman affection. And the better they knew him the more they loved him. And all this is still true; even today and in all future ages, the more man comes to know this God-man, the more he will love and follow after him.

3. HOSTILITY OF THE RELIGIOUS LEADERS

149:3.1 (1672.4) Notwithstanding the favorable reception of Jesus and his teachings by the common people, the religious leaders at Jerusalem became increasingly alarmed and antagonistic. The Pharisees had formulated a systematic and dogmatic theology. Jesus was a teacher who taught as the occasion served; he was not a systematic teacher. Jesus taught not so much from the law as from life, by parables. (And when he employed a parable for illustrating his message, he designed to utilize just *one* feature of the story for that purpose. Many wrong ideas concerning the teachings of Jesus may be secured by attempting to make allegories out of his parables.)

149:3.2 (1672.5) The religious leaders at Jerusalem were becoming well-nigh frantic as a result of the recent conversion of young Abraham and by the desertion of the three spies who had been baptized by Peter, and who were now out with the evangelists on this second preaching tour of Galilee. The Jewish leaders were increasingly blinded by fear and prejudice, while their hearts were hardened by the continued rejection of the appealing truths of the gospel of the kingdom. When men shut off the appeal to the spirit that dwells within them, there is little that can be done to modify their attitude.

149:3.3 (1672.6) When Jesus first met with the evangelists at the Betsaida camp, in concluding his address, he said: "You should remember that in body and mind — emotionally — men react individually. The only uniform thing about men is the indwelling spirit. Though divine spirits may vary somewhat in the nature and extent of their experience, they react uniformly to all spiritual appeals. Only through, and by appeal to, this spirit can mankind ever attain unity and brotherhood." But many of the leaders of the Jews had closed the doors of their hearts to the spiritual appeal of the gospel. From this day on they ceased not to plan and plot for the Master's destruction. They

uhićen, osuđen i pogubljen kao vjerski prijestupnik, prekršitelj najvažnijih učenja židovskog svetog zakona.

were convinced that Jesus must be apprehended, convicted, and executed as a religious offender, a violator of the cardinal teachings of the Jewish sacred law.

4. NAPREDAK TURNEJE PROPOVIJEDANJA

Isus je vrlo malo obavljao javne rade na ovoj turneji propovijedanja, ali je vodio brojne večernje tečajeve s vjernicima u većini gradova i sela gdje se slučajno našao s Jakovom i Ivanom. Na jednom od tih večernjih sastanaka jedan od mlađih evanđelista je postavio Isusu pitanje o ljutnji, a Učitelj je između ostalog rekao u odgovoru:

"Ljutnja je materijalna manifestacija koja predstavlja, u općem smislu, mjerilo neuspjeha duhovne prirode da uspostavi kontrolu nad kombiniranom intelektualnom i fizičkim prirodom. Ljutnja pokazuje nedostatak tolerantne bratske ljubavi, te nedostatak samopoštovanja i samokontrole. Ljutnja uništava zdravlje, unižava um i staje na put djelovanju duha-učitelja koji živi u čovjekovoj duši. Zar niste čitali u Pismima da 'gnjev ubija ludog čovjeka,' te da se 'čovjek razdire u svom gnjevu'? Da 'tko je spor u gnjevu, velike je razboritosti,' dok 'onaj koji je nabusite naravi pokazuje ludost'? Svi znate da 'blag odgovor ublažava jarost,' a 'riječ osorna uvećava srdžbu.' 'Diskrecija odgađa bijes,' dok 'grad razvaljen i bez zidova, takav je čovjek koji nema kontrolu nad samim sobom.' 'Jarost je okrutna i srdžba žestoka.' 'Gnjevljiv čovjek zameće svađu, a naprasit umnožava svoje prijestupe.' 'Ne budi nagao u duhu, jer gnjev počiva u njedrima bezumnih.' " Prije nego što je Isus završio s govorom, on je dalje rekao: "Neka vašim srcima tako dominira ljubav da vas vaš duh-vodič lako može isporučiti od sklonosti davanja oduška tim izljevima životinjskog bijesa koji nisu u skladu sa statusom božanskih sinova."

Istom ovom prilikom Učitelj je govorio okupljenima o poželjnosti posjedovanja izbalansiranog karaktera. Priznao je da je većini ljudi bilo potrebno ovladati nekim životnim pozivom, ali je izrazio žaljenje zbog svake tendencije prema uskoj specijalizaciji, kao i čovjekovoj sklonosti da postane uskogrud i ograničen u životnim aktivnostima. Skrenuo im je pozornost na činjenicu da svaka vrlina, ako se odvede u krajnost, može postati porok. Isus je uvijek zagovarao umjerenost i učio dosljednost - proporcionalnu prilagodbu životnih problema. On je istakao da se previše simpatije i sažaljenja može izroditi u ozbiljnu emocionalnu nestabilnost; da entuzijazam može voditi fanatizmu. Pozvao se na primjer jednog od svojih bivših suradnika čija je mašta vodila vizionarskim i nepraktičnim poduzećima. Istovremeno ih je upozorio na

4. PROGRESS OF THE PREACHING TOUR

149:4.1 (1673.1) Jesus did very little public work on this preaching tour, but he conducted many evening classes with the believers in most of the cities and villages where he chanced to sojourn with James and John. At one of these evening sessions one of the younger evangelists asked Jesus a question about anger, and the Master, among other things, said in reply:

149:4.2 (1673.2) "Anger is a material manifestation which represents, in a general way, the measure of the failure of the spiritual nature to gain control of the combined intellectual and physical natures. Anger indicates your lack of tolerant brotherly love plus your lack of self-respect and self-control. Anger depletes the health, debases the mind, and handicaps the spirit teacher of man's soul. Have you not read in the Scriptures that 'wrath kills the foolish man,' and that man 'tears himself in his anger'? That 'he who is slow of wrath is of great understanding,' while 'he who is hasty of temper exalts folly'? You all know that 'a soft answer turns away wrath,' and how 'grievous words stir up anger.' 'Discretion defers anger,' while 'he who has no control over his own self is like a defenseless city without walls.' 'Wrath is cruel and anger is outrageous.' 'Angry men stir up strife, while the furious multiply their transgressions.' 'Be not hasty in spirit, for anger rests in the bosom of fools.'" Before Jesus ceased speaking, he said further: "Let your hearts be so dominated by love that your spirit guide will have little trouble in delivering you from the tendency to give vent to those outbursts of animal anger which are inconsistent with the status of divine sonship."

149:4.3 (1673.3) On this same occasion the Master talked to the group about the desirability of possessing well-balanced characters. He recognized that it was necessary for most men to devote themselves to the mastery of some vocation, but he deplored all tendency toward overspecialization, toward becoming narrow-minded and circumscribed in life's activities. He called attention to the fact that any virtue, if carried to extremes, may become a vice. Jesus always preached temperance and taught consistency — proportionate adjustment of life problems. He pointed out that overmuch sympathy and pity may degenerate into serious emotional instability; that enthusiasm may drive on into fanaticism. He discussed one of their former associates whose imagination had led him off into visionary and impractical undertakings. At the same time he

opasnosti koje izviru iz tuposti pretjerano konzervativne osrednjosti.

Isus je onda govorio o opasnostima hrabrosti i vjere, koje ponekad navode nepromišljene duše na nesmotrenost i preuzetnost. Također je pokazao kako razboritost i oprez, ako se odvedu predaleko, vode kukavičluku i neuspjehu. Pozvao je svoje slušatelje da teže postići originalnost dok izbjegavaju svaku sklonost prema ekscentričnosti. Zalagao se za suosjećanje bez sentimentalnosti, pobožnost bez licemjernosti. Učio je bogoštovljenju bez straha i praznovjerja.

Nije toliko bilo ono što je Isus učio o uravnoteženom karakteru što je impresioniralo njegove suradnike, koliko je to bila činjenica da je njegov vlastiti život bio takav rječiti primjer njegovog učenja. Živio je usred stresa i oluje, a da nikada nije ni trepnuo. Njegovi su ga neprijatelji stalno nastojali uhvatiti u zamku, ali to nikada nisu uspjeli. Mudri i učenici su mu pokušavali podvaliti, ali se nije spotaknuo. Pokušali su ga uvući u raspravu, ali su njegovi odgovori uvijek bili osvjetljeni, dostojanstveni i konačni. Kad je bio prekinut u svojim raspravama s višestrukim pitanja, njegovi su odgovori uvijek bili značajni i uvjerljivi. Nikada nije posegnuo za nečasnim taktikama podnoseći neprestani pritisak od njegovih neprijatelja koji nisu oklijevali upotrijebiti svaku vrstu lažnog, nepoštenog i neispravnog napada na njega.

Iako je istina da se mnogi muškarci i žene moraju marljivo posvetiti nekom zvanju kako bi sebi obezbijedili za život, ipak je posve poželjno da ljudska bića njeguju širok spektar kulturnog poznavanja života kakav se živi na zemlji. Istinski obrazovane osobe neće biti zadovoljne ostati u neznanju o životima i djelima njihovih kolega.

5. LEKCIJA U VEZI ZADOVOLJSTVA

Kad je Isus bio u posjetu grupi evanđelista koji su radili pod nadzorom Šimuna Revnitelja, tijekom večernje sjednice Šimun je upitao Učitelja: "Zašto su neki ljudi srećniji i zadovoljniji od drugih? Je li osjećaj zadovoljstva stvar religioznog iskustva?" Isus je između ostalog rekao u odgovor na Šimunovo pitanje:

"Šimune, neke osobe su prirodno srećnije od drugih. Mnogo, vrlo mnogo, u životu ovisi o čovjekovoj spremnosti da se povede i upravi za djelovanjem Očeva duha koji u njemu živi. Zar niste čitali u Pismima riječi mudrog čovjeka da je 'duh čovječji svijetla gospodnja; ona istražuje sve do dna utrobe'? I dalje, da takvi smrtnici koji slijede upravu duha kažu: 'Na ugodnu zemlju padoše mi

warned them against the dangers of the dullness of overconservative mediocrity.

149:4.4 (1673.4) And then Jesus discoursed on the dangers of courage and faith, how they sometimes lead unthinking souls on to recklessness and presumption. He also showed how prudence and discretion, when carried too far, lead to cowardice and failure. He exhorted his hearers to strive for originality while they shunned all tendency toward eccentricity. He pleaded for sympathy without sentimentality, piety without sanctimoniousness. He taught reverence free from fear and superstition.

149:4.5 (1674.1) It was not so much what Jesus taught about the balanced character that impressed his associates as the fact that his own life was such an eloquent exemplification of his teaching. He lived in the midst of stress and storm, but he never wavered. His enemies continually laid snares for him, but they never entrapped him. The wise and learned endeavored to trip him, but he did not stumble. They sought to embroil him in debate, but his answers were always enlightening, dignified, and final. When he was interrupted in his discourses with multitudinous questions, his answers were always significant and conclusive. Never did he resort to ignoble tactics in meeting the continuous pressure of his enemies, who did not hesitate to employ every sort of false, unfair, and unrighteous mode of attack upon him.

149:4.6 (1674.2) While it is true that many men and women must assiduously apply themselves to some definite pursuit as a livelihood vocation, it is nevertheless wholly desirable that human beings should cultivate a wide range of cultural familiarity with life as it is lived on earth. Truly educated persons are not satisfied with remaining in ignorance of the lives and doings of their fellows.

5. LESSON REGARDING CONTENTMENT

149:5.1 (1674.3) When Jesus was visiting the group of evangelists working under the supervision of Simon Zelotes, during their evening conference Simon asked the Master: "Why are some persons so much more happy and contented than others? Is contentment a matter of religious experience?" Among other things, Jesus said in answer to Simon's question:

149:5.2 (1674.4) "Simon, some persons are naturally more happy than others. Much, very much, depends upon the willingness of man to be led and directed by the Father's spirit which lives within him. Have you not read in the Scriptures the words of the wise man, 'The spirit of man is the candle of the Lord, searching all the inward parts'? And also that such spirit-led mortals say: 'The

konopi; vrlo mi je mila moja baština.' 'Malo u pravednika je bolje od bogatstva mnogih opakih,' jer 'dobar čovjek mora biti zadovoljan u sebi.' 'Veselo srce razvedrava lice i na gozbi je bez prestanka. Bolje je malo s poštovanjem Gospodina nego veliko blago i s njime nemir. Bolji je obrok povrća gdje je ljubav, od utovljena vola gdje je mržnja. Bolje je malo s pravednošću, nego veliki prihodi bez pravičnosti.' 'Veselo je srce dobro kao izvrstan lijek.' 'Bolje je malo s pribranosti, nego izobilje s tugom i pusta tlapnja.'

"Velik dio čovjekove tuge dolazi od razočaranja njegovih ambicija i ranjavanja njegova ponosa. Iako ljudi sebi duguju ostvariti najbolji mogući život na zemlji, nakon što u tom nastojanju iskreno date sve od sebe, trebate radosno prihvatiti svoju sudbinu i pokazati snalažljivost u najboljem mogućem korištenju onoga što vam je palo u ruke. Prevelik dio čovjekovih nevolja nastaje u tlu straha njegovog prirodnog srca. 'Opaki bježe i kad ih nitko ne progoni.' 'Opaki su poput mora uzburkanog, jer se ne mogu smiriti, nego im valovi mulj i blato između; nema mira, kaže Bog, za grešnike.'

"Ne tražite, dakle, lažni mir i prolaznu radost, nego osiguranje vjere i pouzdanje božanskog sinovstva koje daje smirenost, zadovoljstvo i vrhovnu radost u duhu."

Teško da je Isus smatrao ovaj svijet "dolinom suza." Prije je na njega gledao kao na porođajnu sferu vječnih i besmrtnih duhova na usponu prema Raju, "dolinu dušinog odlučivanja."

6. "STRAH OD BOGA"

Bilo je to u Gamali, tijekom večernje sjednice, da je Filip rekao Isusu: "Učitelju, zašto Pismo kaže da nam se trebamo 'bojati Gospodina,' a ti nam kažeš da gledamo Oca na nebu bez straha? Kako ćemo uskladiti ta učenja?" Isus je ovako odgovorio Filipu:

"Djeco moja, ne čudi me da postavljate takva pitanja. U početku su ljudi samo putem straha mogli naučiti poštovanje, ali ja sam došao da se otkrije Očeva ljubav, tako da budete privučeni obožavanju Vječnog privlačnom silom sinove spoznaje koju postižete u ljubavi, i svojim uzvraćanjem na Očevu duboku i savršenu ljubav. Ja vas želim izbaviti od okova ropskog straha kojim sebe tjerate na neprijatno služenje ljubomornog i gnjevnog Kralja-Boga. Želim da znate da između Boga i čovjeka vlada odnos Oca i sina, tako da s radošću možete ući u blaženu i

lines are fallen to me in pleasant places; yes, I have a goodly heritage.' 'A little that a righteous man has is better than the riches of many wicked,' for 'a good man shall be satisfied from within himself.' 'A merry heart makes a cheerful countenance and is a continual feast. Better is a little with the reverence of the Lord than great treasure and trouble therewith. Better is a dinner of herbs where love is than a fatted ox and hatred therewith. Better is a little with righteousness than great revenues without rectitude.' 'A merry heart does good like a medicine.' 'Better is a handful with composure than a superabundance with sorrow and vexation of spirit.'

149:5.3 (1674.5) "Much of man's sorrow is born of the disappointment of his ambitions and the wounding of his pride. Although men owe a duty to themselves to make the best of their lives on earth, having thus sincerely exerted themselves, they should cheerfully accept their lot and exercise ingenuity in making the most of that which has fallen to their hands. All too many of man's troubles take origin in the fear soil of his own natural heart. 'The wicked flee when no man pursues.' 'The wicked are like the troubled sea, for it cannot rest, but its waters cast up mire and dirt; there is no peace, says God, for the wicked.'

149:5.4 (1674.6) "Seek not, then, for false peace and transient joy but rather for the assurance of faith and the sureties of divine sonship which yield composure, contentment, and supreme joy in the spirit."

149:5.5 (1675.1) Jesus hardly regarded this world as a "vale of tears." He rather looked upon it as the birth sphere of the eternal and immortal spirits of Paradise ascension, the "vale of soul making."

6. THE "FEAR OF THE LORD"

149:6.1 (1675.2) It was at Gamala, during the evening conference, that Philip said to Jesus: "Master, why is it that the Scriptures instruct us to 'fear the Lord,' while you would have us look to the Father in heaven without fear? How are we to harmonize these teachings?" And Jesus replied to Philip, saying:

149:6.2 (1675.3) "My children, I am not surprised that you ask such questions. In the beginning it was only through fear that man could learn reverence, but I have come to reveal the Father's love so that you will be attracted to the worship of the Eternal by the drawing of a son's affectionate recognition and reciprocation of the Father's profound and perfect love. I would deliver you from the bondage of driving yourselves through slavish fear to the irksome service of a jealous and wrathful King-God. I would instruct you in the Father-son relationship of God and man so that you may be

veličanstvenu slobodnu štovanja pravednog i milosrdnog Boga-Oca ljubavi.

"Ovaj će 'strah od Boga' imati različita značenja u budućim dobima, razvijajući se od straha, kroz tjeskobu i strijepnju, do strahopoštovanja. A onda vas od strahopoštovanja ja želim povesti nagore, kroz uvid, spoznaju, realizaciju i uvažavanje, do *ljubavi*. Kad čovjek ne vidi ništa drugo osim djela Božjih, on je ponukan na strah od Svevišnjeg; ali kad počne shvaćati i doživljavati ličnost i karakter živoga Boga, on je sve više ponukan na ljubav prema tako dobrom i savršenom, sveopćem i vječnom Ocu. I upravo je to mijenjanje čovjekova odnosa prema Bogu to što čini poslanje Sina Čovječjega na zemlji.

"Inteligentna djeca ne moraju strahovati od svog oca kako bi mogla primiti dobre darove iz njegove ruke; ali kada prime obilje dobrih darova po diktatu očeve ljubavi prema njegovim sinovima i kćerima, ta djeca koja su primila ljubav odgovaraju na ovo prepoznavanje i cijene tako darežljivo dobročinstvo. Božja dobrotu vodi obraćenju; Božja blagonaklonost navodi na službu; Božja milost vodi spasenju; dok Božja ljubav vodi inteligentnom i velikodušnom obožavanju.

"Vaši preci su se bojali Boga jer je bio moćan i tajanstven. Vi ga trebate obožavati jer je veličanstven u ljubavi, obilan u milosti i slavan u istini. Božja moć rađa strah u srcu čovjeka, ali plemenitost i pravednost njegove ličnosti začinju poštovanje, ljubav i dragovoljno obožavanje. Poslušani i privržen sin se neće bojati i strepiti pred moćnim i plemenitim ocem. Ja sam došao na svijet staviti ljubav na mjestu straha, radost na mjestu tuge, povjerenje na mjestu strave, služenje i zahvalno bogoslužje na mjestu ropskih okova i besmislenih ceremonija. Ali, onima koji su u tami još uvijek vrijedi da je 'strah Gospodnji početak mudrosti.' No, nakon punijeg ukazanja svjetla, sinovi Boga će biti ponukani hvaliti Beskonačnog zbog onoga što on *jest*, umjestu što će od njega strahovati zbog onoga što on *čini*.

"Kad su djeca mlada i nepromišljena, njih se mora upozoriti da poštuju svoje roditelje; ali kad odrastu i postanu zahvalniji vrijednosti roditeljske službe i zaštite, ona dolaze, kroz razumijevanje poštivanja i povećanje naklonosti, na tu razinu iskustva, gdje zapravo vole svoje roditelje radi onoga što oni jesu, a ne radi onoga što su učinili. Otac prirodno voli svoje dijete, ali dijete mora razviti svoju ljubav prema ocu od straha od onoga što otac može učiniti, te putem bojazni, strijepnje, ovisnosti i poštovanja doći do zahvalnosti i srdačnosti iskrene ljubavi.

joyfully led into that sublime and supernal free worship of a loving, just, and merciful Father-God.

149:6.3 (1675.4) "The 'fear of the Lord' has had different meanings in the successive ages, coming up from fear, through anguish and dread, to awe and reverence. And now from reverence I would lead you up, through recognition, realization, and appreciation, to love. When man recognizes only the works of God, he is led to fear the Supreme; but when man begins to understand and experience the personality and character of the living God, he is led increasingly to love such a good and perfect, universal and eternal Father. And it is just this changing of the relation of man to God that constitutes the mission of the Son of Man on earth.

149:6.4 (1675.5) "Intelligent children do not fear their father in order that they may receive good gifts from his hand; but having already received the abundance of good things bestowed by the dictates of the father's affection for his sons and daughters, these much loved children are led to love their father in responsive recognition and appreciation of such munificent beneficence. The goodness of God leads to repentance; the beneficence of God leads to service; the mercy of God leads to salvation; while the love of God leads to intelligent and freehearted worship.

149:6.5 (1675.6) "Your forebears feared God because he was mighty and mysterious. You shall adore him because he is magnificent in love, plenteous in mercy, and glorious in truth. The power of God engenders fear in the heart of man, but the nobility and righteousness of his personality beget reverence, love, and willing worship. A dutiful and affectionate son does not fear or dread even a mighty and noble father. I have come into the world to put love in the place of fear, joy in the place of sorrow, confidence in the place of dread, loving service and appreciative worship in the place of slavish bondage and meaningless ceremonies. But it is still true of those who sit in darkness that 'the fear of the Lord is the beginning of wisdom.' But when the light has more fully come, the sons of God are led to praise the Infinite for what he is rather than to fear him for what he does.

149:6.6 (1675.7) "When children are young and unthinking, they must necessarily be admonished to honor their parents; but when they grow older and become somewhat more appreciative of the benefits of the parental ministry and protection, they are led up, through understanding respect and increasing affection, to that level of experience where they actually love their parents for what they are more than for what they have done. The father naturally loves his child, but the child must develop his love for the father from the fear of what the father can do, through awe, dread, dependence, and reverence, to the appreciative and affectionate

"Vama je rečeno 'strahuj od Boga, izvršuj njegove zapovijedi, jer to je sav čovjek.' Ali ja sam vam došao dati novu i veću zapovijed. Ja bih da 'ljubite Boga i naučite činiti njegovu volju, jer je to najveći privilegij oslobođenih sinova Božjih.' Vašim je ocima rečeno da imaju 'strah od Boga - Svemogućeg Kralja.' Ja vas učim da 'Ljubite Boga- Svemilosrdnoga Oca.'

"U kraljevstvu nebeskom, koje sam došao proglasiti, nema visokog i moćnog kralja; to je kraljevstvo božanska obitelj. Općepriznati i bezrezervni primatelj obožavanja i središte ovog rasprostranjenog bratstva inteligentnih bića je moj Otac i vaš Otac. Ja sam njegov Sin, a vi ste također njegovi sinovi. Stoga je vječno istina da smo vi i ja braća na nebeskoj razini, a tim više jer smo postali braća u tijelu zemaljskog života. Prestanite, dakle, strahovati od Boga kao kralja ili ga posluživati kao gospodara; naučite ga štovati kao Stvoritelja; ukažite mu čast kao Ocu vaše mladosti u duhu; volite ga kao milosrdnog branitelja; i na kraju ga obožavajte kao brižnog i svemudrog Oca svoje zrelije duhovne spoznaje i uvažavanja.

"Od pogrešnih koncepcija Oca na nebu izrastaju mnoge pogrešne ideje o poniznosti i javlja se velik dio licemjerja. Čovjek može biti crv od prašine po prirodi i porijeklu, ali kad u njega dođe boraviti duh Oca mogega, taj čovjek postaje božanski u svojoj sudbini. Darovani duh moga Oca sigurno će se vratiti svom božanskom izvoru i razini kozmičkog porijekla, dok će ljudska duša smrtnog čovjeka postati preporođeno dijete ovog unutarnjeg duha koji se sigurno penje s božanskim duhom u samu prisutnost vječnoga Oca.

"Poniznost, štoviše, postaje smrtni čovjek koji primi sve te darove od Oca na nebu, iako postoji božansko dostojanstvo vezano za sve takve kandidate vjere u vječnom usponu nebeskog kraljevstva. Besmislene i ropske prakse razmetljive i lažne poniznosti su nespojive s uvažavanjem izvora spasenja i priznavanjem sudbine duša koje su rođene od duha. Poniznost pred Bogom je sasvim prikladna u dubini vaših srca; blagost pred ljudima je pohvalna; ali je licemjernost preuzetne poniznosti koja traži prepoznavanje ljudi djetinjasta i nedostojna prosvijetljenih sinova kraljevstva.

"Dobro je biti krotak pred Bogom i imati samokontrolu pred ljudima, ali neka vaša krotkost ima duhovno porijeklo, a ne samoobmanjivi prikaz osjećaja umišljene superiornosti. Prorok je dobro rekao da čovjek treba: 'Smjerno s Bogom hoditi,' jer dok je moj Otac na nebu Beskonačni i Vječni,

regard of love.

149:6.7 (1676.1) "You have been taught that you should 'fear God and keep his commandments, for that is the whole duty of man.' But I have come to give you a new and higher commandment. I would teach you to 'love God and learn to do his will, for that is the highest privilege of the liberated sons of God.' Your fathers were taught to 'fear God — the Almighty King.' I teach you, 'Love God — the all-merciful Father.'

149:6.8 (1676.2) "In the kingdom of heaven, which I have come to declare, there is no high and mighty king; this kingdom is a divine family. The universally recognized and unreservedly worshiped center and head of this far-flung brotherhood of intelligent beings is my Father and your Father. I am his Son, and you are also his sons. Therefore it is eternally true that you and I are brethren in the heavenly estate, and all the more so since we have become brethren in the flesh of the earthly life. Cease, then, to fear God as a king or serve him as a master; learn to reverence him as the Creator; honor him as the Father of your spirit youth; love him as a merciful defender; and ultimately worship him as the loving and all-wise Father of your more mature spiritual realization and appreciation.

149:6.9 (1676.3) "Out of your wrong concepts of the Father in heaven grow your false ideas of humility and springs much of your hypocrisy. Man may be a worm of the dust by nature and origin, but when he becomes indwelt by my Father's spirit, that man becomes divine in his destiny. The bestowal spirit of my Father will surely return to the divine source and universe level of origin, and the human soul of mortal man which shall have become the reborn child of this indwelling spirit shall certainly ascend with the divine spirit to the very presence of the eternal Father.

149:6.10 (1676.4) "Humility, indeed, becomes mortal man who receives all these gifts from the Father in heaven, albeit there is a divine dignity attached to all such faith candidates for the eternal ascent of the heavenly kingdom. The meaningless and menial practices of an ostentatious and false humility are incompatible with the appreciation of the source of your salvation and the recognition of the destiny of your spirit-born souls. Humility before God is altogether appropriate in the depths of your hearts; meekness before men is commendable; but the hypocrisy of self-conscious and attention-craving humility is childish and unworthy of the enlightened sons of the kingdom.

149:6.11 (1676.5) "You do well to be meek before God and self-controlled before men, but let your meekness be of spiritual origin and not the self-deceptive display of a self-conscious sense of self-righteous superiority. The prophet spoke advisedly when he said, 'Walk humbly with God,'

on također živi 's onim koji je skrušena uma i skromna duha.' Moj Otac mrzi ponos, prezire licemjerstvo i gnuša se od nepravde. A to je kako bi naglasio vrijednost iskrenosti i savršenog povjerenja u potporu ljubavi i vjerno vodstvo nebeskog Oca, da sam se često pozivao na malo dijete kao ilustraciju stava uma i odgovora duha koji su tako bitni za ulazak smrtnog čovjeka u stvarnosti duha nebeskog kraljevstva.

"Dobro je prorok Jeremija opisao mnoge smrtnike kad je rekao: 'Ti si blizu Boga u ustima, a daleko od njega u srcu.' A zar niste pročitali to strašno upozorenje proroka koji je rekao: 'Svećenici njihovi poučavaju radi zarade, proroci njegovi bale za novac. A istovremeno oni ispovijedaju pobožnost i govore da je Gospod s njima.' Zar niste primili upozorenje da se čuvate onih 'koji govore slatko sa svojim susjedima, a pakost je u njihovim srcima,' onih koji 'laskaju ustima, a srce im je puno zloće'? Od svih žalosti koje mogu snaći povjerljiva čovjeka, niti jedna nije toliko strašna kao da se nađe 'ranjen u kući prijatelja kojem je vjerovao.'"

7. POVRATAK U BETSAIDU

Andija je, u dogovoru s Šimunom Petrom i uz odobrenje Isusa, uputio Davida u Betsaidi da otpremi glasnike raznim propovijedačkim skupinama s uputama da prekinu turneju i da se vrate u Betsaidu kad god stignu u četvrtak, 30. prosinca. Na ovaj kišni dan, svi apostoli i evanđelisti koji su radili na poučavanju su stigli u Zebedejevu kuću prije večere.

Skupina je ostala zajedno preko subote, smještena u raznim domovima u Betsaidi i obližnjem Kafarnaumu, nakon čega su svi dobili dva tjedna odmora da mogu otići svojim obiteljima, u posjet prijateljima ili u ribolov. Dva ili tri dana koja su bili zajedno u Betsaidi bila su doista uzbudljiva i inspirativna; čak su i stariji učitelji mnogo naučili slušajući kako mladi propovjednici govore o svojim iskustvima.

Od 117 evanđelista koji su sudjelovali u ovoj drugoj turneji propovijedanja u obilasku Galileje, samo je nekih sedamdeset i pet položilo ispit stvarnog iskustva javljajući se na dužnost na kraju dva tjedna odmora. Isus je s Andrijom, Petrom, Jakovom i Ivanom ostao u Zebedejevoj kući i proveo mnogo vremena u razgovorima o dobrobiti i proširenju kraljevstva.

for, while the Father in heaven is the Infinite and the Eternal, he also dwells 'with him who is of a contrite mind and a humble spirit.' My Father disdains pride, loathes hypocrisy, and abhors iniquity. And it was to emphasize the value of sincerity and perfect trust in the loving support and faithful guidance of the heavenly Father that I have so often referred to the little child as illustrative of the attitude of mind and the response of spirit which are so essential to the entrance of mortal man into the spirit realities of the kingdom of heaven.

149:6.12 (1677.1) "Well did the Prophet Jeremiah describe many mortals when he said: 'You are near God in the mouth but far from him in the heart.' And have you not also read that direful warning of the prophet who said: 'The priests thereof teach for hire, and the prophets thereof divine for money. At the same time they profess piety and proclaim that the Lord is with them.' Have you not been well warned against those who 'speak peace to their neighbors when mischief is in their hearts,' those who 'flatter with the lips while the heart is given to double-dealing'? Of all the sorrows of a trusting man, none are so terrible as to be 'wounded in the house of a trusted friend.'"

7. RETURNING TO BETHSAIDA

149:7.1 (1677.2) Andrew, in consultation with Simon Peter and with the approval of Jesus, had instructed David at Betsaida to dispatch messengers to the various preaching groups with instructions to terminate the tour and return to Betsaida sometime on Thursday, December 30. By supper time on that rainy day all of the apostolic party and the teaching evangelists had arrived at the Zebedee home.

149:7.2 (1677.3) The group remained together over the Sabbath day, being accommodated in the homes of Betsaida and near-by Capernaum, after which the entire party was granted a two weeks' recess to go home to their families, visit their friends, or go fishing. The two or three days they were together in Betsaida were, indeed, exhilarating and inspiring; even the older teachers were edified by the young preachers as they narrated their experiences.

149:7.3 (1677.4) Of the 117 evangelists who participated in this second preaching tour of Galilee, only about seventy-five survived the test of actual experience and were on hand to be assigned to service at the end of the two weeks' recess. Jesus, with Andrew, Peter, James, and John, remained at the Zebedee home and spent much time in conference regarding the welfare and extension of the kingdom.

POGLAVLJE 150. TREĆA TURNEJA PROPOVIJEDI

⇨ 149

Knjiga Urantije

151 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 150 TREĆA TURNEJA PROPOVIJEDI

Sekcije

Uvod

1. KORPUS EVANGELISTIKA
2. ZASTOJ U MAGDALI
3. SUBOTA U TIBERIJADI
4. SLANJE APOSTOLA U PAROVIMA
5. ŠTO MORAM UČINITI DA PRIMIM SPASENJE?
6. VEČERNJA PREDAVANJA
7. BORAVAK U NAZARETU
8. SUBOTNJA SLUŽBA
9. NAZARET ODBACUJE ISUSA

PAPER 150 THE THIRD PREACHING TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Women's Evangelistic Corps
2. The Stop at Magdala
3. Sabbath at Tiberias
4. Sending the Apostles out Two and Two
5. What Must I Do to Be Saved?
6. The Evening Lessons
7. The Sojourn at Nazareth
8. The Sabbath Service
9. The Nazareth Rejection

Uvod

U NEDJELJU navečer, 16. siječnja 29. godine poslije Krista, Abner je stigao u pratnji Ivanovih apostola u Betsaidu, gdje je narednog dana održao zajedničku sjednicu s Andrijom i Isusovim apostolima. Abner i njegovi suradnici su održavali tabor u Hebronu i imali su običaj povremeno doći u Betsaidu na ove sastanke.

Među brojnim pitanjima koja su raspravljali na ovim zajedničkim sjednicama bilo je pomazanje bolesnika određenim uljima uz molitvu za ozdravljenje. Isus je ponovo odbio sudjelovati u njihovim diskusijama ili se izjasniti u vezi njihovih zaključaka. Ivanovi apostoli su uvijek koristili ulja za pomazanje u služenju bolesnima i napaćenim i htjeli su to ozvaničiti kao zajedničku praksu za obje grupe, ali su Isusovi apostoli odbili da se vežu takvim pravilom.

U utorak 18. siječnja, dvadeset četvorici se pridružilo nekih sedamdeset pet iskusnih

INTRODUCTION

150:0.1 (1678.1) ON SUNDAY evening, January 16, A.D. 29, Abner, with the apostles of John, reached Bethsaida and went into joint conference with Andrew and the apostles of Jesus the next day. Abner and his associates made their headquarters at Hebron and were in the habit of coming up to Bethsaida periodically for these conferences.

150:0.2 (1678.2) Among the many matters considered by this joint conference was the practice of anointing the sick with certain forms of oil in connection with prayers for healing. Again did Jesus decline to participate in their discussions or to express himself regarding their conclusions. The apostles of John had always used the anointing oil in their ministry to the sick and afflicted, and they sought to establish this as a uniform practice for both groups, but the apostles of Jesus refused to bind themselves by such a regulation.

150:0.3 (1678.3) On Tuesday, January 18, the twenty-four were joined by the tested evangelists, about

evangelista u Zebedejevoj kući, gdje su se spremali krenuti na treću turneju propovijedi u obilasku Galileje. Ova treća misija je trajala sedam tjedana.

Evangelisti su odaslani u skupinama od pet, dok su Isus i dvanaestorica uglavnom putovali zajedno, a apostoli su po potrebi išli krstiti vjernike dva po dva. Skoro dva tjedna Abner i njegovi suradnici su također surađivali s evangelistima, savjetujući ih u radu i krsteći vjernike. Posjetili su Magdalu, Tiberijadu, Nazaret i sve veće gradove i sela centralne i južne Galileje, sva mjesta koja su prije posjetili i mnoga druga. Bila je to njihova posljednja poruka Galileji, izuzev njezinim sjevernim dijelovima.

1. KORPUS EVANGELISTICA

Od svih hrabrih poduzeća Isusovog zemaljskog života, najčudesnija je njegova iznenadna najava navečer 16. siječnja ove godine, kad je rekao: "Sutra ujutro ćemo zvanično postaviti deset žena za izvršenje radova u poslovima kraljevstva." Na početku dvotjednog odmora dok su apostoli i evangelisti izbivali iz Betsaide, Isus je rekao Davidu da pozove svoje roditelje da se vrate svojoj kući i da pošalje glasnike da pozovu iz Betsaide deset odanih žena koje su bile aktivne u administraciji bivšeg tabora i natkrivene bolnice. Svaka je već čula upute koje su bile upućene novim evangelistima, ali ni njima ni njihovim učiteljima nije palo na pamet da se Isus usudio postaviti žene na poziciju službenih učiteljica evanđelja kraljevstva i služiteljica bolesnicima. Ovih deset žena koje je Isus odabrao i postavio bile su: Suzana, kćer bivšeg učitelja nazaretske sinagoge; Ivana, žena Kuza, upravitelja Heroda Antipe; Elizabeta, kći bogatog Židova iz Tiberijade i Sefore; Marta, starija sestra Andrije i Petra; Rahaela, snaha Učiteljevog zemaljskog brata Jude; Nasanta, kćerka Elmana, sirijskog liječnika; Milka, rodica apostola Tome; Ruta, najstarija kćerka Matije Levija; Kelta, kćerka rimskog stotnika; i Agamana, udovica iz Damaska. Isus je ovoj grupi kasnije pripojio još dvije žene - Mariju Magdalenu i Rebeku, kćerku Josipa iz Arimateje.

Isus je ovlastio ove žene da same odluče o obliku svoje organizacije i rekao Judi da obezbijedi sredstva za njihovu opremenu i teretne životinje. Žene su odabrale Suzanu kao upraviteljicu i Ivanu kao blagajnicu. Žene su se nadalje same brinule

seventy-five in number, at the Zebedee house in Bethsaida preparatory to being sent forth on the third preaching tour of Galilee. This third mission continued for a period of seven weeks.

150:0.4 (1678.4) The evangelists were sent out in groups of five, while Jesus and the twelve traveled together most of the time, the apostles going out two and two to baptize believers as occasion required. For a period of almost three weeks Abner and his associates also worked with the evangelistic groups, advising them and baptizing believers. They visited Magdala, Tiberias, Nazareth, and all the principal cities and villages of central and southern Galilee, all the places previously visited and many others. This was their last message to Galilee, except to the northern portions.

1. THE WOMEN'S EVANGELISTIC CORPS

150:1.1 (1678.5) Of all the daring things which Jesus did in connection with his earth career, the most amazing was his sudden announcement on the evening of January 16: "On the morrow we will set apart ten women for the ministering work of the kingdom." At the beginning of the two weeks' period during which the apostles and the evangelists were to be absent from Bethsaida on their furlough, Jesus requested David to summon his parents back to their home and to dispatch messengers calling to Bethsaida ten devout women who had served in the administration of the former encampment and the tented infirmary. These women had all listened to the instruction given the young evangelists, but it had never occurred to either themselves or their teachers that Jesus would dare to commission women to teach the gospel of the kingdom and minister to the sick. These ten women selected and commissioned by Jesus were: Susanna, the daughter of the former chazan of the Nazareth synagogue; Joanna, the wife of Chuza, the steward of Herod Antipas; Elizabeth, the daughter of a wealthy Jew of Tiberias and Sepphoris; Martha, the elder sister of Andrew and Peter; Rachel, the sister-in-law of Jude, the Master's brother in the flesh; Nasanta, the daughter of Elman, the Syrian physician; Milcha, a cousin of the Apostle Thomas; Ruth, the eldest daughter of Matthew Levi; Celta, the daughter of a Roman centurion; and Agaman, a widow of Damascus. Subsequently, Jesus added two other women to this group — Mary Magdalene and Rebecca, the daughter of Joseph of Arimathea.

150:1.2 (1679.1) Jesus authorized these women to effect their own organization and directed Judas to provide funds for their equipment and for pack animals. The ten elected Susanna as their chief and Joanna as their treasurer. From this time on

za svoja sredstva; nikada se više nisu oslanjale na Judu za podršku.

Bilo je gotovo za nevjerovati u vrijeme kad ženama nije bilo dopušteno da se pojave na glavnom katu sinagoge (već jedino u gornjim sobama), vidjeti kako su ovom prilikom žene priznate kao zvanične učiteljice novog evanđelja kraljevstva. Ovlasti i upute koje je Isus dao ovim ženama koje je postavio na poziciju učiteljica evanđelja i služiteljica bolesnicima, predstavljaju proglas emancipacije koji je zauvijek oslobodio ženski rod; muškarac više ne može smatrati ženu duhovno inferiornom. Bio je to definitivni šok svima, pa čak i dvanaestorici apostola. Bez obzira što su mnogo puta čuli kako Učitelj govori da "u kraljevstvu nebeskom nema bogatog i siromašnog, slobodnjaka i roba, muškarca i žene, već su svi jednaki kao sinovi i kćerke Boga," bili su doslovce zapanjeni kad je odlučio sužbeno imenovati ovih deset žena na poziciju vjerskih učiteljica i dopustiti im da s njima putuju. Cijela zemlja je potresena ovom odlukom koju su Isusovi neprijatelji okrenuli protiv njega, dok su sve žene vjernice u radosnu vijest kraljevstva odlučno stale u podršku svojih odabranih sestara i čvrstim glasom izrazile svoje odobravanje ovog zakašnjelog priznanja ženine pozicije u području religijskog rada. Neposredno nakon Učiteljeve smrti apostoli su poštovali ovaj stav emancipacije i priznanja žena, iako su se kasnije generacije vratile svojim starim običajima. Tijekom ranih dana kršćanske crkve žene su djelovale kao učiteljice i služiteljice, te su nazivane *đakonicama* koje su kao takve uživale opće priznanje. Ali Pavao, unatoč tome što je prihvaćao ove ideje teoretski, nikada ih nije učinio dijelom svojih osobnih stavova i nije ih sproveo u praksi.

2. ZASTOJ U MAGDALI

Kad je apostolska skupina putovala iz Betsaide, žene su putovale na kraju kolone. Na sjednicama, uvijek su kao grupa sjedile ispred i desno od govornika. U sve većem broju, žene su postajale vjernice u evanđelje kraljevstva i svaki put kad su se htjele nasamo posavjetovati s Isusom ili jednim od apostola, nailazile su na beskrajne neprijatnosti. Ali sada je sve to promijenjeno. Kad god je bilo koja vjernica željela vidjeti Učitelja ili razgovarati s apostolima, obraćale su se Suzani i u društvu jedne od dvanaest žena evanđelista, odmah su imale prilike doći u prisutnost Učitelja ili jednog od njegovih apostola.

Žene su u Magdali prvi put pokazale svoju učinkovitost i opravdale mudrost koja ih je

they furnished their own funds; never again did they draw upon Judas for support.

150:1.3 (1679.2) It was most astounding in that day, when women were not even allowed on the main floor of the synagogue (being confined to the women's gallery), to behold them being recognized as authorized teachers of the new gospel of the kingdom. The charge which Jesus gave these ten women as he set them apart for gospel teaching and ministry was the emancipation proclamation which set free all women and for all time; no more was man to look upon woman as his spiritual inferior. This was a decided shock to even the twelve apostles. Notwithstanding they had many times heard the Master say that "in the kingdom of heaven there is neither rich nor poor, free nor bond, male nor female, all are equally the sons and daughters of God," they were literally stunned when he proposed formally to commission these ten women as religious teachers and even to permit their traveling about with them. The whole country was stirred up by this proceeding, the enemies of Jesus making great capital out of this move, but everywhere the women believers in the good news stood stanchly behind their chosen sisters and voiced no uncertain approval of this tardy acknowledgment of woman's place in religious work. And this liberation of women, giving them due recognition, was practiced by the apostles immediately after the Master's departure, albeit they fell back to the olden customs in subsequent generations. Throughout the early days of the Christian church women teachers and ministers were called *deaconesses* and were accorded general recognition. But Paul, despite the fact that he conceded all this in theory, never really incorporated it into his own attitude and personally found it difficult to carry out in practice.

2. THE STOP AT MAGDALA

150:2.1 (1679.3) As the apostolic party journeyed from Betsaida, the women traveled in the rear. During the conference time they always sat in a group in front and to the right of the speaker. Increasingly, women had become believers in the gospel of the kingdom, and it had been a source of much difficulty and no end of embarrassment when they had desired to hold personal converse with Jesus or one of the apostles. Now all this was changed. When any of the women believers desired to see the Master or confer with the apostles, they went to Susanna, and in company with one of the twelve women evangelists, they would go at once into the presence of the Master or one of his apostles.

150:2.2 (1680.1) It was at Magdala that the women first demonstrated their usefulness and vindicated the

odabrala. Andrija je nametnuo stroga pravila ponašanja svojim suradnicima u vezi osobne suradnje sa ženama, naročito ženama sumnjivog karaktera. Kada su stigli u Magdalu, ovih deset žena su slobodno mogle ući u kuće koje su bile na zlu glasu i donijeti Radosnu vijest svim njihovim žiteljicama. Kada su služile bolesnicima, bile su se u prilici intimno prići svojim unesrećenim sestrama. Kao rezultat službe ovih deset žena (koje su kasnije postale poznate kao dvanaest žena) u ovom je mjestu Marija Magdalena pridobijena na stranu kraljevstva. Kroz slijed nesrećnih događaja i kao rezultat stava uglednog društva prema ženama koje su počinile takve pogreške suda, Marija se našla u jednoj takvoj neslavnoj kući u Magdali. Marta i Rahaela su Mariji jasno rekle da su vrata kraljevstva bila širom otvorena svima, uključujući osobe proput nje same. Marija je vjerovala u radosnu vijest i sutradan je primila krštenje od Petra.

Marija Magdalena je postala najučinkovitija učiteljica evanđelja među tom skupinom od dvanaest evangelistica. Bila je postavljena na ovu dužnost zajedno s Rebekom u Jotapati otprilike četiri tjedna nakon što je prihvatila Isusova učenja. Marija i Rebeka, s ostalima iz ove skupine, nastavile su vjerno i učinkovito raditi na prosvjetljenju i uzdizanju svojih potlačenih sestara do kraja Isusovog života na zemlji; i prilikom posljednje i tragične epizode u drami Isusovog života, unatoč tome što su osim jednog svi apostoli bili pobjegli sa scene događaja, sve su žene bile prisutne i niti jedna ga nije izdala.

3. SUBOTA U TIBERIJADI

Andrija je u skladu s Isusovim uputama povjerio subotnju službu apostolske grupe ženama. To je, naravno, značilo da se služba nije mogla održati u novoj sinagogi. Žene su odabrale Ivanu da održi govor ovom prigodom, a sastanak je održan u banketnoj dvorani Herodove nove palače, dok je Herod bio u Juliji u Pereji. Ivana je čitala iz Pisma u vezi aktivnosti žena u vjerskom životu Izraela, pominjući Miriam, Deboru, Esteru i druge.

Kasno te večeri Isus je održao nezaboravan govor o magiji i praznovjerju" pred ovom raznolikom grupom sljedbenika. U ovo vrijeme pojava sjajne i navodno nove zvijezde je smatrana znakom da je na zemlji rođen neki veliki čovjek. Kako je nedavno primijećena takva zvijezda, Andrija je pitao Isusa da li su ta uvjerenja bila osnovana. U svom dugom odgovoru na Andrijino pitanje, Učitelj se upustio u temeljitu raspravu cijelog predmeta ljudskog praznovjerja. Isusove

wisdom of their choosing. Andrew had imposed rather strict rules upon his associates about doing personal work with women, especially with those of questionable character. When the party entered Magdala, these ten women evangelists were free to enter the evil resorts and preach the glad tidings directly to all their inmates. And when visiting the sick, these women were able to draw very close in their ministry to their afflicted sisters. As the result of the ministry of these ten women (afterward known as the twelve women) at this place, Mary Magdalene was won for the kingdom. Through a succession of misfortunes and in consequence of the attitude of reputable society toward women who commit such errors of judgment, this woman had found herself in one of the nefarious resorts of Magdala. It was Martha and Rachel who made plain to Mary that the doors of the kingdom were open to even such as she. Mary believed the good news and was baptized by Peter the next day.

150:2.3 (1680.2) Mary Magdalene became the most effective teacher of the gospel among this group of twelve women evangelists. She was set apart for such service, together with Rebecca, at Jotapata about four weeks subsequent to her conversion. Mary and Rebecca, with the others of this group, went on through the remainder of Jesus' life on earth, laboring faithfully and effectively for the enlightenment and uplifting of their downtrodden sisters; and when the last and tragic episode in the drama of Jesus' life was being enacted, notwithstanding the apostles all fled but one, these women were all present, and not one either denied or betrayed him.

3. SABBATH AT TIBERIAS

150:3.1 (1680.3) The Sabbath services of the apostolic party had been put in the hands of the women by Andrew, upon instructions from Jesus. This meant, of course, that they could not be held in the new synagogue. The women selected Joanna to have charge of this occasion, and the meeting was held in the banquet room of Herod's new palace, Herod being away in residence at Julias in Perea. Joanna read from the Scriptures concerning woman's work in the religious life of Israel, making reference to Miriam, Deborah, Esther, and others.

150:3.2 (1680.4) Late that evening Jesus gave the united group a memorable talk on "Magic and Superstition." In those days the appearance of a bright and supposedly new star was regarded as a token indicating that a great man had been born on earth. Such a star having then recently been observed, Andrew asked Jesus if these beliefs were well founded. In the long answer to Andrew's question the Master entered upon a thoroughgoing discussion of the whole subject of human

izjave ovom prilikom mogu se sažeti i izraziti suvremenim jezikom na sljedeći način:

Putanje nebeskih zvijezda nemaju veze s događajima ljudskog života na zemlji. Astronomija je vrijedna znanost, dok astrologija predstavlja masu praznovjernih grešaka koje nemaju mjesta u evanđelju kraljevstva.

Ispitivanje iznutrice neke nedavno ubijene životinje ne može otkriti ništa o vremenu, budućim događajima ili ishodima ljudskih poslova.

Duhovi mrtvih se ne vraćaju na zemlju da komuniciraju sa svojim obiteljima ili svojim negdašnjim prijateljima koji su još na životu.

Amajlije i relikvije ne liječe bolesti, ne štite od nesreće ili ne utječu na zle duhove; vjerovanje u sva ta materijalna sredstva u pokušaju utjecaja na duhovni svijet nije ništa drugo nego duboko praznovjerje.

Dok ždrijeb može biti zgodan način rješavanja manjih poteškoća, ovo nije metoda za otkrivanje božanske volje. Takvi rezultati su isključivo pitanja materijalne sreće. Jedinu način komunikacije s duhovnim svijetom je u obdarenju unutarnjeg duha koji ljudski rod prima od Oca, u suradnji s izlivenim duhom Sina i sveprisutnim utjecajem Beskonačnog Duha.

Vračanje, magija i vještčarenje su praznovjerja neukih umova, kao i zablude magije. Vjerovanje u magične brojeve i nagovještaje dobre i zle sreće nije ništa drugo nego čisto i neosnovano praznovjerje.

Tumačenje snova je najvećim dijelom stvar praznovjerja i neosnovani sustav neinformirane i fantastične špekulacije. Evanđelje kraljevstva nema ništa zajedničkog s proročkim svećenicima primitivne religije.

Dobri i zli duhovi ne mogu živjeti u materijalnim simbolima od gline, drveta ili metala; idoli nisu ništa drugo nego materijal od kojeg su napravljeni.

Djela vračara, čarobnjaka, magičara i vještica vuku porijeklo iz praznovjerja Egipćana, Asiraca, Babilonaca i starih Kanaanaca. Amajlije i svakojaka vračanja nemaju učinka bio u stjecanju naklonost dobrih duhova ili obrani od tobožnjih zlih duhova.

Izvrgao je i odbacio njihovo vjerovanje u uroke, kušnje, čaranje vještica, kletve, znakove, ljubavčice, zamršene čvorove i sve ostale besmislene i ropske oblike praznovjerja.

superstition. The statement which Jesus made at this time may be summarized in modern phraseology as follows:

150:3.3 (1680.5) 1. The courses of the stars in the heavens have nothing whatever to do with the events of human life on earth. Astronomy is a proper pursuit of science, but astrology is a mass of superstitious error which has no place in the gospel of the kingdom.

150:3.4 (1680.6) 2. The examination of the internal organs of an animal recently killed can reveal nothing about weather, future events, or the outcome of human affairs.

150:3.5 (1680.7) 3. The spirits of the dead do not come back to communicate with their families or their onetime friends among the living.

150:3.6 (1681.1) 4. Charms and relics are impotent to heal disease, ward off disaster, or influence evil spirits; the belief in all such material means of influencing the spiritual world is nothing but gross superstition.

150:3.7 (1681.2) 5. Casting lots, while it may be a convenient way of settling many minor difficulties, is not a method designed to disclose the divine will. Such outcomes are purely matters of material chance. The only means of communion with the spiritual world is embraced in the spirit endowment of mankind, the indwelling spirit of the Father, together with the outpoured spirit of the Son and the omnipresent influence of the Infinite Spirit.

150:3.8 (1681.3) 6. Divination, sorcery, and witchcraft are superstitions of ignorant minds, as also are the delusions of magic. The belief in magic numbers, omens of good luck, and harbingers of bad luck, is pure and unfounded superstition.

150:3.9 (1681.4) 7. The interpretation of dreams is largely a superstitious and groundless system of ignorant and fantastic speculation. The gospel of the kingdom must have nothing in common with the soothsayer priests of primitive religion.

150:3.10 (1681.5) 8. The spirits of good or evil cannot dwell within material symbols of clay, wood, or metal; idols are nothing more than the material of which they are made.

150:3.11 (1681.6) 9. The practices of the enchanters, the wizards, the magicians, and the sorcerers, were derived from the superstitions of the Egyptians, the Assyrians, the Babylonians, and the ancient Canaanites. Amulets and all sorts of incantations are futile either to win the protection of good spirits or to ward off supposed evil spirits.

150:3.12 (1681.7) 10. He exposed and denounced their belief in spells, ordeals, bewitching, cursing, signs, mandrakes, knotted cords, and all other forms of ignorant and enslaving superstition.

4. SLANJE APOSTOLA U PAROVIMA

Iduće večeri, nakon što je okupio dvanaestoricu apostola, Ivanove apostole i novoformirani zbor žena, Isus je rekao: "Vidite i sami da je žetva velika, ali radnika malo. Neka se svi, stoga, pomolimo Bogu da nam pošalje još više radnika u ova polja. Ja ću ovdje ostati da utješim i poučim mlade učitelje, a vas starije šaljem da propovijedate evanđelje u cijeloj Galileji i da učite narod brzo dok je zemlja još mirna i pod kontrolom." Onda je formirao sljedeće parove apostola: Andriju i Petra, Jakova i Ivana Zebedejevog, Filipa i Nataniju, Tomu i Matiju, Jakova i Judu Alfejevog, Šimuna Revnitelja i Judu Iskariotskog.

Isus je odredio datum kad su se dvanaestorica apostola trebali okupiti u Nazaretu i na rastanku je rekao: "Na ovoj misiji nemojte ići u paganske gradove, niti u Samariju, već jedino tražite izgubljene ovce iz doma Izraelova. Propovijedajte evanđelje kraljevstva i proglasite istinu spasenja da je čovjek sin Boga. Ne zaboravite da učenik nije veći od svoga učitelja i da sluga nije veći od svog gospodara. Dosta je da učenik bude jednak svome učitelju i da sluga postane kao njegov gospodar. Ako su se neki usudili nazvati gospodara kuće suradnikom Belzebuba, koliko će više oni tako smatrati njegove ukućane! Ali nemojte se bojati ovih bezvjernih neprijatelja. Kažem vam da ništa nije skriveno što se neće otkriti; niti je išta tajno što se neće doznati. Što sam vas učio privatno, to propovijedajte s mudrošću na otvorenom. Što sam vam otkrio u najskrovitijim sobama, to proglasite u pravo vrijeme s krovova. A ja vam kažem, prijatelji moji i učenici, ne bojte se onih koji ubijaju tijelo, a koji nisu u stanju uništiti dušu; radije stavite svoje povjerenje u Onoga koji je u stanju održati tijelo i spasiti dušu.

"Ne prodaje li se pet vrabaca za dva novčića? Ipak, kažem vam da ni jedan od njih nije zaboravljen od Boga. A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene! Ne bojte se! Vi ste vrijedniji od mnogo vrabaca. Nemojte se sramiti mojih učenja; idite po svijetu navješćujući mir i dobru volju, ali nemojte sebe varati - mir neće uvijek pratiti moja učenja. Došao sam donijeti mir na zemlju, ali kada ljudi odbiju moj dar, dolazi do podjele i previranja. Kada cijela obitelj primi evanđelje kraljevstva, istinski mir ostaje u kući; ali kada neki u obitelji uđu u kraljevstvo a drugi odbace evanđelje, takva podjela može donijeti samo tugu i patnju. Radite

4. SENDING THE APOSTLES OUT TWO AND TWO

^{150:4.1 (1681.8)} The next evening, having gathered together the twelve apostles, the apostles of John, and the newly commissioned women's group, Jesus said: "You see for yourselves that the harvest is plenteous, but the laborers are few. Let us all, therefore, pray the Lord of the harvest that he send forth still more laborers into his fields. While I remain to comfort and instruct the younger teachers, I would send out the older ones two and two that they may pass quickly over all Galilee preaching the gospel of the kingdom while it is yet convenient and peaceful." Then he designated the pairs of apostles as he desired them to go forth, and they were: Andrew and Peter, James and John Zebedee, Philip and Nathaniel, Thomas and Matthew, James and Judas Alpheus, Simon Zelotes and Judas Iscariot.

^{150:4.2 (1681.9)} Jesus arranged the date for meeting the twelve at Nazareth, and in parting, he said: "On this mission go not to any city of the gentiles, neither go into Samaria, but go instead to the lost sheep of the house of Israel. Preach the gospel of the kingdom and proclaim the saving truth that man is a son of God. Remember that the disciple is hardly above his master nor a servant greater than his lord. It is enough for the disciple to be equal with his master and the servant to become like his lord. If some people have dared to call the master of the house an associate of Beelzebub, how much more shall they so regard those of his household! But you should not fear these unbelieving enemies. I declare to you that there is nothing covered up that is not going to be revealed; there is nothing hidden that shall not be known. What I have taught you privately, that preach with wisdom in the open. What I have revealed to you in the inner chamber, that you are to proclaim in due season from the housetops. And I say to you, my friends and disciples, be not afraid of those who can kill the body, but who are not able to destroy the soul; rather put your trust in Him who is able to sustain the body and save the soul.

^{150:4.3 (1682.1)} "Are not two sparrows sold for a penny? And yet I declare that not one of them is forgotten in God's sight. Know you not that the very hairs of your head are all numbered? Fear not, therefore; you are of more value than a great many sparrows. Be not ashamed of my teaching; go forth proclaiming peace and good will, but be not deceived — peace will not always attend your preaching. I came to bring peace on earth, but when men reject my gift, division and turmoil result. When all of a family receive the gospel of the kingdom, truly peace abides in that house; but when some of the family enter the kingdom and

iskreno na spasenje cijele obitelji kako ne bi čovjekovi neprijatelji bili oni iz njegove kuće. Ali, nakon što učinite sve što je u vašoj moći za sve pripadnike svake obitelji, kažem vam da onaj koji voli oca ili majku više nego što voli ovo evanđelje nije vrijedan kraljevstva."

Kad su dvanaestorica čuli ove riječi, počeli su se spremati za put. I nisu se ponovo okupili sve do Nazareta, gdje im je Učitelj rekao da se trebaju naći s njim i drugim sljedbenicima.

5. ŠTO MORAM UČINITI DA PRIMIM SPASENJE?

Jedne večeri u Šunemu, nakon što su se Ivanovi apostoli vratili u Hebron i nakon što su Isusovi apostoli odaslati u parovima, dok je Učitelj bio zaokupljen poukom dvanaestorice mlađih evangelista koji su radili pod upravom Jakoba, kao i dvanaest žena, Rahaela je ovako pitala Isusa: "Učitelju, što ćemo reći kad nas žene pitaju, 'Što trebamo učiniti da primimo spasenje?' Kad je Isus čuo ovo pitanje, on je odgovorio:

"Kad vas muškarci i žene pitaju što će učiniti da prime spasenje, ovako im odgovorite, Vjeruj u evanđelje kraljevstva; prihvati božanski oprost. Uvidom vjere znaj da u tebi živi duh Boga i da prihvaćanjem ovog duha postaješ sin Božji. Niste li pročitali u Pismima gdje piše, 'Jedino je u Jahvi pobjeda i snaga.' I gdje Otac kaže, 'Brzo će stići pravda moja, moje će spasenje doći kao svjetlost. Moja će mišica objumiti moj narod.' 'Radošću silnom u Jahvi se radujem, duša moja kliče u Bogu mojemu, jer me odjenu haljinom spasenja, zaogmu plaštem pravednosti.' Niste li također pročitali da će Otac 'biti prozvan Gospodarem pravednosti.' 'Skinite s njega prljave haljine samozvane ispravnosti i ogrnite moga sina plaštem božanske pravednosti i vječnog spasenja.' 'Zauvijek je istina, "pravednik živi od svoje vjere." ' Ulazak u Očevu kraljevstvo je posve slobodan, ali čovjek mora napredovati - rasti u slavi - kako bi ostao u kraljevstvu.

"Spasenje je dar Oca koje obznanjuju njegovi Sinovi. Kad čovjek vjerom prihvati ovu činjenicu, on postaje dionikom božanske prirode, sinom ili kćerkom Boga. Po vjeri ste opravdani; po vjeri ste spašeni; te istom tom vjerom čovjek vječno napreduje na putu progresivnog i božanskog savršenstva. Abraham je bio opravdan vjerom, dok je zahvaljujući učenjima Melkizedeka postao svjestan spasenja. Kroz mnoga stoljeća ta ista

others reject the gospel, such division can produce only sorrow and sadness. Labor earnestly to save the whole family lest a man's foes become those of his own household. But, when you have done your utmost for all of every family, I declare to you that he who loves father or mother more than this gospel is not worthy of the kingdom."

150:4.4 (1682.2) When the twelve had heard these words, they made ready to depart. And they did not again come together until the time of their assembling at Nazareth to meet with Jesus and the other disciples as the Master had arranged.

5. WHAT MUST I DO TO BE SAVED?

150:5.1 (1682.3) One evening at Shunem, after John's apostles had returned to Hebron, and after Jesus' apostles had been sent out two and two, when the Master was engaged in teaching a group of twelve of the younger evangelists who were laboring under the direction of Jacob, together with the twelve women, Rachel asked Jesus this question: "Master, what shall we answer when women ask us, What shall I do to be saved?" When Jesus heard this question, he answered:

150:5.2 (1682.4) "When men and women ask what shall we do to be saved, you shall answer, Believe this gospel of the kingdom; accept divine forgiveness. By faith recognize the indwelling spirit of God, whose acceptance makes you a son of God. Have you not read in the Scriptures where it says, 'In the Lord have I righteousness and strength.' Also where the Father says, 'My righteousness is near; my salvation has gone forth, and my arms shall enfold my people.' 'My soul shall be joyful in the love of my God, for he has clothed me with the garments of salvation and has covered me with the robe of his righteousness.' Have you not also read of the Father that his name 'shall be called the Lord our righteousness.' 'Take away the filthy rags of self-righteousness and clothe my son with the robe of divine righteousness and eternal salvation.' It is forever true, 'the just shall live by faith.' Entrance into the Father's kingdom is wholly free, but progress — growth in grace — is essential to continuance therein.

150:5.3 (1682.5) "Salvation is the gift of the Father and is revealed by his Sons. Acceptance by faith on your part makes you a partaker of the divine nature, a son or a daughter of God. By faith you are justified; by faith are you saved; and by this same faith are you eternally advanced in the way of progressive and divine perfection. By faith was Abraham justified and made aware of salvation by the teachings of Melchizedek. All down through the

vjera je spasila sinove ljudi, ali sada je došao Sin od Oca da učini spasenje stvarnijim i prihvatljivijim."

Kad je Isus završio s govorom, zavladała je velika radost među onima koji su čuli njegove riječi i svi su danima promicali evanđelje kraljevstva s novom snagom i s novom energijom i entuzijazmom. I žene su se to više radovala jer su saznale da su i one bile dijelom ovih planova za utemeljenje kraljevstva na zemlji.

U zaključak svojoj završnoj izjavi, Isus je rekao: "Čovjek ne može kupiti spasenje; on ne može stvoriti pravednost. Spasenje je dar od Boga, a pravednost je prirodni plod života čovjeka koji je rođen od duha, sina u kraljevstvu. Niste spašeni zbog toga što živite pravednim životom; nego živite pravednim životom jer ste već spašeni, jer znate da je sinstvo dar Božji, a služba u kraljevstvu izvor najvećeg zadovoljstva čovjeku u zemaljskom životu. Kad čovjek vjeruje u ovo evanđelje koje je objava Božje dobrote, to ga navodi na pokajanje od svih poznatih grijeha. Realizacija posinjenja nije spojiva sa željom za činjenjem grijeha. Vjernici u kraljevstvu su gladni ispravnosti i žedni božanskog savršenstva.

ages has this same faith saved the sons of men, but now has a Son come forth from the Father to make salvation more real and acceptable."

150:5.4 (1683.1) When Jesus had left off speaking, there was great rejoicing among those who had heard these gracious words, and they all went on in the days that followed proclaiming the gospel of the kingdom with new power and with renewed energy and enthusiasm. And the women rejoiced all the more to know they were included in these plans for the establishment of the kingdom on earth.

150:5.5 (1683.2) In summing up his final statement, Jesus said: "You cannot buy salvation; you cannot earn righteousness. Salvation is the gift of God, and righteousness is the natural fruit of the spirit-born life of sonship in the kingdom. You are not to be saved because you live a righteous life; rather is it that you live a righteous life because you have already been saved, have recognized sonship as the gift of God and service in the kingdom as the supreme delight of life on earth. When men believe this gospel, which is a revelation of the goodness of God, they will be led to voluntary repentance of all known sin. Realization of sonship is incompatible with the desire to sin. Kingdom believers hunger for righteousness and thirst for divine perfection."

6. VEČERNJA PREDAVANJA

U večernjim razgovorima Isus je govorio o brojnim temama. Za ostataka turneje - prije nego što su se svi ponovo našli u Nazaretu - govorio je o "Božjoj ljubavi," "Snovima i vizijama," "Zlobi," "Poniznosti i blagosti," "Hrabrosti i odanosti," "Glazbi i bogoštovlju," "Službi i poslušnosti," "Ponosu i preuzetnosti," "Vezi između oprosta i pokajanja," "Miru i savršenstvu," "Zlim riječima i ljubomori," "Zlu, grijehu i iskušenju," "Sumnji i nevjeri," "Mudrosti i obožavanju." Kako nije bilo starijih apostola, ove mlađe grupe muškaraca i žena su bile u prilici da se slobodnije upute u te razgovore s Učiteljem.

Nakon što je proveo dva ili tri dana s jednom dvanaestočlanom skupinom evangelista, Isus bi se otišao pridružiti drugoj, a znao ih je naći zahvaljujući radu Davidovih glasnika. Kako je ovo bila njihova prva turneja, žene su provele najveći dio vremena s Isusom. Zahvaljujući radu glasnike službe, svaka je skupina bila u potpunosti informirana o napretku turneje i primala vijesti o radu drugih skupina, a vijesti su uvijek donosile utjehu svima koji su bili razasuti i izolirani u svojim nastojanjima.

Prije nego što će se razići, dogovoreno je da

6. THE EVENING LESSONS

150:6.1 (1683.3) At the evening discussions Jesus talked upon many subjects. During the remainder of this tour — before they all reunited at Nazareth — he discussed "The Love of God," "Dreams and Visions," "Malice," "Humility and Meekness," "Courage and Loyalty," "Music and Worship," "Service and Obedience," "Pride and Presumption," "Forgiveness in Relation to Repentance," "Peace and Perfection," "Evil Speaking and Envy," "Evil, Sin, and Temptation," "Doubts and Unbelief," "Wisdom and Worship." With the older apostles away, these younger groups of both men and women more freely entered into these discussions with the Master.

150:6.2 (1683.4) After spending two or three days with one group of twelve evangelists, Jesus would move on to join another group, being informed as to the whereabouts and movements of all these workers by David's messengers. This being their first tour, the women remained much of the time with Jesus. Through the messenger service each of these groups was kept fully informed concerning the progress of the tour, and the receipt of news from other groups was always a source of encouragement to these scattered and separated workers.

150:6.3 (1683.5) Before their separation it had been

se dvanaestorica apostola, zajedno s evangelistima i zborom žena okupe u Nazaretu s Isusom u petak 4. ožujka. Prema tome, otprilike u ovo vrijeme, iz svih dijelova centralne i sjeverne Galileje krenule su različite skupine apostola i evangelista prema Nazaretu. Do sredine poslijepodneva, u tabor su stigle posljednje pridošlice, dok su se Andrija i Petar smjestili u taboru prvih pridošlica u brdima sjeverno od grada. I to je bio prvi put da je Isus posjetio Nazaret od početka svog javnog rada.

7. BORAVAK U NAZARETU

Ovaj petak poslijepodne Isus je hodao po Nazaretu uglavnom nezapaženo i manje ili više neprepoznato. Prošao je pored kuće u kojoj je odrastao svoje stolarske radionice i proveo je pola sata na brdu na koje se tako rado penjao kao mladić. Otkada je primio krštenje od Ivana u Jordanu, Sin Čovjeka nije bio tako duboko preplavljen dubokim ljudskim emocijama u svojoj duši. Dok je silazio s planine, čuo je poznati zvuk trube koji najavljuje zalazak sunca, koji je imao prilike čuti mnogo, mnogo puta za svoga djetinjstva u Nazaretu. Prije nego što će se vratiti u tabor, prošao je pored sinagoge gdje je išao u školu i prepustio se mnogim uspomenama iz djetinjstva. Isus je ranije poslao Tomu da uredi s upraviteljem sinagoge da dopusti Isusu da održi propovijed prilikom subotnje službe.

Stanovnici Nazareta nikada nisu bili na glasu po pobožnosti i ispravnom življenju. Kako su godine prolazile, ovo selo je sve više kontaminirano niskim moralnim standardima obližnje Sefore. Tijekom Isusovog ranijeg djetinjstva i mladosti, u Nazaretu je došlo do podjele mišljenja u vezi s njim; javila se velika odbojnost kad se preselio u Kafarnaum. Dok su žitelji Nazareta puno čuli o djelima svog negdašnjeg tesara, bili su uvrijeđeni što nikad nije uključio svoje rodno selo u svoje ranije turneje propovijedi. Dosta su čuli o Isusovoj slavi, ali većina žitelja je bila ljuta što nije učinio ni jedno veliko djelo u gradu svoje mladosti. Nazarećani su mjesecima bili zaokupljeni raspravama o Isusu, ali su kao grupa o njemu uglavnom držali negativno mišljenje.

Učitelja tako nije dočekao prijem i topla dobrodošlica, nego neprijateljska i jako kritična atmosfera. Ali to nije bilo sve. Njegovi neprijatelji, znajući da je namjeravao provesti ovu subotu u Nazaretu i pretpostavljajući da je namjeravao govoriti u sinagogi, podmitili su mnoge grube i neotesane ljude da ga maltretiraju i da mu stvore

arranged that the twelve apostles, together with the evangelists and the women's corps, should assemble at Nazareth to meet the Master on Friday, March 4. Accordingly, about this time, from all parts of central and southern Galilee these various groups of apostles and evangelists began moving toward Nazareth. By midafternoon, Andrew and Peter, the last to arrive, had reached the encampment prepared by the early arrivals and situated on the highlands to the north of the city. And this was the first time Jesus had visited Nazareth since the beginning of his public ministry.

7. THE SOJOURN AT NAZARETH

150:7.1 (1683.6) This Friday afternoon Jesus walked about Nazareth quite unobserved and wholly unrecognized. He passed by the home of his childhood and the carpenter shop and spent a half hour on the hill which he so much enjoyed when a lad. Not since the day of his baptism by John in the Jordan had the Son of Man had such a flood of human emotion stirred up within his soul. While coming down from the mount, he heard the familiar sounds of the trumpet blast announcing the going down of the sun, just as he had so many, many times heard it when a boy growing up in Nazareth. Before returning to the encampment, he walked down by the synagogue where he had gone to school and indulged his mind in many reminiscences of his childhood days. Earlier in the day Jesus had sent Thomas to arrange with the ruler of the synagogue for his preaching at the Sabbath morning service.

150:7.2 (1684.1) The people of Nazareth were never reputed for piety and righteous living. As the years passed, this village became increasingly contaminated by the low moral standards of nearby Sepphoris. Throughout Jesus' youth and young manhood there had been a division of opinion in Nazareth regarding him; there was much resentment when he moved to Capernaum. While the inhabitants of Nazareth had heard much about the doings of their former carpenter, they were offended that he had never included his native village in any of his earlier preaching tours. They had indeed heard of Jesus' fame, but the majority of the citizens were angry because he had done none of his great works in the city of his youth. For months the people of Nazareth had discussed Jesus much, but their opinions were, on the whole, unfavorable to him.

150:7.3 (1684.2) Thus did the Master find himself in the midst of, not a welcome homecoming, but a decidedly hostile and hypercritical atmosphere. But this was not all. His enemies, knowing that he was to spend this Sabbath day in Nazareth and supposing that he would speak in the synagogue, had hired numerous rough and uncouth men to

sve moguće probleme.

Većina Isusovih starih prijatelja, uključujući i omiljenog učitelja religije iz njegove mladosti, bilo da su umrli ili napustili Nazaret, dok je mlađa generacija uglavnom iz ljubomore osjećala odbojnost prema njegovoj slavi. Nisu se htjeli pozvati na njegovu ranu odanost obitelji njegovog oca i ogorčeno su ga kritizirali što nije dolazio u posjetu svome bratu i udatim sestrama koji su živjeli u Nazaretu. Ova je neljubaznost građana također uvećana stavom Isusove obitelji prema njemu. Staromodniji Židovi su se dalje usudili kritizirati Isusa zbog toga što je prebrzo hodao na putu u sinagogu u subotu ujutro.

8. SUBOTNJA SLUŽBA

Subota je bila predivan dan i cijeli je Nazaret, prijatelji i neprijatelji, došao čuti govor svog negdašnjeg sugrađanina u sinagogi. Veći dio apostolske pratnje je morao ostati van; nije bilo mjesta za sve koji su došli da ga čuju. Kao mladić Isus je često govorio u ovoj religioznoj ustanovi i ovog se jutra, kad mu je upravitelj pružio svitak Svetih spisa, nitko od prisutnih nije sjetio da je taj rukopis bio Isusov poklon sinagogi.

Jutarnja služba je održana upravo kao što je bila držana u Isusom djetinjstvu. On se popeo na govornicu s upraviteljem sinagoge, a služba je otvorena recitiranjem dvije molitve: "Blažen je Gospodin, Kralj svijeta, koji oblikuje svjetlo i stvara tamu, koji sklapa mir i stvara sve na svijetu; koji, u milosti, daje svjetlo zemlji i svima koji na njoj žive i koji iz dobrote, iza dana u dan, obnavlja svoju tvorevinu. Blažen bio Gospodin naš Bog radi savršenstva njegove tvorevine i radi svjetlosti prosvjetljenja koju je stvorio sebi na slavu. Selah. Blažen Gospodin naš Bog koji je tvorac svjetla."

Nakon kraće pauze, ponovo su molili: "S velikom nas je ljubavlju volio naš Bog i s mnogo nas je žaljenja žalio, naš Otac i kralj, radi naših otaca koji su u njega vjerovali. Ti si nas poučio pravilima života; ti imaš milosti prema nama i ti nas učiš. Prosvijetli naše oči zakonom; navedi naša srca da idu smjerom tvojih odredbi; ujedini naša srca u ljubavi i strahu od tvog imena i ovo će nas sačuvati od srama do kraja svijeta. Ti si Bog koji pripravlja spasenje i nas si izabrao od svih nacija i jezika i uistini si nas priveo tvom velikom

harass him and in every way possible make trouble.

150:7.4 (1684.3) Most of the older of Jesus' friends, including the doting chazan teacher of his youth, were dead or had left Nazareth, and the younger generation was prone to resent his fame with strong jealousy. They failed to remember his early devotion to his father's family, and they were bitter in their criticism of his neglect to visit his brother and his married sisters living in Nazareth. The attitude of Jesus' family toward him had also tended to increase this unkind feeling of the citizenry. The orthodox among the Jews even presumed to criticize Jesus because he walked too fast on the way to the synagogue this Sabbath morning.

8. THE SABBATH SERVICE

150:8.1 (1684.4) This Sabbath was a beautiful day, and all Nazareth, friends and foes, turned out to hear this former citizen of their town discourse in the synagogue. Many of the apostolic retinue had to remain without the synagogue; there was not room for all who had come to hear him. As a young man Jesus had often spoken in this place of worship, and this morning, when the ruler of the synagogue handed him the roll of sacred writings from which to read the Scripture lesson, none present seemed to recall that this was the very manuscript which he had presented to this synagogue.

150:8.2 (1684.5) The services on this day were conducted just as when Jesus had attended them as a boy. He ascended the speaking platform with the ruler of the synagogue, and the service was begun by the recital of two prayers: "Blessed is the Lord, King of the world, who forms the light and creates the darkness, who makes peace and creates everything; who, in mercy, gives light to the earth and to those who dwell upon it and in goodness, day by day and every day, renews the works of creation. Blessed is the Lord our God for the glory of his handiworks and for the light-giving lights which he has made for his praise. Selah. Blessed is the Lord our God, who has formed the lights."

150:8.3 (1685.1) After a moment's pause they again prayed: "With great love has the Lord our God loved us, and with much overflowing pity has he pitied us, our Father and our King, for the sake of our fathers who trusted in him. You taught them the statutes of life; have mercy upon us and teach us. Enlighten our eyes in the law; cause our hearts to cleave to your commandments; unite our hearts to love and fear your name, and we shall not be put to shame, world without end. For you are a God who prepares salvation, and us have you chosen from among all nations and tongues, and

imenu - selah - da s ljubavlju možemo priznati tvoje jedinstvo. Blažen je Gospodin koji s ljubavlju odbra Izrael za svoj narod."

Okupljeni su zatim recitali Šemu, židovsku svetu molitvu. Ovaj ritual se sastojao u ponavljanju brojnih odlomaka iz zakona i trebao je naglasiti kako su štovatelji preuzeli na sebe jaram kraljevstva nebeskog, kao i jaram zapovijedi koje se odnose na dan i noć.

A onda je uslijedila treća molitva: "Istina da si ti Jahve, naš Bog i Bog naših otaca; naš Kralj i Kralj naših otaca; naš Spasitelj i Spasitelj naših otaca; naš Stvoritelj i stijena našeg spasenja; naš pomoćnik i naš izručitelj. Tvoje ime je oduvijek i nema Boga osim tebe. Novu su pjesmu tebi pjevali iskupljeni pored mora; zajedno su te svi slavili i bio si njihov Kralj za kojeg su rekli, Jahve će vladati svijetom bez kraja. Blažen Gospodin koji spasi Izrael."

Upravitelj sinagoge je zatim preuzeo njegovo mjesto pred kovčegom - škrinjom - sa svetim spisima i počeo recitirati devetnaest molitvenih eulogija ili benedikcija. No, ovaj put bilo je poželjno skratiti službu kako bi odabrani gost imao vremena održati govor; tako su pročitali samo prvu i posljednju molitvu. Prva je bila: "Blažen bio Gospodin naš Bog i Bog naših otaca, Bog Abrahama i Bog Izaka i Bog Jakova; veliki, moćni i stašni Bog koji ukazuje milost i ljubaznost, koji sve stvara, koji ne zaboravlja blažena obećanja koja je dao našim očevima i koji navodi spasitelja djeci njihove djece u svoje vlastito ime s ljubavlju. O Kralju, pomagaču, spasitelju, branitelju! Blažen bio, o Jahve, zaštitnik Abrahamov."

Zatim je slijedila posljednja molitva: "Daruj svom narodu u Izraelu vječan mir, o Kralju i Gospodine mira. Dobro je u tvojim očima uvijek blagosloviti Izrael i u svakom času donositi mir. Blagoslovljen, o Jahve, koji donosiš blaženje svom narodu Izraela u miru." Okupljeni nisu gledali upravitelja sinagoge koji je recitirao blagoslove. Na kraju benedikcije ponudio je okupljenima neformalnu molitvu koja je bila pogodna za tu priliku i kada je završio, cijela je kongregacija rekla Amen.

Upravitelj je zatim otišao do kovčega i izvadio svitak koji je pružio Isusu da pročita neki odlomak iz Spisa. Bilo je uobičajeno pozvati sedam osoba da pročitaju najmanje tri stiha iz zakona, ali su odstupili od ove prakse kako bi gost imao priliku da pročita odlomke prema svom izboru. Nakon što je uzeo svitak, Isus je stao pred okupljene i počeo čitati iz Ponovljenog zakona: "Ova zapovijed koju

in truth have you brought us near your great name — selah — that we may lovingly praise your unity. Blessed is the Lord, who in love chose his people Israel."

150:8.4 (1685.2) The congregation then recited the Shema, the Jewish creed of faith. This ritual consisted in repeating numerous passages from the law and indicated that the worshipers took upon themselves the yoke of the kingdom of heaven, also the yoke of the commandments as applied to the day and the night.

150:8.5 (1685.3) And then followed the third prayer: "True it is that you are Yahweh, our God and the God of our fathers; our King and the King of our fathers; our Savior and the Savior of our fathers; our Creator and the rock of our salvation; our help and our deliverer. Your name is from everlasting, and there is no God beside you. A new song did they that were delivered sing to your name by the seashore; together did all praise and own you King and say, Yahweh shall reign, world without end. Blessed is the Lord who saves Israel."

150:8.6 (1685.4) The ruler of the synagogue then took his place before the ark, or chest, containing the sacred writings and began the recitation of the nineteen prayer eulogies, or benedictions. But on this occasion it was desirable to shorten the service in order that the distinguished guest might have more time for his discourse; accordingly, only the first and last of the benedictions were recited. The first was: "Blessed is the Lord our God, and the God of our fathers, the God of Abraham, and the God of Isaac, and the God of Jacob; the great, the mighty, and the terrible God, who shows mercy and kindness, who creates all things, who remembers the gracious promises to the fathers and brings a savior to their children's children for his own name's sake, in love. O King, helper, savior, and shield! Blessed are you, O Yahweh, the shield of Abraham."

150:8.7 (1685.5) Then followed the last benediction: "O bestow on your people Israel great peace forever, for you are King and the Lord of all peace. And it is good in your eyes to bless Israel at all times and at every hour with peace. Blessed are you, Yahweh, who blesses his people Israel with peace." The congregation looked not at the ruler as he recited the benedictions. Following the benedictions he offered an informal prayer suitable for the occasion, and when this was concluded, all the congregation joined in saying amen.

150:8.8 (1685.6) Then the chazan went over to the ark and brought out a roll, which he presented to Jesus that he might read the Scripture lesson. It was customary to call upon seven persons to read not less than three verses of the law, but this practice was waived on this occasion that the visitor might read the lesson of his own selection. Jesus, taking the roll, stood up and began to read

vam dajem nije skrivena od vas, niti je predaleko. Nije na nebesima, da bi rekao: Tko će se za nas popeti na nebesa, skinuti nam je i objaviti da je vršimo? Nije ni preko mora, da se može reći: Tko će preko mora za nas poći, donijeti nam je i objaviti da je vršimo? Jer, riječ je vrlo blizu tebe, u tvojoj prisutnosti i u tvome srcu, da je vršiš."

Kad je završio čitati iz zakona, uzeo je Knjigu proroka Izaije i čitao: "Duh Gospoda na meni je, jer me on pomaza, posla me da radosnu vijest donesem ubogima, da iscijelim srca slomljena; da zarobljenima navijestim slobodu i oslobođenje služnjevima, da navijestim godinu milosti Gospodnje."

Isus je zatvorio knjigu i vraćajući je upravitelju sinagoge, sjeo i počeo sa svojim obraćanjem narodu. Počeo je riječima: "Danas se ovo Pismo koje ste čuli svojim ušima, ispunilo." A onda je Isus govorio skoro petnaest minuta o "sinovima i kćerima Božjim." Mnogi su bili zadovoljni onim što su čuli i divili su se njegovom dostojanstvu i mudrosti.

Bilo je to uobičajeno da nakon zaključenja formalne službe u sinagogi govornik ostane na svom mjestu kako bi zainteresirani imali priliku postaviti pitanja. Isus je tako nakon govora sišao s govornice i stao među okupljeni narod koji se tiskao oko njega da mu postavi pitanja. U ovoj skupini su bili i mnogi problematični pojedinci koji nisu htjeli ništa drugo nego da stvore probleme, a oko rubova ove mase kružili su pokvarenjaci koji su bili plaćeni da stvore nevolje Isusu. Mnogi učenici i evangelisti koji su ostali vani su se ovom prilikom počeli probijati u sinagogu i nije im dugo trebalo da osjete da se bližila nevolja. Nastojali su odgurati Učitelja, ali im on to nije dopustio.

9. NAZARET ODBACUJE ISUSA

Isus se našao okružen u sinagogi velikim brojem neprijatelja i manjim brojem svojih učenika i prijatelja, i kao odgovor na provokacije odgovorio je napola duhovito: "Da, ja sam Josipov sin; ja sam stolar i ne čudim se što me posjećate na staru poslovicu da 'Doktor treba sebe da izliječi' i što me pozivate da učinim u Nazaretu to što ste čuli da sam učinio u Kafarnaumu; ali ja vas pozivam za svjedoke da i Pismo kaže kako 'prorok nije bez slave osim u svojoj zemlji i među svojim narodom.'"

from Deuteronomy: "For this commandment which I give you this day is not hidden from you, neither is it far off. It is not in heaven, that you should say, who shall go up for us to heaven and bring it down to us that we may hear and do it? Neither is it beyond the sea, that you should say, who will go over the sea for us to bring the commandment to us that we may hear and do it? No, the word of life is very near to you, even in your presence and in your heart, that you may know and obey it."

150:8.9 (1686.1) And when he had ceased reading from the law, he turned to Isaiah and began to read: "The spirit of the Lord is upon me because he has anointed me to preach good tidings to the poor. He has sent me to proclaim release to the captives and the recovering of sight to the blind, to set at liberty those who are bruised and to proclaim the acceptable year of the Lord."

150:8.10 (1686.2) Jesus closed the book and, after handing it back to the ruler of the synagogue, sat down and began to discourse to the people. He began by saying: "Today are these Scriptures fulfilled." And then Jesus spoke for almost fifteen minutes on "The Sons and Daughters of God." Many of the people were pleased with the discourse, and they marveled at his graciousness and wisdom.

150:8.11 (1686.3) It was customary in the synagogue, after the conclusion of the formal service, for the speaker to remain so that those who might be interested could ask him questions. Accordingly, on this Sabbath morning Jesus stepped down into the crowd which pressed forward to ask questions. In this group were many turbulent individuals whose minds were bent on mischief, while about the fringe of this crowd there circulated those debased men who had been hired to make trouble for Jesus. Many of the disciples and evangelists who had remained without now pressed into the synagogue and were not slow to recognize that trouble was brewing. They sought to lead the Master away, but he would not go with them.

9. THE NAZARETH REJECTION

150:9.1 (1686.4) Jesus found himself surrounded in the synagogue by a great throng of his enemies and a sprinkling of his own followers, and in reply to their rude questions and sinister banterings he half humorously remarked: "Yes, I am Joseph's son; I am the carpenter, and I am not surprised that you remind me of the proverb, 'Physician heal yourself,' and that you challenge me to do in Nazareth what you have heard I did at Capernaum; but I call you to witness that even the Scriptures declare that 'a prophet is not without honor save in his own country and among his own

Ali oni su ga nastavili gurati i upirući prstom optuživati: "Ti misliš da si bolji od naroda iz Nazareta; ti si odavde otišao, ali tvoj brat ovdje radi kao obični radnik, dok tvoje sestre žive među nama. Znamo tvoju majku, Mariju. Gdje su svi oni danas? Čujemo velike stvari o tebi, ali vidimo da ne radiš čuda kad si se vratio među nas." Isus im je odgovorio: "Ja volim narod koji živi u gradu moje mladosti i radovalo bi me da svi uđete u kraljevstvo nebesko, ali nije do mene da odlučim o Božjim djelima. Preobraženja nisu ništa drugo nego djela milosti i reakcija na živu vjeru primatelja Božjih milosti."

Isus bi dobroćudno upravio masu i uspješno razoružao čak i svoje najljuće neprijatelje da nije bilo taktičke greške jednog od njegovih apostola, Šimuna Revnitelja, koji je uz pomoć jednog mlađeg evangeliste po imenu Nahor, u međuvremenu okupio nekoliko Isusovih prijatelja i pretpostavljajući da okupljeni imaju neprijateljski stav, naredio Učiteljevim neprijateljima da se smjesta razidu. Isus je dugo učio svoje apostole da blag odgovor stišava bijes, ali njegovi učenici nisu bili spremni vidjeti svog voljenog prijatelja kojeg su sami od sebe prozvali Učiteljem, kako se suočava s toliko neučtivost i prezira. Bilo je to više nego što su mogli podnijeti i počeli su izražavati glasno i bučno negodovanje, što je sve jedino podjarmilo duh provokacije ove bezbožne i neotesane skupine. I tako, pod upravom najamnika, ovi su grubijani uhvatili Isusa i žurno ga izgurili iz sinagoge do obližnje litice odakle su ga htjeli gurnuti u neminovnu smrt. No, baš kad su se spremali da ga gurnu preko ruba, Isus se iznenada okrenuo prema svojim kidnaperima i gledajući ih u lice, mirno prekrizio ruke. Nije rekao ni riječi i njegovi su prijatelji bili više nego iznenađeni kad je krenuo prema njima, dok se rulja razišla i dopustila mu da se udalji bez ozlijede.

Isus je u pratnji svojih učenika otišao u tabor, gdje su prepričali cijeli događaj. Te večeri su se spremili rano ujutro krenuti u Kafarnaum, prema Isusovoj odluci. Taj uzburkani završetak treće javne turneje propovijedi pokvario je raspoloženje svih Isusovih sljedbenika. Počeli su shvaćati smisao određenih Učiteljevih riječi; spoznali su činjenicu da je kraljevstvo moglo doći samo kroz veliku patnju i gorko razočaranje.

Napustili su Nazaret u nedjelju ujutro i putujući različitim stazama, svi su se na koncu okupili u Betsaidi u četvrtak popodne, 10. ožujka.

people."

150:9.2 (1686.5) But they jostled him and, pointing accusing fingers at him, said: "You think you are better than the people of Nazareth; you moved away from us, but your brother is a common workman, and your sisters still live among us. We know your mother, Mary. Where are they today? We hear big things about you, but we notice that you do no wonders when you come back." Jesus answered them: "I love the people who dwell in the city where I grew up, and I would rejoice to see you all enter the kingdom of heaven, but the doing of the works of God is not for me to determine. The transformations of grace are wrought in response to the living faith of those who are the beneficiaries."

150:9.3 (1686.6) Jesus would have good-naturedly managed the crowd and effectively disarmed even his violent enemies had it not been for the tactical blunder of one of his own apostles, Simon Zelotes, who, with the help of Nahor, one of the younger evangelists, had meanwhile gathered together a group of Jesus' friends from among the crowd and, assuming a belligerent attitude, had served notice on the enemies of the Master to go hence. Jesus had long taught the apostles that a soft answer turns away wrath, but his followers were not accustomed to seeing their beloved teacher, whom they so willingly called Master, treated with such discourtesy and disdain. It was too much for them, and they found themselves giving expression to passionate and vehement resentment, all of which only tended to arouse the mob spirit in this ungodly and uncouth assembly. And so, under the leadership of hirelings, these ruffians laid hold upon Jesus and rushed him out of the synagogue to the brow of a near-by precipitous hill, where they were minded to shove him over the edge to his death below. But just as they were about to push him over the edge of the cliff, Jesus turned suddenly upon his captors and, facing them, quietly folded his arms. He said nothing, but his friends were more than astonished when, as he started to walk forward, the mob parted and permitted him to pass on unmolested.

150:9.4 (1687.1) Jesus, followed by his disciples, proceeded to their encampment, where all this was recounted. And they made ready that evening to go back to Capernaum early the next day, as Jesus had directed. This turbulent ending of the third public preaching tour had a sobering effect upon all of Jesus' followers. They were beginning to realize the meaning of some of the Master's teachings; they were awaking to the fact that the kingdom would come only through much sorrow and bitter disappointment.

150:9.5 (1687.2) They left Nazareth this Sunday morning, and traveling by different routes, they all finally assembled at Bethsaida by noon on

Sastali su se kao trijezvena i razočarana grupa učitelja evanđelja istine, a ne kao zanesena i svemoćna skupina pobjedonosnih križara.

Thursday, March 10. They came together as a sober and serious group of disillusioned preachers of the gospel of truth and not as an enthusiastic and all-conquering band of triumphant crusaders.

POGLAVLJE 151. BORAVAK I U POUKA PORED MORA

⇨ 150

Knjiga Urantije

152 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 151

BORAVAK I U POUKA PORED MORA

Sekcije

Uvod

1. USPOREDBA O SIJAČU
2. TUMAČENJE PRISPODOBE
3. JOŠ O PRISPODOBAMA
4. JOŠ USPOREDBI UZ MORE
5. POSJET KHERESI
6. LUĐAK IZ KHERESE

PAPER 151

TARRYING AND TEACHING BY THE SEASIDE

SECTIONS

Introduction

1. The Parable of the Sower
2. Interpretation of the Parable
3. More about Parables
4. More Parables by the Sea
5. The Visit to Kheresa
6. The Kheresa Lunatic

Uvod

DO 10. Ožujka, sve skupine posvećene propovijedanju i poučavanju su se okupile u Betsaidi. U četvrtak uveče i petak mnogi su otišli u ribu, dok su u subotu prisustvovali službi u sinagogi slušajući raspravu jednog ostarjelog Židova iz Damaska o slavi oca Abrahama. Isus je proveo najveći dio ovog Sabata sam u brdima. Te subote navečer Učitelj je govorio više od sat vremena okupljenim skupinama o "Ulozi nedaće i duhovnoj vrijednosti razočaranja." Bila je to nezaboravna prigoda, a njegovi slušatelji nikada nisu zaboravili tu lekciju.

Isus se još uvijek nije u potpunosti oporavio od boli zbog nedavnog odbacivanja u Nazaretu; apostoli su bili svjesni svojstvene tuge pomiješane s njegovim uobičajeno vedrim raspoloženjem. Jakov i Ivan su bili s njime najveći dio vremena, dok je Petar bio više nego okupiran mnogim odgovornostima koje su se odnosile na dobrobit i usmjerenje novog korpusa evanđelista. Ovaj su period čekanja prije nego što će krenuti na Pashu u Jeruzalem, žene provele u posjetu od kuće do kuće, podučavajući evanđelje i služeći bolesnima

INTRODUCTION

151:0.1 (1688.1) BY MARCH 10 all of the preaching and teaching groups had forgathered at Betsaida. Thursday night and Friday many of them went out to fish, while on the Sabbath day they attended the synagogue to hear an aged Jew of Damascus discourse on the glory of father Abraham. Jesus spent most of this Sabbath day alone in the hills. That Saturday night the Master talked for more than an hour to the assembled groups on "The mission of adversity and the spiritual value of disappointment." This was a memorable occasion, and his hearers never forgot the lesson he imparted.

151:0.2 (1688.2) Jesus had not fully recovered from the sorrow of his recent rejection at Nazareth; the apostles were aware of a peculiar sadness mingled with his usual cheerful demeanor. James and John were with him much of the time, Peter being more than occupied with the many responsibilities having to do with the welfare and direction of the new corps of evangelists. This time of waiting before starting for the Passover at Jerusalem, the women spent in visiting from house to house, teaching the gospel, and ministering to the sick in Capernaum and the

u Kafarnaumu i okolnim gradovima i selima.

surrounding cities and villages.

1. USPOREDBA O SIJAČU

Otprilike u ovo vrijeme Isus se počeo koristiti usporedbama kao metodom poučavanja mnoštva koje je za njim išlo. Budući da je Isus razgovarao s apostolima i drugima dugo u noć, u nedjelju ujutro na doručku je bilo malo naroda; tako je otišao uz more i sam sjeo u lađu, staru ribarsku barku Andrije i Petra koja mu je uvijek bila na raspolaganju, dok je razmišljao o sljedećem potezu u radu na proširenju kraljevstva. Ali Učitelj nije dugo ostao u osami. Uskoro je počeo pristizati narod iz Kafarnauma i obližnjih sela i oko deset sati ovoga jutra na obali se okupilo nekih tisuću ljudi u blizini Isusovog broda, bučno tražeći njegovu pozornost. Petar je već bio ustao i prilazeći brodu, rekao je Isusu: "Učitelju, hoću li razgovarati s njima?" Isus je odgovorio: "Nećeš, Petre, nego ću im ja ispričati priču." A onda je Isus počeo govoriti usporedbu o sijaču, jednu od prvih u dugom nizu takvih usporedbi koje je učio narodu koji ga je slijedio. Ovaj je broj imao povišeno sjedalo na kojem je sjedio (u to je vrijeme bilo uobičajeno sjediti za vrijeme govora), dok se obraćao narodu koji se okupio na obali. Nakon što im je Petar uputio par riječi, Isus je rekao:

"Iziđe sijač sijati i tako se dogodi da dok je sijao neko zrno pade uz put i bilo ga ljudi pogaziše ili dođoše ptice nebeske pa ga pozobaše. Neko zrno opet pade na kamenito tlo gdje je bila plitka zemlja i odmah izniknu jer nemade dubine u tlu, ali čim iziđe sunce, osuši se jer nemaše korijena kojima će upijati vlagu. Neko opet pade u trnje i tako trnje uzraste, te ga uguši i ono ne donese ploda. Još neko drugo pade na dobru zemlju i rastući donese rod, neko tridesetostruk, neko šezdesetostruk, a neko stotostruk." A kad je završio s ovom prispodobom, reče: "Tko ima uši da čuje, neka čuje."

Apostoli i oni koji su bili sa njima, kad su čuli kako Isus uči narod na ovaj način, bili su uveliko zbunjeni; i nakon mnogo govora među sobom, te večeri u Zebedejevu vrtu Matija reče Isusu: "Učitelju, kakvo je značenje mračnih priča kojima si se danas obratio mnoštvu? Zašto govoriš u prispodobama onima koji traže istinu?" A Isus je odgovorio:

"U strpljenju sam vas učio sve ovo vrijeme. Zato je vama dato da znate otajstva kraljevstva nebeskoga, ali nerazumnom mnoštvu i onima koji

1. THE PARABLE OF THE SOWER

151:1.1 (1688.3) About this time Jesus first began to employ the parable method of teaching the multitudes that so frequently gathered about him. Since Jesus had talked with the apostles and others long into the night, on this Sunday morning very few of the group were up for breakfast; so he went out by the seaside and sat alone in the boat, the old fishing boat of Andrew and Peter, which was always kept at his disposal, and meditated on the next move to be made in the work of extending the kingdom. But the Master was not to be alone for long. Very soon the people from Capernaum and near-by villages began to arrive, and by ten o'clock that morning almost one thousand were assembled on shore near Jesus' boat and were clamoring for attention. Peter was now up and, making his way to the boat, said to Jesus, "Master, shall I talk to them?" But Jesus answered, "No, Peter, I will tell them a story." And then Jesus began the recital of the parable of the sower, one of the first of a long series of such parables which he taught the throngs that followed after him. This boat had an elevated seat on which he sat (for it was the custom to sit when teaching) while he talked to the crowd assembled along the shore. After Peter had spoken a few words, Jesus said:

151:1.2 (1688.4) "A sower went forth to sow, and it came to pass as he sowed that some seed fell by the wayside to be trodden underfoot and devoured by the birds of heaven. Other seed fell upon the rocky places where there was little earth, and immediately it sprang up because there was no depth to the soil, but as soon as the sun shone, it withered because it had no root whereby to secure moisture. Other seed fell among the thorns, and as the thorns grew up, it was choked so that it yielded no grain. Still other seed fell upon good ground and, growing, yielded, some thirtyfold, some sixtyfold, and some a hundredfold." And when he had finished speaking this parable, he said to the multitude, "He who has ears to hear, let him hear."

151:1.3 (1689.1) The apostles and those who were with them, when they heard Jesus teach the people in this manner, were greatly perplexed; and after much talking among themselves, that evening in the Zebedee garden Matthew said to Jesus: "Master, what is the meaning of the dark sayings which you present to the multitude? Why do you speak in parables to those who seek the truth?" And Jesus answered:

151:1.4 (1689.2) "In patience have I instructed you all this time. To you it is given to know the mysteries of the kingdom of heaven, but to the undiscerning

traže naše uništenje, od sada, tajne kraljevstva će biti prikazane u usporedbama. To ćemo učiniti tako da oni koji stvarno žele ući u kraljevstvo mogli razabrati smisao ovih učenja i naći spasenje, dok oni koji slušaju samo da nas mogu uvući u zamku mogu biti još više zbunjeni gledajući dok ne vide i slušajući dok ne čuju. Djeco moja, zar ne vidite zakon duha koji određuje da će se onome tko ima dati da ima u izobilju, a da će se od onoga tko nema oduzeti i ono što ima. Ja ću se stoga od sada obraćati narodu usporedbama kako bi naši prijatelji i oni koji žele znati istinu mogu pronaći ono što traže, dok naši neprijatelji i oni koji ne vole istinu mogu samo čuti moje riječi bez razumijevanja. Mnogi od tih ljudi ne slijede put istine. Prorok je, uistinu, pravilno opisao sve ove nesmotrene duše kada je rekao: 'Oteža salom srce ovom narodu, oglušiše uši da ušima ne čuju, zaslijepiše oči da očima ne vide kako ne bi razlučili istinu i razumjeli je u svojim srcima.'"

Apostoli nisu u potpunosti mogli shvatiti značenje Učiteljevih riječi. Dok su Andrija i Tomo dalje razgovarali s Isusom, Petar i drugi apostoli su se povukli u drugi dio vrta gdje su se upustili u dugu i ozbiljnu raspravu.

2. TUMAČENJE PRISPODOBE

Petar i grupa koja se oko njega okupila došli su do zaključka da je prispodoba o sijaču bila alegorija gdje je svaki dio imao neko skriveno značenje, te su odlučili ponovo otići k Isusu i tražiti objašnjenje. U skladu s tim, Petar je prišao Učitelju, govoreći: "Mi nismo u stanju prodrijeti u značenje ove prispodobe i tražimo da nam pojasniš njezin smisao, jer ti kažeš da nam je dano znati otajstva kraljevstva." A kad je Isus to čuo, rekao je Petru: "Sine moj, ne želim ništa uskratiti od vas, ali ponajprije mi reci o čemu ste vi govorili; koja je vaša interpretacija prispodobe?"

Nakon nekoliko trenutaka tišine, Petar je rekao: Učitelju, razgovarali smo puno o prispodobi i došli do ovakvog tumačenja: Sijač je učitelj evanđelja; sjeme je riječ Božja. Sjeme koje pade pored puta predstavlja one koji ne razumiju nauk evanđelja. Ptice koje pozobaše sjeme koje je palo na stvrdnuto tlo predstavljaju Sotonu ili zlog koji krade ono što je posijano u srcima ovih neukih. Sjeme koje pade na kamenito tlo i koje naglo izniknu, predstavlja one površne i nesmotrene osobe koje, kada čuju evanđelje, prime poruku s radošću; ali kako istina nema prave korijene u njihovom dubljem razumijevanju, njihova je

multitudes and to those who seek our destruction, from now on, the mysteries of the kingdom shall be presented in parables. And this we will do so that those who really desire to enter the kingdom may discern the meaning of the teaching and thus find salvation, while those who listen only to ensnare us may be the more confounded in that they will see without seeing and will hear without hearing. My children, do you not perceive the law of the spirit which decrees that to him who has shall be given so that he shall have an abundance; but from him who has not shall be taken away even that which he has. Therefore will I henceforth speak to the people much in parables to the end that our friends and those who desire to know the truth may find that which they seek, while our enemies and those who love not the truth may hear without understanding. Many of these people follow not in the way of the truth. The prophet did, indeed, describe all such undiscerning souls when he said: 'For this people's heart has waxed gross, and their ears are dull of hearing, and their eyes they have closed lest they should discern the truth and understand it in their hearts.'"

151:1.5 (1689.3) The apostles did not fully comprehend the significance of the Master's words. As Andrew and Thomas talked further with Jesus, Peter and the other apostles withdrew to another portion of the garden where they engaged in earnest and prolonged discussion.

2. INTERPRETATION OF THE PARABLE

151:2.1 (1689.4) Peter and the group about him came to the conclusion that the parable of the sower was an allegory, that each feature had some hidden meaning, and so they decided to go to Jesus and ask for an explanation. Accordingly, Peter approached the Master, saying: "We are not able to penetrate the meaning of this parable, and we desire that you explain it to us since you say it is given us to know the mysteries of the kingdom." And when Jesus heard this, he said to Peter: "My son, I desire to withhold nothing from you, but first suppose you tell me what you have been talking about; what is your interpretation of the parable?"

151:2.2 (1689.5) After a moment of silence, Peter said: "Master, we have talked much concerning the parable, and this is the interpretation I have decided upon: The sower is the gospel preacher; the seed is the word of God. The seed which fell by the wayside represents those who do not understand the gospel teaching. The birds which snatched away the seed that fell upon the hardened ground represent Satan, or the evil one, who steals away that which has been sown in the hearts of these ignorant ones. The seed which fell upon the rocky places, and which sprang up so suddenly, represents those superficial and

odanost kratkog vijeka kad se suoče s nevoljama i progonom. Kad ih snađe nevolja, ovi vjernici počnu posrtati; oni padaju u iskušenje. Sjeme koje pade u trnje predstavlja one koji čuju riječ drage volje, ali koji dopuste brigama svijeta i zavodljivosti bogatstva da uguše riječ istine, tako da ostanu bez ploda. Konačno, sjeme koje pade na dobro tlo rodi plodove, neko tridesetostruke, neko šezdesetostruke, a neko stostruke, što predstavlja one koji su čuli i primili istinu s različitim stupnjevima zahvalnosti - zbog različitosti intelektualnog obdarenja među ljudima - i tako ostvarili ove različite stupnjeve religioznog iskustva."

Isus je prvo saslušao Petrovo tumačenje usporedbe, a onda je pozvao druge apostole da iznesu svoje sugestije. Na ovaj je poziv odgovorio samo Natanije. Rekao je: "Učitelju, nalazim više dobrih ideja u načinu na koji Šimun Petar tumači ovu prispodobu, ali ne slažem se s njim u potpunosti. Ja mislim da ova prispodoba kaže ovako: Sjeme predstavlja evanđelje kraljevstva, dok sijač predstavlja poslanike kraljevstva. Sjeme koje pade pored puta na stvrdnutu zemlju predstavlja one koji su čuli, ali su čuli samo malo evanđelja, kao i one koji su ravnodušni prema njegovoj poruci i koji su tvrdokorna srca. Ptice nebeske koje su pozobale sjeme koje je palo pokraj puta predstavljaju čovjekove životne navike, napast zla i požude tijela. Sjeme koje je palo na kamenje predstavlja one emocionalne duše koje brzo prime nova učenja i jednako brzo odustanu od istine kad se suoče s poteškoćama i stvarnostima življenja te istine; ovi ljudi nemaju duhovne percepcije. Sjeme koje pade u trnje predstavlja one koje ovo evanđelje eventualno može privući; oni imaju namjeru slijediti ova učenja, ali im na put staju životni ponos, ljubomora, zavist i tjeskobe zemaljske egzistencije. Sjeme koje pade na dobru zemlju i koje donese rod, neko tridesetostruk, neko šezdesetostruk, a neko strostruk, predstavlja prirodne i specifične stupnjeve sposobnosti raspoznavanja istine i reagiranja na duhovna učenja muškaraca i žena koji su različito obdareni osvjetljenjem duha."

Kad je Natanije završio s govorom, apostoli i njihovi suradnici su pali u ozbiljnu raspravu i bili odani iskrenom razgovoru, neki se zalažući za ispravnost Petrove interpretacije, dok je gotovo jednak broj nastojao obraniti Natanijevo objašnjenje prispodobe. U međuvremenu su se Petar i Natanije povukli u kuću, gdje su se predali snažnom i odlučnom nastojanju da jedan drugog

unthinking persons who, when they hear the glad tidings, receive the message with joy; but because the truth has no real root in their deeper understanding, their devotion is short-lived in the face of tribulation and persecution. When trouble comes, these believers stumble; they fall away when tempted. The seed which fell among thorns represents those who hear the word willingly, but who allow the cares of the world and the deceitfulness of riches to choke the word of truth so that it becomes unfruitful. Now the seed which fell on good ground and sprang up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents those who, when they have heard the truth, receive it with varying degrees of appreciation — owing to their differing intellectual endowments — and hence manifest these varying degrees of religious experience."

151:2.3 (1690.1) Jesus, after listening to Peter's interpretation of the parable, asked the other apostles if they did not also have suggestions to offer. To this invitation only Nathaniel responded. Said he: "Master, while I recognize many good things about Simon Peter's interpretation of the parable, I do not fully agree with him. My idea of this parable would be: The seed represents the gospel of the kingdom, while the sower stands for the messengers of the kingdom. The seed which fell by the wayside on hardened ground represents those who have heard but little of the gospel, along with those who are indifferent to the message, and who have hardened their hearts. The birds of the sky that snatched away the seed which fell by the wayside represent one's habits of life, the temptation of evil, and the desires of the flesh. The seed which fell among the rocks stands for those emotional souls who are quick to receive new teaching and equally quick to give up the truth when confronted with the difficulties and realities of living up to this truth; they lack spiritual perception. The seed which fell among the thorns represents those who are attracted to the truths of the gospel; they are minded to follow its teachings, but they are prevented by the pride of life, jealousy, envy, and the anxieties of human existence. The seed which fell on good soil, springing up to bear, some thirty, some sixty, and some a hundredfold, represents the natural and varying degrees of ability to comprehend truth and respond to its spiritual teachings by men and women who possess diverse endowments of spirit illumination."

151:2.4 (1690.2) When Nathaniel had finished speaking, the apostles and their associates fell into serious discussion and engaged in earnest debate, some contending for the correctness of Peter's interpretation, while almost an equal number sought to defend Nathaniel's explanation of the parable. Meanwhile Peter and Nathaniel had withdrawn to the house, where they were involved in a vigorous and determined effort the one to

uvjere i navedu na promjenu mišljenja.

Učitelj je dopustio da prođe zbrka i da se stiša najintenzivniji izražaj; onda je pljesnuo rukama i pozvao ih da se okupe oko njega. Kad su se ponovo svi skupili oko njega, rekao je: "Prije nego što vam pojasnim ovu prispodobu, imali li koji od vas išta reći?" Nakon nekoliko trenutaka tišine, Tomo je rekao: "Da, Učitelju, želim reći nekoliko riječi. Sjećam se da si nam jednom prilikom rekao da se čuvamo upravo ovakve situacije. Rekao si da je prilikom ilustracije propovijedi najbolje uposliti istinite priče, a ne izmišljotine, i da odaberemo priču koja najbolje odgovara ilustraciji jedne centralne i vitalne istine koju želimo predložiti ljudima, a da, nakon što tako upotrijebimo ovu priču, ne trebamo nuditi duhovno tumačenje svih manjih detalja koji u nju ulaze. Držim da su i Petar i Natanije u krivu u svojim pokušajima da tako protumače ovu prispodobu. Divim se njihovoj sposobnosti, ali sam isto tako siguran da svi takvi pokušaji izvlačenja duhovne analogije iz svih značajki ovakve prirodne usporedbe samo mogu donijeti zbunjenost i ozbiljne pogreške u pokušaju razumijevanja stvarne svrhe takve usporedbe. Da sam u pravu, u potpunosti dokazuje i činjenica da, dok smo prije sat vremena svi bili istog mišljenja, sad smo podijeljeni u dvije odvojene skupine od kojih svaka drži različito mišljenje u vezi ove parabole i tog se mišljenja drži tako ozbiljno da sama ova činjenica po mom mišljenju, staje na put našoj sposobnosti da u potpunosti shvatimo veliku istinu koju si namjeravao predložiti narodu kad si ispričao ovu prispodobu i kad si nas zamolio da je komentiramo."

Tomine su riječi imale umirujući učinak na sve njih. Naveo ih je da se sjete onoga što ih je Isus učio u ranijim slučajevima, a prije nego je Isus nastavio govoriti, Andrija je ustao, govoreći: "Ja sam uvjeren da je Tomo u pravu i želim ga pitati kakvo tumačenje on pridaje prispodobu o sijaču." Nakon što je Isus pozvao Tomu da govori, ovaj je rekao: "Braćo moja, ja ne želim produljiti raspravu, ali ako to želite, ja ću vam reći da mislim da je ova usporedba rečena s namjerom da nas nauči jednoj velikoj istini. A to je da naš nauk evanđelja kraljevstva, bez obzira koliko vjerno i učinkovito izvršili svoje božansko povjerenstvo, mora biti praćen različitim stupnjevima uspjeha; i da sve takve razlike u rezultatima proizlaze izravno iz različitih uvjeta svojstvenih okolnostima naše misije, uvjeta nad kojima imamo malo ili nimalo kontrole."

Kada je Tomo završio s govorom, većina njegovih kolega je bili spremni složiti se s njim, dok su Petar i Natanije bili na putu razgovarati s njim, kad je Isus ustao i rekao: "Bravo, Tomo; ovo je pravo značenje usporedbe; a Petar i Natanije su vam učinili veliku uslugu tako što su vam u

convince and change the mind of the other.

151:2.5 (1690.3) The Master permitted this confusion to pass the point of most intense expression; then he clapped his hands and called them about him. When they had all gathered around him once more, he said, "Before I tell you about this parable, do any of you have aught to say?" Following a moment of silence, Thomas spoke up: "Yes, Master, I wish to say a few words. I remember that you once told us to beware of this very thing. You instructed us that, when using illustrations for our preaching, we should employ true stories, not fables, and that we should select a story best suited to the illustration of the one central and vital truth which we wished to teach the people, and that, having so used the story, we should not attempt to make a spiritual application of all the minor details involved in the telling of the story. I hold that Peter and Nathaniel are both wrong in their attempts to interpret this parable. I admire their ability to do these things, but I am equally sure that all such attempts to make a natural parable yield spiritual analogies in all its features can only result in confusion and serious misconception of the true purpose of such a parable. That I am right is fully proved by the fact that, whereas we were all of one mind an hour ago, now are we divided into two separate groups who hold different opinions concerning this parable and hold such opinions so earnestly as to interfere, in my opinion, with our ability fully to grasp the great truth which you had in mind when you presented this parable to the multitude and subsequently asked us to make comment upon it."

151:2.6 (1691.1) The words which Thomas spoke had a quieting effect on all of them. He caused them to recall what Jesus had taught them on former occasions, and before Jesus resumed speaking, Andrew arose, saying: "I am persuaded that Thomas is right, and I would like to have him tell us what meaning he attaches to the parable of the sower." After Jesus had beckoned Thomas to speak, he said: "My brethren, I did not wish to prolong this discussion, but if you so desire, I will say that I think this parable was spoken to teach us one great truth. And that is that our teaching of the gospel of the kingdom, no matter how faithfully and efficiently we execute our divine commissions, is going to be attended by varying degrees of success; and that all such differences in results are directly due to conditions inherent in the circumstances of our ministry, conditions over which we have little or no control."

151:2.7 (1691.2) When Thomas had finished speaking, the majority of his fellow preachers were about ready to agree with him, even Peter and Nathaniel were on their way over to speak with him, when Jesus arose and said: "Well done, Thomas; you have discerned the true meaning of

potpunosti pokazali opasnost od pokušaja pretvaranja usporedbe u alegoriju. U svojim srcima svaki čovjek ponekad može izvući korist iz takvog poleta špekulativne mašte, ali je pogrešno nastojati ponuditi takve zaključke kao dio vašeg poučavanja javnosti."

Sad kad je napetost popustila, Petar i Natanije su jedan drugom čestitali na individualnim tumačenjima, a osim Alfejevih blizanaca, svaki je apostol ponudio svoje tumačenje prispodobе o sijaču prije nego što su pošli na počinak. Čak je i Juda Iskariotski ponudio vrlo uvjerljivo tumačenje. Dvanaestorica su često, među sobom, pokušali protumačiti Učiteljeve prispodobе kao da su alegorije, ali nikad više nisu uzeli takva nagađanja ozbiljno. Bila je ovo vrlo korisna pouka apostolima i njihovim suradnicima, osobito zato što je Isus od tog vremena sve više koristio usporedbe u vezi sa svojim javnim učenjima.

3. JOŠ O PRISPODOBAMA

Apostoli su još uvijek bili zaokupljeni pitanjem prispodoba, tako da je čitava sljedeća večer bila posvećena daljnjoj raspravi na ovu temu. Isus je započeo večernju raspravu rekavši: "Dragi moji, uvijek morate prilagoditi svoja učenja tako da vaše predočenje istine odgovara umovima i srcima ljudi koji stoje pred vama. Kad se nađete pred mnoštvom ljudi različitih intelektualnih i temperamentalnih osobina, a ne možete reći različite riječi svakoj skupini slušatelja, možete se poslužiti usporedbom kako bi prenijeli svoje učenje; i svaka će grupa, čak i svaki pojedinac, biti u mogućnosti napraviti vlastitu interpretaciju vaše prispodobe u skladu sa svojim intelektualnim i duhovnim darovima. Dopustite svojoj svjetlosti da sija, ali to učinite sa mudrošću i diskrecijom. Nijedan čovjek, ako zapali svjetiljku, ne stavi je pod varčak ili pod postelju; nego on stavi svoju svjetiljku na svijećnjak da svijetli svima. Dopustite mi da vam kažem da nema ništa sakriveno u kraljevstvu nebeskom što se neće očitovati; niti postoje bilo kakve tajne koje neće na kraju biti poznate. S vremenom će sve doći na vidjelo. Ne mislite samo o narodu i kako on čuje istinu; obratite pažnju i na sebe i na to kako vi slušate. Sjetite se da sam vam mnogo puta rekao: Onome tko ima, dat će mu se još više, a od onoga koji nema oduzet će se i ono što misli da ima."

Nastavak rasprave o usporedbama i daljnje upute u vezi njihova tumačenja može se sažeti i izraziti suvremenim jezikom kako slijedi:

parables; but both Peter and Nathaniel have done you all equal good in that they have so fully shown the danger of undertaking to make an allegory out of my parables. In your own hearts you may often profitably engage in such flights of the speculative imagination, but you make a mistake when you seek to offer such conclusions as a part of your public teaching."

151:2.8 (1691.3) Now that the tension was over, Peter and Nathaniel congratulated each other on their interpretations, and with the exception of the Alpheus twins, each of the apostles ventured to make an interpretation of the parable of the sower before they retired for the night. Even Judas Iscariot offered a very plausible interpretation. The twelve would often, among themselves, attempt to figure out the Master's parables as they would an allegory, but never again did they regard such speculations seriously. This was a very profitable session for the apostles and their associates, especially so since from this time on Jesus more and more employed parables in connection with his public teaching.

3. MORE ABOUT PARABLES

151:3.1 (1691.4) The apostles were parable-minded, so much so that the whole of the next evening was devoted to the further discussion of parables. Jesus introduced the evening's conference by saying: "My beloved, you must always make a difference in teaching so as to suit your presentation of truth to the minds and hearts before you. When you stand before a multitude of varying intellects and temperaments, you cannot speak different words for each class of hearers, but you can tell a story to convey your teaching; and each group, even each individual, will be able to make his own interpretation of your parable in accordance with his own intellectual and spiritual endowments. You are to let your light shine but do so with wisdom and discretion. No man, when he lights a lamp, covers it up with a vessel or puts it under the bed; he puts his lamp on a stand where all can behold the light. Let me tell you that nothing is hid in the kingdom of heaven which shall not be made manifest; neither are there any secrets which shall not ultimately be made known. Eventually, all these things shall come to light. Think not only of the multitudes and how they hear the truth; take heed also to yourselves how you hear. Remember that I have many times told you: To him who has shall be given more, while from him who has not shall be taken away even that which he thinks he has."

151:3.2 (1692.1) The continued discussion of parables and further instruction as to their interpretation may be summarized and expressed in modern phraseology as follows:

1. Isus je preporučio da ne koriste bilo basne ili alegorije pri učenju istina evanđelja. Predložio je slobodno korištenje usporedbi, a posebno usporedbi o prirodi. Naglasio je vrijednost korištenja *analogije* između prirodnog i duhovnog svijeta kao sredstva podučavanja istine. Često je aludirao na prirodu kao "nestvarnu i kratkotrajnu sjenu stvarnosti duha."

2. Isus je pripovijedao tri ili četiri prispodobе iz židovskih spisa, pozivajući pozornost na činjenicu da ova metoda poučavanja nije bila posve nova. Međutim, ona je postalo gotovo nova metoda poučavanja onako kako ju je on koristio od tog vremena nadalje.

3. U poučavanju apostola vrijednosti prispodoba, Isus je pozvao pozornost na sljedeće točke:

Prispodoba u isto vrijeme prozvodі apel na znatno različite razine uma i duha. Prispodoba potiče maštu, produbljuje pronicavost i izaziva kritičko razmišljanje; ona promiče simpatiju ne budeći antagonizam.

Usporedba se kreće od onoga što je poznato u smjeru otkrivenja onoga što je nepoznato. Ona koristi materijalno i prirodno kao sredstva kojima se upoznaje duhovno i nadmaterijalno.

Usporedba navodi ljude da donesu nepristrane moralne odluke. Prispodoba uspijeva izmaći velikom broju predrasuda dok elegantno stavlja novu istinu u ljudski um izazivajući minimalnu samoobranu i osobnu odbojnost.

Odbacivanje istine sadržane u parabolskoj analogiji zahtijeva svjestan intelektualni čin kojem se neposredno opiru častan sud i pošteno odlučivanje. Usporedba nagoni čovjeka da proslijedi misli kroz osjetilo sluha.

Korištenje prispodobe kao oblik poučavanja omogućava učitelju da iznese nove, pa čak i zapanjujuće istine, dok u isto vrijeme u velikoj mjeri izbjegava sve kontroverze i vanjski sukob s tradicijom i uspostavljenom vlasti.

Prispodoba dalje ima prednost jer priziva u sjećanje istinu koju čovjek uči kad se ponovo nađe u već poznatim okolnostima.

Isus je na taj način nastojao upoznati svoje sljedbenike s mnogim razlozima iz kojih je sve više koristio usporedbe u učenju naroda.

Pred kraj večernje sjednice Isus je ponudio prvi komentar prispodobе o sijaču. Rekao je da se

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus advised against the use of either fables or allegories in teaching the truths of the gospel. He did recommend the free use of parables, especially nature parables. He emphasized the value of utilizing the *analogy* existing between the natural and the spiritual worlds as a means of teaching truth. He frequently alluded to the natural as "the unreal and fleeting shadow of spirit realities."

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus narrated three or four parables from the Hebrew scriptures, calling attention to the fact that this method of teaching was not wholly new. However, it became almost a new method of teaching as he employed it from this time onward.

151:3.5 (1692.4) 3. In teaching the apostles the value of parables, Jesus called attention to the following points:

151:3.6 (1692.5) The parable provides for a simultaneous appeal to vastly different levels of mind and spirit. The parable stimulates the imagination, challenges the discrimination, and provokes critical thinking; it promotes sympathy without arousing antagonism.

151:3.7 (1692.6) The parable proceeds from the things which are known to the discernment of the unknown. The parable utilizes the material and natural as a means of introducing the spiritual and the supermaterial.

151:3.8 (1692.7) Parables favor the making of impartial moral decisions. The parable evades much prejudice and puts new truth gracefully into the mind and does all this with the arousal of a minimum of the self-defense of personal resentment.

151:3.9 (1692.8) To reject the truth contained in parabolical analogy requires conscious intellectual action which is directly in contempt of one's honest judgment and fair decision. The parable conduces to the forcing of thought through the sense of hearing.

151:3.10 (1692.9) The use of the parable form of teaching enables the teacher to present new and even startling truths while at the same time he largely avoids all controversy and outward clashing with tradition and established authority.

151:3.11 (1693.1) The parable also possesses the advantage of stimulating the memory of the truth taught when the same familiar scenes are subsequently encountered.

151:3.12 (1693.2) In this way Jesus sought to acquaint his followers with many of the reasons underlying his practice of increasingly using parables in his public teaching.

151:3.13 (1693.3) Toward the close of the evening's lesson Jesus made his first comment on the

prispodoba odnosi na dvije stvari: Prvo, da je bila osvrta na njegovu misiju do tog vremena i prognoza onoga što ga čeka za ostatka njegova života na zemlji. I drugo, da je bila nagovještaj onoga što su apostoli i drugi glasnici kraljevstva mogli očekivati u njihovoj službi iz generacije u generaciju u budućnosti.

Isus je također pribjegao korištenju usporedbi kao najbolje moguće metode za obranu od studioznih nastojanja religioznih vođa Jeruzalema da prikažu njegov rad kao djelovanje uz pomoć demona i zlih duhova. Apel na prirodu je bio protivan ovim nastojanjima jer su ljudi tog vremena gledali na sve prirodne pojave kao rezultat neposrednog djelovanja duhovnih bića i nadnaravnih sila. Također je koristio ovu metodu pouke jer mu je omogućila da proglasi važne istine onima koji su htjeli znati bolji put, dok je u isto vrijeme davao svojim neprijateljima manje prilike da nađu uzroka krivnji i optužbama protiv njega.

Prije nego što je poslao ovu grupu na počinak, Isus je rekao: "Sada ću vam reći posljednji dio usporedbe o sijaču. Želim vas iskušati da vidim kako ćete protumačiti: Kraljevstvo je nebesko kao čovjek koji baca dobro sjeme na zemlju; i dok on spava noću i ide svojim poslom danju, sjeme niče i raste i da on o tome ništa ne zna, donese rod. Prvo je bilo stabljika, onda uho, a potom je bilo puno zrnja na klasu. A onda kad je zrno bilo zrelo, odmah prinese srp, jer je žetva bila završena. Tko ima uši da čuje, neka čuje."

Mnogo su puta apostoli prevrtali ove riječi po svojim mislima, ali Učitelj nikada nije ponovo pomenuo ovaj posljednji dio usporedbe o sijaču.

4. JOŠ USPOREDBI UZ MORE

Sutradan je Isus ponovo poučavao narod iz broda, govoreći: "Kraljevstvo je nebesko kao čovjek koji posije dobro sjeme na svojoj njivi; a dok je on spavao, dođe njegov neprijatelj, posije kukolj među pšenicom i brzo ode. A kad usjev naraste i spremi se donijeti rod, pokaza se korov. Pristupiše onda sluge domaćinu te mu rekoše: 'Gospodaru, jesi li ti dobro sjeme posijao na svojoj njivi? Odakle ovi korovi?' A on je odgovorio svojim slugama: 'To je učinio neprijatelj.' Sluge zatim upitaše njihova gospodara, 'Hoćemo li izaći i iščupati ove korove?' 'A on im odgovori, 'Ne, da ne bi čupajući korove, počupali s njima i pšenicu. Umjesto toga neka ih oboje raste do vremena žetve, kada ću reći žetvodicima: Pokupite najprije kukolj te ga svezite u

parable of the sower. He said the parable referred to two things: First, it was a review of his own ministry up to that time and a forecast of what lay ahead of him for the remainder of his life on earth. And second, it was also a hint as to what the apostles and other messengers of the kingdom might expect in their ministry from generation to generation as time passed.

151:3.14 (1693.4) Jesus also resorted to the use of parables as the best possible refutation of the studied effort of the religious leaders at Jerusalem to teach that all of his work was done by the assistance of demons and the prince of devils. The appeal to nature was in contravention of such teaching since the people of that day looked upon all natural phenomena as the product of the direct act of spiritual beings and supernatural forces. He also determined upon this method of teaching because it enabled him to proclaim vital truths to those who desired to know the better way while at the same time affording his enemies less opportunity to find cause for offense and for accusations against him.

151:3.15 (1693.5) Before he dismissed the group for the night, Jesus said: "Now will I tell you the last of the parable of the sower. I would test you to know how you will receive this: The kingdom of heaven is also like a man who cast good seed upon the earth; and while he slept by night and went about his business by day, the seed sprang up and grew, and although he knew not how it came about, the plant came to fruit. First there was the blade, then the ear, then the full grain in the ear. And then when the grain was ripe, he put forth the sickle, and the harvest was finished. He who has an ear to hear, let him hear."

151:3.16 (1693.6) Many times did the apostles turn this saying over in their minds, but the Master never made further mention of this addition to the parable of the sower.

4. MORE PARABLES BY THE SEA

151:4.1 (1693.7) The next day Jesus again taught the people from the boat, saying: "The kingdom of heaven is like a man who sowed good seed in his field; but while he slept, his enemy came and sowed weeds among the wheat and hastened away. And so when the young blades sprang up and later were about to bring forth fruit, there appeared also the weeds. Then the servants of this householder came and said to him: 'Sir, did you not sow good seed in your field? Whence then come these weeds?' And he replied to his servants, 'An enemy has done this.' The servants then asked their master, 'Would you have us go out and pluck up these weeds?' But he answered them and said: 'No, lest while you are gathering them up, you uproot the wheat also. Rather let

snopove da se spali, a zatim skupite žito i uskladištite ga u moju žitnicu."

Nakon što je narod pitao nekoliko pitanja, Isus je rekao još jednu prispodobu: "Kraljevstvo je nebesko kao zrno gorušičino koje čovjek uze i posije na svojoj njivi. To je, dapače, najsitnije od sjemeni, ali kad uzraste, postaje najveća od svih biljaka, razvijajući se u stablo, tako da dolaze ptice nebeske i gnijezde se u njegovim granama."

"Kraljevstvo je nebesko kao kvasac koji žena uze i zamijesi s tri mjere brašna i na taj način se dogodi da cijeli obrok uskisne."

"Kraljevstvo je nebesko kao blago sakriveno na njivi koje čovjek otkrije. U svojoj radosti iziđe da proda sve što je imao da bi mogao imati novce za kupnju te njive."

"Kraljevstvo je nebesko poput trgovca koji traži skupocjeno biserje i kad se namjери na jedan dragocjeni biser, ode da proda sve što je imao kako bi bio u mogućnosti kupiti to skupocjeno biserje."

"Nadalje, kraljevstvo je nebesko kao mreža za hvatanje koja se baci u more i zahvati svakovrsne ribe. Kad se napuni, ribari je izvuku na obalu te sjednu i izdvoje ribu, prikupljajući one dobre u posude, a bacajući one loše."

Isus je govorio svjetini i mnoge druge usporedbe. Ustvari, od ovog je vremena rijetko učio ljude osim na ovaj način. Nakon što je narodu govorio u prispodobama, u večnjim je satim potpunije i detaljnije razlagao svoja učenja apostolima i evanđelistima.

5. POSJET KHERESI

Mnoštvo je nastavio rasti tijekom tjedna. Isus je u subotu požurio u brda, ali kad je došla nedjelja ujutro, gomila se vratila. Isus se obratio narodu u rano poslijepodne nakon Petrove propovijedi, a kad je završio, rekao je apostolima: "Umoran sam od naroda; idemo prijeći na drugu obalu da uzmemo dan odmora."

Na putu preko jezera naišli su na jednu od onih ljutih i iznenadnih oluja s vjetrom koje su bile tipične za Genezaretsko more, pogotovo u ovo doba godine. Ovo jezero leži gotovo sedam stotina stopa ispod razine mora i okruženo je

them both grow together until the time of the harvest, when I will say to the reapers, Gather up first the weeds and bind them in bundles to burn and then gather up the wheat to be stored in my barn."

151:4.2 (1693.8) After the people had asked a few questions, Jesus spoke another parable: "The kingdom of heaven is like a grain of mustard seed which a man sowed in his field. Now a mustard seed is the least of seeds, but when it is full grown, it becomes the greatest of all herbs and is like a tree so that the birds of heaven are able to come and rest in the branches thereof."

151:4.3 (1694.1) "The kingdom of heaven is also like leaven which a woman took and hid in three measures of meal, and in this way it came about that all of the meal was leavened."

151:4.4 (1694.2) "The kingdom of heaven is also like a treasure hidden in a field, which a man discovered. In his joy he went forth to sell all he had that he might have the money to buy the field."

151:4.5 (1694.3) "The kingdom of heaven is also like a merchant seeking goodly pearls; and having found one pearl of great price, he went out and sold everything he possessed that he might be able to buy the extraordinary pearl."

151:4.6 (1694.4) "Again, the kingdom of heaven is like a sweep net which was cast into the sea, and it gathered up every kind of fish. Now, when the net was filled, the fishermen drew it up on the beach, where they sat down and sorted out the fish, gathering the good into vessels while the bad they threw away."

151:4.7 (1694.5) Many other parables spoke Jesus to the multitudes. In fact, from this time forward he seldom taught the masses except by this means. After speaking to a public audience in parables, he would, during the evening classes, more fully and explicitly expound his teachings to the apostles and the evangelists.

5. THE VISIT TO KHERESA

151:5.1 (1694.6) The multitude continued to increase throughout the week. On Sabbath Jesus hastened away to the hills, but when Sunday morning came, the crowds returned. Jesus spoke to them in the early afternoon after the preaching of Peter, and when he had finished, he said to his apostles: "I am weary of the throngs; let us cross over to the other side that we may rest for a day."

151:5.2 (1694.7) On the way across the lake they encountered one of those violent and sudden windstorms which are characteristic of the Sea of Galilee, especially at this season of the year. This body of water is almost seven hundred feet below

visokim liticama, naročito na zapadu. Tu se strme klisure uspinju iz vode, a kako se zagrijani zrak diže i skuplja nad jezerom tijekom dana, postoji tendencija da se hladniji zrak iz klisura nakon zalaska sunca iznenada spusti na jezero. Takve oluje naglo dolaze i uglavnom jednako naglo odlaze.

Upravo je jedna takva večernja oluja uhvatila brod koji je nosio Isusa na drugu stranu jezera u ovu nedjelju navečer. Za njima su išla tri druga broda koja su nosila neke od mlađih evanđelista. Oluja je bila teška, unatoč tome što je bila ograničena na ovu regiju jezera, dok joj na zapadnoj obali nije bilo ni traga. Vjetar je bio toliko jak da su valovi počeli prelaziti preko palube. Snažni je vjetar razderao jedno prije nego što su ga apostoli mogli skupiti, a oni su u potpunosti ovisili o njihovim veslima dok su mukotrpno veslali prema obali, malo više od dva i pol kilometra.

Isus je u međuvremenu spavao na krmi pod malim zaklonom. Učitelj je bio umoran kad su napustili Betsaidu, i upravo zato je tražio da odu na drugu obalu jezera. Ovi su bivši ribari bili jaki i iskusni veslači, ali ovo je bila jedna od najgorih oluja koju su ikada doživjeli. Iako su vjetar i valovi bacali njihov brod kao igračku, Isus je nesmetano spavao. Peter je bio na desnom veslu u blizini krme. Kad se brod počeo puniti vodom, spustio je veslo iprišao Isusu, snažno ga tresući i kad se Isus probudio, Petar je uzbuđeno rekao: "Učitelju, zar ne znaš da smo usred ljute oluje? Ako nas ne spasiš, svi ćemo izginuti."

Kako je Isus izišao na kišu, prvo je pogledao Petra, a onda je zureći u mrak prešao pogledom preko umornih veslača, te je ponovo vratio pogled na Šimuna Petra koji se u svojoj agitaciji još nije bio vratio veslu, i rekao: "Zašto ste tako puni straha? Gdje vam je vera? Tišina, smirite se." Isus je jedva izgovorio ovaj ukor Petru i drugim apostolima, pozivajući Petra da traži mir kojim će smiriti svoju izmučenu dušu, kad se poremećena atmosfera, nakon što je povratila ravnotežu, skrasila u dubokom miru. Ljuti valovi su se gotovo istog časa smirili, dok su se tamni oblaci razili nakon kratke kiše, a na noćnom nebu su zasjale zvijezde. Sve je to bilo čista slučajnost kako smo mi mogli suditi; ali apostoli, a osobito Šimun Petar, nikada nisu prestali smatrati cijelu epizodu čudom prirode. U to je vrijeme bilo osobito lako ljudima vjerovati u čuda prirode jer su čvrsto vjerovali da je cjelokupna priroda kao fenomen bila pod izravnom kontrolom snaga duha i nadnaravnih bića.

the level of the sea and is surrounded by high banks, especially on the west. There are steep gorges leading up from the lake into the hills, and as the heated air rises in a pocket over the lake during the day, there is a tendency after sunset for the cooling air of the gorges to rush down upon the lake. These gales come on quickly and sometimes go away just as suddenly.

151:5.3 (1694.8) It was just such an evening gale that caught the boat carrying Jesus over to the other side on this Sunday evening. Three other boats containing some of the younger evangelists were trailing after. This tempest was severe, notwithstanding that it was confined to this region of the lake, there being no evidence of a storm on the western shore. The wind was so strong that the waves began to wash over the boat. The high wind had torn the sail away before the apostles could furl it, and they were now entirely dependent on their oars as they laboriously pulled for the shore, a little more than a mile and a half distant.

151:5.4 (1694.9) Meanwhile Jesus lay asleep in the stern of the boat under a small overhead shelter. The Master was weary when they left Betsaida, and it was to secure rest that he had directed them to sail him across to the other side. These ex-fishermen were strong and experienced oarsmen, but this was one of the worst gales they had ever encountered. Although the wind and the waves tossed their boat about as though it were a toy ship, Jesus slumbered on undisturbed. Peter was at the right-hand oar near the stern. When the boat began to fill with water, he dropped his oar and, rushing over to Jesus, shook him vigorously in order to awaken him, and when he was aroused, Peter said: "Master, don't you know we are in a violent storm? If you do not save us, we will all perish."

151:5.5 (1695.1) As Jesus came out in the rain, he looked first at Peter, and then peering into the darkness at the struggling oarsmen, he turned his glance back upon Simon Peter, who, in his agitation, had not yet returned to his oar, and said: "Why are all of you so filled with fear? Where is your faith? Peace, be quiet." Jesus had hardly uttered this rebuke to Peter and the other apostles, he had hardly bidden Peter seek peace wherewith to quiet his troubled soul, when the disturbed atmosphere, having established its equilibrium, settled down into a great calm. The angry waves almost immediately subsided, while the dark clouds, having spent themselves in a short shower, vanished, and the stars of heaven shone overhead. All this was purely coincidental as far as we can judge; but the apostles, particularly Simon Peter, never ceased to regard the episode as a nature miracle. It was especially easy for the men of that day to believe in nature miracles inasmuch as they firmly believed that all nature was a phenomenon directly under the control of spirit

Isus je otvoreno objasnio dvanaestorici da su njegove riječi bile upućene njihovim uznemirenim duhovima i ustrašenim umovima, a ne prirodnim silama, ali to je bilo bez uspjeha. Isusovi sljedbenici su ustrajali u svom vlastitom tumačenju svih takvih slučajnih pojava. Od tog dana su inzistirali da je Učitelj imao apsolutnu moć nad elementima prirode. Petar nikad posustao govoreći kako "mu se i vjetrovi i valovi pokoravaju."

Bilo je kasno navečer kad su Isus i njegovi suradnici stigli do obale, a budući da je bila mirna i lijepa noć, svi su se odmarali u čamcima i nisu išli na obalu sve do nedugo nakon izlaska sunca sljedećeg jutra. Kad su se svi okupili, nekih četrdeset ljudi, Isus je rekao: "Pođimo u ova brda na nekoliko dana, dok se posvetimo razmišljanju o problemima kraljevstva Očeva."

6. LUĐAK IZ KHERESE

Iako se veći dio obližnje istočne obale jezera lagano uspinjao prema obližnjim visoravnima, na ovom se mjestu spuštala strma padina, a obala se na nekim mjestima okomito spuštala u jezero. Pokazujući na padine obližnjeg brda, Isus je rekao: "Pođimo na ovo brdo naći zaklona gdje ćemo doručkovati, odmoriti se i razgovarati."

Cijela je padina bila prekrivena špiljama isklesanim u stijeni. Mnoge od tih šupljina su bile drevni grobovi. Otprilike na pola puta uz brdo na maloj, relativno ravnoj litici bilo je groblje malog sela po imenu Kheresa. Dok su Isus i njegovi suradnici prolazili u blizini groblja, u susret im je požurio jedan luđak koji je živio u tim gorskim pećinama. Ovaj je ljudi čovjek bio dobro poznat u tom području kako je nekoć bio vezan okovima i lancima i zatvoren u jednoj od pećina. Odavno je slomio okove i sad je lutao po volji među grobnicama i napuštenim pogrebnim grotama.

Ovaj je čovjek, po imenu Amos, patio od periodičnih napada ludila. Bilo je dužih razdoblja kad bi pronašao neku odjeću i kad se uglavnom prilično dobro nosio među ljudima. Tijekom jednog od tih lucidnih intervala otišao je u Betsaidu gdje je čuo propovijedanje Isusa i apostola, a u to je vrijeme neodlučno prihvatio vjeru u evanđelje kraljevstva. No, uskoro je nastupila burna faza njegove nevolje i ponovo je našao utočište među grobovima gdje je zavijao, glasno vikao i na druge načine terorizirao sve koji bi ga slučajno sreli.

forces and supernatural beings.

151:5.6 (1695.2) Jesus plainly explained to the twelve that he had spoken to their troubled spirits and had addressed himself to their fear-tossed minds, that he had not commanded the elements to obey his word, but it was of no avail. The Master's followers always persisted in placing their own interpretation on all such coincidental occurrences. From this day on they insisted on regarding the Master as having absolute power over the natural elements. Peter never grew weary of reciting how "even the winds and the waves obey him."

151:5.7 (1695.3) It was late in the evening when Jesus and his associates reached the shore, and since it was a calm and beautiful night, they all rested in the boats, not going ashore until shortly after sunrise the next morning. When they were gathered together, about forty in all, Jesus said: "Let us go up into yonder hills and tarry for a few days while we ponder over the problems of the Father's kingdom."

6. THE KHERESA LUNATIC

151:6.1 (1695.4) Although most of the near-by eastern shore of the lake sloped up gently to the highlands beyond, at this particular spot there was a steep hillside, the shore in some places dropping sheer down into the lake. Pointing up to the side of the near-by hill, Jesus said: "Let us go up on this hillside for our breakfast and under some of the shelters rest and talk."

151:6.2 (1695.5) This entire hillside was covered with caverns which had been hewn out of the rock. Many of these niches were ancient sepulchres. About halfway up the hillside on a small, relatively level spot was the cemetery of the little village of Kheresa. As Jesus and his associates passed near this burial ground, a lunatic who lived in these hillside caverns rushed up to them. This demented man was well known about these parts, having onetime been bound with fetters and chains and confined in one of the grottoes. Long since he had broken his shackles and now roamed at will among the tombs and abandoned sepulchres.

151:6.3 (1696.1) This man, whose name was Amos, was afflicted with a periodic form of insanity. There were considerable spells when he would find some clothing and deport himself fairly well among his fellows. During one of these lucid intervals he had gone over to Betsaida, where he heard the preaching of Jesus and the apostles, and at that time had become a halfhearted believer in the gospel of the kingdom. But soon a stormy phase of his trouble appeared, and he fled to the tombs, where he moaned, cried out aloud, and so conducted himself as to terrorize all who chanced to meet him.

Kad je Amos prepoznao Isusa, pao je pred njim ničice i uzviknuo: "Znam ja tebe, Isuse, ali ja sam opsjednut mnogim zlim duhovima i preklinjem te da me ne mučiš." Ovaj je čovjek zaista vjerovao da je njegova periodična mentalna bolest nastupala zbog činjenice da su u takvim intervalima, zli ili nečisti duhovi ulazili u njega i dominirali nad njegovim umom i tijelom. Njegovi su problemi uglavnom bili emocionalni - mozak mu nije bio ozbiljnije bolestan.

Isus je, gledajući odozgo na čovjeka koji je čučao kao životinja pred njegovim nogama, ispružio ruku, uhvatio čovjeka i uspravio ga, govoreći: "Amose, ti nisi opsjednut zlim duhom; čuo si radosnu vijest da si sin Božji. Zapovijedam ti da prestaneš s ovom ludorijom. Kad je Amos čuo kako Isus govori te riječi, u njegovom je intelektu došlo do takve transformacije da se odmah vratio zdravoj pameti i uspostavio normalnu kontrolu nad svojim emocijama. U ovo se vrijeme skupila velika grupa ljudi iz obližnjeg sela a ti su ljudi, praćeni svinjarima s obližnjih visoravni, bili zapanjeni kad su vidjeli kako ovaj luđak sjedi s Isusom i njegovim sljedbenicima i slobodno razgovara s njima u posjedu zdrave pameti.

Kako su svinjari požurili u selo da prošire vijesti o ozdravljenju luđaka, psi su krenuli na jedno manje nezaštićeno krdo od nekih trideset svinja i satjerali su većinu preko obronka ponora u more. Ta je slučajna pojava, vezana uz Isusovu prisutnost i navodno čudotvorno ozdravljenje ovog luđaka, vodila legendi da je Isus izliječio Amosa istjerivanjem legije zlih duhova koji su onda ušli u krdo svinja koje su naveli da pojure naglavačke preko obronka i da se strmoglave u more. Prije svršetka tog dana, ova je pripovijest prenesena od svinjara do svinjara i cijelo im je selo povjerovalo. Amos je zasigurno vjerovao u ovu priču; on je vidio kako svinje padaju preko ruba brijega nedugo nakon što se njegov uznemireni um konačno primirio i do kraja života je vjerovao da su sa sobom ponijele zle duhove koji su ga tako dugo mučili i proganjali. A to je uveliko učvrstilo trajnost njegova ozdravljenja. Također je istina da su svi Isusovi apostoli (osim Tome) vjerovali da je ova epizoda sa svinjama bila izravno povezana s Amosovim ozdravljenjem.

Isus tu nije uspio naći odmora koji je tražio. Veći dio tog dana njega su tražili oni koji su čuli o Amosovu ozdravljenju, a koje je privukla priča da su demoni izašli iz luđaka i ušli u krdo svinja. I tako, nakon samo jedne noći odmora, rano u utorak ujutro Isusa i njegove prijatelje je probudilo izaslanstvo svinjara, nežidova koji su došli sa zahtjevom da napusti njihovu oblast. Njihov je

151:6.4 (1696.2) When Amos recognized Jesus, he fell down at his feet and exclaimed: "I know you, Jesus, but I am possessed of many devils, and I beseech that you will not torment me." This man truly believed that his periodic mental affliction was due to the fact that, at such times, evil or unclean spirits entered into him and dominated his mind and body. His troubles were mostly emotional — his brain was not grossly diseased.

151:6.5 (1696.3) Jesus, looking down upon the man crouching like an animal at his feet, reached down and, taking him by the hand, stood him up and said to him: "Amos, you are not possessed of a devil; you have already heard the good news that you are a son of God. I command you to come out of this spell." And when Amos heard Jesus speak these words, there occurred such a transformation in his intellect that he was immediately restored to his right mind and the normal control of his emotions. By this time a considerable crowd had assembled from the nearby village, and these people, augmented by the swine herders from the highland above them, were astonished to see the lunatic sitting with Jesus and his followers, in possession of his right mind and freely conversing with them.

151:6.6 (1696.4) As the swine herders rushed into the village to spread the news of the taming of the lunatic, the dogs charged upon a small and untended herd of about thirty swine and drove most of them over a precipice into the sea. And it was this incidental occurrence, in connection with the presence of Jesus and the supposed miraculous curing of the lunatic, that gave origin to the legend that Jesus had cured Amos by casting a legion of devils out of him, and that these devils had entered into the herd of swine, causing them forthwith to rush headlong to their destruction in the sea below. Before the day was over, this episode was published abroad by the swine tenders, and the whole village believed it. Amos most certainly believed this story; he saw the swine tumbling over the brow of the hill shortly after his troubled mind had quieted down, and he always believed that they carried with them the very evil spirits which had so long tormented and afflicted him. And this had a good deal to do with the permanency of his cure. It is equally true that all of Jesus' apostles (save Thomas) believed that the episode of the swine was directly connected with the cure of Amos.

151:6.7 (1696.5) Jesus did not obtain the rest he was looking for. Most of that day he was thronged by those who came in response to the word that Amos had been cured, and who were attracted by the story that the demons had gone out of the lunatic into the herd of swine. And so, after only one night of rest, early Tuesday morning Jesus and his friends were awakened by a delegation of

zastupnik rekao Petru i Andriji: "Ribari Galilejci, idite od nas i povedite sa sobom svog proroka. Znamo da je sveti čovjek, ali to ne znaju bogovi naše zemlje, a mi stojimo u opasnosti od gubitka još mnogo više svinja. Obuzeo nas je strah od vas, tako da vas molimo da se smjesta udaljite odavde." Kad je Isus to čuo, rekao je Andriji: "Vratimo se našem mjestu."

Dok su se spremali otići, Amos je molio Isusa da mu dopusti vratiti se s njima, ali Učitelj na to nije pristao. Isus je rekao Amosu: "Ne zaboravi da si sin Božji. Vрати se svom narodu pokazati im koje veliko djelo Bog učini za tebe." I tako je Amos otišao proširiti vijesti da je Isus istjerao legiju zlih duhova iz njegove napačene duše i da su ovi duhovi ušli u krdo svinja i natjerali ih u smrt. I nije prestao dok nije obišao sve gradove Dekapolisa, govoreći o velikoj pomoći koju je primio od Isusa.

these swine-raising gentiles who had come to urge that he depart from their midst. Said their spokesman to Peter and Andrew: "Fishermen of Galilee, depart from us and take your prophet with you. We know he is a holy man, but the gods of our country do not know him, and we stand in danger of losing many swine. The fear of you has descended upon us, so that we pray you to go hence." And when Jesus heard them, he said to Andrew, "Let us return to our place."

^{151:6.8 (1697.1)} As they were about to depart, Amos besought Jesus to permit him to go back with them, but the Master would not consent. Said Jesus to Amos: "Forget not that you are a son of God. Return to your own people and show them what great things God has done for you." And Amos went about publishing that Jesus had cast a legion of devils out of his troubled soul, and that these evil spirits had entered into a herd of swine, driving them to quick destruction. And he did not stop until he had gone into all the cities of the Decapolis, declaring what great things Jesus had done for him.

POGLAVLJE 152. DOGAĐAJI KOJI SU VODILI DO KRIZE UKAFARNAUMU

↩ 151

Knjiga Urantije

153 ➞

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 152 DOGAĐAJI KOJI SU VODILI DO KRIZE UKAFARNAUMU

Sekcije

Uvod

1. U JAIROVOJ KUĆI
2. HRANJENJE PET TISUĆA
3. ISUSA HOĆE UČINITI KRALJEM
4. NOĆNO UKAZANJE ŠIMUNA PETRA
5. NATRAG U BETSAIDI
6. U GENEZARETU
7. U JERUZALEMU

PAPER 152 EVENTS LEADING UP TO THE CAPERNAUM CRISIS

SECTIONS

Introduction

1. At Jairus's House
2. Feeding the Five Thousand
3. The King-Making Episode
4. Simon Peter's Night Vision
5. Back in Bethsaida
6. At Gennesaret
7. At Jerusalem

Uvod

PRIPOVIJEST o liječenju Amosa, luđaka iz Kherese, već je stigla u Betsaidu i Kafarnaum, tako da je velika skupina naroda čekala Isusa kad je njegova lađa pristala uz obalu u utorak poslije podne. Među tim mnoštvom su bili i novi promatrači koje je Veliko vijeće Jeruzalema poslalo u Kafarnaum da nađu izgovor za Učiteljevo uhićenje i osudu. Dok je Isus govorio s onima koji su se okupili da ga pozdrave, kroz gomilu se progurao jedan od nadstojnika sinagoge, čovjek po imenu Jair, i padajući pred njegove noge uhvatio je Isusa za ruku i zamolio ga žurno poći s njima, govoreći: "Učitelju, moja mala kćer, jedino dijete, leži kod kuće na samrti. Molim te dođi je izliječiti." Kad je Isus čuo zahtjev ovoga oca, rekao je: "Idem s tobom."

Dok je Isus išao za Jairom, veliko je mnoštvo koje je čulo očevu molbu krenulo za njima da vidi što će se dogoditi. Neposredno prije nego što će stići do nadstojnikove kuće, dok su se gurali kroz

INTRODUCTION

152:0.1 (1698.1) THE story of the cure of Amos, the Kheresa lunatic, had already reached Bethsaida and Capernaum, so that a great crowd was waiting for Jesus when his boat landed that Tuesday forenoon. Among this throng were the new observers from the Jerusalem Sanhedrin who had come down to Capernaum to find cause for the Master's apprehension and conviction. As Jesus spoke with those who had assembled to greet him, Jairus, one of the rulers of the synagogue, made his way through the crowd and, falling down at his feet, took him by the hand and besought that he would hasten away with him, saying: "Master, my little daughter, an only child, lies in my home at the point of death. I pray that you will come and heal her." When Jesus heard the request of this father, he said: "I will go with you."

152:0.2 (1698.2) As Jesus went along with Jairus, the large crowd which had heard the father's request followed on to see what would happen. Shortly before they reached the ruler's house, as they

mnoštvo žurno idući uskom ulicom, Isus se iznenada zaustavio, uzvikujući: "Netko me se dotaknuo." A kad su svi koji su bili u njegovoj neposrednoj blizini odmahнули glavom, Petar je progovorio: "Učitelju, vidiš gomilu naroda što se tiska oko tebe samo što nas nije satrla, a još kažeš 'netko me se dotaknuo.' Kako to misliš?" Tada je Isus rekao: "Pitao sam tko me se dotaknuo, jer sam spoznao da je živa energije otišla iz mene." Dok se Isus okretao oko sebe, oči su mu pale na ženu koja je staja u blizini, koja je istupila i kleknula pred njegove noge, govoreći: "Godinama patim od napadaja krvarenja. Više sam boli pretrpjela od pustih liječnika; potrošila sam sve što sam imala, ali nitko me ne nije uspio izliječiti. Tada sam čula o tebi i pomislila da ako se samo mogu makar dotaknuti skuta tvoje haljine, ozdravit ću zasigurno. I tako sam se izgurala kroz silni narod dok se nisam, stojeći u blizini tebe, Učitelju, dotaknula ruba tvoga ogrtača i odmah sam bila izliječena; znam da sam ozdravila od bolesti."

Kad je Isus to čuo, uzeo je ženu za ruku i podižući je na noge, rekao: "Kćeri, tvoja te vjera ozdravila! Idi u miru." To što je vodilo ozdravljenju je bila njezina vjera, a ne njezin *dodir*. Ovaj je slučaj dobra ilustracija mnogih naizgled čudotvornih izlječenja koja su pratila Isusov život na zemlji, ali koja on ni u kojem smislu nije svjesno učinio. Kako je vrijeme prolazilo, pokazalo se da je ta žena doista bila izliječena od svoje bolesti. Njezina vjera je bila takva da je izravno prodrila do kreativne snage koja je počivala u Učiteljevoj osobi. S vjerom koju je imala, bilo je potrebno samo pristupiti osobi Učitelja. Nije uopće bilo potrebno dotaći njegov ogrtač; to je bio tek praznovjerni dio njezina vjerovanja. Isus je pozvao ovu ženu, Veroniku iz Cezareje Filipove, da stupi u njegovu prisutnost kako bi se ispravile dvije pogreške kojih se ona inače mogla držati ili kojih su se mogli držati oni koji su bili svjedoci ovog ozdravljenja: Nije želio da se Veronika udalji misleći da je njezin strah u pokušaju da ukrade ovo ozdravljenje bio nagrađen ili da joj je praznovjerje u povezivanju dodirivanja njegove haljine s ozdravljenju bilo učinkovito. Htio je da svi znaju da je njezina čista i živa vjera bila to što je sprovelo ozdravljenje.

1. U JAIROVOJ KUĆI

Jair je, naravno, bio jako nestrpljiv zbog ovog kašnjenja jer je što prije želio doći kući; sada su bili u još većoj žurbi i još su više ubrzali tempo. Čak i prije nego što su ušli u dvorište ovog čelnika, jedan od njegovih slugu je izašao, govoreći: "Ne muči više Učitelja, tvoja kćer je mrtva." No činilo se da Isus nije ni čuo riječi ovoga sluga nego se, vodeći sa sobom Petra, Jakova i Ivana, okrenuo i

hastened through a narrow street and as the throng jostled him, Jesus suddenly stopped, exclaiming, "Someone touched me." And when those who were near him denied that they had touched him, Peter spoke up: "Master, you can see that this crowd presses you, threatening to crush us, and yet you say 'someone has touched me.' What do you mean?" Then Jesus said: "I asked who touched me, for I perceived that living energy had gone forth from me." As Jesus looked about him, his eyes fell upon a near-by woman, who, coming forward, knelt at his feet and said: "For years I have been afflicted with a scourging hemorrhage. I have suffered many things from many physicians; I have spent all my substance, but none could cure me. Then I heard of you, and I thought if I may but touch the hem of his garment, I shall certainly be made whole. And so I pressed forward with the crowd as it moved along until, standing near you, Master, I touched the border of your garment, and I was made whole; I know that I have been healed of my affliction."

152:0.3 (1698.3) When Jesus heard this, he took the woman by the hand and, lifting her up, said: "Daughter, your faith has made you whole; go in peace." It was her *faith* and not her *touch* that made her whole. And this case is a good illustration of many apparently miraculous cures which attended upon Jesus' earth career, but which he in no sense consciously willed. The passing of time demonstrated that this woman was really cured of her malady. Her faith was of the sort that laid direct hold upon the creative power resident in the Master's person. With the faith she had, it was only necessary to approach the Master's person. It was not at all necessary to touch his garment; that was merely the superstitious part of her belief. Jesus called this woman, Veronica of Caesarea-Philippi, into his presence to correct two errors which might have lingered in her mind, or which might have persisted in the minds of those who witnessed this healing: He did not want Veronica to go away thinking that her fear in attempting to steal her cure had been honored, or that her superstition in associating the touch of his garment with her healing had been effective. He desired all to know that it was her pure and living *faith* that had wrought the cure.

1. AT JAIRUS'S HOUSE

152:1.1 (1699.1) Jairus was, of course, terribly impatient of this delay in reaching his home; so they now hastened on at quickened pace. Even before they entered the ruler's yard, one of his servants came out, saying: "Trouble not the Master; your daughter is dead." But Jesus seemed not to heed the servant's words, for, taking with him Peter, James, and John, he turned

rekao ožalošćenom ocu: "Ne boj se; samo vjeruj." Kada je ušao u kuću, opazio je ožalošćene kako sviraju flaute i prave neukusnu buku; rodbina je već počela plakati i lekati. A kad je izbacio sve ožalošćene iz sobe, ušao je s ocem i majkom i svoja tri apostola. Rekao je ožalošćenima da djevojka nije mrtva, ali su se oni tome rugali sa podsmijehom. Isus se sada okrenuo prema majci, govoreći: "Vaša kći nije mrtva, ona samo spava." A kad se kuća primirila, Isus je otišao do mjesta gdje je dijete ležalo, uzeo je za ruku i rekao: "Kćeri, kažem ti, probudi se i ustani!" Kad je djevojčica čula te riječi, odmah je ustala i počela hodati po sobi. A onda, nakon što se oporavila od svoje omamljenosti, Isus je predložio da joj dadnu nešto za jesti, jer je bila dugo bez hrane.

Budući da je bilo puno agitacije u Kafarnaumu protiv Isusa, nazvao je obitelj na okup i objasnio da je djevojka bila u komi nakon duge groznice, te da ju je samo pozvao da se probudi, da ju nije uskrisio od mrtvih. Također je sve to objasnio i apostolima, ali je sve to bilo uzaludno; svi su vjerovali da je podigao djevojčicu iz mrtvih. To što je Isus rekao u objašnjenju mnogih prividnih čuda imalo je mali učinak na njegove sljedbenike. Oni su svi bili skloni traženju čuda i nisu propuštali ni jednu priliku Isusu pripisati još jedno takvo djelo. Isus i apostoli su se vratili u Betsaidu nakon što je on jasno naglasio da o ovome nikomu ne kazuju.

Kad je izašao iz Jairove kuće, za njim su pošla dva slijepca u pratnji jednog glupog dječaka, glasno tražeći ozdravljenje. U to je vrijeme ugled Isusa kao iscjelitelja bio na samom vrhuncu. Gdje god je išao, pratili su ga ljudi koji su patili od oboljenja i poremećaja. Učitelj je u to vrijeme izgledao iscrpljen, a njegovi su prijatelji strahovali da bi ga daljnji rad na učenju i ozdravljenju naroda mogao dovesti do točke stvarnog sloma.

Isusovi apostoli, a naročito obični svijet, nisu mogli razumjeti prirodu i osobine ovog Boga-čovjeka. Niti je i jedna buduća generacija bila u stanju u cjelosti shvatiti to što se dogodilo na zemlji u osobi Isusa iz Nazareta. Niti se ovi izvanredni događaji ikada mogu provjeriti od strane znanosti ili religije iz jednostavnog razloga što se takva izvanredna situacija nikada ne može ponovno dogoditi, bilo na ovom ili na bilo kojem drugom svijetu u Nebadonu. Nikada više, ni na jednom svijetu u cijelom ovom svemiru, neće se pojaviti ni jedno drugo biće u smrtnom obličju, koje će istovremeno utjeloviti sve attribute kreativne energije u kombinaciji s duhovnim darovima koji nadilaze vrijeme i većinu drugih materijalnih ograničenja.

and said to the grief-stricken father: "Fear not; only believe." When he entered the house, he found the flute-players already there with the mourners, who were making an unseemly tumult; already were the relatives engaged in weeping and wailing. And when he had put all the mourners out of the room, he went in with the father and mother and his three apostles. He had told the mourners that the damsel was not dead, but they laughed him to scorn. Jesus now turned to the mother, saying: "Your daughter is not dead; she is only asleep." And when the house had quieted down, Jesus, going up to where the child lay, took her by the hand and said, "Daughter, I say to you, awake and arise!" And when the girl heard these words, she immediately rose up and walked across the room. And presently, after she had recovered from her daze, Jesus directed that they should give her something to eat, for she had been a long time without food.

152:1.2 (1699.2) Since there was much agitation in Capernaum against Jesus, he called the family together and explained that the maiden had been in a state of coma following a long fever, and that he had merely aroused her, that he had not raised her from the dead. He likewise explained all this to his apostles, but it was futile; they all believed he had raised the little girl from the dead. What Jesus said in explanation of many of these apparent miracles had little effect on his followers. They were miracle-minded and lost no opportunity to ascribe another wonder to Jesus. Jesus and the apostles returned to Bethsaida after he had specifically charged all of them that they should tell no man.

152:1.3 (1699.3) When he came out of Jairus's house, two blind men led by a dumb boy followed him and cried out for healing. About this time Jesus' reputation as a healer was at its very height. Everywhere he went the sick and the afflicted were waiting for him. The Master now looked much worn, and all of his friends were becoming concerned lest he continue his work of teaching and healing to the point of actual collapse.

152:1.4 (1699.4) Jesus' apostles, let alone the common people, could not understand the nature and attributes of this God-man. Neither has any subsequent generation been able to evaluate what took place on earth in the person of Jesus of Nazareth. And there can never occur an opportunity for either science or religion to check up on these remarkable events for the simple reason that such an extraordinary situation can never again occur, either on this world or on any other world in Nebadon. Never again, on any world in this entire universe, will a being appear in the likeness of mortal flesh, at the same time embodying all the attributes of creative energy combined with spiritual endowments which transcend time and most other material limitations.

Nikada prije Isusa na zemlji, niti ikada poslije njega, nije bilo moguće tako izravno i očigledno osigurati pojavu fenomena koji prate posjedovanje snažne i žive vjere smrtnih muškaraca i žena. Kako bi se ovi događaji ponovili, morali bismo ići u neposrednu prisutnost Mihaela, Stvoritelja, i naći ga u obličju u kojem je tada bio - kao Sin Čovječji. Isto tako, danas, dok njegova odsutnost onemogućuje takve materijalne manifestacije, trebate se suzdržati od stavljanja bilo kakvih ograničenja na moguću manifestaciju njegove *duhovne snage*. Iako Učitelj nije prisutan kao materijalno biće, on je prisutan kao duhovni utjecaj u srcima ljudi. Kad je napustio svijet, Isus je činom svog odlaska osigurao da njegov duh nastavi živjeti zajedno s duhom njegova Oca koji prebiva u umovima svih ljudi.

2. HRANJENJE PET TISUĆA

Isus je nastavio poučavati narod preko dana i učiti apostole i evanđeliste uvečer. U petak je proglašen dopust od tjedan dana kako bi svi njegovi sljedbenici mogli otići svojim kućama ili u posjet prijateljima na nekoliko dana prije pripreme za odlazak na Pashu u Jeruzalem. No, više od polovice sljedbenika se odbilo razići, dok je mnoštvo iz dana u dan sve više raslo i to toliko da je David Zebedejev želio podići novi tabor, ali je Isus odbio dati suglasnost. Učitelj je imalo tako malo prilike za odmor te subote da je u nedjelju ujutro, 27. ožujka, tražio priliku da se udalji od svijetine. Ostavio je neke evanđeliste da se obrate mnoštvu, dok je s dvanaesticom planirao neopaženo pobjeći na suprotnu obalu jezera, gdje su planirali tražiti prijeko potreban odmor u lijepom parku južno od Betsaide-Julias. Ta je regija bila omiljeno odmaralište ljudi iz Kafarnauma; svi su dobro poznavali parkove koji su se nalazili na istočnoj obali.

Ali narod to nije htio dopustiti. Oni su vidjeli kojim je smjerom zaplovila Isusova lađa, i iznajmili svaki brod koji im je bio na raspolaganju da krenu u potragu za njim. Oni koji se nisu uspjeli domaći broda krenuli su pješke gornjom obalom jezera.

Kasno popodne više od tisuću ljudi se okupilo oko Učitelja u jednom od parkova, gdje im se kratko obratio, a za njim je slijedio Petar. Mnogi od tih ljudi su sa sobom ponijeli hranu, a nakon večere su se okupili u manjim grupama, dok su ih Isusovi apostoli i učenici poučavali.

U ponedjeljak poslije podne mnoštvo se povećalo na više od tri tisuće. I dalje - do kasno u večer - ljudi su nastavili dolaziti i sa sobom donositi svakojake bolesnike. Stotine zainteresiranih se

^{152:1.5 (1700.1)} Never before Jesus was on earth, nor since, has it been possible so directly and graphically to secure the results attendant upon the strong and living faith of mortal men and women. To repeat these phenomena, we would have to go into the immediate presence of Michael, the Creator, and find him as he was in those days — the Son of Man. Likewise, today, while his absence prevents such material manifestations, you should refrain from placing any sort of limitation on the possible exhibition of his *spiritual power*. Though the Master is absent as a material being, he is present as a spiritual influence in the hearts of men. By going away from the world, Jesus made it possible for his spirit to live alongside that of his Father which indwells the minds of all mankind.

2. FEEDING THE FIVE THOUSAND

^{152:2.1 (1700.2)} Jesus continued to teach the people by day while he instructed the apostles and evangelists at night. On Friday he declared a furlough of one week that all his followers might go home or to their friends for a few days before preparing to go up to Jerusalem for the Passover. But more than one half of his disciples refused to leave him, and the multitude was daily increasing in size, so much so that David Zebedee desired to establish a new encampment, but Jesus refused consent. The Master had so little rest over the Sabbath that on Sunday morning, March 27, he sought to get away from the people. Some of the evangelists were left to talk to the multitude while Jesus and the twelve planned to escape, unnoticed, to the opposite shore of the lake, where they proposed to obtain much needed rest in a beautiful park south of Bethsaida-Julias. This region was a favorite resorting place for Capernaum folks; they were all familiar with these parks on the eastern shore.

^{152:2.2 (1700.3)} But the people would not have it so. They saw the direction taken by Jesus' boat, and hiring every craft available, they started out in pursuit. Those who could not obtain boats fared forth on foot to walk around the upper end of the lake.

^{152:2.3 (1700.4)} By late afternoon more than a thousand persons had located the Master in one of the parks, and he spoke to them briefly, being followed by Peter. Many of these people had brought food with them, and after eating the evening meal, they gathered about in small groups while Jesus' apostles and disciples taught them.

^{152:2.4 (1700.5)} Monday afternoon the multitude had increased to more than three thousand. And still — way into the evening — the people continued to flock in, bringing all manner of sick folks with them.

planiralo zaustaviti u Kafarnaumu kako bi vidjeli i čuli Isusa na putu za Pashu i jednostavno nisu dopuštali ostati razočarani. U srijedu u podne, oko pet tisuća muškaraca, žena i djece se skupilo u ovom parku južno od Betsaide-Julias. Vrijeme je bilo ugodno, kako se u tom području ovo zbivalo pred kraj kišne sezone.

Filip je osigurao dovoljno hrane za Isusa i dvanaest apostola za neka tri dana, a hrana je bila u posjedu dječaka Marka, koji je obavljao sve sitne poslove. U popodnevnom satima trećeg dana, gotovo je polovica naroda bila pri kraju hrane koju su sa sobom donijeli. David Zebedejev nije imao slobodnog mjesta u taboru da im ponudi smještaj. Niti je Filip mogao opskrbiti hranu za takvo mnoštvo. Ali ljudi, iako su bili gladni, nisu se htjeli razići. Među sobom su tiho šaptali da je Isus, želeći izbjeći probleme od Heroda i vođa Jeruzalema, izabrao ovu mirnu lokaciju izvan nadležnosti svih svojih neprijatelja kao pravo mjesto da tu bude okrunjen za kralja. Entuzijazam među ljudima je rastao svakih sat vremena. Niti riječ nije bila rečena Isusu, premda je on, naravno, znao sve što se događalo. Čak su i dvanaestorica apostola bili zaraženi takvim idejama, a posebno mlađi evanđelisti. Apostoli koji su naročito bili odani ovoj ideji proglašenja Isusa kraljem su bili Petar, Ivan, Šimun Revnitelj i Juda Iskariotski. Oni koji su se protivili ovom planu bili su Andrija, Jakov, Natanije i Tomo. Matej, Filip i Alfejevi blizanci su bili suzdržani. Kolovođa za sprovedbu proglašenja Isusa kraljem je bio Joab, jedan od mlađih evanđelista.

Tako su stajale stvari oko pet sati u srijedu poslije podne, kad je Isus zamolio Jakova Alfejeva da pozove Andriju i Filipa. Isus je rekao: "Što ćemo s ovolikim narodom? Oni su s nama već tri dana, a mnogi su gladni. Nemaju hrane." Filip i Andrija su izmijenili poglede, a potom je Filip odgovorio: "Učitelju, otpusti narod da odu po okolnim selima da kupe sebi hranu." U strahu da narod ne pokuša okruniti Isusa, Andrija se brzo pridružio Filipu, govoreći: "Da, Učitelju, mislim da je najbolje otpustiti narod da svaki ode svojim putem kupiti hranu, a tebi svakako treba period odmora." U ovom je trenutku preostala apostolska skupina držala vijećanje. Tada je rekao Isus: "Ali ja ih ne želim otpustiti gladne; imamo li ih čime nahraniti?" To je bilo previše za Filipa koji je brzo odgovorio: "Učitelju, otkud bi ih netko mogao ovdje u pustinji nasititi kruhom? Dvjesto denara kruha ne bi bilo dosta da svaki nešto malo dobije za ručak."

Prije nego što su apostoli imali priliku bilo što

Hundreds of interested persons had made their plans to stop over at Capernaum to see and hear Jesus on their way to the Passover, and they simply refused to be disappointed. By Wednesday noon about five thousand men, women, and children were assembled here in this park to the south of Betsaida-Julias. The weather was pleasant, it being near the end of the rainy season in this locality.

152:2.5 (1700.6) Philip had provided a three days' supply of food for Jesus and the twelve, which was in the custody of the Mark lad, their boy of all chores. By afternoon of this, the third day for almost half of this multitude, the food the people had brought with them was nearly exhausted. David Zebedee had no tented city here to feed and accommodate the crowds. Neither had Philip made food provision for such a multitude. But the people, even though they were hungry, would not go away. It was being quietly whispered about that Jesus, desiring to avoid trouble with both Herod and the Jerusalem leaders, had chosen this quiet spot outside the jurisdiction of all his enemies as the proper place to be crowned king. The enthusiasm of the people was rising every hour. Not a word was said to Jesus, though, of course, he knew all that was going on. Even the twelve apostles were still tainted with such notions, and especially the younger evangelists. The apostles who favored this attempt to proclaim Jesus king were Peter, John, Simon Zelotes, and Judas Iscariot. Those opposing the plan were Andrew, James, Nathaniel, and Thomas. Matthew, Philip, and the Alpheus twins were noncommittal. The ringleader of this plot to make him king was Joab, one of the young evangelists.

152:2.6 (1701.1) This was the stage setting about five o'clock on Wednesday afternoon, when Jesus asked James Alpheus to summon Andrew and Philip. Said Jesus: "What shall we do with the multitude? They have been with us now three days, and many of them are hungry. They have no food." Philip and Andrew exchanged glances, and then Philip answered: "Master, you should send these people away so that they may go to the villages around about and buy themselves food." And Andrew, fearing the materialization of the king plot, quickly joined with Philip, saying: "Yes, Master, I think it best that you dismiss the multitude so that they may go their way and buy food while you secure rest for a season." By this time others of the twelve had joined the conference. Then said Jesus: "But I do not desire to send them away hungry; can you not feed them?" This was too much for Philip, and he spoke right up: "Master, in this country place where can we buy bread for this multitude? Two hundred denarii worth would not be enough for lunch."

152:2.7 (1701.2) Before the apostles had an

reći, Isus se okrenu Andriji i Filipu, govoreći: "Ne želim otpustiti ovaj narod. Evo ih stoje kao ovce bez pastira. Hoću da ih nahranim. Koliko hrane imamo?" Dok je Filip razgovarao s Matejem i Judom, Andrija je potražio dječaka Marka da utvrdi koliko im je hrane ostalo. Vratio se Isusu, govoreći: "Dječaku je ostalo još pet ječmenih kruhova i dvije sušene ribe" - a Petar je brzo dodao, "A mi još nismo jeli."

Na trenutak je Isus stajao u tišini. Imao je dalek pogled u očima. Apostoli nisu govorili ništa. Isus se iznenada okrenuo prema Andriji i rekao: "Donesi mi kruhove i ribe." A kad je Andrija donio košaru Isusu, Učitelj je rekao: "Reci narodu da se podijeli u grupe i sjedne na travu po stotinu u svakoj grupi i odredi vođu svake grupe, pa dovedi evanđeliste ovdje kod nas."

Isus je uzeo kruhove u svoje ruke, izrekao zahvalnicu lomeći kruh i dao ulomke apostolima, koji su ih dali svojim suradnicima, koji su ih pak nosili mnoštvu. Isus je na isti način razrezao i podijelio ribe. Mnoštvo se najelo i nasitilo. Kad su završili s jelom, Isus je rekao svojim sljedbenicima: "Sklonite sve ulomke, da se ništa ne izgubi." Kad su svi završili skupljanje ulomaka, imali su dvanaest košara. Oni koji su jeli na ovom izvanrednom blagdanu brojali su oko pet tisuća muškaraca, žena i djece.

I ovo je prvo i jedino prirodno čudo koje je Isus izveo kao rezultat svjesnog i sračunatog planiranja. Njegovi su sljedbenici bili naklonjeni nazvati mnoga djela čudima koja to nisu bila, ali ovo je bila prava natprirodna služba. U ovom je slučaju, kako smo mi naučili, Mihael umnožio elemente hrane kao i uvijek, osim što je došlo do ukidanja vremenskog faktora i vidljivog životnog kanala.

3. ISUSA HOĆE UČINITI KRALJEM

Hranjenje pet tisuća nadnaravnom energijom bio je još jedan od onih slučajeva u kojima je zbroj ljudske sućuti i kreativne snage rezultirao onim što se dogodilo. Nakon što se mnoštvo nasitilo, i budući da je Isusova slava ovom prilikom i na ovom mjestu uvećana ovim veličanstvenim čudom, nije više bilo potrebno dati neke naročite smjernice narodu da uhvati Učitelja i da ga proglasi kraljem. Ta se ideja proširila gomilom poput zaraze. Reakcija mnoštva na ovo iznenadno i neočekivano zadovoljenje njihovih fizičkih potreba bila je duboka i neodoljiva. Dugo vremena, Židovi su učili da Mesija, sin Davidov,

opportunity to express themselves, Jesus turned to Andrew and Philip, saying: "I do not want to send these people away. Here they are, like sheep without a shepherd. I would like to feed them. What food have we with us?" While Philip was conversing with Matthew and Judas, Andrew sought out the Mark lad to ascertain how much was left of their store of provisions. He returned to Jesus, saying: "The lad has left only five barley loaves and two dried fishes" — and Peter promptly added, "We have yet to eat this evening."

152:2.8 (1701.3) For a moment Jesus stood in silence. There was a faraway look in his eyes. The apostles said nothing. Jesus turned suddenly to Andrew and said, "Bring me the loaves and fishes." And when Andrew had brought the basket to Jesus, the Master said: "Direct the people to sit down on the grass in companies of one hundred and appoint a leader over each group while you bring all of the evangelists here with us."

152:2.9 (1701.4) Jesus took up the loaves in his hands, and after he had given thanks, he broke the bread and gave to his apostles, who passed it on to their associates, who in turn carried it to the multitude. Jesus in like manner broke and distributed the fishes. And this multitude did eat and were filled. And when they had finished eating, Jesus said to the disciples: "Gather up the broken pieces that remain over so that nothing will be lost." And when they had finished gathering up the fragments, they had twelve basketfuls. They who ate of this extraordinary feast numbered about five thousand men, women, and children.

152:2.10 (1702.1) And this is the first and only nature miracle which Jesus performed as a result of his conscious preplanning. It is true that his disciples were disposed to call many things miracles which were not, but this was a genuine supernatural ministration. In this case, so we were taught, Michael multiplied food elements as he always does except for the elimination of the time factor and the visible life channel.

3. THE KING-MAKING EPISODE

152:3.1 (1702.2) The feeding of the five thousand by supernatural energy was another of those cases where human pity plus creative power equaled that which happened. Now that the multitude had been fed to the full, and since Jesus' fame was then and there augmented by this stupendous wonder, the project to seize the Master and proclaim him king required no further personal direction. The idea seemed to spread through the crowd like a contagion. The reaction of the multitude to this sudden and spectacular supplying of their physical needs was profound and overwhelming. For a long time the Jews had been taught that the Messiah,

treba doći i učiniti da zemljom ponovo poteku med i mlijeko, i da im bude podaren kruh života onako kako je mana s neba navodno pala u ruke njihovih predaka u pustinji. Nije li se sve to očekivanje sada ispunilo pred njihovim očima? Kad se ovaj izgladnjeli narod koji je tipično živio na rubu gladi konačno zasitio ovom čudesnom hranom, nastupila je samo jedna jednoglasna reakcija: "Evo kralja našega." Došao je čudotvorac i izručitelj Izraela. U očima tih jednostavnih ljudi onaj koji je imao moć nahraniti njihova tijela, imao je pravo nad njima vladati. Onda nije ni čudo da je mnoštvo, kad se zasitilo hranom, ustalo na noge i jednim glasom povikalo: "Neka bude kralj!"

Ovaj je moćni poklik dao nade Petru i onim apostolima koji su se i dalje držali nade da će vidjeti kako Isus preuzima svoje pravo na vlast. Ali te lažne nade nisu dugo živjele. Ovaj je moćni poklik svjetine jedva prestao odjekivati obližnjim stijenama kad se Isus popeo na veliki kamen i podižući desnicu da skrene njihovu pozornost, rekao: "Djeco moja, imate dobre namjere, ali kratkovidne i materijalistične poglede." Uslijedila je kratka stanka; ovaj je snažni Galilejac tu veličanstveno stajao obasjan čarobnim sjajem istočnjačkog sumraka. Na svaki je način izgledao kao kralj dok se nastavio obraćati mnoštvu koje ga je bez daha slušalo: "Želite me učiniti kraljem, ne zato što vam je duša osvijetljena velikom istinom, nego zato što su vaši želuci ispunjeni kruhom. Koliko sam vam puta rekao da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta? Ovo je kraljevstvo nebesko koje navješćujemo duhovno bratstvo i njime ne vlada nitko tko sjedi na materijalnom prijestolju. Otac moj na nebu je svemudri i svemoćni Vladar nad ovim duhovnim bratstvom zemaljskih sinova Božjih na zemlji. Zar sam doživio toliki neuspjeh u otkrivanju Oca duhova, da vi hoćete učiniti kraljem njegovog utjelovljenog Sina! Idite sada svaki svojoj kući. Ako morate imati kralja, dopustite Ocu svjetlosti da stoluje u vašim srcima kao duh i Vladar svih stvari."

Ove su Isusove riječi zapanjile i rastužile narod. Mnogi koji su nekoć vjerovali u njega su se predomislili i nisu ga više slijedili od toga dana. Apostoli su bili bez riječi; stajali su u tišini oko dvanaest košara s ulomcima hrane; samo je dječak Marko, pomoćnik apostolskog zbora, rekao, "I tako je on odbio biti naš kralj." Isus se, prije nego što će sam poći u brda, obratio Andriji i rekao: "Povedi svoju braću natrag u kuću Zebedevih i moli se s njima, a posebno za svog brata Šimuna Petra."

the son of David, when he should come, would cause the land again to flow with milk and honey, and that the bread of life would be bestowed upon them as manna from heaven was supposed to have fallen upon their forefathers in the wilderness. And was not all of this expectation now fulfilled right before their eyes? When this hungry, undernourished multitude had finished gorging itself with the wonder-food, there was but one unanimous reaction: "Here is our king." The wonder-working deliverer of Israel had come. In the eyes of these simple-minded people the power to feed carried with it the right to rule. No wonder, then, that the multitude, when it had finished feasting, rose as one man and shouted, "Make him king!"

^{152:3.2 (1702.3)} This mighty shout enthused Peter and those of the apostles who still retained the hope of seeing Jesus assert his right to rule. But these false hopes were not to live for long. This mighty shout of the multitude had hardly ceased to reverberate from the near-by rocks when Jesus stepped upon a huge stone and, lifting up his right hand to command their attention, said: "My children, you mean well, but you are shortsighted and material-minded." There was a brief pause; this stalwart Galilean was there majestically posed in the enchanting glow of that eastern twilight. Every inch he looked a king as he continued to speak to this breathless multitude: "You would make me king, not because your souls have been lighted with a great truth, but because your stomachs have been filled with bread. How many times have I told you that my kingdom is not of this world? This kingdom of heaven which we proclaim is a spiritual brotherhood, and no man rules over it seated upon a material throne. My Father in heaven is the all-wise and the all-powerful Ruler over this spiritual brotherhood of the sons of God on earth. Have I so failed in revealing to you the Father of spirits that you would make a king of his Son in the flesh! Now all of you go hence to your own homes. If you must have a king, let the Father of lights be enthroned in the heart of each of you as the spirit Ruler of all things."

^{152:3.3 (1702.4)} These words of Jesus sent the multitude away stunned and disheartened. Many who had believed in him turned back and followed him no more from that day. The apostles were speechless; they stood in silence gathered about the twelve baskets of the fragments of food; only the chore boy, the Mark lad, spoke, "And he refused to be our king." Jesus, before going off to be alone in the hills, turned to Andrew and said: "Take your brethren back to Zebedee's house and pray with them, especially for your brother, Simon Peter."

4. NOĆNO UKAZANJE ŠIMUNA PETRA

4. SIMON PETER'S NIGHT VISION

Apostoli su, bez Učitelja - koji ih je poslao same - ušli u čamac i šutke počeli veslati prema Betsaidi na zapadnoj obali jezera. Niti jedan od dvanaestorice nije bio toliko skrhan i potišten kao Šimun Petar. Teško da je riječ rečena; svi su mislili o Učitelju koji je bio sam u brdima. Znači li to da ih je ostavio? Nikada ih prije nije svijlu otpustio i odbio poći s njima. Što li sve to znači?

Spustila se tama, jer je zapuhao jak i protivni vjetar tako da je uz veliki napor u veslanju bilo gotovo nemoguće napredovati. Kako su prolazili sati tame i mukotrpnog veslanja, Petar se umorio i od iscrpljenosti pao u dubok san. Andrija i Jakov su ga stavili da počiva na jastučićima koji su bili na sjedalu na krmu broda. Dok su se drugi apostoli borili s vjetrom i valovima, Petar je usnuo san; u snu je vidio viziju Isusa kako dolazi prema njima hodeći po moru. Kad je Učitelj u ovoj viziji prolazio mimo broda, Petar je povikao, "Spasi nas, Učitelju, spasi nas." Oni koji su bili u stražnjem dijelu broda čuli su kako to govori. Kako se ova noćna vizija nastavila dalje odigravati u Petrovom umu, on je sanjao da čuje kako Isus govori: "Raduj se; ja sam; ne boj se." To je bilo kao melem Petrovoj uznemirenoj duši; utješilo je njegov izmučeni duh, tako da je (u snu) povikao Učitelju: "Gospodine, ako si to stvarno ti, zapovijedi mi da dođem k tebi po vodi." A kad je Petar počeo hodati po vodi, uplašili su ga visoki valovi i kad je počeo tonuti, povikao je: "Gospodine, spasi me!" A mnogi od dvanaestorice su čuli kako izgovara ove riječi. Petar je dalje sanjao da je Isus došao da ga spase i kad je posegao za njim, uhvatio ga za ruku i podigao iz vode, govoreći: "O, malovjerni, zašto si sumnjao?"

U vezi s drugim dijelom sna, Petar je ustao sa sjedala na kojemu je spavao i doista zakoračio preko palube i pao u vodu. Probudio se iz sna kad su Andrija, Jakov i Ivan dosegli dolje i izvukli ga iz mora.

Za Petra je to iskustvo uvijek djelovalo stvarno. On je iskreno vjerovao da je Isus te noći došao k njima. Tek je djelomično uspio uvjeriti Ivana Marka, što objašnjava zašto je Marko izostavio ovaj dio pripovjedi iz svog zapisa. Luka je bio liječnik koji je pažljivo razmatrao takve stvari, te je zaključio da je cijela epizoda bila Petrova vizija i stoga je odbio uključiti ovu priču u pripremi svoje pripovijesti.

5. NATRAG U BETSAIDI

U četvrtak ujutro su pristali prije zore, usidrili

^{152-4.1 (1703.1)} The apostles, without their Master — sent off by themselves — entered the boat and in silence began to row toward Bethsaida on the western shore of the lake. None of the twelve was so crushed and downcast as Simon Peter. Hardly a word was spoken; they were all thinking of the Master alone in the hills. Had he forsaken them? He had never before sent them all away and refused to go with them. What could all this mean?

^{152-4.2 (1703.2)} Darkness descended upon them, for there had arisen a strong and contrary wind which made progress almost impossible. As the hours of darkness and hard rowing passed, Peter grew weary and fell into a deep sleep of exhaustion. Andrew and James put him to rest on the cushioned seat in the stern of the boat. While the other apostles toiled against the wind and the waves, Peter dreamed a dream; he saw a vision of Jesus coming to them walking on the sea. When the Master seemed to walk on by the boat, Peter cried out, "Save us, Master, save us." And those who were in the rear of the boat heard him say some of these words. As this apparition of the night season continued in Peter's mind, he dreamed that he heard Jesus say: "Be of good cheer; it is I; be not afraid." This was like the balm of Gilead to Peter's disturbed soul; it soothed his troubled spirit, so that (in his dream) he cried out to the Master: "Lord, if it really is you, bid me come and walk with you on the water." And when Peter started to walk upon the water, the boisterous waves frightened him, and as he was about to sink, he cried out, "Lord, save me!" And many of the twelve heard him utter this cry. Then Peter dreamed that Jesus came to the rescue and, stretching forth his hand, took hold and lifted him up, saying: "O, you of little faith, wherefore did you doubt?"

^{152-4.3 (1703.3)} In connection with the latter part of his dream Peter arose from the seat whereon he slept and actually stepped overboard and into the water. And he awakened from his dream as Andrew, James, and John reached down and pulled him out of the sea.

^{152-4.4 (1703.4)} To Peter this experience was always real. He sincerely believed that Jesus came to them that night. He only partially convinced John Mark, which explains why Mark left a portion of the story out of his narrative. Luke, the physician, who made careful search into these matters, concluded that the episode was a vision of Peter's and therefore refused to give place to this story in the preparation of his narrative.

5. BACK IN BETHSAIDA

^{152-5.1 (1703.5)} Thursday morning, before daylight,

brod u blizini Zebedejeve kuće i spavali do negdje oko podneva. Andrija je prvi ustao i otišao u šetnju uz more, gdje je pronašao Isusa u društvu dječaka Marka, kako sjedi na kamenu pored mora. Bez obzira što su mnogi iz naroda i iz skupine mladih evanđelista tražili Isusa cijele noći i veći dio sljedećeg dana po istočnim brdima, Isus je s dječakom Markom nedugo nakon ponoći krenuo pješice idući oko jezera i preko rijeke, natrag u Betsaidu.

Od pet tisuća ljudi koji su čudesno nahanjeni i koji su ga htjeli učiniti kraljem kad su im želuci bili puni a njihova srca prazna, samo je nekih pet stotina ostalo uz njega i nastavilo ga pratiti. No, prije nego što su primili vijesti o njegovu povratku u Betsaidu, Isus je rekao Andriji da pozove apostole i njihove suradnike, uključujući i žene, govoreći: "Želim razgovarati s njima." A kada su svi bili spremni, Isus je rekao:

"Koliko se još moram s vama nositi? Zašto ste tako spori u duhovnoj spoznaji i manjkavi u živoj vjeri?" Sve ove godine sam vas učio o istinama kraljevstva, a vama ipak još uvijek dominiraju materijalne pobude umjesto duhovnih razmatranja. Zar niste čitali u Pismu Mojsijevu opomenu nevjernicima Izraela, gdje kaže: 'Ne bojte se, stojte mirno pa ćete vidjeti spasenje Gospodnje?' Kako kaže pjesnik: 'Stavi svoje povjerenje u Gospodina.' 'Budi strpljiv, pričekaj na Gospodina i živi hrabro. On će očvrsnuti srce tvoje.' 'Gospodinu povjeri svoje breme i on će te potkrijepiti. Pouzdaj se u njega u svako doba i izli svoje srce njemu, jer ti je Bog utočište.' 'Tko prebiva na tajnom mjestu Svevišnjega, ostaje u sjeni Svemogućega.' 'Bolje je vjerovati Gospodinu nego staviti povjerenje u ljudske prinčeve.'

"Vidite li sada svi da izvođenjem čuda i materijalnih manipulacija nećete privući duše u duhovno kraljevstvo? Nahanili smo mnoštvo, ali to ih nije navelo da gladuju za kruhom života niti da žedne za vodom duhovne ispravnosti. Kad im je glad bila zadovoljena, oni nisu tražili ulazak u kraljevstvo nebesko, nego su tražili da naprave kralja od Sina Čovječjeg po uzoru na kraljeve ovoga svijeta, samo da bi sami mogli nastaviti jesti kruha bez rada. I sve ono u čemu su mnogi od vas manje ili više sudjelovali, ni na koji način ne obznanjuje Oca nebeskog niti doprinosi napretku kraljevstva na zemlji. Zar nemamo dovoljan broj neprijatelja među vjerskim vođama u zemlji, da bi činili to što će vjerojatno udaljiti građanske vlasti? Molim se da vam Otac pomaže oči da možete pogledati i da vam otvori uši da možete čuti, kako bi imali potpunu vjeru u evanđelje kojem sam vas učio."

they anchored their boat offshore near Zebedee's house and sought sleep until about noontime. Andrew was first up and, going for a walk by the sea, found Jesus, in company with their chore boy, sitting on a stone by the water's edge. Notwithstanding that many of the multitude and the young evangelists searched all night and much of the next day about the eastern hills for Jesus, shortly after midnight he and the Mark lad had started to walk around the lake and across the river, back to Bethsaida.

152:5.2 (1704.1) Of the five thousand who were miraculously fed, and who, when their stomachs were full and their hearts empty, would have made him king, only about five hundred persisted in following after him. But before these received word that he was back in Bethsaida, Jesus asked Andrew to assemble the twelve apostles and their associates, including the women, saying, "I desire to speak with them." And when all were ready, Jesus said:

152:5.3 (1704.2) "How long shall I bear with you? Are you all slow of spiritual comprehension and deficient in living faith? All these months have I taught you the truths of the kingdom, and yet are you dominated by material motives instead of spiritual considerations. Have you not even read in the Scriptures where Moses exhorted the unbelieving children of Israel, saying: 'Fear not, stand still and see the salvation of the Lord'? Said the singer: 'Put your trust in the Lord.' 'Be patient, wait upon the Lord and be of good courage. He shall strengthen your heart.' 'Cast your burden on the Lord, and he shall sustain you. Trust him at all times and pour out your heart to him, for God is your refuge.' 'He who dwells in the secret place of the Most High shall abide under the shadow of the Almighty.' 'It is better to trust the Lord than to put confidence in human princes.'

152:5.4 (1704.3) "And now do you all see that the working of miracles and the performance of material wonders will not win souls for the spiritual kingdom? We fed the multitude, but it did not lead them to hunger for the bread of life neither to thirst for the waters of spiritual righteousness. When their hunger was satisfied, they sought not entrance into the kingdom of heaven but rather sought to proclaim the Son of Man king after the manner of the kings of this world, only that they might continue to eat bread without having to toil therefor. And all this, in which many of you did more or less participate, does nothing to reveal the heavenly Father or to advance his kingdom on earth. Have we not sufficient enemies among the religious leaders of the land without doing that which is likely to estrange also the civil rulers? I pray that the Father will anoint your eyes that you may see and open your ears that you may hear, to the end that you may have full faith in the gospel which I have taught you."

Isus je tada najavio da se želi povući na nekoliko dana odmora sa svojim apostolima prije nego se sprema otići na Pashu u Jeruzalem, dok je zabranio da ga bilo učenici ili mnoštvo slijede. U skladu s tim su otišli brodom u oblast Genezareta na dva ili tri dana odmora i počinaka. Isus je bio u pripremi za veliku krizu svog života na zemlji i provodio je mnogo vremena u duhovnom zajedništvu s Ocem na nebu.

Vijesti o hranjenju pet tisuća i pokušaju proglašenja Isusa kraljem probudile su veliku znatiželju kao i duboke strahove religioznih vođa i građanskih vlasti po svoj Galileji i Judeji. Iako ovo veliko čudo ni na koji način nije unaprijedilo evanđelje kraljevstva u dušama materijalno nastojenih i malodušnih vjernika, poslužilo je u svrhu skretanja pozornosti na sklonosti Isusove uže obitelji apostola i bliskih učenika koje su bile usmjerene prema traženju čuda i proglašenju Isusa kraljem. Ovaj je spektakularni događaj označio kraj ranog razdoblja učenja, obuke i ozdravljenja, pripremajući time put za inauguraciju ove posljednje godine proglašenja veće i više duhovne faze novog evanđelja kraljevstva - božanskog sinovstva, duhovne slobode i vječnog spasenja.

6. U GENEZARETU

Odmarajući se u kući jednog vrlo bogatog vjernika u području Genezareta, Isus je svako poslije podne držao neformalna vijećanja s dvanaesticom. Veleposlanici kraljevstva su bili ozbiljna, trijezna i ponizna skupina razočaranih ljudi. No, čak i nakon svega što se dogodilo, kako će kasniji događaji pokazati, onih dvanaest ljudi još nisu bili u potpunosti oslobođeni svojih prirodnih i duboko uvriježenih predodžbi o dolasku židovskog Mesije. Događaji iz prethodnih nekoliko tjedana tekli su previše brzo kako bi ovi začuđeni ribari mogli shvatiti njihovo puno značenje. Muškarcima i ženama treba dosta vremena da proizvedu korijenite i opsežne promjene u svojim osnovnim i temeljnim koncepcijama društvenog ponašanja, filozofskih stavova i vjerskih uvjerenja.

Dok su se Isus i dvanaestorica odmarali u Genezaretu, narod se razišao, neki svojim kućama, a neki na proslavu Pashe u Jeruzalemu. U manje od mjesec dana su oduševljeni i otvoreni sljedbenici Isusa, koji su brojali više od pedeset tisuća samo u Galileji, pali na manje od pet stotina. Isus je želio naučiti svoje apostole adekvatnu lekciju o prevrtljivosti javnog mnijenja kako ne bi došli u iskušenje oslanjati se na takve manifestacije prolazne religiozne histerije nakon što ih ostavi same u radu na promicanju kraljevstva, ali je samo djelomično uspio u tom

152:5.5 (1704.4) Jesus then announced that he wished to withdraw for a few days of rest with his apostles before they made ready to go up to Jerusalem for the Passover, and he forbade any of the disciples or the multitude to follow him. Accordingly they went by boat to the region of Gennesaret for two or three days of rest and sleep. Jesus was preparing for a great crisis of his life on earth, and he therefore spent much time in communion with the Father in heaven.

152:5.6 (1704.5) The news of the feeding of the five thousand and the attempt to make Jesus king aroused widespread curiosity and stirred up the fears of both the religious leaders and the civil rulers throughout all Galilee and Judea. While this great miracle did nothing to further the gospel of the kingdom in the souls of material-minded and halfhearted believers, it did serve the purpose of bringing to a head the miracle-seeking and king-craving proclivities of Jesus' immediate family of apostles and close disciples. This spectacular episode brought an end to the early era of teaching, training, and healing, thereby preparing the way for the inauguration of this last year of proclaiming the higher and more spiritual phases of the new gospel of the kingdom — divine sonship, spiritual liberty, and eternal salvation.

6. AT GENNESARET

152:6.1 (1705.1) While resting at the home of a wealthy believer in the Gennesaret region, Jesus held informal conferences with the twelve every afternoon. The ambassadors of the kingdom were a serious, sober, and chastened group of disillusioned men. But even after all that had happened, and as subsequent events disclosed, these twelve men were not yet fully delivered from their inbred and long-cherished notions about the coming of the Jewish Messiah. Events of the preceding few weeks had moved too swiftly for these astonished fishermen to grasp their full significance. It requires time for men and women to effect radical and extensive changes in their basic and fundamental concepts of social conduct, philosophic attitudes, and religious convictions.

152:6.2 (1705.2) While Jesus and the twelve were resting at Gennesaret, the multitudes dispersed, some going to their homes, others going on up to Jerusalem for the Passover. In less than one month's time the enthusiastic and open followers of Jesus, who numbered more than fifty thousand in Galilee alone, shrank to less than five hundred. Jesus desired to give his apostles such an experience with the fickleness of popular acclaim that they would not be tempted to rely on such manifestations of transient religious hysteria after he should leave them alone in the work of the

nastojanju.

Druge je večeri njihova boravka u Genezaretu Učitelj ponovo ispričao apostolima prispodobu o sijaču i dodao ove riječi: "Vidite, djeco moja, kako je prolazan i krajnje razočaravajući apel na ljudske emocije; a jednako je prazan i neplodan isključivi apel na čovjekov intelekt; samo ako uputite apel na duh koji živi u ljudskom umu možete se nadati postizanju trajnog uspjeha i ostvarenju tih divnih preobražaja ljudskog karaktera koji s vremenom proizvode izobilje istinskih plodova duha u svakodnevnom životu svih onih koji su na taj način isporučeni iz tame sumnje rođenjem duha u svjetlu vjere - kraljevstvom nebeskim."

Isus je sugerirao apel na emocije kao tehniku uhíćenja i fokusiranja intelektualne pažnje. Naglasio je da ovako probuđen i oživljen um otvara čovjekovu dušu, u kojoj prebiva ta duhovna priroda koja mora prepoznati istinu i odgovoriti na duhovni poziv evanđelja, kako bi se dobili trajni rezultati pravih preobrazbi karaktera.

Isus je tako želio pripremiti apostole za predstojeći šok - krizu u javnom stavu prema njemu koja će uslijediti za samo nekoliko dana. Objasnio je dvanaestorici da su se vjerski vladari Jeruzalema urotili s Herodom Antipom u namjeri da sprovedu njihovo uništenje. Dvanaestorica su počeli potpunije shvaćati (premda ne do samog kraja) da Isus neće sjediti na Davidovu prijestolju. Potpunije su vidjeli da se duhovna istina ne može unaprijediti materijalnim čudima. Počeli su shvaćati da je onom prilikom kad je Isus nahranio pet tisuća i kad su ga oni pokušali učiniti kraljem, dostignut vrhunac traženja čuda i čudotvornih ozdravljenja i najviša točka Isusove popularnosti među narodom. Mogli su nejasno razaznati i lagano predvidjeti približavanje razdoblja duhovnog prosijavanja i okrutnih nedaća. Ovih se dvanaest ljudi polako budilo u spoznaji stvarne prirode poslova koje su trebali obaviti kao ambasadori kraljevstva i počeli su se spremati za teška i neprijatna iskušenja posljednje godine Učiteljeva služenja na zemlji.

Prije nego što su napustili Genezaret, Isus ih je uputio u vezi čudesnog hranjenja pet tisuća, objašnjavajući zašto je poduzeo ovu izvanrednu manifestaciju kreativne snage i uvjeravajući ih da to nije bio slučaj popuštanja pred vlastitim osjećajem naklonosti prema mnoštvu, nego da je prvo utvrdio da je taj čin bio "prema Očevoj volji."

kingdom, but he was only partially successful in this effort.

152:6.3 (1705.3) The second night of their sojourn at Gennesaret the Master again told the apostles the parable of the sower and added these words: "You see, my children, the appeal to human feelings is transitory and utterly disappointing; the exclusive appeal to the intellect of man is likewise empty and barren; it is only by making your appeal to the spirit which lives within the human mind that you can hope to achieve lasting success and accomplish those marvelous transformations of human character that are presently shown in the abundant yielding of the genuine fruits of the spirit in the daily lives of all who are thus delivered from the darkness of doubt by the birth of the spirit into the light of faith — the kingdom of heaven."

152:6.4 (1705.4) Jesus taught the appeal to the emotions as the technique of arresting and focusing the intellectual attention. He designated the mind thus aroused and quickened as the gateway to the soul, where there resides that spiritual nature of man which must recognize truth and respond to the spiritual appeal of the gospel in order to afford the permanent results of true character transformations.

152:6.5 (1705.5) Jesus thus endeavored to prepare the apostles for the impending shock — the crisis in the public attitude toward him which was only a few days distant. He explained to the twelve that the religious rulers of Jerusalem would conspire with Herod Antipas to effect their destruction. The twelve began to realize more fully (though not finally) that Jesus was not going to sit on David's throne. They saw more fully that spiritual truth was not to be advanced by material wonders. They began to realize that the feeding of the five thousand and the popular movement to make Jesus king was the apex of the miracle-seeking, wonder-working expectance of the people and the height of Jesus' acclaim by the populace. They vaguely discerned and dimly foresaw the approaching times of spiritual sifting and cruel adversity. These twelve men were slowly awaking to the realization of the real nature of their task as ambassadors of the kingdom, and they began to gird themselves for the trying and testing ordeals of the last year of the Master's ministry on earth.

152:6.6 (1706.1) Before they left Gennesaret, Jesus instructed them regarding the miraculous feeding of the five thousand, telling them just why he engaged in this extraordinary manifestation of creative power and also assuring them that he did not thus yield to his sympathy for the multitude until he had ascertained that it was "according to the Father's will."

7. U JERUZALEMU

7. AT JERUSALEM

U nedjelju, 3. travnja, Isus je u pratnji samo dvanaestorice apostola krenuo iz Betsaide prema Jeruzalemu. Kako bi izbjegli narodne mase i na sebe privukli što manje pažnje, putovali su preko Gereše i Filadelfije. Zabranio je svaki oblik javnog poučavanja na ovom putovanju; također im nije dopustio učiti i propovijedati za boravka u Jeruzalemu. Stigli su u Betaniju, u blizini Jeruzalema, kasno u srijedu navečer, 6. travnja. Ovu jednu noć su se zaustavili u domu Lazara, Marte i Marije, a sutradan su se razdvojili. Isus je s Ivanom ostao u kući vjernika po imenu Simon, u neposrednoj blizini Lazareve kuće u Betaniji. Juda Iskariotski i Šimun Revnitelj su ostali kod prijatelja u Jeruzalemu, dok su ostali apostoli, dva po dva, ostali u drugim kućama.

Isus je ušao u Jeruzalem samo jednom tijekom ove Pashe, i to na sam dan ovog velikog blagdana. Abner je pokrenuo mnoge jeruzalemske vjernike da odu u susret Isusu u Betaniji. Tijekom ovog boravka u Jeruzalemu dvanaestorica su postali svjesni gorkih emocija koje su neki ljudi osjećali prema Isusu. Otišli su iz Jeruzalema vjerujući da ih je čekala kriza.

U nedjelju, 24. travnja, Isus i apostoli su napustili Jeruzalem i otišli u Betsaidu, idući prko obalnih gradova Jope, Cezareje i Ptolomeide. Odatle su putovali kopnom preko Rame i Korozaina do Betsaide, gdje su stigli u petak 29. travnja. Čim je došao kući, Isus je poslao Andriju da traži od vladara sinagoge odobrenje da održi govor narednog dana, u subotu, prilikom popodnevne službe. Isus je dobro znao da bi to bilo posljednji put da će mu biti dopušteno govoriti u sinagogi u Kafarnaumu.

^{152:7.1 (1706.2)} Sunday, April 3, Jesus, accompanied only by the twelve apostles, started from Bethsaida on the journey to Jerusalem. To avoid the multitudes and to attract as little attention as possible, they journeyed by way of Gerasa and Philadelphia. He forbade them to do any public teaching on this trip; neither did he permit them to teach or preach while sojourning in Jerusalem. They arrived at Bethany, near Jerusalem, late on Wednesday evening, April 6. For this one night they stopped at the home of Lazarus, Martha, and Mary, but the next day they separated. Jesus, with John, stayed at the home of a believer named Simon, near the house of Lazarus in Bethany. Judas Iscariot and Simon Zelotes stopped with friends in Jerusalem, while the rest of the apostles sojourned, two and two, in different homes.

^{152:7.2 (1706.3)} Jesus entered Jerusalem only once during this Passover, and that was on the great day of the feast. Many of the Jerusalem believers were brought out by Abner to meet Jesus at Bethany. During this sojourn at Jerusalem the twelve learned how bitter the feeling was becoming toward their Master. They departed from Jerusalem all believing that a crisis was impending.

^{152:7.3 (1706.4)} On Sunday, April 24, Jesus and the apostles left Jerusalem for Bethsaida, going by way of the coast cities of Joppa, Caesarea, and Ptolemais. Thence, overland they went by Ramah and Chorazin to Bethsaida, arriving on Friday, April 29. Immediately on reaching home, Jesus dispatched Andrew to ask of the ruler of the synagogue permission to speak the next day, that being the Sabbath, at the afternoon service. And Jesus well knew that that would be the last time he would ever be permitted to speak in the Capernaum synagogue.

POGLAVLJE 153. KRIZA U KAFARNAUMU

⇐ 152

Knjiga Urantije

154 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 153 KRIZA U KAFARNAUMU

Sekcije

Uvod

1. POSTAVKA POZORNICE
2. EPOHALNA PROPOVIJED
3. NAKON SKUPA
4. POSLJEDNJE RIJEČI U SINAGOGI
5. U SUBOTU UVEČE

PAPER 153 THE CRISIS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. The Setting of the Stage
2. The Epochal Sermon
3. The After Meeting
4. Last Words in the Synagogue
5. The Saturday Evening

Uvod

U petak navečer, na dan dolaska u Betsaidu, te u subotu ujutro, apostoli su primijetili da je Isus bio ozbiljno zauzet nekim velikim problemom; bili su svjesni da je Učitelj pridavao neobičnu pozornost nekom pitanju od velike važnosti. Nije doručkovao, a malo je jeo i popodne. Cijelu subotu ujutro i večer prije, dvanaestorica su se okupljali sa svojim suradnicima u malim grupama oko kuće, u vrtu ili uz more. Počeli su osjećati napetost od neizvjesnosti i suspenziju usljed straha. Isus je malo govorio otkako su napustili Jeruzalem.

Već mjesecima nisu vidjeli Učitelja tako zaokupljenog i nekomunikativnog. Čak je i Šimun Petar bio depresivan, ako ne i deprimiran. Andrija nije znao što učiniti sa svojim bezvoljnim suradnicima. Natanije je rekao da su bili usred "zatišja pred buru." Tomo je izrazio mišljenje da se "nešto neobično trebalo dogoditi." Filip je savjetovao Davida Zebedejevog da "ne pravi planove kako će hraniti i gostiti mnoštvo dok sazna što je Učitelj planirao učiniti." Matija je ulagao obnovljena nastojanja da napuni riznicu. Jakov i Ivan su govorili o predstojećoj propovijedi u sinagogi i nagađali njezinu vjerojatnu prirodu i

INTRODUCTION

153:0.1 (1707.1) ON FRIDAY evening, the day of their arrival at Bethsaida, and on Sabbath morning, the apostles noticed that Jesus was seriously occupied with some momentous problem; they were cognizant that the Master was giving unusual thought to some important matter. He ate no breakfast and but little at noontide. All of Sabbath morning and the evening before, the twelve and their associates were gathered together in small groups about the house, in the garden, and along the seashore. There was a tension of uncertainty and a suspense of apprehension resting upon all of them. Jesus had said little to them since they left Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Not in months had they seen the Master so preoccupied and uncommunicative. Even Simon Peter was depressed, if not downcast. Andrew was at a loss to know what to do for his dejected associates. Nathaniel said they were in the midst of the "lull before the storm." Thomas expressed the opinion that "something out of the ordinary is about to happen." Philip advised David Zebedee to "forget about plans for feeding and lodging the multitude until we know what the Master is thinking about." Matthew was putting forth renewed efforts to replenish the treasury. James and John talked over the

opseg. Šimun Revnitelj je izrazio uvjerenje, ustvari nadu, da se "Otac na nebu spremao intervenirati na neki neočekivani način radi opravdanja i potpore svoga Sina," dok se Juda Iskariotski usudio pozabaviti mišlju da je Isus mogao biti deprimiran žaleći "što nije imao hrabrosti i odvažnosti dopustiti mnoštvu od pet tisuća proglasiti ga kraljem Židova."

Među takvu je skupinu depresivnih i razočaranih sljedbenika Isus ove prekrasne subote popodne stao i počeo držati svoju epohalnu propovijed u sinagogi u Kafarnaumu. Jedini veseli pozdrav i poticaj od njegovih neposrednih sljedbenika primio je od jednog od bezazlenih Alfejevih blizanaca koji mu je, dok je Isus izlazio iz kuće na putu za sinagogu, vedro uputio riječi pozdrava i rekao: "Molimo se Ocu da ti pomogne, da možemo imati više naroda nego ikad prije"

1. POSTAVKA POZORNICE

Istaknuta kongregacija je pozdravila Isusa u tri sata ovog finog subotnjeg popodneva u novoj sinagogi u Kafarnaumu. Službovao je Jair koji je Isusu predao Pisma za čitanje. Dan prije stigla su pedeset i tri farizeja i saduceja iz Jeruzalema; više od trideset lidera i glavara susjednih sinagoga su također bili prisutni. Te su židovske religiozne vođe bile pod izravnom upravom Velikog vijeća Jeruzalema, čineći ortodoksnu avangardu koja je došla inaugurirati otvoreni rat s Isusom i njegovim sljedbenicima. Sjedeći na počasnim mjestima pored ovih židovskih vođa bili su službeni promatrači Heroda Antipe, s poslanjem da utvrde istinu o zabrinjavajućem izvješću o pokušaju naroda da učini Isusa kralja Židova u područjima njegova brata Filipa.

Isus je shvaćao da je bio suočen s neposrednim proglašenjem i otvorenom proklamacijom rata svojih sve brojnijih neprijatelja i odlučio je otvoreno preuzeti inicijativu. Onom prilikom kad je nahranio pet tisuća, doveo je u pitanje njihove ideje o materijalnom Mesiji; sada je odlučio još jednom otvoreno napasti njihovu koncepciju židovskog izručitelja. Ova kriza, koja je započela s hranjenjem pet tisuća, i koja je završila s ovom propovijedi u sobotu poslijepodne, obilježava spoljašnje preusmjeravanje plime popularne slave i publiciteta. Uбудuće, rad kraljevstva se sve više bavio važnim zadatkom osvajanja trajnih i dubinskih obraćenika u istinski religioznom bratstvu čovječanstva. Ova propovijed

forthcoming sermon in the synagogue and speculated much as to its probable nature and scope. Simon Zelotes expressed the belief, in reality a hope, that "the Father in heaven may be about to intervene in some unexpected manner for the vindication and support of his Son," while Judas Iscariot dared to indulge the thought that possibly Jesus was oppressed with regrets that "he did not have the courage and daring to permit the five thousand to proclaim him king of the Jews."

153:0.3 (1707.3) It was from among such a group of depressed and disconsolate followers that Jesus went forth on this beautiful Sabbath afternoon to preach his epoch-making sermon in the Capernaum synagogue. The only word of cheerful greeting or well-wishing from any of his immediate followers came from one of the unsuspecting Alpheus twins, who, as Jesus left the house on his way to the synagogue, saluted him cheerily and said: "We pray the Father will help you, and that we may have bigger multitudes than ever."

1. THE SETTING OF THE STAGE

153:1.1 (1707.4) A distinguished congregation greeted Jesus at three o'clock on this exquisite Sabbath afternoon in the new Capernaum synagogue. Jairus presided and handed Jesus the Scriptures to read. The day before, fifty-three Pharisees and Sadducees had arrived from Jerusalem; more than thirty of the leaders and rulers of the neighboring synagogues were also present. These Jewish religious leaders were acting directly under orders from the Sanhedrin at Jerusalem, and they constituted the orthodox vanguard which had come to inaugurate open warfare on Jesus and his disciples. Sitting by the side of these Jewish leaders, in the synagogue seats of honor, were the official observers of Herod Antipas, who had been directed to ascertain the truth concerning the disturbing reports that an attempt had been made by the populace to proclaim Jesus the king of the Jews, over in the domains of his brother Philip.

153:1.2 (1708.1) Jesus comprehended that he faced the immediate declaration of avowed and open warfare by his increasing enemies, and he elected boldly to assume the offensive. At the feeding of the five thousand he had challenged their ideas of the material Messiah; now he chose again openly to attack their concept of the Jewish deliverer. This crisis, which began with the feeding of the five thousand, and which terminated with this Sabbath afternoon sermon, was the outward turning of the tide of popular fame and acclaim. Henceforth, the work of the kingdom was to be increasingly concerned with the more important task of winning lasting spiritual converts for the truly religious brotherhood of mankind. This sermon marks the

označava krizu u prijelazu iz razdoblja rasprava, kontroverzi i odluka u otvoreni rat i konačno prihvaćanje ili odbijanje.

Učitelj je dobro znao da su se mnogi sljedbenici polako ali sigurno pripremali da ga odbace. On je isto tako znao da su mnogi njegovi učenici polako ali sigurno prolazi kroz tu obuku uma i discipliniranje duše koje bi im omogućilo pobijediti sumnju i hrabro utvrditi njihovu punopravnu vjeru u evanđelje kraljevstva. Isus je u potpunosti razumijevao proces kojim se ljudi pripremaju za krizne odluke i obavljanje iznenadnih djela hrabrim donošenjem odluka u sporom procesu repetitivnog odabira u čestim situacijama dobra i zla. On je neprestano podvrgavao svoje izabrane glasnike višestrukim probama razočaranja i testirajućim situacijama koje su pružale priliku za odabir između ispravnog i naispravnog reagiranja na duhovne kušnje. Znao je da može ovisiti na svoje sljedbenike kad se budu našli pred završnim ispitom u donošenju bitnih odluka u skladu s prijašnjim i uobičajenim mentalnim stavovima i reakcijama duha.

Ova kriza u Isusovu zemaljskom životu započinje s hranjenjem pet tisuća i završava s ovom propovijedi u sinagogi; kriza u životu apostola počinje s ovom propovijedi u sinagogi i nastavlja se cijelu godinu, završavajući tek s Učiteljevim suđenjem i razapinjanjem.

Dok su sjedili u sinagogi tog popodneva prije nego što će Isus početi govoriti, postojala je samo jedna velika tajna, samo jedno veliko pitanje, u svim njihovim umovima. Njegovi prijatelji kao i njegovi neprijatelji su mislili samo jedno, a to je: "Zašto je tako namjerno i učinkovito okrenuo struju publiciteta?" Bilo je to neposredno prije i neposredno poslije te propovijedi da su sumnje i razočaranja njegovih nezadovoljnih pristaša izrasle u nesvjesnu opoziciju i na kraju prerasle u stvarnu mržnju. Bilo je to nakon ove propovijedi u sinagogi da se Juda Iskariotski prvi put svesno pozabavio mišlju izdajstva. Ali on je za sada uspijevao svladati sve takve sklonosti.

Svi su bili u stanju zbunjenosti. Isus ih je ostavio zabezeknute i smetene. Tek je nedavno poduzeo najveću demonstraciju nadnaravne moći cijele njegove karijere. Hranjenje pet tisuća predstavlja jedan događaj njegovog zemaljskog života koji je učinio najveći apel na židovski koncept očekivanog Mesije. Ali ovo je izvanredno postignuće odmah i bez objašnjenja umanjeno njegovim brzim i nedvosmislenim odbijanjem da ga učine kraljem.

U petak navečer i ponovo u sobotu ujutro,

crisis in the transition from the period of discussion, controversy, and decision to that of open warfare and final acceptance or final rejection.

153:1.3 (1708.2) The Master well knew that many of his followers were slowly but surely preparing their minds finally to reject him. He likewise knew that many of his disciples were slowly but certainly passing through that training of mind and that discipline of soul which would enable them to triumph over doubt and courageously to assert their full-fledged faith in the gospel of the kingdom. Jesus fully understood how men prepare themselves for the decisions of a crisis and the performance of sudden deeds of courageous choosing by the slow process of the reiterated choosing between the recurring situations of good and evil. He subjected his chosen messengers to repeated rehearsals in disappointment and provided them with frequent and testing opportunities for choosing between the right and the wrong way of meeting spiritual trials. He knew he could depend on his followers, when they met the final test, to make their vital decisions in accordance with prior and habitual mental attitudes and spirit reactions.

153:1.4 (1708.3) This crisis in Jesus' earth life began with the feeding of the five thousand and ended with this sermon in the synagogue; the crisis in the lives of the apostles began with this sermon in the synagogue and continued for a whole year, ending only with the Master's trial and crucifixion.

153:1.5 (1708.4) As they sat there in the synagogue that afternoon before Jesus began to speak, there was just one great mystery, just one supreme question, in the minds of all. Both his friends and his foes pondered just one thought, and that was: "Why did he himself so deliberately and effectively turn back the tide of popular enthusiasm?" And it was immediately before and immediately after this sermon that the doubts and disappointments of his disgruntled adherents grew into unconscious opposition and eventually turned into actual hatred. It was after this sermon in the synagogue that Judas Iscariot entertained his first conscious thought of deserting. But he did, for the time being, effectively master all such inclinations.

153:1.6 (1708.5) Everyone was in a state of perplexity. Jesus had left them dumfounded and confounded. He had recently engaged in the greatest demonstration of supernatural power to characterize his whole career. The feeding of the five thousand was the one event of his earth life which made the greatest appeal to the Jewish concept of the expected Messiah. But this extraordinary advantage was immediately and unexplainedly offset by his prompt and unequivocal refusal to be made king.

153:1.7 (1709.1) On Friday evening, and again on

čelnici Jeruzalema su nadugo i ozbiljno pokušali uvjeriti Jaira da ne dopusti Isusu govoriti u sinagogi, ali im to nije pošlo za rukom. Jair je jedino odgovorio na ove molbe riječima: "Ja sam odobrio ovaj zahtjev i neću prekršiti svoju riječ."

Sabbath morning, the Jerusalem leaders had labored long and earnestly with Jairus to prevent Jesus' speaking in the synagogue, but it was of no avail. Jairus's only reply to all this pleading was: "I have granted this request, and I will not violate my word."

2. EPOHALNA PROPOVIJED

Isus je započeo propovijed čitanjem odlomka iz Ponovljenog zakona: "To će se obistiniti ako ovaj narod ne posluša riječ Božju, da će ih zasigurno preplaviti prokletstva zbog njihova prijestupa. Gospodin će uzrokovati tvoju propast u rukama tvojih neprijatelja; bićete razbacani po svim narodima s kraja na kraj svijeta. Gospodin će vas ostaviti u rukama tuđeg kralja i strane nacije. Postaćete predmet čuđenja, poslovice i podsmijeha među svim nacijama. Sinove ćeš i kćeri rađati koji će u sužanjstvo odlaziti. Došljak koji bude u sredini tvojoj uzrast će visoko nada te u vlasti, a ti ćeš padati sve niže i niže. Sva će ova prokletstva snalaziti tebe i tvoje potomstvo zauvijek, jer nisi slušao riječ Gospodnju. Zato ćeš biti sluga neprijatelju svome koji se spusti na tebe. U gladi i žeđi na tvoju će šiju navaljivati jaram od gvožđa. Gospodin će iz daljine, s kraja zemlje, dovesti na te narod, narod kojemu jezika nećeš razumjeti, narod bezdušan koji neće pokazivati poštovanja prema tvojima. Opsjednut će te u svim gradovima tvojim širom zemlje tvoje dok ne obore visoke i utvrđene zidine u koje se uzdaš; i sva će zemlja pasti u njihove ruke. I tako ćeš jesti plod utrobe svoje, meso sinova svojih i kćeri svojih, za vrijeme ove opsjede zbog tjeskobe i jada kojima će te tvoj neprijatelj pritisnuti."

A kad je Isus završio s ovim poglavljem, prešao je na Proroke čitajući iz Jeremije: "Ako ne poslušate riječi mojih sluga i proroka koje sam vam poslao, postupit ću s ovim domom kao s Šilom i učinit ću da ovaj grad bude prokletstvo za sve narode na zemlji." I svećenici i učitelji slušahu Jeremiju kako naviješta te riječi u domu Gospodnjem. A kad Jeremija izreče sve što mu Gospodin zapovijedi da naviješta svemu narodu, zgrabiše ga svećenici i učitelji, govoreći: 'Platit ćeš glavom!' I sav se narod skupi na Jeremiju u domu Gospodnjem. A kad su glavari Judeje čuli te riječi, počеше suditi Jeremiji. Tada svećenici i učitelji rekoše starješinama i svemu narodu: 'Ovaj je čovjek zaslužio smrt, jer je prorokovao protiv svoga grada, kao što ste čuli na svoje uši.' Tada je Jeremija rekao starješinama i svemu narodu: 'Gospodin me posla da prorokujem protiv svoga doma i ovoga grada sve to što ste čuli. Popravite, dakle, putove svoje i djela svoja i slušajte glas

2. THE EPOCHAL SERMON

^{153:2.1 (1709.2)} Jesus introduced this sermon by reading from the law as found in Deuteronomy: "But it shall come to pass, if this people will not hearken to the voice of God, that the curses of transgression shall surely overtake them. The Lord shall cause you to be smitten by your enemies; you shall be removed into all the kingdoms of the earth. And the Lord shall bring you and the king you have set up over you into the hands of a strange nation. You shall become an astonishment, a proverb, and a byword among all nations. Your sons and your daughters shall go into captivity. The strangers among you shall rise high in authority while you are brought very low. And these things shall be upon you and your seed forever because you would not hearken to the word of the Lord. Therefore shall you serve your enemies who shall come against you. You shall endure hunger and thirst and wear this alien yoke of iron. The Lord shall bring against you a nation from afar, from the end of the earth, a nation whose tongue you shall not understand, a nation of fierce countenance, a nation which will have little regard for you. And they shall besiege you in all your towns until the high fortified walls wherein you have trusted come down; and all the land shall fall into their hands. And it shall come to pass that you will be driven to eat the fruit of your own bodies, the flesh of your sons and daughters, during this time of siege, because of the straitness wherewith your enemies shall press you."

^{153:2.2 (1709.3)} And when Jesus had finished this reading, he turned to the Prophets and read from Jeremiah: "If you will not hearken to the words of my servants the prophets whom I have sent you, then will I make this house like Shiloh, and I will make this city a curse to all the nations of the earth." And the priests and the teachers heard Jeremiah speak these words in the house of the Lord. And it came to pass that, when Jeremiah had made an end of speaking all that the Lord had commanded him to speak to all the people, the priests and teachers laid hold of him, saying, 'You shall surely die.' And all the people crowded around Jeremiah in the house of the Lord. And when the princes of Judah heard these things, they sat in judgment on Jeremiah. Then spoke the priests and the teachers to the princes and to all the people, saying: 'This man is worthy to die, for he has prophesied against our city, and you have heard him with your own ears.' Then spoke

Gospodina Boga svoga da izbjegnute zlo koje je protiv vas pripremio. A što se mene tiče, ja sam, evo, u vašim rukama. Učinite sa mnom što vam se čini dobro i pravo u vašim očima. Ali dobro znajte, ako me pogubite, krv ćete nedužnu navaliti na sebe, na ovaj grad i na njegove stanovnike, jer zaista Gospodin me posla k vama da govorim sve ove riječi u vaše uši.'

"Tada svećenici i učitelji toga doba htjedoše pogubiti Jeremiju, ali suci ne htjedoše pristati, nego ga zbog njegovih riječi upozorenja baciše u prljavu čatrnju, dok nije potonuo u glib do pazuha. Eto što je ovaj narod učinio s prorokom Jeremijom kad se ovaj povede za gospodnjom zapovijedi da upozori svoju braću glede njihove prestojeće političke propasti. Danas, želim ja vas pitati: Što će glavari svećenički i vjerski čelnici ovog naroda učiniti s čovjekom koji ih se usudi upozoriti glede njihove duhovne propasti? Hoćete li isto tako kazniti smrću učitelja koji ima hrabrosti proglasiti riječ Gospodnju i koji se ne boji ukazati na vašu nespremnost da idete putom svjetla koji vodi do ulaza u kraljevstvo nebesko?

"Što tražite kao dokaz moje misije na zemlji? Ostavili smo vas neuzdrmane na vašim pozicijama utjecaja i moći dok navješćujemo radosnu vijest siromašnima i odbačenima. Nismo napravili nikakav neprijateljski napadaj na bilo što što vi smatrate svetim, nego smo objavili novu slobodu čovjekovoj isprepadanoj duši. Došao sam na svijet da bi otkrio Oca mojega i uspostavio na zemlji duhovno bratstvo sinova Božjih, kraljevstvo nebesko. A unatoč tome što sam vam toliko puta rekao da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta, ipak je moj Otac odobrio mnoge manifestacije materijalnih čuda pored očiglednijih duhovnih preobražaja i regeneracija.

"Koji to novi znak od mene tražite? Kažem vam da već imate dovoljno dokaza da svaki može donijeti svoju odluku. Zaista, zaista, kažem mnogima koji danas sjede ovdje preda mnom, vi ste suočeni s nužnošću odabira kojim ćete putem ići; a ja vama kažem, kao što je Jošua rekao vašim precima, 'odaberite danas komu ćete služiti.' Mnogi od vas danas stoje pred raskršćem.

"Neki su od vas, kad me nisu mogli naći na drugoj obali nakon hranjenja pet tisuća, unajmili ribarsku flotu iz Tiberijade koja se prije tjedan dana tu sklonila od oluje, u namjeri da idu u potragu za mnom, a radi čega? Ne za istinom i ispravnošću

Jeremiah to all the princes and to all the people: 'The Lord sent me to prophesy against this house and against this city all the words which you have heard. Now, therefore, amend your ways and reform your doings and obey the voice of the Lord your God that you may escape the evil which has been pronounced against you. As for me, behold I am in your hands. Do with me as seems good and right in your eyes. But know you for certain that, if you put me to death, you shall bring innocent blood upon yourselves and upon this people, for of a truth the Lord has sent me to speak all these words in your ears.'

153:2.3 (1710.1) "The priests and teachers of that day sought to kill Jeremiah, but the judges would not consent, albeit, for his words of warning, they did let him down by cords in a filthy dungeon until he sank in mire up to his armpits. That is what this people did to the Prophet Jeremiah when he obeyed the Lord's command to warn his brethren of their impending political downfall. Today, I desire to ask you: What will the chief priests and religious leaders of this people do with the man who dares to warn them of the day of their spiritual doom? Will you also seek to put to death the teacher who dares to proclaim the word of the Lord, and who fears not to point out wherein you refuse to walk in the way of light which leads to the entrance to the kingdom of heaven?

153:2.4 (1710.2) "What is it you seek as evidence of my mission on earth? We have left you undisturbed in your positions of influence and power while we preached glad tidings to the poor and the outcast. We have made no hostile attack upon that which you hold in reverence but have rather proclaimed new liberty for man's fear-ridden soul. I came into the world to reveal my Father and to establish on earth the spiritual brotherhood of the sons of God, the kingdom of heaven. And notwithstanding that I have so many times reminded you that my kingdom is not of this world, still has my Father granted you many manifestations of material wonders in addition to more evidential spiritual transformations and regenerations.

153:2.5 (1710.3) "What new sign is it that you seek at my hands? I declare that you already have sufficient evidence to enable you to make your decision. Verily, verily, I say to many who sit before me this day, you are confronted with the necessity of choosing which way you will go; and I say to you, as Joshua said to your forefathers, 'choose you this day whom you will serve.' Today, many of you stand at the parting of the ways.

153:2.6 (1710.4) "Some of you, when you could not find me after the feasting of the multitude on the other side, hired the Tiberias fishing fleet, which a week before had taken shelter near by during a storm, to go in pursuit of me, and what for? Not for

ili možda da bolje znate služiti i pomagati svojim bližnjima! Ne, nego da vam dam još kruha koji niste svojim radom zaradili. Ne kako bi napunili svoje duše s riječi života, već kako bi napunili svoje trbuhe olako zarađenim kruhom. A dugo su vas učili da će Mesija, kada dođe, svojim čudesima učiniti život ugodnim i lagodnim za njegov odabrani narod. Tako nije čudno da vi koji ste tako učeni tražite kruha i ribe. Ali kažem vam da takva nije misija Sina Čovječjega. Ja sam došao proglasiti duhovnu slobodu, učiti vječnu istinu i poticati živu vjeru.

"Braćo moja, nastojte sebi pribaviti ne hranu propadljivu, nego tražite hranu koja ima trajnost za život vječni; to je kruh života koji Sin donosi svima koji ga hoće uzeti i jesti, jer je Otac dao Sinu ovaj život bezmjerno. A kad me pitate, 'Što nam je činiti za izvođenje djela Božjih?' jasno sam vam rekao: 'Ovo je djelo Božje, da vjerujete onome kojega on posla.'"

A onda je rekao Isus pokazujući na lonac s manom koji je služio kao dekoracija nadvratniku ove nove sinagoge koji je bio ukrašen motivom grožđa: "Učili ste da su vaši preci u pustinji jeli manu - kruh s neba - ali ja vam kažem da je to bio kruh zemaljski. Mojsije nije vašim ocima dao kruh s neba, ali se Otac moj sada sprema vama dati pravi kruh života. Kruh s neba je ono što silazi od Boga i što daje vječni život ljudima ovoga svijeta. I kad mi kažete da vam dam taj kruh života, ja vama odgovaram: 'Ja sam taj kruh života.' Tko dolazi k meni sigurno neće ogladnjati, a tko meni vjeruje sigurno neće ožednjati. Vidjeli ste me, živjeli ste sa mnom i promatrali moje radove, a ne vjerujete da sam došao od Oca. No, onima koji vjeruju kažem - ne bojte se. Svi koje Otac vodi doći će k meni, a tko dođe k meni, sigurno neće biti izbačen.

"A sada neka je navješćujeno vama, jednom i za sva vremena, da sam došao na zemlju, ne da vršim svoju volju, nego volju Onoga koji me posla. A konačna volja Onoga koji me posla, jeste da nikoga od onih koje mi dade ne izgubim. Da, ovo je volja Oca: Da svaki koji vidi Sina i vjeruje njemu dobije život vječni. Neki dan sam kruhom hranio vaša tijela; danas nudim kruh života za vaše gladne duše. Hoćete li sada prihvatiti ovaj kruh duha onako kako ste prije rado jeli kruh od ovoga svijeta?"

Kad je Isus zastao na trenutak prelazeći pogledom preko kongregacije, jedan je od učitelja

truth and righteousness or that you might the better know how to serve and minister to your fellow men! No, but rather that you might have more bread for which you had not labored. It was not to fill your souls with the word of life, but only that you might fill the belly with the bread of ease. And long have you been taught that the Messiah, when he should come, would work those wonders which would make life pleasant and easy for all the chosen people. It is not strange, then, that you who have been thus taught should long for the loaves and the fishes. But I declare to you that such is not the mission of the Son of Man. I have come to proclaim spiritual liberty, teach eternal truth, and foster living faith.

153:2.7 (1710.5) "My brethren, hanker not after the meat which perishes but rather seek for the spiritual food that nourishes even to eternal life; and this is the bread of life which the Son gives to all who will take it and eat, for the Father has given the Son this life without measure. And when you asked me, 'What must we do to perform the works of God?' I plainly told you: 'This is the work of God, that you believe him whom he has sent.'"

153:2.8 (1710.6) And then said Jesus, pointing up to the device of a pot of manna which decorated the lintel of this new synagogue, and which was embellished with grape clusters: "You have thought that your forefathers in the wilderness ate manna — the bread of heaven — but I say to you that this was the bread of earth. While Moses did not give your fathers bread from heaven, my Father now stands ready to give you the true bread of life. The bread of heaven is that which comes down from God and gives eternal life to the men of the world. And when you say to me, Give us this living bread, I will answer: I am this bread of life. He who comes to me shall not hunger, while he who believes me shall never thirst. You have seen me, lived with me, and beheld my works, yet you believe not that I came forth from the Father. But to those who do believe — fear not. All those led of the Father shall come to me, and he who comes to me shall in nowise be cast out.

153:2.9 (1711.1) "And now let me declare to you, once and for all time, that I have come down upon the earth, not to do my own will, but the will of Him who sent me. And this is the final will of Him who sent me, that of all those he has given me I should not lose one. And this is the will of the Father: That every one who beholds the Son and who believes him shall have eternal life. Only yesterday did I feed you with bread for your bodies; today I offer you the bread of life for your hungry souls. Will you now take the bread of the spirit as you then so willingly ate the bread of this world?"

153:2.10 (1711.2) As Jesus paused for a moment to look over the congregation, one of the teachers

iz Jeruzalema (član Velikog vijeća) ustao i rekao: "Jesam li dobro razumio da kažeš da si kruh koji silazi s neba, a da mana koju je Mojsije u pustinji dao ocima našim to nije bila?" A Isus je odgovorio farizeju: "To si pravilno razumio." Tada je rekao farizej: "A zar nisi ti Isus iz Nazareta, sin Josipa, stolara? Zar mnogi od nas ne poznaju tvoga oca i majku, kao i tvoju braću i sestre? Kako se onda možeš ovdje prikazati u Božjoj kući i izjaviti da si sišao s neba?"

U tom je trenutku bilo mnogo mrmljanja u sinagogi i počeo se stvarati takav metež da je Isus ustao i rekao: "Budimo strpljivi; istina nikad ne pati od iskrenog upita. Ja sam sve što kažeš, ali sam i više od toga. Otac i ja jedno smo; Sin čini samo ono čemu ga je Otac poučio, a sve one koji su dati Sinu od Oca, Sin će primiti k sebi. Čitali ste gdje je napisano u Prorocima, 'Svi ćete biti učenici Božji' te da 'Tko god prima Očev nauk čuje i njegova Sina.' Svaki koji se povodi za naukom Očevog unutarnjeg duha na kraju dolazi k meni. Niti jedan čovjek nije vidio Oca, ali Očev duh živi u čovjeku. Sin koji je sišao s neba, već je zasigurno vidio Oca. Oni koji istinski vjeruju ovom Sinu već imaju život vječni.

"Ja sam taj kruh života. Očevi vaši jedoše manu u pustinji i pomriješe. Ali ovaj kruh koji silazi od Boga, ako ga čovjek pojede, nikada ne umire u duhu. Ponavljam, ja sam taj kruh života i svaka duša koja postigne realizaciju ove ujedinjene prirode Boga i čovjeka, ima život vječni. A ovaj kruh života koji sam dao svima koji ga hoće primiti moja je vlastita živa i kombinirana priroda. Otac je u Sinu i Sin je jedno s Ocem - to je moje životonosno otkrivenje svijetu i dar spasenja za sve narode."

Kad je Isus završio s govorom, upravitelj sinagoge je otpustio kongregaciju, ali oni nisu htjeli otići. Gurali su se oko Isusa da mu postave nova pitanja, dok su drugi mrmljali i sporili se među sobom. To se stanje stvari nastavilo više od tri sata. Bilo je prošlo sedam sati prije nego što se mnoštvo konačno razišlo.

3. NAKON SKUPA

Mnogi su nastavili postavljati pitanja Isusu nakon ovog skupa. Neka su pitanja postavili njegovi zbunjeni sljedbenici, a mnoga druga nevjerni sitničari koji su ga htjeli osramotiti i uhvatiti

from Jerusalem (a member of the Sanhedrin) rose up and asked: "Do I understand you to say that you are the bread which comes down from heaven, and that the manna which Moses gave to our fathers in the wilderness did not?" And Jesus answered the Pharisee, "You understood aright." Then said the Pharisee: "But are you not Jesus of Nazareth, the son of Joseph, the carpenter? Are not your father and mother, as well as your brothers and sisters, well known to many of us? How then is it that you appear here in God's house and declare that you have come down from heaven?"

153:2.11 (1711.3) By this time there was much murmuring in the synagogue, and such a tumult was threatened that Jesus stood up and said: "Let us be patient; the truth never suffers from honest examination. I am all that you say but more. The Father and I are one; the Son does only that which the Father teaches him, while all those who are given to the Son by the Father, the Son will receive to himself. You have read where it is written in the Prophets, 'You shall all be taught by God,' and that 'Those whom the Father teaches will hear also his Son.' Every one who yields to the teaching of the Father's indwelling spirit will eventually come to me. Not that any man has seen the Father, but the Father's spirit does live within man. And the Son who came down from heaven, he has surely seen the Father. And those who truly believe this Son already have eternal life.

153:2.12 (1711.4) "I am this bread of life. Your fathers ate manna in the wilderness and are dead. But this bread which comes down from God, if a man eats thereof, he shall never die in spirit. I repeat, I am this living bread, and every soul who attains the realization of this united nature of God and man shall live forever. And this bread of life which I give to all who will receive is my own living and combined nature. The Father in the Son and the Son one with the Father — that is my life-giving revelation to the world and my saving gift to all nations."

153:2.13 (1711.5) When Jesus had finished speaking, the ruler of the synagogue dismissed the congregation, but they would not depart. They crowded up around Jesus to ask more questions while others murmured and disputed among themselves. And this state of affairs continued for more than three hours. It was well past seven o'clock before the audience finally dispersed.

3. THE AFTER MEETING

153:3.1 (1712.1) Many were the questions asked Jesus during this after meeting. Some were asked by his perplexed disciples, but more were asked by caviling unbelievers who sought only to embarrass and entrap him.

u klopku.

Jedan je od gostujućih farizeja, hvatajući se za svijećnjak, glasno upitao: "Kažeš nam da si kruh životni. Kako nam možeš dati svoje tijelo da jedemo ili svoju krv da pijemo? Od kakve je koristi tvoj nauk kad se ne može izvršiti?" A Isus je odgovorio na to pitanje, rekavši: "Nisam vas učio da je moje tijelo kruh života, niti da je moja krv voda života. Nego sam vam rekao da je moj život u tijelu darivanje od kruha nebeskog. To što vam se Riječ Božja podarila u tijelu i što vam je došao Sin Čovječji u skladu s Božjom voljom, predstavlja stvarnost iskustva koja je jednaka božanskoj hrani. Ne možete jesti moje tijelo niti piti moju krv, ali možete postići jednotu sa mnom u duhu kao što ja imam jednotu u duhu s Ocem. Možete primiti hranu vječne Božje riječi, što je pravi kruh životni, koja vam je podarena u obličju smrtnog tijela; i u svojoj duši možete primiti božanski duh, što je zaista voda životna. Otac me je poslao na svijet da vam pokažem kako on želi živjeti u svim ljudima i usmjeravati ih; a ja sam živio ovaj život u nastojanju da potaknem sve ljude da i oni traže poznavanje i izvršavanje volje Oca nebeskog koji u njima živi."

Tada je jedan od jeruzalemskih špijuna koji je pratio Isusa i njegove apostole, rekao: "Mi smo primijetili da ni ti ni tvoji apostoli ne perete ruku prije lomljenja kruha. Dobro znate da je takva praksa jedenja nečistim i neopranim rukama kršenje zakona naših starješina. Niti vi pravilno perete čaše i posuđe. Zašto pokazati takvo nepoštivanje prema tradicijama naših otaca i zakonima naših starješina?" A kad je Isus to čuo, odgovorio je: "A zašto vi kršite Božje zapovijedi prema zakonima svoje vlastite tradicije? Zar vam Božja zapovijed ne kaže: 'Poštuj oca i majku' i traži da s njima ako treba podijeliš svoj kruh; a vi donesete zakon tradicije koji dopušta neposlušnoj djeci da kažu da je novac s kojim su mogli pomoći roditeljima 'dar Bogu.' Zakon starješina na taj način oslobađa ovu lukavu djecu od njihove odgovornosti, bez obzira što ta djeca onda koriste takva novčana sredstva za vlastitu udobnost. Zašto na taj način ukidate zapovijed koja je po vašoj vlastitoj tradiciji? Pa zar nije Izaija prorokovao o vama, licemjerima, govoreći: 'Ovaj me narod usnama časti, a srce mu je daleko od mene. Uzalud me štiju, naučavajući nauke svojih ljudskih uredbi.'

"Vidite kako ste napustili zapovijedi, a čvrsto prijanjate tradicijama ljudi. Odeveć ste spremni odbaciti riječ Božju, a držite se tradicija koje ste sami stvorili. A postoje i drugi načini na koje se

153:3.2 (1712.2) One of the visiting Pharisees, mounting a lampstand, shouted out this question: "You tell us that you are the bread of life. How can you give us your flesh to eat or your blood to drink? What avail is your teaching if it cannot be carried out?" And Jesus answered this question, saying: "I did not teach you that my flesh is the bread of life nor that my blood is the water thereof. But I did say that my life in the flesh is a bestowal of the bread of heaven. The fact of the Word of God bestowed in the flesh and the phenomenon of the Son of Man subject to the will of God, constitute a reality of experience which is equivalent to the divine sustenance. You cannot eat my flesh nor can you drink my blood, but you can become one in spirit with me even as I am one in spirit with the Father. You can be nourished by the eternal word of God, which is indeed the bread of life, and which has been bestowed in the likeness of mortal flesh; and you can be watered in soul by the divine spirit, which is truly the water of life. The Father has sent me into the world to show how he desires to indwell and direct all men; and I have so lived this life in the flesh as to inspire all men likewise ever to seek to know and do the will of the indwelling heavenly Father."

153:3.3 (1712.3) Then one of the Jerusalem spies who had been observing Jesus and his apostles, said: "We notice that neither you nor your apostles wash your hands properly before you eat bread. You must well know that such a practice as eating with defiled and unwashed hands is a transgression of the law of the elders. Neither do you properly wash your drinking cups and eating vessels. Why is it that you show such disrespect for the traditions of the fathers and the laws of our elders?" And when Jesus heard him speak, he answered: "Why is it that you transgress the commandments of God by the laws of your tradition? The commandment says, 'Honor your father and your mother,' and directs that you share with them your substance if necessary; but you enact a law of tradition which permits undutiful children to say that the money wherewith the parents might have been assisted has been 'given to God.' The law of the elders thus relieves such crafty children of their responsibility, notwithstanding that the children subsequently use all such monies for their own comfort. Why is it that you in this way make void the commandment by your own tradition? Well did Isaiah prophesy of you hypocrites, saying: 'This people honors me with their lips, but their heart is far from me. In vain do they worship me, teaching as their doctrines the precepts of men.'

153:3.4 (1712.4) "You can see how it is that you desert the commandment while you hold fast to the tradition of men. Altogether willing are you to reject the word of God while you maintain your own

usuđujete postaviti svoja vlastita učenja iznad zakona i proroka.”

Isus je zatim uputio svoje primjedbe svima. Rekao je: “Ali poslušajte me svi. Nema ništa što ulazi u usta što može duhovno onečistiti čovjeka, nego samo ono što izlazi iz usta i iz srca.” No, čak ni apostoli nisu u potpunosti shvatili značenje njegovih riječi, jer je Šimun Petar upitao: “Da se ne bi neki od tvojih slušatelja nepotrebno uvrijedili, možeš li ponovo objasniti značenje tih riječi?” Onda je Isus rekao Petru: “Zar ni vi to ne razumijete? Zar ne znate da se treba iščupati svaka sadnica koju nije posadio Otac moj nebeski? Okrenimo sada svoju pozornost na one koji hoće znati istinu. Ne možete natjerati ljude da vole istinu. Mnogi od ovih učitelja su slijepe vođe. A znate da ako slijepac slijepca vodi, obojica će pasti u jamu. Ali slušajte dok vam kazujem istinu o stvarima koje moralno kaljaju i duhovno onečišćuju čovjeka. Kažem vam da to što onečišćuje čovjeka nije ono što ulazi na usta ili što prilazi umu kroz oči i uši. Čovjeka može oskrvnuti samo zlo koje potječe iz njegova srca i koje se odražava u riječima i djelima takvih bezbožnika. Zar ne znate da od srca dolaze zle misli, zle ideje ubojstva, krađe i bluda, kao i ljubomore, ponosa, ljutnje, osvete, psovki i lažnog svjedočenja? Samo takve stvari onečišćuju čovjeka, a ne to da li jede kruh a da nije ceremonijalno oprao ruke.”

Farizejski povjerenici jeruzalemskog Velikog vijeća su sada bili gotovo uvjereni da Isus mora biti uhićen pod optužbom bogohuljenja i ismijavanja svetih zakona Židova; upravo su ga zato svim naporima htjeli uključiti u raspravu i napad tradicija njihovih starješina i takozvanih usmenih zakona njihove nacije. Bez obzira koliko malo vode imali, ovi su Židovi toliko robovali tradiciji da nikada nisu propuštali priliku ceremonijalno oprati ruke prije svakog obroka. Živjeli su u uvjerenju da je bilo “bolje umrijeti nego prekršiti zapovijedi staraca.” Uhode su postavile ovo pitanje jer su čule da je Isus rekao kako je “Spasenje stvar čista srca, a ne čistih ruku.” No, takva se vjerovanja teško mogu odstraniti nakon što postanu dijelom nečije religije. Čak se i mnogo godina poslije ovih događaja apostol Petar još uvijek bojao prekršiti tradicije u vezi čistog i nečistog, a svog se ropskog straha konačno oslobodio zahvaljujući jednom nesvakidašnjem i živopisnom snu. Sve to se može bolje razumjeti ako imate na umu da su Židovi gledali s jednakim užasavanjem na jedenje neopranih rukama i na poslovanje s bludnicama, a oboje su kažnjavali izopćenjem.

traditions. And in many other ways do you dare to set up your own teachings above the law and the prophets.”

^{153:3.5 (1712.5)} Jesus then directed his remarks to all present. He said: “But hearken to me, all of you. It is not that which enters into the mouth that spiritually defiles the man, but rather that which proceeds out of the mouth and from the heart.” But even the apostles failed fully to grasp the meaning of his words, for Simon Peter also asked him: “Lest some of your hearers be unnecessarily offended, would you explain to us the meaning of these words?” And then said Jesus to Peter: “Are you also hard of understanding? Know you not that every plant which my heavenly Father has not planted shall be rooted up? Turn now your attention to those who would know the truth. You cannot compel men to love the truth. Many of these teachers are blind guides. And you know that, if the blind lead the blind, both shall fall into the pit. But hearken while I tell you the truth concerning those things which morally defile and spiritually contaminate men. I declare it is not that which enters the body by the mouth or gains access to the mind through the eyes and ears, that defiles the man. Man is only defiled by that evil which may originate within the heart, and which finds expression in the words and deeds of such unholy persons. Do you not know it is from the heart that there come forth evil thoughts, wicked projects of murder, theft, and adulteries, together with jealousy, pride, anger, revenge, railings, and false witness? And it is just such things that defile men, and not that they eat bread with ceremonially unclean hands.”

^{153:3.6 (1713.1)} The Pharisaic commissioners of the Jerusalem Sanhedrin were now almost convinced that Jesus must be apprehended on a charge of blasphemy or on one of flouting the sacred law of the Jews; wherefore their efforts to involve him in the discussion of, and possible attack upon, some of the traditions of the elders, or so-called oral laws of the nation. No matter how scarce water might be, these traditionally enslaved Jews would never fail to go through with the required ceremonial washing of the hands before every meal. It was their belief that “it is better to die than to transgress the commandments of the elders.” The spies asked this question because it had been reported that Jesus had said, “Salvation is a matter of clean hearts rather than of clean hands.” But such beliefs, when they once become a part of one’s religion, are hard to get away from. Even many years after this day the Apostle Peter was still held in the bondage of fear to many of these traditions about things clean and unclean, only being finally delivered by experiencing an extraordinary and vivid dream. All of this can the better be understood when it is recalled that these Jews looked upon eating with unwashed hands in the same light as commerce with a harlot, and

Tako je Učitelj odlučio staviti pod upitnik i izvrgnuti svjetlu glupost cijelog rabinskog sustava pravila i propisa usmenog zakona - tradicija njihovih starješina koje su među Židovima smatrane svetijim i obveznijim od samog Pisma. Isus je govorio s manje rezerve znajući da je došao čas kad više nije mogao ništa poduzeti da spriječi otvoreno pogoršanje odnosa s tim vjerskim vođama.

4. POSLJEDNJE RIJEČI U SINAGOGI

Usred razgovara koji su uslijedili nakon ovog skupa, jedan je farizej iz Jeruzalema doveo pred Isusa mahnita mladića opsjednutog neobuzdanim i buntovnim duhom. Vodeći ovog suludog dječaka Isusu, rekao je: "Što ćeš učiniti s ovakvom bolešću? Možeš li izgoniti zle duhove?" A kad je Učitelj pogledao mladića, bio je ganut i pozivajući ga da mu priđe, uzeo ga je za ruku i rekao: "Znaš tko sam ja; iziđi iz njega; i neka se jedan od tvojih odanih drugova pobrine da se u njega ne vratiš." I mladić je odmah postao normalan i zdravouman. A bio je to prvi slučaj gdje je Isus stvarno istjerao "zlog duha" iz ljudskog bića. Svi prethodni slučajevi su bili samo stvar tobožnje opsjednutosti; ovo je bio pravi slučaj demonskog posjeda kakav je jedino mogao postojati prije Duhova, kojom je prilikom Učiteljev duh izliven na sve ljude i koja je zauvijek osigurala da ova nekolicina nebeskih pobunjenika više ne mogu pokušati maltretirati određene tipove nestabilnih ljudskih bića.

Dok su ljudi bili u čudu, jedan je farizej ustao i optužio Isusa da je mogao tako činiti jer je bio u dosluhu sa zlim duhovima; da je u izboru riječi kojima se poslužio izgoneći ovog zlog duha sam priznao da su poznavali jedan drugoga; dalje je naveo da su religiozni učitelji i vođe Jeruzalema odlučile da je Isus činio sva takozvana čuda silom Belzebula, poglavice zlih duhova. Rekao je farizej: "Držite se podalje od ovog čovjeka; on je u suradnji sa Sotonom."

Tada je rekao Isus: "Kako može Sotona izgoniti Sotonu? Svako kraljevstvo, ako je samo u sebi razdijeljeno, ne može opstati; a i kuća, ako se sama u sebi razdijeli, brzo dolazi do propasti. Može li grad izdržati opsadu ako nije ujedinjen? Ako dakle Sotona izbacuje Sotonu, on je u sebi podijeljen; kako će opstati kraljevstvo njegovo? A znate da nitko ne može ući u kuću jakoga i

both were equally punishable by excommunication.

^{153:3.7 (1713.2)} Thus did the Master elect to discuss and expose the folly of the whole rabbinic system of rules and regulations which was represented by the oral law — the traditions of the elders, all of which were regarded as more sacred and more binding upon the Jews than even the teachings of the Scriptures. And Jesus spoke out with less reserve because he knew the hour had come when he could do nothing more to prevent an open rupture of relations with these religious leaders.

4. LAST WORDS IN THE SYNAGOGUE

^{153:4.1 (1713.3)} In the midst of the discussions of this after meeting, one of the Pharisees from Jerusalem brought to Jesus a distraught youth who was possessed of an unruly and rebellious spirit. Leading this demented lad up to Jesus, he said: "What can you do for such affliction as this? Can you cast out devils?" And when the Master looked upon the youth, he was moved with compassion and, beckoning for the lad to come to him, took him by the hand and said: "You know who I am; come out of him; and I charge one of your loyal fellows to see that you do not return." And immediately the lad was normal and in his right mind. And this is the first case where Jesus really cast an "evil spirit" out of a human being. All of the previous cases were only supposed possession of the devil; but this was a genuine case of demoniac possession, even such as sometimes occurred in those days and right up to the day of Pentecost, when the Master's spirit was poured out upon all flesh, making it forever impossible for these few celestial rebels to take such advantage of certain unstable types of human beings.

^{153:4.2 (1714.1)} When the people marveled, one of the Pharisees stood up and charged that Jesus could do these things because he was in league with devils; that he admitted in the language which he employed in casting out this devil that they were known to each other; and he went on to state that the religious teachers and leaders at Jerusalem had decided that Jesus did all his so-called miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils. Said the Pharisee: "Have nothing to do with this man; he is in partnership with Satan."

^{153:4.3 (1714.2)} Then said Jesus: "How can Satan cast out Satan? A kingdom divided against itself cannot stand; if a house be divided against itself, it is soon brought to desolation. Can a city withstand a siege if it is not united? If Satan casts out Satan, he is divided against himself; how then shall his kingdom stand? But you should know that no one can enter into the house of a strong man and

oplijeniti mu pokućstvo, osim ako dođe jači od njega da ga savlada i sveže. Ako ja snagom Belzebula izgonim zle duhove, kojom ih snagom vaši sinovi izgone? Zato će vam oni biti suci. Ali ako ja po duhu Božjem izgonim đavle, onda je kraljevstvo Božje doista došlo vama. Da niste bili zaslijepljeni predrasudama i upravljani strahom i ponosom, lako bi uočili da među vama stoji onaj koji je veći od đavla. Vi ste me natjerati proglasiti da onaj tko nije sa mnom taj je protiv mene, dok je onaj koji se sa mnom ne sabire, taj se po strani rasipa. Dopustite mi izreći ozbiljno upozorenje vama koji s predumišljajem, otvorenih očiju i u zlonamjernoj pakosti, svjesno pripisujete Božja djela zlim duhovima! Zaista, zaista, kažem vam, svi će vaši grijesi biti oprošteni, čak i sva vaša bogohuljenja, ali tko huli promišljeno i s opakom namjerom protiv Boga, taj nikada neće dobiti oproštenja. Budući da takvi uporni zlotvori nikada neće tražiti niti dobiti oprosta, oni su krivi za grijeh vječnog odbijanja božanskog oprosta.

“Mnogi su od vas danas došli na raskrižje; započeli ste proces neizbježnog izbora između volje Oca i samoizabrahih putova tame. I kako sada budete izabrali, tako ćete na kraju i biti. Morate bilo učiniti da je stablo dobro i da mu je plod dobar, inače će stablo postati izobličeno a plod mu truo. Kažem vam da se u vječnom kraljevstvu Oca mogega stablo poznaje po njegovim plodovima. No, neki od vas koji su kao guje, kako možete, ako ste već izabrali zlo, donijeti dobre plodove? Uostalom, vaša usta govore iz obilja zla u vašim srcima.”

Zatim je ustao drugi farizej, koji je rekao: “Učitelju, mi bi da nam daš predodređeni znak da svi možemo prihvatiti tvoj autoritet i pravo da možeš ovako učiti. Hoćeš li pristati na takav dogovor?” A kad je Isus to čuo, rekao je: “Ovaj nevjerni naraštaj traži znak, ali mu se znak neće dati osim onoga znaka koji već imate, i onoga što ćete vidjeti kad Sin Čovječji ode iz vaših redova.”

A kad je završio s govorom, njegovi apostoli su ga okružili i izveli iz sinagoge. U tišini su se s njim zaputili kući u Betsaidu. Svi su bili zaprepašteni i pomalo prestravljeni ovom iznenadnom promjenom u Učiteljevoj taktici propovijedanja. Bili su posve nenavikli vidjeti tako borben stav.

5. U SUBOTU UVEČE

Isus je mnogo puta razbio u paramparčad

despoil his goods except he first overpower and bind that strong man. And so, if I by the power of Beelzebub cast out devils, by whom do your sons cast them out? Therefore shall they be your judges. But if I, by the spirit of God, cast out devils, then has the kingdom of God truly come upon you. If you were not blinded by prejudice and misled by fear and pride, you would easily perceive that one who is greater than devils stands in your midst. You compel me to declare that he who is not with me is against me, while he who gathers not with me scatters abroad. Let me utter a solemn warning to you who would presume, with your eyes open and with premeditated malice, knowingly to ascribe the works of God to the doings of devils! Verily, verily, I say to you, all your sins shall be forgiven, even all of your blasphemies, but whosoever shall blaspheme against God with deliberation and wicked intention shall never obtain forgiveness. Since such persistent workers of iniquity will never seek nor receive forgiveness, they are guilty of the sin of eternally rejecting divine forgiveness.

^{153:4.4 (1714.3)} “Many of you have this day come to the parting of the ways; you have come to a beginning of the making of the inevitable choice between the will of the Father and the self-chosen ways of darkness. And as you now choose, so shall you eventually be. You must either make the tree good and its fruit good, or else will the tree become corrupt and its fruit corrupt. I declare that in my Father’s eternal kingdom the tree is known by its fruits. But some of you who are as vipers, how can you, having already chosen evil, bring forth good fruits? After all, out of the abundance of the evil in your hearts your mouths speak.”

^{153:4.5 (1714.4)} Then stood up another Pharisee, who said: “Teacher, we would have you give us a predetermined sign which we will agree upon as establishing your authority and right to teach. Will you agree to such an arrangement?” And when Jesus heard this, he said: “This faithless and sign-seeking generation seeks a token, but no sign shall be given you other than that which you already have, and that which you shall see when the Son of Man departs from among you.”

^{153:4.6 (1714.5)} And when he had finished speaking, his apostles surrounded him and led him from the synagogue. In silence they journeyed home with him to Bethsaida. They were all amazed and somewhat terror-stricken by the sudden change in the Master’s teaching tactics. They were wholly unaccustomed to seeing him perform in such a militant manner.

5. THE SATURDAY EVENING

^{153:5.1 (1715.1)} Time and again had Jesus dashed to pieces the hopes of his apostles, repeatedly had

nade njegovih apostola i u više navrata slomio njihova najdraža očekivanja, ali ni jedan period razočaranja ili razdoblje tuge nikada nisu bili usporedivi s onim što ih je sada preplavilo. S njihovom se depresijom također pomiješao i pravi strah za osobnu sigurnost. Svi su bili iznenađujuće prestrašeni zbog naglosti i potpunosti izdaje naroda. Također su bili pomalo uplašeni i uznemireni neočekivanom hrabrošću i čvrstom odlučnošću farizeja koji su došli iz Jeruzalema. Ali iznad svega su bili zbunjeni Isusovom iznenadnom promjernom taktike. U normalnim okolnostima oni bi pozdravili pojavu ovog borbenog stava, ali s obzirom na način na koji je došao, uz toliko toga neočekivanog, jako ih je iznenadio.

A sada, povrh svih tih briga, kad su stigli kući, Isus je odbio jesti. Satima se izolirao u jednoj od gornjih soba. Bilo je to skoro u ponoć kad se Joab, vođa evanđelista, vratio s vijestima da je otprilike trećina njegovih suradnika napustila pokret koji su zagovarali. Tijekom cijele noći dolazili su i odlazili vjerni učenici koji su donosili izvješća da je u Kafarnaumu došlo do općeg preokreta u sentimentu naroda prema Učitelju. Čelnici iz Jeruzalema nisu bili spori u poticanju ovog osjećaja nezadovoljstva, na svaki mogući način nastojeći odvratiti narod od Isusa i njegovih učenja. Tijekom ovih teških vremena, dvanest žena je održalo vijećanje u Petrovoj kući. Bile su strahovito uzrujane, ali ih niti jedna nije napustila.

Bilo je to malo iza ponoći kada je Isus sišao i stao među dvanaest apostola i njihove suradnike kojih je bilo oko trideset u svemu. Rekao je: "Jasno mi je da vas uznemiruje ovo prosijavanje kraljevstva, ali ono se ne može izbjeći. Pored sve obuke koju ste primili, imate li ikakva dobrog razloga za ovakvo spoticanje o moje riječi? Zašto ste tako puni straha i zaprepaštenja kad vidite kako se kraljevstvo lišava tog nezagrijanog mnoštva i neodlučnih učenika? Zašto ćete tugovati kada sviće novi dan kad možemo u novom sjaju proglasiti slavu duhovnih učenja o nebeskom kraljevstvu? Ako vam je teško izdržati ovaj test, što ćete onda učiniti kad se Sin Čovječji bude morao vratiti Ocu? Kako i kada ćete se pripremiti za vrijeme moga uzlaza na mjesto s kojeg sam došao na ovaj svijet?"

"Dragi moji, morate se sjetiti da je duh taj koji oživljava; da tijelo i sve što se odnosi na njega ne vrijedi ničemu. Riječi koje sam vam ja rekao jesu duh i život. Budite dobrog raspoloženja! Nisam vas napustio. Mnogi će biti uvrijeđeni jednostavnošću riječi kojima se služimo ovih dana. Već ste čuli da su se mnogi moji učenici povukli; više ne idu sa mnom. Od početka sam znao da će ovi mlitavi vjernici usput skrenuti s

he crushed their fondest expectations, but no time of disappointment or season of sorrow had ever equaled that which now overtook them. And, too, there was now admixed with their depression a real fear for their safety. They were all surprisingly startled by the suddenness and completeness of the desertion of the populace. They were also somewhat frightened and disconcerted by the unexpected boldness and assertive determination exhibited by the Pharisees who had come down from Jerusalem. But most of all they were bewildered by Jesus' sudden change of tactics. Under ordinary circumstances they would have welcomed the appearance of this more militant attitude, but coming as it did, along with so much that was unexpected, it startled them.

153:5.2 (1715.2) And now, on top of all of these worries, when they reached home, Jesus refused to eat. For hours he isolated himself in one of the upper rooms. It was almost midnight when Joab, the leader of the evangelists, returned and reported that about one third of his associates had deserted the cause. All through the evening loyal disciples had come and gone, reporting that the revulsion of feeling toward the Master was general in Capernaum. The leaders from Jerusalem were not slow to feed this feeling of disaffection and in every way possible to seek to promote the movement away from Jesus and his teachings. During these trying hours the twelve women were in session over at Peter's house. They were tremendously upset, but none of them deserted.

153:5.3 (1715.3) It was a little after midnight when Jesus came down from the upper chamber and stood among the twelve and their associates, numbering about thirty in all. He said: "I recognize that this sifting of the kingdom distresses you, but it is unavoidable. Still, after all the training you have had, was there any good reason why you should stumble at my words? Why is it that you are filled with fear and consternation when you see the kingdom being divested of these lukewarm multitudes and these halfhearted disciples? Why do you grieve when the new day is dawning for the shining forth in new glory of the spiritual teachings of the kingdom of heaven? If you find it difficult to endure this test, what, then, will you do when the Son of Man must return to the Father? When and how will you prepare yourselves for the time when I ascend to the place whence I came to this world?"

153:5.4 (1715.4) "My beloved, you must remember that it is the spirit that quickens; the flesh and all that pertains thereto is of little profit. The words which I have spoken to you are spirit and life. Be of good cheer! I have not deserted you. Many shall be offended by the plain speaking of these days. Already you have heard that many of my disciples have turned back; they walk no more with me. From the beginning I knew that these halfhearted

puta. Ne izabrah li ja vas dvanaestoricu na stranu od svih drugih ljudi kao poslanike kraljevstva? A sada, u trenutku kao što je ovaj sada, zar ćete i vi otići? Neka svaki od vas pogleda u svoju vjeru, jer je jedan od vas u velikoj opasnosti." A kad je Isus završio s govorom, Šimun Petar je rekao: "Jeste, Učitelju, mi smo tužni i zbunjeni, ali te nikad nećemo napustiti. Ti si nas učio riječima vječnoga života. Mi smo vjerovali u tebe i išli za tobom sve ovo vrijeme. Nećemo se okrenuti, jer znamo da si poslan od Boga." Kad je Petar prestao govoriti, svi su jednodušno kimnuli u znak odobrenja zaloga svoje odanosti.

Tada je rekao Isus: "Idite na počinak, jer su užurbani dani pred nama; čekaju nas mnoge aktivnosti."

believers would fall out by the way. Did I not choose you twelve men and set you apart as ambassadors of the kingdom? And now at such a time as this would you also desert? Let each of you look to his own faith, for one of you stands in grave danger." And when Jesus had finished speaking, Simon Peter said: "Yes, Lord, we are sad and perplexed, but we will never forsake you. You have taught us the words of eternal life. We have believed in you and followed with you all this time. We will not turn back, for we know that you are sent by God." And as Peter ceased speaking, they all with one accord nodded their approval of his pledge of loyalty.

^{153:5.5 (1716.1)} Then said Jesus: "Go to your rest, for busy times are upon us; active days are just ahead."

POGLAVLJE 154. POSLJEDNJI DANI U KAFARNAUMU

⇨ 153

Knjiga Urantije

155 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 154 POSLJEDNJI DANI U KAFARNAUMU

Sekcije

Uvod

1. TJEDAN VIJEĆANJA
2. TJEDAN DANA ODMORA
3. DRUGI SASTANAK U TIBERIJADI
4. SUBOTA NAVEČER U KAFARNAUMU
5. ZNAMENITA NEDJELJA UJUTRO
6. DOLAZAK ISUSOVE OBITELJI
7. BIJEG OD PROGONA

PAPER 154 LAST DAYS AT CAPERNAUM

SECTIONS

Introduction

1. A Week of Counsel
2. A Week of Rest
3. The Second Tiberias Conference
4. Saturday Night in Capernaum
5. The Eventful Sunday Morning
6. Jesus' Family Arrives
7. The Hasty Flight

Uvod

OVE sadržajne subote uvečer, 30. travnja, dok je Isus govorio riječi utjehe i ohrabrenja svojim snuđenim i zbunjenim učenicima, u Tiberijadi je održan sastanak između Heroda Antipe i skupine posebnih povjerenika koji su zastupali Veliko vijeće Jeruzalema. Ovi su pismoznanci i farizeji tražili od Heroda da uhititi Isusa; nastojali su ga uvjeriti da je Isus navodio narod na nesuglasice, pa čak i na pobunu. Ali Herod je odbio poduzeti mjere protiv njega kao političkog prijestupnika. Herodovi savjetnici su ga pravilno izvjestili o epizodi koja se odigrala pored jezera kad je narod htio proglasiti Isusa kraljem, a on je odbio primiti taj naslov.

Jedan pripadnik Herodove službene obitelji, Kuza, čija je žena pripadala ženskom služiteljskom korpusu, ga je obavijestio da Isus nije tražio da se miješa u poslove zemaljske vladavine; da se jedino zanimao za uspostavljanje duhovnog bratstva njegovih vjernika, bratstva koje je nazivao kraljevstvom nebeskim. Herod je imao povjerenja u Kuzina izvješća, tako da se odbijao miješati u Isusove poslove. Na Herodov je stav prem Isusu u ovom trenutku također utjecao

INTRODUCTION

^{154:0.1 (1717.1)} ON THE eventful Saturday night of April 30, as Jesus was speaking words of comfort and courage to his downcast and bewildered disciples, at Tiberias a council was being held between Herod Antipas and a group of special commissioners representing the Jerusalem Sanhedrin. These scribes and Pharisees urged Herod to arrest Jesus; they did their best to convince him that Jesus was stirring up the populace to dissension and even to rebellion. But Herod refused to take action against him as a political offender. Herod's advisers had correctly reported the episode across the lake when the people sought to proclaim Jesus king and how he rejected the proposal.

^{154:0.2 (1717.2)} One of Herod's official family, Chuza, whose wife belonged to the women's ministering corps, had informed him that Jesus did not propose to meddle with the affairs of earthly rule; that he was only concerned with the establishment of the spiritual brotherhood of his believers, which brotherhood he called the kingdom of heaven. Herod had confidence in Chuza's reports, so much so that he refused to interfere with Jesus' activities. Herod was also influenced at this time,

njegov praznovjerni strah od Ivana Krstitelja. Herod je bio jedan od onih odmetnutih Židova koji su se svega bojali, a nisu ni u šta vjerovali. Osjećao je grižnju savjesti za Ivanovu smrt i nije se želio uplitati u bilo kakve spletke protiv Isusa. Znao je o mnogo slučajeva bolesti koje je ovaj naočigled izliječio i zamišljao je Isusa kao proroka ili relativno bezopasnog religioznog fanatika.

Kad su Židovi počeli prijetiti da će prijaviti caru da je štitio izdajnika, Herod ih je smjesta izbacio iz vijećnice. Tako su stvari potrajale tjedan dana, a za to je vrijeme Isus pripremao svoje sljedbenike za predstojeću epohu rada.

1. TJEDAN VIJEĆANJA

Od 1. do 7. svibnja Isus je držao privatne sjednice sa svojim sljedbenicima u kući Zebedejevih. Samo su iskušani i pouzdani učenici primljeni u te skupove. U ovom je trenutku tu bilo samo nekih stotinu učenika koji su imali moralne hrabrosti da se odupru pritisku farizeja i otvoreno priznaju svoju odanost Isusu. Sa ovom je skupinom držao sjednice ujutro, popodne i navečer. Male grupe radolaznih promatrača su se okupljale uz more svako poslijepodne, gdje su pojedini evanđelisti i apostoli držali govore. Te su skupine rijetko brojile više od pedeset ljudi.

U petak ovoga tjedna upravitelji kafarnaumske sinagoge su poduzeli službene mjere da zatvore vrata Božje kuće Isusu i njegovim sljedbenicima. Ovo je učinjeno na nagovor farizeja Jeruzalema. Jair je podnio ostavku s mjesta glavnog vladara i otvoreno proglasio svoju odanost Isusu.

Posljednje vijećanje na obali je održano u subotu popodne, 7. svibnja. Isus je u to vrijeme govorio pred nešto manje od stotinu pedeset okupljenih. Ova subota navečer obilježava najnižu točku javnog zanimanja za Isusa i njegova učenja. Od tada su uživali stabilan i postupan, ali zdraviji i pouzdaniji, porast popularnosti; javio se novi oblik odanosti na snažnijim temeljima duhovne vjere i istinskog religioznog iskustva. Sada je definitivno okončana više ili manje složena i kompromisna faza prijelaza od materijalističkih pojmova kraljevstva Učiteljevih sljedbenika u te idealističnije i duhovnije koncepcije koje je Isus poučavao. Od sada nastupa otvorenije naviještanje evanđelja kraljevstva s većim opsegom i dalekosežnijim duhovnim implikacijama.

in his attitude toward Jesus, by his superstitious fear of John the Baptist. Herod was one of those apostate Jews who, while he believed nothing, feared everything. He had a bad conscience for having put John to death, and he did not want to become entangled in these intrigues against Jesus. He knew of many cases of sickness which had been apparently healed by Jesus, and he regarded him as either a prophet or a relatively harmless religious fanatic.

154:0.3 (1717.3) When the Jews threatened to report to Caesar that he was shielding a traitorous subject, Herod ordered them out of his council chamber. Thus matters rested for one week, during which time Jesus prepared his followers for the impending dispersion.

1. A WEEK OF COUNSEL

154:1.1 (1717.4) From May 1 to May 7 Jesus held intimate counsel with his followers at the Zebedee house. Only the tried and trusted disciples were admitted to these conferences. At this time there were only about one hundred disciples who had the moral courage to brave the opposition of the Pharisees and openly declare their adherence to Jesus. With this group he held sessions morning, afternoon, and evening. Small companies of inquirers assembled each afternoon by the seaside, where some of the evangelists or apostles discoursed to them. These groups seldom numbered more than fifty.

154:1.2 (1717.5) On Friday of this week official action was taken by the rulers of the Capernaum synagogue closing the house of God to Jesus and all his followers. This action was taken at the instigation of the Jerusalem Pharisees. Jairus resigned as chief ruler and openly aligned himself with Jesus.

154:1.3 (1718.1) The last of the seaside meetings was held on Sabbath afternoon, May 7. Jesus talked to less than one hundred and fifty who had assembled at that time. This Saturday night marked the time of the lowest ebb in the tide of popular regard for Jesus and his teachings. From then on there was a steady, slow, but more healthful and dependable growth in favorable sentiment; a new following was built up which was better grounded in spiritual faith and true religious experience. The more or less composite and compromising transition stage between the materialistic concepts of the kingdom held by the Master's followers and those more idealistic and spiritual concepts taught by Jesus, had now definitely ended. From now on there was a more open proclamation of the gospel of the kingdom in its larger scope and in its far-flung spiritual implications.

2. TJEDAN DANA ODMORA

U nedjelju 8. svibnja p.K., Veliko Vijeće je u Jeruzalemu donijelo uredbu o zatvaranju svih sinagoga u Palestini Isusu i njegovim sljedbenicima. Bila je to nova uzurpacija vlasti od strane Velikog vijeća Jeruzalem koja je bila bez presedana. Dotada je svaka sinagoga postojala i djelovala kao nezavisna kongregacija vjernika koja je bila pod vlašću i usmjerenjem vlastitog odbora guvernera. Samo su sinagoge u Jeruzalemu bile predmetom uprave Velikog vijeća. Za ovim je prijemkom postupkom Velikog vijeća uslijedila ostavka njegovih pet članova. Sto glasnika je odmah poslano prenijeti i provesti ovu uredbu. U kratka dva tjedna svaka se sinagoga u Palestini povinovala ovoj odluci Velikog vijeća osim sinagoge u Hebronu. Vladari hebronske sinagoge nisu pristali priznati pravo Velikog vijeća da poništi nadležnost njihova upravnog tijela. To se odbijanje prihvaćanja uredbe iz Jeruzalema temeljilo na stavu njihove vlastite autonomije, a ne simpatiji prema Isusovom pokretu. Nedugo zatim hebronska sinagoga je uništena u požaru.

Te iste nedjelje ujutro Isus im je dao tjedan odmora, pozivajući sve svoje učenike da odu svojim kućama ili prijateljima kako bi odmorili svoje uznemirene duše i uputili riječi ohrabrenja svojim najmilijima. Rekao je: "Idite svaki za sebe na odmor ili u ribu dok se molite za proširenje kraljevstva."

Ovaj je tjedan odmora omogućio Isusu da posjeti mnoge obitelji i skupine u priobalnim mjestima. U više je navrata išao u ribu s Davidom Zebedejem i dok je uglavnom provodio vrijeme nasamo, uvijek su u blizini bila dva ili tri Davidova najpouzdanija glasnika, kojima je njihov šef dao jasne upute o prioritetu Isusove sigurnosti. Ovog tjedna odmora nisu držali javna učenja.

Ovog su tjedna Natanije i Jakov Zebedejev oboljeli od ozbiljne bolesti. Tri dana i noći su akutno patili od ozbiljnog probavnog poremećaja. Treće je noći Isus poslao Jakovljevu majku Salomu da se odmori, dok je on preuzeo brigu o svojim napaćenim apostolima. Naravno, Isus je mogao odmah ozdraviti ovu dvojicu, ali to nije metoda kojom se bilo Sin ili Otac služe u podmirenju svakodnevnih teškoća i patnji ljudskih sinova evolucijskih svjetova vremena i prostora. Niti jednom, u cijelom svom znamenitom životu u tijelu, Isus se nije poslužio bilo kakvim nadnaravnim činom kako bi pomogao bilo kojem članu svoje zemaljske obitelji ili bilo kojem od

2. A WEEK OF REST

^{154:2.1 (1718.2)} Sunday, May 8, A.D. 29, at Jerusalem, the Sanhedrin passed a decree closing all the synagogues of Palestine to Jesus and his followers. This was a new and unprecedented usurpation of authority by the Jerusalem Sanhedrin. Theretofore each synagogue had existed and functioned as an independent congregation of worshipers and was under the rule and direction of its own board of governors. Only the synagogues of Jerusalem had been subject to the authority of the Sanhedrin. This summary action of the Sanhedrin was followed by the resignation of five of its members. One hundred messengers were immediately dispatched to convey and enforce this decree. Within the short space of two weeks every synagogue in Palestine had bowed to this manifesto of the Sanhedrin except the synagogue at Hebron. The rulers of the Hebron synagogue refused to acknowledge the right of the Sanhedrin to exercise such jurisdiction over their assembly. This refusal to accede to the Jerusalem decree was based on their contention of congregational autonomy rather than on sympathy with Jesus' cause. Shortly thereafter the Hebron synagogue was destroyed by fire.

^{154:2.2 (1718.3)} This same Sunday morning, Jesus declared a week's holiday, urging all of his disciples to return to their homes or friends to rest their troubled souls and speak words of encouragement to their loved ones. He said: "Go to your several places to play or fish while you pray for the extension of the kingdom."

^{154:2.3 (1718.4)} This week of rest enabled Jesus to visit many families and groups about the seaside. He also went fishing with David Zebedee on several occasions, and while he went about alone much of the time, there always lurked near by two or three of David's most trusted messengers, who had no uncertain orders from their chief respecting the safeguarding of Jesus. There was no public teaching of any sort during this week of rest.

^{154:2.4 (1718.5)} This was the week that Nathaniel and James Zebedee suffered from more than a slight illness. For three days and nights they were acutely afflicted with a painful digestive disturbance. On the third night Jesus sent Salome, James's mother, to her rest, while he ministered to his suffering apostles. Of course Jesus could have instantly healed these two men, but that is not the method of either the Son or the Father in dealing with these commonplace difficulties and afflictions of the children of men on the evolutionary worlds of time and space. Never once, throughout all of his eventful life in the flesh, did Jesus engage in any sort of supernatural

svojih neposrednih sljedbenika.

Svemirske teškoće i planetarne prepreke moraju biti prevladane kao dio iskustva obuke u cilju rasta i razvoja, progresivnog usavršavanja, razvojnih duša smrtnih bića. Oduhovljenje ljudske duše zahtijeva intimno iskustvo u obrazovnom rješavanju širokog spektra stvarnih svemirskih problema. Životinjska priroda i niži oblici bića obdarenih voljom ne mogu povoljno napredovati u okružju dokone. Problematične situacije i podražajni učinak napora aktiviraju djelovanje uma, duše i duha, što sve uveliko doprinosi postizanju vrijednih ciljeva smrtnog napredovanja i dostizanju viših razina sudbine duha.

3. DRUGI SASTANAK U TIBERIJADI

16. svibnja je sazvana druga konferencija u Tiberijadi između vlasti Jeruzalema i Heroda Antipe. Među prisutnima su bili religiozni i politički lideri iz Jeruzalema. Židovske vođe su mogle obavijestiti Heroda da su gotovo sve sinagoge u Galileji i Judeji zatvorile vrata Isusovim učenjima. Nanovo su nastojali navesti Heroda da odvede Isusa u pritvor, što je ovaj ponovo odbio učiniti. 18. svibnja, međutim, Herod se složio s planom koji je dopustio vlastima Velikog vijeća da uhite Isusa i da ga odvedu u Jeruzalem da mu sude radi kršenja vjerskih principa, pod uvjetom da se rimski vladar Judeje složi s takvim aranžmanom. U međuvremenu su Isusovi neprijatelji neumorno širili glasine cijelom Galilejom da se Herod okrenuo protiv Isusa i da se spremio istrijebiti sve koji vjeruju u njegova učenja.

U subotu navečer, 21. svibnja, u Tiberijadu su stigle vijesti da građanske vlasti Jeruzalema nisu imale prigovora sporazumu između Heroda i farizeja koji je dopuštao Isusovo uhićenje i suđenje pred Velikim vijećem na temelju optužbi o kršenju svetih zakona židovskog naroda. Prema tome, nešto prije ponoći, Herod je tog dana potpisao dekret koji je ovlastio službenike Velikog vijeća da uhite Isusa u Herodovim domenama i da ga silom odvedu u Jeruzalem na suđenje. Snažan je pritisak sa raznih strana izvršen na Heroda prije nego što je pristao dati dozvolu, a on je dobro znao da Isus nije mogao očekivati pošteno suđenje od svojih gorkih neprijatelja u Jeruzalemu.

4. SUBOTA NAVEČER U KAFARNAUMU

ministration to any member of his earth family or in behalf of any one of his immediate followers.

154:2.5 (1719.1) Universe difficulties must be met and planetary obstacles must be encountered as a part of the experience training provided for the growth and development, the progressive perfection, of the evolving souls of mortal creatures. The spiritualization of the human soul requires intimate experience with the educational solving of a wide range of real universe problems. The animal nature and the lower forms of will creatures do not progress favorably in environmental ease. Problematic situations, coupled with exertion stimuli, conspire to produce those activities of mind, soul, and spirit which contribute mightily to the achievement of worthy goals of mortal progression and to the attainment of higher levels of spirit destiny.

3. THE SECOND TIBERIAS CONFERENCE

154:3.1 (1719.2) On May 16 the second conference at Tiberias between the authorities at Jerusalem and Herod Antipas was convened. Both the religious and the political leaders from Jerusalem were in attendance. The Jewish leaders were able to report to Herod that practically all the synagogues in both Galilee and Judea were closed to Jesus' teachings. A new effort was made to have Herod place Jesus under arrest, but he refused to do their bidding. On May 18, however, Herod did agree to the plan of permitting the Sanhedrin authorities to seize Jesus and carry him to Jerusalem to be tried on religious charges, provided the Roman ruler of Judea concurred in such an arrangement. Meanwhile, Jesus' enemies were industriously spreading the rumor throughout Galilee that Herod had become hostile to Jesus, and that he meant to exterminate all who believed in his teachings.

154:3.2 (1719.3) On Saturday night, May 21, word reached Tiberias that the civil authorities at Jerusalem had no objection to the agreement between Herod and the Pharisees that Jesus be seized and carried to Jerusalem for trial before the Sanhedrin on charges of flouting the sacred laws of the Jewish nation. Accordingly, just before midnight of this day, Herod signed the decree which authorized the officers of the Sanhedrin to seize Jesus within Herod's domains and forcibly to carry him to Jerusalem for trial. Strong pressure from many sides was brought to bear upon Herod before he consented to grant this permission, and he well knew that Jesus could not expect a fair trial before his bitter enemies at Jerusalem.

4. SATURDAY NIGHT IN CAPERNAUM

Iste ove subote navečer, u sinagogi Kafarnauma se okupila skupina od nekih pedeset vodećih građana koji su se našli da rasprave ovo značajno pitanje: "Što nam je učiniti s Isusom?" Vodili su razgovore i rasprave do poslije ponoći, a da nisu mogli pronaći nikakvu zajedničku osnovu za sporazum. Osim nekoliko osoba koje su bile sklone vjerovanju da je Isus mogao biti Mesija, sveti čovjek ako ne i prorok, sastanak je podijeljen u četiri gotovo jednake skupine koje su držale sljedeće stavove o Isusu:

1. Da je bio obmanuti i bezopasni religiozni fanatik.
2. Da je bio opasan i podmukao podbadač koji je mogao podići narod na pobunu.
3. Da je surađivao s vragovima, da bi čak mogao biti knez zloduha.
4. Da je bio izvan sebe, da je bio lud, psihički neuravnotežen.

Mnogo se govorilo o Isusovim doktrinama koje su djelovale uznemirujuće na obične ljude; njegovi su neprijatelji tvrdili da su njegova učenja bila nepraktična, da bi se sve raspalo ako bi svi uložili iskrene napore da žive u skladu s njegovim idejama. A kroz mnoge kasnije generacije ljudi su govorili iste ove stvari. Mnogi inteligentni i dobronamjerni ljudi čak i prosvjetljenije dobi u vrijeme pisanja ovih otkrivenja, tvrde da suvremena civilizacija nije mogla biti izgrađena na Isusovim učenjima - i oni su djelomično u pravu. Ali svi takvi skeptici zaboravljaju da je puno bolja civilizacija mogla biti izgrađena na njegovim učenjima i da će jednom biti. Ovaj svijet nije ozbiljnije pokušao provesti Isusova učenja u širokim razmjerama, unatoč tome što je često ulagao neodlučne napore da slijedi doktrine tzv kršćanstva.

5. ZNAMENITA NEDJELJA UJUTRO

22. svibanj je bio sadržajan dan u Isusovom životu. Ove nedjelje ujutro, prije zore, jedan od Davidovih glasnika je stigao u velikoj žurbi iz Tiberijade i donio riječ da je Herod ovlastio ili se spremio ovlastiti, Isusovo uhićenje od strane službenika Velikog vijeća. Primitak vijesti o ovoj prijetećoj opasnosti naveo je Davida Zebedejevog da probudi svoje poslanike i da ih pošalje svim lokalnim grupama učenika kako bi sazvali hitno vijeće u sedam ujutro. Kad je snaha Jude (Isusovog brata) čula ovaj alarmantni izvještaj, požurila je poslati riječ cijeloj Isusovoj obitelji koja se nalazila u blizini, da se odmah okupe u kući Zebedejevih. I kao odgovor na ovaj hitni poziv, tu su se okupili Marija, Jakov, Josip, Juda i Ruta.

^{154:4.1 (1719.4)} On this same Saturday night, in Capernaum a group of fifty leading citizens met at the synagogue to discuss the momentous question: "What shall we do with Jesus?" They talked and debated until after midnight, but they could not find any common ground for agreement. Aside from a few persons who inclined to the belief that Jesus might be the Messiah, at least a holy man, or perhaps a prophet, the meeting was divided into four nearly equal groups who held, respectively, the following views of Jesus:

- ^{154:4.2 (1719.5)} 1. That he was a deluded and harmless religious fanatic.
- ^{154:4.3 (1719.6)} 2. That he was a dangerous and designing agitator who might stir up rebellion.
- ^{154:4.4 (1720.1)} 3. That he was in league with devils, that he might even be a prince of devils.
- ^{154:4.5 (1720.2)} 4. That he was beside himself, that he was mad, mentally unbalanced.

^{154:4.6 (1720.3)} There was much talk about Jesus' preaching doctrines which were upsetting for the common people; his enemies maintained that his teachings were impractical, that everything would go to pieces if everybody made an honest effort to live in accordance with his ideas. And the men of many subsequent generations have said the same things. Many intelligent and well-meaning men, even in the more enlightened age of these revelations, maintain that modern civilization could not have been built upon the teachings of Jesus — and they are partially right. But all such doubters forget that a much better civilization could have been built upon his teachings, and sometime will be. This world has never seriously tried to carry out the teachings of Jesus on a large scale, notwithstanding that halfhearted attempts have often been made to follow the doctrines of so-called Christianity.

5. THE EVENTFUL SUNDAY MORNING

^{154:5.1 (1720.4)} May 22 was an eventful day in the life of Jesus. On this Sunday morning, before daybreak, one of David's messengers arrived in great haste from Tiberias, bringing the word that Herod had authorized, or was about to authorize, the arrest of Jesus by the officers of the Sanhedrin. The receipt of the news of this impending danger caused David Zebedee to arouse his messengers and send them out to all the local groups of disciples, summoning them for an emergency council at seven o'clock that morning. When the sister-in-law of Jude (Jesus' brother) heard this alarming report, she hastened word to all of Jesus' family who dwelt near by, summoning them forthwith to assemble at Zebedee's house. And in response to this hasty

Na tom je ranom jutarnjem sastanku Isus uputio oproštajne upute okupljenim sljedbenicima; to jest, on se s njima oprostio za sada, dobro znajući da će uskoro biti raspršeni iz Kafarnauma. Uputio ih je da pojedinačno traže vodstvo od Boga i da nastave s poslovima kraljevstva bez obzira na posljedice. Evanđelisti su trebali raditi po vlastitom nahođenju dok ponovo ne prime poziv. Odabrao je dvanesticu evanđelista da ga prate; uputio je dvanesticu apostola da ostanu s njim bez obzira na daljnji razvoj događaja. Rekao je korpusu od dvanaest žena da ostanu u kući Zebedejevih i u Petrovoj kući dok on ne pošalje po njih.

Isus je pristao da David Zebedejev nastavi glasničku službu, a privremeno se opraštajući od Učitelja, David je rekao: "Idi svojim poslom, Učitelju. Ne dopusti bigotima da te uhvate i nikada nemoj sumnjati da te glasnici prate. Moji ljudi nikada neće izgubiti kontakt s tobom, a preko njih ćeš znati o kraljevstvu u drugim oblastima i preko njih ćemo mi znati o tebi. Što god se dogodi meni neće ni najmanje utjecati na ovu službu, jer sam imenovao prvog i drugog lidera, pa čak i trećeg. Ja nisam ni učitelj ni propovjednik, ali ovaj je posao u mom srcu i nitko me ne može zaustaviti."

Oko 7:30 ovoga jutra Isus je započeo svoj oproštajni govor pred stotinjak vjernika koji su se skrcali u kući da ga čuju. Bila je to svečana prigoda za sve prisutne, ali Isus se činio neobično veseo; ponovo je bio prirodan. Nestala je ozbiljnost prošlih tjedana i svijlu je nadahnuo svojim riječima vjere, nade i hrabrosti.

6. DOLAZAK ISUSOVE OBITELJI

Bilo je to oko osam u nedjelju ujutro kad je pet članova Isusove zemaljske obitelji stiglo na scenu kao odgovor na hitne pozive Judine snahe. Od cijele njegove obitelji u tijelu, samo je Ruta u svom srcu i bez prekida vjerovala u božanstvenost njegove misije na zemlji. Juda i Jakov, pa čak i Josip, su dopustili ponosu da poremeti njihove bolje prosudbe i istinske duhovne naklonosti. Marija je isto tako bila rastrgana između ljubavi i straha, između majčinske ljubavi i obiteljskog ponosa. Iako su je mučile sumnje, nikada nije posve zaboravila posjet Gabrijela prije Isusova rođenja. Farizeji su pokušavali uvjeriti Mariju da je Isus bio izvan sebe, lud. Nagovarali su je da ide sa svojim sinovima da ga pokuša odvratiti od daljnjeg rada na poučavanju naroda. Uvjeravali su Mariju da Isusovo zdravlje neće dugo trajati i da će to biti na

call, presently there were assembled Mary, James, Joseph, Jude, and Ruth.

154:5.2 (1720.5) At this early morning meeting Jesus imparted his farewell instructions to the assembled disciples; that is, he bade them farewell for the time being, knowing well that they would soon be dispersed from Capernaum. He directed them all to seek God for guidance and to carry on the work of the kingdom regardless of consequences. The evangelists were to labor as they saw fit until such time as they might be called. He selected twelve of the evangelists to accompany him; the twelve apostles he directed to remain with him no matter what happened. The twelve women he instructed to remain at the Zebedee house and at Peter's house until he should send for them.

154:5.3 (1720.6) Jesus consented to David Zebedee's continuing his countrywide messenger service, and in bidding the Master farewell presently, David said: "Go forth to your work, Master. Don't let the bigots catch you, and never doubt that the messengers will follow after you. My men will never lose contact with you, and through them you shall know of the kingdom in other parts, and by them we will all know about you. Nothing that might happen to me will interfere with this service, for I have appointed first and second leaders, even a third. I am neither a teacher nor a preacher, but it is in my heart to do this, and none can stop me."

154:5.4 (1720.7) About 7:30 this morning Jesus began his parting address to almost one hundred believers who had crowded indoors to hear him. This was a solemn occasion for all present, but Jesus seemed unusually cheerful; he was once more like his normal self. The seriousness of weeks had gone, and he inspired all of them with his words of faith, hope, and courage.

6. JESUS' FAMILY ARRIVES

154:6.1 (1721.1) It was about eight o'clock on this Sunday morning when five members of Jesus' earth family arrived on the scene in response to the urgent summons of Jude's sister-in-law. Of all his family in the flesh, only one, Ruth, believed wholeheartedly and continuously in the divinity of his mission on earth. Jude and James, and even Joseph, still retained much of their faith in Jesus, but they had permitted pride to interfere with their better judgment and real spiritual inclinations. Mary was likewise torn between love and fear, between mother love and family pride. Though she was harassed by doubts, she could never quite forget the visit of Gabriel ere Jesus was born. The Pharisees had been laboring to persuade Mary that Jesus was beside himself, demented. They urged her to go with her sons and seek to dissuade him from further efforts at public

sramotu i bruku cijele obitelji ako mu dopuste nastaviti s radom. I tako, kad su primili riječ od Judine snahe, njih petero su smjesta krenuli prema Zebedejevom domu nakon što su se noć prije našli s farizejima. Dugo u noć su razgovarali s čelnicima Jeruzalema i svi su bili više ili manje uvjereni da je Isus djelovao čudno, da je već neko vrijeme čudno postupao. Ruta nije mogla objasniti njegovo ponašanje, ali je inzistirala da se uvijek pošteno odnosio prema svojoj obitelji i odbila pristati na ideju da ga pokušaju odvratiti od daljnjeg rada.

Na putu do Zebedejeve kuće govorili su o ovim stvarima i ugovorili da ga pokušaju nagovoriti da dođe kući s njima, jer kako je Marija rekla: "Znam da mogu utjecati na svoga sina, ako me samo htjedne poslušati i doći kući." Jakov i Juda su čuli glasine o planovima za Isusovo uhićenje i odvođenje pred sud u Jeruzalemu. Također su se bojali za svoju osobnu sigurnost. Tako dugo dok je Isus uživao popularnost u očima javnosti, njegova je obitelj dopuštala postojeće stanje stvari, ali nakon što su se ljudi u Kafarnaumu i vođe Jeruzalema odjednom okrenuli protiv njega, itekako su osjetili pritisak zbog svoje navodno sramotne i neugodne pozicije.

Očekivali su se naći s Isusom, odvesti ga u stranu i pozvati da se s njima vrati kući. Planirali su pokazati spremnost da mu oprostite što ih je zanemario - da oprostite i zaborave - ako bi samo odustao od ludosti pokušaja propovijedanja nove religije koja jedino može donijeti nevolje njemu samome i sramotu njegovoj obitelji. Na sve je ovo Ruta samo odgovorila: "Ja ću reći mome bratu da mislim da je on čovjek Božji i da se nadam da će biti spreman umrijeti prije nego što dopusti ovim zlim farizejima da ga spriječe u propovijedanju." Josip je obećao ušutkati Rutu dok ostali budu govorili s Isusom.

Kad su stigli do kuće Zebedejevih, Isus je bio usred isporuke svog oproštajnog obraćanja sljedbenicima. Pokušali su ući u kuću, ali je bila prekrcata. Na kraju su se smjestili na stražnjem trijemu i poslali riječ Isusu, od osobe do osobe, koju mu je konačno saopćio Šimun Petar koji ga je u tu svrhu prekinuo u govoru, govoreći: "Evo ti majke i braće vani i jako žele govoriti s tobom." Isusova majka nije pomislila o važnosti ove oproštajne poruke njegovim sljedbenicima, niti je znala da bi njegov govor svakoga trenutka mogao biti prekinut dolaskom njegovih neprijatelja. Ona je stvarno mislila, nakon što se tako dugo nisu vidjeli i s obzirom na to da su se njegova braća konačno udostojila doći do njega, da bi Isus prekinuo govor i došao do njih čim primi riječ su ga čekali.

teaching. They assured Mary that soon Jesus' health would break, and that only dishonor and disgrace could come upon the entire family as a result of allowing him to go on. And so, when the word came from Jude's sister-in-law, all five of them started at once for Zebedee's house, having been together at Mary's home, where they had met with the Pharisees the evening before. They had talked with the Jerusalem leaders long into the night, and all were more or less convinced that Jesus was acting strangely, that he had acted strangely for some time. While Ruth could not explain all of his conduct, she insisted that he had always treated his family fairly and refused to agree to the program of trying to dissuade him from further work.

154:6.2 (1721.2) On the way to Zebedee's house they talked these things over and agreed among themselves to try to persuade Jesus to come home with them, for, said Mary: "I know I could influence my son if he would only come home and listen to me." James and Jude had heard rumors concerning the plans to arrest Jesus and take him to Jerusalem for trial. They also feared for their own safety. As long as Jesus was a popular figure in the public eye, his family allowed matters to drift along, but now that the people of Capernaum and the leaders at Jerusalem had suddenly turned against him, they began keenly to feel the pressure of the supposed disgrace of their embarrassing position.

154:6.3 (1721.3) They had expected to meet Jesus, take him aside, and urge him to go home with them. They had thought to assure him that they would forget his neglect of them — they would forgive and forget — if he would only give up the foolishness of trying to preach a new religion which could bring only trouble to himself and dishonor upon his family. To all of this Ruth would say only: "I will tell my brother that I think he is a man of God, and that I hope he would be willing to die before he would allow these wicked Pharisees to stop his preaching." Joseph promised to keep Ruth quiet while the others labored with Jesus.

154:6.4 (1721.4) When they reached the Zebedee house, Jesus was in the very midst of delivering his parting address to the disciples. They sought to gain entrance to the house, but it was crowded to overflowing. Finally they established themselves on the back porch and had word passed in to Jesus, from person to person, so that it finally was whispered to him by Simon Peter, who interrupted his talking for the purpose, and who said: "Behold, your mother and your brothers are outside, and they are very anxious to speak with you." Now it did not occur to his mother how important was the giving of this parting message to his followers, neither did she know that his address was likely to be terminated any moment by the arrival of his apprehenders. She really thought, after so long an

Bio je to još jedan od onih slučajeva u kojima njegova zemaljska obitelj nije mogla shvatiti da se on morao baviti poslom svoga Oca. I Marija i njegova braća su bili duboko povrijeđeni što, iako je zastao u govoru da primi njihovu poruku, nije požurio da se s njima pozdravi nego su umjesto toga mogli čuti kako njegov glazbeni glas govori s povećanim volumenom: "Recite mojoj majci i mojoj braći da se ne boje za mene. Otac koji me poslao na svijet me neće napustiti; niti će bilo kakva nevolja zadesiti moju obitelj. Recite im da budu hrabri i da se uzdaju u Oca kraljevstva. Uostalom, tko je moja majka i tko su moja braća?" I pružajući ruke prema svim svojim usljedbenicima okupljenim u sobi, rekao je: "Ja nemam majke; ja nemam braće. Evo moje majke i evo moje braće! Jer tko god vrši volju Oca mojega koji je na nebesima, on je moja majka, moj brat i moja sestra."

Kad je Marija čula te riječi, srušila se u Judino naručje. Odnijeli su je u vrt da se povрати dok je Isus govorio zaključne riječi svoje oprostajne poruke. Nakon toga je namjeravao govoriti sa svojom majkom i braćom, ali je u tome bio spriječan dolaskom glasnika iz Tiberijade koji je donio vijest da su službenici Velikog vijeća bili na putu da uhite Isusa i da ga odvedu u Jeruzalem. Andrija je primio poruku i saopćio je Isusu, prekidajući ga u govoru.

Andrija je zaboravio da je David postavio nekih dvadeset pet stražara oko Zebedejeve kuće i da ih nitko nije mogao iznenaditi; tako da je pitao Isusa što će učiniti. Učitelj je stajao u tišini dok se njegova majka oporavljala od šoka u vrtu nakon što je čula riječi: "Ja nemam majke." Upravo je u ovom trenutku u sobi ustala jedna žena i uzviknula, "Blago utrobi koja te nosila i prsima koja te othраниše!" Isus je na trenutak prekinuo razgovor s Andrijom kako bi mogao odgovoriti ovoj ženi: "Ne, nego je blagoslovljen onaj koji sluša riječ Božju i koji se usudi da je posluša."

Marija i Isusova braća su mislili da ih Isus nije razumjeo, da je izgubio zanimanje za njih, ne shvaćajući da su oni bili ti koji nisu razumjeli Isusa. Isus je u potpunosti shvaćao kako je ljudima teško razbiti okove njihove prošlosti. Znao je kako ljudska bića lako padaju pod utjecaj govorničke rječitosti i kako ljudska savjest reagira na emocionalni apel jednako kao što um reagira na logiku i razum, ali je isto tako znao kako je

apparent estrangement, in view of the fact that she and his brothers had shown the grace actually to come to him, that Jesus would cease speaking and come to them the moment he received word they were waiting.

154:6.5 (1722.1) It was just another of those instances in which his earth family could not comprehend that he must be about his Father's business. And so Mary and his brothers were deeply hurt when, notwithstanding that he paused in his speaking to receive the message, instead of his rushing out to greet them, they heard his musical voice speak with increased volume: "Say to my mother and my brothers that they should have no fear for me. The Father who sent me into the world will not forsake me; neither shall any harm come upon my family. Bid them be of good courage and put their trust in the Father of the kingdom. But, after all, who is my mother and who are my brothers?" And stretching forth his hands toward all of his disciples assembled in the room, he said: "I have no mother; I have no brothers. Behold my mother and behold my brethren! For whosoever does the will of my Father who is in heaven, the same is my mother, my brother, and my sister."

154:6.6 (1722.2) And when Mary heard these words, she collapsed in Jude's arms. They carried her out in the garden to revive her while Jesus spoke the concluding words of his parting message. He would then have gone out to confer with his mother and his brothers, but a messenger arrived in haste from Tiberias bringing word that the officers of the Sanhedrin were on their way with authority to arrest Jesus and carry him to Jerusalem. Andrew received this message and, interrupting Jesus, told it to him.

154:6.7 (1722.3) Andrew did not recall that David had posted some twenty-five sentinels about the Zebedee house, and that no one could take them by surprise; so he asked Jesus what should be done. The Master stood there in silence while his mother, having heard the words, "I have no mother," was recovering from the shock in the garden. It was at just this time that a woman in the room stood up and exclaimed, "Blessed is the womb that bore you and blessed are the breasts that nursed you." Jesus turned aside a moment from his conversation with Andrew to answer this woman by saying, "No, rather is the one blessed who hears the word of God and dares to obey it."

154:6.8 (1722.4) Mary and Jesus' brothers thought that Jesus did not understand them, that he had lost interest in them, little realizing that it was they who failed to understand Jesus. Jesus fully understood how difficult it is for men to break with their past. He knew how human beings are swayed by the preacher's eloquence, and how the conscience responds to emotional appeal as the mind does to logic and reason, but he also knew how far more

teško uvjeriti ljude da se odreknu prošlosti.

Zauvijek je istina da svi koji se osjećaju neshvaćeni ili nepoštovani imaju u Isusu suosjećajnog prijatelja i milosrdnog savjetnika. On je upozorio svoje apostole da čovjekovi neprijatelji mogu biti oni iz njegove vlastite obitelji, ali je tada slabo svaćao koliko se te riječi mogu primijeniti na njega samoga. Isus se nije odrekao svoje zemaljske obitelji radi izvršenja poslova Oca njegova - oni su se odrekli njega. Nakon Učiteljeve smrti i uskrsnuća, kad se Jakov povezao s ranim kršćanskim pokretom, mnogo je žalio što nije iskoristio priliku uživati raniju povezanost s Isusom i njegovim sljedbenicima.

Prolazeći kroz ove događaje, Isus je izabrao da se vodi ograničenim znanjem svog ljudskog uma. Želio je proći ovim iskustvom sa svojim suradnicima kao puki čovjek. Isus je svojim ljudskim umom želio vidjeti svoju obitelj prije odlaska. On nije želio zastati usred govora i tako pretvoriti svoj prvi susret s njima nakon tako dugo vremena u javni spektakl. Namjeravao je završiti s govorom i onda provesti neko vrijeme s njima prije odlaska, ali je taj plan osujetila zavjera događaja koji su neposredno uslijedili.

Žurbu njihova odlaska uveliko je povećao dolazak skupine Davidovih glasnika na stražnja vrata Zebedejeve kuće. Komešanje prilikom njihova dolaska navelo je apostole da misle da su to bili njihovi neprijatelji i u strahu od neposrednog uhićenja, požurili su kroz prednja vrata prema brodu koji je čekao. I sve ovo objašnjava zašto Isus nije vidio svoju obitelj koja je čekala na stražnjem trijemu.

Ali je rekao Davidu Zebedejevu dok se žurno ukrcao na brod: "Reci mojoj majci i mojoj braći da cijenim njihov dolazak i da sam se namjeravao s njima pozdraviti. Reci im da se ne uvrijede mojim postupkom nego da traže znanje Božje volje i milost i hrabrost da je provedu."

7. BIJEG OD PROGONA

Tako je ove nedjelje ujutro, 22. svibnja 29. godine p.K. u pratnji svojih dvanaest apostola i dvanaest evanđelista, Isus žurno umakao progonu službenika Velikog vijeća koji su bili na putu prema Betsaidi s ovlasti Heroda Antipe da ga uhvate i odvedu u Jeruzalem na suđenje na temelju optužbi bogohuljenja i drugih kršenja svetih zakona Židova. Bilo je skoro pola devet ovoga lijepog jutra kad su dvadeset petorica uzeli vesla i zaveslali prema istočnoj obali Galilejskog jezera.

difficult it is to persuade men to *disown the past*.

^{154:6.9 (1722.5)} It is forever true that all who may think they are misunderstood or not appreciated have in Jesus a sympathizing friend and an understanding counselor. He had warned his apostles that a man's foes may be they of his own household, but he had hardly realized how near this prediction would come to apply to his own experience. Jesus did not forsake his earth family to do his Father's work — they forsook him. Later on, after the Master's death and resurrection, when James became connected with the early Christian movement, he suffered immeasurably as a result of his failure to enjoy this earlier association with Jesus and his disciples.

^{154:6.10 (1723.1)} In passing through these events, Jesus chose to be guided by the limited knowledge of his human mind. He desired to undergo the experience with his associates as a mere man. And it was in the human mind of Jesus to see his family before he left. He did not wish to stop in the midst of his discourse and thus render their first meeting after so long a separation such a public affair. He had intended to finish his address and then have a visit with them before leaving, but this plan was thwarted by the conspiracy of events which immediately followed.

^{154:6.11 (1723.2)} The haste of their flight was augmented by the arrival of a party of David's messengers at the rear entrance of the Zebedee home. The commotion produced by these men frightened the apostles into thinking that these new arrivals might be their apprehenders, and in fear of immediate arrest, they hastened through the front entrance to the waiting boat. And all of this explains why Jesus did not see his family waiting on the back porch.

^{154:6.12 (1723.3)} But he did say to David Zebedee as he entered the boat in hasty flight: "Tell my mother and my brothers that I appreciate their coming, and that I intended to see them. Admonish them to find no offense in me but rather to seek for a knowledge of the will of God and for grace and courage to do that will."

7. THE HASTY FLIGHT

^{154:7.1 (1723.4)} And so it was on this Sunday morning, the twenty-second of May, in the year A.D. 29, that Jesus, with his twelve apostles and the twelve evangelists, engaged in this hasty flight from the Sanhedrin officers who were on their way to Betsaida with authority from Herod Antipas to arrest him and take him to Jerusalem for trial on charges of blasphemy and other violations of the sacred laws of the Jews. It was almost half past eight this beautiful morning when this company of twenty-five manned the oars and pulled for the

Za Učiteljevim je brodom slijedio jedan drugi, manji brod, sa šestoricom Davidovih glasnika koji su imali nalog da održavaju kontakt s Isusom i njegovim suradnicima i da redovito šalju vijesti o njihovoj lokaciji i sigurnosti u dom Zebedejevih u Betsaidi, koji je već neko vrijeme služio kao sjedište u radovima kraljevstva. Ali Isus nikada više nije boravio u kući Zebedejevih. Od sada pa kroz ostatak svog zemaljskog života, Učitelj doista "nije imao gdje ni glavu nasloniti." Više nikada nije imao čak ni privid nekakvog stalnog prebivališta.

Veslali su do obližnjeg sela po imenu Kheresa, gdje su predali brod na brigu prijatelja i počeli turneju ove znamenite posljednje godine Učiteljeva života na zemlji. Neko su vrijeme ostali u domenama Filipa, idući od Kherese do Cezareje Filipove, a odande do obale Fenicije.

Narod koji se zadržao oko kuće Zebedejevih imao je priliku vidjeti kako se lađe udaljuju na jezeru prema istočnoj obali i kako, čim su se malo odmakle, tu stižu službenici iz Jeruzalema koji su žurno počeli potragu za Isusom. Odbili su vjerovati da im je pobjegao, a dok je Isus sa svojim suradnicima putovao na sjever kroz Bataneju, farizeji i njihovi pomoćnici su proveli gotovo cijeli tjedan uzalud tragajući za njim u susjedstvu Kafarnauma.

Isusova obitelj se vratila u svoj dom u Kafarnaumu i provela gotovo tjedan dana u razgovoru, raspravi i molitvi. Bili su puni zbunjenosti i zaprepaštenja. Nisu imali duševnog mira do četvrtka popodne kad se Ruta vratila iz posjeta Zebedejevima, gdje je čula od Davida da je njezin otac i brat bio na sigurnom, u dobrom zdravlju i na putovanju prema obali Fenicije.

eastern shore of the Sea of Galilee.

^{154:7.2 (1723.5)} Following the Master's boat was another and smaller craft, containing six of David's messengers, who had instructions to maintain contact with Jesus and his associates and to see that information of their whereabouts and safety was regularly transmitted to the home of Zebedee in Betsaida, which had served as headquarters for the work of the kingdom for some time. But Jesus was never again to make his home at the house of Zebedee. From now on, throughout the remainder of his earth life, the Master truly "had not where to lay his head." No more did he have even the semblance of a settled abode.

^{154:7.3 (1723.6)} They rowed over to near the village of Kheresa, put their boat in the custody of friends, and began the wanderings of this eventful last year of the Master's life on earth. For a time they remained in the domains of Philip, going from Kheresa up to Caesarea-Philippi, thence making their way over to the coast of Phoenicia.

^{154:7.4 (1723.7)} The crowd lingered about the home of Zebedee watching these two boats make their way over the lake toward the eastern shore, and they were well started when the Jerusalem officers hurried up and began their search for Jesus. They refused to believe he had escaped them, and while Jesus and his party were journeying northward through Batanea, the Pharisees and their assistants spent almost a full week vainly searching for him in the neighborhood of Capernaum.

^{154:7.5 (1724.1)} Jesus' family returned to their home in Capernaum and spent almost a week in talking, debating, and praying. They were filled with confusion and consternation. They enjoyed no peace of mind until Thursday afternoon, when Ruth returned from a visit to the Zebedee house, where she learned from David that her father-brother was safe and in good health and making his way toward the Phoenician coast.

POGLAVLJE 155. BJEŽEĆI SJEVERNOM GALILEJOM

⇨ 154

Knjiga Urantije

156 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 155 BJEŽEĆI SJEVERNOM GALILEJOM

Sekcije

Uvod

1. ZAŠTO SE BUNE NEŽIDOVI?
2. EVANĐELISTI U KOROZAINU
3. U CEZAREJI-FILIPOVOJ
4. NA PUTU ZA FENICIJU
5. RASPRAVA O ISTINSKOJ RELIGIJI
6. DRUGA RASPRAVA O RELIGIJI

Uvod

NEDUGO nakon dolaska u blizinu Kerese, Isus i dvadeset četvorica su ove sadržajne nedjelje otputovali malo dalje na sjever, gdje su proveli noć u jednom lijepom parku južno od Betsaide-Julias. Poznavali su taj tabor, jer su tu već jednom boravili. Prije nego što će poći na počinak, Učitelj je pozvao svoje sljedbenike da razgovaraju o planiranom obilasku Bataneje i sjeverne Galileje do obale Fenicije.

1. ZAŠTO SE BUNE NEŽIDOVI?

Isus je rekao: "Sjetite se kako psalmist govori o ovim vremenima, kazujući, 'Zašto se bune nežidovski narodi i zašto puci ludosti snuju? Ustaju kraljevi zemaljski, a vladari naroda se među sobom savjetuju i rote protiv Gospodina i Pomazanika njegova, govoreći, Neka nam je razbiti okove milosrđa i odbaciti spone ljubavi.'

"Danas se ovo obistinjuje pred vašim očima. Ali vi nećete vidjeti ispunjenje ostatka

PAPER 155 FLEEING THROUGH NORTHERN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Why Do the Heathen Rage?
2. The Evangelists in Chorazin
3. At Caesarea-Philippi
4. On the Way to Phoenicia
5. The Discourse on True Religion
6. The Second Discourse on Religion

INTRODUCTION

155:0.1 (1725.1) SOON after landing near Kheresa on this eventful Sunday, Jesus and the twenty-four went a little way to the north, where they spent the night in a beautiful park south of Betsaida-Julias. They were familiar with this camping place, having stopped there in days gone by. Before retiring for the night, the Master called his followers around him and discussed with them the plans for their projected tour through Batanea and northern Galilee to the Phoenician coast.

1. WHY DO THE HEATHEN RAGE?

155:1.1 (1725.2) Said Jesus: "You should all recall how the Psalmist spoke of these times, saying, 'Why do the heathen rage and the peoples plot in vain? The kings of the earth set themselves, and the rulers of the people take counsel together, against the Lord and against his anointed, saying, Let us break the bonds of mercy asunder and let us cast away the cords of love.'

155:1.2 (1725.3) "Today you see this fulfilled before your eyes. But you shall not see the remainder of

proročanstva ovoga psalma, jer je njegov autor imao pogrešne ideje o Sinu Čovječjem i njegovoj misiji na zemlji. Moje je kraljevstvo utemeljeno na ljubavi, proglašeno u milosrđu i utvrđeno nesebičnom službom. Otac moj ne sjedi na nebu dok se podsmijeva nežidovskim narodima. On nije srdit u svom bijesu. Ispuniće se obećanje da će ovi tzv pogani (u stvarnosti njegova neuka i neupućena braća) biti Sinovi baštinici. Ja ću primiti ove nežidove raširenih ruku u milosrđu i ljubavi. Sva će ta ljubaznost i dobrotu biti ukazana ovim tzv poganima, bez obzira na nesretne izjave zapisa koji govori kako ih Sin u svom trijumfu udara palicom gvozdenom i razbija na komade kao sud lončarski.' Psalmist vas poziva da služite Gospodinu sa strahom' - ja vas pozivam da svojom vjerom uđete u uzvišene privilegije božanskog sinovstva; on vam zapovijeda da se radujete s trepetom; ja vam nudim da se radujete sa sigurnošću. On kaže, 'Ljubite Sina da ne bude ljut, da ne popadate kad plane srdžba njegova.' Ali vi koji ste živjeli sa mnom dobro znate da ljutnja i gnjev ne ulaze u uspostavu kraljevstva nebeskog u srcima ljudi. No psalmist je nazrijevao svjetlo istine kad je u svom završnom upozorenju rekao: 'Blago onima koji se pouzdaju u ovoga Sina.'"

Isus je nastavio poučavati dvadeset četvoricu, govoreći: "Nežidovi se ne bune bez razloga. Oni su uskog i skučenog gledišta, te su u mogućnosti usredotočiti svoje energije s velikim entuzijazmom. Njihovi su ciljevi nadohvat ruke i više ili manje vidljivi; oni se stoga hrabro i učinkovito bore za njihovo izvršavanje. Vi koji ste ispovijedili ulazak u kraljevstvo nebesko suviše ste nepostojani i neodređeni u načinu na koji širite svoja učenja. Pogani se izravno bore za svoje ciljeve; vaša je krivnja što ste okorjeli u stavu čežnje. Ako želite ući u kraljevstvo, zašto ga ne uzmete duhovnim napadom, onako kako pogani uzimaju grad u opsjedu? Vi ste jedva dostojni kraljevstva kad se vaše služenje u tolikoj mjeri sastoji u stavu oplakivanja prošlosti, jadikovanja zbog sadašnjosti i uzaludne nade u budućnost. Zašto se bune nežidovi? Zato što ne znaju istinu. Zašto vi čamite u uzaludnoj čežnji? Zato što ne *slušate* istinu. Prestanite sa svojom beskorisnom čežnjom i hrabro kročite naprijed radeći to što se odnosi na uspostavu kraljevstva.

"U svemu što činite, ne budite jednostrani i usko specijalizirani. Farizeji koji teže našem uništenju doista misle da obavljaju službu Božju. Postali su tako uskogrudno tradicionalni da su slijepi od predrasuda i okorjeli od straha. Obratite pozornost kako Grci imaju znanost bez religije, dok Židovi imaju religiju bez znanosti. A kada ljudi postanu tako zavedeni da prihvate uski i zbrkani raspad istine, njihova je jedina nada za spas u

the Psalmist's prophecy fulfilled, for he entertained erroneous ideas about the Son of Man and his mission on earth. My kingdom is founded on love, proclaimed in mercy, and established by unselfish service. My Father does not sit in heaven laughing in derision at the heathen. He is not wrathful in his great displeasure. True is the promise that the Son shall have these so-called heathen (in reality his ignorant and untaught brethren) for an inheritance. And I will receive these gentiles with open arms of mercy and affection. All this loving-kindness shall be shown the so-called heathen, notwithstanding the unfortunate declaration of the record which intimates that the triumphant Son 'shall break them with a rod of iron and dash them to pieces like a potter's vessel.' The Psalmist exhorted you to 'serve the Lord with fear' — I bid you enter into the exalted privileges of divine sonship by faith; he commands you to rejoice with trembling; I bid you rejoice with assurance. He says, 'Kiss the Son, lest he be angry, and you perish when his wrath is kindled.' But you who have lived with me well know that anger and wrath are not a part of the establishment of the kingdom of heaven in the hearts of men. But the Psalmist did glimpse the true light when, in finishing this exhortation, he said: 'Blessed are they who put their trust in this Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus continued to teach the twenty-four, saying: "The heathen are not without excuse when they rage at us. Because their outlook is small and narrow, they are able to concentrate their energies enthusiastically. Their goal is near and more or less visible; wherefore do they strive with valiant and effective execution. You who have professed entrance into the kingdom of heaven are altogether too vacillating and indefinite in your teaching conduct. The heathen strike directly for their objectives; you are guilty of too much chronic yearning. If you desire to enter the kingdom, why do you not take it by spiritual assault even as the heathen take a city they lay siege to? You are hardly worthy of the kingdom when your service consists so largely in an attitude of regretting the past, whining over the present, and vainly hoping for the future. Why do the heathen rage? Because they know not the truth. Why do you languish in futile yearning? Because you obey not the truth. Cease your useless yearning and go forth bravely doing that which concerns the establishment of the kingdom.

155:1.4 (1726.1) "In all that you do, become not one-sided and overspecialized. The Pharisees who seek our destruction verily think they are doing God's service. They have become so narrowed by tradition that they are blinded by prejudice and hardened by fear. Consider the Greeks, who have a science without religion, while the Jews have a religion without science. And when men become thus misled into accepting a narrow and confused disintegration of truth, their only hope of salvation

usklađenju s istinom - obraćenju.

"Dopustite da odlučno naglasim ovu vječnu istinu: Ako svojim usklađenjem s istinom naučite prikazati u svojim životima ovu lijepu cjelovitost ispravnosti, vaši će se bližnji povesti za vama kako bi i oni sami stekli to što vi imate. Stupanj u kojem sebi privlačite tražitelje istine predstavlja mjerilo vašeg obdarenja istinom, vaše ispravnosti. Mjera u kojoj morate nositi svoju poruku ljudima, na neki način predstavlja mjeru vašeg neuspjeha da živite život ispravnosti, usklađenja s istinom."

I mnogo je drugoga Učitelj učio svoje apostole i evanđeliste prije nego što su mu poželjeti laku noć i pošli na počinak.

2. EVANĐELISTI U KOROZAINU

U ponedjeljak ujutro, 23. svibnja, Isus je poslao Petra da prijeđe u Korozain s dvanaest evanđelista, dok je on s jedanaesticom krenuo putem koji je vodio duž Jordana između Damaska i Kafarnauma, a odande sjeveroistočno do raskrižja s putem koji je vodio u njihovo odredište, Cezareju-Filipovu, gdje su boravili i poučavali dva tjedna. Tu su stigli u popodnevnim satima u utorak, 24. svibnja.

Petar i evanđelisti su proveli dva tjedna u Korozainu, propovijedajući evanđelje kraljevstva maloj ali iskrenoj skupini vjernika. Ali nisu bili u stanju privući mnogo novih obraćenika. Niti jedan grad u Galileji nije dao tako malo duša u kraljevstvo kao Korozain. U skladu s Petrovim uputama, dvanaest evanđelista nisu toliko govorili o ozdravljenju - stvarima fizičke prirode - koliko su s povećanom snagom propovijedali i poučavali o duhovnim istinama nebeskog kraljevstva. Ova dva tjedna u Korozainu predstavljaju pravo krštenje nedaćama za dvanaest evanđelista jer je to do tada bilo najteže i neproduktivnije razdoblje njihove karijere. Budući da im je na taj način uskraćeno zadovoljstvo osvajanja novih duša za kraljevstvo, svaki je od njih ozbiljnije i iskrenije preispitao svoju dušu i svoj vlastiti napredak na duhovnim stazama novog života.

Kad se činilo da više nema ljudi koji će tražiti ulaz u kraljevstvo, Petar je u utorak, 7. lipnja, okupio svoje suradnike i krenuo u Cezareju-Filipovu da se pridruže Isusu i apostolima. Stigli su oko podneva u srijedu i provelicijelu večer u raspravi svojih iskustava među nevjernicima Korozaina. Isus se tijekom večernjih rasprava ponovo osvrnuo na usporedbu o sijaču i skrenuo njihovu pozornost na vrijednost događaja koji mogu djelovati kao neuspjeh u životnim

is to become truth-co-ordinated — converted.

^{155:1.5 (1726.2)} "Let me emphatically state this eternal truth: If you, by truth co-ordination, learn to exemplify in your lives this beautiful wholeness of righteousness, your fellow men will then seek after you that they may gain what you have so acquired. The measure wherewith truth seekers are drawn to you represents the measure of your truth endowment, your righteousness. The extent to which you have to go with your message to the people is, in a way, the measure of your failure to live the whole or righteous life, the truth-co-ordinated life."

^{155:1.6 (1726.3)} And many other things the Master taught his apostles and the evangelists before they bade him good night and sought rest upon their pillows.

2. THE EVANGELISTS IN CHORAZIN

^{155:2.1 (1726.4)} On Monday morning, May 23, Jesus directed Peter to go over to Chorazin with the twelve evangelists while he, with the eleven, departed for Caesarea-Philippi, going by way of the Jordan to the Damascus-Capernaum road, thence northeast to the junction with the road to Caesarea-Philippi, and then on into that city, where they tarried and taught for two weeks. They arrived during the afternoon of Tuesday, May 24.

^{155:2.2 (1726.5)} Peter and the evangelists sojourned in Chorazin for two weeks, preaching the gospel of the kingdom to a small but earnest company of believers. But they were not able to win many new converts. No city of all Galilee yielded so few souls for the kingdom as Chorazin. In accordance with Peter's instructions the twelve evangelists had less to say about healing — things physical — while they preached and taught with increased vigor the spiritual truths of the heavenly kingdom. These two weeks at Chorazin constituted a veritable baptism of adversity for the twelve evangelists in that it was the most difficult and unproductive period in their careers up to this time. Being thus deprived of the satisfaction of winning souls for the kingdom, each of them the more earnestly and honestly took stock of his own soul and its progress in the spiritual paths of the new life.

^{155:2.3 (1726.6)} When it appeared that no more people were minded to seek entrance into the kingdom, Peter, on Tuesday, June 7, called his associates together and departed for Caesarea-Philippi to join Jesus and the apostles. They arrived about noontime on Wednesday and spent the entire evening in rehearsing their experiences among the unbelievers of Chorazin. During the discussions of this evening Jesus made further reference to the parable of the sower and taught

poduzećima.

3. U CEZAREJI-FILIPOVOJ

Iako Isus nije poduzimao javni rad za ova dva tjedna boravka u Cezareji-Filipovoj, apostoli su održali brojne mirne zborove u gradu, tako da su mnogi vjernici došli u tabor razgovarati s Učiteljem. Pridobili su vrlo malu skupinu vjernika kao rezultat ovog posjeta. Isus je svaki dan razgovarao s apostolima, koji su sada mogli jasnije uočiti početak nove faze rada na poučavanju kraljevstva nebeskog. Počeli su shvaćati da "kraljevstvo nebesko nije hrana i piće, nego je realizacija duhovne radosti prihvaćanja božanskog sinovstva."

Boravak u Cezareji-Filipovoj je bio prava kušnja za jedanaesticu apostola; bila su to dva teška tjedna koja su jedva uspjeli preživjeti. Bili su gotovo sasvim depresivni, a nedostajao im je i povremeni stimulus Petrove entuzijastične ličnosti. U ovim je trenucima bilo doista teško vjerovati u Isusa i ići za njim. Iako su u ta dva tjedna preobratili samo nekolicinu duša, naučili su mnoga toga korisnog iz svojih svakodnevnih razgovora s Učiteljem.

Apostoli su naučili da su Židovi dostigli točku duhovne stagnacije i smrti jer su kristalizirali istinu u sustav vjerovanja; da ako istina postane formulirana tako da počne graničiti s preuzetnom isključivosti umjesto što će služiti kao putokaz duhovnom usmjerenju i napretku, takva učenja gube kreativnu i životvornu snagu i na kraju postaju puki konzervansi i fosili.

Sve više su od Isusa usvajali promatranje ljudskih ličnosti u smislu njihovih mogućnosti u vremenu i vječnosti. Naučili su da se mnoge duše najbolje mogu navesti na ljubav prema Bogu kojeg ne mogu vidjeti ako prvo nauče voljeti svoju vidljivu braću. I upravo je u tom kontekstu pripojeno novo značenje Učiteljevoj izjavi u vezi nesebičnog služenja bližnjima: "Ako nešto učinite jednom od moje najmanje braće, to učiniste meni."

Jedna od velikih lekcija ovog boravka u Cezareji ima veze s porijeklom religioznih tradicija, s velikom opasnošću dopuštanja da se osjećaj svetosti poveže s nesvetim stvarima, svagdašnjim idejama i svakodnevnim događajima. Na jednom od ovih vijećanja su naučili da istinska religija predstavlja čovjekovu iskrenu odanost njegovim najvišim i najispravnijim uvjerenjima.

them much about the meaning of the apparent failure of life undertakings.

3. AT CAESAREA-PHILIPPI

155:3.1 (1727.1) Although Jesus did no public work during this two weeks' sojourn near Caesarea-Philippi, the apostles held numerous quiet evening meetings in the city, and many of the believers came out to the camp to talk with the Master. Very few were added to the group of believers as a result of this visit. Jesus talked with the apostles each day, and they more clearly discerned that a new phase of the work of preaching the kingdom of heaven was now beginning. They were commencing to comprehend that the "kingdom of heaven is not meat and drink but the realization of the spiritual joy of the acceptance of divine sonship."

155:3.2 (1727.2) The sojourn at Caesarea-Philippi was a real test to the eleven apostles; it was a difficult two weeks for them to live through. They were well-nigh depressed, and they missed the periodic stimulation of Peter's enthusiastic personality. In these times it was truly a great and testing adventure to believe in Jesus and go forth to follow after him. Though they made few converts during these two weeks, they did learn much that was highly profitable from their daily conferences with the Master.

155:3.3 (1727.3) The apostles learned that the Jews were spiritually stagnant and dying because they had crystallized truth into a creed; that when truth becomes formulated as a boundary line of self-righteous exclusiveness instead of serving as signposts of spiritual guidance and progress, such teachings lose their creative and life-giving power and ultimately become merely preservative and fossilizing.

155:3.4 (1727.4) Increasingly they learned from Jesus to look upon human personalities in terms of their possibilities in time and in eternity. They learned that many souls can best be led to love the unseen God by being first taught to love their brethren whom they can see. And it was in this connection that new meaning became attached to the Master's pronouncement concerning unselfish service for one's fellows: "Inasmuch as you did it to one of the least of my brethren, you did it to me."

155:3.5 (1727.5) One of the great lessons of this sojourn at Caesarea had to do with the origin of religious traditions, with the grave danger of allowing a sense of sacredness to become attached to nonsacred things, common ideas, or everyday events. From one conference they emerged with the teaching that true religion was man's heartfelt loyalty to his highest and truest convictions.

Isus je upozorio vjernike da ako njihove religiozne težnje budu posve materijalne, onda će usljed napredovanja znanja o svijetu prirode i postupnog gubitka vjere u njezino tobožnje nadnaravno porijeklo, na kraju biti lišeni svoje vjere u Boga. Ali ako njihova religija bude duhovna, onda napredak fizičkih znanosti nikada neće biti u stanju poremetiti njihovu vjeru u vječne stvarnosti i božanske vrijednosti.

Naučili su da religija, ako ima posve duhovnu motivaciju, čini život vrijednim življenja, puneći ga visokim ciljevima, dajući mu dostojanstvo transcendentnih vrijednosti i nadahnuće najviših motiva, dok u isto vrijeme tješi ljudsku dušu blaženim podstrekom nade. Istinska religija je osmišljena kako bi se umanjio pritisak postojanja; ona oslobađa vjeru i hrabrost za svakodnevni život i nesebično služenje. Vjera potiče duhovnu vitalnost i učinkovitost ispravnosti.

Isus je više puta učio svoje apostole da ni jedna civilizacija ne može dugo preživjeti gubitak onog najboljeg u svojoj religiji. I nikad nije posustao ističući dvanaestorici veliku opasnost od prihvaćanja religioznih simbola i ceremonija na mjesto religioznog iskustva. Cijeli je njegov život na zemlji dosljedno bio posvećen misiji odmrzavanja zamrznutih oblička religije u protočne slobode prosvijećenog sinovstva.

4. NA PUTU ZA FENICIJU

U četvrtak ujutro, 9. lipnja, nakon što su primili vijesti o napretku kraljevstva od Davidovih glasnika iz Betsaide, ova je skupina od dvadeset i pet učitelja napustila Cezareju-Filipovu putujući feničkom obalom. Zaobišli su močvare idući prema Luzu, dok nisu došli do puta koji je povezivao Magdalu s planinskim gorjem Libanona, odakle su nastavili do križanja s cestom za Sidon, gdje su stigli u petak popodne.

Tijekom pauze za ručak u sjeni visećeg grebena u blizini Luza, Isus je isporučio jedan od najznačajnijih govora koje su njegovi apostoli imali priliku čuti tijekom njihovih zajedničkih godina. Tek što su sjeli da prelome kruh, Šimun Petar je upitao Isusa: "Učitelju, budući da Otac na nebu sve zna i budući da je njegov duh naša podrška u uspostavi kraljevstva nebeskog na zemlji, zašto ćemo bježati pred prijetnjama naših neprijatelja? Zašto se odbijamo suočiti s neprijateljima istine?" Ali prije nego što je Isus počeo odgovarati na Petrovo pitanje, Tomo je požurio da upita: "Učitelju, stvarno želim znati što to nije u redu s religijom naših neprijatelja u Jeruzalemu. Koja je stvarna razlika između njihove religije i naše? Odakle tolika razlika u vjerovanjima, ako svi tvrdimo da služimo istog Boga?" A kad je Tomo

155:3.6 (1727.6) Jesus warned his believers that, if their religious longings were only material, increasing knowledge of nature would, by progressive displacement of the supposed supernatural origin of things, ultimately deprive them of their faith in God. But that, if their religion were spiritual, never could the progress of physical science disturb their faith in eternal realities and divine values.

155:3.7 (1727.7) They learned that, when religion is wholly spiritual in motive, it makes all life more worth while, filling it with high purposes, dignifying it with transcendent values, inspiring it with superb motives, all the while comforting the human soul with a sublime and sustaining hope. True religion is designed to lessen the strain of existence; it releases faith and courage for daily living and unselfish serving. Faith promotes spiritual vitality and righteous fruitfulness.

155:3.8 (1727.8) Jesus repeatedly taught his apostles that no civilization could long survive the loss of the best in its religion. And he never grew weary of pointing out to the twelve the great danger of accepting religious symbols and ceremonies in the place of religious experience. His whole earth life was consistently devoted to the mission of thawing out the frozen forms of religion into the liquid liberties of enlightened sonship.

4. ON THE WAY TO PHOENICIA

155:4.1 (1728.1) On Thursday morning, June 9, after receiving word regarding the progress of the kingdom brought by the messengers of David from Bethsaida, this group of twenty-five teachers of truth left Caesarea-Philippi to begin their journey to the Phoenician coast. They passed around the marsh country, by way of Luz, to the point of junction with the Magdala-Mount Lebanon trail road, thence to the crossing with the road leading to Sidon, arriving there Friday afternoon.

155:4.2 (1728.2) While pausing for lunch under the shadow of an overhanging ledge of rock, near Luz, Jesus delivered one of the most remarkable addresses which his apostles ever listened to throughout all their years of association with him. No sooner had they seated themselves to break bread than Simon Peter asked Jesus: "Master, since the Father in heaven knows all things, and since his spirit is our support in the establishment of the kingdom of heaven on earth, why is it that we flee from the threats of our enemies? Why do we refuse to confront the foes of truth?" But before Jesus had begun to answer Peter's question, Thomas broke in, asking: "Master, I should really like to know just what is wrong with the religion of our enemies at Jerusalem. What is the real difference between their religion and ours? Why is

završio s pitanjem, Isus je rekao: "Dok ne želim zanemariti Petrovo pitanje jer dobro znam da je lako pogrešno protumačiti razloge koji me navode na trenutno izbjegavanje otvorenog sukoba s židovskim vlastima, mislim da će biti od veće koristi za sve vas ako prvo odgovorim na Tomino pitanje. To ću učiniti poslije ručka."

it we are at such diversity of belief when we all profess to serve the same God?" And when Thomas had finished, Jesus said: "While I would not ignore Peter's question, knowing full well how easy it would be to misunderstand my reasons for avoiding an open clash with the rulers of the Jews at just this time, still it will prove more helpful to all of you if I choose rather to answer Thomas's question. And that I will proceed to do when you have finished your lunch."

5. RASPRAVA O ISTINSKOJ RELIGIJI

Ovaj nezaboravni govor o religiji, sažet i izražen suvremenim jezikom, izražava sljedeće istine:

Dok religije svijeta imaju dvostruko porijeklo - prirodno i obznanjeno - u bilo koje doba i u bilo kojoj skupini ljudi, mogu se naći tri različita oblika religiozne odanosti. Ovo su ta tri ispoljenja religioznog nagona:

1. *Primitivna religija*. Poluprirodni i instinktivni poriv koji čovjeka navodi na strah od tajanstvenih energija i na obožavanje nadmoćnih sila, što je uglavnom religija fizičke prirode, religija straha.

2. *Religija civilizacije*. Napredujući religiozni koncepti i prakse sve civiliziranih rasa - religija uma - intelektualna teologija autoriteta utemeljene religiozne tradicije.

3. *Istinska religija* - religije otkrivenja. Otkrivenje nadnaravnih vrijednosti, djelomičan uvid u vječne stvarnosti, letimični pogled dobrote i ljepote beskonačnog karaktera Oca na nebu - religija duha ispoljena u ljudskom iskustvu.

Isus je odbio pokazati omalovažavanje prema religiji fizičkih osjetila i praznovjernih strahova prirodnog čovjeka, iako je izrazio žaljenje zbog činjenice da je toliko ovog primitivnog oblika bogoslužja ustrajalo u religijskim praksama inteligentnijih ljudskih rasa. Isus je objasnio da se velika razlika između religije uma i religije duha sastoji u tome da se religija uma temelji na autoritetu crkve, dok se religija duha u potpunosti temelji na ljudskom iskustvu.

Učitelj je onda proveo sat vremena u pouci, kako bi razjasnio ove istine:

Sve dok ljudske rase ne postanu inteligentnije i potpunije civilizirane i dalje će ustrajati mnogi od tih djetinjastih i praznovjernih obreda koji su tipični evolucijskim praksama primitivnih i zaostalih naroda. Sve dok ljudski rod ne uznapreduje na razinu višeg i općenitijeg priznavanja stvarnosti

5. THE DISCOURSE ON TRUE RELIGION

155:5.1 (1728.3) This memorable discourse on religion, summarized and restated in modern phraseology, gave expression to the following truths:

155:5.2 (1728.4) While the religions of the world have a double origin — natural and revelatory — at any one time and among any one people there are to be found three distinct forms of religious devotion. And these three manifestations of the religious urge are:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitive religion*. The seminatural and instinctive urge to fear mysterious energies and worship superior forces, chiefly a religion of the physical nature, the religion of fear.

155:5.4 (1728.6) 2. *The religion of civilization*. The advancing religious concepts and practices of the civilizing races — the religion of the mind — the intellectual theology of the authority of established religious tradition.

155:5.5 (1728.7) 3. *True religion — the religion of revelation*. The revelation of supernatural values, a partial insight into eternal realities, a glimpse of the goodness and beauty of the infinite character of the Father in heaven — the religion of the spirit as demonstrated in human experience.

155:5.6 (1729.1) The religion of the physical senses and the superstitious fears of natural man, the Master refused to belittle, though he deplored the fact that so much of this primitive form of worship should persist in the religious forms of the more intelligent races of mankind. Jesus made it clear that the great difference between the religion of the mind and the religion of the spirit is that, while the former is upheld by ecclesiastical authority, the latter is wholly based on human experience.

155:5.7 (1729.2) And then the Master, in his hour of teaching, went on to make clear these truths:

155:5.8 (1729.3) Until the races become highly intelligent and more fully civilized, there will persist many of those childlike and superstitious ceremonies which are so characteristic of the evolutionary religious practices of primitive and backward peoples. Until the human race

duhovnog iskustva, mnogi muškarci i žene nastavljaju pokazivati osobnu sklonost prema tim religijama autoriteta koje zahtijevaju samo intelektualni pristanak, za razliku od religije duha koja podrazumijeva aktivno sudjelovanje uma i duše u pustolovini vjere koja se kvata u koštac s rigoroznim stvarnostima progresivnog ljudskog iskustva.

Prihvatanje tradicionalnih religija autoriteta predstavlja tehniku izbjegavanja stvarnosti u traženju zadovoljenja čežnji duhovne prirode. Okoštale, kristalizirane i fiksirane religije autoriteta pružaju sigurno utočište čovjekovoj zbrkanoj i izbezumljenoj duši od napadaja straha i muka neizvjesnosti. Takva religija zahtijeva od svojih poklonika, kao cijenu za ova zadovoljstva i uvjerenja, samo pasivni i čisto intelektualni pristanak.

Na zemlji će dugo živjeti ti bojažljivi, uplašeni i neodlučni pojedinci koji prije svega traže ovaj način osiguranja duhovne utjehe, iako kroz svoju povezanost s religijama autoriteta kompromitiraju suverenitet svojih ličnosti, unizuju dostojanstvo vlastitog samopoštovanja i u potpunosti predaju svako pravo na sudjelovanje u tom najzbuđljivijem i najinspirativnijem od svih ljudskih iskustava: osobnoj potrazi za istinom, uzbuđenju suočavanja s opasnostima intelektualnog otkrića, ustrajnom istraživanju stvarnosti osobnog religioznog iskustva, vrhovnom zadovoljstvu doživljavanja osobnog trijumfa stvarnog ostvarenja pobjede duhovne vjere nad intelektualnom sumnjom koja se časno ostvaruje u najvišoj pustolovini cjelokupnog ljudskog postojanja - čovjekovoj potrazi za Bogom i njegovom pronalaženju Boga, za sebe i od sebe.

Religija duha znači napor, borbu, sukob, vjeru, odlučnost, ljubav, odanost i napredak. Religija uma - teologija autoriteta - zahtijeva od svojih formalnih vjernika malo ili ni malo napora. Tradicija je sigurno utočište i lagodan put za one bojažljive i neodlučne duše koje se instinktivno klone borbe duha i mentalne nesigurnosti povezane s ovim putovanjem vjere koje vodi u smionu avanturu na otvorenim pučinama neistražene istine u potrazi za dalekim obalama duhovnih stvarnosti koje otkriva progresivni ljudski um i doživljava ljudska duša u svojoj evoluciji.

Isus je dalje rekao: "U Jeruzalemu su religiozne vođe formulirale različite doktrine koje su koncipirali njihovi tradicionalni učitelji i stari proroci, od kojih su ovi učitelji formirali sustav intelektualnih uvjerenja, religiju autoriteta. Sve takve religije apeliraju samo na ljudski um. A mi se sada spremamo krenuti u smrtonosni sukob s

progresses to the level of a higher and more general recognition of the realities of spiritual experience, large numbers of men and women will continue to show a personal preference for those religions of authority which require only intellectual assent, in contrast to the religion of the spirit, which entails active participation of mind and soul in the faith adventure of grappling with the rigorous realities of progressive human experience.

155:5.9 (1729.4) The acceptance of the traditional religions of authority presents the easy way out for man's urge to seek satisfaction for the longings of his spiritual nature. The settled, crystallized, and established religions of authority afford a ready refuge to which the distracted and distraught soul of man may flee when harassed by fear and tormented by uncertainty. Such a religion requires of its devotees, as the price to be paid for its satisfactions and assurances, only a passive and purely intellectual assent.

155:5.10 (1729.5) And for a long time there will live on earth those timid, fearful, and hesitant individuals who will prefer thus to secure their religious consolations, even though, in so casting their lot with the religions of authority, they compromise the sovereignty of personality, debase the dignity of self-respect, and utterly surrender the right to participate in that most thrilling and inspiring of all possible human experiences: the personal quest for truth, the exhilaration of facing the perils of intellectual discovery, the determination to explore the realities of personal religious experience, the supreme satisfaction of experiencing the personal triumph of the actual realization of the victory of spiritual faith over intellectual doubt as it is honestly won in the supreme adventure of all human existence — man seeking God, for himself and as himself, and finding him.

155:5.11 (1729.6) The religion of the spirit means effort, struggle, conflict, faith, determination, love, loyalty, and progress. The religion of the mind — the theology of authority — requires little or none of these exertions from its formal believers. Tradition is a safe refuge and an easy path for those fearful and halfhearted souls who instinctively shun the spirit struggles and mental uncertainties associated with those faith voyages of daring adventure out upon the high seas of unexplored truth in search for the farther shores of spiritual realities as they may be discovered by the progressive human mind and experienced by the evolving human soul.

155:5.12 (1729.7) And Jesus went on to say: "At Jerusalem the religious leaders have formulated the various doctrines of their traditional teachers and the prophets of other days into an established system of intellectual beliefs, a religion of authority. The appeal of all such religions is largely to the mind. And now are we about to enter upon a

takvom religijom jer se spremamo početi hrabro naviještanje nove religije - religije koja nije religija u današnjem smislu te riječi, religije koja prije svega apelira na božanski duh Oca kojega koji boravi u umu čovjeka; religije koja izvodi autoritet iz plodova prihvatanja onoga što se tako sigurno javlja u osobnom iskustvu svih koji istinski i iskreno postanu vjernici u istine ovog višeg duhovnog zajedništva."

Pokazujući na svakog od dvadeset četvorice i pozivajući ih po imenu, Isus je rekao: "A sada, koji će od vas radije ići ovim jednostavnim putem konformizma s utemeljenom i fosiliziranom religijom, religijom za koju se zalažu farizeji u Jeruzalemu, umjesto da podnese teškoće i progone koji prate misiju naviještanja boljeg puta ljudskog spasenja, u isto vrijeme ostvarujući zadovoljstvo vlastitog otkrivanja krasota i stvarnosti živog i osobnog iskustva u vječnim istinama i vrhovnim veličanstvima kraljevstva nebeskog? Vidite li sebe kao bojažljive mekušce koji traže ono što je nadohvat ruke? Bojite li se predati svoju budućnost u ruke Boga istine, čiji ste sinovi? Jeste li nepovjerljivi prema Ocu, čija ste djeca? Želite li ići natrag na lagodni put sigurnosti i intelektualne fiksacije religije tradicionalnog autoriteta, ili želite zasukati rukave i ići naprijed sa mnom u tu nesigurnu i nestabilnu budućnost proglašenja novih istina religije duha, u kraljevstvo nebesko u srcima ljudi?"

Sva dvadeset četvorica njegovih slušatelja su se podigli da pokažu ujedinjenu i odanu reakciju na te riječi, u ovoj rijetkoj prilici emocionalnog apela kojim se Isus poslužio, ali on je podigao ruku i zaustavio ih, govoreći: "Idite sada u osamu, da svaki bude nasamo s Ocem, i tu bez emocija nađite odgovora na moje pitanje, a nakon što pronađete takav autentični i iskreni stav duše, slobodno i neustrašivo odgovorite Ocu mojem i Ocu vašemu, čiji je beskonačni život ljubavi sam duh religije koju proglašavam."

Evangelisti i apostoli su otišli u osamu na kratko vrijeme. Bili su uzbuđeni u duhu i nadahnuti u umu, dok su njihove emocije bile duboko uskomešane onim što je Isus rekao. No, kad ih je Andrija pozvao da se okupe, Učitelj je samo rekao: "Neka nam je nastaviti putovanje. Idemo u Feniciju na neko vrijeme, a svi trebate moliti Oca da preobrazi vaše emocije uma i tijela u više odanosti uma i u iskustva duha koja donose dublje zadovoljstvo."

Dok su putovali, dvadeset četvorica su isprva šutjeli, ali su onda počeli razgovarati, a oko tri sata poslije podne više nisu mogli ići dalje; ponovo su zastali i Petar je otišao k Isusu, govoreći: "Učitelju, govorio si riječi života i istine. Želimo još toga čuti;

deadly conflict with such a religion since we will so shortly begin the bold proclamation of a new religion — a religion which is not a religion in the present-day meaning of that word, a religion that makes its chief appeal to the divine spirit of my Father which resides in the mind of man; a religion which shall derive its authority from the fruits of its acceptance that will so certainly appear in the personal experience of all who really and truly become believers in the truths of this higher spiritual communion."

155:5.13 (1730.1) Pointing out each of the twenty-four and calling them by name, Jesus said: "And now, which one of you would prefer to take this easy path of conformity to an established and fossilized religion, as defended by the Pharisees at Jerusalem, rather than to suffer the difficulties and persecutions attendant upon the mission of proclaiming a better way of salvation to men while you realize the satisfaction of discovering for yourselves the beauties of the realities of a living and personal experience in the eternal truths and supreme grandeurs of the kingdom of heaven? Are you fearful, soft, and ease-seeking? Are you afraid to trust your future in the hands of the God of truth, whose sons you are? Are you distrustful of the Father, whose children you are? Will you go back to the easy path of the certainty and intellectual settledness of the religion of traditional authority, or will you gird yourselves to go forward with me into that uncertain and troublous future of proclaiming the new truths of the religion of the spirit, the kingdom of heaven in the hearts of men?"

155:5.14 (1730.2) All twenty-four of his hearers rose to their feet, intending to signify their united and loyal response to this, one of the few emotional appeals which Jesus ever made to them, but he raised his hand and stopped them, saying: "Go now apart by yourselves, each man alone with the Father, and there find the unemotional answer to my question, and having found such a true and sincere attitude of soul, speak that answer freely and boldly to my Father and your Father, whose infinite life of love is the very spirit of the religion we proclaim."

155:5.15 (1730.3) The evangelists and apostles went apart by themselves for a short time. Their spirits were uplifted, their minds were inspired, and their emotions mightily stirred by what Jesus had said. But when Andrew called them together, the Master said only: "Let us resume our journey. We go into Phoenicia to tarry for a season, and all of you should pray the Father to transform your emotions of mind and body into the higher loyalties of mind and the more satisfying experiences of the spirit."

155:5.16 (1730.4) As they journeyed on down the road, the twenty-four were silent, but presently they began to talk one with another, and by three o'clock that afternoon they could not go farther; they came to a halt, and Peter, going up to Jesus,

molimo te da nas dalje uputiš u te stvari."

said: "Master, you have spoken to us the words of life and truth. We would hear more; we beseech you to speak to us further concerning these matters."

6. DRUGA RASPRAVA O RELIGIJI

I tako, dok su zastali u sjeni brda, Isus ih je nastavio poučavati u vezi religije duha, u biti govoreći:

Vi ste se izabrali izdvojiti od vaših bližnjih koji su odabrali ostati zadovoljni religijom uma, onih koji teže sigurnosti i traže konformizam. Odlučili ste zamijeniti emocije autoritativne sigurnosti za uvjerenja duha avanturističke i progresivne vjere. Usudili ste se uložiti protest mukotrpnom robovanju institucionalnoj religiji i odbaciti autoritet tradicije pisane riječi koja se trenutno smatra Božjom. Otac naš je doista govorio kroz Mojsija, Iliju, Izaiju, Amosa i Hošeu, ali on nije prestao upućivati riječi istine svijetu nakon što su ti stari proroci završili svoje iskaze. Otac moj nije pristran prema bilo kojoj rasi ili generaciji i ne daje riječ istine jednom razdoblju dok je uskraćuje drugom. Nemojte činiti glupost tako što ćete nazivati božanskim to što je u cijelosti ljudsko i pazite da znate razabrati riječi istine koje ne dolaze iz tradicionalnih izvora takozvanog nadahnuća.

Pozvao sam vas da budete ponovo rođeni, da budete rođeni od duha. Pozvao sam vas iz tame autoriteta i uspavanosti tradicije u transcendentno svjetlo ostvarenja mogućnosti najvećeg otkrića koje ljudska duša može učiniti - uzvišenog iskustva pronalaženja Boga za sebe, u sebi i od samoga sebe, i obavljanja svega toga kao činjenice u svom vlastitom iskustvu. I tako možete preći iz smrti u život, od autoriteta tradicije do iskustva poznavanja Boga; tako ćete proći od tame u svjetlost, od vjere koju ste naslijedili od svoje rasne grupe u osobnu vjeru koju postižete stvarnim iskustvom; i na taj način možete napredovati od teologije uma koju primete od svojih predaka do istinske religije duha koja će biti izgrađena u vašim dušama kao vječno obdarenje.

Vaša se religija mijenja od pukog intelektualnog vjerovanja u tradicionalni autoritet u stvarno iskustvo te žive vjere koja je u stanju shvatiti stvarnost Boga i svega što se odnosi na božanski duh Oca. Religija uma vas beznadežno veže za prošlost; religija duha se sastoji u progresivnom otkrivenju i uvijek vas mami prema višim i svetijim dostignućima u duhovnim idealima

6. THE SECOND DISCOURSE ON RELIGION

155:6.1 (1730.5) And so, while they paused in the shade of the hillside, Jesus continued to teach them regarding the religion of the spirit, in substance saying:

155:6.2 (1730.6) You have come out from among those of your fellows who choose to remain satisfied with a religion of mind, who crave security and prefer conformity. You have elected to exchange your feelings of authoritative certainty for the assurances of the spirit of adventurous and progressive faith. You have dared to protest against the grueling bondage of institutional religion and to reject the authority of the traditions of record which are now regarded as the word of God. Our Father did indeed speak through Moses, Elijah, Isaiah, Amos, and Hosea, but he did not cease to minister words of truth to the world when these prophets of old made an end of their utterances. My Father is no respecter of races or generations in that the word of truth is vouchsafed one age and withheld from another. Commit not the folly of calling that divine which is wholly human, and fail not to discern the words of truth which come not through the traditional oracles of supposed inspiration.

155:6.3 (1731.1) I have called upon you to be born again, to be born of the spirit. I have called you out of the darkness of authority and the lethargy of tradition into the transcendent light of the realization of the possibility of making for yourselves the greatest discovery possible for the human soul to make — the supernal experience of finding God for yourself, in yourself, and of yourself, and of doing all this as a fact in your own personal experience. And so may you pass from death to life, from the authority of tradition to the experience of knowing God; thus will you pass from darkness to light, from a racial faith inherited to a personal faith achieved by actual experience; and thereby will you progress from a theology of mind handed down by your ancestors to a true religion of spirit which shall be built up in your souls as an eternal endowment.

155:6.4 (1731.2) Your religion shall change from the mere intellectual belief in traditional authority to the actual experience of that living faith which is able to grasp the reality of God and all that relates to the divine spirit of the Father. The religion of the mind ties you hopelessly to the past; the religion of the spirit consists in progressive revelation and ever beckons you on toward higher and holier achievements in spiritual ideals and eternal

i vječnim stvarnostima.

Religija autoriteta može pružiti trenutni osjećaj utemeljene sigurnosti, ali za to prolazno zadovoljstvo plaćate gubitkom svoje duhove slobode i religiozne ovlasti. Moj Otac ne zahtijeva kao cijenu ulaska u kraljevstvo nebesko da sebe prisilite na vjerovanje u stvari koje su vam duhovno odbojne, nesvete i neiskrene. Od vas se ne traži da izgubite svoj vlastiti osjećaj milosti, pravde i istine pokoravanjem nekom zastarjelom sustavu religijskih formi i ceremonija. Religija duha vam zauvijek daje slobodu da slijedite istinu gdje god vas upravi usmjerenje duha. A tko će znati - možda ovaj duh ima nešto za podijeliti s ovom generacijom što su prošle generacije odbile čuti?

Sram tim lažnim učiteljima religije koji hoće povući gladne duše natrag u mutnu i daleku prošlost i tamo ih ostaviti! I tako su ti nesretni ljudi osuđeni na strah od svakog novog otkrića, dok su zbrkani svakim novim otkrivenjem istine. Prorok koji je rekao: "On će biti u savršenom miru čiji je um ostao na Bogu," nije izrazio puko intelektualno vjerovanje u autoritativnu teologiju. Ovaj je čovjek u svojoj poznavanju istine otkrio Boga; on nije tek govorio o Bogu.

Upozoravam vas da odbacite praksu citiranja starih proroka i hvalospjeva herojima Izraela i da umjesto toga težite postati živi proroci Svevišnjega i duhovni heroji predstojećeg kraljevstva. Doista može biti vrijedno ukazati poštovanje vođama koji su poznavali Boga u prošlosti, ali zašto pri tome žrtvovati najveće iskustvo ljudske egzistencije: pronalaženje Boga sami za sebe i njegovo poznavanje u vašim vlastitim dušama?

Svaka ljudska rasa ima svoje jedinstveno gledište ljudske egzistencije; religija stoga uma uvijek mora odražavati ove različite rasne stavove. Religije autoriteta nikada ne mogu postići ujedinjenje. Ljudsko jedinstvo i smrtno bratstvo se mogu postići samo visokim obdarenjem religije duha. Ljudi različitih rasa mogu imati različite umove, ali u cijelom ljudskom rodu prebiva jedan te isti božanski i vječni duh. Nada ljudskog bratstva jedino može biti ostvarena samo kada i kako različite umne religije autoriteta postanu nadahnute i nadsvođene ujedinjujućom i oplemenjujućom religijom duha - religijom osobnog duhovnog iskustva.

Religije autoriteta jedino mogu podijeliti ljude i navesti ih da savjesno zauzmu protivne pozicije; religija postupno privlači ljude u zajednicu i navodi ih da jedni drugima pokažu suosjećajno

realities.

155:6.5 (1731.3) While the religion of authority may impart a present feeling of settled security, you pay for such a transient satisfaction the price of the loss of your spiritual freedom and religious liberty. My Father does not require of you as the price of entering the kingdom of heaven that you should force yourself to subscribe to a belief in things which are spiritually repugnant, unholy, and untruthful. It is not required of you that your own sense of mercy, justice, and truth should be outraged by submission to an outworn system of religious forms and ceremonies. The religion of the spirit leaves you forever free to follow the truth wherever the leadings of the spirit may take you. And who can judge — perhaps this spirit may have something to impart to this generation which other generations have refused to hear?

155:6.6 (1731.4) Shame on those false religious teachers who would drag hungry souls back into the dim and distant past and there leave them! And so are these unfortunate persons doomed to become frightened by every new discovery, while they are discomfited by every new revelation of truth. The prophet who said, "He will be kept in perfect peace whose mind is stayed on God," was not a mere intellectual believer in authoritative theology. This truth-knowing human had discovered God; he was not merely talking about God.

155:6.7 (1731.5) I admonish you to give up the practice of always quoting the prophets of old and praising the heroes of Israel, and instead aspire to become living prophets of the Most High and spiritual heroes of the coming kingdom. To honor the God-knowing leaders of the past may indeed be worth while, but why, in so doing, should you sacrifice the supreme experience of human existence: finding God for yourselves and knowing him in your own souls?

155:6.8 (1732.1) Every race of mankind has its own mental outlook upon human existence; therefore must the religion of the mind ever run true to these various racial viewpoints. Never can the religions of authority come to unification. Human unity and mortal brotherhood can be achieved only by and through the superendowment of the religion of the spirit. Racial minds may differ, but all mankind is indwelt by the same divine and eternal spirit. The hope of human brotherhood can only be realized when, and as, the divergent mind religions of authority become impregnated with, and overshadowed by, the unifying and ennobling religion of the spirit — the religion of personal spiritual experience.

155:6.9 (1732.2) The religions of authority can only divide men and set them in conscientious array against each other; the religion of the spirit will progressively draw men together and cause them

razumijevanje. Religije autoriteta zahtijevaju od ljudi ujednačenost uvjerenja, ali to je nemoguće ostvariti s obzirom na današnje okolnosti u svijetu. Religija duha zahtijeva jedino jedinstvo iskustva - ujednačenost sudbine - potpuno dopuštajući raznolikost uvjerenja. Religija duha traži samo ujednačenost uvida, a ne ujednačenost gledišta i perspektive. Religija duha ne traži jednolikost intelektualnih pogleda, već samo jedinstvo osjećaja duha. Religije autoriteta se kristaliziraju u beživotna kreda; religija duha prerasta u sve veću radost i slobodu oplemenjujućih djela suosjećajne službe i milostivog posluživanja.

Ali pazite da bilo koji od vas ne gleda s prezirom na djecu Abrahama zato što su podlijebli ovim zlim danima tradicionalne jalovosti. Naši su se preci dali u neumornu i strastvenu potragu za Bogom i pronašli su ga onako kako ga nije pronašla niti jedna druga kompletna rasa ljudi od doba Adama, koji je bio upoznat s ovim pitanjima zbog toga što je i sam bio Sin Božji. Moj Otac nije previdio priznati ovu dugu i neumornu borbu Izraela, sve od vremena Mojsija, kako bi pronašli i spoznali Boga. Kroz mnoge napaćene generacije, Židovi nisu prestali s radom, naporom, mukama i podnošenjem patnji i bolnih iskustava pogrešno shvaćenog i preziranog naroda i sve to kako bi mogli prići malo bliže otkriću istine o Bogu. Naši su oci bez obzira na sve propuste i spoticaje Izraela, od Mojsija do vremena Amosa i Hošea, cijelom svijetu postupno otkrili sve jasniju i istinitiju sliku vječnog Boga. I tako je pripravljen put za još veće otkrivenje Oca koje ste vi pozvani uzajmno podijeliti.

Nikada ne zaboravite da postoji samo jedna avantura koja je ljepša i uzbudljivija od čovjekovog nastojanja da otkrije volju živog Boga, a to je predivno iskustvo iskrenog pokušaja da se ta božanska volja sprovede u djelo. I ne zaboravite da se Božja volja može obavljati u bilo kojem zemaljskom zvanju. Neki pozivi nisu sveti a drugi svjetovni. Sve stvari su svete u životima onih kojima upravlja duh; to jest, onih koji su podređeni istini, oplemenjeni ljubavlju, dominiram milošću i obuzdani pravdom - pravdom. Duh koji ćemo Otac moj i ja poslati na svijet nije samo Duh Istine, već je i duh idealističke ljepote.

Morate prestati tražiti Božju riječ jedino na stranicama starih zapisa teološkog autoriteta. Oni koji su rođeni od duha Božjega će odsada raspoznavati Božju riječ, bez obzira odakle ona naočigled vuče porijeklo. Božanska istina ne treba biti zanemarena ako je naočigled potječe iz ljudskog izvora. Mnoga vaša braća imaju umove

to become understandingly sympathetic with one another. The religions of authority require of men uniformity in belief, but this is impossible of realization in the present state of the world. The religion of the spirit requires only unity of experience — uniformity of destiny — making full allowance for diversity of belief. The religion of the spirit requires only uniformity of insight, not uniformity of viewpoint and outlook. The religion of the spirit does not demand uniformity of intellectual views, only unity of spirit feeling. The religions of authority crystallize into lifeless creeds; the religion of the spirit grows into the increasing joy and liberty of ennobling deeds of loving service and merciful ministration.

155:6.10 (1732.3) But watch, lest any of you look with disdain upon the children of Abraham because they have fallen on these evil days of traditional barrenness. Our forefathers gave themselves up to the persistent and passionate search for God, and they found him as no other whole race of men have ever known him since the times of Adam, who knew much of this as he was himself a Son of God. My Father has not failed to mark the long and untiring struggle of Israel, ever since the days of Moses, to find God and to know God. For weary generations the Jews have not ceased to toil, sweat, groan, travail, and endure the sufferings and experience the sorrows of a misunderstood and despised people, all in order that they might come a little nearer the discovery of the truth about God. And, notwithstanding all the failures and falterings of Israel, our fathers progressively, from Moses to the times of Amos and Hosea, did reveal increasingly to the whole world an ever clearer and more truthful picture of the eternal God. And so was the way prepared for the still greater revelation of the Father which you have been called to share.

155:6.11 (1732.4) Never forget there is only one adventure which is more satisfying and thrilling than the attempt to discover the will of the living God, and that is the supreme experience of honestly trying to do that divine will. And fail not to remember that the will of God can be done in any earthly occupation. Some callings are not holy and others secular. All things are sacred in the lives of those who are spirit led; that is, subordinated to truth, ennobled by love, dominated by mercy, and restrained by fairness — justice. The spirit which my Father and I shall send into the world is not only the Spirit of Truth but also the spirit of idealistic beauty.

155:6.12 (1732.5) You must cease to seek for the word of God only on the pages of the olden records of theologic authority. Those who are born of the spirit of God shall henceforth discern the word of God regardless of whence it appears to take origin. Divine truth must not be discounted because the channel of its bestowal is apparently

koji prihvaćaju teoriju o Bogu, dok oni duhovno ne shvaćaju Božju prisutnost. Upravo iz tog razloga sam vas toliko puta učio da se kraljevstvo nebesko najbolje može ostvariti stjecanjem duhovnog stava iskrenog djeteta. Ovim ne preporučam da ljudi usvoje mentalnu nezrelost, nego da prisvoje *duhovnu jednostavnost* takvog lako vjerujućeg djeteta s puno povjerenja. Nije toliko važno poznavati činjenicu Boga, koliko je važno iz dana u dan rasti u sposobnosti *osjećanja prisutnosti Boga*.

Nakon što počnete pronalaziti Boga u svojoj duši, s vremenom ćete ga početi opažati i u dušama drugih ljudi i na kraju u svim stvorenim bićima i cijelom stvaranju moćnog svemira. Ali kako se Otac može pojaviti kao Bog vrhovnih odanosti i božanskih ideala u dušama ljudi koji posvećuju tako malo ili ni malo vremena meditativnoj kontemplaciji tih vječnih stvarnosti? Dok um nije sjedište duhovne prirode, on je doista njezin pristup.

No, ne učinite pogrešku pokušavajući dokazati drugim ljudima da ste pronašli Boga; iako ne možete svjesno proizvesti valjan dokaz toj činjenici, postoje dva čvrsta i snažna pokazatelja vašeg poznavanja Boga, a to su:

1. Plodovi duha Božjeg koji se ispoljavaju u vašem svakodnevnom životu.

2. Činjenica da cijeli vaš životni plan pruža čvrsti dokaz tome da ste bezrezervno riskirali sve što jeste i sve što imate u avanturi preživljavanja smrti u nadi da ćete naći Boga vječnosti, čiju ste prisutnost predosjetili u vremenu.

Nego pazite, moj Otac uvijek odgovara i na najtiši titraj vjere. On uzima u obzir fizičke i praznovjerne emocije primitivnog čovjeka. A kad se radi o iskrenim ali bojažljivim dušama čija je vjera tako slaba da ne predstavlja ništa više od intelektualnog konformizma u pasivnom stavu suglasnosti s religijama autoriteta, Otac je uvijek na oprezu da pokaže poštovanje i poticaj čak i takvim militavim pokušajima dopiranja do njega. Ali od vas koji ste pozvani iz tame u svjetlost očekuje se da vjerujete cijelim svojim srcem; vaša vjera treba dominirati nad spojenim stavovima tijela, uma i duha.

Vi ste moji apostoli i vama religija ne smije postati teološko utočište u kojem možete pronaći zaklon u strahu od suočavanja s okrutnim stvarnostima duhovnog napretka i idealističke pustolovine; vaša religija prije svega treba postati činjenica stvarnog iskustva koje svjedoči da je Bog pronašao, idealizirao, oplemenio i produhovio

human. Many of your brethren have minds which accept the theory of God while they spiritually fail to realize the presence of God. And that is just the reason why I have so often taught you that the kingdom of heaven can best be realized by acquiring the spiritual attitude of a sincere child. It is not the mental immaturity of the child that I commend to you but rather the spiritual simplicity of such an easy-believing and fully-trusting little one. It is not so important that you should know about the fact of God as that you should increasingly grow in the ability to feel the presence of God.

155:6.13 (1733.1) When you once begin to find God in your soul, presently you will begin to discover him in other men's souls and eventually in all the creatures and creations of a mighty universe. But what chance does the Father have to appear as a God of supreme loyalties and divine ideals in the souls of men who give little or no time to the thoughtful contemplation of such eternal realities? While the mind is not the seat of the spiritual nature, it is indeed the gateway thereto.

155:6.14 (1733.2) But do not make the mistake of trying to prove to other men that you have found God; you cannot consciously produce such valid proof, albeit there are two positive and powerful demonstrations of the fact that you are God-knowing, and they are:

155:6.15 (1733.3) 1. The fruits of the spirit of God showing forth in your daily routine life.

155:6.16 (1733.4) 2. The fact that your entire life plan furnishes positive proof that you have unreservedly risked everything you are and have on the adventure of survival after death in the pursuit of the hope of finding the God of eternity, whose presence you have foretasted in time.

155:6.17 (1733.5) Now, mistake not, my Father will ever respond to the faintest flicker of faith. He takes note of the physical and superstitious emotions of the primitive man. And with those honest but fearful souls whose faith is so weak that it amounts to little more than an intellectual conformity to a passive attitude of assent to religions of authority, the Father is ever alert to honor and foster even all such feeble attempts to reach out for him. But you who have been called out of darkness into the light are expected to believe with a whole heart; your faith shall dominate the combined attitudes of body, mind, and spirit.

155:6.18 (1733.6) You are my apostles, and to you religion shall not become a theologic shelter to which you may flee in fear of facing the rugged realities of spiritual progress and idealistic adventure; but rather shall your religion become the fact of real experience which testifies that God has found you, idealized, ennobled, and

vas, i da ste uvršteni u vječnu pustolovinu pronalaženja Boga koji je tako pronašao vas i učinio vas svojim sinom.

Kad je Isus završio s govorom, pozvao je Andriju i pokazujući na zapad prema Feniciji, rekao: "Neka nam je ići na put."

spiritualized you, and that you have enlisted in the eternal adventure of finding the God who has thus found and sonshipped you.

155:6.19 (1733:7) And when Jesus had finished speaking, he beckoned to Andrew and, pointing to the west toward Phoenicia, said: "Let us be on our way."

POGLAVLJE 156. BORAVAK U TIRI I SIDONU

⇨ 155

Knjiga Urantije

157 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 156 BORAVAK U TIRI I SIDONU

Sekcije

Uvod

1. SIRIJKA
2. POUKA U SIDONU
3. PUTOVANJE UZ OBALU
4. U TIRI
5. ISUSOVA UČENJA U TIRI
6. POVRATAK IZ FENICIJE

PAPER 156 THE SOJOURN AT TYRE AND SIDON

SECTIONS

Introduction

1. The Syrian Woman
2. Teaching in Sidon
3. The Journey up the Coast
4. At Tyre
5. Jesus' Teaching at Tyre
6. The Return from Phoenicia

Uvod

U PETAK popodne, 10. lipnja, Isus i njegovi suradnici su stigli u okolicu Sidona, gdje su se smjestili u kući jedne imućne žene koja je bila liječena u bolnici u Betsaidi u vrijeme kad je Isus bio na vrhuncu popularnosti. Evangelisti i apostoli su odsjeli kod prijatelja u neposrednoj blizini, a ovu subotu su proveli odmarajući se u tom prijatnom okruženju. Proveli su gotovo dva i pol tjedna u Sidonu i njegovoj okolini prije nego što će započeti pripreme za posjet obalnim gradovima na sjeveru.

Bila je to mirna i spokojna lipanjska subota. Evangelisti i apostoli su bili posve zaokupljeni razmišljanjem o Učiteljevim raspravama na temu religije koje su čuli na putu za Sidon. Svi su bili u stanju cijeniti nešto od onoga što im je rekao, ali nitko od njih nije u potpunosti shvatio značenje njegova učenja.

1. SIRIJKA

Nedaleko od kuće Karuške, gdje se Učitelj

INTRODUCTION

156:0.1 (1734.1) ON FRIDAY afternoon, June 10, Jesus and his associates arrived in the environs of Sidon, where they stopped at the home of a well-to-do woman who had been a patient in the Betsaida hospital during the times when Jesus was at the height of his popular favor. The evangelists and the apostles were lodged with her friends in the immediate neighborhood, and they rested over the Sabbath day amid these refreshing surroundings. They spent almost two and one-half weeks in Sidon and vicinity before they prepared to visit the coast cities to the north.

156:0.2 (1734.2) This June Sabbath day was one of great quiet. The evangelists and apostles were altogether absorbed in their meditations regarding the discourses of the Master on religion to which they had listened en route to Sidon. They were all able to appreciate something of what he had told them, but none of them fully grasped the import of his teaching.

1. THE SYRIAN WOMAN

156:1.1 (1734.3) There lived near the home of Karuska, where the Master lodged, a Syrian

smjestio, živjela je jedna Sirijka koja je mnogo čula o Isusu kao velikom iscjelitelju i učitelju, i koja je te subote popodne ovamo došla i dovela svoju kćer. Dijete od nekih dvanaest godina je patilo od ozbiljnog živčanog poremećaja s grčevima i drugim popratnim pojavama.

Isus je opomenuo svoje suradnike da nikome ne govore o njegovom boravku u kući Karuške, objašnjavajući da se želio odmarati. Dok su apostoli poslušali Učiteljeve upute, Karuškin sluga je otišao u kuću te Sirijke, Norane, da je obavijesti da se Isus smjestio kod njegove gazdarice i da pozove ovu tjeskobnu majku da dovede svoju oboljelu kćer na ozdravljenje. Ova je majka, naravno, vjerovala da joj je dijete bilo opsjednuto, da je imalo nečistog duha.

Kad je Norana stigla sa svojom kćeri, Alfejevi blizanci su joj objasnili preko tumača da se Učitelj odmarao i da ga nisu htjeli uznemiravati; na to je Norana uzvratila da se ni ona ni dijete neće pomjeriti s mjesta dok Učitelj ne završi s odmaranjem. Petar ju je također pokušao urazumiti i nagovoriti da ode kući. Objasnio je kako je Isus bio jako umoran od poučavanja i ozdravljenja, te da je došao u Feniciju da nađe mira i spokoja. Ali sve je bio uzalud; Norana nije htjela otići. Na Petrove je usrdne molbe samo uzvratila: "Neću otići dok ne vidim vašeg Učitelja. Znam da može istjerati zlog duha iz moga djeteta i neću otići dok iscjelitelj ne pogleda moju kćer."

Zatim se Tomo pokušao riješiti žene, ali je i on naišao na neuspjeh. Njemu je rekla: "Vjerujem da vaš Učitelj može istjerati ovog demona koji muči moje dijete. Čula sam o njegovim moćnim djelima u Galileji i vjerujem u njega. Što je to s vama, njegovim učenicima, kad pokušavate otpustiti one koji dolaze tražiti pomoć vašeg Učitelja?" I kad je ona to rekla, Tomo se povukao.

Zatim je pristupio Šimun Revnitelj da se uhvati u raspravu s Noranom. Šimun je rekao: "Ženo, ti si nežidovka koja govori grčki. Nije u redu očekivati da Učitelj uzme kruha koji je namjenjen povlaštenoj djeci gospodareva gazdinstva i da ga baci psima." Ali Norana se nije dala uvrijediti ovom grubosti. Samo je odgovorila: "Da, učitelju, ja razumijem tvoje riječi. Ja sam samo pas u očima Židova, ali u vašeg Učitelja, ja sam pas koji ima vjeru. Hoću da pogleda moju kćer, jer sam uvjerena da će se izliječiti ako je samo jednom pogleda. Čak se ni vi, moj dobri čovječe, ne bi usudili oduzeti psima povlasticu dobivanja mrvica što mogu pasti sa dječjeg stola."

Djevojčica je upravo tada pred svima imala nasilni grč, a majka je povikala: "Evo, vidite da mi

woman who had heard much of Jesus as a great healer and teacher, and on this Sabbath afternoon she came over, bringing her little daughter. The child, about twelve years old, was afflicted with a grievous nervous disorder characterized by convulsions and other distressing manifestations.

156:1.2 (1734.4) Jesus had charged his associates to tell no one of his presence at the home of Karuska, explaining that he desired to have a rest. While they had obeyed their Master's instructions, the servant of Karuska had gone over to the house of this Syrian woman, Norana, to inform her that Jesus lodged at the home of her mistress and had urged this anxious mother to bring her afflicted daughter for healing. This mother, of course, believed that her child was possessed by a demon, an unclean spirit.

156:1.3 (1734.5) When Norana arrived with her daughter, the Alpheus twins explained through an interpreter that the Master was resting and could not be disturbed; whereupon Norana replied that she and the child would remain right there until the Master had finished his rest. Peter also endeavored to reason with her and to persuade her to go home. He explained that Jesus was weary with much teaching and healing, and that he had come to Phoenicia for a period of quiet and rest. But it was futile; Norana would not leave. To Peter's entreaties she replied only: "I will not depart until I have seen your Master. I know he can cast the demon out of my child, and I will not go until the healer has looked upon my daughter."

156:1.4 (1734.6) Then Thomas sought to send the woman away but met only with failure. To him she said: "I have faith that your Master can cast out this demon which torments my child. I have heard of his mighty works in Galilee, and I believe in him. What has happened to you, his disciples, that you would send away those who come seeking your Master's help?" And when she had thus spoken, Thomas withdrew.

156:1.5 (1735.1) Then came forward Simon Zelotes to remonstrate with Norana. Said Simon: "Woman, you are a Greek-speaking gentile. It is not right that you should expect the Master to take the bread intended for the children of the favored household and cast it to the dogs." But Norana refused to take offense at Simon's thrust. She replied only: "Yes, teacher, I understand your words. I am only a dog in the eyes of the Jews, but as concerns your Master, I am a believing dog. I am determined that he shall see my daughter, for I am persuaded that, if he shall but look upon her, he will heal her. And even you, my good man, would not dare to deprive the dogs of the privilege of obtaining the crumbs which chance to fall from the children's table."

156:1.6 (1735.2) At just this time the little girl was seized with a violent convulsion before them all,

je dijete opsjednuto zlim duhom. Ako se vas ne tiče naša nesreća, tako neće biti s Učiteljem, jer sam čula da on voli sve ljude i da ima hrabrosti liječiti nežidove ako imaju vjere. Vi niste dostojni da budete njegovi učenici. Neću otići dok mi dijete ne ozdravi."

Isus, koji je čuo ovaj razgovor kroz otvoren prozor, sada izađe i na njihovo veliko iznenađenje, reče: "O ženo, velika je tvoja vjera, tako velika da ti ne mogu uskratiti to što tražiš; idi svojim putem u miru. Kćer ti je ozdravila." A djevojčica se istog časa oporavila. Kao se Norana udaljila s djetetom, Isus ih je zamolio da o tome nikome ne govore; i dok su se njegovi suradnici povel prema ovom zahtjevu, majka i dijete nisu prestale govoriti o ozdravljenju po svim selima, pa čak i po Sidonu, tako da je u roku od nekoliko dana Isus spoznao da je bilo najbolje promijeniti mjesto smještaja.

Učeći apostole i komentirajući o liječenju kćeri sirijske žene, Isus je sutradan rekao: "I tako je uvijek bilo; i sami vidite da nežidovi imaju veliku vjeru spasenja u učenju evanđelja kraljevstva nebeskog. Zaista, zaista vam kažem, kraljevstvo Oca će se dati nežidovima ako djeca Abrahama ne budu spremna pokazati dovoljno vjere za ulazak u njega."

2. POUKA U SIDONU

Pri ulasku u Sidon, Isus i njegovi suradnici su prešli preko mosta, prvog koji su mnogi od njih ikada vidjeli. I dok su išli preko mosta, Isus je, između ostalog, rekao: "Ovaj je svijet samo most; možete preći preko njega, ali ne mislite da ćete si tu izgraditi prebivalište."

Dok su dvadeset četvorica započeli radove u Sidonu, Isus se otišao smjestiti sjeverno od grada, u kući Juste i njegove majke Bernise. Isus je poučavao dvadeset četvoricu svakoga jutra u domu Juste, a oni su išli poučavati i propovijedati u Sidon svakog popodneva i večeri.

Apostoli i evangelisti su se jako veselili načinu na koji su nežidovi u Sidonu primili njihovu poruku; tijekom njihovog kratkog boravka mnogi su dodani kraljevstvu. To je razdoblje od oko šest tjedana u Feniciji bilo vrlo plodno u pridobijanju duša, premda su kasniji židovski pisci Evanđelja imali običaj olako preći preko zapisa o ovom toplom prijemu Isusovih učenja među nežidovima upravo u vrijeme kad mu je tako velik broj njegovih

and the mother cried out: "There, you can see that my child is possessed by an evil spirit. If our need does not impress you, it would appeal to your Master, who I have been told loves all men and dares even to heal the gentiles when they believe. You are not worthy to be his disciples. I will not go until my child has been cured."

156:1.7 (1735.3) Jesus, who had heard all of this conversation through an open window, now came outside, much to their surprise, and said: "O woman, great is your faith, so great that I cannot withhold that which you desire; go your way in peace. Your daughter already has been made whole." And the little girl was well from that hour. As Norana and the child took leave, Jesus entreated them to tell no one of this occurrence; and while his associates did comply with this request, the mother and the child ceased not to proclaim the fact of the little girl's healing throughout all the countryside and even in Sidon, so much so that Jesus found it advisable to change his lodgings within a few days.

156:1.8 (1735.4) The next day, as Jesus taught his apostles, commenting on the cure of the daughter of the Syrian woman, he said: "And so it has been all the way along; you see for yourselves how the gentiles are able to exercise saving faith in the teachings of the gospel of the kingdom of heaven. Verily, verily, I tell you that the Father's kingdom shall be taken by the gentiles if the children of Abraham are not minded to show faith enough to enter therein."

2. TEACHING IN SIDON

156:2.1 (1735.5) In entering Sidon, Jesus and his associates passed over a bridge, the first one many of them had ever seen. As they walked over this bridge, Jesus, among other things, said: "This world is only a bridge; you may pass over it, but you should not think to build a dwelling place upon it."

156:2.2 (1735.6) As the twenty-four began their labors in Sidon, Jesus went to stay in a home just north of the city, the house of Justa and her mother, Bernice. Jesus taught the twenty-four each morning at the home of Justa, and they went abroad in Sidon to teach and preach during the afternoons and evenings.

156:2.3 (1735.7) The apostles and the evangelists were greatly cheered by the manner in which the gentiles of Sidon received their message; during their short sojourn many were added to the kingdom. This period of about six weeks in Phoenicia was a very fruitful time in the work of winning souls, but the later Jewish writers of the Gospels were wont lightly to pass over the record of this warm reception of Jesus' teachings by

sunarodnjaka bio neprijateljski naklonjen.

Ovi su nežidovi po mnogo čemu poštovali Isusova učenja potpunije od Židova. Mnogi od tih Sirofeničana iz grčkog govornog područja su spoznali ne samo da je Isus nalikovao Bogu, već i da je Bog nalikovao Isusu. Ti takozvani pagani su postigli dobro razumijevanje Učiteljeva nauka da isti zakoni vladaju u ovom svijetu kao i cijelom svemiru. Oni su shvatili učenje da Bog nije pristran ni jednoj rasi ili naciji; da Otac Svih ne pravi razliku među ljudima; da se svemir u cjelosti i uvijek povinuje zakonu i da je nepogrešivo pouzdan. Ti se nežidovi nisu bojali Isusa; oni su imali hrabrosti prihvatiti njegovu poruku. Kroz mnoga stoljeća, ljudi nisu bili u stanju shvatiti Isusa; bojali su se to učiniti.

Isus je objasnio dvadeset četvorici da nije izbjivao iz Galileje zato što nije imao hrabrosti suprotstaviti se svojim neprijateljima. Shvatili su da još nije bio spreman za otvoreni sukob sa zvaničnom religijom, a da nije tražio da postane mučenik. Prilikom jednog od tih predavanja u kući Juste, Učitelj je prvi put rekao svojim učenicima da "iako nebo i zemlja uminu, riječi moje istine moraju ustrajati."

Tema Isusova nauka tijekom boravka u Sidonu je bila duhovno napredovanje. Rekao im je da ne mogu stajati na mjestu; da moraju bilo napredovati u pravednosti ili nazadovati u zlu i grijehu. Upozorio ih je da "zaborave što je bilo, dok streme naprijed da prihvate veće stvarnosti kraljevstva." Molio ih je da ne budu zadovoljni svojim djetinjstvom u evanđelju, već da se založe za postizanje punog stasa božanskih sinova u zajedništvu duha i u zajednici vjernika.

Isus je rekao: "Moji učenici ne samo što moraju prestati činiti zlo, već moraju naučiti činiti dobro; ne samo što moraju biti očišćeni od svih svjesnih grijeha, već moraju odbiti njegovati čak i osjećaje krivnje. Ako priznate svoje grijeha, oni su vam oprošteni; stoga morate održavati savjest bez pogrešaka."

Isus je uživao u odličnom smislu za humor ovih nežidova. Upravo je taj smisao za humor Norane, sirijske žene, kao i njezina velika i ustrajna vjera, bio to što je dirnulo srce Učitelja i apelovalo na njegovo milosrđe. Isus je jako žalio što je njegovom narodu - Židovima - nedostajao smisao za humor. Jednom je rekao Tomi: "Moj narod sebe uzima preozbiljno; oni gotovo da ne cijene duhovitost. Mukotrpna religija farizeja nikad ne bi mogla pustiti korijene među narodom koji

these gentiles at this very time when such a large number of his own people were in hostile array against him.

^{156:2.4 (1736.1)} In many ways these gentile believers appreciated Jesus' teachings more fully than the Jews. Many of these Greek-speaking Syrophoenicians came to know not only that Jesus was like God but also that God was like Jesus. These so-called heathen achieved a good understanding of the Master's teachings about the uniformity of the laws of this world and the entire universe. They grasped the teaching that God is no respecter of persons, races, or nations; that there is no favoritism with the Universal Father; that the universe is wholly and ever law-abiding and unfailingly dependable. These gentiles were not afraid of Jesus; they dared to accept his message. All down through the ages men have not been unable to comprehend Jesus; they have been afraid to.

^{156:2.5 (1736.2)} Jesus made it clear to the twenty-four that he had not fled from Galilee because he lacked courage to confront his enemies. They comprehended that he was not yet ready for an open clash with established religion, and that he did not seek to become a martyr. It was during one of these conferences at the home of Justa that the Master first told his disciples that "even though heaven and earth shall pass away, my words of truth shall not."

^{156:2.6 (1736.3)} The theme of Jesus' instructions during the sojourn at Sidon was spiritual progression. He told them they could not stand still; they must go forward in righteousness or retrogress into evil and sin. He admonished them to "forget those things which are in the past while you push forward to embrace the greater realities of the kingdom." He besought them not to be content with their childhood in the gospel but to strive for the attainment of the full stature of divine sonship in the communion of the spirit and in the fellowship of believers.

^{156:2.7 (1736.4)} Said Jesus: "My disciples must not only cease to do evil but learn to do well; you must not only be cleansed from all conscious sin, but you must refuse to harbor even the feelings of guilt. If you confess your sins, they are forgiven; therefore must you maintain a conscience void of offense."

^{156:2.8 (1736.5)} Jesus greatly enjoyed the keen sense of humor which these gentiles exhibited. It was the sense of humor displayed by Norana, the Syrian woman, as well as her great and persistent faith, that so touched the Master's heart and appealed to his mercy. Jesus greatly regretted that his people — the Jews — were so lacking in humor. He once said to Thomas: "My people take themselves too seriously; they are just about devoid of an appreciation of humor. The

ima smisla za humor. Niti imaju dosljednosti; naprežu se oko komaraca, a gutaju deve."

burdensome religion of the Pharisees could never have had origin among a people with a sense of humor. They also lack consistency; they strain at gnats and swallow camels."

3. PUTOVANJE UZ OBALU

U utorak 28 lipnja, Učitelj i njegovi suradnici su napustili Sidon idući obalom prema Porfironu i Heldui. Bili su dobro primljeni od strane nežidova, i mnogi su prišli kraljevstvu za ovog tjedna poučavanja i propovijedanja. Apostoli su propovijedali su Porfironu, a evangelisti u Heldui. Dok su dvadeset četvorica bili zauzeti radom, Isus ih je ostavio par dana da obiđe obalni grad Bejrut, da ode u posjet jednom Sirijcu po imenu Malak koji je bio vjernik, a koji je boravio u Betsaidi godinu dana ranije.

U srijedu, 6. srpnja, zajedno su se vratili u Sidon i ostali u kući Juste do nedjelje ujutro, kad su pošli za Tiru, idući prema jugu duž obale preko Sarepte, stigavši u Tiru u ponedjeljak, 11. srpnja. Apostoli i evangelisti su već bili naviknuti na rad među ovim takozvanim nežidovima koji su ustvari uglavnom bili potomci negdašnjih kanaanskih plemena ranijeg semitskog porijekla. Svi su ti narodi govorili grčki. Apostoli i evangelisti su bili jako iznenađeni vidjeti želju tih nežidova da čuju evanđelje i spremnost s kojom su mnogi od njih vjerovali.

4. U TIRI

U Tiri su poučavali od 11. do 24. srpnja. Svaki je apostol sa sobom poveo jednog evangelistu i tako su dva po dva poučavali i propovijedali u svim dijelovima Tire i okolice. Poliglotski žitelji ove prometne luke su ih s užitkom slušali, a mnogi su bili kršteni u vanjskom zajedništvu kraljevstva. Isus je imao stožer u kući Židova po imenu Josip, vjernika koji je živio nekih pet ili šest kilometara južno od Tire, nedaleko od grobnice Hiram koji je bio kralj grada-države Tire u vrijeme Davida i Solomona.

Iz dana u dan, tijekom ovog razdoblja od dva tjedna, apostoli i evangelisti su išli u Tiru preko mola Aleksandrova kako bi držali manje skupove, a većina se svake noći vraćala u tabor u Josipovoj kući južno od grada. Vjernici su svaki dan dolazili iz grada razgovarati s Isusom u njegovom počivalištu. Učitelj je govorio u Tiri samo jednom, u popodnevrim satima 20. srpnja, kad je učio

3. THE JOURNEY UP THE COAST

^{156:3.1 (1736.6)} On Tuesday, June 28, the Master and his associates left Sidon, going up the coast to Porphyreon and Heldua. They were well received by the gentiles, and many were added to the kingdom during this week of teaching and preaching. The apostles preached in Porphyreon and the evangelists taught in Heldua. While the twenty-four were thus engaged in their work, Jesus left them for a period of three or four days, paying a visit to the coast city of Beirut, where he visited with a Syrian named Malach, who was a believer, and who had been at Betsaida the year before.

^{156:3.2 (1737.1)} On Wednesday, July 6, they all returned to Sidon and tarried at the home of Justa until Sunday morning, when they departed for Tyre, going south along the coast by way of Sarepta, arriving at Tyre on Monday, July 11. By this time the apostles and the evangelists were becoming accustomed to working among these so-called gentiles, who were in reality mainly descended from the earlier Canaanite tribes of still earlier Semitic origin. All of these peoples spoke the Greek language. It was a great surprise to the apostles and evangelists to observe the eagerness of these gentiles to hear the gospel and to note the readiness with which many of them believed.

4. AT TYRE

^{156:4.1 (1737.2)} From July 11 to July 24 they taught in Tyre. Each of the apostles took with him one of the evangelists, and thus two and two they taught and preached in all parts of Tyre and its environs. The polyglot population of this busy seaport heard them gladly, and many were baptized into the outward fellowship of the kingdom. Jesus maintained his headquarters at the home of a Jew named Joseph, a believer, who lived three or four miles south of Tyre, not far from the tomb of Hiram who had been king of the city-state of Tyre during the times of David and Solomon.

^{156:4.2 (1737.3)} Daily, for this period of two weeks, the apostles and evangelists entered Tyre by way of Alexander's mole to conduct small meetings, and each night most of them would return to the encampment at Joseph's house south of the city. Every day believers came out from the city to talk with Jesus at his resting place. The Master spoke in Tyre only once, on the afternoon of July 20,

vjernike o Očevoj ljubavi prema cijelom čovječanstvu, te o poslanju Sina kako bi se Otac obznanio svim rasama ljudi. Među ovim je neželjivima vladao tako veliki interes za evanđelje kraljevstva da su, ovom prilikom, otvorena vrata Melkartova hrama, a zanimljivo je zabilježiti da je u kasnijim godinama kršćanska crkva izgrađena upravo na lokaciji ovog drevnog hrama.

Mnogi od lidera u proizvodnji tirkoskog purpura, boje koji je učinila Tiru i Sidon poznatim diljem svijeta i koja je bila prominentna u svjetskoj trgovini i vodila obogaćivanju ovih gradova, su vjerovali u kraljevstvo. Kad se nedugo nakon toga počela smanjivati opskrba morskih životinja od kojih se ova boja radila, ovi su se proizvođači boje dali u potragu za novim staništima tih školjakaša. I tako su se raselili u sve krajeve svijeta, noseći sa sobom poruku o Božjem očinstvu i bratstvu ljudi - evanđelje kraljevstva.

5. ISUSOVA UČENJA U TIRI

U ovu srijedu popodne, u toku svog obraćanja, Isus je prvi put ispričao svojim sljedbenicima priču o bijelom ljiljanu koji visoko podiže svoju čistu i snježnu glavu za suncem, dok su njegovi korijeni usađeni u mulju i blatu zemlje crnice. "Isto tako," rekao je, "smrtni čovjek, dok njegovo porijeklo vuče korijene iz životinjskog tla ljudske prirode, može po vjeri uzdići svoju duhovnu prirodu prema suncu nebeske istine i uistinu roditi plemenite plodove duha."

U ovoj je propovijedi Isus izrekao svoju prvu i jedinu usporedbu vezanu za svoj zanat - stolariju. U toku svoje opomene ljudima da "pažljivo grade temelje na kojima mogu podići plemeniti karakter duhovnih zadužbina," rekao je: "Da bi rodili plodove duha, morate biti rođeni od duha. Morate biti usmjereni i učeni od strane duha, da bi među svojim bližnjima živjeli život ispunjen duhom. No, ne činite pogrešku ludog stolara koji troši dragocjeno vrijeme na kvadriranje, mjerenje i izgladivanje komada drveta koje je crvljivo i puno truleža, a kad je tako uložio puno truda mora baciti tu nezdravu gredu i početi ispočetka jer njome ne može izgraditi temelje kuće koja će odoljeti napadima vremena i oluja. Neka se svaki čovjek pobrine da intelektualni i moralni temelji njegova karaktera budu dovoljno jaki da mogu adekvatno podržati nadogradnju proširenja i oplemenjenja njegove duhovne prirode koja treba preobraziti smrtni um i u suradnji s tim preobraženim umom, ostvariti razvitak duše koja ima besmrtnu sudbinu. Vaša je priroda duha - ova zajednički stvorena duša - živući rast, dok su um i moralnost individualnog čovjeka tlo iz kojeg moraju proklijati

when he taught the believers concerning the Father's love for all mankind and about the mission of the Son to reveal the Father to all races of men. There was such an interest in the gospel of the kingdom among these gentiles that, on this occasion, the doors of the Melkarth temple were opened to him, and it is interesting to record that in subsequent years a Christian church was built on the very site of this ancient temple.

^{156:4.3 (1737.4)} Many of the leaders in the manufacture of Tyrian purple, the dye that made Tyre and Sidon famous the world over, and which contributed so much to their world-wide commerce and consequent enrichment, believed in the kingdom. When, shortly thereafter, the supply of the sea animals which were the source of this dye began to diminish, these dye makers went forth in search of new habitats of these shellfish. And thus migrating to the ends of the earth, they carried with them the message of the fatherhood of God and the brotherhood of man — the gospel of the kingdom.

5. JESUS' TEACHING AT TYRE

^{156:5.1 (1738.5)} On this Wednesday afternoon, in the course of his address, Jesus first told his followers the story of the white lily which rears its pure and snowy head high into the sunshine while its roots are grounded in the slime and muck of the darkened soil beneath. "Likewise," said he, "mortal man, while he has his roots of origin and being in the animal soil of human nature, can by faith raise his spiritual nature up into the sunlight of heavenly truth and actually bear the noble fruits of the spirit."

^{156:5.2 (1738.1)} It was during this same sermon that Jesus made use of his first and only parable having to do with his own trade — carpentry. In the course of his admonition to "Build well the foundations for the growth of a noble character of spiritual endowments," he said: "In order to yield the fruits of the spirit, you must be born of the spirit. You must be taught by the spirit and be led by the spirit if you would live the spirit-filled life among your fellows. But do not make the mistake of the foolish carpenter who wastes valuable time squaring, measuring, and smoothing his worm-eaten and inwardly rotting timber and then, when he has thus bestowed all of his labor upon the unsound beam, must reject it as unfit to enter into the foundations of the building which he would construct to withstand the assaults of time and storm. Let every man make sure that the intellectual and moral foundations of character are such as will adequately support the superstructure of the enlarging and ennobling spiritual nature, which is thus to transform the mortal mind and then, in association with that re-created mind, is to achieve the evolvement of the soul of immortal

ove više manifestacije ljudskog razvoja i božanske sudbine. Tlo evolutivne duše je ljudsko i materijalno, ali je sudbina ovog kombiniranog bića uma i duha duhovna i božanska."

Te večeri Natanije je pitao Isusa: "Učitelju, zašto se molimo da nas Bog ne vodi u napast kad dobro znamo iz tvoga otkrivenja Oca da on nikada ne čini takve stvari?" Isus je odgovorio Nataniju:

"Nije čudno da tako pitaš s obzirom da ste počeli poznavati Oca onako kako ga ja znam, a ne kako su ga znali rani hebrejski proroci koji su ga tek nejasno nazirali. Vi dobro znate da su naši preci bili skloni vidjeti Boga u gotovo svemu što se događalo. Tražili su Božju ruku u svim prirodnim pojavama i u svakoj neobičnoj epizodi ljudskog iskustva. Dovodili su Boga u svezu s dobrim i zlom. Vjerovali su da je smekšao srce Mojsija i otvrdnuo srce faraona. Ako je čovjek imao snažan nagon da nešto učini, dobro ili zlo, obično je ovako tumačio svoje neobične emocije: "Gospodin mi se obrati govoreći, učini tako i tako, ili idi tu ili tu." Prema tome, budući da su ljudi tako često i tako žestoko padali u napast, naši su preci stekli naviku vjerovati da ih je Bog navodio na različite staze kako bi ih doveo u iskušenje, kaznio ili osnažio. Ali vi doista trebate biti pametniji. Znae da ljude prečesto vodi u napast nagon njihove sebičnosti i impulsi njihove životinjske prirode. Kada se na taj način nađete u iskušenju, ja vas upozoravam ne samo da časno i iskreno prepoznate iskušenje upravo onakvim kakvo jeste, nego da inteligentno preusmjerite energije duha, uma i tijela koje nastoje postići izražaj u više kanale i prema ciljevima višeg idealizma. Na ovaj način možete pretvoriti svoje kušnje u najviše oblike prosvjetljujuće smrtnе službe i tako gotovo sasvim izbjeći te nepotrebne i iscrpljujuće sukobe između životinjske i duhovne prirode.

"No, dopustite mi da vas upozorim protiv ludosti pokušaja savladavanja napasti nastojanjem da zamijenite bilo koju želju nekom drugom i navodno boljom željom oslanjajući se na puku snagu ljudske volje. Ako uistinu želite postići uspjeh u nadilaženju napasti manje i niže prirode, morate dostići to mjesto duhovne prednosti gdje stvarno i uistinu imate iskreno zanimanje i ljubav prema tim većim i idealističnijim oblicima ponašanja koje vaš um želi zamijeniti za ove niže i ne tako idealistične navike ponašanja koje prepoznajete kao napast. Tako ćete biti izručeni od napasti kroz duhovnu preobrazbu, a da nećete

destiny. Your spirit nature — the jointly created soul — is a living growth, but the mind and morals of the individual are the soil from which these higher manifestations of human development and divine destiny must spring. The soil of the evolving soul is human and material, but the destiny of this combined creature of mind and spirit is spiritual and divine."

156:5.3 (1738.2) On the evening of this same day Nathaniel asked Jesus: "Master, why do we pray that God will lead us not into temptation when we well know from your revelation of the Father that he never does such things?" Jesus answered Nathaniel:

156:5.4 (1738.3) "It is not strange that you ask such questions seeing that you are beginning to know the Father as I know him, and not as the early Hebrew prophets so dimly saw him. You well know how our forefathers were disposed to see God in almost everything that happened. They looked for the hand of God in all natural occurrences and in every unusual episode of human experience. They connected God with both good and evil. They thought he softened the heart of Moses and hardened the heart of Pharaoh. When man had a strong urge to do something, good or evil, he was in the habit of accounting for these unusual emotions by remarking: 'The Lord spoke to me saying, do thus and so, or go here and there.' Accordingly, since men so often and so violently ran into temptation, it became the habit of our forefathers to believe that God led them thither for testing, punishing, or strengthening. But you, indeed, now know better. You know that men are all too often led into temptation by the urge of their own selfishness and by the impulses of their animal natures. When you are in this way tempted, I admonish you that, while you recognize temptation honestly and sincerely for just what it is, you intelligently redirect the energies of spirit, mind, and body, which are seeking expression, into higher channels and toward more idealistic goals. In this way may you transform your temptations into the highest types of uplifting mortal ministry while you almost wholly avoid these wasteful and weakening conflicts between the animal and spiritual natures.

156:5.5 (1738.4) "But let me warn you against the folly of undertaking to surmount temptation by the effort of supplanting one desire by another and supposedly superior desire through the mere force of the human will. If you would be truly triumphant over the temptations of the lesser and lower nature, you must come to that place of spiritual advantage where you have really and truly developed an actual interest in, and love for, those higher and more idealistic forms of conduct which your mind is desirous of substituting for these lower and less idealistic habits of behavior that you recognize as temptation. You will in this way be

sebe još više opterećivati varljivim suzbijanjem smrtnih želja. Staro i slabije se zaboravlja u ljubavi prema novom i nadmoćnijem. Ljepota uvijek nadilazi ružnoću u srcima svih koje je osvijetlila ljubav istine. Moćna je sila u energiji koja izbija iz ove nove i iskrene duhovne ljubavi. I opet vam kažem, ne dajte da vas nadjača zlo, nego zlo svladavajte dobrom."

Dugo u noć su apostoli i evangelisti nastavili postavljati pitanja, a iz mnogih odgovora izdvajamo sljedeće misli preinačene u suvremeni jezik:

Snažna ambicija, inteligentan sud i zrela mudrost su osnove materijalnog uspjeha. Vodstvo ovisi o prirodnoj sposobnosti, diskreciji, snazi volje i odlučnosti. Duhovna sudbina ovisi o vjeri, ljubavi i odanosti prema istini - gladi i žeđi za pravednošću - svesrdnoj želji da nađete Boga i budete poput njega.

Ne dajte se obeshrabriti otkrićem svoje ljudske prirode. Ljudska priroda je sklona zlu, ali samo po sebi nije grešna. Neka vas ne obeshrabri što niste u potpunosti sposobni zaboraviti neka svoja iskustva kojih se kajete. Pogreške koje ne uspijete zaboraviti u vremenu će biti zaboravljene u vječnosti. Olakšajte teret svoje duše brzim stjecanjem dugoročne perspektive svoje sudbine, nastavka života u svemiru.

Ne činite pogrešku procjenjujući vrijednost duše na osnovu nesavršenosti uma ili apetita tijela. Ne sudite duši, niti pokušavajte ocijeniti njezinu sudbinu na osnovu jedne nesretne epizode ljudskog života. Vaša duhovna sudbina je uvjetovana samo vašim duhovnim čežnjama i namjerama.

Religija je isključivo duhovno iskustvo evolutivne besmrtni duše čovjeka koji poznaje Boga, a moralna snaga i duhovna energija su moćne sile u teškim društvenim situacijama i pri rješavanju zamršenih ekonomskih problema. Ove moralne i duhovne zadužbine čine sve razine ljudskog življenja bogatijim i smislenijim.

Predodređeno vam je živjeti skučen i zao život ako naučite voljeti samo one koji vas vole. Ljudska ljubav doista može biti recipročna, ali božanska ljubav stremi van u traženju zadovoljstva. Što je manje ljubavi u prirodi nekog bića, to je veća potreba za ljubavi i to više božanska ljubav nastoji zadovoljiti tu potrebu. Ljubav nikada ne teži samoj sebi, niti može biti darovana samome sebi. Božanska ljubav ne može biti samosadržana; ona se mora nesebično darovati.

delivered through spiritual transformation rather than be increasingly overburdened with the deceptive suppression of mortal desires. The old and the inferior will be forgotten in the love for the new and the superior. Beauty is always triumphant over ugliness in the hearts of all who are illuminated by the love of truth. There is mighty power in the expulsive energy of a new and sincere spiritual affection. And again I say to you, be not overcome by evil but rather overcome evil with good."

156:5.6 (1739.1) Long into the night the apostles and evangelists continued to ask questions, and from the many answers we would present the following thoughts, restated in modern phraseology:

156:5.7 (1739.2) Forceful ambition, intelligent judgment, and seasoned wisdom are the essentials of material success. Leadership is dependent on natural ability, discretion, will power, and determination. Spiritual destiny is dependent on faith, love, and devotion to truth — hunger and thirst for righteousness — the wholehearted desire to find God and to be like him.

156:5.8 (1739.3) Do not become discouraged by the discovery that you are human. Human nature may tend toward evil, but it is not inherently sinful. Be not downcast by your failure wholly to forget some of your regrettable experiences. The mistakes which you fail to forget in time will be forgotten in eternity. Lighten your burdens of soul by speedily acquiring a long-distance view of your destiny, a universe expansion of your career.

156:5.9 (1739.4) Make not the mistake of estimating the soul's worth by the imperfections of the mind or by the appetites of the body. Judge not the soul nor evaluate its destiny by the standard of a single unfortunate human episode. Your spiritual destiny is conditioned only by your spiritual longings and purposes.

156:5.10 (1739.5) Religion is the exclusively spiritual experience of the evolving immortal soul of the God-knowing man, but moral power and spiritual energy are mighty forces which may be utilized in dealing with difficult social situations and in solving intricate economic problems. These moral and spiritual endowments make all levels of human living richer and more meaningful.

156:5.11 (1739.6) You are destined to live a narrow and mean life if you learn to love only those who love you. Human love may indeed be reciprocal, but divine love is outgoing in all its satisfaction-seeking. The less of love in any creature's nature, the greater the love need, and the more does divine love seek to satisfy such need. Love is never self-seeking, and it cannot be self-bestowed. Divine love cannot be self-contained; it must be unselfishly bestowed.

Vjernici kraljevstva trebaju posjedovati implicitnu vjeru, vjerovanje koje proizlazi iz cjelokupnosti duše, u neupitan trijumf pravednosti. Graditelji kraljevstva ne smiju sumnjati u istinu evanđelja vječnog spasenja. Vjernici moraju naučiti iskročiti iz vreve života - izbjeći napadaje materijalne egzistencije - da osvježe dušu, nadahnu um i obnove duh u zajedništvu obožavanja.

Pojedinci koji poznaju Boga nisu obeshrabreni nesrećom ili oboreni razočaranjem. Vjernici su imuni na depresiju koja prati puke materijalne preokrete; osobe koje žive u duhu nisu uznemirene previranjima materijalnog svijeta. Kandidati za vječni život prakticiraju osnažujuću i konstruktivnu tehniku za susretanje svih nestalnosti i neprijatnosti smrtnog življenja. Iz dana u dan pravi vjernik nalazi da mu je sve lakše ispravno postupiti.

Duhovno življenje uveliko povećava istinsko samopoštovanje. Ali samopoštovanje nije isto što i samodopadljivost. Samopoštovanje je uvijek srazmjerno ljubavi i službi bližnjima. Ne možete poštovati samog sebe više nego ljubite svog susjeda; jedno je mjerilo sposobnosti za drugo.

Iz dana u dan, svaki pravi vjernik postaje sve spretniji u navođenju svojih bližnjih na ljubav prema vječnoj istini. Jeste li danas snalažljiviji u otkrivanju dobrote ljudima nego jučer? Jeste li bolje u stanju sugerirati pravednost ove godine nego prošle? Postajete li bolji umjetnik u tehnici uvođenja gladnih duša u duhovno kraljevstvo?

Jesu li vaši ideali dovoljno visoki da osiguraju vaše vječno spasenje, dok su vaše ideje tako praktične da vas čine korisnim građanima koji djeluju na zemlji u suradnji s vašim smrtnim bližnjima? U duhu, vaše državljanstvo je na nebu; ali u tijelu ste još uvijek državljani zemaljskih kraljevstava. Dajte dakle caru ono što je materijalno, a Bogu ono što je duhovno.

Mjerilo duhovne sposobnosti evolutivne duše je vaša vjera u istinu i ljubav prema ljudima, a mjerilo snage vašeg ljudskog karaktera je vaša sposobnost da se oduprete njegovanju osjećaja kivanosti i uzdržite od mračnih misli prilikom duboke tuge. Poraz je najvjernije zrcalo u kojem iskreno možete vidjeti svoje pravo ja.

Dok postajete stariji u godinama i iskusniji u poslovima kraljevstva, jeste li taktičniji u svom odnosu sa problematičnim smrtnicima i tolerantniji u suživotu sa tvrdoglavim suradnicima? Takt je

156:5.12 (1739.7) Kingdom believers should possess an implicit faith, a whole-souled belief, in the certain triumph of righteousness. Kingdom builders must be undoubting of the truth of the gospel of eternal salvation. Believers must increasingly learn how to step aside from the rush of life — escape the harassments of material existence — while they refresh the soul, inspire the mind, and renew the spirit by worshipful communion.

156:5.13 (1739.8) God-knowing individuals are not discouraged by misfortune or downcast by disappointment. Believers are immune to the depression consequent upon purely material upheavals; spirit lovers are not perturbed by the episodes of the material world. Candidates for eternal life are practitioners of an invigorating and constructive technique for meeting all of the vicissitudes and harassments of mortal living. Every day a true believer lives, he finds it *easier* to do the right thing.

156:5.14 (1740.1) Spiritual living mightily increases true self-respect. But self-respect is not self-admiration. Self-respect is always co-ordinate with the love and service of one's fellows. It is not possible to respect yourself more than you love your neighbor; the one is the measure of the capacity for the other.

156:5.15 (1740.2) As the days pass, every true believer becomes more skillful in alluring his fellows into the love of eternal truth. Are you more resourceful in revealing goodness to humanity today than you were yesterday? Are you a better righteousness recommender this year than you were last year? Are you becoming increasingly artistic in your technique of leading hungry souls into the spiritual kingdom?

156:5.16 (1740.3) Are your ideals sufficiently high to insure your eternal salvation while your ideas are so practical as to render you a useful citizen to function on earth in association with your mortal fellows? In the spirit, your citizenship is in heaven; in the flesh, you are still citizens of the earth kingdoms. Render to the Caesars the things which are material and to God those which are spiritual.

156:5.17 (1740.4) The measure of the spiritual capacity of the evolving soul is your faith in truth and your love for man, but the measure of your human strength of character is your ability to resist the holding of grudges and your capacity to withstand brooding in the face of deep sorrow. Defeat is the true mirror in which you may honestly view your real self.

156:5.18 (1740.5) As you grow older in years and more experienced in the affairs of the kingdom, are you becoming more tactful in dealing with troublesome mortals and more tolerant in living with stubborn

uporište društvene poluge, a tolerancija obilježje velike duše. Ako posjedujete ove rijetke i šarmantne darove, iz dana u dan postajete sve budniji i stručniji u svojim vrijednim nastojanjima da izbjegnute sve nepotrebne društvene nesporazume. Takve su mudre duše u mogućnosti izbjeći većinu problema koji neminovno prate one koji pate od nedostatka emocionalne prilagodbe, one koji ne žele odrasti i one koji odbijaju dostojanstveno ostariti.

Izbjegavajte neiskrenost i nepravednost u svim poslovima na propovijedanju istine i naviještanju evanđelja. Ne tražite nezavriježeno priznanje i ne težite nezasluženoj naklonosti. Badava primite ljubav iz božanskih i ljudskih izvora neovisno o svojim zaslugama i badava uzvratite ljubavlju. A u svim drugim stvarima vezanim za počasti i priznanja tražite samo ono što vam iskreno pripada.

Smrtnik koji je svjestan Boga ne sumnja u spasenje; on se ne boji života; on je pošten i dosljedan. On zna hrabro izdržati neizbježnu patnju; zna biti strpljiv u suočavanju s neizbježnim teškoćama.

Pravom vjerniku neće dodijati činiti dobro samo zato što je osujećen. Poteškoće potiču zanos ljubitelja istine, dok zapreke pružaju novi izazov naporima neustrašivog graditelja kraljevstva.

I mnogo je drugoga Isus učio prije nego što su se spre mili napustiti Tiru.

Dan prije odlaska iz Tire i povratka u područje Galilejskog jezera, Isus je pozvao svoje suradnike i uputio dvanesticu evangelista da se idu istim putem kojim je namjeravao putovati s apostolima. Nakon što su evangelisti ostavili Isusa, nikada više nisu bili s njim tako blisko povezani.

6. POVRATAK IZ FENICIJE

Oko podneva u nedjelju 24. srpnja, Isus i dvanaestorica su napustili kuću Josipa smještenu južno od Tire, idući obalom u Ptolemaidu. Tu su proveli jedan dan, govoreći riječi utjehe grupi vjernika koji su tu živjeli. Petar im je održao propovijed uvečer 25. srpnja.

U utorak su napustili Ptolemaidu putujući kroz unutrašnjost prema istoku tiberijskim putem prema Jotapati. U srijedu su zastali u Jotapati i uputili vjernike u poslove kraljevstva. U četvrtak su napustili Jotapatu idući prema sjeveru stazom za Nazaret i lebanonsko gorje, do sela Zebuluna na putu za Ramu. U Rami su održali sastanke u

associates? Tact is the fulcrum of social leverage, and tolerance is the earmark of a great soul. If you possess these rare and charming gifts, as the days pass you will become more alert and expert in your worthy efforts to avoid all unnecessary social misunderstandings. Such wise souls are able to avoid much of the trouble which is certain to be the portion of all who suffer from lack of emotional adjustment, those who refuse to grow up, and those who refuse to grow old gracefully.

156:5.19 (1740.6) Avoid dishonesty and unfairness in all your efforts to preach truth and proclaim the gospel. Seek no unearned recognition and crave no undeserved sympathy. Love, freely receive from both divine and human sources regardless of your deserts, and love freely in return. But in all other things related to honor and adulation seek only that which honestly belongs to you.

156:5.20 (1740.7) The God-conscious mortal is certain of salvation; he is unafraid of life; he is honest and consistent. He knows how bravely to endure unavoidable suffering; he is uncomplaining when faced by inescapable hardship.

156:5.21 (1740.8) The true believer does not grow weary in well-doing just because he is thwarted. Difficulty whets the ardor of the truth lover, while obstacles only challenge the exertions of the undaunted kingdom builder.

156:5.22 (1740.9) And many other things Jesus taught them before they made ready to depart from Tyre.

156:5.23 (1740.10) The day before Jesus left Tyre for the return to the region of the Sea of Galilee, he called his associates together and directed the twelve evangelists to go back by a route different from that which he and the twelve apostles were to take. And after the evangelists here left Jesus, they were never again so intimately associated with him.

6. THE RETURN FROM PHOENICIA

156:6.1 (1741.1) About noon on Sunday, July 24, Jesus and the twelve left the home of Joseph, south of Tyre, going down the coast to Ptolemais. Here they tarried for a day, speaking words of comfort to the company of believers resident there. Peter preached to them on the evening of July 25.

156:6.2 (1741.2) On Tuesday they left Ptolemais, going east inland to near Jotapata by way of the Tiberias road. Wednesday they stopped at Jotapata and instructed the believers further in the things of the kingdom. Thursday they left Jotapata, going north on the Nazareth-Mount Lebanon trail to the village of Zebulun, by way of Ramah. They held meetings at Ramah on Friday and remained

petak i ostali preko subote. Stigli su do Zebuluna u nedjelju, 31. srpnja, održali sastanke te večeri i otišli sljedećeg jutra.

Iz Zebuluna su krenuli do raskrižja na putu između Magdale i Sidona blizu Gišale, odakle su otišli do Genezareta na zapadnim obalama Galilejskog jezera južno od Kafarnauma, gdje su se trebali naći s Davidom Zebedejem u namjeri da ugovore sljedeći potez u radu na promicanju evanđelja kraljevstva.

Za kratkog vijećanja s Davidom saznali su o saboru većeg broja čelnika okupljenih na suprotnoj strani jezera u blizini Kedeša, te su se te večeri tamo uputili brodom. Taj dan su se tiho odmarali u brdima, a sutradan otišli u obližnji park gdje je Učitelj nekoć nahranio pet tisuća ljudi. Tu su se odmarali tri dana i održavali redovite skupove u kojima je sudjelovalo oko pedeset muškaraca i žena, ostataka nekoć brojne skupine vjernika koji su boravili u Kafarnaumu i okolici.

Dok je Isus bio odsutan iz Kafarnauma i Galileje za putovanja Fenicijom, njegovi su neprijatelji računali da se cijeli pokret raspao i zaključili da je Isusovo žurno povlačenje značilo da je bio tako isprepadan da ih više nikada neće uznemiravati. Smanjila se sve aktivna opozicija napram njegovih učenja. Vjernici su još jednom počeli održavati javne skupove i postupno je došlo do učinkovite konsolidacije iskušanih i vjernih ljudi koji su preživjeli veliko prosijavanje kroz koje su upravo prošli svi vjernici u evanđelje.

I sam je Filip, Herodov brat, postao neodlučni vjernik u Isusa i poslao poruku Učitelju da slobodno može živjeti i raditi u njegovim domenama.

Mandat o zatvaranju svih židovskih sinagoga Isusovim učenjima i svim njegovim sljedbenicima negativno se odrazio na pismoznance i farizeje. Čim se Isus udaljio kao predmet kontroverze, došlo je do reakcije među cijelim židovskim narodom; javila se opća odbojnost prema farizejima i liderima Velikog vijeća u Jeruzalemu. Mnogi su upravitelji sinagoga počeli potajno otvarati svoje sinagoge Abneru i njegovim suradnicima, tvrdeći da su ti učitelji bili sljedbenici Ivana, a ne Isusovi učenici.

Čak je i Herod Antipa doživio promjenu srca i kad je čuo da je Isus boravio s druge strane jezera na području njegova brata Filipa, javio mu je da je

over the Sabbath. They reached Zebulun on Sunday, the 31st, holding a meeting that evening and departing the next morning.

156:6.3 (1741.3) Leaving Zebulun, they journeyed over to the junction with the Magdala-Sidon road near Gischala, and thence they made their way to Gennesaret on the western shores of the lake of Galilee, south of Capernaum, where they had appointed to meet with David Zebedee, and where they intended to take counsel as to the next move to be made in the work of preaching the gospel of the kingdom.

156:6.4 (1741.4) During a brief conference with David they learned that many leaders were then gathered together on the opposite side of the lake near Kheresa, and accordingly, that very evening a boat took them across. For one day they rested quietly in the hills, going on the next day to the park, near by, where the Master once fed the five thousand. Here they rested for three days and held daily conferences, which were attended by about fifty men and women, the remnants of the once numerous company of believers resident in Capernaum and its environs.

156:6.5 (1741.5) While Jesus was absent from Capernaum and Galilee, the period of the Phoenician sojourn, his enemies reckoned that the whole movement had been broken up and concluded that Jesus' haste in withdrawing indicated he was so thoroughly frightened that he would not likely ever return to bother them. All active opposition to his teachings had about subsided. The believers were beginning to hold public meetings once more, and there was occurring a gradual but effective consolidation of the tried and true survivors of the great sifting through which the gospel believers had just passed.

156:6.6 (1741.6) Philip, the brother of Herod, had become a halfhearted believer in Jesus and sent word that the Master was free to live and work in his domains.

156:6.7 (1741.7) The mandate to close the synagogues of all Jewry to the teachings of Jesus and all his followers had worked adversely upon the scribes and Pharisees. Immediately upon Jesus' removing himself as an object of controversy, there occurred a reaction among the entire Jewish people; there was general resentment against the Pharisees and the Sanhedrin leaders at Jerusalem. Many of the rulers of the synagogues began surreptitiously to open their synagogues to Abner and his associates, claiming that these teachers were followers of John and not disciples of Jesus.

156:6.8 (1741.8) Even Herod Antipas experienced a change of heart and, on learning that Jesus was sojourning across the lake in the territory of his

potpisao nalog za njegovo uhićenje u Galileji, ali da nije odobrio njegovo uhićenje u Pereji, tako da Isus neće biti zlostavljan izvan granica Galileje; poslao je istu odluku Židovima u Jeruzalemu.

Takvo je bilo stanje stvari oko prvog kolovoza 29. godine nove ere, kad se Učitelj vratio iz feničke misije i počeo reorganizirati svoje razasute, testirane i iscrpljene redove za ovu posljednju i burnu godinu svoje misije na zemlji.

Jasno su naznačene sporne točke ove borbe dok se Učitelj i njegovi suradnici spremaju za početak proglašenja nove religije, religije duha živućeg Boga koji prebiva u umovima ljudi.

brother Philip, sent word to him that, while he had signed warrants for his arrest in Galilee, he had not so authorized his apprehension in Perea, thus indicating that Jesus would not be molested if he remained outside of Galilee; and he communicated this same ruling to the Jews at Jerusalem.

^{156:6.9 (1742.1)} And that was the situation about the first of August, A.D. 29, when the Master returned from the Phoenician mission and began the reorganization of his scattered, tested, and depleted forces for this last and eventful year of his mission on earth.

^{156:6.10 (1742.2)} The issues of battle are clearly drawn as the Master and his associates prepare to begin the proclamation of a new religion, the religion of the spirit of the living God who dwells in the minds of men.

POGLAVLJE 157. U CEZAREJI FILIPOVOJ

⇨ 156

Knjiga Urantije

158 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 157 U CEZAREJI FILIPOVOJ

Sekcije

Uvod

1. SAKUPLJAČ POREZA U HRAMU
2. U BETSAIDI JULIJEVSKOJ
3. PETROVA ISPOVIJEST
4. GOVOR O KRALJEVSTVU
5. NOVI KONCEPT
6. SLIJEDEĆEG POSLIJE PODNEVA
7. ANDRIJA SE SAVJETUJE S ISUSOM

PAPER 157 AT CAESAREA-PHILIPPI

SECTIONS

Introduction

1. The Temple-Tax Collector
2. At Bethsaida-Julias
3. Peter's Confession
4. The Talk about the Kingdom
5. The New Concept
6. The Next Afternoon
7. Andrew's Conference

Uvod

PRIJE nego što će Isus povesti dvanaesticu u kraći boravak u blizinu Cezareje Filipove, ugovorio je s Davidovim glasnicima da se u nedjelju 7. kolovoza nađe sa svojom obitelji u Kafamaumu. Namjeravali su se okupiti u Zebedejevoj brodograditeljskoj radionici. David Zebedejev je ugovorio s Isusovim bratom Judom da se tu okupi cijela njihova obitelj - Marija i sva Isusova braća i sestre - a Isus je trebao sudjelovati u ovom skupu u pratnji Andrije i Petra. Marija i djeca su svakako imali namjeru doći, ali se dogodilo da je skupina farizeja koja je znala da je Isus bio na suprotnoj strani jezera u Filipovoj domeni, odlučila posjetiti Mariju kako bi doznali o njegovu boravištu. Ovi su poslanici svojim dolaskom jako uznemirili Mariju, a kako su opazili napetost i nervozu cijele obitelji, zaključili su da se Isus definitivno spremao doći u posjet. Tako su se utaborili u Marijinom domu i uputivši poziv za pojačanje, strpljivo čekali na Isusov dolazak. To je, naravno, učinkovito spriječilo svaku namjeru obitelji da se nađe s Isusom. Nekoliko puta tijekom dana Juda i Ruta su nastojali izbjeći budnost farizeja u nastojanju da pošalju poruku Isusu, ali bez uspjeha.

INTRODUCTION

^{157:0.1 (1743.1)} BEFORE Jesus took the twelve for a short sojourn in the vicinity of Caesarea-Philippi, he arranged through the messengers of David to go over to Capernaum on Sunday, August 7, for the purpose of meeting his family. By prearrangement this visit was to occur at the Zebedee boatshop. David Zebedee had arranged with Jude, Jesus' brother, for the presence of the entire Nazareth family — Mary and all of Jesus' brothers and sisters — and Jesus went with Andrew and Peter to keep this appointment. It was certainly the intention of Mary and the children to keep this engagement, but it so happened that a group of the Pharisees, knowing that Jesus was on the opposite side of the lake in Philip's domains, decided to call upon Mary to learn what they could of his whereabouts. The arrival of these Jerusalem emissaries greatly perturbed Mary, and noting the tension and nervousness of the entire family, they concluded that Jesus must have been expected to pay them a visit. Accordingly they installed themselves in Mary's home and, after summoning reinforcements, waited patiently for Jesus' arrival. And this, of course, effectively prevented any of the family from attempting to

Rano popodne Davidovi glasnici su donijeli riječ Isusu da su se farizeji bili utaborili na pragu kuće njegove majke i zato on nije ni pokušao posjetiti svoju obitelj. I tako, bez njihove krivice, Isus i njegova zemaljska obitelj nisu uspjeli stupiti u kontakt.

1. SAKUPLJAČ POREZA U HRAMU

Dok se Isus nalazio s Andrijom i Petrom pored jezera u blizini brodograditeljske radionice, pristupio im je jedan ubirač hramskog poreza i prepoznavši Isusa, pozvao Petra u stranu i rekao: "Da li vaš učitelj plaća porez hramu?" Peter je bio sklon pokazati gnjev na sugestiju da se od Isusa moglo očekivati da doprinese održanju vjerskih aktivnosti svojih zakletih neprijatelja, ali kad je opazio izraz carinikova lica, ispravno je zaključio da je ovaj imao namjeru da ih uhvati u odbijanju plaćanja pola šekela za potporu hrama u Jeruzalemu. Tako je Petar odgovorio: "Naravno da Učitelj plaća porez za hram. Čekaj na vratima, a ja ću se vratiti s porezom."

Ali Petar je to brzopleto rekao. Juda je bio taj koji je nosio novce, a on je bio na drugoj strani jezera. Ni on, ni njegov brat, ni Isus nisu sa sobom imali novaca. A znajući da su farizeji bili za petama, nisu mogli otići u Betsaidu da pribave novce. Kad je Petar rekao Isusu o ubiraču poreza, te kako mu je obećao platiti, Isus je rekao: "Ako si obećao, onda trebaš platiti. Ali čime ćeš održati svoje obećanje? Hoćeš li opet postati ribar da održiš časnu riječ? U svakom slučaju, Petre, s obzirom na okolnosti dobro je platiti porez. Nećemo im dati razloga da se uvrijede našim stavom. Mi ćemo ovdje čekati dok ti odeš na brod baciti mreže, a kada prodaš ribu na tržnici, plati ubiraču poreza za nas trojicu."

Ove je riječi čuo jedan tajni agent u službi Davida koji je stajao u blizini i koji je dao signal svome suradniku koji je ribario uz obalu, da mu pritekne u pomoć. Tek što se Petar spremio zakoračiti u čamac, prišao mu je ovaj glasnik sa svojim prijateljem ribarom da mu dade nekoliko velikih košara ribe i pomogao mu da ih odnese jednom obližnjem trgovcu ribom koji je kupio cijeli ulov i platio dovoljno da su uz mali prilog od Davidova glasnika mogli platiti porez hramu da tri osobe. Ubirač je prihvatio porez i skinuo kaznu za

keep their appointment with Jesus. Several times during the day both Jude and Ruth endeavored to elude the vigilance of the Pharisees in their efforts to send word to Jesus, but it was of no avail.

157:0.2 (1743.2) Early in the afternoon David's messengers brought Jesus word that the Pharisees were encamped on the doorstep of his mother's house, and therefore he made no attempt to visit his family. And so again, through no fault of either, Jesus and his earth family failed to make contact.

1. THE TEMPLE-TAX COLLECTOR

157:1.1 (1743.3) As Jesus, with Andrew and Peter, tarried by the lake near the boatshop, a temple-tax collector came upon them and, recognizing Jesus, called Peter to one side and said: "Does not your Master pay the temple tax?" Peter was inclined to show indignation at the suggestion that Jesus should be expected to contribute to the maintenance of the religious activities of his sworn enemies, but, noting a peculiar expression on the face of the tax collector, he rightly surmised that it was the purpose to entrap them in the act of refusing to pay the customary half shekel for the support of the temple services at Jerusalem. Accordingly, Peter replied: "Why of course the Master pays the temple tax. You wait by the gate, and I will presently return with the tax."

157:1.2 (1743.4) Now Peter had spoken hastily. Judas carried their funds, and he was across the lake. Neither he, his brother, nor Jesus had brought along any money. And knowing that the Pharisees were looking for them, they could not well go to Bethsaida to obtain money. When Peter told Jesus about the collector and that he had promised him the money, Jesus said: "If you have promised, then should you pay. But wherewith will you redeem your promise? Will you again become a fisherman that you may honor your word? Nevertheless, Peter, it is well in the circumstances that we pay the tax. Let us give these men no occasion for offense at our attitude. We will wait here while you go with the boat and cast for the fish, and when you have sold them at yonder market, pay the collector for all three of us."

157:1.3 (1744.1) All of this had been overheard by the secret messenger of David who stood near by, and who then signaled to an associate, fishing near the shore, to come in quickly. When Peter made ready to go out in the boat for a catch, this messenger and his fisherman friend presented him with several large baskets of fish and assisted him in carrying them to the fish merchant near by, who purchased the catch, paying sufficient, with what was added by the messenger of David, to meet the temple tax for the three. The collector accepted the tax, foregoing the penalty for tardy

kasnu uplatu jer su dulje vremena izbivali iz Galileje.

Nije čudno što je prema vašim zapisima Petar ulovio ribu s šekelom u ustima. U one su dane kolale mnoge priče o pronalaženju blaga u ustima ribe; takve su priče o više-manje čudnovatim događajima bile uobičajena pojava. Dakle, dok se Petar spremao poći prema čamcu, Isus je, pola u šali, rekao: "Čudi me da kraljevi sinovi moraju platiti danak; obično su stranci ti koji se porezuju za održavanje dvora, ali najbolje da ne dajemo kamen spoticanja vlastima. Idemo onda! možda uloviš ribu sa šekelom u ustima." Nakon što je Isus ovako govorio i što se Petar tako brzo vratio s poreznom sumom, nije iznenađujuće da je pisac Evanđelja po Matiji pretvorio cijelu ovu epizodu u čudo.

Isus je s Andrijom i Petrom čekao uz samu obalu gotovo do zalaska sunca. Glasnici su donijeli riječ da je Marijina kuća još uvijek bila pod prismotrom; stoga su se nakon što je pao mrak njih trojica ukrcali na brod i polako zaveslali prema istočnoj obali Galilejskog mora.

2. U BETSAIDI JULIJEVSKOJ

U ponedjeljak, 8 kolovoza, dok su se Isus i apostoli utaborili u Magadanskom parku u blizini BetsaideJulijevske, više od stotinu vjernika, evangelista, pripadnica korpusa žena i drugih koji su bili zainteresirani za uspostavu kraljevstva, došli su iz Kafarnauma na vijećanje. Pored njih su došli i mnogi farizeji koji su čuli da je Isus tu bio. U to vrijeme neki od saduceja su se bili ujedinili s farizejima u nastojanju da uhvate Isusa. Prije početka zatvorene sjednice s vjernicima, Isus je održao javni sastanak kojem su prisustvovali i farizeji koji su pokušali isprovocirati Učitelja i na druge načine poremetiti skup. Kako je rekao jedan od agitatora: "Učitelju, tražimo da nam daš svjedočanstvo o tvom učiteljskom autoritetu koje će ostati u baštinu budućim naraštajima, tako da svi ljudi znaju da si poslan od Boga." A Isus im je odgovorio: "Uvečer kažete da će biti lijepo vrijeme jer je nebo crveno; a kad osvane dan, da će biti oluja jer je nebo crveno i mutno. Kad vidite kako se diže oblak na zapadu, kažete da će biti kiše; kada vjetar puše s juga, kažete da dolaze žestoke vrućine. Kako je moguće da tako dobro znate protumačiti oblake, a niste sposobni uočiti znakove ove dobi? Svjedočanstvo je već predstavljeno onima koji znaju istinu; ali pokvarenom i licemjernom narašaju neće se dati nikakav znak."

payment because they had been for some time absent from Galilee.

157:1.4 (1744.2) It is not strange that you have a record of Peter's catching a fish with a shekel in its mouth. In those days there were current many stories about finding treasures in the mouths of fishes; such tales of near miracles were commonplace. So, as Peter left them to go toward the boat, Jesus remarked, half-humorously: "Strange that the sons of the king must pay tribute; usually it is the stranger who is taxed for the upkeep of the court, but it behooves us to afford no stumbling block for the authorities. Go hence! maybe you will catch the fish with the shekel in its mouth." Jesus having thus spoken, and Peter so soon appearing with the temple tax, it is not surprising that the episode became later expanded into a miracle as recorded by the writer of Matthew's Gospel.

157:1.5 (1744.3) Jesus, with Andrew and Peter, waited by the seashore until nearly sundown. Messengers brought them word that Mary's house was still under surveillance; therefore, when it grew dark, the three waiting men entered their boat and slowly rowed away toward the eastern shore of the Sea of Galilee.

2. AT BETHSAIDA-JULIAS

157:2.1 (1744.4) On Monday, August 8, while Jesus and the twelve apostles were encamped in Magadan Park, near Bethsaida-Julias, more than one hundred believers, the evangelists, the women's corps, and others interested in the establishment of the kingdom, came over from Capernaum for a conference. And many of the Pharisees, learning that Jesus was here, came also. By this time some of the Sadducees were united with the Pharisees in their effort to entrap Jesus. Before going into the closed conference with the believers, Jesus held a public meeting at which the Pharisees were present, and they heckled the Master and otherwise sought to disturb the assembly. Said the leader of the disturbers: "Teacher, we would like you to give us a sign of your authority to teach, and then, when the same shall come to pass, all men will know that you have been sent by God." And Jesus answered them: "When it is evening, you say it will be fair weather, for the heaven is red; in the morning it will be foul weather, for the heaven is red and lowering. When you see a cloud rising in the west, you say showers will come; when the wind blows from the south, you say scorching heat will come. How is it that you so well know how to discern the face of the heavens but are so utterly unable to discern the signs of the times? To those who would know the truth, already has a sign been given; but to an evil-minded and hypocritical

Kad je Isus to rekao, on ih ostavi da se spremi za večernji sastanak sa svojim učenicima. Na ovom je sastanku odlučeno da se poduzme ujedinjena misija u svim gradovima i selima Dekapolisa čim se Isus i dvanestorica vrate iz planiranog posjeta Cezareji Filipovoj. Učitelj je sudjelovao u planiranju dekapolske misije i dok je raspuštao svjetinu, rekao je: "Kažem vam, čuvajte se farizejskog i saducejskog kvasca. Neka vas ne obmane njihovo veliko učenje i duboka odanost vjerskim formama. Poklonite pozornost samo duhu živuće istine i snazi istinske religije. To što će vas spasti neće biti strah od mrtve religije, nego vaša vjera u živuće iskustvo u duhovnim stvarnostima kraljevstva. Ne dopustite sebi da postanete zaslijepljeni predrasudama i paralizirani strahom. Ne dozvolite poštovanju tradicije da tako iskrivi vaše razumijevanje da vam oči ne vide i da vam uši ne čuju. Svrha istinske religije nije samo donijeti mir, nego osigurati napredak. A ne može biti mira u srcu niti napretka u umu ako se svesrdno ne zaljubite u istinu, u ideale vječnih stvarnosti. Pred vama su pitanja života i smrti - zlih zadovoljstava vremena nasuprot ispravnih stvarnosti vječnosti. Čak se i sada trebate početi oslobađati od okova straha i sumnje dok ulazite u novi život vjere i nade. A kad se u vašoj duši pojave osjećaji koji vode posluživanju bližnjih, nemojte ih gušiti; kad vam se u srcu pojave emocije ljubavi prema bližnjima, dopustite ovim porivima da nađu izražaj u inteligentnom služenju stvarnim potrebama vaših bližnjih."

3. PETROVA ISPOVIJEST

Rano u utorak ujutro Isus i apostoli su ostavili Magadanski park i krenuli za Cezareju Filipovu, glavni grad domene tetrijarha Filipa. Cezareja Filipova je bila smještena u regiji čudesne ljepote. Nalazila se u dražesnoj dolini između slikovitih brda na mjestu gdje Jordan izvire iz podzemne spilje. Na sjeveru se pružao puni pogled na uzvisine Hermonskog gorja, dok se s planina na jugu otvarao veličanstveni pogled na gornji Jordan i Galilejsko more.

Isus je bio na Hermoskom gorju vezano uz ranija iskustva u poslovima kraljevstva, a kako je sada ulazio u završnu epohu svoga rada, želio se vratiti na ovu planinu iskušenja i pobjede u nadi da njegovi apostoli mogu usvojiti novu viziju svojih odgovornosti i steći novu snagu za teška vremena pred njima. Dok su bili na putu, dok su prolazili

generation no sign shall be given."

157:2.2 (1745.1) When Jesus had thus spoken, he withdrew and prepared for the evening conference with his followers. At this conference it was decided to undertake a united mission throughout all the cities and villages of the Decapolis as soon as Jesus and the twelve should return from their proposed visit to Caesarea-Philippi. The Master participated in planning for the Decapolis mission and, in dismissing the company, said: "I say to you, beware of the leaven of the Pharisees and the Sadducees. Be not deceived by their show of much learning and by their profound loyalty to the forms of religion. Be only concerned with the spirit of living truth and the power of true religion. It is not the fear of a dead religion that will save you but rather your faith in a living experience in the spiritual realities of the kingdom. Do not allow yourselves to become blinded by prejudice and paralyzed by fear. Neither permit reverence for the traditions so to pervert your understanding that your eyes see not and your ears hear not. It is not the purpose of true religion merely to bring peace but rather to insure progress. And there can be no peace in the heart or progress in the mind unless you fall wholeheartedly in love with truth, the ideals of eternal realities. The issues of life and death are being set before you — the sinful pleasures of time against the righteous realities of eternity. Even now you should begin to find deliverance from the bondage of fear and doubt as you enter upon the living of the new life of faith and hope. And when the feelings of service for your fellow men arise within your soul, do not stifle them; when the emotions of love for your neighbor well up within your heart, give expression to such urges of affection in intelligent ministry to the real needs of your fellows."

3. PETER'S CONFESSION

157:3.1 (1745.2) Early Tuesday morning Jesus and the twelve apostles left Magadan Park for Caesarea-Philippi, the capital of the Tetrarch Philip's domain. Caesarea-Philippi was situated in a region of wondrous beauty. It nestled in a charming valley between scenic hills where the Jordan poured forth from an underground cave. The heights of Mount Hermon were in full view to the north, while from the hills just to the south a magnificent view was had of the upper Jordan and the Sea of Galilee.

157:3.2 (1745.3) Jesus had gone to Mount Hermon in his early experience with the affairs of the kingdom, and now that he was entering upon the final epoch of his work, he desired to return to this mount of trial and triumph, where he hoped the apostles might gain a new vision of their responsibilities and acquire new strength for the

južno od voda Meroma, apostoli su među sobom počeli razgovor o skorašnjim događajima u Feniciji i drugdje, uz prisjećanje kako je njihova poruka bila primljena i kako su različiti narodi promatrali njihovog Učitelja.

Dok su se zaustavili da ručaju, Isus se iznenada obratio dvanaestorici s prvim pitanjem koje im je postavio o sebi. Iznenadio ih je ovim pitanjem: "Što ljudi kažu da sam ja?"

Isus je proveo više mjeseci poučavajući apostole o prirodi i karakteru nebeskog kraljevstva, a dobro je znao da je došlo vrijeme da ih počne učiti o svojoj prirodi i svom osobnom odnosu prema kraljevstvu. I sada, dok su sjedili pod dudovim drvetom, Učitelj se spremao održati jednu od najvažnijih pouka cijele svoje suradnje s odabranim apostolima.

Više od polovice apostola su odgovorili na Isusovo pitanje. Rekli su da je smatran prorokom ili izvanrednim čovjekom od svih koji su ga poznavali; da su čak i njegovi neprijatelji strahovali od njega, optužujući ga da ima moći jer je bio u dosluhu sa knezom zlih duhova. Rekli su mu da su neki u Judeji i Samariji koji ga nisu osobno srela, vjerovali da je bio Ivan Krstitelj koji je uskrsnuo od mrtvih. Petar je objasnio da je u različito vrijeme i od strane različitih osoba bio doveden u usporedbu s Mojsijem, Ilijom, Izaijom i Jeremijom. Kad je Isus saslušao ovo izvješće, ustao je na noge i gledajući naniže dvanaesticu koji su sjedili oko njega u polukrugu, zapanjujućim tonom i uz široki zamah rukom, upitao, "A što vi kažete da sam ja?" Za ovim je riječima uslijedio trenutak napete tišine. Dvanaestorica nisu mogli skinuti očiju s Učitelja, a onda je Šimun Petar skočio na noge i uzviknuo: "Ti si Izručitelj, Sin Boga živoga." Na to su jedanaestorica apostola jednodušno pohnuli na noge da pokažu kako je Petar govorio za sve njih.

Kad ih je Isus pozvao da ponovo sjednu i dok je još stajao pred njima, rekao je: "Ovo vam je otkrivenje došlo od Oca mogega. Došao je čas kad trebate znati istinu o meni. Ali za sada vam kažem da o tome nikome ne govorite. Idemo na put."

I tako su nastavili s putovanjem prema Cezareji Filipovoj, gdje su stigli kasno u noć i smjestili se u kući Celzusa, koji ih je očekivao. Apostoli su malo spavali te noći; čini se da su naslućivali da se događalo nešto veliko u njihovim životima i u poslovima kraljevstva.

trying times just ahead. As they journeyed along the way, about the time of passing south of the Waters of Merom, the apostles fell to talking among themselves about their recent experiences in Phoenicia and elsewhere and to recounting how their message had been received, and how the different peoples regarded their Master.

157:3.3 (1745.4) As they paused for lunch, Jesus suddenly confronted the twelve with the first question he had ever addressed to them concerning himself. He asked this surprising question, "Who do men say that I am?"

157:3.4 (1746.1) Jesus had spent long months in training these apostles as to the nature and character of the kingdom of heaven, and he well knew the time had come when he must begin to teach them more about his own nature and his personal relationship to the kingdom. And now, as they were seated under the mulberry trees, the Master made ready to hold one of the most momentous sessions of his long association with the chosen apostles.

157:3.5 (1746.2) More than half the apostles participated in answering Jesus' question. They told him that he was regarded as a prophet or as an extraordinary man by all who knew him; that even his enemies greatly feared him, accounting for his powers by the indictment that he was in league with the prince of devils. They told him that some in Judea and Samaria who had not met him personally believed he was John the Baptist risen from the dead. Peter explained that he had been, at sundry times and by various persons, compared with Moses, Elijah, Isaiah, and Jeremiah. When Jesus had listened to this report, he drew himself upon his feet, and looking down upon the twelve sitting about him in a semicircle, with startling emphasis he pointed to them with a sweeping gesture of his hand and asked, "But who say you that I am?" There was a moment of tense silence. The twelve never took their eyes off the Master, and then Simon Peter, springing to his feet, exclaimed: "You are the Deliverer, the Son of the living God." And the eleven sitting apostles arose to their feet with one accord, thereby indicating that Peter had spoken for all of them.

157:3.6 (1746.3) When Jesus had beckoned them again to be seated, and while still standing before them, he said: "This has been revealed to you by my Father. The hour has come when you should know the truth about me. But for the time being I charge you that you tell this to no man. Let us go hence."

157:3.7 (1746.4) And so they resumed their journey to Caesarea-Philippi, arriving late that evening and stopping at the home of Celsum, who was expecting them. The apostles slept little that night; they seemed to sense that a great event in their lives and in the work of the kingdom had

transpired.

4. GOVOR O KRALJEVSTVU

Otkad je Isus primio krštenje od Ivana i pretvorio vodu u vino u Kani, apostoli su ga u različitim periodima praktično prihvaćali kao Mesiju. Za kraćih razdoblja neki od njih su doista vjerovali da je bio očekivani Izručitelj. No, čim bi se ove nade formirale u njihovim srcima, Učitelj bi ih razbio nekim teškim riječima ili razočaravajućim djelom. Oni su dugo bili u stanju nemira zbog sukoba između pojma očekivanog Mesije koji su držali u svojim umovima i iskustva svoje svakodnevnice suradnje s ovim nesvakidašnjim čovjekom koje su držali u svojim srcima.

Bilo je kasno prijepodne u srijedu kad su se apostoli okupili u Celzusuovom vrtu radi podnevnog objeda. Tijekom većeg dijela noći i nakon što su ujutro ustali, Šimun Petar i Šimun Revnitelj su iskreno nastojali dovesti svoju braću do točke svesrdnog prihvaćanja Učitelja ne samo kao Mesije, već i kao božanskog Sina Boga živoga. Dva Šimuna su se gotovo posve slagala u svojoj ocjeni Isusa, te su svesrdno nastojala navesti svoju braću na potpuno prihvaćanje njihova gledišta. Dok je Andrija nastavio djelovati kao glavni direktor apostolskog zbora, njegov brat Šimun Petar je sve više i uz zajednički pristanak, bio glasnogovornik dvanaestorice.

Bili su okupljeni u vrtu negdje oko podneva, kad se Učitelj pojavio. Na licima su nosili izraz svečane ozbiljnosti i svi su ustali na noge dok je Isus prilazio. Isus ih je oslobodio napetosti svojim prijateljskim i bratskim osmijehom kojim se tipično služio kad god su njegovi sljedbenici uzimali sebe ili neke događaje preozbiljno. Zapovjednim pokretom im je dao znak da sjednu. Dvanaestorica nikad više nisu pozdravili Učitelja stajući na noge kad im je prilazio. Vidjeli su da on nije odobravao ovako površan izraz poštovanja.

Nakon što su završili s objedom i počeli raspravu o planovima za predstojeću turneju Dekapolisom, Isus ih je iznenada pogledao u oči i rekao: "Sada, cijeli dan otkad ste prihvatili izričaj Šimuna Petra o identitetu Sina Čovječjeg, želim pitati držite li se i dalje svoje odluke?" Čuvši to, dvanaestorica su stali na noge, a Šimun Petar je napravio nekoliko koraka prema Isusu i rekao: "Da, Učitelju, mi vjerujemo da si ti Sin Boga živoga" Petar je sjeo pored svoje braće.

4. THE TALK ABOUT THE KINGDOM

157:4.1 (1746.5) Since the occasions of Jesus' baptism by John and the turning of the water into wine at Cana, the apostles had, at various times, virtually accepted him as the Messiah. For short periods some of them had truly believed that he was the expected Deliverer. But hardly would such hopes spring up in their hearts than the Master would dash them to pieces by some crushing word or disappointing deed. They had long been in a state of turmoil due to conflict between the concepts of the expected Messiah which they held in their minds and the experience of their extraordinary association with this extraordinary man which they held in their hearts.

157:4.2 (1746.6) It was late forenoon on this Wednesday when the apostles assembled in Celsus' garden for their noontime meal. During most of the night and since they had arisen that morning, Simon Peter and Simon Zelotes had been earnestly laboring with their brethren to bring them all to the point of the wholehearted acceptance of the Master, not merely as the Messiah, but also as the divine Son of the living God. The two Simons were well-nigh agreed in their estimate of Jesus, and they labored diligently to bring their brethren around to the full acceptance of their views. While Andrew continued as the director-general of the apostolic corps, his brother, Simon Peter, was becoming, increasingly and by common consent, the spokesman for the twelve.

157:4.3 (1747.1) They were all seated in the garden at just about noon when the Master appeared. They wore expressions of dignified solemnity, and all arose to their feet as he approached them. Jesus relieved the tension by that friendly and fraternal smile which was so characteristic of him when his followers took themselves, or some happening related to themselves, too seriously. With a commanding gesture he indicated that they should be seated. Never again did the twelve greet their Master by arising when he came into their presence. They saw that he did not approve of such an outward show of respect.

157:4.4 (1747.2) After they had partaken of their meal and were engaged in discussing plans for the forthcoming tour of the Decapolis, Jesus suddenly looked up into their faces and said: "Now that a full day has passed since you assented to Simon Peter's declaration regarding the identity of the Son of Man, I would ask if you still hold to your decision?" On hearing this, the twelve stood upon their feet, and Simon Peter, stepping a few paces forward toward Jesus, said: "Yes, Master, we do. We believe that you are the Son of the living God."

Isus je, još uvijek stojeći, ovako rekao dvanaestoricu: "Vi ste moji izabrani poslanici, ali znam da s obzirom na okolnosti ne možete gajiti takvo uvjerenje kao rezultat pukog ljudskog znanja. To je otkrivenje vašim unutarnjim dušama tu stavio duh Oca mogega. A kad, dakle, učiniste ovu ispovijed uvidom duha Oca mogega koji živi u vama, ja izjavljujem da na ovim temeljima mogu izgraditi bratstvo nebeskog kraljevstva. Na ovaj stijenjeni duhovni stvarnostima mogu izgraditi živi hram duhovnog bratstva u vječnim stvarnostima kraljevstva Oca mogega. Sve sile zla i sve vojske grijeha ne mogu nadvladati ovo ljudsko bratstvo božanskog duha. I dok duh Oca mogega uvijek mora biti božanski vodič i mentor svih koji ulaze u veze ove duhovne zajednice, vama i vašim baštincima dajem ključeve spoljašnjeg kraljevstva - autoritet nad vremenitim stvarima - društvenim i gospodarskim značajkama ove udruge muškaraca i žena kao bližnjih u kraljevstvu." I opet im je zapovjedio da za neko vrijeme nikome ne govore da je Sin Božji.

Isus je počinjao imati vjeru u odanost i integritet svojih apostola. Učitelj je shvaćao da vjera koja je bila u stanju podnijeti ono kroz što su njegovi izabrani predstavnici prošli nesumnjivo mora izdržati žestoke kušnje koje su ih čekale i izaći iz ovog prividnog sloma njihovih nada u novo svjetlo novog duhovnog razdoblja i tako imati sposobnost prosvjetliti svijet koji počiva u tami. Učitelj se tog dana počeo uzdati u vjeru svojih apostola, osim jednoga.

I od tog je dana taj isti Isus radio na izgradnji živog hrama na tom vječnom temelju božanskog sinovstva, a svi koji su na taj način postali samosvjesni Božji sinovi predstavljaju ljudsko kamenje koje je ugrađeno u taj živi hram sinovstva koji je podignut u slavu i čast mudrosti i ljubavi vječnog Oca duhova.

A kad je Isus to dorekao, uputio je dvanaestoricu da odu nasamo u brda tražiti mudrost, snagu i duhovno vodstvo sve do večernjeg objeda. A oni su učinili onako kako im je Učitelj rekao.

5. NOVI KONCEPT

Novo i svježije obilježje Petrove ispovijedi bilo je jasno priznanje da je Isus bio Sin Božji, da ima neupitnu božanstvenost. Sve od krštenja i svadbe u Kani, apostoli su ga smatrali Mesijom, ali ideja da ovaj Mesija treba biti *božanski* nije ulazila u židovsku koncepciju nacionalnog izručitelja. Židovi

And Peter sat down with his brethren.

157:4.5 (1747.3) Jesus, still standing, then said to the twelve: "You are my chosen ambassadors, but I know that, in the circumstances, you could not entertain this belief as a result of mere human knowledge. This is a revelation of the spirit of my Father to your inmost souls. And when, therefore, you make this confession by the insight of the spirit of my Father which dwells within you, I am led to declare that upon this foundation will I build the brotherhood of the kingdom of heaven. Upon this rock of spiritual reality will I build the living temple of spiritual fellowship in the eternal realities of my Father's kingdom. All the forces of evil and the hosts of sin shall not prevail against this human fraternity of the divine spirit. And while my Father's spirit shall ever be the divine guide and mentor of all who enter the bonds of this spirit fellowship, to you and your successors I now deliver the keys of the outward kingdom — the authority over things temporal — the social and economic features of this association of men and women as fellows of the kingdom." And again he charged them, for the time being, that they should tell no man that he was the Son of God.

157:4.6 (1747.4) Jesus was beginning to have faith in the loyalty and integrity of his apostles. The Master conceived that a faith which could stand what his chosen representatives had recently passed through would undoubtedly endure the fiery trials which were just ahead and emerge from the apparent wreckage of all their hopes into the new light of a new dispensation and thereby be able to go forth to enlighten a world sitting in darkness. On this day the Master began to believe in the faith of his apostles, save one.

157:4.7 (1747.5) And ever since that day this same Jesus has been building that living temple upon that same eternal foundation of his divine sonship, and those who thereby become self-conscious sons of God are the human stones which constitute this living temple of sonship erecting to the glory and honor of the wisdom and love of the eternal Father of spirits.

157:4.8 (1747.6) And when Jesus had thus spoken, he directed the twelve to go apart by themselves in the hills to seek wisdom, strength, and spiritual guidance until the time of the evening meal. And they did as the Master admonished them.

5. THE NEW CONCEPT

157:5.1 (1748.1) The new and vital feature of Peter's confession was the clear-cut recognition that Jesus was the Son of God, of his unquestioned divinity. Ever since his baptism and the wedding at Cana these apostles had variously regarded him as the Messiah, but it was not a part of the Jewish

nisu učili da je Mesija vuče korijene iz božanstvenosti; on je trebao biti "pomazanik," ali teško da su ga smatrali "Sinom Božjim." U drugoj su ispovijedi više naglasili njegovu *kombiniranu prirodu*, blaženu činjenicu da je bio Sin Čovječji kao i Sin Božji, a Isus je izjavio da na ovoj je velikoj istini jedinstva ljudske i božanske naravinamjerava izgraditi kraljevstvo nebesko.

Isus je nastojao živjeti svoj život na zemlji i završiti svoju misiju darovanja kao Sin Čovječji. Njegovi sljedbenici su bili naklonjeni smatrati ga očekivanim Mesijom. Znajući da on nikada ne bi mogao ispuniti njihova mesijanska očekivanja, nastojao je postići modifikaciju njihove mesijanske ideje kako bi mu to omogućilo da djelomično ispuni njihova očekivanja. No, sada je vidjeo da se takav plan teško mogao ostvariti. Stoga je odlučio hrabro obznaniti treći plan - otvoreno proglasiti svoju božanstvenost, priznati istinitost Petrove ispovijedi i izravno proglasiti dvanaestorici da je bio Sin Božji.

Isus je tri godine proglašavao da je bio "Sin Čovječji," a za te iste tri godine apostoli sve više insistirali da je bio očekivani židovski Mesija. Sada je otkrio da je bio Sin Božji, a na konceptu *kombinirane prirode* Sina Čovječjeg i Sina Božjeg odlučio je izgraditi kraljevstvo nebesko. Odlučio se suzdržati od daljnjih nastojanja da ih uvjeri da nije bio Mesija. Ovom im je prilikom smjelo sugerirao otkriće onoga što je bio, dok nije obraćao pozornost na njihova odlučna nastojanja da ga ustraju smatrati Mesijom.

concept of the national deliverer that he should be *divine*. The Jews had not taught that the Messiah would spring from divinity; he was to be the "anointed one," but hardly had they contemplated him as being "the Son of God." In the second confession more emphasis was placed upon the *combined nature*, the supernal fact that he was the Son of Man *and* the Son of God, and it was upon this great truth of the union of the human nature with the divine nature that Jesus declared he would build the kingdom of heaven.

157:5.2 (1748.2) Jesus had sought to live his life on earth and complete his bestowal mission as the Son of Man. His followers were disposed to regard him as the expected Messiah. Knowing that he could never fulfill their Messianic expectations, he endeavored to effect such a modification of their concept of the Messiah as would enable him partially to meet their expectations. But he now recognized that such a plan could hardly be carried through successfully. He therefore elected boldly to disclose the third plan — openly to announce his divinity, acknowledge the truthfulness of Peter's confession, and directly proclaim to the twelve that he was a Son of God.

157:5.3 (1748.3) For three years Jesus had been proclaiming that he was the "Son of Man," while for these same three years the apostles had been increasingly insistent that he was the expected Jewish Messiah. He now disclosed that he was the Son of God, and upon the concept of the *combined nature* of the Son of Man and the Son of God, he determined to build the kingdom of heaven. He had decided to refrain from further efforts to convince them that he was not the Messiah. He now proposed boldly to reveal to them what he *is*, and then to ignore their determination to persist in regarding him as the Messiah.

6. SLIJEDEĆEG POSLIJE PODNEVA

Isus i apostoli su ostali još jedan dan u kući Celzusa, čekajući da stignu glasnici koji su nosili sredstva od Davida Zabedejevog. Nakon pada Isusove popularnosti među narodom, uveliko su opali njihovi prihodi. Prilikom dolaska u Cezareju Filipovu imali su praznu riznicu. Matija nije želio ostaviti Isusa i svoju braću u takvom trenutku, ali on više nije imao svojih novaca da pomogne Judi, kao što je toliko puta učinio u prošlosti. David Zebedejev je međutim predvidio ovo smanjivanje prihoda i u skladu s tim uputio svoje poslanike da putujuć kroz Judeju Samariji i Galileji, djeluju kao sakupljači novca za apostole i njihovog Učitelja. I tako su te večeri ovi glasnici stigli iz Betsaide sa sredstva dostatnim za održavanje apostola do njihova povratka i početka dekapolske turneje. Matija je očekivao da će tada imati novac od

6. THE NEXT AFTERNOON

157:6.1 (1748.4) Jesus and the apostles remained another day at the home of Celsus, waiting for messengers to arrive from David Zebedee with funds. Following the collapse of the popularity of Jesus with the masses there occurred a great falling off in revenue. When they reached Caesarea-Philippi, the treasury was empty. Matthew was loath to leave Jesus and his brethren at such a time, and he had no ready funds of his own to hand over to Judas as he had so many times done in the past. However, David Zebedee had foreseen this probable diminution of revenue and had accordingly instructed his messengers that, as they made their way through Judea, Samaria, and Galilee, they should act as collectors of money to be forwarded to the exiled apostles and their Master. And so, by evening of

prodaje svog posljednjeg komada imovine u Kafarnaumu, a uredio je da se ta sredstva anonimno predaju Judi.

Ni Petar ni drugi apostoli nisu imali odgovarajuću koncepciju Isusovog božanstva. Oni nisu odveć razumjeli da je ovo bio početak jedne nove epohe u Učiteljevoj karijeri na zemlji, vrijeme kad se njihov učitelj-iscjelitelj pretvarao u novo koncipiranog Mesiju - Sina Božjeg. Od tog se vremena javlja nova nota u Učiteljevoj poruci. Ubuduće mu je jedini ideal života bio otkrivenje Oca, dok je njegova jedina ideja u poučavanju bila da predstavi svome svemiru personifikaciju te vrhunske mudrosti koja se može shvatiti samo tako što se živi. Došao je kako bi mi svi imali život i imali ga u izobilju.

Isus je sada bio na početku četvrtog i posljednjeg stadija svog ljudskog života u tijelu. Prva faza je bila njegovo djetinjstvo, godine kad je bio tek nejasno svjestan svog porijekla, prirode i sudbine koju je imao kao ljudsko biće. Druga faza je bila period sve veće svjesnosti, godine mladosti i rane zrelosti, tijekom kojih je jasnije mogao shvatiti svoju božansku prirodu i ljudsko poslanje. Ova druga faza je završila s iskustvima i objavama povezanim s krštenjem. Treća faza Učiteljevog zemaljskog iskustva započinje s krštenjem i traje kroz one godine njegove službe koje su provedene u ulozi učitelja i iscjelitelja, do bitnog časa Petrove ispovijedi u Cezareji Filipovoj. Ovo treće razdoblje njegova zemaljskog života obuhvaća vrijeme kada su ga njegovi apostoli i njegovi neposredni sljedbenici znali kao Sina Čovječjeg dok ga nisu smatrali Mesijom. Četvrto i posljednje razdoblje njegova zemaljskog života započinje ovdje u Cezareji Filipovoj i traje do raspeća. Ovaj je stadij njegove službe bio obilježen njegovim priznanjem vlastite božanstvenosti i obuhvaća rad njegove posljednje godine života u tijelu. Tijekom četvrtog perioda, dok ga je većina njegovih učenika još uvijek smatrala Mesijom, on postaje poznat apostolima kao Sin Božji. Petrova ispovijed označava početak novog razdoblja potpunije spoznaje istine njegove blažene misije u ulozi Sina darivanja na Urantiji i u korist cijelog svemira, i priznavanje ove činjenice, barem nejasno, od strane njegovih izabranih poslanika.

Tako je Isus u svom životu primjerom pokazao ono što je poučavao u svojoj religiji: rast duhovne prirode tehnikom živog napretka. On nije naglašavao, kako su to kasnije učinili njegovi sljedbenici, neprestanu borbu između duše i tijela.

this day, these messengers arrived from Bethsaida bringing funds sufficient to sustain the apostles until their return to embark upon the Decapolis tour. Matthew expected to have money from the sale of his last piece of property in Capernaum by that time, having arranged that these funds should be anonymously turned over to Judas.

157:6.2 (1749.1) Neither Peter nor the other apostles had a very adequate conception of Jesus' divinity. They little realized that this was the beginning of a new epoch in their Master's career on earth, the time when the teacher-healer was becoming the newly conceived Messiah — the Son of God. From this time on a new note appeared in the Master's message. Henceforth his one ideal of living was the revelation of the Father, while his one idea in teaching was to present to his universe the personification of that supreme wisdom which can only be comprehended by living it. He came that we all might have life and have it more abundantly.

157:6.3 (1749.2) Jesus now entered upon the fourth and last stage of his human life in the flesh. The first stage was that of his childhood, the years when he was only dimly conscious of his origin, nature, and destiny as a human being. The second stage was the increasingly self-conscious years of youth and advancing manhood, during which he came more clearly to comprehend his divine nature and human mission. This second stage ended with the experiences and revelations associated with his baptism. The third stage of the Master's earth experience extended from the baptism through the years of his ministry as teacher and healer and up to this momentous hour of Peter's confession at Caesarea-Philippi. This third period of his earth life embraced the times when his apostles and his immediate followers knew him as the Son of Man and regarded him as the Messiah. The fourth and last period of his earth career began here at Caesarea-Philippi and extended on to the crucifixion. This stage of his ministry was characterized by his acknowledgment of divinity and embraced the labors of his last year in the flesh. During the fourth period, while the majority of his followers still regarded him as the Messiah, he became known to the apostles as the Son of God. Peter's confession marked the beginning of the new period of the more complete realization of the truth of his supreme ministry as a bestowal Son on Urantia and for an entire universe, and the recognition of that fact, at least hazily, by his chosen ambassadors.

157:6.4 (1749.3) Thus did Jesus exemplify in his life what he taught in his religion: the growth of the spiritual nature by the technique of living progress. He did not place emphasis, as did his later followers, upon the incessant struggle between the

On je prije poučavao da duh lako nadvladava dušu i uspješno postiže produktivnu pomirbu u ovom sukobu između intelektualne i instinktivne prirode.

Novi se značaj pridaje svim Isusovim učenjima od ove točke. On je prije Cezareje Filipove predstavljao evanđelje kraljevstva kao njegov glavni učitelj. Nakon Cezareje Filipove se javlja ne samo kao učitelj nego i kao božanski predstavnik vječnog Oca, koji je središte i opseg ovog duhovnog kraljevstva, kojemu je bilo potrebno sve to učiniti kao ljudsko biće, Sin Čovječji.

Isus je iskreno nastojao povesti svoje učenike u duhovno kraljevstvo kao učitelj, zatim kao učitelj-iscjelitelj, ali oni ga nisu htjeli prihvatiti kao takvog. On je dobro znao da njegova zemaljska misija nije mogla ispuniti mesijanska očekivanja židovskog naroda; on nikada nije mogao biti ono za što su stari proroci predložili Mesiju. Težio je uspostaviti kraljevstva Očevog kao Sin Čovječji, ali njegovi sljedbenici nisu htjeli ući u tu avanturu. Isus je vidjevši u tu činjenicu, izabrao izaći u susret svojim učenicima i na taj način bio spreman otvoreno preuzeti ulogu darovanog Sina Božjeg.

Prema tome, apostoli su čuli mnogo toga što je bilo novo dok im se Isus obraćao ovaj dan u vrtu. Neke od tih izjava su zvučale čudno čak i njima. Među drugim zapanjujućim proglasima, čuli su sljedeće:

"Od ovog časa na dalje, ako tko hoće biti u zajedništvu s nama, neka preuzme odgovornosti sinovstva i nema me slijedi. A kad više ne budem s vama, nemojte misliti da će vas svijet tretirati bolje nego što je tretirao vašeg Učitelja. Ako me volite, priremite se dokazati ovu ljubav svojom spremnošću da napravite najveću žrtvu."

"Obratite pozornost na moje riječi: Nisam došao zvati pravednike, nego grešnike. Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da on služi i da dadne svoj život kao poklon za sve ljude. Kažem vam da sam došao tražiti i spasiti one koji su izgubljeni."

"Nitko na ovom svijetu ne poznaje Oca doli Sin koji je došao od Oca. Ali ako Sin bude podignut, on će privući k sebi sve ljude i tko god vjeruje ovoj istini o kombiniranoj prirodi Sina mora biti obdaren životom koji traje više od ove dobi."

"Ne možemo još otvoreno proglasiti da je Sin Čovječji ustvari Sin Božji, ali to je otkriveno vama. Zato ću hrabro govoriti što se tiče ovih otajstava. Iako stojim pred vama u ovoj fizičkoj prisutnosti, došao sam od Boga Oca. Prije nego je Abraham bio, Ja Jesam. Ja sam došao od Oca na ovaj

soul and the body. He rather taught that the spirit was easy victor over both and effective in the profitable reconciliation of much of this intellectual and instinctual warfare.

157:6.5 (1749.4) A new significance attaches to all of Jesus' teachings from this point on. Before Caesarea-Philippi he presented the gospel of the kingdom as its master teacher. After Caesarea-Philippi he appeared not merely as a teacher but as the divine representative of the eternal Father, who is the center and circumference of this spiritual kingdom, and it was required that he do all this as a human being, the Son of Man.

157:6.6 (1749.5) Jesus had sincerely endeavored to lead his followers into the spiritual kingdom as a teacher, then as a teacher-healer, but they would not have it so. He well knew that his earth mission could not possibly fulfill the Messianic expectations of the Jewish people; the olden prophets had portrayed a Messiah which he could never be. He sought to establish the Father's kingdom as the Son of Man, but his followers would not go forward in the adventure. Jesus, seeing this, then elected to meet his believers part way and in so doing prepared openly to assume the role of the bestowal Son of God.

157:6.7 (1750.1) Accordingly, the apostles heard much that was new as Jesus talked to them this day in the garden. And some of these pronouncements sounded strange even to them. Among other startling announcements they listened to such as the following:

157:6.8 (1750.2) "From this time on, if any man would have fellowship with us, let him assume the obligations of sonship and follow me. And when I am no more with you, think not that the world will treat you better than it did your Master. If you love me, prepare to prove this affection by your willingness to make the supreme sacrifice."

157:6.9 (1750.3) "And mark well my words: I have not come to call the righteous, but sinners. The Son of Man came not to be ministered to, but to minister and to bestow his life as the gift for all. I declare to you that I have come to seek and to save those who are lost."

157:6.10 (1750.4) "No man in this world now sees the Father except the Son who came forth from the Father. But if the Son be lifted up, he will draw all men to himself, and whosoever believes this truth of the combined nature of the Son shall be endowed with life that is more than age-abiding."

157:6.11 (1750.5) "We may not yet proclaim openly that the Son of Man is the Son of God, but it has been revealed to you; wherefore do I speak boldly to you concerning these mysteries. Though I stand before you in this physical presence, I came forth from God the Father. Before Abraham was, I am. I did come forth from the Father into this world as

svijet onakav kakvog ste ne poznavali, a tvrdim vam da uskoro moram napustiti ovaj svijet i vratiti se poslovima Oca mojega. "

"Može li vaša vjera sada shvatiti istinu ovih proglašenja unatoč toga što vas upozoravam da Sin Čovječji neće ispuniti mesijanska očekivanja vaših očeva? Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta. Možete li vjerovati u istinu o meni ako znate da lisice imaju jame i ptice nebeske gnijezda, a ja nemam gdje glavu nasloniti?"

"Unatoč tome, kažem vam da samo ja i Otac jedno. Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Otac moj surađuje samnom u svim ovim poslovima i nikada me neće napustiti, upravo kao što vas ja vas neću napustiti dok budete išli proglasiti ovo evanđelje diljem cijelog svijeta.

"A sada sam vas doveo nasamo kako bi mogli shvatiti slavu i razumjeti veličinu života kojim sam vas pozvao da živite: pustolovine koja je nadahnuta vjerom i koja ima za cilj osnivanje kraljevstva Oca mojega u srcima ljudskih bića, izgradnju zajedništva žive povezanosti s dušama svih koji vjeruju u ovo evanđelje."

Apostoli su slušali ove hrabre i začuđujuće riječi u tišini; bili su zapanjeni. I razišli su se u malim grupama kako bi razmislili i raspravili ono o čemu je Učitelj govorio. Oni su priznali da je bio Sin Božji, ali nisu mogli shvatiti puno značenje onoga što su bili pozvani učiniti.

7. ANDRIJA SE SAVJETUJE S ISUSOM

Te večeri Andrija je preuzeo na sebe da se osobno posavjetuje sa svakim od svoje braće, što je rezultiralo plodonosnim i svesrdnim razgovorima sa svim njegovim suradnicima osim Jude Iskariota. S Judom, Andrija nikad nije uspio uspostaviti taj intimni osobnom kontaktu koji je imao s drugim apostolima, tako da nije ozbiljno uzimao činjenicu da mu se Juda nikada nije slobodno i povjerljivo obratio kao poglavaru apostolskog zbora. Ali Andrija je sada bio toliko zabrinut Judinim stavom da je kasno te noći, nakon što su svi apostoli čvrsto zaspali, potražio Isusa i predočio Učitelju razloge svoje zabrinutosti. Isus je rekao: "U redu je, Andrija, što si došao k meni po tom pitanju, ali ne postoji ništa što mi možemo učiniti; samo možem nastaviti poklanjati najveće povjerenje ovom apostolu. Ne govori svojoj braći o čemu si samnom govorio."

I to je bilo sve što je Andrija uspio izvući od

you have known me, and I declare to you that I must presently leave this world and return to the work of my Father."

157:6.12 (1750.6) "And now can your faith comprehend the truth of these declarations in the face of my warning you that the Son of Man will not meet the expectations of your fathers as they conceived the Messiah? My kingdom is not of this world. Can you believe the truth about me in the face of the fact that, though the foxes have holes and the birds of heaven have nests, I have not where to lay my head?"

157:6.13 (1750.7) "Nevertheless, I tell you that the Father and I are one. He who has seen me has seen the Father. My Father is working with me in all these things, and he will never leave me alone in my mission, even as I will never forsake you when you presently go forth to proclaim this gospel throughout the world.

157:6.14 (1750.8) "And now have I brought you apart with me and by yourselves for a little while that you may comprehend the glory, and grasp the grandeur, of the life to which I have called you: the faith-adventure of the establishment of my Father's kingdom in the hearts of mankind, the building of my fellowship of living association with the souls of all who believe this gospel."

157:6.15 (1750.9) The apostles listened to these bold and startling statements in silence; they were stunned. And they dispersed in small groups to discuss and ponder the Master's words. They had confessed that he was the Son of God, but they could not grasp the full meaning of what they had been led to do.

7. ANDREW'S CONFERENCE

157:7.1 (1750.10) That evening Andrew took it upon himself to hold a personal and searching conference with each of his brethren, and he had profitable and heartening talks with all of his associates except Judas Iscariot. Andrew had never enjoyed such intimate personal association with Judas as with the other apostles and therefore had not thought it of serious account that Judas never had freely and confidentially related himself to the head of the apostolic corps. But Andrew was now so worried by Judas's attitude that, later on that night, after all the apostles were fast asleep, he sought out Jesus and presented his cause for anxiety to the Master. Said Jesus: "It is not amiss, Andrew, that you have come to me with this matter, but there is nothing more that we can do; only go on placing the utmost confidence in this apostle. And say nothing to his brethren concerning this talk with me."

157:7.2 (1751.1) And that was all Andrew could elicit

Isusa. Uvijek je postojala neka čudna distanca između ovog Judejca i njegove galilejske braće. Juda je bio šokiran smrću Ivana Krstitelja, u više navrata teško povrijeđen Učiteljevim ukorima, razočaran kad je Isus odbio da ga učine kraljem, ponižen kad je pobjegao od farizeja, ozlojađen kad je odbio prihvatiti izazov farizeja da im pruži znak, zbunjen što je Učitelj odbio pribjeći manifestiranju svoje moći, a sada, odskora, bio je depresioniran i ponekad bezvoljan zbog prazne blagajne. Pored svega toga, Judi je nedostajao stimulus narodnih masa.

Svaki je apostol do neke mjere bio pogođen istim ovim kušnjama i tegobama, ali oni su voljeli Isusa. Oni su barem voljeli Učitelja više nego ga je Juda volio, jer su ostali s njim do gorkog kraja.

Budući da je bio iz Judeje, Juda je bio osobno uvrijeđen Isusovim skorašnjim upozorenjem apostolima da se "čuvaju farizejskog kvasca"; bio je sklon smatrati tu izjavu prikrivenim aludiranjem na sebe. Ali ovdje se krije Judina najveća pogreška: Svaki put kad ih je Isus poslao da se nasamo pomole, umjesto da se posveti iskrenom zajedništvu s duhovnim silama svemira, Juda se odavao mislima ljudskog straha i nastavio zabavljati suptilnim sumnjama u Isusovu misiju, te odavanju svojoj nesretnoj sklonosti njegovanja osvetoljubivih emocija.

Isus je sada želio povesti svoje apostole u brda Hermona, gdje je namjeravao započeti četvrtu fazu svoje zemaljske misije u ulozi Sina Božjega. Neki od njih su bili prisutni na njegovom krštenju u Jordanu i bili svjedoci početka njegove karijere u ulozi Sina Čovječjeg, a on je želio da neki od njih budu prisutni da nauče o njegovom autoritetu za preuzimanje nove i jave uloge Sina Božjega. Prema tome, u petak 12. kolovoza, Isus je rekao dvanaestorici: "Prikupite namirnice i spremite se za putovanje u ove tamo planine gdje me duh poziva da idem primiti obdarenje s kojim ću završiti svoj rad na zemlji. Želim povesti i svoju braću da ovi događaji i njima daju snage za teška vremena koja ih čekaju dok me prate kroz ovo iskustvo."

from Jesus. Always had there been some strangeness between this Judean and his Galilean brethren. Judas had been shocked by the death of John the Baptist, severely hurt by the Master's rebukes on several occasions, disappointed when Jesus refused to be made king, humiliated when he fled from the Pharisees, chagrined when he refused to accept the challenge of the Pharisees for a sign, bewildered by the refusal of his Master to resort to manifestations of power, and now, more recently, depressed and sometimes dejected by an empty treasury. And Judas missed the stimulus of the multitudes.

157:7.3 (1751.2) Each of the other apostles was, in some and varying measure, likewise affected by these selfsame trials and tribulations, but they loved Jesus. At least they must have loved the Master more than did Judas, for they went through with him to the bitter end.

157:7.4 (1751.3) Being from Judea, Judas took personal offense at Jesus' recent warning to the apostles to "beware the leaven of the Pharisees"; he was disposed to regard this statement as a veiled reference to himself. But the great mistake of Judas was: Time and again, when Jesus would send his apostles off by themselves to pray, Judas, instead of engaging in sincere communion with the spiritual forces of the universe, indulged in thoughts of human fear while he persisted in the entertainment of subtle doubts about the mission of Jesus as well as giving in to his unfortunate tendency to harbor feelings of revenge.

157:7.5 (1751.4) And now Jesus would take his apostles along with him to Mount Hermon, where he had appointed to inaugurate his fourth phase of earth ministry as the Son of God. Some of them were present at his baptism in the Jordan and had witnessed the beginning of his career as the Son of Man, and he desired that some of them should also be present to hear his authority for the assumption of the new and public role of a Son of God. Accordingly, on the morning of Friday, August 12, Jesus said to the twelve: "Lay in provisions and prepare yourselves for a journey to yonder mountain, where the spirit bids me go to be endowed for the finish of my work on earth. And I would take my brethren along that they may also be strengthened for the trying times of going with me through this experience."

POGLAVLJE 158. NA GORI PREOBRAŽENJA

⇨ 157

Knjiga Urantije

159 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 158 NA GORI PREOBRAŽENJA

Sekcije

Uvod

1. PREOBRAŽENJE
2. SILAZAK S GORE
3. ZNAČENJE PREOBRAŽENJA
4. DJEČAK EPILEPTIČAR
5. ISUS ISCJELJUJE DJEČAKA
6. U VRTU CELZUSA
7. PETROV PROTEST
8. U PETROVOJ KUĆI

PAPER 158 THE MOUNT OF TRANSFIGURATION

SECTIONS

Introduction

1. The Transfiguration
2. Coming down the Mountain
3. Meaning of the Transfiguration
4. The Epileptic Boy
5. Jesus Heals the Boy
6. In Celsus' Garden
7. Peter's Protest
8. At Peter's House

Uvod

BILO JE to blizu zalaska sunca u petak popodne, 12. kolovoza 29. godine p.K., kad su Isus i njegovi suradnici stigli u podnožje Hermonske gore blizu mjesta gdje je mladić Tiglat nekoć čekao dok se Učitelj popeo na ovu planinu da sam riješi pitanje duhovne sudbine smrtnika Urantije i da tehnički okonča Luciferovu pobunu. I tu su se zadržali dva dana u duhovnoj pripremi za događaje koji će ubrzo uslijediti.

Isus je uopćeno imao predznanje onoga što se trebalo dogoditi na ovoj gori i želio da svi njegovi apostoli sudjeluju u tom iskustvu. Zadržao se u podnožju planine upravo u namjeri da ih pripremi za ovo otkrivenje svoje prirode. Ali oni nisu uspjeli dostići duhovne razine koje bi opravdale manifestaciju punog doživljaja ukazanja nebeskih bića koja su se nedugo zatim trebala pojaviti na zemlji. A budući da nije mogao povesti sa sobom sve svoje suradnike, odlučio se na trojicu koji su ga obično pratili u naročitim situacijama bdijenja. Tako su samo Petar, Jakov i Ivan djelomično podijelili s Učiteljem ovo

INTRODUCTION

158:0.1 (1752.1) IT WAS near sundown on Friday afternoon, August 12, A.D. 29, when Jesus and his associates reached the foot of Mount Hermon, near the very place where the lad Tiglath once waited while the Master ascended the mountain alone to settle the spiritual destinies of Urantia and technically to terminate the Lucifer rebellion. And here they sojourned for two days in spiritual preparation for the events so soon to follow.

158:0.2 (1752.2) In a general way, Jesus knew beforehand what was to transpire on the mountain, and he much desired that all his apostles might share this experience. It was to fit them for this revelation of himself that he tarried with them at the foot of the mountain. But they could not attain those spiritual levels which would justify their exposure to the full experience of the visitation of the celestial beings so soon to appear on earth. And since he could not take all of his associates with him, he decided to take only the three who were in the habit of accompanying him on such special vigils. Accordingly, only Peter, James, and

jedinstveno iskustvo.

John shared even a part of this unique experience with the Master.

1. PREOBRAŽENJE

Rano ujutro u ponedjeljak 15. kolovoza, Isus i apostoli su se počeli uspinjati na Hermon, šest dana nakon one Petrove nezaboravne podnevne ispovijesti pored puta ispod dudova stabla.

Isus je bio pozvan da se sam popne na planinu radi poslova u vezi napretka njegove misije darivanja u tijelu i njezinog odnosa prema svemiru njegova vlastitog stvaranja. Bitno je napomenuti da je bilo uređeno da se taj izvanredni događaj odigra dok su Isus i apostoli bili u zemljama nežidova i da se doista odigrao na planini koja je pripadala nežidovima.

Stigli su u odredište otprilike na pola puta do vrha kratko prije podneva i dok su ručali, Isus je ispričao trojici apostola o dijelu onoga što se dogodilo u brdima istočno od Jordana nedugo nakon krštenja, i pomalo o događajima na Hermonskoj gori u vezi ranijeg posjeta ovom usamljenom mjestu.

Isus se kao dijete obično penjao na brdo u blizini njegove kuće i maštao o bitkama carskih vojski na ravnici Esdraelon; sada se penjao na Hermon da primi obdarenje koje je trebalo osigurati njegovu spremnost da se vrati u jordansku dolinu i povuče završne poteze u drami svog darivanja na Urantiji. Učitelj je na taj dan bio u prilici okončati svoju borbu na Hermonu i vratiti se na svoju vladarsku poziciju u svemirskim domenama, ali on ne samo da je odlučio zadovoljiti zahtjeve svoga reda božanskih sinova u mandatu Vječnog Sina na Raju, već je izabrao zadovoljiti i posljednju i punu mjeru volje svog Rajskog Oca. Na ovaj dan u kolovozu, tri apostola su posvjedočili kako je Isus odbio primiti punu kozmičku vlast. Oni su s čuđenjem gledali dok su se nebeski glasnici udaljavali ostavljajući ga da sam dovrši svoj zemaljski život kao Sin Čovječji i Sin Božji.

Vjera apostola je dostigla vrhunac u vrijeme hranjenja pet tisuća, a onda je naglo opala gotovo na nulu. Kao rezultat Učiteljeva priznanja njegove božanstvenosti, ta se mlitava vjera dvanestorice u narednih nekoliko tjedana podigla do svoje najviše razine, samo kako bi postupno počela gubiti na snazi. Treće oživljavanje njihove vjere je nastupilo tek nakon Učiteljeva uskrsnuća.

Isus se oko tri sata ovog prekrasnog

1. THE TRANSFIGURATION

158:1.1 (1752.3) Early on the morning of Monday, August 15, Jesus and the three apostles began the ascent of Mount Hermon, and this was six days after the memorable noontide confession of Peter by the roadside under the mulberry trees.

158:1.2 (1752.4) Jesus had been summoned to go up on the mountain, apart by himself, for the transaction of important matters having to do with the progress of his bestowal in the flesh as this experience was related to the universe of his own creation. It is significant that this extraordinary event was timed to occur while Jesus and the apostles were in the lands of the gentiles, and that it actually transpired on a mountain of the gentiles.

158:1.3 (1752.5) They reached their destination, about halfway up the mountain, shortly before noon, and while eating lunch, Jesus told the three apostles something of his experience in the hills to the east of Jordan shortly after his baptism and also some more of his experience on Mount Hermon in connection with his former visit to this lonely retreat.

158:1.4 (1752.6) When a boy, Jesus used to ascend the hill near his home and dream of the battles which had been fought by the armies of empires on the plain of Esdraelon; now he ascended Mount Hermon to receive the endowment which was to prepare him to descend upon the plains of the Jordan to enact the closing scenes of the drama of his bestowal on Urantia. The Master could have relinquished the struggle this day on Mount Hermon and returned to his rule of the universe domains, but he not only chose to meet the requirements of his order of divine sonship embraced in the mandate of the Eternal Son on Paradise, but he also elected to meet the last and full measure of the present will of his Paradise Father. On this day in August three of his apostles saw him decline to be invested with full universe authority. They looked on in amazement as the celestial messengers departed, leaving him alone to finish out his earth life as the Son of Man and the Son of God.

158:1.5 (1753.1) The faith of the apostles was at a high point at the time of the feeding of the five thousand, and then it rapidly fell almost to zero. Now, as a result of the Master's admission of his divinity, the lagging faith of the twelve arose in the next few weeks to its highest pitch, only to undergo a progressive decline. The third revival of their faith did not occur until after the Master's resurrection.

158:1.6 (1753.2) It was about three o'clock on this

popodneva oprostio od trojice apostola, govoreći: "Idem provesti neko vrijeme u osami, sa svojim Ocem i njegovim glasnicima; ostanite ovdje i dok budete čekali na moj povratak, tražite da bude učinjena Očeva volja u svim vašim iskustvima u vezi budućeg darivanja Sina Čovječjega." I nakon što im je to rekao, Isus se povukao na dugo vijećanje s Gabrijelom i Ocem Melkizedekom i nije se vratio do oko šest sati. Kad je vidio njihovu zabrinutost zbog svoje duže odsutnosti, rekao je: "Zašto ste se bojali? Dobro znate da se bavim poslovima Oca mojega; zašto podliježete sumnjama kad nisam s vama? Ja sada izjavljujem da je Sin Čovječji izabrao proći kroz svoj puni život u ovoj sredini i kao jedan od vas. Budite dobrog raspoloženja; neću vas ostaviti dok moj posao ne bude završen."

Do su jeli svoj tanki večernji obrok, Petar je upitao Učitelja, "Koliko ćemo ostati na ovoj planini dalje od naše braće?" A Isus je odgovorio: "Dok ne budete vidjeli slavu Sina Čovječjega i znali da je ono što sam proglasio istina." Razgovarali su o pitanju Luciferove pobune sjedeći oko žara vatre dok nije zavladała tama i dok apostolima nisu otežale oči jer su tog jutra vrlo rano krenuli na put.

Dok su trojica duboko spavali nekih pola sata, iznenada ih je probudilo obližnje pucketanje, i bili su jako začuđeni i zaprepašteni kad su vidjeli Isusa u intimnom razgovoru s dvoje sjajnih bića obavljenih ruhom sjaja nebeskog svijeta. Isusovo lice i tijelo je sjalo nebeskim svjetlom. Ova trojica su razgovarali na čudnom jeziku, ali na osnovu određenih riječi Petar je pogrešno zaključio da su bića s kojima je Isus govorio bila Mojsije i Ilija; u stvarnosti su to bili Gabrijel i otac Melkizedek. Isus je tražio od fizičkih upravitelja da omoguće apostolima da budu svjedoci ovog prizora.

Trojica apostola su se toliko uplašili da im je dugo trebalo da se povrate, a kad je blistava vizija nestala pred njima i kad je Isus ostao sam, Petar, koji je prvi došao k sebi, je rekao: "Isuse, Učitelju, dobro je da smo ovdje. Drago nam je vidjeti tu slavu. Sad nam se ne vraća u onaj neslavni svijet. Ako ti je po volji, dopusti nam da ostanemo ovdje, a mi ćemo podići tri šatora, jedan za tebe, drugi za Mojsija a treći za Iliju." Petar je ovo rekao jer je bio zbunjen i jer mu ništa drugo nije palo na pamet u tom trenutku.

Dok je Petar govorio, nad njima se nadvio srebrni oblak i svijlu ih prekrrio. Apostoli su se sada

beautiful afternoon that Jesus took leave of the three apostles, saying: "I go apart by myself for a season to commune with the Father and his messengers; I bid you tarry here and, while awaiting my return, pray that the Father's will may be done in all your experience in connection with the further bestowal mission of the Son of Man." And after saying this to them, Jesus withdrew for a long conference with Gabriel and the Father Melchizedek, not returning until about six o'clock. When Jesus saw their anxiety over his prolonged absence, he said: "Why were you afraid? You well know I must be about my Father's business; wherefore do you doubt when I am not with you? I now declare that the Son of Man has chosen to go through his full life in your midst and as one of you. Be of good cheer; I will not leave you until my work is finished."

158:1.7 (1753.3) As they partook of their meager evening meal, Peter asked the Master, "How long do we remain on this mountain away from our brethren?" And Jesus answered: "Until you shall see the glory of the Son of Man and know that whatsoever I have declared to you is true." And they talked over the affairs of the Lucifer rebellion while seated about the glowing embers of their fire until darkness drew on and the apostles' eyes grew heavy, for they had begun their journey very early that morning.

158:1.8 (1753.4) When the three had been fast asleep for about half an hour, they were suddenly awakened by a near-by crackling sound, and much to their amazement and consternation, on looking about them, they beheld Jesus in intimate converse with two brilliant beings clothed in the habiliments of the light of the celestial world. And Jesus' face and form shone with the luminosity of a heavenly light. These three conversed in a strange language, but from certain things said, Peter erroneously conjectured that the beings with Jesus were Moses and Elijah; in reality, they were Gabriel and the Father Melchizedek. The physical controllers had arranged for the apostles to witness this scene because of Jesus' request.

158:1.9 (1753.5) The three apostles were so badly frightened that they were slow in collecting their wits, but Peter, who was first to recover himself, said, as the dazzling vision faded from before them and they observed Jesus standing alone: "Jesus, Master, it is good to have been here. We rejoice to see this glory. We are loath to go back down to the inglorious world. If you are willing, let us abide here, and we will erect three tents, one for you, one for Moses, and one for Elijah." And Peter said this because of his confusion, and because nothing else came into his mind at just that moment.

158:1.10 (1753.6) While Peter was yet speaking, a silvery cloud drew near and overshadowed the

jako uplašili i dok su pali ničiceda se poklone, čuli se isti glas koji se čuo prilikom Isusova krštenja: "Ovo je Sin moj ljubljani; njega slušajte." A kad je oblak nestao, Isus, koji je ponovo bio sam s trojicom, je spustio ruku i dotakao ih govoreći: "Ustanite i ne bojte se; vidjet ćete još veće stvari." Ali apostoli su se istinski bojali; bili su tihi i promišljeni dok su se kratko prije ponoći spremili spustiti niz planinu.

2. SILAZAK S GORE

Za prve polovice silaska niz planinu nitko nije progovorio ni riječi. Isus je započeo razgovor napomenom: "Pazite da nikomu ne kazujete, pa čak ni svojoj braći, što ste vidjeli i čuli na ovoj planini dok Sin Čovječji ne ustane od mrtvih." Trojica apostola su bili šokirani i zbunjeni Učiteljevim riječima, "dok Sin Čovječji ne ustane od mrtvih." Tek su nedavno potvrdili svoju vjeru u njega kao Izručitelja, Sina Božjega, zatim su vidjeli kako se preobrazio u slavi pred njihovim očima, a sada je počeo govoriti o "ustajanju iz mrtvih"!

Petar je zadrhtao pri pomisli na Učiteljevu smrt - tako neugodna ideja mu je bila nezamisliva - i bojeći se da Jakov i Ivan ne postave neka pitanja u vezi ove izjave, mislio je da je bilo najbolje skrenuti razgovor, a ne znajući o čemu bi drugom govorio, izrekao je prvu misao koja mu je pala na pamet: "Učitelju, zašto onda pismoznanci kažu da prvo mora doći Ilija prije nego se pojavi Mesija?" A Isus je, znajući da je Petar nastojao izbjeći pozivanje na njegovu smrt i uskrsnuće, odgovorio: "Ilija doista dolazi naprije pripremiti put za Sina Čovječjega, koji mora mnogo pretrpjeti i konačno biti odbačen. Ali kažem vam da je Ilija već došao, samo ga oni ne poznadoše, nego postupiše s njim kako im se htjelo." Trojica apostola su razumjeli da je govorio o Ivanu Krstitelju kao Iliji. Isus je znao da, ako njega nastave povezivati s Mesijom, onda prema proročanstvu Ivan mora biti Ilija.

Isus im je zapovijedio da nikomu ne kazuju o predznaku slave koja ga čeka poslije uskrsnuća jer nije htio poticati ideju, nakon što su ga primili kao Mesiju, da bi u bilo kojoj mjeri ispunio njihove pogrešne koncepcije izbavitelja i čudotvorca. Dok su Petar, Jakov i Ivan mnogo razmišljali o svemu tome, nisu govorili o ovom događaju sve do nakon Učiteljeva uskrsnuća.

four of them. The apostles now became greatly frightened, and as they fell down on their faces to worship, they heard a voice, the same that had spoken on the occasion of Jesus' baptism, say: "This is my beloved Son; give heed to him." And when the cloud vanished, again was Jesus alone with the three, and he reached down and touched them, saying: "Arise and be not afraid; you shall see greater things than this." But the apostles were truly afraid; they were a silent and thoughtful trio as they made ready to descend the mountain shortly before midnight.

2. COMING DOWN THE MOUNTAIN

158:2.1 (1754.1) For about half the distance down the mountain not a word was spoken. Jesus then began the conversation by remarking: "Make certain that you tell no man, not even your brethren, what you have seen and heard on this mountain until the Son of Man has risen from the dead." The three apostles were shocked and bewildered by the Master's words, "until the Son of Man has risen from the dead." They had so recently reaffirmed their faith in him as the Deliverer, the Son of God, and they had just beheld him transfigured in glory before their very eyes, and now he began to talk about "rising from the dead"!

158:2.2 (1754.2) Peter shuddered at the thought of the Master's dying — it was too disagreeable an idea to entertain — and fearing that James or John might ask some question relative to this statement, he thought best to start up a diverting conversation and, not knowing what else to talk about, gave expression to the first thought coming into his mind, which was: "Master, why is it that the scribes say that Elijah must first come before the Messiah shall appear?" And Jesus, knowing that Peter sought to avoid reference to his death and resurrection, answered: "Elijah indeed comes first to prepare the way for the Son of Man, who must suffer many things and finally be rejected. But I tell you that Elijah has already come, and they received him not but did to him whatsoever they willed." And then did the three apostles perceive that he referred to John the Baptist as Elijah. Jesus knew that, if they insisted on regarding him as the Messiah, then must John be the Elijah of the prophecy.

158:2.3 (1754.3) Jesus enjoined silence about their observation of the foretaste of his postresurrection glory because he did not want to foster the notion that, being now received as the Messiah, he would in any degree fulfill their erroneous concepts of a wonder-working deliverer. Although Peter, James, and John pondered all this in their minds, they spoke not of it to any man until after the Master's resurrection.

Kako su nastavili silaziti niz planinu, Isus im je rekao: "Niste me htjeli primiti kao Sina Čovječjeg; zato sam pristao biti primljen u skladu s vašim duboko uvriježenim idejama, ali nemojte se varati nego znajte da na kraju mora prevladati volja Oca mogega. Ako odlučite slijediti usmjerenje svoje vlastite volje morate biti spremni podnijeti mnoga razočaranja i doživjeti mnoge kušnje, ali trening koji sam vam dao treba biti dovoljan da osigura vaš trijumf čak i kroz patnje koje sami sebi nanesete."

Isus nije pozvao Petra, Jakova i Isusa da ga prate na goru preobraženja zato što su oni bili u bilo kojem smislu bolje pripremljeni od ostalih apostola svjedočiti ono što se dogodilo, ili zato što su bili duhovno pripravniji uživati tako rijetku privilegiju. Dobro je znao da nijedan od dvanaestorice nije bio duhovno osposobljen za ovo iskustvo; stoga je sa sobom poveo samo trojicu apostola koji su bili određeni da ga prate kad je išao u osamu da se posveti duhovnom zajedništvu.

3. ZNAČENJE PREOBRAŽENJA

To što su Petar, Jakov i Ivan svjedočili na gori preobraženja predstavlja samo letimičan pogled na božanski događaj koji se ovog sadržajnog dana odigrao na Hermonskoj gori. Preobraženje je bilo prigoda:

1. Prihvatanja punine darivanja utjelovljenog života Mihaela na Urantiji od strane Vječne Majke-Sina Raja. Što se tiče tiče zahtijeva Vječnog Sina, Isus je sada dobio garanciju da su svi ispunjeni. Gabriel je Isusu donio tu garanciju.

2. Svjedočanstvo zadovoljenja Beskonačnog Duha o pogledu punine utjelovljenja na Urantiji u smrtnom tijelu. Svemirska predstavnik Beskonačnog Duha, neposredna suradnica Mihaela na Svijetu Spasenja i njegova sveprisutna kolegica je ovom prilikom govorila kroz Oca Melchizedeka.

Isus je rado primio ovaj iskaz o uspjehu svoje zemaljske misije od poslanika Vječnog Sina i Beskonačnog Duha, ali je istaknuo da njegov otac još uvijek nije potvrdio da je darivanje Urantiji bilo završeno; samo je nevidljiva prisutnost Oca posvjedočila kroz Isusovog personificiranog Ispravljča, govoreći: "Ovo je Sin moj ljubljani; njega poslušajte." Ovo je rečeno tako da su to mogla čuti i trojica apostola.

Nakon ovog nebeskog posjeta Isus je tražio

158:2.4 (1754.4) As they continued to descend the mountain, Jesus said to them: "You would not receive me as the Son of Man; therefore have I consented to be received in accordance with your settled determination, but, mistake not, the will of my Father must prevail. If you thus choose to follow the inclination of your own wills, you must prepare to suffer many disappointments and experience many trials, but the training which I have given you should suffice to bring you triumphantly through even these sorrows of your own choosing."

158:2.5 (1754.5) Jesus did not take Peter, James, and John with him up to the mount of the transfiguration because they were in any sense better prepared than the other apostles to witness what happened, or because they were spiritually more fit to enjoy such a rare privilege. Not at all. He well knew that none of the twelve were spiritually qualified for this experience; therefore did he take with him only the three apostles who were assigned to accompany him at those times when he desired to be alone to enjoy solitary communion.

3. MEANING OF THE TRANSFIGURATION

158:3.1 (1755.1) That which Peter, James, and John witnessed on the mount of transfiguration was a fleeting glimpse of a celestial pageant which transpired that eventful day on Mount Hermon. The transfiguration was the occasion of:

158:3.2 (1755.2) 1. The acceptance of the fullness of the bestowal of the incarnated life of Michael on Urantia by the Eternal Mother-Son of Paradise. As far as concerned the requirements of the Eternal Son, Jesus had now received assurance of their fulfillment. And Gabriel brought Jesus that assurance.

158:3.3 (1755.3) 2. The testimony of the satisfaction of the Infinite Spirit as to the fullness of the Urantia bestowal in the likeness of mortal flesh. The universe representative of the Infinite Spirit, the immediate associate of Michael on Salvington and his ever-present coworker, on this occasion spoke through the Father Melchizedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus welcomed this testimony regarding the success of his earth mission presented by the messengers of the Eternal Son and the Infinite Spirit, but he noted that his Father did not indicate that the Urantia bestowal was finished; only did the unseen presence of the Father bear witness through Jesus' Personalized Adjuster, saying, "This is my beloved Son; give heed to him." And this was spoken in words to be heard also by the three apostles.

158:3.5 (1755.5) After this celestial visitation Jesus

znanje volje Oca njegova i odlučio nastaviti svoje smrtno darivanje do prirodne smrti. U tome je bio smisao preobraženja Isusu. Trojici apostola taj događaj obilježava Učiteljev ulazak u završnu fazu njegova zemaljskog života koju je živio kao Sin Božji i Sin Čovječji.

Nakon svečanog susreta Gabrijela i Oca Melkizedeka, Isus je održao neslužbeni razgovor s ovim svojim Sinovima, suradnicima u služanju, u razmatranju svemirskih poslova.

4. DJEČAK EPILEPTIČAR

Bilo je to malo prije doručka u utorak ujutro, kad su Isus i njegovi prijatelji stigli u apostolski tabor. Dok su se približavali, ugledali su veliku skupinu ljudi koji su se okupili oko apostola i nedugo zatim začuli glasne riječi rasprave i natezanja od nekih pedeset osoba, uključujući devetoricu apostola i okupljene koji su u jednakom broju uključivali pismoznance iz Jeruzalema i vjernike koji su pratili Isusa i njegove suradnike na putu za Magadan.

Iako je narod sudjelovao u brojnim argumentima, glavna je polemika vođena o jednom čovjeku iz Tiberijade koji je došao dan prije u potrazi za Isusom. Ovaj je čovjek, Jakov Safed, imao sina jedinca od petnaest godina, koji je teško bolovao od epilepsije. Mladić je pored ovog nervnog oboljenja bio opsjednut jednim od tih lutajućih, neposlušnih pobunjenika iz redova srednjih bića koja su boravila na zemlji a nisu bila pod upravom, tako da je mladić patio od epilepsije kao i opsjednutosti.

Već gotovo dva tjedna je ovaj zabrinuti otac, manji službenik Heroda Antipe, lutao zapadnim granicama Filipovih domena tražeći Isusa da ga zamoli da ozdravi njegova nesrećnog sina. Nije našao apostolsku skupinu sve do podneva na dan kad je Isus bio na planini sa trojicom apostola.

Devetorica apostola su bili jako iznenađeni i prilično uznemireni kad se pred njima iznenada pojavio ovaj čovjek u pratnji gotovo četrdeset drugih osoba koje su također bile u potrazi za Isusom. U trenutku dolaska ove grupe, devetorica apostola ili barem većina njih, su podlijegli svom starom iskušenju - raspravi o tome tko će biti najveći u nastupajućem kraljevstvu; žustro su raspravljali o mogućim pozicijama koje će biti dodjeljene pojedinačnim apostolima. Jednostavno se nisu mogli u potpunosti osloboditi svojih duboko uvriježenih ideja o materijalnoj misiji Mesije. A

sought to know his Father's will and decided to pursue the mortal bestowal to its natural end. This was the significance of the transfiguration to Jesus. To the three apostles it was an event marking the entrance of the Master upon the final phase of his earth career as the Son of God and the Son of Man.

158:3.6 (1755.6) After the formal visitation of Gabriel and the Father Melchizedek, Jesus held informal converse with these, his Sons of ministry, and communed with them concerning the affairs of the universe.

4. THE EPILEPTIC BOY

158:4.1 (1755.7) It was shortly before breakfast time on this Tuesday morning when Jesus and his companions arrived at the apostolic camp. As they drew near, they discerned a considerable crowd gathered around the apostles and soon began to hear the loud words of argument and disputation of this group of about fifty persons, embracing the nine apostles and a gathering equally divided between Jerusalem scribes and believing disciples who had tracked Jesus and his associates in their journey from Magadan.

158:4.2 (1755.8) Although the crowd engaged in numerous arguments, the chief controversy was about a certain citizen of Tiberias who had arrived the preceding day in quest of Jesus. This man, James of Safed, had a son about fourteen years old, an only child, who was severely afflicted with epilepsy. In addition to this nervous malady this lad had become possessed by one of those wandering, mischievous, and rebellious midwayers who were then present on earth and uncontrolled, so that the youth was both epileptic and demon-possessed.

158:4.3 (1755.9) For almost two weeks this anxious father, a minor official of Herod Antipas, had wandered about through the western borders of Philip's domains, seeking Jesus that he might entreat him to cure this afflicted son. And he did not catch up with the apostolic party until about noon of this day when Jesus was up on the mountain with the three apostles.

158:4.4 (1756.1) The nine apostles were much surprised and considerably perturbed when this man, accompanied by almost forty other persons who were looking for Jesus, suddenly came upon them. At the time of the arrival of this group the nine apostles, at least the majority of them, had succumbed to their old temptation — that of discussing who should be greatest in the coming kingdom; they were busily arguing about the probable positions which would be assigned the individual apostles. They simply could not free themselves entirely from the long-cherished idea

sada, nakon što je sam Isus prihvatio njihovo priznanje da je doista bio Izručitelj - ili barem priznanje činjenice svoje božanstvenosti - što je bilo prirodnije od toga da za ovog razdoblja odvojenosti od Učitelja, započinu raspravu o tim nadama i ambicijama koje su tako snažno dominirale njihovim srcima. Bili su zaokupljeni ovim raspravama kada su ih tu zatekli Jakov Safed i njegove kolege koje su bile u potrazi za Isusom.

Andrija je prišao pozdraviti ovog oca i njegovog sina, govoreći: "Koga tražite?" Jakov je odgovorio: "Dobri čovječe, tražim vašeg Učitelja. Tražim da ozdravi mog oboljelog sina. Dovodim ga Isusu da izbací ovog zlog duha koji opsjeda moje dijete." A onda je otac rekao apostolima da mu je sin bio taliko bolestan da je mnogo puta zamalo izgubio život zbog tih zlih napadaja.

Dok su apostoli slušali, Šimun Revnitelj i Juda Iskariotski su stali pred oca, govoreći: "Mi ga možemo izliječiti; ne moraš čekati na povratak Učitelja. Mi smo glasnici kraljevstva; više nećemo držati ove stvari u tajnosti. Isus je Izručitelj koji nam je dostavio ključeve kraljevstva." Za to vrijeme su se Andrija i Tomo savjetovali po strani. Natanije i ostali su sve promatrali u čudu; svi su bili zaprepašteni iznenadnom smjelosti, ako ne drskosti, Šimuna i Jude. Onda je otac rekao: "Ako vam je dato činiti ova djela, molim vas da kažete riječi koje će izručiti moje dijete od njegove teške bolesti." Tada je Šimun iskoračio i položio ruku na glavu dijete gledajući ga ravno u oči i naredio: "Izađi iz njega, duše nečisti; poslušaj me u ime Isusovo." Ali mladić je u odgovoru imao još snažniji napadaj, dok su se pismoznanci rugali apostolima, a razočarani vjernici s bolom slušali poruge ovih neprijateljski naklonjenih kritičara.

Andrija je bio duboko ozlojađen ovim nesmotrenim pokušajem i njegovim tužnim neuspjehom. Pozvao je apostole na stranu da se posavjetuju i pomole. Nakon kraće meditacije, pun bola i svjestan žalca njihovog poraza i očitog poniženja koje ih je snašlo, Andrija je sam pokušao istjerati zlog duha, ali je jedino doživio neuspjeh. Andrija je iskreno priznao poraz i tražio od oca da ostane s njima preko noći ili do Isusovog povratka, govoreći: "Moguće da se ova vrsta samo može istjerati Učiteljevom osobnom naredbom."

I tako, dok je Isus silazio niz padine gore s trojicom zanesenih i preuzbuđenih apostola - Petra, Jakova i Ivana - njihovih devet suradnika nisu mogli spavati od zbunjenosti i poniženja. Bili su jedna utučena i potištena skupina. Ali Jakov Safed nije htio odustati. Iako mu nisu mogli dati

of the material mission of the Messiah. And now that Jesus himself had accepted their confession that he was indeed the Deliverer — at least he had admitted the fact of his divinity — what was more natural than that, during this period of separation from the Master, they should fall to talking about those hopes and ambitions which were uppermost in their hearts. And they were engaged in these discussions when James of Safed and his fellow seekers after Jesus came upon them.

158:4.5 (1756.2) Andrew stepped up to greet this father and his son, saying, "Whom do you seek?" Said James: "My good man, I search for your Master. I seek healing for my afflicted son. I would have Jesus cast out this devil that possesses my child." And then the father proceeded to relate to the apostles how his son was so afflicted that he had many times almost lost his life as a result of these malignant seizures.

158:4.6 (1756.3) As the apostles listened, Simon Zelotes and Judas Iscariot stepped into the presence of the father, saying: "We can heal him; you need not wait for the Master's return. We are ambassadors of the kingdom; no longer do we hold these things in secret. Jesus is the Deliverer, and the keys of the kingdom have been delivered to us." By this time Andrew and Thomas were in consultation at one side. Nathaniel and the others looked on in amazement; they were all aghast at the sudden boldness, if not presumption, of Simon and Judas. Then said the father: "If it has been given you to do these works, I pray that you will speak those words which will deliver my child from this bondage." Then Simon stepped forward and, placing his hand on the head of the child, looked directly into his eyes and commanded: "Come out of him, you unclean spirit; in the name of Jesus obey me." But the lad had only a more violent fit, while the scribes mocked the apostles in derision, and the disappointed believers suffered the taunts of these unfriendly critics.

158:4.7 (1756.4) Andrew was deeply chagrined at this ill-advised effort and its dismal failure. He called the apostles aside for conference and prayer. After this season of meditation, feeling keenly the sting of their defeat and sensing the humiliation resting upon all of them, Andrew sought, in a second attempt, to cast out the demon, but only failure crowned his efforts. Andrew frankly confessed defeat and requested the father to remain with them overnight or until Jesus' return, saying: "Perhaps this sort goes not out except by the Master's personal command."

158:4.8 (1756.5) And so, while Jesus was descending the mountain with the exuberant and ecstatic Peter, James, and John, their nine brethren likewise were sleepless in their confusion and downcast humiliation. They were a dejected and chastened group. But James of Safed would not

nikakvu jasnu ideju o tome kada se Isus trebao vratiti, on je odlučio čekati na Učiteljev povratak.

give up. Although they could give him no idea as to when Jesus might return, he decided to stay on until the Master came back.

5. ISUS ISCJELJUJE DJEČAKA

Kako se Isus približavao, devetorica apostola nisu mogli dočekati da ga vide, a jako ih je ohrabrilo dobro raspoloženje i neuobičajni entuzijizam na licima Petra, Jakova i Ivana. Požurili su da pozdrave Isusa i svoja tri brata. Kad su razmijenjivali pozdrave, prišla je svjetina i Isus je upitao: "Što ste raspravljali dok smo se približavali?" Ali prije nego što su uznemireni i poniženi apostoli mogli odgovoriti na Učiteljevo pitanje, istupio je zabrinuti otac oboljelog dječaka i padajući ničice pred Isusom, rekao: "Učitelju, ja imam sina jedinca, koji je opsjednut zlim duhom. Ne samo da više od straha, pjeni na usta i pada kao mrtav pri svakom napadaju, već ga ovaj zli duh često tjera na grčeve, a nekad ga baca u vodu, pa čak i u vatru. Od tolikog škripanja zuba i mnogih modrica, dijete mi umire pred očima. Život mu je gori od smrti; njegova majka i ja smo tužna srca i slomljena duha. Jučer oko podneva, u potrazi za tobom, naišli smo na tvoje sljedbenike i dok smo te čekali, tvoji su apostoli pokušali istjerati ovog zlog duha, ali to nisu uspjeli učiniti. A sada, Gospodine, hoćeš li to učiniti za nas, hoćeš li izliječiti moga sina?"

Kad je Isus čuo ovu pripovijest, dotaknuo je oca koji je klečao i zapovijedio mu da ustane, dok je s upitim izrazom pogledao svoje apostole koji su bili u blizini. Isus je tada rekao svima koji su stajali pred njim: "O rode nevjerni i opaki, dokle mi je nositi se s vama? Dokle mi je biti s vama? Kad ćete naučiti da djela vjere ne dolaze po nalogu sumnje i nevjere?" A onda, pokazujući na zbunjenog oca, Isus je rekao: "Dovedite sina ovamo." I kad je Jakov doveo dječaka pred Isusa, on je upitao: "Koliko već dječak ovako boluje?" Otac je odgovorio: "Otkako je bio malo dijete." I dok su tako razgovarali, mladića je uhvatio još jedan siloviti napadaj, te je pao na zemlju i počeo škrgutati zubima i pjeniti na usta. Nakon niza nasilnih napadaja, mladić je ostao ležati pred njima kao mrtav. Otac je ponovo pao ničice pred Isusom dok je preklinjao Učitelja, govoreći: "Ako ga možeš ozdraviti, molim te da se smiluješ na nas izbaviš od ove nevolje." Kad je Isus čuo te riječi, pogledao je u očevu tjeskobno lice, govoreći: "Nemoj sumnjati u snagu Očeve ljubavi, već samo u iskrenost i doseg tvoje vjere." Onda je Jakov Safed izrekao te nezaboravne riječi koje su bile kombinacija vjere i sumnje, "Oče, ja vjerujem. Molim te pomoz mi u mojoj nevjeri."

5. JESUS HEALS THE BOY

158:5.1 (1757.1) As Jesus drew near, the nine apostles were more than relieved to welcome him, and they were greatly encouraged to behold the good cheer and unusual enthusiasm which marked the countenances of Peter, James, and John. They all rushed forward to greet Jesus and their three brethren. As they exchanged greetings, the crowd came up, and Jesus asked, "What were you disputing about as we drew near?" But before the disconcerted and humiliated apostles could reply to the Master's question, the anxious father of the afflicted lad stepped forward and, kneeling at Jesus' feet, said: "Master, I have a son, an only child, who is possessed by an evil spirit. Not only does he cry out in terror, foam at the mouth, and fall like a dead person at the time of seizure, but oftentimes this evil spirit which possesses him rends him in convulsions and sometimes has cast him into the water and even into the fire. With much grinding of teeth and as a result of many bruises, my child wastes away. His life is worse than death; his mother and I are of a sad heart and a broken spirit. About noon yesterday, seeking for you, I caught up with your disciples, and while we were waiting, your apostles sought to cast out this demon, but they could not do it. And now, Master, will you do this for us, will you heal my son?"

158:5.2 (1757.2) When Jesus had listened to this recital, he touched the kneeling father and bade him rise while he gave the near-by apostles a searching survey. Then said Jesus to all those who stood before him: "O faithless and perverse generation, how long shall I bear with you? How long shall I be with you? How long ere you learn that the works of faith come not forth at the bidding of doubting unbelief?" And then, pointing to the bewildered father, Jesus said, "Bring hither your son." And when James had brought the lad before Jesus, he asked, "How long has the boy been afflicted in this way?" The father answered, "Since he was a very young child." And as they talked, the youth was seized with a violent attack and fell in their midst, gnashing his teeth and foaming at the mouth. After a succession of violent convulsions he lay there before them as one dead. Now did the father again kneel at Jesus' feet while he implored the Master, saying: "If you can cure him, I beseech you to have compassion on us and deliver us from this affliction." And when Jesus heard these words, he looked down into the father's anxious face, saying: "Question not my Father's power of love, only the sincerity and reach of your faith. All things are possible to him who really believes."

Kad je Isus čuo te riječi, iskoračio je naprijed i uzimajući dječaka za ruku, rekao: "Ovo činim u skladu s Očevom voljom i u čast živuće vjere. Ustani, sine moj! Neka nepokorni duh iziđe iz njega i neka se više ne vraća u njega." Stavljajući dječakovu ruku u ruku njegova oca, Isus je rekao: "Idi svojim putem. Otac je ispunio želju tvoje duše." I svi koji su bili prisutni, čak i Isusovi neprijatelji, su bili zapanjeni onim što su vidjeli.

Bilo je to veliko razočaranje trojici apostola koji su donedavno uživali duhovni zanos doživljaja i iskustava preobraženja, da se nedugo zatim vrate na scenu poraza i nelagode među svojim prijateljima apostolima. Ali to je uvijek bio slučaj s ovom dvanaestoricom poslanika kraljevstva. Oni su se neprestano kretali između zanosa i poniženja u svojim životnim iskustvima.

Bio je to istinski slučaj dvostrukog ozdravljenja, bolesti tijela i poremećaja duha. Mladić je ovom prilikom iscijeljen do kraja života. Kad se Jakov udaljio sa svojim oporavljenim sinom, Isus je rekao: "Idemo u Cezareju Filipovu; odmah se počnite spremati." I ova se tiha skupina zaputila prema jugu praćena narodom.

6. U VRTU CELZUSA

Smjestili su se kod Celzusa i nakon što su te večeri jeli i odmorili se, dvanaestorica se okupiše oko Isusa kad Tomo reče: "Učitelju, mi koji smo ostali u taboru još nismo čuli što se dogodilo u gori, što je tako silno razveselilo našu braću koja su bila s tobom, pa te molimo da nam objasniš razloge našeg poraza i da nas uputiš u te stvari, budući da vidimo da u ovom trenutku ne možemo govoriti o događajima koji su se odigrali na gori."

Isus je ovako odgovorio na Tomino pitanje: "Sve što su tvoja braća čula na gori bit će vam obznanjeno u pravo vrijeme. A ja ću vam sada ukazati na uzroke vašeg poraza u onome što ste tako nerazumno pokušali učiniti. Dok su se vaš Učitelj i njegovi pratitelji, vaša braća, jučer penjali ovom gorom u traženju većeg znanja Očeve volje i bogatijeg obdarenja mudrosti za učinkovito izvršenje te božanske volje, vi koji ste ostali na straži ovdje u taboru primili ste upute da nastojite steći um duhovnog uvida i da se zajedno s nama molite za potpunije otkrivenje Očeve volje, ali vi se niste povelili za vjerom koja vam je bila na

And then James of Safed spoke those long-to-be-remembered words of commingled faith and doubt, "Lord, I believe. I pray you help my unbelief."

158:5.3 (1757.3) When Jesus heard these words, he stepped forward and, taking the lad by the hand, said: "I will do this in accordance with my Father's will and in honor of living faith. My son, arise! Come out of him, disobedient spirit, and go not back into him." And placing the hand of the lad in the hand of the father, Jesus said: "Go your way. The Father has granted the desire of your soul." And all who were present, even the enemies of Jesus, were astonished at what they saw.

158:5.4 (1757.4) It was indeed a disillusionment for the three apostles who had so recently enjoyed the spiritual ecstasy of the scenes and experiences of the transfiguration, so soon to return to this scene of the defeat and discomfiture of their fellow apostles. But it was ever so with these twelve ambassadors of the kingdom. They never failed to alternate between exaltation and humiliation in their life experiences.

158:5.5 (1758.1) This was a true healing of a double affliction, a physical ailment and a spirit malady. And the lad was permanently cured from that hour. When James had departed with his restored son, Jesus said: "We go now to Caesarea-Philippi; make ready at once." And they were a quiet group as they journeyed southward while the crowd followed on behind.

6. IN CELSUS' GARDEN

158:6.1 (1758.2) They remained overnight with Celsus, and that evening in the garden, after they had eaten and rested, the twelve gathered about Jesus, and Thomas said: "Master, while we who tarried behind still remain ignorant of what transpired up on the mountain, and which so greatly cheered our brethren who were with you, we crave to have you talk with us concerning our defeat and instruct us in these matters, seeing that those things which happened on the mountain cannot be disclosed at this time."

158:6.2 (1758.3) And Jesus answered Thomas, saying: "Everything which your brethren heard on the mountain shall be revealed to you in due season. But I will now show you the cause of your defeat in that which you so unwisely attempted. While your Master and his companions, your brethren, ascended yonder mountain yesterday to seek for a larger knowledge of the Father's will and to ask for a richer endowment of wisdom effectively to do that divine will, you who remained on watch here with instructions to strive to acquire the mind of spiritual insight and to pray with us for a fuller revelation of the Father's will, failed to

raspolaganju i čekala na vaše upute, nego ste podlijegli iskušenju i povelj se za svojim starim zlim sklonostima traženja svaki za sebe počasnog mjesta u kraljevstvu nebeskom - materijalnom i vremenskom kraljevstvu o kojem neprestano mislite. Držite se ovih pogrešnih pojmova unatoč tome što sam vam toliko puta rekao da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta.

"Tek što je vaša vjera imala priliku shvatiti identitet Sina Čovječjega, vratila se vaša stara želja za svjetovnim unaprijeđenjem i ponovo ste pali u raspravu među sobom o tome tko će biti najveći u kraljevstvu nebeskom, kraljevstvu koje, onakvo kakvim ga vi zamišljate, ne postoji i nikada neće postojati. Zar vam nisam rekao da onaj tko želi biti najveći u kraljevstvu bratstva Oca mogega mora postati mali u svojim vlastitim očima i tako postati služitelj njegove braće? Duhovna veličina počiva u razumijevanju ljubavi koja nalikuje Bogu, a ne uživanju ostvarivanja materijalne moći u cilju uzvisivanja vlastite pozicije. U onome što ste pokušali učiniti, u čemu ste doživjeli tako potpun neuspjeh, niste imali čiste namjere. Vaš motiv nije bio božanski. Vaš ideal nije bio duhovan. Vaš ambicija nije bila altruistična. Vaš postupak nije bio utemeljen na ljubavi, a cilj vašeg postignuća nije bio volja Oca na nebu.

"Koliko vam još treba da naučite da ne možete skratiti tijek utemeljenih prirodnih pojava osim ako je to u skladu s Očevom voljom? Niti možete učiniti duhovni rad bez duhovne snage. A ne možete učiniti ni jedno ni drugo, čak ni u prisutnosti njihovog potencijala, ako ne postoji taj treći i bitni ljudski faktor, osobno iskustvo posjeda ove živuće vjere. Zašto morate uvijek tražiti materijalne manifestacije da vas one privedu duhovnim stvarnostima kraljevstva? Zar ne možete shvatiti smisao duha moje misije bez vidljivog ispoljenja čudesnih djela? Kad se konačno mogu osloniti na vašu spremnost pridržavanja viših i duhovnih stvarnosti kraljevstva bez obzira na vanjski izgled bilo kakvih materijalnih manifestacija?"

Kad je Isus završio s obraćanjem dvanaestorici, dodao je: "A sada idite na počinak, jer se sutra vraćamo u Magadan da se tako posavjetujemo u vezi naše misije u gradovima i selima Dekapolis. I u zaključku današnjem događaju, proglašavam svakome od vas što sam rekao vašoj braći na gori i neka te riječi uđu duboko u vaša srca: Sin Čovječji sada ulazi u posljednju fazu svoga darivanja. Sad se nalazimo na početku radova koji će s vremenom dovesti do velikog i konačnog ispita vaše vjere i odanosti kada budem predan u ruke ljudi koji traže moje uništenje. I zapamtite što vam govorim: Sin Čovječji doista ima biti pogubljen, ali on će uskrsnuti."

exercise the faith at your command but, instead, yielded to the temptation and fell into your old evil tendencies to seek for yourselves preferred places in the kingdom of heaven — the material and temporal kingdom which you persist in contemplating. And you cling to these erroneous concepts in spite of the reiterated declaration that my kingdom is not of this world.

158:6.3 (1758.4) "No sooner does your faith grasp the identity of the Son of Man than your selfish desire for worldly preferment creeps back upon you, and you fall to discussing among yourselves as to who should be greatest in the kingdom of heaven, a kingdom which, as you persist in conceiving it, does not exist, nor ever shall. Have not I told you that he who would be greatest in the kingdom of my Father's spiritual brotherhood must become little in his own eyes and thus become the server of his brethren? Spiritual greatness consists in an understanding love that is Godlike and not in an enjoyment of the exercise of material power for the exaltation of self. In what you attempted, in which you so completely failed, your purpose was not pure. Your motive was not divine. Your ideal was not spiritual. Your ambition was not altruistic. Your procedure was not based on love, and your goal of attainment was not the will of the Father in heaven.

158:6.4 (1758.5) "How long will it take you to learn that you cannot time-shorten the course of established natural phenomena except when such things are in accordance with the Father's will? nor can you do spiritual work in the absence of spiritual power. And you can do neither of these, even when their potential is present, without the existence of that third and essential human factor, the personal experience of the possession of living faith. Must you always have material manifestations as an attraction for the spiritual realities of the kingdom? Can you not grasp the spirit significance of my mission without the visible exhibition of unusual works? When can you be depended upon to adhere to the higher and spiritual realities of the kingdom regardless of the outward appearance of all material manifestations?"

158:6.5 (1759.1) When Jesus had thus spoken to the twelve, he added: "And now go to your rest, for on the morrow we return to Magadan and there take counsel concerning our mission to the cities and villages of the Decapolis. And in the conclusion of this day's experience, let me declare to each of you that which I spoke to your brethren on the mountain, and let these words find a deep lodgment in your hearts: The Son of Man now enters upon the last phase of the bestowal. We are about to begin those labors which shall presently lead to the great and final testing of your faith and devotion when I shall be delivered into the hands of the men who seek my destruction. And remember what I am saying to you: The Son of Man will be put to death, but he shall rise again."

Povukli su se na počinak, žalosni. Bili su zbunjeni; nisu mogli shvatiti ove riječi. I dok su se bojali bilo što pitati u vezi onoga što je rekao, sjetili su se ovih riječi nakon njegova uskrsnuća.

7. PETROV PROTEST

Rano u srijedu ujutro Isus i dvanaestorica su krenuli iz Cezareje Filipove prema Magadanskom parku u blizini Betsaide Julijeve. Apostoli su te noći vrlo malo spavali; ujutro su se rano spremili za pokret. Čak su i flegmatični Alfejevi blizanci bili šokirani ovim govorom o Isusovoj smrti. Idući prema jugu, tek što su prošli pored voda Meroma i skrenuli prema Damasku, u želji da izbjegne pismoznance i druge za koje je znao da će poći za njima, Isus je odlučio putovati u Kafarnaum cestom koja je vodila kroz Galileju u smjeru Damaska. I to je učinio jer je znao da će oni koji su ih slijedili putovati istočnim jordanskim putem jer su računali da su se Isus i apostoli bojali proći kroz teritorij Heroda Antipe. Isus je nastojao izjeći svoje kritičare i svjetinu koja ih je pratila da bi mogao provesti dan nasamo sa svojim apostolima.

Putovali su Galilejom sve dok nije dobro odmaklo vrijeme za ručak, kad su se zaustavili da se osvježe u hladu. Nakon objeda, Andrija se obratio Isusu govoreći: "Učitelju, moja braća ne shvaćaju tvoje duboke riječi. Došli smo do točke gdje u potpunosti vjerujemo da si ti Sin Božji, a sada nam govoriš ove čudne riječi o svome odlasku i smrti. Mi ne razumijemo tvoje učenje. Da li nam to govoriš u slikama? Molimo te da nam se obratiš izravnim i jasnim riječima."

U odgovor na Andrijino pitanje, Isus je rekao: "Braćo moja, to je zato što ste priznali da sam Sin Božji, da sam prisiljen početi otkrivati istinu o kraju darivanja Sina Čovječjega na zemlji. Vi inzistirate na vjerovanju da sam ja Mesija i nećete odustati od ideje da Mesija mora sjesti na prijestolje u Jeruzalemu; zbog toga vam ustrajno govorim da Sin Čovječji sada mora otići u Jeruzalem, gdje će mnogo patiti, biti odbijen od strane pismoznanaca, starješina i glavara svećeničkih i da će nakon svega toga biti ubijen, ali će uskrsnuti od mrtvih. I ne govorim vam prisporodu; govorim vam istinu da se možete pripremiti za ove događaje kad vas iznenada snađu." I dok je još govorio, Šimun Petar mu je žurno prišao i stavljajući ruku na Učiteljevo rame, rekao: "Učitelju, daleko od toga da se želim s tobom preparirati, ali kažem ti da se ove stvari nikada ne smiju dogoditi."

^{158:6.6 (1759.2)} They retired for the night, sorrowful. They were bewildered; they could not comprehend these words. And while they were afraid to ask aught concerning what he had said, they did recall all of it subsequent to his resurrection.

7. PETER'S PROTEST

^{158:7.1 (1759.3)} Early this Wednesday morning Jesus and the twelve departed from Caesarea-Philippi for Magadan Park near Bethsaida-Julias. The apostles had slept very little that night, so they were up early and ready to go. Even the stolid Alpheus twins had been shocked by this talk about the death of Jesus. As they journeyed south, just beyond the Waters of Merom they came to the Damascus road, and desiring to avoid the scribes and others whom Jesus knew would presently be coming along after them, he directed that they go on to Capernaum by the Damascus road which passes through Galilee. And he did this because he knew that those who followed after him would go on down over the east Jordan road since they reckoned that Jesus and the apostles would fear to pass through the territory of Herod Antipas. Jesus sought to elude his critics and the crowd which followed him that he might be alone with his apostles this day.

^{158:7.2 (1759.4)} They traveled on through Galilee until well past the time for their lunch, when they stopped in the shade to refresh themselves. And after they had partaken of food, Andrew, speaking to Jesus, said: "Master, my brethren do not comprehend your deep sayings. We have come fully to believe that you are the Son of God, and now we hear these strange words about leaving us, about dying. We do not understand your teaching. Are you speaking to us in parables? We pray you to speak to us directly and in undisguised form."

^{158:7.3 (1759.5)} In answer to Andrew, Jesus said: "My brethren, it is because you have confessed that I am the Son of God that I am constrained to begin to unfold to you the truth about the end of the bestowal of the Son of Man on earth. You insist on clinging to the belief that I am the Messiah, and you will not abandon the idea that the Messiah must sit upon a throne in Jerusalem; wherefore do I persist in telling you that the Son of Man must presently go to Jerusalem, suffer many things, be rejected by the scribes, the elders, and the chief priests, and after all this be killed and raised from the dead. And I speak not a parable to you; I speak the truth to you that you may be prepared for these events when they suddenly come upon us." And while he was yet speaking, Simon Peter, rushing impetuously toward him, laid his hand upon the Master's shoulder and said: "Master, be it far from us to contend with you, but I declare that these

Petar je tako govorio jer je volio Isusa; ali Učiteljeva je ljudska priroda prepoznala u ovim riječima dobronamjerne ljubavi suptilnu sugestiju da dođe u napast promijeniti plan dovršenja svog zemaljskog darivanja u skladu s voljom njegova Rajskog Oca. I bilo je to upravo zato što je prepoznao opasnost dopuštanja sugestijama čak i svojih suosjećajnih i odanih prijatelja da ga odvrate od njegovih planova, da se Isus okrenuo Petru i ostalim apostolima, govoreći: "Idite mi s očiju! Vi koji odišete duhom protivnika, napasnika. Kad ovako govorite, niste na mojoj strani, nego na strani našeg neprijatelja. Na taj način pretvarate svoju ljubav prema meni u kamen spoticanja izvršenju Očeve volje. Ne obazirite se na puteve ljudske, nego na volju Božju."

Nakon što se oporavili od prvog šoka Isusovog oštrog upozorenja i prije nego što će nastaviti s putovanjem, Učitelj je dalje rekao: "Ako li tko dakle hoće ići za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka iz dana u dan prihvati svoje dužnosti i neka me slijedi. Tko hoće život svoj sebično spasiti, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene i evanđelja, spasit će ga. Što koristi čovjeku ako stekne cijeli svijet, a izgubi vlastitu dušu? Što bi čovjek dao u zamjenu za vječni život? Nemojte se stidjeti mene i mojih riječi u ovoj grešnoj i licemjernoj generaciji, kao što se ni ja neću postidjeti priznati vas kad se u slavi pojavite pred mojim Ocem u prisutnosti cijelog nebeskog mnoštva. Ipak, mnogi koji sada stoje preda mnom, neće okusiti smrti dok ne vide kako ovo kraljevstvo Božje dolazi u snazi."

I tako je Isus jasno obznanio dvanestorici patnje i sukobe na putu kojim moraju poći oni koji ga žele slijediti. Kakav su šok bile ove riječi galilejskim ribarima koji nisu prestajali maštati o zemaljskom kraljevstvu koje će im dati počasne pozicije! Ali te su hrabre riječi dirnule njihova odana srca i ni jedan ga nije bio sklon napustiti. Isus ih nije slao u sukob same; on ih je vodio. Samo je tražio da ga hrabro slijede.

Dvanaestorica su polako spoznavali ideju onoga što im je Isus govorio o mogućnosti njegove smrti. Oni su samo nejasno shvaćali to što je rekao o svojoj smrti, dok su njihovi umovi posve propustili registrirati njegovu izjavu o podizanju iz mrtvih. Kako su dani prolazili, sjećajući se događaja na gori preobraženja, Petar, Jakov i Ivan su došli do punijeg razumijevanja nekih pitanja.

U odnosu dvanaestorice s njihovim Učiteljem, tek su nekoliko puta imali priliku vidjeti takvu

things shall never happen to you."

158:7.4 (1760.1) Peter spoke thus because he loved Jesus; but the Master's human nature recognized in these words of well-meant affection the subtle suggestion of temptation that he change his policy of pursuing to the end his earth bestowal in accordance with the will of his Paradise Father. And it was because he detected the danger of permitting the suggestions of even his affectionate and loyal friends to dissuade him, that he turned upon Peter and the other apostles, saying: "Get you behind me. You savor of the spirit of the adversary, the tempter. When you talk in this manner, you are not on my side but rather on the side of our enemy. In this way do you make your love for me a stumbling block to my doing the Father's will. Mind not the ways of men but rather the will of God."

158:7.5 (1760.2) After they had recovered from the first shock of Jesus' stinging rebuke, and before they resumed their journey, the Master spoke further: "If any man would come after me, let him disregard himself, take up his responsibilities daily, and follow me. For whosoever would save his life selfishly, shall lose it, but whosoever loses his life for my sake and the gospel's, shall save it. What does it profit a man to gain the whole world and lose his own soul? What would a man give in exchange for eternal life? Be not ashamed of me and my words in this sinful and hypocritical generation, even as I will not be ashamed to acknowledge you when in glory I appear before my Father in the presence of all the celestial hosts. Nevertheless, many of you now standing before me shall not taste death till you see this kingdom of God come with power."

158:7.6 (1760.3) And thus did Jesus make plain to the twelve the painful and conflicting path which they must tread if they would follow him. What a shock these words were to these Galilean fishermen who persisted in dreaming of an earthly kingdom with positions of honor for themselves! But their loyal hearts were stirred by this courageous appeal, and not one of them was minded to forsake him. Jesus was not sending them alone into the conflict; he was leading them. He asked only that they bravely follow.

158:7.7 (1760.4) Slowly the twelve were grasping the idea that Jesus was telling them something about the possibility of his dying. They only vaguely comprehended what he said about his death, while his statement about rising from the dead utterly failed to register in their minds. As the days passed, Peter, James, and John, recalling their experience upon the mount of the transfiguration, arrived at a fuller understanding of certain of these matters.

158:7.8 (1760.5) In all the association of the twelve with their Master, only a few times did they see

oštrinu u njegovim očima i čuti tako ozbiljne riječi prijekora koje je ovom prigodom uputio Petru i ostalima. Isus je uvijek bio strpljiv prema njihovim ljudskim nedostacima, ali to nije bio slučaj prilikom prijetnje opasnosti odvratanja od implicitnog obavljanja volje njegova Oca u vezi samog kraja njegovog zemaljskog života. Apostoli su bili doslovce zapanjeni; bili su izvan sebe i užasnuti. Nisu mogli pronaći riječi da izraze svoju tugu. Polako su počeli shvaćati kakve je muke Učitelj morao izdržati, te da su oni morali s njim podijeliti ta iskustva, ali se nisu probudili pred stvarnosti predstojećih događaja sve do dugo nakon ovih ranih naznaka predstojeće tragedije njegovih posljednjih dana.

Isus i dvanaestorica su u tišini krenuli prema svom taboru u Magadanskom park, idući putem za Kafarnaum. Kako je poslijepodne odmicalo oni nisu govorili s Isusom, ali su mnogo razgovarali među sobom, dok je Andrija govorio s Učiteljem.

8. U PETROVOJ KUĆI

Nakon što su u sumrak stigli u Kafarnaum, išli su usamljenim cestama direktno u dom Šimuna Petra na večeru. Dok se David Zebedejev spremao da ih preveze preko jezera, zadržali su se u Šimunovoj kući gdje je Isus, gledajući Petra i ostale apostole, upitao: "Dok smo zajedno putovali danas popodne, o čemu ste tako ozbiljno govorili među sobom?" Apostoli su šutjeli jer su mnogi od njih nastavili raspravu koju su započeli na Hermonskoj gori o pozicijama koje će imati u nastupajućem kraljevstvu; koji je od njih trebao biti najveći, i tako dalje. Isus, koji je znao što je taj dan zaokupljalo njihove misli, je pokazao na jedno od Petrove djece i uzimajući dijete, rekao: "Zaista, kažem vam, osim ako se ne preobrazite i ne postanete kao ovo dijete, učinit ćete malo napretka u kraljevstvu nebeskom. Tko god se ponizi i postane kao ovo dijete, taj će postati najveći u kraljevstvu nebeskom. A tko primi jednog od ovih malenih radi mene, mene primi. A tko mene primi, primi i onoga koji me posla. Tko god hoće biti prvi u kraljevstvu, neka prvo traži da posluži ove dobre istine svojoj braći u tijelu. A tko uzrokuje jednog od ovih malenih da se spotakne, bilo bi bolje da s mlinskim kamenom o vratu bude bačen u more. Ako te ono što radiš svojim rukama ili ono što vidiš svojim očima odvrća od napredovanja u kraljevstvu, bolje da žrtvuješ te idole koje si njegovao, jer je bolje ući u kraljevstvo bez mnogih dragih stvari u životu, nego se držati tih idola i naći seisključenim iz kraljevstva. Ali prije svega, pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih malenih, jer anđeli njihovi uvijek gledaju lica nebeskog mnoštva."

that flashing eye and hear such swift words of rebuke as were administered to Peter and the rest of them on this occasion. Jesus had always been patient with their human shortcomings, but not so when faced by an impending threat against the program of implicitly carrying out his Father's will regarding the remainder of his earth career. The apostles were literally stunned; they were amazed and horrified. They could not find words to express their sorrow. Slowly they began to realize what the Master must endure, and that they must go through these experiences with him, but they did not awaken to the reality of these coming events until long after these early hints of the impending tragedy of his latter days.

158:7.9 (1761.1) In silence Jesus and the twelve started for their camp at Magadan Park, going by way of Capernaum. As the afternoon wore on, though they did not converse with Jesus, they talked much among themselves while Andrew talked with the Master.

8. AT PETER'S HOUSE

158:8.1 (1761.2) Entering Capernaum at twilight, they went by unfrequented thoroughfares directly to the home of Simon Peter for their evening meal. While David Zebedee made ready to take them across the lake, they lingered at Simon's house, and Jesus, looking up at Peter and the other apostles, asked: "As you walked along together this afternoon, what was it that you talked about so earnestly among yourselves?" The apostles held their peace because many of them had continued the discussion begun at Mount Hermon as to what positions they were to have in the coming kingdom; who should be the greatest, and so on. Jesus, knowing what it was that occupied their thoughts that day, beckoned to one of Peter's little ones and, setting the child down among them, said: "Verily, verily, I say to you, except you turn about and become more like this child, you will make little progress in the kingdom of heaven. Whosoever shall humble himself and become as this little one, the same shall become greatest in the kingdom of heaven. And whoso receives such a little one receives me. And they who receive me receive also Him who sent me. If you would be first in the kingdom, seek to minister these good truths to your brethren in the flesh. But whosoever causes one of these little ones to stumble, it would be better for him if a millstone were hanged about his neck and he were cast into the sea. If the things you do with your hands, or the things you see with your eyes give offense in the progress of the kingdom, sacrifice these cherished idols, for it is better to enter the kingdom minus many of the beloved things of life rather than to cling to these idols and find yourself shut out of the kingdom. But most of all, see that you despise not one of these

Kad je Isus završio s govorom, ušli su u
čamac i zaplovili prema Magadanu.

little ones, for their angels do always behold the
faces of the heavenly hosts.”

^{158:8.2 (1761.3)} When Jesus had finished speaking,
they entered the boat and sailed across to
Magadan.

POGLAVLJE 159. TURNEJA DEKAPOLISOM

⇐ 158

Knjiga Urantije

160 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 159 TURNEJA DEKAPOLISOM

Sekcije

Uvod

1. GOVOR O PRAŠTANJU
2. ČUDNOVATI PROPOVJEDNIK
3. POUKA UČITELJIMA I VJERNICIMA
4. RAZGOVOR S NATANIJEM
5. POZITIVNA PRIRODA ISUSOVE RELIGIJE
6. POVRATAK U MAGADAN

PAPER 159 THE DECAPOLIS TOUR

SECTIONS

Introduction

1. The Sermon on Forgiveness
2. The Strange Preacher
3. Instruction for Teachers and Believers
4. The Talk with Nathaniel
5. The Positive Nature of Jesus' Religion
6. The Return to Magadan

Uvod

KADA su Isus i dvanaestorica stigli u Magadanski park, tu su zatekli skupinu od gotovo stotinu evanđelista i sljedbenika, uključujući i sam korpus žena, koji su tu čekali i bili spremni odmah krenuti na misiju poučavanja i propovijedanja u obilasku gradova Dekapolisa.

U ovaj je četvrtak ujutro 18. kolovoza Učitelj pozvao svoje sljedbenike i odredio da svaki apostol sa sobom povede jednog od dvanaestorice evanđelista, te da u dvanaest skupina zajedno krenu na rad u gradovima i selima Dekapolisa. Odredio je da drugi učenici i pripadnice korpusa žena ostanu s njim. Isus je odredio da ova turneja traje četiri tjedna i uputio svoje sljedbenike da se vrate u Magadan najkasnije u petak 16. rujna. Obećao im je doći u posjet više puta tijekom tog vremena. U toku tog mjeseca, ovih je dvanaest skupina djelovalo u Gerasi, Gamali, Hiposu, Zabonu, Gadan, Abili, Edreji, Filadelfiji, Hešbonu, Diumu, Skitopolu i mnogim drugim gradovima. Tijekom ove turneje nije bilo čuda ozdravljenja niti bilo kakvih drugih izvanrednih događaja.

INTRODUCTION

159:0.1 (1762.1) WHEN Jesus and the twelve arrived at Magadan Park, they found awaiting them a group of almost one hundred evangelists and disciples, including the women's corps, and they were ready immediately to begin the teaching and preaching tour of the cities of the Decapolis.

159:0.2 (1762.2) On this Thursday morning, August 18, the Master called his followers together and directed that each of the apostles should associate himself with one of the twelve evangelists, and that with others of the evangelists they should go out in twelve groups to labor in the cities and villages of the Decapolis. The women's corps and others of the disciples he directed to remain with him. Jesus allotted four weeks to this tour, instructing his followers to return to Magadan not later than Friday, September 16. He promised to visit them often during this time. In the course of this month these twelve groups labored in Gerasa, Gamala, Hippos, Zaphon, Gadara, Abila, Edrei, Philadelphia, Heshbon, Dium, Scythopolis, and many other cities. Throughout this tour no miracles of healing or other extraordinary events occurred.

1. GOVOR O PRAŠTANJU

Jedne večeri u Hiposu u odgovor na pitanje jednog učenika, Isus je održao govor o praštanju. Učitelj je rekao:

"Ako dobar čovjek imadne sto ovaca i jedna od njih zaluta, neće li on odmah ostaviti onih devedeset i devet i poći u potragu za onom zalutalom? A ako je dobar pastir, neće li nastaviti svoju potragu za izgubljenom ovcom dok je ne nađe? A onda, kad pastir pronađe svoju izgubljenu ovcu, neće li je pun veselja staviti preko ramena i ići kući pozvati svoje prijatelje i susjede da im rekne: 'Radujte se sa mnom, jer ja nađoh ovcu svoju izgubljenu!' Kažem vam da je veća radost na nebu zbog jednog grešnika koji se obrati nego zbog devedeset i devet pravednika kojima ne treba obraćenja. Čak i tako, nije volja Oca mogega koji je na nebesima da se izgubi, a pogotovu da nastrada, i jedan od ovih malenih. U vašoj religiji Bog prima grešnike koji se kaju; u evanđelju kraljevstva Otac ide u potragu da ih pronađe prije nego što i pomisle ozbiljno o pokajanju.

"Otac na nebu voli svoju djecu i zato i vi trebate naučiti voljeti jedni druge; Otac na nebu oprašta vaše grijehе; vi zato trebate naučiti oprostiti jedni drugima. Ako tvoj brat sagriješi protiv tebe, s taktom i strpljenjem mu ukaži na njegovu pogrešku. A to je sve samo između tebe i njega. Ako te posluša, onda si pridobio svoga brata. Ali ako te brat tvoj ne posluša nego ustraje u svojoj pogrešci, otiđi opet k njemu i povedi sa sobom još jednog ili dvojicu zajedničkih prijatelja da tako imaš dva ili čak tri svjedoka da potvrde tvoj iskaz i utvrde činjenicu da si se ponio pravedno i milosrdno sa svojim bratom koji te uvrijedio. No, ako on odbije čuti svoju braću, možete ispričati cijelu pripovijest bratskoj zajednici, a ako on odbije poslušati zajednicu, ona može poduzeti ono što smatra mudrim; neka tako nemarna osoba postane izopćenik iz kraljevstva. Vi se ne možete praviti da imate moć suditi dušama svojih bližnjih i opraštati grijehе ili na neki drugi način uzurpirati povlastice nadzornika nebeskih sila, i dok ne možete oprostiti tuđe grijehе, u isto vrijeme je u vaše ruke povjereno održavanje vremenskog reda u kraljevstvu na zemlji. Iako se ne možete miješati u božanske uredbe koje se odnose na vječni život, trebate urediti pitanja ponašanja koja se odnose na vremensku dobrobit bratstva na zemlji. I tako, u svim pitanjima u vezi discipline u okvirima bratstva, što god uredite na zemlji, bit će priznato na nebu. Iako ne možete odlučivati o vječnoj sudbini pojedinaca, svakako možete donositi zakone u vezi ponašanja ljudskih skupina, jer ako se dvojica ili trojica slože o nekom pitanju i ako to budete tražili od mene, tako će biti učinjeno ako vaš prijedlog nije u suprotnosti s voljom Oca

1. THE SERMON ON FORGIVENESS

159:1.1 (1762.3) One evening at Hippos, in answer to a disciple's question, Jesus taught the lesson on forgiveness. Said the Master:

159:1.2 (1762.4) "If a kindhearted man has a hundred sheep and one of them goes astray, does he not immediately leave the ninety and nine and go out in search of the one that has gone astray? And if he is a good shepherd, will he not keep up his quest for the lost sheep until he finds it? And then, when the shepherd has found his lost sheep, he lays it over his shoulder and, going home rejoicing, calls to his friends and neighbors, 'Rejoice with me, for I have found my sheep that was lost.' I declare that there is more joy in heaven over one sinner who repents than over ninety and nine righteous persons who need no repentance. Even so, it is not the will of my Father in heaven that one of these little ones should go astray, much less that they should perish. In your religion God may receive repentant sinners; in the gospel of the kingdom the Father goes forth to find them even before they have seriously thought of repentance.

159:1.3 (1762.5) "The Father in heaven loves his children, and therefore should you learn to love one another; the Father in heaven forgives you your sins; therefore should you learn to forgive one another. If your brother sins against you, go to him and with tact and patience show him his fault. And do all this between you and him alone. If he will listen to you, then have you won your brother. But if your brother will not hear you, if he persists in the error of his way, go again to him, taking with you one or two mutual friends that you may thus have two or even three witnesses to confirm your testimony and establish the fact that you have dealt justly and mercifully with your offending brother. Now if he refuses to hear your brethren, you may tell the whole story to the congregation, and then, if he refuses to hear the brotherhood, let them take such action as they deem wise; let such an unruly member become an outcast from the kingdom. While you cannot pretend to sit in judgment on the souls of your fellows, and while you may not forgive sins or otherwise presume to usurp the prerogatives of the supervisors of the heavenly hosts, at the same time, it has been committed to your hands that you should maintain temporal order in the kingdom on earth. While you may not meddle with the divine decrees concerning eternal life, you shall determine the issues of conduct as they concern the temporal welfare of the brotherhood on earth. And so, in all these matters connected with the discipline of the brotherhood, whatsoever you shall decree on earth, shall be recognized in heaven. Although you cannot determine the eternal fate of the individual, you may legislate regarding the conduct of the

mojega koji je na nebesima. A sve to je uvijek istina, jer, gdje su se okupila dva ili tri vjernika, tu sam i ja među njima."

Apostol Šimun Petar je bio zadužen za radnike u Hiposu i kad je čuo ove Isusove riječi, pitao je: "Gospodine, koliko puta se moj brat može ogriješiti o mene, a ja da mu oprostim? Do sedam puta?" A Isus je odgovorio Petru: "Ne samo sedam puta, nego sedamdeset i sedam puta. Stoga je kraljevstvo nebesko kao neki kralj koji je tražio financijski obračun sa svojih upravitelja. A kad su počeli provoditi obračun, jedan od njegovih glavnih službenika je doveden pred njega s priznanjem da je dugovao kralju deset tisuća talenata. Sada je ovaj časnik kraljeva dvora počeo objašnjavati da su ga snašla teška vremena i da nije imao čime platiti svoje obveze. A onda je kralj zapovjedio da se oduzme njegova imovina i da se prodaju njegova djeca da se naplati njegov dug. Kad je ovaj glavni upravitelj čuo tu nemilosrdnu uredbu, pao je ničice pred kraljem i molio da se smiluje i da mu dadne nešto vremena, govoreći, 'Gospodine, imaj malo više strpljenja sa mnom, i ja ću ti sve platiti.' A kad je kralj pogledao ovog neodgovornog slugu i njegovu obitelj, smilovao se na njega. Naredio je da ga otpuste i u potpunosti mu je oprostio dug.

"A kad je ovaj glavni upravitelj, nakon što je tako primio milost i oprost od kralja otišao svojim poslom i susreo jednog od svojih podređenih upravitelja koji mu je dugovao stotinu denara, on ga zgrabi i počeo ga daviti, govoreći: 'Vrati sve što duguješ.' A onda je ovaj čovjek pao pred glavnog upravitelja da ga moli, govoreći: 'Imaj samo malo strpljenja sa mnom, pa ću sve moći platiti.' No, glavni upravitelj nije htio pokazati milosti prema svome kolegi upravitelju, nego ga baci u tamnicu dok ne vrati dug. Kad su njegovi drugovi vidjeli što se dogodilo, oni su bili tako potreseni da su otišli i rekli svojem gospodaru, kralju. Kad je kralj čuo o djelima svog glavnog upravitelja, pozvao je tog nezahvalnog i nemilosrdnog čovjeka pred sebe i rekao: 'Kakav si ti zao i nemilosrdan upravitelj. Kad si tražio milost, badava sam ti oprostio cijeli dug. Zar nije trebalo da se i ti smiluješ svojem bližnjemu upravitelju kako sam se i ja tebi smilovao?' A onda je kralj, koji je bio jako ljut, predade ovog nezahvalnog glavnog upravitelja tamničarima da ga drže dok ne plati sve svoje dugove. Tako će i Otac moj nebeski pokazati više milosti onima koji badava oprostite svojim bližnjima. Kako možete doći k Bogu tražeći oprosta za svoje nedostatke, ako imate naviku kažnjavati

group, for, where two or three of you agree concerning any of these things and ask of me, it shall be done for you if your petition is not inconsistent with the will of my Father in heaven. And all this is ever true, for, where two or three believers are gathered together, there am I in the midst of them."

159:1.4 (1763.1) Simon Peter was the apostle in charge of the workers at Hippos, and when he heard Jesus thus speak, he asked: "Lord, how often shall my brother sin against me, and I forgive him? Until seven times?" And Jesus answered Peter: "Not only seven times but even to seventy times and seven. Therefore may the kingdom of heaven be likened to a certain king who ordered a financial reckoning with his stewards. And when they had begun to conduct this examination of accounts, one of his chief retainers was brought before him confessing that he owed his king ten thousand talents. Now this officer of the king's court pleaded that hard times had come upon him, and that he did not have wherewith to pay this obligation. And so the king commanded that his property be confiscated, and that his children be sold to pay his debt. When this chief steward heard this stern decree, he fell down on his face before the king and implored him to have mercy and grant him more time, saying, 'Lord, have a little more patience with me, and I will pay you all.' And when the king looked upon this negligent servant and his family, he was moved with compassion. He ordered that he should be released, and that the loan should be wholly forgiven.

159:1.5 (1763.2) "And this chief steward, having thus received mercy and forgiveness at the hands of the king, went about his business, and finding one of his subordinate stewards who owed him a mere hundred denarii, he laid hold upon him and, taking him by the throat, said, 'Pay me all you owe.' And then did this fellow steward fall down before the chief steward and, beseeching him, said: 'Only have patience with me, and I will presently be able to pay you.' But the chief steward would not show mercy to his fellow steward but rather had him cast in prison until he should pay his debt. When his fellow servants saw what had happened, they were so distressed that they went and told their lord and master, the king. When the king heard of the doings of his chief steward, he called this ungrateful and unforgiving man before him and said: 'You are a wicked and unworthy steward. When you sought for compassion, I freely forgave you your entire debt. Why did you not also show mercy to your fellow steward, even as I showed mercy to you?' And the king was so very angry that he delivered his ungrateful chief steward to the jailers that they might hold him until he had paid all that was due. And even so shall my heavenly Father show the more abundant mercy to those who freely show mercy to their fellows. How can

svoju braću za te iste ljudske slabosti? Kažem vam svima: Badava ste primili ono što ima vrijednost u kraljevstvu: stoga trebate badava dati svojim bližnjima na zemlji."

Isus je ovim riječima poučavao o opasnostima i ilustrirao nepoštenosti čovjekove osobne osude njegovih bližnjih. Disciplina se mora održavati, pravda mora biti primjenjena, ali u svim tim stvarima treba prevladati mudrost bratstva. Isus je poverio zakonodavnu i sudsku vlast *skupini*, a ne *pojedincu*. Čak i ovo prenošenje vlasti na skupinu ne smije biti korišteno kao predmet osobnog autoriteta. Uvijek postoji opasnost da presuda pojedinca bude iskrivljena predrasudama ili izobličena strastima. Presuda skupine ima veću vjerojatnost za uklanjanje opasnosti i eliminiranje nepoštenja osobnih predrasuda. Isus je uvijek nastojao umanjiti elemente nepoštenja, odmazde i osvete.

[Upotreba izraza sedamdeset i sedam kao ilustracije milosti i strpljivosti je izvedena iz Starog Zavjeta i odnosi se na Lamekovo likovanje zbog metalnog oružja njegova sina Tubal-Kajina koji je, uspoređujući ova nadmoćna oružja s oružjima svojih neprijatelja, uzviknuo: "Ako je Kajin, bez oružja u ruci, biti osvećen sedam puta, onda ću ja biti osvećen sedamdeset i sedam puta."]

2. ČUDNOVATI PROPOVJEDNIK

Isus je otišao u Gamalu u posjet Ivanu i svima koji su s njim radili na tom mjestu. Te večeri, nakon sjednice s pitanjima i odgovorima, Ivan je rekao Isusu: "Učitelju, jučer sam bio u Aštarotu i vidio jednog čovjeka koji je učio u tvoje ime, čak tvrdeći kako izgoni zle duhove. Ali ovaj nikad nije bio s nama niti nas je ikada slijedio; zato sam mu zabranio da tako poučava." Nato je Isus odgovorio: "Nemoj mu zabraniti. Zar ne vidiš da se ovo evanđelje treba propovijedati po cijelom svijetu? Kako možeš očekivati da će svi koji vjeruju u evanđelje slijediti tvoju upravu? Raduj se da se naše učenje već počelo manifestirati izvan granica našeg osobnog utjecaja. Zar ne vidiš, Ivane, da oni koji tvrde da čine velika djela u moje ime na kraju moraju prići našem cilju? Oni sigurno neće brzopletu govoriti zlo o meni. Sine moj, u svim ovim pitanjima najbolje se sjetiti da tko nije protiv nas, taj je za nas. U budućim generacijama, mnogi će manje dostojni činiti mnoga čudna djela u moje ime, ali ja im to neću zabraniti. Ja vam kažem, čak i ako se daje šalica hladne vode žednoj duši, Očevi će glasnici zabilježiti takvu službu ljubavi."

you come to God asking consideration for your shortcomings when you are wont to chastise your brethren for being guilty of these same human frailties? I say to all of you: Freely you have received the good things of the kingdom; therefore freely give to your fellows on earth."

159:1.6 (1764.1) Thus did Jesus teach the dangers and illustrate the unfairness of sitting in personal judgment upon one's fellows. Discipline must be maintained, justice must be administered, but in all these matters the wisdom of the brotherhood should prevail. Jesus invested legislative and judicial authority in the *group*, not in the *individual*. Even this investment of authority in the group must not be exercised as personal authority. There is always danger that the verdict of an individual may be warped by prejudice or distorted by passion. Group judgment is more likely to remove the dangers and eliminate the unfairness of personal bias. Jesus sought always to minimize the elements of unfairness, retaliation, and vengeance.

159:1.7 (1764.9) [The use of the term seventy-seven as an illustration of mercy and forbearance was derived from the Scriptures referring to Lamech's exultation because of the metal weapons of his son Tubal-Cain, who, comparing these superior instruments with those of his enemies, exclaimed: "If Cain, with no weapon in his hand, was avenged seven times, I shall now be avenged seventy-seven."]

2. THE STRANGE PREACHER

159:2.1 (1764.3) Jesus went over to Gamala to visit John and those who worked with him at that place. That evening, after the session of questions and answers, John said to Jesus: "Master, yesterday I went over to Ashtaroth to see a man who was teaching in your name and even claiming to be able to cast out devils. Now this fellow had never been with us, neither does he follow after us; therefore I forbade him to do such things." Then said Jesus: "Forbid him not. Do you not perceive that this gospel of the kingdom shall presently be proclaimed in all the world? How can you expect that all who will believe the gospel shall be subject to your direction? Rejoice that already our teaching has begun to manifest itself beyond the bounds of our personal influence. Do you not see, John, that those who profess to do great works in my name must eventually support our cause? They certainly will not be quick to speak evil of me. My son, in matters of this sort it would be better for you to reckon that he who is not against us is for us. In the generations to come many who are not wholly worthy will do many strange things in my name, but I will not forbid them. I tell you that, even when a cup of cold water is given to a thirsty soul, the

Ova je uputa uveliko zbunila Ivana. Da nije čuo kako Učitelj govori, "Tko nije sa mnom, taj je protiv mene"? On nije shvatio da je Isus ovom prilikom govorio o čovjekovom osobnom odnosu prema duhovnim učenjima kraljevstva, dok je u drugom slučaju referenca bila učinjena na spoljašnje i dalekosežne društvene odnose među vjernicima u pitanju administrativne kontrole i zakonodavnih odluka skupine vjernika nad poslovima drugih skupina koje trebaju ući u nadolazeće svjetsko bratstvo.

No, Ivan se često prisjećao ovog iskustva u svojim kasnijim radova u korist kraljevstva. Ipak, apostoli su mnogo puta bili uvrijeđeni riječima onih koji su se odvažili učiti u ime Učitelja. Za njih se uvijek činilo neprikladnim da se oni koji nikada nisu sjedili pored Isusovih nogu usude učiti u njegovo ime.

Ovaj čovjek kojem Ivan zabranio učiti i raditi u Isusovo ime nije poštovao apostolovu zabranu. On je nastavio sa svojim radom i okupio veću skupinu vjernika u Kanati prije odlaska u Mezopotamiju. Ovaj je čovjek, Aden, povjerovao u Isusa po svječanstvu suludog čovjeka kojega je Isus izliječio u blizini Kereše, koji je bio tako doboko uvjeren da su tobožnji zli duhovi koje je Učitelj istjerao iz njega ušli u krdo svinja, da ih je otjerao preko litice u njihovu propast.

3. POUKA UČITELJIMA I VJERNICIMA

U Edreji, gdje su radili Tomo i njegovi suradnici, Isus je proveo jedan dan i jednu noć, a tijekom večernje rasprave izrekao je načela koja trebaju voditi one koji propovijedaju istinu, i aktivirati sve koji poučavaju evanđelje kraljevstva. Sažeto i prevedeno na suvremeni jezik, Isus je učio:

Uvijek poštujte čovjekovu ličnost. Nikada ne promičite pravedne programe silom; duhovne se pobjede mogu izvojevati samo duhovnom snagom. Ova se opomena protiv upošljavanja materijalnih utjecaja odnosila na psihičku kao i na fizičku snagu. Nemojte koristiti nadmoćne argumente i mentalnu superiornost kako bi primorali muškarce i žene u kraljevstvo. Čovjekov um ne smije biti slomljen silom logike ili nadjačan mudrom rječitosti. Dok se emocije kao faktor u ljudskim odlukama ne mogu u potpunosti

Father's messengers shall ever make record of such a service of love."

159:2.2 (1764.4) This instruction greatly perplexed John. Had he not heard the Master say, "He who is not with me is against me"? And he did not perceive that in this case Jesus was referring to man's personal relation to the spiritual teachings of the kingdom, while in the other case reference was made to the outward and far-flung social relations of believers regarding the questions of administrative control and the jurisdiction of one group of believers over the work of other groups which would eventually compose the forthcoming world-wide brotherhood.

159:2.3 (1765.1) But John oftentimes recounted this experience in connection with his subsequent labors in behalf of the kingdom. Nevertheless, many times did the apostles take offense at those who made bold to teach in the Master's name. To them it always seemed inappropriate that those who had never sat at Jesus' feet should dare to teach in his name.

159:2.4 (1765.2) This man whom John forbade to teach and work in Jesus' name did not heed the apostle's injunction. He went right on with his efforts and raised up a considerable company of believers at Kanata before going on into Mesopotamia. This man, Aden, had been led to believe in Jesus through the testimony of the demented man whom Jesus healed near Kheresa, and who so confidently believed that the supposed evil spirits which the Master cast out of him entered the herd of swine and rushed them headlong over the cliff to their destruction.

3. INSTRUCTION FOR TEACHERS AND BELIEVERS

159:3.1 (1765.3) At Edrei, where Thomas and his associates labored, Jesus spent a day and a night and, in the course of the evening's discussion, gave expression to the principles which should guide those who preach truth, and which should activate all who teach the gospel of the kingdom. Summarized and restated in modern phraseology, Jesus taught:

159:3.2 (1765.4) Always respect the personality of man. Never should a righteous cause be promoted by force; spiritual victories can be won only by spiritual power. This injunction against the employment of material influences refers to psychic force as well as to physical force. Overpowering arguments and mental superiority are not to be employed to coerce men and women into the kingdom. Man's mind is not to be crushed by the mere weight of logic or overawed by shrewd eloquence. While emotion as a factor in human

eliminirati, oni koji žele unaprijedi pokret kraljevstva ne trebaju izravno apelirati na emocije u svojim učenjima. Uputite svoj apel izravno božanskom duhu koji prebiva u ljudskom umu. Ne apelirajte na strah, sažaljenje ili puku sentimentalnost. U obraćanju ljudima, budite poštteni; prakticirajte samokontrolu i pokažite prikladno uzdržavanje; imajte prikladno poštovanje prema ličnosti svojih učenika. Sjetite se da sam rekao: "Evo, stojim na vratima i kucam, pa ako tko otvori, ja ću ući."

U uvođenju ljudi u kraljevstvo, nemojte uniziti ili uništiti njihovo samopoštovanje. Dok prekomjerno samopoštovanje može uništiti prikladnu poniznost i voditi k ponosu, umišljenosti i oholosti, gubitak samopoštovanja često rezultira paralizom volje. Ovo evanđelje ima za svrhu vratiti samopoštovanje onima koji su ga izgubili i ograničiti samopoštovanje onih koji ga imaju. Pazite da ne učinite grešku osuđujući samo pogreške u životima svojih učenika; sjetite se također izdašno pohvaliti ono što je vrijedno hvale u njihovim životima. Ne zaboravite da se neću zaustaviti dok ne vratim samopoštovanje onima koji su ga izgubili i koji ga stvarno žele povratiti.

Pazite da ne povrijedite samopoštovanje plašljivih i bojažljivih duša. Ne služite se sarkazmom na račun moje prostomne braće. Ne budite cinični prema mojoj uplašenoj djeci. Besposlenost uništava samopoštovanje; dakle, uvijek upozorite svoju braću da se drže svojih izabranih zanimanja i da ulože svaki napor kako bi osigurali posao onima koji se nađu bez zaposlenja.

Ne služite se nedostojnom taktikom straha u nastojanju da uvedete muškarce i žene u kraljevstvo. Otac koji voli svoju djecu ne pribjegava taktici straha da ih navede na poslušnost njegovim zahtjevima.

Jednom će sinovi kraljevstva shvatiti da snažni osjećaji emocija nisu jednaki smjernicama božanskog duha. Snažan i neobičan nagon da nešto učinite ili da odete na neko mjesto ne mora nužno značiti da takvi impulsi predstavljaju vodstva unutarnjeg duha.

Upozorite sve vjernike na periferni sukob koji čeka sve one koji prelaze iz života kojim se živi u tijelu u viši život kojim se živi u duhu. Oni koji u potpunosti žive u jednoj ili drugoj domeni imaju malo sukoba ili zbunjenosti, ali čovjek mora računati na doživljaj veće ili manje nesigurnosti u vrijeme prijelaza između jedne razine života u drugu. Ulaskom u kraljevstvo ne možete izbjeći svoje odgovornosti ili pobjeći od svojih obveza, ali zapamtite: Jaram evanđelja je lak, a teret istine prijatan.

decisions cannot be wholly eliminated, it should not be directly appealed to in the teachings of those who would advance the cause of the kingdom. Make your appeals directly to the divine spirit that dwells within the minds of men. Do not appeal to fear, pity, or mere sentiment. In appealing to men, be fair; exercise self-control and exhibit due restraint; show proper respect for the personalities of your pupils. Remember that I have said: "Behold, I stand at the door and knock, and if any man will open, I will come in."

159:3.3 (1765.5) In bringing men into the kingdom, do not lessen or destroy their self-respect. While overmuch self-respect may destroy proper humility and end in pride, conceit, and arrogance, the loss of self-respect often ends in paralysis of the will. It is the purpose of this gospel to restore self-respect to those who have lost it and to restrain it in those who have it. Make not the mistake of only condemning the wrongs in the lives of your pupils; remember also to accord generous recognition for the most praiseworthy things in their lives. Forget not that I will stop at nothing to restore self-respect to those who have lost it, and who really desire to regain it.

159:3.4 (1765.6) Take care that you do not wound the self-respect of timid and fearful souls. Do not indulge in sarcasm at the expense of my simple-minded brethren. Be not cynical with my fear-ridden children. Idleness is destructive of self-respect; therefore, admonish your brethren ever to keep busy at their chosen tasks, and put forth every effort to secure work for those who find themselves without employment.

159:3.5 (1766.1) Never be guilty of such unworthy tactics as endeavoring to frighten men and women into the kingdom. A loving father does not frighten his children into yielding obedience to his just requirements.

159:3.6 (1766.2) Sometime the children of the kingdom will realize that strong feelings of emotion are not equivalent to the leadings of the divine spirit. To be strongly and strangely impressed to do something or to go to a certain place, does not necessarily mean that such impulses are the leadings of the indwelling spirit.

159:3.7 (1766.3) Forewarn all believers regarding the fringe of conflict which must be traversed by all who pass from the life as it is lived in the flesh to the higher life as it is lived in the spirit. To those who live quite wholly within either realm, there is little conflict or confusion, but all are doomed to experience more or less uncertainty during the times of transition between the two levels of living. In entering the kingdom, you cannot escape its responsibilities or avoid its obligations, but remember: The gospel yoke is easy and the burden of truth is light.

Svijet je pun duša koje umiru od gladi u samoj prisutnosti kruha života; ljudi umiru u potrazi za samim Bogom koji živi u njima. Ljudi traže blaga kraljevstva željnih srca i umornih nogu, dok se nalaze nadohvat žive vjere. Vjera je religiji što su jedra brodu; ona je dodatna snaga, a ne dodatni teret življenja. Postoji samo jedna borba za one koji uđu u kraljevstvo, a to je boj u dobroj borbi vjere. Vjernik ima samo jednu bitku, a to je protiv sumnje - nevjere.

Propovijedajući evanđelje kraljevstva, jednostavno učite prijateljstvo s Bogom. A to će se zajedništvo podjednako svidjeti muškarcima i ženama, kako će i jedni i drugi pronaći ono što istinski zadovoljava njihove osobne težnje i ideale. Recite mojoj djeci da nisam samo nježan prema njihovim osjećajima i strpljiv prema njihovim slabostima, nego da sam također okrutan prema grijehu i netrpeljiv prema nepravdi. Ja sam doista krotak i ponizan pred svojim Ocem, ali sam jednako i nemilosrdno neumoljiv u slučaju namjerne zlonamjernosti i grešne pobune protiv volje Oca mogega koji je na nebesima.

Ne prikazujte svoga učitelja kao čovjeka boli. Buduće generacije će znati sjaj naše radosti, vedrinu naše dobre volje i nadahnuće našeg humora. Mi proglašavamo poruku radosne vijesti koja je zarazna u svojoj moći preobrazbe. Naša je vjera prepuna novog života i novih značenja. Oni koji prihvate ova učenja puni su radosti i u njihovim srcima ova radost traje do vijeka. Oni koji su sigurni u Boga uvijek doživljavaju povećanje radosti.

Naučite sve vjernike da se izbjegavaju oslanjati na nesigurne rekvizite lažnog suosjećanja. Ne možete razviti snažan karakter pretjeranim odavanjem samosažaljenju; iskreno nastojte izbjeći obmanjujućem utjecaju pukog suosjećanja u bijedi. Pokažite odobravanje hrabrima i odvažnima, dok uskraćujete pretjerano sažaljenje kukavičkim dušama koje se samo malodušno suočavaju s kušnjama života. Ne nudite utjehu unima koji posustaju pred svojim nevoljama bez borbe. Ne budite suosjećni prema svojim bližnjima samo da bi oni zauzvrat bili suosjećajni s vama.

Kada moja djeca postanu svjesna vlastitog uvjerenja u božansku prisutnost, ta će im vjera proširiti um, oplemeniti dušu, osnažiti ličnost, povećati sreću, produbiti percepciju duha i povećati moć davanja i primanja ljubavi.

Naučite sve vjernike da oni koji ulaze u kraljevstvo na taj način ne postaju imuni na

159:3.8 (1766.4) The world is filled with hungry souls who famish in the very presence of the bread of life; men die searching for the very God who lives within them. Men seek for the treasures of the kingdom with yearning hearts and weary feet when they are all within the immediate grasp of living faith. Faith is to religion what sails are to a ship; it is an addition of power, not an added burden of life. There is but one struggle for those who enter the kingdom, and that is to fight the good fight of faith. The believer has only one battle, and that is against doubt — unbelief.

159:3.9 (1766.5) In preaching the gospel of the kingdom, you are simply teaching friendship with God. And this fellowship will appeal alike to men and women in that both will find that which most truly satisfies their characteristic longings and ideals. Tell my children that I am not only tender of their feelings and patient with their frailties, but that I am also ruthless with sin and intolerant of iniquity. I am indeed meek and humble in the presence of my Father, but I am equally and relentlessly inexorable where there is deliberate evil-doing and sinful rebellion against the will of my Father in heaven.

159:3.10 (1766.6) You shall not portray your teacher as a man of sorrows. Future generations shall know also the radiance of our joy, the buoyance of our good will, and the inspiration of our good humor. We proclaim a message of good news which is infectious in its transforming power. Our religion is throbbing with new life and new meanings. Those who accept this teaching are filled with joy and in their hearts are constrained to rejoice evermore. Increasing happiness is always the experience of all who are certain about God.

159:3.11 (1766.7) Teach all believers to avoid leaning upon the insecure props of false sympathy. You cannot develop strong characters out of the indulgence of self-pity; honestly endeavor to avoid the deceptive influence of mere fellowship in misery. Extend sympathy to the brave and courageous while you withhold overmuch pity from those cowardly souls who only halfheartedly stand up before the trials of living. Offer not consolation to those who lie down before their troubles without a struggle. Sympathize not with your fellows merely that they may sympathize with you in return.

159:3.12 (1766.8) When my children once become self-conscious of the assurance of the divine presence, such a faith will expand the mind, ennoble the soul, reinforce the personality, augment the happiness, deepen the spirit perception, and enhance the power to love and be loved.

159:3.13 (1767.1) Teach all believers that those who enter the kingdom are not thereby rendered

nezgode vremena ili redovite katastrofe prirode. Vjerovanje u evanđelje ne spriječava nevolje, ali ono osigurava da budete bez straha kad vas stade nevolja. Ako se usudite vjerovati u mene i od srca nastavite ići za mnom, tako ćete sasvim sigurno kročiti na put koji vodi problemima. Ne obećavam da ću vas izbaviti iz voda nedaća, ali vam obećavam da ću ići s vama kroz sve njih.

Isus je još mnogo toga rekao ovoj skupini vjernika prije nego što će poći na počinak. Svi koji su čuli ove riječi, čuvali su ih u svojim srcima i često ih ponavljali radi pouke apostola i sljedbenika koji tu nisu bili prisutni.

4. RAZGOVOR S NATANIJEM

Isus je onda otišao u Abilu, gdje je Natanije radio sa svojim suradnicima. Nataniju su jako mučile određene Isusove izjave koje su na prvi pogled dovodile u pitanje autoritet priznatih hebrejskih spisa. U skladu s tim Natanije je ove noći, nakon uobičajenog razdoblja pitanja i odgovora, poveo Isusa u stranu i pitao: "Učitelju, možeš li mi s povjerenjem reći istinu o Svetom pismu? Primijetio sam da nas poučavaš samo jednom dijelu svetih spisa - po meni onom najboljem - i odatle izvodim zaključak da odbacuješ učenja rabina koji predstavljaju riječi Božje kao zakon, jer si bio s Bogom na nebu čak i prije vremena Abrahama i Mojsija. Što je istina o Pismu?" Kad je Isus čuo pitanje svog zbunjenog apostola, odgovorio je:

"Natanije, pravilno si prosudio; ja ne promatram Pismo onako kako ga promatraju rabini. Ja ću razgovarati s tobom o ovom pitanju pod uvjetom da o tome ne govoriš svojoj braći koja još uvijek nisu spremna primiti ovo učenje. Riječi Mojsijeva zakona i učenja Pisma nisu postojala prije Abrahamova doba. Sveto pismo je tek u novije vrijeme sabrano u učenja koja danas imamo. Dok ona sadrže najbolje i najnaprednije misli i žudnje židovskog naroda, također sadrže i mnogo toga što ne pruža adekvatnu sliku o karakteru i učenjima Oca na nebu; zato moram birati između boljih učenja te istine koja možemo uvrstiti u evanđelje kraljevstva.

"Ovi su spisi djelo ljudi od kojih su neki bili sveti, a drugi ne tako sveti. Učenja ovih knjiga predstavljaju stavove i stupanj prosvjetljenja

immune to the accidents of time or to the ordinary catastrophes of nature. Believing the gospel will not prevent getting into trouble, but it will insure that you shall be *unafraid* when trouble does overtake you. If you dare to believe in me and wholeheartedly proceed to follow after me, you shall most certainly by so doing enter upon the sure pathway to trouble. I do not promise to deliver you from the waters of adversity, but I do promise to go with you through all of them.

159:3.14 (1767.2) And much more did Jesus teach this group of believers before they made ready for the night's sleep. And they who heard these sayings treasured them in their hearts and did often recite them for the edification of the apostles and disciples who were not present when they were spoken.

4. THE TALK WITH NATHANIEL

159:4.1 (1767.3) And then went Jesus over to Abila, where Nathaniel and his associates labored. Nathaniel was much bothered by some of Jesus' pronouncements which seemed to detract from the authority of the recognized Hebrew scriptures. Accordingly, on this night, after the usual period of questions and answers, Nathaniel took Jesus away from the others and asked: "Master, could you trust me to know the truth about the Scriptures? I observe that you teach us only a portion of the sacred writings — the best as I view it — and I infer that you reject the teachings of the rabbis to the effect that the words of the law are the very words of God, having been with God in heaven even before the times of Abraham and Moses. What is the truth about the Scriptures?" When Jesus heard the question of his bewildered apostle, he answered:

159:4.2 (1767.4) "Nathaniel, you have rightly judged; I do not regard the Scriptures as do the rabbis. I will talk with you about this matter on condition that you do not relate these things to your brethren, who are not all prepared to receive this teaching. The words of the law of Moses and the teachings of the Scriptures were not in existence before Abraham. Only in recent times have the Scriptures been gathered together as we now have them. While they contain the best of the higher thoughts and longings of the Jewish people, they also contain much that is far from being representative of the character and teachings of the Father in heaven; wherefore must I choose from among the better teachings those truths which are to be gleaned for the gospel of the kingdom.

159:4.3 (1767.5) "These writings are the work of men, some of them holy men, others not so holy. The teachings of these books represent the views and extent of enlightenment of the times in which they

vremena njihova pisanja. Kao otkrivenje istine, skorija učenja su pouzdanija od onih starijih. Pismo je nesavršeno i ima posve ljudsko porijeklo, ali ono čini najbolju zbirku religiozne mudrosti i duhovne istine koja danas postoji u svijetu.

"Mnoge od tih knjiga nisu napisale osobe čija imena nose, ali to ni na koji način ne umanjuje vrijednost istine koju u sebi sadrže. Ako priča o Joni nije činjenica, čak i ako Jona nikad nije živio, duboka istina ove pripovijesti, Božja ljubav prema Ninivi i tzv. poganima, neće biti ništa manje dragocjena u očima svih onih koji vole svoje bližnje. Pismo je sveto jer predstavlja misli i djela ljudi koji su tragali za Bogom i koji su u tim spisima ostavili evidencije svojih najviših pojmova pravednosti, istine i svetosti. Pismo sadrži mnogo toga što je istina, jako mnogo, ali s obzirom na vaša današnja učenja, znaš da ti spisi sadrže i mnogo toga što je lažna predstava Oca na nebu, Boga ljubavi kojeg sam došao obznani svim svjetovima.

"Natanije, nikad ne dopusti ni na trenutak da povjeruješ u zabilježbe iz Pisma koje kazuju da je Bog ljubavi naredio vašim ocima da idu ratovati i ubijati svoje neprijatelje - muškarce, žene i djecu. Takvi su podaci riječi ljudi i to ne naročito svetih ljudi, i nisu riječi Božja. Pismo je uvijek odražavalo i uvijek će odražavati intelektualni, moralni i duhovni status svojih pisaca. Zar nisi primijetio kako pojmovi Jahve rastu u ljepoti i slavi dok se proroci smjenjuju od Samuela do Izaije? I ne zaboravi da je Pismo napisano da posluži religioznoj pouci i duhovnom vodstvu. Ono nije djelo povjesničara ili filozofa.

"Najžalosnija od svega nije samo ova pogrešna ideja o apsolutnom savršenstvu Pisma i nepogrešivosti njihovih učenja, nego zbunjujuće i pogrešno tumačenje ovih svetih zapisa od strane pismoznanaca i farizeja u Jeruzalemu, koji su robovi tradicije. Oni koriste doktrinu nadahnuća Pisma i svoja pogrešna tumačenja ovih učenja u odlučnom nastojanju da se odupru ovim skorijim učenjima evanđelja kraljevstva. Natanije, nikad ne zaboravi, Otac ne oganičava otkrivenje istine na bilo koju pojedinačnu generaciju ili na bilo koji pojedinačni narod. Mnogi iskreni tražitelji istine su bili i nastavljaju biti zbunjeni i obeshrabreni ovim doktrinama o savršenstvu Pisma.

"Autoritet istine je sam duh koji prebiva u njezinim živim ispoljenjima, a ne mrtve riječi slabo prosvijetljenih i navodno nadahnutih ljudi iz neke

had their origin. As a revelation of truth, the last are more dependable than the first. The Scriptures are faulty and altogether human in origin, but mistake not, they do constitute the best collection of religious wisdom and spiritual truth to be found in all the world at this time.

159:4.4 (1767.6) "Many of these books were not written by the persons whose names they bear, but that in no way detracts from the value of the truths which they contain. If the story of Jonah should not be a fact, even if Jonah had never lived, still would the profound truth of this narrative, the love of God for Nineveh and the so-called heathen, be none the less precious in the eyes of all those who love their fellow men. The Scriptures are sacred because they present the thoughts and acts of men who were searching for God, and who in these writings left on record their highest concepts of righteousness, truth, and holiness. The Scriptures contain much that is true, very much, but in the light of your present teaching, you know that these writings also contain much that is misrepresentative of the Father in heaven, the loving God I have come to reveal to all the worlds.

159:4.5 (1768.1) "Nathaniel, never permit yourself for one moment to believe the Scripture records which tell you that the God of love directed your forefathers to go forth in battle to slay all their enemies — men, women, and children. Such records are the words of men, not very holy men, and they are not the word of God. The Scriptures always have, and always will, reflect the intellectual, moral, and spiritual status of those who create them. Have you not noted that the concepts of Yahweh grow in beauty and glory as the prophets make their records from Samuel to Isaiah? And you should remember that the Scriptures are intended for religious instruction and spiritual guidance. They are not the works of either historians or philosophers.

159:4.6 (1768.2) "The thing most deplorable is not merely this erroneous idea of the absolute perfection of the Scripture record and the infallibility of its teachings, but rather the confusing misinterpretation of these sacred writings by the tradition-enslaved scribes and Pharisees at Jerusalem. And now will they employ both the doctrine of the inspiration of the Scriptures and their misinterpretations thereof in their determined effort to withstand these newer teachings of the gospel of the kingdom. Nathaniel, never forget, the Father does not limit the revelation of truth to any one generation or to any one people. Many earnest seekers after the truth have been, and will continue to be, confused and disheartened by these doctrines of the perfection of the Scriptures.

159:4.7 (1768.3) "The authority of truth is the very spirit that indwells its living manifestations, and not the dead words of the less illuminated and supposedly

prošle generacije. A čak i ako su ti sveti ljudi iz starine živjeli nadahnute živote koji su bili ispunjeni duhom, ne znači da su i *njihove riječi* bile jednako duhovno nadahnute. Mi ne bilježimo učenja ovog evanđelja kraljevstva da moji sljedbenici, nakon što odem, ne bi bili podijeljeni među sobom u raznorazne skupine usljed različitosti njihovih interpretacija mojih učenja. Ovoj je generaciji najbolje da *živi* ove istine i da izbjegava njihovo zapisivanje.

"Pazi što ti kazujem, Natanije, ništa što ljudska priroda dotakne ne može biti smatrano nepogrešivim. Božanska istina doista može sjati kroz ljudski um, ali uvijek s relativnom čistotom i djelomičnim božanstvom. Stvorenje može težiti nepogrešivosti, ali nju samo Stvoritelj posjeduju.

"Ali najveća pogreška učenja o Pismu je doktrina da se tu radi o zapečaćenoj knjizi misterije i mudrosti, te da se samo mudraci ove nacije mogu usuditi ponuditi njihovo tumačenje. Otkrivenja božanske istine mogu biti zapečaćena samo ljudskim neznanjem, predrasudama i uskogrudnim nedostatkom tolerancije. Svjetlost Pisma jedino može biti pomućena od predrasuda i potamnjenja od sujeverja. Lažno ustručavanje pred svetosti stoji na putu djelovanju zdravog razuma koji je zaštitnik religije. Strah od autoriteta svetih zapisa iz prošlosti učinkovito sprječava poštene duše današnjice da prihvate novo svjetlo evanđelja, svjetlo koje su oni isti ljudi koji su poznavali Boga u prošlim generacijama tako silno željeli vidjeti.

"No, najtužnija od svega je činjenica da neki koji zagovaraju svetost ovog tradicionalizma ustvari znaju ovu istinu. Oni imaju više ili manje puno razumijevanje ovih ograničenja Pisma, ali to su intelektualno nepoštene moralne kukavice. Oni znaju istinu u vezi svetih spisa, ali više vole sakriti ove uznemirujuće činjenice od naroda. I tako izopačuju i iskrivljuju Pismo da ga pretvaraju u priručnik za robovanje detaljima svakodnevnog života i zakonik u neduhovnim pitanjima, umjesto da se pozovu na njega kao spremište moralne mudrosti, vjerskog nadahnuća i duhovnog nauku ljudi koji su poznavali Boga u prošlim generacijama."

Natanije je bio prosvjetljen i šokiran Učiteljevim riječima. On je dugo razmišljao o ovom razgovoru u dubini svoje duše, ali o tome nikomu nije govorio sve do Isusova uzašašća; a čak i tada se bojao prenijeti cijeli sadržaj Učiteljeve upute.

inspired men of another generation. And even if these holy men of old lived inspired and spirit-filled lives, that does not mean that their words were similarly spiritually inspired. Today we make no record of the teachings of this gospel of the kingdom lest, when I have gone, you speedily become divided up into sundry groups of truth contenders as a result of the diversity of your interpretation of my teachings. For this generation it is best that we live these truths while we shun the making of records.

159:4.8 (1768.4) "Mark you well my words, Nathaniel, nothing which human nature has touched can be regarded as infallible. Through the mind of man divine truth may indeed shine forth, but always of relative purity and partial divinity. The creature may crave infallibility, but only the Creators possess it.

159:4.9 (1768.5) "But the greatest error of the teaching about the Scriptures is the doctrine of their being sealed books of mystery and wisdom which only the wise minds of the nation dare to interpret. The revelations of divine truth are not sealed except by human ignorance, bigotry, and narrow-minded intolerance. The light of the Scriptures is only dimmed by prejudice and darkened by superstition. A false fear of sacredness has prevented religion from being safeguarded by common sense. The fear of the authority of the sacred writings of the past effectively prevents the honest souls of today from accepting the new light of the gospel, the light which these very God-knowing men of another generation so intensely longed to see.

159:4.10 (1769.1) "But the saddest feature of all is the fact that some of the teachers of the sanctity of this traditionalism know this very truth. They more or less fully understand these limitations of Scripture, but they are moral cowards, intellectually dishonest. They know the truth regarding the sacred writings, but they prefer to withhold such disturbing facts from the people. And thus do they pervert and distort the Scriptures, making them the guide to slavish details of the daily life and an authority in things nonspiritual instead of appealing to the sacred writings as the repository of the moral wisdom, religious inspiration, and the spiritual teaching of the God-knowing men of other generations."

159:4.11 (1769.2) Nathaniel was enlightened, and shocked, by the Master's pronouncement. He long pondered this talk in the depths of his soul, but he told no man concerning this conference until after Jesus' ascension; and even then he feared to impart the full story of the Master's instruction.

5. POZITIVNA PRIRODA ISUSOVE RELIGIJE

5. THE POSITIVE NATURE OF JESUS'

RELIGION

U Filadelfiji, gdje je Jakov radio, Isus je poučio sljedbenike o pozitivnoj prirodi evanđelja kraljevstva. Kada je, u toku ovog obraćanja pomenuo da su neki dijelovi Pisma sadržavali više istine od drugih i nakon što je upozorio svoje slušatelje da hrane dušu najboljom duhovnom hranom, Jakov je prekinuo Učitelja pitanjem: "Hoćeš li biti tako dobar, Učitelju, da nam sugeriraš kako ćemo odabrati najbolje odlomke Pisma za našu osobnu pouku?" A Isus je odgovori: "Da, Jakove, kad budete čitali Pismo tražite odlomke vječne istine i božanske ljepote, kao što su:

"Stvori u meni čisto srce, o Gospodine.

"Gospodin je pastir moj; ni u čem ne oskudijevam.

"Ljubi svoga bližnjega kao samoga sebe.

"Jer ja, Gospodin Bog tvoj, krijepim desnicu tvoju i kažem ti, ne boj se; ja ti pomažem.

"Neće se više narodi učiti ratovanju."

Ovo je ilustracija načina na koji je Isus, iz dana u dan, usvajao najbolji dio židovskih spisa za pouku svojih sljedbenika i za uključivanje u učenja novog evanđelja kraljevstva. Druge religije sugeriraju ideju Božje blizine čovjeku, ali Isus predlaže ideju Božje brige o čovjeku koja je nalik ljubavi oca za dobrobit njegove nejake djece, a onda tu ideju čini kamenom temeljcem svoje religije. I tako nauk o Božjem očinstvu povlači prakticiranje doktrine o bratstvu ljudi. Štovanje Boga i služenje čovjeku postaju sveukupnost i sadržaj njegove religije.

Isus je uzeo ono najbolje od židovske religije i preveo ta učenja u dostojne okvire novih učenja evanđelja kraljevstva. Isus je uveo duh pozitivnog djelovanja u pasivne doktrine židovske religije. Na mjesto negativnog povinovnja ceremonijalnim zahtjevima, Isus je postavio pozitivno prakticiranje onoga što je njegova nova religija tražila od onih koji su je prihvatili. Isusova religija se ne sastoji samo u vjerovanju u ono što evanđelje traži, već i u istinskom prakticiranju istoga. On nije učio da se suština njegove religije sastoji u društvenoj službi, nego da je društvena služba jedan od neminovnih posljedica posjedovanja duha istinske religije.

Isus nije oklijevao prisvojiti bolju polovicu Pisma, dok je istovremeno odbacio onu manje

159:5.1 (1769.3) At Philadelphia, where James was working, Jesus taught the disciples about the positive nature of the gospel of the kingdom. When, in the course of his remarks, he intimated that some parts of the Scripture were more truth-containing than others and admonished his hearers to feed their souls upon the best of the spiritual food, James interrupted the Master, asking: "Would you be good enough, Master, to suggest to us how we may choose the better passages from the Scriptures for our personal edification?" And Jesus replied: "Yes, James, when you read the Scriptures look for those eternally true and divinely beautiful teachings, such as:

159:5.2 (1769.4) "Create in me a clean heart, O Lord.

159:5.3 (1769.5) "The Lord is my shepherd; I shall not want.

159:5.4 (1769.6) "You should love your neighbor as yourself.

159:5.5 (1769.7) "For I, the Lord your God, will hold your right hand, saying, fear not; I will help you.

159:5.6 (1769.8) "Neither shall the nations learn war any more."

159:5.7 (1769.9) And this is illustrative of the way Jesus, day by day, appropriated the cream of the Hebrew scriptures for the instruction of his followers and for inclusion in the teachings of the new gospel of the kingdom. Other religions had suggested the thought of the nearness of God to man, but Jesus made the care of God for man like the solicitude of a loving father for the welfare of his dependent children and then made this teaching the cornerstone of his religion. And thus did the doctrine of the fatherhood of God make imperative the practice of the brotherhood of man. The worship of God and the service of man became the sum and substance of his religion. Jesus took the best of the Jewish religion and translated it to a worthy setting in the new teachings of the gospel of the kingdom.

159:5.8 (1769.10) Jesus put the spirit of positive action into the passive doctrines of the Jewish religion. In the place of negative compliance with ceremonial requirements, Jesus enjoined the positive doing of that which his new religion required of those who accepted it. Jesus' religion consisted not merely in *believing*, but in actually *doing*, those things which the gospel required. He did not teach that the essence of his religion consisted in social service, but rather that social service was one of the certain effects of the possession of the spirit of true religion.

159:5.9 (1770.1) Jesus did not hesitate to appropriate the better half of a Scripture while he repudiated

dobru. Veliki poticaj čovjeku da "ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe," Isus je uzeo iz Pisma gdje stoji: "Ne osvećuj se prema sinovima svoga naroda, već ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe." Isus je prisvojio pozitivni dio ovog odlomka iz Pisma, odbacujući negativni. On se čak protivio negativnoj ili čisto pasivnoj ideji nenasilja. Rekao je: "Kad te neprijatelj udari po jednom obrazu, nemoj stajati nijemo i pasivno, već mu u pozitivnom stavu okreni i drugi; to znači aktivno učiniti sve što je u tvojoj moći da odvратиš svoga brata od njegovih zlih puteva i da ga povedeš u bolje načine pravednog življenja." Isus je zahtijevao od svojih sljedbenika da pokažu pozitivnu i poduzetnu reakciju na svaku životnu situaciju. Okretanje drugog obraza ili nešto drugo što taj čin može predstavljati, zahtijeva inicijativu, kao i snažan, aktivan i hrabar izraz vjernikove ličnosti.

Isus nije zagovarao negativnu pokoru poniženjima od onih koji namjerno žele maltretirati praktikante ideje neopiranja zlu, nego je tražio da njegovi sljedbenici budu mudri i smotreni u pozitivnoj upotrebi dobra u reagiranju naspram zla do samog kraja kako bi učinkovito prevladali zlo dobrotom. Ne zaboravite da je istinska dobrota uvijek mora snažnija od najgoreg zla. Učitelj je učio pozitivno mjerilo ispravnosti: "Ako tko želi biti moj učenik, neka se odreče samoga sebe i neka iz dana u dan snosi punu mjeru svojih odgovornosti da me slijedi." On je tako i živio, "baveći se činjenjem dobra." A ovaj aspekt evanđelja dobro ilustriraju mnoge prisposode koje je u kasnijim godinama rekao svojim sljedbenicima. On nikada nije potaknuo svoje sljedbenike da strpljivo podnose svoje obveze, već da žive energično i entuzijastično do pune mjere svojih ljudskih odgovornosti i božanskih privilegija u kraljevstvu Božjem.

Kad je Isus uputio svoje apostole kad im netko nepravedno oduzme kaput, da mu daju još jedan, to se nije toliko odnosilo na doslovni drugi kaput koliko na ideju da čovjek treba učiniti nešto *pozitivno* da spasi zločinca umjesto starog poziva na osvetu - "oko za oko" i tako dalje. Isus je prezirao ideju odmazde kao i pasivnog podnošenja nepravde. Ovom ih je prigodom poučio o tri načina na koja se čovjek može nositi sa zlom i oduprijeti zlu:

1. Vraćanje zla za zlo - pozitivan ali nepravedan način.

2. Podnošenje zla bez prigovora i bez otpora - čisto negativna metoda.

3. Vraćanje dobra za zlo, dokazivanje snage volje kako bi se ovladalo situacijom, prevladavanje zla dobrim - pozitivna i pravedna metoda.

the lesser portion. His great exhortation, "Love your neighbor as yourself," he took from the Scripture which reads: "You shall not take vengeance against the children of your people, but you shall love your neighbor as yourself." Jesus appropriated the positive portion of this Scripture while rejecting the negative part. He even opposed negative or purely passive nonresistance. Said he: "When an enemy smites you on one cheek, do not stand there dumb and passive but in positive attitude turn the other; that is, do the best thing possible actively to lead your brother in error away from the evil paths into the better ways of righteous living." Jesus required his followers to react positively and aggressively to every life situation. The turning of the other cheek, or whatever act that may typify, demands initiative, necessitates vigorous, active, and courageous expression of the believer's personality.

159:5.10 (1770.2) Jesus did not advocate the practice of negative submission to the indignities of those who might purposely seek to impose upon the practitioners of nonresistance to evil, but rather that his followers should be wise and alert in the quick and positive reaction of good to evil to the end that they might effectively overcome evil with good. Forget not, the truly good is invariably more powerful than the most malignant evil. The Master taught a positive standard of righteousness: "Whosoever wishes to be my disciple, let him disregard himself and take up the full measure of his responsibilities daily to follow me." And he so lived himself in that "he went about doing good." And this aspect of the gospel was well illustrated by many parables which he later spoke to his followers. He never exhorted his followers patiently to bear their obligations but rather with energy and enthusiasm to live up to the full measure of their human responsibilities and divine privileges in the kingdom of God.

159:5.11 (1770.3) When Jesus instructed his apostles that they should, when one unjustly took away the coat, offer the other garment, he referred not so much to a literal second coat as to the idea of doing something *positive* to save the wrongdoer in the place of the olden advice to retaliate — "an eye for an eye" and so on. Jesus abhorred the idea either of retaliation or of becoming just a passive sufferer or victim of injustice. On this occasion he taught them the three ways of contending with, and resisting, evil:

159:5.12 (1770.4) 1. To return evil for evil — the positive but unrighteous method.

159:5.13 (1770.5) 2. To suffer evil without complaint and without resistance — the purely negative method.

159:5.14 (1770.6) 3. To return good for evil, to assert the will so as to become master of the situation, to overcome evil with good — the positive and

Jedan od apostola je jednom pitao: "Učitelju, što mi je činiti ako me stranac prisili nositi njegov ruksak jednu milju?" Isus je odgovorio: "Nemoj sjediti i uzdisati od olakšanja dok u sebi grdiš stranca. Pravednost ne dolazi od takvih pasivnih stavova. Ako ne možeš smisliti ništa djelotvorno i pozitivno, možeš barem ponijeti njegov ruksak dvije milje. To će definitivno biti izazov nepravednom i bezbožnom strancu."

Židovi su čuli o Boga koji oprašta grešnicima koji se kaju i pokušava zaboraviti njihova nedjela, ali do Isusova dolaska nitko nije čuo o Boga koji ide u potragu za izgubljenom ovcom, koji preuzima inicijativu u potrazi za grešnicima, i koji se raduje kad ih vrati u kuću Očevu. Taj pozitivni ton Isusove religije obuhvaća čak i njegove molitve. On pretvara negativno zlatno pravilo u pozitivni poziv na poštenje među ljudima.

U cijelom svom nauku Isus je uvijek izbjegavao dopustiti detaljima da mu odvrate pozornost. Izbjegavao je upotrebu kitnjastog jezika, pukih pjesničkih slika i igre riječi. Imao je običaj izraziti duboki smisao malim riječima. Isus je radi ilustracije preokrenuo ondašnje značenje mnogih pojmova kao što su sol, kvasac, ribolov i djeca. Učinkovito je koristio antitezu, kao u usporedbi nečeg malog s nečim beskonačnim, i tako dalje. Koristio je snažne slike, kao u izreci da "slijepac vodi slijepca." No, najveća snaga koja se može naći u njegovim tipičim učenjima je njihova prirodnost. Isus je prilagodio filozofiju nebeske religije spuštajući je na zemlju. Oslikao je osnovne potrebe duše koristeći se novim uvidom i novim darivanjem ljubavi.

6. POVRATAK U MAGADAN

Četiri tjedna koja su proveli na poslanju u Dekapolisu su bila prilično uspješna. Stotine duša su primljene u kraljevstvo, a apostoli i evanđelisti su imali vrijedno iskustvo u obavljanju svojih poslova bez inspiracije i bez Isusove neposredne i osobne prisutnosti.

U petak, 16. rujna, cijeli se zbor radnika po dogovoru okupio u Madaganskom parku. U subotu je održano vijeće više od stotinu vjernika na kojem su u potpunosti razmatrani planovi za buduće proširenje radova kraljevstva. Davidovi poslanici su bili prisutni i napravili su izvješće o dobrobiti vjernika širom Judeje, Samarije, Galileje i susjednih oblasti.

Tek je mali broj Isusovih sljedbenika u to

righteous method.

^{159:5.15 (1770.7)} One of the apostles once asked: "Master, what should I do if a stranger forced me to carry his pack for a mile?" Jesus answered: "Do not sit down and sigh for relief while you berate the stranger under your breath. Righteousness comes not from such passive attitudes. If you can think of nothing more effectively positive to do, you can at least carry the pack a second mile. That will of a certainty challenge the unrighteous and ungodly stranger."

^{159:5.16 (1770.8)} The Jews had heard of a God who would forgive repentant sinners and try to forget their misdeeds, but not until Jesus came, did men hear about a God who went in search of lost sheep, who took the initiative in looking for sinners, and who rejoiced when he found them willing to return to the Father's house. This positive note in religion Jesus extended even to his prayers. And he converted the negative golden rule into a positive admonition of human fairness.

^{159:5.17 (1771.1)} In all his teaching Jesus unfailingly avoided distracting details. He shunned flowery language and avoided the mere poetic imagery of a play upon words. He habitually put large meanings into small expressions. For purposes of illustration Jesus reversed the current meanings of many terms, such as salt, leaven, fishing, and little children. He most effectively employed the antithesis, comparing the minute to the infinite and so on. His pictures were striking, such as, "The blind leading the blind." But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. THE RETURN TO MAGADAN

^{159:6.1 (1771.2)} The mission of four weeks in the Decapolis was moderately successful. Hundreds of souls were received into the kingdom, and the apostles and evangelists had a valuable experience in carrying on their work without the inspiration of the immediate personal presence of Jesus.

^{159:6.2 (1771.3)} On Friday, September 16, the entire corps of workers assembled by prearrangement at Magadan Park. On the Sabbath day a council of more than one hundred believers was held at which the future plans for extending the work of the kingdom were fully considered. The messengers of David were present and made reports concerning the welfare of the believers throughout Judea, Samaria, Galilee, and adjoining districts.

^{159:6.3 (1771.4)} Few of Jesus' followers at this time

vrijeme u potpunosti cijenio vrijednost službe glasničkog zbora. Glasnici ne samo što su održavali vezu između vjernika širom Palestine, kao i njihov kontakt s Isusom i apostolima, nego su tijekom ovog mračnog razdoblja radili na prikupljanju sredstava za izdržavanje Isusa i njegovih suradnika kao i za podršku obitelji dvanaestorice apostola i jednakog broja evanđelista.

Otprilike u to vrijeme Abner je preselio svoju bazu operacija iz Hebrona u Betlehem, a ovaj potonji je postao sjedište Davidovih glasnika u Judeji. David je održavao glasničku službu između Jeruzalema i Betsaide gdje su se glasnici smjenjivali prenoseći poruke preko noći. Ti su glasnici napuštali Jeruzalem svake večeri, smjenjivali se u Sikaru i Skitopolu i dolazili u Betsaidu sutradan ujutro otprilike u vrijeme doručka.

Isus i njegovi suradnici su se sada spremili za tjedan odmora prije pripreme za početak posljednje epohe njihova rada u korist kraljevstva. Ovo je bio njihov posljednji predah, kako se misija Perejom pretvorila u kampanju propovijedanja i poučavanja koja je trajala do odlaska u Jeruzalem i stupanja na snagu završnih epizoda Isusova zemaljskog života.

fully appreciated the great value of the services of the messenger corps. Not only did the messengers keep the believers throughout Palestine in touch with each other and with Jesus and the apostles, but during these dark days they also served as collectors of funds, not only for the sustenance of Jesus and his associates, but also for the support of the families of the twelve apostles and the twelve evangelists.

159:6.4 (1771.5) About this time Abner moved his base of operations from Hebron to Bethlehem, and this latter place was also the headquarters in Judea for David's messengers. David maintained an overnight relay messenger service between Jerusalem and Bethsaida. These runners left Jerusalem each evening, relaying at Sychar and Scythopolis, arriving in Bethsaida by breakfast time the next morning.

159:6.5 (1771.6) Jesus and his associates now prepared to take a week's rest before they made ready to start upon the last epoch of their labors in behalf of the kingdom. This was their last rest, for the Perean mission developed into a campaign of preaching and teaching which extended right on down to the time of their arrival at Jerusalem and of the enactment of the closing episodes of Jesus' earth career.

POGLAVLJE 160. RODAN IZ ALEKSANDRIJE

⇨ 159

Knjiga Urantije

161 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 160 RODAN IZ ALEKSANDRIJE

Sekcije

Uvod

1. RODANOVA GRČKA FILOZOFIJA
2. UMIJEĆE ŽIVLJENJA
3. PRIMAME ZRELOSTI
4. RAVNOTEŽA ZRELOSTI
5. RELIGIJA IDEALA

PAPER 160 RODAN OF ALEXANDRIA

SECTIONS

Introduction

1. Rodan's Greek Philosophy
2. The Art of Living
3. The Lures of Maturity
4. The Balance of Maturity
5. The Religion of the Ideal

Uvod

U NEDJELJU ujutro 18. rujna, Andrija je objavio da predstojećeg tjedna nisu planirali nikakve aktivnosti. Svi su apostoli, osim Natanija i Tome, otišli u posjet svojim obiteljima ili prijateljima. Isus je taj tjedan uživao u razdoblju gotovo potpunog odmora, dok su Natanije i Tomo bili zauzeti raspravama s jednim grčkim filozofom iz Aleksandrije po imenu Rodan. Ovaj je Grk nedavno postao Isusov sljedbenik kroz učenja jednog od Abnerovih suradnika koji je vodio misiju u Aleksandriji. Rodan je trenutno bio ozbiljno zaokupljen nastojanjem da uskladi svoju životnu filozofiju s Isusovim novim religioznim učenjima i on je došao u Magadan u nadi da će s Učiteljem raspraviti ove probleme. Također je želio iz prve ruke osigurati autoritativnu verziju evanđelja od bilo Isusa ili jednog od apostola. Iako je Gospodin odbio ući u raspravu s Rodanom, ljubazno mu se obratio i odmah odredio da Natanije i Tomo saslušaju sve što je ovaj imao reći i da mu zauzvrat kažu o evanđelju.

INTRODUCTION

160:0.1 (1772.1) ON SUNDAY morning, September 18, Andrew announced that no work would be planned for the coming week. All of the apostles, except Nathaniel and Thomas, went home to visit their families or to sojourn with friends. This week Jesus enjoyed a period of almost complete rest, but Nathaniel and Thomas were very busy with their discussions with a certain Greek philosopher from Alexandria named Rodan. This Greek had recently become a disciple of Jesus through the teaching of one of Abner's associates who had conducted a mission at Alexandria. Rodan was now earnestly engaged in the task of harmonizing his philosophy of life with Jesus' new religious teachings, and he had come to Magadan hoping that the Master would talk these problems over with him. He also desired to secure a firsthand and authoritative version of the gospel from either Jesus or one of his apostles. Though the Master declined to enter into such a conference with Rodan, he did receive him graciously and immediately directed that Nathaniel and Thomas should listen to all he had to say and tell him about the gospel in return.

1. RODANOVA GRČKA FILOZOFIJA

1. RODAN'S GREEK PHILOSOPHY

Rano u ponedjeljak ujutro, Rodan je započeo prvo od deset obraćanja Nataniji, Tomi i grupi od nekih dvadesetak vjernika koji su se slučajno našli u Magadanu. Ti su razgovori, sažeti, povezani i izraženi suvremenim jezikom, sadržavali sljedeće ideje za razmatranje:

Ljudski život se sastoji od tri glavna podstreka - poriva, žudnji i primama. Čovjek može izgraditi snažan karakter, dominantnu ličnost, samo ako prevede prirodni nagon života u društveno umijeće življenja, ako pretvori želje sadašnjice u te više čežnje koje su trajno ostvarive i ako u isto vrijeme prenese svakodnevne primame egzistencije iz općeprihvaćenih i duboko uvriježenih ideja u ta viša područja neistraženih ideja i neotkrivenih ideala.

Što je složenija civilizacija, to je teže ovladati umijećem življenja. Što su brže promjene u društvenoj praksi, složeniji postaje rad na izgradnji karaktera. Kako bi se osigurao napredak, čovječanstvo mora iznova ovladati umijećem življenja svakih deset generacija. A ako čovjek postane tako dovrtljiv da još više doprinese složenosti društva, bit će potrebno ovladati umijećem življenja u još kraćem vremenu, možda u svakoj pojedinoj generaciji. Ako evolucija umijeća življenja ne uspije održati korak s vještinom egzistencije, čovječanstvo će se ubrzo vratiti prostim porivima življenja - zadovoljenju želja sadašnjice. Čovječanstvo će tako ostati nezrelo; društvo neće uspjeti odrasti u punu zrelost.

Društvena zrelost odgovara stupnju čovjekove spremnosti da se odrekne zadovoljenja posve prolaznih i trenutačnih želja i da se posveti uzvišenijim čežnjama čije ostvarenje donosi obilnija zadovoljstva progresivnog napretka prema trajnim ciljevima. Ali istinsko obilježje društvene zrelosti je spremnost naroda da se odrekne prava na miran i udoban život pod pokrićem lagodnih normi i duboko uvriježenih vjerovanja i konvencija, u ime uznemirujuće i zamorne primame traganja za neistraženim mogućnostima postizanja neotkrivenih ciljeva idealističkih duhovnih stvarnosti.

Životinje plemenito reagiraju na životni nagon, ali samo čovjek može postići umijeće življenja, iako većina ljudi doživi samo životinjski poriv življenja. Životinje poznaju samo ovaj slijepi i instinktivni nagon; čovjek je u stanju nadvladati taj poriv prema prirodnom djelovanju. Čovjek može izabrati da živi na višoj ravni inteligentnog umijeća, čak i nebeske radosti i duhovne ekstaze. Životinje ne pitaju koja je svrha života; one tako ne

160:1.1 (1772.2) Early Monday morning, Rodan began a series of ten addresses to Nathaniel, Thomas, and a group of some two dozen believers who chanced to be at Magadan. These talks, condensed, combined, and restated in modern phraseology, present the following thoughts for consideration:

160:1.2 (1772.3) Human life consists in three great drives — urges, desires, and lures. Strong character, commanding personality, is only acquired by converting the natural urge of life into the social art of living, by transforming present desires into those higher longings which are capable of lasting attainment, while the commonplace lure of existence must be transferred from one's conventional and established ideas to the higher realms of unexplored ideas and undiscovered ideals.

160:1.3 (1772.4) The more complex civilization becomes, the more difficult will become the art of living. The more rapid the changes in social usage, the more complicated will become the task of character development. Every ten generations mankind must learn anew the art of living if progress is to continue. And if man becomes so ingenious that he more rapidly adds to the complexities of society, the art of living will need to be remastered in less time, perhaps every single generation. If the evolution of the art of living fails to keep pace with the technique of existence, humanity will quickly revert to the simple urge of living — the attainment of the satisfaction of present desires. Thus will humanity remain immature; society will fail in growing up to full maturity.

160:1.4 (1773.1) Social maturity is equivalent to the degree to which man is willing to surrender the gratification of mere transient and present desires for the entertainment of those superior longings the striving for whose attainment affords the more abundant satisfactions of progressive advancement toward permanent goals. But the true badge of social maturity is the willingness of a people to surrender the right to live peaceably and contentedly under the ease-promoting standards of the lure of established beliefs and conventional ideas for the disquieting and energy-requiring lure of the pursuit of the unexplored possibilities of the attainment of undiscovered goals of idealistic spiritual realities.

160:1.5 (1773.2) Animals respond nobly to the urge of life, but only man can attain the art of living, albeit the majority of mankind only experience the animal urge to live. Animals know only this blind and instinctive urge; man is capable of transcending this urge to natural function. Man may elect to live upon the high plane of intelligent art, even that of celestial joy and spiritual ecstasy. Animals make no inquiry into the purposes of life; therefore they

brinu, niti poćine samoubojstvo. Samoubojstvo među ljudima svjedoći da su se ljudska bića izdigla iz ćisto ųivotinjskog stupnja egzistencije, te dalje da istraųivaćki naponi takvih ljudi nisu uspjeli dostići umjetnićke razine smrtnog iskustva. ųivotinje ne znaju smisao ųivota; ćovjek ne samo da posjeduje kapacitet za opaųanje vrijednosti i shvaćanje znaćenja, on je svjestan znaćenja znaćenja - on je svjestan vlastitog uvida.

Kad se ljudi usude odreći ųivota prirodne ųudnje u ime pustolovne umjetnosti i neizvjesne logike, oni trebaju oćekivati da će postati ųrtve emocionalnih rizika - sukoba, nezadovoljstava i nesigurnosti - barem dok ne postignu neki stupanj intelektualne i emocionalne zrelosti. Obeshrabrenost, zabrinutost i lijenost su ćvrsti dokaz moralne nezrelosti. Ljudsko druųtvo je suoćeno s dva problema: postizanjem zrelosti pojedinca i postizanjem zrelosti rase. Zrelo ljudsko biće brzo poćinje promatrati sve ostale smrtnike s osjećajima njeųnosti i emocijama tolerancije. Zreli ljudi promatraju nezreo narod s ljubavi i obzirom roditelja prema djeci.

Uspješno ųivljenje nije niųta drugo nego umijeće ovladavanja pouzdanim vjeųtinama rješavanja svakodnevnih problema. Prvi korak u rješavanju bilo kojeg problema je lociranje poteųkoće, izoliranje problema i iskreno priznanje njegove prirode i teųine. Velika pogreųka je to ųto mi odbijemo prepoznati ųivotne probleme koji pobude naųe duboke strahove. Isto tako, ako priznanje poteųkoća podrazumijeva odricanje naųe dugo njegovane umiųljenosti, priznanje zavisti i odbacivanje duboko ukorijenjenih predrasuda, prosjećna osoba se viųe voli drųati starih iluzija sigurnosti i dugo njegovanih laųnih osjećaja sigurnosti. Samo je hrabra osoba spremna iskreno priznati i bez straha se suoćiti s oćkrićima iskrenog i logićnog uma.

Mudro i ućinkovito rješanje svih problema zahtijeva um koji ne pati od predrasuda, strasti i svih drugih posve osobnih pristranosti koje ometaju nepristranu procjenu istinskih ćinitelja koji ulaze u sklop tog problema. Rješanje ųivotnih problema zahtijeva hrabrost i iskrenost. Samo poųtena i hrabra osoba moųe hrabro ići zamrųenim i zbunjućim labirintom ųivljenja, za logikom neustraųivog uma. A to osloboćenje uma i duųe se ne moųe izvesti bez pokretaćke snage snaųnog i inteligentnog entuzijazma koji granići s religioznom gorljivosti. Samo primama visokog ideala moųe navesti ćovjeka u potragu za ćiljem koji je opsjednut teųkim materijalnim problemima i mnogostrukim intelektualnim opasnostima.

never worry, neither do they commit suicide. Suicide among men testifies that such beings have emerged from the purely animal stage of existence, and to the further fact that the exploratory efforts of such human beings have failed to attain the artistic levels of mortal experience. Animals know not the meaning of life; man not only possesses capacity for the recognition of values and the comprehension of meanings, but he also is conscious of the meaning of meanings — he is self-conscious of insight.

160:1.6 (1773.3) When men dare to forsake a life of natural craving for one of adventurous art and uncertain logic, they must expect to suffer the consequent hazards of emotional casualties — conflicts, unhappiness, and uncertainties — at least until the time of their attainment of some degree of intellectual and emotional maturity. Discouragement, worry, and indolence are positive evidence of moral immaturity. Human society is confronted with two problems: attainment of the maturity of the individual and attainment of the maturity of the race. The mature human being soon begins to look upon all other mortals with feelings of tenderness and with emotions of tolerance. Mature men view immature folks with the love and consideration that parents bear their children.

160:1.7 (1773.4) Successful living is nothing more or less than the art of the mastery of dependable techniques for solving common problems. The first step in the solution of any problem is to locate the difficulty, to isolate the problem, and frankly to recognize its nature and gravity. The great mistake is that, when life problems excite our profound fears, we refuse to recognize them. Likewise, when the acknowledgment of our difficulties entails the reduction of our long-cherished conceit, the admission of envy, or the abandonment of deep-seated prejudices, the average person prefers to cling to the old illusions of safety and to the long-cherished false feelings of security. Only a brave person is willing honestly to admit, and fearlessly to face, what a sincere and logical mind discovers.

160:1.8 (1773.5) The wise and effective solution of any problem demands that the mind shall be free from bias, passion, and all other purely personal prejudices which might interfere with the disinterested survey of the actual factors that go to make up the problem presenting itself for solution. The solution of life problems requires courage and sincerity. Only honest and brave individuals are able to follow valiantly through the perplexing and confusing maze of living to where the logic of a fearless mind may lead. And this emancipation of the mind and soul can never be effected without the driving power of an intelligent enthusiasm which borders on religious zeal. It requires the lure of a great ideal to drive man on in the pursuit of a

Iako ste učinkovito opremljeni za susret s teškim životnim situacijama, teško da možete očekivati uspjeh osim ako imate tu mudrost uma i šarm ličnosti koji će vam omogućiti da osigurate srdačnu podršku i suradnju svojih bližnjih. Ne možete se nadati velikoj mjeri uspjeha u bilo svjetovnom ili religioznom radu ako ne budete znali pridobiti svoje bližnje, prevladati nad ljudima. Jednostavno morate imati takt i toleranciju.

Ali najbolju metodu za rješavanje problema naučio sam od Isusa, vašeg Učitelja. Govorim o onome što on tako dosljedno prakticira i čemu vas je tako odano učio, osami meditacije i obožavanja. U tom Isusovom običaju čestog traženja osame i duhovnog zajedništva s nebeskim Ocem vidim tehniku za skupljanje snage i mudrosti ne samo za obične sukobe življenja, već i za upijanje energije za rješavanje većih problema moralne i duhovne prirode. No, čak ni ispravne metode rješavanja problema ne mogu nadoknaditi usađene nedostatke ličnosti ili iskupiti čovjeka koji nema gladi i žeđi za istinskom ispravnošću.

Duboko sam impresioniran Isusovim običajem traženja osame u ovim razdobljima tihe i samotne procjene životnih problema; potrage za novim zalihama mudrosti i energije za mnogobrojne zahtjeve društvene službe; revitaliziranja i produbljivanja vrhovnog smisla življenja iskrenim podvrgavanjem ukupne ličnosti svijesti kontakta s božanskim; posegom za novim i boljim metodama prilagođavanja mijenjajućim situacijama svakodnevnog egzistencije; sprovođenju vitalnih rekonstrukcija i prilagodbi osobnih stavova koji su tako bitni za dublji uvid u sve što je vrijedno i stvarno; i sve to težeći slavi Boga - dok iskreno ponavlja omiljenu molitvu vašeg Učitelja: "Ne moja volja, nego tvoja neka bude."

Ovaj običaj obožavanja, kako ga prakticira vaš Učitelj, donosi tu opuštenost koja obnavlja um; to prosvjetljenje koje inspirira dušu; tu hrabrost koja navodi čovjeka da se hrabo suoči sa svojim problemima; to samorazumijevanje koje uništava sputavajući strah; i tu svijest jedinstva s božanskim koja čovjeku daje uvjerenje s kojim se može usuditi da bude poput Boga. Opuštanje obožavanja, to duhovno zajedništvo koje Učitelj prakticira, ublažava napetost, uklanja sukobe i snažno povećava ukupne resurse ličnosti. A sva ta filozofija, plus evanđelje kraljevstva, predstavlja novu religiju kako je ja razumijem.

goal which is beset with difficult material problems and manifold intellectual hazards.

160:1.9 (1774.1) Even though you are effectively armed to meet the difficult situations of life, you can hardly expect success unless you are equipped with that wisdom of mind and charm of personality which enable you to win the hearty support and co-operation of your fellows. You cannot hope for a large measure of success in either secular or religious work unless you can learn how to persuade your fellows, to prevail with men. You simply must have tact and tolerance.

160:1.10 (1774.2) But the greatest of all methods of problem solving I have learned from Jesus, your Master. I refer to that which he so consistently practices, and which he has so faithfully taught you, the isolation of worshipful meditation. In this habit of Jesus' going off so frequently by himself to commune with the Father in heaven is to be found the technique, not only of gathering strength and wisdom for the ordinary conflicts of living, but also of appropriating the energy for the solution of the higher problems of a moral and spiritual nature. But even correct methods of solving problems will not compensate for inherent defects of personality or atone for the absence of the hunger and thirst for true righteousness.

160:1.11 (1774.3) I am deeply impressed with the custom of Jesus in going apart by himself to engage in these seasons of solitary survey of the problems of living; to seek for new stores of wisdom and energy for meeting the manifold demands of social service; to quicken and deepen the supreme purpose of living by actually subjecting the total personality to the consciousness of contacting with divinity; to grasp for possession of new and better methods of adjusting oneself to the ever-changing situations of living existence; to effect those vital reconstructions and readjustments of one's personal attitudes which are so essential to enhanced insight into everything worth while and real; and to do all of this with an eye single to the glory of God — to breathe in sincerity your Master's favorite prayer, "Not my will, but yours, be done."

160:1.12 (1774.4) This worshipful practice of your Master brings that relaxation which renews the mind; that illumination which inspires the soul; that courage which enables one bravely to face one's problems; that self-understanding which obliterates debilitating fear; and that consciousness of union with divinity which equips man with the assurance that enables him to dare to be Godlike. The relaxation of worship, or spiritual communion as practiced by the Master, relieves tension, removes conflicts, and mightily augments the total resources of the personality. And all this philosophy, plus the gospel of the

Predrasuda zaslijepljuje dušu u opažanju istine i može se ukloniti samo iskrenom posvetom duše obožavanju nečega što obuhvaća i uključuje sve bližnje. Predrasuda je uvijek vezana za sebičnost. Predrasuda se može ukloniti samo ako se čovjek odrekne sebičnosti i krene u potragu za radostima služenja nečemu što je veće ne samo od njega samoga, već i od cijelog čovječanstva - traganju za Bogom, postizanju božanstvenosti. Dokaz zrelosti ličnosti počiva u preobrazbi ljudske želje koja počinje težiti ostvarenju tih vrijednosti koje su najviše i najbožanstvenije stvarne.

U svijetu neprestane promjene, usred evoluirajućeg društvenog poretka, nemoguće je održati jasno definirane i čvrsto ustanovljene ciljeve sudbine. Stabilnost ličnosti mogu doživjeti samo oni koji su otkrili i prihvatili živog Boga kao vječni cilj beskonačnog postignuća. A kako bi preveo svoje ciljeve od vremena do vječnosti, od zemlje do Raja, od ljudskog do božanskog, čovjek se mora obnoviti, obratiti, nanovno roditi; mora biti iznova stvoren kao dijete božanskog duha; mora ući u bratstvo nebeskog kraljevstva. Sve filozofije i religije koje ne posjeduju ove ideale su nezrele. Filozofija koju ja učim, zajedno s evanđeljem koje vi propovijedate, predstavlja novu religiju zrelosti, ideal svih budućih generacija. To je istina zato što je naš ideal vrhunski, nepogrešiv, vječan, sveopći, apsolutan i beskonačan.

Moja me filozofija navodila na traženje stvarnosti istinskog postignuća, cilj zrelosti. Ali moj je nagon bio nemoćan; moja je potraga patila od nedostatka sigurnosti usmjerenja. Svi ovi nedostaci su obilno nadopunjeni onim novim evanđeljem Isusa, s njegovim unaprijeđenjem spoznaja, povišenjem ideala i ustaljenjem ciljeva. Bez sumnje i bojazni sada svim srcem idem u vječni pothvat.

2. UMIJEĆE ŽIVLJENJA

Postoje samo dva načina na koje smrtnici mogu živjeti zajedno: materijalni ili životinjski i duhovni ili ljudski. Uporabom znakova i zvukova životinje su u mogućnosti uzajamno ograničeno komunicirati. Ali takvi oblici komunikacije ne prenose značenja, vrijednosti ili ideje. Osnovna razlika između čovjeka i životinje je da čovjek

kingdom, constitutes the new religion as I understand it.

160:1.13 (1774.5) Prejudice blinds the soul to the recognition of truth, and prejudice can be removed only by the sincere devotion of the soul to the adoration of a cause that is all-embracing and all-inclusive of one's fellow men. Prejudice is inseparably linked to selfishness. Prejudice can be eliminated only by the abandonment of self-seeking and by substituting therefor the quest of the satisfaction of the service of a cause that is not only greater than self, but one that is even greater than all humanity — the search for God, the attainment of divinity. The evidence of maturity of personality consists in the transformation of human desire so that it constantly seeks for the realization of those values which are highest and most divinely real.

160:1.14 (1774.6) In a continually changing world, in the midst of an evolving social order, it is impossible to maintain settled and established goals of destiny. Stability of personality can be experienced only by those who have discovered and embraced the living God as the eternal goal of infinite attainment. And thus to transfer one's goal from time to eternity, from earth to Paradise, from the human to the divine, requires that man shall become regenerated, converted, be born again; that he shall become the re-created child of the divine spirit; that he shall gain entrance into the brotherhood of the kingdom of heaven. All philosophies and religions which fall short of these ideals are immature. The philosophy which I teach, linked with the gospel which you preach, represents the new religion of maturity, the ideal of all future generations. And this is true because our ideal is final, infallible, eternal, universal, absolute, and infinite.

160:1.15 (1775.1) My philosophy gave me the urge to search for the realities of true attainment, the goal of maturity. But my urge was impotent; my search lacked driving power; my quest suffered from the absence of certainty of directionization. And these deficiencies have been abundantly supplied by this new gospel of Jesus, with its enhancement of insights, elevation of ideals, and settledness of goals. Without doubts and misgivings I can now wholeheartedly enter upon the eternal venture.

2. THE ART OF LIVING

160:2.1 (1775.2) There are just two ways in which mortals may live together: the material or animal way and the spiritual or human way. By the use of signals and sounds animals are able to communicate with each other in a limited way. But such forms of communication do not convey meanings, values, or ideas. The one distinction between man and the animal is that man can

može komunicirati sa svojim bližnjima pomoću *simbola* koji jasno obilježavaju i izražavaju značenja, vrijednosti, ideje, pa čak i ideale.

Budući da životinje ne mogu uzajamno komunicirati ideje, one ne mogu razviti ličnost. Čovjek razvija ličnost zato što može prenijeti svojim bližnjima ideje kao i ideale.

Ta sposobnost komuniciranja i razmjene značenja je to što čini ljudsku kulturu i omogućuje čovjeku da izgradi civilizaciju formiranjem društvenih veza. Znanje i mudrost postala kumulativni zbog čovjekove sposobnosti da komunicira te posjede sljedećim generacijama. I tako ljudske rase razvijaju kulturne aktivnosti: umjetnost, znanost, religiju i filozofiju.

Simbolička veza između ljudskih bića vodi stvaranju društvenih skupina. Najučinkovitija od svih društvenih skupina je obitelj, a posebice *dvoje roditelja*. Osobna ljubav je duhovna veza koja drži na okupu te materijalne veze. Takav učinkovit odnos je također moguć između dvaju osoba istog spola, što se tako jasno vidi u odanosti iskrenog prijateljstva.

Ove prijateljske veze i uzajamna ljubav vode druženju i oplemenjenju jer potiču i olakšavaju sljedeće bitne činitelje viših razina umijeća življenja:

1. *Uzajamni samoizražaj i samorazumijevanje.* Mnogi plemeniti ljudski porivi umiru jer nitko ne čuje njihov izražaj. Uistinu, nije dobro da čovjek bude sam. Neki je stupanj prepoznavanja i određena mjera pažnje bitna za razvoj ljudskog karaktera. Bez istinske ljubavi doma, dijete ne može postići puni razvoj normalnog karaktera. Karakter je više od pukog uma i morala. Od svih društvenih odnosa koji služe razvoju karaktera, najučinkovitije i najidealnije je nježno i obzirno prijateljstvo muškarca i žene u uzajamnom zagrljaju inteligentnog braka. Brak je, za svojim mnogostrukim odnosima, najbolje osmišljen da probudi te dragocjene impulse i više motive koji su neophodni za razvoj snažnog karaktera. Ne ustručavam se tako veličati obiteljski život, jer je vaš Učitelj mudro izabrao odnos oca i djeteta kao kamen temeljac ovog novog evanđelja kraljevstva. A ta nenadmašiva zajednica, muškarac i žena u nježnom zagrljaju najviših ideala vremena, toliko je vrijedno i zadovoljavajuće iskustvo da je vrijedno svake cijene, svake žrtve, koja je uvjet njezinom posjedu.

communicate with his fellows by means of *symbols* which most certainly designate and identify meanings, values, ideas, and even ideals.

160:2.2 (1775.3) Since animals cannot communicate ideas to each other, they cannot develop personality. Man develops personality because he can thus communicate with his fellows concerning both ideas and ideals.

160:2.3 (1775.4) It is this ability to communicate and share meanings that constitutes human culture and enables man, through social associations, to build civilizations. Knowledge and wisdom become cumulative because of man's ability to communicate these possessions to succeeding generations. And thereby arise the cultural activities of the race: art, science, religion, and philosophy.

160:2.4 (1775.5) Symbolic communication between human beings predetermines the bringing into existence of social groups. The most effective of all social groups is the family, more particularly the *two parents*. Personal affection is the spiritual bond which holds together these material associations. Such an effective relationship is also possible between two persons of the same sex, as is so abundantly illustrated in the devotions of genuine friendships.

160:2.5 (1775.6) These associations of friendship and mutual affection are socializing and ennobling because they encourage and facilitate the following essential factors of the higher levels of the art of living:

160:2.6 (1775.7) 1. *Mutual self-expression and self-understanding.* Many noble human impulses die because there is no one to hear their expression. Truly, it is not good for man to be alone. Some degree of recognition and a certain amount of appreciation are essential to the development of human character. Without the genuine love of a home, no child can achieve the full development of normal character. Character is something more than mere mind and morals. Of all social relations calculated to develop character, the most effective and ideal is the affectionate and understanding friendship of man and woman in the mutual embrace of intelligent wedlock. Marriage, with its manifold relations, is best designed to draw forth those precious impulses and those higher motives which are indispensable to the development of a strong character. I do not hesitate thus to glorify family life, for your Master has wisely chosen the father-child relationship as the very cornerstone of this new gospel of the kingdom. And such a matchless community of relationship, man and woman in the fond embrace of the highest ideals of time, is so valuable and satisfying an experience that it is worth any price, any sacrifice, requisite for its possession.

2 . *Ujedinjenje duša - mobilizacija mudrosti.* Svako ljudsko biće prije ili kasnije stekne određeni koncept ovog svijeta i određenu viziju sljedećeg. Kroz interakciju između ličnosti, ujedinjuju se ti pogledi vremenske egzistencije i vječne perspektive. Tako se uzvisuju duhovne vrijednosti uma jedne osobe kroz neki dio uvida druge. Na taj način ljudi obogaćuju dušu udruživanjem svojih duhovnih posjeda. Isto tako, čovjek na taj način može izbjeći tu sveprisutnu tendenciju da postane žrtva izobličenog uvida predrasudnog gledišta i uskog suda. Strah, zavist i taština se mogu spriječiti samo kroz intimni kontakt s drugim umovima. Obratite pažnju na činjenicu da vas Učitelj nikada ne šalje da pojedinačno radite na promicanju kraljevstva; uvijek vas šalje dvojicu po dvojicu. A budući da je mudrost superznanje, slijedi da ujedinjenjem mudrosti društvena skupina, mala ili velika, međusobno dijeli svo znanje.

3. *Entuzijazam za življenje.* Izolacija iscrpljuje energetski naboj duše. Druženje s bližnjima je bitno za obnovu volje za životom i prijeko potrebno za održavanje hrabrosti za bitke koje slijede za usponom na više razine ljudskog življenja. Prijateljstvo uvećava radosti i slavi pobjede života. Iskrene i intimne ljudske veze imaju moć oduzeti patnjama tugu i nedaćama gorčinu. Prisutnost prijatelja poboljšava svu ljepotu i uzvisuje svaku dobrotu. Intelligentnim simbolima čovjek je u stanju proširiti i produbiti kapacitet za spoznaju zahvalnosti u svojim prijateljima. Jedna od najvećih vrijednosti ljudskog prijateljstva je ta moć i mogućnost međusobnog poticanja mašte. Velika duhovna moć prati svijest svesrdne odanosti zajedničkom cilju, međusobne odanosti kozmičkom Božanstvu.

4 . *Bolja obrana od svakog zla.* Osobna povezanost i međusobna ljubav su učinkovito osiguranje protiv zla. Poteškoće, patnja, razočaranje i poraz su više bolni i obeshrabrujući kad ih čovjek podnosi sam. Udruga neće preobraziti zlo u pravednost, ali ona ipak pomaže u velikoj mjeri olakšavajući bol. Kako kaže vaš Učitelj, "Blago onima koji pate" - ako je prijatelj pri ruci da utješi. Postoji pozitivna snaga u spoznaji da čovjek živi za dobrobit drugih, i da ti drugi žive za njegovu dobrobit i napredak. Čovjek pati u izolaciji. Ljudska bića bez iznimke postaju obeshrabrena kad vide samo prolazne poslove vremena. Sadašnjica, odvojena od prošlosti i budućnosti, postaje gorko trivijalna. Samo letimičan pogled na krug vječnosti može potaknuti čovjeka da pruži sve od sebe i pobuditi ono najbolje u njemu da učini najviše moguće. A kad je čovjek ono najviše što može biti, on živi

160:2.7 (1776.1) 2. *Union of souls — the mobilization of wisdom.* Every human being sooner or later acquires a certain concept of this world and a certain vision of the next. Now it is possible, through personality association, to unite these views of temporal existence and eternal prospects. Thus does the mind of one augment its spiritual values by gaining much of the insight of the other. In this way men enrich the soul by pooling their respective spiritual possessions. Likewise, in this same way, man is enabled to avoid that ever-present tendency to fall victim to distortion of vision, prejudice of viewpoint, and narrowness of judgment. Fear, envy, and conceit can be prevented only by intimate contact with other minds. I call your attention to the fact that the Master never sends you out alone to labor for the extension of the kingdom; he always sends you out two and two. And since wisdom is superknowledge, it follows that, in the union of wisdom, the social group, small or large, mutually shares all knowledge.

160:2.8 (1776.2) 3. *The enthusiasm for living.* Isolation tends to exhaust the energy charge of the soul. Association with one's fellows is essential to the renewal of the zest for life and is indispensable to the maintenance of the courage to fight those battles consequent upon the ascent to the higher levels of human living. Friendship enhances the joys and glorifies the triumphs of life. Loving and intimate human associations tend to rob suffering of its sorrow and hardship of much of its bitterness. The presence of a friend enhances all beauty and exalts every goodness. By intelligent symbols man is able to quicken and enlarge the appreciative capacities of his friends. One of the crowning glories of human friendship is this power and possibility of the mutual stimulation of the imagination. Great spiritual power is inherent in the consciousness of wholehearted devotion to a common cause, mutual loyalty to a cosmic Deity.

160:2.9 (1776.3) 4. *The enhanced defense against all evil.* Personality association and mutual affection is an efficient insurance against evil. Difficulties, sorrow, disappointment, and defeat are more painful and disheartening when borne alone. Association does not transmute evil into righteousness, but it does aid in greatly lessening the sting. Said your Master, "Happy are they who mourn" — if a friend is at hand to comfort. There is positive strength in the knowledge that you live for the welfare of others, and that these others likewise live for your welfare and advancement. Man languishes in isolation. Human beings unfailingly become discouraged when they view only the transitory transactions of time. The present, when divorced from the past and the future, becomes exasperatingly trivial. Only a glimpse of the circle of eternity can inspire man to do his best and can challenge the best in him to do

najnesebičnije za dobrobit drugih, svojih bližnjih u vremenu i vječnosti.

Ponavljam, takvo nadahnuće i plemenitost nalaze idealne mogućnosti za izražaj u ljudskom bračnom odnosu. Istina, mnogo se može postići izvan braka, a mnogi, mnogi brakovi ne uspiju roditi ovim moralnim i duhovnim plodovima. Vrlo često u brak ulaze oni koji traže vrijednosti niže od tih superiornih plodova ljudske zrelosti. Idealan brak se mora temeljiti na nečemu stabilnijem od nestalnosti raspoloženja i prevrtljivosti puke seksualne privlačnosti; mora se temeljiti na iskrenoj i uzajamnoj osobnoj odanosti. I tako, ako ljudi mogu izgraditi takve pouzdane i učinkovite male ljudske udruge, kad se ove objedine, svijet će ugledati veliku i blaženu društvenu strukturu, civilizaciju smrtno zrelosti. Takva rasa može početi ostvarivati dio ideala vašeg Učitelja o "miru na zemlji i dobroj volji među ljudima." Takvo društvo neće biti savršeno ili potpuno bez zla, ali će se barem približiti stabilizaciji zrelosti.

3. PRIMAME ZRELOSTI

Trud koji vodi zrelosti zahtijeva rad, a rad zahtijeva energiju. Odakle moć da se sve to ostvari? Materijalne stvari se mogu uzeti zdravo za gotovo, ali Učitelj dobro kaže, "Čovjek ne može živjeti samo o kruhu." Ako imamo normalno tijelo i prilično dobro zdravlje, moramo tražiti one privlačnosti koje djeluju kao poticaj za buđenje naših pritajenih duhovnih sila. Isus nas uči da Bog živi u čovjeku; kako onda možemo potaći čovjeka da oslobodi te moći božanstvenosti i beskonačnosti koje su u njegovoj duši? Kako potaći ljude da dopuste Bogu da u svojoj ekspanziji osveži naše duše, da bi mi zatim služili prosvjetljenju, uzdizanju i blaženju bezbroj drugih duša? Kako najbolje probuditi te latentne moći za dobro koje leže uspavane u vašim dušama? U jedno sam siguran: Emocionalno uzbuđenje nije idealan duhovni poticaj. Uzbuđenje ne povećava energiju; ono prije iscrpljuje moći uma i tijela. Odakle onda dolazi energija za sve ove velike stvari? Pogledajte vašeg Učitelja. On je upravo sada u brdima gdje prikuplja energiju, dok je mi ovdje odajemo. Tajna ovog problema leži u duhovnom zajedništvu, obožavanju. S ljudske točke gledišta to je pitanje kombinirane meditacije i relaksacije. Meditacija čini kontakt uma sa duhom; relaksacija određuje sposobnost duhovne prijemčivosti. A ta razmjena snage za slabost, hrabrosti za strah, Božje volje za čovjekov um, predstavlja obožavanje. Ako ništa drugo, to je perspektiva filozofa.

its utmost. And when man is thus at his best, he lives most unselfishly for the good of others, his fellow sojourners in time and eternity.

^{160:2.10 (1777.1)} I repeat, such inspiring and ennobling association finds its ideal possibilities in the human marriage relation. True, much is attained out of marriage, and many, many marriages utterly fail to produce these moral and spiritual fruits. Too many times marriage is entered by those who seek other values which are lower than these superior accompaniments of human maturity. Ideal marriage must be founded on something more stable than the fluctuations of sentiment and the fickleness of mere sex attraction; it must be based on genuine and mutual personal devotion. And thus, if you can build up such trustworthy and effective small units of human association, when these are assembled in the aggregate, the world will behold a great and glorified social structure, the civilization of mortal maturity. Such a race might begin to realize something of your Master's ideal of "peace on earth and good will among men." While such a society would not be perfect or entirely free from evil, it would at least approach the stabilization of maturity.

3. THE LURES OF MATURITY

^{160:3.1 (1777.2)} The effort toward maturity necessitates work, and work requires energy. Whence the power to accomplish all this? The physical things can be taken for granted, but the Master has well said, "Man cannot live by bread alone." Granted the possession of a normal body and reasonably good health, we must next look for those lures which will act as a stimulus to call forth man's slumbering spiritual forces. Jesus has taught us that God lives in man; then how can we induce man to release these soul-bound powers of divinity and infinity? How shall we induce men to let go of God that he may spring forth to the refreshment of our own souls while in transit outward and then to serve the purpose of enlightening, uplifting, and blessing countless other souls? How best can I awaken these latent powers for good which lie dormant in your souls? One thing I am sure of: Emotional excitement is not the ideal spiritual stimulus. Excitement does not augment energy; it rather exhausts the powers of both mind and body. Whence then comes the energy to do these great things? Look to your Master. Even now he is out in the hills taking in power while we are here giving out energy. The secret of all this problem is wrapped up in spiritual communion, in worship. From the human standpoint it is a question of combined meditation and relaxation. Meditation makes the contact of mind with spirit; relaxation determines the capacity for spiritual receptivity. And this interchange of strength for weakness, courage for fear, the will of

Kada se ta iskustva često ponavljaju, ona se kristaliziraju u vitalne navike obožavanja koje se s vremenom oblikuju u duhovni karakter, a takav karakter čovjekovi bližnji prepoznaju kao *zrelu ličnost*. Takva je praksa isprva teška i dugotrajna, ali kad preraste u naviku, ona istovremeno daje mir i štedi vrijeme. Kako društvo postane sve složenije i kako se više budu umnožavale draži civilizacije, hitnija će postati nužnost da one individue koje poznaju Boga formiraju takve zaštitne prakse za očuvanje i povećanje svoje duhovne energije.

Drugi uvjet za postizanje zrelosti je kooperativna prilagodba društvenih skupina mijenjujećem okolišu. Nezrela osoba izaziva antagonizme svojih bližnjih; zreo čovjek osvaja srdačnu suradnju svojih suradnika i mnogostruko uvećava plodove svojih životnih napora.

Prema mojoj filozofiji postoji vrijeme kad se trebam boriti, ako je potrebno, za obranu moga koncepta pravednosti, ali ne sumnjam da bi Učitelj, sa zrelijim tipom ličnosti, lako i graciozno ostvario jednaku pobjedu svojom uvjerljivom i dopadljivom tehnikom takta i tolerancije. Prečesto, u borbi za pravednost, i pobjednik i poraženi pretrpe poraz. Čuo sam kako Učitelj jučer kaže da "mudar čovjek, kada traži da uđe kroz zaključana vrata, ne uništava ta vrata, nego traži ključ da ih otključa." Često se upuštamo u borbu samo da bi sebi dokazali da se ne bojimo.

Ovo novo evanđelje kraljevstva čini veliku uslugu umijeću življenja tako što daje novi i bogatiji poticaj za višim življenjem. Ono predstavlja novi i uzvišeni cilj sudbine, vrhovnu životnu svrhu. A ovi su novi koncepti vječnog i božanskog cilja egzistencije sami po sebi transcendentni podražaji koji potiču ono najbolje u čovjekovoj višoj prirodi. Na svakom se planinskom vrhu intelektualane misli može naći odmor za um, snaga za dušu i duhovno zajedništvo za duh. Iz tih je vidikovaca visokog življenja čovjek u stanju nadići materijalne iritacije nižih razina razmišljanja - brigu, ljubomoru, zavist, osvetu, i oholost nezrele ličnosti. Duše koje dostignu takve visine mogu sebe sačuvati od mnoštva poprečnih struja koje su vezane za proturiječnosti životnih sitnica, što im daje slobodu da postignu svijest o višim strujama koncepcije duha i nebeske komunikacije. Ali čovjek mora ljubomorno čuvati svrhu življenja od iskušenja lagodnih i prolaznih postignuća; također je mora

God for the mind of self, constitutes worship. At least, that is the way the philosopher views it.

160:3.2 (1777.3) When these experiences are frequently repeated, they crystallize into habits, strength-giving and worshipful habits, and such habits eventually formulate themselves into a spiritual character, and such a character is finally recognized by one's fellows as a *mature personality*. These practices are difficult and time-consuming at first, but when they become habitual, they are at once restful and timesaving. The more complex society becomes, and the more the lures of civilization multiply, the more urgent will become the necessity for God-knowing individuals to form such protective habitual practices designed to conserve and augment their spiritual energies.

160:3.3 (1778.1) Another requirement for the attainment of maturity is the co-operative adjustment of social groups to an ever-changing environment. The immature individual arouses the antagonisms of his fellows; the mature man wins the hearty co-operation of his associates, thereby many times multiplying the fruits of his life efforts.

160:3.4 (1778.2) My philosophy tells me that there are times when I must fight, if need be, for the defense of my concept of righteousness, but I doubt not that the Master, with a more mature type of personality, would easily and gracefully gain an equal victory by his superior and winsome technique of tact and tolerance. All too often, when we battle for the right, it turns out that both the victor and the vanquished have sustained defeat. I heard the Master say only yesterday that the "wise man, when seeking entrance through the locked door, would not destroy the door but rather would seek for the key wherewith to unlock it." Too often we engage in a fight merely to convince ourselves that we are not afraid.

160:3.5 (1778.3) This new gospel of the kingdom renders a great service to the art of living in that it supplies a new and richer incentive for higher living. It presents a new and exalted goal of destiny, a supreme life purpose. And these new concepts of the eternal and divine goal of existence are in themselves transcendent stimuli, calling forth the reaction of the very best that is resident in man's higher nature. On every mountaintop of intellectual thought are to be found relaxation for the mind, strength for the soul, and communion for the spirit. From such vantage points of high living, man is able to transcend the material irritations of the lower levels of thinking — worry, jealousy, envy, revenge, and the pride of immature personality. These high-climbing souls deliver themselves from a multitude of the crosscurrent conflicts of the trifles of living, thus becoming free to attain consciousness of the higher currents of spirit concept and celestial

njegovati kako bi je zaštitio od katastrofalne prijetnje fanatizma.

communication. But the life purpose must be jealously guarded from the temptation to seek for easy and transient attainment; likewise must it be so fostered as to become immune to the disastrous threats of fanaticism.

4. RAVNOTEŽA ZRELOSTI

Dok težite postizanju vječnih stvarnosti, također morate povesti računa o potrebama zemaljskog življenja. Duh nam je cilj, a tijelo činjenica. Povremeno nam sredstva za življenje mogu pasti u naše ruke slučajno, ali uopćeno moramo za njih inteligentno raditi. Dva glavna problema u životu su: zarada za zemaljski život i postizanje vječnog života. Pa čak i problem zarade za život zahtijeva vjeru za svoje idealno rješenje. To su dva vrlo osobna problema. Istinska religija, u stvari, ne funkcionira odvojeno od individualne osobe.

Ovo je po meni osnova vremenskog života:

1. Dobro fizičko zdravlje.
2. Jasno i čisto razmišljanje.
3. Sposobnost i vještina.
4. Bogatstvo - blagodatni života.
5. Sposobnost podnošenja poraza.
6. Kultura - obrazovanje i mudrost.

Čak se i fizički problemi tjelesnog zdravlja i učinkovitosti najbolje mogu riješiti sa religioznog stajališta našeg Učitelja: da su tijelo i um čovjeka prebivalište dara Bogova, gdje Duh Božji postaje duh čovjeka. Čovjekov um tako postaje posrednik između materijalnih stvari i duhovnih stvarnosti.

Čovjek mora imati inteligenciju kako bi osigurao svoj udio poželjnih stvari u životu. U potpunosti je pogrešno pretpostaviti da vjerna sprovela svakodnevnog rada osigurava nagrade bogatstva. Ljudi ponekad steknu bogatstvo pukim slučajem, ali obratite pozornost da se materijalne nagrade vremenskog življenja ulijevaju u određene organizirane kanale i samo oni koji imaju pristupa tim kanalima mogu očekivati veće nagrade za svoje vremenske napore. Siromaštvo uvijek mora biti sudbina svih koji traže bogatstvo u izoliranim i individualnim kanalima. Mudro planiranje, dakle, postaje to što je bitno za svjetovni prosperitet. Uspjeh zahtijeva ne samo odanost radu, već i sudjelovanje u nekom kanalu materijalnog bogatstva. Ako nema mudrosti, čovjek može podariti vjeran život svojoj generaciji i ostati bez materijalne nagrade; ako slučajno nađe kanal

4. THE BALANCE OF MATURITY

^{160:4.1 (1778.4)} While you have an eye single to the attainment of eternal realities, you must also make provision for the necessities of temporal living. While the spirit is our goal, the flesh is a fact. Occasionally the necessities of living may fall into our hands by accident, but in general, we must intelligently work for them. The two major problems of life are: making a temporal living and the achievement of eternal survival. And even the problem of making a living requires religion for its ideal solution. These are both highly personal problems. True religion, in fact, does not function apart from the individual.

^{160:4.2 (1778.5)} The essentials of the temporal life, as I see them, are:

- ^{160:4.3 (1778.6)} 1. Good physical health.
- ^{160:4.4 (1778.7)} 2. Clear and clean thinking.
- ^{160:4.5 (1778.8)} 3. Ability and skill.
- ^{160:4.6 (1778.9)} 4. Wealth — the goods of life.
- ^{160:4.7 (1778.10)} 5. Ability to withstand defeat.
- ^{160:4.8 (1778.11)} 6. Culture — education and wisdom.

^{160:4.9 (1779.1)} Even the physical problems of bodily health and efficiency are best solved when they are viewed from the religious standpoint of our Master's teaching: That the body and mind of man are the dwelling place of the gift of the Gods, the spirit of God becoming the spirit of man. The mind of man thus becomes the mediator between material things and spiritual realities.

^{160:4.10 (1779.2)} It requires intelligence to secure one's share of the desirable things of life. It is wholly erroneous to suppose that faithfulness in doing one's daily work will insure the rewards of wealth. Barring the occasional and accidental acquirement of wealth, the material rewards of the temporal life are found to flow in certain well-organized channels, and only those who have access to these channels may expect to be well rewarded for their temporal efforts. Poverty must ever be the lot of all men who seek for wealth in isolated and individual channels. Wise planning, therefore, becomes the one thing essential to worldly prosperity. Success requires not only devotion to one's work but also that one should function as a part of some one of the channels of material wealth. If you are unwise, you can bestow a devoted life upon your generation without

bogatstva, može se valjati u luksuzu iako nije učinio ništa vrijedno za svoje bližnje.

Sposobnost je to što naslijedite, a vještina to što steknete. Život nije stvaran čovjeku koji ne zna obaviti jedno zvanje prihvatljivo, stručno. Vještina je jedan od istinskih izvora životne radosti. Sposobnost podrazumijeva dar predviđanja, dalekovidost. Ne dajte se zavarati primamljivim nagradama nepoštenog postignuća; budite spremni uložiti trud za buduće nagrade iskrenih nastojanja. Mudar čovjek je u stanju razlikovati između sredstava i ciljeva; inače, ponekad pretjerano planiranje za budućnost poražava svoju vrijednu namjeru. Težeći zadovoljstvu, uvijek trebate nastojati biti proizvođač kao i potrošač.

Naučite čuvati u svetom povjerenju vrijedne epizode života koje će poslužiti kao izvor snage i koje možete prizvati u sjećanje radi vlastitog užitka i pouke. Tako ćete izgraditi za sebe i u sebi rezervne galerije ljepote, dobrote i umjetničke raskoši. No, najplemenitija sjećanja su dragocjene uspomene na predivne trenutke iskrenog prijateljstva. Takva raznica sjećanja ispoljava najdragocjeniji utjecaj i nadahnuće kad se aktivira duhovnim obožavanjem.

No, život će postati teret postojanja ako ne naučite dostojanstveno primiti poraz. Prihvatanje poraza uvijek daje plemenitim dušama određeno umijeće; morate naučiti izgubiti s osmijehom; ne smijete se bojati razočaranja. Nikad se ne ustručavajte priznati neuspjeh. Ne pokušavajte ga sakriti pod varljivim osmjesima i vedrim optimizmom. Dobro zvuči uvijek se hvaliti uspjehom, ali krajnji rezultati su užasni. Takva vještina vodi izravno stvaranju nestvarnosti i neizbježnom slomu najdubljeg razočaranja.

Uspjeh može stvoriti hrabrost i uvećati samopouzdanje, ali mudrost se rađa samo iz iskustva prilagodbe rezultatima vlastitih neuspjeha. Čovjek koji više voli optimističke iluzije nego stvarnost ne može postati mudar. Mudrost mogu postići samo oni koji se suoče s činjenicama i koji prilagode činjenice idealima. Mudrost obuhvaća činjenice kao i ideale i tako štiti svoje poklonike od dva pusta ekstrema filozofije - čovjeka čiji idealizam isključuje činjenice i materijaliste koji nema duhovnog gledišta. Te bojažljive duše koje se mogu boriti u životu samo uz pomoć neprestanog pothranjivanja svojih lažnih iluzija uspjeha moraju biti osuđene na neuspjeh i poraz kad se konačno probude iz svojih maštarija.

Upravo u tom procesu suočavanja s neuspjehom i prilagodbe porazu, dalekosežna vizija religije ispoljava svoj vrhunski utjecaj.

material reward; if you are an accidental beneficiary of the flow of wealth, you may roll in luxury even though you have done nothing worth while for your fellow men.

160:4.11 (1779.3) Ability is that which you inherit, while skill is what you acquire. Life is not real to one who cannot do some one thing well, expertly. Skill is one of the real sources of the satisfaction of living. Ability implies the gift of foresight, farseeing vision. Be not deceived by the tempting rewards of dishonest achievement; be willing to toil for the later returns inherent in honest endeavor. The wise man is able to distinguish between means and ends; otherwise, sometimes overplanning for the future defeats its own high purpose. As a pleasure seeker you should aim always to be a producer as well as a consumer.

160:4.12 (1779.4) Train your memory to hold in sacred trust the strength-giving and worth-while episodes of life, which you can recall at will for your pleasure and edification. Thus build up for yourself and in yourself reserve galleries of beauty, goodness, and artistic grandeur. But the noblest of all memories are the treasured recollections of the great moments of a superb friendship. And all of these memory treasures radiate their most precious and exalting influences under the releasing touch of spiritual worship.

160:4.13 (1779.5) But life will become a burden of existence unless you learn how to fail gracefully. There is an art in defeat which noble souls always acquire; you must know how to lose cheerfully; you must be fearless of disappointment. Never hesitate to admit failure. Make no attempt to hide failure under deceptive smiles and beaming optimism. It sounds well always to claim success, but the end results are appalling. Such a technique leads directly to the creation of a world of unreality and to the inevitable crash of ultimate disillusionment.

160:4.14 (1779.6) Success may generate courage and promote confidence, but wisdom comes only from the experiences of adjustment to the results of one's failures. Men who prefer optimistic illusions to reality can never become wise. Only those who face facts and adjust them to ideals can achieve wisdom. Wisdom embraces both the fact and the ideal and therefore saves its devotees from both of those barren extremes of philosophy — the man whose idealism excludes facts and the materialist who is devoid of spiritual outlook. Those timid souls who can only keep up the struggle of life by the aid of continuous false illusions of success are doomed to suffer failure and experience defeat as they ultimately awaken from the dream world of their own imaginations.

160:4.15 (1780.1) And it is in this business of facing failure and adjusting to defeat that the far-reaching vision of religion exerts its supreme influence.

Neuspjeh je jednostavno edukativna epizoda - kulturni eksperiment u stjecanju mudrosti - u iskustvu čovjeka koji traga za Bogom i koji je krenuo na vječnu avanturu istraživanja svemira. Za takve ljude poraz je tek nova tehnika za postizanje viših razina kozmičke stvarnosti.

Život čovjeka koji traži Boga može djelovati kao veliki uspjeh u svjetlu vječnosti, iako cijeli vremenski život može djelovati kao jedan ogromni promašaj, pod uvjetom da je takav životni neuspjeh vodio stjecanju kulture mudrosti i postignuća duha. Ne činite grešku brkanjem znanja, kulture i mudrosti. To troje su povezani u životu, ali predstavljaju vrlo različite vrijednosti duha; mudrost uvijek dominira nad znanjem i uvijek iluminira kulturu.

5. RELIGIJA IDEALA

Rekli ste da vaš Učitelj tumači istinsku ljudsku religiju kao iskustvo pojedinca sa duhovnim stvarnostima. Ja sam smatrao religiju čovjekovim iskustvom reagiranja na nešto što on smatra dostojnim poštovanja i odanosti svih ljudi. U tom smislu, religija simbolizira našu vrhovnu odanost onome što predstavlja naš najviši koncept ideala stvarnosti i najdalekosežniji poseg naših umova prema vječnim mogućnostima duhovnog postignuća.

Ljudi reagiraju na religiju u plemenskom, nacionalnom ili rasnom smislu ako gledaju na one izvan njihove skupine kao da nisu posve ljudi. Uvijek smatramo predmet naše religiozne odanosti vrijednim poštovanja svih ljudi. Religija ne može biti stvar pukog intelektualnog uvjerenja ili filozofskog rasuđivanja; religija je uvijek bila i uvijek će biti način reagiranja na životne situacije; ona je način ponašanja. Religija obuhvaća razmišljanje, osjećanje i djelovanje s poštovanjem prema nekoj stvarnosti koju smatramo dostojnom sveopćeg poštovanja.

Ako je nešto postalo religija u vašem iskustvu, samo je po sebi jasno da ste već postali aktivni evangelista te religije budući da smatrate da je najviši koncept vaše religije dostojan obožavanja svih ljudi, svih svemirskih inteligencija. Ako niste pozitivan i glasan evangelista svoje religije, onda sebe zavaravate jer je to što zovete religijom puko tradicionalno vjerovanje ili sustav intelektualne filozofije. Ako je vaša religija duhovno iskustvo, vaš predmet obožavanja mora biti sveopća stvarnost duha i ideal svih vaših produhovljenih ideja. Sve religije koje se temelje na strahu, emocijama, tradiciji i filozofiji nazivam intelektualnim religijama, dok one koje se temelje na istinskom iskustvu duha nazivam pravim religijama. Predmet religiozne odanosti može biti

Failure is simply an educational episode — a cultural experiment in the acquirement of wisdom — in the experience of the God-seeking man who has embarked on the eternal adventure of the exploration of a universe. To such men defeat is but a new tool for the achievement of higher levels of universe reality.

160:4.16 (1780.2) The career of a God-seeking man may prove to be a great success in the light of eternity, even though the whole temporal-life enterprise may appear as an overwhelming failure, provided each life failure yielded the culture of wisdom and spirit achievement. Do not make the mistake of confusing knowledge, culture, and wisdom. They are related in life, but they represent vastly differing spirit values; wisdom ever dominates knowledge and always glorifies culture.

5. THE RELIGION OF THE IDEAL

160:5.1 (1780.3) You have told me that your Master regards genuine human religion as the individual's experience with spiritual realities. I have regarded religion as man's experience of reacting to something which he regards as being worthy of the homage and devotion of all mankind. In this sense, religion symbolizes our supreme devotion to that which represents our highest concept of the ideals of reality and the farthest reach of our minds toward eternal possibilities of spiritual attainment.

160:5.2 (1780.4) When men react to religion in the tribal, national, or racial sense, it is because they look upon those without their group as not being truly human. We always look upon the object of our religious loyalty as being worthy of the reverence of all men. Religion can never be a matter of mere intellectual belief or philosophic reasoning; religion is always and forever a mode of reacting to the situations of life; it is a species of conduct. Religion embraces thinking, feeling, and acting reverently toward some reality which we deem worthy of universal adoration.

160:5.3 (1780.5) If something has become a religion in your experience, it is self-evident that you already have become an active evangel of that religion since you deem the supreme concept of your religion as being worthy of the worship of all mankind, all universe intelligences. If you are not a positive and missionary evangel of your religion, you are self-deceived in that what you call a religion is only a traditional belief or a mere system of intellectual philosophy. If your religion is a spiritual experience, your object of worship must be the universal spirit reality and ideal of all your spiritualized concepts. All religions based on fear, emotion, tradition, and philosophy I term the intellectual religions, while those based on true spirit experience I would term the true religions.

materijalan ili duhovan, istinski ili lažan, stvaran ili nestvaran, ljudski ili božanski. Religije, dakle, mogu biti dobre ili zle.

Moralnost i religija ne moraju biti jedno te isto. Moralni sustav koji usvoji predmet obožavanja može postati religija. Religija, ako izgubi svoj sveopći poziv na posvetu i najvišu odanost, može prerasti u sustav filozofije ili kodeks morala. Ta stvar, biće, stanje, poredak egzistencije ili mogućnost postizanja koja predstavlja vrhovni ideal religioznog posvećenja i predmet religiozne odanosti svojih poklonika, je Bog. Bez obzira na ime koje ljudi daju ovom idealu stvarnosti duha, to je Bog.

Društvene karakteristike istinske religije počivaju u činjenici da religija uvijek teži obraćenju individue i preobrazbi svijeta. Religija podrazumijeva postojanje neotkrivenih ideala koji daleko nadilaze poznate standarde etike i moralnosti čak i najviših društvenih običaja najzrelijih institucija civilizacije. Religija poseže za neotkrivenim idealima, neistraženim stvarnostima, nadljudskim vrijednostima, božanskom mudrošću i istinskim postignućem duha. Istinska religija je sve to; sva ostala vjerovanja nisu dostojna tog imena. Ne možete imati istinsku duhovnu religiju bez vrhovnog nebeskog ideala vječnog Boga. Religija bez tog Boga je izum čovjeka, ljudska institucija beživotnih intelektualnih vjerovanja i besmislenih emocionalnih ceremonija. Religija može tvrditi da ima visoki ideal kao predmet svoje odanosti. No, takvi ideali nestvarnosti nisu ostvarljivi; takav je koncept iluzoran. Jedini ideali koji su ostvarljivi u ljudskom postignuću su božanske stvarnosti beskonačnih vrijednosti koje prebivaju u duhovnoj činjenici vječnog Boga.

Riječ Bog, *ideja* Boga u suprotnosti s *idealom* Boga, može postati dijelom bilo koje religije, bez obzira kako djetinjasta ili lažna ona bila. A ova ideja Boga može postati bilo što u što je njezini poklonici pretvore. Niže religije oblikuju svoje ideje Boga da zadovolje prirodno stanje ljudskog srca; više religije zahtijevaju da se ljudsko srce promijeni kako bi zadovoljilo zahtjeve ideala istinske religije.

Isusova religija prevazilazi sve naše prijašnje koncepcije obožavanja jer Isus ne prikazuje svoga Oca samo kao ideal beskonačne stvarnosti, već čvrsto tvrdi da je ovaj božanski izvor vrijednosti i vječno središte svemira uistinu i osobno ostvarljiv u iskustvu svakog smrtnika koji odluči ući u kraljevstvo nebesko na zemlji, čime prihvaća sebe kao Božjeg sina i pripadnika u bratstvu ljudi. To je, moram priznati, najviši koncept religije koji je svijet

The object of religious devotion may be material or spiritual, true or false, real or unreal, human or divine. Religions can therefore be either good or evil.

160:5.4 (1780.6) Morality and religion are not necessarily the same. A system of morals, by grasping an object of worship, may become a religion. A religion, by losing its universal appeal to loyalty and supreme devotion, may evolve into a system of philosophy or a code of morals. This thing, being, state, or order of existence, or possibility of attainment which constitutes the supreme ideal of religious loyalty, and which is the recipient of the religious devotion of those who worship, is God. Regardless of the name applied to this ideal of spirit reality, it is God.

160:5.5 (1781.1) The social characteristics of a true religion consist in the fact that it invariably seeks to convert the individual and to transform the world. Religion implies the existence of undiscovered ideals which far transcend the known standards of ethics and morality embodied in even the highest social usages of the most mature institutions of civilization. Religion reaches out for undiscovered ideals, unexplored realities, superhuman values, divine wisdom, and true spirit attainment. True religion does all of this; all other beliefs are not worthy of the name. You cannot have a genuine spiritual religion without the supreme and supernal ideal of an eternal God. A religion without this God is an invention of man, a human institution of lifeless intellectual beliefs and meaningless emotional ceremonies. A religion might claim as the object of its devotion a great ideal. But such ideals of unreality are not attainable; such a concept is illusionary. The only ideals susceptible of human attainment are the divine realities of the infinite values resident in the spiritual fact of the eternal God.

160:5.6 (1781.2) The word God, the *idea* of God as contrasted with the *ideal* of God, can become a part of any religion, no matter how puerile or false that religion may chance to be. And this idea of God can become anything which those who entertain it may choose to make it. The lower religions shape their ideas of God to meet the natural state of the human heart; the higher religions demand that the human heart shall be changed to meet the demands of the ideals of true religion.

160:5.7 (1781.3) The religion of Jesus transcends all our former concepts of the idea of worship in that he not only portrays his Father as the ideal of infinite reality but positively declares that this divine source of values and the eternal center of the universe is truly and personally attainable by every mortal creature who chooses to enter the kingdom of heaven on earth, thereby acknowledging the acceptance of sonship with God and brotherhood

ikada poznavao i tvrdim da nikada ne može biti većeg jer ovo evanđelje obuhvaća beskonačnost stvarnosti, božanstvo vrijednosti i vječnost sveopćih postignuća. Takav je koncept jednak realizaciji doživljaja idealizma vrhovnog i krajnjeg.

Ne samo što sam zaintrigiran besprijeckornim idealima ove religije vašeg Učitelja, već sam tako duboko dirnut da moram priznati svoju vjeru u njegovu tvrdnju da su ti ideali stvarnosti duha ostvarljivi; da svi možemo krenuti na ovu dugu i vječnu pustolovinu s njegovom garancijom da ćemo na koncu doći do portala Raja. Braćo moja, ja sam vjernik, ja sam krenuo; ja sam na putu s vama u ovom vječnom poduhvatu. Učitelj kaže da je došao od Oca i da će nam pokazati put. Ja sam potpuno uvjeren da govori istinu. Ja sam napokon uvjeren da ne postoje bilo koji drugi ostvarljivi ideali stvarnosti ili vrijednosti savršenstva osim vječnog Oca Svih.

Dolazim, dakle, da se poklonim, ne samo Bogu egzistencija, nego i Bogu mogućnosti svih budućih egzistencija. Stoga vaša odanost vrhovnom idealu, ako je taj ideal stvaran, mora biti odanost ovom Bogu prošlih, sadašnjih i budućih svemira stvari i bića. I nema drugog Boga, jer ne može postojati drugi Bog. Svi drugi bogovi su izmišljotine, iluzije smrtnog uma, izobličenja lažne logike i osamoobmanjivi idoli onih koji su ih stvorili. Da, možete imati religiju bez tog Boga, ali ona ne znači ništa. A ako želite zamijeniti riječ Bog za taj ideal Boga živoga, samo se obmanjujete stavljanjem ideje na mjesto ideala, božanske stvarnosti. Takva vjerovanja nisu ništa drugo nego religije samoobmane.

Ja vidim u učenjima Isusa religiju u njezinom najboljem obliku. Ovo nam evanđelje omogućuje da tražimo pravog Boga i da ga pronademo. No, jesmo li spremni platiti cijenu za ulaz u kraljevstvo nebesko? Jesmo li spremni biti nanovo rođeni? Biti nanovo sazdan? Jesmo li spremni biti predmet ovog strašnog ispita, samouništenja i obnove duše? Nije li Učitelj rekao, "Tko hoće svoj život da sačuva, mora ga izgubiti. Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir već borbu za dušu"? Istina, nakon što platimo cijenu predavanja volji Očevoj, doživjet ćemo duboki mir pod uvjetom da nastavimo ići ovim duhovnim stazama posvećenog življenja.

Sada doista odbacujemo primame poznatog reda postojanja, dok se bezrezervno posvećujemo traženju primama nepoznatog i neistraženog poretka postojanja budućeg života pustolovine u svjetovima duha gdje vlada viši idealizam

with man. That, I submit, is the highest concept of religion the world has ever known, and I pronounce that there can never be a higher since this gospel embraces the infinity of realities, the divinity of values, and the eternity of universal attainments. Such a concept constitutes the achievement of the experience of the idealism of the supreme and the ultimate.

160:5.8 (1781.4) I am not only intrigued by the consummate ideals of this religion of your Master, but I am mightily moved to profess my belief in his announcement that these ideals of spirit realities are attainable; that you and I can enter upon this long and eternal adventure with his assurance of the certainty of our ultimate arrival at the portals of Paradise. My brethren, I am a believer, I have embarked; I am on my way with you in this eternal venture. The Master says he came from the Father, and that he will show us the way. I am fully persuaded he speaks the truth. I am finally convinced that there are no attainable ideals of reality or values of perfection apart from the eternal and Universal Father.

160:5.9 (1781.5) I come, then, to worship, not merely the God of existences, but the God of the possibility of all future existences. Therefore must your devotion to a supreme ideal, if that ideal is real, be devotion to this God of past, present, and future universes of things and beings. And there is no other God, for there cannot possibly be any other God. All other gods are figments of the imagination, illusions of mortal mind, distortions of false logic, and the self-deceptive idols of those who create them. Yes, you can have a religion without this God, but it does not mean anything. And if you seek to substitute the word God for the reality of this ideal of the living God, you have only deluded yourself by putting an idea in the place of an ideal, a divine reality. Such beliefs are merely religions of wishful fancy.

160:5.10 (1782.1) I see in the teachings of Jesus, religion at its best. This gospel enables us to seek for the true God and to find him. But are we willing to pay the price of this entrance into the kingdom of heaven? Are we willing to be born again? to be remade? Are we willing to be subject to this terrible and testing process of self-destruction and soul reconstruction? Has not the Master said: "Whoso would save his life must lose it. Think not that I have come to bring peace but rather a soul struggle"? True, after we pay the price of dedication to the Father's will, we do experience great peace provided we continue to walk in these spiritual paths of consecrated living.

160:5.11 (1782.2) Now are we truly forsaking the lures of the known order of existence while we unreservedly dedicate our quest to the lures of the unknown and unexplored order of the existence of a future life of adventure in the spirit worlds of the

božanske stvarnosti. Tragamo za simbolima značenja koji prenose našim bližnjima te koncepcije stvarnosti idealizma Isusove religije, dok se neumorno molimo za dan kad će cijelo čovječanstvo biti zaneseno zajedničkom vizijom ove vrhovne istine. U ovom času, naš usredotočeni koncept Oca koji je u našim srcima, je da je Bog duh; prenesen našim bližnjima, da je Bog ljubav.

Isusova religija zahtijeva živo i duhovno iskustvo. Druge religije imaju tradicionalna vjerovanja, emocionalne osjećaje, filozofske svijesti i tako dalje, ali nauk Učitelja zahtijeva postizanje stvarnih razina istinskog napredovanja duha.

Svijest impulsa da budemo poput Boga nije istinska religija. Osjećaji emocija obožavanja Boga nisu prava religija. Spoznaja uvjerenja u samoodricanje i služenje Boga nije prava religija. Mudrost obrazloženja da je ovo najbolja postojeća religija nije religija kao osobno i duhovno iskustvo. Istinska religija usmjerava pažnju na sudbinu i stvarnost postignuća, kao i na stvarnost i idealizam onoga što se vjerom prihvaća od sveg srca. A sve to mora postati naše osobno iskustvo kroz otkrivenje Duha Istine.

I tako se završava disertacija grčkog filozofa, jednog od najvećih iz njegove rase, koji je postao vjernik u evanđelje Isusa.

higher idealism of divine reality. And we seek for those symbols of meaning wherewith to convey to our fellow men these concepts of the reality of the idealism of the religion of Jesus, and we will not cease to pray for that day when all mankind shall be thrilled by the communal vision of this supreme truth. Just now, our focalized concept of the Father, as held in our hearts, is that God is spirit; as conveyed to our fellows, that God is love.

160:5.12 (1782.3) The religion of Jesus demands living and spiritual experience. Other religions may consist in traditional beliefs, emotional feelings, philosophic consciousness, and all of that, but the teaching of the Master requires the attainment of actual levels of real spirit progression.

160:5.13 (1782.4) The consciousness of the impulse to be like God is not true religion. The feelings of the emotion to worship God are not true religion. The knowledge of the conviction to forsake self and serve God is not true religion. The wisdom of the reasoning that this religion is the best of all is not religion as a personal and spiritual experience. True religion has reference to destiny and reality of attainment as well as to the reality and idealism of that which is wholeheartedly faith-accepted. And all of this must be made personal to us by the revelation of the Spirit of Truth.

160:5.14 (1782.5) And thus ended the dissertations of the Greek philosopher, one of the greatest of his race, who had become a believer in the gospel of Jesus.

POGLAVLJE 161. DALJNJE RASPRAVE S RODANOM

⇨ 160

Knjiga Urantije

162 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 161 DALJNJE RASPRAVE S RODANOM

Sekcije

Uvod

1. BOŽJA LIČNOST
2. ISUSOVA BOŽANSKA PRIRODA
3. ISUSOV LJUDSKI I BOŽANSKI UM

PAPER 161 FURTHER DISCUSSIONS WITH RODAN

SECTIONS

Introduction

1. The Personality of God
2. The Divine Nature of Jesus
3. Jesus' Human and Divine Minds

Uvod

U NEDJELJU, 25. rujna 29. godine nove ere, apostoli i evangelisti su se okupili u Magadanu. Nakon dugog vijećanja sa svojim suradnicima te večeri, Isus ih je iznenadio kad je rekao da rano sutradan ujutro namjerava krenuti u Jeruzalem u pratnji dvanaestorice apostola da prisustvuje blagdanu sjenica. Odredio je da evangelisti posjete vjernike u Galileji, te da se zbor žena na neko vrijeme vrati u Betsaidu.

Kad je došlo vrijeme da krenu za Jeruzalem, Natanije i Tomo su još uvijek bili u jeku svojih razgovora s Rodanom iz Aleksandrije, tako da su dobili od Učitelja dopuštenje da ostanu nekoliko dana u Magadanu. I tako, dok su Isus i deseterica bili na putu za Jeruzalem, Natanije i Tomo su sudjelovali u ozbiljnim raspravama s Rodanom. Rodan je prethodnog tjedna izložio svoju filozofiju, dok su Tomo i Natanijenaizmjenice predstavljali evanđelje o kraljevstvu ovom grčkom filozofu. Rodan je otkrio da je bio dobro upućen u Isusova učenja koja je primio od jednog od bivših apostola Ivana Krstitelja koji je bio njegov učitelj u Aleksandriji.

1. BOŽJA LIČNOST

INTRODUCTION

161:0.1 (1783.1) ON SUNDAY, September 25, A.D. 29, the apostles and the evangelists assembled at Magadan. After a long conference that evening with his associates, Jesus surprised all by announcing that early the next day he and the twelve apostles would start for Jerusalem to attend the feast of tabernacles. He directed that the evangelists visit the believers in Galilee, and that the women's corps return for a while to Bethsaida.

161:0.2 (1783.2) When the hour came to leave for Jerusalem, Nathaniel and Thomas were still in the midst of their discussions with Rodan of Alexandria, and they secured the Master's permission to remain at Magadan for a few days. And so, while Jesus and the ten were on their way to Jerusalem, Nathaniel and Thomas were engaged in earnest debate with Rodan. The week prior, in which Rodan had expounded his philosophy, Thomas and Nathaniel had alternated in presenting the gospel of the kingdom to the Greek philosopher. Rodan discovered that he had been well instructed in Jesus' teachings by one of the former apostles of John the Baptist who had been his teacher at Alexandria.

1. THE PERSONALITY OF GOD

U jednom se Rodan i dvojica apostola nisu slagali, a to je bilo pitanje Božje ličnosti. Rodan je spremno prihvatio sve što mu je predloženo u vezi Božjih osobina, ali je tvrdio da Otac ne nebu nije bio i nije mogao biti osoba u onom smislu u kojem čovjek shvaća ličnost. Dok su apostoli naišli na poteškoću u svojim nastojanjima da dokažu da je Bog osoba, Rodanu je bilo još teže dokazati da on to nije.

Rodan je tvrdio da činjenica ličnosti povlači supostojeću činjenicu pune i uzajamne komunikacije između jednakih bića, bića među kojima vlada suosjećajno razumijevanje. Rodan je rekao: "Kako bi bio osoba, Bog mora imati simbole za komuniciranje duha kako bi ga potpuno razumjeli oni s kojima stupa u kontakt. Ali kako je Bog beskonačan i vječan, Stvoritelj svih drugih bića, odatle slijedi da mu ni jedno biće u svemiru nije ravno. Ne postoji nitko tko bi mu bio jednak; ne postojinitko s kim bi Bog mogao komunicirati kao sebi ravnim. Bog doista može biti izvor svih ličnosti, ali on je kao takav transcendentan u odnosu na ličnost, kako Stvoritelj mora biti iznad i izvan stvorenja."

Ova je tvrdnja uznemirila Tomu i Natanija koji su tražili da im Isus pritekne u pomoć, ali je Učitelj odbio ući u njihove rasprave. Rekao je Tomi, "Nije važno kakva je vaša *ideja* o Ocu dok god ste duhovno upoznati s *idealom* njegove beskrajne i vječne prirode."

Tomo je tvrdio da Bog komunicira s čovjekom i da je stoga Bog osoba u skladu s Rodanovom definicijom. Grk je odbio ovo obrazloženje na temelju toga što Bog sebe ne otkriva osobno; on je tajnovit. Natanije je zatim apelovao na svoje osobno iskustvo s Bogom, što je Rodan dopustio, potvrdivši da je i sam nedavno imao slična iskustva, ali je ustvrdio da ta iskustva dokazuju samo *stvarnost* Boga, a ne i njegovu *ličnost*.

Tomo je u ponedjeljak navečer odustao. No, u utorak navečer Natanije je uspio pridobiti Rodana da prihvati vjerovanje u Očevu ličnost, a uspio je postići ovu promjenu gledišta sljedećim argumentima:

1. Otac u Raju uživa komunikaciju s barem dva druga bića koja su mu potpuno ravnopravna i jednaka - Vječnim Sinom i Beskonačnim Duhom. S obzirom na doktrinu Trojstva, Grk je bio prisiljen priznati mogućnost ličnosti Oca Svih. (U kasnijem razmatranju ovih rasprava dvanaestorica apostola su sami uspjeli bolje razumjeti koncepciju

161:1.1 (1783.3) There was one matter on which Rodan and the two apostles did not see alike, and that was the personality of God. Rodan readily accepted all that was presented to him regarding the attributes of God, but he contended that the Father in heaven is not, cannot be, a person as man conceives personality. While the apostles found themselves in difficulty trying to prove that God is a person, Rodan found it still more difficult to prove he is not a person.

161:1.2 (1783.4) Rodan contended that the fact of personality consists in the coexistent fact of full and mutual communication between beings of equality, beings who are capable of sympathetic understanding. Said Rodan: "In order to be a person, God must have symbols of spirit communication which would enable him to become fully understood by those who make contact with him. But since God is infinite and eternal, the Creator of all other beings, it follows that, as regards beings of equality, God is alone in the universe. There are none equal to him; there are none with whom he can communicate as an equal. God indeed may be the source of all personality, but as such he is transcendent to personality, even as the Creator is above and beyond the creature."

161:1.3 (1783.5) This contention greatly troubled Thomas and Nathaniel, and they had asked Jesus to come to their rescue, but the Master refused to enter into their discussions. He did say to Thomas: "It matters little what idea of the Father you may entertain as long as you are spiritually acquainted with the ideal of his infinite and eternal nature."

161:1.4 (1784.1) Thomas contended that God does communicate with man, and therefore that the Father is a person, even within the definition of Rodan. This the Greek rejected on the ground that God does not reveal himself personally; that he is still a mystery. Then Nathaniel appealed to his own personal experience with God, and that Rodan allowed, affirming that he had recently had similar experiences, but these experiences, he contended, proved only the *reality* of God, not his *personality*.

161:1.5 (1784.2) By Monday night Thomas gave up. But by Tuesday night Nathaniel had won Rodan to believe in the personality of the Father, and he effected this change in the Greek's views by the following steps of reasoning:

161:1.6 (1784.3) 1. The Father in Paradise does enjoy equality of communication with at least two other beings who are fully equal to himself and wholly like himself — the Eternal Son and the Infinite Spirit. In view of the doctrine of the Trinity, the Greek was compelled to concede the personality possibility of the Universal Father. (It was the later

Trojstva. Naravno, vladalo je opće vjerovanje da je Isus bio Vječni Sin.)

2. Budući da je Isus bio j jednak Ocu i budući j e ovaj Sin postigao očitovanje ličnosti svojoj zemaljskoj djeci, ta je pojava bila dokaz činjenici i demonstracija mogućnosti da su sve tri osobe Trojstva imale ličnost i jednom za svagda riješila pitanje u vezi komuniciranja Božje sposobnosti s čovjekom i čovjekove mogućnosti komuniciranja s Bogom.

3. Da je Isus imao sposobnost uzajamnog povezivanja i savršene komunikacije s čovjekom; da je Isus bio Sin Božji. Da odnos Sina i Oca pretpostavlja jednakost komunikacije i uzajamnost suosjećajnosti i razumijevanja; da su Isus i Otac bili jedno. Da Isus održava u jedno te isto vrijeme razumljivu komunikaciju s Bogom i s čovjekom, a budući da i čovjek i Bog shvaćaju značenje simbola Isusove komunikacije, i Bog i čovjek posjeduju značajke ličnosti u onoj mjeri u kojoj se to odnosi na zahtjeve međusobnog komuniciranja. Da je Isusova ličnost bila predočenje ličnosti Boga, što isto tako pruža čvrst dokaz prisutnosti Boga u čovjeku. Da dvije stvari koje su u odnosu s trećom također moraju biti u međusobnom odnosu.

4. Da ličnost predstavlja čovjekov najviši koncept ljudske stvarnosti i božanskih vrijednosti; da Bog predstavlja čovjekov najviši koncept božanske stvarnosti i beskonačnih vrijednosti; da Bog dakle mora biti božanska i beskonačna ličnost, ličnost u stvarnosti iako beskonačno i vječno nadilazi čovjekov pojam i definiciju ličnosti, ali je ipak zauvijek i posvuda ličnost.

5. Da Bog mora biti ličnost jer je Stvoritelj svih ličnosti i sudbina svih ličnosti. Rodana je jako dojmilo Isusovo učenje, "Budite dakle savršeni kao što je vaš Otac na nebu savršen."

6. Kad je Rodan čuo te argumente, rekao je: "Dobro ste me uvjerali. Priznajem Boga kao osobu ako mi dopustite da ovom značenju pripojim nekoliko proširenih vrijednosti kao što su nadljudska, transcendentna, vrhovna, beskonačna, vječna, krajnja i sveopća. Konačno sam uvjeren da, iako Bog mora biti neizmjereno mnogo više od ličnosti, on ne može biti ništa manje. Zadovoljan sam okončati ovu raspravu i prihvatiti Isusa kao osobno otkrivenje Oca i zadovoljenje svih nezadovoljenih čimbenika logike, rasuđivanja i filozofije."

consideration of these discussions which led to the enlarged conception of the Trinity in the minds of the twelve apostles. Of course, it was the general belief that Jesus was the Eternal Son.)

161:1.7 (1784.4) 2. Since Jesus was equal with the Father, and since this Son had achieved the manifestation of personality to his earth children, such a phenomenon constituted proof of the fact, and demonstration of the possibility, of the possession of personality by all three of the Godheads and forever settled the question regarding the ability of God to communicate with man and the possibility of man's communicating with God.

161:1.8 (1784.5) 3. That Jesus was on terms of mutual association and perfect communication with man; that Jesus was the Son of God. That the relation of Son and Father presupposes equality of communication and mutuality of sympathetic understanding; that Jesus and the Father were one. That Jesus maintained at one and the same time understanding communication with both God and man, and that, since both God and man comprehended the meaning of the symbols of Jesus' communication, both God and man possessed the attributes of personality in so far as the requirements of the ability of intercommunication were concerned. That the personality of Jesus demonstrated the personality of God, while it proved conclusively the presence of God in man. That two things which are related to the same thing are related to each other.

161:1.9 (1784.6) 4. That personality represents man's highest concept of human reality and divine values; that God also represents man's highest concept of divine reality and infinite values; therefore, that God must be a divine and infinite personality, a personality in reality although infinitely and eternally transcending man's concept and definition of personality, but nevertheless always and universally a personality.

161:1.10 (1784.7) 5. That God must be a personality since he is the Creator of all personality and the destiny of all personality. Rodan had been tremendously influenced by the teaching of Jesus, "Be you therefore perfect, even as your Father in heaven is perfect."

161:1.11 (1784.8) When Rodan heard these arguments, he said: "I am convinced. I will confess God as a person if you will permit me to qualify my confession of such a belief by attaching to the meaning of personality a group of extended values, such as superhuman, transcendent, supreme, infinite, eternal, final, and universal. I am now convinced that, while God must be infinitely more than a personality, he cannot be anything less. I am satisfied to end the argument and to accept Jesus as the personal revelation of the Father and the satisfaction of all unsatisfied

factors in logic, reason, and philosophy.”

2. ISUSOVA BOŽANSKA PRIRODA

Kad su Natanije i Tomo u potpunosti odobrili Rodanova gledišta u pogledu evanđelja kraljevstva, ostalo je još samo jedno pitanje za razmatranje, a to je bilo učenje o božanskoj prirodi Isusa, doktrina koja je tek nedavno javno objavljena. Natanije i Tomo su zajednički predstavili svoje poglede o božanskoj prirodi Učitelja, a njihova su gledišta predočena sažeta, preuređena i prerađena u sljedećem učenju:

1. Isus je priznao svoju božanstvenost i mi mu vjerujemo. Mnogi su se veliki događaji odigrali u vezi s njegovom službom i mi ih možemo razumjeti samo ako vjerujemo da je on Sin Božji kao i Sin Čovječji.

2. Njegov život s nama utjelovljuje ideal ljudskog prijateljstva; samo božansko biće može biti takav ljudski prijatelj. On je uistinu najnesebičnija osoba koju smo ikada upoznali. On je prijatelj čak i grešnika; usuđuje se voljeti i svoje neprijatelje. Duboko nam je odan. Dok ne oklijeva da nas ukori, svima nam je jasno da nas iskreno voli. Što ga čovjek bolje poznaje, to ga više voli. Sami ćete biti očarani njegovom nepokolebljivom odanosti. Kroz sve ove godine koje nismo bili u stanju shvatiti njegovo poslanje, ostao nam je vjeran prijatelj. Iako se ne služi laskanjem, sviju tretira jednako ljubazno; uvijek je nježan i suosjećajan. S nama dijeli svoj život i sve ostalo. Mi smo srećna ekipa; sve nam je zajedničko. Mislimo da ni jedan čovjek, puki čovjek, ne može živjeti takvim bespriječornim životom pod tako teškim okolnostima.

3. Smatramo da je Isus božanski, jer nikada ne čini ništa krivo; on ne čini greške. Njegova je mudrost izvanredna; njegova je pobožnost veličanstvena. Iz dana u dan živi u savršenom skladu s Očevom voljom. On se nikada ne kaje za svoja nedjela jer se nikada nije ogriješio o Očeve zakone. On se moli za nas i s nama, ali nikada ne traži da se mi molimo za njega. Vjerujemo da je dosljedno bezgrešan. Mislimo da nitko tko je samo čovjek ne može živjeti takav život. On tvrdi da živi savršenim životom, a mi moramo priznati da je to istina. Naša pobožnost izvire iz pokajanja, ali njegova iz pravednosti. On čak tvrdi da oprašta grijehe i da ozdravlja bolesti. Ni jedan čovjek, puki čovjek, neće pri zdravoj pameti tvrditi da oprašta grijehe; to je božanska povlastica. Čini se da je bio jednako savršen od našeg prvog kontakta. Mi rastemo u milosti i spoznajimo istine, ali Učitelj ispoljava zrelost pravednosti od samog početka. Svi ljudi, dobri ili zli, prepoznaju ove elemente

2. THE DIVINE NATURE OF JESUS

161:2.1 (1785.1) Since Nathaniel and Thomas had so fully approved Rodan's views of the gospel of the kingdom, there remained only one more point to consider, the teaching dealing with the divine nature of Jesus, a doctrine only so recently publicly announced. Nathaniel and Thomas jointly presented their views of the divine nature of the Master, and the following narrative is a condensed, rearranged, and restated presentation of their teaching:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus has admitted his divinity, and we believe him. Many remarkable things have happened in connection with his ministry which we can understand only by believing that he is the Son of God as well as the Son of Man.

161:2.3 (1785.3) 2. His life association with us exemplifies the ideal of human friendship; only a divine being could possibly be such a human friend. He is the most truly unselfish person we have ever known. He is the friend even of sinners; he dares to love his enemies. He is very loyal to us. While he does not hesitate to reprove us, it is plain to all that he truly loves us. The better you know him, the more you will love him. You will be charmed by his unswerving devotion. Through all these years of our failure to comprehend his mission, he has been a faithful friend. While he makes no use of flattery, he does treat us all with equal kindness; he is invariably tender and compassionate. He has shared his life and everything else with us. We are a happy community; we share all things in common. We do not believe that a mere human could live such a blameless life under such trying circumstances.

161:2.4 (1785.4) 3. We think Jesus is divine because he never does wrong; he makes no mistakes. His wisdom is extraordinary; his piety superb. He lives day by day in perfect accord with the Father's will. He never repents of misdeeds because he transgresses none of the Father's laws. He prays for us and with us, but he never asks us to pray for him. We believe that he is consistently sinless. We do not think that one who is only human ever professed to live such a life. He claims to live a perfect life, and we acknowledge that he does. Our piety springs from repentance, but his piety springs from righteousness. He even professes to forgive sins and does heal diseases. No mere man would sanely profess to forgive sin; that is a divine prerogative. And he has seemed to be thus perfect in his righteousness from the times of our first contact with him. We grow in grace and in the knowledge of the truth, but our Master exhibits maturity of righteousness to start with. All men,

dobrote u Isusu. Pa ipak, njegova pobožnost nije nametljiva ili razmetljiva. On je krotak i neustrašiv. Čini se da odobrava našu vjeru u svoju božanstvenost. On mora biti to što tvrdi da jeste ili biti najveći licemjer i varalica kojeg je svijet ikada poznao. Mi smo uvjereni da je upravo to što tvrdi da jeste.

4. Jedinstvenost njegova karaktera i savršenstvo njegove emocionalne kontrole nas uvjeravaju da je kombinacija čovječanstva i božanstva. On nepogrešivo reagira kad vidi ljude u nevolji; ljudske patnje ga se uvijek snažno dojme. Jednako reagira na fizičke patnje, mentalne tjeskobe i duhovne muke. U svojim bližnjima brzo opaža i velikodušno priznaje prisustvo vjere ili bilo kojeg drugog dara. Tako je pravedan i pošten, a u isto vrijeme toliko milostiv i obazriv. On tuguje nad duhovnom tvrdoglavosti ljudi i raduje se kad pristanu vidjeti svjetlo istine.

5. Izgleda da on zna misli ljudskih umova i razumije čežnje njihova srca. A uvijek je suosjećajan s našim nemirnim duhovima. Čini se da posjeduje sve naše ljudske emocije, ali su sve veličanstveno uzvišene. Jako voli dobrotu i jednako mrzi grijeh. Ima nadljudsku svjesnost o prisustvu Božanstva. On se moli kao čovjek, a nosi kao Bog. Čini se da ima moć predviđanja; ima hrabrosti govoriti o svojoj smrti, s mističkim osvrtnom na svoju buduću slavu. Dok je ljubazan, istovremeno je hrabar i odvažan. Nikada ne posrće u obavljanju svoje dužnosti.

6. Stalno smo impresionirani fenomenom njegova nadljudskog znanja. Teško da prođe dan da se ne desi nešto što jasno pokazuje da Učitelj zna što se događa daleko od njegove neposredne prisutnosti. Također izgleda da je upoznat s mislima svojih bližnjih. On je neosporno u bliskom kontaktu s božanskim ličnostima; nesumnjivo živi na duhovnoj razini daleko iznad nas ostalih. Ništa ne izmiče njegovom jedinstvenom razumijevanju. On postavlja pitanja da nas potakne da se otvorimo, a ne da dobije informacije.

7. Odkora Učitelj ne oklijeva potvrditi da je nadljudska osoba. Otkad nas je zaredio kao apostole sve do sada, ni jednom nije negirao da je došao od Oca na nebu. On govori s autoritetom božanskog učitelja. Učitelj ne oklijeva da opovrgne suvremena religiozna učenja i proglasi novo evanđelje sa čvrstim autoritetom. On je uvjerljiv, pozitivan i autoritativan. Čak je i Ivan Krstitelj, kad je čuo Isusa kako govori, izjavio je da je on Sin Božji. Čini se da je sam sebi dovoljan. Ne traži potporu mnoštva; ravnodušan je prema mišljenju

good and evil, recognize these elements of goodness in Jesus. And yet never is his piety obtrusive or ostentatious. He is both meek and fearless. He seems to approve of our belief in his divinity. He is either what he professes to be, or else he is the greatest hypocrite and fraud the world has ever known. We are persuaded that he is just what he claims to be.

161:2.5 (1785.5) 4. The uniqueness of his character and the perfection of his emotional control convince us that he is a combination of humanity and divinity. He unfailingly responds to the spectacle of human need; suffering never fails to appeal to him. His compassion is moved alike by physical suffering, mental anguish, or spiritual sorrow. He is quick to recognize and generous to acknowledge the presence of faith or any other grace in his fellow men. He is so just and fair and at the same time so merciful and considerate. He grieves over the spiritual obstinacy of the people and rejoices when they consent to see the light of truth.

161:2.6 (1786.1) 5. He seems to know the thoughts of men's minds and to understand the longings of their hearts. And he is always sympathetic with our troubled spirits. He seems to possess all our human emotions, but they are magnificently glorified. He strongly loves goodness and equally hates sin. He possesses a superhuman consciousness of the presence of Deity. He prays like a man but performs like a God. He seems to foreknow things; he even now dares to speak about his death, some mystic reference to his future glorification. While he is kind, he is also brave and courageous. He never falters in doing his duty.

161:2.7 (1786.2) 6. We are constantly impressed by the phenomenon of his superhuman knowledge. Hardly does a day pass but something transpires to disclose that the Master knows what is going on away from his immediate presence. He also seems to know about the thoughts of his associates. He undoubtedly has communion with celestial personalities; he unquestionably lives on a spiritual plane far above the rest of us. Everything seems to be open to his unique understanding. He asks us questions to draw us out, not to gain information.

161:2.8 (1786.3) 7. Recently the Master does not hesitate to assert his superhumanity. From the day of our ordination as apostles right on down to recent times, he has never denied that he came from the Father above. He speaks with the authority of a divine teacher. The Master does not hesitate to refute the religious teachings of today and to declare the new gospel with positive authority. He is assertive, positive, and authoritative. Even John the Baptist, when he heard Jesus speak, declared that he was the Son

ljudi. On je hrabar, a opet tako slobodan od ponosa.

8. Stalno govori o Bogu kao da je njegov sveprisutni suradnik u svemu što čini. On živi čineći dobro, jer se čini da je Bog u njemu. O sebi i o svojoj misiji na zemlji daje tako zapanjujuće tvrdnje, izjave koje bi bile apsurdne da nisu božanske. Jednom je rekao: "Prije nego je Abraham bio, Ja Jesam." On je definitivno potvrdio svoju božanstvenost; priznaje da je u suradnji s Bogom. Kad ponavlja svoje tvrdnje o intimnoj zajednici s nebeskim Ocem, on gotovo iscrpljuje mogućnosti jezika. Čak se usuđuje tvrditi da su on i Otac jedno. Kaže da je svatko tko je vidio njega, vidio i Oca. A on govori i čini sva ta velika djela s takvom djetinjom prirodnošću. On aludira na svoju vezu s Ocem na isti način na koji se poziva na svoju vezu s nama. Čini se da je tako siguran u Boga i govori o tim odnosima kao činjenici.

9. Kad se moli, čini se da komunicira izravno sa svojim Ocem. Čuli smo nekoliko njegovih molitava, ali i tih nekoliko ukazuju na to da on razgovara s Bogom kao da ga vidi licem u lice. Čini se da zna budućnost kao i prošlost. On jednostavno ne može biti sve to i činiti sve te izvanredne stvari da nije nešto više od čovjeka. Znamo da je čovjek, u to smo sigurni, ali smo gotovo jednako sigurni u njegovu božanstvenost. Vjerujemo da je božanstven. Sigurni smo da je Sin Čovječji i Sin Božji.

Kad su Natanije i Tomo zaključili svoju raspravu s Rodanom, požurili su prema Jeruzalemu da se pridruže svojim bližnjim apostolima i tu su stigli u petak istoga tjedna. Ovo je bilo veliko iskustvo u životima sva tri vjernika, a svi ostali apostoli su mnogo naučili iz Natanijevih i Tominih prepričavanja tih iskustava.

Rodan se vratio u Aleksandriju, gdje je dugo predavao svoju filozofiju u školi u Magenti. Igrao je veliku ulogu u kasnijim poslovima kraljevstva nebeskog; bio je odani vjernik do kraja svog zemaljskog života, dajući svoj život u Grčkoj s drugima za najljućih progona.

3. ISUSOV LJUDSKI I BOŽANSKI UM

Svijest o božanstvu je postupno rasla u Isusu sve do prigode krštenja. Nakon što je postao potpuno svjestan svoje božanske prirode, svoje predljudske egzistencije i svemirskih povlastica,

of God. He seems to be so sufficient within himself. He craves not the support of the multitude; he is indifferent to the opinions of men. He is brave and yet so free from pride.

161:2.9 (1786.4) 8. He constantly talks about God as an ever-present associate in all that he does. He goes about doing good, for God seems to be in him. He makes the most astounding assertions about himself and his mission on earth, statements which would be absurd if he were not divine. He once declared, "Before Abraham was, I am." He has definitely claimed divinity; he professes to be in partnership with God. He well-nigh exhausts the possibilities of language in the reiteration of his claims of intimate association with the heavenly Father. He even dares to assert that he and the Father are one. He says that anyone who has seen him has seen the Father. And he says and does all these tremendous things with such childlike naturalness. He alludes to his association with the Father in the same manner that he refers to his association with us. He seems to be so sure about God and speaks of these relations in such a matter-of-fact way.

161:2.10 (1786.5) 9. In his prayer life he appears to communicate directly with his Father. We have heard few of his prayers, but these few would indicate that he talks with God, as it were, face to face. He seems to know the future as well as the past. He simply could not be all of this and do all of these extraordinary things unless he were something more than human. We know he is human, we are sure of that, but we are almost equally sure that he is also divine. We believe that he is divine. We are convinced that he is the Son of Man and the Son of God.

161:2.11 (1787.1) When Nathaniel and Thomas had concluded their conferences with Rodan, they hurried on toward Jerusalem to join their fellow apostles, arriving on Friday of that week. This had been a great experience in the lives of all three of these believers, and the other apostles learned much from the recounting of these experiences by Nathaniel and Thomas.

161:2.12 (1787.2) Rodan made his way back to Alexandria, where he long taught his philosophy in the school of Meganta. He became a mighty man in the later affairs of the kingdom of heaven; he was a faithful believer to the end of his earth days, yielding up his life in Greece with others when the persecutions were at their height.

3. JESUS' HUMAN AND DIVINE MINDS

161:3.1 (1787.3) Consciousness of divinity was a gradual growth in the mind of Jesus up to the occasion of his baptism. After he became fully self-conscious of his divine nature, prehuman

čini se da je posjedovao moć različito ograničiti svoju ljudsku svijest o svom božanstvu. Čini se da je od krštenja do raspeća u potpunosti mogao odabrati da se osloni na svoj ljudski um ili da koristiti znanje ljudske i božanske svijesti. S vremena na vrijeme se činilo da se koristio samo podacima svog ljudskog intelekta. U drugim se prilikama čini da je djelovao s punim znanjem i mudrošću kakve je mogao imati samo korištenjem nadljudskog sadržaja svoje božanske svijesti.

Mi smo u stanju razumjeti ove jedinstvene predstave samo ako prihvatimo teoriju da je mogao, po volji, ograničiti svoju božansku svijest. Mi smo potpuno svjesni da je često uskraćivao svojim prijateljima ovo predznanje događaja, te da je bio svjestan prirode njihova razmišljanja i planiranja. Jasno nam je da nije želio da njegovi sljedbenici znaju da je u potpunosti mogao razabrati njihove misli i prodrijeti njihove planove. Nije želio predaleko nadići ljudske koncepcije u umovima svojih apostola i učenika.

Mi smo sasvim nesposobni razlikovati slučajeve ograničavanja božanske svijesti od tehnike prikrivanja predznanja i razlučivanja misli svojih ljudskih suradnika. Uvjereni smo da je koristio obje ove tehnike, ali nismo uvijek u stanju, u određenom slučaju, odrediti koja je metoda uposlana. Često smo mogli opaziti da je djelovao samo na principima ljudskog sadržaja svijesti; onda bi vidjeli kako se savjetuje s upraviteljima nebeskog mnoštva svemira i razlučili nedvojbeno funkcioniranje božanskog uma. A onda smo u gotovo bezbrojnim prigodama bili svjedoci djelovanja ove kombinirane ličnosti čovjeka i Boga aktivirane neočigled savršenim spojem ljudskog i božanskog uma. To je granica našeg znanja o takvim pojavama; mi stvarno zapravo ne znamo punu istinu o tom otajstvu.

existence, and universe prerogatives, he seems to have possessed the power of variously limiting his human consciousness of his divinity. It appears to us that from his baptism until the crucifixion it was entirely optional with Jesus whether to depend only on the human mind or to utilize the knowledge of both the human and the divine minds. At times he appeared to avail himself of only that information which was resident in the human intellect. On other occasions he appeared to act with such fullness of knowledge and wisdom as could be afforded only by the utilization of the superhuman content of his divine consciousness.

161:3.2 (1787.4) We can understand his unique performances only by accepting the theory that he could, at will, self-limit his divinity consciousness. We are fully cognizant that he frequently withheld from his associates his foreknowledge of events, and that he was aware of the nature of their thinking and planning. We understand that he did not wish his followers to know too fully that he was able to discern their thoughts and to penetrate their plans. He did not desire too far to transcend the concept of the human as it was held in the minds of his apostles and disciples.

161:3.3 (1787.5) We are utterly at a loss to differentiate between his practice of self-limiting his divine consciousness and his technique of concealing his preknowledge and thought discernment from his human associates. We are convinced that he used both of these techniques, but we are not always able, in a given instance, to specify which method he may have employed. We frequently observed him acting with only the human content of consciousness; then would we behold him in conference with the directors of the celestial hosts of the universe and discern the undoubted functioning of the divine mind. And then on almost numberless occasions did we witness the working of this combined personality of man and God as it was activated by the apparent perfect union of the human and the divine minds. This is the limit of our knowledge of such phenomena; we really do not actually know the full truth about this mystery.

POGLAVLJE 162. BLAGDAN SJENICA

⇐ 161

Knjiga Urantije

163 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 162 BLAGDAN SJENICA

Sekcije

Uvod

1. OPASNOSTI KOJE SU PRATILE POSJET JERUZALEMU
2. PRVI GOVOR U HRAMU
3. ŽENA ZATEČENA U PRELJUBU
4. BLAGDAN SJENICA
5. PROPOVIJED O SVJETLOSTI SVIJETA
6. RASPRAVA O VODI ŽIVOTA
7. GOVOR O DUHOVNOJ SLOBODI
8. S MARTOM I MARIJOM
8. U BETLEHEMU S ABNEROM

PAPER 162 AT THE FEAST OF TABERNACLES

SECTIONS

Introduction

1. The Dangers of the Visit to Jerusalem
2. The First Temple Talk
3. The Woman Taken in Adultery
4. The Feast of Tabernacles
5. Sermon on the Light of the World
6. Discourse on the Water of Life
7. The Discourse on Spiritual Freedom
8. The Visit with Martha and Mary
9. At Bethlehem with Abner

Uvod

KAD SE Isus uputio prema Jeruzalemu s desetoricom apostola, namjeravao je putovati kraćim putem, kroz Samariju. Tako su krenuli istočnom obalom jezera do Skitopola, gdje su ušli u Samariju. Isus je u rani sumrak poslao Filipa i Matiju do sela na istočnim padinama Gilboe da nađu prenoćište. Tako se dogodilo da su ovi seljani bili puni predrasuda prema Židovima, čak i više od prosječnih Samarijanaca, a ta je netrpeljivost bila još veća jer su toliki Židovi putovali na Blagdan sjenica. Ti su ljudi tek malo znali o Isusu i nisu mu htjeli pružiti smještaj jer su on i njegovi suradnici bili Židovi. Kad su Matija i Filip ispoljili negodovanje i rekli Samarijancima da su upravo odbili primiti Sveca Izraelovog, razljućeni seljani su ih najurili iz gradića sa štapovima i kamenjem.

INTRODUCTION

^{162:0.1 (1788.1)} WHEN Jesus started up to Jerusalem with the ten apostles, he planned to go through Samaria, that being the shorter route. Accordingly, they passed down the eastern shore of the lake and, by way of Scythopolis, entered the borders of Samaria. Near nightfall Jesus sent Philip and Matthew over to a village on the eastern slopes of Mount Gilboa to secure lodging for the company. It so happened that these villagers were greatly prejudiced against the Jews, even more so than the average Samaritans, and these feelings were heightened at this particular time as so many were on their way to the feast of tabernacles. These people knew very little about Jesus, and they refused him lodging because he and his associates were Jews. When Matthew and Philip manifested indignation and informed these Samaritans that they were declining to entertain the Holy One of Israel, the infuriated villagers chased them out of the little town with sticks and stones.

Kad su se Filip i Matija vratili svojim bližnjima i ispričali kako su otjerani iz sela, Jakov i Ivan su stali pred Isusa i rekli: "Učitelju, hoćeš li nam dopustiti da zapovjedimo ognju da siđe s neba i da uništi ove drske i okorjele Samarijance." Kad je Isus čuo te riječi osвете, okrenuo se prema Zebedejevima sinovima i ozbiljno ih ukorio: "Ne znate kakav to stav pokazujete. Osveta nije gledište kraljevstva nebeskog. Nećemo se sporiti, nego idemo do sela na gazu Jordana." Tako su ovi Samarijanci zbog svojih sektaških predrasuda sami sebi uskratili čast da ukažu gostoprimstvo Sinu Stvoritelju svemira.

Isus i desetorica su prenoćili u selu u blizini gaza na Jordanu. Rano sutradan su prešli rijeku i nastavili u Jeruzalem istočnim jordanskim putem i stigli u Betaniju kasno u srijedu navečer. Tomo i Natanije su stigli u petak, jer su bili zauzeti raspravama s Rodanom.

Isus i dvanaestorica su ostali u blizini Jeruzalema sve do kraja sljedećeg mjeseca (listopada), oko četiri i pol tjedna. Isus je u samo mali broj navrata ušao u grad, u kratke posjete tijekom Blagdane sjenice. Proveo je veći dio listopada s Abnerom i njegovim suradnicima u Betlehemu.

1. OPASNOSTI KOJE SU PRATILE POSJET JERUZALEMU

Dugo prije nego što su izbjegli iz Galileje, učenici su molili Isusa da ode u Jeruzalem proglasiti evanđelje kraljevstva kako bi njegova poruka stekla ugled u samom centru židovske kulture i učenja; ali sada, kad je išao u Jeruzalem s namjerom promicanja svojih učenja, strahovali su za svoje živote. Znajući da je Veliko vijeće tražilo priliku da izvede Isusa na suđenje i znajući da je Učitelj nedavno ponovo izjavio da će biti osuđen na smrt, apostoli su bili doslovce zapanjeni njegovom iznenadnom odlukom da prisustvuje Blagdanu sjenice. Na sve je njihove ranije molbe da ih povede u Jeruzalem samo odgovorio: "Moj čas još nije došao." Sada je na sve njihove prosvjede i bojazni uzvratilo: "Ali došao je moj čas."

Tijekom Blagdane sjenice Isus je u nekoliko navrata hrabro ušao u Jeruzalem i poučavao u hramu. To je činio unatoč naporima svojih apostola da ga odvrate. Iako su ga dugo nagovarali da proglasi svoju poruku u Jeruzalemu,

162:0.2 (1788.2) After Philip and Matthew had returned to their fellows and reported how they had been driven out of the village, James and John stepped up to Jesus and said: "Master, we pray you to give us permission to bid fire come down from heaven to devour these insolent and impenitent Samaritans." But when Jesus heard these words of vengeance, he turned upon the sons of Zebedee and severely rebuked them: "You know not what manner of attitude you manifest. Vengeance savors not of the outlook of the kingdom of heaven. Rather than dispute, let us journey over to the little village by the Jordan ford." Thus because of sectarian prejudice these Samaritans denied themselves the honor of showing hospitality to the Creator Son of a universe.

162:0.3 (1788.3) Jesus and the ten stopped for the night at the village near the Jordan ford. Early the next day they crossed the river and continued on to Jerusalem by way of the east Jordan highway, arriving at Bethany late Wednesday evening. Thomas and Nathaniel arrived on Friday, having been delayed by their conferences with Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus and the twelve remained in the vicinity of Jerusalem until the end of the following month (October), about four and one-half weeks. Jesus himself went into the city only a few times, and these brief visits were made during the days of the feast of tabernacles. He spent a considerable portion of October with Abner and his associates at Bethlehem.

1. THE DANGERS OF THE VISIT TO JERUSALEM

162:1.1 (1788.5) Long before they fled from Galilee, the followers of Jesus had implored him to go to Jerusalem to proclaim the gospel of the kingdom in order that his message might have the prestige of having been preached at the center of Jewish culture and learning; but now that he had actually come to Jerusalem to teach, they were afraid for his life. Knowing that the Sanhedrin had sought to bring Jesus to Jerusalem for trial and recalling the Master's recently reiterated declarations that he must be subject to death, the apostles had been literally stunned by his sudden decision to attend the feast of tabernacles. To all their previous entreaties that he go to Jerusalem he had replied, "The hour has not yet come." Now, to their protests of fear he answered only, "But the hour has come."

162:1.2 (1788.6) During the feast of tabernacles Jesus went boldly into Jerusalem on several occasions and publicly taught in the temple. This he did in spite of the efforts of his apostles to dissuade him. Though they had long urged him to proclaim his

sada su se bojali njegova ulaska u grad kako su dobro znali da su književnici i farizeji tražili da ga ubiju.

Isus je svojim hrabrim nastupom u Jeruzalmu zbunio svoje sljedbenike više nego ikada prije. Mnogi njegovi učenici, pa i sam apostol Juda Iskariotski, su se usudili misliti da je Isus požurio izbjeći u Feniciju jer se bojao židovskih poglavara i Heroda Antipe. Oni nisu bili u stanju razumjeti logiku Učiteljevih odluka. Njegova je prisutnost u Jeruzalemu o blagdanu sjenica protivno savjetu njegovih sljedbenika zauvijek stavila kraj glasinama o njegovu strahu i kukavičluku.

Tijekom Blagdana sjenica, tisuće vjernika iz svih dijelova Rimskog carstva su vidjele Isusa i slušale njegova učenja, a mnogi su čak putovali u Betaniju da se s njim posavjetuju u vezi napretka kraljevstva u njihovim zemljama.

Bilo je više razloga zašto je Isus bio u mogućnosti javno propovijedati u hramu tijekom blagdana, a glavni je bio strah službenika Velikog vijeća usljed tajne podjele mišljenja u njihovim redovima. Činjenica je da su mnogi članovi Velikog vijeća potajno vjerovali u Isusa ili se protivili ideji njegova uhićenja za vrijeme blagdana kad je Jeruzalem bilo preplavljen tako velikim brojem ljudi od kojih su mnogi vjerovali u Isusa ili barem bili prijateljski naklonjeni duhovnom pokretu koji je predvodio.

Djelovanje Abnera i njegovih suradnika širom Judeje uglavnom je ponukalo ljude na osjećaj naklonosti prema kraljevstvu, u tolikoj mjeri da se Isusovi neprijatelji nisu usudili peviše otvoreno biti u njihovoj opoziciji. To je jedan od razloga zašto je Isus javno posjetio Jeruzalem i ostao živ. Mjesec ili dva ranije, sigurno ga je čekala smrt.

No, Isusova je odvažnost prilikom ove javne posjete Jeruzalemu zadivila njegove neprijatelje; oni nisu bili spremni na tako smion izazov. Veliko vijeće je više puta ovoga mjeseca uložilo manja nastojanja da stavi Učitelja u pritvor, ali ti naponi nisu urodili plodom. Njegovi su neprijatelji bili toliko zatečeni Isusovim neočekivanim javnim nastupom u Jeruzalemu da su pomislili da je eventualno primio zaštitu od Rimskih vlasti. Znajući da je i sam Filip (brat Heroda Antipe) postao Isusov sljedbenik, članovi Velikog vijeća su nagađali da je Filip garantirao Isusovu zaštitu od njegovih neprijatelja. Isus je napustio njihovu nadležnost prije nego što su spoznali svoju zabludu u uvjerenju da je njegov iznenadni i hrabri nastup u Jeruzalemu bio rezultat tajnog dogovora s

message in Jerusalem, they now feared to see him enter the city at this time, knowing full well that the scribes and Pharisees were bent on bringing about his death.

162:1.3 (1788.7) Jesus' bold appearance in Jerusalem more than ever confused his followers. Many of his disciples, and even Judas Iscariot, the apostle, had dared to think that Jesus had fled in haste into Phoenicia because he feared the Jewish leaders and Herod Antipas. They failed to comprehend the significance of the Master's movements. His presence in Jerusalem at the feast of tabernacles, even in opposition to the advice of his followers, sufficed forever to put an end to all whisperings about fear and cowardice.

162:1.4 (1789.1) During the feast of tabernacles, thousands of believers from all parts of the Roman Empire saw Jesus, heard him teach, and many even journeyed out to Bethany to confer with him regarding the progress of the kingdom in their home districts.

162:1.5 (1789.2) There were many reasons why Jesus was able publicly to preach in the temple courts throughout the days of the feast, and chief of these was the fear that had come over the officers of the Sanhedrin as a result of the secret division of sentiment in their own ranks. It was a fact that many of the members of the Sanhedrin either secretly believed in Jesus or else were decidedly averse to arresting him during the feast, when such large numbers of people were present in Jerusalem, many of whom either believed in him or were at least friendly to the spiritual movement which he sponsored.

162:1.6 (1789.3) The efforts of Abner and his associates throughout Judea had also done much to consolidate sentiment favorable to the kingdom, so much so that the enemies of Jesus dared not be too outspoken in their opposition. This was one of the reasons why Jesus could publicly visit Jerusalem and live to go away. One or two months before this he would certainly have been put to death.

162:1.7 (1789.4) But the audacious boldness of Jesus in publicly appearing in Jerusalem overawed his enemies; they were not prepared for such a daring challenge. Several times during this month the Sanhedrin made feeble attempts to place the Master under arrest, but nothing came of these efforts. His enemies were so taken aback by Jesus' unexpected public appearance in Jerusalem that they conjectured he must have been promised protection by the Roman authorities. Knowing that Philip (Herod Antipas's brother) was almost a follower of Jesus, the members of the Sanhedrin speculated that Philip had secured for Jesus promises of protection against his enemies. Jesus had departed from their jurisdiction before they awakened to the

Rimskim dužnosnicima.

Apostoli su bili jedini koji su znali da je Isus namjeravao sudjelovati u Blagdanu sjenica kad su otišli iz Magadana. Ostali Isusovi sljedbenici su bili zapanjeni kad se pojavio u hramu i počeo javno poučavati, a židovske su vlasti bile iznenađene bez presedana kad su primile vrijeti da je učio u hramu.

Iako njegovi učenici nisu očekivali da će Isus prisustvovati gozbi, velika se većina hodočasnika iz dalekih zemalja nadala da će ga vidjeti u Jeruzalemu. I nisu bili razočarani, jer je u nekoliko navrata držao propovijedi u trijemu Solomonovu i drugdje u hramu. Ta su učenja zaista bila službena ili svečana najava Isusova božanstva židovskom narodu i cijelom svijetu.

Mase koje su čule Učiteljeve propovijedi su bile podijeljene u svojim stavovima. Neki su rekli da je bio dobar čovjek; neki da je bio prorok; neki su mislili da je zaista bio Mesija; neki da je bio neozbiljni nametljivac, da je vodio ljude na krivi put svojim čudnovatim doktrinama. Njegovi su neprijatelji oklijevali da ga otvoreno kazne zbog straha od prijateljski naklonjenih vjernika, dok su se njegovi prijatelji bojali da ga javno priznaju zbog straha od židovskih vođa i znajući da je Veliko vijeće bilo odlučno u namjeri da ga ubije. No, čak su se i njegovi neprijatelji divili njegovu nauku, znajući da nije bio učen u rabinskim školama.

Svaki put kad je Isus otišao u Jeruzalem, njegovi su apostoli bili ispunjeni strahom. Njihov je strah bio još to veći kako su iz dana u dan slušali sve hrabrije izjave o prirodi njegove misije na zemlji. Nisu bili navikli čuti tako otvorene tvrdnje i iznenađujuće izjave, čak ni kad je Isus propovijedao među svojim prijateljima.

2. PRVI GOVOR U HRAMU

Za prvog poslijepodneva kad je Isus učio u hramu, tu se našla veća skupina ljudi koji su slušali njegove riječi o slobodi novog evanđelja i radosti onih koji vjeruju u evanđelje, kad mu je jedan znatiželjni slušatelj upao u riječ: "Učitelju, kako možeš citirati Sveto pismo i tako dobro učiti ljude kad sam čuo da nisi učen u rabinskim školama?" Isus je odgovorio: "Ni jedan me čovjek nije učio istinama koje vas poučavam. A nauk moj nije od mene nego od Onoga koji me poslao. Ako

realization that they had been mistaken in the belief that his sudden and bold appearance in Jerusalem had been due to a secret understanding with the Roman officials.

^{162:1.8 (1789.5)} Only the twelve apostles had known that Jesus intended to attend the feast of tabernacles when they had departed from Magadan. The other followers of the Master were greatly astonished when he appeared in the temple courts and began publicly to teach, and the Jewish authorities were surprised beyond expression when it was reported that he was teaching in the temple.

^{162:1.9 (1790.1)} Although his disciples had not expected Jesus to attend the feast, the vast majority of the pilgrims from afar who had heard of him entertained the hope that they might see him at Jerusalem. And they were not disappointed, for on several occasions he taught in Solomon's Porch and elsewhere in the temple courts. These teachings were really the official or formal announcement of the divinity of Jesus to the Jewish people and to the whole world.

^{162:1.10 (1790.2)} The multitudes who listened to the Master's teachings were divided in their opinions. Some said he was a good man; some a prophet; some that he was truly the Messiah; others said he was a mischievous meddler, that he was leading the people astray with his strange doctrines. His enemies hesitated to denounce him openly for fear of his friendly believers, while his friends feared to acknowledge him openly for fear of the Jewish leaders, knowing that the Sanhedrin was determined to put him to death. But even his enemies marveled at his teaching, knowing that he had not been instructed in the schools of the rabbis.

^{162:1.11 (1790.3)} Every time Jesus went to Jerusalem, his apostles were filled with terror. They were the more afraid as, from day to day, they listened to his increasingly bold pronouncements regarding the nature of his mission on earth. They were unaccustomed to hearing Jesus make such positive claims and such amazing assertions even when preaching among his friends.

2. THE FIRST TEMPLE TALK

^{162:2.1 (1790.4)} The first afternoon that Jesus taught in the temple, a considerable company sat listening to his words depicting the liberty of the new gospel and the joy of those who believe the good news, when a curious listener interrupted him to ask: "Teacher, how is it you can quote the Scriptures and teach the people so fluently when I am told that you are untaught in the learning of the rabbis?" Jesus replied: "No man has taught me the truths which I declare to you. And this teaching

tko stvarno želi činiti volju Oca mogega, znat će da li je moj nauk od Boga ili od mene samoga. Tko govori sam od sebe, traži svoju vlastitu slavu, ali kad ja govorim riječi Oca, tražim slavu Onoga koji me je poslao. Ali prije nego što možete ući u novo svjetlo, zar nije bolje prvo slijediti svjetlo koje već imate? Mojsije vam je dao zakon, a koliko ljudi istinski nastoji ispuniti njegove zahtjeve? Mojsije u ovom zakonu nalaže, 'Ne ubij!'; a unatoč ovoj zapovjedi, neki od vas žele da ubiju Sina Čovječjega."

Kad su ljudi čuli te riječi, pali su u nesuglasicu među sobom. Neki su rekli da je bio lud; drugi da je u sebi imao vruga. Treći su rekli da je bio pravi prorok iz Galileje kojeg su književnici i farizeji već dugo planirali uništiti. Neki su govorili o tome kako su se religiozne vlasti bojale da ga maltretiraju; drugi su govorili da vlasti nisu mogle položiti ruke na njega jer su i sami postali njegovi vjernici. Nakon dosta diskusije jedan je čovjek iskoračio i upitao: "Zašto vladari traže da te ubiju?" A on je odgovorio: "Vladari traže da me ubiju jer mrze moje učenje o radosnoj vijesti kraljevstva, o evanđelju koje oslobađa ljude od tegobnih tradicija formalne religije ceremonija koje ti učitelji namjeravaju prakticirati po svaku cijenu. Oni po zakonu obrezuju čovjeka na dan subotnji, a mene hoće ubiti jer sam jednom na dan subotnji oslobodio čovjeka od okova bolesti. Oni me prate da izvide moja djela na dan subotnji i hoće da me ubiju zato što sam drugom prilikom ozdravio jednog ozbiljno bolesnog čovjeka. Oni teže da me ubiju jer dobro znaju da ako ljudi iskreno vjeruju i hrabro prihvate moja učenja, njihov sustav tradicionalne religije mora propasti i zauvijek biti uništen. Tako će biti lišeni ovlasti nad onim čemu su posvetili svoje živote, jer uporno odbijaju prihvatiti ovo novo i slavno evanđelje kraljevstva Božjeg. A sada apeliram na svakoga od vas: Ne sudite po vanjskom izgledu, već sudite prema duhu ovih učenja; sudite pravedno."

Tada je upitao jedan drugi: "Istina, učitelju, mi tražimo Mesiju, ali kad ovaj dođe, znamo da će njegov nastup biti u otajstvu. Za tebe znamo odakle si. Ti si bio među svojom braćom od početka. Mi čekamo da Izručitelj dođe na vlast da obnovi prijestolje Davidova kraljevstva. Da li ti stvarno tvrdiš da si Mesija?" A Isus je odgovorio: "Kažete da me znate i da znate odakle sam. Žalim što vaša tvrdnja nije istinita, jer bi doista našli život u izobilju u tom znanju. Ali ja izjavljujem da nisam došao sam od sebe; ja sam poslan od Oca, od onoga koji je istinit i vjeran. Tko mene

is not mine but His who sent me. If any man really desires to do my Father's will, he shall certainly know about my teaching, whether it be God's or whether I speak for myself. He who speaks for himself seeks his own glory, but when I declare the words of the Father, I thereby seek the glory of him who sent me. But before you try to enter into the new light, should you not rather follow the light you already have? Moses gave you the law, yet how many of you honestly seek to fulfill its demands? Moses in this law enjoins you, saying, 'You shall not kill'; notwithstanding this command some of you seek to kill the Son of Man."

162:2.2 (1790.5) When the crowd heard these words, they fell to wrangling among themselves. Some said he was mad; some that he had a devil. Others said this was indeed the prophet of Galilee whom the scribes and Pharisees had long sought to kill. Some said the religious authorities were afraid to molest him; others thought that they laid not hands upon him because they had become believers in him. After considerable debate one of the crowd stepped forward and asked Jesus, "Why do the rulers seek to kill you?" And he replied: "The rulers seek to kill me because they resent my teaching about the good news of the kingdom, a gospel that sets men free from the burdensome traditions of a formal religion of ceremonies which these teachers are determined to uphold at any cost. They circumcise in accordance with the law on the Sabbath day, but they would kill me because I once on the Sabbath day set free a man held in the bondage of affliction. They follow after me on the Sabbath to spy on me but would kill me because on another occasion I chose to make a grievously stricken man completely whole on the Sabbath day. They seek to kill me because they well know that, if you honestly believe and dare to accept my teaching, their system of traditional religion will be overthrown, forever destroyed. Thus will they be deprived of authority over that to which they have devoted their lives since they steadfastly refuse to accept this new and more glorious gospel of the kingdom of God. And now do I appeal to every one of you: Judge not according to outward appearances but rather judge by the true spirit of these teachings; judge righteously."

162:2.3 (1791.1) Then said another inquirer: "Yes, Teacher, we do look for the Messiah, but when he comes, we know that his appearance will be in mystery. We know whence you are. You have been among your brethren from the beginning. The deliverer will come in power to restore the throne of David's kingdom. Do you really claim to be the Messiah?" And Jesus replied: "You claim to know me and to know whence I am. I wish your claims were true, for indeed then would you find abundant life in that knowledge. But I declare that I have not come to you for myself; I have been sent by the Father, and he who sent me is true and

odbije, odbija primiti Onoga koji me posla. A tko primi ovo evanđelje, on će znati Onoga koji me je poslao. Ja poznajem Oca, jer sam došao od Oca da ga proglašavam i objavljujem vama."

Stražari pismoznana su htjeli pritvoriti Isusa, ali su se bojali masa, jer su mnogi ljudi vjerovali u njega. Isusov je rad postao dobro poznat nakon njegova krštenja među Židovima, i mnogi su među sobom prepričavali njegova učenja i govorili: "Iako je ovaj učitelj iz Galileje i iako ne ispunjava sva naša iščekivanja u vezi Mesije, pitanje je da li izručitelj, kada dođe, može učiniti išta ljepše nego što je već učinio ovaj Isus iz Nazareta?"

Kad su farizeji i njihovi agenti čuli kako ljudi tako govore, posavjetovali su se sa svojim vođama i odlučili da odmah moraju nešto učiniti kako bi spriječili Isusove buduće nastupe u hramu. Čelnici Židova su općenito nastojali izbjeći otvoreni sukob s Isusom, vjerujući da je bio pod zaštitom Rimske vlasti. Oni nisu znali drugačije objasniti hrabrost njegova dolaska u Jeruzalem; ali službenici Velikog vijeća nisu u potpunosti vjerovali u te glasine. Mislili su da Rimske vlasti ne bi tako nešto učinile potajno i bez znanja najvišeg zakonodavnog tijela židovske nacije.

Tako su poslali službenika Velikog vijeća koji se zvao Eber i njegova dva pomoćnika, da uhitite Isusa. Kad se Eber približio Isusu, Učitelj je rekao: "Ne boj se da mi priđeš. Približi se i slušaj moja učenja. Znam da si me došao uhititi, ali trebaš znati da se ništa neće dogoditi Sinu Čovječjem dok ne dođe njegov čas. Vi se niste urotili protiv mene; došli ste izvršiti zapovjedi svojih nadređenih, a čak i ti čelnici Židova misle da služite Bogu kad potajno traže moje uništenje.

"Ja ne želim zlo nikome od vas. Otac vas voli, a ja težim vašem izručenju od okova predrasuda i tame tradicije. Nudim vam slobodu života i radosti spasenja. Proglašavam novi i živi put, izbjavljenje od zla i raskidanje okova grijeha. Došao sam da imate život i da ga imate vječno. Vi se hoćete osloboditi mene i mojih uznemirujućih učenja. A kad bi samo znali da sam s vama još samo malo! Neće dugo proći prije nego odem Onome koji me poslao na ovaj svijet. A kad me mnogi od vas budu iskreno tražili, neće naći moje prisutnosti jer gdje budem ja, vi ne možete doći. Ali svi koji me budu iskreno tražili moraju naći put koji vodi u prisutnost Oca mogega."

faithful. By refusing to hear me, you are refusing to receive Him who sends me. You, if you will receive this gospel, shall come to know Him who sent me. I know the Father, for I have come from the Father to declare and reveal him to you."

^{162:2.4 (1791.2)} The agents of the scribes wanted to lay hands upon him, but they feared the multitude, for many believed in him. Jesus' work since his baptism had become well known to all Jewry, and as many of these people recounted these things, they said among themselves: "Even though this teacher is from Galilee, and even though he does not meet all of our expectations of the Messiah, we wonder if the deliverer, when he does come, will really do anything more wonderful than this Jesus of Nazareth has already done."

^{162:2.5 (1791.3)} When the Pharisees and their agents heard the people talking this way, they took counsel with their leaders and decided that something should be done forthwith to put a stop to these public appearances of Jesus in the temple courts. The leaders of the Jews, in general, were disposed to avoid a clash with Jesus, believing that the Roman authorities had promised him immunity. They could not otherwise account for his boldness in coming at this time to Jerusalem; but the officers of the Sanhedrin did not wholly believe this rumor. They reasoned that the Roman rulers would not do such a thing secretly and without the knowledge of the highest governing body of the Jewish nation.

^{162:2.6 (1791.4)} Accordingly, Eber, the proper officer of the Sanhedrin, with two assistants was dispatched to arrest Jesus. As Eber made his way toward Jesus, the Master said: "Fear not to approach me. Draw near while you listen to my teaching. I know you have been sent to apprehend me, but you should understand that nothing will befall the Son of Man until his hour comes. You are not arrayed against me; you come only to do the bidding of your masters, and even these rulers of the Jews verily think they are doing God's service when they secretly seek my destruction.

^{162:2.7 (1792.1)} "I bear none of you ill will. The Father loves you, and therefore do I long for your deliverance from the bondage of prejudice and the darkness of tradition. I offer you the liberty of life and the joy of salvation. I proclaim the new and living way, the deliverance from evil and the breaking of the bondage of sin. I have come that you might have life, and have it eternally. You seek to be rid of me and my disquieting teachings. If you could only realize that I am to be with you only a little while! In just a short time I go to Him who sent me into this world. And then will many of you diligently seek me, but you shall not discover my presence, for where I am about to go you cannot come. But all who truly seek to find me shall sometime attain the life that leads to my Father's

Neki podrugljivci su govorili među sobom: "Kamo će ovaj ići da ga mi ne možemo naći? Hoće li otići živjeti među Grcima? Hoće li da se ubije? Što to misli kad kaže da će nas uskoro napustiti i da mi ne možemo ići kamo on ide?"

Eber i njegovi pomoćnici nisu htjeli uhititi Isusa; vratili su se praznih ruku. Kad su glavari svećenički i farizeji ukorili Ebera i njegove pomoćnike što nisu doveli Isusa, Eber je samo odgovorio: "Bojali smo se da ga uhvatimo među narodom jer mnogi vjeruju u njega. Osim toga, nikada nismo čuli čovjeka koji tako govori. Ovaj učitelj u sebi ima nešto neuobičajeno. Bilo bi dobro da ga i vi odete poslušati." A kad su glavari to čuli, oni su bili zapanjeni i podrugljivo rekli Eberu: "Da nije i tebe zaveo? Da i ti ne vjeruješ u ovu varalicu? Jesi li čuo da itko od naših učenih ljudi i glavara vjeruje u njega? Je li itko od pismoznanaca i farizeja zaveden njegovim podmuklim učenjima? Kako si mogao pasti pod utjecaj ovih neukih masa koje ne znaju zakon i proroke? Zar ne znaš da su ti neuki ljudi prokleti?" A onda je Eber odgovorio: "Čak i ako je tako, moja gospodo, ovaj čovjek govori narodu riječi milosrđa i nade. On donosi radost potištenima i daje utjehu našim dušama. Što nije u redu s ovim učenjima, čak i ako on nije Mesija iz Svetog pisma? A čak i tada, zar naš zakon ne zahtijeva pravičnost? Hoćemo li osuditi nekoga prije nego ga saslušamo?" Tada se načelnik Velikog vijeća razgnjevio na Ebera i okrećući se na njega, rekao: "Da nisi izgubio pamet? Da nisi i ti kojim slučajem iz Galileje? Prouči Sveto pismo, pa vidi da li se iz Galileje ikad javio prorok, a kamoli Mesija."

Veliko vijeće se razišlo u zbrci, a Isus se povukao da prenoći u Betaniji.

3. ŽENA ZATEČENA U PRELJUBU

Isus je tijekom tog posjeta Jeruzalemu bio upoznat sa slučajem jedne žene koja je bila na zlu glasu i koju su pred njega doveli njezini tužitelji koji su bili njegovi neprijatelji. Vaš iskrivljeni zapis ovog događaja kaže da su ženu pred Isusa doveli pismoznanci i Farizeji, a da se Isus postavio prema njima kao da su i oni sami bili krivi za nemoralnost. Isus je dobro znao da, dok su ti književnici i farizeji bili duhovno slijepi i intelektualno odani tradicijama, ubrajali su se

presence."

162:2.8 (1792.2) Some of the scoffers said among themselves: "Where will this man go that we cannot find him? Will he go to live among the Greeks? Will he destroy himself? What can he mean when he declares that soon he will depart from us, and that we cannot go where he goes?"

162:2.9 (1792.3) Eber and his assistants refused to arrest Jesus; they returned to their meeting place without him. When, therefore, the chief priests and the Pharisees upbraided Eber and his assistants because they had not brought Jesus with them, Eber only replied: "We feared to arrest him in the midst of the multitude because many believe in him. Besides, we never heard a man speak like this man. There is something out of the ordinary about this teacher. You would all do well to go over to hear him." And when the chief rulers heard these words, they were astonished and spoke tauntingly to Eber: "Are you also led astray? Are you about to believe in this deceiver? Have you heard that any of our learned men or any of the rulers have believed in him? Have any of the scribes or the Pharisees been deceived by his clever teachings? How does it come that you are influenced by the behavior of this ignorant multitude who know not the law or the prophets? Do you not know that such untaught people are accursed?" And then answered Eber: "Even so, my masters, but this man speaks to the multitude words of mercy and hope. He cheers the downhearted, and his words were comforting even to our souls. What can there be wrong in these teachings even though he may not be the Messiah of the Scriptures? And even then does not our law require fairness? Do we condemn a man before we hear him?" And the chief of the Sanhedrin was wroth with Eber and, turning upon him, said: "Have you gone mad? Are you by any chance also from Galilee? Search the Scriptures, and you will discover that out of Galilee arises no prophet, much less the Messiah."

162:2.10 (1792.4) The Sanhedrin disbanded in confusion, and Jesus withdrew to Bethany for the night.

3. THE WOMAN TAKEN IN ADULTERY

162:3.1 (1792.5) It was during this visit to Jerusalem that Jesus dealt with a certain woman of evil repute who was brought into his presence by her accusers and his enemies. The distorted record you have of this episode would suggest that this woman had been brought before Jesus by the scribes and Pharisees, and that Jesus so dealt with them as to indicate that these religious leaders of the Jews might themselves have been guilty of immorality. Jesus well knew that, while these scribes and Pharisees were spiritually blind

među najmoralnije ljude tog doba i generacije.

Evo što se zapravo dogodilo: Rano ujutro na treći dan blagdana, kad je Isus prilazio hramu, izišla mu je u susret skupina najamnika u službi Velikog vijeća koji su sa sobom vodili neku ženu. Kad su se približili, rekao je njihov glasnogovornik: "Učitelju, ova je žena zatečena u preljubu - u samom činu. Mojsijev zakon zapovijeda da takvu ženu kamenujemo. Što ti kažeš da trebamo učiniti s njom?"

Isusovi neprijatelji su htjeli da vide hoće li Isus podržati Mojsijev zakon koji traži da se prijestupnica kamenuje, kako bi ga doveli u nepriliku pred rimskim vlastima koje nisu dopuštale Židovima da presude smrtnu kaznu bez odobrenja rimskog suda. Ako bi zabranio kamenovanje, mogli su ga optužiti pred Velikim vijećem što se postavlja iznad Mojsija i židovskog zakona. Ako ne bi izglasao stava, oni bi ga optužili za kukavičluk. Ali Učitelj se tako postavio prema ovoj situaciji da se cijela urota sama od sebe raspala pod svojom vlastitom žalosnom težinom.

Ova žena, koja je nekad bila lijepa, je bila u braku s jednim inferiorom čovjekom iz Nazareta, čovjekom koji je Isusu zadavao probleme u ranoj mladosti. Ovaj je čovjek, nakon što je oženio tu ženu, nju sramotno prisilio da zarađuje za život tako što će prodavati svoje tijelo. On je došao na blagdan u Jeruzalem kako bi njegova žena mogla prostituirati svoje čari za financijsku dobit. Ovom se prigodom pogodio s najamnicima židovskih vladara da izda svoju ženu u njezinom obrtu. Tako su došli s ovom ženom i njezinim partnerom kako bi naveli Isusa da kaže nešto što bi mogli upotrijebiti protiv njega i što bi vodilo njegovu uhićenju.

Isus je, prelazeći pogledom preko okupljenih masa, vidio njezina muža među svjetinom. Znao je o kakvom se čovjeku radi i da je bio upleten u to prezirno poduzeće. Isus je prvo otišao do mjesta gdje je ovaj degenerični muž stajao i napisao u pijesku nekoliko riječi koje su ga navele da pobjegne u žurbi. Zatim se vratio pred ženu i opet nešto napisao u pijesku što se odnosilo na njene optužitelje; a kad su pročitali njegove riječi i oni su se jedan za drugim razbježali. A kad se Učitelj ponovo sageo i počeo pisati u pijesku i njezin se partner udaljio, tako da je Isus ostao sam sa ženom koja je stajala pred njim. Isus je rekao: "Ženo, gdje su sada tvoji optužitelji? Zar ne ostade niti jedan da te kamenuje?" A žena je, podižući pogled, odgovorila: "Ne ostade ni jedan, Gospodine." A Isus je onda rekao: "Ja znam tvoj slučaj; ni ja te ne osuđujem. Idi svojim putem u

and intellectually prejudiced by their loyalty to tradition, they were to be numbered among the most thoroughly moral men of that day and generation.

^{162:3.2 (1793.1)} What really happened was this: Early the third morning of the feast, as Jesus approached the temple, he was met by a group of the hired agents of the Sanhedrin who were dragging a woman along with them. As they came near, the spokesman said: "Master, this woman was taken in adultery — in the very act. Now, the law of Moses commands that we should stone such a woman. What do you say should be done with her?"

^{162:3.3 (1793.2)} It was the plan of Jesus' enemies, if he upheld the law of Moses requiring that the self-confessed transgressor be stoned, to involve him in difficulty with the Roman rulers, who had denied the Jews the right to inflict the death penalty without the approval of a Roman tribunal. If he forbade stoning the woman, they would accuse him before the Sanhedrin of setting himself up above Moses and the Jewish law. If he remained silent, they would accuse him of cowardice. But the Master so managed the situation that the whole plot fell to pieces of its own sordid weight.

^{162:3.4 (1793.3)} This woman, once comely, was the wife of an inferior citizen of Nazareth, a man who had been a troublemaker for Jesus throughout his youthful days. The man, having married this woman, did most shamefully force her to earn their living by making commerce of her body. He had come up to the feast at Jerusalem that his wife might thus prostitute her physical charms for financial gain. He had entered into a bargain with the hirelings of the Jewish rulers thus to betray his own wife in her commercialized vice. And so they came with the woman and her companion in transgression for the purpose of ensnaring Jesus into making some statement which could be used against him in case of his arrest.

^{162:3.5 (1793.4)} Jesus, looking over the crowd, saw her husband standing behind the others. He knew what sort of man he was and perceived that he was a party to the despicable transaction. Jesus first walked around to near where this degenerate husband stood and wrote upon the sand a few words which caused him to depart in haste. Then he came back before the woman and wrote again upon the ground for the benefit of her would-be accusers; and when they read his words, they, too, went away, one by one. And when the Master had written in the sand the third time, the woman's companion in evil took his departure, so that, when the Master raised himself up from this writing, he beheld the woman standing alone before him. Jesus said: "Woman, where are your accusers? did no man remain to stone you?" And the woman, lifting up her eyes, answered, "No man, Lord." And

miru." A ta je žena, Hildana, ostavila svoga zlog muža i pridružila se sljedbenicima kraljevstva.

then said Jesus: "I know about you; neither do I condemn you. Go your way in peace." And this woman, Hildana, forsook her wicked husband and joined herself to the disciples of the kingdom.

4. BLAGDAN SJENICA

Zbog toga što je tu bio prisutan narod iz cijelog poznatog svijeta, od Španjolske do Indije, Blagdan sjenica je bio idealna prigoda za Isusa za prvu javnu objavu cjelokupnog evanđelja u Jeruzalemu. Na ovaj su blagdan ljudi uglavnom živjeli na otvorenom, u drvenim sjenicama. Bio je to blagdan ubiranja žetve koji je slavljen u hladnim mjesecima jeseni, na koji su općenito dolazili Židovi iz cijelog svijeta više nego na blagdan Pashe koji je slavljen krajem zime ili Duhova na početku ljeta. Apostoli su konačno imali priliku vidjeti kako njihov Učitelj hrabro proglašava svoju zemaljsku misiju, takoreći pred cijelim svijetom.

Bio je to blagdan nad blagdanima kad su ljudi mogli prinijeti žrtve koja nisu prinesene za drugih blagdana. Bio je to povod za prinošenje darova u hramu, kombinacija godišnjeg odmora sa svetim obredima religioznog obožavanja. Bilo je to vrijeme radosti za cijelu naciju pomiješano s prinošenjem žrtava, levitskim napjevima i svečanim oglašavanjem srebrnastih truba svećenika. Noću se mogao vidjeti impresivni prizor hrama koji je bio preplavljen hodočasnici i bogato osvijetljen velikim svijećanjima u dvoru žena, kao i desetinom blještavih baklji rasprostranjenih širom hrama. Sav grad je bio veselo okičen osim rimske tvrđave Antonije, koja je stajala u sumornom kontrastu s ovom svečanom atmosferom religioznog obožavanja. A kako su samo Židovi mrzili taj neprestani podsjetnik na rimski jaram!

Za blagdana je žrtvovano sedamdeset junaca kao simbol za sedamdeset nacija neznaboštva. Svečanost izlivanja vode je simbolizirala izlivanje božanskog duha. Za ovom je ceremonijom slijedila procesija svećenika i levita u ranu zoru. Štovatelji su silazili niz stepenice dvora Izraelova u dvor žena, praćeni oglašavanjem srebrnastih truba. Vjernici su onda marširali kroz prekrasna vrata koja vode u dvor nežidova. Ovdje su se okretali licem prema zapadu da ponove svoje napjeve i da nastave procesiju koja je simbolizirala protok vode.

Na zadnji dan blagdana službovalo je gotovo četiri stotine i predeset svećenika s jednako toliko Levita. Hodočasnici su se u svitanje skupili iz svih dijelova grada, a svaki je u desnoj ruci nosio snop mirta s granama vrbe i palme, dok je u lijevoj ruci

4. THE FEAST OF TABERNACLES

^{162:4.1 (1793.5)} The presence of people from all of the known world, from Spain to India, made the feast of tabernacles an ideal occasion for Jesus for the first time publicly to proclaim his full gospel in Jerusalem. At this feast the people lived much in the open air, in leafy booths. It was the feast of the harvest ingathering, and coming, as it did, in the cool of the autumn months, it was more generally attended by the Jews of the world than was the Passover at the end of the winter or Pentecost at the beginning of summer. The apostles at last beheld their Master making the bold announcement of his mission on earth before all the world, as it were.

^{162:4.2 (1794.1)} This was the feast of feasts, since any sacrifice not made at the other festivals could be made at this time. This was the occasion of the reception of the temple offerings; it was a combination of vacation pleasures with the solemn rites of religious worship. Here was a time of racial rejoicing, mingled with sacrifices, Levitical chants, and the solemn blasts of the silvery trumpets of the priests. At night the impressive spectacle of the temple and its pilgrim throngs was brilliantly illuminated by the great candelabras which burned brightly in the court of the women as well as by the glare of scores of torches standing about the temple courts. The entire city was gaily decorated except the Roman castle of Antonia, which looked down in grim contrast upon this festive and worshipful scene. And how the Jews did hate this ever-present reminder of the Roman yoke!

^{162:4.3 (1794.2)} Seventy bullocks were sacrificed during the feast, the symbol of the seventy nations of heathendom. The ceremony of the outpouring of the water symbolized the outpouring of the divine spirit. This ceremony of the water followed the sunrise procession of the priests and Levites. The worshipers passed down the steps leading from the court of Israel to the court of the women while successive blasts were blown upon the silvery trumpets. And then the faithful marched on toward the beautiful gate, which opened upon the court of the gentiles. Here they turned about to face westward, to repeat their chants, and to continue their march for the symbolic water.

^{162:4.4 (1794.3)} On the last day of the feast almost four hundred and fifty priests with a corresponding number of Levites officiated. At daybreak the pilgrims assembled from all parts of the city, each carrying in the right hand a sheaf of myrtle, willow,

nosio granu rajskog voća - citron ili "zabranjeno voće." Hodočasnici su u ovim ranim jutarnjim svečanostima bili podijeljeni u tri skupine. Jedna je ostala u hramu da prisustvuje jutarnjem prinošenju žrtava; druga se spustila u blizinu Maze podno Jeruzalema da reže vrbove grane za ukras žrtvenom oltaru, dok je treća skupina formirala procesiju od svećenika koji je obavljao ceremoniju svete vode, koji je na zvuk srebrnastih truba poveo okupljene noseći zlatni vrč u koji je trebala biti ulivena simbolična voda, kroz Ofel do blizu Siloama, gdje se nalazila kapija s fontanom. Nakon što su napunili zlatni vrč u Siloamu, procesija je vratila natrag u hram kroz Vodena vrata i izravno u dvor svećenika, gdje se svećeniku koji je nosi vrč s vodom pridružio svećenik koji je nosio vino za ljevanice. Ta su dva svećenika zatim otišla do srebrnih lijevaka podno žrtvenika i tu izlila sadržaj svojih vrčeva. Izvršenje ovog obreda izlivanja vina i vode bilo je signal okupljenim hodočasniciima da počnu pjevati Psalme počevši od broja 113 i završavajući s brojem 118, na smjenu s Levitima. A dok su ponavljali ove stihove, mahali su snopovima prema oltaru. Zatim je uslijedilo prinošenje žrtava s ponavljanjem Psalma za posljednji dan blagdana, a to je bio osamdeset drugi Psalm od petog stiha na dalje.

and palm branches, while in the left hand each one carried a branch of the paradise apple — the citron, or the "forbidden fruit." These pilgrims divided into three groups for this early morning ceremony. One band remained at the temple to attend the morning sacrifices; another group marched down below Jerusalem to near Maza to cut the willow branches for the adornment of the sacrificial altar, while the third group formed a procession to march from the temple behind the water priest, who, to the sound of the silvery trumpets, bore the golden pitcher which was to contain the symbolic water, out through Ophel to near Siloam, where was located the fountain gate. After the golden pitcher had been filled at the pool of Siloam, the procession marched back to the temple, entering by way of the water gate and going directly to the court of the priests, where the priest bearing the water pitcher was joined by the priest bearing the wine for the drink offering. These two priests then repaired to the silver funnels leading to the base of the altar and poured the contents of the pitchers therein. The execution of this rite of pouring the wine and the water was the signal for the assembled pilgrims to begin the chanting of the Psalms from 113 to 118 inclusive, in alternation with the Levites. And as they repeated these lines, they would wave their sheaves at the altar. Then followed the sacrifices for the day, associated with the repeating of the Psalm for the day, the Psalm for the last day of the feast being the eighty-second, beginning with the fifth verse.

5. PROPOVIJED O SVJETLOSTI SVIJETA

U večernjim satima na predzadnji dan blagdana, dok je grad blistao u svjetlu svijećnjaka i baklji, Isus je stao usred okupljenog mnoštva i počeo govoriti:

"Ja sam svjetlost svijeta. Tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života. Vi tražite da me izvedete na sud i da mi sudite, a kažete da ako ja svjedočim sam za sebe, moje svjedočenje ne može biti istina. Ali stvoreno biće nikada ne može suditi Stvoritelju. Čak i ako ja svjedočim sam za sebe, moje je svjedočenje vječna istina, jer znam odakle sam došao i kamo idem. A vi koji težite uništenju Sina Čovječjeg ne znate odakle sam došao, tko sam, niti kamo idem. Vi samo sudite po vanjskim nastupima; ne vidite stvarnosti duha. Ja nikome ne sudim, čak ni svom najvećem neprijatelju. A ako ja odlučim suditi, moj će sud biti istinit i pravedan, jer ne sudim sam, nego u suradnji sa mojim Ocem koji me poslao u ovaj svijet i koji je izvor svake prave prosudbe. Vi čak kažete da prihvaćate svjedodžbu dvaju pouzdanih osoba - ja, dakle, svjedočim ovim istinama, a tako čini i Otac na nebu. A kad sam

5. SERMON ON THE LIGHT OF THE WORLD

162:5.1 (1794.4) On the evening of the next to the last day of the feast, when the scene was brilliantly illuminated by the lights of the candelabras and the torches, Jesus stood up in the midst of the assembled throng and said:

162:5.2 (1795.1) "I am the light of the world. He who follows me shall not walk in darkness but shall have the light of life. Presuming to place me on trial and assuming to sit as my judges, you declare that, if I bear witness of myself, my witness cannot be true. But never can the creature sit in judgment on the Creator. Even if I do bear witness about myself, my witness is everlastingly true, for I know whence I came, who I am, and whither I go. You who would kill the Son of Man know not whence I came, who I am, or whither I go. You only judge by the appearances of the flesh; you do not perceive the realities of the spirit. I judge no man, not even my archenemy. But if I should choose to judge, my judgment would be true and righteous, for I would judge not alone but in association with my Father, who sent me into the world, and who is the source of all true judgment. You even allow that the witness of two reliable persons may be accepted

vam o tome jučer govorio, u svojoj me tmini pitate: 'Gdje je tvoj Otac?' Zaista, kažem vam, vi ne poznajete ni mene niti Oca mojega, jer da me poznajete, poznavali bi i Oca mojega.

"Već sam vam rekao da odlazim, da ćete me tražiti i da me nećete naći, jer kamo ja idem, vi ne možete doći. Vi koji odbijate tu svjetlost, gledate odozdo; ja gledam odozgor. Vi koji više volite sjediti u mraku ste od ovoga svijeta; ja nisam od ovoga svijeta, a živim u vječnom svjetlu Oca svjetliila. Vi ste svi imali u izobilju priliku saznati tko sam, ali imaju doći i drugi dokazi koji potvrđuju identitet Sina Čovječjeg. Ja sam svjetlost života, a svaki onaj koji svjesno i sa razumijevanjem odbije to svjetlo spasenja mora umrijeti u svojim grijesima. Imam vam mnogo toga reći, ali vi niste u mogućnosti primiti moje riječi. Međutim, onaj je koji me posla istinit i vjeran; moj Otac voli i svoju grešnu djecu. A sve što moj Otac govori, i ja proglašavam svijetu.

"Kad se podigne Sin Čovječji, onda će svi znati da sam ja on i da ne činim ništa od sebe, već samo ono što me Otac naučio. Ja govorim ove riječi na vas i vašu djecu. Onaj koji me posla i sada je sa mnom; on me ne ostavi sama, jer ja uvijek činim ono što je ugodno u njegovim očima."

Dok je Isus tako učio hodočasnike u hramu, mnogi su povjerovali. I nitko se nije usudio da stavi ruke na njega.

6. RASPRAVA O VODI ŽIVOTA

Na posljednji, veliki dan blagdana, dok je procesija od Siloama prolazila kroz hram i neposredno nakon što su svećenici izlili vodu i vino na oltar, Isus, koji je stajao među hodočasnici, je rekao: "Ako je tko žedan, neka dođe k meni i pije. Od Oca nebeskog donosim na ovaj svijet vodu života. Tko vjeruje u mene bit će ispunjen duhom koji ta voda predstavlja, jer kako kažu u Svetom pismu, 'Od njega će teći rijeke žive vode.' Kad Sin Čovječji završi svoj rad na zemlji, bit će izliven na sve ljude živi Duh Istine. Oni koji budu primili taj duh, neće znati duhovne žeđi."

Isus nije prekinuo službu dok je tako govorio. Obratio se štovateljima odmah nakon pjevanja Halela, interaktivnog čitanja Psalma koje je praćeno mahanjem granama ispred oltara. Došlo je do zastoja dok su pripremali žrtve i hodočasnici su u tom trenutku čuli Učiteljjev fascinantan glas kako izjavljuje da je davatelj žive vode svakoj duši

— well, then, I bear witness of these truths; so also does my Father in heaven. And when I told you this yesterday, in your darkness you asked me, 'Where is your Father?' Truly, you know neither me nor my Father, for if you had known me, you would also have known the Father.

162:5.3 (1795.2) "I have already told you that I am going away, and that you will seek me and not find me, for where I am going you cannot come. You who would reject this light are from beneath; I am from above. You who prefer to sit in darkness are of this world; I am not of this world, and I live in the eternal light of the Father of lights. You all have had abundant opportunity to learn who I am, but you shall have still other evidence confirming the identity of the Son of Man. I am the light of life, and every one who deliberately and with understanding rejects this saving light shall die in his sins. Much I have to tell you, but you are unable to receive my words. However, he who sent me is true and faithful; my Father loves even his erring children. And all that my Father has spoken I also proclaim to the world.

162:5.4 (1795.3) "When the Son of Man is lifted up, then shall you all know that I am he, and that I have done nothing of myself but only as the Father has taught me. I speak these words to you and to your children. And he who sent me is even now with me; he has not left me alone, for I do always that which is pleasing in his sight."

162:5.5 (1795.4) As Jesus thus taught the pilgrims in the temple courts, many believed. And no man dared to lay hands upon him.

6. DISCOURSE ON THE WATER OF LIFE

162:6.1 (1795.5) On the last day, the great day of the feast, as the procession from the pool of Siloam passed through the temple courts, and just after the water and the wine had been poured down upon the altar by the priests, Jesus, standing among the pilgrims, said: "If any man thirst, let him come to me and drink. From the Father above I bring to this world the water of life. He who believes me shall be filled with the spirit which this water represents, for even the Scriptures have said, 'Out of him shall flow rivers of living waters.' When the Son of Man has finished his work on earth, there shall be poured out upon all flesh the living Spirit of Truth. Those who receive this spirit shall never know spiritual thirst."

162:6.2 (1795.6) Jesus did not interrupt the service to speak these words. He addressed the worshipers immediately after the chanting of the Hallel, the responsive reading of the Psalms accompanied by waving of the branches before the altar. Just here was a pause while the sacrifices were being prepared, and it was at this time that the pilgrims

koja žedni za duhom.

Isus je na kraju ove rane jutarnje službe nastavio poučavati mnoštvo, govoreći: "Zar niste čitali gdje stoji u Pismu: 'Evo, kao što se voda izlije na suhu zemlju i rasporedi po suhu tlu, tako će duh svetosti biti izliven na vašu djecu za blagoslov čak i djece vaše djece? Što ćete žednjeti za službom duha dok tražite vodu za svoje duše među ovozemaljskim tradicijama, izlivenu iz krnjavih pehara ceremonija i obreda? To što vidite u ovom hramu je način na koji su vaši očevi nastojali simbolizirati darivanje božanskog duha djeci vjere i dobro je što ste očuvali ove simbole do današnjeg dana. Ali ova generacija prima otkrivenje Oca duhova kroz darivanje Sina njegova, nakon čega slijedi darivanje duha Očeva i duha Sinova sinovima ljudskim. Za svakoga tko vjeruje to će darivanje duha postati pravi učitelj puta koji vodi u život vječni, do istinskih voda života u kraljevstvu nebeskom na zemlji i u Raju Očevu na onoj strani."

Isus je nastavio odgovarati na pitanja naroda i farizeja. Neki su mislili da je bio prorok; neki su vjerovali da je bio Mesija; neki su govorili da nije mogao biti Krist, kako su vidjeli da je bio iz Galileje i da Mesija mora doći da obnovi Davidov prijesto. Još se nitko nije usuđivao da ga uhiti.

7. GOVOR O DUHOVNOJ SLOBODI

U popodnevnim satima posljednjeg dana blagdana i nakon što apostoli nisu uspjeli da ga nagovore da pobjegne iz Jeruzalema, Isus je ponovno otišao u hram. Tu je našao veliku skupinu vjernika okupljenu na Solomonovutijemu kojima se obratio, govoreći:

"Ako riječi moje ostanu u vama i ako budete spremni činiti volju Oca mogega, onda ste uistinu moji sljedbenici. Znat ćete istinu i istina će vas osloboditi. Znam kako ćete mi odgovoriti: "Mi smo potomci Abrahamovi i nikada nikom nismo robovali; kako ćemo onda biti oslobođeni? Ali ja ne govorim o vanjskoj podložnosti tuđoj vlasti; ja govorim o slobodi duše. Zaista, zaista, kažem vam, svatko tko čini grijeh, rob je grijeha. A znate da sluga ne ostaje zauvijek u gospodarevoj kući. Također znate da sin ostaje u kući oca njegovog. Ako vas, dakle, Sin oslobodi, to će vas učiniti sinovima i zaista ćete biti slobodni.

heard the fascinating voice of the Master declare that he was the giver of living water to every spirit-thirsting soul.

^{162:6.3 (1796.1)} At the conclusion of this early morning service Jesus continued to teach the multitude, saying: "Have you not read in the Scripture: 'Behold, as the waters are poured out upon the dry ground and spread over the parched soil, so will I give the spirit of holiness to be poured out upon your children for a blessing even to your children's children'? Why will you thirst for the ministry of the spirit while you seek to water your souls with the traditions of men, poured from the broken pitchers of ceremonial service? That which you see going on about this temple is the way in which your fathers sought to symbolize the bestowal of the divine spirit upon the children of faith, and you have done well to perpetuate these symbols, even down to this day. But now has come to this generation the revelation of the Father of spirits through the bestowal of his Son, and all of this will certainly be followed by the bestowal of the spirit of the Father and the Son upon the children of men. To every one who has faith shall this bestowal of the spirit become the true teacher of the way which leads to life everlasting, to the true waters of life in the kingdom of heaven on earth and in the Father's Paradise over there."

^{162:6.4 (1796.2)} And Jesus continued to answer the questions of both the multitude and the Pharisees. Some thought he was a prophet; some believed him to be the Messiah; others said he could not be the Christ, seeing that he came from Galilee, and that the Messiah must restore David's throne. Still they dared not arrest him.

7. THE DISCOURSE ON SPIRITUAL FREEDOM

^{162:7.1 (1796.3)} On the afternoon of the last day of the feast and after the apostles had failed in their efforts to persuade him to flee from Jerusalem, Jesus again went into the temple to teach. Finding a large company of believers assembled in Solomon's Porch, he spoke to them, saying:

^{162:7.2 (1796.4)} "If my words abide in you and you are minded to do the will of my Father, then are you truly my disciples. You shall know the truth, and the truth shall make you free. I know how you will answer me: We are the children of Abraham, and we are in bondage to none; how then shall we be made free? Even so, I do not speak of outward subjection to another's rule; I refer to the liberties of the soul. Verily, verily, I say to you, everyone who commits sin is the bond servant of sin. And you know that the bond servant is not likely to abide forever in the master's house. You also know that the son does remain in his father's

"Znam da ste potomstvo Abrahamovo, a ipak vaše vođe traže moje uništenje jer ste dopustili mojim riječima da ostvare svoj preobražavajući utjecaj u vašim srcima. Njihove su duše zatvorene predrasudama i oslijepljene ponosom osвете. Ja vam velim istinu koju mi pokaza Otac vječni, a ovi obmanuti učitelji nastoje učiniti samo ono što su naučili od svojih zemaljskih očeva. A kada kažete da imate Abrahama za oca, ja vam velim da kad bi doista bili djeca Abrahamova, činili bi djela Abrahamova. Neki od vas vjeruju mojim učenjima, ali ima drugih koji traže da me unište zato što sam vam govorio istinu koju sam primio od Boga. Ali Abraham se nije tako odnosio prema istini Božjoj. Vidim da su neki od vas odlučili činiti volju zloga. Kad bi Bog bio vaš Otac, mene bi poznavali i ljubili istine koje otkrivam. Zar ne vidite da sam došao od Oca, da me Otac posla i da to što činim ne činim od sebe? Zašto ne shvaćate moje riječi? Je li to zato što ste odabrali postati djeca zla? Ako budete djeca tmine, teško ćete hodati u svjetlu istine koju objavljujem. Djeca zla slijede samo putove oca svojega koji je bio lažac i koji nije čvrsto stajao u istini jer u njemu na kraju nije ostalo ni malo istine. Ali sada dolazi Sin Čovječji koji govori i živi istinu, ali mnogi od vas odbijaju vjerovati.

"Tko će mi od vas dokazati neki grijeh? Ako ja, dakle, naviještam i živim istinu koju mi Otac pokazuje, zašto mi ne vjerujete? Tko je od Boga, rado sluša riječi Božje; mnogi od vas ne čuju moje riječi, jer niste od Boga. Vaši se učitelji čak usuđuju reći da ja činim svoja djela snagom kneza vragova. Jedan u blizini je upravo rekao da imam vraga u sebi i da moram biti njegovo dijete. Ali tko god se iskreno odnosi prema svojoj duši, dobro zna da nisam od vraga. Vi znate da je častim Oca svoga dok me vi obeščaćujete. Ja ne težim svojoj slavi, već slavi moga Rajskoga Oca. A ja vam ne sudim, jer ima onaj koji sudi za mene.

"Zaista, zaista, kažem vam, tko vjeruje u evanđelje moje, ako čovjek zadrži tu riječ istine živu u svom srcu, sigurno nigda neće okusiti smrti. Ali evo jedan književnik koji stoji nedaleko od mene kaže da moram biti opsjednut vragom budući da je Abraham umro, a tako i proroci. On dalje pita: 'Zar si ti toliko veći od Abrahama i proroka, da se usuđuješ tu stajati i govoriti da onaj koji drži riječ tvoju neće nigda okusiti smrti? Kim se ti praviš kad možeš govoriti takova svetogrđa?' A ja kažem svima koji tako govore da ako bih se ja sam slavio, slava moja ne bi bila ništa. Ali mene će proslaviti Otac moj, isti onaj Otac za kojeg vi

house. If, therefore, the Son shall make you free, shall make you sons, you shall be free indeed.

162:7.3 (1796.5) "I know that you are Abraham's seed, yet your leaders seek to kill me because my word has not been allowed to have its transforming influence in their hearts. Their souls are sealed by prejudice and blinded by the pride of revenge. I declare to you the truth which the eternal Father shows me, while these deluded teachers seek to do the things which they have learned only from their temporal fathers. And when you reply that Abraham is your father, then do I tell you that, if you were the children of Abraham, you would do the works of Abraham. Some of you believe my teaching, but others seek to destroy me because I have told you the truth which I received from God. But Abraham did not so treat the truth of God. I perceive that some among you are determined to do the works of the evil one. If God were your Father, you would know me and love the truth which I reveal. Will you not see that I come forth from the Father, that I am sent by God, that I am not doing this work of myself? Why do you not understand my words? Is it because you have chosen to become the children of evil? If you are the children of darkness, you will hardly walk in the light of the truth which I reveal. The children of evil follow only in the ways of their father, who was a deceiver and stood not for the truth because there came to be no truth in him. But now comes the Son of Man speaking and living the truth, and many of you refuse to believe.

162:7.4 (1797.1) "Which of you convicts me of sin? If I, then, proclaim and live the truth shown me by the Father, why do you not believe? He who is of God hears gladly the words of God; for this cause many of you hear not my words, because you are not of God. Your teachers have even presumed to say that I do my works by the power of the prince of devils. One near by has just said that I have a devil, that I am a child of the devil. But all of you who deal honestly with your own souls know full well that I am not a devil. You know that I honor the Father even while you would dishonor me. I seek not my own glory, only the glory of my Paradise Father. And I do not judge you, for there is one who judges for me.

162:7.5 (1797.2) "Verily, verily, I say to you who believe the gospel that, if a man will keep this word of truth alive in his heart, he shall never taste death. And now just at my side a scribe says this statement proves that I have a devil, seeing that Abraham is dead, also the prophets. And he asks: 'Are you so much greater than Abraham and the prophets that you dare to stand here and say that whoso keeps your word shall not taste death? Who do you claim to be that you dare to utter such blasphemies?' And I say to all such that, if I glorify myself, my glory is as nothing. But it is the Father who shall glorify me, even the same Father whom you call

kažete da je i vaš Bog. Ali vi ne poznajete ovog Boga vešega i Oca mojega, i ja sam zato došao da vas zbližim; da vam pokažem kako ćete postati istinski sinovi Božji. Iako ne znate Oca, ja ga uistinu znam. Čak se i Abraham radovao što će vidjeti moj dan, koji je po vjeri vidio i bio radostan."

Kad su nevjerni Židovi i agenti Velikog vijeća koji su se upravo okupili čuli ove riječi, jako su se razljutili govoreći: "Nije ti ni pedeset godina, a kažeš da si vidio Abrahama; ta ti si dijete vraga!" Isus nije bio u mogućnosti nastaviti s govorom. Samo je rekao pri odlasku: "Zaista, zaista, kažem vam, prije nego je Abraham bio, Ja Jesam." Mnogi nevjernici su žurno prigrabili kamenje da ga bace na njega, a agenti Velikog vijeća su tražili da ga stave u pritvor, ali Učitelj je brzo prošao hodnicima hrama i izišao do tajnog sastajališta u blizini Betanije gdje su ga čekali Marta, Marija i Lazar.

8. S MARTOM I MARIJOM

Bilo je dogovoreno da se Isus smjesti s Lazarom i njegovim sestrama u kući jednog prijatelja, dok su apostoli bili razbacani tu i tamo u manjim grupama, a te su mjere poduzeli jer su židovske vlasti ponovno krenule sa svojim planovima da ga uhvate.

Godinama su ovo troje imali običaj sve ostaviti da slušaju Isusova učenja kad god im je došao u posjet. Nakon što su izgubili roditelje, Marta je preuzela domaćinske odgovornosti i tako je ovom prigodom, dok su Lazar i Marija sjedili Isusu pored nogu i upijali njegova inspirativna učenja, Marta počela spremati večernji obrok. Marta je uvijek bila ometena brojnim nebitnim zadaćama i opterećena trivijalnim brigama; imala je takvu ćud.

Dok je Marta bila zaokupljena svim tim navodnim dužnostima, ljutila se što joj Marija nije pritekla u pomoć. Zato je otišla Isusu i rekla: "Učitelju, zar ne mariš što me moja sestra ostavila samu da poslužujem? Hoćeš li joj reći da mi dođe pomoći?" A Isus je odgovorio: "Marta, Marta, zašto se uvijek brineš i mučiš za tolike sitnice? Samo jedno je uistinu potrebno, a kako je Marija izabrala ovaj vrijedni i potrebni dio, neću joj ga oduzeti. A kad ćete vas dvije naučiti živjeti kako sam vas učio: služiti u suradnji dok obje osvježujete svoje duše? Zar ne možete naučiti da sve ima svoje vrijeme - da se niža pitanja života moraju gurnuti u stranu pred većim pitanjima nebeskog kraljevstva?"

God. But you have failed to know this your God and my Father, and I have come to bring you together; to show you how to become truly the sons of God. Though you know not the Father, I truly know him. Even Abraham rejoiced to see my day, and by faith he saw it and was glad."

^{162:7.6 (1797.3)} When the unbelieving Jews and the agents of the Sanhedrin who had gathered about by this time heard these words, they raised a tumult, shouting: "You are not fifty years of age, and yet you talk about seeing Abraham; you are a child of the devil!" Jesus was unable to continue the discourse. He only said as he departed, "Verily, verily, I say to you, before Abraham was, I am." Many of the unbelievers rushed forth for stones to cast at him, and the agents of the Sanhedrin sought to place him under arrest, but the Master quickly made his way through the temple corridors and escaped to a secret meeting place near Bethany where Martha, Mary, and Lazarus awaited him.

8. THE VISIT WITH MARTHA AND MARY

^{162:8.1 (1797.4)} It had been arranged that Jesus should lodge with Lazarus and his sisters at a friend's house, while the apostles were scattered here and there in small groups, these precautions being taken because the Jewish authorities were again becoming bold with their plans to arrest him.

^{162:8.2 (1797.5)} For years it had been the custom for these three to drop everything and listen to Jesus' teaching whenever he chanced to visit them. With the loss of their parents, Martha had assumed the responsibilities of the home life, and so on this occasion, while Lazarus and Mary sat at Jesus' feet drinking in his refreshing teaching, Martha made ready to serve the evening meal. It should be explained that Martha was unnecessarily distracted by numerous needless tasks, and that she was cumbered by many trivial cares; that was her disposition.

^{162:8.3 (1798.1)} As Martha busied herself with all these supposed duties, she was perturbed because Mary did nothing to help. Therefore she went to Jesus and said: "Master, do you not care that my sister has left me alone to do all of the serving? Will you not bid her to come and help me?" Jesus answered: "Martha, Martha, why are you always anxious about so many things and troubled by so many trifles? Only one thing is really worth while, and since Mary has chosen this good and needful part, I shall not take it away from her. But when will both of you learn to live as I have taught you: both serving in co-operation and both refreshing your souls in unison? Can you not learn that there is a time for everything — that the lesser matters of life should give way before the

greater things of the heavenly kingdom?"

8. U BETLEHEMU S ABNEROM

Za tjedna koji je uslijedio nakon Blagdana sjenica, u Betaniji se okupilo mnoštvo vjernika koji su primili učenja od dvanaestorice apostola. Veliko vijeće nije pokušalo maltretirati ove skupove, jer Isus nije bio prisutan; on je u to vrijeme radio s Abnerom i njegovim suradnicima u Betlehemu. Dan nakon završetka blagdana, Isus se uputio u Betaniju i nije ponovo poučavao u hramu za ovog posjeta Jeruzalemu.

U to vrijeme, Abner je bio smješten u Betlehemu i iz tog su centra poslani mnogi radnici u gradove Judeje i južne Samarije, čak i u Aleksandriju. U roku od nekoliko dana od njegovog dolaska, Isus i Abner su završili dogovore o konsolidaciji rada dvaju skupina apostola.

Tijekom posjeta na Blagdan sjenica, Isus je jednako podijelio vrijeme između Betanije i Betlehema. U Betaniji je proveo dosta vremena sa svojim apostolima; u Betlehemu je dao mnoge upute Abneru i drugim bivšim Ivanovim apostolima. Taj ih je intimni kontakt konačno naveo do vjeruju u njega. Isus je dojmio ove bivše apostole Ivana Krstitelja svojom hrabrošću prilikom javnih propovijedi u Jeruzalemu, i svojim suosjećajnim razumijevanjem u privatnim učenjima u Betlehemu. Ovi su utjecaji konačno osvojili sve Abnerove suradnike i naveli ih da svesrdno prihvate kraljevstvo i sve što je bilo s njim u vezi.

Prije kraja svoje posljednje posjete Betlehemu, Učitelj je dogovorio da mu se Abner i njegovi apostoli pridruže u zajedničkom radu neposredno pred kraj njegove zemaljske misije. Dogovoreno je da se Abner i njegovi suradnici nedugo zatim pridruže Isusu i dvanaestorici u Magadanskom parku.

U skladu s tim dogovorom, Abner i negovih jedanaest suradnika su se sastali s Isusom i dvanaesticom početkom studenog i nastavili djelovati kao jedna organizacija sve do raspeća.

U drugoj polovici listopada Isus i dvanaestorica su se povukli u neposrednu blizinu Jeruzalema. U nedjelju 30. listopada, Isus i njegovi suradnici su napustili Efraim, gdje je Isus bio u osami nekoliko dana, i krenuli zapadnim putem uzduž Jordana direktno do Magadanskog parka, gdje su stigli kasno poslijepodne u srijedu 2. studenog.

Apostolima je laknulo kad se Učitelj vratio u

9. AT BETHLEHEM WITH ABNER

162:9.1 (1798.2) Throughout the week that followed the feast of tabernacles, scores of believers forgathered at Bethany and received instruction from the twelve apostles. The Sanhedrin made no effort to molest these gatherings since Jesus was not present; he was throughout this time working with Abner and his associates in Bethlehem. The day following the close of the feast, Jesus had departed for Bethany, and he did not again teach in the temple during this visit to Jerusalem.

162:9.2 (1798.3) At this time, Abner was making his headquarters at Bethlehem, and from that center many workers had been sent to the cities of Judea and southern Samaria and even to Alexandria. Within a few days of his arrival, Jesus and Abner completed the arrangements for the consolidation of the work of the two groups of apostles.

162:9.3 (1798.4) Throughout his visit to the feast of tabernacles, Jesus had divided his time about equally between Bethany and Bethlehem. At Bethany he spent considerable time with his apostles; at Bethlehem he gave much instruction to Abner and the other former apostles of John. And it was this intimate contact that finally led them to believe in him. These former apostles of John the Baptist were influenced by the courage he displayed in his public teaching in Jerusalem as well as by the sympathetic understanding they experienced in his private teaching at Bethlehem. These influences finally and fully won over each of Abner's associates to a wholehearted acceptance of the kingdom and all that such a step implied.

162:9.4 (1798.5) Before leaving Bethlehem for the last time, the Master made arrangements for them all to join him in the united effort which was to precede the ending of his earth career in the flesh. It was agreed that Abner and his associates were to join Jesus and the twelve in the near future at Magadan Park.

162:9.5 (1798.6) In accordance with this understanding, early in November Abner and his eleven fellows cast their lot with Jesus and the twelve and labored with them as one organization right on down to the crucifixion.

162:9.6 (1798.7) In the latter part of October Jesus and the twelve withdrew from the immediate vicinity of Jerusalem. On Sunday, October 30, Jesus and his associates left the city of Ephraim, where he had been resting in seclusion for a few days, and, going by the west Jordan highway directly to Magadan Park, arrived late on the afternoon of Wednesday, November 2.

162:9.7 (1799.1) The apostles were greatly relieved to

prijateljski naklonjene zemlje; više ga nisu
nagovarali da ide u Jeruzalem i da tu proglasi
evanđelje kraljevstva.

have the Master back on friendly soil; no more did
they urge him to go up to Jerusalem to proclaim
the gospel of the kingdom.

POGLAVLJE 163. REĐENJE SEDAMDESETORICE U MAGADANU

⇨ 162

Knjiga Urantije

164 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA**POGLAVLJE 163
REĐENJE SEDAMDESETORICE U
MAGADANU****Sekcije****Uvod**

- 1. REĐENJE SEDAMDESETORICE**
- 2. MLADI BOGATAŠ I DRUGI**
- 3. RASPRAVA O BOGATSTVU**
- 4. OPROŠTAJ SA SEDAMDESETORICOM**
- 5. PRESELJENJE TABORA U PELU**
- 6. POVRATAK SEDAMDESETORICE**
- 7. PRIPREMA ZA POSLJEDNJU MISIJU**

**PAPER 163
ORDINATION OF THE SEVENTY AT
MAGADAN****SECTIONS****Introduction**

- 1. Ordination of the Seventy**
- 2. The Rich Young Man and Others**
- 3. The Discussion about Wealth**
- 4. Farewell to the Seventy**
- 5. Moving the Camp to Pella**
- 6. The Return of the Seventy**
- 7. Preparation for the Last Mission**

Uvod

Nekoliko dana nakon što se Isus s dvanaesticom vratio iz Jeruzalema, Abner je stigao iz Betlehema s nekih pedesetak učenika. Ovom su se prilikom u taboru u Magadanu okupili evangelisti, korpus žena i nekih stotinu pedeset drugih iskrenih i odanih učenika iz svih dijelova Palestine. Nakon što su proveli nekoliko dana u prijateljskim razgovorima i novoj organizaciji tabora, Isus i dvanaestorica su započeli intenzivni tečaj obuke ove posebne skupine vjernika, a od te dobro obučene i iskusne skupine vjernika Učitelj je potom izabrao sedamdeset poslanika i poslao ih da navješćuju evanđelje o kraljevstvu. Redovna nastava je počela u petak, 4. studenog i trajala do subote, 19. studenog.

Isus je svakog jutra držao predavanja okupljenima. Petar ih je poučavao o metodama javnog propovijedanja; Natanije ih uputio u umjeće poučavanja; Tomo im je objasnio kako odgovoriti na pitanja; dok ih je Matija usmjerio u organizaciju financija. Ostali apostoli su također sudjelovali u

INTRODUCTION

163:0.1 (1800.1) A FEW days after the return of Jesus and the twelve to Magadan from Jerusalem, Abner and a group of some fifty disciples arrived from Bethlehem. At this time there were also assembled at Magadan Camp the evangelistic corps, the women's corps, and about one hundred and fifty other true and tried disciples from all parts of Palestine. After devoting a few days to visiting and the reorganization of the camp, Jesus and the twelve began a course of intensive training for this special group of believers, and from this well-trained and experienced aggregation of disciples the Master subsequently chose the seventy teachers and sent them forth to proclaim the gospel of the kingdom. This regular instruction began on Friday, November 4, and continued until Sabbath, November 19.

163:0.2 (1800.2) Jesus gave a talk to this company each morning. Peter taught methods of public preaching; Nathaniel instructed them in the art of teaching; Thomas explained how to answer questions; while Matthew directed the organization of their group finances. The other apostles also

ovom treningu u skladu s njihovim posebnim iskustvom i prirodnim talentima.

participated in this training in accordance with their special experience and natural talents.

1. REĐENJE SEDAMDESETORICE

Isus je zaredio sedamdesetoricu u sobotu poslije podne, 19. studenog u Magadanskom taboru i postavio Abnera kao vođu ovih propovjednika i učitelja evanđelja. Ovaj se zbor od sedamdeset članova sastojao od Abnera i deset bivših apostola Ivana, pedeset i jednog ranijeg evangeliste i osam učenika koji su se istaknuli u službi kraljevstva.

Oko dva sata u sobotu poslijepodne, između naleta kiše, okupilo se dosta vjernika, a skupina je dalje uvećana dolaskom Davida i većeg dijela njegovog korpusa glasnika, tako da je preko četiri stotine učenika prisustvovalo ređenju sedamdesetorice na obali Galilejskog jezera.

Prije nego što će Isus položiti ruke na glave sedamdesetorice da ih obilježi kao glasnike evanđelja, ovako im se obratio: "Žetva je uistinu velika, ali radnika je malo; zato vas sviju potičem da molite Gospodara žetve da pošalje još radnika u žetvu svoju. Evo, šaljem vas kao glasnike kraljevstva; idite Židovu i nežidovu kao janjci među vukovima. A dok budete išli dvojica po dvojica i bavili se svojim poslovima, kažem vam da ne nosite ni novčanik ni dodatnu odjeću, jer će ova prva misija biti kratka. Usput nikoga ne pozdravljajte, već se posvetite samo svome radu. U kojoj god kući ostanete, najprije recite: Mir ovom kućanstvu. Budu li tu živjeli oni koji vole mir, u toj kući ostanite; ako ne budu, onda pođite dalje. I nakon što izaberete neki dom i tu se smjestite, ostanite u toj kući za svoga boravka u tom gradu, jedući i pijući što oni imaju. A to činite jer radnik zaslužuje svoje izdržavanje. Ne premještajte se od kuće do kuće ako vam se ponudi bolji smještaj. Sjetite se da, dok budete proglašavali mir na zemlji i dobru volju među ljudima, morate se boriti s ljutim i samozavaranim neprijateljima; zato budite mudri kao zmije, dok ste u isto vrijeme bezazleni kao golubovi.

"A gdje god da idete, propovijedajte: 'Približilo se kraljevstvo nebesko,' i služite svima koji su bolesni tijelom ili umom. Badava ste primili sve blagodat kraljevstva; badava i dajte. Ako vas u nekom gradu prime, oni će naći u izobilju ulaz u kraljevstvo Očovo, ali ako koji grad odbije primiti ovo evanđelje, ipak proglasite svoju poruku dok se budete udaljavali iz te nevjerne zajednice govoreći u odlasku: 'Bez obzira što odbacujete istinu, ostaje da se kraljevstvo Božje bliži.' Onaj koji vas

1. ORDINATION OF THE SEVENTY

163:1.1 (1800.3) The seventy were ordained by Jesus on Sabbath afternoon, November 19, at the Magadan Camp, and Abner was placed at the head of these gospel preachers and teachers. This corps of seventy consisted of Abner and ten of the former apostles of John, fifty-one of the earlier evangelists, and eight other disciples who had distinguished themselves in the service of the kingdom.

163:1.2 (1800.4) About two o'clock on this Sabbath afternoon, between showers of rain, a company of believers, augmented by the arrival of David and the majority of his messenger corps and numbering over four hundred, assembled on the shore of the lake of Galilee to witness the ordination of the seventy.

163:1.3 (1800.5) Before Jesus laid his hands upon the heads of the seventy to set them apart as gospel messengers, addressing them, he said: "The harvest is indeed plenteous, but the laborers are few; therefore I exhort all of you to pray that the Lord of the harvest will send still other laborers into his harvest. I am about to set you apart as messengers of the kingdom; I am about to send you to Jew and gentile as lambs among wolves. As you go your ways, two and two, I instruct you to carry neither purse nor extra clothing, for you go forth on this first mission for only a short season. Salute no man by the way, attend only to your work. Whenever you go to stay at a home, first say: Peace be to this household. If those who love peace live therein, you shall abide there; if not, then shall you depart. And having selected this home, remain there for your stay in that city, eating and drinking whatever is set before you. And you do this because the laborer is worthy of his sustenance. Move not from house to house because a better lodging may be offered. Remember, as you go forth proclaiming peace on earth and good will among men, you must contend with bitter and self-deceived enemies; therefore be as wise as serpents while you are also as harmless as doves.

163:1.4 (1801.1) "And everywhere you go, preach, saying, 'The kingdom of heaven is at hand,' and minister to all who may be sick in either mind or body. Freely you have received of the good things of the kingdom; freely give. If the people of any city receive you, they shall find an abundant entrance into the Father's kingdom; but if the people of any city refuse to receive this gospel, still shall you proclaim your message as you depart from that unbelieving community, saying, even as you leave, to those who reject your teaching:

čuje, čuje mene. A tko čuje mene, čuje Onoga koji mene posla. Tko odbacuje poruku vašeg evanđelja, odbacuje mene. A onaj koji odbacuje mene, odbacuje Onoga koji mene posla.”

Kad je Isus završio s obraćanjem sedamdesetorici, počeo je od Abnera, a oni su kleknuli u krugu oko njega dok je on položio ruke na glavu svakog čovjeka.

Rano sljedećeg jutra Abner je poslao sedamdeset glasnika u sve gradove Galileje, Samarije i Judeje. A tih je trideset i pet parova otišlo propovijedati i poučavati nekih šest tjedana, nakon čega su se sastali u novom taboru u blizini Pele, u Pareji, u petak 30. prosinca.

2. MLADI BOGATAŠ I DRUGI

Više od pedeset učenika koji su tražili ređenje i članstvo među sedamdesetoricom su odbijeni od strane odbora koji je Isus imenovao za odabir kandidata. Ovaj se odbor sastojao od Andrije, Abnera i šefa evanđelskog zbora. U svim slučajevima u kojima trojica nisu bili jednoglasni u sporazumu, doveli bi kandidata pred Isusa i dok Učitelj nikada nije odbacio ni jednu osobu koja je tražila ređenje kao glasnik evanđelja, bilo ih je preko deset koji su govorili s Isusom i koji nakon toga više nisu htjeli postati glasnici evanđelja.

Jedan je odani učenik došao k Isusu, govoreći: "Učitelju, ja bih htio biti jedan od tvojih novih apostola, ali imam oca koji je jako star i na samrti; možeš li mi dopustiti da se vratim kući da oca pokopam?" Isus je rekao ovom čovjeku: "Moj sine, lisice imaju jazbine, ptice nebeske imaju gnijezda, a Sin Čovječji nema gdje ni glavu nasloniti. Ako si vjeran učenik, možeš takav ostati dok se vratiš kući da služiš svojim najbližima, ali tako nije s mojim glasnicima kraljevstva. Oni su se svega odrekli da me slijede i navješćuju kraljevstvo. Ako hoćeš biti zaređen kao učitelj, moraš pustiti drugima da pokopaju mrtve, a ti idi objaviti evanđelje." I ovaj se udaljio u velikom razočaranju.

Drugi je učenik došao Učitelju i rekao: "Ja bih se zaređio, ali najprije želim nakratko otići kući da utješim moju obitelj." A Isus je odgovorio: "Ako se hoćeš zaređiti, moraš se biti spreman svega odreći. Glasnici evanđelja ne mogu biti podijeljeni između više odanosti. Nitko tko stavi ruku na plug, ako se obazire natrag, nije dostojan da postane glasnik kraljevstva."

Andrija je zatim doveo Isusu nekog imućnog

‘Notwithstanding you reject the truth, it remains that the kingdom of God has come near you.’ He who hears you hears me. And he who hears me hears Him who sent me. He who rejects your gospel message rejects me. And he who rejects me rejects Him who sent me.”

163:1.5 (1801.2) When Jesus had thus spoken to the seventy, he began with Abner and, as they knelt in a circle about him, laid his hands upon the head of every man.

163:1.6 (1801.3) Early the next morning Abner sent the seventy messengers into all the cities of Galilee, Samaria, and Judea. And these thirty-five couples went forth preaching and teaching for about six weeks, all of them returning to the new camp near Pella, in Perea, on Friday, December 30.

2. THE RICH YOUNG MAN AND OTHERS

163:2.1 (1801.4) Over fifty disciples who sought ordination and appointment to membership in the seventy were rejected by the committee appointed by Jesus to select these candidates. This committee consisted of Andrew, Abner, and the acting head of the evangelistic corps. In all cases where this committee of three were not unanimous in agreement, they brought the candidate to Jesus, and while the Master never rejected a single person who craved ordination as a gospel messenger, there were more than a dozen who, when they had talked with Jesus, no more desired to become gospel messengers.

163:2.2 (1801.5) One earnest disciple came to Jesus, saying: "Master, I would be one of your new apostles, but my father is very old and near death; could I be permitted to return home to bury him?" To this man Jesus said: "My son, the foxes have holes, and the birds of heaven have nests, but the Son of Man has nowhere to lay his head. You are a faithful disciple, and you can remain such while you return home to minister to your loved ones, but not so with my gospel messengers. They have forsaken all to follow me and proclaim the kingdom. If you would be an ordained teacher, you must let others bury the dead while you go forth to publish the good news." And this man went away in great disappointment.

163:2.3 (1801.6) Another disciple came to the Master and said: "I would become an ordained messenger, but I would like to go to my home for a short while to comfort my family." And Jesus replied: "If you would be ordained, you must be willing to forsake all. The gospel messengers cannot have divided affections. No man, having put his hand to the plough, if he turns back, is worthy to become a messenger of the kingdom."

163:2.4 (1801.7) Then Andrew brought to Jesus a

mladića koji je bio odani vjernik i koji se želio zarediti. Ovaj je mladić, Matadormus, bio član Velikog vijeća Jeruzalema; čuo je Isusova učenja i kasnije bio upućen u evanđelje kraljevstva kroz nauk Petra i ostalih apostola. Isus je govorio s Matadormusom u vezi zahtjeva ređenja i tražio da ne donosi odluku dok ne bude potpunije o svemu razmislio. Rano sljedećeg jutra, dok je Isus išao u šetnju, prišao mu je ovaj mladić i rekao: "Učitelju, ja bih znao što moram učiniti da baštinim život vječni? Budući da sam se držao svih zapovijedi od rane mladosti, želim znati što još moram učiniti da dobijem život vječni?" U odgovor na to pitanje, Isus je rekao: "Ako držiš sve zapovijedi - ne čini preljuba, ne ubij, ne ukradi, ne svjedoči lažno, ne otmi, poštuju svoje roditelje - to je sve dobro, ali spasenje je nagrada vjere, a ne samo dobrih djela. Vjeruješ li ti u ovo evanđelje kraljevstva?" A Matadormus je odgovorio: "Da, Učitelju, ja vjerujem u sve što ti i tvoji apostoli učite." A Isus je rekao: "Onda si zaista moj učenik i dijete kraljevstva."

Onda je mladić rekao: "Ali Učitelju, nije mi dovoljno biti tvoj učenik; bio bih jedan od tvojih novih glasnika." Kad je Isus to čuo, on ga je pogledao s puno ljubavi i rekao: "Ja pristajem da budeš jedan od mojih glasnika ako si spreman platiti cijenu, ako ćeš dostaviti ono jedno što ti nedostaje." Matadormus je odgovorio: "Učitelju, ja ću učiniti sve što je potrebno ako mi dopustiš da te slijedim." Isus je poljubio mladića u čelo dok je ovaj pred njim klečao i rekao: "Ako doista hoćeš biti moj glasnik, prodaj sve što imaš, podaj sve siromasima ili svojoj braći i onda dođi i slijedi me i imat ćeš blago u kraljevstvu nebeskom."

Kad je Matadormus to čuo, jako se namrgodio. Ustao je i udaljio se bez riječi sav žalostan, jer je imao veliki imetak. Ovaj je bogati mladi farizej odgojen u vjerovanju da je bogatstvo bilo znak Božje milosti. Isus je znao da je mladić patio od samoljublja i vezanosti za bogatstvo. Učitelj ga je želio izbaviti od ljubavi prema bogatstvu, a ne i od samog bogatstva. Isusovi sljedbenici se nisu morali odreći svih svojih zemaljskih dobara, već samo njegovi apostoli i sedamdesetorica novih glasnika, i to je bio razlog zašto je Isus tražio od njega da se odrekne svih svojih vremenskih dobara.

Gotovo svako ljudsko biće njeguje neko zlo kao svog kućnog ljubimca, a ulazak u kraljevstvo nebesko zahtijeva kao dio cijene ulaznice da se čovjek odrekne tog zla. Da se Matadormus pristao

certain rich young man who was a devout believer, and who desired to receive ordination. This young man, Matadormus, was a member of the Jerusalem Sanhedrin; he had heard Jesus teach and had been subsequently instructed in the gospel of the kingdom by Peter and the other apostles. Jesus talked with Matadormus concerning the requirements of ordination and requested that he defer decision until after he had thought more fully about the matter. Early the next morning, as Jesus was going for a walk, this young man accosted him and said: "Master, I would know from you the assurances of eternal life. Seeing that I have observed all the commandments from my youth, I would like to know what more I must do to gain eternal life?" In answer to this question Jesus said: "If you keep all the commandments — do not commit adultery, do not kill, do not steal, do not bear false witness, do not defraud, honor your parents — you do well, but salvation is the reward of faith, not merely of works. Do you believe this gospel of the kingdom?" And Matadormus answered: "Yes, Master, I do believe everything you and your apostles have taught me." And Jesus said, "Then are you indeed my disciple and a child of the kingdom."

163:2.5 (1802.1) Then said the young man: "But, Master, I am not content to be your disciple; I would be one of your new messengers." When Jesus heard this, he looked down upon him with a great love and said: "I will have you to be one of my messengers if you are willing to pay the price, if you will supply the one thing which you lack." Matadormus replied: "Master, I will do anything if I may be allowed to follow you." Jesus, kissing the kneeling young man on the forehead, said: "If you would be my messenger, go and sell all that you have and, when you have bestowed the proceeds upon the poor or upon your brethren, come and follow me, and you shall have treasure in the kingdom of heaven."

163:2.6 (1802.2) When Matadormus heard this, his countenance fell. He arose and went away sorrowful, for he had great possessions. This wealthy young Pharisee had been raised to believe that wealth was the token of God's favor. Jesus knew that he was not free from the love of himself and his riches. The Master wanted to deliver him from the *love* of wealth, not necessarily from the wealth. While the disciples of Jesus did not part with all their worldly goods, the apostles and the seventy did. Matadormus desired to be one of the seventy new messengers, and that was the reason for Jesus' requiring him to part with all of his temporal possessions.

163:2.7 (1802.3) Almost every human being has some one thing which is held on to as a pet evil, and which the entrance into the kingdom of heaven requires as a part of the price of admission. If

odreći svoga bogatstva, on bi ga najvjerojatnije ubrzo ponovo imao u svojim rukama kao blagajnik sedamdesetorice. Kasnije, nakon uspostave crkve u Jeruzalemu, Matadormus je poslušao Učiteljev zahtjev, iako tada više nije mogao uživati članstvo među sedamdesetoricom, i postao blagajnik jeruzalemske crkve na čijem je čelu bio Učiteljev brat Jakov.

Tako je uvijek bilo i zauvijek će biti: Ljudi moraju doći na svoje vlastite odluke. Smrtnici moraju ostvariti određeni raspon slobodne volje. Snage duhovnog svijeta neće prisiliti čovjeka; one dopuštaju da čovjek ide putem koji je sam izabrao.

Isus je predvidio da Matadormus, sa svojim imetkom, nije mogao postati zaređeni suradnik ljudi koji su se odrekli svega za evanđelje; također je vidio da bi bez svoga imetka Matadormus na kraju postao lider nad svojom braćom. Ali, kao u slučaju Isusove braće, on nikada nije postao velik u kraljevstvu jer je lišio samoga sebe tog intimnog i osobnog druženja s Učiteljem koje je mogao steći da je tada bio spreman učiniti ono što je Isus od njega tražio, a što je nekoliko godina kasnije sam izabrao učiniti.

Bogatstvo nema izravnu vezu s ulazom u kraljevstvo nebesko, ali ljubav prema bogatstvu ima. Duhovne odanosti kraljevstva nisu u skladu sa materijalističkom servilnosti. Čovjek ne može podijeliti visoku odanost duhovnom idealu sa odanosti materijalizmu.

Isus nikada nije učio da nije bilo u redu imati bogatstvo. On je tražio da dvanaestorica i sedamdesetorica posvete sve svoje svjetovne posjede zajedničkom cilju. A čak se i tada zalagao za profitabilnu prodaju njihove imovine, kao u slučaju apostola Matije. Isus je mnogo puta savjetovao svoje imućnije sljedbenike onako kako je savjetovao bogataša iz Rima. Učitelj je smatrao mudrim uložiti višak zarade kao legitiman oblik osiguranja od buduće i neizbježne nedaće. Kad je apostolska riznica bila prepuna, Juda je stavljao novac na deposit kako bi živjeli o toj ušteđevini u vrijeme nižih prihoda. Juda je to činio u savjetovanju s Andrijom. Isus se nikada nije osobno uplitao u financijska pitanja svojih apostola, osim u isplati milostinje. No, on je uvijek osuđivao jedan oblik ekonomskog zlostavljanja, a to je bilo nepošteno iskorištavanje slabih, neukih i nesretnih ljudi od onih njihovih bližnjih koji su bili snažniji, oštroumniji i inteligentniji. Isus je izjavio da takav neljudski tretman muškaraca, žena i djece nije bio u skladu s idealima bratstva nebeskog kraljevstva.

Matadormus had parted with his wealth, it probably would have been put right back into his hands for administration as treasurer of the seventy. For later on, after the establishment of the church at Jerusalem, he did obey the Master's injunction, although it was then too late to enjoy membership in the seventy, and he became the treasurer of the Jerusalem church, of which James the Lord's brother in the flesh was the head.

163:2.8 (1802.4) Thus always it was and forever will be: Men must arrive at their own decisions. There is a certain range of the freedom of choice which mortals may exercise. The forces of the spiritual world will not coerce man; they allow him to go the way of his own choosing.

163:2.9 (1802.5) Jesus foresaw that Matadormus, with his riches, could not possibly become an ordained associate of men who had forsaken all for the gospel; at the same time, he saw that, without his riches, he would become the ultimate leader of all of them. But, like Jesus' own brethren, he never became great in the kingdom because he deprived himself of that intimate and personal association with the Master which might have been his experience had he been willing to do at this time the very thing which Jesus asked, and which, several years subsequently, he actually did.

163:2.10 (1803.1) Riches have nothing directly to do with entrance into the kingdom of heaven, but the *love of wealth* does. The spiritual loyalties of the kingdom are incompatible with servility to materialistic mammon. Man may not share his supreme loyalty to a spiritual ideal with a material devotion.

163:2.11 (1803.2) Jesus never taught that it was wrong to have wealth. He required only the twelve and the seventy to dedicate all of their worldly possessions to the common cause. Even then, he provided for the profitable liquidation of their property, as in the case of the Apostle Matthew. Jesus many times advised his well-to-do disciples as he taught the rich man of Rome. The Master regarded the wise investment of excess earnings as a legitimate form of insurance against future and unavoidable adversity. When the apostolic treasury was overflowing, Judas put funds on deposit to be used subsequently when they might suffer greatly from a diminution of income. This Judas did after consultation with Andrew. Jesus never personally had anything to do with the apostolic finances except in the disbursement of alms. But there was one economic abuse which he many times condemned, and that was the unfair exploitation of the weak, unlearned, and less fortunate of men by their strong, keen, and more intelligent fellows. Jesus declared that such inhuman treatment of men, women, and children was incompatible with the ideals of the brotherhood of the kingdom of heaven.

3. RASPRAVA O BOGATSTVU

Kad je Isus završio razgovor s Matadormusom, oko njih su se okupili Petar i nekoliko drugih apostola i dok se bogati mladić udaljavao od njih, Isus se okrenuo apostolima i rekao: " Vidite kako je teško onima koji imaju bogatstvo potpuno ući u kraljevstvo Božje! Čovjek ne može dijeliti duhovno bogoslužje s materijalnim pobožnostima; nitko ne može služiti dvojici gospodara. Vi znate reći, 'lakše je devi proći kroz ušicu igle nego nežidovu baštiniti život vječni.' A ja vam kažem da je lakše devi proći kroz ušicu igle nego ovim samozadovoljnim bogatašima ući u kraljevstvo nebesko."

Kad su Petar i drugi apostoli čuli te riječi, bili su jako iznenađeni, tako da je Petar upitao: "Tko onda, Učitelju, može naći spasenje? Hoće li i jedan bogataš biti primljen u kraljevstvo?" A Isus je odgovorio: "Nije tako, Petre, već je slučaj da oni koji se uzdaju u bogatstvo teško mogu ući u duhovni život koji vodi do vječnog napretka. Ali čak i ako je tako, mnogo toga što je čovjeku nemoguće, moguće je Ocu na nebu; prije svega trebamo prepoznati da je s Bogom sve moguće."

Kako su se slušatelji razili, Isus je bio žalostan što Matadormus nije ostao s njima, jer je jako volio mladića. A kad su otišli u šetnju uz jezero i sjeli pored vode, govoreći u ime dvanaestorice (kako su sada svi bili prisutni), Petar je rekao: "Ne razumijemo to što si rekao bogatom mladiću. Hoćemo li tražiti od svih koji nas hoće slijediti da se odreknu svog svjetovnog imetka?" A Isus je rekao: "Ne, Petre, već samo od onih koji žele postati apostoli i živjeti sa mnom onako kako vi živite, kao jedna obitelj. Otac traži od svoje djece naklonost koja je neiskvarena i nepodijeljena. Morate se odreći bilo čega što postane zapreka između vas i vaše ljubavi prema istinama kraljevstva. Ako čovjekovo bogatstvo ne narušava suverenitet njegove duše, ono nema nikakvog utjecaja u duhovnom životu onih koji žele ući u kraljevstvo."

Onda je Petar rekao: "Ali, Učitelju, mi smo sve ostavili kako bi tebe slijedili, što će nam onda ostati?" Isus se obratio svima među dvanaesticom: "Zaista, zaista, kažem vam da svaki koji poradi mene i nebeskog kraljevstva ostavi svoje bogatstvo, dom, ženu, braću, roditelje ili djecu, prima mnogostruko više već u ovom svijetu i pored mogućih progona, a u budućem svijetu baštini život vječni. Ali mnogi koji su sada prvi bit će posljednji, a posljednji će često biti na prvom mjestu. Otac se odnosi prema svojim stvorenjima u skladu s njihovim potrebama i

3. THE DISCUSSION ABOUT WEALTH

^{163:3.1 (1803.3)} By the time Jesus had finished talking with Matadormus, Peter and a number of the apostles had gathered about him, and as the rich young man was departing, Jesus turned around to face the apostles and said: "You see how difficult it is for those who have riches to enter fully into the kingdom of God! Spiritual worship cannot be shared with material devotions; no man can serve two masters. You have a saying that it is 'easier for a camel to go through the eye of a needle than for the heathen to inherit eternal life.' And I declare that it is as easy for this camel to go through the needle's eye as for these self-satisfied rich ones to enter the kingdom of heaven."

^{163:3.2 (1803.4)} When Peter and the apostles heard these words, they were astonished exceedingly, so much so that Peter said: "Who then, Lord, can be saved? Shall all who have riches be kept out of the kingdom?" And Jesus replied: "No, Peter, but all who put their trust in riches shall hardly enter into the spiritual life that leads to eternal progress. But even then, much which is impossible to man is not beyond the reach of the Father in heaven; rather should we recognize that with God all things are possible."

^{163:3.3 (1803.5)} As they went off by themselves, Jesus was grieved that Matadormus did not remain with them, for he greatly loved him. And when they had walked down by the lake, they sat there beside the water, and Peter, speaking for the twelve (who were all present by this time), said: "We are troubled by your words to the rich young man. Shall we require those who would follow you to give up all their worldly goods?" And Jesus said: "No, Peter, only those who would become apostles, and who desire to live with me as you do and as one family. But the Father requires that the affections of his children be pure and undivided. Whatever thing or person comes between you and the love of the truths of the kingdom, must be surrendered. If one's wealth does not invade the precincts of the soul, it is of no consequence in the spiritual life of those who would enter the kingdom."

^{163:3.4 (1804.1)} And then said Peter, "But, Master, we have left everything to follow you, what then shall we have?" And Jesus spoke to all of the twelve: "Verily, verily, I say to you, there is no man who has left wealth, home, wife, brethren, parents, or children for my sake and for the sake of the kingdom of heaven who shall not receive manifold more in this world, perhaps with some persecutions, and in the world to come eternal life. But many who are first shall be last, while the last shall often be first. The Father deals with his creatures in accordance with their needs and in

svojim pravednim zakonima milosrdne i obzirne ljubavi za dobrobit svemira.

"Kraljevstvo je nebesko slično domaćinu koji je bio veliki poslodavac i koji iziđe u ranu zoru da unajmi radnike da rade u njegovu vinogradu. I pogodi se s radnicima da ih plati po denar na dan i posla ih u svoj vinograd. Kad opet izađe oko devet sati i vidje druge gdje stoje na trgu nezaposleni, reče im: 'Idite i vi u moj vinograd pa ću vam platiti što bude pravo.' I oni odoše i odmah počеше raditi. I opet iziđe i isto učini oko dvanaest i oko tri. Kad ode na tržnicu oko pet popodne, nađe i druge gdje stoje te ih zapita, 'Što stojite ovdje povazdan besposleni?' A oni mu odgovoriše, 'Jer nas nitko ne unajmi.' Onda reče domaćin, 'Idite i vi u moj vinograd, pa što bude pravo, to ću vam platiti'.

"Kada dođe večer, reče ovaj vlasnik vinograda svome upravitelju: 'Pozovi radnike pa ih plati počevši od posljednjih.' Tada dođoše oni koji su bili zaposleni od pet sati i primiše po denar i tako je bio slučaj sa svim ostalim radnicima. Kada su došli oni koji su radili od ranog jutra i vidjeli koliko su dobili drugi radnici, pomislili su da će primiti više od onog iznosa za koji su se bili nagodili s domaćinom. Ali kao i svi drugi, i oni su primili po denar. A kad je svaki dobio svoju plaću, oni su se žalili domaćinu govoreći: 'Ovi su radnici koji su posljednji zaposleni radili samo jedan sat, a ti si ih platio isto kao i nas koji smo morali podnositi tegobu dana i prženje sunca.'

"Onda je odgovorio domaćin: 'Moji prijatelji, ja vam ne činim ništa krivo. Zar se niste sa mnom pogodili da radite za denar na dan? Uzmite što je vaše i idite svojim putem, jer je moja volja da dam onima koji su došli zadnji kao i vama. Nije li mi slobodno činiti što hoću s onim što je moje? Ili je oko vaše zavidno jer želim biti dobar i ukazati milost?'"

4. OPROŠTAJ SA SEDAMDESETORICOM

Bilo je dirljivo vidjeti Magadanski tabor dok su se sedamdesetorica spremali na svoju prvu misiju. Rano ujutro u svom posljednjem obraćanju sedamdesetorici, Isus je stavio naglasak na sljedeće:

1. Evanđelje kraljevstva mora biti proglašeno cijelom svijetu, nežidovima kao i Židovima.

2. Kad služite bolesnima, nemojte ih navoditi da očekuju čuda.

obedience to his just laws of merciful and loving consideration for the welfare of a universe.

163:3.5 (1804.2) "The kingdom of heaven is like a householder who was a large employer of men, and who went out early in the morning to hire laborers to work in his vineyard. When he had agreed with the laborers to pay them a denarius a day, he sent them into the vineyard. Then he went out about nine o'clock, and seeing others standing in the market place idle, he said to them: 'Go you also to work in my vineyard, and whatsoever is right I will pay you.' And they went at once to work. Again he went out about twelve and about three and did likewise. And going to the market place about five in the afternoon, he found still others standing idle, and he inquired of them, 'Why do you stand here idle all the day?' And the men answered, 'Because nobody has hired us.' Then said the householder: 'Go you also to work in my vineyard, and whatever is right I will pay you.'

163:3.6 (1804.3) "When evening came, this owner of the vineyard said to his steward: 'Call the laborers and pay them their wages, beginning with the last hired and ending with the first.' When those who were hired about five o'clock came, they received a denarius each, and so it was with each of the other laborers. When the men who were hired at the beginning of the day saw how the later comers were paid, they expected to receive more than the amount agreed upon. But like the others every man received only a denarius. And when each had received his pay, they complained to the householder, saying: 'These men who were hired last worked only one hour, and yet you have paid them the same as us who have borne the burden of the day in the scorching sun.'

163:3.7 (1804.4) "Then answered the householder: 'My friends, I do you no wrong. Did not each of you agree to work for a denarius a day? Take now that which is yours and go your way, for it is my desire to give to those who came last as much as I have given to you. Is it not lawful for me to do what I will with my own? or do you begrudge my generosity because I desire to be good and to show mercy?'"

4. FAREWELL TO THE SEVENTY

163:4.1 (1804.5) It was a stirring time about the Magadan Camp the day the seventy went forth on their first mission. Early that morning, in his last talk with the seventy, Jesus placed emphasis on the following:

163:4.2 (1804.6) 1. The gospel of the kingdom must be proclaimed to all the world, to gentile as well as to Jew.

163:4.3 (1804.7) 2. While ministering to the sick, refrain from teaching the expectation of miracles.

3. Proglasite duhovno bratstvo sinova Božjih, a ne spoljašnje kraljevstvo svjetovne moći i materijalne slave.

4. Ne gubite vrijeme na previše društvenih aktivnosti i drugih trivijalnosti koje vas mogu odvratiti od svesrdne odanosti navješćivanju evanđelja.

5. Ako se prva kuća koju budete odabrali pokaže dostojna, u toj kući ostanite dokle budete u tom gradu.

6. Objasnite svim odanim vjernicima da je došlo vrijeme za otvoreni raskid sa religioznim vođama Židova u Jeruzalemu.

7. Poučavajte da se sve što se od čovjeka traži može sažeti u ovu jednu zapovijed: Ljubi Gospodina Boga svojega svim umom svojim i svom dušom svojom, a svoga bližnjega kao samoga sebe. (Ovo su trebali učiti kao čovjekovu jedinu dužnost na mjesto 613 pravila življenja koja su učili ferizeji.)

Kad se Isus tako obratio sedamdesetorici u prisutnosti svih apostola i učenika, Šimun Petar ih je poveo na stranu da ih službeno zaredi, uz propovijed koja se temeljila na Učiteljevoj poruci kad je položio ruke na njihove glave i proglasio ih glasnici kraljevstva. Petar je opomenuo sedamdesetoricu da u sebi njeguju sljedeće vrline:

1. *Posvećenu odanost.* Da se uvijek mole da Otac pošalje nove radnike u žetvu evanđelja. Objasnio je da kad se čovjek tako moli, veća je vjerovatnoća da će reći, "Evo mene; pošalji mene." Upozorio ih je da ne zanemare svakodnevno obožavanje.

2. *Istinsku hrabrost.* Upozorio ih je da će naići na netrpeljivost i da će sigurno doživjeti progone. Petar im je rekao da njihova misija nije bila za kukavice i savjetovao je one koji su bili ispunjeni strahom da se povuku prije nego što će početi. No, nitko se nije povukao.

3. *Vjeru i pouzdanje.* Trebali su ići na ovu kratku misiju u potpunosti nezbrinuti; morali su se uzdati u Oca za hranu, prenoćište i sve druge potrebe.

4. *Polet i inicijativu.* Trebali su biti ispunjeni poletom i inteligentnim entuzijazmom; morali su se isključivo pridržavati posla njihova Učitelja. Na Istoku je običaj da se ljudi naširoko i ceremonijalno pozdravljaju; tako su bili upućeni da "usput nikoga ne pozdravljaju," što je u svakodnevnom govoru značilo da se trebaju baviti samo svojim poslom ne gubeći vremena. To nije imalo nikakve veze sa prijateljski pozdravima.

163:4.4 (1805.1) 3. Proclaim a spiritual brotherhood of the sons of God, not an outward kingdom of worldly power and material glory.

163:4.5 (1805.2) 4. Avoid loss of time through overmuch social visiting and other trivialities which might detract from wholehearted devotion to preaching the gospel.

163:4.6 (1805.3) 5. If the first house to be selected for a headquarters proves to be a worthy home, abide there throughout the sojourn in that city.

163:4.7 (1805.4) 6. Make clear to all faithful believers that the time for an open break with the religious leaders of the Jews at Jerusalem has now come.

163:4.8 (1805.5) 7. Teach that man's whole duty is summed up in this one commandment: Love the Lord your God with all your mind and soul and your neighbor as yourself. (This they were to teach as man's whole duty in place of the 613 rules of living expounded by the Pharisees.)

163:4.9 (1805.6) When Jesus had talked thus to the seventy in the presence of all the apostles and disciples, Simon Peter took them off by themselves and preached to them their ordination sermon, which was an elaboration of the Master's charge given at the time he laid his hands upon them and set them apart as messengers of the kingdom. Peter exhorted the seventy to cherish in their experience the following virtues:

163:4.10 (1805.7) 1. *Consecrated devotion.* To pray always for more laborers to be sent forth into the gospel harvest. He explained that, when one so prays, he will the more likely say, "Here am I; send me." He admonished them to neglect not their daily worship.

163:4.11 (1805.8) 2. *True courage.* He warned them that they would encounter hostility and be certain to meet with persecution. Peter told them their mission was no undertaking for cowards and advised those who were afraid to step out before they started. But none withdrew.

163:4.12 (1805.9) 3. *Faith and trust.* They must go forth on this short mission wholly unprovided for; they must trust the Father for food and shelter and all other things needful.

163:4.13 (1805.10) 4. *Zeal and initiative.* They must be possessed with zeal and intelligent enthusiasm; they must attend strictly to their Master's business. Oriental salutation was a lengthy and elaborate ceremony; therefore had they been instructed to "salute no man by the way," which was a common method of exhorting one to go about his business without the waste of time. It had nothing to do with the matter of friendly greeting.

5. *Ljubaznost i učtivost.* Učitelj ih je uputio da izbjegavaju nepotrebno gubljenje vremena na društvene ceremonije, ali je sugerirao blagost prema svima s kojima dođu u kontakt. Trebali su pokazati svaku dobrotu prema onima koji ih prime u svojim domovima. Strogo ih je upozorio da ne napuste skromnu kuću zato što im se nudi smještaj u ugodnijoj ili utjecajnijoj kući.

6. *Službovanje bolesnima.* Petar je upozorio sedamdeseticu da traže one koji su bili bolesni u umu i tijelu i da učine sve što je u njihovoj moći da pomognu u ublažavanju ili ozdravljenju njihovih bolesti.

A kad im je tako dao savjete i upute, oni su pošli, dvojica po dvojica, na njihovu misiju u Galileji, Samariji i Judeji.

Istina da su Židovi imali određeno poštovanje prema broju sedamdeset, smatrajući da je na svijetu bilo sedamdeset nacija neznaboštva, i da su ovi glasnici primili upute da navijeste evanđelje svim narodima, ali svejedno, kako mi to razumijemo, samo je slučajnost odredila da ova skupina broji sedamdeset članova. Isus bi svakako bio voljan primiti i brojne druge, ali oni nisu bili voljni platiti cijenu tako što će se odreći bogatstva i svojih obitelji.

5. PRESELJENJE TABORA U PELU

Isus i dvanaestorica su se spremali uspostaviti svoje posljednje sjedište u Perei u blizini Pele, gdje je Učitelj bio kršten u Jordanu. Posljednjih su deset dana studenog bili u vijećanju u Magadanu, dok se u utorak 6. prosinca cijela skupina od gotovo tri stotine članova rano ujutro uputila u Pelu, gdje su se utaborili da prenoće uz rijeku. Bilo je to isto mjesto, pored izvora, gdje se prije više godina utaborio Ivan Krstitelj.

Nakon što su nasputili tabor u Magadanu, David Zebedejev se vratio u Betsaidu i odmah počeo rasturati glasničku službu. Kraljevstvo je sada ulazilo u novu fazu. Hodočasnici su iz dana u dan stizali ne samo iz svih dijelova Palestine, već i iz udaljenih krajeva Rimskog carstva. Vjernici su povremeno dolazili iz Mezopotamije i iz zemalja istočno od Tigrisa. U skladu s tim, David je u nedjelju 18. prosinca, uz pomoć svog korpusa glasnika natovario na teretne životinje taborsku opremu koja je bila smještena u kući njegova oca, s kojim je nekada vodio tabor u Betsaidi nedaleko od jezera. Za sada se oprašćajući od Betsaide, nastavio je ići pored obale duž Jordana do mjesta koje se nalazilo otprilike pola milje sjeverno od

163:4.14 (1805.11) 5. *Kindness and courtesy.* The Master had instructed them to avoid unnecessary waste of time in social ceremonies, but he enjoined courtesy toward all with whom they should come in contact. They were to show every kindness to those who might entertain them in their homes. They were strictly warned against leaving a modest home to be entertained in a more comfortable or influential one.

163:4.15 (1805.12) 6. *Ministry to the sick.* The seventy were charged by Peter to search out the sick in mind and body and to do everything in their power to bring about the alleviation or cure of their maladies.

163:4.16 (1805.13) And when they had been thus charged and instructed, they started out, two and two, on their mission in Galilee, Samaria, and Judea.

163:4.17 (1806.1) Although the Jews had a peculiar regard for the number seventy, sometimes considering the nations of heathendom as being seventy in number, and although these seventy messengers were to go with the gospel to all peoples, still as far as we can discern, it was only coincidental that this group happened to number just seventy. Certain it was that Jesus would have accepted no less than half a dozen others, but they were unwilling to pay the price of forsaking wealth and families.

5. MOVING THE CAMP TO PELLA

163:5.1 (1806.2) Jesus and the twelve now prepared to establish their last headquarters in Perea, near Pella, where the Master was baptized in the Jordan. The last ten days of November were spent in council at Magadan, and on Tuesday, December 6, the entire company of almost three hundred started out at daybreak with all their effects to lodge that night near Pella by the river. This was the same site, by the spring, that John the Baptist had occupied with his camp several years before.

163:5.2 (1806.3) After the breaking up of the Magadan Camp, David Zebedee returned to Betsaida and began immediately to curtail the messenger service. The kingdom was taking on a new phase. Daily, pilgrims arrived from all parts of Palestine and even from remote regions of the Roman Empire. Believers occasionally came from Mesopotamia and from the lands east of the Tigris. Accordingly, on Sunday, December 18, David, with the help of his messenger corps, loaded on to the pack animals the camp equipage, then stored in his father's house, with which he had formerly conducted the camp of Betsaida by the lake. Bidding farewell to Betsaida for the time being, he proceeded down the lake shore and

apostolskog tabora; i za manje od tjedan dana, bio je spreman ponuditi gostoprimstvo za gotovo tisuću i pol hodočasnika. Apostolski tabor je mogao primiti nekih pet stotina osoba. Bilo je to vrijeme kišne sezone u Palestini i bilo je potrebno zbrinuti sve veći broj posjetitelja, najvećim dijelom iskrenih, koji su došli u Pereju da vide Isusa i da čuju njegova učenja.

David je učinio sve to na vlastitu inicijativu, iako se posavjetovao s Filipom i Matijom u Magadanu. Zaposlio je većinu ljudi iz svog bivšeg korpusa glasnika kao pomagače u vođenju tabora; sada je koristio manje od dvadeset ljudi na redovnoj glasničkoj dužnosti. Pred kraj prosinca i prije povratka sedamdesetorice, oko Učitelja se okupilo gotovo osam stotina posjetitelja koji su svi našli smještaj u Davidovom taboru.

6. POVRATAK SEDAMDESETORICE

U petak, 30. prosinca, dok je Isus bio u obližnjim brdima u pratnji Petra, Jakova i Ivana, u sjedište u Peli su počeli stizati pripadnici sedamdeset glasnika, dvojica po dvojica, u pratnji brojnih vjernika. Sedamdesetorica su se okupili oko govorničkog podija oko pet sati, kad se Isus vratio u tabor. Večernji obrok je bio odgođen više od sat vremena, kako bi ovi entuzijastični učitelji evanđelja kraljevstva mogli govoriti o svojim iskustvima. Davidovi glasnici su već donijeli neke od tih vijesti apostolima prethodnih tjedana, ali bilo je zaista inspirativno nanovo čuti osobne pripovijedi ovih novih učitelja evanđelja koji su govorili o tome kako je njihova poruka primljena od gladnih Židova i nežidova. Isus je konačno imao priliku vidjeti kako ljudi šire radosnu vijest bez njegove osobne prisutnosti. Učitelj je sada znao da je mogao napustiti ovaj svijet a da ozbiljno ne omete napredak kraljevstva.

Kad su sedamdesetorica rekli da im se "čak i zli duhovi pokoravaju," aludirali su na izvanredna ozdravljenja u žrtava nervnih poremećaja. Ipak, bilo je nekoliko slučajeva gdje su oslobodili ljude od stvarne opsjednutosti duhovima i pozivajući se na to, Isus je rekao: "Nije čudo da vam se pokoravaju ti neposlušni manji duhovi, jer sam vidio kako Satan pada kao munja s neba. No, ne radujte se toliko tome, jer ponavljam da, čim se vratim k Ocu, mi ćemo poslati naše duhove u svaki ljudski um, tako da ovih nekoliko izgubljenih duhova više neće moći ući u umove nesretnih smrtnika. Radujem se s vama što imate moć nad ljudima, ali nemojte se uzoholiti zbog tog iskustva, već se prije radujte što su vam imena zapisana na nebesima i što ste na taj način krenuli u beskrajnu

along the Jordan to a point about one-half mile north of the apostolic camp; and in less than a week he was prepared to offer hospitality to almost fifteen hundred pilgrim visitors. The apostolic camp could accommodate about five hundred. This was the rainy season in Palestine, and these accommodations were required to take care of the ever-increasing number of inquirers, mostly earnest, who came into Perea to see Jesus and to hear his teaching.

163:5.3 (1806.4) David did all this on his own initiative, though he had taken counsel with Philip and Matthew at Magadan. He employed the larger part of his former messenger corps as his helpers in conducting this camp; he now used less than twenty men on regular messenger duty. Near the end of December and before the return of the seventy, almost eight hundred visitors were gathered about the Master, and they found lodging in David's camp.

6. THE RETURN OF THE SEVENTY

163:6.1 (1806.5) On Friday, December 30, while Jesus was away in the near-by hills with Peter, James, and John, the seventy messengers were arriving by couples, accompanied by numerous believers, at the Pella headquarters. All seventy were assembled at the teaching site about five o'clock when Jesus returned to the camp. The evening meal was delayed for more than an hour while these enthusiasts for the gospel of the kingdom related their experiences. David's messengers had brought much of this news to the apostles during previous weeks, but it was truly inspiring to hear these newly ordained teachers of the gospel personally tell how their message had been received by hungry Jews and gentiles. At last Jesus was able to see men going out to spread the good news without his personal presence. The Master now knew that he could leave this world without seriously hindering the progress of the kingdom.

163:6.2 (1807.1) When the seventy related how "even the devils were subject" to them, they referred to the wonderful cures they had wrought in the cases of victims of nervous disorders. Nevertheless, there had been a few cases of real spirit possession relieved by these ministers, and referring to these, Jesus said: "It is not strange that these disobedient minor spirits should be subject to you, seeing that I beheld Satan falling as lightning from heaven. But rejoice not so much over this, for I declare to you that, as soon as I return to my Father, we will send forth our spirits into the very minds of men so that no more can these few lost spirits enter the minds of unfortunate mortals. I rejoice with you that you have power with men, but be not lifted up because

karijeru duhovnog osvajanja."

I sada, neposredno prije sudjelovanja u večeri, Isus je doživio jednu od onih rijetkih epizoda emocionalnog zanosa koje su njegovi sljedbenici povremeno imali priliku svjedočiti. On je rekao: "Hvala ti, Oče moj, Gosporadu neba i zemlje, jer dok je ovo predivno evanđelje sakriveno od mudrih i samopravednih, duh otkriva te duhovne slave ovoj djeci kraljevstva. Oče moj, ovi događaji moraju biti ugodni tvojim očima, i ja se radujem proširenju radosne vijesti po cijelom svijetu, čak i nakon što se vratim tebi da završim posao koji si mi povjerio. Duboko sam dirnut znanjem da se spremaš predati svu vlast u moje ruke, jer samo ti stvarno znaš tko sam ja i samo te ja istinskim poznajem, i oni kojima sam te obznanio. A kad se završi ovo otkrivenje mojoj braći u tijelu, nastaviti ću objavu tvojim stvorenjima na nebu."

Kad je Isus tako govorio Ocu, okrenuo se na stranu da govori sa svojim apostolima i služiteljima: "Blago očima koje vide što vi vidite i učima koje čuju što vi čujete. Kažem vam da su mnogi proroci i velikani htjeli vidjeti to što vi vidite, ali to im nije bilo dopušteno. I mnoge će buduće generacije djece svjetla, kada čuju o svim ovim stvarima, zavidjeti vama koji ste ih čuli i vidjeli."

Zatim je, obraćajući se apostolima, rekao: "Čuli ste kako su mnogi gradovi i sela primili radosnu vijest kraljevstva i kako moje službenike i učitelje prihvaćaju Židovi i nežidovi. Blažena su doista mjesta koja prihvate vjeru u evanđelje kraljevstva. Ali jao tebi i onima koji odbacuju svjetlost, jao Korozainu, Betsaidi i Kafarnaumu, gradovima koji nisu primili ove glasnike. Kažem vam da kad bi se čudesa koja su se dogodila u tim mjestima zbila u Tiru i Sidonu, žitelji ovih takozvanih poganskih gradova bi se već odavno pokajali u kostrijetu i pepelu. Zato će zaista biti lakše Tim i Sidonu na sudnji dan."

Kako je sutradan bila subota, Isus je otišao nasamo sa sedamdesetoricom i rekao: "Jako se radujem što ste se vratili s dobrim vijestima o prijemu evanđelja kraljevstva među tolikim ljudima po svoj Galileji, Samariji i Judeji. Ali zašto ste tako iznenađeni? Zar niste očekivali da vaša poruka očituje moć u isporuci? Jeste li pošli s tako malo vjere u ovo evanđelje da se vraćate iznenađeni

of this experience but the rather rejoice that your names are written on the rolls of heaven, and that you are thus to go forward in an endless career of spiritual conquest."

163:6.3 (1807.2) And it was at this time, just before partaking of the evening meal, that Jesus experienced one of those rare moments of emotional ecstasy which his followers had occasionally witnessed. He said: "I thank you, my Father, Lord of heaven and earth, that, while this wonderful gospel was hidden from the wise and self-righteous, the spirit has revealed these spiritual glories to these children of the kingdom. Yes, my Father, it must have been pleasing in your sight to do this, and I rejoice to know that the good news will spread to all the world even after I shall have returned to you and the work which you have given me to perform. I am mightily moved as I realize you are about to deliver all authority into my hands, that only you really know who I am, and that only I really know you, and those to whom I have revealed you. And when I have finished this revelation to my brethren in the flesh, I will continue the revelation to your creatures on high."

163:6.4 (1807.3) When Jesus had thus spoken to the Father, he turned aside to speak to his apostles and ministers: "Blessed are the eyes which see and the ears which hear these things. Let me say to you that many prophets and many of the great men of the past ages have desired to behold what you now see, but it was not granted them. And many generations of the children of light yet to come will, when they hear of these things, envy you who have heard and seen them."

163:6.5 (1807.4) Then, speaking to all the disciples, he said: "You have heard how many cities and villages have received the good news of the kingdom, and how my ministers and teachers have been received by both the Jew and the gentile. And blessed indeed are these communities which have elected to believe the gospel of the kingdom. But woe upon the light-rejecting inhabitants of Chorazin, Betsaida-Julias, and Capernaum, the cities which did not well receive these messengers. I declare that, if the mighty works done in these places had been done in Tyre and Sidon, the people of these so-called heathen cities would have long since repented in sackcloth and ashes. It shall indeed be more tolerable for Tyre and Sidon in the day of judgment."

163:6.6 (1807.5) The next day being the Sabbath, Jesus went apart with the seventy and said to them: "I did indeed rejoice with you when you came back bearing the good tidings of the reception of the gospel of the kingdom by so many people scattered throughout Galilee, Samaria, and Judea. But why were you so surprisingly elated? Did you not expect that your message would

njegovom učinkovitosti? A sada, dok ne želim ugasi ti duh vaše radosti, ozbiljno vas upozoravam na suptilnost ponosa, na duhovnu oholost. Ako bi samo razumjeli pad Lucifera, nitkova jednog, ozbiljno bi izbjegavali sve oblike duhovne oholosti.

"Prihvatili ste se ovog velikog rada na poučavanju da je čovjek sin Božji. Ja sam vam pokazao put; činite svoju dužnost i neka vam ne dodija činiti dobro. Vama i svima koji budu slijedili u vašim stopama, uvijek govorim: Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram moj na se i učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca i tako ćete naći spokoj dušama svojim."

I našli su istinu u Učiteljevim riječima kad su iskušali njegova obećanja. Od toga dana nebrojene tisuće drugih su također testirale i naše dokaza istinitosti ovih obećanja.

7. PRIPREMA ZA POSLJEDNJU MISIJU

Slijedećih je nekoliko dana bilo dosta žurno u Peli; završavali su pripreme za misiju u Pereji. Isus i njegovi suradnici su bili spremni poći na svoju zadnju misiju, tri mjeseca u obilasku cijele Pereje, nakon čega je Učitelj namjeravao ići u Jeruzalem da tu zaključi svoje zemaljske poslove. Tijekom tog razdoblja, tabor u Peli je bio sjedište Isusa i njegovih apostola.

Isus više nije morao putovati u inozemstvo kako bi učio ljude. Oni su sada dolazili k njemu u sve većem broju iz tjedna u tjedan i sa svih strana, ne samo iz Palestine već iz cijelog Rimskog svijeta i Bliskog Istoka. Iako je Učitelj išao sa sedamdesetoricom u obilazak Pereje, on je proveo veći dio vremena u taboru u Peli, poučavajući mnoštvo i propovijedajući apostolima. Tijekom ova tri mjeseca, najmanje deset apostola je uvijek bilo uz Isusa.

Korpus žena se također pripremao za polazak, dvije po dvije, u pratnji sedamdesetorice u njihovu radu u većim gradovima Pereje. Ova je izvorna grupa od dvanaest žena nedavno obučila veći korpus od pedeset drugih žena u radu na obilasku domova i umjeću služenja bolesnima i ožalošćenima. Perpetua, žena Šimuna Petra, je ušla u ovaj korpus žena i postala upraviteljica nad sve širim aktivnostima grupe pod Abnerovih nadzorom. Perpetua je nakon Duhova ostala uz

manifest power in its delivery? Did you go forth with so little faith in this gospel that you come back in surprise at its effectiveness? And now, while I would not quench your spirit of rejoicing, I would sternly warn you against the subtleties of pride, spiritual pride. If you could understand the downfall of Lucifer, the iniquitous one, you would solemnly shun all forms of spiritual pride.

163:6.7 (1808.1) "You have entered upon this great work of teaching mortal man that he is a son of God. I have shown you the way; go forth to do your duty and be not weary in well doing. To you and to all who shall follow in your steps down through the ages, let me say: I always stand near, and my invitation-call is, and ever shall be, Come to me all you who labor and are heavy laden, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn of me, for I am true and loyal, and you shall find spiritual rest for your souls."

163:6.8 (1808.2) And they found the Master's words to be true when they put his promises to the test. And since that day countless thousands also have tested and proved the surety of these same promises.

7. PREPARATION FOR THE LAST MISSION

163:7.1 (1808.3) The next few days were busy times in the Pella camp; preparations for the Perea mission were being completed. Jesus and his associates were about to enter upon their last mission, the three months' tour of all Perea, which terminated only upon the Master's entering Jerusalem for his final labors on earth. Throughout this period the headquarters of Jesus and the twelve apostles was maintained here at the Pella camp.

163:7.2 (1808.4) It was no longer necessary for Jesus to go abroad to teach the people. They now came to him in increasing numbers each week and from all parts, not only from Palestine but from the whole Roman world and from the Near East. Although the Master participated with the seventy in the tour of Perea, he spent much of his time at the Pella camp, teaching the multitude and instructing the twelve. Throughout this three months' period at least ten of the apostles remained with Jesus.

163:7.3 (1808.5) The women's corps also prepared to go out, two and two, with the seventy to labor in the larger cities of Perea. This original group of twelve women had recently trained a larger corps of fifty women in the work of home visitation and in the art of ministering to the sick and the afflicted. Perpetua, Simon Peter's wife, became a member of this new division of the women's corps and was intrusted with the leadership of the enlarged women's work under Abner. After Pentecost she

svoga slavnog muža, prateći ga na svim njegovim misionarskim putovanjima; i kad je Petar bio razapet u Rimu, bila je bačena divljim zvijerima u areni. Ovaj je novi korpus žena ubraja i supruge Filipa i Matije, kao i majku Jakova i Ivana.

Rad na promicanju kraljevstva sada ulazi u završnu fazu razvoja pod Isusovim osobnom nadzorom. Bila je to faza obilježena duhovnom dubinom, za razliku od ranijih dana njegove popularnosti u Galileji kad su mase naklonjene traženju čuda slijedile Učitelja. Međutim, još uvijek je bio veliki broj njegovih sljedbenika koji su bili materijalno naklonjeni, koji nisu uspjeli shvatiti istinu da je kraljevstvo nebesko duhovno bratstvo ljudi utemeljeno na vječnoj činjenici sveopćeg Božjeg oćinstva.

remained with her illustrious husband, accompanying him on all of his missionary tours; and on the day Peter was crucified in Rome, she was fed to the wild beasts in the arena. This new women's corps also had as members the wives of Philip and Matthew and the mother of James and John.

163:7.4 (1808.6) The work of the kingdom now prepared to enter upon its terminal phase under the personal leadership of Jesus. And this present phase was one of spiritual depth in contrast with the miracle-minded and wonder-seeking multitudes who followed after the Master during the former days of popularity in Galilee. However, there were still any number of his followers who were material-minded, and who failed to grasp the truth that the kingdom of heaven is the spiritual brotherhood of man founded on the eternal fact of the universal fatherhood of God.

POGLAVLJE 164. BLAGDAN POSVEĆENJA

⇐ 163

Knjiga Urantije

165 ⇐

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 164 BLAGDAN POSVEĆENJA

Sekcije

Uvod

1. PRIČA O DOBROM SAMARIJANCU
2. U JERUZALEMU
3. ISCJELJIVANJE SLIJEPOG PROSJAKA
4. JOŠIJA PRED VELIKIM VIJEĆEM
5. POUČAVANJE NA SALOMONOVU TRIJEMU

PAPER 164

AT THE FEAST OF DEDICATION

SECTIONS

Introduction

1. Story of the Good Samaritan
2. At Jerusalem
3. Healing the Blind Beggar
4. Josiah Before the Sanhedrin
5. Teaching in Solomon's Porch

Uvod

Nakon što su utemeljili tabor u Peli, Isus je potajno otišao u Jeruzalem u pratnji Natanaela i Tome da prisustvuje blagdanu posvećenja. Dvojica apostola su postali svjesni da je njihov Učitelj išao u Jeruzalem tek nakon što su pregazili Jordan u blizini Betanije. Kad su uvidjeli da je doista namjeravao prisustvovati blagdanu posvećenja, ozbiljno su se s njim počeli raspravljati, koristeći svaki mogući argument da ga odvrata. Ali njihovi su naponi bili bez uspjeha; Isus je bio odlučan u svoj namjeri da posjeti Jeruzalem. Na sve njihove usrdne molbe i na sva njihova upozorenja na nepromišljenost i opasnost od Velikog vijeća, samo je govorio, "Želim dati učiteljima u Izraelu još jednu priliku da vide svjetlo, prije nego što mi dođe čas."

I tako su produžili prema Jeruzalemu, dok su dvojica apostola nastavili izražavati emocije straha i sumnje u takvo naizgled preuzeto poduzeće. Stigli su u Jerihon oko pola pet i spremili se tu prenočiti.

INTRODUCTION

164:0.1 (1809.1) AS THE camp at Pella was being established, Jesus, taking with him Nathaniel and Thomas, secretly went up to Jerusalem to attend the feast of the dedication. Not until they passed over the Jordan at the Bethany ford, did the two apostles become aware that their Master was going on to Jerusalem. When they perceived that he really intended to be present at the feast of dedication, they remonstrated with him most earnestly, and using every sort of argument, they sought to dissuade him. But their efforts were of no avail; Jesus was determined to visit Jerusalem. To all their entreaties and to all their warnings emphasizing the folly and danger of placing himself in the hands of the Sanhedrin, he would reply only, "I would give these teachers in Israel another opportunity to see the light, before my hour comes."

164:0.2 (1809.2) On they went toward Jerusalem, the two apostles continuing to express their feelings of fear and to voice their doubts about the wisdom of such an apparently presumptuous undertaking. They reached Jericho about half past four and prepared to lodge there for the night.

1. PRIČA O DOBROM SAMARIJANCU

Te se večeri oko Isusa i dvojice apostola okupio veći broj ljudi koji su postavili mnoga pitanja na koja su većinom odgovorili apostoli, dok je na neka odgovorio i sam Učitelj. Tijekom večeri se javio neki zakonoznanac koji je, tražeći da uhvati Isusa u kompromitirajućoj raspravi, rekao: "Učitelju, želim vas pitati što ja to što moram činiti da baštinim život vječni?" A Isus je odgovorio: "Ono što je napisano u Zakonu i Prorocima; zar nisi pročitao Sveto pismo?" Zakonoznanac je, znajući učenja Isusa i farizeja, odgovorio: "Ljubi Gospodina Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, pameću i snagom svojom, a bližnjega svoga kao samog sebe." Na to je Isus rekao: "Pravo si odgovorio; to, ako budeš činio, vodi te u život vječni."

Ali zakonoznanac nije bio posve iskren kad je postavio ovo pitanje, te kako se htio opravdati i u isto vrijeme osramotiti Isusa, odvažio se postaviti još jedno pitanje. Prilazeći malo bliže Isusu, rekao je: "Ali, Učitelju, želio bih da mi kažeš tko je moj bližnji?" Zakonoznanac je postavio ovo pitanje u nadi da navede Isusa da kaže nešto što je bilo u suprotnosti sa židovskim zakonom koji definira bližnjega kao "djecu vlastitog naroda." Židovi su gledali na sve ostale kao "nežidovske psiće." Ovaj je zakonoznanac bio ponešto upoznat s Isusovim učenjima i zato je dobro znao da Isus nije podržavao ovo gledište; tako se nadao se da će ga navesti da kaže nešto što bi se moglo protumačiti kao napad na sveti zakon.

Ali Isus je mogao razabrati zakonoznančev motiv i umjesto da padne u zamku, ispričao je priču koja je snažno dojmila sve njegove slušatelje u Jerihonu. Isus je rekao: "Neki je čovjek bio na putu iz Jeruzalema u Jerihon i pao u ruke okrutnih razbojnika koji su ga opljačkali, skinuli do gola i pretukli, i pobjegli ostavljajući ga na zemlji polumrtva. Nije dugo prošlo kad se dogodilo da tim putem pođe neki svećenik, a kada je došao na ranjenog čovjeka i vidio njegovo žalosno stanje, on je prešao na drugu stranu ceste da ga zaobiđe. A tako je tu prošao i neki levit i kad opazi ovog čovjeka, zaobiđe ga i prođe na drugu stranu. No, onda neki Samarijanac, spuštajući se putem za Jerihon dođe blizu ranjenog čovjeka pa kad ga vidje opljačkana i pretučena, sažali se ne njega i pride čovjeku, pa mu očisti rane i zali uljem i vinom, te ga postavi na svoje živinče i odvede u gostionicu da se za njega pobrine. Sutradan izvadi nešto novca i dade gostioničaru: "Dobro se pobrini za moga prijatelja, a ako još nešto potrošiš, ja ću ti o povratku platiti." Sada neka mi je vas upitati: Koji se od ove trojice pokazao kao bližnji onomu što je pao među razbojnike?" A kad je zakonoznanac spoznao da je pao u vlastitu zamku, on je odgovorio, "Onaj koji mu iskaza milosrđe." A Isus

1. STORY OF THE GOOD SAMARITAN

164:1.1 (1809.3) That evening a considerable company gathered about Jesus and the two apostles to ask questions, many of which the apostles answered, while others the Master discussed. In the course of the evening a certain lawyer, seeking to entangle Jesus in a compromising disputation, said: "Teacher, I would like to ask you just what I should do to inherit eternal life?" Jesus answered, "What is written in the law and the prophets; how do you read the Scriptures?" The lawyer, knowing the teachings of both Jesus and the Pharisees, answered: "To love the Lord God with all your heart, soul, mind, and strength, and your neighbor as yourself." Then said Jesus: "You have answered right; this, if you really do, will lead to life everlasting."

164:1.2 (1809.4) But the lawyer was not wholly sincere in asking this question, and desiring to justify himself while also hoping to embarrass Jesus, he ventured to ask still another question. Drawing a little closer to the Master, he said, "But, Teacher, I should like you to tell me just who is my neighbor?" The lawyer asked this question hoping to entrap Jesus into making some statement that would contravene the Jewish law which defined one's neighbor as "the children of one's people." The Jews looked upon all others as "gentile dogs." This lawyer was somewhat familiar with Jesus' teachings and therefore well knew that the Master thought differently; thus he hoped to lead him into saying something which could be construed as an attack upon the sacred law.

164:1.3 (1810.1) But Jesus discerned the lawyer's motive, and instead of falling into the trap, he proceeded to tell his hearers a story, a story which would be fully appreciated by any Jericho audience. Said Jesus: "A certain man was going down from Jerusalem to Jericho, and he fell into the hands of cruel brigands, who robbed him, stripped him and beat him, and departing, left him half dead. Very soon, by chance, a certain priest was going down that way, and when he came upon the wounded man, seeing his sorry plight, he passed by on the other side of the road. And in like manner a Levite also, when he came along and saw the man, passed by on the other side. Now, about this time, a certain Samaritan, as he journeyed down to Jericho, came across this wounded man; and when he saw how he had been robbed and beaten, he was moved with compassion, and going over to him, he bound up his wounds, pouring on oil and wine, and setting the man upon his own beast, brought him here to the inn and took care of him. And on the morrow he took out some money and, giving it to the host, said: 'Take good care of my friend, and if the expense is more, when I come back again, I will repay you.' Now let me ask you: Which of these

reče, "Idi i ti pa čini isto tako."

Zakonoznanac je odgovorio: "Onaj koji mu iskaza milosrđe," da ne bi morao upotrijebiti tu odvratnu riječ, Samaritanac. Zakonoznanac je bio prisiljen sam odgovoriti na pitanje, "Tko je moj bližnji?" koje mu je Isus postavio a koje bi, da je Isus na njega odgovorio, bilo upotrebljeno kao optužba za herezu. Isus ne samo što je uspio smesti neiskrenog zakonoznanca, već je ispričao priču svojim slušateljima koja je istovremeno bila lijepa opomena svim njegovim sljedbenicima i zapanjujući ukor svim Židovima u vezi njihova odnosa prema Samaritancima. I ova je priča nastavila promovirati bratsku ljubav među svima koji su kasnije vjerovali u Isusovo evanđelje.

2. U JERUZALEMU

Isus je prisustvovao blagdanu sjenica kako bi mogao proglasiti evanđelje hodočasnici iz svih dijelova carstva; on je sada otišao na blagdan posvećenja sa samo jednom namjerom: da pruži Velikom vijeću i židovskim vođama još jednu priliku da ugledaju svjetlo. Glavni događaj ovih nekoliko dana u Jeruzalemu se dogodio u petak navečer u kući Nikodema. Ovdje se okupilo nekih dvadeset i pet židovskih vođa koji su vjerovali u Isusovo učenje. Ovoj je skupini pripadalo i četrnaest ljudi koji su tada ili doskora bili članovi Velikog vijeća. Ovom su sastanku sudjelovali Eber, Matadormus i Josip iz Arimateje.

Tom su prigodom svi Isusovi slušatelji bili učeni ljudi, a apostoli su bili zadivljeni širinom i dubinom primjedbi koje je Učitelj uputio ovoj istaknutoj skupini. Još od vremena kad je učio u Aleksandriji, Rimu i na otocima Mediterana, on nije izložio takva učenja i pokazao takvo razumijevanje ljudskih poslova, svjetovnih kao i vjerskih.

Po svršetku ovog malog sastanka, prisutni su se razišli pod snažnim dojmom Učiteljeve ličnosti, očarani njegovim milostivim držanjem i puni ljubavi prema njemu. Oni su tražili priliku da posavjetuju Isusa kako najbolje pridobiti ostale članove Velikog vijeća. Učitelj je pozorno saslušao sve njihove prijedloge, ali bez komentara. Dobro je znao da ni jedan od njihovih planova neće imati učinka. Znao je da većina židovskih vođa nikad neće prihvatiti evanđelje kraljevstva; ipak im je želio dati još jednu priliku za izbor. Ali kad je te noći krenuo na počinak s Natanaelom i Tomom na Maslinskoj gori, još nije

three turned out to be the neighbor of him who fell among the robbers?" And when the lawyer perceived that he had fallen into his own snare, he answered, "He who showed mercy on him." And Jesus said, "Go and do likewise."

164:1.4 (1810.2) The lawyer answered, "He who showed mercy," that he might refrain from even speaking that odious word, Samaritan. The lawyer was forced to give the very answer to the question, "Who is my neighbor?" which Jesus wished given, and which, if Jesus had so stated, would have directly involved him in the charge of heresy. Jesus not only confounded the dishonest lawyer, but he told his hearers a story which was at the same time a beautiful admonition to all his followers and a stunning rebuke to all Jews regarding their attitude toward the Samaritans. And this story has continued to promote brotherly love among all who have subsequently believed the gospel of Jesus.

2. AT JERUSALEM

164:2.1 (1810.3) Jesus had attended the feast of tabernacles that he might proclaim the gospel to the pilgrims from all parts of the empire; he now went up to the feast of the dedication for just one purpose: to give the Sanhedrin and the Jewish leaders another chance to see the light. The principal event of these few days in Jerusalem occurred on Friday night at the home of Nicodemus. Here were gathered together some twenty-five Jewish leaders who believed Jesus' teaching. Among this group were fourteen men who were then, or had recently been, members of the Sanhedrin. This meeting was attended by Eber, Matadormus, and Joseph of Arimathea.

164:2.2 (1810.4) On this occasion Jesus' hearers were all learned men, and both they and his two apostles were amazed at the breadth and depth of the remarks which the Master made to this distinguished group. Not since the times when he had taught in Alexandria, Rome, and in the islands of the Mediterranean, had he exhibited such learning and shown such a grasp of the affairs of men, both secular and religious.

164:2.3 (1810.5) When this little meeting broke up, all went away mystified by the Master's personality, charmed by his gracious manner, and in love with the man. They had sought to advise Jesus concerning his desire to win the remaining members of the Sanhedrin. The Master listened attentively, but silently, to all their proposals. He well knew none of their plans would work. He surmised that the majority of the Jewish leaders never would accept the gospel of the kingdom; nevertheless, he gave them all this one more chance to choose. But when he went forth that night, with Nathaniel and Thomas, to lodge on the

bio odlučio o načinu na koji će ponovo pokušati zadobiti pažnju Velikog vijeća.

Natanael i Tomo su te noći slabo spavali; bili su previše zaprepašteni onim što su čuli u Nikodemovoj kući. Dosta su razmišljali o Isusovoj konačnoj opasci u vezi ponude bivšim i trenutnim članovima Velikog vijeća da s njim iziđu pred sedamdesetoricu. Učitelj je rekao: "Ne, braćo moja, to bi bilo uzalud. Tako bi samo na sebe navukli još veći gnjev, a ne bi ni u najmanju ruku ublažili mržnju koju osjećaju prema meni. Idite, svaki od vas, i posvetite se poslovima Oca dok sijedite smjernicu duha, a ja ću im još jednom pokušati skrenuti pažnju na kraljevstvo na način na koji me moj Otac bude usmjerio."

3. ISCJELJIVANJE SLIJEPOG PROSJAKA

Sljedećeg su jutra njih trojica otišli do Martine kuće u Betaniji na doručak, odakle su krenuli za Jeruzalem. U ovu subotu ujutro, dok su Isus i njegova dva apostola prilazili hramu, naišli su na jednog prosjaka koji je bio dobro poznat među narodom, koji je bio slijep od rođenja i koji je ovom prilikom sjedio tamo gdje su ga uvijek mogli naći. Iako prosjaci nisu tražili ili primali milostinju subotom, bilo im je dopušteno sjediti na svojim uobičajenim mjestima. Isus je zastao i pogledao prosjaka. Dok je gledao tog čovjeka koji je bio slijep od rođenja, kroz njegov je um prošla ideja kako će još jednom svojim poslanjem na zemlji skrenuti pažnju Velikog vijeća i drugih židovskih vođa i vjerskih učitelja.

Dok je Učitelj stajao pred slijepcem zaokupljen dubokim mislima, Natanael je, razmišljajući o mogućem uzroku sljepoće ovog čovjeka, upitao: "Učitelju, tko li to sagriješi, on ili njegovi roditelji, da se slijep rodio?"

Rabini su učili da su svi takvi slučajevi sljepila od rođenja bili uzrokovani grijehom. Ne samo što su djeca začeta i rođena u grijehu, nego je dijete moglo biti rođeno slijepo kao kazna za neki specifični grijeh njegova oca. Čak su učili da je dijete moglo sagriješiti prije nego se rodi na svijet. Također su prema njima takva izobličenja mogla biti uzrokovana nekim grijehom ili odavanjem nasladi majke dok je nosila dijete.

Tu je, u svim tim područjima, dugo vladalo vjerovanje u reinkarnaciju. Stariji židovski učitelji, kao i sam Platon, Filon i mnogi Eseni, su bili obzirni prema teoriji da čovjek može žeti u jednoj inkarnaciji ono što su posijao u ranijoj egzistenciji; tako su vjerovali da u ovom životu čovjek ispašta za grijeh koji su počinjeni u prethodnim životima. Učitelju je bilo teško uvjeriti ljude da njihove duše

Mount of Olives, he had not yet decided upon the method he would pursue in bringing his work once more to the notice of the Sanhedrin.

164:2.4 (1811.1) That night Nathaniel and Thomas slept little; they were too much amazed by what they had heard at Nicodemus's house. They thought much over the final remark of Jesus regarding the offer of the former and present members of the Sanhedrin to go with him before the seventy. The Master said: "No, my brethren, it would be to no purpose. You would multiply the wrath to be visited upon your own heads, but you would not in the least mitigate the hatred which they bear me. Go, each of you, about the Father's business as the spirit leads you while I once more bring the kingdom to their notice in the manner which my Father may direct."

3. HEALING THE BLIND BEGGAR

164:3.1 (1811.2) The next morning the three went over to Martha's home at Bethany for breakfast and then went immediately into Jerusalem. This Sabbath morning, as Jesus and his two apostles drew near the temple, they encountered a well-known beggar, a man who had been born blind, sitting at his usual place. Although these mendicants did not solicit or receive alms on the Sabbath day, they were permitted thus to sit in their usual places. Jesus paused and looked upon the beggar. As he gazed upon this man who had been born blind, the idea came into his mind as to how he would once more bring his mission on earth to the notice of the Sanhedrin and the other Jewish leaders and religious teachers.

164:3.2 (1811.3) As the Master stood there before the blind man, engrossed in deep thought, Nathaniel, pondering the possible cause of this man's blindness, asked: "Master, who did sin, this man or his parents, that he should be born blind?"

164:3.3 (1811.4) The rabbis taught that all such cases of blindness from birth were caused by sin. Not only were children conceived and born in sin, but a child could be born blind as a punishment for some specific sin committed by its father. They even taught that a child itself might sin before it was born into the world. They also taught that such defects could be caused by some sin or other indulgence of the mother while carrying the child.

164:3.4 (1811.5) There was, throughout all these regions, a lingering belief in reincarnation. The older Jewish teachers, together with Plato, Philo, and many of the Essenes, tolerated the theory that men may reap in one incarnation what they have sown in a previous existence; thus in one life they were believed to be expiating the sins committed in preceding lives. The Master found it difficult to

nisu imale raniju egzistenciju.

Međutim, koliko god se to moglo činiti nedosljednim ako je takva sljepoća bila posljedica grijeha, Židovi su smatrali da je bilo poželjno i korektno dati milostinju ovim slijepim prosijacima. Ti slijepci su imali običaj mantrati prolaznike govoreći, " O milosrdni, steknite zasluge pomažući slijepima."

Isus se upustio u raspravu ovog slučaja s Natanaelom i Tomom, ne samo zato što je već odlučio koristiti ovog slijepca da svojim poslanjem ponovo skrene pažnju židovskih vođa, nego i zato što je uvijek ohrabrivao svoje apostole da traže prave uzroke svih pojava, prirodnih ili duhovnih. Često ih je upozorio da ne podlegnu običaju pripisivanja duhovnih pojava banalnim fizičkim uzrocima.

Isus je odlučio koristiti ovog prosijska u sprovedbi svojih planova, ali prije nego što će se obratiti slijepcu koji se zvao Jošija, želio je odgovoriti na Natanaelovo pitanje. Učitelj je rekao: "Nije ni on sagriješio ni roditelji njegovi da se Božja djela na njemu očituju. To slijepilo se spustilo na njega u prirodnom toku događaja, ali moramo raditi djela Onoga koji me posla dok je dan, jer dolazi noć kad više nećemo moći raditi. Dok sam na svijetu, svjetlost sam svijeta, ali samo ću malo biti s vama."

Kad je Isus tako govorio, obratio se Natanaelu i Tomi: "Da povratimo vid ovog slijepca na ovaj dan subotnji kako bi pismoznanci i farizeji imali priliku optužiti Sina Čovječjega." Zatim se pognu, pljunu na zemlju i izmiješa glinu s pljuvačkom i govoreći o svemu što je radio kako bi ga slijepac mogao čuti, ode do Jošije i namazao glinu na njegove slijepce oči, govoreći: "Idi, sine, isperi onu glinu u kupalištu Siloamu i odmah ćeš pogledati." A kad se Jošija tako umio u Siloamu, vratio se među svoje prijatelje i obitelji, a imao je moć vida.

Kako je cijelog života bio prosijsak, on nije znao ništa drugo; tako se, nakon što ga je prošlo prvo uzbuđenje što je dobio moć vida, vratio na svoje staro mjesto traženja milostinje. Njegovi su prijatelji, susjedi i poznanici, kad su primijetili da je mogao vidjeti, svi rekli: "Nije li to Jošija, slijepi prosijsak?" Neki su rekli da je on, a drugi: "Ne, to je jedan poput njega, ali ovaj može vidjeti." No, kad su njega upitali, on je odgovorio: "Ja sam!"

Kad su se počeli raspitivati kako je mogao

make men believe that their souls had not had previous existences.

164:3.5 (1811.6) However, inconsistent as it seems, while such blindness was supposed to be the result of sin, the Jews held that it was meritorious in a high degree to give alms to these blind beggars. It was the custom of these blind men constantly to chant to the passers-by, "O tenderhearted, gain merit by assisting the blind."

164:3.6 (1811.7) Jesus entered into the discussion of this case with Nathaniel and Thomas, not only because he had already decided to use this blind man as the means of that day bringing his mission once more prominently to the notice of the Jewish leaders, but also because he always encouraged his apostles to seek for the true causes of all phenomena, natural or spiritual. He had often warned them to avoid the common tendency to assign spiritual causes to commonplace physical events.

164:3.7 (1812.1) Jesus decided to use this beggar in his plans for that day's work, but before doing anything for the blind man, Josiah by name, he proceeded to answer Nathaniel's question. Said the Master: "Neither did this man sin nor his parents that the works of God might be manifest in him. This blindness has come upon him in the natural course of events, but we must now do the works of Him who sent me, while it is still day, for the night will certainly come when it will be impossible to do the work we are about to perform. When I am in the world, I am the light of the world, but in only a little while I will not be with you."

164:3.8 (1812.2) When Jesus had spoken, he said to Nathaniel and Thomas: "Let us create the sight of this blind man on this Sabbath day that the scribes and Pharisees may have the full occasion which they seek for accusing the Son of Man." Then, stooping over, he spat on the ground and mixed the clay with the spittle, and speaking of all this so that the blind man could hear, he went up to Josiah and put the clay over his sightless eyes, saying: "Go, my son, wash away this clay in the pool of Siloam, and immediately you shall receive your sight." And when Josiah had so washed in the pool of Siloam, he returned to his friends and family, seeing.

164:3.9 (1812.3) Having always been a beggar, he knew nothing else; so, when the first excitement of the creation of his sight had passed, he returned to his usual place of alms-seeking. His friends, neighbors, and all who had known him aforetime, when they observed that he could see, all said, "Is this not Josiah the blind beggar?" Some said it was he, while others said, "No, it is one like him, but this man can see." But when they asked the man himself, he answered, "I am he."

164:3.10 (1812.4) When they began to inquire of him

vidjeti, on im je odgovorio: "Čovjek koji se zove Isus prođe ovim putem i govoreći o meni sa svojim prijateljima, napravi glinu pljuvačkom, premaza mi oči i reče da se odem umiti u kupalištu Siloamu. Učinio sam što mi je ovaj čovjek rekao, i odmah sam dobio vid. A to je sve bilo prije nekoliko sati. Ja još ne znam značenje svega što vidim." I kad su se oko njega počeli okupljati ljudi i upitivati gdje će naći ovog čudnovatog čovjeka koji ga je ozdravio, Jošija je samo mogao odgovoriti da ne zna.

Ovo je bilo jedno od Učiteljevih najčudnovatijih djela. Ovaj čovjek nije tražio ozdravljenje. On nije znao da je Isus, onaj koji mu je rekao da se opere u Siloamu i koji je obećao da će progledati, bio prorok iz Galileje koji je propovijedao u Jeruzalemu na Blagdan sjenica. Ovaj je čovjek imao malo vjere da će progledati, ali ljudi su u to vrijeme imali snažnu vjeru u djelotvornost pljuvačke velikana i svetaca; i iz Isusova razgovora s Natanaelom i Tomom, Jošija je zaključio da je Isus bio dobročinitelj i velikan, školovani učitelj i sveti prorok; zato je učinio onako kako ga je Isus uputio.

Isus je iskoristio glinu i pljuvačku i rekao Jošiji da se ode oprati u simboličnom kupalištu Siloamu iz tri razloga:

1. Ovaj događaj nije bio čudo koje je nastalo kao odgovor na čovjekovu vjeru. Bilo je to čudo koje je Isus izabrao učiniti za svoje potrebe, a iz kojeg je taj čovjek izvukao trajnu korist.

2. Kako slijepac nije tražio ozdravljenje i budući da je imao malo vjere, ta su materijalna djela poslužila kao poticaj. Jošija je praznovjerno vjerovao u djelotvornost pljuvačke, i znao da je kupalište u Siloamu smatrano polusvetim. A teško da bi tamo otišao da nije morao oprati glinu pomazanja. Cijela je stvar imala u sebi upravo toliko ceremonijalnosti koliko je bilo potrebno da ga potakne na djelovanje.

3. A Isus je imao još jedan razlog za pribjegavanje tim materijalnim sredstvima u vezi s ovim jedinstvenim činom: Ovo je čudo učinio isključivo po svom izboru, a time je htio naučiti svoje sljedbenike tog doba i svih budućih doba da ne preziru i ne zanemaruju materijalna sredstva u liječenju bolesnika. Htio ih je naučiti da se ne oslanjaju na čuda kao jedinu metodu za liječenje ljudskih bolesti.

Isus je čudesnim djelom dao ovom čovjeku vid u ovu subotu ujutro u Jeruzalemu u blizini hrama, a osnovni razlog za izvođenje ovog djela je bio otvoreni izazov Velikom vijeću i svim

how he was able to see, he answered them: "A man called Jesus came by this way, and when talking about me with his friends, he made clay with spittle, anointed my eyes, and directed that I should go and wash in the pool of Siloam. I did what this man told me, and immediately I received my sight. And that is only a few hours ago. I do not yet know the meaning of much that I see." And when the people who began to gather about him asked where they could find the strange man who had healed him, Josiah could answer only that he did not know.

164:3.11 (1812.5) This is one of the strangest of all the Master's miracles. This man did not ask for healing. He did not know that the Jesus who had directed him to wash at Siloam, and who had promised him vision, was the prophet of Galilee who had preached in Jerusalem during the feast of tabernacles. This man had little faith that he would receive his sight, but the people of that day had great faith in the efficacy of the spittle of a great or holy man; and from Jesus' conversation with Nathaniel and Thomas, Josiah had concluded that his would-be benefactor was a great man, a learned teacher or a holy prophet; accordingly he did as Jesus directed him.

164:3.12 (1812.6) Jesus made use of the clay and the spittle and directed him to wash in the symbolic pool of Siloam for three reasons:

164:3.13 (1812.7) 1. This was not a miracle response to the individual's faith. This was a wonder which Jesus chose to perform for a purpose of his own, but which he so arranged that this man might derive lasting benefit therefrom.

164:3.14 (1813.1) 2. As the blind man had not asked for healing, and since the faith he had was slight, these material acts were suggested for the purpose of encouraging him. He did believe in the superstition of the efficacy of spittle, and he knew the pool of Siloam was a semisacred place. But he would hardly have gone there had it not been necessary to wash away the clay of his anointing. There was just enough ceremony about the transaction to induce him to act.

164:3.15 (1813.2) 3. But Jesus had a third reason for resorting to these material means in connection with this unique transaction: This was a miracle wrought purely in obedience to his own choosing, and thereby he desired to teach his followers of that day and all subsequent ages to refrain from despising or neglecting material means in the healing of the sick. He wanted to teach them that they must cease to regard miracles as the only method of curing human diseases.

164:3.16 (1813.3) Jesus gave this man his sight by miraculous working, on this Sabbath morning and in Jerusalem near the temple, for the prime purpose of making this act an open challenge to

židovskim učiteljima i religioznim vođama. Bio je to njegov način proglašenja otvorenog raskida s farizejima. On je uvijek bio pozitivan u svemu što je radio. I upravo kako bi donio ova pitanja pred Veliko vijeće, Isus je doveo svoja dva apostola ovom čovjeku u ranim popodnevним satima ove subote i namjerno izazvao rasprave koje su prinudile farizeje da obrate pažnju na ovo čudo.

the Sanhedrin and all the Jewish teachers and religious leaders. This was his way of proclaiming an open break with the Pharisees. He was always positive in everything he did. And it was for the purpose of bringing these matters before the Sanhedrin that Jesus brought his two apostles to this man early in the afternoon of this Sabbath day and deliberately provoked those discussions which compelled the Pharisees to take notice of the miracle.

4. JOŠIJA PRED VELIKIM VIJEĆEM

Do sredine popodneva ozdravljenje Jošije je podiglo toliku raspravu oko hrama da su čelnici Velikog vijeća odlučili sazvati sastanak u svom uobičajenom mjestu u hramu. A tako učinivši prekršili su pravilo koji zabranjuje sastanak Velikog vijeća u subotu. Isus je znao da bi kršenje subote bilo jedna od glavnih tužbi protiv njega kad dođe posljednji test i želio je stati pred Veliko vijeće pod optužbom da je ozdravio slijepca u subotu, dok je znao da će sama sjednica ovog visokog židovskog suda koja je trebala donijeti presudu za taj čin milosrđa biti sazvana u subotu i bila izravno kršenje njihovih arbitrarnih zakona.

Ali oni nisu pozvali Isusa da izađe pred njih; bojali su se to učiniti. Umjesto toga, poslali su po Jošiju. Nakon nekoliko uvodnih pitanja, glasnogovornik Velikog vijeća (s oko pedeset prisutnih članova) je tražio od Jošije da kaže što mu se dogodilo. Od svog ozdravljenja, Jošija je čuo od Tome, Natanaela i drugih da su farizeji bili ljuti zbog njegova ozdravljenja u subotu i da će vjerojatno stvoriti probleme svim zainteresiranim; ali Jošija još nije spoznao da je Isus bio taj kojeg su ljudi zvali Otkupiteljem. Tako je, kad su ga farizeji ispitivali, rekao: "Ovaj je čovjek došao, stavio mi glinu na oči i rekao mi da se idem oprati u Siloamu, i ja sada vidim."

Jedan je stariji farizej, nakon što je održao poduži govor, rekao: "Ovaj čovjek ne može biti od Boga, jer vidite da ne poštuje subotu. Prekršio je zakon, prvo, u izradi gline, a onda u slanju ovog prosjaka da se opere u Siloamu u subotu. Takav čovjek ne može biti učitelj poslan on Boga."

Tada je jedan od mlađih koji su potajno vjerovali u Isusa rekao: "Ako ovaj čovjek nije poslan od Boga, kako onda može činiti takva djela? Mi svi znamo da svagdašnji grešnik ne može obavljati takva čuda. Svi poznajemo tog prosjaka i zamo da je rođen slijep; a sad je pogledao. Hoćete li još uvijek reći da ovaj prorok

4. JOSIAH BEFORE THE SANHEDRIN

^{164:4.1 (1813.4)} By midafternoon the healing of Josiah had raised such a discussion around the temple that the leaders of the Sanhedrin decided to convene the council in its usual temple meeting place. And they did this in violation of a standing rule which forbade the meeting of the Sanhedrin on the Sabbath day. Jesus knew that Sabbath breaking would be one of the chief charges to be brought against him when the final test came, and he desired to be brought before the Sanhedrin for adjudication of the charge of having healed a blind man on the Sabbath day, when the very session of the high Jewish court sitting in judgment on him for this act of mercy would be deliberating on these matters on the Sabbath day and in direct violation of their own self-imposed laws.

^{164:4.2 (1813.5)} But they did not call Jesus before them; they feared to. Instead, they sent forthwith for Josiah. After some preliminary questioning, the spokesman for the Sanhedrin (about fifty members being present) directed Josiah to tell them what had happened to him. Since his healing that morning Josiah had learned from Thomas, Nathaniel, and others that the Pharisees were angry about his healing on the Sabbath, and that they were likely to make trouble for all concerned; but Josiah did not yet perceive that Jesus was he who was called the Deliverer. So, when the Pharisees questioned him, he said: "This man came along, put clay upon my eyes, told me to go wash in Siloam, and I do now see."

^{164:4.3 (1813.6)} One of the older Pharisees, after making a lengthy speech, said: "This man cannot be from God because you can see that he does not observe the Sabbath. He violates the law, first, in making the clay, then, in sending this beggar to wash in Siloam on the Sabbath day. Such a man cannot be a teacher sent from God."

^{164:4.4 (1813.7)} Then one of the younger men who secretly believed in Jesus, said: "If this man is not sent by God, how can he do these things? We know that one who is a common sinner cannot perform such miracles. We all know this beggar and that he was born blind; now he sees. Will you still say that this prophet does all these wonders by the power of the prince of devils?" And for every

čini ova čuda snagom kneza vragova?" A za svakog farizeja koji se usudio optužiti i osuditi Isusa, ustade drugi sa zapletenim i neugodnim pitanjima, tako da je među njima nastala ozbiljna podjela. Kad je predsjedatelj vidio kamo je to vodilo, kako bi ublažio raspravu, sam se pripremio ispitati Jošiju. Obraćajući se Jošiji, rekao je: "Što imaš reći o ovom čovjeku, Isusu, za kojeg kažeš da ti je otvorio oči?" A Jošija je odgovorio, "Mislim da je prorok."

Učitelji su bili vrlo uznemireni i ne znajući što će drugo, odlučili su poslati po Jošijine roditelje da saznaju da li se zaista rodio slijep. Odbijali su povjerovati da je prosjak primio ozdravljenje.

U Jeruzalemu je bilo dobro poznato ne samo da je Isusu bilo zabranjeno ući u bilo koju sinagogu, već i da su svi koji su vjerovali u njegova učenja također bili izbačeni iz sinagoga, ekskomunicirani iz izraelske zajednice; a to je značilo poricanje svih prava i povlastica u cijelom židovskom svijetu osim prava na kupnju životnih potrepština.

Kad su, dakle, Jošijini roditelji, te dvije siromašne duše pune straha, stali pred namrgođeno Veliko vijeće, bojali su se slobodno govoriti. Rekao je glasnogovornik suda: "Je li ovo vaš sin? Da li dobro razumijemo da se slijep rodio? Ako je to istina, kako to da on sada može vidjeti?" A onda je Jošijin otac, uz podršku njegove majke, rekao: "Znamo da je ovo naš sin i da se slijep rodio, ali kako to da sada može vidjeti i tko mu je to otvorilo oči, mi ne znamo. Pitajte njega, punoljetan je; neka sam o sebi govori."

Još jednom su pozvali Jošiju da izađe pred njih. Nije im najbolje išlo ovo formalno suđenje i neki su se počeli osjećati čudno što su to činili u subotu; prema tome, kad su ponovo pozvali Jošiju, pokušali su ga uhvatiti u zamku nekom drugom metodom. Službenik suda je ovako rekao bivšem slijepcu: "Zašto ne dati slavu Bogu za ovo djelo? zašto ne reći cijelu istinu o tome što se dogodilo? Svi zamo da je taj čovjek grešnik. Zašto ti odbijaš razlučiti istinu? Znaš da i ti i ovaj čovjek stojite osuđeni za kršenje subote. Kako ćeš iskupiti svoje grijehе priznanjem Boga kao svoga iscjelitelja, ako i dalje tvrdiš da su ti se danas otvorile oči?"

Ali Jošija je imao i pameti i smisla za humor; zato je odgovorio sudskom službeniku: "Da li je taj čovjek grešnik, ja ne znam; ali jedno znam - da sam bio slijep i da sada vidim." A budući da nisu mogli uhvatiti Jošiju u zamku, nastavili su ga ispitivati: "Kako ti je otvorio oči? što ti je uistinu učinio? što ti je rekao? je li tražio da vjeruješ u njega?"

Pharisee who dared to accuse and denounce Jesus one would arise to ask entangling and embarrassing questions, so that a serious division arose among them. The presiding officer saw whither they were drifting, and in order to allay the discussion, he prepared further to question the man himself. Turning to Josiah, he said: "What do you have to say about this man, this Jesus, whom you claim opened your eyes?" And Josiah answered, "I think he is a prophet."

164:4.5 (1814.1) The leaders were greatly troubled and, knowing not what else to do, decided to send for Josiah's parents to learn whether he had actually been born blind. They were loath to believe that the beggar had been healed.

164:4.6 (1814.2) It was well known about Jerusalem, not only that Jesus was denied entrance into all synagogues, but that all who believed in his teaching were likewise cast out of the synagogue, excommunicated from the congregation of Israel; and this meant denial of all rights and privileges of every sort throughout all Jewry except the right to buy the necessities of life.

164:4.7 (1814.3) When, therefore, Josiah's parents, poor and fear-burdened souls, appeared before the august Sanhedrin, they were afraid to speak freely. Said the spokesman of the court: "Is this your son? and do we understand aright that he was born blind? If this is true, how is it that he can now see?" And then Josiah's father, seconded by his mother, answered: "We know that this is our son, and that he was born blind, but how it is that he has come to see, or who it was that opened his eyes, we know not. Ask him; he is of age; let him speak for himself."

164:4.8 (1814.4) They now called Josiah up before them a second time. They were not getting along well with their scheme of holding a formal trial, and some were beginning to feel strange about doing this on the Sabbath; accordingly, when they recalled Josiah, they attempted to ensnare him by a different mode of attack. The officer of the court spoke to the former blind man, saying: "Why do you not give God the glory for this? why do you not tell us the whole truth about what happened? We all know that this man is a sinner. Why do you refuse to discern the truth? You know that both you and this man stand convicted of Sabbath breaking. Will you not atone for your sin by acknowledging God as your healer, if you still claim that your eyes have this day been opened?"

164:4.9 (1814.5) But Josiah was neither dumb nor lacking in humor; so he replied to the officer of the court: "Whether this man is a sinner, I know not; but one thing I do know — that, whereas I was blind, now I see." And since they could not entrap Josiah, they sought further to question him, asking: "Just how did he open your eyes? what did he actually do to you? what did he say to you? did

Jošija je odgovorio, pomalo nestrpljivo: "Već sam vam rekao kako se sve to dogodilo, a ako ne vjerujete mojem svjedočanstvu, zašto ga želite ponovo čuti? Zar hoćete i vi kojim slučajem postati njegovi učenici?" Kad je Jošija to rekao, Veliko vijeće je palo u zbunjenost, ako ne i nasilje jer su čelnici navalili jednodušno na Jošiju, ljutito uzvikujući: "Ti sebe možeš smatrati učenikom ovog čovjeka, ali mi smo učenici Mojsijevi, mi smo učitelji Božjeg zakona. Mi znamo da je Bog govorio preko Mojsija, a za ovog čovjeka Isusa, ni znamo ni odakle je."

Tada se Jošija uspeo na stolicu i povikao iz sveg glasa svima koji su ga mogli čuti: "Čujte, vi koji tvrdite da ste učitelji svega Izraela, ja vam tvrdim o kakvom se velikom čudu tu radi, a vi meni kažete da ne znate odakle je ovaj čovjek, a ipak znate zasigurno, iz iskazanja koje ste čuli, da mi je on otvorio oči. Svi znamo da Bog ne čini takve radove za nas bezbožnike; da će Bog učiniti takvo djelo samo na zahtjev pravog vjernika - onoga koji je svet i pravedan. Vi znate da od početka svijeta nitko nije čuo za otvaranje očiju onoga koji je rođen slijep. Pogledajte me, dakle svi i spoznajte što je učinjeno danas u Jeruzalemu! Kažem vam, ako ovaj ne bi bio od Boga, ne bi mogao to učiniti." I dok su se članovi Velikog vijeća počeli razilaziti u ljutnji i zbunjenosti, vikali su na njega: "Ti, koji si sav od grijeha od rođenja, ti da se usudiš nas učiti? Možda se nisi stvarno rodio slijep, pa čak i ako su ti se otvorile oči u subotu, to je učinjeno po sili poglavice zlih duhova." I otišli su izbaciti Jošiju iz sinagoge.

Jošija je ušao na ovo suđenje s najsnim idejama o Isusu i prirodi svog ozdravljenja. Veći dio ovog hrabrog svjedočanstva koje je tako vješto i hrabro nosio pred ovim visokim sudom Izraela formiran je u njegovu umu dok je u toku suđenja svjedočio nepoštenost i zlobu njihove rasprave.

5. POUČAVANJE NA SALOMONOVU TRIJEMU

Dok je Veliko vijeće bio u raspravi kršenja subote, Isus je bio nedaleko od njih u jednom od prolaza u hramu, učeći ljude na Solomonovu trijemu, u nadi da će biti pozvan pred Veliko vijeće da im kaže radosnu vijest o slobodi i radosti božanskih sinova u kraljevstvu Božjem. No, oni su se bojali poslati po njega. Uvijek su bili uznemireni ovim iznenadnim i javnim nastupima Isusa u Jeruzalemu. Isus im je pružio prigodu koju su tako duboko priželjkivali, ali su se bojali da ga izvedu pred Veliko vijeće kao svjedoka, a još više su se

he ask you to believe in him?"

164:4.10 (1814.6) Josiah replied, somewhat impatiently: "I have told you exactly how it all happened, and if you did not believe my testimony, why would you hear it again? Would you by any chance also become his disciples?" When Josiah had thus spoken, the Sanhedrin broke up in confusion, almost violence, for the leaders rushed upon Josiah, angrily exclaiming: "You may talk about being this man's disciple, but we are disciples of Moses, and we are the teachers of the laws of God. We know that God spoke through Moses, but as for this man Jesus, we know not whence he is."

164:4.11 (1814.7) Then Josiah, standing upon a stool, shouted abroad to all who could hear, saying: "Hearken, you who claim to be the teachers of all Israel, while I declare to you that herein is a great marvel since you confess that you know not whence this man is, and yet you know of a certainty, from the testimony which you have heard, that he opened my eyes. We all know that God does not perform such works for the ungodly; that God would do such a thing only at the request of a true worshiper — for one who is holy and righteous. You know that not since the beginning of the world have you ever heard of the opening of the eyes of one who was born blind. Look, then, all of you, upon me and realize what has been done this day in Jerusalem! I tell you, if this man were not from God, he could not do this." And as the Sanhedrists departed in anger and confusion, they shouted to him: "You were altogether born in sin, and do you now presume to teach us? Maybe you were not really born blind, and even if your eyes were opened on the Sabbath day, this was done by the power of the prince of devils." And they went at once to the synagogue to cast out Josiah.

164:4.12 (1815.1) Josiah entered this trial with meager ideas about Jesus and the nature of his healing. Most of the daring testimony which he so cleverly and courageously bore before this supreme tribunal of all Israel developed in his mind as the trial proceeded along such unfair and unjust lines.

5. TEACHING IN SOLOMON'S PORCH

164:5.1 (1815.2) All of the time this Sabbath-breaking session of the Sanhedrin was in progress in one of the temple chambers, Jesus was walking about near at hand, teaching the people in Solomon's Porch, hoping that he would be summoned before the Sanhedrin where he could tell them the good news of the liberty and joy of divine sonship in the kingdom of God. But they were afraid to send for him. They were always disconcerted by these sudden and public appearances of Jesus in Jerusalem. The very occasion they had so

bojali da ga uhvate.

Bilo je to sredinom zime, kad su ljudi tražili zaklon na trijemu Solomonovu; a kako se Isus tu zadržao, prišli su mu ljudi s mnogim pitanjima i on ih je učio više od dva sata. Neki su židovski učitelji tražili da ga uhvate u zamku, javno govoreći: "Dokle ćeš nas držati u neizvjesnosti? Ako si Mesija, zašto nam ne kažeš otvoreno?" Isus je rekao: "Ja sam vam rekao o sebi i o Ocu svome mnogo puta, ali vi ne vjerujete. Zar ne vidite da djela koja činim u Očevo ime svjedoče za mene? No, mnogi od vas ne vjeruju jer niste od mog stada. Učitelj istine privlači samo one koji su gladni za istinom i žedni za pravdom. Ovce moje čuju glas moj, i ja ih poznajem i one idu za mnom. A svima koji slijede moja učenja dajem život vječni; oni neće propasti i nitko ih neće ugrabiti iz mojih ruku. Otac moj, koji mi je dao tu djecu, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruku Oca mog. Otac i ja smo jedno." Neki su Židovi nevjernici požurili do mjesta gdje se još gradio hram da pokupe kamenja da ga bace na Isusa, ali im vjernici nisu dopustili da ga kamenuju.

Isus je nastavio s učenjem: "Pokazao sam vam mnoga dobra djela koja dolaze od Oca, tako da vas sada pitam za koje me od tih dobrih djela sada kamenujete?" A onda je odgovorio jedan od farizeja: "Mi te ne kamenujemo zbog dobrih djela nego zbog hule, budući da se ti, kao čovjek, usuđuješ biti jednak Bogu." A Isus je odgovorio: "Vi optužujete Sina Čovječjeg za bogohuljenje zato što odbijate vjerovati kad vam kažem da sam poslan od Boga. Ako, dakle, ne činim djela Božja i dalje mi ne vjerujete, ali ako činim djela Božja, čak i ako ne vjerujete u mene, trebate povjerovati djelima. No, da budete sigurni u ono što naviještam, još jednom tvrdim da je Otac u meni i ja u Ocu, i da ću kao što Otac prebiva u meni, tako i ja prebivati u svakomu koji vjeruje u ovo evanđelje." A kad su ljudi čuli ove riječi, mnogi su ponovo pojurili za kamenjem, ali njega nestade u dvoranama hrama; i nakon što se našao s Natanaelom i Tomom koji su prisustvovali sjednici Velikog vijeća, čekao je s njima u blizini hrama sve dok Jošija nije izašao s vijećanja.

Isus i dvojica apostola nisu išli tražiti Jošiju u njegovoj kući sve dok nisu čuli da je bio izbačen iz sinagoge. Kad su stigli do njegove kuće, Tomo ga je pozvao u dvorište, a Isus mu je rekao: "Jošija, vjeruješ li u Sina Božjega?" Jošija je odgovorio,

ardently sought, Jesus now gave them, but they feared to bring him before the Sanhedrin even as a witness, and even more they feared to arrest him.

164:5.2 (1815.3) This was midwinter in Jerusalem, and the people sought the partial shelter of Solomon's Porch; and as Jesus lingered, the crowds asked him many questions, and he taught them for more than two hours. Some of the Jewish teachers sought to entrap him by publicly asking him: "How long will you hold us in suspense? If you are the Messiah, why do you not plainly tell us?" Said Jesus: "I have told you about myself and my Father many times, but you will not believe me. Can you not see that the works I do in my Father's name bear witness for me? But many of you believe not because you belong not to my fold. The teacher of truth attracts only those who hunger for the truth and who thirst for righteousness. My sheep hear my voice and I know them and they follow me. And to all who follow my teaching I give eternal life; they shall never perish, and no one shall snatch them out of my hand. My Father, who has given me these children, is greater than all, so that no one is able to pluck them out of my Father's hand. The Father and I are one." Some of the unbelieving Jews rushed over to where they were still building the temple to pick up stones to cast at Jesus, but the believers restrained them.

164:5.3 (1815.4) Jesus continued his teaching: "Many loving works have I shown you from the Father, so that now would I inquire for which one of these good works do you think to stone me?" And then answered one of the Pharisees: "For no good work would we stone you but for blasphemy, inasmuch as you, being a man, dare to make yourself equal with God." And Jesus answered: "You charge the Son of Man with blasphemy because you refused to believe me when I declared to you that I was sent by God. If I do not the works of God, believe me not, but if I do the works of God, even though you believe not in me, I should think you would believe the works. But that you may be certain of what I proclaim, let me again assert that the Father is in me and I in the Father, and that, as the Father dwells in me, so will I dwell in every one who believes this gospel." And when the people heard these words, many of them rushed out to lay hands upon the stones to cast at him, but he passed out through the temple precincts; and meeting Nathaniel and Thomas, who had been in attendance upon the session of the Sanhedrin, he waited with them near the temple until Josiah came from the council chamber.

164:5.4 (1816.1) Jesus and the two apostles did not go in search of Josiah at his home until they heard he had been cast out of the synagogue. When they came to his house, Thomas called him out in the yard, and Jesus, speaking to him, said: "Josiah,

"Reci mi tko je on da vjerujem u njega." A Isus je rekao: "Već si ga vidio i čuo i on je taj koji sada s tobom razgovara." A Jošija je odvratio: "Gospodine, ja vjerujem," i pao ničice u bogoštovljenju.

Kad je Jošija čuo da je bio izbačen iz sinagoge, isprva je bio duboko potišten, ali se jako ohrabrio kad mu je Isus rekao da se odmah spremi pridružiti u taboru u Peli. Ovaj je prostodušni čovjek iz Jeruzalema uistinu bio izbačen iz židovske sinagoge, ali tu je došao Stvoritelj svemira da ga povede i poveže s duhovnim plemstvom toga doba i generacije.

Isus je sada napustio Jeruzalem i nije se tu vraćao sve do malo prije nego što će napustiti ovaj svijet. U pratnji Jošije i dvojice apostola, Učitelj se vratio u Pelu. A Jošija je bio jedan od primatelja Učiteljeve čudotvorne službe koji se pokazao plodonosnim, jer je postao doživotni propovjednik evanđelja kraljevstva.

do you believe in the Son of God?" And Josiah answered, "Tell me who he is that I may believe in him." And Jesus said: "You have both seen and heard him, and it is he who now speaks to you." And Josiah said, "Lord, I believe," and falling down, he worshiped.

164:5.5 (1816.2) When Josiah learned that he had been cast out of the synagogue, he was at first greatly downcast, but he was much encouraged when Jesus directed that he should immediately prepare to go with them to the camp at Pella. This simple-minded man of Jerusalem had indeed been cast out of a Jewish synagogue, but behold the Creator of a universe leading him forth to become associated with the spiritual nobility of that day and generation.

164:5.6 (1816.3) And now Jesus left Jerusalem, not again to return until near the time when he prepared to leave this world. With the two apostles and Josiah the Master went back to Pella. And Josiah proved to be one of the recipients of the Master's miraculous ministry who turned out fruitfully, for he became a lifelong preacher of the gospel of the kingdom.

POGLAVLJE 165. POČETAK MISIJE U PEREJI

⇨ 164

Knjiga Urantije

166 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 165 POČETAK MISIJE U PEREJI

Sekcije

Uvod

1. U TABORU U PELI
2. PROPOVIJED O DOBROM PASTIRU
3. SUBOTNJA PROPOVIJED U PELI
4. PODJELA NASLJEĐA
5. RAZGOVORI O BOGATSTVU S APOSTOLIMA
6. ODGOVOR NA PETROVO PITANJE

PAPER 165 THE PEREAN MISSION BEGINS

SECTIONS

Introduction

1. At the Pella Camp
2. Sermon on the Good Shepherd
3. Sabbath Sermon at Pella
4. Dividing the Inheritance
5. Talks to the Apostles on Wealth
6. Answer to Peter's Question

Uvod

U utorak, 3. siječnja 30. godine AD, Abner, bivši šef dvanaestorice apostola Ivana Krstitelja, nazirej i nekadašnji čelnik nazaritske škole u Engedi, koji je trenutno bio vođa sedamdesetorice glasnika kraljevstva, je sazvao svoje suradnike i dao im posljednje upute prije slanja na misiju u sve gradove i sela Pereje. Perejska je misija nastavljena tijekom gotovo tri mjeseca i bila je to posljednja Učiteljeva služba. Isus se nakon tih aktivnosti uputio direktno u Jeruzalem da proživi svoja završna iskustva u tijelu. Sedamdesetorica, uz povremenu suradnju Isusa i dvanaestorice apostola, su radila u sljedećim gradovima i u nekih pedesetak sela: Safonu, Gadari, Macadu, Arbeli, Ramatu, Edreji, Bosori, Kaspinu, Mispehu, Gerasi, Ragabi, Sukotu, Amatusu, Adamu, Fenuelu, Kapitoliasu, Dionu, Hatiti, Gadi, Filadelfiji, Jogbohu, Gileadu, Bet-Nimri, Tiru, Elealahu, Liviasu, Hešbonu, Calirhoi, BetPeori, Šitimu, Sibmu, Medebi, BetMeoni, Areopolisu i Aroeri.

Tijekom ovog putovanja Perejom, korpus žena koji je u to vrijeme brojao šezdeset dvije osobe, je preuzeo najveći dio posla u služenju

INTRODUCTION

^{165:0.1 (1817.1)} ON TUESDAY, January 3, A.D. 30, Abner, the former chief of the twelve apostles of John the Baptist, a Nazarite and onetime head of the Nazarite school at Engedi, now chief of the seventy messengers of the kingdom, called his associates together and gave them final instructions before sending them on a mission to all of the cities and villages of Perea. This Perean mission continued for almost three months and was the last ministry of the Master. From these labors Jesus went directly to Jerusalem to pass through his final experiences in the flesh. The seventy, supplemented by the periodic labors of Jesus and the twelve apostles, worked in the following cities and towns and some fifty additional villages: Zaphon, Gadara, Macad, Arbela, Ramath, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Succoth, Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Philadelphia, Jogbehah, Gilead, Beth-Nimrah, Tyrus, Elealah, Livias, Heshbon, Callirrhoe, Beth-Peor, Shittim, Sibmah, Medeba, Beth-Meon, Areopolis, and Aroer.

^{165:0.2 (1817.2)} Throughout this tour of Perea the women's corps, now numbering sixty-two, took over most of the work of ministration to the sick.

bolesnima. Bio je to završni period razvoja viših duhovnih aspekata evanđelja kraljevstva, tako da u njemu nisu rađena čuda. Apostoli i Isusovi učenici nisu tako temeljito radili ni u jednom drugom dijelu Palestine, niti su igdje drugdje tako visoke klase građana tako općenito prihvatile Učiteljev nauk.

U Pereji je ovom trenutku živio gotovo jednak broj pogana kao i Židova, jer su Židovi uglavnom uklonjeni iz tih krajeva u doba Jude Makabejskog. Pereja je bila najljepša i najslikovitija pokrajina u cijeloj Palestini. Židovi su je općenito nazivali “zemljom s onu stranu Jordana.”

Tijekom ovog razdoblja Isus je jednako provodio vrijeme u taboru u Peli i na putovanju s dvanaesticom da pomogne sedamdesetorici u raznim gradovima u kojima su učili i propovijedali. Po Abnerovim su uputama sedamdesetorica krstili sve vjernike, iako im Isus nije dao takve upute.

1. U TABORU U PELI

Do polovice siječnja više od tisuću dvjesto ljudi se okupilo u Peli, a Isus je barem jednom svakoga dana poučavao to mnoštvo kad je bio u taboru. Obično je govorio u devet ujutro, osim ako bi ga spriječila kiša. Petar i ostali apostoli su poučavali svako poslijepodne. Navečer je Isus držao uobičajene sjednice kad je odgovarao na pitanja dvanaestorice i drugih naprednih učenika. Večernji skupovi su u prosjeku brojili nekih pedeset osoba.

Sredinom ožujka, u vrijeme kada se Isus spremao putovati u Jeruzalem, više od četiri tisuće osoba se okupljalo svakoga jutra da čuje Isusove ili Petrove propovijedi. Učitelj je odlučio prekinuti svoj rad na zemlji u vrijeme kada je interes za njegova učenja bio na vrhuncu, na najvišoj točki ove druge faze napretka kraljevstva koja nije bila obilježena čudima. Dok su tri četvrtine mnoštva tražile istinu, bilo je prisutno i mnogo farizeja iz Jeruzalema i drugih krajeva, kao i dosta sumnjičavih i trivijalnih osoba.

Isus i dvanaestorica su posvetili mnogo vremena mnoštvu koje se okupilo u taboru u Peli. Apostoli su dali malo pozornosti terenskom radu i samo su povremeno išli s Isusom u posjet Abnerovim suradnicima. Abner je bio dobro upoznat s distriktom Pereje jer je u tom području njegov bivši učitelj, Ivan Krstitelj, obavio većinu svoga rada. Nakon početka misije u Pereji, Abner i sedamdesetorica se nisu vratili u tabor u Peli.

This was the final period of the development of the higher spiritual aspects of the gospel of the kingdom, and there was, accordingly, an absence of miracle working. No other part of Palestine was so thoroughly worked by the apostles and disciples of Jesus, and in no other region did the better classes of citizens so generally accept the Master's teaching.

165:0.3 (1817.3) Perea at this time was about equally gentile and Jewish, the Jews having been generally removed from these regions during the times of Judas Maccabee. Perea was the most beautiful and picturesque province of all Palestine. It was generally referred to by the Jews as “the land beyond the Jordan.”

165:0.4 (1817.4) Throughout this period Jesus divided his time between the camp at Pella and trips with the twelve to assist the seventy in the various cities where they taught and preached. Under Abner's instructions the seventy baptized all believers, although Jesus had not so charged them.

1. AT THE PELLA CAMP

165:1.1 (1817.5) By the middle of January more than twelve hundred persons were gathered together at Pella, and Jesus taught this multitude at least once each day when he was in residence at the camp, usually speaking at nine o'clock in the morning if not prevented by rain. Peter and the other apostles taught each afternoon. The evenings Jesus reserved for the usual sessions of questions and answers with the twelve and other advanced disciples. The evening groups averaged about fifty.

165:1.2 (1817.6) By the middle of March, the time when Jesus began his journey toward Jerusalem, over four thousand persons composed the large audience which heard Jesus or Peter preach each morning. The Master chose to terminate his work on earth when the interest in his message had reached a high point, the highest point attained under this second or nonmiraculous phase of the progress of the kingdom. While three quarters of the multitude were truth seekers, there were also present a large number of Pharisees from Jerusalem and elsewhere, together with many doubters and cavilers.

165:1.3 (1818.1) Jesus and the twelve apostles devoted much of their time to the multitude assembled at the Pella camp. The twelve paid little or no attention to the field work, only going out with Jesus to visit Abner's associates from time to time. Abner was very familiar with the Perea district since this was the field in which his former master, John the Baptist, had done most of his work. After beginning the Perea mission, Abner

and the seventy never returned to the Pella camp.

2. PROPOVIJED O DOBROM PASTIRU

Skupina od više od tristo jeruzalemita, farizeja i drugih je pratila Isusa dok je putovao prema sjeveru od Pele, u nastojanju da izbjegne nadležnost židovskih vladara na kraj blagdana posvećenja; i upravo je u prisutnosti ovih židovskih učitelja i vođa i dvanaestorice apostola, Isus održao propovijed o "Dobrom pastiru." Nakon pola sata neformalnog razgovora, obraćajući se skupini od nekih stotinu osoba, Isus je rekao:

"Ove noći vam imam puno toga za reći, a budući da su mnogi od vas moji učenici, a neki od vas moji ljuti neprijatelji, ja ću predstaviti svoja učenja u prispodobi tako da svaki uzme za sebe ono što nalazi prijema u njegovu srcu.

"Večeras, ovdje preda mnom su ljudi koji će biti spremni umrijeti za mene i za ovo evanđelje kraljevstva, a neki od njih će to i učiniti u predstojećim godinama; ali tu su i neki koji robuju tradiciji, koji me slijede od Jeruzalema, i koji sa svojim mračnim i obmanutim vođama traže da ubiju Sina Čovječjega. Život koji živim u tijelu treba suditi jednima i drugima, istinskim pastirima i lažnim pastirima. Ako je lažni pastir bio slijep, on neće imati ikakva grijeha; ali vi tvrdite da vidite; vi javno govorite da ste učitelji u Izraelu; stoga vaš grijeh ostaje na vama.

"Pravi pastir okuplja svoje stado u ovčinjak preko noći, kad mu vrijeba opasnost. A kada osvane jutro, on ulazi u ovčinjak na vrata, a kada zove, ovce poznaju njegov glas. Svaki pastir koji ulazi u ovčinjak na bilo koji drugi način osim na vrata je lopov i razbojnik. Pravi pastir ulazi u ovčinjak kada mu vratar otvori vrata, a njegove ovce, poznavajući njegov glas, izlaze kad ih on zove; i kada on tako izvede one koji su njegovi, pravi pastir ide pred njima i ovce ga slijede jer poznaju njegov glas; one neće slijediti stranca. Za tuđincem, dakako, ne idu, već bježe od njega jer njegova glasa ne poznaju. Ovo mnoštvo okupljeno oko nas ovdje je kao ovce bez pastira, ali kad mi govorimo s njima, oni poznaju pastirov glas i stoga idu za nama; to jest, barem oni koji su gladni istine i žedni pravednosti idu za nama. Neki od vas nisu od mog stada; oni ne poznaju moj glas i ne idu za mnom. A budući da su lažni pastiri, ovce ne poznaju njihov glas i ne idu za njima."

2. SERMON ON THE GOOD SHEPHERD

^{165:2.1 (1818.2)} A company of over three hundred Jerusalemites, Pharisees and others, followed Jesus north to Pella when he hastened away from the jurisdiction of the Jewish rulers at the ending of the feast of the dedication; and it was in the presence of these Jewish teachers and leaders, as well as in the hearing of the twelve apostles, that Jesus preached the sermon on the "Good Shepherd." After half an hour of informal discussion, speaking to a group of about one hundred, Jesus said:

^{165:2.2 (1818.3)} "On this night I have much to tell you, and since many of you are my disciples and some of you my bitter enemies, I will present my teaching in a parable, so that you may each take for yourself that which finds a reception in your heart.

^{165:2.3 (1818.4)} "Tonight, here before me are men who would be willing to die for me and for this gospel of the kingdom, and some of them will so offer themselves in the years to come; and here also are some of you, slaves of tradition, who have followed me down from Jerusalem, and who, with your darkened and deluded leaders, seek to kill the Son of Man. The life which I now live in the flesh shall judge both of you, the true shepherds and the false shepherds. If the false shepherd were blind, he would have no sin, but you claim that you see; you profess to be teachers in Israel; therefore does your sin remain upon you.

^{165:2.4 (1818.5)} "The true shepherd gathers his flock into the fold for the night in times of danger. And when the morning has come, he enters into the fold by the door, and when he calls, the sheep know his voice. Every shepherd who gains entrance to the sheepfold by any other means than by the door is a thief and a robber. The true shepherd enters the fold after the porter has opened the door for him, and his sheep, knowing his voice, come out at his word; and when they that are his are thus brought forth, the true shepherd goes before them; he leads the way and the sheep follow him. His sheep follow him because they know his voice; they will not follow a stranger. They will flee from the stranger because they know not his voice. This multitude which is gathered about us here are like sheep without a shepherd, but when we speak to them, they know the shepherd's voice, and they follow after us; at least, those who hunger for truth and thirst for righteousness do. Some of you are not of my fold; you know not my voice, and you do not follow me. And because you are false shepherds, the sheep know not your voice and will not follow you."

A kad je Isus ispričao tu prisposobu, nitko nije progovorio ni riječi. Nakon nekog vremena ponovo je počeo pričati i nastavio raspravu usporedbom:

“Vi koji želite biti pomoćni pastiri ovaca Oca mojega, ne samo što morate biti dostojne vođe, već također morate *hraniti* stado dobrom hranom; nećete biti pravi pastiri ako ne budete vodili svoje stado na zelene pašnjake i pored mirnih voda.

“A sada, da neki od vas ne bi olako shvatili ovu usporedbu, izjavljujem da sam ja vrata ovčinjaka Očeva i u isto vrijeme pravi pastir stada Očeva. Svaki pastir koji želi ući u ovčinjak bez mene susreće neuspjeh i ovce neće čuti njegova glasa. Ja sam vrata i oni koji sa mnom služe. Svaka duša koja krene na vječni put sredstvima koja sam stvorio i odredio, bit će spašena i imati mogućnost da postigne vječne pašnjake Raja.

“A ja sam isto tako i pravi pastir koji je spreman položiti i svoj život za svoje ovce. Lopov provaljuje u ovčinjak samo da ukrade, ubije i uništi. A ja sam došao da svi imaju život i da ga imaju u izobilju. Tko je najamnik, u opasnosti pobježe i dopusti da se stado rasprši i da bude uništeno; ali pravi pastir neće pobjeći kad vuk dođe; on će zaštititi svoje stado i ako je potrebno, položiti svoj život za svoje ovce. Zaista, zaista, kažem vam, prijateljima i neprijateljima, ja sam pravi pastir i poznajem one koji su moji, a oni koji su moji poznaju mene. Ja neću pobjeći u slučaju opasnosti. Ja ću završiti ovu službu činjenja volje Oca mojega i neću ostaviti stado koje mi je Otac povjerio na čuvanje.

“Ali ja imam i mnogo drugih ovaca koje nisu iz ovog ovčinjaka i ove riječi nisu istina samo za ovaj svijet. Te druge ovce također čuju i poznaju moj glas, i ja sam obećao Ocu da će sve one biti skupljene u jedno stado, jedno bratstvo sinova Božjih. I tada ćete svi poznavati glas jednog pastira, istinskog pastira i svi ćete priznavati očinstvo Božje.

“I tako ćete znati zašto me Otac voli i zašto je povjerio sva svoja stada u ovom području u moje ruke na čuvanje; to je zato što Otac zna da neću posustati u čuvanju ovčinjaka, da neću napustiti moje ovce, i da ako bude potrebno, neću oklijevati da položim svoj život u službi njegovim brojnim stadima. A imajte na umu i to da, ako ja položim život svoj, ja ću ga opet uzeti. Niti jedan čovjek ili drugo biće ne može oduzeti moj život. Ja imam pravo i moć položiti svoj život, a imam istu moć i pravo da ga opet uzmem. Vi ovo ne možete razumjeti, ali dobio sam takvu ovlast od Oca mojega prije no što je ovaj svijet postao.”

165:2.5 (1819.1) And when Jesus had spoken this parable, no one asked him a question. After a time he began again to speak and went on to discuss the parable:

165:2.6 (1819.2) “You who would be the undershepherds of my Father’s flocks must not only be worthy leaders, but you must also feed the flock with good food; you are not true shepherds unless you lead your flocks into green pastures and beside still waters.

165:2.7 (1819.3) “And now, lest some of you too easily comprehend this parable, I will declare that I am both the door to the Father’s sheepfold and at the same time the true shepherd of my Father’s flocks. Every shepherd who seeks to enter the fold without me shall fail, and the sheep will not hear his voice. I, with those who minister with me, am the door. Every soul who enters upon the eternal way by the means I have created and ordained shall be saved and will be able to go on to the attainment of the eternal pastures of Paradise.

165:2.8 (1819.4) “But I also am the true shepherd who is willing even to lay down his life for the sheep. The thief breaks into the fold only to steal, and to kill, and to destroy; but I have come that you all may have life and have it more abundantly. He who is a hireling, when danger arises, will flee and allow the sheep to be scattered and destroyed; but the true shepherd will not flee when the wolf comes; he will protect his flock and, if necessary, lay down his life for his sheep. Verily, verily, I say to you, friends and enemies, I am the true shepherd; I know my own and my own know me. I will not flee in the face of danger. I will finish this service of the completion of my Father’s will, and I will not forsake the flock which the Father has intrusted to my keeping.

165:2.9 (1819.5) “But I have many other sheep not of this fold, and these words are true not only of this world. These other sheep also hear and know my voice, and I have promised the Father that they shall all be brought into one fold, one brotherhood of the sons of God. And then shall you all know the voice of one shepherd, the true shepherd, and shall all acknowledge the fatherhood of God.

165:2.10 (1819.6) “And so shall you know why the Father loves me and has put all of his flocks in this domain in my hands for keeping; it is because the Father knows that I will not falter in the safeguarding of the sheepfold, that I will not desert my sheep, and that, if it shall be required, I will not hesitate to lay down my life in the service of his manifold flocks. But, mind you, if I lay down my life, I will take it up again. No man nor any other creature can take away my life. I have the right and the power to lay down my life, and I have the same power and right to take it up again. You cannot understand this, but I received such authority from my Father even before this world was.”

Kad su čuli ove riječi, apostoli su bili zbunjeni, učenici začuđeni, dok su se farizeji iz Jeruzalema i okolice razili u noć govoreći: "On je bilo lud ili ima đavla u sebi." Ali neki su učitelji iz Jeruzalema rekli: "On govori kao onaj koji ima vlast; osim toga, tko je ikad vidio čovjeka koji je opsjednut đavlom kako otvara oči slijepcu od rođenja i kako čini sva prekrasna djela koja je ovaj čovjek učinio?"

Sutradan je neka polovica ovih židovskih učitelja ispovijedila vjeru u Isusa, a druga polovica se u očaju vratila u Jeruzalem i svojim domovima.

3. SUBOTNJA PROPOVIJED U PELI

Krajem siječnja je mnoštvo koje je dolazilo na propovijedi subotom popodne brojalo gotovo tri tisuće ljudi. U subotu 28. siječnja Isus je održao znamenitu propovijed na temu "Povjerenja i duhovne pripravnosti." Nakon uvodnih riječi Šimuna Petra, Učitelj je rekao:

"To što sam mnogo puta rekao svojim apostolima i učenicima, sada izjavljujem ovom mnoštvu: Čuvajte se kvasca farizejskog to jest licemjerja, rođenog iz predrasuda i njegovanog u robovanju tradiciji, iako su mnogi od ovih farizeja iskrena srca, a neki od njih su ovdje kao moji sljedbenici. Uskoro ćete svi razumjeti moje učenje, jer ne postoji ništa sada sakriveno što se neće otkriti. Ono što je sada sakriveno od vas će vam biti poznato kad Sin Čovječji završi svoju misiju na zemlji i u tijelu.

"Brzo, vrlo brzo, će stvari koje naši neprijatelji sada planiraju u tajnosti i u mraku izaći na vidjelo i biti proglašene na krovovima. Ali ja vam kažem, prijatelji moji, ne bojte se od onih koji žele uništiti Sina Čovječjeg. Ne bojte se onih koji, iako su u mogućnosti da ubiju tijelo, nakon toga nemaju više moći nad vama. Opominjem vas da se ne bojite nikoga na nebu ili na zemlji, već da se radujete u spoznaji Onoga koji ima moć da vas izbavi od svake nepravde i da vas predstavi nevine pred sudištem svemira.

"Ne prodaje li se pet vrapčića za dva novčića? Pa ipak, kad te ptice lete u potrazi za svojom hranom, niti jedna od njih ne postoji bez znanja Oca, koji je izvor sveg života. Serafinski čuvari poznaju i broj vlasi na vašoj glavi. A ako je sve ovo istina, zašto bi živjeli u strahu zbog mnogih sitnica koje se mogu javiti u svakodnevnom životu? Kažem vam: Ne bojte se; vi ste puno vrijedniji od mnogo vrabaca.

^{165:2.11 (1819.7)} When they heard these words, his apostles were confused, his disciples were amazed, while the Pharisees from Jerusalem and around about went out into the night, saying, "He is either mad or has a devil." But even some of the Jerusalem teachers said: "He speaks like one having authority; besides, who ever saw one having a devil open the eyes of a man born blind and do all of the wonderful things which this man has done?"

^{165:2.12 (1819.8)} On the morrow about half of these Jewish teachers professed belief in Jesus, and the other half in dismay returned to Jerusalem and their homes.

3. SABBATH SERMON AT PELLA

^{165:3.1 (1819.9)} By the end of January the Sabbath-afternoon multitudes numbered almost three thousand. On Saturday, January 28, Jesus preached the memorable sermon on "Trust and Spiritual Preparedness." After preliminary remarks by Simon Peter, the Master said:

^{165:3.2 (1820.1)} "What I have many times said to my apostles and to my disciples, I now declare to this multitude: Beware of the leaven of the Pharisees which is hypocrisy, born of prejudice and nurtured in traditional bondage, albeit many of these Pharisees are honest of heart and some of them abide here as my disciples. Presently all of you shall understand my teaching, for there is nothing now covered that shall not be revealed. That which is now hid from you shall all be made known when the Son of Man has completed his mission on earth and in the flesh.

^{165:3.3 (1820.2)} "Soon, very soon, will the things which our enemies now plan in secrecy and in darkness be brought out into the light and be proclaimed from the housetops. But I say to you, my friends, when they seek to destroy the Son of Man, be not afraid of them. Fear not those who, although they may be able to kill the body, after that have no more power over you. I admonish you to fear none, in heaven or on earth, but to rejoice in the knowledge of Him who has power to deliver you from all unrighteousness and to present you blameless before the judgment seat of a universe.

^{165:3.4 (1820.3)} "Are not five sparrows sold for two pennies? And yet, when these birds flit about in quest of their sustenance, not one of them exists without the knowledge of the Father, the source of all life. To the seraphic guardians the very hairs of your head are numbered. And if all of this is true, why should you live in fear of the many trifles which come up in your daily lives? I say to you: Fear not; you are of much more value than many sparrows.

“Sve vas koji imate hrabrosti priznati vjeru u moje evanđelje pred ljudima ja ću uskoro priznati pred anđelima nebeskim; a onoga koji svjesno zanižeće istinu mojih učenja pred ljudima zanijekat će njegov čuvar sudbine pred samim anđelima nebeskim.

“Recite što hoćete o Sinu Čovječjem i bit će vam oprošteno; ali onaj koji se usudi huliti protiv Boga teško može naći oprosta. Kada ljudi idu tako daleko da namjerno pripisuju djela Božja silama zla, teško da će takvi hotimični pobunjenici tražiti oprostjenje za svoje grijeha.

“A kada vas naši neprijatelji dovedu pred vladare sinagoga i pred ostale visoke vlasti, ne brinite se što ćete reći ili kako ćete odgovoriti na njihova pitanja, jer duh koji je u vama sigurno će vas poučiti u taj čas što trebate reći u čast evanđelja kraljevstva.

“Koliko dugo ćete ostati u dolini neodlučnosti? Zašto ste zapeli između dva mišljenja? Zašto se bilo Židov ili poganin ustručava prihvatiti radosnu vijest da je sin vječnog Boga? Koliko nam treba da vas uvjerimo da radosno prihvatite svoju duhovnu baštinu? Došao sam na ovaj svijet da vam otkrijem Oca i da vas povedem Ocu. Ovo prvo sam već učinio, ali to drugo ne mogu učiniti bez vašeg pristanka; Otac nikada ne prisiljava čovjeka da uđe u kraljevstvo. Poziv je uvijek bio i uvijek će biti: Tko hoće neka dođe i neka slobodno sudjeluje u vodi života.”

Kada je Isus završio svoj govor, mnogi su izišli pred apostole da se krste u Jordanu, dok je on ostao slušati pitanja onih koji su ostali.

4. PODJELA NASLJEĐA

Dok su apostoli krstili vjernike, Učitelj je razgovarao s onima koji su ostali. A neki je mladić rekao: “Učitelju, moj otac je umro i ostavio veliko imanje meni i mojem bratu, ali moj brat odbija dati ono što je moje. Hoćeš li ti, onda, reći mome bratu da podijeli to nasljeđe sa mnom?” Isus je bio pomalo ogorčen što je taj materijalistični mladić potegnuo raspravu o ovom poslovnom pitanju; ali on je odlučio iskoristiti priliku da im da daljnje upute. Isus je rekao: “Čovječe, tko me postavi za djelatnika među vama? Gdje ste dobili ideju da ja obraćam pažnju na materijalne stvari ovoga svijeta?” A onda je rekao okrećući se svima koji su bili oko njega: “Klonite se i čuvajte se svake pohlepe; čovjekov život se ne sastoji u obilju stvari koje može imati. Sreća ne proizlazi iz izobilja, niti

165:3.5 (1820.4) “All of you who have had the courage to confess faith in my gospel before men I will presently acknowledge before the angels of heaven; but he who shall knowingly deny the truth of my teachings before men shall be denied by his guardian of destiny even before the angels of heaven.

165:3.6 (1820.5) “Say what you will about the Son of Man, and it shall be forgiven you; but he who presumes to blaspheme against God shall hardly find forgiveness. When men go so far as knowingly to ascribe the doings of God to the forces of evil, such deliberate rebels will hardly seek forgiveness for their sins.

165:3.7 (1820.6) “And when our enemies bring you before the rulers of the synagogues and before other high authorities, be not concerned about what you should say and be not anxious as to how you should answer their questions, for the spirit that dwells within you shall certainly teach you in that very hour what you should say in honor of the gospel of the kingdom.

165:3.8 (1820.7) “How long will you tarry in the valley of decision? Why do you halt between two opinions? Why should Jew or gentile hesitate to accept the good news that he is a son of the eternal God? How long will it take us to persuade you to enter joyfully into your spiritual inheritance? I came into this world to reveal the Father to you and to lead you to the Father. The first I have done, but the last I may not do without your consent; the Father never compels any man to enter the kingdom. The invitation ever has been and always will be: Whosoever will, let him come and freely partake of the water of life.”

165:3.9 (1820.8) When Jesus had finished speaking, many went forth to be baptized by the apostles in the Jordan while he listened to the questions of those who remained.

4. DIVIDING THE INHERITANCE

165:4.1 (1821.1) As the apostles baptized believers, the Master talked with those who tarried. And a certain young man said to him: “Master, my father died leaving much property to me and my brother, but my brother refuses to give me that which is my own. Will you, then, bid my brother divide this inheritance with me?” Jesus was mildly indignant that this material-minded youth should bring up for discussion such a question of business; but he proceeded to use the occasion for the impartation of further instruction. Said Jesus: “Man, who made me a divider over you? Where did you get the idea that I give attention to the material affairs of this world?” And then, turning to all who were about him, he said: “Take heed and keep yourselves free from covetousness; a man’s life consists not in

radost iz bogatstva. Bogatstvo samo po sebi nije prokletstvo, ali ljubav prema bogatstvu mnogo puta dovodi do takve odanosti stvarima ovoga svijeta da duša postane slijepa za predivne draži duhovnih stvarnosti Božjeg kraljevstva na zemlji i radosti vječnoga života u raju.

“Da vam ispričam priču o jednom bogatašu čija je zemlja obilno urodila; i kad je postao veoma bogat, počeo je u sebi razmišljati, govoreći: “Što da učinim sa svim svojim bogatstvom? Imam ga toliko puno da nemam gdje skupiti svoju ljetinu.” A kad je tako razmišljao o svojem problemu, rekao je: “Evo što ću učiniti! Srušit ću svoje žitnice i podignuti veće, pa ću imati još više mjesta da pohranim svoje plodove i dobra svoja. Tada ću reći duši svojoj: dušo, evo imaš veliko bogatstvo za mnogo godina; sada možeš biti u miru; možeš jesti, piti i biti vesela jer si bogata i živiš u izobilju.”

“No, taj je bogataš bio priglup. U osiguravanju materijalnih dobara za um i tijelo, zaboravio je skupiti blago na nebu za zadovoljstvo duha i za spas duše. A čak nije imao prilike uživati u svom nagomilanom bogatstvu, jer je te noći njegova duša zaiskana od njega. Te noći dođoše razbojnici i provališe u njegovu kuću da ga ubiju, a nakon što su opljačkali njegove žitnice, spalili su ono što je ostalo. A oko imetka koji je izmakao pljačkašima njegovi se nasljednici među sobom zavadiše. Ovaj je čovjek skupljao sebi bogatstvo na zemlji, ali nije bio bogat u svom odnosu prema Bogu.”

Isus je tako postupio s mladićem i njegovim nasljeđem, jer je znao da je ovaj patio od phlepe. Čak i da to nije bio slučaj, Učitelj se ne bi miješao jer se on nikada nije uplitao u svjetovne poslove svojih apostola, a kamoli svojih učenika.

Kada je Isus završio svoju priču, jedan je drugi čovjek ustao i upitao: “Učitelju, znam da su tvoji apostoli prodali sve svoje zemaljske posjede da te slijede i da im je sve zajedničko kao u Esena, ali hoćemo li mi koji smo tvoji učenici, činiti isto? Je li grijeh imati pošteno stečeno bogatstvo?” A Isus je na to pitanje ovako odgovorio: “Moj prijatelju, nije grijeh imati časnog bogatstvo; ali je grijeh pretvoriti bogatstvo materijalnih dobara u *blaga* koja mogu zaokupiti sve tvoje interese i preusmjeriti tvoje sklonosti od predanosti duhovnim potraživanjima kraljevstva. Nije grijeh u imanju časnog imetka na zemlji pod uvjetom da ti je *blago* na nebu, jer gdje ti je blago ondje je i srce tvoje. Postoji velika razlika između bogatstva koje vodi pohlepi i sebičnosti i bogatstva

the abundance of the things which he may possess. Happiness comes not from the power of wealth, and joy springs not from riches. Wealth, in itself, is not a curse, but the love of riches many times leads to such devotion to the things of this world that the soul becomes blinded to the beautiful attractions of the spiritual realities of the kingdom of God on earth and to the joys of eternal life in heaven.

165:4.2 (1821.2) “Let me tell you a story of a certain rich man whose ground brought forth plentifully; and when he had become very rich, he began to reason with himself, saying: ‘What shall I do with all my riches? I now have so much that I have no place to store my wealth.’ And when he had meditated on his problem, he said: ‘This I will do; I will pull down my barns and build greater ones, and thus will I have abundant room in which to store my fruits and my goods. Then can I say to my soul, soul, you have much wealth laid up for many years; take now your ease; eat, drink, and be merry, for you are rich and increased in goods.’

165:4.3 (1821.3) “But this rich man was also foolish. In providing for the material requirements of his mind and body, he had failed to lay up treasures in heaven for the satisfaction of the spirit and for the salvation of the soul. And even then he was not to enjoy the pleasure of consuming his hoarded wealth, for that very night was his soul required of him. That night there came the brigands who broke into his house to kill him, and after they had plundered his barns, they burned that which remained. And for the property which escaped the robbers his heirs fell to fighting among themselves. This man laid up treasures for himself on earth, but he was not rich toward God.”

165:4.4 (1821.4) Jesus thus dealt with the young man and his inheritance because he knew that his trouble was covetousness. Even if this had not been the case, the Master would not have interfered, for he never meddled with the temporal affairs of even his apostles, much less his disciples.

165:4.5 (1821.5) When Jesus had finished his story, another man rose up and asked him: “Master, I know that your apostles have sold all their earthly possessions to follow you, and that they have all things in common as do the Essenes, but would you have all of us who are your disciples do likewise? Is it a sin to possess honest wealth?” And Jesus replied to this question: “My friend, it is not a sin to have honorable wealth; but it is a sin if you convert the wealth of material possessions into treasures which may absorb your interests and divert your affections from devotion to the spiritual pursuits of the kingdom. There is no sin in having honest possessions on earth provided your treasure is in heaven, for where your treasure is there will your heart be also. There is a great

koje čovjek ima i dijeli u duhu služenja, od onih koji imaju obilje svjetovnog bogatstva i koji obilato pružaju podršku onima koji su posvetili sve svoje energije radu kraljevstva. Mnogi od vas koji ste ovdje i koji nemate novca, prebivaju u ovom taboru jer su darežljivi muškarci i žene koji imaju sredstava dali donacije vašem domaćinu, Davidu Zebedejevom, za vaše uzdržavanje.

“Ali nikada ne zaboravite da je, nakon svega, bogatstvo prolazno. Ljubav prema bogatstvu prečesto zamagluje, pa čak i uništava, duhovnu viziju. Ne propustite prepoznati opasnost od toga da bogatstvo može postati vaš gospodar, a ne vaš sluga.”

Isus nije učio niti odobravao lakomislenost, nerad, nezainteresiranost za podmirivanje fizičkih potreba čovjekove obitelji, niti ovisnost o milostinji. Ali on je učio da ono što je materijalno i vremensko mora biti podređeno dobrobiti duše i napretku duhovne prirode u kraljevstvu nebeskom.

Onda je, dok su ljudi otišli do rijeke da vide krštenje, onaj prvi čovjek osobno došao Isusu da se s njim nasamo posavjetuje o svom nasljeđu, jer je mislio da je Isus bio grub prema njemu. A kad ga je Učitelj opet čuo, odgovorio je: “Sine moj, zašto propuštaš priliku da se o ovom danu nahraniš kruhom života, dok ugađaš svojju pohlepnu prirodu? Zar ne znaš da će židovski zakoni o nasljeđu biti pravedno primijenjeni ako odneseš svoju pritužbu pred sud sinagoge? Zar ne vidiš da je moj posao da vas upoznam s vašim nebeskim nasljeđem? Zar nisi čitao u Pismu: ‘Onome koji uvećava svoja bogatstva svojim oprezom i škrtačenjem, nagrada je u sljedećem: On misli da je pronašao počinak i sada će biti u mogućnosti uvijek jesti od svojih dobara, ali on ne zna kada će mu doći kraj i ne zna da mora ostaviti sve te stvari drugima kad umre.’ Jeste li čitali zapovijed: ‘Ne budi pohlepan.’ I opet gdje kaže, ‘oni su jeli i punili se i debljali se i onda se okrenuli drugim bogovima.’ Jeste li pročitali u Psalmima da ‘Gospodin mrzi pohlepne’ i da je ‘ono malo što pravednik ima bolje od bogatstva mnogih grešnika.’ ‘A ako ti se bogatstvo poveća, ne daj mu svoje srce.’ Jeste li pročitali gdje Jeremija kaže: ‘Neka se bogataš ne slavi u svojem bogatstvu.’ Ezekiel je govorio istinu kad je rekao: ‘Svojim su ustima pokazivali ljubav, no svojim su se srcima priklonili sebičnoj koristi.’”

Isus je završio razgovor s mladićem, govoreći: “Sine moj, što ti vrijedi da dobiješ cijeli svijet, ako izgubiš svoju dušu?”

difference between wealth which leads to covetousness and selfishness and that which is held and dispensed in the spirit of stewardship by those who have an abundance of this world's goods, and who so bountifully contribute to the support of those who devote all their energies to the work of the kingdom. Many of you who are here and without money are fed and lodged in yonder tented city because liberal men and women of means have given funds to your host, David Zebedee, for such purposes.

165:4.6 (1822.1) “But never forget that, after all, wealth is unenduring. The love of riches all too often obscures and even destroys the spiritual vision. Fail not to recognize the danger of wealth's becoming, not your servant, but your master.”

165:4.7 (1822.2) Jesus did not teach nor countenance improvidence, idleness, indifference to providing the physical necessities for one's family, or dependence upon alms. But he did teach that the material and temporal must be subordinated to the welfare of the soul and the progress of the spiritual nature in the kingdom of heaven.

165:4.8 (1822.3) Then, as the people went down by the river to witness the baptizing, the first man came privately to Jesus about his inheritance inasmuch as he thought Jesus had dealt harshly with him; and when the Master had again heard him, he replied: “My son, why do you miss the opportunity to feed upon the bread of life on a day like this in order to indulge your covetous disposition? Do you not know that the Jewish laws of inheritance will be justly administered if you will go with your complaint to the court of the synagogue? Can you not see that my work has to do with making sure that you know about your heavenly inheritance? Have you not read the Scripture: ‘There is he who waxes rich by his wariness and much pinching, and this is the portion of his reward: Whereas he says, I have found rest and now shall be able to eat continually of my goods, yet he knows not what time shall bring upon him, and also that he must leave all these things to others when he dies.’ Have you not read the commandment: ‘You shall not covet.’ And again, ‘They have eaten and filled themselves and waxed fat, and then did they turn to other gods.’ Have you read in the Psalms that ‘the Lord abhors the covetous,’ and that ‘the little a righteous man has is better than the riches of many wicked.’ ‘If riches increase, set not your heart upon them.’ Have you read where Jeremiah said, ‘Let not the rich man glory in his riches’; and Ezekiel spoke truth when he said, ‘With their mouths they make a show of love, but their hearts are set upon their own selfish gain.’”

165:4.9 (1822.4) Jesus sent the young man away, saying to him, “My son, what shall it profit you if you gain the whole world and lose your own soul?”

Jednom je drugom čovjeku koji ga je pitao kako će bogati proći na sudnji dan, Isus odgovorio: "Nisam došao suditi ni bogatima ni siromašnima, nego će način na koji ljudi žive suditi svima. Što se tiče bogataša na sudnji dan, svi koji su stekli veliko bogatstvo moraju odgovoriti na barem tri pitanja, a ta su pitanja:

"1. Koliko si bogatstvo zgrnuo?

"2. Kako si došao do tog bogatstva?

"3. Kako si koristio svoje bogatstvo?"

Tada se Isus povukao u svoj šator da se malo odmori prije večernjeg obroka. Kada su apostoli završili s krštenjima, došli su i oni i htjeli govoriti s njim o bogatstvu na zemlji i blagu na nebu, ali on je bio zaspao.

5. RAZGOVORI O BOGATSTVU S

APOSTOLIMA

Kad su se nakon večere Isus i dvanaestorica po običaju okupili na razgovor, Andrija je upitao: "Učitelju, dok smo mi krstili vjernike, govorio si s ljudima koji su se okupili oko tebe, a mi nismo sudjelovali tim razgovorima. Što si rekao, kako bi i mi imali od toga korist?" Kao odgovor na Andrijin zahtjev, Isus je rekao:

"Da, Andrija, govorit ću o bogatstvu i zarađivanju za život, ali moje riječi upućene vama, mojim apostolima, moraju biti drugačije od onoga što sam rekao sljedbenicima i drugom narodu, jer ste vi ostavili sve ne samo da idete za mnom, nego da se zaredite kao poslanici kraljevstva. Imate više godina iskustva i znate da vas Otac, čije kraljevstvo navješćujete, neće napustiti. Posvetili ste svoje živote službi kraljevstva; stoga ne budite zabrinuti i bojažljivi za pitanja vremenskog života, što ćete jesti, ni za svoje tijelo, u što ćete se odjenuti. Dobrobit duše je veća od hrane i pića; napredak u duhu je daleko iznad potreba odijevanja. Kada budete u iskušenju sumnjati u sigurnost kruha, razmislite o gavranima; oni ne siju niti žanju, nemaju spremišta ili žitnice, pa ipak Otac daje hranu za svakog od njih koji je traži. A koliko ste vi vrijedniji od mnogih ptica! Osim toga, sva vaša tjeskoba i sve vaše sumnje i uzrujavanja ne mogu pomoći u podmirenju vaših materijalnih potreba. Tko od vas svojom zabrinutošću može dodati pedalj svojemu stasu ili jedan dan svojemu životu? Budući da takve stvari nisu u vašim rukama, što se onda tjeskobno premišljate o tim problemima?

^{165:4.10 (1822.5)} To another standing near by who asked Jesus how the wealthy would stand in the day of judgment, he replied: "I have come to judge neither the rich nor the poor, but the lives men live will sit in judgment on all. Whatever else may concern the wealthy in the judgment, at least three questions must be answered by all who acquire great wealth, and these questions are:

^{165:4.11 (1822.6)} "1. How much wealth did you accumulate?

^{165:4.12 (1822.7)} "2. How did you get this wealth?

^{165:4.13 (1822.8)} "3. How did you use your wealth?"

^{165:4.14 (1822.9)} Then Jesus went into his tent to rest for a while before the evening meal. When the apostles had finished with the baptizing, they came also and would have talked with him about wealth on earth and treasure in heaven, but he was asleep.

5. TALKS TO THE APOSTLES ON WEALTH

^{165:5.1 (1823.1)} That evening after supper, when Jesus and the twelve gathered together for their daily conference, Andrew asked: "Master, while we were baptizing the believers, you spoke many words to the lingering multitude which we did not hear. Would you be willing to repeat these words for our benefit?" And in response to Andrew's request, Jesus said:

^{165:5.2 (1823.2)} "Yes, Andrew, I will speak to you about these matters of wealth and self-support, but my words to you, the apostles, must be somewhat different from those spoken to the disciples and the multitude since you have forsaken everything, not only to follow me, but to be ordained as ambassadors of the kingdom. Already have you had several years' experience, and you know that the Father whose kingdom you proclaim will not forsake you. You have dedicated your lives to the ministry of the kingdom; therefore be not anxious or worried about the things of the temporal life, what you shall eat, nor yet for your body, what you shall wear. The welfare of the soul is more than food and drink; the progress in the spirit is far above the need of raiment. When you are tempted to doubt the sureness of your bread, consider the ravens; they sow not neither reap, they have no storehouses or barns, and yet the Father provides food for every one of them that seeks it. And of how much more value are you than many birds! Besides, all of your anxiety or fretting doubts can do nothing to supply your material needs. Which of you by anxiety can add a handbreadth to your stature or a day to your life? Since such matters are not in your hands, why do you give anxious thought to any of these

"Promotrite ljiljane kako rastu; niti predu niti tkaju; a ipak kažem vam: ni Salomon se u svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih. Pa ako Bog tako odijeva travu koja je danas u polju, a sutra se u peć baca, koliko li će više odjenuti vas, koji ste poslanici nebeskog kraljevstva. O malovjerni! Da se svim svojim srcem posvetite proglašenju evanđelja kraljevstva, ne bi sumnjali da ćete i vi i vaše obitelji koje ste ostavili biti zbrinuti. Ako uistinu predate svoje živote evanđelju, živjet ćete po evanđelju. Ako ste samo sljedbenici koji imaju vjeru, morate zaraditi svoj kruh i doprinositi uzdržavanju svih koji poučavaju, propovijedaju ili ozdravljaju. Ako ste zabrinuti za svoj kruh i vodu, po čemu ste drugačiji od svjetovnih nacija koje tako marljivo teže takvim stvarima? Posvetite se svojem poslu, vjerujući da i Otac i ja znamo što vam je potrebno. Uvjeravam vas, jednom za svagda, da ako posvetite svoje živote poslovima kraljevstva, bit će zadovoljene sve vaše stvarne potrebe. Tražite ono što je veće, a ono što je manje je u tome sadržano; tražite ono što je nebesko, a ono što je zemaljsko je u tome uključeno. Sjena uvijek prati predmet koji je baca.

"Vi ste samo mala skupina, ali ako imate vjeru, ako se ne budete spoticali u strahu, kažem vam da se Otac moj raduje da vam da ovo kraljevstvo. Zgrnuli ste svoja blaga gdje novčarka ne stari, gdje ga kradljivac ne može oteti i gdje ga moljac ne može uništiti. Kako sam rekao ljudima, gdje ti je blago, ondje će biti i srce tvoje.

"No, u radu koji je upravo pred nama i u onome što ostaje za vas nakon što ja odem svome Ocu, bit ćete ozbiljno iskušani. Morate se čuvati straha i sumnje. Neka se svaki od vas opasuje oko bokova uma svojega i neka vaše svjetiljke ostanu upaljene. Budite poput ljudi koji čekaju da se njihov gospodar vrati sa svadbe da mu otvore vrata kad dođe i pokuca. Blago tim budnim slugama koje gospodar, kada dođe, nađe vjerne u tako velikom trenutku. Onda će gospodar posaditi sluge svoje za stol, da ih on sam posluži. Zaista, zaista, kažem vas da je pred vama životna kriza i da je dobro biti budan i spreman.

"Dobro znate da nitko ne bi dao da mu se kuća obje ako zna u koji će čas kradljivac doći. Budite i vi pripravnici, jer će u času koji namjanje očekujete, Sin Čovječji otići."

problems?

165:5.3 (1823.3) "Consider the lilies, how they grow; they toil not, neither do they spin; yet I say to you, even Solomon in all his glory was not arrayed like one of these. If God so clothes the grass of the field, which is alive today and tomorrow is cut down and cast into the fire, how much more shall he clothe you, the ambassadors of the heavenly kingdom. O you of little faith! When you wholeheartedly devote yourselves to the proclamation of the gospel of the kingdom, you should not be of doubtful minds concerning the support of yourselves or the families you have forsaken. If you give your lives truly to the gospel, you shall live by the gospel. If you are only believing disciples, you must earn your own bread and contribute to the sustenance of all who teach and preach and heal. If you are anxious about your bread and water, wherein are you different from the nations of the world who so diligently seek such necessities? Devote yourselves to your work, believing that both the Father and I know that you have need of all these things. Let me assure you, once and for all, that, if you dedicate your lives to the work of the kingdom, all your real needs shall be supplied. Seek the greater thing, and the lesser will be found therein; ask for the heavenly, and the earthly shall be included. The shadow is certain to follow the substance.

165:5.4 (1823.4) "You are only a small group, but if you have faith, if you will not stumble in fear, I declare that it is my Father's good pleasure to give you this kingdom. You have laid up your treasures where the purse waxes not old, where no thief can despoil, and where no moth can destroy. And as I told the people, where your treasure is, there will your heart be also.

165:5.5 (1824.1) "But in the work which is just ahead of us, and in that which remains for you after I go to the Father, you will be grievously tried. You must all be on your watch against fear and doubts. Every one of you, gird up the loins of your minds and let your lamps be kept burning. Keep yourselves like men who are watching for their master to return from the marriage feast so that, when he comes and knocks, you may quickly open to him. Such watchful servants are blessed by the master who finds them faithful at such a great moment. Then will the master make his servants sit down while he himself serves them. Verily, verily, I say to you that a crisis is just ahead in your lives, and it behooves you to watch and be ready.

165:5.6 (1824.2) "You well understand that no man would suffer his house to be broken into if he knew what hour the thief was to come. Be you also on watch for yourselves, for in an hour that you least suspect and in a manner you think not, shall the Son of Man depart."

Dvanaestorica su nekoliko minuta sjedili u tišini. Neka od ovih upozorenja su već primili, ali ne na način na koji im je sada predstavio.

6. ODGOVOR NA PETROVO PITANJE

Dok su sjedili i razmišljali, Šimun Petar je upitao: "Govoriš li tu prispodobu za nas, tvoje apostole, ili za sve sljedbenike?" A Isus je odgovorio:

U vrijeme kušnje, otkriva se čovjekova duša; kušnja pokazuje što se zapravo nalazi u srcu. Kad se sluga iskuša i dokaže, onda može gospodar kuće postaviti takvog slugu nad svojim ukućanima i imati povjerenja da će ovaj vjerni upravitelj zbrinuti potrebe hrane i brige nad njegovom djecom. Isto tako, ja ću uskoro znati u koga se mogu pouzdati za dobrobit moje djece kad se vratim Ocu. Kao što će gospodar domaćinstva postaviti pravog i kušanog slugu nad poslovima svoje obitelji, tako ću i ja uzvisiti one koji trpe današnja iskušenja u poslovima moga kraljevstva.

"Ali ako taj sluga postane lijen i počne govoriti u svome srcu: 'Okasnit će gospodar moj,' pa ako počne maltretirati svoje bližnje slugu i sluškinje, te jesti i piti s pijanicama, onda će doći gospodar toga slugu na dan kojem se ovaj ne nada i u čas koji on ne sluti, i kad ga pronađe tako nevjernog, izbacit će ga na veliku sramotu. Stoga vam je dobro činiti da se pripremite za taj dan kad ću vas posjetiti iznenada i na neočekivan način. Ne zaboravite koliko vam je dato; stoga će se mnogo od vas i tražiti. Bliže se vatrene kušnje. Ja se moram krstiti posebnim krštenjem, a ostajem na straži dok se to ne ostvari. Propovijedate mir na zemlji, ali moja misija neće donijeti mir u materijalnim poslovima ljudi - barem ne za sada. Do rascjepa dolazi tamo gdje dvojica u obitelji vjeruju u mene, a trojica odbacuju ovo evanđelje. Prijateljima, rođacima i voljenima je suđeno da se okrenu jedni protiv drugih zbog evanđelja koje propovijedate. Istina, svaki od ovih vjernika ima veliki i trajni mir u svome srcu, ali mir na zemlji neće doći dok svi ne budu spremni vjerovati i ući u svoju slavnu baštinu sinova s Bogom. Ipak, idite po cijelom svijetu i navijestite ovo evanđelje svim narodima, svakom čovjeku, ženi i djetetu."

I tako se završila ova radna i intenzivna subota. Sutradan su Isus i dvanaestorica otišli u gradove sjeverne Pereje da posjete sedamdesetoricu, koji su radili na ovim prostorima pod Abnerovim nadzorom.

165:5.7 (1824.3) For some minutes the twelve sat in silence. Some of these warnings they had heard before but not in the setting presented to them at this time.

6. ANSWER TO PETER'S QUESTION

165:6.1 (1824.4) As they sat thinking, Simon Peter asked: "Do you speak this parable to us, your apostles, or is it for all the disciples?" And Jesus answered:

165:6.2 (1824.5) "In the time of testing, a man's soul is revealed; trial discloses what really is in the heart. When the servant is tested and proved, then may the lord of the house set such a servant over his household and safely trust this faithful steward to see that his children are fed and nurtured. Likewise, will I soon know who can be trusted with the welfare of my children when I shall have returned to the Father. As the lord of the household shall set the true and tried servant over the affairs of his family, so will I exalt those who endure the trials of this hour in the affairs of my kingdom.

165:6.3 (1824.6) "But if the servant is slothful and begins to say in his heart, 'My master delays his coming,' and begins to mistreat his fellow servants and to eat and drink with the drunken, then the lord of that servant will come at a time when he looks not for him and, finding him unfaithful, will cast him out in disgrace. Therefore you do well to prepare yourselves for that day when you will be visited suddenly and in an unexpected manner. Remember, much has been given to you; therefore will much be required of you. Fiery trials are drawing near you. I have a baptism to be baptized with, and I am on watch until this is accomplished. You preach peace on earth, but my mission will not bring peace in the material affairs of men — not for a time, at least. Division can only be the result where two members of a family believe in me and three members reject this gospel. Friends, relatives, and loved ones are destined to be set against each other by the gospel you preach. True, each of these believers shall have great and lasting peace in his own heart, but peace on earth will not come until all are willing to believe and enter into their glorious inheritance of sonship with God. Nevertheless, go into all the world proclaiming this gospel to all nations, to every man, woman, and child."

165:6.4 (1824.7) And this was the end of a full and busy Sabbath day. On the morrow Jesus and the twelve went into the cities of northern Perea to visit with the seventy, who were working in these regions under Abner's supervision.

POGLAVLJE 166. POSLJEDNJI POSJET SJEVERNOJ PEREJI

⇨ 165

Knjiga Urantije

167 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 166 POSLJEDNJI POSJET SJEVERNOJ PEREJI

Sekcije

Uvod

1. FARIZEJI U RAGABI
2. DESET GUBAVACA
3. PROPOVIJED U GERASI
4. UČENJE O NESREĆAMA
5. KONGREGACIJA U FILADELFIJI

Uvod

Od 11. do 20. veljače, Isus i dvanaestorica apostola su obilazili sve gradove i sela sjeverne Pereje u kojima su radili Abnerovi suradnici i pripadnice korpusa žena. Ustanovili su priličan uspjeh ovih glasnika kraljevstva, a Isus je u više navrata prizvao pažnju apostola na činjenicu da se evanđelje kraljevstva može širiti bez čudesnih djela i ozdravljenja.

Cijela je ova tromjesečna misija Pereji uspješno izvedena uz malu pomoć dvanaestorice apostola, a evanđelje je od tog razdoblja odražavalo, ne toliko Isusovu ličnost, koliko njegova učenja. No, njegovi sljedbenici nisu dugo slijediti njegove upute, te su se nedugo nakon Isusove smrti i uskrsnuća udaljili od njegovih učenja i počeli graditi ranu crkvu oko čudesnih koncepcija i uzveličanih uspomena na njegovu božansko-ljudsku ličnost.

1. FARIZEJI U RAGABI

U subotu 18. veljače, Isus je došao u Ragabu

PAPER 166 LAST VISIT TO NORTHERN PEREA SECTIONS

Introduction

1. The Pharisees at Ragaba
2. The Ten Lepers
3. The Sermon at Gerasa
4. Teaching about Accidents
5. The Congregation at Philadelphia

INTRODUCTION

^{166:0.1 (1825.1)} FROM February 11 to 20, Jesus and the twelve made a tour of all the cities and villages of northern Perea where the associates of Abner and the members of the women's corps were working. They found these messengers of the gospel meeting with success, and Jesus repeatedly called the attention of his apostles to the fact that the gospel of the kingdom could spread without the accompaniment of miracles and wonders.

^{166:0.2 (1825.2)} This entire mission of three months in Perea was successfully carried on with little help from the twelve apostles, and the gospel from this time on reflected, not so much Jesus' personality, as his *teachings*. But his followers did not long follow his instructions, for soon after Jesus' death and resurrection they departed from his teachings and began to build the early church around the miraculous concepts and the glorified memories of his divine-human personality.

1. THE PHARISEES AT RAGABA

^{166:1.1 (1825.3)} On Sabbath, February 18, Jesus was

gdje je živio jedan bogati farizej po imenu Natanije; a ovaj je, budući da je velik broj njegovih kolega farizeja slijedio Isusa i dvanaestoricu diljem zemlje, pripremio doručak u subotu ujutro za nekih dvadeset osoba i pozvao Isusa kao počasnog gosta.

U vrijeme kad je Isus stigao na doručak, većina je frizeja kao i dva ili tri učitelja zakona, već bila prisutna i sjedila za stolom. Učitelj je odmah zauzeo mjesto s lijeve strane Natanija, a da nije otišao do bokala da opere ruke. Mnogi od farizeja, a posebno oni koji su bili naklonjeni Isusovim učenjima, su znali da je on prao ruke samo zbog čistoće i da je prezirao te čisto ceremonijalne predstave; oni tako nisu bili iznenađeni što je prišao stolu a da nije dva puta oprao ruke. Ali Natanije je bio šokiran što se Učitelj nije ponio u skladu sa strogim zahtjevima farizejske prakse. Isus dalje nije oprao ruke, kako su to učinili farizeji, nakon svakog serviranja hrane, niti na kraju obroka.

Nakon dosta došaptavanja između Natanija i jednog neprijateljskog farizeja koji mu je sjedio s desne strane i nakon mnogo dizanja obrva i podrugljivog krivljenja usta od strane onih koji su sjedili nasuprot Učitelja, Isus je konačno rekao: "Mislio sam da ste me pozvali u ovu kuću da prelomim kruh i da me upitate o proglašenju novog evanđelja kraljevstva Božjega; a vidim da ste me ovamo doveli da svjedočim svečane ceremonije ljudi koji su uvjereni u svoju ispravnost. Tako ste me sada počastili; čime ćete me još počastiti kao uzvanika ovom prilikom?"

Kad je Učitelj to rekao, svi su spustili pogled na stol i zašutjeli. A budući da nitko nije govorio, Isus je nastavio: "Mnogi od vas farizeja su ovdje kao moji prijatelji, a neki čak i kao moji učenici, ali većina farizeja su uporni u odbijanju da vide svjetlo i priznaju istinu, čak i nakon ispoljenja ovog evanđelja pred njima u velikoj moći. Pažljivo čistite vanjštinu čaše i tanjura, dok je posuđe u koje servirate duhovnu hranu prljavo i zagađeno! Pomno se brinete da date predstavu pobožnosti i svetosti u svom nastupu pred ljudima, dok su vaše unutarnje duše pune uvjerenja u vlastitu pravednost i mnogo pohlepe, iznude i svakojake duhovne zloće. Vaše se vođe čak usuđuju smišljati i planirati ubojstvo Sina Čovječjega. Zar vi bezumnim ne shvaćate da Bog nebeski gleda na unutarnje motive duše, a ne samo na vaše vanjske izlike i pobožne izjave? Nemojte misliti da će vas davanje milostinje i plaćanje desetine očistiti od nepravde i pomoći da stanete čisti pred Suca svih ljudi. Jao vama, farizeji, koji ustrajavate u odbijanju svjetla života! Vi ste pedantni u plaćanju desetine i razmetljivi u davanju milostinje,

at Ragaba, where there lived a wealthy Pharisee named Nathaniel; and since quite a number of his fellow Pharisees were following Jesus and the twelve around the country, he made a breakfast on this Sabbath morning for all of them, about twenty in number, and invited Jesus as the guest of honor.

166:1.2 (1825.4) By the time Jesus arrived at this breakfast, most of the Pharisees, with two or three lawyers, were already there and seated at the table. The Master immediately took his seat at the left of Nathaniel without going to the water basins to wash his hands. Many of the Pharisees, especially those favorable to Jesus' teachings, knew that he washed his hands only for purposes of cleanliness, that he abhorred these purely ceremonial performances; so they were not surprised at his coming directly to the table without having twice washed his hands. But Nathaniel was shocked by this failure of the Master to comply with the strict requirements of Pharisaic practice. Neither did Jesus wash his hands, as did the Pharisees, after each course of food nor at the end of the meal.

166:1.3 (1825.5) After considerable whispering between Nathaniel and an unfriendly Pharisee on his right and after much lifting of eyebrows and sneering curling of lips by those who sat opposite the Master, Jesus finally said: "I had thought that you invited me to this house to break bread with you and perchance to inquire of me concerning the proclamation of the new gospel of the kingdom of God; but I perceive that you have brought me here to witness an exhibition of ceremonial devotion to your own self-righteousness. That service you have now done me; what next will you honor me with as your guest on this occasion?"

166:1.4 (1826.1) When the Master had thus spoken, they cast their eyes upon the table and remained silent. And since no one spoke, Jesus continued: "Many of you Pharisees are here with me as friends, some are even my disciples, but the majority of the Pharisees are persistent in their refusal to see the light and acknowledge the truth, even when the work of the gospel is brought before them in great power. How carefully you cleanse the outside of the cups and the platters while the spiritual-food vessels are filthy and polluted! You make sure to present a pious and holy appearance to the people, but your inner souls are filled with self-righteousness, covetousness, extortion, and all manner of spiritual wickedness. Your leaders even dare to plot and plan the murder of the Son of Man. Do not you foolish men understand that the God of heaven looks at the inner motives of the soul as well as on your outer pretenses and your pious professions? Think not that the giving of alms and the paying of tithes will cleanse you from unrighteousness and enable you to stand clean in the presence of the

a svjesno odbacujete darivanje Boga i odbijate objavu njegove ljubavi. U redu obratiti pozornost na ove manje dužnosti, ali trebate imati na umu da ne zanemarite te važnije zahtjeve. Jao vama koji izbjegavate pravdu, prezirete milosrđe i odbacujete istinu! Jao onima koji preziru otkrivenje Oca, dok traže počasna mjesta u sinagogi i laskave pozdrave po trgovima!"

Kad je Isus ustao od stola da pođe, obratio mu se jedan učitelj zakona koji je sjedio za stolom i rekao: "Ali, Učitelju, ti nas vrijeđaš u nekim od svojih izjava. Zar nema ništa dobro u književnicima, farizejima i učiteljima zakona?" A Isus je stojeći odgovorio poznaniku zakona: "Vi, kao i farizeji, volite primiti prva mjesta na gozbama i nositi duge haljine, dok tovarite na ljudska pleća terete koje ovi jedva mogu nositi. A kada ljudske duše počnu teturati pod ovim teškim teretima, nećete ni prstom mrdnuti da im olakšate muke. Jao vama kad vam je najveći užitak to da gradite grobnice za proroke koje su vaši oci ubili. A da se slažete s ovim djelima vaših otaca se vidi po tome što sada planirate ubiti one koji dolaze uraditi ono što su proroci učinili u svoje vrijeme - propovijedati Božju pravednost i otkrivati milost nebeskog Oca. No, od svih generacija koje su prošle, krv proroka i apostola će se tražiti od ove perverzne i samopravedne generacije. Jao vama, učitelji zakona, koji kradete ključ spoznaje od običnog naroda! Sami odbijate ući na put istine, a ujedno hoćete spriječiti sve druge koji žele ući na njega. Ali ne možete tako zatvoriti vrata kraljevstva nebeskog; mi smo otvorili ova vrata svima koji imaju vjeru da uđu, a portali milosrđa ne smiju biti zatvoreni predrasudama i arogancijom lažnih učitelja i neiskrenih pastira koji su poput okrečenih grobova što se izvana pričinjaju lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svakojake duhovne nečistoće."

A kad je Isus završio s govorom za Natanijevim stolom, on je izašao iz kuće a da nije dirnuo hranu. Od farizeja koji su čuli ove riječi, neki su postali vjernici u njegova učenja i ušli u kraljevstvo, ali je veći broj ustrajao na putu tame postajući još odlučniji da čekaju u zasjedi na priliku da ga uhvate u riječima koje će iskoristiti protiv njega kako bi ga izveli pred sud i pogubnu presudu Velikog vijeća u Jeruzalemu.

Postojale su samo tri prakse na koje su

Judge of all men. Woe upon you Pharisees who have persisted in rejecting the light of life! You are meticulous in tithing and ostentatious in almsgiving, but you knowingly spurn the visitation of God and reject the revelation of his love. Though it is all right for you to give attention to these minor duties, you should not have left these weightier requirements undone. Woe upon all who shun justice, spurn mercy, and reject truth! Woe upon all those who despise the revelation of the Father while they seek the chief seats in the synagogue and crave flattering salutations in the market places!"

166:1.5 (1826.2) When Jesus would have risen to depart, one of the lawyers who was at the table, addressing him, said: "But, Master, in some of your statements you reproach us also. Is there nothing good in the scribes, the Pharisees, or the lawyers?" And Jesus, standing, replied to the lawyer: "You, like the Pharisees, delight in the first places at the feasts and in wearing long robes while you put heavy burdens, grievous to be borne, on men's shoulders. And when the souls of men stagger under these heavy burdens, you will not so much as lift with one of your fingers. Woe upon you who take your greatest delight in building tombs for the prophets your fathers killed! And that you consent to what your fathers did is made manifest when you now plan to kill those who come in this day doing what the prophets did in their day — proclaiming the righteousness of God and revealing the mercy of the heavenly Father. But of all the generations that are past, the blood of the prophets and the apostles shall be required of this perverse and self-righteous generation. Woe upon all of you lawyers who have taken away the key of knowledge from the common people! You yourselves refuse to enter into the way of truth, and at the same time you would hinder all others who seek to enter therein. But you cannot thus shut up the doors of the kingdom of heaven; these we have opened to all who have the faith to enter, and these portals of mercy shall not be closed by the prejudice and arrogance of false teachers and untrue shepherds who are like whited sepulchres which, while outwardly they appear beautiful, are inwardly full of dead men's bones and all manner of spiritual uncleanness."

166:1.6 (1826.3) And when Jesus had finished speaking at Nathaniel's table, he went out of the house without partaking of food. And of the Pharisees who heard these words, some became believers in his teaching and entered into the kingdom, but the larger number persisted in the way of darkness, becoming all the more determined to lie in wait for him that they might catch some of his words which could be used to bring him to trial and judgment before the Sanhedrin at Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) There were just three things to which

farizeji poklanjali naročitu pozornost:

1. Strogo plaćanje desetine.
2. Poštivanje zakona očišćavanja.

3. Izbjegavanje kontakta s onima koji nisu bili farizeji.

U to je vrijeme Isus nastojao izvrnuti duhovnu jalovost prve dvije prakse, dok se uzdržavao od prijekora farizejima zbog toga što su se čuvali kontakta s onima koji nisu bili farizeji za neku drugu priliku kad se ponovo bude našao za stolom s mnogima od tih istih ljudi.

2. DESET GUBAVACA

Sutradan je Isus pošao s dvanaesticom u Amatus, u blizini granice sa Samarijom, i dok su se približavali gradu, zatekli su skupinu od deset gubavaca koji su boravili u blizini ovoga mjesta. Devetorica iz ove skupine su bili Židovi, a jedan Samarijanac. Židovi su se obično uzdržavali svakog druženja ili kontakta s tim Samarijancem, ali je njihova zajednička boljka bila više nego dovoljna da prevlada sve vjerske predrasude. Oni su čuli za Isusa i njegova ranija čudesna ozdravljenja, a budući da su sedamdesetorica imali običaj objaviti vrijeme Isusova očekivanog dolaska dok su Učitelj i dvanaestorica putovali i poučavali, desetorica gubavaca su očekivali njegov dolazak na ovom mjestu u to vrijeme; tako su se smjestili ovdje na periferiji grada gdje su se nadali da će privući njegovu pažnju i tražiti ozdravljenje. Kad su gubavci ugledali gdje im Isus prilazi, nisu se usudili da mu priđu nego su stali podalje i povikali: "Učitelju, smiluj nam se; očisti nas od naše nevolje. Ozdravi nas kako si izliječio druge."

Isus je upravo bio objašnjavao dvanaesticu zašto su nežidovi iz Pereje, kao i manje ortodoksni Židovi, bili spremniji vjerovati u naviješteno evanđelje sedamdesetorice nego ortodoksniji i tradicionalniji Židovi iz Judeje. Pozvao je njihovu pozornost na činjenicu da su njihovu poruku također spremnije primali Galilejci, pa čak i Samarijanci. Ali dvanaestorica apostola još nisu spremni pokazati ljubaznost ovim Samarijancima koji su tako dugo bili predmet prezira.

Prema tome, kad je Šimun Revnitelj primijetio Samarijanca među gubavcima, nastojao je potaknuti Učitelja da prođe pored njega i da uđe u grad a da im ne uputi ni riječi pozdrava. Isus je rekao Šimunu: "Ali što ako Samarijanac voli Boga, kao i Židovi? Hoćemo li suditi našim bližnjima? Tko zna? ako ozdravimo ovu desetoricu, možda

the Pharisees paid particular attention:

166:1.8 (1827.2) 1. The practice of strict tithing.

166:1.9 (1827.3) 2. Scrupulous observance of the laws of purification.

166:1.10 (1827.4) 3. Avoidance of association with all non-Pharisees.

166:1.11 (1827.5) At this time Jesus sought to expose the spiritual barrenness of the first two practices, while he reserved his remarks designed to rebuke the Pharisees' refusal to engage in social intercourse with non-Pharisees for another and subsequent occasion when he would again be dining with many of these same men.

2. THE TEN LEPERS

166:2.1 (1827.6) The next day Jesus went with the twelve over to Amathus, near the border of Samaria, and as they approached the city, they encountered a group of ten lepers who sojourned near this place. Nine of this group were Jews, one a Samaritan. Ordinarily these Jews would have refrained from all association or contact with this Samaritan, but their common affliction was more than enough to overcome all religious prejudice. They had heard much of Jesus and his earlier miracles of healing, and since the seventy made a practice of announcing the time of Jesus' expected arrival when the Master was out with the twelve on these tours, the ten lepers had been made aware that he was expected to appear in this vicinity at about this time; and they were, accordingly, posted here on the outskirts of the city where they hoped to attract his attention and ask for healing. When the lepers saw Jesus drawing near them, not daring to approach him, they stood afar off and cried to him: "Master, have mercy on us; cleanse us from our affliction. Heal us as you have healed others."

166:2.2 (1827.7) Jesus had just been explaining to the twelve why the gentiles of Perea, together with the less orthodox Jews, were more willing to believe the gospel preached by the seventy than were the more orthodox and tradition-bound Jews of Judea. He had called their attention to the fact that their message had likewise been more readily received by the Galileans, and even by the Samaritans. But the twelve apostles were hardly yet willing to entertain kind feelings for the long-despised Samaritans.

166:2.3 (1827.8) Accordingly, when Simon Zelotes observed the Samaritan among the lepers, he sought to induce the Master to pass on into the city without even hesitating to exchange greetings with them. Said Jesus to Simon: "But what if the Samaritan loves God as well as the Jews? Should we sit in judgment on our fellow men? Who can

se taj Samarijanac pokaže zahvalnijim čak i od Židova. Jesi li siguran u svoje mišljenje, Šimune?" Šimun je brzo odgovorio, "Ako ih ozdraviš, brzo ćemo saznati." A Isus je rekao: "Tako će i biti, Šimune, i uskoro ćeš saznati istinu u vezi zahvalnosti ovih ljudi i milosrđa Božje ljubavi."

Isus je došao u neposrednu blizinu gubavaca i rekao: "Ako hoćete biti ozdravljeni, idite i pokažite se svećenicima kao što je zapisano u Mojsijevom zakonu." I dok su išli, oni su bili očišćeni. Kad je Samarijanac vidio da se ozdravlja, on se okrenuo i otišao u potragu za Isusom u sav glas slaveći Boga. A kad je našao Učitelja, pao je ničice pred Isusovim nogama i zahvaljivao mu za svoje očišćenje. Druga devetorica, Židovi, su također otkrili da su se ozdravili i dok su također bili zahvalni za očišćenje, nastavili su ići da se pokažu svećenicima.

Samarijanac je ostao ničice pred Isusovim nogama, a Učitelj je, gledajući dvanaesticu a posebno Šimuna Revnitelja, rekao: "Zar se nisu očistila sva desetorica? Gdje su, dakle, druga devetorica, gdje su Židovi? Samo se jedan, ovaj stranac, vratio da poda slavu Bogu." A onda reče Samarijancu, "Ustani i idi; vjera te tvoja spasila i ozdravila."

Isus je ponovo pogledao svoje apostole dok se stranac udaljavao. Apostoli su pogledali Isusa, svi ovim Šimuna Revnitelja čije su oči bile oborene. Dvanaestorica nisu rekli ni riječi. Ni Isus nije govorio; nije bilo potrebe bilo što reći.

Iako su sva desetorica stvarno vjerovali da su bolovali od gube, samo su četvorica od nje bolovali. Ostalih šest su izliječeni od oboljenja kože za koje su greškom mislili da je guba. A Samarićanin je stvarno imao gubu.

Isus je zapovjedio dvanaesticu da ne govore o očišćenju gubavaca, a kad su ušli u Amatus, rekao je: "Vidite da djeca gazdinstva, čak i kad su neposlušna Očevoj volji, uzimaju svoje blagoslove zdravo za gotovo. Oni misle da je u redu ne pokazati zahvalnost kad im Otac daruje ozdravljenje, ali stranci, kada prime darove od glave kuće, su toliko ispunjeni čudom i potaknuti na zahvalnost da bez oklijevanja priznaju blagodati koje su primili. A apostoli nisu odgovorili na Učiteljeve riječi.

3. PROPOVIJED U GERASI

Dok su Isus i dvanaestorica bili u posjetu

tell? if we make these ten men whole, perhaps the Samaritan will prove more grateful even than the Jews. Do you feel certain about your opinions, Simon?" And Simon quickly replied, "If you cleanse them, you will soon find out." And Jesus replied: "So shall it be, Simon, and you will soon know the truth regarding the gratitude of men and the loving mercy of God."

166:2.4 (1827.9) Jesus, going near the lepers, said: "If you would be made whole, go forthwith and show yourselves to the priests as required by the law of Moses." And as they went, they were made whole. But when the Samaritan saw that he was being healed, he turned back and, going in quest of Jesus, began to glorify God with a loud voice. And when he had found the Master, he fell on his knees at his feet and gave thanks for his cleansing. The nine others, the Jews, had also discovered their healing, and while they also were grateful for their cleansing, they continued on their way to show themselves to the priests.

166:2.5 (1828.1) As the Samaritan remained kneeling at Jesus' feet, the Master, looking about at the twelve, especially at Simon Zelotes, said: "Were not ten cleansed? Where, then, are the other nine, the Jews? Only one, this alien, has returned to give glory to God." And then he said to the Samaritan, "Arise and go your way; your faith has made you whole."

166:2.6 (1828.2) Jesus looked again at his apostles as the stranger departed. And the apostles all looked at Jesus, save Simon Zelotes, whose eyes were downcast. The twelve said not a word. Neither did Jesus speak; it was not necessary that he should.

166:2.7 (1828.3) Though all ten of these men really believed they had leprosy, only four were thus afflicted. The other six were cured of a skin disease which had been mistaken for leprosy. But the Samaritan really had leprosy.

166:2.8 (1828.4) Jesus enjoined the twelve to say nothing about the cleansing of the lepers, and as they went on into Amathus, he remarked: "You see how it is that the children of the house, even when they are insubordinate to their Father's will, take their blessings for granted. They think it a small matter if they neglect to give thanks when the Father bestows healing upon them, but the strangers, when they receive gifts from the head of the house, are filled with wonder and are constrained to give thanks in recognition of the good things bestowed upon them." And still the apostles said nothing in reply to the Master's words.

3. THE SERMON AT GERASA

166:3.1 (1828.5) As Jesus and the twelve visited with

glasnicima kraljevstva u Gerasi, jedan od farizeja koji su vjerovali u njega je ovako upitao: "Gospodine, ima li malo ili mnogo onih koji će biti spašeni?" A Isus je odgovorio:

"Vi ste učili da samo djeca Abrahama primaju spasenje; da se samo posvojeni pogani mogu nadati spasenju. Neki od vas misle da, kako u Pismu samo Kaleb i Jošua od svih koji su izišli iz Egipta ostaju na životu i ulaze u obećanu zemlju, tako relativno mali broj onih koji traže nebesko kraljevstvo pronalazi vrata njegova.

"Vi imate još jednu uzrečicu u kojoj ima mnogo istine: Da je put koji vodi u vječni život ravan i uzak, da su vrata koja u njega vode također uska, tako da od onih koji traže spasenje samo mali broj nalazi ulaz kroz ova vrata. Tu je i učenje da je širok put koji vodi u propast, da su široka vrata njegova i da je mnogo onih koji odluče ići ovim putem. I ta izreka u sebi ima istine. Ali ja vam kažem da je spasenje prije svega stvar osobnog izbora. Čak i ako su vrata koja vode u život uska, ona su dovoljno široka da prime sve koji iskreno traže da uđu, jer ja sam ta vrata. A Sin nikada ne odbija ulazak bilo kojeg djeteta svemira koje po vjeri nastoji naći Oca kroz Sina.

"No, ovdje je opasnost za sve koji nastoje odgoditi ulazak u kraljevstvo dok traže zadovoljstva nezrelosti i dok se predaju užicima sebičnosti: Nakon što odbiju ući u kraljevstvo u svom duhovnom iskustvu, ovi mogu naknadno tražiti ulaz u njega nakon što se u budućim dobima otkrije slava boljeg puta. A onda, oni koji su prezreli kraljevstvo kad sam ja tu bio u ljudskom obličju, mogu nastojati naći ulaz kad se otkrijem u obličju božanstva, a ja ću onda reći svim takvim sebičnjacima: Ne znam odakle ste. Imali ste svoju šansu da se pripremite za ovo nebesko državljanstvo, ali ste odbili sve takve ponude milosrđa; odbacili ste moje pozive dok su vrata bila otvorena. Sada, vama koji ste odbili spasenje, vrata su zatvorena. Ova vrata nisu otvorena za one koji žele ući u kraljevstvo za sebičnu slavu. Spasenje nije za one koji nisu voljni platiti cijenu svesrdne predanosti vršenju volje Oca mogega. Kada u duhu i duši okrenete leđa kraljevstvu Očevu, beskorisno je u umu i tijelu stajati pred ovim vratima i kucati, govoreći, 'Gospodine, otvori nam; i mi bi htjeli biti veliki u kraljevstvu!' Ja ću vam tada reći da niste iz mogega stada. Neću vas primiti među one koji su se borili u dobroj borbi vjere i osvojili nagradu za nesebičnu službu u kraljevstvu na zemlji. A kada budete rekli, 'Nismo li jeli i pili s tobom, a ti učio po našim ulicama? tada ću opet izjaviti da niste ništa drugo do li duhovni stranci; da nismo zajedno služili u Očevoj službi

the messengers of the kingdom at Gerasa, one of the Pharisees who believed in him asked this question: "Lord, will there be few or many really saved?" And Jesus, answering, said:

166:3.2 (1828.6) "You have been taught that only the children of Abraham will be saved; that only the gentiles of adoption can hope for salvation. Some of you have reasoned that, since the Scriptures record that only Caleb and Joshua from among all the hosts that went out of Egypt lived to enter the promised land, only a comparatively few of those who seek the kingdom of heaven shall find entrance thereto.

166:3.3 (1828.7) "You also have another saying among you, and one that contains much truth: That the way which leads to eternal life is straight and narrow, that the door which leads thereto is likewise narrow so that, of those who seek salvation, few can find entrance through this door. You also have a teaching that the way which leads to destruction is broad, that the entrance thereto is wide, and that there are many who choose to go this way. And this proverb is not without its meaning. But I declare that salvation is first a matter of your personal choosing. Even if the door to the way of life is narrow, it is wide enough to admit all who sincerely seek to enter, for I am that door. And the Son will never refuse entrance to any child of the universe who, by faith, seeks to find the Father through the Son.

166:3.4 (1829.1) "But herein is the danger to all who would postpone their entrance into the kingdom while they continue to pursue the pleasures of immaturity and indulge the satisfactions of selfishness: Having refused to enter the kingdom as a spiritual experience, they may subsequently seek entrance thereto when the glory of the better way becomes revealed in the age to come. And when, therefore, those who spurned the kingdom when I came in the likeness of humanity seek to find an entrance when it is revealed in the likeness of divinity, then will I say to all such selfish ones: I know not whence you are. You had your chance to prepare for this heavenly citizenship, but you refused all such proffers of mercy; you rejected all invitations to come while the door was open. Now, to you who have refused salvation, the door is shut. This door is not open to those who would enter the kingdom for selfish glory. Salvation is not for those who are unwilling to pay the price of wholehearted dedication to doing my Father's will. When in spirit and soul you have turned your backs upon the Father's kingdom, it is useless in mind and body to stand before this door and knock, saying, 'Lord, open to us; we would also be great in the kingdom.' Then will I declare that you are not of my fold. I will not receive you to be among those who have fought the good fight of faith and won the reward of unselfish service in the kingdom on earth. And when you say, 'Did we not

milosti na zemlji; da vas ne poznajem; i tada će vam reći Sudac cijele zemlje: 'Idite od nas, svi koji ste uživali u djelima nepravde.'

"Ali ne bojte se; svatko tko iskreno želi naći vječni život ulaskom u Božje kraljevstvo sigurno nalazi takvo vječno spasenje. Ali svi koji odbijate ovo spasenje ćete jednog dana vidjeti kako proroci iz Abrahamova potomstva sjede s vjernicima iz nežidovskih nacija u ovom proslavljenom kraljevstvu i jedu kruh života i osvježuju se vodom njegovom. A oni će koji na taj način pridju kraljevstvu u duhovnoj snazi doći sa sjevera i juga i istoka i zapada. I gle, mnogi koji su prvi bit će posljednji, a oni koji su posljednji će mnogo puta bili na prvom mjestu."

Ovo je zaista bila nova i čudna verzija stare i poznate izreke o pravom i uskom putu.

Apostoli i mnogi učenici su polako shvaćali značenje Isusove ranije izjave: "Ako se tko ne rodi nanovo, ne rodi od duha, ne može ući u kraljevstvo Božje." Ipak, svima koji su čista srca i iskrene vjere, zauvijek je istina: "Evo, stojim na vratima čovjekova srca i kucam, pa ako tko otvori vrata, ja ću ući i večerati s njim i nahraniti ga kruhom života; bit ćemo kao jedno u duhu i svrsi, i tako ćemo uvijek biti braća u dugoj i plodnoj službi potrage za Rajskim Ocem." I tako, da li će biti malo ili puno onih koji se spase ovisi od tome je li malo ili puno onih koji se odazovu mome pozivu: "Ja sam vrata, ja sam novi i živi put i tko god želi može ući da krene na beskrajnu potragu za istinom koja je život vječni."

Čak ni apostoli nisu bili u stanju potpuno shvatiti njegovo učenje koje je isticalo nužnost korištenja duhovne snage u svrhu pobjede nad svakim oblikom duhovnog otpora i prevladavanja svake zemaljske prepreke koja stoji na putu spoznaje svebitnih duhovnih vrijednosti novog života u duhu oslobođenih sinova Božjih.

4. UČENJE O NESREĆAMA

Dok su Palestinci većinom objedovali samo dva obroka na dan, kad su Isus i njegovi apostoli bili na putu imali su običaj pauzirati u podne radi odmora i okrijepe. I pri jednom takvom podnevnom zastoju na putu prema Filadelfiji, Tomo je upitao

eat and drink with you, and did you not teach in our streets?' then shall I again declare that you are spiritual strangers; that we were not fellow servants in the Father's ministry of mercy on earth; that I do not know you; and then shall the Judge of all the earth say to you: 'Depart from us, all you who have taken delight in the works of iniquity.'

166:3.5 (1829.2) "But fear not; every one who sincerely desires to find eternal life by entrance into the kingdom of God shall certainly find such everlasting salvation. But you who refuse this salvation will some day see the prophets of the seed of Abraham sit down with the believers of the gentile nations in this glorified kingdom to partake of the bread of life and to refresh themselves with the water thereof. And they who shall thus take the kingdom in spiritual power and by the persistent assaults of living faith will come from the north and the south and from the east and the west. And, behold, many who are first will be last, and those who are last will many times be first."

166:3.6 (1829.3) This was indeed a new and strange version of the old and familiar proverb of the straight and narrow way.

166:3.7 (1829.4) Slowly the apostles and many of the disciples were learning the meaning of Jesus' early declaration: "Unless you are born again, born of the spirit, you cannot enter the kingdom of God." Nevertheless, to all who are honest of heart and sincere in faith, it remains eternally true: "Behold, I stand at the doors of men's hearts and knock, and if any man will open to me, I will come in and sup with him and will feed him with the bread of life; we shall be one in spirit and purpose, and so shall we ever be brethren in the long and fruitful service of the search for the Paradise Father." And so, whether few or many are to be saved altogether depends on whether few or many will heed the invitation: "I am the door, I am the new and living way, and whosoever wills may enter to embark upon the endless truth-search for eternal life."

166:3.8 (1829.5) Even the apostles were unable fully to comprehend his teaching as to the necessity for using spiritual force for the purpose of breaking through all material resistance and for surmounting every earthly obstacle which might chance to stand in the way of grasping the all-important spiritual values of the new life in the spirit as the liberated sons of God.

4. TEACHING ABOUT ACCIDENTS

166:4.1 (1830.1) While most Palestinians ate only two meals a day, it was the custom of Jesus and the apostles, when on a journey, to pause at midday for rest and refreshment. And it was at such a noontide stop on the way to Philadelphia that

Isusa: "Učitelju, čuli smo tvoje riječi za jutarnjeg putovanja i želimo znati jesu li duhovna bića odgovorna za čudne i izvanredne događaje u materijalnom svijetu i dalje, da li su anđeli i druga bića duha u stanju spriječiti nesreće."

U odgovor na Tomino pitanje, Isus je rekao: "Koliko sam dugo s vama, a ipak i dalje postavljate takva pitanja? Zar ne vidite kako Sin Čovječji živi među vama kao jedan od vas i dosljedno odbija uposliti nebeske sile za svoje osobno izdržavanje? Zar mi ne živimo na isti način na koji žive svi drugi ljudi? Zar se moć duhovnog svijeta očituje u materijalnom životu na ovom svijetu, osim u otkrivenju Oca i povremenom ozdravljenju njegove oboljele djece?"

"Vaši oci već dugo vjeruju da je čovjekov prosperitet znak božanske naklonosti; da je neimaština dokaz Božjeg nezadovoljstva čovjekom. Ja vam kažem da su takva vjerovanja stvar praznovjerja. Zar ne vidite da daleko veći broj siromašnih radosno prima evanđelje i odmah ulazi u kraljevstvo? Ako je bogatstvo dokaz božanske naklonosti, zašto bogati tako često odbijaju vjerovati u radosne vijesti s neba?"

"Otac čini da njegova kiša pada pravednicima i nepravednicima; da njegovo sunce obasjava pravednike i nepravednike. Čuli ste o onim Galilejcima čiju je krv Pilat pomiješao s krvlju prinesenih žrtava, ali ja vam kažem da ti Galilejci nisu ni na koji način bili veći grešnici od njihovih bližnjih zato što im se to dogodilo. Ili što ste čuli o onih osamnaest na koje se srušila kula u Siloamu i poubijala ih. Nemojte misliti da su ti ljudi koji su tako nastradali bili grešniji od njihove braće u Jeruzalemu. Ti su ljudi jednostavno bili nedužne žrtve jedne nesreće u vremenu.

"Postoje tri vrste događaja do kojih može doći u vašim životima:

"1. Možete sudjelovati u normalnim događajima koji su dio života vas i vaših bližnjih na licu zemlje.

"2. Možete slučajno postati žrtva neke prirodne nesreće, nesrećnog slučaja, dok dobro znate da takve pojave nisu planirane niti na bilo koji drugi način proizvedene djelovanjem duhovnih sila svemira.

"3. Možete ubrati plodove svojih izravnih nastojanja da se uskladite s prirodnim zakonima koji vladaju u svijetu.

" Bijaše neki čovjek koji je zasadio smokvu u svome dvorištu, a kad je mnogo puta tražio ploda na njoj i tu ga ne nađe, on je pozvao vinogradare i

Thomas asked Jesus: "Master, from hearing your remarks as we journeyed this morning, I would like to inquire whether spiritual beings are concerned in the production of strange and extraordinary events in the material world and, further, to ask whether the angels and other spirit beings are able to prevent accidents."

166:4.2 (1830.2) In answer to Thomas's inquiry, Jesus said: "Have I been so long with you, and yet you continue to ask me such questions? Have you failed to observe how the Son of Man lives as one with you and consistently refuses to employ the forces of heaven for his personal sustenance? Do we not all live by the same means whereby all men exist? Do you see the power of the spiritual world manifested in the material life of this world, save for the revelation of the Father and the sometime healing of his afflicted children?"

166:4.3 (1830.3) "All too long have your fathers believed that prosperity was the token of divine approval; that adversity was the proof of God's displeasure. I declare that such beliefs are superstitions. Do you not observe that far greater numbers of the poor joyfully receive the gospel and immediately enter the kingdom? If riches evidence divine favor, why do the rich so many times refuse to believe this good news from heaven?"

166:4.4 (1830.4) "The Father causes his rain to fall on the just and the unjust; the sun likewise shines on the righteous and the unrighteous. You know about those Galileans whose blood Pilate mingled with the sacrifices, but I tell you these Galileans were not in any manner sinners above all their fellows just because this happened to them. You also know about the eighteen men upon whom the tower of Siloam fell, killing them. Think not that these men who were thus destroyed were offenders above all their brethren in Jerusalem. These folks were simply innocent victims of one of the accidents of time.

166:4.5 (1830.5) "There are three groups of events which may occur in your lives:

166:4.6 (1830.6) "1. You may share in those normal happenings which are a part of the life you and your fellows live on the face of the earth.

166:4.7 (1830.7) "2. You may chance to fall victim to one of the accidents of nature, one of the mischances of men, knowing full well that such occurrences are in no way prearranged or otherwise produced by the spiritual forces of the realm.

166:4.8 (1830.8) "3. You may reap the harvest of your direct efforts to comply with the natural laws governing the world.

166:4.9 (1830.9) "There was a certain man who planted a fig tree in his yard, and when he had many times sought fruit thereon and found none,

rekao: 'Evo, već tri godine tražim roda na ovoj smokvi, ali ga ne nalazim. Posijecite ovo neplodno stablo; zašto da iscrpljuje zemlju?' Međutim, glavni vrtlar odgovori svome gospodaru: 'Pusti je na miru još jednu godinu, da je okopam i stavim gnojiva, a onda sljedeće godine, ako ne rodi, možemo je posjeći.' A kad su se tako povinovali zakonima plodnosti, budući da je drvo bilo živo i dobro, bili su nagrađeni obilnim prinosom.

"U pitanju bolesti i zdravlja, trebate znati da su ta tjelesna stanja posljedica materijalnih uzroka; zdravlje nije osmijeh neba, niti je bolest Božje mrštenje.

"Očeva ljudska djeca imaju jednaku sposobnost za primanje materijalnih blagoslova; on stoga ne pravi razliku među njima u pitanju darivanja materijalnih stvari. Kada je riječ o darivanju duhovnih darova, Otac je ograničen čovjekovim kapacitetom za primanje tih duhovnih zadužbina. Iako Otac nije pristran u darivanju duhovnih darova, on je ograničen čovjekovom vjerom i njegovom spremnosti da se uvijek pridržava Očeve volje."

Dok su putovali prema Filadelfiji, Isus ih je nastavio učiti i odgovarati na njihova pitanja u vezi nesreća, bolesti i čuda, ali oni nisu bili u stanju u potpunosti shvatiti tu uputu. Budući da jedan sat pouke neće u potpunosti promijeniti čovjekova životna uvjerenja, Isus je smatrao potrebnim ponavljati svoju poruku, u više navrata govoriti o onom čemu ih je želio poučiti; pa čak i tada oni nisu uspjeli shvatiti značenje njegove zemaljske misije sve do nakon njegove smrti i uskrsnuća.

5. KONGREGACIJA U FILADELFIJI

Isus i dvanaestorica su bili na putu da posjete Abnera i njegove suradnike koji su propovijedali i poučavali u Filadelfiji. Od svih gradova Pereje, u Filadelfiji je najveća skupina Židova i nežidova, bogatih i siromašnih, učenih i neukih, prihvatila učenja sedamdesetorice i tako ušla u kraljevstvo. Sinagoga u Filadelfiji nikada nije bila pod nadzorom Velikog vijeća Jeruzalema i tako nikada nije bila zatvorena Isusu i njegovim suradnicima. U to vrijeme, Abner je držao propovijedi tri puta na dan u filadelfijskoj sinagogi.

Ova je sinagoga kasnije postala kršćanska crkva i misionarsko sjedište proglašenja evanđelja istočnim područjima. Dugo je bila uporište Učiteljeva nauka i stoljećima se isticala kao središte kršćanskog učenja.

he called the vinedressers before him and said: 'Here have I come these three seasons looking for fruit on this fig tree and have found none. Cut down this barren tree; why should it encumber the ground?' But the head gardener answered his master: 'Let it alone for one more year so that I may dig around it and put on fertilizer, and then, next year, if it bears no fruit, it shall be cut down.' And when they had thus complied with the laws of fruitfulness, since the tree was living and good, they were rewarded with an abundant yield.

166:4.10 (1831.1) "In the matter of sickness and health, you should know that these bodily states are the result of material causes; health is not the smile of heaven, neither is affliction the frown of God.

166:4.11 (1831.2) "The Father's human children have equal capacity for the reception of material blessings; therefore does he bestow things physical upon the children of men without discrimination. When it comes to the bestowal of spiritual gifts, the Father is limited by man's capacity for receiving these divine endowments. Although the Father is no respecter of persons, in the bestowal of spiritual gifts he is limited by man's faith and by his willingness always to abide by the Father's will."

166:4.12 (1831.3) As they journeyed on toward Philadelphia, Jesus continued to teach them and to answer their questions having to do with accidents, sickness, and miracles, but they were not able fully to comprehend this instruction. One hour of teaching will not wholly change the beliefs of a lifetime, and so Jesus found it necessary to reiterate his message, to tell again and again that which he wished them to understand; and even then they failed to grasp the meaning of his earth mission until after his death and resurrection.

5. THE CONGREGATION AT PHILADELPHIA

166:5.1 (1831.4) Jesus and the twelve were on their way to visit Abner and his associates, who were preaching and teaching in Philadelphia. Of all the cities of Perea, in Philadelphia the largest group of Jews and gentiles, rich and poor, learned and unlearned, embraced the teachings of the seventy, thereby entering into the kingdom of heaven. The synagogue of Philadelphia had never been subject to the supervision of the Sanhedrin at Jerusalem and therefore had never been closed to the teachings of Jesus and his associates. At this very time, Abner was teaching three times a day in the Philadelphia synagogue.

166:5.2 (1831.5) This very synagogue later on became a Christian church and was the missionary headquarters for the promulgation of the gospel through the regions to the east. It was long a stronghold of the Master's teachings and stood

Židovi iz Jeruzalema su uvijek imali problema s Židovima iz Filadelfije. Tako je nakon Isusove smrti i uskrsnuća Jeruzalemska crkva, s Gospodinovim bratom Jakovom na čelu, počela imati ozbiljne poteškoće s kongregacijom vjernika iz Filadelfije. Abner je postao glava crkve u Filadelfiji i nastavio u toj ulozi do svoje smrti. A ovo udaljšavanje od Jeruzalema objašnjava zašto nemamo zapisa o Abneru i njegovom rada u Evanđelju Novog Zavjeta. Ovaj je rascjep između Jeruzalema i Filadelfije trajao tijekom Jakovljeva i Abnerova života i nastavio se još neko vrijeme nakon uništenja Jeruzalema. Filadelfija je bila stvarno sjedište rane crkve na jugu i istoku, kao što je Antiohija bila na sjeveru i zapadu.

Bila je to očigledna nesreća što je Abner bio u suprotnosti sa svim čelnicima ranokršćanske crkve. Bio je u nesuglasici s Petrom i Jakovom (Isusovim bratom) u pitanju uprave i nadležnosti nad jeruzalemskom crkvom; razilazio se s Pavlom u više pitanja filozofije i teologije. Abner je više naginjao babilonskoj nego helenističkoj filozofiji i tvrdoglavo se opirao svim pokušajima Pavla da preobrazi Isusova učenja kako bi ih učinio prihvatljivijim prvo Židovima, a onda i grčko-rimskim vjernicima u misterije.

Abner je tako bio primoran živjeti život osamljenika. Bio je glava crkve koja nije imala statusa u Jeruzalemu. Usudio se prkositi gospodinovu bratu Jakovu koji je u kasnijim godinama primio podršku Petra. Tako se učinkovito udaljio od svih svojih bivših suradnika. Onda se usudio usprotiviti Pavlu. Iako je bio u potpunosti suosjećajan s Pavlom u njegovoj misiji među nežidovima i dao mu svoju podršku u nesuglasju sa crkvom u Jeruzalemu, ogorčeno se opirao verziji Isusovih učenja koju je Pavao izabrao propovijedati. U svojim posljednjim godinama Abner je optužio Pavla kao "prepredenog kvaritelja životnih učenja Isusa iz Nazareta, Sina Boga živoga."

U kasnijim godinama Abnerova života i neko vrijeme poslije toga, vjernici u Filadelfiji su se strože držali religije Isusa, kakvu je on živio i poučavao, nego bilo koja druga skupina na zemlji.

Abner je umro u 89. godini života u Filadelfiji, 21. studenog 74. godine NE. A do samog je kraja bio odani vjernik i učitelj evanđelja nebeskog kraljevstva.

alone in this region as a center of Christian learning for centuries.

166:5.3 (1831.6) The Jews at Jerusalem had always had trouble with the Jews of Philadelphia. And after the death and resurrection of Jesus the Jerusalem church, of which James the Lord's brother was head, began to have serious difficulties with the Philadelphia congregation of believers. Abner became the head of the Philadelphia church, continuing as such until his death. And this estrangement with Jerusalem explains why nothing is heard of Abner and his work in the Gospel records of the New Testament. This feud between Jerusalem and Philadelphia lasted throughout the lifetimes of James and Abner and continued for some time after the destruction of Jerusalem. Philadelphia was really the headquarters of the early church in the south and east as Antioch was in the north and west.

166:5.4 (1831.7) It was the apparent misfortune of Abner to be at variance with all of the leaders of the early Christian church. He fell out with Peter and James (Jesus' brother) over questions of administration and the jurisdiction of the Jerusalem church; he parted company with Paul over differences of philosophy and theology. Abner was more Babylonian than Hellenic in his philosophy, and he stubbornly resisted all attempts of Paul to remake the teachings of Jesus so as to present less that was objectionable, first to the Jews, then to the Greco-Roman believers in the mysteries.

166:5.5 (1832.1) Thus was Abner compelled to live a life of isolation. He was head of a church which was without standing at Jerusalem. He had dared to defy James the Lord's brother, who was subsequently supported by Peter. Such conduct effectively separated him from all his former associates. Then he dared to withstand Paul. Although he was wholly sympathetic with Paul in his mission to the gentiles, and though he supported him in his contentions with the church at Jerusalem, he bitterly opposed the version of Jesus' teachings which Paul elected to preach. In his last years Abner denounced Paul as the "clever corrupter of the life teachings of Jesus of Nazareth, the Son of the living God."

166:5.6 (1832.2) During the later years of Abner and for some time thereafter, the believers at Philadelphia held more strictly to the religion of Jesus, as he lived and taught, than any other group on earth.

166:5.7 (1832.3) Abner lived to be 89 years old, dying at Philadelphia on the 21st day of November, A.D. 74. And to the very end he was a faithful believer in, and teacher of, the gospel of the heavenly kingdom.

POGLAVLJE 167. POSJET FILADELFIJI

⇨ 166

Knjiga Urantije

168 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 167 POSJET FILADELFIJI

Sekcije

Uvod

1. DORUČAK S FARIZEJIMA
2. PRISPODOBA O VELIKOJ VEČERI
3. ŽENA ONEMOĆALOG DUHA
4. PORUKA IZ BETANIJE
5. NA PUTU U BETANIJU
6. BLAGOSLIVLJANJE DJEČICE
7. GOVOR O ANĐELIMA

PAPER 167 THE VISIT TO PHILADELPHIA

SECTIONS

Introduction

1. Breakfast with the Pharisees
2. Parable of the Great Supper
3. The Woman with the Spirit of Infirmary
4. The Message from Bethany
5. On the Way to Bethany
6. Blessing the Little Children
7. The Talk about Angels

Uvod

TIJEKOM tog razdoblja perejske misije, kad god se spominje posjet Isusa i apostola nekom mjestu u kojem su radila sedamdesetorica, trebamo napomenuti da je u pravilu samo deset apostola bilo s njim, jer su barem dva apostola ostajala u Peli da poučavaju mnoštvo. Dok se Isus spremao nastaviti put u Filadelfiju, Šimun Petar i njegov brat Andrija su se vratili u tabor u Peli da poučavaju mnoštvo koje se tamo okupilo. Kad bi Učitelj otišao iz tabora u Peli da posjeti Pereju, nije bilo neuobičajeno da ga na putu prati tristo do petsto tabornika. Kad je stigao u Filadelfiju, bio je u pratnji preko šesto sljedbenika.

Ni jedno čudo nije pratilo skorašnje propovjedačko putovanje kroz Dekapolis i osim očišćenja desetorice gubavaca, perejska misija do tada nije bila obilježena čudima. Bilo je to razdoblje proglašenja evanđelja sa snagom, bez čuda i najvećim dijelom bez osobne prisutnosti Isusa ili čak i njegovih apostola.

Isus je stigao s desetoricom apostola u

INTRODUCTION

167:0.1 (1833.1) THROUGHOUT this period of the Perea ministry, when mention is made of Jesus and the apostles visiting the various localities where the seventy were at work, it should be recalled that, as a rule, only ten were with him since it was the practice to leave at least two of the apostles at Pella to instruct the multitude. As Jesus prepared to go on to Philadelphia, Simon Peter and his brother, Andrew, returned to the Pella encampment to teach the crowds there assembled. When the Master left the camp at Pella to visit about Perea, it was not uncommon for from three to five hundred of the campers to follow him. When he arrived at Philadelphia, he was accompanied by over six hundred followers.

167:0.2 (1833.2) No miracles had attended the recent preaching tour through the Decapolis, and, excepting the cleansing of the ten lepers, thus far there had been no miracles on this Perea mission. This was a period when the gospel was proclaimed with power, without miracles, and most of the time without the personal presence of Jesus or even of his apostles.

167:0.3 (1833.3) Jesus and the ten apostles arrived at

Filadelfiju u srijedu 22. veljače, te je proveo četvrtak i petak odmarajući se od skorašnjih putovanja i aktivnosti. Petak uvečer Jakov je održao govor u sinagogi i sljedeću večer je sazvana sjednica općeg vijeća. Vrlo su se radovali napretku evanđelja u Filadelfiji i okolnim selima. Davidovi su glasnici donijeli vijesti o daljnjem napretku kraljevstva širom Palestine, kao i o povoljnom razvoju događaja u Aleksandriji i Damasku.

1. DORUČAK S FARIZEJIMA

U Filadelfiji je živio jedan bogat i utjecajan farizej koji je prihvatio Abnerova učenja i koji je pozvao Isusa svojoj kući na subotnji doručak. Bilo je opće poznato da je Isus u to vrijeme trebao doći u Filadelfiju; tako se tu okupio velik broj posjetitelja, a među njima i mnogo farizeja iz Jeruzalema i drugih mjesta. Stoga je nekih četrdeset uglednih osoba i više učitelja zakona bilo pozvano na ovaj doručak koji je bio priređen u Učiteljevu čast.

Dok je Isus još stajao kraj vrata razgovarajući s Abnerom i nakon što je domaćin sjeo, ušao je jedan od vodećih farizeja iz Jeruzalema, član Velikog vijeća, koji je prema običaju bez oklijevanja sjeo na počasno mjesto na lijevoj strani domaćina. Ali kako je ovo mjesto bilo rezervirano za Isusa, a ono na desnoj strani za Abnera, domaćin je zamolio farizeja iz Jeruzalema da sjedne četiri mjesta s lijeve strane i ovaj je visoki dostojanstvenik bio uvrijeđen što nije dobio počasno mjesto.

Uskoro su svi bili za stolom uživajući u razgovoru, jer je većina prisutnih bilo pripadala Isusovim učenicima ili je bila prijateljski naklonjena njegovom evanđelju. Jedino su njegovi neprijatelji opazili da se Isus nije držao ceremonijalnog pranja ruku prije no što je sjeo za stol. Abner je oprao ruke na početku objeda, ali ne i tijekom posluživanja.

Otprilike pred kraj objeda s ulice je ušao neki čovjek koji je dugo bio kronično bolestan, a sada je bio otečen od vodene bolesti. Ovaj je čovjek bio vjernik i nedavno su ga Abnerovi suradnici krstili. On nije tražio ozdravljenje od Isusa, ali je Učitelj dobro znao da je taj bolesnik došao na doručak nadajući se da će time izbjeći masu koja je okruživala Isusa i lakše privući njegovu pozornost. Ovaj je čovjek znao da u to vrijeme nije bilo mnogo čuda; ipak, u svojem je srcu mislio da je njegovo žalosno stanje moglo pobuditi Učiteljevu samilost. I nije pogriješio, jer kad je ušao u sobu, opazio ga je ne samo Isus nego i farizej iz

Philadelphia on Wednesday, February 22, and spent Thursday and Friday resting from their recent travels and labors. That Friday night James spoke in the synagogue, and a general council was called for the following evening. They were much rejoiced over the progress of the gospel at Philadelphia and among the near-by villages. The messengers of David also brought word of the further advancement of the kingdom throughout Palestine, as well as good news from Alexandria and Damascus.

1. BREAKFAST WITH THE PHARISEES

167:1.1 (1833.4) There lived in Philadelphia a very wealthy and influential Pharisee who had accepted the teachings of Abner, and who invited Jesus to his house Sabbath morning for breakfast. It was known that Jesus was expected in Philadelphia at this time; so a large number of visitors, among them many Pharisees, had come over from Jerusalem and from elsewhere. Accordingly, about forty of these leading men and a few lawyers were bidden to this breakfast, which had been arranged in honor of the Master.

167:1.2 (1833.5) As Jesus lingered by the door, speaking with Abner, and after the host had seated himself, there came into the room one of the leading Pharisees of Jerusalem, a member of the Sanhedrin, and as was his habit, he made straight for the seat of honor at the left of the host. But since this place had been reserved for the Master and that on the right for Abner, the host beckoned the Jerusalem Pharisee to sit four seats to the left, and this dignitary was much offended because he did not receive the seat of honor.

167:1.3 (1834.1) Soon they were all seated and enjoying the visiting among themselves since the majority of those present were disciples of Jesus or else were friendly to the gospel. Only his enemies took notice of the fact that he did not observe the ceremonial washing of his hands before he sat down to eat. Abner washed his hands at the beginning of the meal but not during the serving.

167:1.4 (1834.2) Near the end of the meal there came in from the street a man long afflicted with a chronic disease and now in a dropsical condition. This man was a believer, having recently been baptized by Abner's associates. He made no request of Jesus for healing, but the Master knew full well that this afflicted man came to this breakfast hoping thereby to escape the crowds which thronged him and thus be more likely to engage his attention. This man knew that few miracles were then being performed; however, he had reasoned in his heart that his sorry plight might possibly appeal to the Master's

Jeruzalema koji je sebe smatrao pravednikom. Farizeju nije dugo trebalo da pokaže negodovanje što je ovom čovjeku bilo dopušteno ući u sobu. Ali Isus je pogledao bolesnika i tako mu se dobrostivo nasmiješio da se ovaj približio i sjeo na pod. Pred kraj objeda, Učitelj je pogledao okupljene i značajno gledajući čovjeka s vodenom bolesti, rekao: "Prijatelji, učitelji Izraela i učeni zakonoznanci, želim vam postaviti jedno pitanje: Je li dopušteno subotom ozdravljati ili nije?" Ali prisutni su odveć dobro poznavali Isusa; nisu se pomjerali s mjesta; i nisu odgovorili na njegovo pitanje.

Isus je zatim otišao do mjesta gdje je bolesnik sjedio i uzimajući ga za ruku, rekao: "Ustani i pođi svojim putem. Nisi tražio ozdravljenje, ali ja poznajem želju tvog srca i vjeru tvoje duše." Prije no što je čovjek izašao iz sobe, Isus se vratio na svoje mjesto i obraćajući se ljudima za stolom, rekao: "Takva djela čini moj Otac, ne kako bi vas namamio u kraljevstvo, već da sebe obznani onima koji su već u kraljevstvu. Možete i sami primijetiti da dolikuje Ocu da čini upravo takve stvari, jer koji od vas, ako njegov omiljeni vol upadne u zdenac u subotu, ne bi odmah izvadio svog vola iz zdenca?" A budući da mu nitko ne dade odgovora i kako je njegov domaćin očigledno odobravao to što se događalo, Isus je ustao i rekao okupljenima: "Braćo, kad vas pozovu na svadbu, ne sjedajte na prvo mjesto da ne bi možda bio pozvan koji časniji od vas i da ne dođe domaćin i ne zatraži da ustupite mjesto tom časnijem gostu. Tada ćete, postideći, morati zauzeti niže mjesto za stolom. Nego, kad vas pozovu na gozbu, mudro je sjesti na posljednje mjesto, tako da kad domaćin dođe i pogleda na goste, vama kaže: 'Prijatelju, zašto sjediš na posljednjem mjestu? Pomakni se naviše'; i tako će onaj koji tako učini imati slavu u prisutnosti svojih bližnjih uzvanika na svadbi. Ne zaboravite da će svaki koji se uzvisuje biti ponižen, a koji se iskreno ponizuje, bit će uzvišen. Stoga kad priređujete ručak ili večeru, ne pozivajte uvijek svoje prijatelje, ili braću, ili rođake, ili bogate susjede kako bi vam oni uzvratili i pozvali vas na svoje gozbe, te bi ste tako primili plaću. Nego, kad priređujete gozbu, ponekad pozovite siromašne, sakate i slijepe. Tada ćete biti blagoslovljeni u svome srcu, jer ćete znati da vam ti hromi i sakati nemaju čime uzvratiti za vašu službu ljubavi."

compassion. And he was not mistaken, for, when he entered the room, both Jesus and the self-righteous Pharisee from Jerusalem took notice of him. The Pharisee was not slow to voice his resentment that such a one should be permitted to enter the room. But Jesus looked upon the sick man and smiled so benignly that he drew near and sat down upon the floor. As the meal was ending, the Master looked over his fellow guests and then, after glancing significantly at the man with dropsy, said: "My friends, teachers in Israel and learned lawyers, I would like to ask you a question: Is it lawful to heal the sick and afflicted on the Sabbath day, or not?" But those who were there present knew Jesus too well; they held their peace; they answered not his question.

167:1.5 (1834.3) Then went Jesus over to where the sick man sat and, taking him by the hand, said: "Arise and go your way. You have not asked to be healed, but I know the desire of your heart and the faith of your soul." Before the man left the room, Jesus returned to his seat and, addressing those at the table, said: "Such works my Father does, not to tempt you into the kingdom, but to reveal himself to those who are already in the kingdom. You can perceive that it would be like the Father to do just such things because which one of you, having a favorite animal that fell in the well on the Sabbath day, would not go right out and draw him up?" And since no one would answer him, and inasmuch as his host evidently approved of what was going on, Jesus stood up and spoke to all present: "My brethren, when you are bidden to a marriage feast, sit not down in the chief seat, lest, perchance, a more honored man than you has been invited, and the host will have to come to you and request that you give your place to this other and honored guest. In this event, with shame you will be required to take a lower place at the table. When you are bidden to a feast, it would be the part of wisdom, on arriving at the festive table, to seek for the lowest place and take your seat therein, so that, when the host looks over the guests, he may say to you: 'My friend, why sit in the seat of the least? come up higher'; and thus will such a one have glory in the presence of his fellow guests. Forget not, every one who exalts himself shall be humbled, while he who truly humbles himself shall be exalted. Therefore, when you entertain at dinner or give a supper, invite not always your friends, your brethren, your kinsmen, or your rich neighbors that they in return may bid you to their feasts, and thus will you be recompensed. When you give a banquet, sometimes bid the poor, the maimed, and the blind. In this way you shall be blessed in your heart, for you well know that the lame and the halt cannot repay you for your loving ministry."

2. PRISPODOBA O VELIKOJ VEČERI

2. PARABLE OF THE GREAT SUPPER

Kad je Isus završio govor za doručkom s farizejima, jedan od prisutnih učitelja zakona je, želeći ublažiti tišinu, bez razmišljanja rekao: "Blago onome koji bude blagovao u kraljevstvu Božjem" - što je bila uobičajena izreka u to vrijeme. A onda je Isus ispričao prispodobu koju je čak i njegov prijateljski naklonjen domaćin uzeo k srcu. Rekao je:

"Neki vladar priredi veliku večeru i pozva mnoge uzvanike, te posla sluge svoje u vrijeme večere da reknu uzvanicima, 'Dođite, već je sve pripravljeno.' A oni se odreda, kao po dogovoru, počeli ispričavati. Prvi je rekao: 'Njivu sam kupio i valja mi poći pogledati je; molim vas, ispričajte me.' Drugi reče: 'Kupio sam pet jarmova volova, idem ih okušati; molim vas, ispričajte me.' Treći reče: 'Upravo sam se oženio i zato ne mogu doći.' Sluge se vrate i jave to svome gospodaru. Nato se domaćin, srdit, okrenu svojim slugama i reče: 'Ja sam već pripremio veliku svadbenu gozbu; zaklao sam ugojenu telad; sve je pripremljeno za moje goste, a oni se izruguju mome pozivu; svaki je otišao za svojom zemljom ili drugom imovinom i čak su bili neučtivi prema mojim slugama koji su ih pozvali na gozbu. Stoga, iziđite brzo na trgove gradske i ulice, na male i velike putove, i dovedite ovamo siromašne i sakate, slijepe i hrome, da se kuća napuni uzvanicima!' A kad su sluge učinile onako kako im je gospodar rekao, čak je i tada bilo mjesta za još gostiju. Gospodar je onda rekao svojim slugama: 'Iziđite na putove i među ograde i natjerajte svijet da dođe da mi se napuni kuća! A kažem vam da ni jedan od onih koji bijahu pozvani neće okusiti moje večere. I kad su sluge učinile onako kako je gospodar zapovijedio, napuni se kuća uzvanicima."

Kad su čuli ove riječi, razišli su se; svaki je otišao svojoj kući. Barem je jedan od podrugljivih farizeja prisutnih tog jutra shvatio značenje ove prispodobe, jer se taj dan pokrstio i javno priznao svoju vjeru u evanđelje kraljevstva. Abner je propovijedao ovu prispodobu te noći na općem saboru vjernika.

Sutradan su svi apostoli sudjelovali u filozofskoj vježbi interpretacije značenja ove prispodobe o velikoj gozbi. Iako je Isus sa zanimanjem slušao sve te različite interpretacije, uporno je odbijao pružiti daljnju pomoć u razumijevanju prispodobe. Rekao je samo: "Neka svatko otkrije značenje za sebe u i svojoj duši."

167:2.1 (1835.1) As Jesus finished speaking at the breakfast table of the Pharisee, one of the lawyers present, desiring to relieve the silence, thoughtlessly said: "Blessed is he who shall eat bread in the kingdom of God" — that being a common saying of those days. And then Jesus spoke a parable, which even his friendly host was compelled to take to heart. He said:

167:2.2 (1835.2) "A certain ruler gave a great supper, and having bidden many guests, he dispatched his servants at suppertime to say to those who were invited, 'Come, for everything is now ready.' And they all with one accord began to make excuses. The first said, 'I have just bought a farm, and I must needs to go prove it; I pray you have me excused.' Another said, 'I have bought five yoke of oxen, and I must go to receive them; I pray you have me excused.' And another said, 'I have just married a wife, and therefore I cannot come.' So the servants went back and reported this to their master. When the master of the house heard this, he was very angry, and turning to his servants, he said: 'I have made ready this marriage feast; the fatlings are killed, and all is in readiness for my guests, but they have spurned my invitation; they have gone every man after his lands and his merchandise, and they even show disrespect to my servants who bid them come to my feast. Go out quickly, therefore, into the streets and lanes of the city, out into the highways and the byways, and bring hither the poor and the outcast, the blind and the lame, that the marriage feast may have guests.' And the servants did as their lord commanded, and even then there was room for more guests. Then said the lord to his servants: 'Go now out into the roads and the countryside and constrain those who are there to come in that my house may be filled. I declare that none of those who were first bidden shall taste of my supper.' And the servants did as their master commanded, and the house was filled."

167:2.3 (1835.3) And when they heard these words, they departed; every man went to his own place. At least one of the sneering Pharisees present that morning comprehended the meaning of this parable, for he was baptized that day and made public confession of his faith in the gospel of the kingdom. Abner preached on this parable that night at the general council of believers.

167:2.4 (1835.4) The next day all of the apostles engaged in the philosophic exercise of endeavoring to interpret the meaning of this parable of the great supper. Though Jesus listened with interest to all of these differing interpretations, he steadfastly refused to offer them further help in understanding the parable. He would only say, "Let every man find out the meaning for himself and in his own soul."

3. ŽENA ONEMOĆALOG DUHA

Abner je uredio Učitelju da govori u sinagogi ove subote, što je bila Isusova prva pojava u sinagogi otkako su sve zatvorile vrata njegovim učenjima po nalogu Velikog vijeća. Na kraju službe Isus je ugledao jednu postariju ženu malodušnog izraza lica i zgrbljenog držanja. Ovu je ženu dugo mučio strah, te je svaka radost iščezla iz njezinog života. Kad je sišao s govornice, Isus je prišao ženi i dotakao njezinu zgrčenu formu na ramenu, govoreći: "Ženo, kad bi samo vjerovala, bila bi oslobođena tog duha slabosti." I ova je žena, koja je više od osamnaest godina bila zgrbljena i sputana depresijama i strahom, povjerovala Učiteljevim riječima i po vjeri se odmah uspravila. Kad je vidjela da je bila ispravljena, podigla je svoj glas i počela slaviti Boga.

Bez obzira što je bolest ove žene bila u cjelosti mentalna i što je njezina zgrbljenost bila posljedica depresivnog uma, ljudi su vjerovali da je Isus izliječio pravi fizički poremećaj. Premda je zajednica vjernika okupljena oko sinagoge u Filadelfiji bila prijateljski naklonjena Isusovim učenjima, njome je upravljao jedan neprijateljski raspoložen farizej. A kako je i on dijelio mišljenje da je Isus izliječio fizički poremećaj, bio je ljut što se Isus usudio tako nešto učiniti u subotu, te je stao pred zajednicu i rekao: "Zar nema šest dana za rad? U te dane dolazite i liječite se, a ne u subotu."

Kad je neprijateljski poglavar tako rekao, Isus se vratio na govorničku platformu i rekao: "Zašto se ponašate kao licemjeri? Ne driješi li svaki od vas u subotu svoga vola ili magarca od jaslara da ga vodi na vodu? Ako je tako nešto dopušteno na dan subotnji, nije li u subotu dopušteno osloboditi od lanaca ovu ženu, kći Abrahama koju je zlo svezalo već osamnaest godina i voditi je na vode slobode i života?" I dok je žena nastavila slaviti Boga, Isusov je protivnik bio posramljen, a zajednica se s njom radovala njezinom ozdravljenju.

Kao rezultat ove javne kritike upućene Isusu u subotu, smijenjen je poglavar sinagoge, a na njegovo je mjesto došao jedan Isusov sljedbenik.

Isus je često izručivao takve žrtve straha od

3. THE WOMAN WITH THE SPIRIT OF INFIRMITY

^{167:3.1 (1835.5)} Abner had arranged for the Master to teach in the synagogue on this Sabbath day, the first time Jesus had appeared in a synagogue since they had all been closed to his teachings by order of the Sanhedrin. At the conclusion of the service Jesus looked down before him upon an elderly woman who wore a downcast expression, and who was much bent in form. This woman had long been fear-ridden, and all joy had passed out of her life. As Jesus stepped down from the pulpit, he went over to her and, touching her bowed-over form on the shoulder, said: "Woman, if you would only believe, you could be wholly loosed from your spirit of infirmity." And this woman, who had been bowed down and bound up by the depressions of fear for more than eighteen years, believed the words of the Master and by faith straightened up immediately. When this woman saw that she had been made straight, she lifted up her voice and glorified God.

^{167:3.2 (1836.1)} Notwithstanding that this woman's affliction was wholly mental, her bowed-over form being the result of her depressed mind, the people thought that Jesus had healed a real physical disorder. Although the congregation of the synagogue at Philadelphia was friendly toward the teachings of Jesus, the chief ruler of the synagogue was an unfriendly Pharisee. And as he shared the opinion of the congregation that Jesus had healed a physical disorder, and being indignant because Jesus had presumed to do such a thing on the Sabbath, he stood up before the congregation and said: "Are there not six days in which men should do all their work? In these working days come, therefore, and be healed, but not on the Sabbath day."

^{167:3.3 (1836.2)} When the unfriendly ruler had thus spoken, Jesus returned to the speaker's platform and said: "Why play the part of hypocrites? Does not every one of you, on the Sabbath, loose his ox from the stall and lead him forth for watering? If such a service is permissible on the Sabbath day, should not this woman, a daughter of Abraham who has been bound down by evil these eighteen years, be loosed from this bondage and led forth to partake of the waters of liberty and life, even on this Sabbath day?" And as the woman continued to glorify God, his critic was put to shame, and the congregation rejoiced with her that she had been healed.

^{167:3.4 (1836.3)} As a result of his public criticism of Jesus on this Sabbath the chief ruler of the synagogue was deposed, and a follower of Jesus was put in his place.

^{167:3.5 (1836.4)} Jesus frequently delivered such

onemoćalog duha, depresije uma i okova straha. Ali ljudi su mislili da su sve takve bolesti bile tjelesne ili rezultat opsjednutosti zlim duhovima.

Isus je učio u sinagogi narednog dana, u nedjelju, a Abner je krstio mnoge tog podneva u rijeci koja je tekla prema jugu. Sutradan su Isus i deseterica apostola namjeravali poći natrag u tabor u Peli, no u tome ih je spriječio dolazak jednog od Davidovih glasnika s hitnom porukom Isusu od njegovih prijatelja iz Betanije blizu Jeruzalema.

4. PORUKA IZ BETANIJE

Vrlo kasno u nedjelju navečer 26. veljače, glasnik iz Betanije došao je u Filadelfiju s porukom od Marte i Marije koja je glasila: "Gospodine, onaj kojega voliš jako je bolestan. Ova je poruka došla do Isusa na kraju večernje sjednice, u trenutku kad se opraštao od apostola za tu noć. Isprva Isus nije odgovorio. Bio je to jedan od onih čudnih međurazdoblja, kad se činilo da je bio u komunikaciji s nečim izvan i iznad njega samoga. A onda, podigavši pogled, obratio se glasniku pred apostolima i rekao: "Ta bolest zapravo nije na smrt. Ne sumnjajte da se može iskoristiti da se proslavi Bog i uzvisi Sin."

Isus je jako volio Martu, Mariju i njihovog brata Lazara; volio ih je s žarkom ljubavlju. Njegova prva i ljudska misao bila je da ode do njih kako bi im pomogao, no jedna je druga misao došla u njegov spojeni um. Skoro je izgubio nadu da će židovske vođe u Jeruzalemu ikada prihvatiti kraljevstvo, ali je još uvijek volio svoj narod i sad se dosjetio plana da pruži pismoznanicima i farizejima u Jeruzalemu još jednu priliku da prihvate njegova učenja; i odlučio je, ako je to bila Očeva volja, da uputi posljednji apel Jeruzalemu putem najdubljeg i najčudesnijeg vanjskog djela cijele svoje zemaljske karijere. Židovi su se čvrsto držali ideje izručitelja koji će činiti čuda. I premda se odbio spustiti na razinu materijalnih čuda i vremenskih manifestacija političke moći, Isus je sada tražio Očevu suglasnost za očitovanje dotad neispoljene moći nad životom i smrću.

Židovi su običavali sahranjivati mrtve na dan njihove smrti; to je bilo nužno u tako toploj klimi. Često se znalo dogoditi da u grob polegnu čovjeka koji je bio u komi, pa bi taj čovjek nakon dva ili tri dana izašao iz grobnice. Židovi su vjerovali da duh ili duša mogu ostati u blizini tijela

victims of fear from their spirit of infirmity, from their depression of mind, and from their bondage of fear. But the people thought that all such afflictions were either physical disorders or possession of evil spirits.

^{167:3.6 (1836.5)} Jesus taught again in the synagogue on Sunday, and many were baptized by Abner at noon on that day in the river which flowed south of the city. On the morrow Jesus and the ten apostles would have started back to the Pella encampment but for the arrival of one of David's messengers, who brought an urgent message to Jesus from his friends at Bethany, near Jerusalem.

4. THE MESSAGE FROM BETHANY

^{167:4.1 (1836.6)} Very late on Sunday night, February 26, a runner from Bethany arrived at Philadelphia, bringing a message from Martha and Mary which said, "Lord, he whom you love is very sick." This message reached Jesus at the close of the evening conference and just as he was taking leave of the apostles for the night. At first Jesus made no reply. There occurred one of those strange interludes, a time when he appeared to be in communication with something outside of, and beyond, himself. And then, looking up, he addressed the messenger in the hearing of the apostles, saying: "This sickness is really not to the death. Doubt not that it may be used to glorify God and exalt the Son."

^{167:4.2 (1837.1)} Jesus was very fond of Martha, Mary, and their brother, Lazarus; he loved them with a fervent affection. His first and human thought was to go to their assistance at once, but another idea came into his combined mind. He had almost given up hope that the Jewish leaders at Jerusalem would ever accept the kingdom, but he still loved his people, and there now occurred to him a plan whereby the scribes and Pharisees of Jerusalem might have one more chance to accept his teachings; and he decided, his Father willing, to make this last appeal to Jerusalem the most profound and stupendous outward working of his entire earth career. The Jews clung to the idea of a wonder-working deliverer. And though he refused to stoop to the performance of material wonders or to the enactment of temporal exhibitions of political power, he did now ask the Father's consent for the manifestation of his hitherto unexhibited power over life and death.

^{167:4.3 (1837.2)} The Jews were in the habit of burying their dead on the day of their demise; this was a necessary practice in such a warm climate. It often happened that they put in the tomb one who was merely comatose, so that on the second or even the third day, such a one would come forth from the tomb. But it was the belief of the Jews

dva ili tri dana, ali ne i nakon trećeg dana; raspadanje je do četvrtog dana bilo već poodmaklo i nikad se nitko nije vratio iz groba nakon tog perioda. Iz ovih je razloga Isus još puna dva dana ostao u Filadelfiji prije nego što će krenuti u Betaniju.

Prema tome, rano u srijedu ujutro rekao je svojim apostolima: "Pripremite se da odmah opet pođemo u Judeju." I kad su apostoli čuli to što je Učitelj rekao, povukli su se na kraće savjetovanje. Jakov je upravljao razgovorom i svi su se složili da je ludost dopustiti Isusu da se vrati u Judeju, te su kao jedan došli natrag izraziti to mišljenje. Jakov je rekao: "Učitelju, bio si u Jeruzalemu prije nekoliko tjedana i vođe su tražile tvoju smrt, dok su te ljudi htjeli kamenovati. U to si vrijeme tim ljudima pružio priliku da prihvate istinu i mi ti nećemo dopustiti da opet ideš u Judeju."

Tada je Isus rekao: "Ali zar ne razumijete da je dvanaest sati u danu kada se posao može sa sigurnošću obavljati? Hodi li tko danju, ne spotiče se jer vidi svjetla. Hodi li tko noću, spotiče se jer nema svjetla. Dokle god moj dan traje, ne bojim se ući u Judeju. Učinit ću još jedno veliko djelo za te Židove; daću im još jednu priliku da uzvjeruju, pa čak i na njihov način - kroz vanjsku slavu i vidljivo očitovanje Očeve moći i Sinove ljubavi. Uostalom, ne shvaćate li da naš prijatelj Lazar spava i da ga idem probuditi iz ovog sna!"

Tada je rekao jedan od apostola: "Učitelju, ako Lazar spava, onda će se sigurno oporaviti." U to je vrijeme među Židovima bio običaj govoriti o smrti kao obliku sna, no apostoli nisu razumjeli da je Isus mislio da je Lazar već napustio ovaj svijet, te im je stoga otvoreno rekao: "Lazar je umro. Ja se radujem poradi vas, čak i ako drugi time ne budu spašeni, što nisam tamo bio, jer ćete sada imati novi razlog da porastete u svojoj vjeri u mene; i od onoga što ćete posvjedočiti, bit ćete ojačani u pripremi za dan kad ću vas napustiti i otići Ocu."

Kako ga nisu mogli nagovoriti da odustane od odlaska u Judeju i kako ga neki apostoli čak nisu htjeli pratiti, Tomo se obratio svojim prijateljima, govoreći: "Saopćili smo Učitelju svoje strahove, ali on je odlučan u svojoj namjeri da ide u Betaniju. Uvjeran sam da to znači kraj; zasigurno će ga ubiti, ali ako je to Učiteljeva odluka, onda budimo i mi hrabri; pođimo i mi da možemo s njim umrijeti!" Uvijek je tako bilo; kad je bilo govora o stvarima

that, while the spirit or soul might linger near the body for two or three days, it never tarried after the third day; that decay was well advanced by the fourth day, and that no one ever returned from the tomb after the lapse of such a period. And it was for these reasons that Jesus tarried yet two full days in Philadelphia before he made ready to start for Bethany.

167:4.4 (1837.3) Accordingly, early on Wednesday morning he said to his apostles: "Let us prepare at once to go into Judea again." And when the apostles heard their Master say this, they drew off by themselves for a time to take counsel of one another. James assumed the direction of the conference, and they all agreed that it was only folly to allow Jesus to go again into Judea, and they came back as one man and so informed him. Said James: "Master, you were in Jerusalem a few weeks back, and the leaders sought your death, while the people were minded to stone you. At that time you gave these men their chance to receive the truth, and we will not permit you to go again into Judea."

167:4.5 (1837.4) Then said Jesus: "But do you not understand that there are twelve hours of the day in which work may safely be done? If a man walks in the day, he does not stumble inasmuch as he has light. If a man walks in the night, he is liable to stumble since he is without light. As long as my day lasts, I fear not to enter Judea. I would do one more mighty work for these Jews; I would give them one more chance to believe, even on their own terms — conditions of outward glory and the visible manifestation of the power of the Father and the love of the Son. Besides, do you not realize that our friend Lazarus has fallen asleep, and I would go to awake him out of this sleep!"

167:4.6 (1837.5) Then said one of the apostles: "Master, if Lazarus has fallen asleep, then will he the more surely recover." It was the custom of the Jews at that time to speak of death as a form of sleep, but as the apostles did not understand that Jesus meant that Lazarus had departed from this world, he now said plainly: "Lazarus is dead. And I am glad for your sakes, even if the others are not thereby saved, that I was not there, to the end that you shall now have new cause to believe in me; and by that which you will witness, you should all be strengthened in preparation for that day when I shall take leave of you and go to the Father."

167:4.7 (1838.1) When they could not persuade him to refrain from going into Judea, and when some of the apostles were loath even to accompany him, Thomas addressed his fellows, saying: "We have told the Master our fears, but he is determined to go to Bethany. I am satisfied it means the end; they will surely kill him, but if that is the Master's choice, then let us acquit ourselves like men of courage; let us go also that we may die with him."

koje zahtijevaju razboritu i ustrajnu hrabrost, Tomo je uvijek bio glavno uporište dvanaestorice apostola.

And it was ever so; in matters requiring deliberate and sustained courage, Thomas was always the mainstay of the twelve apostles.

5. NA PUTU U BETANIJU

Na putu u Judeju, Isusa je pratilo skoro pedeset prijatelja i neprijatelja. U srijedu za vrijeme ručka, govorio je svojim apostolima i ovoj grupi sljedbenika o "Uvjetima spasenja," te im je na kraju ove lekcije ispričao prisposobu o farizeju i cariniku (ubiraču poreza). Isus je rekao: "Vidite, dakle, da Otac daje spasenje svojoj djeci ljudskoj i da je ovo spasenje besplatan dar svima koji imaju vjere primiti sinstvo u božanskoj obitelji. Čovjek ne može učiniti ništa da zaradi ovo spasenje. Djela koja čovjek vrši iz uvjerenja u svoju ispravnost ne mogu kupiti naklonost Boga, kao što ni molitva u javnosti neće iskupiti nedostatak živuće vjere u srcu. Ljude možete prevariti svojom vanjskom službom, ali Bog gleda u vaše duše. Ovo što vam govorim može se ilustrirati primjerom dvojice koji su ušli u hram da se mole, jedan farizej, a drugi carinik. Farizej se uspravo i ovako molio: 'Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi: razbojnici, neuki, nepravedni, preljubnici ili čak i kao ovaj carinik. Postim dvaput u tjednu; dajem desetinu od svega što steknem.' A carinik, stojeći izdaleka, ne usudi se ni očiju podignuti prema nebu, nego se udaraše u prsa, govoreći: 'Bože, milostiv budi meni grešniku.' Kažem vam da je carinik otišao kući s Božjim opravdanjem, a ne farizej, jer tko se uzvisi, bit će ponižen, a tko se ponizuje, bit će uzvišen."

Te su noći u Jerihonu neprijateljski naklonjeni farizeji pokušali namamiti Učitelja u klopku navodeći ga na raspravu braka i razvoda, kao što su to njihovi prijatelji svojevjemenom učinili u Galileji, ali je Isus spretno izbjegavao njihova nastojanja da ga dovedu u sukob s njihovim zakonima o razvodu. Kao što carinik i farizej ilustriraju primjer dobre i loše religije, tako njihovi običaji oko razvoda služe za usporedbu boljih bračnih pravila židovskog zakonika naspram sramotne raspuštenosti farizejskih tumačenja ovih Mojsijevih zakona o razvodu. Farizej je sebe sudio po najnižoj normi; carinik je sebe mjerio prema najvišem idealu. Za farizeja, odanost nije bila ništa više od buđenja pasivnog uvjerenja u vlastitu ispravnost i uvjerenja lažne duhovne sigurnosti; cariniku, odanost je bila vještina buđenja u njegovoj duši spoznaje za potrebom pokajanja, ispovijedi i prihvaćanja, putem vjere, suosjećajnog oprostjenja. Farizej je tražio pravdu; carinik je tražio milost. Zakon svemira glasi: Pitajte i dat će vam se; tražite i naći ćete.

5. ON THE WAY TO BETHANY

^{167:5.1 (1838.2)} On the way to Judea Jesus was followed by a company of almost fifty of his friends and enemies. At their noon lunchtime, on Wednesday, he talked to his apostles and this group of followers on the "Terms of Salvation," and at the end of this lesson told the parable of the Pharisee and the publican (a tax collector). Said Jesus: "You see, then, that the Father gives salvation to the children of men, and this salvation is a free gift to all who have the faith to receive sonship in the divine family. There is nothing man can do to earn this salvation. Works of self-righteousness cannot buy the favor of God, and much praying in public will not atone for lack of living faith in the heart. Men you may deceive by your outward service, but God looks into your souls. What I am telling you is well illustrated by two men who went into the temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and prayed to himself: 'O God, I thank you that I am not like the rest of men, extortioners, unlearned, unjust, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; I give tithes of all that I get.' But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven but smote his breast, saying, 'God be merciful to me a sinner.' I tell you that the publican went home with God's approval rather than the Pharisee, for every one who exalts himself shall be humbled, but he who humbles himself shall be exalted."

^{167:5.2 (1838.3)} That night, in Jericho, the unfriendly Pharisees sought to entrap the Master by inducing him to discuss marriage and divorce, as did their fellows one time in Galilee, but Jesus artfully avoided their efforts to bring him into conflict with their laws concerning divorce. As the publican and the Pharisee illustrated good and bad religion, their divorce practices served to contrast the better marriage laws of the Jewish code with the disgraceful laxity of the Pharisaic interpretations of these Mosaic divorce statutes. The Pharisee judged himself by the lowest standard; the publican squared himself by the highest ideal. Devotion, to the Pharisee, was a means of inducing self-righteous inactivity and the assurance of false spiritual security; devotion, to the publican, was a means of stirring up his soul to the realization of the need for repentance, confession, and the acceptance, by faith, of merciful forgiveness. The Pharisee sought justice; the publican sought mercy. The law of the universe is: Ask and you shall receive; seek and you shall find.

Premda Isus nije dopustio farizejima da ga uvuku u raspravu na temu razvoda, proglasio je pozitivno učenje najviših bračnih ideala. Uzvisio je brak kao najidealniji i najviši ljudski odnos. Također je izrazio snažno negodovanje u pogledu popustljivih i nepoštenih razvodnih običaja koje su prakticirali Židovi u Jeruzalemu koji su u to vrijeme dopuštali mužu da otpusti svoju ženu iz potpuno beznačajnih razloga, kao na primjer da je bila loša kuharica ili domaćica ili čak samo zbog toga što se zaljubio u zgodniju ženu.

Farizeji su čak otišli tako daleko da su učili da je taj laki oblik razvoda bio specijalno pravo židovskog naroda, osobito farizeja. I tako, dok je Isus odbio govoriti o braku i razvodu, oštro je prekorio takva sramotna izrugivanja bračnih odnosa i ukazao na nepravdu prema ženama i djeci. On nikada nije opravdao ni jednu radnju vezanu uz razvod braka koja je muškarcu davala nadmoć nad ženom; Učitelj je odobravao samo ona učenja koja su garantirala ženinu ravnopravnost s muškarcem.

Iako Isus nije ponudio nova pravila vezana za sklapanje i razvod braka, on je opomenuo Židove da žive u skladu sa svojim vlastitim zakonima i višim učenjima. Neprestano se pozivao na Pisma u nastojanju da unaprijedi njihove običaje u ovom društvenom smjeru. Dok je na taj način nastojao uzvisiti napredne i idealistične koncepcije braka, Isus je vješto izbjegavao sukob sa svojim ispitivačima oko društvenih običaja bilo njihovih pisanih zakona ili duboko uvriježenih ideja o povlasticama oko razvoda.

Apostolima je bilo vrlo teško razumjeti Učiteljevu nevoljkost da predoči definitivan stav u pogledu znanstvenih, društvenih, ekonomskih i političkih problema. Oni nisu u potpunosti shvaćali da se njegova zemaljska misija isključivo bavila otkrivenjem duhovnih i religioznih istina.

Nakon što je Isus govorio o braku i razvodu, nešto kasnije te večeri njegovi su mu apostoli privatno postavili mnoga dodatna pitanja i njegovi su odgovori ispravili mnoga njihova pogrešna shvaćanja. Na kraju ovog razgovora, Isus je rekao: "Brak je častan i svaki ga čovjek treba željeti. Činjenica da Sin Čovječji živi ovu svoju misiju sam nipošto ne odražava nepoželjnost braka. Očeva je volja da na ovaj način radim, ali ovaj isti Otac je odredio stvaranje muškog i ženskog, i božanska je volja da muškarci i žene nađu najviše služenje i kroz njega najveću radost, u osnivanju domova za podizanje i odgajanje djece, u čijem stvaranju ovi roditelji postaju suradnici sa Stvoriteljima neba i zemlje. I zato će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju

167:5.3 (1838.4) Though Jesus refused to be drawn into a controversy with the Pharisees concerning divorce, he did proclaim a positive teaching of the highest ideals regarding marriage. He exalted marriage as the most ideal and highest of all human relationships. Likewise, he intimated strong disapproval of the lax and unfair divorce practices of the Jerusalem Jews, who at that time permitted a man to divorce his wife for the most trifling of reasons, such as being a poor cook, a faulty housekeeper, or for no better reason than that he had become enamored of a better-looking woman.

167:5.4 (1839.1) The Pharisees had even gone so far as to teach that divorce of this easy variety was a special dispensation granted the Jewish people, particularly the Pharisees. And so, while Jesus refused to make pronouncements dealing with marriage and divorce, he did most bitterly denounce these shameful floutings of the marriage relationship and pointed out their injustice to women and children. He never sanctioned any divorce practice which gave man any advantage over woman; the Master countenanced only those teachings which accorded women equality with men.

167:5.5 (1839.2) Although Jesus did not offer new mandates governing marriage and divorce, he did urge the Jews to live up to their own laws and higher teachings. He constantly appealed to the written Scriptures in his effort to improve their practices along these social lines. While thus upholding the high and ideal concepts of marriage, Jesus skillfully avoided clashing with his questioners about the social practices represented by either their written laws or their much-cherished divorce privileges.

167:5.6 (1839.3) It was very difficult for the apostles to understand the Master's reluctance to make positive pronouncements relative to scientific, social, economic, and political problems. They did not fully realize that his earth mission was exclusively concerned with revelations of spiritual and religious truths.

167:5.7 (1839.4) After Jesus had talked about marriage and divorce, later on that evening his apostles privately asked many additional questions, and his answers to these inquiries relieved their minds of many misconceptions. At the conclusion of this conference Jesus said: "Marriage is honorable and is to be desired by all men. The fact that the Son of Man pursues his earth mission alone is in no way a reflection on the desirability of marriage. That I should so work is the Father's will, but this same Father has directed the creation of male and female, and it is the divine will that men and women should find their highest service and consequent joy in the establishment of homes for the reception and training of children, in the creation of whom these parents become

ženu i bit će njih dvoje jedno."

Isus je na ovaj način iz umova apostola uklonio mnoge brige oko braka i pojasnio mnoga kriva shvaćanja o razvodu; u isto je vrijeme nastojao uzvisiti njihove ideale u pogledu ove društvene zajednice i povećati njihovo poštovanje prema ženama, djeci i domu.

6. BLAGOSLIVLJANJE DJEČICE

Te večeri Isusova poruka oko braka i blagoslivljenosti djece proširila se cijelim Jerihonom, tako da su sutradan ujutro prije nego što su se Isus i apostoli spremili poći, čak i prije doručka, desetine majki s djecom došle do mjesta gdje je Isus odsjeo, neke s djecom u naručju a neke vodeći ih za ruku, tražeći da Isus blagoslovi mališane. Kada su apostoli izišli i vidjeli ovaj skup majki s djecom, pokušali su ih poslati kućama, ali žene su odbile otići prije nego Učitelj položi svoje ruke na njihovu djecu i blagoslovi ih. A kada su apostoli glasno ukorili ove majke, Isus je, čuvši metež, izišao i ljutito ih prekorio govoreći: "Pustite dječicu da dođu; ne priječite im k meni, jer od takvih je kraljevstvo nebesko. Zaista, zaista vam kažem, tko ne primi kraljevstva Božjega kao malo dijete, teško će u njega ući kako bi odrastao do punog statusa duhovne zrelosti."

A kad je Učitelj tako govorio apostolima, primio je svu djecu polažući na njih ruke, dok je govorio riječi ohrabrenja i nade njihovim majkama.

Isus je apostolima često govorio o nebeskim stanovima u kojima, kako ih je učio, napredujuća Božja djeca moraju duhovno rasti isto kao što djeca na zemlji moraju odrasti fizički. I tako sveto često izgleda svagdašnjim, kao što ovoga dana djeca i njihove majke nisu ni pomislili da inteligencije Nebadona gledaju dječicu Jerihona kako se igraju sa Stvoriteljem svemira.

Isus je svojim učenjima bitno unaprijedio status žene u Palestini; a isto bi se dogodilo i u ostalim dijelovima svijeta da se njegovi sljedbenici nisu toliko udaljili od onoga što ih je on tako brižljivo učio.

U Jerihonu je, također, vezano za raspravu o ranom religioznom naučavanju djece u formiranju navika božanskog obožavanja, Isus naglasio svojim apostolima veliku vrijednost ljepote kao

copartners with the Makers of heaven and earth. And for this cause shall a man leave his father and mother and shall cleave to his wife, and they two shall become as one."

167:5.8 (1839.5) And in this way Jesus relieved the minds of the apostles of many worries about marriage and cleared up many misunderstandings regarding divorce; at the same time he did much to exalt their ideals of social union and to augment their respect for women and children and for the home.

6. BLESSING THE LITTLE CHILDREN

167:6.1 (1839.6) That evening Jesus' message regarding marriage and the blessedness of children spread all over Jericho, so that the next morning, long before Jesus and the apostles prepared to leave, even before breakfast time, scores of mothers came to where Jesus lodged, bringing their children in their arms and leading them by their hands, and desired that he bless the little ones. When the apostles went out to view this assemblage of mothers with their children, they endeavored to send them away, but these women refused to depart until the Master laid his hands on their children and blessed them. And when the apostles loudly rebuked these mothers, Jesus, hearing the tumult, came out and indignantly reproved them, saying: "Suffer little children to come to me; forbid them not, for of such is the kingdom of heaven. Verily, verily, I say to you, whosoever receives not the kingdom of God as a little child shall hardly enter therein to grow up to the full stature of spiritual manhood."

167:6.2 (1840.1) And when the Master had spoken to his apostles, he received all of the children, laying his hands on them, while he spoke words of courage and hope to their mothers.

167:6.3 (1839.8) Jesus often talked to his apostles about the celestial mansions and taught that the advancing children of God must there grow up spiritually as children grow up physically on this world. And so does the sacred oftentimes appear to be the common, as on this day these children and their mothers little realized that the onlooking intelligences of Nebadon beheld the children of Jericho playing with the Creator of a universe.

167:6.4 (1839.9) Woman's status in Palestine was much improved by Jesus' teaching; and so it would have been throughout the world if his followers had not departed so far from that which he painstakingly taught them.

167:6.5 (1839.10) It was also at Jericho, in connection with the discussion of the early religious training of children in habits of divine worship, that Jesus impressed upon his apostles the great value of

utjecaja koji vodi poticaju obožavanja, posebno kod djece. Učitelj je kroz nauk i primjer učio vrijednost obožavanja Stvoritelja u prirodnom okolišu stvorenoga. On je najradije komunicirao a nebeskim Ocem među drvećem i okružen nižim stvorenjima prirodnog svijeta. Veselio se kontemplaciji o Ocu usred inspirativnog prizora zvjezdanih prostranstava Sinova Stvoritelja.

Kad čovjek nije u prilici obožavati Boga u prirodi, ljudi bi trebali učiniti sve što je u njihovu moći da izgrade lijepe građevine, utočišta privlačne jednostavnosti i umjetničkih ukrasa, tako da se najviše ljudske emocije mogu pobuditi zajedno s intelektualnim pristupom duhovnom zajedništvu s Bogom. Istina, ljepota i svetost moćno i učinkovito pomažu istinskom obožavanju. Ali duhu obožavanja ne pomažu masivni ukrasi i pretjerana kitnjavost čovjekove neukusne i razmetljive umjetnosti. Ljepota ima najveći religiozni učinak kad je jednostavna i prirodna. Žalosno je vidjeti da djeca često primaju svoj prvi uvid u koncepcije javnog obožavanja u hladnim i pustim sobama bez ikakve ljepote, bez imalo veselosti i inspirativne svetosti! Dijete bi trebalo primiti svoj prvi doživljaj duhovnog zajedništva s Bogom na otvorenom, u prirodi, i kasnije pratiti roditelje u kuće religioznog okupljanja koje trebaju biti materijalno privlačne i umjetnički lijepe barem toliko koliko je lijep dom u kojem dijete svaki dan živi.

7. GOVOR O ANĐELIMA

Dok su iz Jerihona putovali preko brda u Betaniju, Natanije je najvećim dijelom hodao uz Isusa i njihova je rasprava o odnosu djece i nebeskog kraljevstva neizravno vodila raspravi o službi anđela. Natanije je naposljetku upitao Učitelja: "Budući da je visoki svećenik saducej i kako saduceji ne vjeruju u anđele, što ćemo učiti narod o ovim nebeskim služiteljima?" Između ostalog Isus je rekao:

"Anđeli su poseban red stvorenih bića; oni su potpuno drugačiji od materijalnog reda smrtnih stvorenih bića i djeluju kao zasebna skupina kozmičkih inteligencija. Anđeli nisu ta skupina stvorenih bića koju u Pismima nazivaju 'Sinovima Božjim;' niti su to proslavljeni duhovi smrtnih ljudi koji su napredovali kroz stanove na visini. Oni su izravna tvorevina i ne razmnožavaju se. Anđeli su srodni ljudima samo duhovno. Dok čovjek napreduje na putu do Oca u Raju, on doista prolazi stanjem koje je analogno stanju anđela, ali smrtni čovjek nikada ne postaje anđeo.

beauty as an influence leading to the urge to worship, especially with children. The Master by precept and example taught the value of worshipping the Creator in the midst of the natural surroundings of creation. He preferred to commune with the heavenly Father amidst the trees and among the lowly creatures of the natural world. He rejoiced to contemplate the Father through the inspiring spectacle of the starry realms of the Creator Sons.

167:6.6 (1839.11) When it is not possible to worship God in the tabernacles of nature, men should do their best to provide houses of beauty, sanctuaries of appealing simplicity and artistic embellishment, so that the highest of human emotions may be aroused in association with the intellectual approach to spiritual communion with God. Truth, beauty, and holiness are powerful and effective aids to true worship. But spirit communion is not promoted by mere massive ornateness and overmuch embellishment with man's elaborate and ostentatious art. Beauty is most religious when it is most simple and naturelike. How unfortunate that little children should have their first introduction to concepts of public worship in cold and barren rooms so devoid of the beauty appeal and so empty of all suggestion of good cheer and inspiring holiness! The child should be introduced to worship in nature's outdoors and later accompany his parents to public houses of religious assembly which are at least as materially attractive and artistically beautiful as the home in which he is daily domiciled.

7. THE TALK ABOUT ANGELS

167:7.1 (1840.6) As they journeyed up the hills from Jericho to Bethany, Nathaniel walked most of the way by the side of Jesus, and their discussion of children in relation to the kingdom of heaven led indirectly to the consideration of the ministry of angels. Nathaniel finally asked the Master this question: "Seeing that the high priest is a Sadducee, and since the Sadducees do not believe in angels, what shall we teach the people regarding the heavenly ministers?" Then, among other things, Jesus said:

167:7.2 (1841.1) "The angelic hosts are a separate order of created beings; they are entirely different from the material order of mortal creatures, and they function as a distinct group of universe intelligences. Angels are not of that group of creatures called 'the Sons of God' in the Scriptures; neither are they the glorified spirits of mortal men who have gone on to progress through the mansions on high. Angels are a direct creation, and they do not reproduce themselves. The angelic hosts have only a spiritual kinship with the human race. As man progresses in the journey to

"Anđeli nikada ne umiru na način na koji čovjek umire. Anđeli su besmrtni osim ako kojim slučajem ne budu uvučeni u grijeh, kao što se nekima od njih dogodilo prilikom Luciferove obmane. Anđeli su bića duha, nebeski služitelji, koji nisu ni svemudri ni svemoćni. Ali svi su vjerni anđeli uistinu čisti i sveti.

"Zar se ne sjećate da sam vam jednom rekao da biste, da imate pomazane duhovne oči, vidjeli otvorena nebesa i Božje anđele kako se spuštaju i uspinju? Zahvaljujući službi anđela jedan svijet ostaje u dodiru s drugim svjetovima, jer sjećate se da sam vam nekoliko puta rekao da imam ovaca koje nisu od ovoga stada? I ovi anđeli nisu uhode iz svijeta duha koje vas promatraju, i onda odlaze Ocu kako bi mu rekli o mislima vašega srca i izvijestili ga o djelima vašega tijela. Otac ne treba takvo što, jer njegov vlastiti duh živi u vama. No, ovi anđeoski duhovi zaista rade na informiranju jednog dijela nebeske tvorevine o djelovanju drugih, udaljenih dijelova svemira. A mnogi su anđeli dodijeljeni služenju ljudskih rasa dok djeluju u vladi Oca u svemirima Sinova. Nisam govorio figurativno ili poetski kad sam vas učio da su mnogi od tih serafina duhovi-služitelji. I sve je to istina, unatoč tome što je vama teško shvatiti takve stvari.

"Mnogi od tih anđela rade na spašavanju ljudi, jer zar vam nisam rekao o radosti serafina kada jedna duša odluči odbaciti grijeh i započeti potragu za Bogom? Čak sam vam rekao i o radosti *u prisutnosti anđela* nebeskih zbog jednog griješnika koji se pokaje, što ukazuje na postojanje drugih i viših redova nebeskih bića koja se također bave duhovnom dobrobiti i božanskim napretkom smrtnog čovjeka.

"Ovi se anđeli također bave načinima na koje čovjekov duh biva oslobođen od okova tijela i njegova duša uvedena u svjetove mnogih stanova na nebu. Anđeli su sigurni i nebeski vodiči čovjekove duše za vrijeme tog nepoznatog i nejasnog perioda između smrti tijela i novoga života u prebivalištima duha."

Pričao bi on s Natanijem i dalje o službi anđela, ali ga je prekinuo dolazak Marte, koju su prijatelji obavijestili da se Učitelj primicao Betaniji kad su ga vidjeli kako silazi niz padine brda na istoku. I sad se ona požurila da ga pozdravi.

the Father in Paradise, he does traverse a state of being at one time analogous to the state of the angels, but mortal man never becomes an angel.

167:7.3 (1841.2) "The angels never die, as man does.

The angels are immortal unless, perchance, they become involved in sin as did some of them with the deceptions of Lucifer. The angels are the spirit servants in heaven, and they are neither all-wise nor all-powerful. But all of the loyal angels are truly pure and holy.

167:7.4 (1841.3) "And do you not remember that I said to you once before that, if you had your spiritual eyes anointed, you would then see the heavens opened and behold the angels of God ascending and descending? It is by the ministry of the angels that one world may be kept in touch with other worlds, for have I not repeatedly told you that I have other sheep not of this fold? And these angels are not the spies of the spirit world who watch upon you and then go forth to tell the Father the thoughts of your heart and to report on the deeds of the flesh. The Father has no need of such service inasmuch as his own spirit lives within you. But these angelic spirits do function to keep one part of the heavenly creation informed concerning the doings of other and remote parts of the universe. And many of the angels, while functioning in the government of the Father and the universes of the Sons, are assigned to the service of the human races. When I taught you that many of these seraphim are ministering spirits, I spoke not in figurative language nor in poetic strains. And all this is true, regardless of your difficulty in comprehending such matters.

167:7.5 (1841.4) "Many of these angels are engaged in the work of saving men, for have I not told you of the seraphic joy when one soul elects to forsake sin and begin the search for God? I did even tell you of the joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents, thereby indicating the existence of other and higher orders of celestial beings who are likewise concerned in the spiritual welfare and with the divine progress of mortal man.

167:7.6 (1841.5) "Also are these angels very much concerned with the means whereby man's spirit is released from the tabernacles of the flesh and his soul escorted to the mansions in heaven. Angels are the sure and heavenly guides of the soul of man during that uncharted and indefinite period of time which intervenes between the death of the flesh and the new life in the spirit abodes."

167:7.7 (1841.6) And he would have spoken further with Nathaniel regarding the ministry of angels, but he was interrupted by the approach of Martha, who had been informed that the Master was drawing near to Bethany by friends who had observed him ascending the hills to the east. And she now hastened to greet him.

POGLAVLJE 168. LAZAREVO USKRSNUĆE

⇨ 167

Knjiga Urantije

169 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 168 LAZAREVO USKRSNUĆE

Sekcije

Uvod

1. NA LAZAREVOM GROBU
2. LAZAREVO USKRSNUĆE
3. SASTANAK VELIKOG VIJEĆA
4. ODGOVOR NA MOLITVE
5. ŠTO JE POSTALO OD LAZARA

PAPER 168

THE RESURRECTION OF LAZARUS

SECTIONS

Introduction

1. At the Tomb of Lazarus
2. The Resurrection of Lazarus
3. Meeting of the Sanhedrin
4. The Answer to Prayer
5. What Became of Lazarus

Uvod

Bilo je to nedugo nakon podneva kad je Marta izišla u susret Isusu koji se upravo uspinjao padinama brijega u blizini Betanije. Njezin je brat Lazar bio mrtav već četiri dana i položen u privatnu grobnicu na udaljenom kraju imanja kasno u nedjelju poslijepodne. Kamen na ulazu u grobnicu je dovaljan na ulaz toga ujutro, u četvrtak.

Kad su Marta i Marija poslale vijesti Isusu o Lazarevoj bolesti, bile su uvjerene da će Učitelj nešto učiniti s tim u vezi. Znale su da je njihov brat bio smrtno bolestan i iako su se jedva usudile nadati da bi Isus napustio svoj rad poučavanja i propovijedanja da im dođe u pomoć, imale su takvo povjerenje u njegove moći ozdravljenja da su mislile kako bi Lazar odmah ozdravio samo ako Isus kaže neke spasonosne riječi. A kad je Lazar umro nekoliko sati nakon što su glasnici napustili Betaniju na putu za Filadelfiju, sestre su zaključile da Učitelj nije čuo o bolesti njihova brata sve dok nije bilo prekasno, jer je ovaj bio mrtav već više sati.

A one su, sa svim svojim prijateljima vjernicima, bile jako iznenađene porukom koju je glasnik donio u četvrtak prije podne po dolasku u Betaniju. Glasnik je rekao onako kako je čuo gdje

INTRODUCTION

168:0.1 (1842.1) IT WAS shortly after noon when Martha started out to meet Jesus as he came over the brow of the hill near Bethany. Her brother, Lazarus, had been dead four days and had been laid away in their private tomb at the far end of the garden late on Sunday afternoon. The stone at the entrance of the tomb had been rolled in place on the morning of this day, Thursday.

168:0.2 (1842.2) When Martha and Mary sent word to Jesus concerning Lazarus's illness, they were confident the Master would do something about it. They knew that their brother was desperately sick, and though they hardly dared hope that Jesus would leave his work of teaching and preaching to come to their assistance, they had such confidence in his power to heal disease that they thought he would just speak the curative words, and Lazarus would immediately be made whole. And when Lazarus died a few hours after the messenger left Bethany for Philadelphia, they reasoned that it was because the Master did not learn of their brother's illness until it was too late, until he had already been dead for several hours.

168:0.3 (1842.3) But they, with all of their believing friends, were greatly puzzled by the message which the runner brought back Tuesday forenoon when he reached Bethany. The messenger

Isus kaže, "...ova bolest nije smrtonosna." Također nisu mogle shvatiti zašto im nije poslao ni riječi, niti bilo kakvog drugog oblika pomoći.

Mnogi su prijatelji iz obližnjih zaselaka kao i drugi iz Jeruzalema došli tješiti ožalošćene sestre. Lazar i njegove sestre su bili djeca jednog imućnog i uglednog Židova, vodećeg čovjeka koji je živio u malom selu Betaniji. A bez obzira na to što su sve troje već dugo čvrsto vjerovali u Isusa, uživali su visoko poštovanje svih svojih poznanika. Naslijedili su velike vinograde i maslinike u obližnjem području, a da su bili bogati dodatno potvrđuje i činjenica da su sebi mogli priuštiti privatnu grobnicu na vlastitom imanju. Oboje roditelja su već bili položeni na počinak u ovoj grobnici.

Marija je odustala od pomisli o Isusovom dolasku i prepustila se svojoj tuzi, dok se Marta još uvijek držala nade u Isusov dolazak, sve do toga jutra kad su dogurali kamen ispred grobnice da zapečate ulaz. Čak je i tada poslala susjedova sina na obližnje brdo istočno od Betanije da motri put od Jerihona; a ovaj je mladić bio taj koji je donio vijesti Marti da su se Isus i njegovi prijatelji upravo približavali.

Kad je Marta susrela Isusa, pala mu je pred noge uzvikujući, "Učitelju, da si bio ovdje, moj brat ne bi umro!" Mnogi su strahovi prolazili kroz Martin um, ali ona ipak nije dala oduška bilo kakvim sumnjama, niti se usudila kritizirati ili dovoditi u pitanje Učiteljevo ponašanja u vezi Lazareve smrti. Kad je Marta tako rekla, Isus je posegao naniže i podižući je na noge, rekao, "Moraš imati vjeru, Marta, i uskrsnuće tvoj brat." Marta je odgovorila, "Znam da će uskrsnuti u posljednji dan; pa čak i sada vjerujem da što god zaišteš od Boga, to će ti Otac naš dati."

Nato je Isus rekao, gledajući ravno u oči Marti: "Ja sam uskrsnuće i život; tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. Uistinu, tko god živi i vjeruje u mene, nikada neće umrijeti. Marta, vjeruješ li ovo?" A Marta je odgovorila Učitelju: "Da, ja dugo vjerujem da si Izručitelj, Sin Boga živoga, koji je došao na ovaj svijet."

Isus je nakon toga tražio da mu dovedu Mariju, a Marta je otišla u kuću i šapatom rekla svojoj sestri, "Učitelj je došao i tražio da te vidi." A kad je Marija to čula, brzo je ustala i otišla u susret Isusu, a on je još bio tamo, podalje od kuće, gdje ga je susrela Marta. Prijatelji koji su bili s Marijom i nastojali je utješiti, kad su vidjeli da se ona brzo diže i iziđe, podoše za njom misleći da ide oplakivati brata na grobnici.

insisted that he heard Jesus say, "...this sickness is really not to the death." Neither could they understand why he sent no word to them nor otherwise proffered assistance.

168:0.4 (1842.4) Many friends from near-by hamlets and others from Jerusalem came over to comfort the sorrow-stricken sisters. Lazarus and his sisters were the children of a well-to-do and honorable Jew, one who had been the leading resident of the little village of Bethany. And notwithstanding that all three had long been ardent followers of Jesus, they were highly respected by all who knew them. They had inherited extensive vineyards and olive orchards in this vicinity, and that they were wealthy was further attested by the fact that they could afford a private burial tomb on their own premises. Both of their parents had already been laid away in this tomb.

168:0.5 (1842.5) Mary had given up the thought of Jesus' coming and was abandoned to her grief, but Martha clung to the hope that Jesus would come, even up to the time on that very morning when they rolled the stone in front of the tomb and sealed the entrance. Even then she instructed a neighbor lad to keep watch down the Jericho road from the brow of the hill to the east of Bethany; and it was this lad who brought tidings to Martha that Jesus and his friends were approaching.

168:0.6 (1842.6) When Martha met Jesus, she fell at his feet, exclaiming, "Master, if you had been here, my brother would not have died!" Many fears were passing through Martha's mind, but she gave expression to no doubt, nor did she venture to criticize or question the Master's conduct as related to Lazarus's death. When she had spoken, Jesus reached down and, lifting her upon her feet, said, "Only have faith, Martha, and your brother shall rise again." Then answered Martha: "I know that he will rise again in the resurrection of the last day; and even now I believe that whatever you shall ask of God, our Father will give you."

168:0.7 (1843.1) Then said Jesus, looking straight into the eyes of Martha: "I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he dies, yet shall he live. In truth, whosoever lives and believes in me shall never really die. Martha, do you believe this?" And Martha answered the Master: "Yes, I have long believed that you are the Deliverer, the Son of the living God, even he who should come to this world."

168:0.8 (1843.2) Jesus having inquired for Mary, Martha went at once into the house and, whispering to her sister, said, "The Master is here and has asked for you." And when Mary heard this, she rose up quickly and hastened out to meet Jesus, who still tarried at the place, some distance from the house, where Martha had first met him. The friends who were with Mary, seeking to comfort her, when they saw that she rose up

Mnogi od prisutnih su bili Isusovi ljuti neprijatelji. Zato mu je Marta došla u susret sama i iz istog je razloga otišla tajno obavijestiti Mariju da ju je Isus pozvao. Dok je Marta željela vidjeti Isusa, htjela je izbjeći eventualne neugodnosti uzrokovane njegovom iznenadnom pojavom među velikom skupinom njegovih neprijatelja iz Jeruzalema. Marta je namjeravala ostati kod kuće sa svojim prijateljima dok Marija ode pozdraviti Isusa, ali u tome nije uspjela, jer su svi slijedili Mariju i tako neočekivano došli u Učiteljevu prisutnost.

Marta je dovela Mariju do Isusa, a kad ga je ona ugledala, pala je pred njegove noge, uzvikujući, "Da si samo bio ovdje, moj brat ne bi umro!" Vidjevši kako su svi tugovali zbog smrti Lazara, njegova je duša bila ganuta.

Kad su ožalošćeni vidjeli da Marija ode pozdraviti Isusa, povukli su se u stranu dok su Marta i Marija ragovarale s Učiteljem koji im je dao nove riječi utjehe i ohrabrenja za održavanje jake vjere u Oca i potpune predanosti božanskoj volji.

Isusov ljudski um je bio jako dirnut sukobom između svoje ljubavi prema Lazaru i sestrama koje su izgubile brata, i njegova prezira prema vanjskom izlivu emocija nekih nevjernih i krvožednih Židova koji su se tu okupili. Isus je bio ozlojeđen svakim nastupom usiljenosti i neiskrenosti nekih tobožnjih prijatelja koji su oplakivali Lazara, jer je takva lažna tuga u njihovim srcima bila povezana s tolikim neprijateljstvom prema njemu. Neki su od tih Židova, međutim, bili iskreni u svojoj tuzi, jer su bili stvarni prijatelji ove obitelji.

1. NA LAZAREVOM GROBU

Nakon što je Isus proveo nekoliko trenutaka po strani tješeći Martu i Mariju, upitao je, "Kamo ste ga položili?" Marta je rekla, "Dodi i vidi." Učitelj je onda u tišini i suznih očiju slijedio ožalošćene sestre. Kad su prijateljski Židovi koji su ih pratili vidjeli njegove suze, jedan od njih je rekao: "Gledaj kako ga je ljubio. Zar nije onaj koji je otvorio oči slijepcu mogao učiniti da ovaj ne umre?" Tada su se našli pred obiteljskom grobnicom, malom prirodnom jamom koja je bila udubljena u izbočini stijene koja se dizala nekih trideset stopa na drugom kraju imanja.

Teško je objasniti ljudskom umu što je navelo

quickly and went out, followed her, supposing that she was going to the tomb to weep.

168:0.9 (1843.3) Many of those present were Jesus' bitter enemies. That is why Martha had come out to meet him alone, and also why she went in secretly to inform Mary that he had asked for her. Martha, while craving to see Jesus, desired to avoid any possible unpleasantness which might be caused by his coming suddenly into the midst of a large group of his Jerusalem enemies. It had been Martha's intention to remain in the house with their friends while Mary went to greet Jesus, but in this she failed, for they all followed Mary and so found themselves unexpectedly in the presence of the Master.

168:0.10 (1843.4) Martha led Mary to Jesus, and when she saw him, she fell at his feet, exclaiming, "If you had only been here, my brother would not have died!" And when Jesus saw how they all grieved over the death of Lazarus, his soul was moved with compassion.

168:0.11 (1843.5) When the mourners saw that Mary had gone to greet Jesus, they withdrew for a short distance while both Martha and Mary talked with the Master and received further words of comfort and exhortation to maintain strong faith in the Father and complete resignation to the divine will.

168:0.12 (1843.6) The human mind of Jesus was mightily moved by the contention between his love for Lazarus and the bereaved sisters and his disdain and contempt for the outward show of affection manifested by some of these unbelieving and murderously intentioned Jews. Jesus indignantly resented the show of forced and outward mourning for Lazarus by some of these professed friends inasmuch as such false sorrow was associated in their hearts with so much bitter enmity toward himself. Some of these Jews, however, were sincere in their mourning, for they were real friends of the family.

1. AT THE TOMB OF LAZARUS

168:1.1 (1843.7) After Jesus had spent a few moments in comforting Martha and Mary, apart from the mourners, he asked them, "Where have you laid him?" Then Martha said, "Come and see." And as the Master followed on in silence with the two sorrowing sisters, he wept. When the friendly Jews who followed after them saw his tears, one of them said: "Behold how he loved him. Could not he who opened the eyes of the blind have kept this man from dying?" By this time they were standing before the family tomb, a small natural cave, or declivity, in the ledge of rock which rose up some thirty feet at the far end of the garden plot.

168:1.2 (1844.1) It is difficult to explain to human minds just why Jesus wept. While we have access to the

Isusa da plače. Imamo prisupa arhivskoj informaciji o mješavini ljudskih emocija i božanskih misli zabilježenih u umu Personificiranog Ispravljača, ali nismo posve sigurni o stvarnom uzroku tih emocionalnih manifestacija. Skloni smo vjerovati da je Isus plakao zbog brojnih misli i osjećaja koji su prolazili kroz njegov um u ovom trenutku, kao što su:

1. Osjećao je iskrenu tugu i suosjećanje prema Marti i Mariji; imao je stvarnu i duboku ljudsku naklonost prema ovim dvjema sestrama koji su izgubile brata.

2. Bio je uznemiren u svome umu zbog prisustva velikog broja ožalošćenih, nekih iskrenih a drugih koji su se samo pretvarali. Uvijek je bio ozlojađen svim usiljenim ispoljenjima žalosti. Znao je da su sestre voljele svoga brata i imale vjeru u opstanak vjernika. Ove oprečne emocije mogu eventualno objasniti zašto je bio tako pogođen idući prema grobu.

3. Istinski je oklijevao povratiti Lazara u smrtni život. Njegove sestre su ga stvarno trebale, ali Isus je tugovao što je izlagao svoga prijatelja ljutim progonima koji su ga čekali nakon što postane predmetom najveće od svih demonstracija božanske moći Sina Čovječjega.

Sada možemo saopćiti jednu zanimljivu i poučnu činjenicu: Iako se ovaj događaj čini prirodnim i normalnom pojavom, on u sebi nosi neke vrlo zanimljive podatke. Dok je glasnik govorio s Isusom u nedjelju o Lazarevoj bolesti i dok je Isus poslao riječ da "to nije smrtonosno," on je u isto vrijeme osobno otišao u Betaniju, pa je čak pitao sestre, "Gdje ste ga položili?" Iako sve ovo upućuje na to da se Učitelj povodio prema principima zemaljskog života i u skladu s ograničenim znanjem ljudskog uma, arhive svemira potvrđuju da je Isusov Personificirani Ispravljač izdao nalog da se Lazarev Misaoni Ispravljač na neodređeno vrijeme zadrži na planetu nakon Lazareve smrti i da je taj nalog dat samo petnaest minuta prije Lazareve smrti.

Da li je Isusov božanski um znao, čak i prije Lazareve smrti, da će ga podići iz mrtvih? Mi to ne znamo. Mi znamo samo ono što ovom prilikom bilježimo.

Mnogi od Isusovih neprijatelja su bili skloni da se narugaju svakom očitovanju ljubavi, te su među sobom govorili: "Ako mu je bilo toliko stalo do ovog čovjeka, zašto ostade na putu tako dugo prije dolaska u Betaniju? Ako je on to što oni tvrde, zašto nije spasio svog dragog prijatelja? Kakvo je dobro u ozdravljenju stranaca u Galileji ako ne

registration of the combined human emotions and divine thoughts, as of record in the mind of the Personalized Adjuster, we are not altogether certain about the real cause of these emotional manifestations. We are inclined to believe that Jesus wept because of a number of thoughts and feelings which were going through his mind at this time, such as:

168:1.3 (1844.2) 1. He felt a genuine and sorrowful sympathy for Martha and Mary; he had a real and deep human affection for these sisters who had lost their brother.

168:1.4 (1844.3) 2. He was perturbed in his mind by the presence of the crowd of mourners, some sincere and some merely pretenders. He always resented these outward exhibitions of mourning. He knew the sisters loved their brother and had faith in the survival of believers. These conflicting emotions may possibly explain why he groaned as they came near the tomb.

168:1.5 (1844.4) 3. He truly hesitated about bringing Lazarus back to the mortal life. His sisters really needed him, but Jesus regretted having to summon his friend back to experience the bitter persecution which he well knew Lazarus would have to endure as a result of being the subject of the greatest of all demonstrations of the divine power of the Son of Man.

168:1.6 (1844.5) And now we may relate an interesting and instructive fact: Although this narrative unfolds as an apparently natural and normal event in human affairs, it has some very interesting side lights. While the messenger went to Jesus on Sunday, telling him of Lazarus's illness, and while Jesus sent word that it was "not to the death," at the same time he went in person up to Bethany and even asked the sisters, "Where have you laid him?" Even though all of this seems to indicate that the Master was proceeding after the manner of this life and in accordance with the limited knowledge of the human mind, nevertheless, the records of the universe reveal that Jesus' Personalized Adjuster issued orders for the indefinite detention of Lazarus's Thought Adjuster on the planet subsequent to Lazarus's death, and that this order was made of record just fifteen minutes before Lazarus breathed his last.

168:1.7 (1844.6) Did the divine mind of Jesus know, even before Lazarus died, that he would raise him from the dead? We do not know. We know only what we are herewith placing on record.

168:1.8 (1844.7) Many of Jesus' enemies were inclined to sneer at his manifestations of affection, and they said among themselves: "If he thought so much of this man, why did he tarry so long before coming to Bethany? If he is what they claim, why did he not save his dear friend? What is the good of healing strangers in Galilee if he cannot save

može spasti one koje voli?" I na mnoge druge načine su ismijavali i vrijeđali svjetlo učenja i djela Isusa.

I tako, u ovaj čevrtak oko pola tri poslije podne u ovom zaseoku Betanije, pripremljen je podij za najveće od svih čuda koja su bila vezana za zemaljsku misiju Mihaela od Nebadona, najveće ispoljenje božanske snage tijekom njegova utjelovljenja u tijelu, jer se njegovo vlastito uskrsnuće odigralo nakon što je bio oslobođen od okova smrtnog utjelovljenja.

Mala skupina prisutnih koji se se okupili oko Lazarevog groba nije bila svjesna neposredne prisutnosti velikog mnoštva svih redova nebeskih bića koja su se okupila pod vodstvom Gabriela i koja su tu čekala na znak Isusovog Personificiranog Ispravljača, uzbuđena i spremna da izvrše zapovijed svog dragog Vladara.

Kad je Isus dao zapovijed, "Skinite kamen," okupljeno mnoštvo nebeskih bića je bilo spremno sudjelovati u drami Lazarevog uskrsnuća u obličju ljudskog tijela. Ovaj oblik uskrsnuća podrazumijeva rješavanje problema koji daleko nadilaze uobičajenu tehniku uskrsnuća smrtnih bića u morontija obliku i zahtijeva daleko veći broj nebeskih ličnosti i daleko složeniju organizaciju kozmičkih sila.

Kad su Marta i Marija čule Isusov nalog da se skine kamen s ulaza u grobnicu, bile su ispunjene proturječnim emocijama. Marija se nadala da će Lazar biti podignut iz mrtvih, a Marta, koja je do neke mjere dijelila sestrinu vjeru, je više strahovala da Lazar neće biti naočito izgleda pred Isusom, apostolima i njihovim prijateljima. Marta je rekla: "Moramo li otkotrljati kamen? Četiri su dana što nam je brat umro, zar nije već počelo propadanje tijela." Marta je tako rekla i zbog toga što nije bila sigurna zašto je Učitelj tražio da se podigne kamen; mislila je da je Isus eventualno želio posljednji put vidjeti Lazara. Nije se mogla opredijeliti u jednom dosljednom stavu. Dok su oklijevali odgurati kamen, Isus je rekao: "Nisam li ti rekao ispočetka da ova bolest nije smrtonosna? Zar nisam došao ispuniti svoje obećanje? I nakon što sam došao k vama, zar nisam rekao da ćete vidjeti slavu Božju ako budete vjerovali? Zašto sumnjaš? Koliko ti treba da povjeruješ i da me poslušаш?"

Kad je Isus završio s govorom, njegovi su apostoli uz pomoć drugih spremnih prijatelja uhvatili kamen i otkotrljali ga od ulaza u grobnicu.

Židovi su uopćeno vjerovali da kap žuči na

those whom he loves?" And in many other ways they mocked and made light of the teachings and works of Jesus.

168:1.9 (1844.8) And so, on this Thursday afternoon at about half past two o'clock, was the stage all set in this little hamlet of Bethany for the enactment of the greatest of all works connected with the earth ministry of Michael of Nebadon, the greatest manifestation of divine power during his incarnation in the flesh, since his own resurrection occurred after he had been liberated from the bonds of mortal habitation.

168:1.10 (1845.1) The small group assembled before Lazarus's tomb little realized the presence near at hand of a vast concourse of all orders of celestial beings assembled under the leadership of Gabriel and now in waiting, by direction of the Personalized Adjuster of Jesus, vibrating with expectancy and ready to execute the bidding of their beloved Sovereign.

168:1.11 (1845.2) When Jesus spoke those words of command, "Take away the stone," the assembled celestial hosts made ready to enact the drama of the resurrection of Lazarus in the likeness of his mortal flesh. Such a form of resurrection involves difficulties of execution which far transcend the usual technique of the resurrection of mortal creatures in morontia form and requires far more celestial personalities and a far greater organization of universe facilities.

168:1.12 (1845.3) When Martha and Mary heard this command of Jesus directing that the stone in front of the tomb be rolled away, they were filled with conflicting emotions. Mary hoped that Lazarus was to be raised from the dead, but Martha, while to some extent sharing her sister's faith, was more exercised by the fear that Lazarus would not be presentable, in his appearance, to Jesus, the apostles, and their friends. Said Martha: "Must we roll away the stone? My brother has now been dead four days, so that by this time decay of the body has begun." Martha also said this because she was not certain as to why the Master had requested that the stone be removed; she thought maybe Jesus wanted only to take one last look at Lazarus. She was not settled and constant in her attitude. As they hesitated to roll away the stone, Jesus said: "Did I not tell you at the first that this sickness was not to the death? Have I not come to fulfill my promise? And after I came to you, did I not say that, if you would only believe, you should see the glory of God? Wherefore do you doubt? How long before you will believe and obey?"

168:1.13 (1845.4) When Jesus had finished speaking, his apostles, with the assistance of willing neighbors, laid hold upon the stone and rolled it away from the entrance to the tomb.

168:1.14 (1845.5) It was the common belief of the

oštrici mača anđela smrti počinje djelovati pred kraj trećeg dana, tako da je u punoj snazi na četvrti dan. Vjerovali su da čovjekova duša može ostati pored groba do kraja trećeg dana, nastojeći oživjeti mrtvo tijelo; ali su čvrsto vjerovali da ta duša mora otići u obitavalište pokojnih duhova prije nego što svane četvrti dan.

Ta su vjerovanja i mišljenja u vezi smrti i odlaska pokojnikova duha uvjerila sve koji su se okupili na Lazarevom grobu i koji su čuli što se spremalo dogoditi, da se tu stvarno i zasigurno radilo o podizanju od mrtvih, i to osobnim činom onoga koji je sebe nazivao "uskrsnućem i životom."

2. LAZAREVO USKRŠNUĆE

Dok je nekih četrdeset pet smrtnika stajalo ispred grobnice, mogli su nejasno razabrati Lazarevo obličje umotano u lanene povoje kako leži na donjoj desnoj niši pogrebne jame. Dok su ova zemaljska stvorenja stajala u tišini i gotovo bez daha, veliki je broj nebeskih bića bio spreman krenuti u akciju na prvi znak Gabriela, njihova zapovjednika.

Isus je podigao oči i rekao: "Oče, ja sam zahvalan što si me čuo i odobrio moj zahtjev. Znam da me uvijek uslišavaš, ali ovo rekoh zbog ovdje prisutnog svijeta, da vjeruju da si me ti poslao na svijet i da poznaju da radiš sa mnom u tome što se spremamo učiniti." I kad se tako pomolio, povikao je na sav glas: "Lazare, iziđi!"

Dok su zemaljski promatrači nepokretno stajali, veliko se mnoštvo nebeskih bića bacilo na posao u pokornosti po nalogu svoga Stvoritelja. U samo dvanaest sekundi zemaljskog vremena Lazarevo se beživotno tijelo počelo kretati i sjelo na rub kamene niše na koju je bilo položeno. Tijelo mu je i dalje bilo obavijeno posmrtnim povojima, a lice prekriveno ubrusom. A kad je stao pred njih - živ - Isus je rekao: "Odriješite ga i pustite neka ide."

Svi, osim apostola i Marte i Marije, su pobjegli u kuću. Bili su blijedi od straha i preplavljeni iznenađenjem. Dok su neki čekali, mnogi su požurili svojim kućama.

Lazar je pozdravio Isusa i apostole i pitao zašto je bio obavijen povojima i zašto se probudio

Jews that the drop of gall on the point of the sword of the angel of death began to work by the end of the third day, so that it was taking full effect on the fourth day. They allowed that the soul of man might linger about the tomb until the end of the third day, seeking to reanimate the dead body; but they firmly believed that such a soul had gone on to the abode of departed spirits ere the fourth day had dawned.

168:1.15 (1845.6) These beliefs and opinions regarding the dead and the departure of the spirits of the dead served to make sure, in the minds of all who were now present at Lazarus's tomb and subsequently to all who might hear of what was about to occur, that this was really and truly a case of the raising of the dead by the personal working of one who declared he was "the resurrection and the life."

2. THE RESURRECTION OF LAZARUS

168:2.1 (1845.7) As this company of some forty-five mortals stood before the tomb, they could dimly see the form of Lazarus, wrapped in linen bandages, resting on the right lower niche of the burial cave. While these earth creatures stood there in almost breathless silence, a vast host of celestial beings had swung into their places preparatory to answering the signal for action when it should be given by Gabriel, their commander.

168:2.2 (1846.1) Jesus lifted up his eyes and said: "Father, I am thankful that you heard and granted my request. I know that you always hear me, but because of those who stand here with me, I thus speak with you, that they may believe that you have sent me into the world, and that they may know that you are working with me in that which we are about to do." And when he had prayed, he cried with a loud voice, "Lazarus, come forth!"

168:2.3 (1846.2) Though these human observers remained motionless, the vast celestial host was all astir in unified action in obedience to the Creator's word. In just twelve seconds of earth time the hitherto lifeless form of Lazarus began to move and presently sat up on the edge of the stone shelf whereon it had rested. His body was bound about with grave cloths, and his face was covered with a napkin. And as he stood up before them — alive — Jesus said, "Loose him and let him go."

168:2.4 (1846.3) All, save the apostles, with Martha and Mary, fled to the house. They were pale with fright and overcome with astonishment. While some tarried, many hastened to their homes.

168:2.5 (1846.4) Lazarus greeted Jesus and the apostles and asked the meaning of the grave

u vrtu. Isus i apostoli su se povukli u stranu, dok je Marta rekla Lazaru o njegovoj smrti, pokopu i uskrsnuću. Morala mu je objasniti da je umro u nedjelju, a da se povratio u život u četvrtak, budući da nije imao svijesti o vremenu jer je spavao tijekom smrti.

Kad je Lazar izašao iz groba, Isusov Personificirani Ispravljač koji je sada bio šef svih Ispravljača lokalnog svemira, je naredio Lazarevom bivšem Ispravljaču koji je tu čekao, da se vrati na svoje prebivalište u umu i duši uskrslog čovjeka.

Lazar je zatim otišao Isusu i zajedno sa svojim sestrama kleknuo pred Učiteljevim nogama da se zahvali i da proslavi Boga. Isus je uzeo Lazara za ruku i podižući ga, rekao: "Moj sine, to što se tebi dogodilo predstavlja iskustvo svih koji vjeruju u ovo evanđelje, osim što će biti uskrsnuti u veličanstvenijem obliku. Ti ćeš biti živi svjedok istine koju sam govorio - da sam ja uskrsnuće i život. Ali da sada svi idemo kući da nahranimo ova fizička tijela."

Kad se uputiše prema kući, Gabriel je otpustio dodatne skupine okupljenih članova nebeskog mnoštva dok je unio u zapisnik ovaj prvi i posljednji slučaj, gdje je smrtno stvorenje uskrsnuto na Urantiji u obličju smrtnog fizičkog tijela.

Lazar je teško bio u stanju shvatiti što se dogodilo. Znao je da je bio ozbiljno bolestan, ali jedino se mogao sjetiti da je zaspao i da se probudio. On nikada nije bio u stanju govoriti o ova četiri dana u grobnici koja je proveo bez svijesti. Vrijeme prestaje postojati onima koji spavaju snom smrti.

Iako su mnogi vjerovali u Isusa kao rezultat ovog moćnog djela, drugi su samo otvrdnuli u svojim srcima i bili još odlučniji da ga odbace. Do sutradan u podne ova se priča proširila kroz cijeli Jeruzalem. Veliki broj muškaraca i žena je otišao u Betaniju da posjeti Lazara i da s njim razgovara, dok su uznemireni i zabrinuti farizeji žurno sazvali Veliko vijeće da utvrde kako će reagirati na ova nova zbivanja.

3. SASTANAK VELIKOG VIJEĆA

Iako je svjedočanstvo ovog uskrslog čovjeka bitno učvrstilo vjeru velikog broja vjernika u evanđelje kraljevstva, imalo je malo ili ni malo utjecaja na stavove religioznih vođa Jeruzalema, izuzev što je ubrzalo njihovu odluku da unište Isusa i stanu na put njegovom radu.

cloths and why he had awakened in the garden. Jesus and the apostles drew to one side while Martha told Lazarus of his death, burial, and resurrection. She had to explain to him that he had died on Sunday and was now brought back to life on Thursday, inasmuch as he had had no consciousness of time since falling asleep in death.

168:2.6 (1846.5) As Lazarus came out of the tomb, the Personalized Adjuster of Jesus, now chief of his kind in this local universe, gave command to the former Adjuster of Lazarus, now in waiting, to resume abode in the mind and soul of the resurrected man.

168:2.7 (1846.6) Then went Lazarus over to Jesus and, with his sisters, knelt at the Master's feet to give thanks and offer praise to God. Jesus, taking Lazarus by the hand, lifted him up, saying: "My son, what has happened to you will also be experienced by all who believe this gospel except that they shall be resurrected in a more glorious form. You shall be a living witness of the truth which I spoke — I am the resurrection and the life. But let us all now go into the house and partake of nourishment for these physical bodies."

168:2.8 (1846.7) As they walked toward the house, Gabriel dismissed the extra groups of the assembled heavenly host while he made record of the first instance on Urantia, and the last, where a mortal creature had been resurrected in the likeness of the physical body of death.

168:2.9 (1846.8) Lazarus could hardly comprehend what had occurred. He knew he had been very sick, but he could recall only that he had fallen asleep and been awakened. He was never able to tell anything about these four days in the tomb because he was wholly unconscious. Time is nonexistent to those who sleep the sleep of death.

168:2.10 (1846.9) Though many believed in Jesus as a result of this mighty work, others only hardened their hearts the more to reject him. By noon the next day this story had spread over all Jerusalem. Scores of men and women went to Bethany to look upon Lazarus and talk with him, and the alarmed and disconcerted Pharisees hastily called a meeting of the Sanhedrin that they might determine what should be done about these new developments.

3. MEETING OF THE SANHEDRIN

168:3.1 (1847.1) Even though the testimony of this man raised from the dead did much to consolidate the faith of the mass of believers in the gospel of the kingdom, it had little or no influence on the attitude of the religious leaders and rulers at Jerusalem except to hasten their decision to

Sutradan, u petak, u jedan popodne, Veliko vijeće je sazvalo sastanak da odluči o pitanju, "Što nam je učiniti s Isusom iz Nazareta?" Nakon više od dva sata rasprave i zajedljive debate, neki je farizej predstavio rezoluciju koja je tražila Isusovu neodložnu smrt, nazivajući ga prijetnjom cijelom Izraelu i službeno obavezujući Veliko vijeće da proglasi njegovu smrt bez suđenja i protivno svakom presedanu.

Još jednom je ovo mračno tijelo židovskih vođa naredilo da se Isus uhit i izvede pred sud pod optužbom za bogohuljenje i uz brojne primjere ismijavanja židovskog svetog zakona. Dok su jednom ranijom prilikom već bili odlučili da mora umrijeti, bio je to prvi put da je Veliko vijeće zabilježilo svoju namjeru da ga ubije bez suđenja. No, ta rezolucija nije došla na glasovanje jer je četrnaest članova Velikog vijeća zajednički podnijelo ostavku kad je takav nečuveni prijedlog iznesen. Dok ove ostavke nisu službeno stupile na snagu gotovo dva tjedna, ta se skupina od četrnaest članova povukla iz Velikog vijeća na taj dan, a da nikad više nisu sjedili u Vijeću. Kad su ove ostavke naknadno prihvaćene, izbačeno je još pet članova jer su njihovi suradnici vjerovali da su imali prijateljske osjećaje prema Isusu. Sa izbacivanjem tih devetnaest ljudi, Veliko vijeće je bilo u poziciji da kuša i osudi Isusa u solidarnosti koja je graničila s jednoglasjem.

Sljedeći tjedan Lazar i njegove sestre su pozvani da se pojave pred Velikim vijećem. Kad su čuli njihovo svjedočenje, nitko više nije imao sumnje da je Lazar uskrsnuo od mrtvih. Iako su objave Velikog vijeća praktički priznale Lazarevo uskrsnuće, službena rezolucija pripisuje ovo i sva ostala čudesna djela Isusa moći princa vragova, tvrdeći da je Isus bio njegov suradnik.

Bez obzira na izvor njegovih čudotvornih moći, ove židovske vođe su bile uvjerene da će, ako ga odmah ne zaustave, svi obični ljudi vrlo brzo vjerovati u njega; i dalje, da je trebalo doći do ozbiljnih komplikacija s rimskim vlastima jer su ga mnogi njegovi vjernici smatrali Mesijom, izbaviteljem Izraela.

Na ovom je sastanku Velikog vijeća visoki svećenik Kaifa prvi put upotrijebio tu staru židovsku poslovicu koju je toliko puta ponovio: "Bolje da jedan čovjek umre, nego da se upropasti zajednica."

Iako je Isus primio vijesti o djelima Velikog

destroy Jesus and stop his work.

^{168:3.2 (1847.2)} At one o'clock the next day, Friday, the Sanhedrin met to deliberate further on the question, "What shall we do with Jesus of Nazareth?" After more than two hours of discussion and acrimonious debate, a certain Pharisee presented a resolution calling for Jesus' immediate death, proclaiming that he was a menace to all Israel and formally committing the Sanhedrin to the decision of death, without trial and in defiance of all precedent.

^{168:3.3 (1847.3)} Time and again had this august body of Jewish leaders decreed that Jesus be apprehended and brought to trial on charges of blasphemy and numerous other accusations of flouting the Jewish sacred law. They had once before even gone so far as to declare he should die, but this was the first time the Sanhedrin had gone on record as desiring to decree his death in advance of a trial. But this resolution did not come to a vote since fourteen members of the Sanhedrin resigned in a body when such an unheard-of action was proposed. While these resignations were not formally acted upon for almost two weeks, this group of fourteen withdrew from the Sanhedrin on that day, never again to sit in the council. When these resignations were subsequently acted upon, five other members were thrown out because their associates believed they entertained friendly feelings toward Jesus. With the ejection of these nineteen men the Sanhedrin was in a position to try and to condemn Jesus with a solidarity bordering on unanimity.

^{168:3.4 (1847.4)} The following week Lazarus and his sisters were summoned to appear before the Sanhedrin. When their testimony had been heard, no doubt could be entertained that Lazarus had been raised from the dead. Though the transactions of the Sanhedrin virtually admitted the resurrection of Lazarus, the record carried a resolution attributing this and all other wonders worked by Jesus to the power of the prince of devils, with whom Jesus was declared to be in league.

^{168:3.5 (1847.5)} No matter what the source of his wonder-working power, these Jewish leaders were persuaded that, if he were not immediately stopped, very soon all the common people would believe in him; and further, that serious complications with the Roman authorities would arise since so many of his believers regarded him as the Messiah, Israel's deliverer.

^{168:3.6 (1847.6)} It was at this same meeting of the Sanhedrin that Caiaphas the high priest first gave expression to that old Jewish adage, which he so many times repeated: "It is better that one man die, than that the community perish."

^{168:3.7 (1847.7)} Although Jesus had received warning

vijeća u ovaj tmurni petak popodne, on nije ni u najmanjem bio uznemiren i nastavio se odmarati u subotu s prijateljima u Betfagi, zaseoku u blizini Betanije. Rano u nedjelju ujutro Isus i apostoli su se po dogovoru okupili u Lazarevoj kući i oprašajući se od betanijske obitelji otišli natrag svojim poslom u tabor u Peli.

of the doings of the Sanhedrin on this dark Friday afternoon, he was not in the least perturbed and continued resting over the Sabbath with friends in Bethpage, a hamlet near Bethany. Early Sunday morning Jesus and the apostles assembled, by prearrangement, at the home of Lazarus, and taking leave of the Bethany family, they started on their journey back to the Pella encampment.

4. ODGOVOR NA MOLITVE

Na putu od Betanije do Pele apostoli su postavili Isusu mnoga pitanja na koja je Učitelj slobodno odgovorio, osim onih u vezi pojedinosti o uskrsnuću mrtvih. Takvi problemi su bili izvan sposobnosti shvaćanja njegovih apostola; Učitelj stoga nije htio raspravljati ta pitanja. Bili su sami, kako su u tajnosti napustili Betaniju. Isus je iskoristio ovu priliku da kaže desetorici mnoge stvari za koje je mislio da će ih pripremiti za teške dane koji su ih čekali.

Apostoli su bili jako uznemireni u svojim umovima i proveli su mnogo vremena raspravljajući skora iskustva u vezi molitve i odgovora na molitvu. Svi su se prisjetili Isusove izjave glasniku iz Betanije da, "Ova bolest nije smrtonosna." Pa ipak, usprkos ovim riječima, Lazar je umro. Cijeli dan su se vraćali raspravi o ovom pitanju odgovora na molitvu.

Isus je ovako odgovorio na njihova brojna pitanja:

1. Molitva je izraz konačnog uma u nastojanju da se približi Beskonačnom. Izraz molitve stoga mora biti ograničen znanjem, mudrošću i osobinama konačnog; isto tako mora odgovor biti uslovljen vizijom, ciljevima, idealima i prioritetima Beskonačnog. Ne može se vidjeti neprekinuti slijed materijalnih pojava između molitve i primanja punog duhovnog odgovora.

2. Ako se čovjeku čini da je molitva ostala bez odgovora, kašnjenje često ukazuje na bolji odgovor, premda neki koji je iz nekog dobrog razloga odgođen. Kad je Isus rekao da Lazareva bolest nije smrtonosna, Lazar je već bio mrtav jedanaest sati. Ni jedna iskrena molitva neće ostati bez odgovora, osim kad nadmoćni stavovi duhovnog svijeta nalažu bolji odgovor, odgovor koji zadovoljava molbu čovjekova duha u suprotnosti s molitvom pukog ljudskog uma.

3. Molitve vremena, kad su izrečene duhom i

4. THE ANSWER TO PRAYER

168:4.1 (1848.1) On the way from Bethany to Pella the apostles asked Jesus many questions, all of which the Master freely answered except those involving the details of the resurrection of the dead. Such problems were beyond the comprehension capacity of his apostles; therefore did the Master decline to discuss these questions with them. Since they had departed from Bethany in secret, they were alone. Jesus therefore embraced the opportunity to say many things to the ten which he thought would prepare them for the trying days just ahead.

168:4.2 (1848.2) The apostles were much stirred up in their minds and spent considerable time discussing their recent experiences as they were related to prayer and its answering. They all recalled Jesus' statement to the Bethany messenger at Philadelphia, when he said plainly, "This sickness is not really to the death." And yet, in spite of this promise, Lazarus actually died. All that day, again and again, they reverted to the discussion of this question of the answer to prayer.

168:4.3 (1848.3) Jesus' answers to their many questions may be summarized as follows:

168:4.4 (1848.4) 1. Prayer is an expression of the finite mind in an effort to approach the Infinite. The making of a prayer must, therefore, be limited by the knowledge, wisdom, and attributes of the finite; likewise must the answer be conditioned by the vision, aims, ideals, and prerogatives of the Infinite. There never can be observed an unbroken continuity of material phenomena between the making of a prayer and the reception of the full spiritual answer thereto.

168:4.5 (1848.5) 2. When a prayer is apparently unanswered, the delay often betokens a better answer, although one which is for some good reason greatly delayed. When Jesus said that Lazarus's sickness was really not to the death, he had already been dead eleven hours. No sincere prayer is denied an answer except when the superior viewpoint of the spiritual world has devised a better answer, an answer which meets the petition of the spirit of man as contrasted with the prayer of the mere mind of man.

168:4.6 (1848.6) 3. The prayers of time, when indited

izražene u vjeri, su često tako široke i sveobuhvatne da mogu primiti odgovor samo u vječnosti; konačna molitva ponekad u sebi nosi tako snažan poseg za Beskonačnim da odgovor mora biti dugo odgađan kako bi došlo do stvaranja prikladne sposobnosti za prijem; molitva vjere može biti tako sveobuhvatna da se odgovor može primiti samo na Raju.

4. Odgovori na molitve smrtnog uma često imaju takvu prirodu da se mogu primiti i prepoznati jedino nakon što molitelj um dostigne stanje besmrtnosti. Molitva materijalnog bića mnogo puta može primiti odgovor samo ako takav pojedinac napreduje do razine duha.

5. Molitva čovjeka koji zna Boga može biti tako izobličena neznanjem i toliko deformirana praznovjermom da odgovor može biti vrlo nepoželjan. Onda moraju posrednička bića duha tako prevesti ovu molitvu da, nakon što primi odgovor, molitelj više nije u stanju u potpunosti prepoznati odgovor na svoju molitvu.

6. Ljudi upućuju sve istinske molitve duhovnim bićima i sve takve molitve moraju dobiti odgovor u duhovnom smislu, a svi ovi odgovori moraju počivati u duhovnim stvarnostima. Bića duha ne mogu pružiti materijalne odgovore na molitve duha čak ni materijalnim bićima. Materijalna bića mogu djelotvorno moliti jedino kad "mole u duhu."

7. Ni jedna molitva ne može postići odgovor, osim ako se rodi u duhu i hrani vjerom. Vaša iskrena vjera podrazumijeva da praktično unaprijed dajete onima koji čuju vaše molitve puno odobrenje da na njih odgovore s tom vrhovnom mudrošću i božanskom ljubavi koje vaša vjera pripisuje bićima kojima se molite.

8. Dijete se uvijek kreće u okviru svojih prava kada podnosi molbu svome roditelju; a roditelj se uvijek kreće u okvirima svojih roditeljskih obveza prema nezrelom djetetu kad svojom mudrošću odluči odgovoriti, izmijeniti, odvojiti, nadići ili pomjeriti odgovor na molitvu za neki drugi stadij duhovnog uspona.

9. Ne ustručavajte se uputiti molitve koje su čežnja vašeg duha; ne sumnjajte da ćete primiti odgovor za svoje molbe. Ti odgovori mogu biti na zalag, čekati na postignuće onih viših duhovnih razina stvarnog kozmičkog postignuća na ovom svijetu ili na drugima, kad budete imali sposobnost prepoznati i prisvojiti dugo iščekivane odgovore na svoje ranije ali preuranjene molbe.

10. Sve iskrene molitve koje se rađaju od duha moraju primiti odgovor. Tražite i naći ćete. No, nemojte zaboraviti da ste napredna stvorenja

by the spirit and expressed in faith, are often so vast and all-encompassing that they can be answered only in eternity; the finite petition is sometimes so fraught with the grasp of the Infinite that the answer must long be postponed to await the creation of adequate capacity for receptivity; the prayer of faith may be so all-embracing that the answer can be received only on Paradise.

168:4.7 (1848.7) 4. The answers to the prayer of the mortal mind are often of such a nature that they can be received and recognized only after that same praying mind has attained the immortal state. The prayer of the material being can many times be answered only when such an individual has progressed to the spirit level.

168:4.8 (1848.8) 5. The prayer of a God-knowing person may be so distorted by ignorance and so deformed by superstition that the answer thereto would be highly undesirable. Then must the intervening spirit beings so translate such a prayer that, when the answer arrives, the petitioner wholly fails to recognize it as the answer to his prayer.

168:4.9 (1848.9) 6. All true prayers are addressed to spiritual beings, and all such petitions must be answered in spiritual terms, and all such answers must consist in spiritual realities. Spirit beings cannot bestow material answers to the spirit petitions of even material beings. Material beings can pray effectively only when they "pray in the spirit."

168:4.10 (1849.1) 7. No prayer can hope for an answer unless it is born of the spirit and nurtured by faith. Your sincere faith implies that you have in advance virtually granted your prayer hearers the full right to answer your petitions in accordance with that supreme wisdom and that divine love which your faith depicts as always actuating those beings to whom you pray.

168:4.11 (1849.2) 8. The child is always within his rights when he presumes to petition the parent; and the parent is always within his parental obligations to the immature child when his superior wisdom dictates that the answer to the child's prayer be delayed, modified, segregated, transcended, or postponed to another stage of spiritual ascension.

168:4.12 (1849.3) 9. Do not hesitate to pray the prayers of spirit longing; doubt not that you shall receive the answer to your petitions. These answers will be on deposit, awaiting your achievement of those future spiritual levels of actual cosmic attainment, on this world or on others, whereon it will become possible for you to recognize and appropriate the long-waiting answers to your earlier but ill-timed petitions.

168:4.13 (1849.4) 10. All genuine spirit-born petitions are certain of an answer. Ask and you shall receive. But you should remember that you are

vremena i prostora; dakle, neprestano morate računati na činitelje vremena i prostora u iskustvu osobne spoznaje potpunih odgovora na svoje mnogostruke molitve i molbe.

progressive creatures of time and space; therefore must you constantly reckon with the time-space factor in the experience of your personal reception of the full answers to your manifold prayers and petitions.

5. ŠTO JE POSTALO OD LAZARA

Lazar je ostao kod kuće u Betaniji, gdje je bio u središtu velikog interesa mnogih iskrenih vjernika kao i mnogih zaniteželjnih pojedinaca, sve do dana Isusova raspeća, kad je primio upozorenje da je Veliko vijeće donijelo odluku o njegovoj smrti. Vladari Židova su bili odlučili zaustaviti daljnje širenje Isusovih učenja, te su prosudili da bi bilo beskorisno ubiti Isusa ako Lazar, koji je predstavljao sami vrhunac njegova čudotvorstva, bude ostavljen u životu i ako mu bude dopušteno da živi i da svjedoči činjenici da ga je Isus uskrisio od mrtvih. Lazar je već pretrpio gorke progone od njih.

Lazar je radi toga žurno napustio svoje sestre u Betaniji, bježeći kroz Jerihon i preko Jordana, ne odmarajući se sve dok nije stigao u Filadelfiju. Lazar je dobro poznavao Abnera i tu se osjećao sigurnim od krvožednih spletki pokvarenjaka iz Velikog vijeća.

Ubrzo nakon toga Marta i Marija su zbrinule svoje imanje u Betaniji i pridružile se svome bratu u Pereji. Lazar je u međuvremenu postao blagajnik crkve u Filadelfiji. Postao je snažna potpora Abneru u njegovom sukobu s Pavlom i crkvom u Jeruzalemu, i na kraju je umro u 67. godini od iste bolesti koja ga je pogodila kao mlađeg čovjeka u Betaniji.

5. WHAT BECAME OF LAZARUS

168:5.1 (1849.5) Lazarus remained at the Bethany home, being the center of great interest to many sincere believers and to numerous curious individuals, until the days of the crucifixion of Jesus, when he received warning that the Sanhedrin had decreed his death. The rulers of the Jews were determined to put a stop to the further spread of the teachings of Jesus, and they well judged that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, who represented the very peak of his wonder-working, to live and bear testimony to the fact that Jesus had raised him from the dead. Already had Lazarus suffered bitter persecution from them.

168:5.2 (1849.6) And so Lazarus took hasty leave of his sisters at Bethany, fleeing down through Jericho and across the Jordan, never permitting himself to rest long until he had reached Philadelphia. Lazarus knew Abner well, and here he felt safe from the murderous intrigues of the wicked Sanhedrin.

168:5.3 (1849.7) Soon after this Martha and Mary disposed of their lands at Bethany and joined their brother in Perea. Meantime, Lazarus had become the treasurer of the church at Philadelphia. He became a strong supporter of Abner in his controversy with Paul and the Jerusalem church and ultimately died, when 67 years old, of the same sickness that carried him off when he was a younger man at Bethany.

POGLAVLJE 169. POSLJEDNJA POUKA U PELI

⇐ 168

Knjiga Urantije

170 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 169 POSLJEDNJA POUKA U PELI

Sekcije

Uvod

1. USPOREDBA O IZGUBLJENOM SINU
2. USPOREDBA O SNALAŽLJIVOM UPRAVITELJU
3. BOGATAŠ I PROSJAK
4. OTAC I NJEGOVO KRALJEVSTVO

PAPER 169 LAST TEACHING AT PELLA

SECTIONS

Introduction

1. Parable of the Lost Son
2. Parable of the Shrewd Steward
3. The Rich Man and the Beggar
4. The Father and His Kingdom

Uvod

KASNO u ponedjeljak ujutro, 6. ožuljka, Isus i deseterica apostola su stigli u Pelu. Bio je to posljednji tjedan Isusovog boravka u taboru, i bio je vrlo aktivan u poučavanju naroda i upućivanju apostola. Propovijedao je narodu svako popodne, dok je svake noći odgovarao na pitanja apostola i nekih naprednijih učenika koji su boravili u taboru.

Vijesti o uskrsnuću Lazara stigle su u tabor dva dana prije Učiteljeva dolaska, tako da je cijela skupina bila uzbuđena. Otkako je Isus nahranio pet tisuća, nije se dogodilo ništa što bi do te mjere uzбудilo maštu ljudi. I tako je na samom vrhuncu druge faze javnih poslova kraljevstva, Isus planirao naučavati za ovog kratkog tjedna u Peli, a zatim započeti obilazak južne Pereje koji je vodio do završnih i tragičnih događaja posljednjeg tjedna u Jeruzalemu.

Farizeji i svećenički poglavari su počeli oblikovati svoje pritužbe i kristalizirati optužnicu protiv njega. Oni su prigovorili Učiteljevim poukama na ovim temeljima:

1. On je prijatelj carinika i grešnika; prima

INTRODUCTION

169:0.1 (1850.1) LATE on Monday evening, March 6, Jesus and the ten apostles arrived at the Pella camp. This was the last week of Jesus' sojourn there, and he was very active in teaching the multitude and instructing the apostles. He preached every afternoon to the crowds and each night answered questions for the apostles and certain of the more advanced disciples residing at the camp.

169:0.2 (1850.2) Word regarding the resurrection of Lazarus had reached the encampment two days before the Master's arrival, and the entire assembly was agog. Not since the feeding of the five thousand had anything occurred which so aroused the imagination of the people. And thus it was at the very height of the second phase of the public ministry of the kingdom that Jesus planned to teach this one short week at Pella and then to begin the tour of southern Perea which led right up to the final and tragic experiences of the last week in Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) The Pharisees and the chief priests had begun to formulate their charges and to crystallize their accusations. They objected to the Master's teachings on these grounds:

- 169:0.4 (1850.4)* 1. He is a friend of publicans and

bezbožnike i blaguje s njima.

2. On je bogohulnik; govori o Bogu kao svome Ocu i misli da je jednak Bogu.

3. On je prijestupnik. On liječi bolesti subotom i na mnoge druge načine krši sveti zakon Izraela.

4. On je u savezu s đavolima. On čini čuda i izvanredna djela silom Belzebuba, princa vragova.

sinnners; he receives the ungodly and even eats with them.

169:0.5 (1850.5) 2. He is a blasphemer; he talks about God as being his Father and thinks he is equal with God.

169:0.6 (1850.6) 3. He is a lawbreaker. He heals disease on the Sabbath and in many other ways flouts the sacred law of Israel.

169:0.7 (1850.7) 4. He is in league with devils. He works wonders and does seeming miracles by the power of Beelzebub, the prince of devils.

1. USPOREDBA O IZGUBLJENOM SINU

U četvrtak popodne Isus je govorio mnoštvu o "Slavi spasenja." U toku ove propovijedi je prepričao priču o izgubljenom ovci i izgubljenom drahmi, te zatim svoju omiljenu usporedbu o izgubljenom sinu. Isus je rekao:

"Upozorili su vas proroci od Samuela do Ivana da trebate tražiti Boga - tragati za istinom. Uvijek su govorili: 'Tražite Gospodina dok se može naći.' Sva ta učenja trebate uzeti k srcu. Ali ja sam vam došao pokazati da, dok težite pronalaženju Boga, Bog isto tako nastoji naći vas. Mnogo puta sam vam ispričao priču o dobrom pastiru koji ostavi devedeset i devet ovaca u stadu da ode tražiti jednu koja je izgubljena, a kad je pronašao tu odbjegli ovcu, on je stavi preko ramena i nježno je ponese natrag u tor. A kad je izgubljena ovca bila vraćena, sjetite se da dobri pastir pozove svoje prijatelje i susjede da se s njim raduju što je našao ovcu koja je bila izgubljena. Opet vam kažem da je veća radost na nebu zbog jednog obraćenog grešnika nego li zbog devedeset devet pravednika kojima ne treba obraćenja. To što se nečija duša *izgubila* samo povećava zanimanje nebeskog Oca. Ja sam došao na ovaj svijet da učinim volju Oca mogega, a istina je rečena da je Sin Čovječji prijatelj carinika i grešnika.

"Vi ste čuli da božansko prihvaćanje dolazi nakon pokajanja i kao rezultat svih vaših djela odricanja i pokore, ali ja vas uvjeravam da vas Otac vaš prihvaća čak i prije nego se pokajete i da šalje Sina svojega i njegove suradnike da vas nađu i dovedu, da vas s velikom radošću vrate u tor, u kraljevstvo sinova i duhovnog napretka. Vi ste svi kao ovce koje su se izgubile, a ja sam došao tražiti i spasiti one koji su izgubljeni.

"A sjetite se i priče o ženi koja je imala deset drahmi pa, kad izgubi jednu iz ukrasne ogrlice, užeže svjetiljku da marljivo pomete kuću i nastavi

1. PARABLE OF THE LOST SON

169:1.1 (1850.8) On Thursday afternoon Jesus talked to the multitude about the "Grace of Salvation." In the course of this sermon he retold the story of the lost sheep and the lost coin and then added his favorite parable of the prodigal son. Said Jesus:

169:1.2 (1850.9) "You have been admonished by the prophets from Samuel to John that you should seek for God — search for truth. Always have they said, 'Seek the Lord while he may be found.' And all such teaching should be taken to heart. But I have come to show you that, while you are seeking to find God, God is likewise seeking to find you. Many times have I told you the story of the good shepherd who left the ninety and nine sheep in the fold while he went forth searching for the one that was lost, and how, when he had found the straying sheep, he laid it over his shoulder and tenderly carried it back to the fold. And when the lost sheep had been restored to the fold, you remember that the good shepherd called in his friends and bade them rejoice with him over the finding of the sheep that had been lost. Again I say there is more joy in heaven over one sinner who repents than over the ninety and nine just persons who need no repentance. The fact that souls are lost only increases the interest of the heavenly Father. I have come to this world to do my Father's bidding, and it has truly been said of the Son of Man that he is a friend of publicans and sinners.

169:1.3 (1851.1) "You have been taught that divine acceptance comes after your repentance and as a result of all your works of sacrifice and penitence, but I assure you that the Father accepts you even before you have repented and sends the Son and his associates to find you and bring you, with rejoicing, back to the fold, the kingdom of sonship and spiritual progress. You are all like sheep which have gone astray, and I have come to seek and to save those who are lost.

169:1.4 (1851.2) "And you should also remember the story of the woman who, having had ten pieces of silver made into a necklace of adornment, lost one

potragu dok ne nađe izgubljeni komad srebra. A kad je pronašla to što se izgubilo, ona pozva prijatelje i susjede pa im rekne, 'Radujte se sa mnom, jer sam našla izgubljenu drahmu.' Pa opet kažem da je među anđelima na nebu veće veselje zbog jednog grešnika koji se pokaje i vrati u stado Oca svojega. A ovo vam govorim da vas uvjerim da Otac i njegovi Sinovi *idu u potragu* za onima koji su izgubljeni, i da se u ovoj potrazi koriste svim utjecajima koji se mogu pokazati korisnim u našim iskrenim nastojanjima da pronađemo one koji su izgubljeni i kojima treba spasenje. I tako, dok Sin Čovječji odlazi u pustinju tražiti izgubljene ovce, on također traga za drahmom koja se izgubila u kući. Ovce mogu odlutati nenamjerno; drahma je prekrivena prašinom vremena i zamračena od nakupljanja ovozemaljskih stvari.

"A sada bih vam ispričao priču o nepromišljenom sinu bogatog zemljoradnika koji je *namjerno* ostavio očevu kuću i otišao u strane zemlje, gdje je zapao u mnoge nevolje. Sjetite se da su ovce odlutale bez namjere, ali taj je mladić ostavio svoj dom s namjerom. Evo kako je bilo:

"Neki je čovjek imao dva sina; onaj mlađi je bio vedar i bezbrižan, uvijek u potrazi za dobrom zabavom, a u isto vrijeme izbjegavajući odgovornost, dok je stariji bio ozbiljan, trijezan, marljiv i spreman snositi odgovornost. Ova su se dva brata slabo slagala; uvijek je međ njima bilo svađe i prepirki. Mlađi je bio veseo i živahan, ali lijen i nepouzdan; stariji je bio pouzdan i vrijedan, ali sebičan, mrzovoljan i umišljen. Mlađi sin je uživao u provodu dok je izbjegavao rad; stariji se posvetio radu, ali se rijetko igrao. Ovaj je odnos postao tako neugodan da mlađi sin ode ocu, govoreći: 'Oče, daj mi trećinu svog imanja koja mi pripada i dopusti da odem u svijet da tražim svoju sreću.' A kad je otac čuo taj zahtjev, znajući kako je mladić bio nesrećan kod kuće sa svojim starijim bratom, otac podijeli svoju imovinu, dajući mlađiću njegov dio.

"U roku od nekoliko tjedana mladić prikupi sve svoje novce i krenu na putovanje u daleku zemlju, i kako nije mogao pronaći ništa isplativo što je bilo ugodno za raditi, ubrzo izgubi svu svoju baštinu u razvratnom životu. I tako, kad je sve potrošio, nastala je glada u ovoj zemlji i on počeo oskudijevati, te ode u najam nekom čovjeku ove zemlje koji ga posla na polje da čuva svinje. Uzalud je mladić čeznuo da bar napuni trbuh ljuskama od mahuna što su ih jele svinje, ali mu ih nitko nije davao.

piece, and how she lit the lamp and diligently swept the house and kept up the search until she found the lost piece of silver. And as soon as she found the coin that was lost, she called together her friends and neighbors, saying, 'Rejoice with me, for I have found the piece that was lost.' So again I say, there is always joy in the presence of the angels of heaven over one sinner who repents and returns to the Father's fold. And I tell you this story to impress upon you that the Father and his Son go forth to search for those who are lost, and in this search we employ all influences capable of rendering assistance in our diligent efforts to find those who are lost, those who stand in need of salvation. And so, while the Son of Man goes out in the wilderness to seek for the sheep gone astray, he also searches for the coin which is lost in the house. The sheep wanders away, unintentionally; the coin is covered by the dust of time and obscured by the accumulation of the things of men.

169:1.5 (1851.3) "And now I would like to tell you the story of a thoughtless son of a well-to-do farmer who deliberately left his father's house and went off into a foreign land, where he fell into much tribulation. You recall that the sheep strayed away without intention, but this youth left his home with premeditation. It was like this:

169:1.6 (1851.4) "A certain man had two sons; one, the younger, was lighthearted and carefree, always seeking for a good time and shirking responsibility, while his older brother was serious, sober, hard-working, and willing to bear responsibility. Now these two brothers did not get along well together; they were always quarreling and bickering. The younger lad was cheerful and vivacious, but indolent and unreliable; the older son was steady and industrious, at the same time self-centered, surly, and conceited. The younger son enjoyed play but shunned work; the older devoted himself to work but seldom played. This association became so disagreeable that the younger son came to his father and said: 'Father, give me the third portion of your possessions which would fall to me and allow me to go out into the world to seek my own fortune.' And when the father heard this request, knowing how unhappy the young man was at home and with his older brother, he divided his property, giving the youth his share.

169:1.7 (1851.5) "Within a few weeks the young man gathered together all his funds and set out upon a journey to a far country, and finding nothing profitable to do which was also pleasurable, he soon wasted all his inheritance in riotous living. And when he had spent all, there arose a prolonged famine in that country, and he found himself in want. And so, when he suffered hunger and his distress was great, he found employment with one of the citizens of that country, who sent him into the fields to feed swine. And the young

"Jednog dana, kad je bio jako gladan, mladić dođe k sebi i reče: 'Koliki najamnici oca moga imaju kruha na pretek, a ja ovdje umirem od gladi, dok hranim svinje u tuđoj zemlji! Ustat ću i poći svomu ocu pa mu reći: "Oče, sagriješih protiv neba i protiv tebe. Nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom. Primi me kao jednog od svojih najamnika.' A kad se mladić na to odlučio, on je ustao i krenuo očevoj kući.

" A ovaj je otac puno tugovao za svojim sinom; jako mu je nedostajao ovaj veseli, premda nepromišljeni, mladić. Otac je volio svoga sina i uvijek je budno čekao na njegov povratak, tako da ga opazi čim se približi svojoj kući i kako je bio pun samilosti, poletje mu u susret i uz srdačan pozdrav ga zagrl i poljubi. I nakon ovog susreta, sin pogleda u očeve uplakane oči i reče: 'Oče, sagriješih protiv neba i u tvojim očima; nisam više dostojan da se zovem tvojim sinom' - ali nije imao priliku završiti svoju ispovijed, jer je presrećni otac rekao svojim slugama koje su ovamo dotrčale: 'Brzo, donesite haljinu, i to onu najbolju koju sam za njega čuvao i obucite ga; stavite mu na ruku prsten, da se zna da je moj sin i dohvatite sandale za noge'.

"A onda, nakon što je srećni otac poveo ovog umornog mladića natečenih nogu u kuću, pozvao je svoje sluge: 'Dovedite tovljene teladi, pa ih zakoljite da jedemo i da se veselimo, jer mi ovaj sin bijaše mrtav i oživje, bijaše izgubljen i nađe se.' I svi su se okupili oko oca da se vesele s njim što mu se vratio njegov sin.

" U to vrijeme, dok su tako slavili, njegov stariji sin je završio s radom i vratio se iz polja, a kad se približi kući, začu glazbu i ples. Kada je stigao do stražnjih vrata, on povika jednom od slugu i upita ga kakve su to svečanosti. A sluga mu odgovori: 'Došao kući tvoj davno izgubljeni brat, pa tvoj otac zakla ugojeno tele u veselju što opet ima sina zdrava. Dođi i ti s nama da pozdraviš svoga brata i da ga primiš nazad u kuću oca tvojega.'

"Ali kad je stariji sin to čuo, bio je toliko povrijeđen i ljut da nije htio ući u kuću. Kada je njegov otac čuo kako mladić nije htio izraziti dobrodošlicu svome mlađem bratu, iziđe i počeo ga moliti. Ali stariji sin ne htjede podlijeći očevim molbama. On odgovori ocu s riječima: 'Evo ti služim tolike godine, nikada ne prekrših ni najmanje tvoje zapovijedi, a ti mi nikada ne daje ni jareta da se provešelim sa svojim prijateljima. Ja

man would fain have filled himself with the husks which the swine ate, but no one would give him anything.

169:1.8 (1852.1) "One day, when he was very hungry, he came to himself and said: 'How many hired servants of my father have bread enough and to spare while I perish with hunger, feeding swine off here in a foreign country! I will arise and go to my father, and I will say to him: Father, I have sinned against heaven and against you. I am no more worthy to be called your son; only be willing to make me one of your hired servants.' And when the young man had reached this decision, he arose and started out for his father's house.

169:1.9 (1852.2) "Now this father had grieved much for his son; he had missed the cheerful, though thoughtless, lad. This father loved this son and was always on the lookout for his return, so that on the day he approached his home, even while he was yet afar off, the father saw him and, being moved with loving compassion, ran out to meet him, and with affectionate greeting he embraced and kissed him. And after they had thus met, the son looked up into his father's tearful face and said: 'Father, I have sinned against heaven and in your sight; I am no more worthy to be called a son' — but the lad did not find opportunity to complete his confession because the overjoyed father said to the servants who had by this time come running up: 'Bring quickly his best robe, the one I have saved, and put it on him and put the son's ring on his hand and fetch sandals for his feet.'

169:1.10 (1852.3) "And then, after the happy father had led the footsore and weary lad into the house, he called to his servants: 'Bring on the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, for this my son was dead and is alive again; he was lost and is found.' And they all gathered about the father to rejoice with him over the restoration of his son.

169:1.11 (1852.4) "About this time, while they were celebrating, the elder son came in from his day's work in the field, and as he drew near the house, he heard the music and the dancing. And when he came up to the back door, he called out one of the servants and inquired as to the meaning of all this festivity. And then said the servant: 'Your long-lost brother has come home, and your father has killed the fatted calf to rejoice over his son's safe return. Come in that you also may greet your brother and receive him back into your father's house.'

169:1.12 (1852.5) "But when the older brother heard this, he was so hurt and angry he would not go into the house. When his father heard of his resentment of the welcome of his younger brother, he went out to entreat him. But the older son would not yield to his father's persuasion. He answered his father, saying: 'Here these many years have I served you, never transgressing the least of your commands, and yet you never gave

sam ostao ovdje da se brinem o tebi sve ove godine, a ti se nikad nisi radovao radi moje vjerne službe, ali kad ti se vrati taj sin, nakon što je prokockao svoje imanje s bludnicama, ti mu zakla ugojeno tele i svi ju okupi na veselje.'

"Budući da je ovaj otac iskreno volio oba svoja sina, pokušao je urazumiti starijeg: 'Ali, sine moj, ti si bio sa mnom cijelo vrijeme, a sve što ja imam je tvoje. Mogao si zaklati jare kad god si htio da s prijateljima podijeliš svoje veselje. Ali se ipak trebaš priključiti meni i drugima u radosti i veselju zbog povratka svoga brata. Zamisli, sine moj, tvoj brat je bio izgubljen i nađe se; on nam se vratio živ!'"

Bila je to jedna od najdirljivijih i najučinkovitijih usporedbi koje je Isus govorio svojim slušateljima da im kaže kolika je Očeva spremnost da primi sve koji traže ulazak u kraljevstvo nebesko.

Isus je jako volio pripovijedati ove tri usporedbe jednu za drugom. Prvo je govorio o izgubljenom ovci da pokaže kako, dok ljudi mogu nenamjerno odlutati s puta života, Otac ne zaboravlja takve izgubljene ovce već ide sa svojim Sinovima, pravim pastirima njegova stada, tražiti izgubljenu ovцу. Onda je pripovijedao priču o dharmi koja se izgubila u kući da istakne temeljitost božanske *potrage* za svima koji su zbunjeni, smeteni ili na druge načine duhovno zaslijepljeni materijalnim problemima i prikupljanjem materijalnih stvari. A onda bi entuzijastično ispričao priču o povratku izgubljenog sina, o prijemu sina rastrošnika da pokaže potpunost *prihvaćanja* izgubljenog sina u kući i u srcu Očevu.

Isus je mnogo, mnogo puta tijekom godina svog učenja, ispričao i prepričao ovu priču o izgubljenom sinu. Ova prisposoba, kao i priča o dobrom Samaritanu, je bila njegov omiljeni način poučavanja Očeve ljubavi i brige prema bližnjima.

2. USPOREDBA O SNALAZLJIVOM

UPRAVITELJU

Jedne je večeri, u komentaru jedne od Isusovih izjava, Šimun Revnitelj rekao: "Učitelju, što si mislio kad si rekao da su danas mnoga svjetovna djeca mudrija u svojoj generaciji od djece nebeskog kraljevstva, jer su vještija u stvaranju prijateljskog odnosa s nepoštenim bogatstvom?" Isus je odgovorio:

"Neki od vas, prije nego što uđoše u

me even a kid that I might make merry with my friends. I have remained here to care for you all these years, and you never made rejoicing over my faithful service, but when this your son returns, having squandered your substance with harlots, you make haste to kill the fatted calf and make merry over him.'

169:1.13 (1852.6) "Since this father truly loved both of his sons, he tried to reason with this older one: 'But, my son, you have all the while been with me, and all this which I have is yours. You could have had a kid at any time you had made friends to share your merriment. But it is only proper that you should now join with me in being glad and merry because of your brother's return. Think of it, my son, your brother was lost and is found; he has returned alive to us!'"

169:1.14 (1853.1) This was one of the most touching and effective of all the parables which Jesus ever presented to impress upon his hearers the Father's willingness to receive all who seek entrance into the kingdom of heaven.

169:1.15 (1853.2) Jesus was very partial to telling these three stories at the same time. He presented the story of the lost sheep to show that, when men unintentionally stray away from the path of life, the Father is mindful of such *lost* ones and goes out, with his Sons, the true shepherds of the flock, to seek the lost sheep. He then would recite the story of the coin lost in the house to illustrate how thorough is the divine *searching* for all who are confused, confounded, or otherwise spiritually blinded by the material cares and accumulations of life. And then he would launch forth into the telling of this parable of the lost son, the reception of the returning prodigal, to show how complete is the *restoration* of the lost son into his Father's house and heart.

169:1.16 (1853.3) Many, many times during his years of teaching, Jesus told and retold this story of the prodigal son. This parable and the story of the good Samaritan were his favorite means of teaching the love of the Father and the neighborliness of man.

2. PARABLE OF THE SHREWD STEWARD

169:2.1 (1853.4) One evening Simon Zelotes, commenting on one of Jesus' statements, said: "Master, what did you mean when you said today that many of the children of the world are wiser in their generation than are the children of the kingdom since they are skillful in making friends with the mammon of unrighteousness?" Jesus answered:

169:2.2 (1853.5) "Some of you, before you entered the

kraljevstvo, bijahu mudri u odnosu sa svojim poslovnim partnerima. Čak i ako ste bili nepravedni i nepošteni, mudro i dalekovidno ste obavljali svoje poslove u pogledu trenutnog profita i buduće sigurnosti. Isto tako sada trebate urediti svoje živote u kraljevstvu da ostavite mjesta sadašnjoj radosti, dok istovremeno radite na osiguranju vašeg blaga za buduće uživanje na nebu. Ako ste bili tako vrijedni u osiguranju dobitka dok ste radili za sebe, zašto biste pokazali manju marljivost u zadobivanju duša za kraljevstvo, nakon što postanete služitelji bratstva ljudi i službenici Boga?

"Svi možete izvući pouku iz priče o nekom bogatašu koji je imao snalažljivog ali nepravednog upravitelja. Ovaj upravitelj ne samo što je vršio pritisak na stranke svoga gospodara za svoju sebičnu korist, već je izravno gubio i tratio imovinu svoga gospodara. Kad je sve to konačno došlo do gospodarevih ušiju, on je pozvao upravitelja i pitao ga o istinitosti ovih glasina i zahtijevao da mu ovaj odmah da račune o svom upravljanju i da se pripremi prenijeti poslove svoga gospodara na nekog drugog.

"Tada je ovaj nevjerni upravitelj počeo govoriti u sebi: 'Što da učinim, jer mi gospodar uzima pravu? Nemam snage za kopanje; stidim se prosjačiti. Već znam što ću učiniti, da me poslovni suradnici moga gospodara prime u svoje kuće kad budem maknut s uprave.' A onda, pozivajući jednog po jednog dužnika svoga gospodara, zapita prvog, 'Koliko duguješ gospodaru mojemu?' Ovaj odgovori, 'Sto bata ulja.' Reče mu upravitelj, 'Uzmi svoju knjižicu, sjedni brzo i to promijeni na pedeset.' Tada upita drugog dužnika, 'A ti, koliko duguješ?' Ovaj odgovori, 'Sto korova pšenice.' Rekne mu, 'Uzmi svoju knjižicu i napiši osamdeset.' I tako učini s brojnim drugim dužnicima. I tako se ovaj nepošteni upravitelj nastojao sprijateljiti s ljudima nakon što ga gospodar pusti iz službe. Čak je i njegov gospodar, kad je naknadno za to saznao, bio prisiljen priznati da je ovaj snalažljivi upravitelj barem pokazao oštromnost u načinu na koji je tražio da se osigura za buduće dane od bijede i neimaštine.

"I tako su sinovi ovog svijeta ponekad mudriji od djece svjetla u pripremi za budućnost. Ovo govorim vama koji kažete da si pribavljate blago na nebu: Izvucite pouku iz primjera onih koji sklapaju prijateljstvo s nepoštenim bogatstvom da bi za života učvrstili svoje vječno prijateljstvo sa silama ispravnosti i mogli, kad sve zemaljske stvari propadnu, radosno biti primljeni u prebivališta vječnosti.

kingdom, were very shrewd in dealing with your business associates. If you were unjust and often unfair, you were nonetheless prudent and farseeing in that you transacted your business with an eye single to your present profit and future safety. Likewise should you now so order your lives in the kingdom as to provide for your present joy while you also make certain of your future enjoyment of treasures laid up in heaven. If you were so diligent in making gains for yourselves when in the service of self, why should you show less diligence in gaining souls for the kingdom since you are now servants of the brotherhood of man and stewards of God?

169:2.3 (1853.6) "You may all learn a lesson from the story of a certain rich man who had a shrewd but unjust steward. This steward had not only oppressed his master's clients for his own selfish gain, but he had also directly wasted and squandered his master's funds. When all this finally came to the ears of his master, he called the steward before him and asked the meaning of these rumors and required that he should give immediate accounting of his stewardship and prepare to turn his master's affairs over to another.

169:2.4 (1853.7) "Now this unfaithful steward began to say to himself: 'What shall I do since I am about to lose this stewardship? I have not the strength to dig; to beg I am ashamed. I know what I will do to make certain that, when I am put out of this stewardship, I will be welcomed into the houses of all who do business with my master.' And then, calling in each of his lord's debtors, he said to the first, 'How much do you owe my master?' He answered, 'A hundred measures of oil.' Then said the steward, 'Take your wax board bond, sit down quickly, and change it to fifty.' Then he said to another debtor, 'How much do you owe?' And he replied, 'A hundred measures of wheat.' Then said the steward, 'Take your bond and write fourscore.' And this he did with numerous other debtors. And so did this dishonest steward seek to make friends for himself after he would be discharged from his stewardship. Even his lord and master, when he subsequently found out about this, was compelled to admit that his unfaithful steward had at least shown sagacity in the manner in which he had sought to provide for future days of want and adversity.

169:2.5 (1854.1) "And it is in this way that the sons of this world sometimes show more wisdom in their preparation for the future than do the children of light. I say to you who profess to be acquiring treasure in heaven: Take lessons from those who make friends with the mammon of unrighteousness, and likewise so conduct your lives that you make eternal friendship with the forces of righteousness in order that, when all things earthly fail, you shall be joyfully received into the eternal habitations.

"Kažem vam da je onaj koji je vjeran u malom isto tako vjeran u velikom, a da je onaj koji je nevjeran u malom jednako je nevjeran u velikom. Ako se niste pokazali u dalekovidosti i integritetu u poslovima ovoga svijeta, kako se možete nadati da ćete biti vjerni i smotreni kad vam se povjeri uprava nad istinskim blagom nebeskog kraljevstva? Ako niste dobri upravitelji i vjerni bankari, ako se niste pošteno odnosili prema tuđem imanju, tko će biti glup da vam povjeri svoje veliko blago?"

"I opet vam kažem da nitko ne može služiti dvojici gospodara; ili će jednoga mrziti a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu."

Kad su prisutni farizeji to čuli, počeli su se smijati i rugati jer su bili posvećeni stjecanju bogatstva. Ovi neprijateljski naklonjeni slušatelji su htjeli navesti Isusa na neplodnu raspravu, ali on je odbio ući u diskusiju sa svojim neprijateljima. Kad su farizeji pali u nesuglasicu među sobom, njihovi glasni povici privukoše veliki broj onih koji su se tu utaborili; a kad su počeli osporavati jedni druge, Isus se povukao u svoj šator na počinak.

3. BOGATAŠ I PROSJEK

Kad je sastanak postao previše bučan, Šimun Petar je ustao i preuzeo kontrolu, govoreći: "Narode i braćo, nije pravo tako se sporiti među sobom. Učitelj je govorio, a vi trebate razmisliti o njegovim riječima. A to što vam reče nije neki novi nauk. Zar niste čuli nazarisku alegoriju koja se odnosi na bogataša i prosjaka? Neki od nas su čuli kako Ivan Krstitelj gromoglasno govori ovu usporedbu kao upozorenje onima koji vole zemaljska dobra i žude za nepoštenim bogatstvom. A dok ova stara izreka nije u skladu s evanđeljem koje mi poučavamo, svima bi bilo dobro da obrate pažnju na ove pouke dok ne budu mogli shvatiti novo svjetlo kraljevstva nebeskog. Evo kako je Ivan govorio:

"Bijaše neki bogataš po imenu Dives, koji se oblačio u grimiz i tanani lan i svaki dan živio u sjaju i raskoši. A bio je tu i neki prosjak po imenu Lazar, koji je ležao do njegovih vrata sav u čirevima i koji se želio nasititi onim što je padalo s bogataševa stola; da, čak su i psi dolazili i lizali mu čireve. I dogodi se da umrije siromah i anđeli ga odnesoše u krilo Abrahamovo. A onda umrije i bogataš i bijaše pokopan s velikom pompom i kraljevskim sjajem. Kad bogataš napusti ovaj svijet, probudi se u paklenom Podzemlju, u strašnim mukama, a kad podiže oči vidje izdaleka Abrahama i Lazara u njegovu krilu. A onda Dives povika: 'Oče

169:2.6 (1854.2) "I affirm that he who is faithful in little will also be faithful in much, while he who is unrighteous in little will also be unrighteous in much. If you have not shown foresight and integrity in the affairs of this world, how can you hope to be faithful and prudent when you are trusted with the stewardship of the true riches of the heavenly kingdom? If you are not good stewards and faithful bankers, if you have not been faithful in that which is another's, who will be foolish enough to give you great treasure in your own name?"

169:2.7 (1854.3) "And again I assert that no man can serve two masters; either he will hate the one and love the other, or else he will hold to one while he despises the other. You cannot serve God and mammon."

169:2.8 (1854.4) When the Pharisees who were present heard this, they began to sneer and scoff since they were much given to the acquirement of riches. These unfriendly hearers sought to engage Jesus in unprofitable argumentation, but he refused to debate with his enemies. When the Pharisees fell to wrangling among themselves, their loud speaking attracted large numbers of the multitude encamped thereabouts; and when they began to dispute with each other, Jesus withdrew, going to his tent for the night.

3. THE RICH MAN AND THE BEGGAR

169:3.1 (1854.5) When the meeting became too noisy, Simon Peter, standing up, took charge, saying: "Men and brethren, it is not seemly thus to dispute among yourselves. The Master has spoken, and you do well to ponder his words. And this is no new doctrine which he proclaimed to you. Have you not also heard the allegory of the Nazarites concerning the rich man and the beggar? Some of us heard John the Baptist thunder this parable of warning to those who love riches and covet dishonest wealth. And while this olden parable is not according to the gospel we preach, you would all do well to heed its lessons until such a time as you comprehend the new light of the kingdom of heaven. The story as John told it was like this:

169:3.2 (1854.6) "There was a certain rich man named Dives, who, being clothed in purple and fine linen, lived in mirth and splendor every day. And there was a certain beggar named Lazarus, who was laid at this rich man's gate, covered with sores and desiring to be fed with the crumbs which fell from the rich man's table; yes, even the dogs came and licked his sores. And it came to pass that the beggar died and was carried away by the angels to rest in Abraham's bosom. And then, presently, this rich man also died and was buried with great pomp and regal splendor. When the rich man departed from this world, he waked up in Hades,

Abrahame, smiluj mi se i pošalji Lazara da namoči vršak svoga prsta vodom da mi rashladi jezik, jer se strašno mučim zbog svoje kazne'. A onda Abraham odgovori: 'Sine moj, ne zaboravi da si ti u životu uživao u dobrim stvarima, a Lazar patio od zla. A sada se sve to promijeni jer se on sada tješi, a ti se mučiš. A osim toga, između nas i vas veliki je jaz, tako da mi ne možemo ići s tobom, a vi ne možete doći do nas.' Tada reče Dives Abrahamu: 'Onda, molim te pošalji Lazara natrag u kuću oca mojega budući da ja imam petero braće, da im posvjedoči da ne bi i oni ušli u ovo mjesto muka.' A Abraham na to odgovori: 'Moj sine, oni imaju Mojsija i proroke; njih neka slušaju.' A onda je odgovorio Dives: 'Ne, ne, oče Abrahame! ali ako se jedan vrati njima iz mrtvih, oni će se pokajati.' A onda je rekao Abraham: 'Ako ne slušaju Mojsija i proroke, oni neće biti uvjereni čak i ako netko ustane od mrtvih.'"

Nakon što je Petar ispričao ovu staru usporedbu nazaritskog bratstva i kako se gomila već bila primirila, ustade Andrija da ih raspusti na počinak. Iako su apostoli i učenici često ispitivali Isusa o usporedbi o Divesu i Lazaru, on nikada nije pristao komentirati njihova pitanja.

4. OTAC I NJEGOVO KRALJEVSTVO

Isus je uvijek imao problema pokušavajući objasniti apostolima da, dok su promicali uspostavu kraljevstva Božjega, Otac na nebu nije bio kralj. U vrijeme kad je Isus živio na zemlji i učio u tijelu, narodi Urantije su ponajviše govorili o kraljevima i carevima nacionalnih vlada, dok su Židovi dugo iščekivali dolazak kraljevstva Božjega. Iz tih i drugih razloga, Učitelj je smatrao da je bilo najbolje označiti duhovno bratstvo ljudi kao nebesko kraljevstvo, a duhovnu glavu ovog kraljevstva kao *Oca na nebesima*. Isus nikad nije aludirao na svoga Oca kao kralja. U svojim je intimnim razgovorima s apostolima uvijek aludirao na sebe kao Sina Čovječjega i njihova starijeg brata. Opisivao je sve svoje sljedbenike kao slugе čovječanstva i glasnike evanđelja kraljevstva.

Isus nikada nije dao svojim apostolima sustavnu pouku koja se odnosila na ličnost i osobine Oca na nebu. On nikada nije tražio da ljudi vjeruju u njegovog Oca: on je uzimao zdravo za gotovo da oni u njega veruju. Isus se nikada nije ponizio nudeći argumente kao dokaz stvarnosti

and finding himself in torment, he lifted up his eyes and beheld Abraham afar off and Lazarus in his bosom. And then Dives cried aloud: 'Father Abraham, have mercy on me and send over Lazarus that he may dip the tip of his finger in water to cool my tongue, for I am in great anguish because of my punishment.' And then Abraham replied: 'My son, you should remember that in your lifetime you enjoyed the good things while Lazarus in like manner suffered the evil. But now all this is changed, seeing that Lazarus is comforted while you are tormented. And besides, between us and you there is a great gulf so that we cannot go to you, neither can you come over to us.' Then said Dives to Abraham: 'I pray you send Lazarus back to my father's house, inasmuch as I have five brothers, that he may so testify as to prevent my brothers from coming to this place of torment.' But Abraham said: 'My son, they have Moses and the prophets; let them hear them.' And then answered Dives: 'No, No, Father Abraham! but if one go to them from the dead, they will repent.' And then said Abraham: 'If they hear not Moses and the prophets, neither will they be persuaded even if one were to rise from the dead.'"

169:3.3 (1855.1) After Peter had recited this ancient parable of the Nazarite brotherhood, and since the crowd had quieted down, Andrew arose and dismissed them for the night. Although both the apostles and his disciples frequently asked Jesus questions about the parable of Dives and Lazarus, he never consented to make comment thereon.

4. THE FATHER AND HIS KINGDOM

169:4.1 (1855.2) Jesus always had trouble trying to explain to the apostles that, while they proclaimed the establishment of the kingdom of God, the Father in heaven *was not a king*. At the time Jesus lived on earth and taught in the flesh, the people of Urantia knew mostly of kings and emperors in the governments of the nations, and the Jews had long contemplated the coming of the kingdom of God. For these and other reasons, the Master thought best to designate the spiritual brotherhood of man as the kingdom of heaven and the spirit head of this brotherhood as the *Father in heaven*. Never did Jesus refer to his Father as a king. In his intimate talks with the apostles he always referred to himself as the Son of Man and as their elder brother. He depicted all his followers as servants of mankind and messengers of the gospel of the kingdom.

169:4.2 (1855.3) Jesus never gave his apostles a systematic lesson concerning the personality and attributes of the Father in heaven. He never asked men to believe in his Father; he took it for granted they did. Jesus never belittled himself by offering arguments in proof of the reality of the Father. His

Oca. Njegovo učenje u vezi Oca je usmjereno na izjavu da su on i Otac jedno; da je onaj koji je vidio Sina, vidio i Oca; da Otac, kao Sin, sve zna; da samo Sin istinski poznaje Oca i onaj kome ga Sin otkrije; da onaj koji poznaje Sina poznaje i Oca; i da ga je Otac poslao u svijet da obznani njihovu spoenu prirodu i da pokaže njihova zajednička djela. On nikada nije rekao o Ocu bilo što drugo, osim ženi iz Samarije na Jakobovom izvoru, kada je izjavio: "Bog je duh."

Vi možete naučiti o Bogu od Isusa promatranjem božanstvenosti njegova života, a ne oslanjanjem na njegova učenja. Iz Učiteljeva života svaki od vas može usvojiti taj koncept Boga koji je mjera vaše sposobnosti opažanja duhovne i božanske stvarnosti, stvarnih i vječnih istina. Oni koji su konačni ne mogu se nadati da će shvatiti Beskonačno, osim kad se Beskonačno usredotoči u vremensko-prostornoj ličnosti konačnog iskustva ljudskog života Isusa iz Nazareta.

Isus je dobro znao da čovjek može spoznati Boga samo u stvarnostima iskustva; on ga ne može razumjeti pukim naukom uma. Isus je poučavao svoje apostole da, iako oni nikada u potpunosti ne mogu razumjeti Boga, mogu biti sasvim sigurni da ga znaju, jednako kao što su upoznali Sina Čovječjeg. Vi možete upoznati Boga, ne po onome što je Isus rekao, već znajući što je Isus bio. Isus je bio otkrivenje Boga.

Osim kad je citirao židovska Pisma, Isus je aludirao na Božanstvu sa samo dva imena: Bog i Otac. A kad je Isus govorio o svome Ocu kao Bogu, obično je koristio židovsku riječ koja je označavala množinu Boga (Trojstvo), a ne riječ Jahve koja je obilježavala progresivnu koncepciju plemenskog Boga Židova.

Isus nikada nije nazivao Oca kraljem, i jako je žalio što je zbog židovske nade u uspostavu kraljevstva i Ivanovog proglašenja dolazećeg kraljevstva, bilo potrebno nazvati ovo dolazeće duhovno bratstvo nebeskim kraljevstvom. Uz jednu iznimku - izjavu "Bog je duh" - Isus nikada nije govorio o Božanstvu na bilo koji drugi način osim riječima koje su opisivale njegov osobni odnos s Prvim Izvorom i Središtem Raja.

Isus je koristio riječ Bog da označi ideju Božanstva, a riječ Otac da obilježi *iskustvo* poznavanja Boga. Svakom prilikom kad se riječ Otac koristi za oznaku Boga, trebate je shvatiti u najširem mogućem smislu. Riječ Bog ne može biti definirana i stoga ona označava beskonačni koncept Oca, a pojam Otac, koji se može djelomično definirati, može označavati ljudski koncept božanskog Oca kao što je ovaj povezan s

teaching regarding the Father all centered in the declaration that he and the Father are one; that he who has seen the Son has seen the Father; that the Father, like the Son, knows all things; that only the Son really knows the Father, and he to whom the Son will reveal him; that he who knows the Son knows also the Father; and that the Father sent him into the world to reveal their combined natures and to show forth their conjoint work. He never made other pronouncements about his Father except to the woman of Samaria at Jacob's well, when he declared, "God is spirit."

169:4.3 (1856.1) You learn about God from Jesus by observing the divinity of his life, not by depending on his teachings. From the life of the Master you may each assimilate that concept of God which represents the measure of your capacity to perceive realities spiritual and divine, truths real and eternal. The finite can never hope to comprehend the Infinite except as the Infinite was focalized in the time-space personality of the finite experience of the human life of Jesus of Nazareth.

169:4.4 (1856.2) Jesus well knew that God can be known only by the realities of experience; never can he be understood by the mere teaching of the mind. Jesus taught his apostles that, while they never could fully understand God, they could most certainly *know* him, even as they had known the Son of Man. You can know God, not by understanding what Jesus said, but by knowing what Jesus was. Jesus was a revelation of God.

169:4.5 (1856.3) Except when quoting the Hebrew scriptures, Jesus referred to Deity by only two names: God and Father. And when the Master made reference to his Father as God, he usually employed the Hebrew word signifying the plural God (the Trinity) and not the word Yahweh, which stood for the progressive conception of the tribal God of the Jews.

169:4.6 (1856.4) Jesus never called the Father a king, and he very much regretted that the Jewish hope for a restored kingdom and John's proclamation of a coming kingdom made it necessary for him to denominate his proposed spiritual brotherhood the kingdom of heaven. With the one exception — the declaration that "God is spirit" — Jesus never referred to Deity in any manner other than in terms descriptive of his own personal relationship with the First Source and Center of Paradise.

169:4.7 (1856.5) Jesus employed the word God to designate the *idea* of Deity and the word Father to designate the *experience* of knowing God. When the word Father is employed to denote God, it should be understood in its largest possible meaning. The word God cannot be defined and therefore stands for the infinite concept of the Father, while the term Father, being capable of partial definition, may be employed to represent

čovjekom u tijeku smrtnog postojanja.

Za Židove, Elohim je bio Bog nad bogovima, a Jahva je bio Bog Izraelov. Isus je prihvatio koncept Elohima i prozvao ovu uzvišenu grupu bića Bogom. Na mjesto koncepta Jahve kao nacionalnog božanstva, uveo je ideju očinstva Boga i svjetskog bratstva ljudi. Uzvisio je koncept Jahve kao obožanstvljenog nacionalnog Oca u ideju Oca sve ljudske djece, božanskog Oca individualnog vjernika. Dalje je učio da su ovaj Bog svemira i njegov Otac svih ljudi bili jedno te isto Rajsko Božanstvo.

Isus nikada nije tvrdio da je bio očitovanje Elohima (Boga) u tijelu. Nikada nije izjavio da je bio otkrivenje Elohima (Boga) svjetovima. Nikada nije rekao da je onaj koji je vidio njega, vidio Elohima (Boga). Ali je sebe proglasio otkrivenjem Oca u tijelu i rekao da tko god vidi njega, vidi i Oca. Kao božanski Sin, tvrdio je da predstavlja samo Oca.

On je, doista, Sin čak i Boga Elohima; ali u obličju ljudskog tijela i pred smrtnim sinovima Boga, odlučio je ograničiti svoje životno otkrivenje na prikazivanje karaktera njegova Oca u onoj mjeri u kojoj je ovo otkrivenje bilo razumljivo smrtnom čovjeku. Što se tiče karaktera drugih osoba Rajskog Trojstva, trebamo se zadovoljiti učenjem da su oni poput Oca koji je obznanjen u osobnom portretu u životu svog utjelovljenog Sina, Isusa iz Nazareta.

Iako je Isus otkrio pravu prirodu nebeskog Oca u svom zemaljskom životu, on nije puno poučavao o njemu. U stvari, učio je samo dvije ideje: da je Bog bio duh i da je u svim pitanjima odnosa sa svojim stvorenjima, bio Otac. Ove večeri Isus je dao javnu izjavu u vezi svog odnosa s Bogom kad je rekao: "Izišao sam od Oca i došao sam na svijet; opet ću ostaviti svijet da odem k Ocu."

Ali pazite! Isus nikada nije rekao, "Tko je čuo mene, čuo je i Boga." Ali on je rekao: "Tko je vidio mene, vidio je i Oca." Čuti Isusova učenja nije jednako poznavanju Boga, ali *vidjeti* Isusa znači doživjeti iskustvo koje je samo po sebi otkrivenje Oca duši. Bog svemira vlada prostranom tvorevinom, ali nebeski Otac je taj koji šalje svoj duh da živi u vašim umovima.

Isus je duhovna leća u ljudskom obličju koja čini vidljivim materijalnim stvorenjima Onoga koji je nevidljiv. On je vaš stariji brat, u tijelu, koji vas *upoznaje* s Bićem beskonačnih osobina koje čak

the human concept of the divine Father as he is associated with man during the course of mortal existence.

169:4.8 (1856.6) To the Jews, Elohim was the God of gods, while Yahweh was the God of Israel. Jesus accepted the concept of Elohim and called this supreme group of beings God. In the place of the concept of Yahweh, the racial deity, he introduced the idea of the fatherhood of God and the world-wide brotherhood of man. He exalted the Yahweh concept of a deified racial Father to the idea of a Father of all the children of men, a divine Father of the individual believer. And he further taught that this God of universes and this Father of all men were one and the same Paradise Deity.

169:4.9 (1856.7) Jesus never claimed to be the manifestation of Elohim (God) in the flesh. He never declared that he was a revelation of Elohim (God) to the worlds. He never taught that he who had seen him had seen Elohim (God). But he did proclaim himself as the revelation of the Father in the flesh, and he did say that whoso had seen him had seen the Father. As the divine Son he claimed to represent only the Father.

169:4.10 (1857.1) He was, indeed, the Son of even the Elohim God; but in the likeness of mortal flesh and to the mortal sons of God, he chose to limit his life revelation to the portrayal of his Father's character in so far as such a revelation might be comprehensible to mortal man. As regards the character of the other persons of the Paradise Trinity, we shall have to be content with the teaching that they are altogether like the Father, who has been revealed in personal portraiture in the life of his incarnated Son, Jesus of Nazareth.

169:4.11 (1857.2) Although Jesus revealed the true nature of the heavenly Father in his earth life, he taught little about him. In fact, he taught only two things: that God in himself is spirit, and that, in all matters of relationship with his creatures, he is a Father. On this evening Jesus made the final pronouncement of his relationship with God when he declared: "I have come out from the Father, and I have come into the world; again, I will leave the world and go to the Father."

169:4.12 (1857.3) But mark you! never did Jesus say, "Whoso has heard me has heard God." But he did say, "He who has seen me has seen the Father." To hear Jesus' teaching is not equivalent to knowing God, but to see Jesus is an experience which in itself is a revelation of the Father to the soul. The God of universes rules the far-flung creation, but it is the Father in heaven who sends forth his spirit to dwell within your minds.

169:4.13 (1857.4) Jesus is the spiritual lens in human likeness which makes visible to the material creature Him who is invisible. He is your elder brother who, in the flesh, makes *known* to you a

ni nebeske vojske ne mogu potpuno razumjeti. No, sve to mora postati dijelom osobnog iskustva *individualnog vjernika*. Bog koji je duh može biti poznat samo kao duhovno iskustvo. Bog može biti obznanjen konačnim sinovima materijalnih svjetova od strane božanskog Sina duhovnih svjetova, samo kao Otac. Vi možete znati Vječnog kao Oca; možete ga obožavati kao Boga svemira, beskonačnog Stvoritelja svih egzistencija.

Being of infinite attributes whom not even the celestial hosts can presume fully to understand. But all of this must consist in the personal experience of the *individual believer*. God who is spirit can be known only as a spiritual experience. God can be revealed to the finite sons of the material worlds, by the divine Son of the spiritual realms, only as a *Father*. You can know the Eternal as a Father; you can worship him as the God of universes, the infinite Creator of all existences.

POGLAVLJE 170. KRALJEVSTVO NEBESKO

⇨ 169

Knjiga Urantije

171 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 170 KRALJEVSTVO NEBESKO

Sekcije

Uvod

1. KONCEPCIJE KRALJEVSTVA NEBESKOG
2. ISUSOV KONCEPT KRALJEVSTVA
3. U VEZI PRAVEDNOSTI
4. ISUSOVO UČENJE O KRALJEVSTVU
5. KASNIJE IDEJE O KRALJEVSTVU

PAPER 170 THE KINGDOM OF HEAVEN

SECTIONS

Introduction

1. Concepts of the Kingdom of Heaven
2. Jesus' Concept of the Kingdom
3. In Relation to Righteousness
4. Jesus' Teaching about the Kingdom
5. Later Ideas of the Kingdom

Uvod

U SUBOTU popodne, 11. ožujka, Isus je održao svoju posljednju propovijed u Peli. To je jedna od značajnih propovijedi njegove javne službe, koja obuhvaća punu i cjelovitu raspravu o kraljevstvu nebeskom. On je bio svjestan zbrke koja je vladala u umovima njegovih apostola i učenika o značaju i značenju pojmova "kraljevstvo nebesko" i "kraljevstvo Božje," koje je on naizmjenice koristio u vezi sa svojom misijom darivanja. Iako je sam izraz kraljevstvo *nebesko* trebao biti dovoljan da ga odvoji od svake veze sa *zemaljskim* kraljevstvima i svjetovnim vladama, to nije bio slučaj. Ideja svjetovnog kralja bila je preduboko ukorijenjena u židovskom umu kako bi bila uklonjena u jednoj generaciji. Stoga se Isus isprva nije otvoreno protivio ovom dugo njegovanom konceptu kraljevstva.

U subotu poslijepodne Učitelj je pokušao razjasniti nauk o kraljevstvu nebeskom; vodio je rasprave na tu temu sa svakog stajališta i nastojao je pojasniti mnoga različita mnijenja u kojima se taj pojam javljao. U ovom prikazu ćemo proširiti razgovor na tu temu uz dodatak mnogih Isusovih ranijih izjava, uključujući i neke primjedbe

INTRODUCTION

170:0.1 (1858.1) SATURDAY afternoon, March 11, Jesus preached his last sermon at Pella. This was among the notable addresses of his public ministry, embracing a full and complete discussion of the kingdom of heaven. He was aware of the confusion which existed in the minds of his apostles and disciples regarding the meaning and significance of the terms "kingdom of heaven" and "kingdom of God," which he used as interchangeable designations of his bestowal mission. Although the very term kingdom of *heaven* should have been enough to separate what it stood for from all connection with *earthly* kingdoms and temporal governments, it was not. The idea of a temporal king was too deep-rooted in the Jewish mind thus to be dislodged in a single generation. Therefore Jesus did not at first openly oppose this long-nourished concept of the kingdom.

170:0.2 (1858.2) This Sabbath afternoon the Master sought to clarify the teaching about the kingdom of heaven; he discussed the subject from every viewpoint and endeavored to make clear the many different senses in which the term had been used. In this narrative we will amplify the address by adding numerous statements made by Jesus on

upućene samo apostolima prilikom ovih večernjih rasprava. Također ćemo napraviti neke komentare koji se bave naknadnim učinkom koncepcije kraljevstva u vezi s kasnijom kršćanskom crkvom.

previous occasions and by including some remarks made only to the apostles during the evening discussions of this same day. We will also make certain comments dealing with the subsequent outworking of the kingdom idea as it is related to the later Christian church.

1. KONCEPCIJE KRALJEVSTVA NEBESKOG

U vezi s Isusovom propovijedi valja napomenuti da se kroz hebrejska pisma provlači dvostruka koncepcija kraljevstva nebeskog. Proroci su predstavljali kraljevstvo Božje kao:

1. Sadašnju stvarnost; i kao

2. Buduću nadu - kad se kraljevstvo treba ostvariti u punini prilikom pojave Mesije. To je koncept kraljevstva koji je učio Ivan Krstitelj.

Od samog su početka Isus i apostoli učili oba ova koncepta. Postojale su još dvije ideje o kraljevstvu koje trebate imati na umu:

3. Kasniji židovski koncept općepriznatog i transcendentalnog kraljevstva nadnaravnog porijekla i čudesnog ustoličenja.

4. Perzijska učenja koja opisuju uspostavu božanskog kraljevstva kao ostvarenje trijumfa dobra nad zlom na kraju svijeta.

Neposredno prije Isusove pojave na zemlju, Židovi su pomiješali sve te ideje o kraljevstvu i spojili ih u svojoj apokaliptičnoj koncepciji o dolasku Mesije da utemelji doba židovskog trijumfa, vječno doba Božje vrhovne vlasti na zemlji - novi svijet - doba u kojemu će cijelo čovječanstvo obožavati Jahvu. U odabiru ove koncepcije kraljevstva nebeskog, Isus je odlučio prilagoditi najvitalniju i kulminirajuću baštinu židovske i perzijske religije.

Kraljevstvo nebesko, kako je ono pravo ili krivo shvaćano kroz stoljeća kršćanske ere, obuhvaćalo je četiri različite skupine ideja:

1. Koncept Židova.

2. Koncept Perzijanaca.

3. Isusov osobno-iskustveni koncept - "kraljevstvo nebesko u čovjeku."

4. Složene i zbrkane koncepte koje su osnivači i objavljivači kršćanstva nastojali predočiti svijetu.

1. CONCEPTS OF THE KINGDOM OF HEAVEN

170:1.1 (1858.3) In connection with the recital of Jesus' sermon it should be noted that throughout the Hebrew scriptures there was a dual concept of the kingdom of heaven. The prophets presented the kingdom of God as:

170:1.2 (1858.4) 1. A present reality; and as

170:1.3 (1858.5) 2. A future hope — when the kingdom would be realized in fullness upon the appearance of the Messiah. This is the kingdom concept which John the Baptist taught.

170:1.4 (1858.6) From the very first Jesus and the apostles taught both of these concepts. There were two other ideas of the kingdom which should be borne in mind:

170:1.5 (1858.7) 3. The later Jewish concept of a world-wide and transcendental kingdom of supernatural origin and miraculous inauguration.

170:1.6 (1858.8) 4. The Persian teachings portraying the establishment of a divine kingdom as the achievement of the triumph of good over evil at the end of the world.

170:1.7 (1858.9) Just before the advent of Jesus on earth, the Jews combined and confused all of these ideas of the kingdom into their apocalyptic concept of the Messiah's coming to establish the age of the Jewish triumph, the eternal age of God's supreme rule on earth, the new world, the era in which all mankind would worship Yahweh. In choosing to utilize this concept of the kingdom of heaven, Jesus elected to appropriate the most vital and culminating heritage of both the Jewish and Persian religions.

170:1.8 (1859.1) The kingdom of heaven, as it has been understood and misunderstood down through the centuries of the Christian era, embraced four distinct groups of ideas:

170:1.9 (1859.2) 1. The concept of the Jews.

170:1.10 (1859.3) 2. The concept of the Persians.

170:1.11 (1859.4) 3. The personal-experience concept of Jesus — "the kingdom of heaven within you."

170:1.12 (1859.5) 4. The composite and confused concepts which the founders and promulgators of Christianity have sought to impress upon the

U različitim vremenima i pod različitim okolnostima, čini se da je Isus prezentirao brojne koncepcije "kraljevstva" u svojim javnim učenjima, ali je svoje apostole uvijek učio da kraljevstvo obuhvaća čovjekovo osobno iskustvo u odnosu s njegovim bližnjima na zemlji i s Ocem na nebu. Što se tiče kraljevstva, njegova posljednja riječ je uvijek bila: "Kraljevstvo je u vama."

Tri faktora su zaslužna za višestolječnu zbrku koja je vladala oko značenja pojma "kraljevstvo nebesko," a to je:

1. Zbrka koja je nastala razmatranjem više progresivnih faza ideje "kraljevstva" kako su ovu ideju definirali Isus i njegovi apostoli.

2. Zbrka koja je neminovno pratila prijenos razlog kršćanstva s židovskog na pogansko tlo.

3. Zbrka koja je bila svojstvena činjenici da je kršćanstvo postalo religija organizirana oko središnje ideje Isusove ličnosti; evanđelje kraljevstva je tako sve više i više postajalo religija o njemu.

2. ISUSOV KONCEPT KRALJEVSTVA

Učitelj je razjasnio da kraljevstvo nebesko mora započeti od i biti usredotočeno na dvojni koncept istine da je Bog otac i s njime povezane činjenice da su svi ljudi braća. Prihvatanje ovog učenja, tvrdio je Isus, oslobađa čovjeka od dugogodišnjih okova životinjskog straha i u isto vrijeme obogaćuje ljudsko življenje sa sljedećim darovima novog života duhovne slobode:

1. Posjedovanjem nove hrabrosti i uvećane duhovne moći. Evanđelje kraljevstva čovjeku daje slobodu i nadahnuće da se usudi nadati vječnom životu.

2. Evanđelje je nosilo poruku novog uzdanja i iskrene utjehe za sve ljude, čak i za siromašne.

3. Ono je samo po sebi bilo novi standard moralnih vrijednosti, novo etičko mjerilo ljudskog ponašanja. Evanđelje je zorno prikazalo ideal rezultirajućeg novog poretka ljudskog društva.

4. Učilo je o nadmoći duhovnog u usporedbi s materijalnim; veličalo je duhovne stvarnosti i uzdizalo nadljudske ideale.

5. Ovo novo evanđelje je prikazivalo duhovno postignuće kao istinski cilj življenja. Ljudski život je dobio novi dar moralne vrijednosti i božanskog

world.

170:1.13 (1859.6) At different times and in varying circumstances it appears that Jesus may have presented numerous concepts of the "kingdom" in his public teachings, but to his apostles he always taught the kingdom as embracing man's personal experience in relation to his fellows on earth and to the Father in heaven. Concerning the kingdom, his last word always was, "The kingdom is within you."

170:1.14 (1859.7) Centuries of confusion regarding the meaning of the term "kingdom of heaven" have been due to three factors:

170:1.15 (1859.8) 1. The confusion occasioned by observing the idea of the "kingdom" as it passed through the various progressive phases of its recasting by Jesus and his apostles.

170:1.16 (1859.9) 2. The confusion which was inevitably associated with the transplantation of early Christianity from a Jewish to a gentile soil.

170:1.17 (1859.10) 3. The confusion which was inherent in the fact that Christianity became a religion which was organized about the central idea of Jesus' person; the gospel of the kingdom became more and more a religion *about* him.

2. JESUS' CONCEPT OF THE KINGDOM

170:2.1 (1859.11) The Master made it clear that the kingdom of heaven must begin with, and be centered in, the dual concept of the truth of the fatherhood of God and the correlated fact of the brotherhood of man. The acceptance of such a teaching, Jesus declared, would liberate man from the age-long bondage of animal fear and at the same time enrich human living with the following endowments of the new life of spiritual liberty:

170:2.2 (1859.12) 1. The possession of new courage and augmented spiritual power. The gospel of the kingdom was to set man free and inspire him to dare to hope for eternal life.

170:2.3 (1859.13) 2. The gospel carried a message of new confidence and true consolation for all men, even for the poor.

170:2.4 (1859.14) 3. It was in itself a new standard of moral values, a new ethical yardstick wherewith to measure human conduct. It portrayed the ideal of a resultant new order of human society.

170:2.5 (1859.15) 4. It taught the pre-eminence of the spiritual compared with the material; it glorified spiritual realities and exalted superhuman ideals.

170:2.6 (1860.1) 5. This new gospel held up spiritual attainment as the true goal of living. Human life received a new endowment of moral value and

dostojanstva.

6. Isus je poučavao da su vječne stvarnosti rezultat (nagrada) pravednog zemaljskog nastojanja. Čovjekov smrtni boravak na zemlji stekao je nova značenja kao rezultat spoznaje čovjekove plemenite sudbine.

7. Novo evanđelje je potvrdilo da je ljudsko spasenje otkrivenje dalekosežnog božanskog nauma koji će biti ispunjen i ostvaren u budućoj sudbini beskraje službe spašenih Božjih sinova.

Ovaj nauk obuhvaća proširenu ideju kraljevstva, kakvu je Isus učio. Ovaj veliki koncept nije bio dio jednostavnih i zbrkanih učenja Ivana Krstitelja.

Apostoli nisu bili sposobni shvatiti pravo značenje Učiteljevih riječi o kraljevstvu. Naknadno izvrtnje Isusovih učenja, kao što su ona zabilježena u Novom zavjetu, je posljedica toga što su koncepcije pisaca evanđelja bio obilježene uvjerenjem da je Isus bio odsutan sa svijeta samo na kratko vrijeme; da se uskoro trebao vratiti da utemelji kraljevstvo u moći i slavi - upravo onu ideju koju su imali dok je Isus bio s njima u tijelu. Ali Isus nije povezivao uspostavu kraljevstva s idejom o svom povratku na ovaj svijet. To što je prošlo više stoljeća bez bilo kakvog znaka o dolasku "Nove dobi," ni na koji način nije u neskladu s Isusovim naukom.

Veliki trud koji je utjelovljen u ovoj propovijedi je pokušaj prevođenja koncepcije kraljevstva nebeskog u ideal ideje o vršenju Božje volje. Učitelj je dugo učio svoje sljedbenike da se mole: "Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja"; a u ovom trenutku ih je iskreno nastojao potaknuti da odbace korištenje pojma *Božjeg kraljevstva* u korist praktičnijeg i njemu ravnog pojma *Božje volje*. Ali u tome nije uspio.

Isus je želio zamijeniti ideju kraljevstva, kralja i podanika s konceptom nebeske obitelji, nebeskog Oca i oslobođenih Božjih sinova koji sudjeluju u radosnom i dobrovoljnom služenju svojim bližnjima i u uzvišenom i inteligentnom obožavanju Boga Oca.

Do tada su apostoli stekli dvostruko stajalište o kraljevstvu; oni su ga smatrali kao:

1. Stvar osobnog iskustva koja je već živjela u srcima istinskih vjernika, i

2. Pitanje rasnih ili svjetskih događaja; to je bilo buduće kraljevstvo, koje su s veseljem iščekivali.

Oni su gledali dolazak kraljevstva u srca ljudi

divine dignity.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus taught that eternal realities were the result (reward) of righteous earthly striving. Man's mortal sojourn on earth acquired new meanings consequent upon the recognition of a noble destiny.

170:2.8 (1860.3) 7. The new gospel affirmed that human salvation is the revelation of a far-reaching divine purpose to be fulfilled and realized in the future destiny of the endless service of the salvaged sons of God.

170:2.9 (1860.4) These teachings cover the expanded idea of the kingdom which was taught by Jesus. This great concept was hardly embraced in the elementary and confused kingdom teachings of John the Baptist.

170:2.10 (1860.5) The apostles were unable to grasp the real meaning of the Master's utterances regarding the kingdom. The subsequent distortion of Jesus' teachings, as they are recorded in the New Testament, is because the concept of the gospel writers was colored by the belief that Jesus was then absent from the world for only a short time; that he would soon return to establish the kingdom in power and glory — just such an idea as they held while he was with them in the flesh. But Jesus did not connect the establishment of the kingdom with the idea of his return to this world. That centuries have passed with no signs of the appearance of the "New Age" is in no way out of harmony with Jesus' teaching.

170:2.11 (1860.6) The great effort embodied in this sermon was the attempt to translate the concept of the kingdom of heaven into the ideal of the idea of doing the will of God. Long had the Master taught his followers to pray: "Your kingdom come; your will be done"; and at this time he earnestly sought to induce them to abandon the use of the term *kingdom of God* in favor of the more practical equivalent, *the will of God*. But he did not succeed.

170:2.12 (1860.7) Jesus desired to substitute for the idea of the kingdom, king, and subjects, the concept of the heavenly family, the heavenly Father, and the liberated sons of God engaged in joyful and voluntary service for their fellow men and in the sublime and intelligent worship of God the Father.

170:2.13 (1860.8) Up to this time the apostles had acquired a double viewpoint of the kingdom; they regarded it as:

170:2.14 (1860.9) 1. A matter of personal experience then present in the hearts of true believers, and

170:2.15 (1860.10) 2. A question of racial or world phenomena; that the kingdom was in the future, something to look forward to.

170:2.16 (1860.11) They looked upon the coming of the

kao postupni razvoj, poput kvasca u tijestu ili rasta gorušičinog sjemena. Vjerovali su da će dolazak kraljevstva u rasnom ili svjetskom pogledu biti iznenađan i spektakularan. Isus se nikad nije umorio govoreći da je kraljevstvo nebesko njihovo osobno iskustvo ostvarivanja viših kvaliteta duhovnog življenja; da se te stvarnosti duhovnog iskustva postupno prevode na nove i više razine božanske sigurnosti i vječnog veličanstva.

Ovog poslijepodneva Učitelj je jasno predočio novi koncept dvostruke naravi kraljevstva tako što je zorno prikazao sljedeće dvije faze:

"Prvo. Kraljevstvo Božje u ovom svijetu, vrhovnu težnju k vršenju Božje volje, nesebičnu ljubav prema čovjeku koja donosi dobre plodove poboljšanja etičkog i moralnog ponašanja.

"Drugo. Kraljevstvo Božje na nebu, cilj smrtnih vjernika, stanje u kojem je ljubav prema Bogu usavršena i gdje se Božja volja božanstvenije izvršava."

Isus je poučavao da čovjek po vjeri ulazi u kraljevstvo sada. U različitim diskursima je učio da su neophodne dvije stvari kako bi se vjerom ušlo u kraljevstvo:

1. *Vjera, iskrenost.* Čovjek treba ući kao malo dijete, primiti darivanje posinjenja kao poklon; treba se podvrći izvršenju Očeve volje bez ispitivanja i s punim povjerenjem i iskrenim uzdanjem u Očevu mudrost; treba doći u kraljevstvo oslobođen o svih predrasuda i unaprijed stvorenih zaključaka; treba biti otvoren i spreman na učenje kao nerazmaženo dijete.

2. *Glad za istinom.* Žeđ za pravednošću, promjena uma, stjecanje motiva da bude poput Boga i da pronade Boga.

Isus je učio da grijeh nije rezultat izopačene prirode, nego djelo razumnog uma pod dominacijom nepokorne volje. Što se tiče grijeha, on je učio da je Bog već oprostio; da mi činimo taj oprost osobno dostupnim kad oprostimo svojim bližnjima. Kada čovjek oprosti svome bratu u tijelu, tada njegova duša dobija kapacitet za primanje stvarnosti Božjeg oprosta njegovih vlastitih nedjela.

Kad je apostol Ivan počeo pisati priču o Isusovom životu i nauku, rani kršćani su već doživjeli toliko problema u vezi ideje Božjeg kraljevstva kao uzroka progona, da su u velikoj mjeri odbacili upotrebu ovog pojma. Ivan govori mnogo o "vječnom životu." Isus je često govorio o njemu kao o "kraljevstvu života." On ga je također nazivao "kraljevstvom Božjim u vama." Jednom je

kingdom in the hearts of men as a gradual development, like the leaven in the dough or like the growing of the mustard seed. They believed that the coming of the kingdom in the racial or world sense would be both sudden and spectacular. Jesus never tired of telling them that the kingdom of heaven was their personal experience of realizing the higher qualities of spiritual living; that these realities of the spirit experience are progressively translated to new and higher levels of divine certainty and eternal grandeur.

170:2.17 (1860.12) On this afternoon the Master distinctly taught a new concept of the double nature of the kingdom in that he portrayed the following two phases:

170:2.18 (1860.13) "First. The kingdom of God in this world, the supreme desire to do the will of God, the unselfish love of man which yields the good fruits of improved ethical and moral conduct.

170:2.19 (1861.1) "Second. The kingdom of God in heaven, the goal of mortal believers, the estate wherein the love for God is perfected, and wherein the will of God is done more divinely."

170:2.20 (1861.2) Jesus taught that, by faith, the believer enters the kingdom *now*. In the various discourses he taught that two things are essential to faith-entrance into the kingdom:

170:2.21 (1861.3) 1. *Faith, sincerity.* To come as a little child, to receive the bestowal of sonship as a gift; to submit to the doing of the Father's will without questioning and in the full confidence and genuine trustfulness of the Father's wisdom; to come into the kingdom free from prejudice and preconception; to be open-minded and teachable like an unspoiled child.

170:2.22 (1861.4) 2. *Truth hunger.* The thirst for righteousness, a change of mind, the acquirement of the motive to be like God and to find God.

170:2.23 (1861.5) Jesus taught that sin is not the child of a defective nature but rather the offspring of a knowing mind dominated by an unsubmitive will. Regarding sin, he taught that God *has* forgiven; that we make such forgiveness personally available by the act of forgiving our fellows. When you forgive your brother in the flesh, you thereby create the capacity in your own soul for the reception of the reality of God's forgiveness of your own misdeeds.

170:2.24 (1861.6) By the time the Apostle John began to write the story of Jesus' life and teachings, the early Christians had experienced so much trouble with the kingdom-of-God idea as a breeder of persecution that they had largely abandoned the use of the term. John talks much about the "eternal life." Jesus often spoke of it as the "kingdom of life." He also frequently referred to "the

govorio o takvom iskustvu kao "obiteljskom zajedništvu s Bogom Ocem." Isus je pokušao uveziti više različitih pojmova na mjesto ovog pojma kraljevstva, ali uvijek bez uspjeha. Između ostalog, koristio je: Božja obitelj, Očeva volja, Božji prijatelji, bratstvo vjernika, bratstvo ljudi, Očevo stado, djeca Božja, zajedništvo vjernih, Očeva služba i oslobođeni sinovi Božji.

Ali on nije mogao izbjeći upotrebu ideje kraljevstva. Više od pedeset godina kasnije, nakon što je Rimska vojska uništila Jeruzalem, ovaj se koncept počeo mijenjati u kult vječnog života kako je kršćanska crkva, koja se brzo širila i kristalizirala, preuzela njegove društvene i institucionalne aspekte.

3. U VEZI PRAVEDNOSTI

Isus je uvijek pokušavao uvjeriti svoje apostole i učenike da oni moraju steći, po vjeri, pravednost koja će premašiti pravednost ropskih djela koje su neki pismoznanci i farizeji tako tašto paradirali pred svijetom.

Iako je Isus učio da je vjera - jednostavno djetinje vjerovanje - ključ koji otvara vrata kraljevstva, on je također učio da, nakon što čovjek uđe kroz ova vrata, tu postoje progresivni koraci pravednosti kojima se svako dijete vjere mora uspeti kako bi dostiglo puni uzrast kršnih Božjih sinova.

Dostignuće pravednosti kraljevstva je otkriveno u razmatranju tehnike *primanja* Božjeg oprostjenja. Vjera je cijena koju čovjek plaća za prijem u Božju obitelj; ali oprostjenje je akt Boga koji prihvaća čovjekovu vjeru kao cijenu prijema. A kada vjerovatelj u kraljevstvo primi Božje oprostjenje, taj čin u sebi nosi određeni i stvarni doživljaj koji se sastoji od sljedeća četiri koraka unutarnje pravednosti u kraljevstvu:

1. Božji oprost je doista dostupan čovjeku i on ga može osobno doživjeti do mjere do koje oprašta svojim bližnjima.
 2. Čovjek neće iskreno oprostiti svojim bližnjima ako ih ne voli kao što voli samoga sebe.
 3. Voljeti bližnjeg svoga kao samoga sebe je najviša etika.
 4. Moralno ponašanje - istinska pravednost - je dakle prirodni ishod takve ljubavi.
- Stoga je očito da istinska i unutarnja religija

kingdom of God within you." He once spoke of such an experience as "family fellowship with God the Father." Jesus sought to substitute many terms for the kingdom but always without success. Among others, he used: the family of God, the Father's will, the friends of God, the fellowship of believers, the brotherhood of man, the Father's fold, the children of God, the fellowship of the faithful, the Father's service, and the liberated sons of God.

170:2.25 (1861.7) But he could not escape the use of the kingdom idea. It was more than fifty years later, not until after the destruction of Jerusalem by the Roman armies, that this concept of the kingdom began to change into the cult of eternal life as its social and institutional aspects were taken over by the rapidly expanding and crystallizing Christian church.

3. IN RELATION TO RIGHTEOUSNESS

170:3.1 (1861.8) Jesus was always trying to impress upon his apostles and disciples that they must acquire, by faith, a righteousness which would exceed the righteousness of slavish works which some of the scribes and Pharisees paraded so vaingloriously before the world.

170:3.2 (1861.9) Though Jesus taught that faith, simple childlike belief, is the key to the door of the kingdom, he also taught that, having entered the door, there are the progressive steps of righteousness which every believing child must ascend in order to grow up to the full stature of the robust sons of God.

170:3.3 (1861.10) It is in the consideration of the technique of *receiving* God's forgiveness that the attainment of the righteousness of the kingdom is revealed. Faith is the price you pay for entrance into the family of God; but forgiveness is the act of God which accepts your faith as the price of admission. And the reception of the forgiveness of God by a kingdom believer involves a definite and actual experience and consists in the following four steps, the kingdom steps of inner righteousness:

- 170:3.4 (1862.1) 1. God's forgiveness is made actually available and is personally experienced by man just in so far as he forgives his fellows.
 - 170:3.5 (1862.2) 2. Man will not truly forgive his fellows unless he loves them as himself.
 - 170:3.6 (1862.3) 3. To thus love your neighbor as yourself is the highest ethics.
 - 170:3.7 (1862.4) 4. Moral conduct, true righteousness, becomes, then, the natural result of such love.
- 170:3.8 (1862.5) It therefore is evident that the true and

kraljevstva nepogrešivo i sve više teži svom ispoljenju kroz praktične puteve društvene službe. Isus je poučavao živu religiju koja je navodila svoje vjernike da sudjeluju u izvršenju službe ljubavi. Ali Isus nije postavio etiku na mjesto religije. On je govorio o religiji kao uzroku, a etici kao posljedici.

Pravednost bilo kojeg čina mora biti mjerena motivom; najviši oblici dobra su stoga nesvjesni. Isus se nije bavio pitanjima morala ili etike samih po sebi. On je u potpunosti bio zaokupljen tim unutarnjim i duhovnim zajedništvom s Bogom Ocem koje se tako sigurno i otvoreno očituje kao vanjska služba ljudima koja je utemeljena na ljubavi. On je učio da je religija kraljevstva iskreno osobno iskustvo koje nitko ne može sadržavati u sebi; da svijest o pripadanju obitelji vjernika neizbježno vodi prakticiranju propisanog obiteljskog ponašanja, služenju svojoj braći i sestrama u nastojanju da se unaprijedi i poveća bratstvo ljudi.

Religija kraljevstva je osobna, individualna; njezini plodovi - rezultati - su obiteljski, društveni. Isus nikada nije prestao uzdizati svetost pojedinca u suprotnosti sa zajednicom. Ali on je isto tako isticao da se čovjekov karakter razvija nesebičnom službom; da se njegova moralna priroda obznanjuje u odnosima s njegovim bližnjima koji se temelje na ljubavi.

Poučavajući da je kraljevstvo u čovjeku - veličajući pojedinca - Isus je zadao smrtni udarac starom društvu i uveo novu razdiobu istinske društvene pravednosti. Svijet još nije upoznao ovaj novi društveni poredak, jer je odbio prakticirati načela evanđelja kraljevstva nebeskog. A kad to kraljevstvo duhovne prevlasti doista dođe na zemlju, neće se očitovati u pukom poboljšanju društvenih i materijalnih uvjeta, već u slavi tih uzvišenih i obogaćenih duhovnih vrijednosti koje obilježavaju nadolazeće doba poboljšanih ljudskih odnosa i naprednih duhovnih postignuća.

4. ISUSOVO UČENJE O KRALJEVSTVU

Isus nikada nije dao preciznu definiciju kraljevstva. U jednom trenutku je govorio o jednoj fazi kraljevstva, a u drugom je raspravljao različite aspekte bratstva Božje vlasti u ljudskim srcima. U toku ovog subotnjeg poslijepodneva, Isus je u svojoj propovijedi pomenuo ne manje od pet faza ili epoha kraljevstva, a to su:

1. Osobno i unutarnje iskustvo duhovnog života zajedništva individualnih vjernika s Bogom

inner religion of the kingdom unfailingly and increasingly tends to manifest itself in practical avenues of social service. Jesus taught a living religion that impelled its believers to engage in the doing of loving service. But Jesus did not put ethics in the place of religion. He taught religion as a cause and ethics as a result.

170:3.9 (1862.6) The righteousness of any act must be measured by the motive; the highest forms of good are therefore unconscious. Jesus was never concerned with morals or ethics as such. He was wholly concerned with that inward and spiritual fellowship with God the Father which so certainly and directly manifests itself as outward and loving service for man. He taught that the religion of the kingdom is a genuine personal experience which no man can contain within himself; that the consciousness of being a member of the family of believers leads inevitably to the practice of the precepts of the family conduct, the service of one's brothers and sisters in the effort to enhance and enlarge the brotherhood.

170:3.10 (1862.7) The religion of the kingdom is personal, individual; the fruits, the results, are familial, social. Jesus never failed to exalt the sacredness of the individual as contrasted with the community. But he also recognized that man develops his character by unselfish service; that he unfolds his moral nature in loving relations with his fellows.

170:3.11 (1862.8) By teaching that the kingdom is within, by exalting the individual, Jesus struck the deathblow of the old society in that he ushered in the new dispensation of true social righteousness. This new order of society the world has little known because it has refused to practice the principles of the gospel of the kingdom of heaven. And when this kingdom of spiritual pre-eminence does come upon the earth, it will not be manifested in mere improved social and material conditions, but rather in the glories of those enhanced and enriched spiritual values which are characteristic of the approaching age of improved human relations and advancing spiritual attainments.

4. JESUS' TEACHING ABOUT THE KINGDOM

170:4.1 (1862.9) Jesus never gave a precise definition of the kingdom. At one time he would discourse on one phase of the kingdom, and at another time he would discuss a different aspect of the brotherhood of God's reign in the hearts of men. In the course of this Sabbath afternoon's sermon Jesus noted no less than five phases, or epochs, of the kingdom, and they were:

170:4.2 (1862.10) 1. The personal and inward experience of the spiritual life of the fellowship of

Ocem.

2. Rastuće bratstvo vjernika u evanđelje, društvene aspekte unaprijeđenih morala i oživljene etike koji proizlaze iz vladavine Božjeg duha u srcima individualnih vjernika.

3. Nadljudsko bratstvo nevidljivih duhovnih bića koje prevladava na zemlji i na nebu, nadljudsko kraljevstvo Božje.

4. Obećanje savršenijeg ispunjenja Božje volje, napredak u ostvarenju novog društvenog poretka povezanog s uzvišenijim duhovnim življenjem - naredno doba čovjeka.

5. Kraljevstvo u njegovoj punini, buduće duhovno doba svjetla i života na zemlji.

Zato moramo uvijek ispitati Učiteljev nauk kako bi sa sigurnošću znali na koju od ovih pet faza se odnosi pojam kraljevstva nebeskog. Ovim procesom postupnog mijenjanja ljudske volje i na taj način utjecanja na ljudske odluke, Mihael i njegovi suradnici su isto tako postupno ali sigurno promijenili cijeli tijek ljudske evolucije, društvene i druge.

Učitelj je ovom prilikom naglasio sljedećih pet točaka koje predstavljaju osnovna obilježja evanđelja kraljevstva:

1. Prevlast individualnog čovjeka.
2. Volju kao odlučujući faktor u čovjekovom iskustvu.
3. Duhovno zajedništvo s Bogom Ocem.
4. Najviša zadovoljstva koja proizlaze iz službe bližnjima koja je motivirana ljubavlju.
5. Uzvišenost duhovnog nad materijalnim u ljudskoj ličnosti.

Ovaj svijet nije nikada pokušao ozbiljno, iskreno i otvoreno isprobati ove dinamične ideje i božanske ideale Isusovog nauka o kraljevstvu nebeskom. Ali neka vas ne obeshrabri naizgled spori napredak koncepcije kraljevstva na Urantiji. Ne zaboravite da je progresivna evolucija s vremena na vrijeme podvrgnuta iznenadnim i neočekivanim prevratima u materijalnom kao i duhovnom svijetu. Darivanje Isusa kao utjelovljenog Sina bilo je upravo takav čudni i nenadani događaj u duhovnom životu svijeta. I nemojte učiniti kobnu grešku u tome da, dok tragate za epohalnom manifestacijom kraljevstva, previdite osigurati njegovu uspostavu u svojim vlastitim dušama.

Premda je Isus govorio o jednoj fazi kraljevstva kao budućoj pojavi i premda je u više

the individual believer with God the Father.

170:4.3 (1863.1) 2. The enlarging brotherhood of gospel believers, the social aspects of the enhanced morals and quickened ethics resulting from the reign of God's spirit in the hearts of individual believers.

170:4.4 (1863.2) 3. The supermortal brotherhood of invisible spiritual beings which prevails on earth and in heaven, the superhuman kingdom of God.

170:4.5 (1863.3) 4. The prospect of the more perfect fulfillment of the will of God, the advance toward the dawn of a new social order in connection with improved spiritual living — the next age of man.

170:4.6 (1863.4) 5. The kingdom in its fullness, the future spiritual age of light and life on earth.

170:4.7 (1863.5) Wherefore must we always examine the Master's teaching to ascertain which of these five phases he may have reference to when he makes use of the term kingdom of heaven. By this process of gradually changing man's will and thus affecting human decisions, Michael and his associates are likewise gradually but certainly changing the entire course of human evolution, social and otherwise.

170:4.8 (1863.6) The Master on this occasion placed emphasis on the following five points as representing the cardinal features of the gospel of the kingdom:

- 170:4.9 (1863.7) 1. The pre-eminence of the individual.
- 170:4.10 (1863.8) 2. The will as the determining factor in man's experience.
- 170:4.11 (1863.9) 3. Spiritual fellowship with God the Father.
- 170:4.12 (1863.10) 4. The supreme satisfactions of the loving service of man.
- 170:4.13 (1863.11) 5. The transcendency of the spiritual over the material in human personality.

170:4.14 (1863.12) This world has never seriously or sincerely or honestly tried out these dynamic ideas and divine ideals of Jesus' doctrine of the kingdom of heaven. But you should not become discouraged by the apparently slow progress of the kingdom idea on Urantia. Remember that the order of progressive evolution is subjected to sudden and unexpected periodical changes in both the material and the spiritual worlds. The bestowal of Jesus as an incarnated Son was just such a strange and unexpected event in the spiritual life of the world. Neither make the fatal mistake, in looking for the age manifestation of the kingdom, of failing to effect its establishment within your own souls.

170:4.15 (1863.13) Although Jesus referred one phase of the kingdom to the future and did, on numerous

navrata natuknuo da se takav događaj može javiti u okvirima svjetske krize; i dok je sasvim sigurno, u nekoliko navrata, definitivno obećao da se jednog dana namjerava vratiti na Urantiju, trebamo zabilježiti da nikada nije čvrsto vezivao ove dvije ideje. On je obećao novo otkrivenje kraljevstva na zemlji i u neko buduće vrijeme; on je također obećao da se jednog dana osobno vrati na ovaj svijet; ali nije rekao da se ova dva događaja trebaju podudariti. Iz svega što znamo, ta se obećanja mogu ali ne moraju odnositi na jedan te isti događaj.

Njegovi apostoli i učenici su zasigurno povezali ova dva učenja. Kako nije došlo do ostvarenja kraljevstva kao što su oni očekivali, sjećajući se Učiteljevog nauka o budućem kraljevstvu i njegovog obećanja da će ponovo doći, skočili su na zaključak da se ta obećanja odnose na jedan te isti događaj; i zato su živjeli u nadi u njegov skori dolazak da utemelji kraljevstvo u punini i u slavi i moći. I tako su buduće generacije vjernika koje su živjele na zemlji gajile istu ovu inspirativnu nadu koja im je jedino donijela razočaranje.

5. KASNIJE IDEJE O KRALJEVSTVU

Nakon ovog sažetka Isusovih učenja o kraljevstvu nebeskom, dopušteno nam je prikazati neke novije ideje koje su povezane s konceptom kraljevstva i upustiti se u proročka predviđanja o mogućem razvitku kraljevstva u budućim dobima.

Za vrijeme prvih stoljeća kršćanske propagande, na ideju kraljevstva nebeskog strahovito su utjecale tada brzo šireće ideje grčkog idealizma, ideja da je prirodni svijet sjena duhovnih stvarnosti - da je zemaljsko sjena vječnog.

Ali veliki korak koji je označio presađivanje Isusovih učenja iz židovskog u pogansko tlo dogodio se kada je Mesija kraljevstva postao Otkupitelj crkve, religiozne i društvene organizacije koja je izrasla iz aktivnosti Pavla i njegovih učenika, a koja se temeljila na Isusovim učenjima nadopunjenim Filonovim idejama i perzijskim doktrinama dobra i zla.

Ostvarenje Isusovih ideja i ideala, utjelovljenih u nauku o evanđelju kraljevstva, skoro je propalo s obzirom da su njegovi sljedbenici s vremenom iskrivili njegove izjave. Učitelj koncept kraljevstva je značajno izmijenjen dvjema bitnim strujama:

1. Židovski vjernici su ustrajali u smatranju da

occasions, intimate that such an event might appear as a part of a world crisis; and though he did likewise most certainly, on several occasions, definitely promise sometime to return to Urantia, it should be recorded that he never positively linked these two ideas together. He promised a new revelation of the kingdom on earth and at some future time; he also promised sometime to come back to this world in person; but he did not say that these two events were synonymous. From all we know these promises may, or may not, refer to the same event.

170:4.16 (1863.14) His apostles and disciples most certainly linked these two teachings together. When the kingdom failed to materialize as they had expected, recalling the Master's teaching concerning a future kingdom and remembering his promise to come again, they jumped to the conclusion that these promises referred to an identical event; and therefore they lived in hope of his immediate second coming to establish the kingdom in its fullness and with power and glory. And so have successive believing generations lived on earth entertaining the same inspiring but disappointing hope.

5. LATER IDEAS OF THE KINGDOM

170:5.1 (1864.1) Having summarized the teachings of Jesus about the kingdom of heaven, we are permitted to narrate certain later ideas which became attached to the concept of the kingdom and to engage in a prophetic forecast of the kingdom as it may evolve in the age to come.

170:5.2 (1864.2) Throughout the first centuries of the Christian propaganda, the idea of the kingdom of heaven was tremendously influenced by the then rapidly spreading notions of Greek idealism, the idea of the natural as the shadow of the spiritual — the temporal as the time shadow of the eternal.

170:5.3 (1864.3) But the great step which marked the transplantation of the teachings of Jesus from a Jewish to a gentile soil was taken when the Messiah of the kingdom became the Redeemer of the church, a religious and social organization growing out of the activities of Paul and his successors and based on the teachings of Jesus as they were supplemented by the ideas of Philo and the Persian doctrines of good and evil.

170:5.4 (1864.4) The ideas and ideals of Jesus, embodied in the teaching of the gospel of the kingdom, nearly failed of realization as his followers progressively distorted his pronouncements. The Master's concept of the kingdom was notably modified by two great tendencies:

170:5.5 (1864.5) 1. The Jewish believers persisted in

je bio *Mesija*. Oni su vjerovali da se Isus ubrzo trebao vratiti da uspostavi svjetsko i manje ili više materijalno kraljevstvo.

2. Poganski kršćani su vrlo rano počeli prihvaćati Pavlove doktrine koje su postupno vodile općem vjerovanju da je Isus bio *Otkupitelj* djece crkve, novi i institucionalni baštinik ranijeg koncepta isključivo duhovnog bratstva kraljevstva.

Crkva, kao društveni izdanak kraljevstva, bila je u potpunosti prirodna, čak i poželjna. Zlo crkve nije bilo njezino postojanje, već što je skoro u potpunosti istisnula Isusov koncept kraljevstva. Pavlova institucionalizirana crkva je doslovce zauzela mjesto kraljevstva nebeskog koje je Isus proglasio.

Ali nemojte sumnjati da će jednom doći dan kad će isto ovo kraljevstvo nebesko, za koje je Učitelj govorio da živi u srcu vjernika, biti proglašeno ovoj kršćanskoj crkvi kao i svim ostalim religijama, rasama i nacijama na zemlji - čak i svakom pojedincu.

Kraljevstvo Isusovog nauka, duhovni ideal individualne pravednosti i ideja čovjekovog božanskog zajedništva s Bogom, postupno je postalo uronjeno u mističnu koncepciju Isusove osobe kao Otkupitelja- Stvoritelja i duhovnog poglavara podružljene religiozne zajednice. Na taj način formalna i institucionalna crkva je postala zamjena za individualno bratstvo kraljevstva pod upravom duha.

Crkva je bila neizbježan i koristan *društveni* proizvod Isusovog života i učenja; tragedija je počivala u činjenici da je ova društvena reakcija na učenja o kraljevstvu u tolikoj mjeri zauzela mjesto društvenog koncepta stvarnog kraljevstva koje je Isus učio i živio.

Za Židove, kraljevstvo je bilo izraelska *društvena zajednica*; za pogane, kršćanska *crkva* je postala kraljevstvo. Za Isusa, kraljevstvo je bilo zbroj tih *individualnih osoba* koje priznaju svoju vjeru u očinstvo Boga i koje na taj način iskazuju svoju bezrezervnu predanost vršenju Božje volje, čime postaju članovi duhovnog bratstva ljudi.

Učitelj je u potpunosti shvaćao da se određeni društveni rezultati moraju pojaviti u svijetu kao posljedica širenja evanđelja kraljevstva; ali on je htio da se sve te poželjne društvene manifestacije pojave kao nesvjesni i neizbježni izdanci ili prirodni plodovi ovog unutarnjeg iskustva individualnih vjernika, ovog čisto duhovnog prijateljstva i zajedništva s božanskim duhom koji živi u svim takvim vjernicima i koji ih aktivira.

regarding him as the *Messiah*. They believed that Jesus would very soon return actually to establish the world-wide and more or less material kingdom.

170:5.6 (1864.6) 2. The gentile Christians began very early to accept the doctrines of Paul, which led increasingly to the general belief that Jesus was the *Redeemer* of the children of the church, the new and institutional successor of the earlier concept of the purely spiritual brotherhood of the kingdom.

170:5.7 (1864.7) The church, as a social outgrowth of the kingdom, would have been wholly natural and even desirable. The evil of the church was not its existence, but rather that it almost completely supplanted the Jesus concept of the kingdom. Paul's institutionalized church became a virtual substitute for the kingdom of heaven which Jesus had proclaimed.

170:5.8 (1864.8) But doubt not, this same kingdom of heaven which the Master taught exists within the heart of the believer, will yet be proclaimed to this Christian church, even as to all other religions, races, and nations on earth — even to every individual.

170:5.9 (1864.9) The kingdom of Jesus' teaching, the spiritual ideal of individual righteousness and the concept of man's divine fellowship with God, became gradually submerged into the mystic conception of the person of Jesus as the Redeemer-Creator and spiritual head of a socialized religious community. In this way a formal and institutional church became the substitute for the individually spirit-led brotherhood of the kingdom.

170:5.10 (1864.10) The church was an inevitable and useful *social* result of Jesus' life and teachings; the tragedy consisted in the fact that this social reaction to the teachings of the kingdom so fully displaced the spiritual concept of the real kingdom as Jesus taught and lived it.

170:5.11 (1865.1) The kingdom, to the Jews, was the Israelite *community*; to the gentiles it became the Christian *church*. To Jesus the kingdom was the sum of those *individuals* who had confessed their faith in the fatherhood of God, thereby declaring their wholehearted dedication to the doing of the will of God, thus becoming members of the spiritual brotherhood of man.

170:5.12 (1865.2) The Master fully realized that certain social results would appear in the world as a consequence of the spread of the gospel of the kingdom; but he intended that all such desirable social manifestations should appear as unconscious and inevitable outgrowths, or natural fruits, of this inner personal experience of individual believers, this purely spiritual fellowship and communion with the divine spirit which indwells and activates all such believers.

Isus je predvidio da će društvena organizacija - odnosno crkva - pratiti razvoj istinskog duhovnog kraljevstva i iz tog se razloga nikad nije protivio kad su apostoli slijedili Ivanov primjer prakticirajući obred krštenja. On je učio da duša koja voli istinu, koja gladuje i žedni za pravednošću - za Bogom - ulazi u duhovno kraljevstvo zahvaljujući svojoj vjeri; apostoli su međutim u isto vrijeme učili da se takav vjernik prima u društvenu organizaciju učenika zahvaljujući vanjskom obredu krštenja.

Kad su Isusovi neposredni sljedbenici spoznali svoj djelomični neuspjeh u ostvarenju njegovog ideala utemeljenja kraljevstva u srcima ljudi kroz dominaciju duha i vodstvo individualnog vjernika, oni su, kako se njegova učenja ne bi potpuno izgubila, krenuli raditi na zamjeni Učiteljevog ideala kraljevstva s postupnim stvaranjem vidljive društvene organizacije, kršćanske crkve. A kada su sproveli ovaj plan zamjene, kako bi se zadržala dosljednost i osiguralo priznanje Učiteljevog nauka o stvarnosti kraljevstva, oni su odlučili pogurati to kraljevstvo u budućnost. Od trenutka svog utemeljenja, crkva je počela učiti da se kraljevstvo ustvari treba pojaviti na vrhuncu kršćanskog doba, prilikom Kristovog drugog dolaska.

Kraljevstvo je tako postalo pojam povezan s određenom dobi, ideja budućeg posjeta i ideal konačnog otkupljenja svetaca Svevišnjega. Rani kršćani (i previše onih kasnijih) su uglavnom izgubili ideju o Ocu i sinu utjelovljenju u Isusovom nauku kraljevstva, te su na njezino mjesto uveli ideju dobro organiziranog društvenog zajedništva crkve. Crkva je tako postala glavnim društvenim bratstvom koje je učinkovito istisnulo Isusov koncept i ideal *duhovnog bratstva*.

Isusov idealni koncept je u velikoj mjeri propao, ali na temeljima Učiteljevog osobnog života i učenja uz dodatak grčkih i perzijskih ideja vječnog života i Filonovih doktrina o svjetovnom u suprotnosti s duhovnim, Pavao je izgradio jedno od najnaprednijih ljudskih društava koja su ikada postojala na Urantiji.

Isusov koncept još uvijek živi u naprednim religijama svijeta. Pavlova kršćanska crkva je podružljena i humanizirana sjena onoga što je Isus namjeravao da kraljevstvo nebesko bude - i što će zasigurno jednom biti. Pavao i njegovi sljedbenici su djelomično prenijeli pitanja vječnog života od individue na crkvu. Krist je tako postao glava crkve, umjesto što će biti stariji brat svakog individualnog vjernika u Očevoj obitelji kraljevstva. Pavao i njegovi suvremenici su primijenili sve

170:5.13 (1865.3) Jesus foresaw that a social organization, or church, would follow the progress of the true spiritual kingdom, and that is why he never opposed the apostles' practicing the rite of John's baptism. He taught that the truth-loving soul, the one who hungers and thirsts for righteousness, for God, is admitted by faith to the spiritual kingdom; at the same time the apostles taught that such a believer is admitted to the social organization of disciples by the outward rite of baptism.

170:5.14 (1865.4) When Jesus' immediate followers recognized their partial failure to realize his ideal of the establishment of the kingdom in the hearts of men by the spirit's domination and guidance of the individual believer, they set about to save his teaching from being wholly lost by substituting for the Master's ideal of the kingdom the gradual creation of a visible social organization, the Christian church. And when they had accomplished this program of substitution, in order to maintain consistency and to provide for the recognition of the Master's teaching regarding the fact of the kingdom, they proceeded to set the kingdom off into the future. The church, just as soon as it was well established, began to teach that the kingdom was in reality to appear at the culmination of the Christian age, at the second coming of Christ.

170:5.15 (1865.5) In this manner the kingdom became the concept of an age, the idea of a future visitation, and the ideal of the final redemption of the saints of the Most High. The early Christians (and all too many of the later ones) generally lost sight of the Father-and-son idea embodied in Jesus' teaching of the kingdom, while they substituted therefor the well-organized social fellowship of the church. The church thus became in the main a *social* brotherhood which effectively displaced Jesus' concept and ideal of a *spiritual* brotherhood.

170:5.16 (1865.6) Jesus' ideal concept largely failed, but upon the foundation of the Master's personal life and teachings, supplemented by the Greek and Persian concepts of eternal life and augmented by Philo's doctrine of the temporal contrasted with the spiritual, Paul went forth to build up one of the most progressive human societies which has ever existed on Urantia.

170:5.17 (1865.7) The concept of Jesus is still alive in the advanced religions of the world. Paul's Christian church is the socialized and humanized shadow of what Jesus intended the kingdom of heaven to be — and what it most certainly will yet become. Paul and his successors partly transferred the issues of eternal life from the individual to the church. Christ thus became the head of the church rather than the elder brother of each individual believer in the Father's family of

Isusove duhovne implikacije u vezi s njim samim i s individualnim vjernikom na crkvu kao skupinu vjernika; i kad su to činili, oni su zadali smrtni udarac Isusovom konceptu božanskog kraljevstva u srcu individualnog vjernika.

I tako, već stoljećima, kršćanska crkva se nalazi u nelagodnoj poziciji, jer se usudila položiti pravo na te tajanstvene moći i privilegije kraljevstva, moći i privilegije koje se mogu izvršiti i doživjeti samo između Isusa i njegove braće vjernika. I tako to postaje očito da članstvo u crkvi ne mora da znači zajedništvo u kraljevstvu; jedno je duhovno, a drugo je uglavnom društveno.

Prije ili kasnije doći će jedan drugi i veći Ivan Krstitelj da proglasi kako se "približilo kraljevstvo Božje" - što treba da znači povratak visokom duhovnom konceptu Isusa koji je proglasio da je kraljevstvo volja njegovog nebeskog Oca dominantna i transcendentna u srcu vjernika - i učinit će sve to bez bilo kakvog upućivanja na vidljivu crkvu na zemlji ili na očekivani drugi dolazak Krista. Mora doći do oživljavanja *stvarnih* učenja Isusa, do takve nove definicije koja može poništiti rad njegovih ranijih sljedbenika koji su htjeli stvoriti sociofilozofski sustav vjerovanja oko *činjenice* Mihaelovog boravka na zemlji. U kratkom vremenu nauk ove priče o *Isusu* gotovo je istisnuo propovijedanje Isusovog evanđelja kraljevstva. Na taj je način povijesna religija istisnula to učenje u kojem je Isus ujedinio čovjekove najviše moralne ideje i duhovne ideale s čovjekovom najvišom nadom za budućnost - vječnim životom. A to je evanđelje kraljevstva.

Upravo zato što je Isusovo evanđelje bilo tako mnogostrano, u roku od nekoliko stoljeća došlo je do rascjepa među učiteljima zapisa njegovog života u velik broj kultova i sekti. Ta nesretna podjela kršćanskih vjernika proizlazi iz njihova neuspjeha da u Učiteljevim mnogostrukim učenjima raspoznaju božansko jedinstvo njegovog nenadmašivog života. Ali jednog dana istinski vjernici u Isusa neće biti tako duhovno podijeljeni u stavu pred nevjernicima. Ljudi se uvijek mogu razlikovati po intelektualnom razumijevanju i tumačenju, čak imati različite stupnjeve područstvenja, ali nedostatak duhovnog bratstva je i neoprostiv i prijekoran.

Nemojte pogriješiti! u Isusovim učenjima postoji vječna priroda koja im neće dopustiti da zauvijek ostanu neplodna u srcima razboritih ljudi. Kraljevstvo - kako ga je Isus shvaćao - na zemlji se većim dijelom nije ostvarilo; za sada, vanjska crkva je zauzela njegovo mjesto; ali trebate shvatiti da je ova crkva samo početna faza

the kingdom. Paul and his contemporaries applied all of Jesus' spiritual implications regarding himself and the individual believer to the *church* as a group of believers; and in doing this, they struck a deathblow to Jesus' concept of the divine kingdom in the heart of the individual believer.

170:5.18 (1866.1) And so, for centuries, the Christian church has labored under great embarrassment because it dared to lay claim to those mysterious powers and privileges of the kingdom, powers and privileges which can be exercised and experienced only between Jesus and his spiritual believer brothers. And thus it becomes apparent that membership in the church does not necessarily mean fellowship in the kingdom; one is spiritual, the other mainly social.

170:5.19 (1866.2) Sooner or later another and greater John the Baptist is due to arise proclaiming "the kingdom of God is at hand" — meaning a return to the high spiritual concept of Jesus, who proclaimed that the kingdom is the will of his heavenly Father dominant and transcendent in the heart of the believer — and doing all this without in any way referring either to the visible church on earth or to the anticipated second coming of Christ. There must come a revival of the *actual* teachings of Jesus, such a restatement as will undo the work of his early followers who went about to create a sociophilosophical system of belief regarding the *fact* of Michael's sojourn on earth. In a short time the teaching of this story *about* Jesus nearly supplanted the preaching of Jesus' gospel of the kingdom. In this way a historical religion displaced that teaching in which Jesus had blended man's highest moral ideas and spiritual ideals with man's most sublime hope for the future — eternal life. And that was the gospel of the kingdom.

170:5.20 (1866.3) It is just because the gospel of Jesus was so many-sided that within a few centuries students of the records of his teachings became divided up into so many cults and sects. This pitiful subdivision of Christian believers results from failure to discern in the Master's manifold teachings the divine oneness of his matchless life. But someday the true believers in Jesus will not be thus spiritually divided in their attitude before unbelievers. Always we may have diversity of intellectual comprehension and interpretation, even varying degrees of socialization, but lack of spiritual brotherhood is both inexcusable and reprehensible.

170:5.21 (1866.4) Mistake not! there is in the teachings of Jesus an eternal nature which will not permit them forever to remain unfruitful in the hearts of thinking men. The kingdom as Jesus conceived it has to a large extent failed on earth; for the time being, an outward church has taken its place; but you should comprehend that this church is only

nepotpuno razvijenog duhovnog kraljevstva, koja ga nosi kroz ovo materijalno doba i uvodi u duhovnije razdoblje kad Učitelj nauk može uživati puniju priliku za razvoj. Na taj način takozvana kršćanska crkva postaje čahura u kojoj trenutno drijema Isusov koncept kraljevstva. Kraljevstvo božanskog bratstva je još uvijek živo i sigurno se treba probuditi iz tog dugog sna, upravo onako kako se leptir zasigurno i prekrasno javlja iz svojeg manje privlačnog oblika metamorfnog razvoja.

the larval stage of the thwarted spiritual kingdom, which will carry it through this material age and over into a more spiritual dispensation where the Master's teachings may enjoy a fuller opportunity for development. Thus does the so-called Christian church become the cocoon in which the kingdom of Jesus' concept now slumbers. The kingdom of the divine brotherhood is still alive and will eventually and certainly come forth from this long submergence, just as surely as the butterfly eventually emerges as the beautiful unfolding of its less attractive creature of metamorphic development.

POGLAVLJE 171. NA PUTU ZA JERUZALEM

⇨ 170

Knjiga Urantije

172 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 171 NA PUTU ZA JERUZALEM

Sekcije

Uvod

1. ODLAZAK IZ PELE
2. O PRORAČUNU CIJENE
3. PUTOVANJE PEREJOM
4. UČENJA U LIVIASU
5. SLIJEPAC U JERIHONU
6. ISUS KOD ZAKEJA
7. "DOK JE ISUS BIO U PROLAZU"
8. USPOREDBA O FUNTAMA

PAPER 171 ON THE WAY TO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. The Departure from Pella
2. On Counting the Cost
3. The Perean Tour
4. Teaching at Livias
5. The Blind Man at Jericho
6. The Visit to Zaccheus
7. "As Jesus Passed By"
8. Parable of the Pounds

Uvod

DAN nakon nezaboravne propovijedi o "kraljevstvu nebeskom," Isus je objavio da sutradan on i apostoli nameravaju krenuti na Pashu u Jeruzalem, a usput posjetiti više gradova južne Pereje.

Propovijed o kraljevstvu i najava o proslavi Pashe naveli su njegove sljedbenike na ideju da je išao u Jeruzalem utemeljiti zemaljsko kraljevstvo zasnovano na židovskoj prevlasti. Bez obzira što je Isus već bio rekao da kraljevstvo nije bilo materijalno, on nije mogao u potpunosti ukloniti iz umova svojih židovskih slušatelja ideju da je Mesija trebao utvrditi neku vrstu nacionalističke vlasti sa sjedištem u Jeruzalemu.

To što je Isus rekao u svojoj subotnjoj propovijedi samo je još više zbunilo većinu njegovih sljedbenika; samo je mali broj bio prosvjetljen Učiteljevim govorom. Čelnici su razumjeli jedan dio učenja o unutarnjem kraljevstvu, "nebeskom kraljevstvu u čovjeku," ali

INTRODUCTION

171:0.1 (1867.1) THE day after the memorable sermon on "The Kingdom of Heaven," Jesus announced that on the following day he and the apostles would depart for the Passover at Jerusalem, visiting numerous cities in southern Perea on the way.

171:0.2 (1867.2) The address on the kingdom and the announcement that he was going to the Passover set all his followers to thinking that he was going up to Jerusalem to inaugurate the temporal kingdom of Jewish supremacy. No matter what Jesus said about the nonmaterial character of the kingdom, he could not wholly remove from the minds of his Jewish hearers the idea that the Messiah was to establish some kind of nationalistic government with headquarters at Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) What Jesus said in his Sabbath sermon only tended to confuse the majority of his followers; very few were enlightened by the Master's discourse. The leaders understood something of his teachings regarding the inner kingdom, "the kingdom of heaven within you," but

su također znali da je Isus govorio o jednom drugom kraljevstvu u budućnosti i mislili da je sada išao u Jeruzalem da ga uspostavi. Nakon što su bili razočarani u tom očekivanju, kad što su Židovi odbacili Isusa i nakon što je kasnije Jeruzalem doslovce uništen, još uvijek su se držali ove nade, iskreno vjerujući da će Učitelj ubrzo doći natrag na ovaj svijet da u velikoj moći i veličanstvenoj slavi utemelji obećano kraljevstvo.

Bilo je to ovog nedjeljnog poslijepodneva da je Saloma, majka Jakova i Ivana Zebedejeva, došla Isusu u pratnji svoja dva sina, kao da je prilazila nekom orijentalnom vladaru i tražila da joj Isus unaprijed odobri što god poželi. Ali Učitelj joj nije htio ništa obećati; umjesto toga je upitao, "Što hoćeš da učinim?" Tada je odgovorila Saloma: "Učitelju, ako ideš u Jeruzalem da uspostaviš kraljevstvo, unaprijed tražim da mi obećaš da će ovi moji sinovi primiti počasne pozicije, da će jedan sjediti s tvoje desne, a drugi s tvoje lijeve strane u tvom kraljevstvu."

Kad je Isus čuo Salomin zahtjev, on je rekao: "Ženo, ne znaš što tražiš." A onda je, gledajući ravno u oči ova dva častohlepna apostola, rekao: "Zato što vas odavno poznajem i volim, zato što sam živio u kući vaše majke, zato što vas Andrija postavi da uvijek budete uz mene, usuđujete se dopustiti svojoj majci da dođe k meni u tajnosti s ovim nedoličnim zahtjevom. No, dopustite mi da vas pitam: Jeste li u stanju piti kalež koji ću ja piti?" I bez trenutka razmišljanja, Jakov i Ivan su odgovorili, "Učitelju, jesmo." A Isus je rekao: "Ja sam ožalošćen što ne razumijete zašto idemo u Jeruzalem; tugujem što ne razumijete prirodu moga kraljevstva; razočaran sam što ste doveli svoju majku pred mene s ovim zahtjevom; ali znam da me u svojim srcima volite; stoga izjavljujem da ćete zaista piti moj kalež gorčine i da ćete podijeliti moje poniženje, ali hoćete li sjesti meni zdesna ili slijeva, je to nisam ovlašten reći. Takve počasti su rezervirane za one koje odabere moj Otac."

Netko je već pronio vijesti o ovom razgovoru Petru i ostalim apostolima, koji su bili duboko ogorčeni što su Jakov i Ivan tražili takvu prednost nad njima i što su potajno otišli sa svojom majkom da postave takav zahtjev. Kad su apostoli pali u raspravu među sobom, Isus ih je pozvao i rekao: "Vi dobro razumijete kako nežidovski vladari kontroliraju svoje podanike i kako velikaši koriste svoju vlast. Ali tako neće biti u kraljevstvu nebeskom. Tko god želi biti velik među vama, neka prvo postane vaš sluga. Tko god želi biti prvi među vama, neka vam bude poslužitelj. Kažem vam da Sin Čovječji nije došao da mu služe nego

they also knew that he had spoken about another and future kingdom, and it was this kingdom they believed he was now going up to Jerusalem to establish. When they were disappointed in this expectation, when he was rejected by the Jews, and later on, when Jerusalem was literally destroyed, they still clung to this hope, sincerely believing that the Master would soon return to the world in great power and majestic glory to establish the promised kingdom.

171:0.4 (1867.4) It was on this Sunday afternoon that Salome the mother of James and John Zebedee came to Jesus with her two apostle sons and, in the manner of approaching an Oriental potentate, sought to have Jesus promise in advance to grant whatever request she might make. But the Master would not promise; instead, he asked her, "What do you want me to do for you?" Then answered Salome: "Master, now that you are going up to Jerusalem to establish the kingdom, I would ask you in advance to promise me that these my sons shall have honor with you, the one to sit on your right hand and the other to sit on your left hand in your kingdom."

171:0.5 (1867.5) When Jesus heard Salome's request, he said: "Woman, you know not what you ask." And then, looking straight into the eyes of the two honor-seeking apostles, he said: "Because I have long known and loved you; because I have even lived in your mother's house; because Andrew has assigned you to be with me at all times; therefore do you permit your mother to come to me secretly, making this unseemly request. But let me ask you: Are you able to drink the cup I am about to drink?" And without a moment for thought, James and John answered, "Yes, Master, we are able." Said Jesus: "I am saddened that you know not why we go up to Jerusalem; I am grieved that you understand not the nature of my kingdom; I am disappointed that you bring your mother to make this request of me; but I know you love me in your hearts; therefore I declare that you shall indeed drink of my cup of bitterness and share in my humiliation, but to sit on my right hand and on my left hand is not mine to give. Such honors are reserved for those who have been designated by my Father."

171:0.6 (1868.1) By this time someone had carried word of this conference to Peter and the other apostles, and they were highly indignant that James and John would seek to be preferred before them, and that they would secretly go with their mother to make such a request. When they fell to arguing among themselves, Jesus called them all together and said: "You well understand how the rulers of the gentiles lord it over their subjects, and how those who are great exercise authority. But it shall not be so in the kingdom of heaven. Whosoever would be great among you, let him first become your servant. He who would

je došao da služi; a sada idem u Jeruzalem da položim svoj život u vršenju volje Očeve i u službi mojoj braći." Kad su apostoli čuli ove riječi, povukli su se nasamo da se pomole. Te večeri, zahvaljući Petrovim naporima, Jakov i Ivan su se prikladno ispričali desetorici i ponovo stekli naklonost svoje braće.

Tražeci da u Jeruzalemu sjednu Isusu s desne i lijeve strane, Zebedejevi sinovi nisu shvaćali da će za nešto manje od mjesec dana njihov voljeni učitelj posjetiti na rimskom križu razapet između lopova na jednoj i prijestupnika na drugoj strani. A njihova se majka, koja je prisustvovala raspeću, dobro sjećala svog glupog zahtjeva kada je u Peli nesmotreno tražila priznanje za svoje sinove apostole.

1. ODLAZAK IZ PELE

U ponedjeljak prijepodne, 13. ožujka, Isus i njegovih dvanaest apostola su konačno napustili logor u Peli i krenuli prema jugu u obilazak gradova južne Pereje, gdje su još uvijek radili Abnerovi suradnici. Proveli su više od dva tjedna među sedamdesetoricom i onda otišli direktno u Jeruzalem na Pashu.

Kad je Učitelj napustio Pelu, za njim su pošli i učenici koji su bili utaboreni s apostolima, kojih je bilo oko tisuću. Otprilike polovica ga je napustila na gazu Jordana na putu za Jerihon kad su čuli da je išao u Hešbon i nakon što je održao propovijed o "računanju cijene." Oni su otišli direktno u Jeruzalem, dok ga je druga polovica pratila još dva tjedna, dok je bio u posjeti gradovima južne Pereje.

Uopćeno, većina Isusovih neposrednih sljedbenika je shvatila da je tabor u Peli bio napušten, ali su stvarno mislili da je to značilo da je njihov Učitelj napokon namjeravao otići u Jeruzalem i položiti pravo na Davidovo prijestolje. Velika većina njegovih sljedbenika nikada nije bila u stanju shvatiti bilo koji drugi koncept nebeskog kraljevstva; bez obzira čemu ih je on učio, oni nisu htjeli odustati od ove židovske ideje o kraljevstvu.

Postupajući po uputama apostola Andrije, David Zebedejev je zatvorio gostilište u Peli u srijedu, 15. ožujka. U ovom trenutku tu je bilo smješteno gotovo četiri tisuće posjetitelja, a to nije uključivalo više od tisuću smještenih s apostolima u krilu poznatom kao učiteljsko gostilište, koji su krenuli na jug s Isusom i dvanaesticom. Koliko god mu je to bilo mrsko, David je prodao svu opremu većem broju kupaca i ponio novce u Jeruzalem gdje ih je kasnije predao

be first in the kingdom, let him become your minister. I declare to you that the Son of Man came not to be ministered to but to minister; and I now go up to Jerusalem to lay down my life in the doing of the Father's will and in the service of my brethren." When the apostles heard these words, they withdrew by themselves to pray. That evening, in response to the labors of Peter, James and John made suitable apologies to the ten and were restored to the good graces of their brethren.

171:0.7 (1868.2) In asking for places on the right hand and on the left hand of Jesus at Jerusalem, the sons of Zebedee little realized that in less than one month their beloved teacher would be hanging on a Roman cross with a dying thief on one side and another transgressor on the other side. And their mother, who was present at the crucifixion, well remembered the foolish request she had made of Jesus at Pella regarding the honors she so unwisely sought for her apostle sons.

1. THE DEPARTURE FROM PELLA

171:1.1 (1868.3) On the forenoon of Monday, March 13, Jesus and his twelve apostles took final leave of the Pella encampment, starting south on their tour of the cities of southern Perea, where Abner's associates were at work. They spent more than two weeks visiting among the seventy and then went directly to Jerusalem for the Passover.

171:1.2 (1868.4) When the Master left Pella, the disciples encamped with the apostles, about one thousand in number, followed after him. About one half of this group left him at the Jordan ford on the road to Jericho when they learned he was going over to Heshbon, and after he had preached the sermon on "Counting the Cost." They went on up to Jerusalem, while the other half followed him for two weeks, visiting the towns in southern Perea.

171:1.3 (1868.5) In a general way, most of Jesus' immediate followers understood that the camp at Pella had been abandoned, but they really thought this indicated that their Master at last intended to go to Jerusalem and lay claim to David's throne. A large majority of his followers never were able to grasp any other concept of the kingdom of heaven; no matter what he taught them, they would not give up this Jewish idea of the kingdom.

171:1.4 (1868.6) Acting on the instructions of the Apostle Andrew, David Zebedee closed the visitors' camp at Pella on Wednesday, March 15. At this time almost four thousand visitors were in residence, and this does not include the one thousand and more persons who sojourned with the apostles at what was known as the teachers' camp, and who went south with Jesus and the twelve. Much as David disliked to do it, he sold the entire equipment to numerous buyers and

u ruke Jude Iskariota.

David je bio prisutan u Jeruzalemu tijekom posljednjeg, tragičnog tjedna i nakon raspeća poveo svoju majku natrag u Betsaidu. Dok je čekao Isusa i apostole, David je navratio kod Lazara u Betaniji i bio jako uzrujan načinom na koji su farizeji počeli progoniti i maltretirati Lazara nakon njegovog uskrsnuća. Andrija je uputio Davida da prekine glasničku službu; to su svi protumačili kao znak skore uspostave kraljevstva u Jeruzalemu. Kako nije imao drugog posla, David je odlučio postati samozvani branitelj Lazara, sve dok predmet njegove zaštite nije pobjegao u Filadelfiju. U skladu s tim, negdje nakon uskrsnuća i nakon smrti svoje majke, David je prvo pomogao Marti i Mariji da zbrinu svoje nekretnine; a ondje je, u suradnji s Abnerom i Lazarom, proveo ostatak svog života kao financijski nadglednik svih tih velikih interesa kraljevstva s središtem u Filadelfiji tijekom Abnerova života.

Nedugo nakon uništenja Jeruzalema, Antiohija je postala sjedište *pavlinskog kršćanstva*, dok je Filadelfija ostala središtem *abnerijskog kraljevstva nebeskog*. Iz Antiohije se Pavlova verzija Isusovih učenja i učenja o Isusu proširila cijelim zapadnim svijetom; iz Filadelfije misionari su proširili abnerijansku verziju kraljevstva nebeskog po Mezopotamiji i Arabiji, gdje su kasnije ovi beskompromisni izaslanici Isusovih učenja preplavljeni naglim usponom islama.

2. O PRORAČUNU CIJENE

Kad su Isus i njegovih gotovo tisuću sljedbenika stigli u betanijski gaz preko Jordana koji je ponekad nazivan Betbara, njegovi su učenici počeli shvaćati da on nije išao direktno u Jeruzalem. Dok su oklijevali i raspravljali se među sobom, Isus se popeo na visoki obronak stijene i isporučio govor koji je postao poznat kao "proračun cijene." Učitelj je rekao:

"Koji me od vas hoće slijediti od sada, mora biti spreman platiti cijenu svesrdnog zalaganja vršenju volje Oca mojega. Ako želite biti moji učenici, morate biti spremni da se odreknete oca, majke, žene, djece, braće i sestara. Ako tko sada hoće biti moj učenik, mora biti spreman čak i život

proceeded with the funds to Jerusalem, subsequently turning the money over to Judas Iscariot.

171:1.5 (1869.1) David was present in Jerusalem during the tragic last week, taking his mother back with him to Bethsaida after the crucifixion. While awaiting Jesus and the apostles, David stopped with Lazarus at Bethany and became tremendously agitated by the manner in which the Pharisees had begun to persecute and harass him since his resurrection. Andrew had directed David to discontinue the messenger service; and this was construed by all as an indication of the early establishment of the kingdom at Jerusalem. David found himself without a job, and he had about decided to become the self-appointed defender of Lazarus when presently the object of his indignant solicitude fled in haste to Philadelphia. Accordingly, sometime after the resurrection and also after the death of his mother, David betook himself to Philadelphia, having first assisted Martha and Mary in disposing of their real estate; and there, in association with Abner and Lazarus, he spent the remainder of his life, becoming the financial overseer of all those large interests of the kingdom which had their center at Philadelphia during the lifetime of Abner.

171:1.6 (1869.2) Within a short time after the destruction of Jerusalem, Antioch became the headquarters of *Pauline Christianity*, while Philadelphia remained the center of the *Abnerian kingdom of heaven*. From Antioch the Pauline version of the teachings of Jesus and about Jesus spread to all the Western world; from Philadelphia the missionaries of the Abnerian version of the kingdom of heaven spread throughout Mesopotamia and Arabia until the later times when these uncompromising emissaries of the teachings of Jesus were overwhelmed by the sudden rise of Islam.

2. ON COUNTING THE COST

171:2.1 (1869.3) When Jesus and the company of almost one thousand followers arrived at the Bethany ford of the Jordan sometimes called Bethabara, his disciples began to realize that he was not going directly to Jerusalem. While they hesitated and debated among themselves, Jesus climbed upon a huge stone and delivered that discourse which has become known as "Counting the Cost." The Master said:

171:2.2 (1869.4) "You who would follow after me from this time on, must be willing to pay the price of wholehearted dedication to the doing of my Father's will. If you would be my disciples, you must be willing to forsake father, mother, wife, children, brothers, and sisters. If any one of you would now be my disciple, you must be willing to

svoj da izgubi kao što se Sin Čovječji sprema ponuditi svoj život za završetak misije vršenja Očeve volje na zemlji i u tijelu.

"Ako niste spremni platiti punu cijenu, teško možete biti moji učenici. Prije nego što pođete dalje, svaki od vas treba sjesti i proračunati cijenu koju mora platiti da bude moj učenik. Tko od vas, kad hoće da sagradi kulu na nekoj parceli, najprije ne sjedne da proračuna cijenu da vidi ima li dovoljno novaca da dovrši gradnju? Ako ne budete tako izračunali cijenu radova, nakon što položite temelje, možda ćete otkriti da niste u mogućnosti završiti to što ste započeli, pa će vam se rugati susjedi i govoriti: 'Evo, ovaj čovjek počeo graditi, a nije u mogućnosti da dovrši ono što je započeo.' Opet, koji kralj, kad se sprema da zarati s drugim kraljem, najprije ne sjedne i ispita da li će biti u stanju, s deset tisuća, da presretne onoga koji ide na nj s dvadeset? Ako kralj ne može sebi priuštiti da susretne svoga neprijatelja jer nije pripremljen, poslat će izaslanstvo do ovog drugog kralja, čak i dok je još daleko, tražeći uvjete za očuvanje mira.

"Sada, dakle, mora svaki od vas sjesti i proračunati cijenu koji će platiti kao moj učenik. Od sada me više ne možete slijediti, slušati učenja i promatrati djela; morate se suočiti s gorkim progonima i svjedočiti za ovo evanđelje uoči najbolnijih razočaranja. Ako se niste voljni odreći svega što jeste i posvetiti cijelo svoje imanje, onda niste dostojni biti moji učenici. Ako ste u svom srcu već izvojevali pobjedu nad samim sobom, ne trebate strahovati od te vanjske pobjede koju ćete s vremenom neminovno postići nakon što Sin Čovječji bude odbijen od strane velikih svećenika i saduceja i predan u ruke podrugljivih nevjernika.

"Došlo je vrijeme da se preispitate i da sebi priznate koji su vaši motivi kad želite biti moji učenici. Ako težite časti i slavi, ako su vaše misli svjetovne, vi ste kao sol koja je izgubila okus. A kada obljetavi ono što se cijeni zbog okusa, čime će se ono osoliti? Takav je začim beskoristan; jedino se baca u otpad. Upozoravam vas da se mirno vratite u svoje domove ako niste spremni sa mnom ispiti kalež koji nam se sprema. Opet vam kažem da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta, ali mi nećete vjerovati. Tko ima uši neka čuje što govorim."

Kad je to rekao Isus je s dvanaesticom krenuo za Hešbon, a za njim je išlo nekih pet stotina učenika. Nedugo zatim je druga polovica mnoštva otišla u Jeruzalem. Njegovi su apostoli i vodeći učenici mnogo razmišljali o tim riječima, dok su se još uvijek držali uvjerenja da, nakon

give up even your life just as the Son of Man is about to offer up his life for the completion of the mission of doing the Father's will on earth and in the flesh.

171:2.3 (1869.5) "If you are not willing to pay the full price, you can hardly be my disciple. Before you go further, you should each sit down and count the cost of being my disciple. Which one of you would undertake to build a watchtower on your lands without first sitting down to count up the cost to see whether you had money enough to complete it? If you fail thus to reckon the cost, after you have laid the foundation, you may discover that you are unable to finish that which you have begun, and therefore will all your neighbors mock you, saying, 'Behold, this man began to build but was unable to finish his work.' Again, what king, when he prepares to make war upon another king, does not first sit down and take counsel as to whether he will be able, with ten thousand men, to meet him who comes against him with twenty thousand? If the king cannot afford to meet his enemy because he is unprepared, he sends an embassy to this other king, even when he is yet a great way off, asking for terms of peace.

171:2.4 (1879.1) "Now, then, must each of you sit down and count the cost of being my disciple. From now on you will not be able to follow after us, listening to the teaching and beholding the works; you will be required to face bitter persecutions and to bear witness for this gospel in the face of crushing disappointment. If you are unwilling to renounce all that you are and to dedicate all that you have, then are you unworthy to be my disciple. If you have already conquered yourself within your own heart, you need have no fear of that outward victory which you must presently gain when the Son of Man is rejected by the chief priests and the Sadducees and is given into the hands of mocking unbelievers.

171:2.5 (1879.2) "Now should you examine yourself to find out your motive for being my disciple. If you seek honor and glory, if you are worldly minded, you are like the salt when it has lost its savor. And when that which is valued for its saltiness has lost its savor, wherewith shall it be seasoned? Such a condiment is useless; it is fit only to be cast out among the refuse. Now have I warned you to turn back to your homes in peace if you are not willing to drink with me the cup which is being prepared. Again and again have I told you that my kingdom is not of this world, but you will not believe me. He who has ears to hear let him hear what I say."

171:2.6 (1879.3) Immediately after speaking these words, Jesus, leading the twelve, started off on the way to Heshbon, followed by about five hundred. After a brief delay the other half of the multitude went on up to Jerusalem. His apostles, together with the leading disciples, thought much about

ovog kratkog razdoblja nedaća i iskušenja, sigurno treba doći do uspostave kraljevstva manje ili više u skladu s njihovim duboko uvriježenim nadama.

3. PUTOVANJE PEREJOM

Već više od dva tjedna, praćeni skupinom od nekoliko stotina učenika, Isus i dvanaesticu su putovali po južnoj Pereji, u posjeti svim gradove u kojima su radila sedamdesetorica. Mnogi nežidovi su živjeli na ovom području, a budući da su ovi rijetko išli u Jeruzalem na blagdan Pashe, glasnici kraljevstva su mogli nastaviti sa svojim poslovima poučavanja i propovijedanja.

Isus je sreo Abnera u Hešbonu, a Andrija je izvijestio sedamdesetoricu da ne prekidaju rad tijekom blagdana Pashe; Isus je savjetovao poslanike da trebaju nastaviti s radom ni malo se ne obazirući na ono što se trebalo dogoditi u Jeruzalemu. On je također savjetovao Abera da dopusti korpusu žena, ono barem ženama koje to žele, da odu na Pashu u Jeruzalem. A to je bio zadnji put da je Abner vidio Isusa u tijelu. Njegov je oproštaj Abneru bio: "Sine moj, znam da ćeš biti vjeran kraljevstvu i molim Oca da ti da mudrosti da voliš i razumiješ svoju braću."

Dok su putovali od grada do grada, veći broj njihovih sljedbenika ih je napustio da ode u Jeruzalem, tako da se u vrijeme kad je Isus krenuo na Pashu, broj onih koji su ih slijedili smanjio na manje od dvije stotine.

Apostoli su shvatili da Isus ide u Jeruzalem na Pashu. Oni su znali da je Veliko vijeće počelo raznositi poruku svim Izraelcima da je Isus bio osuđen na smrt i usmjeravati sve koji su znali gdje se nalazi da obavijeste Veliko vijeće; a ipak, unatoč svemu tome, oni nisu bili toliko uznemireni kao kad je u Filadelfiji objavio da ide u Betaniju posjetiti Lazara. Ova promjena stava od intenzivnog straha do stanja prigušenog očekivanja je prije svega bila izazvana Lazarevim uskrsnućem. Oni su došli do zaključka da je Isus mogao, u slučaju nužde, nametnuti svoju božansku moć i postidjeti svoje neprijatelje. Ova im je nada, kao i njihova dublja i zrelija vjera u duhovnu nadmoć Učitelja, dala spoljašnju hrabrost pred njihovim neposrednim sljedbenicima, koji su sada bili spremni da ih slijede u Jeruzalem unatoč tome što je Veliko vijeće otvoreno proglasilo da on mora umrijeti.

Većina apostola i mnogo učenika iz užeg kruga, nisu vjerovali da je bilo moguće da Isus umre; vjerovali su da je bio "uskrsnuće i život" i

these words, but still they clung to the belief that, after this brief period of adversity and trial, the kingdom would certainly be set up somewhat in accordance with their long-cherished hopes.

3. THE PEREAN TOUR

171:3.1 (1870.4) For more than two weeks Jesus and the twelve, followed by a crowd of several hundred disciples, journeyed about in southern Perea, visiting all of the towns wherein the seventy labored. Many gentiles lived in this region, and since few were going up to the Passover feast at Jerusalem, the messengers of the kingdom went right on with their work of teaching and preaching.

171:3.2 (1870.5) Jesus met Abner at Heshbon, and Andrew directed that the labors of the seventy should not be interrupted by the Passover feast; Jesus advised that the messengers should go forward with their work in complete disregard of what was about to happen at Jerusalem. He also counseled Abner to permit the women's corps, at least such as desired, to go to Jerusalem for the Passover. And this was the last time Abner ever saw Jesus in the flesh. His farewell to Abner was: "My son, I know you will be true to the kingdom, and I pray the Father to grant you wisdom that you may love and understand your brethren."

171:3.3 (1870.6) As they traveled from city to city, large numbers of their followers deserted to go on to Jerusalem so that, by the time Jesus started for the Passover, the number of those who followed along with him day by day had dwindled to less than two hundred.

171:3.4 (1871.1) The apostles understood that Jesus was going to Jerusalem for the Passover. They knew that the Sanhedrin had broadcast a message to all Israel that he had been condemned to die and directing that anyone knowing his whereabouts should inform the Sanhedrin; and yet, despite all this, they were not so alarmed as they had been when he had announced to them in Philadelphia that he was going to Bethany to see Lazarus. This change of attitude from that of intense fear to a state of hushed expectancy was mostly because of Lazarus's resurrection. They had reached the conclusion that Jesus might, in an emergency, assert his divine power and put to shame his enemies. This hope, coupled with their more profound and mature faith in the spiritual supremacy of their Master, accounted for the outward courage displayed by his immediate followers, who now made ready to follow him into Jerusalem in the very face of the open declaration of the Sanhedrin that he must die.

171:3.5 (1871.2) The majority of the apostles and many of his inner disciples did not believe it possible for Jesus to die; they, believing that he

smatrali ga besmrtnikom koji je nadišao smrt.

was "the resurrection and the life," regarded him as immortal and already triumphant over death.

4. UČENJA U LIVIASU

U srijedu navečer, 29. ožujka, Isus i njegovi sljedbenici su se utaborili kod Liviasa na putu za Jeruzalem, po završetku turneje po gradovima južne Perea. Tijekom ove noći u Liviasu, Šimun Revnitelj i Šimun Petar, koji su uredili da se na ovom mjestu u njihove ruke izruči više od stotinu mačeva, primili to oružje i podijelili u ruke svih koji su ga htjeli prihvatiti i potajno nositi ispod plašteva. Šimun Petar je još uvijek nosio svoj mač prilikom Učiteljeve izdaje u vrtu one noći.

Rano u četvrtak ujutro, prije nego što su se ostali probudili, Isus je pozvao Andriju i rekao: "Probudi svoju braću! Imam im nešto reći." Isus je znao o mačevima i znao je koji su apostoli primili i nosili oružje, ali im nikada nije otkrio da je znao takve stvari. Kad je Andrija pozvao svoje suradnike i oni se okupili po strani, Isus je rekao: "Moja djeco, vi ste bili sa mnom dugo vremena, a ja sam vas učio o mnogim stvarima koje su vam potrebne u ovo vrijeme, ali vas sada upozoravam da ne stavljate svoje povjerenje u neizvjesnosti tijela niti u slabosti ljudske obrane od suđenja i iskušenja koje je pred nama. Okupio sam vas ovdje da vam nasamo kažem da idemo u Jeruzalem, a znate da je tamo Sin Čovječji već osuđen na smrt. Opet vam govorim da će Sin Čovječji biti predan u ruke glavarova svećeničkih i vjerskih vladara; da će ga oni osuditi na smrt i predati u ruke pogana. A oni će izrugivati Sina Čovječjeg, na njega pljuvati i bičevati ga, i predati ga na smrt. A kada oni ubiju Sina Čovječjeg, nek vas to ne plaši, jer ja izjavljujem da će na treći dan on ustati. Pazite na sebe i sjetite se da sam vam već sve ovo rekao."

Apostoli su opet bili zadivljeni, zapanjeni; ali oni nisu mogli sami sebe primorati da doslovno protumače njegove riječi; nisu mogli shvatiti da je Učitelj mislio upravo ono što je rekao. Bili su toliko zaslijepljeni svojim upornim vjerovanjem u vremensko kraljevstvo na zemlji sa sjedištem u Jeruzalemu, da jednostavno nisu mogli - nisu htjeli - sami sebi dopustiti da prihvate Isusove riječi kao doslovne. Cijeli su dan razmišljali o mogućem značenju takvih čudnih izjava. Ali nitko se od njih nije usudio da mu postavi i jedno pitanje ovim izjavama. Tek nakon njegove smrti su se ovi zbunjeni apostoli probudili u spoznaji da je Učitelj

4. TEACHING AT LIVIAS

171:4.1 (1871.3) On Wednesday evening, March 29, Jesus and his followers encamped at Livias on their way to Jerusalem, after having completed their tour of the cities of southern Perea. It was during this night at Livias that Simon Zelotes and Simon Peter, having conspired to have delivered into their hands at this place more than one hundred swords, received and distributed these arms to all who would accept them and wear them concealed beneath their cloaks. Simon Peter was still wearing his sword on the night of the Master's betrayal in the garden.

171:4.2 (1871.4) Early on Thursday morning before the others were awake, Jesus called Andrew and said: "Awaken your brethren! I have something to say to them." Jesus knew about the swords and which of his apostles had received and were wearing these weapons, but he never disclosed to them that he knew such things. When Andrew had aroused his associates, and they had assembled off by themselves, Jesus said: "My children, you have been with me a long while, and I have taught you much that is needful for this time, but I would now warn you not to put your trust in the uncertainties of the flesh nor in the frailties of man's defense against the trials and testing which lie ahead of us. I have called you apart here by yourselves that I may once more plainly tell you that we are going up to Jerusalem, where you know the Son of Man has already been condemned to death. Again am I telling you that the Son of Man will be delivered into the hands of the chief priests and the religious rulers; that they will condemn him and then deliver him into the hands of the gentiles. And so will they mock the Son of Man, even spit upon him and scourge him, and they will deliver him up to death. And when they kill the Son of Man, be not dismayed, for I declare that on the third day he shall rise. Take heed to yourselves and remember that I have forewarned you."

171:4.3 (1871.5) Again were the apostles amazed, stunned; but they could not bring themselves to regard his words as literal; they could not comprehend that the Master meant just what he said. They were so blinded by their persistent belief in the temporal kingdom on earth, with headquarters at Jerusalem, that they simply could not — would not — permit themselves to accept Jesus' words as literal. They pondered all that day as to what the Master could mean by such strange pronouncements. But none of them dared to ask him a question concerning these statements. Not until after his death did these bewildered apostles

razgovarao s njima otvoreno i direktno u očekivanju svoga raspeća.

Bilo je to ovdje u Liviasu, odmah nakon doručka, da je neki prijateljski farizej došao Isusu i rekao: "Bježi odavde, jer se Herod koji je već ubio Ivana, sada sprema da te ubije. On strahuje da se narod ne podigne i odlučio te ubiti. Ovo te upozoravam da možeš pobjeći."

To je djelomično bilo istina. Uskrsnuće Lazara je uplašilo i uznemirilo Herodu, a znajući da se Veliko vijeće usudilo osuditi Isusa čak i prije suđenja, Herod je bio odlučan ubiti Isusa ili ga istjerati iz svoje domene. On je zapravo želio učiniti potonje, jer je od njega tako strahovao da se nadao da neće biti primoran da ga ubije.

Kad je Isus čuo što su farizeji imali reći, on je odgovorio: "Ja dobro znam o Herodu i njegovu strahu od ovog evanđelja kraljevstva. Ali nemojte grijehiti, on bi puno radije da Sin Čovječji pođe u Jeruzalem i da pati i umre u rukama velikih svećenika; on se ne žuri, nakon što je okaljao ruke Ivanovom krvlju, biti odgovoran za smrt Sina Čovječjeg. Idite i recite toj lisici da Sin Čovječji danas propovijeda u Pereji, sutra ide u Judeju, a nakon nekoliko dana će biti savršen u svojoj misiji na zemlji i spreman da se usigne Ocu."

Isus se zatim okrenuo prema svojim apostolima i rekao: "Od davnina su proroci ubijani u Jeruzalemu, tako da dolikuje Sinu Čovječjem da ode u grad u kojem je kuća Očeva da sebe ponudi kao cijena za ljudsku zadrstost i kao rezultat religioznih predrasuda i duhovne sljepoče. Jeruzaleme, Jeruzaleme, koji ubijaš proroke i kamenuješ učitelje istine! Koliko puta htjedoh okupiti tvoju djecu kao što kvočka okuplja svoje piliće pod krila, ali vi to ne htjedoste! Evo, vaša će vam kuća uskoro biti pusta! Mnogo puta ćete me htjeti vidjeti, ali tako neće biti. Tražit ćete me, ali me nećete naći." A kad je završio, okrenuo se prema okupljenima i rekao: "Ipak, pođimo u Jeruzalem da prisustvujemo Pashi i učinimo ono što nam pristaje u ispunjenju volje Oca na nebesima."

Bila je to zbunjena i pometena skupina vjernika koja je ovom prilikom pratila Isusa u Jerihon. Apostoli su mogli razaznati samo određenu notu konačnog trijumfa u Isusovim izjavama u vezi kraljevstvu; oni jednostavno nisu mogli sami sebe dovesti do točke gdje su bili spremni shvatiti upozorenja o predstojećim događajima. Kada je Isus rekao da će "uskrsnuti treći dan," oni su tumačili ove riječi kao najavu

wake up to the realization that the Master had spoken to them plainly and directly in anticipation of his crucifixion.

171:4.4 (1872.1) It was here at Livias, just after breakfast, that certain friendly Pharisees came to Jesus and said: "Flee in haste from these parts, for Herod, just as he sought John, now seeks to kill you. He fears an uprising of the people and has decided to kill you. We bring you this warning that you may escape."

171:4.5 (1872.2) And this was partly true. The resurrection of Lazarus frightened and alarmed Herod, and knowing that the Sanhedrin had dared to condemn Jesus, even in advance of a trial, Herod made up his mind either to kill Jesus or to drive him out of his domains. He really desired to do the latter since he so feared him that he hoped he would not be compelled to execute him.

171:4.6 (1872.3) When Jesus heard what the Pharisees had to say, he replied: "I well know about Herod and his fear of this gospel of the kingdom. But, mistake not, he would much prefer that the Son of Man go up to Jerusalem to suffer and die at the hands of the chief priests; he is not anxious, having stained his hands with the blood of John, to become responsible for the death of the Son of Man. Go you and tell that fox that the Son of Man preaches in Perea today, tomorrow goes into Judea, and after a few days, will be perfected in his mission on earth and prepared to ascend to the Father."

171:4.7 (1872.4) Then turning to his apostles, Jesus said: "From olden times the prophets have perished in Jerusalem, and it is only befitting that the Son of Man should go up to the city of the Father's house to be offered up as the price of human bigotry and as the result of religious prejudice and spiritual blindness. O Jerusalem, Jerusalem, which kills the prophets and stones the teachers of truth! How often would I have gathered your children together even as a hen gathers her own brood under her wings, but you would not let me do it! Behold, your house is about to be left to you desolate! You will many times desire to see me, but you shall not. You will then seek but not find me." And when he had spoken, he turned to those around him and said: "Nevertheless, let us go up to Jerusalem to attend the Passover and do that which becomes us in fulfilling the will of the Father in heaven."

171:4.8 (1872.5) It was a confused and bewildered group of believers who this day followed Jesus into Jericho. The apostles could discern only the certain note of final triumph in Jesus' declarations regarding the kingdom; they just could not bring themselves to that place where they were willing to grasp the warnings of the impending setback. When Jesus spoke of "rising on the third day," they seized upon this statement as signifying a

sigurnog trijumfa kraljevstva odmah nakon neugodnog preliminarog okršaja sa židovskim vjerskim vođama. "Treći dan" je uobičajeni židovski izraz koji znači "s vremenom" ili "ubrzo nakon toga." Kada je Isus govorio o "dizanju," mislili su da je govorio o "dizanju kraljevstva."

Isus je bio prihvaćen od strane tih vjernika kao Mesija, a Židovi su bili slabo upoznati s patnjama Mesije. Oni nisu razumjeli da je Isus trebao ostvariti svojom smrću mnoge stvari koje nije mogao postići svojim životom. Iako je uskrsnuće Lazara navelo apostole na strah od ulaska u Jeruzalem, sjećanje na ovo preobraženje je bilo to što je podržavalo Učitelja u ovom teškom razdoblju njegova darivanja.

5. SLIJEPAC U JERIHONU

Kasno poslijepodne u četvrtak, 30. ožujka, Isus i njegovi apostoli, za kojima je išlo nekih dvije stotine sljedbenika, su prišli zidovima Jerihona. Kad su došli blizu gradskih vrata, zatekli su veliki broj prosjaka, a među njima i jednog Bartimeja, starijeg čovjeka koji je bio slijep od svoje mladosti. Ovaj je slijepi prosjak puno čuo o Isusu i znao o ozdravljenju slijepog Jošije u Jeruzalemu. On nije znao da se Isus spremao doći u posljednji posjet Jerihonu sve do odlaska u Betaniju. Bartimej je odlučio da neće dopustiti da Isus posjeti Jerihon a da mu se ne obrati tražeći obnovu vida.

Vijesti o Isusovom dolasku su se proširile Jerihonom, tako da su se stotine stanovnika sjatile da mu dođu u susret. Kada se to veliko mnoštvo vraćalo u grad u pratnji Učitelja, Bartimej, koji je čuo njihovu galamu, je znao da se događa nešto neobično, pa je pitao one koji su stajali pored njega što se to događalo. A jedan od prosjaka je odgovorio: "To prolazi Isus Nazarećanin." Kad je Bartimej čuo da je Isus bio u blizini, počeo je plakati naglas, "Isuse, Isuse, smiluj mi se!" A kako je nastavio vikati sve glasnije i glasnije, neki od onih u neposrednoj blizini Isusa su prišli da ga opomenu, tražeći da se stiša; ali od toga nije bilo koristi; on je samo vikao još glasnije.

Isus je zastao kad je čuo gdje slijepac viče. A kad ga je vidio, rekao je svojim prijateljima: "Dovedi ovog čovjeka pred mene." A oni su otišli do Bartimeja, govoreći: "Raduj se; dođi s nama jer te Gospodin poziva." Kad je Bartimej čuo te riječi, bacio je u stranu svoj ogrtač i skočio posred ceste, dok su ga oni u blizini vodili Isusu. Obrćajući se Bartimeju, Isus je rekao: "Što

sure triumph of the kingdom immediately following an unpleasant preliminary skirmish with the Jewish religious leaders. The "third day" was a common Jewish expression signifying "presently" or "soon thereafter." When Jesus spoke of "rising," they thought he referred to the "rising of the kingdom."

171:4.9 (1872.6) Jesus had been accepted by these believers as the Messiah, and the Jews knew little or nothing about a suffering Messiah. They did not understand that Jesus was to accomplish many things by his death which could never have been achieved by his life. While it was the resurrection of Lazarus that nerved the apostles to enter Jerusalem, it was the memory of the transfiguration that sustained the Master at this trying period of his bestowal.

5. THE BLIND MAN AT JERICO

171:5.1 (1873.1) Late on the afternoon of Thursday, March 30, Jesus and his apostles, at the head of a band of about two hundred followers, approached the walls of Jericho. As they came near the gate of the city, they encountered a throng of beggars, among them one Bartimeus, an elderly man who had been blind from his youth. This blind beggar had heard much about Jesus and knew all about his healing of the blind Josiah at Jerusalem. He had not known of Jesus' last visit to Jericho until he had gone on to Bethany. Bartimeus had resolved that he would never again allow Jesus to visit Jericho without appealing to him for the restoration of his sight.

171:5.2 (1873.2) News of Jesus' approach had been heralded throughout Jericho, and hundreds of the inhabitants flocked forth to meet him. When this great crowd came back escorting the Master into the city, Bartimeus, hearing the heavy tramping of the multitude, knew that something unusual was happening, and so he asked those standing near him what was going on. And one of the beggars replied, "Jesus of Nazareth is passing by." When Bartimeus heard that Jesus was near, he lifted up his voice and began to cry aloud, "Jesus, Jesus, have mercy upon me!" And as he continued to cry louder and louder, some of those near to Jesus went over and rebuked him, requesting him to hold his peace; but it was of no avail; he cried only the more and the louder.

171:5.3 (1873.3) When Jesus heard the blind man crying out, he stood still. And when he saw him, he said to his friends, "Bring the man to me." And then they went over to Bartimeus, saying: "Be of good cheer; come with us, for the Master calls for you." When Bartimeus heard these words, he threw aside his cloak, springing forward toward the center of the road, while those near by guided him to Jesus. Addressing Bartimeus, Jesus said:

hoćeš da ti učinim?" Tada je odgovorio slijepac: "Ja bih da progledam." A kad je Isus čuo taj zahtjev i vidio njegovu vjeru, on je rekao: "Ti ćeš progledati; idi svojim putem; tvoja te vjera ozdravila." Odmah je progledao i ostao uz Isusa slaveći Boga sve do narednog dana kad se Učitelj uputio za Jeruzalem, a potom je otišao ispred mnoštva da svima proglasi kako mu je vid obnovljen u Jerihonu.

"What do you want me to do for you?" Then answered the blind man, "I would have my sight restored." And when Jesus heard this request and saw his faith, he said: "You shall receive your sight; go your way; your faith has made you whole." Immediately he received his sight, and he remained near Jesus, glorifying God, until the Master started on the next day for Jerusalem, and then he went before the multitude declaring to all how his sight had been restored in Jericho.

6. ISUS KOD ZAKEJA

Kad je Učiteljeva povorka ušla u Jerihon, bilo je to blizu zalaska sunca i on je namjeravao tu prenočiti. Kad je Učitelj prošao pored carinarnice, tu se zatekao Zakej, glavni carinik, koji je mnogo želio vidjeti Isusa. Taj je glavni carinik bio vrlo bogat i mnogo je čuo o tom proroku iz Galileje. Odlučio je da će vidjeti o kakvom se tu čovjeku radi sljedeći put kad se Isus zadesi u posjeti Jerihonu; u skladu s tim, Zakej se pokušavao progurati kroz svjetinu, ali bilo je tu puno ljudi, a kako je on bio kratkog stasa, nije ga mogao vidjeti. I tako je glavni carinik išao za svjetinom sve dok nisu došli u neposrednu blizinu centra grada, nedaleko od njegove kuće. Kad je vidio da neće biti u stanju prodrijeti kroz gomilu i misleći da je Isus namjeravao poći kroz grad a da tu ne prenoći, potrčao je i popeo se na smokvu čije su grane visile nad kolnikom. Znao je da će na taj način moći vidjeti Učitelja dok je ovaj prolazio kroz grad. I nije bio razočaran, jer je prolazeći pored njega Isus zastao i gledajući Zakeja, rekao: "Zakej, brzo siđi, jer mi je večeras proboraviti u tvojoj kući." Ovaj je gotovo pao s drveta u žurbi da se spusti i idući do Isusa izrazio veliku radost što je Učitelj bio spreman prenočiti u njegovoj kući.

Odmah su otišli u dom Zakeja, a oni koji su živjeli u Jerihonu su bili jako iznenađeni što je Isus pristao da proboravi u kući glavnog carinika. Čak i dok su Učitelj i njegovi apostoli govorili sa Zakejem pred vratima njegove kuće, jedan je od jerihonskih farizeja koji ji stajao u blizini, rekao: "Vidite kako je ovaj čovjek otišao proboraviti s grešnikom, otpadnikom među sinovima Abrahama, koji je razbojnik i pljačkaš vlastitog naroda." A kad je Isus to čuo, on je pogledao Zakeja i nasmiješio se. Tada je Zakej stao na stolcu i rekao: "Ljudi iz Jerihona, čujte me! Ja mogu biti carinik i grešnik, ali je veliki Učitelj došao da prenoći u mojoj kući; i prije nego što u nju uđe, kažem vam da ću darovati polovicu svoga imanja za siromašne, a

6. THE VISIT TO ZACCHEUS

171:6.1 (1873.4) When the Master's procession entered Jericho, it was nearing sundown, and he was minded to abide there for the night. As Jesus passed by the customs house, Zaccheus the chief publican, or tax collector, happened to be present, and he much desired to see Jesus. This chief publican was very rich and had heard much about this prophet of Galilee. He had resolved that he would see what sort of a man Jesus was the next time he chanced to visit Jericho; accordingly, Zaccheus sought to press through the crowd, but it was too great, and being short of stature, he could not see over their heads. And so the chief publican followed on with the crowd until they came near the center of the city and not far from where he lived. When he saw that he would be unable to penetrate the crowd, and thinking that Jesus might be going right on through the city without stopping, he ran on ahead and climbed up into a sycamore tree whose spreading branches overhung the roadway. He knew that in this way he could obtain a good view of the Master as he passed by. And he was not disappointed, for, as Jesus passed by, he stopped and, looking up at Zaccheus, said: "Make haste, Zaccheus, and come down, for tonight I must abide at your house." And when Zaccheus heard these astonishing words, he almost fell out of the tree in his haste to get down, and going up to Jesus, he expressed great joy that the Master should be willing to stop at his house.

171:6.2 (1874.1) They went at once to the home of Zaccheus, and those who lived in Jericho were much surprised that Jesus would consent to abide with the chief publican. Even while the Master and his apostles lingered with Zaccheus before the door of his house, one of the Jericho Pharisees, standing near by, said: "You see how this man has gone to lodge with a sinner, an apostate son of Abraham who is an extortioner and a robber of his own people." And when Jesus heard this, he looked down at Zaccheus and smiled. Then Zaccheus stood upon a stool and said: "Men of Jericho, hear me! I may be a publican and a sinner, but the great Teacher has come to abide in my house; and before he goes in, I tell you that I am going to bestow one half of all my goods upon

počevši od sutra, ako sam od bilo kojeg čovjeka uzeo nešto nezakonito, vratit ću mu četverostuko. Ja ću tražiti spasenje svim srcem i naučiti raditi ono što je pravedno u očima Božjim."

Kad je Zakej završio, Isus je rekao: "Danas je došlo spasenje ovoj kući, i zaista si postao sin Abrahamov." Okrenuvši se okupljnom mnoštvu, Isus je rekao: "Nemojte se čuditi onome što sam rekao, niti se uvrijediti onim što činim, jer sam vam cijelo vrijeme govorio da je Sin Čovječji došao da traži i spasi što je izgubljeno."

Tu su noć proveli kod Zakeja. Sutradan su se podigli i krenuli "cestom pljačkaša" prema Betaniji, na Pashu u Jeruzalemu.

7. "DOK JE ISUS BIO U PROLAZU"

Isus je širio dobro raspoloženje gdje god je išao. Bio je pun milosti i istine. Njegovi suradnici se nikad nisu prestali čuditi milostivim riječima koje su tekle iz njegovih usta. Čovjek može njegovati gracioznost, ali samilost je aroma prijateljske naklonosti koja zrači iz duše koja je puna ljubavi.

Dobrota uvijek nameće poštovanje, ali često djeluje odbojno ako u sebi nema milosti. Dobrota je uopćeno privlačna samo ako je milostiva. Dobrota je učinkovita samo ako je atraktivna.

Isus je doista razumio ljude; stoga je mogao očitovati istinsko suosjećanje i pokazati iskrenu sućut. No, on se rijetko prepuštao sažaljenju. Dok je imao bezgraničnu samilost, imao je praktičnu, osobnu i konstruktivnu simpatiju prema ljudima. To što je bio upoznat s patnjama nikada nije stvorilo ravnodušnost, i mogao je služiti napaćenim dušama a da ne uveća njihovo samosažaljenje.

Isus je bio od tolike pomoći ljudima jer ih je tako iskreno volio. Uistinu je volio svakog muškarca, svaku ženu i svako dijete. Mogao je biti tako dobar prijatelj zbog svog izvanrednog uvida - jer u potpunosti znao što je bilo u srcu i umu svakog čovjeka. Bio je zainteresiran i pronicljiv promatrač. Bio je stručnjak u razumijevanju ljudskih potreba i jako dobar u otkrivanju ljudskih čežnji.

Isus nikada nije bio u žurbi. Imao je vremena da utješi svoje bližnje "dok je bio u prolazu." Njegovi prijatelji su se uvijek osjećali ugodno. Bio je dražestan slušatelj. Nikad se nije nametao u svom zanimanju za duše svojih suradnika. Davao je utjehu gladnim umovima i služio žednim dušama, a primatelji njegova milosrđa nisu toliko

the poor, and beginning tomorrow, if I have wrongfully exacted aught from any man, I will restore fourfold. I am going to seek salvation with all my heart and learn to do righteousness in the sight of God."

171:6.3 (1874.2) When Zaccheus had ceased speaking, Jesus said: "Today has salvation come to this home, and you have become indeed a son of Abraham." And turning to the crowd assembled about them, Jesus said: "And marvel not at what I say nor take offense at what we do, for I have all along declared that the Son of Man has come to seek and to save that which is lost."

171:6.4 (1874.3) They lodged with Zaccheus for the night. On the morrow they arose and made their way up the "road of robbers" to Bethany on their way to the Passover at Jerusalem.

7. "AS JESUS PASSED BY"

171:7.1 (1874.4) Jesus spread good cheer everywhere he went. He was full of grace and truth. His associates never ceased to wonder at the gracious words that proceeded out of his mouth. You can cultivate gracefulness, but graciousness is the aroma of friendliness which emanates from a love-saturated soul.

171:7.2 (1874.5) Goodness always compels respect, but when it is devoid of grace, it often repels affection. Goodness is universally attractive only when it is gracious. Goodness is effective only when it is attractive.

171:7.3 (1874.6) Jesus really understood men; therefore could he manifest genuine sympathy and show sincere compassion. But he seldom indulged in pity. While his compassion was boundless, his sympathy was practical, personal, and constructive. Never did his familiarity with suffering breed indifference, and he was able to minister to distressed souls without increasing their self-pity.

171:7.4 (1874.7) Jesus could help men so much because he loved them so sincerely. He truly loved each man, each woman, and each child. He could be such a true friend because of his remarkable insight — he knew so fully what was in the heart and in the mind of man. He was an interested and keen observer. He was an expert in the comprehension of human need, clever in detecting human longings.

171:7.5 (1874.8) Jesus was never in a hurry. He had time to comfort his fellow men "as he passed by." And he always made his friends feel at ease. He was a charming listener. He never engaged in the meddlesome probing of the souls of his associates. As he comforted hungry minds and ministered to thirsty souls, the recipients of his

osjećali da su mu se ispovijedali koliko da su se s njim posavještovali. Imali su neograničeno povjerenje u njega jer su vidjeli da je on imao toliko vjere u njih.

Nikad se nije činio znatiželjnim o ljudima, niti je očitovao i najmanju želju da ih vodi, upravlja ili slijedi. Udisao je duboko samopouzdanje i robustnu hrabrost u sve koji su uživali u njegovu društvu. Kad se nekome nasmiješio, taj bi smrtnik doživio povećani kapacitet za rješavanje svojih mnogostrukih problema.

Isus je volio ljude tako duboko i tako mudro da nikada nije oklijevao s njima oštro postupiti ako je situacija nalogala takvu disciplinu. Na taj je način znao zadobiti njihov interes, dati podstreka najboljoj strani ljudske prirode.

Učitelj je mogao razaznati vjeru spasenja u dubokom praznovjerju žene koja je tražila ozdravljenje dodirujući rub njegove haljine. Uvijek je bio spreman i voljan zaustaviti propovijed ili zadržati mnoštvo dok je služio jednoj osobi, čak i malom djetetu. Velike stvari su se dogodile ne samo zato što su ljudi imali vjeru u Isusa, već i zato što je Isus imao toliku vjeru u njih.

Većina istinski velikih stvari koje je Isus rekao i učinio se naočigled odigrala usput, "dok je bio u prolazu." U cijeloj Učiteljevoj zemaljskoj službi gotovo nije bilo ništa profesionalno, planirano ili predumišljeno. Promicao je zdravlje i pružao sreću prirodno i graciozno, dok je prolazio kroz život. Doslovno je istina, "Išao je kroz život čineći dobro."

Učiteljevim sljedbenicima svih doba dolikuje da nauče služiti dok su "u prolazu" - činiti nesebična dobra djela dok se bave svojim svakodnevnim dužnostima.

8. USPOREDBA O FUNTAMA

Nisu krenuli iz Jerihona do blizu podneva, jer su prethodne večeri sjedili do kasno u noć, dok je Isus učio Zakeja i njegovu obitelj o evanđelju kraljevstva. Otprilike na pola puta do ulaza u Betaniju zastali su da ručaju, dok je mnoštvo produžilo u Jeruzalem, ne znajući da su Isus i apostoli namjeravali provesti noć na Maslinskoj gori.

Usporedba o funtama, za razliku od usporedbe o talentima koja je namijenjena svim učenicima, je prije svega upućena apostolima i u velikoj mjeri se temelji na iskustvu Arhelaja i njegovu uzaludnom pokušaju da se domogne vlasti u kraljevstvu Judeje. Ovo je jedna od rijetkih prispodoba Učitelja koja se temelji na stvarnoj

mercy did not so much feel that they were confessing to him as that they were conferring *with* him. They had unbounded confidence in him because they saw he had so much faith in them.

171:7.6 (1875.1) He never seemed to be curious about people, and he never manifested a desire to direct, manage, or follow them up. He inspired profound self-confidence and robust courage in all who enjoyed his association. When he smiled on a man, that mortal experienced increased capacity for solving his manifold problems.

171:7.7 (1875.2) Jesus loved men so much and so wisely that he never hesitated to be severe with them when the occasion demanded such discipline. He frequently set out to help a person by asking for help. In this way he elicited interest, appealed to the better things in human nature.

171:7.8 (1875.3) The Master could discern saving faith in the gross superstition of the woman who sought healing by touching the hem of his garment. He was always ready and willing to stop a sermon or detain a multitude while he ministered to the needs of a single person, even to a little child. Great things happened not only because people had faith in Jesus, but also because Jesus had so much faith in them.

171:7.9 (1875.4) Most of the really important things which Jesus said or did seemed to happen casually, "as he passed by." There was so little of the professional, the well-planned, or the premeditated in the Master's earthly ministry. He dispensed health and scattered happiness naturally and gracefully as he journeyed through life. It was literally true, "He went about doing good."

171:7.10 (1875.5) And it behooves the Master's followers in all ages to learn to minister as "they pass by" — to do unselfish good as they go about their daily duties.

8. PARABLE OF THE POUNDS

171:8.1 (1875.6) They did not start from Jericho until near noon since they sat up late the night before while Jesus taught Zaccheus and his family the gospel of the kingdom. About halfway up the ascending road to Bethany the party paused for lunch while the multitude passed on to Jerusalem, not knowing that Jesus and the apostles were going to abide that night on the Mount of Olives.

171:8.2 (1875.7) The parable of the pounds, unlike the parable of the talents, which was intended for all the disciples, was spoken more exclusively to the apostles and was largely based on the experience of Archelaus and his futile attempt to gain the rule of the kingdom of Judea. This is one of the few parables of the Master to be founded on an actual

povijesnoj osobi. Nije bilo čudno što su se sjetili Arheleja, jer je Zakejeva kuća u Jerihonu bila smještena blizu okićene palače Arhelaja, dok je njegov vodovod vodio uz cestu kojom su izlazili iz Jerihona.

Isus je rekao: "Mislite da Sin Čovječji ide u Jeruzalem primiti kraljevstvo, ali ja vam kažem da ste osuđeni na razočaranje. Zar niste čuli o nekom čovjeku ugledna roda koji je otišao u daleku zemlju da primi kraljevsko dostojanstvo, ali čak i prije nego što se mogao vratiti, građani njegove pokrajine koji su ga u svojim srcima već bili odbacili, poslaše poslanika da kaže, 'Nećemo da se ovaj zakralji nad nama?' Kao što je ovom kralju bila odbijena vremenska vlast, tako će Sin Čovječji biti odbačen u duhovnoj vlasti. Opet vam kažem da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta; ali da je Sin Čovječji bio priznat u skladu s duhovnom vlasti nad njegovim narodom, on bi prihvatio takvu vlast nad ljudskih srcima. A kako odbijaju moju duhovnu vlast nad njima, vraćam se natrag da primim od drugih kraljevstvo duha koje mi je sada uskraćeno. Vidjet ćete kako će Sin Čovječji biti odbijen, dok će u jedno drugo doba to što su Abrahamova djeca sada odbila biti primljeno i uzvišeno.

"A sada, kao odbačeni plemić iz ove usporedbe, pozivam pred sebe svojih dvanaest sluga, posebnih upravitelja, i svakom od njih dajem jednu funtu, a upozoravam vas da svaki posluša moje upute i da za moje odsutnosti vrijedno trguje svojim funtama da mi po mome povratku može položiti računa.

"A čak i ako se ovaj odbačeni Sin ne vrati, bit će poslan drugi Sin da primi ovo kraljevstvo i taj će Sin onda vas sviju pozvati da položite račune za svoje poslužništvo i da ga razveselite svojim dobicima.

"A kada su ti upravitelji naknadno pozvani zajedno da polože svoje račune, prvi je istupio, govoreći: 'Gospodaru, sa tvojim funtama ja sam zaradio deset funti.' A gospodar njegov odgovori: 'Dobro, valjani slugo, jer si se pokazao vjeran u tome, ja ću ti dati vlast nad deset gradova.' Dođe i drugi, govoreći: 'Gospodaru, one funte koje si mi ostavio donesoše pet funti.' A gospodar reče, 'Ja ću prema tome učiniti da ti budeš vladar nad pet gradova.' I tako dalje kroz niz drugih sve dok posljednji od službenika koji je bio pozvan na odgovornost, ne reče: 'Gospodaru, evo ti tvoja funta. Zavezao sam je i čuvao u ovom ubrusu. A to sam učinio jer sam se bojao tebe; vjerovao sam da si nerazuman, kako vidim da uzimaš što nisi uložio i da tražiš žetvu od onoga što nisi posijao.'

historic character. It was not strange that they should have had Archelaus in mind inasmuch as the house of Zaccheus in Jericho was very near the ornate palace of Archelaus, and his aqueduct ran along the road by which they had departed from Jericho.

171:8.3 (1875.8) Said Jesus: "You think that the Son of Man goes up to Jerusalem to receive a kingdom, but I declare that you are doomed to disappointment. Do you not remember about a certain prince who went into a far country to receive for himself a kingdom, but even before he could return, the citizens of his province, who in their hearts had already rejected him, sent an embassy after him, saying, 'We will not have this man to reign over us'? As this king was rejected in the temporal rule, so is the Son of Man to be rejected in the spiritual rule. Again I declare that my kingdom is not of this world; but if the Son of Man had been accorded the spiritual rule of his people, he would have accepted such a kingdom of men's souls and would have reigned over such a dominion of human hearts. Notwithstanding that they reject my spiritual rule over them, I will return again to receive from others such a kingdom of spirit as is now denied me. You will see the Son of Man rejected now, but in another age that which the children of Abraham now reject will be received and exalted.

171:8.4 (1876.1) "And now, as the rejected nobleman of this parable, I would call before me my twelve servants, special stewards, and giving into each of your hands the sum of one pound, I would admonish each to heed well my instructions that you trade diligently with your trust fund while I am away that you may have wherewith to justify your stewardship when I return, when a reckoning shall be required of you.

171:8.5 (1876.2) "And even if this rejected Son should not return, another Son will be sent to receive this kingdom, and this Son will then send for all of you to receive your report of stewardship and to be made glad by your gains.

171:8.6 (1876.3) "And when these stewards were subsequently called together for an accounting, the first came forward, saying, 'Lord, with your pound I have made ten pounds more.' And his master said to him: 'Well done; you are a good servant; because you have proved faithful in this matter, I will give you authority over ten cities.' And the second came, saying, 'Your pound left with me, Lord, has made five pounds.' And the master said, 'I will accordingly make you ruler over five cities.' And so on down through the others until the last of the servants, on being called to account, reported: 'Lord, behold, here is your pound, which I have kept safely done up in this napkin. And this I did because I feared you; I believed that you were unreasonable, seeing that you take up where you

Tada gospodar odgovori: 'Ti nemarni i nevjerni slugo, sudit ću ti se po tvojim vlastitim riječima. Znao si da žanjem gdje nisam naočigled sijao; onda si trebao znati da ću tražiti da mi položiš račune. Ako si to znao, zašto nisi barem dao moj novac bankaru u mjenjačnicu da po mom dolasku dobijem odgovarajuću kamatu.'

"A onda je rekao vladar onima koji su bili tu: 'Uzmite novac od lijenog sluge i dajte onomu koji ima deset funti.' A kad su podsjetili gospodara da ovaj već ima deset funti, rekao je: 'Kažem vam da će se svakomu tko ima dati još više, a onomu tko nema oduzet će se od njega i ono što ima.'"

A onda su apostoli tražili da znaju razliku između značenja ove usporedbe i bivše usporedbe o talentima, a Isus je samo rekao u odgovoru na njihova brojna pitanja: "Pazite dobro na ove riječi u svojim srcima, dok svaki od vas traga za njihovim pravim smislom."

Natanije je dobro naučio značenje tih dviju usporedbi i koji je u narednim godinama rezimirao njegova učenja u ovim zaključcima:

1. Sposobnost je praktična mjera životnih prilika. Nikada nećete biti odgovorni za ostvarenje onoga što je bilo izvan vaših sposobnosti.

2. Vjernost je nepogrešivo mjerilo čovjekove pouzdanosti. Tko je vjeran u malome vjerojatno će pokazati vjernost u svemu što je u skladu s njegovim darovima.

3. Učitelj daje manju nagradu za manju vjernost kad se pružaju jednake prilike.

4. On dodjeljuje jednaku nagradu za jednaku vjernost kad se pruža manja prilika.

Kad su završili ručak i nakon što je mnoštvo sljedbenika nastavilo za Jeruzalem, Isus je stao pred apostole u sjeni izbočene stijene pored puta i sa veselim dostojanstvom i milostivim veličanstvom pokazao prstom prema zapadu, govoreći: "Dođite, braćo, da idemo u Jeruzalem primiti ono što nas čeka da ispunimo volju nebeskog Oca u svemu."

I tako su Isus i njegovi apostoli nastavili ovo, Učiteljevo posljednje putovanje u Jeruzalem u obličju tijela smrtnog čovjeka.

have not laid down, and that you seek to reap where you have not sown.' Then said his lord: 'You negligent and unfaithful servant, I will judge you out of your own mouth. You knew that I reap where I have apparently not sown; therefore you knew this reckoning would be required of you. Knowing this, you should have at least given my money to the banker that at my coming I might have had it with proper interest.'

171:8.7 (1876.4) "And then said this ruler to those who stood by: 'Take the money from this slothful servant and give it to him who has ten pounds.' And when they reminded the master that such a one already had ten pounds, he said: 'To every one who has shall be given more, but from him who has not, even that which he has shall be taken away from him.'"

171:8.8 (1876.5) And then the apostles sought to know the difference between the meaning of this parable and that of the former parable of the talents, but Jesus would only say, in answer to their many questions: "Ponder well these words in your hearts while each of you finds out their true meaning."

171:8.9 (1876.6) It was Nathaniel who so well taught the meaning of these two parables in the after years, summing up his teachings in these conclusions:

171:8.10 (1876.7) 1. Ability is the practical measure of life's opportunities. You will never be held responsible for the accomplishment of that which is beyond your abilities.

171:8.11 (1876.8) 2. Faithfulness is the unerring measure of human trustworthiness. He who is faithful in little things is also likely to exhibit faithfulness in everything consistent with his endowments.

171:8.12 (1876.9) 3. The Master grants the lesser reward for lesser faithfulness when there is like opportunity.

171:8.13 (1877.1) 4. He grants a like reward for like faithfulness when there is lesser opportunity.

171:8.14 (1877.2) When they had finished their lunch, and after the multitude of followers had gone on toward Jerusalem, Jesus, standing there before the apostles in the shade of an overhanging rock by the roadside, with cheerful dignity and a gracious majesty pointed his finger westward, saying: "Come, my brethren, let us go on into Jerusalem, there to receive that which awaits us; thus shall we fulfill the will of the heavenly Father in all things."

171:8.15 (1877.3) And so Jesus and his apostles resumed this, the Master's last journey to Jerusalem in the likeness of the flesh of mortal man.

POGLAVLJE 172. ULAZAK U JERUZALEM

⇨ 171

Knjiga Urantije

173 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 172 ULAZAK U JERUZALEM

Sekcije

Uvod

1. SUBOTA U BETANJI
2. NEDJELJA UJUTRO MEĐU APOSTOLIMA
3. NA PUTU ZA JERUZALEM
4. POSJET HRAMU
5. STAV APOSTOLA

PAPER 172 GOING INTO JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Sabbath at Bethany
2. Sunday Morning with the Apostles
3. The Start for Jerusalem
4. Visiting about the Temple
5. The Apostles' Attitude

Uvod

ISUS i apostoli su stigli u Betaniju neposredno poslije četiri popodne u petak 31. ožujka 30. godine p.K. Tu su ih dočekali Lazar, njegove sestre i drugi prijatelji; a budući da je toliko ljudi svakodnevno dolazilo govoriti s Lazarom o njegovu uskrsnuću, Isus je obaviješten da je trebao prenoćiti kod jednog susjeda, Šimuna, koji je bio vjernik i vodeći građanin ovog malog sela nakon smrti Lazareva oca.

Isus je te večeri primio velik broj posjetitelja, a obični ljudi iz Betanije i Betfage su se trudili da mu iskažu dobrodošlicu. Iako su mnogi mislili da je Isus išao u Jeruzalem da se proglasi kraljem Židova kao znak prkosa smrtnoj kazni Velikog vijeća, članovi betanijske obitelji - Lazar, Marta i Marija - su znali da Učitelj nije bio takav kralj; imali su neki osjećaj da je ovo bio Isusov posljednji posjet Jeruzalemu i Betaniji.

Glavari svećenički su primili obavijest da se Isus smjestio u Betaniji, ali ga nisu pokušali uhvatiti među njegovim prijateljima; odlučili su sačekati njegov ulazak u Jeruzalem. Isus je to znao, ali je bio veličanstveno spokojan; prijatelji ga

INTRODUCTION

^{172:0.1 (1878.1)} JESUS and the apostles arrived at Bethany shortly after four o'clock on Friday afternoon, March 31, A.D. 30. Lazarus, his sisters, and their friends were expecting them; and since so many people came every day to talk with Lazarus about his resurrection, Jesus was informed that arrangements had been made for him to stay with a neighboring believer, one Simon, the leading citizen of the little village since the death of Lazarus's father.

^{172:0.2 (1878.2)} That evening, Jesus received many visitors, and the common folks of Bethany and Bethpage did their best to make him feel welcome. Although many thought Jesus was now going into Jerusalem, in utter defiance of the Sanhedrin's decree of death, to proclaim himself king of the Jews, the Bethany family — Lazarus, Martha, and Mary — more fully realized that the Master was not that kind of a king; they dimly felt that this might be his last visit to Jerusalem and Bethany.

^{172:0.3 (1878.3)} The chief priests were informed that Jesus lodged at Bethany, but they thought best not to attempt to seize him among his friends; they decided to await his coming on into Jerusalem. Jesus knew about all this, but he was majestically

nikad nisu vidjeli tako smirena i društvena; čak su i sami apostoli bili zapanjeni što je mogao biti tako ravnodušan budući da je Veliko vijeće pozvalo sve Židove da ga predaju u njihove ruke. Dok je Učitelj spavao apostoli su u parovima čuvali stražu, a mnogi su nosili i mačeve. Rano ujutro ih je probudilo više stotina hodočasnika koji su došli iz Jeruzalema, iako je bila subota, da vide Isusa i Lazara kojega ovaj bijaše uskrsnuo od mrtvih.

1. SUBOTA U BETANIJI

Hodočasnici iz zemalja izvan Judeje, kao i židovski vladari, su svi govorili: "Što misliš? Hoće li Isus doći na blagdan?" Stoga su se ljudi radovali kad su čuli da je Isus bio u Betaniji, dok su glavari svećenički i farizeji bili ponešto zbunjeni. Oni su bili zadovoljni da ga imaju u svojoj nadležnosti, ali su bili pomalo uznemireni njegovom hrabrošću; sjetili su se da je prilikom svog posljednjeg posjeta Betaniji uskrsnuo Lazara, a Lazar je postao veliki problem neprijateljima Isusa.

Šest dana prije Pashe, predveče poslije ove subote, cijele Betanija i Betfaga su se okupile u proslavi Isusova dolaska na gozbi kod Šimuna. Ova je večera priređena u čast Isusa i Lazara; održana je u znak prkosa Velikom vijeću. Marta je rukovodila posluživanjem hrane; njezina sestra Marija je bila među ženama promatračima jer je bilo protiv židovskih običaja da žena sjedi na javnoj gozbi. Među njima su bili i agenti Velikog vijeća koji su se bojali uhvatiti Isusa među njegovim prijateljima.

Isus je razgovarao s Šimunom o drevnom Jošui, svome imenjaku, i recitirao kako su Jošua i Izraelci došli u Jeruzalem preko Jerihona. Komentirajući o legendi o padu zidova Jerihona, Isus je rekao: "Ne zanimaju me toliko zidovi od opeke i kamena; hoću vidjeti kako će pasti zidovi od predrasuda, samozvane pravednosti i mržnje pod ovim učenjem o Očevoj ljubavi prema svim ljudima."

Gozba je protekla u vrlo vedrom i normalnom raspoloženju, osim što su svi apostoli bili neuobičajeno trezveni. Isus je bio izuzetno vedar i igrao se s djecom sve dok nije sjeo za stol.

Nije se dogodilo ništa neobično sve do pred kraj gozbe kad je Lazareva sestra Marija istupila iz skupine žena promatrača i otišla do mjesta gdje je Isus sjedio kao počasni gost, otvarajući veliku

calm; his friends had never seen him more composed and congenial; even the apostles were astounded that he should be so unconcerned when the Sanhedrin had called upon all Jewry to deliver him into their hands. While the Master slept that night, the apostles watched over him by twos, and many of them were girded with swords. Early the next morning they were awakened by hundreds of pilgrims who came out from Jerusalem, even on the Sabbath day, to see Jesus and Lazarus, whom he had raised from the dead.

1. SABBATH AT BETHANY

172:1.1 (1878.4) Pilgrims from outside of Judea, as well as the Jewish authorities, had all been asking: "What do you think? will Jesus come up to the feast?" Therefore, when the people heard that Jesus was at Bethany, they were glad, but the chief priests and Pharisees were somewhat perplexed. They were pleased to have him under their jurisdiction, but they were a trifle disconcerted by his boldness; they remembered that on his previous visit to Bethany, Lazarus had been raised from the dead, and Lazarus was becoming a big problem to the enemies of Jesus.

172:1.2 (1878.5) Six days before the Passover, on the evening after the Sabbath, all Bethany and Bethpage joined in celebrating the arrival of Jesus by a public banquet at the home of Simon. This supper was in honor of both Jesus and Lazarus; it was tendered in defiance of the Sanhedrin. Martha directed the serving of the food; her sister Mary was among the women onlookers as it was against the custom of the Jews for a woman to sit at a public banquet. The agents of the Sanhedrin were present, but they feared to apprehend Jesus in the midst of his friends.

172:1.3 (1879.1) Jesus talked with Simon about Joshua of old, whose namesake he was, and recited how Joshua and the Israelites had come up to Jerusalem through Jericho. In commenting on the legend of the walls of Jericho falling down, Jesus said: "I am not concerned with such walls of brick and stone; but I would cause the walls of prejudice, self-righteousness, and hate to crumble before this preaching of the Father's love for all men."

172:1.4 (1879.2) The banquet went along in a very cheerful and normal manner except that all the apostles were unusually sober. Jesus was exceptionally cheerful and had been playing with the children up to the time of coming to the table.

172:1.5 (1879.3) Nothing out of the ordinary happened until near the close of the feasting when Mary the sister of Lazarus stepped forward from among the group of women onlookers and, going up to where

alabastrenu posudu rijetke i skupe pomasti; i nakon što je pomazala Učiteljevu glavu, počela je izljevati pomast na njegove noge i otirati ih svojom kosom. Cijela se kuća napunila mirisom pomasti i svi su bili zapanjeni njezinim djelom. Lazar nije ništa rekao, ali kad su neki od prisutnih počeli prosvjedovati upotrebi tako skupe pomasti, Juda Iskariotski priđe Andriji i reče: "Zašto se ta pomast nije prodala, a novac dao za hranu siromasima? Trebaš govoriti s Učiteljem da ukori takvo rasipništvo."

Isus, znajući što su mislili i slušajući što je ovaj govorio, stavi ruku na Marijinu glavu kad je kleknula pored njega i s nježnim izrazom na licu reče: "Pustite je na miru. Što je mučite kad je učinila dobro djelo u svom srcu? Vama koji tu mrmljate i kažete da je trebalo prodati pomast i dati novce siromasima, dopustite da kažem da ćete siromaha uvijek imati sa sobom tako da im možete služiti kad vam bude shodno; ali ja neću uvijek biti s vama; ja uskoro idem svome Ocu. Ova je žena dugo čuvala tu pomast za moje tijelo da me pomaže na dan sahrane, a kako joj se sad čini zgodnim da me pomasti u očekivanju moje smrti, nemojte joj uskratiti takvo zadovoljstvo. Ovako čineći, Marija kori sve prisutne jer svojim činom pokazuje vjeru u to što sam rekao da uskoro trebam umrijeti i uzaći mome Ocu na nebu. Ne smijete koriti ovu ženu zbog toga što sada čini; ja vam kažem da će u budućim stoljećima, kad se ovo evanđelje bude propovijedalo po cijelom svijetu, to što je učinila biti pominjano njoj na spomen."

Zbog ovog ukora koji je uzeo kao osobnu pogrd i uvredu, Juda Iskariotski je napokon donio odluku u svom umu da se osvetiti za svoje povrijeđene osjećaje. On se često podsvjesno zabavljao ovom mišlju, ali sada se usudio dopustiti ovim zlim mislima da uđu u njegov otvoreni i svjesni um. A bilo je i mnogo drugih koji su podržavali njegov stav jer je vrijednost ovog miomirisa bila jednaka sumi novca koju je čovjek mogao zaraditi za godinu dana - dovoljno da se kupi kruha za pet tisuća ljudi. Ali Marija je voljela Isusa; ona je kupila ovu dragocjenu pomast da balzamira njegovo tijelo u smrti, jer je vjerovala u njegove riječi upozorenja da mora umrijeti, i nije joj bilo uskraćeno kad se predomisla i odlučila podariti pomast Isusu za njegova života.

Lazar i Marta su znali da je Marija odavno stavljala novce u stranu za ovaj vrč despikovog ulja i od srca su to odobravali jer su bili imućni i

Jesus reclined as the guest of honor, proceeded to open a large alabaster cruse of very rare and costly ointment; and after anointing the Master's head, she began to pour it upon his feet as she took down her hair and wiped them with it. The whole house became filled with the odor of the ointment, and everybody present was amazed at what Mary had done. Lazarus said nothing, but when some of the people murmured, showing indignation that so costly an ointment should be thus used, Judas Iscariot stepped over to where Andrew reclined and said: "Why was this ointment not sold and the money bestowed to feed the poor? You should speak to the Master that he rebuke such waste."

172:1.6 (1879.4) Jesus, knowing what they thought and hearing what they said, put his hand upon Mary's head as she knelt by his side and, with a kindly expression upon his face, said: "Let her alone, every one of you. Why do you trouble her about this, seeing that she has done a good thing in her heart? To you who murmur and say that this ointment should have been sold and the money given to the poor, let me say that you have the poor always with you so that you may minister to them at any time it seems good to you; but I shall not always be with you; I go soon to my Father. This woman has long saved this ointment for my body at its burial, and now that it has seemed good to her to make this anointing in anticipation of my death, she shall not be denied such satisfaction. In the doing of this, Mary has reproofed all of you in that by this act she evinces faith in what I have said about my death and ascension to my Father in heaven. This woman shall not be reproofed for that which she has this night done; rather do I say to you that in the ages to come, wherever this gospel shall be preached throughout the whole world, what she has done will be spoken of in memory of her."

172:1.7 (1879.5) It was because of this rebuke, which he took as a personal reproof, that Judas Iscariot finally made up his mind to seek revenge for his hurt feelings. Many times had he entertained such ideas subconsciously, but now he dared to think such wicked thoughts in his open and conscious mind. And many others encouraged him in this attitude since the cost of this ointment was a sum equal to the earnings of one man for one year — enough to provide bread for five thousand persons. But Mary loved Jesus; she had provided this precious ointment with which to embalm his body in death, for she believed his words when he forewarned them that he must die, and it was not to be denied her if she changed her mind and chose to bestow this offering upon the Master while he yet lived.

172:1.8 (1879.6) Both Lazarus and Martha knew that Mary had long saved the money wherewith to buy this cruse of spikenard, and they heartily approved

mogli su to sebi lako priuštiti.

Kad su glavari svećenički čuli za ovu večeru u Betaniji kojoj su prisustvovali Isus i Lazar, počeli su se savjetovati među sobom što će učiniti s Lazarom. Na kraju su odlučili da Lazar mora umrijeti. Ispravno su zaključili da bi bilo beskorisno usmrtiti Isusa ako ostave na životu Lazara, kojega ovaj bijaše uskrisio od mrtvih.

2. NEDJELJA UJUTRO MEĐU APOSTOLIMA

Ove nedjelje ujutro, u Šimunovom lijepom vrtu, Učitelj je pozvao svojih dvanaest apostola i dao svoje posljednje upute u vezi pripreme za ulazak u Jeruzalem. Rekao je da će najvjerojatnije održati više obraćanja i pouka prije povratka Ocu, ali je savjetovao apostole da se uzdrže od svakog javnog rada u Jeruzalemu tijekom Pashe. Savjetovao im je da ostanu u njegovoj blizini, da "budu smotreni i da se mole." Isus je znao da su mnogi njegovi apostoli i neposredni učenici čak i tada potajno nosili mačeve, ali nije htio aludirati na ovu činjenicu.

On se ovoga jutra kratko pozvao na njihovu službu od ređenja u blizini Kafarnauma do ovog dana kad su se spremali ući u Jeruzalem. Apostoli su slušali u tišini; nisu ništa pitali.

Rano tog jutra David Zabedejev je predao Judi sredstva od prodaje opreme iz tabora u Peli, a Juda je pak predao veći dio ove sume u ruke Šimuna, njihova domaćina, da ih čuva u slučaju krize prilikom ulaska u Jeruzalem.

Nakon sjednice s apostolima, Isus je govorio s Lazarom i rekao mu da se spasi od osвете Velikog vijeća. Lazar je zbog ove opomene nakon par dana pobjegao u Filadelfiju, kad su članovi Velikog vijeća bili poslali ljude da ga uhvate.

Isusovi sljedbenici su na neki način osjećali nastupajuću krizu, ali su ih nesvakidašnja vedrina i izuzetno dobro raspoloženje njihova Učitelja spriječili u spoznaji njezine dubine.

3. NA PUTU ZA JERUZALEM

of her doing as her heart desired in such a matter, for they were well-to-do and could easily afford to make such an offering.

172:1.9 (1880.1) When the chief priests heard of this dinner in Bethany for Jesus and Lazarus, they began to take counsel among themselves as to what should be done with Lazarus. And presently they decided that Lazarus must also die. They rightly concluded that it would be useless to put Jesus to death if they permitted Lazarus, whom he had raised from the dead, to live.

2. SUNDAY MORNING WITH THE APOSTLES

172:2.1 (1880.2) On this Sunday morning, in Simon's beautiful garden, the Master called his twelve apostles around him and gave them their final instructions preparatory to entering Jerusalem. He told them that he would probably deliver many addresses and teach many lessons before returning to the Father but advised the apostles to refrain from doing any public work during this Passover sojourn in Jerusalem. He instructed them to remain near him and to "watch and pray." Jesus knew that many of his apostles and immediate followers even then carried swords concealed on their persons, but he made no reference to this fact.

172:2.2 (1880.3) This morning's instructions embraced a brief review of their ministry from the day of their ordination near Capernaum down to this day when they were preparing to enter Jerusalem. The apostles listened in silence; they asked no questions.

172:2.3 (1880.4) Early that morning David Zebedee had turned over to Judas the funds realized from the sale of the equipment of the Pella encampment, and Judas, in turn, had placed the greater part of this money in the hands of Simon, their host, for safekeeping in anticipation of the exigencies of their entry into Jerusalem.

172:2.4 (1880.5) After the conference with the apostles Jesus held converse with Lazarus and instructed him to avoid the sacrifice of his life to the vengeance of the Sanhedrin. It was in obedience to this admonition that Lazarus, a few days later, fled to Philadelphia when the officers of the Sanhedrin sent men to arrest him.

172:2.5 (1880.6) In a way, all of Jesus' followers sensed the impending crisis, but they were prevented from fully realizing its seriousness by the unusual cheerfulness and exceptional good humor of the Master.

3. THE START FOR JERUSALEM

Betanija je bila smještena neka tri kilometra od hrama, tako da se negdje oko pola dva u nedjelju popodne Isus spremio krenuti za Jeruzalem. On je jako volio Betaniju i jednostavne ljude koji su tu živjeli. Bio je odbačen u Nazaretu, Kafarnaumu i Jeruzalemu, a prihvaćen u Betaniji, koja je u njega vjerovala. A on je izabrao upravo ovo malo mjesto gdje su gotovo svaki muškarac, žena i dijete bili vjernici za najveće djelo svoga zemaljskog darivanja, uskrsnuće Lazara. On nije podigao Lazara kako bi seljani vjerovali, već zato što su već vjerovali.

Isus je cijelo jutro mislio o svom ulasku u Jeruzalem. Do sada je uvijek nastojao potisnuti sva nastojanja javnosti da ga proglasi Mesijom, ali sada su stvari drugačije stajale; bio je na samom kraju svoje karijere u tijelu. Veliko vijeće je već bilo donijelo odredbu o njegovoj smrti i nije bilo na odmet da dopusti svojim sljedbenicima da slobodno izraze svoje osjećaje, upravo kako se moglo dogoditi ako odabere formalno i javno ući u grad.

Isusova odluka o javnom ulasku u Jeruzalem nije njegovo posljednji pokušaj stjecanja javne naklonosti, niti posljednji pokušaj stjecanja moći. I on to nije učinio da udovolji ljudskim težnjama svojim učenika i apostola. Isus nije patio od iluzija nekog zanesenog sanjara; on je dobro znao kakav će biti ishod tog posjeta.

Nakon što je odlučio javno ući u Jeruzalem, Učitelj je bio suočen s nužnošću odabira odgovarajuće metode za provedbu svoje odluke. Isus je razmotrio brojna više ili manje proturječna tzv. mesijanska proročanstva, ali činilo se da je samo jedno bilo primjereno ovoj situaciji. Ova proročanstva su većinom oslikavala Mesiju kao kralja, sina i nasljednika Davida, neustrašivog i agresivnog zemaljskog izbavitelja cijelog Izraela od okova tuđinske dominacije. No, postojao je jedan izvod iz Pisama koji su ljudi s duhovnijim konceptom mesijanske misije ponekad povezivali s Mesijom, na koji se Isus mogao dosljedno osloniti u svojim planovima za ulazak u Jeruzalem. Ovaj se zapis iz Pisama mogao naći u Knjizi Zahrijevoj i kaže: "Raduj se, kćeri sionska; viči od veselja, kćeri Jeruzalemska. Evo, tvoj kralj dolazi k tebi. On je pravedan i donosi spasenje. On dolazi ponizno, jašući na magarcu, na magaretu, mladunčetu magarca."

Kraljevi na misiji rata su uvijek ulazili u gradove jašući na konju; kraljevi na misiji mira i prijateljstva su uvijek ulazili jašući na magarcu. Isus nije htio ući u Jeruzalem jašući na konju, već je htio ući u miru i dobroj volji kao Sin Čovječji na magarcu.

172:3.1 (1880.7) Bethany was about two miles from the temple, and it was half past one that Sunday afternoon when Jesus made ready to start for Jerusalem. He had feelings of profound affection for Bethany and its simple people. Nazareth, Capernaum, and Jerusalem had rejected him, but Bethany had accepted him, had believed in him. And it was in this small village, where almost every man, woman, and child were believers, that he chose to perform the mightiest work of his earth bestowal, the resurrection of Lazarus. He did not raise Lazarus that the villagers might believe, but rather because they already believed.

172:3.2 (1880.8) All morning Jesus had thought about his entry into Jerusalem. Heretofore he had always endeavored to suppress all public acclaim of him as the Messiah, but it was different now; he was nearing the end of his career in the flesh, his death had been decreed by the Sanhedrin, and no harm could come from allowing his disciples to give free expression to their feelings, just as might occur if he elected to make a formal and public entry into the city.

172:3.3 (1881.1) Jesus did not decide to make this public entrance into Jerusalem as a last bid for popular favor nor as a final grasp for power. Neither did he do it altogether to satisfy the human longings of his disciples and apostles. Jesus entertained none of the illusions of a fantastic dreamer; he well knew what was to be the outcome of this visit.

172:3.4 (1881.2) Having decided upon making a public entrance into Jerusalem, the Master was confronted with the necessity of choosing a proper method of executing such a resolve. Jesus thought over all of the many more or less contradictory so-called Messianic prophecies, but there seemed to be only one which was at all appropriate for him to follow. Most of these prophetic utterances depicted a king, the son and successor of David, a bold and aggressive temporal deliverer of all Israel from the yoke of foreign domination. But there was one Scripture that had sometimes been associated with the Messiah by those who held more to the spiritual concept of his mission, which Jesus thought might consistently be taken as a guide for his projected entry into Jerusalem. This Scripture was found in Zechariah, and it said: "Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem. Behold, your king comes to you. He is just and he brings salvation. He comes as the lowly one, riding upon an ass, upon a colt, the foal of an ass."

172:3.5 (1881.3) A warrior king always entered a city riding upon a horse; a king on a mission of peace and friendship always entered riding upon an ass. Jesus would not enter Jerusalem as a man on horseback, but he was willing to enter peacefully and with good will as the Son of Man on a donkey.

Isus je dugo pokušavao izravnim učenjima uvjeriti svoje apostole i učenike da njegovo kraljevstvo nije bilo od ovoga svijeta, da je bilo potpuno duhovna pojava; ali on nije uspio u tom nastojanju. Sada, to što nije uspio ostvariti direktnim i osobnim učenjima, pokušao je ostvariti simboličnim apelom. U skladu s tim, neposredno poslije ručka Isus je pozvao Petra i Ivana i nakon što im je rekao da odu u Betfagu, obližnje seoce smješteno uz glavnu cestu u blizini Betanije, dalje je rekao: "Idite u Betfagu i kada dođete do raskrižja, naći ćete magare tu privezano. Odvežite ga i dovedite sa sobom. Ako vas tko upita zašto to učinite, samo kažite: 'Učitelju treba.'" I kada dva apostola odoše u Betfagu kako im je Učitelj bio rekao, oni nađoše magare privezano u blizini njegove majke na otvorenoj cesti u neposrednoj blizini kuće na uglu. Kad je Petar počeo odvezivati magare, priđe mu vlasnik i upita zašto to čini, a kad mu Petar odgovori što je Isus rekao, čovjek reče: "Ako je tvoj Učitelj onaj Isus iz Galileje, neka mu je magare." I tako su se vratili s magaretom.

Do sada se nekoliko stotina hodočasnika okupilo oko Isusa i njegovih apostola. Od sredine podneva prišli su im i posjetitelji koji su putovali na Pashu. U međuvremenu, David Zebedejev i neki od njegovih bivših suradnika iz korpusa glasnika su preuzeli na sebe da pohite u Jeruzalem i da tu uspješno rašire glasine među gomilom hodočasnika u hramu da je Isus iz Nazareta upravo trijumfalno ulazio u grad. Prema tome, nekoliko tisuća posjetitelja se sjatilo da pozdravi ovog proslavljenog proroka i čudotvorca kojeg su neki smatrali Mesijom. To je mnoštvo koje je izlazilo iz Jeruzalema susrelo Isusa i putnike koji su išli prema gradu upravo kad su ovi prolazili preko podnožja Maslinske gore i počeli silaziti prema gradu.

Kad je povorka krenula iz Betanije, vladao je veliki entuzijazam među svečanim mnoštvom učenika, vjernika i gostujućih hodočasnika, od kojih su mnogi bili iz Galileje i Pereje. Baš prije nego što će poći, tu je stiglo dvanaest žena iz izvornog korpusa, koje su u pratnji svojih suradnica stigle na scenu i pridružile se ovoj jedinstvenoj povorci koja se radosno kretala prema gradu.

Prije nego što su krenuli, Alfejevi blizanci su stavili svoje haljine na magarca, držeći ga dok je Učitelj uzjahivao. Kako se povorka kretala prema vrhu Maslinske gore, narod je svečano bacao svoje haljine na zemlju i kidao grane s obližnjih stabala kao počasni tepih za magarca koji je nosio kraljevskog sina, obećanog Mesiju. Dok se vesela gomila približavala Jeruzalem, počeli su pjevati, odnosno vikati uglavnom Psalm: "Hosana Sinu

172:3.6 (1881.4) Jesus had long tried by direct teaching to impress upon his apostles and his disciples that his kingdom was not of this world, that it was a purely spiritual matter; but he had not succeeded in this effort. Now, what he had failed to do by plain and personal teaching, he would attempt to accomplish by a symbolic appeal. Accordingly, right after the noon lunch, Jesus called Peter and John, and after directing them to go over to Bethpage, a neighboring village a little off the main road and a short distance northwest of Bethany, he further said: "Go to Bethpage, and when you come to the junction of the roads, you will find the colt of an ass tied there. Loose the colt and bring it back with you. If anyone asks you why you do this, merely say, 'The Master has need of him.'" And when the two apostles had gone into Bethpage as the Master had directed, they found the colt tied near his mother in the open street and close to a house on the corner. As Peter began to untie the colt, the owner came over and asked why they did this, and when Peter answered him as Jesus had directed, the man said: "If your Master is Jesus from Galilee, let him have the colt." And so they returned bringing the colt with them.

172:3.7 (1881.5) By this time several hundred pilgrims had gathered around Jesus and his apostles. Since midforenoon the visitors passing by on their way to the Passover had tarried. Meanwhile, David Zebedee and some of his former messenger associates took it upon themselves to hasten on down to Jerusalem, where they effectively spread the report among the throngs of visiting pilgrims about the temple that Jesus of Nazareth was making a triumphal entry into the city. Accordingly, several thousand of these visitors flocked forth to greet this much-talked-of prophet and wonder-worker, whom some believed to be the Messiah. This multitude, coming out from Jerusalem, met Jesus and the crowd going into the city just after they had passed over the brow of Olivet and had begun the descent into the city.

172:3.8 (1882.1) As the procession started out from Bethany, there was great enthusiasm among the festive crowd of disciples, believers, and visiting pilgrims, many hailing from Galilee and Perea. Just before they started, the twelve women of the original women's corps, accompanied by some of their associates, arrived on the scene and joined this unique procession as it moved on joyously toward the city.

172:3.9 (1882.2) Before they started, the Alpheus twins put their cloaks on the donkey and held him while the Master got on. As the procession moved toward the summit of Olivet, the festive crowd threw their garments on the ground and brought branches from the near-by trees in order to make a carpet of honor for the donkey bearing the royal Son, the promised Messiah. As the merry crowd moved on toward Jerusalem, they began to sing,

Davidovu; blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje. Hosana u visinama. Blagoslovljeno kraljevstvo koje dolazi s neba."

Isus je bio vedar i veseo dok su zajedno išli sve dok nije došao do podnožja Maslinske gore, odakle se pružao pogled na grad i tornjeve velikog hrama; Učitelj je tu zaustavio povorku i sviju je spopala duboka tišina dok ga vidješe kako plače. Gledajući dolje na ogromno mnoštvo koje je dolazilo iz grada da ga pozdravi, s puno emocija i drhtavim glasom, Isus je rekao: "Jeruzaleme, da samo znaš, čak i sada, na ovaj dan, stvari koje se tiču tvoga mira, a koje si mogao sebi badava pribaviti! Ali ove slave moraju biti sakrivene pred tvojim očima. Ti se spremaš odbaciti Sina Mira i okrenuti leđa evanđelju spasenja. Uskoro će doći dani kad će tvoji neprijatelji doći u opsadu sa svake strane; oni će te potpuno uništiti, tako da neće ostati kamen na kamenu. A to će vas snači jer ne znate prepoznati dan božanskog posjeta. Spremate se odbaciti Božji dar, pa će tako i vas svi ljudi odbaciti."

Kad je završio s govorom, počeo se spuštati s Maslinske gore, dok mu je prilazilo mnoštvo posjetitelja koji su došli iz Jeruzalema mašući palminim granama, kličući hosane i na druge načine izražavajući veselje i prijateljstvo. Učitelj nije planirao da mu ovo mnoštvo iz Jeruzalema dođe u susret; to su učinili drugi. On nikada nije planirao nešto tako dramatično.

Zajedno s masama koje su išle u susret Učitelju, stigli su i mnogi farizeji i drugi njegovi neprijatelji. Oni su bili tako smeteni ovim iznenadnim i neočekivanim ispoljenjem javnog priznanja, da su se bojali da ga uhvate jer bi to moglo izazvati otvoreni revolt naroda. Jako su strahovali od stava velikog broja posjetitelja koji su mnogo čuli o Isusu i koji su u velikom broju vjerovali u njega.

Dok su se približavali Jeruzalemu narod je postajao sve bučniji, tako da su neki farizeji prokrčili put do Isusa i rekli: "Učitelju, trebaš prekorigi svoje učenike da se prikladnije ponašaju." Isus je odgovorio: "Sasvim je dolično što ova djeca žele izraziti dobrodošlicu Sinu Mira kojeg su glavni svećenici odbacili. Bilo bi beskorisno da ih pokušam zaustaviti, jer bi na njihovu mjestu ovo kamenje pored ceste vikalo."

Farizeji su požurili ispred procesije da se

or rather to shout in unison, the Psalm, "Hosanna to the son of David; blessed is he who comes in the name of the Lord. Hosanna in the highest. Blessed be the kingdom that comes down from heaven."

172:3.10 (1882.3) Jesus was lighthearted and cheerful as they moved along until he came to the brow of Olivet, where the city and the temple towers came into full view; there the Master stopped the procession, and a great silence came upon all as they beheld him weeping. Looking down upon the vast multitude coming forth from the city to greet him, the Master, with much emotion and with tearful voice, said: "O Jerusalem, if you had only known, even you, at least in this your day, the things which belong to your peace, and which you could so freely have had! But now are these glories about to be hid from your eyes. You are about to reject the Son of Peace and turn your backs upon the gospel of salvation. The days will soon come upon you wherein your enemies will cast a trench around about you and lay siege to you on every side; they shall utterly destroy you, insomuch that not one stone shall be left upon another. And all this shall befall you because you knew not the time of your divine visitation. You are about to reject the gift of God, and all men will reject you."

172:3.11 (1882.4) When he had finished speaking, they began the descent of Olivet and presently were joined by the multitude of visitors who had come from Jerusalem waving palm branches, shouting hosannas, and otherwise expressing gleefulness and good fellowship. The Master had not planned that these crowds should come out from Jerusalem to meet them; that was the work of others. He never premeditated anything which was dramatic.

172:3.12 (1882.5) Along with the multitude which poured out to welcome the Master, there came also many of the Pharisees and his other enemies. They were so much perturbed by this sudden and unexpected outburst of popular acclaim that they feared to arrest him lest such action precipitate an open revolt of the populace. They greatly feared the attitude of the large numbers of visitors, who had heard much of Jesus, and who, many of them, believed in him.

172:3.13 (1882.6) As they neared Jerusalem, the crowd became more demonstrative, so much so that some of the Pharisees made their way up alongside Jesus and said: "Teacher, you should rebuke your disciples and exhort them to behave more seemly." Jesus answered: "It is only fitting that these children should welcome the Son of Peace, whom the chief priests have rejected. It would be useless to stop them lest in their stead these stones by the roadside cry out."

172:3.14 (1882.7) The Pharisees hastened on ahead of

ponovo pridruže Velikom vijeću koje je upravo držalo sjednicu u hramu i rekli svojim suradnicima: "Evo, sve što radimo je uzalud; ovaj nas je Galilejac samo zbrkao. Ljudi će poludjeti za njim; ako ne zaustavimo ove neuke mase, cijeli će svijet poći za njim."

U ovom površnom i spontanom izljevu javnog entuzijazma doista nije bilo nekog dubljeg značenja. Ova dobrodošlica, iako je djelovala radosno i iskreno, nije govorila o bilo kakvim stvarnim i dubokim uvjerenjima u srcima ove uzbuđene svjetine. To mnoštvo naroda je nedugo zatim, nekoliko dana kasnije istoga tjedna, bilo jednako spremno odbaciti Isusa kad je Veliko vijeće zauzelo čvrst i odlučan stav protiv njega i kad su se našli razočarani - kad su spoznali da Isus neće uspostaviti kraljevstvo u skladu s njihovim dugo njegovanim očekivanjima.

Cijeli je grad bio jako uskomešan, tako da su se svi pitali: "Tko je taj čovjek?" A mnoštvo je odgovorilo: "Ovo je prorok iz Galileje, Isus iz Nazareta."

4. POSJET HRAMU

Dok su Alfejevi blizanci otišli vratiti magarca njegovu vlasniku, Isus i deset apostola su se odvojili od svojih neposrednih suradnika i otišli prošetati hramom i vidjeti pripreme za Pashu. Nitko nije pokušao maltretirati Isusa jer je Veliko vijeće jako strahovalo od naroda, a to je uostalom bio jedan od razloga zašto su dopustili mnoštvu ovu priliku da ga pozdravi. Apostoli su slabo shvaćali da je to bio jedini posve ljudski način da se učinkovito spriječi Isusovo neodložno uhićenje prilikom ulaska u grad. Učitelj je želio dati stanovnicima Jeruzalema, visokim i niskim, kao i desetinama tisuća posjetitelja koji su došli na Pashu, još jednu i posljednju priliku da čuju evanđelje i da prime, ako budu htjeli, Sina Mira.

A sada, dok se primicala noć i dok su mase otišle potražiti osvježenje, Isus i njegovi neposredni sljedbenici su ostali sami. Kakav čudan dan! Apostoli su bili zamišljeni, ali su ostali bez riječi. Nikada, u svim svojim godinama povezanosti s Isusom, nisu ništa takvo doživjeli. Za trenutak su sjeli pored riznice i promatrali ljude koji su ubacivali priloge: bogataši su ubacivali velike svote, dok je svatko davao prema svojim mogućnostima. Na kraju dođe neka skromno odjevena sirota udovica i pred njima ubaci dva filira (bakarna novčića) u trubu. A onda Isus reče, pozivajući pozornost apostola na udovicu: "Pazite što ste upravo vidjeli. Ova je sirota udova dala više od svih ostalih, jer su svi ostali od svog obilja dali

the procession to rejoin the Sanhedrin, which was then in session at the temple, and they reported to their associates: "Behold, all that we do is of no avail; we are confounded by this Galilean. The people have gone mad over him; if we do not stop these ignorant ones, all the world will go after him."

^{172:3.15 (1883.1)} There really was no deep significance to be attached to this superficial and spontaneous outburst of popular enthusiasm. This welcome, although it was joyous and sincere, did not betoken any real or deep-seated conviction in the hearts of this festive multitude. These same crowds were equally as willing quickly to reject Jesus later on this week when the Sanhedrin once took a firm and decided stand against him, and when they became disillusioned — when they realized that Jesus was not going to establish the kingdom in accordance with their long-cherished expectations.

^{172:3.16 (1883.2)} But the whole city was mightily stirred up, insomuch that everyone asked, "Who is this man?" And the multitude answered, "This is the prophet of Galilee, Jesus of Nazareth."

4. VISITING ABOUT THE TEMPLE

^{172:4.1 (1883.3)} While the Alpheus twins returned the donkey to its owner, Jesus and the ten apostles detached themselves from their immediate associates and strolled about the temple, viewing the preparations for the Passover. No attempt was made to molest Jesus as the Sanhedrin greatly feared the people, and that was, after all, one of the reasons Jesus had for allowing the multitude thus to acclaim him. The apostles little understood that this was the only human procedure which could have been effective in preventing Jesus' immediate arrest upon entering the city. The Master desired to give the inhabitants of Jerusalem, high and low, as well as the tens of thousands of Passover visitors, this one more and last chance to hear the gospel and receive, if they would, the Son of Peace.

^{172:4.2 (1883.4)} And now, as the evening drew on and the crowds went in quest of nourishment, Jesus and his immediate followers were left alone. What a strange day it had been! The apostles were thoughtful, but speechless. Never, in their years of association with Jesus, had they seen such a day. For a moment they sat down by the treasury, watching the people drop in their contributions: the rich putting much in the receiving box and all giving something in accordance with the extent of their possessions. At last there came along a poor widow, scantily attired, and they observed as she cast two mites (small coppers) into the trumpet. And then said Jesus, calling the attention of the apostles to the widow: "Heed well what you have

neku sitnicu, a ta je jedna žena iako živi u neimaštini, dala sve što je imala, pa čak i svoj život."

Kako se primicala noć, šetali su po hramu u tišini, a nakon što je Isus još jednom vidio ove poznate prizore i ponovo se podsjetio svojih emocija u vezi prijašnjih posjeta, a nije zaboravio ni one najranije, rekao je: "Hajdemo u Betaniju da se odmorimo." Isus je s Petrom i Ivanom otišao u kuću Šimuna, dok su se drugi apostoli smjestili kod prijatelja u Betaniji i Betfagi.

5. STAV APOSTOLA

Ove nedjelje uvečer dok su se vraćali u Betaniju, Isus je išao ispred apostola. Nisu progovorili riječi sve do Šimunove kuće. Nikada prije nije bio slučaj da je nekih drugih dvanaestero ljudi doživjelo tako raznolike i neobjašnjive emocije kakve su ovom prilikom prolazile umovima i dušama ovih ambasadora kraljevstva. Ovi snažni Galilejci su bili zbunjeni i uznemireni; nisu znali što će očekivati; bili su previše iznenađeni da se puno boje. Nisu znali kakve je planove Učitelj imao za sljedeći dan i nisu ništa pitali. Otišli su na počinak iako nisu puno spavali, osim blizanaca. Ali ove noći nisu zadržali stražu nad Isusom u Šimunovoj kući.

Andrija je bio doslovce izgubljen, potpuno zbunjen. On je bio jedan od apostola koji nije ozbiljnije preispitao pitanje odobravanja javnosti. Bio je previše zaokupljen mislima o dužnostima koje je imao kao šef apostolskog zbora da ozbiljno razmotri značaj i značenje uzvikivanja hosana. Andrija je bio zauzet promatranjem nekih svojih suradnika apostola za koje je mislio da se mogu povesti za vlastitim emocijama prilikom ovog uzbuđenja, a posebno Petra, Jakova, Ivana i Šimuna Revnitelja. Tijekom ovog i narednog dana, Andriju su počele mučiti ozbiljne sumnje, iako on nikad nije izrazio ove sumnje pred drugim apostolima. Bio je zabrinut zbog stava nekih apostola za koje je znao da su nosili mačeve; no nije znao da je i sam njegov brat Petar nosio takvo oružje. I tako je povorka u Jeruzalemu ostavila relativno površan dojam na Andriju; bio je previše zauzet odgovornostima svoje pozicije da se dublje posveti ovim pitanjima.

Šimuna Petra je isprva gotovo sasvim oborilo s nogu ovo javno ispoljenje zanosa; ali se znatno otriježnio kad su se te večeri vratili u Betaniju.

just seen. This poor widow cast in more than all the others, for all these others, from their superfluity, cast in some trifle as a gift, but this poor woman, even though she is in want, gave all that she had, even her living."

^{172:4.3 (1883.5)} As the evening drew on, they walked about the temple courts in silence, and after Jesus had surveyed these familiar scenes once more, recalling his emotions in connection with previous visits, not excepting the earlier ones, he said, "Let us go up to Bethany for our rest." Jesus, with Peter and John, went to the home of Simon, while the other apostles lodged among their friends in Bethany and Bethpage.

5. THE APOSTLES' ATTITUDE

^{172:5.1 (1883.6)} This Sunday evening as they returned to Bethany, Jesus walked in front of the apostles. Not a word was spoken until they separated after arriving at Simon's house. No twelve human beings ever experienced such diverse and inexplicable emotions as now surged through the minds and souls of these ambassadors of the kingdom. These sturdy Galileans were confused and disconcerted; they did not know what to expect next; they were too surprised to be much afraid. They knew nothing of the Master's plans for the next day, and they asked no questions. They went to their lodgings, though they did not sleep much, save the twins. But they did not keep armed watch over Jesus at Simon's house.

^{172:5.2 (1884.1)} Andrew was thoroughly bewildered, well-nigh confused. He was the one apostle who did not seriously undertake to evaluate the popular outburst of acclaim. He was too preoccupied with the thought of his responsibility as chief of the apostolic corps to give serious consideration to the meaning or significance of the loud hosannas of the multitude. Andrew was busy watching some of his associates who he feared might be led away by their emotions during the excitement, particularly Peter, James, John, and Simon Zelotes. Throughout this day and those which immediately followed, Andrew was troubled with serious doubts, but he never expressed any of these misgivings to his apostolic associates. He was concerned about the attitude of some of the twelve who he knew were armed with swords; but he did not know that his own brother, Peter, was carrying such a weapon. And so the procession into Jerusalem made a comparatively superficial impression upon Andrew; he was too busy with the responsibilities of his office to be otherwise affected.

^{172:5.3 (1884.2)} Simon Peter was at first almost swept off his feet by this popular manifestation of enthusiasm; but he was considerably sobered by the time they returned to Bethany that night. Peter

Petar jednostavno nije mogao shvatiti Učiteljeve namjere. Bio je jako razočaran što Isus nije iskoristio talas javne naklonosti da učini neku javnu objavu. Petar nije mogao shvatiti zašto se Isus nije obratio mnoštvu kad su stigli u hram ili barem dopustio jednom od apostola da im se obrati. Peter je bio veliki propovjednik i nije volio dopustiti da se tako prijemljiva i oduševljena publika tek tako razide. On bi jako volio održati propovijed o evanđelju kraljevstva pred tom gomilom u samom hramu; ali Učitelj ih je posebno opomenuo da ne drže govore ili propovijedi u Jeruzalemu uoči Pashe. Reakcija ove uzbuđene procesije je donijela veliko razočarenje Šimunu Petru; te noći se bio otrijeznio i bio neizrecivo tužan.

Jakovu Zebedejevom je ova nedjelja bila dan zbunjenosti i duboke konfuzije; on nije mogao shvatiti smisao onoga što se događalo; nije mogao shvatiti zašto je Učitelj prvo dopustio ovo javno priznanje, a onda odbacio priliku da se obrati ljudima po dolasku u hram. Kako se povorka spuštala niz Maslinsku goru prema Jeruzalemu, a posebice kada su tisuće hodočasnika došle pozdraviti Učitelja, Jakov je bio rastrgan proturječnim emocijama ushićenja i radosti zbog onoga što je vidio i svojim dubokim osjećajem straha zbog onoga što se trebalo dogoditi kad stignu u hram. A onda je bio oboren i skrhan osjećajem razočarenja kad je Isus sjahao s magarca i otišao ležerno šetati hramom. Jakov nije mogao shvatiti zašto Isus nije iskoristio takvu veličanstvenu priliku da proglasi kraljevstvo. Te noći je njegov um bio obuzet osjećajem tjeskobne i duboke nesigurnosti.

Ivan Zebedejev je donekle mogao shvatiti zašto je Isus ovako postupio; barem je donekle shvatio značaj ovog tzv. trijumfalnog ulaska u Jeruzalem. Dok se svjetina približavala hramu, gledajući kako njegov Učitelj jaše na magaretu, Ivan se sjetio kako je Isus jednom citirao odlomak iz Pisma, riječi Zaharija, o tome kako Mesija ulazi u Jeruzalem kao čovjek mira koji jaše na magaretu. Dok je Ivan prevrtao ove riječi po glavi, počeo je shvaćati simboličko značenje pompeznih događaja koji su se odigrali u nedjelju popodne. Ako ništa drugo, on je u nekoj mjeri shvaćao značenje ovog odlomka iz Pisma, zahvaljujući čemu je bio u stanju barem djelomično uživati u cijelom događaju i ne postati suviše potišten prividno besmislenim završetkom trijumfalne procesije. Ivan je imao um koji je prirodno bio sklon simobličkim mislima i osjećajima.

Filipa je jako uznemirila iznenadnost i spontanost ovog događaja. Nije mogao dovoljno

simply could not figure out what the Master was about. He was terribly disappointed that Jesus did not follow up this wave of popular favor with some kind of a pronouncement. Peter could not understand why Jesus did not speak to the multitude when they arrived at the temple, or at least permit one of the apostles to address the crowd. Peter was a great preacher, and he disliked to see such a large, receptive, and enthusiastic audience go to waste. He would so much have liked to preach the gospel of the kingdom to that throng right there in the temple; but the Master had specifically charged them that they were to do no teaching or preaching while in Jerusalem this Passover week. The reaction from the spectacular procession into the city was disastrous to Simon Peter; by night he was sobered and inexpressibly saddened.

172:5.4 (1884.3) To James Zebedee, this Sunday was a day of perplexity and profound confusion; he could not grasp the purport of what was going on; he could not comprehend the Master's purpose in permitting this wild acclaim and then in refusing to say a word to the people when they arrived at the temple. As the procession moved down Olivet toward Jerusalem, more especially when they were met by the thousands of pilgrims who poured forth to welcome the Master, James was cruelly torn by his conflicting emotions of elation and gratification at what he saw and by his profound feeling of fear as to what would happen when they reached the temple. And then was he downcast and overcome by disappointment when Jesus climbed off the donkey and proceeded to walk leisurely about the temple courts. James could not understand the reason for throwing away such a magnificent opportunity to proclaim the kingdom. By night, his mind was held firmly in the grip of a distressing and dreadful uncertainty.

172:5.5 (1884.4) John Zebedee came somewhere near understanding why Jesus did this; at least he grasped in part the spiritual significance of this so-called triumphal entry into Jerusalem. As the multitude moved on toward the temple, and as John beheld his Master sitting there astride the colt, he recalled hearing Jesus onetime quote the passage of Scripture, the utterance of Zechariah, which described the coming of the Messiah as a man of peace and riding into Jerusalem on an ass. As John turned this Scripture over in his mind, he began to comprehend the symbolic significance of this Sunday-afternoon pageant. At least, he grasped enough of the meaning of this Scripture to enable him somewhat to enjoy the episode and to prevent his becoming overmuch depressed by the apparent purposeless ending of the triumphal procession. John had a type of mind which naturally tended to think and feel in symbols.

172:5.6 (1885.1) Philip was entirely unsettled by the suddenness and spontaneity of the outburst. He

sabrati svoje misli prilikom silaska niz Maslinsku goru da formira neki jasan pojam o značenju cijele procesije. Na neki je način uživao u ovoj epizodi jer je služila na čast njegovom Učitelju. U trenutku kad su stigli do hrama, bio je uznemiren mišlju da je Isus mogao tražiti od njega da nahrani mnoštvo, tako da je Isusovo ležerno udaljavanje od gomile koje je duboko razočaralo većinu apostola, donijelo veliko olakšanje Filipu. Narodne mase su u više prilika predstavljale veliko iskušenje ovom apostolskom opskrbitelju. Nakon što se oslobodio osobnog straha vezanog uz materijalne potrebe narodnih masa, Filip se pridružio Petru u izrazu razočaranja što nisu iskoristili ovu priliku za poučavanje mnoštva. Te noći Filip je dosta razmišljao o tim iskustvima i došao u iskušenje da posumnja u cijelu ideju kraljevstva; iskreno se pitao što je sve to značilo, ali nikome nije izrazio svoje sumnje; previše je volio Isusa. Imao je veliku osobnu vjeru u Učitelja.

Natanije je, na stranu od simboličkih i proročkih aspekata, bio najbliže razumijevanju razloga koji je naveo Učitelja da potraži javnu potporu hodočasnika koji su došli na Pashu. On je obrazložio samome sebi da bi bez ovog demonstrativnog ulaska u Jeruzalem, službenici Velikog vijeća uhitili Isusa još prije nego što su putnici stigli do hrama i bacili ga u tamnicu čim se usudio ući u grad. On dakle nije ni u najmanjem bio iznenađen što Učitelj nije dalje iskoristio razdragane mase nakon što se našao unutar zidina grada i bio je jako impresioniran kad je vidio da su se židovske vođe suzdržale od neposrednog uhićenja. Kako je razumio pravi razlog zašto je Učitelj ušao u grad na ovaj način, Natanije je prirodno imao više mira i bio manje uznemiren i razočaran Isusovim naknadnim držanjem od drugih apostola. Natanije je imao veliko povjerenje u Isusovo razumijevanje ljudi, kao i u njegovu oštromnost i spretnost u rješavanju teških situacija.

Matija je isprva bio smeten ovom pompeznom povorkom. On nije shvaćao smisao ovog prizora sve dok se i on nije sjetio gdje u Pismu Zaharije aludira na radost Jeruzalema jer dolazi kralj koji donosi spasenje i ulazi u grad jašući na magaretu. Dok se povorka kretala prema gradu i prolazila kroz hram, Matija je bio jako uzbuđen; bio je siguran da se nešto izvanredno trebalo dogoditi kad je Učitelj stigao u grad na čelu ovog uzavrelog mnoštva. Kad je jedan od farizeja počeo izrugovati Isusa, govoreći, "Vidi, svijete, vidi tko dolazi, kralj Židova jaše na magarcu!" Matija je morao upotrijebiti veliku samokontrolu da ga ne zgrabi rukama. Niti jedan

could not collect his thoughts sufficiently while on the way down Olivet to arrive at any settled notion as to what all the demonstration was about. In a way, he enjoyed the performance because his Master was being honored. By the time they reached the temple, he was perturbed by the thought that Jesus might possibly ask him to feed the multitude, so that the conduct of Jesus in turning leisurely away from the crowds, which so sorely disappointed the majority of the apostles, was a great relief to Philip. Multitudes had sometimes been a great trial to the steward of the twelve. After he was relieved of these personal fears regarding the material needs of the crowds, Philip joined with Peter in the expression of disappointment that nothing was done to teach the multitude. That night Philip got to thinking over these experiences and was tempted to doubt the whole idea of the kingdom; he honestly wondered what all these things could mean, but he expressed his doubts to no one; he loved Jesus too much. He had great personal faith in the Master.

^{172:5.7 (1885.2)} Nathaniel, aside from the symbolic and prophetic aspects, came the nearest to understanding the Master's reason for enlisting the popular support of the Passover pilgrims. He reasoned it out, before they reached the temple, that without such a demonstrative entry into Jerusalem Jesus would have been arrested by the Sanhedrin officials and cast into prison the moment he presumed to enter the city. He was not, therefore, in the least surprised that the Master made no further use of the cheering crowds when he had once got inside the walls of the city and had thus so forcibly impressed the Jewish leaders that they would refrain from placing him under immediate arrest. Understanding the real reason for the Master's entering the city in this manner, Nathaniel naturally followed along with more poise and was less perturbed and disappointed by Jesus' subsequent conduct than were the other apostles. Nathaniel had great confidence in Jesus' understanding of men as well as in his sagacity and cleverness in handling difficult situations.

^{172:5.8 (1885.3)} Matthew was at first nonplused by this pageant performance. He did not grasp the meaning of what his eyes were seeing until he also recalled the Scripture in Zechariah where the prophet had alluded to the rejoicing of Jerusalem because her king had come bringing salvation and riding upon the colt of an ass. As the procession moved in the direction of the city and then drew on toward the temple, Matthew became ecstatic; he was certain that something extraordinary would happen when the Master arrived at the temple at the head of this shouting multitude. When one of the Pharisees mocked Jesus, saying, "Look, everybody, see who comes here, the king of the Jews riding on an ass!" Matthew kept his hands

od dvanaestorice nije bio depresivniji od njega na povratku u Betaniju te večeri. Pored Šimuna Petra i Šimuna Revnitelja, doživio je najveću napetost i prije noći pao u stanje iscrpljenosti. No, Matija je ujutro opet bio veseo; naposljetku, on je znao veselo primiti poraz.

Tomo je bio najviše izgubljen i zbunjen od svih apostola. Uglavnom ih je samo slijedio, promatrajući prizor i iskreno se pitajući što je moglo navesti Učitelja da sudjeluje u tako neobičnom događaju. Duboko u srcu je smatrao cijeli događaj pomalo djetinjastim, ako ne posve glupavim. On nikada prije nije imao priliku vidjeti Isusa usred sličnih događaja i nije bio u stanju objasniti njegovo čudnovato ponašanje ovog poslijepodneva. Prije nego što će stići u hram, Tomo je zaključio da se u podlozi ove javne demonstracije krila Učiteljeva namjera da zastraši Veliko vijeće, kako ga ne bi uhvatili na licu mjesta. Na povratku u Betaniju, Tomo je mnogo razmišljao, ali je bio bez riječi. Prije počinka je počeo shvaćati duhovitost Učiteljeve domišljatosti u uredbi ovog bučnog ulaska u Jeruzalem i to ga je jako razvedrilo.

Šimunu Revnitelju je nedjelja počela veličanstveno. On je mislio o prekrasnim djelima koja su se trebala dogoditi u Jeruzalemu tijekom narednih nekoliko dana, a tu je bio u pravu, izuzev što je Šimun sanjao o upostavi nove nacionalne vlasti Židova s Isusom na Davidovom prijestolju. Šimun je zamišljao da cijela nacionalistička afera treba stupiti na snagu neposredno nakon proglašenja kraljevstva i mislio da će on sam biti vrhovni zapovjednik mobiliziranih vojnih snaga novog kraljevstva. Silazeći niz Maslinsku goru, čak je zamišljao kako će Veliko vijeće i svi njegovi simpatizeri biti pobijeni prije zalaska sunca. On je stvarno vjerovao da se nešto veliko trebalo dogoditi. Bio je najglasniji čovjek u cijeloj povorci. Oko pet popodne ovaj je apostol bio šutljiv, skrhan i razočaran. Nikad se nije u potpunosti oporavio od depresije ovog šoka; ono barem ne dugo nakon Učiteljeva uskrsnuća.

Alfejevim blizancima je to bio savršen dan. Oni su istinski uživali u svakom trenutku i kako nisu bili prisutni za vrijeme ležerne šetnje odajama hrama, propustili su veći dio antiklimaksa koji je pratio podizanje naroda. Oni nikako nisu mogli shvatiti razočarano ponašanje apostola na povratku u Betaniju te večeri. U njihovom sjećanju ovo je uvijek bio dan koji je bio najbliže ostvarenju neba na zemlji. Ovaj je dan bio zadovoljavajući vrhunac njihove apostolske karijere. A sjećanje na uzbuđenje ovog nedjeljnog popodna ih je držalo kroz cijelu tragediju ovog sadržajnog tjedna, sve do raspeća. Ovakav ulazak u grad je po mišljenju blizanaca najviše doličio kralju; uživali su u

off of him only by exercising great restraint. None of the twelve was more depressed on the way back to Bethany that evening. Next to Simon Peter and Simon Zelotes, he experienced the highest nervous tension and was in a state of exhaustion by night. But by morning Matthew was much cheered; he was, after all, a cheerful loser.

172:5.9 (1886.1) Thomas was the most bewildered and puzzled man of all the twelve. Most of the time he just followed along, gazing at the spectacle and honestly wondering what could be the Master's motive for participating in such a peculiar demonstration. Down deep in his heart he regarded the whole performance as a little childish, if not downright foolish. He had never seen Jesus do anything like this and was at a loss to account for his strange conduct on this Sunday afternoon. By the time they reached the temple, Thomas had deduced that the purpose of this popular demonstration was so to frighten the Sanhedrin that they would not dare immediately to arrest the Master. On the way back to Bethany Thomas thought much but said nothing. By bedtime the Master's cleverness in staging the tumultuous entry into Jerusalem had begun to make a somewhat humorous appeal, and he was much cheered up by this reaction.

172:5.10 (1886.2) This Sunday started off as a great day for Simon Zelotes. He saw visions of wonderful doings in Jerusalem the next few days, and in that he was right, but Simon dreamed of the establishment of the new national rule of the Jews, with Jesus on the throne of David. Simon saw the nationalists springing into action as soon as the kingdom was announced, and himself in supreme command of the assembling military forces of the new kingdom. On the way down Olivet he even envisaged the Sanhedrin and all of their sympathizers dead before sunset of that day. He really believed something great was going to happen. He was the noisiest man in the whole multitude. By five o'clock that afternoon he was a silent, crushed, and disillusioned apostle. He never fully recovered from the depression which settled down on him as a result of this day's shock; at least not until long after the Master's resurrection.

172:5.11 (1886.3) To the Alpheus twins this was a perfect day. They really enjoyed it all the way through, and not being present during the time of quiet visitation about the temple, they escaped much of the anticlimax of the popular upheaval. They could not possibly understand the downcast behavior of the apostles when they came back to Bethany that evening. In the memory of the twins this was always their day of being nearest heaven on earth. This day was the satisfying climax of their whole career as apostles. And the memory of the elation of this Sunday afternoon carried them on through all of the tragedy of this eventful week, right up to the hour of the crucifixion. It was the

svakom trenutku ovog događaja. U cjelosti su odobravali sve što su vidjeli i dugo se sjećali ovih događaja.

Od svih apostola, ovaj je svečani ulazak u Jeruzalem najviše pogodio Judu Iskariotskog. Njegovim su umom previrala neugodna sjećanja na Učiteljev prijekor dan prije u vezi Marijina pomazanja na gozbi u Šimunovoj kući. Juda se gnušao cijelog spektakla. Njemu se sve to činilo djetinjastim, ako ne i doista smiješnim. Kad se osvetoljubivi apostol narednog dana prisjećao povorke ovog nedjeljnog popodneva, Isus mu je više nalikovao na klovna nego na kralja. Osjećao je iskreno gnušanje prema cijelom spektaklu. Dijelio je poglede Grka i Rimljana koji su prezirali onoga koji pristane jahati na magarcu ili magaretu. Do trenutka kad je trijumfalna povorka ušla u grad, Juda je više ili manje donio odluku da odbaci cijelu ideju takvog kraljevstva; gotovo je odlučio okrenuti leđa svim takvim lakrdijaškim pokušajima uspostave kraljevstva nebeskog. A onda se sjetio uskrsnuća Lazara i mnogih drugih stvari i odlučio ostati s dvanaesticom još koji dan. Osim toga, nosio je vreću s novcem i htio je vratiti apostolske novce koje je primio na čuvanje. Na povratku u Betaniju te noći njegovo se ponašanje nije činilo čudnim jer su svi apostoli bili jednako potišteni i nijemi.

Na Judu je snažno utjecalo ismijavanje njegovih prijatelja saduceja. Niti jedan drugi čimbenik nije toliko snažno utjecao na njega i na njegovu konačnu odluku da se odrekne Isusa i svojih bližnjih apostola, kao određena epizoda upravo kad je Isus stigao do gradske kapije: Istaknuti saducej (prijatelj Judine obitelji) mu je izišao u susret i udarajući ga po leđima u duhu vedre poruge, rekao: "Čemu tako uzmemiren izraz na tvom licu, moj dobri prijatelju; razvedri se i pridruži nam se dok slavimo Isusa iz Nazareta kao kralja Židova koji prolazi kroz kapije Jeruzalema jašući na magarcu." Juda nikada nije uzmicao pred progonom, ali nije mogao podnijeti ovakvu porugu. On je već imao duboko uvriježeni osjećaj osvete koji se sada stopio s ovim fatalnim strahom od podsmijeha, užasnim i stravičnim osjećajem stida zbog Učitelja i svojih prijatelja apostola. U svome srcu, ovaj je zaređeni amabator kraljevstva već bio izdajnik; sada je samo tražio neku vrstu prihvatljivog izgovora za otvoreni raskid s Učiteljem.

most befitting entry of the king the twins could conceive; they enjoyed every moment of the whole pageant. They fully approved of all they saw and long cherished the memory.

172:5.12 (1886.4) Of all the apostles, Judas Iscariot was the most adversely affected by this processional entry into Jerusalem. His mind was in a disagreeable ferment because of the Master's rebuke the preceding day in connection with Mary's anointing at the feast in Simon's house. Judas was disgusted with the whole spectacle. To him it seemed childish, if not indeed ridiculous. As this vengeful apostle looked upon the proceedings of this Sunday afternoon, Jesus seemed to him more to resemble a clown than a king. He heartily resented the whole performance. He shared the views of the Greeks and Romans, who looked down upon anyone who would consent to ride upon an ass or the colt of an ass. By the time the triumphal procession had entered the city, Judas had about made up his mind to abandon the whole idea of such a kingdom; he was almost resolved to forsake all such farcical attempts to establish the kingdom of heaven. And then he thought of the resurrection of Lazarus, and many other things, and decided to stay on with the twelve, at least for another day. Besides, he carried the bag, and he would not desert with the apostolic funds in his possession. On the way back to Bethany that night his conduct did not seem strange since all of the apostles were equally downcast and silent.

172:5.13 (1887.1) Judas was tremendously influenced by the ridicule of his Sadducean friends. No other single factor exerted such a powerful influence on him, in his final determination to forsake Jesus and his fellow apostles, as a certain episode which occurred just as Jesus reached the gate of the city: A prominent Sadducee (a friend of Judas's family) rushed up to him in a spirit of gleeful ridicule and, slapping him on the back, said: "Why so troubled of countenance, my good friend; cheer up and join us all while we acclaim this Jesus of Nazareth the king of the Jews as he rides through the gates of Jerusalem seated on an ass." Judas had never shrunk from persecution, but he could not stand this sort of ridicule. With the long-nourished emotion of revenge there was now blended this fatal fear of ridicule, that terrible and fearful feeling of being ashamed of his Master and his fellow apostles. At heart, this ordained ambassador of the kingdom was already a deserter; it only remained for him to find some plausible excuse for an open break with the Master.

POGLAVLJE 173. PONEDJELJAK U JERUZALEMU

⇨ 172

Knjiga Urantije

174 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 173 PONEDJELJAK U JERUZALEMU

Sekcije

Uvod

1. ČIŠĆENJE HRAMA
2. PITANJE UČITELJEVA AUTORITETA
3. USPOREDBA O DVA SINA
4. USPOREDBA O ODSUTNOM DOMAĆINU
5. USPOREDBA O SVADBI

PAPER 173 MONDAY IN JERUSALEM

SECTIONS

Introduction

1. Cleansing the Temple
2. Challenging the Master's Authority
3. Parable of the Two Sons
4. Parable of the Absent Landlord
5. Parable of the Marriage Feast

Uvod

RANO u ponedjeljak ujutro, kako je bilo unaprijed dogovoreno, Isus i apostoli su se okupili u Šimunovoj kući u Betaniji i nakon kratkog vijećanja krenuli prema Jeruzalemu. Dvanaestorica su bili neobično tihi dok su putovali prema hramu; još se nisu bili oporavili od iskustava prethodnog dana. Bili su puni iščekivanja i straha, te duboko pogođeni nekim osjećajem odvojenosti od Učitelja zbog njegove iznenadne promjene taktike i upute da ne rade na javnom poučavanju naroda za pashalnog tjedna.

Dok su se spuštali niz padine Maslinske gore s Isusom na čelu, apostoli su bili obavijeni meditativnom tišinom. S izuzetkom Jude Iskariota, svi su imali samo jednu pomisao: Što će Učitelj danas učiniti? Judina je jedina pomisao bila: Što ću ja učiniti? Hoću li nastaviti ići za Isusom i mojim suradnicima, ili ću se distancirati? Ako se povučem, kako ću to učiniti?

U hram su stigli oko devet ovog lijepog jutra. Odmah su krenuli prema velikom dvoru gdje je Isus često učio narod i nakon što su pozdravili okupljene vjernike, Isus se popeo na učiteljski

INTRODUCTION

173:0.1 (1888.1) EARLY on this Monday morning, by prearrangement, Jesus and the apostles assembled at the home of Simon in Bethany, and after a brief conference they set out for Jerusalem. The twelve were strangely silent as they journeyed on toward the temple; they had not recovered from the experience of the preceding day. They were expectant, fearful, and profoundly affected by a certain feeling of detachment growing out of the Master's sudden change of tactics, coupled with his instruction that they were to engage in no public teaching throughout this Passover week.

173:0.2 (1888.2) As this group journeyed down Mount Olivet, Jesus led the way, the apostles following closely behind in meditative silence. There was just one thought uppermost in the minds of all save Judas Iscariot, and that was: What will the Master do today? The one absorbing thought of Judas was: What shall I do? Shall I go on with Jesus and my associates, or shall I withdraw? And if I am going to quit, how shall I break off?

173:0.3 (1888.3) It was about nine o'clock on this beautiful morning when these men arrived at the temple. They went at once to the large court where Jesus so often taught, and after greeting

podij i počeo obraćati okupljenima. Apostoli su se povukli u stranu čekajući daljnji razvoj događaja.

the believers who were awaiting him, Jesus mounted one of the teaching platforms and began to address the gathering crowd. The apostles withdrew for a short distance and awaited developments.

1. ČIŠĆENJE HRAMA

Velika trgovinska razmjena se razvila u hramu iz ceremonija i obreda bogoštovljenja. Sastojala se u ponudi prikladnih životinja za prinošenje različitih žrtvi. Iako je štovateljima bilo dopušteno donijeti vlastite žrtvenice, te su životinje morale biti bez ikakve "mane" prema levitskom zakonu i tumačenju službenih inspektora hrama. Mnogi su štovatelji doživjeli veliko poniženje kad su inspektori odbacili njihove naočigled savršene životinje. Stoga je kupnja žrtvenih životinja u hramu postala više ili manje opća praksa i premda su životinje prodavane na više lokacija na obližnjoj Maslinskoj gori, bilo je moda kupiti žrtvenice u hramu. Postupno je postalo opća praksa prodavati različite vrste žrtvenih životinja u samim odajama hrama. Tako se razvio vrlo složen i unosan komercijalni obrt koji je donosio ogroman profit. Dio tih prihoda je bio rezerviran za blagajnu hrama, ali je veći dio išao neizravno u ruke vladajućih obitelji visokih svećenika.

Ova je prodaja životinja u hramu uveliko napredovala jer pri kupnji ovih životinja, iako su bile nešto skuplje, štovatelji ne samo što nisu morali platiti dodatne obaveze, već su mogli biti sugurni da odabrana žrtva neće biti odbačena na temelju stvarnih ili tobožnjih mana. S vremena na vrijeme, a naročito za velikih nacionalnih blagdana, obični ljudi su bili primorani platiti niz dodatnih obveza. U jednom su trenutku pohlepni svećenici otišli tako daleko da su tražili ekvivalent vrijednosti tjedne nadnice za par golubova koji je sirotinja mogla kupiti za nekoliko novčića. "Sinovi Anini" su već počeli osnivati svoje bazare u odajama hrama, trgovinske postojbe koje su se održale sve dok ih nije svrgnula bijesna svjetina tri godine prije uništenja samog hrama.

No, promet žrtvenim životinjama i raznovrsnom drugom robom nije bio jedino što je skvrnavilo odaje ovog hrama. U to je vrijeme u unutrašnjosti hrama cvjetao složeni sustav bankarstva i komercijalne razmjene. Do svega toga je došlo na sljedeći način: U vrijeme asmonijske dinastije Židovi su kovali svoj srebrni novac, a ljudi su imali običaj platiti članarinu hramu

1. CLEANSING THE TEMPLE

173:1.1 (1888.4) A huge commercial traffic had grown up in association with the services and ceremonies of the temple worship. There was the business of providing suitable animals for the various sacrifices. Though it was permissible for a worshiper to provide his own sacrifice, the fact remained that this animal must be free from all "blemish" in the meaning of the Levitical law and as interpreted by official inspectors of the temple. Many a worshiper had experienced the humiliation of having his supposedly perfect animal rejected by the temple examiners. It therefore became the more general practice to purchase sacrificial animals at the temple, and although there were several stations on near-by Olivet where they could be bought, it had become the vogue to buy these animals directly from the temple pens. Gradually there had grown up this custom of selling all kinds of sacrificial animals in the temple courts. An extensive business, in which enormous profits were made, had thus been brought into existence. Part of these gains was reserved for the temple treasury, but the larger part went indirectly into the hands of the ruling high-priestly families.

173:1.2 (1888.5) This sale of animals in the temple prospered because, when the worshiper purchased such an animal, although the price might be somewhat high, no more fees had to be paid, and he could be sure the intended sacrifice would not be rejected on the ground of possessing real or technical blemishes. At one time or another systems of exorbitant overcharge were practiced upon the common people, especially during the great national feasts. At one time the greedy priests went so far as to demand the equivalent of the value of a week's labor for a pair of doves which should have been sold to the poor for a few pennies. The "sons of Annas" had already begun to establish their bazaars in the temple precincts, those very merchandise marts which persisted to the time of their final overthrow by a mob three years before the destruction of the temple itself.

173:1.3 (1889.1) But traffic in sacrificial animals and sundry merchandise was not the only way in which the courts of the temple were profaned. At this time there was fostered an extensive system of banking and commercial exchange which was carried on right within the temple precincts. And this all came about in the following manner: During the Asmonean dynasty the Jews coined their own

od pola šekela, kao i sve druge obveze hramu koje se plaćane ovom židovskom valutom. Ovaj je propis zahtijevao da mjenjači novca imaju licencu da zamijene više vrsta novčanica koje su bile u upotrebi širom Palestine i drugih provincija Rimskog carstva za ovu židovsku kovanicu, ortodoksni shekel. Porez za hram je plaćan po glavi stanovnika za sve osim žena, robova i maloljetnika, a bio je pol shekela, po veličini sličan kovanici od deset centa, samo dvostruko deblji. U Isusovo doba svećenici su i dalje bili oslobođeni plaćanja novčane obveze hramu. Tako su od 15. do 25. u mjesecu koji je prethodio Pashi, ovlašteni mjenjači novca podizali postojbe u većim gradovima Palestine kako bi židovski narod imao priliku da po dolasku u Jeruzalem podmiri novčane obveze prema hramu u prihvatljivim novcima. Nakon ovog perioda od deset dana, ti su mjenjači novca prenosili svoje mjenjačke poslove u Jeruzalem, u odaje hrama. Bilo im je dopušteno naplatiti proviziju od tri do četiri centa za razmjenu kovanica od oko deset centa, a u slučaju razmjene većih suma mogli su naplatiti dvostruko više. Ovi su bankari također izvlačili profit iz svake druge razmjene novca za kupnju žrtvenih životinja, plaćanje zavjeta i prinošenje žrtvi.

Ovi su mjenjači u hramu ubirali ne samo redovitu bankarsku proviziju u razmjeni više od dvadeset vrsta novca koji se hodočasnici donosili u Jeruzalem, već su sudjelovali i u svim drugim transakcijama bankarskog poslovanja. Ne samo riznica hrama već i njegovi vladari su jako profitirali od ovih komercijalnih aktivnosti. Nije bilo čudno da u riznici hrama bude više od deset milijuna dolara, dok su obični ljudi propadali u siromaštini i nastavili plaćati ove nepravedne namete.

Usred ove bučne skupine mjenjača, trgovaca i prodavača stoke, Isus je ovog ponedjeljka ujutro pokušavao učiti narod o evanđelju nebeskog kraljevstva. On nije bio jedini koji se protivio ovom sknavljenju hrama; obični ljudi, a pogotovo židovski posjetitelji iz inozemstva, su od srca zamjerali ovom profitorskom sknavljenju njihove nacionalne kuće obožavanja. U ovom je trenutku i samo Veliko vijeće održavalo redovite sastanke u dvorani dok je bilo okruženo svim ovim blebetanjem i pometnjom od trgovine i razmjene robe.

Upravo kad se Isus spremao obratiti narodu, njegovu pozornost su privukla dva događaja. Za stolom obližnjeg mjenjača došlo je do nasilne i žestoke rasprave jer je neki Židov iz Aleksandrije

silver money, and it had become the practice to require the temple dues of one-half shekel and all other temple fees to be paid with this Jewish coin. This regulation necessitated that money-changers be licensed to exchange the many sorts of currency in circulation throughout Palestine and other provinces of the Roman Empire for this orthodox shekel of Jewish coining. The temple head tax, payable by all except women, slaves, and minors, was one-half shekel, a coin about the size of a ten-cent piece but twice as thick. By the times of Jesus the priests had also been exempted from the payment of temple dues. Accordingly, from the 15th to the 25th of the month preceding the Passover, accredited money-changers erected their booths in the principal cities of Palestine for the purpose of providing the Jewish people with proper money to meet the temple dues after they had reached Jerusalem. After this ten-day period these money-changers moved on to Jerusalem and proceeded to set up their exchange tables in the courts of the temple. They were permitted to charge the equivalent of from three to four cents commission for the exchange of a coin valued at about ten cents, and in case a coin of larger value was offered for exchange, they were allowed to collect double. Likewise did these temple bankers profit from the exchange of all money intended for the purchase of sacrificial animals and for the payment of vows and the making of offerings.

173:1.4 (1889.2) These temple money-changers not only conducted a regular banking business for profit in the exchange of more than twenty sorts of money which the visiting pilgrims would periodically bring to Jerusalem, but they also engaged in all other kinds of transactions pertaining to the banking business. Both the temple treasury and the temple rulers profited tremendously from these commercial activities. It was not uncommon for the temple treasury to hold upwards of ten million dollars while the common people languished in poverty and continued to pay these unjust levies.

173:1.5 (1889.3) In the midst of this noisy aggregation of money-changers, merchandisers, and cattle sellers, Jesus, on this Monday morning, attempted to teach the gospel of the heavenly kingdom. He was not alone in resenting this profanation of the temple; the common people, especially the Jewish visitors from foreign provinces, also heartily resented this profiteering desecration of their national house of worship. At this time the Sanhedrin itself held its regular meetings in a chamber surrounded by all this babble and confusion of trade and barter.

173:1.6 (1890.1) As Jesus was about to begin his address, two things happened to arrest his attention. At the money table of a near-by exchanger a violent and heated argument had

prevaren u razmjeni, dok se u istom trenutku začula rika nekih stotinjak goveda koji su prevođeni iz jednog tabora u drugi. Isus je na trenutak zastao bez riječi i duboko razmišljajući o ovoj trgovini i razmjeni, dok je u neposrednoj blizini mogao vidjeti kako jedan oholi i umišljeni judejac ismijava i maltretira jednog prostoumnog galilejca s kojim je jednom prilikom govorio u Ironu; sve skupa, ovi su događaji proizveli jednu od onih neobičnih epizoda negodovanja koje su se povremeno javljale u Isusovoj duši.

Na čuđenje njegovih apostola koji su stajali u blizini suzdržavajući se od sudjelovanja u ovim događajima, Isus je sišao s učiteljske govornice, otišao do dječaka koji je gonio stoku u drugi dio hrama, uzeo od njega bič od pletenog užeta i brzo otjerao životinje iz hrama. Ali to nije bilo sve; praćen upitnim pogledima više tisuća okupljenih u hramu, veličanstveno je otišao od tabora do tabora gdje su čuvane životinje, i sve ih istjerao vani. Kad su to vidjeli, okupljeni hodočasnici su bili preplavljeni uzbuđenjem i s gromkim povicima su krenuli prema bazaru i počeli prevrtati stolove mjenjača. Za manje od pet minuta sve trgovinske aktivnosti su bile izbačene iz hrama. U trenutku kad su tu stigli rimski stražari, sve je bilo mirno, a svjetina pod kontrolom; Isus je, vraćajući se za govornicu, rekao: "Danas ste bili svjedoci onoga što je napisano u Pismima: 'Kuća moja neka bude kuća molitve za sve nacije, a vi ste je pretvorili u pećinu razbojničku.'"

No, prije nego što je mogao izustiti i riječi, svjetina je počela klicati hosane, a iz gomile se izdvojila skupina mladih koji su pjevali himnu zahvalnosti što su vulgarni i profilerski trgovci izbačeni iz svetog hrama. U to vrijeme neki od svećenika su stigli na mjesto događaja, a jedan od njih je rekao Isusu: "Zar nisi čuo što kažu djeca Levita?" A Učitelj je odgovorio, "Zar vi niste čitali: 'Iz usta djece i dojenčadi je pribavio sebi hvalu savršenu?'" I cijeli dan, dok je Isus poučavao, narod je čuvao stražu na svakom prolazu i nije dopuštao da se bilo što pronese odajama hrama, čak ni prazna posuda.

Kad su glavari svećenički i pismoznanci čuli o tim događajima, ostali su bez riječi. Sve su se više bojali Učitelja i bili još odlučniji da ga unište. Ali bili su zapanjeni njegovim djelima. Nisu znali kako će ga uništiti, jer su se jako bojali naroda koji je sada glasno odobravao njegov izgon vulgarnih profitera. Cijeli dan, koji je bio dan mira i tišine u

arisen over the alleged overcharging of a Jew from Alexandria, while at the same moment the air was rent by the bellowing of a drove of some one hundred bullocks which was being driven from one section of the animal pens to another. As Jesus paused, silently but thoughtfully contemplating this scene of commerce and confusion, close by he beheld a simple-minded Galilean, a man he had once talked with in Iron, being ridiculed and jostled about by supercilious and would-be superior Judeans; and all of this combined to produce one of those strange and periodic uprisings of indignant emotion in the soul of Jesus.

173:1.7 (1890.2) To the amazement of his apostles, standing near at hand, who refrained from participation in what so soon followed, Jesus stepped down from the teaching platform and, going over to the lad who was driving the cattle through the court, took from him his whip of cords and swiftly drove the animals from the temple. But that was not all; he strode majestically before the wondering gaze of the thousands assembled in the temple court to the farthest cattle pen and proceeded to open the gates of every stall and to drive out the imprisoned animals. By this time the assembled pilgrims were electrified, and with uproarious shouting they moved toward the bazaars and began to overturn the tables of the money-changers. In less than five minutes all commerce had been swept from the temple. By the time the near-by Roman guards had appeared on the scene, all was quiet, and the crowds had become orderly; Jesus, returning to the speaker's stand, spoke to the multitude: "You have this day witnessed that which is written in the Scriptures: 'My house shall be called a house of prayer for all nations, but you have made it a den of robbers.'"

173:1.8 (1890.3) But before he could utter other words, the great assembly broke out in hosannas of praise, and presently a throng of youths stepped out from the crowd to sing grateful hymns of appreciation that the profane and profiteering merchandisers had been ejected from the sacred temple. By this time certain of the priests had arrived on the scene, and one of them said to Jesus, "Do you not hear what the children of the Levites say?" And the Master replied, "Have you never read, 'Out of the mouths of babes and sucklings has praise been perfected?'" And all the rest of that day while Jesus taught, guards set by the people stood watch at every archway, and they would not permit anyone to carry even an empty vessel across the temple courts.

173:1.9 (1890.4) When the chief priests and the scribes heard about these happenings, they were dumfounded. All the more they feared the Master, and all the more they determined to destroy him. But they were nonplused. They did not know how to accomplish his death, for they greatly feared the multitudes, who were now so outspoken in their

odajama hrama, narod je slušao Isusova učenja i doslovce se držao svake njegove riječi.

Apostoli nisu bili u stanju shvatiti ovaj Isusov iznenađujući čin. Bili su toliko zatečeni ovim iznenadnim i neočekivanim potezom svoga Učitelja da su kroz cijeli ovaj događaj ostali po strani u blizini govornice; nisu sudjelovali u ovom čišćenju hrama. Da se ovaj spektakularni događaj odigrao dan prije, za Isusova trijumfalnog ulaska u hram u burnoj procesiji koja je ušla kroz gradsku kapiju praćena glasnim pozdravima mnoštva, bili bi pripralni za te događaje, ali kako su stvari sada stajale, bili su posve nespreni za sudjelovanje.

Ovo čišćenje hrama pokazuje Učiteljev stav prema komercijaliziranju religiozne prakse, kao i njegov prezir prema svim oblicima nepravde i profiterstva na štetu siromašnih i neukih. Ova epizoda također pokazuje da se Isus nije protivio upotrebi sile kako bi zaštitio većinu bilo koje skupine ljudi koja je bila ugrožena nepravednom i tlačiteljskom praksom nepravedne manjine koja se krila iz zaklona političke, financijske ili crkvene moći. Promućurnim, pokvarenim i lukavim ljudima ne smije biti dopušteno da organiziraju eksploataciju onih koji zbog svog idealizma, nisu skloni upotrijebiti silu u cilju samozaštite i promocije svojih vrijednih životnih ideja.

2. PITANJE UČITELJEVA AUTORITETA

Trijumfalni ulazak u Jeruzalem u nedjelju tako je zapanjio židovske vođe da su se uzdržali od svakog pokušaja da odvedu Isusa u pritvor. Ovo spektakularno čišćenje hrama je dalje učinkovito odgodilo Učiteljevo uhićenje. Iz dana u dan vladari Židova su bili sve odlučniji da ga unište, ali su bili izvan sebe strahujući od dvije bojazni koje su se urotile da odgode trenutak uhićenja. Glavari svećenički i pismoznanci nisu bili voljni da uhitte Isusa u javnosti zbog straha da se mnoštvo u ljutnji ne okrene protiv njih; također su se bojali da Rimski stražari ne interveniraju da uguše narodni ustanak.

Podnevna sjednica Velikog vijeća jednoglasno je odlučila da Isus mora biti brzo uništen, a niti jedan Učiteljev prijatelj nije prisustvovao ovom sastanku. Ali oni se nisu mogli dogovoriti kako i kada ga odvesti u protvor. Na

approval of his overthrow of the profane profiteers. And all this day, a day of quiet and peace in the temple courts, the people heard Jesus' teaching and literally hung on his words.

173:1.10 (1890.5) This surprising act of Jesus was beyond the comprehension of his apostles. They were so taken aback by this sudden and unexpected move of their Master that they remained throughout the whole episode huddled together near the speaker's stand; they never lifted a hand to further this cleansing of the temple. If this spectacular event had occurred the day before, at the time of Jesus' triumphal arrival at the temple at the termination of his tumultuous procession through the gates of the city, all the while loudly acclaimed by the multitude, they would have been ready for it, but coming as it did, they were wholly unprepared to participate.

173:1.11 (1891.1) This cleansing of the temple discloses the Master's attitude toward commercializing the practices of religion as well as his detestation of all forms of unfairness and profiteering at the expense of the poor and the unlearned. This episode also demonstrates that Jesus did not look with approval upon the refusal to employ force to protect the majority of any given human group against the unfair and enslaving practices of unjust minorities who may be able to entrench themselves behind political, financial, or ecclesiastical power. Shrewd, wicked, and designing men are not to be permitted to organize themselves for the exploitation and oppression of those who, because of their idealism, are not disposed to resort to force for self-protection or for the furtherance of their laudable life projects.

2. CHALLENGING THE MASTER'S AUTHORITY

173:2.1 (1891.2) On Sunday the triumphal entry into Jerusalem so overawed the Jewish leaders that they refrained from placing Jesus under arrest. Today, this spectacular cleansing of the temple likewise effectively postponed the Master's apprehension. Day by day the rulers of the Jews were becoming more and more determined to destroy him, but they were distraught by two fears, which conspired to delay the hour of striking. The chief priests and the scribes were unwilling to arrest Jesus in public for fear the multitude might turn upon them in a fury of resentment; they also dreaded the possibility of the Roman guards being called upon to quell a popular uprising.

173:2.2 (1891.3) At the noon session of the Sanhedrin it was unanimously agreed that Jesus must be speedily destroyed, inasmuch as no friend of the Master attended this meeting. But they could not agree as to when and how he should be taken into

kraju su imenovali pet skupina da odu među narod i da ga pokušaju uhvatiti u zamku pri učenju ili ga na neki drugi način diskreditirati u očima onih koji su slušali njegova učenja. Tako mu je oko dva popodne, upravo kad je Isus počeo govoriti o "Slobodi sinova," prišla jedna skupina ovih izraelskih starješina koja je, prekidajući ga na uobičajen način, pitala: "Kakvom vlasti sve to činiš? Tko ti daje taj autoritet?"

Bilo je sasvim prikladno da vladari hrama i službenici židovskog Velikog vijeća postave ovo pitanje svakome tko se odvaži učiti i raditi na nesvakidašnji način na koji se Isus tipično držao, pogotovo nakon njegova skorašnjeg čišćenja hrama od svih komercijalnih aktivnosti. Ovi trgovci i mjenjači su radili u hramu s licencom koju su primali direktno od najviših vladara, a određeni postotak njihovih prihoda je trebao ići izravno u riznicu hrama. Ne zaboravite da je pitanje *autoriteta* bilo sama parola svih Židova. Proroci su uvijek stvarali probleme jer su se drznuli učiti bez autoriteta, jer nisu bili temeljno učeni u rabinskim akademijama i onda propisno zaređeni od strane Velikog vijeća. Nedostatak ovog autoriteta u pretencioznoj javnoj pouci se smatrao bilo činom neznanja ili otvorenom pobunom. U ovom je trenutku samo Veliko vijeće moglo zaređiti starješinu ili učitelja u prikladnoj ceremoniji u prisustvunamjanje tri ovako zaređene osobe. Takvim je činom ređenja učitelj primao naslov "rabina" i bio osposobljen biti sudac u "vezivanju i razvezivanju pitanja koja su mogla biti dovedena pred njega za odlučivanje."

Vladari hrama su došli pred Isusa ovog popodneva dovodeći u pitanje ne samo njegovo učenje, već i njegova djela. Isus je dobro znao da su ti ljudi već odavno javno učili da je njegov autoritet za učenje bio sotonski i da su sva njegova čudesa bila učinjena snagom kneza zlih duhova. Učitelj je stoga započeo svoj odgovor na njihovo pitanje tako što je postavio protupitanje. Isus je rekao: "Ja također želim vama postaviti jedno pitanje i ako mi odgovorite, ja ću vam kazati kojom vlašću radim ova djela. Kakvom je snagom Ivan krstio? Odakle je Ivan dobio svoj autoritet, s neba ili od ljudi?"

Kad su njegovi ispitivači čuli ovo pitanje, povukli su se u stranu da se među sobom savjetuju kako će odgovoriti. Oni su mislili osramotiti Isusa pred mnoštvom, ali sada su se našli zbunjeni pred svima koji su bili okupljeni u hramu. A njihova je zbunjenost bila još očitija kad su se vratili Isusu, govoreći: "Što se tiče Ivanova krštenja, ne možemo odgovoriti jer ne znamo

custody. Finally they agreed upon appointing five groups to go out among the people and seek to entangle him in his teaching or otherwise to discredit him in the sight of those who listened to his instruction. Accordingly, about two o'clock, when Jesus had just begun his discourse on "The Liberty of Sonship," a group of these elders of Israel made their way up near Jesus and, interrupting him in the customary manner, asked this question: "By what authority do you do these things? Who gave you this authority?"

173:2.3 (1891.4) It was altogether proper that the temple rulers and the officers of the Jewish Sanhedrin should ask this question of anyone who presumed to teach and perform in the extraordinary manner which had been characteristic of Jesus, especially as concerned his recent conduct in clearing the temple of all commerce. These traders and money-changers all operated by direct license from the highest rulers, and a percentage of their gains was supposed to go directly into the temple treasury. Do not forget that *authority* was the watchword of all Jewry. The prophets were always stirring up trouble because they so boldly presumed to teach without authority, without having been duly instructed in the rabbinic academies and subsequently regularly ordained by the Sanhedrin. Lack of this authority in pretentious public teaching was looked upon as indicating either ignorant presumption or open rebellion. At this time only the Sanhedrin could ordain an elder or teacher, and such a ceremony had to take place in the presence of at least three persons who had previously been so ordained. Such an ordination conferred the title of "rabbi" upon the teacher and also qualified him to act as a judge, "binding and loosing such matters as might be brought to him for adjudication."

173:2.4 (1892.1) The rulers of the temple came before Jesus at this afternoon hour challenging not only his teaching but his acts. Jesus well knew that these very men had long publicly taught that his authority for teaching was Satanic, and that all his mighty works had been wrought by the power of the prince of devils. Therefore did the Master begin his answer to their question by asking them a counter-question. Said Jesus: "I would also like to ask you one question which, if you will answer me, I likewise will tell you by what authority I do these works. The baptism of John, whence was it? Did John get his authority from heaven or from men?"

173:2.5 (1892.2) And when his questioners heard this, they withdrew to one side to take counsel among themselves as to what answer they might give. They had thought to embarrass Jesus before the multitude, but now they found themselves much confused before all who were assembled at that time in the temple court. And their discomfiture was all the more apparent when they returned to

odgovora." Tako su odgovorili Učitelju jer su mislili među sobom: Ako reknemo da je s neba, može reći, 'Zašto mu niste vjerovali?', a može dodati da je dobio svoj autoritet od Ivana; ako reknemo da je od ljudi, onda se ljudi mogu okrenuti protiv nas, jer većina smatra da je Ivan bio prorok; i tako su bili primorani doći pred Isusa i narod s priznanjem da oni, vjerski učitelji i vođe Izraela, nisu mogli (ili nisu htjeli) izraziti svoje mišljenje o Ivanovoj misiji. I kad su tako odgovorili, Isus je rekao, gledajući na njih odozgora, "Ni ja vama neću kazati s kakvim autoritetom ovo činim."

Isus se nije namjeravao pozvati na Ivana u objavi svoga autoriteta; Ivan nikada nije bio zaređen od Velikog vijeća. Isusov autoritet je bio u njemu samome i u Očevoj vječnoj prevlasti.

Služeći se ovom metodom u obraćanju svojim protivnicima, Isus nije namjeravao izvrdati odgovor. Ovo isprva može djelovati kao vješto izbjegavanje odgovora, ali to nije bio slučaj. Isus nikada nije koristio nepravednu prednost čak ni nad svojim neprijateljima. Ovim je prividnim izvrđavanjem doista dao svojim slušateljima odgovor na pitanje farizeja o autoritetu njegove misije. Oni su tvrdili da je obavljao svoja djela autoritetom kneza zlih duhova. Isus je više puta rekao da su sva njegova učenja i djela sprovedena s autoritetom njegova Oca na nebu. Ovi židovski vladari nisu htjeli prihvatiti ovaj odgovor i tražili su načina da ga navedu da prizna da nije bio redovni učitelj zato što nije primio autoritet od Velikog vijeća. Ovim odgovorom, iako nije tvrdio da je primio autoritet od Ivana, pružio je zadovoljstvo ljudima tako što je pokazao da su se nastojanja njegovih neprijatelja da ga uhvate u zamku učinkovito okrenula protiv njih samih, čime su uveliko diskreditirani u očima svih prisutnih.

Upravo je ova Učiteljeva domišljatost u nošenju s njegovim protivnicima bila razlog zašto su od njega toliko strahovali. Taj dan više nije bilo novih pitanja; povukli su se u stranu da se posavjetuju među sobom. Ali ljudima nije dugo trebalo da uvide nepoštenje i neiskrenost u pitanjima koja su postavili židovski vladari. Čak i obični ljudi nisu mogli da ne vide razliku između Učiteljeva moralnog veličanstva i promućurnog licemjerja njegovih neprijatelja. Ali čišćenje hrama je dovelo saduceje na stranu farizeja u kovanju plana za uništenje Isusa. Saduceji su sada bili u većini u Velikom vijeću.

Jesus, saying: "Concerning the baptism of John, we cannot answer; we do not know." And they so answered the Master because they had reasoned among themselves: If we shall say from heaven, then will he say, Why did you not believe him, and perchance will add that he received his authority from John; and if we shall say from men, then might the multitude turn upon us, for most of them hold that John was a prophet; and so they were compelled to come before Jesus and the people confessing that they, the religious teachers and leaders of Israel, could not (or would not) express an opinion about John's mission. And when they had spoken, Jesus, looking down upon them, said, "Neither will I tell you by what authority I do these things."

173:2.6 (1892.3) Jesus never intended to appeal to John for his authority; John had never been ordained by the Sanhedrin. Jesus' authority was in himself and in his Father's eternal supremacy.

173:2.7 (1892.4) In employing this method of dealing with his adversaries, Jesus did not mean to dodge the question. At first it may seem that he was guilty of a masterly evasion, but it was not so. Jesus was never disposed to take unfair advantage of even his enemies. In this apparent evasion he really supplied all his hearers with the answer to the Pharisees' question as to the authority behind his mission. They had asserted that he performed by authority of the prince of devils. Jesus had repeatedly asserted that all his teaching and works were by the power and authority of his Father in heaven. This the Jewish leaders refused to accept and were seeking to corner him into admitting that he was an irregular teacher since he had never been sanctioned by the Sanhedrin. In answering them as he did, while not claiming authority from John, he so satisfied the people with the inference that the effort of his enemies to ensnare him was effectively turned upon themselves and was much to their discredit in the eyes of all present.

173:2.8 (1892.5) And it was this genius of the Master for dealing with his adversaries that made them so afraid of him. They attempted no more questions that day; they retired to take further counsel among themselves. But the people were not slow to discern the dishonesty and insincerity in these questions asked by the Jewish rulers. Even the common folk could not fail to distinguish between the moral majesty of the Master and the designing hypocrisy of his enemies. But the cleansing of the temple had brought the Sadducees over to the side of the Pharisees in perfecting the plan to destroy Jesus. And the Sadducees now represented a majority of the Sanhedrin.

3. USPOREDBA O DVA SINA

3. PARABLE OF THE TWO SONS

Dok su sitničavi farizeji u tišini stajali ispred Isusa, on ih je s visine pogledao i rekao: " Budući da ste u dvojbi oko Ivanova poslanja i puni neprijateljstva prema učenjima i djelima Sina Čovječjega, poslušajte ovu usporedbu: Neki je moćni i ugledni zemljoposjednik imao dva sina i želeći pomoć od sinova u upravljanju svojim velikim posjedima, ode prvom sinu, govoreći, 'Sine, idi i radi danas u vinogradu.' A ovaj nepromišljeni sin odgovori ocu, "Neću da idem"; a kasnije se predomisli i ode. Onda nađe svog starijeg sina i isto tako reče, 'Sine, idi raditi u vinogradu.' A ovaj licemjerni i nevjerni sin odgovori: 'Da, oče, ja ću ići.' No, kada se njegov otac udalji, on ne ode. Dopustite mi da vas pitam, koji je od tih sinova doista učinio volju njegova oca?"

A narod je jednodušno odgovorio, "Prvi sin." Onda je Isus rekao: "Tako i jeste; a sad mi je izjaviti da će carinici i bludnice, iako se čini da odbijaju poziv na pokajanje, vidjeti pogrešku svoga puta i ići u kraljevstvo Božje prije vas koji se pravite da služite Oca na nebesima, a ne žele činiti Očeva djela. Niste vi, farizeji i pismoznanci, vjerovali Ivanu, negosu to činili carinici i grešnici; niti vjerujete mojim učenjima, a obični ljudi rado slušaju moje riječi."

Isus nije osobno prezirao farizeje i saduceje. On je prije nastojao diskreditirati njihov sustav učenja i prakse. On ni prema kome nije osjećao neprijateljstvo, ali tu dolazi do neizbježnog sukoba između nove i živuće religije duha i starije religije ceremonija, tradicije i autoriteta.

Apostoli su cijelo vrijeme stajali u blizini Učitelja, a nisu sudjelovali u tim poslovima. Svaki je reagirao na svoj osebujan način na događaje tih završnih dana Isusove službe u tijelu, i svaki je ostao poslušan Učiteljevoj uputi da se uzdrži od svih javnih poučavanja i propovijedi za tjedna Pashe.

4. USPOREDBA O ODSUTNOM DOMAĆINU

Kad su glavari farizeja i pismoznanačica koji su tražili načina da uhvate Isusa u riječi čuli priču o dva sina, povukli su se da se dalje posavjetuju, a Učitelj je ponovo okrenuo pozornost na mnoštvo slušatelja i ispričao ovu usporedbu:

"Bio neki dobar čovjek koji bijaše domaćin i koji posadi vinograd. On ga ogradi, iskopa u njemu

173:3.1 (1893.1) As the caviling Pharisees stood there in silence before Jesus, he looked down on them and said: "Since you are in doubt about John's mission and arrayed in enmity against the teaching and the works of the Son of Man, give ear while I tell you a parable: A certain great and respected landholder had two sons, and desiring the help of his sons in the management of his large estates, he came to one of them, saying, 'Son, go work today in my vineyard.' And this unthinking son answered his father, saying, 'I will not go'; but afterward he repented and went. When he had found his older son, likewise he said to him, 'Son, go work in my vineyard.' And this hypocritical and unfaithful son answered, 'Yes, my father, I will go.' But when his father had departed, he went not. Let me ask you, which of these sons really did his father's will?"

173:3.2 (1893.2) And the people spoke with one accord, saying, "The first son." And then said Jesus: "Even so; and now do I declare that the publicans and harlots, even though they appear to refuse the call to repentance, shall see the error of their way and go on into the kingdom of God before you, who make great pretensions of serving the Father in heaven while you refuse to do the works of the Father. It was not you, the Pharisees and scribes, who believed John, but rather the publicans and sinners; neither do you believe my teaching, but the common people hear my words gladly."

173:3.3 (1893.3) Jesus did not despise the Pharisees and Sadducees personally. It was their systems of teaching and practice which he sought to discredit. He was hostile to no man, but here was occurring the inevitable clash between a new and living religion of the spirit and the older religion of ceremony, tradition, and authority.

173:3.4 (1893.4) All this time the twelve apostles stood near the Master, but they did not in any manner participate in these transactions. Each one of the twelve was reacting in his own peculiar way to the events of these closing days of Jesus' ministry in the flesh, and each one likewise remained obedient to the Master's injunction to refrain from all public teaching and preaching during this Passover week.

4. PARABLE OF THE ABSENT LANDLORD

173:4.1 (1893.5) When the chief Pharisees and the scribes who had sought to entangle Jesus with their questions had finished listening to the story of the two sons, they withdrew to take further counsel, and the Master, turning his attention to the listening multitude, told another parable:

173:4.2 (1893.6) "There was a good man who was a householder, and he planted a vineyard. He set a

tijesak i sagradi kulu za stražare. Potom dade vinograd u zakup vinogradarima, a on ode na dugo putovanje u drugu zemlju. Kad se približilo vrijeme berbe, posla sluge vinogradarima da uzmu plodove. Ali oni su se međusobno savjetovali i odbili dati tim slugama plodove koje su dugovali njihovu gospodaru; umjesto toga navališe na njegove sluge udarajući jednog, kamenujući drugog, a ostale poslaše nazad praznih ruku. A kad je domaćin čuo o svemu tome, on posla druge pouzdane službenike da se nose sa ovim zlim vinogradarima, a oni i ove izranjavaše i jednako sramno s njima postupiše. A onda domaćin posla svog najmilijeg slugu, svoga upravitelja, pa i njega ubiše. U postojanosti i strpljivosti, on dalje posla mnoge druge sluge, ali oni ni jednog ne htjedoše primiti. Nekog izmlatiše, nekog ubiše, a kad su tako s njima postupali, domaćin odluči poslati svog sina da se nosi s ovim nezahvalnim vinogradarima, u sebi govoreći: 'Mogu zlostavljati moje sluge, ali će sigurno pokazati poštovanje prema mom voljenom sinu.' Ali kad ti nepokajnički i zli vinogradari ugledaše sina, oni se zamisliše među sobom, govoreći: 'Ovo je baštinik! Hajde da ga ubijemo, pa će baština biti naša.' Tako su ga uhvatili, izbacili iz vinograda i tu ubili. Kada gospodar toga vinograda čuje kako su odbacili i ubili njegova sina, što će učiniti s tim nezahvalnim i zlim vinogradarima?"

A kad su ljudi čuli tu usporedbu i Isusovo pitanje, odgovorili su, "On će uništiti te bjednike i dati da se vinograd iznajmi drugim i poštenim vinogradarima koji će mu davati uroda od berbe." A kad su neki koji su čuli ove usporedbe razumjeli da se one odnose na židovsku naciju i način na koji je postupala s prorocima i na predstojeće odbacivanje Isusa i evanđelja kraljevstva i oni žalosno rekoše: "Ne daj Bože da nastavimo tako činiti."

Isus je vidio skupinu saduceja i farizeja koja se gurala kroz gomilu i zastao na trenutak da mu se približe, a onda rekao: "Znate kako su oci vaši odbacili proroke i dobro znate da ste u svojim srcima odlučili odbaciti Sina Čovječjega." A onda je Isus rekao, gledajući upitno na svećenike i starješine koji su stajali pored njega: "Zar niste nigdje čitali u Pismu o kamenu kojeg odbaciše graditelji, a koji je, kad su ga ljudi otkrili, postao ugaonim kamenom? I tako vas još jednom moram upozoriti da ako nastavite odbijati ovo evanđelje, s vremenom će Božje kraljevstvo biti oduzeto od vas i dato ljudima koji će biti spremni primiti radosnu vijest i roditi plodove duha. A ovaj je kamen obavijen otajstvom, jer kako vidim, ako se tko spotakne o njega, iako će biti razbijen u komadiće, spasit će se; a na koga ovaj kamen

hedge about it, dug a pit for the wine press, and built a watchtower for the guards. Then he let this vineyard out to tenants while he went on a long journey into another country. And when the season of the fruits drew near, he sent servants to the tenants to receive his rental. But they took counsel among themselves and refused to give these servants the fruits due their master; instead, they fell upon his servants, beating one, stoning another, and sending the others away empty-handed. And when the householder heard about all this, he sent other and more trusted servants to deal with these wicked tenants, and these they wounded and also treated shamefully. And then the householder sent his favorite servant, his steward, and him they killed. And still, in patience and with forbearance, he dispatched many other servants, but none would they receive. Some they beat, others they killed, and when the householder had been so dealt with, he decided to send his son to deal with these ungrateful tenants, saying to himself, 'They may mistreat my servants, but they will surely show respect for my beloved son.' But when these unrepentant and wicked tenants saw the son, they reasoned among themselves: 'This is the heir; come, let us kill him and then the inheritance will be ours.' So they laid hold on him, and after casting him out of the vineyard, they killed him. When the lord of that vineyard shall hear how they have rejected and killed his son, what will he do to those ungrateful and wicked tenants?"

173:4.3 (1894.1) And when the people heard this parable and the question Jesus asked, they answered, "He will destroy those miserable men and let out his vineyard to other and honest farmers who will render to him the fruits in their season." And when some of them who heard perceived that this parable referred to the Jewish nation and its treatment of the prophets and to the impending rejection of Jesus and the gospel of the kingdom, they said in sorrow, "God forbid that we should go on doing these things."

173:4.4 (1894.2) Jesus saw a group of the Sadducees and Pharisees making their way through the crowd, and he paused for a moment until they drew near him, when he said: "You know how your fathers rejected the prophets, and you well know that you are set in your hearts to reject the Son of Man." And then, looking with searching gaze upon those priests and elders who were standing near him, Jesus said: "Did you never read in the Scripture about the stone which the builders rejected, and which, when the people had discovered it, was made into the cornerstone? And so once more do I warn you that, if you continue to reject this gospel, presently will the kingdom of God be taken away from you and be given to a people willing to receive the good news and to bring forth the fruits of the spirit. And there is a mystery about this stone, seeing that whoso falls

padne, taj će se pretvoriti u prašinu, a njegov će pepeo vjetar raznijeti na sve četiri strane svijeta."

Kad su farizeji čuli te riječi, razumjeli su da je Isus govorio o njima i drugim židovskim vođama. Jako su željeli da ga uhvate na licu mjesta, ali su se bojali mnoštva. Međutim, toliko su ih razljutile Učiteljeve riječi da su se povukli i dalje međusobno savjetovali kako ga dovesti do smrti. Saduceji i farizeji su se te noći udružili u planu da ga sutradan uhvate.

upon it, while he is thereby broken in pieces, shall be saved; but on whomsoever this stone falls, he will be ground to dust and his ashes scattered to the four winds."

173:4.5 (1894.3) When the Pharisees heard these words, they understood that Jesus referred to themselves and the other Jewish leaders. They greatly desired to lay hold on him then and there, but they feared the multitude. However, they were so angered by the Master's words that they withdrew and held further counsel among themselves as to how they might bring about his death. And that night both the Sadducees and the Pharisees joined hands in the plan to entrap him the next day.

5. USPOREDBA O SVADBI

Nakon što su se pismoznanci i vladari povukli, Isus se ponovo obratio okupljenom narodu i ispričao usporedbu o svadbi. On je rekao:

"Kraljevstvo je nebesko slično nekom kralju koji je priredio svadbu svome sinu i poslao glasnike da pozovu uzvanike na gozbu, govoreći: 'Sve je spremno za svadbenu gozbu u kraljevoj palači.' Sada, mnogi od onih koji su nekoć obećali da će sudjelovati, više nisu htjeli doći. Kad je kralj čuo da ti odbacuju njegov poziv, on posla druge sluge i glasnike, govoreći: 'Recite svima onima koji su bili moji uzvanici da dođu, jer, evo, spremna je večera. Junci su moji i tovljena telad poklani i sve je spremno za proslavu predstojećeg braka moga sina.' Ali opet neki nepromišljeni uzvanici ne htjedoše čuti poziv svoga kralja nego odoše svaki svojim putom, jedan na njivu, drugi da pravi lončariju, a ostali u svoje trgovine. Drugima, pak, nije bilo dovoljno što se nisu odazvali kraljevu pozivu, već u otvorenoj pobuni pograbe kraljeve poslanike i sramno ih počеше maltretirati i čak poubijaše neke od njih. A kada je kralj doznao da su njegovi izabrani gosti, čak i oni koji su isprva prihvatili njegov poziv, u pobuni napali i poubijali njegove izabrane glasnike, veoma se razljuti. A onda je taj uvrijeđeni kralj zapovjedio da njegove vojske i vojske njegovih saveznika uđu u grad i unište te buntovne ubojice i da spale grad.

"I kad je kaznio one koji su prezreli njegov poziv, odredi jedan drugi dan za svadbu i reče svojim poslanicima: 'Oni koji su bili prvi uzvanici nisu bili dostojni; idite sada na široke ceste i raskršća, pa čak i van grada i koje god nađete, pozovite ih da dođu, pa neka i stranci dođu

5. PARABLE OF THE MARRIAGE FEAST

173:5.1 (1894.4) After the scribes and rulers had withdrawn, Jesus addressed himself again to the assembled crowd and spoke the parable of the wedding feast. He said:

173:5.2 (1894.5) "The kingdom of heaven may be likened to a certain king who made a marriage feast for his son and dispatched messengers to call those who had previously been invited to the feast to come, saying, 'Everything is ready for the marriage supper at the king's palace.' Now, many of those who had once promised to attend, at this time refused to come. When the king heard of these rejections of his invitation, he sent other servants and messengers, saying: 'Tell all those who were bidden, to come, for, behold, my dinner is ready. My oxen and my fatlings are killed, and all is in readiness for the celebration of the forthcoming marriage of my son.' But again did the thoughtless make light of this call of their king, and they went their ways, one to the farm, another to the pottery, and others to their merchandise. Still others were not content thus to slight the king's call, but in open rebellion they laid hands on the king's messengers and shamefully mistreated them, even killing some of them. And when the king perceived that his chosen guests, even those who had accepted his preliminary invitation and had promised to attend the wedding feast, had finally rejected his call and in rebellion had assaulted and slain his chosen messengers, he was exceedingly wroth. And then this insulted king ordered out his armies and the armies of his allies and instructed them to destroy these rebellious murderers and to burn down their city.

173:5.3 (1895.1) "And when he had punished those who spurned his invitation, he appointed yet another day for the wedding feast and said to his messengers: 'They who were first bidden to the wedding were not worthy; so go now into the parting of the ways and into the highways and

prisustvovati ovoj gozbi.' Onda sluge iziđoše na putove i odoše na udaljena mjesta i dovedoše sve koje su pronašli, dobre i zle, bogate i siromašne, tako da je na kraju svadbena dvorana bila ispunjena voljnim gostima. Kad je sve bilo spremno, uđe kralj da pogleda goste i na svoje veliko iznenađenje on tamo vidje nekog čovjeka koji nije bio obučen u svadbenu odjeću. Kralj, koji je besplatno dao svadbenu odjeću za svoje goste, obrati se ovom čovjeku i reče: 'Prijatelju, kako to da si došao u moje svadbene odaje bez svadbenog ruha?' A taj je nepripremljeni čovjek ostao bez riječi. Tada kralj reče svojim slugama: 'Otjerajte tog nepromišljenog gosta iz moje kuće i neka dijeli sudbinu svih koji su prezreli moje gostoprimitstvo i odbili moj poziv. Ja neću nikoga ovdje osim onih koji su spremni prihvatiti moj poziv i koji mi žele ukazati čast noseći svečanu odjeću koju sam svima badava dao.'"

Nakon što je završio ovu usporedbu, Isus se spremao raspustiti mnoštvo, kad se jedan prijateljski vjernik progurao kroz gomilu i upitao: "Ali Učitelju, kako ćemo znati o tim stvarima? kako ćemo biti spremni za kraljev poziv? kakav ćeš nam znak dati da znamo da si ti Sin Božji?" A kad je Učitelj čuo te riječi, rekao je, "Samo jedan znak ću dati." A onda je pokazujući na svoje tijelo, nastavio: "Razvalite ovaj hram i za tri dana ću ga podići." Ali oni ga nisu razumjeli i dok su se razilazili, razgovarali su među sobom, govoreći: "Gotovo pedeset godina je ovaj hram bio u izgradnji, a on kaže da će ga uništiti i podići na treći dan." Čak ni njegovi apostoli nisu shvatili značenje ovih riječi, ali su se naknadno, nakon uskrснуća, prisjetili onoga što je rekao.

Oko četiri popodne Isus je pozvao svoje apostole i kazao da je planirao napustiti hram i otići u Betaniju na večeru i na počinak. Dok su se penjali Maslinskom gorom Isus je rekao Andriji, Filipu i Tomi da sutradan podignu tabor nešto bliže gradu, da tu ostanu za ostatka pashalnog tjedna. U skladu s ovom uputom sljedećeg jutra su podigli tabor u klancu na obronku gore, na mjestu koje je imalo pogled na javni park Getsemaniju koji je pripadao Šimunu iz Betanije.

Opet je to bila tiha skupina Židova koji su putovali zapadnim padinama Maslinske gore ovaj ponedjeljak navečer. Ovih je dvanaest ljudi, kao nikada prije, počelo osjećati da se nešto tragično trebalo dogoditi. Dok je dramatično čišćenje hrama u ranim jutarnjim satima probudilo njihove

even beyond the borders of the city, and as many as you shall find, bid even these strangers to come in and attend this wedding feast.' And then these servants went out into the highways and the out-of-the-way places, and they gathered together as many as they found, good and bad, rich and poor, so that at last the wedding chamber was filled with willing guests. When all was ready, the king came in to view his guests, and much to his surprise he saw there a man without a wedding garment. The king, since he had freely provided wedding garments for all his guests, addressing this man, said: 'Friend, how is it that you come into my guest chamber on this occasion without a wedding garment?' And this unprepared man was speechless. Then said the king to his servants: 'Cast out this thoughtless guest from my house to share the lot of all the others who have spurned my hospitality and rejected my call. I will have none here except those who delight to accept my invitation, and who do me the honor to wear those guest garments so freely provided for all.'"

173:5.4 (1895.2) After speaking this parable, Jesus was about to dismiss the multitude when a sympathetic believer, making his way through the crowds toward him, asked: "But, Master, how shall we know about these things? how shall we be ready for the king's invitation? what sign will you give us whereby we shall know that you are the Son of God?" And when the Master heard this, he said, "Only one sign shall be given you." And then, pointing to his own body, he continued, "Destroy this temple, and in three days I will raise it up." But they did not understand him, and as they dispersed, they talked among themselves, saying, "Almost fifty years has this temple been in building, and yet he says he will destroy it and raise it up in three days." Even his own apostles did not comprehend the significance of this utterance, but subsequently, after his resurrection, they recalled what he had said.

173:5.5 (1895.3) About four o'clock this afternoon Jesus beckoned to his apostles and indicated that he desired to leave the temple and to go to Bethany for their evening meal and a night of rest. On the way up Olivet Jesus instructed Andrew, Philip, and Thomas that, on the morrow, they should establish a camp nearer the city which they could occupy during the remainder of the Passover week. In compliance with this instruction the following morning they pitched their tents in the hillside ravine overlooking the public camping park of Gethsemane, on a plot of ground belonging to Simon of Bethany.

173:5.6 (1896.1) Again it was a silent group of Jews who made their way up the western slope of Olivet on this Monday night. These twelve men, as never before, were beginning to sense that something tragic was about to happen. While the dramatic cleansing of the temple during the early morning

nade da će vidjeti kako Učitelj potvrđuje svoju vlast i manifestira svoje moći, ono što se dogodilo tijekom ostatka ovog podneva samo je djelovalo kao antiklimaks jer je ukazalo na definitivno odbacivanje Isusovih učenja od strane Židovskih vlasti. Apostoli su bili puni neizvjesnosti i obuzeti čvrstim zahvatom zastrašujuće nesigurnosti. Oni su shvatili da je samo nekoliko kratkih dana moglo proći između današnjih događaja i nadolazeće katastrofe. Svi su osjećali da se nešto strašno spremalo dogoditi, ali nisu znali što će očekivati. Razišli su se svaki na svoju stranu na počinak, ali su vrlo malo spavali. Čak su i Alfejevi blizanci konačno bili uznemireni spoznajom da su se događaji Učiteljeva života brzo kretali u smjeru njihova konačnog vrhunca.

had aroused their hopes of seeing the Master assert himself and manifest his mighty powers, the events of the entire afternoon only operated as an anticlimax in that they all pointed to the certain rejection of Jesus' teaching by the Jewish authorities. The apostles were gripped by suspense and were held in the firm grasp of a terrible uncertainty. They realized that only a few short days could intervene between the events of the day just passed and the crash of an impending doom. They all felt that something tremendous was about to happen, but they knew not what to expect. They went to their various places for rest, but they slept very little. Even the Alpheus twins were at last aroused to the realization that the events of the Master's life were moving swiftly toward their final culmination.

POGLAVLJE 174. UTORAK UJUTRO U HRAMU

⇨ 173

Knjiga Urantije

175 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 174 UTORAK UJUTRO U HRAMU

Sekcije

Uvod

1. BOŽANSKI OPROST
2. PITANJA ŽIDOVSKIH VLADARA
3. SADUCEJI I PITANJE USKRŠNUĆA
4. NAJVEĆA ZAPOVIJED
5. RADOZNALI GRČI

Uvod

U UTORAK oko sedam ujutro Isus se sastao s apostolima, korpusom žena i nekih dvadesetak istaknutih učenika u kući Šimuna. Na ovom se sastanku oprostio od Lazara kojem je rekao da bježi u Filadelfiju u Pereji, gdje je kasnije postao povezan s misionarskim pokretom koji je imao uporište u tom gradu. Isus se također oprostio od ostarjelog Šimuna i uručio svoje oproštajne savjete korpusu žena, kako im se više nije formalno obraćao.

Isus se osobno oprostio od svakog od dvanaestorice apostola. Andriji je rekao: "Neka te ne obeshrabre događaji koji nas upravo čekaju. Povedi brigu o svojoj braći i pazi da te ne vide potištenog." Petru je rekao: "Ne polaži vjeru u ono što je tjelesno, niti u oružje od čelika. Učvrsti se za duhovne temelje stijena vječnosti." Jakovu je rekao: "Ne spotiči se o vanjštinu. Ostani čvrst u vjeri i neće dugo proći prije nego se uvjeriš u stvarnost toga što vjeruješ." Ivanu je rekao: "Budi blag; voli čak i svoje neprijatelje; budi tolerantan. Sjeti se da sam ti povjerio mnoga pitanja." Nataniju je rekao: "Ne sudi po vanjštini; ostani čvrst u vjeri kad naizgled sve počne propadati;

PAPER 174 TUESDAY MORNING IN THE TEMPLE SECTIONS

Introduction

1. Divine Forgiveness
2. Questions by the Jewish Rulers
3. The Sadducees and the Resurrection
4. The Great Commandment
5. The Inquiring Greeks

INTRODUCTION

174:0.1 (1897.1) ABOUT seven o'clock on this Tuesday morning Jesus met the apostles, the women's corps, and some two dozen other prominent disciples at the home of Simon. At this meeting he said farewell to Lazarus, giving him that instruction which led him so soon to flee to Philadelphia in Perea, where he later became connected with the missionary movement having its headquarters in that city. Jesus also said good-bye to the aged Simon, and gave his parting advice to the women's corps, as he never again formally addressed them.

174:0.2 (1897.2) This morning he greeted each of the twelve with a personal salutation. To Andrew he said: "Be not dismayed by the events just ahead. Keep a firm hold on your brethren and see that they do not find you downcast." To Peter he said: "Put not your trust in the arm of flesh nor in weapons of steel. Establish yourself on the spiritual foundations of the eternal rocks." To James he said: "Falter not because of outward appearances. Remain firm in your faith, and you shall soon know of the reality of that which you believe." To John he said: "Be gentle; love even your enemies; be tolerant. And remember that I have trusted you with many things." To Nathaniel

budi vjeran u svojoj dužnosti ambasadora kraljevstva." Filipu je rekao: "Neka te ne pogode događaji koji predstoje. Ostani nepokolebljiv, čak i kad ne vidiš izlaza. Budi vjeran svom zavjetu posvećenja." Matiji je rekao: "Ne zaboravi milost kojom si primljen u kraljevstvo. Ne daj nikome da ti prijevarom oduzme tvoju vječnu nagradu. Onako kako si se uspio oduprijeti sklonostima svoje smrtno naravi, tako nastavi biti postojan." Tomi je rekao: "Bez obzira kako teško ti može biti, moraš nastaviti ići u vjeri, a ne u onome što se vidi očima. Ne sumnjaj da sam u stanju završiti posao koji sam započeo i da ću jednom vidjeti sve svoje vjerne poslanike kraljevstva u onom drugom svijetu." Alfejevim blizancima je rekao: "Nemojte dopustiti da vas poraze stvari koje niste u stanju razumjeti. Budite vjerni težnjama svojih srca i ne povodite se ni za velikanima ni za stavovima naroda. Ostanite uz svoju braću." Šimunu Revnitelju je rekao: "Šimune, može te slomiti razočarenje, ali duh će se tvoj uzdići iznad svega što te bude snašlo. Moj će te duh poučiti onome što nisi uspio naučiti od mene. Teži istinskim stvarnostima duha i ne dopusti da te privuku materijalne sjene koje su nestvarne." Judi Iskariotskom je rekao: "Juda, ja sam te volio i uvijek sam se molio da ti voliš svoju braću. Neka ti ne dodija činiti dobro; upozoravam te da se čuvaš skliskih staza laskanja i otrovnih strijela ismijavanja."

Kad je završio ove pozdrave, uputio se prema Jeruzalemu s Andrijom, Petrom, Jakovom i Ivanom, dok su ostali apostoli podigli tabor u Getsemaniji, gdje su planirali prenočiti i podići svoje sjedište za ostatka Učiteljeva života u tijelu. Isus se zaustavio otprilike pola puta niz padine Maslinske gore i proveo više od sat vremena u razgovoru s četvoricom apostola.

1. BOŽANSKI OPROST

Petar i Jakov su nekoliko dana raspravljali o svojim razlikama u mišljenju o glavnom učenju u vezi oprosta grijeha. Dogovorili su se da iznesu svoje poglede Isusu, i Petar je iskoristio ovu prigodu kao prikladnu priliku da traži Učiteljev savjet. U skladu s tim, Šimun Petar je otvorio razgovor o brojnim razlikama između slavljenja Boga i obožavanja Boga, govoreći: "Učitelju, Jakov i ja se ne slažemo u pogledu tvojih učenja o oprostima grijeha. Jakov tvrdi da ti kažeš da nam Otac oprašta čak i prije nego što ga upitamo, a ja tvrdim da pokajanje i ispovijed moraju prethoditi oprostima. Koji je od nas u pravu? Što ti kažeš?"

he said: "Judge not by appearances; remain firm in your faith when all appears to vanish; be true to your commission as an ambassador of the kingdom." To Philip he said: "Be unmoved by the events now impending. Remain unshaken, even when you cannot see the way. Be loyal to your oath of consecration." To Matthew he said: "Forget not the mercy that received you into the kingdom. Let no man cheat you of your eternal reward. As you have withstood the inclinations of the mortal nature, be willing to be steadfast." To Thomas he said: "No matter how difficult it may be, just now you must walk by faith and not by sight. Doubt not that I am able to finish the work I have begun, and that I shall eventually see all of my faithful ambassadors in the kingdom beyond." To the Alpheus twins he said: "Do not allow the things which you cannot understand to crush you. Be true to the affections of your hearts and put not your trust in either great men or the changing attitude of the people. Stand by your brethren." And to Simon Zelotes he said: "Simon, you may be crushed by disappointment, but your spirit shall rise above all that may come upon you. What you have failed to learn from me, my spirit will teach you. Seek the true realities of the spirit and cease to be attracted by unreal and material shadows." And to Judas Iscariot he said: "Judas, I have loved you and have prayed that you would love your brethren. Be not weary in well doing; and I would warn you to beware the slippery paths of flattery and the poison darts of ridicule."

174:0.3 (1897.3) And when he had concluded these greetings, he departed for Jerusalem with Andrew, Peter, James, and John as the other apostles set about the establishment of the Gethsemane camp, where they were to go that night, and where they made their headquarters for the remainder of the Master's life in the flesh. About halfway down the slope of Olivet Jesus paused and visited more than an hour with the four apostles.

1. DIVINE FORGIVENESS

174:1.1 (1898.1) For several days Peter and James had been engaged in discussing their differences of opinion about the Master's teaching regarding the forgiveness of sin. They had both agreed to lay the matter before Jesus, and Peter embraced this occasion as a fitting opportunity for securing the Master's counsel. Accordingly, Simon Peter broke in on the conversation dealing with the differences between praise and worship, by asking: "Master, James and I are not in accord regarding your teachings having to do with the forgiveness of sin. James claims you teach that the Father forgives us even before we ask him, and I maintain that repentance and confession must precede the forgiveness. Which of us is right? what do you say?"

Nakon kraće pauze Isus je izražajno pogledao četvoricu i odgovorio: "Braćo moja, griješite u svojim shvaćanjima, jer ne shvaćate prirodu tog bliskog odnosa ljubavi koji vlada između stvorenog bića i Stvoritelja, između čovjeka i Boga. Niste u stanju shvatiti tu suosjećajnu simpatiju koju mudri roditelji osjećaju prema svojoj nezreloj i često nevaljalnoj djeci. Zaista je teško zamisliti da inteligentni i brižni roditelji ikada trebaju biti pozvani da oprostite prosječnom i normalnom djetetu. Razumijevanje, kao i stavovi ljubavi, učinkovito spriječavaju raskol koji zahtijeva kasnije usklađenje pokajanja od strane djeteta ili oprost od strane roditelja.

"Dio svakog oca živi u njegovom djetetu. Otac uživa prednost i superiornost razumijevanja u svim pitanjima odnosa između djeteta i roditelja. Roditelj je u stanju vidjeti nezrelost djeteta u svjetlu veće zrelosti roditelja, zrelijeg iskustva starijeg partnera. Kad je riječ o zemaljskom djetetu i nebeskom Ocu, božanski roditelj posjeduje beskonačnu božanstvenosti simpatije i sposobnosti za ljubav i razumijevanje. Božansko praštanje je neizbježno; ono je svojstveni i neodvojivi dio Božjeg beskonačnog razumijevanja, njegovog savršenog znanja svega što se tiče pogrešno donesenog suda i neispravnog djetinjeg izbora. Božanska pravda je tako vječno poštena, da u sebi uvijek nepogrešivo utjelovljuje razumijevanje milosti.

"Kada mudar čovjek razumije unutarnje impulse svojih bližnjih, on će ih voljeti. A kada volite svoju braću, to znači da ste im već oprostili. Ta sposobnost razumijevanja ljudske prirode i oprosta prividnih grešaka naliči Bogu. Mudri roditelji na taj način vole i razumiju svoju djecu, čak im opraštaju u slučaju prolaznih nesuglasica. Dijete, koje je nezrelo i koje nema cjelovitog razumijevanja dubine odnosa između djeteta i oca, često može imati osjećaj krivnje usljed gubitka punog odobravanja njegova oca, ali istinski otac nikada nije svjestan takve razdvojenosti. Grijech je iskustvo u svijesti stvorenja; on nije dio Božje svijesti.

"Vaša je nesposobnost ili nevoljnost da oprostite svojim bližnjima mjerilo vaše nezrelosti, vašeg neuspjeha da postignete simpatiju, razumijevanje i ljubav odrasle osobe. Zamjerke i osvetoljubivost izravno svjedoče o vašem neznanju unutarnje prirode i istinskih težnji vaše djece i vaših bližnjih. Ljubav je rezultat božanskog i unutarnjeg poriva života. Ona se temelji na razumijevanju, njeguje nesebičnom službom i usavršava mudrošću."

174:1.2 (1898.2) After a short silence Jesus looked significantly at all four and answered: "My brethren, you err in your opinions because you do not comprehend the nature of those intimate and loving relations between the creature and the Creator, between man and God. You fail to grasp that understanding sympathy which the wise parent entertains for his immature and sometimes erring child. It is indeed doubtful whether intelligent and affectionate parents are ever called upon to forgive an average and normal child. Understanding relationships associated with attitudes of love effectively prevent all those estrangements which later necessitate the readjustment of repentance by the child with forgiveness by the parent.

174:1.3 (1898.3) "A part of every father lives in the child. The father enjoys priority and superiority of understanding in all matters connected with the child-parent relationship. The parent is able to view the immaturity of the child in the light of the more advanced parental maturity, the riper experience of the older partner. With the earthly child and the heavenly Father, the divine parent possesses infinity and divinity of sympathy and capacity for loving understanding. Divine forgiveness is inevitable; it is inherent and inalienable in God's infinite understanding, in his perfect knowledge of all that concerns the mistaken judgment and erroneous choosing of the child. Divine justice is so eternally fair that it unfailingly embodies understanding mercy.

174:1.4 (1898.4) "When a wise man understands the inner impulses of his fellows, he will love them. And when you love your brother, you have already forgiven him. This capacity to understand man's nature and forgive his apparent wrongdoing is Godlike. If you are wise parents, this is the way you will love and understand your children, even forgive them when transient misunderstanding has apparently separated you. The child, being immature and lacking in the fuller understanding of the depth of the child-father relationship, must frequently feel a sense of guilty separation from a father's full approval, but the true father is never conscious of any such separation. Sin is an experience of creature consciousness; it is not a part of God's consciousness.

174:1.5 (1898.5) "Your inability or unwillingness to forgive your fellows is the measure of your immaturity, your failure to attain adult sympathy, understanding, and love. You hold grudges and nurse vengefulness in direct proportion to your ignorance of the inner nature and true longings of your children and your fellow beings. Love is the outworking of the divine and inner urge of life. It is founded on understanding, nurtured by unselfish service, and perfected in wisdom."

2. PITANJA ŽIDOVSKIH VLADARA

U ponedjeljak navečer je održan sastanak Velikog vijeća kojem je prisustvovalo još nekih pedesetak izabranih osoba iz redova pismoznanaca, farizeja i saduceja. Složili su se da je bilo opasno uhititi Isusa u javnosti jer je imao simpatiju i podršku običnih ljudi. Također je vladalo opće mišljenje da trebaju uložiti odlučan napor da ga diskreditiraju u očima mnoštva prije nego što bude uhićen i izveden pred sud. Tako je nekoliko skupina učenih ljudi primilo zadatak da prisustvuju pouci u hramu sljedećeg jutra, da ga dovedu u stupicu teškim pitanjima i da ga osramote pred narodom. Na kraju su farizeji, saduceji, pa čak i herodovci svi bili ujedinjeni u ovom nastojanju da osramote Isusa u očima mnoštva koje je došlo na Pashu.

U utorak ujutro, kad je Isus stigao u hram i počeo učiti, izgovorio je tek nekoliko riječi kad je istupila grupa mladih studenata iz akademije, koji su bili pripremljeni u tu svrhu, od kojih se jedan obratio Isusu: "Učitelju, znamo da si pravedan učitelj i znamo da navješćuješ putove istine i da služiš samo Bogu, jer se ne bojiš nikoga i ne praviš razliku među ljudima. Mi smo samo studenti i hoćemo znati istinu o tome što nas muči; evo u čemu je problem: Je li nam dopušteno dati caru porez ili nije? Hoćemo li ili nećemo plaćati?" Isus, koji je znao njihovo licemjerstvo i lukavstvo, reče: "Zašto ste me došli kušati? Pokažite mi porezni novac, pa ću vam dati odgovora." A kad mu pružiše denar, on ga pogleda i reče, "Čija je to slika i natpis?" A kad su mu odgovorili, "Careva," Isus je rekao, "Podajte caru ono što je carevo, a Bogu ono što je Božje."

Kad je tako odgovorio ovim pismoznancima i pristalicama Heroda, oni su se povukli iz njegove prisutnosti dok je narod, čak i saduceji, uživao u njihovoj nelagodi. Čak su se i učenici koji su ga nastojali uhvatiti u riječi divili neočekivanoj oštroumnosti Učiteljeva odgovora.

Dan prije, vladari su ga nastojali uhvatiti u zamku pred narodom po pitanju crkvene vlasti i kako to nisu uspjeli učiniti, sad su ga pokušavali navesti na razgovor o državnom autoritetu. Pilat i Herod su u to vrijeme bili u Jeruzalemu, a Isusovi neprijatelji su mislili da ako se Isus usudi savjetovati narod da ne plati porez caru, oni mogu odmah otići rimskim vlastima da ga optuže za pobunu. S druge strane, ako odobri plaćanje

2. QUESTIONS BY THE JEWISH RULERS

174:2.1 (1899.1) On Monday evening there had been held a council between the Sanhedrin and some fifty additional leaders selected from among the scribes, Pharisees, and the Sadducees. It was the consensus of this meeting that it would be dangerous to arrest Jesus in public because of his hold upon the affections of the common people. It was also the opinion of the majority that a determined effort should be made to discredit him in the eyes of the multitude before he should be arrested and brought to trial. Accordingly, several groups of learned men were designated to be on hand the next morning in the temple to undertake to entrap him with difficult questions and otherwise to seek to embarrass him before the people. At last, the Pharisees, Sadducees, and even the Herodians were all united in this effort to discredit Jesus in the eyes of the Passover multitudes.

174:2.2 (1899.2) Tuesday morning, when Jesus arrived in the temple court and began to teach, he had uttered but few words when a group of the younger students from the academies, who had been rehearsed for this purpose, came forward and by their spokesman addressed Jesus: "Master, we know you are a righteous teacher, and we know that you proclaim the ways of truth, and that you serve only God, for you fear no man, and that you are no respecter of persons. We are only students, and we would know the truth about a matter which troubles us; our difficulty is this: Is it lawful for us to give tribute to Caesar? Shall we give or shall we not give?" Jesus, perceiving their hypocrisy and craftiness, said to them: "Why do you thus come to tempt me? Show me the tribute money, and I will answer you." And when they handed him a denarius, he looked at it and said, "Whose image and superscription does this coin bear?" And when they answered him, "Caesar's," Jesus said, "Render to Caesar the things that are Caesar's and render to God the things that are God's."

174:2.3 (1899.3) When he had thus answered these young scribes and their Herodian accomplices, they withdrew from his presence, and the people, even the Sadducees, enjoyed their discomfiture. Even the youths who had endeavored to entrap him marveled greatly at the unexpected sagacity of the Master's answer.

174:2.4 (1899.4) The previous day the rulers had sought to trip him before the multitude on matters of ecclesiastical authority, and having failed, they now sought to involve him in a damaging discussion of civil authority. Both Pilate and Herod were in Jerusalem at this time, and Jesus' enemies conjectured that, if he would dare to advise against the payment of tribute to Caesar, they could go at once before the Roman

poreza, ispravno su računali da bi takva izjava uveliko povrijedila nacionalni ponos Židovskih slušatelja i tako otuđila dobru volju i naklonost naroda.

U svemu tome Isusovi neprijatelji su bili poraženi jer su ljudi dobro znali odluku Velikog vijeća koja je služila za pouku Židovima među paganskim narodima, da je "onaj čija je slika na kovanici imao pravo ubrati porez." Isus je na taj način izbjegao zamku. Da je odgovorio "Ne" na njihovo pitanje, to bi bilo jednako poticanju naroda na pobunu; da je odgovorio "Da" to bi uveliko šokiralo duboko ukorijenjene nacionalističke osjećaje toga doba. Učitelj nije izbjegao dati odgovora; on se samo pozvao na vlastitu mudrost kako bi dao dvostruki odgovor. Isus nikada nije bio dvosmislen, ali je uvijek bio mudar u svom poslovanju s onima koji su ga nastojali maltretirati i uništiti.

3. SADUCEJI I PITANJE USKRSNUĆA

Prije nego što je Isus imao priliku započeti s naukom, prišla mu je još jedna skupina s namjerom da ga ispituje, a ovaj put je to bila skupina učenih i lukavih saduceja. Približavajući se, jedan je rekao: "Učitelju, Mojsije je rekao da ako oženjen čovjek umre bez djece, njegov brat treba uzeti njegovu ženu da podigne potomstvo svoga brata. U ovom slučaju neki čovjek imade šestero braće i umrije bez djece; njegov sljedeći brat uze njegovu ženu, ali ubrzo umrije bez djece. Isto tako i drugi brat uze ženu i umrije bez potomstva. I tako dalje sve do šestog brata, svaki umrije bez djece. Najposlijetku, umrije i žena. Evo što te želimo pitati: Na dan uskrsnuća čija će biti žena, jer je imalo svih sedam braće?"

Isus je znao, a znao je i narod, da ovi saduceji nisu iskreno postavili ovo pitanje jer nije bilo vjerojatno da se tako nešto doista dogodi; a osim toga, ova Židovska praksa da pokojnikovu braću uzmu njegovu ženu da s njom očuvaju bratovo sjeme je u to vrijeme praktično bila mrtvo slovo zakona među Židovima. Ipak, Isus se udostojio odgovoriti na njihovo smutljivo pitanje. On je rekao: "U zabludi ste kad postavljate takva pitanja, jer ne znate ni Pisma ni živuće snage Boga. Znae da se sinovi ovoga svijeta mogu ženiti i udavati, ali čini se da ne razumijete da se oni koji se pokazuju dostojnim budućih svjetova

authorities and charge him with sedition. On the other hand, if he should advise the payment of tribute in so many words, they rightly calculated that such a pronouncement would greatly wound the national pride of his Jewish hearers, thereby alienating the good will and affection of the multitude.

174:2.5 (1899.5) In all this the enemies of Jesus were defeated since it was a well-known ruling of the Sanhedrin, made for the guidance of the Jews dispersed among the gentile nations, that the "right of coinage carried with it the right to levy taxes." In this manner Jesus avoided their trap. To have answered "No" to their question would have been equivalent to inciting rebellion; to have answered "Yes" would have shocked the deep-rooted nationalist sentiments of that day. The Master did not evade the question; he merely employed the wisdom of making a double reply. Jesus was never evasive, but he was always wise in his dealings with those who sought to harass and destroy him.

3. THE SADDUCEES AND THE RESURRECTION

174:3.1 (1900.1) Before Jesus could get started with his teaching, another group came forward to question him, this time a company of the learned and crafty Sadducees. Their spokesman, drawing near to him, said: "Master, Moses said that if a married man should die, leaving no children, his brother should take the wife and raise up seed for the deceased brother. Now there occurred a case where a certain man who had six brothers died childless; his next brother took his wife but also soon died, leaving no children. Likewise did the second brother take the wife, but he also died leaving no offspring. And so on until all six of the brothers had had her, and all six of them passed on without leaving children. And then, after them all, the woman herself died. Now, what we would like to ask you is this: In the resurrection whose wife will she be since all seven of these brothers had her?"

174:3.2 (1900.2) Jesus knew, and so did the people, that these Sadducees were not sincere in asking this question because it was not likely that such a case would really occur; and besides, this practice of the brothers of a dead man seeking to beget children for him was practically a dead letter at this time among the Jews. Nevertheless, Jesus condescended to reply to their mischievous question. He said: "You all do err in asking such questions because you know neither the Scriptures nor the living power of God. You know that the sons of this world can marry and are given in marriage, but you do not seem to understand

nakon uskrsnuća pravednika, neće ni ženiti ni udavati. Oni koji prođu kroz uskrsnuće mrtvih su više nalik anđelima nebeskim i nikada ne umiru. Oni su podignuti iz mrtvih i vječno ostaju sinovi Božji; oni su djeca svjetla koja su podignuta u tijeku vječnog života. Pa čak i vaš Otac Mojsije je sve to shvaćao, jer kad mu se ukazao anđeo iz gorućeg grma, čuo je Očev glas koji je rekao: 'Ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljevi.' I tako, kao i Mojsije, ja vam kažem da moj Otac nije Bog mrtvih, nego živih. U njemu naime živimo, umnožavamo se i imamo svoj smrtni život."

Kad je Isus završio s odgovorom, saduceji su se povukli u stranu, a neki od farizeja su se toliko zaboravili da su uzviknuli, "Istina, istina, Učitelju, dobro si odgovorio ovim bezvjernim saducejima." Saduceji se više nisu usuđivali postavljati pitanja, a obični ljudi su se divili mudrosti njegove pouke.

Isus se pozvao na Mojsija u svom razgovoru sa saducejima, jer je ova religiozno-politička stranka priznavala valjanost samo pet takozvanih Mojsijevih knjiga; oni nisu prihvaćali učenja proroka kao osnovu doktrinarnih dogmi. Iako je Učitelj u svom odgovoru čvrsto potvrdio činjenicu opstanka smrtnih bića tehnikom uskrsnuća, on nije u bilo kojem smislu potvrdio farizejska vjerovanja u uskrsnuće doslovnog ljudskog tijela. Isus je nastojao naglasiti sljedeće: Da je Otac rekao: "Ja sam Bog Abrahamov, Izakov i Jakovljevi," a ne samo njihov Bog.

Saduceji su htjeli učiniti Isusa predmetom sramne poruge, dobro znajući da bi javni progon posve sigurno stvorio još veću naklonost među narodom.

4. NAJVEĆA ZAPOVIJED

Još jedna grupa saduceja je primila uputu da uhvati Isusa u riječi raspravom o anđelima, ali kad su vidjeli što se dogodilo s njihovim prijateljima koji su mu htjeli podvaliti pitanjem uskrsnuća, mudro su odlučili ostati na svojim mjestima; povukli su se bez pitanja. Farizeji, pismoznanci, saduceji i herodovci su imali plan provesti cijeli dan postavljajući takva zapletena pitanja u pokušaju da diskreditiraju Isusa pred narodom i da mu u isto vrijeme učinkovito oduzmu priliku da nastavi sa naviještanjem svojih uznemirujućih učenja.

that they who are accounted worthy to attain the worlds to come, through the resurrection of the righteous, neither marry nor are given in marriage. Those who experience the resurrection from the dead are more like the angels of heaven, and they never die. These resurrected ones are eternally the sons of God; they are the children of light resurrected into the progress of eternal life. And even your Father Moses understood this, for, in connection with his experiences at the burning bush, he heard the Father say, 'I am the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob.' And so, along with Moses, do I declare that my Father is not the God of the dead but of the living. In him you all do live, reproduce, and possess your mortal existence."

174:3.3 (1900.3) When Jesus had finished answering these questions, the Sadducees withdrew, and some of the Pharisees so far forgot themselves as to exclaim, "True, true, Master, you have well answered these unbelieving Sadducees." The Sadducees dared not ask him any more questions, and the common people marveled at the wisdom of his teaching.

174:3.4 (1900.4) Jesus appealed only to Moses in his encounter with the Sadducees because this religio-political sect acknowledged the validity of only the five so-called Books of Moses; they did not allow that the teachings of the prophets were admissible as a basis of doctrinal dogmas. The Master in his answer, though positively affirming the fact of the survival of mortal creatures by the technique of the resurrection, did not in any sense speak approvingly of the Pharisaic beliefs in the resurrection of the literal human body. The point Jesus wished to emphasize was: That the Father had said, "I *am* the God of Abraham, Isaac, and Jacob," not I *was* their God.

174:3.5 (1900.5) The Sadducees had thought to subject Jesus to the withering influence of *ridicule*, knowing full well that persecution in public would most certainly create further sympathy for him in the minds of the multitude.

4. THE GREAT COMMANDMENT

174:4.1 (1901.1) Another group of Sadducees had been instructed to ask Jesus entangling questions about angels, but when they beheld the fate of their comrades who had sought to entrap him with questions concerning the resurrection, they very wisely decided to hold their peace; they retired without asking a question. It was the prearranged plan of the confederated Pharisees, scribes, Sadducees, and Herodians to fill up the entire day with these entangling questions, hoping thereby to discredit Jesus before the people and at the same time effectively to prevent his having any time for the proclamation of his disturbing teachings.

Zatim je istupila jedna skupina farizeja da ga maltretira pitanjima, a njihov je glasnogovornik, dajući znak Isusu, rekao: "Učitelju, ja sam pismoznaničnik i želim vas pitati koja je, po vašem mišljenju, najveća zapovijed?" Isus je odgovorio: "Postoji samo jedna zapovijed koja je najveća od svih, a to je zapovijed: 'Čuj Izraele, Gospodin Bog naš, Gospodin je jedini; i ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom pameti svojom i svom snagom svojom.' To je prva i najveća zapovijed. A druga je zapovijed kao ova prva; dapače, ona iz nje proizlazi, a to je: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.' Nema druge zapovijedi veće od tih, a o tim dvjema zapovijedima ovisi sav zakon i proroci."

Kad je pismoznaničnik spoznao da mu je Isus odgovorio ne samo u skladu s najvišim konceptom židovske religije, već da je pametno odgovorio pred okupljenim mnoštvom, mislio je da je bilo pametno otvoreno pohvaliti Učiteljev odgovor. Tako je rekao: "Istina je, Učitelju, dobro kažeš da je Bog jedan i da nema drugog osim njega; i da ga trebamo voliti svim srcem svojim, svim razumom svojim i svom snagom svojom, a bližnjega ljubiti kao samoga sebe, da je to prva i najveća zapovijed; i mi se slažemo da ta zapovijed vrijedi više od svih paljenica i drugih žrtvi." Kad je pismoznaničnik tako neizravno odgovorio, Isus ga pogleda i reče, "Moj prijatelju, vidim da nisi daleko od kraljevstva Božjega."

Isus je bio u pravu kada je rekao da ovaj pismoznaničnik "nije daleko od kraljevstva," jer je te iste noći ovaj otišao u Učiteljev tabor u blizini Getsemanije, ispovijedio svoju vjeru u evanđelje kraljevstva i bio kršten po Jošiji, jednog od učenika Abnera.

Bile su prisutne dvije ili tri druge grupe farizeja i pismoznaničnika koje su imale namjeru postavljati pitanja, ali su bile razoružane Isusovim odgovorom pismoznaničniku ili odvraćene neprilikom svih koji su ga već pokušali uhvati u zamku. Nakon toga nitko više nije imao hrabrosti postavljati pitanja u javnosti.

Kako nije bilo više pitanja i kako se bližilo podne, Isus nije htio nastaviti učenje već se zadovoljio postaviti pitanja farizejima i njihovih suradnicima. Isus je rekao: "Budući da više ništa ne pitate, ja bih vama postavio jedno pitanje. Što mislite o Izručitelju? Čiji je on sin?" Nakon kratke pauze, jedan od pismoznaničnika je uzvratio, "Mesija je sin Davidov." A budući da je Isus znao da je bilo mnogo rasprave, čak i među njegovim učenicima, da li je on bio sin Davidov, postavio je još jedno pitanje: "Ako je Izručitelj uistinu sin Davidov, kako

174:4.2 (1901.2) Then came forward one of the groups of the Pharisees to ask harassing questions, and the spokesman, signaling to Jesus, said: "Master, I am a lawyer, and I would like to ask you which, in your opinion, is the greatest commandment?" Jesus answered: "There is but one commandment, and that one is the greatest of all, and that commandment is: 'Hear O Israel, the Lord our God, the Lord is one; and you shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul, with all your mind and with all your strength.' This is the first and great commandment. And the second commandment is like this first; indeed, it springs directly therefrom, and it is: 'You shall love your neighbor as yourself.' There is no other commandment greater than these; on these two commandments hang all the law and the prophets."

174:4.3 (1901.3) When the lawyer perceived that Jesus had answered not only in accordance with the highest concept of Jewish religion, but that he had also answered wisely in the sight of the assembled multitude, he thought it the better part of valor openly to commend the Master's reply. Accordingly, he said: "Of a truth, Master, you have well said that God is one and there is none beside him; and that to love him with all the heart, understanding, and strength, and also to love one's neighbor as one's self, is the first and great commandment; and we are agreed that this great commandment is much more to be regarded than all the burnt offerings and sacrifices." When the lawyer answered thus discreetly, Jesus looked down upon him and said, "My friend, I perceive that you are not far from the kingdom of God."

174:4.4 (1901.4) Jesus spoke the truth when he referred to this lawyer as being "not far from the kingdom," for that very night he went out to the Master's camp near Gethsemane, professed faith in the gospel of the kingdom, and was baptized by Josiah, one of the disciples of Abner.

174:4.5 (1901.5) Two or three other groups of the scribes and Pharisees were present and had intended to ask questions, but they were either disarmed by Jesus' answer to the lawyer, or they were deterred by the discomfiture of all who had undertaken to ensnare him. After this no man dared to ask him another question in public.

174:4.6 (1901.6) When no more questions were forthcoming, and as the noon hour was near, Jesus did not resume his teaching but was content merely to ask the Pharisees and their associates a question. Said Jesus: "Since you ask no more questions, I would like to ask you one. What do you think of the Deliverer? That is, whose son is he?" After a brief pause one of the scribes answered, "The Messiah is the son of David." And since Jesus knew that there had been much debate, even among his own disciples, as to

je moguće da u Psalmu koji pripisujete Davidu, on sam, govoreći u duhu, kaže: 'Gospodin je rekao mome gospodaru, sjedi meni zdesna dok ne učinim tvoje neprijatelje podnožjem tvojim nogama.' Ako ga David naziva Gospodinom, kako onda može biti sin njegov?" Iako vladari, pismoznanci i glavari svećenički nisu odgovorili na ovo pitanje, oni isto tako nisu htjeli postavljati nova pitanja da ga uhvate u riječi. Oni nikada nisu odgovorili na to što ih je Isus pitao, ali su nakon Učiteljeve smrti pokušali izbjeći ovu poteškoću mijenjajući tumačenja toga Psalma kao da se odnosi na Abrahama, a ne na Mesiju. Drugi su nastojali izbeći dilemu govoreći da David nije bio autor ovog tzv mesijanskog Psalma.

Kratko prije ovog događaja farizeji su uživali u načinu na koji je Učitelj učutkaosaduceje; sad su se saduceji radovali neuspjehu farizeja; ali takav rivalitet nije dugo trajao; nije im dugo trebalo da zaborave svoje tradicionalne razlike, ujedinjeni u nastojanju da zaustave Isusova učenja i djela. A tijekom svih tih događaja obični ljudi su ga uvijek rado slušali.

5. RADOZNALI GRČI

U podne, dok je Filip bio u kupnji namirnica za novi tabor blizu Getsemanije, prišlo mu je izaslanstvo stranaca, skupina grčkih vjernika iz Aleksandrije, Atene i Rima, čiji se glasnogovornik ovako obratio apostolu: "Vaši poznanici su nam rekli gdje ćemo vas naći; tako dolazimo, gospodine, sa zahtjevom da vidimo Isusa, vašeg Učitelja." Filip je bio jako iznenađen ovim susretom s istaknutim i vrlo istinoljubivim grčkim nežidovima koji su mu prišli na tržnici, a budući da je Isus izričito rekao dvanaestorici da se tijekom pashalnog tjedna ne upuštaju u bilo kakav oblik javne pouke, bio je zbunjen ne znajući kao na pravi način odgovoriti na ovo pitanje. Dalje je bio uznemiren jer su ti ljudi bili strani nežidovi. On ne bi toliko oklijevao a su bili Židovi ili obližnji i poznati nežidovi. Ovako je učinio: Zamolio je Grke da ostanu gdje su se zatekli. Žurno se udaljio, i dok oni su mislili da je otišao potražiti Isusa, on je požurio Josipovoj kući gdje su Andrija i ostali apostoli bili na ručku; pozvao je Andriju u stranu i objasnio mu razlog svoga dolaska, te se potom u pratnji Andrije vratio Grcima koji su ga čekali.

Kako je Filip gotovo dovršio nabavku robe, on i Andrija su se vratili s Grcima u kuću Josipa, gdje

whether or not he was the son of David, he asked this further question: "If the Deliverer is indeed the son of David, how is it that, in the Psalm which you accredit to David, he himself, speaking in the spirit, says, 'The Lord said to my lord, sit on my right hand until I make your enemies the footstool of your feet.' If David calls him Lord, how then can he be his son?" Although the rulers, the scribes, and the chief priests made no reply to this question, they likewise refrained from asking him any more questions in an effort to entangle him. They never answered this question which Jesus put to them, but after the Master's death they attempted to escape the difficulty by changing the interpretation of this Psalm so as to make it refer to Abraham instead of the Messiah. Others sought to escape the dilemma by disallowing that David was the author of this so-called Messianic Psalm.

174:4.7 (1902.1) A short time back the Pharisees had enjoyed the manner in which the Sadducees had been silenced by the Master; now the Sadducees were delighted by the failure of the Pharisees; but such rivalry was only momentary; they speedily forgot their time-honored differences in the united effort to stop Jesus' teachings and doings. But throughout all of these experiences the common people heard him gladly.

5. THE INQUIRING GREEKS

174:5.1 (1902.2) About noontime, as Philip was purchasing supplies for the new camp which was that day being established near Gethsemane, he was accosted by a delegation of strangers, a group of believing Greeks from Alexandria, Athens, and Rome, whose spokesman said to the apostle: "You have been pointed out to us by those who know you; so we come to you, Sir, with the request to see Jesus, your Master." Philip was taken by surprise thus to meet these prominent and inquiring Greek gentiles in the market place, and, since Jesus had so explicitly charged all of the twelve not to engage in any public teaching during the Passover week, he was a bit perplexed as to the right way to handle this matter. He was also disconcerted because these men were foreign gentiles. If they had been Jews or near-by and familiar gentiles, he would not have hesitated so markedly. What he did was this: He asked these Greeks to remain right where they were. As he hastened away, they supposed that he went in search of Jesus, but in reality he hurried off to the home of Joseph, where he knew Andrew and the other apostles were at lunch; and calling Andrew out, he explained the purpose of his coming, and then, accompanied by Andrew, he returned to the waiting Greeks.

174:5.2 (1902.3) Since Philip had about finished the purchasing of supplies, he and Andrew returned

ih je Isus primio; i oni su sjedili u blizini dok se on obraćao svojim apostolima i većem broju vodećih učenika okupljenih za objedom. Isus je rekao:

"Moj Otac me poslao na ovaj svijet da otkrijem njegovu dobrotu djeci ljudi, ali oni kojima sam prvi došao ne htjedoše me primiti. Istina je, međutim, da su mnogi od vas ponaosob vjerovali u moje evanđelje, ali se djeca Abrahama i njihove vođe spremaju da me odbace i da na taj način odbace Onoga koji me poslao. Ja sam badava navješćivao evanđelje spasenja ovom narodu; govorio sam o čovjeku kao sinu Boga i o radosti, slobodi i životu s više izobilja u duhu. Moj Otac je učinio mnoga čudesna djela među tim ustrašenim sinovima ljudi. Ali pravo je prorok Izaija govorio o ovom narodu kada je pisao: 'Gospodine, tko povjervova našim učenjima? A kome se otkrila ruka Gospodinova?' Doista su vođe moga naroda svjesno zaslijepile svoje oči da ne vide i stvrdnule svoja srca da ne vjeruju i da se ne spase. Sve ove godine sam ih pokušavao ozdraviti od njihova nevjerstva kako bi primili Očevu vječno spasenje. A znam da me nisu svi odbacili; neki od vas zaista vjeruju u moju poruku. U ovoj sobi sada sjedi cijela skupina ljudi koji su nekoć bili članovi Velikog vijeća ili su bili na visokim pozicijama u vijećima naroda, a neki od vas još uvijek ne žele otvoreno priznati istinu da su bili izbačeni iz sinagoge. Neki su u iskušenju da vole slavu ljudi više nego slavu Božju. Ali ja sam primoran pokazati strpljenje jer se bojim za sigurnost i odanost čak i nekih koji su tako dugo bili uz mene i živjeli u mojoj neposrednoj blizini.

"Vidim da su se na ovoj svečanosti okupili Židovi i nežidovi u otprilike jednakom broju, i obraćam se svima kao prvoj i posljednjoj takvoj skupini koju ću učiti o poslovima kraljevstva prije nego što odem k svome Ocu."

Ovi su Grci vjerno slušali Isusova učenja u hramu. U ponedjeljak navečer su održali vijećanje u kući Nikodemusa koje je trajalo sve do zore, a narednog su dana sva tridesetorica odlučili ući u kraljevstvo.

Dok je Isus stajao pred njima u ovom trenutku, spoznao je da se tu radilo o kraju jednog sudskog razdoblja i početku drugog. Okrenuvši se Grcima, Učitelj je rekao:

"Tko vjeruje u ovo evanđelje, ne vjeruje samo u mene nego u Onoga koji me je poslao. Kad vidite mene, vidjet ćete ne samo mene, Sina Čovječjega, nego i Onoga koji me je poslao. Ja sam svjetlost svijeta i tko vjeruje u moja učenje više neće biti u tami. Ako me vi nežidovi čujete,

with the Greeks to the home of Joseph, where Jesus received them; and they sat near while he spoke to his apostles and a number of leading disciples assembled at this luncheon. Said Jesus:

174:5.3 (1902.4) "My Father sent me to this world to reveal his loving-kindness to the children of men, but those to whom I first came have refused to receive me. True, indeed, many of you have believed my gospel for yourselves, but the children of Abraham and their leaders are about to reject me, and in so doing they will reject Him who sent me. I have freely proclaimed the gospel of salvation to this people; I have told them of sonship with joy, liberty, and life more abundant in the spirit. My Father has done many wonderful works among these fear-ridden sons of men. But truly did the Prophet Isaiah refer to this people when he wrote: 'Lord, who has believed our teachings? And to whom has the Lord been revealed?' Truly have the leaders of my people deliberately blinded their eyes that they see not, and hardened their hearts lest they believe and be saved. All these years have I sought to heal them of their unbelief that they might be recipients of the Father's eternal salvation. I know that not all have failed me; some of you have indeed believed my message. In this room now are a full score of men who were once members of the Sanhedrin, or who were high in the councils of the nation, albeit even some of you still shrink from open confession of the truth lest they cast you out of the synagogue. Some of you are tempted to love the glory of men more than the glory of God. But I am constrained to show forbearance since I fear for the safety and loyalty of even some of those who have been so long near me, and who have lived so close by my side.

174:5.4 (1903.1) "In this banquet chamber I perceive there are assembled Jews and gentiles in about equal numbers, and I would address you as the first and last of such a group that I may instruct in the affairs of the kingdom before I go to my Father."

174:5.5 (1903.2) These Greeks had been in faithful attendance upon Jesus' teaching in the temple. On Monday evening they had held a conference at the home of Nicodemus, which lasted until the dawn of day, and thirty of them had elected to enter the kingdom.

174:5.6 (1903.3) As Jesus stood before them at this time, he perceived the end of one dispensation and the beginning of another. Turning his attention to the Greeks, the Master said:

174:5.7 (1903.4) "He who believes this gospel, believes not merely in me but in Him who sent me. When you look upon me, you see not only the Son of Man but also Him who sent me. I am the light of the world, and whosoever will believe my teaching shall no longer abide in darkness. If you gentiles

primit ćete riječi života i odmah stupiti u radosnu slobodu istine da je čovjek sin Boga. Ako me moji zemljaci, Židovi, odluče odbaciti i odbiti moja učenja, neću im suditi jer ja nisam došao suditi svijetu nego ponuditi spasenje. Ipak, oni koji me odbiju i odbace moja učenja bit će pravovremeno odvedeni pred sud moga Oca i onih koje imenuje da sude ljudima koji odbace dar milosti i istine spasenja. Zapamtite, svi vi, da ne govorim sam od sebe, nego sam vjerno proglasio ono što mi je Otac zapovjedio da otkrijem ljudskoj djeci. A riječi koje Otac traži da govorim svijetu su riječi božanske istine, neprolaznog milosrđa i vječnog života.

"A izjavljujem i Židovima i nežidovima da je došao trenutak kad će se proslaviti Sin Čovječji. Vi dobro znate da ako zrno pšenice ne padne u zemlju da proklija, ono tu ostaje; ali ako padne u dobru zemlju, opet se javlja i donosi mnogo roda. Ako tko sebično voli svoj život, u opasnosti je da ga izgubi; ali onaj koji je spreman položiti svoj život poradi mene i evanđelja će uživati u obilnijem životu na zemlji i na nebu, vječnom životu. Ako tko doista slijedi mene, čak i nakon što budem otišao k svome Ocu, taj će postati moj učenik i iskreni sluga svojih bližnjih.

"Znam da se moj čas približava i to me uznemiruje. Jasno mi je da se moj narod sprema odbaciti kraljevstvo, ali se jako radujem primiti ove nežidove koji tragaju za istinom i koji nam danas prilaze da upitaju o putu svjetlosti. Ipak, boli me srce za moj narod, a duša mi je duboko potresena radi onoga što je pred nama. A što ću reći dok vidim i spoznajem to što me čeka? Hoći li reći, Oče, spasi me od ovog groznog časa? Jer u tu svrhu sam došao na ovaj svijet, radi upravo ovog trenutka. Radije ću reći i molim se da mi se i vi pridružite: Oče, proslavi ime svoje; neka bude tvoja volja."

Kad je Isus to rekao, ukazao mu se Personificirani Ispravljač koji je u njemu prebivao do krštenja i dok je na trnutak primjetno zastao, ovaj se moćni duh Očeva zastupništva obratio Isusu iz Nazareta, govoreći: "Proslavio sam ime svoje u tvojim darivanjima mnogo puta, a proslavit ću ga još jednom."

Okupljeni Židovi i nežidovi nisu čuli glasa, ali su mogli razabrati da je Učitelj zastao u govoru dok je primao poruku od nekog nadljudskog izvora. Svaki je rekao onome koji je stajao pored njega, "Anđeo mu je zborio."

will hear me, you shall receive the words of life and shall enter forthwith into the joyous liberty of the truth of sonship with God. If my fellow countrymen, the Jews, choose to reject me and to refuse my teachings, I will not sit in judgment on them, for I came not to judge the world but to offer it salvation. Nevertheless, they who reject me and refuse to receive my teaching shall be brought to judgment in due season by my Father and those whom he has appointed to sit in judgment on such as reject the gift of mercy and the truths of salvation. Remember, all of you, that I speak not of myself, but that I have faithfully declared to you that which the Father commanded I should reveal to the children of men. And these words which the Father directed me to speak to the world are words of divine truth, everlasting mercy, and eternal life.

174:5.8 (1903.5) "But to both Jew and gentile I declare the hour has about come when the Son of Man will be glorified. You well know that, except a grain of wheat falls into the earth and dies, it abides alone; but if it dies in good soil, it springs up again to life and bears much fruit. He who selfishly loves his life stands in danger of losing it; but he who is willing to lay down his life for my sake and the gospel's shall enjoy a more abundant existence on earth and in heaven, life eternal. If you will truly follow me, even after I have gone to my Father, then shall you become my disciples and the sincere servants of your fellow mortals.

174:5.9 (1903.6) "I know my hour is approaching, and I am troubled. I perceive that my people are determined to spurn the kingdom, but I am rejoiced to receive these truth-seeking gentiles who come here today inquiring for the way of light. Nevertheless, my heart aches for my people, and my soul is distraught by that which lies just before me. What shall I say as I look ahead and discern what is about to befall me? Shall I say, Father save me from this awful hour? No! For this very purpose have I come into the world and even to this hour. Rather will I say, and pray that you will join me: Father, glorify your name; your will be done."

174:5.10 (1904.1) When Jesus had thus spoken, the Personalized Adjuster of his indwelling during prebaptismal times appeared before him, and as he paused noticeably, this now mighty spirit of the Father's representation spoke to Jesus of Nazareth, saying: "I have glorified my name in your bestowals many times, and I will glorify it once more."

174:5.11 (1904.2) While the Jews and gentiles here assembled heard no voice, they could not fail to discern that the Master had paused in his speaking while a message came to him from some superhuman source. They all said, every man to the one who was by him, "An angel has

Tada je Isus nastavio govoriti: "Ovo se nije odigralo radi mene, nego radi vas. Ja znam zasigurno da će me Otac primiti i da će prihvatiti moje poslanje u vašu korist, ali vas trebam potaknuti i pripremiti za gorku kušnju pred nama. Uvjeravam vas da će pobjeda koju ćemo na kraju izvojevati biti potvrda naših ujedinjenih napora na prosvjetljenju svijeta i oslobođenju čovječanstva. Stari sustav se odnosio na sud; ja sam zbacio Kneza ovoga svijeta; svi će ljudi biti oslobođeni svjetlom duha koji ću izliti nad svim ljudima nakon što se uspnem k svome Ocu na nebu.

"A sada tvrdim da ću kad budem podignut sa zemlje i za vašeg života, sve ljude privući k sebi u zajedništvo moga Oca. Vi ste mislili da će Otkupitelj zauvijek ostati na zemlji, ali ja vam kažem da će Sin Čovječji biti odbačen od ljudi i da će se vratiti k svome Ocu. Ja ću još malo biti s vama; neće dugo proći prije nego svjetlo života napusti ljude ovog zamračenog naraštaja. Hodite dok imate to svjetlo, da vas ne obuzmu tama i zbunjenost. Tko hoda u tami, ne zna kamo ide; ali oni koji odaberu hodati u svjetlu postaju oslobođeni sinovi Božji. A sada, svi vi, pođite sa mnom da se vratimo u hram, da uputim oproštajne riječi glavarima svećeničkim, pismoznanicima, farizejima, saducejima, herodovcima i zaslijepljenim vladarima Izraela."

Kad je to rekao, Isus ih je poveo uskim ulicama Jeruzalema natrag u hram. Upravo su čuli kako Učitelj kaže da će to biti njegov posljednji oproštajni govor u hramu i slijedili su ga u tišini i dubokoj meditaciji.

spoken to him."

174:5.12 (1904.3) Then Jesus continued to speak: "All this has not happened for my sake but for yours. I know of a certainty that the Father will receive me and accept my mission in your behalf, but it is needful that you be encouraged and be made ready for the fiery trial which is just ahead. Let me assure you that victory shall eventually crown our united efforts to enlighten the world and liberate mankind. The old order is bringing itself to judgment; the Prince of this world I have cast down; and all men shall become free by the light of the spirit which I will pour out upon all flesh after I have ascended to my Father in heaven.

174:5.13 (1904.4) "And now I declare to you that I, if I be lifted up on earth and in your lives, will draw all men to myself and into the fellowship of my Father. You have believed that the Deliverer would abide on earth forever, but I declare that the Son of Man will be rejected by men, and that he will go back to the Father. Only a little while will I be with you; only a little time will the living light be among this darkened generation. Walk while you have this light so that the oncoming darkness and confusion may not overtake you. He who walks in the darkness knows not where he goes; but if you will choose to walk in the light, you shall all indeed become liberated sons of God. And now, all of you, come with me while we go back to the temple and I speak farewell words to the chief priests, the scribes, the Pharisees, the Sadducees, the Herodians, and the benighted rulers of Israel."

174:5.14 (1904.5) Having thus spoken, Jesus led the way over the narrow streets of Jerusalem back to the temple. They had just heard the Master say that this was to be his farewell discourse in the temple, and they followed him in silence and in deep meditation.

POGLAVLJE 175. POSLJEDNJI GOVOR U HRAMU

⇨ 174

Knjiga Urantije

176 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 175 POSLJEDNJI GOVOR U HRAMU

Sekcije

Uvod

1. GOVOR
2. STATUS POJEDINIH ŽIDOVA
3. SUDBONOSNI SASTANAK VELIKOG VIJEĆA
4. SITUACIJA U JERUZALEMU

PAPER 175 THE LAST TEMPLE DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The Discourse
2. Status of Individual Jews
3. The Fateful Sanhedrin Meeting
4. The Situation in Jerusalem

Uvod

Malo poslije dva sata u ovaj utorak popodne, Isus je stigao u sinagogu u pratnji jedanaestorice apostola, Josipa iz Arimateje, trideset Grka i nekih drugih učenika i započeo svoj posljednji govor u predvorjima svetog zdanja. Ovaj je govor trebao biti njegov posljednji apel židovskom narodu i konačna osuda njegovih ljutih neprijatelja i svih koji su težili njegovom uništenju - pismoznanaca, farizeja, saduceja i glavnih vladara Izraela. Različite skupine su imale priliku ispitivati Isusa tijekom prijepodneva; poslije podne više nije bilo nikakvih pitanja.

Kad je Učitelj počeo govoriti, dvorane svetog hrama su bile tihe i uredne. Mjenjači novca i trgovci se nisu ponovo usudili ući u hram nakon što su ih Isus i pobunjeno mnoštvo odatle otjerali dan prije. Prije početka obraćanja, Isus je nježno pogledao narod koji je došao čuti njegovu oproštajnu javnu poruku milosti čovječanstvu i posljednju optužbu lažnih učitelja i netrpeljivih vladara Židova.

1. GOVOR

INTRODUCTION

175:0.1 (1905.1) SHORTLY after two o'clock on this Tuesday afternoon, Jesus, accompanied by eleven apostles, Joseph of Arimathea, the thirty Greeks, and certain other disciples, arrived at the temple and began the delivery of his last address in the courts of the sacred edifice. This discourse was intended to be his last appeal to the Jewish people and the final indictment of his vehement enemies and would-be destroyers — the scribes, Pharisees, Sadducees, and the chief rulers of Israel. Throughout the forenoon the various groups had had an opportunity to question Jesus; this afternoon no one asked him a question.

175:0.2 (1905.2) As the Master began to speak, the temple court was quiet and orderly. The money-changers and the merchandisers had not dared again to enter the temple since Jesus and the aroused multitude had driven them out the previous day. Before beginning the discourse, Jesus tenderly looked down upon this audience which was so soon to hear his farewell public address of mercy to mankind coupled with his last denunciation of the false teachers and the bigoted rulers of the Jews.

1. THE DISCOURSE

"Dugo sam već s vama, idući s kraja na kraj zemlje proglašavajući Očevu ljubav prema ljudskoj djeci, a mnogi su vidjeli svjetlo i po vjeri ušli u kraljevstvo nebesko. U vezi s ovim naukom i propovijedima, Otac je učinio mnoga čudesa, čak i uskrsnuće mrtvih. Mnogi koji su bili bolesni i pogođeni nesrećom su ozdravili jer su vjerovali; ali ni svo to proglašenje istine i ozdravljenje bolesti nije otvorilo oči onih koji odbijaju vidjeti svjetlo i koji su odlučni u odbijanju ovog evanđelja kraljevstva.

"Na svaki način u skladu s Očevom voljom, ja i moji apostoli smo učinili sve što je bilo u našoj moći da živimo u miru s našom braćom, da se povinujemo razumnim zahtjevima Mojsijevih zakona i tradicija Izraela. Uporno smo tražili mir, ali čelnici Izraela ga nisu htjeli. Odbijajući Božju istinu i nebesko svjetlo, prešli su na stranu pogreške i tame. Ne može biti mira između svjetla i tame, između života i smrti, između istine i zablude.

"Mnogi od vas su se usudili vjerovati mojim učenjima i već su ušli u radost i slobodu svijesti čovjeka koji zna da je sin Boga. A vi ste mi svjedoci da sam taj isti status Božjeg sina ponudio cijeloj židovskoj naciji, čak i onima koji sada traže moje uništenje. Čak i sada bi moj Otac primio ove slijepe učitelje i ove licemjerne vođe, da se priklone i prihvate njegovu milost. Čak i sada nije prekasno da ovaj narod primi riječ s neba i izrazi dobrodošlicu Sinu Čovječjem.

"Moj Otac se dugo milostivo odnosio prema ovom narodu. Iz generacije u generaciju smo slali proroke da ih pouče i upozore, i iz generacije u generaciju su ubijali ove učitelje koji su slani s neba. A sada vaši okorjeli visoki svećenici i tvrdoglavi vladari isto tako čine. Kao što je Herod pogubio Ivana, tako se vi sada spremate uništiti Sina Čovječjeg.

"Dokle god postoji mogućnost da se Židovi okrenu k Ocu mojemu i traže spasenje, Bog Abrahama, Izaka i Jakova će vam širom otvoriti ruke milosrđa; ali kada napunite svoju šalicu nepokajanja i jednom za svagda odbacite milost Oca mojeg, ova će nacija biti ostavljena vlastitom savjetu i neće dugo proći prije nego ugleda neslavan kraj. Ovaj je narod bio pozvan da postane svjetlo svijeta, da pokaže duhovnu slavu rase koja poznaje Boga, ali vi ste se toliko udaljili od ispunjenja vaših božanskih privilegija da se vaši lideri spremaju počinuti najveću ludost svih doba u

175:1.1 (1905.3) "This long time have I been with you, going up and down in the land proclaiming the Father's love for the children of men, and many have seen the light and, by faith, have entered into the kingdom of heaven. In connection with this teaching and preaching the Father has done many wonderful works, even to the resurrection of the dead. Many sick and afflicted have been made whole because they believed; but all of this proclamation of truth and healing of disease has not opened the eyes of those who refuse to see light, those who are determined to reject this gospel of the kingdom.

175:1.2 (1905.4) "In every manner consistent with doing my Father's will, I and my apostles have done our utmost to live in peace with our brethren, to conform with the reasonable requirements of the laws of Moses and the traditions of Israel. We have persistently sought peace, but the leaders of Israel will not have it. By rejecting the truth of God and the light of heaven, they are aligning themselves on the side of error and darkness. There cannot be peace between light and darkness, between life and death, between truth and error.

175:1.3 (1905.5) "Many of you have dared to believe my teachings and have already entered into the joy and liberty of the consciousness of sonship with God. And you will bear me witness that I have offered this same sonship with God to all the Jewish nation, even to these very men who now seek my destruction. And even now would my Father receive these blinded teachers and these hypocritical leaders if they would only turn to him and accept his mercy. Even now it is not too late for this people to receive the word of heaven and to welcome the Son of Man.

175:1.4 (1906.1) "My Father has long dealt in mercy with this people. Generation after generation have we sent our prophets to teach and warn them, and generation after generation have they killed these heaven-sent teachers. And now do your willful high priests and stubborn rulers go right on doing this same thing. As Herod brought about the death of John, you likewise now make ready to destroy the Son of Man.

175:1.5 (1906.2) "As long as there is a chance that the Jews will turn to my Father and seek salvation, the God of Abraham, Isaac, and Jacob will keep his hands of mercy outstretched toward you; but when you have once filled up your cup of impenitence, and when once you have finally rejected my Father's mercy, this nation will be left to its own counsels, and it shall speedily come to an inglorious end. This people was called to become the light of the world, to show forth the spiritual glory of a God-knowing race, but you have so far departed from the fulfillment of your divine privileges that your leaders are about to commit

tome da su na rubu konačnog odbacivanja Božjeg dara svim ljudima i svim uzrastima - otkrivenja ljubavi Oca na nebu prema svim njegovim stvorenim bićima na zemlji.

"A nakon što odbacite ovo otkrivenje Boga čovjeku, kraljevstvo nebesko će se dati drugim narodima, koji će ga primiti s radošću i veseljem. U ime Oca koji me posla, ozbiljno vas upozoravam da ćete izgubiti svoj položaj u svijetu kao stjegonoše vječne istine i čuvari božanskog zakona. Ja vam upravo sada nudim vašu posljednju šansu da dođete i da se obratite, da pokažete svoju namjeru da tražite Boga svim srcem svojim i da uđete, kao mala djeca i u vjeri, u sigurnost i spasenje nebeskog kraljevstva.

"Moj Otac se dugo zalagao za vaše spasenje, a ja sam došao živjeti među vama i osobno vam pokazati put. Mnogi Židovi i Samaritani, pa čak i pogani, vjeruju u evanđelje o kraljevstvu, dok oni koji su trebali biti prvi i prihvatiti nebesko svjetlo, odlučno odbijaju vjerovati u otkrivenje istine Božje - u Boga koji je objavljen u čovjeku i čovjeka koji je uzdignut k Bogu.

"Danas popodne moji apostoli stoje pred vama u tišini, ali uskoro ćete čuti zvonjavu njihovih glasova s pozivom na spasenje i sa željom da se ujedine s nebeskim kraljevstvom kao sinovi Boga živoga. A sada pozivam za svjedoke ove moje učenike i vjernike u evanđelje kraljevstva, kao i nevidljive glasnike koji im stoje pri ruci, da posvjedoče da sam još jednom ponudio Izraelu i njegovim vladarima ovo izručenje i spasenje. A svi vidite da oni preziru Očevo milosrđe i odbijaju glasnike istine. Ipak, ja vas upozoravam da ti pismoznanci i farizeji i dalje sjede u Mojsijevoj stolici i stoga, dok Svevišnji koji vladaju u kraljevstvima ljudi konačno ne zbace ovaj narod i ne unište mjesto tih vladara, pozivam vas na suradnju s ovim starješinama u Izraelu. Ne tražim da se pridružite njihovim planovima za uništenje Sina Čovječjeg, ali im se trebate pokoriti u svemu što se tiče mira Izraela. U svim ovim pitanjima učinite sve što je u vašoj moći i poštujujte osnove zakona, ali ne slijedite njihova zla djela. Zapamtite, u ovome je grijeh tih vladara: Oni dobro govore, ali tako ne rade. Vi dobro znate kako ovi lideri bacaju teška bremena na vaša leđa, bremena koja su teška za nositi, a oni neće ni prstom maknuti da vam olakšaju ove terete. Oni vas tlače obredima i pretvaraju u robove tradicije.

"Nadalje, ti samoživi vladari obavljaju svoja dobra djela tako da ih ljudi vide. Oni proširuju svoje obredne pojaseve i produžuju svoje službene

the supreme folly of all the ages in that they are on the verge of finally rejecting the gift of God to all men and for all ages — the revelation of the love of the Father in heaven for all his creatures on earth.

175:1.6 (1906.3) "And when you do once reject this revelation of God to man, the kingdom of heaven shall be given to other peoples, to those who will receive it with joy and gladness. In the name of the Father who sent me, I solemnly warn you that you are about to lose your position in the world as the standard-bearers of eternal truth and the custodians of the divine law. I am just now offering you your last chance to come forward and repent, to signify your intention to seek God with all your hearts and to enter, like little children and by sincere faith, into the security and salvation of the kingdom of heaven.

175:1.7 (1906.4) "My Father has long worked for your salvation, and I came down to live among you and personally show you the way. Many of both the Jews and the Samaritans, and even the gentiles, have believed the gospel of the kingdom, but those who should be first to come forward and accept the light of heaven have steadfastly refused to believe the revelation of the truth of God — God revealed in man and man uplifted to God.

175:1.8 (1906.5) "This afternoon my apostles stand here before you in silence, but you shall soon hear their voices ringing out with the call to salvation and with the urge to unite with the heavenly kingdom as the sons of the living God. And now I call to witness these, my disciples and believers in the gospel of the kingdom, as well as the unseen messengers by their sides, that I have once more offered Israel and her rulers deliverance and salvation. But you all behold how the Father's mercy is slighted and how the messengers of truth are rejected. Nevertheless, I admonish you that these scribes and Pharisees still sit in Moses' seat, and therefore, until the Most Highs who rule in the kingdoms of men shall finally overthrow this nation and destroy the place of these rulers, I bid you co-operate with these elders in Israel. You are not required to unite with them in their plans to destroy the Son of Man, but in everything related to the peace of Israel you are to be subject to them. In all these matters do whatsoever they bid you and observe the essentials of the law but do not pattern after their evil works. Remember, this is the sin of these rulers: They say that which is good, but they do it not. You well know how these leaders bind heavy burdens on your shoulders, burdens grievous to bear, and that they will not lift as much as one finger to help you bear these weighty burdens. They have oppressed you with ceremonies and enslaved you by traditions.

175:1.9 (1907.1) "Furthermore, these self-centered rulers delight in doing their good works so that they will be seen by men. They make broad their

odore. Oni traže glavna mjesta na gozbama i zahtijevaju počasna sjedala u sinagogama. Oni žude za glasnim pozdravima na trgovima i hoće da ih ljudi zovu 'Rabi.' A dok traže sve te počasti, oni potajno oduzimaju kuće udovičke i ubiru profit od službe svetog hrama. Ovi licemjeri se prijevarno i nadugo mole u javnosti i daju milostinju kako bi privukli pažnju svojih bližnjih.

"Dok trebate štovati svoje vladare i učitelje, ne trebate ni jednog čovjeka smatrati svojim Ocem u duhovnom smislu, jer onaj koji je vaš Otac je sam Bog. Niti trebate nastojati gospodariti nad svojom braćom u kraljevstvu. Zapamtite, ja sam vas učio da onaj koji hoće biti najveći među vama, prvo mora postati svačiji služitelj. Ako se usudite sami sebe uzvisiti pred Bogom, sigurno ćete biti poniženi; ali tko se iskreno ponizi, sigurno će se uzvisiti. Ne tražite u svojim svakodnevnim životima samoveličanje, nego tražite slavu Božju. Inteligentno podredite svoju volju volji Oca koji je na nebu.

"Nemojte pogrešno tumačiti moje riječi. Ja nemam kivnje prema tim visokim svećenicima i vladarima koji upravo sada traže moje uništenje; nemam zle volje prema ovim pismoznancima i farizejima koji odbijaju moja učenja. Znam da mnogi od vas vjeruju u tajnosti i da ćete javno ispovijediti svoju vjernost kraljevstvu kada dođe moj čas. Ali kako će vaši rabini sebe opravdati ako tvrde da razgovaraju s Bogom, a onda se usude odbaciti i uništiti onoga koji dolazi otkriti Oca svjetovima?

Jao vama, književnici i farizeji, licemjeri! Vi bi zatvorili vrata kraljevstva nebeskog pred iskrenim ljudima jer slučajno nisu upoznati s vašim načinom poučavanja. Vi odbijate ući u kraljevstvo, dok u isto vrijeme činite sve što je u vašoj moći da spriječite ulazak svih drugih. Okrenuli ste leđa vratima spasenja i borite se protiv svih koji hoće da uđu.

"Jao vama, književnici i farizeji, kakvi ste licemjeri! Jer vi doista obilazite kopno i more da pridobijete jednog sljedbenika, a kad to učinite, niste zadovoljni dok ga ne dovedete u dvostruko goru poziciju nego što je bio kao dijete pagana.

"Jao vama, visoki svećenici i vladari koji izjedate imovinu siromašnih i namećete teške poreze onima koji hoće služiti Boga onako kako misle da je Mojsije odredio! Vi koji odbijate pokazati milost, možete li se nadati milosti u budućim svjetovima?

"Jao vama, lažni učitelji, slijepe vođe! Što se može očekivati od nacije ako slijepac vodi

phylacteries and enlarge the borders of their official robes. They crave the chief places at the feasts and demand the chief seats in the synagogues. They covet laudatory salutations in the market places and desire to be called rabbi by all men. And even while they seek all this honor from men, they secretly lay hold of widows' houses and take profit from the services of the sacred temple. For a pretense these hypocrites make long prayers in public and give alms to attract the notice of their fellows.

175:1.10 (1907.2) "While you should honor your rulers and reverence your teachers, you should call no man Father in the spiritual sense, for there is one who is your Father, even God. Neither should you seek to lord it over your brethren in the kingdom. Remember, I have taught you that he who would be greatest among you should become the server of all. If you presume to exalt yourselves before God, you will certainly be humbled; but whoso truly humbles himself will surely be exalted. Seek in your daily lives, not self-glorification, but the glory of God. Intelligently subordinate your own wills to the will of the Father in heaven.

175:1.11 (1907.3) "Mistake not my words. I bear no malice toward these chief priests and rulers who even now seek my destruction; I have no ill will for these scribes and Pharisees who reject my teachings. I know that many of you believe in secret, and I know you will openly profess your allegiance to the kingdom when my hour comes. But how will your rabbis justify themselves since they profess to talk with God and then presume to reject and destroy him who comes to reveal the Father to the worlds?

175:1.12 (1907.4) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites! You would shut the doors of the kingdom of heaven against sincere men because they happen to be unlearned in the ways of your teaching. You refuse to enter the kingdom and at the same time do everything within your power to prevent all others from entering. You stand with your backs to the doors of salvation and fight with all who would enter therein.

175:1.13 (1907.5) "Woe upon you, scribes and Pharisees, hypocrites that you are! for you do indeed encompass land and sea to make one proselyte, and when you have succeeded, you are not content until you have made him twofold worse than he was as a child of the heathen.

175:1.14 (1907.6) "Woe upon you, chief priests and rulers who lay hold of the property of the poor and demand heavy dues of those who would serve God as they think Moses ordained! You who refuse to show mercy, can you hope for mercy in the worlds to come?

175:1.15 (1907.7) "Woe upon you, false teachers, blind guides! What can be expected of a nation when

slijepca? Obojica će pasti u jamu uništenja.

"Jao vama koji licemjerno uzimate prisegu! Vi ste varalice jer učite da ako se tko zakune hramom i slomi prisegu, to ništa ne vrijedi, ali ako se zakune zlatom u hramu, onda ostaje pod prisegom. Kakvi ste samo luđaci i slijepci. A niste ni dosljedni u svom nepoštenju, jer što je veće, zlato ili hram koji navodno posvećuje to zlato? Također učite da ako se tko zakune oltarom, to ništa ne vrijedi; ali ako se zakune darom koji je na oltaru, onda je obvezan kao dužnik. Opet ste slijepi pred istinom, jer što je veće, dar ili oltar koji posvećuje taj dar? Kako možete opravdati takvo licemjerstvo i nepoštenje u očima Boga nebeskog?

"Jao vama, pismoznanci i farizeji i svi ostali licemjeri koji ne propuštate priliku da namirite desetinu od metvice, anisa i kumina, dok zanemarujete važnije stvari u zakonu - vjeru, milosrđe i presudu! U skladu s razumom učinite ovo prvo, ali nemojte zanemariti ovo drugo. Vi ste uistinu slijepi vođe i bezumni učitelji; vi cijedite komarca, a progutate devu.

"Jao vama, pismoznanci, farizeji i licemjeri! Jer savjesno očistite vanjštinu čaše i zdjele, a unutra ostaje puna prljavštine od iznude, luksuza i prijevare. Vi ste duhovno slijepi. Zar ne vidite da se prvo treba očistiti nutrina čaše, a onda će ono što se iznutra izliva samo od sebe očistiti vanjštinu? Zli pokvarenjaci! Činite vanjske nastupe svoje religije u skladu s tumačenjem Mojsijeva zakona, dok su vam duše ogrezle u bezakonju i pune ubojstva.

"Jao vama koji odbijate istinu i odbacujete milost! Mnogi od vas su kao okrečeni grobovi koji izvana izgledaju lijepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svakog truleža. Tako i vi koji svjesno odbacujete Boga, izvana i pred ljudima izgledate sveti i pravedni, a iznutra su vaša srca ispunjena licemjerjem i bezakonjem.

"Jao vama, lažni lideri naroda! Tu ste izgradili spomenike mučeničkim prorocima iz starine, a kujete zavjeru da uništite Onoga o kome su oni govorili. Vi stavljate ukrase na grobove pravednika i sebi laskate ako mislite da vi ne bi ubili proroke da ste živjeli u dane otaca svojih; a onda se usred tako samopravednog razmišljanja spremate pogubiti onoga o kome su proroci govorili, Sina Čovječjeg. Dok tako činite, svjedočite sami za sebe da ste zli sinovi onih koji ubijaju proroke. Hajde, onda, da do kraja napunite čašu svoje osude!

the blind lead the blind? They both shall stumble into the pit of destruction.

175:1.16 (1907.8) "Woe upon you who dissimulate when you take an oath! You are tricksters since you teach that a man may swear by the temple and break his oath, but that whoso swears by the gold in the temple must remain bound. You are all fools and blind. You are not even consistent in your dishonesty, for which is the greater, the gold or the temple which has supposedly sanctified the gold? You also teach that, if a man swears by the altar, it is nothing; but that, if one swears by the gift that is upon the altar, then shall he be held as a debtor. Again are you blind to the truth, for which is the greater, the gift or the altar which sanctifies the gift? How can you justify such hypocrisy and dishonesty in the sight of the God of heaven?

175:1.17 (1908.1) "Woe upon you, scribes and Pharisees and all other hypocrites who make sure that they tithe mint, anise, and cummin and at the same time disregard the weightier matters of the law — faith, mercy, and judgment! Within reason, the one you ought to have done but not to have left the other undone. You are truly blind guides and dumb teachers; you strain out the gnat and swallow the camel.

175:1.18 (1908.2) "Woe upon you, scribes, Pharisees, and hypocrites! for you are scrupulous to cleanse the outside of the cup and the platter, but within there remains the filth of extortion, excesses, and deception. You are spiritually blind. Do you not recognize how much better it would be first to cleanse the inside of the cup, and then that which spills over would of itself cleanse the outside? You wicked reprobates! you make the outward performances of your religion to conform with the letter of your interpretation of Moses' law while your souls are steeped in iniquity and filled with murder.

175:1.19 (1908.3) "Woe upon all of you who reject truth and spurn mercy! Many of you are like whited sepulchres, which outwardly appear beautiful but within are full of dead men's bones and all sorts of uncleanness. Even so do you who knowingly reject the counsel of God appear outwardly to men as holy and righteous, but inwardly your hearts are filled with hypocrisy and iniquity.

175:1.20 (1908.4) "Woe upon you, false guides of a nation! Over yonder have you built a monument to the martyred prophets of old, while you plot to destroy Him of whom they spoke. You garnish the tombs of the righteous and flatter yourselves that, had you lived in the days of your fathers, you would not have killed the prophets; and then in the face of such self-righteous thinking you make ready to slay him of whom the prophets spoke, the Son of Man. Inasmuch as you do these things, are you witness to yourselves that you are the wicked sons of them who slew the prophets. Go on, then,

"Jao vama, djeco zla! Ivan vas je ispravno zvao leglom gujinim, a ja vas pitam kako mislite izbjeći sudu koji vam je Ivan dosudio?"

"Ali čak i sada vam u ime Oca mojega nudim milost i praštanje; čak i sada pružam ruku dobre volje vječnog zajedništva. Moj Otac vam je poslao mudrace i proroke; neke ste prognali, a druge ubili. Onda se pojavio Ivan proglašavajući dolazak Sina Čovječjeg, a njega ste uništili nakon što su mnogi vjerovali u njegovo učenje. A sad se spremate proliti još više nevine krvi. Zar ne shvaćate da se bliži užasni dan obračuna kad će Sudac cijele zemlje zahtijevati od ovog naroda račune za način na koji su odbacili, prognali i uništili ove glasnike s neba? Zar ne shvaćate da morate položiti račun za ovu krv pravednika, od prvog ubijenog do vremena Zaharije, koji je zaklan između svetišta i žrtvenika? A ako nastavite sa zlim djelima, ti se računi mogu tražiti i od ove generacije."

"O Jeruzaleme i djeco Abrahamova, vi koji ste kamenovali proroke i ubijali učitelje koji su vam poslani, čak i sada bih okupio svu tvoju djecu kao što kvočka okuplja piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!"

"I sad ću vas napustiti. Čuli ste moju poruku i donijeli svoju odluku. Oni koji su vjerovali u moje evanđelje već sada imaju sigurnost u kraljevstvo Božje. Vama koji ste odlučili odbiti dar Božji, kažem da me više nećete vidjeti kako učim u hramu. Moj posao za vas je obavljen. Evo, idem sa svojom djecom, a vaša će vam kuća ostati pusta!"

Onda je Učitelj pozvao svoje sljedbenike da odu izhrama.

2. STATUS POJEDINIH ŽIDOVA

Činjenica da su duhovne vođe i vjerski učitelji židovske nacije nekoć odbacili Isusova učenja i urotili se da sprovedu njegovu okrutnu smrt, nikako ne utječe na status bilo kojeg Židova u njegovom položaju pred Bogom. A oni koji za sebe tvrde da su sljedbenici Krista ne trebaju imati osobnih predrasuda protiv svojih bližnjih smrtnika koji su Židovi. Židovi, kao nacija, kao društveno-politička skupina, su do kraja platili strašnu cijenu za odbacivanje Kneza mira. Odavno su prestali biti duhovni nositelji baklje božanske istine ljudskim rasama, ali to nije valjan razlog da

and fill up the cup of your condemnation to the full!

175:1.21 (1908.5) "Woe upon you, children of evil! John did truly call you the offspring of vipers, and I ask how can you escape the judgment that John pronounced upon you?"

175:1.22 (1908.6) "But even now I offer you in my Father's name mercy and forgiveness; even now I proffer the loving hand of eternal fellowship. My Father has sent you the wise men and the prophets; some you have persecuted and others you have killed. Then appeared John proclaiming the coming of the Son of Man, and him you destroyed after many had believed his teaching. And now you make ready to shed more innocent blood. Do you not comprehend that a terrible day of reckoning will come when the Judge of all the earth shall require of this people an accounting for the way they have rejected, persecuted, and destroyed these messengers of heaven? Do you not understand that you must account for all of this righteous blood, from the first prophet killed down to the times of Zechariah, who was slain between the sanctuary and the altar? And if you go on in your evil ways, this accounting may be required of this very generation."

175:1.23 (1908.7) "O Jerusalem and the children of Abraham, you who have stoned the prophets and killed the teachers that were sent to you, even now would I gather your children together as a hen gathers her chickens under her wings, but you will not!"

175:1.24 (1908.8) "And now I take leave of you. You have heard my message and have made your decision. Those who have believed my gospel are even now safe within the kingdom of God. To you who have chosen to reject the gift of God, I say that you will no more see me teaching in the temple. My work for you is done. Behold, I now go forth with my children, and your house is left to you desolate!"

175:1.25 (1908.9) And then the Master beckoned his followers to depart from the temple.

2. STATUS OF INDIVIDUAL JEWS

175:2.1 (1909.1) The fact that the spiritual leaders and the religious teachers of the Jewish nation onetime rejected the teachings of Jesus and conspired to bring about his cruel death, does not in any manner affect the status of any individual Jew in his standing before God. And it should not cause those who profess to be followers of the Christ to be prejudiced against the Jew as a fellow mortal. The Jews, as a nation, as a sociopolitical group, paid in full the terrible price of rejecting the Prince of Peace. Long since they ceased to be the spiritual torchbearers of divine truth to the races of

pojedinačni potomci tih starih Židova trpe progone netolerantnih, nedostojnih i netrpeljivih takozvanih sljedbenika Isusa iz Nazareta, koji je i sam bio Židov po prirodnom rođenju.

Mnogo je puta ova nerazumna i nekristolika mržnja i progon suvremenih Židova vodila patnji i smrti nevinih i bezazlenih židovskih osoba čiji su preci, u doba Isusa, srdačno prihvatili evanđelje i od kojih su mnogi nepokolebljivo izgubili svoje živote za te istine u koje su tako svesrdno vjerovali. Kakva je to strava i jeza za okupljena nebeska bića, svjedočiti kako se takozvani sljedbenici Isusa upuštaju u progone, maltretiranje, pa čak i ubojstvo suvremenijih potomaka Petra, Filipa, Matije i drugih palestinskih Židova koji su tako slavno dali svoje živote kao prvi mučenici evanđelja nebeskog kraljevstva!

Kako je okrutno i bezumno kažnjavati nevinu djecu za grijehе njihovih predaka, nedjela kojih nisu svjesni i za koje ni na koji način nisu mogli biti odgovorni! A kakva je ludost činiti takva zla djela u ime onoga koji je učio svoje sljedbenike da vole čak i svoje neprijatelje! Bilo je neophodno, u ovoj uvodnoj izjavi o Isusovom životu, prikazati način na koji su ga neki njegovi suvremeni Židovi odbacili i na koji su se urotili tražeći njegovu sramotnu smrt; ali upozoravamo sve koji budu čitali ovu pripovijest da predstavljanje takvih povijesnih činjenica ni na koji način ne opravdava nepravednu mržnju, niti nepošteni odnos mnogih takozvanih kršćana prema pojedinačnim Židovima za mnogih stoljeća. Vjernici u kraljevstvo, oni koji slijede Isusova učenja, moraju prestati maltretirati individualne Židove kao da su oni krivi za odbacivanje i smrt Isusa. Otac i njegov Sin Stvoritelj nikada nisu prestali voljeti Židove. Bog nije pristran, a spasenje je za Židova kao i nežidova.

3. SUDBONOSNI SASTANAK VELIKOG VIJEĆA

U osam sati uvečer ovog utorka sazvan je sudbonosni sastanak Velikog vijeća. U mnogim prethodnim slučajevima ovaj je vrhovni sud židovske nacije Isusu neslužbeno odredio smrtnu kaznu. Mnogo puta je ovo visoko zakonodavno tijelo odlučilo stati na put njegovom radu, ali nikada prije nisu bili riješeni da ga stave u pritvor i ubiju po svaku cijenu. Bilo je to upravo prije ponoći ovog utorka, 4. travnja 30. godine nove ere da je Veliko vijeće, u svom ondašnjem sastavu, službeno i jednoglasno izglasalo da nametne smrtnu kaznu

mankind, but this constitutes no valid reason why the individual descendants of these long-ago Jews should be made to suffer the persecutions which have been visited upon them by intolerant, unworthy, and bigoted professed followers of Jesus of Nazareth, who was, himself, a Jew by natural birth.

175:2.2 (1909.2) Many times has this unreasoning and un-Christlike hatred and persecution of modern Jews terminated in the suffering and death of some innocent and unoffending Jewish individual whose very ancestors, in the times of Jesus, heartily accepted his gospel and presently died unflinchingly for that truth which they so wholeheartedly believed. What a shudder of horror passes over the onlooking celestial beings as they behold the professed followers of Jesus indulge themselves in persecuting, harassing, and even murdering the later-day descendants of Peter, Philip, Matthew, and others of the Palestinian Jews who so gloriously yielded up their lives as the first martyrs of the gospel of the heavenly kingdom!

175:2.3 (1909.3) How cruel and unreasoning to compel innocent children to suffer for the sins of their progenitors, misdeeds of which they are wholly ignorant, and for which they could in no way be responsible! And to do such wicked deeds in the name of one who taught his disciples to love even their enemies! It has become necessary, in this recital of the life of Jesus, to portray the manner in which certain of his fellow Jews rejected him and conspired to bring about his ignominious death; but we would warn all who read this narrative that the presentation of such a historical recital in no way justifies the unjust hatred, nor condones the unfair attitude of mind, which so many professed Christians have maintained toward individual Jews for many centuries. Kingdom believers, those who follow the teachings of Jesus, must cease to mistreat the individual Jew as one who is guilty of the rejection and crucifixion of Jesus. The Father and his Creator Son have never ceased to love the Jews. God is no respecter of persons, and salvation is for the Jew as well as for the gentile.

3. THE FATEFUL SANHEDRIN MEETING

175:3.1 (1909.4) At eight o'clock on this Tuesday evening the fateful meeting of the Sanhedrin was called to order. On many previous occasions had this supreme court of the Jewish nation informally decreed the death of Jesus. Many times had this august ruling body determined to put a stop to his work, but never before had they resolved to place him under arrest and to bring about his death at any and all costs. It was just before midnight on this Tuesday, April 4, A.D. 30, that the Sanhedrin, as then constituted, officially and *unanimously*

Isusu i Lazaru. To je bio odgovor na Učiteljev posljednji apel vladarima Židova koji je upućen u hramu tek nekoliko sati ranije, a to predstavlja njihovu reakciju duboke ozlojađenosti na Isusovu posljednju i snažnu optužbu tih istih velikih svećenika i okorjelih saduceja i farizeja. Donošenjem smrtno kazne (čak i prije suđenja) Sinu Božjem, Veliko vijeće je odgovorilo na posljednju ponudu nebeske milosti koja je pružena židovskoj naciji, kao takvoj.

Od tog vremena Židovima je ostalo da završe svoj kratki i prolazni tijek nacionalnog života potpuno u skladu sa svojim čisto ljudskim statusom među narodima. Izrael je odbacio Sina Božjeg koji je sklopio savez s Abrahamom, čime je razbijen plan kojim su djeca Abrahama trebala postati nositeljima svjetla istine cijelom svijetu. Ukinut je božanski savez i brzo je uslijedio kraj hebrejske nacije.

Službenici Velikog vijeća su rano ujutro primili naloge za Isusovo uhićenje, uz upute da ne smije biti uhićen u javnosti. Rečeno im je da ga trebaju uhvatiti u tajnosti, po mogućnosti iznenada i po mraku. Znajući da se neće vratiti taj dan (u srijedu) da uči u hramu, uputili su te časnike Velikog vijeća da "ga dovedu pred visoki židovski sud negdje prije ponoći u četvrtak."

4. SITUACIJA U JERUZALEMU

Na kraju Isusovog posljednjeg govora u hramu, apostoli su još jednom ostali zbunjeni i zabrinuti. Prije nego što je Učitelj započeo svoju strašnu optužbu židovskih vladara, Juda se vratio u hram, tako da su sva dvanaestorica imali priliku čuti ovu drugu polovicu Isusovog posljednjeg govora u hramu. Žalosno je što Juda Iskariotski nije mogao čuti prvu polovicu ovog oproštajnog obraćanja, koja je bila ponuda milosti. On nije čuo ovu posljednju ponudu milosrđa židovskim vladarima jer se zadržao u razgovoru s određenom skupinom saducejskih rođaka i prijatelja s kojima je ručao, s kojima je govorio o najpraktičnijem načinu da se distancira od Isusa i svojih prijatelja apostola. Upravo je slušajući Učiteljevu konačnu optužnicu židovskih lidera i vladara, Juda konačno i potpuno odlučio napustiti pokret evanđelja i oprati ruke od cijelog poduzeća. Ipak, on je napustio hram u društvu dvanaestorice, s kojima je otišao na Maslinsku goru gdje je sa svojim prijateljima apostolima čuo te kobne riječi o uništenju Jeruzalema i kraju židovske nacije, te je ostao s njima u utorak navečer u novom taboru u blizini Getsemanije.

voted to impose the death sentence upon both Jesus and Lazarus. This was the answer to the Master's last appeal to the rulers of the Jews which he had made in the temple only a few hours before, and it represented their reaction of bitter resentment toward Jesus' last and vigorous indictment of these same chief priests and impenitent Sadducees and Pharisees. The passing of death sentence (even before his trial) upon the Son of God was the Sanhedrin's reply to the last offer of heavenly mercy ever to be extended to the Jewish nation, as such.

175:3.2 (1910.1) From this time on the Jews were left to finish their brief and short lease of national life wholly in accordance with their purely human status among the nations of Urantia. Israel had repudiated the Son of the God who made a covenant with Abraham, and the plan to make the children of Abraham the light-bearers of truth to the world had been shattered. The divine covenant had been abrogated, and the end of the Hebrew nation drew on apace.

175:3.3 (1910.2) The officers of the Sanhedrin were given the orders for Jesus' arrest early the next morning, but with instructions that he must not be apprehended in public. They were told to plan to take him in secret, preferably suddenly and at night. Understanding that he might not return that day (Wednesday) to teach in the temple, they instructed these officers of the Sanhedrin to "bring him before the high Jewish court sometime before midnight on Thursday."

4. THE SITUATION IN JERUSALEM

175:4.1 (1910.3) At the conclusion of Jesus' last discourse in the temple, the apostles once more were left in confusion and consternation. Before the Master began his terrible denunciation of the Jewish rulers, Judas had returned to the temple, so that all twelve heard this latter half of Jesus' last discourse in the temple. It is unfortunate that Judas Iscariot could not have heard the first and mercy-proffering half of this farewell address. He did not hear this last offer of mercy to the Jewish rulers because he was still in conference with a certain group of Sadducean relatives and friends with whom he had lunched, and with whom he was conferring as to the most fitting manner of dissociating himself from Jesus and his fellow apostles. It was while listening to the Master's final indictment of the Jewish leaders and rulers that Judas finally and fully made up his mind to forsake the gospel movement and wash his hands of the whole enterprise. Nevertheless, he left the temple in company with the twelve, went with them to Mount Olivet, where, with his fellow apostles, he listened to that fateful discourse on the destruction of Jerusalem and the end of the Jewish nation,

Mnoštvo koje je čulo Isusa kako mijenja temu govora od milosrdnog apela židovskim vođama u taj iznenadni i oštri prijekor koji je graničio s nemilosrdnom optužnicom, su bile zapanjene i zbunjene. Te noći, dok je Veliko vijeće odredilo smrtnu kaznu Isusu i dok je Učitelj sjedio sa svojim apostolima i nekim svojim učenicima na Maslinskoj gori navješćujući smrt židovske nacije, sav Jeruzalem je bio predan ozbiljnoj i tihoj raspravi samo jednog pitanja: "Što će učiniti s Isusom?"

U domu Nikodemusa sastalo se više od trideset istaknutih Židova koji su bili tajni vjernici u kraljevstvo i koji su raspravljali što će učiniti u slučaju otvorenog raskida s Velikom vijećem. Svi prisutni su se složili da otvoreno priznaju svoju vjernost Učitelju u samom trenutku kad čuju o njegovu uhićenju. A upravo to su i učinili.

Saduceji, koji su sada upravljali i dominirali Velikom vijećem, su se željeli riješiti Isusa iz sljedećih razloga:

1. Bojali su se da bi veća naklonost javnosti mogla ugroziti egzistenciju židovske nacije u mogućim odnosima s rimskim vlastima.

2. Njegova je revnost da reformira hram ugrozila njihove prihode; čišćenje hrama ih je pogodilo po džepovima.

3. Osjećali su se odgovornim za očuvanje postojećeg društvenog poretka, te su se bojali posljedica daljnjeg širenja Isusove nove i čudne doktrine o bratstvu ljudi.

Farizeji su imali različite motive kad su tražili Isusovo smaknuće. Bojali su se:

1. Njegova protivljenja kontroli pod kojom su držali narod svojim tradicijama. Farizeji su bili ultrakonzervativni i gorko zamjerali ovim navodno radikalnim napadima na prestiž koji su uživali kao vjerski učitelji.

2. Smatrali su da je Isus bio kršitelj zakona; da je pokazivao krajnji nemar za subotu i brojne druge zakonske i ceremonijalne zahtjeve.

3. Optuživali su ga za bogohuljenje jer je aludirao na Boga kao svoga Oca.

4. I sad su bili jako ljuti na njega zbog njegova posljednjeg govora i gorke optužbe koju je taj dan

and remained with them that Tuesday night at the new camp near Gethsemane.

175:4.2 (1910.4) The multitude who heard Jesus swing from his merciful appeal to the Jewish leaders into that sudden and scathing rebuke which bordered on ruthless denunciation, were stunned and bewildered. That night, while the Sanhedrin sat in death judgment upon Jesus, and while the Master sat with his apostles and certain of his disciples out on the Mount of Olives foretelling the death of the Jewish nation, all Jerusalem was given over to the serious and suppressed discussion of just one question: "What will they do with Jesus?"

175:4.3 (1910.5) At the home of Nicodemus more than thirty prominent Jews who were secret believers in the kingdom met and debated what course they would pursue in case an open break with the Sanhedrin should come. All present agreed that they would make open acknowledgment of their allegiance to the Master in the very hour they should hear of his arrest. And that is just what they did.

175:4.4 (1911.1) The Sadducees, who now controlled and dominated the Sanhedrin, were desirous of making away with Jesus for the following reasons:

175:4.5 (1911.2) 1. They feared that the increased popular favor with which the multitude regarded him threatened to endanger the existence of the Jewish nation by possible involvement with the Roman authorities.

175:4.6 (1911.3) 2. His zeal for temple reform struck directly at their revenues; the cleansing of the temple affected their pocketbooks.

175:4.7 (1911.4) 3. They felt themselves responsible for the preservation of social order, and they feared the consequences of the further spread of Jesus' strange and new doctrine of the brotherhood of man.

175:4.8 (1911.5) The Pharisees had different motives for wanting to see Jesus put to death. They feared him because:

175:4.9 (1911.6) 1. He was arrayed in telling opposition to their traditional hold upon the people. The Pharisees were ultraconservative, and they bitterly resented these supposedly radical attacks upon their vested prestige as religious teachers.

175:4.10 (1911.7) 2. They held that Jesus was a lawbreaker; that he had shown utter disregard for the Sabbath and numerous other legal and ceremonial requirements.

175:4.11 (1911.8) 3. They charged him with blasphemy because he alluded to God as his Father.

175:4.12 (1911.9) 4. And now were they thoroughly angry with him because of his last discourse of

isporučio u hramu kao zaključni dio svoje oproštajne adrese.

Veliko vijeće, nakon što je službeno odlučilo o Isusovoj smrti i izdalo nalog za uhićenje, se razišlo ovog utorka oko ponoći, nakon što su dogovorili da se ponovo sastanu u deset ujutro u domu velikog svećenika Kalfe u svrhu formuliranja optužbe pod kojom će Isusa izvesti pred sud.

Manja grupa saduceja ja predlagala da se riješe Isusa atentatom, ali farizeji su spremno odbacili ovu ideju.

I takvo je bilo stanje stvari u Jeruzalemu među ljudima na ovaj znameniti dan, a veliko mnoštvo nebeskih bića je lebdjelo na tom važnom mjestu na zemlji u želji da bilo kako pomognu svom dragom Vladaru, ali su bili nemoćni djelovati jer su ih u tome efektivno spječavale zapovjedi njihovih nadređenih.

bitter denunciation which he had this day delivered in the temple as the concluding portion of his farewell address.

175:4.13 (1911.10) The Sanhedrin, having formally decreed the death of Jesus and having issued orders for his arrest, adjourned on this Tuesday near midnight, after appointing to meet at ten o'clock the next morning at the home of Caiaphas the high priest for the purpose of formulating the charges on which Jesus should be brought to trial.

175:4.14 (1911.11) A small group of the Sadducees had actually proposed to dispose of Jesus by assassination, but the Pharisees utterly refused to countenance such a procedure.

175:4.15 (1911.12) And this was the situation in Jerusalem and among men on this eventful day while a vast concourse of celestial beings hovered over this momentous scene on earth, anxious to do something to assist their beloved Sovereign but powerless to act because they were effectively restrained by their commanding superiors.

POGLAVLJE 176. UTORAK NAVEČER NA MASLINSKOJ GORI

⇨ 175

Knjiga Urantije

177 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 176 UTORAK NAVEČER NA MASLINSKOJ GORI

Sekcije

Uvod

1. UNIŠTENJE JERUZALEMA
2. DRUGI DOLAZAK UČITELJA
3. KASNIJA RASPRAVA U TABORU
4. POVRATAK MIHAELA

PAPER 176 TUESDAY EVENING ON MOUNT OLIVET

SECTIONS

Introduction

1. The Destruction of Jerusalem
2. The Master's Second Coming
3. Later Discussion at the Camp
4. The Return of Michael

Uvod

OVOG utorka poslije podne, dok su Isus i apostoli prolazili pored hrama na putu prema taboru blizu Getsemanije, pozivajući njihovu pozornost na hram, Matija je rekao: "Učitelju, pazi ove predivne građevine. Vidi goleme kamene blokove i lijepe ukrase; zar je moguće da će ti objekti biti uništeni?" Dok su išli prema Maslinskoj gori, Isus je rekao: "Vidite ovo kamenje i taj masivni hram; zaista, zaista kažem vam: U danima koji će uskoro doći tu neće ostati ni kamen na kamenu: Svi će biti srušeni." Ove primjedbe o uništenju svetog hrama su pobudile veliku znatiželju apostola koji su išli za Učiteljem; oni nisu mogli zamisliti da bi bilo što drugo osim kraja svijeta uzrokovalo uništenje hrama.

Da izbjegnu gomile koje su prolazile dolinom Kidrona prema Getsemaniji, Isus i njegovi suradnici su namjeravali ići prečicom uz zapadne obronke Maslinske gore, a zatim slijediti put do njihovog privatnog tabora u blizini Getsemanije, nedaleko od mjesta koje je korišteno za javno kampiranje. Kad su se okrenuli od Betanije vidjeli su hram obasjan suncem; s visine su vidjeli prva svjetla i promatrali osvijetljeni hram u svoj njegovoj ljepoti; tu, pod bljedim svjetlom punog mjeseca,

INTRODUCTION

176:0.1 (1912.1) THIS Tuesday afternoon, as Jesus and the apostles passed out of the temple on their way to the Gethsemane camp, Matthew, calling attention to the temple construction, said: "Master, observe what manner of buildings these are. See the massive stones and the beautiful adornment; can it be that these buildings are to be destroyed?" As they went on toward Olivet, Jesus said: "You see these stones and this massive temple; verily, verily, I say to you: In the days soon to come there shall not be left one stone upon another. They shall all be thrown down." These remarks depicting the destruction of the sacred temple aroused the curiosity of the apostles as they walked along behind the Master; they could conceive of no event short of the end of the world which would occasion the destruction of the temple.

176:0.2 (1912.2) In order to avoid the crowds passing along the Kidron valley toward Gethsemane, Jesus and his associates were minded to climb up the western slope of Olivet for a short distance and then follow a trail over to their private camp near Gethsemane located a short distance above the public camping ground. As they turned to leave the road leading on to Bethany, they observed the temple, glorified by the rays of the setting sun; and while they tarried on the mount, they saw the lights

Isus i dvanaestorica su nakratko sjeli. Učitelj se zadržao u razgovoru, I nije dugo prošlo kad je Natanije upitao: "Reci nam, Učitelju, kako ćemo znati kad će se ti događaji dogoditi?"

of the city appear and beheld the beauty of the illuminated temple; and there, under the mellow light of the full moon, Jesus and the twelve sat down. The Master talked with them, and presently Nathaniel asked this question: "Tell us, Master, how shall we know when these events are about to come to pass?"

1. UNIŠTENJE JERUZALEMA

U odgovoru na Natanijevo pitanje, Isus je rekao: "Da, ja ću vam reći o danima kad ovaj narod napuni čašu svoje nepravdnosti; kad se pravda brzo spusti nad ovim gradom naših otaca. Ja ću vas uskoro naspustiti; idem k Ocu. Nakon što vas ostavim, pazite da vas tko ne zavede, jer mnogi će doći kao isporučitelji i mnoge će zvesti. Kada pak čujete za ratove i za glasove o ratovima, ne uznemirujte se, jer iako će se sve te stvari dogoditi, još se ne bliži kraj Jeruzalema. Neka vas ne uznemire ni glad i potresi; i nemojte se brinuti kad vas predaju civilnim vlastima i prognaju zbog evanđelja. Bit ćete izbačeni iz sinagoge i stavljeni u zatvor zbog mene, a neki će od vas biti ubijeni. Kad vas izvedu pred upravitelje i vladare, to će biti prigoda da date svjedočanstvo svoje vjere i pokažete svoju sigurnost u evanđelje kraljevstva. A kad budete stajali pred sucima, ne budite zabrinuti unaprijed o tome što ćete reći, jer duh će vas naučiti u taj čas što ćete odgovoriti svojim protivnicima. U ovo doba velikih nevolja i vaši rođaci, vođeni onima koji su odbacili Sina Čovječjeg, će vas dostaviti u zatvor i smrt. Neko vrijeme vas mogu svi mrziti zbog mene, ali ni u tim progonima ja vas neću napustiti; moj duh vas neće napustiti. Budite strpljivi! Ne sumnjajte da će ovo evanđelje kraljevstva pobijediti sve neprijatelje i da će na kraju biti proglašeno svim narodima."

Isus je zastao dok je gledao dolje na grad. Učitelj je shvaćao da bi odbacivanje duhovnog koncepta Mesije i čvrsto i slijepo držanje za materijalnu misiju očekivanog izbavitelja s vremenom dovelo židovsku naciju u izravni sukob s moćnim rimskim vojskama, te da je takav sukob mogao rezultirati samo u konačnom i potpunom svrgnuću židovske nacije. Kad je njegov narod odbacio njegovo duhovno darivanje i odbio primiti svjetlo neba koje je tako milostivo nad njima zračio, tim je zapečatio svoju sudbinu kao samostalna nacija s posebnim duhovnim poslanjem na zemlji. Čak su i židovske vođe s vremenom priznale da je ta sekularna ideja Mesije vodila nemirima koji su na kraju vodili njihovom uništenju.

1. THE DESTRUCTION OF JERUSALEM

176:1.1 (1912:3) In answering Nathaniel's question, Jesus said: "Yes, I will tell you about the times when this people shall have filled up the cup of their iniquity; when justice shall swiftly descend upon this city of our fathers. I am about to leave you; I go to the Father. After I leave you, take heed that no man deceive you, for many will come as deliverers and will lead many astray. When you hear of wars and rumors of wars, be not troubled, for though all these things will happen, the end of Jerusalem is not yet at hand. You should not be perturbed by famines or earthquakes; neither should you be concerned when you are delivered up to the civil authorities and are persecuted for the sake of the gospel. You will be thrown out of the synagogue and put in prison for my sake, and some of you will be killed. When you are brought up before governors and rulers, it shall be for a testimony of your faith and to show your steadfastness in the gospel of the kingdom. And when you stand before judges, be not anxious beforehand as to what you should say, for the spirit will teach you in that very hour what you should answer your adversaries. In these days of travail, even your own kinsfolk, under the leadership of those who have rejected the Son of Man, will deliver you up to prison and death. For a time you may be hated by all men for my sake, but even in these persecutions I will not forsake you; my spirit will not desert you. Be patient! doubt not that this gospel of the kingdom will triumph over all enemies and, eventually, be proclaimed to all nations."

176:1.2 (1913:1) Jesus paused while he looked down upon the city. The Master realized that the rejection of the spiritual concept of the Messiah, the determination to cling persistently and blindly to the material mission of the expected deliverer, would presently bring the Jews in direct conflict with the powerful Roman armies, and that such a contest could only result in the final and complete overthrow of the Jewish nation. When his people rejected his spiritual bestowal and refused to receive the light of heaven as it so mercifully shone upon them, they thereby sealed their doom as an independent people with a special spiritual mission on earth. Even the Jewish leaders subsequently recognized that it was this secular idea of the Messiah which directly led to the turbulence which eventually brought about their

Budući da je Jeruzalem postao kolijevka ranog pokreta evanđelja, Isus nije želio da njegovi učitelji i propovjednici propadnu u strašnom padu židovskog naroda u vezi uništenja Jeruzalema; zato je dao ove upute svojim sljedbenicima. Isus je bio zabrinut da se neki njegovi učenici ne uključe u te nastupajuće pobune i tako propadnu s uništenjem Jeruzalema.

Andrija je onda upitao: "Ali, Učitelju, ako sveti grad i njegov hram trebaju biti uništeni, a ti nisi s nama da nas usmjeravaš, kad ćemo onda napustiti Jeruzalem?" Isus je rekao: "Možete ostati u gradu nakon što ja odem, čak iza nevolja i gorkih progona, ali na kraju, kad vidite kako rimske vojske opasavaju Jeruzalem nakon pobune lažnih proroka, onda ćete znati da se bliži pustoš; onda morate bježati u planine. Koji bude u gradu i okolici neka se ne vraća da išta spasi, a tko bude vani neka ne ulazi u grad. Nastupit će velike nevolje, jer dolaze dani poganske osvete. A nakon što napustite grad, ovaj će neposlušni narod pasti od oštrice mača, a vodit će ih kao roblje po svim narodima; a Jeruzalem će pregaziti pogani. U međuvremenu vas upozoravam da se ne date prevariti. Ako vam tko dođe, govoreći: 'Evo, ovdje je Otkupitelj,' ili 'Evo, tu je on,' ne vjerujte u to, jer će se pojaviti mnogi lažni učitelji i mnogi će biti zavedeni; ali ne dajte se prevariti, jer sam vam sve to unaprijed govorio."

Apostoli su nastavili sjediti u tišini na mjesečini, dok su njihove zbunjene misli polako upijale ta Učiteljeva zapanjujuća predviđanja. A upravo u skladu s ovim upozorenjem praktički je cijela skupina vjernika i učenika pobjegla iz Jeruzalema nakon prve pojave rimskih vojnika i pronašla sigurnost na sjeveru, u Peli.

Čak i nakon ovog izričitog upozorenja, mnogi od Isusovih sljedbenika su protumačili ta predviđanja kao da se odnose na promjene koje su se trebale javiti u Jeruzalemu prilikom ponovne pojave Mesije i rezultirati uspostavom Novog Jeruzalema i proširenjem grada da postane svjetsko sjedište. Ovi Židovi su ustrajno povezivali uništenje hrama sa "krajem svijeta." Vjerovali su da će taj Novi Jeruzalem ispuniti svu Palestinu; da će za krajem svijeta uslijediti neposredna pojava "novog neba i nove zemlje." I tako nije čudo što je Petar rekao: "Učitelju, znamo da će sve proći kad se pojavi novo nebo i nova zemlja, ali kako ćemo znati kada ćeš se vratiti da sve to sprovedeš?"

destruction.

176:1.3 (1913.2) Since Jerusalem was to become the cradle of the early gospel movement, Jesus did not want its teachers and preachers to perish in the terrible overthrow of the Jewish people in connection with the destruction of Jerusalem; wherefore did he give these instructions to his followers. Jesus was much concerned lest some of his disciples become involved in these soon-coming revolts and so perish in the downfall of Jerusalem.

176:1.4 (1913.3) Then Andrew inquired: "But, Master, if the Holy City and the temple are to be destroyed, and if you are not here to direct us, when should we forsake Jerusalem?" Said Jesus: "You may remain in the city after I have gone, even through these times of travail and bitter persecution, but when you finally see Jerusalem being encompassed by the Roman armies after the revolt of the false prophets, then will you know that her desolation is at hand; then must you flee to the mountains. Let none who are in the city and around about tarry to save aught, neither let those who are outside dare to enter therein. There will be great tribulation, for these will be the days of gentile vengeance. And after you have deserted the city, this disobedient people will fall by the edge of the sword and will be led captive into all nations; and so shall Jerusalem be trodden down by the gentiles. In the meantime, I warn you, be not deceived. If any man comes to you, saying, 'Behold, here is the Deliverer,' or 'Behold, there is he,' believe it not, for many false teachers will arise and many will be led astray; but you should not be deceived, for I have told you all this beforehand."

176:1.5 (1913.4) The apostles sat in silence in the moonlight for a considerable time while these astounding predictions of the Master sank into their bewildered minds. And it was in conformity with this very warning that practically the entire group of believers and disciples fled from Jerusalem upon the first appearance of the Roman troops, finding a safe shelter in Pella to the north.

176:1.6 (1913.5) Even after this explicit warning, many of Jesus' followers interpreted these predictions as referring to the changes which would obviously occur in Jerusalem when the reappearing of the Messiah would result in the establishment of the New Jerusalem and in the enlargement of the city to become the world's capital. In their minds these Jews were determined to connect the destruction of the temple with the "end of the world." They believed this New Jerusalem would fill all Palestine; that the end of the world would be followed by the immediate appearance of the "new heavens and the new earth." And so it was not strange that Peter should say: "Master, we know that all things will pass away when the new

Kad je Isus to čuo, bio je zamišljen neko vrijeme, a onda je rekao: "Neprestano griješite jer uvijek pokušavate nadovezati nova učenja na ona stara; odlučni ste u pogrešnom razumijevanju cijelog mog nauka; držite se tumačenja evanđelja u skladu sa svojim utvrđenim uvjerenjima. Ipak, pokušat ću vas prosvijetliti."

2. DRUGI DOLAZAK UČITELJA

Isus je u više slučajeva dao izjave koje su navele njegove sljedbenike na zaključak da, dok je sada namjeravao napustiti ovaj svijet, s vremenom je sigurno imao u planu da se vrati da završi poslove nebeskog kraljevstva. Kako je uvjerenost rasla među njegovim sljedbenicima da će ih ostaviti i nakon što je napustio ovaj svijet, bilo je sasvim normalno da se svi vjernici nastave držati njegovih obećanja o budućem povratku. Doktrina o drugom dolasku Krista na taj način je postala dijelom kršćanskih učenja, a gotovo svaka naredna generacija učenika je pobožno vjerovala u tu istinu i uvjerenost se radovala njegovom budućem dolasku.

Ako su se trebali rasti od svog Gospodina i Učitelja, kako su se samo ovi prvi učenici i apostoli čvrsto držali ovog obećanja o njegovom budućem povratku i nije im dugo trebalo da povežu njegova predviđanja o uništenju Jeruzalema s ovim obećanjem o ponovnom dolasku. A nastavili su na taj način tumačiti njegove riječi bez obzira na to što je tijekom cijele ove večernje pouke na Maslinskoj gori Učitelj na svaki način nastojao spriječiti takvu grešku.

U nastavku odgovora na Petrovo pitanje, Isus je rekao: "Zašto i dalje očekujete da Sin Čovječji sjedne na prijestolje Davidovo i da ispunji materijalne snove Židova? Zar vam nisam sve ove godine govorio da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta? Doći će kraj onome što sada prezirete, ali to će biti novi početak od kojeg se evanđelje kraljevstva treba prošiti po cijelom svijetu, a spasenje proširiti na sve narode. A kada kraljevstvo dostigne puno ostvarenje, budite sigurni da će vam Otac na nebu poslati u posjet povećano otkrivenje istine i povišeno ispoljenje pravednosti, kao što je već udijelio ovome svijetu prvo darivanje onoga koji je postao knez tame, a zatim Adama za kojim je slijedio Melkizedek i sada, Sin Čovječji. A moj će Otac tako nastaviti ispoljavati svoju milost i iskazivati svoju ljubav, čak i ovom tamnom i zlom svijetu. Tako ću i ja, nakon što Otac moj u mene položi svu svoju vlast i autoritet, i dalje pratiti vašu subinu i voditi vas

heavens and the new earth appear, but how shall we know when you will return to bring all this about?"

176:1.7 (1914.1) When Jesus heard this, he was thoughtful for some time and then said: "You ever err since you always try to attach the new teaching to the old; you are determined to misunderstand all my teaching; you insist on interpreting the gospel in accordance with your established beliefs. Nevertheless, I will try to enlighten you."

2. THE MASTER'S SECOND COMING

176:2.1 (1914.2) On several occasions Jesus had made statements which led his hearers to infer that, while he intended presently to leave this world, he would most certainly return to consummate the work of the heavenly kingdom. As the conviction grew on his followers that he was going to leave them, and after he had departed from this world, it was only natural for all believers to lay fast hold upon these promises to return. The doctrine of the second coming of Christ thus became early incorporated into the teachings of the Christians, and almost every subsequent generation of disciples has devoutly believed this truth and has confidently looked forward to his sometime coming.

176:2.2 (1914.3) If they were to part with their Master and Teacher, how much more did these first disciples and the apostles grasp at this promise to return, and they lost no time in associating the predicted destruction of Jerusalem with this promised second coming. And they continued thus to interpret his words notwithstanding that, throughout this evening of instruction on Mount Olivet, the Master took particular pains to prevent just such a mistake.

176:2.3 (1914.4) In further answer to Peter's question, Jesus said: "Why do you still look for the Son of Man to sit upon the throne of David and expect that the material dreams of the Jews will be fulfilled? Have I not told you all these years that my kingdom is not of this world? The things which you now look down upon are coming to an end, but this will be a new beginning out of which the gospel of the kingdom will go to all the world and this salvation will spread to all peoples. And when the kingdom shall have come to its full fruition, be assured that the Father in heaven will not fail to visit you with an enlarged revelation of truth and an enhanced demonstration of righteousness, even as he has already bestowed upon this world him who became the prince of darkness, and then Adam, who was followed by Melchizedek, and in these days, the Son of Man. And so will my Father continue to manifest his mercy and show forth his love, even to this dark and evil world. So also will I,

uposlovima kraljevstva pomoću prisutnosti moga duha koji će uskoro biti izliven na sve ljude. Iako ću tako biti uz vas u duhu, ja obećavam da ću se jednom prilikom vratiti na ovaj svijet, gdje sam živio ovaj život u tijelu i ostvario iskustvo istovremeno otkrivajući Boga čovjeku i vodeći čovjeka k Bogu. Uskoro vas moram ostaviti da se prihvatim posla koji je Otac povjerio u moje ruke, ali morate biti hrabri, jer ću se jednog dana vratiti. U međuvremenu će vas voditi i tješiti moj Duh Istine svemira.

"Sad me vidite kao čovjeka nemoćna u tijelu, ali kad se vratim doći ću u snazi i u duhu. Oči tijela vide Sina Čovječjeg u tijelu, a samo će oko duha proslaviti Sina Čovječjeg koji se proslavio kod Oca i pojavio na zemlji u njegovo vlastito ime.

"No, vrijeme ponovnog pojavljivanja Sina Čovječjega poznato je samo u vijećima Raja; čak ni anđeli nebeski ne znaju kad će se to dogoditi. Ali morate shvatiti da kad ovo evanđelje kraljevstva bude proglašeno cijelom svijetu za spasenje svih naroda i kad dođe kraj ovog doba, Otac će vam poslati još jedno razdiobeno darivanje ili će se vratiti Sin Čovječji da presudi toj epohi.

"A sada o jadima Jeruzalema, o čemu sam vam govorio, ni ova generacija neće proći a da se ne ispune moje riječi; ali što se tiče dobi ponovnog dolaska Sina Čovječjeg, nitko na nebu niti na zemlji se ne usuđuje o tome govoriti. Ali trebate biti mudri u pogledu završetka epohe; trebate biti oprezni da raspoznate znakove različitih epoha. Znate kad je smokvino granje nježno i kad potjera novo lišće, ljeta je blizu. Tako i vi, kad vidite da je svijet prošao kroz dugu zimu materijalizma i razlučite dolazak duhovnog proljeća nove epohe, trebate znati da se približava ljeta novog pohoda.

"Ali kakvo je značenje ovog učenja u vezi s dolaskom Sinova Boga? Zar ne vidite da svaki od vas, kad bude pozvan da položi svoje život i prođe kroz portale smrti, dolazi u neposrednu prisutnost presude, da bude suočen licem u lice s činjenicama nove službe razdiobe u vječnom planu beskonačnog Oca? Ono s čim se cijeli svijet mora suočiti kao doslovnom činjenicom na kraju epohe, vi kao pojedinci, morate konfrontirati u osobnom iskustvu kada dođete do kraja svog prirodnog života i na taj način budete preneseni tamo gdje se trebate suočiti s uvjetima i zahtjevima koji su svojstveni sljedećem otkrivenja

after my Father has invested me with all power and authority, continue to follow your fortunes and to guide in the affairs of the kingdom by the presence of my spirit, who shall shortly be poured out upon all flesh. Even though I shall thus be present with you in spirit, I also promise that I will sometime return to this world, where I have lived this life in the flesh and achieved the experience of simultaneously revealing God to man and leading man to God. Very soon must I leave you and take up the work the Father has intrusted to my hands, but be of good courage, for I will sometime return. In the meantime, my Spirit of the Truth of a universe shall comfort and guide you.

176:2.4 (1915.1) "You behold me now in weakness and in the flesh, but when I return, it shall be with power and in the spirit. The eye of flesh beholds the Son of Man in the flesh, but only the eye of the spirit will behold the Son of Man glorified by the Father and appearing on earth in his own name.

176:2.5 (1915.2) "But the times of the reappearing of the Son of Man are known only in the councils of Paradise; not even the angels of heaven know when this will occur. However, you should understand that, when this gospel of the kingdom shall have been proclaimed to all the world for the salvation of all peoples, and when the fullness of the age has come to pass, the Father will send you another dispensational bestowal, or else the Son of Man will return to adjudge the age.

176:2.6 (1915.3) "And now concerning the travail of Jerusalem, about which I have spoken to you, even this generation will not pass away until my words are fulfilled; but concerning the times of the coming again of the Son of Man, no one in heaven or on earth may presume to speak. But you should be wise regarding the ripening of an age; you should be alert to discern the signs of the times. You know when the fig tree shows its tender branches and puts forth its leaves that summer is near. Likewise, when the world has passed through the long winter of material-mindedness and you discern the coming of the spiritual springtime of a new dispensation, should you know that the summertime of a new visitation draws near.

176:2.7 (1915.4) "But what is the significance of this teaching having to do with the coming of the Sons of God? Do you not perceive that, when each of you is called to lay down his life struggle and pass through the portal of death, you stand in the immediate presence of judgment, and that you are face to face with the facts of a new dispensation of service in the eternal plan of the infinite Father? What the whole world must face as a literal fact at the end of an age, you, as individuals, must each most certainly face as a personal experience when you reach the end of your natural life and thereby pass on to be confronted with the

vječnog napredovanja Očeva kraljevstva."

Niti jedan od govora koje je Učitelj izručio svojim aposotlima, nije postalo toliko zbrkan u njihovim mislima kao ovaj koji je upućen u utorak navečer na Maslinskoj gori, na dvostruku temu uništenja Jeruzalema i njegovog drugog dolaska. Bilo je, dakle, malo sporazuma među kasnijim pisanim izvješćima na temelju sjećanja na ono što je Učitelj rekao ovom izuzetnom prilikom. Prema tome, kada su zapisi ostavljeni prazni u vezi toga što je Isus rekao u utorak navečer, došlo je do tkanja mnogih predanja; i vrlo rano u drugom stoljeću jedan je čovjek po imenu Selta, koji je bio priključen dvoru cara Kaligule, napisao židovsku apokalipsu o Mesiji, a njegov je zapis kopiran u Evanđelje po Matiji, i naknadno uveden (djelomično) u zapise Marka i Luke. U tim se Seltinim zapisima javlja usporedba o deset djevica. Niti jedan drugi dio evanđelja nije pretrpio tako pogrešno tumačenje kao nauk koji je izručen ove večeri. Ali apostol Ivan nikada nije bio zbunjen ovim pitanjem.

Dok se tih trinaest ljudi približavalo taboru, išli su bez riječi i pod velikom dozom emocionalne napetosti. Juda je konačno sazio u odluci da napusti svoje suradnike. Bilo je to kasno u noć kad su David Zebedejev, Ivan Marko i broj vodećih učenika izrazili dobrodošlicu Isusu i dvanaestorici apostola u novom taboru, ali apostoli nisu htjeli ići na počinak; htjeli su čuti o uništenju Jeruzalema, Učiteljevom odlasku i kraju svijeta.

3. KASNIJA RASPRAVA U TABORU

Kad se njih dvadesetak okupilo oko vatre, Tomo je upitao: "Kako znamo da se namjeravaš vratiti da završiš rad kraljevstva, kakav bi trebao biti naš stav dok si ti odsutan na Očevom poslu?" Isus je pogledao okupljene u svjetlu vatre i odgovorio:

"Čak ni ti, Tomo, ne uspijevaš shvatiti što vam govorim. Zar nisam svo ovo vrijeme učio da je vaša veza s kraljevstvom duhovna i pojedinačna, u potpunosti stvar osobnog iskustva u duhu, spoznaje u vjeri da ste sin Božji? Što više da kažem? Propast nacija, raspad carstava, uništenje nepokornih Židova, kraj epoha, čak i kraj svijeta, što sve te stvari znače onome koji vjeruje u ovo evanđelje i koji je povjerio svoj život sigurnosti vječnog kraljevstva? Vi koji znate Boga i vjerujete u evanđelje već imate sigurnosti vječnog života. Budući da već živite svoje živote u duhu i

conditions and demands inherent in the next revelation of the eternal progression of the Father's kingdom."

^{176:2.8 (1915.5)} Of all the discourses which the Master gave his apostles, none ever became so confused in their minds as this one, given this Tuesday evening on the Mount of Olives, regarding the twofold subject of the destruction of Jerusalem and his own second coming. There was, therefore, little agreement between the subsequent written accounts based on the memories of what the Master said on this extraordinary occasion. Consequently, when the records were left blank concerning much that was said that Tuesday evening, there grew up many traditions; and very early in the second century a Jewish apocalyptic about the Messiah written by one Selta, who was attached to the court of the Emperor Caligula, was bodily copied into the Matthew Gospel and subsequently added (in part) to the Mark and Luke records. It was in these writings of Selta that the parable of the ten virgins appeared. No part of the gospel record ever suffered such confusing misconstruction as this evening's teaching. But the Apostle John never became thus confused.

^{176:2.9 (1915.6)} As these thirteen men resumed their journey toward the camp, they were speechless and under great emotional tension. Judas had finally confirmed his decision to abandon his associates. It was a late hour when David Zebedee, John Mark, and a number of the leading disciples welcomed Jesus and the twelve to the new camp, but the apostles did not want to sleep; they wanted to know more about the destruction of Jerusalem, the Master's departure, and the end of the world.

3. LATER DISCUSSION AT THE CAMP

^{176:3.1 (1916.1)} As they gathered about the campfire, some twenty of them, Thomas asked: "Since you are to return to finish the work of the kingdom, what should be our attitude while you are away on the Father's business?" As Jesus looked them over by the firelight, he answered:

^{176:3.2 (1916.2)} "And even you, Thomas, fail to comprehend what I have been saying. Have I not all this time taught you that your connection with the kingdom is spiritual and individual, wholly a matter of personal experience in the spirit by the faith-realization that you are a son of God? What more shall I say? The downfall of nations, the crash of empires, the destruction of the unbelieving Jews, the end of an age, even the end of the world, what have these things to do with one who believes this gospel, and who has hid his life in the surety of the eternal kingdom? You who are

za Oca, ništa vam ne treba biti ozbiljan problem. Graditelji kraljevstva, akreditirani građani nebeskih svjetova, ne smiju biti ometeni vremenskim preokretima ili smeteni zbog zemaljskih kataklizmi. Ako vjerujete u ovo evanđelje kraljevstva, što vam to znači ako se prevnu nacije, ako dođe do kraja epohe ili ako se sruši sve vidljivo, jer znate da je vaš život dar Sina i da je vječno siguran u Ocu? Ako budete živjeli svoj vremenski život po vjeri i rodili plodove duha u pravednosti brižne službe svojim bližnjima, možete se pouzdano radovati sljedećem koraku u vječnoj karijeri s istom vjerom u opstanak koja vas je vodila kroz vašu prvu i zemaljsku avanturu koju živite kao sin Boga.

Svaka generacija vjernika treba nastaviti s radom očekujući mogući povratak Sina Čovječjeg, baš kao što svaki pojedinu vjernik treba nastaviti svoji životni rad očekujući mogućnost svoje prirodne smrti. Nakon što se jednom vjerom uspostavite kao sin Božji, ništa više nije važno u pogledu sigurnosti vašeg opstanka. No, neke tu ne bude zabune! Ta vjera koja osigurava opstanak je živa vjera, i ona se sve više manifestira u plodovima tog božanskog duha koji je njezino prvo nadahnuće u ljudskom srcu. To što ste jednom prihvatili posinstvo u nebeskom kraljevstvu neće biti garancija vašeg spasenja ako insistirate na svjesnom i upornom odbijanju one istine u vezi progresivnih duhovnih rodova Božjih sinova u tijelu. Vi koji ste bili sa mnom u poslovanju Očevu na zemlji još uvijek možete napustiti kraljevstvo ako ustanovite da ne volite put Očevog služenja čovječanstvu.

"Kao pojedinci i kao generacije vjernika, slušajte dok vam kažem ovu prispodobu: Bijaše neki veliki čovjek koji je, prije nego što pođe na daleki put u drugu zemlju, pozvao svoje vjerne slugu i predao u njihove ruke svu svoju imovinu. Jednomu je dao pet talenata, drugomu dva, a trećemu jedan. I tako je nešto dao cijeloj skupini počasnih sluga, a svakome je povjerio prema njegovim sposobnostima; a onda je krenuo na put. Nakon što je gospodar oputovao, njegove se slugu prihvatit će posla da ostvare dobit od bogatstva koje im je povjereno. Odmah je onaj koji je primio pet talenata počeo trgovati i vrlo brzo ostvario dobit od još pet talenata. Na sličan način onaj koji je primio dva talenta je ubrzo zaradio još dva. I tako svi ti službenici ostvariše dobitke za svoga gospodara osim onoga koji je primio jedan talent. On ode nasamo i potajno iskopa rupu u zemlji i tu sakri novac gospodarov. S vremenom se neočekivano vrati gospodar tih slugu i pozva sviju tražeći računanje. A kad su svi bili pozvani pred gospodara, onaj koji je primio pet talenata

God-knowing and gospel-believing have already received the assurances of eternal life. Since your lives have been lived in the spirit and for the Father, nothing can be of serious concern to you. Kingdom builders, the accredited citizens of the heavenly worlds, are not to be disturbed by temporal upheavals or perturbed by terrestrial cataclysms. What does it matter to you who believe this gospel of the kingdom if nations overturn, the age ends, or all things visible crash, since you know that your life is the gift of the Son, and that it is eternally secure in the Father? Having lived the temporal life by faith and having yielded the fruits of the spirit as the righteousness of loving service for your fellows, you can confidently look forward to the next step in the eternal career with the same survival faith that has carried you through your first and earthly adventure in sonship with God.

176:3.3 (1916.3) "Each generation of believers should carry on their work, in view of the possible return of the Son of Man, exactly as each individual believer carries forward his lifework in view of inevitable and ever-impending natural death. When you have by faith once established yourself as a son of God, nothing else matters as regards the surety of survival. But make no mistake! this survival faith is a living faith, and it increasingly manifests the fruits of that divine spirit which first inspired it in the human heart. That you have once accepted sonship in the heavenly kingdom will not save you in the face of the knowing and persistent rejection of those truths which have to do with the progressive spiritual fruit-bearing of the sons of God in the flesh. You who have been with me in the Father's business on earth can even now desert the kingdom if you find that you love not the way of the Father's service for mankind.

176:3.4 (1916.4) "As individuals, and as a generation of believers, hear me while I speak a parable: There was a certain great man who, before starting out on a long journey to another country, called all his trusted servants before him and delivered into their hands all his goods. To one he gave five talents, to another two, and to another one. And so on down through the entire group of honored stewards, to each he intrusted his goods according to their several abilities; and then he set out on his journey. When their lord had departed, his servants set themselves at work to gain profits from the wealth intrusted to them. Immediately he who had received five talents began to trade with them and very soon had made a profit of another five talents. In like manner he who had received two talents soon had gained two more. And so did all of these servants make gains for their master except him who received but one talent. He went away by himself and dug a hole in the earth where he hid his lord's money. Presently the lord of those servants unexpectedly returned and called upon

istupi s novcem koji mu je bio povjeren i donese pet dodatnih talenata, govoreći: 'Gospodine, dao si mi pet talenata da uložim, a ja sam, evo, zaradio još pet kao dobitak.' A onda gospodar njegov reče: 'Dobro, valjani i vjerni slugo! Ti si bio vjeran u malom, pa ću te postaviti upraviteljem nad mnogima; uđi odmah u radost gospodara svoga.' A tada pristupi onaj koji je primio dva talenta, govoreći: Gospodaru, predao si dva talenta u moje ruke; evo, ja sam dobio ova druga dva. A gospodar tada reče: 'Dobro, valjani i vjerni upravitelju! Također si bio vjeran u malim stvarima, a ja ću te postaviti upraviteljem nad mnogima; uđi u radost gospodara svoga.' A onda dođe red na obračun onoga koji je primio jedan talent. Ovaj sluga pristupi gospodaru, govoreći: 'Gospodine, ja tebe poznajem i znam da si čovjek tvrd, da očekuješ dobit gdje nisi sijao i osobno se trudio; stoga sam se bojao riskirati sigurnost onoga što si mi povjerio. Nego ja odoh sakriti talent u zemlju; ovo ga ovdje; evo ti što je tvoje.' Na to njegov gospodar odgovori: 'Ti nevaljali i lijeni upravitelju! Sam kažeš da znaš da ću od tebe tražiti obračun za razumnu dobit kakav su danas dale ove druge vrijedne sluge. Znajući to, trebao si dakle barem staviti svoj novac u ruke bankara da po povratku mogu primili dobitak od kamata.' I onda je svom glavnom upravitelju gospodin rekao: 'Uzmi ovaj jedan talent od ovog beskorisnog sluga i daj onomu koji ima deset talenata.'

his stewards for a reckoning. And when they had all been called before their master, he who had received the five talents came forward with the money which had been intrusted to him and brought five additional talents, saying, 'Lord, you gave me five talents to invest, and I am glad to present five other talents as my gain.' And then his lord said to him: 'Well done, good and faithful servant, you have been faithful over a few things; I will now set you as steward over many; enter forthwith into the joy of your lord.' And then he who had received the two talents came forward, saying: 'Lord, you delivered into my hands two talents; behold, I have gained these other two talents.' And his lord then said to him: 'Well done, good and faithful steward; you also have been faithful over a few things, and I will now set you over many; enter you into the joy of your lord.' And then there came to the accounting he who had received the one talent. This servant came forward, saying, 'Lord, I knew you and realized that you were a shrewd man in that you expected gains where you had not personally labored; therefore was I afraid to risk aught of that which was intrusted to me. I safely hid your talent in the earth; here it is; you now have what belongs to you.' But his lord answered: 'You are an indolent and slothful steward. By your own words you confess that you knew I would require of you an accounting with reasonable profit, such as your diligent fellow servants have this day rendered. Knowing this, you ought, therefore, to have at least put my money into the hands of the bankers that on my return I might have received my own with interest.' And then to the chief steward this lord said: 'Take away this one talent from this unprofitable servant and give it to him who has the ten talents.'

"Jer svakomu tko ima, još će se dati pa će imati u izobilju; a od onoga koji nema, oduzet će se i ono što ima. Kažem vam da ne možete stagnirati u poslovima vječnog kraljevstva. Moj Otac traži da sva njegova djeca rastu u milosti i spoznaji istine. Vi koji znate te istine morate donositi uvećane plodove duha i manifestirati veću odanost u nesebičnom služenju svojih kolega u službi. I zapamtite da ako služite jednomu od moje najmanje braće, učinili ste tu uslugu za mene.

"I tako će uvijek biti u radu na poslovanju Očevu, sada i ubuduće, čak i zauvijek. Nosite se tako dok ne dođem. U vjernosti činite ono što vam je povjereno i na taj način ćete vam biti spremni za obračun poziva smrti. I dok budete tako živjeli za slavu Oca i zadovoljstvo Sina, ulazite s radošću i izuzetnim zadovoljstvom u vječnu službu vječnog kraljevstva."

Istina je živa; duh istine uvijek vodi djecu svjetla u nove domene duhovne stvarnosti i

176:3.5 (1917.1) "To every one who has, more shall be given, and he shall have abundance; but from him who has not, even that which he has shall be taken away. You cannot stand still in the affairs of the eternal kingdom. My Father requires all his children to grow in grace and in a knowledge of the truth. You who know these truths must yield the increase of the fruits of the spirit and manifest a growing devotion to the unselfish service of your fellow servants. And remember that, inasmuch as you minister to one of the least of my brethren, you have done this service to me.

176:3.6 (1917.2) "And so should you go about the work of the Father's business, now and henceforth, even forevermore. Carry on until I come. In faithfulness do that which is intrusted to you, and thereby shall you be ready for the reckoning call of death. And having thus lived for the glory of the Father and the satisfaction of the Son, you shall enter with joy and exceedingly great pleasure into the eternal service of the everlasting kingdom."

176:3.7 (1917.3) Truth is living; the Spirit of Truth is ever leading the children of light into new realms of

božanske službe. Ne daje vam se istina da je kristalizirate u učvrslim, sigurnim i štovanim oblicima. Vaše otkrivenje istine mora biti tako uzvišeno kroz osobno iskustvo da se nova ljepota i stvarni duhovni dobici trebaju očitovati svim ljudima tako da i oni, vođeni vašim primjerom, počnu slaviti Oca vašega koji je na nebu. Samo se oni vjerni službenici koji na taj način porastu u spoznaji istine i koji na taj način razviju kapacitet za božansko uvažavanje duhovnih stvarnosti, mogu nadati da će "u potpunosti ući u radost Gospodara svoga." Bilo bi žalosno vidjeti više generacija tobožnjih Isusovih sljedbenika kako, govoreći o svom upravljanju božanskom istinom, govore: "Evo, Gospodine, evo istine koju si nam povjerio prije stotinu ili tisuću godina. Ništa nismo izgubili; vjerno smo čuvali sve što si nam dao; nismo dopustili nikakve promjene u onome što si nas učio; ovdje je istina koju si nam dao." No, takvo svjedočanstvo duhovno lijenih ljudi neće opravdati neplodne upravitelje istine u prisutnosti Učitelja. U skladu s istinom koja je povjerena u vaše ruke će Gospodar istine tražiti obračun.

U sljedećem svijetu od vas će tražiti da date obračun za svoja obdarenja i njihovu upravu na ovom svijetu. Bilo da su vam talenti bili mali ili veliki, sudit će vam se pravedno i milostivo. Ako ste svoje talente koristili samo u sebične svrhe i niste mislili o darovanju viših dužnosti postignuća rađanjem većeg prinosa plodova duha očitovanih u rastućoj službi ljudima i štovanju Boga, takvi sebični upravitelji moraju prihvatiti posljedice svojih svjesnih odluka.

A kako samo ovaj nevjerni sluga nalikuje svim sebičnim smrtnicima s jednim talentom kad prebacuje krivnju za svoju lijenost na svoga gospodara. Kako je samo čovjek sklon, kad se suoči s neuspjehom svojih vlastitih djela, baciti krivnju na druge, često na one koji to najmanje zaslužuju!

Isus je te noći rekao, dok su se spremili poći na počinak: "Badava ste primili; badava i dajte nebesku istinu, a davanjem će se ova istina razmnožavati i očitovati sve veću svjetlost blažene milosti dok je budete darovali."

4. POVRATAK MIHAELA

Od svih Učiteljevih nauka, niti jedna faza nije tako pogrešno shvaćena kao njegovo obećanje da se jednom osobno vrati na ovaj svijet. Nije čudno da je Mihael zainteresiran da se jednom vrati na planet na kojem je doživio svoje sedmo i posljednje darivanje kao smrtnik. Prirodno je

spiritual reality and divine service. You are not given truth to crystallize into settled, safe, and honored forms. Your revelation of truth must be so enhanced by passing through your personal experience that new beauty and actual spiritual gains will be disclosed to all who behold your spiritual fruits and in consequence thereof are led to glorify the Father who is in heaven. Only those faithful servants who thus grow in the knowledge of the truth, and who thereby develop the capacity for divine appreciation of spiritual realities, can ever hope to "enter fully into the joy of their Lord." What a sorry sight for successive generations of the professed followers of Jesus to say, regarding their stewardship of divine truth: "Here, Master, is the truth you committed to us a hundred or a thousand years ago. We have lost nothing; we have faithfully preserved all you gave us; we have allowed no changes to be made in that which you taught us; here is the truth you gave us." But such a plea concerning spiritual indolence will not justify the barren steward of truth in the presence of the Master. In accordance with the truth committed to your hands will the Master of truth require a reckoning.

176:3.8 (1918.1) In the next world you will be asked to give an account of the endowments and stewardships of this world. Whether inherent talents are few or many, a just and merciful reckoning must be faced. If endowments are used only in selfish pursuits and no thought is bestowed upon the higher duty of obtaining increased yield of the fruits of the spirit, as they are manifested in the ever-expanding service of men and the worship of God, such selfish stewards must accept the consequences of their deliberate choosing.

176:3.9 (1918.2) And how much like all selfish mortals was this unfaithful servant with the one talent in that he blamed his slothfulness directly upon his lord. How prone is man, when he is confronted with the failures of his own making, to put the blame upon others, oftentimes upon those who least deserve it!

176:3.10 (1918.3) Said Jesus that night as they went to their rest: "Freely have you received; therefore freely should you give of the truth of heaven, and in the giving will this truth multiply and show forth the increasing light of saving grace, even as you minister it."

4. THE RETURN OF MICHAEL

176:4.1 (1918.4) Of all the Master's teachings no one phase has been so misunderstood as his promise sometime to come back in person to this world. It is not strange that Michael should be interested in sometime returning to the planet whereon he experienced his seventh and last bestowal, as a

vjerovati da je Isus iz Nazareta, trenutno suvereni vladar prostranog svemira, zainteresiran da se vrati, ne samo jednom već više puta, na svijet na kojem je živio takav jedinstven život i na kraju stekao Očevu neograničeno podarenje svemirske moći i vlasti. Urantija će zauvijek biti jedan od Mihaelovih sedam rodni svjetova na kojima je osvario svemirski suverenitet.

Isus je u nekoliko navrata i mnogim pojedincima, objavio svoju namjeru da se vrati u ovaj svijet. Kad su njegovi sljedbenici konačno spoznali činjenicu da njihov Učitelj neće preuzeti ulogu vremenskog isporučitelja, dok su slušali njegova predviđanja o rušenju Jeruzalema i padu židovske nacije, prirodno su počeli povezivati njegov obećani povratak s ovim katastrofalnim događajima. No, kada su rimske trupe srušile zidove Jeruzalema, uništile hram i raspršile judejske Židove, a Učitelj se još uvijek nije otkrio u sili i slavi, njegovi su sljedbenici počeli formulaciju tog vjerovanja koje je na kraju povezalo drugi dolazak Krista s krajem epohe, čak i krajem svijeta.

Isus je obećao da će učiniti dvije stvari nakon što bude uzašao k Ocu, i nakon što sva vlast na nebu i zemlji bude predana u njegove ruke. Obećao je, prvo, da će poslati na svijet, na njegovo mjesto, drugog učitelja, Duha Istine; to je učinio na dan Pedesetnice. Drugo, svakako je obećao svojim sljedbenicima da će se jednog dana osobno vratiti na ovaj svijet. Ali on nije rekao kako, gdje i kada namjerava ponovo posjetiti ovaj planet svog tjelesnog darivanja. Jednom je prilikom pomenuo da će, dok su ga tjelesne oči mogle vidjeti dok je živio ovdje u tijelu, nakon njegova povratka (barem za jednog od njegovih mogućih posjeta) biti vidljiv samo očima duhovne vjere.

Mnogi od nas su skloni vjerovati da će se Isus vratiti na Urantiju mnogo puta tijekom stoljeća koja dolaze. Nemamo neko njegovo specifično obećanje ovih višestrukih posjeta, ali čini se vjerojatnim da će onaj koji nosi među svojim ostalim kozmičkim naslovima titulu Planetarnog Kneza Urantije, više puta doći posjetiti svijet čijim je osvajanjem primio tako jedinstven naziv.

Mi čvrsto vjerujemo da će Mihael opet osobno doći na Urantiju, ali nemamo pojma o tome kada i na koji način može izabrati da dođe. Da li se njegov drugi dolazak na zemlju treba dogoditi u vezi konačne presude sadašnje epohe, bilo u vezi ili kao popratna pojava dolasku Arbitražnog Sina? Hoće li doći u vezi s prestankom neke kasnije epohe na Urantiji? Hoće li doći nenajavljeno i kao izolirani događaj? Mi ne znamo. Samo u jedno smo sigurni, a to je da kad se vrati, cijeli će svijet

mortal of the realm. It is only natural to believe that Jesus of Nazareth, now sovereign ruler of a vast universe, would be interested in coming back, not only once but even many times, to the world whereon he lived such a unique life and finally won for himself the Father's unlimited bestowal of universe power and authority. Urantia will eternally be one of the seven nativity spheres of Michael in the winning of universe sovereignty.

176:4.2 (1918.5) Jesus did, on numerous occasions and to many individuals, declare his intention of returning to this world. As his followers awakened to the fact that their Master was not going to function as a temporal deliverer, and as they listened to his predictions of the overthrow of Jerusalem and the downfall of the Jewish nation, they most naturally began to associate his promised return with these catastrophic events. But when the Roman armies leveled the walls of Jerusalem, destroyed the temple, and dispersed the Judean Jews, and still the Master did not reveal himself in power and glory, his followers began the formulation of that belief which eventually associated the second coming of Christ with the end of the age, even with the end of the world.

176:4.3 (1918.6) Jesus promised to do two things after he had ascended to the Father, and after all power in heaven and on earth had been placed in his hands. He promised, first, to send into the world, and in his stead, another teacher, the Spirit of Truth; and this he did on the day of Pentecost. Second, he most certainly promised his followers that he would sometime personally return to this world. But he did not say how, where, or when he would revisit this planet of his bestowal experience in the flesh. On one occasion he intimated that, whereas the eye of flesh had beheld him when he lived here in the flesh, on his return (at least on one of his possible visits) he would be discerned only by the eye of spiritual faith.

176:4.4 (1919.1) Many of us are inclined to believe that Jesus will return to Urantia many times during the ages to come. We do not have his specific promise to make these plural visits, but it seems most probable that he who carries among his universe titles that of Planetary Prince of Urantia will many times visit the world whose conquest conferred such a unique title upon him.

176:4.5 (1919.2) We most positively believe that Michael will again come in person to Urantia, but we have not the slightest idea as to when or in what manner he may choose to come. Will his second advent on earth be timed to occur in connection with the terminal judgment of this present age, either with or without the associated appearance of a Magisterial Son? Will he come in connection with the termination of some subsequent Urantian age? Will he come

znati o tome, jer on mora doći kao vrhovni vladar svemira, a ne kao neslavna beba iz Betlehema. Ali ako ga sve oči moraju vidjeti, dok samo duhovne oči mogu razabrati njegovu pristunost, tada njegov dolazak mora dugo biti odgođen.

Bilo bi dobro, dakle, odvojiti Učiteljev osobni povratak na zemlju od bilo kakvih utvrđenih događaja i ustanovljenih epoha. Mi smo sigurni u samo jedno: On je obećao da će se vratiti. Nemamo pojma o tome kada će ispuniti to obećanje ili s čim u vezi. Koliko nam je poznato, on se može pojaviti na zemlji bilo koji dan, a ne mora doći sve dok ova epoha ne bude završena i propisano presuđena od strane njegovih suradnika, Sinova iz Rajskog korpusa.

Drugi nastup Mihaela na zemlji je događaj od ogromne sentimentalne vrijednosti za srednja bića, kao i za ljude; ali taj događaj nema ništa više neposrednog značaja za srednja bića ili više praktične važnosti za ljudska bića od najobičnijeg događaja prirodne smrti, koji tako iznenadno dovodi smrtnog čovjeka u neposrednu vezu s nizom kozmičkih događaja koji izravno vode u prisutnost ovog Isusa, suverenog vladara našeg svemira. Djeci svjetlosti je suđeno da ga vide i nije važno da li ćemo mi ići k njemu ili će on prvo doći u posjet nama. Budite, dakle, uvijek spremni da mu izrazite dobrodošlicu na zemlji kao što je on spreman vama izraziti dobrodošlicu na nebu. Mi pouzdano tražimo njegovu blaženu pojavu, čak i više dolazaka, ali nismo upućeni kako, kada i u veza s kakvim događajima je suđeno da se pojavi.

unannounced and as an isolated event? We do not know. Only one thing we are certain of, that is, when he does return, all the world will likely know about it, for he must come as the supreme ruler of a universe and not as the obscure babe of Bethlehem. But if every eye is to behold him, and if only spiritual eyes are to discern his presence, then must his advent be long deferred.

176:4.6 (1919.3) You would do well, therefore, to disassociate the Master's personal return to earth from any and all set events or settled epochs. We are sure of only one thing: He has promised to come back. We have no idea as to when he will fulfill this promise or in what connection. As far as we know, he may appear on earth any day, and he may not come until age after age has passed and been duly adjudicated by his associated Sons of the Paradise corps.

176:4.7 (1919.4) The second advent of Michael on earth is an event of tremendous sentimental value to both midwayers and humans; but otherwise it is of no immediate moment to midwayers and of no more practical importance to human beings than the common event of natural death, which so suddenly precipitates mortal man into the immediate grasp of that succession of universe events which leads directly to the presence of this same Jesus, the sovereign ruler of our universe. The children of light are all destined to see him, and it is of no serious concern whether we go to him or whether he should chance first to come to us. Be you therefore ever ready to welcome him on earth as he stands ready to welcome you in heaven. We confidently look for his glorious appearing, even for repeated comings, but we are wholly ignorant as to how, when, or in what connection he is destined to appear.

POGLAVLJE 177. SRIJEDA, DAN ODMORA

⇐ 176

Knjiga Urantije

178 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 177 SRIJEDA, DAN ODMORA

Sekcije

Uvod

1. DAN NASAMO S BOGOM
2. RANI OBITELJSKI ŽIVOT
3. DOGAĐAJI U TABORU
4. JUDA I VELIKI SVEĆENICI
5. POSLJEDNJI ZAJEDNIČKI SAT

PAPER 177 WEDNESDAY, THE REST DAY

SECTIONS

Introduction

1. One Day Alone with God
2. Early Home Life
3. The Day at Camp
4. Judas and the Chief Priests
5. The Last Social Hour

Uvod

KADA rad na poučavanju naroda nije bio preobiman, Isus i apostoli su imali običaj odmarati se od svojih radova svake srijede. Ove srijede su doručkovali nešto kasnije nego obično, a tabor je bio prožet zlosutnom tišinom; malo su govorili za prve polovice jutarnjeg obroka. Isus je konačno rekao: "Želim da se danas odmarate. Bez žurbe razmislite o svemu što se dogodilo otkad smo došli u Jeruzalem i razmislite o predstojećim događajima, o kojima sam vam otvoreno govorio. Vodite računa da istina živi u vašim životima i da iz dana u dan rastete u milosti."

Učitelj je nakon doručka obavijestio Andriju da cijeli dan namjerava biti odsutan i predložio da Andrija dopusti apostolima da provedu vrijeme prema vlastitom izboru, osim što ni pod kojim uvjetima ne smiju ući unutar zidina Jeruzalema.

Upravo kad se Isus spremio uputiti u brda, obratio mu se David Zebedejev, govoreći: "Ti znaš, Učitelju, da te farizeji i vladari nastoje uništiti, a svejedno se sam upućuješ u brda. Tako činiti je prava ludost; stoga ću s tobom poslati tri dobro opremljena čovjeka da se pobrinu da ti se ne dogodi nikakvo zlo." Isus je pogledao tri do zuba naoružana i jaka Galilejca i rekao Davidu:

INTRODUCTION

177:0.1 (1920.1) WHEN the work of teaching the people did not press them, it was the custom of Jesus and his apostles to rest from their labors each Wednesday. On this particular Wednesday they ate breakfast somewhat later than usual, and the camp was pervaded by an ominous silence; little was said during the first half of this morning meal. At last Jesus spoke: "I desire that you rest today. Take time to think over all that has happened since we came to Jerusalem and meditate on what is just ahead, of which I have plainly told you. Make sure that the truth abides in your lives, and that you daily grow in grace."

177:0.2 (1920.2) After breakfast the Master informed Andrew that he intended to be absent for the day and suggested that the apostles be permitted to spend the time in accordance with their own choosing, except that under no circumstances should they go within the gates of Jerusalem.

177:0.3 (1920.3) When Jesus made ready to go into the hills alone, David Zebedee accosted him, saying: "You well know, Master, that the Pharisees and rulers seek to destroy you, and yet you make ready to go alone into the hills. To do this is folly; I will therefore send three men with you well prepared to see that no harm befalls you." Jesus looked over the three well-armed and stalwart

"Imaš dobru namjeru, ali griješiš jer ne shvaćaš da Sinu Čovječjem ne treba nitko da ga brani. Nitko neće podići ruku na mene dok ne budem spreman položiti svoj život u skladu s voljom Oca mojega. Ti me ljudi ne mogu pratiti. Želim ići sam da mogu ući u duhovno zajedništvo s Ocem."

Kad je čuo ove riječi, David se povukao sa svojom naoružanom gardom; ali kad je Isus krenuo u brda, prišao mu je Ivan Marko s košarom hrane i vode i s rekao da će ogladnjeti ako namjerava cijeli dan biti odsutan. Učitelj se nasmiješio i posegnuo za košaricom.

1. DAN NASAMO S BOGOM

Dok je Isus uzimao košaricu iz Ivanove ruke, mladić se usudio reći: "Ali Učitelju, može se desiti da staviš hranu ustranu kad se posvetiš molitvi i da je zaboraviš. Osim toga, ako ja pođem s tobom, ja ću tiho nositi ručak, a ti ćeš biti slobodan za duhovno obožavanje. Neću ništa upitkivati i bit ću pored košare dok se ti nasamo pomoliš."

Izgovarajući ove riječi koje su svojom smjelošću zapanjile one koji su stajali u blizini, Ivan je hrabro držao košaru. Tako su Ivan i Isus stajali jedan pored drugog držeći košaru. Učitelj je konačno popustio i spuštajući pogled na dječaka, rekao: "Budući da svim srcem želiš ići sa mnom, neću ti to uskratiti. Idemo sami da možemo uživati u druženju. Možeš me upitati što god ti srce želi i možemo jedan drugog razvedriti i utješiti. Možeš prvi nositi ručak, a ja ću ti pomoći kad se umoriš. Slijedi me."

Isus se vratio u tabor iste večeri nakon zalaska sunca. Učitelj je proveo ovaj zadnji mirni dan svog života na zemlji u društvu ovog istinoljubivog mladića i u razgovoru sa svojim Rajskim Ocem. Ovaj je događaj postao poznat na nebu kao "dan koji je mladić proveo s Bogom u brdima." Ova prigoda zauvijek svjedoči o spremnosti Stvoritelja da se druži sa stvorenjem. Čak i mladež, ako je želja njezina srca istinski uzvišena, može pridobiti pažnju Boga našeg svemira i uživati u suosjećajnom prijateljstvu, doista doživjeti nezaboravni zanos individualnog susreta s Bogom u brdima, i to cijeli dan. Takvo je bilo jedinstveno iskustvo Ivana Marka ove srijede u brdima Judeje.

Isus je proveo dosta vremena s Ivanom, slobodno govoreći o pitanjima ovog i budućeg svijeta. Ivan je rekao Isusu da žali što nije bio stariji da može postati apostol, te je izrazio veliku

Galileans and said to David: "You mean well, but you err in that you fail to understand that the Son of Man needs no one to defend him. No man will lay hands on me until that hour when I am ready to lay down my life in conformity to my Father's will. These men may not accompany me. I desire to go alone, that I may commune with the Father."

177:0.4 (1920.4) Upon hearing these words, David and his armed guards withdrew; but as Jesus started off alone, John Mark came forward with a small basket containing food and water and suggested that, if he intended to be away all day, he might find himself hungry. The Master smiled on John and reached down to take the basket.

1. ONE DAY ALONE WITH GOD

177:1.1 (1920.5) As Jesus was about to take the lunch basket from John's hand, the young man ventured to say: "But, Master, you may set the basket down while you turn aside to pray and go on without it. Besides, if I should go along to carry the lunch, you would be more free to worship, and I will surely be silent. I will ask no questions and will stay by the basket when you go apart by yourself to pray."

177:1.2 (1920.6) While making this speech, the temerity of which astonished some of the near-by listeners, John had made bold to hold on to the basket. There they stood, both John and Jesus holding the basket. Presently the Master let go and, looking down on the lad, said: "Since with all your heart you crave to go with me, it shall not be denied you. We will go off by ourselves and have a good visit. You may ask me any question that arises in your heart, and we will comfort and console each other. You may start out carrying the lunch, and when you grow weary, I will help you. Follow on with me."

177:1.3 (1921.1) Jesus did not return to the camp that evening until after sunset. The Master spent this last day of quiet on earth visiting with this truth-hungry youth and talking with his Paradise Father. This event has become known on high as "the day which a young man spent with God in the hills." Forever this occasion exemplifies the willingness of the Creator to fellowship the creature. Even a youth, if the desire of the heart is really supreme, can command the attention and enjoy the loving companionship of the God of a universe, actually experience the unforgettable ecstasy of being alone with God in the hills, and for a whole day. And such was the unique experience of John Mark on this Wednesday in the hills of Judea.

177:1.4 (1920.8) Jesus visited much with John, talking freely about the affairs of this world and the next. John told Jesus how much he regretted that he had not been old enough to be one of the apostles

zahvalnost što mu je bilo dopušteno da ih prati od prve propovijedi na gazu Jordana blizu Jerihona, s izuzetkom putovanja u Feniciju. Isus je upozorio mladića da ne bude obeshrabren predstojećim događajima i uvjerio ga da treba postati moćni glasnik kraljevstva.

Ivan Marko je uvijek bio ganut sjećanjem na ovaj dan s Isusom u brdima, ali nikad nije zaboravio Učiteljevo upozorenje izrečeno neposredno prije povratka u tabor u Getzemaniji: "Eto, Ivane, imali smo lijep posjet, pravi dan odmora, ali pazi da nikome ne govoriš o onome što sam ti rekao." A Ivan Marko nikada nije govorio o tome što se zbilo na ovaj dan koji je proveo s Isusom u brdima.

Kroz ovih nekoliko preostalih sati Isusova života na zemlji, Ivan Marko nije ispuštao Učitelja iz vida. Mladić je uvijek bio skriven u blizini; spavao je samo kada je Isus spavao.

2. RANI OBITELJSKI ŽIVOT

Za ovog razgovora s Ivanom Markom, Isus je proveo dosta vremena uspoređujući njihova iskustva iz djetinjstva i rane mladosti. Iako su Ivanovi roditelji posjedovali više dobara ovoga svijeta od Isusovih roditelja, bilo je dosta sličnosti u iskustvima njihovog djetinjstva. Isus je svojim riječima uveliko pomogao Ivanu da stekne bolje razumijevanje svojih roditelja i drugih članova svoje obitelji. Kad je mladić upitao Učitelja kako je znao da će on, Ivan Marko, postati "moćni glasnik kraljevstva," Isus je rekao:

"Znam da ćeš biti vjeran evanđelju kraljevstva jer se mogu osloniti na tvoju sadašnju vjeru i ljubav, osobine koje počivaju na temeljima tvog ranog odgoja. Odrastao si u domu gdje su roditelji bili vezani sponom iskrene ljubavi i stoga nisi bio razmažen preuveličanom slikom vlastite važnosti koja bi djelovala na tvoju štetu. Tvoj karakter nije izobličen smicalicama dvaju roditelja koji nemaju uzajamne ljubavi, i koji koriste djecu jedan protiv drugoga dok svako nastoji steći njihovo povjerenje i odanost. Ti si primio roditeljsku ljubav koja rađa pravim samopouzdanjem i koja njeguje normalne osjećaje sigurnosti. A imao si sreće i u tome što su tvoji roditelji pored ljubavi posjedovali i mudrost; mudrost je to što ih je navelo da ti uskrate većinu oblika popuštanja i mnogih raskoši koje se može kupiti bogatstvom, dok su te poslali u sinagogsku školu s drugom djecom iz susjedstva i potakli da naučiš živjeti u ovom svijetu dopuštajući da stekneš životno iskustvo iz prve ruke. Došao si na Jordan gdje smo mi propovijedali i gdje su Ivanovi učenici krstili, sa svojim mladim prijateljem

and expressed his great appreciation that he had been permitted to follow on with them since their first preaching at the Jordan ford near Jericho, except for the trip to Phoenicia. Jesus warned the lad not to become discouraged by impending events and assured him he would live to become a mighty messenger of the kingdom.

177:1.5 (1920.9) John Mark was thrilled by the memory of this day with Jesus in the hills, but he never forgot the Master's final admonition, spoken just as they were about to return to the Gethsemane camp, when he said: "Well, John, we have had a good visit, a real day of rest, but see to it that you tell no man the things which I told you." And John Mark never did reveal anything that transpired on this day which he spent with Jesus in the hills.

177:1.6 (1920.10) Throughout the few remaining hours of Jesus' earth life John Mark never permitted the Master for long to get out of his sight. Always was the lad in hiding near by; he slept only when Jesus slept.

2. EARLY HOME LIFE

177:2.1 (1921.5) In the course of this day's visiting with John Mark, Jesus spent considerable time comparing their early childhood and later boyhood experiences. Although John's parents possessed more of this world's goods than had Jesus' parents, there was much experience in their boyhood which was very similar. Jesus said many things which helped John better to understand his parents and other members of his family. When the lad asked the Master how he could know that he would turn out to be a "mighty messenger of the kingdom," Jesus said:

177:2.2 (1921.6) "I know you will prove loyal to the gospel of the kingdom because I can depend upon your present faith and love when these qualities are grounded upon such an early training as has been your portion at home. You are the product of a home where the parents bear each other a sincere affection, and therefore you have not been overloved so as injuriously to exalt your concept of self-importance. Neither has your personality suffered distortion in consequence of your parents' loveless maneuvering for your confidence and loyalty, the one against the other. You have enjoyed that parental love which insures laudable self-confidence and which fosters normal feelings of security. But you have also been fortunate in that your parents possessed wisdom as well as love; and it was wisdom which led them to withhold most forms of indulgence and many luxuries which wealth can buy while they sent you to the synagogue school along with your neighborhood playfellows, and they also encouraged you to learn how to live in this world by permitting you to have

Amosom. Obojica ste nam željeli prići. Kad si se vratio u Jeruzalem, tvoji su roditelji pristali da nam se pridružiš; Amosovi nisu; oni su voljeli svoga sina toliko da su mu uskratili blažena iskustva koji ti primaš, čak i današnji dan. Amos nam se mogao pridružiti da je pobjegao od kuće, ali time bi ranio ljubav i žrtvao odanost. Čak i da je takav postupak bio mudar, to bi bila grozna cijena za iskustvo, samostalnost i slobodu. Mudri roditelji, kakvi su tvoji, znaju stvoriti uvjete da im djeca ne moraju raniti ljubav ili povrijediti odanost kako bi u tvojim godinama mogla razviti samostalnost i uživati nadahnuće slobode.

"Ljubav, Ivane, je uzvišena stvarnost svemira ako je to ljubav mudrih bića, ali ljubav često predstavlja opasan i često polusebičan čin kad se očituje u iskustvu smrtnih roditelja. Kad se oženiš i budeš imao djecu, pazi da se tvoja ljubav savjetuje s mudrošću i upravlja za inteligencijom.

"Tvoj mladi prijatelj Amos vjeruje u ovo evanđelje kraljevstva jednako kao i ti, ali ja se ne mogu u potpunosti osloniti na njega. Nisam siguran u to što će Amos učiniti u narednim godinama. Njegov rani obiteljski život nije bio takav da je mogao proizvesti potpuno pouzdanu osobu. Amos jako nalikuje jednom apostolu koji nije imao normalan, nježan i mudar obiteljski odgoj. Tvoj će cijeli budući život biti srećniji i pouzadniji zato što si proveo prvih osam godina u normalnom i dobrom domu. Ti imaš snažan i čvrst karakter jer si odrastao u obitelji kojom je vladala ljubav i upravljala mudrost. Takav rani odgoj stvara jednu odanost koja me navodi da vjerujem da ćeš nastaviti ići putem koji si izabrao."

Više od sat vremena Isus je razgovarao s Ivanom na temu obiteljskog života. Učitelj je dalje objasnio Ivanu kako dijete u cjelosti ovisi o svojim roditeljima i obiteljskom životu u izgradnji ranog shvaćanja svih intelektualnih, društvenih, moralnih i duhovnih pitanja, kako od obitelji prima svoju prvu spoznaju ljudskih i božanskih odnosa. Dijete mora izvesti svoje prve dojmove o svemiru iz skrbi majke; ono u potpunosti ovisi o zemaljskom ocu za svoje prve ideje o nebeskom Ocu. Djetetov naknadni život može biti srećan ili nesrećan, lak ili težak, ovisno o njegovom ranom mentalnom i emocionalnom životu koji je uvjetovan ovim društvenim i duhovnim odnosima u obitelji. Prve godine života uveliko uvjetuju cijeli kasniji život ljudskog bića.

original experience. You came over to the Jordan, where we preached and John's disciples baptized, with your young friend Amos. Both of you desired to go with us. When you returned to Jerusalem, your parents consented; Amos's parents refused; they loved their son so much that they denied him the blessed experience which you have had, even such as you this day enjoy. By running away from home, Amos could have joined us, but in so doing he would have wounded love and sacrificed loyalty. Even if such a course had been wise, it would have been a terrible price to pay for experience, independence, and liberty. Wise parents, such as yours, see to it that their children do not have to wound love or stifle loyalty in order to develop independence and enjoy invigorating liberty when they have grown up to your age.

177:2.3 (1922.1) "Love, John, is the supreme reality of the universe when bestowed by all-wise beings, but it is a dangerous and oftentimes semiselfish trait as it is manifested in the experience of mortal parents. When you get married and have children of your own to rear, make sure that your love is admonished by wisdom and guided by intelligence.

177:2.4 (1922.2) "Your young friend Amos believes this gospel of the kingdom just as much as you, but I cannot fully depend upon him; I am not certain about what he will do in the years to come. His early home life was not such as would produce a wholly dependable person. Amos is too much like one of the apostles who failed to enjoy a normal, loving, and wise home training. Your whole afterlife will be more happy and dependable because you spent your first eight years in a normal and well-regulated home. You possess a strong and well-knit character because you grew up in a home where love prevailed and wisdom reigned. Such a childhood training produces a type of loyalty which assures me that you will go through with the course you have begun."

177:2.5 (1922.3) For more than an hour Jesus and John continued this discussion of home life. The Master went on to explain to John how a child is wholly dependent on his parents and the associated home life for all his early concepts of everything intellectual, social, moral, and even spiritual since the family represents to the young child all that he can first know of either human or divine relationships. The child must derive his first impressions of the universe from the mother's care; he is wholly dependent on the earthly father for his first ideas of the heavenly Father. The child's subsequent life is made happy or unhappy, easy or difficult, in accordance with his early mental and emotional life, conditioned by these social and spiritual relationships of the home. A human being's entire afterlife is enormously influenced by what happens during the first few years of existence.

Iskreno vjerujemo da evanđelje Isusovog učenja, utemeljeno na odnosu oca i djeteta, teško može doživjeti općesvjetsko priznanje sve do dana kada obiteljski život modernih civiliziranih naroda dvadesetog stoljeća ne bude obuhvaćao više ljubavi i mudrosti. Bez obzira na to što roditelji dvadesetog stoljeća posjeduju daleko veće znanje i istine koje mogu poslužiti poboljšanju doma i većoj plemenitosti obiteljskog života, ostaje činjenica da mali broj suvremenih obitelji može poslužiti kao tako dobro mjesto za podizanje dječaka i djevojčica kao što su bile Isusova obitelj u Galileji i obitelj Ivana Marka u Judeji, iako će prihvaćanje Isusovog evanđelja rezultirati neposrednim poboljšanjem obiteljskog života. Ljubav mudre obitelji i vjerna pobožnost istinske religije imaju snažan uzajamni utjecaj. T akav obiteljski život daje snagu religiji, dok istinska religija uvijek veliča obitelj.

Točno je da su mnogi neprihvatljivi i zaostali običaji ovih starih židovskih obitelji praktično eliminirani iz mnogih boljih suvremenih domova. Danas doista postoji spontanija sloboda i daleko više osobne samostalnosti, ali ta sloboda treba biti obuzdana putem ljubavi, motivirana pomoću odanosti i vođena smjernicom inteligentne discipline mudrosti. Dokle god budemo učili djecu da se mole: "Oče naš koji je na nebesima," ogromna odgovornost počiva na svakom zemaljskom ocu da živi i da upravlja svojom obitelji tako da pojam oca bude dostojanstveno upisan u umovima i srcima sve djece u razvoju.

3. DOGAĐAJI U TABORU

Apostoli su proveli veći dio dana na izletima po Maslinskoj gori i u razgovorima s učenicima koji su se s njima utaborili, ali su u rano poslijepodne bili puni nostalgije za Isusom. Kako je dan odmicao, to su se više brinuli za njegovu sigurnost; bez njega su se osjećali neizrecivo usamljeni. Cijeli su dan raspravljali da li je Učitelju trebalo biti dopušteno da ode u brda sam, u pratnji jednog dječaka. Iako nitko nije otvoreno izrazio svoje misli, nije bio ni jedan od njih osim Jude Iskariotskog, koji nije želio biti na mjestu Ivana Marka.

Oko sredine popodneva, Natanije je održao govor o "vrhunskoj namisli" pred nekih desetak okupljenih apostola i učenika koji se završio riječima: "To što nije u redu s većinom ljudi je što hoćemo to što hoćemo sa samo pola srca. Mi ne volimo Učitelja onoliko koliko on nas voli. Da smo svi željeli ići s njim onako kako je to želio Ivan Marko, sigurno bi nas sviju poveo. Mi smo stajali po strani dok je dječak prišao učitelju i ponudio mu

177:2.6 (1922.4) It is our sincere belief that the gospel of Jesus' teaching, founded as it is on the father-child relationship, can hardly enjoy a world-wide acceptance until such a time as the home life of the modern civilized peoples embraces more of love and more of wisdom. Notwithstanding that parents of the twentieth century possess great knowledge and increased truth for improving the home and ennobling the home life, it remains a fact that very few modern homes are such good places in which to nurture boys and girls as Jesus' home in Galilee and John Mark's home in Judea, albeit the acceptance of Jesus' gospel will result in the immediate improvement of home life. The love life of a wise home and the loyal devotion of true religion exert a profound reciprocal influence upon each other. Such a home life enhances religion, and genuine religion always glorifies the home.

177:2.7 (1923.1) It is true that many of the objectionable stunting influences and other cramping features of these olden Jewish homes have been virtually eliminated from many of the better-regulated modern homes. There is, indeed, more spontaneous freedom and far more personal liberty, but this liberty is not restrained by love, motivated by loyalty, nor directed by the intelligent discipline of wisdom. As long as we teach the child to pray, "Our Father who is in heaven," a tremendous responsibility rests upon all earthly fathers so to live and order their homes that the word *father* becomes worthily enshrined in the minds and hearts of all growing children.

3. THE DAY AT CAMP

177:3.1 (1923.2) The apostles spent most of this day walking about on Mount Olivet and visiting with the disciples who were encamped with them, but early in the afternoon they became very desirous of seeing Jesus return. As the day wore on, they grew increasingly anxious about his safety; they felt inexpressibly lonely without him. There was much debating throughout the day as to whether the Master should have been allowed to go off by himself in the hills, accompanied only by an errand boy. Though no man openly so expressed his thoughts, there was not one of them, save Judas Iscariot, who did not wish himself in John Mark's place.

177:3.2 (1923.3) It was about midafternoon when Nathaniel made his speech on "Supreme Desire" to about half a dozen of the apostles and as many disciples, the ending of which was: "What is wrong with most of us is that we are only halfhearted. We fail to love the Master as he loves us. If we had all wanted to go with him as much as John Mark did, he would surely have taken us all. We stood by while the lad approached the Master

košaru, ali kada ju je Učitelj prihvatio, dječak je nije htio pustiti. I tako nas je Učitelj ostavio ovdje dok je otišao u brda s košarom, dječakom i svim ostalim."

Oko četiri sata, vijesnici su donijeli riječ Davidu Zebedejevom od njegove majke iz Betsaide i od Isusove majke. Nekoliko dana ranije, David se pomirio s činjenicom da su glavni svećenici i vijećnici imali namjeru ubiti Isusa. Znao je da su bili odlučni uništiti Učitelja, a bio je gotovo jednako uvjeren da Isus neće upotrijebiti svoje božanske moći u samoobrani ili dopustiti svojim sljedbenicima da upotrijebe silu u njegovu obranu. Nakon što je došao do ovih zaključaka, nije gubio vrijeme nego je poslao vijesnika svojoj majci, pozivajući je da odmah krene u Jeruzalem i da povede Isusovu majku Mariju i svu njegovu obitelj.

Davidova majka je učinila onako kako je njezin sin tražio i vijesnici su upravo donijeli vijesti Davidu da su njegova majka i cijela Isusova obitelj bili na putu za Jeruzalem i da su tu trebali doći negdje krajem idućeg dana ili vrlo rano sljedećeg jutra. Budući da je David tako učinio na vlastitu inicijativu, smatrao je mudrim držati cijelu stvar za sebe. Tako nikome nije rekao da je Isusova obitelj bila na putu za Jeruzalem.

Nedugo nakon podneva, u tabor je stiglo više od dvadeset Grka koji su se sastali s Isusom i dvanaestoricom u domu Josipa iz Arimateje, a Petar i Ivan su proveli nekoliko sati u razgovoru s njima. Ovi Grci, ili barem neki od njih, su bili već poodmakli u spoznaji kraljevstva nakon što su primili učenja od Rodana u Aleksandriji.

Te večeri, nakon povratka u kamp, Isus je proveo večer s Grcima i da to ne bi jako uznemirilo njegove apostole i mnoge njegove vodeće učenike, Isus bi ih zaredio kao što je učinio sa sedamdesetoricom.

Dok se sve to događalo u taboru, svećenički glavari i starješine u Jeruzalemu su bili začuđeni što se Isus nije vratio da se obrati mnoštvu. Istina da je dan prije, kad je izlazio iz hrama, rekao, "Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta." Ali oni nisu shvaćali zašto se bio spreman odreći velike prednosti koju je imao u prijateljskom stavu javnosti. Dok su se bojali da će potaći vrevu među ljudima, Učitelj je svojim posljednjim riječima pozvao narod da se na svaki razuman način povinuje autoritetu onih koji "sjedose na Mojsijevu stolicu." A bio je to vrlo živ dan u gradu jer su istovremeno tekle pripreme za Pashu i planovi za Isusovo uništenje.

Malo je ljudi došlo u tabor, jer je lokacija

and offered him the basket, but when the Master took hold of it, the lad would not let go. And so the Master left us here while he went off to the hills with basket, boy, and all."

177:3.3 (1923.4) About four o'clock, runners came to David Zebedee bringing him word from his mother at Betsaida and from Jesus' mother. Several days previously David had made up his mind that the chief priests and rulers were going to kill Jesus. David knew they were determined to destroy the Master, and he was about convinced that Jesus would neither exert his divine power to save himself nor permit his followers to employ force in his defense. Having reached these conclusions, he lost no time in dispatching a messenger to his mother, urging her to come at once to Jerusalem and to bring Mary the mother of Jesus and every member of his family.

177:3.4 (1923.5) David's mother did as her son requested, and now the runners came back to David bringing the word that his mother and Jesus' entire family were on the way to Jerusalem and should arrive sometime late on the following day or very early the next morning. Since David did this on his own initiative, he thought it wise to keep the matter to himself. He told no one, therefore, that Jesus' family was on the way to Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Shortly after noon, more than twenty of the Greeks who had met with Jesus and the twelve at the home of Joseph of Arimathea arrived at the camp, and Peter and John spent several hours in conference with them. These Greeks, at least some of them, were well advanced in the knowledge of the kingdom, having been instructed by Rodan at Alexandria.

177:3.6 (1924.2) That evening, after returning to the camp, Jesus visited with the Greeks, and had it not been that such a course would have greatly disturbed his apostles and many of his leading disciples, he would have ordained these twenty Greeks, even as he had the seventy.

177:3.7 (1924.3) While all of this was going on at the camp, in Jerusalem the chief priests and elders were amazed that Jesus did not return to address the multitudes. True, the day before, when he left the temple, he had said, "I leave your house to you desolate." But they could not understand why he would be willing to forgo the great advantage which he had built up in the friendly attitude of the crowds. While they feared he would stir up a tumult among the people, the Master's last words to the multitude had been an exhortation to conform in every reasonable manner with the authority of those "who sit in Moses' seat." But it was a busy day in the city as they simultaneously prepared for the Passover and perfected their plans for destroying Jesus.

177:3.8 (1924.4) Not many people came to the camp,

čuvana kao tajna od svih koji su znali da se Isus tu namjeravao smjestiti umjesto što će svake noći ići u Betaniju.

for its establishment had been kept a well-guarded secret by all who knew that Jesus was expecting to stay there in place of going out to Bethany every night.

4. JUDA I VELIKI SVEĆENICI

Nedugo nakon što su Isus i Ivan Marko napustili tabor, Juda Iskariotski se izgubio iz tabora i nije se vratio sve do kasno poslijepodne. Ovaj se zbunjeni i nezadovoljni apostol nije odazvao Učiteljevom izričitom nalogu da ne ulaze u Jeruzalem, već je požurio da se nađe s Isusovim neprijateljima u domu Kaife, velikog svećenika. Bio je to neslužbeni sastanak Velikog vijeća koji je zakazan za kratko poslije deset ujutro. Sastanak je sazvan kako bi raspravili prirodu optužbi koje su trebali biti podnesene protiv Isusa i kako bi odlučili o potpuku kojim bi ga izveli pred rimske vlasti u svrhu osiguranja potrebne državne potvrde smrtno kazne koje su mu oni već dosudili.

Juda je nan prije već obznanio nekim svojim rođacima i određenim saducejima, prijateljima obitelji njegova oca, da je došao do zaključka da, dok je Isus bio dobronamjerni sanjar i idealista, on nije bio očekivani osloboditelj Izraela. Juda je izjavio kako je tražio načina da se elegantno povuče iz cijelog pokreta. Njegovi su ga prijatelji laskavo uvjerali da bi njegovo povlačenje bilo hvaljeno od strane židovskih vladara kao veliki događaj, i da nikakva nagrada ne bi bila previše za njega. Naveli su ga da vjeruje da bi na taj način primio visoke počasti Velikog vijeća, te da je konačno bio u poziciji da izbriše stigmiju svoje dobronamjerne ali "nesretne suradnje s neobrazovanim Galilejcima."

Juda nije mogao posve povjerovati da su Učiteljeva moćna djela učinjena snagom kneza vragova, ali on je sada u potpunosti bio uvjeren da Isus neće upotrijebiti svoje moći kao dokaz autoriteta; konačno je bio uvjeren da će Isus dopustiti židovskim vladarima da ga unište, a nije mogao podnijeti ponižavajuću misao da bi bio poistovijećen s pokretom koji je doživio poraz. Odbijao je prihvatiti ideju prividnog neuspjeha. Temeljito je shvaćao čvrstinu karaktera svoga Učitelja i oštrinu tog veličanstvenog i milostivog uma, ali je svejedno osjetio užitak dok se čak i djelomice zabavljao riječima jednog svog rođaka da Isus, dok je bio dobronamjerni fanatik, vjerojatno nije bio sasvim zdrave pameti; da je uvijek djelovao kao čudna i neshvaćena osoba.

4. JUDAS AND THE CHIEF PRIESTS

^{177:4.1 (1924.5)} Shortly after Jesus and John Mark left the camp, Judas Iscariot disappeared from among his brethren, not returning until late in the afternoon. This confused and discontented apostle, notwithstanding his Master's specific request to refrain from entering Jerusalem, went in haste to keep his appointment with Jesus' enemies at the home of Caiaphas the high priest. This was an informal meeting of the Sanhedrin and had been appointed for shortly after ten o'clock that morning. This meeting was called to discuss the nature of the charges which should be lodged against Jesus and to decide upon the procedure to be employed in bringing him before the Roman authorities for the purpose of securing the necessary civil confirmation of the death sentence which they had already passed upon him.

^{177:4.2 (1924.6)} On the preceding day Judas had disclosed to some of his relatives and to certain Sadducean friends of his father's family that he had reached the conclusion that, while Jesus was a well-meaning dreamer and idealist, he was not the expected deliverer of Israel. Judas stated that he would very much like to find some way of withdrawing gracefully from the whole movement. His friends flatteringly assured him that his withdrawal would be hailed by the Jewish rulers as a great event, and that nothing would be too good for him. They led him to believe that he would forthwith receive high honors from the Sanhedrin, and that he would at last be in a position to erase the stigma of his well-meant but "unfortunate association with untaught Galileans."

^{177:4.3 (1924.7)} Judas could not quite believe that the mighty works of the Master had been wrought by the power of the prince of devils, but he was now fully convinced that Jesus would not exert his power in self-aggrandizement; he was at last convinced that Jesus would allow himself to be destroyed by the Jewish rulers, and he could not endure the humiliating thought of being identified with a movement of defeat. He refused to entertain the idea of apparent failure. He thoroughly understood the sturdy character of his Master and the keenness of that majestic and merciful mind, yet he derived pleasure from even the partial entertainment of the suggestion of one of his relatives that Jesus, while he was a well-meaning fanatic, was probably not really sound of mind; that he had always appeared to be a strange and misunderstood person.

I sada, kao nikada prije, Juda je bio neobično ogorčen što mu Isus nikada nije dodijelio položaj od veće časti. Uvijek je cijenio poziciju apostolskog blagajnika, ali sad je počeo osjećati da nije bio cijenjen; da su njegove sposobnosti bile nepriznate. Odjednom je bio pun ogorčenja što su Petar, Jakov i Ivan bili počašćeni bliskim kontaktom s Isusom, i sada je, idući prema domu velikog svećenika, bio riješen poravnati račune s Petrom, Jakovom i Ivanom, više nego što je bio zaokupljen idejom o Isusovoj izdaji. Ali iznad svega, baš tada, javila se nova i dominantna misao koja je sve više rasla u njegovoj svijesti: On je išao da pribavi časti za sebe, a ako se to moglo osigurati dok je istim potezom mogao poravnati račune s onima koji su bili razlog najvećeg razočaranja u njegovom životu, to bolje. Bio je obuzet strašnom zavjerom zbunjenosti, ponosa, očaja i odlučnosti. Tako treba biti jasno da Juda nije bio motiviran novcem kad je krenuo prema Kaifinoj kući da uredi Isusovu izdaju.

Kad je Juda bio nadomak Kaifine kuće, donio je konačnu odluku da napusti Isusa i svoje kolege apostole; i kako je već donio odluku o izdaji nebeskog kraljevstva, bio je odlučan sebi osigurati što je moguće veće počasti i slave kojima se isprva nadao kad je prišao Isusu i novom evanđelju kraljevstva. Svi apostoli su nekoć dijelili ovu ambiciju s Judom, no kako je vrijeme prolazilo naučili su cijeniti istinu i voljeti Isusa, barem više nego što je to Juda uspio učiniti.

Judin rođak je predstavio izdajnika Kaifi i židovskim vladarima i objasnio da je Juda, nakon što je otkrio svoju pogrešku u dopuštanju da ga zavedu Isusova suptilna učenja, dostigao točku gdje se želio javno i službeno odreći svoje povezanosti s Galilejcem i istovremeno tražiti povrat prijašnjeg povjerenja i prijateljstva svoje judejske braće. Taj je govornik dalje objasnio da je Juda spoznao da bi bilo najbolje za mir Izraela ako se Isus stavi u pritvor, te da je, kao dokaz njegova kajanja zbog sudjelovanja u tako lošem pokretu i kao dokaz njegove iskrenosti u povratku Mojsijevim učenjima, došao ponuditi Velikom vijeću svoje usluge i dogovoriti s kapetanom koji je imao nalog za Isusovo uhićenje da se ono obavi tiho, čime bi se izbjegla bilo kakva opasnost od uznemiravanja masa ili nužnost da se uhićenje odgodi za neku priliku poslije Pashe.

177:4.4 (1925.1) And now, as never before, Judas found himself becoming strangely resentful that Jesus had never assigned him a position of greater honor. All along he had appreciated the honor of being the apostolic treasurer, but now he began to feel that he was not appreciated; that his abilities were unrecognized. He was suddenly overcome with indignation that Peter, James, and John should have been honored with close association with Jesus, and at this time, when he was on the way to the high priest's home, he was bent on getting even with Peter, James, and John more than he was concerned with any thought of betraying Jesus. But over and above all, just then, a new and dominating thought began to occupy the forefront of his conscious mind: He had set out to get honor for himself, and if this could be secured simultaneously with getting even with those who had contributed to the greatest disappointment of his life, all the better. He was seized with a terrible conspiracy of confusion, pride, desperation, and determination. And so it must be plain that it was not for money that Judas was then on his way to the home of Caiaphas to arrange for the betrayal of Jesus.

177:4.5 (1925.2) As Judas approached the home of Caiaphas, he arrived at the final decision to abandon Jesus and his fellow apostles; and having thus made up his mind to desert the cause of the kingdom of heaven, he was determined to secure for himself as much as possible of that honor and glory which he had thought would sometime be his when he first identified himself with Jesus and the new gospel of the kingdom. All of the apostles once shared this ambition with Judas, but as time passed they learned to admire truth and to love Jesus, at least more than did Judas.

177:4.6 (1925.3) The traitor was presented to Caiaphas and the Jewish rulers by his cousin, who explained that Judas, having discovered his mistake in allowing himself to be misled by the subtle teaching of Jesus, had arrived at the place where he wished to make public and formal renunciation of his association with the Galilean and at the same time to ask for reinstatement in the confidence and fellowship of his Judean brethren. This spokesman for Judas went on to explain that Judas recognized it would be best for the peace of Israel if Jesus should be taken into custody, and that, as evidence of his sorrow in having participated in such a movement of error and as proof of his sincerity in now returning to the teachings of Moses, he had come to offer himself to the Sanhedrin as one who could so arrange with the captain holding the orders for Jesus' arrest that he could be taken into custody quietly, thus avoiding any danger of stirring up the multitudes or the necessity of postponing his arrest until after the Passover.

Kad je njegov rođak završio s govorom, predstavio je Judu koji je stajući pred velikog svećenika, rekao: "Sve što je moj rođak obećao, ja ću učiniti, ali što ste mi vi spremni dati mi za ovu uslugu?" Čini se da Juda nije bio u stanju razlučiti prezrivi pogled, ako ne i gađenje, na licu otvrdnjelog i taštog Kaife; srce mu je bilo previše obuzeto vlastitom slavom i težnjom za zadovoljstvom samouzvišenja.

A onda je Kaifa pogledao izdajnika i s visoka rekao: "Juda, idi zapovjedniku straže i uredi s njim da dostaviš svog Učitelja nama u ruke večeras ili sutra navečer, a kad ga dostaviš u naše ruke, onda ćeš primiti nagradu za ovu uslugu." Kad je to čuo, Juda je napustio vijeće visokih svećenika i vladara i otišao da se posavjetuje s kapetanom straže velikog hrama da ugovori način na koji je Isus trebao biti uhićen. Juda je znao da je Isus bio odsutan iz tabora i nije znao kad se trebao vratiti te večeri, tako da su između sebe dogovorili da ga uhite sljedeću večer (u četvrtak) nakon što se žitelji Jeruzalema i gosti hodočasnici povuku na počinak.

Juda se vratio svojim suradnicima u tabor opijen mislima o veličini i slavi kakvima se nije dugo bavio. On je prišao Isusu u nadi se da će tako postati važna osoba u novom kraljevstvu. Napokon je shvatio da neće biti novog kraljevstva, barem ne onakvog kakvo je on očekivao. A Juda je uživao u tome što je tako pametno smislio način na koji može ublažiti svoje razočaranje što nije uspio postići slavu u očekivanom novom kraljevstvu, za neodložnu realizaciju časti i nagrade u starom poretku za koji je sada vjerovao da će preživjeti i za koji je bio siguran da će uništiti Isusa i sve što je ovaj predstavljao. U svom krajnjem motivu svjesne namjere, Judina izdaja Isusa je kukavički čin sebičnog dezertera čija je jedina misao bila njegova vlastita sigurnost i veličanje, bez obzira što bi to značilo njegovom Učitelju i njegovim bivšim suradnicima.

Ali ovo nije bilo ništa novo. Juda je već dugo bio zaokupljen ovom svjesnom, ustrajnom, osvetoljubivom svijesti postupne izgradnje u svome umu i nakupljanja u svome srcu, mržnje i zlih želja za izdajom i osvetom. Isus je volio Judu i ukazivao mu povjerenje kao i svim drugim apostolima, ali Juda nije uspio razviti odano povjerenje i doživjeti bezrezervnu ljubav zauzvrat. A kako opasna može biti ambicija ako je u potpunosti usmjerena na sebični interes, ako je nadahnuta dubokom mrzovoljnom i dugo potiskivanom željom za osvetom! Razočaranje može imati katastrofalne posljedice u životu glupih ljudi koji, nakon što učvrste svoj pogled na

177:4.7 (1925.4) When his cousin had finished speaking, he presented Judas, who, stepping forward near the high priest, said: "All that my cousin has promised, I will do, but what are you willing to give me for this service?" Judas did not seem to discern the look of disdain and even disgust that came over the face of the hardhearted and vainglorious Caiaphas; his heart was too much set on self-glory and the craving for the satisfaction of self-exaltation.

177:4.8 (1926.1) And then Caiaphas looked down upon the betrayer while he said: "Judas, you go to the captain of the guard and arrange with that officer to bring your Master to us either tonight or tomorrow night, and when he has been delivered by you into our hands, you shall receive your reward for this service." When Judas heard this, he went forth from the presence of the chief priests and rulers and took counsel with the captain of the temple guards as to the manner in which Jesus was to be apprehended. Judas knew that Jesus was then absent from the camp and had no idea when he would return that evening, and so they agreed among themselves to arrest Jesus the next evening (Thursday) after the people of Jerusalem and all of the visiting pilgrims had retired for the night.

177:4.9 (1926.2) Judas returned to his associates at the camp intoxicated with thoughts of grandeur and glory such as he had not had for many a day. He had enlisted with Jesus hoping some day to become a great man in the new kingdom. He at last realized that there was to be no new kingdom such as he had anticipated. But he rejoiced in being so sagacious as to trade off his disappointment in failing to achieve glory in an anticipated new kingdom for the immediate realization of honor and reward in the old order, which he now believed would survive, and which he was certain would destroy Jesus and all that he stood for. In its last motive of conscious intention, Judas's betrayal of Jesus was the cowardly act of a selfish deserter whose only thought was his own safety and glorification, no matter what might be the results of his conduct upon his Master and upon his former associates.

177:4.10 (1926.3) But it was ever just that way. Judas had long been engaged in this deliberate, persistent, selfish, and vengeful consciousness of progressively building up in his mind, and entertaining in his heart, these hateful and evil desires of revenge and disloyalty. Jesus loved and trusted Judas even as he loved and trusted the other apostles, but Judas failed to develop loyal trust and to experience wholehearted love in return. And how dangerous ambition can become when it is once wholly wedded to self-seeking and supremely motivated by sullen and long-suppressed vengeance! What a crushing thing is disappointment in the lives of those foolish

sjenovite i prolazne privlačnosti vremena, postanu slijepi pred višim i stvarnijim postignućima trajnih tekovina vječnih svjetova božanskih vrijednosti i istinskih duhovnih stvarnosti. Juda je tražio svjetovnu čast u svom umu i zavolio je tu težnju cijelim svojim srcem; drugi apostoli su isto tako tražili ove svjetovne časti u svojim mislima, ali srcem su voljeli Isusa i davali sve od sebe da nauče voljeti istine koje ih je učio.

Juda to nije uviđao u tom trenutku, ali on je podsvjesno kritizirao Isusa od dana kad je Herod pogubio Ivana Krstitelja. Duboko u svom srcu Juda je uvijek zamjerao činjenicu da Isus nije spasio Ivana. Ne zaboravite da je Juda prvo bio Ivanov učenik, prije nego što je postao Isusov sljedbenik. A sva ova akumulacija ljudskog jada i gorkog razočaranja koju je Juda prikupio u svojoj duši u vidu mržnje, je bila dobro organizirana u njegovoj podsvijesti i spremna da poraste i da ga cijelog proguta nakon što se usudi izgubiti podršku svoje braće, dok se u isto vrijeme izlaže luskavim insinucijama i suptilnom podsmijehu Isusovih neprijatelja. Svaki put kad je Juda dopustio svojim nadama da se vinu u visine i kada je Isus učinio ili rekao nešto što ih je razbilo u paramparčad, u Judinu srcu bi uvijek ostao ožiljak gorke ozlojađenosti; a kako su se ti ožiljci množili to je srce, koje je tako često bilo ranjeno, izgubilo svaku pravu naklonost prema onome koji je nanio ova neprijatna iskustva ovoj dobronamjernoj ali kukavičkoj i egocentričnoj ličnosti. Juda to nije uviđao, ali on je bio kukavica. U skladu s tim je uvijek bio sklon pripisati ovaj kukavičluk Isusu kao razlog zašto Isus nije htio pribaviti moć i slavu koja mu je očito bila na dohvat ruke. A svaki smrtni čovjek dobro zna kako ljubav, čak i ako je jednom bila iskrena, može da se pretvori u stvarnu mržnju kroz razočaranje, ljubomoru i dugotrajnu ljutnju.

Na kraju su svećenički glavari i starješine mogli odahnuti na nekoliko sati. Više nisu morali uhititi Isusa u javnosti, a Judina uloga izdajnika i saveznika je obećavala da Isus neće izmaći njihovoj nadležnosti kao što je učinio više puta u prošlosti.

5. POSLJEDNJI ZAJEDNIČKI SAT

Budući da je bila srijeda, ova je noć u taboru bila vrijeme druženja. Gospodin je nastojao oraspoložiti svoje potištene apostole, ali to je bilo gotovo nemoguće učiniti. Svi su počeli shvaćati da pred njima stoje neprijatni i teški događaji. Nije ih razvedrilo ni kad se Učitelj osvrnuo na mnoge

persons who, in fastening their gaze on the shadowy and evanescent allurements of time, become blinded to the higher and more real achievements of the everlasting attainments of the eternal worlds of divine values and true spiritual realities. Judas craved worldly honor in his mind and grew to love this desire with his whole heart; the other apostles likewise craved this same worldly honor in their minds, but with their hearts they loved Jesus and were doing their best to learn to love the truths which he taught them.

^{177:4.11 (1926.4)} Judas did not realize it at this time, but he had been a subconscious critic of Jesus ever since John the Baptist was beheaded by Herod. Deep down in his heart Judas always resented the fact that Jesus did not save John. You should not forget that Judas had been a disciple of John before he became a follower of Jesus. And all these accumulations of human resentment and bitter disappointment which Judas had laid by in his soul in habiliments of hate were now well organized in his subconscious mind and ready to spring up to engulf him when he once dared to separate himself from the supporting influence of his brethren while at the same time exposing himself to the clever insinuations and subtle ridicule of the enemies of Jesus. Every time Judas allowed his hopes to soar high and Jesus would do or say something to dash them to pieces, there was always left in Judas's heart a scar of bitter resentment; and as these scars multiplied, presently that heart, so often wounded, lost all real affection for the one who had inflicted this distasteful experience upon a well-intentioned but cowardly and self-centered personality. Judas did not realize it, but he was a coward. Accordingly was he always inclined to assign to Jesus cowardice as the motive which led him so often to refuse to grasp for power or glory when they were apparently within his easy reach. And every mortal man knows full well how love, even when once genuine, can, through disappointment, jealousy, and long-continued resentment, be eventually turned into actual hate.

^{177:4.12 (1927.1)} At last the chief priests and elders could breathe easily for a few hours. They would not have to arrest Jesus in public, and the securing of Judas as a traitorous ally insured that Jesus would not escape from their jurisdiction as he had so many times in the past.

5. THE LAST SOCIAL HOUR

^{177:5.1 (1927.2)} Since it was Wednesday, this evening at the camp was a social hour. The Master endeavored to cheer his downcast apostles, but that was well-nigh impossible. They were all beginning to realize that disconcerting and crushing events were impending. They could not

godine njihova znamenitog i prijateljskog druženja. Isus je pažljivo upitao o obiteljima svih apostola i gledajući prema Davidu Zebedejevom, pitao da li se netko nedavno čuo s njegovom majkom, najmlađom sestrom ili drugim članovima obitelji. David je spustio pogled; bojao se odgovoriti.

Isus je ovom prilikom upozorio svoje učenike da se čuvaju potpore narodnih masa. Pozvao se na svoja ranija iskustva u Galileji kad su ih dugo vremena oduševljeno slijedile velike gomile ljudi koje su se onda s jednakom žestinom okrenule protiv njih, a zatim vratile svom bivšem načinu vjerovanja i življenja. A onda je rekao: "I tako si ne smijete dopustiti da vas zavaraju narodne mase koje su nas slušale u hramu i naočigled vjerovale našim učenjima. Ova mnoštva saslušaju istinu i u nju vjeruju površno svojim umovima, ali samo mali broj dopušta da riječ istine prodre u njihovo srce i da pusti živo korijenje. Na one koji poznaju evanđelje samo u umu, a koji ga nisu doživjeli u srcu, ne možete računati za pomoć u stvarnim problemima. Kad se vladari Židova dogovore uništiti Sina Čovječjeg, i kad mu jednodušno zadaju udarac, vidjet ćete kako mnoštvo bilo bježi u očaju ili inače stoji u tihom čuđenju, dok ovi suludi i zaslijepljeni vladari vode učitelje evanđelja u smrt. A onda, kad se nađete usred nedaća i progona, drugi će se ljudi razići za koje ste mislili da vole istinu, a neki će vas napustiti i odreći se evanđelja. Neki koji su nam bili vrlo bliski su već odlučili da nas napuste. Danas ste se odmarali u pripremi za vremena koja su pred nama. Pazite se, dakle, i molite se da sutra nađete snage za dane koji su tek pred nama."

Atmosfera u taboru je bila puna neobjašnjive napetosti. Glasnici su nečujno dolazili i odlazili, komunicirajući samo s Davidom Zebedejevom. Prije kraja večeri, određene osobe su znale da je Lazar u žurbi pobjegao iz Betanije. Ivan Marko je bio zlosudno tih po povratku u tabor, iako je proveo cijeli dan u društvu Učitelja. Svaki pokušaj da ga navedu na razgovor samo je jasno naznačio da mu je Isus rekao da ništa ne govori.

Čak ih je plašilo i Učiteljevo veselje i njegova neobična društvenost. Svi su osjećali kako ih već zahvaća silna osamljenost koja je došla s iznenadnom naglošću i neizbježnim užasom. Nejasno su osjećali što je dolazilo, a nitko se nije osjećao spremnim da se suoči s iskušenjem. Učitelj je bio odsutan cijeli dan; strahovito im je nedostajao.

be cheerful, even when the Master recounted their years of eventful and loving association. Jesus made careful inquiry about the families of all of the apostles and, looking over toward David Zebedee, asked if anyone had heard recently from his mother, his youngest sister, or other members of his family. David looked down at his feet; he was afraid to answer.

177:5.2 (1927.3) This was the occasion of Jesus' warning his followers to beware of the support of the multitude. He recounted their experiences in Galilee when time and again great throngs of people enthusiastically followed them around and then just as ardently turned against them and returned to their former ways of believing and living. And then he said: "And so you must not allow yourselves to be deceived by the great crowds who heard us in the temple, and who seemed to believe our teachings. These multitudes listen to the truth and believe it superficially with their minds, but few of them permit the word of truth to strike down into the heart with living roots. Those who know the gospel only in the mind, and who have not experienced it in the heart, cannot be depended upon for support when real trouble comes. When the rulers of the Jews reach an agreement to destroy the Son of Man, and when they strike with one accord, you will see the multitude either flee in dismay or else stand by in silent amazement while these maddened and blinded rulers lead the teachers of the gospel truth to their death. And then, when adversity and persecution descend upon you, still others who you think love the truth will be scattered, and some will renounce the gospel and desert you. Some who have been very close to us have already made up their minds to desert. You have rested today in preparation for those times which are now upon us. Watch, therefore, and pray that on the morrow you may be strengthened for the days that are just ahead."

177:5.3 (1927.4) The atmosphere of the camp was charged with an inexplicable tension. Silent messengers came and went, communicating with only David Zebedee. Before the evening had passed, certain ones knew that Lazarus had taken hasty flight from Bethany. John Mark was ominously silent after returning to camp, notwithstanding he had spent the whole day in the Master's company. Every effort to persuade him to talk only indicated clearly that Jesus had told him not to talk.

177:5.4 (1928.1) Even the Master's good cheer and his unusual sociability frightened them. They all felt the certain drawing upon them of the terrible isolation which they realized was about to descend with crashing suddenness and inescapable terror. They vaguely sensed what was coming, and none felt prepared to face the test. The Master had been away all day; they had missed him tremendously.

Ova je srijeda uveče bila najniža oseka njihova duhovnog stanja do stvarnog trenutka Učiteljeve smrti. Iako je sljedeći dan bio još bliže tragičnom petku, on je ipak bio s njima i tako su proživjeli te tjeskobne sate s više dostojanstva.

Bilo je to malo prije ponoći kad je Isus, znajući da je to bila posljednja noć koju će prespavati sa svojom odabranom obitelji na zemlji, raspuštajući ih na spavanje rekao: "Idite na počinak, moja braćo, i ostanite u miru do jutra, a sutra je još jedan dan kad ćemo raditi Očevu volju i iskusiti radost u saznanju da smo njegovi sinovi."

177:5.5 (1928.2) This Wednesday evening was the low-tide mark of their spiritual status up to the actual hour of the Master's death. Although the next day was one more day nearer the tragic Friday, still, he was with them, and they passed through its anxious hours more gracefully.

177:5.6 (1928.3) It was just before midnight when Jesus, knowing this would be the last night he would ever sleep through with his chosen family on earth, said, as he dispersed them for the night: "Go to your sleep, my brethren, and peace be upon you till we rise on the morrow, one more day to do the Father's will and experience the joy of knowing that we are his sons."

POGLAVLJE 178. POSLJEDNJI DAN U TABORU

⇨ 177

Knjiga Urantije

179 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 178 POSLJEDNJI DAN U TABORU

Sekcije

Uvod

1. GOVOR O SINSTVU I DRŽAVLJANSTVU
2. NAKON PODNEVNOG OBROKA
3. NA PUTU NA VEČERU

PAPER 178 LAST DAY AT THE CAMP

SECTIONS

Introduction

1. Discourse on Sonship and Citizenship
2. After the Noontime Meal
3. On the Way to the Supper

Uvod

ISUS je planirao provesti ovaj četvrtak - svoj posljednji slobodni dan na zemlji kao utjelovljeni božanski Sin - sa svojim apostolima i s nekolicinom vjernih i odanih sljedbenika. Ubrzo nakon doručka ovog predivnog jutra, Učitelj ih je poveo na osamljeno mjesto nedaleko od tabora, gdje ih je poučavao o mnogim novim istinama. Iako je Isus ovom prilikom održao i druga predavanja u ranim večernjim satima, ovaj posljednjepodnevni govor je njegovo oproštajno obraćanje njegovim apostolima i odabranim učenicima - kako Židovima tako i poganima. Dvanaestorica su svi bili prisutni izuzev Jude. Petar i nekolicina apostola su primijetili njegovu odsutnost i neki od njih su mislili da ga je Isus poslao u grad da obavi neki posao, eventualno da uredi detalje oko nadolazeće proslave Pashe. Juda se nije vratio u tabor do sredine podneva, nedugo prije nego što je Isus poveo dvanaesticu u Jeruzalem da blaguju Posljednju večeru.

1. GOVOR O SINSTVU I DRŽAVLJANSTVU

Isus je razgovarao s pedesetak svojih vjernih sljedbenika gotovo dva sata i odgovarao na mnoga

INTRODUCTION

178:0.1 (1929.1) JESUS planned to spend this Thursday, his last free day on earth as a divine Son incarnated in the flesh, with his apostles and a few loyal and devoted disciples. Soon after the breakfast hour on this beautiful morning, the Master led them to a secluded spot a short distance above their camp and there taught them many new truths. Although Jesus delivered other discourses to the apostles during the early evening hours of the day, this talk of Thursday forenoon was his farewell address to the combined camp group of apostles and chosen disciples, both Jews and gentiles. The twelve were all present save Judas. Peter and several of the apostles remarked about his absence, and some of them thought Jesus had sent him into the city to attend to some matter, probably to arrange the details of their forthcoming celebration of the Passover. Judas did not return to the camp until midafternoon, a short time before Jesus led the twelve into Jerusalem to partake of the Last Supper.

1. DISCOURSE ON SONSHIP AND CITIZENSHIP

178:1.1 (1929.2) Jesus talked to about fifty of his trusted followers for almost two hours and

njihova pitanja o odnosu nebeskog kraljevstva s kraljevstvima ovoga svijeta i o donosu Božjeg sina naspram državljanstva u zemaljskim vladama. Ovaj govor, zajedno s odgovorima na njihova pitanja, ovako se može sažeti i izraziti suvremenim jezikom:

Kraljevstva ovoga svijeta, koja su materijalna, često nalaze neophodnim upotrijebiti fizičku silu u sprovedbi svojih zakona i održavanju reda. U kraljevstvu nebeskom iskreni vjernici neće posezati za fizičkom silom. Kraljevstvo nebesko, kao duhovno bratstvo sinova Božjih koji su rođeni u duhu, može biti proglašeno samo snagom duha. Ova razlika u pristupu upućuje na odnose između kraljevstva vjernika prema kraljevstvima svjetovnih vlada i ne oduzima pravo društvenim skupinama vjernika da održavaju red u njihovim redovima i da sprovedu disciplinu nad njihovim buntovnim i nedostojnim članovima.

Nije nespojivo da čovjek bude sin u duhovnom kraljevstvu i u isto vrijeme državljanin u svjetovnoj ili civilnoj vladi. Vjernikova je dužnost dati Cezaru ono što je Cezarovo, a Bogu ono što je Božje. Tu ne može biti bilo kakvog nesuglasja između ova dva zahtjeva od kojih je jedan materijalan a drugi duhovan, osim ako se Cezar usudi uzurpirati isključiva prava Boga i tražiti da se duhovna počast i vrhovno obožavanje daju njemu. U tom slučaju ćete obožavati jedino Boga, dok ćete nastojati prosvjeteliti takve zavedene svjetovne vladare i na taj način ih navesti na priznavanje Oca na nebu. Nemojte iskazivati duhovno obožavanje svjetovnim vladarima; i nemojte upotrijebiti fizičke sile kojima se služe zemaljske vlade - čiji vladari nekom prilikom mogu postati vjernici - u radu na promicanju misije duhovnog kraljevstva.

To što ste sinovi u kraljevstvu, sa stajališta progresivne civilizacije, treba vam pomoći da postanete idealni građani kraljevstva ovoga svijeta, s obzirom da su bratstvo i služenje temelji evanđelja kraljevstva. Poziv ljubavi duhovnog kraljevstva treba biti učinkoviti razarač mržnje bezvernih i ratobornih građana zemaljskih kraljevstava. Ali ti materijalistički nastrojeni sinovi koji žive u tami, nikada neće znati o vašem duhovnom svjetlu istine osim ako im se približite s tom nesebičnom društvenom službom koja je prirodni rezultat plodova duha u životnom iskustvu svakog individualnog vjernika.

Kao smrtni i materijalni ljudi, vi ste doista građani zemaljskih kraljevstava i trebate biti dobri građani, samim tim što ste postali ponovo rođeni sinovi duha nebeskog kraljevstva. S obzirom da

answered a score of questions regarding the relation of the kingdom of heaven to the kingdoms of this world, concerning the relation of sonship with God to citizenship in earthly governments. This discourse, together with his answers to questions, may be summarized and restated in modern language as follows:

178:1.2 (1929.3) The kingdoms of this world, being material, may often find it necessary to employ physical force in the execution of their laws and for the maintenance of order. In the kingdom of heaven true believers will not resort to the employment of physical force. The kingdom of heaven, being a spiritual brotherhood of the spirit-born sons of God, may be promulgated only by the power of the spirit. This distinction of procedure refers to the relations of the kingdom of believers to the kingdoms of secular government and does not nullify the right of social groups of believers to maintain order in their ranks and administer discipline upon unruly and unworthy members.

178:1.3 (1929.4) There is nothing incompatible between sonship in the spiritual kingdom and citizenship in the secular or civil government. It is the believer's duty to render to Caesar the things which are Caesar's and to God the things which are God's. There cannot be any disagreement between these two requirements, the one being material and the other spiritual, unless it should develop that a Caesar presumes to usurp the prerogatives of God and demand that spiritual homage and supreme worship be rendered to him. In such a case you shall worship only God while you seek to enlighten such misguided earthly rulers and in this way lead them also to the recognition of the Father in heaven. You shall not render spiritual worship to earthly rulers; neither should you employ the physical forces of earthly governments, whose rulers may sometime become believers, in the work of furthering the mission of the spiritual kingdom.

178:1.4 (1930.1) Sonship in the kingdom, from the standpoint of advancing civilization, should assist you in becoming the ideal citizens of the kingdoms of this world since brotherhood and service are the cornerstones of the gospel of the kingdom. The love call of the spiritual kingdom should prove to be the effective destroyer of the hate urge of the unbelieving and war-minded citizens of the earthly kingdoms. But these material-minded sons in darkness will never know of your spiritual light of truth unless you draw very near them with that unselfish social service which is the natural outgrowth of the bearing of the fruits of the spirit in the life experience of each individual believer.

178:1.5 (1930.2) As mortal and material men, you are indeed citizens of the earthly kingdoms, and you should be good citizens, all the better for having become reborn spirit sons of the heavenly

ste sinovi nebeskog kraljevstva koji su prosvijetljeni vjerom i oslobođeni duhom, suočeni ste se s dvostrukom odgovornošću dužnosti prema čovjeku i dužnosti prema Bogu dok dobrovoljno preuzimate treću i svetu obvezu: služnje bratstvu vjernika koji poznaju Boga.

Ne možete iskazati obožavanje svojim vremenskim vladarima i ne trebate upotrijebiti sekularnu moć u promicanju duhovnog kraljevstva; ali trebate ispoljiti jednako pravednu službu ljubavi prema vjernicima i nevjernicima. U evanđelju kraljevstva počiva moćni Duh Istine koji će uskoro izliti na svako tijelo. Plodovi Duha - vaša iskrena služba utemeljena na ljubavi - su snažna društvena poluga za podizanje ljudskih rasa iz tame, a taj Duh Istine služi kao uporište ovoj poluzi koje uvećava vaše moći.

Pokažite mudrost i oštroumnost u poslovanju s civilnim vladarima koji nisu vjernici. Uposlite diskreciju i pokažite se stručnjacima u izgladivanju manjih nesuglasica i sitnih nesporazuma. Na svaki mogući način - u svemu izuzev svoje duhovne odanosti vladarima svemira - nastojte živjeti u miru sa svim ljudima. Uvijek budite mudri kao zmijske i bezazleni kao golubovi.

To će vas učiniti boljim građanima svjetovnih vlada kada postanete prosvijetljeni sinovi kraljevstva; tako će i vladari zemaljskih vlada postati bolji vladari civilnih poslova kada prihvate vjerovanje u ovo evanđelje nebeskog kraljevstva. Nesebično služenje čovjeku i inteligentno štovanje Boga trebaju učiniti svakog vjernika u kraljevstvo boljim svjetskim građaninom, dok iskreno državljanstvo i iskrena odanost čovjekovoj vremenskoj dužnosti trebaju pomoći takvom građaninu da se lakše odazove duhovnom pozivu da bude Božji sin nebeskog kraljevstva.

Sve dok vladari zemaljskih vlada nastoje biti religiozni diktatori, vi koji vjerujete u ovo evanđelje možete očekivati samo nevolje, progone, pa čak i smrt. No, ovo će svjetlo koje budete donijeli svijetu, kao i način na koji ćete trpjeti i umrijeti za ovo evanđelje kraljevstva, sami po sebi na kraju rasvijetliti cijeli svijet i voditi postupnom odvajanju politike i religije. Ustrajno propovijedanje ovoga evanđelja kraljevstva će jednoga dana donijeti svim narodima novo i nevjerojatno oslobođenje, intelektualnu slobodu i religioznu emancipaciju.

U nadolazećim progonima pred onima koji mrze ovo evanđelje radosti i slobode, vi ćete rasti i kraljevstvo će napredovati. Ali, bit ćete u velikoj opasnosti u kasnijim dobima, kada većina bude dobro govorila o vjernicima u kraljevstvu i kada mnogi na visokim pozicijama nominalno prihvate

kingdom. As faith-enlightened and spirit-liberated sons of the kingdom of heaven, you face a double responsibility of duty to man and duty to God while you voluntarily assume a third and sacred obligation: service to the brotherhood of God-knowing believers.

178:1.6 (1930.3) You may not worship your temporal rulers, and you should not employ temporal power in the furtherance of the spiritual kingdom; but you should manifest the righteous ministry of loving service to believers and unbelievers alike. In the gospel of the kingdom there resides the mighty Spirit of Truth, and presently I will pour out this same spirit upon all flesh. The fruits of the spirit, your sincere and loving service, are the mighty social lever to uplift the races of darkness, and this Spirit of Truth will become your power-multiplying fulcrum.

178:1.7 (1930.4) Display wisdom and exhibit sagacity in your dealings with unbelieving civil rulers. By discretion show yourselves to be expert in ironing out minor disagreements and in adjusting trifling misunderstandings. In every possible way — in everything short of your spiritual allegiance to the rulers of the universe — seek to live peaceably with all men. Be you always as wise as serpents but as harmless as doves.

178:1.8 (1930.5) You should be made all the better citizens of the secular government as a result of becoming enlightened sons of the kingdom; so should the rulers of earthly governments become all the better rulers in civil affairs as a result of believing this gospel of the heavenly kingdom. The attitude of unselfish service of man and intelligent worship of God should make all kingdom believers better world citizens, while the attitude of honest citizenship and sincere devotion to one's temporal duty should help to make such a citizen the more easily reached by the spirit call to sonship in the heavenly kingdom.

178:1.9 (1930.6) So long as the rulers of earthly governments seek to exercise the authority of religious dictators, you who believe this gospel can expect only trouble, persecution, and even death. But the very light which you bear to the world, and even the very manner in which you will suffer and die for this gospel of the kingdom, will, in themselves, eventually enlighten the whole world and result in the gradual divorcement of politics and religion. The persistent preaching of this gospel of the kingdom will some day bring to all nations a new and unbelievable liberation, intellectual freedom, and religious liberty.

178:1.10 (1931.1) Under the soon-coming persecutions by those who hate this gospel of joy and liberty, you will thrive and the kingdom will prosper. But you will stand in grave danger in subsequent times when most men will speak well of kingdom believers and many in high places nominally

evanđelje nebeskog kraljevstva. Naučite bitivjerni kraljevstvu čak i u vrijeme mira i blagostanja. Ne dovodite u iskušenje svoje anđele čuvare da vas povedu mučnim stazama kako bi disciplinom ljubavi spasili vaše duše od lagodnosti staze manjeg otpora.

Zapamtite da ste opunomoćeni propovijedati ovo evanđelje kraljevstva - čovjekovu vrhovnu želju da vrši Očevu volju i vrhovnu radost onoga koji postaje Božji sin po vjeri - i da ne smijete dopustiti da vas išta odvraća od vaše predanosti ovoj obvezi. Neka cijelo čovječanstvo izvuče korist iz obilja vaše brižne duhovne službe, prosvjetljujućeg intelektualnog zajedništva i inspirativne društvene službe; ali niti jedan od tih humanitarnih radova - čak ni svi zajedno - ne smiju zauzeti mjesto naviještanja evanđelja. Te moćne službe su društveni nusproizvodi moćnije i uzvišenije službe i preobrazbe koju živući Duh Istine sprovodi u srcu vjernika u kraljevstvo i osobne spoznaje da vjera čovjeka koji je rođen u duhu daje jamstvo živućem zajedništvu s vječnim Bogom.

Nemojte nastojati proglasiti istinu ili uspostaviti pravdu snagom civilnih vlasti ili donošenjem svjetovnih zakona. Uvijek trebate nastojati uvjeriti ljudske umove, ali nikad ih ne pokušavajte prinuditi. Ne smijete zaboraviti veliki zakon ljudskog poštenja koji sam vas učio u njegovom pozitivnom obliku: Kako želite da vam ljudi čine, činite i vi njima tako.

Kada je vjernik u kraljevstvo pozvan da služi u civilnoj vladi, neka vrši takvu službu kao sekularni državljani te vlade, iako takav vjernik treba pokazati u svojoj civilnoj službi sve uobičajene značajke državljanstva unaprijedene duhovnim prosvjetljenjem oplemenjujuće veze smrtnikova uma s duhom vječnog Boga koji živi u čovjeku. Ako se neki nevjernik može kvalificirati kao viši civilni službenik, tada se trebate ozbiljno pitati jesu li korijeni istine u vašem srcu presušili od nedostatka živih voda duhovnog zajedništva u kombinaciji s društvenim služenjem. Čovjekova svijest da je dijete Boga treba vitalizirati sveukupnu životnu službu svakog muškarca, žene i djeteta s ovim moćnim stimulusom svim urođenim moćima ljudske ličnosti.

Nemojte biti pasivni mistici ili beskičmeni asketi; nemojte postati sanjalice ili besciljni ljudi koji se lijeno oslanjaju u neku fiktivnu Providnost za osiguranje životnih potreptina. Doista morate biti blagi u svom poslovanju sa zabludjelim smrtnicima, strpljivi u svom odnosu s neukima i uzdržljivi pred provokacijom; a isto tako trebate biti

accept the gospel of the heavenly kingdom. Learn to be faithful to the kingdom even in times of peace and prosperity. Tempt not the angels of your supervision to lead you in troublous ways as a loving discipline designed to save your ease-drifting souls.

178:1.11 (1931.2) Remember that you are commissioned to preach this gospel of the kingdom — the supreme desire to do the Father's will coupled with the supreme joy of the faith realization of sonship with God — and you must not allow anything to divert your devotion to this one duty. Let all mankind benefit from the overflow of your loving spiritual ministry, enlightening intellectual communion, and uplifting social service; but none of these humanitarian labors, nor all of them, should be permitted to take the place of proclaiming the gospel. These mighty ministrations are the social by-products of the still more mighty and sublime ministrations and transformations wrought in the heart of the kingdom believer by the living Spirit of Truth and by the personal realization that the faith of a spirit-born man confers the assurance of living fellowship with the eternal God.

178:1.12 (1931.3) You must not seek to promulgate truth nor to establish righteousness by the power of civil governments or by the enactment of secular laws. You may always labor to persuade men's minds, but you must never dare to compel them. You must not forget the great law of human fairness which I have taught you in positive form: Whatsoever you would that men should do to you, do even so to them.

178:1.13 (1931.4) When a kingdom believer is called upon to serve the civil government, let him render such service as a temporal citizen of such a government, albeit such a believer should display in his civil service all of the ordinary traits of citizenship as these have been enhanced by the spiritual enlightenment of the ennobling association of the mind of mortal man with the indwelling spirit of the eternal God. If the unbeliever can qualify as a superior civil servant, you should seriously question whether the roots of truth in your heart have not died from the lack of the living waters of combined spiritual communion and social service. The consciousness of sonship with God should quicken the entire life service of every man, woman, and child who has become the possessor of such a mighty stimulus to all the inherent powers of a human personality.

178:1.14 (1931.5) You are not to be passive mystics or colorless ascetics; you should not become dreamers and drifters, supinely trusting in a fictitious Providence to provide even the necessities of life. You are indeed to be gentle in your dealings with erring mortals, patient in your intercourse with ignorant men, and forbearing

hrabri u obrani pravednosti, moćni u objavi istine i agresivni u propovijedanju ovog evanđelja kraljevstva, čak i do krajeva zemlje.

Ovo evanđelje kraljevstva je živuća istina. Rekao sam vam da je ono kao kvasac u tijestu, kao gorušičino zrno; a sad vam kažem da je ono kao sjeme živog bića koje se prenosi iz generacije u generaciju i dok ostaje isto živuće sjeme, nepogrešivo poprima nove manifestacije i prihvatljivo raste u kanalima nove prilagodbe posebnim potrebama i uvjetima svake nove generacije. Otkrivenje koje sam objavio je *živuće otkrivenje* i želim da ono rodi odgovarajućim plodovima u svakoj individui i u svakoj generaciji u skladu sa zakonima duhovnog rasta, napredovanja i adaptivnog razvoja. Iz generacije u generaciju ovo evanđelje mora pokazati sve veću vitalnost i ispoljiti sve veću dubinu duhove moći. Ne smijete dopustiti da ono postane tek sveto sjećanje, puko predanje o meni i vremenu u kojem živimo.

Ne zaboravite: Mi nikada nismo izravno napali osobe ili autoritet onih koji sjede u Mojsijevoj stolici; jedino smo im ponudili novo svjetlo, koje su oni tako odlučno odbacili. Napali smo ih samo obznanjivanjem njihove duhovne pronevjere istina koje navodno uče i čuvaju. Sukobili smo se s ovim akreditiranim vođama i priznatim vladarima samo kad su oni izravno stali na put propovijedanju evanđelja kraljevstva sinovima ljudi. Čak i sada, nismo mi ti koji napadaju njih, već su oni ti koji traže naše uništenje. Ne zaboravite da ste primili nalog da propovijedate samo dobre vijesti. Nemojte napadati stare metode; umjesto toga, vješto stavite kvasac nove istine u stara vjerovanja. Neka Duh Istine obavi svoj vlastiti posao. Neka kontroverzije nastupe samo kada oni koji preziru istinu pokušaju nametnuti istinu vama. No, ako vas neki tvrdoglavi nevjernik napadne, ne oklijevajte stati u energičnu obranu istine koja vas je spasila i posvetila.

U svim nestalnostima života, ne zaboravite uvijek voljeti jedni druge. Nemojte se zapinjati s ljudima, čak ni s nevjernicima. Pokažite milost čak i onima koji vas podmuklo zlostavljaju. Pokažite se vjernim građanima, poštenim obrtnicima, pouzdanim susjedima, predanim rođacima, razboritim roditeljima i iskrenim vjernicima u bratstvu Očevog kraljevstva. I moj duh će biti s vama, sada i do kraja svijeta.

Kada je Isus završio svoj nauk, bilo je skoro jedan sat i odmah su se vratili u tabor, gdje su ih

under provocation; but you are also to be valiant in defense of righteousness, mighty in the promulgation of truth, and aggressive in the preaching of this gospel of the kingdom, even to the ends of the earth.

178:1.15 (1931.6) This gospel of the kingdom is a living truth. I have told you it is like the leaven in the dough, like the grain of mustard seed; and now I declare that it is like the seed of the living being, which, from generation to generation, while it remains the same living seed, unfailingly unfolds itself in new manifestations and grows acceptably in channels of new adaptation to the peculiar needs and conditions of each successive generation. The revelation I have made to you is a *living revelation*, and I desire that it shall bear appropriate fruits in each individual and in each generation in accordance with the laws of spiritual growth, increase, and adaptative development. From generation to generation this gospel must show increasing vitality and exhibit greater depth of spiritual power. It must not be permitted to become merely a sacred memory, a mere tradition about me and the times in which we now live.

178:1.16 (1932.1) And forget not: We have made no direct attack upon the persons or upon the authority of those who sit in Moses' seat; we only offered them the new light, which they have so vigorously rejected. We have assailed them only by the denunciation of their spiritual disloyalty to the very truths which they profess to teach and safeguard. We clashed with these established leaders and recognized rulers only when they threw themselves directly in the way of the preaching of the gospel of the kingdom to the sons of men. And even now, it is not we who assail them, but they who seek our destruction. Do not forget that you are commissioned to go forth preaching only the good news. You are not to attack the old ways; you are skillfully to put the leaven of new truth in the midst of the old beliefs. Let the Spirit of Truth do his own work. Let controversy come only when they who despise the truth force it upon you. But when the willful unbeliever attacks you, do not hesitate to stand in vigorous defense of the truth which has saved and sanctified you.

178:1.17 (1932.2) Throughout the vicissitudes of life, remember always to love one another. Do not strive with men, even with unbelievers. Show mercy even to those who spitefully abuse you. Show yourselves to be loyal citizens, upright artisans, praiseworthy neighbors, devoted kinsmen, understanding parents, and sincere believers in the brotherhood of the Father's kingdom. And my spirit shall be upon you, now and even to the end of the world.

178:1.18 (1932.3) When Jesus had concluded his teaching, it was almost one o'clock, and they

David i njegovi suradnici čekali s pripravljenim ručkom.

immediately went back to the camp, where David and his associates had lunch ready for them.

2. NAKON PODNEVNOG OBROKA

Tek je nekolicina Učiteljevih slušatelja bila u stanju shvatiti čak i dio njegovog prijedpodnevnog obraćanja. Od svih koji su ga čuli, najviše su shvatili Grci. Čak su i jedanaestorica apostola bili zbunjeni s njegovim aluzijama na buduće političko kraljevstvo i buduće generacije vjernika u kraljevstvo. Isusovi najodaniji sljedbenici nisu mogli pomiriti nadolazeći kraj njegove zemaljske službe s tim referencama o proširenim budućim aktivnostima evanđelja. Neki od tih židovskih vjernika su počeli naslućivati da je uskoro nastupala najveća tragedija koja se do tada odigrala na zemlji, ali nisu mogli pomiriti takvu prijeteću katastrofu s bilo Učiteljevim veselim i ravnodušnim osobnim stavom ili s njegovim prijedpodnevnim govorom, u kojem je više puta aludirao na buduće poslove nebeskog kraljevstva u beskrajnim budućim dobima i u odnosima s brojnim i višestrukim vremenskim kraljevstvima na zemlji.

Do podneva tog dana svi su apostoli i učenici čuli o užurbanom bijegu Lazara iz Betanije. Počeli su naslućivati strašnu odlučnost židovskih vlasti da unište Isusa i njegova učenja.

David Zabedejev, kroz rad svojih tajnih agenata u Jeruzalemu, je bio u potpunosti upoznat s razvojem planova za Isusovo uhićenje i smrt. Znao je sve detalje Judine uloge u zavjeri, ali to svoje znanje nije obznanio drugim apostolima i sljedbenicima. Nedugo poslije ručka, poveo je Isusa na stranu i smogao hrabrosti da ga pitao da li je znao - ali nikada nije uspio završiti s pitanjem. Učitelj je podigao ruku i zaustavio ga govoreći: "Da, Davide, znam sve o tome i znam da ti znaš, ali pazi da to nikome ne kazuješ. Samo nemoj sumnjati u svojem srcu da će na kraju prevladati Božja volja."

Ovaj razgovor s Davidom je prekinut dolaskom glasnika iz Filadelfije s vijestima da je Abner čuo o uroti koja je imala za cilj Isusovu smrt i pitao hoće li odmah doći u Jeruzalem. Ovaj glasnik je požurio u Filadelfiju s ovom porukom za Abnera: "Nastavi sa svojim poslom. Ako odem od vas u tijelu, to je samo da se mogu vratiti u duhu. Neću te napustiti. Ja ću biti s tobom do kraja."

Negdje u to vrijeme Filip je prišao Učitelju i upitao: "Učitelju, kako se bliži blagdan Pashe, gdje želiš da pripravimo večeru?" Kad je čuo Filipovo pitanje, odgovorio je: "Idi i dovedi Petra i Ivana i dat ću vam upute oko večere koju ćemo večeras

2. AFTER THE NOONTIME MEAL

^{178:2.1 (1932:4)} Not many of the Master's hearers were able to take in even a part of his forenoon address. Of all who heard him, the Greeks comprehended most. Even the eleven apostles were bewildered by his allusions to future political kingdoms and to successive generations of kingdom believers. Jesus' most devoted followers could not reconcile the impending end of his earthly ministry with these references to an extended future of gospel activities. Some of these Jewish believers were beginning to sense that earth's greatest tragedy was about to take place, but they could not reconcile such an impending disaster with either the Master's cheerfully indifferent personal attitude or his forenoon discourse, wherein he repeatedly alluded to the future transactions of the heavenly kingdom, extending over vast stretches of time and embracing relations with many and successive temporal kingdoms on earth.

^{178:2.2 (1932:5)} By noon of this day all the apostles and disciples had learned about the hasty flight of Lazarus from Bethany. They began to sense the grim determination of the Jewish rulers to exterminate Jesus and his teachings.

^{178:2.3 (1932:6)} David Zebedee, through the work of his secret agents in Jerusalem, was fully advised concerning the progress of the plan to arrest and kill Jesus. He knew all about the part of Judas in this plot, but he never disclosed this knowledge to the other apostles nor to any of the disciples. Shortly after lunch he did lead Jesus aside and, making bold, asked him whether he knew — but he never got further with his question. The Master, holding up his hand, stopped him, saying: "Yes, David, I know all about it, and I know that you know, but see to it that you tell no man. Only doubt not in your own heart that the will of God will prevail in the end."

^{178:2.4 (1933:1)} This conversation with David was interrupted by the arrival of a messenger from Philadelphia bringing word that Abner had heard of the plot to kill Jesus and asking if he should depart for Jerusalem. This runner hastened off for Philadelphia with this word for Abner: "Go on with your work. If I depart from you in the flesh, it is only that I may return in the spirit. I will not forsake you. I will be with you to the end."

^{178:2.5 (1933:2)} About this time Philip came to the Master and asked: "Master, seeing that the time of the Passover draws near, where would you have us prepare to eat it?" And when Jesus heard Philip's question, he answered: "Go and bring

zajedno blagovati. A što se tiče Pashe, to ćemo planirati nakon večere.”

Kada je Juda čuo kako Učitelj govori s Filipom o tim pitanjima, približio se da prisluškuje njihov razgovor. Ali David Zebedejev, koji je stajao u blizini, je prišao i poveo razgovor s Judom, dok su Filip, Petar i Ivan stupili na stranu u razgovoru s Učiteljem.

Isus je rekao trojici: “Idite odmah u Jeruzalem i kada uđete na vrata, susrest ćete čovjeka s krčagom vode. On će vam se obratiti i vi ga slijedite. Kada vas uvede u određenu kuću, uđite za njim i pitajte dobrog gazdu te kuće, “Gdje je gostinjska soba u kojoj Učitelj planira blagovati sa svojim apostolima?” I kad ga tako upitate, on će vam pokazati veliku sobu na katu namještenu i pripravlenu za nas.”

Kada su apostoli stigli u grad, sreli su čovjeka s vrčem blizu ulaza i slijedili ga do kuće Ivana Marka, gdje ih je dočekao mladićev otac i pokazao im sobu na gornjem katu pripravlenu za večernji obrok.

Sve je to bilo rezultat dogovora između Učitelja i Ivana Marka prethodnog poslijepodneva dok su bili sami u brdima. Isus je želio biti siguran da će ovaj posljednji obrok s apostolima proteći neometano i vjerovao je da će Juda, ako bude unaprijed znao o njihovom mjestu sastanka, dogovoriti s njegovim neprijateljima da ga uhvate, tako je sklopio ovaj tajni dogovor s Ivanom Markom. Na taj način Juda nije znao o mjestu sastanka sve dok kasnije nije tu došao s Isusom i drugim apostolima.

David Zebedejev je morao urediti mnogo poslova s Judom, tako da nije bilo teško spriječiti Judu u njegovoj namjeri da prati Petra, Ivana i Filipa. Kada je Juda dao Davidu određenu svotu novca za hranu, David mu je rekao: “Juda, zar ne bi bilo dobro s obzirom na okolnosti, da mi dadneš nešto novca unaprijed?” I nakon što je Juda na trenutak promislilo, rekao je: “Da Davide, mislim da bi to bilo pametno. Ustvari, s obzirom na nemirno stanje stvari u Jeruzalemu, mislim da bi meni najbolje odgovaralo da ti predam sav novac. Oni kuju zavjeru protiv Učitelja i u slučaju da se meni nešto dogodi, ti nećeš biti upleten.”

I tako je David primio svu apostolsku gotovinu i priznanice za sve novac na depozitu. Apostoli nisu saznali o ovom transferu sve do naredne

Peter and John, and I will give you directions concerning the supper we will eat together this night. As for the Passover, that you will have to consider after we have first done this.”

178:2.6 (1933.3) When Judas heard the Master speaking with Philip about these matters, he drew closer that he might overhear their conversation. But David Zebedee, who was standing near, stepped up and engaged Judas in conversation while Philip, Peter, and John went to one side to talk with the Master.

178:2.7 (1933.4) Said Jesus to the three: “Go immediately into Jerusalem, and as you enter the gate, you will meet a man bearing a water pitcher. He will speak to you, and then shall you follow him. When he leads you to a certain house, go in after him and ask of the good man of that house, ‘Where is the guest chamber wherein the Master is to eat supper with his apostles?’ And when you have thus inquired, this householder will show you a large upper room all furnished and ready for us.”

178:2.8 (1933.5) When the apostles reached the city, they met the man with the water pitcher near the gate and followed on after him to the home of John Mark, where the lad’s father met them and showed them the upper room in readiness for the evening meal.

178:2.9 (1933.6) And all of this came to pass as the result of an understanding arrived at between the Master and John Mark during the afternoon of the preceding day when they were alone in the hills. Jesus wanted to be sure he would have this one last meal undisturbed with his apostles, and believing if Judas knew beforehand of their place of meeting he might arrange with his enemies to take him, he made this secret arrangement with John Mark. In this way Judas did not learn of their place of meeting until later on when he arrived there in company with Jesus and the other apostles.

178:2.10 (1933.7) David Zebedee had much business to transact with Judas so that he was easily prevented from following Peter, John, and Philip, as he so much desired to do. When Judas gave David a certain sum of money for provisions, David said to him: “Judas, might it not be well, under the circumstances, to provide me with a little money in advance of my actual needs?” And after Judas had reflected for a moment, he answered: “Yes, David, I think it would be wise. In fact, in view of the disturbed conditions in Jerusalem, I think it would be best for me to turn over all the money to you. They plot against the Master, and in case anything should happen to me, you would not be hampered.”

178:2.11 (1934.1) And so David received all the apostolic cash funds and receipts for all money on deposit. Not until the evening of the next day did

večeri.

Bilo je oko pola pet kada su se trojica apostola vratila i obavijestila Isusa da je sve spremno za večeru. Učitelj se odmah spremio da povede dvanaesticu apostola cestom koja je vodila za Betaniju do Jeruzalema. I to je bilo njegovo posljednje putovanje s dvanaesticom.

3. NA PUTU NA VEČERU

U želji da izbjegnu svjetinu koja je putovala dolinom Kidrona između Getsemanije i Jeruzalema, Isus i dvanaestorica su putovali zapadnim obronkom Maslinske gore prema cesti koja je vodila iz Betanije prema gradu. Dok su se približavali mjestu gdje je Isus proveo prethodnu večer govoreći o uništenju Jeruzalema, nesvjesno su zastali i u tišini promatrali grad koji se prostirao pred njima. Kako su malo poranili i kako Isus nije želio proći kroz grad prije zalaska sunca, rekao je svojim suradnicima:

“Sjedite i odmorite se da vam kažem o onome što se uskoro treba dogoditi. Sve ove godine sam živio s vama kao s braćom, poučavao vas istini o nebeskom kraljevstvu i objavljivao njegove tajne. A moj Otac je doista učinio mnoga čudesna djela u vezi s mojom misijom na zemlji. Bili ste svjedocima i sudionicima svega toga i doživjeli ste suradnju s Bogom. I bit ćete svjedocima da sam vas nekoliko puta upozorio kako se uskoro moram vratiti poslu koji mi je Otac dao; otvoreno sam vam rekao da vas moram ostaviti u svijetu da nastavite s poslovima vezanim uz kraljevstvo. Iz ovog razloga sam vas poslao svakog ponaosob u brdima Kafarnauma. Iskustvo koje ste imali sa mnom, morate sada biti spremni dijeliti s drugima. Kao što je Otac poslao mene na ovaj svijet, tako i ja šaljem vas da me zastupate i da završite posao koji sam započeo.

“S tugom pogledajte ovaj grad, nakon što ste čuli moje riječi o uništenju Jeruzalema. Ja sam vas već upozorio da ne biste stradali u njegovu uništenju i tako odgodili promicanje evanđelja kraljevstva. Isto tako vas upozoravam da se nepotrebno ne izlažete pogibelji kada dođu po Sina Čovječjeg. Ja moram ići, ali vi morate biti svjedocima ovog evanđelja nakon što ja odem, kao što sam Lazaru poslao riječ da pobjegne od ljudske srdžbe da može živjeti i obznanjivati Božju slavu. Ako je to Očeva volja da ja idem, ništa ne možete učiniti da osujetite božanski plan. Pazite da i vas ne ubiju. Neka vaše duše budu hrabre u

the apostles learn of this transaction.

178:2.12 (1934.2) It was about half past four o'clock when the three apostles returned and informed Jesus that everything was in readiness for the supper. The Master immediately prepared to lead his twelve apostles over the trail to the Bethany road and on into Jerusalem. And this was the last journey he ever made with all twelve of them.

3. ON THE WAY TO THE SUPPER

178:3.1 (1934.3) Seeking again to avoid the crowds passing through the Kidron valley back and forth between Gethsemane Park and Jerusalem, Jesus and the twelve walked over the western brow of Mount Olivet to meet the road leading from Bethany down to the city. As they drew near the place where Jesus had tarried the previous evening to discourse on the destruction of Jerusalem, they unconsciously paused while they stood and looked down in silence upon the city. As they were a little early, and since Jesus did not wish to pass through the city until after sunset, he said to his associates:

178:3.2 (1934.4) “Sit down and rest yourselves while I talk with you about what must shortly come to pass. All these years have I lived with you as brethren, and I have taught you the truth concerning the kingdom of heaven and have revealed to you the mysteries thereof. And my Father has indeed done many wonderful works in connection with my mission on earth. You have been witnesses of all this and partakers in the experience of being laborers together with God. And you will bear me witness that I have for some time warned you that I must presently return to the work the Father has given me to do; I have plainly told you that I must leave you in the world to carry on the work of the kingdom. It was for this purpose that I set you apart, in the hills of Capernaum. The experience you have had with me, you must now make ready to share with others. As the Father sent me into this world, so am I about to send you forth to represent me and finish the work I have begun.

178:3.3 (1934.5) “You look down on yonder city in sorrow, for you have heard my words telling of the end of Jerusalem. I have forewarned you lest you should perish in her destruction and so delay the proclamation of the gospel of the kingdom. Likewise do I warn you to take heed lest you needlessly expose yourselves to peril when they come to take the Son of Man. I must go, but you are to remain to witness to this gospel when I have gone, even as I directed that Lazarus flee from the wrath of man that he might live to make known the glory of God. If it is the Father's will that I depart, nothing you may do can frustrate the divine plan. Take heed to yourselves lest they kill you also. Let

obrani evanđelja duhovnom snagom, ali se ne zavaravajte nekim glupim pokušajem obrane Sina Čovječjeg. Meni ne treba nikakva obrana od ljudskih ruku; nebeske vojske su mi već sada pri ruci; ali ja sam odlučio izvršiti volju moga Oca na nebu i zato se moramo podvrći onome što će nas uskoro očekuje.

“Kada budete svjedočili uništenje ovoga grada, ne zaboravite da ste već ušli u vječni život beskraje službe u sve naprednijem nebeskom kraljevstvu, čak i nebu nad nebesima. Trebate znati da je u svemiru moga Oca mnogo stanova i da djecu svjetla tamo čeka otkrivenje gradova čiji je graditelj Bog i svjetova koji su navikli živjeti u pravdi i radosti istine. Donio sam vam ovdje na zemlju kraljevstvo nebesko, ali kažem vam da ćete se svi koji vjerom uđete u njega i ostanete u njemu živim služenjem istini, sigurno uspinjati svjetovima na visini i sjesti sa mnom u kraljevstvu duha Oca našega. Ali prvo se morate opasati i dovršiti rad koji ste započeli sa mnom. Prvo morate proći kroz mnoge nevolje i patnje - kušnje koje su već pred nama - i kada završite svoj posao na zemlji, doći ćete u moju radost, kao što sam ja završio posao Oca mojega na zemlji i uskoro se moram vratiti u njegovo naručje.”

Kada je Učitelj tako govorio, on je ustao i svi su ga pratili niz padine Maslinske gore do grada. Nitko od apostola - osim trojice - nije znao kamo idu kad su putovali uskim ulicama dok se spuštalo mrak. Mase su ih gurale, ali ih nitko nije prepoznao niti znao da je Sin Božji bio na putu do svog posljednjeg smrtnog sastanka sa svojim odabranim poslanicima kraljevstva. I nitko od apostola nije znao da je jedan od njih već sudjelovao u zavjeri da preda Učitelja u ruke njegovih neprijatelja.

Ivan Marko ih je slijedio cijelim putem do grada i kad su ušli na vrata, požurio je drugom ulicom tako da im je, kad su ušli u kuću njegova oca, tu izrazio dobrodošlicu.

your souls be valiant in defense of the gospel by spirit power but be not misled into any foolish attempt to defend the Son of Man. I need no defense by the hand of man; the armies of heaven are even now near at hand; but I am determined to do the will of my Father in heaven, and therefore must we submit to that which is so soon to come upon us.

178:3.4 (1934.6) “When you see this city destroyed, forget not that you have entered already upon the eternal life of endless service in the ever-advancing kingdom of heaven, even of the heaven of heavens. You should know that in my Father’s universe and in mine are many abodes, and that there awaits the children of light the revelation of cities whose builder is God and worlds whose habit of life is righteousness and joy in the truth. I have brought the kingdom of heaven to you here on earth, but I declare that all of you who by faith enter therein and remain therein by the living service of truth, shall surely ascend to the worlds on high and sit with me in the spirit kingdom of our Father. But first must you gird yourselves and complete the work which you have begun with me. You must first pass through much tribulation and endure many sorrows — and these trials are even now upon us — and when you have finished your work on earth, you shall come to my joy, even as I have finished my Father’s work on earth and am about to return to his embrace.”

178:3.5 (1935.1) When the Master had spoken, he arose, and they all followed him down Olivet and into the city. None of the apostles, save three, knew where they were going as they made their way along the narrow streets in the approaching darkness. The crowds jostled them, but no one recognized them nor knew that the Son of God was passing by on his way to the last mortal rendezvous with his chosen ambassadors of the kingdom. And neither did the apostles know that one of their own number had already entered into a conspiracy to betray the Master into the hands of his enemies.

178:3.6 (1935.2) John Mark had followed them all the way into the city, and after they had entered the gate, he hurried on by another street so that he was waiting to welcome them to his father’s home when they arrived.

POGLAVLJE 179. POSLJEDNJA VEČERA

⇨ 178

Knjiga Urantije

180 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 179 POSLJEDNJA VEČERA

Sekcije

Uvod

1. ŽELJA ZA PRVENSTVOM
2. POČETAK VEČERE
3. PRANJE NOGU APOSTOLIMA
4. POSLJEDNJE RIJEČI IZDAJNIKU
5. USTANOVLJENJE VEČERE SJEĆANJA

PAPER 179 THE LAST SUPPER

SECTIONS

Introduction

1. The Desire for Preference
2. Beginning the Supper
3. Washing the Apostles' Feet
4. Last Words to the Betrayer
5. Establishing the Remembrance Supper

Uvod

ZA VRIJEME poslijepodneva ovoga četvrtka, kada je Filip podsjetio Učitelja o predstojećem blagdanu Pashe i upitao o njegovim planovima za proslavu, on je imao na umu pashalnu večeru koja se blagovala u petak uvečer, narednog dana. Bio je običaj da se počne s pripremama za proslavu Pashe najkasnije do podneva dan prije. Budući da Židovi računaju početak dana od zalaska sunca, to je značilo da se subotnja pashalna večera trebala blagovati u petak navečer otprilike prije ponoći.

Apostoli tako nisu mogli shvatiti Učiteljevu najavu da će slaviti Pashu dan prije redovitog blagdana. Mislili su, barem neki od njih, da je on znao da će biti pritvoren prije pashalne večere u petak uveče i da ih je zato pozvao da zajednički objeduju posebnu večeru u četvrtak uveče. Drugi su mislili da je ovo bila jedna posebna prilika koja je prethodila redovitoj proslavi Pashe.

Apostoli su znali da je Isus slavio druge Pashe bez jaganjca; znali su da on nije osobno sudjelovao u bilo kakvim židovskim žrtvenim obredima. Mnogo puta je blagovao pashalno janje

INTRODUCTION

179:0.1 (1936.1) DURING the afternoon of this Thursday, when Philip reminded the Master about the approaching Passover and inquired concerning his plans for its celebration, he had in mind the Passover supper which was due to be eaten on the evening of the next day, Friday. It was the custom to begin the preparations for the celebration of the Passover not later than noon of the preceding day. And since the Jews reckoned the day as beginning at sunset, this meant that Saturday's Passover supper would be eaten on Friday night, sometime before the midnight hour.

179:0.2 (1936.2) The apostles were, therefore, entirely at a loss to understand the Master's announcement that they would celebrate the Passover one day early. They thought, at least some of them did, that he knew he would be placed under arrest before the time of the Passover supper on Friday night and was therefore calling them together for a special supper on this Thursday evening. Others thought that this was merely a special occasion which was to precede the regular Passover celebration.

179:0.3 (1936.3) The apostles knew that Jesus had celebrated other Passovers without the lamb; they knew that he did not personally participate in any sacrificial service of the Jewish system. He had

kao gost, ali kao domaćin nije služio janjetinu. Večera bez jaganjca ne bi bila veliko iznenađenje apostolima čak i pri redovitoj proslavi Pashe, a pošto je ova večera držana dan ranije, nisu se ni osvrnuli na to što ga nije bilo.

Čim su primili dobrodošlicu od roditelja Ivana Marka, apostoli su otišli u gornju sobu, dok je Isus ostao da razgovara s Markovom obitelji.

Oni su već znali da je Učitelj namjeravao slaviti Pashu nasamo sa svojim apostolima; stoga nisu poslali slugu da ih poslužuju.

1. ŽELJA ZA PRVENSTVOM

Kada je Ivan Marko uveo apostole na gornji kat, našli su veliku odaju detaljno namještenu za večeru i vidjeli su kruh, vino, vodu i povrće pripravljene na jednom kraju stola. Oko ovog stola, osim gdje su bili kruh i vino, bilo je trinaest naslonjača, kao što je bio običaj za proslavu Pashe u bogatim židovskim kućama.

Kada su dvanaestorica ušla u ovu gornju odaju, primijetili su da su kraj vrata bili vrčevi s vodom, zdjele i ručnici kako bi oprali svoje prašnjave noge; a budući da nije bilo slugu da im opere noge, apostoli su počeli pogledavati jedan drugoga čim ih je Ivan Marko tu ostavio i svaki je počeo razmišljati u sebi, Tko će nam oprati noge? A ni jedan nije htio biti sluga drugima.

Dok su tako stajali i vodili rasprave u svojim srcima, razgledavali su raspored za stolom i primijetili viši divan domaćina s jednim naslonjačem s desne strane i jedanaest naslonjača poredanih oko stola do nasuprot ovog drugog počasnog mjesta s domaćinove desne strane.

Očekivali su da Učitelj stigne svakog trenutka, ali su bili u neprilici da li da sjednu za stol ili da čekaju na njega da im odredi mjesta. Dok su tako oklijevali, Juda je prišao počasnom mjestu na lijevoj strani domaćina s namjerom da tu sjedne kao počasni gost. Taj čin Jude odmah je izazvao burnu raspravu među ostalim apostolima. Čim je Juda sjeo na počasno mjesto, Ivan Zebedejev je sjeo na sljedeće počasno mjesto, ono na desnoj strani domaćina. Šimun Petar je bio toliko bijesan na ovo Judino i Ivanovo prisvajanje počasnih

many times partaken of the paschal lamb as a guest, but always, when he was the host, no lamb was served. It would not have been a great surprise to the apostles to have seen the lamb omitted even on Passover night, and since this supper was given one day earlier, they thought nothing of its absence.

179:0.4 (1936.4) After receiving the greetings of welcome extended by the father and mother of John Mark, the apostles went immediately to the upper chamber while Jesus lingered behind to talk with the Mark family.

179:0.5 (1936.5) It had been understood beforehand that the Master was to celebrate this occasion alone with his twelve apostles; therefore no servants were provided to wait upon them.

1. THE DESIRE FOR PREFERENCE

179:1.1 (1936.6) When the apostles had been shown upstairs by John Mark, they beheld a large and commodious chamber, which was completely furnished for the supper, and observed that the bread, wine, water, and herbs were all in readiness on one end of the table. Except for the end on which rested the bread and wine, this long table was surrounded by thirteen reclining couches, just such as would be provided for the celebration of the Passover in a well-to-do Jewish household.

179:1.2 (1936.7) As the twelve entered this upper chamber, they noticed, just inside the door, the pitchers of water, the basins, and towels for laving their dusty feet; and since no servant had been provided to render this service, the apostles began to look at one another as soon as John Mark had left them, and each began to think within himself, Who shall wash our feet? And each likewise thought that it would not be he who would thus seem to act as the servant of the others.

179:1.3 (1937.1) As they stood there, debating in their hearts, they surveyed the seating arrangement of the table, taking note of the higher divan of the host with one couch on the right and eleven arranged around the table on up to opposite this second seat of honor on the host's right.

179:1.4 (1937.2) They expected the Master to arrive any moment, but they were in a quandary as to whether they should seat themselves or await his coming and depend on him to assign them their places. While they hesitated, Judas stepped over to the seat of honor, at the left of the host, and signified that he intended there to recline as the preferred guest. This act of Judas immediately stirred up a heated dispute among the other apostles. Judas had no sooner seized the seat of honor than John Zebedee laid claim to the next

pozicija da je, dok su ih ostali apostoli ljuto gledali, otišao oko stola i zauzeo mjesto na najnižem naslonjaču, na kraju stola i nasuprot mjesta koje je izabrao Ivan Zebedejev. Budući da su drugi zauzeli visoka mjesta, Petar je pomislio izabrati najniže, ne samo iz protesta protiv nedoličnog ponosa svoje braće, već u nadi da će ga Isus, kada dođe i kad ga vidi na poziciji najniže časti, pozvati na više mjesto i tako premjestiti onoga koji se drznuo samog sebe počastiti.

Kako su najviše i najniže pozicije bile na taj način zauzete, ostali su apostoli odabrali mjesta koja su im bila na raspolaganju, neki blizu Jude, neki blizu Petra, dok se nisu svi smjestili oko stola. Sjedili su oko stola u obliku slova U, zavaljeni na divanima u sljedećem rasporedu: na desno od Učitelja bio je Ivan, na lijevo Juda, Šimun Revnitelj, Matej, Jakov Zebedejev, Andrija, Alfejevi blizanci, Filip, Natanije, Tomo i Šimun Petar.

Okupili su se da proslave - ono barem u duhu - instituciju koja je datirala od prije Mojsija i koja se odnosila na vrijeme kada su njihovi očevi bili robovi u Egiptu. Ova večera je bila njihov posljednji sastanak s Isusom, a oni su i u tako svečanom ambijentu i vođeni primjerom apostola Jude, još jednom podlijegli svojoj staroj sklonosti da traže počast, prvenstvo i osobnu slavu.

Još uvijek su ljutito razmijenjivali protuoptužbe kad se Učitelj pojavio na vratima gdje je na trenutak oklijevao, dok mu se na licu polako javio izraz razočaranja. Bez komentara je polako otišao na svoje mjesto, a da nije ometao njihov raspored sjedenja.

Sada su bili spremni započeti s večerom, osim što su im noge još uvijek bile neoprane i što nisu bili u dobrom raspoloženju. Kada je Učitelj došao, još uvijek su dobacivali neučtive primjedbe jedan drugome, a da ne govorimo o mislima onih koji imaju dovoljno emocionalne kontrole da se suzdrže od javnog izražavanja svojih osjećaja.

2. POČETAK VEČERE

Nekoliko trenutaka nakon što je Učitelj zauzeo svoje mjesto, nisu izgovorili ni riječi. Isus ih je pogledao redom i smiješeći se kako bi ublažio napetost, rekao: "Veoma sam želio ovu Pashu blagovati s vama. Bilo mi je stalo zajedno objedovati prije nego što me spopadnu muke i uredio sam ovu večeru znajući da je došao moj čas i da se sutra svi moramo predati u ruke Oca,

preferred seat, the one on the right of the host. Simon Peter was so enraged at this assumption of choice positions by Judas and John that, as the other angry apostles looked on, he marched clear around the table and took his place on the lowest couch, the end of the seating order and just opposite to that chosen by John Zebedee. Since others had seized the high seats, Peter thought to choose the lowest, and he did this, not merely in protest against the unseemly pride of his brethren, but with the hope that Jesus, when he should come and see him in the place of least honor, would call him up to a higher one, thus displacing one who had presumed to honor himself.

179:1.5 (1937.3) With the highest and the lowest positions thus occupied, the rest of the apostles chose places, some near Judas and some near Peter, until all were located. They were seated about the U-shaped table on these reclining divans in the following order: on the right of the Master, John; on the left, Judas, Simon Zelotes, Matthew, James Zebedee, Andrew, the Alpheus twins, Philip, Nathaniel, Thomas, and Simon Peter.

179:1.6 (1937.4) They are gathered together to celebrate, at least in spirit, an institution which antedated even Moses and referred to the times when their fathers were slaves in Egypt. This supper is their last rendezvous with Jesus, and even in such a solemn setting, under the leadership of Judas the apostles are led once more to give way to their old predilection for honor, preference, and personal exaltation.

179:1.7 (1937.5) They were still engaged in voicing angry recriminations when the Master appeared in the doorway, where he hesitated a moment as a look of disappointment slowly crept over his face. Without comment he went to his place, and he did not disturb their seating arrangement.

179:1.8 (1937.6) They were now ready to begin the supper, except that their feet were still unwashed, and they were in anything but a pleasant frame of mind. When the Master arrived, they were still engaged in making uncomplimentary remarks about one another, to say nothing of the thoughts of some who had sufficient emotional control to refrain from publicly expressing their feelings.

2. BEGINNING THE SUPPER

179:2.1 (1937.7) For a few moments after the Master had gone to his place, not a word was spoken. Jesus looked them all over and, relieving the tension with a smile, said: "I have greatly desired to eat this Passover with you. I wanted to eat with you once more before I suffered, and realizing that my hour has come, I arranged to have this supper with you tonight, for, as concerns the morrow, we

čiju sam volju došao izvršiti. Neću više jesti s vama dok ne sjednete sa mnom u kraljevstvu koje će mi moj Otac dati kada završim ono zašto me je poslao na ovaj svijet.”

Nakon što su pomiješali vino s vodom, Tadej je Isusu donio kalež koji je ovaj podigao u izraz zahvalnosti. Kad je završio zahvalu, rekao je: “Uzmite ovaj kalež i razdijelite ga među sobom i kada budete pili iz njega budite svjesni da ja više neću piti od ovog roda trsova s vama, jer ovo je naša posljednja večera. Kada ponovo budemo sjeli na ovaj način, to će biti u kraljevstvu koje dolazi.”

Isus je na taj način započeo razgovor sa svojim apostolima jer je znao da je došao njegov čas. Shvatio je da je došlo vrijeme da se vrati Ocu i da je njegov rad na zemlji bio skoro završen. Učitelj je znao da je obznanio Očevu ljubav na zemlji i da je čovječanstvu pokazao njegovu milost, te da je završio ono zbog čega je došao na svijet, čak i samo primanje pune moći i vlasti na nebu i na zemlji. Isto tako, on je znao da je Juda Iskariotski u potpunosti odlučio da ga te noći dostavi u ruke njegovih neprijatelja. U potpunosti je shvaćao da je ova izdaja bila Judino djelo ali i da je odgovaravala Luciferu, Satanu i Kaligastiji, knezu tame. No, on se nije bojao onih koji su tražili njegovo duhovno svrgnuće, jednako kao što se nije bojao onih koji su tražili njegovu fizičku smrt. Učitelj je imao samo jedan strah, i to za sigurnost i spasenje svojih izabranih sljedbenika. I tako, s punim znanjem da mu je Otac predao svu vlast, Učitelj se pripremao predložiti prisposobu o bratskoj ljubavi.

are all in the hands of the Father, whose will I have come to execute. I shall not again eat with you until you sit down with me in the kingdom which my Father will give me when I have finished that for which he sent me into this world.”

179:2.2 (1938.1) After the wine and the water had been mixed, they brought the cup to Jesus, who, when he had received it from the hand of Thaddeus, held it while he offered thanks. And when he had finished offering thanks, he said: “Take this cup and divide it among yourselves and, when you partake of it, realize that I shall not again drink with you the fruit of the vine since this is our last supper. When we sit down again in this manner, it will be in the kingdom to come.”

179:2.3 (1938.2) Jesus began thus to talk to his apostles because he knew that his hour had come. He understood that the time had come when he was to return to the Father, and that his work on earth was almost finished. The Master knew he had revealed the Father's love on earth and had shown forth his mercy to mankind, and that he had completed that for which he came into the world, even to the receiving of all power and authority in heaven and on earth. Likewise, he knew Judas Iscariot had fully made up his mind to deliver him that night into the hands of his enemies. He fully realized that this traitorous betrayal was the work of Judas, but that it also pleased Lucifer, Satan, and Caligastia the prince of darkness. But he feared none of those who sought his spiritual overthrow any more than he feared those who sought to accomplish his physical death. The Master had but one anxiety, and that was for the safety and salvation of his chosen followers. And so, with the full knowledge that the Father had put all things under his authority, the Master now prepared to enact the parable of brotherly love.

3. PRANJE NOGU APOSTOLIMA

Nakon prvog kaleža u proslavi Pashe, Židovi su imali običaj da domaćin ustane od stola i opere ruke. Kasnije za vrijeme jela i poslije drugog kaleža, svi gosti su imali običaj ustati i oprati ruke. Budući da su apostoli znali da se Učitelj nije držao ovog svečanog obreda pranja ruku, pitali su se što je namjeravao učiniti kad je nakon prvog kaleža ustao od stola i tiho prišao vratima, gdje su bili smješteni vrčevi s vodom, zdjele i ručnici. A njihovo čuđenje je preraslo u zaprepaštenje kada su vidjeli kako Učitelj skida ogrtač, opasuje se ručnikom i počinje sipati vodu u jednu od zdjelica za pranje nogu. Zamislite čuđenje tih dvanaest ljudi koji su upravo odbili oprati noge jedan drugome i koji su se odali nedoličnim sporovima oko počasnih mjesta za stolom, kad su vidjeli kako Isus ide oko slobodnog kraja stola do najnižeg

3. WASHING THE APOSTLES' FEET

179:3.1 (1938.3) After drinking the first cup of the Passover, it was the Jewish custom for the host to arise from the table and wash his hands. Later on in the meal and after the second cup, all of the guests likewise rose up and washed their hands. Since the apostles knew that their Master never observed these rites of ceremonial hand washing, they were very curious to know what he intended to do when, after they had partaken of this first cup, he arose from the table and silently made his way over to near the door, where the water pitchers, basins, and towels had been placed. And their curiosity grew into astonishment as they saw the Master remove his outer garment, gird himself with a towel, and begin to pour water into one of the foot basins. Imagine the amazement of these twelve men, who had so recently refused to wash

mjesta gdje je sjedio Šimun Petar i kako se, klećući u stavu sluga, sprema oprati Šimunove noge. Kada je Učitelj kleknuo, sva dvanaestorica su se podigli na noge kao jedan. Čak je i izdajnik Juda na trenutak toliko zaboravio svoju sramotu da je ustao sa drugim apostolima u ovom izrazu iznenađenja, poštovanja i krajnjeg čuđenja.

Tako je stajao Šimun Petar, odozgo gledajući Učiteljevo lice podignuto prema njemu. Isus nije ništa rekao; riječi nisu bile potrebne. Njegov je stav jasno pokazivao njegovu namjeru da opere noge Šimunu Petru. Bez obzira na svoje ljudske slabosti, Petar je volio Učitelja. Ovaj galilejski ribar je bio prvi čovjek koji je svesrdno vjerovao u Isusovu božanstvenost i koji je pored toga javno i u potpunosti priznao to vjerovanje. A nakon ovog događaja Petar nikada nije istinski sumnjao u Učiteljevu božansku prirodu. S obzirom da je Petar tako poštivao Isusa u svom srcu, nije bila čudna odbojnost njegove duše prema pomisli o Isusu kako kleči pred njim u stavu sluga i kako se sprema da mu opere noge kao nekakav rob. Kada se Petar dovoljno pribrao da oslovi Učitelja, rekao je ono što su svi apostoli osjećali u svojim srcima.

Nakon nekoliko trenutaka ove neugodnosti, Petar je rekao, "Učitelju, zar ćeš mi zaista prati noge?" A onda, gledajući Petra u lice, Isus je rekao: "Možda ne razumijete u potpunosti ono što kanim učiniti, ali kasnije ćete shvatiti značenje svega ovoga." Tada je Šimun Petar uzdahnuo i rekao, "Učitelju, nikada mi nećeš oprati noge!" I svaki od apostola je potvrdno klimnuo u znak suglasnosti s Petrovim čvrstim odbijanjem Isusovog poniženja pred njima.

Dramatičnost ovog neuobičajenog događaja je isprva dirnula čak i srce Jude Iskariotskog; ali njegov tašti intelekt je prosudio prizoru ovog čina poniznosti kao još jednu epizodu koja uvjerljivo pokazuje da se Isus nikako nije mogao kvalificirati kao izbavitelj Izraela i da on sam nije pogriješio u odluci da izda Učiteljev pokret.

Dok su tako svi stajali bez daha i u čuđenju, Isus je rekao: "Petre, kažem ti da ako ti ne operem noge, ti nećeš imati udjela sa mnom u onome što ću izvršiti." Kada je Petar čuo ove riječi i pod dojmom činjenice da je Isus i dalje klečao pred njim, on je slijepo udovoljio želji čovjeka kojeg je toliko volio i poštovao. A kako je polako shvaćao da je ovaj čin služenja bitno određivao njihov

one another's feet, and who had engaged in such unseemly disputes about positions of honor at the table, when they saw him make his way around the unoccupied end of the table to the lowest seat of the feast, where Simon Peter reclined, and, kneeling down in the attitude of a servant, make ready to wash Simon's feet. As the Master knelt, all twelve arose as one man to their feet; even the traitorous Judas so far forgot his infamy for a moment as to arise with his fellow apostles in this expression of surprise, respect, and utter amazement.

179:3.2 (1938.4) There stood Simon Peter, looking down into the upturned face of his Master. Jesus said nothing; it was not necessary that he should speak. His attitude plainly revealed that he was minded to wash Simon Peter's feet. Notwithstanding his frailties of the flesh, Peter loved the Master. This Galilean fisherman was the first human being wholeheartedly to believe in the divinity of Jesus and to make full and public confession of that belief. And Peter had never since really doubted the divine nature of the Master. Since Peter so revered and honored Jesus in his heart, it was not strange that his soul resented the thought of Jesus' kneeling there before him in the attitude of a menial servant and proposing to wash his feet as would a slave. When Peter presently collected his wits sufficiently to address the Master, he spoke the heart feelings of all his fellow apostles.

179:3.3 (1939.1) After a few moments of this great embarrassment, Peter said, "Master, do you really mean to wash my feet?" And then, looking up into Peter's face, Jesus said: "You may not fully understand what I am about to do, but hereafter you will know the meaning of all these things." Then Simon Peter, drawing a long breath, said, "Master, you shall never wash my feet!" And each of the apostles nodded their approval of Peter's firm declaration of refusal to allow Jesus thus to humble himself before them.

179:3.4 (1939.2) The dramatic appeal of this unusual scene at first touched the heart of even Judas Iscariot; but when his vainglorious intellect passed judgment upon the spectacle, he concluded that this gesture of humility was just one more episode which conclusively proved that Jesus would never qualify as Israel's deliverer, and that he had made no mistake in the decision to desert the Master's cause.

179:3.5 (1939.3) As they all stood there in breathless amazement, Jesus said: "Peter, I declare that, if I do not wash your feet, you will have no part with me in that which I am about to perform." When Peter heard this declaration, coupled with the fact that Jesus continued kneeling there at his feet, he made one of those decisions of blind acquiescence in compliance with the wish of one

budući odnos naspram Učiteljevog rada, Šimun Petar se ne samo pomirio s mišlju da dopusti Isusu da mu opere noge, već je na sebi svojstven i plahovit način rekao: "Onda, Učitelju, ne operi mi samo noge, već i ruke i glavu."

Dok se spremao započeti pranje Petrovih nogu, Učitelj je rekao: "Onaj koji je već čist treba oprati samo svoje noge. Vi koji sjedite sa mnom večeras, čisti ste — ali ne svi. No, prašina s vaših nogu bit će oprana prije nego što sjednete blagovati sa mnom. Osim toga, neka ova služba bude prispodoba koja ilustrira značenja nove zapovijedi koju ću vam uskoro dati."

Na sličan način Učitelj je obišao oko stola u tišini i oprao noge dvanaestorici apostola, pa čak i Judi. Kada je završio s pranjem nogu, ponovo je obukao ogrtač, vratio se na mjesto domaćina i nakon što je prešao pogledom preko svojih zbunjjenih apostola, rekao je:

"Razumijete li doista što sam vam učinio? Zovete me Učiteljem i pravo velite, jer to i jesam. Ako vam je, dakle, Učitelj oprao noge, zašto niste htjeli oprati noge jedan drugomu? Što ćete naučiti iz ove prispodobe u kojoj Učitelj tako rado čini ono što njegova braća nisu spremna učiniti jedan drugomu? Zaista, zaista vam kažem: Sluga nije veći od svoga gospodara; niti je onaj koji je poslan veći od onoga koji ga šalje. Vidjeli ste način služenja koji sam živio među vama i blago onima koji imaju dovoljno dobrostive hrabrosti tako služiti. Ali, zašto vam je tako teško naučiti da tajna veličine u duhovnom kraljevstvu nije u metodama vlasti materijalnog svijeta?"

"Kad sam ušao u ovu sobu večeras, niste bili zadovoljni oholo odbiti oprati noge jedan drugomu, već ste se sporili među sobom tko će sjesti na počasna mjesta za stolom. Takve počasti traže farizeji i djeca ovog svijeta, ali tako ne treba biti među poslanicima nebeskog kraljevstva. Zar ne znate da ne postoji povlašćeno mjesto za mojim stolom? Zar ne razumijete da svakog od vas volim jednako kao i svakog drugog? Zar ne znate da mjesto koje je meni najbliže - kako ljudi gledaju na takve počasti - ne znači ništa u pogledu vašeg položaja u kraljevstvu nebeskom? Znači da kraljevi pogana imaju vlast nad svojim podanicima, dok oni koji koriste takvu vlast ponekad nose naziv dobročinitelja. Ali, nije tako u kraljevstvu nebeskom. Tko je najveći među vama, neka bude kao najmlađi; tko želi biti glavni, neka vam bude sluga. Tko je veći, onaj koji sjedi za stolom ili onaj

whom he respected and loved. As it began to dawn on Simon Peter that there was attached to this proposed enactment of service some signification that determined one's future connection with the Master's work, he not only became reconciled to the thought of allowing Jesus to wash his feet but, in his characteristic and impetuous manner, said: "Then, Master, wash not my feet only but also my hands and my head."

179:3.6 (1939.4) As the Master made ready to begin washing Peter's feet, he said: "He who is already clean needs only to have his feet washed. You who sit with me tonight are clean — but not all. But the dust of your feet should have been washed away before you sat down at meat with me. And besides, I would perform this service for you as a parable to illustrate the meaning of a new commandment which I will presently give you."

179:3.7 (1939.5) In like manner the Master went around the table, in silence, washing the feet of his twelve apostles, not even passing by Judas. When Jesus had finished washing the feet of the twelve, he donned his cloak, returned to his place as host, and after looking over his bewildered apostles, said:

179:3.8 (1939.6) "Do you really understand what I have done to you? You call me Master, and you say well, for so I am. If, then, the Master has washed your feet, why was it that you were unwilling to wash one another's feet? What lesson should you learn from this parable in which the Master so willingly does that service which his brethren were unwilling to do for one another? Verily, verily, I say to you: A servant is not greater than his master; neither is one who is sent greater than he who sends him. You have seen the way of service in my life among you, and blessed are you who will have the gracious courage so to serve. But why are you so slow to learn that the secret of greatness in the spiritual kingdom is not like the methods of power in the material world?"

179:3.9 (1940.1) "When I came into this chamber tonight, you were not content proudly to refuse to wash one another's feet, but you must also fall to disputing among yourselves as to who should have the places of honor at my table. Such honors the Pharisees and the children of this world seek, but it should not be so among the ambassadors of the heavenly kingdom. Do you not know that there can be no place of preferment at my table? Do you not understand that I love each of you as I do the others? Do you not know that the place nearest me, as men regard such honors, can mean nothing concerning your standing in the kingdom of heaven? You know that the kings of the gentiles have lordship over their subjects, while those who exercise this authority are sometimes called benefactors. But it shall not be so in the kingdom of heaven. He who would be great among you, let

koji posluhuje? Ne smatra li se obično da je veći onaj koji sjedi za stolom? Ali, kako vidite, ja sam među vama kao onaj koji služi. Ako ste spremni sa mnom postati slugu u vršenju Očeve volje, u kraljevstvu koje dolazi sjedit ćete sa mnom u moći, vršeći Očevu volju u budućoj slavi.”

Kada je Isus završio s govorom, Alfejevi blizanci su donijeli kruh i vino, gorko zelje i kolače od sušenog voća i oni su nastavili s Posljednjom večerom.

4. POSLJEDNJE RIJEČI IZDAJNIKU

Neko vrijeme apostoli su jeli u tišini, ali su pod dojmom Učiteljevog veselog držanja ubrzo počeli razgovarati, te je večera tekla kao da se nije dogodilo ništa neobično da poremeti dobro raspoloženje i društveni sklad ove izvanredne prigode. Nakon nekog vremena, oko sredine ovog drugog dijela objeda, Isus ih je pogledao govoreći: “Rekao sam vam kako želim blagovati ovu večeru s vama i znajući da su se zle sile tame urotile da dovedu do smrti Sina Čovječjega, odlučio sam blagovati ovu večeru s vama u ovoj tajnoj sobi dan prije Pashe, jer sutra u ovo vrijeme neću biti s vama. Više puta sam vam rekao da se moram vratiti Ocu. Sada je došao moj čas, ali nije bilo potrebno da me jedan od vas izda u ruke mojih neprijatelja.”

Kada su dvanaestorica ovo čula, nakon što su već izgubili veći dio svojih tvrdnji i samopouzdanja zbog prispodobe o pranju nogu i Učiteljevog kasnijeg govora, počeli su pogledavati jedan drugoga dok su uzrujanim i nesigurnim glasom pitali: “Da nisam to ja?” I kad su svi tako pitali, Isus je rekao: “Dok ja trebam ići Ocu, nije bilo potrebno da netko od vas postane izdajica da se ispuni Očeva volja. Ovo je djelo plodova zla skrivenih u srcu onoga koji nije uspio voljeti istinu cijelom svojom dušom. Kako je varljiv intelektualni ponos koji vodi duhovnom padu! Izdao me moj dugogodišnji prijatelj koji i sada jede kruh moj, koji i sada umaće svoj kruh sa mnom u zdjelicu.”

Kada je Isus tako rekao, svi su opet počeli pitati, “Da nisam to ja?” A kad je Juda, koji je sjedio na lijevoj strani Učitelja, ponovo upitao, “Da nisam to ja?”, Isus je umočio kruh u posudu sa

him become as the younger; while he who would be chief, let him become as one who serves. Who is the greater, he who sits at meat, or he who serves? Is it not commonly regarded that he who sits at meat is the greater? But you will observe that I am among you as one who serves. If you are willing to become fellow servants with me in doing the Father's will, in the kingdom to come you shall sit with me in power, still doing the Father's will in future glory.”

179:3.10 (1940.2) When Jesus had finished speaking, the Alpheus twins brought on the bread and wine, with the bitter herbs and the paste of dried fruits, for the next course of the Last Supper.

4. LAST WORDS TO THE BETRAYER

179:4.1 (1940.3) For some minutes the apostles ate in silence, but under the influence of the Master's cheerful demeanor they were soon drawn into conversation, and ere long the meal was proceeding as if nothing out of the ordinary had occurred to interfere with the good cheer and social accord of this extraordinary occasion. After some time had elapsed, in about the middle of this second course of the meal, Jesus, looking them over, said: “I have told you how much I desired to have this supper with you, and knowing how the evil forces of darkness have conspired to bring about the death of the Son of Man, I determined to eat this supper with you in this secret chamber and a day in advance of the Passover since I will not be with you by this time tomorrow night. I have repeatedly told you that I must return to the Father. Now has my hour come, but it was not required that one of you should betray me into the hands of my enemies.”

179:4.2 (1940.4) When the twelve heard this, having already been robbed of much of their self-assertiveness and self-confidence by the parable of the feet washing and the Master's subsequent discourse, they began to look at one another while in disconcerted tones they hesitatingly inquired, “Is it I?” And when they had all so inquired, Jesus said: “While it is necessary that I go to the Father, it was not required that one of you should become a traitor to fulfill the Father's will. This is the coming to fruit of the concealed evil in the heart of one who failed to love the truth with his whole soul. How deceitful is the intellectual pride that precedes the spiritual downfall! My friend of many years, who even now eats my bread, will be willing to betray me, even as he now dips his hand with me in the dish.”

179:4.3 (1940.5) And when Jesus had thus spoken, they all began again to ask, “Is it I?” And as Judas, sitting on the left of his Master, again asked, “Is it I?” Jesus, dipping the bread in the dish of herbs,

zeljem i dao ga Judi govoreći, "Sam si rekao." Ali ostali nisu čuli što je Isus rekao Judi. Ivan, koji je sjedio na Isusovoj desnoj strani, nagnuo se k Isusu i upitao: "Tko je taj? Trebamo znati tko se pokazao nedostojnim povjerenja." Isus je odgovorio: "Već sam vam rekao, to je onaj kojem sam dao namočen zalogaj." Ali bilo je tako prirodno da domaćin da namočen kruh onome koji mu sjedi na lijevoj strani da nitko od njih nije obratio pažnju na ovaj čin, čak ni kad je Učitelj tako otvoreno govorio. Ali Juda je bio bolno svjestan značenja Učiteljevih riječi povezanih s njegovim činom i u strahu se pitao nisu li njegova braća bila svjesna njegove izdaje.

Petar je bio jako uzbuđen onim što je rečeno i nagnjući se naprijed, rekao je Ivanu: "Pitaj ga tko je taj ili, ako ti je već rekao, reci mi tko je izdajnik."

Isus je okončao njihova šaputanja kad je rekao: "Žalim što je ovo zlo došlo, a nadao sam se čak i do ovoga dana da će moć istine pobijediti nad varkama zla, no takve pobjede se jedino mogu postići vjerom iskrene ljubavi prema istini. Ne bih vam sve to govorio za naše posljednje večere, ali želim vas upozoriti na te patnje i pripremiti za ono što je pred nama. Ovako vam govorim da se sjetite kad više ne budem s vama, da sam znao o svim tim zlim zavjerama i da sam vas unaprijed upozorio na izdaju. A sve ovo činim da vas ojačam za kušnje i ispite koji su tek pred vama."

Kad je Isus tako govorio, nagnuo se prema Judi i rekao: "Što si nakanio učiniti, učini brzo." A kad je Juda čuo ove riječi, ustao je od stola i žurno napustio sobu, izlazeći u noć da učini svoju nakanu. Kad su drugi apostoli vidjeli kako Juda žurno odlazi nakon što mu je Isus nešto rekao, mislili su da ide obaviti neki posao za Učitelja, jer su mislili da je još uvijek nosio vrećicu s novcem.

Isus je sada znao da ništa ne može spriječiti Judinu odluku da postane izdajnikom. Počeo je s dvanaesticom apostola - sada ih je bilo jedanaest. Odabrao je prvu šestoricu apostola, a kako je Juda bio među onima koje su predložili prvoizabrani apostoli, Učitelj ga je prihvatio i sve do ovog trenutka činio sve što je bilo u njegovoj moći da ga posveti i spasi, kao što je činio za mir i spasenje drugih.

Ova večera, sa svojim nježnim i dirljivim epizodama, je Isusov posljednji apel dezertaru Judi, apel koji je bio uzaludan. Upozorenje, čak i kad se daje taktično i u dobrotivom duhu, samo pojačava mržnju i podgrijava zlu odlučnost u sprovedbi sebičnih planova ako tu više nema

handed it to Judas, saying, "You have said." But the others did not hear Jesus speak to Judas. John, who reclined on Jesus' right hand, leaned over and asked the Master: "Who is it? We should know who it is that has proved untrue to his trust." Jesus answered: "Already have I told you, even he to whom I gave the sop." But it was so natural for the host to give a sop to the one who sat next to him on the left that none of them took notice of this, even though the Master had so plainly spoken. But Judas was painfully conscious of the meaning of the Master's words associated with his act, and he became fearful lest his brethren were likewise now aware that he was the betrayer.

179:4.4 (1941.1) Peter was highly excited by what had been said, and leaning forward over the table, he addressed John, "Ask him who it is, or if he has told you, tell me who is the betrayer."

179:4.5 (1941.2) Jesus brought their whisperings to an end by saying: "I sorrow that this evil should have come to pass and hoped even up to this hour that the power of truth might triumph over the deceptions of evil, but such victories are not won without the faith of the sincere love of truth. I would not have told you these things at this, our last supper, but I desire to warn you of these sorrows and so prepare you for what is now upon us. I have told you of this because I desire that you should recall, after I have gone, that I knew about all these evil plottings, and that I forewarned you of my betrayal. And I do all this only that you may be strengthened for the temptations and trials which are just ahead."

179:4.6 (1941.3) When Jesus had thus spoken, leaning over toward Judas, he said: "What you have decided to do, do quickly." And when Judas heard these words, he arose from the table and hastily left the room, going out into the night to do what he had set his mind to accomplish. When the other apostles saw Judas hasten off after Jesus had spoken to him, they thought he had gone to procure something additional for the supper or to do some other errand for the Master since they supposed he still carried the bag.

179:4.7 (1941.4) Jesus now knew that nothing could be done to keep Judas from turning traitor. He started with twelve — now he had eleven. He chose six of these apostles, and though Judas was among those nominated by his first-chosen apostles, still the Master accepted him and had, up to this very hour, done everything possible to sanctify and save him, even as he had wrought for the peace and salvation of the others.

179:4.8 (1941.5) This supper, with its tender episodes and softening touches, was Jesus' last appeal to the deserting Judas, but it was of no avail. Warning, even when administered in the most tactful manner and conveyed in the most kindly spirit, as a rule, only intensifies hatred and fires the

ljubavi.

5. USTANOVLJENJE VEČERE SJEĆANJA

Kad su Isusu donijeli treći kalež vina, "kalež blagoslova," ustao je i blagoslovio vino koje je uzeo u ruke, govoreći: "Neka svaki od vas uzme ovaj kalež i pije iz njega. To će biti kalež sjećanja na mene. To je kalež blagoslova novog davanja milosti i istine. To će biti simbol darivanja i službe božanskog Duha Istine. A neću piti iz ovog kaleža s vama dok ne budem u novom obliku s vama u Očevom vječnom kraljevstvu."

Apostoli su osjetili da prisustvuju jednom neobičnom događaju dok su pili iz ovog kaleža blagoslova u dubokom poštovanju i savršenoj tišini. Stara Pasha obilježava izlazak njihovih otaca iz zemlje rasnog ropstva u individualnu slobodu; Učitelj je ovom prilikom ustanovio novu večeru sjećanja kao simbol novog darivanja kojim se potlačena individua oslobađa okova ceremonijalizma i sebičnosti i ulazi u duhovnu radost bratstva i zajedništva oslobođenih sinova vjere živućeg Boga.

Kada su ispili ovaj novi kalež sjećanja, Učitelj je uzeo kruh, zahvalio se i razdijelio komade apostolima govoreći: "Uzmite ovaj kruh sjećanja i pojedite ga. Rekao sam vam da sam kruh života. A ovaj kruh života je združeni život Oca i Sina u jednom darivanju. Očeva riječ, koja je obznanjena u Sinu, je doista kruh života." Kad su blagovali kruh sjećanja, simbol živuće riječi istine utjelovljene u obličju smrtnog tijela, sjeli su svaki na svoje mjesto.

Ustanovljujući ovu večeru sjećanja, Učitelj se prema svom ranijem običaju služio prisposodobama i simbolima. Koristio je simbole jer je htio učiti određene velike duhovne istine na takav način da njegovi budući nasljednici teško mogu pridati precizno tumačenje i strogo definirano značenje njegovim riječima. Na taj način Isus je pokušao spriječiti buduće generacije u kristaliziranju njegovih učenja i okivanju njegovih duhovnih poruka mrtvim lancima tradicije i dogme. U osnivanju oveceremonije ili sakramenta vezanog s njegovom cijelom životnom misijom, Isus je pažljivo nastojao *sugerirati* značenja umjesto što će dati *precizne definicije*. Nije želio uništiti individualni koncept božanskog zajedništva utemeljenjem precizne forme; nije želio formalno

evil determination to carry out to the full one's own selfish projects, when love is once really dead.

5. ESTABLISHING THE REMEMBRANCE

SUPPER

179:5.1 (1941.6) As they brought Jesus the third cup of wine, the "cup of blessing," he arose from the couch and, taking the cup in his hands, blessed it, saying: "Take this cup, all of you, and drink of it. This shall be the cup of my remembrance. This is the cup of the blessing of a new dispensation of grace and truth. This shall be to you the emblem of the bestowal and ministry of the divine Spirit of Truth. And I will not again drink this cup with you until I drink in new form with you in the Father's eternal kingdom."

179:5.2 (1942.1) The apostles all sensed that something out of the ordinary was transpiring as they drank of this cup of blessing in profound reverence and perfect silence. The old Passover commemorated the emergence of their fathers from a state of racial slavery into individual freedom; now the Master was instituting a new remembrance supper as a symbol of the new dispensation wherein the enslaved individual emerges from the bondage of ceremonialism and selfishness into the spiritual joy of the brotherhood and fellowship of the liberated faith sons of the living God.

179:5.3 (1942.2) When they had finished drinking this new cup of remembrance, the Master took up the bread and, after giving thanks, broke it in pieces and, directing them to pass it around, said: "Take this bread of remembrance and eat it. I have told you that I am the bread of life. And this bread of life is the united life of the Father and the Son in one gift. The word of the Father, as revealed in the Son, is indeed the bread of life." When they had partaken of the bread of remembrance, the symbol of the living word of truth incarnated in the likeness of mortal flesh, they all sat down.

179:5.4 (1942.3) In instituting this remembrance supper, the Master, as was always his habit, resorted to parables and symbols. He employed symbols because he wanted to teach certain great spiritual truths in such a manner as to make it difficult for his successors to attach precise interpretations and definite meanings to his words. In this way he sought to prevent successive generations from crystallizing his teaching and binding down his spiritual meanings by the dead chains of tradition and dogma. In the establishment of the only ceremony or sacrament associated with his whole life mission, Jesus took great pains to *suggest* his meanings rather than to commit himself to *precise definitions*. He did not wish to destroy the individual's concept of divine

sputati i na tan način ograničiti duhovnu imaginaciju vjernika. Tražio je načina da oslobodi čovjekovu novorođenu dušu i da joj podari vesela krila nove i živuće duhovne slobode.

Bez obzira na Učiteljevo nastojanje da utemelji ovaj novi sakrament sjećanja, njegovi sljedbenici su tijekom mnogih stoljeća učinkovito osujetili ovu njegovu izričitu želju kad su sveli jednostavnu duhovnu simboliku ove posljednje večere na precizna tumačenja i gotovo matematičku preciznost krutih formula. Od svih Isusovih učenja, niti jedno nije postalo tako tradicionalizirano i standardizirano.

Simbolika ove večere sjećanja, kada je blaguju oni koji vjeruju u Sina i poznaju Boga, ne mora biti vezana s bilo kakvim čovjekovim djetinjastim i pogrešnim tumačenjima značenja božanske prisutnosti, jer je u svim takvim prilikama Učitelj *doista prisutan*. Večera sjećanja je vjernikov simbolični susret s Mihaelom. Kada na taj način postanete svjesni duha, Sin je stvarno prisutan i njegov se duh bratimi s fragmentom njegovog Oca koji živi u čovjeku.

Nakon što su se nakratko prepustili meditaciji, Isus je nastavio govoriti: "Kada to činite, sjetite se života koji sam živio na svijetu među vama i radujte se što ću tu s vama i dalje živjeti i služiti kroz vas. Kao individue, ne borite se među sobom tko će biti najveći. Budite kao braća. A kada kraljevstvo naraste i obuhvati velike skupine vjernika, čuvajte se rivalstva oko veličine i ne dajte prednosti ni jednoj grupi."

I ovaj se bitni događaj odigrao na gornjem katu kuće njihovih prijatelja. Nije bilo ništa sveto u izvedbi ili ceremonijalnom posvećenju bilo večere ili kuće. Večera sjećanja je utemeljena bez institucionalnog odobrenja.

Kada je Isus tako utemeljio večeru sjećanja, rekao je jedanaestorici: "I koliko god često to činili, činite to meni na spomen. A kada se mene sjetite, prvo se osvrnite na moj život u tijelu i sjetite se da sam bio s vama, a onda po vjeri spoznajte da ćete jednom svi objedovati sa mnom u Očevu vječnom kraljevstvu. Ovo je nova Pasha koju vam ostavljam, sjećanje na moj život darivanja, riječ vječne istine; i na moju ljubav prema vama i izlivanje moje Duha Istine na svako tijelo."

I završili su ovu proslavu stare Pashe bez prolijevanja krvi i utemeljili novu večeru sjećanja,

communion by establishing a precise form; neither did he desire to limit the believer's spiritual imagination by formally cramping it. He rather sought to set man's reborn soul free upon the joyous wings of a new and living spiritual liberty.

179:5.5 (1942.4) Notwithstanding the Master's effort thus to establish this new sacrament of the remembrance, those who followed after him in the intervening centuries saw to it that his express desire was effectively thwarted in that his simple spiritual symbolism of that last night in the flesh has been reduced to precise interpretations and subjected to the almost mathematical precision of a set formula. Of all Jesus' teachings none have become more tradition-standardized.

179:5.6 (1942.5) This supper of remembrance, when it is partaken of by those who are Son-believing and God-knowing, does not need to have associated with its symbolism any of man's puerile misinterpretations regarding the meaning of the divine presence, for upon all such occasions the Master is *really present*. The remembrance supper is the believer's symbolic rendezvous with Michael. When you become thus spirit-conscious, the Son is actually present, and his spirit fraternizes with the indwelling fragment of his Father.

179:5.7 (1942.6) After they had engaged in meditation for a few moments, Jesus continued speaking: "When you do these things, recall the life I have lived on earth among you and rejoice that I am to continue to live on earth with you and to serve through you. As individuals, contend not among yourselves as to who shall be greatest. Be you all as brethren. And when the kingdom grows to embrace large groups of believers, likewise should you refrain from contending for greatness or seeking preferment between such groups."

179:5.8 (1943.1) And this mighty occasion took place in the upper chamber of a friend. There was nothing of sacred form or of ceremonial consecration about either the supper or the building. The remembrance supper was established without ecclesiastical sanction.

179:5.9 (1943.2) When Jesus had thus established the supper of the remembrance, he said to the eleven: "And as often as you do this, do it in remembrance of me. And when you do remember me, first look back upon my life in the flesh, recall that I was once with you, and then, by faith, discern that you shall all sometime sup with me in the Father's eternal kingdom. This is the new Passover which I leave with you, even the memory of my bestowal life, the word of eternal truth; and of my love for you, the outpouring of my Spirit of Truth upon all flesh."

179:5.10 (1943.3) And they ended this celebration of the old but bloodless Passover in connection with

dok su svi zajedno pjevali stotinu osamnaesti psalm.

the inauguration of the new supper of the remembrance, by singing, all together, the one hundred and eighteenth Psalm.

POGLAVLJE 180. OPROŠTAJNI GOVOR

⇨ 179

Knjiga Urantije

181 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 180 OPROŠTAJNI GOVOR

Sekcije

Uvod

1. NOVA ZAPOVIJED
2. TRS I MLADICE
3. MRŽNJA SVIJETA
4. OBEĆANI POMOĆNIK
5. DUH ISTINE
6. NEOPHODNOST ISUSOVOG ODLASKA

PAPER 180 THE FAREWELL DISCOURSE

SECTIONS

Introduction

1. The New Commandment
2. The Vine and the Branches
3. Enmity of the World
4. The Promised Helper
5. The Spirit of Truth
6. The Necessity for Leaving

Uvod

NAKON pjevanja psalma po svršetku Posljednje večere, apostoli su vjerovali da se Isus namjeravao odmah vratiti u tabor, ali on im je dao znak da sjednu. Učitelj je rekao:

“Vi se dobro sjećate kad sam vam rekao da idete i da ne nosite sa sobom ni kesu za novac, ni torbu, ni dodatne odjeće. I svi se sjećate da vam nije nedostajalo ništa. Ali sada nas čekaju mučna vremena. Više ne možemo računati na dobru volju naroda. Ubuduće, tko ima novčanik, neka ga uzme sa sobom. Kad idete u svijet proglasiti ovo evanđelje, osigurajte si prikladne zalihe osnovnih namirnica. Ja sam došao donijeti mir, ali taj mir neće doći još neko vrijeme.

“Došlo je vrijeme da se proslavi Sin Čovječji, a Otac će biti proslavljen u meni. Prijatelji, još sam samo malo s vama. Tražit ćete me, ali me nećete naći jer onako kamo ja idem, u ovom času, vi ne možete doći. Ali nakon što završite s radom na zemlji kao što ja upravo završavam s mojim radom, doći ćete k meni kao što ja sada idem k svome Ocu. Ja ću vas uskoro napustiti, više me nećete vidjeti na zemlji, ali ćete me vidjeti u

INTRODUCTION

180:0.1 (1944.1) AFTER singing the Psalm at the conclusion of the Last Supper, the apostles thought that Jesus intended to return immediately to the camp, but he indicated that they should sit down. Said the Master:

180:0.2 (1944.2) “You well remember when I sent you forth without purse or wallet and even advised that you take with you no extra clothes. And you will all recall that you lacked nothing. But now have you come upon troublous times. No longer can you depend upon the good will of the multitudes. Henceforth, he who has a purse, let him take it with him. When you go out into the world to proclaim this gospel, make such provision for your support as seems best. I have come to bring peace, but it will not appear for a time.

180:0.3 (1944.3) “The time has now come for the Son of Man to be glorified, and the Father shall be glorified in me. My friends, I am to be with you only a little longer. Soon you will seek for me, but you will not find me, for I am going to a place to which you cannot, at this time, come. But when you have finished your work on earth as I have now finished mine, you shall then come to me even as I now prepare to go to my Father. In just a short time I

budućoj dobi kada uzađete u kraljevstvo koje mi je moj Otac dao.”

am going to leave you, you will see me no more on earth, but you shall all see me in the age to come when you ascend to the kingdom which my Father has given to me.”

1. NOVA ZAPOVIJED

Nakon nekoliko trenutaka neformalnog razgovora, Isus je ustao i rekao: “Kad sam vam spribodom pokazao da trebate služiti jedni drugima, rekao sam da vam želim dati novu zapovijed; i to sada činim dok vas se spremam napustiti. Vi dobro znate onu zapovijed koja nalaže da ljubite jedni druge; da ljubite svoga bližnjeg kao sebe samoga. Ali ja nisam u potpunosti zadovoljan ni s ovom iskrenom odanošću moje djece. Ja tražim da izvršite još veća djela ljubavi u kraljevstvu vjernika ovoga bratstva. Stoga vam novu zapovijed dajem: Kao što sam ja ljubio vas, tako i vi ljubite jedan drugoga. Po tome će svi znati da ste moji učenici, ako budete ljubili jedan drugoga.

“Ovom prilikom, dajući vam ovu novu zapovijed, ne teretim vaše duše novim bremenom; prije vam donosim novi užitak i novu radost podarenja ljubavi svoga srca svojim bližnjima. Ja se spremam doživjeti vrhunsku radost, unatoč istovremenoj patnji najveće muke, u darivanju moje ljubavi vama i vašim bližnjima.

“Kad vas pozivam da ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas, dajem vam na najveće mjerilo istinske ljubavi, jer veće ljubavi nitko nema od ove: da položi svoj život za svoje prijatelje. A vi ste moji prijatelji; i još ćete biti moji prijatelji ako ste voljni učiniti ono čemu sam vas učio. Vi me nazivate Gospodinom, ali ja vas ne zovem slugama. Ako budete voljeli jedan drugoga kao što ja volim vas, onda ćete biti moji prijatelji i ja ću vam uvijek govoriti o onome što mi Otac obznanjuje.

“Niste vi mene izabrali, nego sam ja vas izabrao i odredio vas da idete i rodite rod suosjećajne službe svojim bližnjima, kao što sam ja živio među vama i kao što sam vam obznanio Oca. Otac i ja radimo s vama i vi ćete doživjeti božansku puninu radosti ako slijedite moju zapovijed i ljubite jedan drugoga, kao što sam ja vas ljubio.”

Ako želite dijeliti Učiteljevu radost, morate dijeliti njegovu ljubav. A dijeliti njegovu ljubav znači dijeliti njegovu službu. Takvo iskustvo ljubavi ne izbavlja čovjeka od teškoća ovoga svijeta; ono ne

1. THE NEW COMMANDMENT

180:1.1 (1944.4) After a few moments of informal conversation, Jesus stood up and said: “When I enacted for you a parable indicating how you should be willing to serve one another, I said that I desired to give you a new commandment; and I would do this now as I am about to leave you. You well know the commandment which directs that you love one another; that you love your neighbor even as yourself. But I am not wholly satisfied with even that sincere devotion on the part of my children. I would have you perform still greater acts of love in the kingdom of the believing brotherhood. And so I give you this new commandment: That you love one another even as I have loved you. And by this will all men know that you are my disciples if you thus love one another.

180:1.2 (1944.5) “When I give you this new commandment, I do not place any new burden upon your souls; rather do I bring you new joy and make it possible for you to experience new pleasure in knowing the delights of the bestowal of your heart’s affection upon your fellow men. I am about to experience the supreme joy, even though enduring outward sorrow, in the bestowal of my affection upon you and your fellow mortals.

180:1.3 (1944.6) “When I invite you to love one another, even as I have loved you, I hold up before you the supreme measure of true affection, for greater love can no man have than this: that he will lay down his life for his friends. And you are my friends; you will continue to be my friends if you are but willing to do what I have taught you. You have called me Master, but I do not call you servants. If you will only love one another as I am loving you, you shall be my friends, and I will ever speak to you of that which the Father reveals to me.

180:1.4 (1945.1) “You have not merely chosen me, but I have also chosen you, and I have ordained you to go forth into the world to yield the fruit of loving service to your fellows even as I have lived among you and revealed the Father to you. The Father and I will both work with you, and you shall experience the divine fullness of joy if you will only obey my command to love one another, even as I have loved you.”

180:1.5 (1945.2) If you would share the Master’s joy, you must share his love. And to share his love means that you have shared his service. Such an experience of love does not deliver you from the

stvara novi svijet, ali zasigurno čini stari svijet novim.

Imajte na umu: Isus traži vašu odanost, a ne vašu žrtvu. Svijest žrtve podrazumijeva nedostatak srdačne ljubavi koja pretvara suosjećajnu službu u najveću radost. Ideja dužnosti označava da u sebi vidite slugu i da vam stoga nedostaje svemoćno uzbuđenje koje čovjek doživljava u izvršenju svoje službe onako kako prijatelj služi prijatelja. Impuls prijateljstva nadilazi sva uvjerenja dužnosti i kada prijatelj služi prijatelja, to se nikada ne može nazvati žrtvom. Učitelj je učio apostole da su sinovi Božji. On ih je već nazivao braćom, dok ih je sada - prije svoga odlaska - nazivao svojim prijateljima.

difficulties of this world; it does not create a new world, but it most certainly does make the old world new.

180:1.6 (1945.3) Keep in mind: It is loyalty, not sacrifice, that Jesus demands. The consciousness of sacrifice implies the absence of that wholehearted affection which would have made such a loving service a supreme joy. The idea of *duty* signifies that you are servant-minded and hence are missing the mighty thrill of doing your service as a friend and for a friend. The impulse of friendship transcends all convictions of duty, and the service of a friend for a friend can never be called a sacrifice. The Master has taught the apostles that they are the sons of God. He has called them brethren, and now, before he leaves, he calls them his friends.

2. TRS I MLADICE

Isus je ponovo ustao i nastavio podučavati svoje apostole: "Ja sam pravi trs, a moj je Otac vinogradar. Ja sam trs, a vi ste mladice. A jedino što Otac od mene traži je da vi rodite plodom. Trs se podrezuje samo da se poveća plodnost mladica. Otac uklanja svaku mladicu na meni koja ne donosi plod. A svaku koja rađa rod, on čisti kako bi donijela još više roda. Već ste već čisti zbog mojih riječi, ali morate nastaviti biti čisti. Ostanite u zajedništvu sa mnom i ja ću ostati u zajedništvu s vama; mladica umire ako se odvoji od trsa. Kao što mladica me može sama od sebe donijeti plod ako ne oстане na trsu, isto tako ne možete ni vi donijeti plodove suosjećajne službe, ako ne ostanete u meni. Zapamtite: Ja sam pravi trs, a vi ste žive mladice. Ako tko oстане u meni, a ja u njemu, taj rodi mnogo roda duha i iskustva vrhunske radosti ove duhovne žetve. Ako budete održavali ovu živu duhovnu vezu sa mnom, rodit ćete bogatim plodovima. Ako ostanete u meni i ako moje riječi požive u vama, slobodno možete stupiti u duhovno zajedništvo sa mnom i moj će vas duh tako prožeti da možete pitati što god moj duh želi, i to s uvjerenjem da će vam Otac dati vaš zahtjev. Ovako se moj Otac proslavljuje: ako trs ima mnogo živih mladica i ako svaka mladica donosi mnogo ploda. A kada svijet vidi ove plodonosne grane - moje prijatelje koji ljube jedan drugoga kao što sam ih ja ljubio - svi će ljudi znati da ste uistinu moji učenici.

"Kao što je Otac ljubio mene, i ja sam ljubio vas. Ostanite u mojoj ljubavi kao što sam ja u Očevoj ljubavi. Ako vršite moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi kao što sam i ja držao Očevu riječ i zauvijek ostajem u njegovoj ljubavi."

2. THE VINE AND THE BRANCHES

180:2.1 (1945.4) Then Jesus stood up again and continued teaching his apostles: "I am the true vine, and my Father is the husbandman. I am the vine, and you are the branches. And the Father requires of me only that you shall bear much fruit. The vine is pruned only to increase the fruitfulness of its branches. Every branch coming out of me which bears no fruit, the Father will take away. Every branch which bears fruit, the Father will cleanse that it may bear more fruit. Already are you clean through the word I have spoken, but you must continue to be clean. You must abide in me, and I in you; the branch will die if it is separated from the vine. As the branch cannot bear fruit except it abides in the vine, so neither can you yield the fruits of loving service except you abide in me. Remember: I am the real vine, and you are the living branches. He who lives in me, and I in him, will bear much fruit of the spirit and experience the supreme joy of yielding this spiritual harvest. If you will maintain this living spiritual connection with me, you will bear abundant fruit. If you abide in me and my words live in you, you will be able to commune freely with me, and then can my living spirit so infuse you that you may ask whatsoever my spirit wills and do all this with the assurance that the Father will grant us our petition. Herein is the Father glorified: that the vine has many living branches, and that every branch bears much fruit. And when the world sees these fruit-bearing branches — my friends who love one another, even as I have loved them — all men will know that you are truly my disciples.

180:2.2 (1945.5) "As the Father has loved me, so have I loved you. Live in my love even as I live in the Father's love. If you do as I have taught you, you shall abide in my love even as I have kept the Father's word and evermore abide in his love."

Židovi su dugo učili da će Mesija biti “izdanak iz korijena trsova” Davidovih predaka i u znak sjećanja na ovo staro učenje, veliki amblem grožđa i trsa je krasio ulaz u Herodov hram. Apostoli su se lako mogli sjetiti ovih učenja dok im je Učitelj govorio dugo u noć u gornjim odajama.

Ali velika je tuga kasnije uslijedila iz pogrešnog tumačenja Učiteljevih zaključaka u vezi molitve. Tu ne bi bilo mnogo poteškoća da su njegove riječi točno zapamćene i vjerno zabilježene. Ali kako se vidjeti iz spisa, vjernici su na kraju smatrali molitvu u Isusovo ime nekim višim oblikom magije, misleći da će im Otac dati sve što traže. Stoljećima su iskrene duše razbijale svoju vjeru o ovaj spoticajni kamen. Kada će konačno zemaljski vjernici shvatiti da molitva nije proces sprovedbe čovjekovog puta, nego je program čovjekovog prihvatanja Božjeg puta, iskustvo kojim čovjek uči prepoznati i izvršiti Očevu volju? To je u potpunosti točno da po usklađenju vaše volje s Očevom voljom, možete tražiti što god ta sjedinjena volja traži, i to će vam se dati. A to se jedinstvo volje vrši Isusom i kroz Isusa, kao što se protok životne snage kroz žive mladice vrši trsom i kroz njega.

Gdje god postoji ova živa spona božanstva i čovječanstva, ako se čovjek nepromišljeno i neuko moli za sebičnu dokolicu i tašta postignuća, on može primiti samo jedan božanski odgovor: veći i bogatiji urod plodova duha na mladicama živog trsa. Ako je mladica trsa živa, ona može primiti samo jedan mogući odgovor na sve svoje molitve: bogatiji urod plodova. Ustvari, mladica postoji samo za to i ne može učiniti ništa osim uroda plodova, rađanja grožđa. Istinski vjernik dakle postoji samo u tu svrhu da nosi plodove duha: da voli svoje bližnje onako kako je njega volio Bog - mi trebamo ljuditi jedni druge onako kako je Isus ljubio nas.

A kada Otac u disciplini položi svoju ruku na trs, on tako čini u ljubavi, da mladice mogu roditi bogatijim rodом. Mudri vinogradar jedino siječe mrtve i neplodne mladice.

Isus je naišao na veliku teškoću u nastojanju da uvjeri čak i svoje apostole da je molitva čin duhom rođenih vjernika u kraljevstvu koje počiva pod dominacijom duha.

3. MRŽNJA SVIJETA

180:2.3 (1946.1) The Jews had long taught that the

Messiah would be “a stem arising out of the vine” of David’s ancestors, and in commemoration of this olden teaching a large emblem of the grape and its attached vine decorated the entrance to Herod’s temple. The apostles all recalled these things while the Master talked to them this night in the upper chamber.

180:2.4 (1946.2) But great sorrow later attended the misinterpretation of the Master’s inferences regarding prayer. There would have been little difficulty about these teachings if his exact words had been remembered and subsequently truthfully recorded. But as the record was made, believers eventually regarded prayer in Jesus’ name as a sort of supreme magic, thinking that they would receive from the Father anything they asked for. For centuries honest souls have continued to wreck their faith against this stumbling block. How long will it take the world of believers to understand that prayer is not a process of getting your way but rather a program of taking God’s way, an experience of learning how to recognize and execute the Father’s will? It is entirely true that, when your will has been truly aligned with his, you can ask anything conceived by that will-union, and it will be granted. And such a will-union is effected by and through Jesus even as the life of the vine flows into and through the living branches.

180:2.5 (1946.3) When there exists this living connection between divinity and humanity, if humanity should thoughtlessly and ignorantly pray for selfish ease and vainglorious accomplishments, there could be only one divine answer: more and increased bearing of the fruits of the spirit on the stems of the living branches. When the branch of the vine is alive, there can be only one answer to all its petitions: increased grape bearing. In fact, the branch exists only for, and can do nothing except, fruit bearing, yielding grapes. So does the true believer exist only for the purpose of bearing the fruits of the spirit: to love man as he himself has been loved by God — that we should love one another, even as Jesus has loved us.

180:2.6 (1946.4) And when the Father’s hand of discipline is laid upon the vine, it is done in love, in order that the branches may bear much fruit. And a wise husbandman cuts away only the dead and fruitless branches.

180:2.7 (1946.5) Jesus had great difficulty in leading even his apostles to recognize that prayer is a function of spirit-born believers in the spirit-dominated kingdom.

3. ENMITY OF THE WORLD

180:3.1 (1946.6) The eleven had scarcely ceased their

Jedanaestorica su jeova uspjem završili diskusiju o trsu i mladima kada je Učitelj, dajući im znaka da želi nastaviti s poukom i znajući da nema puno vremena, rekao: "Kada vas budem napustio, neka vas ne obeshrabri mržnja svijeta. Neka vas ne potišti čak ni kad vidite kako se malodušni vjernici okreću protiv vas i surađuju s neprijateljima kraljevstva. Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas. Kad biste bili dio svijeta, svijet bi vas ljubio jer bi ste bili njegovi, ali budući da niste dio svijeta, zato vas svijet mrzi. Vi ste u ovom svijetu, ali vaši životi ne trebaju biti ovozemaljski. Ja sam izabrao vas od svijeta kao predstavnike duha drugog svijeta ovome svijetu iz kojeg ste izabrani. Sjećajte se riječi koje sam vam rekao: Rob nije veći od gospodara svojega. Ako su se usudili mene progoniti, progonit će i vas. Ako moje riječi uvrijede nevjernike, tako će i vaše riječi uvrijediti bezbožnike. A sve će vam to učiniti jer ne vjeruju u mene ni u onoga koji me posla; i tako ćete mnogo pretrpjeti zbog mog evanđelja. Ali dok prolazite kroz ove teškoće, sjetite se da sam i ja patio pred vama zbog ovog evanđelja nebeskog kraljevstva.

"Mnogi od onih koji vas napadaju ne poznaju nebesko svjetlo, ali to nije slučaj s nekima koji nas trenutno progone. Da među njima nismo učinili djela istine, oni su mogli činiti mnoga čudna djela bez osude, ako kako su već upoznali svjetlo i usudili se da ga odbace, oni sada nemaju izgovora za svoj grijeh. Tko mene mrzi, mrzi i Oca mojega. To ne može biti drugačije; svjetlo koje će vas spasti ako ga prihvatite, samo vas može osuditi ako ga svjesno odbacite. A što sam ja to učinio tim ljudima da me tako strašno mrže? Ništa, osim ponude zajedništva na zemlji i spasenja na nebu. Ali zar niste čitali u Pismu gdje stoji: 'Mrzili su me bez razloga?'"

Ali ja vas neću ostaviti same u svijetu. Neće dugo proći kada odem, ja ću poslati duh svoj pomoćni. Imat ćete među sobom onoga koji će zauzeti moje mjesto, koji će vas nastaviti učiti putu istine, koji će vas utješiti.

"Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte. Iako vas moram ostaviti, ne idem daleko. Već sam vam rekao da u svemiru Oca moga ima mnogo stanova. Da nije tako, ne bih vam toliko puta rekao o njima. Ja se vraćam u te svjetove svjetla, prebivališta na Očevom nebu u koja i vi uzlazite. Iz tih sam mjesta došao na ovaj svijet i bliži se vrijeme kad se moram vratiti poslu moga Oca u nebeskim domenama.

The eleven had scarcely ceased their discussions of the discourse on the vine and the branches when the Master, indicating that he was desirous of speaking to them further and knowing that his time was short, said: "When I have left you, be not discouraged by the enmity of the world. Be not downcast even when fainthearted believers turn against you and join hands with the enemies of the kingdom. If the world shall hate you, you should recall that it hated me even before it hated you. If you were of this world, then would the world love its own, but because you are not, the world refuses to love you. You are in this world, but your lives are not to be worldlike. I have chosen you out of the world to represent the spirit of another world even to this world from which you have been chosen. But always remember the words I have spoken to you: The servant is not greater than his master. If they dare to persecute me, they will also persecute you. If my words offend the unbelievers, so also will your words offend the ungodly. And all of this will they do to you because they believe not in me nor in Him who sent me; so will you suffer many things for the sake of my gospel. But when you endure these tribulations, you should recall that I also suffered before you for the sake of this gospel of the heavenly kingdom.

180:3.2 (1947.1) "Many of those who will assail you are ignorant of the light of heaven, but this is not true of some who now persecute us. If we had not taught them the truth, they might do many strange things without falling under condemnation, but now, since they have known the light and presumed to reject it, they have no excuse for their attitude. He who hates me hates my Father. It cannot be otherwise; the light which would save you if accepted can only condemn you if it is knowingly rejected. And what have I done to these men that they should hate me with such a terrible hatred? Nothing, save to offer them fellowship on earth and salvation in heaven. But have you not read in the Scripture the saying: 'And they hated me without a cause'?"

180:3.3 (1947.2) "But I will not leave you alone in the world. Very soon, after I have gone, I will send you a spirit helper. You shall have with you one who will take my place among you, one who will continue to teach you the way of truth, who will even comfort you.

180:3.4 (1947.3) "Let not your hearts be troubled. You believe in God; continue to believe also in me. Even though I must leave you, I will not be far from you. I have already told you that in my Father's universe there are many tarrying-places. If this were not true, I would not have repeatedly told you about them. I am going to return to these worlds of light, stations in the Father's heaven to which you shall sometime ascend. From these places I came into this world, and the hour is now at hand when I must return to my Father's work in the spheres on high.

“Ako dakle idem pred vama u Očevu nebesko kraljevstvo, ja ću poslati po vas da i vi budete sa mnom na mjestima koja smo pripremili za smrtni sinove Boga prije postanka ovoga svijeta. Iako vas moram ostaviti, bit ću s vama u duhu i vi ćete u budućnosti biti sa mnom osobno nakon što uzidete k meni u mom svemiru, kao što se ja spremam uzići k mome Ocu u njegovom velikom svemiru. A što sam vam rekao vječna je istina, čak i ako je ne možete potpuno shvatiti. Ja idem k Ocu i iako me sada ne možete slijediti, zasigurno ćete me pratiti u budućim dobima.”

Kad je Isus sjeo, Tomo je ustao i rekao: “Učitelju, ne znamo kamo ideš; stoga je normalno da ne znamo put. Ali mi ćemo te slijediti i ove noći ako nam pokažeš put.”

Kada je Isus čuo Tomino pitanje, odgovorio je: “Tomo, ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim preko mene. Oni koji nađu Oca, prvo nađu mene. Da ste uzpoznavali mene, upoznali bi ste i Oca mogega. Odsad ga poznajete, jer ste živjeli sa mnom i vidjeli ste ga.”

Ali ovo je učenje bilo preduboko mnogim njegovim apostolima, a naročito Filipu koji, nakon što je progovorio nekoliko riječi s Natanijem, ustao i rekao: “Učitelju, pokaži nam Oca, i to je dovoljno da se razjasni sve što si rekao.”

A kad je Filip tako rekao, Isus je odgovorio: “Filipe, već sam toliko vremena s vama, a ti me još nisi upoznao? Ponavljam: Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako onda kažeš, Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Zar vam nisam rekao da ono što govorim ne govorim sam od sebe, već od Oca? Ja govorim od Oca, a ne od sebe. Ja sam došao u ovaj svijet da učinim Očevu volju, a to sam i učinio. Moj Otac je u zajedništvu sa mnom i čini svoja djela kroz mene. Vjerujte mi kad vam kažem da je Otac u meni i da sam ja u Ocu ili ako ništa drugo, vjerujte mi zbog samog života koji sam živio - zbog samih djela.”

Dok se Učitelj otišao osvježiti vodom, jedanaestorica su se odali žustroj raspravi ovih učenja i Petar je upravo počinjao izručivati dulji govor kad se Isus vratio i pozvao ih da se sjednu.

4. OBEĆANI POMOĆNIK

Isus nastavi poučavati, govoreći: “Kad ja odem k Ocu i nakon što on u potpunosti prihvati

180:3.5 (1947.4) “If I thus go before you into the Father’s heavenly kingdom, so will I surely send for you that you may be with me in the places that were prepared for the mortal sons of God before this world was. Even though I must leave you, I will be present with you in spirit, and eventually you shall be with me in person when you have ascended to me in my universe even as I am about to ascend to my Father in his greater universe. And what I have told you is true and everlasting, even though you may not fully comprehend it. I go to the Father, and though you cannot now follow me, you shall certainly follow me in the ages to come.”

180:3.6 (1947.5) When Jesus sat down, Thomas arose and said: “Master, we do not know where you are going; so of course we do not know the way. But we will follow you this very night if you will show us the way.”

180:3.7 (1947.6) When Jesus heard Thomas, he answered: “Thomas, I am the way, the truth, and the life. No man goes to the Father except through me. All who find the Father, first find me. If you know me, you know the way to the Father. And you do know me, for you have lived with me and you now see me.”

180:3.8 (1947.7) But this teaching was too deep for many of the apostles, especially for Philip, who, after speaking a few words with Nathaniel, arose and said: “Master, show us the Father, and everything you have said will be made plain.”

180:3.9 (1947.8) And when Philip had spoken, Jesus said: “Philip, have I been so long with you and yet you do not even now know me? Again do I declare: He who has seen me has seen the Father. How can you then say, Show us the Father? Do you not believe that I am in the Father and the Father in me? Have I not taught you that the words which I speak are not my words but the words of the Father? I speak for the Father and not of myself. I am in this world to do the Father’s will, and that I have done. My Father abides in me and works through me. Believe me when I say that the Father is in me, and that I am in the Father, or else believe me for the sake of the very life I have lived — for the work’s sake.”

180:3.10 (1948.1) As the Master went aside to refresh himself with water, the eleven engaged in a spirited discussion of these teachings, and Peter was beginning to deliver himself of an extended speech when Jesus returned and beckoned them to be seated.

4. THE PROMISED HELPER

180:4.1 (1948.2) Jesus continued to teach, saying: “When I have gone to the Father, and after he has

moja zemaljska djela, i nakon što primim punu vlast nad svojom domenom, reći ću svome Ocu: Nakon što sam ostavio svoju djecu samu na zemlji, želim održati obećanje koje sam im dao i poslati drugog učitelja. A kad Otac to odobri, izlit ću Duh Istine na sve ljude. U vašim srcima već živi Očev duh i kada taj dan dođe, imat ćete i mene kao što imate Oca. Ovaj novi dar je duh žive istine. Nevjernici isprva neće slušati učenja ovoga duha, ali ga sinovi svjetla trebaju radosno primiti cijelim svojim srcem. A znat ćete ovaj duh kada dođe kao što ste mene znali i vi ćete primiti ovaj dar u svojim srcima i on će ostati s vama. Na taj način vidite da vas ne namjeravam ostaviti bez pomagača i vodiča. Neću vas ostaviti kao siročad. Danas mogu biti s vama jedino osobno. U budućnosti ću biti s vama i sa svim ostalim ljudima koji žele moju prisutnost, gdje god bili, i sa svakim od vas u isto vrijeme. Zar ne vidite da je bolje da ja odem; da vas napustim u tijelu kako bih bolje i punije mogao biti s vama u duhu?

"Još malo, i svijet me više neće vidjeti; ali vi ćete me i dalje poznavati u svojim srcima kada budem poslao ovog novog učitelja, Duha Istine. Kao što sam živio s vama osobno, tako ću živjeti u vama; sjediniću se s vašim osobnim iskustvom u kraljevstvu duha. A kad ovo prođe, spoznat ćete da sam ja u Ocu i dok je vaš život skriven s Ocem u meni, da sam ja u vama. Ja sam ljubio Oca moga i čuvao njegovu riječ; vi ste ljubili mene i držaćete moju riječ. Kao što je moj Otac meni dao od njegova duha, tako ću ja dati vama od duha mojega. I ovaj će vas Duh Istine koji vam budem darovao voditi i tješiti i uvesti u svu istinu.

"Ovo sam vam govorio dok sam boravio s vama, da vas bolje priprelim za nedaće koje vam uskoro prijetu. I po dolasku ovog novog dana, u vama će živjeti Sin kao i Otac. I ovi će darovi neba uvijek ići jedan uz drugoga upravo kao što smo Otac i ja zajednički radili pred samim vašim očima kao jedna osoba, Sin Čovječji. I taj će vas duh i prijatelj podsjetiti na sve što sam rekao."

Kad je Učitelj na trenutak zastao, Juda Alfejev se usudio pitati jedno od rijetkih pitanja koja su on i njegov brat postavili Isusu u javnosti. Juda je rekao: "Učitelju, ti si uvijek živio među nama kao prijatelj; kako ćemo te znati kad se više ne budeš ispoljavao među nama osim ovim duhom? Ako te svijet ne može vidjeti, kako ćemo biti sigurni u tvoje postojanje? Kako ćeš nam se ukazati?"

fully accepted the work I have done for you on earth, and after I have received the final sovereignty of my own domain, I shall say to my Father: Having left my children alone on earth, it is in accordance with my promise to send them another teacher. And when the Father shall approve, I will pour out the Spirit of Truth upon all flesh. Already is my Father's spirit in your hearts, and when this day shall come, you will also have me with you even as you now have the Father. This new gift is the spirit of living truth. The unbelievers will not at first listen to the teachings of this spirit, but the sons of light will all receive him gladly and with a whole heart. And you shall know this spirit when he comes even as you have known me, and you will receive this gift in your hearts, and he will abide with you. You thus perceive that I am not going to leave you without help and guidance. I will not leave you desolate. Today I can be with you only in person. In the times to come I will be with you and all other men who desire my presence, wherever you may be, and with each of you at the same time. Do you not discern that it is better for me to go away; that I leave you in the flesh so that I may the better and the more fully be with you in the spirit?

180:4.2 (1948.3) "In just a few hours the world will see me no more; but you will continue to know me in your hearts even until I send you this new teacher, the Spirit of Truth. As I have lived with you in person, then shall I live in you; I shall be one with your personal experience in the spirit kingdom. And when this has come to pass, you shall surely know that I am in the Father, and that, while your life is hid with the Father in me, I am also in you. I have loved the Father and have kept his word; you have loved me, and you will keep my word. As my Father has given me of his spirit, so will I give you of my spirit. And this Spirit of Truth which I will bestow upon you shall guide and comfort you and shall eventually lead you into all truth.

180:4.3 (1948.4) "I am telling you these things while I am still with you that you may be the better prepared to endure those trials which are even now right upon us. And when this new day comes, you will be indwelt by the Son as well as by the Father. And these gifts of heaven will ever work the one with the other even as the Father and I have wrought on earth and before your very eyes as one person, the Son of Man. And this spirit friend will bring to your remembrance everything I have taught you."

180:4.4 (1948.5) As the Master paused for a moment, Judas Alpheus made bold to ask one of the few questions which either he or his brother ever addressed to Jesus in public. Said Judas: "Master, you have always lived among us as a friend; how shall we know you when you no longer manifest yourself to us save by this spirit? If the world sees you not, how shall we be certain about

Isus je gledao dolje na njih sve, nasmiješio i rekao: "Dječice moja, ja odlazim od vas k svome Ocu. Uskoro me više nećete vidjeti kako me sada vidite, u tijelu. U kratko vrijeme ću vam poslati svoj duh koji mi po svemu naliči, osim ovog materijalnog tijela. Ovaj je novi učitelj Duh Istine će živjeti sa svakim od vas, u vašim srcima, pa će se sjediniti sva djeca svjetla i bili ponukana jedna drugima. I na ovaj ćemo način Otac i ja živjeti u dušama svakog od vas i u srcima svih koji nas vole, i učiniti ovu ljubav stvarnom u njihovim iskustvima njihovom ljubavi prema drugima, kao što ja vas ljubim."

Juda Alfejev nije u potpunosti shvatio Učiteljeve riječi, ali je razumio obećanje novog učitelja, dok je prema izrazu Andrijinog lica shvatio da je njegovo pitanje primilo zadovoljavajući odgovor.

5. DUH ISTINE

Novi pomoćnik koji je Isus obećao poslati u srca vjernika - izliti na sve ljude - je *Duh Istine*. Ovo božansko obdarenje nije slovo ili zakon istine, niti treba djelovati kao oblik ili izraz istine. Ovaj novi učitelj je *uvjerenje u istinu*, svijest i uvjerenje u istinita značenja stvarnih razina duha. A ovaj novi učitelj je duh živuće i rastuće istine, istine koja se širi, razvija i adaptira.

Božanska istina je živuća stvarnost koja prepoznaje duhom. Istina postoji jedino na visokim duhovnim razinama ostvarenja božanstvenosti i svijesti zajedništva s Bogom. Možete znati istinu, i možete živjeti istinu; možete doživjeti rast istine u svojoj duši i uživati u slobodi njezina prosvjetljenja u umu, ali ne možete kontrolirati istinu formulama, kodeksima, vjerovanjima ili intelektualnim uzorcima ljudskog ponašanja. Kada čovjek pokuša formulaciju božanske istine, ona brzo umire. Poslije-smrtno spašavanje utamničene istine, čak i u najboljem slučaju, jedino može rezultirati određenim oblikom intelektualizirane uzvišene mudrosti. Statička istina je mrtva istina, i samo mrtva istina se može smatrati teorijom. Živuća istina je dinamična i može uživati samo iskustvenu egzistenciju u ljudskom umu.

Inteligencija izrasta iz materijalne egzistencije koja je prosvjetljena prisutnosti kozmičkog uma. Mudrost obuhvaća svjesnost znanja uzvišenu na nove razine značenja i aktiviranu prisutnošću univerzalnog kozmičkog obdarenja pomoćnika mudrosti. Istina je duhovna stvarnost vrijednosti koju mogu doživjeti samo bića obdarena duhom

you? How will you show yourself to us?"

180:4.5 (1949.1) Jesus looked down upon them all, smiled, and said: "My little children, I am going away, going back to my Father. In a little while you will not see me as you do here, as flesh and blood. In a very short time I am going to send you my spirit, just like me except for this material body. This new teacher is the Spirit of Truth who will live with each one of you, in your hearts, and so will all the children of light be made one and be drawn toward one another. And in this very manner will my Father and I be able to live in the souls of each one of you and also in the hearts of all other men who love us and make that love real in their experiences by loving one another, even as I am now loving you."

180:4.6 (1949.2) Judas Alpheus did not fully understand what the Master said, but he grasped the promise of the new teacher, and from the expression on Andrew's face, he perceived that his question had been satisfactorily answered.

5. THE SPIRIT OF TRUTH

180:5.1 (1949.3) The new helper which Jesus promised to send into the hearts of believers, to pour out upon all flesh, is the *Spirit of Truth*. This divine endowment is not the letter or law of truth, neither is it to function as the form or expression of truth. The new teacher is the *conviction of truth*, the consciousness and assurance of true meanings on real spirit levels. And this new teacher is the spirit of living and growing truth, expanding, unfolding, and adaptive truth.

180:5.2 (1949.4) Divine truth is a spirit-discerned and living reality. Truth exists only on high spiritual levels of the realization of divinity and the consciousness of communion with God. You can know the truth, and you can live the truth; you can experience the growth of truth in the soul and enjoy the liberty of its enlightenment in the mind, but you cannot imprison truth in formulas, codes, creeds, or intellectual patterns of human conduct. When you undertake the human formulation of divine truth, it speedily dies. The post-mortem salvage of imprisoned truth, even at best, can eventuate only in the realization of a peculiar form of intellectualized glorified wisdom. Static truth is dead truth, and only dead truth can be held as a theory. Living truth is dynamic and can enjoy only an experiential existence in the human mind.

180:5.3 (1949.5) Intelligence grows out of a material existence which is illuminated by the presence of the cosmic mind. Wisdom comprises the consciousness of knowledge elevated to new levels of meaning and activated by the presence of the universe endowment of the adjutant of wisdom. Truth is a spiritual reality value

koja djeluju na nad- materijalnim razinama kozmičke svijesti i koja, nakon realizacije istine, dopuste njezinom duhu aktivacije da živi i vlada u njihovim dušama.

Istinsko dijete kozmičkog uvida traga za živućim Duhom Istine u svakoj mudroj izreci. Osoba koja poznaje Boga neprestano uzvisuje mudrost na razine živuće istine božanskog postignuća; duhovno neprogresivna duša u isto vrijeme pokušava uniziti istinu, spustiti istinu do mrtvih razina mudrosti i do domena pukog uzvišenog znanja.

Zlatno pravilo, ako nije povezano s nadljudskim uvidom Duha Istine, nije ništa više nego pravilo naprednog etičkog ponašanja. Doslovce protumačeno, zlatno pravilo može postati povodom čovjekove osvete njegovim bližnjima. Bez duhovnog tumačenja zlatnog pravila mudrosti, čovjek može zaključiti da, budući da ste željni da vam svi kažu jedino čistu i potpunu istinu, i vi tako trebate govoriti čistu i punu istinu svojim bližnjima. Ovakvo neduhovno tumačenje zlatnog pravila može rezultirati neizrecivom nesrećom i beskrajinim patnjama.

Neke osobe shvaćaju i tumače zlatno pravilo kao čisto intelektualnu afirmaciju ljudskog bratstva. Drugi doživljavaju ovaj izraz ljudskog odnosa kao emocionalno zadovoljenje nježnih osjećaja ljudske ličnosti. Neki drugi tumače ovo zlatno pravilo kao mjerilo svih društvenih odnosa, standard društvenog ponašanja. Postoje pak i drugi koji gledaju na ove riječi kao pozitivnu zapovijed velikog moralnog učitelja koji je u ovim riječima utjelovio najviši pojam moralne obveze u pogledu svih bratskih odnosa. U životima takvih moralnih bića zlatno pravilo postaje mudri centar i opseg sve njihove filozofije.

U kraljevstvu bratstva vjernika koji poznaju Boga i vole istinu, to zlatno pravilo preuzima živuće osobine duhovne realizacije na tim višim razinama interpretacije koje navode ove smrtni sinove Božje da se tako postave prema svojim bližnjima kako bi ovi izvukli najveću moguću količinu dobra kao rezultat vjernikovog kontakta s njima. To je suština prave religije: da ljubite bližnjega svoga kao samoga sebe.

No, najviša spoznaja i najvjernije tumačenje zlatnog pravila sastoje se u svijesti duha istine koji poima trajne i živuće stvarnosti ove božanske izjave. Istinsko kozmičko značenje ovog pravila općeg odnosa otkriva se samo u svom duhovnom ostvarenju, u tumačenju zakona ljudskog

experienced only by spirit-endowed beings who function upon supermaterial levels of universe consciousness, and who, after the realization of truth, permit its spirit of activation to live and reign within their souls.

180:5.4 (1949.6) The true child of universe insight looks for the living Spirit of Truth in every wise saying. The God-knowing individual is constantly elevating wisdom to the living-truth levels of divine attainment; the spiritually unprogressive soul is all the while dragging the living truth down to the dead levels of wisdom and to the domain of mere exalted knowledge.

180:5.5 (1949.7) The golden rule, when divested of the superhuman insight of the Spirit of Truth, becomes nothing more than a rule of high ethical conduct. The golden rule, when literally interpreted, may become the instrument of great offense to one's fellows. Without a spiritual discernment of the golden rule of wisdom you might reason that, since you are desirous that all men speak the full and frank truth of their minds to you, you should therefore fully and frankly speak the full thought of your mind to your fellow beings. Such an unspiritual interpretation of the golden rule might result in untold unhappiness and no end of sorrow.

180:5.6 (1950.1) Some persons discern and interpret the golden rule as a purely intellectual affirmation of human fraternity. Others experience this expression of human relationship as an emotional gratification of the tender feelings of the human personality. Another mortal recognizes this same golden rule as the yardstick for measuring all social relations, the standard of social conduct. Still others look upon it as being the positive injunction of a great moral teacher who embodied in this statement the highest concept of moral obligation as regards all fraternal relationships. In the lives of such moral beings the golden rule becomes the wise center and circumference of all their philosophy.

180:5.7 (1950.2) In the kingdom of the believing brotherhood of God-knowing truth lovers, this golden rule takes on living qualities of spiritual realization on those higher levels of interpretation which cause the mortal sons of God to view this injunction of the Master as requiring them so to relate themselves to their fellows that they will receive the highest possible good as a result of the believer's contact with them. This is the essence of true religion: that you love your neighbor as yourself.

180:5.8 (1950.3) But the highest realization and the truest interpretation of the golden rule consists in the consciousness of the spirit of the truth of the enduring and living reality of such a divine declaration. The true cosmic meaning of this rule of universal relationship is revealed only in its

ponašanja po duhu Sina prema duhu Oca koji živi u duši smrtnog čovjeka. A kada takvi smrtnici koji se povode za duhom upoznaju stvarno značenje tog zlatnog pravila, oni su preplavljeni osjećajem sigurnosti u svoj državljanski status u prijateljskom svemiru, a njihovi ideali stvarnosti duha jedino mogu biti zadovoljeni kada imaju ljubavi prema njihovim bližnjima koju je Isus imao prema svima nama, a to je stvarnost ostvarenja Božje ljubavi.

Ta ista filozofija živuće fleksibilnosti i kozmičke prilagodljivosti božanske istine pojedinačnim zahtjevima i kapacitetu svakog Božjeg sina, moraju postati dijelom vaše spoznaje prije nego što se možete nadati da ćete adekvatno razumjeti Učiteljev nauk i praksu neopiranja zlu. Učiteljev nauk je zapravo duhovni proglas. Čak se ni materijalne implikacije njegove filozofije ne mogu pravilno protumačiti bez razmatranja njihovih duhovnih korelacija. Duh ove Učiteljeve opomene počiva u ideji neopiranja na svaku sebičnu reakciju na svemiru, zajedno s agresivnim i progresivnim postignućem ispravnih razina istinskih vrijednosti duha: božanske ljepote, beskonačne dobrote i vječne istine - poznavanja Boga i postajanja sve više nalik Bogu.

Ljubav - nesebičnost -- mora prolaziti stalnim i živućim readaptivnim tumačenjem odnosa u skladu s upravom Duha Istine. Ljubav time mora spoznati stalno mijenjajuće i šireće pojmove najviše kozmičke dobrobiti pojedinca kojeg čovjek voli. A onda ljubav zauzima isti taj stav prema svim drugim pojedincima na koje može utjecati rastućim i živućim odnosom jednog smrtnika koji se povodi prema duhu prema drugim kozmičkim državljanima. I cijela ta adaptacija ljubavi mora biti izvršena u svjetlu i okružju postojećeg zla kao i u svjetlu vječnog cilja savršenstva božanske sudbine.

I tako se mora jasno spoznati da ni zlatno pravilo ni učenje ideje neopiranja ne mogu biti ispravno protumačeni kao dogme ili propisi. Oni se samo mogu shvatiti življenjem, ostvarivanjem njihovih značenja u živućem tumačenju Duha Istine koji navodi ljudske reakcije na uzajamne ljubavi.

I sve ovo jasno ukazuje na razliku između stare i nove religije. Stara religija uči samopožrtvovanje; nova religija uči samozaboravljivost, povišeno samoostvarenje koje izrasta iz spoja društvene službe i spoznaje svemira. Starom religijom dominira motivacija sviješću straha; novim evanđeljem kraljevstva dominira uvjerenje istine, duh vječne i univerzalne istine. A nikakva količina površne pobožnosti ili vjeroispovijedne odanosti ne može nadomjestiti u

spiritual realization, in the interpretation of the law of conduct by the spirit of the Son to the spirit of the Father that indwells the soul of mortal man. And when such spirit-led mortals realize the true meaning of this golden rule, they are filled to overflowing with the assurance of citizenship in a friendly universe, and their ideals of spirit reality are satisfied only when they love their fellows as Jesus loved us all, and that is the reality of the realization of the love of God.

180:5.9 (1950.4) This same philosophy of the living flexibility and cosmic adaptability of divine truth to the individual requirements and capacity of every son of God, must be perceived before you can hope adequately to understand the Master's teaching and practice of nonresistance to evil. The Master's teaching is basically a spiritual pronouncement. Even the material implications of his philosophy cannot be helpfully considered apart from their spiritual correlations. The spirit of the Master's injunction consists in the nonresistance of all selfish reaction to the universe, coupled with the aggressive and progressive attainment of righteous levels of true spirit values: divine beauty, infinite goodness, and eternal truth — to know God and to become increasingly like him.

180:5.10 (1950.5) Love, unselfishness, must undergo a constant and living readaptative interpretation of relationships in accordance with the leading of the Spirit of Truth. Love must thereby grasp the ever-changing and enlarging concepts of the highest cosmic good of the individual who is loved. And then love goes on to strike this same attitude concerning all other individuals who could possibly be influenced by the growing and living relationship of one spirit-led mortal's love for other citizens of the universe. And this entire living adaptation of love must be effected in the light of both the environment of present evil and the eternal goal of the perfection of divine destiny.

180:5.11 (1950.6) And so must we clearly recognize that neither the golden rule nor the teaching of nonresistance can ever be properly understood as dogmas or precepts. They can only be comprehended by living them, by realizing their meanings in the living interpretation of the Spirit of Truth, who directs the loving contact of one human being with another.

180:5.12 (1951.1) And all this clearly indicates the difference between the old religion and the new. The old religion taught self-sacrifice; the new religion teaches only self-forgetfulness, enhanced self-realization in conjoined social service and universe comprehension. The old religion was motivated by fear-consciousness; the new gospel of the kingdom is dominated by truth-conviction, the spirit of eternal and universal truth. And no amount of piety or creedal loyalty can compensate

životnom iskustvu vjernika kraljevstva to spontano, velikodušno i iskreno prijateljstvo koje obilježava sinove živućeg Boga koji su rođeni u duhu. Ni tradicija niti ceremonijalni sustav formalnog obožavanja ne mogu iskupiti nedostatak istinskog suosjećanja za čovjekove bližnje.

for the absence in the life experience of kingdom believers of that spontaneous, generous, and sincere friendliness which characterizes the spirit-born sons of the living God. Neither tradition nor a ceremonial system of formal worship can atone for the lack of genuine compassion for one's fellows.

6. NEOPHODNOST ISUSOVOG ODLASKA

Nakon što su Petar, Jakov, Ivan i Matej postavili brojna pitanja, Isus je nastavio svoj oproštajni govor ovim riječima: "A ja vam govorim o svemu tome prije nego što ću otići da se spremite za ono što dolazi da ne učinite ozbiljne greške. Vlasti se neće zadovoljiti time što će vas izopćavati iz sinagoga; kažem vam, doći će čas kad će svaki koji vas ubije misliti da služi Boga. A to će učiniti vama i onima koje uvodite u kraljevstvo nebesko, jer oni ne znaju Oca. Oni su odbili da upoznaju Oca tako što su odbili primiti mene; a mene odbijaju primiti kad vas odbace, pod uvjetom da se držite moje zapovijedi da ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio. Govorim vam unaprijed o tim stvarima, tako da kada bude došao vaš čas, kao što je moj sada, možete biti osnaženi znanjem da mi je sve to bilo poznato i da će moj duh biti s vama kroz sve vaše patnje radi mene i radi ovog evanđelja. Iz ovog vam se razloga tako iskreno obraćam od samog početka. Već sam vas upozorio da vam najveći neprijatelji mogu doći iz same vaše obitelji. Iako ovo evanđelje kraljevstva uvijek donosi duboki mir duši individualnog vjernika, ono neće donijeti mir na zemlji sve dok ljudi ne budu voljni svesrdno vjerovati mojim učenjima i uspostaviti praksu izvršenja Očeve volje kao glavne svrhe življenja smrtnog života.

"Ali sada kad vas ostavljam, kako vidite da je došao moj čas da idem k Ocu, ja sam iznenađen da nitko od vas ne upita: 'Zašto nas ostavljaš?' Ipak, ja znam da se tako pitate u svojim srcima. Reći ću vam otvoreno, kao što prijatelji govore među sobom. Vama je bolje da ja odem. Ako ja ne odem, novi učitelj ne može doći u vaša srca. Ja moram biti lišen ovog smrtnog tijela i vratiti se na svoje mjesto na nebu, prije nego što mogu poslati ovog duha učitelja da živi u vašim dušama i da vodi vaše duhove u istinu. A kada moj duh dođe živjeti u vama, on će osnažiti vašu spoznaju razlike između grijeha i pravednosti, te će vam pomoći da mudro sudite između njih.

"Imam vam još puno toga reći, ali sada to ne

6. THE NECESSITY FOR LEAVING

180:6.1 (1951.2) After Peter, James, John, and Matthew had asked the Master numerous questions, he continued his farewell discourse by saying: "And I am telling you about all this before I leave you in order that you may be so prepared for what is coming upon you that you will not stumble into serious error. The authorities will not be content with merely putting you out of the synagogues; I warn you the hour draws near when they who kill you will think they are doing a service to God. And all of these things they will do to you and to those whom you lead into the kingdom of heaven because they do not know the Father. They have refused to know the Father by refusing to receive me; and they refuse to receive me when they reject you, provided you have kept my new commandment that you love one another even as I have loved you. I am telling you in advance about these things so that, when your hour comes, as mine now has, you may be strengthened in the knowledge that all was known to me, and that my spirit shall be with you in all your sufferings for my sake and the gospel's. It was for this purpose that I have been talking so plainly to you from the very beginning. I have even warned you that a man's foes may be those of his own household. Although this gospel of the kingdom never fails to bring great peace to the soul of the individual believer, it will not bring peace on earth until man is willing to believe my teaching wholeheartedly and to establish the practice of doing the Father's will as the chief purpose in living the mortal life.

180:6.2 (1951.3) "Now that I am leaving you, seeing that the hour has come when I am about to go to the Father, I am surprised that none of you have asked me, Why do you leave us? Nevertheless, I know that you ask such questions in your hearts. I will speak to you plainly, as one friend to another. It is really profitable for you that I go away. If I go not away, the new teacher cannot come into your hearts. I must be divested of this mortal body and be restored to my place on high before I can send this spirit teacher to live in your souls and lead your spirits into the truth. And when my spirit comes to indwell you, he will illuminate the difference between sin and righteousness and will enable you to judge wisely in your hearts concerning them.

180:6.3 (1951.4) "I have yet much to say to you, but

možete shvatiti. Ali kada dođe on - Duh Istine - on će vas s vremenom uvesti u svu istinu dok budete putovali kroz mnoge stanove u svemiru moga Oca.

"Ovaj duh neće govoriti sam od sebe, već će govoriti ono što je Otac objavio svome Sinu, i on će vam pokazati ono što dolazi; on će proslaviti mene kao što sam ja proslavio moga Oca. Ovaj duh dolazi od mene i on će vam otkriti moju istinu. Sve što Otac ima u svojoj vlasti pripada meni; zato sam rekao da će ovaj novi učitelj uzeti ono što je moje kako bi ga otkrio vama.

"Uskoro ću vas ostaviti na kratko vrijeme. Nakon toga, kad me opet vidite, ja ću biti na putu prema Ocu, tako da me čak i onda nećete vidjeti za dugo."

Dok je na trenutak zastao, apostoli su počeli razgovarati jedni s drugima: "Što je to što nam on govori: 'Uskoro ću vas ostaviti,' i 'kad me ponovno vidite to neće biti zadugo, jer ću biti na putu prema Ocu. 'Što misli pod ovim 'malo' i 'ne za dugo'?" Ne mogu shvatiti što nam govori."

A budući da je Isus znao da su postavljali ta pitanja, on je rekao: "Da li se pitate među sobom o tome što sam mislio kad sam rekao da ću biti malo sa vama, i da, kad me ponovno vidite, ja ću biti na putu prema Ocu? I jasno sam rekao da Sin Čovječji mora umrijeti, ali da će on uskrsnuti. Možete li onda ne razlučiti značenje mojih riječi? Najprije ćete biti žalosni, ali kasnije ćete se radovati kao i mnogi koji će razumjeti ove stvari, nakon što se dogode. Žena je doista žalosna u času svoje muke, ali kad joj jednom daju njezino dijete, ona odmah zaboravi svoju tjeskobu u radosti spoznaje da je čovjek rođen na svijetu. I tako ćete biti u tuzi nad mojim odlaskom, ali ja ću vas uskoro opet vidjeti, a onda će se vaša tuga pretvoriti u radost, a tu će doći za vas novo otkrivenje spasenja Božjeg kojega nitko nikada ne može oduzeti od vas. I svi svjetovi će biti blagoslovljeni u ovom istom otkrivenju života i u njihovom utjecaju na svrgavanje smrti. Do sada ste radili sve svoje molitve u ime moga Oca. Nakon što me ponovno vidite, možete iskati i u moje ime, a ja ću vas čuti.

"Ovdje dolje sam vas učio u poslovicama i razgovarao s vama u prisposodobama, a to sam učinio zato što ste bili samo djeca u duhu. Ali dolazi vrijeme kada ću razgovarati s vama jasno u vezi Oca i njegovog kraljevstva. I to učiniti zato što sam Otac voli i želi da se potpunije otkrije za vas. Smrtni čovjek ne može vidjeti Oca koji je duh, pa sam došao na svijet da pokažem Oca vašim ljudskim očima. Ali kad postanete savršeni u rastu duha, onda ćete vidjeti osobno Oca."

you cannot stand any more just now. Albeit, when he, the Spirit of Truth, comes, he shall eventually guide you into all truth as you pass through the many abodes in my Father's universe.

180:6.4 (1951.5) "This spirit will not speak of himself, but he will declare to you that which the Father has revealed to the Son, and he will even show you things to come; he will glorify me even as I have glorified my Father. This spirit comes forth from me, and he will reveal my truth to you. Everything which the Father has in this domain is now mine; wherefore did I say that this new teacher would take of that which is mine and reveal it to you.

180:6.5 (1952.1) "In just a little while I will leave you for a short time. Afterward, when you again see me, I shall already be on my way to the Father so that even then you will not see me for long."

180:6.6 (1952.2) While he paused for a moment, the apostles began to talk with each other: "What is this that he tells us? 'In just a little while I will leave you,' and 'When you see me again it will not be for long, for I will be on my way to the Father.' What can he mean by this 'little while' and 'not for long'? We cannot understand what he is telling us."

180:6.7 (1952.3) And since Jesus knew they asked these questions, he said: "Do you inquire among yourselves about what I meant when I said that in a little while I would not be with you, and that, when you would see me again, I would be on my way to the Father? I have plainly told you that the Son of Man must die, but that he will rise again. Can you not then discern the meaning of my words? You will first be made sorrowful, but later on will you rejoice with many who will understand these things after they have come to pass. A woman is indeed sorrowful in the hour of her travail, but when she is once delivered of her child, she immediately forgets her anguish in the joy of the knowledge that a man has been born into the world. And so are you about to sorrow over my departure, but I will soon see you again, and then will your sorrow be turned into rejoicing, and there shall come to you a new revelation of the salvation of God which no man can ever take away from you. And all the worlds will be blessed in this same revelation of life in effecting the overthrow of death. Hitherto have you made all your requests in my Father's name. After you see me again, you may also ask in my name, and I will hear you.

180:6.8 (1952.4) "Down here I have taught you in proverbs and spoken to you in parables. I did so because you were only children in the spirit; but the time is coming when I will talk to you plainly concerning the Father and his kingdom. And I shall do this because the Father himself loves you and desires to be more fully revealed to you. Mortal man cannot see the spirit Father; therefore have I come into the world to show the Father to your creature eyes. But when you have become

Kad su jedanaestorica čula ove riječi, rekli su jedni drugima: "Gle, on nam otvoreno govori. Sigurno je Učitelj došao natrag od Boga, ali zašto kaže da se mora vratiti Ocu?" A Isus je vidio da ga oni još nisu razumjeli. Ta jedanaestorica nisu mogli pobjeći od svojih duboko uvriježenih ideja židovskog koncepta Mesije. Što su više vjerovali u Isusa kao Mesiju, to su ih više uznemiravale ove duboko ukorijenjene predodžbe u vezi slavnog materijala trijumfa kraljevstva na zemlji.

perfected in spirit growth, you shall then see the Father himself."

180:6.9 (1952.5) When the eleven had heard him speak, they said to each other: "Behold, he does speak plainly to us. Surely the Master did come forth from God. But why does he say he must return to the Father?" And Jesus saw that they did not even yet comprehend him. These eleven men could not get away from their long-nourished ideas of the Jewish concept of the Messiah. The more fully they believed in Jesus as the Messiah, the more troublesome became these deep-rooted notions regarding the glorious material triumph of the kingdom on earth.

POGLAVLJE 181. POSLJEDNJE OPOMENE I UPOZORENJA

⇨ 180

Knjiga Urantije

182 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 181 POSLJEDNJE OPOMENE I UPOZORENJA

Sekcije

Uvod

1. POSLJEDNJE RIJEČI UTJEHE
2. OPROŠTAJNE OPOMENE SVAKOM PONAOSOB

PAPER 181 FINAL ADMONITIONS AND WARNINGS

SECTIONS

Introduction

1. Last Words of Comfort
2. Farewell Personal Admonitions

Uvod

Nakon oproštajnog govora jedanaestorici, Isus je proveo neko vrijeme u neslužbenoj raspravi mnogih iskustava kroz koja su prošli zajedno i pojedinačno. Ovi su Galilejci konačno počeli shvaćati da se njihov prijatelj i učitelj spremio da ih napusti, i tako su se s velikom nadom držali njegova obećanja da će nakon nekog vremena opet biti s njima, ali su bili skloni zaboraviti da je ova buduća posjeta trebala biti privremena. Mnogi su apostoli i vodeći učenici stvarno mislili da je to obećanje o kratkotrajnom povratku (u kratkom razdoblju između uskrsnuća i uzašašća) značilo da je Isus namjeravao otići u kratki posjet svome Ocu, nakon čega se namjeravao vratiti da uspostavi kraljevstvo. Takvo je tumačenje njegovog učenja bilo u suglasju s njihovim uvriježenim vjerovanjima i dubokim nadama. Budući da su se tako njihova dugotrajna vjerovanja složila s njihovim nadama, nije im bilo teško naći tumačenje Učiteljevih riječi koje bi potvrdilo njihove duboke čežnje.

Nakon što su se po raspravi oproštajnog govora ove riječi počele taložiti u njihovim mislima, Isus je ponovno pozvao apostole da im uputi neke od svojih posljednjih riječi opomene i upozorenja.

INTRODUCTION

181:0.1 (1953.1) AFTER the conclusion of the farewell discourse to the eleven, Jesus visited informally with them and recounted many experiences which concerned them as a group and as individuals. At last it was beginning to dawn upon these Galileans that their friend and teacher was going to leave them, and their hope grasped at the promise that, after a little while, he would again be with them, but they were prone to forget that this return visit was also for a little while. Many of the apostles and the leading disciples really thought that this promise to return for a short season (the short interval between the resurrection and the ascension) indicated that Jesus was just going away for a brief visit with his Father, after which he would return to establish the kingdom. And such an interpretation of his teaching conformed both with their preconceived beliefs and with their ardent hopes. Since their lifelong beliefs and hopes of wish fulfillment were thus agreed, it was not difficult for them to find an interpretation of the Master's words which would justify their intense longings.

181:0.2 (1953.2) After the farewell discourse had been discussed and had begun to settle down in their minds, Jesus again called the apostles to order and began the impartation of his final admonitions and warnings.

1. POSLJEDNJE RIJEČI UTJEHE

Nakon što su jedanaestorica posjedali, Isus je stao ispred njih i ovako im govorio: "Sve dok sam s vama u tijelu, mogu biti samo jedan pojedinac među vama ili u cijelom svijetu. Ali kad budem izručen iz ovog ruha smrtnosti prirode, ja ću biti u mogućnosti da se vratim kao duh koji će boraviti u svakom od vas i svih drugih vjernika u ovo evanđelje kraljevstva. Sin Čovječji će na taj način postati duhovno utjelovljenje u dušama svih istinskih vjernika.

"Kad se vratim i dođem boraviti u vama i raditi kroz vas, ja ću vas moći bolje upravljati kroz ovaj život i kroz mnoga prebivališta budućeg života u nebu nad nebesima. U Očevoj vječnoj tvorevini život nije vječni odmor dokolice i sebične lagodnosti, nego je neprestano napredovanje u milosti, istini i slavi. Svako od mnogih, mnogih mjesta u kući moga Oca samo je jedna od mnogih stanica, život osmišljen da vas pripremi za sljedeći stadij. I tako će djeca svjetlosti uzlaziti od slave do slave dok ne postignu božanski stadij gdje postaju duhovno savršeni kao što je Otac u svemu savršen.

"Ako me želite slijediti nakon što vas ostavim, uložite svoja najiskrenija nastojanja kako bi živjeli u skladu s duhom mojih učenja i s idealom moga života - činite Očevu volju. Pri tome ne pokušavajte oponašati moj prirodni život koji sam silom prilika živio na ovom svijetu.

"Otac me poslao na ovaj svijet, ali je samo mali broj ljudi izabrao da me potpuno primi. Ja ću izliti svoj duh na sve ljude, ali svi ljudi neće izabrati da prime ovog novog učitelja kao vodiča i savjetnika svoje duše. A oni koji ga prime postaju prosvjetljeni, očišćeni i utješeni. Ovaj Duh Istine u njima postaje izvor živuće vode koja struji u život vječni.

A sada, dok vas se spremam ostaviti, želim vam uputiti riječi utjehe. Mir svoj ostavljam s vama; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam dajem one darove ne onako kako ih svijet daje - svakome istu mjeru - nego ih dajem svakome onoliko koliko može primiti. Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne boji. Ja sam pobijedio svijet i u meni ćete svi naći trijumf kroz vjeru. Već sam vas upozorio da će Sin Čovječji biti ubijen, ali vas uvjeravam da ću se vratiti prije nego što odem k Ocu, iako ću biti s vama malo vremena. A kada budem uzašao k Ocu, sigurno ću poslati novog učitelja da bude s vama i da prebiva u samim vašim srcima. Kad sve to vidite, ne budite uznemireni nego se držite svoje vjere, budući da

1. LAST WORDS OF COMFORT

181:1.1 (1953.3) When the eleven had taken their seats, Jesus stood and addressed them: "As long as I am with you in the flesh, I can be but one individual in your midst or in the entire world. But when I have been delivered from this investment of mortal nature, I will be able to return as a spirit indweller of each of you and of all other believers in this gospel of the kingdom. In this way the Son of Man will become a spiritual incarnation in the souls of all true believers.

181:1.2 (1953.4) "When I have returned to live in you and work through you, I can the better lead you on through this life and guide you through the many abodes in the future life in the heaven of heavens. Life in the Father's eternal creation is not an endless rest of idleness and selfish ease but rather a ceaseless progression in grace, truth, and glory. Each of the many, many stations in my Father's house is a stopping place, a life designed to prepare you for the next one ahead. And so will the children of light go on from glory to glory until they attain the divine estate wherein they are spiritually perfected even as the Father is perfect in all things.

181:1.3 (1953.5) "If you would follow after me when I leave you, put forth your earnest efforts to live in accordance with the spirit of my teachings and with the ideal of my life — the doing of my Father's will. This do instead of trying to imitate my natural life in the flesh as I have, perforce, been required to live it on this world.

181:1.4 (1954.1) "The Father sent me into this world, but only a few of you have chosen fully to receive me. I will pour out my spirit upon all flesh, but all men will not choose to receive this new teacher as the guide and counselor of the soul. But as many as do receive him shall be enlightened, cleansed, and comforted. And this Spirit of Truth will become in them a well of living water springing up into eternal life.

181:1.5 (1954.2) "And now, as I am about to leave you, I would speak words of comfort. Peace I leave with you; my peace I give to you. I make these gifts not as the world gives — by measure — I give each of you all you will receive. Let not your heart be troubled, neither let it be fearful. I have overcome the world, and in me you shall all triumph through faith. I have warned you that the Son of Man will be killed, but I assure you I will come back before I go to the Father, even though it be for only a little while. And after I have ascended to the Father, I will surely send the new teacher to be with you and to abide in your very hearts. And when you see all this come to pass, be not dismayed, but rather believe, inasmuch as

sam vam sve to unaprijed obznanio. Ja sam vas duboko volio i ne želim vas napustiti, ali to je volja Očeva. Moj sat je došao.

"Ne sumnjajte u ove istine, čak i nakon što se nađete raspršeni progonima i pogođeni mnogim patnjama. Kad se osjetite osamljeni u svijetu, ja ću znati o vašoj osami, kao što ćete vi znati o mojoj kad se razidete svaki na svoju stranu ostavljajući Sina Čovječjeg u rukama njegovih neprijatelja. Ali ja nikad nisam sam; Otac je uvijek sa mnom. Ja ću se i u to vrijeme za vas moliti. I sve sam vam ovo rekao da imate mir u sebi i da ga imate u izobilju. U ovom ćete svijetu patiti, ali budite dobrog raspoloženja; ja sam pobijedio svijet i obznanio put koji vodi do trajne radosti i vječnog služenja."

Isus pruža mir svojim bližnjima koji čine Božju volju, ali taj mir nije nalik radostima i zadovoljstvima ovog materijalnog svijeta. Materijalisti i fatalisti koji nemaju vjere mogu doživjeti samo dvije vrste mira i duševne utjehe: Oni mogu biti bilo stoici koji su čvrsto odlučni da se suoče s neizbježnim i podnesu ono najgore; ili mogu biti optimisti, uvijek puni nade koja vječno živi u ljudskim grudima, uzaludno se nadajući miru koji nikada ne dolazi.

I dok je određena mjera stoicizma i optimizma korisna u svakodnevnom životu na zemlji, niti jedno nema veze s onim blaženim mirom koji Sin Čovječji poklanja svojoj braći u tijelu. Mir koji Mihael daje svojoj zemaljskoj djeci je isti onaj mir koji je ispunjao njegovu dušu za smrtnog života u tijelu na ovom svijetu. Isusov mir je radost i zadovoljstvo osobe koja poznaje Boga i koja je ostvarila trijumf u tome što je u potpunosti naučila činiti Božju volju za smrtnog života u tijelu. Mir Isusova uma počiva u apsolutnoj ljudskoj vjeri u stvarnost mudrog i suosjećanog okrilja božanskog Oca. Isus se suočio s mnogim problemima na zemlji i pogrešno je nazivan "čovjekom patnji," ali je kroz sva ta iskustva uživao utjehu povjerenja koje mu je uvijek davalo snagu da slijedi svoju životnu nakanu s punim uvjerenjem u ostvarenje Očeve volje.

Isus je bio odlučan, ustrajan i temeljito posvećen ostvarivanju svoje misije, ali nije bio bezosjećajni i žuljeviti stoik; uvijek je tragao za veselim aspektima svojih životnih iskustava, ali nije bio slijepi i samoobmanuti optimista. Učitelj je znao sve što mu se trebalo dogoditi, a nije imao straha. Nakon što je dao taj mir svakom od svojih sljedbenika, dosljedno je mogao reći, "Neka se ne uznemiruje vaše srce i neka se ne boji."

you knew it all beforehand. I have loved you with a great affection, and I would not leave you, but it is the Father's will. My hour has come.

181:1.6 (1954.3) "Doubt not any of these truths even after you are scattered abroad by persecution and are downcast by many sorrows. When you feel that you are alone in the world, I will know of your isolation even as, when you are scattered every man to his own place, leaving the Son of Man in the hands of his enemies, you will know of mine. But I am never alone; always is the Father with me. Even at such a time I will pray for you. And all of these things have I told you that you might have peace and have it more abundantly. In this world you will have tribulation, but be of good cheer; I have triumphed in the world and shown you the way to eternal joy and everlasting service."

181:1.7 (1954.4) Jesus gives peace to his fellow doers of the will of God but not on the order of the joys and satisfactions of this material world. Unbelieving materialists and fatalists can hope to enjoy only two kinds of peace and soul comfort: Either they must be stoics, with steadfast resolution determined to face the inevitable and to endure the worst; or they must be optimists, ever indulging that hope which springs eternal in the human breast, vainly longing for a peace which never really comes.

181:1.8 (1954.5) A certain amount of both stoicism and optimism are serviceable in living a life on earth, but neither has aught to do with that superb peace which the Son of God bestows upon his brethren in the flesh. The peace which Michael gives his children on earth is that very peace which filled his own soul when he himself lived the mortal life in the flesh and on this very world. The peace of Jesus is the joy and satisfaction of a God-knowing individual who has achieved the triumph of learning fully how to do the will of God while living the mortal life in the flesh. The peace of Jesus' mind was founded on an absolute human faith in the actuality of the divine Father's wise and sympathetic overcare. Jesus had trouble on earth, he has even been falsely called the "man of sorrows," but in and through all of these experiences he enjoyed the comfort of that confidence which ever empowered him to proceed with his life purpose in the full assurance that he was achieving the Father's will.

181:1.9 (1954.6) Jesus was determined, persistent, and thoroughly devoted to the accomplishment of his mission, but he was not an unfeeling and calloused stoic; he ever sought for the cheerful aspects of his life experiences, but he was not a blind and self-deceived optimist. The Master knew all that was to befall him, and he was unafraid. After he had bestowed this peace upon each of his followers, he could consistently say, "Let not your heart be troubled, neither let it be afraid."

Isusov mir je, dakle, mir i uvjerenje sina koji u potpunosti vjeruje da njegova karijera u vremenu i vječnosti sigurno i potpuno ovisi o brizi i čuvanju svemudarog i svemoćnog duha njegova Oca ljubavi. A to je doista mir, mir koji nadilazi razumijevanje smrtnog uma, u kojem vjernikovo ljudsko srce može u potpunosti uživati.

2. OPROŠTAJNE OPOMENE SVAKOM

PONAOSOB

Učitelj je završio s oproštajnim govorom i posljednjim opomenama apostolima kao skupini. On je zatim uputio pojedinačni pozdrav svakom od njih i osobni savjet s oproštajnim riječima blagoslova. Apostoli su još uvijek bili oko stola onako kako su isprva sjeli da objeduju Posljednju Večeru, a kad je Učitelj otišao oko stola da s njima razgovora, svaki je ustao kad mu se Isus obratio.

Ivanu je Isus rekao: "Ti si, Ivane, najmlađi od moje braće. Ti su uvijek bio uz mene i dok vas sviju volim s ljubavi koju Otac daruje svojim sinovima, Andrija je tebe odabrao kao jednog od trojice apostola koji su uvijek trebali biti uz mene. Ti si osim toga djelovao i trebao nastaviti djelovati u moje ime u poslovima koji se tiču moje zemaljske obitelji. Ja idem svome Ocu, Ivane, i imam puno povjerenje da ćeš se ti nastaviti brinuti za one koji su moji u tijelu. Pazi da njihova trenutna zbunjenost u pogledu moje misije ne bude zapreka tvojoj sućuti, savjetu i pomoći koju znaš da bih im ja dao da sam na zemlji. A kad svi budu vidjeli svjetlo i potpuno ušli u kraljevstvo, dok ih svi trebate radosno dočekati, ja se oslanjam na tebe, Ivane, da im izraziš dobrodošlicu za mene.

"A sada, kako se bliže posljednji sati mog zemaljskog života, ostani uz mene da ti mogu povjeriti poruke u vezi moje obitelji. Što se tiče rada koji mi je Otac povjerio, on je sada završen osim smrti u tijelu, a ja sam spreman ispiti ovaj posljednji kalež. A što se tiče odgovornosti koje mi je ostavio moj zemaljski otac Josip, koje sam izvršavao za života, ja se sada moram osloniti na tebe da obaviš te poslove umjesto mene. A ja sam izabrao tebe, Ivane, da to učiniš u moje ime, zato što si najmlađi i što ćeš vrlo vjerojatno nadživjeti ove druge apostole.

"Nekoć smo tebe i tvoga brata nazivali sinovima groma. Na početku si bio jake volje i netrpeljiv, ali si se mnogo primijenio otkako si htio zvati oganj da siđe s neba na glave neupućenih i

181:1.10 (1955.1) The peace of Jesus is, then, the peace and assurance of a son who fully believes that his career for time and eternity is safely and wholly in the care and keeping of an all-wise, all-loving, and all-powerful spirit Father. And this is, indeed, a peace which passes the understanding of mortal mind, but which can be enjoyed to the full by the believing human heart.

2. FAREWELL PERSONAL ADMONITIONS

181:2.1 (1955.2) The Master had finished giving his farewell instructions and imparting his final admonitions to the apostles as a group. He then addressed himself to saying good-bye individually and to giving each a word of personal advice, together with his parting blessing. The apostles were still seated about the table as when they first sat down to partake of the Last Supper, and as the Master went around the table talking to them, each man rose to his feet when Jesus addressed him.

181:2.2 (1955.3) To John, Jesus said: "You, John, are the youngest of my brethren. You have been very near me, and while I love you all with the same love which a father bestows upon his sons, you were designated by Andrew as one of the three who should always be near me. Besides this, you have acted for me and must continue so to act in many matters concerning my earthly family. And I go to the Father, John, having full confidence that you will continue to watch over those who are mine in the flesh. See to it that their present confusion regarding my mission does not in any way prevent your extending to them all sympathy, counsel, and help even as you know I would if I were to remain in the flesh. And when they all come to see the light and enter fully into the kingdom, while you all will welcome them joyously, I depend upon you, John, to welcome them for me.

181:2.3 (1955.4) "And now, as I enter upon the closing hours of my earthly career, remain near at hand that I may leave any message with you regarding my family. As concerns the work put in my hands by the Father, it is now finished except for my death in the flesh, and I am ready to drink this last cup. But as for the responsibilities left to me by my earthly father, Joseph, while I have attended to these during my life, I must now depend upon you to act in my stead in all these matters. And I have chosen you to do this for me, John, because you are the youngest and will therefore very likely outlive these other apostles.

181:2.4 (1955.5) "Once we called you and your brother sons of thunder. You started out with us strong-minded and intolerant, but you have changed much since you wanted me to call fire down upon

nepromišljenih nevjernika. Ali još se trebaš promijeniti. Trebaš postati apostol nove zapovijedi koju vam dajem ove noći. Posveti svoj život poučavanju svoje braće da vole jedni druge s onom ljubavi s kojom sam vas ja volio. "

Ivan Zebedejev je stajao u sobi na katu dok su mu suze tekle iz očiju, i gledajući Učitelja u oči rekao: "Tako će i biti, moj Učitelju, ali kako ću naučiti voljeti svoju braću s većom ljubavi?" A onda je Isus odgovorio: "Ti ćeš naučiti voljeti svoju braću kada prvo naučiš više voljeti njihova Oca na nebu, i nakon što se počneš više zanimati za njihovu dobrobit u vremenu i vječnosti. A svako takvo ljudsko zanimanje ovisi o suosjećajnoj simpatiji, nesebičnom služenju i darežljivom oprostu. Nitko ne treba prezirati tvoju mladost, ali skrećem ti pažnju na to da godine obično rađaju iskustvom i da ništa ne može zamijeniti mjesto stvarnog iskustva u ljudskim odnosima. Trebaš nastojati živjeti u miru sa svim ljudima, a posebno svojim prijateljima u bratstvu nebeskog kraljevstva. Ivane, uvijek imaj na umu da se ne trebaš prepirati s ljudskim dušama da ih pridobiješ u kraljevstvo.

A onda je Učitelj prolazeći oko svoga sjedišta, na trenutak zastao pored stolice Jude Iskariota. Apostoli su bili prilično iznenađeni što se Juda nije bio vratio i jako ih je zanimalo značenje Isusovog tužnog izraza dok je stajao pored izdajnikove upražnjene stolice. No, nitko osim eventualno Andrije nije ni pomislio da je njihov blagajnik otišao izdati svoga Učitelja, na što je Isus aludirao za rane večeri i tijekom večere. Toliko se toga događalo da su za sada sasvim zaboravili Učitelje riječi da će ga jedan od njih izdati.

Isus je sada otišao do Šimuna Revnitelja, koji je ustao i čuo ovu upozorenje: "Ti si pravi sin Abrahamov, ali nije mi bilo lako da te pretvorim u sina ovog kraljevstva nebeskog. Ja te volim i to čine i sva tvoja braća. Ja znam da me ti voliš, Šimune, i da voliš kraljevstvo nebesko, ali ti još uvijek pokušavaš preurediti ovo kraljevstvo da dođe prema tvome ukusu. Dobro znam da ćeš na kraju shvatiti duhovnu prirodu i značenje moga evanđelja i da ćeš hrabro raditi na njegovu promicanju, ali pitanje je što se može dogoditi s tobom nakon moga odlaska. Bilo bi mi drago znati da nećeš skrenuti s puta; ja bih se radovao da mogu znati da, nakon što budem otišao k Ocu, ti nećeš prestati biti moj poslanik i da ćeš se prihvatljivo nositi kao poslanik nebeskog kraljevstva."

Isus je jedva izgovorio ove riječi Šimunu

the heads of ignorant and thoughtless unbelievers. And you must change yet more. You should become the apostle of the new commandment which I have this night given you. Dedicate your life to teaching your brethren how to love one another, even as I have loved you."

181:2.5 (1955.6) As John Zebedee stood there in the upper chamber, the tears rolling down his cheeks, he looked into the Master's face and said: "And so I will, my Master, but how can I learn to love my brethren more?" And then answered Jesus: "You will learn to love your brethren more when you first learn to love their Father in heaven more, and after you have become truly more interested in their welfare in time and in eternity. And all such human interest is fostered by understanding sympathy, unselfish service, and unstinted forgiveness. No man should despise your youth, but I exhort you always to give due consideration to the fact that age oftentimes represents experience, and that nothing in human affairs can take the place of actual experience. Strive to live peaceably with all men, especially your friends in the brotherhood of the heavenly kingdom. And, John, always remember, strive not with the souls you would win for the kingdom."

181:2.6 (1956.1) And then the Master, passing around his own seat, paused a moment by the side of the place of Judas Iscariot. The apostles were rather surprised that Judas had not returned before this, and they were very curious to know the significance of Jesus' sad countenance as he stood by the betrayer's vacant seat. But none of them, except possibly Andrew, entertained even the slightest thought that their treasurer had gone out to betray his Master, as Jesus had intimated to them earlier in the evening and during the supper. So much had been going on that, for the time being, they had quite forgotten about the Master's announcement that one of them would betray him.

181:2.7 (1956.2) Jesus now went over to Simon Zelotes, who stood up and listened to this admonition: "You are a true son of Abraham, but what a time I have had trying to make you a son of this heavenly kingdom. I love you and so do all of your brethren. I know that you love me, Simon, and that you also love the kingdom, but you are still set on making this kingdom come according to your liking. I know full well that you will eventually grasp the spiritual nature and meaning of my gospel, and that you will do valiant work in its proclamation, but I am distressed about what may happen to you when I depart. I would rejoice to know that you would not falter; I would be made happy if I could know that, after I go to the Father, you would not cease to be my apostle, and that you would acceptably deport yourself as an ambassador of the heavenly kingdom."

181:2.8 (1956.3) Jesus had hardly ceased speaking to

Revnitelju kad je vatreni domoljub, brišući suze, odgovorio: "Učitelju, ne trebaš strahovati za moju odanost. Ja sam se svega odrekao da mogu posvetiti svoj život uspostavi kraljevstva na zemlji i neću skrenuti s puta. Već sam proživio svako razočaranje i ja te se neću odreći."

A onda je, polažući ruku na Šimunovo rame, Isus rekao: "Raduju me tvoje riječi, pogotovo u ovom trenutku, ali moj dobri prijatelju, ti još uvijek ne znaš o čemu govoriš. Ja niti jednog trenutka ne bih posumnjao u tvoju odanost, tvoju privrženost; znam da ne bi oklijevao ići u boj i umrijeti za mene, kao i ovi drugi apostoli" (tu svi kimnuše glavama s odobravanjem), "ali to se neće tražiti od tebe. Ja sam već više puta rekao da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta, da se moji učenici neće boriti za njegovu uspostavu. To sam ti rekao mnogo puta, Šimune, ali ti se odbijaš suočiti s istinom. Mene ne brine tvoja odanost prema meni i kraljevstvu, nego me brine što ćeš učiniti kad ja odem i kad se konačno probudiš u spoznaji da nisi uspio shvatiti značenje mojih učenja, da moraš prilagoditi svoje zablude stvarnostima novih, duhovnih poslova kraljevstva?"

Šimun je želio dalje govoriti, ali Isus je podigao ruku i zaustavljajući ga, rekao: "Niti jedan od mojih apostola nije iskreniji i pošteniji u srcu od tebe, ali niti jedan od njih neće biti uzrujan i tužan kao ti nakon moga odlaska. Kroz tvoju će obeshrabrenost moj duh ostati s tobom, a tvoja te braća neće napustiti. Ne zaboravi to što sam vas učio u pogledu državljanstva na zemlji i čovjeka kao sina u Očevom duhovnom kraljevstvu. Dobro razmisli o tome što sam rekao da ostaviš caru ono što je carevo, a Bogu ono što je Božje. Posveti svoj život, Šimune, nastojanju da pokažeš ljudima da smrtni čovjek može prihvatljivo poštovati moje upute o ispunjenju svojih građanskih dužnosti u vremenu, dok istovremeno sprovodi svoju duhovnu službu u bratstvu kraljevstva. Ako dopustiš da te vodi Duh Istine, nećeš osjetiti sukob između zahtjeva građanstva na zemlji i dužnosti koje imaš kao sin na nebu, osim ako se svjetovni vladari ne drznu za sebe tražiti počasti i obožavanje koje pripada Bogu i nikom drugom.

"A sada, Šimune, kad napokon uspiješ sve to shvatiti i nakon što se otreseš svoje depresije i kreneš promicati ovo evanđelje s velikom snagom, nikada ne zaboravi da sam bio s tobom kroz sve tvoje periode obeshrabrenja i da ću biti s tobom do samog kraja. Uvijek ćeš biti moj apostol, ali tek kada budeš spreman gledati na svijet očima duha i potpuniye podrediti svoju volju volji Oca na nebu, vratit ćeš se poslovima moga poslaništva i nitko ti neće, u ime sporosti razumijevanja istina koje sam učio, oduzeti prava koja sam ti ja dao. I tako

Simon Zelotes when the fiery patriot, drying his eyes, replied: "Master, have no fears for my loyalty. I have turned my back upon everything that I might dedicate my life to the establishment of your kingdom on earth, and I will not falter. I have survived every disappointment so far, and I will not forsake you."

181:2.9 (1956.4) And then, laying his hand on Simon's shoulder, Jesus said: "It is indeed refreshing to hear you talk like that, especially at such a time as this, but, my good friend, you still do not know what you are talking about. Not for one moment would I doubt your loyalty, your devotion; I know you would not hesitate to go forth in battle and die for me, as all these others would" (and they all nodded a vigorous approval), "but that will not be required of you. I have repeatedly told you that my kingdom is not of this world, and that my disciples will not fight to effect its establishment. I have told you this many times, Simon, but you refuse to face the truth. I am not concerned with your loyalty to me and to the kingdom, but what will you do when I go away and you at last wake up to the realization that you have failed to grasp the meaning of my teaching, and that you must adjust your misconceptions to the reality of another and spiritual order of affairs in the kingdom?"

181:2.10 (1956.5) Simon wanted to speak further, but Jesus raised his hand and, stopping him, went on to say: "None of my apostles are more sincere and honest at heart than you, but not one of them will be so upset and disheartened as you, after my departure. In all of your discouragement my spirit shall abide with you, and these, your brethren, will not forsake you. Do not forget what I have taught you regarding the relation of citizenship on earth to sonship in the Father's spiritual kingdom. Ponder well all that I have said to you about rendering to Caesar the things which are Caesar's and to God that which is God's. Dedicate your life, Simon, to showing how acceptably mortal man may fulfill my injunction concerning the simultaneous recognition of temporal duty to civil powers and spiritual service in the brotherhood of the kingdom. If you will be taught by the Spirit of Truth, never will there be conflict between the requirements of citizenship on earth and sonship in heaven unless the temporal rulers presume to require of you the homage and worship which belong only to God.

181:2.11 (1957.1) "And now, Simon, when you do finally see all of this, and after you have shaken off your depression and have gone forth proclaiming this gospel in great power, never forget that I was with you even through all of your season of discouragement, and that I will go on with you to the very end. You shall always be my apostle, and after you become willing to see by the eye of the spirit and more fully to yield your will to the will of the Father in heaven, then will you return to labor as my ambassador, and no one shall take away

Šimune, da te još jednom upozorim da oni koji se mača hvataju od mača propadaju, dok oni koji se duha hvataju postižu život vječni u kraljevstvu u radosti i u miru kraljevstva koje sada dolazi. A kad se završi posao koji sam predao u vaše ruke na zemlji, ti ćeš Šimune, sjesti za stol sa mnom u mome kraljevstvu na onoj strani. Ti ćeš doista vidjeti kraljevstvo za kojim si čeznuo, ali ne u ovom životu. Nastavi vjerovati u mene i u to što objavljujem i primit ćeš dar vječnog života. "

Kad je Isus završio s obraćanjem Šimunu Revnitelju, prišao je Mateju Leviji i rekao: "Uskoro više nećeš biti zadužen za apostolsku riznicu. Brzo, vrlo brzo, ćete biti raspršeni svaki na svoju stranu; neće vam biti dopušteno da uživate utjehu i ohrabrenje uzajamnog društva svojih prijatelja apostola. Kad krenete promicati evanđelje kraljevstva, morate sebi naći nove suradnike. Ja sam vas slao dvojicu po dvojicu za vrijeme obuke, ali kad vas napustim i nakon što se budete oporavili od šoka, morate ići sami u sve krajeve svijeta i proglasiti ovu radosnu vijest: Vjernici su sinovi Božji."

Matej je onda rekao: "Ali, Učitelju, koji će nas poslati u svijet i kako ćemo znati gdje ići? Hoće li nam Andrija pokazati put?" Isus je odgovorio: "Ne, Levija, Andrija vas više neće usmjeravati u naviještanju evanđelja. On će uistinu ostati vaš prijatelj i savjetnik dok ne primite novog učitelja, a onda će vas Duh Istine voditi svakog ponaosob dok budete širili kraljevstvo u drugim zemljama. Ti si danas drugačiji čovjek od dana kad si u carinarnici odlučio krenuti za mnom; ali moraš proći kroz još više promjena prije nego ugledaš viziju bratstva u kojem nežidovi sjede pored Židova u bratskoj suradnji. Ali nastavi slijediti poriv da pridobiš svoju židovsku braću dok ne budeš u potpunosti zadovoljan i tek tada usmjeri svoju energiju na nežidove. U jedno možeš biti siguran, Levija: Već si osvojio povjerenje i ljubav svoje braće; svi te vole. (I sva su desetorica potvrdili svoje slaganje s Učiteljevim riječima.)

"Levija, ja znam za tvoje strahove, žrtve i napore da napuniš riznicu, kojih tvoja braća nisu bili svjesni, i drago mi je vidjeti da je, iako je onaj koji je nosio vreću odsutan, uz nas prilikom ovog oproštajnog okupljanja glasnika kraljevstva prisutan moj poštteni carinik i veleposlanik. Molim se Ocu da ti pomogne razabrati značenje kojih učenja očima duha. A kada novi učitelj dođe u tvoje srce, dopusti mu da te vodi i dopusti svojog braći - kao i cijelom svijetu - da vidi što Otac može

from you the authority which I have conferred upon you, because of your slowness of comprehending the truths I have taught you. And so, Simon, once more I warn you that they who fight with the sword perish with the sword, while they who labor in the spirit achieve life everlasting in the kingdom to come with joy and peace in the kingdom which now is. And when the work given into your hands is finished on earth, you, Simon, shall sit down with me in my kingdom over there. You shall really see the kingdom you have longed for, but not in this life. Continue to believe in me and in that which I have revealed to you, and you shall receive the gift of eternal life."

181:2.12 (1957.2) When Jesus had finished speaking to Simon Zelotes, he stepped over to Matthew Levi and said: "No longer will it devolve upon you to provide for the treasury of the apostolic group. Soon, very soon, you will all be scattered; you will not be permitted to enjoy the comforting and sustaining association of even one of your brethren. As you go onward preaching this gospel of the kingdom, you will have to find for yourselves new associates. I have sent you forth two and two during the times of your training, but now that I am leaving you, after you have recovered from the shock, you will go out alone, and to the ends of the earth, proclaiming this good news: That faith-quickeners are the sons of God."

181:2.13 (1957.3) Then spoke Matthew: "But, Master, who will send us, and how shall we know where to go? Will Andrew show us the way?" And Jesus answered: "No, Levi, Andrew will no longer direct you in the proclamation of the gospel. He will, indeed, continue as your friend and counselor until that day whereon the new teacher comes, and then shall the Spirit of Truth lead each of you abroad to labor for the extension of the kingdom. Many changes have come over you since that day at the customhouse when you first set out to follow me; but many more must come before you will be able to see the vision of a brotherhood in which gentile sits alongside Jew in fraternal association. But go on with your urge to win your Jewish brethren until you are fully satisfied and then turn with power to the gentiles. One thing you may be certain of, Levi: You have won the confidence and affection of your brethren; they all love you." (And all ten of them signified their acquiescence in the Master's words.)

181:2.14 (1958.1) "Levi, I know much about your anxieties, sacrifices, and labors to keep the treasury replenished which your brethren do not know, and I am rejoiced that, though he who carried the bag is absent, the publican ambassador is here at my farewell gathering with the messengers of the kingdom. I pray that you may discern the meaning of my teaching with the eyes of the spirit. And when the new teacher comes into your heart, follow on as he will lead you

učiniti od morskog sakupljača poreza koji se usudio slijediti Sina Čovječjeg i vjerovati u evanđelje kraljevstva. Od početka sam te, Levija, volio onako kako sam volio ove druge Galilejce. Ti onda dobro znaš da ni Otac ni Sin nemaju pristranosti prema bilo kojoj osobi i da ti ne trebaš praviti takve razlike među onima koji postanu vjernici u evanđelje zahvaljujući tvojoj službi. I tako, Matija, posveti cijeli svoj budući život ovom nastojanju da pokažeš svim ljudima da Bog nije pristran; da su u Božjim očima i u zajedništvu kraljevstva svi ljudi jednaki, da su svi vjernici sinovi Božji."

Isus je tada prišao Jakovu Zebedejevom koji je nijemo stajao kad mu se Učitelj obratio ovim riječima: "Jakove, kad ste ti i tvoj mlađi brat jednom došli k meni tražiti da vam dam prvenstvo u kraljevstvu, ja sam vam rekao da takve počasti daruje moj Otac i pitao ako ste bili spremni popiti moj kalež, a rekli ste da jeste. Čak i ako ga onda niste mogli piti i ako to ni danas niste u mogućnosti, uskoro ćete biti spremni za ovu službu zahvaljujući iskustvu koje vam predstoji. Vaše je ponašanje u to vrijeme razljutilo vašu braću. Ako vam nisu već posve oprostili, oprostiće će vam kad vide kako pijete moj kalež. Bilo da vaša služba bude duga ili kratka, imajte strpljenje u svojoj duši. Kada dođe novi učitelj, dopustite da vas nauči ravnoteži samilosti i suosjećajnoj trpeljivosti koja se rađa iz blaženog povjerenja u mene i savršene pokornosti Očevoj volji. Posvetite svoj život prikazu spoja ljudske ljubavi i božanskog dostojanstva učenika koji poznaju Boga i vjeruju u Sina. A svi koji tako žive obznanjuju evanđelje, čak i u načinu na koji polažu svoj život. Ti i tvoj brat Ivan ćete svaki ići svojim putem, a jedan od vas može sjesti sa mnom u vječnom kraljevstvu odveć prije drugoga. Jako bi vam pomoglo ako naučite da istinska mudrost obuhvaća diskretnost kao i hrabrost. Trebate naučiti pridodati oštromu svojoj agresivnosti. Pred vama su doista ti blaženi dani kada moji učenici neće oklijevati položiti život za ovo evanđelje, ali u svim normalnim okolnostima bi bilo daleko bolje ako ublažite gnjev nevjernika i tako ostanete u životu da možete nastaviti propovijedati radosnu vijest. Koliko god je to u vašoj moći, trebate nastojati živjeti mnogo godina na zemlji da svojim dugim životom osvojite mnoge duše u nebesko kraljevstvo."

Kad je Učitelj završio s obraćanjem Jakovu Zebedejevu, zaobišao je oko stola do Andrijine stolice i gledajući svoga vjernog pomagača u oči, rekao: "Andrija, vjerno si me zastupao kao izvršni šef veleposlanika nebeskog kraljevstva. Iako si ponekad sumnjao i više puta pokazao opasnu plahost, uvijek si bio iskreno vjeran i nadasve

and let your brethren see — even all the world — what the Father can do for a hated tax-gatherer who dared to follow the Son of Man and to believe the gospel of the kingdom. Even from the first, Levi, I loved you as I did these other Galileans. Knowing then so well that neither the Father nor the Son has respect of persons, see to it that you make no such distinctions among those who become believers in the gospel through your ministry. And so, Matthew, dedicate your whole future life service to showing all men that God is no respecter of persons; that, in the sight of God and in the fellowship of the kingdom, all men are equal, all believers are the sons of God."

181:2.15 (1958.2) Jesus then stepped over to James Zebedee, who stood in silence as the Master addressed him, saying: "James, when you and your younger brother once came to me seeking preferment in the honors of the kingdom, and I told you such honors were for the Father to bestow, I asked if you were able to drink my cup, and both of you answered that you were. Even if you were not then able, and if you are not now able, you will soon be prepared for such a service by the experience you are about to pass through. By such behavior you angered your brethren at that time. If they have not already fully forgiven you, they will when they see you drink my cup. Whether your ministry be long or short, possess your soul in patience. When the new teacher comes, let him teach you the poise of compassion and that sympathetic tolerance which is born of sublime confidence in me and of perfect submission to the Father's will. Dedicate your life to the demonstration of that combined human affection and divine dignity of the God-knowing and Son-believing disciple. And all who thus live will reveal the gospel even in the manner of their death. You and your brother John will go different ways, and one of you may sit down with me in the eternal kingdom long before the other. It would help you much if you would learn that true wisdom embraces discretion as well as courage. You should learn sagacity to go along with your aggressiveness. There will come those supreme moments wherein my disciples will not hesitate to lay down their lives for this gospel, but in all ordinary circumstances it would be far better to placate the wrath of unbelievers that you might live and continue to preach the glad tidings. As far as lies in your power, live long on the earth that your life of many years may be fruitful in souls won for the heavenly kingdom."

181:2.16 (1958.3) When the Master had finished speaking to James Zebedee, he stepped around to the end of the table where Andrew sat and, looking his faithful helper in the eyes, said: "Andrew, you have faithfully represented me as acting head of the ambassadors of the heavenly kingdom. Although you have sometimes doubted and at other times manifested dangerous timidity,

pošten u odnosu sa svojim suradnicima. Otkako si sa svojom braćom postao glasnik kraljevstva, bili ste samoupravni u svim administrativnim poslovima osim što sam tebe postavio kao šefa ovih odabranih apostola. Ni u jednom vremenskom pitanju nisam usmjeravao ili utjecao na tvoje odluke. Imao sam na umu na taj način osigurati tvoju upravu u donošenju svih budućih odluka u vezi apostolske skupine. U mom svemiru i u svemiru nad svemirima moga Oca, mi se povodimo prema svoj našoj braći-sinovima kao individualnim osobama u pogledu svih njihovih duhovnih odnosa, ali u svim odnosima u okviru bilo koje skupine bića, uvijek i nepogrešivo postavljamo određene osobe kao upravitelje. Naše je kraljevstvo domena reda i u svakoj suradnji između dvaju ili više bića koja imaju volju, uvijek mora postojati upravni autoritet.

“A sada, Andrija, budući da sam te imenovao i da djeluješ u ulozi šefa svoje braće u tijelu i budući da si već služio kao moj osobni izaslanik, kako se ja spremam da vas ostavim i odem svome Ocu, oslobađam te svih odgovornosti vezanih za vremenske i upravne poslove. Od sada više ne možeš upražnjavati bilo kakvu nadležnost nad svojom braćom, osim ako zaslužiš ovu vlast djelujući u ulozi duhovnog vođe i u mjeri u kojoj je tvoja braća slobodno priznaju. Više ne možeš ostvariti vlast nad svojom braćom, osim ako ti oni određenim zakonodavnim putem ne daju nadležnost nakon što ja odem k svome Ocu. Ali ovo oslobođenje od dužnosti administrativnog šefa ove skupine ni na koji način ne umanjuje tvoju moralnu odgovornost da učiniš sve što je u tvojoj moći da očuvaš jedinstvo svoje braće čvrstom i brižnom rukom za teških iskušenja koja vas čekaju između moga odlaska u tijelu i slanja novog učitelja koji će živjeti u vašim srcima i koji će vas na kraju uvesti u svu istinu. Dok se ja spremam da vas ostavim, oslobađam te svih administrativnih odgovornosti koje si imao dok sam bio među vama. Ja ću ubuduće ostvarivati samo duhovnu vlast nad vama i među vama.

“Ako te tvoja braća žele zadržati kao svog savjetnika, trebaš u svim stvarima vremenskim i duhovnim učiniti sve što je u tvojoj moći radi promicanja mira i sklada među različitim skupinama iskrenih vjernika u evanđelje. Posveti ostatak svog života promicanju praktičnih aspekata bratinske ljubavi među svojom braćom. Budi dobrostiv prema mojoj braći u tijelu kada budu putpuno verovali u ovo evanđelje; pokaži ljubav i nepristranu odanost prema Grcima na zapadu i Abneru na istoku. Iako će moji apostoli uskoro biti raspršeni na sve četiri strane svijeta dok budu naviještali radosnu vijest o spasenju Božjih sinova, čuvaj ih zajedno u teškim

still, you have always been sincerely just and eminently fair in dealing with your associates. Ever since the ordination of you and your brethren as messengers of the kingdom, you have been self-governing in all group administrative affairs except that I designated you as the acting head of these chosen ones. In no other temporal matter have I acted to direct or to influence your decisions. And this I did in order to provide for leadership in the direction of all your subsequent group deliberations. In my universe and in my Father's universe of universes, our brethren-sons are dealt with as individuals in all their spiritual relations, but in all group relationships we unfailingly provide for definite leadership. Our kingdom is a realm of order, and where two or more will creatures act in co-operation, there is always provided the authority of leadership.

181:2.17 (1959.1) “And now, Andrew, since you are the chief of your brethren by authority of my appointment, and since you have thus served as my personal representative, and as I am about to leave you and go to my Father, I release you from all responsibility as regards these temporal and administrative affairs. From now on you may exercise no jurisdiction over your brethren except that which you have earned in your capacity as spiritual leader, and which your brethren therefore freely recognize. From this hour you may exercise no authority over your brethren unless they restore such jurisdiction to you by their definite legislative action after I shall have gone to the Father. But this release from responsibility as the administrative head of this group does not in any manner lessen your moral responsibility to do everything in your power to hold your brethren together with a firm and loving hand during the trying time just ahead, those days which must intervene between my departure in the flesh and the sending of the new teacher who will live in your hearts, and who ultimately will lead you into all truth. As I prepare to leave you, I would liberate you from all administrative responsibility which had its inception and authority in my presence as one among you. Henceforth I shall exercise only spiritual authority over you and among you.

181:2.18 (1959.2) “If your brethren desire to retain you as their counselor, I direct that you should, in all matters temporal and spiritual, do your utmost to promote peace and harmony among the various groups of sincere gospel believers. Dedicate the remainder of your life to promoting the practical aspects of brotherly love among your brethren. Be kind to my brothers in the flesh when they come fully to believe this gospel; manifest loving and impartial devotion to the Greeks in the West and to Abner in the East. Although these, my apostles, are soon going to be scattered to the four corners of the earth, there to proclaim the good news of the salvation of sonship with God, you are to hold

vremenima velike kušnje kada budu morali naučiti vjerovati u ovo evanđelje bez moje osobne prisutnosti dok strpljivo čekuju dolazak novog učitelja, Duha Istine. I tako, Andrija, iako tebe ne mora zapasti izvršenje poslova koje ljudi obično smatraju velikim djelima, pristani biti učitelj i savjetnik onih koji sprovode takva djela. Nastavi svoj rad na zemlji do kraja, a onda ćeš nastaviti ovu službu u vječnom kraljevstvu, jer zar nisam mnogo puta rekao da imam i drugih ovaca koje nisu iz ovoga stada?"

Isus je zatim prišao Alfejevim blizancima i stojeći između njih, rekao: "Moja dječice, vi pripadate jednoj od triju skupina koje su odlučile ići za mnom. Sva šestorica ste učinili sve što je bilo u vašoj moći da budete u miru sa svojim obiteljima, ali nitko to nije učinio bolje od vas. A teška su vremena ispred nas. Moguće da nećete razumjeti sve što će snaći vas i vašu braću, ali nikad ne sumnjajte da ste bili pozvani da radite na utemeljenju kraljevstva. Neko vrijeme za vama neće ići velike mase naroda, ali ne dajte se obeshrabriti; na kraju vašeg životnog rada, ja ću vas primiti na nebu, gdje ćete u slavi govoriti o svome spasenju mnoštvu serafina i visokih Sinova Božjih. Posvetite svoje živote oplemenjenju svakodnevnog truda. Pokažite svim ljudima na zemlji i anđelima na nebu kako se smrtni čovjek može, nakon što je neko vrijeme bio pozvan raditi u posebnoj službi Boga, veselo i hrabro vratiti svojim prijašnjim dužnostima. Ako se za sada ovako završava vašesudjelovanje u vanjskim poslovima kraljevstva, vratite se svojim prijašnjim poslovima s novim prosvjetljenjem iskusnih sinova Boga i s uzvišenom spoznajom da ako čovjek poznaje Boga, ni jedan posao više nije stvar banalog rada i svjetovnog rada. Vama koji ste bili uz mene, sve je postalo sveto i svaki je zemaljski posao služba Bogu Ocu. A kada čujete vijesti o djelima svojih bivših apostolskih suradnika, radujte se s njima i nastavite svoje svakodnevne poslove kao oni koji čekaju na Boga i koji mu služe prilikom svoga čekanja. Vi ste bili moji apostoli, i uvijek ćete to biti, i ja ću vas se uvijek sjetiti u kraljevstvu koje dolazi."

Isus je zatim otišao do Filipa koji je ustajući čuo sljedeću uputu od Učitelja: "Ti si, Filipe, postavio mnoga glupava pitanja, a ja sam dao sve od sebe da na svako od njih odgovorim, ali sada želim odgovoriti na posljednje pitanje koje se javilo u tvom nadasve iskrenom ali neduhovnom umu. Dok sam ti prilazio oko stola, ti si se neprestano pitao, 'Što ćemo činiti ako nas Učitelj napusti i ostavi same na svijetu?' O, malovjerni! A opet, ti imaš otpilike jednako mnogo vjere kao i mnoga tvoja braća. Ti si bio dobar upravitelj, Filipe. Samo smo par puta ostali bez namirnica, a jednu od tih

them together during the trying time just ahead, that season of intense testing during which you must learn to believe this gospel without my personal presence while you patiently await the arrival of the new teacher, the Spirit of Truth. And so, Andrew, though it may not fall to you to do the great works as seen by men, be content to be the teacher and counselor of those who do such things. Go on with your work on earth to the end, and then shall you continue this ministry in the eternal kingdom, for have I not many times told you that I have other sheep not of this flock?"

181:2.19 (1959.3) Jesus then went over to the Alpheus twins and, standing between them, said: "My little children, you are one of the three groups of brothers who chose to follow after me. All six of you have done well to work in peace with your own flesh and blood, but none have done better than you. Hard times are just ahead of us. You may not understand all that will befall you and your brethren, but never doubt that you were once called to the work of the kingdom. For some time there will be no multitudes to manage, but do not become discouraged; when your lifework is finished, I will receive you on high, where in glory you shall tell of your salvation to seraphic hosts and to multitudes of the high Sons of God. Dedicate your lives to the enhancement of commonplace toil. Show all men on earth and the angels of heaven how cheerfully and courageously mortal man can, after having been called to work for a season in the special service of God, return to the labors of former days. If, for the time being, your work in the outward affairs of the kingdom should be completed, you should go back to your former labors with the new enlightenment of the experience of sonship with God and with the exalted realization that, to him who is God-knowing, there is no such thing as common labor or secular toil. To you who have worked with me, all things have become sacred, and all earthly labor has become a service even to God the Father. And when you hear the news of the doings of your former apostolic associates, rejoice with them and continue your daily work as those who wait upon God and serve while they wait. You have been my apostles, and you always shall be, and I will remember you in the kingdom to come."

181:2.20 (1960.1) And then Jesus went over to Philip, who, standing up, heard this message from his Master: "Philip, you have asked me many foolish questions, but I have done my utmost to answer every one, and now would I answer the last of such questionings which have arisen in your most honest but unspiritual mind. All the time I have been coming around toward you, have you been saying to yourself, 'What shall I ever do if the Master goes away and leaves us alone in the world?' O, you of little faith! And yet you have almost as much as many of your brethren. You have been a good steward, Philip. You failed us

situacija smo iskoristili da se očituje Očeva slava. Tvoj se posao opskrbitelja bliži kraju. Neće dugo proći kad ćeš se morati više posvetiti onome što sam te pozvao da činiš - propovijedanju ovog evanđelja kraljevstva. Filipe, ti si uvijek tražio da ti se pokaže, a uskoro trebaš vidjeti mnoge velike stvari. Bolje ako sagledaš ove događaje očima vjere, ali budući da si bio iskren čak i u svom materijalističkom gledištu, poživjet ćeš i vidjeti ispunjenje mojih riječi. A onda ćeš, kada budeš blagoslovljen duhovnom vizijom, nastaviti sa svojim radom i posvetiti život usmjeravanju čovječanstva u potrazi za Bogom i traženju vječnih stvarnosti koje se mogu vidjeti okom duhovne vjere, a ne materijalnog uma. Zapamti, Filipe, pred tobom stoji velika misija na zemlji, jer je svijet prepun duša koje gledaju na život onako kako si ti to imao običaj činiti. Pred tobom stoje velika djela i kad ih obaviš u vjeri, doći ćeš k meni u moje kraljevstvo, a ja ću ti rado pokazati ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, niti smrtni um zamislio. U međuvremenu budi kao malo dijete u kraljevstvu duha i dopustiti meni, kao duhu novog učitelja, da te uvedem u duhovno kraljevstvo. I tako ću biti u mogućnosti učiniti za tebe mnogo toga što nisam bio u mogućnosti ostvariti dok sam boravio s vama kao smrtnik. I ne zaboravi, Filipe, da tko je vidio mene, vidio je i Oca. "

Učitelj je zatim otišao do Natanija. Natanije je ustao, ali mu je Isus zapovjedio da sjedne i sam je sjeo pored njega, govoreći: "Natanije, otkako si postao moj apostol, naučio si živjeti iznad predrasuda i pokazivati veću toleranciju. No, imaš ti još mnogo više za naučiti. Ti si bio blagoslov svojim bližnjima po tome što su uvijek mogli primiti upozorenje od tvoje dosljedne iskrenosti. Kad ja odem, ta iskrenost može stati na put tvojoj suglasnosti sa svojom braćom, starom i novom. Trebaš naučiti da i ako imaš dobre ideje, one moraju biti prilagođene u skladu s intelektualnim statusom i duhovnim razvojem tvojih slušatelja. Iskrenost je najkorisnija u poslovima kraljevstva kad je promišljena.

"Ako naučiš surađivati sa svojom braćom, možeš ostvariti trajna postignuća, ali ako skreneš u potragu za istomišljenicima, u tom slučaju posveti svoj život dokazivanju da učenik koji poznaje Boga može postati graditelj kraljevstva čak i ako radi samostalno i potpuno izoliran od svojih bližnjih suvjernika. Znam da ćeš ostati vjeran do kraja, a ja ću ti jednog dana izraziti dobrodošlicu u uvećanoj službi moga kraljevstva na nebu."

Natanije je zatim govorio, tražeći da Isus odgovori na njegovo pitanje: "Ja slušam tvoja učenja otkad si me prvi put pozvao u službu ovom

only a few times, and one of those failures we utilized to manifest the Father's glory. Your office of stewardship is about over. You must soon more fully do the work you were called to do — the preaching of this gospel of the kingdom. Philip, you have always wanted to be shown, and very soon shall you see great things. Far better that you should have seen all this by faith, but since you were sincere even in your material sightedness, you will live to see my words fulfilled. And then, when you are blessed with spiritual vision, go forth to your work, dedicating your life to the cause of leading mankind to search for God and to seek eternal realities with the eye of spiritual faith and not with the eyes of the material mind. Remember, Philip, you have a great mission on earth, for the world is filled with those who look at life just as you have tended to. You have a great work to do, and when it is finished in faith, you shall come to me in my kingdom, and I will take great pleasure in showing you that which eye has not seen, ear heard, nor the mortal mind conceived. In the meantime, become as a little child in the kingdom of the spirit and permit me, as the spirit of the new teacher, to lead you forward in the spiritual kingdom. And in this way will I be able to do much for you which I was not able to accomplish when I sojourned with you as a mortal of the realm. And always remember, Philip, he who has seen me has seen the Father."

181:2.21 (1960.2) Then went the Master over to Nathaniel. As Nathaniel stood up, Jesus bade him be seated and, sitting down by his side, said: "Nathaniel, you have learned to live above prejudice and to practice increased tolerance since you became my apostle. But there is much more for you to learn. You have been a blessing to your fellows in that they have always been admonished by your consistent sincerity. When I have gone, it may be that your frankness will interfere with your getting along well with your brethren, both old and new. You should learn that the expression of even a good thought must be modulated in accordance with the intellectual status and spiritual development of the hearer. Sincerity is most serviceable in the work of the kingdom when it is wedded to discretion.

181:2.22 (1961.1) "If you would learn to work with your brethren, you might accomplish more permanent things, but if you find yourself going off in quest of those who think as you do, in that event dedicate your life to proving that the God-knowing disciple can become a kingdom builder even when alone in the world and wholly isolated from his fellow believers. I know you will be faithful to the end, and I will some day welcome you to the enlarged service of my kingdom on high."

181:2.23 (1961.2) Then Nathaniel spoke, asking Jesus this question: "I have listened to your teaching ever since you first called me to the service of this

kraljevstvu, ali iskreno mogu reći da ne razumijem puno značenje svega što si nam rekao. Ne znam što sada trebamo očekivati i mislim da su moja braća jednako zbunjena, ali oklijevaju priznati svoju zbunjenost. Možeš li mi pomoći?" Isus je položio ruku na Natanijevo rame i rekao: "Prijatelju moj, nije čudo što osjećaš zbunjenost u pokušaju razumijevanja mojih duhovnih učenja budući da se spotičeš o svoja površna tumačenja židovskih tradicija i uporna nastojanja da protumačiš moje evanđelje u skladu s učenjima pismoznaca i farizeja.

"Ja sam vas učio mnogim istinama mojim riječima i dok sam živio među vama. Činio sam sve što je bilo u mojoj moći da prosvjetlim vaše umove i oslobodim vaše duše, a ono što niste bili u mogućnosti naučiti iz mojih učenja i života, sada morate biti spremni naučiti od najmoćnijeg učitelja - istinskog iskustva. A u cijelom ovom iskustvu koje vas sada čeka, ja ću ići pred vama i Duh Istine će biti s vama. Ne bojte se; to što sada ne uspijevate shvatiti, ovaj novi učitelj, kada dođe, otkrit će vam kroz ostatak vašeg života na zemlji i za vašeg treninga u vječnim dobima."

A onda je Učitelj, okrećući se prema svima, rekao: "Neka vas ne uznemiri što niste u stanju shvatiti puno značenje evanđelja. Vi ste konačni, smrtni ljudi, a ovo čemu vas učim je beskonačno, božansko i vječno. Budite strpljivi i istinski hrabri jer vas čekaju vječna doba u kojima možete nastaviti postizanje sve većeg iskustva dok postajete savršeni kao što je vaš Otac u Raju savršen."

Isus je zatim otišao do Tome koje je ustao i čuo ove riječi: "Tomo, tebi je često nedostajala vjera; međutim, nakon nekog perioda sumnje, nikad ti nije nedostajalo hrabrosti. Ja dobro znam da tebe neće zavarati lažni proroci i neiskreni učitelji. Nakon što ja budem otišao, tvoja će braća više cijeniti tvoj kritički pogled na nova učenja. A kad se raspršite na sve krajeve zemlje u danima koji dolaze, ne zaboravi da si još uvijek moj poslanik. Posveti svoj život velikom djelu ukazivanja na činjenicu da čovjekov kritični materijalni um doista može pobijediti nad inertnosti intelektualne sumnje kad se nađe licem u lice s manifestacijom žive istine koja djeluje u iskustvu muškaraca i žena koji su rođenih od duha i koji u svojim životima rađaju plodove duha i međusobno se vole onako kako sam ja vas volio. Tomo, drago mi je što si nam prišao i znam da ćeš nakon kraćeg razdoblja zbunjenosti nastaviti svoju službu u kraljevstvu. Tvoje su sumnje zbunile tvoju braću, ali mene nikada nisu uznemirile. Ja imam povjerenja u tebe, i ja ću ići s tobom na sve krajeve zemlje."

kingdom, but I honestly cannot understand the full meaning of all you tell us. I do not know what to expect next, and I think most of my brethren are likewise perplexed, but they hesitate to confess their confusion. Can you help me?" Jesus, putting his hand on Nathaniel's shoulder, said: "My friend, it is not strange that you should encounter perplexity in your attempt to grasp the meaning of my spiritual teachings since you are so handicapped by your preconceptions of Jewish tradition and so confused by your persistent tendency to interpret my gospel in accordance with the teachings of the scribes and Pharisees.

181:2.24 (1961.3) "I have taught you much by word of mouth, and I have lived my life among you. I have done all that can be done to enlighten your minds and liberate your souls, and what you have not been able to get from my teachings and my life, you must now prepare to acquire at the hand of that master of all teachers — actual experience. And in all of this new experience which now awaits you, I will go before you and the Spirit of Truth shall be with you. Fear not; that which you now fail to comprehend, the new teacher, when he has come, will reveal to you throughout the remainder of your life on earth and on through your training in the eternal ages."

181:2.25 (1961.4) And then the Master, turning to all of them, said: "Be not dismayed that you fail to grasp the full meaning of the gospel. You are but finite, mortal men, and that which I have taught you is infinite, divine, and eternal. Be patient and of good courage since you have the eternal ages before you in which to continue your progressive attainment of the experience of becoming perfect, even as your Father in Paradise is perfect."

181:2.26 (1962.1) And then Jesus went over to Thomas, who, standing up, heard him say: "Thomas, you have often lacked faith; however, when you have had your seasons with doubt, you have never lacked courage. I know well that the false prophets and spurious teachers will not deceive you. After I have gone, your brethren will the more appreciate your critical way of viewing new teachings. And when you all are scattered to the ends of the earth in the times to come, remember that you are still my ambassador. Dedicate your life to the great work of showing how the critical material mind of man can triumph over the inertia of intellectual doubting when faced by the demonstration of the manifestation of living truth as it operates in the experience of spirit-born men and women who yield the fruits of the spirit in their lives, and who love one another, even as I have loved you. Thomas, I am glad you joined us, and I know, after a short period of perplexity, you will go on in the service of the kingdom. Your doubts have perplexed your brethren, but they have never troubled me. I have confidence in you, and I will go before you even to the uttermost parts

Učitelj je zatim otišao do Šimuna Petra koji je već bio na nogama kad mu se Isus obratio: "Petre, ja znam da me voliš i da ćeš posvetiti svoj život javnom proglašenju ovog evanđelja kraljevstva Židovima i nežidovima, ali brine me to što ti sve ove godine bliske suradnje sa mnom nisu više pomogle da naučiš promisliti o stvarima prije nego što o njima govoriš. Kroz kakva iskustva moraš proći kroz prije nego što naučiš stražariti nad svojim jezikom? Koliko si nam problema nanio svojim nepromišljenim riječima, svojim preuzetnim samopouzdanjem! A suđeno ti je stvoriti još više problema samome sebi ako ne naučiš savladati ovu slabost. Ti znaš da te tvoja braća vole unatoč ovoj slabosti i trebaš shvatiti da ovaj problem nikako ne umanjuje moju ljubav prema tebi, ali da uveliko umanjuje koliko možeš biti od koristi drugima i tebi neprestano stvara probleme. No, nedvojbeno ćete primiti veliku pomoć od onoga što se treba dogoditi ove noći. A ovo što ti sada govorim, Šimune Petre, isto tako govorim svoj tvojoj braći koja su se ovdje okupila: Postoji opasnost da ćete se večeras svi spotaći o moja učenja. Znae da je zapisano: 'Udarit će pastira i ovce će se razbjeći.' Kad ja budem odsutan, postoji velika opasnost da neki od vas podlijegnu sumnjama i da se pokolebaju zbog onoga što mene snađe. Ali obećajem da ću se uskoro vratiti na neko vrijeme i da ću ići pred vama u Galileju."

Petar je zatim rekao, polazući ruku na Isusovo rame: "Ako se doista i svi pokolebaju zbog tebe, ja ipak neću; obećavam da se neću spotaknuti zbog bilo čega što učiniš. Ja ću ići s tobom i ako je potrebno, umrijeti za tebe."

Dok je Petar stajao pred svojim Učiteljem i dok su svi bili preplavljeni snažnim emocijama i puni iskrene ljubavi prema Isusu, on je pogledao ravno u njegove navlažene oči i rekao: "Petre, zaista, zaista, kažem ti, ove noći sigurno pijetao neće zapjevati dok me ne zaniječeš tri ili četiri puta. I tako ćeš naučiti kroz velike muke i patnje ono što nisi naučio iz mirnog odnosa sa mnom. A nakon što stvarno naučiš ovu odveć vrijednu lekciju, ovim ćeš znanjem ojačati svoju braću i nastaviti živjeti život koji je posvećen promicanju ovog evanđelja, iako je moguće da padneš u zatvor i da neki od vas plate najvišu cijenu za služenje u izgradnji Očeva kraljevstva.

"Ali sjetite se moga obećanja: Nakon što ja budem podignut, ostat ću neko vrijeme s vama prije nego odem k Ocu. A večeras molim Oca da ojača svakog od vas za ono što vas čeka. Ja vas volim onom ljubavi kojom Otac mene voli i zato trebate imati ljubavi jedni prema drugima, kao što

of the earth."

181:2.27 (1962.2) Then the Master went over to Simon Peter, who stood up as Jesus addressed him: "Peter, I know you love me, and that you will dedicate your life to the public proclamation of this gospel of the kingdom to Jew and gentile, but I am distressed that your years of such close association with me have not done more to help you think before you speak. What experience must you pass through before you will learn to set a guard upon your lips? How much trouble have you made for us by your thoughtless speaking, by your presumptuous self-confidence! And you are destined to make much more trouble for yourself if you do not master this frailty. You know that your brethren love you in spite of this weakness, and you should also understand that this shortcoming in no way impairs my affection for you, but it lessens your usefulness and never ceases to make trouble for you. But you will undoubtedly receive great help from the experience you will pass through this very night. And what I now say to you, Simon Peter, I likewise say to all your brethren here assembled: This night you will all be in great danger of stumbling over me. You know it is written, 'The shepherd will be smitten and the sheep will be scattered abroad.' When I am absent, there is great danger that some of you will succumb to doubts and stumble because of what befalls me. But I promise you now that I will come back to you for a little while, and that I will then go before you into Galilee."

181:2.28 (1962.3) Then said Peter, placing his hand on Jesus' shoulder: "No matter if all my brethren should succumb to doubts because of you, I promise that I will not stumble over anything you may do. I will go with you and, if need be, die for you."

181:2.29 (1962.4) As Peter stood there before his Master, all atremble with intense emotion and overflowing with genuine love for him, Jesus looked straight into his moistened eyes as he said: "Peter, verily, verily, I say to you, this night the cock will not crow until you have denied me three or four times. And thus what you have failed to learn from peaceful association with me, you will learn through much trouble and many sorrows. And after you have really learned this needful lesson, you should strengthen your brethren and go on living a life dedicated to preaching this gospel, though you may fall into prison and, perhaps, follow me in paying the supreme price of loving service in the building of the Father's kingdom.

181:2.30 (1962.5) "But remember my promise: When I am raised up, I will tarry with you for a season before I go to the Father. And even this night will I make supplication to the Father that he strengthen each of you for that which you must now so soon pass through. I love you all with the love wherewith

sam ja imao ljubavi prema vama.”

the Father loves me, and therefore should you henceforth love one another, even as I have loved you.”

A onda, nakon što su otpjevali hvalospjeve, krenuli su prema taboru na Maslinskoj gori.

^{181:2.31 (1962.6)} And then, when they had sung a hymn, they departed for the camp on the Mount of Olives.

POGLAVLJE 182 . U GETSEMANIJI

⇨ 181

Knjiga Urantije

183 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 182 U GETSEMANIJI

Sekcije

Uvod

1. POSLJEDNJA ZAJEDNIČKA MOLITVA
2. POSLJEDNJI SAT PRIJE IZDAJE
3. NASAMO U GETSEMANIJI

PAPER 182 IN GETHSEMANE

SECTIONS

Introduction

1. The Last Group Prayer
2. Last Hour Before the Betrayal
3. Alone in Gethsemane

Uvod

BILO JE otprilike oko deset sati u četvrtak naveče kad je Isus izveo jedanaesticu apostola iz kuće Ilije i Marije Marka na putu prema Getsemanskom parku. Otkako su proveli dan u brdima, Ivan Marko se sam prihvatio bdijenja nad Isusom. Ivan, koji je bio prilično umoran, je ugrabio više sati poćinka dok je Ućitelj bio u gornjoj odaji sa svojim apostolima, ali kad je ćuo kako silaze niz stube, spremno je ustao, brzo prebacio lenini ogrtać i pošao za njima prateći ih po gradu, preko potoka Kedrona, do njihovog privatnog tabora neposredno pored Getsemanskog parka. Ivan Marko je ostao uz Ućitelja tijekom ove noći i narednog dana, tako da je mogao vidjeti i ćuti najveći dio onoga što je Ućitelj rekao od ovog trenutka do raspeća.

Kad su se Isus i jedanaestorica vratili natrag u tabor, apostoli su se počeli pitati o razlogu Judine duge odsutnosti i raspravljati Ućiteljevo pretkazanje da će ga jedan od njih izdati, i po prvi put su posumnjali da nešto nije bilo u redu s Judom Iskariotskim. Ali oni nisu otvoreno komentirali pitanje Judine odsutnosti dok nisu stigli u tabor i primijetili da nije bio tu, ali su ga i dalje nastavili išćekivati. Kad su svi počeli salijetati Andriju da im kaže što se dogodilo s Judom, njihov šef je samo rekao: "Ja ne znam gdje se

INTRODUCTION

^{182:0.1 (1963.1)} IT WAS about ten o'clock this Thursday night when Jesus led the eleven apostles from the home of Elijah and Mary Mark on their way back to the Gethsemane camp. Ever since that day in the hills, John Mark had made it his business to keep a watchful eye on Jesus. John, being in need of sleep, had obtained several hours of rest while the Master had been with his apostles in the upper room, but on hearing them coming downstairs, he arose and, quickly throwing a linen coat about himself, followed them through the city, over the brook Kidron, and on to their private encampment adjacent to Gethsemane Park. And John Mark remained so near the Master throughout this night and the next day that he witnessed everything and overheard much of what the Master said from this time on to the hour of the crucifixion.

^{182:0.2 (1963.2)} As Jesus and the eleven made their way back to camp, the apostles began to wonder about the meaning of Judas's prolonged absence, and they spoke to one another concerning the Master's prediction that one of them would betray him, and for the first time they suspected that all was not well with Judas Iscariot. But they did not engage in open comment about Judas until they reached the camp and observed that he was not there, waiting to receive them. When they all besieged Andrew to know what had become of

Juda nalazi, ali bojim se da je dezertirao.”

Judas, their chief remarked only, “I do not know where Judas is, but I fear he has deserted us.”

1. POSLJEDNJA ZAJEDNIČKA MOLITVA

Nekoliko trenutaka nakon dolaska u tabor, Isus im je rekao: “Moji prijatelji i braćo, ostalo nam je još malo vremena i želim biti nasamo s vama, da se pomolimo Ocu našem na nebu da nas osnaži danas i sutra u svim poslovima koje moramo izvršiti u njegovo ime.”

Kad je Isus to rekao, poveo ih je malo više uz padine Maslinske gore, dok nisu vidjeli puni prizor Jeruzalema i tražio da kleknu u krugu oko njega na velikoj plosnatoj stijeni, kao što su učinili prilikom apostolske postavke; i onda, stojeći u centru, obasjan blistavom mjesečinom, podigao je oči prema nebu i molio se:

“Oče, došao je moj čas; proslavi sada Sina svoga, da i Sin tvoj može proslaviti tebe. Znam da si mi dao punu vlast nad svim živim bićima mogega kraljevstva, i da ćeš dati život vječni svima koji po vjeri postanu sinovi Božji. To je vječni život, da stvorenja mogu upoznati tebe, jedinog pravog Boga i Oca Svih, i vjerovati u onoga kojeg si ti poslao u svijet. Oče, ja sam tebe proslavio na zemlji i izvršio ono što si mi dao da učinim. Bliži se kraj moga darivanja djeci naše tvorevine; ostalo mi je još samo da položim svoj život u tijelu. A sada, moj Oče, proslavi ti mene sa slavom koju sam imao kod tebe prije nego što je ovaj svijet bio i primi me ponovo k sebi s desne strane.

“Ja sam objavio tebe ljudima koje si ti odabrao iz svijeta i dao meni. Oni su tvoji - kao što je sav život u tvojim rukama - meni si ih dao i ja sam živio među njima, učio ih putu životnom i oni su vjerovali. Ti ljudi sada spoznaju da je od tebe što god ja imam i da život koji živim na zemlji služi otkrivenju moga Oca svjetovima. Istinu koju si mi dao ja sam objavio njima. Ovi ljudi, moji prijatelji i poslanici kraljevstva, iskreno žele primiti tvoju riječ. Ja sam im rekao da dolazim od tebe, da si me ti poslao u ovaj svijet i da ću se vratiti k tebi. Oče, ja se molim za ove odabrane ljude. I ne molim se za njih onako kako se molim za svijet, već kako se molim za one koje sam izabrao iz svijeta da me zastupaju pred svijetom nakon što se vratim da dovršim tvoj posao, kao što sam te ja predstavio svijetu za vrijeme mog boravka u tijelu. Ovo su moji ljudi; meni si ih dao; ali sve moje je zauvijek tvoje, a sve što je tvoje ti si učinio da sada postane moje. Ti si proslavljen u meni i ja te sada molim da se proslavim u ovim ljudima. Ja ne mogu ostati u ovom svijetu; spremam se vratiti na

1. THE LAST GROUP PRAYER

182:1.1 (1963.3) A few moments after arriving at camp, Jesus said to them: “My friends and brethren, my time with you is now very short, and I desire that we draw apart by ourselves while we pray to our Father in heaven for strength to sustain us in this hour and henceforth in all the work we must do in his name.”

182:1.2 (1963.4) When Jesus had thus spoken, he led the way a short distance up on Olivet, and in full view of Jerusalem he bade them kneel on a large flat rock in a circle about him as they had done on the day of their ordination; and then, as he stood there in the midst of them glorified in the mellow moonlight, he lifted up his eyes toward heaven and prayed:

182:1.3 (1963.5) “Father, my hour has come; now glorify your Son that the Son may glorify you. I know that you have given me full authority over all living creatures in my realm, and I will give eternal life to all who will become faith sons of God. And this is eternal life, that my creatures should know you as the only true God and Father of all, and that they should believe in him whom you sent into the world. Father, I have exalted you on earth and have accomplished the work which you gave me to do. I have almost finished my bestowal upon the children of our own creation; there remains only for me to lay down my life in the flesh. And now, O my Father, glorify me with the glory which I had with you before this world was and receive me once more at your right hand.

182:1.4 (1964.1) “I have manifested you to the men whom you chose from the world and gave to me. They are yours — as all life is in your hands — you gave them to me, and I have lived among them, teaching them the way of life, and they have believed. These men are learning that all I have comes from you, and that the life I live in the flesh is to make known my Father to the worlds. The truth which you have given to me I have revealed to them. These, my friends and ambassadors, have sincerely willed to receive your word. I have told them that I came forth from you, that you sent me into this world, and that I am about to return to you. Father, I do pray for these chosen men. And I pray for them not as I would pray for the world, but as for those whom I have chosen out of the world to represent me to the world after I have returned to your work, even as I have represented you in this world during my sojourn in the flesh. These men are mine; you gave them to me; but all things which are mine are ever yours, and all that which was yours you have now caused to be mine. You have been exalted in me, and I now pray that I may

posao koji si mi dao. Moram ostaviti ove ljude da budu naši poslanici i poslanici našeg kraljevstva među ljudima. Oče, čuvaj vjeru u ovim ljudima dok se ja spremam položiti svoj život u tijelu. Pomozi ovim ljudima, mojim prijateljima, da budu jedno u duhu, kao što smo ti i ja jedno. Dokle god sam bio s njima, ja sam ih čuvao i vodio, ali sad ih se spremam napustiti. Budi uz njih, Oče, dok ne mogremo poslati novog učitelja da ih utješi i osnaži.

"Ti mi dade dvanaestoricu i ja sam ih sve sačuvao osim jednog - sina osvete - koji više ne želi biti uz nas. Ovi su ljudi slabi i krhki, ali znam da im možemo vjerovati; ja sam ih iskušao; oni imaju ljubavi prema meni i poštovanja prema tebi. Dok oni moraju mnogo trpjeti u moje ime, daj im da budu ispunjeni radošću uvjerenja da su sinovi u kraljevstvu nebeskom. Dao sam ovim ljudima tvoju riječ i učio ih istini. Svijet ih zamrzi kao što zamrzi i mene samoga, ali ja ne tražim da ih digneš iz svijeta, nego da ih očuvaš od zla u svijetu. Posveti ih u istini; tvoja je riječ istina. Kao što si ti mene poslao u ovaj svijet, tako se ja spremam poslati ove ljude u svijet. Zbog njih sam živio među ljudima i zbog njih sam posvetio svoj život tvojoj službi, da im pružim nadahnuće da budu očišćeni istinom koju sam ih učio i ljubavlju koju sam im obznanio. Ja dobro znam, Oče, da te ne trebam moliti da čuvaš ovu moju braću nakon mog odlaska; znam da imaš ljubavi prema njima kao što ja imam ljubavi prema njima, ali tako činim kako bi oni bolje spoznali da Otac ima ljubavi prema smrtnim ljudima kao i Sin.

"A sada, moj Oče, ne molim se samo za ovu jedanaestoricu, nego i za sve druge koji sada vjeruju s smo ti i ja jedno. Ti si u meni i ja u tebi, i ja tražim da ovi vjernici budu u nama; da naši duhovi žive u njima. Ako njima i koji će po njihovoj riječi i budućoj službi vjerovati u evanđelje kraljevstva. Neka svi budu kao jedno, kao što moja djeca budu jedno kao što smo mi jedno, i ako imadnu ljubavi jedni prema drugima kao što sam ja imao ljubavi prema njima, svi će ljudi poznati da si me ti poslao i biti voljni prihvatiti otkrivenje istine i slave koju sam im obznanio. Ja sam objavio svim ljudima slavu koju mi ti dade. Kako si ti živio sa mnom u duhu, tako sam i ja živio s njima u tijelu. Kako si ti bio jedno sa mnom, tako sam ja bio jedno s njima, i tako će novi učitelj zauvijek biti s njima i u njima. I sve to učinih kako bi moja zemaljska braća upoznala da ih Otac ljubi kao što ih Sin ljubi i da si njih ljubio kao što si mene ljubio. Oče, pomози mi da spasim ove vjernike i da oni s vremenom budu sa mnom u slavi, i da zatim stupe u tvoje naručje na Raju. One koji služe sa mnom u poniženju, ja želim imati pored sebe u slavi, tako da oni mogu vidjeti sve što ti dade u

be honored in these men. I can no longer be in this world; I am about to return to the work you have given me to do. I must leave these men behind to represent us and our kingdom among men. Father, keep these men faithful as I prepare to yield up my life in the flesh. Help these, my friends, to be one in spirit, even as we are one. As long as I could be with them, I could watch over them and guide them, but now am I about to go away. Be near them, Father, until we can send the new teacher to comfort and strengthen them.

182:1.5 (1964.2) "You gave me twelve men, and I have kept them all save one, the son of revenge, who would not have further fellowship with us. These men are weak and frail, but I know we can trust them; I have proved them; they love me, even as they reverence you. While they must suffer much for my sake, I desire that they should also be filled with the joy of the assurance of sonship in the heavenly kingdom. I have given these men your word and have taught them the truth. The world may hate them, even as it has hated me, but I do not ask that you take them out of the world, only that you keep them from the evil in the world. Sanctify them in the truth; your word is truth. And as you sent me into this world, even so am I about to send these men into the world. For their sakes I have lived among men and have consecrated my life to your service that I might inspire them to be purified through the truth I have taught them and the love I have revealed to them. I well know, my Father, that there is no need for me to ask you to watch over these brethren after I have gone; I know you love them even as I, but I do this that they may the better realize the Father loves mortal men even as does the Son.

182:1.6 (1964.3) "And now, my Father, I would pray not only for these eleven men but also for all others who now believe, or who may hereafter believe the gospel of the kingdom through the word of their future ministry. I want them all to be one, even as you and I are one. You are in me and I am in you, and I desire that these believers likewise be in us; that both of our spirits indwell them. If my children are one as we are one, and if they love one another as I have loved them, all men will then believe that I came forth from you and be willing to receive the revelation of truth and glory which I have made. The glory which you gave me I have revealed to these believers. As you have lived with me in spirit, so have I lived with them in the flesh. As you have been one with me, so have I been one with them, and so will the new teacher ever be one with them and in them. And all this have I done that my brethren in the flesh may know that the Father loves them even as does the Son, and that you love them even as you love me. Father, work with me to save these believers that they may presently come to be with me in glory and then go on to join you in the Paradise embrace. Those

moje ruke kao vječnu žetvu naših sjemena u vremenu u obličju smrtnih ljudi. Želim pokazati svojoj zemaljskoj braći slavu koju imadoh kod tebe prije utemeljenja ovoga svijeta. Ovaj te svijet slabo poznaje, Oče pravedni, ali ja sam te upoznao i obznanio ovim vjernicima i oni će obznaniti tvoje ime budućim naraštajima. I sada im dajem obećanje da ćeš biti s njima u svijetu kao što si bio sa mnom - i tako će biti.”

Jedanaestorica su ostala klečeći u krugu oko Isusa par minuta prije nego što će šutke ustati i krenuti natrag u obližnji tabor.

Dok se Isus molio za *jedinstvo* među svojim sljedbenicima, on nije tražio jednolikost. Grijeh stvara mrtvu razinu zle inercije, a ispravnost njeguje stvaralački duh osobnog iskustva u živućim stvarnostima vječne istine u progresivnom zajedništvu božanskih duhova Oca i Sina. U duhovnom zajedništvu sinova-vjernika s božanskim Ocem nikada ne može postojati ni doktrinalne nepozivnosti ni sektaške superiornosti grupe svijesti.

Učitelj je, za vrijeme te posljednje molitve s apostolima, aludirao na činjenicu da je očitovao Očevo *ime* svijetu. I on je to uistinu učinio otkrivenjem Boga svojim usavršenim životom u tijelu. Otac na nebu je tražio da sebe obznaniti Mojsiju, ali nije uspio postići više od proglašenja “JA JESAM.” A kad je pokušao postići daljnje otkrivenje sebe, samo je obznanio “JA JESAM da JA JESAM.” Ali po završetku Isusovog zemaljskog života, Očevo je ime bilo tako obznanjeno da je Učitelj, koji je bio utjelovljenje Oca, istinski mogao reći:

Ja sam kruh životni.

Ja sam voda životna.

Ja sam svjetlost svijeta.

Ja sam težnja svih naraštaja.

Ja sam otvorena vrata vječnoga spasenja.

Ja sam stvarnost beskrajnog života.

Ja sam dobri pastir.

Ja sam put beskonačnog savršenstva.

Ja sam uskrsnuće i život.

Ja sam tajna vječnog opstanka.

Ja sam put, istina i život.

Ja sam beskonačni Otac, moj, konačni

who serve with me in humiliation, I would have with me in glory so that they may see all you have given into my hands as the eternal harvest of the seed sowing of time in the likeness of mortal flesh. I long to show my earthly brethren the glory I had with you before the founding of this world. This world knows very little of you, righteous Father, but I know you, and I have made you known to these believers, and they will make known your name to other generations. And now I promise them that you will be with them in the world even as you have been with me — even so.”

182:1.7 (1965.1) The eleven remained kneeling in this circle about Jesus for several minutes before they arose and in silence made their way back to the near-by camp.

182:1.8 (1965.2) Jesus prayed for *unity* among his followers, but he did not desire uniformity. Sin creates a dead level of evil inertia, but righteousness nourishes the creative spirit of individual experience in the living realities of eternal truth and in the progressive communion of the divine spirits of the Father and the Son. In the spiritual fellowship of the believer-son with the divine Father there can never be doctrinal finality and sectarian superiority of group consciousness.

182:1.9 (1965.3) The Master, during the course of this final prayer with his apostles, alluded to the fact that he had manifested the Father's *name* to the world. And that is truly what he did by the revelation of God through his perfected life in the flesh. The Father in heaven had sought to reveal himself to Moses, but he could proceed no further than to cause it to be said, “I AM.” And when pressed for further revelation of himself, it was only disclosed, “I AM that I AM.” But when Jesus had finished his earth life, this name of the Father had been so revealed that the Master, who was the Father incarnate, could truly say:

182:1.10 (1965.4) I am the bread of life.

182:1.11 (1965.5) I am the living water.

182:1.12 (1965.6) I am the light of the world.

182:1.13 (1965.7) I am the desire of all ages.

182:1.14 (1965.8) I am the open door to eternal salvation.

182:1.15 (1965.9) I am the reality of endless life.

182:1.16 (1965.10) I am the good shepherd.

182:1.17 (1965.11) I am the pathway of infinite perfection.

182:1.18 (1965.12) I am the resurrection and the life.

182:1.19 (1965.13) I am the secret of eternal survival.

182:1.20 (1965.14) I am the way, the truth, and the life.

182:1.21 (1965.15) I am the infinite Father of my finite

Ja sam beskrajni Otac moje konačne djece.

Ja sam pravi trs, vi ste mladice.

Ja sam nada svih koji poznaju živuću istinu.

Ja sam živući most s jednog svijeta na drugi.

Ja sam živuća spona između vremena i vječnosti.

Isus je tako proširio živuće otkrivenje Božjeg imena svim narašajima. Kad je božanska ljubav ta koja otkriva Božju prirodu, vječna istina obznanjuje njegovo ime u sve širim razmjerama.

I am the infinite Father of my finite children.

182:1.22 (1965.16) I am the true vine; you are the branches.

182:1.23 (1965.17) I am the hope of all who know the living truth.

182:1.24 (1965.18) I am the living bridge from one world to another.

182:1.25 (1965.19) I am the living link between time and eternity.

182:1.26 (1965.20) Thus did Jesus enlarge the living revelation of the name of God to all generations. As divine love reveals the nature of God, eternal truth discloses his name in ever-enlarging proportions.

2. POSLJEDNJI SAT PRIJE IZDAJE

Apostoli su bili jako šokirani kad su se vratili u tabor i tamo nisu našli Judu. Dok su jedanaestorica bili zaokupljeni žustrom raspravom o svom izdajničkom kolegi apostolu, David Zabeđejev i Ivan Marko su povelj Isusa u stranu da mu kažu da su već par dana držali Judu pod prismotrom i da su znali da se spremaopredati Isusa u ruke njegovih neprijatelja. Isus je slušao, ali je samo odvratio: "Moji prijatelji, ništa se ne može dogoditi Sinu Čovječjem izuzev ako tako hoće Otac na nebu. Neka se ne uznemiruje vaše srce; sve stvari zajednički služe slavi Boga i spasenju ljudi."

Isus je polako gubio svoj vedri stav. Kako je vrijeme prolazilo, postajao je sve ozbiljniji, čak i žalosniji. Apostoli, koji su bili prilično nervozni, nisu htjeli da se vrate u svoje šatore, čak i kad je to tražio sam Učitelj. Vraćajući se iz razgovora s Davidom i Ivanom, on se obratio posljednjim riječima ovoj jedanaestorici, rekavši: "Moji prijatelji, idite na počinak. Pripremite se za sutrašnji rad. Ne zaboravite da se svi moramo predati volji Oca na nebu. Svoj mir ostavljam s vama." I kad je tako govorio, pokazao je rukom na njihove šatore, ali kad su krenuli na počinak, pozvao je Petra, Jakova i Ivana, govoreći: "Još malo ostanite sa mnom."

Apostoli su zaspali samo zato što su bili doslovce iscrpljeni; bili su neispavani otkako su došli u Jeruzalem. Prije nego što su se razišli na počinak, Šimun Revnitelj je poveo sviju do svog šatora, gdje je imao mačeve i drugo oružje, i svakom je dao neku borbenu opremu. Svi se uzeli što im je dao i opasali se oružjem, osim Natanija. U odbijanju da se naoruža, Natanije je rekao: "Moja braćo, Učitelj je u više navrata rekao da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta, i da se njegovi učenici ne trebaju boriti mačem za njegovo

2. LAST HOUR BEFORE THE BETRAYAL

182:2.1 (1966.1) The apostles were greatly shocked when they returned to their camp and found Judas absent. While the eleven were engaged in a heated discussion of their traitorous fellow apostle, David Zebedee and John Mark took Jesus to one side and revealed that they had kept Judas under observation for several days, and that they knew he intended to betray him into the hands of his enemies. Jesus listened to them but only said: "My friends, nothing can happen to the Son of Man unless the Father in heaven so wills. Let not your hearts be troubled; all things will work together for the glory of God and the salvation of men."

182:2.2 (1966.2) The cheerful attitude of Jesus was waning. As the hour passed, he grew more and more serious, even sorrowful. The apostles, being much agitated, were loath to return to their tents even when requested to do so by the Master himself. Returning from his talk with David and John, he addressed his last words to all eleven, saying: "My friends, go to your rest. Prepare yourselves for the work of tomorrow. Remember, we should all submit ourselves to the will of the Father in heaven. My peace I leave with you." And having thus spoken, he motioned them to their tents, but as they went, he called to Peter, James, and John, saying, "I desire that you remain with me for a little while."

182:2.3 (1966.3) The apostles fell asleep only because they were literally exhausted; they had been running short on sleep ever since their arrival in Jerusalem. Before they went to their separate sleeping quarters, Simon Zelotes led them all over to his tent, where were stored the swords and other arms, and supplied each of them with this fighting equipment. All of them received these arms and girded themselves therewith except Nathaniel. Nathaniel, in refusing to arm himself, said: "My brethren, the Master has repeatedly told

utemeljenje. Ja u to vjerujem; mislim da Učitelj ne treba uposliti oružje za svoju obranu. Mi smo svi vidjeli njegovu moćnu snagu i znamo da se on može osloboditi od svojih neprijatelja ako hoće. Ako se on sam ne želi osloboditi od svojih neprijatelja, onda njegova odluka predstavlja njegov pokušaj da izvrši Očevu volju. Ja ću se moliti, ali se neću prihvatiti mača." Kad je Andrija čuo Natanijeve riječi, vratio je svoj mač Šimunu Revnitelju. I tako su devetorica apostola otišli na počinak naoružani.

Odbojnost prema Judi kao izdajniku na trenutak je zasjenila sve ostalo u umovima apostola. Učiteljev komentar u vezi Jude prilikom posljednje molitve otvorio je njihove oči prema činjenici da ih je Juda napustio.

Nakon što su osmorica apostola napokon otišli u svoje šatore i dok su Petar, Jakov i Ivan čekali na Učiteljeve upute, Isus je pozvao Davida Zebedejevog, govoreći: "Pošalji mi svog najbržeg i najpouzdanijeg glasnika." Kad je David doveo Učitelju jednog Jakova, bivšeg trkača i izručitelja prekoćnih poruka između Jeruzalema i Betsaide, Isus je rekao Jakovu: "U najvećoj žurbi otiđi do Abnera u Filadelfiji i reci: 'Učitelj šalje poruke mira i kaže da je došao čas kad će biti predan u ruke svojih neprijatelja koji će ga usmrтити, ali kaže da će ustati iz mrtvih i uskoro se pojaviti pred vama prije nego što ode k Ocu, i onda će vam dati upute do dolaska novog učitelja koji će doći da živi u vašim srcima.'" I kad se Učitelj uvjerio da je Jakov prihvatljivo upamtio ovu poruku, Isus ga je poslao na put, govoreći: "Ne boj se ni jednog čovjeka ove noći, jer ću s tobom poslati jednog nevidljivog glasnika."

Tada se Isus okrenuo poglavaru Grka koji su se s njima utaborili, i rekao: "Moj brate, neka te ne uznemiri to što se uskoro treba dogoditi, jer sam vas već upozorio. Rekao sam vam da će Sin Čovječji biti pogubljen od njegovih neprijatelja, svećeničkih poglavara i židovskih vladara, ali da će se podići kako bi kratko vrijeme bio s vama prije nego što ode k Ocu. A kada posvjedočiš ove događaje, proslavi Boga i budi snaga svojoj braći."

U normalnim okolnostima apostoli su imali običaj osobno poželjeti laku noć svome Učitelju, ali večeras su bili toliko zaokupljeni iznenadnom spoznajom Judine izdaje i toliko preplavljeni neobičnom prirodom Učiteljeve oproštajne molitve, da su bez riječi poslušali njegove oproštajne riječi i nijemo pošli na počinak.

Isus je ovako rekao Andriji dok su se opraštali

us that his kingdom is not of this world, and that his disciples should not fight with the sword to bring about its establishment. I believe this; I do not think the Master needs to have us employ the sword in his defense. We have all seen his mighty power and know that he could defend himself against his enemies if he so desired. If he will not resist his enemies, it must be that such a course represents his attempt to fulfill his Father's will. I will pray, but I will not wield the sword." When Andrew heard Nathaniel's speech, he handed his sword back to Simon Zelotes. And so nine of them were armed as they separated for the night.

182:2.4 (1966.4) Resentment of Judas's being a traitor for the moment eclipsed everything else in the apostles' minds. The Master's comment in reference to Judas, spoken in the course of the last prayer, opened their eyes to the fact that he had forsaken them.

182:2.5 (1966.5) After the eight apostles had finally gone to their tents, and while Peter, James, and John were standing by to receive the Master's orders, Jesus called to David Zebedee, "Send to me your most fleet and trustworthy messenger." When David brought to the Master one Jacob, once a runner on the overnight messenger service between Jerusalem and Betsaida, Jesus, addressing him, said: "In all haste, go to Abner at Philadelphia and say: 'The Master sends greetings of peace to you and says that the hour has come when he will be delivered into the hands of his enemies, who will put him to death, but that he will rise from the dead and appear to you shortly, before he goes to the Father, and that he will then give you guidance to the time when the new teacher shall come to live in your hearts.'" And when Jacob had rehearsed this message to the Master's satisfaction, Jesus sent him on his way, saying: "Fear not what any man may do to you, Jacob, for this night an unseen messenger will run by your side."

182:2.6 (1967.1) Then Jesus turned to the chief of the visiting Greeks who were encamped with them, and said: "My brother, be not disturbed by what is about to take place since I have already forewarned you. The Son of Man will be put to death at the instigation of his enemies, the chief priests and the rulers of the Jews, but I will rise to be with you a short time before I go to the Father. And when you have seen all this come to pass, glorify God and strengthen your brethren."

182:2.7 (1967.2) In ordinary circumstances the apostles would have bidden the Master a personal good night, but this evening they were so preoccupied with the sudden realization of Judas's desertion and so overcome by the unusual nature of the Master's farewell prayer that they listened to his good-bye salutation and went away in silence.

182:2.8 (1967.3) Jesus did say this to Andrew as he

te noći: "Andrija, učini sve što možeš da održiš svoju braću na okupu dok ja ne budem ponovo došao nakon što ispijem svoj kalež. Budi snaga svojoj braći, budući da sam vam već sve rekao. Mir s vama."

Nitko od apostola nije očekivao da se bilo što neobično dogodi ove noći, jer je već bilo kasno. Otišli su na počinak da bi mogli ustati rano ujutro i biti spremni za najgore. Smatrali su da će glavni svećenici uhititi Učitelja u ranim jutarnjim satima, kako se obično nisu bavili svjetovnim radom nakon podneva u pripremi za Pashu. Samo su David Zebedejev i Ivan Marko razumjeli da su Isusovi neprijatelji trebali doći po njega u pratnji Jude te iste noći.

David je postavljen na noćnu stražu na gornjoj stazi koja je vodila do puta između Betanije i Jeruzalema, dok je Ivan Marko stražario pored puta koji je vodio od Kidrona do Getsemanije. Prije nego što je David otišao na svoje stražarsko mjesto koje je sam odabrao, pozdravio je Isusa, govoreći: "Učitelju, bilo mi je jako drago što sam te imao prilike služiti. Tvoji apostoli su moja braća, a ja sam se radovao kvalitetnom izvršenju manjih poslova, i ti ćeš mi iz cijelog srca nedostajati kad budeš otišao." Isus je zatim rekao Davidu: "Davide, sine moj, dok su drugi činili ono što im je bilo rečeno da učine, a ti si obavljao ovu službu cijelim svojim srcem i tvoja odanost nije promakla mojoj pažnji. I ti ćeš, također, jednog dana služiti sa mnom u vječnom kraljevstvu."

A onda, dok se spremao ići na svoje stražarsko mjesto na gornjem putu, David je rekao Isusu: "Učitelju, znaš da sam poslao po tvoju obitelj i primio sam riječ da su večeras stigli u Jerihon. Doći će ovamo rano sutra ujutro, jer bi bilo opasno ići ovom krvavom stazom preko noći." A Isus, gledajući odozgo na Davida, samo je rekao: "Neka bude tako, Davide."

Dok se David uspinjao padinama Maslinske gore, Ivan Marko je započeo bdijenje uz cestu koja se protezala pored potoka i koja je vodila u Jeruzalem. Ivan bi bio ostao na ovoj poziciji da nije bilo njegove snažne želje da bude uz Isusa i da vidi što se događalo. Uskoro nakon što je David otišao, kada je Ivan Marko primijetio kako se Isus povlači u obližnji klanac u pratnji Petra, Jakova i Ivana, toliko je bio preplavljen spojem odanosti i znatiželje, da je napustio ovu stražarsku dužnost i krenuo za njima, krijući se u grmlju odakle je mogao vidjeti i čuti sve što se događalo ovih posljednjih časova neposredno prije Judinog dolaska s naoružanim stražarima i Isusovog uhićenja.

Dok se sve ovo događalo u Učiteljevom taboru, Juda Iskariotski je bio na vijećanju sa zapovjednikom stražara hrama, koji je okupio svoje ljude i bio spreman slijediti ovog izdajnika da

left his side that night: "Andrew, do what you can to keep your brethren together until I come again to you after I have drunk this cup. Strengthen your brethren, seeing that I have already told you all. Peace be with you."

182:2.9 (1967.4) None of the apostles expected anything out of the ordinary to happen that night since it was already so late. They sought sleep that they might rise up early in the morning and be prepared for the worst. They thought that the chief priests would seek to apprehend their Master early in the morning as no secular work was ever done after noon on the preparation day for the Passover. Only David Zebedee and John Mark understood that the enemies of Jesus were coming with Judas that very night.

182:2.10 (1967.5) David had arranged to stand guard that night on the upper trail which led to the Bethany-Jerusalem road, while John Mark was to watch along the road coming up by the Kidron to Gethsemane. Before David went to his self-imposed task of outpost duty, he bade farewell to Jesus, saying: "Master, I have had great joy in my service with you. My brothers are your apostles, but I have delighted to do the lesser things as they should be done, and I shall miss you with all my heart when you are gone." And then said Jesus to David: "David, my son, others have done that which they were directed to do, but this service have you done of your own heart, and I have not been unmindful of your devotion. You, too, shall some day serve with me in the eternal kingdom."

182:2.11 (1967.6) And then, as he prepared to go on watch by the upper trail, David said to Jesus: "You know, Master, I sent for your family, and I have word by a messenger that they are tonight in Jericho. They will be here early tomorrow forenoon since it would be dangerous for them to come up the bloody way by night." And Jesus, looking down upon David, only said: "Let it be so, David."

182:2.12 (1967.7) When David had gone up Olivet, John Mark took up his vigil near the road which ran by the brook down to Jerusalem. And John would have remained at this post but for his great desire to be near Jesus and to know what was going on. Shortly after David left him, and when John Mark observed Jesus withdraw, with Peter, James, and John, into a near-by ravine, he was so overcome with combined devotion and curiosity that he forsook his sentinel post and followed after them, hiding himself in the bushes, from which place he saw and overheard all that transpired during those last moments in the garden and just before Judas and the armed guards appeared to arrest Jesus.

182:2.13 (1968.1) While all this was in progress at the Master's camp, Judas Iscariot was in conference with the captain of the temple guards, who had assembled his men preparatory to setting out,

uhiti Isusa.

under the leadership of the betrayer, to arrest Jesus.

3. NASAMO U GETSEMANIJI

Dok su taborom vladali mir i tišina, Isus je u pratnji Petra, Jakova i Ivana otišao do obližnjeg klanca, mjesta gdje je često običavao moliti i biti u duhovnom zajedništvu sa svojim Ocem. Trojica apostola nisu mogli da ne primijete njegovu ozbiljnu potištenost; nikada prije nisu vidjeli učitelja tako tmurna i žalosna. Kad su stigli do mjesta gdje se namjeravao pomoliti, rekao im je da sjednu i da bdiju uz njega, dok se on ode nadomak pomoliti. I onda je pao ničice, moleći se: "Oče moj, ja sam došao na ovaj svijet da učinim tvoju volju i tako je bilo. Znam da je došao čas kad trebam položiti svoj život u tijelu, i nemam namjeru od toga pobjeći, ali želim znati je li tvoja volja da ispijem ovaj kalež. Pošalji mi uvjerenje da te mogu zadovoljiti u svojoj smrti onako kako sam te zadovoljio u svom životu."

Učitelj je ostao u molitvenom stavu još nekoliko trenutaka, a onda, kad se vratio trojici apostola, našao ih je gdje spavaju jer su im oči bile otežale i nisu mogli ostati budni. Dok ih je budio, Isus je rekao apostolima: "Tako! ne mogoste sa mnom bdjeti ni jednog sata? Zar ne vidite da mi je duša puna tuge, čak i do smrti, i da mi treba vaše društvo?" Nakon što su se trojica probudili, Učitelj je opet otišao nasamo da se pomoli i padajući ničice, rekao: "Oče, znam da je moguće mimoići ovaj kalež - jer tebi je sve moguće - ali došao sam učiniti tvoju volju i dok je to gorak kalež, ja ću ga piti ako je to tvoja volja." I kad se Isus tako pomolio, pored njega se spustio snažan anđeo koji ga je dotaknuo, govorio s njim i ojačao ga.

Kad se Isus vratio da razgovara sa svoja tri apostola, ponovo ih je našao gdje spavaju. On ih je probudio, govoreći: "U ovom satu kad mi treba vaša pomoć u bdijenju i molitvi - kad imate toliko razloga da se molite da ne padnete u napast - kako možete spavati kad vas ostavim?"

A onda, po treći put, Učitelj se ponovo povukao i počeo moliti: "Oče, vidiš moje usnule apostole; smiluj se prema njima. Duh je uistinu spreman, ali je tijelo slabo. A sada, Oče, ako me ovaj kalež ne može mimoići, ja ću ga piti. Neka bude ne moja volja, nego tvoja." I nakon što je završio s molitvom, ležao je na trenutak ničice na tlu. Kad je ustao i vratio se svojim apostolima, još jednom ih je našao gdje spavaju. Pogledao ih je s izrazom sažaljenja i nježno rekao: "Samo

3. ALONE IN GETHSEMANE

182:3.1 (1968.2) After all was still and quiet about the camp, Jesus, taking Peter, James, and John, went a short way up a near-by ravine where he had often before gone to pray and commune. The three apostles could not help recognizing that he was grievously oppressed; never before had they observed their Master to be so heavy-laden and sorrowful. When they arrived at the place of his devotions, he bade the three sit down and watch with him while he went off about a stone's throw to pray. And when he had fallen down on his face, he prayed: "My Father, I came into this world to do your will, and so have I. I know that the hour has come to lay down this life in the flesh, and I do not shrink therefrom, but I would know that it is your will that I drink this cup. Send me the assurance that I will please you in my death even as I have in my life."

182:3.2 (1968.3) The Master remained in a prayerful attitude for a few moments, and then, going over to the three apostles, he found them sound asleep, for their eyes were heavy and they could not remain awake. As Jesus awoke them, he said: "What! can you not watch with me even for one hour? Cannot you see that my soul is exceedingly sorrowful, even to death, and that I crave your companionship?" After the three had aroused from their slumber, the Master again went apart by himself and, falling down on the ground, again prayed: "Father, I know it is possible to avoid this cup — all things are possible with you — but I have come to do your will, and while this is a bitter cup, I would drink it if it is your will." And when he had thus prayed, a mighty angel came down by his side and, speaking to him, touched him and strengthened him.

182:3.3 (1968.4) When Jesus returned to speak with the three apostles, he again found them fast asleep. He awakened them, saying: "In such an hour I need that you should watch and pray with me — all the more do you need to pray that you enter not into temptation — wherefore do you fall asleep when I leave you?"

182:3.4 (1968.5) And then, for a third time, the Master withdrew and prayed: "Father, you see my sleeping apostles; have mercy upon them. The spirit is indeed willing, but the flesh is weak. And now, O Father, if this cup may not pass, then would I drink it. Not my will, but yours, be done." And when he had finished praying, he lay for a moment prostrate on the ground. When he arose and went back to his apostles, once more he found them asleep. He surveyed them and, with a pitying gesture, tenderly said: "Sleep on now and

spavajte sada i odmarajte se; prošlo je vrijeme odluke. Došao je sat kad će Sin Čovječji biti predan u ruke svojih neprijatelja." Kad se pognuo da ih prodrma i probudi, rekao je: "Ustanite, da se vratimo u tabor jer, eto, bliži se onaj koji me izda i vrijeme kad se trebaju razasuti moje ovce. Ali već sam vam o svemu tome rekao."

U godinama koje je Isus proveo sa svojim sljedbenicima, oni su doista mogli vidjeti mnogo dokaza njegovoj božanskoj prirodi, ali sada trebaju primiti novi uvid u njegovu čovječnost. Neposredno prije najvećeg od svih otkrivenja njegove božanstvenosti - njegova uskrsnuća - nastupa ovaj najveći dokaz njegove smrtnosti prirode, njegovo poniženje i raspeće.

Svaki put kad se Isus pomolio u vrtu, čovječnost njegove vjere je čvršće obgrlila njegovu božanstvenost; njegova ljudska volja je snažnije postala jedno s božanskom voljom njegova Oca. Između ostalog što je čuo od moćnog anđela, Isus je primio poruku da je Otac želio da njegov Sin završi svoje zemaljsko darivanje tako što će proći kroz ljudsko iskustvo smrti, baš kao što sva smrtna stvorena bića moraju proći ovim vremenskim doživljajem materijalnog raspada na prijelazu iz vremena u progresiju vječnosti.

Ranije u večernjim satima, nije mu se činilo tako teško ispiti ovaj kalež, ali dok se ljudski Isus oprašao od svojih apostola i poslao ih na počinak, predstojeća kušnja je djelovala sve groznije. Isus je prolazio kroz te normalne plime i oseke emocija koje su tako tipične ljudskom iskustvu i osjećao se jako umornim od posla, iscrpljenim od mnogih sati napornog rada i bolne tjeskobe i brige za sigurnost svojih apostola. Dok ni jedan čovjek ne treba misliti da razumije misli i osjećaje utjelovljenog Božjeg Sina u takvom trenutku kao što je ovaj, mi znamo da je pretrpio veliku duševnu patnju i neizrecivu tugu, kako se znoj cijedio s njegova lica. Konačno je bio uvjeren da je Otac namjeravao dopustiti prirodni i neometani razvoj događaja; čvrsto je odlučio da neće uposliti svoju moć suverenog kozmičkog vladara u vlastitu obranu.

Okupljeno mnoštvo nebeskih bića je lebdilo nad ovim prizorom pod privremenim spojenim nadzorom Gabrijela i Isusovog Personaliziranog Ispravljača. Divizijski komandiri tih vojski su više puta primili upozorenje da se ne upliću u zemaljske događaje, osim ako im sam Isus naredi da interveniraju.

Isusovo ljudsko srce je duboko patilo pri ovom rastanku s apostolima; ova patnja ljubavi još više je otežala suočavanje s vrstom smrti za koju je znao da ga čeka. Bio je svestan slabosti i

take your rest; the time of decision is past. The hour is now upon us wherein the Son of Man will be betrayed into the hands of his enemies." As he reached down to shake them that he might awaken them, he said: "Arise, let us be going back to the camp, for, behold, he who betrays me is at hand, and the hour has come when my flock shall be scattered. But I have already told you about these things."

182:3.5 (1968.6) During the years that Jesus lived among his followers, they did, indeed, have much proof of his divine nature, but just now are they about to witness new evidences of his humanity. Just before the greatest of all the revelations of his divinity, his resurrection, must now come the greatest proofs of his mortal nature, his humiliation and crucifixion.

182:3.6 (1969.1) Each time he prayed in the garden, his humanity laid a firmer faith-hold upon his divinity; his human will more completely became one with the divine will of his Father. Among other words spoken to him by the mighty angel was the message that the Father desired his Son to finish his earth bestowal by passing through the creature experience of death just as all mortal creatures must experience material dissolution in passing from the existence of time into the progression of eternity.

182:3.7 (1969.2) Earlier in the evening it had not seemed so difficult to drink the cup, but as the human Jesus bade farewell to his apostles and sent them to their rest, the trial grew more appalling. Jesus experienced that natural ebb and flow of feeling which is common to all human experience, and just now he was weary from work, exhausted from the long hours of strenuous labor and painful anxiety concerning the safety of his apostles. While no mortal can presume to understand the thoughts and feelings of the incarnate Son of God at such a time as this, we know that he endured great anguish and suffered untold sorrow, for the perspiration rolled off his face in great drops. He was at last convinced that the Father intended to allow natural events to take their course; he was fully determined to employ none of his sovereign power as the supreme head of a universe to save himself.

182:3.8 (1969.3) The assembled hosts of a vast creation are now hovered over this scene under the transient joint command of Gabriel and the Personalized Adjuster of Jesus. The division commanders of these armies of heaven have repeatedly been warned not to interfere with these transactions on earth unless Jesus himself should order them to intervene.

182:3.9 (1969.4) The experience of parting with the apostles was a great strain on the human heart of Jesus; this sorrow of love bore down on him and made it more difficult to face such a death as he

neupućenosti svojih apostola, i bojao se da ih napusti. Dobro je znao da je došlo vrijeme odlaska, ali njegovo je ljudsko srce tragalo za prihvatljivim načinom da izbjegne ovu strašnu muku i tugu. I kada mu je srce tragalo za izlazom i nije ga uspjelo naći, odlučilo je ispitati kalež. Mihaelov božanski um je u ovom trenutku znao da je činio sve što je bilo moguće učiniti u korist dvanaestorice apostola; ali Isusovo ljudsko srce je još uvijek tragalo za nečim što je moglo učiniti za njih prije nego što ih ostavi same u svijetu. Isus se lomio u srcu; on je istinski volio svoju braću. Bio je izoliran od svoje zemaljske obitelji; izdao ga je jedan od njegovih bliskih suradnika. Odbacio ga je narod njegovog oca Josipa i time zapečatio svoju sudbinu u ostvarenju posebne misije na zemlji. Duša mu je bila izmučena zbunjenošću ljubavlju i odbačenim milosrđem. Bio je to jedan od onih groznih trenutaka ljudskog života kad se sve naizgled ruši na čovjeka s poražavajućom okrutnošću i groznom agonijom.

Isusova ljudskost nije bila imuna na ovu situaciju osobne osamljenosti, javne sramote i naizgledne propasti njegovog zalaganja. Svi ovi osjećaji su se spustili na njega s neopisivom težinom. U ovoj ogromnoj tuzi njegov se um vratio u dane djetinjstva u Nazaretu i ranog djelovanja u Galileji. U vrijeme ovog velikog iskušenja, prisjetio se mnogih ugodnih prizora njegove zemaljske službe. I upravo u tim ranim sjećanjima iz Nazareta, Kafarnauma i Harmonske gore, u vizijama izlaska i zalaska sunca na blistavom Galilejskom moru, Isus je našao utjehu, njegovo ljudsko srce je primilo snagu i spremnost za susret s onim koji ga je tako skoro trebao izdati.

Prije nego što je Juda stigao s vojnicima, Učitelj je povratio svoj uobičajeni mir; duh je još jednom pobedio nad tijelom; vjera je ponovo savlada sve ljudske tendencije prema strahu i sumnji. Uspješno je susreo i savladao najviši ispit pune spoznaje ljudske prirode. Još jednom je Sin Čovječji bio spreman mirno se suočiti sa svojim neprijateljima u punom uvjerenju u nepovredivost koju je imao kao smrtni čovjek bezrezervno posvećen vršenju Očeve volje.

well knew awaited him. He realized how weak and how ignorant his apostles were, and he dreaded to leave them. He well knew that the time of his departure had come, but his human heart longed to find out whether there might not possibly be some legitimate avenue of escape from this terrible plight of suffering and sorrow. And when it had thus sought escape, and failed, it was willing to drink the cup. The divine mind of Michael knew he had done his best for the twelve apostles; but the human heart of Jesus wished that more might have been done for them before they should be left alone in the world. Jesus' heart was being crushed; he truly loved his brethren. He was isolated from his family in the flesh; one of his chosen associates was betraying him. His father Joseph's people had rejected him and thereby sealed their doom as a people with a special mission on earth. His soul was tortured by baffled love and rejected mercy. It was just one of those awful human moments when everything seems to bear down with crushing cruelty and terrible agony.

182:3.10 (1969.5) Jesus' humanity was not insensible to this situation of private loneliness, public shame, and the appearance of the failure of his cause. All these sentiments bore down on him with indescribable heaviness. In this great sorrow his mind went back to the days of his childhood in Nazareth and to his early work in Galilee. At the time of this great trial there came up in his mind many of those pleasant scenes of his earthly ministry. And it was from these old memories of Nazareth, Capernaum, Mount Hermon, and of the sunrise and sunset on the shimmering Sea of Galilee, that he soothed himself as he made his human heart strong and ready to encounter the traitor who should so soon betray him.

182:3.11 (1969.6) Before Judas and the soldiers arrived, the Master had fully regained his customary poise; the spirit had triumphed over the flesh; faith had asserted itself over all human tendencies to fear or entertain doubt. The supreme test of the full realization of the human nature had been met and acceptably passed. Once more the Son of Man was prepared to face his enemies with equanimity and in the full assurance of his invincibility as a mortal man unreservedly dedicated to the doing of his Father's will.

POGLAVLJE 183. ISUSOVA IZDAJA I UHIĆENJE

⇨ 182

Knjiga Urantije

184 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 183
ISUSOVA IZDAJA I UHIĆENJE

Sekcije

Uvod

1. OČEVA VOLJA
2. JUDA U GRADU
3. UČITELJEVO UHIĆENJE
4. RASPRAVA NA MASLINSKOJ PRESI
5. NA PUTU PREMA DOMU VELIKOG SVEĆENIKA

PAPER 183
THE BETRAYAL AND ARREST OF
JESUS

SECTIONS

Introduction

1. The Father's Will
2. Judas in the City
3. The Master's Arrest
4. Discussion at the Olive Press
5. On the Way to the High Priest's Palace

Uvod

NAKON što je Isus konačno probudio Petra, Jakova i Ivana, predložio je da odu u svoje tabore na počinak kako bi se dobro naspavali u pripremi za sutrašnje dužnosti. No, apostoli su se već bili posve razbudili; osvježili su se kratkim počinkom i bili dirnuti i uznemireni dolaskom u tabor dvaju uzbuđenih glasnika koji su odmah pitali za Davida Zebedejevog i brzo otišli u potragu za njim kad im je Petar rekao gdje je David bio na straži.

Dok su osmorica apostola čvrsto spavali, Grci koji su se s njima utaborili su se daleko više bojali mogućih problema, i tako su postavili čuvara da ih probudi u slučaju opasnosti. Kad su ta dvojica glasnika došla u tabor, grčki stražar je odmah probudio sve svoje zemljake koji su hitro izašli iz svojih šatora, potpuno odjeveni i naoružani. Čitav je tabor sada bio na nogama, izuzev osmorice apostola. Petar je želio pozvati svoje suradnike, ali mu Isus to nije dopustio. Učitelj ih je blago opomenuo da se vrate u svoje tabore, ali oni nisu htjeli poslušati njegov prijedlog.

Kako nije uspio raspustiti svoje

INTRODUCTION

183:0.1 (1971.1) AFTER Jesus had finally awakened Peter, James, and John, he suggested that they go to their tents and seek sleep in preparation for the duties of the morrow. But by this time the three apostles were wide awake; they had been refreshed by their short naps, and besides, they were stimulated and aroused by the arrival on the scene of two excited messengers who inquired for David Zebedee and quickly went in quest of him when Peter informed them where he kept watch.

183:0.2 (1971.2) Although eight of the apostles were sound asleep, the Greeks who were encamped alongside them were more fearful of trouble, so much so that they had posted a sentinel to give the alarm in case danger should arise. When these two messengers hurried into camp, the Greek sentinel proceeded to arouse all of his fellow countrymen, who streamed forth from their tents, fully dressed and fully armed. All the camp was now aroused except the eight apostles. Peter desired to call his associates, but Jesus definitely forbade him. The Master mildly admonished them all to return to their tents, but they were reluctant to comply with his suggestion.

183:0.3 (1971.3) Failing to disperse his followers, the

sljedbenike, Učitelj ih je ostavio i sam otišao do maslinove prese na ulazu u Getsemanski park. Premda su trojica apostola, Grci i drugi članovi tabora isprva oklijevali poći za njim, Ivan Marko je pojurio kroz maslinjak i potajno se utaborio u šupi nedaleko od maslinove prese. Isus se udaljio od tabora i od svojih prijatelja kako bi ga stražari, po dolasku u tabor, mogli bez ometanja uhititi, ne uznemirujući njegove apostole. Učitelj se bojao slučaja da njegovi apostoli budu budni i prisutni prilikom njegova uhićenja, kako je Judina izdaja mogla pobuditi njihovo neprijateljstvo i navesti ih da pruže otpor stražarima i da i sami završe u pritvoru. Bojao se da će i oni sami biti ubijeni ako budu s njim uhićeni.

Premda je Isus znao da su planovi za njegovu smrt vukli porijeklo od vladara Židova, bio je svjestan da su sve ove opake spletke uživale puno odobrenje Lucifera, Satana i Kaligastije. On je dobro znao je da bi se ovi kozmički pobunjenici radovali da vide apostole uništene zajedno s njim.

Isus je sjeo, sam i bez pratnje, na maslinovu presu i čekao dolazak svog izdajnika, dok su ga u ovom času vidjeli jedino Ivan Marko i nebrojeno mnoštvo nebeskih promatrača.

1. OČEVA VOLJA

Postoji velika opasnost od pogrešnog razumijevanja mnogih riječi i događaja koji su vezani uz završetak Učiteljevog života u tijelu. Ne smijete brkati okrutne postupke prema Isusu neukih sluga i okorjelih stražara, njegov nepošteni tretman prilikom sudske istrage i bezosjećajan stav takozvanih religioznih vođa, s činjenicom da je svojim strpljivim podnošenjem svojih patnji i poniženja, Isus doista činio volju Oca u Raju. Bilo je to volja Oca da njegov Sin ispije puni kalež smrtnog iskustva od rođenja da smrti, ali nebeski Otac ni na koji način nije sudjelovao u propagiranju barbarstva ovih navodno civiliziranih ljudi koji su izložili Učitelja tako brutalnom mučenju i brojnim uvredama prema ovoj osobi koja se nije opirala nasilju. Ovi nečovječni i uznemirujući događaji kroz koje je Isus bio pozvan proći u posljednjim časovima svog smrtnog života ni na koji način nisu bili dio božanske volje Oca, koju je Isusova ljudska priroda tako hrabro i pobjedonosno odlučila činiti u punoj predaji čovjeka Bogu koja je obznanjena u njegovoj trostrukoj molitvi u vrtu, dok su njegovi umorni apostoli spavali od fizičke iscrpljenosti.

Master left them and walked down toward the olive press near the entrance to Gethsemane Park. Although the three apostles, the Greeks, and the other members of the camp hesitated immediately to follow him, John Mark hastened around through the olive trees and secreted himself in a small shed near the olive press. Jesus withdrew from the camp and from his friends in order that his apprehenders, when they arrived, might arrest him without disturbing his apostles. The Master feared to have his apostles awake and present at the time of his arrest lest the spectacle of Judas's betraying him should so arouse their animosity that they would offer resistance to the soldiers and would be taken into custody with him. He feared that, if they should be arrested with him, they might also perish with him.

183:0.4 (1971.4) Though Jesus knew that the plan for his death had its origin in the councils of the rulers of the Jews, he was also aware that all such nefarious schemes had the full approval of Lucifer, Satan, and Caligastia. And he well knew that these rebels of the realms would also be pleased to see all of the apostles destroyed with him.

183:0.5 (1971.5) Jesus sat down, alone, on the olive press, where he awaited the coming of the betrayer, and he was seen at this time only by John Mark and an innumerable host of celestial observers.

1. THE FATHER'S WILL

183:1.1 (1971.6) There is great danger of misunderstanding the meaning of numerous sayings and many events associated with the termination of the Master's career in the flesh. The cruel treatment of Jesus by the ignorant servants and the calloused soldiers, the unfair conduct of his trials, and the unfeeling attitude of the professed religious leaders, must not be confused with the fact that Jesus, in patiently submitting to all this suffering and humiliation, was truly doing the will of the Father in Paradise. It was, indeed and in truth, the will of the Father that his Son should drink to the full the cup of mortal experience, from birth to death, but the Father in heaven had nothing whatever to do with instigating the barbarous behavior of those supposedly civilized human beings who so brutally tortured the Master and so horribly heaped successive indignities upon his nonresisting person. These inhuman and shocking experiences which Jesus was called upon to endure in the final hours of his mortal life were not in any sense a part of the divine will of the Father, which his human nature had so triumphantly pledged to carry out at the time of the final surrender of man to God as signified in the threefold prayer which he indited in the garden while his weary apostles slept the

Otac na nebu je želio da njegov darovani Sin završi svoju zemaljsku karijeru prirodno, upravo onako kako svi smrtnici moraju završiti svoje zemaljske živote u tijelu. Obični muškarci i žene ne mogu očekivati da im u posljednjim zemaljskim satima priteknu u pomoć posebne sile božje providnosti. Prema tome, Isus je odlučio položiti svoj život u tijelu na način koji je bio u skladu s prirodnim slijedom događaja, čvrsto odbijajući da se oslobodi od okrutnih pandži grešne urote nečovječnih događaja koji su ga snašli s užasnom neminovnošću, sve do posljednjeg nevjerojatnog poniženja i sramotne smrti. A svaki detalj cijelog ovog nečuvenog ispoljenja mržnje i besprimjernog očitovanja grubosti predstavlja djelo zlih ljudi i pokvarenih smrtnika. Bog na nebu nije želio ove događaje, niti su ih proizveli Isusovi zakleti neprijatelji, iako su oni na svaki način nastojali osigurati da nesmotreni i zli smrtnici odbace darovanog Sina. Čak je i sam otac grijeha morao odvratiti pogled od užasnog prizora raspeća.

sleep of physical exhaustion.

183:1.2 (1972.1) The Father in heaven desired the bestowal Son to finish his earth career *naturally*, just as all mortals must finish up their lives on earth and in the flesh. Ordinary men and women cannot expect to have their last hours on earth and the supervening episode of death made easy by a special dispensation. Accordingly, Jesus elected to lay down his life in the flesh in the manner which was in keeping with the outworking of natural events, and he steadfastly refused to extricate himself from the cruel clutches of a wicked conspiracy of inhuman events which swept on with horrible certainty toward his unbelievable humiliation and ignominious death. And every bit of all this astounding manifestation of hatred and this unprecedented demonstration of cruelty was the work of evil men and wicked mortals. God in heaven did not will it, neither did the archenemies of Jesus dictate it, though they did much to insure that unthinking and evil mortals would thus reject the bestowal Son. Even the father of sin turned his face away from the excruciating horror of the scene of the crucifixion.

2. JUDA U GRADU

Nakon što je Juda iznenada ustado od Posljednje večere, otišao je ravno kući svog rođaka, a onda su njih dvojica zajedno otišli do zapovjednika stražara u hramu. Juda je tražio od kapetana da okupi stražare i obavijestio ga da je bio spreman da ih odvede do Isusa. Juda se pojavio na sceni nešto prije nego što su ga očekivali, tako da su s kašnjenjem krenuli prema kući obitelji Marko, gdje je Juda očekivao da će naći Isusa s njegovim apostolima. Učitelj i jedanaestorica apostola su napustili kuću Ilije Marka punih petnaest minuta prije dolaska ovog izdajnika u pratnji stražara. Kad su stražari stigli do kuće Markovih u namjeri da uhite Isusa, on je s jedanaestoricom već bio izvan gradskih zidina i na putu prema taboru na Maslinskoj gori.

Juda je bio jako uznemiren kada nije uspio naći Isusa u domu Markovih i u pratnji jedanaestorice apostola, od kojih su samo dvojica bili naoružani. Slučajno je znao da su u poslijepodnevnim satima, kad su napustili tabor, samo Šimun Petar i Šimun Revnitelj nosili mačeve; Juda se nadao da će uhvatiti Isusa dok je grad bio obavijen tišinom i u situaciji gdje apostoli nisu bili u prilici pružiti otpora. Izdajnik se bojao da će, ako sačeka da se vrate u tabor, tu naći preko šezdeset odanih učenika i on je znao da je Šimun Revnitelj imao veliko skladište oružja. Juda je bio sve nervozniji pri pomisli o gnušanju odanih apostola prema njemu i bojao se da ga ne pokušaju ubiti. Ne samo što je bio nevjeran, nego je u svom srcu bio pravi kukavica.

2. JUDAS IN THE CITY

183:2.1 (1972.2) After Judas so abruptly left the table while eating the Last Supper, he went directly to the home of his cousin, and then did the two go straight to the captain of the temple guards. Judas requested the captain to assemble the guards and informed him that he was ready to lead them to Jesus. Judas having appeared on the scene a little before he was expected, there was some delay in getting started for the Mark home, where Judas expected to find Jesus still visiting with the apostles. The Master and the eleven left the home of Elijah Mark fully fifteen minutes before the betrayer and the guards arrived. By the time the apprehenders reached the Mark home, Jesus and the eleven were well outside the walls of the city and on their way to the Olivet camp.

183:2.2 (1972.3) Judas was much perturbed by this failure to find Jesus at the Mark residence and in the company of eleven men, only two of whom were armed for resistance. He happened to know that, in the afternoon when they had left camp, only Simon Peter and Simon Zelotes were girded with swords; Judas had hoped to take Jesus when the city was quiet, and when there was little chance of resistance. The betrayer feared that, if he waited for them to return to their camp, more than threescore of devoted disciples would be encountered, and he also knew that Simon Zelotes had an ample store of arms in his possession. Judas was becoming increasingly nervous as he meditated how the eleven loyal apostles would detest him, and he feared they

Kako nisu uspjeli naći Isusa u sobama na gornjem katu, Juda je predložio zapovjedniku straže da se vrate u hram. U to vrijeme su se počeli okupljati poglavari u kući visokog svećenika u pripremi da prime Isusa, budući da je njihova pogodba s izdajnikom trebala rezultirati Isusovim uhićenjem prije ponoći. Juda je objasnio svojim suradnicima da je Isus upravo izmakao iz doma Markovih, i da ga mogu naći i uhititi u Getsemaniju. Izdajnik je dalje rekao da se tu utaborilo više od šezdeset odanih sljedbenika koji su svi bili dobro naoružani. Vladari Židova su podsjetili Judu da je Isus uvijek propovijedao ideju nenasilja, ali Juda je odgovorio da se nisu mogli pouzdati da su svi Isusovi sljedbenici slijedili ovo učenje. On se stvarno bojao za sebe i zato se odvažio tražiti četrdeset naoružanih vojnika. Kako židovske vlasti nisu imale naoružanih vojnika u svojoj nadležnosti, odmah su otišli u tvrđavu Antoniju i tražili od rimskog zapovjednika da im da vojnike; ali kad je ovaj čuo da su namjeravali uhvatiti Isusa, spremno je odbio udovoljiti njihovom zahtjevu, te ih je poslao svome nadređenom. Na taj način, oni su više od jednog sata išli od vlasti do vlasti, dok konačno nisu morali otići do samog Pilata da traže odobrenje da uposle naoružane rimske stražare. Bio je kasno u noć kad su stigli u Pilatovu kuću i on se već povukao u privatne odaje sa svojom ženom. Oklijevao se uplitati u ovo poduzeće, tim više što ga je njegova žena zamolila da im ne odobri zahtjev. Ali kako je tu bio prisutan glavni starješina židovskog Velikog vijeća koji je osobno došao tražiti pomoć, upravitelj je pomislio da je bilo pametno odobriti zahtjev, misleći kako će kasnije imati priliku da ispravi bilo kakve nevolje koje oni budu stvorili.

Prema tome, Juda Iskariotski je napusti hram otprilike oko pola dvanaest u pratnji više od šezdeset osoba - čuvara hrama, rimskih vojnika i znatiželjnih sluga glavnih svećenika i vladara.

3. UČITELJEVO UHIĆENJE

Dok se ova povorka naoružanih vojnika i čuvara koji su nosili svjetiljke i zublje primicala vrtu, Juda je išao pred njima kako bi mogao biti spreman brzo identificirati Isusa da ga čuvari mogli uhvatiti prije nego što njegovi suradnici priteknu u obranu. A postojao je još jedan razlog zašto je Juda želio biti ispred Učiteljevih neprijatelja: Želio je stvoriti utisak da je stigao na mjesto događaja prije vojnika, kako ga apostoli i

would all seek to destroy him. He was not only disloyal, but he was a real coward at heart.

183:2.3 (1973.1) When they failed to find Jesus in the upper chamber, Judas asked the captain of the guard to return to the temple. By this time the rulers had begun to assemble at the high priest's home preparatory to receiving Jesus, seeing that their bargain with the traitor called for Jesus' arrest by midnight of that day. Judas explained to his associates that they had missed Jesus at the Mark home, and that it would be necessary to go to Gethsemane to arrest him. The betrayer then went on to state that more than threescore devoted followers were encamped with him, and that they were all well armed. The rulers of the Jews reminded Judas that Jesus had always preached nonresistance, but Judas replied that they could not depend upon all Jesus' followers obeying such teaching. He really feared for himself and therefore made bold to ask for a company of forty armed soldiers. Since the Jewish authorities had no such force of armed men under their jurisdiction, they went at once to the fortress of Antonia and requested the Roman commander to give them this guard; but when he learned that they intended to arrest Jesus, he promptly refused to accede to their request and referred them to his superior officer. In this way more than an hour was consumed in going from one authority to another until they finally were compelled to go to Pilate himself in order to obtain permission to employ the armed Roman guards. It was late when they arrived at Pilate's house, and he had retired to his private chambers with his wife. He hesitated to have anything to do with the enterprise, all the more so since his wife had asked him not to grant the request. But inasmuch as the presiding officer of the Jewish Sanhedrin was present and making personal request for this assistance, the governor thought it wise to grant the petition, thinking he could later on right any wrong they might be disposed to commit.

183:2.4 (1973.2) Accordingly, when Judas Iscariot started out from the temple, about half after eleven o'clock, he was accompanied by more than sixty persons — temple guards, Roman soldiers, and curious servants of the chief priests and rulers.

3. THE MASTER'S ARREST

183:3.1 (1973.3) As this company of armed soldiers and guards, carrying torches and lanterns, approached the garden, Judas stepped well out in front of the band that he might be ready quickly to identify Jesus so that the apprehenders could easily lay hands on him before his associates could rally to his defense. And there was yet another reason why Judas chose to be ahead of the Master's enemies: He thought it would appear

drugi učenici ne bi mogli izravno povezati s naoružanim stražarima koji su ga slijedili u blizini. Juda je čak mislio da pozira kao da ih je u žurbi došao upozoriti na dolazak vojnika, ali je Isusov prezrivi pozdrav izdajniku osujetio sve takve planove. Učitelj je pozdravio Judu ljubazno, ali ga je svejedno dočekao kao izdajnika.

Čim su Petar, Jakov i Ivan i nekih njihovih trideset prijatelja iz tabora, ugledali kako se naoružana povorka s bakljama kreće niz padine obližnjeg brda, pojurili su do maslinove prese gdje je Učitelj nasamo sjedio obasjan mjesečinom. Dok mu je s jedne strane prilazila povorka naoružanih vojnika, s druge mu je prilazila grupa od trojice apostola i drugih suradnika. Juda je išao pred vojnicima prema Učitelju, dok su te dvije skupine stajale nepomično s Učiteljem u sredini i s Judom u namjeri da ga pozdravi izdajničkim poljupcem na čelo.

Izdajnik se nadao da će, nakon što dovede stražare u Getsemaniju, bilo jednostavno pokazati Isusa vojnicima ili održati svoje obećanje da ga pozdravi poljupcem, i da će se zatim brzo povući sa scene. Juda se jako bojao da će svi apostoli biti prisutni i usmjeriti svoj napad na njega da se osvete što se usudio izdati njihovog ljubljenog Učitelja. Ali kad ga je Učitelj pozdravio kao izdajnika, bio je toliko zbunjen da nije pokušao pobjeći.

Isus je učinio posljednji napor da spasi Judu od ovog izdajničkog čina kad je, prije nego što će izdajica doći do njega, stao u stranu i obraćajući se prvom vojniku s lijeve strane, rimskom satniku, rekao: "Koga tražite?" Satnik je odgovorio: "Isusa iz Nazareta." Isus je smjesta stao pred ovog časnika i sa smirenim dostojanstvom Boga cijele tovorevine rekao, "Ja sam." Mnogi iz te naoružane skupine su imali priliku bilo čuti Isusove propovijedi u hramu ili doznati o njegovim slavnim djelima, i kad su čuli gdje tako hrabro najavljuje svoj identitet, oni u prvim redovima su iznenada uzmakli unatrag. Svadalo ih je iznenađenje dok su gledali mirni i veličanstveni način njegove objave identiteta. Bilo je, dakle, nepotrebno da Juda nastavi sa svojim planom izdaje. Učitelj je sebe hrabro objavio svojim neprijateljima, i oni su ga mogli uhvatiti bez Judine pomoći. Ali izdajnik je morao učiniti nešto na račun svoje prisutnosti među ovim naoružanim vojnicima, a osim toga, želio je svima pokazati da je on bio taj koji je ugovorio izdaju sa židovskim vladarima da sebi osigura nagrade i počasti koje je očekivao za obećanje da izruči Isusa u njihove ruke.

that he had arrived on the scene ahead of the soldiers so that the apostles and others gathered about Jesus might not directly connect him with the armed guards following so closely upon his heels. Judas had even thought to pose as having hastened out to warn them of the coming of the apprehenders, but this plan was thwarted by Jesus' blighting greeting of the betrayer. Though the Master spoke to Judas kindly, he greeted him as a traitor.

183:3.2 (1973.4) As soon as Peter, James, and John, with some thirty of their fellow campers, saw the armed band with torches swing around the brow of the hill, they knew that these soldiers were coming to arrest Jesus, and they all rushed down to near the olive press where the Master was sitting in moonlit solitude. As the company of soldiers approached on one side, the three apostles and their associates approached on the other. As Judas strode forward to accost the Master, there the two groups stood, motionless, with the Master between them and Judas making ready to impress the traitorous kiss upon his brow.

183:3.3 (1974.1) It had been the hope of the betrayer that he could, after leading the guards to Gethsemane, simply point Jesus out to the soldiers, or at most carry out the promise to greet him with a kiss, and then quickly retire from the scene. Judas greatly feared that the apostles would all be present, and that they would concentrate their attack upon him in retribution for his daring to betray their beloved teacher. But when the Master greeted him as a betrayer, he was so confused that he made no attempt to flee.

183:3.4 (1974.2) Jesus made one last effort to save Judas from actually betraying him in that, before the traitor could reach him, he stepped to one side and, addressing the foremost soldier on the left, the captain of the Romans, said, "Whom do you seek?" The captain answered, "Jesus of Nazareth." Then Jesus stepped up immediately in front of the officer and, standing there in the calm majesty of the God of all this creation, said, "I am he." Many of this armed band had heard Jesus teach in the temple, others had learned about his mighty works, and when they heard him thus boldly announce his identity, those in the front ranks fell suddenly backward. They were overcome with surprise at his calm and majestic announcement of identity. There was, therefore, no need for Judas to go on with his plan of betrayal. The Master had boldly revealed himself to his enemies, and they could have taken him without Judas's assistance. But the traitor had to do something to account for his presence with this armed band, and besides, he wanted to make a show of carrying out his part of the betrayal bargain with the rulers of the Jews in order to be eligible for the great reward and honors which he believed would be heaped upon him in

Dok su se stražari oporavljali od prvog iznenađenja kad su ugledali Isusa i čuli njegov neuobičajeni glas i dok su se počeli primicati njegovi apostoli i učenici, Juda je prišao Isusu i poljubio ga na čelo, govoreći, "Zdravo, Gospodine i Učitelju." Dok je Juda tako pozdravljao Učitelja, Isus je rekao: "Prijatelju, zar nisi već dosta učinio! Poljupcem izdaješ Sina Čovječjeg?"

Apostoli i učenici su bili doslovce zapanjeni ovim prizorom. Na trenutak se nitko nije pomaknuo. Isus je zatim, oslobađajući se Judinog izdajničkog zagrljaja, stupio pred stražare i vojnike i opet pitao, "Koga tražite?" I opet je satnik rekao, "Isusa iz Nazareta." Isus je još jednom odgovorio: "Rekao sam da sam ja. Dakle, ako mene tražite, pustite ove da odu. Ja sam spreman poći s vama."

Isus je bio spreman poći u Jeruzalem sa čuvarima, dok je zapovjednik vojnika bio odveć voljan dopustiti trojici apostola i njihovim prijateljima da se slobodno udalje. Ali prije nego što će poći, dok je Isus stajao čekajući satnikove upute, jedan sirijski tjelohranitelj velikog svećenika, čovjek po imenu Malko, prišao je Isusu s namjerom da mu sveže ruke iza leđa iako to rimski zapovjednik nije naredio. Kad su Petar i njegovi suradnici vidjeli svog Učitelja podvrgnutog ovoj uvredi, nisu se mogli obuzdati. Petar je izvukao mač i s drugima pojurio da udari Malku. Ali prije nego što su vojnici mogli priteći u obranu ovom slugi velikog svećenika, Isus je podigao ruku u znak upozorenja Petru i strogo rekao: "Petre, vrati mač svoj u korice. Oni koji se mača hvataju od mača i ginu. Zar ne shvaćaš da je Očeva volja da pijem ovaj kalež? Ili misliš da ne mogu zamoliti Oca svog da mi u ovaj čas pošalje više od dvanaest legija anđela i njihovih suradnika, da me izbave iz ruku ovih nekoliko ljudi?"

Dok je Isus na taj način uspješno stao na put ovom ispoljenju fizičkog otpora među svojim sljedbenicima, to je bilo dovoljno da se probudi strah u zapovjedniku straže koji je sada, uz pomoć svojih vojnika čvrsto zgrabio Isusa i brzo ga svezao. I dok su mu vezali ruke teškim sponama, Isus je rekao: "Zašto ste kao na razbojnika izišli s mačevima i toljagama da me uhvatite? Svaki sam dan provodio u hramu i učio, a niste me pokušali uhvatiti."

Kad su ga tako svezali, kako se zapovjednik bojava da Učiteljevi sljedbenici ne pokušaju

compensation for his promise to deliver Jesus into their hands.

183:3.5 (1974.3) As the guards rallied from their first faltering at the sight of Jesus and at the sound of his unusual voice, and as the apostles and disciples drew nearer, Judas stepped up to Jesus and, placing a kiss upon his brow, said, "Hail, Master and Teacher." And as Judas thus embraced his Master, Jesus said, "Friend, is it not enough to do this! Would you even betray the Son of Man with a kiss?"

183:3.6 (1974.4) The apostles and disciples were literally stunned by what they saw. For a moment no one moved. Then Jesus, disengaging himself from the traitorous embrace of Judas, stepped up to the guards and soldiers and again asked, "Whom do you seek?" And again the captain said, "Jesus of Nazareth." And again answered Jesus: "I have told you that I am he. If, therefore, you seek me, let these others go their way. I am ready to go with you."

183:3.7 (1974.5) Jesus was ready to go back to Jerusalem with the guards, and the captain of the soldiers was altogether willing to allow the three apostles and their associates to go their way in peace. But before they were able to get started, as Jesus stood there awaiting the captain's orders, one Malchus, the Syrian bodyguard of the high priest, stepped up to Jesus and made ready to bind his hands behind his back, although the Roman captain had not directed that Jesus should be thus bound. When Peter and his associates saw their Master being subjected to this indignity, they were no longer able to restrain themselves. Peter drew his sword and with the others rushed forward to smite Malchus. But before the soldiers could come to the defense of the high priest's servant, Jesus raised a forbidding hand to Peter and, speaking sternly, said: "Peter, put up your sword. They who take the sword shall perish by the sword. Do you not understand that it is the Father's will that I drink this cup? And do you not further know that I could even now command more than twelve legions of angels and their associates, who would deliver me from the hands of these few men?"

183:3.8 (1975.1) While Jesus thus effectively put a stop to this show of physical resistance by his followers, it was enough to arouse the fear of the captain of the guards, who now, with the help of his soldiers, laid heavy hands on Jesus and quickly bound him. And as they tied his hands with heavy cords, Jesus said to them: "Why do you come out against me with swords and with staves as if to seize a robber? I was daily with you in the temple, publicly teaching the people, and you made no effort to take me."

183:3.9 (1975.2) When Jesus had been bound, the captain, fearing that the followers of the Master

osloboditi Isusa, naredio je stražarima da ih pohvataju; ali vojnici nisu bili dovoljno brzi, jer su Isusovi učenici nakon ovih riječi pobjegli natrag u klanac. Ivan Marko se cijelo vrijeme skrivao u obližnjoj šupi. Kad su stražari s Isusom krenuli prema Jeruzalemu, Ivan Marko se pokušao iskrasti iz šupe kako bi uhvatio korak s razasutim apostolima i učenicima; ali upravo kad se pojavio, naišao je na jednog od posljednjih stražara koji su se vraćali iz neuspješne potjere za razasutim apostolima koji je, vidjevši ovog mladića ogrnutog plahtom, pošao za njim i umalo ga uhvatio. Ustvari, vojnik se tako primakao Ivanu da se dohvatio njegove odjeće, ali se mladić oslobodio od ogrtača, bježeći gol dok je vojnik držao prazan ogrtač. Ivan Marko je stigao do Davida Zebedejevog koji je stražario na gornjoj stazi. Kad je rekao Davidu što se dogodilo, obojica su žurno pohitali u tabor da probude uspavane apostole i da obavijeste osmoricu o Učiteljevoj izdaji i uhićenju.

Otprilike u vrijeme kad su se osmorica apostola probudili, vratili su se oni koji su se razasuli po klancu, i okupili oko maslinove prese da rasprave što trebaju činiti. U međuvremenu, Šimun Petar i Ivan Zebedejev, koji su se krili u maslinjaku, su već krenuli za povorkom koja se sastojala od vojnika, stražara i sluga koji su vodili Isusa u Jeruzalem, tretirajući ga kao najgoreg zločinca. Ivan je išao neposredno za njima, dok ih je Petar slijedio izdaleka. Nakon što je Ivan Marko umakao stražaru, našao je neki ogrtač u šatoru Šimuna Petra i Ivana Zebedejevog. Pretpostavljao je da su stražari vodili Isusa u palaču Ane, umirovljenog velikog svećenika; tako je išao prečicom kroz maslinjake i stigao do Aninog doma prije povorke i sakrio se pored ulaza u palaču velikog svećenika.

4. RASPRAVA NA MASLINSKOJ PRESI

Jakov Zebedejev se našao odvojen od Šimuna Petra i svoga brata Ivana, i sada je prišao drugim apostolima i njihovim suradnicima koji su se utaborili blizu maslinske prese da odluče što će učiniti s obzirom na Učiteljevo uhićenje.

Andrija je oslobođen svih odgovornosti koje je imao kao upravitelj apostolske grupe; prema tome, bio je nijem u ovoj najvećoj životnoj krizi u njihovim životima. Nakon kraće neformalne rasprave, Šimun Revnitelj je stao na kameni zid maslinske prese i s puno strasti počeo govoriti o Učiteljevoj odanosti i o učenjima kraljevstva, potičući svoje prijatelje apostole i ostale učenike da krenu za povorkom koja je odvela Isusa i da se založe za

might attempt to rescue him, gave orders that they be seized; but the soldiers were not quick enough since, having overheard the captain's orders to arrest them, Jesus' followers fled in haste back into the ravine. All this time John Mark had remained secluded in the near-by shed. When the guards started back to Jerusalem with Jesus, John Mark attempted to steal out of the shed in order to catch up with the fleeing apostles and disciples; but just as he emerged, one of the last of the returning soldiers who had pursued the fleeing disciples was passing near and, seeing this young man in his linen coat, gave chase, almost overtaking him. In fact, the soldier got near enough to John to lay hold upon his coat, but the young man freed himself from the garment, escaping naked while the soldier held the empty coat. John Mark made his way in all haste to David Zebedee on the upper trail. When he had told David what had happened, they both hastened back to the tents of the sleeping apostles and informed all eight of the Master's betrayal and arrest.

183:3.10 (1975.3) At about the time the eight apostles were being awakened, those who had fled up the ravine were returning, and they all gathered together near the olive press to debate what should be done. In the meantime, Simon Peter and John Zebedee, who had hidden among the olive trees, had already gone on after the mob of soldiers, guards, and servants, who were now leading Jesus back to Jerusalem as they would have led a desperate criminal. John followed close behind the mob, but Peter followed afar off. After John Mark's escape from the clutch of the soldier, he provided himself with a cloak which he found in the tent of Simon Peter and John Zebedee. He suspected the guards were going to take Jesus to the home of Annas, the high priest emeritus; so he skirted around through the olive orchards and was there ahead of the mob, hiding near the entrance to the gate of the high priest's palace.

4. DISCUSSION AT THE OLIVE PRESS

183:4.1 (1975.4) James Zebedee found himself separated from Simon Peter and his brother John, and so he now joined the other apostles and their fellow campers at the olive press to deliberate on what should be done in view of the Master's arrest.

183:4.2 (1975.5) Andrew had been released from all responsibility in the group management of his fellow apostles; accordingly, in this greatest of all crises in their lives, he was silent. After a short informal discussion, Simon Zelotes stood up on the stone wall of the olive press and, making an impassioned plea for loyalty to the Master and the cause of the kingdom, exhorted his fellow apostles and the other disciples to hasten on after the mob

njegovo oslobođenje. Dok je većina bila naklonjena slijediti njegov agresivni plan, tome se usprotivio Nataniyel koji je ustao istog časa kad je Šimun završio s govorom i skrenuo njihovu pažnju na Isusovo često ponavljanje nauka o neopiranju nasilju. Dalje ih je pozvao da se sjete kako ih je Isus iste noći uputio da trebaju sačuvati svoje živote za vrijeme kad mogu poći u svijet i propovijedati radosnu vijest nebeskog kraljevstva. Nataniyelu se u ovom gledištu produžio Jakov Zebedejev koji im je ispričao kako su Petar i ostali povukli mačeve u obrani Učitelja, i kako je Isus naredio Šimunu Petru i njegovim prijateljima da vrate mačeve u korice. Matej i Filip su također održali govore, ali ništa definitivno nije proizašlo iz ove diskusije sve dok Tomo nije skrenuo njihovu pozornost na način na koji je Isus savjetovao Lazara da se ne izlaže smrti, ističući da nisu mogli bilo što učiniti da spase Učitelja kako je ovaj odbio dopustiti svojim prijateljima da ga obrane i kako se sam uzdržao od korištenja svojih božanskih moći da osujeti planove svojih neprijatelja. Tomo ih je nagovorio da se rasprše svaki na svoju stranu, dok je odredio da David Zebedejev ostane u taboru kao upravitelj glasnika i menadžer apostolske postojbe. Napustili su tabor oko pola tri izjutra; tu su jedino ostali David i tri ili četiri glasnika, a ostali su poslani da prikupe informacije o tome gdje je Isus bio odveden i što su namjeravali s njim učiniti.

Petorica apostola - Natanije, Matej, Filip i blizanci - našli su zaklona u Betsagai i Betaniji. Tomo, Andrija, Jakov i Šimun Revnitelj su se skrivali u gradu. Šimun Petar i Jakov Zebedejev su slijedili povorku u Aninu palaču.

Nedugo nakon svanuća, Šimun Petar je odlutao natrag u Getzemanski tabor, a bio je prizor dubokog očajaja. David je poslao Šimuna u pratnji jednog glasnika da se pridruži svome bratu Andriji u Nikodemovoj kući u Jeruzelmu.

Sve do samog kraja raspeća, Jakov Zebedejev je ostao uz njega, u skladu s Isusovim uputama, uvijek pri ruci i djelujući kao izvor vijesti koje su Davidovi glasnici donosili svako sat vramena u getsemanski tabor, kao i Isusovoj obitelji i apostolima koji su bili skriveni.

Zbilja, udarili su pastira i stado se razbježalo! Dok su se svi nejasno prisjećali da ih je Isus unaprijed upozorio o ovim događajima, bili su previše šokirani Učiteljevim iznenadnih nestankom da se nisu bili u stanju normalno služiti svojim umovima.

and effect the rescue of Jesus. The majority of the company would have been disposed to follow his aggressive leadership had it not been for the advice of Nathaniel, who stood up the moment Simon had finished speaking and called their attention to Jesus' oft-repeated teachings regarding nonresistance. He further reminded them that Jesus had that very night instructed them that they should preserve their lives for the time when they should go forth into the world proclaiming the good news of the gospel of the heavenly kingdom. And Nathaniel was encouraged in this stand by James Zebedee, who now told how Peter and others drew their swords to defend the Master against arrest, and that Jesus bade Simon Peter and his fellow swordsmen sheathe their blades. Matthew and Philip also made speeches, but nothing definite came of this discussion until Thomas, calling their attention to the fact that Jesus had counseled Lazarus against exposing himself to death, pointed out that they could do nothing to save their Master inasmuch as he refused to allow his friends to defend him, and since he persisted in refraining from the use of his divine powers to frustrate his human enemies. Thomas persuaded them to scatter, every man for himself, with the understanding that David Zebedee would remain at the camp to maintain a clearinghouse and messenger headquarters for the group. By half past two o'clock that morning the camp was deserted; only David remained on hand with three or four messengers, the others having been dispatched to secure information as to where Jesus had been taken, and what was going to be done with him.

183:4.3 (1976.1) Five of the apostles, Nathaniel, Matthew, Philip, and the twins, went into hiding at Bethpage and Bethany. Thomas, Andrew, James, and Simon Zelotes were hiding in the city. Simon Peter and John Zebedee followed along to the home of Annas.

183:4.4 (1976.2) Shortly after daybreak, Simon Peter wandered back to the Gethsemane camp, a dejected picture of deep despair. David sent him in charge of a messenger to join his brother, Andrew, who was at the home of Nicodemus in Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Until the very end of the crucifixion, John Zebedee remained, as Jesus had directed him, always near at hand, and it was he who supplied David's messengers with information from hour to hour which they carried to David at the garden camp, and which was then relayed to the hiding apostles and to Jesus' family.

183:4.6 (1976.4) Surely, the shepherd is smitten and the sheep are scattered! While they all vaguely realize that Jesus has forewarned them of this very situation, they are too severely shocked by the Master's sudden disappearance to be able to use their minds normally.

183:4.7 (1976.5)

Bilo je to nedugo nakon svanuća i neposredno nakon što je Petar bio poslan da se pridruži svome bratu, kad je u tabor stigao Isusov brat Juda, gotovo bez daha i prije ostatka njegove obitelji, i primio vijesti o Isusovom uhićenju; i on je požurio natrag u Jerihon da saopći ove vijesti svojoj majci, braći i sestrama. David Zebedejev je po Judi poručio Isusovoj obitelji da se okupe u kući Marte i Marije u Betaniji i da tu čekaju na vijesti koje će im glasnici redovito donositi.

Tako su stajale stvari u četvrtak kasno navečer i u ranim satima u petak ujutro s apostolima, glavnim učenicima i Isusovom zemaljskom obitelji. Sve su te skupine i pojedinci bili u kontaktu jedni s drugima zahvaljujući glasničkoj službi koju je David Zebedejev nastavio održavati iz svog glavnog sjedišta u getsemanskom taboru.

5. NA PUTU PREMA DOMU VELIKOG SVEĆENIKA

Prije nego što će napustiti tabor s Isusom, nastao je spor između židovskog zapovjednika straže iz hrama i rimskog satnika u vezi toga gdje će odvesti Isusa. Zapovjednik straže iz hrama je naredio da odvedu Isusa Kaifi, velikom svećeniku na aktivnoj dužnosti. Zapovjednik rimskih vojnika je naredio da Isusa odvedu u palaču Ane, bivšeg velikog svećenika, Kaifinog tasta. I tako su učinili, jer su se Rimljani imali običaj neposredno obraćati Ani u svim pitanjima u vezi sprovedbe židovskih svećeničkih zakona. Prevladale su zapovjedi rimskog satnika; Isusa su tako odveli u Aninu palaču na preliminarno ispitivanje.

Dok je Juda bio u blizini dvojice upravitelja i slušao njihovu raspravu, on nije sudjelovao u sporu, jer ni židovski zapovjednik ni rimski časnik nisu htjeli progovoriti ni riječi s izdajnikom - gledali su na njega s takvim prezirom.

U tom trenutku, prisjećajući se Učiteljeve upute da ostane pri ruci, Ivan Zebedejev je pohitio da uhvati korak s Isusom koji se nalazio između dvojice stražara. Kad je upravitelj stražara hrama ugledao Ivana kako ih slijedi, okrenuo se k svome pomoćniku i rekao: "Uhvati i sveži ovog čovjeka. On je jedan od učenika ovog čovjeka." Ali kad je rimski zapovjednik to čuo, nakon što se osvrnuo i ugledao Ivana, pozvao je apostola da mu priđe i zapovjedio da ga nitko ne maltretira. Zatim je rimski zapovjednik rekao židovskom kapetanu: "Ovaj čovjek nije ni izdajnik ni kukavica. Vidio sam ga u vrtu i nije vukao mača da nam pruži otpora.

^{183:4.1 (1976.5)} It was shortly after daylight and just after Peter had been sent to join his brother, that Jude, Jesus' brother in the flesh, arrived in the camp, almost breathless and in advance of the rest of Jesus' family, only to learn that the Master had already been placed under arrest; and he hastened back down the Jericho road to carry this information to his mother and to his brothers and sisters. David Zebedee sent word to Jesus' family, by Jude, to forgather at the house of Martha and Mary in Bethany and there await news which his messengers would regularly bring them.

^{183:4.8 (1976.6)} This was the situation during the last half of Thursday night and the early morning hours of Friday as regards the apostles, the chief disciples, and the earthly family of Jesus. And all these groups and individuals were kept in touch with each other by the messenger service which David Zebedee continued to operate from his headquarters at the Gethsemane camp.

5. ON THE WAY TO THE HIGH PRIEST'S PALACE

^{183:5.1 (1977.1)} Before they started away from the garden with Jesus, a dispute arose between the Jewish captain of the temple guards and the Roman captain of the company of soldiers as to where they were to take Jesus. The captain of the temple guards gave orders that he should be taken to Caiaphas, the acting high priest. The captain of the Roman soldiers directed that Jesus be taken to the palace of Annas, the former high priest and father-in-law of Caiaphas. And this he did because the Romans were in the habit of dealing directly with Annas in all matters having to do with the enforcement of the Jewish ecclesiastical laws. And the orders of the Roman captain were obeyed; they took Jesus to the home of Annas for his preliminary examination.

^{183:5.2 (1977.2)} Judas marched along near the captains, overhearing all that was said, but took no part in the dispute, for neither the Jewish captain nor the Roman officer would so much as speak to the betrayer — they held him in such contempt.

^{183:5.3 (1977.3)} About this time John Zebedee, remembering his Master's instructions to remain always near at hand, hurried up near Jesus as he marched along between the two captains. The commander of the temple guards, seeing John come up alongside, said to his assistant: "Take this man and bind him. He is one of this fellow's followers." But when the Roman captain heard this and, looking around, saw John, he gave orders that the apostle should come over by him, and that no man should molest him. Then the Roman captain said to the Jewish captain: "This man is neither a traitor nor a coward. I saw him in

On ima hrabrosti da slijedi svoga Učitelja i neka se nitko ne usudi položiti ruku na njega. Rimski zakon dopušta da svaki zatvorenik ima barem jednog prijatelja uzase prilikom suđenja, tako ni ovom čovjeku neće biti uskraćeno da ostane po strani svoga Učitelja, našeg zatvorenika.” I kad je Juda to čuo, osjetio se toliko posramljenim i poniženim da se povukao iza povorke i stigao do Anine palače sam.

I to objašnjava zašto je Ivanu Zebedejvom bilo dopušteno da ostane uz Isusa kroz sva bolna iskušenja ove noći i sljedećeg dana. Židovi su se bojali bilo što reći Ivanu ili ga na bilo koji način maltretirati, jer je po statusu na određeni način igrao ulogu rimskog savjetnika koji je odabran kao promatrač u transakciji židovskog svećeničkog suda. Ivanov privilegirani položaj je još više ozvaničen kad je, predajući Isusa zapovjedniku stražara hrama na vratima Anine palače, Rimljanin rekao svome pomoćniku: “Ostani u pratnji ovog zatvorenika i pazi da ga ovi Židovi ne ubiju bez Pilatovog dopuštenja. Pazi da ga ne umore u potaji i dopusti njegovom prijatelju, ovom Galilejcu, da ostane uz njega i da promatra sve što se događa.” I tako je Ivan mogao ostati uz Isusa sve do vremena njegove smrti na križu, dok su ostala desetorica apostola bili primorani ostati u svojim skrovištima. Ivan je djelovao pod rimskom zaštitom i Židovi se nisu usudili da ga maltretiraju sve do nakon Učiteljeve smrti.

I sve do Anine palače, Isus nije otvorio usta. Od trenutka uhićenja pa sve dok se nije pojavio pred Anom, Sin Čovječji nije progovorio ni riječi.

the garden, and he did not draw a sword to resist us. He has the courage to come forward to be with his Master, and no man shall lay hands on him. The Roman law allows that any prisoner may have at least one friend to stand with him before the judgment bar, and this man shall not be prevented from standing by the side of his Master, the prisoner.” And when Judas heard this, he was so ashamed and humiliated that he dropped back behind the marchers, coming up to the palace of Annas alone.

183:5.4 (1977.4) And this explains why John Zebedee was permitted to remain near Jesus all the way through his trying experiences this night and the next day. The Jews feared to say aught to John or to molest him in any way because he had something of the status of a Roman counselor designated to act as observer of the transactions of the Jewish ecclesiastical court. John's position of privilege was made all the more secure when, in turning Jesus over to the captain of the temple guards at the gate of Annas's palace, the Roman, addressing his assistant, said: “Go along with this prisoner and see that these Jews do not kill him without Pilate's consent. Watch that they do not assassinate him, and see that his friend, the Galilean, is permitted to stand by and observe all that goes on.” And thus was John able to be near Jesus right on up to the time of his death on the cross, though the other ten apostles were compelled to remain in hiding. John was acting under Roman protection, and the Jews dared not molest him until after the Master's death.

183:5.5 (1977.5) And all the way to the palace of Annas, Jesus opened not his mouth. From the time of his arrest to the time of his appearance before Annas, the Son of Man spoke no word.

POGLAVLJE 184. PRED VELIKIM VIJEĆEM

⇨ 183

Knjiga Urantije

185 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 184 PRED VELIKIM VIJEĆEM

Sekcije

Uvod

1. ANA ISPITUJE ISUSA
2. PETAR U VRTU
3. PRED SUDOM VELIKOG VIJEĆA
4. ČAS PONIŽENJA
5. DRUGA SJEDNICA SUDA

PAPER 184 BEFORE THE SANHEDRIN COURT

SECTIONS

Introduction

1. Examination by Annas
2. Peter in the Courtyard
3. Before the Court of Sanhedrists
4. The Hour of Humiliation
5. The Second Meeting of the Court

Uvod

POSLANICI Ane su potajno naložili zapovjedniku rimskih vojnika da dovede Isusa u Aninu palaču neposredno nakon uhićenja. Negdašnji veliki svećenik je prije svega htio utvrditi svoj ugled kao poglavar svećeničke vlasti Židova. On je jednako tako htio zadržati Isusa u pritvoru u svojoj kući na nekoliko sati, kako bi imao dovoljno vremena da pokrene pravni postupak sazivanja suda Velikog vijeća. Nije bilo dopušteno sazvati sud Velikog vijeća prije prinošenja jutarnje žrtve u hramu, što je bilo otprilike oko tri ujutro.

Ana je znao da je sud Velikog vijeća bio okupljen u palači njegovog tasta Kaife. Nekih trideset članova Velikog vijeća se već prije ponoći okupilo u domu velikog svećenika, kako bi sudili Isusu čim bude mogao biti izveden pred njih. Od svih članova Velikog vijeća, okupili su se samo oni koji su bili čvrsti i otvoreni protivnici Isusa i njegovih učenja, kako je istražni sud zahtijevao nazočnost samo dvadeset tri člana.

Isus je proveo otprilike tri sata u Aninoj palači na Maslinskoj gori, nedaleko od Getsemanskog vrta, gdje su ga uhitili. Ivan Zebedejev je bio

INTRODUCTION

184:0.1 (1978.1) REPRESENTATIVES of Annas had secretly instructed the captain of the Roman soldiers to bring Jesus immediately to the palace of Annas after he had been arrested. The former high priest desired to maintain his prestige as the chief ecclesiastical authority of the Jews. He also had another purpose in detaining Jesus at his house for several hours, and that was to allow time for legally calling together the court of the Sanhedrin. It was not lawful to convene the Sanhedrin court before the time of the offering of the morning sacrifice in the temple, and this sacrifice was offered about three o'clock in the morning.

184:0.2 (1978.2) Annas knew that a court of Sanhedrists was in waiting at the palace of his son-in-law, Caiaphas. Some thirty members of the Sanhedrin had gathered at the home of the high priest by midnight so that they would be ready to sit in judgment on Jesus when he might be brought before them. Only those members were assembled who were strongly and openly opposed to Jesus and his teaching since it required only twenty-three to constitute a trial court.

184:0.3 (1978.3) Jesus spent about three hours at the palace of Annas on Mount Olivet, not far from the garden of Gethsemane, where they arrested him.

slobodan i siguran u Aninoj palači ne samo zbog zapovijedi rimskog satnika, nego prije svega zato što je sa svojim bratom Jakovom bio dobro poznat starijim slugama, kako su mnogo puta boravili kao gosti u palači bivšeg velikog svećenika, rođaka njihove majke Salome.

John Zebedee was free and safe in the palace of Annas not only because of the word of the Roman captain, but also because he and his brother James were well known to the older servants, having many times been guests at the palace as the former high priest was a distant relative of their mother, Salome.

1. ANA ISPITUJE ISUSA

Obogaćen prihodima iz hrama, pod zaštitom svog tasta koji je bio veliki svećenik i zbog svojih odnosa s rimskim vlastima, Ana je uistinu bio najmoćniji čovjek među Židovima. Bio je uglađen i oštrouman politički planer i zavjernik. Htio je biti taj koji će upravljati procesom Isusove eliminacije; bojao se povjeriti tako bitno poduzeće svom naprasitom i agresivnom tastu. Ana je htio biti siguran da će Učiteljeva osuda ostati u rukama saduceja; strahovao je od moguće simpatije određenih farizeja, kako je znao da su svi članovi Velikog vijeća koji su prihvatili Isusova učenja bili farizeji.

Ana nije vidio Isusa već par godina, od vremena kad mu je Učitelj nakratko došao u posjetu, prije nego što će napustiti njegovu kuću radi domaćinove hladnoće i rezerviranosti. Ana se planirao pozvati na ovo ranije poznanstvo i pokušati nagovoriti Isusa da odustane od svojih tvrdnji i da napusti Palestinu. Nije želio sudjelovati u ubojstvu dobrog čovjeka, i zaključio je da je Isus eventualno mogao izabrati da napusti zemlju, umjesto što će biti suočen sa smrću. Istog časa kad je stupio pred ovog snažnog i odlučnog Galilejca, Ana je spoznao ispraznost svojih planova. Isus je bio još dostojanstveniji i uravnoteženiji nego što ga se Ana sjećao.

Kad je Isus bio mlad, Ana se uveliko zanimao za njega, ali sad su njegovi prihodi bili ugroženi nakon što je Isus istjerao mjenjače novca i druge komercijalne trgovce iz hrama. Ovaj je čin pobudio daleko veće neprijateljstvo u velikom svećeniku nego što su to učinila Isusova učenja.

Ana je ušao u svoju prostranu gostinjsku sobu, sjeo u veliki naslonjač, i zapovjedio da mu dovedu Isusa. Nakon što je proveo neliko trenutaka odmjeravajući Učitelja u tišini, rekao je: "Jasno ti je da moramo nešto učiniti u vezi tvojih učenja, budući da remetiš red i mir naše zemlje." Dok je Ana upitno gledao u Isusa, Učitelj mu je otvoreno uzvratio pogled, ali nije izustio ni riječi. Ana je opet rekao: "Kako se ono zovu tvoji apostoli, osim Šimuna Revnitelja, političkog agitatora?" Isus je nastavio gledati u Anu bez riječi.

1. EXAMINATION BY ANNAS

184:1.1 (1978.4) Annas, enriched by the temple revenues, his son-in-law the acting high priest, and with his relations to the Roman authorities, was indeed the most powerful single individual in all Jewry. He was a suave and politic planner and plotter. He desired to direct the matter of disposing of Jesus; he feared to trust such an important undertaking wholly to his brusque and aggressive son-in-law. Annas wanted to make sure that the Master's trial was kept in the hands of the Sadducees; he feared the possible sympathy of some of the Pharisees, seeing that practically all of those members of the Sanhedrin who had espoused the cause of Jesus were Pharisees.

184:1.2 (1978.5) Annas had not seen Jesus for several years, not since the time when the Master called at his house and immediately left upon observing his coldness and reserve in receiving him. Annas had thought to presume on this early acquaintance and thereby attempt to persuade Jesus to abandon his claims and leave Palestine. He was reluctant to participate in the murder of a good man and had reasoned that Jesus might choose to leave the country rather than to suffer death. But when Annas stood before the stalwart and determined Galilean, he knew at once that it would be useless to make such proposals. Jesus was even more majestic and well poised than Annas remembered him.

184:1.3 (1979.1) When Jesus was young, Annas had taken a great interest in him, but now his revenues were threatened by what Jesus had so recently done in driving the money-changers and other commercial traders out of the temple. This act had aroused the enmity of the former high priest far more than had Jesus' teachings.

184:1.4 (1979.2) Annas entered his spacious audience chamber, seated himself in a large chair, and commanded that Jesus be brought before him. After a few moments spent in silently surveying the Master, he said: "You realize that something must be done about your teaching since you are disturbing the peace and order of our country." As Annas looked inquiringly at Jesus, the Master looked full into his eyes but made no reply. Again Annas spoke, "What are the names of your disciples, besides Simon Zelotes, the agitator?" Again Jesus looked down upon him, but he did not answer.

Ana je bio jako uznemiren Isusovim odbijanjem da odgovori na njegova pitanja, tako da je rekao: "Zar te nije briga da li ću biti prijateljski naklonjen prema tebi ili ne? Zar ne znaš koliki je moj utjecaj u pogledu suđenja koje te čeka?" Kad je Isus to čuo, rekao je: "Ana, ti znaš da nemaš nikakve vlasti nada mnom osim ako imaš dopuštenje od moga Oca. Neki hoće uništiti Sina Čovječjeg zbog svog neznanja; oni ne znaju ništa bolje, ali ti, prijatelju, ti znaš što činiš. Kako možeš, dakle, odbaciti Božje svjetlo?"

Ljubazni način na koji je Isus odgovorio, gotovo je naveo Anu na zbunjenost. Ali on je već bio odlučio da Isus mora bilo napustiti Palestinu ili umrijeti; tako je skupio hrabrosti da upita: "Što je to što ti pokušavaš poučiti narod? Što je to što tvrdiš da si?" Isus je odgovorio: "Ti dobro znaš da sam javno govorio svijetu. Poučavao sam u sinagogama i u hramu mnogo puta, pred okupljenim Židovima i mnogim nežidovima. U tajnosti nisam govorio ništa; zašto, onda, mene pitaš o mojim učenjima? Zašto ne pozoveš one koji su me čuli i ne pitaš njih što sam govorio? Evo, cijeli je Jeruzalem čuo što sam govorio, samo ti nisi čuo ta učenja." Ali prije no što je Ana uspio odgovoriti, glavni upravitelj dvora koji je stajao u blizini, udari Isusa rukom po licu, govoreći: "Kako se usuđuješ tako govoriti velikom svećeniku?" Ana nije izustio ni riječi prijekora svome čuvaru, ali Isus mu se obratio, govoreći, "Prijatelju, ako sam krivo rekao, dokaži da je krivo; ali ako sam pravo rekao, zašto me udaraš?"

Iako je Anu žalostilo što je stražar udario Isusa, bio je suviše ponosan da obrati pozornost. U svojoj zbunjenosti je otišao u drugu sobu, ostavljajući Isusa nasamo sa slugama i stražarima hrama gotovo sat vremena.

Nakon što se vratio, stao je pored Učitelja govoreći, "Ako si ti zbilja Mesija, izručitelj Izraela, reci nam?" Isus je odgovorio: "Ana, ti me poznaješ od moje mladosti. Ti znaš da ne tvrdim da sam bilo što izuzev onoga što mi je Otac povjerio da budem, i da me on poslao svim ljudima, nežidovima kao i Židovima." Tada je rekao Ana: "Meni su rekli da si tvrdio da si Mesija; je li to istina?" Isus je pogleda Anu jedno izustivši: "Kako ti kažeš."

Otprilike u ovom trenutku su stigli glasnici od Kaife da pitaju kad će Isus biti izveden pred sud Velikog vijeća, a budući da je već svitalo jutro, Ana je odlučio da je bilo najbolje poslati Isusa Kaifi, svezana i u pritrnji čuvara hrama. On im se

184:1.5 (1979.3) Annas was considerably disturbed by Jesus' refusal to answer his questions, so much so that he said to him: "Do you have no care as to whether I am friendly to you or not? Do you have no regard for the power I have in determining the issues of your coming trial?" When Jesus heard this, he said: "Annas, you know that you could have no power over me unless it were permitted by my Father. Some would destroy the Son of Man because they are ignorant; they know no better, but you, friend, know what you are doing. How can you, therefore, reject the light of God?"

184:1.6 (1979.4) The kindly manner in which Jesus spoke to Annas almost bewildered him. But he had already determined in his mind that Jesus must either leave Palestine or die; so he summoned up his courage and asked: "Just what is it you are trying to teach the people? What do you claim to be?" Jesus answered: "You know full well that I have spoken openly to the world. I have taught in the synagogues and many times in the temple, where all the Jews and many of the gentiles have heard me. In secret I have spoken nothing; why, then, do you ask me about my teaching? Why do you not summon those who have heard me and inquire of them? Behold, all Jerusalem has heard that which I have spoken even if you have not yourself heard these teachings." But before Annas could make reply, the chief steward of the palace, who was standing near, struck Jesus in the face with his hand, saying, "How dare you answer the high priest with such words?" Annas spoke no words of rebuke to his steward, but Jesus addressed him, saying, "My friend, if I have spoken evil, bear witness against the evil; but if I have spoken the truth, why, then, should you smite me?"

184:1.7 (1979.5) Although Annas regretted that his steward had struck Jesus, he was too proud to take notice of the matter. In his confusion he went into another room, leaving Jesus alone with the household attendants and the temple guards for almost an hour.

184:1.8 (1979.6) When he returned, going up to the Master's side, he said, "Do you claim to be the Messiah, the deliverer of Israel?" Said Jesus: "Annas, you have known me from the times of my youth. You know that I claim to be nothing except that which my Father has appointed, and that I have been sent to all men, gentile as well as Jew." Then said Annas: "I have been told that you have claimed to be the Messiah; is that true?" Jesus looked upon Annas but only replied, "So you have said."

184:1.9 (1980.1) About this time messengers arrived from the palace of Caiaphas to inquire what time Jesus would be brought before the court of the Sanhedrin, and since it was nearing the break of day, Annas thought best to send Jesus bound and

nedugo zatim pridružio.

in the custody of the temple guards to Caiaphas. He himself followed after them shortly.

2. PETAR U VRTU

Kako je skupina stražara i vojnika prilazila ulazu u Aninu palaču, Ivan Zebedejev nastavio ići pored kapetana rimskih vojnika. Juda je išao na kraju povorke, dok ih je Šimun Petar slijedio izdaleka. Nakon što je Ivan ušao u palaču s Isusom i stražarima, Juda je prišao vratima, ali kad je vidio Isusa i Ivana, odlučio je otići u kuću Kaife kako je znao da se tu trebalo održati pravo suđenje Isusu. Nedugo nakon Judinog odlaska, stigao je Šimun Petar i dok je stajao pred vratima, Ivan ga je ugledao baš kad se spremao ući u palaču za Isusom. Sluškinja koja je bila na vratima je prepoznala Ivana i kad ju je ovaj zamolio da otvori vrata Petru, ona ga je rado poslušala.

Petar je, po ulasku u dvorište, sjeo da se ugrije pored peći na drveni ugalj, kako je noć bila hladna. Osjećao se vrlo neprijatno, okružen Isusovim neprijateljima i doista je bio u nezgodnoj situaciji. Učitelj nije tražio od Petra da ostane u blizini, kao što je to tražio od Ivana. Petar je trebao ostati među drugim apostolima, onima kojima je Isus rekao da se ne izlažu riziku za vrijeme Učiteljeve osude i raspeća.

Petar je bacio svoj mač pred vratima palače, tako da je ušao u Anin vrt nenaoružan. Bio je smeten zbunjenošću; teško je mogao prihvatiti činjenicu Isusovog uhićenja. Nije mogao spoznati stvarnost situacije - činjenicu da je bio u Aninom dvorištu i da se tu grijao pored vatre među slugama velikog svećenika. Pitao se što su radili drugi apostoli i preturajući po glavi kako je bilo moguće da je Ivan bio primljen u palaču, zaključio je da je Ivan mora biti poznat slugama, kako je on bio taj koji je zamolio vrataricu da mu otvori.

Nedugo nakon što je vratarica pustila Petra u vrt i dok se grijao pored vatre, prišla mu je nestašno govoreći: "Zar nisi i ti od njegovih učenika?" Petar se nije trebao toliko iznenaditi što je bio prepoznat kao takav, jer je Ivan bio taj koji je tražio da mu otvore vrata; ali on je bio u tako napetom živčanom stanju da je izgubio mir u trenutku identifikacije s Isusovim učenicima i vođen jednom jedinom mišlju - kako će živ izaći iz ove situacije - brzo je odvratio na njezino pitanje, riječima, "Nisam."

Nedugo zatim još jedan sluga je prišao Petru

2. PETER IN THE COURTYARD

184:2.1 (1980.2) As the band of guards and soldiers approached the entrance to the palace of Annas, John Zebedee was marching by the side of the captain of the Roman soldiers. Judas had dropped some distance behind, and Simon Peter followed afar off. After John had entered the palace courtyard with Jesus and the guards, Judas came up to the gate but, seeing Jesus and John, went on over to the home of Caiaphas, where he knew the real trial of the Master would later take place. Soon after Judas had left, Simon Peter arrived, and as he stood before the gate, John saw him just as they were about to take Jesus into the palace. The portress who kept the gate knew John, and when he spoke to her, requesting that she let Peter in, she gladly assented.

184:2.2 (1980.3) Peter, upon entering the courtyard, went over to the charcoal fire and sought to warm himself, for the night was chilly. He felt very much out of place here among the enemies of Jesus, and indeed he was out of place. The Master had not instructed him to keep near at hand as he had admonished John. Peter belonged with the other apostles, who had been specifically warned not to endanger their lives during these times of the trial and crucifixion of their Master.

184:2.3 (1980.4) Peter threw away his sword shortly before he came up to the palace gate so that he entered the courtyard of Annas unarmed. His mind was in a whirl of confusion; he could scarcely realize that Jesus had been arrested. He could not grasp the reality of the situation — that he was here in the courtyard of Annas, warming himself beside the servants of the high priest. He wondered what the other apostles were doing and, in turning over in his mind as to how John came to be admitted to the palace, concluded that it was because he was known to the servants, since he had bidden the gate-keeper admit him.

184:2.4 (1980.5) Shortly after the portress let Peter in, and while he was warming himself by the fire, she went over to him and mischievously said, "Are you not also one of this man's disciples?" Now Peter should not have been surprised at this recognition, for it was John who had requested that the girl let him pass through the palace gates; but he was in such a tense nervous state that this identification as a disciple threw him off his balance, and with only one thought uppermost in his mind — the thought of escaping with his life — he promptly answered the maid's question by saying, "I am not."

184:2.5 (1980.6) Very soon another servant came up

i rekao: "Nisam li te ja vidio u vrtu kad uhvatiše onog čovjeka? Nisi li ti jedan od njegovih sljedbenika?" Petar je postao jako uznemiren; nije vidio načina da se izvuče od ovih tužitelja; tako je žestoko zanijekao svaku povezanost s Isusom, govoreći, "Niti poznajem ovog čovjeka, niti pripadam njegovim učenicima."

U tom trenutku vratarica je povedela Petra u stranu i rekla: "Sigurna sam da si učenik ovog Isusa, ne samo zato što me jedan od njegovih učenika zamolio da ti otvorim, nego zato što te moja sestra vidjela u hramu s ovim čovjekom. Zašto niječeš?" Kad je Petar čuo kako ga sluškinja optužuje, ponovo je zanijekao svoju povezanost s Isusom dok se počeo kleti i psovati, opet govoreći, "Ja nisam njegov učenik; uopće ne znam o kome vi govorite; nikad nisam čuo za njega."

Petar se privremeno udaljio od vatre, i dalje šetajući po vrtu. Rado bi pobjegao, ali se bojao da privuče pozornost na sebe. Kako je bilo hladno, vratio se pored vatre, a jedan od ljudi koji su stajali pored njega, rekao je: "Znam da si njihov učenik. Ovaj Isus je Galilejac, a i po tvom se naglasku može reći da si Galilejac." A Petar je opet zanijekao svaku povezanost sa svojim Učiteljem.

U svojoj uznemirenosti, Petar je nastojao izbjeci kontakt sa svojim tužiteljima tražeći osamu na trijemu. Nakon što je proveo više od sat vremena u izolaciji, susrete vrataricu i njezinu sestru, koje su ga počele zadirkivati da prizna svoju povezanost s Isusom. I on je ponovo zanijekao njihove optužbe. Upravo u trenutku kad je bio spreman ponovo zanijekati svaku povezanost s Isusom, oglasio se pijetao i podsjetio Petra o Isusovim riječima upozorenja nešto ranije te noći. Dok je tu stajao, teška srca i pogođen osjećajem krivice, otvorila su se vrata palače i stražari su izveli Isusa na putu do Kaife. Kad je Učitelj prošao pored Petra, vidio je pod svjetlom baklji, izraz očajja na licu svog nekoć samouvjerenog i površno hrabrog apostola, i okrenuo se gledajući Petra u oči. Bio je to takav pogled pomiješane samilosti i ljubavi, kakav smrtni čovjek nikada nije ugledao na licu Učitelja.

Dok su Isus i stražari prolazili kroz vrata palače, Petar ih je slijedio, ali se brzo predomislio. Jednostavno nije mogao ići za njima. Sjeo je pokraj ceste i gorko plakao. I nakon što prolio ove suze agonije, okrenuo se prema taboru u nadi da će naći svog brata, Andriju. Po dolasku u tabor, on je pronašao samo Davida Zebedejevog, koji je poslao glasnika da ga odvede do bratovog skrovišta u Jeruzalemu.

to Peter and asked: "Did I not see you in the garden when they arrested this fellow? Are you not also one of his followers?" Peter was now thoroughly alarmed; he saw no way of safely escaping from these accusers; so he vehemently denied all connection with Jesus, saying, "I know not this man, neither am I one of his followers."

184:2.6 (1980.7) About this time the portress of the gate drew Peter to one side and said: "I am sure you are a disciple of this Jesus, not only because one of his followers bade me let you in the courtyard, but my sister here has seen you in the temple with this man. Why do you deny this?" When Peter heard the maid accuse him, he denied all knowledge of Jesus with much cursing and swearing, again saying, "I am not this man's follower; I do not even know him; I never heard of him before."

184:2.7 (1981.1) Peter left the fireside for a time while he walked about the courtyard. He would have liked to have escaped, but he feared to attract attention to himself. Getting cold, he returned to the fireside, and one of the men standing near him said: "Surely you are one of this man's disciples. This Jesus is a Galilean, and your speech betrays you, for you also speak as a Galilean." And again Peter denied all connection with his Master.

184:2.8 (1981.2) Peter was so perturbed that he sought to escape contact with his accusers by going away from the fire and remaining by himself on the porch. After more than an hour of this isolation, the gate-keeper and her sister chanced to meet him, and both of them again teasingly charged him with being a follower of Jesus. And again he denied the accusation. Just as he had once more denied all connection with Jesus, the cock crowed, and Peter remembered the words of warning spoken to him by his Master earlier that same night. As he stood there, heavy of heart and crushed with the sense of guilt, the palace doors opened, and the guards led Jesus past on the way to Caiaphas. As the Master passed Peter, he saw, by the light of the torches, the look of despair on the face of his former self-confident and superficially brave apostle, and he turned and looked upon Peter. Peter never forgot that look as long as he lived. It was such a glance of commingled pity and love as mortal man had never beheld in the face of the Master.

184:2.9 (1981.3) After Jesus and the guards passed out of the palace gates, Peter followed them, but only for a short distance. He could not go farther. He sat down by the side of the road and wept bitterly. And when he had shed these tears of agony, he turned his steps back toward the camp, hoping to find his brother, Andrew. On arriving at the camp, he found only David Zebedee, who sent a messenger to direct him to where his brother had gone to hide in Jerusalem.

Cijelo Petrovo iskustvo odricanja Isusa dogodilo se u dvorištu Anine palače na Maslinskoj gori. On nije slijedio Isusa u palaču velikog svećenika Kaife. To što se Petar osvijestio kad je čuo oglašavanje pijetla ukazuje na činjenicu da se cijela ova epizoda odigrala izvan Jeruzalema, jer je bilo protivno zakonu držati perad u okvirima grada.

Sve dok pjevanje pijetla nije vratilo Petra zdravoj pameti, on je samo mislio, dok je hodao gore-dolje po tijemu u nastojanju da se ugrije, kako će najbolje izbjeći optužbe sluga koji će osujetiti njihove pokušaje da ga identificiraju s Isusom. Do sada, on je samo razmatrao činjenicu da te slugе nisu imale moralnog ili zakonskog prava da ga na taj način ispituju, te je zapravo čestitao samome sebi zbog načina na koji je tobože uspio izbjeći identifikaciju i eventualno uhićenje i zatvor. Sve dok nije čuo oglašavanje pijetla, Petru nije sinulo da je zanijskao svog Učitelja. Sve dok nije vidio Isusov pogled, nije shvatio da nije iskoristio priliku da živi u skladu s privilegijama koje je imao kao poslanik kraljevstva.

Nakon što je učinio prvi korak na putu kompromisa i manjeg otpora, Petar nije mislio ni o čemu drugom osim kako će nastaviti s planom djelovanja koji je odlučio provesti. Čovjek mora imati velik i plemenit karakter da bude u stanju promijeniti pravac nakon što krene pogrešnim putem, da se preusmjeri na pravi put. U većini slučajeva čovjekov um nastoji opravdati dalje putovanje pogrešnim putem, izvornom stazom.

Petar nikada nije u potpunosti vjerovao da bi mu bilo oprošteno to što je učinio, sve dok nije sreo Učitelja nakon uskrsnuća i vidio da je bio prihvaćen jednako kao prije ove tragične noći kad se odrekao Isusa.

3. PRED SUDOM VELIKOG VIJEĆA

Bilo je to oko pola četiri u petak ujutro kad je veliki svećenik Kaifa sazvao istražni sud Velikog vijeća i tražio da dovedu Isusa na ovu službenu sjednicu. U tri prethodna navrata, Veliko vijeće je velikom većinom glasova osudilo Isusa na smrt, zaključilo da Isus zaslužuje smrtnu kaznu zbog neformalnih optužbi kršenja zakona, bogohuljenja i ismijavanja tradicija očeva Izraela.

To nije bio redovita sjednica Velikog vijeća i nije održana na uobičajenom mjestu - u dvorani obloženoj tesanim kamenom u svetom hramu. Bila je to specijalna sjednica prvostupanjskog suda kojoj je prisustvovalo nekih trideset članova

184:2.10 (1981.4) Peter's entire experience occurred in the courtyard of the palace of Annas on Mount Olivet. He did not follow Jesus to the palace of the high priest, Caiaphas. That Peter was brought to the realization that he had repeatedly denied his Master by the crowing of a cock indicates that this all occurred outside of Jerusalem since it was against the law to keep poultry within the city proper.

184:2.11 (1981.5) Until the crowing of the cock brought Peter to his better senses, he had only thought, as he walked up and down the porch to keep warm, how cleverly he had eluded the accusations of the servants, and how he had frustrated their purpose to identify him with Jesus. For the time being, he had only considered that these servants had no moral or legal right thus to question him, and he really congratulated himself over the manner in which he thought he had avoided being identified and possibly subjected to arrest and imprisonment. Not until the cock crowed did it occur to Peter that he had denied his Master. Not until Jesus looked upon him, did he realize that he had failed to live up to his privileges as an ambassador of the kingdom.

184:2.12 (1981.6) Having taken the first step along the path of compromise and least resistance, there was nothing apparent to Peter but to go on with the course of conduct decided upon. It requires a great and noble character, having started out wrong, to turn about and go right. All too often one's own mind tends to justify continuance in the path of error when once it is entered upon.

184:2.13 (1982.1) Peter never fully believed that he could be forgiven until he met his Master after the resurrection and saw that he was received just as before the experiences of this tragic night of the denials.

3. BEFORE THE COURT OF SANHEDRISTS

184:3.1 (1982.2) It was about half past three o'clock this Friday morning when the chief priest, Caiaphas, called the Sanhedrist court of inquiry to order and asked that Jesus be brought before them for his formal trial. On three previous occasions the Sanhedrin, by a large majority vote, had decreed the death of Jesus, had decided that he was worthy of death on informal charges of lawbreaking, blasphemy, and flouting the traditions of the fathers of Israel.

184:3.2 (1982.3) This was not a regularly called meeting of the Sanhedrin and was not held in the usual place, the chamber of hewn stone in the temple. This was a special trial court of some thirty Sanhedrists and was convened in the palace of the high priest. John Zebedee was present with

Velikog vijeća okupljenih u domu velikog svećenika. Ivan Zebedejev je bio prisutan tijekom ovog tobožnjeg suđenja.

Kako su ti glavni svećenici, književnici, saduceji i neki od farizeja sami sebi laskali vjerujući da je Isus - uznemiritelj javnog mira koji je doveo u pitanje njihovu vlast - ovom prilikom zasigurno bio u njihovim rukama! I bili su riješeni da mu nikada ne dopuste da živ pobjegne iz njihovih osvetoljubivih pandži.

Židovi su u normalnim prilikama, u ispitivanju čovjeka pod prijetnjom smrtno kazne bili vrlo pažljivi da na svaki način osiguraju pravednost u izboru svjedoka kao i vođenju cijelog postupka. Ali ovom prilikom, Kalfa je više bio tužitelj nego nepristrani sudac.

Isus je stao pred sud odjeven u svoje uobičajeno ruho, s rukama svezanim iza leđa. Cijeli sud je bio zatečen i pomalo zbunjen njegovom veličanstvenom pojavom. Nikada prije nisu vidjeli takvog zatvorenika niti svjedočili takvu pribranost u čovjeku koji je bio pred smrtnom kaznom.

Židovski zakon je nalagao da se najmanje dva svjedoka slože u svakom pitanju prije izricanja suda protiv optuženog. Juda nije mogao biti svjedok protiv Isusa jer je prema židovskom zakonu ta uloga bila izričito zabranjena izdajnicima. Pri ruci je bilo više od dvadeset lažnih svjedoka protiv Isusa, ali njihova svjedočanstva su bila tako kontradiktorna i tako očito izmišljena, su i sami pripadnici Velikog vijeća bili posramljeni cijelim prizorom. Isus je stajao pred njima, dobronamjerno promatrajući ove krivokletnike, a sam njegov izrazom je počeo uznemiravati lažne svjedoke. Tijekom cijelog ovog lažnog svjedočenja, Učitelj nije prozborio ni riječi; on nije odgovorio na njihove lažne optužbe.

Prvi put da su bilo koja dva svjedoka uspjela postići i najmanju mjeru suglasnosti u određenom pitanju, bio je kad su svjedočili da su čuli gdje Isus govori u jednom od svojih obraćanja u hramu, da će "razoriti ovaj hram, sagrađen ljudskom rukom i za tri dana sagraditi drugi koji neće biti sagrađen ljudskom rukom." To nije bilo doslovce ono što je Isus rekao, bez obzira na to što je Isus pokazivao na svoje tijelo kad je o tome govorio.

Visoki svećenik je počeo galamiti na Isusa: "Ništa ne odgovaraš na ovo što svjedoče protiv tebe?," ali Isus nije rekao ni riječi. Stajao je u šutnji dok su lažni svjedoci nastavili svjedočiti. Bilo je toliko mržnje, fanatizma i neskrupuloznog pretjerivanja u riječima ovih krivokletnika, da su se nastavili hvatati u vlastite zamke. Učiteljeva smirena i dostojanstvena tišina je bila najbolje

Jesus throughout this so-called trial.

184:3.3 (1982.4) How these chief priests, scribes, Sadducees, and some of the Pharisees flattered themselves that Jesus, the disturber of their position and the challenger of their authority, was now securely in their hands! And they were resolved that he should never live to escape their vengeful clutches.

184:3.4 (1982.5) Ordinarily, the Jews, when trying a man on a capital charge, proceeded with great caution and provided every safeguard of fairness in the selection of witnesses and the entire conduct of the trial. But on this occasion, Caiaphas was more of a prosecutor than an unbiased judge.

184:3.5 (1982.6) Jesus appeared before this court clothed in his usual garments and with his hands bound together behind his back. The entire court was startled and somewhat confused by his majestic appearance. Never had they gazed upon such a prisoner nor witnessed such composure in a man on trial for his life.

184:3.6 (1982.7) The Jewish law required that at least two witnesses must agree upon any point before a charge could be laid against the prisoner. Judas could not be used as a witness against Jesus because the Jewish law specifically forbade the testimony of a traitor. More than a score of false witnesses were on hand to testify against Jesus, but their testimony was so contradictory and so evidently trumped up that the Sanhedrists themselves were very much ashamed of the performance. Jesus stood there, looking down benignly upon these perjurers, and his very countenance disconcerted the lying witnesses. Throughout all this false testimony the Master never said a word; he made no reply to their many false accusations.

184:3.7 (1982.8) The first time any two of their witnesses approached even the semblance of an agreement was when two men testified that they had heard Jesus say in the course of one of his temple discourses that he would "destroy this temple made with hands and in three days make another temple without hands." That was not exactly what Jesus said, regardless of the fact that he pointed to his own body when he made the remark referred to.

184:3.8 (1982.9) Although the high priest shouted at Jesus, "Do you not answer any of these charges?" Jesus opened not his mouth. He stood there in silence while all of these false witnesses gave their testimony. Hatred, fanaticism, and unscrupulous exaggeration so characterized the words of these perjurers that their testimony fell in its own entanglements. The very best refutation of

opovrgnuće njihovih lažnih svjedočastava.

Nedugo nakon početka svjedočenja lažnih svjedoka, Ana je stigao u palaču i sjeo pored Kaife. Ana se sada digao i izjavio da je Isusova prijetnja da će uništiti hram bila dovoljan jamac za sljedeće tri optužbe protiv njega:

1. Da je bio ozbiljan klevetnik. Da je učio narod nemogućim stvarima i da ih je na druge načine zavodio.

2. Da je bio fanatični revolucionar koji je zagovarao nasilna djela protiv svetog hrama, jer kako ga je inače mogao razoriti?

3. Da je učio magiju tako što je obećavao da će izgraditi novi hram i, ali ne rukama.

Veliko vijeće je već odlučilo da je Isus zasluživao smrtnu kaznu zbog kršenja židovskih zakona, ali oni su ovom prilikom više nastojali identificirati krivnje u vezi njegovog učenja i ponašanja koje mogu navesti Pilatu kako bi opravdali izricanje smrtno kazne ovog zatvorenika. Znali su da moraju osigurati suglasnost rimskog upravitelja kako bi Isus zakonski mogao biti pogubljen. Ana je tako nastojao usmjeriti cijeli proces kako bi predočio Isusa kao opasnog učitelja koji je mogao nepoželjno djelovati na svjetinu.

Ali Kaifa više nije mogao podnijeti prizor Učitelja koji je tu stajao u savršenom spokoju i dubokoj tišini. Mislio je da se dosjetio najmanje jednog načina da navede zatočenika da odgovori. Stoga je požurio Isusu i prijeteci mu prstom u znak optužbe rekao Učitelju u lice: "Zaklinjem te živim Bogom da nam kažeš jesi li ti Otkupitelj, Sin Božji?" Isus je odgovorio Kaifi: "Jesam. I neće dugo proći prije nego što vidite gdje Sin Čovječji uzlazi k Ocu odjeven u vlast da ponovo utemelji svoju vlast nad nebeskim mnoštvom."

Kad je veliki svećenik čuo te riječi, jako se naljutio i razderao svoje gornje haljine, uzvukujući: "Čemu nam više trebaju svjedoci? Čuli ste hulu! Što vam se čini da trebamo učiniti s bogohuljenjem ovog kršitelja zakona?" I svi su odgovorili u jedan glas, "Ovaj čovjek zaslužuje smrt; neka ga razapnu."

Isus nije pokazao ni malo zanimanja za pitanja koja su mu postavili Ana i Veliko vijeće, osim jednog pitanja u vezi njegove misije darivanja. Kad su ga pitali da li je on bio Sin Božji, odmah i bez sumnje je odgovorio potvrdno.

their false accusations was the Master's calm and majestic silence.

184:3.9 (1983.1) Shortly after the beginning of the testimony of the false witnesses, Annas arrived and took his seat beside Caiaphas. Annas now arose and argued that this threat of Jesus to destroy the temple was sufficient to warrant three charges against him:

184:3.10 (1983.2) 1. That he was a dangerous traducer of the people. That he taught them impossible things and otherwise deceived them.

184:3.11 (1983.3) 2. That he was a fanatical revolutionist in that he advocated laying violent hands on the sacred temple, else how could he destroy it?

184:3.12 (1983.4) 3. That he taught magic inasmuch as he promised to build a new temple, and that without hands.

184:3.13 (1983.5) Already had the full Sanhedrin agreed that Jesus was guilty of death-deserving transgressions of the Jewish laws, but they were now more concerned with developing charges regarding his conduct and teachings which would justify Pilate in pronouncing the death sentence upon their prisoner. They knew that they must secure the consent of the Roman governor before Jesus could legally be put to death. And Annas was minded to proceed along the line of making it appear that Jesus was a dangerous teacher to be abroad among the people.

184:3.14 (1983.6) But Caiaphas could not longer endure the sight of the Master standing there in perfect composure and unbroken silence. He thought he knew at least one way in which the prisoner might be induced to speak. Accordingly, he rushed over to the side of Jesus and, shaking his accusing finger in the Master's face, said: "I adjure you, in the name of the living God, that you tell us whether you are the Deliverer, the Son of God." Jesus answered Caiaphas: "I am. Soon I go to the Father, and presently shall the Son of Man be clothed with power and once more reign over the hosts of heaven."

184:3.15 (1983.7) When the high priest heard Jesus utter these words, he was exceedingly angry, and rending his outer garments, he exclaimed: "What further need have we of witnesses? Behold, now have you all heard this man's blasphemy. What do you now think should be done with this lawbreaker and blasphemer?" And they all answered in unison, "He is worthy of death; let him be crucified."

184:3.16 (1983.8) Jesus manifested no interest in any question asked him when before Annas or the Sanhedrists except the one question relative to his bestowal mission. When asked if he were the Son of God, he instantly and unequivocally answered in

Anas je želio nastaviti sa suđenjem, da formulira konkretne optužbe protiv Isusa prema rimskom zakonu i rimskim institucijama koje će predočiti Pilatu. Savjetnici su međutim, nestrpljivo željeli okončati proces, ne samo zato što je to bio dan priprave za Pashu i što se nisu smjeli baviti svjetovnim poslovima nakon podneva, već zato što su se bojali da se Pilat ne vrati u rimsku prijestolnicu Judeje, Cezareju, kako je bio u Jeruzalemu samo za proslavu Pashe.

Ali Ana nije uspio održati kontrolu nad sudom. Nakon što je Isus tako neočekivano odgovorio Kaifi, visoki svećenik je zakoračio naprijed i i udario Isusa po licu. Ana je bio istinski šokiran kad je vidio kako su ostali članovi suda, na izlasku iz sudnice, pljuvali Isusu u lice, dok su ga mnogi od njih podrugljivo udarali pesnicama. I tako se završila ova prva sjednica Velikog vijeća u pola pet ujutro u neopisivom neredu i pometnji.

Trideset lažnih sudaca zaslepljenih predrasudom i tradicijom, sa svojim lažnim svjedocima, preuzetno su sebi dali pravo da sude Stvoritelju svemira. I ti su fanatični optužitelji sada ozlojađeni veličanstvenom tišinom i blaženim stavom ovog Boga-čovjeka. Njegova šutnja im je neizdrživa; njegove riječi su neustrašivo prkosne. On sabrano stoji pred njihovim prijetnjama, ne reagirajući na njihove napade. Čovjek ovom prilikom sudi Bogu, ali on ga svejedno voli i želi spasti, ako može.

4. ČAS PONIŽENJA

Židovski zakon je tražio, u slučaju donošenja smrtno kazne, da se održe dvije sjednice suda. Ova druga sjednica je trebala biti održana dan nakon prve, a vrijeme koje su članova suda trebali provesti u postu i oplakivanju. Ali ti ljudi nisu mogli dočekati da potvrde svoju odluku o Isusovoj smrtnoj kazni. Čekali su samo jedan sat. U međuvremenu su ostavili Isusa u prijemnoj dvorani u pratnji čuvara hrama koji su se, zajedno sa slugama velikog svećenika, počeli zabavljati zasipajući Sina Čovječjeg svakakvim uvredama. Jedni su ga izrugivali, drugi su mu pljuvali u lice, dok su ga treći grubo tukli. Udarali su ga po licu s palicom, govoreći: "Reci nam, Izručitelju, tko te je udario." I tako su proveli cijeli sat, ponižavajući i zlostavljajući ovog čovjeka iz Galileje koji se nije opirao njihovom nasilju.

Tijekom tog nesrećnog sata patnje i lažnog

the affirmative.

184:3.17 (1983.9) Annas desired that the trial proceed further, and that charges of a definite nature regarding Jesus' relation to the Roman law and Roman institutions be formulated for subsequent presentation to Pilate. The councilors were anxious to carry these matters to a speedy termination, not only because it was the preparation day for the Passover and no secular work should be done after noon, but also because they feared Pilate might any time return to the Roman capital of Judea, Caesarea, since he was in Jerusalem only for the Passover celebration.

184:3.18 (1983.10) But Annas did not succeed in keeping control of the court. After Jesus had so unexpectedly answered Caiaphas, the high priest stepped forward and smote him in the face with his hand. Annas was truly shocked as the other members of the court, in passing out of the room, spit in Jesus' face, and many of them mockingly slapped him with the palms of their hands. And thus in disorder and with such unheard-of confusion this first session of the Sanhedrist trial of Jesus ended at half past four o'clock.

184:3.19 (1984.1) Thirty prejudiced and tradition-blinded false judges, with their false witnesses, are presuming to sit in judgment on the righteous Creator of a universe. And these impassioned accusers are exasperated by the majestic silence and superb bearing of this God-man. His silence is terrible to endure; his speech is fearlessly defiant. He is unmoved by their threats and undaunted by their assaults. Man sits in judgment on God, but even then he loves them and would save them if he could.

4. THE HOUR OF HUMILIATION

184:4.1 (1984.2) The Jewish law required that, in the matter of passing the death sentence, there should be two sessions of the court. This second session was to be held on the day following the first, and the intervening time was to be spent in fasting and mourning by the members of the court. But these men could not await the next day for the confirmation of their decision that Jesus must die. They waited only one hour. In the meantime Jesus was left in the audience chamber in the custody of the temple guards, who, with the servants of the high priest, amused themselves by heaping every sort of indignity upon the Son of Man. They mocked him, spit upon him, and cruelly buffeted him. They would strike him in the face with a rod and then say, "Prophecy to us, you the Deliverer, who it was that struck you." And thus they went on for one full hour, reviling and mistreating this unresisting man of Galilee.

184:4.2 (1984.3) During this tragic hour of suffering

suđenja pred neukim i bezosjećajnim stražarima i slugama, Ivan Zebedejev je proveo vrijeme usamljen i užasnut u susjednoj sobi. Kad se ove zlopotrebe počele, Isus je klimajući glavom dao znak Ivanu da se povuče. Učitelj je dobro znao - ako bi njegovom poslaniku bilo dopušteno ostati u sobi - da bi se Ivan ogorčeno usprotivio Isusovom poniženju i da bi Ivanov prosvjed mogao rezultirati njegovom smrću.

Tijekom cijelog tog groznog sata, Isus nije progovorio ni riječi. Ovoj nježnoj i osjetljivoj ljudskoj duši koja je bila sjedinjena u jednu ličnost s Bogom cijelog svemira, nije bilo goreg poniženja od ovog užasnog sata koji je proveo na nemilosti tih neukih i okrutnih stražara i sluga koji su se u ovom zlostavljanju povodili za primjerom članova takozvanog suda Velikog vijeća.

Ljudsko srce ne može zamisliti odvratno gnušanje cijelog prostranog svemira, dok su nebeske inteligencije gledale kako se njihov voljeni Vladar dobrovoljno podvrgava volji svojih neukih i zavedenih stvorenja nesrećne i grešne Urantije.

Kakva je to životinjska osobina u ljudskim bićima koja ih navodi na vrijeđanje i fizičko zlostavljanje onoga što sami nisu u stanju duhovno postići ili intelektualno ostvariti? U poluciviliziranom čovjeku još uvijek vreba zla brutalnost koja se često svaljuje na glave ljudi veće mudrosti i duhovnog postignuća. Pogledajte kakva je zla grubost i brutalna svirepost tih navodno civiliziranih ljudi koji su izvukli određeni osjećaj životinjskog zadovoljstva iz ovog fizičkog napada na Sina Čovječjeg koji se nije odupirao njihovom nasilju. Dok su te uvrede, poruge i udarci padali na Isusa, on se nije opirao, premda nije bio bespomoćan. Isus nije bio poražen ovim činom, već se jedino nije htio u materijalnom smislu.

To su trenuci Učiteljevih najvećih pobjeda cijele njegove duge i burne karijere stvaranja, održavanja i spasenja ovog velikog i prostranog svemira. Nakon što je živio puni život otkrivenja Boga čovjeku, Isus je sada sudjelovao u novom i nečuvenom otkrivenju čovjeka Bogu. Isus je sada otkrivao svim svjetovima konačnu pobjedu nad svakim oblikom straha od izolacije ličnosti. Sin Čovječji je konačno postigao ostvarenje identiteta kao Božji Sin. Isus je bez oklijevanja priznao da su on i Otac jedno; i na osnovu činjenice i istine tog blaženog i vrhovnog iskustva, on savjetuje svakog vjernika u kraljevstvo da postane jedno s njim, onako kako su on i Otac jedno. Živo iskustvo u Isusovoj religiji tako postaje sigurna i definitivna vještina kojom duhovno izolirani i kozmički osamljeni smrtnici mogu izbjeći izolaciju ličnosti i njezinu posljedicu, strah praćen osjećajem

and mock trials before the ignorant and unfeeling guards and servants, John Zebedee waited in lonely terror in an adjoining room. When these abuses first started, Jesus indicated to John, by a nod of his head, that he should retire. The Master well knew that, if he permitted his apostle to remain in the room to witness these indignities, John's resentment would be so aroused as to produce such an outbreak of protesting indignation as would probably result in his death.

184:4.3 (1984.4) Throughout this awful hour Jesus uttered no word. To this gentle and sensitive soul of humankind, joined in personality relationship with the God of all this universe, there was no more bitter portion of his cup of humiliation than this terrible hour at the mercy of these ignorant and cruel guards and servants, who had been stimulated to abuse him by the example of the members of this so-called Sanhedrist court.

184:4.4 (1984.5) The human heart cannot possibly conceive of the shudder of indignation that swept out over a vast universe as the celestial intelligences witnessed this sight of their beloved Sovereign submitting himself to the will of his ignorant and misguided creatures on the sin-darkened sphere of unfortunate Urantia.

184:4.5 (1984.6) What is this trait of the animal in man which leads him to want to insult and physically assault that which he cannot spiritually attain or intellectually achieve? In the half-civilized man there still lurks an evil brutality which seeks to vent itself upon those who are superior in wisdom and spiritual attainment. Witness the evil coarseness and the brutal ferocity of these supposedly civilized men as they derived a certain form of animal pleasure from this physical attack upon the unresisting Son of Man. As these insults, taunts, and blows fell upon Jesus, he was undefending but not defenseless. Jesus was not vanquished, merely uncontending in the material sense.

184:4.6 (1985.1) These are the moments of the Master's greatest victories in all his long and eventful career as maker, upholder, and savior of a vast and far-flung universe. Having lived to the full a life of revealing God to man, Jesus is now engaged in making a new and unprecedented revelation of man to God. Jesus is now revealing to the worlds the final triumph over all fears of creature personality isolation. The Son of Man has finally achieved the realization of identity as the Son of God. Jesus does not hesitate to assert that he and the Father are one; and on the basis of the fact and truth of that supreme and supernal experience, he admonishes every kingdom believer to become one with him even as he and his Father are one. The living experience in the religion of Jesus thus becomes the sure and certain technique whereby the spiritually isolated

bespomoćnosti. U bratinskim stvarnostima kraljevstva nebeskog, Božji sinovi po vjeri nalaze konačno oslobođenje od izolacije svoga "ja," osobnog kao i planetarnog. Vjernik koji poznaje Boga doživljava sve veću ekstazu i oduševljenje duhovnog podruštvljenja na kozmičkoj ljestvici - nebeskog državljanstva s vječnim ostvarenjem božanske sudbine postignuća savršenstva.

and cosmically lonely mortals of earth are enabled to escape personality isolation, with all its consequences of fear and associated feelings of helplessness. In the fraternal realities of the kingdom of heaven the faith sons of God find final deliverance from the isolation of the self, both personal and planetary. The God-knowing believer increasingly experiences the ecstasy and grandeur of spiritual socialization on a universe scale — citizenship on high in association with the eternal realization of the divine destiny of perfection attainment.

5. DRUGA SJEDNICA SUDA

Sud se ponovo okupio u pola šest i Isusa su uveli u susjednu sobu, gdje je Ivan čekao. Ovdje su rimski vojnici i čuvari iz hrama stražarili nad Isusom dok je sud počeo formulaciju optužbi koje su namjeravali dati Pilatu. Ana je objasnio svojim suradnicima da optužba za bogohuljenje neće biti prihvatljiva Pilatu. Juda je bio prisutan tijekom ovog drugog sastanka suda, ali on nije bio svjedok.

Ova je druga sudska sjednica trajala samo pola sata i okončana je u namjeri da idu pred Pilata s optužnicom protiv Isusa koja je tražila njegovu smrtnu kaznu zbog tri optužbe:

1. Da izopačuje židovski narod; zavodi ljude i potiče ih na pobunu.

2. Da je protiv plaćanja poreza caru.

3. Da sebe naziva kraljem i utemeljiteljem nove vrste kraljevstva, čime potiče izdaju protiv cara.

Cijeli je ovaj proces bio neslužben i potpuno protivan židovskim zakonima. Nisu bila dva svjedoka koja su se mogla složiti po bilo kojem pitanju, osim onih koji su svjedočili o Isusovoj izjavi o uništenju hrama i njegovoj ponovnoj izgradnji za tri dana. I u pogledu ovog pitanja, nisu imali dva svjedoka da svjedoče u Isusovu obranu, niti su tražili da Isusa protumači značenje svojih riječi.

Jedina optužba za koju su ga mogli dosljedno osuditi bilo je bogohuljenje, a i to bi u cjelosti počivalo na njegovom vlastitom svjedočanstvu. Čak i u vezi bogohuljenja, nisu uspjeli baciti formalni glasački listić koji bi odlučio o smrtnoj kazni.

I tako su preuzetno formirali tri optužbe s kojima će ići pred Pilata, za koje nisu ispitali svjedoke i o kojima su se složili dok je optuženi zatvorenik bio odsutan. Kadaje to učinjeno, tri

5. THE SECOND MEETING OF THE COURT

184:5.1 (1985.2) At five-thirty o'clock the court reassembled, and Jesus was led into the adjoining room, where John was waiting. Here the Roman soldier and the temple guards watched over Jesus while the court began the formulation of the charges which were to be presented to Pilate. Annas made it clear to his associates that the charge of blasphemy would carry no weight with Pilate. Judas was present during this second meeting of the court, but he gave no testimony.

184:5.2 (1985.3) This session of the court lasted only a half hour, and when they adjourned to go before Pilate, they had drawn up the indictment of Jesus, as being worthy of death, under three heads:

184:5.3 (1985.4) 1. That he was a perverter of the Jewish nation; he deceived the people and incited them to rebellion.

184:5.4 (1985.5) 2. That he taught the people to refuse to pay tribute to Caesar.

184:5.5 (1985.6) 3. That, by claiming to be a king and the founder of a new sort of kingdom, he incited treason against the emperor.

184:5.6 (1985.7) This entire procedure was irregular and wholly contrary to the Jewish laws. No two witnesses had agreed on any matter except those who testified regarding Jesus' statement about destroying the temple and raising it again in three days. And even concerning that point, no witnesses spoke for the defense, and neither was Jesus asked to explain his intended meaning.

184:5.7 (1985.8) The only point the court could have consistently judged him on was that of blasphemy, and that would have rested entirely on his own testimony. Even concerning blasphemy, they failed to cast a formal ballot for the death sentence.

184:5.8 (1985.9) And now they presumed to formulate three charges, with which to go before Pilate, on which no witnesses had been heard, and which were agreed upon while the accused prisoner was

farizeja su napustila sudnicu; oni su se nadali Isusovom uništenju, ali nisu mogli prihvatiti formiranje optužbi protiv njega bez svjedoka i u njegovoj odsutnosti.

Isus se više nije pojavio pred sudom Velikog vijeća. Oni nisu željeli ponovo gledati u njegovo lice dok su donosili odluku o njegovom nevinom životu. Isus nije znao (kao čovjek) o njihovim formalnim optužbama dok ih nije čuo pred Pilatom.

Dok je Isus bio u sobi s Ivanom i stražarima, i dok je sud bio u drugoj sjednici, neke od žena koje su radile u dvoru velikog svećenika, zajedno sa svojim prijateljima došle su pogledati ovog čudnog zatočenika i jedna je pitala, "Jesi li ti Mesija, Sin Božji?" A Isus je odgovorio: "Ako ti kažem, nećeš mi vjerovati; a ako ja vas upitam, nećete odgovoriti."

U šest ujutro izveli su Isusa iz Kaifine kuće i odveli ga pred Pilata da potvrdi smrtnu kaznu koju je nepropisno i nepošteno donio ovaj sud Velikog vijeća.

absent. When this was done, three of the Pharisees took their leave; they wanted to see Jesus destroyed, but they would not formulate charges against him without witnesses and in his absence.

184:5.9 (1986.1) Jesus did not again appear before the Sanhedrist court. They did not want again to look upon his face as they sat in judgment upon his innocent life. Jesus did not know (as a man) of their formal charges until he heard them recited by Pilate.

184:5.10 (1986.2) While Jesus was in the room with John and the guards, and while the court was in its second session, some of the women about the high priest's palace, together with their friends, came to look upon the strange prisoner, and one of them asked him, "Are you the Messiah, the Son of God?" And Jesus answered: "If I tell you, you will not believe me; and if I ask you, you will not answer."

184:5.11 (1986.3) At six o'clock that morning Jesus was led forth from the home of Caiaphas to appear before Pilate for confirmation of the sentence of death which this Sanhedrist court had so unjustly and irregularly decreed.

POGLAVLJE 185. PRED PILATOM

⇐ 184

Knjiga Urantije

186 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 185 PRED PILATOM

Sekcije

Uvod

1. PONCIJE PILAT
2. ISUS PRED PILATOM
3. PILAT NASAMO ISPITUJE ISUSA
3. ISUS PRED HERODOM
5. ISUS PONOVO IDE PRED PILATA
6. PILATOV POSLJEDNJI APEL
7. PILATOV POSLJEDNJI RAZGOVOR S ISUSOM
8. PILATOVA TRAGIČNA PREDAJA

Uvod

NEDUGO poslije šest ujutro, u petak 7. travnja 30. godine poslije Krista, Isus je izašao pred Pilata, rimskog prokuratora koji je upravljao Judejom, Samarijom i Idumejom pod neposrednim nadzorom legata Sirije. Kad su čuvari hrama izveli svezanog Učitelja pred rimskog upravitelja, prišlo im je nekih pedeset optužitelja, među kojima su bili i pripadnici Velikog vijeća (prvenstveno saduceji), Juda Iskariotski, veliki svećenik Kaifa i apostol Ivan. Ana se nije pojavio pred Pilatom.

Pilat je već bio na nogama i spreman da primi ove rane jutarnje uzvanike, kako je primio obavijest o Isusovom suđenju od onih koji su tražili odobrenje prethodne večeri za angažman rimskih vojnika pri uhićenju Sina Čovječjeg. Ovaj se sudski postupak trebao održati u pretoriju, novom krilu tvrđave Antonije gdje su Pilat i njegova žena odsjedali prilikom svojih posjeta Jeruzelemu.

PAPER 185

THE TRIAL BEFORE PILATE

SECTIONS

Introduction

1. Pontius Pilate
2. Jesus Appears Before Pilate
3. The Private Examination by Pilate
4. Jesus Before Herod
5. Jesus Returns to Pilate
6. Pilate's Last Appeal
7. Pilate's Last Interview
8. Pilate's Tragic Surrender

INTRODUCTION

185:0.1 (1987.1) SHORTLY after six o'clock on this Friday morning, April 7, A.D. 30, Jesus was brought before Pilate, the Roman procurator who governed Judea, Samaria, and Idumea under the immediate supervision of the legatus of Syria. The Master was taken into the presence of the Roman governor by the temple guards, bound, and was accompanied by about fifty of his accusers, including the Sanhedrist court (principally Sadduceans), Judas Iscariot, and the high priest, Caiaphas, and by the Apostle John. Annas did not appear before Pilate.

185:0.2 (1987.2) Pilate was up and ready to receive this group of early morning callers, having been informed by those who had secured his consent, the previous evening, to employ the Roman soldiers in arresting the Son of Man, that Jesus would be early brought before him. This trial was arranged to take place in front of the praetorium, an addition to the fortress of Antonia, where Pilate and his wife made their headquarters when stopping in Jerusalem.

Iako je Pilat obavio najveći dio Isusovog ispitivanja u privatnim sobama pretorija, javno suđenje se trebalo održati na stepenicama koje su vodile do glavnog ulaza u pretorij. To je bio ustupak Židovima koji su, u pripremi za pashalnu večeru, odbijali ući u kuću u kojoj se služio kvasac. Ne samo što bi tako bili ceremonijalno onečišćeni i diskvalificirani od sudjelovanja u blagdanu zahvalnice, nego bi se morali podvrgnuti ceremonijama očišćenja nakon zalaska sunca, prije nego što će imati pravo sudjelovati u pashalnoj večeri.

Ovi Židovi nisu osjećali grižnju savjesti iako su radili na sprovedbi Isusovog ubojstva, ali su se savjesno držali svih pitanja ceremonijalne čistote i propisanih tradicija. Ovi Židovi nisu bili jedini koji su zanemarili svoje visoke i svete obveze božanske prirode, dok su se pedantno držali stvari od malo ili ni malo značaja za ljudsku dobrobit u vremenu i vječnosti.

1. PONCIJE PILAT

Da Poncije Pilat nije bio prilično dobar upravitelj manjih provincija, Tiberije bi mu teško dopustio da deset godina ostane na dužnosti prokuratora Judeje. Dok je bio prilično dobar administrator, bio je moralna kukavica. On nije bio dovoljno dorastao da shvati prirodu uloge koju je igrao kao upravitelj Židova. Nije uspio shvatiti činjenicu da su ovi Židovi imali pravu religiju, vjeru za koju su bili spremni položiti svoj život, i da je više milijuna Židova, razasutih tu i tamo po cijelom carstvu, smatralo Jeruzalem svetištem svoje vjere i Veliko vijeće najvišim zemaljskim sudom.

Pilat nije volio Židove i ta se duboko uvriježena mržnja rano počela ispoljavati. Od svih rimskih provincija, najteže je bilo upravljati Judejom. Pilat nikada nije istinski shvatio probleme vezane za upravu nad Židovima, te je stoga vrlo rano u svom iskustvu kao guverner, učinio niz fatalnih i govoto samoubilačkih zablude. I te su rane zablude bile aduti koji su Židovima dali toliku vlast nad njim. Kad god su htjeli utjecati na njegove odluke, samo su trebali zaprijetiti pobunom i Pilat bi spremno kapitulirao. Ta očita neodlučnost, taj nedostatak moralne hrabrosti ovog prokuratora uglavnom proizlaze iz sjećanja na brojne nesuglasice s Židovima u kojima je pretrpio poraz za porazom. Židovi su znali da ih se Pilat bojao i da se bojao za svoju poziciju pred Tiberijem, i u brojnim su prigodama koristili ovo znanje na guvernerovu veliku štetu.

185:0.3 (1987.3) Though Pilate conducted much of Jesus' examination within the praetorium halls, the public trial was held outside on the steps leading up to the main entrance. This was a concession to the Jews, who refused to enter any gentile building where leaven might be used on this day of preparation for the Passover. Such conduct would not only render them ceremonially unclean and thereby debar them from partaking of the afternoon feast of thanksgiving but would also necessitate their subjection to purification ceremonies after sundown, before they would be eligible to partake of the Passover supper.

185:0.4 (1987.4) Although these Jews were not at all bothered in conscience as they intrigued to effect the judicial murder of Jesus, they were nonetheless scrupulous regarding all these matters of ceremonial cleanness and traditional regularity. And these Jews have not been the only ones to fail in the recognition of high and holy obligations of a divine nature while giving meticulous attention to things of trifling importance to human welfare in both time and eternity.

1. PONTIUS PILATE

185:1.1 (1987.5) If Pontius Pilate had not been a reasonably good governor of the minor provinces, Tiberius would hardly have suffered him to remain as procurator of Judea for ten years. Although he was a fairly good administrator, he was a moral coward. He was not a big enough man to comprehend the nature of his task as governor of the Jews. He failed to grasp the fact that these Hebrews had a *real* religion, a faith for which they were willing to die, and that millions upon millions of them, scattered here and there throughout the empire, looked to Jerusalem as the shrine of their faith and held the Sanhedrin in respect as the highest tribunal on earth.

185:1.2 (1988.1) Pilate did not love the Jews, and this deep-seated hatred early began to manifest itself. Of all the Roman provinces, none was more difficult to govern than Judea. Pilate never really understood the problems involved in the management of the Jews and, therefore, very early in his experience as governor, made a series of almost fatal and well-nigh suicidal blunders. And it was these blunders that gave the Jews such power over him. When they wanted to influence his decisions, all they had to do was to threaten an uprising, and Pilate would speedily capitulate. And this apparent vacillation, or lack of moral courage, of the procurator was chiefly due to the memory of a number of controversies he had had with the Jews and because in each instance they had worsted him. The Jews knew that Pilate was afraid of them, that he feared for his position before Tiberius, and they employed this knowledge

Pilatova nepopularnost među Židovima proizlazi iz niza nesretnih susreta. Prvo, on nije obratio ozbiljnu pažnju na njihovu duboko uvriježenu odbojnost prema svim slikama kao predmetima štovanja idola. Tako je dopustio svojim vojnicima da uđu u Jeruzalem a da nisu uklonili carev lik sa svojih zastava, kao što su to činili rimski vojnici pod njegovim prethodnikom. Veliko izaslanstvo Židova je čekalo na Pilata pet dana, s molbom da skine ove slike s vojničkih stijegova. Pilat je odrješito odbio odobriti njihov zahtjev i zaprijetio im smrtnom kaznom. Pilat, koji je bio skeptik, nije mogao shvatiti da su ovi ljudi imali snažne religiozne osjećaje i da stoga nisu oklijevali položiti svoje živote radi svojih religioznih uvjerenja; i zato se naljutio kad su ti Židovi s prkosom došli u njegov pretorij i pognutih glava poslali poruku da su bili spremni umrijeti. Pilat je tada shvatio da je izrekao prijetnju koju nije bio spreman sprovesti u djelo. Stoga je popustio i naredio da se skinu slike sa stijegova njegovih vojnika u Jeruzalemu, i otada je bio na milosti pred hirovima židovskih vođa koji su otkrili njegovu slabost u izricanju prijetnji koje se bojao sprovesti u djelo.

Pilat je nakon tog događaja bio odlučan povratiti izgubljeni prestiž i tako je naredio da se na zidovima Herodove palate u Jeruzalemu podignu štitovi s carevim likom kakvi se često koriste u štovanju cara. Kad su Židovi prosvjedovali, ostao je odlučan. Kad je odbio poslušati njihove prosvjede, oni su odmah uputili tužbu Rimu, na što je car spremno naredio da se skinu ovi uvredljivi štitovi. I tako je Pilat još više izgubio na ugledu.

Drugo pitanje koje je narušilo Pilatovu naklonost među Židovima bilo je to što se usudio uzeti novac iz riznice hrama za izgradnju novog akvadukta koji je trebao povećati opskrbu vodom za milijune posjetitelja Jeruzalemu prilikom velikih religioznih blagdana. Židovi su smatrali da je samo Veliko vijeće imalo pravo raspolagati novcem iz hrama, i nikad nisu prestali napadati Pilata radi ove preuzetne odluke. Iz nje je proisteklo više od dvadeset izgređa praćenih velikim krvoproliećem. Posljednji ozbiljan događaj koji je nastao iz ove situacije je bio pokolj velikog broja Galilejaca koji su ubijeni dok su se molili na oltaru.

Bitno je napomenuti da je ovaj neodlučni rimski upravitelj koji je žrtvovao Isusa zbog straha od Židova i u cilju očuvanja svoje osobne pozicije, na koncu svrgnut s vlasti radi besmislenog pokolja Samaritanaca u vezi s pretencioznim učenjima lažnog Mesije koji je vodio vojsku na goru Gerizim

to the great disadvantage of the governor on numerous occasions.

185:1.3 (1988.2) Pilate's disfavor with the Jews came about as a result of a number of unfortunate encounters. First, he failed to take seriously their deep-seated prejudice against all images as symbols of idol worship. Therefore he permitted his soldiers to enter Jerusalem without removing the images of Caesar from their banners, as had been the practice of the Roman soldiers under his predecessor. A large deputation of Jews waited upon Pilate for five days, imploring him to have these images removed from the military standards. He flatly refused to grant their petition and threatened them with instant death. Pilate, himself being a skeptic, did not understand that men of strong religious feelings will not hesitate to die for their religious convictions; and therefore was he dismayed when these Jews drew themselves up defiantly before his palace, bowed their faces to the ground, and sent word that they were ready to die. Pilate then realized that he had made a threat which he was unwilling to carry out. He surrendered, ordered the images removed from the standards of his soldiers in Jerusalem, and found himself from that day on to a large extent subject to the whims of the Jewish leaders, who had in this way discovered his weakness in making threats which he feared to execute.

185:1.4 (1988.3) Pilate subsequently determined to regain this lost prestige and accordingly had the shields of the emperor, such as were commonly used in Caesar worship, put up on the walls of Herod's palace in Jerusalem. When the Jews protested, he was adamant. When he refused to listen to their protests, they promptly appealed to Rome, and the emperor as promptly ordered the offending shields removed. And then was Pilate held in even lower esteem than before.

185:1.5 (1988.4) Another thing which brought him into great disfavor with the Jews was that he dared to take money from the temple treasury to pay for the construction of a new aqueduct to provide increased water supply for the millions of visitors to Jerusalem at the times of the great religious feasts. The Jews held that only the Sanhedrin could disburse the temple funds, and they never ceased to inveigh against Pilate for this presumptuous ruling. No less than a score of riots and much bloodshed resulted from this decision. The last of these serious outbreaks had to do with the slaughter of a large company of Galileans even as they worshiped at the altar.

185:1.6 (1988.5) It is significant that, while this vacillating Roman ruler sacrificed Jesus to his fear of the Jews and to safeguard his personal position, he finally was deposed as a result of the needless slaughter of Samaritans in connection with the pretensions of a false Messiah who led

gdje su navodno bile zakopane ceremonijalne posude iz hrama; izbili su žestoki nemiri kad ovaj nije uspio otkriti skrovište svetih posuda, kao što je ovećao. Kao rezultat ove epizode, sirijski namjesnik je naredio Pilatu da se vrati u Rim. Tiberije je umro dok je Pilat bio na putu za Rim, i Pilat tako nije ponovo imenovan prokuratorom Judeje. On se nikada nije u potpunosti oporavio od svog žalosnog pristanka da odobri raspeće Isusa. Kako nije našao naklonosti u očima novog cara, Pilat se povukao u provinciju Lausane, gdje je nakon nekog vremena počinio samoubojstvo.

Klaudija Prokula, Pilatova žena, je puno čula o Isusu od svoje sobarice, feničke vjernice u evanđelje kraljevstva. Nakon Pilatove smrti, Klaudija se istakla u promicanju radosne vijesti.

I sve to objašnjava većinu događaja koji su se odigrali ovog tragičnog petka poslije podne. Lako je shvatiti kako su se Židovi usudili davati naredbe Pilatu - probuditi ga u šest ujutro da sudi Isusu - i zašto su bili spremni da ga optuže za izdaju ako se usudi odbiti njihove zahtjeve i osuditi Isusa na smrt.

Dostojanstveni rimski upravitelj koji nije imao tako nepovoljne odnose s židovskim vladarima, nikada ne bi dopustio ovim krvožednim religioznim fanaticima da sprovedu smaknuće čovjeka kojeg je sam proglasio nedužnim i nevinim pred njihovim lažnim optužbama. Rim je napravio veliku grešku, dalekosežnu zabludu u vođenju svojih zemaljskih poslova, kad je postavio ovog drugorazrednog upravitelja da vlada Palestinom. Tiberije je Židovima trebao poslati najboljeg provincijskog upravitelja u cijelom svom carstvu.

2. ISUS PRED PILATOM

Kad su se Isus i njegovi optužitelji okupili ispred Pilatove sudnice, rimski upravitelj je izašao pred pred njih i obratio se okupljenoj svjetini, govoreći: "Kakvu optužbu iznosite protiv ovoga čovjeka?" Saduceji i savjetnici koji su preuzeli sprovedbu Isusove smrti su odlučno stali pred Pilata i tražili odobrenje Isusove smrtno kazne, a da nisu naveli nikakve jasne optužbe. Stoga je glasnogovornik suda Velikog vijeća rekao Pilatu: "Kad ovaj ne bi bio zločinac, ne bi smo ga predali tebi."

Kad je Pilat vidio da nisu bili voljni iznijeti konkretne optužbe protiv Isusa, premda je znao da su proveli cijelu noć u raspravama o njegovoj krivnji, on im je odgovorio: "Kako se sami niste uspjeli složiti u pogledu jasnih optužbi protiv ovoga

troops to Mount Gerizim, where he claimed the temple vessels were buried; and fierce riots broke out when he failed to reveal the hiding place of the sacred vessels, as he had promised. As a result of this episode, the legatus of Syria ordered Pilate to Rome. Tiberius died while Pilate was on the way to Rome, and he was not reappointed as procurator of Judea. He never fully recovered from the regretful condemnation of having consented to the crucifixion of Jesus. Finding no favor in the eyes of the new emperor, he retired to the province of Lausanne, where he subsequently committed suicide.

185:1.7 (1989.1) Claudia Procula, Pilate's wife, had heard much of Jesus through the word of her maid-in-waiting, who was a Phoenician believer in the gospel of the kingdom. After the death of Pilate, Claudia became prominently identified with the spread of the good news.

185:1.8 (1989.2) And all this explains much that transpired on this tragic Friday forenoon. It is easy to understand why the Jews presumed to dictate to Pilate — to get him up at six o'clock to try Jesus — and also why they did not hesitate to threaten to charge him with treason before the emperor if he dared to refuse their demands for Jesus' death.

185:1.9 (1989.3) A worthy Roman governor who had not become disadvantageously involved with the rulers of the Jews would never have permitted these bloodthirsty religious fanatics to bring about the death of a man whom he himself had declared to be innocent of their false charges and without fault. Rome made a great blunder, a far-reaching error in earthly affairs, when she sent the second-rate Pilate to govern Palestine. Tiberius had better have sent to the Jews the best provincial administrator in the empire.

2. JESUS APPEARS BEFORE PILATE

185:2.1 (1989.4) When Jesus and his accusers had gathered in front of Pilate's judgment hall, the Roman governor came out and, addressing the company assembled, asked, "What accusation do you bring against this fellow?" The Sadducees and councilors who had taken it upon themselves to put Jesus out of the way had determined to go before Pilate and ask for confirmation of the death sentence pronounced upon Jesus, without volunteering any definite charge. Therefore did the spokesman for the Sanhedrist court answer Pilate: "If this man were not an evildoer, we should not have delivered him up to you."

185:2.2 (1989.5) When Pilate observed that they were reluctant to state their charges against Jesus, although he knew they had been all night engaged in deliberations regarding his guilt, he answered them: "Since you have not agreed on any definite

čovjeka, zašto ga vi ne uzmete i ne sudite mu po svojim zakonima?"

Tada je pisar suda Velikog vijeća rekao Pilatu: "Nama nije dopušteno nikoga ubiti, a ovaj čovjek uznemiruje našu naciju i zaslužuje smrt zbog svojih riječi i djela. Stoga dođosmo tražiti od tebe da odobriš ovu odluku."

To što su pripadnici Velikog vijeća došli pred rimskog upravitelja s pokušajem utaje otvorene optužbe ukazuje ne samo na njihovu zlovolju i ljutnju prema Isusu, već i na nedostatak poštovanja prema poštenju, časti i dostojanstvu Pilata. Bilo je vrlo drsko od ovih podređenih građana doći pred upravitelja njihove provincije i tražiti smrtnu kaznu protiv čovjeka bez poštenog suđenja i čak bez otvorene kriminalne optužbe protiv njega!

Pilat je već bio donekle upoznat s Isusovim radom među Židovima, i zaključio je da su se ove optužbe morale odnositi na kršenje židovskih vjerskih zakona; on je tako nastojao prenijeti odgovornost za ovaj slučaj natrag na njihov sud. Ponovo, Pilat je uživao u ovoj prilici da ih primora na javno priznanje njihove bespomoćnosti u donošenju osude i sprovedbi smrtne kazne čak i nad pripadnikom njihove vlastite rase prema kojem su osjećali gorku i zavidnu mržnju.

Nekoliko sati prije ovih događaja, kratko prije ponoći i nakon što je odobrio sudjelovanje rimskih vojnika u Isusovom tajnom uhićenju, Pilat je ponovo čuo o Isusu i njegovim učenjima od svoje supruge Klaudije koja je u to vrijeme djelomično prihvatila judaizam i koja je kasnije postala iskrena vjernica u Isusovo evanđelje.

Pilat je želio odložiti cijeli slučaj za neku drugu priliku, ali je vidio da su židovske vođe bile odlučne nastaviti sa suđenjem. Znao je da to nije bilo samo jutro priprave za Pashu, nego da je ovaj petak bio dan pripreme za židovsku subotu, dan odmora i štovanja.

Pilat, koji je bio duboko svjestan nepoštovanja u načinu prilaza tih Židova, nije bio spreman prihvatiti njihove zahtjeve da osudi Isusa na smrt bez suđenja. Kad je, dakle, sačekao nekoliko trenutaka da im da priliku da iznesu svoje optužbe protiv ovog sužnja, okrenuo se okupljenima, govoreći: "Neću osuditi ovog čovjeka na smrt bez suđenja; niti ću ga pristati ispitati dok mi napisмено ne predložite svoje optužbe protiv njega."

Kad su visoki svećenik i drugi čuli Pilatove riječi, dali su znak službeniku suda da preda Pilatu pismene optužbe protiv Isusa. I te su optužbe bile:

charges, why do you not take this man and pass judgment on him in accordance with your own laws?"

185:2.3 (1989.6) Then spoke the clerk of the Sanhedrin court to Pilate: "It is not lawful for us to put any man to death, and this disturber of our nation is worthy to die for the things which he has said and done. Therefore have we come before you for confirmation of this decree."

185:2.4 (1989.7) To come before the Roman governor with this attempt at evasion discloses both the ill-will and the ill-humor of the Sanhedrists toward Jesus as well as their lack of respect for the fairness, honor, and dignity of Pilate. What effrontery for these subject citizens to appear before their provincial governor asking for a decree of execution against a man before affording him a fair trial and without even preferring definite criminal charges against him!

185:2.5 (1989.8) Pilate knew something of Jesus' work among the Jews, and he surmised that the charges which might be brought against him had to do with infringements of the Jewish ecclesiastical laws; therefore he sought to refer the case back to their own tribunal. Again, Pilate took delight in making them publicly confess that they were powerless to pronounce and execute the death sentence upon even one of their own race whom they had come to despise with a bitter and envious hatred.

185:2.6 (1990.1) It was a few hours previously, shortly before midnight and after he had granted permission to use Roman soldiers in effecting the secret arrest of Jesus, that Pilate had heard further concerning Jesus and his teaching from his wife, Claudia, who was a partial convert to Judaism, and who later on became a full-fledged believer in Jesus' gospel.

185:2.7 (1990.2) Pilate would have liked to postpone this hearing, but he saw the Jewish leaders were determined to proceed with the case. He knew that this was not only the forenoon of preparation for the Passover, but that this day, being Friday, was also the preparation day for the Jewish Sabbath of rest and worship.

185:2.8 (1990.3) Pilate, being keenly sensitive to the disrespectful manner of the approach of these Jews, was not willing to comply with their demands that Jesus be sentenced to death without a trial. When, therefore, he had waited a few moments for them to present their charges against the prisoner, he turned to them and said: "I will not sentence this man to death without a trial; neither will I consent to examine him until you have presented your charges against him in writing."

185:2.9 (1990.4) When the high priest and the others heard Pilate say this, they signaled to the clerk of the court, who then handed to Pilate the written

“Sud Velikog vijeća drži da je ovaj čovjek zločinac koji uznemiruje našu naciju i koji je kriv za:

“1. Izopačenje naše nacije i poticaj naroda na pobunu.

“2. Zabranu narodu da plaća porez Cezaru.

“3. To što sebe naziva kraljem Židova i uči o utemeljenju novog kraljevstva.”

Isus nije primio bilo sudsku istragu ili zakonito suđenje na temelju i jedne od ovih optužbi. On isprva nije mogao čuti svoje optužbe, ali Pilat je naredio da ga dovedu iz pretorija gdje je bio pod prismotrom stražara i da ih ponovo pročitaju, ovaj put pred njim.

Kad je Isus čuo zašto je optužen, dobro je znao da su ga prvo trebali izvesti pred Židovski sud u cilju istrage ovih pitanja, a to su znali i Ivan Zebedejev i njegovi tužitelji, ali on nije odgovorio na njihove lažne optužbe. Čak i kad ga je Pilat počeo poticati da odgovori svojim optužiteljima, on nije progovorio ni riječi. Pilat je bio tako zapanjen nepoštenjem cijelog procesa i toliko impresioniran Isusovim tihim i dostojanstvenim držanjem da je odlučio uvesti sužnja u sudnicu i tu ga nasamo ispitati.

Pilat je bio zbunjen u svom umu i bojažljiv pred Židovima u svom srcu, ali je u duhu bio duboko dirnut prizorom Isusovog dostojanstvenog stava i pogledom kojim je promatrao svoje krvožedne tužitelje, koji je odisao ne tihim prezirom, nego iskrenim sažaljenjem i bolnom ljubavlju.

3. PILAT NASAMO ISPITUJE ISUSA

Pilat je poveo Isusa i Ivana Zebedejevog u svoje privatne odaje i ostavljajući stražare u predvorju, tražio od sužnja da sjedne, dok je on sam sjeo pored njega i postavio mu nekoliko pitanja. Pilat je započeo razgovor s Isusom uvjeravajući ga da ni sam nije vjerovao u prvu optužbu protiv njega: da izopačuje naciju i potiče narod na pobunu. Potom je upitao, “Jesi li ikada zabranjivao narodu plaćanje danka Cezaru?” Pokazujući na Ivana, Isus je uzvratio: “Pitaj njega ili bilo kojeg drugog čovjeka koji je čuo moja učenja.” Pilat je zatim upitao Ivana o pitanju poreza i Ivan je svjedočio Učiteljev nauk o ovom pitanju i objasnio da su Isus i njegovi apostoli plaćali porez caru kao i danak hramu. Nakon što je ispitao Ivana, Pilat je rekao: “Nikome ne kazuj da sam s tobom govorio.” Ivan nikada nije

charges against Jesus. And these charges were:

185:2.10 (1990.5) “We find in the Sanhedrist tribunal that this man is an evildoer and a disturber of our nation in that he is guilty of:

185:2.11 (1990.6) “1. Perverting our nation and stirring up our people to rebellion.

185:2.12 (1990.7) “2. Forbidding the people to pay tribute to Caesar.

185:2.13 (1990.8) “3. Calling himself the king of the Jews and teaching the founding of a new kingdom.”

185:2.14 (1990.9) Jesus had not been regularly tried nor legally convicted on any of these charges. He did not even hear these charges when first stated, but Pilate had him brought from the praetorium, where he was in the keeping of the guards, and he insisted that these charges be repeated in Jesus’ hearing.

185:2.15 (1990.10) When Jesus heard these accusations, he well knew that he had not been heard on these matters before the Jewish court, and so did John Zebedee and his accusers, but he made no reply to their false charges. Even when Pilate bade him answer his accusers, he opened not his mouth. Pilate was so astonished at the unfairness of the whole proceeding and so impressed by Jesus’ silent and masterly bearing that he decided to take the prisoner inside the hall and examine him privately.

185:2.16 (1990.11) Pilate was confused in mind, fearful of the Jews in his heart, and mightily stirred in his spirit by the spectacle of Jesus’ standing there in majesty before his bloodthirsty accusers and gazing down on them, not in silent contempt, but with an expression of genuine pity and sorrowful affection.

3. THE PRIVATE EXAMINATION BY PILATE

185:3.1 (1991.1) Pilate took Jesus and John Zebedee into a private chamber, leaving the guards outside in the hall, and requesting the prisoner to sit down, he sat down by his side and asked several questions. Pilate began his talk with Jesus by assuring him that he did not believe the first count against him: that he was a perverter of the nation and an inciter to rebellion. Then he asked, “Did you ever teach that tribute should be refused Caesar?” Jesus, pointing to John, said, “Ask him or any other man who has heard my teaching.” Then Pilate questioned John about this matter of tribute, and John testified concerning his Master’s teaching and explained that Jesus and his apostles paid taxes both to Caesar and to the temple. When Pilate had questioned John, he said, “See that you tell no man that I talked with

obznanio ovaj događaj.

Pilat se zatim dalje obratio Isusu, rekavši: "A sada što se tiče treće optužbe, jesi li ti kralj židovski?" Budući da se u Pilatovom glasu eventualno mogao razabrati ton iskrene radoznalosti, Isus se nasmijao i odgovorio prokuratoru: "Pilate, kažeš li to sam od sebe ili to pitaš u ime drugih, mojih tužitelja?" Na to je upravitelj odgovorio s nešto ogorčenja u glasu: "Zar sam ja Židov? Tvoj narod i glavari svećenički meni su te predali tražeći da te optužim na smrt. Ja ispitujem valjanost njihovih optužbi i samo za sebe pokušavam utvrditi što si učinio. Reci mi, jesi li rekao da si kralj Židova i jesi li nastojao utemeljiti novo kraljevstvo?"

Isus je zatim odgovorio Pilatu: "Ne shvaćaš li da moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta? Kad bi moje kraljevstvo bilo od ovoga svijeta, moji bi se sljedbenici borili da ne budem predan u ruke Židova. Sama moja prisutnost ovdje u ovim sponama je dovoljan dokaz da je moje kraljevstvo duhovna vlast, bratstvo ljudi koji po vjeri i ljubavi postaju sinovi Božji. I ovo je spasenje za nežidova kao i za Židova."

"Onda si kralj, naposljetku," rekao je Pilat. A Isus je odgovorio: "Dobro veliš, ja sam kralj, a moje je kraljevstvo u obitelji sinova vjere moga Oca koji je na nebesima. U tu svrhu sam rođen na ovom svijetu i zato sam tu došao da pokažem svoga Oca svim ljudima i da svjedočim istinu Božju. I sada kažem da svaki koji ljubi istinu, čuje moj glas."

Pilat je zatim, napola podrugljivo a napola iskreno, rekao: "Istina, što je istina - tko zna?"

Dok Pilat nije bio u stanju bilo shvatiti Isusove riječi ili spoznati prirodu njegovog duhovnog kraljevstva, on je sada bio siguran da sužanj nije učinio ništa što bi zaslužilo smrtnu kaznu. Jedan pogled na Isusa, licem u lice, je bio dovoljan da uvjeri i samog Pilata da ovaj nježni i izmučeni, ali veličanstveni i dostojanstveni čovjek, nije bio neobuzdani i opasni revolucionarni buntovnik koji je tražio svoje utemeljenje na zemaljskom prijestolju Palestine. Pilat je mislio da je uspio razumjeti dio razloga iz kojeg se Isus nazivao kraljem, jer je bio upoznat s učenjem stoika koji su govorili "mudar čovjek je kralj." Pilat je bio posve uvjeren da Isus nije bio opasni buntovnik, već ni manje ni više nego bezopasni vizionar, bezazleni fanatik.

Nakon ispitivanja Učitelja, Pilat se vratio glavnim svećenicima i Isusovim optužiteljima i

you." And John never did reveal this matter.

185:3.2 (1991.2) Pilate then turned around to question Jesus further, saying: "And now about the third accusation against you, are you the king of the Jews?" Since there was a tone of possibly sincere inquiry in Pilate's voice, Jesus smiled on the procurator and said: "Pilate, do you ask this for yourself, or do you take this question from these others, my accusers?" Whereupon, in a tone of partial indignation, the governor answered: "Am I a Jew? Your own people and the chief priests delivered you up and asked me to sentence you to death. I question the validity of their charges and am only trying to find out for myself what you have done. Tell me, have you said that you are the king of the Jews, and have you sought to found a new kingdom?"

185:3.3 (1991.3) Then said Jesus to Pilate: "Do you not perceive that my kingdom is not of this world? If my kingdom were of this world, surely would my disciples fight that I should not be delivered into the hands of the Jews. My presence here before you in these bonds is sufficient to show all men that my kingdom is a spiritual dominion, even the brotherhood of men who, through faith and by love, have become the sons of God. And this salvation is for the gentile as well as for the Jew."

185:3.4 (1991.4) "Then you are a king after all?" said Pilate. And Jesus answered: "Yes, I am such a king, and my kingdom is the family of the faithful sons of my Father who is in heaven. For this purpose was I born into this world, even that I should show my Father to all men and bear witness to the truth of God. And even now do I declare to you that every one who loves the truth hears my voice."

185:3.5 (1991.5) Then said Pilate, half in ridicule and half in sincerity, "Truth, what is truth — who knows?"

185:3.6 (1991.6) Pilate was not able to fathom Jesus' words, nor was he able to understand the nature of his spiritual kingdom, but he was now certain that the prisoner had done nothing worthy of death. One look at Jesus, face to face, was enough to convince even Pilate that this gentle and weary, but majestic and upright, man was no wild and dangerous revolutionary who aspired to establish himself on the temporal throne of Israel. Pilate thought he understood something of what Jesus meant when he called himself a king, for he was familiar with the teachings of the Stoics, who declared that "the wise man is king." Pilate was thoroughly convinced that, instead of being a dangerous seditionmonger, Jesus was nothing more or less than a harmless visionary, an innocent fanatic.

185:3.7 (1991.7) After questioning the Master, Pilate went back to the chief priests and the accusers of

rekao: "Ja sam ispitao ovoga čovjeka, i ne nalazim u njemu nikakve krivnje. Ne vjerujem da je kriv za optužbe koje ste napravili protiv njega; mislim da ga trebamo pustiti na slobodu." A kad su Židovi to čuli, jako su se naljutili i počeli bijesno vikati i tražiti Isusovu smrt; a jedan je pripadnik Velikog vijeća hrabro stao pred Pilata, govoreći: "Ovaj čovjek buni narod, od Galileje po svoj Judeji. On je smutljivac i zločinac. Pokajate se ako oslobodite ovog zlotvora."

Pilat nije znao što će učiniti s Isusom; stoga, kad je čuo kako kažu da je Isus započeo svoj rad u Galileji, pokušao je izbjeći odgovornost za donošenje ove odluke ili barem steći vremena da razmisli o svemu, i tako je poslao Isusa Herodu koji je bio u Jeruzalemu preko Pashe. Pilat je mislio da će na tan način ublažiti dugogodišnje neprijateljstvo u svom odnosu s Herodom koje je bilo rezultat mnogobrojnih nesporazuma u upravnim pitanjima.

Pilat, pozivajući stražare, je rekao: "Ovaj je čovjek Galilejac. Odvedite ga odmah Herodu, a meni javite njegovu odluku nakon što ga ispita." I oni tako odvedoše Isusa k Herodu.

3. ISUS PRED HERODOM

Kako je Herod Antipa prilikom posjete Jeruzalemu obično boravio u staroj makabejskoj palači Heroda Velikog, stražari su odveli Isusa u ovaj dom negdašnjeg kralja, u pratnji Isusovih tužitelja i sve većeg mnoštva ljudi. Herod je već čuo za Isusa, i odavno ga je želio upoznati. Kad je u petak ujutro Sin Čovječji stao pred Heroda, ovaj zli Idumejac ni na tranutak nije prepoznao mladića koji je nekoć stajao pred njim u Seforisu tražeći pravdu u isplati Herodovog duga njegovom ocu koji je nesrećnim slučajem poginuo radeći na jednoj od njegovih javnih zgrada. Herod nije bio svjestan da je ikada vidio Isusa, iako mu je Isusovo učenje zadalo dosta brige kad se najvećim dijelom odvijalo u Galileji. Sad kad je Isus bio u pritvoru Pilata i Judejaca, Herod je želio da ga vidi, osjećajući se sigurnim od bilo kakvih budućih problema. Herod je mnogo čuo o Isusovim čudima, i nadao se da će vidjeti kako Isus izvodi jedno od svojih čuda.

Kad su stražari doveli Isusa pred Heroda, tetrarh se zaprepastio ugledavši Isusovo dostojanstvo i smireni spokoj njegovog lica. Herod je nastavi ispitivati Isusa još nekih petnaest minuta, ali mu Učitelj nije htio odgovoriti. Herod ga

Jesus and said: "I have examined this man, and I find no fault in him. I do not think he is guilty of the charges you have made against him; I think he ought to be set free." And when the Jews heard this, they were moved with great anger, so much so that they wildly shouted that Jesus should die; and one of the Sanhedrists boldly stepped up by the side of Pilate, saying: "This man stirs up the people, beginning in Galilee and continuing throughout all Judea. He is a mischief-maker and an evildoer. You will long regret it if you let this wicked man go free."

185:3.8 (1992.1) Pilate was hard pressed to know what to do with Jesus; therefore, when he heard them say that he began his work in Galilee, he thought to avoid the responsibility of deciding the case, at least to gain time for thought, by sending Jesus to appear before Herod, who was then in the city attending the Passover. Pilate also thought that this gesture would help to antidote some of the bitter feeling which had existed for some time between himself and Herod, due to numerous misunderstandings over matters of jurisdiction.

185:3.9 (1992.2) Pilate, calling the guards, said: "This man is a Galilean. Take him forthwith to Herod, and when he has examined him, report his findings to me." And they took Jesus to Herod.

4. JESUS BEFORE HEROD

185:4.1 (1992.3) When Herod Antipas stopped in Jerusalem, he dwelt in the old Maccabean palace of Herod the Great, and it was to this home of the former king that Jesus was now taken by the temple guards, and he was followed by his accusers and an increasing multitude. Herod had long heard of Jesus, and he was very curious about him. When the Son of Man stood before him, on this Friday morning, the wicked Idumean never for one moment recalled the lad of former years who had appeared before him in Sepphoris pleading for a just decision regarding the money due his father, who had been accidentally killed while at work on one of the public buildings. As far as Herod knew, he had never seen Jesus, although he had worried a great deal about him when his work had been centered in Galilee. Now that he was in custody of Pilate and the Judeans, Herod was desirous of seeing him, feeling secure against any trouble from him in the future. Herod had heard much about the miracles wrought by Jesus, and he really hoped to see him do some wonder.

185:4.2 (1992.4) When they brought Jesus before Herod, the tetrarch was startled by his stately appearance and the calm composure of his countenance. For some fifteen minutes Herod asked Jesus questions, but the Master would not

je zatim počeo vrijeđati i pozivati da se usudi izvesti neko čudo, ali Isus nije odgovorio bilo na njegova pitanja ili na njegove uvrede.

Herod se zatim okrenuo visokim svećenicima i saducejima i saslušao njihove optužbe, iste one i još neke nove koje su rekli Pilatu o navodnim zločinima Sina Čovječjeg. Konačno, kad se uvjerio da Isus neće bilo progovoriti ili učiniti neko čudo za njega, Herod ga je prvo neko vrijeme izrugivao, a zatim ogrnuo skrletnom kabanicom i poslao natrag Pilatu. Herod je znao da nije imao nadležnosti nad Isusom u Judeji. Iako mu je bilo drago da se konačno riješi Isusa u Galileji, bio je zahvalan što je Pilat snosio odgovornost za odluku o njegovoj smrti. Herod se nikada nije u potpunosti oporavio od straha koji ga je prokleo zbog ubojstva Ivana Krstitelja. Herod je neko vrijeme strahovao da je Isus bio uskrsnuti Ivan. Sada se oslobodio tog straha jer je svojim očima vidio da je Isus bio posve različita vrsta osobe od otvorenog i ljutog proroka koji se usudio raskrinkati i osuditi Herodov privatni život.

5. ISUS PONOVO IDE PRED PILATA

Kad su stražari doveli Isusa natrag k Pilatu, ovaj je izašao na stube pretorija gdje je bila smještena njegova sudačka stolica, i pozivajući visoke svećenike i pripadnike Velikog vijeća, rekao: "Doveli ste mi ovoga čovjeka pod optužbom da poziva narod na pobunu, da zabranjuje plaćanje poreza i da tvrdi da je kralj Židova. Evo, ja sam ga ispitao i ne vidim njegovu krivicu za vaše optužbe. Ustvari, ja ne vidim u njemu nikakve krivnje. Tada sam ga poslao Herodu i tetrarh je zacijelo donio isti zaključak, jer ga je poslao natrag k nama. Dakako, ovaj čovjek nije učinio ništa što zaslužuje smrt. Ako i dalje mislite da zaslužuje kaznu, ja sam ga spreman išibati prije nego ga pustim na slobodu."

Upravo kad su se Židovi spremili ljutito povikati protiv Isusovog oslobođenja, velika masa ljudi je prišla pretoriju tražeći od Pilata da oslobodi jednog sužnja u čast Pashe. Već neko vrijeme, rimski upravitelji su imali običaj da oslobode jednog sužnja ili optuženika u ime Pashe. A sad, kad je svjetina došla pred njega tražeći oslobođenje sužnja i kako je znao da je Isus već dugo uživao naklonost naroda, Pilatu je sinulo da se može izvući iz ove nevolje ako, budući da je Isus bio jedan od sužanja pred njegovom sudačkom stolicom, predloži svjetini da oslobodi ovog Galilejca u znak njegove dobre volje prilikom Pashe.

answer. Herod taunted and dared him to perform a miracle, but Jesus would not reply to his many inquiries or respond to his taunts.

185:4.3 (1992.5) Then Herod turned to the chief priests and the Sadducees and, giving ear to their accusations, heard all and more than Pilate had listened to regarding the alleged evil doings of the Son of Man. Finally, being convinced that Jesus would neither talk nor perform a wonder for him, Herod, after making fun of him for a time, arrayed him in an old purple royal robe and sent him back to Pilate. Herod knew he had no jurisdiction over Jesus in Judea. Though he was glad to believe that he was finally to be rid of Jesus in Galilee, he was thankful that it was Pilate who had the responsibility of putting him to death. Herod never had fully recovered from the fear that cursed him as a result of killing John the Baptist. Herod had at certain times even feared that Jesus was John risen from the dead. Now he was relieved of that fear since he observed that Jesus was a very different sort of person from the outspoken and fiery prophet who dared to expose and denounce his private life.

5. JESUS RETURNS TO PILATE

185:5.1 (1993.1) When the guards had brought Jesus back to Pilate, he went out on the front steps of the praetorium, where his judgment seat had been placed, and calling together the chief priests and Sanhedrists, said to them: "You brought this man before me with charges that he perverts the people, forbids the payment of taxes, and claims to be king of the Jews. I have examined him and fail to find him guilty of these charges. In fact, I find no fault in him. Then I sent him to Herod, and the tetrarch must have reached the same conclusion since he has sent him back to us. Certainly, nothing worthy of death has been done by this man. If you still think he needs to be disciplined, I am willing to chastise him before I release him."

185:5.2 (1993.2) Just as the Jews were about to engage in shouting their protests against the release of Jesus, a vast crowd came marching up to the praetorium for the purpose of asking Pilate for the release of a prisoner in honor of the Passover feast. For some time it had been the custom of the Roman governors to allow the populace to choose some imprisoned or condemned man for pardon at the time of the Passover. And now that this crowd had come before him to ask for the release of a prisoner, and since Jesus had so recently been in great favor with the multitudes, it occurred to Pilate that he might possibly extricate himself from his predicament by proposing to this group that, since Jesus was now a prisoner before his judgment seat, he release to them this man of Galilee as the

Kako se svjetina počela penjati stepenicama, Pilat je mogao razabrati u njihovom žamoru ime određenog Barabe. Baraba je bio poznati politički agitator i ubojiti razbojnik, sin svećenika koji je nedavno uhićen u činu pljačke i ubojstva na putu za Jerihon. Taj je čovjek bio osuđen na smrt neposredno po svršetku Pashe.

Pilat je ustao i objasnio svjetini da su visoki svećenici optužili Isusa i izveli ga na sud tražeći njegovu smrtnu kaznu za određene optužbe, a da on nije našao u njemu krivnje koja zasluhuje smrt. Pilat je rekao: "Hoćete li, dakle, da vam pustim ovog Barabu, ubojicu, ili ovog Isusa iz Galileje?" A kad je Pilat tako rekao, glavni svećenici i savjetnici Velikog vijeća su svi povikali iz sveg glasa, "Barabu, Barabu!" I kad su ljudi vidjeli kako glavni svećenici složno traže Isusovu smrtnu kaznu, spremno su se pridružili, glasno uzvikujući i tražeći njegovu smrt i oslobođenje Barabe.

Nekoliko dana prije ovih događaja mnoštvo se divilo Isusu, ali nisu se dugo divili onome koji je nekoć tvrdio da je Sin Božji, a sad je bio u pritvoru glavnih svećenika i vladara pred Pilatom koji je odlučivao o njegovom životu. Isus je mogao biti heroj u očima svjetine dok je izgonio trgovce i mjenjače novca iz hrama, ali to nije mogao biti dok je bez otpora bio sužanj u rukama svojih neprijatelja na suđenju koje je trebalo odlučiti o njegovom životu.

Pilat se ljutio gledajući kako glavni svećenici traže oslobođenje zloglasnog ubojice, dok u isto vrijeme žele Isusovu smrt. Opažao je njihovu zlobu i mržnju, i spoznao je njihovu zavist i predrasude. Zato im je rekao: "Kako možete tražiti život ubojice i smrt ovog čovjeka čiji je jedini zločin u tome da sebe figurativno naziva kraljem židovskim?" Ali Pilat nije mudro odabrao ove riječi. Židovi su bili ponosan narod koji se trenutno nalazio pod rimskim političkim jarmom, ali koji se nadao dolasku Mesije da ih oslobodi od robovanja nežidovima s velikim prikazom snage i slave. Oni su jako zamjerili - više nego što je Pilat mogao i zamisliti - što se usudio aludirati da je ovaj krotki i ponizni učitelj čudnih doktrina koji je trenutno bio u njihovom pritvoru pod prijetnjom smrtno kazne, mogao nositi naziv "kralja Židova." Oni su smatrali ove riječi uvredom svemu svetom i časnom u njihovoj nacionalnoj egzistenciji i stoga su još glasnije počeli zagovarati Barabino oslobođenje i Isusovu smrt.

Pilat je znao da Isus nije bio kriv za njihove optužbe. Da je Pilat bio pravedan i hrabar sudac,

token of Passover good will.

185:5.3 (1993.3) As the crowd surged up on the steps of the building, Pilate heard them calling out the name of one Barabbas. Barabbas was a noted political agitator and murderous robber, the son of a priest, who had recently been apprehended in the act of robbery and murder on the Jericho road. This man was under sentence to die as soon as the Passover festivities were over.

185:5.4 (1993.4) Pilate stood up and explained to the crowd that Jesus had been brought to him by the chief priests, who sought to have him put to death on certain charges, and that he did not think the man was worthy of death. Said Pilate: "Which, therefore, would you prefer that I release to you, this Barabbas, the murderer, or this Jesus of Galilee?" And when Pilate had thus spoken, the chief priests and the Sanhedrin councilors all shouted at the top of their voices, "Barabbas, Barabbas!" And when the people saw that the chief priests were minded to have Jesus put to death, they quickly joined in the clamor for his life while they loudly shouted for the release of Barabbas.

185:5.5 (1993.5) A few days before this the multitude had stood in awe of Jesus, but the mob did not look up to one who, having claimed to be the Son of God, now found himself in the custody of the chief priests and the rulers and on trial before Pilate for his life. Jesus could be a hero in the eyes of the populace when he was driving the money-changers and the traders out of the temple, but not when he was a nonresisting prisoner in the hands of his enemies and on trial for his life.

185:5.6 (1993.6) Pilate was angered at the sight of the chief priests clamoring for the pardon of a notorious murderer while they shouted for the blood of Jesus. He saw their malice and hatred and perceived their prejudice and envy. Therefore he said to them: "How could you choose the life of a murderer in preference to this man's whose worst crime is that he figuratively calls himself the king of the Jews?" But this was not a wise statement for Pilate to make. The Jews were a proud people, now subject to the Roman political yoke but hoping for the coming of a Messiah who would deliver them from gentile bondage with a great show of power and glory. They resented, more than Pilate could know, the intimation that this meek-mannered teacher of strange doctrines, now under arrest and charged with crimes worthy of death, should be referred to as "the king of the Jews." They looked upon such a remark as an insult to everything which they held sacred and honorable in their national existence, and therefore did they all let loose their mighty shouts for Barabbas's release and Jesus' death.

185:5.7 (1994.1) Pilate knew Jesus was innocent of the charges brought against him, and had he been

on bi ga oslobodio od optužbi i pustio na slobodu. Ali Pilat se bojao prkositi tim razljućenim Židovima i dok je oklijevao učiniti svoju dužnost, ušao je glasnik i dao mu zatvorenu poruku od njegove supruge Klaudije.

Pilat je dao znak okupljenima da je želio pročitati poruku prije nego što donese odluku o ovom pitanju. Kad je Pilat otvorio pismo od svoje žene, ono je glasilo: "Nemoj se nikako miješati u stvar toga nedužnog pravednika po imenu Isus. Sinoć sam u snu mnogo pretrpjela zbog njega." Ova Klaudijina poruka ne samo što je jako uznemirila Pilata i tako odgodila donošenje njegove odluke, već je nažalost dala vremena židovskim vladarima da se rašire među svjetinom i da potaknu narod da traži oslobođenje Barabe i razapinjanje Isusa.

Konačno, Pilat se još jednom obratio narodu da riješi problem s kojim je bio suočen, kad je pitao miješani skup židovskih vladara i naroda koji je došao tražiti da im pusti jednog sužnja, "Što da onda učinim s onim koga zovete kraljem židovskim?" A oni su svi jednim glasom povikali, "Razapni ga! Razapni ga!" Istomišljenost ove mješovite grupe je iznenadila i uznemirila Pilata, ovog nepoštenog i bojažljivog suca.

Pilat je ponovo pitao: "Zašto da razapnem ovog čovjeka? Kakvo je zlo učinio? Koji će od vas izaći da posvjedoči protiv njega?" Ali kad su čuli kako Pilat brani Isusa, još jače su povikali: "Razapni ga! Razapni ga!"

Pilat se ponovo pozvao na običaj otpuštanja jednog sužnja na blagdan Pashe, govoreći: "Još jednom vas pitam, kojeg od ove dvojice sužanja da pustim za Pashu?" I opet je gomila povikala, "Pusti Barabu!"

Pilat je onda rekao: "Ako otpustim ubojicu, Barabu, što mi je učiniti s Isusom?" I još jednom je mnoštvo uzvikivalo jednoglasno, "Razapni ga! Razapni ga!"

Pilat je bio užasn timer ustrajnim povikima svjetine, koja je bila pod upravom visokih svećenika i savjetnika Velikog vijeća; unatoč tome, odlučio je barem još jednom pokušati smiriti svjetinu i spasiti Isusa.

a just and courageous judge, he would have acquitted him and turned him loose. But he was afraid to defy these angry Jews, and while he hesitated to do his duty, a messenger came up and presented him with a sealed message from his wife, Claudia.

185:5.8 (1994.1) Pilate indicated to those assembled before him that he wished to read the communication which he had just received before he proceeded further with the matter before him. When Pilate opened this letter from his wife, he read: "I pray you have nothing to do with this innocent and just man whom they call Jesus. I have suffered many things in a dream this night because of him." This note from Claudia not only greatly upset Pilate and thereby delayed the adjudication of this matter, but it unfortunately also provided considerable time in which the Jewish rulers freely circulated among the crowd and urged the people to call for the release of Barabbas and to clamor for the crucifixion of Jesus.

185:5.9 (1994.2) Finally, Pilate addressed himself once more to the solution of the problem which confronted him, by asking the mixed assembly of Jewish rulers and the pardon-seeking crowd, "What shall I do with him who is called the king of the Jews?" And they all shouted with one accord, "Crucify him! Crucify him!" The unanimity of this demand from the mixed multitude startled and alarmed Pilate, the unjust and fear-ridden judge.

185:5.10 (1994.3) Then once more Pilate said: "Why would you crucify this man? What evil has he done? Who will come forward to testify against him?" But when they heard Pilate speak in defense of Jesus, they only cried out all the more, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.11 (1994.4) Then again Pilate appealed to them regarding the release of the Passover prisoner, saying: "Once more I ask you, which of these prisoners shall I release to you at this, your Passover time?" And again the crowd shouted, "Give us Barabbas!"

185:5.12 (1994.5) Then said Pilate: "If I release the murderer, Barabbas, what shall I do with Jesus?" And once more the multitude shouted in unison, "Crucify him! Crucify him!"

185:5.13 (1994.6) Pilate was terrorized by the insistent clamor of the mob, acting under the direct leadership of the chief priests and the councilors of the Sanhedrin; nevertheless, he decided upon at least one more attempt to appease the crowd and save Jesus.

6. PILATOV POSLJEDNJI APEL

U svemu što se dogodilo u petak pred

6. PILATE'S LAST APPEAL

185:6.1 (1994.7) In all that is transpiring early this

Pilatom, sudjelovali su samo Isusovi neprijatelji. Mnogi njegovi prijatelji bilo nisu znali o njegovom uhićenju prethodne noći i ranom jutarnjem suđenju, ili su provodili ove sate skriveni da i sami ne budu uhićeni i podvrgnuti smrti jer su vjerovali u Isusova učenja. Među svjetinom koja je sada tražila Učiteljevu smrt bili su samo njegovi zakleti neprijatelji i lakovjeran i lakomislen narod.

Pilat je posljednji put apelirao na njihovo sažaljenje. Kako se bojao prkositi povicima svjetine koja je tražila Isusovu krv, naredio je židovskim stražarima i rimskim vojnicima da odvedu Isusa i da ga bičuju. To je samo po sebi bilo nepravedno i nezakonito, jer je rimski zakon dopuštao da samo oni osuđeni na smrt razapinjanjem budu podvrgnuti bičevanju. Stražari su odveli Isusa u otvoreno dvorište pretorija za ovu tešku kušnju. Iako njegovi neprijatelji nisu svjedočili bičevanje, Pilat je bio prisutan i prije nego što su završili ovo opako zlostavljanje, naredio je mučiteljima da prestanu i da mu dovedu Isusa. Prije no što su mučitelji spustili svoje čvoraste bičeve na Isusovo tijelo pričvršćeno na mučenički stup, ponovo su ga ogrnuli skretanom kabanicom i opleli trnovu krunu kojom su ga okrunili. A kad su ugurali trsku u njegovu desnicu kao tobožnje žezlo, kleknuli su pred njega i klanjali se, govoreći: "Zdravo, kralju židovski!" A onda su ga pljuvali i udarali rukama po licu. Jedan od njih, prije nego što se vratio Pilatu, uzeo je trsku iz Isusove ruke i počeo ga njome udarati po glavi.

Pilat je zatim izveo ovog okrvavljenog i napaćenog sužnja pred ovaj mješoviti skup, govoreći: "Evo čovjeka! Opet kažem vam, ja ne nalazim na njemu nikakve krivnje i nakon što je bičevan, želim ga pustiti."

Tu je stajao Isus iz Nazareta ogrnut skretanom kraljevskom kabanicom s krunom od trnja koja se usjekla u njegovo ljubazno čelo. Lice mu je bilo oblikovano krvlju, a tijelo pogruuto od muke i bola. Ali ništa nije moglo dirnuti bezosjećajna srca ovih žrtava snažne emocionalne mržnje, ovih robova religiozne predrasude. Ovaj je prizor izazvao veliku jezu u bićima prostranog svemira, ali nije dirnuo srca onih koji su tako čvrsto usmjerili svoje umove i srca na Isusovo uništenje.

Kad su se oporavili od prvog šoka prizora Učiteljeve muke, nastavili su vikati još dulje i još glasnije, "Razapni ga! Razapni ga! Razapni ga!"

Pilat je tada shvatio da ništa nije moglo apelirati na njihov navodni osjećaj sažaljenja. Zakoračio je pred narod i rekao: "Vidim da ste odlučni u namjeri da uništite ovog čovjeka, ali što je učinio da zasluži smrt? Tko će mu naći

Friday morning before Pilate, only the enemies of Jesus are participating. His many friends either do not yet know of his night arrest and early morning trial or are in hiding lest they also be apprehended and adjudged worthy of death because they believe Jesus' teachings. In the multitude which now clamors for the Master's death are to be found only his sworn enemies and the easily led and unthinking populace.

185:6.2 (1995.1) Pilate would make one last appeal to their pity. Being afraid to defy the clamor of this misled mob who cried for the blood of Jesus, he ordered the Jewish guards and the Roman soldiers to take Jesus and scourge him. This was in itself an unjust and illegal procedure since the Roman law provided that only those condemned to die by crucifixion should be thus subjected to scourging. The guards took Jesus into the open courtyard of the praetorium for this ordeal. Though his enemies did not witness this scourging, Pilate did, and before they had finished this wicked abuse, he directed the scourgers to desist and indicated that Jesus should be brought to him. Before the scourgers laid their knotted whips upon Jesus as he was bound to the whipping post, they again put upon him the purple robe, and plaiting a crown of thorns, they placed it upon his brow. And when they had put a reed in his hand as a mock scepter, they knelt before him and mocked him, saying, "Hail, king of the Jews!" And they spit upon him and struck him in the face with their hands. And one of them, before they returned him to Pilate, took the reed from his hand and struck him upon the head.

185:6.3 (1995.2) Then Pilate led forth this bleeding and lacerated prisoner and, presenting him before the mixed multitude, said: "Behold the man! Again I declare to you that I find no crime in him, and having scourged him, I would release him."

185:6.4 (1995.3) There stood Jesus of Nazareth, clothed in an old purple royal robe with a crown of thorns piercing his kindly brow. His face was bloodstained and his form bowed down with suffering and grief. But nothing can appeal to the unfeeling hearts of those who are victims of intense emotional hatred and slaves to religious prejudice. This sight sent a mighty shudder through the realms of a vast universe, but it did not touch the hearts of those who had set their minds to effect the destruction of Jesus.

185:6.5 (1995.4) When they had recovered from the first shock of seeing the Master's plight, they only shouted the louder and the longer, "Crucify him! Crucify him! Crucify him!"

185:6.6 (1995.5) And now did Pilate comprehend that it was futile to appeal to their supposed feelings of pity. He stepped forward and said: "I perceive that you are determined this man shall die, but what has he done to deserve death? Who will declare

krivnje?"

Tada je sam veliki svećenik zakoračio naprijed i idući prema Pilatu ljutito rekao: "Mi imamo sveti zakon i po tome zakonu ovaj čovjek mora umrijeti, jer se pravio Sinom Božjim." Kad je Pilat čuo te riječi, još se više pobojavao, ne samo od Židova, već i od sjećanja na poruku svoje supruge i pomisao na grčku mitologiju koja govori o silasku bogova na zemlju, strahujući pri pomisli da je Isus doista mogao biti božanska osoba. Dao je znak svjetini da se stiša, i ponovo uzeo Isusa pod ruku i poveo ga u pretorij da ga dalje ispita. Pilat je sada bio zbunjen strahom, zaveden praznovjerjem i nepopustljivim stavom svjetine.

his crime?"

185:6.7 (1995.6) Then the high priest himself stepped forward and, going up to Pilate, angrily declared: "We have a sacred law, and by that law this man ought to die because he made himself out to be the Son of God." When Pilate heard this, he was all the more afraid, not only of the Jews, but recalling his wife's note and the Greek mythology of the gods coming down on earth, he now trembled at the thought of Jesus possibly being a divine personage. He waved to the crowd to hold its peace while he took Jesus by the arm and again led him inside the building that he might further examine him. Pilate was now confused by fear, bewildered by superstition, and harassed by the stubborn attitude of the mob.

7. PILATOV POSLJEDNJI RAZGOVOR S

ISUSOM

Kad je Pilat, drhteći od bojažljivih emocija, sjeo pored Isusa, upitao je: "Odakle dolaziš? Stvarno, tko si? Što ti govore, da si Sin Božji?"

Ali Isus je teško mogao odgovoriti na ova pitanja koja je postavio ovaj slabi i neodlučni sudac koji ga je tako nepošteno podvrgao šibanju čak i nakon što ga je proglasio nevinim od svih zločina i prije nego što ga je uredno osudio na smrt. Isus je pogledao Pilata u oči, ali mu nije odgovorio. Zatim je Pilat rekao: "Meni ne odgovaraš? Ne znaš li da imam vlast osloboditi te i da imam vlast razapeti te?" Tada je Isus rekao: "Ti ne bi imao nikakve vlasti nada mnom, kad ti ne bi bilo dano odozgo. Ne bi mogao ispoljiti nikakvu vlast nad Sinom Čovječjim da ti Otac na nebu nije dopustio. Ali nije na tebi tolika krivnja jer ne poznaješ evađelje kraljevstva. Zato je onomu koji me tebi predade veći grijeh."

Ovaj posljednji razgovor s Isusom je jako uplašio Pilata. Ova moralna kukavica i pravosudni slabić je sada patio pod dvostrukim teretom praznovjernog straha od Isusa i smrtnog straha od židovskih vođa.

Pilat se ponovo obratio svjetini, govoreći: "Uvjerem sam da je ovaj čovjek jedino religiozni prijestupnik. Uzmite ga vi, pa mu sudite po vašem zakonu. Zašto očekujete od mene da pristanem na njegovu smrt zato što se sukobio s vašim tradicijama?"

Pilat se upravo spremao osloboditi Isusa kad je ovom plašljivom rimskom sucu prišao visoki svećenik Kaifa i osvetoljubivo upirući prstom u Pilatovo lice, na sav glas ljutito rekao: "Ako oslobodiš ovog čovjeka, nisi prijatelj cara i ja ću ga

7. PILATE'S LAST INTERVIEW

185:7.1 (1995.7) As Pilate, trembling with fearful emotion, sat down by the side of Jesus, he inquired: "Where do you come from? Really, who are you? What is this they say, that you are the Son of God?"

185:7.2 (1996.1) But Jesus could hardly answer such questions when asked by a man-fearing, weak, and vacillating judge who was so unjust as to subject him to flogging even when he had declared him innocent of all crime, and before he had been duly sentenced to die. Jesus looked Pilate straight in the face, but he did not answer him. Then said Pilate: "Do you refuse to speak to me? Do you not realize that I still have power to release you or to crucify you?" Then said Jesus: "You could have no power over me except it were permitted from above. You could exercise no authority over the Son of Man unless the Father in heaven allowed it. But you are not so guilty since you are ignorant of the gospel. He who betrayed me and he who delivered me to you, they have the greater sin."

185:7.3 (1996.2) This last talk with Jesus thoroughly frightened Pilate. This moral coward and judicial weakling now labored under the double weight of the superstitious fear of Jesus and mortal dread of the Jewish leaders.

185:7.4 (1996.3) Again Pilate appeared before the crowd, saying: "I am certain this man is only a religious offender. You should take him and judge him by your law. Why should you expect that I would consent to his death because he has clashed with your traditions?"

185:7.5 (1996.4) Pilate was just about ready to release Jesus when Caiaphas, the high priest, approached the cowardly Roman judge and, shaking an avenging finger in Pilate's face, said with angry words which the entire multitude could

osobno o tome informirati." Ova je javna prijetnja bila više nego što je Pilat bio u stanju podnijeti. Strah od gubitka osobnog bogatstva zasjenio je sve druge bojazni i plašljivi je upravitelj naredio da izvedu Isusa pred njegovu sudačku stolicu. Dok je Učitelj stajao pred njim, Pilat je podrugljivo pokazao na Isusa govoreći, "Evo kralja vašega." A Židovi su odgovorili, "Smakni ga. Razapni ga!" A onda je Pilat, s puno ironije i sarkazma rekao, "Vašega kralja da razapnem?" A Židovi su odgovorili, "Razapni ga! Mi nemamo drugoga kralja osim cara." Pilat je shvatio da više nije bilo nade u Isusovo spasenje kako se nije bio spreman usprotstaviti Židovima.

hear: "If you release this man, you are not Caesar's friend, and I will see that the emperor knows all." This public threat was too much for Pilate. Fear for his personal fortunes now eclipsed all other considerations, and the cowardly governor ordered Jesus brought out before the judgment seat. As the Master stood there before them, he pointed to him and tauntingly said, "Behold your king." And the Jews answered, "Away with him. Crucify him!" And then Pilate said, with much irony and sarcasm, "Shall I crucify your king?" And the Jews answered, "Yes, crucify him! We have no king but Caesar." And then did Pilate realize that there was no hope of saving Jesus since he was unwilling to defy the Jews.

8. PILATOVA TRAGIČNA PREDAJA

Tu je stajao Sin Božji utjevljen kao Sin Čovječji. Uхваćen bez optužnice; optužen bez dokaza; osuđen bez svjedoka; kažnjen bez presude; a sad je trebao primiti smrtnu kaznu odlukom nepravednog suca koji je priznao da mu nije mogao naći nikakve krivnje. Ako je Pilat pokušao apelirati na njihov osjećaj patriotizma nazivajući Isusa "kraljem Židova," doživio je potpuni poraz u toj namjeri. Židovi nisu očekivali ovakvog kralja. Kad su glavni svećenici i saduceji rekli, "Mi nemamo kralja osim cara," iznenadili su lakomisleni svjetinu svojim riječima, ali je već bilo prekasno pokušati spasti Isusa čak i da je svjetina bila spremna da se prikloni Učitelju.

Pilat se bojao meteža i pobune. Nije bio spreman riskirati takve poremećaje u vrijeme Pashe u Jeruzalemu. Nedavno je primio opomenu od cara, i nije se bio spreman na sebe navući još jednu. Svjetina se glasno radova kad je Pilat naredio da puste Barabu. Zatim je naredio da mu donesu zdjelicu s vodom i tu je pred svjetinom oprao ruke, govoreći: "Nevin sam od krvi ovog pravednika. Vi ste odlučili da treba umrijeti, ali ja u njemu ne nađoh nikakvu krivnju. To je vaša stvar. Vojnici će ga odvesti." I onda je svjetina radosno klicala i odgovorila, "Krv njegova neka padne na nas i na našu djecu."

8. PILATE'S TRAGIC SURRENDER

^{185:8.1 (1996.5)} Here stood the Son of God incarnate as the Son of Man. He was arrested without indictment; accused without evidence; adjudged without witnesses; punished without a verdict; and now was soon to be condemned to die by an unjust judge who confessed that he could find no fault in him. If Pilate had thought to appeal to their patriotism by referring to Jesus as the "king of the Jews," he utterly failed. The Jews were not expecting any such a king. The declaration of the chief priests and the Sadducees, "We have no king but Caesar," was a shock even to the unthinking populace, but it was too late now to save Jesus even had the mob dared to espouse the Master's cause.

^{185:8.2 (1996.6)} Pilate was afraid of a tumult or a riot. He dared not risk having such a disturbance during Passover time in Jerusalem. He had recently received a reprimand from Caesar, and he would not risk another. The mob cheered when he ordered the release of Barabbas. Then he ordered a basin and some water, and there before the multitude he washed his hands, saying: "I am innocent of the blood of this man. You are determined that he shall die, but I have found no guilt in him. See you to it. The soldiers will lead him forth." And then the mob cheered and replied, "His blood be on us and on our children."

POGLAVLJE 186. NEPOSREDNO PRIJE RAZAPINJANJA

⇨ 185

Knjiga Urantije

187 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 186 NEPOSREDNO PRIJE RAZAPINJANJA

Sekcije

Uvod

1. KRAJ JUDE ISKARIOTSKOG
2. UČITELJEV STAV
3. POUZDANI DAVID ZEBEDEJEV
4. PRIPREMA ZA RAZAPINJANJE
4. VEZA IZMEĐU ISUSOVE SMRTI I
BLAGDANA PASHE

PAPER 186 JUST BEFORE THE CRUCIFIXION SECTIONS

Introduction

1. The End of Judas Iscariot
2. The Master's Attitude
3. The Dependable David Zebedee
4. Preparation for the Crucifixion
5. Jesus' Death in Relation to the Passover

Uvod

KAD SU Isus i njegovi tužitelji krenuli Herodu, Učitelj se okrenuo prema apostolu Ivanu i rekao: "Ivane, ti mi više ne možeš pomoći. Idi i dovedi moju majku da me vidi prije smrti." Kad je Ivan čuo Učiteljeve riječi, iako ga nije želio ostaviti samog među njegovim neprijateljima, smjesta je požurio u Betaniju gdje se okupila cijela Isusova obitelj u kući Marte i Marije, sestara Lazara kojeg je Isus podigao iz smrti.

Nekoliko puta tijekom prijedopodneva glasnici su donijeli vijesti Marti i Mariji o napretku Isusovog suđenja. Ali Isusova obitelj je stigla u Betaniju samo nekoliko minuta prije nego je Ivan donio poziv Isusovoj majci da dođe vidjeti svoga sina prije njegove smrti. Nakon što im je Ivan Zebedejev ispričao sve što se dogodilo nakon Isusovog ponoćnog uhićenja, njegova majka Marija smjesta je otišla s Ivanom da vidi svog najstarijeg sina. Do trenutka kad su Marija i Ivan stigli do grada, Isus je već stigao na Golgotu u pratnji rimskih vojnika koji su ga trebali razapeti.

Kad se Isusova majka Marija uputila s

INTRODUCTION

186:0.1 (1997.1) AS JESUS and his accusers started off to see Herod, the Master turned to the Apostle John and said: "John, you can do no more for me. Go to my mother and bring her to see me ere I die." When John heard his Master's request, although reluctant to leave him alone among his enemies, he hastened off to Bethany, where the entire family of Jesus was assembled in waiting at the home of Martha and Mary, the sisters of Lazarus whom Jesus raised from the dead.

186:0.2 (1997.2) Several times during the morning, messengers had brought news to Martha and Mary concerning the progress of Jesus' trial. But the family of Jesus did not reach Bethany until just a few minutes before John arrived bearing the request of Jesus to see his mother before he was put to death. After John Zebedee had told them all that had happened since the midnight arrest of Jesus, Mary his mother went at once in the company of John to see her eldest son. By the time Mary and John reached the city, Jesus, accompanied by the Roman soldiers who were to crucify him, had already arrived at Golgotha.

186:0.3 (1997.3) When Mary the mother of Jesus

Ivanom do svoga sina, njegova sestra Ruta nije htjela ostati s ostatkom obitelji. Budući da je čvrsto odlučila ostati uz svoju majku, s njima je pošao njezin brat Juda. Ostatak Isusove obitelji ostao je u Betaniji pod nadzorom Jakova, a gotovo svaki sat glasnici Davida Zebedejevog su donosili vijesti o napretku tog groznog procesa kojim je njihov najstariji brat - Isus iz Nazareta - trebao doživjeti smrt.

1. KRAJ JUDE ISKARIOTSKOG

Oko pola osam u petak ujutro, Pilat je završio saslušanje Isusa i predao Učitelja rimskim vojnicima da ga razapnu. Čim su rimski vojnici preuzeli kontrolu nad Isusom, kapetan židovskih čuvara je otišao sa svojom jedinicom natrag u glavno sjedište u hramu. Glavni svećenik i ostali pripadnici Velikog vijeća pratili su čuvare do njihovog uobičajenog zborišta u dvorani od klesanog kamena koja se nalazila u hramu. Ovdje su zatekli i mnoge druge pripadnike Velikog vijeća koji su čekali da čuju što se dogodilo s Isusom. Dok je Kaifa sastavljao izvješće Velikom vijeću u vezi Isusovog suđenja i osude, Juda se pojavio pred njih tražeći nagradu za svoju ulogu u Učiteljevom uhićenju i osudi na smrt.

Svi ovi Židovi su se gnušali od pomisli na Judu; nisu imali drugih osjećaja prema izdajniku osim najdubljeg prezira. Tijekom Isusovog suđenja pred Kaifom, kao i za vrijeme saslušanja pred Pilatom, Judu je mučila savjest zbog njegovog izdajničkog čina. On je također postajao sve trijevniji u pogledu nagrade kojoj se nadao za Isusovu izdaju. Nije mu se sviđala rezerviranost i uzdržanost židovskih vlasti; unatoč tome, nadao se bogatoj nagradi za svoj kukavički čin. Očekivao je da će biti pozvan pred cijelo Veliko vijeće i da će primiti zahvalu i prikladne počasti radi velike pomoći koju si je laskavo pripisivao i koju je smatrao svojom uslugom cijeloj naciji. Zamislite, dakle, veliko iznenađenje ove egotistične izdajice kad ga je sluga velikog svećenika potaškao po ramenu pozivajući ga da izađe u predvorje i govoreći: "Juda, primio sam dužnost da te isplatim za izdaju Isusa. Evo ti nagrade." I tako govoreći, Kaifin sluga je dao Judi vreću s trideset srebrnjaka - što je bilo jednako cijeni dobrog, zdravog roba.

Juda je bio zapanjen, zaprepašten. Požurio je natrag prema ulazu u dvoranu, ali mu je portir zapriječio ulaz. Htio se požaliti pripadnicima

started out with John to go to her son, his sister Ruth refused to remain behind with the rest of the family. Since she was determined to accompany her mother, her brother Jude went with her. The rest of the Master's family remained in Bethany under the direction of James, and almost every hour the messengers of David Zebedee brought them reports concerning the progress of that terrible business of putting to death their eldest brother, Jesus of Nazareth.

1. THE END OF JUDAS ISCARIOT

186:1.1 (1997.4) It was about half past eight o'clock this Friday morning when the hearing of Jesus before Pilate was ended and the Master was placed in the custody of the Roman soldiers who were to crucify him. As soon as the Romans took possession of Jesus, the captain of the Jewish guards marched with his men back to their temple headquarters. The chief priest and his Sanhedrist associates followed close behind the guards, going directly to their usual meeting place in the hall of hewn stone in the temple. Here they found many other members of the Sanhedrin waiting to learn what had been done with Jesus. As Caiaphas was engaged in making his report to the Sanhedrin regarding the trial and condemnation of Jesus, Judas appeared before them to claim his reward for the part he had played in his Master's arrest and sentence of death.

186:1.2 (1997.5) All of these Jews loathed Judas; they looked upon the betrayer with only feelings of utter contempt. Throughout the trial of Jesus before Caiaphas and during his appearance before Pilate, Judas was pricked in his conscience about his traitorous conduct. And he was also beginning to become somewhat disillusioned regarding the reward he was to receive as payment for his services as Jesus' betrayer. He did not like the coolness and aloofness of the Jewish authorities; nevertheless, he expected to be liberally rewarded for his cowardly conduct. He anticipated being called before the full meeting of the Sanhedrin and there hearing himself eulogized while they conferred upon him suitable honors in token of the great service which he flattered himself he had rendered his nation. Imagine, therefore, the great surprise of this egotistic traitor when a servant of the high priest, tapping him on the shoulder, called him just outside the hall and said: "Judas, I have been appointed to pay you for the betrayal of Jesus. Here is your reward." And thus speaking, the servant of Caiaphas handed Judas a bag containing thirty pieces of silver — the current price of a good, healthy slave.

186:1.3 (1998.1) Judas was stunned, dumfounded. He rushed back to enter the hall but was debarred by the doorkeeper. He wanted to appeal to the

Velikog vijeća, ali ga oni nisu htjeli primiti. Juda nije mogao vjerovati da bi mu židovski vladari dopustili da izda svoje prijatelje i svoga Učitelja i da bi mu kao nagradu ponudili trideset srebrnjaka. Bio je ponižen, razočaran i potpuno slomljen. Otišao je iz hrama tako reći u transu. Automatski je stavio vreću s novcima u džep, u isti džep u koji je tako dugo stavljao vreću s apostolskim novcima. I lutao je kroz grad, slijedeći svjetinu koja je bila na putu da posvjedoči razapinjanje.

Iz daljine Juda je vidio kako su podizali križ sa raspetim Isusom i pod utjecajem ovog prizora požurio je natrag u hram, gurajući se mimo portira da dođe pred Veliko vijeće koje je još uvijek držalo sjednicu. Izdajnik je bio gotovo bez daha i izvan sebe, ali se nekako uspio sabrati i izmucati ove riječi: "Sagriješih jer izdadoh nevinu krv. Vi me uvrijediste. Dali ste mi novac kao nagradu za moju službu - u vrijednosti roba. Kajem se što sam to učinio; evo vam vašeg novca. Želim izbjeći krivnju zbog ovog čina."

Kad su vladari Židova čuli Judine riječi, oni su se počeli izrugivati. Jedan koji je sjedio u blizini Jude, dao mu je znak rukom da izađe iz dvorane s riječima: "Rimljani su već usmrtili tvoga Učitelja, a što se tiče tvoje krivnje, što se to nas tiče? To je tvoja stvar - gubi se odavde!"

Dok je Juda izlazio iz dvorane Velikog vijeća, izvadio je trideset srebrnjaka iz torbe i bacio ih na pod hrama. Kad je napustio hram, izdajnik je bio gotovo izvan sebe. Juda je ovom prilikom doživljavao iskustvo spoznaje istinske prirode grijeha. Već se izgubio svaki osjećaj glamura, fascinacije i opijenosti njegova prijestupa. Ovom prilikom zločinac je stajao sam i licem u lice s osudom svoje otriježnjene i razočarane duše. Grijeh se mogao učiniti primamljivim i pustolovnim u izvršenju, ali sada se trebao suočiti s plodovima golih i neromantičnih činjenica.

Tako je ovaj negdašnji veleposlanik nebeskog kraljevstva hodao ulicama Jeruzalema odbačen i usamljen. Bio je preplavljen beznadežnim i gotovo apsolutnim osjećajem očajanja. Tumorao je gradom dok nije ostavio za sobom gradske zidine i našao se okružen užasnom osamom Hinomske doline gdje se popeo na strme stijene, izvukao pojas iz ogrtača, pričvrstio jedan kraj za manje drvo, vezao drugi oko vrata i bacio se u provaliju. Prije nego što je imao priliku ugledati smrt, razriješio se čvor koji je svezao drhtavim rukama i izdajnikovo se tijelo razbilo u komade na nazubljenim stijenama provalije.

Sanhedrin, but they would not admit him. Judas could not believe that these rulers of the Jews would allow him to betray his friends and his Master and then offer him as a reward thirty pieces of silver. He was humiliated, disillusioned, and utterly crushed. He walked away from the temple, as it were, in a trance. He automatically dropped the money bag in his deep pocket, that same pocket wherein he had so long carried the bag containing the apostolic funds. And he wandered out through the city after the crowds who were on their way to witness the crucifixions.

186:1.4 (1998.2) From a distance Judas saw them raise the cross piece with Jesus nailed thereon, and upon sight of this he rushed back to the temple and, forcing his way past the doorkeeper, found himself standing in the presence of the Sanhedrin, which was still in session. The betrayer was well-nigh breathless and highly distraught, but he managed to stammer out these words: "I have sinned in that I have betrayed innocent blood. You have insulted me. You have offered me as a reward for my service, money — the price of a slave. I repent that I have done this; here is your money. I want to escape the guilt of this deed."

186:1.5 (1998.3) When the rulers of the Jews heard Judas, they scoffed at him. One of them sitting near where Judas stood, motioned that he should leave the hall and said: "Your Master has already been put to death by the Romans, and as for your guilt, what is that to us? See you to that — and begone!"

186:1.6 (1998.4) As Judas left the Sanhedrin chamber, he removed the thirty pieces of silver from the bag and threw them broadcast over the temple floor. When the betrayer left the temple, he was almost beside himself. Judas was now passing through the experience of the realization of the true nature of sin. All the glamor, fascination, and intoxication of wrongdoing had vanished. Now the evildoer stood alone and face to face with the judgment verdict of his disillusioned and disappointed soul. Sin was bewitching and adventurous in the committing, but now must the harvest of the naked and unromantic facts be faced.

186:1.7 (1998.5) This onetime ambassador of the kingdom of heaven on earth now walked through the streets of Jerusalem, forsaken and alone. His despair was desperate and well-nigh absolute. On he journeyed through the city and outside the walls, on down into the terrible solitude of the valley of Hinnom, where he climbed up the steep rocks and, taking the girdle of his cloak, fastened one end to a small tree, tied the other about his neck, and cast himself over the precipice. Ere he was dead, the knot which his nervous hands had tied gave way, and the betrayer's body was dashed to pieces as it fell on the jagged rocks

below.

2. UČITELJEV STAV

Kad je Isus bio uhićen, on je znao da je njegov rad na zemlji - u ljudskom obličju - bio završen. U potpunosti je razumio način svoje smrti i malo se zanimao za detalje svog takozvanog suđenja.

Pred sudom Velikog vijeća, Isus nije želio odgovoriti na optužbe lažnih svjedoka. Samo jedno pitanje je uvijek moglo izmamiti njegov odgovor, bilo prijatelju ili neprijatelju, a to je bilo pitanje prirode i božanstvenosti njegove zemaljske misije. Na pitanje da li je bio Sin Božji, on je uvijek davao odgovor. Odlučno je odbijao govoriti u prisutnosti znatiželjnog i opakog Heroda. Pred Pilatom je govorio samo kad je mislio da je svojim riječima mogao pomoći Pilatu ili nekoj drugoj iskrenoj osobi da postigne bolje poznavanje istine. Isus je učio svoje apostole o uzaludnosti bacanja dragulja pred svinje i ovom je prilikom imao hrabrosti da se povede za svojim učenjima. Njegovo ponašanje u ovom trenutku daje primjera strpljivoj pokornosti ljudske naravi i veličanstvenoj tišini i svečanom dostojanstvu božanske naravi. Bio je posve spreman razgovarati s Pilatom o svakom pitanju vezanom uz političke optužbe koje su podignute protiv njega - svakom pitanju za koje je smatrao da je bilo u guvernerovoj nadležnosti.

Isus je bio uvjeren da je to bilo Očeva volja da se prepusti prirodnom i normalnom tijeku ljudskih događaja kao što svaki drugi smrtnik neminovno mora učiniti i zato je odbio upotrijebiti čak i svoje posve ljudske moći izražavanja kako bi utjecao na ishod makinacija ovih društveno kratkovidih i duhovno zaslijepljenih bližnjih smrtnika. Iako je Isus živio i umro na Urantiji, cijeli njegov zemaljski život od početka do svršetka imao je za cilj da ostvari utjecaj i pruži uputu cijelom svemiru koji je on sam stvorio i održavao.

Ovi kratkovidni Židovi su iz sveg glasa tražili Učiteljevu smrt, dok je on u groznoj tišini promatrao sprovedbu smrtno kazne nad cijelom nacijom - zemaljskim narodom svoga oca.

Isus je uspio razviti tip ljudskog karaktera koji je bio u stanju očuvati sabranost i ispoljiti dostojanstvo čak i kad je bio licem u lice s neprestanim i bespotrebnim uvredama. On se nije dao zastrašiti. Kad su ga Anine sluge počele vrijeđati, on je samo predložio da pozovu svjedoke koji doista mogu posvjedočiti protiv njega.

2. THE MASTER'S ATTITUDE

186:2.1 (1999.1) When Jesus was arrested, he knew that his work on earth, in the likeness of mortal flesh, was finished. He fully understood the sort of death he would die, and he was little concerned with the details of his so-called trials.

186:2.2 (1999.2) Before the Sanhedrist court Jesus declined to make replies to the testimony of perjured witnesses. There was but one question which would always elicit an answer, whether asked by friend or foe, and that was the one concerning the nature and divinity of his mission on earth. When asked if he were the Son of God, he unfailingly made reply. He steadfastly refused to speak when in the presence of the curious and wicked Herod. Before Pilate he spoke only when he thought that Pilate or some other sincere person might be helped to a better knowledge of the truth by what he said. Jesus had taught his apostles the uselessness of casting their pearls before swine, and he now dared to practice what he had taught. His conduct at this time exemplified the patient submission of the human nature coupled with the majestic silence and solemn dignity of the divine nature. He was altogether willing to discuss with Pilate any question related to the political charges brought against him — any question which he recognized as belonging to the governor's jurisdiction.

186:2.3 (1999.3) Jesus was convinced that it was the will of the Father that he submit himself to the natural and ordinary course of human events just as every other mortal creature must, and therefore he refused to employ even his purely human powers of persuasive eloquence to influence the outcome of the machinations of his socially nearsighted and spiritually blinded fellow mortals. Although Jesus lived and died on Urantia, his whole human career, from first to last, was a spectacle designed to influence and instruct the entire universe of his creation and unceasing upholding.

186:2.4 (1999.4) These shortsighted Jews clamored unseemly for the Master's death while he stood there in awful silence looking upon the death scene of a nation — his earthly father's own people.

186:2.5 (1999.5) Jesus had acquired that type of human character which could preserve its composure and assert its dignity in the face of continued and gratuitous insult. He could not be intimidated. When first assaulted by the servant of Annas, he had only suggested the propriety of calling witnesses who might duly testify against him.

Od početka do svršetka, u njegovom takozvanom suđenju pred Pilatom, okupljeni nebeski promatrači se nisu mogli uzdržati da nazovu prizor koji su emitirali svemiru "Pilatova osuda pred Isusom."

Dok je stajao pred Kaifom i nakon što je postalo očigledno neslaganje između lažnih svjedočanstava, Isus nije oklijevao odgovoriti na pitanje glavnog svećenika i vlastitim riječima ponuditi svjedočanstvo koje su tražili da ga optuže za bogohuljenje.

Učitelj nikada nije pokazao ni najmanji interes za Pilatova dobronamjerna, ali nesvesrdna nastojanja da ga oslobodi. Osjećao je iskreno sažaljenje prema Pilatu i iskreno je nastojao prosvijetliti njegov potamnjeni um. Isus je bio posve ravnodušan pred nastojanjima rimskog upravitelja da uvjeri Židove da povuku svoje kriminalne optužbe protiv njega. Tijekom cijelog ovog tužnog suđenja Isus se držao s jednostavnim dostojanstvom i neusiljenim veličanstvom. Nije se osvrnuo na neiskrenost u riječima njegovih optužitelja kad su pitali da li je on "kralj Židova." Uz manje objašnjenje prihvatio je taj naslov, znajući da su oni odbacivali njega koji je bio posljednji koji će im pružiti priliku za stvarno nacionalno vodstvo, čak u duhovnom smislu.

Isus je malo govorio prilikom tih ispitivanja, ali njegove riječi su bile dovoljne da oslikaju svim smrtnicima onu vrstu ljudskog karaktera koju čovjek može usavršiti u partnerstvu s Bogom i da pokažu cijelom svemiru način na koji se Bog može očitovati u životu stvorenog bića koje se iskreno posveti izvršenju Očeve volje i na taj način postane aktivnim sinom živoga Boga.

Njegova se ljubav prema neukim smrtnicima u cjelosti obznanjuje u strpljenju i pribranosti prilikom poruga, udaraca i poniženja grubih vojnika i nepromišljenih sluga. On nije bio ljut čak ni kad su mu stavili povez na oči i podrugljivo ga udarali po licu govoreći: "Reci nam tko te udario."

Pilat je izrazio više istine nego što je znao kad ga je, nakon što je Isus bio bičevan, izveo pred mnoštvo govoreći, "Evo čovjeka." Ustrašeni rimski upravitelj doista nije ni sanjao da je u tom trenutku cijeli svemir pažljivo promatrao ovaj jedinstveni prozor - svog voljenog Suverenog Vladara podvrgnutog poniženju poruge i udaraca njegovih potamnjenih i degradiranih smrtnih podanika. I dok je Pilat govorio, njegove su riječi odjekivale cijelim Nebadonom, "Evo Boga i čovjeka!" Širom svemira, nebrojeni milijuni još i danas smatraju ovog čovjeka - Boga s Havone - vrhovnim vladarom svemira nad svemirima, prihvaćaju ovog Nazarećanina kao utjelovljenje ideala smrtnog bića ovog lokalnog svemira

186:2.6 (1999.6) From first to last, in his so-called trial before Pilate, the onlooking celestial hosts could not refrain from broadcasting to the universe the depiction of the scene of "Pilate on trial before Jesus."

186:2.7 (1999.7) When before Caiaphas, and when all the perjured testimony had broken down, Jesus did not hesitate to answer the question of the chief priest, thereby providing in his own testimony that which they desired as a basis for convicting him of blasphemy.

186:2.8 (1999.8) The Master never displayed the least interest in Pilate's well-meant but halfhearted efforts to effect his release. He really pitied Pilate and sincerely endeavored to enlighten his darkened mind. He was wholly passive to all the Roman governor's appeals to the Jews to withdraw their criminal charges against him. Throughout the whole sorrowful ordeal he bore himself with simple dignity and unostentatious majesty. He would not so much as cast reflections of insincerity upon his would-be murderers when they asked if he were "king of the Jews." With but little qualifying explanation he accepted the designation, knowing that, while they had chosen to reject him, he would be the last to afford them real national leadership, even in a spiritual sense.

186:2.9 (2000.1) Jesus said little during these trials, but he said enough to show all mortals the kind of human character man can perfect in partnership with God and to reveal to all the universe the manner in which God can become manifest in the life of the creature when such a creature truly chooses to do the will of the Father, thus becoming an active son of the living God.

186:2.10 (2000.2) His love for ignorant mortals is fully disclosed by his patience and great self-possession in the face of the jeers, blows, and buffetings of the coarse soldiers and the unthinking servants. He was not even angry when they blindfolded him and, derisively striking him in the face, exclaimed: "Prophecy to us who it was that struck you."

186:2.11 (2000.3) Pilate spoke more truly than he knew when, after Jesus had been scourged, he presented him before the multitude, exclaiming, "Behold the man!" Indeed, the fear-ridden Roman governor little dreamed that at just that moment the universe stood at attention, gazing upon this unique scene of its beloved Sovereign thus subjected in humiliation to the taunts and blows of his darkened and degraded mortal subjects. And as Pilate spoke, there echoed throughout all Nebadon, "Behold God and man!" Throughout a universe, untold millions have ever since that day continued to behold that man, while the God of Havona, the supreme ruler of the universe of universes, accepts the man of Nazareth as the

vremena i prostora. U svom neusporedivom životu on je zauvijek uspio obznaniti Boga čovjeku. Sada, u ovim posljednjim epizodama njegove smrtno karijere i naknadne smrti, on je napravio novo i dirljivo otkrivenje čovjeka Bogu.

3. POUZDANI DAVID ZEBEDEJEV

Nedugo nakon što je Isus bio predan rimskim vojnicima na kraju saslušanja pred Pilatom, čuvari hrama su pojurili u Getsemaniju da bilo rastjeraju ili uhite Učiteljeve sljedbenike. No, dugo prije njihovog dolaska ovi su se sljedbenici raspršili. Apostoli su se povukli u unaprijed utvrđena skrovišta; Grci su se rasuli po raznim kućama u Jeruzalemu; ostali učenici su se jednako raštrkali. David Zebedejev je vjerovao da su se Isusovi neprijatelji uskoro trebali vratiti; on je stoga stavio u zaklon nekih pet ili šest tabora nedaleko od klanca u blizini mjesta gdje se Učitelj često povlačio u molitvu i iskazanje obožavanja. Ovdje je odlučio potražiti utočište i u isto vrijeme tu podići centar ili koordinativnu stanicu za svoju glasničku službu. David je jedva napustio tabor kad su stigli čuvari iz hrama. Kako tu nisu nikoga zatekli, zadovoljili su se spaljivanjem tabora i pojurili natrag u hram. Čuvši ovo izvješće, Veliko vijeće je bilo uvjereno da su Isusovi učenici bili tako isprepadani i poniženi, da nije bilo opasnosti od pobune ili bilo kakva pokušaja Isusovog izručenja od krvnika. Konačno su mogli odahnuti i tako su okončali sjednicu, svaki idući svojim putem u pripremi za Pašu.

Čim je Isus bio predan rimskim vojnicima i Pilatu da ga razapnu, glasnik je pojurio u Getsemaniju da obavijesti Davida, a u roku od pet minuta glasnici su krenuli za Betsaidu, Pelu, Filadelfiju, Sidon, Šekem, Hebron, Damaskus i Aleksandriju. A ovi glasnici su nosili vijesti o Isusovom predstojećem razapinjanju na neumoljivi zahtjev židovskih vladara.

David je tijekom ovog tragičnog dana, sve do vijesti o Učiteljevom pogrebu, slao glasnike svakih pola sata s izvješćima apostolima, Grcima, kao i Isusovoj zemaljskoj obitelji koja se okupila u kući Lazara u Betaniji. Kad su glasnici otišli s vijestima o Isusovom pogrebu, David je otpustio lokalni zbor glasnika u pripremi za proslavu Pashe i predstojeću subotu koja je bila dan odmora, s uputom da se potajno okupe u nedjelju ujutro u kući Nikodemusa, gdje je tražio skrovište nekoliko dana s Andrijom i Šimunom Petrom.

satisfaction of the ideal of the mortal creatures of this local universe of time and space. In his matchless life he never failed to reveal God to man. Now, in these final episodes of his mortal career and in his subsequent death, he made a new and touching revelation of man to God.

3. THE DEPENDABLE DAVID ZEBEDEE

186:3.1 (2000.4) Shortly after Jesus was turned over to the Roman soldiers at the conclusion of the hearing before Pilate, a detachment of the temple guards hastened out to Gethsemane to disperse or arrest the followers of the Master. But long before their arrival these followers had scattered. The apostles had retired to designated hiding places; the Greeks had separated and gone to various homes in Jerusalem; the other disciples had likewise disappeared. David Zebedee believed that Jesus' enemies would return; so he early removed some five or six tents up the ravine near where the Master so often retired to pray and worship. Here he proposed to hide and at the same time maintain a center, or co-ordinating station, for his messenger service. David had hardly left the camp when the temple guards arrived. Finding no one there, they contented themselves with burning the camp and then hastened back to the temple. On hearing their report, the Sanhedrin was satisfied that the followers of Jesus were so thoroughly frightened and subdued that there would be no danger of an uprising or any attempt to rescue Jesus from the hands of his executioners. They were at last able to breathe easily, and so they adjourned, every man going his way to prepare for the Passover.

186:3.2 (2000.5) As soon as Jesus was turned over to the Roman soldiers by Pilate for crucifixion, a messenger hastened away to Gethsemane to inform David, and within five minutes runners were on their way to Bethsaida, Pella, Philadelphia, Sidon, Shechem, Hebron, Damascus, and Alexandria. And these messengers carried the news that Jesus was about to be crucified by the Romans at the insistent behest of the rulers of the Jews.

186:3.3 (2001.1) Throughout this tragic day, until the message finally went forth that the Master had been laid in the tomb, David sent messengers about every half hour with reports to the apostles, the Greeks, and Jesus' earthly family, assembled at the home of Lazarus in Bethany. When the messengers departed with the word that Jesus had been buried, David dismissed his corps of local runners for the Passover celebration and for the coming Sabbath of rest, instructing them to report to him quietly on Sunday morning at the home of Nicodemus, where he proposed to go in hiding for a few days with Andrew and Simon

Ovaj je David Zebedejev sa svojim naročitim načinom razmišljanja je bio jedini od Isusovih vodećih učenika koji je bio sklon doslovce i činjenički prihvatiti Isusovu tvrdnju da će umrijeti i da će "uskrsnuti treći dan." David je jednom čuo ove riječi i kako je bio doslovnog razumijevanja, sada je namjeravao okupiti svoje glasnike rano u nedjelju ujutro u kući Nikodema tako da mogu biti na raspolaganju za širenje vijesti u slučaju da Isus uskrsne trećeg dana. David je nedugo zatim uvidjeo da nitko od Isusovih učenika nije očekivao da se ovaj uskoro podigne iz groba; stoga je odlučio ne govoriti o svom uvjerenju i mobilizaciji glasnika u nedjelju ujutro, osim svojim glasnicima koje je poslao u petak prijedpodne do udaljenih gradova i vjernih centara.

I tako ovi Isusovi sljedbenici, razasuti širom Jeruzalema i njegove okolice, te noći jeli Pashu i narednog dana ostali u pritaji.

4. PRIPREMA ZA RAZAPINJANJE

Nakon što je Pilat oprao ruke pred svjetinom, čime je htio izbjeći krivnju za razapinjanje nevinog čovjeka zbog strahova od buke i galame židovskih vladara, on je naredio da Učitelja predaju rimskim vojnicima i naredio njihovom kapetanu da ga smjesti razapnu. Nakon što su vojnici ugrabili Isusa, povelu su ga natrag u dvorište pretorija i nakon što su s njega skinuli ogač koji mu je Herod obukao, odjeli su ga u njegovu odjeću. Ovi su ga vojnici izrugivali i ismijavali, ali mu više nisu nanosili tjelesno kažnjavanje. Isus je sada bio nasamo s rimskim vojnicima. Njegovi prijatelji su bili u bijegu; njegovi neprijatelji su se razišli; čak ni Ivan Zebedejev više nije bio uz njega.

Bilo je malo poslije osam sati kad je Pilat predao Isusa vojnicima i malo prije devet kad su krenuli prema mjestu razpeća. U ovom razdoblju od više od pola sata Isus nije progovorio ni riječi. Izvršni poslovi velikog svemira praktično su bili u zastoju. Gabrijel i glavni vladari Nebadona su se bilo nalazili na Urantiji ili su pažljivo pratili kozmičke vijesti arhandela u nastojanju da saznaju o tome što se događalo sa Sinom Čovječjim na Urantiji.

U vrijeme kad su vojnici bili spremni za oslazak s Isusom na Golgotu, oni su počeli biti impresionirani njegovom neobičnom sabranosti i

Peter.

186:3.4 (2001.2) This peculiar-minded David Zebedee was the only one of the leading disciples of Jesus who was inclined to take a literal and plain matter-of-fact view of the Master's assertion that he would die and "rise again on the third day." David had once heard him make this prediction and, being of a literal turn of mind, now proposed to assemble his messengers early Sunday morning at the home of Nicodemus so that they would be on hand to spread the news in case Jesus rose from the dead. David soon discovered that none of Jesus' followers were looking for him to return so soon from the grave; therefore did he say little about his belief and nothing about the mobilization of all his messenger force on early Sunday morning except to the runners who had been dispatched on Friday forenoon to distant cities and believer centers.

186:3.5 (2001.3) And so these followers of Jesus, scattered throughout Jerusalem and its environs, that night partook of the Passover and the following day remained in seclusion.

4. PREPARATION FOR THE CRUCIFIXION

186:4.1 (2001.4) After Pilate had washed his hands before the multitude, thus seeking to escape the guilt of delivering up an innocent man to be crucified just because he feared to resist the clamor of the rulers of the Jews, he ordered the Master turned over to the Roman soldiers and gave the word to their captain that he was to be crucified immediately. Upon taking charge of Jesus, the soldiers led him back into the courtyard of the praetorium, and after removing the robe which Herod had put on him, they dressed him in his own garments. These soldiers mocked and derided him, but they did not inflict further physical punishment. Jesus was now alone with these Roman soldiers. His friends were in hiding; his enemies had gone their way; even John Zebedee was no longer by his side.

186:4.2 (2001.5) It was a little after eight o'clock when Pilate turned Jesus over to the soldiers and a little before nine o'clock when they started for the scene of the crucifixion. During this period of more than half an hour Jesus never spoke a word. The executive business of a great universe was practically at a standstill. Gabriel and the chief rulers of Nebadon were either assembled here on Urantia, or else they were closely attending upon the space reports of the archangels in an effort to keep advised as to what was happening to the Son of Man on Urantia.

186:4.3 (2001.6) By the time the soldiers were ready to depart with Jesus for Golgotha, they had begun to be impressed by his unusual composure and

nesvakidašnjim dostojanstvom, njegovom strpljivom tišinom.

Isus je morao čekati da krene na mjesto raspeća zato što je kapetan u posljednji čas odlučio povesti i dva razbojnika koji su bili osuđeni na smrti; kako su Isusa trebali razapeti tog jutra, rimski kapetan je mislio da je bolje razapeti i ovu dvojicu da umru s njim nego ih pustiti da čekaju na svršetak pashalnih blagdanskih svečanosti.

Tek što su lopovi bili spremni, povelu su ih u dvorište gdje su vidjeli Isusa, jedan od njih po prvi put, dok ga je drugi čuo kako govori u hramu, tako i prije nekoliko mjeseci u taboru u Peli.

extraordinary dignity, by his uncomplaining silence.

186:4.4 (2001.7) Much of the delay in starting off with Jesus for the site of the crucifixion was due to the last-minute decision of the captain to take along two thieves who had been condemned to die; since Jesus was to be crucified that morning, the Roman captain thought these two might just as well die with him as wait for the end of the Passover festivities.

186:4.5 (2002.1) As soon as the thieves could be made ready, they were led into the courtyard, where they gazed upon Jesus, one of them for the first time, but the other had often heard him speak, both in the temple and many months before at the Pella camp.

4. VEZA IZMEĐU ISUSOVE SMRTI I BLAGDANA PASHE

Ne postoji izravna veza između Isusove smrti i židovske P Ashe. Istina, Isus je položio svoj život u tijelu na ovaj dan, dana pripreme za židovsku Pashu, otprilike u vijeke žrtvovanja blagdanske janjadi u hramu. No, ta slučajnost ni na koji način ne ukazuje na povezanost smrti Sina Čovječjega s židovskim žrtvenim običajima. Isus je bio Židov, ali kao Sin Čovječji bio je kao svaki drugi zemaljski smrtnik. Događaji koje smo ispričavali i koji vode do ovog časa Učiteljevog predstojećeg raspeća, nude dovoljno dokaza da je njegova smrt u ovom trenutku bila posve prirodan događaj sproveden ljudskom rukom.

To je bio čovjek, a ne Bog, koji stoji iza planova i sprovedbe Isusove smrti na križu. Istina, Otac se nije htio uplitati u tijek ljudskih događaja na Urantiji, ali Otac na Raju ni na koji način nije uzrokovao, tražio ili zahtijevao smrt svoga Sina na zemlji. To je činjenica da se Isus prije ili kasnije da neki način morao osloboditi svog smrtnog tijela - svoje zemaljske inkarnacije - ali je ovo mogao izvršiti na bezbroj načina, bez umiranja na križu između dvojice razbojnika. Sve to je djelo čovjeka, a ne Boga.

Učitelj je u vrijeme krštenja već stekao iskustvo koje se traži od ljudskih bića za zemaljskog života i koje je bilo potrebno za završetak njegovog sedmog i završnog kozmičkog darivanja. U ovom trenutku Isusova zadaća na Zemlji je završena. Sav njegov zemaljski život poslije ovog događaja, pa čak i način njegove smrti, bio je stvar osobnog služenja za dobrobit i unaprijeđenje njegovih zemaljskih stvorenja na ovom i drugim svjetovima.

5. JESUS' DEATH IN RELATION TO THE PASSOVER

186:5.1 (2002.2) There is no direct relation between the death of Jesus and the Jewish Passover. True, the Master did lay down his life in the flesh on this day, the day of the preparation for the Jewish Passover, and at about the time of the sacrificing of the Passover lambs in the temple. But this coincidental occurrence does not in any manner indicate that the death of the Son of Man on earth has any connection with the Jewish sacrificial system. Jesus was a Jew, but as the Son of Man he was a mortal of the realms. The events already narrated and leading up to this hour of the Master's impending crucifixion are sufficient to indicate that his death at about this time was a purely natural and man-managed affair.

186:5.2 (2002.3) It was man and not God who planned and executed the death of Jesus on the cross. True, the Father refused to interfere with the march of human events on Urantia, but the Father in Paradise did not decree, demand, or require the death of his Son as it was carried out on earth. It is a fact that in some manner, sooner or later, Jesus would have had to divest himself of his mortal body, his incarnation in the flesh, but he could have executed such a task in countless ways without dying on a cross between two thieves. All of this was man's doing, not God's.

186:5.3 (2002.4) At the time of the Master's baptism he had already completed the technique of the required experience on earth and in the flesh which was necessary for the completion of his seventh and last universe bestowal. At this very time Jesus' duty on earth was done. All the life he lived thereafter, and even the manner of his death, was a purely personal ministry on his part for the welfare and uplifting of his mortal creatures on this world and on other worlds.

Evangelje radosne vijesti da smrtni čovjek može, po vjeri, postati duhom svjestan da je sin Božji, ne ovisi o Isusovoj smrti. Istina da je, doista, ovo evangelje kraljevstva u velikoj mjeri osvjetljeno Učiteljevom smrću, ali je još više osvjetljeno njegovim životom.

Sve što je Sin Čovječji rekao ili učinio na zemlji uveliko je uljepšalo doktrinu da je čovjek sin Boga i doktrinu bratstva ljudi, ali ti bitni odnosi između Boga i čovjeka počivaju u kozmičkoj činjenici Božje ljubavi prema njegovim stvorenjima i urođene milosti božanskih Sinova. Ti dirljivi i božanski lijepi odnosi između čovjeka i njegovog Stvoritelja na ovom svijetu i na svim ostalim svjetovima svemira nad svemirima su postojali od vječnosti; i oni ni na koji način ne ovise o povremenim utjelovljenjima Stvoriteljskih Sinova Boga, koji na ovaj način preuzimaju prirodu i priliku svojih stvorenih inteligencija kao dio cijene koju moraju platiti za konačno stjecanje neograničenog suvereniteta nad svojim svemirima.

Otac na nebu je jednako volio zemaljske smrtnike prije Isusovog života i smrti na Urantiji kao što to čini poslije ovog transcendentnog predodžbenja suradnje između čovjeka i Boga. Ovaj veličanstveni događaj utjelovljenja Boga Nebadon u obličju čovjeka na Urantiji nije mogao povećati attribute vječnog, beskonačnog i univerzalnog Oca, ali je obogatio i prosvjetlio sve druge administrativne osobe i stvorena bića u svemiru Nebadonu. Dok nas Otac na nebu ne voli ništa više poslije ovog darivanja Mihaela, sve ostale nebeske inteligencije to čine. A to je zato što je Isus ne samo učinio obznanu Boga čovjeku, već je također napravio novu objavu čovjeka Bogovima i nebeskim inteligencijama svemira nad svemirima.

Isus nije trebao umrijeti kao žrtvu za grijeh. On se nije spremio iskupiti prirodene grijehe ljudskog roda. Čovječanstvo nema nikakvih grijeha pred Bogom. Osjećaj krivnje je čisto stvar osobnog grijeha i svjesne i namjerne pobune protiv volje Oca i administrativne uprave njegovih sinova.

Grijeh i pobuna nemaju veze s temeljnim planom darivanja Rajskih Sinova Boga, iako nama djeluje da program spasenja u sebi nosi provizorne značajke programa darivanja.

Božje spasenje smrtnika Urantije bi bilo jednako učinkovito i neminovno da Isus nije pogubljen u okrutnim rukama neukih smrtnika. Da su zemaljski smrtnici pozitivno primili Učitelja i da je on napustio Urantiju dobrovoljnim napuštanjem svog života u tijelu, to ne bi utjecalo na činjenicu Božje ljubavi i Sinove milosti - činjenicu da je čovjek sin Boga. Smrtnici su sinovi Božji i samo

186:5.4 (2002.5) The gospel of the good news that mortal man may, by faith, become spirit-conscious that he is a son of God, is not dependent on the death of Jesus. True, indeed, all this gospel of the kingdom has been tremendously illuminated by the Master's death, but even more so by his life.

186:5.5 (2002.6) All that the Son of Man said or did on earth greatly embellished the doctrines of sonship with God and of the brotherhood of men, but these essential relationships of God and men are inherent in the universe facts of God's love for his creatures and the innate mercy of the divine Sons. These touching and divinely beautiful relations between man and his Maker, on this world and on all others throughout the universe of universes, have existed from eternity; and they are not in any sense dependent on these periodic bestowal enactments of the Creator Sons of God, who thus assume the nature and likeness of their created intelligences as a part of the price which they must pay for the final acquirement of unlimited sovereignty over their respective local universes.

186:5.6 (2002.7) The Father in heaven loved mortal man on earth just as much before the life and death of Jesus on Urantia as he did after this transcendent exhibition of the copartnership of man and God. This mighty transaction of the incarnation of the God of Nebadon as a man on Urantia could not augment the attributes of the eternal, infinite, and universal Father, but it did enrich and enlighten all other administrators and creatures of the universe of Nebadon. While the Father in heaven loves us no more because of this bestowal of Michael, all other celestial intelligences do. And this is because Jesus not only made a revelation of God to man, but he also likewise made a new revelation of man to the Gods and to the celestial intelligences of the universe of universes.

186:5.7 (2003.1) Jesus is not about to die as a sacrifice for sin. He is not going to atone for the inborn moral guilt of the human race. Mankind has no such racial guilt before God. Guilt is purely a matter of personal sin and knowing, deliberate rebellion against the will of the Father and the administration of his Sons.

186:5.8 (2003.2) Sin and rebellion have nothing to do with the fundamental bestowal plan of the Paradise Sons of God, albeit it does appear to us that the salvage plan is a provisional feature of the bestowal plan.

186:5.9 (2003.3) The salvation of God for the mortals of Urantia would have been just as effective and unerringly certain if Jesus had not been put to death by the cruel hands of ignorant mortals. If the Master had been favorably received by the mortals of earth and had departed from Urantia by the voluntary relinquishment of his life in the flesh, the fact of the love of God and the mercy of the Son

je jedno potrebno da pretvori ovu činjenicu u istinu u vašem osobnom iskustvu, a to je vjera koja se rađa od duha.

— the fact of sonship with God — would have in no wise been affected. You mortals are the sons of God, and only one thing is required to make such a truth factual in your personal experience, and that is your spirit-born faith.

POGLAVLJE 187. RASPEĆE

⇐ 186

Knjiga Urantije

188 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 187
RASPEĆE

Sekcije

Uvod

1. NA PUTU ZA GOLGOTU
2. RASPEĆE
3. ONI KOJI SU PRISUSTVOVALI
RASPEĆU
4. RASPETI ZLOČINAC
5. POSLJEDNJI SAT NA KRIŽU
6. POSLIJE RASPEĆA

PAPER 187
THE CRUCIFIXION

SECTIONS

Introduction

1. On the Way to Golgotha
2. The Crucifixion
3. Those Who Saw the Crucifixion
4. The Thief on the Cross
5. Last Hour on the Cross
6. After the Crucifixion

Uvod

NAKON što su pripremili dvojicu zločinaca, vojnici su pod upravom satnika krenuli prema mjestu raspeća. Satnik na čelu ove dvanaestorice vojnika je bio isti onaj kapetan koji je prethodne noći vodio rimske vojnike da uhite Isusa u Getsemanskom vrtu. Kod Rimljana je bio običaj dodijeliti četiri vojnika da prate svakog osuđenika na smrt na križu. Dvojicu razbojnika su dobro izbičevali prije nego što će ih raspeti, dok Isusa više nisu fizički kažnjavali; kapetan je nesumnjivo zaključio da su ga već dovoljno bičevali, čak i prije njegove osude.

Dvojica lopova koji su raspeti s Isusom bili su suradnici Barabe i trebali su ugledati smrt sa svojim vođom da ga Pilat nije pomilovao prilikom Pashe. Isusa su tako raspeli umjesto Barabe.

To što se Isus sada kani učiniti - podvrgnuti se smrti na križu - on čini dobrovoljno. Navješćujući ovo iskustvo, rekao je: "Zato me ljubi i čuva Otac moj što sam spreman dati život svoj. Ali ja ću ga opet uzeti. Nitko mi ga ne može

INTRODUCTION

187:0.1 (2004.1) AFTER the two brigands had been made ready, the soldiers, under the direction of a centurion, started for the scene of the crucifixion. The centurion in charge of these twelve soldiers was the same captain who had led forth the Roman soldiers the previous night to arrest Jesus in Gethsemane. It was the Roman custom to assign four soldiers for each person to be crucified. The two brigands were properly scourged before they were taken out to be crucified, but Jesus was given no further physical punishment; the captain undoubtedly thought he had already been sufficiently scourged, even before his condemnation.

187:0.2 (2004.2) The two thieves crucified with Jesus were associates of Barabbas and would later have been put to death with their leader if he had not been released as the Passover pardon of Pilate. Jesus was thus crucified in the place of Barabbas.

187:0.3 (2004.3) What Jesus is now about to do, submit to death on the cross, he does of his own free will. In foretelling this experience, he said: "The Father loves and sustains me because I am willing to lay down my life. But I will take it up

oduzeti - ja ga sam od sebe dajem. Imam vlast dati ga, imam vlast opet ga uzeti. Takva je zapovijed koju sam primio od Oca svoga.”

Bilo je nešto prije devet ujutro, kada su vojnici izveli Isusa iz upraviteljevog dvora na putu do Golgote. Sljedili su ih mnogi koji su potajno suosjećali s Isusom, ali najveći dio ove skupine od nekih dvjesto osoba uglavnom se sastojao od Isusovih neprijatelja i znatiželjnih besposličara koji su samo htjeli uživati u šokantnom prizoru raspeća. Samo je nekoliko židovskih vođa došlo vidjeti kako Isus umire na križu. Znajući da je Pilat predao Isusa rimskim vojnicima i da je bio osuđen na smrt, oni su najvećim brojem ostali u hramu planirajući što će učiniti s njegovim sljedbenicima.

1. NA PUTU ZA GOLGOTU

Prije nego što su napustili dvorište praetorija, vojnici su položili poprečnu gredu na Isusova ramena. Bio je običaj prinuditi osuđenika da nosi poprečnu gredu do mjesta raspeća. Osuđenici nisu nosili cijeli križ, već samo njegovu kraću gredu. Dulji i uspravni stupovi križa već su bili prevezeni na Golgotu i u trenutku dolaska vojnika i njihovih zatočenika, bili su čvrsto zabijeni u zemlju.

Kapetan je prema običaju predvodio procesiju noseći bijele tablice na kojima su ugljenom pisana imena zločinaca i priroda zločina za koje su osuđeni. Za dvojicu zločinaca satnik je već imao obavijesti s njihovim imenima, ispod kojih je napisao samo jednu riječ: “Razbojnik.” Kako je nalagao običaj, nakon što je žrtva bio pribijena na prečku i podignuta na svoje mjesto na uspravnoj gredi, namjeravali su prikucati ovu obavijest na vrh križa kako bi svi svjedoci znali za koji je zločin čovjek raspet. Tablicu koju je satnik nosio na putu prema Golgoti ispisao je sam Pilat na latinskom, grčkom i aramejskom, i na njoj je pisalo: “Isus Nazarećanin - kralj židovski.”

Određeni pripadnici židovskih vlasti koji su bili nazočni kad je Pilat napisao ove riječi glasno su prosvjedovali što se Isusa naziva “kraljem židovskim.” Ali Pilat im je svratio pažnju na činjenicu da je ova tvrdnja bila dio optužbi koje su vodile k Isusovoj osudi. Kad su Židovi uvidjeli da nisu mogli nagovoriti Pilata da se predomisli, počeli su tražiti da ako ništa drugo promijeni natpis u: “Ovaj je rekao: kralj sam židovski.” Ali Pilat je bio

again. No one takes my life away from me — I lay it down of myself. I have authority to lay it down, and I have authority to take it up. I have received such a commandment from my Father.”

187:0.4 (2004.4) It was just before nine o'clock this morning when the soldiers led Jesus from the praetorium on the way to Golgotha. They were followed by many who secretly sympathized with Jesus, but most of this group of two hundred or more were either his enemies or curious idlers who merely desired to enjoy the shock of witnessing the crucifixions. Only a few of the Jewish leaders went out to see Jesus die on the cross. Knowing that he had been turned over to the Roman soldiers by Pilate, and that he was condemned to die, they busied themselves with their meeting in the temple, whereat they discussed what should be done with his followers.

1. ON THE WAY TO GOLGOTHA

187:1.1 (2004.5) Before leaving the courtyard of the praetorium, the soldiers placed the crossbeam on Jesus' shoulders. It was the custom to compel the condemned man to carry the crossbeam to the site of the crucifixion. Such a condemned man did not carry the whole cross, only this shorter timber. The longer and upright pieces of timber for the three crosses had already been transported to Golgotha and, by the time of the arrival of the soldiers and their prisoners, had been firmly implanted in the ground.

187:1.2 (2004.6) According to custom the captain led the procession, carrying small white boards on which had been written with charcoal the names of the criminals and the nature of the crimes for which they had been condemned. For the two thieves the centurion had notices which gave their names, underneath which was written the one word, “Brigand.” It was the custom, after the victim had been nailed to the crossbeam and hoisted to his place on the upright timber, to nail this notice to the top of the cross, just above the head of the criminal, that all witnesses might know for what crime the condemned man was being crucified. The legend which the centurion carried to put on the cross of Jesus had been written by Pilate himself in Latin, Greek, and Aramaic, and it read: “Jesus of Nazareth — the King of the Jews.”

187:1.3 (2005.1) Some of the Jewish authorities who were yet present when Pilate wrote this legend made vigorous protest against calling Jesus the “king of the Jews.” But Pilate reminded them that such an accusation was part of the charge which led to his condemnation. When the Jews saw they could not prevail upon Pilate to change his mind, they pleaded that at least it be modified to read, “He said, ‘I am the king of the Jews.’” But Pilate was adamant; he would not alter the writing. To all

nepopustljiv; nije htio promijeniti natpis. Na sve daljnje molbe samo je odgovorio, "Što sam napisao, napisao sam."

Premda je bio običaj ići na Golgotu najduljim putem kako bi što veći broj ljudi mogao vidjeti osuđene kriminalce, ovom prilikom su išli najkraćim putem do kapije Damaska na putu koji je vodio iz grada na sjever i slijedeći ovaj put uskoro su stigli na Golgotu, službeno mjesto raspeća u Jeruzalemu. Iza Golgote nalazile su se vile bogatih, a na drugoj strani ceste su bile grobnice mnogih bogatih Židova.

Raspeće nije bilo židovski način kažnjavanja. I Grci i Rimljani su usvojili ovu metodu od Feničana. Čak ni Herod, unatoč svojoj okrutnosti, nije pribjegavao raspeću. Rimljani nikad nisu razapinjali rimske državljane; ovom su nečasnom načinu smrti podvrgavali samo robove i podvrgnute narode. U vrijeme opsjede Jeruzalema, samo četrdeset godina nakon Isusovog raspeća, cijela Golgota je bila prekrivena tisućama i tisućama križeva na kojima je iz dana u dan stradao cvijet židovske rase. Bila je to uistinu grozna žetva koja je izrasla iz sjemena posijanog na ovaj dan.

Kako se smrtna povorka kretala uskim ulicama Jeruzalema, mnoge milosrdne židovke koje su čule Isusov nauk o dobrom raspoloženju i suosjećajnosti i koje su znale o njegovom životu brižnog služenja, nisu se mogle zdržati od plača kad su vidjele kako ga vode na tako nečasnju smrt. Dok je prolazio, mnoge od tih žena su plakale i naricale. A kad su se neke čak usudile slijediti uz njega, Učitelj je okrenuo glavu prema njima i rekao: "Kćeri jeruzalemske, ne plačite nada mnom, nego nad sobom plačite i nad djecom svojom! Moj se rad bliži kraju - uskoro trebam početi k svome Ocu - ali Jeruzalemu tek predstoje teška vremena. Jer, evo, dolazi vrijeme kad će se reći: Blago nerotkinjama i sisama koje nisu dojile. Tada će se dovikivati gorama: 'Padnite ne nas!', a brežuljcima: 'Pokrijte nas,' kako bi vas izručili od užasa vaših muka."

Te jeruzalemske žene su doista pokazivale veliku hrabrost svojim javnim iskazanjem naklonosti prema Isusu, jer je bilo strogo protuzakonito pokazati prijateljsko raspoloženje prema osuđenima na križnom putu. Svjetina je imala pravo pljuvati, vrijeđati i ismijavati optuženog, ali mu nije smjela pokazati simpatiju. Premda je Isus bio zahvalan za ispoljenje simpatije u tom mračnom satu dok su se njegovi prijatelji skrivali, on nije htio dopustiti da ove dobrodušne žene na sebe navuku nezadovoljstvo

further supplication he only replied, "What I have written, I have written."

187:1.4 (2005.2) Ordinarily, it was the custom to journey to Golgotha by the longest road in order that a large number of persons might view the condemned criminal, but on this day they went by the most direct route to the Damascus gate, which led out of the city to the north, and following this road, they soon arrived at Golgotha, the official crucifixion site of Jerusalem. Beyond Golgotha were the villas of the wealthy, and on the other side of the road were the tombs of many well-to-do Jews.

187:1.5 (2005.3) Crucifixion was not a Jewish mode of punishment. Both the Greeks and the Romans learned this method of execution from the Phoenicians. Even Herod, with all his cruelty, did not resort to crucifixion. The Romans never crucified a Roman citizen; only slaves and subject peoples were subjected to this dishonorable mode of death. During the siege of Jerusalem, just forty years after the crucifixion of Jesus, all of Golgotha was covered by thousands upon thousands of crosses upon which, from day to day, there perished the flower of the Jewish race. A terrible harvest, indeed, of the seed-sowing of this day.

187:1.6 (2005.4) As the death procession passed along the narrow streets of Jerusalem, many of the tenderhearted Jewish women who had heard Jesus' words of good cheer and compassion, and who knew of his life of loving ministry, could not refrain from weeping when they saw him being led forth to such an ignoble death. As he passed by, many of these women bewailed and lamented. And when some of them even dared to follow along by his side, the Master turned his head toward them and said: "Daughters of Jerusalem, weep not for me, but rather weep for yourselves and for your children. My work is about done — soon I go to my Father — but the times of terrible trouble for Jerusalem are just beginning. Behold, the days are coming in which you shall say: Blessed are the barren and those whose breasts have never suckled their young. In those days will you pray the rocks of the hills to fall on you in order that you may be delivered from the terrors of your troubles."

187:1.7 (2005.5) These women of Jerusalem were indeed courageous to manifest sympathy for Jesus, for it was strictly against the law to show friendly feelings for one who was being led forth to crucifixion. It was permitted the rabble to jeer, mock, and ridicule the condemned, but it was not allowed that any sympathy should be expressed. Though Jesus appreciated the manifestation of sympathy in this dark hour when his friends were in hiding, he did not want these kindhearted women to incur the displeasure of the authorities

vlasti ovim javnim ukazanjem samilosti. Čak i u ovom trenutku Isus nije mislio o sebi, već samo o groznim i tragičnim danima koji su stajali pred Jeruzalemom i cijelom židovskom nacijom.

Dok se Učitelj s mukom vukao na križnom putu, bio je jako iscrpljen; nalazio se na rubu snage. Nije ni jeo ni pio od Posljednje večere u kući Ilije Marka; niti mu je bio dopušten i trenutak počinka. Osim toga, prošao je kroz saslušanje za saslušanjem prije osude, da ne spominjemo ponižavajuća bičevanja s fizičkom patnjom i gubitkom krvi. Povrh svega toga osjećao je užasnu mentalnu tjeskobu, snažnu duhovnu napetost i grozan osjećaj ljudske usamljenosti.

Ubrzo nakon prolaska kroz vrata na putu iz grada, dok je posrtao pod teretom poprečne grede, Isus je na trenutak ostao bez snage i pao pod težinom svog teškog tereta. Vojnici su počeli vikati i udarati ga nogama, ali on nije mogao ustati. Kad je kapetan to vidio, znajući kroz što je sve Isus prošao, naredio je vojnicima da prestanu. Zatim je naredio jednom prolazniku, nekom Šimunu Cirencu, da podigne poprečnu gredu s Isusovih ramena i da je nosi ostatak puta do Golgote.

Ovaj čovjek Šimun je došao iz daleke Cirene u sjevernoj Africi, da prisustvuje Pashi. Kad mu je rimski zapovjednik naredio da nosi Isusovu poprečnu gredu, stajao je pred gradskim zidinama s drugim Cirencima na putu u grad kako bi sudjelovao u religioznim obredima. Šimun je ostao uz Učitelja do sata njegove smrti na križu, u razgovoru s mnogim njegovim prijateljima i neprijateljima. Nakon uskrsnuća i neposredno prije odlaska iz Jeruzalema, Šimun je postao hrabar vjernik u evanđelje kraljevstva koji je po povratku kući uveo cijelu svoju obitelj u nebesko kraljevstvo. Njegova dva sina, Aleksandar i Rufus, postali su vrlo učinkoviti učitelji novog evanđelja u Africi. Ali Šimun nije znao da je Isus, čiji je teret ovom prilikom nosio, bio isti onaj židovski mentor koji se nekoć sprijateljio s njegovim povrijeđenim sinom.

Bilo je to nedugo nakon devet sati kad je smrtna povorka stigla na Golgotu i rimski vojnici su počeli zakucavati dvojicu razbojnika i Sina Čovječjeg na njihove križeve.

2. RASPEĆE

Vojnici su prvo privezali Učiteljeve ruke za poprečnu gredu, a onda su mu pribili dlanove za drvo. Kad su podigli poprečnu gredu i pričvrstili je

by daring to show compassion in his behalf. Even at such a time as this Jesus thought little about himself, only of the terrible days of tragedy ahead for Jerusalem and the whole Jewish nation.

187:1.8 (2006.1) As the Master trudged along on the way to the crucifixion, he was very weary; he was nearly exhausted. He had had neither food nor water since the Last Supper at the home of Elijah Mark; neither had he been permitted to enjoy one moment of sleep. In addition, there had been one hearing right after another up to the hour of his condemnation, not to mention the abusive scourgings with their accompanying physical suffering and loss of blood. Superimposed upon all this was his extreme mental anguish, his acute spiritual tension, and a terrible feeling of human loneliness.

187:1.9 (2006.2) Shortly after passing through the gate on the way out of the city, as Jesus staggered on bearing the crossbeam, his physical strength momentarily gave way, and he fell beneath the weight of his heavy burden. The soldiers shouted at him and kicked him, but he could not arise. When the captain saw this, knowing what Jesus had already endured, he commanded the soldiers to desist. Then he ordered a passerby, one Simon from Cyrene, to take the crossbeam from Jesus' shoulders and compelled him to carry it the rest of the way to Golgotha.

187:1.10 (2006.3) This man Simon had come all the way from Cyrene, in northern Africa, to attend the Passover. He was stopping with other Cyrenians just outside the city walls and was on his way to the temple services in the city when the Roman captain commanded him to carry Jesus' crossbeam. Simon lingered all through the hours of the Master's death on the cross, talking with many of his friends and with his enemies. After the resurrection and before leaving Jerusalem, he became a valiant believer in the gospel of the kingdom, and when he returned home, he led his family into the heavenly kingdom. His two sons, Alexander and Rufus, became very effective teachers of the new gospel in Africa. But Simon never knew that Jesus, whose burden he bore, and the Jewish tutor who once befriended his injured son, were the same person.

187:1.11 (2006.4) It was shortly after nine o'clock when this procession of death arrived at Golgotha, and the Roman soldiers set themselves about the task of nailing the two brigands and the Son of Man to their respective crosses.

2. THE CRUCIFIXION

187:2.1 (2006.5) The soldiers first bound the Master's arms with cords to the crossbeam, and then they nailed his hands to the wood. When they had

za uspravni stup, privezali su i prikovali Isusove noge jednim dugačkim čavlom koji je prošao kroz oba stopala. Uspravni stup je imao veliki klin usađen na odgovarajućoj visini kao potporu tjelesnoj težini. Križ nije bio visok, tako da su Učiteljeva stopala bila manje od metra iznad zemlje. Stoga je bio u mogućnosti čuti svaku riječ podsmijeha i jasno vidjeti izraz na licima onih koji su mu se tako nepromišljeno rugali. A svi su okupljeni isto tako mogli čuti svaku Isusovu riječ izrečenu tijekom ovih sati polagane muke i spore smrti.

Vladao je običaj da se ukloni sva odjeća s onih kojima je predstojala smrt na križu, ali budući su se Židovi uveliko protivili javnom prikazivanju golotinje, Rimljani su imali običaj stavili komad tkanine oko bokova svih žrtava raspeća u Jeruzalemu. Tako su s Isusa skinuli njegovu odjeću i on je bio na taj način odjeven prije nego što je stavljen na križ.

Raspeću se pribjegavalo samo kao okrutnoj i sporoj smrtnoj kazni, jer je žrtva ponekad bila u životu nekoliko dana. U Jeruzalemu je vladalo veliko protivljenje raspeću, a postojalo je i društvo židovskih žena koje su obilazile osuđenike i davale im vino s drogama kako bi umanjile njihovu patnju. Ali kad je Isus okusio to narkotizirano vino, premda je bio vrlo žedan, odbio ga je piti. Učitelj je bio donio odluku da će zadržati svoju ljudsku svijest do samog kraja. On je želio susresti smrt, čak i u ovom okrutnom i nečovječnom obliku, i izvojevati pobjedu nad njom svojim dobrovoljnim predavanjem punom iskustvu ljudskog življenja.

Prije nego što je Isus stavljen na križ, raspeli su dvojicu razbojnika na njihove križeve, a oni su cijelo vrijeme psovali i pljuvali na svoje pogubitelje. Kad su ga pribili na prečku, Isus je samo rekao, "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine!" On se ne bi mogao tako milostivo i brižno zauzeti za svoje pogubitelje da cijela njegova nesebična služba nije počivala na upravo takvim mislima ljubavi i odanosti. Ideje, motivi i čežnje cijelog čovjekovog života postaju obznanjene u kriznim situacijama.

Nakon što su Učitelja podigli na križ, kapetan je prikovao tablicu iznad njegove glave na kojoj je na tri jezika pisalo: "Isus Nazarećanin - kralj židovski." Židovi su se razbjesnili zbog te tobožnje uvrede. No, Pilata je iritalo njihovo neuljudno ponašanje; osjećao se ucjenjenim i poniženim, te je na taj način nastojao dobiti sitnu osvetu. Mogao je napisati "Isus, buntovnik." Ali on je dobro znao koliko su ovi jeruzalemski Židovi mrzili sam spomen Nazareta, i ovim ih je nastojao poniziti.

hoisted this crossbeam up on the post, and after they had nailed it securely to the upright timber of the cross, they bound and nailed his feet to the wood, using one long nail to penetrate both feet. The upright timber had a large peg, inserted at the proper height, which served as a sort of saddle for supporting the body weight. The cross was not high, the Master's feet being only about three feet from the ground. He was therefore able to hear all that was said of him in derision and could plainly see the expression on the faces of all those who so thoughtlessly mocked him. And also could those present easily hear all that Jesus said during these hours of lingering torture and slow death.

187:2.2 (2007.1) It was the custom to remove all clothes from those who were to be crucified, but since the Jews greatly objected to the public exposure of the naked human form, the Romans always provided a suitable loin cloth for all persons crucified at Jerusalem. Accordingly, after Jesus' clothes had been removed, he was thus garbed before he was put upon the cross.

187:2.3 (2007.2) Crucifixion was resorted to in order to provide a cruel and lingering punishment, the victim sometimes not dying for several days. There was considerable sentiment against crucifixion in Jerusalem, and there existed a society of Jewish women who always sent a representative to crucifixions for the purpose of offering drugged wine to the victim in order to lessen his suffering. But when Jesus tasted this narcotized wine, as thirsty as he was, he refused to drink it. The Master chose to retain his human consciousness until the very end. He desired to meet death, even in this cruel and inhuman form, and conquer it by voluntary submission to the full human experience.

187:2.4 (2007.3) Before Jesus was put on his cross, the two brigands had already been placed on their crosses, all the while cursing and spitting upon their executioners. Jesus' only words, as they nailed him to the crossbeam, were, "Father, forgive them, for they know not what they do." He could not have so mercifully and lovingly interceded for his executioners if such thoughts of affectionate devotion had not been the mainspring of all his life of unselfish service. The ideas, motives, and longings of a lifetime are openly revealed in a crisis.

187:2.5 (2007.4) After the Master was hoisted on the cross, the captain nailed the title up above his head, and it read in three languages, "Jesus of Nazareth — the King of the Jews." The Jews were infuriated by this believed insult. But Pilate was chafed by their disrespectful manner; he felt he had been intimidated and humiliated, and he took this method of obtaining petty revenge. He could have written "Jesus, a rebel." But he well knew how these Jerusalem Jews detested the

Znao je da će dirnuti njihovu osjetljivu žicu ako nazove ovog osuđenog Galilejca "kraljem židovskim."

Mnogi od židovskih vođa, kad su saznali kako ih je Pilat nastojao ismijati ovim natpisom na križu, pojurili su prema Golgoti, ali nisu se usudili skinuti tablicu jer su rimski vojnici bili na straži. Kako nisu mogli ukloniti natpis, ovi su se lideri pomiješali s gomilom da na svaki način potaknu ruganje i ismijavanje, kako ljudi ne bi ozbiljno uzeli taj natpis.

Apostol Ivan, s Isusovom majkom Marijom, Rutom i Judom, stigao je na scenu upravo kad su vojnici podigli Isusa na križ, u času kad je kapetan prikovao natpis iznad Učiteljeve glave. Ivan je bio jedini od jedanaestorice apostola koji je svjedočio raspeće, a čak ni on nije ostao uz Isusa cijelo vrijeme, već je nakon što je doveo Isusovu majku, požurio natrag u Jeruzalem po svoju majku i njezine prijateljice.

Kad je Isus vidio svoju majku u pratnji Ivana i svoga brata i sestre, on se nasmiješio, ali nije ništa rekao. U međuvremenu su četiri vojnika koja su prema običaju pratila Isusa na raspeće, među sobom razdijelila njegovu odjeću. Jedan je uzeo sandale, drugi turban, treći pojas, a četvrti ogrtač. Ostala je njegova tunika bez šavova koja je dosežala do koljena i nju su htjeli rasparčati na četiri dijela, ali kad su vojnici vidjeli ovaj neobični odjevni predmet, odlučili su za nju baciti ždrijeb. Isus ih je promatrao s križa dok su među sobom dijelili njegovu odjeću, dok mu se cijelo vrijeme rugala lakomislena svjetina.

Dobro je što su rimski vojnici uzeli Učiteljevu odjeću. Inače, da je pripala Isusovim sljedbenicima, ona bi postala predmetom praznovjernog relikvijskog obožavanja. Učitelj nije želio da njegovim sljedbenicima ostanu bilo kakvi materijalni predmeti povezani s njegovim zemaljskim životom. Želio je čovječanstvu ostaviti jedino sjećanje na svoj ljudski život posvećen visokom duhovnom idealu izvršenja Očeve volje.

3. ONI KOJI SU PRISUSTVOVALI RASPEĆU

U petak ujutro oko devet i pol, vojnici su raspeli Isusa na križ. Nešto prije jedanaest, oko njega se okupilo preko tisuću osoba koje su došle svjedočiti ovaj spektakl raspeća Sina Čovječjega. Tijekom tih užasnih sati, nevidljiva kozmička mnoštva su nijemo promatrala ovaj nesvakidašnji prizor svoga Stvoritelja koji je umirao kao ljudsko biće - i to na najružniji mogući način - kao osuđeni zločinac.

very name of Nazareth, and he was determined thus to humiliate them. He knew that they would also be cut to the very quick by seeing this executed Galilean called "The King of the Jews."

187:2.6 (2007.5) Many of the Jewish leaders, when they learned how Pilate had sought to deride them by placing this inscription on the cross of Jesus, hastened out to Golgotha, but they dared not attempt to remove it since the Roman soldiers were standing on guard. Not being able to remove the title, these leaders mingled with the crowd and did their utmost to incite derision and ridicule, lest any give serious regard to the inscription.

187:2.7 (2007.6) The Apostle John, with Mary the mother of Jesus, Ruth, and Jude, arrived on the scene just after Jesus had been hoisted to his position on the cross, and just as the captain was nailing the title above the Master's head. John was the only one of the eleven apostles to witness the crucifixion, and even he was not present all of the time since he ran into Jerusalem to bring back his mother and her friends soon after he had brought Jesus' mother to the scene.

187:2.8 (2007.7) As Jesus saw his mother, with John and his brother and sister, he smiled but said nothing. Meanwhile the four soldiers assigned to the Master's crucifixion, as was the custom, had divided his clothes among them, one taking the sandals, one the turban, one the girdle, and the fourth the cloak. This left the tunic, or seamless vestment reaching down to near the knees, to be cut up into four pieces, but when the soldiers saw what an unusual garment it was, they decided to cast lots for it. Jesus looked down on them while they divided his garments, and the thoughtless crowd jeered at him.

187:2.9 (2008.1) It was well that the Roman soldiers took possession of the Master's clothing. Otherwise, if his followers had gained possession of these garments, they would have been tempted to resort to superstitious relic worship. The Master desired that his followers should have nothing material to associate with his life on earth. He wanted to leave mankind only the memory of a human life dedicated to the high spiritual ideal of being consecrated to doing the Father's will.

3. THOSE WHO SAW THE CRUCIFIXION

187:3.1 (2008.2) At about half past nine o'clock this Friday morning, Jesus was hung upon the cross. Before eleven o'clock, upward of one thousand persons had assembled to witness this spectacle of the crucifixion of the Son of Man. Throughout these dreadful hours the unseen hosts of a universe stood in silence while they gazed upon this extraordinary phenomenon of the Creator as he was dying the death of the creature, even the

Pored križa su u različitim trenucima bili Marija, Ruta, Juda, Ivan, Šaloma (Ivanova majka) i skupina odanih vjernica među kojima su bile Marija Kleofina i sestra Isusove majke, Marija Magdalena i Rebeka iz Sefore. Ovi i drugi Isusovi prijatelji mirno su promatrali njegovo veliko strpljenje i hrabrost i užasnu fizičku patnju koju je podnosio.

Mnogi prolaznici su ga grdili mašući glavom i govoreći: "Ti, koji hram razvaljuješ i u tri ga dana opet sagrađuješ, spasi sam sebe. Ako si uistinu Sin Čovječji, zašto ne siđeš s križa?" Na sličan način neki od židovskih vladara su se rugali Isusu govoreći, "Druge je spasio, a sebe ne može spasiti." Drugi su govorili, "Ako si uistinu kralj Izraelov, siđi s križa, da vidimo i da vjerujemo." I dalje su mu se nastavili ismijavati govoreći: "On se uzdao u Boga da ga oslobodi. Još je tvrdio da je Sin Božji - pogledaj ga sada - raspetog između dvojice razbojnika." Vrijeđali su ga i razbojnici koji su bili s njim razapeti.

Budući da Isus nije odgovarao na njihove uvrede i kako se bližilo podne tog posebnog dana priprave za blagdan, oko pola dvanaest razišao se najveći dio svjetine koja ga je ismijavala i vrijeđala; ostalo je manje od pedeset osoba. Vojnici su se spremali početi s ručkom uz koji su pili jeftino kiselo vino u čekanju na polaganu smrt osuđenika. Dok su pili vino, podrugljivo su nudili zdravicu Isusu, govoreći: "Usreću i uzdravlje židovskom kralju." I bili su zapanjeni Učiteljevim mirnim promatranjem njihove podruge i ismijavanja.

Kad je Isus vidio da jedu i piju, on je pogledao dolje na njih i rekao, "Žedan sam." Kad je kapetan straže čuo kako Isus kaže, "Žedan sam," uzeo je malo vina iz boce, natopio njome spužvu, nataknuo spužvu na koplje i primaknuo je Isusovim ustima da navlaži njegove osušene usne.

Kako je Isus nakanio da živi bez pribjegavanja svojim nadnaravnim moćima, on je isto tako odabrao da umre kao svaki drugi smrtnik na križu. Živio je kao čovjek i namjeravao je umrijeti kao čovjek - izvršavajući Očevu volju.

4. RASPETI ZLOČINAC

Jedan od razbojnika vrijeđao je Isusa govoreći, "Ako si ti Sin Čovječji, zašto ne spasiš sebe i nas?" Ali kad je ovaj tako ukorio Isusa, drugi, koji je mnogo puta čuo Isusove propovijedi,

most ignoble death of a condemned criminal.

187:3.2 (2008.3) Standing near the cross at one time or another during the crucifixion were Mary, Ruth, Jude, John, Salome (John's mother), and a group of earnest women believers including Mary the wife of Clopas and sister of Jesus' mother, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sepphoris. These and other friends of Jesus held their peace while they witnessed his great patience and fortitude and gazed upon his intense sufferings.

187:3.3 (2008.4) Many who passed by wagged their heads and, railing at him, said: "You who would destroy the temple and build it again in three days, save yourself. If you are the Son of God, why do you not come down from your cross?" In like manner some of the rulers of the Jews mocked him, saying, "He saved others, but himself he cannot save." Others said, "If you are the king of the Jews, come down from the cross, and we will believe in you." And later on they mocked him the more, saying: "He trusted in God to deliver him. He even claimed to be the Son of God — look at him now — crucified between two thieves." Even the two thieves also railed at him and cast reproach upon him.

187:3.4 (2008.5) Inasmuch as Jesus would make no reply to their taunts, and since it was nearing noontime of this special preparation day, by half past eleven o'clock most of the jesting and jeering crowd had gone its way; less than fifty persons remained on the scene. The soldiers now prepared to eat lunch and drink their cheap, sour wine as they settled down for the long deathwatch. As they partook of their wine, they derisively offered a toast to Jesus, saying, "Hail and good fortune! to the king of the Jews." And they were astonished at the Master's tolerant regard of their ridicule and mocking.

187:3.5 (2008.6) When Jesus saw them eat and drink, he looked down upon them and said, "I thirst." When the captain of the guard heard Jesus say, "I thirst," he took some of the wine from his bottle and, putting the saturated sponge stopper upon the end of a javelin, raised it to Jesus so that he could moisten his parched lips.

187:3.6 (2008.7) Jesus had purposed to live without resort to his supernatural power, and he likewise elected to die as an ordinary mortal upon the cross. He had lived as a man, and he would die as a man — doing the Father's will.

4. THE THIEF ON THE CROSS

187:4.1 (2008.8) One of the brigands railed at Jesus, saying, "If you are the Son of God, why do you not save yourself and us?" But when he had reproached Jesus, the other thief, who had many

rekao je: "Zar se ni Boga ne bojiš? Zar ne vidiš da smo mi ovdje po pravdi, jer primamo zasluženu plaću za svoja djela, ali ovaj nije nikakva zla učinio? Bolje da tražimo oprost za grijeha i spasenje svojim dušama." Kad je Isus čuo ove riječi, okrenuo se prema razbojniku i nasmiješio se s odobravanjem. Kad je zločinac vidio kako se Isus okrenuo prema njemu, smogao je hrabrosti da potpali pritajeni plamen svoje vjere i kaže, "Gospodine, sjeti me se kad dođeš u kraljevstvo svoje." A onda je Isus rekao, "Zaista, zaista, danas ti kažem, jednom ćeš biti sa mnom u Raju."

Učitelj je imao vremena usred smrtnih muka slušati ispovijed vjere ovog vjernika razbojnika. Kad je ovaj lopov potražio spasenje, on ga je našao. On je već više puta bio ponukan vjerovati u Isusa, ali se tek u ovim posljednjim satima svijesti cijelim srcem predao Učiteljevom nauku. Kad je vidio način na koji se Isus suočio sa svojom smrću na križu, ovaj zločinac više nije mogao odoljeti uvjerenju da je taj Sin Čovječji doista bio Sin Božji.

Tijekom ove epizode Isusovog prijema lopova u nebesko kraljevstvo, apostol Ivan nije bio pored križa, jer je otišao u grad da dovede svoju majku i njezine prijateljice na mjesto raspeća. Luka je kasnije čuo priču o ovim događajima od rimskog zapovjednika straže koji je postao vjernikom.

Apostol Ivan je govorio o raspeću onako kako se sjećao ovog događaja poslije otprilike dvije trećine stoljeća. Drugi zapisi temelje se na svjedočanstvu rimskog satnika koji je bio na dužnosti i koji je - nakon što je vidio i čuo ove događaje - vjerovao u Isusa i ušao u punu bratsku zajednicu nebeskog kraljevstva na zemlji.

Ovog su mladića - razbojnika koji se pokajao - na život nasilja i zločina naveli oni koji su veličali nasilje i zlodjela kao učinkovit domoljubni prosvjed protiv političke represije i društvene nepravde. I ova je filozofija, zajedno s pustolovnim duhom, navela mnoge inače dobronamjerne mladiće na smjele razbojničke ekspedicije. Ovaj je mladić smatrao Barabu herojem. Sada je shvatio da je pogriješio. Ovdje je na križu pored sebe vidio uistinu velikog čovjeka, pravog heroja. Bio je to upravo onaj heroj koji je pobudio njegov zanos, nadahnuo ga njegovim najvišim idejama moralnog samopoštovanja i potaknuo sve njegove ideale hrabrosti, muževnosti i odvažnosti. Dok je gledao Isusa, u njegovom se srcu probudio neodoljivi osjećaj ljubavi, odanosti i istinske veličine.

A da je bilo koja druga osoba među ovom

times heard the Master teach, said: "Do you have no fear even of God? Do you not see that we are suffering justly for our deeds, but that this man suffers unjustly? Better that we should seek forgiveness for our sins and salvation for our souls." When Jesus heard the thief say this, he turned his face toward him and smiled approvingly. When the malefactor saw the face of Jesus turned toward him, he mustered up his courage, fanned the flickering flame of his faith, and said, "Lord, remember me when you come into your kingdom." And then Jesus said, "Verily, verily, I say to you today, you shall sometime be with me in Paradise."

187:4.2 (2009.1) The Master had time amidst the pangs of mortal death to listen to the faith confession of the believing brigand. When this thief reached out for salvation, he found deliverance. Many times before this he had been constrained to believe in Jesus, but only in these last hours of consciousness did he turn with a whole heart toward the Master's teaching. When he saw the manner in which Jesus faced death upon the cross, this thief could no longer resist the conviction that this Son of Man was indeed the Son of God.

187:4.3 (2009.2) During this episode of the conversion and reception of the thief into the kingdom by Jesus, the Apostle John was absent, having gone into the city to bring his mother and her friends to the scene of the crucifixion. Luke subsequently heard this story from the converted Roman captain of the guard.

187:4.4 (2009.3) The Apostle John told about the crucifixion as he remembered the event two thirds of a century after its occurrence. The other records were based upon the recital of the Roman centurion on duty who, because of what he saw and heard, subsequently believed in Jesus and entered into the full fellowship of the kingdom of heaven on earth.

187:4.5 (2009.4) This young man, the penitent brigand, had been led into a life of violence and wrongdoing by those who extolled such a career of robbery as an effective patriotic protest against political oppression and social injustice. And this sort of teaching, plus the urge for adventure, led many otherwise well-meaning youths to enlist in these daring expeditions of robbery. This young man had looked upon Barabbas as a hero. Now he saw that he had been mistaken. Here on the cross beside him he saw a really great man, a true hero. Here was a hero who fired his zeal and inspired his highest ideas of moral self-respect and quickened all his ideals of courage, manhood, and bravery. In beholding Jesus, there sprang up in his heart an overwhelming sense of love, loyalty, and genuine greatness.

187:4.6 (2009.5) And if any other person among the

podrugljivom svjetinom doživjela rođenje vjere u svojoj duši i da se obratila Isusu za milost, bila bi primljena s istom brižnom ljubavlju koja je ukazana ovom vjerniku koji je bio razbojnik.

Upravo kad je lopov koji se pokajao čuo Učiteljevo obećanje o susretu u Raju, Ivan se vratio iz grada u pratnji svoje majke i nekih desetak vjernica. Ivan je stao pored Isusove majke Marije da joj da potporu. Njezin sin Juda je stajao s druge strane. Gledajući na njih s visine, negdje oko podneva, Isus je rekao svojoj majci: "Ženo, evo ti sina!" Onda je rekao Ivanu, "Sine, evo ti majke!" A zatim se obratio oboma, rekavši, "Želim da odete oдавде." I tako su Ivan i Juda povelj Mariju s Golgote. Ivan je Isusovu majku poveo u svoje boravište u Jeruzalemu, a zatim je požurio natrag na mjesto raspeća. Marija se nakon Pashe vratila u Betsaidu, gdje je živjela u Ivanovoj kući do kraja svog prirodnog života. Nije poživjela ni godinu dana nakon Isusove smrti.

Kad je Marija otišla, druge žene su se povukle malo dalje i ostale su pored Isusa ne samo do njegove smrti na kižu, već i do časa kad je Učiteljevo tijelo skinuto za ukop.

5. POSLJEDNJI SAT NA KRIŽU

Premda se to obično događa kasnije u godini, nedugo poslije podneva nebo se zamračilo od sitnog pijeska u zraku. Stanovnici Jeruzalema su znali da je to značilo dolazak jedne od onih toplih oluja iz Arapske pustinje. Prije jedan popodne nebo se tako zamračilo da je sunca potpuno nestalo, a ostatak mnoštva je požurio natrag u grad. Kada je Učitelj izdahnuo nedugo nakon podneva, uz njega je bilo manje od trideset ljudi, od kojih su njih trinaest bili rimski vojnici i skupina od petnaestak vjernika. Među ovim vjernicima su najvećim dijelom bile žene, izuzev Isusovog brata Jude i Ivana Zebedejevog, koji su se na Golgotu vratili neposredno prije Učiteljeve smrti.

Nedugo poslije jedan sat u sve većoj tami pješčane oluje, Isus je počeo gubiti ljudsku svijest. On je već izgovorio svoje posljednje riječi milosti, oprosta i upozorenja. Njegova posljednju želja - o brizi za njegovu majku Mariju - već je bila saopćena. Tijekom ovog posljednjeg sata prije smrti, Isusov ljudski um je pribjegao recitiranju mnogih odlomaka iz židovskih spisa, a osobito Psalma. Posljednja svjesna misao Isusovog ljudskog uma odnosila se na ponavljanje onog

jeering crowd had experienced the birth of faith within his soul and had appealed to the mercy of Jesus, he would have been received with the same loving consideration that was displayed toward the believing brigand.

187:4.7 (2009.6) Just after the repentant thief heard the Master's promise that they should sometime meet in Paradise, John returned from the city, bringing with him his mother and a company of almost a dozen women believers. John took up his position near Mary the mother of Jesus, supporting her. Her son Jude stood on the other side. As Jesus looked down upon this scene, it was noontide, and he said to his mother, "Woman, behold your son!" And speaking to John, he said, "My son, behold your mother!" And then he addressed them both, saying, "I desire that you depart from this place." And so John and Jude led Mary away from Golgotha. John took the mother of Jesus to the place where he tarried in Jerusalem and then hastened back to the scene of the crucifixion. After the Passover Mary returned to Bethsaida, where she lived at John's home for the rest of her natural life. Mary did not live quite one year after the death of Jesus.

187:4.8 (2010.1) After Mary left, the other women withdrew for a short distance and remained in attendance upon Jesus until he expired on the cross, and they were yet standing by when the body of the Master was taken down for burial.

5. LAST HOUR ON THE CROSS

187:5.1 (2010.2) Although it was early in the season for such a phenomenon, shortly after twelve o'clock the sky darkened by reason of the fine sand in the air. The people of Jerusalem knew that this meant the coming of one of those hot-wind sandstorms from the Arabian desert. Before one o'clock the sky was so dark the sun was hid, and the remainder of the crowd hastened back to the city. When the Master gave up his life shortly after this hour, less than thirty people were present, only the thirteen Roman soldiers and a group of about fifteen believers. These believers were all women except two, Jude, Jesus' brother, and John Zebedee, who returned to the scene just before the Master expired.

187:5.2 (2010.3) Shortly after one o'clock, amidst the increasing darkness of the fierce sandstorm, Jesus began to fail in human consciousness. His last words of mercy, forgiveness, and admonition had been spoken. His last wish — concerning the care of his mother — had been expressed. During this hour of approaching death the human mind of Jesus resorted to the repetition of many passages in the Hebrew scriptures, particularly the Psalms. The last conscious thought of the human Jesus was concerned with the repetition in his mind of a

dijela iz Knjige psalma koji je danas poznat kao dvadeseti, dvadeset prvi i dvadeset drugi psalm. Dok je mogao micati usnama, bio je suviše slab da izgovori riječi ovih odlomaka koje je poznavao napamet. Samo nekoliko puta su oni koji su stajali najbliže do njega mogli čuti poneku riječ, kao što je: “Znam evo, Gospodin će spasenje dati svom pomazaniku,” “Tvoja ruka nek pronađe sve dušmane moje,” i “Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” Isus nije ni jednog trenutka sumnjao u činjenicu da je živio u skladu s Očevom voljom; on nikada nije sumnjao da je sada polagao svoj zemaljski život u skladu s voljom svoga Oca. On nije osjećao da ga je Otac ostavio; samo je u svojoj sve slabijoj svijesti recitirao mnoge odlomke iz Svetog pisma, a među njima i ovaj dvadeset drugi psalam koji počinje riječima, “Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?” A dogodilo se da je to bio jedan od tri odlomka koje je izgovorio dovoljno jasno da su ga okupljeni mogli čuti.

Oko pola dva Isus je izrekao svoju posljednju molbu upućenu svojim bližnjima kad je po drugi put rekao: “Žedan sam,” i isti kapetan straže mu je opet navlažio usne istom spužvicom namočenom u kiselo vino koje je u to doba bilo poznato kao ocat.

Pješčana oluja se pojačavala i nebo se sve više zamračivalo. Pored Isusa su još uvijek stajali vojnici i mala skupina vjernika. Vojnici su čučali pored križa, šćućureni jedni pored drugih da se zaštite od razorne navale pijeska. Ivanova majka i ostale vjernice promatrale su izdaleka, iz zaklona jedne izbočene stijene. Kad je Učitelj na kraju izdahnuo, pored križa su stajali Ivan Zebedejev, njegov brat Juda i sestra Ruta, Marija Magdalena i Rebeka, nekoć iz Sefore.

Bilo je to nešto prije tri, kada je Isus jakim glasom povikao, “Svršeno je! Oče, u ruke tvoje predajem duh svoj.” A kad je to izgovorio, pognuo je glavu i izdahnuo. Kad je rimski stotnik vidio kako je Isus umro, udario se po prsima i rekao, “Zaista, ovaj je čovjek bio pravednik; doista je bio Sin Božji.” I od tada je počeo vjerovati u Isusa.

Isus je izdahnuo na kraljevski način - onako kako je i živio. Otvoreno je pokazao svoje kraljevsko dostojanstvo i ostao gospodar situacije tijekom ovog tragičnog dana. Spremno se suočio sa svojom sramotnom smrću, nakon što je prvo osigurao sigurnost svojih odabranih apostola. Mudro je suzbio Petrove nasilne tendencije i tražio da Ivan ostane uz njega do kraja njegove smrtne egzistencije. Otkrio je svoju pravu prirodu ubojitom

portion of the Book of Psalms now known as the twentieth, twenty-first, and twenty-second Psalms. While his lips would often move, he was too weak to utter the words as these passages, which he so well knew by heart, would pass through his mind. Only a few times did those standing by catch some utterance, such as, “I know the Lord will save his anointed,” “Your hand shall find out all my enemies,” and “My God, my God, why have you forsaken me?” Jesus did not for one moment entertain the slightest doubt that he had lived in accordance with the Father’s will; and he never doubted that he was now laying down his life in the flesh in accordance with his Father’s will. He did not feel that the Father had forsaken him; he was merely reciting in his vanishing consciousness many Scriptures, among them this twenty-second Psalm, which begins with “My God, my God, why have you forsaken me?” And this happened to be one of the three passages which were spoken with sufficient clearness to be heard by those standing by.

187:5.3 (2010.4) The last request which the mortal Jesus made of his fellows was about half past one o’clock when, a second time, he said, “I thirst,” and the same captain of the guard again moistened his lips with the same sponge wet in the sour wine, in those days commonly called vinegar.

187:5.4 (2010.5) The sandstorm grew in intensity and the heavens increasingly darkened. Still the soldiers and the small group of believers stood by. The soldiers crouched near the cross, huddled together to protect themselves from the cutting sand. The mother of John and others watched from a distance where they were somewhat sheltered by an overhanging rock. When the Master finally breathed his last, there were present at the foot of his cross John Zebedee, his brother Jude, his sister Ruth, Mary Magdalene, and Rebecca, onetime of Sephoris.

187:5.5 (2011.1) It was just before three o’clock when Jesus, with a loud voice, cried out, “It is finished! Father, into your hands I commend my spirit.” And when he had thus spoken, he bowed his head and gave up the life struggle. When the Roman centurion saw how Jesus died, he smote his breast and said: “This was indeed a righteous man; truly he must have been a Son of God.” And from that hour he began to believe in Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus died royally — as he had lived. He freely admitted his kingship and remained master of the situation throughout the tragic day. He went willingly to his ignominious death, after he had provided for the safety of his chosen apostles. He wisely restrained Peter’s trouble-making violence and provided that John might be near him right up to the end of his mortal existence. He revealed his true nature to the murderous

Velikom vijeću i podsjetio je Pilata na ono što je bilo izvor njegove suverene moći koju je imao kao Sin Čovječji. Na Golgotu je krenuo noseći svoju poprečnu gredu i završio je svoje darivanje ljubavi prepuštajući svoj duh smrtničkog postignuća u ruke Rajskog Oca. Nakon takvog života - i takve smrti - Učitelj je doista mogao reći, "Svršeno je."

Budući da je to bio dan pripreve za Pashu i subotu, Židovi nisu htjeli ostaviti raspeta tijela na Golgoti. Zato su otišli Pilatu tražeći da se slome noge trojici razapetih, da ih se otpremi i skine s križeva i baci u kazneničke grobnice prije zalaska sunca. Kad je Pilat čuo ovu molbu, poslao je trojicu vojnika da slome noge i da skinu Isusa i dvojicu razbojnika s njihovih križeva.

Kad su ti vojnici stigli na Golgotu, učinili su kako im je bilo rečeno s dvojicom razbojnika, ali su na svoje iznenađenje zatekli Isusa mrtvog. Međutim, kako bi bili sigurni u njegovu smrt, jedan od vojnika je kopljem probio Isusovu lijevu stranu. Iako su nekom prilikom žrtve raspeća znale ostati u životu po dva ili tri dana, ogromna emocionalna agonija i duboka duhovna tjeskoba okončali su Isusovsmrtni život za manje od pet i pol sati.

6. POSLIJE RASPEĆA

Usred tame izazvane pješčanom olujom, oko pola četiri poslije podne, David Zebedejev je poslao posljednje glasnike da raznesu vijest o Učiteljevoj smrti. Posljednji glasnici su otišli u dom Marte i Marije u Betaniji, gdje se trebala nalaziti Isusova majka s ostakom njezine obitelji.

Poslije Isusove smrti, Ivan je poslao žene u pratnji Jude do kuće Ilije Marka, gdje su ostale preko subote. Ivan, koji je do sada već bio dobro poznat rimskom satniku, ostao je na Golgoti sve dok nisu stigli Josip i Nikodem s Pilatovim ovlaštenjem da uzmu u posjed Isusovo tijelo.

Tako je završio ovaj dan patnje i tragedije cijelog svemira čija su bezbrojna inteligentna bića nijemo stajala pred ovim šokantnim prizorom raspeća ljudskog utjelovljenja njihovog voljenog Vladara; bili su užasnuti ovim prikazom smrtnog bezdušnosti i ljudske izopačenosti.

Sanhedrin and reminded Pilate of the source of his sovereign authority as a Son of God. He started out to Golgotha bearing his own crossbeam and finished up his loving bestowal by handing over his spirit of mortal acquirement to the Paradise Father. After such a life — and at such a death — the Master could truly say, "It is finished."

187:5.7 (2011.3) Because this was the preparation day for both the Passover and the Sabbath, the Jews did not want these bodies to be exposed on Golgotha. Therefore they went before Pilate asking that the legs of these three men be broken, that they be dispatched, so that they could be taken down from their crosses and cast into the criminal burial pits before sundown. When Pilate heard this request, he forthwith sent three soldiers to break the legs and dispatch Jesus and the two brigands.

187:5.8 (2011.4) When these soldiers arrived at Golgotha, they did accordingly to the two thieves, but they found Jesus already dead, much to their surprise. However, in order to make sure of his death, one of the soldiers pierced his left side with his spear. Though it was common for the victims of crucifixion to linger alive upon the cross for even two or three days, the overwhelming emotional agony and the acute spiritual anguish of Jesus brought an end to his mortal life in the flesh in a little less than five and one-half hours.

6. AFTER THE CRUCIFIXION

187:6.1 (2011.5) In the midst of the darkness of the sandstorm, about half past three o'clock, David Zebedee sent out the last of the messengers carrying the news of the Master's death. The last of his runners he dispatched to the home of Martha and Mary in Bethany, where he supposed the mother of Jesus stopped with the rest of her family.

187:6.2 (2011.6) After the death of the Master, John sent the women, in charge of Jude, to the home of Elijah Mark, where they tarried over the Sabbath day. John himself, being well known by this time to the Roman centurion, remained at Golgotha until Joseph and Nicodemus arrived on the scene with an order from Pilate authorizing them to take possession of the body of Jesus.

187:6.3 (2011.7) Thus ended a day of tragedy and sorrow for a vast universe whose myriads of intelligences had shuddered at the shocking spectacle of the crucifixion of the human incarnation of their beloved Sovereign; they were stunned by this exhibition of mortal callousness and human perversity.

POGLAVLJE 188. ISUSOVO TIJELO U GROBNICI

⇨ 187

Knjiga Urantije

189 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 188 ISUSOVO TIJELO U GROBNICI

Sekcije

Uvod

1. ISUSOV POGREB
2. STRAŽAREĆI PORED GROBA
3. UOČI SUBOTE
4. ZNAČENJE SMRTI NA KRIŽU
5. POUKE KRIŽA

PAPER 188 THE TIME OF THE TOMB

SECTIONS

Introduction

1. The Burial of Jesus
2. Safeguarding the Tomb
3. During the Sabbath Day
4. Meaning of the Death on the Cross
5. Lessons from the Cross

Uvod

DAN i pol dok je Isusovo smrtno tijelo ležalo u Josipovom grobu - razdoblje između njegove smrti na križu i uskrsnuća - je period Mihaelovog života koji nam je malo poznat. Možemo govoriti o detaljima pogreba Sina Čovječjeg i opisati događaje vezane uz njegovo uskrsnuće, ali ne možemo ponuditi autentične informacije o događajima koji su se odigrali tijekom ovih trideset šest sati, od tri sata u petak poslije podne, do tri sata u nedjelju ujutro. To je razdoblje Učiteljevog života započelo nedugo prije nego su rimski vojnici skinuli njegovo tijelo s križa. On je visio na križu oko jedan sat poslije smrti. Bili bi ga skinuli ranije da nisu prvo skidali tijela dvojice razbojnika.

Vladari Židova su planirali baciti Isusovo tijelo u otvoreni grob na Geheni, južno od grada; tako su običano postupali s tijelima razapetih osoba. U tom bi slučaju Učiteljevo tijelo bilo na milosti divljih zvijeri.

U međuvremenu, Josip iz Arimateje je otišao k Pilatu u pratnji Nikodema kako bi tražio Isusovo tijelo da mu priredi prikladan pogreb. Nije bilo neuobičajeno da prijatelji razapetih osoba ponude

INTRODUCTION

188:0.1 (2012.1) THE day and a half that Jesus' mortal body lay in the tomb of Joseph, the period between his death on the cross and his resurrection, is a chapter in the earth career of Michael which is little known to us. We can narrate the burial of the Son of Man and put in this record the events associated with his resurrection, but we cannot supply much information of an authentic nature about what really transpired during this epoch of about thirty-six hours, from three o'clock Friday afternoon to three o'clock Sunday morning. This period in the Master's career began shortly before he was taken down from the cross by the Roman soldiers. He hung upon the cross about one hour after his death. He would have been taken down sooner but for the delay in dispatching the two brigands.

188:0.2 (2012.2) The rulers of the Jews had planned to have Jesus' body thrown in the open burial pits of Gehenna, south of the city; it was the custom thus to dispose of the victims of crucifixion. If this plan had been followed, the body of the Master would have been exposed to the wild beasts.

188:0.3 (2012.3) In the meantime, Joseph of Arimathea, accompanied by Nicodemus, had gone to Pilate and asked that the body of Jesus be turned over to them for proper burial. It was not

mito rimskim vlastima za povlasticu da dobiju tijela svojih prijatelja. Josip je tako otišao k Pilatu s velikom sumom novca, u slučaju da mora platiti dopuštenje da položi Isusovo tijelo u privatni grob. Ali Pilat nije htio uzeti novac za ovo dopuštenje. Kad je čuo njihov zahtjev, brzo je potpisao zapovijed kojom je dao pravo Josipu da ode na Golgotu i da odmah uzme Učiteljevo tijelo. U međuvremenu, kako se pješčana oluja stižala, grupa Židova koja je predstavljala Veliko vijeće otišla je na Golgotu kako bi se pobrinula da se Isusovo tijelo baci u otvoreni grob s tijelima dvojice razbojnika.

1. ISUSOV POGREB

Kad su Josip i Nikodem stigli na Golgotu, vidjeli su kako vojnici skidaju Isusovo tijelo, dok zastupnici Velikog vijeća stoje po strani da osiguravaju da nitko od Isusovih sljedbenika ne stane na put polaganju njegovog tijela u razbojničku grobnicu. Kad je Josip satniku pokazao Pilatovu zapovijed o predaji Isusovog tijela, Židovi su se pobunili i glasno su tražili da im se preda tijelo. U svojoj glasnoj pometnji pokušali su nasilno uzeti tijelo, tako da je satnik pozvao četvoricu stražara i s njima stao s podignutim mačevima pored Učiteljevog tijela koje je ležalo na zemlji. Satnik je naredio ostalim vojnicima da ostave dvojicu razbojnika i da rastjeraju bijesnu gomilu razljućenih Židova. Nakon što su ponovo uspostavili red, satnik je okupljenim Židovima pročitao Pilatovo odobrenje i stao u stranu govoreći Josipu: "Ovo je tijelo tvoje i možeš s njim učiniti kako ti je volja. Ja ti stojim na raspolaganju s mojim vojnicima da te nitko ne omete u tvojim namjerama."

Tijelo razapete osobe nije moglo biti pokopano na židovskom groblju; to je bilo strogo zabranjeno zakonom. Josip i Nikodem su poznavali taj zakon, te su na putu za Golgotu odlučili sahraniti Isusa u Josipovom novom obiteljskom grobu isklesanom u stijeni sjeverno od Golgote, preko puta ceste koja je vodila u Samariju. Nitko još nije bio stavljen na počinak u ovoj grobnici i zaključili su da je bilo najbolje Učitelja tu sahraniti. Josip je doista vjerovao da će Isus ustati iz mrtvih, dok je Nikodem bio dosta sumnjičav. Ovi bivši članovi Velikog vijeća su više ili manje tajili svoju vjeru u Isusa, iako su njihove kolege iz Velikog vijeća već dulje naslućivale njihovu odanost, čak i prije nego što su se povukli iz vijeća. Od sada su upravo oni postali Isusovi najotvoreniji sljedbenici u cijelom Jeruzalemu.

Oko pola pet poslije podne krenula je

uncommon for friends of crucified persons to offer bribes to the Roman authorities for the privilege of gaining possession of such bodies. Joseph went before Pilate with a large sum of money, in case it became necessary to pay for permission to remove Jesus' body to a private burial tomb. But Pilate would not take money for this. When he heard the request, he quickly signed the order which authorized Joseph to proceed to Golgotha and take immediate and full possession of the Master's body. In the meantime, the sandstorm having considerably abated, a group of Jews representing the Sanhedrin had gone out to Golgotha for the purpose of making sure that Jesus' body accompanied those of the brigands to the open public burial pits.

1. THE BURIAL OF JESUS

188:1.1 (2012.4) When Joseph and Nicodemus arrived at Golgotha, they found the soldiers taking Jesus down from the cross and the representatives of the Sanhedrin standing by to see that none of Jesus' followers prevented his body from going to the criminal burial pits. When Joseph presented Pilate's order for the Master's body to the centurion, the Jews raised a tumult and clamored for its possession. In their raving they sought violently to take possession of the body, and when they did this, the centurion ordered four of his soldiers to his side, and with drawn swords they stood astride the Master's body as it lay there on the ground. The centurion ordered the other soldiers to leave the two thieves while they drove back this angry mob of infuriated Jews. When order had been restored, the centurion read the permit from Pilate to the Jews and, stepping aside, said to Joseph: "This body is yours to do with as you see fit. I and my soldiers will stand by to see that no man interferes."

188:1.2 (2013.1) A crucified person could not be buried in a Jewish cemetery; there was a strict law against such a procedure. Joseph and Nicodemus knew this law, and on the way out to Golgotha they had decided to bury Jesus in Joseph's new family tomb, hewn out of solid rock, located a short distance north of Golgotha and across the road leading to Samaria. No one had ever lain in this tomb, and they thought it appropriate that the Master should rest there. Joseph really believed that Jesus would rise from the dead, but Nicodemus was very doubtful. These former members of the Sanhedrin had kept their faith in Jesus more or less of a secret, although their fellow Sanhedrists had long suspected them, even before they withdrew from the council. From now on they were the most outspoken disciples of Jesus in all Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) At about half past four o'clock the

pogrebna povorka s tijelom Isusa iz Nazareta s Golgote prema Josipovom grobu koji se nalazio preko puta. Četverica muškaraca su nosila Isusovo tijelo umotano u platno, a slijedile su ih vjerne žene iz Galileje koje su došle vidjeti cijeli događaj. Smrtnici koji su nosili Isusovo materijalno tijelo do groba su bili: Josip, Nikodem, Ivan i rimski satnik.

Oni su odnijeli tijelo u grob, komoru veličine nekih devet kvadratnih metara, gdje su ga žurno pripremili za pogreb. Židovi zapravo nisu sahranjivali svoje mrtve; oni su ih balzamirali. Josip i Nikodem su sa sobom donijeli veliku količinu miomirisa i pomasti, te su omotali tijelo zavojima natopljenim ovim otopinama. Nakon što su završili s balzamiranjem, svezali su ubrus preko lica, omotali tijelo platnom i s najvećim poštovanjem ga položili na pogrebnu policu.

Kad su tijelo položili u grob, satnik je naredio vojnicima da pomognu dogurati kamen koji je služio umjesto vrata na ulazu u grob. Vojnici su zatim otišli u Gehenu s tijelima dvojice razbojnika, dok su se ostali vratili u Jeruzalem da u tuzi proslave Pashu prema Mojsijevim zakonima.

Vladala je prilična žurba oko Isusovog pogreba radi predstojeće subote i blagdana Pashe. Muškarci su se žurno vratili u grad, dok su žene ostale pored groba dok se nije smračilo.

Dok se sve to događalo, žene su se sakrile u blizini da promatraju ove događaje i da vide gdje je Učitelj sahranjen. One su se krile zbog toga što je ženama bilo zabranjeno miješati se s muškarcima prilikom pogreba. One su zaključile da Isus nije bio pravilno pripremljen za pogreb, te su se dogovorile vratiti u Josipovu kuću da se tu odmore preko subote i da pripreme miomirise i pomasti, te se vratiti u nedjelju ujutro da ispravno pripreme Učiteljevo tijelo za smrtni počinak. Žene koje su ostale pored groba u petak navečer su bile: Marija Magdalena, Marija Kleofina, druga sestra Isusove majke po imenu Marta i Rebeka iz Sefore.

Osim Davida Zebedejevog i Josipa iz Arimateje, mali je broj Isusovih sljedbenika uistinu vjerovao ili shvaćao da je Isus trebao uskrsnuti na treći dan.

2. STRAŽAREĆI PORED GROBA

Ako se Isusovi sljedbenici nisu obazirali na njegovo obećanje da će uskrsnuti na treći dan, to

burial procession of Jesus of Nazareth started from Golgotha for Joseph's tomb across the way. The body was wrapped in a linen sheet as the four men carried it, followed by the faithful women watchers from Galilee. The mortals who bore the material body of Jesus to the tomb were: Joseph, Nicodemus, John, and the Roman centurion.

188:1.4 (2013.3) They carried the body into the tomb, a chamber about ten feet square, where they hurriedly prepared it for burial. The Jews did not really bury their dead; they actually embalmed them. Joseph and Nicodemus had brought with them large quantities of myrrh and aloes, and they now wrapped the body with bandages saturated with these solutions. When the embalming was completed, they tied a napkin about the face, wrapped the body in a linen sheet, and reverently placed it on a shelf in the tomb.

188:1.5 (2013.4) After placing the body in the tomb, the centurion signaled for his soldiers to help roll the doorstone up before the entrance to the tomb. The soldiers then departed for Gehenna with the bodies of the thieves while the others returned to Jerusalem, in sorrow, to observe the Passover feast according to the laws of Moses.

188:1.6 (2013.5) There was considerable hurry and haste about the burial of Jesus because this was preparation day and the Sabbath was drawing on apace. The men hurried back to the city, but the women lingered near the tomb until it was very dark.

188:1.7 (2013.6) While all this was going on, the women were hiding near at hand so that they saw it all and observed where the Master had been laid. They thus secreted themselves because it was not permissible for women to associate with men at such a time. These women did not think Jesus had been properly prepared for burial, and they agreed among themselves to go back to the home of Joseph, rest over the Sabbath, make ready spices and ointments, and return on Sunday morning properly to prepare the Master's body for the death rest. The women who thus tarried by the tomb on this Friday evening were: Mary Magdalene, Mary the wife of Clopas, Martha another sister of Jesus' mother, and Rebecca of Sepphoris.

188:1.8 (2013.7) Aside from David Zebedee and Joseph of Arimathea, very few of Jesus' disciples really believed or understood that he was due to arise from the tomb on the third day.

2. SAFEGUARDING THE TOMB

188:2.1 (2014.1) If Jesus' followers were unmindful of his promise to rise from the grave on the third day,

nije bio slučaj s njegovim neprijateljima. Vrhovni svećenici, farizeji i saduceji nisu zaboravili izvješća o njegovim riječima da se treba podići iz mrtvih.

U petak uveče oko ponoći, u Kaifinom domu se nakon pashalne večere okupila grupa židovskih vođa, gdje su razgovarali o svojim bojaznima u vezi Učiteljeve tvrdnje da će ustati iz mrtvih na treći dan. Ovaj susret je završio s imenovanjem odbora predstavnika Velikog vijeća koji je narednog dana trebao otići k Pilatu sa službenim zahtjevom da se pred Isusovim grobom postavi rimski stražar kako se njegovi prijatelji ne bi mogli upetljati. Kako je njihov govornik rekao Pilatu: "Gospodine, ne zaboravite da je ova varalica, ovaj Isus iz Nazareta, govorio dok je bio živ, 'Nakon tri dana, uskrsnut ću.' Mi smo, dakle, došli s molbom da se na njegov grob postavi stražar, barem dok ne prođe treći dan nakon njegove smrti. Mi se jako bojimo da njegovi učenici ne dođu ukrasti njegovo tijelo i proglasiti ljudima da je uskrsnuo iz mrtvih. Ako dopustimo da se to dogodi, to bi bilo daleko gore nego dopustiti mu da ostane na životu."

Kad je Pilat čuo ovaj zahtjev Velikog vijeća, rekao je: "Dat ću vam stražu od deset vojnika. Idite i osigurajte grob." Vratili su se u hram i sa sobom doveli desetericu svojih ljudi, te su potom otišli na Josipov grob s ovih deset židovskih čuvara i deset rimskih vojnika koje su, iako je bila subota, postavili da stražare pred grobom. Dogurali su još jedan kamen ispred grobnice i stavili Pilatov pečat na oba kamena i oko njih, da ih nitko ne pomakne bez njihova znanja. I ta dvadeseterica su ostali na straži do uskrsnuća, a Židovi su im donosili hranu i piće.

3. UOČI SUBOTE

Tijekom ove subote učenici i apostoli su se skrivali, dok je cijeli Jeruzalem bio zaokupljen raspravama o Isusovoj smrti na križu. U Jeruzalemu je u to vrijeme bilo skoro milijun i pol Židova iz svih dijelova Rimskoga Carstva i Mezopotamije. Bio je to početak pashalnog tjedna i svi ovi hodočasnici su čuli za Isusovo uskrsnuće i raznijeli ove vijesti u svoje krajeve.

Kasno u subotu navečer, Ivan Marko je potajno pozvao jedanaestoricu apostola da se okupe u kući njegova oca, gdje su se našli nedugo prije ponoći u istoj sobi na gornjem katu gdje su

his enemies were not. The chief priests, Pharisees, and Sadducees recalled that they had received reports of his saying he would rise from the dead.

188:2.2 (2014.2) This Friday night, after the Passover supper, about midnight a group of the Jewish leaders gathered at the home of Caiaphas, where they discussed their fears concerning the Master's assertions that he would rise from the dead on the third day. This meeting ended with the appointment of a committee of Sanhedrists who were to visit Pilate early the next day, bearing the official request of the Sanhedrin that a Roman guard be stationed before Jesus' tomb to prevent his friends from tampering with it. Said the spokesman of this committee to Pilate: "Sir, we remember that this deceiver, Jesus of Nazareth, said, while he was yet alive, 'After three days I will rise again.' We have, therefore, come before you to request that you issue such orders as will make the sepulchre secure against his followers, at least until after the third day. We greatly fear lest his disciples come and steal him away by night and then proclaim to the people that he has risen from the dead. If we should permit this to happen, this mistake would be far worse than to have allowed him to live."

188:2.3 (2014.3) When Pilate heard this request of the Sanhedrists, he said: "I will give you a guard of ten soldiers. Go your way and make the tomb secure." They went back to the temple, secured ten of their own guards, and then marched out to Joseph's tomb with these ten Jewish guards and ten Roman soldiers, even on this Sabbath morning, to set them as watchmen before the tomb. These men rolled yet another stone before the tomb and set the seal of Pilate on and around these stones, lest they be disturbed without their knowledge. And these twenty men remained on watch up to the hour of the resurrection, the Jews carrying them their food and drink.

3. DURING THE SABBATH DAY

188:3.1 (2014.4) Throughout this Sabbath day the disciples and the apostles remained in hiding, while all Jerusalem discussed the death of Jesus on the cross. There were almost one and one-half million Jews present in Jerusalem at this time, hailing from all parts of the Roman Empire and from Mesopotamia. This was the beginning of the Passover week, and all these pilgrims would be in the city to learn of the resurrection of Jesus and to carry the report back to their homes.

188:3.2 (2014.5) Late Saturday night, John Mark summoned the eleven apostles secretly to come to the home of his father, where, just before midnight, they all assembled in the same upper chamber where they had partaken of the Last

prije dvije noći blagovali Posljednju večeru sa svojim Učiteljem.

Isusova majka Marija, u pratnji Rute i Jude, se vratila u Betaniju da se pridruži svojoj obitelji ove subote uvečer nedugo prije zalaska sunca. David Zebedejev je ostao kod Nikodema, gdje je bio ugovorio sa svojim glasnici da se okupe u nedjelju rano ujutru. Galilejske žene, koje su već pripremile pomasti za balzimiranje Isusovog tijela, ostale su u kući Josipa iz Arimateje.

Mi ne možemo u potpunosti objasniti što se događalo s Isusom iz Nazareta tijekom tog razdoblja od dan i pol, kada je navodno počivao u Josipovom novom grobu. Po svemu sudeći, prošao je istim prirodnim procesom smrti na križu kao bilo koji drugi smrtnik na njegovom mjestu. Čuli smo kako je rekao, "Oče, u ruke tvoje predajem svoj duh." Nije nam u potpunosti jasno značenje ove tvrdnje, jer je Isusov Misaoni Ispravljatelj već odavno bio personificiran, čime je stekao zasebnu egzistenciju, odvojenu od Isusovog smrtnog bića. Učiteljeva fizička smrt na križu ni na koji način nije mogala utjecati na njegovog Personificiranog Ispravljatelja. Isus je u tom trenutku u Očeve ruke najvjerojatnije predao duh-duplikat Ispravljateljevog prvobitnog rada na poduhovljenju smrtnog uma koji je omogućio prijenos zapisa njegovog ljudskog iskustva na prebivališne svjetove. Morala je postojati neka duhovna stvarnost u Isusovom iskustvu koja je bila analogna s prirodom duha - ili dušom - zemaljskih smrtnika koji rastu po vjeri. No, to je samo naše mišljenje - mi zapravo ne znamo što je Isus predao svome Ocu.

Znamo da se Učiteljevo fizičko obličje odmaralo u Josipovom grobu sve do otprilike tri sata u nedjelju ujutro, ali nismo sigurni u pogledu statusa Isusove ličnosti tijekom ovih trideset šest sati. Nekom prilikom se usudimo objasniti te stvari više ili manje ovako:

1. Stvaralačka svijest Mihaela morala je biti slobodna i nepovezana s njegovim smrtnim umom fizičkog utjelovljenja.

2. Isusov negdašnji Misaoni Ispravljatelj je bio prisutan na zemlji tijekom ovog razdoblja i osobno je zapovijedao okupljenim mnoštvom nebeskih bića.

3. Stečeni duh-identitet ovog čovjeka iz Nazareta koji je doveden u postojanje tijekom njegovog života u tijelu kao rezultat, prvo, izravnih nastojanja njegovog Misaonog Ispravljatelja, a kasnije, njegove savršene prilagodbe fizičkih potreba i duhovnih zahtjeva idealnog smrtnog postojanja, što je postignuto njegovim

Supper with their Master two nights previously.

188:3.3 (2014.6) Mary the mother of Jesus, with Ruth and Jude, returned to Bethany to join their family this Saturday evening just before sunset. David Zebedee remained at the home of Nicodemus, where he had arranged for his messengers to assemble early Sunday morning. The women of Galilee, who prepared spices for the further embalming of Jesus' body, tarried at the home of Joseph of Arimathea.

188:3.4 (2014.7) We are not able fully to explain just what happened to Jesus of Nazareth during this period of a day and a half when he was supposed to be resting in Joseph's new tomb. Apparently he died the same natural death on the cross as would any other mortal in the same circumstances. We heard him say, "Father, into your hands I commend my spirit." We do not fully understand the meaning of such a statement inasmuch as his Thought Adjuster had long since been personalized and so maintained an existence apart from Jesus' mortal being. The Master's Personalized Adjuster could in no sense be affected by his physical death on the cross. That which Jesus put in the Father's hands for the time being must have been the spirit counterpart of the Adjuster's early work in spiritizing the mortal mind so as to provide for the transfer of the transcript of the human experience to the mansion worlds. There must have been some spiritual reality in the experience of Jesus which was analogous to the spirit nature, or soul, of the faith-growing mortals of the spheres. But this is merely our opinion — we do not really know what Jesus commended to his Father.

188:3.5 (2015.1) We know that the physical form of the Master rested there in Joseph's tomb until about three o'clock Sunday morning, but we are wholly uncertain regarding the status of the personality of Jesus during that period of thirty-six hours. We have sometimes dared to explain these things to ourselves somewhat as follows:

188:3.6 (2015.2) 1. The Creator consciousness of Michael must have been at large and wholly free from its associated mortal mind of the physical incarnation.

188:3.7 (2015.3) 2. The former Thought Adjuster of Jesus we know to have been present on earth during this period and in personal command of the assembled celestial hosts.

188:3.8 (2015.4) 3. The acquired spirit identity of the man of Nazareth which was built up during his lifetime in the flesh, first, by the direct efforts of his Thought Adjuster, and later, by his own perfect adjustment between the physical necessities and the spiritual requirements of the ideal mortal existence, as it was effected by his never-ceasing

neprestanim odabirom Očeve volje, morao je biti povjeren na čuvanje Rajskom Ocu. Ne znamo je li se ova duhovna stvarnost vratila kako bi postala dijelom njegove uskrse ličnosti, ali vjerujemo da jest. No, ima i onih u svemiru koji drže da ta Isusova duša-identitet sada počiva u "krilu Očevu," te da će s vremenom biti oslobođena da preuzme upravu nad nebadonskim Korpusom Finalista pri njihovom ostvarenju neobznanjene sudbine vezane uz rad na nestvorenim svemirima neorganiziranih domena vanjskog prostora.

4. Smatramo da je Isusova ljudska ili smrtna svijest spavala tijekom ovih trideset šest sati. Imamo razloga vjerovati da Isus-čovjek nije bio svjestan ničega što se u ovom razdoblju događalo u svemiru. Njegova smrtna svijest nije bila svjesna prolaska vremena; uskrsnuće života je uslijedilo neposredno nakon sna smrti.

I ovo je otprilike sve što možemo zabilježiti o Isusovom statusu tijekom njegovog boravka u grobu. Premda se možemo pozvati na veći broj međupovezanih činjenica, teško da imamo sposobnost poduzeti njihovo tumačenje.

U ogromnim prostorijama za uskrsnuće mrtvih na prvom svijetu Satanijske i danas stoji prekrasna materijalno-morontijalna građevina poznata kao "Mihaelov spomenik," koja trenutno nosi Gabrijelov pečat. Ovaj je spomenik podignut nedugo nakon što je Michael napustio ovaj svijet, i na njemu stoji natpis: "U spomen smrtnom prijelazu Isusa iz Nazareta na Urantiji."

Postoje zapisi koji pokazuju da je tijekom ovog razdoblja na Urantiji održana sjednica vrhovnog vijeća Svijeta Spasenja, s njegovih stotinu članova, pod predsjedanjem Gabrijela. Pored toga postoje zapisi koji pokazuju da su Stari Dani razgovarali s Mihaelom o statusu svemira Nebadon tijekom tog vremena.

Znao da je razmijenjena najmanje jedna poruka između Mihaela i Emanuela na Svijetu Spasenja dok je Učiteljevo tijelo ležalo u grobu.

Postoji dobar razlog za vjerovanje da je neka osoba sjedila na mjestu Kaligastije na sustavnom vijeću Planetarnih Kneževa na Jeruzemu dok se Isusovo tijelo odmaralo u grobu.

Evidencija Edentije pokazuje da je Otac Zvijezda s Norlatiadeka bio na Urantiji, te da je dobio upute od Michaela za ovog razdoblja počinka u grobu.

A postoje i mnogi drugi dokazi koji ukazuju da Isusova cijela ličnost nije bila uspavana i

choice of the Father's will, must have been consigned to the custody of the Paradise Father. Whether or not this spirit reality returned to become a part of the resurrected personality, we do not know, but we believe it did. But there are those in the universe who hold that this soul-identity of Jesus now reposes in the "bosom of the Father," to be subsequently released for leadership of the Nebadon Corps of the Finality in their undisclosed destiny in connection with the uncreated universes of the unorganized realms of outer space.

188:3.9 (2015.5) 4. We think the human or mortal consciousness of Jesus slept during these thirty-six hours. We have reason to believe that the human Jesus knew nothing of what transpired in the universe during this period. To the mortal consciousness there appeared no lapse of time; the resurrection of life followed the sleep of death as of the same instant.

188:3.10 (2015.6) And this is about all we can place on record regarding the status of Jesus during this period of the tomb. There are a number of correlated facts to which we can allude, although we are hardly competent to undertake their interpretation.

188:3.11 (2015.7) In the vast court of the resurrection halls of the first mansion world of Satania, there may now be observed a magnificent material-morontia structure known as the "Michael Memorial," now bearing the seal of Gabriel. This memorial was created shortly after Michael departed from this world, and it bears this inscription: "In commemoration of the mortal transit of Jesus of Nazareth on Urantia."

188:3.12 (2016.1) There are records extant which show that during this period the supreme council of Salvington, numbering one hundred, held an executive meeting on Urantia under the presidency of Gabriel. There are also records showing that the Ancients of Days of Uversa communicated with Michael regarding the status of the universe of Nebadon during this time.

188:3.13 (2016.2) We know that at least one message passed between Michael and Immanuel on Salvington while the Master's body lay in the tomb.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) The records of Edentia indicate that the Constellation Father of Norlatiadek was on Urantia, and that he received instructions from Michael during this time of the tomb.

188:3.16 (2016.5) And there is much other evidence which suggests that not all of the personality of

nesvjesna u ovom razdoblju prividne fizičke smrti.

Jesus was asleep and unconscious during this time of apparent physical death.

4. ZNAČENJE SMRTI NA KRIŽU

Iako Isus nije umro na križu kako bi iskupio grijeha smrtnih ljudi ili kako bi stvorio određeni djelotvoran pristup inače ljutom i okrutnom Bogu, iako Sin Čovječji nije položio život kako bi ublažio Božji gnjev i otvorio put spasenja grešnom čovjeku; bez obzira na sve ove neispravne ideje o iskupljenju i umilostivljenju, postoje određeni bitni aspekti Isusove smrti na križu koji se ne smiju previdjeti. Ostaje činjenica je da je Urantija postala poznata na obližnjim naseljenim planetima kao "Svijet križa."

Isus je želio živjeti punim smrtnim životom u tijelu na Urantiji. Smrt je, pod normalnim uvjetima, dio života. Smrt je posljednji čin u smrtnoj drami. Pri svojim dobronamjernim nastojanjima da izbjegnute praznovjerne pogreške krivog tumačenja smrti na križu morate paziti da ne počinete još veću pogrešku u tome što eventualno nećete spoznati istinski značaj i pravi smisao Učiteljeve smrti.

Smrtni čovjek nikada nije bio u posjedu drevnih prevaranata. Isus nije umro kako bi ljude izbavio iz okrutnih pandži izdajničkih vladara i palih kneževa višega svijeta. Otac na nebu nikada nije smislio tako veliku nepravdu kao što je ideja prokletstva smrtno duše zbog zlih djela njezinih predaka. Tako ni Učiteljeva smrt na križu nije bila nastojanje da se čovječanstvo iskupi od bilo kakvih dugova Bogu.

Prije Isusovog života na zemlji, čovjek je eventualno mogao biti opravdan u svom vjerovanju u takvog Boga, ali to više nije slučaj nakon Učiteljevog života i smrti među njegovim bližnjima. Moj sije je poučavao dostojanstvo i pravednost Boga Stvoritelja; ali Isus je predočio ljubav i milost nebeskog Oca.

Životinjska priroda - sklonost prema činjenju zla - može biti nasljedna, ali grijeh se ne prenosi s roditelja na dijete. Grijeh je čin svjesne i namjerne pobune protiv Očeve volje i zakona njegovih Sinova od strane individualnog bića koje ima obdarene volje.

Isus je živio i umro za cijeli svemir, a ne samo za ljudske rase ovog jednog svijeta. Smrtnici su primali spasenje i prije Isusovog života i smrti na Urantiji, ali ipak je činjenica da je njegovo utjelovljenje na ovom svijetu uveliko prosvijetlilo put spasenja; njegova je smrt zauvijek

4. MEANING OF THE DEATH ON THE CROSS

188:4.1 (2016.6) Although Jesus did not die this death on the cross to atone for the racial guilt of mortal man nor to provide some sort of effective approach to an otherwise offended and unforgiving God; even though the Son of Man did not offer himself as a sacrifice to appease the wrath of God and to open the way for sinful man to obtain salvation; notwithstanding that these ideas of atonement and propitiation are erroneous, nonetheless, there are significances attached to this death of Jesus on the cross which should not be overlooked. It is a fact that Urantia has become known among other neighboring inhabited planets as the "World of the Cross."

188:4.2 (2016.7) Jesus desired to live a full mortal life in the flesh on Urantia. Death is, ordinarily, a part of life. Death is the last act in the mortal drama. In your well-meant efforts to escape the superstitious errors of the false interpretation of the meaning of the death on the cross, you should be careful not to make the great mistake of failing to perceive the true significance and the genuine import of the Master's death.

188:4.3 (2016.8) Mortal man was never the property of the archdeceivers. Jesus did not die to ransom man from the clutch of the apostate rulers and fallen princes of the spheres. The Father in heaven never conceived of such crass injustice as damning a mortal soul because of the evil-doing of his ancestors. Neither was the Master's death on the cross a sacrifice which consisted in an effort to pay God a debt which the race of mankind had come to owe him.

188:4.4 (2016.9) Before Jesus lived on earth, you might possibly have been justified in believing in such a God, but not since the Master lived and died among your fellow mortals. Moses taught the dignity and justice of a Creator God; but Jesus portrayed the love and mercy of a heavenly Father.

188:4.5 (2016.10) The animal nature — the tendency toward evil-doing — may be hereditary, but sin is not transmitted from parent to child. Sin is the act of conscious and deliberate rebellion against the Father's will and the Sons' laws by an individual will creature.

188:4.6 (2017.1) Jesus lived and died for a whole universe, not just for the races of this one world. While the mortals of the realms had salvation even before Jesus lived and died on Urantia, it is nevertheless a fact that his bestowal on this world greatly illuminated the way of salvation; his death

dokazala sigurnost spasenja nakon smrti u tijelu.

Premda nije ispravno o Isusu govoriti kao o žrtvi, otkupitelju ili izbavitelju, u potpunosti točno govoriti o njemu kao spasitelju. On je zauvijek učinio put spasenja (preživljavanje) jasnim i izvjesnim; on je bolje i uvjerljivije pokazao put spasenja svim smrtnicima svih svjetova u svemiru Nebadonu.

Nakon što jednom spoznate ideju Boga kao istinskog i brižnog Oca, što je jedina koncepcija Oca koju je Isus učio, radi dosljednosti morate potpuno odbaciti sve druge primitivne ideje o Bogu kao uvrijeđenom monarhu, strogom i svemoćnom vladaru čije najveće zadovoljstvo počiva u tome što će uhvatiti svoje podanike u zlom djelu i pobrinuti se da budu adekvatno kažnjeni, osim ako se neko biće koje je gotovo ravnog statusa s Božjim ne zauzme za njih, ne preuzme njihove muke i ne doživi njihovu smrt umjesto njih. Cijela ideja otkupljenja i pomirenja je nespojiva s koncepcijom Boga koju je učio i koju je svojim primjerom pokazao Isus iz Nazareta. Beskonačna ljubav je Božja prva i najistaknutija osobina.

A cijela je ta ideja iskupljenja i žrtvenog spasenja ukorijenjena i utemeljena na sebičnosti. Isus je učio da je *služenje* bližnjima najviša koncepcija bratstva onih koji vjeruju u duhu. Oni koji vjeruju da je Bog otac svih ljudi uzimaju svoje spasenje zdravo za gotovo. Vjernik ne smije biti zaokupljen sebičnim teženjem osobnom spasenju, već nesebičnim porivom da voli i da sukladno tome služi svojim bližnjima, onako kako je Isus volio i služio smrtnicima.

Niti se istinski vjernici trebaju toliko zanimati pitanjem buduće kazne za grijeh. Pravi vjernik je samo zabrinut zbog sadašnje odvojenosti od Boga. Istina, mudri roditelji ponekad kazne svoju djecu, ali to čine u ljubavi i u korektivne svrhe. Oni ne kažnjavaju u ljutnji i ne nanose bol u cilju odmazde.

Čak i da je Bog uistinu strogi i zakonodavni vladar svemira u kojem dominira pravda, on sigurno ne bi bio zadovoljan s djetinjastom idejom kažnjavanja neke nevine žrtve umjesto pravog prijestupnika.

Jedan bitan aspekt Isusove smrti, u pogledu obogaćivanja ljudskog iskustva i proširenja puta spasenja, nije toliko *činjenica njegove smrti*, koliko je to veličanstveni i neusporedivi duh s kojim je susreo smrt.

Cijela ta ideja o otkupljenju prevodi spasenje u domenu nestvarnosti; takva koncepcija je čisto filozofska. Ljudsko spasenje je stvarno; ono počiva na dvije stvarnosti koje se mogu spoznati

did much to make forever plain the certainty of mortal survival after death in the flesh.

188:4.7 (2017.2) Though it is hardly proper to speak of Jesus as a sacrificer, a ransom, or a redeemer, it is wholly correct to refer to him as a *savior*. He forever made the way of salvation (survival) more clear and certain; he did better and more surely show the way of salvation for all the mortals of all the worlds of the universe of Nebadon.

188:4.8 (2017.3) When once you grasp the idea of God as a true and loving Father, the only concept which Jesus ever taught, you must forthwith, in all consistency, utterly abandon all those primitive notions about God as an offended monarch, a stern and all-powerful ruler whose chief delight is to detect his subjects in wrongdoing and to see that they are adequately punished, unless some being almost equal to himself should volunteer to suffer for them, to die as a substitute and in their stead. The whole idea of ransom and atonement is incompatible with the concept of God as it was taught and exemplified by Jesus of Nazareth. The infinite love of God is not secondary to anything in the divine nature.

188:4.9 (2017.4) All this concept of atonement and sacrificial salvation is rooted and grounded in selfishness. Jesus taught that *service* to one's fellows is the highest concept of the brotherhood of spirit believers. Salvation should be taken for granted by those who believe in the fatherhood of God. The believer's chief concern should not be the selfish desire for personal salvation but rather the unselfish urge to love and, therefore, serve one's fellows even as Jesus loved and served mortal men.

188:4.10 (2017.5) Neither do genuine believers trouble themselves so much about the future punishment of sin. The real believer is only concerned about present separation from God. True, wise fathers may chasten their sons, but they do all this in love and for corrective purposes. They do not punish in anger, neither do they chastise in retribution.

188:4.11 (2017.6) Even if God were the stern and legal monarch of a universe in which justice ruled supreme, he certainly would not be satisfied with the childish scheme of substituting an innocent sufferer for a guilty offender.

188:4.12 (2017.7) The great thing about the death of Jesus, as it is related to the enrichment of human experience and the enlargement of the way of salvation, is not the *fact* of his death but rather the superb manner and the matchless spirit in which he met death.

188:4.13 (2017.8) This entire idea of the ransom of the atonement places salvation upon a plane of unreality; such a concept is purely philosophic. Human salvation is *real*; it is based on two realities

vjerom i koje na taj način postaju dijelom individualnog ljudskog iskustva: činjenici da je Bog otac svih ljudi i istini koja proizlazi iz te činjenice, da su svi ljudi braća. Točno je, naposljetku, da će vam se “otpustiti duzi vaši, kako i vi otpuštate dužnicima vašim.”

which may be grasped by the creature's faith and thereby become incorporated into individual human experience: the fact of the fatherhood of God and its correlated truth, the brotherhood of man. It is true, after all, that you are to be “forgiven your debts, even as you forgive your debtors.”

5. POUKE KRIŽA

Isusova smrt na križu ukazuje na punu mjeru neograničene odanosti pravog pastira prema svim, pa i nevrijednim ovcama njegova stada. Ovaj događaj zauvijek postavlja sve odnose između Boga i čovjeka na obiteljskoj osnovi. Bog je Otac; čovjek je njegov sin. Ljubav - ljubav oca prema svom sinu - postaje središnjom istinom svih kozmičkih odnosa između Stvoritelja i stvorenog bića - a ne pravda kralja koji nalazi zadovoljstvo u patnjama i kažnjavanju svojih zlih podanika.

Križ zauvijek pokazuje da Isusov stav prema grešnicima nikad nije počivao na bilo osudi ili oproštenju, nego na vječnom spasenju ljubavi. Isus je uistinu spasitelj u tom smislu da njegov život i njegova smrt istinski privode sve ljude dobroti i pravednom spasenju. Isus toliko voli ljude da njegova ljubav proizvodi reakciju ljubavi u ljudskim srcima. Ljubav je istinski zarazna i vječno kreativna. Isusova smrt na križu je primjer ljubavi koja je dovoljno jaka i božanska da oprost grijehe i izbriše svako zlo. Isus je ovom svijetu predočio kvalitetu pravednosti koja je viša od pravde - tehničkog shvaćanja pravog i krivog. Božanska ljubav ne samo što oprašta grijehe; ona ih zapravo upija i istinski uništava. Oprost ljubavi posve nadilazi oprost milosti. Milost stavlja zločinačku krivnju na jednu stranu; ali ljubav zauvijek uništava grijehe i sve slabosti koje proizlaze iz njega. Isus je ljudima Urantije pokazao novu metodu življenja. On nas je učio da se ne trebamo oduprijeti zlu, već da kroz njega trebamo naći dobrotu koja djelotvorno uništava zlo. Isusovo oprostjenje nije odobravanje zla; ono je spasenje od osude. Spasenje ne umanjuje zlo; ono ga *pretvara u dobro*. Istinska ljubav se ne pogađa s mržnjom, niti opravdava mržnju; ona uništava mržnju. Isusova se ljubav ne može zadovoljiti s pukim oprostjenjem. Učiteljeva ljubav podrazumijeva obnovu, vječni život. Posve je ispravno govoriti o spasenju kao iskupljenju, ako govorite o ovoj vечноj obnovi.

Isus se, snagom svoje osobne ljubavi prema ljudima, uspio osloboditi zla i grijeha. On je time omogućio čovjeku da slobodno odabere bolji način življenja. Isus je predočio oslobođenje od prošlosti koje samo po sebi obećava trijumf za budućnost. Opraštanje na taj način donosi spasenje. Ljepota božanske ljubavi, nakon što je čovjek u potpunosti pusti u svoje srce, zauvijek uništava svaku

5. LESSONS FROM THE CROSS

188:5.1 (2017.9) The cross of Jesus portrays the full measure of the supreme devotion of the true shepherd for even the unworthy members of his flock. It forever places all relations between God and man upon the family basis. God is the Father; man is his son. Love, the love of a father for his son, becomes the central truth in the universe relations of Creator and creature — not the justice of a king which seeks satisfaction in the sufferings and punishment of the evil-doing subject.

188:5.2 (2018.1) The cross forever shows that the attitude of Jesus toward sinners was neither condemnation nor condonation, but rather eternal and loving salvation. Jesus is truly a savior in the sense that his life and death do win men over to goodness and righteous survival. Jesus loves men so much that his love awakens the response of love in the human heart. Love is truly contagious and eternally creative. Jesus' death on the cross exemplifies a love which is sufficiently strong and divine to forgive sin and swallow up all evil-doing. Jesus disclosed to this world a higher quality of righteousness than justice — mere technical right and wrong. Divine love does not merely forgive wrongs; it absorbs and actually destroys them. The forgiveness of love utterly transcends the forgiveness of mercy. Mercy sets the guilt of evil-doing to one side; but love destroys forever the sin and all weakness resulting therefrom. Jesus brought a new method of living to Urantia. He taught us not to resist evil but to find through him a goodness which effectually destroys evil. The forgiveness of Jesus is not condonation; it is salvation from condemnation. Salvation does not slight wrongs; it *makes them right*. True love does not compromise nor condone hate; it destroys it. The love of Jesus is never satisfied with mere forgiveness. The Master's love implies rehabilitation, eternal survival. It is altogether proper to speak of salvation as redemption if you mean this eternal rehabilitation.

188:5.3 (2018.2) Jesus, by the power of his personal love for men, could break the hold of sin and evil. He thereby set men free to choose better ways of living. Jesus portrayed a deliverance from the past which in itself promised a triumph for the future. Forgiveness thus provided salvation. The beauty of divine love, once fully admitted to the human heart, forever destroys the charm of sin and the

privlačnost grijeha i moć zla.

Isusove patnje nisu bile ograničene na raspeće. Isus iz Nazareta je ustvari proveo više od dvadeset pet godina na križu stvarne i intenzivne smrtno egzistencije. Stvarna vrijednost križa sastoji se u činjenici da je to bio vrhovni i konačni izraz njegove ljubavi, upotpunjeno otkrivenje njegove milosti.

Na milijunima naseljenih svjetova, desetine bilijuna evolucijskih stvorenja koja su se našla u iskušenju da dignu ruke od moralne borbe i da odustanu od blaženog boja vjere, bacila su još jedan pogled na raspetog Isusa i našla snage da idu dalje, nadanuta prizorom Boga koji polaže svoj utjelovljeni život u ime nesebičnog služenja čovjeku.

Pobjeda smrti na križu je sažeta u duhu Isusovog stava prema onima koji su ga napadali. On je učinio križ vječnim simbolom trijumfa ljubavi nad mržnjom, pobjede istine nad zlom, kada je molio: "Oče, oprosti im, jer ne znaju što čine." Ta odanost ljubavi zarazila je sva prostranstva ogromnog svemira; učenici su o njoj naučili od svog Učitelja. Prvi učitelj njegova evanđelja koji je bio pozvan da položi svoj život u ovoj službi rekao je, dok su ga kamenovali na smrt: "Ne uzimi im ovo za grijeh!"

Križ zauvijek apeluje na ono što je najbolje u čovjeku, zato što pruža svjedočanstvo o onome koji je bio voljan položiti svoj život u služenju svojim bližnjima. Veće ljubavi nitko ne može imati od toga: da bi bio spreman položiti vlastiti život za svoje prijatelje - a Isus je imao takvu ljubav da je bio voljan položiti svoj život za svoje neprijatelje, što je najveća ljubav ikad viđena na zemlji.

Na drugim svjetovima, kao i na Urantiji, ovaj uzvišen prizor smrti ljudskog Isusa na križu Golgote je izazvao emocije u smrtnicima, dok je izazvao najveću odanost anđela.

Križ ostaje simbolom svete službe, odanosti nečijeg života za dobrobit i spasenje njegovih bližnjih. Križ nije simbol žrtve nevinog Sina Božjega umjesto stvarnih grešnika, u cilju ublaženja bijesa uvrijeđenog Boga, ali on zauvijek ostaje kako na zemlji tako i širom prostranog svemira, sveti simbol dobrih bića koja sebe daruju zlima i koja ih spašavaju odanošću svoje ljubavi. Križ je uistinu simbol najvišeg oblika nesebične službe, vrhunske odanosti punog darivanja pravednog života u svesrdnoj službi, čak i u smrti, smrti na križu. I sam prizor ovog velikog simbola Isusovog darovanog života uistinu pruža nadahnuće svima nama koji želimo slijediti njegov primjer.

power of evil.

188:5.4 (2018.3) The sufferings of Jesus were not confined to the crucifixion. In reality, Jesus of Nazareth spent upward of twenty-five years on the cross of a real and intense mortal existence. The real value of the cross consists in the fact that it was the supreme and final expression of his love, the completed revelation of his mercy.

188:5.5 (2018.4) On millions of inhabited worlds, tens of trillions of evolving creatures who may have been tempted to give up the moral struggle and abandon the good fight of faith, have taken one more look at Jesus on the cross and then have forged on ahead, inspired by the sight of God's laying down his incarnate life in devotion to the unselfish service of man.

188:5.6 (2018.5) The triumph of the death on the cross is all summed up in the spirit of Jesus' attitude toward those who assailed him. He made the cross an eternal symbol of the triumph of love over hate and the victory of truth over evil when he prayed, "Father, forgive them, for they know not what they do." That devotion of love was contagious throughout a vast universe; the disciples caught it from their Master. The very first teacher of his gospel who was called upon to lay down his life in this service, said, as they stoned him to death, "Lay not this sin to their charge."

188:5.7 (2018.6) The cross makes a supreme appeal to the best in man because it discloses one who was willing to lay down his life in the service of his fellow men. Greater love no man can have than this: that he would be willing to lay down his life for his friends — and Jesus had such a love that he was willing to lay down his life for his enemies, a love greater than any which had hitherto been known on earth.

188:5.8 (2019.1) On other worlds, as well as on Urantia, this sublime spectacle of the death of the human Jesus on the cross of Golgotha has stirred the emotions of mortals, while it has aroused the highest devotion of the angels.

188:5.9 (2019.2) The cross is that high symbol of sacred service, the devotion of one's life to the welfare and salvation of one's fellows. The cross is not the symbol of the sacrifice of the innocent Son of God in the place of guilty sinners and in order to appease the wrath of an offended God, but it does stand forever, on earth and throughout a vast universe, as a sacred symbol of the good bestowing themselves upon the evil and thereby saving them by this very devotion of love. The cross does stand as the token of the highest form of unselfish service, the supreme devotion of the full bestowal of a righteous life in the service of wholehearted ministry, even in death, the death of the cross. And the very sight of this great symbol of the bestowal life of Jesus truly inspires all of us

Kad razboriti muškarci i žene gledaju kako Isus umire na križu, teško da će ikada dopustiti sami sebi da se žale čak i na najteže životne poteškoće, a kamoli na sitne probleme i brojne čisto fiktivne pritužbe. Njegov je život bio tako veličanstven i njegova smrt tako pobjednička da nas njegov primjer navodi da podjelimo oboje. Istinski privlačna moć prožima cijelo Mihaelovo darivanje, od njegove najranije mladosti do ovog neodoljivog spektakla njegove smrti na križu.

Pazite, dakle, da kad promatrate križ kao otkrivenje Boga, ne gledate očima primitivnog čovjeka ili sa stajališta kasnijih barbara, koji su Boga smatrali neumoljivim Vladarom surove pravde i krute sprovedbe zakona. Umjesto toga, smatrajte križ najvišom manifestacijom Isusove ljubavi i odanosti u njegovoj životnoj misiji darivanja svim smrtnim rasama njegovog prostranog svemira. U smrti Sina Čovječjeg trebate vidjeti vrhunac očitovanja Očeve božanske ljubavi prema njegovim sinovima smrtnih planeta. Križ stoga predstavlja odanost dobrovoljne ljubavi i darivanje dobrovoljnog spasenja onima koji su spremni primiti ove darove i ovu odanost. Otac nije tražio Isusovu smrt na križu - on je samo tražio ono što je Isus dragovoljno dao i što je odbio izbjeci.

Ako čovjek nije u stanju cijeniti Isusa i razumjeti značenje njegovog darovanog života, onda barem može shvatiti prijateljsku naklonost njegove smrtno patnje. Niti jedan čovjek se nikada ne mora bojati da Stvoritelj ne poznaje prirodu i opseg njegovih privremenih zemaljskih patnji.

Znamo da smrt na križu nije imala za cilj da postigne pomirenje čovjeka s Bogom, već da oživi čovjekovu spoznaju Očeve vječne ljubavi i Sinove beskrajne milosti i da emitira ove univerzalne istine cijelom svemiru.

to want to go and do likewise.

188:5.10 (2019.3) When thinking men and women look upon Jesus as he offers up his life on the cross, they will hardly again permit themselves to complain at even the severest hardships of life, much less at petty harassments and their many purely fictitious grievances. His life was so glorious and his death so triumphant that we are all enticed to a willingness to share both. There is true drawing power in the whole bestowal of Michael, from the days of his youth to this overwhelming spectacle of his death on the cross.

188:5.11 (2019.4) Make sure, then, that when you view the cross as a revelation of God, you do not look with the eyes of the primitive man nor with the viewpoint of the later barbarian, both of whom regarded God as a relentless Sovereign of stern justice and rigid law-enforcement. Rather, make sure that you see in the cross the final manifestation of the love and devotion of Jesus to his life mission of bestowal upon the mortal races of his vast universe. See in the death of the Son of Man the climax of the unfolding of the Father's divine love for his sons of the mortal spheres. The cross thus portrays the devotion of willing affection and the bestowal of voluntary salvation upon those who are willing to receive such gifts and devotion. There was nothing in the cross which the Father required — only that which Jesus so willingly gave, and which he refused to avoid.

188:5.12 (2019.5) If man cannot otherwise appreciate Jesus and understand the meaning of his bestowal on earth, he can at least comprehend the fellowship of his mortal sufferings. No man can ever fear that the Creator does not know the nature or extent of his temporal afflictions.

188:5.13 (2019.6) We know that the death on the cross was not to effect man's reconciliation to God but to stimulate man's *realization* of the Father's eternal love and his Son's unending mercy, and to broadcast these universal truths to a whole universe.

POGLAVLJE 189. USKRSNUĆE

⇐ 188

Knjiga Urantije

190 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 189 USKRSNUĆE

Sekcije

Uvod

1. MORONTIJA PRIJELAZ
2. ISUSOVO MATERIJALNO TIJELO
3. EPOHALNO USKRSNUĆE
4. OTKRIĆE PRAZNOGA GROBA
5. PETAR I IVAN NA GROBU

PAPER 189

THE RESURRECTION

SECTIONS

Introduction

1. The Morontia Transit
2. The Material Body of Jesus
3. The Dispensational Resurrection
4. Discovery of the Empty Tomb
5. Peter and John at the Tomb

Uvod

NEDUGO nakon Isusovog pogreba u petak poslije podne, šef nebadonskih arhanđela, ovom prilikom prisutan na Urantiji, pozvao je vijeće uskrsnuća usnulih smrtnika obdarenih slobodnom voljom, te je odmah započeo razmatranje mogućih tehnika Isusovog uskrsnuća. Ovi okupljeni sinovi lokalnog svemira - Mihaelova stvorena bića - ovako su učinili vođeni vlastitim osjećajem odgovornosti; nisu se tu okupili na Gabrijelov poziv. Prije ponoći došli su do zaključka da stvoreno biće ne može ništa učiniti kako bi pomoglo uskrsnuću Stvoritelja. Bili su spremni prihvatiti Gabrijelov savjet da je Mihael “dobrovoljno položio svoj život i da stoga imao moć opet ga uzeti prema vlastitoj volji.” Nedugo po razilaženju ovog vijeća arhanđela, Nositelja Života i njihovih raznih suradnika u obnovi stvorenih bića i izgradnji morontija tijela, Isusov Personificirani Ispravljatelj koji je osobno zapovijedao okupljenim mnoštvom nebeskih bića Urantije, ovako se obratio zabrinutim gledateljima:

“Niti jedan od vas ne može ništa učiniti kako bi pomogao svom Stvoritelju-ocu da se vrati u život. Kao smrtnik, on je doživio tjelesnu smrt; kao Suvereni Vladar svemira, on i dalje živi. Ono što

INTRODUCTION

189:0.1 (2020.1) SOON after the burial of Jesus on Friday afternoon, the chief of the archangels of Nebadon, then present on Urantia, summoned his council of the resurrection of sleeping will creatures and entered upon the consideration of a possible technique for the restoration of Jesus. These assembled sons of the local universe, the creatures of Michael, did this on their own responsibility; Gabriel had not assembled them. By midnight they had arrived at the conclusion that the creature could do nothing to facilitate the resurrection of the Creator. They were disposed to accept the advice of Gabriel, who instructed them that, since Michael had “laid down his life of his own free will, he also had power to take it up again in accordance with his own determination.” Shortly after the adjournment of this council of the archangels, the Life Carriers, and their various associates in the work of creature rehabilitation and morontia creation, the Personalized Adjuster of Jesus, being in personal command of the assembled celestial hosts then on Urantia, spoke these words to the anxious waiting watchers:

189:0.2 (2020.2) “Not one of you can do aught to assist your Creator-father in the return to life. As a mortal of the realm he has experienced mortal death; as the Sovereign of a universe he still lives. That

sada imate priliku vidjeti je smrtni prijelaz Isusa iz Nazareta iz života u tijelu u morontija život. Isusov je prijelaz duha završen u trenutku moga odvajanja od njegove ličnosti i početka djelovanja u ulozi vašeg privremenog zapovjednika. Vaš Stvoritelj-otac je odabrao proći kroz cijelo iskustvo svojih smrtnih bića, od rođenja na materijalnim svjetovima, prirodne smrti i morontija uskrsnuća, do statusa istinske egzistencije duha. Određenu fazu ovog iskustva ćete imati priliku uskoro vidjeti, ali u njemu nećete moći sudjelovati. To što obično radite u korist stvorenih bića ne možete učiniti za Stvoritelja. Sin Stvoritelj u sebi ima moć da se daruje u obličju nekog od svojih stvorenih sinova; on u sebi ima moć da dadne svoj vidljivi život i da ga ponovo uzme; i on ima ovu moć izravnom zapovijedi svoga Rajskog Oca, i ja znam o čemu govorim.

Kad su čuli ove riječi Personificiranog Ispravljača, svi promatrači su zauzeli stav tjeskobnog iščekivanja, od Gabrijela do najnižeg kerubina. Vidjeli su Isusovo smrtno tijelo u grobnici; mogli su primijetiti kozmičku aktivnost svog voljenog Suverenog Vladara; i kako nisu bili u stanju razumjeti ove pojave, strpljivo su čekali daljnji razvoj događaja.

1. MORONTIJA PRIJELAZ

U petnaest do tri u nedjelju ujutro, stiglo je povjerenstvo utjelovljenja s Raja - sedam neobznanih ličnosti s Raja - koje su se odmah rasporedile oko groba. U deset do tri, iz Josipovog novog groba počele su izlaziti snažne vibracije pomiješanih materijalno-morontijalnih aktivnosti, a u tri sata i dvije minute u nedjelju ujutru 9. travnja 30. godine poslije Krista, iz groba je izašlo uskrslo morontija obličje i ličnost Isusa iz Nazareta.

Nakon što je uskrsli Isus izašao iz svog groba, materijalno tijelo u kojem je živio i radio na zemlji gotovo trideset šest godina, ostalo je ležati na pogrebnoj postelji netaknuto i ovijeno platnom, upravo onako kako su ga u petak poslije podne tu položili Josip i njegovi prijatelji. Kamen na ulazu u grob je ostao nepomaknut; Pilatov pečat je bio nedirnut; vojnici su još uvijek bili na straži. Čuvari hrama ni jednog trenutka nisu napustili svoje položaje; rimski vojnici su promijenjeni u ponoć. Niti jedan od ovih promatrača nije posumnjao da se predmet njihova bdijenja podigao u novi i viši oblik postojanja i da je tijelo koje su čuvali sada bilo odbačeni vanjski omotač koji je izgubio svaku povezanost s Isusovom oslobođenom i uskrslom morontija ličnosti.

which you observe is the mortal transit of Jesus of Nazareth from life in the flesh to life in the morontia. The spirit transit of this Jesus was completed at the time I separated myself from his personality and became your temporary director. Your Creator-father has elected to pass through the whole of the experience of his mortal creatures, from birth on the material worlds, on through natural death and the resurrection of the morontia, into the status of true spirit existence. A certain phase of this experience you are about to observe, but you may not participate in it. Those things which you ordinarily do for the creature, you may not do for the Creator. A Creator Son has within himself the power to bestow himself in the likeness of any of his created sons; he has within himself the power to lay down his observable life and to take it up again; and he has this power because of the direct command of the Paradise Father, and I know whereof I speak."

189:0.3 (2020.3) When they heard the Personalized Adjuster so speak, they all assumed the attitude of anxious expectancy, from Gabriel down to the most humble cherubim. They saw the mortal body of Jesus in the tomb; they detected evidences of the universe activity of their beloved Sovereign; and not understanding such phenomena, they waited patiently for developments.

1. THE MORONTIA TRANSIT

189:1.1 (2020.4) At two forty-five Sunday morning, the Paradise incarnation commission, consisting of seven unidentified Paradise personalities, arrived on the scene and immediately deployed themselves about the tomb. At ten minutes before three, intense vibrations of commingled material and morontia activities began to issue from Joseph's new tomb, and at two minutes past three o'clock, this Sunday morning, April 9, A.D. 30, the resurrected morontia form and personality of Jesus of Nazareth came forth from the tomb.

189:1.2 (2021.1) After the resurrected Jesus emerged from his burial tomb, the body of flesh in which he had lived and wrought on earth for almost thirty-six years was still lying there in the sepulchre niche, undisturbed and wrapped in the linen sheet, just as it had been laid to rest by Joseph and his associates on Friday afternoon. Neither was the stone before the entrance of the tomb in any way disturbed; the seal of Pilate was still unbroken; the soldiers were still on guard. The temple guards had been on continuous duty; the Roman guard had been changed at midnight. None of these watchers suspected that the object of their vigil had risen to a new and higher form of existence, and that the body which they were guarding was now a discarded outer covering which had no further connection with the delivered and

Čovječanstvo vrlo sporo sazrijeva u spoznaji da je u svim osobnim pitanjima materija samo kostur morontije, dok su i jedno i drugo odražajne sjene trajne duhovne stvarnosti. Kad ćete konačno početi smatrati vrijeme pokretnim obličjem vječnosti, a prostor nestalnom sjenom stvarnosti Raja?

Ukoliko smo mi u stanju suditi, ni jedno stvoreno biće ovog svemira ni bilo koja ličnost drugih svemira, nije sudjelovalo u morontija uskrsnuću Isusa iz Nazareta. Isus je u petak položio svoj život kao smrtnik; u nedjelju ujutro ponovo je uzeo svoj život kao morontija biće iz sustava Satanije u Norlatiadeku. Postoji mnogo toga u vezi Isusovog uskrsnuća što mi ne razumijemo. Ali znamo da se ono odigralo na način i otprilike u vrijeme koje ovdje navodimo. Također tvrdimo da su se sve poznate pojave vezane s ovim smrtnim prijelazom - morontija uskrsnućem - odigrale u Josipovom novom grobu gdje su Isusovi materijalni ostaci ležali umotani u pogrebne povoje.

Sa sigurnošću znamo da ni jedno stvoreno biće lokalnog svemira nije sudjelovalo u ovom morontija buđenju. Spoznali smo prisutnost sedam ličnosti s Raja koje su okružile grob, ali nismo primjetili da su učinile bilo što vezano s Učiteljevim buđenjem. Čim se Isus pojavio pored Gabrijela nešto malo iznad grobnice, sedam ličnosti s Raja je dalo znak da se smjesta namjeravaju vratiti na Uversu.

Ovom prilikom želimo zauvijek razjasniti koncepciju Isusovog uskrsnuća sljedećim izjavama:

1. Njegovo materijalno ili fizičko tijelo nije bilo dio uskrsle ličnosti. Kad je Isus izašao iz groba, njegovo fizičko tijelo je ostalo netaknuto na pogrebnom ležaju. U procesu izlaska iz grobnice nisu pomaknuti kamenovi na ulazu u grob, niti su dirnuti Pilatovi pečati.

2. On nije izašao iz groba bilo kao duh ili kao Mihael iz Nebadona; nije se javio u obličju Suverenog Stvoritelja koje je imao prije svog utjelovljenja u smrtnom obličju na Urantiji.

3. On je izašao iz Josipovog groba u obličju morontija ličnosti onih koji, kao uskrsli uzlazna bića u morontija obličju, izlaze iz dvorana uskrsnuća prvog prebivališnog svijeta ovog lokalnog sustava Satanije. A sama prisutnost Mihaelovog spomenika u središtu prostranih dvorana uskrsnuća prvog prebivališnog svijeta navodi na zaključak da je ovaj prvi prebivališni svijet morao na neki način sudjelovati u Učiteljevom uskrsnuću na Urantiji.

resurrected morontia personality of Jesus.

189:1.3 (2021.2) Mankind is slow to perceive that, in all that is personal, matter is the skeleton of morontia, and that both are the reflected shadow of enduring spirit reality. How long before you will regard time as the moving image of eternity and space as the fleeting shadow of Paradise realities?

189:1.4 (2021.3) As far as we can judge, no creature of this universe nor any personality from another universe had anything to do with this morontia resurrection of Jesus of Nazareth. On Friday he laid down his life as a mortal of the realm; on Sunday morning he took it up again as a morontia being of the system of Satania in Norlatiadek. There is much about the resurrection of Jesus which we do not understand. But we know that it occurred as we have stated and at about the time indicated. We can also record that all known phenomena associated with this mortal transit, or morontia resurrection, occurred right there in Joseph's new tomb, where the mortal material remains of Jesus lay wrapped in burial cloths.

189:1.5 (2021.4) We know that no creature of the local universe participated in this morontia awakening. We perceived the seven personalities of Paradise surround the tomb, but we did not see them do anything in connection with the Master's awakening. Just as soon as Jesus appeared beside Gabriel, just above the tomb, the seven personalities from Paradise signaled their intention of immediate departure for Uversa.

189:1.6 (2021.5) Let us forever clarify the concept of the resurrection of Jesus by making the following statements:

189:1.7 (2021.6) 1. His material or physical body was not a part of the resurrected personality. When Jesus came forth from the tomb, his body of flesh remained undisturbed in the sepulchre. He emerged from the burial tomb without moving the stones before the entrance and without disturbing the seals of Pilate.

189:1.8 (2021.7) 2. He did not emerge from the tomb as a spirit nor as Michael of Nebadon; he did not appear in the form of the Creator Sovereign, such as he had had before his incarnation in the likeness of mortal flesh on Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. He did come forth from this tomb of Joseph in the very likeness of the morontia personalities of those who, as resurrected morontia ascendant beings, emerge from the resurrection halls of the first mansion world of this local system of Satania. And the presence of the Michael memorial in the center of the vast court of the resurrection halls of mansonian number one leads us to conjecture that the Master's resurrection on Urantia was in some way fostered

Isus je po izlasku iz groba prvo pozdravio Gabrijela i uputio ga da nastavi djelovati na izvršnoj poziciji u svemiru pod Emanuelovim nadzorom, a onda je preko šefa Melkizedeka prenio svoje bratske pozdrave Emanuelu. Zatim je tražio od Svevišnjih iz Edentije da daju potvrdu Starim Dana za njegov smrtni prijelaz; obraćajući se okupljenim skupinama morontija bića sa sedam prebivališnih svjetova koja su ovom prilikom okupila da izraze pozdrave i dobrodošlicu svome Stvoritelju kao biću njihova reda, Isus je izgovorio prve riječi svoje post-smrtne karijere. Morontija Isus je rekao: "Nakon što se završio moj zemaljski život, namjeravam se tu zadržati za kratko vrijeme u prijelaznom obliku da potpunije upoznam život mojih uzlaznih stvorenja i da nastavim obznanjivati volju Oca moga na Raju."

Kad je Isus ovako govorio, dao je znak svom Personificiranom Ispravljaju, a ovaj je odmah odaslao sve kozmičke inteligencije koje su se okupile na Urantiji da prisustvuju uskrsnuću, na njihove prijašnje kozmičke dužnosti.

Isus je zatim započeo uspostavljati kontakte na morontija razini, upoznavati se kao stvorenje sa zahtjevima života kojim je odabrao živjeti za kratko vrijeme na Urantiji. Ovo uvođenje u morontija svijet trajalo je više od sat vremena Urantije i bilo je prekinuto dva puta njegovom željom da razgovara sa svojim bivšim zemaljskim suradnicima koji su došli iz Jeruzalema da zavire u prazan grob ne bi li otkrili ono što su smatrali dokazom njegovog uskrsnuća.

Tako je završen Isusov smrtni prijelaz - morontija uskrsnuće Sina Čovječjeg. I započelo je prijelazno iskustvo Učitelja kao ličnosti na pola puta između materijalnog i duhovnog statusa. Isus je ostvario sva ta postignuća vlastitim unutarnjim moćima; nije primio bilo kakve pomoći. On sada živi kao morontija Isus, dok je na ovom početku njegovog morontija života njegovo materijalno tijelo još uvijek ležalo netaknuto u grobu. Vojnici su i dalje bili na straži, a guvernerov pečat još uvijek nije bio dirnut na stijenama koje su okruživale ulaz u grob.

2. ISUSOVO MATERIJALNO TIJELO

U tri i deset, dok je uskrsnuli Isus razgovarao s okupljenim morontija ličnostima sa sedam prebivališnih svjetova Satanije, šef arhanela - andela uskrsnuća - pristupio je Gabrijelu tražeći Isusovo materijalno tijelo. Arhanđel je rekao: "Mi ne možemo sudjelovati u morontija uskrsnuću u okviru iskustva darivanja našeg suverenog vladara Mihaela, ali želimo preuzeti njegove posmrtno

on this, the first of the system mansion worlds.

189:1.10 (2022.1) The first act of Jesus on arising from the tomb was to greet Gabriel and instruct him to continue in executive charge of universe affairs under Immanuel, and then he directed the chief of the Melchizedeks to convey his brotherly greetings to Immanuel. He thereupon asked the Most High of Edentia for the certification of the Ancients of Days as to his mortal transit; and turning to the assembled morontia groups of the seven mansion worlds, here gathered together to greet and welcome their Creator as a creature of their order, Jesus spoke the first words of the postmortal career. Said the morontia Jesus: "Having finished my life in the flesh, I would tarry here for a short time in transition form that I may more fully know the life of my ascendant creatures and further reveal the will of my Father in Paradise."

189:1.11 (2022.2) After Jesus had spoken, he signaled to the Personalized Adjuster, and all universe intelligences who had been assembled on Urantia to witness the resurrection were immediately dispatched to their respective universe assignments.

189:1.12 (2022.3) Jesus now began the contacts of the morontia level, being introduced, as a creature, to the requirements of the life he had chosen to live for a short time on Urantia. This initiation into the morontia world required more than an hour of earth time and was twice interrupted by his desire to communicate with his former associates in the flesh as they came out from Jerusalem wonderingly to peer into the empty tomb to discover what they considered evidence of his resurrection.

189:1.13 (2022.4) Now is the mortal transit of Jesus — the morontia resurrection of the Son of Man — completed. The transitory experience of the Master as a personality midway between the material and the spiritual has begun. And he has done all this through power inherent within himself; no personality has rendered him any assistance. He now lives as Jesus of morontia, and as he begins this morontia life, the material body of his flesh lies there undisturbed in the tomb. The soldiers are still on guard, and the seal of the governor about the rocks has not yet been broken.

2. THE MATERIAL BODY OF JESUS

189:2.1 (2022.5) At ten minutes past three o'clock, as the resurrected Jesus fraternized with the assembled morontia personalities from the seven mansion worlds of Satania, the chief of archangels — the angels of the resurrection — approached Gabriel and asked for the mortal body of Jesus. Said the chief of the archangels: "We may not participate in the morontia resurrection of the

ostatke da ih što prije uništimo. Mi ne predlažemo upotrebu naše tehnike dematerijalizacije; samo želimo pokrenuti ubrzani protok vremena. Dovoljno je što smo imali priliku vidjeti kako naš Suvereni Vladar živi i umire na Urantiji; želimo poštediti nebeska bića bilo kakvog sjećanja na prizor sporog raspada ljudskog oblića našeg kozmičkog Stvoritelja i Održavatelja. U ime nebeskih inteligencija cijelog Nebadona, tražim skrbništvo nad smrtnim tijelom Isusa iz Nazareta i dopuštenje za njegovo neodložno uništenje."

Dad je Gabrijel razgovarao sa starješinom Svevišnjih iz Edentije, arhangeoski glasnogovornik nebeskog mnoštva je dobio dopuštenje da ukloni Isusove fizičke ostatke prema vlastitom nahođenju.

Kad je šef arhanđela primio ovo dopuštenje, pozvao je u pomoć svoje suradnike i mnogobrojne predstavnike svih redova nebeskih ličnosti, te je zatim uz pomoć srednjih bića Urantije preuzeo kontrolu nad Isusovim fizičkim tijelom. Čovjekovo smrtno tijelo je posve materijalna tvorevina; ono je fizičko i doslovno; kao takvo ne može biti odstranjeno iz groba onako kako morontija obličje može proći kroz zatvorena vrata zapečaćene grobnice. Uz pomoć određenih pomoćnih morontija ličnosti, morontija obličje može privremeno primiti osobine duha i na taj način u jednom trenutku biti u stanju proći kroz fizičku materiju, a u drugom postati vidljivo i spoznatljivo materijalnim bićima poput zemaljskih smrtnika.

Dok su se spremali ukloniti Isusovo tijelo iz groba da mu ukažu dostojanstveno i pobožno uništenje gotovo trenutačnog raspada, drugi red srednjih bića Urantije je dobio zadaću da odgura kamenove s ulaza u grob. Veći od ta dva kamena bio je okrugao, poput mlinskog kamena, užlijebljen u udubljenje u stijeni kako bi se mogao kotrljati u oba smjera da otvori i zatvori ulaz. Kad su židovski stražari i rimski vojnici u bljedom jutarnjem svjetlu ugledali kako se miče veliki kamen na ulazu u grob navodno sam od sebe - bez ikakvog vidljivog objašnjenja - obuzeo ih je veliki strah i panika te su u žurbi pobjegli sa svojih mjesta. Židovi su prvo pobjegli svojim kućama, a zatim su otišli prijaviti te događaje svom kapetanu koji je bio u hramu. Rimljani su pobjegli u tvrđavu Antoniju i prijavili što su vidjeli svom satniku čim je stigao na dužnost.

bestowal experience of Michael our sovereign, but we would have his mortal remains put in our custody for immediate dissolution. We do not propose to employ our technique of dematerialization; we merely wish to invoke the process of accelerated time. It is enough that we have seen the Sovereign live and die on Urantia; the hosts of heaven would be spared the memory of enduring the sight of the slow decay of the human form of the Creator and Upholder of a universe. In the name of the celestial intelligences of all Nebadon, I ask for a mandate giving me the custody of the mortal body of Jesus of Nazareth and empowering us to proceed with its immediate dissolution."

189:2.2 (2023.1) And when Gabriel had conferred with the senior Most High of Edentia, the archangel spokesman for the celestial hosts was given permission to make such disposition of the physical remains of Jesus as he might determine.

189:2.3 (2023.2) After the chief of archangels had been granted this request, he summoned to his assistance many of his fellows, together with a numerous host of the representatives of all orders of celestial personalities, and then, with the aid of the Urantia midwayers, proceeded to take possession of Jesus' physical body. This body of death was a purely material creation; it was physical and literal; it could not be removed from the tomb as the morontia form of the resurrection had been able to escape the sealed sepulchre. By the aid of certain morontia auxiliary personalities, the morontia form can be made at one time as of the spirit so that it can become indifferent to ordinary matter, while at another time it can become discernible and contactable to material beings, such as the mortals of the realm.

189:2.4 (2023.3) As they made ready to remove the body of Jesus from the tomb preparatory to according it the dignified and reverent disposal of near-instantaneous dissolution, it was assigned the secondary Urantia midwayers to roll away the stones from the entrance of the tomb. The larger of these two stones was a huge circular affair, much like a millstone, and it moved in a groove chiseled out of the rock, so that it could be rolled back and forth to open or close the tomb. When the watching Jewish guards and the Roman soldiers, in the dim light of the morning, saw this huge stone begin to roll away from the entrance of the tomb, apparently of its own accord — without any visible means to account for such motion — they were seized with fear and panic, and they fled in haste from the scene. The Jews fled to their homes, afterward going back to report these doings to their captain at the temple. The Romans fled to the fortress of Antonia and reported what they had seen to the centurion as soon as he arrived on duty.

Od samog početka, židovske vođe su započele svoja prljava nastojanja da se navodno riješe Isusa podmićivanjem izdajnika Jude, a kako su ovom prilikom bile suočene s još jednom neugodnom situacijom, umjesto što će kazniti stražare zato što su pobjegli sa svojih položaja, pokušali su podmititi te stražare i rimske vojnike. Platili su svakom od dvadesetorice određenu sumu novca i naredili im da kažu svima: "Dok smo sinoć spavali, došli su njegovi učenici i uzeli tijelo." A židovske vođe su svečano obećale vojnicima da će ih obraniti pred Pilatom u slučaju da guverner ikad sazna da su primili mito.

Krišćansko vjerovanje u Isusovo uskrsnuće počiva na činjenici "praznog groba." Doista je točno da je grob bio prazan, ali ova činjenica nije istina uskrsnuća. Grob je uistinu bio prazan kad su stigli prvi vjernici i ta je činjenica, povezana s činjenicom Učiteljevog nedvojbenog uskrsnuća, dovela do formulacije vjerovanja koje nije istinito: nauka da je Isusovo materijalno i smrtno tijelo ustalo iz groba. Istina u vezi duhovnih stvarnosti i vječnih vrijednosti ne može uvijek biti izgrađena na kombinaciji vidljivih činjenica. Iako individualne činjenice mogu biti materijalno ispravne, povezivanje ovih činjenica ne mora nužno dovesti do istinitih duhovnih zaključaka.

Josipova grobnica je bila prazna, ali ne zato što je Isusovo tijelo obnovljeno i uskrslo, već zato što su nebeska mnoštva primila dopuštenje da izvrše posebno i jedinstveno uništenje, povratak "praha prahu," bez intervencije vremenskog zakašnjenja u ovom procesu i bez djelovanja uobičajenih i vidljivih procesa smrtnog raspada i postupnog truljenja materije.

Isusovi posmrtni ostaci su prošli istim prirodnim procesom materijalnog raspada koji obilježava sva ljudska tijela na zemlji, osim što je ova prirodna metoda raspada bila toliko ubrzana da bi se moglo reći da je bila skoro trenutačna.

Istinski dokazi Mihaelovog uskrsnuća su bili duhovne prirode, iako je ovo učenje potvrđeno svjedočenjima mnogih zemaljskih smrtnika koji su sreli, prepoznali i razgovarali s uskrslim morontija Učiteljem. On je na taj način postao dijelom osobnog iskustva gotovo tisuću ljudskih bića prije nego što je konačno napustio Urantiju.

189:2.5 (2023.4) The Jewish leaders began the sordid business of supposedly getting rid of Jesus by offering bribes to the traitorous Judas, and now, when confronted with this embarrassing situation, instead of thinking of punishing the guards who deserted their post, they resorted to bribing these guards and the Roman soldiers. They paid each of these twenty men a sum of money and instructed them to say to all: "While we slept during the nighttime, his disciples came upon us and took away the body." And the Jewish leaders made solemn promises to the soldiers to defend them before Pilate in case it should ever come to the governor's knowledge that they had accepted a bribe.

189:2.6 (2023.5) The Christian belief in the resurrection of Jesus has been based on the fact of the "empty tomb." It was indeed a *fact* that the tomb was empty, but this is not the *truth* of the resurrection. The tomb was truly empty when the first believers arrived, and this fact, associated with that of the undoubted resurrection of the Master, led to the formulation of a belief which was not true: the teaching that the material and mortal body of Jesus was raised from the grave. Truth having to do with spiritual realities and eternal values cannot always be built up by a combination of apparent facts. Although individual facts may be materially true, it does not follow that the association of a group of facts must necessarily lead to truthful spiritual conclusions.

189:2.7 (2023.6) The tomb of Joseph was empty, not because the body of Jesus had been rehabilitated or resurrected, but because the celestial hosts had been granted their request to afford it a special and unique dissolution, a return of the "dust to dust," without the intervention of the delays of time and without the operation of the ordinary and visible processes of mortal decay and material corruption.

189:2.8 (2024.1) The mortal remains of Jesus underwent the same natural process of elemental disintegration as characterizes all human bodies on earth except that, in point of time, this natural mode of dissolution was greatly accelerated, hastened to that point where it became well-nigh instantaneous.

189:2.9 (2024.2) The true evidences of the resurrection of Michael are spiritual in nature, albeit this teaching is corroborated by the testimony of many mortals of the realm who met, recognized, and communed with the resurrected morontia Master. He became a part of the personal experience of almost one thousand human beings before he finally took leave of Urantia.

3. EPOHALNO USKRSNUĆE

3. THE DISPENSATIONAL RESURRECTION

Malo poslije pola pet u nedjelju ujutro, Gabrijel je pozvao arhanđele i spremio se započeti epohalno uskrsnuće u znak završetka Adamičke ere na Urantiji. Nakon što se veliko mnoštvo serafina i kerubina angažiranih u ovom bitnom poduzeću rasporedilo u određene formacije, pred Gabrijelom se pojavio morontija Mihael, govoreći: "Kao što moj Otac ima život u sebi, tako je on dao Sinu da ima život u sebi. Iako još nisam u potpunosti preuzeo kozmičku vlast, ono samonametnuto ograničenje ni na koji način ne ograničava moju sposobnost podarenja života mojim usnulim sinovima; neka započne prozivka planetarnog uskrsnuća."

Ovo je bio prvi put da je krug arhanđela djelovao na Urantiji. U pratnji mnoštva arhanđela, Gabrijel je stupio na poziciju duhovnog polariteta planeta; a kad je Gabrijel dao znak, na prvom prebivališnom svijetu je odjeknuo njegov glas: "Po mandatu Mihaela, neka se podignu mrtvi Urantije!" Zatim su se svi preživjeli pripadnici ljudskih rasa Urantije koji su spavali od Adamovog doba i kojima još nije bilo suđeno, pojavili u dvoranama uskrsnuća prebivališnih svjetova spremni za morontija utjelovljenje. I odmah su se serafini i njihovi suradnici spremili da pođu na prebivališne svjetove. Obično ovi serafinski čuvari, koji su nekoć bili na dužnosti grupnih čuvara ovih preživjelih smrtnika, čekaju na njihovo buđenje u dvoranama uskrsnuća na prebivališnim svjetovima, ali oni su u ovom slučaju bili na ovom svijetu što je Gabrijel tu bio prisutan zbog Isusovog morontija uskrsnuća.

Iako su mnoge osobe koje su imale osobne serafinske čuvare i čije su duhovne ličnosti postigle odgovarajući napredak prevedene na prebivališne svjetove tijekom stoljeća koja su uslijedila nakon dobi Adama i Eve, i premda je u međuvremenu bilo više posebnih i tisućljetnih uskrsnuća sinova Urantije, ovaj događaj je bio treća planetarna prozivka, to jest puno epohalno uskrsnuće. Prvo epohalno uskrsnuće je nastupilo prilikom dolaska Planetarnog Kneza, drugo u vrijeme Adama, a treće prilikom morontija uskrsnuća ili smrtnog prijelaza Isusa iz Nazareta.

Kad je arhanđeoski šef primio signal za planetarno uskrsnuće, Personificirani Ispravljач Sina Čovječjega je predao upravu nad nebeskim mnoštvom Urantije, vraćajući sve ove sinove lokalnog svemira pod upravu njihovih pojedinačnih zapovjednika. A kad je to učinio, on je otišao na Salvington kako bi s Emanuelom obilježio završetak Mihaelovog smrtnog prijelaza. Odmah

189:3.1 (2024.3) A little after half past four o'clock this Sunday morning, Gabriel summoned the archangels to his side and made ready to inaugurate the general resurrection of the termination of the Adamic dispensation on Urantia. When the vast host of the seraphim and the cherubim concerned in this great event had been marshaled in proper formation, the morontia Michael appeared before Gabriel, saying: "As my Father has life in himself, so has he given it to the Son to have life in himself. Although I have not yet fully resumed the exercise of universe jurisdiction, this self-imposed limitation does not in any manner restrict the bestowal of life upon my sleeping sons; let the roll call of the planetary resurrection begin."

189:3.2 (2024.4) The circuit of the archangels then operated for the first time from Urantia. Gabriel and the archangel hosts moved to the place of the spiritual polarity of the planet; and when Gabriel gave the signal, there flashed to the first of the system mansion worlds the voice of Gabriel, saying: "By the mandate of Michael, let the dead of a Urantia dispensation rise!" Then all the survivors of the human races of Urantia who had fallen asleep since the days of Adam, and who had not already gone on to judgment, appeared in the resurrection halls of mansonia in readiness for morontia investiture. And in an instant of time the seraphim and their associates made ready to depart for the mansion worlds. Ordinarily these seraphic guardians, onetime assigned to the group custody of these surviving mortals, would have been present at the moment of their awaking in the resurrection halls of mansonia, but they were on this world itself at this time because of the necessity of Gabriel's presence here in connection with the morontia resurrection of Jesus.

189:3.3 (2024.5) Notwithstanding that countless individuals having personal seraphic guardians and those achieving the requisite attainment of spiritual personality progress had gone on to mansonia during the ages subsequent to the times of Adam and Eve, and though there had been many special and millennial resurrections of Urantia sons, this was the third of the planetary roll calls, or complete dispensational resurrections. The first occurred at the time of the arrival of the Planetary Prince, the second during the time of Adam, and this, the third, signalized the morontia resurrection, the mortal transit, of Jesus of Nazareth.

189:3.4 (2024.6) When the signal of the planetary resurrection had been received by the chief of archangels, the Personalized Adjuster of the Son of Man relinquished his authority over the celestial hosts assembled on Urantia, turning all these sons of the local universe back to the jurisdiction of their respective commanders. And when he had done this, he departed for Salvington to register

nakon njega krenula su sva nebeska mnoštva koja nisu bila potrebna na Urantiji. Ali Gabrijel je ostao na Urantiji s morontija Isusom.

Ovo je pregled događaja vezanih uz Isusovo uskrsnuće s gledišta onih koji su ih vidjeli onako kako su se uistinu dogodili, bez ograničenja djelomične i nepotpune ljudske vizije.

4. OTKRICE PRAZNOGA GROBA

Kako se približavamo trenutku Isusovog uskrsnuća u ovu nedjelju rano ujutro, valja napomenuti da su se deseterica apostola smjestili u domu Ilije i Marije Marko, gdje su spavali u sobi na gornjem katu, na istim onim kaučima na kojima su objedovali posljednju večeru s Učiteljem. Ove nedjelje ujutro svi su se tu okupili osim Tome. Toma je bio uz njih nekoliko minuta kad su se okupili kasno u subotu navečer, ali nije mogao podnijeti prizor okupljenih apostola i sjećanje na ono što se dogodilo s Isusom. Pogledao je na svoje suradnike i odmah napustio sobu, idući u kuću Šimuna u Betbasi, gdje je želio tugovati nad svojim nevoljama u samoći. Apostoli su svi patili, ne toliko od sumnje i očajanja, koliko od straha, tuge i srama.

U Nikodemovoj kući se okupilo, pored Davida Zebedejevog i Josipa iz Arimateje, još nekih dvanaest do petnaest istaknutijih osoba iz Jeruzalema, Isusovih učenika. U kući Josipa iz Arimateje okupilo se nekih petnaest do dvadeset vodećih vjernika. Ove žene su bile same u Josipovoj kući i držale su se zajedno cijeli dan u subotu kao i prilikom subote uvečer i nisu znale da je na grobu postavljena vojna straža; nisu znale čak ni da je na grob stavljen i drugi kamen i da su na oba kamena stavljeni Pilatovi pečati.

Nešto prije tri sata u nedjelju ujutro, kada su se prvi jutarnji znaci počeli javljati na istoku, pet žena je krenulo prema Isusovom grobu. Pripremile su pregršt posebnih miomirisava za balzimiranje i dosta platnenih povoja. Namjeravale su podrobije namazati Isusovo tijelo i brižljivije ga oviti novim zavojima.

Žene koje su krenule na ovu misiju pomazivanja Isusovog tijela su bile: Marija Magdalena, Marija majka Alfejevih blizanaca, Saloma majka braće Zebedeja, Ivana supruga Kuza i Suzana, kćer Ezre iz Aleksandrije.

with Immanuel the completion of the mortal transit of Michael. And he was immediately followed by all the celestial host not required for duty on Urantia. But Gabriel remained on Urantia with the morontia Jesus.

189:3.5 (2025.1) And this is the recital of the events of the resurrection of Jesus as viewed by those who saw them as they really occurred, free from the limitations of partial and restricted human vision.

4. DISCOVERY OF THE EMPTY TOMB

189:4.1 (2025.2) As we approach the time of the resurrection of Jesus on this early Sunday morning, it should be recalled that the ten apostles were sojourning at the home of Elijah and Mary Mark, where they were asleep in the upper chamber, resting on the very couches whereon they reclined during the last supper with their Master. This Sunday morning they were all there assembled except Thomas. Thomas was with them for a few minutes late Saturday night when they first got together, but the sight of the apostles, coupled with the thought of what had happened to Jesus, was too much for him. He looked his associates over and immediately left the room, going to the home of Simon in Bethpage, where he thought to grieve over his troubles in solitude. The apostles all suffered, not so much from doubt and despair as from fear, grief, and shame.

189:4.2 (2025.3) At the home of Nicodemus there were gathered together, with David Zebedee and Joseph of Arimathea, some twelve or fifteen of the more prominent of the Jerusalem disciples of Jesus. At the home of Joseph of Arimathea there were some fifteen or twenty of the leading women believers. Only these women abode in Joseph's house, and they had kept close within during the hours of the Sabbath day and the evening after the Sabbath, so that they were ignorant of the military guard on watch at the tomb; neither did they know that a second stone had been rolled in front of the tomb, and that both of these stones had been placed under the seal of Pilate.

189:4.3 (2025.4) A little before three o'clock this Sunday morning, when the first signs of day began to appear in the east, five of the women started out for the tomb of Jesus. They had prepared an abundance of special embalming lotions, and they carried many linen bandages with them. It was their purpose more thoroughly to give the body of Jesus its death anointing and more carefully to wrap it up with the new bandages.

189:4.4 (2025.5) The women who went on this mission of anointing Jesus' body were: Mary Magdalene, Mary the mother of the Alpheus twins, Salome the mother of the Zebedee brothers, Joanna the wife of Chuza, and Susanna the daughter of Ezra of

Bilo je to oko pola četiri kad je ovih pet žena, noseći miomirise, stiglo do praznoga groba. Kad su prošle kod vrata Damaska, vidjele su veći broj vojnika kako bježe prema gradu obuzeti panikom, što ih je navelo da pauziraju na par minuta; ali kako se ništa drugo nije dogodilo, nastavile su svojim putem.

Jako su se iznenadile kad su vidjele da je kamen već odgurnut s ulaza u grob, kako su na putu prema grobu govorile jedna drugoj: "Tko će nam pomoći da odguramo kamen s ulaza u grob?" Spustile su svoje stvari i počele gledati jedna drugu u strahu i velikom čudu. Dok su tako stajale i drhtale od straha, Marija Magdalena je skupila hrabrosti da zaobiđe manji kamen i uđe u otvoreni grob. Ovaj Josipov grob se nalazio u njegovom vrtu na brežuljku na istočnoj strani ceste, okrenut prema istoku. Do tada se dovoljno razdanilo pa je Marija mogla vidjeti mjesto na kojem je ležalo Učiteljevo tijelo i uočiti da ga tamo više nije bilo. U kamenoj udubini gdje je Isus bio položen, Marija je vidjela samo presavijeni ubrus gdje je počivala Isusova glava i zavoje kojima je bio omotan kako leže netaknuti na kamenom postolju onako kako su ležali prije nego što su nebeska mnoštva uklonila Isusovo tijelo. Posmrtni pokrivač je ležao u podnožju grobne niše.

Nakon što je Marija nekoliko trenutaka stajala na vratima grobnice (nije odmah mogla jasno vidjeti kad je ušla u grob), vidjela je da je Isusovo tijelo nestalo i da su na njegovu mjestu bile samo pogrebne plahte i kriknula je od straha, iznenađenja i tjeskobe. Sve su žene bile jako nervozne; nalazile su se na rubu živaca otkako su na ulazu u grad vidjele stražare kako bježe u panici, a kad su čule Marijin ustrašeni krik spopao ih je veliki strah i počele su bježati u velikoj žurbi. I nisu se zaustavile dok nisu stigle do vrata Damaska. Ivanu je u ovom času obuzela grižnja savjesti što su ostavile Mariju samu; pozvala je i druge žene da se vrate natrag prema grobu.

Kako su se približavale grobu, uplašena Magdalena, koja se još više ustrašila kad nije zatekla ni jednu od svojih sestara kad je izašla iz groba, požurila je prema njima uzbuđeno govoreći: "On nije ovdje - oni su ga uzeli!" I povela ih je natrag prema grobu, gdje su sve ušle i vidjele da je grob bio prazan.

Svih pet žena je onda sjelo na kamen u blizini ulaza da porazgovaraju o ovoj situaciji. Još im nije palo na pamet da je Isus uskrsnuo. Kako su subotu provele odvojene od drugih vjernika, zaključile su da je tijelo moralo biti preneseno na

Alexandria.

189:4.5 (2025.6) It was about half past three o'clock when the five women, laden with their ointments, arrived before the empty tomb. As they passed out of the Damascus gate, they encountered a number of soldiers fleeing into the city more or less panic-stricken, and this caused them to pause for a few minutes; but when nothing more developed, they resumed their journey.

189:4.6 (2025.7) They were greatly surprised to see the stone rolled away from the entrance to the tomb, inasmuch as they had said among themselves on the way out, "Who will help us roll away the stone?" They set down their burdens and began to look upon one another in fear and with great amazement. While they stood there, atremble with fear, Mary Magdalene ventured around the smaller stone and dared to enter the open sepulchre. This tomb of Joseph was in his garden on the hillside on the eastern side of the road, and it also faced toward the east. By this hour there was just enough of the dawn of a new day to enable Mary to look back to the place where the Master's body had lain and to discern that it was gone. In the recess of stone where they had laid Jesus, Mary saw only the folded napkin where his head had rested and the bandages wherewith he had been wrapped lying intact and as they had rested on the stone before the celestial hosts removed the body. The covering sheet lay at the foot of the burial niche.

189:4.7 (2026.1) After Mary had tarried in the doorway of the tomb for a few moments (she did not see distinctly when she first entered the tomb), she saw that Jesus' body was gone and in its place only these grave cloths, and she uttered a cry of alarm and anguish. All the women were exceedingly nervous; they had been on edge ever since meeting the panicky soldiers at the city gate, and when Mary uttered this scream of anguish, they were terror-stricken and fled in great haste. And they did not stop until they had run all the way to the Damascus gate. By this time Joanna was conscience-stricken that they had deserted Mary; she rallied her companions, and they started back for the tomb.

189:4.8 (2026.2) As they drew near the sepulchre, the frightened Magdalene, who was even more terrorized when she failed to find her sisters waiting when she came out of the tomb, now rushed up to them, excitedly exclaiming: "He is not there — they have taken him away!" And she led them back to the tomb, and they all entered and saw that it was empty.

189:4.9 (2026.3) All five of the women then sat down on the stone near the entrance and talked over the situation. It had not yet occurred to them that Jesus had been resurrected. They had been by themselves over the Sabbath, and they

neko drugo počivalište. Ali što su više razmišljale o ovoj mogućnosti, to im je bilo teže objasniti uredni raspored pogrebnih plahti; kako su mogli ukloniti tijelo kad su plahte kojima je bilo ovijeno još uvijek ležale naizgled netaknute na pogrebnoj loži?

I dok su žene tu sjedile u ovim ranim jutarnjim satima, pogledale su u stranu i vidjele kako tu tiho i nepomično stoji nekakav stranac. Na trenutak ih je ponovo spopao strah, ali Marija Magdalena je požurila prema njemu i misleći da je vrtlar, rekla: "Gdje ste odnijeli Učitelja? Gdje ste ga položili? Reci nam, da možemo otići po njega." Kad stranac nije odgovorio, Marija je počela plakati. Zatim je Isus rekao: "Koga tražite?" Marija je odgovorila: "Tražimo Isusa kojega su položili da počiva u Josipovom grobu, ali njega nema. Znaš li gdje su ga odnijeli?" Isus je rekao: "Nije li vam taj Isus još u Galileji rekao da će umrijeti, ali da će opet ustati?" Žene su bile začuđene ovim riječima, ali Učitelj je bio toliko promijenjen da ga još uvijek nisu mogle prepoznati kako je bio leđima okrenut blijedom jutarnjem svjetlu. I dok su razmišljale o njegovim riječima, on se obratio Magdalenini s dobro poznatim glasom: "Marijo!" Kad je čula ovaj izraz dobro poznate suosjećajnosti i prijateljstva, znala je da je čula glas svoga Učitelja i odmah je kleknula pred Gospodinom, uzvikujući: "Moj Gospodine, i moj Učitelju!" I sve ostale žene su spoznale da je pred njima bio njihov Učitelj u svom novom i uzvišenom obličju i sve su kleknule pred njim.

Ljudske oči su mogle vidjeti Isusovo morontija obličje zahvaljujući posebnoj službi preobrazitelja i srednjih bića u suradnji s određenim morontija ličnostima koje su ovom prilikom bile pored Isusa.

Marija je htjela zagrliti Isusova stopala, ali on je rekao: "Ne dodiruj me, Marijo, jer ja više nisam u svom tjelesnom obličju. U ovom ću obličju ostati s vama neko vrijeme prije nego se uspnem k svome Ocu. A sada požurite i recite mojim apostolima - i Petru - da sam uskrsnuo i da ste sa mnom razgovarale."

Kad su se žene oporavile od velikog iznenađenja i zaprepaštenja, požurile su prema gradu i kući Ilije Marka, gdje su ispričale deseterici apostola sve što im se dogodilo; ali apostoli im nisu vjerovali. Isprva su mislili da su žene vidjele utvaru, ali kad im je Marija Magdalena ponovila Isusove riječi i kad je Petar čuo svoje ime, izjurio je iz gornje sobe u bliskoj pratnji Ivana, a njih dvojica su u velikoj žurbi došli na grob da se sami uvjere u istinitost ovih tvrdnji.

conjectured that the body had been moved to another resting place. But when they pondered such a solution of their dilemma, they were at a loss to account for the orderly arrangement of the grave cloths; how could the body have been removed since the very bandages in which it was wrapped were left in position and apparently intact on the burial shelf?

189:4.10 (2026.4) As these women sat there in the early hours of the dawn of this new day, they looked to one side and observed a silent and motionless stranger. For a moment they were again frightened, but Mary Magdalene, rushing toward him and addressing him as if she thought he might be the caretaker of the garden, said, "Where have you taken the Master? Where have they laid him? Tell us that we may go and get him." When the stranger did not answer Mary, she began to weep. Then spoke Jesus to them, saying, "Whom do you seek?" Mary said: "We seek for Jesus who was laid to rest in Joseph's tomb, but he is gone. Do you know where they have taken him?" Then said Jesus: "Did not this Jesus tell you, even in Galilee, that he would die, but that he would rise again?" These words startled the women, but the Master was so changed that they did not yet recognize him with his back turned to the dim light. And as they pondered his words, he addressed the Magdalene with a familiar voice, saying, "Mary." And when she heard that word of well-known sympathy and affectionate greeting, she knew it was the voice of the Master, and she rushed to kneel at his feet while she exclaimed, "My Lord, and my Master!" And all of the other women recognized that it was the Master who stood before them in glorified form, and they quickly knelt before him.

189:4.11 (2027.1) These human eyes were enabled to see the morontia form of Jesus because of the special ministry of the transformers and the midwayers in association with certain of the morontia personalities then accompanying Jesus.

189:4.12 (2027.2) As Mary sought to embrace his feet, Jesus said: "Touch me not, Mary, for I am not as you knew me in the flesh. In this form will I tarry with you for a season before I ascend to the Father. But go, all of you, now and tell my apostles — and Peter — that I have risen, and that you have talked with me."

189:4.13 (2027.3) After these women had recovered from the shock of their amazement, they hastened back to the city and to the home of Elijah Mark, where they related to the ten apostles all that had happened to them; but the apostles were not inclined to believe them. They thought at first that the women had seen a vision, but when Mary Magdalene repeated the words which Jesus had spoken to them, and when Peter heard his name, he rushed out of the upper chamber, followed

Žene su ponovile priču o razgovoru s Isusom drugim apostolima, ali ni oni im nisu vjerovali; nisu htjeli otići do groba da provjere priču kao što su to učinili Petar i Ivan.

5. PETAR I IVAN NA GROBU

Dok se dvojica apostola trčala prema Golgoti i Josipovom grobu, Petar je naizmjenice bio obuzet strahom i nadom; bojao se susreta s Učiteljem, ali nadu mu je dala činjenica da je Isus poslao posebnu riječ za njega. Bio je napola uvjeren da je Isus doista bio živ; sjetio se njegovog obećanja da će ustati treći dan. Premda može djelovati čudnim, ali od raspeća Isusa on nije ni na trenutak pomislio na ovo obećanje sve dok nije krenuo na sjever kroz Jeruzalem. Dok je Ivan žurio iz grada, čudna ekstaza radosti i nade se nakupila u njegovoj duši. Bio je napola uvjeren da su žene uistinu vidjele uskrsllog Učitelja.

Ivan, koji je bio mlađi, je brže trčao od Petra pa je prije njega stigao na grob. Zastao je na ulazu gledajući u grobnicu, te je vidio da je sve bilo onako kako je Marija opisala. Uskoro je tu stigao i Šimun Petar koji je ulazeći vidio prazan grob i pogrebna platna kako leže u neobičnom rasporedu. Kad je Petar izišao iz groba, ušao je i Ivan da se sam za sebe uvjeri, a onda su sjeli na kamen da razmisle o značenju svega što su vidjeli i čuli. I dok su tako sjedili, prevrtali su po glavi sve što su do tada čuli o Isusu, ali nisu bili u stanju jasno shvatiti što se dogodilo.

Petar je prvi predložio da je grob sigurno bio opljačkan i da su neprijatelji ukrali tijelo i najvjerojatnije podmitili stražare. Ali Ivan je tvrdio da bi oni teško ostavili grob tako urednim da su došli ukrasti tijelo i pitao se kako je bilo moguće da su zavoji tu ostali i to u tako naizgled netaknutom stanju. I opet su obojica otišli natrag u grob da pobliže ispituju pogrebne povoje. Kad su po drugi put izašli iz groba, našli su Mariju Magdalenu kako se vratila i kako plače pred ulazom u grob. Marija je otišla k apostolima vjerujući da je Isus ustao iz groba, ali kad su oni odbili vjerovati njezinim riječima, postala je tužna i očajna. Čeznula je za povratkom u blizinu groba, gdje se nadala da će čuti Isusov poznati glas.

Marija je ostala na grobu kad su Petar i Ivan otišli, i tada se Učitelj još jednom ukazao govoreći: "Ne sumnjaj; imaj hrabrosti da vjeruješ u ono što si vidjela i čula. Idi natrag mojim apostolima i javi im da sam uskrsnuo i da ću im se ukazati. Reci

closely by John, in great haste to reach the tomb and see these things for himself.

189:4.14 (2027.4) The women repeated the story of talking with Jesus to the other apostles, but they would not believe; and they would not go to find out for themselves as had Peter and John.

5. PETER AND JOHN AT THE TOMB

189:5.1 (2027.5) As the two apostles raced for Golgotha and the tomb of Joseph, Peter's thoughts alternated between fear and hope; he feared to meet the Master, but his hope was aroused by the story that Jesus had sent special word to him. He was half persuaded that Jesus was really alive; he recalled the promise to rise on the third day. Strange to relate, this promise had not occurred to him since the crucifixion until this moment as he hurried north through Jerusalem. As John hastened out of the city, a strange ecstasy of joy and hope welled up in his soul. He was half convinced that the women really had seen the risen Master.

189:5.2 (2027.6) John, being younger than Peter, outran him and arrived first at the tomb. John tarried at the door, viewing the tomb, and it was just as Mary had described it. Very soon Simon Peter rushed up and, entering, saw the same empty tomb with the grave cloths so peculiarly arranged. And when Peter had come out, John also went in and saw it all for himself, and then they sat down on the stone to ponder the meaning of what they had seen and heard. And while they sat there, they turned over in their minds all that had been told them about Jesus, but they could not clearly perceive what had happened.

189:5.3 (2027.7) Peter at first suggested that the grave had been rifled, that enemies had stolen the body, perhaps bribed the guards. But John reasoned that the grave would hardly have been left so orderly if the body had been stolen, and he also raised the question as to how the bandages happened to be left behind, and so apparently intact. And again they both went back into the tomb more closely to examine the grave cloths. As they came out of the tomb the second time, they found Mary Magdalene returned and weeping before the entrance. Mary had gone to the apostles believing that Jesus had risen from the grave, but when they all refused to believe her report, she became downcast and despairing. She longed to go back near the tomb, where she thought she had heard the familiar voice of Jesus.

189:5.4 (2027.8) As Mary lingered after Peter and John had gone, the Master again appeared to her, saying: "Be not doubting; have the courage to believe what you have seen and heard. Go back to my apostles and again tell them that I have risen,

im da idem pred njima u Galileju kao što sam obećao."

Marija je požurila natrag do kuće Marka i rekla apostolima da je ponovno razgovarala s Isusom, ali oni joj ponovo nisu vjerovali. No, kada su se Petar i Ivan vratili, prestali su ismijavati žene i postali ispunjeni strahom i strepnjom.

that I will appear to them, and that presently I will go before them into Galilee as I promised."

189:5.5 (2028:1) Mary hurried back to the Mark home and told the apostles she had again talked with Jesus, but they would not believe her. But when Peter and John returned, they ceased to ridicule and became filled with fear and apprehension.

POGLAVLJE 190. ISUSOVA MORONTIJA UKAZANJA

⇐ 189

Knjiga Urantije

191 ⇒

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 190 ISUSOVA MORONTIJA UKAZANJA

Sekcije

Uvod

1. GLASNICI ŠIRE VIJESTI O USKRSNUĆU
2. ISUSOVA POJAVA U BETANIJI
3. U JOSIPOVOM DOMU
4. UKAZANJE GRČIMA
5. U ŠEINJI S DVA BRATA

Uvod

USKRSLI Isus se ovom prilikom spremao provesti kraće vrijeme na Urantiji u svrhu doživljavanja uzlazne morontija karijere smrtnih bića na materijalnim svjetovima. Iako je ovaj morontija život namjeravao provesti na svijetu svog smrtničkog utjelovljenja, on je svejedno time prolazio kroz iskustvo svih smrtnika Satanije u njihovom progresivnom morontija životu na sedam prebivališnih svjetova Jeruzema.

Sva ova moć koja počiva u Isusu - obdarenje života - koja mu je omogućila da ustane od mrtvih, je dar vječnog života koji on daruje vjernicima kraljevstva i koji je ovom prilikom garancija njihovog uskrsnuća iz okova prirodne smrti.

Zemaljski smrtnici će se jednako tako podići u jutro uskrsnuća u istom ovom prijelaznom morontija tijelu u kojem se Isus podigao iz groba u nedjelju ujutro. Ta tijela nemaju bilo cirkulacije krvi ili potrebe za normalnom prirodnom hranom; ipak, ova su morontija obličja stvarna. Kad su različiti smrtnici imali priliku vidjeti Isusa nakon njegova uskrsnuća, oni su ga uistinu vidjeli; oni nisu bili pod obmanom svojih vizija ili halucinacija.

PAPER 190 MORONTIA APPEARANCES OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Heralds of the Resurrection
2. Jesus' Appearance at Bethany
3. At the Home of Joseph
4. Appearance to the Greeks
5. The Walk with Two Brothers

INTRODUCTION

190:0.1 (2029.1) THE resurrected Jesus now prepares to spend a short period on Urantia for the purpose of experiencing the ascending morontia career of a mortal of the realms. Although this time of the morontia life is to be spent on the world of his mortal incarnation, it will, however, be in all respects the counterpart of the experience of Satania mortals who pass through the progressive morontia life of the seven mansion worlds of Jerusem.

190:0.2 (2029.2) All this power which is inherent in Jesus — the endowment of life — and which enabled him to rise from the dead, is the very gift of eternal life which he bestows upon kingdom believers, and which even now makes certain their resurrection from the bonds of natural death.

190:0.3 (2029.3) The mortals of the realms will arise in the morning of the resurrection with the same type of transition or morontia body that Jesus had when he arose from the tomb on this Sunday morning. These bodies do not have circulating blood, and such beings do not partake of ordinary material food; nevertheless, these morontia forms are *real*. When the various believers saw Jesus after his resurrection, they really saw him; they were not

Nepokolebljiva vjera u Isusovo uskrsnuće je osnovna značajka vjere svih grana ranog evanđeljskog nauka. U Jeruzalemu, Aleksandriji, Antiohiji i Filadelfiji, svi učitelji evanđelja su bili ujedinjeni u ovoj čvrstoj vjeri u Učiteljevo uskrsnuće.

U pogledu istaknute poziciju Marije Magdalene u promicanju vijesti o Učiteljevu uskrsnuću, treba biti zabilježeno da je Marija postala glavna glasnogovornica ženskog korpusa, upravo kao što je Petar postao glasnogovornik apostola. Marija nije bila glavna radnica među ženama, ali ona je bila glavna učiteljica i javna zastupnica. Marija je postala ženom velike smotrenosti i njezina odvažnost u obraćanju nepoznatom čovjeku kojeg je smatrala Josipovim baštovanom samo pokazuje koliko je bila užasnuta kad je pronašla praznu grobnicu. Upravo zbog dubine i agonije svoje ljubavi i punine svoje pobožnosti, ona je na trenutak zaboravila da se židovske žene nisu smjele obraćati strancima.

1. GLASNICI ŠIRE VIJESTI O USKRSNUĆU

Apostoli nisu željeli da ih Isus ostavi; oni stoga nisu obraćali pažnju na njegove izjave o umiranju, kao ni na njegova obećanja ponovnog uskrsnuća. Oni nisu očekivali uskrsnuće u onom obliku u kojem se odigralo i odbili su povjerovati dok nisu bili suočeni s neospornom evidencijom i apsolutnim dokazom vlastitog iskustva.

Kad su apostoli odbili da vjeruju u svjedodžbu pet žena koje su tvrdile da su vidjele Isusa i s njim razgovarale, Marija Magdalena se vratila na grob, dok su ostale žene ostale u Josipovoj kući da podijele svoja iskustva s njegovom kćerkom i drugim ženama. A žene su im vjerovala. Nedugo poslije šest sati, kćerka Josipa iz Arimateje je otišla u dom Nikodema u pratnji četiri žene koje su vidjele Isusa, gdje su prepričale ove događaje Josipu, Nikodemu, Davidu Zebedejevom i drugim okupljenim ljudima. Nikodem i drugi nisu htjeli vjerovati njihovim riječima, kako su sumnjali da je Isus uskrsnuo od mrtvih; pretpostavljali su da su Židovi morali ukloniti njegovo tijelo. Josip i David su bili skloni vjerovati njihovom izvješću i tako su smjesta požurili na grob i našli sve kao što su žene opisale. I oni su bili posljednji koji su imali priliku vidjeti grob, kako je visoki svećenik poslao satnika straže iz hrama u pola osam da ukloni pogrebne povere. Satnik je umotao povere u platno i bacio ih u obližnju provaliju.

the self-deceived victims of visions or hallucinations.

190:0.4 (2029.4) Abiding faith in the resurrection of Jesus was the cardinal feature of the faith of all branches of the early gospel teaching. In Jerusalem, Alexandria, Antioch, and Philadelphia all the gospel teachers united in this implicit faith in the Master's resurrection.

190:0.5 (2029.5) In viewing the prominent part which Mary Magdalene took in proclaiming the Master's resurrection, it should be recorded that Mary was the chief spokesman for the women's corps, as was Peter for the apostles. Mary was not chief of the women workers, but she was their chief teacher and public spokesman. Mary had become a woman of great circumspection, so that her boldness in speaking to a man whom she considered to be the caretaker of Joseph's garden only indicates how horrified she was to find the tomb empty. It was the depth and agony of her love, the fullness of her devotion, that caused her to forget, for a moment, the conventional restraints of a Jewish woman's approach to a strange man.

1. HERALDS OF THE RESURRECTION

190:1.1 (2029.6) The apostles did not want Jesus to leave them; therefore had they slighted all his statements about dying, along with his promises to rise again. They were not expecting the resurrection as it came, and they refused to believe until they were confronted with the compulsion of unimpeachable evidence and the absolute proof of their own experiences.

190:1.2 (2030.1) When the apostles refused to believe the report of the five women who represented that they had seen Jesus and talked with him, Mary Magdalene returned to the tomb, and the others went back to Joseph's house, where they related their experiences to his daughter and the other women. And the women believed their report. Shortly after six o'clock the daughter of Joseph of Arimathea and the four women who had seen Jesus went over to the home of Nicodemus, where they related all these happenings to Joseph, Nicodemus, David Zebedee, and the other men there assembled. Nicodemus and the others doubted their story, doubted that Jesus had risen from the dead; they conjectured that the Jews had removed the body. Joseph and David were disposed to believe the report, so much so that they hurried out to inspect the tomb, and they found everything just as the women had described. And they were the last to so view the sepulchre, for the high priest sent the captain of the temple guards to the tomb at half past seven o'clock to remove the grave cloths. The captain wrapped them all up in the linen sheet and threw

Iz grobnice, David i Josip su smjesta otišli do kuće Ilije Marka, gdje su se posavjetovali s desetoricom apostola u gornjim sobama njegove kuće. Samo Ivan Zebedejev je bio sklon vjerovati - ako niša drugo ono površno - da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Petar je vjerovao u početku, ali je pao u duboku sumnju kad nije uspio pronaći Učitelja. Svi su bili skloni vjerovati da su Židovi uklonili Isusovo tijelo. David se nije htio raspravljati s njima, ali prije nego što je otišao, rekao je: "Kao apostoli, vi trebate razumjeti o čemu se tu radi. No, neću se s vama sporiti; svejedno, idem do Nikodema da pozovem glasnike i nakon što se ujutro okupe, poslaću ih na njihovu posljednju misiju kao vjesnike Učiteljevog uskrsnuća. Čuo sam kako Učitelj kaže da će dati svoj život i da će ustati na treći dan i ja mu vjerujem." I tako govoreći snuđenim i neraspoloženim poslanicima kraljevstva, ovaj se samoimenovani šef komunikacijske i obavještajne službe oprostio s apostolima. Izlazeći iz gornjih odaja, spustio je Judinu vrećicu s apostolskim novcima u krilo Matije Levija.

Bilo je to oko pola deset kad je posljednji od Davidovih dvadeset šest glasnika stigao u kuću Nikodema. David ih je odmah okupio u prostranom dvorištu i ovako im se obratio:

"Ljudi i braćo, služili ste mi svo ovo vrijeme prema zavjetu koji ste dali meni i jedan drugom i pozivam vas za svjedoke da nikad nisam poslao krivu informaciju. Sada vas šaljem na posljednju misiju kao dobrovoljne glasnike kraljevstva i ovom vas prilikom oslobađam od vaše zakletve i od dužnosti pripadnika glasničkog korpusa. Ljudi, tvrdim vam da smo završili s poslom. Učitelj više nema potrebe za glasnicima među ljudima; on je uskrsnuo od mrtvih. On nam je rekao prije nego što će ga uhititi da će dati svoj život i da će nakon tri dana uskrsnuti. Ja sam vidio grob - prazan je. Govorio sam s Marijom Magdalenom i četiri druge žene koje su govorile s Isusom. Ovom vas prilikom raspuštam i dok se opraštamo tražim da svaki ponaosob razglasi vjernicima: 'Isus je uskrsnuo od mrtvih; grob je prazan.'

Većina prisutnih su pokušali uvjeriti Davida da to ne čini. Ali oni nisu mogli utjecati na njega. Zatim su se okrenuli glasnicima u nastojanju da ih odvrate, ali oni nisu htjeli slušati riječi sumnje. I tako, neposredno prijedeset u nedjelju ujutro, dvadeset šest glasnika su otišli kao prvi glasnici svemoćne istine i činjenice Isusovog uskrsnuća. I oni su krenuli na ovu misiju onako kako su to

them over a near-by cliff.

190:1.3 (2030.2) From the tomb David and Joseph went immediately to the home of Elijah Mark, where they held a conference with the ten apostles in the upper chamber. Only John Zebedee was disposed to believe, even faintly, that Jesus had risen from the dead. Peter had believed at first but, when he failed to find the Master, fell into grave doubting. They were all disposed to believe that the Jews had removed the body. David would not argue with them, but when he left, he said: "You are the apostles, and you ought to understand these things. I will not contend with you; nevertheless, I now go back to the home of Nicodemus, where I have appointed with the messengers to assemble this morning, and when they have gathered together, I will send them forth on their last mission, as heralds of the Master's resurrection. I heard the Master say that, after he should die, he would rise on the third day, and I believe him." And thus speaking to the dejected and forlorn ambassadors of the kingdom, this self-appointed chief of communication and intelligence took leave of the apostles. On his way from the upper chamber he dropped the bag of Judas, containing all the apostolic funds, in the lap of Matthew Levi.

190:1.4 (2030.3) It was about half past nine o'clock when the last of David's twenty-six messengers arrived at the home of Nicodemus. David promptly assembled them in the spacious courtyard and addressed them:

190:1.5 (2030.4) "Men and brethren, all this time you have served me in accordance with your oath to me and to one another, and I call you to witness that I have never yet sent out false information at your hands. I am about to send you on your last mission as volunteer messengers of the kingdom, and in so doing I release you from your oaths and thereby disband the messenger corps. Men, I declare to you that we have finished our work. No more does the Master have need of mortal messengers; he has risen from the dead. He told us before they arrested him that he would die and rise again on the third day. I have seen the tomb — it is empty. I have talked with Mary Magdalene and four other women, who have talked with Jesus. I now disband you, bid you farewell, and send you on your respective assignments, and the message which you shall bear to the believers is: 'Jesus has risen from the dead; the tomb is empty.'"

190:1.6 (2030.5) The majority of those present endeavored to persuade David not to do this. But they could not influence him. They then sought to dissuade the messengers, but they would not heed the words of doubt. And so, shortly before ten o'clock this Sunday morning, these twenty-six runners went forth as the first heralds of the mighty truth-fact of the resurrected Jesus. And

učinili svakom drugom prilikom, u ispunjenju svoje zakletve Davidu i jedan drugome. Ti ljudi su imali duboko povjerenje u Davida. Krenuli su na ovo poduzeće a da nisu progovorili ni riječi s onima koji su vidjeli Isusa; bila im je dovoljna Davidova riječ. Dok je većina glasnika vjerovala u ono što im je David ispričao, oni koji su ponešto sumnjali nosili su poruku s jednako sigurnošću i brzinom.

Apostoli - duhovni korpus kraljevstva - su se danas okupili na gornjem katu, gdje su ispoljavali strah i izražavali sumnje, dok su ti laici koji predstavljaju prvi pokušaj područstvljenja Učiteljevog evanđelja o bratstvu ljudi, pod upravom svog neustrašivog i učinkovitog vođe, otišli proglasiti vijesti o uskrsnom Spasitelju svijeta i svemira. I oni su krenuli u ovu znamenitu službu dok njihovi izabranici i predstavnici još nisu bili spremni vjerovati u njegovu riječ ili prihvatiti dokaze očevidaca.

Tih dvadeset šest glasnika su poslani u dom Lazara u Betaniji i u sve vjerničke centre, od BeerŠebe na jugu do Damaska i Sidona na sjeveru; i od Filadelfije na istoku, do Aleksandrije na zapadu.

Nakon što se David oprostio od svoje braće, otišao je do Josipove kuće po svoju majku, a zatim je s njom otišao u Betaniju da se pridruži Isusovoj obitelji koja je tu čekala. David je ostao u Betaniji s Martom i Marijom koje su radile na prodaji svoje zemaljske imovine i pratio ih je na putu da se pridruže svojem bratu Lazaru u Filadelfiji.

Tjedan dana nakon ovih događaja, Ivan Zabeđev je primio Isusovu majku Mariju u svoj dom u Betsaidi. Jakov, Isusov najstariji brat, ostao je sa svojom obitelji u Jeruzalem. Ruta je ostala u Betaniji s Lazarevim sestrama. Ostatak Isusove obitelji se vratio u Galileju. David Zabeđev je napustio Betaniju s Martom i Marijom početkom lipnja, dan poslije svog vjenčanja s Isusovom najmlađom sestrom Rutom, kad je otišao u Filadelfiju.

2. ISUSOVA POJAVA U BETANIJI

Od svog morontija uskrsnuća do svog nebeskog uspona u duhu, Isus je učinio devetnaest odvojenih nastupa u vidljivom obličju pred svojim zemaljskim vjernicima. On se nije ukazao svojim neprijateljima, niti onima koji nisu mogli izvući duhovnu korist iz njegove vidljive manifestacije. Prvi put se ukazao pred pet žena u grobnici; drugi put se ukazao pred Marijom Magdalenom, također u grobnici.

they started out on this mission as they had on so many others, in fulfillment of their oath to David Zebedee and to one another. These men had great confidence in David. They departed on this assignment without even tarrying to talk with those who had seen Jesus; they took David at his word. The majority of them believed what David had told them, and even those who somewhat doubted, carried the message just as certainly and just as swiftly.

190:1.7 (2031.1) The apostles, the spiritual corps of the kingdom, are this day assembled in the upper chamber, where they manifest fear and express doubts, while these laymen, representing the first attempt at the socialization of the Master's gospel of the brotherhood of man, under the orders of their fearless and efficient leader, go forth to proclaim the risen Savior of a world and a universe. And they engage in this eventful service ere his chosen representatives are willing to believe his word or to accept the evidence of eyewitnesses.

190:1.8 (2031.2) These twenty-six were dispatched to the home of Lazarus in Bethany and to all of the believer centers, from Beersheba in the south to Damascus and Sidon in the north; and from Philadelphia in the east to Alexandria in the west.

190:1.9 (2031.3) When David had taken leave of his brethren, he went over to the home of Joseph for his mother, and they then went out to Bethany to join the waiting family of Jesus. David abode there in Bethany with Martha and Mary until after they had disposed of their earthly possessions, and he accompanied them on their journey to join their brother, Lazarus, at Philadelphia.

190:1.10 (2031.4) In about one week from this time John Zebedee took Mary the mother of Jesus to his home in Betsaida. James, Jesus' eldest brother, remained with his family in Jerusalem. Ruth remained at Bethany with Lazarus's sisters. The rest of Jesus' family returned to Galilee. David Zebedee left Bethany with Martha and Mary, for Philadelphia, early in June, the day after his marriage to Ruth, Jesus' youngest sister.

2. JESUS' APPEARANCE AT BETHANY

190:2.1 (2031.5) From the time of the morontia resurrection until the hour of his spirit ascension on high, Jesus made nineteen separate appearances in visible form to his believers on earth. He did not appear to his enemies nor to those who could not make spiritual use of his manifestation in visible form. His first appearance was to the five women at the tomb; his second, to Mary Magdalene, also at the tomb.

Treće ukazanje se dogodilo oko podneva ove nedjelje u Betaniji. Uskoro nakon podneva, Isusov najstariji brat Jakov je stajao u Lazarevom vrtu ispred praznog groba uskrslog brata Marte i Marije, dok je po mislima preturao vijesti koje su Davidovi glasnici donijeli prije otprilike sat vremena. Jakov je uvijek bio sklon vjerovati u zemaljsku misiju svog najstarijeg brata, ali je već odavno izgubio kontakt s Isusovim radom i zapao u duboku sumnju u vezi kasnijih tvrdnji apostola da je Isus bio Mesija. Cijela obitelj je bila iznenađena i prilično smetena vijestima koje su primili od glasnika. Dok je Jakov stajao pred Lazarevim praznim grobom, Marija Magdalena je stigla na mjesto događaja i uzbuđeno počela pripovijedati Isusovoj obitelji svoje doživljaje od ranih jutarnjih sati na Josipovom grobu. Prije nego što je uspjela završiti, stigli su David Zebedejev i njegova majka. Ruta je, naravno, vjerovala u ovu pripovijed, kao i Juda nakon što je razgovarao s Davidom i Salomom.

U međuvremenu su svi tražili Jakova i prije nego što su ga našli, on je stajao u vrtu u blizini groba, kad je postao svjestan obližnje prisutnosti, kao da ga je netko dotaknuo po ramenu; i kad se osvrnuo oko sebe, ugledao je kako se pred njim postupno pojavljuje neki stranac. Bio je suviše zapanjen da govori i previše uplašen da pobjegne. A onda je ovo čudno obličje progovorilo: "Jakove, pozivam te u službu kraljevstva. Budi u suradnji sa svojom braćom i slijedi me." Kad je Jakov čuo svoje ime, znao je da je to bio njegov najstariji brat, Isus, koji mu se obratio. Dok je svima bilo teško prepoznati Učiteljevo morontija obličje, bilo im je lako prepoznati njegov glas i njegovu šarmantnu ličnost nakon što im se obratio.

Kad je Jakov spoznao da je osoba koja mu se ovom prilikom obratila bila Isus, počeo je padati na koljena govoreći, "Moj otac i brat," ali Isus mu je dao znak da ostane na nogama dok je s njim razgovarao. I oni su šetali vrtom i razgovarali skoro tri minute; govorili su o svojim iskustvima iz bivših dana i predviđali događaje bliske budućnosti. Kad su se približili kući, Isus je rekao, "Zbogom, Jakove, dok vas ne pozdravim sve zajedno."

Jakov je utrčao u kuću dok su ga tražili u Betfagi, uzvikujući: "Upravo sam vidio Isusa i razgovarao s njim. On nije mrtav; on je uskrsnuo! Nestao je pred mojim očima govoreći, 'Zbogom, Jakove, dok vas ne pozdravim sve zajedno.'" On je jedva završio s rečenicom, kad se Juda vratio i ispričao o svom susretu s Isusom u vrtu. I svi su počeli vjerovati u Isusovo uskrsnuće. Dok je Jakov sada najavio kako se ne namjerava vratiti u

190:2.2 (2031.6) The third appearance occurred about noon of this Sunday at Bethany. Shortly after noontide, Jesus' oldest brother, James, was standing in the garden of Lazarus before the empty tomb of the resurrected brother of Martha and Mary, turning over in his mind the news brought to them about one hour previously by the messenger of David. James had always inclined to believe in his eldest brother's mission on earth, but he had long since lost contact with Jesus' work and had drifted into grave doubting regarding the later claims of the apostles that Jesus was the Messiah. The whole family was startled and well-nigh confounded by the news brought by the messenger. Even as James stood before Lazarus's empty tomb, Mary Magdalene arrived on the scene and was excitedly relating to the family her experiences of the early morning hours at the tomb of Joseph. Before she had finished, David Zebedee and his mother arrived. Ruth, of course, believed the report, and so did Jude after he had talked with David and Salome.

190:2.3 (2032.1) In the meantime, as they looked for James and before they found him, while he stood there in the garden near the tomb, he became aware of a near-by presence, as if someone had touched him on the shoulder; and when he turned to look, he beheld the gradual appearance of a strange form by his side. He was too much amazed to speak and too frightened to flee. And then the strange form spoke, saying: "James, I come to call you to the service of the kingdom. Join earnest hands with your brethren and follow after me." When James heard his name spoken, he knew that it was his eldest brother, Jesus, who had addressed him. They all had more or less difficulty in recognizing the morontia form of the Master, but few of them had any trouble recognizing his voice or otherwise identifying his charming personality when he once began to communicate with them.

190:2.4 (2032.2) When James perceived that Jesus was addressing him, he started to fall to his knees, exclaiming, "My father and my brother," but Jesus bade him stand while he spoke with him. And they walked through the garden and talked for almost three minutes; talked over experiences of former days and forecast the events of the near future. As they neared the house, Jesus said, "Farewell, James, until I greet you all together."

190:2.5 (2032.3) James rushed into the house, even while they looked for him at Bethpage, exclaiming: "I have just seen Jesus and talked with him, visited with him. He is not dead; he has risen! He vanished before me, saying, 'Farewell until I greet you all together.'" He had scarcely finished speaking when Jude returned, and he retold the experience of meeting Jesus in the garden for the benefit of Jude. And they all began to believe in the

Galileju, David je uzviknuo: "Nisu ga vidjele samo uzbuđene žene; vidjeli su ga i prisebni muškarci. Očekujem da ću ga i ja vidjeti."

David nije dugo čekao, kako se Isusovo četvrto ukazanje smrtnicima odigralo upravo ovdje u kući Marte i Marije kratko prije dva poslije podne, kad se pojavio u vidljivom obličju pred svojom zemaljskom obitelji i njihovim prijateljima, sve u svemu dvadeset osoba. Učitelj se ukazao u okviru otvorenih stražnjih vrata, govoreći: "Mir s vama. Pozdravljam one koji su nekoć bili uz mene u zajedništvu braće i sestara u kraljevstvu nebeskom. Kako ste mogli sumnjati? Zašto vam je toliko trebalo da cijelim srcem odlučite slijediti svjetlo istine? Dođite, dakle, svi u zajedništvo Duha Istine u Očevu kraljevstvu." Kad su se počeli oporavljati od prvog šoka i ići prema njemu da ga zagrlje, on je nestao pred njihovim očima.

Svi su htjeli odjuriti u grad da donesu vijesti sumnjičavim apostolima, ali ih je Jakov spriječio u ovoj namjeri. Samo je dopustio Mariji Magdaleni da se vrati u Josipovu kuću. Jakov im nije dopustio da govore o ovom morontija ukazanju radi određenih stvari koje mu je Isus rekao za vrijeme njihovog razgovora u vrtu. Jakov nikada nije obznanio cijeli svoj razgovor s uskrslim Isusom na ovaj dan u Lazarevom domu u Betaniji.

3. U JOSIPOVOM DOMU

Isusovo se peto morontija ukazanje pred smrtnim očima dogodilo u nazočnosti nekih dvadeset pet vjernica okupljenih u domu Josipa iz Arimateje, u oko četiri i petnaest u nedjelju popodne. Marija Magdalena se vratila u Josipovu kuću samo nekoliko minuta prije ovog ukazanja. Isusov brat Jakov je tražio od svjedoka da ne govore apostolima o Učiteljevom ukazanju u Betaniji. No, on nije upozorio Mariju da ne širi vijesti među svojim sestrama vjernicama. Marija je tako prvo tražila i primila zakletvu od svojih sestara da će držati ove događaje u tajnosti, a onda im je ispričala što se upravo odigralo dok je bila s Isusovom obitelji u Betaniji. I ona je bila usred ove uzbuđljive pripovijedi kad ih je iznenada preplavio svečani tajac; vidjele su u svojoj sredini sasvim jasno uskrslom Isusu. On ih pozdravio, govoreći: "Mir s vama. U zajedništvu kraljevstva tu više nema Židova ni Grka, bogatih ni siromašnih, robova ni slobodnjaka, muških ni ženskih. Sviju vas pozivam da idete objaviti radosnu vijest o slobodi čovječanstva kroz evanđelje o čovjeku kao Božjem sinu u nebeskom kraljevstvu. Idite po cijelom svijetu navješćujući ovo evanđelje i

resurrection of Jesus. James now announced that he would not return to Galilee, and David exclaimed: "He is seen not only by excited women; even stronghearted men have begun to see him. I expect to see him myself."

190:2.6 (2032.4) And David did not long wait, for the fourth appearance of Jesus to mortal recognition occurred shortly before two o'clock in this very home of Martha and Mary, when he appeared visibly before his earthly family and their friends, twenty in all. The Master appeared in the open back door, saying: "Peace be upon you. Greetings to those once near me in the flesh and fellowship for my brothers and sisters in the kingdom of heaven. How could you doubt? Why have you lingered so long before choosing to follow the light of truth with a whole heart? Come, therefore, all of you into the fellowship of the Spirit of Truth in the Father's kingdom." As they began to recover from the first shock of their amazement and to move toward him as if to embrace him, he vanished from their sight.

190:2.7 (2032.5) They all wanted to rush off to the city to tell the doubting apostles about what had happened, but James restrained them. Mary Magdalene, only, was permitted to return to Joseph's house. James forbade their publishing abroad the fact of this morontia visit because of certain things which Jesus had said to him as they conversed in the garden. But James never revealed more of his visit with the risen Master on this day at the Lazarus home in Bethany.

3. AT THE HOME OF JOSEPH

190:3.1 (2033.1) The fifth morontia manifestation of Jesus to the recognition of mortal eyes occurred in the presence of some twenty-five women believers assembled at the home of Joseph of Arimathea, at about fifteen minutes past four o'clock on this same Sunday afternoon. Mary Magdalene had returned to Joseph's house just a few minutes before this appearance. James, Jesus' brother, had requested that nothing be said to the apostles concerning the Master's appearance at Bethany. He had not asked Mary to refrain from reporting the occurrence to her sister believers. Accordingly, after Mary had pledged all the women to secrecy, she proceeded to relate what had so recently happened while she was with Jesus' family at Bethany. And she was in the very midst of this thrilling recital when a sudden and solemn hush fell over them; they beheld in their very midst the fully visible form of the risen Jesus. He greeted them, saying: "Peace be upon you. In the fellowship of the kingdom there shall be neither Jew nor gentile, rich nor poor, free nor bond, man nor woman. You also are called to publish the good news of the liberty of mankind through the

uvodeći vjernike u njegovu vjeru. I dok tako činite, ne zaboravite služiti bolesnima i dati snagu malodušnima i onima koji su obuzeti strahom. I ja ću biti uz vas, čak i do kraja zemlje." I kad je tako rekao, Isus je nestao pred njihovim očima, dok su žene pale ničice i svaka se nijemo predala obožavanju.

Marija Magdalena je posvjedočila četiri od ovih pet Isusovih morontija ukazanja.

Kao rezultat slanja glasnika tijekom sredine prijedpodneva i zbog nesvjesnog širenja vijesti o Isusovom ukazanju u Josipovoj kući, Židovski vladari su počeli primati vijesti tijekom rane večeri kako se po gradu govori da je Isus uskrsnuo i kako mnogi tvrde da su ga vidjeli. Pripadnici Velikog vijeća su bili jako uznemireni tim glasinama. Nakon kratkog vijećanja s Anom, Kaifa je sazvao sjednicu u osam uveče. Tom su prilikom donijeli odluku da će izbaciti iz sinagoge svaku osobu koja pomene Isusovo uskrsnuće. Dalje su htjeli donijeti zakon o pogubljenju svake osobe koja izjavi da je vidjela Isusa; ovaj prijedlog, međutim, nije iznesen na glasanje kako je sastanak prekinut u zbrci koja je graničila s panikom. Oni su se usudili misliti da su završili s Isusom. Ovom su prilikom počeli shvaćati da su bili na samom početku svojih stvarnih problema s ovim čovjekom iz Nazareta.

4. UKAZANJE GRČIMA

Oko pola pet u domu Flavija, Učitelj se ukazao Grcima prilikom svog šestog morontija ukazanja pred nekih četrdesetak okupljenih grčkih vjernika. Dok su ovi bili zaokupljeni raspravama o Učiteljevom uskrsnuću, on se pojavio među njima bez obzira što su vrata bila čvrsto zaključana, te im se obratio govoreći: "Mir vama. Premda se Sin Čovječji pojavio na zemlji među Židovima, on je došao s namjerom da služi svim ljudima. U kraljevstvu moga Oca neće tu više biti ni Židova ni Grka; svi ćete biti braća - sinovi Božji. Idite dakle po cijelom svijetu i navješćujte ovo evanđelje spasenja koje ste primili od poslanika kraljevstva i ja ću vas primiti u bratstvo Očevih sinova po vjeri i istini." I kad im se ovako obratio, nestao je pred njihovim očima i više ga nisu vidjeli. Oni su ostali u kući cijelu večer; bili su suviše obuzeti strahom i poštovanjem kako bi se usudili izaći iz kuće. Ni jedan od tih Grka nije zatvorio oka cijele noći; ostali su budni razgovarajući o ovim pitanjima, s nadom u Učiteljevu ponovnu posjetu. U ovoj su

gospel of sonship with God in the kingdom of heaven. Go to all the world proclaiming this gospel and confirming believers in the faith thereof. And while you do this, forget not to minister to the sick and strengthen those who are fainthearted and fear-ridden. And I will be with you always, even to the ends of the earth." And when he had thus spoken, he vanished from their sight, while the women fell on their faces and worshiped in silence.

190:3.2 (2033.2) Of the five morontia appearances of Jesus occurring up to this time, Mary Magdalene had witnessed four.

190:3.3 (2033.3) As a result of sending out the messengers during the midforenoon and from the unconscious leakage of intimations concerning this appearance of Jesus at Joseph's house, word began to come to the rulers of the Jews during the early evening that it was being reported about the city that Jesus had risen, and that many persons were claiming to have seen him. The Sanhedrists were thoroughly aroused by these rumors. After a hasty consultation with Annas, Caiaphas called a meeting of the Sanhedrin to convene at eight o'clock that evening. It was at this meeting that action was taken to throw out of the synagogues any person who made mention of Jesus' resurrection. It was even suggested that anyone claiming to have seen him should be put to death; this proposal, however, did not come to a vote since the meeting broke up in confusion bordering on actual panic. They had dared to think they were through with Jesus. They were about to discover that their real trouble with the man of Nazareth had just begun.

4. APPEARANCE TO THE GREEKS

190:4.1 (2033.4) About half past four o'clock, at the home of one Flavius, the Master made his sixth morontia appearance to some forty Greek believers there assembled. While they were engaged in discussing the reports of the Master's resurrection, he manifested himself in their midst, notwithstanding that the doors were securely fastened, and speaking to them, said: "Peace be upon you. While the Son of Man appeared on earth among the Jews, he came to minister to all men. In the kingdom of my Father there shall be neither Jew nor gentile; you will all be brethren — the sons of God. Go you, therefore, to all the world, proclaiming this gospel of salvation as you have received it from the ambassadors of the kingdom, and I will fellowship you in the brotherhood of the Father's sons of faith and truth." And when he had thus charged them, he took leave, and they saw him no more. They remained within the house all evening; they were too much overcome with awe and fear to venture

skupini bili i mnogi Grci koji su se zatekli u Getsemaniji kad su vojnici uhvatili Isusa i kad ga je Juda izdao poljupcem.

Među svjetinom su se brzo širile glasine o Isusovom uskrснуću i vijesti o njegovim mnogobrojnim ukazanjima pred vjernicima, tako da je ubrzo cijeli grad bio prepun velikog uzbuđenja. Učitelj se već pojavio pred svojom obitelji, ženama i Grcima, dok se nedugo nakon toga trebao ukazati i među samim apostolima. Veliko Vijeće ovom prilikom počinje razmatrati ove nove probleme koji su se tako iznenadno svalili na židovske vladare. Dok Isus neprestano misli na svoje apostole, on im želi dati priliku za tihu meditaciju i duboko razmišljanje prije nego što ih posjeti.

5. U ŠETNJI S DVA BRATA

U Emausu, udaljenom nekih sedam kilometara od Jeruzalema, živjela su dva brata pastira, koja su ovom prilikom provodila tjedan dana na proslavi blagdana Paše u Jeruzalemu u prinošenju žrtava, obredima i svečanostima. Stariji brat po imenu Kleofa, djelomično je bio vjernik u Isusa; na kraju je iz ovog razloga bio izbačen iz sinagoge. Njegov brat Jakov nije bio vjernik, ali je bio zaintrigiran onim što je čuo o Učiteljevim učenjima i djelima.

U ovu nedjelju poslije podne, nekih pet kilometara izvan Jeruzalema i nekoliko minuta prije pet sati, dok su braća išla prema Emausu, razgovarali su s velikom ozbiljnošću o Isusu, njegovim učenjima i djelima, a prije svega o glasinama o praznom grobu i ženama koje su sa njim govorile. Kleofa je bio djelomično naklonjen vjerovati ovim izvješćima, ali Jakov je smatrao da je cijela situacija najvjerojatnije bila stvar prijevare. Dok su tako razgovarali i pretresali ova pitanja na putu za Emaus, prišao im je sam Isus u svom sedmom morontija ukazanju. Kleofa je često slušao Isusova učenja i više puta s njim objedovao u kućama jeruzalemskih vjernika. Ali on nije prepoznao Učitelja čak ni nakon što mu se ovaj slobodno obratio.

Nakon što je pošao s njima određeni dio puta, Isus je rekao: "Kakav ste to razgovor vodili među sobom prije nego što sam vam prišao?" I nakon što je Isus ovako govorio, oni su zastali i promatrali ga s tužnim iznenađenjem. Kleofa je rekao: "Je li moguće da ste boravili u Jeruzalemu i da ne znate što se upravo dogodilo?" "Što to?," upitao je Isus. Kleofa je odgovorio: "Ako ne znate

forth. Neither did any of these Greeks sleep that night; they stayed awake discussing these things and hoping that the Master might again visit them. Among this group were many of the Greeks who were at Gethsemane when the soldiers arrested Jesus and Judas betrayed him with a kiss.

190:4.2 (2034.1) Rumors of Jesus' resurrection and reports concerning the many appearances to his followers are spreading rapidly, and the whole city is being wrought up to a high pitch of excitement. Already the Master has appeared to his family, to the women, and to the Greeks, and presently he manifests himself in the midst of the apostles. The Sanhedrin is soon to begin the consideration of these new problems which have been so suddenly thrust upon the Jewish rulers. Jesus thinks much about his apostles but desires that they be left alone for a few more hours of solemn reflection and thoughtful consideration before he visits them.

5. THE WALK WITH TWO BROTHERS

190:5.1 (2034.2) At Emmaus, about seven miles west of Jerusalem, there lived two brothers, shepherds, who had spent the Passover week in Jerusalem attending upon the sacrifices, ceremonials, and feasts. Cleopas, the elder, was a partial believer in Jesus; at least he had been cast out of the synagogue. His brother, Jacob, was not a believer, although he was much intrigued by what he had heard about the Master's teachings and works.

190:5.2 (2034.3) On this Sunday afternoon, about three miles out of Jerusalem and a few minutes before five o'clock, as these two brothers trudged along the road to Emmaus, they talked in great earnestness about Jesus, his teachings, work, and more especially concerning the rumors that his tomb was empty, and that certain of the women had talked with him. Cleopas was half a mind to believe these reports, but Jacob was insistent that the whole affair was probably a fraud. While they thus argued and debated as they made their way toward home, the morontia manifestation of Jesus, his seventh appearance, came alongside them as they journeyed on. Cleopas had often heard Jesus teach and had eaten with him at the homes of Jerusalem believers on several occasions. But he did not recognize the Master even when he spoke freely with them.

190:5.3 (2034.4) After walking a short way with them, Jesus said: "What were the words you exchanged so earnestly as I came upon you?" And when Jesus had spoken, they stood still and viewed him with sad surprise. Said Cleopas: "Can it be that you sojourn in Jerusalem and know not the things which have recently happened?" Then asked the Master, "What things?" Cleopas replied: "If you do

što se dogodilo, vi ste jedini stranac u Jeruzalemu koji nije čuo glasine o Isusu iz Nazareta, koji je bio silan prorok riječju i djelom pred Bogom i pred cijelim narodom. Glavari svećenici i članovi Velikog vijeća su ga predali Rimljanima da ga osude na smrt tražeći da ga razapnu. A mnogi od nas su se nadali da je on taj koji će izbaviti Izrael od tuđinskog jarama. No, to nije sve. Danas, tri dana nakon ovih događaja, neke su žene začudo rekle da su rano ujutro bile na njegovu grobu i našle ga prazna i one tvrde da su s njim razgovarale; kažu da je on uskrsnuo od mrtvih. I kad su im žene ispričale ove događaje, dvojica apostola su pojurili na grob i našli da praznim" - ovdje je Jakov upao u riječ svome bratu i rekao, "ali nisu vidjeli Isusa."

Dok su tako hodali, Isus im je rekao: "O ljudi spore pameti za prepoznavanje istine! Ako već tvrdite da govorite o radu i učenjima ovog čovjeka, pozivam vam pažnju na njegove riječi jer sam odveć upoznat s ovim naukom. Zar se ne sjećate da je ovaj Isus uvijek učio da njegovo kraljevstvo nije od ovoga svijeta i da svi ljudi, kao Božji sinovi, trebaju naći mir i slobodu u duhovnoj radosti bratskog zajedništva nesebične službe u ovom novom kraljevstvu istine o ljubavi nebeskoga Oca? Zar se ne možete sjetiti kako je Sin Čovječji proglasio Božje spasenje svim ljudima, dok je služio bolesnima i oslobađao one koji su bili sputani strahom i potlačeni zlom? Zar ne znate da je ovaj čovjek iz Nazareta rekao svojim učenicima da će otići u Jeruzalem i biti izručen svojim neprijateljima koji će ga osuditi na smrt i da će ustati poslije tri dana? Nije li vam sve ovo rečeno? I zar nikada niste čitali u Pismima o ovom danu spasenja Židova i nežidova, gdje stoji da će u njemu biti blagoslovljene sve zemaljske obitelji; da će on čuti vapaj opterećenih i spasiti duše siromaha koji ga traže; da će ga sve nacije zvati blagoslovljenim? Da će taj Izručitelj biti kao sjena velike stijene u žednoj pustinji. Da će hraniti stado svoje kao dobri pastir, prikupljati janjad u naručje i nježno ih nositi u svom naručju. Da će otvoriti oči duhovno slijepim i izvesti sužnje iz zatvora očaja u punoj slobodi i svjetlu; da će svi koji su u tmuni hodili vidjeti svjetlo vječnog spasenja. Da će iscijeliti srca slomljena, navijestiti slobodu služnjevima grijeha i izbaviti iz tamnice one koji su robovi straha i sužnji zla. Da će razveseliti ožalošćene i darovati radosnu vijest spasenja mjesto žalosti i očajanja. Da će biti želja svih naroda i vječna radost svih koji su žedni i gladni pravednosti. Da će se ovaj Sin istine i ispravnosti izdići nad svijetom kao snaga iscjeljenja i svjetlo spasenja; da će da spasi svoj narod od njihovih grijeha; da će uistinu tražiti i spasiti one koji su izgubljeni. Da neće prezirati malene, nego da će dati spasenje svima koji su žedni i gladni

not know about these matters, you are the only one in Jerusalem who has not heard these rumors concerning Jesus of Nazareth, who was a prophet mighty in word and in deed before God and all the people. The chief priests and our rulers delivered him up to the Romans and demanded that they crucify him. Now many of us had hoped that it was he who would deliver Israel from the yoke of the gentiles. But that is not all. It is now the third day since he was crucified, and certain women have this day amazed us by declaring that very early this morning they went to his tomb and found it empty. And these same women insist that they talked with this man; they maintain that he has risen from the dead. And when the women reported this to the men, two of his apostles ran to the tomb and likewise found it empty" — and here Jacob interrupted his brother to say, "but they did not see Jesus."

190:5.4 (2035.1) As they walked along, Jesus said to them: "How slow you are to comprehend the truth! When you tell me that it is about the teachings and work of this man that you have your discussions, then may I enlighten you since I am more than familiar with these teachings. Do you not remember that this Jesus always taught that his kingdom was not of this world, and that all men, being the sons of God, should find liberty and freedom in the spiritual joy of the fellowship of the brotherhood of loving service in this new kingdom of the truth of the heavenly Father's love? Do you not recall how this Son of Man proclaimed the salvation of God for all men, ministering to the sick and afflicted and setting free those who were bound by fear and enslaved by evil? Do you not know that this man of Nazareth told his disciples that he must go to Jerusalem, be delivered up to his enemies, who would put him to death, and that he would arise on the third day? Have you not been told all this? And have you never read in the Scriptures concerning this day of salvation for Jew and gentile, where it says that in him shall all the families of the earth be blessed; that he will hear the cry of the needy and save the souls of the poor who seek him; that all nations shall call him blessed? That such a Deliverer shall be as the shadow of a great rock in a weary land. That he will feed the flock like a true shepherd, gathering the lambs in his arms and tenderly carrying them in his bosom. That he will open the eyes of the spiritually blind and bring the prisoners of despair out into full liberty and light; that all who sit in darkness shall see the great light of eternal salvation. That he will bind up the brokenhearted, proclaim liberty to the captives of sin, and open up the prison to those who are enslaved by fear and bound by evil. That he will comfort those who mourn and bestow upon them the joy of salvation in the place of sorrow and heaviness. That he shall be the desire of all nations and the everlasting joy of those who seek righteousness.

pravednosti. Da oni koji vjeruju u njega imaju vječni život. Da će on izliti svoj duh nad svim narodima i da će taj Duh Istine djelovati u svakom vjerniku kao izvor živuće vode koja teče u život vječni. Zar ne vidite kolika je veličina i vrijednost evanđelja koje vam ovaj čovjek ostavi? Zar ne vidite koliko vam se spasenje nudi?

U tom času su se približili selu gdje su ta braća živjela. Njih dvojica nisu progovorili ni riječi otkako im je Isus počeo govoriti idući uz njih. Kad su se primakli svome skromnom domu, Isus se spremio da ih napustiti i da ide dalje svojim putem, ali oni su ga počeli ustavljati i moliti da uđe i da ostane s njima. Tvrđili su da je dan već bio na izmaku i pozivali ga da ostane kod njih. Isus je pristao i vrlo brzo nakon što su ušli u kuću, sjeli su jesti. Dali su mu kruh da ga blagoslovi i kad ga je on počeo lomiti da im ga dade, njima su se otvorile oči i Kleofa je prepoznao u njihovom gostu samog Učitelja. A kada je rekao, "Ovo je Učitelj--," morontija Isusa je nestao ispred njihovih očiju.

A onda su jedan drugomu rekli, "Nije ni čudo da su naša srca gorjela u nama dok nam se putem obraćao! I kako je samo otvorio naše razumijevanje učenja iz Pisma!"

Oni nisu htjeli sačekati da završe s blagovanjem. Vidjeli su morontija Učitelja i u isti čas su se digli i pojurili iz kuće natrag u Jeruzalem da prošire radosnu vijest o uskrslom Spasitelju.

Oko devet uveče i neposredno prije nego što se Učitelj pojavio pred desetoricom, ova dva uzbuđena brata su prekinula apostole u gornjim odajama tvrdeći da su vidjela Isusa i s njim razgovarala. I oni su svima rekli što im je Isus rekao i kako ga nisu prepoznali sve do lomljenja kruha.

That this Son of truth and righteousness shall rise upon the world with healing light and saving power; even that he will save his people from their sins; that he will really seek and save those who are lost. That he will not destroy the weak but minister salvation to all who hunger and thirst for righteousness. That those who believe in him shall have eternal life. That he will pour out his spirit upon all flesh, and that this Spirit of Truth shall be in each believer a well of water, springing up into everlasting life. Did you not understand how great was the gospel of the kingdom which this man delivered to you? Do you not perceive how great a salvation has come upon you?"

190:5.5 (2035.2) By this time they had come near to the village where these brothers dwelt. Not a word had these two men spoken since Jesus began to teach them as they walked along the way. Soon they drew up in front of their humble dwelling place, and Jesus was about to take leave of them, going on down the road, but they constrained him to come in and abide with them. They insisted that it was near nightfall, and that he tarry with them. Finally Jesus consented, and very soon after they went into the house, they sat down to eat. They gave him the bread to bless, and as he began to break and hand to them, their eyes were opened, and Cleopas recognized that their guest was the Master himself. And when he said, "It is the Master --," the morontia Jesus vanished from their sight.

190:5.6 (2036.1) And then they said, the one to the other, "No wonder our hearts burned within us as he spoke to us while we walked along the road! and while he opened up to our understanding the teachings of the Scriptures!"

190:5.7 (2036.2) They would not stop to eat. They had seen the morontia Master, and they rushed from the house, hastening back to Jerusalem to spread the good news of the risen Savior.

190:5.8 (2036.3) About nine o'clock that evening and just before the Master appeared to the ten, these two excited brothers broke in upon the apostles in the upper chamber, declaring that they had seen Jesus and talked with him. And they told all that Jesus had said to them and how they had not discerned who he was until the time of the breaking of the bread.

POGLAVLJE 191. UKAZANJA APOSTOLIMA I DRUGIMGLAVARIMA

↩ 190

Knjiga Urantije

192 ➞

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 191 UKAZANJA APOSTOLIMA I DRUGIMGLAVARIMA

Sekcije

Uvod

1. UKAZANJE PETRU
2. PRVO UKAZANJE APOSTOLIMA
3. S MORONTIJA BIĆIMA
4. DESETO UKAZANJE (U FILADELFIJI)
5. DRUGO UKAZANJE APOSTOLIMA
6. POJAVA U ALEKSANDRIJI

PAPER 191 APPEARANCES TO THE APOSTLES AND OTHER LEADERS

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance to Peter
2. First Appearance to the Apostles
3. With the Morontia Creatures
4. The Tenth Appearance (At Philadelphia)
5. Second Appearance to the Apostles
6. The Alexandrian Appearance

Uvod

NEDJELJA Isusovog uskrsnuća je bila užasan dan u apostolskim životima; deseterica su proveli najveći dio dana na gornjem katu iza zatvorenih vrata. Mogli su izbjeći iz Jeruzalema, ali strahovali su da će ih naći glasnici Velikog vijeća. Tomo je proveo dan u Betfagi razmišljajući o svojim problemima. Ne samo da bi mu bilo bolje da je ostao sa svojim prijateljima apostolima, već im je mogao biti od pomoći skretanjem njihovih razgovora na korisnije teme.

Ivan je proveo cijeli dan tvrdeći da se Isus podigao od mrtvih. Podsjetio ih je na ne manje od pet slučajeva kada je Učitelj tvrdio da će ustati od mrtvih i najmanje tri prilike kada je aludirao na treći dan. Ivanov stav je ispoljio prilično bitan utjecaj na okupljene, a naročito na Natanijela i Isusovog brata Jakova. Ivan bi ispoljio veći utjecaj na njih da nije bio najmlađi pripadnik apostolske skupine.

Izolacija je samo pogoršala njihove probleme. Ivan Marko je donosio vijesti o

INTRODUCTION

191:0.1 (2037.1) RESURRECTION Sunday was a terrible day in the lives of the apostles; ten of them spent the larger part of the day in the upper chamber behind barred doors. They might have fled from Jerusalem, but they were afraid of being arrested by the agents of the Sanhedrin if they were found abroad. Thomas was brooding over his troubles alone at Bethpage. He would have fared better had he remained with his fellow apostles, and he would have aided them to direct their discussions along more helpful lines.

191:0.2 (2037.2) All day long John upheld the idea that Jesus had risen from the dead. He recounted no less than five different times when the Master had affirmed he would rise again and at least three times when he alluded to the third day. John's attitude had considerable influence on them, especially on his brother James and on Nathaniel. John would have influenced them more if he had not been the youngest member of the group.

191:0.3 (2037.3) Their isolation had much to do with their troubles. John Mark kept them in touch with developments about the temple and informed

zbivanjima oko hrama i mnogim glasinama koje su se širile gradom, ali se nije sjetio prikupiti informacije od različitih skupina vjernika koji su već imali priliku vidjeti Isusa. Takvu su službu do tada obavljali Davidovi glasnici koji su ovom prilikom svi bili odsutni na svom posljednjem zadatku u ulozi glasnika uskrsnuća skupinama vjernika koji su živjeli daleko od Jeruzalema. Po prvi put u svim ovim godinama, apostoli su spoznali svoju ovisnost o Davidovim glasnicima za svoje dnevne informacije o poslovima kraljevstva.

Petar je ovom prilikom po običaju proveo cijeli dan u emocionalnom kolebanju između vjere i sumnje u Učiteljevo uskrsnuće. Petar se nije mogao otrgnuti od sjećanja na pogrebne povoje koje je vidio kako leže u grobnici, stvarajući dojam da je Isusovo tijelo jednostavno isparilo. "Ali," razmišljao je Petar, "ako je uskrsnuo i ako se mogao ukazati ženama, zašto se ne ukaže nama apostolima?" Petra je jako žalostila pomisao da je Isus eventualno izbjegavao apostole zbog Petrove prisutnosti među njima, zato što ga se on odrekao one noći u Aninu dvorištu. Ali onda bi se ponovo oraspoložio pri pomisli na Isusovu poruku ženama, "Idite i recite mojim učenicima - i Petru." Ali njegova radosna reakcija na ove riječi prije svega implicira da je morao vjerovati da su žene doista vidjele uskrslog Učitelja. Petar je tako proveo cijeli dan između nade i sumnje, sve do nešto poslije osam, kada se odvažio sići u dvorište. Petar je mislio da se udalji od apostola kako ne bi bio na putu Isusovoj pojavi među njima, kako je on bio taj koji se odrekao svoga Učitelja.

Jakov Zebedejev je isprva zagovarao da svi odu na grob; čvrsto je vjerovao da su trebali učiniti nešto što bi vodilo rješavanju misterije. Natanije ih je spriječio u namjeri da slijede Jakovljevi prijedlog i izađu u javnost, podsjećajući ih na Isusovo upozorenje da u ovim trenucima ne ugrožavaju svoje živote nepotrebnim opasnostima. Nešto prije podneva Jakov se skrasio s apostolima u budnom iščekivanju. Malo je govorio; bio je strahovito razočaran što im se Isus nije ukazao, premda nije bio upoznat s Isusovim mnogim ukazanjima drugim skupinama i pojedincima.

Andrija je proveo dosta vremena slušajući mišljenja drugih. On je bio jako zbunjen situacijom i bio prepun sumnji, ali je barem uživao određeni osjećaj slobode od odgovornosti za svoje prijatelje apostole. Uistinu je bio zahvalan što ga je Učitelj oslobodio od tereta odgovornosti prije ovog teškog i nestabilnog razdoblja.

Više puta tijekom dugih i teških sati tog

them as to the many rumors gaining headway in the city, but it did not occur to him to gather up news from the different groups of believers to whom Jesus had already appeared. That was the kind of service which had heretofore been rendered by the messengers of David, but they were all absent on their last assignment as heralds of the resurrection to those groups of believers who dwelt remote from Jerusalem. For the first time in all these years the apostles realized how much they had been dependent on David's messengers for their daily information regarding the affairs of the kingdom.

191:0.4 (2037.4) All this day Peter characteristically vacillated emotionally between faith and doubt concerning the Master's resurrection. Peter could not get away from the sight of the grave cloths resting there in the tomb as if the body of Jesus had just evaporated from within. "But," reasoned Peter, "if he has risen and can show himself to the women, why does he not show himself to us, his apostles?" Peter would grow sorrowful when he thought that maybe Jesus did not come to them on account of his presence among the apostles, because he had denied him that night in Annas's courtyard. And then would he cheer himself with the word brought by the women, "Go tell my apostles — and Peter." But to derive encouragement from this message implied that he must believe that the women had really seen and heard the risen Master. Thus Peter alternated between faith and doubt throughout the whole day, until a little after eight o'clock, when he ventured out into the courtyard. Peter thought to remove himself from among the apostles so that he might not prevent Jesus' coming to them because of his denial of the Master.

191:0.5 (2037.5) James Zebedee at first advocated that they all go to the tomb; he was strongly in favor of doing something to get to the bottom of the mystery. It was Nathaniel who prevented them from going out in public in response to James's urging, and he did this by reminding them of Jesus' warning against unduly jeopardizing their lives at this time. By noontime James had settled down with the others to watchful waiting. He said little; he was tremendously disappointed because Jesus did not appear to them, and he did not know of the Master's many appearances to other groups and individuals.

191:0.6 (2038.1) Andrew did much listening this day. He was exceedingly perplexed by the situation and had more than his share of doubts, but he at least enjoyed a certain sense of freedom from responsibility for the guidance of his fellow apostles. He was indeed grateful that the Master had released him from the burdens of leadership before they fell upon these distracting times.

191:0.7 (2038.2) More than once during the long and

tragičnog dana, apostoli su primali jedini utješan podsticaj od par Natanielovih tipično filozofskih primjedbi. On je doista cijeli dan bio kontrolni utjecaj među desetoricom. Ni jednom nije rekao bilo da je vjerovao ili da nije vjerovao u Učiteljevo uskrsnuće. Ali kako je dan sve više promicao, bio je sve više sklon vjerovati da je Isus održao svoje obećanje da će uskrsnuti.

Šimun Revnitelj je bio previše slomljen kako bi sudjelovao u raspravama. Proveo je najveći dio dana ležeći na kauču u uglu, okrenut prema zidu; progovorio je tek nekih desetak puta tijekom cijelog dana. Nakon što je srušen njegov koncept kraljevstva, nije mogao vidjeti kako je Učiteljevo uskrsnuće moglo promijeniti situaciju. Njegovo razočaranje je bilo vrlo osobno i suviše duboko da se od njega oporavi u tako kratkom roku, unatoč veličanstvenoj činjenici uskrsnuća.

Premda može djelovati čudno, ali šutljivi Filip je bio jako govorljiv tijekom ovog popodneva. Dok nije mnogo rekao prije podne, cijelo je poslijepodne postavljao pitanja apostolima. Premda je Petar više puta bio iritiran Filipovim pitanjima, drugi su ih uzeli dobroćudno. Filip je prije svega želio znati, ako se Isusovo tijelo podiglo iz groba, da li je na sebi imalo fizičke tragove raspeća.

Matija je bio jako zbunjen; dok je slušao rasprave svojih prijatelja, uglavnom je premetao po glavi probleme njihove buduće financijske situacije. Neovisno o Isusovom navodnom uskrsnuću, Juda više nije bio s njima, tako da je David njemu neceremonijalno predao vrećicu s novcem, dok među sobom više nisu imali autoritativnog vođu. Prije nego što je Matija mogao posvetiti ozbiljniju pažnju njihovim raspravama o uskrsnuću, on je već vidio Učitelja licem u lice.

Alfejevi blizanci su malo sudjelovali u ovim ozbiljnim raspravama; bili su prilično zaokupljeni svojim redovitim službama. Jedan je govorio u ime obojice kada je ovako odgovorio na Filipovo pitanje: "Mi ne razumijemo pitanje uskrsnuća, ali naša majka kaže da je razgovarala s Učiteljem i mi joj vjerujemo."

Tomo je ovom prilikom pao u jedan od svojih redovitih napada duboke depresije. Prespavao je dio dana, dok je proveo ostatak vremena u brdima. Dok je osjećao potrebu da bude sa svojim prijateljima apostolima, u njemu je prevladala potreba za samoćom.

Učitelj je odložio svoje prvo morontija

weary hours of this tragic day, the only sustaining influence of the group was the frequent contribution of Nathaniel's characteristic philosophic counsel. He was really the controlling influence among the ten throughout the entire day. Never once did he express himself concerning either belief or disbelief in the Master's resurrection. But as the day wore on, he became increasingly inclined toward believing that Jesus had fulfilled his promise to rise again.

191:0.8 (2038.3) Simon Zelotes was too much crushed to participate in the discussions. Most of the time he reclined on a couch in a corner of the room with his face to the wall; he did not speak half a dozen times throughout the whole day. His concept of the kingdom had crashed, and he could not discern that the Master's resurrection could materially change the situation. His disappointment was very personal and altogether too keen to be recovered from on short notice, even in the face of such a stupendous fact as the resurrection.

191:0.9 (2038.4) Strange to record, the usually inexpressive Philip did much talking throughout the afternoon of this day. During the forenoon he had little to say, but all afternoon he asked questions of the other apostles. Peter was often annoyed by Philip's questions, but the others took his inquiries good-naturedly. Philip was particularly desirous of knowing, provided Jesus had really risen from the grave, whether his body would bear the physical marks of the crucifixion.

191:0.10 (2038.5) Matthew was highly confused; he listened to the discussions of his fellows but spent most of the time turning over in his mind the problem of their future finances. Regardless of Jesus' supposed resurrection, Judas was gone, David had unceremoniously turned the funds over to him, and they were without an authoritative leader. Before Matthew got around to giving serious consideration to their arguments about the resurrection, he had already seen the Master face to face.

191:0.11 (2038.6) The Alpheus twins took little part in these serious discussions; they were fairly busy with their customary ministrations. One of them expressed the attitude of both when he said, in reply to a question asked by Philip: "We do not understand about the resurrection, but our mother says she talked with the Master, and we believe her."

191:0.12 (2038.7) Thomas was in the midst of one of his typical spells of despairing depression. He slept a portion of the day and walked over the hills the rest of the time. He felt the urge to rejoin his fellow apostles, but the desire to be by himself was the stronger.

191:0.13 (2038.8) The Master put off the first morontia

ukazanje apostolima iz više razloga. Prvo, želio im je dati vremena, nakon što čuju o njegovu uskrsnuću, da dobro razmisle o svemu što im je rekao o svojoj smrti i o uskrsnuću dok je bio s njima u tijelu. Učitelj je želio dati vremena Petru da se suoči sa svojim slabostima prije nego što se ukaže pred svim apostolima. Drugo, čekao je na Tomin povratak da im se prvi put ukaže dok su svi bili na okupu. Ivan Marko je našao Tomu u Šimunovoj kući u Bethfagi rano u nedjelju ujutro, o čemu je obavijestio apostole oko jedanaest sati. U bilo koje doba dana ili noći, Tomo bi se vratio među apostole da su po njega poslali Natanaela ili bilo kojeg drugog apostola. On se doista želio vratiti, ali s obzirom na način na koji ih je napustio prethodne večeri, bio je suviše ponosan da se tako brzo vrati na vlastitu inicijativu. Narednog dana je bio toliko depresivan da mu je trebao cijeli tjedan da se sam odluči vratiti. Apostoli su čekali na njegov povratak, dok je on čekao na svoju braću da pošalju po njega. Tomo je tako ostao podalje od svoje braće do sljedeće subote navečer, kada su nakon što je pao mrak, Petar i Ivan otišli u Bethfagu da ga pozovu da se vrati s njima. Ovo pored toga objašnjava zašto se nisu odmah vratili u Galileju nakon što im se Isus prvo ukazao; nisu se htjeli vratiti bez Tome.

appearance to the apostles for a number of reasons. First, he wanted them to have time, after they heard of his resurrection, to think well over what he had told them about his death and resurrection when he was still with them in the flesh. The Master wanted Peter to wrestle through with some of his peculiar difficulties before he manifested himself to them all. In the second place, he desired that Thomas should be with them at the time of his first appearance. John Mark located Thomas at the home of Simon in Bethpage early this Sunday morning, bringing word to that effect to the apostles about eleven o'clock. Any time during this day Thomas would have gone back to them if Nathaniel or any two of the other apostles had gone for him. He really wanted to return, but having left as he did the evening before, he was too proud to go back of his own accord so soon. By the next day he was so depressed that it required almost a week for him to make up his mind to return. The apostles waited for him, and he waited for his brethren to seek him out and ask him to come back to them. Thomas thus remained away from his associates until the next Saturday evening, when, after darkness had come on, Peter and John went over to Bethpage and brought him back with them. And this is also the reason why they did not go at once to Galilee after Jesus first appeared to them; they would not go without Thomas.

1. UKAZANJE PETRU

Blizu pola devet u nedjelju navečer, Isus se ukazao Šimunu Petru u dvorištu Markove kuće. Bilo je to njegovo osmo morontija ukazanje. Petar je živio pod teškim teretom sumnje i krivnje otkako se odrekao Isusa. Proveo je cijelu subotu i ovu nedjelju u strahu da više nije bio apostol. Strahovao je od Judine sudbine i povrh svega mislio da je i on izdao Učitelja. Cijelo poslijepodne je mislio da im se Isus nije htio ukazati zbog njegove prisutnosti među apostolima ako je, naposljetku, bilo točno da se Isus podigao od mrtvih. Isus se ukazao Petru upravo dok je snuždeni apostol u takvom stanju uma i duše šetao okružen cvijećem i drvećem u vrtu.

Dok se Petar prisjećao ljubavi u Učiteljevom pogledu prilikom njihova susreta u Aninu dvorištu i dok je okretao po glavi predivnu poruku koju su mu žene donijele s praznog groba, "Idite i recite mojim apostolima - i Petru" - dok je razmišljao o ovim znacima milosti, njegova vjera je počela prevladavati nad sumnjom i dok je nepokretno stajao stisnutih šaka, glasno je rekao: "Vjerujem da je uskrsnuo od mrtvih; idem tako reći svojoj braći." I kad je on to rekao, pred njim se iznenada

1. THE APPEARANCE TO PETER

191:1.1 (2039.1) It was near half past eight o'clock this Sunday evening when Jesus appeared to Simon Peter in the garden of the Mark home. This was his eighth morontia manifestation. Peter had lived under a heavy burden of doubt and guilt ever since his denial of the Master. All day Saturday and this Sunday he had fought the fear that, perhaps, he was no longer an apostle. He had shuddered at the fate of Judas and even thought that he, too, had betrayed his Master. All this afternoon he thought that it might be his presence with the apostles that prevented Jesus' appearing to them, provided, of course, he had really risen from the dead. And it was to Peter, in such a frame of mind and in such a state of soul, that Jesus appeared as the dejected apostle strolled among the flowers and shrubs.

191:1.2 (2039.2) When Peter thought of the loving look of the Master as he passed by on Annas's porch, and as he turned over in his mind that wonderful message brought him early that morning by the women who came from the empty tomb, "Go tell my apostles — and Peter" — as he contemplated these tokens of mercy, his faith began to surmount his doubts, and he stood still, clenching his fists, while he spoke aloud: "I believe he has risen from the dead; I will go and tell my brethren." And as he

pojavi obličje čovjeka koji mu se obratio poznatim glasom: "Petre, sotona te htio privući na svoju stranu, ali ja te nisam puštao. Ja sam znao da me se nisi odrekao od srca; stoga sam ti oprostio prije nego što si tražio oprostjenje; ali sada moraš prestati misliti o sebi i o svojim trenutnim problemima, i biti spreman raznijeti radosnu vijest evanđelja onima koji borave u tmini. Ne gubi vrijeme misleći o tome što želiš dobiti od kraljevstva, već nađi načina da se posvetiš onima koji žive u teškom duhovnom siromaštvu. Opasaj se, Šimune, za bitku novoga dana, borbu protiv duhovne tame i zlih sumnji čovjekovog prirodnog uma."

Petar je proveo skoro pet minuta u šetnji po vrtu s morontija Isusom, u razgovoru o prošlim, sadašnjim i budućim pitanjima. Učitelj je nakon toga nestao pred njegovim očima s riječima: "Zbogom, Petre, dok te ne vidim u društvu tvoje braće."

Petar je na trenutak bio preplavljen spoznajom da je razgovarao s uskrslim Učiteljem i uvjerenjem da je još uvijek bio poslanik kraljevstva. Čuo je kako mu uzveličani Učitelj govori da ide proglasiti evanđelje. I sa svim ovim uzavrelim emocijama u srcu, pohitio je do gornjih odaja i bez daha i s velikim uzbuđenjem rekao svojim prijateljima apostolima: "Vidio sam Učitelja; posjetio me u vrtu. Govorio sam s njim i on mi je oprostio."

Petrova je izjava o Učiteljevom ukazanju u vrtu ostavila snažan utisak na njegove prijatelje apostole tako da su bili gotovo spremni odbaciti sumnje, kada je Andrija ustao i upozorio ih da ne dopuste ovim riječima da ih se suviše dojme. Andrija je skrenuo njihovu pažnju na to da je Petar već prije vidio stvari koje nisu bile stvarne. Iako Andrija nije izravno aludirao na Petrovu viziju te noći na Galilejskom moru u kojoj je Petar tvrdio da je vidio kako Učitelj ide prema njima hodajući po vodi, njegove su riječi bile dovoljne da podsjetu sviju na taj događaj. Šimun Petar je bio duboko povrijeđen ovom insinuacijom svoga brata i smjesta je potonu u duboku šutnju. Blizanci su osjetili samllost prema Petru i izrazili svoju naklonost govoreći da mu vjeruju da je vidio Učitelja i kako ga je i njihova majka vidjela.

2. PRVO UKAZANJE APOSTOLIMA

Ubrzo nakon devet te večeri, poslije odlaska Kleofe i Jakova, dok su Alfejevi blizanci tješili Petra i dok se Natanije raspravljao s Andrijom, kad

said this, there suddenly appeared in front of him the form of a man, who spoke to him in familiar tones, saying: "Peter, the enemy desired to have you, but I would not give you up. I knew it was not from the heart that you disowned me; therefore I forgave you even before you asked; but now must you cease to think about yourself and the troubles of the hour while you prepare to carry the good news of the gospel to those who sit in darkness. No longer should you be concerned with what you may obtain from the kingdom but rather be exercised about what you can give to those who live in dire spiritual poverty. Gird yourself, Simon, for the battle of a new day, the struggle with spiritual darkness and the evil doubtings of the natural minds of men."

191:1.3 (2039.3) Peter and the morontia Jesus walked through the garden and talked of things past, present, and future for almost five minutes. Then the Master vanished from his gaze, saying, "Farewell, Peter, until I see you with your brethren."

191:1.4 (2039.4) For a moment, Peter was overcome by the realization that he had talked with the risen Master, and that he could be sure he was still an ambassador of the kingdom. He had just heard the glorified Master exhort him to go on preaching the gospel. And with all this welling up within his heart, he rushed to the upper chamber and into the presence of his fellow apostles, exclaiming in breathless excitement: "I have seen the Master; he was in the garden. I talked with him, and he has forgiven me."

191:1.5 (2040.1) Peter's declaration that he had seen Jesus in the garden made a profound impression upon his fellow apostles, and they were about ready to surrender their doubts when Andrew got up and warned them not to be too much influenced by his brother's report. Andrew intimated that Peter had seen things which were not real before. Although Andrew did not directly allude to the vision of the night on the Sea of Galilee wherein Peter claimed to have seen the Master coming to them walking on the water, he said enough to betray to all present that he had this incident in mind. Simon Peter was very much hurt by his brother's insinuations and immediately lapsed into crestfallen silence. The twins felt very sorry for Peter, and they both went over to express their sympathy and to say that they believed him and to reassert that their own mother had also seen the Master.

2. FIRST APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:2.1 (2040.2) Shortly after nine o'clock that evening, after the departure of Cleopas and Jacob, while the Alpheus twins comforted Peter, and while

su desetorica apostola bili okupljeni u gornjim odajama sa zasunom na zaključanim vratima radi straha od Židova, među njima se iznenada pojavio Učitelj u morontija obličju, govoreći: "Mir vama. Zašto ste se toliko prestrašili kad sam se pojavio među vama, kao da ste vidjeli duha? Zar vam nisam govorio o ovim stvarima dok sam još bio među vama u tijelu? Zar vam nisam rekao da će me glavni svećenici i vladari predati na smrt, da će me jedan od vas izdati i da ću trećeg dana uskrsnuti od mrtvih? Čemu onda tolike sumnje i sve te rasprave o ženama, Kleofi i Jakovu, pa čak i Petru? Koliko ćete sumnjati u moje riječi i odbijati vjerovati u moja obećanja? I sad kad me konačno vidite, hoćete li vjerovati? Čak i danas je jedan od vas odsutan. Kada se ponovo svi okupite i nakon što svi budete uvjereni da je Sin Čovječji uskrsnuo iz groba, idete u Galileju. Imajte vjere u Boga; imajte vjere jedan u drugoga; i tako ćete ući u novu službu kraljevstva nebeskog. Ja ću se zadržati uz vas u Jeruzalemu dok ne budete spremni ići u Galileju. Svoj mir ostavljam među vama."

Nakon što im se morontija Isus ovako obratio, nestao je pred njihovim očima. I svi su pali ničice hvaleći Boga i slaveći svog iščezlog Učitelja. Ovo je bilo Učiteljevo deveto morontija ukazanje.

3. S MORONTIJA BIĆIMA

Isus je proveo naredni dan, ponedjeljak, u društvu morontija osoba tada prisutnih na Urantiji. Kao sudionici Učiteljevog iskustva morontija prijelaza, na Urantiji se okupilo više od milijun morontija upravitelja i njihovih suradnika, zajedno s prijelaznim smrtnicima iz različitih redova sedam prebivališnih svjetova Satanije. Morontija Isus je proveo četrdeset dana u pratnji ovih izvanrednih inteligencija. On je s njima dijelio iskustvo i od njih primao znanje o prijelaznom morontija životu smrtnih bića na naseljenim svjetovima Satanije na njihovom putovanju planetarnim sustavom morontije.

Otprilike oko ponoći u ponedjeljak naveče, Učiteljevo je morontija obličje poprimilo oblik koji je pogodio drugom stadiju morontija napredovanja. U svom narednom ukazanju svojoj zemaljskoj djeci, Isus je bio u drugom stadiju morontija života. Dok je Učitelj napredovao u svojoj morontija karijeri, morontija inteligencijama i njihovim transformativnim suradnicima je bilo sve teže prikazati Učiteljevo obličje smrtnim i materijalnim očima.

Isus je prešao na treći stadij morontije u petak, 14. travnja; na četvrti, u ponedjeljak 18.

Nathaniel remonstrated with Andrew, and as the ten apostles were there assembled in the upper chamber with all the doors bolted for fear of arrest, the Master, in morontia form, suddenly appeared in the midst of them, saying: "Peace be upon you. Why are you so frightened when I appear, as though you had seen a spirit? Did I not tell you about these things when I was present with you in the flesh? Did I not say to you that the chief priests and the rulers would deliver me up to be killed, that one of your own number would betray me, and that on the third day I would rise? Wherefore all your doubtings and all this discussion about the reports of the women, Cleopas and Jacob, and even Peter? How long will you doubt my words and refuse to believe my promises? And now that you actually see me, will you believe? Even now one of you is absent. When you are gathered together once more, and after all of you know of a certainty that the Son of Man has risen from the grave, go hence into Galilee. Have faith in God; have faith in one another; and so shall you enter into the new service of the kingdom of heaven. I will tarry in Jerusalem with you until you are ready to go into Galilee. My peace I leave with you."

191:2.2 (2040.3) When the morontia Jesus had spoken to them, he vanished in an instant from their sight. And they all fell on their faces, praising God and venerating their vanished Master. This was the Master's ninth morontia appearance.

3. WITH THE MORONTIA CREATURES

191:3.1 (2040.4) The next day, Monday, was spent wholly with the morontia creatures then present on Urantia. As participants in the Master's morontia-transition experience, there had come to Urantia more than one million morontia directors and associates, together with transition mortals of various orders from the seven mansion worlds of Satania. The morontia Jesus sojourned with these splendid intelligences for forty days. He instructed them and learned from their directors the life of morontia transition as it is traversed by the mortals of the inhabited worlds of Satania as they pass through the system morontia spheres.

191:3.2 (2041.1) About midnight of this Monday the Master's morontia form was adjusted for transition to the second stage of morontia progression. When he next appeared to his mortal children on earth, it was as a second-stage morontia being. As the Master progressed in the morontia career, it became, technically, more and more difficult for the morontia intelligences and their transforming associates to visualize the Master to mortal and material eyes.

191:3.3 (2041.2) Jesus made the transit to the third stage of morontia on Friday, April 14; to the fourth

travnja; na peti, u subotu, 22. travanja; na šesti u četvrtak, 27. travanja; na sedmi, u utorak 2 svibnja; u nedjelju 7. svibnja je primio državljanstvo na Jeruzemu; u nedjelju, 14. svibnja je stupio u naručje Svevišnjih Edentije.

Mihael iz Nebadona je na taj način završio svoju službu stjecanja kozmičkog iskustva, jer je već u vezi sa svojim prethodnim darivanja posjedovao puno iskustvo života uzlaznih smrtnika vremena i prostora, od prebivanja na glavnom centru zvijezda, sve do i uključujući službu na glavnim centrima supersvemira. I upravo kroz ova morontija iskustva Sin Stvoritelj iz Nebadona je stvarno završio i prihvatljivo okončao svoje sedmo i posljednje kozmičko darivanje.

4. DESETO UKAZANJE (U FILADELFIJI)

Isusovo deseto morontija ukazanje pred smrtnim očima dogodilo se kratko nakon osam u utorak 11. travnja u Filadelfiji, gdje se ukazao Abneru, Lazaru i skupini od nekih njihovih sto pedeset suradnika, uključujući i više od pedeset evanđela iz sedamdesetočlanog korpusa. Ovo se ukazanje odigralo prilikom samog otvaranja posebnog sastanka u sinagogi koji je Abner sazvao da raspravi Isusovo raspeće i najnovije vijesti o uskrsnuću koje su upravo primili od Davidovog glasnika. Budući da je uskrsnuli Lazar bio u ovoj skupini vjernika, nije im bilo teško vjerovati u vijesti o Isusovom uskrsnuću od mrtvih.

Abner i Lazar su upravo otvorili sjednicu u sinagogi stojeći jedan pored drugoga na propovjedaonici, kada su svi okupljeni iznenada ugledali Učitelja. On je sišao s mjesta na kojem se prvo pojavio, između Abnera i Lazara, koji ga i dalje nisu bili svjesni, te se obratio okupljenima govoreći:

"Mir vama. Svi znate da svi imamo jednog Oca na nebu i da postoji samo jedno evanđelje kraljevstva - radosna vijest o darivanju vječnog života koji ljudi primaju po vjeri. Dok se budete veselili u svojoj odanosti ovom evanđelju, molite se Ocu istine da otvori u vašim srcima novu i veću ljubav prema vašoj braći. Volite ljude onako kako sam ja volio vas; služite svim ljudima onako kako sam ja služio vama. U suosjećajnoj naklonosti i bratskoj ljubavi, nosite se kao braća prema svima koji rade na promicanju radosne vijesti, bilo da se radi o Židovima ili paganima,

stage on Monday, the 17th; to the fifth stage on Saturday, the 22nd; to the sixth stage on Thursday, the 27th; to the seventh stage on Tuesday, May 2; to Jerusalem citizenship on Sunday, the 7th; and he entered the embrace of the Most Highs of Edentia on Sunday, the 14th.

191:3.4 (2041.3) In this manner did Michael of Nebadon complete his service of universe experience since he had already, in connection with his previous bestowals, experienced to the full the life of the ascendant mortals of time and space from the sojourn on the headquarters of the constellation even on to, and through, the service of the headquarters of the superuniverse. And it was by these very morontia experiences that the Creator Son of Nebadon really finished and acceptably terminated his seventh and final universe bestowal.

4. THE TENTH APPEARANCE (AT PHILADELPHIA)

191:4.1 (2041.4) The tenth morontia manifestation of Jesus to mortal recognition occurred a short time after eight o'clock on Tuesday, April 11, at Philadelphia, where he showed himself to Abner and Lazarus and some one hundred and fifty of their associates, including more than fifty of the evangelistic corps of the seventy. This appearance occurred just after the opening of a special meeting in the synagogue which had been called by Abner to discuss the crucifixion of Jesus and the more recent report of the resurrection which had been brought by David's messenger. Inasmuch as the resurrected Lazarus was now a member of this group of believers, it was not difficult for them to believe the report that Jesus had risen from the dead.

191:4.2 (2041.5) The meeting in the synagogue was just being opened by Abner and Lazarus, who were standing together in the pulpit, when the entire audience of believers saw the form of the Master appear suddenly. He stepped forward from where he had appeared between Abner and Lazarus, neither of whom had observed him, and saluting the company, said:

191:4.3 (2041.6) "Peace be upon you. You all know that we have one Father in heaven, and that there is but one gospel of the kingdom — the good news of the gift of eternal life which men receive by faith. As you rejoice in your loyalty to the gospel, pray the Father of truth to shed abroad in your hearts a new and greater love for your brethren. You are to love all men as I have loved you; you are to serve all men as I have served you. With understanding sympathy and brotherly affection, fellowship all your brethren who are dedicated to the proclamation of the good news, whether they be

Grcima ili Rimljanima, Perzijcima ili Etiopljanima. Ivan je unaprijed najavljivao dolazak kraljevstva; vi ste proglasili evanđelje u moći; Grci već šire radosnu vijest; a ja uskoro šaljem Duh Istine u duše svih tih ljudi, moje braće, koji su tako nesebično posvetili svoje život prosvjetljivanju svojih bližnjih koji borave u duhovnoj tmini. Vi ste svi djeca svjetla; nemojte stoga skrenuti s puta i posrnuti u zablude smrtničkih sumnji i ljudske netrpeljivosti. Ako ste tako oplemenjeni milošću svoje vjere da možete voljeti nevjernike, zar ne trebate imati ljubavi prema onim svojim bližnjim vjernicima koji su ukućani doma vjere? Zapamtite, ako volite jedni druge, svi ljudi će znati da ste moji učenici.

"Idite po svem svijetu i propovijedajte ovo evanđelje o očinstvu Boga i bratstvu ljudi u svim narodima i rasama i uvijek imajte mudrosti pri izboru metoda za predstavljanje radosne vijesti različitim rasama i plemenima ljudskog roda. Badava ste primili ovo evanđelje kraljevstva, badava dajte radosnu vijest svim nacijama. Ne bojte se otpora zla, jer ja sam uvijek s vama, do svršetka svijeta. Ostavljam vam mir, mir i to svoj, dajem vam."

Kada je rekao, "Mir i to svoj, dajem vam," nestao je pred njihovim očima. S izuzetkom jednog od njegovih ukazanja u Galileji, kada se jednom prilikom ukazao pred više od pet stotina vjernika, u Filadelfiji se ukazao pred najvećim brojem vjernika koji su ga imali priliku vidjeti u jednom obraćanju.

Rano sljedećeg jutra dok su apostoli još bili u Jeruzalemu čekajući na Tomin emocionalni oporavak, ovi vjernici iz Filadelfije su otišli proglasiti da se Isus iz Nazareta podigao od mrtvih.

Sljedećeg dana, u srijedu, Isus je proveo cijeli dan u društvu svojih morontija prijatelja, a sredinom popodneva primio je u posjetu morontija delegaciju iz prebivališnih svjetova svakog lokalnog sustava naseljenih planeta širom cijelog zvijezda Norlatiadeka. Svi su se radovali ovim posjetima, kako su na taj način imali priliku upoznati svog Stvoritelja kao pripadnika njihovog vlastitog reda kozmičke inteligencije.

5. DRUGO UKAZANJE APOSTOLIMA

Tomo je proveo osamljen tjedan u brdima oko Maslinske gore. Za to vrijeme je vidio samo Ivana Marka i one koji su boravili u Šimunovoj kući. U sobotu 15. travnja oko devet sati, po njega su došla dva apostola da ga odvedu natrag u njihovo sastajalište u domu Markovih. Tomo je proveo

Jew or gentile, Greek or Roman, Persian or Ethiopian. John proclaimed the kingdom in advance; you have preached the gospel in power; the Greeks already teach the good news; and I am soon to send forth the Spirit of Truth into the souls of all these, my brethren, who have so unselfishly dedicated their lives to the enlightenment of their fellows who sit in spiritual darkness. You are all the children of light; therefore stumble not into the misunderstanding entanglements of mortal suspicion and human intolerance. If you are ennobled, by the grace of faith, to love unbelievers, should you not also equally love those who are your fellow believers in the far-spreading household of faith? Remember, as you love one another, all men will know that you are my disciples.

191:4.4 (2042.1) "Go, then, into all the world proclaiming this gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of men to all nations and races and ever be wise in your choice of methods for presenting the good news to the different races and tribes of mankind. Freely you have received this gospel of the kingdom, and you will freely give the good news to all nations. Fear not the resistance of evil, for I am with you always, even to the end of the ages. And my peace I leave with you."

191:4.5 (2042.2) When he had said, "My peace I leave with you," he vanished from their sight. With the exception of one of his appearances in Galilee, where upward of five hundred believers saw him at one time, this group in Philadelphia embraced the largest number of mortals who saw him on any single occasion.

191:4.6 (2042.3) Early the next morning, even while the apostles tarried in Jerusalem awaiting the emotional recovery of Thomas, these believers at Philadelphia went forth proclaiming that Jesus of Nazareth had risen from the dead.

191:4.7 (2042.4) The next day, Wednesday, Jesus spent without interruption in the society of his morontia associates, and during the midafternoon hours he received visiting morontia delegates from the mansion worlds of every local system of inhabited spheres throughout the constellation of Norlatiadek. And they all rejoiced to know their Creator as one of their own order of universe intelligence.

5. SECOND APPEARANCE TO THE APOSTLES

191:5.1 (2042.5) Thomas spent a lonesome week alone with himself in the hills around about Olivet. During this time he saw only those at Simon's house and John Mark. It was about nine o'clock on Saturday, April 15, when the two apostles found him and took him back with them to their

cijeli sutrašnji dan slušajući kazivanja o Učiteljevim ukazanjima, ali je odlučno odbijao vjerovati. Držao je stav da je Petar bio taj koji je naveo apostole da vjeruju da su vidjeli Učitelja. Natanije ga je bezuspješno pokušavao razuvjeriti. Tomina tipična sumnjičavost je u sebi imala određenu emocionalnu tvrdoglavost zajedno sa osjećajem ozlojeđenosti što ih je Isus napustio, i vodila je želji za osamljivanjem koju ni sam Tomo nije u potpunosti shvaćao. On se prvo povukao u osamu od svojih bližnjih - otišao svojim putem - dok je po povratku među apostole nesvjesno zauzeo poziciju neslaganja. Nije se lako predavao; nije volio popuštati. Premda toga nije bio svjestan, uživao je u pažnji koju su mu poklanjali; nesvjesno je osjećao zadovoljstvo u nastojanjima svoje braće da ga razuvjere i obrate. Cijeli tjedan su mu nedostajali i nalazio je veliko zadovoljstvo u pažnji koju su mu neprestano posvećivali.

Objedovali su malo poslije šest, Petar na jednoj a Tomo i Natanije na drugoj strani stola, kada je sumnjičavi apostol rekao: "Neću vjerovati dok ne vidim Učitelja svojim očima i ne stavim prst svoj u mjesto od čavla." I tako su sjedili za stolom i dok su vrata bila čvrsto zaključana i učvršćena zasunom, iznenada se pojavio morontija Učitelj i stao unutar kontura stola neposredno ispred Tome, govoreći:

"Mir vama. Cijeli tjedan čekam da vam se ponovo ukažem nakon što se svi okupite da vas još jednom pozovem da idete po svem svijetu propovijedati ovo evanđelje kraljevstva. Ponovo vam govorim: Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas. Kao što sam ja otkrio Oca, tako ćete i vi otkriti božansku ljubav, ne samo riječima, već u svom svakodnevnom životu. Šaljem vas, ne da volite duše ljudi, nego da volite ljude. Nemojte samo naviještati nebeske radosti, već pokažite u svom svakodnevnom iskustvu ove stvarnosti duha u božanskom životu jer već imate vječni život kao dar Boga po vjeri. Ako imate vjeru, nakon što primite nebesku snagu - Duh Istine - nećete više skrivati svoje svjetlo iza zatvorenih vrata; obznanićete ljubav i milost Boga cijelom čovječanstvu. Iz straha sada pokušavate zatvoriti oči pred činjenicama neugodnog iskustva, ali kada budete kršteni Duhom Istine, možete hrabro i radosno izaći u susret novim iskustvima propovijedajući radosnu vijest vječnog života u Božjem kraljevstvu. Možete ostati ovdje i u Galileji kraće vrijeme dok se oporavite od šoka na prijelazu od lažne sigurnosti autoriteta tradicionalizma u novi poredak autoriteta činjenica, istine i vjere u vrhovne stvarnosti živućeg iskustva. Vaša misija u svijetu počiva na činjenici da sam ja

rendezvous at the Mark home. The next day Thomas listened to the telling of the stories of the Master's various appearances, but he steadfastly refused to believe. He maintained that Peter had enthused them into thinking they had seen the Master. Nathaniel reasoned with him, but it did no good. There was an emotional stubbornness associated with his customary doubtfulness, and this state of mind, coupled with his chagrin at having run away from them, conspired to create a situation of isolation which even Thomas himself did not fully understand. He had withdrawn from his fellows, he had gone his own way, and now, even when he was back among them, he unconsciously tended to assume an attitude of disagreement. He was slow to surrender; he disliked to give in. Without intending it, he really enjoyed the attention paid him; he derived unconscious satisfaction from the efforts of all his fellows to convince and convert him. He had missed them for a full week, and he obtained considerable pleasure from their persistent attentions.

191:5.2 (2042.6) They were having their evening meal a little after six o'clock, with Peter sitting on one side of Thomas and Nathaniel on the other, when the doubting apostle said: "I will not believe unless I see the Master with my own eyes and put my finger in the mark of the nails." As they thus sat at supper, and while the doors were securely shut and barred, the morontia Master suddenly appeared inside the curvature of the table and, standing directly in front of Thomas, said:

191:5.3 (2043.1) "Peace be upon you. For a full week have I tarried that I might appear again when you were all present to hear once more the commission to go into all the world and preach this gospel of the kingdom. Again I tell you: As the Father sent me into the world, so send I you. As I have revealed the Father, so shall you reveal the divine love, not merely with words, but in your daily living. I send you forth, not to love the souls of men, but rather to love men. You are not merely to proclaim the joys of heaven but also to exhibit in your daily experience these spirit realities of the divine life since you already have eternal life, as the gift of God, through faith. When you have faith, when power from on high, the Spirit of Truth, has come upon you, you will not hide your light here behind closed doors; you will make known the love and the mercy of God to all mankind. Through fear you now flee from the facts of a disagreeable experience, but when you shall have been baptized with the Spirit of Truth, you will bravely and joyously go forth to meet the new experiences of proclaiming the good news of eternal life in the kingdom of God. You may tarry here and in Galilee for a short season while you recover from the shock of the transition from the false security of the authority of traditionalism to the new order of the authority of facts, truth, and faith in the

svojim životom obznanio Boga među vama; na istini da ste vi i svi ostali ljudi sinovi Boga; i sastoji se u životu koji ćete živjeti među ljudima - stvarnom i živućem iskustvu ljubavi prema svakoj osobi i službi ljudima onako kako sam vas ja volio i služio vam. Neka vjera otkrije vaše svjetlo svijetu; neka otkrivenje istine otvori oči koje su slijepe od tradicije; neka vaša služba ljubavi djelotvorno uništiti predrasude izazvane neznanjem. Nakon što se prvo primaknete svojim bližnjima u simpatiji razumijevanja i nesebičnoj odanosti, vodićete ih u spasonosnu spoznaju Očeve ljubavi. Židovi su veličali dobrotu; Grci su uzvisili ljepotu; Hindusi propovijedaju odanost; daleki asketi uče štovanje; Rimljani zahtijevaju odanost; ja tražim od mojih učenika život, život nesebične službe vašoj zemaljskoj braći."

Kada je Učitelj tako govorio, pogledao je naniže u Tomino lice i rekao: "A ti, Tomo, koji kažeš da nećeš vjerovati osim ako me ne vidiš i staviš prst u mjesto od čavla na mojim rukama, sad me vidiš i čuješ moje riječi; i premda ne vidiš znakove od čavla na mojim rukama, jer sam se podigao u obličju koje ćeš i sam primiti nakon što napustiš ovaj svijet, a što ćeš reći svojoj braći? Proglasi istinu, jer u svom srcu znaš da si počeo vjerovati dok si tvrdoglavo insistirao na nevjeri. Tomo, ti uvijek moraš tvrdoglavo afirmirati svoje sumnje dok se one već urušavaju. Tomo, ne živi bez vjere nego u vjeri - i ja znam da ćeš vjerovati, i to od sveg srca."

Kada je Tomo čuo te riječi, pao je ničice pred morontija Učiteljem i uzviknuo, "Vjerujem! Moj Gospodine i moj Učitelju!" Isus je tada rekao Tomi: "Ti vjeruješ, Tomo, jer me vidiš i čuješ. Blago onima u budućim dobima koji će vjerovati a da nisu vidjeli tjelesnim očima i čuli smrtnim ušima."

Nakon ovih riječi, Učiteljevo obličje se pomjerilo blizu pročelja stola i on im se obratio ovim riječima: "A sada, idite u Galileju gdje ću vam se ponovo ukazati." Nakon što je to rekao, on je nestao iz njihovog vidokruga.

Jedanaestorica apostola su sada bili potpuno uvjereni da se Isus podigao od mrtvih i sutradan ujutro su poranili prije zore i krenuli u Galileju.

supreme realities of living experience. Your mission to the world is founded on the fact that I lived a God-revealing life among you; on the truth that you and all other men are the sons of God; and it shall consist in the life which you will live among men — the actual and living experience of loving men and serving them, even as I have loved and served you. Let faith reveal your light to the world; let the revelation of truth open the eyes blinded by tradition; let your loving service effectually destroy the prejudice engendered by ignorance. By so drawing close to your fellow men in understanding sympathy and with unselfish devotion, you will lead them into a saving knowledge of the Father's love. The Jews have extolled goodness; the Greeks have exalted beauty; the Hindus preach devotion; the faraway ascetics teach reverence; the Romans demand loyalty; but I require of my disciples life, even a life of loving service for your brothers in the flesh."

191:5.4 (2043.2) When the Master had so spoken, he looked down into the face of Thomas and said: "And you, Thomas, who said you would not believe unless you could see me and put your finger in the nail marks of my hands, have now beheld me and heard my words; and though you see no nail marks on my hands, since I am raised in the form that you also shall have when you depart from this world, what will you say to your brethren? You will acknowledge the truth, for already in your heart you had begun to believe even when you so stoutly asserted your unbelief. Your doubts, Thomas, always most stubbornly assert themselves just as they are about to crumble. Thomas, I bid you be not faithless but believing — and I know you will believe, even with a whole heart."

191:5.5 (2043.3) When Thomas heard these words, he fell on his knees before the morontia Master and exclaimed, "I believe! My Lord and my Master!" Then said Jesus to Thomas: "You have believed, Thomas, because you have really seen and heard me. Blessed are those in the ages to come who will believe even though they have not seen with the eye of flesh nor heard with the mortal ear."

191:5.6 (2043.4) And then, as the Master's form moved over near the head of the table, he addressed them all, saying: "And now go all of you to Galilee, where I will presently appear to you." After he said this, he vanished from their sight.

191:5.7 (2044.1) The eleven apostles were now fully convinced that Jesus had risen from the dead, and very early the next morning, before the break of day, they started out for Galilee.

6. POJAVA U ALEKSANDRIJI

6. THE ALEXANDRIAN APPEARANCE

Dok su jedanaestorica apostola bili na putu prema Galileji, otprilike pred kraj njihovog putovanja u utorak 18. travnja oko pola devet uveče, Isus se ukazao pred Rodanom i nekih osamdeset vjernika u Aleksandriji. Ovo je bilo Učiteljevo dvanaesto ukazanje u morontija obličju. Isus se pojavio pred ovim Grcima i Židovima upravo kad je Davidov glasnik saopćio vijesti o uskrsnuću. Ovaj glasnik, peti po redu u lancu glasnika na liniji između Jeruzalema i Aleksandrije, stigao je u Aleksandriju kasno poslijepodne i nakon što je isporučio svoju poruku Rodanu, odlučili su pozvati vjernike da prime ove tragične vijesti od samog glasnika. Oko osam sati, pred grupu vjernika je stao glasnik po imenu Natanije iz Busirisa i ispričao detalje koje je primio od svog prethodnika u glasničkom lancu. Natanije je završi svoje dirljivo kazivanje ovim riječima: "David, koji šalje ove vjesti, kaže da je Učitelj najavio svoju smrt i rekao da će uskrsnuti." A dok je Natanije još govorio, Učiteljevo se morontija obličje pojavilo pred njima. Kada je Natanije sjeo, Isus je rekao:

"Mir vama. To što me Otac poslao da utemeljim u svijetu ne pripada ni jednoj rasi, naciji ili posebnoj skupini učitelja ili propovjednika. Ovo evanđelje o kraljevstvu pripada Židovima i poganima, bogatim i siromašnim, slobodnjacima i sluznjevima, muškarcima i ženama, čak i malo djeci. A vi svi trebate proglasiti ovo evanđelje ljubavi i istine svojim životima koje živite na zemlji. Ljubite jedan drugoga s novom i snažnom ljubavi, kao što sam ja ljubio vas. Služite čovječanstvu s novom i predivnom odanošću, kao što sam ja služio vama. A kada ljudi vide kako ih ljubite i kako im nesebično služite, oni će znati da ste postali sinovi po vjeri kraljevstva nebeskog i slijediće Duh Istine koji vide u vašim životima, do pronalazjenja vječnog spasenja."

"Kao što je mene poslao Otac u ovaj svijet, tako sada ja šaljem vas. Pozivam vas sviju da pronesete radosnu vijest onima koji borave u tmini. Ovo evanđelje kraljevstva pripada svima koji u njega vjeruju; ono neće biti povjereno na čuvanje isključivo svećenicima. Uskoro će vam doći Duh Istine koji će vas voditi u svu istinu. Pođite, dakle, po cijelom svijetu propovijedajući ovo evanđelje, a ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta."

Kada je tako govorio, Učitelj je nestao pred njihovim očima. Cijelu noć ovi vjernici su prepričavali svoja iskustva kao vjernici kraljevstva i slušali mnoga učenja Rodana i njegovih suradnika. Svi su bili sjedinjeni uvjerenju da se Isus podigao od mrtvih. Zamislite iznenađenje Davidovog glasnika koji je stigao nakon dva dana s vijestima o uskrsnuću, kad su oni odvratili na

191:6.1 (2044.2) While the eleven apostles were on the way to Galilee, drawing near their journey's end, on Tuesday evening, April 18, at about half past eight o'clock, Jesus appeared to Rodan and some eighty other believers, in Alexandria. This was the Master's twelfth appearance in morontia form. Jesus appeared before these Greeks and Jews at the conclusion of the report of David's messenger regarding the crucifixion. This messenger, being the fifth in the Jerusalem-Alexandria relay of runners, had arrived in Alexandria late that afternoon, and when he had delivered his message to Rodan, it was decided to call the believers together to receive this tragic word from the messenger himself. At about eight o'clock, the messenger, Nathan of Busiris, came before this group and told them in detail all that had been told him by the preceding runner. Nathan ended his touching recital with these words: "But David, who sends us this word, reports that the Master, in foretelling his death, declared that he would rise again." Even as Nathan spoke, the morontia Master appeared there in full view of all. And when Nathan sat down, Jesus said:

191:6.2 (2044.3) "Peace be upon you. That which my Father sent me into the world to establish belongs not to a race, a nation, nor to a special group of teachers or preachers. This gospel of the kingdom belongs to both Jew and gentile, to rich and poor, to free and bond, to male and female, even to the little children. And you are all to proclaim this gospel of love and truth by the lives which you live in the flesh. You shall love one another with a new and startling affection, even as I have loved you. You will serve mankind with a new and amazing devotion, even as I have served you. And when men see you so love them, and when they behold how fervently you serve them, they will perceive that you have become faith-fellows of the kingdom of heaven, and they will follow after the Spirit of Truth which they see in your lives, to the finding of eternal salvation.

191:6.3 (2044.4) "As the Father sent me into this world, even so now send I you. You are all called to carry the good news to those who sit in darkness. This gospel of the kingdom belongs to all who believe it; it shall not be committed to the custody of mere priests. Soon will the Spirit of Truth come upon you, and he shall lead you into all truth. Go you, therefore, into all the world preaching this gospel, and lo, I am with you always, even to the end of the ages."

191:6.4 (2044.5) When the Master had so spoken, he vanished from their sight. All that night these believers remained there together recounting their experiences as kingdom believers and listening to the many words of Rodan and his associates. And they all believed that Jesus had risen from the dead. Imagine the surprise of David's herald of the resurrection, who arrived the second day after this,

njegovu poruku riječima: "Znamo, mi smo ga
vidjeli. Ukazao se pred nama prekjučer."

when they replied to his announcement, saying:
"Yes, we know, for we have seen him. He
appeared to us day before yesterday."

POGLAVLJE 192. UKAZANJA U GALILEJI

⇨ 191

Knjiga Urantije

193 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 192 UKAZANJA U GALILEJI

Sekcije

Uvod

1. UKAZANJE PORED JEZERA
2. U ŠEINJI S PO DVOJICOM APOSTOLA
3. NA GORI POSVEĆENJA
4. SKUP PORED JEZERA

PAPER 192 APPEARANCES IN GALILEE

SECTIONS

Introduction

1. Appearance by the Lake
2. Visiting with the Apostles Two and Two
3. On the Mount of Ordination
4. The Lakeside Gathering

Uvod

U VRIJEME kad su apostoli krenuli iz Jeruzalema u Galileju, židovske starješine su se već bitno primirile. Budući da se Isus ukazao samo svojoj obitelji vjernika u kraljevstvo i budući da se apostoli nisu htjeli pokazati u javnosti niti držati javnih propovijedi, vladari Židova su zaključili da je evanđeoski pokret, naposljetku, učinkovito uništen. Bili su, naravno, zabrinuti usljed sve širih glasina o Isusovom uskrsnuću, ali su se uzdali da će podmićeni stražari suzbiti ove glasine tvrdnjama da su Isusovi sljedbenici uklonili njegovo tijelo.

Od ovog vremena pa sve dok se apostoli nisu raspršili pred rastućim valom progona, Petar je bio općenito priznati starješina apostolskog korpusa. Isus mu nikada nije dao takvu vlast, niti su ga njegove kolege apostoli ikada službeno izabrali na takav položaj odgovornosti; on je prirodno preuzeo i držao ovaj naslov uz opću suglasnost i zato što je bio njihov glavni propovjednik. Od sada je javna propovijed postala glavnom apostolskom djelatnosti. Nakon povratka iz Galileje, Matej je izabran da zamijeni Judu kao blagajnik.

Tjedan dana koji su proveli u Jeruzalemu, Isusova je majka Marija je provela najveći dio vremena s vjericama u domu Josipa iz

INTRODUCTION

192:0.1 (2045.1) BY THE time the apostles left Jerusalem for Galilee, the Jewish leaders had quieted down considerably. Since Jesus appeared only to his family of kingdom believers, and since the apostles were in hiding and did no public preaching, the rulers of the Jews concluded that the gospel movement was, after all, effectually crushed. They were, of course, disconcerted by the increasing spread of rumors that Jesus had risen from the dead, but they depended upon the bribed guards effectively to counteract all such reports by their reiteration of the story that a band of his followers had removed the body.

192:0.2 (2045.2) From this time on, until the apostles were dispersed by the rising tide of persecution, Peter was the generally recognized head of the apostolic corps. Jesus never gave him any such authority, and his fellow apostles never formally elected him to such a position of responsibility; he naturally assumed it and held it by common consent and also because he was their chief preacher. From now on public preaching became the main business of the apostles. After their return from Galilee, Matthias, whom they chose to take the place of Judas, became their treasurer.

192:0.3 (2045.3) During the week they tarried in Jerusalem, Mary the mother of Jesus spent much of the time with the women believers who were

Arimateje.

Rano u ponedjeljak ujutro kad su apostoli krenuli prema Galileji, Ivan Marko je pošao s njima. On ih je slijedio pri izlasku iz grada, a kad su prošli Betaniju, hrabro im se pridružio uvjeren da ga neće vratiti.

Apostoli su zastali nekoliko puta idući prema Galileji da prošire riječ o Učiteljevom uskrsnuću i stoga nisu stigli do Betsaide sve do kasno u srijedu navečer. Bilo je podne u četvrtak kad su se svi probudili i spremili za doručak.

1. UKAZANJE PORED JEZERA

Oko šest sati u petak ujutro, 21. travnja, morontija Učitelj se ukazao trinaesti put, a prvi put u Galileji, pred desetoricom apostola dok su se brodom približavali pristaništu u Betsaidi.

Nakon što su apostoli proveli poslijepodne i ranu večer u četvrtak očekujući Isusovo ukazanje u Zebedejevom domu, Šimun Petar je predložio da idu u ribu. Svi su se apostoli složili s Petrovim prijedlogom. Cijelu noć su bacali mreže, ali nisu ništa ulovili. Nije ih osobito brinulo što nije bilo ulova, jer su razgovarali o mnogim zanimljivim iskustvima, stvarima koje su se nedavno dogodile u Jeruzalemu. U zoru su se odlučili vratiti u Betsaidu. Kad su se približili obali, vidjeli su nekoga na plaži u blizini pristaništa, kako stoji pored vatre. Isprva su mislili da ih to Ivan Marko čeka da im izrazi dobrodošlicu kad se vrate s ulovom, ali kad su se približili obali, vidjeli su da to nije bio slučaj - taj čovjek je bio viši od Ivana. Ni jedan od desetorice nije pomislio da je to bio Učitelj. Nisu u potpunosti razumjeli zašto se Isus želio naći s njima u situaciji koja je toliko nalikovala njihovim ranijim sastancima na otvorenom i u prirodi, daleko od zatvorenog okružja Jeruzalema i tragičnih događaja koji su bili puni straha, izdaje i smrti. On im je rekao da idu u Galileju i da će ga ondje ponovo vidjeti, i ovom se prilikom spremao ispuniti svoje obećanje.

Kada su spustili sidro i spremili se ući u lađicu da odu do obale, čovjek na obali im je doviknuo: "Djeco, zar nemate malo ribe?" I kad su oni odgovorili: "Nemamo," on im se ponovo obratio. "Bacite mrežu na desnu stranu lađice i naći ćete ribu." Premda učenici nisu znali da je čovjek na obali bio Isus, složno su bacili mrežu onako kako je rekao i mreža je odmah bila toliko puna da su je jedva izvukli od mnoštva riba. Kada je oštromni Ivan Zebedejev ugledao punu mrežu,

stopping at the home of Joseph of Arimathea.

^{192:0.4 (2045.4)} Early this Monday morning when the apostles departed for Galilee, John Mark went along. He followed them out of the city, and when they had passed well beyond Bethany, he boldly came up among them, feeling confident they would not send him back.

^{192:0.5 (2045.5)} The apostles paused several times on the way to Galilee to tell the story of their risen Master and therefore did not arrive at Betsaida until very late on Wednesday night. It was noontime on Thursday before they were all awake and ready to partake of breakfast.

1. APPEARANCE BY THE LAKE

^{192:1.1 (2045.6)} About six o'clock Friday morning, April 21, the morontia Master made his thirteenth appearance, the first in Galilee, to the ten apostles as their boat drew near the shore close to the usual landing place at Betsaida.

^{192:1.2 (2045.7)} After the apostles had spent the afternoon and early evening of Thursday in waiting at the Zebedee home, Simon Peter suggested that they go fishing. When Peter proposed the fishing trip, all of the apostles decided to go along. All night they toiled with the nets but caught no fish. They did not much mind the failure to make a catch, for they had many interesting experiences to talk over, things which had so recently happened to them at Jerusalem. But when daylight came, they decided to return to Betsaida. As they neared the shore, they saw someone on the beach, near the boat landing, standing by a fire. At first they thought it was John Mark, who had come down to welcome them back with their catch, but as they drew nearer the shore, they saw they were mistaken — the man was too tall for John. It had occurred to none of them that the person on the shore was the Master. They did not altogether understand why Jesus wanted to meet with them amidst the scenes of their earlier associations and out in the open in contact with nature, far away from the shut-in environment of Jerusalem with its tragic associations of fear, betrayal, and death. He had told them that, if they would go into Galilee, he would meet them there, and he was about to fulfill that promise.

^{192:1.3 (2046.1)} As they dropped anchor and prepared to enter the small boat for going ashore, the man on the beach called to them, "Lads, have you caught anything?" And when they answered, "No," he spoke again. "Cast the net on the right side of the boat, and you will find fish." While they did not know it was Jesus who had directed them, with one accord they cast in the net as they had been instructed, and immediately it was filled, so much so that they were hardly able to draw it up. Now,

poznao je Učitelja. Kada mu je ta misao došla, nagnuo se prema Petru i šapatom rekao: "Gospodin je." Petar je bio čovjek nepromišljenog djelovanja i plahovite odanosti; kad je čuo Ivanove riječi, brzo se dignuo i skočio u more da što prije stigne do Učitelja. Njegova braća su došla za njim lađicom, vukući mrežu s ribama.

Do tada je Ivan Marko već ustao i kad je vidio apostole na obali s prepunim mrežama, potrčao je do plaže da ih pozdravi; a kad je vidio jedanaesticu umjesto desetorice, zaključio je da je nepoznata osoba sigurno morala biti uskrsnuti Isus i dok je zaprepaštena desetorica nijemo stajala po strani, on je pao ničice pred Učiteljem, govoreći: "Moj Gospodine i Učitelju." A onda je Isus progovorio, ali ne onako kako ih je pozdravljao u Jeruzalemu gdje je govorio s: "Mir vama," nego svagdašnjim glasom, obraćajući se Ivanu Marku: "Ivane, drago mi je što te ponovo vidim u bezbrižnoj Galileji, gdje možemo biti na miru. Ostani s nama, Ivane, i dođi doručkovati."

Dok je Isus govorio s mladićem, desetorica apostola su bili toliko zaprepašteni da su zaboravili izvaditi mreže iz mora. Isus im je rekao: "Donesite od riba i pripremite dio za doručak. Žerava je razgorjela, a imamo i puno kruha."

Dok je Ivan Marko govorio s Isusom, Petar je na trenutak zastao u stanju šoka gledajući razgorjelu vatru na plaži; ovaj ga je prizor tako jasno podsjetio na ponoćnu vatru u Aninu dvorištu kad se odrekao Učitelja, ali nakon što se odlučno pribrao i odbacio ovu misao, pao je ničice pred Učiteljem govoreći: "Moj Gospodine i moj Učitelju."

Petar se zatim pridružio svojim prijateljima dok su vadili mreže. Kad su izvukli ulov, prebrojali su ribe, a bile su 153 velike ribe. A opet je bilo pogriješno kad su ovaj događaj nazvali čudom. Nikakvo čudo nije bilo povezano s ovim događajem. To je jednostavno bio rezultat Učiteljevog predznanja. On je znao gdje je bilo ribe i tako je mogao pravilno uputiti apostole da bace mrežu.

Isus im se obratio, govoreći: "Dođite i doručkujte. Neka i blizanci sjednu dok s vama razgovaram; Ivan Marko može začiniti ribu." Ivan Marko je donio sedam velikih riba koje je Učitelj stavio na vatru i kad su bile gotove, mladić ih je posluzio desetorici apostola. Isus je zatim prelomio kruh i pružio ga Ivanu koji ga je podijelio izgladnjelim apostolima. Kad su svi bili posluzeni,

John Zebedee was quick of perception, and when he saw the heavy-laden net, he perceived that it was the Master who had spoken to them. When this thought came into his mind, he leaned over and whispered to Peter, "It is the Master." Peter was ever a man of thoughtless action and impetuous devotion; so when John whispered this in his ear, he quickly arose and cast himself into the water that he might the sooner reach the Master's side. His brethren came up close behind him, having come ashore in the small boat, hauling the net of fishes after them.

192:1.4 (2046.2) By this time John Mark was up and, seeing the apostles coming ashore with the heavy-laden net, ran down the beach to greet them; and when he saw eleven men instead of ten, he surmised that the unrecognized one was the risen Jesus, and as the astonished ten stood by in silence, the youth rushed up to the Master and, kneeling at his feet, said, "My Lord and my Master." And then Jesus spoke, not as he had in Jerusalem, when he greeted them with "Peace be upon you," but in commonplace tones he addressed John Mark: "Well, John, I am glad to see you again and in carefree Galilee, where we can have a good visit. Stay with us, John, and have breakfast."

192:1.5 (2046.3) As Jesus talked with the young man, the ten were so astonished and surprised that they neglected to haul the net of fish in upon the beach. Now spoke Jesus: "Bring in your fish and prepare some for breakfast. Already we have the fire and much bread."

192:1.6 (2046.4) While John Mark had paid homage to the Master, Peter had for a moment been shocked at the sight of the coals of fire glowing there on the beach; the scene reminded him so vividly of the midnight fire of charcoal in the courtyard of Annas, where he had disowned the Master, but he shook himself and, kneeling at the Master's feet, exclaimed, "My Lord and my Master!"

192:1.7 (2046.5) Peter then joined his comrades as they hauled in the net. When they had landed their catch, they counted the fish, and there were 153 large ones. And again was the mistake made of calling this another miraculous catch of fish. There was no miracle connected with this episode. It was merely an exercise of the Master's preknowledge. He knew the fish were there and accordingly directed the apostles where to cast the net.

192:1.8 (2047.1) Jesus spoke to them, saying: "Come now, all of you, to breakfast. Even the twins should sit down while I visit with you; John Mark will dress the fish." John Mark brought seven good-sized fish, which the Master put on the fire, and when they were cooked, the lad served them to the ten. Then Jesus broke the bread and handed it to John, who in turn served it to the hungry apostles.

Isus je zamolio Ivana Marka da sjedne, dok mu je on sam dao ribu s kruhom. I dok su jeli, Isus je s njima razgovarao o mnogim događajima koji su se odigrali u Galileji i pored samog ovog mora.

Isus se ovo već treći put ukazao apostolima kao grupi. Kad im se Isus prvi put obratio s pitanjem zar nemaju malo ribe, nisu ga prepoznali, jer je vladao običaj među ribarima na Galilejskom moru, kad se približe obali, da ih tako dočekaju trgovci iz Tariceje koji su obično kupovali svježu ribu za sušenje.

Isus je proveo više od sat vremena u društvu deseterice apostola i Ivana Marka, nakon čega je pozvao u šetnju dvojicu po dvojicu - ali ne u istim onim parovima koje je nekoć slao na propovijedanje. Jedanaestorica su došli zajedno iz Jeruzalema, ali je Šimun Revnitelj postajao sve malodušniji kako su se više primicali Galileji, da je po dolasku u Betsaidu napustio svoju braću i vratio se svojoj kući.

Prije nego što će se s njima oprostiti, Isus je poslao dvojicu dobrovoljaca po Šimuna Revnitelja da ga pozovu da se odmah vrati među apostole. Petar i Andrija su tako i učinili.

2. U ŠETNJI S PO DVOJICOM APOSTOLA

Kada su završili s doručkom i dok su drugi još sjedili pored vatre, Isus je pozvao Petra i Ivana u šetnju na plaži. Dok su šetali, Isus je upitao Ivana: "Ivane, ljubiš li me?" A kad je Ivan odgovorio: "Da, Učitelju, cijelim svojim srcem," Učitelj je rekao: "Onda se, Ivane, riješi svoje netrpeljivosti i nauči voljeti ljude onako kako sam ja volio tebe. Posveti svoj život nastojanju da pokažeš da je ljubav najveća stvar na svijetu. Ljubav prema Bogu je to što navodi čovjeka da traži spasenje. Ljubav je izvor sve duhovne dobrote i bit svega istinitog i lijepog."

Isus se zatim okrenuo prema Petru i upitao ga: "Petre, ljubiš li me?" Petar je odgovorio: "Učitelju, znaš da te ljubim cijelom svojom dušom." Tada je Isus odgovorio: "Ako me ljubiš, Petre, pasi ovce moje. Ne zaboravi služiti slabe, siromašne i mlade. Propovijedaj evanđelje bez straha i bez pristranosti; sjeti se uvijek da Bog nije pristran. Služi svojim bližnjima kao što sam ja služio tebi; oprostí svojim bližnjima kao što sam ja oprostio tebi. Neka te iskustvo nauči vrijednosti

When they had all been served, Jesus bade John Mark sit down while he himself served the fish and the bread to the lad. And as they ate, Jesus visited with them and recounted their many experiences in Galilee and by this very lake.

192:1.9 (2047.2) This was the third time Jesus had manifested himself to the apostles as a group. When Jesus first addressed them, asking if they had any fish, they did not suspect who he was because it was a common experience for these fishermen on the Sea of Galilee, when they came ashore, to be thus accosted by the fish merchants of Tarichea, who were usually on hand to buy the fresh catches for the drying establishments.

192:1.10 (2047.3) Jesus visited with the ten apostles and John Mark for more than an hour, and then he walked up and down the beach, talking with them two and two — but not the same couples he had at first sent out together to teach. All eleven of the apostles had come down from Jerusalem together, but Simon Zelotes grew more and more despondent as they drew near Galilee, so that, when they reached Bethsaida, he forsook his brethren and returned to his home.

192:1.11 (2047.4) Before taking leave of them this morning, Jesus directed that two of the apostles should volunteer to go to Simon Zelotes and bring him back that very day. And Peter and Andrew did so.

2. VISITING WITH THE APOSTLES TWO AND TWO

192:2.1 (2047.5) When they had finished breakfast, and while the others sat by the fire, Jesus beckoned to Peter and to John that they should come with him for a stroll on the beach. As they walked along, Jesus said to John, "John, do you love me?" And when John answered, "Yes, Master, with all my heart," the Master said: "Then, John, give up your intolerance and learn to love men as I have loved you. Devote your life to proving that love is the greatest thing in the world. It is the love of God that impels men to seek salvation. Love is the ancestor of all spiritual goodness, the essence of the true and the beautiful."

192:2.2 (2047.6) Jesus then turned toward Peter and asked, "Peter, do you love me?" Peter answered, "Lord, you know I love you with all my soul." Then said Jesus: "If you love me, Peter, feed my lambs. Do not neglect to minister to the weak, the poor, and the young. Preach the gospel without fear or favor; remember always that God is no respecter of persons. Serve your fellow men even as I have served you; forgive your fellow mortals even as I have forgiven you. Let experience teach you the

meditacije i snazi inteligentne kontemplacije.

Nakon što su se malo odmakli, Učitelj se okrenuo prema Petru i upitao ga: "Petre, ljubiš li me uistinu?" Šimun je odgovorio: "Da, Gospodine, znaš da te ljubim." Isus je ponovo rekao: "Onda pasi ovce moje. Budi dobar pastir mome stadu. Nemoj izdati njihovo povjerenje. Ne dopusti neprijateljima da te iznenada uhvate. Uvijek budi oprezan - čuvaj se i moli se Bogu."

Kad su otišli nekoliko koraka dalje, Isus se okrenuo prema Petru i treći put ga upitao: "Petre, ljubiš li me uistinu?" A onda je Petar, koji je bio malo razalošćen Učiteljevim prividnim nepovjerenjem u njega, uzvratio sa snažnim emocijama: "Gospodine, ti znaš sve. Ti znaš da te stvarno i istinski ljubim." Tada je Isus rekao: "Pasi ovce moje. Nemoj iznevjeriti moje stado. Budi primjer i nadahnuće svim svojim bližnjim pastirima. Ljubi svoje stado kao što sam ja ljubio tebe i posveti se njihovoj dobrobiti onako kako sam ja posvetio svoj život vašoj dobrobiti. I slijedi me do samoga kraja."

Petar je ove posljednje riječi shvatio doslovce - da ga nastavi slijediti - i nakon što se okrenuo prema Isusu, pokazao je na Ivana i rekao - "Ako te ja budem slijedio, što će ovi ljudi učiniti?" I nakon što je shvatio da je Petar pogrešno protumačio njegove riječi, Isus je rekao: "Petre, nemoj se brinuti što će tvoja braća učiniti. Ako hoću da Ivan ostane nakon što ti odeš, ako hoću da on ostane dok se ja opet ne vratim, što se to tebe tiče? Samo pazi da me ti slijediš."

Ova se tvrdnja proširila među vjernicima kao Isusovo obećanje da Ivan neće umrijeti dok se Učitelj ponovo ne vrati - kako su mnogi mislili i nadali se - da utemelji kraljevstvo u moći i slavi. Ovo je tumačenje Isusovih riječi uveliko pomoglo da navede Šimuna Revnitelja da se vrati u službu i da tu ostane.

Kada su se vratili k apostolima, Isus je otišao u šetnju s Andrijom i Jakovom. Kada su se udaljili od drugih, Isus je rekao Andriji: "Andrija, vjeruješ li mi?" A kad je bivši poglavar apostola čuo ovo Isusovo pitanje, on je mirno stao i odgovorio: "Da, Učitelju, ja ti zbilja vjerujem i ti znaš da je to istina." Isus je zatim rekao: "Andrija, ako mi vjeruješ, onda imaj više vjere u svoju braću - čak i Petra. Ja sam ti jednom povjerio upravu nad tvojom braćom. Sada moraš vjerovati drugima dok se ja spremam otići k svome Ocu. Kad se tvoja braća počnu rasipati pred ljutim progonima, budi suosjećajan i mudar savjetnik mom zemaljskom bratu Jakovu kad drugi stave teško bremene na njegova leđa koje on nije u stanju nositi. Neka te ne izda povjerenje, jer ja te neću iznevjeriti. Kad se završe tvoji zemaljski naponi, ti ćeš doći k meni."

value of meditation and the power of intelligent reflection."

192:2.3 (2047.7) After they had walked along a little farther, the Master turned to Peter and asked, "Peter, do you really love me?" And then said Simon, "Yes, Lord, you know that I love you." And again said Jesus: "Then take good care of my sheep. Be a good and a true shepherd to the flock. Betray not their confidence in you. Be not taken by surprise at the enemy's hand. Be on guard at all times — watch and pray."

192:2.4 (2047.8) When they had gone a few steps farther, Jesus turned to Peter and, for the third time, asked, "Peter, do you truly love me?" And then Peter, being slightly grieved at the Master's seeming distrust of him, said with considerable feeling, "Lord, you know all things, and therefore do you know that I really and truly love you." Then said Jesus: "Feed my sheep. Do not forsake the flock. Be an example and an inspiration to all your fellow shepherds. Love the flock as I have loved you and devote yourself to their welfare even as I have devoted my life to your welfare. And follow after me even to the end."

192:2.5 (2048.1) Peter took this last statement literally — that he should continue to follow after him — and turning to Jesus, he pointed to John, asking, "If I follow on after you, what shall this man do?" And then, perceiving that Peter had misunderstood his words, Jesus said: "Peter, be not concerned about what your brethren shall do. If I will that John should tarry after you are gone, even until I come back, what is that to you? Only make sure that you follow me."

192:2.6 (2048.2) This remark spread among the brethren and was received as a statement by Jesus to the effect that John would not die before the Master returned, as many thought and hoped, to establish the kingdom in power and glory. It was this interpretation of what Jesus said that had much to do with getting Simon Zelotes back into service, and keeping him at work.

192:2.7 (2048.3) When they returned to the others, Jesus went for a walk and talk with Andrew and James. When they had gone a short distance, Jesus said to Andrew, "Andrew, do you trust me?" And when the former chief of the apostles heard Jesus ask such a question, he stood still and answered, "Yes, Master, of a certainty I trust you, and you know that I do." Then said Jesus: "Andrew, if you trust me, trust your brethren more — even Peter. I once trusted you with the leadership of your brethren. Now must you trust others as I leave you to go to the Father. When your brethren begin to scatter abroad because of bitter persecutions, be a considerate and wise counselor to James my brother in the flesh when they put heavy burdens upon him which he is not qualified by experience to bear. And then go on

Isus se zatim obratio Jakovu, govoreći: "Jakove, vjeruješ li mi?" A Jakov je naravno odgovorio: "Da, Učitelju, vjerujem ti cijelim svojim srcem." Tada je Isus rekao: "Jakove, da mi više vjeruješ, imao bi više strpljenja sa svojom braćom. Ako mi vjeruješ, to će ti pomoći da budeš ljubezniji prema bratstvu vjernika. Nauči odvagati posljedice svojih riječi i djela. Ne zaboravi da žetva ovisi o sjetvi. Moli se za spokoj duha i pokušaj imati više strpljenja. Ove će ti vrline, uz živuću vjeru, dati potporu kad dođe vrijeme da ispiješ čašu žrtvovanja. Ali ne budi obeshrabren; po svršetkusvojih zemaljskih poslova, i ti ćeš doći k meni."

Isus je zatim govorio s Tomom i Natanijem. Tomi je rekao: "Tomo, služiš li mi?" Tomo je odgovorio, "Da, Učitelju, služim ti danas kao što ću uvijek." Tada mu je Isus rekao: "Ako mi želiš služiti, služi svojoj zemaljskoj braći onako kako sam ja služio tebi. I nemoj se umoriti od dobročinstva, već ustraj u njemu znajući da te Bog odabrao za ovu službu ljubavi. Kad završiš svoju službu sa mnom na zemlji, služiti ćeš sa mnom u slavi. Tomo, moraš prestati sumnjati; moraš napredovati u vjeri i u znanju istine. Vjeruj u Boga poput djeteta, ali prestani se ponašati tako djetinjasto. Budi hrabar; budi jak u vjeri i moćan u Božjem kraljevstvu."

Isus se zatim obratio Nataniji, "Natanije, služiš li mi?" A apostol je odgovorio, "Da, Učitelju, služim ti s nepodijeljenom ljubavi." Isus je rekao: "Ako mi uistinu služiš cijelim svojim srcem, odano i s neumornom ljubavi se pobrini za dobrobit moje zemaljske braće. Unesi prijateljstvo u svoje savjete i ljubav u svoju filozofiju. Služi svojim bližnjima kao što sam ja služio tebi. Budi vjeran prema ljudima kao što sam ja budno pazio na tebe. Budi manje kritičan; očekuj manje od nekih ljudi i na taj način smanji svoje razočaranje. A po svršetku svoga rada ovdje na zemlji, služiti ćeš sa mnom na visini."

Nakon toga, Učitelj je govorio s Matijom i Filipom. Filipu je rekao: "Filipe, slušaš li moje zapovijedi?" Filip je odgovorio: "Da, Gospodine, ja slušam tvoje zapovijedi i mojim životom." Isus je rekao: "Ako slušaš moje zapovijedi, idi u paganske zemlje i proglasi ovo evanđelje. Proroci su vam rekli da je bolje slušati zapovijedi nego prinostiti žrtve. Vjerom si već postao sin kraljevstva ljudi koji poznaju Boga. Postoji samo jedan zakon kojeg se trebaš pridržavati - zapovijed da ideš propovijedati evanđelje kraljevstva. Prestani se bojati ljudi; bez straha propovijedaj radosnu vijest vječnog života svojim bližnjima koji propadaju u tmini i gladuju za svjetlom istine. Filipe, više se nemoj baviti

trusting, for I will not fail you. When you are trusting on earth, you shall come to me."

192:2.8 (2048.4) Then Jesus turned to James, asking, "James, do you trust me?" And of course James replied, "Yes, Master, I trust you with all my heart." Then said Jesus: "James, if you trust me more, you will be less impatient with your brethren. If you will trust me, it will help you to be kind to the brotherhood of believers. Learn to weigh the consequences of your sayings and your doings. Remember that the reaping is in accordance with the sowing. Pray for tranquillity of spirit and cultivate patience. These graces, with living faith, shall sustain you when the hour comes to drink the cup of sacrifice. But never be dismayed; when you are through on earth, you shall also come to be with me."

192:2.9 (2048.5) Jesus next talked with Thomas and Nathaniel. Said he to Thomas, "Thomas, do you serve me?" Thomas replied, "Yes, Lord, I serve you now and always." Then said Jesus: "If you would serve me, serve my brethren in the flesh even as I have served you. And be not weary in this well-doing but persevere as one who has been ordained by God for this service of love. When you have finished your service with me on earth, you shall serve with me in glory. Thomas, you must cease doubting; you must grow in faith and the knowledge of truth. Believe in God like a child but cease to act so childishly. Have courage; be strong in faith and mighty in the kingdom of God."

192:2.10 (2049.1) Then said the Master to Nathaniel, "Nathaniel, do you serve me?" And the apostle answered, "Yes, Master, and with an undivided affection." Then said Jesus: "If, therefore, you serve me with a whole heart, make sure that you are devoted to the welfare of my brethren on earth with tireless affection. Admix friendship with your counsel and add love to your philosophy. Serve your fellow men even as I have served you. Be faithful to men as I have watched over you. Be less critical; expect less of some men and thereby lessen the extent of your disappointment. And when the work down here is over, you shall serve with me on high."

192:2.11 (2049.2) After this the Master talked with Matthew and Philip. To Philip he said, "Philip, do you obey me?" Philip answered, "Yes, Lord, I will obey you even with my life." Then said Jesus: "If you would obey me, go then into the lands of the gentiles and proclaim this gospel. The prophets have told you that to obey is better than to sacrifice. By faith have you become a God-knowing kingdom son. There is but one law to obey — that is the command to go forth proclaiming the gospel of the kingdom. Cease to fear men; be unafraid to preach the good news of eternal life to your fellows who languish in darkness and hunger for the light of truth. No

pitanjima novca i trgovine. Slobodno se sa svojom braćom posveti propovijedanju radosne vijesti. A ja ću ići pred tobom i biti s tobom do kraja."

A onda, obraćajući se Mateju, Učitelj je rekao: "Matej, jesi li spreman da me slijediš od sveg srca?" Matej je odgovorio, "Da, Gospodine, ja sam u potpunosti posvećen vršenju tvoje volje." Učitelj je odgovorio: "Matej, ako me želiš poslušati, idi i poučavaj sve narode ovom evanđelju kraljevstva. Nemoj više posluživati svojoj braći materijalne stvari; od sada i ti trebaš naviještati radosnu vijest duhovnog spasenja. Od sada se u potpunosti posveti vršenju ove zapovijedi - naviještavaj ovo evanđelje kraljevstva Očeva. Kao što sam ja činio Očevu volju na zemlji, tako i ti ispuni svoju božansku zadaću. Ne zaboravi da su Židovi i nežidovi jednako tvoja braća. Ne strahuj od ljudi dok budeš proglašavao istine spasenja evanđelja kraljevstva nebeskog. A tamo gdje ja idem, i ti ćeš uskoro doći."

Zatim je šetao i razgovarao s Alfejevim blizancima Jakovom i Judom - i obratio se obojici s pitanjem: "Jakove i Judo, vjerujete li u mene?" A kad su obojica odgovorili: "Da, Učitelju, vjerujemo," on je rekao: "Ja ću vas uskoro napustiti. Vidite da sam vas već napustio u tjelesnom obličju. Zadržat ću se još samo kratko vrijeme prije nego što se vratim k svome Ocu. Vi vjerujete u menevi ste moji apostoli i uvijek ćete to biti. Nastavite vjerovati i nemojte zaboraviti vrijeme koje ste proveli sa mnom, ako se nakon moga odlaska vratite onome što ste radili prije našeg zajedničkog života. Nikad ne dopustite da promjene u vašim spoljašnjim aktivnostima ispolje utjecaj na vašu odanost. Vjerujte u Boga do posljednjeg dana svog zemaljskog života. Nikada nemojte zaboraviti da Božji sinovi po vjeri čine svaku poštenu svjetovnu profesiju svetom. Ništa što sin Božji čini ne može biti obično. Od sada, kada nešto radite, radite to za Boga. A po svršetku vašeg zemaljskog života, imam druge i bolje svjetove na kojima ćete nastaviti raditi za mene. U svem vašem radu, na ovom svijetu i na drugim svjetovima, ja ću raditi s vama i moj će duh živjeti u vama."

Malo prije deset ujutro, Isus se vratio iz šetnje s Alfejevim blizancima i oprostio se od apostola ovim riječima: "Zbogom, dok se ne sretnemo na gorju vaše apostolske postavke sutra u podne." A kad je tako rekao, iščeznuo je pred njihovim očima.

3. NA GORI POSVEĆENJA

U podne, u subotu 22. travnja, jedanaestorica apostola su se okupili na brdu nedaleko

more, Philip, shall you busy yourself with money and goods. You now are free to preach the glad tidings just as are your brethren. And I will go before you and be with you even to the end."

192:2.12 (2049.3) And then, speaking to Matthew, the Master asked, "Matthew, do you have it in your heart to obey me?" Matthew answered, "Yes, Lord, I am fully dedicated to doing your will." Then said the Master: "Matthew, if you would obey me, go forth to teach all peoples this gospel of the kingdom. No longer will you serve your brethren the material things of life; henceforth you are also to proclaim the good news of spiritual salvation. From now on have an eye single only to obeying your commission to preach this gospel of the Father's kingdom. As I have done the Father's will on earth, so shall you fulfill the divine commission. Remember, both Jew and gentile are your brethren. Fear no man when you proclaim the saving truths of the gospel of the kingdom of heaven. And where I go, you shall presently come."

192:2.13 (2049.4) Then he walked and talked with the Alpheus twins, James and Judas, and speaking to both of them, he asked, "James and Judas, do you believe in me?" And when they both answered, "Yes, Master, we do believe," he said: "I will soon leave you. You see that I have already left you in the flesh. I tarry only a short time in this form before I go to my Father. You believe in me — you are my apostles, and you always will be. Go on believing and remembering your association with me, when I am gone, and after you have, perchance, returned to the work you used to do before you came to live with me. Never allow a change in your outward work to influence your allegiance. Have faith in God to the end of your days on earth. Never forget that, when you are a faith son of God, all upright work of the realm is sacred. Nothing which a son of God does can be common. Do your work, therefore, from this time on, as for God. And when you are through on this world, I have other and better worlds where you shall likewise work for me. And in all of this work, on this world and on other worlds, I will work with you, and my spirit shall dwell within you."

192:2.14 (2049.5) It was almost ten o'clock when Jesus returned from his visit with the Alpheus twins, and as he left the apostles, he said: "Farewell, until I meet you all on the mount of your ordination tomorrow at noontime." When he had thus spoken, he vanished from their sight.

3. ON THE MOUNT OF ORDINATION

192:2.1 (2050.1) At noon on Saturday, April 22, the eleven apostles assembled by appointment on the

of Kafarnauma i Isus se pojavio među njima. Ovaj se susret dogodio na istom mjestu na kojem je Učitelj postavio dvanaesticu kao svoje apostole i poslanike u kraljevstvu njegova Oca na zemlji. Bilo je to Isusovo četrnaesto morontija ukazanje.

Ovom su prilikom jedanastorica apostola kleknuli oko Učitelja koji je ponovio svoje prijašnje upute i cijelu ceremoniju apostolske postavke kojom ih je nekoć odvojio od svih drugih ljudi za poseban rad u kraljevstvu. A sve je ovo poslužilo da ih podsjeti na njihovo negdašnje posvećenje Očevoj službi, izuzev Učiteljeve molitve. Kad se Učitelj - morontija Isus - ovom prilikom pomolio, učinio je to s tolikim dostojanstvom i s moćnim riječima kakve apostoli nikad prije nisu čuli. Njihov je Učitelj ovom prilikom razgovarao s vladarima svemira kao onaj koji, u svom vlastitom svemiru, ima svu moć i vlast u svojim rukama. A ova jedanaestorica nikada nisu zaboravili ovo iskustvo morontija potvrde svog ranijeg poslaničkog posvećenja. Učitelj je proveo samo sat vremena na ovoj gori s apostolima i nakon što se s njima srdačno oprostio, iščeznuo je pred njihovim očima.

I nitko nije vidio Isusa cijeli tjedan. Apostoli doista nisu znali što će učiniti, jer nisu znali je li Učitelj otišao k svome Ocu. U ovom stanju nesigurnosti ostali su u Betsaidi. Bojali su se ići u ribu od straha da se Isus ne pojavi u njihovoj odsutnosti i da ne propuste susret. Cijeli tjedan Isus se posvetio morontija bićima na zemlji i stvarima vezanim uz morontija prijelaz kroz koji je prolazio na ovom svijetu.

4. SKUP PORED JEZERA

Cijelom se Galilejom širila riječ o Isusovim ukazanjima i svaki dan je sve veći broj vjernika dolazio u Zebedejev dom da se raspita o Učiteljevom uskrsnuću i sazna istinu o njegovim navodnim ukazanjima. Petar je, tako, početkom tjedna objavio da će iduće subote u tri poslijepodne održati javni sastanak pored mora.

U skladu s tim u subotu, 29. travnja u tri sata, u Betsaidi se okupilo više od pet stotina vjernika iz okolice Kafarnauma da čuju Petrovu prvu javnu propovijed nakon uskrsnuća. Apostol je ovom prilikom bio u stanju dati sve od sebe i kad je završio sa svojim snažnim javnim govorom, većina okupljenih slušatelja je vjerovala da je Učitelj uskrsnuo od mrtvih.

Petar je završio svoju propovijed riječima: "Mi tvrdimo da Isus iz Nazareta nije mrtav; tvrdimo da

hill near Capernaum, and Jesus appeared among them. This meeting occurred on the very mount where the Master had set them apart as his apostles and as ambassadors of the Father's kingdom on earth. And this was the Master's fourteenth morontia manifestation.

192:3.2 (2050.2) At this time the eleven apostles knelt in a circle about the Master and heard him repeat the charges and saw him re-enact the ordination scene even as when they were first set apart for the special work of the kingdom. And all of this was to them as a memory of their former consecration to the Father's service, except the Master's prayer. When the Master — the morontia Jesus — now prayed, it was in tones of majesty and with words of power such as the apostles had never before heard. Their Master now spoke with the rulers of the universes as one who, in his own universe, had had all power and authority committed to his hand. And these eleven men never forgot this experience of the morontia rededication to the former pledges of ambassadorship. The Master spent just one hour on this mount with his ambassadors, and when he had taken an affectionate farewell of them, he vanished from their sight.

192:3.3 (2050.3) And no one saw Jesus for a full week. The apostles really had no idea what to do, not knowing whether the Master had gone to the Father. In this state of uncertainty they tarried at Bethsaida. They were afraid to go fishing lest he come to visit them and they miss seeing him. During this entire week Jesus was occupied with the morontia creatures on earth and with the affairs of the morontia transition which he was experiencing on this world.

4. THE LAKESIDE GATHERING

192:4.1 (2050.4) Word of the appearances of Jesus was spreading throughout Galilee, and every day increasing numbers of believers arrived at the Zebedee home to inquire about the Master's resurrection and to find out the truth about these reputed appearances. Peter, early in the week, sent out word that a public meeting would be held by the seaside the next Sabbath at three o'clock in the afternoon.

192:4.2 (2050.5) Accordingly, on Saturday, April 29, at three o'clock, more than five hundred believers from the environs of Capernaum assembled at Bethsaida to hear Peter preach his first public sermon since the resurrection. The apostle was at his best, and after he had finished his appealing discourse, few of his hearers doubted that the Master had risen from the dead.

192:4.3 (2050.6) Peter ended his sermon, saying: "We affirm that Jesus of Nazareth is not dead; we

je uskrsnuo iz groba; izjavljujemo da smo ga vidjeli i da smo s njim razgovarali." Upravo kad je završio s ovim proglašenjem vjere, pored njega se pojavio Isus u svom morontija obliku tako su ga svi mogli vidjeti, i obratio im se svojim poznatim naglaskom: "Ostavljam vam mir; mir i to svoj dajem vam." Nakon što se tako ukazao i govorio, nestao je pred njihovim očima. Bilo je to petnaesto morontija ukazanje uskrslog Isusa.

Zbog određenih stvari koje je Učitelj rekao jedanaestorici dok su s njim razgovarali na gori posvećenja, apostoli su zaključili da se njihov Učitelj spremao javno ukazati pred grupom galilejskih vjernika i da se nakon toga trebaju vratiti u Jeruzalem. Stoga su sutradan rano ujutro u nedjelju 30. travnja, jedanaestorica apostola napustili Betsaidu i krenuli prema Jeruzalemu. Puno su naučavali i propovijedali putujući duž Jordanu, tako da su stigli u kuću obitelji Marka u Jeruzalemu tek u srijedu 3. svibnja.

Ivanu Marku ovo je bio tužan povratak kući. Nekoliko sati prije njegovog dolaska, njegov otac Ilija Marko je umro od moždanog udara. Iako je vjera u uskrsnuće od mrtvih bitno ublažila apostolsku tugu, istovremeno su iskreno tugovali radi gubitka dobrog prijatelja koji im je pružio veliku podršku u vrijeme velikih nevolja i razočaranja. Ivan Marko je učinio sve što je bilo u njegovoj moći da utješi svoju majku, i nakon razgovora s njom, pozvao je apostole da se smjeste u njezinoj kući. A oni su se smjestili u gornjim odajama kuće sve do Duhova.

Apostoli su namjerno ušli u Jeruzalem po noći da izbjegnju židovske vlasti. Iz istog se razloga nisu pojavili na pogrebu Ilije Marka. Cijeli naredni dan su tiho proveli u osami u ovoj sobi koja je bila svjedok tolikih bitnih događaja.

U četvrtak uveče apostoli su održali predivan sastanak u ovoj sobi na gornjem katu i ovom su se prilikom svi osim Tome, Šimuna Revnitelja i Alfejevih blizanaca zavjetovali da će raditi na javnom propovijedanju novog evanđelja o svom uskrsnom Gospodinu. Već tada su učinjeni prvi koraci u mijenjanju evanđelja kraljevstva - učenja da su svi ljudi djeca Božja i braća jedni drugima - u proglašenje Isusovog uskrsnuća. Natanije se protivio toj promjeni njihove javne poruke, ali se nije mogao nositi s bilo Petrovom rječitošću ili entuzijazmom drugih učenika, posebice žena.

I tako su, pod Petrovim entuzijastičnim vodstvom, još prije nego što je Učitelj uzašao k

declare that he has risen from the tomb; we proclaim that we have seen him and talked with him." Just as he finished making this declaration of faith, there by his side, in full view of all these people, the Master appeared in morontia form and, speaking to them in familiar accents, said, "Peace be upon you, and my peace I leave with you." When he had thus appeared and had so spoken to them, he vanished from their sight. This was the fifteenth morontia manifestation of the risen Jesus.

192:4.4 (2051.1) Because of certain things said to the eleven while they were in conference with the Master on the mount of ordination, the apostles received the impression that their Master would presently make a public appearance before a group of the Galilean believers, and that, after he had done so, they were to return to Jerusalem. Accordingly, early the next day, Sunday, April 30, the eleven left Betsaida for Jerusalem. They did considerable teaching and preaching on the way down the Jordan, so that they did not arrive at the home of the Marks in Jerusalem until late on Wednesday, May 3.

192:4.5 (2051.2) This was a sad home-coming for John Mark. Just a few hours before he reached home, his father, Elijah Mark, suddenly died from a hemorrhage in the brain. Although the thought of the certainty of the resurrection of the dead did much to comfort the apostles in their grief, at the same time they truly mourned the loss of their good friend, who had been their staunch supporter even in the times of great trouble and disappointment. John Mark did all he could to comfort his mother and, speaking for her, invited the apostles to continue to make their home at her house. And the eleven made this upper chamber their headquarters until after the day of Pentecost.

192:4.6 (2051.3) The apostles had purposely entered Jerusalem after nightfall that they might not be seen by the Jewish authorities. Neither did they publicly appear in connection with the funeral of Elijah Mark. All the next day they remained in quiet seclusion in this eventful upper chamber.

192:4.7 (2051.4) On Thursday night the apostles had a wonderful meeting in this upper chamber and all pledged themselves to go forth in the public preaching of the new gospel of the risen Lord except Thomas, Simon Zelotes, and the Alpheus twins. Already had begun the first steps of changing the gospel of the kingdom — sonship with God and brotherhood with man — into the proclamation of the resurrection of Jesus. Nathaniel opposed this shift in the burden of their public message, but he could not withstand Peter's eloquence, neither could he overcome the enthusiasm of the disciples, especially the women believers.

192:4.8 (2051.5) And so, under the vigorous leadership of Peter and ere the Master ascended to the

Ocu, njegovi dobronamjerni predstavnici započeli taj neprimjetni proces postupnog ali definitivnog mijenjanja Isusove religije u novi i izmijenjeni oblik religije o Isusu.

Father, his well-meaning representatives began that subtle process of gradually and certainly changing the religion *of* Jesus into a new and modified form of religion *about* Jesus.

POGLAVLJE 193. POSLJEDNJA UKAZANJA I UZAŠAŠĆE

⇨ 192

Knjiga Urantije

194 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 193 POSLJEDNJA UKAZANJA I UZAŠAŠĆE

Sekcije

Uvod

1. UKAZANJE U SIKARU
2. UKAZANJE U FENICIJI
4. POSLJEDNJE UKAZANJE U
JERUZALEMU
4. UZROCI JUDINE PROPASTI
5. UČITELJEVO UZAŠAŠĆE
6. PETAR SAZIVA SASTANAK

PAPER 193 FINAL APPEARANCES AND ASCENSION

SECTIONS

Introduction

1. The Appearance at Sychar
2. The Phoenician Appearance
3. Last Appearance in Jerusalem
4. Causes of Judas's Downfall
5. The Master's Ascension
6. Peter Calls a Meeting

Uvod

ISUSOVO šesnaesto morontija ukazanje se odigralo oko devet uveče u petak 5. svibnja u Nikodemovom dvorištu. Te su se večeri jeruzalemski vjernici prvi put pokušali sastati nakon uskrsnuća. Tako su se ovom prilikom okupili jedanaestorica apostola, korpus vjernica i njihovih suradnica i pedesetak drugih vodećih Učiteljevih sljedbenika, uključujući i nekoliko Grka. Ova je skupina vjernika neformalno razgovarala više od pola sata kada se iznenada pred njima pojavio morontija Učitelj i odmah počeo naučavati. Isus je rekao:

"Mir vama. Ovo je najreprezentativnija skupina vjernika - apostola i učenika, muškaraca i žena - kojoj sam se ukazao od oslobođenja od tijela. Sjetite se sada da sam vam već prije govorio da će doći kraj moga boravka s vama; rekao sam vam da se uskoro moram vratiti Ocu. Otvoreno sam vam rekao da će me vrhovni svećenici i vladari Židova predati na smrt, i da ću ustati iz groba. Zašto, onda, dopuštate ovim

INTRODUCTION

193:0.1 (2052.1) THE sixteenth morontia manifestation of Jesus occurred on Friday, May 5, in the courtyard of Nicodemus, about nine o'clock at night. On this evening the Jerusalem believers had made their first attempt to get together since the resurrection. Assembled here at this time were the eleven apostles, the women's corps and their associates, and about fifty other leading disciples of the Master, including a number of the Greeks. This company of believers had been visiting informally for more than half an hour when, suddenly, the morontia Master appeared in full view and immediately began to instruct them. Said Jesus:

193:0.2 (2052.2) "Peace be upon you. This is the most representative group of believers — apostles and disciples, both men and women — to which I have appeared since the time of my deliverance from the flesh. I now call you to witness that I told you beforehand that my sojourn among you must come to an end; I told you that presently I must return to the Father. And then I plainly told you how the chief priests and the rulers of the Jews would

događajima da vas toliko smetu? I zašto vas je iznenadilo kad sam ustao iz groba trećega dana? Niste mi vjerovali jer ste slušali moje riječi bez razumijevanja njihova značenja.

"A sad me dobro poslušajte da ne učinite istu grešku slućajući moje ućenje svojim umom, dok u svojim srcima ne shvaćate njegov smisao. Od početka svojeg boravka u tijelu, ja sam vas učio da imam samo jedan naum, a to je da objavim svoga nebeskog Oca njegovoj zemaljskoj djeci. Živio sam svoj darovani život u cilju otkrivenja Boga, da vi možete steći bolje poznavanje Boga u svojoj životnoj karijeri. Obznanio sam Boga kao čovjekovog nebeskog Oca; obznanio sam da ste sinovi Božji na zemlji. Činjenica je da vas - njegove sinove - Bog voli. Ako budete vjerovali u moju riječ, ta činjenica postaje vječna i živuća istina u vašim srcima. Kada živućom vjerom steknete božansku svijest o Bogu, onda ste rođeni od duha kao djeca svjetla i života, čak vječnog života uzlaza svemirom nad svemirima i pronalaženja Boga Oca na Raju.

"Upozoravam vas da uvijek trebate imati na umu da je vaša *zadaca* među ljudima naviještati evanđelje kraljevstva - stvarnost da je Bog otac i istinu da je čovjek sin Boga. Objavite cijelu istinu radosne vijesti, a ne samo dio evanđelja koji govori o spasenju. Vaša poruka se ne mijenja zbog mog iskustva uskrsnuća. Još uvijek spasonosna istina evanđelja kraljevstva kaže da čovjek vjerom postaje sin Božji. Vaš je zadatak ići propovijedati Božju ljubav i služenje ljudima. To što svijetu najviše treba je da zna ovo: Ljudi su sinovi Božji koji vjerom doista mogu ostvariti i u svakodnevnom životu doživjeti tu oplemenjujuću istinu. Moje darivanje treba pomoći svim ljudima da spoznaju da su djeca Božja, ali to znanje neće biti dovoljno ako osobnom vjerom ne shvate spasonosnu istinu da su živuća duhovna djeca vječnog Oca. Evanđelje kraljevstva govori o ljubavi Oca i služenju njegovoj djeci na zemlji.

"Među sobom, ovdje, svi znate da sam ja uskrsnuo od mrtvih, no to nije čudno. Ja imam moć položiti svoj život i opet ga uzeti; Otac daje takvu moć svojim Rajskim Sinovima. Prije bi vaša srca trebala biti dirnuta spoznajom da su mrtvi iz jednoga doba krenuli na vječni uspon ubrzo nakon što sam napustio Josipov novi grob. Živio sam svoj život u tijelu da vam pokažem kako - u ljubavi i putem služenja - možete otkriti Boga svojim blišnjima, kao što sam ja - u ljubavi i služenjem vama - postao otkrivenje Boga vama. Živio sam među vama kao Sin Čovječji da vi - i svi drugi ljudi - možete znati da ste doista sinovi Božji. Idite,

deliver me up to be put to death, and that I would rise from the grave. Why, then, did you allow yourselves to become so disconcerted by all this when it came to pass? and why were you so surprised when I rose from the tomb on the third day? You failed to believe me because you heard my words without comprehending the meaning thereof.

193:0.3 (2052.3) "And now you should give ear to my words lest you again make the mistake of hearing my teaching with the mind while in your hearts you fail to comprehend the meaning. From the beginning of my sojourn as one of you, I taught you that my one purpose was to reveal my Father in heaven to his children on earth. I have lived the God-revealing bestowal that you might experience the God-knowing career. I have revealed God as your Father in heaven; I have revealed you as the sons of God on earth. It is a fact that God loves you, his sons. By faith in my word this fact becomes an eternal and living truth in your hearts. When, by living faith, you become divinely God-conscious, you are then born of the spirit as children of light and life, even the eternal life wherewith you shall ascend the universe of universes and attain the experience of finding God the Father on Paradise.

193:0.4 (2052.4) "I admonish you ever to remember that your mission among men is to proclaim the gospel of the kingdom — the reality of the fatherhood of God and the truth of the sonship of man. Proclaim the whole truth of the good news, not just a part of the saving gospel. Your message is not changed by my resurrection experience. Sonship with God, by faith, is still the saving truth of the gospel of the kingdom. You are to go forth preaching the love of God and the service of man. That which the world needs most to know is: Men are the sons of God, and through faith they can actually realize, and daily experience, this ennobling truth. My bestowal should help all men to know that they are the children of God, but such knowledge will not suffice if they fail personally to faith-grasp the saving truth that they are the living spirit sons of the eternal Father. The gospel of the kingdom is concerned with the love of the Father and the service of his children on earth.

193:0.5 (2053.1) "Among yourselves, here, you share the knowledge that I have risen from the dead, but that is not strange. I have the power to lay down my life and to take it up again; the Father gives such power to his Paradise Sons. You should the rather be stirred in your hearts by the knowledge that the dead of an age entered upon the eternal ascent soon after I left Joseph's new tomb. I lived my life in the flesh to show how you can, through loving service, become God-revealing to your fellow men even as, by loving you and serving you, I have become God-revealing to you. I have lived among you as the Son of Man that you, and all

dakle, po cijelom svijetu propovijedajući ovo evanđelje nebeskog kraljevstva svim ljudima. Ljubite sve ljude kao što sam ja ljubio vas; služite svojim bližnjima kako sam ja služio vama. Badava ste primili, badava i dajte. Ostanite ovdje u Jeruzalemu dok ja ne odem Ocu i dok vam ne pošaljem Duh Istine. On će vas uvesti u proširenu istinu, a ja ću ići s vama po cijelom svijetu. Ja sam uvijek s vama, i svoj vam mir ostavljam."

Kad je Učitelj završio s naukom, iščeznuo je pred njihovim očima. Učenici se nisu razišli sve do zore; cijelu su noć ostali zajedno, ozbiljno raspravljajući Učiteljeva upozorenja i razmišljajući o svemu što se dogodilo. Jakov Zebedejev i drugi apostoli su im rekli i o svojim iskustvima s morontija Učiteljem u Galileji i ispričali kako im se Isus ukazao tri puta.

1. UKAZANJE U SIKARU

Oko četiri sata popodne u subotu 13. svibnja, Učitelj se ukazao pred Naldom i nekih sedamdeset pet samarijanskih vjernika u blizini Jakovljevog zdenca u Sikaru. Vjernici su imali običaj da se nađu na ovom mjestu, blizu lokacije gdje je Isus govorio Naldi o vodi životnoj. Ovom prilikom, baš kad su završili s raspravom izvješća o uskrsnuću, Isus se iznenada pojavio pred njima, govoreći:

"Mir vama. Radujete se znanju da sam ja uskrsnuće i život, ali to vam neće pomoći ako se prvo ne rodite od vječnog duha, i na taj način vjerom ne steknete dar vječnog života. Ako ste sinovi po vjeri moga Oca, onda nećete umrijeti; nećete propasti. Evanđelje kraljevstva uči da su svi ljudi djeca Božja. A ova radosna vijest o ljubavi nebeskog Oca prema njegovoj zemaljskoj djeci mora se pronijeti po cijelom svijetu. Došlo je vrijeme kad nećete obožavati Boga ni na Gerizimu ni u Jeruzalemu, već tamo gdje jeste, onakvi kakvi jeste, u duhu i u istini. Vaša vjera je to što spašava vaše duše. Spasenje je dar Božji svima koji vjeruju da su njegovi sinovi. Ali neka vas ovo ne zavara; jer iako je spasenje besplatan dar Boga i ako se daruje svima koji ga prihvate vjerom, iz toga slijedi iskustvo donošenja plodova tog duhovnog života koji živite u tijelu. Ako prihvaćate doktrinu Božjeg očinstva, to znači da slobodno prihvaćate istinu koja je s njom povezana, da su svi ljudi braća. A ako vam je neki čovjek brat, on je čak više od bližnjega za kojeg Otac nalaže da ga ljubite kao samoga sebe. Svoga brata, kao člana svoje vlastite obitelji, nećete voljeti samo obiteljskom ljubavi, već ćete ga služiti kako služite samoga sebe. A tako ćete voljeti i služiti svoga

other men, might know that you are all indeed the sons of God. Therefore, go you now into all the world preaching this gospel of the kingdom of heaven to all men. Love all men as I have loved you; serve your fellow mortals as I have served you. Freely you have received, freely give. Only tarry here in Jerusalem while I go to the Father, and until I send you the Spirit of Truth. He shall lead you into the enlarged truth, and I will go with you into all the world. I am with you always, and my peace I leave with you."

193:0.6 (2053.2) When the Master had spoken to them, he vanished from their sight. It was near daybreak before these believers dispersed; all night they remained together, earnestly discussing the Master's admonitions and contemplating all that had befallen them. James Zebedee and others of the apostles also told them of their experiences with the morontia Master in Galilee and recited how he had three times appeared to them.

1. THE APPEARANCE AT SYCHAR

193:1.1 (2053.3) About four o'clock on Sabbath afternoon, May 13, the Master appeared to Nalda and about seventy-five Samaritan believers near Jacob's well, at Sychar. The believers were in the habit of meeting at this place, near where Jesus had spoken to Nalda concerning the water of life. On this day, just as they had finished their discussions of the reported resurrection, Jesus suddenly appeared before them, saying:

193:1.2 (2053.4) "Peace be upon you. You rejoice to know that I am the resurrection and the life, but this will avail you nothing unless you are first born of the eternal spirit, thereby coming to possess, by faith, the gift of eternal life. If you are the faith sons of my Father, you shall never die; you shall not perish. The gospel of the kingdom has taught you that all men are the sons of God. And this good news concerning the love of the heavenly Father for his children on earth must be carried to all the world. The time has come when you worship God neither on Gerizim nor at Jerusalem, but where you are, as you are, in spirit and in truth. It is your faith that saves your souls. Salvation is the gift of God to all who believe they are his sons. But be not deceived; while salvation is the free gift of God and is bestowed upon all who accept it by faith, there follows the experience of bearing the fruits of this spirit life as it is lived in the flesh. The acceptance of the doctrine of the fatherhood of God implies that you also freely accept the associated truth of the brotherhood of man. And if man is your brother, he is even more than your neighbor, whom the Father requires you to love as yourself. Your brother, being of your own family, you will not only love with a family affection, but

brata jer sam vas ja tako volio i služio kao svoju braću. Idite, dakle, po cijelom svijetu raznoseći ovu radosnu vijest svakom stvorenju iz svake rase, plemena i naroda. Moj će duh ići pred vama, i bit će s vama uvijek."

Ovi Samarijanci su bili zapanjeni ovim Učiteljevim ukazanjem, i požurili su u obližnje gradove i sela da svima objave vijesti da su vidjeli Isusa i da je s njima govorio. Bilo je ovo Učiteljevo sedamnaesto morontija ukazanje.

2. UKAZANJE U FENICIJI

Učitelj se osamnaesti put ukazao u svom morontija obličju u Tiru, u utorak 16. svibnja nešto prije devet uvečer. Ponovno se pojavio pred kraj sastanka vjernika, baš kad su se spremali razići svojim kućama, govoreći:

"Mir vama. Radujete se spoznaji da je Sin Čovječji ustao od mrtvih, jer tako znate da ćete i vi i vaša braća također preživjeti svoju tjelesnu smrt. Ali da primite takvo spasenje, prvo morate biti rođeni od duha traženja istine i pronalaženja Boga. Kruh i voda životni daju se samo onima koji gladuju za istinom i žedne za pravednosti - za Bogom. Činjenica da mrtvi ustaju iz groba nije evanđelje kraljevstva. Ove velike istine i kozmičke činjenice su sve povezane s evanđeljem kao dio onoga što prizlazi iz vjerovanja u radosnu vijest i oni ulaze u kasnije iskustvo onih koji po vjeri, u djelu i u istini, postaju vječni sinovi vječnog Boga. Moj Otac me poslao na svijet da navijestim ovo spasenje sinova svim ljudima. Tako i ja šaljem vas da propovijedate ovo sinovsko spasenje. Spasenje je besplatan dar od Boga, ali oni koji su rođeni od duha odmah počinju prikazivati darove duha u brižnoj službi svojim bližnjima. A plodovi božanskog duha u životu smrtnika koji su rođeni od duha i koji poznaju Boga su: služba ljubavi, nesebična predanost, hrabra odanost, iskrena pravednost, prosvijetljeno poštenje, besmrtna nada, pouzdano povjerenje, milostiva služba, neiscrpnna dobrotu, blaga tolerancija i trajni mir. Ako oni koji sebe nazivaju vjernicima ne donesu ove plodove božanskoga duha u svojim životima, oni su već mrtvi; Duh Istine nije u njima; oni su beskorisne mladice na živućem trsu koje će brzo biti uklonjene. Moj Otac zahtijeva da djeca vjere rađaju bogate rodove duha. Ako, dakle, niste plodni, on će okopati oko vaših korijena i odsjeći vaše neplodne grane. Svi morate donijeti plodove duha dok napređujete prema nebu u Božjem kraljevstvu. Možete ući u kraljevstvo kao dijete, ali Otac zahtijeva da odrastete u milosti do stadija pune duhovne zrelosti. A kada krenete u svijet

you will also serve as you would serve yourself. And you will thus love and serve your brother because you, being my brethren, have been thus loved and served by me. Go, then, into all the world telling this good news to all creatures of every race, tribe, and nation. My spirit shall go before you, and I will be with you always."

193:1.3 (2054.1) These Samaritans were greatly astonished at this appearance of the Master, and they hastened off to the near-by towns and villages, where they published abroad the news that they had seen Jesus, and that he had talked to them. And this was the seventeenth morontia appearance of the Master.

2. THE PHOENICIAN APPEARANCE

193:2.1 (2054.2) The Master's eighteenth morontia appearance was at Tyre, on Tuesday, May 16, at a little before nine o'clock in the evening. Again he appeared at the close of a meeting of believers, as they were about to disperse, saying:

193:2.2 (2054.3) "Peace be upon you. You rejoice to know that the Son of Man has risen from the dead because you thereby know that you and your brethren shall also survive mortal death. But such survival is dependent on your having been previously born of the spirit of truth-seeking and God-finding. The bread of life and the water thereof are given only to those who hunger for truth and thirst for righteousness — for God. The fact that the dead rise is not the gospel of the kingdom. These great truths and these universe facts are all related to this gospel in that they are a part of the result of believing the good news and are embraced in the subsequent experience of those who, by faith, become, in deed and in truth, the everlasting sons of the eternal God. My Father sent me into the world to proclaim this salvation of sonship to all men. And so send I you abroad to preach this salvation of sonship. Salvation is the free gift of God, but those who are born of the spirit will immediately begin to show forth the fruits of the spirit in loving service to their fellow creatures. And the fruits of the divine spirit which are yielded in the lives of spirit-born and God-knowing mortals are: loving service, unselfish devotion, courageous loyalty, sincere fairness, enlightened honesty, undying hope, confiding trust, merciful ministry, unfailing goodness, forgiving tolerance, and enduring peace. If professed believers bear not these fruits of the divine spirit in their lives, they are dead; the Spirit of Truth is not in them; they are useless branches on the living vine, and they soon will be taken away. My Father requires of the children of faith that they bear much spirit fruit. If, therefore, you are not fruitful, he will dig about your roots and cut away your unfruitful branches. Increasingly, must you yield the fruits of the spirit

propovijedajući svim narodima radosnu vijest ovog evanđelja, ja ću ići ispred vas imoj Duh će boraviti u vašim srcima. Ostavljam vam svoj mir."

I onda je Učitelj nestao iz njihovog vidokruga. Sljedećeg su dana iz Tira otišli oni koji su ovu priču odnijeli u Sidon, pa čak i Antiohiju i Damask. Isus je proveo neko vrijeme s tim vjernicima kada je bio u tijelu, i oni su ga odmah prepoznali kada ih je počeo poučavati. Dok ga njegovi prijatelji nisu mogli odmah prepoznati kad se ukazivao pred njima u svom morontija obličju, nije im dugo trebalo da prepoznaju njegovu ličnost nakon što je s njima progovorio.

4. POSLJEDNJE UKAZANJE U JERUZALEMU

Rano ujutro u četvrtak 18. svibnja Isus se posljednji put ukazao na zemlji kao morontija ličnost. Dok su se jedanaestorica spremala doručkovati u gornjoj sobi u kući Marije Marko, Isus se pojavio pred njima i rekao:

"Mir vama. Tražio sam da ostanete ovdje u Jeruzalemu dok ja ne odem k svome Oca, i dok vam ne pošaljem Duh Istine koji će uskoro biti izliven na svakog čovjeka i koji će vam dati moć odozgor." Šimun Revnitelj je prekinuo Isusa pitanjem: "Onda, Učitelju, hoćeš li obnoviti kraljevstvo i hoćemo li vidjeti slavu Božju na zemlji?" Kad je Isus čuo Šimunovo pitanje, odgovorio je: "Šimune, još uvijek se držiš svojih starih ideja o židovskom Mesiji i materijalnom kraljevstvu. No, vi ćete dobiti duhovnu snagu kada duh siđe na vas i uskoro ćete ići po cijelom svijetu propovijedajući evanđelje kraljevstva. Kao što je Otac poslao mene u svijet, tako i ja šaljem vas. I želim da volite i vjerujete jedan drugome. Juda više nije s vama jer se njegova ljubav ohladila, i jer je odbijao vjerovati vama, svojoj odanoj braći. Niste li čitali u Pismu gdje piše: 'Nije dobro za čovjeka da bude sam. Ni jedan čovjek ne živi sam za sebe'? I dalje: 'Onaj koji želi imati prijatelje prvo mora sam biti prijatelj'? Ta nisam li vas ja poslao dvojicu po dvojicu da poučavate narod, tako da ne bi postali osamljeni i upali u pakosti i muke osame? Također dobro znate da ja, dok sam bio u tijelu, nisam sebi dopuštao duga razdoblja osame. Od samog početka našeg druženja uvijek su bila vas dvojica ili trojica kraj mene i u blizini, čak i kad sam bio u duhovnom zajedništvu s Ocem. Vjerujte, dakle, i povjeravajte se jedni drugima. A ovo je time još više potrebno jer ću vas danas ostaviti same u svijetu. Čas je došao; odlazim k mome Ocu."

as you progress heavenward in the kingdom of God. You may enter the kingdom as a child, but the Father requires that you grow up, by grace, to the full stature of spiritual adulthood. And when you go abroad to tell all nations the good news of this gospel, I will go before you, and my Spirit of Truth shall abide in your hearts. My peace I leave with you."

193:2.3 (2054.4) And then the Master disappeared from their sight. The next day there went out from Tyre those who carried this story to Sidon and even to Antioch and Damascus. Jesus had been with these believers when he was in the flesh, and they were quick to recognize him when he began to teach them. While his friends could not readily recognize his morontia form when made visible, they were never slow to identify his personality when he spoke to them.

3. LAST APPEARANCE IN JERUSALEM

193:3.1 (2055.1) Early Thursday morning, May 18, Jesus made his last appearance on earth as a morontia personality. As the eleven apostles were about to sit down to breakfast in the upper chamber of Mary Mark's home, Jesus appeared to them and said:

193:3.2 (2055.2) "Peace be upon you. I have asked you to tarry here in Jerusalem until I ascend to the Father, even until I send you the Spirit of Truth, who shall soon be poured out upon all flesh, and who shall endow you with power from on high." Simon Zelotes interrupted Jesus, asking, "Then, Master, will you restore the kingdom, and will we see the glory of God manifested on earth?" When Jesus had listened to Simon's question, he answered: "Simon, you still cling to your old ideas about the Jewish Messiah and the material kingdom. But you will receive spiritual power after the spirit has descended upon you, and you will presently go into all the world preaching this gospel of the kingdom. As the Father sent me into the world, so do I send you. And I wish that you would love and trust one another. Judas is no more with you because his love grew cold, and because he refused to trust you, his loyal brethren. Have you not read in the Scripture where it is written: 'It is not good for man to be alone. No man lives to himself'? And also where it says: 'He who would have friends must show himself friendly'? And did I not even send you out to teach, two and two, that you might not become lonely and fall into the mischief and miseries of isolation? You also well know that, when I was in the flesh, I did not permit myself to be alone for long periods. From the very beginning of our associations I always had two or three of you constantly by my side or else very near at hand even when I communed with the Father. Trust, therefore, and confide in

Kad je završio s govorom, pozvao ih je da pođu s njim i oni su ga slijedili na Maslinsku goru, gdje se s njima pozdravio prije nego što je otišao s Urantije. Svi su bili vrlo ozbiljni na putu do Maslinske gore. Nitko nije progovorio ni riječi otkako su napustili sobu na katu, sve dok se Isus nije s njima zaustavio na Maslinskoj gori.

4. UZROCI JUDINE PROPASTI

U prvom dijelu oproštajne poruke svojim apostolima, Učitelj je aludirao na gubitak Jude i na tragičnu sudbinu njihovog izdajničkog kolege kao ozbiljno upozorenje na opasnosti društvene i bratske izolacije. Može biti korisno vjernicima ovog i budućih doba ako ukratko prikažemo uzroke Judine propasti u svjetlu Učiteljevih primjedbi i u svjetlu prosvjećenja kasnijih stoljeća.

Ako se osvnemo na ovu tragediju, uviđamo da je Juda prije svega učinio grešku u tome što je bio izuzetno osamljena ličnost koja se zatvarala u sebe i izbjegavala uobičajene društvene kontakte. On je uporno odbijao da se povjeri ili druži sa svojim bližnjim apostolima. No, njegov osamljenički tip ličnosti ne bi sam po sebi prouzrokovao takvo zlo da je Juda uspio rasti u ljubavi i duhovnoj milosti. A onda, da učini stvari još gorim, uporno je gajio osjećaj zavisti i u sebi njegovao psihološke neprijatelje osвете i uopćene težnje da "vrati milo za drago" nekome za sva svoja razočaranja.

Ta nesretna kombinacija individualnih osobitosti i umnih sklonosti urotila se da uništi dobronamjernog čovjeka koji nije uspio suzbiti ova zla uz pomoć ljubavi, vjere i povjerenja. To da Juda nije morao postati pokvarenjak dokazuju slučajevi Tome i Natanija, koji su također bili prokleti istom vrstom sumnjičavosti i pretjerane sklonosti prema individualizmu. Čak su i Andrija i Matej dosta naginjali u tom smjeru; no svi su ti ljudi voljeli Isusa i svoje bližnje apostole više, a ne manje, kako je vrijeme prolazilo. Rasli su u milosti i spoznaji istine. Postupno su sve više vjerovali svojoj braći, i polako su razvili sposobnost da se povjere svojim bližnjima. Juda je uporno odbijao da se povjeri svojoj braći. Kada je bio primoran - pod pritiskom nakupljenih emocionalnih sukoba - potražiti utjehu u razgovoru s drugima, svaki put je tražio savjet i primao bezvrijednu utjehu od svojih

one another. And this is all the more needful since I am this day going to leave you alone in the world. The hour has come; I am about to go to the Father."

193:3.3 (2055.3) When he had spoken, he beckoned for them to come with him, and he led them out on the Mount of Olives, where he bade them farewell preparatory to departing from Urantia. This was a solemn journey to Olivet. Not a word was spoken by any of them from the time they left the upper chamber until Jesus paused with them on the Mount of Olives.

4. CAUSES OF JUDAS'S DOWNFALL

193:4.1 (2055.4) It was in the first part of the Master's farewell message to his apostles that he alluded to the loss of Judas and held up the tragic fate of their traitorous fellow worker as a solemn warning against the dangers of social and fraternal isolation. It may be helpful to believers, in this and in future ages, briefly to review the causes of Judas's downfall in the light of the Master's remarks and in view of the accumulated enlightenment of succeeding centuries.

193:4.2 (2055.5) As we look back upon this tragedy, we conceive that Judas went wrong, primarily, because he was very markedly an isolated personality, a personality shut in and away from ordinary social contacts. He persistently refused to confide in, or freely fraternize with, his fellow apostles. But his being an isolated type of personality would not, in and of itself, have wrought such mischief for Judas had it not been that he also failed to increase in love and grow in spiritual grace. And then, as if to make a bad matter worse, he persistently harbored grudges and fostered such psychologic enemies as revenge and the generalized craving to "get even" with somebody for all his disappointments.

193:4.3 (2056.1) This unfortunate combination of individual peculiarities and mental tendencies conspired to destroy a well-intentioned man who failed to subdue these evils by love, faith, and trust. That Judas need not have gone wrong is well proved by the cases of Thomas and Nathaniel, both of whom were cursed with this same sort of suspicion and overdevelopment of the individualistic tendency. Even Andrew and Matthew had many leanings in this direction; but all these men grew to love Jesus and their fellow apostles more, and not less, as time passed. They grew in grace and in a knowledge of the truth. They became increasingly more trustful of their brethren and slowly developed the ability to confide in their fellows. Judas persistently refused to confide in his brethren. When he was impelled, by the accumulation of his emotional conflicts, to seek relief in self-expression, he invariably sought

neduhovnih rođaka ili slučajnih poznanika koji su bili ravnodušni, ako ne i neprijateljski raspoloženi, prema dobrobiti i napretku duhovnih stvarnosti nebeskog kraljevstva, a on je bio jedan od dvanaestorice posvećenih poslanika tog kraljevstva na zemlji.

Juda je doživio poraz u bitkama zemaljskih sukoba zbog sljedećih faktora osobnih sklonosti i karakternih slabosti:

1. On je bio osamljeni tip ljudskog bića. Bio je izuzetno individualističan i odabrao je odrasti u "zatvoren" i nedruštven tip osobe.

2. Kao dijete, imao je previše lagodan život. Mrzio je kad mu se izjalove planovi. Uvijek je očekivao da će pobijediti; nije znao dostojanstveno izgubiti.

3. Nikada nije stekao filozofsku tehniku za suočavanje s razočaranjem. Umjesto da prihvati razočaranje kao svagdašnji i normalan dio ljudske egzistencije, bez iznimke je okrivljivao bilo jednog od svojih suradnika ili sviju njih kao grupu, za sve svoje osobne poteškoće i razočaranja.

4. Bio je sklon zlovolji; uvijek se bavio osvetoljubivim idejama.

5. Nije volio iskreno suočavanje s činjenicama; imao je neiskren stav prema životnim situacijama.

6. Nije volio razgovarati o svojim osobnim problemima sa svojim najbližim suradnicima; odbijao je govoriti o svojim teškoćama sa svojim iskrenim prijateljima i onima koji su ga istinski voljeli. U svim njihovim godinama druženja, nikada se nije obratio Učitelju za posve osobnim problemom.

7. Nikada nije naučio da su, naposljetku, prave nagrade za plemenito življenje duhovne i da ih čovjek ne mora uvijek primiti za ovog kratkog života u tijelu.

Za ovim neprestanim izoliranjem ličnosti slijedilo je uvećanje tuge, produbljivanje patnji, umnožavanje tjeskoba i porast očajanja koje je na kraju postalo neizdrživo.

Iako je ovaj egoistični i odveć individualistični apostol imao više psihičkih, emocionalnih i duhovnih problema, njegove najveće poteškoće su bile: U ličnosti je bio osamljen. U uma je bio sumnjičav i osvetoljubiv. U temperamentu je bio mrzovoljan i zlorad. Emocionalno u sebi nije imao ljubavi i blagosti. Društveno je bio nepovjerljiv i gotovo posve zatvoren. U duhu je postao arogantan i sebično ambiciozan. U životu je

the advice and received the unwise consolation of his unspiritual relatives or those chance acquaintances who were either indifferent, or actually hostile, to the welfare and progress of the spiritual realities of the heavenly kingdom, of which he was one of the twelve consecrated ambassadors on earth.

193:4.4 (2056.2) Judas met defeat in his battles of the earth struggle because of the following factors of personal tendencies and character weakness:

193:4.5 (2056.3) 1. He was an isolated type of human being. He was highly individualistic and chose to grow into a confirmed "shut-in" and unsociable sort of person.

193:4.6 (2056.4) 2. As a child, life had been made too easy for him. He bitterly resented thwarting. He always expected to win; he was a very poor loser.

193:4.7 (2056.5) 3. He never acquired a philosophic technique for meeting disappointment. Instead of accepting disappointments as a regular and commonplace feature of human existence, he unfailingly resorted to the practice of blaming someone in particular, or his associates as a group, for all his personal difficulties and disappointments.

193:4.8 (2056.6) 4. He was given to holding grudges; he was always entertaining the idea of revenge.

193:4.9 (2056.7) 5. He did not like to face facts frankly; he was dishonest in his attitude toward life situations.

193:4.10 (2056.8) 6. He disliked to discuss his personal problems with his immediate associates; he refused to talk over his difficulties with his real friends and those who truly loved him. In all the years of their association he never once went to the Master with a purely personal problem.

193:4.11 (2056.9) 7. He never learned that the real rewards for noble living are, after all, spiritual prizes, which are not always distributed during this one short life in the flesh.

193:4.12 (2056.10) As a result of his persistent isolation of personality, his griefs multiplied, his sorrows increased, his anxieties augmented, and his despair deepened almost beyond endurance.

193:4.13 (2057.1) While this self-centered and ultraindividualistic apostle had many psychic, emotional, and spiritual troubles, his main difficulties were: In personality, he was isolated. In mind, he was suspicious and vengeful. In temperament, he was surly and vindictive. Emotionally, he was loveless and unforgiving. Socially, he was unconfiding and almost wholly self-contained. In spirit, he became arrogant and selfishly ambitious. In life, he ignored those who

ignorirao one koji su ga voljeli, a u smrti nije imao prijatelja.

To su, dakle, bili faktori uma i utjecaji zla koji, kad se svi uzmu u obzir, objašnjavaju zašto je dobronamjerman i nekoć iskren vjernik u Isusa čak i nakon više godina bliskog druženja s ovom preobražavajućom osobom napustio svoje prijatelje, odbacio svoje svete dužnosti, odrekao se svog blaženog zvanja i izdao svog božanskog Učitelja.

5. UČITELJEVO UZAŠAŠĆE

Bilo je skoro pola osam u četvrtak ujutro 18. svibnja, kad je Isus stigao na zapadni obronak Maslinske gore s jedanaest tihih i odveć zbunjenih apostola. S ovog su mjesta, oko dvije trećine puta do vrha, mogli vidjeti Jeruzalem i Getsemanski vrt. Isus se sada spremao reći svoje posljednje zbogom apostolima prije nego što napusti Urantiju. Dok je tako stajao pred njima, apostoli su po svojoj inicijativi kleknuli oko njega u krug, a Učitelj je rekao:

"Tražio sam da ostanete u Jezuralemu dok ne budete obdareni snagom odozgor. Uskoro ću vas napustiti; uskoro ću uzaći k svome Ocu i nas dvojica ćemo brzo, vrlo brzo, poslati Duh Istine na ovaj svijet moga smrtnog boravka. A kad on dođe, započet ćete novo navještanje evanđelja kraljevstva, najprije u Jeruzalemu, a zatim do najdaljih krajeva svijeta. Ljubite ljude s istom onom ljubavi s kojom sam ja ljubio vas, i služite svoje bližnje onako kako sam ja služio vas. Duhovnim plodovima svojih života potaknite duše da vjeruju u istinu da je čovjek sin Božji, i da su svi ljudi braća. Sjetite se svega čemu sam vas učio i života koji sam živio međuvama. Moja vas ljubav natkriljuje, moj duh će prebivati s vama, i moj mir će boraviti u vama. Zbogom."

Kad je morontija Učitelj tako govorio, on je nestao pred njihovim očima. Ovo takozvano Isusovo uzašašće nije se ni po čemu razlikovalo od njegovih drugih nestanaka pred smrtnim očima za četrdeset dana njegovog morontija života na Urantiji.

Učitelj je otišao na Edentiju preko Jeruzema, gdje su Svevišnji, uz prisutnost Rajskoga Sina, oslobodili Isusa iz Nazareta od njegovog morontija obličja i kroz duhovne kanale uspona, vratili ga na status Rajskog Sina i vrhovne vlasti na Svijetu Spasenja.

Bilo je oko petanest do osam ujutro kad je morontija Isus nestao pred jedanaestoricom

loved him, and in death, he was friendless.

193:4.14 (2057.2) These, then, are the factors of mind and influences of evil which, taken altogether, explain why a well-meaning and otherwise onetime sincere believer in Jesus, even after several years of intimate association with his transforming personality, forsook his fellows, repudiated a sacred cause, renounced his holy calling, and betrayed his divine Master.

5. THE MASTER'S ASCENSION

193:5.1 (2057.3) It was almost half past seven o'clock this Thursday morning, May 18, when Jesus arrived on the western slope of Mount Olivet with his eleven silent and somewhat bewildered apostles. From this location, about two thirds the way up the mountain, they could look out over Jerusalem and down upon Gethsemane. Jesus now prepared to say his last farewell to the apostles before he took leave of Urantia. As he stood there before them, without being directed they knelt about him in a circle, and the Master said:

193:5.2 (2057.4) "I bade you tarry in Jerusalem until you were endowed with power from on high. I am now about to take leave of you; I am about to ascend to my Father, and soon, very soon, will we send into this world of my sojourn the Spirit of Truth; and when he has come, you shall begin the new proclamation of the gospel of the kingdom, first in Jerusalem and then to the uttermost parts of the world. Love men with the love wherewith I have loved you and serve your fellow mortals even as I have served you. By the spirit fruits of your lives impel souls to believe the truth that man is a son of God, and that all men are brethren. Remember all I have taught you and the life I have lived among you. My love overshadows you, my spirit will dwell with you, and my peace shall abide upon you. Farewell."

193:5.3 (2057.5) When the morontia Master had thus spoken, he vanished from their sight. This so-called ascension of Jesus was in no way different from his other disappearances from mortal vision during the forty days of his morontia career on Urantia.

193:5.4 (2057.6) The Master went to Edentia by way of Jerusem, where the Most Highs, under the observation of the Paradise Son, released Jesus of Nazareth from the morontia state and, through the spirit channels of ascension, returned him to the status of Paradise sonship and supreme sovereignty on Salvington.

193:5.5 (2057.7) It was about seven forty-five this morning when the morontia Jesus disappeared

apostola da počne uspon na desnu stranu svoga Oca i službenu potvrdu pune vlasti nad svemirom Nebadonom.

from the observation of his eleven apostles to begin the ascent to the right hand of his Father, there to receive formal confirmation of his completed sovereignty of the universe of Nebadon.

6. PETAR SAZIVA SASTANAK

Po Petrovu nalogu, Ivan Marko i ostali su okupili vodeće učenike u kući Marije Marko. Oko pola jedanaest, okupilo se stotinu dvadeset najistaknutijih Isusovih sljedbenika iz Jeruzalema da čuju izvješće o Učiteljevoj oproštajnoj poruci i uzašašću. Među njima je bila i Isusova majka Marija. Ona se vratila u Jeruzalem s Ivanom Zebedejevim nakon što su se apostoli vratili sa svog nedavnog boravka u Galileji. Nedugo nakon Duhova vratila se Salominoj kući u Betsaidi. Isusov brat Jakov je također bio prisutan na ovom sastanku, prvom okupljanju Učiteljevih sljedbenika nakon završetka njegovog zemaljskog života.

Šimun Petar je preuzeo na sebe da govori u ime apostola, uzbudljivo kazujući o posljednjem susretu jedanaestorice s njihovim Učiteljem i dirljivo opisujući Učiteljev oproštajni pozdrav i uzašašće. Bio je to sastanak kakav se nikad prije nije dogodio na ovom svijetu. Taj dio sastanka nije trajao niti puni sat. Onda je Petar objasnio da su odlučili izabrati nasljednika Jude Iskariotskog i da su apostoli nakon pauze planirali izabrati bilo Matiju ili Justa na ovu poziciju.

Jedanaestorica apostola su onda sišli u prizemlje, gdje su bacili kocku da odluče tko će postati apostol na mjesto Jude. Kocka je pala na Matiju, kojeg su proglasili novim apostolom. Propisno su ga uveli u službu i postavili za novog blagajnika. No, Matija nije igrao veliku ulogu u kasnijim apostolskim aktivnostima.

Blizanci su se nedugo nakon Duhova vratili svojim kućama u Galileji. Šimun Revnitelj se za neko vrijeme povukao, prije nego što će krenuti u propovijedanje evanđelja. Tomo je kraće vrijeme bio obuzet brigama, a onda je nastavio s naukom. Natanije se sve više razilazio s Petrom u propovijedanju o Isusu umjesto naviještanja prijašnje poruke evanđelja kraljevstva. Ovo je neslaganje postalo tako duboko da se sredinom sljedećeg mjeseca Natanije povukao u Filadelfiju, gdje je otišao u posjetu Abneru i Lazaru. Nakon što je tamo proveo više od godinu dana, otišao je u zemlje s one strane Mezopotamije da propovijeda evanđelje onako kako ga je on

6. PETER CALLS A MEETING

193:6.1 (2057.8) Acting upon the instruction of Peter, John Mark and others went forth to call the leading disciples together at the home of Mary Mark. By ten thirty, one hundred and twenty of the foremost disciples of Jesus living in Jerusalem had forgathered to hear the report of the farewell message of the Master and to learn of his ascension. Among this company was Mary the mother of Jesus. She had returned to Jerusalem with John Zebedee when the apostles came back from their recent sojourn in Galilee. Soon after Pentecost she returned to the home of Salome at Bethsaida. James the brother of Jesus was also present at this meeting, the first conference of the Master's disciples to be called after the termination of his planetary career.

193:6.2 (2058.1) Simon Peter took it upon himself to speak for his fellow apostles and made a thrilling report of the last meeting of the eleven with their Master and most touchingly portrayed the Master's final farewell and his ascension disappearance. It was a meeting the like of which had never before occurred on this world. This part of the meeting lasted not quite one hour. Peter then explained that they had decided to choose a successor to Judas Iscariot, and that a recess would be granted to enable the apostles to decide between the two men who had been suggested for this position, Matthias and Justus.

193:6.3 (2058.2) The eleven apostles then went downstairs, where they agreed to cast lots in order to determine which of these men should become an apostle to serve in Judas's place. The lot fell on Matthias, and he was declared to be the new apostle. He was duly inducted into his office and then appointed treasurer. But Matthias had little part in the subsequent activities of the apostles.

193:6.4 (2058.3) Soon after Pentecost the twins returned to their homes in Galilee. Simon Zelotes was in retirement for some time before he went forth preaching the gospel. Thomas worried for a shorter period and then resumed his teaching. Nathaniel differed increasingly with Peter regarding preaching about Jesus in the place of proclaiming the former gospel of the kingdom. This disagreement became so acute by the middle of the following month that Nathaniel withdrew, going to Philadelphia to visit Abner and Lazarus; and after tarrying there for more than a year, he went on into the lands beyond Mesopotamia preaching the gospel as he understood it.

shvaćao.

Tako su u Jeruzalemu ostala šestorica od izvornih dvanaest apostola na pozornici ranog naviještanja evanđelja: Petar, Andrija, Jakov, Ivan, Filip i Matej.

Oko podneva apostoli su se ponovo pridružili svojoj braći na gornjem katu, s vijestima da su izabrali Mateja za novog apostola. A onda je Petar pozvao sve vjernike na molitvu, kako bi bili spremni primiti dar duha koji je Učitelj obećao poslati.

193:6.5 (2058.4) This left but six of the original twelve apostles to become actors on the stage of the early proclamation of the gospel in Jerusalem: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew.

193:6.6 (2058.5) Just about noon the apostles returned to their brethren in the upper chamber and announced that Matthias had been chosen as the new apostle. And then Peter called all of the believers to engage in prayer, prayer that they might be prepared to receive the gift of the spirit which the Master had promised to send.

POGLAVLJE 194. DARIVANJE DUHA ISTINE

⇨ 193

Knjiga Urantije

195 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 194 DARIVANJE DUHA ISTINE

Sekcije

Uvod

1. PROPOVIJED NA DAN DUHOVA
2. ZNAČAJ DUHOVA
3. DOGAĐAJI NA DAN DUHOVA
4. RANA KRŠĆANSKA CRKVA

PAPER 194 BESTOWAL OF THE SPIRIT OF TRUTH SECTIONS

Introduction

1. The Pentecost Sermon
2. The Significance of Pentecost
3. What Happened at Pentecost
4. Beginnings of the Christian Church

Uvod

OTPRILIKE oko jedan poslije podne, dok je stotinu dvadeset vjernika sudjelovalo u molitvi, svi su postali svjesni neke nove i čudne prisutnosti u sobi. U isto vrijeme ti svi učenici su postali svjesni novog i dubokog osjećaja duhovne radosti, sigurnosti i uvjerenja. Za ovom novom svijesti o duhovnoj snazi smještaje uslijedio snažan poriv da odu među narod i da se posvete javnom proglašavanju evanđelja kraljevstva i radosne vijesti daje Isus uskrsnuo od mrtvih.

Petar je ustao i objavio da im je to sigurno došao obećani Duh Istine, te je predložio da odu u hram i da svima počnu objavljivati radosnu vijest koja im je povjerena. I učinili su kako je Petar predložio.

Ti ljudi su bili obučeni i upućeni daje evanđelje koje su trebali propovijedati bilo ideja daje Bog čovjekov Otac i da su svi ljudi braća, ah u ovom času duhovne ekstaze i osobnog trijumfa, najbolja i najveća moguća vješt koju su ti ljudi mogli zamisliti je bila činjenica da se Učitelj podigao iz groba. I tako su ovi ljudi, obdareni snagom odozgor, počeli propovijedati radosnu vijest narodu - uključujući i samu ideju spasenja kroz Isusa -

INTRODUCTION

194:0.1 (2059.1) ABOUT one o'clock, as the one hundred and twenty believers were engaged in prayer, they all became aware of a strange presence in the room. At the same time these disciples all became conscious of a new and profound sense of spiritual joy, security, and confidence. This new consciousness of spiritual strength was immediately followed by a strong urge to go out and publicly proclaim the gospel of the kingdom and the good news that Jesus had risen from the dead.

194:0.2 (2059.2) Peter stood up and declared that this must be the coming of the Spirit of Truth which the Master had promised them and proposed that they go to the temple and begin the proclamation of the good news committed to their hands. And they did just what Peter suggested.

194:0.3 (2059.3) These men had been trained and instructed that the gospel which they should preach was the fatherhood of God and the sonship of man, but at just this moment of spiritual ecstasy and personal triumph, the best tidings, the greatest news, these men could think of was the *fact* of the risen Master. And so they went forth, endowed with power from on high, preaching glad tidings to the people — even salvation through Jesus — but

dok su nehotice učinili grešku stavljajući određene činjenice vezane uz evanđelje na mjesto izvorne poruke evanđelja. Petar je bio taj koji ih je nesvjesno poveo ovim pogrešnim putom, a drugi su ga slijedili uključujući i samog Pavla koji je stvorio cijelu novu religiju iz ove nove verzije radosne vijesti.

Evanđelje kraljevstva je činjenica Božjeg očinstva i njezina posljedica, istina da su svi ljudi sinovi i braća. Kršćanstvo, kako se ono od toga dana počelo razvijati, je činjenica daje Bog u isto vrijeme Otac Gospodina Isusa Krista i doživljaj zajedništva vjernika u njihovom odnosu s uskrslim i proslavljenim Kristom.

Nije čudno što su ovi duhom prožeti ljudi iskoristili ovaj događaj kao priliku da ispolje svoj osjećaj trijumfa nad silama koje su težile uništenju njihovog Učitelja i njegovih učenja. U ovom se času bilo lakše sjetiti njihovog osobnog odnosa s Isusom i prepustiti se radosti uvjerenja da je Učitelj još uvijek na životu, da njihovo prijateljstvo nije završeno i da su primili duh koji im je obećao poslati.

Ovi vjernici su iznenada imali osjećaj da ih je nešto prenijelo u neki drugi svijet, u novu egzistenciju radosti, moći i slave. Učitelj im je rekao da će kraljevstvo doći u velikoj snazi i neki su mislili da su ovom prilikom počeli otkrivati značenje ovih riječi.

I kad se sve to uzme u obzir, nije teško razumjeti zašto su ovi ljudi počeli propovijedati *ново еванђеље о Исусу* umjesto njihove ranije poruke o Božjem očinstvu i bratstvu ljudi.

they unintentionally stumbled into the error of substituting some of the facts associated with the gospel for the gospel message itself. Peter unwittingly led off in this mistake, and others followed after him on down to Paul, who created a new religion out of the new version of the good news.

194:0.4 (2059.4) The gospel of the kingdom is: the fact of the fatherhood of God, coupled with the resultant truth of the sonship-brotherhood of men. Christianity, as it developed from that day, is: the fact of God as the Father of the Lord Jesus Christ, in association with the experience of believer-fellowship with the risen and glorified Christ.

194:0.5 (2059.5) It is not strange that these spirit-infused men should have seized upon this opportunity to express their feelings of triumph over the forces which had sought to destroy their Master and end the influence of his teachings. At such a time as this it was easier to remember their personal association with Jesus and to be thrilled with the assurance that the Master still lived, that their friendship had not ended, and that the spirit had indeed come upon them even as he had promised.

194:0.6 (2059.6) These believers felt themselves suddenly translated into another world, a new existence of joy, power, and glory. The Master had told them the kingdom would come with power, and some of them thought they were beginning to discern what he meant.

194:0.7 (2059.7) And when all of this is taken into consideration, it is not difficult to understand how these men came to preach a *new gospel about Jesus* in the place of their former message of the fatherhood of God and the brotherhood of men.

1. PROPOVIJED NA DAN DUHOVA

Apostoli su proveli četrdeset dana u skrivanju. Ovaj danje bio židovski blagdan Šavuot i tisuće posjetitelja iz svih krajeva svijeta su bih u Jeruzalemu. Mnogi su stigli na ovaj blagdan, dok je većina ostala u gradu od Pashe. Sada su ti uplašeni apostoli izašli iz svojih skrovišta gdje su proveli više tjedana u skrivanju i hrabro se pokazali u hramu, gdje su počeli propovijedati novu poruku o uskrslom Mesiji. I svi učenici su jednako bih svjesni primitka nekog čudnog duhovnog obdarenja koje im je donijelo uvid i snagu.

Bilo je oko dva popodne kad je Petar zauzeo mjesto s kojeg je Učitelj održao svoju posljednju propovijed u ovom hramu; Petar je s ovog mjesta održao taj entuzijastični govor kojim je pridobio više od dvije tisuće duša. Premda Učitelj više nije

1. THE PENTECOST SERMON

194:1.1 (2060.1) The apostles had been in hiding for forty days. This day happened to be the Jewish festival of Pentecost, and thousands of visitors from all parts of the world were in Jerusalem. Many arrived for this feast, but a majority had tarried in the city since the Passover. Now these frightened apostles emerged from their weeks of seclusion to appear boldly in the temple, where they began to preach the new message of a risen Messiah. And all the disciples were likewise conscious of having received some new spiritual endowment of insight and power.

194:1.2 (2060.2) It was about two o'clock when Peter stood up in that very place where his Master had last taught in this temple, and delivered that impassioned appeal which resulted in the winning of more than two thousand souls. The Master had

bio s njima, iznenada su otkrili daje ova propovijed o njemu imala veliku moć nad ljudima. Nije ni čudo što ih je ovo navelo da se još ozbiljnije posvete proglašenju onoga što je opravdavallo njihovu raniju odanost Isusu, dok je u isto vrijeme navodilo ljude da vjernju u njega. U ovoj propovijedi je sudjelovalo šest apostola: Petar, Andrija, Jakov, Ivan, Filip i Matej. Govorili su nešto više od sat i pol na grčkom, hebrejskom i aramejskom, kao i nekoliko riječi na par dragih jezika koje su znali.

Židovske vođe su bile zaprepastene apostolskom hrabrošću, ali se nisu usuđivale da ih maltretiraju zbog toga što je tako velik broj ljudi vjerovao njihovom kazivanju.

Nešto iza pola pet, više od dvije tisuće novih vjernika je slijedilo apostole do bazena Siloam gdje su ih Petar, Andrija, Jakov i Ivan krstili u Učiteljevo ime. I već se bilo smrklo kad su završili s krštenjem okupljenog naroda.

Blagdan Duhova je bio veliki festival krštenja, dan kad su u kršćansku zajednicu uvedeni nežidovski obraćenici koji su htjeli služiti Jahvu. Velikom broju Židova i nežidovskih vjernika je stoga bilo lakše pristati na krštenje na dan Duhova. Na taj način nisu presjecali svoju vezu sa svojom židovskom vjerom. Još neko vrijeme nakon ovog događaja, vjernici u Isusa su bili sekta u sastavu Judazima. Svi oni, uključujući i apostole, su još uvijek bili vjerni osnovnim zahtjevima židovskog obrednog programa.

2. ZNAČAJ DUHOVA

Isus je živio na zemlji i učio evanđelje koje je otkupilo čovjeka od praznovjerja daje dijete đavla i povisilo ga na dostojanstvo sina Božjeg po vjeri. Ova je poruka, koju je Isus propovijedao i živio u svoje doba, učinkovito ublažavala čovjekove duhovne teškoće u vrijeme svoje objave. A nakon što je osobno napustio ovaj svijet, Isus je na svoje mjesto poslao svoj Duh Istine koji je osmišljen kao utjecaj koji će živjeti u ljudima i koji će iz generacije u generaciju nuditi novu i svježju formulaciju Isusove poruke, tako da svaka nova skupina smrtnika koja se pojavi na zemlji može primiti novu i aktuelnu verziju evanđelja, upravo takvo osobno prosvjetljenje i grupno vodstvo koje učinkovito ublažava čovjekove nove i višestruke duhovne poteškoće.

Prva misija ovog duha je, naravno, potaknuti i personalizirati istinu, jer je razumijevanje istine najviši oblik ljudske slobode. Ovaj duh pored toga nastoji uništiti vjemikov osjećaj sirotanstva. Nakon

gone, but they suddenly discovered that this story about him had great power with the people. No wonder they were led on into the further proclamation of that which vindicated their former devotion to Jesus and at the same time so constrained men to believe in him. Six of the apostles participated in this meeting: Peter, Andrew, James, John, Philip, and Matthew. They talked for more than an hour and a half and delivered messages in Greek, Hebrew, and Aramaic, as well as a few words in even other tongues with which they had a speaking acquaintance.

194:1.3 (2060.3) The leaders of the Jews were astounded at the boldness of the apostles, but they feared to molest them because of the large numbers who believed their story.

194:1.4 (2060.4) By half past four o'clock more than two thousand new believers followed the apostles down to the pool of Siloam, where Peter, Andrew, James, and John baptized them in the Master's name. And it was dark when they had finished with baptizing this multitude.

194:1.5 (2060.5) Pentecost was the great festival of baptism, the time for fellowshipping the proselytes of the gate, those gentiles who desired to serve Yahweh. It was, therefore, the more easy for large numbers of both the Jews and believing gentiles to submit to baptism on this day. In doing this, they were in no way disconnecting themselves from the Jewish faith. Even for some time after this the believers in Jesus were a sect within Judaism. All of them, including the apostles, were still loyal to the essential requirements of the Jewish ceremonial system.

2. THE SIGNIFICANCE OF PENTECOST

194:2.1 (2060.6) Jesus lived on earth and taught a gospel which redeemed man from the superstition that he was a child of the devil and elevated him to the dignity of a faith son of God. Jesus' message, as he preached it and lived it in his day, was an effective solvent for man's spiritual difficulties in that day of its statement. And now that he has personally left the world, he sends in his place his Spirit of Truth, who is designed to live in man and, for each new generation, to restate the Jesus message so that every new group of mortals to appear upon the face of the earth shall have a new and up-to-date version of the gospel, just such personal enlightenment and group guidance as will prove to be an effective solvent for man's ever-new and varied spiritual difficulties.

194:2.2 (2060.7) The first mission of this spirit is, of course, to foster and personalize truth, for it is the comprehension of truth that constitutes the highest form of human liberty. Next, it is the purpose of this

što je Isus živio među ljudima, svi vjernici bi doživjeli osjećaj usamljenosti da Duh Istine nije došao živjeti u ljudskim srcima.

Ovo darivanje Sinova duha je učinkovito pripremilo sve mentalno zdrave ljude za univerzalno darivanje Očeva duha (Ispravljača) cijelom čovječanstvu. U određenom smislu, ovaj Duh Istine je duh Oca Svih kao i duh Sina Stvoritelja.

Nemojte napraviti grešku očekujući da postanete duboko intelektualno svjesni izlivenog Duha Istine. Duh nikada ne stvara svijest o samom sebi, već jedino svijest o Mihaelu, Sinu. Isus je od samog početka tvrdio kako duh neće govoriti o sebi. Stoga dokaz vašeg odnosa s Duhom Istine ne počiva u vašoj svijesti tog duha, nego u vašem doživljaju sve dubljeg prijateljstva s Mihaelom.

Duh je došao da pomogne ljudima da se sjete Učiteljevih riječi i da ih bolje razumiju, te da iluminira i nanovo protumači njegov zemaljski život.

Pored toga, Duh Istine je došao pomoći vjernicima da posvjedoče stvarnosti Isusovih učenja i njegova života u ljudskom obličju, koji on nanovo i iznova živi u individualnim vjernicima svake nove generacije Božjih sinova koji su ispunjeni duhom.

Tako izgleda daje Duh Istine došao da povede sve vjernike u svu istinu, u rastuće poznavanje iskustva življenja i porasta duhovne svijesti stvarnosti vječnog i sve naprednijeg statusa Božjeg sina.

Isus je živio život otkrivenja čovjekovog pokoravanja Božjoj volji, a ne primjer koji ljudi doslovce trebaju pokušah slijediti. Taj zemaljski život, smrt na križu i prateće uskrснуće, su s vremenom postali novo evanđelje o cijeni otkupnine koju su ljudi morali platiti za iskupljenje od kobnog stiska zla - od osude uvrijeđenog Boga. Ipak, iako je to evanđelje postalo jako iskrivljeno, ostaje činjenica daje ova nova poruka o Isusu u sebi nosila mnoge temeljne istine i učenja njegovog ranijeg evanđelja kraljevstva. I ove se skrivene istine o Božjem očinstvu i bratstvu ljudi prije ili kasnije moraju podići i djelotvorno preobraziti civilizaciju cijelog čovječanstva.

Ali ove greške intelekta ni na koji način nisu stale ne put velikom napretku vjernika u njihovom rastu u duhu. U nešto manje od mjesec dana nakon darivanja Duha Istine, apostoli su ostvarili

spirit to destroy the believer's feeling of orphanhood. Jesus having been among men, all believers would experience a sense of loneliness had not the Spirit of Truth come to dwell in men's hearts.

194:2.3 (2061.1) This bestowal of the Son's spirit effectively prepared all normal men's minds for the subsequent universal bestowal of the Father's spirit (the Adjuster) upon all mankind. In a certain sense, this Spirit of Truth is the spirit of both the Universal Father and the Creator Son.

194:2.4 (2061.2) Do not make the mistake of expecting to become strongly intellectually conscious of the outpoured Spirit of Truth. The spirit never creates a consciousness of himself, only a consciousness of Michael, the Son. From the beginning Jesus taught that the spirit would not speak of himself. The proof, therefore, of your fellowship with the Spirit of Truth is not to be found in your consciousness of this spirit but rather in your experience of enhanced fellowship with Michael.

194:2.5 (2061.3) The spirit also came to help men recall and understand the words of the Master as well as to illuminate and reinterpret his life on earth.

194:2.6 (2061.4) Next, the Spirit of Truth came to help the believer to witness to the realities of Jesus' teachings and his life as he lived it in the flesh, and as he now again lives it anew and afresh in the individual believer of each passing generation of the spirit-filled sons of God.

194:2.7 (2061.5) Thus it appears that the Spirit of Truth comes really to lead all believers into all truth, into the expanding knowledge of the experience of the living and growing spiritual consciousness of the reality of eternal and ascending sonship with God.

194:2.8 (2061.6) Jesus lived a life which is a revelation of man submitted to the Father's will, not an example for any man literally to attempt to follow. This life in the flesh, together with his death on the cross and subsequent resurrection, presently became a new gospel of the ransom which had thus been paid in order to purchase man back from the clutch of the evil one — from the condemnation of an offended God. Nevertheless, even though the gospel did become greatly distorted, it remains a fact that this new message about Jesus carried along with it many of the fundamental truths and teachings of his earlier gospel of the kingdom. And, sooner or later, these concealed truths of the fatherhood of God and the brotherhood of men will emerge to effectually transform the civilization of all mankind.

194:2.9 (2061.7) But these mistakes of the intellect in no way interfered with the believer's great progress in growth in spirit. In less than a month after the bestowal of the Spirit of Truth, the

veći osobni duhovni napredak nego tijekom gotovo četiri godine osobnog i prisnog odnosa s Učiteljem. A to što je ova činjenica Isusovog uskrnuća postavljena na mjesto istine evanđelja koja kaže daje čovjek sin Boga, ni na koji način nije omelo brzo širenje njegovih učenja; naprotiv, čini se daje naglašavanje ovog novog učenja o Isusovoj osobi i smrti nauštrb njegove poruke značajno olakšalo širenje i prihvaćanje radosne vijesti.

Izraz "krštenje duhom" koji je u ovo doba ušao u takvu opću upotrebu, samo govori o svjesnom prihvaćanju tog darovanog Duha Istine i osobnom priznanju ove nove duhovne snage kao pozitivnog dodatka svim dragim duhovnim utjecajima već dobro poznatim u iskustvu ljudskih duša koje poznaju Boga.

Od darivanja Duha Istine, čovjek ima na raspolaganju pouku i utjecaj trostrukog obdarenja duha: Očevog duha (Misaonog Ispravljača), Sinovog duha (Duha Istine) i Duhova duha (Svetog Duha).

Na određeni način, čovječanstvo se nalazi pod dvostrukim dodirom sedmostrukog djelovanja kozmičkih utjecaja duha. Rane evolucijske smrtno rase su bile izložene progresivnom kontaktu sa sedam pomoćnih duhova uma Majčinskog Duha lokalnog svemira. Kako čovjek napreduje ljestvicom inteligencije i duhovne spoznaje, nad njim s vremenom počinje djelovati i u njemu boraviti utjecaj ovih sedam duhova progresivnih svjetova:

1. Darovani duh Oca Svih - Misaoni Ispravljač.

2. Prisutnost duha Vječnog Sina - gravitacija duha u svemiru nad svemirima i određeni kanal cjelokupne komunikacije duha.

3. Prisutnost duha Beskonačnog Duha - univerzalni duh-um cijele tvorevine, duhovni izvor intelektualnog srodstva svih progresivnih inteligencija.

4. Duh Oca Svih i Sina Stvoritelja - Duh Istine koji se uopćeno naziva duhom Kozmičkog Sina.

5. Duh Beskonačnog Duha i Kozmičkog Majčinskog Duha - Sveti Duh koji se uopćeno naziva duhom Kozmičkog Duha.

6. Um-duh Kozmičkog Majčinskog Duha - sedam pomoćnih duhova uma lokalnog svemira.

7. Duh Oca, Sinova i Duhova -

apostles made more individual spiritual progress than during their almost four years of personal and loving association with the Master. Neither did this substitution of the *fact* of the resurrection of Jesus for the saving gospel *truth* of sonship with God in any way interfere with the rapid spread of their teachings; on the contrary, this overshadowing of Jesus' message by the new teachings about his person and resurrection seemed greatly to facilitate the preaching of the good news.

194:2.10 (2061.8) The term "baptism of the spirit," which came into such general use about this time, merely signified the conscious reception of this gift of the Spirit of Truth and the personal acknowledgment of this new spiritual power as an augmentation of all spiritual influences previously experienced by God-knowing souls.

194:2.11 (2061.9) Since the bestowal of the Spirit of Truth, man is subject to the teaching and guidance of a threefold spirit endowment: the spirit of the Father, the Thought Adjuster; the spirit of the Son, the Spirit of Truth; the spirit of the Spirit, the Holy Spirit.

194:2.12 (2062.1) In a way, mankind is subject to the double influence of the sevenfold appeal of the universe spirit influences. The early evolutionary races of mortals are subject to the progressive contact of the seven adjutant mind-spirits of the local universe Mother Spirit. As man progresses upward in the scale of intelligence and spiritual perception, there eventually come to hover over him and dwell within him the seven higher spirit influences. And these seven spirits of the advancing worlds are:

194:2.13 (2062.2) 1. The bestowed spirit of the Universal Father — the Thought Adjusters.

194:2.14 (2062.3) 2. The spirit presence of the Eternal Son — the spirit gravity of the universe of universes and the certain channel of all spirit communion.

194:2.15 (2062.4) 3. The spirit presence of the Infinite Spirit — the universal spirit-mind of all creation, the spiritual source of the intellectual kinship of all progressive intelligences.

194:2.16 (2062.5) 4. The spirit of the Universal Father and the Creator Son — the Spirit of Truth, generally regarded as the spirit of the Universe Son.

194:2.17 (2062.6) 5. The spirit of the Infinite Spirit and the Universe Mother Spirit — the Holy Spirit, generally regarded as the spirit of the Universe Spirit.

194:2.18 (2062.7) 6. The mind-spirit of the Universe Mother Spirit — the seven adjutant mind-spirits of the local universe.

194:2.19 (2062.8) 7. The spirit of the Father, Sons, and

novoiimenovani duh uspinjućih zemaljskih smrtnika nakon spajanja smrtne duhom-začete duše s Rajskim Misaonim Ispravljačem i naknadnog postizanja božanstvenosti i proslavljenog statusa u Rajskom Korpusu Finalista.

I tako je darivanje Duha Istine donijelo svijetu i njegovim narodima posljednje obdarenje duha osmišljeno da pomogne čovjeku u njegovoj uzlaznoj potrazi za Bogom.

3. DOGAĐAJI NA DAN DUHOVA

Mnoge čudne i nesvakidašnje pojave su postale povezane s ranim kazivanjima o danu Duhova. U kasnijim vremenima mnogi budalasti izljevi bujnih i nekontroliranih emocija su postali povezani s ovim danom kada je novi učitelj - Duh Istine - došao živjeti u ljudima. Glavna misija ovog izlivenog duha Oca i Sina je nastojanje da upozna ljude s istinama Očeve ljubavi i Sinove milosti. To su istine božanstvenosti koje ljudi mogu shvatiti potpunije od svih ostalih božanskih osobina karaktera. Duh Istine prije svega nastoji postići otkrivenje Očeve naravi duha i Sinovog moralnog karaktera. Sin Stvoritelj je u svom zemaljskom životu obznanio Boga ljudima; Duh Istine, u dubini srca, čovjeku obznanjuje Sina Stvoritelja. Kad čovjekov život rodi "plodovima duha," čovjek jednostavno ispoljava osobine koje je Učitelj ispoljio za svog zemaljskog života. Dok je Isus bio na zemlji, on je živio svoj život kao jedna ličnost - Isus iz Nazareta. Kao unutarnji duh "novog učitelja," Učitelj je nakon Duhova primio novu sposobnost življenja svog života u iskustvu svakog vjernika koji traga za istinom.

Mnogi događaji ljudskog života se teško mogu objasniti i pomiriti s idejom da živimo u svemira u kojem prevladava istina i pobjeđuje ispravnost. Tu tako često prevladavaju kleveta, laži, neiskrenost i neispravnost - jednom riječju, grijeh. Može li vjera, naposljetku, pobijediti zlo, grijeh i nepravdu? Može. A Isusov život i smrt zauvijek svjedoče o neminovnom trijumfu istine dobrote i vjere stvorenog bića koje slijedi usmjerivački utjecaj duha. Isusa su vrijeđali i ismijavali na križu, govoreći, "Da vidimo hoće li Bog doći da ga oslobodi." Na svijet se spustila tama na dan raspeća, ali sutradan je osvanulo jutro u punom sjaju; a dan Duhova je bio još vedriji. Religije pesimističkog očaja traže oslobođenje od životnih tereta; one traže prestanak postojanja u vidu vječnog sna i odmora. To su religije primitivnog straha i bojazni. Isusova religija je novo evanđelje vjere koje je proglašeno napaćenom čovječanstvu. Ova nova religija počiva na temeljima vjere, nade i ljubavi.

Spirits — the new-name spirit of the ascending mortals of the realms after the fusion of the mortal spirit-born soul with the Paradise Thought Adjuster and after the subsequent attainment of the divinity and glorification of the status of the Paradise Corps of the Finality.

194:2.20 (2062.9) And so did the bestowal of the Spirit of Truth bring to the world and its peoples the last of the spirit endowment designed to aid in the ascending search for God.

3. WHAT HAPPENED AT PENTECOST

194:3.1 (2062.10) Many queer and strange teachings became associated with the early narratives of the day of Pentecost. In subsequent times the events of this day, on which the Spirit of Truth, the new teacher, came to dwell with mankind, have become confused with the foolish outbreaks of rampant emotionalism. The chief mission of this outpoured spirit of the Father and the Son is to teach men about the truths of the Father's love and the Son's mercy. These are the truths of divinity which men can comprehend more fully than all the other divine traits of character. The Spirit of Truth is concerned primarily with the revelation of the Father's spirit nature and the Son's moral character. The Creator Son, in the flesh, revealed God to men; the Spirit of Truth, in the heart, reveals the Creator Son to men. When man yields the "fruits of the spirit" in his life, he is simply showing forth the traits which the Master manifested in his own earthly life. When Jesus was on earth, he lived his life as one personality — Jesus of Nazareth. As the indwelling spirit of the "new teacher," the Master has, since Pentecost, been able to live his life anew in the experience of every truth-taught believer.

194:3.2 (2062.11) Many things which happen in the course of a human life are hard to understand, difficult to reconcile with the idea that this is a universe in which truth prevails and in which righteousness triumphs. It so often appears that slander, lies, dishonesty, and unrighteousness — sin — prevail. Does faith, after all, triumph over evil, sin, and iniquity? It does. And the life and death of Jesus are the eternal proof that the truth of goodness and the faith of the spirit-led creature will always be vindicated. They taunted Jesus on the cross, saying, "Let us see if God will come and deliver him." It looked dark on that day of the crucifixion, but it was gloriously bright on the resurrection morning; it was still brighter and more joyous on the day of Pentecost. The religions of pessimistic despair seek to obtain release from the burdens of life; they crave extinction in endless slumber and rest. These are the religions of primitive fear and dread. The religion of Jesus is a new gospel of faith to be proclaimed to struggling

Smrtni život je Isusu zadao najteže, najokrutnije i najžešće udarce; a taj je čovjek dočekao sve ove udarce očaja u vjeri, hrabrosti i nepokolebljivoj odlučnosti da nastavi činiti Očevu volju. Isus je upoznao životu u punini njegove užasne stvarnosti i svladao ga - čak i samu smrt. On nije koristio religiju kao utočište od života. Isusova religija ne pokušava pobjeći od života i tražiti utočište u blaženstvu neke buduće egzistencije. Isusova religija donosi radost i mir jedne nove i duhovne egzistencije i koristi ih za obogaćenje i oplemenjenje čovjekovog današnjeg života u tijelu.

Ako je religija doista "opijum za narod," to nije Isusova religija. Viseći na križu, Isus je odbio narkozu i njegov duh koji je izliven na sve ljude nudi moćan svjetski utjecaj koji usmjerava čovjeka naprijed i naviše. Duhovni poriv koji čovjeka nagoni naprijed je najmoćniji pokretački utjecaj na ovom svijetu; vjernik koji uči istinu je jedna progresivna i agresivna duša na zemlji.

Na dan Duhova, Isusova religija je ukinula sve nacionalne podjele i rasne okove. Zauvijek je istina, "Gdje je duh Gospodnji, ondje je sloboda." Na ovaj dan, Duh Istine je postao Učiteljev osobni dar svakom smrtniku. Ovaj duh je darovan kako bi dao moć vjernicima da propovijedaju evanđelje kraljevstva, dok su oni greškom protumačili iskustvo primanja ovog duha kao dio novog evanđelja koje su upravo nesvjesno formulirali.

Nemojte previdjeti činjenicu daje Duh Istine darovan svim iskrenim vjernicima; taj dar duha nije došao samo apostolima. Svih sto dvadeset muškaraca i žena koji su se okupili u gornjim odajama je primilo ovog novog učitelja, kao i svi časnici ljudi širom cijelog svijeta. Ovaj novi učitelj je došao kao dar cijelom čovječanstvu i svaka duša je primila ovaj dar u skladu sa svojom ljubavi prema istini i sposobnosti shvaćanja i razumijevanja duhovnih stvarnosti. Naposljetku, istinska religija nalazi slobodu od svećenika i svetih klasa i postiže svoju pravu manifestaciju u individualnim ljudskim dušama.

Isusova religija potiče razvoj najvišeg oblika ljudske civilizacije tako što stvara najviši oblik duhovne ličnosti i proglašava njezinu svetost.

Zahvaljujući dolasku Duha Istine na dan Duhova, religija nije postala ni radikalna ni konzervativna; ona nije postala ni stara ni nova; njom ne dominiraju ni mladi ni stari. Činjenica Isusovog zemaljskog života daje fiksno uporište

humanity. This new religion is founded on faith, hope, and love.

194:3.3 (2063.1) To Jesus, mortal life had dealt its hardest, cruelest, and bitterest blows; and this man met these ministrations of despair with faith, courage, and the unswerving determination to do his Father's will. Jesus met life in all its terrible reality and mastered it — even in death. He did not use religion as a release from life. The religion of Jesus does not seek to escape this life in order to enjoy the waiting bliss of another existence. The religion of Jesus provides the joy and peace of another and spiritual existence to enhance and ennoble the life which men now live in the flesh.

194:3.4 (2063.2) If religion is an opiate to the people, it is not the religion of Jesus. On the cross he refused to drink the deadening drug, and his spirit, poured out upon all flesh, is a mighty world influence which leads man upward and urges him onward. The spiritual forward urge is the most powerful driving force present in this world; the truth-learning believer is the one progressive and aggressive soul on earth.

194:3.5 (2063.3) On the day of Pentecost the religion of Jesus broke all national restrictions and racial fetters. It is forever true, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty." On this day the Spirit of Truth became the personal gift from the Master to every mortal. This spirit was bestowed for the purpose of qualifying believers more effectively to preach the gospel of the kingdom, but they mistook the experience of receiving the outpoured spirit for a part of the new gospel which they were unconsciously formulating.

194:3.6 (2063.4) Do not overlook the fact that the Spirit of Truth was bestowed upon all sincere believers; this gift of the spirit did not come only to the apostles. The one hundred and twenty men and women assembled in the upper chamber all received the new teacher, as did all the honest of heart throughout the whole world. This new teacher was bestowed upon mankind, and every soul received him in accordance with the love for truth and the capacity to grasp and comprehend spiritual realities. At last, true religion is delivered from the custody of priests and all sacred classes and finds its real manifestation in the individual souls of men.

194:3.7 (2063.5) The religion of Jesus fosters the highest type of human civilization in that it creates the highest type of spiritual personality and proclaims the sacredness of that person.

194:3.8 (2063.6) The coming of the Spirit of Truth on Pentecost made possible a religion which is neither radical nor conservative; it is neither the old nor the new; it is to be dominated neither by the old nor the young. The fact of Jesus' earthly life

za sidro vremena, dok darivanje Duha Istine omogućuje vječno širenje i beskrajn rast religije koju je Isus živio i evanđelja koje je proglašavao. Duh vodi u svu istinu; on je učitelj šireće i rastuće religije beskrajnog napretka i božanskog razvoja. Iz dana u dan ovaj učitelj obznanjuje svakom vjerniku i tragatelju za istinom sve ono što je tako božanstveno obuhvaćeno u osobi i naravi Sina Čovječjeg.

Manifestacije povezane s darivanjem "novog učitelja" i činjenica da su pripadnici različitih rasa i nacija koji su se okupili u Jeruzalemu prihvatili apostolske propovijedi svjedoče o univerzalnosti Isusove religije. Evanđelje kraljevstva se ne može poistovjetiti s bilo kojom pojedinom rasom, kulturom ili jezikom. Ovaj dan Duhova svjedoči o velikom trudu duha da oslobodi Isusovu religiju od naslijeđenih židovskih okova. Čak i nakon ove demonstracije izlivanja duha na sve ljude, apostoli su isprva nastojali nametnuti židovske zahtjeve na svoje nove obraćenike. Čak je i Pavao imao problema sa svojom braćom u Jeruzalemu jer se protivio nametanju ovih židovskih običaja na nežidove. Nijedna obznanjena religija se ne može proširiti po cijelom svijetu ako učini ozbiljnu grešku dopuštajući sebi da postane prožeta nekom pojedinom nacionalnom kulturom ili povezana s nekim utemeljenim rasnim, društvenim ili ekonomskim običajima.

Darivanje Duha Istine je bilo neovisno o svim formalnostima, ceremonijama, svetim mjestima i posebnim postupcima u ponašanju onih koji su primili njegovu punu manifestaciju. Kad se duh nadvio nad okupljenima u gornjim odajama, oni su jednostavno sjedili duboko zaokupljeni tihom molitvom. Duh je izliven na sela kao i na gradove. Od apostola se nije tražilo da provedu više godina u samotnoj meditaciji da prime duh. Za sva vremena, Duhovi razdvajaju ideju duhovnog iskustva od nekih posebno povoljnih uvjeta.

Duhovi, s duhovnim darovima koje ljudi primaju ovom prilikom, su osmišljeni da zauvijek oslobode Učiteljevu religiju od ovisnosti o bilo kakvoj fizičkoj sili; učitelji ove nove religije su bih naoružani duhovnim oružjem. Išli su u osvajanje svijeta metodama neumoljivog oprost, neusopredive dobre volje i neiscrpne ljubavi. Bili su spremni nadvaladati zlo dobrim, uništiti mržnju ljubavlju i suzbiti strah hrabrom i živućom vjerom u istinu. Isus je već pokazao svojim sljedbenicima da njegova religija nije bila pasivna; njegovi su učenici uvijek bili aktivni i pozitivni u svojoj službi milosti i u svojim ispoljenjima ljubavi. Oni više nisu gledali Jahvu kao "Gospodina vojski." Počeli su promatrati vječno Božanstvo kao "Boga i Oca Gospodina Isusa Krista." Ako ništa drugo,

provides a fixed point for the anchor of time, while the bestowal of the Spirit of Truth provides for the everlasting expansion and endless growth of the religion which he lived and the gospel which he proclaimed. The spirit guides into *all* truth; he is the teacher of an expanding and always-growing religion of endless progress and divine unfolding. This new teacher will be forever unfolding to the truth-seeking believer that which was so divinely folded up in the person and nature of the Son of Man.

194:3.9 (2064.1) The manifestations associated with the bestowal of the "new teacher," and the reception of the apostles' preaching by the men of various races and nations gathered together at Jerusalem, indicate the universality of the religion of Jesus. The gospel of the kingdom was to be identified with no particular race, culture, or language. This day of Pentecost witnessed the great effort of the spirit to liberate the religion of Jesus from its inherited Jewish fetters. Even after this demonstration of pouring out the spirit upon all flesh, the apostles at first endeavored to impose the requirements of Judaism upon their converts. Even Paul had trouble with his Jerusalem brethren because he refused to subject the gentiles to these Jewish practices. No revealed religion can spread to all the world when it makes the serious mistake of becoming permeated with some national culture or associated with established racial, social, or economic practices.

194:3.10 (2064.2) The bestowal of the Spirit of Truth was independent of all forms, ceremonies, sacred places, and special behavior by those who received the fullness of its manifestation. When the spirit came upon those assembled in the upper chamber, they were simply sitting there, having just been engaged in silent prayer. The spirit was bestowed in the country as well as in the city. It was not necessary for the apostles to go apart to a lonely place for years of solitary meditation in order to receive the spirit. For all time, Pentecost disassociates the idea of spiritual experience from the notion of especially favorable environments.

194:3.11 (2064.3) Pentecost, with its spiritual endowment, was designed forever to loose the religion of the Master from all dependence upon physical force; the teachers of this new religion are now equipped with spiritual weapons. They are to go out to conquer the world with unfailing forgiveness, matchless good will, and abounding love. They are equipped to overcome evil with good, to vanquish hate by love, to destroy fear with a courageous and living faith in truth. Jesus had already taught his followers that his religion was never passive; always were his disciples to be active and positive in their ministry of mercy and in their manifestations of love. No longer did these believers look upon Yahweh as "the Lord of Hosts." They now regarded the eternal Deity as

uznapredovali su u ovom pogledu, čak i ako su u nekoj mjeri u potpunosti podbacili u shvaćanju istine daje Bog također duhovi Otac svakog pojedinca.

Duhovi su svakom smrtniku dali moć da oprosti osobne povere koje su mu nanesene, da ostane dobar pred najtežom nepravdom, da ne izgubi glavu pred najozbiljnijim opasnostima i da odgovori na zla mržnje i bijesa neustrašivim djelima ljubavi i strpljenja. Urantija je u svojoj povijesti prošla kroz pustošenja stravičnih i razornih ratova. Svi sudionici tih užasnih borbi su doživjeli poraz. Bio je samo jedan pobjednik; samo jedan čovjek je izišao iz ovih ogorčenih borbi s većim ugledom - Isus iz Nazareta i njegovo evanđelje o trijumfu dobra nad zlom. Tajna izgradnje bolje civilizacije počiva u Učiteljevom nauku o bratstvu ljudi, o dobroj volji ljubavi i uzajamnom povjerenju.

Do Duhova, religija je otkrila samo čovjeka koji traži Boga; od Duhova, čovjek još uvijek traga za Bogom, ah nad svijetom sada sjaji prizor Boga u potrazi za čovjekom, Boga koji šalje svoj duh da nađe čovjeka i da u njemu živi.

Prije Isusovih učenja koja su kulminirala u Duhovima, žene su imale vrlo malo ih ni malo duhovnog statusa u doktrinama starijih religija. Nakon Duhova, žene su stajale pred Bogom u bratstvu kraljevstva ravnopravno s muškarcima. Među sto dvadeset osoba koje su primile ovaj specijalni dar duha bilo je mnogo žena, učenica koje su jednako dijelile ove blažene darove s muškarcima. Muškarci više nisu mogli monopolizirati religioznu službu. Farizej je mogao zahvaljivati Bogu što nije rođen kao "žene, gubavci ili pogani," ah među Isusovim sljedbenicima žene su zauvijek oslobođene svakog oblika religiozne diskriminacije na temelju spola. Duhovi su izbrisali svaku religioznu diskriminaciju utemeljenu na rasnim i kulturnim razlikama, društvenom staležu ili spolnim predrasudama. Nije čudo što su ti vjernici nove religije glasno govorili, "Gdje je duh Gospodnji, ondje je sloboda."

Isusova majka i brat su bili prisutni među sto dvadeset vjernika i primili su izliveni duh jednako kao i svi drugi okupljeni učenici. Oni nisu primili ništa više ovog dobrog dara nego drugi ljudi. Isusova zemaljska obitelj nije primila nikakvih posebnih darova. Duhovi obilježavaju kraj bilo kakvog specijalnog svećenstva i vjerovanja u svete obitelji.

Prije Duhova, apostoli su mnogo žrtvovali za Isusa. Odrekli su se svojih domova, obitelji, prijatelja, materijalnih dobara i pozicija. Na dan

the "God and Father of the Lord Jesus Christ." They made that progress, at least, even if they did in some measure fail fully to grasp the truth that God is also the spiritual Father of every individual.

194:3.12 (2064.4) Pentecost endowed mortal man with the power to forgive personal injuries, to keep sweet in the midst of the gravest injustice, to remain unmoved in the face of appalling danger, and to challenge the evils of hate and anger by the fearless acts of love and forbearance. Urantia has passed through the ravages of great and destructive wars in its history. All participants in these terrible struggles met with defeat. There was but one victor; there was only one who came out of these embittered struggles with an enhanced reputation — that was Jesus of Nazareth and his gospel of overcoming evil with good. The secret of a better civilization is bound up in the Master's teachings of the brotherhood of man, the good will of love and mutual trust.

194:3.13 (2065.1) Up to Pentecost, religion had revealed only man seeking for God; since Pentecost, man is still searching for God, but there shines out over the world the spectacle of God also seeking for man and sending his spirit to dwell within him when he has found him.

194:3.14 (2065.2) Before the teachings of Jesus which culminated in Pentecost, women had little or no spiritual standing in the tenets of the older religions. After Pentecost, in the brotherhood of the kingdom woman stood before God on an equality with man. Among the one hundred and twenty who received this special visitation of the spirit were many of the women disciples, and they shared these blessings equally with the men believers. No longer can man presume to monopolize the ministry of religious service. The Pharisee might go on thanking God that he was "not born a woman, a leper, or a gentile," but among the followers of Jesus woman has been forever set free from all religious discriminations based on sex. Pentecost obliterated all religious discrimination founded on racial distinction, cultural differences, social caste, or sex prejudice. No wonder these believers in the new religion would cry out, "Where the spirit of the Lord is, there is liberty."

194:3.15 (2065.3) Both the mother and brother of Jesus were present among the one hundred and twenty believers, and as members of this common group of disciples, they also received the outpoured spirit. They received no more of the good gift than did their fellows. No special gift was bestowed upon the members of Jesus' earthly family. Pentecost marked the end of special priesthoods and all belief in sacred families.

194:3.16 (2065.4) Before Pentecost the apostles had given up much for Jesus. They had sacrificed their homes, families, friends, worldly goods, and

Duhova, prepustih su se Bogu, i Otac i Sin su uzvratili dajući sebe ljudima - šaljući svoje duhove da žive u ljudima. To iskustvo gubitka sebe i pronalaženja duha nije bilo emocionalni doživljaj; to je bio čin inteligentne samopredaje i bezrezervnog posvećenja.

Duhovi su bih poziv na duhovno jedinstvo među vjernicima u evanđelje. Kad se duh spustio na učenike u Jeruzalemu, isto se dogodilo u Filadelfiji, Aleksandriji i dragim mjestima gdje su živjeli istinski vjernici. Doslovce je istina daje "mnoštvo vjernika bilo jedno srce i jedna duša." Isusova religija je najmoćniji ujedinjujući utjecaj koji je svijet ikada upoznao.

Duhovi su osmišljeni da umanje pojedinačno, grupno, nacionalno i rasno pozivanje na vlastita prava. Upravo taj duh pozivanja na svoja prava uvećava napetost koja se povremeno oslobađa u destruktivnim ratovima. Čovječanstvo može biti ujedinjeno samo duhovnim pristupom, a Duh Istine je svjetski utjecaj koji je univerzalan.

Dolazak Duha Istine čisti ljudsko srce i vodi primatelja da formulira životni naum u skladu s Božjom voljom i ljudskom dobrobiti. Ovo novo duhovno darivanje nesebičnosti u sebi apsorbira materijalni duh sebičnosti. Onda kao i danas, Duhovi svjedoče daje Isus iz povijesti postao božanski Sin živućeg iskustva. Radost ovog izlivenog duha, kad se svjesno doživi u ljudskom životu, djeluje kao tonik za zdravlje, poticaj za um i neiscrpni izvor energije za dušu.

Molitva nije donijela duh na dan Duhova, ah je igrala značajnu ulogu u povećanju individualne sposobnosti za prijemчивost u pojedinačnim vjernicima. Molitva nije to što navodi božansko srce na velikodušno darivanje, ah ona često produbljuje kanale kojima božanska darivanja ulaze u srca i duše onih koji iskrenim molitvama i istinskim obožavanjem održavaju neprekinuto duhovno zajedništvo sa svojim Stvoriteljem.

4. RANA KRŠĆANSKA CRKVA

Kad su Isusovi neprijatelji tako iznenadno uhitili i razapeli Isusa između dvojice razbojnika, u potpunosti je demoralizirao njegove apostole i sljedbenike. Pomisao na uhićenje, vezivanje, bičevanje i raspeće njihova Učitelja je bila previše čak i za apostole. Zaboravili su njegova učenja i upozorenja. On je doista mogao biti "silan prorok

positions. At Pentecost they gave themselves to God, and the Father and the Son responded by giving themselves to man — sending their spirits to live within men. This experience of losing self and finding the spirit was not one of emotion; it was an act of intelligent self-surrender and unreserved consecration.

194:3.17 (2065.5) Pentecost was the call to spiritual unity among gospel believers. When the spirit descended on the disciples at Jerusalem, the same thing happened in Philadelphia, Alexandria, and at all other places where true believers dwelt. It was literally true that "there was but one heart and soul among the multitude of the believers." The religion of Jesus is the most powerful unifying influence the world has ever known.

194:3.18 (2065.6) Pentecost was designed to lessen the self-assertiveness of individuals, groups, nations, and races. It is this spirit of self-assertiveness which so increases in tension that it periodically breaks loose in destructive wars. Mankind can be unified only by the spiritual approach, and the Spirit of Truth is a world influence which is universal.

194:3.19 (2065.7) The coming of the Spirit of Truth purifies the human heart and leads the recipient to formulate a life purpose single to the will of God and the welfare of men. The material spirit of selfishness has been swallowed up in this new spiritual bestowal of selflessness. Pentecost, then and now, signifies that the Jesus of history has become the divine Son of living experience. The joy of this outpoured spirit, when it is consciously experienced in human life, is a tonic for health, a stimulus for mind, and an unfailing energy for the soul.

194:3.20 (2065.8) Prayer did not bring the spirit on the day of Pentecost, but it did have much to do with determining the capacity of receptivity which characterized the individual believers. Prayer does not move the divine heart to liberality of bestowal, but it does so often dig out larger and deeper channels wherein the divine bestowals may flow to the hearts and souls of those who thus remember to maintain unbroken communion with their Maker through sincere prayer and true worship.

4. BEGINNINGS OF THE CHRISTIAN CHURCH

194:4.1 (2066.1) When Jesus was so suddenly seized by his enemies and so quickly crucified between two thieves, his apostles and disciples were completely demoralized. The thought of the Master, arrested, bound, scourged, and crucified, was too much for even the apostles. They forgot his teachings and his warnings. He might, indeed,

riječju i djelom pred Bogom i pred cijelim narodom," ali je teško mogao biti Mesija koji će obnoviti kraljevstvo Izraela.

Za tim je uslijedilo uskrsnuće koje ih je oslobodilo očaja i povratilo njihovu vjeru u Učiteljevu božanstvenost. Opet su ga mogli vidjeti i s njim razgovarati; poveo ih je na Maslinsku goru gdje im je uručio oproštajni govor i rekao da se vraća k svome Ocu. Rekao im je da ostanu u Jeruzalemu dok se ne opasaju snagom odozgor - dok ne dođe Duh Istine. A kad je na Duhove došao ovaj novi učitelj, smjesta su otišli propovijedati svoje evanđelje s novom snagom. Postali su hrabri i odvažni sljedbenici živućeg Gospodina, a ne mrtvi i poraženi lideri. Učitelj živi u srcima svih tih evangelista; Bog nije doktrina u njihovim umovima; on je postao živuća prisutnost u njihovim dušama.

"Tako su svaki dan postojano i kao po dogovora bili u hramu i po kućama lomili krah. I zajedno su uzimali hranu vesela i priprosta srca. Hvalili su Boga i zato uživali naklonost svega naroda. Svi se napuniše duha te neustrašivo počеше navješćivati riječ Boga. I mnoštvo je vjernika bilo jedno srce i jedna duša; i nitko nije nazivao svojim ono što mu je pripadalo, već je među njima sve bilo zajedničko."

Što se dogodilo s tim ljudima koje je Isus uputio da idu propovijedati evanđelje kraljevstva, Božje očinstvo i bratstvo ljudi? Oni sada imaju novo učenje; užareni su ovim novim iskustvom; ispunjeni su novom duhovnom energijom. Njihova poruka je iznenada izmijenjena i oni govore samo o uskrsnom Kristu: "Bog je pred vama potvrdio Isusa iz Nazareta moćnim djelima i čudesnim znacima; njega koji je predan po nepromjenljivoj odluci i predznanju Božjem, vi ste bezbožničkom rukom razapeli i ubili. Ali što je Bog tako unaprijed navijestio riječima proroka, tako se ispuni. Bog je podigao ovog Isusa. Bog gaje učinio Gospodinom i Kristom. Budući daje zdesna Bogu, postao je uzveličan i nakon što je primio od Oca obećanje Duha, on je izlio ovo što vidite i čujete. Obratite se da vam se izbrišu grijesi; da vam Otac pošalje predodređenog vam Krista, samog Isusa, onoga koga nebo treba da pridrži do vremena sveopće obnove."

Evanđelje kraljevstva - Isusova poruka - je iznenada izmijenjeno u evanđelje Gospodina Isusa Krista. Oni su sada proglašavali činjenice njegova života, smrti i uskrsnuća i propovijedali nadu u njegov skoriji povratak na ovaj svijet i dovršenje započetog rada. Tako poruka ovih ranih

have been "a prophet mighty in deed and word before God and all the people," but he could hardly be the Messiah they had hoped would restore the kingdom of Israel.

194:4.2 (2066.2) Then comes the resurrection, with its deliverance from despair and the return of their faith in the Master's divinity. Again and again they see him and talk with him, and he takes them out on Olivet, where he bids them farewell and tells them he is going back to the Father. He has told them to tarry in Jerusalem until they are endowed with power — until the Spirit of Truth shall come. And on the day of Pentecost this new teacher comes, and they go out at once to preach their gospel with new power. They are the bold and courageous followers of a living Lord, not a dead and defeated leader. The Master lives in the hearts of these evangelists; God is not a doctrine in their minds; he has become a living presence in their souls.

194:4.3 (2066.3) "Day by day they continued steadfastly and with one accord in the temple and breaking bread at home. They took their food with gladness and singleness of heart, praising God and having favor with all the people. They were all filled with the spirit, and they spoke the word of God with boldness. And the multitudes of those who believed were of one heart and soul; and not one of them said that aught of the things which he possessed was his own, and they had all things in common."

194:4.4 (2066.4) What has happened to these men whom Jesus had ordained to go forth preaching the gospel of the kingdom, the fatherhood of God and the brotherhood of man? They have a new gospel; they are on fire with a new experience; they are filled with a new spiritual energy. Their message has suddenly shifted to the proclamation of the risen Christ: "Jesus of Nazareth, a man God approved by mighty works and wonders; him, being delivered up by the determinate counsel and foreknowledge of God, you did crucify and slay. The things which God foreshadowed by the mouth of all the prophets, he thus fulfilled. This Jesus did God raise up. God has made him both Lord and Christ. Being, by the right hand of God, exalted and having received from the Father the promise of the spirit, he has poured forth this which you see and hear. Repent, that your sins may be blotted out; that the Father may send the Christ, who has been appointed for you, even Jesus, whom the heaven must receive until the times of the restoration of all things."

194:4.5 (2066.5) The gospel of the kingdom, the message of Jesus, had been suddenly changed into the gospel of the Lord Jesus Christ. They now proclaimed the facts of his life, death, and resurrection and preached the hope of his speedy return to this world to finish the work he began.

vjernika ima veze s propovijedanjem o činjenicama njegovog prvog dolaska i učenjem o nadi u njegov drugi dolazak, događaj za koji su se nadali da se uskoro bližio.

Krist je tako postajao predmetom vjerovanja ove brzo oformljujuće crkve. Isus je živ; umro je zbog ljudi; dao je svoj duh; ponovo će doći. Isus je bio jedino što je zaokupljalo njihove misli i određivalo ovaj novi koncept Boga i sve ostalo. Bili su toliko oduševljeni ovom novom doktrinom daje "Bog Otac Gospodina Isusa," da su zaboravili svoju staru poruku koja kaže, "Bog je Otac koji voli sve ljude," svakog čovjeka bez izuzetka. Istina, čudesno očitovanje bratske ljubavi i neviđene dobre volje je niklo u tim ranim zajednicama vjernika. No, bilo je to zajedništvo ljudi koji su vjerovali u Isusa, a ne zajedništvo braće u obitelji Očevog kraljevstva nebeskog. Njihova dobra volja je bila plod ljubavi prema ideji Isusovog darivanja, a ne rezultat spoznaje da su svi ljudi braća. Ipak, bili su tako ispunjeni radošću i živjeli su tako nove i jedinstvene živote da su svi ljudi bili privučeni njihovim učenjima o Isusu. Napravili su veliku grešku poučavajući živući i slikoviti komentar evanđelja kraljevstva umjesto evanđelja kraljevstva, ah čak i ovo je bilo najveća religija koju je čovječanstvo ikada imalo prilike upoznati.

Bez sumnje, u svijetu se rađalo novo bratska zajedništvo. "Mnoštvo koje prihvati vjeru ostade postojano u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i umolitvama." Nazivali su jedni druge braćom i sestrama; pozdravljali su jedni druge svetim cjelovom; pomagali su sirotinji. Bili su zajednica življenja kao i obožavanja. Na zajednički život ih nisu navodila vjerovanja, već njihova želja da dijele svoja dobra s dragim vjernicima. Čvrsto su vjerovali da se Isus trebao vratiti da dovrši rad na upostavi Očevog kraljevstva u njihovoj generaciji. Ovaj spontani nagon da dijele svoju imovinu nije bio izravan dio Isusova učenja; proizlazio je iz iskrene i čvrste vjere ovih muškaraca i žena da se Isus svakog časa trebao vratiti da završi svoj rad na uspostavi kraljevstva. Ali ovaj je bratski i dobronamjerni eksperiment u nepromišljenoj bratskoj ljubavi imao tragične i žalosne posljedice. Tisuće iskrenih vjernika su prodale svoju imovinu, imobilije i draga proizvodna sredstva. S vremenom su iscrpljeni svi tanji resursi kršćanske "ravnopravne podjele" - ali nije došlo do kraja svijeta. Nije dugo trebalo da vjernici u Antiohiji počnu prikupljati sredstva da pomognu vjernicima u Jeruzalemu koji su bili na rubu gladi.

U to su vrijeme obilježavali Posljednju večera

Thus the message of the early believers had to do with preaching about the facts of his first coming and with teaching the hope of his second coming, an event which they deemed to be very near at hand.

194:4.6 (2067.1) Christ was about to become the creed of the rapidly forming church. Jesus lives; he died for men; he gave the spirit; he is coming again. Jesus filled all their thoughts and determined all their new concept of God and everything else. They were too much enthused over the new doctrine that "God is the Father of the Lord Jesus" to be concerned with the old message that "God is the loving Father of all men," even of every single individual. True, a marvelous manifestation of brotherly love and unexampled good will did spring up in these early communities of believers. But it was a fellowship of believers in Jesus, not a fellowship of brothers in the family kingdom of the Father in heaven. Their good will arose from the love born of the concept of Jesus' bestowal and not from the recognition of the brotherhood of mortal man. Nevertheless, they were filled with joy, and they lived such new and unique lives that all men were attracted to their teachings about Jesus. They made the great mistake of using the living and illustrative commentary on the gospel of the kingdom for that gospel, but even that represented the greatest religion mankind had ever known.

194:4.7 (2067.2) Unmistakably, a new fellowship was arising in the world. "The multitude who believed continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship, in the breaking of bread, and in prayers." They called each other brother and sister; they greeted one another with a holy kiss; they ministered to the poor. It was a fellowship of living as well as of worship. They were not communal by decree but by the desire to share their goods with their fellow believers. They confidently expected that Jesus would return to complete the establishment of the Father's kingdom during their generation. This spontaneous sharing of earthly possessions was not a direct feature of Jesus' teaching; it came about because these men and women so sincerely and so confidently believed that he was to return any day to finish his work and to consummate the kingdom. But the final results of this well-meant experiment in thoughtless brotherly love were disastrous and sorrow-breeding. Thousands of earnest believers sold their property and disposed of all their capital goods and other productive assets. With the passing of time, the dwindling resources of Christian "equal-sharing" came to an end — but the world did not. Very soon the believers at Antioch were taking up a collection to keep their fellow believers at Jerusalem from starving.

194:4.8 (2067.3) In these days they celebrated the

po načinu njezina osnivanja; okupljah su se radi zajedničkog obroka i dobrog društva i jeli pričest na kraju obroka.

Isprva su krstili u Isusovo ime; prošlo je gotovo dvadeset godina prije nego što su počeli krstiti "u ime Oca, Sina i Duha Svetoga." Krštenje je bilo jedini zahtjev za ulazak u društvenu zajednicu vjernika. Još nisu imali organizaciju; bih su jednostavno Isusovo bratstvo.

Ova Isusovska sekta je brzo rasla i još jednom zadobila pažnju saduceja. Farizeje nije jako zabrinjavala ova situacija, kako se učenja Isusovske sekte ni na koji način nisu protivila židovskom zakonskom sustavu. Ah saduceji su počeli hvatati vođe ove Isusovske sekte i bacati ih u tamnicu, dok konačno nisu prihvatili savjet jednog od vodećih rabina, Gamaliela, koji ih je savjetovao: "Prođite se tih ljudi i pustite ih na mira, jer ako njihov pothvat ih njihovo djelo potječe od ljudi, propast će; ako, međutim, potječe od Boga, nećete ga moći uništiti već ćete još doći u sukob s Bogom." Kako su odlučili poslušati Gamalielov savjet i Jeruzalemom je zavladao razdoblje mira i spokoja za kojeg se brzo proširilo ovo novo evanđelje o Isusu.

Stvari su tako dobro stajale u Jeruzalemu sve dok iz Aleksandrije nije počeo stizati veliki broj Grka. U Jeruzalem su došla dva Rodanova učenika koja su učinila mnogo obraćenika među helenistima. Stjepan i Bamaba su bili među njihovim ranim obraćenicima. Ovi sposobni Grci nisu toliko dijelili židovska gledišta i nisu u cijelosti slijedili bilo židovsko iskazanje obožavanja ili druge ceremonijalne prakse. I upravo je rad ovih grčkih vjernika poremetio miroljubive odnose Isusovog bratstva s farizejima i saducejima. Stjepan i njegov grčki suradnik su propovijedali na način koji je bio bliže Isusovim učenjima, što ih je dovelo u izravan sukob s židovskim vladarima. Kad je Stjepan u jednoj propovijedi dirnuo određenu spornu točku, odbacili su sve formalnosti suđenja i na licu mjesta ga kamenovani na smrt.

Tako je Stjepan, vođa grčke kolonije jeruzalemskih vjernika u Isusa, postao prvi mučenik za novu vjeru i specifični razlog za formalnu organizaciju ranokršćanske crkve. Ova nova kriza je vodila spoznaji da vjernici više nisu mogli biti samo sekta u sastavu židovske vjere. Svi su se složili da se trebaju odvojiti od nevjernika; i nije prošlo više od mjesec dana od Stjepanove smrti kad je pod Petrovim vodstvom organizirana prva crkva u Jeruzalemu, a Isusov brat Jakov je postavljan za njezinog stariješinu.

Lord's Supper after the manner of its establishment; that is, they assembled for a social meal of good fellowship and partook of the sacrament at the end of the meal.

194:4.9 (2067.4) At first they baptized in the name of Jesus; it was almost twenty years before they began to baptize in "the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." Baptism was all that was required for admission into the fellowship of believers. They had no organization as yet; it was simply the Jesus brotherhood.

194:4.10 (2067.5) This Jesus sect was growing rapidly, and once more the Sadducees took notice of them. The Pharisees were little bothered about the situation, seeing that none of the teachings in any way interfered with the observance of the Jewish laws. But the Sadducees began to put the leaders of the Jesus sect in jail until they were prevailed upon to accept the counsel of one of the leading rabbis, Gamaliel, who advised them: "Refrain from these men and let them alone, for if this counsel or this work is of men, it will be overthrown; but if it is of God, you will not be able to overthrow them, lest haply you be found even to be fighting against God." They decided to follow Gamaliel's counsel, and there ensued a time of peace and quiet in Jerusalem, during which the new gospel about Jesus spread rapidly.

194:4.11 (2068.1) And so all went well in Jerusalem until the time of the coming of the Greeks in large numbers from Alexandria. Two of the pupils of Rodan arrived in Jerusalem and made many converts from among the Hellenists. Among their early converts were Stephen and Barnabas. These able Greeks did not so much have the Jewish viewpoint, and they did not so well conform to the Jewish mode of worship and other ceremonial practices. And it was the doings of these Greek believers that terminated the peaceful relations between the Jesus brotherhood and the Pharisees and Sadducees. Stephen and his Greek associate began to preach more as Jesus taught, and this brought them into immediate conflict with the Jewish rulers. In one of Stephen's public sermons, when he reached the objectionable part of the discourse, they dispensed with all formalities of trial and proceeded to stone him to death on the spot.

194:4.12 (2068.2) Stephen, the leader of the Greek colony of Jesus' believers in Jerusalem, thus became the first martyr to the new faith and the specific cause for the formal organization of the early Christian church. This new crisis was met by the recognition that believers could not longer go on as a sect within the Jewish faith. They all agreed that they must separate themselves from unbelievers; and within one month from the death of Stephen the church at Jerusalem had been organized under the leadership of Peter, and

A onda su izbili novi i nemilosrdni progoni od strane Židova, tako da su se aktivni učitelji nove religije o Isusu koji su u Antiohiji prvi put nazvani kršćanima, razišli na sve četiri kraja carstva navješćujući Isusa. U objavi njihove poruke prije vremena Pavla, crkveno vodstvo je bilo u grčkim rukama; a ovi prvi misionari, kao i oni kasniji, su slijedili negdašnji put Aleksandra, idući iz Gaze i Tire do Antiohije i preko Male Azije do Makedonije, a zatim u Rim i do najudaljenijih dijelova carstva.

James the brother of Jesus had been installed as its titular head.

194:4.13 (2068.3) And then broke out the new and relentless persecutions by the Jews, so that the active teachers of the new religion about Jesus, which subsequently at Antioch was called Christianity, went forth to the ends of the empire proclaiming Jesus. In carrying this message, before the time of Paul the leadership was in Greek hands; and these first missionaries, as also the later ones, followed the path of Alexander's march of former days, going by way of Gaza and Tyre to Antioch and then over Asia Minor to Macedonia, then on to Rome and to the uttermost parts of the empire.

POGLAVLJE 195. NAKON DUHOVA

⇨ 194

Knjiga Urantije

196 ⇨

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 195 NAKON DUHOVA

Sekcije

Uvod

1. UTJECAJ GRKA
2. RIMSKI UTJECAJ
3. POD RIMSKIM CARSTVOM
4. EUROPSKI SREDNJI VIJEK
5. SUVREMENI PROBLEM
6. MATERIJALIZAM
7. RANJIVOST MATERIJALIZMA
8. SEKULARNI TOTALITARIZAM
9. PROBLEM KRŠĆANSTVA
10. BUDUĆNOST

PAPER 195 AFTER PENTECOST

SECTIONS

Introduction

1. Influence of the Greeks
2. The Roman Influence
3. Under the Roman Empire
4. The European Dark Ages
5. The Modern Problem
6. Materialism
7. The Vulnerability of Materialism
8. Secular Totalitarianism
9. Christianity's Problem
10. The Future

Uvod

PETROVA je propovijed na dan Duhova odlučila o budućim planovima i aktivnostima većine apostola u njihovim nastojanjima da proglase evanđelje kraljevstva. Petar je bio istinski utemeljitelj kršćanske crkve; Pavao je pronio kršćansku poruku nežidovima, dok su je grčki vjernici proširili cijelim Rimskim carstvom.

Dok su Židovi - koji su bili sputani tradicijom i dominacijom svećenstva - kao narod odbili prihvatiti bilo Isusovo evanđelje o Božjem očinstvu i bratstvu ljudi ili Petrov i Pavlov proglas Kristova uskrsnuća i uzašašća (buduće kršćanstvo), pokazalo se da je ostatak Rimskog carstva bio spreman prihvatiti kršćanska učenja koja su bila u procesu formiranja. Ondašnja je zapadna civilizacija bila intelektualna, umorna od ratovanja i puna skepticizma prema postojećim religijama i kozmičkim filozofijama. Narodi zapadnog svijeta, baštinici grčke kulture, su imali cijenjenu tradiciju znamenite prošlosti. Izgradili su bogatu baštinu

INTRODUCTION

195:0.1 (2069.1) THE results of Peter's preaching on the day of Pentecost were such as to decide the future policies, and to determine the plans, of the majority of the apostles in their efforts to proclaim the gospel of the kingdom. Peter was the real founder of the Christian church; Paul carried the Christian message to the gentiles, and the Greek believers carried it to the whole Roman Empire.

195:0.2 (2069.2) Although the tradition-bound and priest-ridden Hebrews, as a people, refused to accept either Jesus' gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man or Peter's and Paul's proclamation of the resurrection and ascension of Christ (subsequent Christianity), the rest of the Roman Empire was found to be receptive to the evolving Christian teachings. Western civilization was at this time intellectual, war weary, and thoroughly skeptical of all existing religions and universe philosophies. The peoples of the Western world, the beneficiaries of Greek culture, had a revered tradition of a great past.

velikih postignuća u filozofiji, umjetnosti, književnosti i političkom napretku. Ali sa svim tim postignućima, nisu imali religiju koja je mogla zadovoljiti čovjekovu dušu. Njihove duhovne čežnje nisu bile utažene.

Na takvu su scenu ljudskog društva iznenada stupila Isusova učenja u okviru kršćanske poruke. I tako je gladnim srcima tih zapadnih naroda predložen novi način življenja. Ova je situacija smjesta uzrokovala sukob između starijih religioznih običaja i nove kršćanske verzije Isusove poruke svijetu. Takav sukob je morao voditi bilo odlučnoj pobjedi novog učenja, pobjedi starog učenja ili nekom stupnju kompromisa. Povijest pokazuje da se borba završila kompromisom. Kršćanstvo se osmjelilo pružiti mnogo više nego što je bilo koji narod bio u stanju asimilirati u jednoj ili dvije generacije. Ono nije bilo Isusov jednostavni duhovni poziv ljudskim dušama; rano je zauzelo odlučan stav prema vjerskim obredima, obrazovanju, magiji, medicini, umjetnosti, književnosti, pravu, vladi, moralu, seksualnim pravilima ponašanja, mnogoženstvu i u nekoj mjeri, čak i ropstvu. Kršćanstvo nije došlo samo kao nova religija - na što su cijelo Rimsko carstvo i sav Orijent čekali - već kao *novi poredak ljudskog društva*. A takva je pretencioznost brzo dovela do iznenadnog društveno-moralnog sukoba ove dobi. Isusovi ideali, u interpretaciji grčke filozofije i u području kršćanstva, hrabro su djelovali kao izazov tradicijama ljudskog roda utjelovljenim u etici, moralu i religijama zapadne civilizacije.

Kršćanstvo je isprva pridobilo obraćenike jedino iz nižih društvenih i ekonomskih slojeva. No, od početka drugog stoljeća, najbolji dio grčko-rimske kulture se sve više počeo okretati ovom novom redu kršćanskog vjerovanja, ovom novom konceptu životnog nauma i cilja egzistencije.

Kako je ova nova poruka židovskog porijekla koja je umalo doživjela neuspjeh u svojoj rodnoj zemlji, bila u stanju tako brzo i učinkovito pridobiti najbolje umove Rimskog carstva? Trijumf kršćanstva nad filozofskim religijama i mističkim kultovima treba zahvaliti:

1. Organizaciji. Pavao je bio odličan organizator i njegovi sljedbenici su nastavili slijediti njegov primjer.

2. Kršćanstvo je temeljito helenizirano. Ono je usvojilo najbolje aspekte grčke filozofije i židovske teologije.

3. Ali najbolje od svega, sadržavalo je novi i visoki ideal, odjek Isusovog života darivanja i odraz njegove poruke spasenja za cijelo čovječanstvo.

They could contemplate the inheritance of great accomplishments in philosophy, art, literature, and political progress. But with all these achievements they had no soul-satisfying religion. Their spiritual longings remained unsatisfied.

195:0.3 (2069.3) Upon such a stage of human society the teachings of Jesus, embraced in the Christian message, were suddenly thrust. A new order of living was thus presented to the hungry hearts of these Western peoples. This situation meant immediate conflict between the older religious practices and the new Christianized version of Jesus' message to the world. Such a conflict must result in either decided victory for the new or for the old or in some degree of *compromise*. History shows that the struggle ended in compromise. Christianity presumed to embrace too much for any one people to assimilate in one or two generations. It was not a simple spiritual appeal, such as Jesus had presented to the souls of men; it early struck a decided attitude on religious rituals, education, magic, medicine, art, literature, law, government, morals, sex regulation, polygamy, and, in limited degree, even slavery. Christianity came not merely as a new religion — something all the Roman Empire and all the Orient were waiting for — but as a *new order of human society*. And as such a pretension it quickly precipitated the social-moral clash of the ages. The ideals of Jesus, as they were reinterpreted by Greek philosophy and socialized in Christianity, now boldly challenged the traditions of the human race embodied in the ethics, morality, and religions of Western civilization.

195:0.4 (2069.4) At first, Christianity won as converts only the lower social and economic strata. But by the beginning of the second century the very best of Greco-Roman culture was increasingly turning to this new order of Christian belief, this new concept of the purpose of living and the goal of existence.

195:0.5 (2070.1) How did this new message of Jewish origin, which had almost failed in the land of its birth, so quickly and effectively capture the very best minds of the Roman Empire? The triumph of Christianity over the philosophic religions and the mystery cults was due to:

195:0.6 (2070.2) 1. Organization. Paul was a great organizer and his successors kept up the pace he set.

195:0.7 (2070.3) 2. Christianity was thoroughly Hellenized. It embraced the best in Greek philosophy as well as the cream of Hebrew theology.

195:0.8 (2070.4) 3. But best of all, it contained a new and great *ideal*, the echo of the life bestowal of Jesus and the reflection of his message of salvation for all mankind.

4. Kršćanske vođe su bile spremne učiniti takve kompromise s Mitraizmom da je bolja polovica njegovih s ljedbenika pri šlaantiohijskom kultu.

5. Kasnije generacije kršćanskih vođa su također bile voljne učiniti nove kompromise s paganizmom, tako da je čak i rimski car Konstantin prešao na novu religiju.

No, kršćani su se mudro pogodili s paganima tako što su usvojili pagansku ritualnu raskoš, dok su u isto vrijeme naveli pagane da prihvate heleniziranu verziju Pavlovog kršćanstva. Bolje su se nagodili s paganima nego s poklonicima mitraičkog kulta, ali su i iz ovog kompromisa izašli kao pobjednici jer su uspjeli ukloniti dosta nemoralnosti kao i mnoge istinski prijekome običaje ove perzijske misterije.

Mudro ili ne, ove rane kršćanske vođe su svjesno kompromitirale Isusove ideale u nastojanju da spase i unaprijede mnoge njegove ideje. I pri tome su bili jako uspješni. Ali pazite(!) jer se i pored ovih kompromisa Učitelji ideali još uvijek kriju u njegovom evanđelju i oni će na kraju nametnuti svoju punu snagu nad svijetom.

Ovom paganizacijom kršćanstva, stari poredak je izvojevao mnoge manje pobjede ritualističke prirode, ali kršćani su stekli sljedeće prednosti:

1. Nastupio je novi i daleko viši stadij ljudske moralnosti.

2. Svijet je primio novu i znatno napredniju koncepciju Boga.

3. Nada u vječni život je postala dijelom uvjerenja priznate religije.

4. Čovjekova gladna duša je dobila Isusa iz Nazareta.

Dok su u ovim ranim kompromisima umalo izgubljene mnoge velike istine koje je Isus poučavao, one se još uvijek pritajeno kriju u ovoj religiji paganiziranog kršćanstva - ustvari Pavlovoj verziji života i učenja Sina Čovječjega. A čak i prije paganizacije, kršćanstvo je prvo temeljito helenizirano. Kršćanstvo duguje mnogo, mnogo toga Grcima. Jedan se Grk, porijeklom iz Egipta, usudio tako hrabro zauzeti za svoje ideje u Niceji i uputiti tako neustrašiv izazov okupljenim slušateljima da se nisu usudili previdjeti ideju Isusove prirode, zahvaljujući čemu svijet nije izgubio stvarnu istinu o njegovom darivanju. Ime ovog Grka je Atanazije i da nije bilo rječitosti i logike ovog vjernika, prevladala bi Arijeva uvjerenja.

195:0.9 (2070.5) 4. The Christian leaders were willing to make such compromises with Mithraism that the better half of its adherents were won over to the Antioch cult.

195:0.10 (2070.6) 5. Likewise did the next and later generations of Christian leaders make such further compromises with paganism that even the Roman emperor Constantine was won to the new religion.

195:0.11 (2070.7) But the Christians made a shrewd bargain with the pagans in that they adopted the ritualistic pageantry of the pagan while compelling the pagan to accept the Hellenized version of Pauline Christianity. They made a better bargain with the pagans than they did with the Mithraic cult, but even in that earlier compromise they came off more than conquerors in that they succeeded in eliminating the gross immoralities and also numerous other reprehensible practices of the Persian mystery.

195:0.12 (2070.8) Wisely or unwisely, these early leaders of Christianity deliberately compromised the *ideals* of Jesus in an effort to save and further many of his *ideas*. And they were eminently successful. But mistake not! these compromised ideals of the Master are still latent in his gospel, and they will eventually assert their full power upon the world.

195:0.13 (2070.9) By this paganization of Christianity the old order won many minor victories of a ritualistic nature, but the Christians gained the ascendancy in that:

195:0.14 (2070.10) 1. A new and enormously higher note in human morals was struck.

195:0.15 (2070.11) 2. A new and greatly enlarged concept of God was given to the world.

195:0.16 (2070.12) 3. The hope of immortality became a part of the assurance of a recognized religion.

195:0.17 (2070.13) 4. Jesus of Nazareth was given to man's hungry soul.

195:0.18 (2070.14) Many of the great truths taught by Jesus were almost lost in these early compromises, but they yet slumber in this religion of paganized Christianity, which was in turn the Pauline version of the life and teachings of the Son of Man. And Christianity, even before it was paganized, was first thoroughly Hellenized. Christianity owes much, very much, to the Greeks. It was a Greek, from Egypt, who so bravely stood up at Nicaea and so fearlessly challenged this assembly that it dared not so obscure the concept of the nature of Jesus that the real truth of his bestowal might have been in danger of being lost to the world. This Greek's name was Athanasius, and but for the eloquence and the logic of this believer, the persuasions of

Arius would have triumphed.

1. UTJECAJ GRKA

Helenizacija kršćanstva je ozbiljno započela tog znamenitog dana kada je apostol Pavao stajao pred Vijećem Areopagusa i rekao atencijama o "nepoznatom Bogu." Tu, u sjeni Akropole, ovaj je rimski državljaniin proglasio tim Grcima svoju verziju nove religije koja je začeta u židovskoj zemlji Galileji. Grčka filozofija je bila neobično slična mnogim Isusovim učenjima. Vezivao ih je zajednički cilj - teženje za *pojavom individue*. Grci su težili za društvenom i političkom pojavom; Isus je težio za moralnom i duhovnom pojavom. Grci su učili intelektualni liberalizam koji vodi političkoj slobodi; Isus je učio duhovni liberalizam koji vodi religioznoj slobodi. Ove dvije ideje su zajednički stvorile novu i snažnu povelju ljudske slobode; nagovijestile čovjekovu društvenu, političku i duhovnu slobodu.

Kršćanstvo se pojavilo i prevladalo nad svim drugim religijama prvenstveno zbog sljedeće dvije činjenice:

1. Grčki um je bio voljan posuditi nove i napredne ideje čak i od Židova.

2. Pavao i njegovi sljedbenici su bili spremni na lukave kompromise; bili su oštromni teološki trgovci.

U vrijeme kad je Pavao u Ateni održao propovijed o "Kristu i Onome koji je razapet," Grke je morila duhovna glad; iskreno su tragali za duhovnom istinom s velikom znatiželjom i dubokim zanimanjem. Ne zaboravite da su se Rimljani isprva protivili kršćanstvu, dok su ga Grci prihvatili, i da su zatim Grci doslovce primorali Rimljane da prihvate ovu novu religiju u njezinom novom i izmijenjenom obliku, kao dio grčke kulture.

Grci su štovali ljepotu, Židovi su štovali svetost, dok su oba naroda voljela istinu. Grci su stoljećima ozbiljno razmišljali i raspravljali o svim ljudskim problemima - društvenim, ekonomskim, političkim i filozofskim - samo ne o religiji. Mali broj Grka je obraćao ozbiljniju pažnju na religiju; čak ni svoju vlastitu religiju nisu uzimali ozbiljno. Židovi su stoljećima zanemarivali ova druga misaona područja, dok su se predano posvećivali religiji. Oni su uzimali svoju religiju vrlo ozbiljno, čak preozbiljno. Prosvijetljen Isusovom porukom, sjedinjeni proizvod višestolječne misli ovih dvaju naroda je ovom prilikom postao pokretačkom snagom novog poretka ljudskog društva i, u određenoj mjeri, novog poretka ljudskog

1. INFLUENCE OF THE GREEKS

195:1.1 (2071.1) The Hellenization of Christianity started in earnest on that eventful day when the Apostle Paul stood before the council of the Areopagus in Athens and told the Athenians about "the Unknown God." There, under the shadow of the Acropolis, this Roman citizen proclaimed to these Greeks his version of the new religion which had taken origin in the Jewish land of Galilee. And there was something strangely alike in Greek philosophy and many of the teachings of Jesus. They had a common goal — both aimed at the *emergence of the individual*. The Greek, at social and political emergence; Jesus, at moral and spiritual emergence. The Greek taught intellectual liberalism leading to political freedom; Jesus taught spiritual liberalism leading to religious liberty. These two ideas put together constituted a new and mighty charter for human freedom; they presaged man's social, political, and spiritual liberty.

195:1.2 (2071.2) Christianity came into existence and triumphed over all contending religions primarily because of two things:

195:1.3 (2071.3) 1. The Greek mind was willing to borrow new and good ideas even from the Jews.

195:1.4 (2071.4) 2. Paul and his successors were willing but shrewd and sagacious compromisers; they were keen theologic traders.

195:1.5 (2071.5) At the time Paul stood up in Athens preaching "Christ and Him Crucified," the Greeks were spiritually hungry; they were inquiring, interested, and actually looking for spiritual truth. Never forget that at first the Romans fought Christianity, while the Greeks embraced it, and that it was the Greeks who literally forced the Romans subsequently to accept this new religion, as then modified, as a part of Greek culture.

195:1.6 (2071.6) The Greek revered beauty, the Jew holiness, but both peoples loved truth. For centuries the Greek had seriously thought and earnestly debated about all human problems — social, economic, political, and philosophic — except religion. Few Greeks had paid much attention to religion; they did not take even their own religion very seriously. For centuries the Jews had neglected these other fields of thought while they devoted their minds to religion. They took their religion very seriously, too seriously. As illuminated by the content of Jesus' message, the united product of the centuries of the thought of these two peoples now became the driving power of a new order of human society and, to a certain extent, of

religioznog vjerovanja i prakse.

Utjecaj grčke kulture se već bio proširio zemljama zapadnog Mediterana, kada je Aleksandar proširio helenističku civilizaciju bliskoistočnim svijetom. Dok su Grci živjeli u manjim gradovima-državama prilično su ih dobro služile njihova religija i politika, ali problemi su nastupili čim se makedonski kralj odvažio proširiti Grčku i stvoriti carstvo koje se pružalo od Jadranskog mora do Indijskog gorja. Umjetnost i filozofija Grčke su bile pripravne zadaći imperijalnog proširenja, ali to nije bio slučaj s grčkom političkom administracijom i religijom. Nakon što su se gradovi-države Grčke proširili u carstvo, njihovi su ponešto provincijalni bogovi počeli djelovati čudno. Grci su istinski tragali za *jednim Bogom* - većim i boljim Bogom - u vrijeme njihova susreta s kršćanskom verzijom starije židovske religije.

Helenističko carstvo, kao takvo, nije moglo opstati. Njegov kulturni utjecaj se nastavio, ali se mogao održati samo nakon što je od Zapada osigurao rimsku političku sposobnost za imperijalnu administraciju i nakon što je od Istoka primio religiju s jednim Bogom koji je imao imperijalno dostojanstvo.

U prvom stoljeću poslije Krista, helenistička kultura je već dostigla svoju najvišu razinu; njezina regresija je već započela; učenje je napredovalo, ali je genij bio u opadanju. Upravo u to vrijeme su Isusove ideje i ideali, djelomično utjelovljeni u kršćanstvu, postali dijelom onoga što je ostalo od grčke kulture i učenja.

Aleksandar je krenuo u napad na Istok s kulturnim darom grčke civilizacije; Pavao je napao Zapad kršćanskom verzijom Isusovog evanđelja. A gdje god je širom Zapada prevladala grčka kultura, tu se ukorijenilo helenizirano kršćanstvo.

Unatoč tome što je istočna verzija Isusove poruke ostala vjernija njegovim izvornim učenjima, nastavila je slijediti Abnerov beskompromisni stav. Nikad nije napredovala kako je napredovala helenizirana verzija, i s vremenom se izgubila u islamskom pokretu.

2. RIMSKI UTJECAJ

Rimljani su hrabro preuzeli grčku kulturu, stavljajući reprezentativnu vladu na mjesto vlade birane ždrijeboj. A ta je promjena pogodovala širenju kršćanstva kako je Rim upoznao zapadni svijet s novom tolerancijom prema stranim jezicima, narodima, pa čak i religijama.

Velik dio ranog progona kršćana u Rimu bio je isključivo posljedica njihovog nesretnog

a new order of human religious belief and practice.

195:1.7 (2071.7) The influence of Greek culture had already penetrated the lands of the western Mediterranean when Alexander spread Hellenistic civilization over the near-Eastern world. The Greeks did very well with their religion and their politics as long as they lived in small city-states, but when the Macedonian king dared to expand Greece into an empire, stretching from the Adriatic to the Indus, trouble began. The art and philosophy of Greece were fully equal to the task of imperial expansion, but not so with Greek political administration or religion. After the city-states of Greece had expanded into empire, their rather parochial gods seemed a little queer. The Greeks were really searching for *one God*, a greater and better God, when the Christianized version of the older Jewish religion came to them.

195:1.8 (2072.1) The Hellenistic Empire, as such, could not endure. Its cultural sway continued on, but it endured only after securing from the West the Roman political genius for empire administration and after obtaining from the East a religion whose one God possessed empire dignity.

195:1.9 (2072.2) In the first century after Christ, Hellenistic culture had already attained its highest levels; its retrogression had begun; learning was advancing but genius was declining. It was at this very time that the ideas and ideals of Jesus, which were partially embodied in Christianity, became a part of the salvage of Greek culture and learning.

195:1.10 (2072.3) Alexander had charged on the East with the cultural gift of the civilization of Greece; Paul assaulted the West with the Christian version of the gospel of Jesus. And wherever the Greek culture prevailed throughout the West, there Hellenized Christianity took root.

195:1.11 (2072.4) The Eastern version of the message of Jesus, notwithstanding that it remained more true to his teachings, continued to follow the uncompromising attitude of Abner. It never progressed as did the Hellenized version and was eventually lost in the Islamic movement.

2. THE ROMAN INFLUENCE

195:2.1 (2072.5) The Romans bodily took over Greek culture, putting representative government in the place of government by lot. And presently this change favored Christianity in that Rome brought into the whole Western world a new tolerance for strange languages, peoples, and even religions.

195:2.2 (2072.6) Much of the early persecution of Christians in Rome was due solely to their

korištenja izraza "kraljevstvo" u javnim propovijedima. Rimljani su bili trpeljivi prema svim mogućim religijama, ali nisu bili spremni prihvatiti ni najmanji nagovještaj političkog rivalstva. I tako, po okončanju ovih ranih progona koji su u velikoj mjeri počivali na nesporazumu, bila su širom otvorena vrata za širenje religiozne propagande. Rimljanin se zanimao za političku upravu; malo se zanimao za bilo umjetnost i religiju, ali je bio neobično trpeljiv prema oboma.

Istočnjački zakon je bio strog i proizvoljan; grčki zakon je bio prilagodljiv i umjetnički; rimski zakon je bio dostojanstven i ugledan. Rimsko obrazovanje je poticalo neusporedivu i tupavu odanost. Rani Rimljani su bili politički odani i blaženo posvećene osobe. Bili su iskreni, entuzijastični i odani svojim idealima, ali nisu imali religiju vrijednu tog imena. Nije čudo da su ih njihovi grčki učitelji bili u stanju uvjeriti da prihvate Pavlovo kršćanstvo.

I ovi Rimljani su bili izvanredan narod. Bili su u stanju vladati Zapadom zato što su bili u stanju vladati sobom. Takvo neusporedivo poštenje, odanost i nepokolebljiva samokontrola su bili idealno tlo za primitak i rast kršćanstva.

Ovi grčko-rimski žitelji su postali jednako duhovno odani institucionalnoj crkvi kao što su bili politički odani državi. Rimljani su se protivili crkvi samo kad su u njoj vidjeli rivala državi. Rim, koji je imao malo nacionalne filozofije i domaće kulture, spremno je usvojio grčku kulturu i hrabro prihvatio Krista kao svoju moralnu filozofiju. Kršćanstvo je postalo moralna kultura Rima, ali se teško može reći da je postalo njegova religija u smislu individualnog iskustva u duhovnom rastu onih koji su u tako velikom broju prihvatili ovu novu religiju. Istina, mnoge su osobe doista uspjele prodrijeti ispod površine ove državničke religije i nahraniti svoje duše stvarnim vrijednostima značenja koja su se krila u latentnim istinama heleniziranog i paganiziranog kršćanstva.

Stoik je svojim čvrstim apelom na "prirodu i savjest," pripremio cijeli Rim za primitak Krista, barem u intelektualnom pogledu. Rimljanin je po prirodi i učenju bio odvjetnik; štovao je sve zakone, čak i prirodne. A ovom prilikom, u kršćanstvu, on je razabrao u zakonima prirode Božje zakone. Narod koji je mogao proizvesti Cicerona i Vergilija, bio je zreo za Pavlovo helenizirano kršćanstvo.

I tako su ti romanizirani Grci primorali Židove i kršćane da dopune svoju religiju filozofijom, da koordiniraju svoje ideje i sistematiziraju svoje ideale, da prilagode svoje vjerske prakse postojećem tijeku života. A svemu ovome je jako pomogao prijevod hebrejskih svetih knjiga i kasnija

unfortunate use of the term "kingdom" in their preaching. The Romans were tolerant of any and all religions but very resentful of anything that savored of political rivalry. And so, when these early persecutions, due so largely to misunderstanding, died out, the field for religious propaganda was wide open. The Roman was interested in political administration; he cared little for either art or religion, but he was unusually tolerant of both.

195:2.3 (2072.7) Oriental law was stern and arbitrary; Greek law was fluid and artistic; Roman law was dignified and respect-breeding. Roman education bred an unheard-of and stolid loyalty. The early Romans were politically devoted and sublimely consecrated individuals. They were honest, zealous, and dedicated to their ideals, but without a religion worthy of the name. Small wonder that their Greek teachers were able to persuade them to accept Paul's Christianity.

195:2.4 (2072.8) And these Romans were a great people. They could govern the Occident because they did govern themselves. Such unparalleled honesty, devotion, and stalwart self-control was ideal soil for the reception and growth of Christianity.

195:2.5 (2072.9) It was easy for these Greco-Romans to become just as spiritually devoted to an institutional church as they were politically devoted to the state. The Romans fought the church only when they feared it as a competitor of the state. Rome, having little national philosophy or native culture, took over Greek culture for its own and boldly adopted Christ as its moral philosophy. Christianity became the moral culture of Rome but hardly its religion in the sense of being the individual experience in spiritual growth of those who embraced the new religion in such a wholesale manner. True, indeed, many individuals did penetrate beneath the surface of all this state religion and found for the nourishment of their souls the real values of the hidden meanings held within the latent truths of Hellenized and paganized Christianity.

195:2.6 (2073.1) The Stoic and his sturdy appeal to "nature and conscience" had only the better prepared all Rome to receive Christ, at least in an intellectual sense. The Roman was by nature and training a lawyer; he revered even the laws of nature. And now, in Christianity, he discerned in the laws of nature the laws of God. A people that could produce Cicero and Vergil were ripe for Paul's Hellenized Christianity.

195:2.7 (2073.2) And so did these Romanized Greeks force both Jews and Christians to philosophize their religion, to co-ordinate its ideas and systematize its ideals, to adapt religious practices to the existing current of life. And all this was enormously helped by translation of the Hebrew

zabilježska Novog zavjeta na grčkom.

Grci su, za razliku od Židova i mnogih drugih naroda, već dugo provizorno vjerovali u besmrtnost - u neki oblik života poslije smrti - i kako je to bila sama bit Isusovog nauka, kršćanstvo ih je neminovno snažno dojmilo.

Zahvaljujući nizu pobjeda grčke kulture i rimske politike, mediteranske zemlje su konsolidirane u jedno carstvo s jednim jezikom i kulturom, što je pripremilo zapadni svijet za jednog Boga. Dok je Judaizam dao ovog Boga, on nije bio prihvatljiv ovim romaniziranim Grcima. Philon je djelomično ublažio njihove primjedbe, ali kršćanstvo im je pružilo bolju koncepciju jednog Boga koju su odveć spremno prihvatili.

3. POD RIMSKIM CARSTVOM

Po učvršćenju rimske političke vlasti i po proširenju kršćanstva, kršćani su imali jednog Boga - veliki religiozni koncept - ali nisu imali države. Greko-Rimljani su se našli u velikom carstvu, ali nisu imalo Boga koji bi poslužio kao prihvatljiv religiozni koncept imperijalnog bogoslužja i duhovnog ujedinjenja. Kršćani su usvojili carstvo; carstvo je usvojilo kršćanstvo. Rimljani su osigurali jedinstvo političke vlasti; Grci su osigurali jedinstvo kulture i učenja; kršćanstvo je osiguralo jedinstvo religiozne misli i prakse.

Rim je prevazišao tradiciju nacionalizma svojim imperijalnim univerzalizmom i po prvi put u povjesti stvorio uvjete za zajednički suživot različitih rasa i nacija koje su ako ništa drugo, barem nominalno prihvatile jednu religiju.

Kršćanstvo je zadobilo naklonost u Rimu u vrijeme velikog sukoba između entuzijastičnih učenja stoika i mističnih kultova koji su obećavali spasenje. Kršćanstvo je dalo novu i vitalnu utjehu i oslobađajuću snagu duhovno gladnim narodima čiji jezik nije imao riječi za "ne sebičnost."

To što je dalo najveću snagu kršćanstvu bio je način na koji su njegovi vjernici živjeli živote služitelja, pa čak i način na koji su umirali zbog svoje vjere u vrijeme najranijih drastičnih progona.

Zahvaljujući nauku o Kristovoj ljubavi prema djeci, ukinut je nekoć široko rasprostranjeni običaj ubijanja neželjene djece, osobito djevojčica.

Rani način kršćanskog bogoštovlja uglavnom je preuzet iz židovske sinagoge, modificiran

scriptures into Greek and by the later recording of the New Testament in the Greek tongue.

195:2.8 (2073.3) The Greeks, in contrast with the Jews and many other peoples, had long provisionally believed in immortality, some sort of survival after death, and since this was the very heart of Jesus' teaching, it was certain that Christianity would make a strong appeal to them.

195:2.9 (2073.4) A succession of Greek-cultural and Roman-political victories had consolidated the Mediterranean lands into one empire, with one language and one culture, and had made the Western world ready for one God. Judaism provided this God, but Judaism was not acceptable as a religion to these Romanized Greeks. Philo helped some to mitigate their objections, but Christianity revealed to them an even better concept of one God, and they embraced it readily.

3. UNDER THE ROMAN EMPIRE

195:3.1 (2073.5) After the consolidation of Roman political rule and after the dissemination of Christianity, the Christians found themselves with one God, a great religious concept, but without empire. The Greco-Romans found themselves with a great empire but without a God to serve as the suitable religious concept for empire worship and spiritual unification. The Christians accepted the empire; the empire adopted Christianity. The Roman provided a unity of political rule; the Greek, a unity of culture and learning; Christianity, a unity of religious thought and practice.

195:3.2 (2073.6) Rome overcame the tradition of nationalism by imperial universalism and for the first time in history made it possible for different races and nations at least nominally to accept one religion.

195:3.3 (2073.7) Christianity came into favor in Rome at a time when there was great contention between the vigorous teachings of the Stoics and the salvation promises of the mystery cults. Christianity came with refreshing comfort and liberating power to a spiritually hungry people whose language had no word for "unselfishness."

195:3.4 (2073.8) That which gave greatest power to Christianity was the way its believers lived lives of service and even the way they died for their faith during the earlier times of drastic persecution.

195:3.5 (2073.9) The teaching regarding Christ's love for children soon put an end to the widespread practice of exposing children to death when they were not wanted, particularly girl babies.

195:3.6 (2074.1) The early plan of Christian worship was largely taken over from the Jewish

mitraičkim ritualizmom; kasnije je uveliko dopunjen paganskom pompom. U osnovi ranokršćanske crkve su bili pokršteni grčki obraćenici na judaizam.

Od cijele svjetske povijesti, drugo stoljeće poslije Krista je najbolje pogodovalo širenju dobre religije zapadnim svijetom. Kršćanstvo je tijekom prvog stoljeća uspjelo stvoriti situaciju - borbom i kompromisom - gdje je bilo spremno za ukorijenjenje i brzo širenje. Kršćanstvo je usvojilo cara; car je kasnije usvojio kršćanstvo. Bilo je to odlično doba za širenje nove religije. Vladala je religiozna sloboda; ljudi su putovali s kraja na kraj, dok je misao bila nesputana.

Duhovni poticaj nominalno prihvaćenog heleniziranog kršćanstva je stigao u Rim suviše kasno da spriječi već poodmaklo moralno nazadovanje i sve veću rasnu deterioraciju. Ova nova religija je bila kulturna nužda carskog Rima i vrlo je žalosno što nije postala sredstvom duhovnog spasenja u širem smislu.

Čak ni dobra religija ne može spasti veliko carstvo od neminovnih posljedica nedostatnog osobnog sudjelovanja u državničkim poslovima, pretjeranog paternalizma, previsokog oporezivanja i zloupotrebe prihoda, neuravnotežene trgovine s Levantom kojom je Rim gubio zlato, raskalašenih gozbi, rimske standardizacije, degradacije žena, ropstva i rasne dekadencije, epidemija i državne crkve koja je institucionalizirana gotovo do točke duhovnog mrtvila.

Uvjeti, međutim, nisu bili tako loši u Aleksandriji. Rane škole su očuvale daleko više Isusovih učenja bez kompromisa. Panten je prvo poučio Klementa, a zatim je slijedio Natanija u naviještanju Krista u Indiji. Dok su u izgradnji kršćanstva žrtvovani neki Isusovi ideali, ispravno je zabilježiti da su na kraju drugog stoljeća praktično svi veliki umovi grčko-rimskog svijeta usvojili kršćanstvo. Bližio se konačni trijumf.

A to Rimsko carstvo trajalo je dovoljno dugo da osigura opstanak kršćanstva i nakon svog raspada. No, često smo razmišljali što bi se dogodilo u Rimu i u cijelom svijetu da je evanđelje kraljevstva bilo prihvaćeno na mjestu grčkog kršćanstva.

4. EUROPSKI SREDNJI VIJEK

Crkva, kao privezak društva i saveznik politike, bila je osuđena sudjelovati u intelektualnoj

synagogue, modified by the Mithraic ritual; later on, much pagan pageantry was added. The backbone of the early Christian church consisted of Christianized Greek proselytes to Judaism.

195:3.7 (2074.2) The second century after Christ was the best time in all the world's history for a good religion to make progress in the Western world. During the first century Christianity had prepared itself, by struggle and compromise, to take root and rapidly spread. Christianity adopted the emperor; later, he adopted Christianity. This was a great age for the spread of a new religion. There was religious liberty; travel was universal and thought was untrammelled.

195:3.8 (2074.3) The spiritual impetus of nominally accepting Hellenized Christianity came to Rome too late to prevent the well-started moral decline or to compensate for the already well-established and increasing racial deterioration. This new religion was a cultural necessity for imperial Rome, and it is exceedingly unfortunate that it did not become a means of spiritual salvation in a larger sense.

195:3.9 (2074.4) Even a good religion could not save a great empire from the sure results of lack of individual participation in the affairs of government, from overmuch paternalism, overtaxation and gross collection abuses, unbalanced trade with the Levant which drained away the gold, amusement madness, Roman standardization, the degradation of woman, slavery and race decadence, physical plagues, and a state church which became institutionalized nearly to the point of spiritual barrenness.

195:3.10 (2074.5) Conditions, however, were not so bad at Alexandria. The early schools continued to hold much of Jesus' teachings free from compromise. Pantaenus taught Clement and then went on to follow Nathaniel in proclaiming Christ in India. While some of the ideals of Jesus were sacrificed in the building of Christianity, it should in all fairness be recorded that, by the end of the second century, practically all the great minds of the Greco-Roman world had become Christian. The triumph was approaching completion.

195:3.11 (2074.6) And this Roman Empire lasted sufficiently long to insure the survival of Christianity even after the empire collapsed. But we have often conjectured what would have happened in Rome and in the world if it had been the gospel of the kingdom which had been accepted in the place of Greek Christianity.

4. THE EUROPEAN DARK AGES

195:4.1 (2074.7) The church, being an adjunct to society and the ally of politics, was doomed to

i duhovnoj propasti takozvanog europskog "mračnog doba." Tijekom tog razdoblja, religija je sve više poprimala monasticizirana, asketicizirana i legalizirana. U duhovnom smislu, kršćanstvo je bilo u hibernaciji. Tijekom te dobi, usporedo s ovom uspavanom i sekulariziranom religijom, tekla je nepresušna rijeka misticizma, fantastičnog duhovnog iskustva koje je graničilo s nestvarnosti i koje je filozofski nalikovalo panteizmu.

Za tih mračnih i očajnih stoljeća, religija je gotovo sasvim postala iskustvo iz druge ruke. Individualni čovjek se gotovo sasvim izgubio pred zasjenjujućim autoritetom, tradicijom i diktatima crkve. Nova duhovna opasnost je prijetila od pojave cijele galaksije "svetaca" za koje su ljudi smatrali da imaju posebni utjecaj na božanske sile i da se, navodno, mogu zauzeti za ljude pred Bogovima ako im se ljudi pravilno obrate molitvom.

Ali kršćanstvo je bilo dovoljno podruštvljeno i paganizirano da je, unatoč svojoj nemoći da se odupre nastupajućem mračnom dobu, bilo bolje pripremljeno da preživi ovo dugo razdoblje moralne tame i duhovne stagnacije. I ono je uistinu preživjelo dugo pomračenje Zapadne civilizacije i pri svanuću preporoda nastavilo djelovati kao moralni svjetski utjecaj. S rehabilitacijom kršćanstva, po okončanju mračnog doba, došlo je do pojave brojnih sekti kršćanskih učenja, vjerovanja koja su bila prilagođena posebnim intelektualnim, emocionalnim i duhovnim vrstama ljudskih ličnosti. I mnoge od tih posebnih kršćanskih skupina - ili religioznih obitelji - još uvijek postoje u vrijeme izrade ovog izlaganja.

Povijest kršćanstva pokazuje da je nastalo iz nenamjerne preobrazbe Isusove religije u religiju o Isusu. Nadalje ukazuje na povijest helenizacije, paganizacije, sekularizacije, institucionalizacije, intelektualne deterioracije, duhovne dekadencije, moralne hibernacije, prijetjećeg izumiranja, kasnijeg preporoda, rascjepa i skorije relativne rehabilitacije. Takva rodovnica ukazuje na usađenu vitalnost i veliku sposobnost rehabilitacije. A to isto kršćanstvo je danas prisutno u civiliziranom svijetu Zapadnih naroda gdje je suočeno s borbom za opstanak koja je kobnija i teža čak i od strašnih kriza koje obilježavaju njegovu negdašnju borbu za prevlast.

Religija je danas suočena s izazovom novog doba znanstvenih umova i materijalističkih tendencija. U toj ogromnoj borbi između svjetovnog i duhovnog, na kraju će pobijediti Isusova religija.

share in the intellectual and spiritual decline of the so-called European "dark ages." During this time, religion became more and more monasticized, asceticized, and legalized. In a spiritual sense, Christianity was hibernating. Throughout this period there existed, alongside this slumbering and secularized religion, a continuous stream of mysticism, a fantastic spiritual experience bordering on unreality and philosophically akin to pantheism.

195:4.2 (2074.8) During these dark and despairing centuries, religion became virtually secondhanded again. The individual was almost lost before the overshadowing authority, tradition, and dictation of the church. A new spiritual menace arose in the creation of a galaxy of "saints" who were assumed to have special influence at the divine courts, and who, therefore, if effectively appealed to, would be able to intercede in man's behalf before the Gods.

195:4.3 (2075.1) But Christianity was sufficiently socialized and paganized that, while it was impotent to stay the oncoming dark ages, it was the better prepared to survive this long period of moral darkness and spiritual stagnation. And it did persist on through the long night of Western civilization and was still functioning as a moral influence in the world when the renaissance dawned. The rehabilitation of Christianity, following the passing of the dark ages, resulted in bringing into existence numerous sects of the Christian teachings, beliefs suited to special intellectual, emotional, and spiritual types of human personality. And many of these special Christian groups, or religious families, still persist at the time of the making of this presentation.

195:4.4 (2075.2) Christianity exhibits a history of having originated out of the unintended transformation of the religion of Jesus into a religion about Jesus. It further presents the history of having experienced Hellenization, paganization, secularization, institutionalization, intellectual deterioration, spiritual decadence, moral hibernation, threatened extinction, later rejuvenation, fragmentation, and more recent relative rehabilitation. Such a pedigree is indicative of inherent vitality and the possession of vast recuperative resources. And this same Christianity is now present in the civilized world of Occidental peoples and stands face to face with a struggle for existence which is even more ominous than those eventful crises which have characterized its past battles for dominance.

195:4.5 (2075.3) Religion is now confronted by the challenge of a new age of scientific minds and materialistic tendencies. In this gigantic struggle between the secular and the spiritual, the religion of Jesus will eventually triumph.

5. SUVREMENI PROBLEM

Dvadeseto stoljeće je donijelo nove probleme kršćanstvu i svim drugim religijama. Sa sve većim napretkom civilizacije, sve je bitnije "prvo tražiti nebeske stvarnosti" u svim čovjekovim nastojanjima da stabilizira društvo i olakša rješenje svojih materijalnih problema.

Istina često djeluje zbunjujuće, pa čak i obmanjujuće kad se rasparča, fragmentizira, izolira i previše analizira. Živuća istina može biti dobra učiteljica tragatelju za istinom samo ako je prihvaćena u cjelovitosti i kao živuća duhovna stvarnost, a ne kao činjenica materijalne znanosti ili nadahnuće umjetničke intervencije.

Religija čovjeku daje otkrivenje njegove božanske i vječne sudbine. Religija je posve osobno i duhovno iskustvo koje se zauvijek mora razlikovati od čovjekovih drugih viših oblika misli, kao što su:

1. Čovjekov logični stav prema pitanjima materijalne stvarnosti.
2. Čovjekovo estetsko cijenjenje lijepog u suprotnosti s ružnim.
3. Čovjekovo etičko priznanje društvenih obveza i političke dužnosti.
4. Čak i čovjekov smisao ljudske moralnosti nije, sam po sebi, religiozan.

Religija je osmišljena da nađe te vrijednosti u svemiru koje priznaju vjeru, povjerenje i sigurnost; religija dostiže vrhunac u iskazanju obožavanja. Religija otkriva duši te vrhovne vrijednosti u suprotnosti s relativnim vrijednostima koje su otkriće uma. Čovjek može imati takav nadljudski uvid samo kroz istinsko religiozno iskustvo.

Trajni društveni sustav utemeljen na duhovnim stvarnostima koji u sebi nema moralnosti, ne može postojati dulje nego solarni sustav bez gravitacije.

Nemojte pokušati zadovoljiti znatiželju ili utažiti sve pritajene pustolovne težnje duše u jednom kratkom životu u tijelu. Budite strpljivi(!) i ne dopustite da vas zavede iskušenje da posnete u stidne i ništavne pustolovine. Obuzdajte svoje energije i zauzdajte svoje strasti; mirno čekajte veličanstveni razvoj događaja beskraje karijere progresivne pustolovine i uzbudljivog otkrića.

Kad se nađete zbunjeni pitanjem čovjekovog porijekla, ne gubite iz vida njegovu vječnu sudbinu. Ne zaboravite da je Isus ljubio čak i dječicu i da je uvijek isticao veliku vrijednost ljudske ličnosti.

Promatrajući svijet, sjetite se da su crne mrlje

5. THE MODERN PROBLEM

195:5.1 (2075.4) The twentieth century has brought new problems for Christianity and all other religions to solve. The higher a civilization climbs, the more necessitous becomes the duty to "seek first the realities of heaven" in all of man's efforts to stabilize society and facilitate the solution of its material problems.

195:5.2 (2075.5) Truth often becomes confusing and even misleading when it is dismembered, segregated, isolated, and too much analyzed. Living truth teaches the truth seeker aright only when it is embraced in wholeness and as a living spiritual reality, not as a fact of material science or an inspiration of intervening art.

195:5.3 (2075.6) Religion is the revelation to man of his divine and eternal destiny. Religion is a purely personal and spiritual experience and must forever be distinguished from man's other high forms of thought, such as:

- 195:5.4 (2075.7) 1. Man's logical attitude toward the things of material reality.
- 195:5.5 (2075.8) 2. Man's aesthetic appreciation of beauty contrasted with ugliness.
- 195:5.6 (2075.9) 3. Man's ethical recognition of social obligations and political duty.
- 195:5.7 (2075.10) 4. Even man's sense of human morality is not, in and of itself, religious.

195:5.8 (2075.11) Religion is designed to find those values in the universe which call forth faith, trust, and assurance; religion culminates in worship. Religion discovers for the soul those supreme values which are in contrast with the relative values discovered by the mind. Such superhuman insight can be had only through genuine religious experience.

195:5.9 (2075.12) A lasting social system without a morality predicated on spiritual realities can no more be maintained than could the solar system without gravity.

195:5.10 (2076.1) Do not try to satisfy the curiosity or gratify all the latent adventure surging within the soul in one short life in the flesh. Be patient! be not tempted to indulge in a lawless plunge into cheap and sordid adventure. Harness your energies and bridle your passions; be calm while you await the majestic unfolding of an endless career of progressive adventure and thrilling discovery.

195:5.11 (2076.2) In confusion over man's origin, do not lose sight of his eternal destiny. Forget not that Jesus loved even little children, and that he forever made clear the great worth of human personality.

195:5.12 (2076.3) As you view the world, remember

zla koje vidite uočljive samo u kontrastu s bijelom pozadinom najvišeg dobra. Vi ne vidite samo bijele mrlje dobra koje su lako uočljive zahvaljujući užasu crne pozadine zla.

Kad je u svijet prepun dobrih istina koje trebate publicirati i proglasiti, čemu usmjeravati toliku pažnju na zlo u svijetu, samo zato što djeluje činjenicom? Ljepote duhovnih vrijednosti istine su daleko ugodnije i inspirativnije od fenomena zla.

U religiji, Isus je zagovarao i slijedio iskustvenu metodu, upravo kao što suvremena znanost slijedi ekperimentalnu vještinu. Čovjek nalazi Boga vodstvom duhovnog uvida, ali on prilazi ovom uvidu duše kroz ljubav prema lijepom, težnju za istinom, odanost dužnosti i obožavanje božanske dobrote. A od svih tih vrijednosti, ljubav je ta koja vodi stvarnom uvidu.

6. MATERIJALIZAM

Znanstvenici su nenamjerno gurnuli čovječanstvo u materijalističku paniku; započeli su proces nepromišljenog pražnjenja konta višestoljećnih moralnih resursa, ali ta banka ljudskog iskustva ima na depozitu bogate duhovne resurse; ona ima dovoljno resursa da zadovolji obveze koje mu se nameću. Samo nerazborit čovjek može pasti u paniku zbog duhovnih resursa ljudskog roda. Po okončanju materijalističko-sekularne panike, Isusova religija neće bankrotirati. Duhovna banka kraljevstva nebeskog mora isplatiti vjeru, nadu i moralnu sigurnost za sve koji se oslanjaju na nju "u Njegovo ime."

Bez obzira na prividni sukob između materijalizma i Isusovih učenja, budite uvjereni da će u budućim dobima u potpunosti pobijediti Učitelj nauk. U stvarnosti, istinska religija ne može biti upletena u bilo kakav sukob sa znanošću; ona se ni na koji način ne bavi materijalnim pitanjima. Religija je jednostavno ravnodušna, premda suosjećajna, prema znanosti, dok je jako zainteresirana za znanstvenika.

Potraga za pukim znanjem, bez popratnog tumačenja mudrosti i duhovnog uvida religioznog iskustva, na kraju vodi pesimizmu i ljudskom očaju. Malo znanja je doista obeshrabrujuće.

U vrijeme pisanja ovog teksta, završen je nagori dio materijalističkog doba; već počinje svitati dan boljeg razumijevanja. Filozofija viših umova znanstvenog svijeta više nije posve materijalistična, iako običan svijet još uvijek

that the black patches of evil which you see are shown against a white background of ultimate good. You do not view merely white patches of good which show up miserably against a black background of evil.

195:5.13 (2076.4) When there is so much good truth to publish and proclaim, why should men dwell so much upon the evil in the world just because it appears to be a fact? The beauties of the spiritual values of truth are more pleasurable and uplifting than is the phenomenon of evil.

195:5.14 (2076.5) In religion, Jesus advocated and followed the method of experience, even as modern science pursues the technique of experiment. We find God through the leadings of spiritual insight, but we approach this insight of the soul through the love of the beautiful, the pursuit of truth, loyalty to duty, and the worship of divine goodness. But of all these values, love is the true guide to real insight.

6. MATERIALISM

195:6.1 (2076.6) Scientists have unintentionally precipitated mankind into a materialistic panic; they have started an unthinking run on the moral bank of the ages, but this bank of human experience has vast spiritual resources; it can stand the demands being made upon it. Only unthinking men become panicky about the spiritual assets of the human race. When the materialistic-secular panic is over, the religion of Jesus will not be found bankrupt. The spiritual bank of the kingdom of heaven will be paying out faith, hope, and moral security to all who draw upon it "in His name."

195:6.2 (2076.7) No matter what the apparent conflict between materialism and the teachings of Jesus may be, you can rest assured that, in the ages to come, the teachings of the Master will fully triumph. In reality, true religion cannot become involved in any controversy with science; it is in no way concerned with material things. Religion is simply indifferent to, but sympathetic with, science, while it supremely concerns itself with the *scientist*.

195:6.3 (2076.8) The pursuit of mere knowledge, without the attendant interpretation of wisdom and the spiritual insight of religious experience, eventually leads to pessimism and human despair. A little knowledge is truly disconcerting.

195:6.4 (2076.9) At the time of this writing the worst of the materialistic age is over; the day of a better understanding is already beginning to dawn. The higher minds of the scientific world are no longer wholly materialistic in their philosophy, but the rank

naginje u tom smjeru zbog ranijih učenja. Ali ovo doba fizičkog realizma je samo jedna prolazna epizoda u čovjekovom životu na zemlji. Suvremena znanost je ostavila istinsku religiju - Isusova učenja prevedena u živote njegovih vjernika - nedirnuta. Znanost se samo može pohvaliti uništenjem djetinjastih iluzija pogrešnih tumačenja života.

Znanost je kvantitativno iskustvo, a religija je kvalitativno iskustvo, što se tiče čovjekova života na zemlji. Znanost se bavi pojavama; religija se bavi izvorima porijekla, vrijednostima i ciljevima. Navesti određene uzroke kao objašnjenje određenih fizičkih posljedica znači priznati vlastito neznanje o postojanju krajnosti i na koncu samo vodi znanstvenika ravno do prvog uzroka - Oca Svih na Raju.

Čovjek je uznemiren iznenadnim prijelazom iz doba čuda u doba strojeva. Oštroumnost i dosjetljivost lažnih filozofija mehanizma pobijaju svoje vlastite mehanističke tvrdnje. Fatalistična dosjetljivost uma čovjeka-materijaliste zauvijek opovrgava sve njegove tvrdnje da je svemir slijepi i besciljni fenomen energije.

Mehanistički naturalizam nekih navodno obrazovanih ljudi i nepromišljeni sekularizam običnog svijeta se isključivo bave *stvarima*; oni nemaju stvarnih vrijednosti, ovlaštenja i zadovoljstava duhovne naravi, niti imaju vjere, nade i vječne sigurnosti. Jedan od velikih problema suvremenog života je da čovjek misli da je suviše zauzet da nađe vremena za duhovnu meditaciju i vjersku odanost.

Materijalizam svodi čovjeka na razinu bezdušnog automata koji nije ništa drugo nego aritmetički simbol koji beznadežno ulazi u matematičku formulu jednog neromantičnog i mehanističkog svemira. No, odakle dolazi sav taj golemi svemir matematike, ako ne od Glavnog Matematičara? Znanost može voditi duge rasprave o konzervaciji tvari, ali religija opravdava očuvanje ljudskih duša - ona se bavi njihovim iskustvom s duhovnim stvarnostima i vječnim vrijednostima.

Suvremeni materijalistički sociolog prouči društvenu zajednicu, napiše izvješće o stanju stvari i ostavi ljude onako kako ih je i našao. Prije tisuću devet stotina godina, neuki Galilejci su vidjeli kako je Isus položio svoj život kao duhovni doprinos čovjekovom unutarnjem iskustvu, i zatim su otišli i okrenuli naglavačke cijelo Rimsko carstvo.

No, religiozne vođe čine veliku grešku kad pozivaju suvremene ljude u duhovnu bitku služeći se srednjovjekovnim trubama. Religija mora naći nove i ažurne parole. Ni demokracija niti bilo koja

and file of the people still lean in that direction as a result of former teachings. But this age of physical realism is only a passing episode in man's life on earth. Modern science has left true religion — the teachings of Jesus as translated in the lives of his believers — untouched. All science has done is to destroy the childlike illusions of the misinterpretations of life.

195:6.5 (2077.1) Science is a quantitative experience, religion a qualitative experience, as regards man's life on earth. Science deals with phenomena; religion, with origins, values, and goals. To assign *causes* as an explanation of physical phenomena is to confess ignorance of ultimates and in the end only leads the scientist straight back to the first great cause — the Universal Father of Paradise.

195:6.6 (2077.2) The violent swing from an age of miracles to an age of machines has proved altogether upsetting to man. The cleverness and dexterity of the false philosophies of mechanism belie their very mechanistic contentions. The fatalistic agility of the mind of a materialist forever disproves his assertions that the universe is a blind and purposeless energy phenomenon.

195:6.7 (2077.3) The mechanistic naturalism of some supposedly educated men and the thoughtless secularism of the man in the street are both exclusively concerned with *things*; they are barren of all real values, sanctions, and satisfactions of a spiritual nature, as well as being devoid of faith, hope, and eternal assurances. One of the great troubles with modern life is that man thinks he is too busy to find time for spiritual meditation and religious devotion.

195:6.8 (2077.4) Materialism reduces man to a soulless automaton and constitutes him merely an arithmetical symbol finding a helpless place in the mathematical formula of an unromantic and mechanistic universe. But whence comes all this vast universe of mathematics without a Master Mathematician? Science may expatiate on the conservation of matter, but religion validates the conservation of men's souls — it concerns their experience with spiritual realities and eternal values.

195:6.9 (2077.5) The materialistic sociologist of today surveys a community, makes a report thereon, and leaves the people as he found them. Nineteen hundred years ago, unlearned Galileans surveyed Jesus giving his life as a spiritual contribution to man's inner experience and then went out and turned the whole Roman Empire upside down.

195:6.10 (2077.6) But religious leaders are making a great mistake when they try to call modern man to spiritual battle with the trumpet blasts of the Middle Ages. Religion must provide itself with new and

druga politička panacea neće zauzeti mjesto duhovnog napretka. Lažne religije mogu biti stvar izbjegavanja stvarnosti, ali Isus je u svom evanđelju doveo smrtnog čovjeka do samog ulaza u vječne stvarnosti duhovnog napretka.

Reći da se um "pojavi" iz materije ne objašnjava ništa. Da svemir nije ništa drugo nego mehanizam i da um nije odvojen od materije, nikad ne bi mogla postojati dva različita tumačenja bilo koje pojave. Pojmovi istine, ljepote i dobrote ne ulaze u sastav bilo fizike ili kemije. Stroj ne može znati, a pogotovu ne može znati istinu, težiti za ispravnošću i njegovati dobrotu.

Znanost može biti fizička disciplina, ali um znanstvenika koji raspoznaje istinu odmah postaje nadmaterijalan. Materija ne zna istinu, ne može voljeti milost i ne može uživati u duhovnim stvarnostima. Moralna uvjerenja utemeljena na duhovnom prosvjetljenju i ukorijenjena u ljudskom iskustvu, jednako su stvarna i sigurna kao matematički zaključci utemeljeni na fizičkim opažanjima, samo na drugoj i višoj razini.

Da čovjek nije ništa više nego stroj, ljudi bi reagirali manje ili više jednako na materijalni svemir. Ne bi bilo individualnosti, a još manje ličnosti.

Činjenica apsolutnog mehanizma Raja u središtu svemira nad svemirima, u prisutnosti bezuvjetne volje Drugog Izvora i Centra, zauvijek onemogućuje da kozmički zakoni postanu isključivi deterministički faktori. Materijalizam postoji, ali nije isključiv; mehanizam postoji, ali nije bezuvjetan; determinizam postoji, ali nije jedini.

Konačni svemir materije bi s vremenom postao jednolik i deterministički da nije spojene prisutnosti uma i duha. Utjecaj kozmičkog uma neprestano unosi spontanost čak i u materijalne svjetove.

Sloboda ili inicijativa u bilo kojoj domeni egzistencije izravno je proporcionalna stupnju duhovnog utjecaja i kontrole kozmičkog uma; u ljudskom iskustvu, to znači stupnju aktualnosti činjenja "Očeve volje." I tako, kada jednom krenete u potragu za Bogom, to je uvjerljiv dokaz da je Bog već pronašao vas.

Iskrena potraga za dobrotom, ljepotom i istinom, vodi do Boga. A svako znanstveno otkriće potvrđuje da u svemiru istodobno postoje sloboda i jednolikost. Osoba koja učini otkriće prvo mora imati slobodu otkrića. Kad predmet opservacije ne bi bio stvaran i naizgled jednolik, on ne bi mogao postati poznat kao predmet.

up-to-date slogans. Neither democracy nor any other political panacea will take the place of spiritual progress. False religions may represent an evasion of reality, but Jesus in his gospel introduced mortal man to the very entrance upon an eternal reality of spiritual progression.

195:6.11 (2077.7) To say that mind "emerged" from matter explains nothing. If the universe were merely a mechanism and mind were unapart from matter, we would never have two differing interpretations of any observed phenomenon. The concepts of truth, beauty, and goodness are not inherent in either physics or chemistry. A machine cannot *know*, much less know truth, hunger for righteousness, and cherish goodness.

195:6.12 (2077.8) Science may be physical, but the mind of the truth-discerning scientist is at once supermaterial. Matter knows not truth, neither can it love mercy nor delight in spiritual realities. Moral convictions based on spiritual enlightenment and rooted in human experience are just as real and certain as mathematical deductions based on physical observations, but on another and higher level.

195:6.13 (2077.9) If men were only machines, they would react more or less uniformly to a material universe. Individuality, much less personality, would be nonexistent.

195:6.14 (2077.10) The fact of the absolute mechanism of Paradise at the center of the universe of universes, in the presence of the unqualified volition of the Second Source and Center, makes forever certain that determiners are not the exclusive law of the cosmos. Materialism is there, but it is not exclusive; mechanism is there, but it is not unqualified; determinism is there, but it is not alone.

195:6.15 (2078.1) The finite universe of matter would eventually become uniform and deterministic but for the combined presence of mind and spirit. The influence of the cosmic mind constantly injects spontaneity into even the material worlds.

195:6.16 (2078.2) Freedom or initiative in any realm of existence is directly proportional to the degree of spiritual influence and cosmic-mind control; that is, in human experience, the degree of the actuality of doing "the Father's will." And so, when you once start out to find God, that is the conclusive proof that God has already found you.

195:6.17 (2078.3) The sincere pursuit of goodness, beauty, and truth leads to God. And every scientific discovery demonstrates the existence of both freedom and uniformity in the universe. The discoverer was free to make the discovery. The thing discovered is real and apparently uniform, or else it could not have become known as a *thing*.

7. RANJIVOST MATERIJALIZMA

Kako je glupo kad čovjek- materijalista dopusti da ga tako ranjive teorije kao što su ideje mehanističkog svemira liše bogatih duhovnih resursa osobnog iskustva istinske religije. Činjenice se nikad ne protive stvarnoj duhovnoj vjeri; no, to može biti slučaj s teorijama. Znanost se prije treba posvetiti uništenju praznovjerja, nego nastojanju da opovrgne religioznu vjeru - čovjekovo vjerovanje u duhovne stvarnosti i božanske vrijednosti.

Znanost čovjeku treba biti materijalno na usluzi onako kako mu religija treba biti duhovno na usluzi: proširiti njegove životne vidike i uvećati njegovu ličnost. Istinska znanost ne može održati dulji spor s istinskom religijom. "Znanstveni metod" nije ništa drugo nego intelektualno mjerilo materijalnih pustolovina i fizičkih postignuća. Ali kako je u svojoj prirodi materijalna i posve intelektualna, znanost je doslovce beskorisna u procjeni duhovnih stvarnosti i religioznih iskustava.

Tu počiva nedosljednost suvremenog mehaniste: Da je ovo posve materijalan svemir i da čovjek nije ništa drugo nego stroj, ne samo što takav čovjek ne bi bio u stanju sebe prepoznati kao stroj, već takav ljudski stroj ne bi bio svjestan činjenice postojanja takvog materijalnog svemira. Materijalistička zbrka i očaj mehanističke znanosti nisu uspjeli prepoznati prisutnost duha u umu znanstvenika koji formira tako pogrešne i samokontraiktorne pojmove materijalističnog svemira.

Rajske vrijednosti vječnosti i beskonačnosti, kao i istine, ljepote i dobrote, počivaju u činjenicama fenomena vremensko-prostornih svemira. No, samo oko vjere smrtnika koji je rođen od duha može otkriti i raspoznati ove duhovne vrijednosti.

Stvarnosti i vrijednosti duhovnog napretka nisu "psihološka projekcija" - uzvišeno sanjarenje materijalnog uma. Takve stvari su duhovni nagovještaji Ispravljača koji živi u umu, Božjeg duha u umu čovjeka. Ne dopustite svojim diletantskim idejama maglovitih spoznaja "relativiteta" da ometu vašu spoznaju Božje vječnosti i beskonačnosti. U svom pokušaju postignuća samoizražaja, ne zaboravite ostaviti prostora *Ispravljačevom izražaju*, manifestaciji vašeg stvarnog i boljeg "ja."

Da materijalni čovjek stvarno živi u posve materijalnom svemiru, on nikada ne bi bio u stanju stvoriti ideju o mehanističkom karakteru takve isključivo materijalne egzistencije. Ovaj mehanistički koncept svemira je sam po sebi

7. THE VULNERABILITY OF MATERIALISM

195:7.1 (2078.4) How foolish it is for material-minded man to allow such vulnerable theories as those of a mechanistic universe to deprive him of the vast spiritual resources of the personal experience of true religion. Facts never quarrel with real spiritual faith; theories may. Better that science should be devoted to the destruction of superstition rather than attempting the overthrow of religious faith — human belief in spiritual realities and divine values.

195:7.2 (2078.5) Science should do for man materially what religion does for him spiritually: extend the horizon of life and enlarge his personality. True science can have no lasting quarrel with true religion. The "scientific method" is merely an intellectual yardstick wherewith to measure material adventures and physical achievements. But being material and wholly intellectual, it is utterly useless in the evaluation of spiritual realities and religious experiences.

195:7.3 (2078.6) The inconsistency of the modern mechanist is: If this were merely a material universe and man only a machine, such a man would be wholly unable to recognize himself as such a machine, and likewise would such a machine-man be wholly unconscious of the fact of the existence of such a material universe. The materialistic dismay and despair of a mechanistic science has failed to recognize the fact of the spirit-indwelt mind of the scientist whose very supermaterial insight formulates these mistaken and self-contradictory *concepts* of a materialistic universe.

195:7.4 (2078.7) Paradise values of eternity and infinity, of truth, beauty, and goodness, are concealed within the facts of the phenomena of the universes of time and space. But it requires the eye of faith in a spirit-born mortal to detect and discern these spiritual values.

195:7.5 (2078.8) The realities and values of spiritual progress are not a "psychologic projection" — a mere glorified daydream of the material mind. Such things are the spiritual forecasts of the indwelling Adjuster, the spirit of God living in the mind of man. And let not your dabbings with the faintly glimpsed findings of "relativity" disturb your concepts of the eternity and infinity of God. And in all your solicitation concerning the necessity for *self-expression* do not make the mistake of failing to provide for *Adjuster-expression*, the manifestation of your real and better self.

195:7.6 (2079.1) If this were only a material universe, material man would never be able to arrive at the concept of the mechanistic character of such an exclusively material existence. This very *mechanistic concept* of the universe is in itself a

nematerijala umna pojava - a sav um ima nematerijalno porijeklo - unatoč tome što se čini da njime upravljaju materijalni uvjeti i mehanistička kontrola.

Djelomično razvijen mentalni mehanizam smrtnog čovjeka nije obdaren značajnijom dosljednošću i mudrošću. Čovjekova uobraženost često nadilazi njegov razum i izmiče njegovoj logici.

Pesimizam najpesimističnijeg materijaliste je sam po sebi dovoljan dokaz da svemir tog pesimiste nije posve materijalan. Optimizam i pesimizam su konceptualne reakcije u umu koji je svjestan vrijednosti kao i činjenica. Da je svemir doista ono za što ga materijalista drži, čovjek kao ljudski stroj ne bi mogao svjesno spoznati tu činjenicu. Da um koji je rođen od duha nema svijesti o konceptu vrijednosti, taj čovjek ne bi mogao prepoznati bilo činjenicu kozmičkog materijalizma ili mehanističke fenomene kozmičkog djelovanja. Niti jedan stroj ne može biti svjestan prirode ili vrijednosti drugog stroja.

Mehanistička filozofija života i svemira ne može biti znanstvena, jer znanost prepoznaje i priznaje samo materijalne predmete i činjenice. Filozofija neminovno nadilazi znanost. Čovjek je materijalna činjenica prirode, ali njegov život kao fenomen nadilazi materijalne razine prirode tako što ispoljava kontrolna obilježja uma kao i stvaralačke osobine duha.

Čovjekovo iskreno nastojanje da postane mehanist predstavlja tragičan dokaz njegovog uzaludnog nastojanja da počini intelektualno i moralno samoubojstvo. Ali on to ne može učiniti.

Da je svemir posve materijalan i da je čovjek samo stroj, ne bi bilo znanosti koja znanstveniku daje hrabrosti da postulira ovu mehanizaciju svemira. Strojevi ne mogu mjeriti, klasificirati niti ocijeniti sami sebe. Takvo znanstveno djelo jedino može proizvesti entitet koji nadilazi status stroja.

Da kozmička stvarnost nije ništa više nego jedan veliki stroj, čovjek bi morao biti vanjski i zaseban dio svemira da bude u stanju prepoznati takvu činjenicu i postati svjestan vlastitog *uvida* u takvu *procjenu*.

Da je čovjek samo stroj, kakvom bi vještinom došao do uvjerenja ili tvrdnje da zna da je samo stroj? Iskustvo samosvjesne procjene vrijednosti svoga "ja" nikada nije osobina pukog stroja. Samosvjestni i javno priznati odanik mehanizma je najbolji mogući odgovor na mehanizam. Ako je mehanizam činjenica, ne može postojati samosvjesni odanik mehanizma. Također je istina da čovjek prvo mora biti moralna osoba da može

nonmaterial phenomenon of mind, and all mind is of nonmaterial origin, no matter how thoroughly it may appear to be materially conditioned and mechanistically controlled.

195:7.7 (2079.2) The partially evolved mental mechanism of mortal man is not overendowed with consistency and wisdom. Man's conceit often outruns his reason and eludes his logic.

195:7.8 (2079.3) The very pessimism of the most pessimistic materialist is, in and of itself, sufficient proof that the universe of the pessimist is not wholly material. Both optimism and pessimism are concept reactions in a mind conscious of *values* as well as of *facts*. If the universe were truly what the materialist regards it to be, man as a human machine would then be devoid of all conscious recognition of that very *fact*. Without the consciousness of the concept of *values* within the spirit-born mind, the fact of universe materialism and the mechanistic phenomena of universe operation would be wholly unrecognized by man. One machine cannot be conscious of the nature or value of another machine.

195:7.9 (2079.4) A mechanistic philosophy of life and the universe cannot be scientific because science recognizes and deals only with materials and facts. Philosophy is inevitably superscientific. Man is a material fact of nature, but his *life* is a phenomenon which transcends the material levels of nature in that it exhibits the control attributes of mind and the creative qualities of spirit.

195:7.10 (2079.5) The sincere effort of man to become a mechanist represents the tragic phenomenon of that man's futile effort to commit intellectual and moral suicide. But he cannot do it.

195:7.11 (2079.6) If the universe were only material and man only a machine, there would be no science to embolden the scientist to postulate this mechanization of the universe. Machines cannot measure, classify, nor evaluate themselves. Such a scientific piece of work could be executed only by some entity of supermachine status.

195:7.12 (2079.7) If universe reality is only one vast machine, then man must be outside of the universe and apart from it in order to recognize such a *fact* and become conscious of the *insight* of such an *evaluation*.

195:7.13 (2079.8) If man is only a machine, by what technique does this man come to *believe* or claim to *know* that he is only a machine? The experience of self-conscious evaluation of one's self is never an attribute of a mere machine. A self-conscious and avowed mechanist is the best possible answer to mechanism. If materialism were a fact, there could be no self-conscious mechanist. It is also true that one must first be a moral person

počiniti nemoralna djela.

Sama obrana materijalizma podrazumijeva nadmaterijalnu svijest uma koji se usuđuje založiti za takve dogme. Stroj može nazadovati, ali ne i napredovati. Strojevi ne mogu misliti, stvarati, sanjati, težiti, idealizirati, gladnjati za istinom ili žednjati za ispravnosti. Oni ne mogu nadahnuti svoje živote težnjom da služe drugim strojevima i ne mogu odabrati za cilj svog vječnog napretka vrhovni cilj pronalaženja Boga i nastojanja da budu poput njega. Strojevi ne mogu biti intelektualni, emocionalni, estetski, etički, moralni ili duhovni.

Umjetnost dokazuje da čovjek nije nalik stroju, ali ne dokazuje njegovu duhovnu besmrtnost. Umjetnost je smrtna morontija, posrednička domena između materijalnog čovjeka i duhovnog čovjeka. Poezija je čovjekovo nastojanje da pređe s materijalnih stvarnosti na duhovne vrijednosti.

U visokoj civilizaciji, umjetnost humanizira znanost, dok nju samu produhovljuje istinska religija - uvid u duhovne i vječne stvarnosti. Umjetnost predstavlja ljudsku i vremensko-prostornu procjenu stvarnosti. Religija je božansko prihvaćanje kozmičkih vrijednosti i podrazumijeva vječni napredak u duhovnom usponu i ekspanziji. Vremenska umjetnost je opasna samo ako postane slijepa pred standardima duha božanskih uzoraka koji su odražaj vječnosti u stvarnosnim sjenama vremena. Istinska umjetnost je djelotvorna manipulacija materijalnih predmeta života; religija je oplemenjujuća preobrazba materijalnih činjenica života koja naprestano teži duhovnoj procjeni umjetnosti.

Kako je glupo pretpostaviti da čovjek-automat može biti u stanju spoznati filozofiju automatizma i kako se smiješno usuditi formirati takve koncepcije o svojim bližnjim kolegama kao automanima!

Ni jedno znanstveno tumačenje materijalnog svemira nema vrijednosti, osim ako pruža dužno priznanje *znanstveniku*. Ni jedna ocjena umjetnosti nije autentična ako ne poklanja vrijedno priznanje *umjetniku*. Nikakva procjena morala nije vrijedna ako ne uključuje *moralistu*. Nikakvo priznanje filozofije ne može biti poučno ako zatvori oči pred *filozofom*, a religija ne može postojati bez stvarnog iskustva *religioniste* koji u sastavu i u procesu ovog iskustva nastoji pronaći i upoznati Boga. Ni sam svemir nad svemirima nema vrijednosti bez JA JESAM, beskonačnog Boga koji je njegov stvoritelj i upravitelj.

Odanici mehanizma - humanisti - imaju tendenciju da se besciljno predaju materijalnim strujama. Idealisti i odanici spiritizma se *usuđuju* inteligentno i energično koristiti svoja vesla da

before one can perform immoral acts.

195:7.14 (2079.9) The very claim of materialism implies a supermaterial consciousness of the mind which presumes to assert such dogmas. A mechanism might deteriorate, but it could never progress. Machines do not think, create, dream, aspire, idealize, hunger for truth, or thirst for righteousness. They do not motivate their lives with the passion to serve other machines and to choose as their goal of eternal progression the sublime task of finding God and striving to be like him. Machines are never intellectual, emotional, aesthetic, ethical, moral, or spiritual.

195:7.15 (2079.10) Art proves that man is not mechanistic, but it does not prove that he is spiritually immortal. Art is mortal morontia, the intervening field between man, the material, and man, the spiritual. Poetry is an effort to escape from material realities to spiritual values.

195:7.16 (2080.1) In a high civilization, art humanizes science, while in turn it is spiritualized by true religion — insight into spiritual and eternal values. Art represents the human and time-space evaluation of reality. Religion is the divine embrace of cosmic values and connotes eternal progression in spiritual ascension and expansion. The art of time is dangerous only when it becomes blind to the spirit standards of the divine patterns which eternity reflects as the reality shadows of time. True art is the effective manipulation of the material things of life; religion is the ennobling transformation of the material facts of life, and it never ceases in its spiritual evaluation of art.

195:7.17 (2080.2) How foolish to presume that an automaton could conceive a philosophy of automatism, and how ridiculous that it should presume to form such a concept of other and fellow automatons!

195:7.18 (2080.3) Any scientific interpretation of the material universe is valueless unless it provides due recognition for the *scientist*. No appreciation of art is genuine unless it accords recognition to the *artist*. No evaluation of morals is worth while unless it includes the *moralist*. No recognition of philosophy is edifying if it ignores the *philosopher*, and religion cannot exist without the real experience of the *religionist* who, in and through this very experience, is seeking to find God and to know him. Likewise is the universe of universes without significance apart from the I AM, the infinite God who made it and unceasingly manages it.

195:7.19 (2080.4) Mechanists — humanists — tend to drift with the material currents. Idealists and spiritists *dare* to use their oars with intelligence and vigor in order to modify the apparently purely

izmjene naočigled čisto materijalni pravac energetskih struja.

Znanost postoji zahvaljujući matematici uma; glazba izražava tempo emocija. Religija je duhovni ritam duše u vremensko-prostornom skladu s višim i vječnim melodijskim mjerilima Beskonačnosti. Religiozno iskustvo je nešto u ljudskom životu što uistinu nadilazi matematiku.

U jeziku, abeceda predstavlja mehanizam materijalizma, dok riječi izražavaju značenje tisuću misli, velikih ideja i plemenitih ideala - ljubavi i mržnje, kukavičluka i hrabrosti - predstavljajući umne izvedbe koje podliježu okvirima materijalnog kao i duhovnog zakona, a kojima upravlja snaga volje određene ličnosti, u granicama postojećeg obdarenja okolnosti.

Svemir ne nalikuje zakonima, mehanizmima i jednolikostima koje su predmet znanstvenog otkrića i koje znanstvenici smatraju znanošću, nego nalikuje znatiželjnom, misaonom, kreativnom, asocijativnom, odabirnom *znanstveniku* koji na taj način promatra kozmičke pojave i klasificira matematičke činjenice koje su svojstvene matematičkim fazama materijalne strane tvorevine. Svemir također ne nalikuje umjetnikovoj umjetnosti, nego poletnom, zanesenom, aspirativnom i progresivnom umjetniku koji želi transcendentirati svijet materijalnih predmeta u nastojanju da postigne duhovni cilj.

Znanstvenik, a ne znanost, spoznaje stvarnost evolucijskog i progresivnog svemira energije i materije. Umjetnik, a ne umjetnost, demonstrira postojanje prolaznog morontija svijeta koji posreduje između materijalne egzistencije i duhovne slobode. Religionist, a ne religija, pruža dokaza postojanju stvarnosti duha i božanskih vrijednosti koje se susreću u procesu vječnog napretka.

8. SEKULARNI TOTALITARIZAM

Ali čak i nakon što materijalizam i mehanizam budu više ili manje iščezli, za njima će ostati poražavajući utjecaj sekularizacije dvadesetog stoljeća koji će nastaviti zagorčavati duhovno iskustvo više milijuna bezazlenih duša.

Suvremeni sekularizam proizlazi iz dva svjetska utjecaja. Otac sekularizma je zatucani i bezbožni stav takozvane znanosti devetnaestog i dvadesetog stoljeća - ateističke znanosti. Majka suvremenog sekularizma je totalitarna srednjevjekovna kršćanska crkva. Sekularizam je začeo kao rastući protest protiv gotovo potpune dominacije institucionalizirane kršćanske crkve

material course of the energy streams.

195:7.20 (2080.5) Science lives by the mathematics of the mind; music expresses the tempo of the emotions. Religion is the spiritual rhythm of the soul in time-space harmony with the higher and eternal melody measurements of Infinity. Religious experience is something in human life which is truly supermathematical.

195:7.21 (2080.6) In language, an alphabet represents the mechanism of materialism, while the words expressive of the meaning of a thousand thoughts, grand ideas, and noble ideals — of love and hate, of cowardice and courage — represent the performances of mind within the scope defined by both material and spiritual law, directed by the assertion of the will of personality, and limited by the inherent situational endowment.

195:7.22 (2080.7) The universe is not like the laws, mechanisms, and the uniformities which the scientist discovers, and which he comes to regard as science, but rather like the curious, thinking, choosing, creative, combining, and discriminating *scientist* who thus observes universe phenomena and classifies the mathematical facts inherent in the mechanistic phases of the material side of creation. Neither is the universe like the art of the artist, but rather like the striving, dreaming, aspiring, and advancing *artist* who seeks to transcend the world of material things in an effort to achieve a spiritual goal.

195:7.23 (2080.8) The scientist, not science, perceives the reality of an evolving and advancing universe of energy and matter. The artist, not art, demonstrates the existence of the transient morontia world intervening between material existence and spiritual liberty. The religionist, not religion, proves the existence of the spirit realities and divine values which are to be encountered in the progress of eternity.

8. SECULAR TOTALITARIANISM

195:8.1 (2081.1) But even after materialism and mechanism have been more or less vanquished, the devastating influence of twentieth-century secularism will still blight the spiritual experience of millions of unsuspecting souls.

195:8.2 (2081.2) Modern secularism has been fostered by two world-wide influences. The father of secularism was the narrow-minded and godless attitude of nineteenth- and twentieth-century so-called science — atheistic science. The mother of modern secularism was the totalitarian medieval Christian church. Secularism had its inception as a rising protest against the almost complete

nad zapadnom civilizacijom.

U vrijeme ove objave, dominantna intelektualna i filozofska klima u europskom i američkom životu je izrazito sekularistička - humanistička. Kroz tristo godina, zapadna misao je postajala sve više sekularizirana. Religija je postajala sve više i više nominalan utjecaj, uglavnom ritualistička praksa. Takozvani kršćani zapadne civilizacije su u stvarnosti u velikoj većini nesvjesno postali sekularisti.

Bila je potrebna ogromna snaga, moćni utjecaj, da se život i misao zapadnih naroda oslobode od umrtvljujućeg stiska totalitarne crkvene dominacije. Sekularizam je uspio raskinuti okove crkvene kontrole, ali on trenutno prijeti uspostavom novog i bezbožnog oblika vlasti nad srcima i umovima suvremenih ljudi. Ugnjetačka i diktatorska politička država je izravan proizvod znanstvenog materijalizma i filozofskog sekularizma. Teko što sekularizam oslobodi čovjeka od dominacije institucionalizirane crkve, on ga smjesta prodaje u ponizno robovanje totalitarnoj državi. Sekularizam oslobađa čovjeka od robovanja crkvi samo da ga izdajnički proda u tiraniju političkog i ekonomskog robovanja.

Materijalizam poriče Boga, a sekularizam ga jednostavno ignorira; barem je to bio njegov raniji stav. U novije vrijeme, sekularizam je usvojio militantniji stav, usuđujući se da zauzme mjesto religije čijem se totalitarnom ropstvu nekoć opirao. Sekularizam dvadestog stoljeća podržava tvrdnju da čovjek ne treba Boga. Ali pazite(!) ova bezbožna filozofija ljudskog društva jedino može voditi nemirima, neprijateljstvu, nesreći, ratu i općesvjetskoj katastrofi.

Sekularizam ne može donijeti mir čovječanstvu. Ništa ne može zauzeti mjesto Boga u ljudskom društvu. Obratite pažnju na ovo pitanje(!) i nemojte olako izgubiti vrijedne plodove sekularne pobune protiv crkvenog totalitarizma. Zapadna civilizacija danas uživa mnoge slobode i zadovoljstva koja su proizašla iz ovog sekularnog revolta. Velika pogreška sekularizma je ovo: U revoltu protiv gotovo potpunog crkvenog autoriteta nad ljudskim životom i nakon oslobođenja od takve crkvene tiranije, pobornici sekularizma su krenuli u pobunu protiv samog B o ga, b ilo otvorenim ili pritajenim metodama.

Upravo ovoj sekularističkoj pobuni treba zahvaliti nevjerojatnu kreativnost američkog industijalizma i neviđeni materijalni napredak zapadne civilizacije. I kako je sekularistički revolt otišao predaleko i izgubio iz vida Boga i istinsku religiju, za njim je uslijedila neželjena žetva svjetskih ratova i poremećaja u međunarodnim odnosima.

domination of Western civilization by the institutionalized Christian church.

195:8.3 (2081.3) At the time of this revelation, the prevailing intellectual and philosophical climate of both European and American life is decidedly secular — humanistic. For three hundred years Western thinking has been progressively secularized. Religion has become more and more a nominal influence, largely a ritualistic exercise. The majority of professed Christians of Western civilization are unwittingly actual secularists.

195:8.4 (2081.4) It required a great power, a mighty influence, to free the thinking and living of the Western peoples from the withering grasp of a totalitarian ecclesiastical domination. Secularism did break the bonds of church control, and now in turn it threatens to establish a new and godless type of mastery over the hearts and minds of modern man. The tyrannical and dictatorial political state is the direct offspring of scientific materialism and philosophic secularism. Secularism no sooner frees man from the domination of the institutionalized church than it sells him into slavish bondage to the totalitarian state. Secularism frees man from ecclesiastical slavery only to betray him into the tyranny of political and economic slavery.

195:8.5 (2081.5) Materialism denies God, secularism simply ignores him; at least that was the earlier attitude. More recently, secularism has assumed a more militant attitude, assuming to take the place of the religion whose totalitarian bondage it onetime resisted. Twentieth-century secularism tends to affirm that man does not need God. But beware! this godless philosophy of human society will lead only to unrest, animosity, unhappiness, war, and world-wide disaster.

195:8.6 (2081.6) Secularism can never bring peace to mankind. Nothing can take the place of God in human society. But mark you well! do not be quick to surrender the beneficent gains of the secular revolt from ecclesiastical totalitarianism. Western civilization today enjoys many liberties and satisfactions as a result of the secular revolt. The great mistake of secularism was this: In revolting against the almost total control of life by religious authority, and after attaining the liberation from such ecclesiastical tyranny, the secularists went on to institute a revolt against God himself, sometimes tacitly and sometimes openly.

195:8.7 (2081.7) To the secularistic revolt you owe the amazing creativity of American industrialism and the unprecedented material progress of Western civilization. And because the secularistic revolt went too far and lost sight of God and *true* religion, there also followed the unlooked-for harvest of world wars and international unsettledness.

Nije potrebno žrtvovati vjeru u Boga da se uživaju blagodati suvremenog sekularističkog revolta: tolerancija, društvena služba, demokratska vlast i građanska sloboda. Sekularisti nisu morali antagonizirati istinsku religiju da unaprijede znanost i obrazovanje.

Ali sekularizam nije jedini koji je vodio ostvarenju tih skorijih postignuća naprednijeg življenja. Iza tih dobitaka dvadesetog stoljeća kriju se ne samo znanost i sekularizam, već i neprepoznati i nepriznati duhovni učinci učenja i života Isusa iz Nazareta.

Bez Boga - bez religije - znanstveni sekularizam nikada ne može koordinirati svoje snage, uskladiti svoje različite i proturiječne interese, rase i nacionalizme. Sekularističko ljudsko društvo, unatoč svom neusporedivom materijalnom postignuću, je u polaganom raspadu. Glavna kohezivna sila otpora ovom antagonističkom raspadu je nacionalizam. A nacionalizam je najveća zapreka svjetskom miru.

Usađena slabost sekularizma je to što odbacuje etiku i religiju u politici i moći. Jednostvano ne možete utemeljiti bratstvo ljudi dok ignorirate ili negirate Božje očinstvo.

Sekularni društveni i politički optimizam je iluzija. Bez Boga, nema te nezavisnost ili slobode, imovine ili bogatstva, koji će dovesti do mira.

Potpuna sekularizacija znanosti, obrazovanja, industrije i društva može dovesti samo do katastrofe. Tijekom prve trećine dvadesetog stoljeća, žitelji Urantije su ubili više ljudskih bića nego tijekom cijele prijašnje povijesti kršćanstva. A ovo je tek početak kobne žetve materijalizma i sekularizma; svijet će ugledati još strašnija uništavanja.

9. PROBLEM KRŠĆANSTVA

Nemojte previdjeti vrijednost svog duhovnog nasljeđa, rijeku istine koja teče iz stoljeća u stoljeće, čak i u jalovim vremenima materijalističkog i svjetovnog doba. U svim svojim vrijednim nastojanjima da se oslobodite od praznovjernih religija prošlosti, čvrsto se držite vječne istine. Ali imajte strpljenja(!) jer po svršetku suvremenog revolta protiv praznovjerja, istine Isusovog evanđelja moraju nastaviti blistavo osvijetljivati novi i bolji put.

Ali paganizirano i podruštvljeno kršćanstvo treba uspostaviti novi kontakt s Isusovim učenjima u njihovom predkompromisnom obliku; kršćanstvo

195:8.8 (2081.8) It is not necessary to sacrifice faith in God in order to enjoy the blessings of the modern secularistic revolt: tolerance, social service, democratic government, and civil liberties. It was not necessary for the secularists to antagonize true religion in order to promote science and to advance education.

195:8.9 (2082.1) But secularism is not the sole parent of all these recent gains in the enlargement of living. Behind the gains of the twentieth century are not only science and secularism but also the unrecognized and unacknowledged spiritual workings of the life and teaching of Jesus of Nazareth.

195:8.10 (2082.2) Without God, without religion, scientific secularism can never co-ordinate its forces, harmonize its divergent and rivalrous interests, races, and nationalisms. This secularistic human society, notwithstanding its unparalleled materialistic achievement, is slowly disintegrating. The chief cohesive force resisting this disintegration of antagonism is nationalism. And nationalism is the chief barrier to world peace.

195:8.11 (2082.3) The inherent weakness of secularism is that it discards ethics and religion for politics and power. You simply cannot establish the brotherhood of men while ignoring or denying the fatherhood of God.

195:8.12 (2082.4) Secular social and political optimism is an illusion. Without God, neither freedom and liberty, nor property and wealth will lead to peace.

195:8.13 (2082.5) The complete secularization of science, education, industry, and society can lead only to disaster. During the first third of the twentieth century Urantians killed more human beings than were killed during the whole of the Christian dispensation up to that time. And this is only the beginning of the dire harvest of materialism and secularism; still more terrible destruction is yet to come.

9. CHRISTIANITY'S PROBLEM

195:9.1 (2082.6) Do not overlook the value of your spiritual heritage, the river of truth running down through the centuries, even to the barren times of a materialistic and secular age. In all your worthy efforts to rid yourselves of the superstitious creeds of past ages, make sure that you hold fast the eternal truth. But be patient! when the present superstition revolt is over, the truths of Jesus' gospel will persist gloriously to illuminate a new and better way.

195:9.2 (2082.7) But paganized and socialized Christianity stands in need of new contact with the uncompromised teachings of Jesus; it languishes

pati od nedostatka nove vizije Učiteljevog života na zemlji. Novo i punije otkrivenje Isusove religije mora izvojevati pobjedu nad dominacijom materijalističkog sekularizma i skrenuti svijet sa staze mehanističkog naturalizma. Urantija trenutno podrhtava na samom rubu jedne od najzujbujljivijih i najčarobnijih epoha društvene prilagodbe, moralnog preporoda i duhovnog prosvjetljenja.

Isusova učenja, iako znatno izmijenjena, su prvo preživjela misterijske kultove iz vremena njihova rođenja, te zatim neznanje i praznovjerje mračnog doba, dok sada polako ostvaruju pobjedu nad materijalizmom, mehanizmom i sekularizmom dvadesetog stoljeća. A u takvim razdobljima velikih iskušenja i prijetećeg poraza, uvijek dolazi do velikih otkrivenja.

Religiji trebaju nove vođe, duhovni muškarci i žene koji će imati hrabrosti ovisiti samo o Isusu i njegovim nenadmašivim učenjima. Ako kršćanstvo nastavi zanemarivati svoju duhovnu misiju, dok se i dalje bavi društvenim i materijalnim problemima, duhovni preporod mora pričekati na dolazak novih učitelja Isusove religije koji će se isključivo posvetiti čovjekovoj duhovnoj obnovi. A ove duhom rođene duše mogu vrlo brzo preuzeti vodstvo i donijeti inspiraciju za uspostavu nove društvene, moralne, ekonomske i političke organizacije svijeta.

Suvremeno doba odbacuje religiju koja je u suprotnosti s činjenicama i u neskladu s najvišim shvaćanjima istine, ljepote i dobrote. Bliži se ponovno otkriće izvornih i stvarnih temelja kršćanstva koje danas postoji u izobličenom i kompromitiranom obliku - bliži se otkriće Isusovog stvarnog života i učenja.

Primitivni čovjek je živio u praznovjernom robovanju religioznom strahu. Suvremeni, civilizirani čovjek strahuje od misli da može pasti pod dominaciju snažnih religioznih uvjerenja. Razboriti čovjek je uvijek strahovao od religiozne kontrole. Kad snažna i dinamična religija zaprijeti dominacijom nad čovjekom, on je uvijek pokušao racionalizirati, tradicionalizirati i institucionalizirati, u nadi da će tako nad njom steći kontrolu. Takvim postupkom, čak i religija otkrivenja mora postati čovjekovo djelo i doći pod čovjekovu dominaciju. Suvremeni inteligentni muškarci i žene izbjegavaju Isusovu religiju zbog straha od onoga što će učiniti od njih - i s njima. I svi takvi strahovi su dobro utemeljeni. Isusova religija uistinu dominira nad svojim vjernicima i izaziva njihovu preobrazbu, zahtijevajući da ljudi posvete svoje živote nastojanju da upoznaju volju Oca na nebu i da posvete svoje energije nesebičnoj službi bratstvu ljudi.

Sebični muškarci i žene jednostavno ne žele platiti takvu cijenu čak ni za najveće duhovno

for lack of a new vision of the Master's life on earth. A new and fuller revelation of the religion of Jesus is destined to conquer an empire of materialistic secularism and to overthrow a world sway of mechanistic naturalism. Urantia is now quivering on the very brink of one of its most amazing and enthralling epochs of social readjustment, moral quickening, and spiritual enlightenment.

195:9.3 (2082.8) The teachings of Jesus, even though greatly modified, survived the mystery cults of their birthtime, the ignorance and superstition of the dark ages, and are even now slowly triumphing over the materialism, mechanism, and secularism of the twentieth century. And such times of great testing and threatened defeat are always times of great revelation.

195:9.4 (2082.9) Religion does need new leaders, spiritual men and women who will dare to depend solely on Jesus and his incomparable teachings. If Christianity persists in neglecting its spiritual mission while it continues to busy itself with social and material problems, the spiritual renaissance must await the coming of these new teachers of Jesus' religion who will be exclusively devoted to the spiritual regeneration of men. And then will these spirit-born souls quickly supply the leadership and inspiration requisite for the social, moral, economic, and political reorganization of the world.

195:9.5 (2083.1) The modern age will refuse to accept a religion which is inconsistent with facts and out of harmony with its highest conceptions of truth, beauty, and goodness. The hour is striking for a rediscovery of the true and original foundations of present-day distorted and compromised Christianity — the real life and teachings of Jesus.

195:9.6 (2083.2) Primitive man lived a life of superstitious bondage to religious fear. Modern, civilized men dread the thought of falling under the dominance of strong religious convictions. Thinking man has always feared to be *held* by a religion. When a strong and moving religion threatens to dominate him, he invariably tries to rationalize, traditionalize, and institutionalize it, thereby hoping to gain control of it. By such procedure, even a revealed religion becomes man-made and man-dominated. Modern men and women of intelligence evade the religion of Jesus because of their fears of what it will do *to* them — and *with* them. And all such fears are well founded. The religion of Jesus does, indeed, dominate and transform its believers, demanding that men dedicate their lives to seeking for a knowledge of the will of the Father in heaven and requiring that the energies of living be consecrated to the unselfish service of the brotherhood of man.

195:9.7 (2083.3) Selfish men and women simply will not pay such a price for even the greatest spiritual

blago koje je ikad ponuđeno smrtnom čovjeku. Tek kada čovjek postane dovoljno otriježnjen žalosnim razočaranjima glupih i obmanjujućih težnji njegove sebičnosti, te dalje otkrićem neplodnosti formalizirane religije, on će biti voljan da se svesrdno okrene evanđelju kraljevstva, religiji Isusa iz Nazareta.

Svijetu treba više religije iz prve ruke. Čak i kršćanstvo - spoj najboljih religija dvadesetog stoljeća - nije samo religija o Isusu, već je u tako velikoj mjeri religija koju ljudi doživljavaju iz druge ruke. Oni u cijelosti primaju svoju religiju onakvu kakvu im daju njihovi prihvaćeni religiozni učitelji. Svijet bi doživio takav preporod da može vidjeti kako je Isus stvarno živio na zemlji i znati - iz prve ruke - njegova životonosna učenja! Opis ljepote ne može biti upečatljiv kao sam prizor ljepote, a religiozne parole ne mogu nadahnuti ljudske duše kao samo iskustvo poznavanja Božje prisutnosti. A iščekivanje vjere uvijek mora čuvati vrata nade čovjekove duše otvorenim za vječne duhovne stvarnosti božanskih vrijednosti drugih svjetova.

Kršćanstvo se usudilo uniziti svoje ideale pred iskušenjem ljudske pohlepe, ratobornog ludila i požude za moći; ali Isusova religija i dalje stoji kao neokaljani i transcendentni duhovni poziv onome što je najbolje u čovjeku da se uzdigne iznad svih ovih ostavština životinjske evolucije i da milostivo postigne moralne visine istinske ljudske sudbine.

Kršćanstvu prijeti spora smrt od formalizacije, pretjerane organizacije, intelektualizacije i drugih neduhovnih tendencija. Suvremena kršćanska crkva više nije bratstvo dinamičnih duhovnih vjernika koje je Isus pozvao na neumoran rad na duhovnoj transformaciji novih generacija čovječanstva.

Takozvano kršćanstvo je postalo društveni i kulturni pokret, kao i religiozno uvjerenje i praksa. Rijeka suvremenog kršćanstva u sebi nosi mnoge drevne ustajale paganske vode i mnoge barbarske močvare; mnogi se zastarjeli kulturni slivovi ulijevaju ne samo u ovu suvremenu kulturnu rijeku, već i u galilejske visoravni koje navodno predstavljaju njezin isključivi izvor.

10. BUDUĆNOST

Kršćanstvo je doista učinilo veliku uslugu svijetu, ali ono što je sada najpotrebnije je Isus. Svijet ponovo treba ugledati Isusov zemaljski život u iskustvu smrtnika rođenih u duhu koji će Učitelja uspješno obznani svim ljudima. Uzaludu je

treasure ever offered mortal man. Only when man has become sufficiently disillusioned by the sorrowful disappointments attendant upon the foolish and deceptive pursuits of selfishness, and subsequent to the discovery of the barrenness of formalized religion, will he be disposed to turn wholeheartedly to the gospel of the kingdom, the religion of Jesus of Nazareth.

195:9.8 (2083.4) The world needs more firsthand religion. Even Christianity — the best of the religions of the twentieth century — is not only a religion *about* Jesus, but it is so largely one which men experience secondhand. They take their religion wholly as handed down by their accepted religious teachers. What an awakening the world would experience if it could only see Jesus as he really lived on earth and know, firsthand, his life-giving teachings! Descriptive words of things beautiful cannot thrill like the sight thereof, neither can creedal words inspire men's souls like the experience of knowing the presence of God. But expectant faith will ever keep the hope-door of man's soul open for the entrance of the eternal spiritual realities of the divine values of the worlds beyond.

195:9.9 (2083.5) Christianity has dared to lower its ideals before the challenge of human greed, war-madness, and the lust for power; but the religion of Jesus stands as the unsullied and transcendent spiritual summons, calling to the best there is in man to rise above all these legacies of animal evolution and, by grace, attain the moral heights of true human destiny.

195:9.10 (2083.6) Christianity is threatened by slow death from formalism, overorganization, intellectualism, and other nonspiritual trends. The modern Christian church is not such a brotherhood of dynamic believers as Jesus commissioned continuously to effect the spiritual transformation of successive generations of mankind.

195:9.11 (2083.7) So-called Christianity has become a social and cultural movement as well as a religious belief and practice. The stream of modern Christianity drains many an ancient pagan swamp and many a barbarian morass; many olden cultural watersheds drain into this present-day cultural stream as well as the high Galilean tablelands which are supposed to be its exclusive source.

10. THE FUTURE

195:10.1 (2084.1) Christianity has indeed done a great service for this world, but what is now most needed is Jesus. The world needs to see Jesus living again on earth in the experience of spirit-born mortals who effectively reveal the Master to all

govoriti o preporodu primitivnog kršćanstva; morate ići naprijed s mjesta na kojem se nalazite. Suvremena kultura mora postati duhovno krštena novim otkrivenjem Isusovog života i osvijetljena novim razumijevanjem njegova evanđelja vječnog spasenja. A nakon što ovako uzdignete Isusa, on će k sebi privući sve ljude. Isusovi učenici moraju biti više od osvajača, oni moraju biti preobilni izvori nadahnuća i uzvišenijeg življenja svim ljudima. Religija je samo uzvišeni humanizam ako nije obožanstvljena otkrićem stvarnosti Božje prisutnosti u osobnom iskustvu.

Ljepota i blaženstvo, humanizam i božanstvenost, jednostavnost i jedinstvenost Isusovog života na zemlji predstavljaju tako dirljivu i upečatljivu sliku spasonosne obznane Boga, da se teolozi i filozofi nikada ne smiju upustiti u formiranje teoloških sustava duhovnog ropstva iz tako transcendentalnog darivanja Boga u obliku čovjeka. U Isusu je svemir proizveo smrtnog čovjeka u kojem je duh ljubavi izvojevao pobjedu nad materijalnim poteškoćama vremena i nadvladao činjenicu tjelesnog porijekla.

Uvijek imajte na umu - Bog i čovjek trebaju jedan drugoga. Oni su uzajamno potrebni za potpuno i konačno postizanje vječnog iskustva ličnosti u božanskoj sudbini kozmične finalnosti.

"Kraljevstvo Božje je u vama," je vjerojatno najveća izreka koju je Isus ikada napravio, uz izjavu da je njegov otac živući duh ljubavi.

Kada nastojite pridobiti duše Učitelju, znajte da to nije prvi kilometar prisile, dužnosti i konvencionalnosti, koji će preobraziti čovjeka i njegov svijet, već drugi kilometar dobrovoljne službe i odane ljubavi, koji obilježava čovjekovo Isusovsko nastojanje da ljubavlju dopre do svog brata i da ga duhovnim vodstvom povede prema višem i božanskom cilju smrtne egzistencije. Kršćanstvo i danas voljno ide prvim kilometrom, ali čovječanstvo vene i propada u moralnoj tami jer je mali broj ljudi iskreno voljan poći drugim kilometrom - vrlo mali broj takozvanih Isusovih sljedbenika istinski živi i voli onako kako je Isus učio svoje učenike da žive i vole i služe.

Primama pustolovine u izgradnji novog i preobraženog ljudskog društva metodom duhovnog preporoda Isusova bratstva kraljevstva, treba ushititi sve njegove vjernike i to onako kako ljudi nisu bili ushićeni od dana kad su kročili zemljom kao Isusovi zemaljski suputnici.

Ni jedan društveni sustav ili politički režim koji ne priznaje stvarnost Boga ne može na bilo koji konstruktivan i trajan način voditi unaprijeđenju

men. It is futile to talk about a revival of primitive Christianity; you must go forward from where you find yourselves. Modern culture must become spiritually baptized with a new revelation of Jesus' life and illuminated with a new understanding of his gospel of eternal salvation. And when Jesus becomes thus lifted up, he will draw all men to himself. Jesus' disciples should be more than conquerors, even overflowing sources of inspiration and enhanced living to all men. Religion is only an exalted humanism until it is made divine by the discovery of the reality of the presence of God in personal experience.

195:10.2 (2084.2) The beauty and sublimity, the humanity and divinity, the simplicity and uniqueness, of Jesus' life on earth present such a striking and appealing picture of man-saving and God-revealing that the theologians and philosophers of all time should be effectively restrained from daring to form creeds or create theological systems of spiritual bondage out of such a transcendental bestowal of God in the form of man. In Jesus the universe produced a mortal man in whom the spirit of love triumphed over the material handicaps of time and overcame the fact of physical origin.

195:10.3 (2084.3) Ever bear in mind — God and men need each other. They are mutually necessary to the full and final attainment of eternal personality experience in the divine destiny of universe finality.

195:10.4 (2084.4) "The kingdom of God is within you" was probably the greatest pronouncement Jesus ever made, next to the declaration that his Father is a living and loving spirit.

195:10.5 (2084.5) In winning souls for the Master, it is not the first mile of compulsion, duty, or convention that will transform man and his world, but rather the *second* mile of free service and liberty-loving devotion that betokens the Jesusonian reaching forth to grasp his brother in love and sweep him on under spiritual guidance toward the higher and divine goal of mortal existence. Christianity even now willingly goes the *first* mile, but mankind languishes and stumbles along in moral darkness because there are so few genuine second-milers — so few professed followers of Jesus who really live and love as he taught his disciples to live and love and serve.

195:10.6 (2084.6) The call to the adventure of building a new and transformed human society by means of the spiritual rebirth of Jesus' brotherhood of the kingdom should thrill all who believe in him as men have not been stirred since the days when they walked about on earth as his companions in the flesh.

195:10.7 (2084.7) No social system or political regime which denies the reality of God can contribute in any constructive and lasting manner to the

ljudske civilizacije. Ali kršćanstvo, u svom današnjem segmentiranom i sekulariziranom obliku, predstavlja najveću pojedinačnu zapreku daljnjem društvenom napretku; ovo je posebno istina kad se radi o Istoku.

Strogo držanje crkvenih načela je zauvijek nespojivo s tom živućom istinom, tim rastućim duhom i tim iskustvom koje Isusovi prijatelji po vjeri, dionici bratstva ljudi i duhovnog saveza nebeskog kraljevstva, postižu iz prve ruke. Vrijedna težnja za očuvanjem tradicije prošlih postignuća često vodi obrani zastarjelih sustava obožavanja. Dobronamjerna želja za promicanjem drevnih misaonih sustava djelotvorno sprječava stvaranje novih i prikladnijih načina i metoda zadovoljenja duhovnih težnji sve širih i naprednijih umova suvremenih ljudi. Isto tako, kršćanske crkve dvadesetog stoljeća predstavljaju veliku, premda posve nesvjesnu, zapreku neposrednom promicanju istinskog evanđelja - učenja Isusa iz Nazareta.

Mnoge iskrene osobe koje bi rado posvetile svoju odanost Kristu koji je proglasio evanđelje, nisu u stanju svesrdno prihvatiti crkvu koja pokazuje tako malo duha njegova života i učenja, a za koju im je greškom rečeno da je njegova tvorevina. Isus nije utemeljio takozvanu kršćansku crkvu, ali ju je *podržavao* na svaki način koji je u skladu s njegovom prirodom, kao najbolji postojeći izdanak njegovog zemaljskog života i rada.

Samo kad bi kršćanska crkva imala hrabrosti prihvatiti Učiteljev program, tisuće naočigled ravnodušnih mladih osoba bi pojurile da se pridruže takvom duhovnom poduzeću i da se bez imalo oklijevanja u cjelosti odaju toj velikoj pustolovini.

Kršćanstvo je ozbiljno suočeno s prokletstvom utjelovljenim u jednoj od svojih vlastitih parola: "Kuća u sebi razdijeljena ne može stajati." Nekršćanski svijet teško može kapitulirati pred sektaški podijeljenim kršćanstvom. Živi Isus je jedina nada mogućem ujedinjenju kršćanstva. Istinska crkva - Isusovo bratstvo - je nevidljiva, duhovna i obilježena *jedinstvom*, ali ne i *jednolikošću*. Jednolikost je obilježje fizičkog svijeta mehanističke prirode. Duhovno jedinstvo je plod živuće vjere jedinstva s Isusom. Vidljiva crkva više ne smije ugrožavati napredak nevidljivog i duhovnog bratstva kraljevstva Božjeg. A to bratstvo mora postati živući organizam, a ne samo institucionalizirana društvena organizacija. Ono može nastaviti koristiti takve društvene organizacije, ali one ne smiju zauzeti njegovo mjesto.

Ali nemojte prezirati kršćanstvo, čak ni kršćanstvo dvadesetog stoljeća. Ono je spojeni proizvod moralnog nadahnuća mnogih ljudi iz više

advancement of human civilization. But Christianity, as it is subdivided and secularized today, presents the greatest single obstacle to its further advancement; especially is this true concerning the Orient.

195:10.8 (2084.8) Ecclesiasticism is at once and forever incompatible with that living faith, growing spirit, and firsthand experience of the faith-comrades of Jesus in the brotherhood of man in the spiritual association of the kingdom of heaven. The praiseworthy desire to preserve traditions of past achievement often leads to the defense of outgrown systems of worship. The well-meant desire to foster ancient thought systems effectually prevents the sponsoring of new and adequate means and methods designed to satisfy the spiritual longings of the expanding and advancing minds of modern men. Likewise, the Christian churches of the twentieth century stand as great, but wholly unconscious, obstacles to the immediate advance of the real gospel — the teachings of Jesus of Nazareth.

195:10.9 (2085.1) Many earnest persons who would gladly yield loyalty to the Christ of the gospel find it very difficult enthusiastically to support a church which exhibits so little of the spirit of his life and teachings, and which they have been erroneously taught he founded. Jesus did not found the so-called Christian church, but he has, in every manner consistent with his nature, *fostered* it as the best existent exponent of his lifework on earth.

195:10.10 (2085.2) If the Christian church would only dare to espouse the Master's program, thousands of apparently indifferent youths would rush forward to enlist in such a spiritual undertaking, and they would not hesitate to go all the way through with this great adventure.

195:10.11 (2085.3) Christianity is seriously confronted with the doom embodied in one of its own slogans: "A house divided against itself cannot stand." The non-Christian world will hardly capitulate to a sect-divided Christendom. The living Jesus is the only hope of a possible unification of Christianity. The true church — the Jesus brotherhood — is invisible, spiritual, and is characterized by *unity*, not necessarily by *uniformity*. Uniformity is the earmark of the physical world of mechanistic nature. Spiritual unity is the fruit of faith union with the living Jesus. The visible church should refuse longer to handicap the progress of the invisible and spiritual brotherhood of the kingdom of God. And this brotherhood is destined to become a *living organism* in contrast to an institutionalized social organization. It may well utilize such social organizations, but it must not be supplanted by them.

195:10.12 (2085.4) But the Christianity of even the twentieth century must not be despised. It is the product of the combined moral genius of the God-

rasa i doba koji su poznavali Boga, i uistinu je bilo jedna od najvećih sila dobra na zemlji koju stoga nitko ne treba olako odbaciti, unatoč njezinim usađenim i stečenim nedostacima. Kršćanstvo je i dalje u stanju pokrenuti umove dubokomislenih ljudi snažnim moralnim emocijama.

Ali ništa ne može opravdati sudjelovanje crkve u trgovini i politici; takvi nesveti savezi nisu ništa drugo nego neprihvatljiva izdaja Učitelja. A iskreni ljubitelji istine neće olako zaboraviti da se ista ova moćna institucionalizirana crkva često usuđivala gušiti novorođenu vjeru i progoniti nositelje istine koji su se slučajno javili u nekonvencionalnom ruhu.

Točno je da takva crkva ne bi opstala da u svijetu nisu živjeli ljudi kojima je odgovarao takav način iskazanja obožavanja. Mnoge duhovno lijene duše traže zastarjelu i autoritativnu religiju ritualističkih i svetih tradicija. Ljudska evolucija i duhovni napredak teško mogu sami po sebi navesti sve ljude da odbace religiozni autoritet. A dobro je da nevidljivo bratstvo kraljevstva prihvati obiteljske grupe različitih društvenih i temperamentalnih klasa, ako se one pokažu spremnim slijediti vodstvo duha i i postati Božjim sinovima. No, u tom Isusovom bratstvu nema mjesta za sektaško rivalstvo, osjećaj gorčine među grupama, niti tvrdnje o moralnoj superiornosti i duhovnoj nepogrešivosti.

Ove različite grupacije kršćana mogu pružiti utočište velikom broju različitih tipova potencijalnih vjernika među različitim narodima Zapadne civilizacije, ali takva podjela kršćanstva predstavlja ozbiljnu slabost u pokušaju promicanja Isusovog evanđelja narodima Istoka. Ove rase još uvijek ne razumiju postojanje Isusove religije kao nečeg zasebnog i donekle odvojenog od kršćanstva, koje je s vremenom sve više postalo religija o Isusu.

Velika nada Urantije počiva u mogućnosti novog otkrivenja Isusa s novom i proširenom predstavom njegove spasonosne poruke koja će duhovno ujediniti brojne obitelji njegovih današnjih takozvanih sljedbenika u službi ljubavi.

Čak bi i svjetovno obrazovanje moglo pomoći u ovom velikom duhovnom preporodu, ako obrati više pozornosti na podučavanje mladih vještinama planiranja života i izgradnje karaktera. Svrha sveg obrazovanja treba počivati u poticanju i unaprijeđenju vrhunskog smisla životarazvoju veličanstvene i uravnotežene ličnosti. Postoji velika potreba za učenjem moralne discipline umjesto toliko samougađanja. Na takve temelje, religija može dograditi svoj duhovni poticaj za proširenje i obogaćivanje smrtnog života, čak i osiguranje i poboljšanje vječnog života.

knowing men of many races during many ages, and it has truly been one of the greatest powers for good on earth, and therefore no man should lightly regard it, notwithstanding its inherent and acquired defects. Christianity still contrives to move the minds of reflective men with mighty moral emotions.

195:10.13 (2085.5) But there is no excuse for the involvement of the church in commerce and politics; such unholy alliances are a flagrant betrayal of the Master. And the genuine lovers of truth will be slow to forget that this powerful institutionalized church has often dared to smother newborn faith and persecute truth bearers who chanced to appear in unorthodox raiment.

195:10.14 (2085.6) It is all too true that such a church would not have survived unless there had been men in the world who preferred such a style of worship. Many spiritually indolent souls crave an ancient and authoritative religion of ritual and sacred traditions. Human evolution and spiritual progress are hardly sufficient to enable all men to dispense with religious authority. And the invisible brotherhood of the kingdom may well include these family groups of various social and temperamental classes if they are only willing to become truly spirit-led sons of God. But in this brotherhood of Jesus there is no place for sectarian rivalry, group bitterness, nor assertions of moral superiority and spiritual infallibility.

195:10.15 (2086.1) These various groupings of Christians may serve to accommodate numerous different types of would-be believers among the various peoples of Western civilization, but such division of Christendom presents a grave weakness when it attempts to carry the gospel of Jesus to Oriental peoples. These races do not yet understand that there is a *religion of Jesus* separate, and somewhat apart, from Christianity, which has more and more become a *religion about Jesus*.

195:10.16 (2086.2) The great hope of Urantia lies in the possibility of a new revelation of Jesus with a new and enlarged presentation of his saving message which would spiritually unite in loving service the numerous families of his present-day professed followers.

195:10.17 (2086.3) Even secular education could help in this great spiritual renaissance if it would pay more attention to the work of teaching youth how to engage in life planning and character progression. The purpose of all education should be to foster and further the supreme purpose of life, the development of a majestic and well-balanced personality. There is great need for the teaching of moral discipline in the place of so much self-gratification. Upon such a foundation religion may contribute its spiritual incentive to the enlargement and enrichment of mortal life, even to

Kršćanstvo je improvizirana religija i kao takvo uvijek mora djelovati usporeno. Ubrzanije duhovne predstave moraju sačekati novo otkrivenje i šire prihvaćanje Isusove istinske religije. Ali kršćanstvo je moćna religija, ako se uzme u obzir da su svagdašnji učenici raspetog stolara proglasili učenja koja su tijekom tristo godina osvojila rimski svijet, a poslije toga izvojevala pobjedu nad barbarima koji su svrgli Rim. To isto kršćanstvo je osvojiloapsorbiralo i uzvisilo - cijeli sustav židovske teologije i grčke filozofije. A onda, kad je ta kršćanska religija pala u komu kroz više od tisuću godina pod prevelikom dozom mističizma i paganizma, ona je uspjela samu sebe uskrsnuti i doslovce osvojiti cijeli zapadni svijet. Kršćanstvo u sebi ima dovoljno Isusovih učenja da osigura vlastitu besmrtnost.

Samo kad bi kršćanstvo bilo je u stanju bolje shvatiti Isusova učenja, mnogo bi daleko bolje pomoći suvremeno m č ovjeku da riješi svoje nove i sve složenije probleme.

Kršćanstvo pati pod velikim hendikepom, jer je postao identificirano u svijesti cijelog svijeta kao dio društvenog sustava, industrijskog života i moralnih standarda Zapadne civilizacije; i tako je kršćanstvo nehotice pružilo podršku društvu koje posrće pod negativnim posljedicama znanosti bez idealizma, politike bez principa, bogatstva bez rada, užitka bez samokontrole, znanja bez karaktera, moći bez savjesti i industrije bez moralnosti.

Nada suvremenog kršćanstva počiva u tome da treba prestati podržati društvene sustave i industrijske metode Zapadne civilizacije, dok se ponizno pokloni pred križom koji tako hrabro veliča, da od Isusa iz Nazareta ponovo nauči najveće istine koje je smrtni čovjek ikada čuo - živuće evanđelje Božjeg očinstva i bratstva ljudi.

the security and enhancement of life eternal.

195:10.18 (2086.4) Christianity is an extemporized religion, and therefore must it operate in low gear. High-gear spiritual performances must await the new revelation and the more general acceptance of the real religion of Jesus. But Christianity is a mighty religion, seeing that the commonplace disciples of a crucified carpenter set in motion those teachings which conquered the Roman world in three hundred years and then went on to triumph over the barbarians who overthrew Rome. This same Christianity conquered — absorbed and exalted — the whole stream of Hebrew theology and Greek philosophy. And then, when this Christian religion became comatose for more than a thousand years as a result of an overdose of mysteries and paganism, it resurrected itself and virtually reconquered the whole Western world. Christianity contains enough of Jesus' teachings to immortalize it.

195:10.19 (2086.5) If Christianity could only grasp more of Jesus' teachings, it could do so much more in helping modern man to solve his new and increasingly complex problems.

195:10.20 (2086.6) Christianity suffers under a great handicap because it has become identified in the minds of all the world as a part of the social system, the industrial life, and the moral standards of Western civilization; and thus has Christianity unwittingly seemed to sponsor a society which staggers under the guilt of tolerating science without idealism, politics without principles, wealth without work, pleasure without restraint, knowledge without character, power without conscience, and industry without morality.

195:10.21 (2086.7) The hope of modern Christianity is that it should cease to sponsor the social systems and industrial policies of Western civilization while it humbly bows itself before the cross it so valiantly extols, there to learn anew from Jesus of Nazareth the greatest truths mortal man can ever hear — the living gospel of the fatherhood of God and the brotherhood of man.

POGLAVLJE 196. ISUSOVA VJERA

⇨ 195

Knjiga Urantije

DIO IV. ISUSOV ŽIVOT I UČENJA

POGLAVLJE 196 ISUSOVA VJERA

Sekcije

Uvod

1. ISUS - ČOVJEK
2. ISUSOVA RELIGIJA
3. UZVIŠENOST RELIGIJE

PAPER 196 THE FAITH OF JESUS

SECTIONS

Introduction

1. Jesus — The Man
2. The Religion of Jesus
3. The Supremacy of Religion

Uvod

ISUS je uživao blaženu i bezrezervnu vjeru u Boga. Doživio je uobičajene uspone i padove smrtničke egzistencije, ali nikad nije religiozno sumnjao u sigurnost Božje budnosti i vodstva. Njegova je vjera bila rezultat uvida stvorenog djelovanjem božanske prisutnosti, njegova unutarnjeg Ispravljača. Isusova vjera nije bila tradicionalna, niti samo intelektualna; bila je posve osobna i čisto duhovna.

Kao čovjek, Isus je vidio Boga kao svetog, pravednog i veličanstvenog, kao i istinitog, lijepog i dobrog. Sve ove osobine božanstvenosti on je usmjerio u svom umu kao "volju Oca koji je na nebesima." Isusov Bog je istovremeno bio "Svetac Izraelov" i "živući nebeski Otac ljubavi." Koncept Boga kao Oca nije potekao od Isusa, ali on ga je uzvisio i uzdigao u blaženo iskustvo tako što je postigao novo otkrivenje Boga i proglasio da je svako smrtno stvorenje dijete ovog Oca ljubavi, sin Božji.

Isus se nije držao vjere u Boga kao neka napućena duša u ratu sa svemirom i u smrtnom koštacu s neprijateljskim i grešnim svijetom; on nije pribjegavao vjeri samo za utjehu usred teškoća ili okrijepu pred prijetećim očajanjem; vjera nije bila samo iluzorna naknada za neugodne stvarnosti i patnje življenja. Suočen sa svim prirodnim teškoćama i vremenskim

INTRODUCTION

196:0.1 (2087.1) JESUS enjoyed a sublime and wholehearted faith in God. He experienced the ordinary ups and downs of mortal existence, but he never religiously doubted the certainty of God's watchcare and guidance. His faith was the outgrowth of the insight born of the activity of the divine presence, his indwelling Adjuster. His faith was neither traditional nor merely intellectual; it was wholly personal and purely spiritual.

196:0.2 (2087.2) The human Jesus saw God as being holy, just, and great, as well as being true, beautiful, and good. All these attributes of divinity he focused in his mind as the "will of the Father in heaven." Jesus' God was at one and the same time "The Holy One of Israel" and "The living and loving Father in heaven." The concept of God as a Father was not original with Jesus, but he exalted and elevated the idea into a sublime experience by achieving a new revelation of God and by proclaiming that every mortal creature is a child of this Father of love, a son of God.

196:0.3 (2087.3) Jesus did not cling to faith in God as would a struggling soul at war with the universe and at death grips with a hostile and sinful world; he did not resort to faith merely as a consolation in the midst of difficulties or as a comfort in threatened despair; faith was not just an illusory compensation for the unpleasant realities and the sorrows of living. In the very face of all the natural

proturječnostima smrtničke egzistencije, doživio je mir uzvišenog i neupitnog uzdanja u Boga i osjetio ogromno uzbuđenje življenja, po vjeri, u samoj prisutnosti nebeskog Oca. A ova trijumfalna vjera je bila živuće iskustvo stvarnog postignuća duha. Isusov nije učinio veliki doprinos vrijednostima ljudskog iskustva tako što je otkrio toliko novih ideja o nebeskom Ocu, nego što je tako veličanstveno i ljudski pokazao novi i viši oblik *živuće vjere u Boga*. Nikada ni na jednom svijetu ovog svemira, u životu bilo kojeg smrtnika, Bog nije postao tako *živuća stvarnost* kao u ljudskom iskustvu Isusa iz Nazareta.

U Učiteljevom životu na Urantiji, ovaj i svi drugi svjetovi lokalnog svemira otkrivaju novi i viši oblik religije, religiju koja se temelji na osobnim duhovnim odnosima s Ocem Svih i koja je potpuno ovjerena vrhovnim autoritetom istinskog osobnog iskustva. Ova Isusova živuća vjera je bila više od intelektualnog promišljanja, i ona nije bila mistična meditacija.

Teologija može ukalupiti, formulirati, definirati i dogmatizirati vjeru, ali u Isusovom ljudskom životu vjera je bila osobna, živuća, autentična, sponatana i posve duhovna. Ta vjera nije bila štovanje tradicije, niti puko intelektualno vjerovanje koje je on držao svetim, nego blaženo iskustvo i duboko uvjerenje koje *ga je čvrsto držalo*. Njegova vjera je bila tako stvarna i sveobuhvatna da je apsolutno odagnala sve duhovne sumnje i učinkovito uništila svaku proturječnu želju. Ništa ga nije moglo otrgnuti od duhovnog sidrišta ove svesrdne, blažene i neustrašive vjere. Čak i kad se našao suočen s prividnim porazom ili bolovima razočaranja i prijetećeg očaja, mirno je stajao u božanskoj prisutnosti, bez straha i posve svjestan svoje duhovne nepobjedivosti. Isus je uživao osnažujuće uvjerenje posjedovanja nepokolebljive vjere i u svim životnim situacijama nepogrešivo je pokazao bezrezervnu odanost Očevoj volji. I ova veličanstvena vjera nije pokleknula ni pred okrutnom i poražavajućom prijetnjom sramotne smrti.

U religioznih genija, snažna duhovna vjera toliko puta vodi katastrofalnom fanatizmu, preuveličanju religioznog ega, ali to nije bio slučaj s Isusom. Njegova izvanredna vjera i postignuće duha nisu ispoljili negativan utjecaj na njegov praktični život, jer je ova duhovna egzaltacija bila posve nesvjestan i spontan izraz duše njegovog osobnog iskustva s Bogom.

Isusova sveprožimajuća i nepopustljiva duhovna vjera nikada nije postala fanatična, jer nikada nije pokušala pobjeći kontroli njegovog uravnoteženog intelektualnog suda o

difficulties and the temporal contradictions of mortal existence, he experienced the tranquillity of supreme and unquestioned trust in God and felt the tremendous thrill of living, by faith, in the very presence of the heavenly Father. And this triumphant faith was a living experience of actual spirit attainment. Jesus' great contribution to the values of human experience was not that he revealed so many new ideas about the Father in heaven, but rather that he so magnificently and humanly demonstrated a new and higher type of *living faith in God*. Never on all the worlds of this universe, in the life of any one mortal, did God ever become such a *living reality* as in the human experience of Jesus of Nazareth.

196:0.4 (2087.4) In the Master's life on Urantia, this and all other worlds of the local creation discover a new and higher type of religion, religion based on personal spiritual relations with the Universal Father and wholly validated by the supreme authority of genuine personal experience. This living faith of Jesus was more than an intellectual reflection, and it was not a mystic meditation.

196:0.5 (2087.5) Theology may fix, formulate, define, and dogmatize faith, but in the human life of Jesus faith was personal, living, original, spontaneous, and purely spiritual. This faith was not reverence for tradition nor a mere intellectual belief which he held as a sacred creed, but rather a sublime experience and a profound conviction which *securely held him*. His faith was so real and all-encompassing that it absolutely swept away any spiritual doubts and effectively destroyed every conflicting desire. Nothing was able to tear him away from the spiritual anchorage of this fervent, sublime, and undaunted faith. Even in the face of apparent defeat or in the throes of disappointment and threatening despair, he calmly stood in the divine presence free from fear and fully conscious of spiritual invincibility. Jesus enjoyed the invigorating assurance of the possession of unflinching faith, and in each of life's trying situations he unfailingly exhibited an unquestioning loyalty to the Father's will. And this superb faith was undaunted even by the cruel and crushing threat of an ignominious death.

196:0.6 (2088.1) In a religious genius, strong spiritual faith so many times leads directly to disastrous fanaticism, to exaggeration of the religious ego, but it was not so with Jesus. He was not unfavorably affected in his practical life by his extraordinary faith and spirit attainment because this spiritual exaltation was a wholly unconscious and spontaneous soul expression of his personal experience with God.

196:0.7 (2088.2) The all-consuming and indomitable spiritual faith of Jesus never became fanatical, for it never attempted to run away with his well-balanced intellectual judgments concerning the

proporcionalnim vrijednostima praktičnih i svagdašnjih društvenih, ekonomskih i moralnih situacija života. Sin Čovječji je bio savršeno ujedinjena ljudska ličnost; bio je savršeno obdareno božansko biće; bio je veličanstveno koordiniran kao spojeno ljudsko i božansko biće koje je funkcioniralo na zemlji kao jedna ličnost. Učitelj je uvijek znao uskladiti vjeru duše s mudrim procjenama svog prekaljenog iskustva. Osobna vjera, duhovna nada i moralna odanost su uvijek bili uzajamno usklađeni u neusporedivom religioznom jedinstvu skladne povezanosti s oštrom spoznajom stvarnosti i svetosti svih ljudskih odanosti - osobne časti, obiteljske ljubavi, religiozne obveze, društvene dužnosti i ekonomske nužde.

Isusova vjera je vidjela sve vrijednosti duha kao nešto što postoji u Božjem kraljevstvu; zato je rekao: "Tražite najprije kraljevstvo nebesko." U naprednom i idealnom zajedništvu kraljevstva, Isus je vidio postignuće i ispunjenje "Božje volje." Samo srce molitve koju je učio svoje sljedbenike kaže: "Dođi kraljevstvo tvoje; budi volja tvoja." Budući da je shvaćao kraljevstvo kao nešto što obuhvaća Božju volju, posvetio se radu na njegovom ostvarenju s nevjerojatnom skrušenošću i neograničenim entuzijazmom. No, u cijeloj svojoj intenzivnoj misiji i tijekom svog izvanrednog života, nikada se nije javila fanatična furija ili površna pjenušavost religioznog egoiste.

Cijeli Učiteljev život je bio dosljedno uvjetovan ovom živućom vjerom, ovim blaženim religioznim iskustvom. Ovaj duhovni stav je u potpunosti dominirao njegovim razmišljanjem i osjećanjem, njegovim vjerovanjem i molitvom, njegovim učenjem i propovijedanjem. Ova osobna vjera sina u sigurnost i neminovnost vodstva i zaštite nebeskog Oca pružila je njegovom jedinstvenom životu duboko obdarenje duhovnom stvarnošću. Pa ipak, usprkos svoj ovoj dubokoj svijesti o bliskom odnosu s božanstvenošću, ovaj Galilejac, Božji Galilejac, kad su ga nazvali Dobrim Učiteljem, spremno je uzvratio, "Zašto me zoveš dobrim?" Kad se nađemo suočeni s tako veličanstvenom skrušenošću, počinjemo shvaćati kako mu se Otac Svih mogao tako cjelovito očitovati i kroz njega sebe obznaniiti zemaljskim smrtnicima.

Isus je dao Bogu, kao čovjek ovoga svijeta - najveću moguću žrtvu: posvećenje i predanost svoje volje veličansvenoj službi izvršenja božanske volje. Isus je uvijek i dosljedno tumačio religiju samo u smislu Očeve volje. Kada proučavate Učiteljevu karijeru, što se tiče molitve ili bilo kojeg drugog aspekta religioznog života, ne usmjeravajte pažnju toliko na ono što je učio, koliko na ono što je činio. Isus nikada nije molio u ime religiozne dužnosti. Za njega, molitva je bila iskreni izraz duhovnog stava, objava odanosti

proportional values of practical and commonplace social, economic, and moral life situations. The Son of Man was a splendidly unified human personality; he was a perfectly endowed divine being; he was also magnificently co-ordinated as a combined human and divine being functioning on earth as a single personality. Always did the Master co-ordinate the faith of the soul with the wisdom-appraisals of seasoned experience. Personal faith, spiritual hope, and moral devotion were always correlated in a matchless religious unity of harmonious association with the keen realization of the reality and sacredness of all human loyalties — personal honor, family love, religious obligation, social duty, and economic necessity.

196:0.8 (2088.3) The faith of Jesus visualized all spirit values as being found in the kingdom of God; therefore he said, "Seek first the kingdom of heaven." Jesus saw in the advanced and ideal fellowship of the kingdom the achievement and fulfillment of the "will of God." The very heart of the prayer which he taught his disciples was, "Your kingdom come; your will be done." Having thus conceived of the kingdom as comprising the will of God, he devoted himself to the cause of its realization with amazing self-forgetfulness and unbounded enthusiasm. But in all his intense mission and throughout his extraordinary life there never appeared the fury of the fanatic nor the superficial frothiness of the religious egotist.

196:0.9 (2088.4) The Master's entire life was consistently conditioned by this living faith, this sublime religious experience. This spiritual attitude wholly dominated his thinking and feeling, his believing and praying, his teaching and preaching. This personal faith of a son in the certainty and security of the guidance and protection of the heavenly Father imparted to his unique life a profound endowment of spiritual reality. And yet, despite this very deep consciousness of close relationship with divinity, this Galilean, God's Galilean, when addressed as Good Teacher, instantly replied, "Why do you call me good?" When we stand confronted by such splendid self-forgetfulness, we begin to understand how the Universal Father found it possible so fully to manifest himself to him and reveal himself through him to the mortals of the realms.

196:0.10 (2088.5) Jesus brought to God, as a man of the realm, the greatest of all offerings: the consecration and dedication of his own will to the majestic service of doing the divine will. Jesus always and consistently interpreted religion wholly in terms of the Father's will. When you study the career of the Master, as concerns prayer or any other feature of the religious life, look not so much for what he taught as for what he did. Jesus never prayed as a religious duty. To him prayer was a sincere expression of spiritual attitude, a

duše, uvodna izjava osobne pobožnosti, izraz zahvalnosti, vještina za izbjegavanje emocionalne napetosti, sprječavanje sukoba, egzaltaciju poimanja, oplemenjenost želje, opravdanje moralne odluke, obogaćivanje misli, oživljavanje viših sklonosti, posvećenje impulsa, razjašnjenje gledišta, objavu vjere, transcendentalno predavanje volje, blaženu potvrdu povjerenja, otkrivenje hrabrosti, proglas otkrića, ispovijed najveće pobožnosti, potvrda posvećenja, tehnika za prilagodbu poteškoćama i moćna mobilizacija ujedinjenih sila duše u cilju obrane od svih ljudskih sklonosti prema sebičnosti, zlu i grijehu. Živio je upravo takav život bogougodnog posvećenja vršenju volje svoga Oca i završio je svoj život trijumfalno sa upravo takvom molitvom. Tajna njegova neusporedivog religioznog života počiva u toj svijesti Božje prisutnosti; i je to postigao inteligentnom molitvom i iskrenim obožavanjem - neprekinutim duhovnim zajedništvom s Bogom - a ne predosjećajima, glasovima, vizijama ili nesvakidašnjim religioznim praksama.

U Isusovom zemaljskom životu, religija je bila živuće iskustvo, izravan i osoban pokret od duhovne pobožnosti do praktične ispravnosti. Isusova vjera je rodila transcendentnim plodovima božanskog duha. Njegova vjera nije bila nezrela i lakovjerna kao u djeteta, ali je u mnogo čemu nalikovala neupitnom povjerenju djetinjeg uma. Isus je vjerovao Bogu onako kako dijete vjeruje roditelju. Imao je duboko povjerenje u svemir - upravo takvo povjerenje kakvo dijete ima u roditeljsko okruženje. Isusova svesrdna vjera u temeljnu dobroću svemira jako je nalikovala djetetovom povjerenju u sigurnost svoje zemaljske okolice. On je ovisio o nebeskom Ocu kao što dijete ovisi o svom zemaljskom roditelju, i njegova svesrdna vjera nije nikada, ni u jednom trenutku, posumnjala u pouzdanost budnosti nebeskog Oca. On nije bio ozbiljnije uznemiren strahovima, sumnjama ili skepticizmom. Nepovjerenje nije stalo na put slobodnom i autentičnom izrazu njegova života. Kombinirao je čvrstu i inteligentnu hrabrost odraslog čovjeka s iskrenim i uzdajućim optimizmom vjerujućeg djeteta. Njegova vjera je izrasla do takvih visina povjerenja da u njoj nije bilo straha.

Isusova je vjera dostigla čistotu djetinjeg povjerenja. Njegova je vjera bila tako apsolutna i neupitna da je reagirala na čar kontakta s bližnjima i na čudesa svemira. Njegov osjećaj ovisnosti o božanskom je bio tako potpun i tako pun povjerenja da je pružio radost i uvjerenje u apsolutnu osobnu sigurnost. U njegovom religioznom iskustvu nije bilo oklijevajućih isprika. U ovom golemom intelektu odraslog čovjeka, djetinja vjera je dominirala u svim pitanjima u vezi

declaration of soul loyalty, a recital of personal devotion, an expression of thanksgiving, an avoidance of emotional tension, a prevention of conflict, an exaltation of intellection, an ennoblement of desire, a vindication of moral decision, an enrichment of thought, an invigoration of higher inclinations, a consecration of impulse, a clarification of viewpoint, a declaration of faith, a transcendental surrender of will, a sublime assertion of confidence, a revelation of courage, the proclamation of discovery, a confession of supreme devotion, the validation of consecration, a technique for the adjustment of difficulties, and the mighty mobilization of the combined soul powers to withstand all human tendencies toward selfishness, evil, and sin. He lived just such a life of prayerful consecration to the doing of his Father's will and ended his life triumphantly with just such a prayer. The secret of his unparalleled religious life was this consciousness of the presence of God; and he attained it by intelligent prayer and sincere worship — unbroken communion with God — and not by leadings, voices, visions, or extraordinary religious practices.

196:0.11 (2089.1) In the earthly life of Jesus, religion was a living experience, a direct and personal movement from spiritual reverence to practical righteousness. The faith of Jesus bore the transcendent fruits of the divine spirit. His faith was not immature and credulous like that of a child, but in many ways it did resemble the unsuspecting trust of the child mind. Jesus trusted God much as the child trusts a parent. He had a profound confidence in the universe — just such a trust as the child has in its parental environment. Jesus' wholehearted faith in the fundamental goodness of the universe very much resembled the child's trust in the security of its earthly surroundings. He depended on the heavenly Father as a child leans upon its earthly parent, and his fervent faith never for one moment doubted the certainty of the heavenly Father's overcare. He was not disturbed seriously by fears, doubts, and skepticism. Unbelief did not inhibit the free and original expression of his life. He combined the stalwart and intelligent courage of a full-grown man with the sincere and trusting optimism of a believing child. His faith grew to such heights of trust that it was devoid of fear.

196:0.12 (2089.2) The faith of Jesus attained the purity of a child's trust. His faith was so absolute and undoubting that it responded to the charm of the contact of fellow beings and to the wonders of the universe. His sense of dependence on the divine was so complete and so confident that it yielded the joy and the assurance of absolute personal security. There was no hesitating pretense in his religious experience. In this giant intellect of the full-grown man the faith of the child reigned

religiozne svijesti. Nije čudo što je jednom rekao, "Ako ponovo ne postanete kao mala djeca, nećete ući u kraljevstvo." Bez obzira što je Isusova vjera bila poput *djetinje*, ona nikako nije bila *djetinjasta*.

Isus ne traži od svojih učenika da vjeruju u njega, nego da vjeruju s njim, da vjeruju u stvarnost Božje ljubavi i da s punim povjerenjem prihvate sigurnost uvjerenja da su sinovi nebeskog Oca. Učitelj želi da svi njegovi sljedbenici u potpunosti podijele ovu njegovu transcendentnu vjeru. Isus je najdirljivije pozvao svoje sljedbenike ne samo da vjeruju ono što je on vjerovao, već da vjeruju onako kako je on vjerovao. Ovo je puno značenje njegovog vrhovnog poziva, "Slijedi me."

Isusov zemaljski život je bio posvećen jednom velikom cilju - izvršenju Očeve volje, življenju ljudskog života religiozno i s vjerom. Isusova je vjera puna povjerenja, kao djetinja, ali u njoj nije bilo umišljene preuzetosti. Donio je teške i muževne odluke, hrabro se suočio s mnogostrukim razočaranjima, odlučno je savladao velike poteškoće i nepokolebljivo stao pred neumoljive zahtjeve dužnosti. Potrebna je snažna volja i čvrsto pouzdanje da čovjek vjeruje ono što je Isus vjerovao i onako kako je on vjerovao.

1. ISUS - ČOVJEK

Isusova odanost Očevoj volji i služba ljudima su bili više od smrtničke odluke i ljudske odlučnosti; bili su Isusovo svesrdno posvećenje tako bezrezervnom darivanju ljubavi. Bez obzira na veličinu činjenice Mihaelove vlasti, ne smijete odvojiti Isusa-čovjeka od ljudi. Učitelj je užasao na visinu kao čovjek i kao Bog; on pripada ljudima; ljudi pripadaju njemu. Kako je žalosno što ljudi često tumače religiju tako pogrešno da odvajaju Isusa-čovjeka od drugih napaćenih smrtnika! Ne dopustite da rasprave o Kristovoj ljudskosti i božanstvenosti zasjene spasonosnu istinu da je Isus iz Nazareta bio religiozni čovjek koji je po vjeri postigao znanje i vršenje Božje volje; on je bio najveći istinski religiozan čovjek koji je ikada živio na Urantiji.

Došlo je vrijeme da vidimo figurativno uskrsnuće Isusa-čovjeka iz njegove grobnice teoloških tradicija i religioznih dogmi devetnaest stoljeća. Isus iz Nazareta više ne smije biti žrtvovan čak ni veličanstvenom konceptu proslavljenog Krista. Koja će to biti uzvišena usluga ako kroz ovo otkrivenje Sin Čovječji bude podignut iz grobnice tradicionalne teologije i predstavljen kao živući Isus crkvi koja nosi njegovo ime, kao i svim drugim religijama! Kršćansko zajedništvo vjernika sigurno neće

supreme in all matters relating to the religious consciousness. It is not strange that he once said, "Except you become as a little child, you shall not enter the kingdom." Notwithstanding that Jesus' faith was *childlike*, it was in no sense *childish*.

196:0.13 (2089.3) Jesus does not require his disciples to believe in him but rather to believe *with* him, believe in the reality of the love of God and in full confidence accept the security of the assurance of sonship with the heavenly Father. The Master desires that all his followers should fully share his transcendent faith. Jesus most touchingly challenged his followers, not only to believe *what* he believed, but also to believe *as* he believed. This is the full significance of his one supreme requirement, "Follow me."

196:0.14 (2090.1) Jesus' earthly life was devoted to one great purpose — doing the Father's will, living the human life religiously and by faith. The faith of Jesus was trusting, like that of a child, but it was wholly free from presumption. He made robust and manly decisions, courageously faced manifold disappointments, resolutely surmounted extraordinary difficulties, and unflinchingly confronted the stern requirements of duty. It required a strong will and an unfailing confidence to believe what Jesus believed and as he believed.

1. JESUS — THE MAN

196:1.1 (2090.2) Jesus' devotion to the Father's will and the service of man was even more than mortal decision and human determination; it was a wholehearted consecration of himself to such an unreserved bestowal of love. No matter how great the fact of the sovereignty of Michael, you must not take the human Jesus away from men. The Master has ascended on high as a man, as well as God; he belongs to men; men belong to him. How unfortunate that religion itself should be so misinterpreted as to take the human Jesus away from struggling mortals! Let not the discussions of the humanity or the divinity of the Christ obscure the saving truth that Jesus of Nazareth was a religious man who, by faith, achieved the knowing and the doing of the will of God; he was the most truly religious man who has ever lived on Urantia.

196:1.2 (2090.3) The time is ripe to witness the figurative resurrection of the human Jesus from his burial tomb amidst the theological traditions and the religious dogmas of nineteen centuries. Jesus of Nazareth must not be longer sacrificed to even the splendid concept of the glorified Christ. What a transcendent service if, through this revelation, the Son of Man should be recovered from the tomb of traditional theology and be presented as the living Jesus to the church that bears his name, and to all other religions! Surely

oklijevati da poduzme takve prilagodbe vjere i običaja življenja, koje će mu omogućiti da "slijedi" Učitelja u očitovanju njegovog stvarnog života religiozne odanosti vršenju volje njegova Oca i predanosti nesebičnom služenju ljudima. Da li se takozvani kršćani boje izvrnuti samodostatno i neposvećeno zajedništvo društvene uvažavnosti i sebičnih ekonomskih neprilagođenja? Da li se institucionalizirano kršćanstvo boji moguće opasnosti od narušavanja ili čak svrgavanja tradicionalnog crkvenog autoriteta ako Isus iz Galileje ponovo postane ideal osobnog religioznog življenja u umovima i dušama smrtnih ljudi? Doista će doći do društvenih prilagodbi, ekonomskih transformacija, moralnih buđenja i religiozne revizije kršćanske civilizacije ako Isusova živuća religija iznemenada zauzme mjesto teološke religije o Isusu.

"Slijediti Isusa" znači osobno podijeliti njegovu religioznu vjeru i ući u duh Učiteljevog života nesebičnog služenja ljudima. Jedna od najvažnijih stvari u ljudskom životu je naći ono što je Isus vjerovao, otkriti njegove ideale i težiti postignuću njegovog uzvišenog životnog nauma. Od sveg ljudskog znanja, to što je od najvećeg značaja je znati vjerski život Isusa i kako ga je on živio.

Obični ljudi su rado slušali Isusa i oni će opet rado odgovoriti na predstavu njegovog iskrenog ljudskog života posvećenog religioznoj motivaciji ako takve istine ponovo budu proglašene svijetu. Ljudi su ga rado slušali jer je bio jedan od njih, nepretenciozan laik; najveći svjetski religiozni učitelj je doista bio laik.

Vjernici kraljevstva ne trebaju imati za cilj doslovno oponašanje Isusovog spoljašnjeg života u tijelu, nego trebaju nastojati da podijele njegovu vjeru - da se uzdaju u Boga onako kako se Isus u njega uzdao i da vjeruju u ljude onako kako je Isus u njih vjerovao. Isus nikada nije raspravljao bilo Božje očinstvo ili bratstvo ljudi; bio je živa ilustracija prvog i uvjerljivo očitovanje drugog.

Upravo kao što čovjek mora uznapredovati od ljudske svijesti do spoznaje božanskog, tako je Isus uzašao od prirode čovjeka do svijesti o prirodi Boga. Gospodin je učinio ovaj veliki uspon od ljudskog do božanskog spojenim djelovanjem vjere svog smrtnog intelekta i svog unutarnjeg Ispravljača. Činjenica ostvarenja postignute sveukupnosti božanstvenosti (dok je bio potpuno svjestan stvarnosti svog ljudskog statusa) je rezultat uspona kroz sedam stadija svijesti vjere svog sve većeg obožanstvljenja. Ovi stadiji progresivnog samoostvarenja su bili označeni sljedećim nesvakidašnjim događajima u

the Christian fellowship of believers will not hesitate to make such adjustments of faith and of practices of living as will enable it to "follow after" the Master in the demonstration of his real life of religious devotion to the doing of his Father's will and of consecration to the unselfish service of man. Do professed Christians fear the exposure of a self-sufficient and unconsecrated fellowship of social respectability and selfish economic maladjustment? Does institutional Christianity fear the possible jeopardy, or even the overthrow, of traditional ecclesiastical authority if the Jesus of Galilee is reinstated in the minds and souls of mortal men as the ideal of personal religious living? Indeed, the social readjustments, the economic transformations, the moral rejuvenations, and the religious revisions of Christian civilization would be drastic and revolutionary if the living religion of Jesus should suddenly supplant the theologic religion about Jesus.

196:1.3 (2090.4) To "follow Jesus" means to personally share his religious faith and to enter into the spirit of the Master's life of unselfish service for man. One of the most important things in human living is to find out what Jesus believed, to discover his ideals, and to strive for the achievement of his exalted life purpose. Of all human knowledge, that which is of greatest value is to know the religious life of Jesus and how he lived it.

196:1.4 (2090.5) The common people heard Jesus gladly, and they will again respond to the presentation of his sincere human life of consecrated religious motivation if such truths shall again be proclaimed to the world. The people heard him gladly because he was one of them, an unpretentious layman; the world's greatest religious teacher was indeed a layman.

196:1.5 (2091.1) It should not be the aim of kingdom believers literally to imitate the outward life of Jesus in the flesh but rather to share his faith; to trust God as he trusted God and to believe in men as he believed in men. Jesus never argued about either the fatherhood of God or the brotherhood of men; he was a living illustration of the one and a profound demonstration of the other.

196:1.6 (2091.2) Just as men must progress from the consciousness of the human to the realization of the divine, so did Jesus ascend from the nature of man to the consciousness of the nature of God. And the Master made this great ascent from the human to the divine by the conjoint achievement of the faith of his mortal intellect and the acts of his indwelling Adjuster. The fact-realization of the attainment of totality of divinity (all the while fully conscious of the reality of humanity) was attended by seven stages of faith consciousness of progressive divinization. These stages of progressive self-realization were marked off by the

Učiteljevom iskustvu darivanja:

1. Dolaskom Misaonog Ispravljača.
2. Emanuelovim glasnikom koji mu se ukazao u Jeruzalemu kad je Isusu bilo nekih dvanaest godina.
3. Događajima prilikom krštenja.
4. Događajima na Gori Preobraženja.
5. Morontija uskrsnuću.
6. Uzašašću duha.
7. Konačnom ulasku u naručje Rajskog Oca kojim je stekao neograničenu vlast nad svojim svemirom.

following extraordinary events in the Master's bestowal experience:

- 196:1.7 (2091.3)* 1. The arrival of the Thought Adjuster.
- 196:1.8 (2091.4)* 2. The messenger of Immanuel who appeared to him at Jerusalem when he was about twelve years old.
- 196:1.9 (2091.5)* 3. The manifestations attendant upon his baptism.
- 196:1.10 (2091.6)* 4. The experiences on the Mount of Transfiguration.
- 196:1.11 (2091.7)* 5. The morontia resurrection.
- 196:1.12 (2091.8)* 6. The spirit ascension.
- 196:1.13 (2091.9)* 7. The final embrace of the Paradise Father, conferring unlimited sovereignty of his universe.

2. ISUSOVA RELIGIJA

Jednog dana reformacija kršćanske crkve mora zaći dovoljno duboko da rezultira povratkom izvornim i neiskrivljenim religioznim učenjima Isusa, autora i dovršitelja naše vjere. Možete *propovijedati* religiju o Isusu, ali morate *živjeti* Isusovu religiju. U oduševljenju koje je pratilo Duhove, Petar je nehotice uveo novu religiju, religiju uskrslog i proslavljenog Krista. Apostol Pavao je kasnije preinačio ovo novo evanđelje u kršćanstvo, religiju koja utjelovljuje njegova vlastita teološka gledišta i prikazuje njegovo *osobno iskustvo* s Isusom na putu za Damask. Evanđelje kraljevstva počiva na temeljima osobnog religioznog iskustva Isusa iz Galileje; kršćanstvo se gotovo isključivo temelji na osobnom religioznom iskustvu apostola Pavla. Gotovo cijeli Novi zavjet je posvećen, ne prikazu Isusovog znamenitog i inspirativnog religioznog života, nego raspravi Pavlova religioznog iskustva i prikazu njegovih osobnih religioznih uvjerenja. Izuzev određenih dijelova Evanđelja po Mateju, Marku i Luki, jedine značajne iznimke ovoj tvrdnji su Poslanica Hebrejima i Jakovljeva poslanica. Čak se i Petar, u svom zapisu, samo jednom pozvao na osobni religiozni život svoga Učitelja. Novi zavjet je veličanstven kršćanski dokument, ali se teško može smatrati Isusovskim.

Isusov život u tijelu oslikava transcendentalan religiozni rast od ranih ideja primitivnog strahopoštovanja i duboke ljudske naklonosti, kroz više godina duhovnog zajedništva, do konačnog postignuća te napredne i uzvišene svijesti o vlastitom jedinstvu s Ocem. I tako je u jednom kratkom životu, Isus prošao kroz to iskustvo religioznog duhovnog napredovanja koje čovjek

2. THE RELIGION OF JESUS

196:2.1 (2091.10) Some day a reformation in the Christian church may strike deep enough to get back to the unadulterated religious teachings of Jesus, the author and finisher of our faith. You may *preach* a religion *about* Jesus, but, perforce, you must *live* the religion *of* Jesus. In the enthusiasm of Pentecost, Peter unintentionally inaugurated a new religion, the religion of the risen and glorified Christ. The Apostle Paul later on transformed this new gospel into Christianity, a religion embodying his own theologic views and portraying his own *personal experience* with the Jesus of the Damascus road. The gospel of the kingdom is founded on the personal religious experience of the Jesus of Galilee; Christianity is founded almost exclusively on the personal religious experience of the Apostle Paul. Almost the whole of the New Testament is devoted, not to the portrayal of the significant and inspiring religious life of Jesus, but to a discussion of Paul's religious experience and to a portrayal of his personal religious convictions. The only notable exceptions to this statement, aside from certain parts of Matthew, Mark, and Luke, are the Book of Hebrews and the Epistle of James. Even Peter, in his writing, only once reverted to the personal religious life of his Master. The New Testament is a superb Christian document, but it is only meagerly Jesusonian.

196:2.2 (2091.11) Jesus' life in the flesh portrays a transcendent religious growth from the early ideas of primitive awe and human reverence up through years of personal spiritual communion until he finally arrived at that advanced and exalted status of the consciousness of his oneness with the Father. And thus, in one short life, did Jesus traverse that experience of religious spiritual

počinje na zemlji i koje obično postiže tek na kraju svog dugog boravka u školama duha na višestrukim razinama karijere prije dostignuća Raja. Isus je napredovao od čisto ljudske svijesti uvjerenja vjere osobnog religioznog iskustva, do tih uzvišenih duhovnih visina čvrste spoznaje svoje božanske naravi i svijesti svoje bliske povezanosti s Ocem Svih u upravi nad svemirom. Napredovao je od niskog statusa smrtničke ovisnosti koji ga je naveo da spontano kaže onome koji ga je nazvao Dobrim Učiteljem, "Zašto me zoveš dobrim? Samo je jedan dobar - Bog," do te blažene svijesti postignute božanstvenosti koja ga je navela da uzvikne, "Tko će mi od vas dokazati neki grijeh?" A taj je napredni uspon od ljudskog do božanskog bio posve smrtničko dostignuće. I kad je dostigao božanstvenost, još uvijek je bio isti čovjek Isus, Sin Čovječji kao i Sin Božji.

Evangelja po Marku, Mateju i Luki u sebi nose djelomičnu predodžbu ljudskog Isusa koji se veličanstveno borio da utvrdi i izvrši božansku volju. Ivan predstavlja predodžbu trijumfalnog Isusa koji je živio na zemlji u punoj svijesti božanstva. Oni koji pručavaju Gospodinov život čine veliku pogrešku kad zamišljaju Učitelja kao posve ljudsku ili posve božansku osobu. Za cijelog svog iskustva, istinski je imao i ljudska i božanska obilježja, kao što to još uvijek čini.

No, najveća pogreška počiva u tome što, dok je ljudski Isus bio poznat kao čovjek koji je *imao religiju*, božanski Isus (Krist) je gotovo preko noći postao religija. U nastojanju da osigura štovanje božanskog Krista, Pavlovo kršćanstvo je gotovo u cjelosti izgubilo iz vida napaćenog i hrabrog Isusa iz Galileje koji je hrabrošću svoje osobne religiozne vjere i junaštvom svog unutarnjeg Ispravljачa, uzašao od niskih razina čovječnosti da postane jedno s božanstvenosti, čime je postao novi i živući put kojim se svi smrtnici mogu uspeti od čovječanstva do božanstva. Smrtnici u svim fazama duhovnosti na svim svjetovima mogu naći u Isusovom osobnom životu nešto što će ih osnažiti i nadahnuti u napredovanju od najnižih razina duha do najviših božanskih vrijednosti, od početka do svršetka cijelog osobnog religioznog iskustva.

U vrijeme pisanja Novog zavjeta, ne samo što su njegovi autori najdublje vjerovali u božanstvenost uskrslog Krista, već su odano i iskreno vjerovali i u njegov neposredni povratak na zemlju da dovrši upostavu nebeskog kraljevstva. Ova snažna vjera u Gospodinov neposredni povratak objašnjava njihovu tendenciju da izostave iz zapisa spomen onih događaja koji govore o

progression which man begins on earth and ordinarily achieves only at the conclusion of his long sojourn in the spirit training schools of the successive levels of the pre-Paradise career. Jesus progressed from a purely human consciousness of the faith certainties of personal religious experience to the sublime spiritual heights of the positive realization of his divine nature and to the consciousness of his close association with the Universal Father in the management of a universe. He progressed from the humble status of mortal dependence which prompted him spontaneously to say to the one who called him Good Teacher, "Why do you call me good? None is good but God," to that sublime consciousness of achieved divinity which led him to exclaim, "Which one of you convicts me of sin?" And this progressing ascent from the human to the divine was an exclusively mortal achievement. And when he had thus attained divinity, he was still the same human Jesus, the Son of Man as well as the Son of God.

196:2.3 (2092.1) Mark, Matthew, and Luke retain something of the picture of the human Jesus as he engaged in the superb struggle to ascertain the divine will and to do that will. John presents a picture of the triumphant Jesus as he walked on earth in the full consciousness of divinity. The great mistake that has been made by those who have studied the Master's life is that some have conceived of him as entirely human, while others have thought of him as only divine. Throughout his entire experience he was truly both human and divine, even as he yet is.

196:2.4 (2092.2) But the greatest mistake was made in that, while the human Jesus was recognized as *having* a religion, the divine Jesus (Christ) almost overnight became a religion. Paul's Christianity made sure of the adoration of the divine Christ, but it almost wholly lost sight of the struggling and valiant human Jesus of Galilee, who, by the valor of his personal religious faith and the heroism of his indwelling Adjuster, ascended from the lowly levels of humanity to become one with divinity, thus becoming the new and living way whereby all mortals may so ascend from humanity to divinity. Mortals in all stages of spirituality and on all worlds may find in the personal life of Jesus that which will strengthen and inspire them as they progress from the lowest spirit levels up to the highest divine values, from the beginning to the end of all personal religious experience.

196:2.5 (2092.3) At the time of the writing of the New Testament, the authors not only most profoundly believed in the divinity of the risen Christ, but they also devotedly and sincerely believed in his immediate return to earth to consummate the heavenly kingdom. This strong faith in the Lord's immediate return had much to do with the tendency to omit from the record those references

Učiteljevim posve ljudskim iskustvima i osobinama. Cijeli kršćanski pokret se nastojao udaljiti od ljudske slike Isusa iz Nazareta i veličati uskrslog Krista, proslavljenog Gospodina Isusa Krista za kojeg su vjerovali da se uskoro treba vratiti na zemlju.

Isus je utemeljio religiju osobnog iskustva u vršenju Božje volje i služenju bratstva ljudi; Pavao je utemeljio religiju u kojoj je proslavljeni Isus postao predmetom obožavanja, dok se bratstvo sastojalo od vjernika u božanskog Krista. U Isusovom darivanju, ta dva pojma su potencijalno prisutna u njegovom božansko- ljudskom životu i doista je šteta što njegovi sljedbenici nisu uspjeli stvoriti ujedinjenu religiju koja daje prihvatljivo priznanje Učiteljevoj ljudskoj kao i njegovoj božanskoj prirodi, kako su one neraskidivo povezane u njegovom zemaljskom životu i veličanstveno predložene u izvornom evanđelju kraljevstva.

Ne bi vas šokirale ili uznemirile neke Isusove teške izjave, ako se sjetite da je Isus bio najposvećeniji i najodaniji religiozni čovjek na svijetu. Bio je potpuno posvećen smrtnik, bezrezervno odan vršenju volje svoga Oca. Mnoge njegove naizgled teške izjave su bile više osobna ispovijest vjere i zalag odanosti, nego naredbe njegovim sljedbenicima. I upravo su mu ta jednina nauma i nesebična odanost omogućile da ostvari tako izvanredan napredak u savladanju svog ljudskog uma u jednom kratkom životu. Mnoge njegove izjave trebate promatrati kao ispovijedi onoga što je zahtijevao od sebe, a ne onoga što je tražio od svojih sljedbenika. U svojoj odanosti idejama kraljevstva, Isus je za sobom porušio sve mostove; žrtvovao je sve zapreke koje su stajale na putu vršenja volje njegova Oca.

Isus je blagoslovio siromašne jer su uglavnom bili iskreni i pobožni; osudio je bogate jer su često bili objesni i nereligiozni. Jednako bi osudio nereligioznog prosjaka i pohvalio posvećenog i pobožnog bogataša.

Isus je vodio ljude da se u svijetu osjećaju kao kod svoje kuće; izručio ih je iz ropstva tabua i učio ih da svijet u načelu nije zao. Nije težio bijegu od zemaljskog života; ovladao je odličnom vještinom vršenja Očeve volje za života u tijelu. Ostvario je idealistički religiozni život u samom središtu realističnog svijeta. Isus nije dijelio Pavlov pesimistički pogled na čovječanstvo. Gospodin je promatrao ljude kao Božje sinove i predviđao veličanstvenu i vječnu budućnost za sve koji odaberu opstanak. On nije bio moralni skeptik; promatrao je čovjeka pozitivno, a ne negativno. U većini ljudi je vidio slabost umjesto zla, poremećaj umjesto pokvarenosti. No, bez obzira na njihov

which portrayed the purely human experiences and attributes of the Master. The whole Christian movement tended away from the human picture of Jesus of Nazareth toward the exaltation of the risen Christ, the glorified and soon-returning Lord Jesus Christ.

196:2.6 (2092.4) Jesus founded the religion of personal experience in doing the will of God and serving the human brotherhood; Paul founded a religion in which the glorified Jesus became the object of worship and the brotherhood consisted of fellow believers in the divine Christ. In the bestowal of Jesus these two concepts were potential in his divine-human life, and it is indeed a pity that his followers failed to create a unified religion which might have given proper recognition to both the human and the divine natures of the Master as they were inseparably bound up in his earth life and so gloriously set forth in the original gospel of the kingdom.

196:2.7 (2093.1) You would be neither shocked nor disturbed by some of Jesus' strong pronouncements if you would only remember that he was the world's most wholehearted and devoted religionist. He was a wholly consecrated mortal, unreservedly dedicated to doing his Father's will. Many of his apparently hard sayings were more of a personal confession of faith and a pledge of devotion than commands to his followers. And it was this very singleness of purpose and unselfish devotion that enabled him to effect such extraordinary progress in the conquest of the human mind in one short life. Many of his declarations should be considered as a confession of what he demanded of himself rather than what he required of all his followers. In his devotion to the cause of the kingdom, Jesus burned all bridges behind him; he sacrificed all hindrances to the doing of his Father's will.

196:2.8 (2093.2) Jesus blessed the poor because they were usually sincere and pious; he condemned the rich because they were usually wanton and irreligious. He would equally condemn the irreligious pauper and commend the consecrated and worshipful man of wealth.

196:2.9 (2093.3) Jesus led men to feel at home in the world; he delivered them from the slavery of taboo and taught them that the world was not fundamentally evil. He did not long to escape from his earthly life; he mastered a technique of acceptably doing the Father's will while in the flesh. He attained an idealistic religious life in the very midst of a realistic world. Jesus did not share Paul's pessimistic view of humankind. The Master looked upon men as the sons of God and foresaw a magnificent and eternal future for those who chose survival. He was not a moral skeptic; he viewed man positively, not negatively. He saw most men as weak rather than wicked, more

status, svi su bili Božja djeca i njegova braća.

Učio je ljude da vide visku vrijednost u sebi samima u vremenu i u vječnosti. Zbog toga što je toliko cijenio ljude, Isus je bio tako spreman da se posveti ustrajnoj službi čovječanstvu. I upravo zahvaljujući ovoj spoznaji beskonačne vrijednosti konačnog, zlatno pravilo je postalo glavni činitelj njegove religije. Koji smrtnik neće biti uzdignut izvanrednom vjerom koju je Isus imao u njega?

Isus nije ponudio nikakva pravila za društveno unaprjeđenje; njegova misija je bila religiozna, a religija je isključivo individualno iskustvo. Najviši cilj najnaprednijeg društvenog dostignuća nikad ne može nadići Isusovo bratstvo ljudi utemeljeno na priznanju Božjeg očinstva. Ideal cjelokupnog društvenog dostignuća može biti ostvaren jedino u dolasku tog božanskog kraljevstva.

3. UZVIŠENOST RELIGIJE

Osobno duhovno religiozno iskustvo učinkovito rješava većinu smrtnih poteškoća; ono djelotvorno razvrstava, procjenjuje i podešava sve ljudske probleme. Religija ne uklanja i ne uništava čovjekove nevolje, već ih rastvara, apsorbira, osvjetljava i nadilazi. Istinska religija ujedinjuje ličnost za uspješnu prilagodbu svim smrtnim zahtjevima. Religiozna vjera - čvrsto vodstvo unutarnje božanske prisutnosti - nepogrešivo omogućuje čovjeku koji poznaje Boga da premosti jaz između intelektualne logike koja prepoznaje Univerzalni Prvi Uzrok kao *To* i tih čvrstih tvrdnji duše koja pokazuju da je taj Prvi Uzrok ustvari *On*, nebeski Otac Isusovog evanđelja, osobni Bog ljudskog spasenja.

Postoje samo tri elementa u univerzalnoj stvarnosti: činjenica, ideja i odnos. Religiozna svijest identificira ove stvarnosti kao znanost, filozofiju i istinu. Filozofija je sklona vidjeti ove aktivnosti kao razum, mudrost i vjeru - fizičku stvarnost, intelektualnu stvarnost i duhovnu stvarnost. Mi obično obilježavamo ove stvarnosti kao materiju, značenje i vrijednost.

Progresivno shvaćanje stvarnosti obilježava prilaz Bogu. Pronalaženje Boga, svijest o identitetu sa stvarnošću, je ekvivalent doživljaja samopotpunjenja - samopunine, samocjelovitosti. Doživljaj ukupne stvarnosti je puna realizacija Boga, najviše iskustvo poznavanja Boga.

Puni zbroj ljudskog života je spoznaja da

distraught than depraved. But no matter what their status, they were all God's children and his brethren.

196:2.10 (2093.4) He taught men to place a high value upon themselves in time and in eternity. Because of this high estimate which Jesus placed upon men, he was willing to spend himself in the unremitting service of humankind. And it was this infinite worth of the finite that made the golden rule a vital factor in his religion. What mortal can fail to be uplifted by the extraordinary faith Jesus has in him?

196:2.11 (2093.5) Jesus offered no rules for social advancement; his was a religious mission, and religion is an exclusively individual experience. The ultimate goal of society's most advanced achievement can never hope to transcend Jesus' brotherhood of men based on the recognition of the fatherhood of God. The ideal of all social attainment can be realized only in the coming of this divine kingdom.

3. THE SUPREMACY OF RELIGION

196:3.1 (2093.6) Personal, spiritual religious experience is an efficient solvent for most mortal difficulties; it is an effective sorter, evaluator, and adjuster of all human problems. Religion does not remove or destroy human troubles, but it does dissolve, absorb, illuminate, and transcend them. True religion unifies the personality for effective adjustment to all mortal requirements. Religious faith — the positive leading of the indwelling divine presence — unfailingly enables the God-knowing man to bridge that gulf existing between the intellectual logic which recognizes the Universal First Cause as *It* and those positive affirmations of the soul which aver this First Cause is *He*, the heavenly Father of Jesus' gospel, the personal God of human salvation.

196:3.2 (2094.1) There are just three elements in universal reality: fact, idea, and relation. The religious consciousness identifies these realities as science, philosophy, and truth. Philosophy would be inclined to view these activities as reason, wisdom, and faith — physical reality, intellectual reality, and spiritual reality. We are in the habit of designating these realities as thing, meaning, and value.

196:3.3 (2094.2) The progressive comprehension of reality is the equivalent of approaching God. The finding of God, the consciousness of identity with reality, is the equivalent of the experiencing of self-completion — self-entirety, self-totality. The experiencing of total reality is the full realization of God, the finality of the God-knowing experience.

196:3.4 (2094.3) The full summation of human life is

čovjek prima naobrazbu od činjenica, plemenitosti od mudrosti i spasenje - opravdanje - od vjere.

Fizička sigurnost počiva u logici znanosti; moralna sigurnost, u mudrosti filozofije; duhovna sigurnost, u istini stvarno g religioznog iskustva.

Čovjekov um može postići visoke razine duhovnog uvida i odgovarajuće domene božanstvenosti vrijednosti zato što nije u potpunosti materijalan. U čovjekovom umu je nukleus duha - Ispravljač božanske prisutnosti. Postoje tri zasebna dokaza da ovaj duh živi u ljudskom umu:

1. Čovjekoljubivo zajedništvo - ljubav. Posve životinjski um može biti druželjubiv u cilju samozaštite, ali samo intelekt u kojem živi duh može bezuvjetno voljeti i biti nesebično altruističan.

2. Tumačenje svemira - mudrost. Samo ako duh živi u umu, um može razumjeti da je svemir prijateljski naklonjen prema individui.

3. Duhovna procjena života - obožavanje. Samo čovjek u kojem živi duh može spoznati božansku prisutnost i težiti postignuću punijeg doživljaja unutar i u dodiru s ovim predokusom božanstvenosti.

Ljudski um ne stvara istinske vrijednosti; ljudsko iskustvo ne rađa kozmičkim uvidom. U pogledu uvida, opažanja moralnih vrijednosti i prepoznavanja duhovnih značenja, sve što ljudski um može učiniti je otkriti, prepoznati, interpretirati i odabrati.

Moralne vrijednosti svemira postaju čovjekov intelektualni posjed ako smrtnički um primijeni tri osnovne prosudbe ili odluke:

1. Prosudbu samoga sebe - moralni odabir.
2. Prosudbu društva - etički odabir.
3. Prosudbu Boga - religiozni odabir.

Tako se čini da je sav ljudski napredak rezultat vještine spojenog djelovanja *evolucijskog otkrivenja*.

Da nema božanskog ljubavnika koji živi u čovjeku, čovjek ne bi mogao nesebično i duhovno voljeti. Da nema tumača koji živi u umu, čovjek ne bi mogao istinski spoznati jedinstvo svemira. Da nema procjenitelja koji živi u čovjeku, on nikako ne bi mogao procijeniti moralne vrijednosti i opaziti duhovna značenja. A taj ljubavnik dolazi iz samog izvora beskonačne ljubavi; taj tumač je dio Univerzalnog Jedinstva; taj procjenitelj je dijete

the knowledge that man is educated by fact, ennobled by wisdom, and saved — justified — by religious faith.

196:3.5 (2094.4) Physical certainty consists in the logic of science; moral certainty, in the wisdom of philosophy; spiritual certainty, in the truth of genuine religious experience.

196:3.6 (2094.5) The mind of man can attain high levels of spiritual insight and corresponding spheres of divinity of values because it is not wholly material. There is a spirit nucleus in the mind of man — the Adjuster of the divine presence. There are three separate evidences of this spirit indwelling of the human mind:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitarian fellowship — love. The purely animal mind may be gregarious for self-protection, but only the spirit-indwelt intellect is unselfishly altruistic and unconditionally loving.

196:3.8 (2094.7) 2. Interpretation of the universe — wisdom. Only the spirit-indwelt mind can comprehend that the universe is friendly to the individual.

196:3.9 (2094.8) 3. Spiritual evaluation of life — worship. Only the spirit-indwelt man can realize the divine presence and seek to attain a fuller experience in and with this foretaste of divinity.

196:3.10 (2094.9) The human mind does not create real values; human experience does not yield universe insight. Concerning insight, the recognition of moral values and the discernment of spiritual meanings, all that the human mind can do is to discover, recognize, interpret, and choose.

196:3.11 (2094.10) The moral values of the universe become intellectual possessions by the exercise of the three basic judgments, or choices, of the mortal mind:

- 196:3.12 (2094.11) 1. Self-judgment — moral choice.
- 196:3.13 (2094.12) 2. Social-judgment — ethical choice.
- 196:3.14 (2094.13) 3. God-judgment — religious choice.

196:3.15 (2094.14) Thus it appears that all human progress is effected by a technique of conjoint *revelational evolution*.

196:3.16 (2094.15) Unless a divine lover lived in man, he could not unselfishly and spiritually love. Unless an interpreter lived in the mind, man could not truly realize the unity of the universe. Unless an evaluator dwelt with man, he could not possibly appraise moral values and recognize spiritual meanings. And this lover hails from the very source of infinite love; this interpreter is a part of Universal Unity; this evaluator is the child of the

Središta i Izvora svih apsolutnih vrijednosti božanske i vječne stvarnosti.

Moralna procjena s religioznim značenjem - duhovni uvid - podrazumijeva izbor individualnog čovjeka između dobra i zla, istine i zablude, materijalnog i duhovnog, ljudskog i božanskog, vremena i vječnosti. Čovjekov opstanak u velikoj mjeri ovisi o posvećenju ljudske volje izboru tih vrijednosti koje odabire taj tragatelj za vrijednostima duha - unutarnji tumač i ujedinitelj. Osobno religiozno iskustvo se sastoji od dvaju faza: otkrića u ljudskom umu i otkrivenja od strane unutarnjeg božanskog duha. Bilo zbog prevelike sofisticiranosti ili kao rezultat nereligioznog ponašanja tobožnjih vjernika, pojedini čovjek ili cijela generacija ljudi mogu izabrati da obustave svoja nastojanja da otkriju Boga koji u njima živi; oni mogu odbaciti svaki napredak u sastavu i postignuću božanskogotkrivenja. No, takvi stavovi duhovne stagnacije ne mogu dugo trajati zbog prisutnosti i utjecaja unutarnjih Misaonih Ispravljača.

Taj duboki doživljaj stvarnosti unutarnje božanske prisutnosti zauvijek nadilazi grube materijalističke metode fizičkih znanosti. Ne možete staviti duhovnu radost pod mikroskop; ne možete izvagati masu ljubavi; ne možete mjeriti duhovne vrijednosti i ne može procijeniti kvalitetu duhovnog obožavanja.

Židovi su imali religiju moralne uzvišenosti; Grci su razvili religiju ljepote; Pavao i njegovi saveznici su osnovali religiju vjere, nade i dobročinstva. Isus je obznanio i vlastitim primjerom predočio religiju ljubavi: sigurnosti u Očevu ljubav u radosti i zadovoljstvu čovjekovog dijeljenja ove ljubavi u služenju bratstvu ljudi.

Svaki put kad čovjek donese svjesnu moralnu odluku, on smjesta doživljava novu božansku invaziju svoje duše. Moralni odabir čini religiju motivom unutarnjeg odgovora na vanjske uvjete. Ali takva stvarna religija nije posve subjektivno iskustvo. Ona obilježava punu subjektivnost osobe u smislenom i inteligentnom reagiranju na punu objektivnost - svemir i njegovog Stvoritelja.

Taj veličanstveni i transcendentni doživljaj davanja i primanja ljubavi nije samo psihička iluzija zato što je tako potpuno subjektivan. Jedna istinski božanska i objektivna stvarnost koja je povezana sa smrtnim bićima - Misaoni Ispravljač - funkcionira s ljudskog stanovišta naizgled kao isključivo subjektivni fenomen. Čovjekov kontakt s najvišom objektivnom stvarnošću - Bogom - postoji samo kroz čisto subjektivni doživljaj poznavanja i obožavanja Boga i spoznaje da je čovjek njegov sin.

Istinsko religiozno obožavanje nije prazni

Center and Source of all absolute values of divine and eternal reality.

196:3.17 (2095.1) Moral evaluation with a religious meaning — spiritual insight — connotes the individual's choice between good and evil, truth and error, material and spiritual, human and divine, time and eternity. Human survival is in great measure dependent on consecrating the human will to the choosing of those values selected by this spirit-value sorter — the indwelling interpreter and unifier. Personal religious experience consists in two phases: discovery in the human mind and revelation by the indwelling divine spirit. Through oversophistication or as a result of the irreligious conduct of professed religionists, a man, or even a generation of men, may elect to suspend their efforts to discover the God who indwells them; they may fail to progress in and attain the divine revelation. But such attitudes of spiritual nonprogression cannot long persist because of the presence and influence of the indwelling Thought Adjusters.

196:3.18 (2095.2) This profound experience of the reality of the divine indwelling forever transcends the crude materialistic technique of the physical sciences. You cannot put spiritual joy under a microscope; you cannot weigh love in a balance; you cannot measure moral values; neither can you estimate the quality of spiritual worship.

196:3.19 (2095.3) The Hebrews had a religion of moral sublimity; the Greeks evolved a religion of beauty; Paul and his conferees founded a religion of faith, hope, and charity. Jesus revealed and exemplified a religion of love: security in the Father's love, with joy and satisfaction consequent upon sharing this love in the service of the human brotherhood.

196:3.20 (2095.4) Every time man makes a reflective moral choice, he immediately experiences a new divine invasion of his soul. Moral choosing constitutes religion as the motive of inner response to outer conditions. But such a real religion is not a purely subjective experience. It signifies the whole of the subjectivity of the individual engaged in a meaningful and intelligent response to total objectivity — the universe and its Maker.

196:3.21 (2095.5) The exquisite and transcendent experience of loving and being loved is not just a psychic illusion because it is so purely subjective. The one truly divine and objective reality that is associated with mortal beings, the Thought Adjuster, functions to human observation apparently as an exclusively subjective phenomenon. Man's contact with the highest objective reality, God, is only through the purely subjective experience of knowing him, of worshiping him, of realizing sonship with him.

196:3.22 (2095.6) True religious worship is not a futile

monolog čovjekove samoobmane. Obožavanje je osobno duhovno zajedništvo s onim što je božanski stvarno, što je sam izvor stvarnosti. Čovjek obožavanjem nastoji biti bolji i tako na kraju postiže ono što je *najbolje*.

Idealizacija i pokušaj služenja istini, ljepoti i dobroti nije zamjena za istinsko religiozno iskustvo - duhovnu stvarnost. Psihologija i idealizam nisu ekvivalenti religiozne stvarnosti. Projekcije ljudskog intelekta doista mogu stvoriti lažne bogove - bogove u ljudskom obličju - ali prava svijest o Bogu nema takvo porijeklo. Svijest o Bogu prebiva u unutarnjem duhu. Mnogi čovjekovi religiozni sustavi su plod ljudskog intelekta, ali svijest o Bogu ne mora biti dio ovih grotesknih sustava religioznog ropstva.

Bog nije puki izum čovjekovog idealizma; on je sam izvor svih takvih nadživotinjskih uvida i vrijednosti. Bog nije hipoteza osmišljena da ujedini ljudske koncepcije istine, ljepote i dobrote; on je ličnost ljubavi od koje potiču sve te kozmičke manifestacije. Istina, ljepota i dobrota čovjekovog svijeta se ujedinjuju u povećanju duhovnosti iskustva uzlaznih smrtnika koji uzlaze prema stvarnostima Raja. Jedinstvo istine, ljepote i dobrote može se ostvariti samo u duhovnom iskustvu ličnosti koja poznaje Boga.

Moralnost je bitno apriorno tlo osobne svijesti o Bogu, osobne spoznaje Ispravljačeve unutarnje prisutnosti, ali takva moralnost nije izvor religioznog iskustva i rezultirajućeg duhovnog uvida. Moralna priroda je iznad životinjske ali ispod duhovne prirode. Moralnost je jednaka opažanju dužnosti, realizaciji postojanja dobra i zla. Moralno područje posreduje između životinjskog i ljudskog tipa uma, kao što morontija djeluje između materijalne i duhovne sfere postignuća ličnosti.

Evolucijski um je u stanju otkriti zakon, moralnost i etiku; ali podareni duh - unutarnji Ispravljač - očituje čovjekovom evoluirajućem umu zakonodavca, Oca koji je izvor svega što je istinito, lijepo i dobro; takav prosvjetljeni čovjek ima religiju i duhovnu opremu za početak duge i avanturističke potrage za Bogom.

Moralnost nije nužno duhovna pojava; ona može biti potpuno i čisto ljudska, iako stvarna religija uzvisuje sve moralne vrijednosti i proširuje njihov smisao. Moralnost bez religije ne može otkriti krajnju dobrotu, niti može osigurati opstanak čak ni svojih vlastitih moralnih vrijednosti. Religija omogućuje uzdizanje, veličanje i garantiran opstanak svega što moralnost priznaje i odobrava.

monologue of self-deception. Worship is a personal communion with that which is divinely real, with that which is the very source of reality. Man aspires by worship to be better and thereby eventually attains the *best*.

196:3.23 (2095.7) The idealization and attempted service of truth, beauty, and goodness is not a substitute for genuine religious experience — spiritual reality. Psychology and idealism are not the equivalent of religious reality. The projections of the human intellect may indeed originate false gods — gods in man's image — but the true God-consciousness does not have such an origin. The God-consciousness is resident in the indwelling spirit. Many of the religious systems of man come from the formulations of the human intellect, but the God-consciousness is not necessarily a part of these grotesque systems of religious slavery.

196:3.24 (2095.8) God is not the mere invention of man's idealism; he is the very source of all such superanimal insights and values. God is not a hypothesis formulated to unify the human concepts of truth, beauty, and goodness; he is the personality of love from whom all of these universe manifestations are derived. The truth, beauty, and goodness of man's world are unified by the increasing spirituality of the experience of mortals ascending toward Paradise realities. The unity of truth, beauty, and goodness can only be realized in the spiritual experience of the God-knowing personality.

196:3.25 (2096.1) Morality is the essential pre-existent soil of personal God-consciousness, the personal realization of the Adjuster's inner presence, but such morality is not the source of religious experience and the resultant spiritual insight. The moral nature is superanimal but subspiritual. Morality is equivalent to the recognition of duty, the realization of the existence of right and wrong. The moral zone intervenes between the animal and the human types of mind as morontia functions between the material and the spiritual spheres of personality attainment.

196:3.26 (2096.2) The evolutionary mind is able to discover law, morals, and ethics; but the bestowed spirit, the indwelling Adjuster, reveals to the evolving human mind the lawgiver, the Father-source of all that is true, beautiful, and good; and such an illuminated man has a religion and is spiritually equipped to begin the long and adventurous search for God.

196:3.27 (2096.3) Morality is not necessarily spiritual; it may be wholly and purely human, albeit real religion enhances all moral values, makes them more meaningful. Morality without religion fails to reveal ultimate goodness, and it also fails to provide for the survival of even its own moral values. Religion provides for the enhancement, glorification, and assured survival of everything

Religija stoji iznad znanosti, umjetnosti, filozofije, etike i morala, ali ne i neovisno o njima. Oni su svi neraskidivo povezani u ljudskom iskustvu, osobnom i društvenom. Religija je čovjekovo vrhovno iskustvo u smrtnoj naravi, dok čovjekov ograničeni jezik zauvijek stoji na putu adekvatnom teološkom prikazu stvarnog religioznog iskustva.

Religiozni uvid ima moć da pretvori poraz u više želje i nove odlučnosti. Ljubav je najveći motiv koji čovjek može upotrijebiti u svom kozmičkom usponu. Ali ljubav - ako je lišena istine, ljepote i dobrote - je samo osjećaj, filozofsko izobličenje, psihička iluzija, duhovna obmana. Ljubav se uvijek mora nanovo definirati na svakoj novoj razini napredovanja u morontiji i u duhu.

Umjetnost rezultira iz čovjekova nastojanja da izbjegne nedostatak ljepote u svom materijalnom okruženju; to je gesta prema morontija razini. Znanost je čovjekov pokušaj rješavanja prividnih zagonetki materijalnog svemira. Filozofija je čovjekov pokušaj ujedinjenja ljudskog iskustva. Religija je čovjekova vrhovna gesta, njegov veličanstveni poseg za konačnom stvarnošću, njegova odlučnost da nađe Boga i da bude poput njega.

U domeni religioznog iskustva, duhovna mogućnost je potencijalna stvarnost. Čovjekov progresivni duhovni poriv nije psihička iluzija. Čovjekovo romantiziranje svemira ne mora biti činjenica, ali mnogo, mnogo toga je istina.

Životi nekih ljudi su previše veliki i plemeniti da se spuste na nisku razinu puke uspješnosti. Životinja se mora prilagoditi okolini, ali religiozni čovjek nadilazi svoju okolinu i na taj način izmiče ograničenjima materijalnog svijeta kroz ovaj uvid božanske ljubavi. Ovaj koncept ljubavi stvara u čovjekovoj duši to nadživotinjsko nastojanje da pronađe istinu, ljepotu i dobrotu; a kad ih nađe, on je proslavljen u njihovom zagrljaju; prožima ga želja da ih živi, da se nosi ispravno.

Ne budite obeshrabreni; ljudska evolucija je još uvijek u tijeku i otkrivenje Boga svijetu, u Isusu i kroz njega, neće doživjeti neuspjeh.

Pred suvremenim čovjekom stoji veliki izazov postignuća bolje komunikacije s božanskim Osmatračem koji živi u ljudskom umu. Čovjekova najveća pustolovina u tijelu se sastoji u uravnoteženom i razboritom nastojanju da unaprijedi granice svoje samosvijesti kroz maglovite domene embrionalne dušine svijesti u svesrdnom nastojanju da postigne pogranično područje svijesti duha - kontakt s božanskom

morality recognizes and approves.

196:3.28 (2096.4) Religion stands above science, art, philosophy, ethics, and morals, but not independent of them. They are all indissolubly interrelated in human experience, personal and social. Religion is man's supreme experience in the mortal nature, but finite language makes it forever impossible for theology ever adequately to depict real religious experience.

196:3.29 (2096.5) Religious insight possesses the power of turning defeat into higher desires and new determinations. Love is the highest motivation which man may utilize in his universe ascent. But love, divested of truth, beauty, and goodness, is only a sentiment, a philosophic distortion, a psychic illusion, a spiritual deception. Love must always be redefined on successive levels of morontia and spirit progression.

196:3.30 (2096.6) Art results from man's attempt to escape from the lack of beauty in his material environment; it is a gesture toward the morontia level. Science is man's effort to solve the apparent riddles of the material universe. Philosophy is man's attempt at the unification of human experience. Religion is man's supreme gesture, his magnificent reach for final reality, his determination to find God and to be like him.

196:3.31 (2096.7) In the realm of religious experience, spiritual possibility is potential reality. Man's forward spiritual urge is not a psychic illusion. All of man's universe romancing may not be fact, but much, very much, is truth.

196:3.32 (2096.8) Some men's lives are too great and noble to descend to the low level of being merely successful. The animal must adapt itself to the environment, but the religious man transcends his environment and in this way escapes the limitations of the present material world through this insight of divine love. This concept of love generates in the soul of man that superanimal effort to find truth, beauty, and goodness; and when he does find them, he is glorified in their embrace; he is consumed with the desire to live them, to do righteousness.

196:3.33 (2097.1) Be not discouraged; human evolution is still in progress, and the revelation of God to the world, in and through Jesus, shall not fail.

196:3.34 (2097.2) The great challenge to modern man is to achieve better communication with the divine Monitor that dwells within the human mind. Man's greatest adventure in the flesh consists in the well-balanced and sane effort to advance the borders of self-consciousness out through the dim realms of embryonic soul-consciousness in a wholehearted effort to reach the borderland of spirit-consciousness — contact with the divine

prisutnošću. Takvo iskustvo predstavlja svijest o Bogu, iskustvo koje snažno potvrđuje apriornu istinu religioznog iskustva poznavanja Boga. Takva svijest duha je ekvivalent spoznaje činjenice da je čovjek sin Boga. Inače, čovjekovo uvjerenje da je sin Boga je doživljaj vjere.

Svijest o Bogu je ekvivalent čovjekove integracije sa svemirom i to na najvišim razinama duhovne stvarnosti. Samo ono što je od duha u bilo kojoj vrijednosti je neuništivo. Čak ni ono što je istinito, lijepo i dobro ne može propasti u ljudskom iskustvu. Ako čovjek ne izabere nastavak života, besmrtni Ispravljač u sebi čuva one stvarnosti koje su bile rođene iz ljubavi i koje su njegovane službom. I sve to je dio Oca Svih. Otac je živuća ljubav, a ovaj život Oca je u njegovim Sinovima. Duh Oca je u sinovima njegovih Sinova - smrtnim ljudima. I na koncu konca, ideja Oca ostaje čovjekov najviši koncept Boga.

presence. Such an experience constitutes God-consciousness, an experience mightily confirmative of the pre-existent truth of the religious experience of knowing God. Such spirit-consciousness is the equivalent of the knowledge of the actuality of sonship with God. Otherwise, the assurance of sonship is the experience of faith.

196:3.35 (2097:3)

And God-consciousness is equivalent to the integration of the self with the universe, and on its highest levels of spiritual reality. Only the spirit content of any value is imperishable. Even that which is true, beautiful, and good may not perish in human experience. If man does not choose to survive, then does the surviving Adjuster conserve those realities born of love and nurtured in service. And all these things are a part of the Universal Father. The Father is living love, and this life of the Father is in his Sons. And the spirit of the Father is in his Sons' sons — mortal men. When all is said and done, the Father idea is still the highest human concept of God.

